Giới thiệu

**** Câu chuyện xoay quanh Diệp Bất Phàm, một người xuyên không đến thế giới tu tiên giả tưởng.

Tuy nhiên, hành trình của hắn không hề suôn sẻ như những nhân vật chính thường thấy.

Suốt một trăm năm đằng đẵng, vì tư chất Dương linh căn hạ phẩm tệ hại, Diệp Bất Phàm bị các tông môn lớn từ chối, đành phải làm một tán tu, lăn lộn dưới đáy xã hội tu chân.

Đến năm 115 tuổi, khi thọ nguyên sắp cạn, hắn định về quê cưới vợ an hưởng tuổi già thì tai họa ập đến: hắn bị Sở Tử Tuyết – một ma nữ tuyệt sắc của Thiên Ma Giáo – bắt cóc về làm "lô đỉnh" để hút dương khí nhằm đột phá Kim Đan.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, bị ép tu luyện môn tà công "Huyết Linh Công" – một loại công pháp đốt cháy thọ mệnh để đổi lấy tu vi nhất thời, Diệp Bất Phàm bất ngờ kích hoạt "Hệ thống Nghịch chuyển Phụ diện".

Đây là bàn tay vàng giúp hắn lật ngược thế cờ: mọi tác dụng phụ, hiệu quả tiêu cực của công pháp, đan dược, hay pháp bảo khi tác động lên hắn đều bị đảo ngược thành hiệu quả tích cực.

Thay vì bị giảm thọ và phế bỏ căn cơ như người thường, Diệp Bất Phàm tu luyện Huyết Linh Công lại được tăng thọ mệnh, hồi xuân phản lão hoàn đồng và củng cố nền tảng tu vi vững chắc.

Hắn dùng "Ma Đạo Trúc Cơ Đan" chứa đầy kịch độc và dược tính hủy diệt để trúc cơ, kết quả nhờ hệ thống nghịch chuyển, hắn đúc thành "Thiên Đạo Trúc Cơ" – loại đạo cơ truyền thuyết vạn năm có một, sở hữu pháp lực và tiềm năng vô hạn.

Từ một lão già sắp chết, Diệp Bất Phàm trở thành một thanh niên tuấn mỹ với sức mạnh kinh người.

Tuy nhiên, thấm nhuần tư tưởng "cẩu đạo" (ẩn nhẫn, an toàn là trên hết) sau trăm năm làm tán tu, hắn quyết định che giấu thực lực, tiếp tục giả làm một tu sĩ yếu kém để sinh tồn trong Thiên Ma Giáo đầy rẫy hiểm nguy.

Hắn thu phục Lục La, tỳ nữ giám sát mình, và âm thầm tích lũy sức mạnh.

Bước ngoặt lớn xảy ra khi hắn chạy trốn khỏi sự truy đuổi của Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao.

Trong lúc đào tẩu, hắn vô tình gặp gỡ Thiên Ma Lão Tổ – đệ nhất cường giả Triệu Quốc, người đang ẩn mình dưới hình hài một bé gái ngây thơ.

Nhìn thấu sự đặc biệt của Diệp Bất Phàm, Lão Tổ thu nhận hắn làm đệ tử duy nhất, đưa hắn trở lại tông môn với thân phận hạch tâm đệ tử.

Dưới sự bảo hộ (và cả những yêu cầu quái đản) của sư tôn, Diệp Bất Phàm bắt đầu hành trình tu tiên đầy màu sắc.

Hắn tu luyện "Thiên Sát Chân Ma Công" – môn cấm thuật cửu tử nhất sinh, nhưng với hắn lại là thần công cái thế.

Hắn học luyện đan, chuyên tạo ra những viên độc đan cực phẩm để tự... tẩm bổ.

Hắn học chế phù, dùng bí thuật hiến tế để đạt tỷ lệ thành công tuyệt đối.

Không chỉ hoạt động trong tông môn, Diệp Bất Phàm còn dùng thuật "Tạo Súc" (biến hình) để thay đổi thân phận, lấy bí danh "Trương Tam", "Lý Tư" đi lại trên giang hồ.

Tại Lưu Vân Thành, hắn trở thành một "Ngọ Dạ Hắc Thủ" (Bàn tay đen lúc nửa đêm) khét tiếng, chuyên đánh lén, cướp bóc tài nguyên của các thiên tài chính đạo như Tiểu Kiếm Tiên của Thượng Thanh Cung, khiến cả giới tu chân vừa căm hận vừa khiếp sợ nhưng không thể tìm ra tung tích thật.

Cao trào của phần đầu câu chuyện là khi Phong Ma Di Tích mở ra.

Đây là nơi chôn giấu bí mật của Yêu Tông thượng cổ.

Diệp Bất Phàm trà trộn vào di tích dưới thân phận đệ tử Cổ Hà đã bị hắn giết chết trước đó.

Tại đây, hắn không chỉ đối mặt với sự cạnh tranh khốc liệt từ các thiên tài chính ma lưỡng đạo mà còn khám phá ra những bí mật kinh hoàng về "Ma Long Công" – một âm mưu nuôi dưỡng "đại dược" sống của một vị đại năng thượng cổ.

Trong di tích, hắn tìm thấy Trấn Yêu Tháp, ký khế ước với thần thú Chu Tước (trong hình hài con chim sẻ đỏ đanh đá) và bắt đầu cuộc săn lùng cơ duyên để chuẩn bị cho bước đột phá Kim Đan, đồng thời đối đầu với những thế lực khủng bố đang ngủ say.

Câu chuyện là sự kết hợp hài hước giữa sự cẩn trọng thái quá của nhân vật chính và những tình huống "bá đạo" do hệ thống mang lại, tạo nên một hành trình tu tiên vừa kịch tính, vừa sảng khoái. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 1

Triệu Quốc, Thiên Ma sơn mạch.

Thiên Ma Giáo.

Tại một tòa viện lạc. "Cô nương, lão phu già nua sức yếu, đã không còn khả năng làm chuyện phòng the, cô hà tất phải ép người quá đáng?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía cô gái có khí chất vũ mị, đẹp đến mức không chân thực trước mặt.

Ước chừng tuổi đôi mươi, một bộ váy lụa màu tím bao bọc lấy thân hình thướt tha, tóc đen xõa vai, dung mạo khuynh thành, giống như tiên nữ bước ra từ tranh cổ.

Nếu đối phương không phải là ma nữ Thiên Ma Giáo, hắn rất muốn cùng nàng ta có một cuộc gặp gỡ lãng mạn.

Diệp Bất Phàm thực ra không phải người thế giới này.

Trăm năm trước hắn xuyên không đến đây.

Khi biết đây là thế giới tu tiên, hắn cực kỳ hưng phấn.

Vốn tưởng rằng có thể đắc đạo thành tiên, nại hà tư chất bình thường, chỉ là hạ phẩm Dương Linh Căn.

Hắn đi bái sư khắp năm đại tiên môn của Triệu Quốc nhưng đều bị từ chối thẳng thừng.

Lý do thống nhất: Dương Linh Căn được gọi là thể chất lô đỉnh, đối với ma đạo nữ tu thì có trợ lực rất lớn, nhưng đối với việc tu luyện của bản thân thì chẳng khác gì phế vật, giống hệt hạ phẩm linh căn thông thường.

Đời này vô vọng Trúc Cơ.

Sau khi liên tiếp đụng phải vách tường, Diệp Bất Phàm không cam tâm, bèn tu luyện một bản công pháp cơ sở, làm một tán tu.

Lăn lộn, sờ soạng trăm năm, cũng chỉ mới Luyện Khí tầng chín.

Luyện Khí kỳ tối đa chỉ sống được một trăm hai mươi năm, mà hắn đã sống một trăm mười lăm năm rồi.

Mắt thấy chẳng còn sống được mấy năm nữa, Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ định cưới một bà vợ, an hưởng tuổi già, biết đâu còn sinh được mấy đứa con.

Nhưng trời không chiều lòng người, vừa mới ra khỏi cửa đã bị ma nữ đi ngang qua bắt về làm lô đỉnh. "Cẩu một trăm năm, đến cuối cùng lại vãn tiết khó giữ." Diệp Bất Phàm nhớ lại kiếp trước từng xem tin tức thiếu nữ ức hiếp ông già suốt mấy năm trời, ông già không chịu nổi phải báo cảnh sát.

Lúc đó hắn còn bĩu môi khinh thường, bây giờ thì hắn tin rồi. "Trăm năm đồng tử thân, lại còn là Dương Linh Căn, quả là hiếm thấy nha.

Tuy già một chút, nhưng dùng được là được." "Ngươi cũng không thiệt thòi, cô nãi nãi đây vẫn còn là xử nữ đấy." Sở Tử Tuyết vươn ngón tay ngọc điểm nhẹ lên trán Diệp Bất Phàm, cười vũ mị.

Tuy đang cười, nhưng đôi mắt kia lại tràn ngập sự lạnh lùng.

Nàng ra ngoài tìm kiếm lô đỉnh đã nhiều ngày.

Nếu không phải việc tranh đoạt vị trí Thánh nữ đang đến gần, cần phải đột phá Kim Đan trong thời gian ngắn, nàng tuyệt đối sẽ không lấy lão già Diệp Bất Phàm này làm lô đỉnh. "Đây là Huyết Linh Công, có thể nhanh chóng nâng cao tu vi của ngươi.

Cố gắng tu luyện, phối hợp với ta đột phá, sau này thiếu không được vinh hoa phú quý cho ngươi." "Nếu không phối hợp... ta chỉ

đành ném ngươi vào Vạn Xà Quật thôi." Sở Tử Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Bất Phàm, đưa cho hắn một cuốn sách cổ, nụ cười ẩn chứa sự uy hiếp.

Tên họ Diệp này nếu tu luyện đến tầng mười hai, thậm chí Trúc Cơ, cộng thêm Dương Linh Căn và thân thể đồng tử trăm năm, sẽ có hi vọng giúp nàng đột phá Kim Đan. "Ta sẽ định kỳ đến kiểm tra tiến độ tu luyện của ngươi, thời hạn một tháng, đừng làm ta thất vọng đấy." Sở Tử Tuyết cười duyên một tiếng rồi thướt tha rời đi.

Nàng chẳng hề lo lắng Diệp Bất Phàm phản kháng, nơi này là Thiên Ma Giáo.

Khu khu một con gà mờ Luyện Khí kỳ, có thể gây ra sóng gió gì chứ? "Vinh hoa phú quý cái con khỉ, bị ngươi hút thành xác khô thì có." Diệp Bất Phàm dù sao cũng lăn lộn trong giới tu tiên cả trăm năm, đối mặt với kẻ địch, đánh thắng được thì toàn lực đánh chết, hủy thi diệt tích.

Đánh không lại thì lập tức bỏ chạy, tìm chỗ trốn chui trốn lủi vài năm rồi mới ló đầu ra.

Những nơi nguy hiểm thì càng ít lui tới.

Tương đương ổn kiện.

Mà nơi nguy hiểm nhất Triệu Quốc, không đâu khác ngoài Thiên Ma Giáo và Hợp Hoan Tông.

Mấy ả ma nữ thường xuyên bắt trai tráng về làm lô đỉnh, ngày hôm sau đã bị ép khô thành xác chết.

Kết cục thê thảm vô cùng.

Nhưng nếu không làm theo lời ả, hắn cũng phải chết.

Khác biệt là đau đớn mà chết, hay là sướng mà chết. "Còn cái công

pháp này nữa, mấy loại công pháp tăng nhanh tu vi, cái nào mà chẳng có tác dụng phụ cực lớn?" Diệp Bất Phàm lật xem cổ tịch, đây là một môn ma công cao cấp.

Cấp bậc này chỉ có ở tu tiên thế gia và tông môn lớn.

Nội dung quả thật có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, nhưng mấy trang cuối đã bị xé mất.

Hắn không cần nghĩ cũng biết đó là phần ghi chép về tác dụng phụ. "Luyện thì luyện, sướng mà chết dù sao cũng hơn đau mà chết." Diệp Bất Phàm cuối cùng chán nản thở dài, buộc phải nghiên cứu môn ma công này. 【 Đinh!

Ngươi quan sát công pháp có tác dụng phụ thâm trọng, kích hoạt Hệ thống Nghịch Chuyển Phụ Diện! 】 【 Bản hệ thống có thể giúp túc chủ nghịch chuyển bất kỳ hiệu quả tiêu cực (tác dụng phụ) nào của công pháp, pháp thuật, đan dược, vũ khí... thành hiệu quả tích cực.

Chú ý: Chỉ có thể nghịch chuyển ngoại vật, không thể nghịch chuyển bản thân túc chủ.

Chương 2

】【 Kiểm tra được công pháp. 】【 Huyết Linh Công: Ma đạo công pháp cao cấp, trong thời gian ngắn có thể tăng mạnh tu vi.

Tác dụng phụ: Tu luyện một chu thiên, giảm thọ mười ngày, đồng thời sau một tháng tu vi tụt dốc không phanh xuống Luyện Khí tầng một, căn cơ tàn phế! 】【 Nghịch chuyển phụ diện: Tu luyện một chu thiên, tăng thọ mười ngày!

Sau một tháng tu vi bạo tăng!

Đồng thời căn cơ vững chắc!

Chú ý: Tu vi càng cao, hiệu quả tu luyện càng yếu. 】 Diệp Bất Phàm sững sờ, ngay sau đó hai mắt trợn tròn, nhịn không được lệ già tuôn rơi. "Vãi!

Tiếp xúc công pháp tác dụng phụ lớn mới kích hoạt hệ thống?!

Sao mày không nói sớm!" Hóa ra mình ổn kiện trăm năm, lại là ổn kiện sai cách sao?

Sau đó hắn vội vàng xem kỹ bảng hệ thống. "Ả ma nữ kia đúng là không phải thứ tốt lành gì, tu luyện công pháp này xong là coi như ta phế luôn!" "Nhưng mà khả năng nghịch chuyển của hệ thống này cũng quá nghịch thiên rồi, tác dụng phụ biến thành tăng phúc?

Người khác tu luyện thì đột tử, ta tu luyện thì đột phi mãnh tiến?" "Tác dụng phụ càng mạnh, ta lại càng mạnh!" Diệp Bất Phàm thực sự kinh ngạc.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một con đường sáng lạn!

Không chỉ công pháp, còn có đan dược và vũ khí.

Nếu nuốt một viên độc dược, hắn có thể nhanh chóng nghịch chuyển tác dụng phụ, biến độc dược thành thuốc chữa thương! "Vẫn là nên mạnh lên trước đã, sau đó nghĩ cách thoát khỏi ả ma nữ kia." Diệp Bất Phàm đè nén tâm trạng kích động, tỉ mỉ tham ngộ 《 Huyết Linh Công 》.

Người phụ nữ kia chính là Trúc Cơ đại viên mãn, ở bên ngoài thì đó là lão tổ của một gia tộc nhỏ, hắn đối đầu với ả chỉ có nước đi nộp mạng.

Mà hắn chỉ có thời gian một tháng, hoàn toàn không trông mong đánh lại.

Có thể chạy trốn là được!

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, hóa giải công pháp ban đầu của mình.

Đáng nhắc tới là, trước đây hắn tu luyện công pháp cơ sở vô thuộc tính, nên khi chuyển tu công pháp khác không cần phải tán công.

Sau khi chuyển tu xong, hắn bắt đầu vận chuyển 《 Huyết Linh Công 》.

Công pháp này lấy máu làm dẫn, câu liên thiên địa linh khí, nói toạc ra chính là thiêu đốt tuổi thọ bản thân để đạt được mục đích nâng cao tu vi.

Tác dụng phụ quá lớn, cả Thiên Ma Giáo chẳng ai dám luyện.

Nhưng điều này ngược lại lại hời cho Diệp Bất Phàm.

Theo quá trình tu luyện, trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm ngưng tụ ra một xoáy khí, từng luồng thiên địa linh khí chui vào trong cơ thể.

Bình chướng kẹt lại ở Luyện Khí tầng chín suốt hai mươi năm,

giờ phút này đã có chút buông lỏng!

Nửa khắc sau.

Khí xoáy trong đan điền Diệp Bất Phàm mở rộng gấp đôi, linh khí bạo tăng.

Luyện Khí tầng mười! "Sướng!" Hắn nhịn không được kêu lên thành tiếng, thần tình hưng phấn.

Sau khi đột phá, ngũ quan của hắn nhạy bén hơn, nhẹ nhàng bấm quyết, một đoàn hỏa cầu hiện ra, thiêu đốt mặt đất tạo thành một cái hố. "Uy lực Hỏa Cầu Thuật lớn hơn rồi, cú này có thể thiêu chết bản thân ta trước kia trong nháy mắt, hơn nữa tốc độ thi triển cũng nhanh hơn." Diệp Bất Phàm tán thán không thôi.

Luyện Khí tổng cộng có mười ba tầng, càng lên cao càng khó.

Phần lớn hạ phẩm linh căn, cả đời cũng chỉ dừng lại ở tầng tám tầng chín.

Mà ma đạo công pháp trực tiếp giúp hắn đột phá ngay tại chỗ!

Tốc độ này nhanh sắp đuổi kịp đỉnh cấp linh căn rồi.

Sau đó hắn lơ đãng liếc nhìn vũng nước cách đó không xa, mặt nước như tấm gương phản chiếu dung nhan của hắn.

Vốn dĩ dáng vẻ già nua lọm khọm, phảng phất có thể chui vào quan tài bất cứ lúc nào, nay cư nhiên lại có thêm một tia sức sống!

Mái tóc bạc trắng cũng có xu hướng chuyển đen.

Trẻ lại rồi! "Công pháp sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ đúng là biến thái mà!

Vận chuyển năm mươi đại chu thiên, tăng thọ năm trăm ngày, một năm rưỡi?!" Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn, gần như rơi nước mắt. "Đây quả thực là thần công a!" Diệp Bất Phàm không dám chậm

trễ, tiếp tục tu luyện Huyết Linh Công.

Tu luyện một chu thiên tăng thọ mười ngày, cám dỗ này ai mà đỡ được?

Cùng lúc đó.

Ngoài viện lạc.

Sở Tử Tuyết cảm ứng được khí tức đang mạnh lên bên trong, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười vũ mị. "Chịu tu luyện Huyết Linh Công là tốt, không bao lâu nữa sẽ trở thành lô đỉnh hoàn mỹ của ta." Đôi mắt Sở Tử Tuyết tràn đầy khát vọng, phảng phất nhìn thấy bảo tọa Thánh nữ đang vẫy gọi nàng.

Thiên Ma Giáo Thánh nữ, địa vị chỉ đứng sau Giáo chủ!

Quyền lực và tài nguyên khiến vô số đệ tử đỏ mắt!

Đứng bên cạnh, một thiếu nữ mặc váy xanh kiều tiếu im lặng không nói, ánh mắt nhìn về phía tiểu viện đầy vẻ thương hại. "Đó là Huyết Linh Công, kẻ tu luyện trước đó mới mười sáu mười bảy tuổi, sau một tháng trực tiếp bạc trắng cả đầu, cuối cùng tu vi suy lạc, trực tiếp chết già." "Tên Diệp Bất Phàm này vốn chẳng còn mấy năm thọ mệnh, ước chừng không chống đỡ được bao lâu." Thiếu nữ váy xanh nhớ tới thảm trạng của người trong lời đồn, không nhịn được rùng mình một cái.

Huyết Linh Công, thích hợp cho Luyện Khí kỳ, do một vị ma đạo lão tổ thượng cổ sáng tạo ra.

Rất nhiều ma tu của Thiên Ma Giáo đều tránh như tránh tà! "Lục La, ta phải bế quan một thời gian để chuẩn bị đột phá Kim Đan, ngươi ở lại đây canh chừng cho ta, bất cứ ai cũng không được phép tới gần!

Nhất là mấy con ả tiện nhân kia!" Sở Tử Tuyết nhớ tới mấy đối thủ cạnh tranh, hừ lạnh một tiếng.

Thiên Ma Giáo đệ tử mấy vạn, nội môn đệ tử tám ngàn.

Trong đó không thiếu nữ tu thiên tư cao tuyệt, nửa bước đã đạp chân vào Kim Đan, trong đó có hai người là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Sở Tử Tuyết.

Mà Dương Linh Căn của Diệp Bất Phàm tuy không ra gì, nhưng loại linh căn này ở tu tiên giới lại rất hiếm thấy, trợ giúp cực lớn cho nữ tu.

Không chừng hai con tiện nhân kia sẽ đến cướp người.

Nếu lộ tin ra ngoài, người đến cướp sẽ không chỉ có hai người đâu. "Đúng rồi, thời gian này ngươi phụ trách kiểm tra tu vi của hắn, nếu dám lười biếng, ngươi biết phải làm thế nào rồi đấy." "Vâng, Đại sư tỷ." Lục La cúi đầu, đợi đối phương rời đi mới dám ngẩng lên.

Nàng nhìn theo bóng lưng Đại sư tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt, cuối cùng cắn răng, len lén móc ra một tấm bùa vàng từ trong túi trữ vật. "Đại sư tỷ, ta cũng không muốn phản bội, nhưng ta kẹt ở Trúc Cơ sơ kỳ rất lâu rồi, hơn nữa...

Thanh Dao sư tỷ trả giá quá cao." Nàng siết chặt tấm bùa vàng, định đợi qua một thời gian nữa mới truyền tin để tránh bị nghi ngờ.

Đại sư tỷ là con gái của Phong chủ Ma Kiếm Phong - nơi nàng đang tu luyện, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng thật không muốn phản bội.

Sau đó nàng lại nhìn về phía tiểu viện, thu hồi vẻ đồng cảm trong mắt.

Lão già kia đằng nào cũng là một kẻ sắp chết, trước khi chết có thể mang lại cho nàng chút lợi ích cũng khá tốt.

Thời gian tiếp theo, Lục La đóng vai quản gia của Diệp Bất Phàm.

Phụ trách đưa đan dược tu luyện và Ích Cốc Đan đúng giờ, đồng thời đốc thúc Diệp Bất Phàm tu luyện.

Vốn tưởng rằng lão già này sẽ nằm ườn ra đó, lười biếng, trốn tránh tu luyện Huyết Linh Công.

Nàng đã chuẩn bị sẵn lời lẽ khủng bố, uy hiếp rồi.

Kết quả lại khiến nàng rất bất ngờ.

Lão già này tu luyện cực kỳ hăng say. "Chẳng lẽ hắn thực sự tưởng rằng làm lô đỉnh là chuyện tốt?" Lục La nhìn Diệp Bất Phàm đang khổ tu dưới gốc cây lớn trong sân, nụ cười trên mặt rất cổ quái.

Chương 3

Thừa nhận là Đại sư tỷ đẹp như tiên nữ, lại là Cực phẩm Thủy Linh Căn, mới hai mươi sáu tuổi đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn.

Tại Thiên Ma Giáo, kẻ muốn thân cận nàng nhiều không đếm xuể.

Nhưng... những kẻ đó đều muốn trở thành song tu đạo lữ, chứ không phải lô đỉnh. "Ngu một chút cũng tốt, đỡ tốn công sức của ta." Lục La thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng có nhận thức mới về Diệp Bất Phàm.

Người ta nói gừng càng già càng cay, cũng chẳng thấy cay ở chỗ nào.

Ngoài việc giám sát, Lục La còn cần thời khắc đề phòng Diệp Bất Phàm đột nhiên chết già, dù sao Huyết Linh Công tu luyện lên sẽ tổn hao tuổi thọ, mà đối phương vốn chẳng còn sống được bao lâu.

Nhưng điều nàng không biết là, Huyết Linh Công mà ngay cả ma tu cũng tránh như tránh tà, đối với Diệp Bất Phàm không những không có chút tổn hại nào, ngược lại còn đại hữu ích.

Chức năng cơ thể âm thầm biến đổi, tuổi thọ tăng lên vùn vụt.

Đến ngày thứ năm.

Nhân lúc Lục La ra ngoài lấy đan dược, tu vi của Diệp Bất Phàm lại lần nữa đột phá.

Trên đỉnh đầu ngưng tụ vòng xoáy, từng tia linh khí nhập thể.

Khí xoáy trong đan điền lại mở rộng gấp đôi, giống như một đoàn sương mù.

Luyện Khí tầng mười một!

Diệp Bất Phàm mở mắt, vẻ đục ngầu của người già đã biến mất, thay vào đó là đôi mắt đen trắng phân minh, trong veo thấy đáy. "May mà có ma công này, nếu không muốn đột phá tầng mười một phải mất mười mấy năm." Diệp Bất Phàm bấm quyết, há miệng phun ra một luồng khí nhận, cắt mặt đất thành một rãnh sâu.

Hắn không nhịn được cảm thán.

Sau đó lại lấy ra một chiếc gương đồng, soi mình trong gương.

Năm ngày trước thay đổi còn chưa lớn, nhưng theo sự đột phá, chân tóc bạc trắng đã chuyển sang đen nhánh, tướng mạo cũng không còn già nua mà tiệm cận dáng vẻ trung niên.

Nếp nhăn càng ngày càng ít, càng lúc càng có sức sống. "Tu luyện năm ngày, tăng thọ hai mươi năm." "Hắc!

Luyện Khí kỳ như ta, sống lại đời thứ hai!" Diệp Bất Phàm muốn cười lớn thành tiếng.

Sau khi bình phục tâm trạng, hắn bắt đầu bấm quyết thi triển pháp thuật.

Môn pháp thuật này là do hắn tìm kiếm nhiều năm sau khi bước vào tu tiên giới mới có được, tên là 《 Thần Ẩn Thuật 》.

Có thể thay đổi dung mạo, ẩn nặc khí tức, cao hơn một cảnh giới cũng không nhìn thấu.

Nếu không nhờ thuật này, mấy chục năm trước hắn đã bị nữ tu Hợp Hoan Tông nào đó bắt đi rồi ép khô thành xác người.

Còn về phần Sở Tử Tuyết, tu vi của ả cao hơn hắn quá nhiều.

Nhưng hiện tại hắn có thể giấu được Lục La.

Một lát sau.

Tu vi của Diệp Bất Phàm bị che giấu, tướng mạo cũng trở lại vẻ

già nua, phảng phất có thể nằm vào quan tài tắt thở bất cứ lúc nào. "Phải mau chóng bước vào Trúc Cơ kỳ, hiện tại ta có thể qua mặt con bé canh cửa Lục La, nhưng không qua mặt được Sở Tử Tuyết." Diệp Bất Phàm định sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ sẽ khống chế Lục La trước, sau đó chờ cơ hội để chuồn êm. "Trong Thiên Ma Giáo ma công rất nhiều, nếu ta tu luyện, dựa vào tác dụng phụ của ma công đều có thể một bước lên trời." "Hơi tiếc thật.

Nhưng vẫn là giữ mạng quan trọng hơn, cái tông môn ma đạo này động một tí là giết người, quá nguy hiểm, không thể ở lâu." Thiên Ma Giáo giống như nuôi cổ trùng, kẻ thích nghi thì sống sót.

Ngoài trừ tử đấu quy mô lớn, thì chuyện chém giết sinh tử giữa các cá nhân, cao tầng hoàn toàn không quản.

Diệp Bất Phàm tâm tính tương đương ổn kiện, thừa hiểu rằng làm màu thì không sống lâu.

Tránh xa nguy hiểm, điệu thấp phát dục mới là vương đạo.

Đợi Lục La trở về, Diệp Bất Phàm tâm an lý đắc ăn đan dược, sau đó tiếp tục tu luyện.

Loại đan dược này, trước kia Diệp Bất Phàm tích cóp linh thạch cả tháng trời cũng chỉ mua được vài viên.

Hiện tại, cung ứng không giới hạn.

Quá sướng.

Mà Lục La nhìn Diệp Bất Phàm dường như càng thêm già nua, đôi mày tú lệ nhíu chặt. "Dạng này, hắn chắc sống không được mấy ngày nữa là phải đi gặp Diêm Vương rồi." Lục La rất lo lắng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh. "Lục La, ta biết nàng ở bên trong, mau ra đây, ta vừa luyện được một cỗ Cực phẩm Đồng Giáp Thi, định tặng cho nàng để nàng sai bảo." Khuôn mặt nhỏ

của Lục La trở nên khó coi, nàng phiền chán tên gia hỏa như ruồi nhặng ở bên ngoài vô cùng.

Nhưng trước mắt không thể để người ngoài biết Diệp Bất Phàm đang ở đây, đành phải đi ra ứng phó cho qua chuyện.

Diệp Bất Phàm coi như không nghe thấy, tiếp tục đắm chìm trong tu luyện.

Lục La dung mạo ngọt ngào, người theo đuổi ở nội môn cũng không ít, tên liếm cẩu bên ngoài là một trong số đó.

Nơi này là chỗ ở của Lục La, Diệp Bất Phàm đối với chuyện này đã sớm tập mãi thành quen.

Lục La đuổi người bên ngoài đi xong, quay lại sân tiếp tục chằm chằm nhìn Diệp Bất Phàm, càng ngày càng lo lắng lão già này đột tử.

Mười ngày sau. "Đúng là lão thọ tinh, tu luyện Huyết Linh Công nửa tháng rồi mà vẫn chưa chết?" Lục La kinh ngạc.

Từng ngày trôi qua, lão già càng lúc càng già, nhưng mãi vẫn không chết.

Rất ly kỳ.

Nếu không phải Diệp Bất Phàm đã đột phá đến Luyện Khí tầng mười hai, nàng còn nghi ngờ Huyết Linh Công là giả. "Mặc kệ chết hay không, ta cũng phải báo cáo cho Thanh Dao sư tỷ." Ánh mắt Lục La dao động, nàng rời khỏi tiểu viện, chuẩn bị đi xa một chút để bóp nát bùa vàng.

Mà Diệp Bất Phàm, đợi sau khi Lục La đi khỏi, liền thu hồi 《Thần Ẩn Thuật》, khí tức trên người triệt để tản ra.

Khí tức trước đó chỉ là che mắt người khác, hiện tại mới là thật!

Luyện Khí tầng mười ba đỉnh phong!

Khí chất lại càng đại biến, mái tóc đen nhánh, dung mạo trung niên, khí huyết tương đương vượng thịnh, trông rất anh vũ.

Mười ngày này, hắn thuận lý thành chương đạt tới Luyện Khí kỳ đại viên mãn.

Về phương diện thọ mệnh lại càng tăng thêm bốn mươi năm.

Triệt để phá vỡ cực hạn thọ mệnh của Luyện Khí kỳ.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đủ để chấn kinh nửa cái tu tiên giới. "Chuẩn bị đột phá Trúc Cơ thôi, sau khi Trúc Cơ sẽ lên kế hoạch rời đi!" Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Trúc Cơ động tĩnh hơi lớn, hắn phải nhanh chóng.

Sau đó, hắn lấy ra một viên Trúc Cơ Đan.

Đây là thứ Sở Tử Tuyết đã chuẩn bị sẵn, chính là mong chờ hắn đạt tới Trúc Cơ.

Như vậy hiệu quả lô đỉnh mới tốt nhất.

Loại đan dược này, Diệp Bất Phàm trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, cho dù là ở ngũ đại tiên môn của Triệu Quốc, Trúc Cơ Đan cũng tương đương hiếm thấy, có tiền cũng không mua được. "Trúc Cơ a, không biết với tư chất nát bét của ta, có thể Trúc Cơ thành công hay không, dù là hạ phẩm đạo cơ cũng được." Diệp Bất Phàm nhìn Trúc Cơ Đan có chút do dự, rất thầm thỏm.

Trúc Cơ là một cửa ải lớn, những năm này hắn nghe nói quá nhiều Luyện Khí tu sĩ đột phá Trúc Cơ thất bại.

Cho dù có Trúc Cơ Đan, tỷ lệ thành công cũng không cao.

Tư chất càng thấp, tỷ lệ thành công càng thấp. 【 Đinh!

Kiểm tra được Ma Đạo Trúc Cơ Đan! 】 【 Ma Đạo Trúc Cơ Đan: Có sáu phần xác suất đột phá Trúc Cơ.

Tác dụng phụ: Hàm lượng dược độc cao tới hai trăm phần trăm, ảnh hưởng cực độ đến căn cơ, chỉ có thể ngưng tụ trúc cơ đạo đài hạ phẩm nhất, đồng thời sau khi Trúc Cơ tốc độ tu luyện giảm xuống nghiêm trọng. 】【 Nghịch chuyển phụ diện: Không chứa dược độc, căn cơ sẽ cực độ thâm hậu, chỉ có thể ngưng tụ trúc cơ đạo đài đỉnh cấp nhất, đồng thời sau khi Trúc Cơ tốc độ tu luyện tăng nhanh đáng kể. 】 "Thảo nào Sở Tử Tuyết lại hào phóng như vậy, Trúc Cơ Đan có tiền không mua được cũng đưa cho ta.

Chương 4

Cái này mà nuốt xuống, chẳng phải phế ngay tại chỗ sao?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm xanh mét.

Bất quá... "Cũng may hệ thống trâu bò, tác dụng phụ càng lớn, ta càng mạnh." "Vốn dĩ với tư chất của ta, miễn cưỡng Trúc Cơ cũng chỉ là hạ phẩm, hiện tại có tác dụng phụ gia trì, có thể ngưng tụ Cực phẩm đạo đài!" Tay Diệp Bất Phàm run lên vì kích động.

Trúc Cơ đạo đài chia làm bốn phẩm: Hạ, Trung, Thượng và Cực phẩm.

Phẩm chất càng cao, tiềm lực và sức mạnh cũng càng cao.

Pháp lực ẩn chứa trong Cực phẩm đạo đài, bất luận là chất hay lượng đều vượt xa Hạ phẩm gấp sáu bảy lần!

Cả Thiên Ma Giáo, người có thể ngưng tụ Cực phẩm đạo đài hoàn toàn không có.

Sở Tử Tuyết cũng chỉ là Thượng phẩm mà thôi.

Lục La lại càng chỉ có Hạ phẩm.

Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, lập tức nuốt trọn Trúc Cơ Đan.

Một cỗ sức mạnh bành trướng tràn vào bụng, toàn thân giống như sắt nung đỏ, bốc lên khói trắng nóng rực, da dẻ căng đau vô cùng.

Hắn cắn răng, toàn lực vận chuyển 《 Huyết Linh Công 》.

Khí xoáy như đoàn sương mù trong đan điền nhanh chóng bành trướng, sau đó co rút lại, ngưng thực.

Cứ tuần hoàn lặp lại như vậy.

Không biết qua bao lâu, khí xoáy trong cơ thể hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, trong suốt như thủy tinh.

Phạm vi một trượng, Hạ phẩm đạo đài.

Chưa kết thúc, đạo đài dũng mãnh mở rộng.

Trung phẩm!

Thượng phẩm!

Một khắc sau.

Đạo đài trong cơ thể Diệp Bất Phàm giống như bạch ngọc, đạt tới chín trượng chín.

Cực phẩm đạo đài! "Động tĩnh quả nhiên hơi lớn!" Diệp Bất Phàm đột ngột mở mắt, nhìn linh khí xoáy khổng lồ trên đầu, vội vàng lợi dụng 《 Thần Ẩn Thuật 》 điên cuồng áp chế tu vi, giảm nhỏ động tĩnh.

Mắt thấy vòng xoáy biến mất, dị biến lại bất ngờ nổi lên, một vệt ráng chiều màu vàng dâng lên, lượn lờ quanh toàn thân Diệp Bất Phàm.

Đại đạo chi âm vang vọng, rồng bay hổ nhảy, tôn lên dáng vẻ phiêu miểu như tiên phật của hắn.

Đạo đài trong cơ thể lại càng đột phá cực hạn, đạt tới mười trượng, diễn biến thành màu vàng kim!

Thiên Đạo Trúc Cơ! "Vãi chưởng?!" Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ, triệt để chấn động.

Thiên Đạo Trúc Cơ, đừng nói là Triệu Quốc, cho dù là quốc độ tu tiên phồn hoa hơn hắn cũng chưa từng nghe thấy.

Cổ vãng kim lai ức vạn thiên kiêu theo đuổi Thiên Đạo Trúc Cơ không biết trả giá bao nhiêu, nhưng đều thất bại mà về.

Đây chỉ giới hạn trong truyền thuyết!

Không nằm trong phẩm cấp! "Viên Trúc Cơ Đan này đúng là còn độc hơn cả thuốc độc, tác dụng phụ phải lớn đến mức nào mới có thể khiến một kẻ tư chất nát bét như ta ngưng thành Thiên Đạo Trúc Cơ?" Diệp Bất Phàm không biết nên cảm tạ hay nên nguyền rủa nữa.

Mà lợi ích Thiên Đạo Trúc Cơ mang lại cũng tương đương khoa trương, pháp lực hùng hậu vượt xa Hạ phẩm đạo cơ gấp mười lần.

Hơn nữa còn vững chắc vô cùng.

Hắn không biết rốt cuộc mình mạnh đến mức nào, nhưng có thể khẳng định là, thổi một hơi cũng có thể giết chết bản thân trước kia.

Cũng hoàn toàn có thể tiêu diệt Lục La đang ở Trúc Cơ tầng ba.

Ngũ cảm tăng lên gấp mấy chục lần, mọi âm thanh trong vòng mười dặm đều lọt vào tai, ví dụ như tiếng thở gấp của một số đệ tử Thiên Ma Giáo.

Nhìn xa hơn chút nữa, cách tám dặm ruồi nhặng giao phối cũng có thể phân biệt rõ ràng.

Đồng thời, một cỗ sức mạnh mới dâng lên trong đầu.

Nhắm mắt lại, mọi thứ trong vòng hai mươi dặm đều có thể dò xét.

Linh thức!

Phạm vi linh thức của Cực phẩm đạo đài cũng chỉ mười dặm, hắn lại gấp đôi!

Đột nhiên, Diệp Bất Phàm cảm giác mũi hôi thối, hóa ra toàn thân đã bị bao bọc bởi lớp cặn bẩn vừa thải ra.

Hắn cười khẽ lắc đầu, lơ đãng nhìn lên trời, sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Dị tượng xung quanh hắn vẫn đang lan rộng!

Sân viện của hắn vốn được Sở Tử Tuyết bố trí trận pháp, hiện tại trận pháp cũng không che giấu nổi dị tượng nữa rồi! "Con mẹ nó!

Đánh giá thấp động tĩnh Trúc Cơ rồi, cái này mà bị phát hiện thì chắc chắn tiêu đời!" Diệp Bất Phàm vội vàng lợi dụng Thần Ẩn Thuật, điên cuồng áp chế tu vi, dị tượng lúc này mới từ từ tiêu tán.

Thậm chí còn có chút không yên tâm, hắn lại dán lên người một đống bùa ẩn nặc, lại bố trí thêm cấm chế.

Sống được đến bây giờ, thủ đoạn ẩn nặc của Diệp Bất Phàm nhiều vô kể.

Cùng lúc đó.

Cách viện lạc ba dặm. "Dương Linh Căn, a, thảo nào con tiện nhân Sở Tử Tuyết đi ra ngoài lâu như vậy, hóa ra là đi tìm lô đỉnh." Một nữ tử mặc váy dài màu lam, dung nhan xinh đẹp, khí chất thanh lãnh cười nhạo nói.

Lục La cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nữ tử thanh lãnh kia.

Thượng Quan Thanh Dao, con gái Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo, Trúc Cơ đại viên mãn, tâm ngoan thủ lạt, mạng tu sĩ chính đạo dưới tay nàng không có một nghìn cũng có tám trăm.

Tại thế hệ trẻ Triệu Quốc, nàng xếp thứ ba trên bảng Ma Đầu! "Đây là Hổ Ma Đan, tổn hao tiềm lực nhưng có thể kéo dài nửa tháng tuổi thọ, ngươi cho lão già tên Diệp Bất Phàm kia uống, tránh để hắn tự luyện chết mình." "Đợi hắn tu thành Huyết Linh Công, hoàn thành Trúc Cơ, ta sẽ đoạt hắn về làm lô đỉnh của ta!

Không, hôm nay sẽ đưa hắn về phòng ta luôn!

Để con tiện nhân Sở Tử Tuyết kia dã tràng xe cát!" Thượng Quan

Thanh Dao lấy ra một viên đan dược màu đen, cười lạnh liên hồi.

Để tránh đêm dài lắm mộng, vẫn là nên cướp lô đỉnh về trước. "Vâng!

Vậy... những tài nguyên tu luyện kia của ta..." "Yên tâm, sự thành, thiếu không được...

Hả?" Thượng Quan Thanh Dao sững sờ, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy phương xa một vệt ráng chiều màu vàng hiện lên, như thiên uy, lại khiến nàng có cảm giác sợ hãi như gặp thiên địch.

Ráng chiều lóe lên rồi biến mất, cảm giác cũng tiêu tan trong nháy mắt. "Trúc Cơ dị tượng?

Chẳng lẽ có ai Cực phẩm Trúc Cơ rồi sao?!" Thượng Quan Thanh Dao có chút chấn kinh, nàng chính là Thượng phẩm Trúc Cơ, chỉ có Cực phẩm Trúc Cơ mới có thể tạo ra áp chế đối với nàng, nhưng dị tượng kia lại không giống lắm, hơn nữa thời gian quá ngắn.

Nếu không phải cự ly gần, nàng thậm chí rất khó phát giác.

Đương nhiên, Thiên Đạo Trúc Cơ nàng cũng từng nghĩ tới, nhưng chuyện đó là không thể nào. "Hướng đó, là chỗ ở của ngươi phải không?

Lão già kia?" "Không thể nào, hắn mới Luyện Khí tầng mười hai, hơn nữa tu luyện là Huyết Linh Công tổn hao tuổi thọ, huống chi tư chất hắn thấp kém." Lục La rất kinh ngạc, ánh mắt diễm tiện: "Chắc là tu sĩ trẻ tuổi khác ở gần đó đi." Thiên Ma Giáo có sáu ngọn núi lớn, nàng đang ở Ma Kiếm Phong, trên trên dưới dưới đệ tử ở đây có cả ngàn người, rất khó phân rõ rốt cuộc là ai thành tựu Cực phẩm Trúc Cơ. "Bất kể là ai, tìm ra hắn cho ta, yêu nghiệt bậc này nhất định phải giao hảo, thậm chí..." Khuôn mặt Thượng Quan Thanh Dao ửng hồng.

Cực phẩm Trúc Cơ, vô luận như thế nào cũng phải theo đuổi tới tay, biến thành đạo lữ của nàng.

Không chỉ mình nàng.

Trong tầng lớp trung cao tầng của Thiên Ma Giáo, người phát giác ra dị tượng cũng không ít. "Loại dị tượng đó, sao giống như Thiên Đạo Trúc Cơ trong lời đồn vậy?!

Xuất hiện nhanh, đi cũng nhanh, linh thức còn không kịp dò xét." "Đó chỉ là truyền thuyết thôi, không tin được.

Chương 5

Nhưng có thể khẳng định là đạo cơ của người kia tuyệt đối đỉnh tiêm!

Phải tìm cho ra!" "Dường như là hướng Ma Kiếm Phong, đệ tử của Ma Kiếm thượng nhân?

Cướp về đây!

Bản tọa muốn thu hắn làm đồ đệ!" Lục đại phong của Thiên Ma Giáo, một số Kim Đan trưởng lão nhao nhao bước ra khỏi bế quan, thần tình kích động, khó mà kiềm chế.

Thậm chí Đại trưởng lão và Giáo chủ bế quan đã lâu cũng bị kinh động.

Thiên Đạo Trúc Cơ trong lời đồn không ai dám nghĩ tới, đó chỉ là một truyền thuyết phiêu miểu.

Nhưng Cực phẩm Trúc Cơ đủ để bọn họ điên cuồng rồi.

Điều này đại biểu cho linh căn tư chất của kẻ đó tuyệt đối nghịch thiên, cộng thêm căn cơ như vậy.

Giả dĩ thời nhật, hoàn toàn có khả năng đột phá Nguyên Anh!

Nguyên Anh lão tổ, Thiên Ma Giáo cũng chỉ có một vị!

Hoành áp Triệu Quốc đã tám trăm năm! "Phong tỏa Thiên Ma Giáo, cao tầng Ma Kiếm Phong lập tức rà soát xem kẻ Cực phẩm Trúc Cơ rốt cuộc là ai!" "Ngoài ra, phong tỏa tin tức!

Bản tọa không muốn một hạt giống tốt như vậy bị người ta ám sát!" Sự việc quan trọng, Giáo chủ lập tức hạ lệnh.

Trừ cao tầng ra, những ma tu dưới đáy kỳ thực nhìn thấy không

nhiều, dù sao thời gian quá ngắn, kém xa cảm ứng nhạy bén của cao tầng.

Nhưng có một người ngoại lệ.

Kẻ nhìn thấy rõ ràng nhất, là Chu Vương Thần.

Dưới tảng đá bên ngoài viện lạc của Diệp Bất Phàm, một thanh niên mặc áo xám nhìn kim quang trong sân, da đầu tê dại.

Hắn vội vàng lấy ra một cuốn thủ trát cũ nát, lật xem xong, toàn thân run rẩy.

Cuốn thủ trát này lấy được từ trong động phủ cổ, ghi chép rất nhiều bí tân viễn cổ.

Nếu Diệp Bất Phàm nhìn thấy người này, nhất định sẽ cảm thấy quen mắt.

Bởi vì đây chính là tên liếm cẩu của Lục La hay lượn lờ mỗi ngày, kẻ chuyên luyện Đồng Giáp Thi. "Thiên Đạo Trúc Cơ!

Đó không phải truyền thuyết, là thật?!" Chu Vương Thần run lẩy bẩy, khó mà tin nổi.

Hắn bám đuôi Lục La nhiều năm, mấy ngày nay hắn phát hiện Lục La thường xuyên đến Ma Đan Các lấy đan dược, hơn nữa là đan dược Luyện Khí kỳ.

Lúc đó hắn đã cảm thấy không ổn, thế mới có hành động giám sát tiểu viện.

Vốn tưởng rằng Lục La nuôi một gã trai bao, không ngờ đối phương cư nhiên lại Thiên Đạo Trúc Cơ ngay dưới mi mắt hắn!

Khoảng cách này, nhìn rõ ràng hơn đám cao tầng kia quá nhiều.

Ngưỡng mộ, đố kỵ, sau đó liền chuyển thành cừu hận.

Đeo bám lâu như vậy, không ngờ nàng lại lén lút nuôi đàn ông sau lưng hắn.

Nghĩ tới người phụ nữ mình yêu thương bị kẻ khác đè dưới thân, hắn liền nộ hỏa công tâm. "Vừa mới Trúc Cơ, căn cơ bất ổn, ta có cơ hội rất lớn để đem tên tiểu bạch kiểm này... luyện thành thi khôi!

Thi khôi do Thiên Đạo Trúc Cơ luyện thành sẽ mạnh đến mức nào?!" Mắt Chu Vương Thần đỏ ngầu. "Không, sau khi luyện thành thi khôi, ta thậm chí có thể đoạt xá hắn, sau đó đi theo Thi Đạo, thành tựu Thi Tổ!" Thiên Đạo Trúc Cơ được thiên đạo chiếu cố, ai đoạt xá người đó chết.

Nhưng, luyện thành thi khôi rồi mới đoạt xá, vậy thì không thành vấn đề.

Mà hắn là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, cộng thêm mấy cỗ Đồng Giáp Thi cấp bậc Trúc Cơ, hắn nắm chắc phần thắng sẽ bắt được tên tiểu bạch kiểm vừa mới Trúc Cơ kia! "Về chuẩn bị một chút trước đã, sau đó lặng lẽ ra tay!" Chu Vương Thần thở hồng hộc như trâu già, không thể kìm nén được nữa, vội vã rời đi.

Diệp Bất Phàm cũng không hề hay biết đã có người nảy sinh ác ý với mình.

Trước đó linh thức của hắn chỉ vội vàng quét qua một lượt, hoàn toàn không dám dò xét kỹ càng.

Ở Thiên Ma Giáo cao thủ như mây này mà sử dụng linh thức bừa bãi, đó chẳng khác nào tìm đường chết. "Trúc Cơ kỳ thọ mệnh có hai trăm năm, cộng thêm Huyết Linh Công đạt được, hiện tại thọ mệnh của tôi còn hơn một trăm năm." Diệp Bất Phàm cũng không kiêu ngạo, tuy là Thiên Đạo Trúc Cơ, nhưng tư chất vẫn không đổi, vẫn là hạ phẩm Dương linh căn.

Trước khi chết già có kết đan được hay không còn là cả một vấn đề.

Không thấy thiên tài như Sở Tử Tuyết đều kẹt ở Trúc Cơ đại viên mãn sao?

Lấy gương đồng ra soi, tướng mạo đã khôi phục lại dáng vẻ tuổi hai mươi.

Mái tóc đen nhánh, trẻ trung tuấn mỹ.

Hoàn toàn thoát khỏi hình tượng già nua hom hem kia. "Đẹp trai thật!" Diệp Bất Phàm tán thán một hồi, sau đó thi triển 《Thần Ẩn Thuật》 một lần nữa khôi phục lại cái dáng vẻ già nua đầy nếp nhăn, tùy thời có thể nằm vào quan tài ăn cơm cúng.

Lại vận chuyển Huyết Linh Công.

Một lát sau hắn mở mắt, thần tình thất vọng. "Sau khi Trúc Cơ, hiệu quả tăng thọ mệnh giảm đi vô hạn, tốc độ tu hành cũng không được, đẳng cấp công pháp rõ ràng không theo kịp nữa rồi, phải tìm kiếm công pháp Trúc Cơ." Tác dụng phụ của đan dược Trúc Cơ ma đạo có thể giúp hắn tăng tốc độ tu luyện, nhưng Huyết Linh Công chỉ là công pháp Luyện Khí, không có công pháp Trúc Cơ thì tăng tốc kiểu gì?

Trúc Cơ cửu trọng, ba trọng đầu là sơ kỳ, sáu trọng sau là trung kỳ và hậu kỳ.

Càng về sau, tốc độ tu hành càng chậm.

Lục La là trung phẩm Mộc linh căn, đã đình trệ tại Trúc Cơ tam trọng vài năm rồi, từ đó có thể thấy được việc thăng cấp Trúc Cơ gian nan đến mức nào.

Hắn bắt buộc phải tìm loại công pháp Trúc Cơ có tác dụng phụ lớn.

Trong Thiên Ma Giáo loại ma công này rất nhiều, ngặt nỗi hắn không phải đệ tử Thiên Ma Giáo, không có khả năng đạt được. "Rời khỏi Thiên Ma Giáo, sau này thiếu gì cơ hội." Ánh mắt Diệp Bất Phàm chớp động, hắn hiện tại phải nhanh chóng chạy trốn thôi.

Tuy hắn là Thiên Đạo Trúc Cơ, tu vi vượt xa người thường, nhưng đối mặt chính là ma giáo thiên kiêu, Sở Tử Tuyết Trúc Cơ đại viên mãn.

Trong túi trữ vật của hắn chỉ có pháp khí kém chất lượng, vài chục tấm ẩn nặc phù lục và thần phong phù, vài tấm Hỏa Long Phù có thể giết Luyện Khí viên mãn.

Những thứ nắm giữ cũng chỉ có Cấp Thấp Hỏa Cầu Thuật, Phong Nhận, Băng Tường, Thần Ẩn Thuật.

Thủ đoạn công kích rất "cùi bắp".

Khả năng cao là đánh không lại đối phương. "Bất quá chung quy vẫn là Thiên Đạo Trúc Cơ, chỉ dựa vào pháp lực tinh thuần hùng hậu cũng có thể đối phó với ma tu Trúc Cơ tứ trọng rồi." Diệp Bất Phàm đứng dậy, định xuống núi, tùy tiện cướp lệnh bài thân phận của một đệ tử Thiên Ma Giáo rồi rời đi.

Loại ma giáo này đều có hộ sơn đại trận thủ hộ, không có lệnh bài thì hoàn toàn không ra được.

Cót két —— Còn chưa đợi hắn nhấc chân, cửa viện mở ra, Lục La đi vào, đưa cho Diệp Bất Phàm một viên đan dược. "Đây là Hổ Ma Đan, có thể kéo dài thọ mệnh của ngươi, kích phát tiềm lực, để ngươi nhanh chóng đột phá Luyện Khí tầng mười ba." Mới đầu Diệp Bất Phàm nhờ vào Huyết Linh Công, đột phá cảnh giới như ăn cơm uống nước, nhưng đến tầng mười hai thì trực tiếp bị kẹt lại.

Đã mấy ngày nay không có động tĩnh gì.

Bất quá những chuyện này không liên quan đến Lục La, nàng đang tâm thần không yên, vẫn còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc kẻ vừa Trúc Cơ cực phẩm ở gần đây là ai. "Là ai nhỉ?

Chu Nguyên?

Lý Quy Hạc?" Lục La nhíu chặt mày, trong đầu lướt qua từng bóng người.

Nơi nàng ở là sườn núi Ma Kiếm Phong, linh khí sung túc hơn chân núi nhiều, có tư cách ở chỗ này đều là đệ tử Trúc Cơ kỳ.

Chỉ có số ít là Luyện Khí kỳ.

Những người đó đều là có bối cảnh, hậu đài không phải trưởng lão thì cũng là đệ tử hạch tâm.

Trước khi trở về nàng đã đi thăm dò một phen, tìm vài đệ tử Luyện Khí viên mãn, kết quả đều không phải.

Điều này làm cho nàng rất thất vọng. "Nếu ta có thể tìm được đệ tử Cực Phẩm Trúc Cơ làm đạo lữ, hiện tại đâu đến mức vì tài nguyên mà phí hết tâm cơ?" Lục La hy vọng không thôi, với nhan sắc của nàng, cho dù không thành đạo lữ thì cũng có thể làm tiểu thiếp hay gì đó.

Diệp Bất Phàm cầm lấy đan dược, bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. 【Hổ Ma Đan: Tổn hao lớn tiềm lực, có thể nâng cao tốc độ tu luyện, đồng thời kéo dài nửa tháng thọ mệnh, sau khi hết hạn, tố chất thân thể giảm mạnh!】 Diệp Bất Phàm: "……" "Khá lắm, nếu tôi không mang theo hệ thống, chắc đã sớm bị chơi hỏng rồi nhỉ?" Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật. 【Nghịch Chuyển Phụ Diện: Tăng mạnh tiềm lực, có thể nâng cao tốc độ tu luyện, kéo dài nửa tháng thọ mệnh, đồng thời tố chất thân thể tăng mạnh, như rồng như hổ!】 "Bá đạo." Diệp Bất Phàm không chút do dự nuốt Hổ Ma

Đan xuống.

Chương 6

Lập tức cảm giác thân thể trở nên nóng rực, cơ bắp hơi gồ lên, một cảm giác tràn đầy sức mạnh ập lên đầu.

Diệp Bất Phàm cảm giác, hiện tại cho dù không có tu vi, hắn cũng có thể một đấm đấm chết tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Tu tiên giả chủ yếu luyện khí, tu sĩ luyện thể rất hiếm thấy, loại đan dược này đối với những kẻ luyện thể mà nói, quả thực chính là bảo bối.

Có thể nói, Diệp Bất Phàm cho dù không phải tu sĩ, dựa vào tố chất thân thể cực cứng cũng có thể đi ngang trong Luyện Khí kỳ rồi.

Không chỉ như thế, đầu óc càng thêm thanh minh, giống như vừa cắn thuốc Lục Vị Địa Hoàng Hoàn, tinh thần gấp trăm lần.

Trước khi đi còn cắn được một viên thuốc mạnh.

Thật là quá chu đáo! "Đi theo ta, ta đưa ngươi đi Ma Ảnh Phong." Lục La cảm giác lão già trước mặt có chỗ nào đó không giống lắm, bất quá nàng lười để ý đến sự thay đổi của một lão già Luyện Khí, không kiên nhẫn nói.

Thượng Quan Thanh Dao ở tại Ma Ảnh Phong.

Nàng phải nhanh chóng đưa Diệp Bất Phàm đến chỗ Thanh Dao sư tỷ, đổi lấy chỗ tốt. "Ma Ảnh Phong?

Sở Tử Tuyết hình như không hợp với Ma Ảnh Phong lắm nhỉ?" Diệp Bất Phàm sửng sốt, híp mắt nói.

Thời gian qua hắn thường xuyên nghe được Lục La và tên liếm cẩu của nàng nói chuyện bên ngoài, đối với thế lực phái hệ nội bộ Thiên Ma Giáo cũng có chút hiểu biết.

Lục đại phong cạnh tranh kịch liệt, sinh tử thương tàn đều không ít.

Trong đó Ma Ảnh Phong và Ma Kiếm Phong thù địch nhất, đánh nhau đến túi bụi. "Thượng Quan Thanh Dao sư tỷ muốn ngươi." Lục La lạnh lùng nói, ngay cả che giấu cũng lười che giấu. "Ý gì?

Lại có người muốn ngủ với tôi?" "Mẹ kiếp, một lão già như tôi có cái gì vui mà chơi?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, sắc mặt đen như đáy nồi.

Hắn thật sự giận rồi.

Hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Lục La: "Nếu ta không đi thì sao?

Ngươi định làm thế nào?" "Không đi?

Vậy thì không do ngươi quyết định." Lục La ngẩn ra, lập tức cười lạnh, một cỗ uy áp Trúc Cơ nhiếp nhân tâm phách như núi trọng đè lên người Diệp Bất Phàm.

Thân hình Diệp Bất Phàm vẫn không nhúc nhích, sắc mặt càng ngày càng âm trầm. "Huyết Linh Công quả nhiên danh bất hư truyền, tu vi tăng lên đều có thể gánh được uy áp Trúc Cơ rồi?" Lục La kinh ngạc.

Trúc Cơ tuy rằng ở Thiên Ma Giáo không tính là gì, nhưng ở Triệu Quốc tu tiên giới, đó chính là tồn tại cấp bậc lão tổ tu tiên gia tộc.

Chỉ một tia uy áp, Luyện Khí kỳ đã không cách nào chống cự.

Lục La như đang nhìn xuống sâu kiến, ánh mắt châm chọc.

Nàng bấm quyết, trống rỗng ngưng tụ ra một bàn tay pháp lực to như cánh cửa, chộp về phía Diệp Bất Phàm. "Chưa từng Trúc Cơ, ngươi không thể tưởng tượng được sự cường đại của Trúc Cơ,

ngươi……" "Oanh!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, ngay cả bấm quyết cũng không làm, một tay vẫy nhẹ, pháp lực bàng bạc hội tụ thành một thanh pháp đao còn lớn hơn cả cánh cửa.

Bàn tay to kia giống như làm bằng giấy, trực tiếp bị chém nát.

Sau đó pháp đao thế đi không giảm, chém thẳng về phía cái đầu mỹ nhân của Lục La.

Đây là một trong những sự thần dị của Thiên Đạo Trúc Cơ vượt xa các loại Trúc Cơ khác, giống như Phong Nhận - loại tiểu pháp thuật này, căn bản không cần bấm quyết hoặc niệm chú. "Cái gì?!

Trúc Cơ?!" Lục La ngẩn ngơ, kinh hãi thất thanh.

Sự hùng hậu và chất lượng của loại pháp lực này, thế mà còn cao hơn nàng một đoạn dài!

Chỉ là chuyện này sao có thể?! "Thanh Yên Thuẫn!" Lục La không kịp suy nghĩ, lập tức vỗ túi trữ vật, một làn khói chắn trước người, hình thành một tấm khiên mờ mịt sương mù.

Cao cấp pháp khí! "Đang!" Một tiếng nổ lớn, tấm khiên phảng phất chịu đựng sự va chạm của núi lớn, kéo theo cả Lục La cùng nhau bị chém bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào tường viện.

Lục La bị chấn đến đầu váng mắt hoa, nhịn không được phun ra một ngụm máu.

Diệp Bất Phàm nhìn tấm khiên tuy hào quang ảm đạm đi không ít nhưng lại không bị hư hại, nhịn không được cảm khái. "Đại tông môn đúng là đại tông môn, tùy tiện một tên Trúc Cơ cũng có cao cấp pháp khí!" Diệp Bất Phàm có một thanh phi đao pháp khí kém chất lượng.

Ngay cả hạ phẩm cũng không bằng.

Chỉ vậy thôi mà mười năm trước còn bị người ta đỏ mắt, suýt chút

nữa bị giết người cướp của.

Bình thường, cho dù là tán tu Trúc Cơ kỳ, có thể có một món trung phẩm pháp khí đã là ghê gớm lắm rồi, cao cấp chỉ có Trúc Cơ kỳ của đại tông môn mới có.

Còn về đỉnh cấp... cái đó phải là đại gia, hoặc thiên tài tu vi cao thâm như Sở Tử Tuyết mới có tư cách sở hữu. "Ngươi là tu sĩ Cực Phẩm Trúc Cơ lúc trước?!" Lục La sắc mặt trắng bệch, khó tin nổi.

Tìm ngàn lần vạn lần, người đó cư nhiên lại ở ngay dưới mi mắt mình.

Nàng chỉ cảm thấy hoang đường đến cực điểm.

Một lão già tu luyện Huyết Linh Công, chẳng những không chết già, ngược lại lặng lẽ Trúc Cơ thành công, hơn nữa còn là Cực Phẩm Đạo Cơ!

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đủ để chấn động Thiên Ma Giáo.

Tu luyện Huyết Linh Công căn bản không có khả năng thành tựu Cực Phẩm Đạo Cơ. "Ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là nhận ta làm chủ." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, không còn vẻ nhẫn nhục chịu đựng như trước.

Kỳ thật hắn rất muốn giết ả này.

Nhưng ma tu bình thường đều có hồn bài các loại, một khi tử vong, cao tầng lập tức phát giác.

Hiện tại đang ở hang sói, rủi ro giết người quá lớn. "Nhận ngươi làm chủ?

Cho dù là Cực Phẩm Trúc Cơ thì thế nào?

Ngươi vừa mới Trúc Cơ, có mạnh nữa cũng không mạnh hơn ta!" Lục La tức giận đến đỏ bừng mặt, vỗ túi trữ vật, một thanh tiểu kiếm

màu xanh bay ra.

Lại là cao cấp pháp khí!

Hàn quang lành lạnh, vừa xuất hiện, Diệp Bất Phàm đã cảm giác nhiệt độ trong tiểu viện giảm xuống không ít. "Phi kiếm thuộc tính hàn?" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên. "Đi!" Lục La quát khẽ một tiếng, phi kiếm uyển chuyển như một con rồng xanh, lao mạnh về phía Diệp Bất Phàm.

Cùng lúc đó, nàng một tay bấm quyết, một cái đầu rắn cuồn cuộn ma khí hiện ra.

Đây là một môn pháp thuật.

Phụ tải dường như rất lớn, khuôn mặt tiếu lệ của Lục La càng thêm trắng bệch.

Trong nháy mắt, đầu rắn lớn lên gấp mấy lần, uy thế khủng bố, điên cuồng lao về phía Diệp Bất Phàm cắn xé. "Ma tu đúng là ma tu, thi triển một môn pháp thuật cũng suýt chút nữa vắt kiệt chính mình." Diệp Bất Phàm lắc đầu, đổi lại là hắn thi triển pháp thuật này, chẳng khác gì uống thuốc đại bổ.

Nhấc tay bắn ra mười mấy đạo Hỏa Cầu Thuật.

Cái nào cái nấy đều to như cái chum nước, nhiệt độ thăng đằng, nháy mắt nhấn chìm cả đầu rắn lẫn phi kiếm.

Chỉ trong chốc lát, phi kiếm bị thiêu đến liên tục lui về phía sau, đầu rắn ma khí cũng đang ai hào rồi dần dần tiêu tán. "Sao có thể?!" Lục La trừng lớn mắt, phi kiếm và pháp thuật của nàng cư nhiên bị Hỏa Cầu Thuật dễ dàng cản lại!

Pháp lực của Diệp Bất Phàm dường như còn khủng bố hơn nàng tưởng tượng, không chỉ hồn hậu, chất lượng cũng cao hơn nàng rất nhiều. "Đây chính là Cực Phẩm Trúc Cơ sao?" Lục La vừa hâm mộ

lại ghen ghét, vừa bước vào Trúc Cơ, thiên nhiên đã mạnh hơn tu sĩ đồng giai quá nhiều.

Cho dù không có pháp khí, cũng có thể dùng pháp lực đáng sợ áp chế nàng.

Đương nhiên, nàng không biết là, Diệp Bất Phàm không phải Cực Phẩm Trúc Cơ, mà là Thiên Đạo Trúc Cơ.

Cái trước không thể làm được khoa trương như vậy. "Bá!" Diệp Bất Phàm búng tay, một đạo phong nhận lướt về phía tứ chi Lục La.

Chương 7

Đã không giết được, phế bỏ chắc không thành vấn đề. "Ta, ta nhận ngươi làm chủ!" Lục La đại kinh thất sắc, nàng vừa điều khiển phi kiếm, vừa thi triển pháp thuật, căn bản không còn tinh lực dùng Thanh Yên Thuẫn phòng ngự.

Tuy nhiên, phong nhận vẫn không dừng lại. "Trên người ta có rất nhiều công pháp, pháp thuật, đan dược, ta cái gì cũng cho ngươi!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, không chút dao động. "Ngươi cần ta giúp ngươi trốn ra ngoài!

Hiện tại Ma Kiếm Phong đã phong tỏa, cao tầng đã phái người tìm kiếm tu sĩ Cực Phẩm Trúc Cơ là ngươi rồi!" Lục La kinh khủng nói.

Thần tình Diệp Bất Phàm rốt cuộc cũng động, hắn phất tay xua tan phong nhận, nhìn chằm chằm Lục La: "Ý gì?

Cao tầng Thiên Ma Giáo phát hiện ta rồi?" "Ngươi sau khi Trúc Cơ thành công đã tiết lộ một tia dị tượng, cao tầng đã phát giác, bọn họ xác định vị trí đại khái, nhưng không biết cụ thể là ai." Lục La kinh hồn chưa định, run rẩy nói. "……" Diệp Bất Phàm trầm mặc.

Đây là điều hắn không ngờ tới, trực tiếp làm loạn kế hoạch đào tẩu. "Cực Phẩm Trúc Cơ xuất hiện, ở đâu cũng sẽ được trọng điểm bồi dưỡng, nếu bị phát hiện, tám phần là phải bị lão quái vật nào đó thu làm đệ tử.

Nhìn thì có vẻ là chuyện tốt, nhưng……" Thiên Ma Giáo đối với hắn là bảo địa, nhưng Diệp Bất Phàm thật sự không muốn ở lại đây, đối mặt một đám ma đầu, hắn có thể có cảm giác an toàn gì chứ? "Trở thành đệ tử Thiên Ma Giáo, chỉ có thể là lựa chọn bất đắc dĩ, trước mắt vẫn là nghĩ biện pháp đào tẩu." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Lục

La, lạnh lùng nói: "Hồn huyết đưa đây!" Lục La cắn chặt răng ngà, mi tâm hiện ra một giọt máu màu tím.

Diệp Bất Phàm chộp lấy, thu hồn huyết lại.

Từ nay về sau, sinh tử của Lục La chỉ nằm trong một ý niệm của hắn.

Sau đó Diệp Bất Phàm ngay trước mặt đối phương bắt đầu thu dọn chiến lợi phẩm.

Hai kiện pháp khí cao cấp: Lục sắc phi kiếm và Thanh Yên Thuẫn.

Chỉ riêng hai thứ này đã tăng thêm một đoạn chiến lực lớn cho Diệp Bất Phàm.

Trong túi trữ vật còn có vài chục tấm trung phẩm phù lục, hơn ba trăm khối hạ phẩm linh thạch, đan dược Trúc Cơ một ít, cùng với《Ma Đạo Pháp Thuật Bảo Điển》, hai bộ công pháp Trúc Cơ.

Lục La nhìn Diệp Bất Phàm thu lấy bảo bối nàng tích cóp nhiều năm, tim đều đang rỉ máu.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, chỉ qua một đêm, một tên tù nhân thành chủ nhân, còn nàng thành tù nhân!

Chênh lệch thực sự quá lớn.

Diệp Bất Phàm xóa bỏ linh thức của Lục La trên phi kiếm và Thanh Yên Thuẫn, tế luyện một phen, thẳng đến khi như cánh tay sai bảo, lúc này mới hài lòng.

Lục sắc phi kiếm tên là Hàn Uyên Kiếm.

Có hiệu quả đóng băng, ăn mòn địch nhân, hơn nữa còn kèm theo kịch độc.

Thanh Yên Thuẫn thuần túy phòng ngự, bất quá điểm khác biệt là có thể chuyển hóa các loại hình thái, phòng ngự toàn bộ chu thân.

Cái này trong các loại pháp khí rất hiếm thấy.

Nếu không phải linh thức Lục La quá yếu, chỉ có thể thao túng một kiện pháp khí, Diệp Bất Phàm muốn phá vỡ phòng ngự cũng phải tốn một phen tay chân. "Ma Nguyên Công, công pháp Trúc Cơ trung cấp, cắn nuốt tinh huyết người khác tu luyện……" "Hạo Nguyệt Quyết, công pháp Trúc Cơ trung cấp, thôn thổ nhật nguyệt tinh hoa……" Diệp Bất Phàm nhíu mày, cuối cùng từ bỏ.

Cũng không phải đẳng cấp không được, mà là hai môn ma công này tác dụng phụ quá nhỏ, nếu là tu luyện, đến năm nào tháng nào mới có thể đột phá Kim Đan?

Làm hắn kinh hỉ chính là 《Ma Đạo Pháp Thuật Bảo Điển》.

Bên trong có vài chục môn sơ cấp pháp thuật, sáu môn trung cấp pháp thuật, còn có hai môn cao cấp pháp thuật. "Ma Long Thuật, cao cấp pháp thuật, huyễn hóa Ma Long, đại thành có thể gây thương tổn cho Trúc Cơ viên mãn, cái giá phải trả là cần bắt giữ hồn phách một con Giao Long, loài rắn cũng được." "Tác dụng phụ: Cần mỗi ngày để Ma Long cắn nuốt tinh huyết bản thân dùng để tráng đại pháp thuật, có nguy cơ tu vi bị tổn hao trên diện rộng, cẩn thận tu luyện." "Huyết Độn Thuật: Cao cấp pháp thuật, có thể trong thời gian ngắn tăng mạnh tốc độ bản thân." "Tác dụng phụ: Thiêu đốt tinh huyết, pháp lực, sau khi thi triển, tinh khí thần tổn thất lớn." Trên mặt Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Đúng!

Chính là cái mùi vị này!

Một ngày không có tác dụng phụ, ta cả người khó chịu!

Dùng hệ thống nghịch chuyển tác dụng phụ một chút, hai môn pháp thuật nảy sinh biến hóa.

Hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường. 【Ma Long Thuật, Nghịch Chuyển Phụ Diện: Ký chủ mỗi ngày cống hiến tinh huyết, càng cống hiến pháp thuật càng cường đại, hơn nữa tu vi ký chủ tinh tiến trên diện rộng!】 【Huyết Độn Thuật, Nghịch Chuyển Phụ Diện: Thiêu đốt tinh huyết và pháp lực, sau khi thi triển, tinh khí thần tăng vọt!】 "Phen này, chiến đấu lực của tôi triệt để tăng lên rồi, đối mặt Trúc Cơ ngũ lục trọng cũng có thể liều mạng một phen." "Hơn nữa... có Huyết Độn Thuật, năng lực chạy trốn của tôi tiêu thăng lên tầm cao mới!" Tâm tính Diệp Bất Phàm ổn kiện, luôn luôn giữ vững nguyên tắc đánh được thì toàn lực đánh chết, sau đó hủy thi diệt tích, đánh không lại thì lập tức chạy trốn.

Chỉ cần chạy đủ nhanh, đại lão Kim Đan cũng phải hít khói phía sau mông. "Muốn đột phá phong tỏa, chỉ có thể tìm một thân phận thích hợp trà trộn ra ngoài.

Đầu tiên là Dịch Dung Thuật để thay đổi diện mạo, bao gồm khí tức, ngoại hình, dao động pháp lực, đều phải dịch dung toàn phương vị." Trong lòng Diệp Bất Phàm mưu tính, sau khi xác định, liền sai Lục La đi Tàng Kinh Các tìm kiếm pháp thuật phương diện này, cũng như dùng điểm cống hiến của nàng đổi lấy công pháp ma đạo Trúc Cơ kỳ.

Đặc biệt dặn dò là loại ma công tu luyện tốc độ nhanh, pháp lực cường đại.

Lục La mặt mày trắng bệch, cực kỳ không tình nguyện, nhưng vì dao nằm trên thớt, nàng chỉ có thể ủ rũ đi Tàng Kinh Các. "Thu nàng làm nô, cũng là có tác dụng lớn, trước khi đi có thể vơ vét được bộ công pháp nào hay bộ đó." Diệp Bất Phàm cũng không sợ Lục La phản bội, hồn huyết trong tay, đại tu sĩ Kim Đan cũng rất khó giữ được mạng Lục La.

Sau đó, Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện 《Ma Long Thuật》 và 《Huyết Độn Thuật》.

Cái trước cần hồn phách Ma Long, hắn trực tiếp cướp hồn phách ma xà của Lục La qua.

Trước đó môn pháp thuật đầu rắn mà Lục La thi triển chính là 《Ma Long Thuật》.

Đẳng cấp môn pháp thuật này không thấp, rất khó tu luyện.

Bình thường Trúc Cơ kỳ muốn đại thành, cần phải cống hiến tinh huyết quanh năm suốt tháng, vài năm thậm chí mười mấy năm mới có thể đại thành.

Lục La đã cống hiến trọn vẹn hai ba năm, mỗi lần tu vi đều sẽ tổn thương, vài ngày mới dám cống hiến một lần.

Uy lực còn chưa đến tiểu thành. "Bất quá ta không có nỗi lo này, người khác càng cống hiến càng suy yếu, ta càng cống hiến tu vi càng tinh tiến." Diệp Bất Phàm nặn ra một giọt tinh huyết, nuôi nấng con rắn nhỏ màu tím trước mặt.

Hồn phách rắn nhỏ mắt xanh biếc, tham lam nuốt lấy tinh huyết.

Dường như là do Thiên Đạo Trúc Cơ, khí tức rắn nhỏ tăng phúc rõ rệt.

Mạnh hơn rất nhiều so với lúc Lục La thi triển.

Mà Diệp Bất Phàm chẳng những không có cảm giác suy yếu do tổn hao tinh huyết, ngược lại tinh thần chấn động, cảm giác được tu vi có một tia tinh tiến. "Thật là biến thái a!

Thế này mà cũng tinh tiến tu vi được." Diệp Bất Phàm kinh thán, hệ thống này quá mức nghịch thiên.

Mà rắn nhỏ tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, tham lam nhìn chằm chằm

vết thương trên ngón tay cái Diệp Bất Phàm.

Đây là đặc tính của 《Ma Long Thuật》, xà hồn sẽ theo bản năng khát vọng cắn nuốt tinh huyết của chủ nhân.

Đại bộ phận tu sĩ Thiên Ma Giáo, phàm là tu luyện thuật này, tổn thất một giọt tinh huyết đều sẽ khiến bọn họ vô cùng thống khổ, hơn nữa sẽ suy yếu mấy ngày.

Thậm chí sẽ sợ hãi bị cắn nuốt tinh huyết. "Phốc!" Một giọt tinh huyết bị cắn nuốt, tu vi Diệp Bất Phàm lần nữa tinh tiến, mà khí tức rắn nhỏ lớn mạnh, đôi mắt xanh càng thêm tham lam. "Phốc!" "Phốc!" Diệp Bất Phàm không biết mệt mỏi cống hiến tinh huyết, tu vi vừa bước vào Trúc Cơ đã triệt để củng cố, hơn nữa còn đang từng chút từng chút tinh tiến.

Theo việc không ngừng đút tinh huyết, khí tức rắn nhỏ cũng càng ngày càng mạnh, từ nhập môn tiếp cận tiểu thành!

Mà đôi mắt xanh của rắn nhỏ, vẻ tham lam càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng thậm chí bài xích cắn nuốt.

Nó ăn no căng rồi! "Tiếp tục nuốt." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, tiếp tục đút.

Thân thể rắn nhỏ bành trướng, nhìn chằm chằm chủ nhân trước mặt, từ tham lam biến thành sợ hãi.

Nếu có thể nói chuyện, phỏng chừng đã bắt đầu chửi mẹ nó rồi.

Cuối cùng no đến mức suýt chút nữa nổ tung. "Hỏa hầu vừa vặn." Diệp Bất Phàm âm thầm gật đầu, không tiếp tục đút nữa, để rắn nhỏ tự mình tiêu hóa.

Chờ tiêu hóa xong, pháp thuật xấp xỉ liền tiểu thành rồi, tốc độ này hoàn toàn vượt qua đám yêu nghiệt Thiên Ma Giáo kia.

Sau 《Ma Long Thuật》 là 《Huyết Độn Thuật》, môn pháp thuật này đơn giản hơn, chỉ xem có nỡ thiêu đốt tinh huyết hay không.

Đến đêm khuya, Diệp Bất Phàm triệt để tu luyện thành công hai môn pháp thuật, thực lực tăng lên một đoạn.

Lục La cũng đã trở lại.

Chương 8

Một bộ váy xanh, dáng người uyển chuyển, đã không còn tư thái nhìn xuống như ngày xưa, ngược lại bày ra bộ dáng nô tỳ thông phòng, mặc quân hái lấy. "Chủ nhân, đây là ba môn công pháp nô tỳ dùng toàn bộ điểm cống hiến đổi lấy." "Công pháp Trúc Cơ uy lực lớn, điểm cống hiến của ta không đủ, chỉ có thể đổi lấy môn công pháp luyện thể uy lực lớn tên là 《Ma Viên Đại Pháp》 này." "Trừ cái đó ra, còn có 《Trát Chỉ Pháp Điển》, là một loại công pháp khôi lỗi khác thường." Lục La nhẹ nhàng nói nhỏ, chuyện Diệp Bất Phàm giao phó không dám có nửa điểm cắt xém.

Lão già có thể ở dưới mí mắt nàng đúc nên Đạo Cơ đỉnh cấp, hơn nữa còn lặng yên không một tiếng động, loại tâm cơ này, vượt qua rất nhiều đồng môn ma tu. "Ân, được." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhận lấy hai quyển cổ tịch.

Tuy rằng có chút thất vọng vì không có công pháp Dịch Dung cao minh và công pháp Trúc Cơ, bất quá cũng có thể lý giải, công pháp Trúc Cơ cao cấp giá trị quá cao.

Đặt ở bên ngoài đều là trấn tộc công pháp. "Ma Viên Đại Pháp, pháp môn luyện thể cao cấp, tu có sở thành, nhục thân như sắt thép, lực lớn vô cùng, kham so với Trúc Cơ.

Cần tinh huyết tinh phách loài vượn hỗ trợ tu luyện." "Tác dụng phụ: Dễ dàng tạo thành thần trí hỗn loạn, ô nhiễm pháp lực bản thân." Diệp Bất Phàm nhìn thấy đoạn trước thì rất là giật mình.

Tu tiên giới có tu sĩ luyện thể, khá hiếm thấy, nguyên do là vì luyện thể chi đạo khó hơn luyện khí, càng đừng nói luyện đến pháp môn luyện thể Trúc Cơ.

Bất quá nếu là cận chiến chém giết, tu sĩ luyện thể chính là vô địch.

Mà môn 《Ma Viên Đại Pháp》 này uy lực tương đương bất phàm, với điểm cống hiến của Lục La, hoàn toàn không có khả năng đổi được.

Bất quá nhìn thấy tác dụng phụ, Diệp Bất Phàm đã hiểu. "Loại pháp môn luyện thể này, cả Thiên Ma Giáo có mấy người tu luyện?" "Một người cũng không có." Lục La bị Diệp Bất Phàm nhìn chăm chú, có chút hoảng sợ, nàng ai oán nói: "Chính vì tác dụng phụ lớn nên mới rẻ, những cái khác... ta cũng đổi không nổi a." 《Ma Viên Đại Pháp》 sau khi tu luyện về cơ bản là cáo biệt làm người bình thường, tu vi bị ô nhiễm, cảnh giới dừng lại ở đó.

Cả Thiên Ma Giáo không ai tu luyện.

Bất quá cái này ngược lại hời cho Diệp Bất Phàm. 【Ma Viên Đại Pháp, Nghịch Chuyển Phụ Diện: Sau khi tu luyện thần trí càng thêm thanh tỉnh, đồng thời tinh lọc pháp lực bản thân.】 Trong lòng Diệp Bất Phàm cười thầm.

Ngoài ra, 《Trát Chỉ Pháp Điển》 là công pháp khôi lỗi loại khác, lợi dụng một ít dược liệu, chế tạo ra người giấy, thú giấy có năng lực chiến đấu.

Sở dĩ nói là loại khác, là vì khôi lỗi trong tu tiên giới đại bộ phận đều là sắt thép, gỗ lạ chế tạo.

Loại như người giấy, hoàn toàn không có.

Lục La giải thích, nghe đồn đây là do một vị lão tổ xuất thân từ tiệm bán đồ tang lễ của Thiên Ma Giáo ngàn năm trước nghiên cứu ra.

Do rất nhiều chỗ có khiếm khuyết, cho nên xưa nay đệ tử Thiên Ma Giáo đều lựa chọn khôi lỗi một đạo bình thường, mà không phải

người giấy (trát chỉ).

Diệp Bất Phàm đối với cái này ngược lại có chút hứng thú, bất quá phải để sau này nghiên cứu. "Trước tiên tu luyện Ma Viên Đại Pháp tăng cường thực lực, trốn khỏi Thiên Ma Giáo." Diệp Bất Phàm đưa cho Lục La hai trăm linh thạch, bảo nàng đi phường thị của Thiên Ma Giáo mua tinh huyết loài vượn.

Phường thị Thiên Ma Giáo mở cửa 24/24.

Đợi Lục La trở về, Diệp Bất Phàm cầm hai bình tinh huyết "Thanh Ma Viên" đi vào phòng.

Đây là yêu thú nhị giai, tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ.

Một lát sau, một cái thùng tắm lớn bốc hơi nóng, sát khí cuồn cuộn và mùi tanh ập vào mặt, phảng phất bên trong ẩn chứa một con ma viên dữ tợn đáng sợ. "Chủ nhân, Lục La thay áo cho ngài ~" Lục La đỏ mặt, nhìn lão già trước mặt, cưỡng ép nhịn xuống sự khó chịu nói.

Cái này hiển nhiên là nịnh nọt.

Bất quá hành động thân mật như vậy với một lão già, chung quy không phải xuất phát từ bản tâm. "Chỉ cần hầu hạ tốt hắn, sẽ có lúc thoát khỏi lòng bàn tay hắn." "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu, không có nửa điểm ngại ngùng, dưới sự hầu hạ của Lục La ngồi vào trong thùng tắm.

Trong nháy mắt.

Sát khí sôi trào, khói mù dâng lên, đại lượng dược lực chui vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm.

Ma Viên Đại Pháp vận chuyển, thể phách nhanh chóng biến cường.

Thần Ẩn Thuật cũng không cách nào che giấu nữa, dần dần lộ ra

diện mạo vốn có của Diệp Bất Phàm.

Mái tóc đen nhánh, dung nhan tuấn mỹ, làn da nhẵn nhụi, uyển như công tử thế gia đại tộc, đâu còn cái vẻ già nua kia. "A?!" Lục La ngơ ngác nhìn thanh niên tuấn mỹ trong thùng tắm, trái tim đập nhanh liên hồi.

Đây là lão già kia sao?! "Chẳng lẽ trước kia đều là ngụy trang, hiện tại mới là diện mạo vốn có của hắn?" Dịch Dung Thuật có mạnh nữa, có thể qua mặt nàng, nhưng không qua mặt được Sở Tử Tuyết, chỉ là trừ khả năng này ra, nàng không nghĩ tới cái nào khác. "Tuấn mỹ như thế, lại còn là Dương linh căn, Cực Phẩm Đạo Cơ……" Suy nghĩ vốn dĩ chỉ muốn trốn khỏi lòng bàn tay Diệp Bất Phàm, giờ phút này lặng lẽ thay đổi. …… Diệp Bất Phàm tịnh không để ý tới ngoại giới.

Nhất tâm trầm tẩm trong 《Ma Viên Đại Pháp》, theo dược dịch bị hấp thu, ngoài thân hiện lên tinh quang màu tím, thể phách càng ngày càng cường kiện. "Hô!" Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm thở ra một hơi, cảm giác sức mạnh bạo tăng. "Thể phách hiện tại, đủ để so sánh với yêu thú Luyện Khí tầng bốn rồi." Đối với điều này, hắn rất hài lòng.

Luyện thể gian nan hơn luyện khí, một đêm đã đạt tới tình trạng này, hoàn toàn không phải tu sĩ luyện thể bình thường có thể so sánh.

Mà cái này, là nhờ vào công pháp cường hãn.

Đồng thời bởi vì duyên cớ tác dụng phụ, pháp lực của hắn so với trước kia càng thêm tinh thuần!

Bên cạnh Lục La vẫn luôn túc trực, đôi mắt đẹp chớp động vẻ ngạc nhiên.

Diệp Bất Phàm tỉnh lại xong không có nửa điểm dấu hiệu thần trí hỗn loạn, ngược lại thanh tỉnh vô cùng, điều này hoàn toàn trái ngược

với những người tu luyện 《Ma Viên Đại Pháp》 trước kia. "Trừ phi...

ý chí người này kiên định đến mức siêu hồ tưởng tượng." Lục La thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm chớp động dị sai. "Chủ nhân, để nô tỳ tắm rửa cho ngài……" Lục La bộ dáng e lệ, bàn tay nhỏ bé phủ lên tấm lưng Diệp Bất Phàm, lau chùi vết bẩn bài tiết ra do tu luyện cho hắn.

Khuôn mặt tiếu lệ kề sát, hơi thở như lan.

Chuyện này so với thái độ trước đó có sự tương phản cực lớn.

Nếu Diệp Bất Phàm muốn, hắn phỏng chừng có thể "xếp hình" với em gái này ngay tại chỗ. "Nguyên dương chi thân của tôi, nếu lợi dụng tốt, sẽ có tác dụng lớn đối với tôi." Trong đầu Diệp Bất Phàm linh quang chợt lóe, đã có thể nghịch chuyển tác dụng phụ, hắn làm lô đỉnh cùng Sở Tử Tuyết xuân phong nhất độ...

Người khác làm lô đỉnh càng ngày càng hư, tu vi bị hút khô.

Ta làm lô đỉnh càng ngày càng mạnh, tu vi cuồng tăng! "Thôi bỏ đi, người phụ nữ kia thực lực quá mạnh, rủi ro quá lớn." …… Đến giữa trưa, cửa viện bị gõ vang. "Tuần tra!" Diệp Bất Phàm đã khôi phục thân xác già nua nghe thấy bên ngoài có âm thanh quen thuộc, ánh mắt hơi híp lại.

Không đợi mở cửa.

Rầm một tiếng, cửa viện trực tiếp bị đụng ra.

Ba thanh niên mặc áo bào xám xông vào, ánh mắt tuần tra qua lại trong sân.

Thanh niên mặt ngựa cầm đầu Diệp Bất Phàm không quen biết, nhưng đã nghe qua giọng nói của gã.

Tên liếm cẩu của Lục La —— Chu Vương Thần. "Sư muội, sư huynh đảm phụ trọng trách tuần tra, tìm kiếm vị thiên tài Cực Phẩm Đạo Cơ kia, không biết...

Hửm?

Sao lại có một lão già?" Chu Vương Thần nhìn thấy Diệp Bất Phàm, nhíu mày.

Gã có thể trở thành đội tuần tra, đó là tốn không ít linh thạch, mục đích chính là vì muốn nhìn xem tên tiểu bạch kiểm Lục La nuôi rốt cuộc là ai.

Tiện thể thăm dò, làm nền cho việc luyện thi khôi.

Cấp trên nói là Cực Phẩm Trúc Cơ, chỉ có gã rõ ràng, là Thiên Đạo Trúc Cơ!

Tưởng tượng Thiên Đạo Trúc Cơ bị chính mình luyện thành thi khôi.

Nội tâm Chu Vương Thần liền một trận nóng rực. "Chỗ ta không có người ngươi muốn tìm." Lục La mặt lạnh tanh, Chu Vương Thần ngang ngược xông vào như vậy làm cho nàng phi thường không vui.

Phải biết rằng, trước kia nếu không có nàng cho phép, đối phương ngay cả cửa cũng không dám gõ. "Sư muội, ta cũng là chịu sự phái khiển của Từ trưởng lão, sưu tác tên thiên tài kia, chớ trách chớ trách." Chu Vương Thần chạy nhanh bồi cười, ánh mắt du ly trên thân hình lồi lõm của Lục La.

Sau đó tự mình đi một vòng trong ngoài sân.

Còn về phần Diệp Bất Phàm.

Chương 9

Gã nhìn cũng lười nhìn nhiều.

Thiên Đạo Trúc Cơ hoàn toàn không có khả năng là một lão già.

Một lát sau.

Một thanh niên áo bào xám nói: "Chu sư huynh, xem ra vị đồng môn thần bí kia không ở nơi này." Hắn cũng không ngoài ý muốn.

Bốn vị trưởng lão Ma Kiếm Phong phái mấy tốp tuần tra đi khắp nơi lục soát, đến nay vẫn không tìm được.

Cuối cùng, Chu Vương Thần rơi ánh mắt lên người Diệp Bất Phàm. "Sư muội, không biết lão già này là ai?

Một tên Luyện Khí kỳ, không có tư cách ở tại khu vực của đệ tử tinh anh đâu." Chu Vương Thần nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mày nhíu chặt.

Từ lúc phát hiện trong viện của Lục La có người Thiên Đạo Trúc Cơ, gã vẫn luôn cho khôi lỗi giám thị, xác nhận không có ai rời đi.

Vậy tu sĩ Thiên Đạo Trúc Cơ kia đi đâu rồi? "Lô đỉnh của ta." Lục La lấy lệ nói. "Lô đỉnh?

Lấy một lão già làm lô đỉnh?!" Ba tên tuần tra đều ngẩn ra, nhìn nhìn Lục La, lại nhìn nhìn lão già, trên mặt đầy vẻ không dám tin.

Nữ tu Thiên Ma Giáo tìm người làm lô đỉnh để cung cấp cho mình tu luyện cũng không hiếm thấy.

Nhưng Lục La dung mạo tiếu lệ, luôn luôn không thèm làm loại chuyện này.

Càng đừng nói lấy lão già làm lô đỉnh!

Truyền ra ngoài, phỏng chừng rất nhiều đồng môn ái mộ nàng đều phải nát cõi lòng. "Không ngờ sư muội tư dưới lại phóng túng hình hài như thế, hơn nữa khẩu vị nặng như vậy……" Hai tên đệ tử tuần tra nhìn về phía Chu Vương Thần đầy vẻ thương hại.

Lục La thà tìm lão già chơi đùa, cũng không muốn để ý tới Chu sư huynh - cái tên liếm cẩu này. "Lô đỉnh……" Chu Vương Thần sắc mặt trướng đỏ, cảm giác trên đầu một mảnh xanh biếc, chịu sự vũ nhục cực lớn. "Không có khả năng, sư muội sao có thể nhìn trúng lão già, khẳng định chỗ nào đó có vấn đề." Chu Vương Thần cắn răng nói, mạnh mẽ tiến lên, một phen chộp lấy cổ tay Diệp Bất Phàm.

Người sau khẽ nhíu mày, không khinh cử vọng động, Thần Ẩn Thuật vận chuyển đến cực hạn, áp xuống đạo đài Trúc Cơ đang táo động. "Hạ phẩm Dương linh căn?" Chu Vương Thần bừng tỉnh đại ngộ, xác định không phải khẩu vị Lục La có vấn đề.

Gã đầy mặt tươi cười: "Sư muội, nếu ngươi gặp bình cảnh, nói với sư huynh, sư huynh nghĩ biện pháp tìm Phá Giai Đan cho ngươi.

Không cần thiết tìm một lão già hom hem làm lô đỉnh, quá vũ nhục thân phận của ngươi." Nếu không phải sợ sư muội đương trường bạo nộ, gã đã sớm một tát đập chết lão già này rồi. "Phá Giai Đan?

Loại trân dược này đi đâu mà tìm?" Lục La không kiên nhẫn nói: "Tuần tra xong chưa?

Mau chóng rời đi!" Nói xong, đuổi ba người ra ngoài, rầm một tiếng, cửa viện đóng lại. "Hóa ra là Dương linh căn, thảo nào." Hai đệ tử tuần tra cũng hiểu ra, sau đó lắc đầu.

Tuy nói Dương linh căn là lô đỉnh tốt nhất, nhưng đối phương chung quy vẫn là một lão già.

Mà Chu Vương Thần thì sắc mặt xanh mét. "Vừa rồi tra xét một

chút, lão già kia không phải Thiên Đạo Trúc Cơ, vậy thì là ai?

Không đúng, tên Thiên Đạo Trúc Cơ kia khẳng định đang trốn ở bên trong, ta không phát hiện ra thôi, đợi buổi tối lại đến tra xét!" Ánh mắt Chu Vương Thần chớp động.

Gã nương theo khe cửa nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm trong sân, trong mắt lộ ra sát cơ.

Bất kể là tên tiểu bạch kiểm Thiên Đạo Trúc Cơ, hay là cái lão già lô đỉnh này.

Đều phải chết! "May mà sư muội mi vũ chưa tan, vẫn giữ thân xử nữ, tối nay sẽ bắt lấy ả!" Sau khi nhìn thấy lô đỉnh, Chu Vương Thần không định liếm nữa, gã muốn dùng sức mạnh! "Chúng ta đi!

Trở về hướng Từ trưởng lão giao nộp." Chu Vương Thần lạnh lùng mặt, chạy về phía một tòa đại điện trên đỉnh núi.

Đó là động phủ của Từ trưởng lão.

Ma Kiếm Phong hiện nay, mấy vị trưởng lão Kim Đan đối với tu sĩ Cực Phẩm Trúc Cơ thần bí kia thèm thuồng muốn chết.

Đó chính là hạt giống Nguyên Anh!

Cho dù không thể thu làm đồ đệ, cũng phải giữ thái độ giao hảo.

Trong viện.

Lục La thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nhu thanh tế ngữ nói: "Chủ nhân, tuần tra qua rồi, chỉ chờ Ma Kiếm Phong giải tỏa phong tỏa, ngài có thể rời khỏi Thiên Ma Giáo." Bình thường, Thiên Ma Giáo đối với đệ tử cũng không có quá nhiều trói buộc. "Sợ là không đơn giản như vậy." Diệp Bất Phàm búng búng móng tay, từ chối cho ý kiến.

Cái tên Chu Vương Thần kia ánh mắt không thích hợp. "Hy vọng

gã có thể thành thật một chút, để tôi an toàn rời khỏi nơi này đi." Diệp Bất Phàm chỉ muốn trốn khỏi Thiên Ma Giáo, âm thầm phát triển.

Nếu không cần thiết, cậu chẳng muốn cùng người khác liều mạng sống chết. "Chu Vương Thần là Trúc Cơ nhất trọng, bản thân không mạnh, nhưng hắn có ba con khôi lỗi Trúc Cơ, tu sĩ Trúc Cơ tứ trọng bình thường cũng không phải là đối thủ." "Hơn nữa kẻ này làm người âm hiểm xảo trá, Trúc Cơ tứ trọng chết trong tay hắn cũng có vài vị." Lục La cẩn thận nhắc nhở.

Chủ nhân tuy là đỉnh cấp đạo cơ, nhưng dù sao cũng vừa mới bước vào, rất khó địch lại Chu Vương Thần.

Nàng hiện tại và Diệp Bất Phàm đang ngồi cùng một con thuyền, người sau xảy ra chuyện, nàng cũng phải theo đó mà gặp tai ương.

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, bảo Lục La ra ngoài dò la tình hình.

Không bao lâu sau Lục La liền trở về báo lại.

Thiên Ma Giáo hiện nay, gia đa trưởng lão của sáu ngọn núi lớn đều đang chằm chằm nhìn vào Ma Kiếm Phong, nếu không phải Ma Kiếm phong chủ ngăn cản, những đại lão kia thậm chí sẽ đích thân qua đây tuần tra tìm kiếm vị Cực phẩm Trúc Cơ kia.

Không chỉ cao tầng, các đệ tử hạch tâm, nội môn đệ tử của Thiên Ma Giáo đều đối với việc này vô cùng tò mò. "Nghe đồn, mấy vị lão ma Kim Đan viên mãn không màng thế sự cũng đã xuất quan rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La đầy vẻ thấp thỏm lo âu.

Mấy vị kia đều là lão ma đầu danh chấn Triệu Quốc mấy trăm năm.

Cực phẩm đạo cơ còn hấp dẫn người khác hơn cả tưởng tượng của nàng. "Phải mau chóng rời khỏi đây." Diệp Bất Phàm có chút cảm giác khẩn cấp, nhưng trước mắt Ma Kiếm Phong bị phong tỏa, đệ tử

bình thường muốn ra ngoài đều khó khăn, càng đừng nói cậu căn bản không phải người của Thiên Ma Giáo.

Vô nại, Diệp Bất Phàm chỉ có thể trước tiên tu luyện 《Ma Long Thuật》 để nâng cao thực lực.

Như vậy thì khổ cho ma xà rồi.

Vừa tiêu hóa xong tinh huyết, lại bắt đầu bị cắn nuốt.

Cuối cùng ăn no đến mức nửa đoạn thân thể đều nứt ra.

Rất nhanh, trời đã tối.

Diệp Bất Phàm thu hồi Ma Long Thuật, bắt đầu nghiên cứu 《Trát Chỉ Pháp Điển》.

Tuy rằng người giấy làm ra không bằng khôi lỗi chế tạo từ kim loại, nhưng về phương diện tuần tra, ẩn nấp lại chiếm ưu thế lớn.

Diệp Bất Phàm bảo Lục La đi mua vài cây linh trúc và giấy làm từ da thú, còn có một ít chu sa, thuốc nhuộm để vẽ bùa.

Những dược liệu sơ cấp này cũng không đắt, chợ đêm có rất nhiều.

Rất nhanh, một người giấy liền được làm xong.

Duy diệu duy tiêu, thần thái y như người thật. "Chủ nhân quả nhiên là thiên phú dị bẩm." Lục La khen ngợi.

Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, con người giấy này ngốc đầu ngốc não, động cũng không động đậy được, còn thiên phú dị bẩm cái gì? "Lần đầu tiên có thể làm thành thế này, đã là không tệ rồi, từ từ thôi." Diệp Bất Phàm ôm Trát Chỉ Pháp Điển tiếp tục nghiên cứu, bên cạnh Lục La lẳng lặng canh giữ.

Ánh trăng đổ xuống, thiếu nữ váy lục thỉnh thoảng quay đầu nhìn khuôn mặt già nua của người trước mặt, dường như có thể nhìn thấu

chân dung ẩn giấu bên trong, đôi má ngẫu nhiên thoáng qua ráng hồng.

Không biết đang suy nghĩ gì. .....

Thời gian bay nhanh, chớp mắt đã đêm khuya. "Tiện nhân!

Chương 10

Tiện nhân!

Ngươi làm ta thấy buồn nôn!" Trên tường viện, Chu Vương Thần lặng lẽ dùng "Dung Trận Phù" lẻn vào, vừa chuẩn bị tiến vào sân, liền nhìn thấy Lục La ngồi bên cạnh lão già kia.

Ánh mắt ôn nhu như nước, không giống làm giả.

Điều này khiến Chu Vương Thần tức giận muốn nổ tung.

Ban ngày hắn còn tưởng Lục La coi lão già là lô đỉnh, nhưng trước mắt ánh mắt ám muội này, rõ ràng là thật sự coi trọng lão già này rồi. "Ta một thanh niên anh tuấn, theo đuổi ngươi bao năm, hỏi han ân cần, ngươi không thèm để ý, kết quả lại coi trọng một lão già!" Chu Vương Thần cảm thấy thân tâm chịu tổn thương ức điểm.

Tiện nhân! "Tối nay ta nhất định phải đè ngươi dưới thân, để lão già kia tận mắt chứng kiến!" Trong mắt hắn tràn đầy hận ý.

Trước đó hắn còn lo lắng vị nữ thiên kiêu Sở Tử Tuyết kia sẽ vì chuyện này mà tìm hắn gây phiền toái, nhưng hiện tại đâu còn lo được nhiều như vậy.

Chu Vương Thần vỗ túi trữ vật, ba cỗ khôi lỗi màu đen lạnh lẽo xuất hiện.

Một con khôi lỗi hình người, hai con hình dạng tựa chim ưng. "Đi!" Hắn thao túng khôi lỗi hình người và một con khôi lỗi chim ưng nhanh như tia chớp lao về phía Lục La.

Lục La là Trúc Cơ tam trọng, chiến lực khá tốt.

Là mục tiêu hàng đầu của hắn.

Còn về phần lão già Luyện Khí kỳ kia, con khôi lỗi chim ưng cuối cùng lướt qua, trực tiếp bổ nhào vào đôi chân của lão.

Hiển nhiên là muốn phế bỏ đôi chân, để giải mối hận trong lòng. "Nếu không có gì bất ngờ, mười hơi thở là có thể bắt được đôi cẩu nam nữ này." Chu Vương Thần nén giận, ánh mắt tuần tra.

Thứ hắn thực sự kiêng kị, là tên tu sĩ Thiên Đạo Trúc Cơ không biết đang trốn ở đâu kia. "Răng rắc!" Không có gì bất ngờ, lão già đang lẳng lặng ngồi dưới tàng cây đọc sách trực tiếp bị chim ưng húc ngã lăn, đôi chân cong lại một góc độ quỷ dị.

Còn Lục La chung quy vẫn là Trúc Cơ tam trọng, phản ứng cực nhanh.

Quanh thân nhanh chóng hiện lên một tầng pháp lực hộ tráo. "Đang!" Một tiếng vang thật lớn, đôi thiết quyền của khôi lỗi hình người nện vào hộ tráo khiến nó run rẩy tần suất cao, cấp tốc ảm đạm đi, con khôi lỗi chim ưng khác bồi thêm một cú, đương trường xuyên thủng hộ tráo.

Khuôn mặt nhỏ của Lục La biến sắc, một tấm "Tật Phong Phù" dán lên người, hiểm lại càng hiểm tránh thoát mỏ nhọn sắc bén của chim ưng. "Chu Vương Thần!

Ngươi muốn làm gì?!" Lục La nhìn về phía Chu Vương Thần đang ẩn nấp trong góc, kiều xích. "Làm gì?

Ta theo đuổi ngươi mấy năm, nhiều lần bị từ chối, vì thế không biết đã chịu bao nhiêu lời chế giễu của đồng môn, hiện tại ngươi cư nhiên lại coi trọng một kẻ lão bất tử!

Dựa vào cái gì?!" "Lão già kia kỹ năng tốt hơn ta hay là thế nào?" "Tiện nhân!

Hôm nay bất luận thế nào cũng phải làm thịt ngươi!" Khuôn mặt

Chu Vương Thần xanh mét như xác chết, ánh mắt tứ vô kỵ đạn quét nhìn thân hình linh lung của Lục La.

Nói xong, hắn chỉ huy ba cỗ khôi lỗi phát động mãnh công về phía Lục La.

Còn về phần lão già không biết sống chết kia, nhìn cũng không thèm nhìn một cái. "Phanh phanh!!" Lục La bấm quyết thi triển pháp thuật, Hỏa Cầu Thuật, Băng Trùy Thuật, không ngừng đối kháng với khôi lỗi, gian nan vô cùng.

Ba con khôi lỗi đều là trình độ Trúc Cơ tam trọng đỉnh tiêm, tu sĩ tứ trọng cũng rất khó đối phó.

Huống chi pháp khí của nàng đều bị lấy đi rồi.

Một lát sau, khuôn mặt nhỏ trở nên trắng bệch, pháp lực tiêu hao quá lớn, pháp lực hộ tráo lúc sáng lúc tối, tùy thời sẽ bị phá vỡ? "Tên tu sĩ Thiên Đạo Trúc Cơ kia vẫn không chịu ra mặt?

Chẳng lẽ đã đi rồi?" Chu Vương Thần ánh mắt tuần tra qua lại, mạc danh có chút bất an.

Bỗng nhiên.

Hắn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Mạnh mẽ nhìn về phía lão già sống chết không rõ dưới gốc cây to.

Bất động.

Không giống người sống.

Đôi chân bị vặn gãy quỷ dị cũng không có máu tươi chảy ra. "Người giấy?!" Chu Vương Thần trước đó bị cơn giận làm mờ đầu óc, tịnh chưa nhìn kỹ, hiện tại triệt để nhìn rõ rồi.

Rất rõ ràng, đối phương đã sớm dự liệu được hắn sẽ đến, cho nên cố ý làm một người giấy để lừa gạt hắn. "Ngươi đang tìm ta sao?"

Một giọng nói lãnh lẽo vang lên sau lưng, khiến thân thể Chu Vương Thần chấn động mạnh, theo bản năng quay người đấm ra một quyền. "Oanh!" Không khí nổ tung, thế nhưng đánh ra tiếng nổ khí.

Phanh một tiếng, nắm đấm nện vào Thanh Yên Thuẫn cứng rắn, không những không thể phá phòng ngự, Chu Vương Thần ngược lại còn bị chấn đến lui về phía sau. "Lão già kia?

Trúc Cơ kỳ!" Chu Vương Thần nhìn rõ khuôn mặt già nua sau Thanh Yên Thuẫn, nháy mắt hiểu ra tất cả.

Có chút không dám tin. "Sao có thể?!

Một lão già cư nhiên thành tựu đạo cơ đỉnh tiêm như vậy?" Ban ngày, hắn đã tham tra thân thể lão già này, cốt linh tuyệt đối vượt quá một trăm, không thể nào che giấu.

Mà trước mắt, hắn chỉ cảm thấy hoang đường cùng cực. "Vút!" Ngay tại lúc này, một thanh phi kiếm vạch ra một đạo lưu quang trực kích mi tâm Chu Vương Thần. "Quả nhiên là ngươi!" Sát giác được pháp lực dao động của đối phương căn bản không phải Luyện Khí hậu kỳ, Chu Vương Thần kinh nộ giao gia, song quyền nặng nề nện vào phi kiếm.

Lực đạo bực này, Trúc Cơ tứ trọng bình thường đều không đỡ nổi. "Bất kể ngươi làm thế nào thành tựu đạo cơ như vậy, trước mắt chẳng qua vừa mới bước vào....." "Đang!" Chu Vương Thần lời còn chưa dứt, nắm đấm đủ để khai sơn liệt bia giống như giấy dán bị phi kiếm xuyên thủng trong nháy mắt.

Uy lực của nó lớn, vượt xa lúc Lục La cầm giữ.

Phi kiếm không dừng, trực tiếp găm vào mi tâm Chu Vương Thần. "Chết rồi?" Lục La nhìn thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời có chút khiếp sợ thực lực của Diệp Bất Phàm, vừa mới

chưởng khống phi kiếm đã có uy lực bực này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, đối phương mới Trúc Cơ nhất trọng!

Nhưng ngay khi nàng buông lỏng cảnh giác, ba con khôi lỗi vốn đang tấn công nàng nhanh chóng lui lại, trực tiếp nhảy ra khỏi tường viện, lao nhanh ra bên ngoài. "Kẻ chết không phải là Chu Vương Thần, đây hẳn là cỗ Đồng Giáp Thi mà hắn từng nói muốn tặng ngươi." Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên nụ cười châm chọc.

Hắn quệt một cái lên mặt "Chu Vương Thần", xé xuống một tấm da người.

Dưới tấm da người, là một khuôn mặt xa lạ đen đúa ngốc trệ, giống như một lão nông.

Phải nói rằng, tên họ Chu này không phải âm hiểm xảo trá bình thường, chính mình trốn đi, để thi khôi ngụy trang thành bản thân.

Sau đó âm thầm dùng linh thức thao khống tất cả khôi lỗi. "Cỗ Đồng Giáp Thi kia?" Lục La thấy thế, trong lòng phát lạnh.

Chu Vương Thần rõ ràng đã sớm có ý đồ bất chính với nàng, cái gọi là "tặng" Đồng Giáp Thi, chính là để xuất kỳ bất ý chế phục nàng.

May mà nàng không nhận. "Vút!" Ngay tại lúc này, trong một góc tối tăm khác của tường viện, Chu Vương Thần thật sự lao ra.

Hắn liên tiếp dán mấy tấm "Tật Phong Phù" cao cấp lên người, hóa thành gió lốc trốn khỏi tiểu viện, lao về phía màn đêm u tối. "Mẹ kiếp!

Lão già này thật âm hiểm, giả heo ăn thịt hổ!" Một khuôn mặt ngựa của Chu Vương Thần đầy mồ hôi lạnh, đâu còn tư thái kiêu ngạo, điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài.

Hắn có đánh chết cũng không ngờ Thiên Đạo Trúc Cơ lại là một lão già.

Hơn nữa sự lớn mạnh vượt xa tưởng tượng, pháp lực khu sử phi kiếm, uy lực lớn đến đáng sợ!

Cỗ Đồng Giáp Thi kia của hắn là lấy một tu sĩ luyện thể của chính đạo để luyện chế, phòng ngự kinh người, cho dù là Trúc Cơ tứ trọng cũng không thể phá phòng ngự.

Chương 11

Kết quả bị một kiếm đóng đinh, cắt đứt linh thức lạc ấn của hắn! "Suốt ngày đánh nhạn, nay lại bị nhạn mổ vào mắt, lão già này mạnh như vậy còn cố tình dùng người giấy thiết cục gài bẫy ta!" "Cũng may ta thông minh tuyệt đỉnh, cao tay hơn một bậc." Chu Vương Thần khánh hạnh, sau đó trong lòng hiện lên vẻ đắc ý.

Dựa vào sự cơ trí của mình, hắn không biết đã lộng chết bao nhiêu tu sĩ cùng cấp bậc. "Đợi ta trốn khỏi nơi này, truyền tin tức cho chính đạo, để bọn họ diệt tên này!" Một Thiên Đạo Trúc Cơ, Thiên Ma Giáo sẽ chỉ càng thêm coi trọng, bất lợi cho hắn.

Nhưng đám nhân sĩ chính đạo kia nếu biết được tin tức này, tất nhiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ Thiên Đạo Trúc Cơ.

Dù sao tiềm lực quá lớn, trưởng thành rồi thì chính đạo còn đường sống sao?

Nhưng mà.

Hắn vừa mới trốn khỏi tiểu viện, khóe mắt dư quang liền nhìn thấy một đạo huyết quang sát tới. "Huyết Độn Thuật?!

Vừa gặp mặt đã thi triển loại pháp thuật cấm kỵ này?

Không phải chứ, ngươi bị bệnh à!" Da đầu Chu Vương Thần trong nháy mắt tê dại, nhịn không được chửi ầm lên.

Loại pháp thuật cao cấp này, với tu vi Trúc Cơ nhất trọng, căn bản không chống đỡ được mấy hơi thở, hơn nữa thi triển xong trạng thái giảm mạnh, đối với căn cơ tu hành cũng có ảnh hưởng lớn.

Không đến lúc nguy cơ sinh tử, không ai dùng. "Đi!" Diệp Bất Phàm chớp mắt đuổi kịp, vung tay một cái, một đạo ma xà lao ra.

Ma xà dường như rất hưng phấn, há cái miệng đầy máu trực tiếp cắn về phía Chu Vương Thần. "Pháp thuật này, tinh huyết của ngươi không cần tiền sao?!" Chu Vương Thần kinh sợ giao gia, rống to một tiếng, ném ra khôi lỗi hình người.

Hắn không thể lý giải, lão già này vừa lên đã tung hai chiêu lớn đại tổn tinh huyết, hành vi vượt quá lẽ thường. "Khuông đương!" Ma xà trực tiếp nuốt chửng khôi lỗi hình người, ma khí suy yếu không ít.

Nhưng ma xà lại càng thêm hưng phấn, thế đi không ngừng, cái miệng đầy máu trực tiếp nhấn chìm Chu Vương Thần. "Ma Long Thuật tiểu thành rồi!

Sao có thể!" Chu Vương Thần khiếp sợ, lão già này quá biến thái rồi.

Loại pháp thuật này cả Thiên Ma Giáo tu luyện đến tiểu thành cũng không có mấy người.

Sau đó, triệt để tuyệt vọng.

Hắn hãi hùng nhìn thấy lão già kia không những không có dấu hiệu tinh huyết đại tổn, ngược lại sắc mặt hồng nhuận, giống như vừa cắn thuốc, thần thái sáng láng. "Răng rắc!" Chu Vương Thần bị ma xà cắn thành trọng thương, toàn thân đầm đìa máu tươi, rơi vào hôn mê. "Về thôi." Diệp Bất Phàm không có chậm trễ, ống tay áo cuốn một cái, dọn dẹp hiện trường sạch sẽ.

Đồng thời mang đi Chu Vương Thần và ba cỗ khôi lỗi. 【 Ngươi thi triển một lần Huyết Độn Thuật, phụ diện nghịch chuyển, tinh khí thần tăng mạnh. 】 【 Ngươi thi triển một lần Ma Long Thuật, phụ diện nghịch chuyển, tu vi tinh tiến. 】 Diệp Bất Phàm cảm giác tinh khí thần tốt chưa từng có, cậu nhìn thoáng qua tin tức nhắc nhở trên bảng hệ thống, nhịn không được mỉm cười.

Người khác thi triển pháp thuật bực này, sau đó tinh thần uể oải, tu vi giảm mạnh.

Chính mình thì tinh thần sung mãn.

Tu vi vốn sơ nhập Trúc Cơ nhất trọng, càng là tiến thêm một bước về phía nhất trọng đỉnh phong. "Chủ nhân thân thể không ngại chứ?" Vừa về tới trong viện, Lục La liền đón lên.

Nàng nhìn thoáng qua Chu Vương Thần máu me đầm đìa, tim đập chân run, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm thêm vài phần kính sợ.

Chu Vương Thần tuy tu vi thấp, nhưng khôi lỗi rất mạnh, tại Ma Kiếm Phong có chút danh tiếng.

Quan trọng nhất là hắn giảo hoạt phi thường, từng có mấy vị Trúc Cơ hậu kỳ muốn giết hắn, đều bị hắn an nhiên đào thoát. "Chỉ là tinh huyết tổn thất quá nhiều, không sao." Diệp Bất Phàm giả bộ sắc mặt tái nhợt.

Cậu sinh tính cẩn thận, dù cho thu Lục La làm nô, cũng sẽ không bộc lộ một số bí mật trước mặt nàng. "Chủ nhân thiên phú dị bẩm, ngắn ngủi một hai ngày liền đem Ma Long Thuật và Huyết Độn Thuật tu luyện có chút thành tựu." Lục La diễm tiện nói, lời này ngược lại là thật lòng.

Môn pháp thuật này nàng nỗ lực tu luyện mấy năm đều không đạt tiểu thành, Diệp Bất Phàm có thể đem Ma Long Thuật luyện đến tiểu thành nhanh như vậy, quả thực không thể tin nổi. "Đừng nịnh nọt nữa." Diệp Bất Phàm xua tay, đặt Chu Vương Thần xuống, bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Ba cỗ khôi lỗi, đều là Trúc Cơ tam trọng đỉnh phong.

Cỗ Đồng Giáp Thi kia càng là đạt đến tứ trọng!

Việc này không nghi ngờ gì đã nâng cao thực lực của cậu lên một

đoạn. "Chu Vương Thần ỷ vào mấy cỗ khôi lỗi này mới có danh tiếng như ngày nay, không ít đồng môn đều thèm muốn lắm đấy." Lục La cung kính nói.

Diệp Bất Phàm cũng rất hài lòng, sau đó mở túi trữ vật của Chu Vương Thần, đổ ra một đống lớn đồ vật.

Phần lớn đều là dược liệu luyện chế khôi lỗi.

Còn có đan dược, độc dược, hơn ngàn khối linh thạch.

Tổng giá trị vượt quá hai ngàn! "Thân gia thật dày a!

Cái này trong đám tu sĩ Trúc Cơ cũng được coi là giàu có rồi." Diệp Bất Phàm tặc lưỡi, lúc cậu làm tán tu, tích cóp hơn nửa đời người cũng không có nổi năm trăm khối linh thạch.

Hai ngàn, vừa vặn bù đắp chỗ thiếu hụt của cậu.

Trước đó để Lục La mua dược liệu và tinh huyết ma vượn, ba trăm khối kia cơ bản đã tiêu sạch. "Chắc có thể làm cho Ma Viên Đại Pháp của tôi tăng lên hai bậc." Diệp Bất Phàm thu linh thạch và dược liệu lại.

Trừ cái đó ra, còn có vài quyển công pháp. "Đoán Linh Quyết, thiên Trúc Cơ, có thể rèn luyện linh thức, thảo nào tên kia thao túng Đồng Giáp Thi linh hoạt như vậy, còn có thể nói chuyện, linh thức của hắn đều có thể so với Trúc Cơ tứ trọng rồi." Diệp Bất Phàm cầm lấy một quyển cổ tịch, có chút kinh hỉ.

Thao túng phi kiếm, khôi lỗi, linh thức là chí quan trọng yếu.

Linh thức của cậu vốn đã mạnh hơn cùng giai, nhưng vẫn chưa làm được việc đồng thời thao túng phi kiếm và nhiều khôi lỗi như vậy, bất quá có 《Đoán Linh Quyết》, vậy thì không thành vấn đề.

Mà loại công pháp này vô cùng hiếm thấy, đại tông môn như Thiên

Ma Giáo e là cũng tìm không ra mấy quyển.

Giấy của cổ tịch cũ nát, không phải sản vật của thời đại này.

Rất rõ ràng.

Đây là thứ Chu Vương Thần tìm được từ trong động phủ cổ xưa nào đó. "Tác dụng phụ: Tốc độ tu luyện cực chậm, vả lại khi tu luyện, linh thức tổn thương nghiêm trọng, dễ dàng tinh thần hỗn loạn mà trở nên si ngốc." Diệp Bất Phàm nhìn thấy nội dung, nhịn không được mí mắt giật giật.

Công pháp này còn nguy hiểm hơn ma công nhiều.

Cậu nhìn thoáng qua Chu Vương Thần đang hôn mê, thầm nghĩ tên này có thể sống đến hiện tại quả thực chính là kỳ tích.

Ngay tại lúc này, bên tai Diệp Bất Phàm vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. 【 Đoán Linh Quyết, nghịch chuyển phụ diện: Tốc độ tu luyện cực nhanh, vả lại khi tu luyện linh thức nhận được sự tẩm bổ, có thể biên độ nhỏ tăng lên ngộ tính. 】 Diệp Bất Phàm sững sờ, ngay lập tức cuồng hỉ.

Phía trước không nói, chỉ riêng việc tăng lên ngộ tính.

Điểm này đã đủ khiến tu tiên giới điên cuồng rồi.

Dù cho chỉ là một tia.

Tu luyện pháp thuật nhanh hay chậm quan hệ với linh căn không lớn, nhưng cần ngộ tính cường đại, ngộ tính càng cao, pháp thuật tu luyện càng nhanh!

Cậu ngộ tính bình thường, cho nên chỉ có thể tu luyện pháp thuật có tác dụng phụ lớn.

Mà có công pháp này, những pháp thuật bình thường khác cũng có thể nhanh chóng tu luyện thành công!

Đột phá cảnh giới bình cảnh, càng cần ngộ tính!

Mà ngộ tính là thứ khó có thể tăng lên nhất, đây là trời định. "Thật sự nghịch thiên!

Nhặt được bảo vật rồi!" Diệp Bất Phàm nén kích động, trịnh trọng thu nó lại.

Chương 12

Duy nhất khiến cậu tiếc nuối là, môn công pháp này chỉ có thiên Trúc Cơ, không có phần sau.

Mà hai môn khác, thì là công pháp Trúc Cơ uy lực bình thường, Diệp Bất Phàm không có hứng thú gì.

Bất quá môn bí thuật cuối cùng lại làm cho đồng tử cậu hơi co lại.

.....

Bên ngoài viện lạc, ánh trăng chiếu rọi, một thân ảnh mặc váy trắng, kiều tiểu linh lung ngồi trên sơn thạch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, có chút bầu bĩnh trẻ con, đôi mắt hoa đào vọng hướng về phía sân nhỏ của Diệp Bất Phàm, khẽ chớp mắt.

Tựa như cô bé ngây thơ lãng mạn. "Đây chính là tên Thiên Đạo Trúc Cơ kia sao?

Trông cũng khá đẹp trai." Bạch quần la lỵ chống bàn tay nhỏ lên đá núi, đung đưa đôi chân trần trắng nõn. "Thu đồ đệ, hay là không thu đồ đệ." Bạch quần la lỵ chu miệng, có chút rối rắm, "Thu đi, Thiên Đạo Trúc Cơ a, tu tiên giới đã vạn năm không xuất hiện rồi, thế nào cũng phải bắt về nghiên cứu một chút." Ngay tại lúc này, bên cạnh bạch quần la lỵ hiện lên một thân ảnh bé gái, đôi mắt sáng như ác ma tà dị.

Một bộ váy đen, tướng mạo y hệt bạch quần la lỵ.

Ma Kiếm Phong, bên trong một tòa các lâu cổ kính. "Cha, tiềm lực của Cực phẩm Trúc Cơ thật sự lớn như vậy sao?" Một nữ tử dung nhan tuyệt mỹ mặc váy tím, đại mi khẽ nhíu.

Bởi vì chuyện này, nàng bị ép xuất quan.

Mà ở trước mặt nàng, là một trung niên anh vũ đầy đầu tóc trắng.

Trung niên này chính là Ma Kiếm Thượng Nhân, phong chủ Ma Kiếm Phong, đồng thời cũng là phụ thân của Sở Tử Tuyết. "Cực phẩm Trúc Cơ, linh căn của kẻ đó tất nhiên bất phàm, tương lai có hi vọng kết thành Nguyên Anh, con nếu có thể trở thành đạo lữ của hắn, chỗ tốt vô cùng." "Hơn nữa, có Cực phẩm Trúc Cơ trợ giúp, con so với mấy người khác càng có khả năng trở thành Thánh nữ." Ma Kiếm Thượng Nhân sủng nịch nói, tựa như hồi ức vãng sự, hồi lâu không nói gì.

Cả Triệu Quốc Kim Đan rất nhiều, nhưng Nguyên Anh lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, độ khó tấn thăng có thể so với lên trời, không biết bao nhiêu thiên kiêu chết ở trên đó.

Ông ta ở Kim Đan viên mãn đã kẹt lại trọn vẹn mấy trăm năm!

Cực phẩm đạo cơ có thể tăng ba thành xác suất đại thành tựu Nguyên Anh, thoạt nhìn không nhiều, nhưng điều này đủ để khiến bất luận kẻ nào điên cuồng.

Sở Tử Tuyết thiên tư kinh người, ở chính ma hai đạo cũng là đại danh đỉnh đỉnh, nhưng chung quy vẫn kém Cực phẩm Trúc Cơ một bậc. "Con tin tưởng, con sẽ không kém hơn tên Cực phẩm Trúc Cơ kia." "Huống hồ, con có tên lô đỉnh dương linh căn kia, thải dương bổ âm, khẳng định sẽ đột phá Kim Đan, trở thành Thánh nữ." Sở Tử Tuyết nũng nịu nói, một khi kết đạo lữ, chỗ tốt tuy nhiều, nhưng cũng nơi nơi chịu chế ngự bởi người khác, cốt tử kiêu ngạo như nàng làm sao có thể chấp nhận. "Cái tên hạ phẩm dương linh căn đó?

Một lão phế vật sắp chết già mà thôi, hắn cho dù luyện Huyết Linh Công cũng không cách nào Trúc Cơ, càng đừng bàn đến trợ con đột phá Kim Đan." Ma Kiếm Thượng Nhân nhíu mày, trách mắng.

Nếu sớm vài chục năm đạt được hạ phẩm dương linh căn, nuôi

đến Trúc Cơ, hoặc giả thật có tác dụng lớn.

Hiện tại, quá muộn rồi.

Cho dù làm lô đỉnh cũng là hạ hạ sách.

Dường như cảm thấy ngữ khí quá mức nghiêm khắc, ông ta thở dài, ôn hòa nói: "Nguyên Anh đại đạo gian nan vô cùng, có Cực phẩm Trúc Cơ trợ con, lại có tích súc nhiều năm của vi phụ, xác suất con thành Nguyên Anh rất lớn." "Vi phụ, thọ mệnh không còn bao nhiêu nữa, không chiếu cố được con bao lâu." Hai mắt Ma Kiếm Thượng Nhân càng thêm sủng nịch.

Ông ta tại Triệu Quốc hung danh hiển hách, là đại ma đầu giết người như ngóe, nhưng ở trước mặt con gái chỉ là một người cha tầm thường, con gái trưởng thành ông ta vẫn luôn tỉ mỉ che chở.

Nếu bản thân tọa hóa, những cừu gia kia thế tất sẽ tìm con gái gây phiền toái. "Được rồi, cứ xem trước tên Cực phẩm Trúc Cơ kia rốt cuộc ba đầu sáu tay thế nào, có thể làm cho cha tôn sùng như thế." Sở Tử Tuyết nhìn mái tóc bạc trắng của phụ thân, thỏa hiệp. "Tranh thủ thời gian giết tên lô đỉnh kia đi, miễn cho ảnh hưởng đến hảo cảm của con trước mặt tên Cực phẩm Trúc Cơ kia." ..... 【 Tạo Súc Thuật: Dùng da yêu thú hoặc là da người, chế tác túi da, có thể hoàn mỹ ngụy trang thành người khác, hoặc là thể hình tướng mạo, khí tức của yêu thú, thậm chí cả pháp lực dao động, thần thông, cao hơn một cái cảnh giới cũng không thể nhìn thấu. 】 【 Tác dụng phụ: Có thương thiên hòa, dễ dàng vận đen quấn thân. 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Dễ dàng tăng cường vận khí bản thân. 】 Diệp Bất Phàm nhìn môn bí thuật này, nhớ tới một số truyền thuyết.

Thời cổ có một phàm nhân vì phát tài, làm buôn bán trâu, khi đó trâu dê hiếm thấy, cho nên giá cả rất cao.

Mà trâu của phàm nhân này lại cuồn cuộn không dứt, vô cùng kỳ

lạ.

Sau lại quan phủ tra rõ chân tướng, biết được những con trâu bị buôn bán kia, cũng không phải trâu thật.

Mà là phàm nhân kia mê ngất thương khách qua đường, biến họ thành trâu, buôn bán giết thịt, nhờ đó phát đại tài.

Pháp môn của hắn chính là Tạo Súc Thuật!

Tại thượng cổ thời kỳ cũng là hiển hách nổi danh, là một trong những loại dịch dung thuật cường đại nhất. "Tấm da người trên mặt Đồng Giáp Thi, ước chừng chính là dùng Tạo Súc Thuật luyện ra, như thế mới có thể qua mặt được linh thức của tôi." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ vui mừng, có bí thuật này, an toàn tương lai của cậu sẽ được nâng cao rất nhiều.

Hơn nữa còn có công hiệu tăng cường vận khí. "Tên này quả thật là phúc tinh của tôi." Diệp Bất Phàm nhìn Chu Vương Thần đang hôn mê, khóe miệng lộ ra ý cười.

Lần thu hoạch này, có thể nói là phong hậu vô cùng!

Đồng thời, trong đầu cậu cũng đã có kế hoạch đào tẩu sơ bộ.

Ngay trong ngày, Diệp Bất Phàm giao cho Lục La ba trăm khối linh thạch, bảo nàng đi phường thị Thiên Ma Giáo mua dược liệu.

Chính mình thì tu luyện 《Đoán Linh Quyết》.

Hoàn toàn bất đồng với miêu tả tu luyện cực chậm, linh thức tổn thương, Diệp Bất Phàm trực tiếp ngược lại. 《Đoán Linh Quyết》 tiến triển thần tốc, rất nhanh nhập môn.

Linh thức vô thời vô khắc ấm áp, nhận được sự tẩm bổ cực lớn.

Trừ cái đó ra, Diệp Bất Phàm rõ ràng cảm giác được linh thức có chút tăng cường, đồng thời đối với công pháp, pháp thuật, thậm chí

phương diện tu luyện nhận thức càng thêm rõ ràng.

Giống như trở nên thông minh hơn. "Ngộ tính đang tăng lên!" Tâm tình Diệp Bất Phàm kích động, giả dĩ thời nhật, cậu tuyệt đối có thể đem ngộ tính bạt cao đến đỉnh cấp.

Đợi Lục La trở về, Diệp Bất Phàm lợi dụng một số da yêu thú mua được, bắt đầu tu luyện 《Tạo Súc Thuật》.

Dường như là ngộ tính và vận khí song trọng gia thành, môn bí thuật này cũng rất nhanh nhập môn.

Đến chạng vạng.

Diệp Bất Phàm nhìn con thỏ trắng nhỏ ngồi xổm trên mặt đất, lộ ra nụ cười hài lòng.

Tai thỏ vừa trắng vừa dài, lông tóc như lụa, kích thước cũng chỉ lớn hơn bàn tay một chút, đáng yêu vô cùng. "Chủ nhân, bí thuật này quá tà môn rồi, mau chóng giải khai cho ta đi." Tiểu bạch thố miệng nói tiếng người, thế nhưng là giọng của Lục La, một đôi mắt to lộ ra vẻ sợ hãi.

Bí thuật này ở trong tay Diệp Bất Phàm, đáng sợ hơn ở chỗ Chu Vương Thần nhiều.

Người sau ngay cả nhập môn cũng không làm được, đỉnh đa làm cái mặt nạ da người dán lên mặt, mượn đó biến đổi khí tức.

Cậu hiện tại là đổi từ đầu đến đuôi! "Không sao đâu, vừa mới nhập môn, chỉ có thể duy trì một nén nhang mà thôi, sau đó sẽ tự giải khai, vả lại sẽ không gây tổn thương cho cô." Diệp Bất Phàm ôm thỏ trắng nhỏ vào trong lòng, sờ sờ lỗ tai thỏ.

Việc này khiến đôi má của thỏ trắng nhỏ phiếm hồng.

Đợi tất cả chuẩn bị thỏa đáng.

Diệp Bất Phàm nhân lúc bóng đêm, mang theo Lục La và Chu Vương Thần lặng lẽ xuống núi.

Mà sau khi bọn họ đi không bao lâu.

Một nữ tử mặc váy lụa tím, vũ mị động lòng người là Sở Tử Tuyết đi tới trước sân.

Trong tay nàng là một miếng ngọc bội cổ xưa đang tỏa sáng.

Ngọc bội này là Ma Kiếm Thượng Nhân lấy được từ di tích thượng cổ, ở cự ly gần có thể cảm ứng tu vi dao động của địch nhân, tu vi càng mạnh, hồng quang càng thịnh.

Đồng thời còn có thể cảm ứng tư chất và chất lượng đạo đài, Kim Đan.

Sẽ tản phát lục quang.

Nếu không phải vật này có thể xác định vị trí Cực phẩm Trúc Cơ, Ma Kiếm Thượng Nhân sẽ không để con gái xuất quan sớm như vậy. "Lục La!" Sở Tử Tuyết nhìn chằm chằm cửa viện, khuôn mặt nhỏ biến sắc.

Nàng tịnh không cảm ứng được khí tức của Lục La, thậm chí khí tức của tên lô đỉnh kia cũng không thấy đâu.

Nhanh bước đi vào.

Không bao lâu Sở Tử Tuyết sắc mặt âm trầm đi ra.

Chương 13

"Ta bế quan hơn nửa tháng nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là mấy ả tiện nhân kia biết được tin tức, cướp lô đỉnh đi rồi?" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Sở Tử Tuyết không còn vẻ vũ mị, giăng đầy hàn sương.

Nàng mạnh mẽ tản ra linh thức, tứ vô kỵ đạn tìm kiếm từng tấc tại Ma Kiếm Phong, bắt giữ khí tức của lô đỉnh và Lục La.

Chuyện lô đỉnh rất tư mật, nếu bị lộ ra, bị tên Cực phẩm Trúc Cơ kia biết được, chuyện đạo lữ sẽ rất khó nói.

Càng không thể rơi vào tay đối thủ cạnh tranh.

Mà lúc này.

Diệp Bất Phàm đã đến dưới chân núi. "Chu sư huynh, huynh đây là muốn đi ra ngoài?" Mấy đệ tử Trúc Cơ canh gác nhìn "Chu Vương Thần" và Lục La trước mặt, lại nhìn thoáng qua con chó mực xa lạ dưới chân đối phương, rất là kinh ngạc. "Ân, Ma Kiếm Phong tuần tra nhiều ngày, tịnh chưa tìm thấy vị Cực phẩm Trúc Cơ kia, bên trên lệnh cho ta mở rộng phạm vi tìm kiếm." Diệp Bất Phàm ngụy trang thành Chu Vương Thần nhàn nhạt mở miệng.

Hiện nay Ma Kiếm Phong bị phong tỏa, vô luận Trúc Cơ hay là Luyện Khí đều không ra được.

Bất quá Chu Vương Thần là đệ tử tuần tra, có thể quanh minh chính đại rời khỏi Ma Kiếm Phong, có Tạo Súc Thuật che giấu, cậu cũng không sợ người khác dùng linh thức tham tra.

Có thể nói, sự xuất hiện của Chu Vương Thần là kinh hỉ lớn nhất của Diệp Bất Phàm mấy ngày nay. "Gâu gâu gâu!!" Bỗng nhiên, con

chó mực dưới chân Diệp Bất Phàm sủa điên cuồng về phía đệ tử canh gác, trong mắt tràn đầy sợ hãi và lo lắng. "A a, đây là khuyển yêu ta bắt được, dùng để luyện chế khôi lỗi." Diệp Bất Phàm đá con chó mực một cước, thuận miệng nói. "Ha ha ha!

Ta còn tưởng sư huynh hoài niệm mỹ vị thế tục, mang về ăn thịt chó đấy." Đệ tử canh gác ha ha cười lớn, thanh âm có chút cung kính.

Chu Vương Thần tuy rằng cùng cấp bậc với bọn họ, nhưng có khôi lỗi, thực lực mạnh hơn bọn họ quá nhiều, không dám có chút bất kính.

Bọn họ tịnh không biết.

Con chó này, mới là Chu Vương Thần chân chính! "Lục La sư muội đây là?" Đệ tử canh gác nhìn về phía Lục La.

Chu sư huynh là đệ tử tuần tra, có thể tự do xuất nhập, nhưng người khác, dù là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ, không có lệnh từ trưởng lão, cũng không thể rời khỏi Ma Kiếm Phong. "Lục La am hiểu truy tung thuật, là một trợ lực lớn của ta, sao hả, ngươi muốn tra xét?" Diệp Bất Phàm sắc mặt trầm xuống, ánh mắt như dao. "Chu sư huynh, mệnh lệnh bên trên, bọn ta cũng....." Một đệ tử canh gác lộ ra vẻ khó xử, nhưng lời còn chưa nói hết, liền bị sư huynh bên cạnh tát cho một cái. "Tiểu tử này mới vừa Trúc Cơ, không hiểu chuyện.

Đã là trợ thủ của Chu sư huynh, vậy thì không thành vấn đề." Tên sư huynh kia đầy mặt tươi cười, nghiêng người cho đi. "Gâu gâu gâu!!" Chu Vương Thần bị Tạo Súc Thuật biến thành chó mực thấy thế, sủa càng thêm cấp thiết.

Nếu có thể nói chuyện, e là đã sớm chửi ầm lên tên đệ tử ngu xuẩn này.

Đáng tiếc.

Đệ tử canh gác nhìn cũng lười nhìn một con chó. "Có mắt nhìn đấy." Diệp Bất Phàm cười nhạt, dẫn theo Lục La, dắt dây chó đi ra khỏi Ma Kiếm Phong, đợi đi được một đoạn cự ly, cậu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà sau khi bọn họ đi, tên đệ tử canh gác bị đánh trước đó đầy mặt phẫn nộ. "Sư huynh, tại sao đánh đệ!

Đây là trưởng lão giao phó, bất luận kẻ nào cũng phải nghiêm tra!" "Bốp!" Tên sư huynh kia lại tát hắn một cái, lạnh lùng nói: "Lão tử vừa mới cứu ngươi một mạng, ngươi còn dám kêu?

Nhiệm vụ bên trên làm qua loa là được rồi, nhưng nếu đắc tội Chu Vương Thần, ngươi chết cũng không biết chết thế nào đâu!" Hắn cảnh cáo, trên mặt thoáng qua vẻ kiêng kị cùng sợ hãi: "Chu Vương Thần tâm đen thủ đoạn càng đen, Trúc Cơ hậu kỳ bình thường đều không muốn đắc tội." Chu Vương Thần bản thân thực lực đã mạnh hơn bọn họ, huống chi tâm tư kín đáo, bảo mệnh nhất tuyệt.

Rất khó giết chết.

Lần trước có một tên Trúc Cơ hậu kỳ truy sát hắn, kết quả bị hắn dẫn vào sào huyệt yêu thú cường đại, trực tiếp âm chết, chính mình thì bình an vô sự.

Tên đệ tử canh gác kia nghe vậy, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Mới Trúc Cơ không mấy tháng, hắn đối với những việc này tịnh không biết rõ.

Mà bên kia Diệp Bất Phàm.

Lúc này đã triệt để rời khỏi phạm vi Ma Kiếm Phong. "Từ nay về sau, trời cao mặc chim bay." Diệp Bất Phàm nhìn về phía sơn môn Thiên Ma Giáo cách đó không xa, tâm tình thư sướng.

Lục La bên cạnh sát lại gần, khiếp nhược nói: "Về sau, nô tỳ sẽ

hầu hạ chủ nhân thật tốt." "Yên tâm, chỉ cần thành thật một chút, ta sẽ không giết cô, vừa vặn thiếu một người hầu hạ." Diệp Bất Phàm như cười như không nói.

Mấy ngày ở chung, Diệp Bất Phàm tương đối hài lòng với sự hầu hạ của Lục La, hiệu suất làm việc cũng rất tốt.

Huống hồ có hồn huyết tại, căn bản không sợ nàng phản bội. "Đa tạ chủ nhân." Lục La vui mừng, khuôn mặt nhỏ mang theo ráng hồng, dán vào Diệp Bất Phàm càng chặt hơn.

Chỗ phồng lên đè ép khiến trong lòng Diệp Bất Phàm rung động.

Ngay tại lúc này.

Một thanh lãnh nữ tử mặc váy dài màu lam đi tới, ánh mắt lướt qua "Chu Vương Thần", nhìn chằm chằm Lục La lãnh đạm nói: "Lục La, lô đỉnh cướp được đâu?" Hôm qua nàng đợi ở Ma Ảnh Phong, kết quả đợi mãi không thấy Lục La.

Mà hiện tại Ma Kiếm Phong phong tỏa, lại vào không được.

Chỉ có thể đợi ở bên ngoài. "Thanh Dao sư tỷ!" Lục La sững sờ, thần tình hoảng loạn, sắc mặt cấp tốc tái nhợt.

Diệp Bất Phàm cũng sắc mặt khẽ biến, toàn thân trong nháy mắt căng thẳng. "Đường đường là con gái Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo, thiên chi kiêu nữ Ma Ảnh Phong, vì muốn ngủ với tôi, cư nhiên ngồi canh ở bên ngoài!

Mẹ kiếp!" Trước đó Lục La từng nhắc tới chuyện của Thượng Quan Thanh Dao, nhưng cậu tịnh không để trong lòng.

Một cái lô đỉnh, cũng không đến mức khiến một vị thiên chi kiêu nữ canh giữ ở bên ngoài chứ?

Nhưng hiện tại...

Cậu dường như đã đánh giá thấp tầm quan trọng của lô đỉnh đối với người phụ nữ này. "Nói!

Lô đỉnh đâu!" Đôi mắt đẹp của thanh lãnh nữ tử băng lãnh. "Sư tỷ, Lục La từng nhắc với đệ về phân phó của tỷ, nhưng tên lô đỉnh kia bởi vì tu luyện Huyết Linh Công đã chết rồi, đệ giúp mai táng thi thể." "Mà nay Ma Kiếm Phong bị phong tỏa, Lục La lại không ra được, chỉ có thể nhờ cậy đệ mang nó ra ngoài, báo cáo với tỷ." Diệp Bất Phàm phản ứng cấp tốc, vội vàng tiến lên lộ ra vẻ tươi cười, cung kính nói.

Cự ly gần, dung mạo Thượng Quan Thanh Dao đập vào mi mắt.

Điển hình mặt trái xoan, trắng nõn non mịn, nhan sắc cực cao, chỉ hơi kém Sở Tử Tuyết một chút.

Khí chất thanh lãnh như u trúc, một cỗ hương thơm cơ thể như sen xanh chui vào mũi, làm người ta mạc danh thoải mái. "Phải không, Lục La?" Thượng Quan Thanh Dao thẩm thị Diệp Bất Phàm vài lần, chuyển hướng sang Lục La. "Phải, phải." Lục La vội vàng đáp lại.

Cảm kích nhìn Diệp Bất Phàm một cái.

Lời giải thích này, hợp tình hợp lý.

Một người già tu luyện Huyết Linh Công, xác thực rất khó sống đến hiện tại.

Thượng Quan Thanh Dao nhìn chằm chằm hai người Diệp Bất Phàm và Lục La, không nói gì.

Không khí phảng phất ngưng cố, trán Diệp Bất Phàm dần dần rịn ra mồ hôi lạnh.

Thượng Quan Thanh Dao cũng giống như Sở Tử Tuyết, Trúc Cơ đại viên mãn, cao hơn cậu trọn vẹn tám cái tiểu cảnh giới, cộng thêm là con gái Đại trưởng lão, một thân đỉnh cấp pháp khí còn có bí bảo.

Đừng nói Diệp Bất Phàm.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn tới, ở trong tay đối phương đều không chống đỡ được mấy hiệp. "Thôi được rồi, chỉ cần lô đỉnh không rơi vào tay con tiện nhân Sở Tử Tuyết kia là tốt rồi, các ngươi đi đi!" Thượng Quan Thanh Dao có chút tiếc nuối lắc đầu.

Nàng dừng một chút, lạnh lùng nói: "Nhưng nếu để ta biết Sở Tử Tuyết dựa vào lô đỉnh đột phá Kim Đan, Lục La, ngươi hẳn là biết kết cục!" Nói xong, xoay người rời đi.

Diệp Bất Phàm thấy thế, thở phào nhẹ nhõm. "Phải mau chóng đi!

Cái nơi quỷ quái này một chút cũng không thể ở!" Cậu chỉ muốn mau chóng chạy trốn, người phụ nữ này tuy nhan sắc bạo biểu, nhưng một thân sát khí lại thế nào cũng không che giấu được, tuyệt đối là một kẻ hung ác.

Còn chưa đợi cậu bước đi.

Chương 14

Con chó mực dưới chân mạnh mẽ sủa điên cuồng về phía Thượng Quan Thanh Dao đang rời đi. "Gâu gâu gâu!!" Tiếng kêu hung ác, rõ ràng muốn thu hút sự chú ý của đối phương.

Mà ánh mắt của nó lại nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, tràn đầy ác độc. "Hả?

Con chó này linh tính rất đầy đủ a." Thượng Quan Thanh Dao dừng bước chân ngọc, xoay người nhìn về phía con chó mực, kinh ngạc nói.

Thấy chó mực vẫn còn sủa, mắt Thượng Quan Thanh Dao khẽ lóe lên, đi lại gần dùng linh thức quét nhìn con chó mực. "Không ổn!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm thật sự thay đổi.

Tạo Súc Thuật của cậu, vừa nhập môn không bao lâu, cự ly gần căn bản không qua mặt được tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn.

Khuôn mặt nhỏ của Lục La càng thêm thảm bạch, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng. "Hóa ra..... là một con người, quả thật có bản lĩnh!

Nếu không phải đến gần kiểm tra, e là đã bị lừa gạt qua rồi!" Thượng Quan Thanh Dao động dung, mạnh mẽ nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Có thể qua mặt đường đường Trúc Cơ đại viên mãn, thuật dịch dung cải thiên hoán địa bực này, chưa từng nghe thấy. "Răng rắc!" Đầu của con chó mực bỗng nhiên bị một bàn tay tóm lấy, trực tiếp vặn gãy, tiếng sủa im bặt. "Đi!" Diệp Bất Phàm thu hồi tay, sắc mặt âm trầm.

Giờ khắc này cậu đâu còn tư thái duy nặc.

Cậu trực tiếp túm lấy cánh tay Lục La, hướng về phía sơn môn Thiên Ma Giáo cuồng bôn.

Trong lúc đó không ngừng dán "Tật Phong Phù" lên người, tốc độ nhanh đến mức ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy.

Đây không phải phù lục cao cấp, mà là đỉnh cấp!

Vì để chạy trốn, sau khi đạt được lượng lớn linh thạch của Chu Vương Thần, trực tiếp lấy ra một nửa, bảo Lục La đi mua mười mấy tấm "Tật Phong Phù". "Trúc Cơ nhất trọng, nhưng khí tức và tu vi dao động lại cực mạnh, thật là thú vị." Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Thanh Dao hiện lên vẻ hứng thú.

Khí tức và tu vi so với Chu Vương Thần chân chính có chút khác biệt, nhưng không lớn.

Không đợi đuổi theo.

Một giọng nói quen thuộc vang lên. "Lục La!

Hai người các ngươi muốn đi đâu?!" Sở Tử Tuyết chân đạp hồng lăng, phi tốc đuổi tới, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy phẫn nộ.

Sở Tử Tuyết khí thế như cầu vồng, động tĩnh cực lớn, lập tức thu hút sự chú ý của một số ma tu lân cận. "Kẻ nào chọc giận Tử Tuyết tiên tử vậy?

Muốn tìm chết sao?" "Đẹp thật đấy!

Nếu có thể hôn nàng một cái, chết cũng không hối tiếc!" "Câm miệng, một nửa đệ tử hạch tâm đều là người theo đuổi nàng, lời này mà truyền đến tai bọn họ thì ai cũng không cứu được ngươi đâu." Một số ma tu Trúc Cơ bước ra khỏi động phủ, linh thức dò xét xong liền nhao nhao động dung.

Sở Tử Tuyết là đệ nhất mỹ nhân Thiên Ma Giáo, người ái mộ vô

số, nhưng kẻ dám theo đuổi thì chẳng có mấy, bởi vì cha nàng là Ma Kiếm Thượng Nhân, bản thân nàng cũng cực mạnh.

Trong cùng thế hệ, chỉ có các ứng cử viên Thánh Nữ, Thánh Tử mới có thể so sánh.

Bọn họ tò mò, kẻ dám chọc nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sau đó bọn họ lại nhìn thấy Thượng Quan Thanh Dao, càng thêm kinh ngạc.

Lại là một mỹ nhân thiên phú cường đại, dường như cũng giống Tử Tuyết tiên tử, đang truy kích một người nào đó. "Hả?

Kia chẳng phải là Chu Vương Thần thích chơi con rối sao?

Tên này điên rồi à, dám chọc cả hai vị mỹ nhân này?" Đám đông kinh dị, khó có thể tin.

Chu Vương Thần ở Thiên Ma Giáo cũng coi như có chút danh tiếng, bản thân không mạnh nhưng con rối không tệ.

Trước mắt cư nhiên dám đắc tội Sở Tử Tuyết, lại thêm Thượng Quan Thanh Dao.

Mấy vị ứng cử viên Thánh Tử cũng không dám làm như vậy.

Mà "Chu Vương Thần" đang bỏ chạy lúc này suýt chút nữa thì chửi ầm lên. "Mẹ kiếp, xui xẻo thật, sao nữ nhân này lại tìm tới rồi?

Không phải bảo bế quan một tháng sao?" Diệp Bất Phàm không ngừng dán phù lục gia tốc lên người, tốc độ nhanh đến xuất kỳ.

Nhưng Thượng Quan Thanh Dao và Sở Tử Tuyết còn nhanh hơn, hai người ngự pháp khí riêng, tựa như một đạo lưu quang, không ngừng kéo gần khoảng cách. "Chủ... chủ nhân, chúng ta chạy không thoát đâu." Lục La khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, triệt để tuyệt

vọng, nàng rất rõ ràng kết cục của mình khi rơi vào tay hai vị sư tỷ sẽ bi thảm đến mức nào. "Hoảng cái gì!" Đầu óc Diệp Bất Phàm cực kỳ lãnh tĩnh, quay đầu nhìn thoáng qua, vô cùng quả quyết ném ra một con rối phi ưng. "Chỉ bằng con rối Trúc Cơ tam trọng cỏn con mà cũng đòi cản ta." Thượng Quan Thanh Dao cười khẽ, phất tay một cái, một cây thước ngọc bay ra, đánh về phía con rối kia.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười trên mặt nàng khẽ ngưng lại, thước ngọc nhanh chóng biến to chắn trước mặt mình. "Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, con rối nổ tung, một luồng sóng xung kích quét gãy cây cối trong vòng trăm trượng, hơi chút cản trở thế truy đuổi của hai nữ. "Đúng là đủ hung ác, con rối giá trị đắt đỏ như vậy mà trực tiếp cho tự bạo." Thượng Quan Thanh Dao đôi mắt đẹp băng hàn, con rối cấp bậc này hiếm thấy, tu sĩ Trúc Cơ bình thường cũng không nỡ cho tự bạo để cản địch. "Có điều ta đối với ngươi càng thêm hứng thú!" Lập tức nàng bấm quyết, một luồng thanh phong cuốn lấy thân thể mạn diệu của nàng, lại là ngạnh sinh sinh xông qua sóng xung kích, càng thêm nhanh chóng tiếp cận Diệp Bất Phàm.

Mà Sở Tử Tuyết nhìn chằm chằm bóng lưng nam tử đang mang theo Lục La bỏ chạy, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ chấn động.

Nàng có thể cảm giác được khí tức quen thuộc trên người đối phương.

Là tên lô đỉnh kia! "Không ngờ thật sự Trúc Cơ thành công, viên Trúc Cơ Đan kia đã phát huy tác dụng." Sở Tử Tuyết không kinh sợ mà còn mừng rỡ.

Tên tu sĩ Cực phẩm Trúc Cơ thần bí kia còn chưa biết đang ở đâu.

Nhưng cái lô đỉnh Trúc Cơ kỳ này lại là hàng thật giá thật, nhất định sẽ giúp nàng đột phá Kim Đan.

Nàng lập tức truyền âm cách không, thanh âm mang theo vẻ vũ mị

và cổ hoặc: "Diệp Bất Phàm, chỉ bằng tu vi vừa mới bước vào Trúc Cơ thì chạy không thoát đâu!

Chi bằng ngoan ngoãn trở thành lô đỉnh của ta, ta có thể hứa hẹn cho ngươi hết thảy chỗ tốt!" Tuy nhiên, Diệp Bất Phàm căn bản không thèm để ý đến nàng.

Ngược lại trên người toát ra cuồn cuộn huyết quang, độn tốc bạo tăng một đoạn lớn, trực tiếp lao ra khỏi sơn môn Thiên Ma Giáo.

Tốc độ này, cũng không kém gì Trúc Cơ viên mãn. "Lão già này tu luyện Huyết Độn Thuật từ lúc nào?

Hơn nữa, không sợ bạo tẽ tại chỗ sao?" Sở Tử Tuyết trừng lớn đôi mắt đẹp.

Nàng biết rõ Diệp Bất Phàm chẳng còn sống được mấy năm, lại thêm Huyết Linh Công.

Nếu thi triển Huyết Độn Thuật, nhẹ thì trọng thương tại chỗ, nặng thì bạo tẽ.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác không đúng, bèn lấy ra miếng ngọc bội phụ thân đưa cho.

Giờ phút này lục quang trên ngọc bội đại thịnh, chói mắt đến cực điểm. "Tên tu sĩ Cực phẩm Trúc Cơ kia... là cái lô đỉnh này?!

Sao có thể như thế được!" Sở Tử Tuyết thất thanh kinh hô, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ chấn hãi, não bộ tạm thời lâm vào trống rỗng.

Linh căn tư chất của nàng cực cao, lại thêm căn cơ vững chắc đến cực điểm, cộng với phụ thân tương trợ mà năm đó cũng không thể trở thành Cực phẩm Trúc Cơ.

Còn Diệp Bất Phàm thì sao?

Tư chất nát bét, người đã đến tuổi xế chiều, hơn nữa còn tu luyện ma công giảm thọ, nuốt viên Trúc Cơ Đan dởm nhất.

Kết quả lại thành Cực phẩm Trúc Cơ?

Điều này đả kích quá lớn đối với Sở Tử Tuyết vốn có cốt cách kiêu ngạo. "Cực phẩm Trúc Cơ?

Lô đỉnh?" Thượng Quan Thanh Dao ở xa xa cũng đang đuổi theo nghe thấy vậy, cũng ngẩn người ra.

Chương 15

Nàng lại nhìn "Chu Vương Thần" đang bỏ chạy.

Có cảm giác hoang đường như gặp quỷ.

Nhưng phản ứng của nàng rất nhanh, đôi mắt sáng như tuyết, thậm chí kích động: "Cực phẩm Trúc Cơ Dương linh căn, cái này... cho dù là Hóa Anh, cũng có thể tăng thêm một tia xác suất!" Dương linh căn, tu vi càng cao, càng có thể trợ giúp nữ tu đột phá.

Truyền thuyết một vị nữ lão tổ của Hợp Hoan Tông thành tựu Nguyên Anh, có một phần nguyên nhân chính là nắm giữ một nam tu Dương linh căn Kim Đan kỳ.

Đương nhiên, nam tu kia là Thượng phẩm Dương linh căn. "Hắn là của ta!" Sở Tử Tuyết tự biết lỡ lời, giận dữ nói. "Ha ha, Tử Tuyết tiên tử, chuyện này cũng không phải do ngươi quyết định." Thượng Quan Thanh Dao bật cười, trực tiếp lấy ra một pháp khí phi thoa (con thoi bay), nhẹ nhàng nhảy lên.

Hơi chút thôi động, phi thoa liền như tia chớp bắn mạnh ra.

Tốc độ này so với trước đó nhanh hơn nhiều. "Xuyên Vân Thoa?

Tưởng ta không có sao?" Sở Tử Tuyết vỗ túi trữ vật, một chiếc lông vũ bay ra, nhanh chóng biến to, sau đó nàng vững vàng đứng lên trên.

Tốc độ kia, không kém gì Thượng Quan Thanh Dao.

Mà một màn này bị những đệ tử Thiên Ma Giáo kia nhìn thấy, kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống đất. "Vãi chưởng!

Xuyên Vân Thoa và Phi Thiên Vũ!

Sao ngay cả ngụy pháp bảo cũng lấy ra rồi?

Tên tiểu tử kia rốt cuộc là ai?" Tại tu tiên giới, có các cấp bậc pháp khí, pháp bảo, Thông Thiên Linh Bảo.

Pháp khí là thứ Trúc Cơ sử dụng, pháp bảo chỉ có Kim Đan mới có thể thôi động.

Ở giữa hai cấp bậc này, có một loại gọi là ngụy pháp bảo.

Do tu sĩ Kim Đan luyện chế pháp khí cực phẩm, uẩn dưỡng nhiều năm sau sẽ phát sinh biến chất, thời gian càng dài, uy lực càng kinh người.

Là đệ nhất ma giáo Triệu quốc, trong Thiên Ma Giáo người có tư cách sở hữu ngụy pháp bảo rải rác không có mấy.

Mà hai món này là vật Đại trưởng lão và Ma Kiếm Thượng Nhân sử dụng thời trẻ, đã uẩn dưỡng cả trăm năm.

Bọn họ thế nào cũng không ngờ tới, hai vị thiên chi kiêu nữ cư nhiên vì truy đuổi một nam đệ tử mà dùng tới ngụy pháp bảo! "Tên kia tuyệt đối không phải Chu Vương Thần." Có người phát hiện manh mối.

Chu Vương Thần tuy có chút danh tiếng, nhưng đánh chết hắn cũng không dám chọc hai vị này. "Vậy hắn là ai?" Nhất thời, suy đoán nổi lên bốn phía.

Mà ở một bên khác, Diệp Bất Phàm toàn lực thi triển Huyết Độn Thuật, triệt để chạy thoát khỏi Thiên Ma Giáo. "Huyết Độn Thuật sao lại bền bỉ như vậy?

Sao có thể chứ?" Thượng Quan Thanh Dao đuổi ra khỏi Thiên Ma Giáo khiếp sợ không thôi.

Trúc Cơ nhất trọng thi triển Huyết Độn Thuật, căn bản không duy

trì được mấy hơi thở, nhưng tên này lại chạy thoát ra ngoài cả mấy chục dặm, cứ thế không có dấu hiệu tinh huyết hao hết.

Nếu không có ngụy pháp bảo, có lẽ thật sự sẽ để đối phương chạy mất dạng.

Mà Sở Tử Tuyết càng là thần tình hoảng hốt.

Lúc trước khi bắt Diệp Bất Phàm, đối phương chẳng qua chỉ là một con kiến hôi, một lão già ốm yếu mà thôi, bắt sống dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại, thực lực đối phương quả thực là chất lượng phi kềnh. "Diệp Bất Phàm, ngươi là Cực phẩm Trúc Cơ, sau này tiền đồ rộng lớn, hà tất phải trốn?

Hơn nữa cũng trốn không thoát đâu." Sở Tử Tuyết hít sâu một hơi, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ vũ mị, hiện ra hết vẻ mị hoặc. "Oanh!

Oanh!" Thế nhưng, nghênh đón nàng là hai tiếng nổ của con rối, mặt đất cuộn trào, bị nổ ra hố động cực lớn, khói đặc bốc lên cuồn cuộn, hình thành một luồng sóng xung kích cản trở sự truy kích của nàng, điều này làm cho Sở Tử Tuyết có chút buồn bực.

Lần đầu tiên, mị hoặc một nam nhân lại thất bại như vậy. "Hả?!

Người đâu?" Thượng Quan Thanh Dao ở bên cạnh sửng sốt, trong cảm ứng đột nhiên mất đi tung tích của Diệp Bất Phàm và Lục La.

Thiên Ma Giáo nằm trong sơn mạch, núi non trùng điệp, rừng rậm rạp.

Đưa mắt nhìn lại toàn là tán cây như nấm, đâu còn bóng dáng hai người Diệp Bất Phàm. "Khoảng cách không xa, cho dù dùng Na Di Phù cũng sẽ lưu lại vết tích, hắn tuyệt đối trốn đi rồi." Thượng Quan Thanh Dao sắc mặt không tốt, nghĩ mình đường đường là thiên chi kiêu nữ Trúc Cơ đại viên mãn, thế mà lại đuổi mất dấu một lô đỉnh

Trúc Cơ nhất trọng.

Mất mặt đến cực điểm.

Nàng thôi động linh thức, bắt đầu tìm kiếm từng tấc một giữa mật lâm và núi non, ngay cả hang ổ của sâu bọ cũng không buông tha.

Sở Tử Tuyết cũng giống như thế, nhưng tìm kiếm nửa ngày.

Tên lô đỉnh kia phảng phất như bốc hơi khỏi nhân gian, vô ảnh vô tung! "Cái này sao có thể?

Chẳng lẽ hắn biến thành chim bay mất rồi?" Trong mắt Sở Tử Tuyết hiện lên vẻ không thể tin nổi, hơn nửa tháng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Kẻ đó đạt được một loại bí thuật, tương tự như 'Tạo Súc Thuật' trong truyền thuyết, có thể che giấu khí tức, thay đổi bản thân." Thượng Quan Thanh Dao nghĩ tới con chó đen kia, nhưng Tạo Súc Thuật đã sớm thất truyền, cho dù đạt được cũng không có khả năng mấy tháng là có thể tu luyện thành công, tên kia làm sao có thể qua mặt linh thức của các nàng? "Tạo Súc Thuật?

Không ngờ a, không chỉ thành Cực phẩm Trúc Cơ, học được một nửa độn thuật, giết Chu Vương Thần chân chính, hiện tại ngay cả Tạo Súc Thuật trong truyền thuyết cũng nắm giữ!" Sở Tử Tuyết càng ngày càng khiếp sợ, thời gian ngắn như vậy, sự thay đổi của Diệp Bất Phàm quả thực nghiêng trời lệch đất.

Khuôn mặt tuyệt mỹ dần dần từ khiếp sợ chuyển sang vui sướng, ầm một tiếng, bàn tay ngọc ngưng tụ ra hàng ngàn hàng vạn đạo phong nhận, đem mật lâm phía xa xoắn nát, khiến một đàn dã thú kinh hoảng thất thố chạy trốn tứ phía. "Nhất định phải có được hắn!" Sở Tử Tuyết lấy ra truyền âm phù, một lát sau một đám tu sĩ Trúc Cơ Ma Kiếm Phong chạy tới. "Tìm cho ta một lão già, dù có phải đào sâu ba thước!

Người tìm được, thưởng hai món pháp khí đỉnh cấp, cộng thêm danh ngạch tiến vào Phong Ma di tích!" Một khuôn mặt vũ mị động lòng người, khiến đám đệ tử kia mắt đều nhìn thẳng. "Hai món pháp khí cực phẩm a, trời ơi, một lão già giá trị lớn như vậy sao?" Bọn họ kích động, đại bộ phận Trúc Cơ tích cóp quá nửa đời người cũng chưa chắc mua nổi một món pháp khí cực phẩm.

Đem ra đấu giá hội, giá khởi điểm là một vạn!

Huống chi còn có danh ngạch Phong Ma di tích, đó là di tích của tông môn thượng cổ Phong Ma Tông do hai đạo Chính - Ma của Triệu quốc cùng nắm giữ.

Thiên tài địa bảo vô số, không chỉ có cơ duyên Kết Đan, nghe đồn thậm chí có cơ duyên Kết Anh!

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, một đám ma tu Trúc Cơ trực tiếp hóa thân thành châu chấu, tản ra bốn phương tám hướng, các loại pháp thuật bạo phát, hận không thể quát đất ba thước.

Sức ảnh hưởng của Thượng Quan Thanh Dao cũng cực lớn, không tiêu tốn bao lâu, lại có hơn trăm tên Trúc Cơ gia nhập đại quân tìm kiếm.

Sơn mạch vốn yên tĩnh, nháy mắt như vỡ tổ.

Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao thì không ngừng dùng linh thức cảm ứng.

Dưới sự phá hoại như vậy, cho dù là Tạo Súc Thuật cũng sẽ bị ảnh hưởng, từ đó bại lộ.

Chỉ cần bại lộ, dưới sự vây công của hơn trăm Trúc Cơ, Diệp Bất Phàm có nghịch thiên nữa cũng phải đền tội! "Lần này, đột phá Kim Đan sẽ là chuyện ván đã đóng thuyền!" Trong lòng Sở Tử Tuyết vui sướng.

Nàng cũng không lo lắng cao tầng cướp người, căn cơ cực phẩm thành tựu từ thượng phẩm linh căn, cho dù nàng là con gái của Ma Kiếm Thượng Nhân cũng không có cách nào gây bất lợi cho hắn.

Nhưng hạ phẩm Dương linh căn thì trực tiếp hạn chế sự phát triển.

Đừng nói có xác suất Kết Anh, có thể thành Kim Đan đã là không tệ rồi.

Trong lúc đang dùng linh thức dò xét.

Hai nữ đều xem nhẹ một nơi.

Đó chính là phương hướng sơn môn Thiên Ma Giáo.

Hai tảng đá bình thường từ từ lăn về phía sơn môn, đợi đến nơi, trực tiếp đổi hướng, tiếp tục lăn về hướng ngược lại với hướng tìm kiếm của hai nữ.

Mãi cho đến khi lăn ra ngoài năm mươi dặm, lúc này mới dừng lại.

Vỏ đá nứt ra, quang hoa lưu chuyển, hai đạo thân ảnh từ trong đó đi ra. "Chủ nhân, chúng ta trốn thoát rồi!" Lục La kinh hỉ nói, trước đó nàng đều sắp tuyệt vọng.

Chương 16

Kết quả chủ nhân cho nổ hai con rối làm nhiễu loạn khí cơ thiên địa.

Lại âm thầm lấy ra vỏ đá luyện chế từ Tạo Súc Thuật, hóa thành hai tảng đá, đường hoàng bị dư ba xung kích quét bay, rơi xuống rất xa phía sau hai nữ.

Lại lần nữa nhìn về phía chủ nhân, trong mắt nàng ngoại trừ kính ngưỡng vẫn là kính ngưỡng.

Vô luận là sự bình tĩnh khi xử sự, hay là tâm cơ tính toán, hoàn toàn không phải hai vị thiên chi kiêu nữ kia có thể so sánh. "Vẫn chưa triệt để thoát khỏi nguy cơ, hiện tại đã kinh động trưởng lão Thiên Ma Giáo, phạm vi linh thức của bọn họ quá rộng, không dưới trăm dặm." Diệp Bất Phàm vẫn cẩn thận như cũ, lấy ra hai tấm da thỏ, hóa thành hai con thỏ nhỏ chạy gấp về phương xa.

Ước chừng chạy ra trăm dặm.

Diệp Bất Phàm thoát ra khỏi Tạo Súc Thuật, nhìn bình nguyên quen thuộc mênh mông vô bờ nơi phương xa, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác hào tình vạn trượng.

Hắn, sống sót đi ra khỏi Thiên Ma Giáo rồi!

Cổ vãng kim lai, còn chưa có một tên Trúc Cơ, hoặc là Luyện Khí nào có thể đào thoát khỏi Thiên Ma Giáo. "Chủ nhân." Lục La ngẩn ngơ nhìn Diệp Bất Phàm.

Lúc này hắn đã không cần thiết duy trì hình tượng lão giả nữa, một bộ trường bào màu trắng, tóc đen xõa vai, dung mạo tuấn mỹ vô song, dưới ánh trăng phảng phất như tiên nhân giáng trần.

Thiên Ma Giáo không thiếu nam tu rất đẹp trai.

Ví dụ như mấy vị ứng cử viên Thánh Tử kia, đều là tướng mạo phi phàm.

Nhưng ở trước mặt chủ nhân lại kém sắc hơn quá nhiều, cỗ khí chất xuất trần kia càng là toàn phương vị áp chế. "Truyền thuyết người sở hữu Dương linh căn, tư chất càng cao, càng tuấn mỹ." Lục La là nhìn thấy từ trong cổ tịch.

Còn Diệp Bất Phàm, quay đầu nhìn thoáng qua hướng Thiên Ma Giáo, mâu quang lóe lên một tia tiếc nuối.

Sự thật thì hắn ở lại Thiên Ma Giáo là thích hợp nhất, bởi vì có rất nhiều công pháp tác dụng phụ lớn, pháp thuật, lượng lớn độc dược, thậm chí các loại pháp khí đều có tác dụng phụ.

Có điều... nguy hiểm cũng nhiều.

Trăm năm tu tiên, hắn đã sớm kiến thức được sự tàn khốc của tu tiên giới.

Thiên tài tu tiên cao điệu rất nhiều, nhưng kết quả đại bộ phận đều chết hết.

Lấy sử làm gương.

Diệp Bất Phàm chỉ muốn điệu thấp phát dục.

Đợi thực lực đủ rồi sẽ quay đầu tìm Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao tính sổ. "Ừm, đến lúc đó lại khoác cái áo 'Trương Tam Lý Tứ' vào, thật vững vàng!" Diệp Bất Phàm vứt bỏ ý niệm, mỉm cười nói: "Chúng ta đi!" Hắn sải bước đi về phía trước, thân tâm nhẹ nhõm chưa từng có.

Đi được một đoạn, đi tới trước một hồ nước, vừa muốn vượt qua, Diệp Bất Phàm liền nhìn thấy trên mặt hồ đang có một chiếc thuyền

con phiêu đãng.

Trong bóng đêm.

Một bé gái mặc váy trắng đang nằm nhoài bên mạn thuyền, bàn tay nhỏ trêu đùa cá trong hồ nước. "Hả?

Đây là nha đầu nhà ai?" Lục La sửng sốt, thấy bé gái kia giống như búp bê sứ, đáng yêu đến cực điểm, trong lòng dâng lên hảo cảm. "Đi!" Diệp Bất Phàm ngay cả một giây đồng hồ cũng không muốn chậm trễ, túm lấy Lục La nhanh chóng lui lại.

Đêm hôm khuya khoắt, rừng sâu núi thẳm, đột nhiên xuất hiện một bé gái khuôn mặt đầy vẻ ngây thơ thuần chân.

Cái này so với nửa đêm gặp quỷ còn làm người ta kinh dị hơn.

Diệp Bất Phàm chỉ muốn tránh xa. "Tiểu ca ca, ngươi đi đâu đấy?" Bé gái váy trắng nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt to tròn, tràn đầy tò mò. "Tiền bối, ta chỉ là đi ngang qua, nếu có quấy rầy, mong hãy bao dung." Diệp Bất Phàm chắp tay, khách khí nói.

Mà thân mình lùi về phía sau càng nhanh hơn.

Vừa rồi dùng linh thức cẩn thận dò xét một chút, kết quả tới gần bé gái váy trắng không đến mười trượng liền như trâu đất xuống biển, linh thức biến mất vô ảnh.

Đây tuyệt đối là một đại khủng bố! "Hi hi, ta ở chỗ này đợi ngươi lâu như vậy, ngươi cũng không thể chạy." Bé gái váy trắng cười hì hì, đi hai bước tới, giống như vượt qua thời không, xuất hiện trước mặt Diệp Bất Phàm. "Người khác đều gọi ta là Thiên Ma Lão Tổ, ta không thích xưng hô này, dù sao ta cũng đâu phải đại ma đầu.

Sau này, ngươi cứ gọi ta là sư phụ đi!" Bé gái váy trắng chớp chớp mắt hoa đào, cười hì hì nói. "Thiên...

Thiên Ma Lão Tổ?!" Lục La như bị sét đánh, chấn hám nhìn bé gái giống như vị thành niên trước mặt.

Thiên Ma Lão Tổ, đệ nhất cường giả Triệu quốc, thần long thấy đầu không thấy đuôi, toàn bộ Thiên Ma Giáo người từng gặp lão tổ chỉ có một mình giáo chủ!

Nàng thế nào cũng không ngờ tới, lão tổ cư nhiên là bé gái ngây thơ trước mặt này?!

Mà Diệp Bất Phàm, khóe mắt co giật.

Sau đó chắp tay bái xuống: "Nguyên Anh đại năng của Thiên Ma Giáo, ta sớm có nghe thấy, ngưỡng mộ đã lâu, có thể bái nhập môn hạ, là vinh hạnh ba đời của ta." "Đồ đệ Diệp Bất Phàm, bái kiến sư tôn!" Gọn gàng linh hoạt, ngay cả hỏi cũng không thèm hỏi.

Ở trước mặt một đại lão Nguyên Anh.

Nên túng thì phải túng.

Nếu hắn giống như nhân vật chính não tàn trong tiểu thuyết, cứng cổ nói ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây.

Đoán chừng trong vòng ba giây, vị này có thể cho hắn tại chỗ "hỏa táng phi thăng". "Khanh khách, thú vị, thật là thú vị." Bé gái váy trắng ngẩn ra, cười rộ lên, cuối cùng cười đến mức tiền ngưỡng hậu hợp (nghiêng ngả trước sau), trước ngực rung lên từng đợt, quả thực có chút lóa mắt.

Trong đầu Diệp Bất Phàm nhảy ra một từ hình dung —— mặt học sinh thân hình phụ huynh. "Đã bái ta làm thầy, vậy vi sư cũng không thể bạc đãi ngươi, đây là ngụy pháp bảo —— Khổn Tiên Thừng, dưới Kim Đan bất kỳ kẻ nào bị trói buộc đều không thể tránh thoát." Bé gái váy trắng ném cho Diệp Bất Phàm một sợi dây thừng màu lam.

Người sau kinh hãi, vội vàng tiếp được: "Đa tạ sư tôn!" Mới vừa

gặp mặt đã ban cho trọng bảo, không thể không nói vị này thật sự là tài đại khí thô. "Đừng cao hứng quá sớm... ngươi ngồi xổm xuống." Bé gái váy trắng đi đến trước mặt Diệp Bất Phàm, ngẩng đầu nhìn hắn, dường như cảm thấy mình bị mạo phạm, xụ mặt nói.

Thấy Diệp Bất Phàm ngồi xổm xuống ngang bằng mình, lúc này mới hài lòng.

Sau đó giả bộ dáng vẻ người lớn, bàn tay nhỏ nâng cằm Diệp Bất Phàm lên: "Trong vòng ba mươi năm đột phá Kim Đan cho ta, vi sư chỉ có mỗi một người đồ đệ là ngươi, đừng làm mất mặt ta." "Ba mươi năm Kim Đan?" Lục La nghe vậy, há to miệng nhỏ.

Cho dù là Cực phẩm linh căn như Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao, muốn đột phá Kim Đan đều phi thường gian nan.

Trúc Cơ của Thiên Ma Giáo cả ngàn, Kim Đan chỉ có mấy chục, đủ thấy độ khó của nó.

Đại bộ phận người cả đời chỉ có thể dừng bước ở Trúc Cơ.

Diệp Bất Phàm tuy là Cực phẩm Trúc Cơ, nhưng linh căn quá kém, trăm năm có thể đột phá Kim Đan đã là giỏi lắm rồi, ba mươi năm hầu như không có khả năng. "Vâng!" Diệp Bất Phàm nghĩ cũng không nghĩ, lập tức đáp ứng.

Hắn không biết mục đích Thiên Ma Lão Tổ thu hắn làm đồ đệ là gì, trước mắt vẫn là thuận theo đối phương thì hơn.

Ngoài ra.

Hắn hoài nghi vị đại năng Nguyên Anh này đã nhìn ra hắn cũng không phải là Cực phẩm Trúc Cơ.

Mà là Thiên Đạo Trúc Cơ! "Vậy thì đi thôi, sau này ngươi vẫn tu luyện ở Ma Kiếm Phong, về phần tư nguyên gì đó, tự mình đi tranh thủ." "Thiên Ma Giáo giảng là nhược nhục cường thực, ngươi nếu là

chết ở trong tay người cùng thế hệ, ta sẽ không quản." Bé gái váy trắng ném cho Diệp Bất Phàm một tấm lệnh bài, sau đó chắp tay nhỏ sau lưng, đi về hướng Thiên Ma Giáo. "Còn có công pháp tu luyện, ngươi tự mình đi Tàng Kinh Các mà tìm." Lưu lại một câu xong, nàng tựa như thuấn di, trong nháy mắt không thấy bóng dáng. "Xem ra tạm thời không thể rời khỏi Thiên Ma Giáo rồi, lão tổ này thu ta làm đồ đệ rốt cuộc là có mục đích gì?" Diệp Bất Phàm nhìn lệnh bài màu bạc, day day mi tâm.

Lệnh bài cổ phác, phía trên khắc họa một chữ "Ma".

Lệnh bài đệ tử Thiên Ma Giáo bình thường hoặc là màu lam, hoặc là màu đen.

Màu bạc, duy chỉ có đệ tử lão tổ! "Chúc mừng chủ nhân, trở thành thủ đồ của lão tổ!" Lục La vui vẻ nói.

Thiên Ma Lão Tổ trấn áp Triệu quốc tám trăm năm, chưa bao giờ thu đồ đệ, hàm lượng vàng quá cao, thậm chí có thể nói Diệp Bất Phàm hiện tại chính là đệ nhất quý công tử của Thiên Ma Giáo.

Trên địa vị, chỉ có Thánh Tử Thánh Nữ mới có thể so sánh.

Càng là hoàn toàn vượt qua Sở Tử Tuyết, Thượng Quan Thanh Dao.

Chương 17

Mà nàng là nô tỳ, địa vị tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên. "Ngươi không nghe thấy sao?

Vị này sẽ không quản ta sống chết." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cũng không có sự kiêu ngạo và vui sướng khi một bước lên trời.

Đồ đệ của Thiên Ma Lão Tổ sẽ được hưởng thụ một số phúc lợi đãi ngộ vượt xa đệ tử bình thường, nhưng đồng thời cũng có nguy hiểm cực lớn.

Vạn chúng chú mục, hòn đá kê chân bị thiên chi kiêu tử giẫm đạp, mục tiêu tru sát hàng đầu của chính đạo.

Không có gì có thể nổi danh nhanh hơn việc giẫm lên đầu đồ đệ Thiên Ma Lão Tổ cả. "Thôi, đã không thể rời đi, vậy thì ổn kiện phát dục ở trong Thiên Ma Giáo." Diệp Bất Phàm tự an ủi mình.

Sau đó xoay người đi về hướng Thiên Ma Giáo.

Trên đường đi, hắn không ngừng lên kế hoạch cho con đường tương lai. "Thân phận tuy rằng có chút chói mắt, nhưng vấn đề chắc không lớn." Diệp Bất Phàm có ưu thế Tạo Súc Thuật này, hắn có thể làm mấy cái áo lót (thân phận giả).

Ra cửa dùng Trương Tam.

Giết người dùng Lý Tứ.

Cướp đoạt tư nguyên dùng Vương Ngũ.

Cho dù xảy ra chuyện.

Có liên quan gì đến Diệp Bất Phàm hắn chứ?

Nghĩ thông suốt xong, tâm tình hắn thư sướng, bước chân cũng

nhẹ nhàng hơn không ít. .....

Một bên khác.

Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao khuôn mặt cười treo đầy hàn sương, giữa lông mày ẩn ẩn vẻ lo lắng.

Mà ở phía trước bọn họ, mấy chục dặm núi non phẳng phất như bị cày xới một lần, ngàn thương trăm lỗ.

Tùng lâm cao lớn cũng bị chém nát vụn. "Sư tỷ, hai canh giờ rồi, không tìm thấy bất cứ tung tích nào của Diệp Bất Phàm." Một đám đệ tử Trúc Cơ run như cầy sấy trở về, không dám tới quá gần hai vị nữ sát thần này, xa xa báo cáo.

Trong thời gian tìm kiếm, bọn họ không sai biệt lắm đã dò la ra ngọn nguồn sự tình.

Đối với việc đệ nhất mỹ nhân Thiên Ma Giáo lộng một lão già trăm tuổi về làm lô đỉnh, cảm thấy đại vi chấn kinh.

Bộ lọc nữ thần trực tiếp vỡ nát.

Càng khiếp sợ hơn chính là, lão già kia cư nhiên là Cực phẩm Trúc Cơ mà lục đại phong đang quan tâm chặt chẽ! "Tìm tiếp!

Ta không tin bọn họ có thể trốn thoát ngay dưới mí mắt ta!" Thượng Quan Thanh Dao lạnh lùng nói.

Thanh âm tràn đầy không cam lòng.

Sở Tử Tuyết càng là khuôn mặt cười băng hàn, hiển nhiên cũng không có ý định từ bỏ. "Sư tỷ, bọn họ e là đã dùng một số thủ đoạn ghê gớm trốn thoát rồi, tìm nữa cũng không có ý nghĩa gì." Một đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng kiên trì nói. "Ta nói, tìm tiếp!" Thượng Quan Thanh Dao tản phát một luồng uy áp, ép tên đệ tử kia toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Những đệ tử khác cũng không dám nói thêm, nhao nhao lần nữa tản ra, gia tăng lực độ tìm kiếm.

Đúng lúc này, mấy đạo thân ảnh đạp pháp bảo bay tới.

Thần tình bọn họ kinh nghi bất định, hiển nhiên đã biết đầu đuôi sự tình.

Cầm đầu là một lão giả tóc trắng xóa, đôi mắt thâm thúy, khí thế như vực sâu.

Chính là Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo, Thượng Quan Túc.

Mà bên cạnh, đây là Phong chủ Ma Kiếm Phong, Ma Kiếm Thượng Nhân.

Cùng với Phong chủ năm phong khác.

Mấy vị tuyệt đối cao tầng này giá lâm, nháy mắt khiến nơi này an tĩnh lại. "Tử Tuyết, tên Cực phẩm Trúc Cơ kia, thật sự là lô đỉnh con tìm về?" Ma Kiếm Thượng Nhân đôi mày nhíu chặt, dò hỏi.

Lúc đầu nghe đệ tử báo cáo, hắn quả thực không thể tin vào tai mình.

Sống mấy trăm năm, cũng chưa từng nghe nói có hạ phẩm linh căn nào có thể đúc thành Cực phẩm Trúc Cơ. "Cha." Sở Tử Tuyết vội vàng tiến lên, thanh âm vũ mị êm tai: "Ngọc bội ngài giao cho con phát ra ánh sáng, hẳn chính là hắn, hơn nữa hai ngày nay Ma Kiếm Phong chỉ có hắn Trúc Cơ thôi." Nghĩ đến đây, nàng có chút hối hận.

Nên sớm xuất quan mới phải.

Hiện tại bị cao tầng chú ý, thật sự tìm được rồi, nàng cũng đừng hòng dùng làm lô đỉnh. "Thật là quái lạ, cổ vãng kim lai, có thể Cực phẩm Trúc Cơ không ai không phải là Thượng phẩm linh căn, Cực phẩm linh căn, một tên hạ phẩm Dương linh căn, chuyện này sao có

thể chứ?" Huyết Phong Phong chủ một bộ huyết sắc trường bào nhíu mày.

Vô luận là Trúc Cơ hay là Kết Đan, đều có quan hệ rất lớn với công pháp tu luyện và tư nguyên.

Nhưng muốn thành tựu phẩm chất cao, tư chất và cơ duyên mới là trọng trung chi trọng. "Nhân vật như vậy, lão phu thật muốn kiến thức một chút." Thánh Ma Phong chủ vuốt vuốt râu bát tự, ánh mắt lấp lóe u quang, hiển nhiên rất hứng thú với cái lô đỉnh kia. "Lô đỉnh đó tu luyện Huyết Linh Công." Ma Kiếm Thượng Nhân bỗng nhiên nói.

Điều này làm cho mấy vị Phong chủ sửng sốt. "Tu luyện loại công pháp giảm thọ này, không chết cũng phải lột da, cái này... ngươi sẽ không cho rằng Cực phẩm Trúc Cơ có quan hệ với công pháp này chứ?" Huyết Phong chủ mí mắt giật giật, nói.

Công pháp chủ tu của Huyết Phong là 《Thiên Ma Huyết Thần Quyết》, hiểu biết rất sâu đối với huyết đạo công pháp.

Huyết Linh Công, môn hạ đệ tử của họ đều phi thường kiêng kị.

Như tránh rắn rết. "Huyết Linh Công bắt nguồn từ thượng cổ, cụ thể xuất từ tay vị đại ma nào đã không thể khảo cứu, có lẽ trong đó có những thứ chúng ta không biết." Đại trưởng lão trước sau chưa mở miệng mâu quang thâm thúy, chậm rãi nói.

Tại Thiên Ma Giáo, thực lực Đại trưởng lão chỉ đứng sau Giáo chủ, lời này vừa nói ra, Huyết Phong Phong chủ vốn chắc chắn cũng bắt đầu dao động.

Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với Huyết Linh Công? "Vô luận như thế nào, trước tiên tìm được tên lô đỉnh kia rồi nói sau, ta hiện tại rất hứng thú với máu của hắn!" Huyết Phong Phong chủ cười hắc hắc, lộ ra vẻ quỷ dị.

Hắn buông linh thức ra, bao trùm phạm vi trăm dặm, bắt đầu tìm kiếm từng tấc.

Tên lô đỉnh kia có thể trốn qua Trúc Cơ dò xét.

Không có khả năng trốn thoát linh thức dò xét của đường đường Kim Đan đại viên mãn. "Hả?" Đại trưởng lão, Ma Kiếm Thượng Nhân cùng mấy vị Phong chủ cũng tản ra linh thức.

Còn chưa chờ cẩn thận lục soát, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, hai đạo thân ảnh từ phương xa đi tới.

Một nam một nữ.

Nữ thì tiểu lệ, nam thì một thân bạch bào, như tiên nhân hạ phàm, tuấn mỹ vô song. "Nam tử như vậy, bán cho Hợp Hoan Tông hẳn là có thể đáng giá rất nhiều tiền!" Có đệ tử Trúc Cơ chặc lưỡi, ngôn từ rất là ghen tị.

Một số nữ tu Thiên Ma Giáo sau khi nhìn thấy thanh niên kia, mắt đều sáng lên.

Khác với tông môn chính đạo, nữ tu tông môn ma đạo cũng không có cái gọi là trinh tiết, nữ đức.

Nam hoan nữ ái, ai chơi ai cũng không nhất định. "Thật là tuấn tú nha." Sở Tử Tuyết ánh mắt vũ mị, có chút kinh ngạc, sau đó nhìn thấy thiếu nữ váy xanh bên cạnh nam tử tuấn mỹ, gò má nháy mắt cứng ngắc, hiện lên vẻ giận dữ. "Lục La!

Ngươi còn dám trở về!" Sở Tử Tuyết lạnh lùng quát.

Mà sắc mặt những tu sĩ Trúc Cơ khác cũng không dễ nhìn, hiển nhiên cũng nhận ra, Lục La vẫn luôn đi theo Sở Tử Tuyết, đại bộ phận đệ tử Trúc Cơ đều từng gặp.

Tìm nửa ngày không thấy.

Kết quả tự mình chui ra. "Lục La cùng chạy trốn với tên lô đỉnh kia?" Đại trưởng lão mâu quang thâm thúy, nhìn Lục La, cuối cùng dời ánh mắt lên người nam tử tuấn mỹ kia.

Chương 18

Ma Kiếm Thượng Nhân không nói một lời, ánh mắt cũng nhìn sang. "Tại hạ Diệp Bất Phàm, bái kiến chư vị tiền bối." Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, tiến lên chắp tay.

Tiếng nói vừa dứt, tràng diện an tĩnh một lát, sắc mặt từng tên ma tu trở nên cực độ đặc sắc. "Không phải nói cái lô đỉnh kia là một lão già sao?

Cái này mà là lão già à?" Có đệ tử Trúc Cơ mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trong đó cũng có đệ tử tuần tra từng gặp bộ dáng già nua của Diệp Bất Phàm, thấy thế cũng nhịn không được hoài nghi nhân sinh.

Cái này và lão già đi đứng run rẩy, đất chôn đến lông mày kia hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Sở Tử Tuyết càng là ngây ngẩn cả người.

Một đôi mắt đẹp trừng lớn.

Tái tam xác nhận khí tức, đích xác là tên lô đỉnh kia.

Nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không có cách nào đem thanh niên tuấn mỹ trước mắt chồng lên với lão già trăm tuổi trong ký ức. "A a, thật là thú vị, bản tọa muốn biết ngươi làm thế nào nghịch chuyển thời gian, quay lại thanh xuân." Đại trưởng lão đôi mắt càng thêm thâm thúy, chậm rãi đi về phía Diệp Bất Phàm.

Mỗi một bước hạ xuống, khí tức liền cường đại thêm một phần.

Tựa như đại dương mênh mông.

So sánh với hắn, Diệp Bất Phàm phảng phất như một chiếc lá nhỏ

giữa biển khơi, tùy thời sẽ bị một con sóng lật úp. "Bản tọa càng muốn biết, ngươi rõ ràng trốn thoát khỏi Thiên Ma Giáo, lại lấy đâu ra can đảm dám trở về?" Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, uy áp kinh người.

Mấy đại Phong chủ, bao gồm cả Ma Kiếm Thượng Nhân mặc nhiên không nói, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, phảng phất muốn nhìn thấu hắn từ trong ra ngoài.

Huyết Phong Phong chủ liếm liếm môi, phảng phất đang nhìn một kiện chí bảo: "Đại trưởng lão, những cái khác ta không tranh với ngươi, ta chỉ cần máu của hắn." Đều là lão quái vật sống mấy trăm năm.

Lần đầu tiên nhìn thấy kỳ nhân kỳ sự như vậy. "Chủ, chủ nhân..." Lục La toàn thân run rẩy, túm lấy vạt áo Diệp Bất Phàm.

Nàng ở Ma Kiếm Phong chỉ là một Trúc Cơ nhỏ bé, Kim Đan đối với nàng mà nói đó là tu tiên đại chân nhân xa không thể chạm.

Vô luận là địa vị hay là thực lực, ở Triệu quốc đều có thể xưng là đỉnh tiêm.

Muốn giết nàng, chẳng qua chỉ trong một cái búng tay. "Bộ dáng già nua trước kia chẳng qua là dịch dung thuật mà thôi, về phần vì sao trở về...

Thiên Ma Giáo là đệ nhất đại giáo Triệu quốc, ta đã sớm muốn bái nhập môn hạ." Diệp Bất Phàm cũng không hoảng loạn, mỉm cười nói.

Đại trưởng lão ngẩn ra, còn chưa nói chuyện, Huyết Phong Phong chủ toét miệng, hai mắt lộ ra vẻ tinh hồng quỷ dị: "Vậy ngươi tính sai rồi, Thiên Ma Giáo ta không quá muốn thu ngươi làm đệ tử." Thu làm đệ tử, đâu có giá trị lớn bằng phân thây nghiên cứu? "Câm miệng!" Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nam tử trung niên khoác áo bào tím,

tóc tím đi ra từ sâu trong Thiên Ma Giáo.

Hắn chân đạp một cái đầu lâu to lớn, quát lạnh với Huyết Phong Phong chủ.

Huyết Phong Phong chủ sửng sốt, Đại trưởng lão, Ma Kiếm Thượng Nhân nhao nhao tiến lên chắp tay. "Bái kiến Giáo chủ!" "Bái kiến Giáo chủ!" Càng nhiều tu sĩ Trúc Cơ mau chóng tiến lên bái kiến, không dám nhìn thẳng.

Thiên Ma Giáo chủ, ma uy cái thế, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh, Kim Đan chân nhân chết trong tay hắn gần trăm người.

Mà bên người Thiên Ma Giáo chủ còn đi theo một thanh niên áo lam.

Kiếm mày mắt sáng, khí chất phi phàm.

Hắn trên dưới đánh giá Diệp Bất Phàm, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý, trong đó còn kèm theo một tia ghen tị.

Thiên Ma Giáo chủ thân truyền, Liễu Vong Xuyên, đồng thời cũng là ứng cử viên Thánh Tử. "Diệp tiểu hữu sau này sẽ là đệ tử hạch tâm của Thiên Ma Giáo, về sau cư trú tại viện số 1 Ma Kiếm Phong, hưởng đãi ngộ và quyền hạn của đệ tử thánh hạch tâm." "Tàng Kinh Các tầng thứ sáu, tiểu hữu có thể đi lên chọn lựa công pháp, chỉ một lần này." Thiên Ma Giáo chủ chuyển hướng sang Diệp Bất Phàm, ôn hòa nói.

Tàng Kinh Các Thiên Ma Giáo tổng cộng sáu tầng, càng đi lên, cấp bậc công pháp điển tịch càng cao, cũng càng trân quý.

Tầng thứ sáu, chỉ có Thánh Tử và Giáo chủ mới có thể đi vào. "Cái gì?!" Tất cả mọi người đều khiếp sợ, sắc mặt Huyết Phong Phong chủ càng là cứng ngắc tại chỗ. "Vì sao?" Sở Tử Tuyết và

Thượng Quan Thanh Dao càng là biến sắc. "Bởi vì hắn là đệ tử của Lão tổ!" Thiên Ma Giáo chủ lạnh lùng nói, lập tức phất tay: "Cứ như vậy giải tán đi!" "Ma Kiếm Phong chủ, ngươi dẫn Diệp tiểu hữu đi đăng ký danh sách." Nói xong, liền mang theo thanh niên áo lam rời đi.

Hắn tới đây chẳng qua là vì cảnh cáo mấy đại Phong chủ, miễn cho bọn họ động tâm tư lệch lạc gì. "Lão tổ?" Đại trưởng lão và mấy đại Phong chủ hai mặt nhìn nhau, khó giấu vẻ động dung trong mắt.

Vị lão tổ kia nhưng chưa bao giờ thu đồ đệ.

Những đệ tử Thiên Ma Giáo khác càng là rung động tột đỉnh.

Tuy nói Diệp Bất Phàm chỉ là đệ tử hạch tâm, nhưng chung quy là đồ đệ của Nguyên Anh chân quân, đây là hàm lượng vàng cỡ nào?

Đều có thể so sánh với Thánh Tử rồi. "Đệ tử Lão tổ." Sở Tử Tuyết có chút hoảng hốt, từ lô đỉnh, đến Cực phẩm Trúc Cơ, lại đến đệ tử Lão tổ.

Từng tầng thân phận này càng ngày càng cao, đã hoàn toàn vượt qua nàng rồi.

Đổi lại là ai cũng không có cách nào tiếp nhận. "Vâng!" Ánh mắt Ma Kiếm Thượng Nhân lấp lóe, hắn phân phó nói: "Tử Tuyết, dẫn Diệp tiểu hữu đi viện số 1, làm quen một chút hoàn cảnh." "Cha!" "Nghe lời!" Thanh âm Ma Kiếm Thượng Nhân nghiêm khắc hơn một chút, lập tức hướng về phía Diệp Bất Phàm ôn hòa nói: "Về sau tiểu hữu có chuyện gì, có thể tìm con gái ta." "Đa tạ tiền bối." Diệp Bất Phàm chắp tay nói cảm tạ, phảng phất đã quên ánh mắt không có ý tốt trước đó của Ma Kiếm Thượng Nhân, càng quên đi ân oán với Sở Tử Tuyết.

Hắn hiện tại thực lực không tế, phóng lời hung ác, trở mặt với Sở Tử Tuyết, đó là hành vi ngu xuẩn.

Nơi này là ma giáo.

Từng kẻ đều là tra nam ác nữ.

Bạch quần la lỵ (loli váy trắng) có uy hiếp hơn nữa, nhưng ép nóng nảy, Ma Kiếm Thượng Nhân cũng sẽ vì con gái mà giết chết hắn. "Đi thôi!" Sở Tử Tuyết không tình không nguyện, dẫn Diệp Bất Phàm đi về hướng Ma Kiếm Phong.

Mà mấy vị Phong chủ khác nhìn bóng lưng hai người, lại nhìn Ma Kiếm Thượng Nhân, nhao nhao thở dài một hơi.

Rất rõ ràng.

Lão hồ ly này là muốn hóa giải ân oán trước đó, đồng thời tăng tiến quan hệ với Diệp Bất Phàm.

Nếu mượn việc này mà trèo lên được Lão tổ, vậy địa vị sẽ nước lên thì thuyền lên, nói không chừng có hi vọng Nguyên Anh đại đạo! "Lại để nữ nhân này nhặt được món hời!" Thượng Quan Thanh Dao hừ lạnh, mắt đẹp lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất nhanh, tin tức đệ tử Lão tổ như cơn bão táp quét qua toàn bộ Thiên Ma Giáo.

Khiến không ít người chấn kinh.

Từ một cái lô đỉnh, nghịch tập thành đệ tử Lão tổ, độ cong của cú bẻ lái này quả thực không thể tin nổi.

Một số nằm vùng của chính đạo, càng là hỏa tốc truyền tin tức về tông môn nhà mình.

Đoán chừng không dùng được bao lâu, Diệp Bất Phàm sẽ trở thành mục tiêu diệt sát hàng đầu trong mắt thiên kiêu chính đạo.

Mà một bên khác.

Diệp Bất Phàm nhìn lầu các ba tầng cổ kính trước mặt, hít một

hơi thiên địa linh khí nồng đậm, phi thường hài lòng.

Trên đường đi, hắn nghe Lục La đề cập qua.

Viện số 1.

Có thể nói là tu luyện bảo địa đếm trên đầu ngón tay của Ma Kiếm Phong, không chỉ có Tụ Linh Trận khổng lồ, còn có trận pháp phòng hộ, cho dù là Kim Đan chân nhân cũng đừng hòng xông vào.

Điều này gia tăng thật lớn cảm giác an toàn cho Diệp Bất Phàm. "Không biết Tử Tuyết tiên tử có biết Tàng Kinh Các có công pháp Trúc Cơ nào uy lực lớn không?" Diệp Bất Phàm bất động thanh sắc dò hỏi Sở Tử Tuyết, hắn hiện tại đang cực thiếu công pháp tu luyện.

Người công cụ miễn phí, không dùng thì phí. "Thiên Ma Giáo có một bộ cấm kỵ công pháp, tên là 《Thiên Sát Chân Ma Công》, là do Thiên Ma tổ sư đời thứ nhất sáng tạo, quan áp Triệu quốc, không có bất kỳ công pháp nào có thể so sánh." Sở Tử Tuyết xụ mặt, nghe thấy lời này, tròng mắt xoay chuyển, lộ ra nụ cười vũ mị. "Chỉ là không biết, ngươi có dám tu luyện hay không." "Hả?

Có chỗ nào đặc biệt sao?" Diệp Bất Phàm trong lòng vui như mở cờ, nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Sở Tử Tuyết này không ưa gì hắn, hận không thể giết hắn ngay tại chỗ để tránh hậu họa.

Công pháp mà nàng ta đề cử, tám phần mười là loại đòi mạng.

Chương 19

Rất khéo.

Diệp Bất Phàm lại đang cần đúng loại công pháp này! "Thiên Sát Chân Ma Công, thu thập khí cực âm cực sát của thiên địa dung nhập vào đạo đài.

Sát khí càng nhiều, uy lực pháp lực càng mạnh, thậm chí mạnh hơn cùng cảnh giới gấp đôi." "Trong đó còn kèm theo vài môn pháp thuật tuyệt cường, uy lực đều cực lớn." Sở Tử Tuyết ghé vào tai Diệp Bất Phàm, thổi nhẹ một hơi, giọng điệu đầy vẻ vũ mị.

Nhưng trong lòng nàng thì đang cười lạnh.

Công pháp này đúng là đệ nhất công pháp của Thiên Ma Giáo, nhưng uy lực pháp lực vượt xa cùng cảnh giới gấp đôi là khái niệm gì?

Dù là công pháp đỉnh cấp cũng chỉ mạnh hơn cùng cấp bậc sáu thành là cùng.

Đáng tiếc.

Hai ngàn năm qua, hơn một trăm tu luyện giả, phần lớn đều bị sát khí xung thể mà chết, kẻ vận khí tốt hơn chút thì cũng bị quấy nhiễu thần trí biến thành tên điên.

Loại công pháp cấm kỵ thập tử vô sinh này, Diệp Bất Phàm dám tu luyện, không quá ba ngày là chết chắc! "Vượt qua cùng cảnh giới gấp đôi?

Hít!" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, định đi Tàng Kinh Các ngay. "Tiện thể kiếm vài bản cấm kỵ pháp thuật." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, hắn phải tăng cường bài tẩy giữ mạng, tránh để trước mặt loại

Trúc Cơ viên mãn như Sở Tử Tuyết, ngay cả phản kháng cũng khó khăn.

Tiện thể tu luyện thêm vài môn độn thuật, trước đó bị truy đuổi suốt một đường, hắn vẫn cảm thấy mình chạy quá chậm.

Tiếng lòng này nếu để người khác nghe thấy, chắc rớt cả hàm.

Đừng nói là Trúc Cơ nhất trọng, cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ, muốn từ trong tay Sở Tử Tuyết an nhiên đào thoát đều là không thể nào.

Càng đừng nói đến phản kháng.

Mỗi một trọng cảnh giới chênh lệch đều như lạch trời, đám thiên chi kiêu tử kia cũng rất khó vượt qua. "Còn nửa năm nữa, Phong Ma di tích sắp mở ra rồi, sư đệ có định vào trong tìm kiếm cơ duyên không?" "Trong truyền thuyết, bên trong có bảo vật gia tăng tỷ lệ Kết Đan, thậm chí là Kết Anh." Ánh mắt Sở Tử Tuyết lóe lên, lời lẽ thân thiết, ân cần dụ dỗ.

Nàng không cho rằng Diệp Bất Phàm sẽ tu luyện loại công pháp cấm kỵ kia.

Bất quá Phong Ma di tích mở ra, đây là thịnh thế của Triệu Quốc, người có tư cách tiến vào đều là tinh anh của Chính đạo và Ma đạo, Diệp Bất Phàm thân là đệ tử lão tổ, tự nhiên có tư cách.

Đương nhiên, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể vào.

Kim Đan nếu đi vào, tất sẽ dẫn tới đại họa. "Sư đệ pháp lực thấp kém, không dám đặt chân vào hiểm địa." Diệp Bất Phàm lập tức đáp.

Đùa gì vậy, hắn hiện tại chỉ là Trúc Cơ nhất trọng, đi vào đó không phải là tìm chết sao?

Huống chi có bao nhiêu người đang chằm chằm nhìn vào hắn.

Cho dù đi vào, cũng phải đợi đến khi Trúc Cơ kỳ vô địch, sau đó

khoác thêm mấy tầng "mã giáp" đã. "Thân là ma tu, nên nghênh nan nhi thượng, không sợ nguy hiểm, phú quý hiểm trung cầu." "Sư đệ gan quá nhỏ, e là vô vọng Kim Đan." Sở Tử Tuyết bĩu môi, thất vọng rời đi.

Diệp Bất Phàm trực tiếp phớt lờ sự chế giễu của đối phương.

Đợi nàng đi khuất, hắn bảo Lục La dọn dẹp phòng ốc.

Mọi việc thỏa đáng, sáng sớm hôm sau hắn liền ra cửa, rời khỏi Ma Kiếm Phong, đi về phía Thánh Ma Phong.

Nơi đó là nơi tọa lạc của Tàng Kinh Các.

Cũng là nơi tập trung nhiều thiên kiêu của Thiên Ma Giáo nhất.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm đứng trước một tòa các lâu như bàn ngọc đen tuyền. "Tàng Kinh Các có sáu tầng, ba tầng đầu là công pháp và pháp thuật Luyện Khí." "Tầng thứ tư là công pháp trên Trúc Cơ, phẩm chất gì cũng có, tầng thứ năm thì là công pháp đỉnh tiêm." "Tầng thứ sáu, đó chính là hạch tâm của Thiên Ma Giáo, đều là bí mật bất truyền." Một nam tử mặc thanh sam đi tới, dáng vẻ như nho sinh, giải thích cho Diệp Bất Phàm. "Các hạ là?" Diệp Bất Phàm hơi híp mắt.

Nhìn thì ôn hòa hữu lễ, nhưng gã này luôn cho hắn một loại cảm giác hư ngụy. "Trần Quang Lễ, đệ tử Thánh Ma Phong, đến Tàng Kinh Các đổi một ít điển tịch.

Diệp sư đệ thân là thủ đồ của lão tổ, tương lai bất khả hạn lượng, ngày khác trở thành Thánh Tử, ta có lẽ còn phải nhờ cậy sư đệ." Trần Quang Lễ vái chào, mỉm cười nói.

Diệp Bất Phàm trong nháy mắt đã hiểu.

Thiên Ma Giáo hiện nay vị trí Thánh Tử, Thánh Nữ đều bỏ trống,

đám thiên chi kiêu tử kia đều đang mong mỏi dòm ngó.

Sở Tử Tuyết, một tuyệt mỹ nữ tử chưa trải sự đời, vì vị trí Thánh Nữ mà không tiếc tìm một lão đầu như hắn làm lô đỉnh, đủ thấy mức độ cạnh tranh.

Mà hắn hiện tại là đệ tử hạch tâm.

Tuy tu vi không có sức cạnh tranh với đám ứng cử viên Thánh Tử kia, nhưng chung quy vẫn là đệ tử lão tổ.

Thiên Ma lão tổ nếu như gạt bỏ ý kiến mọi người, khăng khăng lập Diệp Bất Phàm làm Thánh Tử, đám ứng cử viên kia cũng chỉ biết trân mắt đứng nhìn. "Ta tu vi thấp kém, chẳng có tâm tư tranh đoạt vị trí Thánh Tử đâu." Diệp Bất Phàm giả vờ bất lực nói.

Rõ ràng, kẻ này đã sớm để mắt tới hắn, là đến để thăm dò.

Mà hắn quả thực đối với vị trí Thánh Tử không có tâm tư, tuy nói chỗ tốt rất nhiều, nhưng cái ghế đó quá nổi bật, đám sát tài bên Chính đạo sẽ tìm trăm phương ngàn kế để giết hắn.

Hắn chỉ muốn lợi dụng hệ thống, ổn kiện phát dục. "Sư huynh cáo từ." Diệp Bất Phàm qua loa hai câu rồi đi vào Tàng Kinh Các. "Không có tâm tư...

Ai lại không có tâm tư với vị trí Thánh Tử?" Trần Quang Lễ nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Bất Phàm, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng.

Thiên Ma Giáo có ba vị ứng cử viên Thánh Tử, hắn là một trong số đó, trước mắt đột nhiên mọc ra một tên đệ tử lão tổ, khiến hắn cảm giác được sự uy hiếp. "Sư huynh, hắn là thủ đồ của lão tổ, không thể giết được." Đúng lúc này, một thanh niên áo đen đi tới, lo lắng nói.

Vị sư huynh này của hắn thủ đoạn rất hung tàn.

Một năm trước có một đồng môn sư đệ dị quân đột khởi, có triển

vọng trở thành ứng cử viên Thánh Tử, kết quả không mấy ngày sau liền bốc hơi khỏi thế gian. "Đồ đệ của lão tổ, xác thực phiền phức, nhưng nếu cản đường ta... cho dù không thể giết, cũng phải khiến hắn nằm trên giường mấy chục năm." Trần Quang Lễ cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, sau đó cũng tiến vào Tàng Kinh Các.

Hắn biết tin Diệp Bất Phàm muốn tới đây, vừa khéo chính mình cũng muốn đổi điển tịch, liền ở trước Tàng Kinh Các chờ đối phương.

Hắn muốn nhìn xem tên này nông sâu thế nào, có bản lĩnh gì mà khiến lão tổ nhìn với con mắt khác.

Tận mắt nhìn thấy, trừ việc đẹp mã ra, các phương diện khác đều phổ thông.

Tu vi cũng xác thực thấp kém.

Ngay sau khi hắn đi khỏi, Diệp Bất Phàm vốn đã vào Tàng Kinh Các lại bất thình lình từ trong góc chui ra. "Khiến ta nằm trên giường mấy chục năm?

Ma tu đúng là ma tu, tâm đen thật." Diệp Bất Phàm thu liễm khí tức, sắc mặt khó coi.

Tuy rằng sớm có dự liệu thân phận đệ tử lão tổ sẽ mang đến cho hắn phiền phức, nhưng vẫn thấy khó chịu. "Tìm cơ hội đổi cái 'mã giáp' Trương Tam, bóp chết mối đe dọa từ trong trứng nước." Diệp Bất Phàm thầm tính toán, làm sao mới có thể đánh gãy chân gã một cách hoàn mỹ mà không lưu lại dấu vết.

Chân gãy rồi thì chắc không thể tìm tới cửa gây sự nữa đâu nhỉ? "Tiên đề thăng tu vi đã rồi tính, bằng không mọi thứ đều là nói suông." Diệp Bất Phàm rảo bước vào Tàng Kinh Các. "Người mới?

Chỉ được chọn công pháp và pháp thuật ở tầng bốn trở xuống, hơn nữa..." Trưởng lão Tàng Kinh Các trong các đang đả tọa, nghe thấy

động tĩnh liền mở mắt, lạnh nhạt mở miệng.

Lời còn chưa dứt, một tấm lệnh bài bạc đã đặt lên quầy. "Hóa ra là đồ đệ của lão tổ, đã sớm nghe nói, lão phu đưa ngươi lên tầng sáu." Trưởng lão toàn thân đen thui, giống như một hòn than, nhìn thấy lệnh bài bạc lập tức lộ ra nụ cười hòa thiện, dẫn Diệp Bất Phàm đi một mạch lên trên.

Cảnh này khiến không ít đệ tử Thiên Ma Giáo nhìn thấy vô cùng kinh ngạc.

Trưởng lão Tàng Kinh Các là tu vi Giả Đan, đối với đám đệ tử bọn họ xưa nay chưa từng hòa nhã, vậy mà lại đi nịnh nọt một đệ tử như thế, thật là không thể tin nổi. "Đây chính là tầng sáu, công pháp ở nơi sâu nhất, tiểu hữu cứ tự nhiên." Trưởng lão đen thui lấy ra một lá cờ nhỏ, phất một cái, trước mặt hiện ra một màn ánh sáng.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đi thẳng vào trong.

Tầng sáu phạm vi rất rộng, các loại kệ ngọc bày biện, bên trên đều là sách vở.

Chương 20

"Bản đồ tường tận Thanh Vực Tu Tiên Giới." "Thiên Ma Giáo cổ sử bí truyền." Diệp Bất Phàm lật xem vài cuốn, không có hứng thú gì, bèn đi đến bên cạnh kệ gỗ đàn hương ở nơi sâu nhất. "Thiên Ma Vô Tướng Công: Công pháp đỉnh cấp, pháp lực thiên biến vạn hóa, có thể mô phỏng bất kỳ công pháp thần thông nào, công kích cường đại, cần ngộ tính đỉnh cấp." "Âm Dương Hợp Hoan Kinh: Công pháp đỉnh cấp, bảo điển song tu, nửa kia linh căn tầng thứ càng cao, tu luyện càng nhanh.

Tác dụng phụ: Cực độ hại thận, dễ dàng tinh tẫn nhân vong..." "Thiên Ma Huyết Thần Quyết: Công pháp đỉnh cấp, cắn nuốt máu tươi của người khác, luyện hóa thành pháp lực bản thân, tăng cường pháp lực, gia tăng tốc độ tu luyện." Diệp Bất Phàm càng xem càng nhíu mày.

Những công pháp này cái sau mạnh hơn cái trước, nhưng rất nhiều đều là tàn hại sinh linh.

Hắn không phải người tốt, nhưng cũng không phải đại ác nhân lạm sát vô tội. "Thiên Sát Chân Ma Công, công pháp cấm kỵ, đẳng cấp không rõ, thu thập cực âm cực sát chi khí của thiên địa, dung nhập đạo đài, sát khí càng nhiều, uy lực pháp lực càng mạnh, cao nhất có thể vượt qua cùng cảnh giới gấp đôi." "Có thiên Trúc Cơ và thiên Kết Đan, hơn nữa đi kèm lực sát thương vượt xa công pháp pháp thuật thần thông cùng cấp bậc." "Tác dụng phụ: Dung hợp cực sát chi khí sẽ thống khổ không chịu nổi, cửu tử nhất sinh, hơn nữa tu luyện khó khăn vô cùng, cẩn thận tu luyện." Pháp lực, vĩnh viễn là căn bản của tu sĩ.

Pháp lực càng mạnh, bất luận là thúc giục pháp khí hay thi triển pháp thuật, tự nhiên sẽ mạnh hơn cùng cấp bậc.

Diệp Bất Phàm là Thiên Đạo Trúc Cơ, vượt qua Hạ phẩm Trúc Cơ gấp mười lần, có thể xưng là xưa nay chưa từng có, lại cộng thêm tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công, pháp lực của hắn sẽ mạnh hơn Hạ phẩm Trúc Cơ mười mấy lần!

Đây là khái niệm gì?

Tùy tiện thi triển cái Hỏa Cầu thuật nhỏ, cũng có thể sánh ngang pháp thuật đỉnh cấp của người khác!

Quan trọng nhất là, cường độ pháp lực sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất Kết Đan cao thấp trong tương lai, thậm chí ảnh hưởng Kết Anh, đây mới là nguyên nhân khiến người ta đổ xô vào suốt mấy ngàn năm nay.

Bất quá tác dụng phụ của công pháp này cũng khiến người ta trông mà khiếp sợ, quá trình tu luyện cửu tử nhất sinh, lại còn khó khăn.

Thiên tài Cực phẩm linh căn mà đến, phỏng chừng cũng phải quỳ xuống cầu xin tha mạng. "Tác dụng phụ hai: Tu luyện công pháp này, mỗi khi thăng một trọng cảnh giới, đều sẽ dẫn động vân lôi, dùng lôi đình tôi luyện pháp lực, làm cho pháp lực càng thêm tinh thuần cường đại, do thiên lôi khắc chế sát khí, dễ dàng bị đánh chết tại chỗ, cần tái tam cẩn thận tu luyện." "..." Diệp Bất Phàm nhìn hai cái tác dụng phụ lớn, câm nín không nói nên lời.

Thiên địa lôi kiếp trong truyền thuyết, chỉ có khi tấn thăng Nguyên Anh mới phải trải qua, mà công pháp này...

Trúc Cơ đã bắt đầu bị sét đánh rồi.

Uy lực dù nhỏ, cũng không phải một Trúc Cơ như hắn có thể chịu

đựng. "Đây đâu phải là cửu tử nhất sinh, rõ ràng là thập tử vô sinh." Diệp Bất Phàm rất khó tưởng tượng người sáng tạo ra nó, lúc sáng tạo là đang ở trạng thái tinh thần gì.

Lại nhìn pháp thuật đi kèm, đích xác cường đại. "Thiên Sát Ma Khải: Ngoài thân hình thành áo giáp hộ thể, cùng cấp bậc khó phá phòng." "Chân Ma Huyễn Ảnh: Phân ra ba đạo ảo ảnh, sở hữu ba thành thực lực của bản thân, tu vi càng cao, thời gian tồn tại càng dài." "Thiên Sát Chân Ma Pháp Tướng: Ngưng tụ pháp tướng, pháp tướng đỉnh thiên lập địa, có thể khai sơn, phân hải, giết thần." Hai cái trước đã vượt qua pháp thuật đi kèm của các công pháp khác rồi, cái cuối cùng, chỉ riêng lời giới thiệu ngắn gọn kia cũng có thể cảm nhận được một cỗ bá khí phả vào mặt.

Uy lực, tuyệt đối khủng bố đến không biên giới. "Không biết nghịch chuyển tác dụng phụ, sẽ nghịch chuyển thành cái dạng gì." Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng, quyết định sẽ chủ tu môn công pháp này.

Tuy rằng không có công pháp hậu tục của Nguyên Anh, nhưng đến lúc đó chuyển tu là được, công pháp này vô thuộc tính, chuyển tu không khó. 【 Thiên Sát Chân Ma Công, nghịch chuyển tác dụng phụ một: Dung hợp cực sát chi khí sẽ sướng không chịu nổi, cửu sinh nhất tử, hơn nữa tu luyện dễ dàng vô cùng, cẩn thận tu luyện. 】 【 Nghịch chuyển tác dụng phụ hai: Mỗi khi thăng một trọng cảnh giới, đều sẽ dẫn động vân lôi, dùng lôi đình tôi luyện tu vi, giúp pháp lực càng thêm tinh thuần cường đại.

Thiên lôi khắc chế sát khí, nhưng không thể nào bị đánh chết, tái tam cẩn thận tu luyện. 】 "Hắc!

Lần này ta an toàn không lo rồi." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, ma công cấm kỵ lăng xăng bị hắn biến thành công pháp dưỡng sinh an

toàn.

Chuyện này nếu để đám thiên kiêu Thiên Ma Giáo đã chết dưới công pháp này biết được, sợ là có thể từ trong mộ bò ra ngoài.

Chọn xong xuôi, Diệp Bất Phàm không do dự nữa, xoay người đi xuống tầng sáu.

Sau đó lại dưới sự dẫn dắt của trưởng lão Giả Đan, tại tầng năm chọn hai môn pháp thuật.

Mỗi đệ tử hạch tâm đều có quyền lợi miễn phí nhận được công pháp và pháp thuật tầng năm trở xuống.

Hai môn của Diệp Bất Phàm, một môn tên là 《 Ma Quang Kiếm Quyết 》, một loại ngự kiếm thuật đỉnh tiêm, đương nhiên tác dụng phụ cũng đủ lớn, cần phải bỏ ra tinh khí toàn thân.

Một môn khác là 《 Phù Quang Lược Ảnh 》, pháp thuật tốc độ.

Có thể làm cho bản thân khi chiến đấu phiêu hốt như quỷ mị, trừ việc tốc độ tu luyện chậm ra thì cũng không có tác dụng phụ nào khác, coi như là pháp thuật bình thường. "Tiểu hữu, ngươi xác định chọn ba môn này?" Trước quầy, trưởng lão Giả Đan ngây người nhìn ba cuốn bí tịch trước mặt.

Một môn so với một môn càng tà môn.

Pháp thuật Phù Quang Lược Ảnh này, Thiên Ma Giáo chỉ có số ít người tu luyện, bất quá độ khó rất lớn, miễn cưỡng nhập môn.

Ma Quang Kiếm Quyết cũng có người luyện, nhưng vì tác dụng phụ, đám người kia căn bản không dám bước vào cảnh giới tiểu thành.

Còn về 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》...

Đã hai trăm năm không có người dám đụng vào, lão cũng chỉ nghe

qua truyền thuyết về nó. "Hai môn kia đủ ngươi tu luyện mấy chục năm rồi, còn cuốn 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》 cuối cùng này, tu luyện xong chín phần là chết đấy." Trưởng lão Giả Đan miệng lưỡi khô khốc, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn kẻ điên.

Tự phụ cỡ nào... không, tự phụ cũng không đủ để hình dung.

Đầu óc tiểu tử này có phải có bệnh hay không?

Nếu không tại sao lại cảm thấy 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》 có thể luyện thành?

Cổ tịch ghi chép, hơn trăm đệ tử chết thảm kia, đều là những yêu nghiệt ngộ tính siêu quần, linh căn bất phàm! "Ta tư chất thấp kém, không dám xa vọng có thể luyện thành, chỉ là muốn kiến thức một chút." Diệp Bất Phàm khiêm tốn nói.

Trưởng lão Giả Đan căn bản không tin, trong lòng triệt để phân loại Diệp Bất Phàm vào nhóm người "tự thị thậm cao".

Sau khi khuyên bảo mãi, thấy Diệp Bất Phàm kiên trì chọn ba môn bí tịch này, lão bất đắc dĩ nói: "Thôi được, trong vòng hai tháng, ba cuốn bí tịch này đều cần phải trả lại, hi vọng...

đến lúc đó ngươi có thể sống sót mà trả lại." Nhìn theo Diệp Bất Phàm rời đi, trưởng lão Giả Đan mới lắc đầu: "Vẫn là quá trẻ, không biết trời cao đất rộng." "Lão phu đã nhắc nhở rồi, xảy ra chuyện, lão tổ chắc không trách được lên đầu ta đâu nhỉ?" Trưởng lão Giả Đan đi qua đi lại, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, từ túi trữ vật lấy ra một tấm truyền âm phù.

Cuối cùng lẩm bẩm vài câu, truyền âm phù hóa thành khói mù bay về phương xa.

Rất nhanh, truyền âm phù đã đến một tòa cung điện hùng vĩ nhất Thánh Ma Phong. "Với tư chất của hắn, tu luyện công pháp đỉnh tiêm

cũng đã có chút miễn cưỡng, không ngờ lại là Thiên Sát Chân Ma Công...

đúng là to gan lớn mật!" Thiên Ma Giáo Chủ bóp nát truyền âm phù, lộ vẻ kinh ngạc.

Mấy trăm năm trước khi hắn còn là Thánh Tử, thứ hắn chọn là công pháp Kết Đan, Thiên Sát Chân Ma Công này hắn chỉ xem lướt qua liền trực tiếp loại trừ.

Nhập môn là phải chết, càng đừng nói luyện đến cảnh giới cao thâm. "Sư tôn, loại người ngông cuồng vô não này, sao có thể được lão tổ thu làm đệ tử?" Bên cạnh, thanh niên áo lam nhíu mày chặt chẽ.

Hắn thân là ứng cử viên Thánh Tử, sở hữu Ma Linh Chi Thể, được xưng tụng là đệ nhất thiên kiêu Ma đạo mấy trăm năm qua, mới ba mươi tuổi đầu, nửa bàn chân đã bước vào Kim Đan.

Một thân thực lực càng là không ai sánh bằng, kham xưng đệ nhất nhân thế hệ trẻ của cả Chính và Ma.

Chói mắt như thế đều không lọt được vào mắt lão tổ.

Cái tên Diệp Bất Phàm kia, dựa vào cái gì? "Tâm tư của lão tổ, khó mà suy đoán." Thiên Ma Giáo Chủ nhìn về nơi sâu nhất Thánh Ma Phong.

Nếu là Cực phẩm Trúc Cơ, cộng thêm Cực phẩm linh căn, thì thu làm đệ tử cũng là tình có thể tha thứ, nhưng Diệp Bất Phàm chung quy chỉ là Hạ phẩm linh căn.

Hạ phẩm linh căn, tốc độ tu luyện thực sự quá chậm, có thể thành Trúc Cơ cũng không có bao nhiêu.

Xưa nay đột phá Kim Đan càng là một người cũng không có. "Có lẽ là Hạ phẩm linh căn thành tựu Cực phẩm Trúc Cơ có chút hiếm lạ, lão tổ thấy cái lạ nên thích thú mà thôi." Thiên Ma Giáo Chủ lắc đầu,

không quan tâm nữa.

Chuyển sang nghiêm túc nói: "Diệp Bất Phàm chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, sẽ rất nhanh biến mất, hắn không phải đối thủ cạnh tranh Thánh Tử của con, không cần lãng phí tinh lực trên người hắn." "Trước mắt con phải làm là mau chóng luyện hóa Vạn Hồn Phiên, chuẩn bị cho việc tiến vào Phong Ma di tích." Thực ra Liễu Vong Xuyên đã sớm có thể tiến vào Kim Đan, nhưng vì di tích kia nên vẫn luôn áp chế. "Yên tâm sư tôn, có 'Bổ Linh Đan' trong di tích tương trợ, con nhất định có thể ngưng thành Lục chuyển Kim Đan, thậm chí Thất chuyển!" Liễu Vong Xuyên khom người, đáy mắt lộ ra vẻ khát vọng cùng hưng phấn.

Kim Đan phẩm cấp chia làm chín chuyển.

Phẩm cấp càng cao, pháp lực và căn cơ cũng càng mạnh, hơn nữa tương lai đột phá Nguyên Anh, tỷ lệ sẽ lớn hơn người khác rất nhiều.

Mà Thất chuyển Kim Đan, đã ngàn năm không xuất hiện.

Có thể đạt được thành tựu này, đều là cái thế kiêu hùng hoành tảo bát hoang lục hợp mấy ngàn năm trước. ...

Một bên khác, Diệp Bất Phàm trở lại viện lạc, lập tức bảo Lục La đi phường thị mua một ít sát khí.

Cái gọi là sát khí, nói trắng ra chính là sản vật biến chất từ oán khí, sát khí, tử khí...

Đối với một số ma công tu luyện đặc thù có sự trợ giúp.

Đợi Lục La mua về, hắn lập tức bắt đầu tu luyện 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong mật thất.

Chương 21

Lấy ra hai cái bình ngọc, mở ra, một luồng khí tức nóng rực bạo táo phả vào mặt, giống như một con mãnh thú hung tàn, trùng kích tâm thần.

Trong bình là chất lỏng màu đen đỏ. "Ly Hỏa sát khí hạ đẳng, dùng tạm trước vậy." Diệp Bất Phàm lắc đầu, loại sát khí này do tử khí và oán khí của yêu thú hệ Hỏa thuế biến mà thành, rất phổ thông.

Sát khí mạnh yếu, do tầng thứ sinh mệnh của sinh linh quyết định.

Ví dụ như sát khí hình thành sau khi đại yêu Kim Đan kỳ chết, có thể coi là trung phẩm.

Đỉnh cấp nhất, không gì bằng sát khí sau khi Chân Linh thượng cổ chết đi, Kim Đan chân nhân cũng không dám tùy ý chạm vào.

Cuối cùng là sát khí do một số nơi đại hung tự hành diễn hóa, đây gọi là phong thủy sát.

Bất quá dù có phổ thông, tu sĩ Luyện Khí bình thường sau khi tiếp xúc cũng sẽ bị Ly Hỏa sát khí xung thể, liệt hỏa thiêu thân mà chết. "Đợi sau này có cơ hội, tìm một nơi đại hung để tu luyện." Diệp Bất Phàm suy tính, sát khí hạ đẳng miễn cưỡng có thể cho hắn tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》, nhưng pháp lực muốn mạnh gấp đôi người khác, còn phải tìm sát khí đỉnh cấp.

Đến nửa đêm.

Diệp Bất Phàm triệt để hiểu thấu đáo công pháp, dựa theo lộ trình vận công, bắt đầu tu luyện.

Chất lỏng đen đỏ hóa thành cuồn cuộn sương mù bao trùm lấy Diệp Bất Phàm.

Khí chất dần dần biến hóa.

Mái tóc đen dần chuyển sang đỏ, một bộ bạch y cũng đang chuyển sang màu đỏ, cả người nhìn qua tràn ngập vẻ lạnh lùng và sát khí.

Mà đạo đài Trúc Cơ trong đan điền nhiễm lên sát khí, phẩm chất đang cấp tốc tăng lên.

Đổi lại là người khác, chỉ riêng cửa ải sát khí nhập thể này đã không qua được, đau đớn không nói, nhẹ thì bị nhiễu loạn tâm trí trở thành kẻ điên, nặng thì tại chỗ bạo tẽ.

Mà Diệp Bất Phàm... hắn chỉ cảm thấy đầu óc càng ngày càng tỉnh táo, càng cảm giác thoải mái.

Phiêu phiêu nhiên, giống như đang cùng một nữ tử tiến hành cuộc giao lưu thân mật.

Nháy mắt.

Hai ngày nhoáng cái đã qua. "Trúc Cơ thiên cửu tầng, tầng thứ nhất, thành rồi!" "Công pháp này quả nhiên 'cửu tử nhất sinh', suýt chút nữa là sướng chết." Trong mật thất, Diệp Bất Phàm mở mắt, vẻ mặt hồng hào.

Người khác càng tu luyện càng thống khổ.

Hắn sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, tu luyện càng ngày càng sướng, gần như không thể nhịn được. "Xuy!" Diệp Bất Phàm búng tay, một đạo phong nhận bay ra, vách đá mật thất dày nặng bị bắn ra một cái hố sâu, giống như bị lửa thiêu đốt, uy lực vượt xa trước kia, lại còn tràn ngập sát khí.

Đây là đặc tính của Dương Linh Căn khi tu luyện công pháp này.

Đối địch kèm theo dương sát chi khí, không những có thể thiêu đốt kẻ địch, còn có thể nhiễu loạn tâm thần. "Chất lượng pháp lực tăng

lên một tầng thứ, có thể so với Trúc Cơ ngũ trọng, cộng thêm đặc tính công pháp này, cho dù đối đầu với Trúc Cơ lục trọng, cũng có nắm chắc đánh giết." Diệp Bất Phàm phi thường hài lòng, rõ ràng tu vi không thay đổi, nhưng thực lực lại tăng lên một mảng lớn.

Tại Thiên Ma Giáo, vượt cấp khiêu chiến không phải là không có, nhưng như đám ứng cử viên Thánh Tử, cùng lắm chỉ vượt một hai trọng.

Giống như Diệp Bất Phàm trực tiếp vượt năm sáu trọng, cả Triệu Quốc cũng không tìm ra được một người.

Sau đó Diệp Bất Phàm rời mật thất, phân phó Lục La vài câu, liền quay lại mật thất, tiếp tục tu luyện.

Sau khi nhập định, trên đầu Diệp Bất Phàm hình thành một cái lốc xoáy khí, thiên địa linh khí không ngừng nhập thể.

Một màn này nếu để Thiên Ma Giáo Chủ và đám trưởng lão nhìn thấy, tất định sẽ kinh ngạc vạn phần.

Thôn nạp linh khí hình thành lốc xoáy, đây là biểu hiện của tốc độ tu luyện cực nhanh.

Không có Thượng phẩm linh căn, căn bản không làm được.

Mà Diệp Bất Phàm, chỉ là Hạ phẩm linh căn!

Có thể làm được điểm này, là nhờ vào Huyết Linh Công, Trúc Cơ Đan, Hổ Ma Đan, cùng với tác dụng phụ của công pháp.

Sau khi nghịch chuyển, ngạnh sinh sinh đem tốc độ tu luyện tăng lên tới tầng thứ của Thượng phẩm linh căn.

Trong thời gian bế quan.

Diệp Bất Phàm trừ việc tu luyện công pháp ra, còn mỗi ngày nuôi dưỡng ma xà, môn cao cấp pháp thuật này dần dần đại thành. 《 Ma

Quang Kiếm Quyết 》 và 《 Phù Quang Lược Ảnh 》 mới có được cũng đang từng bước nắm giữ.

Do tác dụng phụ của 《 Đoán Linh Quyết 》, ngộ tính của hắn đã sánh ngang tiểu thiên tài, độ khó tu luyện pháp thuật giảm xuống rất nhiều, rất nhanh đã nhập môn.

Thực lực chiến đấu của Diệp Bất Phàm tăng lên phi tốc.

Thời gian trôi qua.

Lại vài ngày nữa.

Ngày hôm nay, trong mật thất của Diệp Bất Phàm truyền đến dao động cường đại, cho dù là trận pháp che giấu khí tức cũng không ngăn được.

Lục La vẫn luôn canh giữ bên ngoài thổ nạp thiên địa linh khí bị động tĩnh này làm gián đoạn tu luyện. "Cái này... cái này là Trúc Cơ nhị trọng rồi?!" Lục La trừng lớn đôi mắt đẹp, có chút không thể tin nổi.

Trúc Cơ cửu trọng, ngưng tụ ra chín tòa đạo đài, càng về sau đạo đài càng khó ngưng tụ.

Mới Trúc Cơ được bao lâu chứ?

Cho dù là Sở Tử Tuyết, Thượng Quan Thanh Dao đẳng cấp thiên kiêu đó, từ nhất trọng đến nhị trọng cũng phải mất một năm thời gian.

Giáo chủ thân truyền sở hữu Ma Linh Chi Thể cũng mất bảy tháng!

Mà nàng, mất trọn vẹn ba năm! "Mười ngày không đến, đột phá nhị trọng, chủ nhân thật sự là Hạ phẩm linh căn sao?" Lục La chịu đả kích, hoài nghi nhân sinh.

Nàng lẩm bẩm: "Chủ nhân lúc Trúc Cơ nhất trọng đã cường đại

như vậy, nhị trọng... sẽ mạnh đến mức nào?" Cả Thiên Ma Giáo, bao gồm cả lão tổ, đều không rõ sức chiến đấu thực tế của Diệp Bất Phàm ra sao, chỉ thấy qua thủ đoạn đào tẩu.

Duy chỉ có nàng tận mắt chứng kiến.

Chu Vương Thần thực lực có thể so với Trúc Cơ tứ trọng trực tiếp bị nghiền ép.

Mà trong mật thất.

Diệp Bất Phàm mở đôi mắt.

Một bộ áo bào đỏ thẫm, mái tóc huyết sắc, con ngươi đều mang theo một tia huyết sắc, uyển chuyển như nhân gian ma thần. 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》, tầng thứ hai!

Tại trong đan điền hắn, đã có tòa đạo đài thứ hai, còn to lớn hơn cái trước.

Thực tế, cho dù hắn có tốc độ tu luyện sánh ngang Thượng phẩm linh căn, cũng phải cần sáu bảy tháng mới có thể đột phá.

Có thể nhanh đến Trúc Cơ nhị trọng như vậy, đó là vì cái tác dụng phụ cuối cùng của Huyết Linh Công đã đến nơi.

Một tháng sau, tu vi đại trướng.

Lại cộng thêm tác dụng phụ của 《 Ma Long Thuật 》, tinh huyết cống hiến càng nhiều, tu vi tăng lên càng nhanh.

Ngắn ngủi mấy ngày, môn pháp thuật này đạt đến cảnh giới viên mãn!

Uy lực đại tăng! "Oanh long long!" Ngay tại khoảnh khắc đột phá, trên đầu Diệp Bất Phàm hiện lên một đám mây đen nhỏ.

Tích lý ba lạp, lôi đình to bằng ngón tay cái lập tức đánh xuống.

Nhìn thì như lôi kiếp mini, uy lực không lớn, nhưng đủ để đánh chết tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn.

Bất quá đánh lên người Diệp Bất Phàm, hắn chỉ cảm giác tê tê dại dại, giống như đang được điện liệu.

Vô hình trung uy lực lôi kiếp bị suy yếu.

Mà pháp lực dương sát thì được lôi đình không ngừng tôi luyện, càng ngày càng tinh thuần. "Đây chính là lôi kiếp?

Không tệ, thoải mái." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, hưởng thụ một lát, lôi kiếp phẫn nộ tiêu tán. "Tiếp tục bế quan." Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại.

Chương 22

Thực lực hắn hiện tại, cho dù là Trúc Cơ thất trọng cũng không sợ.

Bất quá chưa được hai ngày, Diệp Bất Phàm liền từ trong bế quan đi ra. "Chúc mừng chủ nhân!" Lục La đứng trước mật thất, tư thái so với trước kia càng thêm cung kính, ánh mắt len lén đánh giá chủ nhân, tràn đầy vẻ mê ly.

Dương Linh Căn Trúc Cơ nhị trọng, bình thường nếu song tu, khó có thể tưởng tượng sẽ giúp ích cho nữ tu lớn đến mức nào. "Chỉ là Trúc Cơ nhị trọng mà thôi." Diệp Bất Phàm nhíu mày, phiền toái xua tay.

Sau khi đột phá nhị trọng, tác dụng phụ của Huyết Linh Công, Ma Long Thuật, Trúc Cơ Đan... coi như là triệt để cạn kiệt.

Tuy nói vẫn là tốc độ tu luyện của Thượng phẩm linh căn, một năm rưỡi nữa có thể đột phá Trúc Cơ tam trọng.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ bình thường, tốc độ này đã đủ yêu nghiệt.

Nhưng đối với hắn mà nói —— quá chậm!

Thân tại Thiên Ma Giáo, không nhắc tới Thiên Ma lão tổ mục đích bất minh, chỉ riêng đám ứng cử viên Thánh Tử, Sở Tử Tuyết những thiên kiêu này, đã là mối đe dọa lớn. "Linh thạch bên trên phát xuống còn bao nhiêu?" Diệp Bất Phàm hỏi.

Thân là đệ tử hạch tâm, phúc lợi đãi ngộ vượt xa đệ tử bình thường, mỗi tháng bên trên đều sẽ phát hai ngàn linh thạch.

Đây có thể coi là một khoản tiền lớn, loại Trúc Cơ có chút danh tiếng như Chu Vương Thần, tích cóp mấy năm trong tay mới có hơn

một ngàn linh thạch.

Đương nhiên, không phải miễn phí, phàm là đệ tử Thiên Ma Giáo mỗi năm đều phải hoàn thành ba hạng nhiệm vụ, đệ tử hạch tâm cũng không ngoại lệ, hơn nữa độ khó rất cao.

Bên trên dường như cho rằng vị cao đồ lão tổ này tu vi đê liệt, phái nhiệm vụ chẳng khác nào bảo hắn đi chết, nên trong ngắn hạn ngược lại không có nhiệm vụ gì. "Còn một ngàn năm trăm linh thạch." "Đúng là nghèo rớt mồng tơi." Diệp Bất Phàm bất lực, đổi lại thời kỳ tán tu, đây là con số thiên văn.

Nhưng đến Trúc Cơ rồi, hắn mới biết muốn tăng lên tu vi thực lực, tiêu hao linh thạch lớn đến mức nào. "Ta đi phường thị một chuyến." Cầm linh thạch về, Diệp Bất Phàm quay lại các lâu một lát, lúc đi ra đã là một thanh niên mặc trường sam màu xám, da dẻ đen nhẻm, tướng mạo bình bình vô kỳ.

Gương mặt thủ đồ lão tổ quá nổi bật, ra cửa dễ bị người ta nhắm vào. "Từ giờ trở đi, ta tên Trương Tam." Diệp Bất Phàm lặng lẽ rời khỏi viện số một.

Hắn định mua đơn phương, học tập luyện chế đan dược có thể nhanh chóng gia tăng tu vi.

Khác với người ta, thứ hắn luyện chế là loại nuốt vào có thể khiến người ta chết ngay tại chỗ, đan dược độc có tác dụng phụ cực lớn.

Tiện thể mua dược liệu, học tập vẽ bùa.

Lần trước có thể chạy thoát dưới tay Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao, "Tật Phong Phù" công không thể bỏ.

Hắn định vẽ một ít phù lục phòng thân.

Nếu như lúc đó hắn có mấy trăm tấm phù lục công kích loại đỉnh tiêm, toàn bộ ném qua, Sở Tử Tuyết cũng phải xách váy mà chạy.

Hơn nữa, Phù sư tại Tu Tiên Giới là một nghề nghiệp hot, thu nhập tương đối khá.

Đương nhiên, một mặt khác, hắn cũng muốn kiểm chứng xem, hệ thống nghịch chuyển tác dụng phụ có trợ giúp lớn đối với phương diện luyện đan và vẽ bùa hay không.

Phường thị nằm ở giữa sáu ngọn núi lớn, cự ly cũng không xa.

Dọc đường đi gặp không ít tu sĩ Trúc Cơ, trong đó rất nhiều người Diệp Bất Phàm đều chưa từng gặp.

Đến gần phường thị, bên tai Diệp Bất Phàm truyền đến tiếng nghị luận.

Hiện nay Phong Ma di tích sắp mở ra, rất nhiều đệ tử ra ngoài đã trở về, phường thị của Thiên Ma Giáo trở nên náo nhiệt. "Cơ sư tỷ đánh giết ba vị Trúc Cơ đại viên mãn của Thanh Vân Tông, thực lực lại lên một tầng lầu, lần này nhất định sẽ giành vị trí đầu trong Phong Ma di tích, nói không chừng có thể trở thành Thánh Nữ." "Khó nói lắm, Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao thực lực và nền tảng đều rất mạnh, thời gian này thường xuyên ra ngoài chuẩn bị cho Phong Ma di tích, hơn nữa Cổ Phong còn có một Cổ nữ thần bí." Mấy tu sĩ Trúc Cơ đi phía trước vừa đi vừa nói, trên mặt đầy vẻ hâm mộ.

Bốn vị ứng cử viên Thánh Nữ, bất luận là ai trở thành Thánh Nữ, đều là người bọn họ chỉ có thể nhìn mà không thể với tới. "Kiến nghị trước đó của ta, các ngươi thật sự có thể suy nghĩ chút, người theo đuổi Thánh Nữ quá nhiều, chúng ta có thể đi theo ứng cử viên Thánh Tử, ví dụ như Trần Quang Lễ của Thánh Ma Phong." "Cho dù là đi theo, cũng phải là Liễu Vong Xuyên vị giáo chủ chân truyền kia, còn có con trai phong chủ Đan Phong, Mặc Hải, nghe nói Lệ Khuê cái tên Trúc Cơ lục trọng kia đã đi theo Liễu Vong Xuyên rồi." "Ngươi thôi đi, mấy vị này tâm địa quá đen, hiện tại đi theo, đến Phong Ma di tích

rồi, chúng ta chính là pháo hôi xung phong chịu chết." Hai gã đại kinh trong số đó liên tục lắc đầu, sợ hãi không thôi.

Có thể trở thành Thánh Tử, kẻ nào cũng tâm ngoan thủ lạt. "Ta thấy cái vị thủ đồ lão tổ mới tới kia, Diệp Bất Phàm, ngược lại là một người tâm thiện, tuy rằng yếu một chút, nhưng cảm giác có thể đầu tư một phen, nói không chừng tương lai cũng có thể cùng mấy vị kia tranh đoạt vị trí Thánh Tử." Có người đề nghị.

Từ sau khi Diệp Bất Phàm trở thành thủ đồ của lão tổ, lịch sử quá khứ trực tiếp bị đào lên.

Rất nhiều đệ tử kinh ngạc phát hiện, vị này cả trăm năm qua cư nhiên chưa từng làm chuyện giết người cướp của, ngược lại còn kết thiện với người, khiêm tốn nội liễm.

Mà sau khi ở tại viện số một Ma Kiếm Phong, trừ việc đi Tàng Kinh Các một chuyến, cũng chưa từng ra khỏi cửa.

Quá khiêm tốn.

Hơn nữa Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao truy sát hắn, sau đó cư nhiên hắn không cậy thân phận thủ đồ lão tổ mà đi gây phiền phức cho hai nữ nhân kia.

Loại người này, tại cái Ma giáo nơi mà ai cũng nắm trong tay vài trăm mạng người, quả thực chính là một dòng nước trong vắt. "Ma giáo chúng ta có được một người tốt không dễ dàng a, thân là Cực phẩm Trúc Cơ, còn thật sự có khả năng cùng Liễu Vong Xuyên mấy vị kia tranh đoạt vị trí Thánh Tử." Những người khác nhao nhao tán đồng.

Diệp Bất Phàm ở phía sau nghe thấy lời này, lâm vào trầm tư.

Ta là người tốt?

Ừm.

Không sai.

Ta là người tốt.

Đúng lúc này, một giọng nói âm lệ vang lên. "Làm càn!

Cái loại rác rưởi Hạ phẩm linh căn kia, sao có tư cách so sánh với Liễu sư huynh?

Còn khua môi múa mép nữa, ta cắt đầu các ngươi!" Một thanh niên khôi ngô mặc áo bào lục đi tới, vết sẹo trên mặt vặn vẹo như con rết. "Là chúng ta lỡ lời, mong Lệ Khuê sư huynh đừng trách." Mấy tu sĩ Trúc Cơ giật nảy mình, vội vàng cúi đầu nhận sai, ngay cả dũng khí phản bác cũng không có.

Lệ Khuê, tại Triệu Quốc danh khí không nhỏ, tu vi Trúc Cơ lục trọng cường đại, không biết đã giết bao nhiêu tu sĩ Chính đạo.

Thủ đoạn kẻ này tàn nhẫn độc ác, có mấy vị đồng môn đắc tội hắn, kết quả bị gọt thành nhân trệ, bị tra tấn suốt nửa năm.

Mà hiện tại trở thành người đi theo Liễu Vong Xuyên, hành sự càng thêm tứ vô kỵ đạn. "Liễu sư huynh không thích tên Hạ phẩm linh căn kia.

Mỗi người giao ra hai trăm linh thạch, coi như trừng phạt." Lệ Khuê cười dữ tợn, vươn tay ra, khí thế Trúc Cơ lục trọng tràn ngập áp bách. "Cái này, không hay lắm đâu?" "Hử?!" "Được, chúng ta giao ngay!" Mấy tu sĩ Trúc Cơ thầm mắng đen đủi, sau đó mặt đầy tươi cười, đau lòng giao ra hai trăm linh thạch.

Lặc tác được chỗ tốt, Lệ Khuê lúc này mới tâm mãn ý túc tiến vào phường thị. "Đúng là xui xẻo!" Đợi Lệ Khuê đi rồi, mấy tên Trúc Cơ thi nhau chửi ầm lên, sau đó hậm hực đi vào phường thị. "Thật là kiêu ngạo a." Diệp Bất Phàm nhíu mày nhìn bóng lưng Lệ Khuê, lập tức lắc đầu.

Hắn sinh tính cẩn thận "ổn kiện", không định rước phiền phức vào thân.

Còn việc Liễu Vong Xuyên không thích hắn, rất bình thường.

Hắn nghe nói tên kia lúc đầu đến đây là vì mục đích bái Thiên Ma lão tổ làm sư phụ, kết quả lão tổ không nhận hắn.

Phường thị bên trong một mảnh phồn hoa.

Hai bên đường phố đều là tiệm thuốc, tiệm đan dược, tiệm luyện khí.

Thậm chí còn có một số tu sĩ bày sạp dưới đất, trừ đan dược, dược liệu, còn có một số đồ vật kỳ lạ cổ quái.

Bên trên còn lưu lại vết máu, rất rõ ràng lai lịch bất chính. "Nữ tu Tuyết Linh Tông chính tông đây, da trắng mặt xinh chân dài, vừa khai phá không lâu, chỉ cần hai ngàn linh thạch!" Đi đến nơi sâu, Diệp Bất Phàm thậm chí còn nhìn thấy một cái lồng sắt, bên trong có một nữ tu xinh đẹp đang nằm, quần áo tả tơi, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Tuyết Linh Tông là một trong năm đại tiên môn của Chính đạo, chuyên thu nữ đệ tử, nam đệ tử rất ít.

Nữ đệ tử trong đó ai nấy đều là mỹ nữ, đừng nói Ma đạo, Chính đạo cũng vô cùng thích.

Bất quá...

Diệp Bất Phàm nhìn nữ tu kia, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Nếu bán đi, không cần nghĩ cũng biết sẽ có kết cục gì.

Lô đỉnh! "Nhìn cái gì mà nhìn!

Chương 23

Cặn bã Thiên Ma Giáo!" Nữ tu kia thấy Diệp Bất Phàm nhìn mình, mặt đầy cừu hận nhổ nước bọt. "..." Diệp Bất Phàm câm nín, lắc đầu, đi vào tiệm thuốc tên là "Vạn Bảo Lâu" bên cạnh. "Sư đệ, Vạn Bảo Lâu này của ta là do em vợ của đại trưởng lão mở, chỉ có hàng tuyển, già trẻ không gạt!" Chưởng quỹ nhìn thấy thanh niên áo xám đen nhẻm, mắt sáng lên, lập tức nghênh đón. "Ta muốn dược liệu vẽ Băng Trùy Phù, Hỏa Long Phù, Tiểu Lôi Phù, còn có bút vẽ bùa, ân, còn có Phù Lục Đại Toàn nữa." Bùa cũng có phân chia tầng thứ, những thứ hắn nói đều là phù lục nhị giai, uy lực tương đương với Trúc Cơ, còn phù lục tam giai thì là Phù bảo rồi. "Phù nhị giai?

Dám hỏi ngài là?" Chưởng quỹ sững sờ, trên dưới nhìn Diệp Bất Phàm một cái.

Hai tay hắn không có vết chai, hiển nhiên không phải người thường xuyên cầm bút vẽ bùa, căn bản chính là một tay mơ.

Mỗi Phù sư đều là dùng tiền đốt ra, thất bại hàng ngàn hàng vạn lần mới có thể đắp nặn ra một Nhất giai Phù sư.

Mới lên đã vẽ phù nhị giai, thiên phú cao đến đâu cũng không làm được.

Trong Thiên Ma Giáo, Nhị giai trở lên rất ít, hắn đều quen biết.

Mỗi người đều là cục cưng quý giá, ma tu tàn nhẫn đến mấy cũng không nỡ động vào.

Người này hoặc là vô tri, hoặc là đầu óc có vấn đề. "Trương Tam." Diệp Bất Phàm ngôn giản ý cai. "Tên hay!

Ngài nhất định là đại Phù sư ẩn thế, mời đi bên này." Chưởng quỹ

trong lòng đánh giá, nhưng ngoài mặt lại cười tươi rói, giới thiệu dược liệu bày trong quầy. "Đây là Thanh Hồ Bút chế từ lông cáo xanh nhị giai, hai trăm khối linh thạch, đây là giấy bùa làm từ da Hỏa Viên, thích hợp nhất cho phù lục hệ Hỏa, chỉ cần năm mươi khối linh thạch..." Hắn vốn định chém Diệp Bất Phàm một nhát.

Nhưng chém nửa ngày, tên này keo kiệt bủn xỉn, cuối cùng đành bán với giá thị trường.

Diệp Bất Phàm mua Thanh Hồ Bút, một trăm tấm giấy bùa, một bộ Phù Lục Bảo Điển, tổng cộng tốn một ngàn linh thạch.

Linh thạch dư lại chỉ còn năm trăm. "Nghèo vãi cả linh hồn!" Diệp Bất Phàm nắn nắn túi trữ vật xẹp lép, ngửa mặt lên trời thở dài.

Chút linh thạch này, đừng nói mua linh dược luyện đan, đến đơn phương cũng mua không nổi.

Một hồi lâu sau.

Tại sạp ven đường. "Một cuốn công pháp Ma đạo Trúc Cơ, đổi lấy đơn phương 'Huyết Ngưng Đan' và 'Hỏa Long Đan' này thế nào?" Diệp Bất Phàm ngồi xổm bên sạp, cầm tờ da thú cũ kỹ, nhìn về phía chủ quán râu bạc.

Hắn không có tiền, chỉ có thể đào bới ở ven đường.

Xem có thể đào được đồ tốt hay không.

Lượn lờ mười mấy sạp hàng, lúc này mới tìm được đơn phương vừa mắt.

Hai loại đơn phương này đều có thể tăng tiến tu vi Trúc Cơ biên độ lớn, nhưng có tác dụng phụ nhất định. "Công pháp Trúc Cơ?

Ngươi xác định?" Chủ quán râu bạc sững sờ, cẩn thận hỏi.

Đơn phương trân quý, giá cả xấp xỉ công pháp Trúc Cơ, nhưng

đơn phương có tác dụng phụ thì giá cả sẽ giảm đi rất nhiều.

Không đến vạn bất đắc dĩ, rất ít người đi luyện chế loại đan dược này. "Xác định." Diệp Bất Phàm gật đầu, lấy ra một môn công pháp.

Đây là 《 Hạo Nguyệt Quyết 》 lấy từ chỗ Lục La, hồi đó hắn cướp túi trữ vật của đối phương nhưng không vừa mắt công pháp này.

Cũng không phải công pháp của Thiên Ma Giáo. "Được!" Chủ quán râu bạc nhìn qua, vui mừng quá đỗi, lập tức nói.

Lại còn là công pháp trung cấp, để lại cho gia tộc thì ý nghĩa phi phàm.

Mà Diệp Bất Phàm mặt đầy tươi cười, cũng rất vui vẻ.

Có đan dược tương trợ, tu vi của hắn sẽ đột phi mãnh tiến!

Giao dịch xong xuôi.

Diệp Bất Phàm đi dạo trong phường thị, đem một hai cuốn công pháp khác bán đi, đổi lấy một ít linh thạch, mua dược liệu. "Tuy không nhiều, nhưng chắc có thể luyện chế mấy lò đan dược." Diệp Bất Phàm tính toán, đi về phía ngoài phường thị.

Ngay khi vừa bước ra khỏi phường thị, hắn bỗng nhiên nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Suy tư một lát.

Sắc mặt khôi phục như thường, rời khỏi phường thị, độn về một hướng khác.

Ngay sau khi Diệp Bất Phàm rời đi không lâu, ba bóng người từ góc khuất phường thị bước ra, lao về phía hướng Diệp Bất Phàm vừa đi. "Lại là một kẻ xui xẻo." Một số đệ tử nhìn thấy cảnh này đều lắc đầu, đã quá quen với chuyện này.

Phường thị Thiên Ma Giáo cấm tranh đấu, nhưng ra khỏi phường thị thì chẳng ai quản.

Cũng vì thế mà sinh ra một số kẻ gọi là "kiếp tu".

Bọn chúng cải trang, che giấu khí tức, chuyên môn cướp bóc những đệ tử ra vào phường thị.

Bọn chúng cướp xong túi trữ vật là đi, rất ít khi giết người.

Dù sao thì kiếp tu cũng là một cái nghề, cũng có đạo đức nghề nghiệp.

Ai cũng biết đồng môn sư đệ đều là những mỏ linh thạch có thể khai thác bền vững.

Nếu giết người rồi, sau này bọn chúng cướp cái gì?

Tất nhiên, loại kiếp tu này thường rất nghèo, bảo vật cướp được đều đổi thành đan dược để tăng cường bản thân, không giữ lại một khối linh thạch nào.

Có thể gọi là đám "viêm màng túi" trong giới tu sĩ. ...

Ba tên kiếp tu bám theo Diệp Bất Phàm một đoạn.

Chưa đuổi được bao xa, một luồng kình phong từ phía sau cuốn tới. "Thằng nhãi này ta nhắm rồi, chúng mày cút!" Giọng nói âm sâm, giống như lệ quỷ.

Ba tên kiếp tu khựng lại, sau đó nhìn thấy một tráng hán trừng mắt nhìn bọn họ, sải bước đuổi theo.

Hắn không hề che giấu, thậm chí ngay cả mặt nạ cũng không đeo. "Lệ Khuê?

Không thể nào!

Một cao thủ Trúc Cơ lục trọng lại đi cướp của một Trúc Cơ nhất

trọng?" Ba tên kiếp tu nhìn nhau, lộ vẻ kinh hãi, quả quyết dừng bước.

Bọn họ chỉ là Trúc Cơ tam tứ trọng mà thôi, đâu dám tranh ăn với Lệ Khuê.

Hơn nữa, Lệ Khuê còn là người đi theo Liễu Vong Xuyên. "Tiếc cho một con cừu béo, tên kia từ lúc vào phường thị ta đã theo dõi suốt, hẳn mua không ít dược liệu và linh dược." Một tên kiếp tu thầm tiếc nuối.

Một tên khác cười lạnh nói: "Nghe nói Lệ Khuê dạo này rất thiếu tiền, không biết đã đánh cướp bao nhiêu người rồi.

Chúng ta nhắm vào kẻ này, Lệ Khuê nhắm vào cũng chẳng lạ." "Xui xẻo!

Về thôi!" Mấy người thầm mắng một tiếng rồi tản đi.

Ở phía bên kia, Lệ Khuê truy tung Diệp Bất Phàm, trong mắt lóe lên tinh quang.

Hắn có ấn tượng với kẻ này, lúc mới vào phường thị đã nhìn thấy, thực sự không ngờ một tên Trúc Cơ nhất trọng lại có chút gia sản, mua được nhiều linh dược như vậy. "Cướp xong tên này, cướp thêm vài đứa nữa là đủ vốn." Ánh mắt Lệ Khuê chớp động, có chút hưng phấn, vừa định tăng tốc đuổi theo thì bóng người cách đó không xa loáng cái đã lao xuống tùng lâm bên dưới, chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm. "Hả?" Sắc mặt Lệ Khuê hơi đổi, lập tức lùng sục trong rừng cây.

Nhưng tìm nửa ngày trời, đến cái bóng ma cũng không thấy đâu. "Không ngờ một tên Trúc Cơ nhất trọng mà chạy nhanh thế!" Cuối cùng, Lệ Khuê hừ lạnh một tiếng, không cam lòng quay người bỏ đi. "Về phường thị canh chừng vài ngày, không thể lãng phí thời gian." Lệ Khuê vừa quay về vừa suy tính: "Cướp thêm một ít nữa, chắc là

đủ để đệ đệ ta đột phá Trúc Cơ đại viên mãn, cộng thêm nó là Lôi linh căn, đến lúc đó tiến vào di tích, có hi vọng kết thành Kim Đan!" Lệ Khuê có chút xót ruột, mấy ngày nay hắn ngoại trừ cướp bóc thì chính là mua lượng lớn linh dược, linh thạch tiêu hao cực lớn.

Nhưng nghĩ đến việc đệ đệ có hi vọng Kim Đan, sắc mặt hắn mới dịu lại.

Chương 24

Tại Triệu Quốc, nếu nói Trúc Cơ miễn cưỡng có chỗ đứng, thì Kim Đan mới là đại nhân vật chân chính.

Ở bất kỳ tông môn thế lực nào cũng đều là cấp bậc trưởng lão.

Tài nguyên và đãi ngộ được hưởng đều là thứ mà Trúc Cơ không thể với tới.

Tuy nhiên độ khó để thành Kim Đan quá lớn, Thiên Ma Giáo có hàng ngàn Trúc Cơ nhưng Kim Đan chỉ có vài chục người, đủ thấy sự khó khăn. "Đến lúc đó, có lượng lớn tài nguyên của đệ đệ, cộng thêm sau khi Liễu Vong Xuyên trở thành Thánh tử, tài nguyên ta nhận được, đời này chưa chắc không thể dòm ngó đại đạo Kim Đan." Lệ Khuê càng nghĩ trong lòng càng nóng rực.

Hắn là thượng phẩm linh căn, xác suất thành Kim Đan chưa đến ba thành, nhưng nếu có người giúp đỡ, hi vọng sẽ tăng lên bốn thành! "Oanh!" Ngay khi hắn cưỡi mây xanh đi qua một ngọn núi nhỏ, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một con rắn lục to như ngôi nhà.

Ma khí cuồn cuộn, há mồm đớp thẳng về phía hắn. "Đây là...

Ma Long Thuật?

Ma Long Thuật đại viên mãn?!" Khuôn mặt đầy sẹo của Lệ Khuê lộ vẻ kinh hãi.

Nhưng dù sao cũng là người từng trải, hắn vội vàng tế ra một lá cờ lớn màu đen.

Đại kỳ đón gió căng phồng, mơ hồ có tiếng lệ quỷ gào thét, va chạm trực diện với con rắn lục. "Rắc!" Đại kỳ gãy đôi theo tiếng, mà con rắn lục kia cũng tan vỡ ngay tại chỗ. "Cao cấp pháp khí, gãy rồi?"

Sắc mặt Lệ Khuê kịch biến.

Hắn từng thấy Ma Long Thuật, nhưng cả Thiên Ma Giáo, bao gồm cả các ứng cử viên Thánh tử, chưa ai tu luyện pháp thuật này đến trình độ như vậy.

Đại viên mãn a!

Cái này phải tế hiến bao nhiêu tinh huyết cho Ma Xà? "Không biết đã đắc tội vị sư huynh nào?

Mỗ gia xin bồi tội tại đây, có chuyện gì chúng ta thương lượng được không?

Liễu Vong Xuyên là huynh đệ của mỗ gia." Lệ Khuê trịnh trọng ôm quyền nói.

Hắn tuy hống hách, nhưng sống được đến giờ không chỉ nhờ thực lực mạnh mà tâm trí cũng không thiếu.

Nhìn uy lực Ma Long Thuật này, người ra tay tuyệt đối là trên Trúc Cơ lục trọng.

Bình thường lục trọng thì cũng thôi, ai chết về tay ai còn chưa biết, nhưng có thể tu luyện Ma Long Thuật đến đại viên mãn thì tuyệt đối là kẻ điên.

Nhìn mặt mà bắt hình dong, hắn biết loại người này không nên chọc vào nhất. "Ta muốn mượn Lệ huynh đệ ức điểm tiền tiêu." Phía trước hiện ra một thanh niên mặc áo xám, mặt mũi đen nhẻm, đưa tay về phía hắn. "Hóa ra là ngươi, không ngờ sư huynh ẩn giấu thủ đoạn lợi hại như vậy, mỗ gia nhìn lầm rồi." Lệ Khuê nhìn rõ mặt người tới, không khỏi vừa kinh vừa giận.

Đây lại chính là con cừu béo hắn tìm nửa ngày trời.

Vẫn là khí tức Trúc Cơ nhất trọng.

Nhưng hiện tại đánh chết Lệ Khuê cũng không tin. "Ha ha, không đánh không quen biết, trước đó đắc tội nhiều, biếu sư huynh mười mấy khối linh thạch để tỏ lòng xin lỗi." Biểu cảm Lệ Khuê thay đổi, cố làm ra vẻ thoải mái nở nụ cười.

Thế nhưng ánh mắt lại tập trung vào thanh niên áo xám, cảnh giác mười hai phần.

Một bên khác, tay hắn mò vào túi trữ vật, phảng phất như muốn lấy linh thạch thật. "Mười mấy khối?

Truy đuổi ta lâu như vậy, chỉ đưa ta chút linh thạch đó?" Thanh niên áo xám lộ nụ cười lạnh, lao mạnh về phía Lệ Khuê. "Thật tưởng ta sợ ngươi chắc?!" Lệ Khuê lộ vẻ dữ tợn, vỗ mạnh vào túi trữ vật, một cây búa đá hiện ra.

Đây là đỉnh cấp pháp khí, Hám Thiên Chùy.

Vừa định tế ra, bỗng nhiên cảm giác sau lưng có gió lạnh ập tới.

Chưa đợi hắn phản ứng, một sợi dây thừng dài ngoằng từ phía sau đã quấn chặt hắn như xác ướp. "Đây là?

Ngụy pháp bảo?!" Lệ Khuê lộ vẻ kinh khủng, chỉ cảm thấy pháp lực bị khóa chặt, căn bản không thể điều động.

Hắn quay phắt đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau, một thanh niên áo xám giống hệt người trước mặt đang đứng trên phi kiếm, trên mặt nở nụ cười vô hại.

Người đó không nói hai lời, trực tiếp móc ra một cục gạch đen sì, "Bốp" một tiếng, đập thẳng vào trán hắn.

Trước khi hôn mê, Lệ Khuê chỉ còn lại một ý niệm: Âm hiểm!

Tu vi mạnh hơn hắn, còn có ngụy pháp bảo, thế mà lại giả làm tu sĩ Trúc Cơ nhất trọng!

Ngụy pháp bảo a!

Cả Thiên Ma Giáo trừ vài tên Trúc Cơ viên mãn có bối cảnh lớn, những người khác ai có tư cách sở hữu bảo vật bậc này?

Đã có ngụy pháp bảo rồi lại còn dùng cả phân thân giả. "Ở trong phường thị đã đủ cẩn thận rồi, mua linh dược đổi mấy nhà, kết quả vẫn bị nhắm vào." "Tại sao cứ phải cướp của tôi chứ?" Diệp Bất Phàm khẽ than một tiếng.

Sau đó hắn nhìn quanh.

Nơi này là do hắn tinh tuyển, vừa khéo không có người, cho nên lập tức ra tay. "Con rối của Chu Vương Thần dùng tốt thật đấy, phối hợp với Tạo Súc Thuật của tôi đúng là thiên y vô phùng." Diệp Bất Phàm thu hồi con rối có ngoại hình y hệt mình.

Do dự một chút, ánh mắt khẽ lóe lên, hắn vơ vét sạch sẽ đồ đạc đáng giá trên người Lệ Khuê, "Rắc" một tiếng, cuối cùng đánh gãy hai chân hắn, rồi thu hồi Khổn Tiên Thừng. "Cho ngươi một bài học vậy." Diệp Bất Phàm lắc đầu, không phải hắn nhân từ.

Sau khi bái nhập Thiên Ma Giáo, hắn biết được phàm là đệ tử trong giáo đều có hồn bài, chết rồi sẽ bị người ta biết.

Mà một số dòng dõi của trưởng lão, trên người còn bị hạ huyết chú, ai mà giết họ, huyết chú bùng phát sẽ trực tiếp trồng ấn ký huyết chú vào thần hồn kẻ giết người.

Giống như ngọn đèn sáng trong đêm tối, ngụy trang kiểu gì cũng vô dụng.

Lệ Khuê thân là người đi theo Liễu Vong Xuyên, trên người chắc chắn có thiết lập thứ này.

Hắn tính tình cẩn thận, không thích đặt mình vào chỗ nguy hiểm, không đáng vì một tên Lệ Khuê cỏn con mà để hạng người tàn nhẫn

như Liễu Vong Xuyên để mắt tới.

Mọi việc xong xuôi, tay áo hắn vung lên, dùng sát khí thanh lý khí tức của mình.

Vẫn chưa yên tâm, hắn lại rắc ra một lượng lớn bột phấn có mùi lạ.

Làm xong, hắn hỏa tốc rời khỏi hiện trường.

Trên đường đi không ngừng xóa dấu vết khí tức.

Cuối cùng lượn mấy vòng ngoài Thiên Ma Giáo, xác định không có ai chú ý mới quay về Nhất Hào viện ở Ma Kiếm Phong.

Tại nơi Diệp Bất Phàm rời đi không lâu.

Một đôi tình nhân trẻ lén lút chui vào rừng cây nhỏ, chuẩn bị làm chút chuyện kích thích.

Chiến đấu dã ngoại, không chỉ phàm nhân yêu thích, mà đông đảo tu tiên giả cũng vô cùng nhiệt tình.

Đang lúc kịch chiến, bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa trên mặt đất có một nam tử mặt mũi đáng sợ nằm đó. "Phi!

Thật tụt hứng!" Nữ tu sĩ thấy nam tử kia, không khỏi đỏ mặt, nhổ một bãi nước bọt.

Mà bạn lữ của nàng nhìn thấy mặt người kia thì sắc mặt đại biến. "Là Lệ Khuê!

Tên này cư nhiên bị cướp rồi!

Mau đi thôi!" Nói xong, gã lập tức rút lui, kéo theo đạo lữ vội vàng rời đi.

Tiếng bước chân rất lớn khiến Lệ Khuê đang nằm trong rừng tỉnh lại.

Hắn chỉ cảm thấy hai chân đau nhức kịch liệt, toàn thân càng là lạnh buốt.

Mở mắt ra nhìn, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Toàn thân ngoại trừ cái khố, y phục khác đều bị lột sạch sành sanh.

Chương 25

"Ngự Hỏa Bảo Y của ta!" "Túi trữ vật của ta!

A a a!

Ta thảo tổ tông nhà ngươi!" Lệ Khuê ngửa mặt lên trời gào thét, tim như đang rỉ máu.

Gia sản hắn tích cóp bao năm, trị giá mấy vạn linh thạch.

Chỉ một đêm mất sạch!

Chân còn bị đánh gãy!

Không có vài tháng thì căn bản không dưỡng lành được. ...

Sáng sớm hôm sau.

Trong một mật thất tại Thánh Ma Phong, Lệ Khuê nằm trên giường, hai chân đã được người ta băng bó kỹ. "Kết quả điều tra đã có rồi, kẻ tập kích ngươi từng đến 'Vạn Bảo Lâu' trong phường thị, chưởng quỹ nói người đó tên là Trương Tam." "Tuy nhiên ta đã nhờ người tra danh sách Trúc Cơ trong giáo, không có người này, chắc là tên giả." "Mà người tu luyện pháp thuật Ma Long Thuật đến đại viên mãn, cả Thiên Ma Giáo không có lấy một ai.

Còn cả sợi dây thừng trói ngươi, cũng không tra ra ai dùng loại ngụy pháp bảo này, mấy manh mối đó đều vô dụng." Một thanh niên bệnh tật sắc mặt tái nhợt, mặc y phục đen nhíu mày chặt.

Hắn đã lục soát kỹ hiện trường chiến đấu, bắt giữ khí tức của kẻ tập kích.

Nhưng kẻ đó khá cẩn thận.

Hiện trường không có chút dấu vết nào, thậm chí ngay cả mùi vị

cũng bị bột phấn không rõ tên che lấp.

Muốn tra?

Độ khó cực lớn. "Đệ đệ, bất luận thế nào cũng phải bắt hắn về, báo thù cho vi huynh!" Mắt Lệ Khuê đỏ ngầu, lời nói đều rít qua kẽ răng.

Hỗn tích ma đạo bao năm, đều là hắn đi cướp người khác, bao giờ lại bị người khác cướp thế này?

Lần này đừng nói giúp đệ đệ đột phá Trúc Cơ đại viên mãn, chính bản thân hắn bị trọng thương thế này, hi vọng kết đan tương lai cũng giảm sút nghiêm trọng!

Mối thù này, quá lớn! "Đại ca yên tâm, đệ sẽ nhờ bằng hữu trong giáo giúp đỡ điều tra sâu hơn." Dư Thành khẽ than, không quá bất ngờ.

Thường đi bên bờ sông, nào có chuyện không ướt giày.

Có điều, huynh trưởng bị người ta bắt nạt như vậy, hắn làm đệ đệ tự nhiên phải ra tay. "Ngoài ra, còn mong huynh trưởng truyền tin cho Liễu Vong Xuyên, với năng lực của hắn, chắc sẽ tra ra chút manh mối." Dư Thành mở miệng nói.

Liễu Vong Xuyên là ứng cử viên Thánh tử, đệ tử chân truyền của giáo chủ, địa vị tại Thiên Ma Giáo tôn sùng, thế lực cực lớn.

Không chỉ người đi theo đông đảo, thậm chí một số trưởng lão cũng tỏ ý tốt với hắn.

Rất nhanh, trong Thiên Ma Giáo có khá nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ hậu kỳ nghe tin mà hành động, tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng, một thuộc hạ của Liễu Vong Xuyên tìm được manh mối từ tay một tu sĩ Trúc Cơ tứ trọng.

Một cái bình ngọc.

Trong bình ngọc là khí tức của "Trương Tam" mà tu sĩ kia đã luyện hóa.

Thiên Ma Giáo chẳng có mấy người tốt, từ lúc Diệp Bất Phàm vung tiền mua một đống giấy bùa ở Vạn Bảo Lâu đã bị người ta nhắm tới.

Tu sĩ kia bắt được khí tức, chuẩn bị dùng tia khí tức này truy tung để đánh lén cướp bóc.

Đáng tiếc, chưa kịp truy tung thì người kia ra khỏi phường thị đã mất hút.

Chạy quá nhanh.

Mà Dư Thành và Lệ Khuê nhận được bình ngọc thì vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần có khí tức là có thể tìm được bản tôn kẻ đó!

Tuy nhiên, điều khiến bọn họ trố mắt đứng nhìn là, dựa vào khí tức để tìm kiếm phạm vi lớn trong Thiên Ma Giáo, kết quả chẳng tìm được cái gì!

Điều này chỉ có thể chứng minh: Khí tức là giả! "Một tu sĩ, tu sĩ Trúc Cơ lục trọng trở lên!

Cư nhiên cẩn thận đến mức độ này!

Khí tức cũng có thể ngụy tạo?!" Dư Thành cũng nhịn không được thầm mắng.

Sống bao nhiêu năm, chưa từng gặp tên nào cẩn thận như thế.

Cái này là sợ chết đến mức nào chứ?

Cuối cùng manh mối đứt đoạn, không thể tra xét, Dư Thành chỉ

đành hậm hực bỏ qua. ... "Lạc lạc, chủ nhân người không biết đâu, hiện tại trong giáo đều đồn ầm lên rồi, cái tên Lệ Khuê ai gặp cũng ghét kia bị người ta cướp bóc đánh gãy chân, ngay cả y phục cũng bị lột sạch." Tại Nhất Hào viện, Lục La ríu rít kể cho Diệp Bất Phàm nghe những chuyện thú vị trong hai ngày nay, cười không khép được miệng.

Lệ Khuê tai tiếng đầy mình, hắn xảy ra chuyện, không ít đồng môn đều vỗ tay khen hay, trực tiếp khen ngợi "Trương Lão Tam" ra tay là vì dân trừ hại.

Đồng thời cũng có không ít đệ tử chấn kinh.

Lệ Khuê dù sao cũng là Trúc Cơ lục trọng, trên người có mấy kiện đỉnh cấp pháp khí, cho dù bị đánh lén, có thể trọng thương hắn trong thời gian ngắn như vậy, lại còn đánh gãy chân, thực lực này tuyệt đối là cường nhân trong Trúc Cơ kỳ!

Đều đang đoán thân phận người đó.

Đáng tiếc, mãi vẫn đoán không ra, đông đảo đệ tử chỉ có thể đặt cho người đó biệt danh "Ngọ Dạ Hắc Thủ Trương Lão Tam" (Trương Lão Tam tay đen lúc nửa đêm). "Thế à?

Cũng thú vị đấy." Diệp Bất Phàm giả vờ kinh ngạc, trong lòng thì suy tính.

Hai túi trữ vật của Lệ Khuê đã phong ấn hai ngày, hiện tại không có chút dao động nào.

Giới tu tiên rất nhiều tu sĩ sẽ trồng ấn ký bí mật lên một vật nhỏ nào đó trong túi trữ vật, rất khó phát hiện, cho dù túi trữ vật bị người cướp đi cũng có thể dựa vào ấn ký này để tìm kiếm.

Diệp Bất Phàm tâm tư kín đáo, căn bản sẽ không cho đối phương một chút cơ hội nào.

Hai ngày trôi qua, hắn xác định không có ấn ký, nếu không túi trữ vật đã sớm có phản ứng. "Nghe nói Lệ Khuê bị lột sạch y phục, mọi người đều đồn Ngọ Dạ Hắc Thủ Trương Lão Tam có phải có sở thích gì đặc biệt không." Lục La cười hì hì, vẻ mặt đầy lửa bát quái.

Diệp Bất Phàm: "..." "Nhất Hào viện của ta hơi bẩn rồi, ngươi dọn dẹp từ trong ra ngoài một lần đi, ta đi bế quan tu luyện." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, quay người đi vào mật thất.

Chỉ để lại tiểu Lục La với khuôn mặt như mướp đắng.

Tiến vào mật thất, Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, mong chờ mở ra hai cái túi trữ vật.

Thời khắc thu hoạch đã đến! "Cao cấp pháp khí mười kiện, đỉnh cấp pháp khí bốn kiện, Hám Thiên Chùy, Đinh Đầu Tiễn, Kim Minh Chung, Vụ Phong Chu...

Khá lắm, rốt cuộc tên Lệ Khuê này đã cướp sạch bao nhiêu người, cư nhiên lại giàu có như vậy." Diệp Bất Phàm đổ ra bốn món pháp khí lấp lánh ánh quang, có chút vui mừng.

Hắn hiện tại chiến lực xưa đâu bằng nay, công kích pháp thuật đều rất mạnh, phi kiếm và Thanh Yên Thuẫn của Lục La đối với hắn đã không còn bao nhiêu tăng phúc.

Thứ hắn thiếu hiện tại chính là pháp khí.

Cướp một vố này, coi như giải quyết được tình trạng cháy túi của hắn.

Hám Thiên Chùy khi thôi động, uy lực cực lớn, chiến đấu chính diện tuyệt đối cường thế.

Đinh Đầu Tiễn là một mũi tên nhỏ cỡ ngón tay cái, đen nhánh vô cùng, cực kỳ âm lãnh, bên trên tẩm kịch độc, rõ ràng là đại sát khí để đánh lén. "Cũng may tôi dùng phân thân giả mê hoặc hắn, không để

hắn kịp tế ra, nếu không... cho dù thắng cũng phải tốn nhiều công sức." Diệp Bất Phàm không khỏi khánh hạnh, cái này mà bất thình lình cho hắn một phát, Thanh Yên Thuẫn phỏng chừng sẽ báo phế ngay tại chỗ.

Còn Kim Minh Chung thì thuần túy là pháp khí phòng ngự, hiệu quả phòng ngự mạnh hơn Thanh Yên Thuẫn quá nhiều. "Vụ Phong Chu, ừm, cực phẩm trong các pháp khí chạy trốn." Diệp Bất Phàm cầm lấy một chiếc thuyền nhỏ màu xanh lục, thử thôi động một chút, lập tức sương mù xanh cuồn cuộn lấp đầy mật thất.

Không chỉ tốc độ bay nhanh, mà sương mù xanh đi kèm còn có hiệu quả ngăn cản linh thức thăm dò, mê hoặc đối phương.

Ngoài ra còn có một chiếc bảo y phòng ngự, tuy không tính là đỉnh tiêm, nhưng cộng thêm Kim Minh Chung, cho dù là Trúc Cơ đại viên mãn muốn phá phòng ngự cũng phải tốn một phen tay chân. "Có mấy món pháp khí này, thực lực tôi lại tăng phúc không ít." Diệp Bất Phàm trực tiếp thu nhận tất cả.

Trong hai túi trữ vật, một cái có mười mấy bình đan dược, bao gồm độc dược, đan dược tăng tiến tu vi, thậm chí còn có xuân dược.

Ngoài ra còn có mười mấy tấm bùa chú đỉnh cấp, sáu ngàn linh thạch.

Chương 26

Linh thạch nhìn có vẻ không nhiều, điều này khiến Diệp Bất Phàm hơi thất vọng.

Trong góc nằm vài cuốn bí tịch công pháp, Diệp Bất Phàm cầm lên xem rồi ném sang một bên.

Đều là công pháp trung cấp, với hắn không có tác dụng gì, nếu bán đi thì cũng đổi được ít linh thạch. "Đây là...

điểm đánh dấu bảo vật của di tích Phong Ma?" Diệp Bất Phàm lấy ra một cuốn thủ trát, bên trên chi chít những mô tả, còn có bản đồ địa hình.

Dường như là do tu sĩ từng vào bên trong vẽ lại. "Có chút tác dụng." Diệp Bất Phàm suy tính một chút, thu nó lại.

Sau khi mở cái túi trữ vật còn lại, mắt Diệp Bất Phàm lập tức sáng lên. "Tôi bảo sao gia sản chỉ có tí tẹo thế này, hóa ra tên này mua hết linh dược rồi!" Trong túi trữ vật kia cư nhiên có mấy trăm cây linh dược, tỏa ra dược hương nồng nặc, tính sơ qua giá trị ít nhất sáu vạn linh thạch!

Cái này ở trong đám Trúc Cơ hậu kỳ đều được tính là cấp bậc thổ hào!

Ngoài ra còn có một đan phương.

Tên là "Phá Vân Đan", là đan dược Trúc Cơ có thể giúp người ta phá vỡ bình cảnh.

Loại đan dược này đắt hơn đan dược tăng tiến tu vi quá nhiều, giá trị không dưới một vạn!

Đương nhiên, đại bộ phận đan dược thực ra đều có tác dụng phụ,

nhất là đan phá giai, ảnh hưởng căn cơ và tiềm lực. "Lệ Khuê thật là quá chu đáo, linh dược đều chuẩn bị sẵn cho tôi rồi." Diệp Bất Phàm lật tìm đan phương mình giao dịch, Huyết Ngưng Đan và Hỏa Long Đan, xem kỹ những linh dược cần thiết.

Loại đan phương có tác dụng phụ lớn này yêu cầu đối với linh dược không nghiêm ngặt như vậy, cho dù linh dược không đủ phối, cũng có thể dùng linh dược cùng thuộc tính để thay thế.

Diệp Bất Phàm thu toàn bộ đồ đạc lại, triệt để hài lòng. "Chuẩn bị luyện đan!" Sau đó Diệp Bất Phàm ra khỏi mật thất, hào phóng đưa cho Lục La một ngàn linh thạch, bảo nàng đi phường thị mua sách vở liên quan đến luyện đan.

Còn cả lò luyện đan. "Chủ nhân, luyện đan cực kỳ gian nan, ngài thực sự muốn đi theo con đường luyện đan sư sao?" Lục La trừng lớn mắt.

Đạo luyện đan rất huyền ảo, cần thiên phú nhất định, hơn nữa cực độ tốn tiền.

Về cơ bản mỗi một luyện đan sư đều là do hàng ngàn hàng vạn lần luyện chế mà đắp nặn thành.

Thiên Ma Giáo có ba bốn mươi vị Kim Đan, nhưng Đan Phong chuyên môn luyện đan chỉ có năm sáu vị luyện đan sư nhị giai.

Tam giai chỉ có một người, địa vị ngang ngửa giáo chủ Thiên Ma Giáo!

Luyện đan sư là nghề được trọng vọng nhất trong bách nghệ tu tiên.

Không có nghề nào sánh bằng!

Giới tu tiên có một nhận thức chung, duy chỉ có luyện đan sư và phù sư là không thể đắc tội nhất.

Người trước nhân mạch cường đại, người cầu cạnh luyện đan không biết bao nhiêu mà kể, trời mới biết sau lưng hắn có bao nhiêu tu sĩ cường đại.

Người sau là vì ngươi không biết trong tay đối phương rốt cuộc có bao nhiêu tấm bùa.

Một phù sư Trúc Cơ nhất trọng ném ra vài ngàn tấm bùa công kích, như hạng tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn kiểu Liễu Vong Xuyên gặp phải cũng chỉ có thể ôm đầu chạy trốn. "Chỉ là thử chút thôi." Diệp Bất Phàm lười giải thích, phất tay bảo nàng đi phường thị.

Lục La bất đắc dĩ, chỉ có thể làm theo.

Đợi sau khi Lục La ôm lò luyện đan và một đống sách vở trở về, Diệp Bất Phàm trực tiếp lao đầu vào nghiên cứu.

Thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm buổi sáng nghiền ngẫm luyện đan, buổi chiều nghiên cứu vẽ bùa, buổi tối thì tu luyện "Đoán Linh Quyết", nâng cao linh thức và ngộ tính, thuận tiện tu luyện "Ma Quang Kiếm Quyết", "Phù Quang Lược Ảnh".

Lại tranh thủ tế luyện mấy món pháp khí đỉnh cấp mới tới tay.

Thỉnh thoảng ra ngoài trêu chọc tiểu Lục La dáng người lồi lõm, tướng mạo xinh đẹp để giải tỏa tịch mịch.

Có thể nói là bậc thầy quản lý thời gian.

Thoáng cái nửa tháng trôi qua.

Ngày hôm nay, Lục La với quầng mắt thâm đen trừng trừng nhìn cửa lớn mật thất, bộ dạng rất tiều tụy. "Oanh!" Theo một tiếng nổ trầm đục, trong mật thất truyền đến âm thanh bạo tạc, trận pháp cách âm cũng không ngăn nổi. "Được rồi, lại nổ lò đan." Lục La hoàn toàn chết tâm với thiên phú luyện đan của chủ nhân.

Mấy hôm trước chủ nhân tự nhận đã hiểu rõ đạo luyện đan, sau đó tự tin tràn đầy bắt đầu luyện.

Còn chưa đến tối, đan dược chủ nhân luyện chế đã nổ ba lần.

Việc này khiến Lục La đang tu luyện bên ngoài cũng phải tim đập chân run, nếu không phải lò đan mua về chất lượng hơn người, nàng thật sự sợ chủ nhân tự làm nổ chết mình.

Liên tiếp mấy ngày, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nổ, làm cho tiểu Lục La có chút suy nhược thần kinh.

Mà trong mật thất, Diệp Bất Phàm đầu bù tóc rối lại đang nở nụ cười. "Nổ đan sáu mươi lần, cuối cùng cũng xuất lò được một viên Huyết Ngưng Đan!" Hắn nhìn viên đan dược đen sì, gần như nứt toác trong tay, rất là hưng phấn.

Phải nói rằng thiên phú luyện đan của hắn thực sự nát bét, ngay cả nhập môn cũng tốn sức, lần nào cũng nổ đan, đến cả phế phẩm cũng không luyện ra được.

Tất nhiên, chuyện này cũng liên quan đến việc hắn nhảy cóc, trực tiếp luyện đan dược nhị giai.

Cả giới luyện đan không ai làm như Diệp Bất Phàm.

Nhưng hiện tại trải qua mấy ngày nỗ lực, hắn cuối cùng cũng luyện ra được một viên... thất bại phẩm.

Thành đan năm viên, nổ bốn viên, cũng may hắn nhanh tay, nếu không viên thất bại phẩm này cũng bị vạ lây thành bã.

Cảnh tượng này nếu để đám luyện đan sư nhìn thấy, nhất định sẽ chửi mắng Diệp Bất Phàm phí phạm của trời, linh dược giá cả đắt đỏ toàn biến thành rác rưởi. "Ừm, chín thành chín tạp chất, rất tốt." Chất lượng đan dược toàn dựa vào tạp chất ít nhiều để phân chia.

Ba thành dược hiệu, bảy thành tạp chất là hạ phẩm.

Năm thành dược hiệu là trung phẩm, tám thành là thượng phẩm, chín thành là tinh phẩm.

Còn về chín thành chín dược hiệu, không một chút tạp chất, đó là cực phẩm!

Giống như thứ chín thành chín tạp chất trong tay Diệp Bất Phàm, cũng là cực phẩm.

Có điều là cực phẩm độc đan!

Ăn vào đừng nói nâng cao tu vi, sống được đã là một kỳ tích.

Sau đó, Diệp Bất Phàm nghe thấy tiếng nhắc nhở bên tai. 【Huyết Ngưng Đan tác dụng phụ: Sau khi nuốt vào có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, nhưng ảnh hưởng căn cơ, dễ gây huyết mạch tắc nghẽn, có nguy cơ tim ngừng đập, bạo liệt ngay tại chỗ.】 【Phẩm chất Huyết Ngưng Đan: Cực phẩm phế đan, chín thành chín tạp chất, chứa kịch độc, nuốt vào nhẹ thì trọng thương, nặng thì thân vong, không có chút dược hiệu tăng tiến tu vi nào.】 Diệp Bất Phàm giật giật mí mắt.

Hắn dường như đã đánh giá thấp tay nghề của mình.

Độc đến mức này, e là một số luyện đan sư cũng không luyện ra nổi!

Tuy nhiên, cái hắn muốn chính là loại tác dụng phụ này! "Hệ thống!

Mau chóng nghịch chuyển cho tôi!" 【Huyết Ngưng Đan, nghịch chuyển phụ diện: Sau khi nuốt vào nhanh chóng tăng cao tu vi, căn cơ vững chắc, dễ dàng giúp huyết mạch thông suốt, khiến tim trở nên vô cùng mạnh mẽ, có lực phòng ngự.】 【Nghịch chuyển phẩm chất phụ diện: Chín thành chín dược hiệu, có tác dụng chữa thương, sau khi nuốt vào không có tác dụng phụ, hiệu quả tăng tiến tu vi tăng cường

gấp đôi!】 Diệp Bất Phàm nghe thấy âm thanh, thần tình sững sờ.

Ngay sau đó liền cuồng hỉ. "Hiệu quả tăng tiến tu vi tăng cường gấp đôi!

Không hổ là ngươi, Thống tử!" Theo hắn nghĩ, cực phẩm phế đan dược hiệu nghịch chuyển thành cực phẩm lương đan là được rồi, loại đan dược nghịch chuyển xong ẩn chứa chín thành chín dược hiệu này, cho dù là tông sư luyện đan muốn luyện ra cũng vô cùng gian nan.

Tinh phẩm đã là ghê gớm lắm rồi.

Hắn không ngờ hiệu quả cư nhiên còn tăng cường gấp đôi!

Điều này có nghĩa là hắn cắn một viên thuốc, tương đương với cắn hai viên.

Niềm vui ngoài ý muốn a! "Đáng tiếc, chỉ có tôi nuốt vào mới có hiệu quả nghịch chuyển, nếu không bán ra số lượng lớn, phỏng chừng có thể một đêm giàu sụ." Cùng một loại đan dược, cực phẩm đắt hơn tinh phẩm nhiều, dược hiệu mạnh, tác dụng phụ nhỏ, ảnh hưởng đối với tương lai tu sĩ cực nhỏ. "Chẹp" một tiếng.

Diệp Bất Phàm tống viên đan dược đen sì vào miệng nhai nát.

Tạp chất kịch độc ban đầu nháy mắt nghịch chuyển thành dược lực bàng bạc, khiến cơ thể Diệp Bất Phàm trướng lên một vòng.

Chương 27

Căng đầy, gần như tràn ra.

Hắn vội vàng vận chuyển "Thiên Sát Chân Ma Công", vận chuyển dược lực bàng bạc tiến hành đại chu thiên.

Phải nói môn công pháp này không hổ là cấm kỵ công pháp, luyện hóa dược lực rất nhanh.

Đạo đài thứ hai trong cơ thể cấp tốc khuếch trương, lớn mạnh.

Khí tức của Diệp Bất Phàm cũng đang biến cường.

Một lát sau, dược lực bị luyện hóa hầu như không còn, tu vi Trúc Cơ nhị trọng tăng trưởng không ít. "Dược hiệu gấp đôi!" Diệp Bất Phàm mở mắt, lộ ra nụ cười.

Đồng thời cảm giác được tim đập càng thêm mạnh mẽ, khí huyết sung túc hơn, hiển nhiên đã được tăng cường!

Sau đó hắn không ngừng nghỉ, tiếp tục bắt đầu luyện đan.

Có kinh nghiệm mấy chục lần thất bại, số lần nổ đan tiếp theo càng ngày càng ít, số lượng thành phẩm thì đang tăng lên.

Toàn là cực phẩm độc đan chín thành chín tạp chất.

Cái này thật sự không phải Diệp Bất Phàm cố ý.

Luyện chế đan dược nhị giai, hắn chỉ có thể luyện ra loại thất bại phẩm kém nhất.

Nhưng ở một phương diện khác, tạo nghệ luyện đan của hắn cũng đang phi tốc tăng lên, sớm muộn gì cũng sẽ luyện chế ra lương phẩm chân chính.

Lại bảy ngày trôi qua.

Ngày hôm nay, Diệp Bất Phàm ngừng luyện đan.

Trước mặt hắn bày biện ba trăm viên "Huyết Ngưng Đan", đen tuyền một màu, che kín vết nứt.

Ngoài ra còn có một trăm viên "Hỏa Long Đan", cũng toàn là thất bại phẩm.

Mỗi một viên đối với Trúc Cơ bình thường đều là độc dược trí mạng.

Đến đây, số linh dược trị giá sáu vạn đã tiêu hao sạch sẽ. "Nếu đổi làm luyện đan sư nhị giai bình thường, chắc là có thể luyện ra mấy chục viên đan dược lương phẩm." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Dược hiệu của những thất bại phẩm này sau khi nghịch chuyển, giá trị tuyệt đối không dưới trăm vạn linh thạch!

Sau khi kết thúc luyện đan, hắn lập tức bố trí cấm chế cách tuyệt khí tức và dao động trong mật thất.

Nhất Hào viện vốn đã có trận pháp cấm chế, người ngoài không thể dòm ngó và cảm tri được gì.

Nhưng trong viện chung quy vẫn còn một Lục La, cộng thêm tu vi tăng trưởng nhanh chóng thực sự dọa người, cẩn thận vẫn nên đề phòng một chút.

Sau đó cắn thuốc tu luyện.

Đạo đài cấp tốc khuếch trương.

Đạo đài thứ ba cũng dần dần thành hình.

Đến tối, theo một tiếng vang nhỏ, đạo đài thứ ba trong đan điền ngưng tụ.

Trúc Cơ tam trọng!

Cùng lúc đó, trên trán lại lần nữa hiện ra đám mây đen nhỏ.

Dường như lần trước không làm Diệp Bất Phàm bị thương, chọc cho đám mây đen nhỏ không vui.

Vừa mới hiện ra liền không kịp chờ đợi đánh xuống một đống lôi đình, đùng đoàng ầm ầm vang dội. "...A..." Diệp Bất Phàm nhịn không được kêu lên thành tiếng, tận tình hưởng thụ màn massage bằng liệu pháp điện của tiểu lôi kiếp.

Cuối cùng, lôi đình giáng xuống xong, đám mây đen nhỏ liền khẩn cấp rút lui, dường như không thể chịu nổi tiếng kêu tiêu hồn của kẻ độ kiếp này. "Thoải mái." Diệp Bất Phàm vươn vai, nội thị kiểm tra, phát hiện đạo đài thứ ba trải qua lôi kiếp tẩy lễ đã trở nên ngưng luyện hơn, pháp lực tinh thuần rất nhiều. "Trúc Cơ tam trọng, pháp lực ngang ngửa Trúc Cơ thất trọng, thực lực càng là sánh ngang bát trọng." Diệp Bất Phàm rất là vui mừng. "Tiếp tục." Thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm chìm đắm trong việc cắn thuốc.

Loại hành vi xa xỉ nhét từng nắm đan dược lớn vào mồm để tu luyện này, nếu để Bạch Quần La Lỵ nhìn thấy, phỏng chừng đều sẽ kinh rớt cằm.

Cho dù là con ruột của Nguyên Anh cũng không nỡ cắn thuốc như vậy.

Mà cho dù có nỡ thì cũng không dám.

Đan dược đều có độc dược, cắn kiểu này có thể trong thời gian ngắn tăng cao tu vi, nhưng quá tổn hại căn cơ, đời này đừng mong kết đan nữa.

Diệp Bất Phàm không có những kiêng kị này.

Dưới ảnh hưởng của hệ thống nghịch chuyển phụ diện, tu vi của hắn đang tăng trưởng với một tốc độ khoa trương.

Đừng nói độc dược, pháp lực ngược lại còn ngưng luyện tinh thuần hơn cả người không cắn thuốc, thậm chí còn không nhìn ra dấu vết cắn thuốc.

Trong thời gian bế quan tu luyện, hắn cũng không quên tu luyện pháp thuật.

Trong đó bao gồm các pháp thuật phụ trợ của "Thiên Sát Chân Ma Công" như "Thiên Sát Ma Khải", "Chân Ma Huyễn Ảnh".

Còn "Thiên Sát Chân Ma Pháp Tướng" là đại pháp thuật cảnh giới Kim Đan, hắn không có cách nào tu luyện.

Đồng thời, Diệp Bất Phàm còn phải học tập chế bùa.

Điều khiến hắn thất vọng là, bùa chú thất bại chế ra vì không phải tác dụng lên chính mình nên chỉ có thể là thất bại phẩm, vô dụng.

Cuối cùng, hắn bảo Lục La đi mua sách vở nâng cao phẩm chất bùa chú, thử vận may.

Ngày qua ngày.

Thoáng cái đã qua hai tháng.

Dường như sắp đến lúc di tích Phong Ma mở ra, Thiên Ma Giáo càng thêm náo nhiệt.

Một số đệ tử ra ngoài nhiều năm toàn bộ trở về, trong đó xuất hiện những thiên chi kiêu tử dị quân đột khởi, kinh diễm tầng lớp cao tầng.

Thực lực bọn họ thậm chí không thua kém ứng cử viên Thánh tử Thánh nữ, cực độ cường hãn.

Trong đó có đệ đệ của Lệ Khuê, Dư Thành.

May mắn đột phá đại viên mãn, hắn đại chiến một trận với ứng cử viên Thánh tử Trần Quang Lễ, cư nhiên chỉ yếu hơn một chút xíu.

Ngoài ra còn có kiều nữ Cổ Phong trở về, nắm giữ một con Thánh Cổ ấu niên, đáng sợ đến cực điểm.

Có thể nói Thiên Ma Giáo hiện tại thiên kiêu như mây.

Ngược lại lão tổ thủ đồ Diệp Bất Phàm trước kia thanh danh vang dội, từ sau khi bái nhập vào giáo, cứ ru rú trong Nhất Hào viện, căn bản chưa từng ra khỏi cửa.

Điều này khiến người ta cười nhạo hồi lâu, nói đùa đây là một "ô quy tu sĩ" (tu sĩ rùa đen).

Cuối cùng, thậm chí đến người thảo luận cũng không còn.

Nghiễm nhiên thành một kẻ bên lề có thực lực dưới đáy xã hội.

Ngoại trừ vài người còn nhớ mãi không quên, thì hầu như chẳng còn ai chú ý nữa.

Mà ngày hôm nay.

Trong mật thất.

Theo đám mây đen nhỏ tức giận bỏ đi, tu vi của Diệp Bất Phàm lại lần nữa tăng vọt. "Trúc Cơ, lục trọng!" Diệp Bất Phàm nội thị đạo đài khổng lồ thứ sáu trong đan điền, cảm giác được sự lớn mạnh chưa từng có.

Vẻn vẹn hai tháng.

Luyện chế năm trăm viên đan dược, cuối cùng ngay cả mấy ngàn linh thạch kia cũng tiêu sạch sẽ, rốt cuộc đột phá Trúc Cơ lục trọng!

Hai tháng từ nhị trọng tu luyện đến lục trọng.

Đừng nói Thiên Ma Giáo, cho dù đặt trong dòng sông lịch sử cũng là tuyệt vô cận hữu!

Cực phẩm linh căn muốn đột phá bốn cảnh giới cũng phải cần

mười năm.

Cho dù thân mang cơ duyên, có trưởng bối tương trợ, cũng phải cần năm sáu năm. "Càng về sau, đan dược cần càng nhiều, tăng lên càng khó, cũng may có sự tăng phúc của dược hiệu gấp đôi." Diệp Bất Phàm thở ra một hơi.

Năm trăm viên đan dược, cộng thêm nghịch chuyển tác dụng phụ tăng phúc gấp đôi, thực tế là một ngàn viên!

Số lượng này, có thể gọi là ly phổ.

Đương nhiên, Diệp Bất Phàm đột phá Trúc Cơ lục trọng không giống với tu sĩ bình thường.

Chương 28

Thiên Đạo Trúc Cơ, cộng thêm chủ tu là "Thiên Sát Chân Ma Công".

Hiện nay thực lực của hắn, cực độ khủng bố! "Xuy!" Diệp Bất Phàm búng tay bắn ra một cái Hỏa Cầu Thuật.

Hỏa cầu chỉ to bằng nắm tay, trông có vẻ uy lực không lớn, nhưng khi rơi xuống mặt đất lại thiêu đốt sàn nhà kiên cố thành một cái hố sâu đến hơn một trượng. "Nếu lại đối mặt với Lệ Khuê, chỉ riêng một Hỏa Cầu Thuật tùy tay phát ra này cũng đủ thiêu hắn thành tro bụi, ngay cả thế thân cũng không dùng được." Diệp Bất Phàm lộ vẻ cảm khái.

Mấy tháng trước hắn còn là kẻ già nua gần đất xa trời, lúc đó nằm mơ cũng không dám nghĩ tương lai mình sẽ mạnh mẽ đến mức này.

Tu vi Trúc Cơ lục trọng, nhưng pháp lực lại có thể so với Trúc Cơ cửu trọng, cộng thêm pháp khí, cấm kỵ pháp thuật, cho dù là Trúc Cơ đại viên mãn bình thường cũng không phải đối thủ của hắn.

Như bọn Sở Tử Tuyết và Liễu Vong Xuyên, hắn cũng đã có sức đánh một trận. "Tiếc là, hiện tại tôi lại nghèo rồi." Diệp Bất Phàm khẽ thở dài, định xuất quan tìm kiếm linh dược và làm giàu.

Từ lục trọng lên thất trọng là một cái ngưỡng, muốn đột phá độ khó không nhỏ, hơn nữa càng về sau càng cần nhiều đan dược, nếu không những nhân vật như Lệ Khuê cũng chẳng đến mức kẹt ở Trúc Cơ lục trọng nhiều năm không nhúc nhích.

Không chỉ vậy, hắn còn phải chuẩn bị trước cho việc Kết Đan.

Duy chỉ có Kết Đan mới có thể thực sự giúp hắn có lực tự vệ nhất

định trong giới tu tiên Triệu Quốc. "Phải nghĩ cách kiếm được linh dược tăng tỷ lệ Kết Đan, đan dược Kết Đan." "Còn cả cách nâng cao phẩm chất Kim Đan nữa." Diệp Bất Phàm sờ cằm suy tính.

Tỷ lệ Kết Đan thất bại quá lớn, không biết bao nhiêu người xung kích Kim Đan mà bạo thể bỏ mình, cho dù may mắn thành công thì cũng chỉ có thể là Giả Đan, đời này coi như chấm hết.

Mà đại bộ phận thiên tài, Kim Đan kết xuất ra cũng chỉ là Nhất Chuyển, Nhị Chuyển, loại này thuộc hàng không nhập lưu.

Chỉ có Tam Chuyển trở lên mới tính là không tệ.

Phẩm chất càng cao, pháp lực càng mạnh, đồng thời hy vọng kết thành Nguyên Anh trong tương lai càng lớn.

Nếu thành tựu Kim Đan từ Lục Chuyển trở lên, cho dù Diệp Bất Phàm là hạ phẩm linh căn, tương lai cũng có hy vọng Kết Anh.

Bất quá ở Triệu Quốc hiện tại, người có thể thành tựu Lục Chuyển Kim Đan chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm hơi nhíu mày, áp chế tu vi bản thân xuống còn Trúc Cơ nhất trọng, đứng dậy đi ra khỏi mật thất.

Lúc này bên ngoài mật thất, một thanh niên áo vàng có vẻ mặt gian manh như chuột đang nhăn nhó, kể lể gì đó với Lục La.

Nhìn thấy Diệp Bất Phàm, hắn lập tức tiến lên trút bầu tâm sự: "Diệp sư đệ à, ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi, nhiệm vụ trong giáo ngài đã thoái thác mấy lần rồi, không thể kéo dài thêm được nữa đâu." Hắn là đệ tử Nhiệm Vụ Điện, chuyên môn phái phát nhiệm vụ.

Nếu đổi là đệ tử khác không nhận nhiệm vụ, hắn đã sớm trừng mắt lạnh lùng rồi.

Nhưng đối mặt với vị đồ đệ đầu tiên của Lão tổ này, hắn không

dám tỏ thái độ. "Ha ha, gần đây phúc chí tâm linh, tu luyện vài môn pháp thuật nên quá bận." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói.

Tất cả đệ tử Thiên Ma Giáo mỗi năm đều có chỉ tiêu hoàn thành nhiệm vụ, tên đệ tử tên Cổ Hà này đã tới mấy lần thúc giục hắn nhận nhiệm vụ.

Trông có vẻ rất bình thường, nhưng kẻ cẩn thận như Diệp Bất Phàm lại cảm thấy không đúng.

Giục người khác thì bình thường, nhưng ngươi giục một đệ tử của Lão tổ, nhỡ làm nhiệm vụ rồi chết, ngươi không phải gặp họa sao? "Diệp sư đệ, hiện tại Nhiệm Vụ Điện có mấy cái nhiệm vụ nhẹ nhàng đơn giản, tùy tiện là có thể hoàn thành, hay là ngài chọn một cái đi?" Cổ Hà vội vàng nói. "Ta tới đây còn chưa được một năm, không vội, hơn nữa gần đây ta tu luyện đột phi mãnh tiến, còn phải bế quan." Diệp Bất Phàm thản nhiên đáp. "..." Khóe mắt Cổ Hà giật giật, thầm nghĩ ngươi một tên hạ phẩm linh căn, đột phi mãnh tiến cái rắm, tu luyện như ốc sên bò, đời này đừng hòng đột phá Trúc Cơ nhị trọng.

Sau đó hắn lại thuyết phục một hồi, thấy Diệp Bất Phàm vẫn không nhận nhiệm vụ, chỉ đành bất lực rời đi.

Đợi đi xa rồi, trên mặt hắn đâu còn vẻ khách khí, khinh bỉ nhổ toẹt xuống đất một bãi nước bọt. "Cẩu!

Đúng là mẹ kiếp quá cẩu!

Cả cái Ma giáo không tìm ra ai cẩu hơn ngươi." Ma đạo tàn khốc, muốn mạnh lên chỉ có giết người đoạt bảo, ra vào hiểm địa tìm kiếm cơ duyên.

Nói trắng ra, ma đạo tu sĩ chính là nghịch thiên mà đi, tranh với trời, tranh với người.

Sinh tử xem nhẹ, không phục là làm.

Nhưng cái loại như Diệp Bất Phàm, một lòng "cẩu" ở trong nhà, cửa cũng không ra, Thiên Ma Giáo chỉ có đúng một mống này! "Chủ nhân, hiện tại bên ngoài đã đồn đại đồ đệ đầu tiên của Lão tổ là kẻ nhát gan vô năng rồi, hay là ngài nhận một nhiệm vụ?

Hoặc là đính chính tin đồn một chút?" Lục La lén nhìn chủ nhân, nhỏ giọng nói.

Mấy lời đó nàng nghe mà cũng không lọt tai. "Không nhận, lười đính chính." "Ngài dù sao cũng là đồ đệ đầu tiên của Lão tổ, nhỡ truyền đến tai bà ấy, nô tỳ lo lắng người sẽ bất mãn với ngài." Lục La cẩn thận lựa lời.

Lời ra tiếng vào bên ngoài cũng làm tổn hại đến mặt mũi Lão tổ.

Diệp Bất Phàm bảo Lục La chuyển một chiếc ghế mây tới, nằm lên đó, cười khẽ: "Lục La, em thật sự tưởng mấy lời đồn đó đơn giản sao?" "Mấy ngày trước, Cổ Hà giục ta làm nhiệm vụ, vừa từ chối thì lời ra tiếng vào lập tức truyền ra, tốc độ lan truyền nhanh đến mức trong vòng một ngày toàn giáo trên dưới đều biết." Lục La nghe vậy ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi trong nháy mắt: "Ý của chủ nhân là, có người muốn gây bất lợi cho ngài?" "Chứ còn gì nữa?

Cổ Hà tám phần là được người ta sai khiến, mục đích chính là để ta rời khỏi phạm vi Thiên Ma Giáo rồi ra tay với ta." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ âm trầm.

Ai muốn ra tay với hắn, hiện tại chưa thể kết luận. "Sở Tử Tuyết, Liễu Vong Xuyên, Trần Quang Lễ, mấy tên Thánh tử Thánh nữ kia đều có khả năng, dù sao cũng đều là ma tu, thân là ma tu thì não ít nhiều đều có chút bệnh." Diệp Bất Phàm thở dài, cái nơi quỷ quái này, hắn đã không ra khỏi cửa rồi mà vẫn có người muốn hại hắn. "Ngươi nói... ai não có bệnh?" Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai Diệp Bất Phàm.

Gần ngay gang tấc.

Diệp Bất Phàm cứng đờ cả người.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một bóng dáng nhỏ nhắn mang theo vẻ mũm mĩm trẻ con đang đứng ngay sau lưng, đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm hắn. "Đệ tử... bái kiến Sư tôn!" "Đệ tử chỉ là nói mấy kẻ muốn hại con thôi." Diệp Bất Phàm vội vàng đứng dậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thiên Ma Lão tổ vẫn giữ hình tượng tiểu loli đáng yêu, khiến người ta có xúc động muốn véo má.

Nhưng giờ phút này nàng mặc váy đen, khí chất hoàn toàn khác biệt với trước kia, tràn ngập tà mị.

Phảng phất như trong cơ thể nhỏ bé kia chứa đựng sự khủng bố to lớn.

Lục La càng sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, nhìn cũng không dám nhìn một cái. "Ta bảo ngươi đi tranh đoạt tài nguyên, tranh vị trí Thánh tử, nhưng ngươi thì hay rồi, một lòng rúc ở cái Viện số 1 này, sao hả?

Vi sư còn chưa dưỡng lão, ngươi đã bắt đầu dưỡng lão rồi?" Tiểu loli tự nhiên nằm lên ghế mây, đung đưa đôi chân nhỏ trắng nõn. "Đệ tử tự biết linh căn thấp kém, không dám tranh đoạt với các sư huynh." Diệp Bất Phàm đáp, rõ ràng vẫn là khuôn mặt ngây thơ vô tội đó, nhưng hắn nhìn mà sởn cả gai ốc.

Đặc biệt là ánh mắt kia, rất giống ánh mắt của Sở Tử Tuyết lúc bắt hắn về làm lô đỉnh.

Chẳng lẽ...

Sư tôn Nguyên Anh Chân Quân cũng thèm muốn thân thể mình?! "Không dám? "Nhìn thì có vẻ hiền lành vô hại, thực ra lại là kẻ lòng dạ đen tối, thủ đoạn độc ác, hai tháng trước đã đánh gãy hai chân Lệ

Khuê, tên nhóc đó hiện tại vẫn còn ghi hận ngươi đấy." Tiểu loli bĩu môi anh đào, cười khẩy.

Diệp Bất Phàm câm nín.

Mà Lục La ở bên cạnh nghe thấy thì theo bản năng nhìn về phía chủ nhân, há hốc mồm.

Ngoan nhân "Trương Tam hắc thủ lúc nửa đêm" đồn đại ầm ĩ bên ngoài, cư nhiên là chủ nhân một lòng chỉ muốn "cẩu" của nàng?!

Đột nhiên, trong lòng Lục La dâng lên một trận ớn lạnh.

Thân là nô tỳ, nàng cư nhiên hoàn toàn không hay biết gì, hơn nữa thực lực của chủ nhân dường như đáng sợ hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Lệ Khuê chính là Trúc Cơ lục trọng!

Chủ nhân mới nhị trọng! "Chuyện này mà truyền ra ngoài, trên dưới Thiên Ma Giáo chắc phải chấn động ba lần mất?

Vượt bốn trọng cảnh giới đánh bại địch nhân a!" Lục La lẩm bẩm trong lòng. "Thôi, lần này vi sư đến là muốn ngươi làm một việc, đi một chuyến đến Lưu Vân Thành, đem một người phụ nữ... xử lý cho ta!" Tiểu loli đổi giọng, đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, biểu tình vừa hưng phấn vừa mong đợi.

Thậm chí...

Chương 29

còn có chút kích động. "Cái... cái gì?!" Diệp Bất Phàm tưởng mình nghe nhầm, móc móc lỗ tai.

Lưu Vân Thành, thánh địa tán tu trong địa phận Triệu Quốc, cuộc đời tán tu trăm năm của Diệp Bất Phàm chính là trải qua ở đó, có rất nhiều bạn cũ.

Cũng chính tại đó, hắn bị Sở Tử Tuyết bắt đi. "Không nghe rõ sao?

Ta bảo ngươi đi ngủ với một người phụ nữ!

Dùng sức mà ngủ!" Tiểu loli lớn tiếng nói. "Chuyện... chuyện này, con sợ là làm không nổi." Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, có thể khiến đường đường Thiên Ma Lão tổ kích động thành thế này, tu vi người kia sợ là phải thông thiên!

Hắn đi ngủ với người ta?

Người ta cho dù đồng ý, cái thân hình nhỏ bé này của hắn cũng chịu không nổi a! "Yên tâm, người phụ nữ kia hiện tại chỉ là Trúc Cơ đại viên mãn, ta chẳng phải đã cho ngươi một sợi Khổn Tiên Thừng sao?

Trói ả lại!" "Hai món phù bảo này cũng cho ngươi, ẩn chứa một đòn tu vi Kết Đan, còn có mười tấm phù lục tam giai." Tiểu loli lấy ra mấy món đồ ném cho Diệp Bất Phàm.

Dường như nghĩ đến cảnh tượng Diệp Bất Phàm ngủ với người phụ nữ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đến mức hơi đỏ lên.

Để tìm được chuyển thế thân của người phụ nữ đó, nàng đã lùng sục khắp Triệu Quốc cả trăm năm, chỉ cần xác định thân phận, người phụ nữ đó đời này đừng hòng đấu lại nàng!

Đương nhiên, sở dĩ nàng không tự mình đi, tự nhiên là vì khí tức của bản thân dễ làm đối phương tỉnh lại trước thời hạn. "..." Diệp Bất Phàm cầm phù bảo và phù lục tam giai, hô hấp dồn dập.

Đều là bảo bối!

Không nói đến Khổn Tiên Thừng, cho dù là đối mặt với Kết Đan, hắn cũng có lực tự vệ nhất định rồi. "Sư tôn hiện tại có chút không bình thường, đợi đến Lưu Vân Thành rồi tính." Diệp Bất Phàm nhìn loli nhỏ nhắn mặc váy đen phảng phất như tiểu ác ma, tính tình này khác biệt quá lớn so với Bạch Quần loli lúc trước.

Thấy Diệp Bất Phàm thu đồ, tiểu loli mới yên tâm gật đầu.

Có vẻ tâm trạng rất tốt, nàng tùy tiện nói: "Ngươi tu luyện có gì không hiểu thì hỏi đi, vi sư dạy...

Hửm?!" Tiểu loli bỗng nhiên ngẩn ra, mạnh mẽ vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay Diệp Bất Phàm. "Ngươi tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công?!

Ngươi không muốn sống nữa à?" "Ngươi vậy mà còn đạt tới tầng thứ sáu, Trúc Cơ lục trọng?!" Đôi mắt hoa đào của tiểu loli trừng tròn xoe.

Trước đó chỉ mải bảo Diệp Bất Phàm làm việc, cộng thêm hắn dùng Thần Ẩn Thuật và Tạo Súc Thuật ẩn giấu khí tức nên nhất thời không phát giác.

Vừa rồi kiểm tra kỹ, lập tức phát hiện ra manh mối.

Theo nàng nghĩ, với tư chất này của đồ đệ mình, cho dù là Thiên Đạo Trúc Cơ, muốn đạt tới Trúc Cơ lục trọng cũng phải mất vài chục năm.

Nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, mới hơn hai tháng cư nhiên đã Trúc Cơ lục trọng!

Tốc độ biến thái này, cho dù là nàng năm đó cũng không theo kịp. "Bí mật trên người ngươi không ít." Tiểu loli nhìn sâu vào mắt Diệp Bất Phàm.

Trên mặt Diệp Bất Phàm không có dị dạng, rất bình tĩnh. "Chẳng lẽ có liên quan đến Thiên Đạo Trúc Cơ?" Tiểu loli trầm tư.

Thiên Sát Chân Ma Công nàng có tìm hiểu qua, lai lịch thần bí, thậm chí tận mắt thấy quá trình tu luyện của một đệ tử.

Đáng tiếc, cuối cùng trực tiếp bị sát khí nhập thể, điên tại chỗ.

Từ trước đến nay, Diệp Bất Phàm là người đầu tiên tu luyện thành công! "Mỗi người đều có cơ duyên của riêng mình, ta còn chưa đến mức cướp của đồ đệ, bí mật của ngươi, ta không muốn hỏi." "Ngươi tu luyện càng nhanh càng tốt." Tiểu loli nhìn Diệp Bất Phàm, mắt hoa đào lóe lên vẻ kỳ lạ. "Ngày sau nếu ngươi Kết Đan, ta có thể cho ngươi pháp môn Kết Đan, còn những thứ khác... ta cũng nghèo, linh thạch đều bị tiêu hao sạch rồi, chẳng có gì để tặng." "Đi Lưu Vân Thành đi, ở đó hiện tại náo nhiệt lắm, nói không chừng có thể tìm được thứ ngươi cần." Tiểu loli cười khẽ.

Phong Ma Di Tích sắp mở ra.

Lưu Vân Thành là thánh địa tán tu, đồng thời cũng là nơi giao dịch lớn nhất Triệu Quốc, lại vì không chịu sự quản hạt của Chính hay Ma, nên người của Chính đạo Ngũ tiên môn và Tam đại Ma giáo đều sẽ giao dịch ở đó. "Vâng." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ gật đầu.

Tiểu loli đứng dậy, người khẽ nhoáng lên, biến mất tại chỗ.

Đợi đối phương rời đi, Diệp Bất Phàm rơi vào trầm tư, lên kế hoạch cho chuyện ở Lưu Vân Thành. "Chủ nhân, ngài không phải thật sự là Trúc Cơ lục trọng chứ?" Khuôn mặt nhỏ của Lục La trắng bệch, dường như chịu đả kích cực lớn.

Ba tháng trước, chủ nhân vẫn là Luyện Khí, nàng là Trúc Cơ tam trọng cao cao tại thượng, hiện tại...

đối phương đã Trúc Cơ lục trọng rồi, nàng vẫn là tam trọng.

Khoảng cách giữa người với người có phải quá lớn rồi không. "Việc này không thể truyền ra ngoài." Diệp Bất Phàm xua tay, búng tay một cái, một bình đan dược rơi vào tay Lục La: "Đây là Nguyên Hòa Đan, chắc có thể giúp em đột phá Trúc Cơ tứ trọng." Đan dược này không có tác dụng phụ gì, lấy từ chỗ Lệ Khuê. "Đa tạ chủ nhân, cảm ơn ngài!" Lục La nhìn mười mấy viên đan dược trong bình, ngẩn người ngây ngốc, cuối cùng nhịn không được đỏ hoe mắt, cúi đầu thi lễ thật sâu.

Vì muốn có đan dược nâng cao tu vi, nàng đã phải trả giá quá nhiều.

Sự chua xót trong đó chỉ có mình nàng rõ, nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, cuối cùng người cho nàng lại là Diệp Bất Phàm, kẻ nàng từng muốn hãm hại.

Hơn nữa, Nguyên Hòa Đan này giá trị đắt đỏ, mười mấy viên tối thiểu cũng phải sáu nghìn linh thạch.

Cho dù là ứng cử viên Thánh nữ cũng không nỡ tặng a!

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Lục La nhìn về phía Diệp Bất Phàm, cảm động suýt tan chảy.

Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh, không để ý lắm.

Mấy thứ này là đan dược bình thường, hiệu quả đối với hắn quá rác rưởi, còn không bằng một phần năm hiệu quả của Độc Đan.

Giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì. "Chuẩn bị một chút đi, ngày mai ta đi Nhiệm Vụ Điện lĩnh một nhiệm vụ, sau đó sẽ đi Lưu Vân Thành." Diệp Bất Phàm suy tính.

Nhiệm vụ, tự nhiên là ở gần Lưu Vân Thành.

Bảo vật trong hội đấu giá Lưu Vân Thành không ít, không thiếu linh vật có thể nâng cao phẩm chất Kim Đan.

Diệp Bất Phàm nhắm vào những thứ có tác dụng phụ lớn.

Còn cả bí thuật nâng cao tỷ lệ vẽ bùa thành công.

Quan trọng là dược liệu luyện đan đã cạn, không còn cách nào chống đỡ tu vi hắn tăng trưởng dũng mãnh nữa.

Phường thị Thiên Ma Giáo quá nhỏ.

Theo việc ngày càng nhiều đệ tử quay về, linh dược ở phường thị đều bị vơ vét sạch sẽ.

Lưu Vân Thành dân cư đông đúc, rồng rắn lẫn lộn, hoàn toàn có thể gom đủ linh dược.

Còn về nhiệm vụ tông môn, lại không có rủi ro, thuận tay là làm xong.

Sáng sớm hôm sau.

Còn chưa đợi Diệp Bất Phàm đi Nhiệm Vụ Điện, Cổ Hà đã chủ động tới cửa.

Đây đã là lần thứ tư rồi.

Vốn dĩ Cổ Hà tưởng rằng vị đồ đệ Lão tổ "cẩu" đến tận xương tủy này sẽ lại từ chối.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là đối phương lại đồng ý! "Sư đệ xem, đây là nhiệm vụ săn giết Hoàng Long Xà, tuy độ khó hơi cao, nhưng sư đệ có thể thuê mấy người giúp đỡ mà!

Với thân phận của sư đệ, tin rằng rất nhiều người nguyện ý giúp." "Còn có nhiệm vụ tìm Âm Minh Thạch ở vùng Cực Âm này..." Cổ Hà

vội vàng lấy sách nhiệm vụ ra, nhiệt tình chào hàng. "Có nhiệm vụ nào ở Lưu Vân Thành không?" "Sư đệ muốn đi Lưu Vân Thành?

Có có có, bắt cóc một đệ tử Trúc Cơ lục trọng của Thượng Thanh Cung phe Chính đạo, tên là Từ Chính Nghĩa, độ khó không nhỏ." "Nhưng nhiệm vụ này không phải làm một mình, mà là sáu bảy người cùng làm, độ an toàn tăng cao rất nhiều, sư đệ thực ra chỉ cần đi cho có mặt là được." Cổ Hà ngẩn ra, suy tính một chút rồi chỉ vào một nhiệm vụ trong sách.

Người phát nhiệm vụ là trưởng lão Kết Đan của Thiên Ma Giáo.

Chương 30

"Cái này đi." Diệp Bất Phàm gật đầu, sáu bảy người bắt cóc một người, xem ra xác thực không có độ khó gì.

Chủ yếu là ổn thỏa.

Người khác xuyên không, làm nhiệm vụ nếu không phải anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng là hộ tống đại tiểu thư nào đó.

Hắn thì hay rồi, trực tiếp đội mũ trùm đầu, trở thành bắt cóc tống tiền.

Sau khi đuổi Cổ Hà đi, Diệp Bất Phàm bắt đầu chỉnh lý pháp khí và phù lục. "Thanh phi kiếm cao cấp kia của Lục La tạm thời dùng trước, mười mấy tấm phù lục nhị giai đỉnh cấp cũng có thể dùng tạm." Trước đó cướp bốn món pháp khí đỉnh cấp của Lệ Khuê, nhưng quá bắt mắt, chỉ cần lấy ra là biết Trương Tam chính là hắn.

Lần này làm nhiệm vụ, hắn không định bại lộ quá nhiều thực lực.

Đằng nào cũng chỉ là đi "đánh nước tương" (góp mặt cho vui).

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm dặn dò Lục La một hồi rồi cô thân một mình đi đến Nhiệm Vụ Điện.

Lúc này đã có ba người đang đợi, hai nam một nữ, đều là tu vi Trúc Cơ lục trọng. "Vị này chính là Diệp sư đệ sao?" Người cầm đầu là một nữ tử mặc kính trang màu đỏ, dung mạo khá kiều diễm.

Nàng đánh giá Diệp Bất Phàm từ trên xuống dưới, tu vi Trúc Cơ nhất trọng rất yếu, trong lòng có chút bất mãn.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Diệp Bất Phàm, bất mãn lập tức tan thành mây khói. "Ta tên Liễu Khả Khanh, nhiệm vụ lần này Diệp sư đệ cứ ở bên cạnh sư tỷ, sư tỷ bảo vệ đệ." Nữ tử kiều

diễm nhả khí như lan, không chút che giấu vẻ lả lơi trong mắt nước.

Cảnh này khiến hai nam tử đi cùng lập tức có chút ghen tỵ.

Nhưng bọn họ biết thân phận Diệp Bất Phàm, không dám biểu lộ gì. "Vậy đa tạ sư tỷ." Diệp Bất Phàm cười khan hai tiếng.

Mấy nữ tu đồng môn này cũng quá đói khát rồi.

Quay đầu nhìn về phía hai thanh niên kia.

Mặt chữ điền, tướng mạo giống nhau như đúc, rõ ràng là song bào thai. "Hai vị này là Ngô Chấn, Ngô Phong, thực lực cực kỳ không tệ nha, một số tu sĩ Chính đạo đã từng chịu không ít thiệt thòi dưới tay huynh đệ bọn họ." Liễu Khả Khanh giới thiệu. "Ừ." Hai người mặt chữ điền gật đầu với Diệp Bất Phàm, không lạnh không nhạt, rồi quay sang hiến ân cần với Liễu Khả Khanh.

Một lát sau, lại có hai nam đệ tử đi tới, trong đó một nam tử gầy gò là Trúc Cơ ngũ trọng, nam tử cao lớn còn lại thì là Trúc Cơ thất trọng.

Toàn thân đầy sát khí, vừa nhìn đã biết không dễ chọc. "Đây là đệ tử Thánh Ma Phong, người cao tên Mặc Hoành, người gầy tên Vương Uyên, hai người này quan hệ thân cận với Liễu Vong Xuyên, sư đệ đừng chọc vào bọn họ." Liễu Khả Khanh truyền âm nhắc nhở.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, khẽ gật đầu. "Chuyến này do ta làm chủ, ta sắp xếp hành động, các vị không có ý kiến gì chứ?" Nam tử cao lớn quét mắt nhìn bốn người bọn Diệp Bất Phàm, lộ nụ cười, ngược lại không hề hùng hổ dọa người mà rất hòa khí.

Huynh đệ Ngô Chấn vội vàng cười làm lành gật đầu, mắt lộ vẻ kiêng kỵ.

Tại đây Mặc Hoành tu vi cao nhất, Lệ Khuê năm đó cũng từng chịu thiệt dưới tay hắn, bọn họ đâu dám làm càn. "Diệp sư đệ, tuy đệ

là đệ tử Lão tổ, nhưng trong hành động chung quy cũng phải góp chút sức, nếu không truyền ra ngoài cũng không hay." Mặc Hoành cười nói, vỗ vỗ vai Diệp Bất Phàm: "Nhưng đệ yên tâm, việc nguy hiểm sẽ không để đệ làm." Những người khác cũng nhìn sang, ánh mắt tràn ngập ý vị mạc danh.

Mặc Hoành này đổi tính từ bao giờ thế, hiền lành vậy sao?

Chẳng lẽ muốn kéo quan hệ với Diệp Bất Phàm, phan phụ Lão tổ? "Vậy đa tạ." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Nửa ngày sau, mọi người đều đã quen thuộc, đoàn đội vui vẻ hòa thuận.

Nhưng lòng người cách lớp da bụng, Diệp Bất Phàm cẩn thận, vẫn giữ lại một tâm nhãn. "Đi thôi!" Mặc Hoành cười ha ha, sau đó từ trong tay áo bay ra một thanh đại kiếm, nhảy lên. "Hy vọng nhiệm vụ lần này thuận lợi." Những người khác cũng lấy ra pháp khí, cưỡi gió bay về phía ngoài Thiên Ma Giáo.

Một nhóm sáu người, pháp khí đều là đỉnh tiêm.

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm là dùng pháp khí cao cấp, điều này không khỏi khiến ánh mắt mọi người quái dị. "Dường như...

Lão tổ không để ý đến tên đồ đệ này lắm, ngay cả pháp khí đỉnh cấp cũng không ban cho?" Ánh mắt Mặc Hoành lóe lên, có chút kinh ngạc. "Sư đệ, sư tỷ mang đệ theo nhé." Liễu Khả Khanh bắt được cơ hội, nhiệt tình mời Diệp Bất Phàm.

Nàng cưỡi một dải lụa tím, tốc độ cực nhanh.

Diệp Bất Phàm không từ chối, gật đầu đứng lên, lập tức một luồng hương thơm ập vào mặt.

Điều này làm bốn gã đàn ông kia có chút ghen tỵ.

Liễu Khả Khanh là đệ tử Cổ Phong, tuy không tính là tuyệt sắc nhưng nhờ một thân mị thuật lại hấp dẫn không ít nam tu Thiên Ma Giáo.

Rời khỏi Thiên Ma Giáo, nhóm sáu người dần đi xa, Diệp Bất Phàm híp mắt, ánh mắt lưu chuyển trên người bọn Mặc Hoành, Liễu Khả Khanh, rơi vào trầm tư. "Với thực lực hiện tại của mình, độ an toàn là chín phần tám." Diệp Bất Phàm thu hồi ý niệm, hắn hiện tại bề ngoài chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ nhất trọng, thực tế dưới Kết Đan hắn không sợ bất kỳ ai. "Súng bắn chim đầu đàn, hành sự phải ổn trọng." Suốt dọc đường Diệp Bất Phàm rất điệu thấp.

Những người khác cũng không bất ngờ, hiện tại Diệp Bất Phàm nổi tiếng là "cẩu" ở Thiên Ma Giáo, chưa bao giờ gây chuyện thị phi.

Có người muốn bắt chuyện, vị này cũng hòa khí kết thiện.

Nói tóm lại, tính cách hoàn toàn không giống đại đa số tu sĩ Thiên Ma Giáo.

Giống như một con cừu non vô hại trà trộn vào bầy sói. ...

Thiên Ma Giáo cách Lưu Vân Thành vạn dặm, trên đường đi không có gì nguy hiểm.

Ước chừng năm ngày sau, nhóm sáu người rốt cuộc cũng đến Lưu Vân Thành.

Lưu Vân Thành nằm bên cạnh Vạn Thú Sơn Mạch của Triệu Quốc, là nơi giao giới của hai phe Chính - Ma, thậm chí cả Yêu tộc.

Buôn bán qua lại cực kỳ phồn hoa. "Thật quen thuộc a." Diệp Bất Phàm đứng trên sườn núi, nhìn tòa thành khổng lồ hùng vĩ vô cùng phía trước, trong lòng cảm khái.

Năm đó sở dĩ chọn cư trú ở đây là vì Lưu Vân Thành cấm chém giết, rất ít người dám công khai động thủ tại đây.

Nguyên nhân tự nhiên là vì thành chủ nơi này là một vị Nguyên Anh Chân Quân!

Năm đó Sở Tử Tuyết bắt Diệp Bất Phàm cũng là ra tay trong bóng tối.

Mấy người trà trộn vào thành, thuê trọ tại một khách sạn. "Diệp sư đệ, nghe nói đệ bị Sở sư muội bắt đi ở chính nơi này?" Ngô Phong, một trong hai anh em song sinh tò mò hỏi.

Đối với lai lịch của Diệp Bất Phàm, rất nhiều người đều đã điều tra qua. "Ha ha, ta cũng có nghe nói, tán tu gian nan, Diệp sư đệ có thể an ổn ở đây vượt qua gần trăm năm, quả thực không dễ dàng." "Cũng may, giờ khổ tận cam lai rồi." Mặc Hoành giơ ngón tay cái lên, tán thán.

Nếu đổi lại là hắn, chỉ dựa vào tu vi Luyện Khí chưa chắc đã sống được lâu như vậy. "Chút chuyện cũ thôi, không đáng nhắc tới." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên dị sắc, bất động thanh sắc đáp lại. "Đã Diệp sư đệ xuất thân từ Lưu Vân Thành, vậy việc nghe ngóng tin tức của Từ Chính Nghĩa chỉ có thể nhờ đệ xuất mã rồi." "Sau đó ra tay bắt cóc đều do chúng ta làm." Mặc Hoành suy tư một lát rồi cười nói: "Ý sư đệ thế nào?" "Được." Diệp Bất Phàm không nói nhảm, gật đầu xong trực tiếp đi ra khỏi khách sạn.

Hắn không chỉ đi nghe ngóng tin tức tên Từ Chính Nghĩa kia, hắn muốn bán vài môn công pháp trên người đổi lấy ít linh thạch.

Đợi Diệp Bất Phàm đi rồi, anh em Ngô Phong mới nhịn không được bĩu môi nói: "Làm việc không nguy hiểm thì hắn tích cực lắm; nếu không phải sư tôn hắn là Lão tổ, kiếm được cái thân phận đệ tử nòng cốt, thì loại Trúc Cơ nhất trọng này căn bản không có tư cách nhận nhiệm vụ này." Nhiệm vụ độ khó cao đại biểu cho lợi ích phía sau lớn.

Nghĩ đến lúc đó còn phải chia điểm cống hiến cho Diệp Bất Phàm, hai người liền thấy khó chịu một trận.

Đương nhiên lời này cũng chỉ dám nói sau lưng. "Thành thật làm xong nhiệm vụ đi, đừng khua môi múa mép lung tung, hai người các ngươi đi dò la tụ điểm của đệ tử Chính đạo." Mặc Hoành quát mắng.

Anh em Ngô Phong gật đầu lia lịa, có chút buồn bực đi ra khỏi khách sạn.

Nhiệm vụ lần này cần dựa vào Mặc sư huynh, trên đường đi nhiều lần nịnh nọt hiến ân cần, kết quả vị sư huynh này thờ ơ với bọn hắn, ngược lại chăm sóc Diệp Bất Phàm có thừa, có ý giao hảo.

Việc nghe ngóng tin tức an toàn nhất lại để hắn đi làm. "Liễu sư muội, về quy luật tuần tra của đội tuần tra phủ thành chủ thì nhờ muội, dù sao chúng ta động thủ trong thành khó tránh khỏi gây chú ý, đây là lo cho đường lui của chúng ta." "Được, bảo đảm sẽ dò la rõ ràng." "Được." Đợi mấy người rời đi, trong phòng chỉ còn lại Mặc Hoành và nam tử gầy gò. "Sư huynh, hà tất phải chăm sóc Diệp Bất Phàm như vậy?" Nam tử gầy gò mắt lộ hàn quang, nói: "Chúng ta là..." "Ngu xuẩn!

Chương 31

Bây giờ ta chăm sóc hắn, thắt chặt quan hệ, đến lúc hắn xảy ra chuyện sẽ không ai nghi ngờ lên đầu ta." "Ngươi tốt nhất thu lại sát tâm đi, Vong Xuyên sư huynh cũng chỉ bảo chúng ta tìm hiểu rõ bí mật Cực Phẩm Trúc Cơ của tiểu tử kia, huynh ấy còn không dám giết, ngươi dám?" Mặc Hoành hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam.

Đừng nói là Liễu Vong Xuyên - vị ứng cử viên Thánh tử kia, cả Thiên Ma Giáo đều rất tò mò về việc Diệp Bất Phàm thành tựu Cực Phẩm Trúc Cơ.

Có thể lăn lộn trong ma đạo đều là người thông minh, bọn hắn không tin Diệp Bất Phàm là một hạ phẩm linh căn mà có thể đúc nên Cực Phẩm Trúc Cơ chỉ nhờ may mắn. "Đợi xong việc này, tùy tiện tìm một tu sĩ Trúc Cơ tam tứ trọng giả trang thành người trong Chính đạo, bắt Diệp Bất Phàm lại nghiêm hình tra khảo một phen, tin rằng hắn sẽ khai ra bí mật." Trên mặt Mặc Hoành lộ ra một tia âm hiểm và giảo hoạt, cười hắc hắc: "Cuối cùng chúng ta lại ra tay cứu Diệp Bất Phàm ra, vừa biết được bí mật lại vừa khiến tiểu tử kia cảm ân đái đức, kế này không diệu sao?" Tên gầy gò nghe mà trong lòng ớn lạnh, khen ngợi: "Diệu cực!" ... "Đúng là hắc tâm!

Sáu môn ma đạo công pháp mới được một vạn hai linh thạch." Một đại hán râu ria xồm xoàm từ trong "Vân Hạc Điện" bước ra, tung tung túi trữ vật, không khỏi câm nín.

Nếu bán ở cửa hàng do ma môn mở, sáu môn ma công tối thiểu cũng đáng giá một vạn năm.

Đương nhiên đây là ma công có tác dụng phụ.

Loại không có tác dụng phụ thì một môn cũng phải tầm một vạn! "Thôi kệ, an toàn là trên hết." Diệp Bất Phàm lắc đầu, không cảm thấy quá thiệt thòi.

Vân Hạc Điện là sở giao dịch do thành chủ mở, tu sĩ cả Chính lẫn Ma đều thích đến đây tiêu thụ đồ ăn cướp được vì bọn họ sẽ không tra xét nguồn gốc.

Mà một vạn linh thạch, Trúc Cơ bình thường cũng không có thân gia này, xấp xỉ có thể mua một số tin tức và bí thuật liên quan đến vẽ bùa rồi.

Nhưng muốn mua linh vật nâng cao tỷ lệ Kết Đan thì chắc chắn không đủ.

Mấy thứ này trong giới tu tiên thuộc loại vật tư chiến lược có tiền cũng không mua được, muốn tìm trên thị trường Lưu Vân Thành căn bản là không thể. "Hửm?

Hóa ra là tham đồ bí mật Cực Phẩm Trúc Cơ của ta.

Mặc Hoành, Liễu Vong Xuyên." Bỗng nhiên, một người giấy nhỏ rơi vào tay Diệp Bất Phàm.

Sau khi thu hồi linh thức bám trên đó, trong mắt hắn lóe lên vẻ băng lãnh.

Mấy tháng nay hắn tìm hiểu 《Trát Giấy Bảo Điển》 càng thêm thấu triệt, có thể chế tác một số con rối người giấy nhỏ thích hợp ẩn nấp, nghe lén.

Lúc đi ra hắn đã để lại một tâm nhãn, nhét người giấy vào khe cửa sổ, không ngờ lại thật sự có thu hoạch ngoài ý muốn. "Lòng người hiểm ác a, quả nhiên không thể chủ quan, may mà mình đủ cẩn thận.

Ta muốn xem Mặc Hoành làm thế nào bắt ta khai ra bí mật!" Diệp Bất Phàm cười lạnh một tiếng, thu người giấy lại.

Sau đó nhìn dòng người đông đúc trên đường phố, phân biệt phương hướng rồi đi thẳng về phía Đông Nhai.

Lưu Vân Thành có bốn con phố lớn, Đông Nhai bề ngoài là nơi mua bán dược liệu, nhưng ngầm bên trong lại là nơi tập trung tin tức.

Bất luận là Tiên môn hay Ma đạo, chỉ cần trả đủ tiền là có thể biết được bất cứ tin tức gì mình muốn.

Diệp Bất Phàm dù sao cũng sống ở đây cả trăm năm, quá hiểu nơi này rồi.

Hắn cũng chẳng định mua tin tức về Từ Chính Nghĩa, tại Lưu Vân Thành này, đám người Chính đạo kia căn bản không ẩn giấu thân phận, tùy tiện nghe ngóng là biết đang ở đâu.

Thứ hắn cần là tin tức về bí thuật nâng cao tỷ lệ vẽ bùa, cũng như linh vật Kết Đan. "Mấy tháng trôi qua, tên kia chắc vẫn chưa chết già đâu nhỉ." Diệp Bất Phàm xe nhẹ đường quen đi lòng vòng, cuối cùng cũng đến Đông Nhai.

Một lát sau, hắn dịch dung thành một thanh niên áo lam, đội nón lá, đi về phía một tiệm tạp hóa.

Còn chưa kịp đến gần đã nghe thấy tiếng ồn ào quát mắng.

Trước cửa tiệm tạp hóa, một đám tu sĩ vây quanh xem náo nhiệt.

Diệp Bất Phàm hơi nhíu mày, ghé lại gần mới nhìn rõ.

Hóa ra là một tu sĩ Trúc Cơ bộ dáng thanh niên đang quát mắng một lão giả tóc hoa râm. "Nếu không phải nơi này là Lưu Vân Thành nghiêm cấm giết người, đổi là chỗ khác ta đã sớm làm thịt tên lừa đảo như ngươi rồi!" Thanh niên Trúc Cơ cười lạnh, hung hăng đá lão giả một cước.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, càng nhìn thanh niên kia càng thấy quen

mắt. "Lười đi nghe ngóng tung tích Từ Chính Nghĩa, không ngờ tự mình dẫn xác tới?" Diệp Bất Phàm câm nín.

Sau khi ra khỏi Thiên Ma Giáo, Mặc Hoành đã miêu tả qua tướng mạo của Từ Chính Nghĩa cho bọn họ.

Là một trong những mục tiêu của chuyến đi này, hắn đương nhiên nhớ rất rõ.

Nghĩ đến đây, hắn giả vờ tò mò hỏi thăm tu sĩ xem náo nhiệt bên cạnh.

Từ trong miệng đối phương biết được, Từ Chính Nghĩa chân ướt chân ráo mới tới, muốn mua ít đan dược và pháp khí nên tìm một người quen thuộc nơi này làm hướng đạo (người dẫn đường).

Dưới sự dẫn dắt của hướng đạo, hắn tìm được hai cửa tiệm, mua được đan dược pháp khí vừa ý.

Nhưng cuối cùng Từ Chính Nghĩa biết được hướng đạo và thương gia thông đồng với nhau, bán đan dược pháp khí cho hắn với giá cao hơn thị trường, hung hăng chém hắn một nhát.

Không chỉ như thế, hướng đạo còn đòi Từ Chính Nghĩa phí dẫn đường.

Từ Chính Nghĩa tự nhiên nổi giận, thế là có cảnh tượng ẩu đả trước mắt này. "Chuyện mấy tay hướng đạo và thương gia liên thủ lừa người là chuyện thường ở Lưu Vân Thành, thấy mãi cũng quen rồi." "Nhưng lần này đụng phải kẻ cứng cựa, đệ tử Thượng Thanh Cung mà cũng dám lừa." Mấy người vây xem nhao nhao lắc đầu, không có bất kỳ sự đồng tình nào.

Thượng Thanh Cung là thế lực đệ nhất Chính đạo, rất ít người dám chọc. "Ta không lừa người, ngài mua những thứ đó đều là tinh phẩm, rõ ràng là ngài..." Lão giả nằm rạp trên mặt đất hộc ra một

ngụm máu, ngẩng đầu muốn biện giải, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Từ Chính Nghĩa thì toàn thân run lên.

Cuối cùng lẳng lặng bò dậy, lưng còng xuống đi vào tiệm tạp hóa. "Tiêu Hồng Đức?!" Diệp Bất Phàm nhìn rõ dung mạo lão giả, sắc mặt hơi đổi.

Sau đó trong nháy mắt hiểu ra tất cả, ánh mắt nhìn về phía Từ Chính Nghĩa lập tức trở nên bất thiện.

Lão già đó chính là bạn cũ của hắn, năm xưa hắn nghèo rớt mùng tơi, lão Tiêu bán phù lục ở đây giá rẻ, qua lại nhiều lần thì thành quen.

Tương tác mấy chục năm, lão Tiêu ở đây còn lâu hơn hắn, tuy tu vi chỉ là Luyện Khí bát tầng nhưng lại được xưng là "Bách Sự Thông", rất hiểu rõ tin tức lớn nhỏ trong Lưu Vân Thành.

Với nhân phẩm của lão Tiêu, sao có thể làm ra chuyện lừa người?

Hơn nữa não hắn có hỏng đâu mà đi lừa đệ tử Thượng Thanh Cung? "Sau này còn dám làm ăn lừa đảo, đừng trách ta hạ thủ vô tình!" Khóe miệng Từ Chính Nghĩa nhếch lên một tia trào phúng, nhưng trên mặt lại đầy vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, sau đó xoay người phất tay áo bỏ đi.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn chăm chú bóng lưng Từ Chính Nghĩa rời đi, trong tay lặng lẽ bắt quyết, đánh một cái ký hiệu kín đáo lên người đối phương.

Hắn không có ý định ra tay ngay, làm thế chỉ tổ hại lão Tiêu.

Đợi đám đông tản đi, Diệp Bất Phàm bước vào tiệm tạp hóa. "Hôm nay đóng cửa, tiền bối vẫn là tìm tiệm tạp hóa khác đi." Lão giả tóc hoa râm chán nản ngồi bên bàn, kịch liệt ho khan vài tiếng, miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

Diệp Bất Phàm nhìn mấy tấm phù lục sơ cấp và đan dược trong

quầy, lại nhìn lão giả già nua sắp hết tuổi thọ, khẽ thở dài. "Tên đệ tử Thượng Thanh Cung kia rõ ràng là không muốn trả phí hướng đạo cho ông, đường đường Thượng Thanh Cung to lớn mà ngay cả mấy chục khối linh thạch cũng quỵt, khiến người ta cười chê." Diệp Bất Phàm nói.

Cái tên Từ Chính Nghĩa này quá mỉa mai.

Có đôi khi Chính đạo còn khiến người ta lạnh lòng hơn cả Ma đạo.

Ma đạo giết ngươi thì giết một cách rõ ràng.

Chính đạo thì khác, trước khi giết ngươi phải đứng trên điểm cao đạo đức, chụp cho một đống mũ, sau đó mới là "Trừ ma vệ đạo". "Tiền bối là người hiểu chuyện, nhưng tu tiên giới tàn khốc, lão hủ lại có thể làm gì?

Loại chuyện này cũng không phải lần một lần hai." Tiêu Hồng Đức vẻ mặt đầy khổ sở.

Ở cái nơi đầy rẫy chân nhân Trúc Cơ, Kim Đan như Lưu Vân Thành, tu sĩ Luyện Khí bọn họ sống nơm nớp lo sợ, sinh sợ đắc tội với người ta, bị người ta tùy tiện giết chết như bóp chết con kiến. "Cũng đúng." Diệp Bất Phàm mặc nhiên.

Giống như hắn mấy tháng trước vậy, "cẩu" hoạt trăm năm, vẫn cứ là tầng lớp thấp nhất. "Nếu không có hệ thống, có lẽ hiện tại mình đã là một cái xác vô danh bên ngoài Thiên Ma Giáo rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, sau đó nói: "Tiêu đạo hữu có quen người bạn cũ nào họ Diệp không?" Hắn không định bại lộ thân phận.

Nhỡ xảy ra chuyện, người bạn cũ hiếm hoi này của hắn sợ là sẽ bị liên lụy mà chết. "Diệp...

Diệp Bất Phàm?" Lão Tiêu chấn động, ngẩng đầu nhìn thanh niên

trước mặt, giọng nói có chút run rẩy: "Ngài là bạn của hắn?

Hắn sống ở Thiên Ma Giáo thế nào?" Thân phận đại đồ đệ của Nguyên Anh đệ nhất Triệu Quốc, chỉ cần có tâm nghe ngóng là biết được. "Cũng ổn." Diệp Bất Phàm trầm mặc một chút rồi cười nói. "Hề hề, con rùa già đó sống tư nhuận hơn ta là tốt rồi." Lão Tiêu tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, cười lên.

Diệp Bất Phàm nghe vậy khóe miệng nhịn không được giật giật, tính theo tuổi tác thì lão Tiêu với hắn xấp xỉ nhau.

Chương 32

"Đã là bạn của hắn, vậy tiền bối muốn biết cái gì, lão hủ tri vô bất ngôn." Tâm tình lão Tiêu dường như tốt lên không ít. "Linh vật Kết Đan, cùng với bí thuật có thể nâng cao tỷ lệ vẽ bùa." Diệp Bất Phàm nói thẳng. "Linh vật Kết Đan?

Thứ này rất hiếm thấy, ta biết rất ít." Lão Tiêu ngẩn ra, cung kính nói: "Mấy ngày nữa trên hội đấu giá có một bình 'Tịnh Thiên Thủy', có thể nâng cao phẩm chất Kim Đan, không ít tiền bối Trúc Cơ đều thèm muốn." "Đương nhiên, vật Kết Đan tốt nhất vẫn là 'Chân Hỏa Thú Đan' trong tay thiên kiêu Thượng Thanh Cung - Tiểu Kiếm Tiên.

Đan này là nội đan của Chân Hỏa Linh Thú sinh ra từ trời đất, có thể tôi luyện Kim Đan, nâng cao phẩm chất Kim Đan trên diện rộng." "Còn về bí thuật tỷ lệ vẽ bùa, loại bí thuật này rất ít Phù sư chịu bán, tiền bối phải tự mình đến Mật Điếm của Lưu Vân Thành xem thử." Lão Tiêu làm hướng đạo, mấy tin tức vỉa hè nắm rất rõ. "Tiểu Kiếm Tiên đến Lưu Vân Thành rồi?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Kiếm đạo trong giới tu tiên có công phạt chi lực mạnh nhất, Tiểu Kiếm Tiên Khương Nhất Kiếm danh chấn Triệu Quốc, so với Liễu Vong Xuyên của Thiên Ma Giáo cũng không kém cạnh. "Không chỉ hắn, mấy vị thiên kiêu Chính - Ma đều đến rồi, dù sao Phong Ma Di Tích sắp mở, đều muốn thông qua đan dược, pháp khí, bí thuật để nâng cao thực lực." Lão Tiêu đầy vẻ hâm mộ, những người này đều là đại nhân vật. "Được rồi, đây là thù lao của ông." Diệp Bất Phàm đưa cho lão Tiêu hai trăm khối linh thạch.

Cướp đồ của Tiểu Kiếm Tiên độ khó quá cao, rủi ro lớn, "Tịnh Thiên Thủy" trên hội đấu giá mới là mục tiêu của hắn.

Lão Tiêu ngẩn người, yên lặng nhận lấy linh thạch: "Đa tạ tiền bối." Hai trăm linh thạch đã cao hơn giá trị bản thân tin tức, nghĩ lại đây chắc là ý của Diệp Bất Phàm. "Có cơ hội, ta thay ông giáo huấn tên Từ Chính Nghĩa kia một chút." Diệp Bất Phàm xoay người rời đi. "Tiền bối không được, Từ Chính Nghĩa là em trai cùng cha khác mẹ của Tiểu Kiếm Tiên, tìm hắn gây phiền phức thì Tiểu Kiếm Tiên sẽ không chịu để yên đâu, vì hai người họ khác họ nên tin tức này rất ít người biết." Lão Tiêu kinh hãi, vội vàng truyền âm nói.

Tiểu Kiếm Tiên một khi thành Kim Đan, với sự đáng sợ của kiếm đạo thì cùng cấp bậc có thể xưng vô địch! "Em trai Tiểu Kiếm Tiên?

Vãi!

Lão già trưởng lão phát nhiệm vụ lừa bố mày!" Trong khách sạn.

Diệp Bất Phàm cau mày, sắc mặt âm tình bất định.

Em trai Tiểu Kiếm Tiên, tin tức này hắn thật sự không biết, đồng thời cũng hoàn toàn hiểu rõ vị trưởng lão phát bố nhiệm vụ kia muốn làm cái gì rồi.

Đây là muốn bắt cóc em trai người ta, tống tiền Tiểu Kiếm Tiên a!

Ông là trưởng lão Kim Đan, cái gì cũng không sợ.

Nhưng sáu người chúng tôi sợ là sẽ bị Tiểu Kiếm Tiên truy sát đến chân trời góc bể! "Thảo nào tin tức về anh em ruột thịt lại có người biết trước, cái mà Tiểu Kiếm Tiên đề phòng phỏng chừng chính là tình huống này." "Vì cái nhiệm vụ 'hố cha' này mà không đáng, hay là rút lui tại đây..." Diệp Bất Phàm cực độ thiếu tiền, phần thưởng nhiệm vụ lại phong hậu, không nói đến điểm cống hiến, chỉ riêng Linh thạch được chia cũng phải có hơn ngàn. "Thôi được rồi, đến lúc đó diễn kịch một chút, có bị nhắm vào thì cũng chỉ nhắm vào đám Mặc Hoành bọn họ, chuyện bị lộ tẩy cũng là chuyện của sau này." Diệp Bất Phàm

tâm tính ổn kiện, với thực lực hiện tại của hắn, kỳ thực không sợ Tiểu Kiếm Tiên, nhưng bớt dính vào rắc rối được chút nào hay chút đó.

Tiếp theo, Diệp Bất Phàm bắt đầu du đãng tại Lưu Vân Thành, dịch dung thành các loại bộ dáng, bán đi tang vật thu được từ Lệ Khuê.

Đều là đan dược tăng tiến tu vi Trúc Cơ kỳ, bởi vì không đủ độc, Diệp Bất Phàm không muốn dùng, còn không bằng đổi thành Linh thạch mua linh vật Kết Đan.

Mà loại đan dược này giá trị ngang quý.

Thuộc về lựa chọn hot của tu sĩ Trúc Cơ.

Nhất là đang ở thời điểm quan trọng Phong Ma Di Tích sắp mở ra, ai cũng muốn tăng lên thực lực để đoạt được đại cơ duyên bên trong, do đó phù lục và đan dược giá trị tăng gấp đôi.

Mấy bình đan dược, Diệp Bất Phàm bán được ba vạn Linh thạch.

Gần như một ngàn Linh thạch một viên. "Hiện tại phù lục nhị giai và tam giai càng đắt, nhị giai đỉnh cấp một ngàn hai trăm Linh thạch, tam giai càng là cao tới sáu ngàn!" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm phù lục trong quầy Thiên Bảo Các, thèm nhỏ dãi không thôi.

Những thứ này đều là đồ bảo mệnh.

Nếu như hắn trở thành Phù sư, hiện tại sợ là kiếm tiền đến phát điên rồi. "Đáng tiếc, tìm kiếm lâu như vậy, ngay cả một môn bí thuật tăng lên xác suất vẽ bùa cũng không có." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, muốn trở thành Phù sư nhị giai, cần thiên phú, còn cần kinh nghiệm vẽ bùa mấy chục năm.

Nhưng nếu có bí thuật, trong thời gian ngắn hắn liền có thể trở thành Phù sư nhị giai! "Bí thuật còn khó tìm hơn cả linh vật Kết Đan,

thôi bỏ đi, hiện tại vẫn là nghĩ cách lấy phần 'Tịnh Thiên Thủy' kia đã, bốn vạn Linh thạch, chắc là đủ rồi." Diệp Bất Phàm rời khỏi cửa hàng, nhìn sắc trời dần tối, đi về phía khách sạn.

Loại "Tịnh Thiên Thủy" này đến từ Đại Tuyết Sơn ngoài biên ải, cực âm cực hàn, ngàn năm mới có thể uẩn dưỡng mà ra, lúc Kết Đan có hiệu quả tịnh hóa Kim Đan, tăng lên phẩm chất, có xác suất tăng lên nhất chuyển.

Tuy chỉ là nhất chuyển, nhưng cũng đủ để đám thiên chi kiêu tử điên cuồng rồi.

Đây đại biểu cho hy vọng Kết Anh trong tương lai.

Đương nhiên, cũng có rủi ro cực lớn, Tịnh Thiên Thủy cực hàn, hơi không cẩn thận sẽ làm đông cứng Kim Đan, từ đó Kết Đan thất bại mà chết.

Nếu không phải như thế, Diệp Bất Phàm thật không dám nói bốn vạn Linh thạch là có thể lấy được.

Vừa về tới khách sạn, Diệp Bất Phàm liền đem hành tung của Từ Chính Nghĩa báo cho Mặc Hoành.

Do hắn đã đánh dấu lên người đối phương, nhất cử nhất động của hắn ta cơ bản đều nằm trong cảm ứng. "Kẻ này mấy ngày trước đi vào Lưu Vân Thành, hành sự cư nhiên cao điệu như thế, căn bản không che giấu thân phận." Mặc Hoành có chút kinh ngạc.

Ngô Phong huynh đệ vừa trở về không lâu nói: "Không che giấu thân phận...

Ngươi xác định hắn là Từ Chính Nghĩa sao?" Hắn có chút không tín nhiệm Diệp Bất Phàm. "Xác định, không tin ngươi tự mình đi mà tra." "Ta tra?" Ngô Phong da mặt co giật. "Được rồi, chúng ta vẫn nên dốc sức hợp tác, ngẫm lại làm sao bắt Từ Chính Nghĩa về Ma giáo

đi!" "Về phần hắn không che giấu thân phận, ngươi nếu là người của chính đạo, ngươi cũng không cần thiết phải che giấu." Một nam tử gầy gò liếc nhìn Ngô Phong một cái, thản nhiên nói.

Ngô Phong nghe vậy, hậm hực ngậm miệng.

Bọn họ thủ hạ dính bao nhiêu mạng người của chính đạo ngũ đại tiên môn, cũng coi là một nhân vật, chỉ cần công khai lộ diện, sẽ bị nhắm vào ngay. "Chờ hắn lạc đàn, chúng ta tìm cơ hội động thủ." "Nghe nói Từ Chính Nghĩa háo sắc, Liễu sư muội mị thuật siêu quần, để hắn buông lỏng cảnh giác, sau đó Ngô Phong huynh đệ ra tay trước, hai người các ngươi đủ để áp chế hắn, lại có ta đích thân áp trận, dùng không đến mười hơi thở, liền có thể bắt hắn lại!" Mặc Hoành tự tin nói.

Từ Chính Nghĩa ở Trúc Cơ lục trọng không tính là quá mạnh, mấy người bọn họ bắt lấy đối phương dư xài.

Sau đó hắn dừng một chút, nhìn về phía Diệp Bất Phàm. "Về phần Diệp sư đệ...

Cảnh giới bốn phía, miễn cho viện binh của Thượng Thanh Cung chạy tới." Loại an bài này, có thể nói Diệp Bất Phàm nhẹ nhàng nhất, cả quá trình chính là cưỡi ngựa xem hoa.

Kỳ thực Mặc Hoành cũng không còn cách nào, tổng không thể để Diệp Bất Phàm xem vào trận chiến của bọn họ chứ?

Trúc Cơ lục trọng và nhất trọng chênh lệch quá lớn, vạn nhất bị lan đến chết... "Cho dù là chết, cũng phải ép khô giá trị, hơn nữa không thể dính líu quan hệ với ta." Mặc Hoành trong lòng nghĩ thầm. "Việc truy tung tiếp theo, liền nhờ cậy Diệp sư đệ, chỉ cần tìm được cơ hội, lập tức truyền tin tức cho chúng ta." Mặc Hoành cười ha hả nói.

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, sau đó mấy người liền tản đi.

Đã để hắn truy tung, vậy hắn tự nhiên đem ngày bắt cóc định tại sau hội đấu giá.

Về phần thân phận Từ Chính Nghĩa là em trai Tiểu Kiếm Tiên...

Mặc Hoành và Ngô Phong huynh đệ đều không phải loại chim tốt gì, chờ sự tình giải quyết xong, hắn liền định mạo danh Tiểu Kiếm Tiên, đem mấy tên này dùng kiếm xiên chết.

Diệt khẩu, thanh lý vết tích, không bị tra ra được, phương diện này Diệp mỗ nhân rất có tâm đắc.

Những ngày tiếp theo.

Diệp Bất Phàm trừ việc tìm kiếm linh vật Kết Đan, chính là đang tìm bí thuật vẽ bùa, thời gian còn lại thì đi theo dõi Từ Chính Nghĩa.

Mấy ngày nay tu sĩ cao giai ở Lưu Vân Thành càng ngày càng nhiều, chính đạo ngũ đại tiên môn, hai thế lực lớn khác của ma đạo là Hợp Hoan Tông, Vạn Thú Cốc đều có đệ tử chạy tới.

Thậm chí Diệp Bất Phàm còn thấy được người quen.

Sở Tử Tuyết và Thượng Quan Thanh Dao.

Cũng may năng lực thay đổi khí tức của Tạo Súc Thuật kinh người, không bị phát giác.

Sau đó Diệp Bất Phàm phát hiện, liên tiếp mấy ngày, Từ Chính Nghĩa đều đi dạo ở Lưu Vân Thành.

Không phải tìm cơ hội tiếp cận nữ tu xinh đẹp của Tuyết Linh Tông - một trong ngũ đại tiên môn, thì chính là tìm kiếm pháp khí đỉnh tiêm đặc thù tại các cửa hàng luyện khí lớn.

Hành tung minh bạch rõ ràng.

Rõ ràng đến mức khiến Diệp Bất Phàm đều cảm giác được một tia không ổn.

Nhưng lại không nói lên được không ổn ở chỗ nào. "Tên này, trước kia đều phách lối như vậy sao?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Từ Chính Nghĩa đang nói cười vui vẻ với nữ tu Tuyết Linh Tông cách đó không xa, mi đầu nhíu chặt.

Hắn lặng lẽ lui lại, đi một chuyến đến tiệm tạp hóa của Lão Tiêu.

Sau đó hắn biết được...

Chương 33

Từ Chính Nghĩa ở Thượng Thanh Cung chính là phách lối như vậy, làm chuyện gì cũng rất cao điệu. "Là tôi cẩn thận quá mức rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Cuối cùng, năm ngày sau, đấu giá hội bắt đầu.

Do là người của Lưu Vân Phủ thành chủ đứng ra tổ chức, quy cách cực cao, Diệp Bất Phàm nộp năm mươi khỏa Linh thạch mới được đi vào.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, bên cạnh một trận xôn xao. "Chính ma đệ nhất mỹ nữ tới!" "Vãi, đấu giá hội lần này cư nhiên có thể kinh động nàng?!" Bên cạnh truyền đến thanh âm hưng phấn.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm.

Người tới là một nữ tử độ tuổi nhị bát niên hoa (16 tuổi), một bộ váy dài lam trắng, dáng người thướt tha, ba ngàn tóc xanh xõa vai, mày ngài mũi ngọc, môi đỏ như anh đào.

Khí chất như tiên nữ hạ phàm trần, không nhiễm bụi trần.

Không chỉ đẹp đến kinh người, khí tức càng là cường hãn đến đáng sợ, so với Sở Tử Tuyết, Thượng Quan Thanh Dao còn muốn mạnh hơn một bậc. "Đây là...

Không thể nào?

Sư tôn bắt tôi ngủ là người phụ nữ này?!" Diệp Bất Phàm nhìn thấy nữ nhân kia, mặt trực tiếp xanh mét.

Lúc Tiểu La Lỵ giao phó cho hắn, trong mấy tấm phù lục đỉnh cấp có kẹp một bức họa, chỉ là bảo hắn đến Lưu Vân Thành theo chân

dung mà tìm là được.

Không nói là ai!

Nữ tử này, là chính đạo đệ nhất kiêu nữ, cũng là nữ tử có thiên phú khủng bố nhất Triệu Quốc ngàn năm qua.

Thánh nữ Tuyết Linh Tông —— Nhan Như Ngọc!

Kỳ Linh Căn ngoại giới không ai biết.

Nói nàng thiên phú khủng bố nhất, đó là bởi vì mới mười bảy tuổi đã đạt đến Bán Bộ Kim Đan.

Người trước đó đạt tới Bán Bộ Kim Đan ở độ tuổi này, vẫn là vào tám trăm năm trước, cũng chính là vị Sư tôn La Lỵ kia của Diệp Bất Phàm. "Cái này nếu mà ngủ nàng, phỏng chừng tôi sẽ bị thế hệ trẻ tuổi của Triệu Quốc truy sát đến chết, không, thậm chí Nguyên Anh Chân Quân cũng muốn giết chết tôi!" Diệp Bất Phàm da đầu có chút tê dại.

Luận nhan sắc và khí chất, Sở Tử Tuyết đều kém một tia, có thể xưng là quan tuyệt cổ kim!

Nhan Như Ngọc, có thể nói là bạch nguyệt quang của tất cả tu sĩ trẻ tuổi Triệu Quốc.

Thậm chí, một năm trước một vị Nguyên Anh Chân Quân của Vạn Thú Cốc còn muốn động thủ bắt cóc nàng đi. "Loại nữ nhân họa quốc ương dân này, có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh!" Diệp Bất Phàm đáy lòng đã định chủ ý.

Về phần lời Sư tôn giao phó, hắn đã sớm ném ra sau đầu. "Ha ha, Nhan tiên tử mời lên trên!" Quản sự đấu giá hội nhanh chóng ân cần tiến lên. "Ân." Nhan Như Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, không thèm để ý ánh mắt bốn phía, đi thẳng về phía phòng quý tân của đấu giá hội.

Phàm là có thể vào phòng quý tân, đều là hạng người địa vị, thực lực cực mạnh, tự nhiên không phải loại tu sĩ bình thường như Diệp Bất Phàm có thể so sánh. "Nhan tiên tử, mấy tháng không gặp, phong thái càng thêm làm cho người ta kinh diễm." Ngay lúc này, một thanh niên áo trắng đeo trường kiếm sau lưng, mày kiếm mắt sáng tới gần Nhan Như Ngọc, không chút che giấu tình ái mộ trong đôi mắt.

Thượng Thanh Cung, Tiểu Kiếm Tiên!

Hắn xuất hiện, nháy mắt làm cho đấu giá trường an tĩnh lại, ánh mắt nhìn sang đều là úy kỵ vô cùng.

Tiểu Kiếm Tiên thực lực tuyệt đối là tồn tại trần nhà dưới Kết Đan. "Tiểu Kiếm Tiên, ngươi theo đuổi mấy năm, Nhan tiên tử đối với ngươi luôn luôn không giả từ sắc, ngươi có thể đừng quấy rối nữa hay không?" Một đạo thân ảnh áo xanh không mặn không nhạt nói, khí thế của hắn cũng tương đương bất phàm, một đôi mắt lại là hiện ra màu xanh.

Người này, chính là thiếu niên thiên kiêu của Thanh Vân Môn - một trong ngũ đại tiên môn, Chu Thanh Vân. "Sao hả?

Chu đạo hữu muốn cùng ta so tài một phen sao?" Tiểu Kiếm Tiên ngôn từ bá đạo, ánh mắt lãnh tuấn.

Rất rõ ràng, tuy cùng là chính đạo, nhưng hai người không hợp nhau cho lắm.

Chu Thanh Vân hừ lạnh một tiếng, sau đó hướng Nhan Như Ngọc nhiệt tình hàn huyên vài câu, liền lưu luyến không rời đi vào phòng quý tân.

Nhan Như Ngọc tựa hồ đã tập mãi thành thói quen, ôn uyển cười một tiếng.

Bỗng nhiên thân thể mềm mại khẽ dừng lại, xoay người nhìn về

phía một nơi khác.

Chỉ thấy, hai nữ tử đồng dạng tư sắc vô song bước vào đấu giá hội. "Sở ma nữ, Thượng Quan ma nữ, hai đại ma nữ này thế mà cũng tới!" "Tránh xa một chút, mau lên!" Không ít người sắc mặt khẽ biến, theo bản năng kéo xa khoảng cách.

Hai vị này tuy rằng đều là đại mỹ nhân, cả Triệu Quốc có thể xếp vào top 5, nhưng người chết trong tay các nàng thật sự có chút nhiều.

Thế hệ trẻ tuổi, là đại ma đầu số một số hai. "Hóa ra là ma nữ của Thiên Ma Giáo, thế mà dám đường hoàng xuất hiện, không sợ bị chúng ta vây quét sao?" Tiểu Kiếm Tiên ánh mắt băng lãnh, mắt lộ sát cơ nói. "Có bản lĩnh thì tới." Sở Tử Tuyết đôi mắt đẹp lưu chuyển, môi đỏ khẽ mở, vũ mị động lòng người, nhìn đến không ít người miệng đắng lưỡi khô.

Nàng nhìn về phía Nhan Như Ngọc, mím môi đỏ: "Nhan muội muội vẫn xinh đẹp như vậy, thật muốn bắt ngươi lại, mang về Thiên Ma Giáo nha." So sánh với Tiểu Kiếm Tiên, nàng càng không hợp với Nhan Như Ngọc.

Cùng là phụ nữ, đối phương xinh đẹp hơn nàng một chút, hơn nữa thiên phú càng thêm kinh người. "Ồ." Nhan Như Ngọc ôn uyển gật đầu, không có chút hỏa khí nào, chậm rãi đi vào phòng quý tân.

Sở Tử Tuyết thấy thế, phảng phất một quyền đánh vào bông vải, làm cho nàng pha chút không thoải mái, cười lạnh một tiếng, cùng Thượng Quan Thanh Dao dắt tay nhau đi vào phòng quý tân.

Hai người các nàng tuy rằng bất hòa, nhưng ở trước mặt chính đạo lập trường lại là nhất trí. "Hai con ma nữ này!" Tiểu Kiếm Tiên hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn ở chỗ này đại động can qua, đồng dạng đi vào phòng quý tân. "Những thiên chi kiêu tử này mấy năm khó gặp được một vị, không nghĩ tới đấu giá hội lần này cư

nhiên hấp dẫn tới năm vị." "Xem ra trong đấu giá hội có trân bảo chúng ta không biết a." "Sợ là không chỉ năm vị, Vạn Thú Cốc và Hợp Hoan Tông của Ma giáo còn vẫn chưa xuất hiện." Trong đấu giá trường nghị luận ầm ĩ, vô luận là tán tu hay là tu sĩ gia tộc, trong mắt đều hiện lên kính sợ.

Đối với bọn họ mà nói, mấy vị thiên kiêu này đều là đại nhân vật, ai cũng không dám đắc tội.

Không chỉ mấy vị thiên chi kiêu tử này, Diệp Bất Phàm còn ẩn hối nhận ra được trong phòng quý tân lầu hai của đấu giá trường, có khí tức của cường giả Kết Đan. "Đấu giá hội lần này, rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn mấy người này?

Tu sĩ Kết Đan đều tới.

Tịnh Thiên Thủy?

Không quá khả năng, linh vật Kết Đan có tác dụng phụ cực lớn kia, chưa đến lúc sắp chết thì không ai đi tranh." Diệp Bất Phàm trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong chốc lát, đấu giá hội đã hội tụ mấy ngàn tu sĩ, đều là người có thân gia khả quan. "Chư vị đến Vân Hạc đấu giá hội ủng hộ, ta đại biểu Phủ thành chủ, tại đây cảm tạ!" Một thanh niên tóc trắng cười híp mắt đi đến đài đấu giá, nhìn quanh toàn trường, hơi chắp tay. "Hóa ra là Vân Không Thành, con trai thành chủ Lưu Vân Thành." Mọi người giật mình, không nghĩ tới người chủ trì cư nhiên là vị này.

Lưu Vân thành chủ có ba người con trai, Vân Không Thành tuổi nhỏ nhất, bất quá hơn hai mươi tuổi, thâm thụ Lưu Vân thành chủ sủng ái.

Con ruột của một vị Nguyên Anh Chân Quân, địa vị đã vượt qua thiên kiêu nhân vật của ngũ đại tiên môn.

Mà liên quan tới thiên phú và thực lực của Vân Không Thành, đây là một điều bí ẩn.

Chưa ai từng thấy hắn ra tay. "Ta cũng không nói nhảm nữa, quy củ theo lệ cũ, gọi giá không được thấp hơn một trăm Linh thạch." Vân Không Thành mỉm cười nói, tương đương khiêm tốn hữu lễ.

Sau đó vẫy tay, mấy nữ tu dáng người thướt tha bưng khay từ hậu trường đi ra. "Vật phẩm đấu giá đầu tiên, là một kiện pháp khí đỉnh cấp 'Thủy Long Thuẫn', lực phòng ngự trong hàng đỉnh cấp cũng là thủ khuất nhất chỉ, không chỉ có thể phòng ngự công kích, thậm chí còn có thể phản đạn công kích." Vân Không Thành lấy ra một cái tấm khiên phảng phất như một đoàn nước, nhẹ nhàng bấm quyết, Hỏa Cầu Thuật đánh vào trên tấm khiên.

Sóng nước lưu chuyển, Hỏa Cầu Thuật lại trực tiếp bị bắn ngược trở về.

Đáng tiếc, uy lực không bằng một phần ba lúc trước.

Bất quá năng lực này cũng rất là bất phàm rồi, trong pháp khí phòng ngự đỉnh tiêm rất hiếm thấy.

Không ít tu sĩ Trúc Cơ đều đại vi tâm động. "Giá khởi điểm, một ngàn Linh thạch." Vân Không Thành hàm súc cười nói. "Một ngàn năm trăm Linh thạch!" "Một ngàn tám trăm!" "Hai ngàn Linh thạch!

Ta là tộc trưởng Triệu tộc ở Trạch Thành, mong chư vị cho ta một bộ mặt." "Ngươi có cái rắm mặt mũi, hai ngàn mốt!" Tiếng kêu giá trong đấu giá trường không dứt, thậm chí có người tản mát tu vi Trúc Cơ viên mãn dùng để chấn nhiếp.

Nại hà nhân vật tới nơi này tu vi đều không thấp, căn bản không sợ.

Diệp Bất Phàm lẳng lặng nhìn, không có ý tứ mua.

Chương 34

Pháp khí đỉnh cấp tuy tốt, nhưng hắn đã có "Kim Minh Chung", lấy từ Lệ Khuê.

Hơn nữa ma công của hắn có "Thiên Sát Ma Khải", lực phòng ngự căn bản không thua pháp khí đỉnh cấp bình thường.

Lại cộng thêm phù lục phòng ngự nhị giai đỉnh cấp.

Cho dù là trần nhà Trúc Cơ như Tiểu Kiếm Tiên muốn phá phòng thủ cũng rất là gian nan.

Cuối cùng, Thủy Long Thuẫn được bán ra với giá ba ngàn chín. "Vật phẩm đấu giá thứ hai là Trúc Cơ Đan tinh phẩm, dược hiệu chín thành ba, giá khởi điểm một ngàn tám trăm Linh thạch!" "Vật phẩm đấu giá thứ ba, một bình 'Minh Thanh Đan' tăng tiến tu vi Trúc Cơ, cộng mười viên, giá khởi điểm ba ngàn Linh thạch!" "Thứ tư..." Từng kiện từng kiện vật phẩm bán đấu giá xuất hiện, bầu không khí toàn bộ đấu giá trường đạt tới đỉnh phong, không ít người tranh đoạt vật phẩm đến đỏ mặt tía tai.

Vô luận là Trúc Cơ Đan, hay là đan dược tăng tiến tu vi, số lượng loại đồ vật này đều rất là thưa thớt.

Thuộc về vật tư tính chiến lược.

Mà đối với gia tộc nhỏ mà nói, Trúc Cơ thuộc về cấp bậc lão tổ rồi, những thứ này càng là trân quý, quyết định vận mệnh gia tộc.

Nhất thời, tranh đến mặt đỏ tới mang tai. "Vật phẩm đấu giá thứ mười tám, Tịnh Thiên Thủy, vật này có thể dùng khi Kết Đan, tịnh hóa Kim Đan, tăng lên phẩm chất Kim Đan, tuy rằng rủi ro có chút lớn, nhưng tu sĩ chúng ta, phú quý cầu trong nguy hiểm!" "Chắc hẳn

không ít người đều là chạy theo vật này mà đến, dư thừa cũng không nói, giá khởi điểm, bốn ngàn!" Vân Không Thành lấy ra một cái bình ngọc trong suốt, bên trong bình thấu ra ánh sáng thanh liệt.

Vừa lấy ra, lập tức có lão giả Trúc Cơ đại viên mãn hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng nói: "Bốn ngàn rưỡi!" "Năm ngàn!" Sau đó có người theo giá, hô hấp dồn dập.

Tuy nói rủi ro lớn, nhưng có xác suất để người tư chất không được từ Kết Giả Đan biến thành Kết Kim Đan, so sánh với điều này, chút rủi ro kia cũng không tính là gì.

Nhất là đối với những Trúc Cơ già nua tuổi thọ không còn nhiều.

Kim Đan chân nhân tuổi thọ sáu trăm năm, Giả Đan cũng không phải tu sĩ Kim Đan chân chính, tuổi thọ xa xa không bằng. "Hai vạn!" Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, toàn trường nháy mắt an tĩnh, những kẻ muốn hô giá càng là kẹt cứng.

Sau đó từng đạo ánh mắt bất thiện nhìn về phía ngọn nguồn thanh âm.

Nơi đó, đang ngồi một thanh niên áo vàng dung mạo bình bình vô kỳ.

Chính là Diệp Bất Phàm. "Người trẻ tuổi, ngươi còn trẻ, tương lai có hy vọng rất lớn kết thành Kim Đan, tranh đoạt cái gì với đám lão già sắp xuống lỗ chúng ta?

Mong chúng ta chết sớm chút à?" Người nói chuyện là một lão giả, ánh mắt phi thường bất thiện.

Lão mặc lục bào, bên tay áo thêu một con rồng, rất rõ ràng là tu sĩ Vạn Thú Cốc. "Ngươi cũng có thể theo." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, ánh mắt hờ hững. "Ngươi!" Lục bào lão giả thấy Diệp Bất Phàm thái độ này, lập tức giận dữ.

Lão cố nén nộ khí, lạnh lùng nói: "Hai vạn mốt ngàn Linh thạch!" "Hai vạn rưỡi." Không đợi người khác mở miệng, Diệp Bất Phàm trực tiếp nói.

Lục bào lão giả khóe mắt khẽ giật, một số người chung quanh cũng là cau mày, một lần nữa đánh giá thanh niên áo vàng này.

Không chỉ bọn họ.

Sở Tử Tuyết, Tiểu Kiếm Tiên trong phòng quý tân đám người cũng là kinh ngạc.

Hai vạn rưỡi, đã coi như là một khoản tiền khổng lồ, trừ bỏ người của ngũ đại tiên môn và tam đại ma tông, một số tiểu gia tộc và tán tu không thể lấy ra nhiều tiền như vậy. "Hai vạn tám!

Tiểu hữu nếu lại thêm, Tịnh Thiên Thủy này lão phu liền chắp tay nhường lại." Lục bào lão giả ánh mắt chớp động, cười lạnh nói.

Mà lúc này, những người khác cũng không còn tâm tư tăng giá, đều là người có gia có nghiệp, không có khả năng vì "Tịnh Thiên Thủy" rủi ro cực lớn mà lấy toàn bộ thân gia ra cạnh tranh.

Về phần thiên kiêu của thế lực lớn, vậy thì càng không cần thiết.

Xác suất bọn họ đột phá Kim Đan rất lớn, nếu là bảo vật không có tác dụng phụ, bọn họ mười vạn Linh thạch cũng sẽ lấy xuống.

Nhưng có tác dụng phụ, vạn nhất dùng "Tịnh Thiên Thủy", đem chính mình chơi chết thì sao.

Được không bù mất. "Ba vạn." Ngay lúc này, một đạo thanh âm khàn khàn vang lên.

Người nói chuyện là một thanh niên đội nón lá, nón lá ngăn trở linh thức, không cách nào làm cho người ta thấy rõ dung mạo. "Hừ!" Lục bào lão giả không nghĩ tới còn có người tăng giá, hừ lạnh một tiếng,

nhắm mắt không nói. "Ba vạn ba." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, làm cho người ta nhìn không ra tâm tư. "Hắc hắc, ba vạn sáu." Thanh niên đội nón lá hắc hắc cười lạnh, không đợi Diệp Bất Phàm tăng giá, gã tản mát ra một cỗ khí tức cường đại. "Giả Đan?

Không phải, là Trúc Cơ viên mãn, tên này rốt cuộc là ai?" Trong đấu giá trường không ít người giật mình.

Khí tức bậc này, là biểu hiện của pháp lực nồng hậu đến Trúc Cơ cực hạn, so với Trúc Cơ viên mãn bình thường còn cường đại hơn.

Trừ bỏ yêu nghiệt của thế lực lớn, hiếm có người đạt tới tình trạng này. "Đạo hữu, phàm sự lượng sức mà đi, đừng đến lúc đó đấu giá được 'Thiên Tịnh Thủy' rồi lại đi không ra khỏi Lưu Vân Thành." Thanh niên đội nón lá âm trắc trắc nói.

Rất rõ ràng, đây là uy hiếp.

Mọi người thấy thế, đều là nhìn về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt đầy hứng thú. "Bốn vạn Linh thạch." Diệp Bất Phàm thản nhiên mở miệng, phảng phất không nghe thấy đối phương uy hiếp.

Chỉ bằng pháp lực, hắn đều có thể so bì với Trúc Cơ viên mãn.

Nếu là tăng thêm cấm kỵ pháp thuật, ngụy pháp bảo, phù bảo, đừng nói người trước mắt này, cho dù là Tiểu Kiếm Tiên hắn cũng có vài phần nắm chắc làm chết đối phương.

Thanh niên đội nón lá mặc nhiên.

Những người khác nghe được cái giá trên trời này, cũng là nhịn không được chậc lưỡi.

Sôi nổi suy đoán thanh niên áo vàng này rốt cuộc là thiên tài nhà ai, lại tài đại khí thô như vậy.

Bốn vạn!

Đã cao hơn giá trị bản thân của Tịnh Thiên Thủy. "Tu vi kẻ này nhìn không thấu, bất quá cảm giác nguy hiểm không cao, hẳn không phải là Trúc Cơ viên mãn, tên này là thật không sợ bị người ta nhắm vào?" Vân Không Thành chủ trì bán đấu giá cũng là kinh ngạc.

Lưu Vân Thành cấm chỉ giết chóc, nhưng khó bảo toàn cái tên nào không thủ quy củ, giết người đoạt bảo sau đó đào tẩu, phủ thành chủ bọn họ cũng sẽ không phái người truy sát. "Tiểu tử, nhường cho ngươi!" Thanh niên đội nón lá ngữ khí mang theo hỏa khí, không hề tăng giá.

Bất quá khí tức trên thân tản mát, lại càng thêm lạnh lẽo, rõ ràng đã động sát cơ.

Diệp Bất Phàm thần tình hờ hững.

Trong lòng lại là nhẹ nhàng thở ra.

Bốn vạn, đã là cực hạn của hắn rồi. "Chúc mừng vị đạo hữu này, hoạch đắc Tịnh Thiên Thủy." Vân Không Thành thấy không ai tăng giá nữa, mỉm cười: "Đạo hữu có thể tùy thời tới hậu đài lấy đi." Diệp Bất Phàm không trì hoãn, trực tiếp đứng dậy, đi về phía hậu đài.

Tiếp theo vô luận có thứ tốt gì, đều không quan hệ gì tới hắn nữa.

Bởi vì hết tiền rồi!

Ở lại chỗ này thuần túy lãng phí thời gian. "Hắc, tiểu tử này xác suất lớn không phải người tiên môn, hoặc là ma tông, đây là không muốn đêm dài lắm mộng, tranh thủ cầm đồ vật chạy trốn." Có tu sĩ hắc hắc cười nói.

Sau đó liền có người nhìn thấy lục bào lão giả và thanh niên đội nón lá kia đứng dậy, bám sát phía sau Diệp Bất Phàm.

Không chỉ hai người, còn có mấy lão giả Trúc Cơ viên mãn lặng lẽ đuổi kịp. "Vì 'Tịnh Thiên Thủy' tiêu bốn vạn Linh thạch, còn để người

khác nhắm vào, người này có chút ngu xuẩn." Trong phòng quý tân, Tiểu Kiếm Tiên xuyên qua cửa sổ lưu ly nhìn bóng lưng Diệp Bất Phàm, lắc đầu cười khẽ.

Tịnh Thiên Thủy tác dụng phụ quá lớn, trừ bỏ lão Trúc Cơ tuổi thọ sắp hết, rất ít có người đi thôn phục.

Tại cách hắn không xa, Nhan Như Ngọc một bộ váy dài lam trắng lẳng lặng đứng thẳng. "Tiểu Kiếm Tiên, ngụy pháp bảo áp chục cuối cùng nhường cho ta, như thế nào?" Nhan Như Ngọc vuốt vuốt tóc mai trước trán.

Nàng nói chuyện, ánh mắt lại là vẫn luôn nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm đang đi về phía hậu đài, một đôi mắt thu thủy hiện lên vẻ nghi hoặc.

Năng lực cảm ứng của nàng vượt quá thường nhân, có thể cảm ứng được khí tức ẩn hối trên người thanh niên kia, làm cho thần hồn nàng rung động.

Điều này làm cho Nhan Như Ngọc trăm mối vẫn không có cách giải. "Nếu là Nhan tiên tử đáp ứng trở thành đạo lữ của ta, ngụy pháp bảo kia sau khi ta lấy được, trực tiếp tặng nàng." Tiểu Kiếm Tiên nhìn về phía Nhan Như Ngọc ánh mắt nhiệt liệt đến cực điểm. "Loại lời nói này, ta không muốn lại nghe thấy." Nhan Như Ngọc đại mi hơi nhíu, thanh âm vẫn như cũ không mang theo chút khói lửa.

Chương 35

Tiểu Kiếm Tiên ho khan một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác: "Ngụy pháp bảo kia là một thanh phi kiếm, phi thường phù hợp với ta, ta nếu là nắm giữ, chuyến này tiến vào Phong Ma Di Tích, có thể giúp Nhan tiên tử không ít việc." "Huống hồ, Nhan tiên tử vì đem 'Tuyết Linh Thánh Công' tu luyện tới viên mãn, tài nguyên hao hết, cho dù ta không ra tay, nàng cũng tranh đoạt không lại mấy vị Kim Đan chân nhân kia." Tiểu Kiếm Tiên ngữ khí càng thêm ôn nhu.

Cái bộ mặt "liếm chó" này và một mặt bá đạo đối trì với Chu Thanh Vân trước đó, hoàn toàn bất đồng. ...

Mà đổi lại một bên khác. "Tiểu tử này chuồn ngược lại rất nhanh!

Nháy mắt đã không thấy tăm hơi!" Trên đường phố phồn hoa, thanh niên đội nón lá đứng trong bóng tối dưới mái hiên, nhìn đám người chen chúc, không khỏi chửi mắng.

Gã đã đánh dấu trên người thanh niên áo vàng kia, một đường theo đuôi, nhưng vẫn để đối phương đào thoát.

Không chỉ có gã.

Lục bào lão giả từ đấu giá hội đuổi theo ra, cùng với mấy cái Trúc Cơ lão bài khác, cũng đều đuổi mất dấu.

Thanh niên áo vàng kia tu vi bình thường, nhưng thủ đoạn chạy trốn thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là cách một con hẻm nhỏ, trong nháy mắt chẳng những ấn ký bị thanh trừ, ngay cả khí tức của người nọ cũng biến mất hầu như không còn.

Giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. "Tầm Hoan sư huynh, tiểu

tử kia rõ ràng là kẻ giỏi về ngụy trang và ẩn nặc, không dễ truy tung, hay là thôi đi.

Huống hồ 'Tịnh Thiên Thủy' tính nguy hiểm quá lớn, dễ dàng xảy ra chuyện." Bên cạnh một nữ tử đội nón lá nhẹ giọng nói.

Thanh âm của ả kiều mị, cực kỳ tương tự với thanh âm của Liễu Khả Khanh vẫn luôn quấn lấy Diệp Bất Phàm. "Công pháp ta tu luyện uy lực mạnh, tốc độ tu luyện nhanh, nhưng tác dụng phụ rất lớn, nếu là không có linh vật Kết Đan tăng phẩm chất, cho dù có thể Kết Đan thành công, cũng chỉ có thể kết ra Giả Đan." Thanh niên đội nón lá không cam lòng nói. "Lại tìm xem." Thanh niên đội nón lá chưa từ bỏ ý định, ẩn nặc khí tức, lặng lẽ tìm kiếm ở phụ cận.

Mà sau khi bọn họ đi rồi.

Tại sạp hàng cách đó không quá vài mét, một thanh niên áo lam chậm rãi đứng dậy, nhìn về hướng thanh niên đội nón lá rời đi, như có điều suy nghĩ.

Người này, chính là Diệp Bất Phàm.

Tạo Súc Thuật của hắn có thể thay đổi khí tức, cho dù là đứng trước mặt thanh niên đội nón lá cũng không có khả năng nhận ra. "Liễu Khả Khanh, sao lại là nữ nhân này?" Diệp Bất Phàm cau mày, mà kẻ được Liễu Khả Khanh gọi là Tầm Hoan sư huynh kia, Diệp Bất Phàm chưa thấy qua, đối với khí tức của gã cũng không quen thuộc. "Bất quá cái tên này, tôi dường như đã nghe nói qua." Diệp Bất Phàm ngưng mi tư tác nửa ngày, ánh mắt khẽ động. "Là hắn?

Kẻ theo đuổi số một của Liễu Vong Xuyên, Mạc Tầm Hoan?!" Thiên tài Thiên Ma Giáo rất nhiều, Diệp Bất Phàm vì an toàn của bản thân, cơ bản những kẻ có được thực lực nhất định hắn đều nghe ngóng qua.

Dưới Kết Đan, trừ bỏ Liễu Vong Xuyên, Sở Tử Tuyết - những ứng cử viên Thánh Tử này ra, còn có mấy ma tu Trúc Cơ viên mãn thực lực cực mạnh.

Mạc Tầm Hoan chính là một trong số đó.

Mà Liễu Khả Khanh ở cùng một chỗ với hắn, rất rõ ràng cũng là người của Liễu Vong Xuyên! "Đệch!

Hóa ra xung quanh tôi toàn là nội gián à?!" "Tôi chỉ là làm cái nhiệm vụ thôi mà!" Diệp Bất Phàm khóe mắt co giật, có xúc động muốn chửi ầm lên.

Trình độ âm hiểm của kẻ địch vượt quá tưởng tượng.

Cũng may hắn cẩn thận đa nghi, không đi quá gần với Liễu Khả Khanh, nếu không...

Đổi thành người khác, bị đám nội gián này chơi chết cũng không biết chết như thế nào!

Bất quá rất nhanh, Diệp Bất Phàm phát hiện không đúng. "Tôi ở chỗ Liễu Vong Xuyên cao lắm cũng chỉ là con gà mờ Trúc Cơ nhất trọng, vì đối phó tôi, đến mức xuất động nhiều người như vậy tính kế sao?" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm tình bất định.

Trong này, tuyệt đối có âm mưu hắn không biết! "Haizzz, tôi chỉ là muốn ổn kiện tu hành, vì sao lại muốn bức tôi?

Vì sao?!" "Bất kể là âm mưu gì, chờ hết thảy trồi lên mặt nước, làm thịt tất cả các người!" Diệp Bất Phàm xoay người đi về phía khách sạn, tâm tình cực độ tồi tệ.

Hắn là thật sự động sát cơ.

Sau khi trở lại khách sạn.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, lấy ra một cái bình ngọc trong suốt.

Sau khi mở ra, một cỗ linh khí thanh liệt ập vào trước mặt, làm cho Diệp Bất Phàm toàn thân lạnh lẽo.

Bên tai đúng lúc vang lên thanh âm. 【 Tịnh Thiên Thủy: Cực âm cực hàn, có hiệu quả tịnh hóa Kim Đan, tăng lên phẩm chất. 】 【 Tác dụng phụ: Do thuộc tính của nó, xác suất tăng lên phẩm chất Kim Đan cực thấp, hơn nữa biên độ tăng lên không lớn, tám thành xác suất sẽ làm đông cứng Kim Đan, bạo thể thân vong ngay tại chỗ. 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Do thuộc tính của nó, có thể biên độ lớn tăng lên phẩm chất, tối cao nhị chuyển, xác suất trăm phần trăm.

Xác suất đông cứng Kim Đan bằng không, không có bất kỳ tổn thương nào. 】 Diệp Bất Phàm thấy thế, tròng mắt suýt chút nữa không trừng ra ngoài.

Tịnh Thiên Thủy tối đa tăng lên nhất chuyển, xác suất rất nhỏ.

Sau khi nghịch chuyển trăm phần trăm tăng lên, hơn nữa trực tiếp là nhị chuyển!

Đây là khái niệm gì? "Chân Hỏa Thú Đan" mà Tiểu Kiếm Tiên coi như mạng căn tử, cũng chỉ có thể tăng lên nhất chuyển.

Nhị chuyển, chỉ có thiên địa kỳ vật trong truyền thuyết.

Cái này nếu là lấy ra ngoài, có thể đổi ba bốn kiện pháp bảo chân chính!

Đừng nói Tiểu Kiếm Tiên, cho dù là Nguyên Anh Chân Quân cũng phải vì hậu bối mà đỏ mắt ra tay. "Phát tài rồi!

Bốn vạn Linh thạch tiêu quá đáng giá, Tịnh Thiên Thủy sau khi nghịch chuyển, trăm vạn Linh thạch cũng mua không được a!" Diệp Bất Phàm hưng phấn không thôi, trịnh trọng vô cùng đem bình ngọc thu hồi.

Chỉ riêng vật này, hắn liền không uổng công đến đây! "Tiếp theo,

chính là bí thuật tăng lên xác suất vẽ bùa." Diệp Bất Phàm bóp bóp túi trữ vật khô quắt, ngửa đầu thở dài.

Hiện tại hắn, nghèo đến phát hoảng.

Ngay cả linh dược luyện chế đan dược cũng mua không nổi.

Hắn muốn tăng lên thực lực, phù lục là con đường tốt nhất, cũng là nguồn vốn lâu dài trong tương lai.

Sau đó, Diệp Bất Phàm rời khỏi khách sạn, hòa vào dòng người, lại lần nữa bắt đầu tìm kiếm bí thuật tăng lên xác suất vẽ bùa.

Liên tiếp mấy ngày, không thu hoạch được gì.

Lão Tiêu - tên 'Bách sự thông' này cũng không nghe ngóng được.

Bất quá Diệp Bất Phàm ngược lại biết được rốt cuộc thứ gì ở đấu giá hội lần trước đã hấp dẫn những yêu nghiệt như Nhan Như Ngọc, Tiểu Kiếm Tiên. "Vân Lôi Kiếm a!

Ngụy pháp bảo thuộc tính Lôi, truyền thuyết là ba ngàn năm trước, Vân Lôi Chân Quân sau khi Kết Đan luyện chế ra cho hậu bối tử tôn, có thể xưng là uy lực mạnh nhất trong ngụy pháp bảo." Trên mặt mo của Lão Tiêu viết đầy vẻ hâm mộ.

Khác với pháp bảo, tầng thứ pháp bảo quá cao, Trúc Cơ không cách nào thôi động, ngụy pháp bảo thì có thể!

Ngụy pháp bảo vốn dĩ đã cường đại, lại cộng thêm thuộc tính Lôi nổi danh với lực phá hoại, nếu bị tu sĩ thiên tài Trúc Cơ kỳ đạt được, vậy cơ bản là tồn tại vô địch.

Diệp Bất Phàm cũng là hâm mộ muốn chết.

Hắn có một sợi Khốn Tiên Thừng, khổ nỗi thứ đồ chơi kia không phải hình thức công kích, mà là hình thức khốn địch. "Ngụy pháp bảo kia bị ai mua đi rồi?" "Một Kim Đan chân nhân lai lịch không rõ dùng

mười tám vạn Linh thạch mua xuống." "...

Thật mẹ nó có tiền." Diệp Bất Phàm cảm thán Kim Đan chân nhân tài đại khí thô.

Mười tám vạn Linh thạch a!

Bất quá cũng có một cái nghi hoặc, Kim Đan chân nhân căn bản không dùng được ngụy pháp bảo, bỏ tiền lớn mua vật này làm gì?

Chẳng lẽ cho hậu bối của mình?

Nhưng ngụy pháp bảo trừ bỏ có tác dụng lớn đối với những yêu nghiệt pháp lực thâm hậu kia, Trúc Cơ bình thường căn bản không gánh nổi tiêu hao, còn không bằng Phù bảo.

Uy lực mạnh, không tiêu hao pháp lực, trừ bỏ thời gian thôi động dài, là vật phẩm tiêu hao dùng một lần ra, thì không có khuyết điểm gì khác.

Chương 36

"Đúng rồi, qua mấy ngày sẽ có một cái Bí điếm mở ra, nghe nói có tu sĩ Kim Đan tham gia, tiền bối có thể đi nơi đó tìm xem bí thuật ngài cần." Lão Tiêu cung kính nói.

Liên quan tới Bí điếm Diệp Bất Phàm đã sớm nghe Lão Tiêu đề cập qua, bất quá trước kia hắn biết đều là Bí điếm tầng thứ Luyện Khí kỳ.

Loại Bí điếm này, đều là các phương ẩn tàng thân phận cho nhau giao dịch vật phẩm.

Diệp Bất Phàm gật đầu, trong lòng dâng lên kỳ vọng.

Nếu là Bí điếm không có, vậy hắn thật không còn cách nào.

Ngay lúc này, thần tình hắn bỗng nhiên khẽ động. "Thời khắc chú ý tin tức Bí điếm, lúc mở ra thì thông báo cho ta." Diệp Bất Phàm ném cho Lão Tiêu một cái lệnh bài truyền tin, xoay người bay nhanh dung nhập vào trong đám người.

Một lát sau.

Trở lại trong khách sạn.

Giờ phút này năm người Mặc Hoành đã ngồi ngay ngắn trong đó. "Diệp sư đệ, mấy ngày nay ngươi rất là lười biếng a!

Ngay cả Từ Chính Nghĩa xuất thành, ngươi cũng không biết." "Nếu không phải Liễu sư muội thời khắc chú ý hành tung Từ Chính Nghĩa, hiện tại sợ là đã để hắn chạy rồi." Mặc Hoành đối với thái độ tiêu cực của Diệp Bất Phàm có chút bất đắc dĩ. "Gần đây tu luyện gặp phải bình cảnh, có chút sơ suất." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ áy náy, trong lòng thì cười lạnh.

Nhiệm vụ làm xong, tên này phỏng chừng liền muốn ra tay với hắn, hắn có thể tích cực sao? "Khả năng là Diệp Bất Phàm cẩn thận quen rồi, đi theo xa xa, đuổi mất dấu cũng không có gì lạ." Ngô Phong huynh đệ mở miệng, lời này không biết là châm chọc Diệp Bất Phàm quá "cẩu", hay là giảng hòa. "Được rồi được rồi, hiện tại Từ Chính Nghĩa xuất thành, chuẩn bị về Thượng Thanh Cung, đây là một cơ hội tuyệt hảo." Liễu Khả Khanh nói sang chuyện khác, sau đó hướng Diệp Bất Phàm ném ra cái mị nhãn.

Diệp Bất Phàm khóe miệng hơi giật giật.

Mặc Hoành tiếp lại đề tài, nói: "Liễu sư muội đã nghe ngóng qua, đồng hành với Từ Chính Nghĩa chỉ có một nữ tu Trúc Cơ tam trọng, chúng ta nắm chắc rất lớn." "Xuất phát thôi!" Một đoàn sáu người nhanh chóng lên đường, lặng lẽ xuất thành.

Một đường phóng nhanh, cuối cùng vào lúc chạng vạng nhìn thấy Từ Chính Nghĩa.

Trên sườn núi hoang vu, dưới đại thụ, một đôi cẩu nam nữ đang tình chàng ý thiếp.

Tựa hồ là củi khô gặp lửa bốc, chuẩn bị dừng lại nơi này một đêm. "Thật là nhã hứng!" Mặc Hoành cười nhạo một tiếng, người nọ mười có tám chín là nữ tu Trúc Cơ mà Từ Chính Nghĩa câu đáp tại Lưu Vân Thành, cũng không phải người Thượng Thanh Cung.

Vốn định để Liễu Khả Khanh dùng mỹ nhân kế, hiện tại xem ra không cần.

Nơi đồng không mông quạnh này, đột nhiên toát ra một mỹ nữ, quả thực có chút bắt mắt. "Chờ một lát ta hưởng thụ một chút." Ngô Phong huynh đệ nhìn đến miệng đắng lưỡi khô, trong mắt hiện lên dục hỏa.

Tuy rằng cự ly xa, nhưng có thể nhìn thấy đường cong mạn diệu của nữ tu kia.

Là một thiếu phụ.

Không có ai có thể nói không với thiếu phụ. "Ẩn nặc khí tức, tiềm hành qua đó!" Mặc Hoành làm cái thủ thế, một đoàn sáu người nín thở đi tới.

Mà Diệp Bất Phàm, ánh mắt chớp động.

Theo sự tiếp cận, trong lòng hắn mạc danh tim đập nhanh.

Vì thế...

Hắn bước chân chậm lại, đem năm người hộ tống đến trước người.

Bàn tay lặng lẽ nắm chặt mấy tấm "Thanh Phong Phù" nhị giai đỉnh cấp.

Đến cuối cùng, hắn lạc hậu đồng đội chừng bốn năm trượng. "Vút!" Tại sát na tiếp cận ba mươi trượng, Ngô Phong dẫn đầu động thủ, trực tiếp tế ra một cái gương đồng, chiếu hướng Từ Chính Nghĩa đang hôn hít. "Xuy!" Gương đồng bắn ra cuồn cuộn hắc quang, trong hắc quang kèm theo từng trận kêu rên, phảng phất có lệ quỷ đang gào thét, mạnh mẽ đánh về phía đầu Từ Chính Nghĩa.

Mà ngay lúc Ngô Phong động thủ.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên bạo lui. "Là ai?!

Gan to bằng trời, lại dám động thủ với đệ tử Thượng Thanh Cung!" Từ Chính Nghĩa quay phắt đầu lại, sắc mặt dữ tợn.

Ngay khoảnh khắc hắc quang lao tới Từ Chính Nghĩa, Mặc Hoành cũng đồng thời ra tay.

Gã lấy ra một cây cờ nhỏ, khẽ lắc một cái, lập tức phong vân biến

sắc, tiếng nức nở vang lên từng trận.

Từng con lệ quỷ đen kịt với đôi mắt đỏ ngầu lao về phía Từ Chính Nghĩa.

Tổng cộng có mười tám con quỷ vật, mỗi con đều có tu vi Trúc Cơ, tụ lại một chỗ khí thế thực sự dọa người. "Hồn Phiên?

Ma đạo tu sĩ?!" Sắc mặt Từ Chính Nghĩa biến đổi kịch liệt. "Nhanh!

Mau cản nó lại!" Thiếu phụ nữ tu sợ đến hoa dung thất sắc, lập tức hét lên chói tai.

Đừng nói mười tám con, tùy tiện xách ra hai con cũng có thể xé xác nàng trong nháy mắt.

Chưa đợi nàng lùi lại, trong mắt Từ Chính Nghĩa lóe lên vẻ tàn nhẫn, hắn túm lấy thiếu phụ, ném thẳng về phía hắc quang và đám lệ quỷ. "A a a!!

Từ Chính Nghĩa!" Trên mặt thiếu phụ tràn đầy kinh ngạc và không dám tin, sau đó trong tuyệt vọng trực tiếp bị hắc quang xuyên thủng lồng ngực.

Mười mấy con lệ quỷ càng thêm hưng phấn lao vào xé xác, thôn phệ tinh huyết của nàng.

Chỉ trong chớp mắt, nàng đã chết ngay tại chỗ.

Nhân lúc thiếu phụ cản lại đòn tấn công, Từ Chính Nghĩa bắt quyết, hai thanh phi kiếm lóe lên chém tan hắc quang.

Sau đó thế đi không giảm, phi kiếm bùng phát kiếm quang, triền đấu cùng mười tám con lệ quỷ. "Đinh đinh đang đang!!" Hai thanh phi kiếm này rất bất phàm, cho dù ở trong hàng ngũ pháp khí đỉnh cấp cũng là tinh phẩm, triền đấu với đám lệ quỷ lại không hề rơi vào thế

hạ phong.

Làm xong tất cả, Từ Chính Nghĩa lấy ra một tấm vải đỏ che trên đỉnh đầu.

Hồng quang buông xuống, hình thành lồng ánh sáng bao bọc hắn vào bên trong.

Rất rõ ràng, đây là một kiện pháp khí phòng ngự đỉnh cấp. "Mẹ kiếp, đây mà là chính đạo à?" Diệp Bất Phàm đã rút lui ra xa nhìn tàn thi của nữ tu trên mặt đất, khóe mắt giật giật.

Hắn đúng là được mở rộng tầm mắt.

Tên Từ Chính Nghĩa này tự xưng là hóa thân của chính đạo, nhưng hành vi còn tàn nhẫn hơn cả ma đạo.

Nguy hiểm ập đến, hắn không hề do dự chút nào, trực tiếp lấy tình nhân nhỏ ra làm bia đỡ đạn.

Mặc Hoành và anh em Ngô Phong cũng bất ngờ. "Nữ nhân mà lão tử nhìn trúng, thế mà lại bị ngươi hại chết?!

Đáng hận!" Ngô Phong đại nộ, xoay chuyển gương đồng, bắn ra mấy chục đạo hắc quang.

Em trai sinh đôi của gã là Ngô Chấn thì tế ra một cái dùi đỏ như máu, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, nện về phía Từ Chính Nghĩa. "Đừng lãng phí thời gian, mau chóng bắt lấy kẻ này rồi đi!" "Tế!" Mặc Hoành quát lớn, hai tay bắt quyết, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi rơi lên Hồn Phiên.

Hồn Phiên hấp thu huyết vụ, đón gió phấp phới, mười mấy con lệ quỷ kia như được uống thuốc đại bổ, khí tức bạo tăng, lại trực tiếp áp chế hai thanh phi kiếm, hung hăng đâm vào lồng vải đỏ. "Đông!" Một tiếng nổ lớn, quang mang của lồng vải đỏ nhanh chóng ảm đạm, khiến Từ Chính Nghĩa cũng bị phản phệ, khóe miệng rỉ máu.

Mà dùi máu cùng hắc quang của anh em Ngô Phong cũng kế tiếp đập lên lồng bảo hộ. "Răng rắc!" Tấm vải đỏ không chịu nổi nữa, vỡ vụn.

Dưới sự toàn lực ra tay của hai đại Trúc Cơ tầng sáu cộng thêm Mặc Hoành là Trúc Cơ tầng bảy, phòng ngự của Từ Chính Nghĩa sao có thể chống đỡ được. "Các ngươi rốt cuộc là ai?!

Tại sao lại ra tay với ta?!" Sắc mặt Từ Chính Nghĩa trắng bệch, rốt cuộc cũng hoảng loạn.

Hắn ở Trúc Cơ tầng sáu dựa vào hai thanh phi kiếm đỉnh cấp, miễn cưỡng có thể một đánh hai, nhưng một đánh ba thì căn bản không thể nào. "Oanh oanh!!" Hắn vội vàng lấy ra mấy tấm "Vân Bạo Phù", tiếng nổ ầm ầm như sấm sét khiến thế công của đám lệ quỷ và anh em Ngô Phong khựng lại một chút.

Chương 37

"Mấy tấm phù lục này không cản được bọn ta đâu, đợi khi rơi vào tay bọn ta, ngươi sẽ tự biết!" Mặc Hoành cười gằn, huy vũ Hồn Phiên, mười mấy con lệ quỷ càng thêm hung lệ, lao mạnh về phía Từ Chính Nghĩa.

Mà kẻ sau, lúc này đã dán lên người mấy tấm phù lục đào tẩu, thân ảnh đang định hóa thành hồng quang bỏ chạy. "Liễu Khả Khanh!" Mặc Hoành quát lớn. "Ha ha..." Dứt lời, một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Tiếng cười quỷ dị, mang theo sự dâm mỹ và dục vọng, giống như tiếng thở dốc kịch liệt của nữ tử thanh lâu, quấy nhiễu tâm thần.

Diệp Bất Phàm quan sát từ xa thấy rõ ràng Từ Chính Nghĩa đang chuẩn bị bỏ chạy bỗng như bị định thân, cơ thể bất động.

Mặt hắn đỏ bừng, ánh mắt lộ ra vẻ giãy giụa. "Mê huyễn chi âm chuyên công kích thần hồn?

Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản." Diệp Bất Phàm nheo mắt lại.

Hắn thấy Liễu Khả Khanh đang cười, bên miệng đeo một cái loa nhỏ, sóng âm mắt thường có thể thấy được liên tục phát ra từ miệng nàng, lại qua cái loa nhỏ khuếch đại lên vô hạn.

Rất rõ ràng, đây là âm ba bí thuật kết hợp giữa pháp thuật và pháp khí.

Loại bí thuật thần hồn này rất hiếm gặp.

Trúc Cơ tầng bảy bình thường bất ngờ bị tấn công cũng rất khó phòng ngự. "Ha ha!

Đại cục đã định, Ngô Phong, Ngô Chấn, hai người các ngươi trói hắn lại." Mặc Hoành cười lớn. "Được!" Anh em Ngô Phong mặt đầy dữ tợn, dán lên người mấy tấm Tật Phong Phù đê giai, nhanh chóng tiếp cận Từ Chính Nghĩa.

Sau đó hai người lấy ra một sợi dây thừng tẩm đầy máu tươi, trói về phía trước. "Dường như không có gì...

Hả?!" Diệp Bất Phàm đứng cách đó năm mươi trượng, ánh mắt rơi vào trên người Từ Chính Nghĩa sắp bị trói gô.

Bất chợt.

Khóe miệng Từ Chính Nghĩa nhếch lên một tia trào phúng, đôi mắt không còn vẩn đục, ngược lại cực kỳ tỉnh táo. "Thảo!

Quả nhiên có vấn đề!" Đồng tử Diệp Bất Phàm hơi co lại, nhịn không được chửi thầm một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Thực lực của hắn rất mạnh, nhưng đối mặt với những thứ chưa biết, với tính cách cẩn thận của mình, hắn căn bản không thể đi mạo hiểm. "A a a!!" Cùng với một tiếng hét thảm thiết, Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, hãi hùng thấy một đạo kiếm quang không biết bay ra từ đâu, trong nháy mắt đã chém đầu Ngô Chấn xuống.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu lâu lăn lốc trên mặt đất, chết không thể chết hơn. "Đệ đệ!" Ngô Phong thấy thế, trong mắt tràn ngập đau đớn và kinh hãi.

Nhưng nhiều hơn cả là sợ hãi.

Gã liên tiếp dán lên người mấy tấm Tật Phong Phù đỉnh cấp, như cuồng phong nhanh chóng lùi lại. "Bây giờ mới muốn chạy, có phải là quá muộn rồi không?" Một giọng nói bá đạo lạnh lùng truyền đến từ bên kia sườn núi, theo sát phía sau là một thanh phi kiếm màu lam.

Kiếm khí đáng sợ gần như chẻ đôi sườn núi, tốc độ kinh khủng vô

biên, trong nháy mắt đuổi kịp Ngô Phong. "Tiểu Kiếm Tiên?!

Sao có thể, sao ngươi lại ở đây?!" Ngô Phong nhìn thấy kiếm quang, sợ hãi hét lớn, vội vàng tế ra gương đồng, mấy chục đạo hắc quang bắn ra.

Nhưng mà, vừa mới tiếp xúc với kiếm quang, hắc quang liền bị nghiền nát bấy, ngay cả gương đồng cũng bị đánh bay ra ngoài, loảng xoảng rơi xuống đất. "Tha mạng!

Ta..." Ngô Phong tuyệt vọng hét lớn, sau đó thanh âm im bặt.

Đạo kiếm quang kia lướt qua người gã, hộ thể pháp tráo giống như giấy dán, cả người đều bị chẻ thành hai nửa.

Chết thảm ngay tại chỗ! "Đợi nửa ngày, chỉ đợi được mấy con gà mờ, chút thực lực ấy mà cũng muốn bắt cóc người của Thượng Thanh Cung ta?" Một thanh niên mặc bạch y, mày kiếm mắt sáng đạp phi kiếm bước ra từ sau sườn núi.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, liếc nhìn thi thể anh em Ngô Phong, lộ ra vẻ châm chọc.

Hắn vẫn luôn quan sát trong bóng tối xem có kẻ nào ẩn nấp hay không, tránh để lọt lưới.

Nếu không thì đã sớm ra tay rồi.

Kẻ này, chính là Tiểu Kiếm Tiên mà Diệp Bất Phàm từng gặp ở đấu giá hội! "Ca, đúng lúc huynh thiếu không ít linh thạch, trong túi trữ vật của đám tu sĩ Thiên Ma Giáo này chắc cũng có không ít đồ tốt." Từ Chính Nghĩa thấy thế, tiến lên cười nói.

Đâu còn vẻ hoảng loạn trước đó. "Các ngươi!

Các ngươi đã sớm biết bọn ta sẽ đến bắt cóc?!" Mặc Hoành và gã nam tử gầy gò nãy giờ chưa động thủ sắc mặt xanh mét, vừa kinh vừa

giận.

Bọn họ nghe ra mùi rồi, hai tên này của Thượng Thanh Cung rất rõ ràng là thiết lập ván cục, chờ bọn họ nhảy vào!

Nhưng sao có thể chứ?

Tin tức bọn họ đến đây, ngoại trừ Nhiệm Vụ Điện của Thiên Ma Giáo thì không ai biết cả! "Nhiệm Vụ Điện của Thiên Ma Giáo có thám tử của Thượng Thanh Cung!" Liễu Khả Khanh mặt cười trắng bệch, toàn thân run rẩy. "Bây giờ mới biết thì đã muộn rồi." Tiểu Kiếm Tiên cười nhạo một tiếng, sau đó mày hơi nhíu lại, nhìn về phía xa.

Ở đó, Diệp Bất Phàm đang bay nhanh rời đi, đã chạy ra khỏi sườn núi. "Tên tiểu ma tu Trúc Cơ tầng một này cảm ứng cũng khá nhạy bén, đáng tiếc... không thoát khỏi lòng bàn tay ta!" Tiểu Kiếm Tiên cười lạnh, nhấc chân đuổi theo.

Ngay từ đầu hắn đã phát hiện tên Trúc Cơ tầng một này có cảm giác đối với nguy hiểm dường như rất kinh người, khi đến gần sườn núi thì không tiến mà lùi.

Nếu không phải đối phương tu vi quá thấp, tốc độ chẳng ra sao, thì thật sự có khả năng để kẻ này chạy thoát.

Tiểu Kiếm Tiên không ngự kiếm mà đi, nhưng tốc độ của hắn rất kinh người, vượt xa Trúc Cơ bình thường, phảng phất như một đạo kiếm quang, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách trăm trượng. "Vút!" Phi kiếm như ảnh như điện, trong tiếng kêu thảm thiết, lại trực tiếp đuổi kịp Diệp Bất Phàm, xuyên thủng lồng ngực, ghim chặt xuống đất.

Máu tươi ồ ạt chảy ra.

Chết không thể chết hơn. "Thật không biết cái nhiệm vụ này của

Thiên Ma Giáo, một con gà mờ Trúc Cơ tầng một sao lại dám tham gia." Tiểu Kiếm Tiên nhìn xuống thi thể, khinh thường lắc đầu.

Sau đó thu kiếm quay về, lười nhìn thi thể thêm cái nào nữa.

Hắn cũng không nghi ngờ gì, một tên Trúc Cơ tầng một tham gia nhiệm vụ vây quét em trai hắn lần này, thám tử đã báo cáo từ mấy ngày trước rồi.

Trong tình báo chỉ nói kẻ này là đồ đệ của một vị cường giả nào đó.

Cụ thể là ai, tình báo không nói, Tiểu Kiếm Tiên càng lười hỏi nhiều.

Mà đám người Mặc Hoành, nam tử gầy gò, Liễu Khả Khanh thấy cảnh này đều sắc mặt trắng bệch. "Đây chính là thực lực của Tiểu Kiếm Tiên sao?

Giết Trúc Cơ như lấy đồ trong túi, trước sau không quá một hơi thở." Mặc Hoành có chút tuyệt vọng.

Tốc độ này quá nhanh.

Hắn muốn chạy?

Căn bản không thể nào. "Tiểu Kiếm Tiên, ngươi giết người không nên giết." Mặc Hoành nén sợ hãi, ngoài mạnh trong yếu nói: "Nhân lúc ngươi còn thời gian, tốt nhất mau chóng chạy về Thượng Thanh Cung đi." Tiểu Kiếm Tiên còn chưa nói gì, Từ Chính Nghĩa đã cười nhạo: "Người của Thiên Ma Giáo không có ai là không nên giết, tất cả đều đáng chết." "Hắn là đồ đệ của Thiên Ma lão tổ!

Đồ đệ duy nhất!

Diệp Bất Phàm!

Cho dù ngươi là cao đồ của Thượng Thanh Cung, lão tổ bọn ta

cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Hiện tại lão tổ e là đã biết Diệp Bất Phàm đã chết, không bao lâu nữa sẽ đuổi tới." Nam tử gầy gò quát lớn, lôi danh tiếng của Thiên Ma lão tổ ra.

Diệp Bất Phàm đã chết, tự nhiên phải tận dụng, dùng để giữ cái mạng nhỏ của mình. "Ồ?

Chương 38

Hắn chính là Diệp Bất Phàm?" Tiểu Kiếm Tiên sững sờ, quay đầu nhìn thi thể cách đó trăm trượng, thần tình cổ quái.

Mấy tháng trước Thiên Ma lão tổ thu một Cực Phẩm Trúc Cơ làm đồ đệ, ngũ đại tiên môn chính đạo đều vì chuyện này mà dấy lên phong ba không nhỏ.

Hắn vạn lần không ngờ tới đồ đệ của Thiên Ma lão tổ... lại yếu như vậy.

Nhưng ngẫm lại kỹ thì dường như cũng hợp lý.

Tên họ Diệp kia mới Trúc Cơ chưa đến ba tháng, yếu cũng là bình thường. "Vút!" Một đạo kiếm quang quét ngang, tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt chẻ đôi nam tử gầy gò.

Pháp khí phòng ngự cao cấp trước người gã ngay cả cản lại một hơi thở cũng không làm được, trực tiếp thành mảnh vụn.

Máu tươi bắn ra, văng đầy mặt Mặc Hoành. "Ngươi!" Mặc Hoành sờ máu tươi nóng hổi trên mặt, vừa kinh vừa sợ. "Chết thì cũng chết rồi, Thiên Ma lão tổ tuy mạnh, nhưng nếu dám vượt giới, tự sẽ có Nguyên Anh Chân Quân chống lại." Tiểu Kiếm Tiên ánh mắt lạnh lùng, căn bản không quan tâm.

Diệp Bất Phàm bối cảnh thâm hậu, hắn thân là đệ nhất nhân của Thượng Thanh Cung, bối cảnh cũng không cạn. "Vèo!" Sau đó, Tiểu Kiếm Tiên thao túng phi kiếm, chém về phía Mặc Hoành và Liễu Khả Khanh. "Vô vị, thu dọn đi, đi thôi." Hắn ngay cả kết quả cũng lười xem, nói với Từ Chính Nghĩa một câu, xoay người định đi.

Uy lực một kiếm của hắn, Trúc Cơ tầng chín cũng khó mà chống

đỡ, huống chi là Liễu Khả Khanh và Mặc Hoành mới Trúc Cơ tầng sáu bảy, đối với hắn mà nói, thật sự chẳng khác gì giết gà.

Mặc Hoành thấy thế, triệt để tuyệt vọng.

Mà Liễu Khả Khanh, ngay khoảnh khắc Tiểu Kiếm Tiên xoay người, vẻ hoảng loạn trên mặt biến mất trong nháy mắt, ngược lại lộ ra nụ cười quỷ dị. "Vèo vèo vèo!!" Đột nhiên, xung quanh sườn núi dâng lên mười mấy cột sáng thô to, uy lực mỗi cột sáng đều kinh khủng đến cực điểm, có thể miểu sát Trúc Cơ viên mãn.

Ánh sáng của nó thịnh liệt, trong nháy mắt chiếu sáng phương viên mười dặm. "Không đúng!" Tiểu Kiếm Tiên khựng lại, lông tóc dựng đứng.

Không kịp giết hai người Mặc Hoành, hắn điểm ngón tay vào phi kiếm, phi kiếm trong nháy mắt phân ra mười mấy đạo, va chạm kịch liệt với những cột sáng thô to đang bắn tới. "Ầm ầm ầm!" Cột sáng nhấn chìm Tiểu Kiếm Tiên, sườn núi nơi hắn đứng ngay tại chỗ bị san thành bình địa, khói bụi cuồn cuộn bốc lên.

Từ Chính Nghĩa, Mặc Hoành, Liễu Khả Khanh ba người này ngay cả dư âm cũng không chịu nổi, lập tức bị quét bay ra mấy chục trượng, ngã mạnh xuống đất.

Cùng lúc đó, xung quanh hào quang lưu chuyển, giống như tờ giấy che lấp bầu trời bị xé toạc, mười bóng người ma đạo lần lượt bước ra.

Mỗi người đều bùng phát tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, sau khi tụ lại một chỗ, khí thế quả thực cường đại đến cực điểm. "Ha ha ha!

Khương Nhất Kiếm, rốt cuộc ngươi cũng vào cuộc rồi." Nam tử thanh niên cầm đầu cười lớn, trên mặt lộ ra vẻ khoái trá.

Kẻ này, chính là Mạc Tầm Hoan đã truy tung Diệp Bất Phàm sau

buổi đấu giá!

Mà những kẻ khác cũng là ma tu của Thiên Ma Giáo, hầu như đều là người đi theo Liễu Vong Xuyên. "Toàn là người của Thiên Ma Giáo!" "Thì ra là thế, khụ khụ..." Tiểu Kiếm Tiên có chút lảo đảo bước ra từ trong khói bụi, bên cạnh bao quanh mười lăm thanh phi kiếm màu lam giống hệt nhau, sắc mặt hắn xanh mét, đâu còn vẻ bá đạo và trương dương trước đó.

Hắn nhìn quanh đám người Mạc Tầm Hoan, trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Sắc mặt càng thêm khó coi. "Liễu Vong Xuyên vì 'Chân Hỏa Thú Đan' của ta, thật đúng là phí hết tâm tư a!" Tiểu Kiếm Tiên gằn từng chữ, phẫn nộ đến cực điểm.

Hắn không giỏi tính kế, nhưng hắn không ngu.

Cái gì mà nhiệm vụ trưởng lão, đó rõ ràng là Liễu Vong Xuyên nhờ trưởng lão Thiên Ma Giáo ban bố.

Sau khi ban bố nhiệm vụ bắt giữ Từ Chính Nghĩa, lại để cho con cờ ngầm đã sớm bại lộ thông báo cho hắn.

Dù sao cũng là em ruột, hắn nhất định sẽ ra tay giải quyết.

Mà việc này, đã rơi vào cạm bẫy.

Chỉ cần hắn ra tay, Liễu Vong Xuyên đã sớm sắp xếp người vây quét hắn!

Mục đích, chính là "Chân Hỏa Thú Đan" trên người hắn, cùng với bộ phi kiếm trong tay.

Phi kiếm thành bộ cực kỳ hiếm thấy, giá cả càng không cần phải nói.

Mười lăm thanh phi kiếm.

Một thanh mẫu kiếm, mười bốn thanh tử kiếm, toàn bộ đều là pháp khí đỉnh cấp.

Dùng mẫu kiếm điều khiển tử kiếm, uy lực bùng phát có thể nói là trần nhà trong các loại pháp khí đỉnh cấp.

Chỉ đứng sau ngụy pháp bảo!

Mặc Hoành bị dư ba quét bay thấy cảnh này thì ngẩn người.

Hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện này. "Hóa ra, ta chỉ là một quân cờ trong tay Liễu Vong Xuyên, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào." Mặc Hoành cười thảm, trong lòng bi lương.

Lại nhìn Liễu Khả Khanh bên cạnh đang đứng dậy, trên mặt không có biểu tình gì, trong miệng càng thêm đắng chát.

Rất rõ ràng, Liễu Khả Khanh biết nhiều hơn hắn.

Hơn nữa, vẫn luôn liên hệ với Mạc Tầm Hoan.

Bất quá, khi hắn nhìn thấy thi thể Diệp Bất Phàm nằm bất động nơi xa, trong lòng mới dễ chịu hơn chút.

Diệp Bất Phàm chết rồi, hắn ít nhất vẫn chưa chết. ... "Mục tiêu của Liễu Vong Xuyên là Tiểu Kiếm Tiên, thuận tiện giải quyết ta..." "Lão chó đó thành phủ không phải sâu bình thường, cục trong cục, chơi búp bê Nga đấy à?" Diệp Bất Phàm che giấu khí tức, ẩn nấp sau cái cây lớn cách đó hai trăm trượng, trong lòng phát lạnh.

May mà hắn cẩn thận, sớm thi triển Tạo Súc Thuật, dùng con rối lừa gạt Tiểu Kiếm Tiên.

Nếu không, vì bảo mệnh, hắn hiện tại phỏng chừng đã phải liều mạng với Tiểu Kiếm Tiên rồi.

Mấy tên âm hiểm như Mạc Tầm Hoan kia, tám phần sẽ tọa sơn quan hổ đấu, ngồi thu ngư ông đắc lợi. "Được được được, từng kẻ

một đều coi ông đây là quân cờ để chơi đùa chứ gì?" Diệp Bất Phàm trong lòng có hỏa khí, ánh mắt hiện lên sát cơ.

Hắn tâm tính cẩn thận, đó là hắn không muốn rước lấy phiền toái không cần thiết, không muốn đặt mình vào chốn nguy hiểm.

Nhưng, không đại biểu là hắn hèn. "Đánh đi, tốt nhất là đánh cho đầu người thành đầu chó." Diệp Bất Phàm hạ thấp khí tức xuống mức tối thiểu, ánh mắt thì chuyển qua chuyển lại trên mười lăm thanh phi kiếm bên người Tiểu Kiếm Tiên, lại nhìn túi trữ vật của mười tên Trúc Cơ đại viên mãn kia.

Hơi thở dần trở nên thô nặng.

Đám này đều là đại gia, nhất là Tiểu Kiếm Tiên, giàu nứt đố đổ vách.

Nếu thành công, Chân Hỏa Thú Đan là của hắn, hơn nữa bộ phi kiếm thành bộ này cũng sẽ làm tăng chiến lực của hắn lên rất nhiều!

Có thể nói, những người này ở trước mặt kẻ nghèo rớt mồng tơi như Diệp Bất Phàm, chính là từng tòa núi vàng.

Tuy nhiên tính cách hắn ổn kiện, sẽ không mạo muội động thủ.

Diệp Bất Phàm trong lòng không ngừng thôi diễn phương án hoàn mỹ, cũng như tỷ lệ thành công. "Ừm, chín phần cơ hội, ổn rồi!" "Ha ha ha!

Mau chóng giao Chân Hỏa Thú Đan ra đây!

Vạn nhất bọn ta đánh ngươi trọng thương, đến lúc vào Phong Ma Di Tích, ngươi chưa chắc đã có thể sống sót đi ra!" Mạc Tầm Hoan nhìn chằm chằm Tiểu Kiếm Tiên, cười lớn tứ ý.

Có thể vây giết nhân vật yêu nghiệt nhất Thượng Thanh Cung, tương lai tại địa giới Triệu quốc, hắn sẽ thanh danh vang dội! "Nói

nhảm với hắn nhiều thế làm gì, mười người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ không giết nổi một tên Trúc Cơ viên mãn sao?" Một lão giả bên cạnh khàn giọng nói, ánh mắt âm lãnh như rắn độc.

Trong mắt lão, Tiểu Kiếm Tiên có nghịch thiên hơn nữa cũng không thể cản được mười người bọn họ liên thủ. "Được được được.

Muốn giết ta, các ngươi quá đề cao bản thân rồi!

Hôm nay các ngươi ai cũng đừng hòng chạy thoát!" Tiểu Kiếm Tiên giận quá hóa cười, thao túng mười lăm thanh phi kiếm bay lên trời. "Du Long Thuật!" Tiểu Kiếm Tiên trong miệng lẩm bẩm, phi kiếm bùng phát lam quang chói mắt, lại trực tiếp huyễn hóa thành mười lăm con rồng lớn màu lam, lao thẳng về phía mười đại tu sĩ Trúc Cơ mà cắn xé.

Kiếm thế thịnh liệt, khiến mười người nhìn mà mí mắt giật điên cuồng.

Chương 39

"Không hổ là nhân vật được xưng là Tiểu Kiếm Tiên, kiếm thế bậc này, cả thế hệ trẻ Triệu quốc không ai sánh bằng." Mạc Tầm Hoan lộ ra vẻ ghen tị.

Kiếm đạo có mấy tầng thứ: Kiếm thế, Kiếm ý, Hóa hình...

Có thể thành Kiếm thế, đều là cường giả trong kiếm đạo, còn về Kiếm ý, trong cảnh giới Kết Đan cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khương Nhất Kiếm có thể được gọi là Tiểu Kiếm Tiên, cùng cảnh giới khó gặp địch thủ, chính là vì hắn đã nắm giữ tiểu thành Kiếm thế, thứ này gia tăng công kích quá cao. "Liên thủ!" Mạc Tầm Hoan quát lớn, một cây trường mâu bay ra từ túi trữ vật.

Trường mâu nhuốm đầy máu tươi, bùng phát hồng quang chói mắt, triền đấu với hai con rồng lớn màu lam. "Đang đang!" Phảng phất như rèn sắt, tia lửa bắn tứ tung, pháp lực dao động chấn động không khí nổ tung.

Những người khác cũng không dám lơ là, nhao nhao tế ra pháp khí.

Có cái là vũ, có cái là chùy, còn có đầu lâu, đều tỏa ra ma khí cuồn cuộn, phảng phất như được vớt ra từ hang ma, âm khí sâm sâm.

Nhất thời, pháp khí đấu đến khó phân thắng bại.

Tiểu Kiếm Tiên lấy sức một người giao chiến với mười đại Trúc Cơ, lại không hề rơi vào hạ phong. "Chiến lực này quá khoa trương rồi." Mặc Hoành nhìn mà tâm thần chấn động.

Hắn chỉ nghe nói Tiểu Kiếm Tiên thực lực cường hãn, trong thế hệ trẻ có thể xếp vào top 3, nhưng chung quy chỉ là nghe nói.

Nay tận mắt chứng kiến, hắn mới thực sự ý thức được tên này rốt

cuộc kinh khủng đến mức nào. "Pháp lực tinh thuần hùng hậu, vượt xa Trúc Cơ bình thường, cộng thêm Kiếm thế, nếu là tiêu diệt từng bộ phận, mười tên Trúc Cơ viên mãn này phải chết hết ở đây." Cách đó hai trăm trượng, Diệp Bất Phàm cũng nhìn đến tặc lưỡi.

Công pháp của đối phương tuyệt đối là đỉnh cấp, pháp lực xấp xỉ tổng hòa của hai tên Trúc Cơ bình thường.

Đương nhiên, so với Thiên Sát Chân Ma Công của hắn còn kém một đoạn.

Dù sao, pháp lực của Thiên Sát Chân Ma Công vượt qua pháp lực công pháp đỉnh cấp gấp đôi, tên này đối chiếu chỉ là công pháp bình thường. "Nếu có khả năng, Kiếm đạo là một lựa chọn, nếu ta sở hữu Kiếm thế, cộng thêm tu vi Trúc Cơ tầng chín...

Kết Đan cảnh cũng chưa chắc không thể đánh một trận." Diệp Bất Phàm ánh mắt chớp động, cuối cùng lắc đầu.

Ngộ tính của hắn gần đây tăng lên rất nhiều, nhưng còn chưa đến mức lĩnh ngộ được Kiếm thế.

Trừ phi có kiếm đạo bí điển nào đó tác dụng phụ cực lớn.

Diệp Bất Phàm lẳng lặng đứng sau cây, quan sát chiến cục.

Nhìn thì như Tiểu Kiếm Tiên vô địch, thực ra loại chiến lực này không thể duy trì lâu, đồng thời thao túng mười lăm thanh phi kiếm, lại vận dụng kiếm đạo pháp thuật, pháp lực tiêu hao quá lớn.

Căn bản không gánh nổi.

Quả nhiên.

Chỉ mới qua thời gian cạn chén trà, mười lăm con rồng lớn màu lam bắt đầu uể oải, mười đại Trúc Cơ dần chiếm thượng phong. "Khương Nhất Kiếm, ngươi tuy mạnh, nhưng rất đáng tiếc, không

cản được bọn ta liên thủ!" Mạc Tầm Hoan cười lớn, thao túng cây trường mâu huyết sắc, không ngừng áp chế hai thanh phi kiếm. "Răng rắc!" Cuối cùng, rồng lớn màu lam vỡ vụn toàn bộ tan biến, phi kiếm trình thế phòng ngự, liên tục bại lui.

Mà sắc mặt Tiểu Kiếm Tiên đã hiện lên một tia trắng bệch.

Mười đại Trúc Cơ thấy thế mừng rỡ, pháp lực điên cuồng rót vào trong pháp khí.

Nhất thời mười kiện pháp khí quang mang đại thịnh, lại đột phá phòng ngự, nện về phía Tiểu Kiếm Tiên. "Các ngươi vui mừng quá sớm rồi!" Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt không đổi, hắn vỗ túi trữ vật, một cái chuông nhỏ màu vàng bay lên, tỏa ra hoàng quang, bao phủ cả người hắn vào bên trong. "Oanh!" Mười kiện pháp khí hung hăng nện lên chuông vàng, chuông phát ra quang mang chói mắt, lại cản lại tất cả công kích. "Ngụy pháp bảo!

Đồng Nhạc Chung?" Mạc Tầm Hoan sững sờ, sắc mặt hơi đổi.

Ngụy pháp bảo có nhiều loại, nhưng loại phòng ngự lại cực kỳ hiếm thấy.

Hắn trước đây chỉ nghe nói Thượng Thanh Cung ban thưởng chuông này cho Tiểu Kiếm Tiên, chưa từng nghe hắn dùng qua, nay vừa thấy, quả nhiên là thật!

Đồng Nhạc Chung này, pháp khí căn bản không phá nổi.

Ngay lúc này, Tiểu Kiếm Tiên trực tiếp ngồi xếp bằng trong chuông đồng, từ túi trữ vật lấy ra một tấm ngân phù, trong miệng lẩm bẩm.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm đám người Mạc Tầm Hoan, tràn ngập túc sát chi khí. "Phù bảo?!" Mặc Hoành ở xa mắt sắc, lập tức nhận ra, một khuôn mặt đột nhiên trắng bệch.

Phù bảo là do tu sĩ Kết Đan luyện chế ra, trong đó ẩn chứa uy lực một kích của Kết Đan.

Kết Đan và Trúc Cơ chênh lệch quá lớn.

Không nói Kim Đan chính tông, chỉ một Giả Đan cũng có thể tùy tiện nghiền chết bất kỳ Trúc Cơ đại viên mãn nào, bao gồm cả Tiểu Kiếm Tiên!

Kiện phù bảo này nếu thôi động, mười tên Trúc Cơ bên phía bọn họ khoảnh khắc sẽ mất mạng. "Bọn ta cũng có!" Mạc Tầm Hoan sắc mặt hơi đổi, bất quá rất nhanh liền cười lạnh.

Hắn lấy ra một tấm tử phù, trên đó khắc họa một cái đầu lâu, tỏa ra khí tức rợn người.

Vì đối phó kẻ này, Liễu sư huynh có thể nói là đại xuất huyết. "Giúp ta hộ pháp!" Dưới sự hộ pháp của chín người, hắn cầm tử phù, dùng pháp lực thôi động.

Mà Tiểu Kiếm Tiên thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia trào phúng, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, y nguyên đang thôi động phù bảo.

Nhất thời, tràng diện lại giằng co. "Không ổn a." Diệp Bất Phàm ẩn thân sau cây nheo mắt lại, lặng lẽ lui ra sau hai trăm trượng.

Hắn tu luyện cấm kỵ pháp thuật quá nhiều, cộng thêm linh thức vượt xa người thường, cảm giác đối với nguy hiểm cực kỳ mẫn cảm.

Hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó có vấn đề.

Một lát sau.

Phù bảo trong tay Tiểu Kiếm Tiên bùng phát ngân quang chói mắt, nhìn kỹ sẽ thấy đó là một thanh tiểu kiếm màu bạc.

Tiểu kiếm không lớn, trông có vẻ yếu ớt trước gió, nhưng lại toát

ra một cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Vút một tiếng, phảng phất như một vị Kết Đan chân nhân bùng phát một kích hàm nộ, tiểu kiếm lao mạnh về phía mười người Mạc Tầm Hoan.

Tốc độ cực nhanh, giống như một đạo ánh sáng.

Nơi nó đi qua lại cày ra một vết kiếm dài sâu đến mấy trượng. "Đây là phù bảo của Kiếm Hạc chân nhân Thượng Thanh Cung!" Chín người hộ pháp sắc mặt kịch biến, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Kiếm Hạc chân nhân, kiếm đạo Kim Đan tu sĩ của Thượng Thanh Cung, kiếm thế của lão đã đại thành rồi!

Ngay lúc này, ma khí cuồn cuộn như khói đặc bùng phát, một cái đầu lâu đỏ như máu cắn một cái lên tiểu kiếm.

Đầu lâu ước chừng to bằng ngôi nhà, ma khí mãnh liệt trấn áp xuống, ngạnh sinh sinh xung kích ra một cái hố to ba trăm trượng. "Đây chính là phù bảo?" Liễu Khả Khanh kinh hãi muốn chết, điên cuồng lùi lại, sợ bị dư ba lan đến mà chết. "Ầm ầm ầm!!" Đầu lâu đỏ như máu bùng phát ma khí, không ngừng kháng cự với kiếm khí của tiểu kiếm, dư ba tàn phá bừa bãi, mặt đất bị oanh kích lồi lõm, tiếng nổ chấn điếc tai nhức óc. "Khương Nhất Kiếm, lai lịch phù bảo này của ta cũng không tầm thường, là do Nhị trưởng lão Ma Khô thượng nhân luyện chế, đủ để cản lại phù bảo của ngươi." "Đợi uy lực tiêu hao hầu như không còn, ngươi sẽ là con cừu non chờ làm thịt!" Mạc Tầm Hoan đứng dậy, nhìn chằm chằm Tiểu Kiếm Tiên cười lạnh.

Vì Chân Hỏa Thú Đan, Liễu sư huynh gần như tính toán hết tất cả các con bài tẩy trên người Tiểu Kiếm Tiên. "Thế sao?" Tiểu Kiếm Tiên ánh mắt lạnh mạc, cười nhạo nói: "Vốn dĩ còn định sau khi vào Phong Ma Di Tích mới cho bọn Liễu Vong Xuyên một cái kinh hỉ.

Đã các ngươi khăng khăng tìm chết, ta thành toàn cho các ngươi!" "Ong!" Một tiếng kiếm minh vang lên, sau đó là tiếng sấm ầm ầm, một thanh phi kiếm đen kịt như mực bay ra từ túi trữ vật của Tiểu Kiếm Tiên, bùng phát lôi quang chói mắt. "Răng rắc!" Phảng phất như cửu thiên thần lôi đánh xuống, phi kiếm với một tốc độ kinh khủng trong nháy mắt tiếp cận mười đại Trúc Cơ.

Trong đó hai người ngay cả phản ứng cũng không kịp, vút một tiếng, chết ngay tại chỗ, bị chẻ làm hai nửa thành than cháy đen.

Chết không thể chết hơn. "Vân Lôi Kiếm?!

Sao có thể!

Ngụy pháp bảo này không phải bị Kim Đan chân nhân mua đi rồi sao?!" Mạc Tầm Hoan như gặp quỷ, không thể giữ bình tĩnh nữa, cuồng loạn hét lớn.

Những người khác càng thêm kinh sợ, điên cuồng lùi lại.

Tiểu Kiếm Tiên bản thân đã là kiếm đạo Trúc Cơ, thực lực cực mạnh, bọn họ mười người liên thủ miễn cưỡng có thể áp chế, nhưng đối phương đột nhiên lấy ra một thanh kiếm cấp bậc ngụy pháp bảo, lại còn là lôi thuộc tính.

Chương 40

Cho dù có thêm mấy người nữa cũng địch không lại! "Ha ha ha!

Một đám ngu xuẩn, vị Kim Đan chân nhân kia là tiền bối của Thượng Thanh Cung ta, thay huynh trưởng ta mua vật này, chỉ là để đề phòng mấy tên ma đạo Kim Đan mà thôi." Từ Chính Nghĩa cười lớn ở phía dưới, hoàn toàn thả lỏng.

Nếu không phải như thế, nhiều Trúc Cơ đại viên mãn như vậy, cho dù là huynh trưởng cũng không bảo vệ được hắn!

Mà Diệp Bất Phàm tránh xa xa thấy thế cũng kinh hãi.

Thảo nào.

Trước đó nghe tin Vân Lôi Kiếm áp trục đấu giá hội bị một Kim Đan chân nhân không rõ tên tuổi mua đi, hắn còn rất nghi hoặc.

Dù sao loại ngụy pháp bảo uy lực lớn này, cho hậu bối tử tôn dùng thì quá tiêu hao pháp lực, Kim Đan chân nhân chính mình cũng không dùng đến.

Giờ thì hoàn toàn hiểu rồi. "Thứ này ở trong tay Tiểu Kiếm Tiên là thích hợp nhất, quả thực là đại sát khí." Diệp Bất Phàm mắt nhìn thẳng tắp.

Lúc này hai kiện phù bảo đã tiêu hao hầu như không còn, biến thành tro bụi.

Cho dù Mạc Tầm Hoan có còn phù bảo, cũng không có thời gian thôi động nữa. "Làm sao bây giờ?

Chạy sao?" Một ma tu thao túng vũ phiến giọng nói run rẩy, đối mặt với Tiểu Kiếm Tiên chấp chưởng Vân Lôi Kiếm, bọn họ thực sự không có bao nhiêu phần thắng. "Chạy?

Ngươi cảm thấy ở trước mặt một kiếm tu, chúng ta có thể chạy được sao?" Mạc Tầm Hoan gào thét, sắc mặt dữ tợn.

Ngự kiếm thuật quá nhanh.

Hơn nữa còn là Vân Lôi Kiếm.

Tiểu Kiếm Tiên nếu muốn, tốc độ bùng phát trong nháy mắt cho dù so với Giả Đan cũng không kém hơn bao nhiêu! "Liên thủ chống cự còn có một đường sinh cơ!

Ta không tin pháp lực của hắn có thể chống đỡ được sự tiêu hao của Vân Lôi Kiếm!" Một ma tu cắn răng nói, lập tức dán lên người mười mấy tấm phù lục nhị giai trung cấp, lại chụp lên pháp khí phòng ngự.

Cuối cùng tế ra một cây Hồn Phiên huyết sắc, quỷ phong gào thét, từng con lệ quỷ Trúc Cơ tầng sáu bảy bay ra, lao thẳng đến Tiểu Kiếm Tiên. "Giết!" "Giết!" Mấy người còn lại cũng đỏ mắt, nhao nhao tế ra pháp khí.

Mạc Tầm Hoan càng lộ ra vẻ điên cuồng, phun một ngụm máu lớn lên trường mâu pháp khí.

Trường mâu lập tức bành trướng gấp mấy lần, phảng phất một cái cột máu, đâm mạnh về phía Tiểu Kiếm Tiên. "Không biết tự lượng sức mình!" Mắt Tiểu Kiếm Tiên phiếm vẻ châm chọc, tóc đen vũ động, Vân Lôi Kiếm chém về phía trước. "Răng rắc!" Một đạo kiếm quang dài đến sáu trượng, phảng phất như sấm sét, xé toạc Hồn Phiên huyết sắc đi đầu tiên.

Lôi thuộc tính vốn khắc chế âm hồn, đám lệ quỷ kia ngay cả khả năng chống cự một cái chớp mắt cũng không có, ngay tại chỗ bị đánh thành khói đen. "Không!" Một tiếng hét thảm vang lên, tên ma tu thao túng Hồn Phiên huyết sắc bị kiếm quang xé nát, máu nhuộm trường

không.

Kiếm quang thế đi hơi khựng lại, nhưng uy lực của nó vẫn chấn nứt cột máu của Mạc Tầm Hoan, khiến hắn thổ huyết bay ngược ra ngoài. "Lại chém!" Một kiếm chém ra, sắc mặt Tiểu Kiếm Tiên hiện lên một tia trắng bệch.

Vân Lôi Kiếm uy lực khả bố, tiêu hao cũng lớn, dù là hắn cũng không chịu nổi, huống hồ trước đó giao chiến với mười người, đã tiêu hao rất nhiều.

Nhưng hắn rất nhanh che giấu sự dị dạng trên mặt đi. "Răng rắc!" Kiếm quang quét ngang, pháp khí vũ phiến trong tay tên Trúc Cơ viên mãn phía trước lại bị chém đứt, ngay cả chủ nhân cũng bị chém đầu.

Trực tiếp chết thảm!

Theo sát phía sau, một ma tu khác cũng bị kiếm quang xuyên thủng mi tâm, máu tươi bắn ra.

Chỉ trong chớp mắt.

Mười đại Trúc Cơ chỉ còn lại năm người. "Vân Lôi Kiếm, quá khắc chế ma đạo tu sĩ chúng ta!

Cộng thêm uy lực của nó, đánh thế nào?" "Xong rồi!

Triệt để xong rồi!" Năm người hoàn toàn tuyệt vọng, Mạc Tầm Hoan trong đó cũng không còn điên cuồng nữa, trên mặt đầy vẻ khổ sở.

Bọn họ liên thủ chỉ có một tia hy vọng chống cự.

Mà nay thấy Vân Lôi Kiếm thuộc tính Lôi khắc chế công pháp và pháp khí của bọn họ như thế, một tia hy vọng này cũng bị dập tắt. "Chết mất năm người!" Phía dưới, Mặc Hoành và Liễu Khả Khanh cũng sắc mặt trắng bệch, chán nản ngã xuống đất.

Đám Mạc Tầm Hoan vừa chết, hai người bọn họ cũng phải toi đời theo.

Chỉ có Từ Chính Nghĩa lộ vẻ vui mừng, đắc ý dương dương, hắn thỉnh thoảng nhìn về phía thân hình uyển chuyển của Liễu Khả Khanh, trong mắt lóe lên vẻ dâm tà.

Hắn bình thường bắt được ma giáo yêu nữ, đều sẽ thẩm vấn một phen.

Cụ thể thẩm vấn thế nào, còn không phải do hắn quyết định?

Dù sao cũng không ai biết. "Dùng Vân Lôi Kiếm giết các ngươi, quá đề cao các ngươi rồi, vẫn là dùng Lam Ảnh Kiếm đi!" Giữa không trung, Tiểu Kiếm Tiên nhìn năm người Mạc Tầm Hoan, mắt lóe lên, cười lạnh khinh thường.

Hắn thu Vân Lôi Kiếm lại.

Tế ra thanh phi kiếm màu lam sử dụng trước đó.

Nhưng mà ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Sắc mặt hắn kịch biến, vội vàng thao túng phi kiếm đâm về phía sau lưng. "Đinh!" Một tiếng vang lanh lảnh, phi kiếm màu lam bị một cỗ đại lực đánh bay ra, theo sát phía sau là một đạo ma khí nóng rực lao thẳng vào gáy Tiểu Kiếm Tiên. "Là ai?!" Tiểu Kiếm Tiên nhân lúc phi kiếm cản lại trong chớp mắt, hiểm lại càng hiểm tránh thoát công kích, vừa kinh vừa giận nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo vàng, diện mạo bình thường đứng trên phi kiếm, đang híp mắt nhìn chằm chằm hắn.

Kẻ này, chính là Diệp Bất Phàm. "Là ngươi?

Cái tên đấu giá 'Tịnh Thiên Thủy'." Tiểu Kiếm Tiên nhận ra, sắc mặt xanh mét.

Lúc đó hắn còn cùng Nhan Như Ngọc nghị luận kẻ này, nói hắn quá ngu, đấu giá Tịnh Thiên Thủy với giá cao.

Bên kia, Mạc Tầm Hoan đang chuẩn bị chờ chết cũng sững sờ.

Hắn cũng nhận ra.

Trước đó còn tưởng là một tên Trúc Cơ tầng một, mình truy tung đã lâu, nay nhìn lại...

Toàn thân ma khí hung dũng, phảng phất như sóng trào, tuy không nhìn ra tu vi, nhưng khí thế này tuyệt đối không phải Trúc Cơ tầng một! "Phản ứng cũng khá nhanh." "Bất quá, pháp lực của ngươi tiêu hao cũng gần hết rồi nhỉ?

Vân Lôi Kiếm ngươi cũng không dùng được nữa." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói. "Khí tức của ngươi, cùng lắm là Trúc Cơ viên mãn, thứ không biết tự lượng sức mình!

Cho dù không dùng Vân Lôi Kiếm, giết ngươi cũng dư dả." Tiểu Kiếm Tiên cười lạnh một tiếng, phi kiếm màu lam tế ra, như tia chớp đâm về phía Diệp Bất Phàm. "Phốc!" Một tiếng khẽ vang, "Diệp Bất Phàm" vỡ vụn tại chỗ, lại là một đạo tàn ảnh. "Hả?

Tốc độ này của ngươi..." Tiểu Kiếm Tiên kinh dị, tuy nói pháp lực hắn gần như thấy đáy, nhưng dù thế nào, dưới một kích này cũng không phải Trúc Cơ viên mãn tầm thường có thể né tránh.

Thân pháp của kẻ trước mắt thực sự nhanh đến lạ kỳ. "Vút!" Tiếng kiếm rít nổ vang, sau đó Tiểu Kiếm Tiên liền thấy một thanh phi kiếm màu xanh đâm tới yết hầu mình.

Rõ ràng không ngưng tụ Kiếm thế, nhưng kiếm khí do cuồn cuộn ma khí hình thành lại mang đến cho Tiểu Kiếm Tiên một loại áp bách cực mạnh. "Đang!" Tiểu Kiếm Tiên thôi động phi kiếm va chạm với phi kiếm của đối phương, dao động kiếm khí đáng sợ quét ngang, sức

mạnh của nó lại ngạnh sinh sinh đánh lui hắn mười mấy trượng. "Phốc!" Tiểu Kiếm Tiên vốn không còn bao nhiêu pháp lực, bị chấn đến khóe miệng rỉ máu. "Thực lực này...

Trúc Cơ viên mãn bình thường đều không sánh bằng, ngươi rốt cuộc là ai?!" Tiểu Kiếm Tiên biến sắc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm xuất hiện cách đó mấy chục trượng.

Chương 41

Hắn là người tu luyện kiếm đạo, căn bản chưa từng nghe nói qua kiếm đạo pháp thuật cường đại như thế, vượt quá lẽ thường.

Mà đám người Mạc Tầm Hoan ở xa thì trợn to mắt, tràn đầy không dám tin.

Thân pháp và kiếm đạo pháp thuật kia, bọn họ có chút quen mắt.

Bọn họ từng thấy ở tầng năm Tàng Kinh Các! "Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại tu luyện hai môn cấm kỵ pháp thuật này đến đại thành rồi!" Một ma tu chấn động. "Phù Quang Lược Ảnh" và "Ma Quang Kiếm Quyết", hai môn pháp thuật này ở Thiên Ma Giáo danh tiếng cực lớn.

Môn trước tu luyện độ khó quá cao, cả Thiên Ma Giáo tu luyện đến tiểu thành đều đếm trên đầu ngón tay!

Môn sau càng đòi mạng, tuy nói uy lực khủng bố, nhưng thi triển một lần, tinh khí toàn thân có thể bị ngạnh sinh sinh rút cạn.

Thi triển thêm vài lần, chín phần mười cơ hội sẽ chết ngay tại chỗ!

Cấm kỵ pháp thuật bực này, lại có người tu luyện!

Còn đại thành rồi! "Là hắn?

Kẻ đánh gãy hai chân Lệ Khuê, hắc thủ lúc nửa đêm - Trương Lão Tam!" Mạc Tầm Hoan như nhớ ra cái gì, kinh ngạc nói.

Hắn từng thấy bức họa của người này, là Lệ Khuê nhờ người vẽ ra, hiện tại bức họa truyền đi khắp Thiên Ma Giáo.

Sau đó Liễu Vong Xuyên càng ra lệnh cho hắn đi tìm tung tích kẻ

này.

Đáng tiếc, tìm rất lâu, Trương Lão Tam như bốc hơi khỏi thế gian.

Không ngờ... hiện tại lại xuất hiện trước mặt hắn! "Ta không thích chữ 'Lão' này lắm." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình nói.

Dứt lời, một tầng áo giáp đỏ rực phiếm ánh sáng lạnh lẽo bao phủ lấy thân hắn.

Đồng thời, mái tóc đen của hắn dần biến thành đỏ như máu, đôi mắt cũng biến thành một màu huyết hồng, một cỗ sát khí nóng rực như mặt trời bùng phát, tựa như khói báo động cuồn cuộn, quét ngang tám phương.

Khí chất cả người kịch biến, phảng phất như ma thần bò ra từ địa ngục. "Đây là công pháp gì?" Tiểu Kiếm Tiên nhìn thấy thanh niên tóc huyết đỏ rực, đáy lòng phát lạnh, một loại cảm giác nguy hiểm tột độ ập lên trong lòng.

Mạc Tầm Hoan càng thêm kinh nghi, cùng là đệ tử Thiên Ma Giáo, hắn cũng chưa từng thấy qua công pháp nào có khí thế bá đạo như vậy. "Oanh!" Diệp Bất Phàm vận sức, cơ bắp toàn thân nổi lên cuồn cuộn, cả người cao lên mấy tấc, phảng phất như một con vượn người bạo nộ, cầm Hám Thiên Chùy hung hăng nện xuống đầu Tiểu Kiếm Tiên.

Ma Viên Đại Pháp trải qua hai tháng tu hành đã vô hạn tiếp cận viên mãn, lại thêm Ma Khải, sức mạnh cực kỳ cường hãn. "Đông!" Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt âm trầm, thao túng phi kiếm đỡ đòn, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thân ảnh của hắn bị bức lui. "Hắc, lại đến!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, tay cầm Hám Thiên Chùy như mưa rào nện xuống, đồng thời lợi dụng pháp lực thao túng phi kiếm, thi triển Ma Quang Kiếm Quyết liên tục đâm tới các vị trí hiểm yếu như mi tâm, mắt, yết hầu của Tiểu Kiếm Tiên. "Pháp thể song tu?!

Quái thai ở đâu ra vậy!" Tiểu Kiếm Tiên càng đánh càng kinh hãi, cận chiến có cự chùy, viễn công có kiếm đạo pháp thuật cường đại, lực chiến đấu kết hợp lại quả thực đáng sợ.

Pháp thể song tu cực kỳ hiếm thấy.

Mà nhân vật cỡ này ở trong địa phận Triệu Quốc không thể nào vô danh tiểu tốt được.

Tên này rốt cuộc từ đâu chui ra?!

Nhất thời, Diệp Bất Phàm phẳng phật như nhân gian ma chủ, đè ép Tiểu Kiếm Tiên mà đánh, khiến đối phương gần như không còn sức hoàn thủ. "Tiểu Kiếm Tiên cư nhiên bị áp đảo thê thảm như vậy, tên này... còn là người sao?" Một tên ma tu chấn kinh, Trương Tam này dường như còn mạnh hơn trong lời đồn.

Mà bên cạnh, Mạc Tầm Hoan càng lộ ra biểu tình như gặp quỷ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin: "Không thể nào!

Tên này thi triển hai đại cấm kỵ pháp thuật, thế mà thí sự cũng không có!" Phù Quang Lược Ảnh tiêu hao cực lớn, Ma Ảnh Kiếm Quyết càng không cần phải nói, thi triển một hai lần là có thể bị hút khô tinh khí.

Nhưng người này hoàn toàn đi ngược lại thường lý, thi triển hai loại cấm kỵ pháp thuật nhiều lần như vậy, tinh khí thần ngược lại còn tăng vọt.

Quá tà môn! "Khụ khụ!!" Một tiếng kiếm reo vang lên, phi kiếm xuyên thủng bụng dưới của Tiểu Kiếm Tiên, mang theo một mảng vết máu lớn.

Sắc mặt Tiểu Kiếm Tiên ngày càng tái nhợt. "Đạo hữu, đến đây dừng tay thế nào?

Chân Hỏa Thú Đan ta đưa cho ngươi." Tiểu Kiếm Tiên quát lạnh,

biệt khuất muốn chết.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, hắn không sợ người trước mắt này, nhưng hiện tại... pháp lực của hắn sắp thấy đáy rồi, đánh tiếp nữa, hắn ngay cả pháp khí cũng không dùng nổi, đến lúc đó thật sự là cá nằm trên thớt.

Ngược lại đối phương càng đánh càng hăng, cứ như cắn thuốc lắc vậy. "Không cần, ta sẽ tự mình lấy!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, cự chùy cùng phi kiếm phân biệt hướng về phía đầu lâu và hạ bàn của Tiểu Kiếm Tiên mà nện tới. "Tốt tốt tốt, là ngươi bức ta!" Tiểu Kiếm Tiên giận dữ, không thể không thu hồi phòng hộ tráo để giảm bớt tiêu hao pháp lực.

Sau đó hắn hít sâu một hơi, nhét vào miệng một viên đan dược kích phát tiềm lực, rồi mạnh mẽ phun ra một ngụm tinh huyết lên mười lăm thanh phi kiếm.

Phi kiếm chấn động, hợp thành một thanh cự kiếm dài đến mười trượng.

Cự kiếm quang mang đại thịnh, sắc bén vô song, chém thẳng về phía đầu lâu Diệp Bất Phàm.

Tốc độ kia quá nhanh.

Mà uy lực của nó càng là kham xưng mạnh nhất dưới Kim Đan! "Cuối cùng cũng bức ra con bài chưa lật cuối cùng của ngươi!

Thứ ta chờ chính là lúc này!" Diệp Bất Phàm cười to, hai tay bấm quyết, tế ra Kim Minh Chung chụp lên đỉnh đầu, đồng thời vỗ lên người mấy tấm phòng ngự phù lục nhị giai đỉnh cấp.

Sau đó mặc kệ uy hiếp của cự kiếm, pháp quyết bắt đầu biến hóa.

Trước đó hắn đã phát giác Tiểu Kiếm Tiên không bị thương nặng, tuyệt đối còn có bài tẩy, nay vừa thấy, quả nhiên không sai. "Oanh

long long!" Cự kiếm chém lên Kim Minh Chung, chấn khởi từng mảng gợn sóng, Kim Minh Chung quang mang lấp lóe, cuối cùng chịu không nổi mà răng rắc vỡ vụn.

Đỉnh cấp pháp khí, phế đi!

Một màn này nhìn đám người Mạc Tầm Hoan trợn mắt há hốc mồm.

Đó thế nhưng là đỉnh cấp pháp khí a!

Cư nhiên cứ thế mà nát.

Hậu thủ của Tiểu Kiếm Tiên còn mạnh hơn bọn họ tưởng tượng! "Xoẹt!" Cự kiếm chém nát Kim Minh Chung xong, quang mang ảm đạm đi không ít, bất quá uy lực vẫn y nguyên khủng bố, liên tiếp xé nát mấy tấm phòng ngự phù lục.

Sau đó cự kiếm hung hăng chém lên áo giáp.

Gian nan phá khai áo giáp một khe hở xong, cự kiếm phảng phất như bị kẹt lại, không thể tiến thêm một tấc nào nữa.

Bên trong, hách nhiên còn có một tầng bảo y phòng ngự! "Ta thảo cụ tổ nhà ngươi!

Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bảo vật phòng ngự trên người?!" "Thân là thiên tài, khi phụ ta là một kiếm tu pháp lực hao hết như thế này, ngươi còn muốn mặt mũi nữa không!" Tiểu Kiếm Tiên sững sờ, không còn giữ được vẻ nho nhã, chỉ vào Diệp Bất Phàm mà chửi ầm lên.

Cái phòng ngự này, trong ba tầng ngoài ba tầng, cứ như cái bánh ngàn lớp vậy. "Vị sư huynh này thật sự là quá ổn kiện (cẩn thận) rồi!" Đám người Mạc Tầm Hoan cũng nghệt mặt ra, Tiểu Kiếm Tiên đã suy yếu thành dạng này rồi, vị sư huynh này còn cẩn thận như thế, sớm tròng lên người thật nhiều tầng trang bị phòng ngự.

Trừ phi là ngụy pháp bảo, e rằng không gì có thể làm hắn bị thương! "Đây là...

Ngươi cái súc sinh này!" "Đều như vậy rồi mà ngươi đạp mã còn đánh lén ta!" Bỗng nhiên, Tiểu Kiếm Tiên lông tóc dựng đứng, da đầu đều tê dại.

Điều động một tia pháp lực còn sót lại, mạnh mẽ hoành di ra ngoài.

Đáng tiếc, đã muộn. "Vút!" Một mũi tên nhỏ bé khó có thể phát giác từ sau lưng xuyên thủng lồng ngực bên phải của Tiểu Kiếm Tiên, máu nhuộm trường không.

Chương 42

Gương mặt Tiểu Kiếm Tiên triệt để trắng bệch.

Đang định nói gì đó, một cơn choáng váng không ngừng xung kích não bộ hắn. "Còn... còn hạ độc!" Tiểu Kiếm Tiên mặt mày tím tái, thất khiếu chảy máu, thần trí đều có chút mơ hồ.

Diệp Bất Phàm vẫy tay một cái, chiếc Đinh Đầu Tiễn kia bay trở về, rơi vào trong tay.

Mũi tên này đoạt được từ Lệ Khuê, bản thân chính là sát khí ám sát, còn tẩm kịch độc, tu sĩ Trúc Cơ bình thường cơ bản dính vào là chết. "Bá!" Diệp Bất Phàm không có đình trệ, trong mắt hàn quang lóe lên, Phù Quang Lược Ảnh thi triển, thuấn gian tiếp cận Tiểu Kiếm Tiên.

Hắn cầm cự chùy hung hăng nện xuống đầu đối phương. "Tên này thật là tàn nhẫn, đây là muốn giết Tiểu Kiếm Tiên!" Mạc Tầm Hoan thấy thế không khỏi lạnh gáy, bọn họ vây tiễu Tiểu Kiếm Tiên, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc giết hắn.

Chung quy đây là đệ nhất kiếm đạo thiên kiêu của Thượng Thanh Cung, hắn mà chết, Thượng Thanh Cung sẽ phát điên.

Bọn họ không gánh nổi sự truy sát điên cuồng của Thượng Thanh Cung.

Nhưng mà.

Ngay tại lúc cự chùy còn cách đầu Tiểu Kiếm Tiên một tấc, một vệt ngân quang từ trán hắn bùng phát, thế mà chấn lui cự chùy trở lại. "Hả?!

Đây là...

Pháp bảo chân chính!

Tự động hộ chủ?" "Thượng Thanh Cung rốt cuộc bao che cỡ nào, cư nhiên đem pháp bảo giấu vào trong cơ thể tên này!" Diệp Bất Phàm chấn động, trong lòng chửi thầm.

Cái thứ này cũng quá khó giết rồi!

Bất quá cũng nằm trong dự liệu, dù sao cũng là kẻ yêu nghiệt nhất Thượng Thanh Cung, trên người khó tránh khỏi có đồ vật bảo mệnh. "Hả?" Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm tựa hồ cảm ứng được cái gì, mạnh mẽ quay đầu nhìn về hướng Lưu Vân Thành.

Nơi đó, một đạo khí tức kinh người đang nhanh chóng chạy tới, tốc độ nhanh vượt xa Trúc Cơ quá nhiều. "Thôi được rồi, sau này lại tìm cơ hội giết chết ngươi!" "Thu trước một ít tiền lãi." Diệp Bất Phàm ánh mắt lấp lóe, cuối cùng chộp lấy túi trữ vật của Tiểu Kiếm Tiên, trong đó bao hàm cả Vân Lôi Kiếm!

Ngay cả mười lăm thanh phi kiếm màu lam của đối phương cũng không buông tha, toàn bộ vơ vào trong tay.

Bảo vật tới tay, Diệp Bất Phàm lúc này mới lộ ra nụ cười.

Chỉ riêng thân gia của người này, liền không uổng công chuyến này!

Sau đó hắn xoay người chém ra một kiếm.

Kiếm khí lao thẳng đến yết hầu Từ Chính Nghĩa. "Không!" Từ Chính Nghĩa sắc mặt đại biến, vội vàng dùng pháp khí ngăn cản.

Hai người cùng là Trúc Cơ lục trọng.

Nhưng chiến lực thực tế của Diệp Bất Phàm lại vượt xa hắn quá nhiều, pháp khí đương trường bị đánh bay, huyết quang tuôn ra, yết hầu bị xuyên thủng một lỗ nhỏ.

Đương trường bỏ mình! "Sư huynh uy vũ!

Sư huynh..." Mặc Hoành cùng Liễu Khả Khanh đại hỉ, vội vàng cung kính tiến lên.

Bất quá nghênh đón bọn họ, là một thanh kiếm. "Phốc phốc!" Hai tiếng vang nhỏ, mi tâm Mặc Hoành cùng Liễu Khả Khanh bị kiếm khí đâm ra một lỗ máu, thi thể ầm vang ngã xuống đất.

Đến chết bọn họ đều không minh bạch vị đồng môn sư huynh này vì sao muốn giết bọn họ. "Trương sư huynh, chúng ta cũng không có cừu oán." Mạc Tầm Hoan sắc mặt khẽ biến, gấp gáp nói.

Bốn người khác sắc mặt càng là trắng bệch, có loại dự cảm bất diệu. "Không cừu oán?

Ngươi tới Lưu Vân Thành mục đích một trong, không phải là vì ta sao?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng.

Liễu Vong Xuyên đã giao phó cho Mặc Hoành lục soát bí mật "Cực Phẩm Trúc Cơ" của hắn, tự nhiên cũng sẽ giao phó cho Mạc Tầm Hoan.

Mạc Tầm Hoan ngẩn ra, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt cuồng biến.

Nhìn về phía Diệp Bất Phàm với ánh mắt tràn đầy khó tin. "Cái gì?!

Ngươi là Diệp..." Diệp Bất Phàm!

Điều này sao có thể?!

Sớm tại trước đó Diệp Bất Phàm cũng đã bị Tiểu Kiếm Tiên giết rồi.

Coi như không chết, cũng không có khả năng trong hai tháng từ Trúc Cơ nhất trọng đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, càng không khả

năng có chiến lực khủng bố như thế!

Đều siêu việt hắn rồi!

Chưa kịp nghĩ rõ ràng, tầm mắt cấp tốc hạ xuống, ngay sau đó liền nhìn thấy thi thể không đầu của chính mình.

Cuối cùng, ý thức tiêu tán. "Phốc!" Một đạo huyết sắc phù hào từ trên thi thể bay lên, dùng tốc độ cực nhanh nhào về phía Diệp Bất Phàm. "Sớm đã dự liệu được." Diệp Bất Phàm hừ lạnh, dương sát ma khí cuồn cuộn tuôn ra, đem huyết sắc phù hào sinh sinh luyện hóa.

Lúc đầu không giết Lệ Khuê chính là lo lắng loại huyết chú quấn thân này, thời gian qua hắn tra duyệt các loại điển tịch, đối với loại huyết chú này đã có sách lược ứng đối.

Thiên Sát Chân Ma Công tu luyện ra dương sát chi khí bá đạo hơn huyết chú, hoàn toàn có thể luyện hóa. "Phốc phốc!!" Bốn người còn lại cũng đi vào vết xe đổ, đều bị Diệp Bất Phàm từng cái bêu đầu.

Bọn họ trước đó đại chiến, vốn đã trọng thương, đâu còn sức hoàn thủ.

Đến tận đây, ngoại trừ Tiểu Kiếm Tiên trúng độc hôn mê, những người còn lại bị giết sạch sẽ.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng thu hồi túi trữ vật của mười đại Trúc Cơ viên mãn, thậm chí ngay cả túi trữ vật của Mặc Hoành, Từ Chính Nghĩa, còn có huynh đệ Ngô Phong đã tử vong cũng không buông tha.

Có thể nói là cạo đất ba thước.

Diệp Bất Phàm nghèo đến phát điên ngay cả những mảnh vỡ pháp khí bị Tiểu Kiếm Tiên đánh nát kia cũng vơ vét vào túi. "Đáng tiếc, không có thời gian thanh lý hiện trường." Diệp Bất Phàm lại đem con rối có dung mạo giống hệt mình thu hồi.

Giờ phút này, kiếm quang từ hướng Lưu Vân Thành đang cấp tốc tiếp cận.

Diệp Bất Phàm ném ra một đống Hỏa Cầu Thuật, đem chiến trường đốt đến nát bét, để tránh lưu lại manh mối mang tính chỉ hướng nào.

Mặc dù hắn hiện tại dùng là thân phận giả "Trương Tam", nhưng hắn vẫn cẩn thận.

Một số Kim Đan đại chân nhân nắm giữ thần thông hồi quang phản tố, có khả năng từ trong hình ảnh tìm ra dấu vết chân thân của hắn.

Cuối cùng lại nhìn thoáng qua Tiểu Kiếm Tiên.

Thở dài, không thể không rời đi.

Hắn là thật muốn giết chết Tiểu Kiếm Tiên, người này thực lực cực mạnh, giữ lại thủy chung là mối họa.

Nhưng trên người Tiểu Kiếm Tiên có một kiện pháp bảo hộ thể, cứ như cái mai rùa, phòng ngự quá mạnh. "Tiểu bối!

Ngươi là thiên kiêu nhà ai, ở lại cho lão phu!" "Oanh long long!" Một tiếng nổ như sấm sét vang lên, phương xa một đạo kiếm quang dùng một loại tốc độ phi nhân loại hướng về phía Diệp Bất Phàm bổ tới.

Kiếm quang kia cực lớn, che khuất bầu trời, phảng phất như một ngọn núi cao. "Đánh đứa nhỏ, lại tới đứa già phải không?" Diệp Bất Phàm khóe mắt co giật, không chỉ là già, mà còn là một mãnh nhân.

Kiếm thế khủng bố cỡ này, sợ là trong Kim Đan cũng là nhân vật vô địch. "Huyết Độn Thuật!" "Phù Quang Lược Ảnh!" Diệp Bất Phàm không dám dừng lại, trực tiếp thi triển Huyết Độn Thuật.

Vẫn chưa yên tâm, Diệp Bất Phàm lại vỗ lên người mười mấy tấm "Thanh Phong Phù".

Những thứ này toàn là chiến lợi phẩm thu được từ chỗ Lệ Khuê, một thoáng dùng gần hết sạch.

Tốc độ hắn nháy mắt bạo tăng, hóa thành một đạo huyết quang hướng phía xa tật trì mà đi.

Chương 43

Tốc độ kia, thậm chí còn mạnh hơn cả Giả Đan. "Oanh long!" Vừa mới chạy ra trăm trượng, vị trí Diệp Bất Phàm đứng lúc nãy trực tiếp bị đạo kiếm quang kia chém ra một cái hố kiếm sâu đến mấy chục mét. "Khủng bố như vậy!" Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn lại, da đầu đều tê dại, điên cuồng thôi động Huyết Độn Thuật.

Không bao lâu, đã chạy ra trăm dặm.

Cùng lúc đó, một vị lão giả tóc bạc trắng, thân mặc ngân bào ngự kiếm mà đến.

Hắn sắc mặt âm trầm, đôi mắt phảng phất như hai thanh lợi kiếm. "Tam đại ma giáo, lúc nào xuất hiện một yêu nghiệt như vậy?" Ngân phát lão giả nhìn chằm chằm phương xa, lông mày nhíu chặt.

Loại tốc độ này, trong đám trẻ tuổi có thể làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay, dù là dùng phù lục cũng rất khó làm được.

Không kịp truy kích người kia, hắn vội vàng đáp xuống đất, cẩn thận kiểm tra thương thế của Tiểu Kiếm Tiên.

Về chuyện Thiên Ma Giáo vây giết Từ Chính Nghĩa, Khương Nhất Kiếm đã hồi báo qua với hắn.

Hắn lúc đó cũng không để ý, nắm giữ Vân Lôi Kiếm, trừ phi Kim Đan cao thủ đích thân xuất thủ, nếu không không ai có thể giết được Khương Nhất Kiếm.

Thượng Thanh Cung tại Lưu Vân Thành còn có yếu sự cần tiếp hiệp với Phủ Thành Chủ, cho nên hắn cũng đi theo Khương Nhất Kiếm.

Mà hắn nhanh như vậy chạy tới, tự nhiên là cảm ứng được ba

động của Vân Lôi Kiếm.

Lưu Vân Thành cự ly nơi này cũng không phải quá xa. "Thủ đoạn thật ác độc." Ngân phát lão giả sờ lên cổ Tiểu Kiếm Tiên, sắc mặt càng khó nhìn.

Loại kịch độc này hắn không lạ lẫm, chính là độc của Quan Vương Xà, đối với tu sĩ dưới Kết Đan có lực sát thương cực lớn, nếu không phải hậu bối này của mình có pháp bảo hộ trụ tâm mạch, hiện tại đã bị độc chết rồi. "Từ Chính Nghĩa bị giết, Khương Nhất Kiếm trọng thương thoi thóp, Vân Lôi Kiếm và túi trữ vật cũng đều bị cướp đi!" "Bất kể ngươi là tiểu tử con nhà ai, dám hạ độc thủ như thế, nhất định phải chết!" Ngân phát lão giả giận sôi lên, một tay ôm lấy Khương Nhất Kiếm đang hôn mê, Kim Đan pháp lực không ngừng dũng mãnh lao vào cơ thể hắn, khu trục độc tố.

Đồng thời vẫy tay một cái, một thanh ngân sắc phi kiếm rơi xuống dưới chân.

Phi kiếm này và phù bảo của Khương Nhất Kiếm rất tương tự.

Lão giả này, chính là Kiếm Hạc Chân Nhân của Thượng Thanh Cung, cũng là lão tổ trong tộc của Khương Nhất Kiếm, một trong Chính Đạo Thập Đại Kim Đan! "Vút!" Kiếm Hạc Chân Nhân hóa thành một đạo ngân sắc kiếm quang, mang theo Khương Nhất Kiếm nhanh chóng hướng về phía Diệp Bất Phàm đào tẩu mà truy kích.

Lúc này, hai bên cách nhau một trăm ba mươi dặm.

Coi như là Kim Đan bình thường muốn đuổi kịp cũng phải tốn công tốn sức.

Nhưng tốc độ của Kiếm Hạc Chân Nhân quá kinh người, bất quá mười hơi thở, liền rút ngắn hai mươi dặm. "Mẹ kiếp!

Đây là trâu ngựa gì vậy, tốc độ nhanh như thế?" Diệp Bất Phàm

quay đầu nhìn thoáng qua, mặt đều xanh mét.

Linh thức của Trúc Cơ đại viên mãn tối đa có thể tham tra chín mươi chín dặm, mà hắn tuy chưa tới viên mãn cảnh giới, nhưng ỷ vào Thiên Đạo Trúc Cơ, lại thêm "Đoán Linh Quyết", linh thức của hắn đã phá vỡ cực hạn Trúc Cơ, đạt tới trăm dặm.

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng có một cỗ khí tức khủng bố đang dùng tốc độ như tia chớp tiếp cận. "Ta cũng không tin!" Diệp Bất Phàm mắt đỏ ngầu, nhịn đau lòng từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm "Phong Lôi Phù" tam giai.

Tam giai phù lục, tương đương với Kim Đan chân nhân.

Một tấm tam giai sơ cấp giá trị cũng phải bảy tám ngàn linh thạch, đắt đỏ vô cùng, cao cấp càng là đắt đến dọa người.

Đây là trước khi lên đường, sư tôn mong hắn ngủ với Nhan Như Ngọc, chuyên môn đưa cho hắn một trong mười tấm tam giai phù lục. "Oanh long long!" Vừa mới dán lên, tốc độ Diệp Bất Phàm liền bạo tăng gấp mấy lần, phảng phất như một tiếng kinh lôi, tại chỗ nổ tung một đóa mây hình nấm, trực tiếp phá vỡ tường âm thanh, hướng về phương xa đào độn. "Tam giai độn phù?

Mà lại còn là tam giai đỉnh cấp độn phù." Ngân phát lão giả phía sau thấy thế, lông mày nhíu chặt.

Loại phù lục này rất hiếm thấy, dù sao tam giai phù sư cả Triệu Quốc cũng không có mấy người.

Có thể tùy thân mang theo tam giai đỉnh cấp độn phù, bối cảnh đều rất lớn. "Ta xem ngươi có mấy tấm độn phù, chịu được kiểu đốt tiền này." Ngân phát lão giả cười lạnh, đuổi sát không buông.

Một lát sau.

Thân ảnh phía trước tốc độ giảm mạnh, bất quá rất nhanh lại bạo

phát cực tốc, thế mà ngạnh sinh sinh kéo ra khoảng cách một trăm năm mươi dặm.

Giờ phút này, Diệp Bất Phàm cự ly Lưu Vân Thành đã vượt qua hai ngàn dặm.

Rừng tùng cùng thành trấn dưới chân giống như ảo ảnh, không ngừng lùi lại phía sau. "Ta thề!

Ta muốn tu kiếm!

Trở thành đại kiếm tu!" Diệp Bất Phàm căm giận bất bình.

Hao phí hai tấm "Vân Lôi Phù", cư nhiên còn không cắt đuôi được lão quái vật kia.

Tốc độ của kiếm tu quả thực không nói lý lẽ.

Một đường phong trì điện triết, quần cộc của Diệp Bất Phàm đều sắp chạy đến bốc khói: "Không thể chạy như thế này, nếu không sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp." Gió lớn phần phật, y bào Diệp Bất Phàm cổ động, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng tỉnh táo.

Cuối cùng cắn răng một cái, lại đau lòng lấy ra một tấm "Vân Lôi Phù".

Hắn tổng cộng chỉ có bốn tấm.

Còn lại đều là phù lục khốn địch, vả lại đều là tam giai trung cao giai.

Phù lục chung quy không sánh bằng Kim Đan chân chính.

Thậm chí kém hơn Phù Bảo một bậc, muốn dùng mấy tấm phù lục vây giết đại kiếm tu, cơ bản không có khả năng. "Phanh!" Diệp Bất Phàm lúc đi ngang qua một hồ nước, thân thể chợt bạo phát ra một cỗ khói đen cuồn cuộn, đem cả người hắn bao khỏa lại.

Chỉ trong một hơi thở.

Thân ảnh Diệp Bất Phàm từ trong khói đen độn ra, tốc độ lại nhanh hơn không ít. "Lại là một tấm độn phù, quả nhiên là có tiền, tột cùng là thiên kiêu nhà ai?" Phía sau, ngân phát lão giả khóa chặt Diệp Bất Phàm, rất là kinh ngạc.

Coi như là cấp bậc Thánh Tử, loại phù lục này cũng không có mấy tấm.

Mà khí tức tướng mạo người kia cùng mấy thiên chi kiêu tử của ma giáo rất không phù hợp.

Lại đuổi theo phạm vi trăm dặm.

Ngân phát lão giả bỗng nhiên hạ tốc độ dừng ở giữa không trung, sắc mặt khẽ biến.

Tại trong phạm vi linh thức của hắn, cái tên "Diệp Bất Phàm" đang bỏ chạy kia thế mà đâm đầu lộn nhào xuống, thẳng tắp nện vào một cây cổ thụ, mắc trên chạc cây. "Không đúng!" Ngân phát lão giả sắc mặt khó coi, có loại dự cảm không tốt.

Linh thức hắn nhanh chóng khuếch trương, cũng không phát giác dị thường.

Sau đó giá ngự phi kiếm, bay qua một sườn núi, cấp tốc tới gần "Diệp Bất Phàm".

Mãi cho đến khi tới gần, hắn rốt cục phát hiện chỗ nào không đúng.

Nhân ảnh treo trên cổ thụ kia, cùng Diệp Bất Phàm vô luận là khí tức và tướng mạo đều giống nhau như đúc, nhưng ánh mắt rõ ràng ngốc trệ, giống như con rối.

Không, chính là con rối!

Bên trên còn tàn lưu lại tro tàn của Phong Lôi Phù. "Tiểu vương

bát đản!

Ngươi dám chơi xỏ ta!" Ngân phát lão giả mặt đều tức đỏ lên, đường đường một Kim Đan đại kiếm tu, cư nhiên bị một tên Trúc Cơ tiểu tu sĩ chơi xỏ!

Truyền đi chẳng phải bị người ta cười rụng răng hàm sao? "Phanh!" Ngân phát lão giả một tay tóm lấy con rối, trên bàn tay to kiếm khí phù động, gương mặt thần tựa Diệp Bất Phàm trực tiếp bị cắt phấn vụn.

Mà tại giờ khắc này, cũng rốt cục lộ ra chân dung dưới lớp mặt nạ da người của con rối.

Là một khuôn mặt ngăm đen. "Khí tức nhất trí như thế, cùng bản thân giống nhau như đúc, đây là dịch dung thuật gì?" Ngân phát lão giả có chút chấn kinh, dịch dung thuật dù cao minh tới đâu, cho dù toàn phương vị cải biến khí tức, lấy tu vi của hắn cũng rất dễ dàng phát hiện manh mối.

Nhưng trước mắt con rối này, dùng dịch dung thuật đều không đủ để hình dung, đều tính được là thần thông rồi. "Trên người bí mật còn không ít a." "Ta cũng không tin ngươi có thể đào thoát khỏi lòng bàn tay ta." Ngân phát lão giả đen mặt, tản ra linh thức tìm kiếm trên diện rộng.

Cùng lúc đó.

Chương 44

Trong hồ nước cách đó trăm dặm, "bõm" một tiếng, một con cá chép quẫy nước, từ trong nước nhảy lên, nhảy lên bờ.

Đôi mắt linh động của con cá chép nhìn quanh bốn phía, sau đó con cá này mọc ra hai cái chân người.

Co giò chạy thục mạng về hướng Lưu Vân Thành. "Lão già chết tiệt, ngươi chờ đó cho ta, đợi ta tu thành Kim Đan, nhất định phải dùng kiếm lột da ngươi!" Con cá mọc hai cái chân há mồm chửi ầm lên, cắm đầu chạy trốn.

Con cá này, chính là Diệp Bất Phàm lúc trước bạo phát hắc vụ, thi triển Tạo Súc Thuật rơi vào trong hồ nước.

Nếu không phải bỏ qua con rối, lợi dụng kế kim thiền thoát xác, hắn hiện tại đã bị lão già kia cắt thành món cá sống rồi.

Hắn cũng không dùng pháp lực, thuần túy dùng sức mạnh thân thể.

Khoảng cách bất quá trăm dặm, một chút xíu pháp lực cũng có thể dẫn tới sự cảm ứng của vị đại kiếm tu kia.

Một đường chạy như điên, chỉ cần linh thức của đại kiếm tu quét tới, Diệp Bất Phàm liền nhanh chóng nhảy vào trong nước.

Chung quy cự ly xa, linh thức Kim Đan không cách nào tham tra kỹ càng như vậy.

Một đường gấp gáp, chạy ra mấy trăm dặm, mà linh thức đối phương đã tham tra mấy chục lần. "Tên kiếm tu kia đầu óc có bệnh sao?

Còn đang tìm ta?

Thù lớn bao nhiêu chứ!" Diệp Bất Phàm tiềm nhập trong nước sông, trái tim không ngừng trầm xuống.

Tạo Súc Thuật của hắn thời gian tuy lâu, nhưng cũng không duy trì được mười ngày nửa tháng a! "Bõm!" Diệp Bất Phàm hóa thành cá chép lại từ trong nước sông nhảy ra, chuẩn bị đổi thành động vật khác.

Dù sao, không dùng pháp lực, lấy hình thái cá, tốc độ thực sự nhanh không nổi.

Nhưng mà hắn vừa nhảy ra khỏi mặt nước, một cái lưới cá liền rắn chắc chụp lên người.

Trói đến gắt gao.

Diệp Bất Phàm đều mộng rồi. "Khanh khách!

Cá thật béo!" Trên bờ sông, một tiểu nữ hài thắt bím đuôi ngựa hưng phấn giơ lên vợt lưới, hướng về phía một trung niên nhân bên cạnh khoe khoang. "Cha, con lợi hại không?

Ra tay là bắt được cá chép lớn nè." Tiểu nữ hài mặc váy hoa, bất quá năm sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc trác, cực kỳ khả ái.

Tại bên cạnh nàng ngoại trừ trung niên nhân kia, còn có mấy tu sĩ Luyện Khí kỳ, ở giữa là mười mấy chiếc xe hàng do Long Mã kéo.

Rất rõ ràng là một đội buôn. "A a, con gái ta lợi hại nhất, lát nữa nấu canh cá cho con." Trung niên nam tử sủng nịch xoa đầu con gái.

Diệp Bất Phàm: "..." "Không muốn đâu cha, cá chép đáng yêu như vậy, con muốn nuôi." Tiểu nữ hài bĩu môi, đem cá chép bỏ vào trong thùng cá, đôi mắt to sáng lấp lánh. "Được, đều nghe lời con." Trung niên nam tử cười cười, hiển nhiên là một người cuồng con gái. "Cảm ơn cha." Tiểu nữ hài cao hứng nói, ngón tay nhỏ nhắn thò vào trong

thùng cá không ngừng trêu chọc cá chép.

Diệp Bất Phàm có chút im lặng.

Hắn cũng không muốn đi theo đội buôn chạy khắp nơi, đang suy tư làm sao lặng lẽ rời đi, bỗng nhiên một đạo thanh âm làm tiêu tan ý niệm rời đi của hắn. "Gia chủ, Long Mã an phủ không sai biệt lắm, chúng ta dùng không đến một ngày là có thể đến Lưu Vân Thành." Người nói chuyện là một lão giả Luyện Khí tứ tầng.

Trước đó có cao nhân dùng linh thức quét ngang phụ cận mấy lần, dọa đến Long Mã không dám đi đường, bất đắc dĩ, bọn họ đành phải ở bờ sông sảo tác hưu chỉnh. "Ừ, mau chóng rời khỏi nơi này." Trung niên nam tử sắc mặt ngưng trọng, lập tức nói.

Hắn là tu vi Luyện Khí cửu tầng, đối với đạo linh thức kia cũng là kinh sợ cực kỳ.

Tuy nói Lý gia thương đội bọn họ hàng năm đều nộp một ít linh thạch, được Lưu Vân Thành che chở, người bình thường không dám cướp đường.

Nhưng hiện tại Lưu Vân Thành hội tụ ngũ đại tiên môn và ma đạo cao nhân, thế lực phức tạp, khó bảo toàn sẽ xuất hiện ngoài ý muốn. "Đi thôi!

Dẫn con đi thành phố lớn." Long Mã kéo xe hàng hướng Lưu Vân Thành tiến tới, trong thùng xe tiểu nữ hài hướng về phía cá chép cười hì hì nói. "Cha, Lưu Vân Thành thật sự có rất nhiều Trúc Cơ lão tổ sao?" Trên đường đi, nàng thỉnh thoảng vén rèm xe lên, mong đợi nhìn về hướng Lưu Vân Thành.

Lý gia tu vi cao nhất cũng chỉ Luyện Khí thập tam tầng, Trúc Cơ đã là tồn tại nàng phải ngưỡng vọng rồi. "Có, cha còn cùng một vị Trúc Cơ tu sĩ của Tuyết Linh Cung quan hệ không tệ đâu, lần này dẫn

Niếp Niếp tới, chính là để Niếp Niếp bái ông ấy làm sư." Lý gia chủ cười ha ha một tiếng, đặc biệt đắc ý.

Những tiểu tu tiên gia tộc như bọn họ, kết giao được một vị Trúc Cơ tu sĩ thì đối với gia tộc trợ giúp cực lớn, nhất là tu sĩ của ngũ đại tiên môn.

Nếu không phải như thế, hắn cũng làm không được sinh ý vãng lai giữa Lưu Vân Thành và Vận Quang Thành.

Nào biết được.

Trong thương đội bọn họ đã lẫn vào một cao thủ Trúc Cơ. "Thật sự là liễu ám hoa minh, có đội buôn làm yểm hộ, có thể an nhiên đi nhờ chuyến xe này trở lại Lưu Vân Thành." Trong thùng cá, cá chép đảo mắt, vui mừng quá đỗi, triệt để yên lòng.

Thương đội cách Lưu Vân Thành đại khái còn ba trăm dặm.

Trên đường Diệp Bất Phàm cũng biết được tên và lai lịch của tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài tên là Lý Niếp Niếp, xuất thân tiểu gia tộc ở Vận Quang Thành, gia tộc làm sinh ý nguyên dược liệu chế tạo phù lục, trong thùng hàng hoặc là linh mộc, hoặc là da thú của yêu thú đê giai.

Do tốc độ xe ngựa không nhanh, đến chập tối mới tới được Lưu Vân Thành. "Cuối cùng cũng tới!" Diệp Bất Phàm ở trong nước nhả bong bóng, bỗng nhiên tinh thần chấn động, lộ ra hỉ sắc, linh thức cảm ứng được hùng vĩ cự thành nơi phương xa.

Hắn sở dĩ trở về, là bởi vì Trúc Cơ kỳ càng về sau tu hành càng gian nan, nhất là đến hậu kỳ, hắn cần đại lượng nguyên liệu linh thảo để luyện chế đan dược.

Nếu như dựa vào tự thân, có nhanh cũng phải mất mấy năm.

Chợt, da mặt Diệp Bất Phàm cứng đờ.

Một đạo thân ảnh lão giả ngân bào từ phương xa phá không mà đến.

Ngân bào lão giả sắc mặt âm trầm, khí thế bàng bạc tàn phá bừa bãi, áp bách tu sĩ thương đội hai chân run rẩy, gần như quỳ rạp xuống.

Kiếm Hạc Chân Nhân! "Kim Đan đại chân nhân?!" Lý gia chủ kinh hãi thất thanh, vội vàng kéo con gái mình cung thân bái xuống.

Những người khác càng là nơm nớp lo sợ.

Trúc Cơ đối với bọn hắn mà nói đã là cao nhân rồi, Kim Đan đó là nhân vật tày trời, vạn nhất chọc đối phương không vui, đó chính là họa diệt môn! "Lão quái vật này phát giác được khí tức của ta rồi?" Trong thùng cá, thân thể cá chép căng cứng, bất quá rất nhanh liền buông lỏng xuống.

Kiếm Hạc Chân Nhân một tay ôm Tiểu Kiếm Tiên, chỉ là quét mắt qua đám người thương đội một cái, liền thất vọng thu hồi ánh mắt.

Hắn cũng không chú ý tới thùng cá bên cạnh tiểu nữ hài.

Dù sao, ai sẽ đi hoài nghi một con cá?

Hắn lăn lộn ở tu tiên giới hơn bốn trăm năm, chỉ thấy qua yêu tộc hóa hình thành người, chưa thấy qua người hóa hình thành cá bao giờ.

Ngay tại lúc này, mấy đạo thân ảnh vội vã từ trong Lưu Vân Thành xông ra. "Sư tôn!" Một thanh niên mặt rỗ xông lên trước, khi nhìn thấy Tiểu Kiếm Tiên đang hôn mê, hơi ngẩn ra.

Mấy sư đệ Thượng Thanh Cung bên cạnh cũng là ngốc trệ.

Đại sư huynh... cư nhiên bị thương đến mức này! "Chẳng lẽ, có Kim Đan chân nhân xuất thủ rồi?" Thanh niên mặt rỗ kinh nghi nói, đối với việc Khương Nhất Kiếm mai phục ma đạo tu sĩ, hắn nghe Từ

Chính Nghĩa nói qua.

Về sau sư tôn vội vã rời đi Lưu Vân Thành, bọn hắn liền có chỗ suy đoán.

Đại sư huynh khả năng xảy ra chuyện rồi! "Tại Lưu Vân Thành lùng bắt một tên tu sĩ Trúc Cơ Thiên Ma Giáo, tên là Trương Tam!" Kiếm Hạc Chân Nhân trực tiếp ra lệnh.

Trước đó hắn một đường hướng phía ma giáo lục soát, không ngừng mở rộng phạm vi, nhưng thủy chung không thu hoạch được gì.

Tên tiểu bối kia âm hiểm xảo trá, hắn phán đoán đối phương rất có thể đi ngược lại con đường thông thường, quay trở về Lưu Vân Thành. "Trúc Cơ?

Chương 45

Chẳng lẽ là Trúc Cơ kỳ đả thương đại sư huynh thành dạng này?!" Thanh niên mặt rỗ cùng các sư đệ đưa mắt nhìn nhau, đều có chút kinh hãi.

Khương Nhất Kiếm kiếm thế tiểu thành, lại thêm nguyên bộ pháp khí, trong cùng cảnh giới gần như vô địch, Trúc Cơ viên mãn bình thường ngay cả tư cách làm sư huynh bị thương đều không có.

Càng đừng nói còn nắm giữ Vân Lôi Kiếm.

Bất quá trước mắt sư tôn tâm tình ác liệt, bọn hắn không dám nói nhiều, vội vàng hồi thành an bài. "Trương Tam?

Tốt, thật tốt a!

Kiếm Hạc Chân Nhân, trước đây ngươi không phải khoác lác, hậu bối này của ngươi cùng cảnh giới vô địch sao?" Một lão giả mặc áo bào âm dương từ trong Lưu Vân Thành đi ra, cười lớn thành tiếng, đối với việc Tiểu Kiếm Tiên bị trọng thương rất là hả hê.

Hắn là người của Hợp Hoan Tông, hiệu Âm Dương Chân Nhân. "A a, cùng cảnh giới vô địch, Thánh Tử của Vạn Thú Cốc ta cũng không dám nói như thế." Một bên khác, trung niên mặc cẩm y cưỡi một con hạc trắng cười nhạo nói.

Kiếm Hạc Chân Nhân thân là Kim Đan tu sĩ, nhất cử nhất động đều được chú ý, hắn trước đó rời đi Lưu Vân Thành, đã sớm bị ma đạo Kim Đan chú ý tới.

Cùng lúc đó, Lưu Vân Thành lại có mấy đạo linh thức dò xét tới, phảng phất như mây đen đè ép khiến các tu sĩ ra vào Lưu Vân Thành thở không nổi.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn cũng là nơm nớp lo sợ.

Trúc Cơ cùng Kim Đan chênh lệch quá lớn, dù yêu nghiệt đến đâu cũng không có khả năng vượt qua đạo hồng rãnh này. "Toàn bộ đều là Kim Đan chân nhân!" Đám người hô hấp ngưng trệ.

Sau đó bọn họ chú ý tới Tiểu Kiếm Tiên, lại liên tưởng đối thoại của mấy vị Kim Đan này, cơ bản đoán được chân tướng. "Trời ơi!

Cư nhiên là Trúc Cơ của Thiên Ma Giáo đem Tiểu Kiếm Tiên đánh thành bộ dạng này!

Là ai?

Liễu Vong Xuyên?

Hay là Sở Tử Tuyết?" "Ngươi điếc à?

Không nghe nói bọn hắn đang nói Trương Tam sao?" "...

Thiên Ma Giáo ta lúc nào xuất hiện một mãnh nhân như vậy?

Trương Tam, cái tên này cũng quá qua loa rồi." Cửa thành trong ngoài một mảnh xôn xao, đông đảo tu sĩ đều chấn kinh, khó có thể tin.

Tiểu Kiếm Tiên đặt tại ngũ đại tiên môn, tam đại ma tông, thực lực kia tại thế hệ trẻ cũng đủ để xếp vào top ba.

Trừ phi Kim Đan tu sĩ, không ai dám nói có thể ổn áp một đầu.

Mà nay, cư nhiên ngã trong tay một kẻ vô danh tiểu tốt!

Nhất thời, đám người đều đang suy đoán, phân tích cái tên Trương Tam này đến tột cùng là vị thần tiên nào của Thiên Ma Giáo.

Tức tiện là Kim Đan chân nhân của Hợp Hoan Tông cùng Vạn Thú Cốc, cũng là nghi hoặc trùng điệp. "Cút!" Kiếm Hạc Chân Nhân da mặt co giật, từ trong kẽ răng gạt ra một chữ, mang theo Tiểu Kiếm Tiên nhanh chóng vào thành.

Đồng thời, một bên khác Diệp Bất Phàm cũng lặng lẽ đi theo đội buôn trà trộn vào Lưu Vân Thành.

Nhìn đám đại tu Kim Đan cao cao tại thượng kia, trong mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ kiên định.

Nếu như có tu vi Kim Đan, đâu đến mức bị truy sát?

Mà đội buôn không đáng chú ý này, không ai để ý tới.

Hợp Hoan Tông cùng Vạn Thú Cốc Kim Đan chân nhân nhìn bóng lưng Kiếm Hạc Chân Nhân, liếc mắt nhìn nhau. "Người trẻ tuổi bên trong xuất hiện một kẻ tàn nhẫn, Phong Ma di tích sợ là muốn xuất hiện thêm rất nhiều biến cố." Hai người nhíu chặt lông mày, cùng là ma đạo, nhưng cạnh tranh cũng kịch liệt, bọn họ cũng không muốn cơ duyên ở Phong Ma di tích bị Trương Tam của Thiên Ma Giáo cướp đi.

Sau đó riêng phần mình lấy ra truyền âm phù, truyền tin cho thiên tài nhà mình, đề phòng Trương Tam nhiều hơn.

Đồng thời phân phó thủ hạ, nghiêm tra căn nguyên của Trương Tam, cùng với tình tiết vụ trọng thương Tiểu Kiếm Tiên.

Nếu như có cơ hội, bọn hắn không ngại để môn hạ thiên kiêu bồi cho Tiểu Kiếm Tiên một đao.

Rất nhanh, kết quả điều tra liền trình lên bàn của các thế lực lớn.

Khiến các thế lực này im lặng là, kết quả điều tra chỉ có một cái tên Trương Tam, cùng với biệt hiệu "Ngọ Dạ Hắc Thủ" tại Thiên Ma Giáo, trừ cái đó ra cái gì cũng không có.

Phảng phất là từ tảng đá đụng ra vậy.

Thậm chí Kiếm Hạc Chân Nhân thỉnh Phong Lê Chân Nhân của Phủ Thành Chủ thi triển bí thuật hồi quang, hồi tố một chút hình ảnh chiến đấu, nhưng kết quả khiến Kiếm Hạc Chân Nhân càng thất vọng

hơn.

Trương Tam cẩn thận đến mức làm người ta giận sôi.

Giết người xong, lập tức cho nổ chiến trường, hỏa thuộc tính ba động kịch liệt nhiễu loạn không gian, căn bản không có cách nào hồi tố.

Duy nhất khiến Kiếm Hạc Chân Nhân an ủi chính là, Tiểu Kiếm Tiên đã tỉnh. "Ta muốn giết hắn!

Ta muốn giết hắn!" Trong một tòa tiểu viện độc lập ở nội thành, Tiểu Kiếm Tiên nằm trên giường, mắt đỏ ngầu.

Vân Lôi Kiếm, Chân Hỏa Thú Đan, túi trữ vật, toàn bộ mất hết!

Mà lại còn đáp thượng một cái mạng của đệ đệ cùng cha khác mẹ.

Mối thù này bất luận như thế nào hắn cũng muốn báo! "Trước khi giết hắn, phải tìm được hắn đã.

Nói một chút về công pháp, pháp thuật, pháp khí hắn tu hành đi." Kiếm Hạc Chân Nhân quát khẽ, cưỡng ép Tiểu Kiếm Tiên tỉnh táo lại.

Hắn tin tưởng, chỉ cần điều tra, chung quy có thể điều tra ra manh mối. "Người kia công pháp bá đạo cường hoành, nhưng Mạc Tầm Hoan của Thiên Ma Giáo cũng chưa từng thấy qua, bất quá có thể xác định hắn là người của Thiên Ma Giáo, bởi vì pháp thuật hắn dùng là hai loại cấm kỵ pháp thuật chỉ có Thiên Ma Giáo mới có." Tiểu Kiếm Tiên hít sâu một hơi, hồi cố lại.

Cấm kỵ pháp thuật, vẫn là do Mạc Tầm Hoan đề cập đến, sau đó lại miêu tả hình dáng pháp khí. "Chuyện bên dưới, ta tự mình điều tra, ngươi an tâm dưỡng thương, hiện tại 'Chân Hỏa Thú Đan' không còn, Phong Ma di tích là cơ hội lật bàn duy nhất của ngươi, chỉ cần trở thành lục chuyển, thậm chí thất chuyển Kim Đan... ngày khác gặp lại tên Trương Tam kia, giết hắn như giết gà!" Kiếm Hạc Chân Nhân

nhìn chằm chằm Tiểu Kiếm Tiên.

Kim Đan phẩm chất càng cao, đại biểu không chỉ là tiềm lực tiến quân Nguyên Anh, còn có thực lực cường đại. ...

Một nhóm đội buôn lúc đi ngang qua ngõ nhỏ trong thành, một con cá lặng lẽ từ trên xe ngựa nhảy xuống, rơi vào trong ngõ.

Một lát sau, một thanh niên áo lam từ đầu ngõ bên kia đi ra, dung nhập vào đám người.

Diệp Bất Phàm một lần nữa tìm khách sạn.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, không lo được kiểm kê chiến lợi phẩm, mà là nhắm mắt trầm tư, trong đầu không ngừng phục bàn mỗi một chi tiết của trận chiến đấu.

Tại trước khi không có thực lực tuyệt đối, thân phận bản tôn tuyệt đối không thể hấp thụ ánh sáng.

Nếu không ba tháng từ một con gà mờ Luyện Khí già nua, biến thành tồn tại có thể chống lại Tiểu Kiếm Tiên, chuyện này truyền đi đủ để chấn động toàn bộ tu tiên giới Triệu Quốc.

Đến lúc đó bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nguy hiểm sẽ tăng trưởng gấp mười lần.

Hắn cũng không muốn ngày ngày đem đầu treo ở dây lưng quần. "Thiên Sát Chân Ma Công bộ công pháp này, Thiên Ma Giáo ngoại trừ Thánh Tử cùng số ít trưởng lão, không ai lật xem qua.

Biểu tượng sau khi nó bạo phát, coi như là lịch đại giáo chủ cũng chưa từng thấy qua, càng đừng nói Thượng Thanh Cung, điểm ấy hẳn là vấn đề không lớn." Diệp Bất Phàm ngưng mi, tự nói: "Hai môn cấm kỵ pháp thuật, tại tầng thứ năm Tàng Kinh Các, đệ tử hạch tâm, thậm chí đệ tử có đại cống hiến đều có thể tu luyện, điểm ấy cũng tra không được.

Pháp khí..." Diệp Bất Phàm trong đầu không ngừng bài trừ từng hạng mục tai họa ngầm.

Cơ bản tất cả manh mối, đều chỉ hướng thân phận giả của hắn —— Trương Tam.

Thậm chí, khí tức cùng pháp lực ba động khi hắn chiến đấu với Tiểu Kiếm Tiên, đều bị hắn lợi dụng Tạo Súc Thuật ngụy tạo.

Môn bí thuật thượng cổ này, hắn hiện tại đã tu luyện đến tình trạng tinh thâm.

Bỗng nhiên, hắn mạnh mẽ mở mắt ra. "Không đúng, con rối kia!" Để trốn thoát, hắn buộc phải dùng con rối thay thế mình hấp dẫn sự chú ý của đại kiếm tu kia.

Con rối do Chu Vương Thần luyện chế.

Mới luyện ra chưa lâu, chắc ít người từng thấy.

Điều duy nhất khiến Diệp Bất Phàm lo lắng là ấn ký linh thức còn lưu lại trên con rối.

Khí tức pháp lực có thể biến hóa, nhưng linh thức thì không.

Chương 46

"Lão quái vật kia chắc sẽ dùng ấn ký linh thức để truy ngược lại, nhưng tôi có Tạo Súc Thuật, chắc là cách ly được." Diệp Bất Phàm nhíu mày thành hình chữ xuyên: "Sau này, e là không thể dùng linh thức trước mặt lão quái vật đó nữa." Nghĩ ngợi một hồi, Diệp Bất Phàm vẫn định "cẩu" ở thành Lưu Vân một thời gian.

Một là để vơ vét linh dược, luyện đan tăng tu vi, còn tìm bí thuật tăng tỷ lệ vẽ bùa.

Hai là tránh sự điều tra của Kiếm Hạc chân nhân, đường về Thiên Ma Giáo chắc chắn đã giăng đầy tai mắt của lão quái vật, nơi đông người như thành Lưu Vân ngược lại an toàn hơn.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm còn phải lo vụ nhiệm vụ Thiên Ma Giáo.

Sáu người đi làm nhiệm vụ, kết quả năm người chết, kẻ tu vi thấp nhất là hắn lại sống sót. "Đột phá Kim Đan, thậm chí Nguyên Anh, thì bất cứ kẻ nào hay việc gì cũng sẽ không uy hiếp được tôi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm càng thêm kiên định.

Ở cái Tu chân giới lừa lọc, nguy cơ trùng trùng này, chút tu vi ấy chẳng có cảm giác an toàn gì sất.

Chưa nói Kiếm Hạc chân nhân, mục đích sư tôn - Nguyên Anh đệ nhất Triệu quốc này thu đồ đệ vẫn chưa rõ, cứ như thanh đao treo trên đầu hắn, trời mới biết khi nào chém xuống. "Trước tiên chỉnh lý chiến lợi phẩm đã." Diệp Bất Phàm nhanh chóng bố trí cấm chế cách tuyệt khí tức trong phòng, sau đó lôi ra một đống túi trữ vật.

Trận này hắn tổn thất không nhỏ, Kim Minh Chung lấy từ Lệ Khuê, Hám Thiên Chùy, phi kiếm của Lục La đều nát bấy.

Còn mất ba tấm "Phong Lôi Phù".

Nhưng thu hoạch còn to hơn, tổng cộng mười bảy cái túi trữ vật!

Đầu tiên đổ đồ trong túi trữ vật của Tiểu Kiếm Tiên ra, hà quang bốc lên.

Một đống đồ lấp đầy non nửa căn phòng. "Vân Lôi Kiếm!" Diệp Bất Phàm cầm lấy thanh phi kiếm có vân sấm sét, tay lạnh toát như cầm cửu thiên hàn thiết, chỉ cầm thôi đã cảm nhận được lôi đình bạo táo bên trong.

Hắn lấy mảnh vỡ pháp khí ra thử, Vân Lôi Kiếm chém nhẹ, đứt lìa dễ dàng, vết cắt cháy đen. "Uy lực mạnh thật!" Hắn hít sâu, mắt sáng rực, xóa bỏ linh thức của Tiểu Kiếm Tiên, thu vào túi trữ vật. "Có thanh kiếm này, chiến lực của tôi mới tính là trần nhà Trúc Cơ." Trên đấu giá hội, một đám thiên kiêu đều thèm nhỏ dãi vật này, giá trị mười tám vạn linh thạch!

Trừ Vân Lôi Kiếm, còn mười mấy cuốn bí tịch, đều là chính đạo pháp thuật của Thượng Thanh Cung.

Diệp Bất Phàm hiện tại thực lực cực mạnh, pháp thuật tầm thường chẳng tăng phúc gì mấy. "Cơ mà có thể dùng để ngụy trang thành đệ tử Thượng Thanh Cung, hoặc giả làm Tiểu Kiếm Tiên." Diệp Bất Phàm không thất vọng, thân phận Trương Tam giả quá rồi, hắn cần cái "vỏ bọc" có chứng minh thư xịn như Tiểu Kiếm Tiên.

Có biến thì để thằng đó gánh còng lưng! "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm bỗng ngưng lại, cầm lên cuốn sách cổ.

Đây lại là trấn phái kiếm điển của Thượng Thanh Cung!

Tuy chỉ có thiên Trúc Cơ, nhưng giá trị tuyệt đối vượt xa tưởng tượng.

Phải biết, Thượng Thanh Cung dùng kiếm đạo uy chấn thiên hạ, nhờ đó ngồi vững ngôi đầu ngũ đại tiên môn chính đạo!

Diệp Bất Phàm lật xem nhanh chóng, càng xem mắt càng nóng rực. "Chuyển hóa pháp lực thành kiếm hoàn, kiếm hoàn ẩn chứa kiếm đạo pháp lực thuần túy, giấu trong một trăm linh tám khiếu huyệt, kiếm hoàn càng mạnh, kiếm đạo pháp lực càng mạnh, có thể tăng tỷ lệ lĩnh ngộ kiếm thế." Diệp Bất Phàm mắt sáng lên, rốt cuộc cũng hiểu tại sao tốc độ và sức tấn công của Tiểu Kiếm Tiên lại biến thái như vậy.

Pháp khí phòng ngự đỉnh cấp đều có thể đánh nát.

Kiếm hoàn bố trí toàn thân, chẳng khác nào cả người hắn chính là một thanh kiếm!

Tính xuyên thấu và tốc độ sao có thể không mạnh?

Nếu không phải đối phương hao tổn pháp lực quá lớn, tỷ lệ Diệp Bất Phàm đánh bại gã là rất nhỏ.

Mà công pháp của hắn, thắng ở sự hùng hậu và bá đạo, uy lực còn mạnh hơn kiếm điển.

Hắn sở dĩ không bằng Tiểu Kiếm Tiên thuần túy là do tu vi thấp hơn đối phương quá nhiều.

Thiên Sát Chân Ma Công cũng có khuyết điểm.

Đó là lực xuyên thấu không đủ, cũng không tăng phúc tốc độ, nói trắng ra là sự khác biệt giữa búa tạ và cái đinh.

Kiếm Hạc chân nhân tốc độ nhanh như vậy, công pháp này chiếm nguyên nhân rất lớn. "Kiếm điển này vừa vặn bù đắp khuyết điểm của tôi, lực xuyên thấu và tốc độ, nếu tu luyện thành công, công có thể nháy mắt phá phòng ngự kẻ địch, lui... chạy trốn thì tốc độ Giả Đan cũng chưa chắc đuổi kịp." Đương nhiên, hấp dẫn hắn nhất là kiếm thế, có thể tăng phúc cực lớn cho uy lực của kiếm đạo pháp thuật và

pháp khí.

Ngay lúc này, bên tai vang lên tiếng hệ thống. 【 Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển: Tu luyện công pháp này cần cực phẩm linh căn và ngộ tính mạnh mẽ, vả lại tu vi mỗi lần tăng một trọng, kiếm hoàn sẽ làm tổn thương khiếu huyệt một lần, chịu nỗi đau thiên đao vạn quả, dễ trở thành phế nhân.

Có xác suất lĩnh ngộ kiếm thế, nhưng rất nhỏ. 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Tu luyện công pháp này, không cần linh căn, thiểu năng cũng luyện được.

Tu vi mỗi lần tăng một trọng, khiếu huyệt sẽ được ngàn tay vạn ngón mát-xa, xác suất lĩnh ngộ kiếm thế cực cao! 】 Diệp Bất Phàm thấy thế mừng rỡ.

Quả nhiên, có hệ thống đúng là khác bọt.

Công pháp được công nhận khó tu luyện nhất Thượng Thanh Cung, vào tay hắn, thiểu năng cũng luyện được!

Cơ mà Diệp mỗ cứ cảm thấy mình bị hệ thống mạo phạm.

Trịnh trọng cất công pháp đi, Diệp Bất Phàm nhìn sang vật phẩm khác.

Một bộ pháp khí đỉnh cấp, tổng cộng mười lăm thanh —— Lam Ảnh Kiếm.

Vân Lôi Kiếm tiêu hao lớn, hiện tại chỉ có thể dùng làm đòn sát thủ, bộ pháp khí đỉnh cấp này không nghi ngờ gì thích hợp nhất cho chiến đấu thường quy.

Ngoài ra còn có ngụy pháp bảo "Đồng Nhạc Chung", Diệp Bất Phàm thích nhất món này.

Hắn muốn tương lai chứng đạo trường sinh, giữ mạng vĩnh viễn

xếp hàng đầu!

Còn có hai món phù bảo, mười mấy món pháp khí đỉnh cấp, một đống đan dược trị thương và trấn thống. "Đúng là... cẩu đại hộ!

Nhiều linh thạch thế này?" Diệp Bất Phàm nhìn đống linh thạch, tim đập thình thịch.

Phát tài rồi! "Bản đồ ngoại vi Phong Ma Di Tích?

Không đúng, đây là bản đồ cốt lõi?" Diệp Bất Phàm nhặt lên một tấm da dê.

Trước đó hắn từng lấy được một tấm từ chỗ Lệ Khuê, nhưng cái này chi tiết hơn nhiều, có cả địa hình khu vực cốt lõi. "Nếu không tìm thấy biện pháp tăng tỷ lệ kết đan, chỉ có thể đi Phong Ma Di Tích tìm kiếm, nhưng nơi đó chung quy nguy hiểm, chưa đến vạn bất đắc dĩ thì không thể đi." Diệp Bất Phàm suy tính một lát rồi cất đi.

Hắn lại đổ hết đồ trong mười sáu cái túi trữ vật khác ra.

Ánh sáng lưu chuyển, chói đến mức người ta không mở nổi mắt. "Một đêm chợt giàu!

Hèn gì đám người chính ma đều thích cướp bóc." Diệp Bất Phàm cảm thán.

Mười sáu người, tổng cộng mười chín vạn linh thạch!

Pháp khí cộng lại hơn sáu mươi món, đỉnh cấp mười tám món, ngoài ra còn có linh dược, đan dược, dược liệu luyện khí.

Tính sơ sơ, giá trị lên đến hơn sáu mươi vạn! "Hiện tại tổng thân gia tiếp cận một triệu, sánh được với Kim Đan chân nhân rồi." Diệp Bất Phàm muốn cười to, thu tất cả vật phẩm lại.

Hơn nữa ngồi trên đống tài sản lớn thế này, đã thoát khỏi cái mác nghèo kiết xác, tài nguyên tu luyện trước khi kết đan cũng không cần

lo nữa.

Chuyến này... quả thực lãi to!

Hơn nữa có hai món ngụy pháp bảo và pháp khí thành bộ, lại tu luyện thành công Kiếm Điển, trong đám người trẻ tuổi hắn sẽ triệt để vô địch! "Không thiếu linh thạch, phải mau chóng mua linh dược luyện đan, nâng cao tu vi." Diệp Bất Phàm đứng dậy, dịch dung thành một thanh niên áo lam, bắt đầu tìm mua dược liệu trong thành. "Thượng Thanh Cung bắt đầu lùng sục quy mô lớn rồi." Đến chiều, Diệp Bất Phàm vừa bước ra khỏi tiệm đan dược đã nhận ra điều bất thường, liếc mắt nhìn mấy tu sĩ trong dòng người, mày nhíu chặt.

Hắn cảm ứng nhạy bén, phát hiện được kiếm khí trong cơ thể đám người kia, rõ ràng là người của Thượng Thanh Cung.

Ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng lại dò xét trong đám đông.

Nghĩ ngợi, Diệp Bất Phàm bỏ ý định tẩu tán tang vật sớm.

Chương 47

Tuy nói thành Lưu Vân vàng thau lẫn lộn, nhưng Thượng Thanh Cung chung quy là đệ nhất tông môn chính đạo, thế lực to lớn, khó bảo đảm sẽ không thông qua tang vật lần theo dấu vết, tìm đến người hắn.

Diệp Bất Phàm không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút.

Nửa tháng sau đó, Diệp Bất Phàm bắt đầu bận rộn.

Buổi tối tu luyện 《 Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển 》, tế luyện bộ pháp khí của Tiểu Kiếm Tiên.

Ban ngày thì đi lại giữa các cửa hàng lớn ở thành Lưu Vân, dược liệu "Hỏa Long Đan", "Huyết Ngưng Đan" gần như bị vơ vét sạch.

Đủ để luyện chế hàng ngàn lò đan dược.

Mà túi trữ vật cũng đang xẹp đi nhanh chóng, mấy ngày nay tốn mất tròn hai mươi vạn linh thạch. "Đúng là cắt cổ mà." Đi trong đám đông, Diệp Bất Phàm đau lòng không thôi.

Khi Phong Ma Di Tích sắp mở, đan dược tăng tu vi bắt đầu khan hiếm, đệ tử ngũ đại tiên môn đều đang tranh mua.

Điều này gián tiếp khiến giá dược liệu tăng điên cuồng. ... "Mẹ kiếp!

Lại để hắn chạy mất!

Liên tiếp mười mấy ngày!

Đến chỗ ở của hắn cũng không tìm thấy!" Đêm khuya, trong ngõ hẻm, mấy gã đàn ông mặc đồ đen bước ra, lục soát tứ phía một hồi, một người trong đó nhịn không được chửi ầm lên.

Những người khác cũng không cam lòng.

Trên người mấy kẻ này tràn ngập ma khí, đều là Trúc Cơ bát cửu trọng, có vẻ là người ma đạo.

Nhưng nếu linh thức cường đại, có thể phát hiện trong cơ thể bọn họ là chính đạo pháp lực.

Phiếu Miểu Cốc, một trong ngũ đại tiên môn.

Ngụy trang thành ma đạo giết người đoạt bảo là thao tác cơ bản của Phiếu Miểu Cốc.

Cuối cùng, mấy người không cam lòng bỏ đi.

Mà sau khi bọn họ đi, trong sân nhà bên cạnh ngõ hẻm, một người lặng lẽ trèo ra. "Phải dừng tay thôi, cứ vơ vét tiếp thì sớm muộn cũng không giấu được." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, từ khi bắt đầu vơ vét linh dược, cơ bản ngày nào sau mông cũng có người bám đuôi.

Đây là lần thứ ba mươi tám.

Hiện tại cả thành Lưu Vân đều biết có một đại phú hào bí ẩn, liên tiếp mấy ngày đi lại giữa các cửa hàng lớn, vơ vét cùng một loại linh dược.

Mới đầu Diệp Bất Phàm còn ra tay làm thịt một hai tên.

Kết quả ngày hôm sau, đổi thành một nhóm kiếp tu mạnh hơn truy đuổi. "Hả?" Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Thân ảnh hắn loé lên, trong nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện lại đã thay áo lam, đứng trong một tiệm tạp hóa. "Lão hủ tham kiến tiền bối!" Tiêu Hồng Đức giật mình, thấy là Diệp Bất Phàm vội vàng hành lễ.

Diệp Bất Phàm đi thẳng vào vấn đề: "Bí điếm có tin tức rồi?" Trước khi tống tiền Từ Chính Nghĩa, hắn từng cho Tiêu Hồng Đức

một tấm lệnh bài truyền tin, bí điếm mở cửa thì báo cho hắn.

Hắn hiện tại càng coi trọng bí thuật vẽ bùa hơn, nếu không phải nhờ "Phong Lôi Phù" tam giai đỉnh cấp, hắn chưa chắc có thể an nhiên thoát thân khỏi tay Kiếm Hạc chân nhân.

Diệp Bất Phàm nếu nắm giữ bí thuật, đây sẽ là vốn liếng lớn nhất để hắn chống lại Kim Đan chân nhân! "Có rồi, ngay tại Đông Liễu Hạng ngày mai, chỉ cần phù hợp điều kiện là có thể vào, lần này rất nhiều tiền bối Kim Đan và Trúc Cơ đều sẽ tham dự, tin rằng sẽ có bí thuật vẽ bùa tiền bối cần tìm." Tiêu Hồng Đức cung kính nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đưa cho Tiêu Hồng Đức hai trăm khối linh thạch: "Vất vả rồi." "Tiền bối, chỉ là một tin tức mà thôi, cái này không nhận được." Tiêu Hồng Đức kinh hãi, vội vàng nói. "Tin tức này xứng đáng." Diệp Bất Phàm phất tay, xoay người bước ra khỏi tiệm tạp hóa, biến mất trong màn đêm. "Đa tạ... tiền bối." Tiêu Hồng Đức ngẩn ngơ nhìn con phố trống trải, sau đó cất linh thạch đi. "Sư phụ, người vừa rồi là ai thế ạ?" Ngay lúc này, một bé trai đầu hổ đầu não từ nhà trong thò đầu ra, vẻ mặt tò mò.

Nó mới bái nhập môn hạ Tiêu Hồng Đức mấy tháng trước, Diệp Bất Phàm cũng không biết. "Là một... hảo hữu của sư phụ." ...

Đông Liễu Hạng nằm ở góc đông bắc thành Lưu Vân, bí điếm là một tòa viện lạc không bắt mắt.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm liền dịch dung thành thanh niên áo lam, chạy tới nơi này.

Lúc này, trước cửa viện có hai tu sĩ Luyện Khí tầng mười ba canh gác. "Người tới dừng bước!" Một tên lính gác thấy Diệp Bất Phàm, lạnh lùng quát.

Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lạnh, tản mát ra linh áp Trúc Cơ.

Tên lính gác kia ngẩn ra, vội vàng cung kính nói: "Hóa ra là Trúc Cơ tiền bối." Hắn chỉ là Luyện Khí kỳ đâu dám đắc tội đại lão Trúc Cơ, dè dặt nói: "Quy củ tiệm chúng tôi, tiền bối có phải..." "Cầm lấy." Diệp Bất Phàm không hỏi nhiều, trực tiếp ném ra một túi vải chứa năm mươi viên linh thạch, đi thẳng vào trong viện.

Vừa bước vào, một mỹ phu nhân đón tiếp, eo nhỏ mông cong, cứ như trái đào mật chín mọng. "Tiền bối trông lạ mặt, lần đầu đến đây nhỉ?" Mỹ phu nhân cười quyến rũ, cúi người hành lễ. "Ừ." Diệp Bất Phàm thản nhiên gật đầu, vẻ mặt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. "Vãn bối dẫn đường phía trước." Mỹ phu nhân kia không những không xấu hổ, ngược lại càng thêm nhiệt tình, hương thơm xộc vào mũi, thân thể đầy đặn gần như dán vào người Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, không hề dao động.

Người có thể vào bí điếm đều là tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên, chủ nhân bí điếm sẽ để một số nữ thị tòng bồi tiếp.

Thị tòng tu vi rất thấp, đa phần là tự nguyện.

Tại cái Tu tiên giới tàn khốc này, Trúc Cơ đã coi là không tệ, những nữ tu Luyện Khí này đều muốn ôm đùi tu sĩ Trúc Cơ, làm tiểu thiếp hay gì đó, để kiếm sự che chở và tài nguyên.

Mỹ phu nhân dẫn đường một mạch, xuyên qua mấy cửa nhỏ, cuối cùng đi xuống lòng đất.

Dưới lòng đất là một đại sảnh rộng lớn, giờ khắc này đã tụ tập mấy chục người.

Có người không muốn lộ diện thì đeo nón lá hoặc mặt nạ, có người thì chẳng quan tâm, mà bộ phận này cơ bản đều là người của thế lực đỉnh cấp.

Diệp Bất Phàm ngồi xuống ghế, ánh mắt chỉ quét qua một vòng.

Bỗng nhiên, hắn sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh khôi phục như thường.

Ở phía trước đại sảnh, hách nhiên có mấy vị Kim Đan chân nhân, tu vi và địa vị cao nhất, độc chiếm một khu vực, trong đó một vị Diệp Bất Phàm quen mặt vô cùng.

Kiếm Hạc chân nhân.

Lúc này lão đang ngồi trên ghế lớn nhắm mắt dưỡng thần, xung quanh trống trải, đám Trúc Cơ đều mang vẻ kính sợ, không dám tới gần. "Lão thất phu này sao còn chưa đi?" Diệp Bất Phàm thầm mắng, khoảng cách từ lúc giao chiến với Tiểu Kiếm Tiên đã qua nửa tháng.

Nửa tháng nay, Kiếm Hạc chân nhân lùng sục càng lúc càng ít, dù sao ngày nào cũng tìm kiếm một người thì quá tốn thời gian tốn sức lực.

Điều này làm hắn thầm vui mừng, còn tưởng lão thất phu này đã về Thượng Thanh Cung rồi.

Không ngờ lại đụng mặt ở đây! "Hiện tại đánh không lại lão già này, cứ 'cẩu' một đợt đã, thù truy sát sau này sẽ báo." Diệp Bất Phàm mặt không biến sắc, âm thầm cố thủ linh thức, tránh bị phát giác.

Qua một nén nhang, tu sĩ Trúc Cơ vào đại sảnh ngày càng nhiều, trong đó không thiếu người của ngũ đại tiên môn và ma tông.

Còn có một số tu sĩ Kim Đan.

Diệp Bất Phàm đoán đám lão quái này đa phần là vì hậu bối tử tôn tiến vào Phong Ma Di Tích nên chuẩn bị mua đồ bảo mệnh.

Phong Ma Di Tích cơ duyên quá nhiều, gần như cuốn cả Triệu quốc vào, rất nhiều thế lực đều có thể vào.

Lại qua một nén nhang.

Chủ nhân bí điếm rốt cuộc cũng từ cửa hông đi vào, là một thiếu phụ váy trắng hơn ba mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ thất trọng.

Tuy tu vi không quá cao nhưng không ai dám làm càn.

Nghe đồn, bí điếm này dựa lưng vào phủ thành chủ Lưu Vân. "Vân cô, bắt đầu đi." Một tu sĩ Kim Đan mất kiên nhẫn, dường như có quen biết thiếu phụ váy trắng.

Chương 48

"Ha ha, đã Lưu tiền bối thúc giục, thiếp thân cũng không làm lỡ thời gian nữa, bất luận là khách cũ hay khách mới, đều có thể lần lượt lên bày bảo vật của mình ra, giao dịch vật phẩm mong muốn.

Bí điếm chúng tôi chỉ thu hai trăm linh thạch." Thiếu phụ váy trắng cười cười, khí độ điển nhã, tựa như hoa lan trong cốc vắng.

Nói xong liền ngồi lên trường kỷ, bên cạnh có ba tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn trấn thủ. "Ta lên trước, chư vị có 'Phá Vân Đan' không?" Tu sĩ Kim Đan họ Lưu đứng trước đài, nhìn quanh toàn trường, ánh mắt cấp thiết.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn có đan phương Phá Vân Đan, có thể giúp người ta phá vỡ bích lũy tiểu cảnh giới, vì dược liệu trong đó đắt đỏ nên hắn vẫn chưa mua.

Diệp Bất Phàm do nuốt cực phẩm độc đan, sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, từ nhất trọng đến lục trọng tiểu bình cảnh hoàn toàn không ngăn được hắn.

Có điều sau này thì khó nói.

Trúc Cơ bát trọng trở lên, bình cảnh cực lớn, chỉ dựa vào đan dược tăng tu vi rất khó đột phá, hồi trước Lệ Khuê vơ vét linh dược ở phường thị chính là để giúp em trai đột phá Trúc Cơ viên mãn. "Ha ha, sớm đã nghe con trai Lưu đạo hữu kẹt ở Trúc Cơ cửu trọng nhiều năm, giờ xem ra vẫn chưa đột phá." Một gã Kim Đan cười nhạo, lão mặc áo bào âm dương, đôi tay già nua không ngừng nắn bóp nữ thị tòng trong lòng, khiến ả rên rỉ liên hồi.

Chính là vị Kim Đan trưởng lão của Hợp Hoan Tông. "Lão quỷ Âm Dương, chơi đàn bà của ngươi đi!

Ta không có tâm trạng đấu võ mồm với ngươi!" Trung niên họ Lưu ánh mắt âm trầm.

Ngay lúc này, một trung niên Trúc Cơ viên mãn đứng dậy, cung kính nói: "Tiền bối, tại hạ có, nhưng ta muốn một tấm da yêu thú tam giai." Dứt lời, khóe mắt đám Trúc Cơ giật giật.

Gã này gan to thật, da thú tam giai là da lông của yêu thú Kim Đan, thứ đó còn quý hơn Phá Vân Đan. "Được!" Trung niên họ Lưu nhìn sâu vào tên Trúc Cơ viên mãn kia một cái. "Đa tạ tiền bối thành toàn." Gã trung niên mừng rỡ, vội vàng tiến lên.

Hai người giao dịch xong xuôi, những người khác lần lượt lên đài. "Ta có một khối Huyền Âm Thiết, đổi dược liệu luyện chế pháp khí tinh phẩm đỉnh cấp..." Theo từng người lên đài, những bảo vật hiếm thấy trên thị trường lần lượt xuất hiện.

Mà những người này đa phần đều muốn đổi lấy phù lục đỉnh cấp, pháp khí, thậm chí phù bảo.

Bao gồm cả Kiếm Hạc chân nhân.

Mấy chục người lên đài, như cưỡi ngựa xem hoa.

Trong đó tịnh không có bí thuật vẽ bùa mà Diệp Bất Phàm muốn.

Điều này làm hắn thất vọng tột cùng. "Ta có một thanh phi kiếm pháp khí đỉnh cấp, còn có một tấm khiên phòng ngự đỉnh cấp, cùng một số dược liệu luyện khí, chỉ đổi bí thuật có thể nâng cao tỷ lệ vẽ bùa." Đến lượt Diệp Bất Phàm, hắn lấy ra một số bảo vật, không cam lòng nói.

Mấy thứ này đều là vơ vét từ đám người Mạc Tầm Hoan.

Đồ vật liên quan đến Tiểu Kiếm Tiên hắn không dám lấy ra. "Bí thuật nâng cao tỷ lệ vẽ bùa?" Vừa nhìn thấy phi kiếm pháp khí đỉnh cấp, mọi người đều sáng mắt lên, đặc biệt là Kiếm Hạc chân nhân.

Mà mỹ phụ bồi tiếp Diệp Bất Phàm lại càng nhìn đến ngây người, gã Trúc Cơ nàng tiếp đãi trông bình thường không có gì lạ, không ngờ lại giàu thế!

Có điều người tại tràng nghe đến bí thuật đều nhíu mày. "Loại bí thuật này hiếm thấy cực kỳ, cho dù có thì cũng bị đám phù sư kia trân tàng, không thể nào lấy ra được." Kiếm Hạc chân nhân mở miệng nói, mắt dán chặt vào thanh phi kiếm màu đỏ trên tay Diệp Bất Phàm.

Đồ đạc trên người Khương Nhất Kiếm bị tên vương bát đản nào đó cướp sạch, hiện tại lão đang thiếu pháp khí kiếm đạo. "Tiểu hữu, đổi thứ khác đi, chỗ lão phu cái gì cũng có." Kiếm Hạc chân nhân dời mắt sang Diệp Bất Phàm, ôn tồn nói, cứ như đang đối mặt với hậu bối nhà mình.

Hồn nhiên không biết người trước mặt chính là đầu sỏ gây tội đã cướp sạch Tiểu Kiếm Tiên. "Không đổi." Đợi một hồi lâu, thấy không ai lấy ra bí thuật, Diệp Bất Phàm triệt để hết hy vọng, hắn liếc Kiếm Hạc chân nhân một cái, trực tiếp từ chối.

Lão thất phu này còn muốn đổi bảo bối từ tay hắn.

Đang nghĩ hay lắm!

Ngay lúc Diệp Bất Phàm bất lực chuẩn bị xuống đài, một người trung niên mặc thanh y, tướng mạo anh vũ, nhìn Diệp Bất Phàm từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: "Ta có một cuốn 'Tế Phù Bí Thuật' lấy được từ thượng cổ." "Thượng cổ Tế Phù Bí Thuật?" Diệp Bất Phàm tinh thần chấn động, lộ vẻ hoài nghi.

Thượng cổ là thời kỳ đỉnh phong của Tu tiên giới, thiên địa linh

khí nồng đậm, linh căn cực phẩm thấy nhiều không trách, tạo nên một lứa Nguyên Anh đông đảo, còn có rất nhiều Hóa Thần Thiên Quân thống ngự vạn cương.

Người sau không rõ nguyên nhân, Tu tiên giới dần suy lạc.

Linh khí ngày càng loãng, vạn năm nay linh dược các loại ngày càng ít, bí thuật công pháp lại càng thất truyền.

Dính dáng đến thượng cổ đều không tầm thường, giống như Tạo Súc Thuật vậy.

Nếu không nhờ thuật này, hắn hiện tại đã thành vong hồn dưới kiếm của Kiếm Hạc chân nhân. "Đây là đại cương, ngươi xem đi." Trung niên thanh y cười khẽ một tiếng, ném cho Diệp Bất Phàm một cái ngọc giản.

Diệp Bất Phàm không dùng linh thức thăm dò mà lật ra đọc kỹ. "Dùng bí thuật, đồng thời vẽ mười tấm bùa, lấy chín tấm làm tế phẩm, có thể nâng cao tỷ lệ thành công của tấm cuối cùng, có xác suất cực nhỏ thăng cấp thành phù lục tinh phẩm.

Tế phù càng nhiều, tỷ lệ thành công càng cao." Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, suýt chút nữa phun ra câu chửi thề.

Vẽ mười tấm, có khả năng thành công một tấm!

Mà tỷ lệ cũng chẳng phải trăm phần trăm.

Thế thì đốt bao nhiêu tiền?

Nguyên liệu phù lục nhị giai tương đối đắt, tam giai càng đắt, một tấm nhỏ cũng tốn cả ngàn linh thạch.

Đặc biệt là Phong Ma Di Tích sắp mở, với thân gia hiện tại của hắn cũng đốt không nổi!

Nhưng hắn chợt nghĩ đến hệ thống... "Khụ khụ, đạo hữu có đồng

ý trao đổi không?" Trung niên thanh y ho khan một tiếng, y cũng biết bí thuật này như gân gà, bái phỏng mấy vị phù sư, kết quả xem bí thuật xong người ta đuổi thẳng cổ. "Được." Diệp Bất Phàm lộ vẻ khó xử, cuối cùng khẽ thở dài.

Nhưng trong lòng thì hơi kích động.

Với phù sư khác là gân gà, với hắn là thần thuật!

Nếu có thể nghịch chuyển tác dụng phụ thành công, hắn sẽ trở thành phù sư đỉnh tiêm nhất, lại đối mặt Kim Đan chân nhân, hắn tuyệt đối có năng lực tự vệ.

Cuối cùng, mỗi người đưa một trăm linh thạch cho thiếu phụ váy trắng, hoàn thành giao dịch.

Đám Trúc Cơ xung quanh chỉ biết trố mắt nhìn pháp khí đỉnh cấp bị trung niên thanh y lấy đi, Kiếm Hạc chân nhân mặt càng đen như đít nồi. "Đến thành Lưu Vân một tháng, cuối cùng cũng tới tay." Diệp Bất Phàm không dừng lại nữa, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Giờ vơ vét được một mớ linh dược, hắn có thể bắt tay vào luyện đan, nâng cao tu vi rồi.

Đồng thời học tập vẽ bùa.

Phù lục nhị giai hắn không thỏa mãn, hắn muốn vẽ tam giai!

Vẫn là mỹ phu nhân kia dẫn đường, dọc đường đối với Diệp Bất Phàm càng thêm nhiệt tình cung kính, mắt đong đưa tình ý.

Tu vi Trúc Cơ, lại thêm tài đại khí thô, đây tuyệt đối là cái đùi vàng!

Lúc này không ôm còn đợi khi nào?

Tuy nhiên mặc kệ ả uốn éo tạo dáng thế nào, Diệp Bất Phàm đều không động lòng, khiến mỹ phu nhân thất vọng ê chề.

Cũng may vị đại gia này trước khi đi cho mười khối linh thạch.

Ra khỏi viện lạc, cẩn thận đi mấy vòng lớn trong thành Lưu Vân, lúc này hắn mới đi về khách sạn.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà trong phòng, rót một ấm linh trà. "Các hạ theo lâu như vậy, không vào uống chén trà sao?" Dứt lời, trong phòng vẫn tĩnh lặng, không có động tĩnh.

Mãi đến khi Diệp Bất Phàm nhíu mày, cửa phòng mới bị người đẩy ra. "Giao dịch đã xong, chẳng lẽ ngươi muốn giết người cướp của?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm nhìn trung niên thanh y bước vào.

Chính là người giao dịch bí thuật với hắn. "Ha ha ha, linh thức của đạo hữu quả nhiên bất phàm, thế mà phá vỡ được gông cùm Trúc Cơ." Trung niên thanh y cười ha hả, nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm, khó giấu sự chấn kinh trong lòng.

Với bản lĩnh của y, theo đuôi suốt đường, Trúc Cơ đại viên mãn căn bản không thể nào phát giác.

Trừ phi linh thức phá vỡ giới hạn cực hạn chín mươi chín dặm.

Theo y biết, cho dù là công pháp tu luyện linh thức cũng không phá nổi, người trước mắt lại có thể phá vỡ gông cùm linh thức Trúc Cơ, quả thực không thể tin nổi.

Chương 49

"Nói đi, truy tung tôi muốn làm gì." Diệp Bất Phàm nhíu mày, người trước mắt này không giống muốn giết người cướp của. "Có phần cơ duyên, muốn tặng cho đạo hữu, còn mời chân thân của đạo hữu ra mặt đi." Trung niên thanh y bất đắc dĩ nói.

Diệp Bất Phàm im lặng, một lát sau, cửa phòng lại bị đẩy ra, một Diệp Bất Phàm khác bước vào.

Hắn thu người giấy bên bàn trà vào túi trữ vật, mặt không biểu cảm nói: "Cơ duyên vẫn là để lại cho đạo hữu đi, đi thong thả không tiễn." Việc trên trời rơi xuống cái bánh nướng, hắn chưa bao giờ tin. "Đạo hữu đến cơ duyên Kết Đan cũng không muốn sao?

Ta đến từ Hoắc gia ở Giang Lăng, có một tấm bản đồ Phong Ma Di Tích, nơi đó có hai loại chủ dược liệu luyện chế 'Ngưng Tinh Đan' —— Vụ Thần Hoa, Tuyết Linh Tham.

Đạo hữu linh thức vượt xa Trúc Cơ, thực lực e là càng không tầm thường, ngươi và ta liên thủ, chủ dược liệu kia dễ như trở bàn tay!" Trung niên thanh y ung dung nói.

Ngưng Tinh Đan, loại đan dược có thể tăng tỷ lệ kết đan này, một viên dù là phế phẩm cũng có giá trên trời.

Đặt ở thành Lưu Vân, khoảnh khắc liền sẽ gây ra tinh phong huyết vũ.

Cho dù là ngũ đại tiên môn và tam ma tông cũng không có mấy viên, nếu không đám tu sĩ Trúc Cơ kia sẽ không xông vào nơi cửu tử nhất sinh như Phong Ma Di Tích.

Sở dĩ hiếm, một là vì linh dược quý giá, hai là thiếu hụt chủ dược

liệu.

Hai loại chủ dược liệu này hiện thế gần như tuyệt tích, chỉ có một số di tích cổ xưa hoặc dược viên cổ mới còn sót lại. "Ta thực lực thấp kém, không đi." Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, trong lòng lại cười lạnh.

Giang Lăng Hoắc gia hắn có nghe nói, Triệu quốc có mười tám gia tộc tu tiên đỉnh tiêm, lão tổ đều là tồn tại Kết Đan đỉnh phong.

Chưa nói chủ dược liệu là thật hay giả, cho dù là thật, e rằng cũng là nơi thập tử vô sinh.

Diệp Bất Phàm cần Ngưng Tinh Đan, nhưng tâm tính hắn vững như "lão cẩu", không thể nào mạo hiểm lớn như vậy. "Thế mà cũng không động lòng?" Trung niên thanh y ngẩn ra, dường như lần đầu tiên thấy kẻ nào "cẩu" như vậy. "Đi thong thả, không tiễn!" Diệp Bất Phàm trực tiếp đuổi khách, kẻ này nhìn như Trúc Cơ viên mãn nhưng luôn cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Từ đầu đến cuối hắn chưa từng lơi lỏng cảnh giác. "Đạo hữu là vị 'Trương Tam' đại danh đỉnh đỉnh kia nhỉ?" Trung niên thanh y trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói. "Hoắc đạo hữu đây là có ý gì?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, nhưng thần tình vẫn bất động thanh sắc.

Sâu trong tay áo to rộng, hai tấm bùa vây địch tam giai lặng lẽ trượt vào tay. "Ta tu luyện công pháp đặc thù, rất mẫn cảm với khí dương sát, khéo sao ta lại có hứng thú với điển tịch thượng cổ nên đã sưu tầm một ít.

Trong đó có ghi chép đặc tính của Thiên Sát Chân Ma Công —— âm sát hoặc dương sát, đồng thời còn ghi chép, công pháp này hai thiên Trúc Cơ và Kim Đan nằm ở Thiên Ma Giáo." Trung niên thanh y cười nói. "Ngươi đang uy hiếp ta?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm trở nên băng lãnh, một cỗ sát cơ lan tràn khắp căn phòng. "Trương huynh đệ

thực lực cái thế, thế hệ trẻ không ai bì kịp, ta đâu dám làm càn." Trung niên thanh y cười khổ một tiếng: "Ta chỉ muốn tìm một cường nhân hợp tác lấy linh dược, đột phá Kim Đan." "Hoắc đạo hữu tìm người khác đi." Diệp Bất Phàm híp mắt, trong lòng tính toán làm sao mới có thể giết chết kẻ này không một tiếng động. "Được rồi, ta đi tìm người khác vậy." Trung niên thanh y thở dài, đứng dậy rời đi.

Khi đi tới cửa, y hơi dừng bước, môi khẽ động, truyền âm cho Diệp Bất Phàm.

Sau đó y bất đắc dĩ nói: "Nếu thế này vẫn không thể đả động Trương huynh đệ, vậy ta cũng hết cách rồi." Diệp Bất Phàm trầm mặc.

Một lát sau ném ra một tấm lệnh bài, nói: "Phong Ma Di Tích bắt đầu thì truyền tin cho ta." "Ha ha ha!

Tốt!

Ta tên là Hoắc Vân Hải, hai tháng sau, cung hầu Trương huynh đại giá!" Trung niên thanh y mắt sáng lên, cười to một tiếng rồi nhận lấy lệnh bài, xoay người sải bước rời đi.

Diệp Bất Phàm lặng thinh không nói, linh thức vẫn luôn bám theo đối phương, mãi đến khi đối phương đi ra mấy dặm, rời khỏi thành Lưu Vân từ cửa nam. "Hoắc Vân Hải... là cái quái gì?!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi.

Mà sau khi hắn đi, thân ảnh của trung niên áo xanh lại một lần nữa xuất hiện trong khách sạn.

Lúc này khí chất của y và trước đó khác nhau một trời một vực, ánh mắt thâm thúy như vực sâu, thân hình thẳng tắp, không giận tự uy. "Lão tổ, sao lại coi trọng người đó như vậy?" Một thanh niên yêu dị mặc hắc y từ ngoài cửa bước vào, cung kính hỏi, trên mặt đầy vẻ

nghi hoặc.

Thanh Phượng lão tổ nãi là Hóa Hình đại yêu, tương đương với Nguyên Anh Chân Quân của Nhân tộc, hắn thân là trực hệ hậu duệ còn không lọt nổi vào mắt lão tổ.

Vậy mà hiện tại, lão tổ cư nhiên lại nhìn một nhân loại bằng con mắt khác xưa nay chưa từng có. "Ngươi có biết lai lịch của Thiên Sát Chân Ma Công không?" Trung niên áo xanh sắc mặt đạm mạc, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ: "Loại ma công cái thế kia, nãi là xuất phát từ tông môn cổ xưa nhất Thập Phương Vực, Thần Ma Tông, nơi có Hóa Thần Thiên Quân tọa trấn." "Không ngờ, một tên Trúc Cơ nho nhỏ, thế mà lại tu luyện thành." Trung niên áo xanh nhíu mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Tam đại chí cao ma điển của Thần Ma Tông, Thiên Sát Chân Ma Công là khó luyện nhất.

Trong Thần Ma Tông, mấy vạn năm qua cũng không có ai năng tu luyện thành công. "Hóa Thần Thiên Quân?!" Thanh niên yêu dị ngây ra như phỏng. "Chân thân của bản tọa không cách nào đặt chân đến địa giới Nhân tộc, hiện tại chẳng qua là phụ thân lên người tu sĩ Nhân tộc mà thôi." "Tuy nói hắn hơi yếu một chút, nhưng Thiên Sát Chân Ma Công đối với tộc ta có tác dụng lớn, ngươi tận lượng giao hảo với hắn, đợi khi tiến vào Phong Ma Di Tích, dẫn hắn đến nơi đó." ...

Diệp Bất Phàm đi loanh quanh trong Lưu Vân Thành, thay đổi chừng mấy chục cái thân phận giả, lúc này mới thuê một tòa trạch viện hẻo lánh, dọn vào ở.

Khách sạn lượng người đi lại quá lớn, làm việc chung quy vẫn bất tiện. "Nhất định phải điều tra rõ ràng!

Kẻ này tuyệt đối không phải Hoắc Vân Hải!" Diệp Bất Phàm đi đi lại lại trong sân, sắc mặt âm tình bất định, rất là phiền toái.

Tại bí điếm, Kiếm Hạc Chân Nhân đều không thể nhận ra hắn, một tên Trúc Cơ viên mãn lại có thể một câu nói toạc ra lai lịch của hắn.

Điều này không thể không khiến hắn cảnh giác. "Kim Đan?

Nhưng mạnh như Kiếm Hạc Chân Nhân, cũng không mang lại cho tôi loại cảm giác này." Trung niên áo xanh kia phảng phất như vực sâu không thấy đáy, cho hắn một loại cảm giác như gai ở sau lưng.

Mà nội dung truyền âm của y, thì lại có liên quan đến công pháp.

Thiên Sát Chân Ma Công của hắn chỉ có thiên Trúc Cơ và Kim Đan, đã trải nghiệm được hải lượng pháp lực, Diệp Bất Phàm đối với công pháp tiếp theo cực kỳ coi trọng.

Mà người kia, biết tung tích của phần công pháp sau đó.

Tu tiên giới trăm vực, rộng lớn vô tận, mảnh tu tiên giới Diệp Bất Phàm đang ở này, được gọi là Đông Tiên Vực.

Triệu Quốc nằm ở nơi hẻo lánh, bốn phía còn có vài quốc gia tu tiên, ví dụ như Nguyên Quốc, Chân Võ Quốc, Hỏa Vân Quốc, mà cường đại nhất, không gì hơn Đông Thổ Đại Đường ở cực đông.

Được xưng là Tiên Quốc!

Trung niên áo xanh nói phần công pháp tiếp theo nằm ở quốc gia khác, bảo chỉ cần hợp tác, sẽ đưa ra tin tức chuẩn xác. "Chuyện công pháp còn sớm, không vội." Hắn đáp ứng hợp tác, chỉ là kế sách tạm thời để thoát khỏi trung niên áo xanh thần bí kia mà thôi.

Trước khi có chín thành nắm chắc giữ được mạng, hắn căn bản sẽ không đi Phong Ma Di Tích. "Đổi mấy chục cái thân phận, tạm thời coi như an toàn, trước mắt vẫn nên mau chóng tăng lên tu vi, thực lực!" Trong lòng Diệp Bất Phàm dâng lên cảm giác khẩn cấp, có lẽ là vận khí không ra sao, ổn kiện (cẩn thận) thành cái dạng này rồi, kết

quả gặp toàn là cấp bậc đại lão.

Sau đó hắn đi vào phòng.

Lấy ra Tế Phù Bí Thuật. [Thiên Tế Phù Đạo Bí Pháp: Đồng thời khắc họa phù lục, dùng nhiều tấm phù lục làm tế phẩm, có thể đề cao xác suất thành công của một trong số đó, tế chín thành một, có xác suất cực nhỏ thăng cấp thành tinh phẩm phù lục.] [Phụ Diện Nghịch Chuyển: Đồng thời khắc họa phù lục, dùng ít phù lục làm tế phẩm, có thể đề cao xác suất thành công của nhiều tấm phù lục, tế một thành chín, có xác suất cực lớn thăng cấp thành tinh phẩm phù lục.] Diệp Bất Phàm hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm vào hệ thống.

Phù đạo thâm ảo, xác suất vẽ bùa thành công toàn dựa vào trình độ của Phù sư, Phù sư có trăm năm tạo nghệ phù đạo có lẽ mười tấm có thể thành công bảy tám tấm, đây đã tính là cao rồi.

Nói cách khác, loại bí thuật này có thể để người ta vẽ mười tấm phù lục, sau khi tế phù có thể thành công một tấm.

Đối với Phù sư mà nói thuần túy là gân gà (vô dụng).

Nhưng sau khi nghịch chuyển, Diệp Bất Phàm vẽ mười tấm phù lục, chỉ cần tế một tấm phù lục, là có thể thành công chín thành!

Hơn nữa đại xác suất thành tinh phẩm!

Loại tỷ lệ thành công này tại giới Phù đạo quả thực nghịch thiên. "Phát tài rồi!" Diệp Bất Phàm có chút kích động, có bí thuật này, hắn không cần lo lắng vấn đề hao hụt linh thạch nữa, trong thời gian ngắn hắn có thể nhanh chóng trở thành danh gia Phù đạo, tài nguyên cuồn cuộn!

Hơn nữa một thân đầy phù lục phòng thân.

Hoàn toàn có năng lực chiến Giả Đan, đối mặt Kim Đan, cho dù đánh không lại cũng có thể toàn thân trở ra.

Nói làm là làm.

Diệp Bất Phàm ra cửa chi số tiền lớn mua sắm lượng lớn dược liệu chế phù, đại bộ phận đều là Nhất, Nhị giai, cũng chưa mua Tam giai.

Vẽ bùa cần ngưng thần tĩnh khí, yêu cầu đối với thủ pháp vẽ bùa và sự khống chế pháp lực cực cao, thoáng cái trở thành Tam giai Phù sư, căn bản không có khả năng.

Một phương diện khác, chính là hắn lại hết tiền rồi, trước đó mua linh dược tiêu hơn hai mươi vạn, hiện tại lại mua giấy bùa và chu sa, linh thạch tốn gần ba mươi vạn.

Chương 50

Trực tiếp tuyên bố phá sản.

Bất quá lần này hắn tịnh không hoảng.

Mấy ngày tiếp theo.

Diệp Bất Phàm bắt đầu cuộc sống nhàn hạ luyện đan, tu luyện, vẽ bùa.

Tu vi từ Trúc Cơ lục trọng ổn định hướng thất trọng tăng lên.

Tuy nói càng về sau, tốc độ tu hành càng chậm, Cực phẩm linh căn cũng không ngoại lệ, nhưng dưới tác dụng phụ cường đại của loại đan dược chín thành chín tạp chất như "Hỏa Long Đan", "Huyết Ngưng Đan", tiến độ tu vi của Diệp Bất Phàm y nguyên tấn mãnh.

Từ Trúc Cơ lục trọng đạt tới đỉnh phong, Cực phẩm linh căn cũng phải mất ba bốn tháng.

Mà hắn ngắn ngủi vài ngày, liền đạt đến Trúc Cơ lục trọng đỉnh phong.

Nửa tháng sau.

Diệp Bất Phàm dựa vào cực phẩm độc tính của lượng lớn "Hỏa Long Đan", ngạnh sinh sinh trùng phá bích chướng, đạt tới thất trọng!

Ba động pháp lực bành trướng làm cho Diệp Bất Phàm cảm giác an toàn tăng lên không ít.

Mà tạo nghệ Phù đạo tiến bộ càng khoa trương, đã có thể lợi dụng bí thuật vẽ ra Nhất giai đỉnh cấp phù lục rồi!

Cho dù là yêu nghiệt Phù đạo, muốn đạt tới trình độ Nhất giai đỉnh cấp Phù sư, cũng phải mất năm sáu năm, hơn nữa tỷ lệ thành công

không cao.

Mà hắn, ngoại trừ lúc nhập môn tốn công phu rất lớn, về sau dựa vào Tế Phù Bí Thuật, đã có thể làm được tế một thành năm.

Tế đi một tấm bùa, thành năm tấm.

Theo linh thức tăng trưởng, tinh khí thần gia tăng, sớm muộn có thể tế một thành mười.

Về sau, Diệp Bất Phàm hóa danh Lý Tư, bắt đầu hợp tác với một số tiệm phù lục nhỏ ở Lưu Vân Thành, bán ra phù lục.

Tuy nhiên Nhất giai phù lục giá cả không cao, cũng không được hoan nghênh bằng Nhị giai, nhưng thắng ở số lượng lớn, vài ngày xuống tới cũng có hai ba vạn linh thạch nhập trướng. "Lựa chọn vẽ bùa, quá sáng suốt rồi, tốc độ kiếm tiền này có thể so với đi cướp." Diệp Bất Phàm cảm khái một phen, đứng ở trong thư phòng, triển khai năm tấm giấy bùa màu vàng, đề bút vẽ bùa.

Với thực lực hiện tại của hắn, dưới Kết Đan thì tùy tiện cướp, bất quá chung quy là có phong hiểm, vạn nhất gặp phải lão lục Kim Đan ẩn giấu tu vi, khóc cũng không kịp.

Hiện tại cách thời điểm Phong Ma Di Tích mở ra còn hai tháng.

Những tên kia vì tăng lên thực lực, tiến vào di tích đoạt cơ duyên đã điên rồi.

Diệp Bất Phàm nghe chưởng quầy một cửa tiệm nói, hiện tại bên ngoài Lưu Vân Thành rất nhiều tu sĩ tao ngộ cướp bóc, thậm chí có người bị tập kích lột sạch đến mức ngay cả cái quần xịp cũng không còn.

Mà kẻ tập kích, không một ngoại lệ, toàn là ma tu bốc lên hắc khí.

Giống như toàn bộ Lưu Vân Thành đã bị ma tu bao vây vậy.

"Trong đám này, tám thành là có đệ tử của Ngũ Đại Tiên Môn." "A, đánh sống đánh chết, linh thạch cướp được còn không nhiều bằng ta nằm ở nhà vẽ bùa kiếm được." Diệp Bất Phàm cảm giác cuộc sống nhàn hạ hiện tại của mình rất không tệ, tu vi tăng lên ổn như lão cẩu, dùng không đến nửa năm là có thể tiến quân Kim Đan. "Nhị giai 'Hỏa Long Phù', thành rồi!" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên dừng lại, hắn thu hồi bút phù, dùng bí thuật hiến tế một tấm phù lục chưa hoàn thành, bốn tấm còn lại lập tức tản phát hồng quang nóng rực, lấp lánh đến cực điểm.

Nhị giai sơ cấp Hỏa Long Phù!

Trải qua nhiều ngày nếm thử, rốt cục thành rồi! "Nhị giai Phù sư." Diệp Bất Phàm cười ha ha một tiếng, cao hứng đến cực điểm.

Một Nhị giai Phù sư, tối thiểu cần mấy chục năm mới có thể đạt tới.

Hắn chỉ dùng vài ngày thời gian.

Một khoảng thời gian tiếp theo, hắn vứt bỏ Nhất giai phù lục, chuyên công Nhị giai.

Khởi đầu là Nhị giai sơ cấp Hỏa Long Phù, theo ngày càng thông thạo, cộng thêm sự gia thành nghịch thiên của bí thuật, hắn đã có thể vẽ ra Nhị giai đỉnh cấp phù lục.

Hơn nữa tỷ lệ thành công kinh người.

Sau đó, Diệp Bất Phàm không còn đi tới các cửa tiệm nhỏ nữa, mà là hợp tác với những cửa tiệm phù lục lớn.

Bây giờ Nhị giai đỉnh cấp phù lục ở Lưu Vân Thành cung không đủ cầu, vừa mới bán ra, nửa ngày thời gian liền bị cướp sạch không.

Theo thời gian trôi qua, linh thạch giống như nước chảy vào túi, Diệp Bất Phàm dần dần từ quỷ nghèo đi về phía thổ hào.

Hắn cũng dự trữ mấy trăm tấm Nhị giai đỉnh cấp phù lục.

Hiện tại đơn thuần dùng phù lục ném, đều có thể đập cho Tiểu Kiếm Tiên trọng thương.

Về phương diện tu vi, càng là đột phi mãnh tiến.

Nhanh chóng bức gần Trúc Cơ bát trọng!

Mà trong Lưu Vân Thành, theo lượng lớn phù lục chảy vào thị trường.

Một vị Phù sư tên là Lý Tư dần dần thanh danh vang dội, trong nháy mắt đưa tới sự chú ý của các đại thế lực.

Nhị giai đỉnh cấp Phù sư quá mức hiếm thấy, Lưu Vân Thành tổng cộng chỉ có ba bốn người, bị Phủ thành chủ phụng làm thượng khách, địa vị có thể so với Kim Đan Chân Nhân.

Diệp Bất Phàm muốn giấu cũng giấu không được.

Trạch viện vốn dĩ vắng vẻ, trong nháy mắt bạo mãn (đầy ắp người).

Người tới bái phỏng nối liền không dứt, trong đó không thiếu người của Tam Đại Ma Giáo và Ngũ Đại Tiên Môn, đều là tới lôi kéo.

Một cái tông môn nếu như có Nhị giai đỉnh cấp Phù sư, vậy sẽ liên tục không ngừng sản xuất đỉnh cấp phù lục, đối với thực lực trung hạ tầng của toàn bộ tông môn đều có tăng phúc cực lớn.

Thủ đoạn lôi kéo càng là ngũ hoa bát môn.

Kim Đan tu sĩ đích thân đến thăm, ma đạo tặng mỹ nữ, chính đạo tặng linh thạch và các loại thiên tài địa bảo.

Những thứ này không cái nào không cho thấy địa vị của Nhị giai đỉnh cấp Phù sư.

Làm cho Diệp Bất Phàm ngoài ý muốn chính là, đệ nhất mỹ nhân Nhan Như Ngọc cũng tới.

Không chỉ có nàng, Diệp Bất Phàm cư nhiên nhìn thấy Tiểu Kiếm Tiên.

Còn có Kiếm Hạc Chân Nhân! "Không ngờ Lưu Vân Thành xuất hiện một vị Nhị giai đỉnh cấp Phù sư, lại còn trẻ tuổi như vậy, không biết Lý Phù sư sư thừa nơi nào?

Có dự định gia nhập thế lực nào không?" Trong đại sảnh trạch viện, mấy vị Kim Đan ngồi xuống, trong đó Kiếm Hạc Chân Nhân thần tình ôn hòa, cười hỏi.

Lời lẽ của lão khách khí, tịnh không có bởi vì tu vi Trúc Cơ của Lý Phù sư mà khinh thị.

Mà bên cạnh Kiếm Hạc Chân Nhân, Tiểu Kiếm Tiên một bộ bạch y, lẳng lặng đứng đó, có lẽ là do chịu đựng tỏa chiết, thần tình không còn bá đạo và cao ngạo như dĩ vãng.

Hắn nở nụ cười với Diệp Bất Phàm, trong mắt chớp động vẻ kỳ vọng.

Trải qua trận đòn hiểm lần trước, Tiểu Kiếm Tiên thống định tư thống, cảm thấy mình cần lượng lớn đỉnh cấp phù lục phòng thân.

Cho dù pháp lực hao hết, cũng có thể dùng phù lục đập chết cái tên Trương Lão Tam âm hiểm kia. "Phiêu Miểu Cốc ta, xưa nay đối với Phù sư tôn trọng có thừa, chỉ cần Lý Phù sư gia nhập, tất cả dược liệu luyện khí đều do Phiêu Miểu Cốc cung cấp.

Phù lục luyện chế ra chúng ta chiếm bảy, Lý Phù sư chiếm ba, thế nào?" Một lão đạo tiên phong đạo cốt cười khẽ nói.

Mức này đã rất cao rồi, đại bộ phận Nhị giai Phù sư chỉ có thể cầm hai thành.

Dù sao cũng là tông môn xuất dược liệu, còn phải gánh chịu rủi ro thất bại. "Thượng Thanh Cung cũng giống như vậy, bất quá chúng ta nguyện ý thêm vào một phần 'Tịnh Thiên Thủy'." Kiếm Hạc Chân Nhân cười ha hả nói.

Một vị trung niên cẩm y của Vạn Thú Cốc nghe vậy lộ ra vẻ kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền cười lạnh: "Không ngờ Thượng Thanh Cung chịu bỏ vốn gốc như vậy, Tịnh Thiên Thủy đều lấy ra rồi, bất quá vật này tác dụng phụ quá lớn, ngươi đây là định hại chết Lý Phù sư sao?" Kiếm Hạc Chân Nhân mặt già đen lại, "Tịnh Thiên Thủy" là trân tàng của Thượng Thanh Cung.

Kết đan linh vật không có tác dụng phụ, Ngũ Đại Tiên Môn ai có thể lấy ra được?

Lão đang định phát tác, trung niên cẩm y tiếp tục nói: "Vạn Thú Cốc ta am hiểu ngự thú, nguyện ý tặng Lý Phù sư một đầu Giả Đan yêu thú, cho ngươi sai khiến." Các thế lực khác nghe vậy, đều có chút chấn kinh.

Giả Đan yêu thú, sau khi khống chế, tương đương với có thêm một bảo tiêu cường lực, cho dù đối với Kim Đan Chân Nhân, sức hấp dẫn cũng không nhỏ.

Bọn họ quả thực không ngờ Vạn Thú Cốc lại hào phóng như vậy. "Ha ha, Âm Dương Tông không có Giả Đan yêu thú, bất quá hai vị tuyệt sắc mỹ nhân này, lại là có thể tặng cho Lý Phù sư." Người của Âm Dương Tông tới tịnh không phải Âm Dương Chân Nhân, mà là một lão giả gầy gò, là một vị tu sĩ Giả Đan.

Giả Đan tuy không bằng Kim Đan, nhưng thực lực mạnh hơn Trúc Cơ đại viên mãn quá nhiều, yêu nghiệt như Tiểu Kiếm Tiên, ở trước mặt Giả Đan cũng phải cúi đầu.

Lão cười ha hả phất tay, bên cạnh một lớn một nhỏ hai nữ tu xinh

đẹp đôi má ửng hồng thi lễ với Diệp Bất Phàm một cái.

Các nàng thanh thuần khả nhân, quan trọng nhất là tướng mạo giống nhau như đúc.

Rõ ràng là song bào thai.

Người khác thấy thế, thầm mắng một tiếng âm hiểm.

Đúng lúc này, Nhan Như Ngọc mở miệng.

Chương 51

"Lý Phù sư nếu chịu để mắt xanh, trở thành khách khanh của Tuyết Linh Tông, tông ta định sẽ toàn lực trợ giúp Lý Phù sư đột phá Kim Đan." Giọng nói Nhan Như Ngọc thanh thúy, cười duyên một tiếng.

Trong sát na như trăm hoa đua nở, cặp song bào thai kia trong nháy mắt ảm đạm phai mờ.

Điều này làm cho những người khác sắc mặt khẽ biến, không nói đến chỗ tốt khi làm khách khanh Tuyết Linh Tông, đan đan việc Nhan Như Ngọc đứng ở đây, bản thân đã là một cái dụ hoặc to lớn.

Tiểu Kiếm Tiên ở bên cạnh sắc mặt càng là cứng ngắc, phi thường không tự nhiên. "Phù sư...

đãi ngộ thật sự là tốt a." Một số tu sĩ Trúc Cơ khác thì đầy mặt hâm mộ, bọn hắn không phải tới lôi kéo, mà là tới cầu phù. "Xin lỗi, tôi tự do quen rồi, trước mắt không có dự định gia nhập thế lực." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ áy náy, nhất nhất uyển chuyển từ chối.

Những điều kiện này đối với Nhị giai Phù sư khác rất dụ hoặc, nhưng đối với hắn, không có tác dụng gì.

Kiếm Hạc Chân Nhân thấy thế, đều lộ ra vẻ thất vọng, bất quá cũng không nói thêm gì, chuyển sang nhàn đàm, hỏi bóng hỏi gió lai lịch sư thừa của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm trong lòng hiểu rõ, trả lời tích thủy bất lậu (kín kẽ không một kẽ hở).

Cuối cùng, các thế lực liền mời Diệp Bất Phàm chế phù.

Trong đó người có nhu cầu nhất là Tiểu Kiếm Tiên, thế mà mời

hắn vẽ cả trăm tấm Nhị giai đỉnh cấp phù lục. "Ha ha, Khương đạo hữu quá đề cao Lý mỗ rồi, tôi đỉnh đa vẽ được năm tấm." Khóe miệng Diệp Bất Phàm giật giật, không mặn không nhạt đáp lại.

Năm tấm.

Vừa vặn.

Nếu như không muốn biểu lộ ra địch ý rõ ràng, hắn thậm chí một tấm cũng sẽ không bán cho đám người Thượng Thanh Cung này.

Tiểu Kiếm Tiên lập tức thất vọng.

Ngoại trừ hắn, Nhan Như Ngọc thì mời Diệp Bất Phàm luyện chế mười tấm "Phá Trận Phù", loại bùa này có thể phá vỡ trận pháp, còn khó vẽ hơn Nhị giai đỉnh cấp phù lục bình thường.

Tuy khó, nhưng Diệp Bất Phàm nắm giữ bí thuật nghịch thiên hoàn toàn có thể vẽ ra được.

Bất quá hắn cự tuyệt.

Hồng nhan họa thủy.

Nữ nhân này phía sau có cả một đống người theo đuổi.

Đi lại quá gần với cô ta, đó là tự tìm phiền toái. "Bùa này tiểu nữ tử cũng biết khó chế tác, nhưng chỉ có thể dựa vào Lý Phù sư thôi." Nhan Như Ngọc khẽ than, đôi mắt sáng khó tránh khỏi thất vọng.

Nàng từng mua phù lục của Lý Phù sư, trong đó không thiếu tinh phẩm, rất rõ ràng tay nghề cao hơn ba vị Phù sư kia của Lưu Vân Thành rất nhiều.

Nàng muốn tìm được bảo vật kia trong Phong Ma Di Tích, bảo vật phá trận là ắt không thể thiếu. "Lý mỗ trình độ có hạn." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Sau đó cùng các đại thế lực đỉnh tiêm đàm tiếu, mấy cái Kim Đan

hướng Diệp Bất Phàm thỉnh giáo Phù đạo, người sau thì thỉnh giáo chi đạo tu luyện, không khí hòa hợp đến cực điểm.

Mãi cho đến chập tối, song phương thương định một số giao dịch phù lục.

Diệp Bất Phàm vừa vặn mượn cơ hội này hoạch thu Tam giai dược liệu, nói là thử nghiệm Tam giai phù lục.

Trong Lưu Vân Thành, Nhị giai dược liệu dễ mua, Tam giai rất hiếm thấy, hơn nữa giá cả ngang ngửa.

Ngoại trừ Kim Đan tu sĩ có tồn trữ, Trúc Cơ bình thường căn bản tiếp xúc không đến.

Cuối cùng, chủ khách đều vui vẻ, các tự tán đi.

Trước khi đi, Kiếm Hạc Chân Nhân thần tình hòa ái, lộ ra vẻ thưởng thức đối với Diệp Bất Phàm: "Không ngờ Lý Phù sư đối với Kiếm đạo rất có kiến giải, khiến người ta kinh ngạc, nếu có cơ hội, có thể tới Thượng Thanh Cung làm khách." "Nhất định, nhất định." Diệp Bất Phàm cười ha hả tiễn Kiếm Hạc Chân Nhân cùng Tiểu Kiếm Tiên đi, nụ cười trên mặt thu liễm, lộ ra cười lạnh.

Trong lúc hai người giao đàm, Kiếm Hạc Chân Nhân nhiều lần nhắc tới "Truy Tung Phù" Nhị giai đỉnh cấp với hắn.

Rất rõ ràng, là vì để đối phó hắn. "Một tháng rưỡi trôi qua, vẫn đối với ta nhớ mãi không quên, lão thất phu, sớm muộn gì cũng làm thịt ngươi." Diệp Bất Phàm hừ lạnh, hắn cũng chưa quên mối thù bị truy sát.

Sau đó đi đi lại lại trong đại sảnh, phục bàn (ngẫm lại) cuộc nói chuyện hôm nay. "Có lẽ, cái thân phận này, có thể đặt ở ngoài sáng, đường đường chính chính kinh doanh." "Lấy thân phận Lý Phù sư giao hảo với Ngũ Đại Tiên Môn cùng Ma đạo, từ trong tay bọn họ đạt

được tin tức và thiên tài địa bảo mình cần, còn không cần lo lắng bị đám người này giết người đoạt bảo." Hôm nay các đại thế lực đều có ý giao hảo với hắn, khiến hắn triệt để trải nghiệm được chỗ tốt của Phù sư.

Tu tiên giới tịnh không phải chỉ có tàn khốc chém giết, còn có nhân tình thế thái.

Những người này có nhu cầu với hắn, bình thường sẽ không ra tay với hắn.

Về lâu về dài, bên cạnh Diệp Bất Phàm sẽ hình thành một mạng lưới quan hệ khổng lồ.

Đến lúc đó, người khác muốn động đến hắn, đều phải cân nhắc một đám khách hàng Trúc Cơ, thậm chí Kim Đan phía sau.

Cho dù có phong hiểm... ai có thể ngờ tới một Nhị giai Phù sư, một thân thực lực lại trực truy Giả Đan?

Đây phù hợp với con đường phát dục ổn kiện của Diệp Bất Phàm.

Đại nửa tháng sau đó.

Diệp Bất Phàm lại bắt đầu cuộc sống nhàn hạ vẽ bùa, tu luyện.

Bởi vì phù lục của hắn tinh phẩm rất nhiều, chất lượng cao hơn ba vị Phù sư kia, danh thanh của hắn dần dần vang vọng Lưu Vân Thành.

Ẩn ẩn có thế đầu đệ nhất Phù sư Lưu Vân Thành.

Đương nhiên, là đệ nhất dưới Tam giai.

Ban đầu ba vị Nhị giai Phù sư của Phủ thành chủ bất mãn với Diệp Bất Phàm, dù sao cũng cướp mối làm ăn, nhiều lần tới cửa cảnh cáo.

Bất quá khi Diệp mỗ nhân cao hô "Lưu Vân Thành không dung

nạp được ta", chuẩn bị ảm đạm rời đi thì Kiếm Hạc Chân Nhân và Kim Đan tu sĩ cẩm y của Vạn Thú Cốc đã đi bái phỏng ba vị Phù sư kia.

Sau đó, hết thảy yên tĩnh lại.

Hiện tại toàn Lưu Vân Thành đều biết Lý Phù sư là thượng khách của các đại tiên môn cùng ma môn.

Theo ngày Phong Ma Di Tích mở ra càng ngày càng gần, những đại lão Kim Đan này đều muốn mua tinh phẩm phù lục, để hậu bối nhà mình sau khi tiến vào di tích, có thêm chút thủ đoạn bảo mệnh.

Sao có thể để Lý Phù sư bị người ta bức đi được.

Diệp Bất Phàm đối với việc này tỏ vẻ chân thành cảm tạ.

Sau đó tiếp tục nhàn nhã vẽ bùa.

Như nay Nhị giai đỉnh cấp phù lục cung không đủ cầu, linh thạch như nước chảy vào túi, thân gia của Diệp Bất Phàm còn cao hơn Kim Đan bình thường.

Linh thạch chừng ba mươi vạn, đây còn là trong tình huống không ngừng luyện đan mua sắm linh dược.

Mà tu vi của hắn, trải qua lượng lớn đan dược trùng kích, ngạnh sinh sinh trùng phá quan tạp, bộ nhập vào Trúc Cơ bát trọng!

Một thân pháp lực hùng hồn trình độ có thể xưng là khủng bố, đã vượt qua Trúc Cơ đại viên mãn.

Lại đối mặt Tiểu Kiếm Tiên, cho dù đối phương ở thời kỳ toàn thịnh, Diệp Bất Phàm cũng tự tin có thể nghiền ép y!

Không chỉ như thế.

Trấn phái kiếm điển "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển" của Thượng Thanh Cung cộng chín tầng, hắn đã bước vào tầng thứ bảy,

Kiếm Hoàn trong một trăm linh tám khiếu huyệt uẩn hàm kiếm đạo pháp lực cực mạnh, tịnh đã chạm đến cánh cửa của Kiếm Thế.

Có thể nói, Diệp Bất Phàm hiện tại là Triệu Quốc đệ nhất Trúc Cơ cường giả.

Tổng hợp thực lực có thể so với Giả Đan!

Đương nhiên, đánh Kim Đan sơ kỳ còn kém một chút, bất quá mượn nhờ Kiếm đạo toàn thân trở ra, nhẹ nhàng thoải mái.

Diệp Bất Phàm đối với việc này khá là vui mừng.

Những ngày tháng tăng lên tu vi đâu ra đấy này, hắn cũng rất là hài lòng.

Duy nhất không cao hứng lắm là, Nhan Như Ngọc vị Triệu Quốc đệ nhất mỹ nhân này, cứ cách ba hôm lại chạy đến chỗ hắn.

Mời hắn vẽ "Phá Trận Phù".

Mỗi lần tới, sau lưng đều sẽ đi theo mấy kẻ theo đuổi, mấy vị tuấn kiệt trẻ tuổi kia nhìn về phía Diệp Bất Phàm ánh mắt không phải ghen ghét thì chính là đề phòng.

Diệp Bất Phàm thật sự cạn lời.

Rơi vào đường cùng, hắn chuẩn bị vẽ một hai tấm "Phá Trận Phù", tống cổ nữ nhân này đi.

Còn chưa đợi hắn vẽ.

Cuộc sống nhàn hạ đã bị người ta đập nát bấy.

Thiên Ma lão tổ và Lục La trước sau truyền tin, tin tức kia khiến Diệp Bất Phàm toàn thân phát lạnh.

Chương 52

Lưu Vân Thành, trong phủ đệ.

Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn đá, bóp nát ngọc phù truyền âm trong tay, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Ở đối diện hắn, Nhan Như Ngọc một bộ tố quần (váy trắng), làn da trắng nõn, mày ngài răng ngọc, giống như tiên tử lạc xuống phàm trần. "Lý Phù sư có phải là có chuyện quan trọng?" Mắt đẹp của Nhan Như Ngọc lưu chuyển, hiện lên một tia hiếu kỳ.

Nàng từng gặp rất nhiều cường giả Trúc Cơ, nhưng đa số đều có thể nhìn ra căn cước, duy có thanh niên mặc lam y trước mắt này cho nàng một loại cảm giác thần bí.

Khí tức Trúc Cơ viên mãn, tướng mạo bình thường không có gì lạ.

Nhưng cảm giác hắn mang lại có chút không chân thực. "Không có gì, chỉ là có người bạn cũ qua đời." Sắc mặt Diệp Bất Phàm khôi phục như thường.

Mà trong lòng, thì gần như muốn chửi má nó.

Trong truyền âm phù, là La Lỵ sư tôn thúc giục hắn nghĩ biện pháp ngủ với Nhan Như Ngọc, còn nói rõ, tốt nhất bắt về tạo một đứa bé, bà ấy phụ trách trông!

Lão quỷ Nguyên Anh này đầu óc thuần túy có bệnh!

Muốn có con sao không tự mình đi mà sinh? "Tôi đáp ứng Nhan đạo hữu, qua mấy ngày nữa đến lấy Phá Trận Phù, cụ thể có thể vẽ ra mấy tấm, tôi không dám bảo đảm." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Nhan Như Ngọc ánh mắt có chút không tự nhiên, miễn cưỡng lộ ra mỉm cười. "Lý Phù sư quả nhiên có năng lực vẽ ra Phá Trận Phù, tiểu nữ

tử đa tạ rồi." Mắt đẹp Nhan Như Ngọc khẽ sáng, vui vẻ nói.

Điều này làm cho hai thiên kiêu Phiêu Miểu Cốc bị ghẻ lạnh ở bên cạnh phi thường ghen ăn tức ở, đối với Diệp Bất Phàm rất là tật đố.

Phiêu Miểu Cốc cùng Tuyết Linh Tông thân cận, hai nhà không thiếu việc liên hôn. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, tỏ ý tiễn khách.

Nhan Như Ngọc hơi thi lễ, đứng dậy mang theo một trận hương phong, khoan thai rời đi.

Đến trước cửa phủ, nàng xoay người liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, mi đại hơi nhíu.

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng luôn cảm thấy vị Lý Phù sư này, thái độ đối với nàng rất xa cách. "Ta giống hồng thủy mãnh thú lắm sao?" Nhan Như Ngọc trong lòng buồn bực, nàng vốn dĩ còn định giao hảo với người này. ... "Sư tôn ở xa vạn dặm, làm sao biết ta chưa chết trong nhiệm vụ?

Hơn nữa, bà ấy dường như đối với hành động của ta rõ như lòng bàn tay." Sau khi Nhan Như Ngọc đi, Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Hắn ở Thiên Ma Giáo nhưng không có hồn bài.

Cao tầng Thiên Ma Giáo, thậm chí đã cảm thấy hắn chết trong tay Tiểu Kiếm Tiên, hoặc là "Trương Lão Tam" rồi. "Nguyên Anh Chân Quân... thần thông rốt cuộc lớn đến mức nào?" Diệp Bất Phàm nhìn quanh phủ đệ trống rỗng, mạc danh có loại cảm giác bị nhìn lén. "Thôi, qua một thời gian nữa trở về phục mệnh." Diệp Bất Phàm trong lòng đã có tính toán.

Trong Lưu Vân Thành có Kim Đan Chân Nhân của Tuyết Linh Tông, hơn nữa bên cạnh Nhan Như Ngọc chưa bao giờ đứt đoạn người theo đuổi, cho dù không hoàn thành nhiệm vụ, sư tôn cũng sẽ không quá mức trách tội.

Đến buổi tối.

Diệp Bất Phàm bắt đầu vẽ "Phá Trận Phù".

Một hơi vẽ mười lăm tấm, tương đương thuận lợi.

Trong đó hắn định bán hai tấm cho Nhan Như Ngọc, còn lại mình giữ, sau này có khả năng dùng tới. "Hiện tại đã có thể làm được tế một thành tám, linh thạch cũng đủ, hoàn toàn có thể vẽ Tam giai phù lục." Trên mặt Diệp Bất Phàm lộ ra hỉ sắc.

Có Tam giai phù lục, hắn mới có thể có lực phản kháng trước mặt tu sĩ Kim Đan!

Bất quá rất nhanh, sắc mặt của hắn lại một lần nữa khó coi.

Từ túi trữ vật lấy ra một tấm lệnh bài, trên đó truyền đến một đạo tin tức.

Đây là lệnh bài truyền tin giữa hắn và Lục La, hai bên vẫn luôn có liên hệ. "Liễu Vong Xuyên... ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi đã đến địa bàn của ta gây sự trước rồi." Trong mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ âm trầm.

Chuyện nhiệm vụ, căn bản chính là Liễu Vong Xuyên mượn tay trưởng lão tuyên bố, muốn tính kế hắn và Tiểu Kiếm Tiên.

Hiện tại kế hoạch đối phương thất bại, tổn thất thảm trọng.

Căn cứ Lục La thuật lại, một tháng trước lục tục có đệ tử trong giáo lấy danh nghĩa bái phỏng đến Ma Ảnh Phong viện số 1.

Muốn từ miệng nàng hỏi bóng hỏi gió sự sống chết của Diệp Bất Phàm.

Lục La cũng thông minh, hỏi gì cũng không biết.

Mãi cho đến mấy ngày trước, Liễu Vong Xuyên rốt cục nhịn không được, đích thân đăng môn.

Trong lời nói đều đang uy hiếp, muốn biết được tung tích của Diệp Bất Phàm, lấy được quá trình chi tiết liên quan đến cái chết của mười đại Trúc Cơ. "Hắn không thể nào biết Trương Lão Tam chính là tôi, bất quá người này... thành phủ quá sâu, khó đối phó hơn Tiểu Kiếm Tiên." Diệp Bất Phàm thưởng thức lệnh bài, ánh mắt híp lại.

Nếu không phải hắn tu vi cường hãn, hắn hiện tại đã bị kẻ này bắt lại khảo vấn rồi, Chân Hỏa Thú Đan và pháp khí thành bộ trên người Tiểu Kiếm Tiên, cũng sẽ rơi vào tay kẻ này. "Không đúng!

Hắn làm sao biết tôi chưa chết?!" Diệp Bất Phàm khựng lại.

Mạnh mẽ nhìn về phía Thiên Ma Giáo.

Liễu Vong Xuyên dường như nhận định hắn chưa chết, nếu không làm sao có thể liên tiếp hơn một tháng không ngừng phái người đi viện số 1?

Ngoại trừ La Lỵ sư tôn, tất cả mọi người tối đa suy đoán hắn có khả năng chưa chết, mà không phải khẳng định! "Trừ phi Lục La phản bội..." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm u, đi tới đi lui trong phòng.

Lục La biết hắn là Trương Lão Tam, sự tồn tại của Tạo Súc Thuật và khôi lỗi, càng biết tu vi của hắn! "Bất quá khả năng không lớn, hồn huyết ở trong tay tôi, trong lòng nảy sinh ác niệm tôi sẽ có cảm giác." Diệp Bất Phàm rất nhanh phủ quyết.

Nắm giữ hồn huyết, có thể cảm ứng được nô bộc đối với chủ nhân là thiện hay ác. "Vô luận như thế nào, cái tai họa Liễu Vong Xuyên này đều không thể giữ lại." Trong mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ quả đoán cùng ngoan lạt. "Tốt nhất là để Liễu Vong Xuyên chết không một tiếng động." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, giết một giáo chủ chân truyền tại Thiên Ma Giáo, rủi ro rất lớn. "Mưu tính thỏa đáng, rủi ro hạ xuống thấp nhất." Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng thôi diễn kế sách vẹn toàn.

Thời gian tiếp theo.

Diệp Bất Phàm mặt ngoài như thường, y nguyên vẽ bùa, tu luyện.

Bất quá giao dịch với các đại thế lực, lại có biến động.

Hắn chỉ cần da thú của Tam giai yêu thú, dùng cái này chế tác Tam giai giấy bùa.

Kim Đan tu sĩ của Ngũ Đại Tiên Môn cùng Ma đạo tuy rằng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá mức giật mình.

Nhị giai đỉnh cấp Phù sư muốn vẽ Tam giai phù lục, đột phá Tam giai Phù sư, rất bình thường.

Bất quá không ai coi trọng.

Dù sao độ khó quá lớn, cả Triệu Quốc số lượng Tam giai Phù sư đếm trên đầu ngón tay.

Ngoại trừ việc này, Diệp Bất Phàm âm thầm nghe ngóng bí thuật, công pháp có thể tăng phúc xác suất đột phá Kim Đan.

Tỷ lệ tử vong khi đột phá Kim Đan quá cao, nếu như thất bại, không chết cũng bị thương.

Hơn nữa thất bại một lần, lần sau ngưng đan thành công xác suất gần như bằng không.

Hắn đạt được "Chân Hỏa Thú Đan" và "Tịnh Thiên Thủy", chỉ có thể tăng lên phẩm chất, tịnh không thể tăng lên tỷ lệ thành công khi đột phá Kim Đan.

Làm cho Diệp Bất Phàm thất vọng là, Lưu Vân Thành căn bản không có biện pháp đề cao xác suất đột phá thành công.

Ngũ Đại Tiên Môn và Ma đạo ngược lại là có, bất quá đều là tuyệt mật, hơn nữa chỉ có thể tăng lên một hai thành xác suất. "Chỉ có thể về Thiên Ma Giáo, nghe ngóng từ sư tôn, hy vọng có loại bí thuật tác

dụng phụ lớn kia." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ.

Mà theo thời gian trôi qua, ngày Phong Ma Di Tích mở ra càng lúc càng gần, một số thế lực lục tục rút khỏi Lưu Vân Thành.

Chương 53

Việc buôn bán của Diệp Bất Phàm ế ẩm đi không ít.

Bất quá hắn đã kiếm được kha khá rồi, Tam giai da thú cũng tích lũy được một ít, đối với việc này tịnh không để ý.

Ngày hôm nay.

Kim Đan cẩm y của Vạn Thú Cốc tới phủ đệ cáo biệt Diệp Bất Phàm.

Thời gian qua, song phương hợp tác nhiều nhất, quan hệ tốt nhất.

Chủ yếu là tông môn ma đạo này am hiểu ngự thú, bản thân sức chiến đấu của đệ tử tịnh không cao, rất cần phù lục phòng thân. "Lý Phù sư, hôm nay ta phải rời đi, chuẩn bị cho đệ tử tiến vào di tích.

Ngươi nếu là muốn, ta có thể để đệ tử môn hạ mang ngươi đi vào, bảo đảm tính mệnh ngươi vô ưu!" Kim Đan cẩm y hiệu là Bách Thú Chân Nhân, lão ngồi bên bàn đá, cười ha ha, chân thành mời. "Đám ma con của Vạn Thú Cốc các ngươi, ăn người không nhả xương, còn không bằng đi theo đệ tử Chân Lan Lâu ta tiến vào." Bên cạnh một trung niên áo xám cười lạnh.

Hắn nãi là Kim Đan trưởng lão của Chân Lan Lâu - một trong Ngũ Đại Tiên Môn, trước đây chưa từng xuất hiện.

Gần đây bởi vì nghe danh xưng tinh phẩm Phù sư của Diệp Bất Phàm, mới tới Lưu Vân Thành giao dịch.

Trong Tiên môn, Chân Lan Lâu cảm giác tồn tại thấp nhất, Phù sư trong môn chỉ có hai ba người, hơn nữa trình độ bình thường. "Cút!

Chính đạo các ngươi cũng chẳng có mấy người tốt!" Bách Thú Chân Nhân quát lạnh, nhìn trung niên áo xám không thuận mắt.

Diệp Bất Phàm thấy thế, lắc đầu cười nói: "Đa tạ hai vị tiền bối hậu ái, người như tôi tham sống sợ chết, cũng không dám đi di tích, hơn nữa tôi đang ở thời khắc mấu chốt trùng kích Tam giai, không rảnh phân thân." Hai vị Kim Đan nghe vậy, lại mời mọc vài lần, đáng tiếc đều bị uyển chuyển từ chối.

Điều này làm cho bọn họ có chút thất vọng, vốn dĩ còn muốn trước khi đi lôi kéo một chút. "Tam giai Phù sư quá khó, hơn nữa nguy hiểm, Lý Phù sư vẫn nên cẩn thận là hơn." Hai vị Kim Đan lắc đầu, khuyên giải nói.

Tam giai, khả năng rất nhỏ.

Đã từng có mấy vị Nhị giai Phù sư đột phá Tam giai, lúc vẽ bùa, trực tiếp bị phù lục rối loạn nổ chết.

Sau đó hai người lại giao dịch với Diệp Bất Phàm hơn hai mươi tấm Nhị giai phù lục, cáo từ rời đi.

Đợi bọn hắn rời đi.

Diệp Bất Phàm trở lại thư phòng.

Một lát sau, ngưng thần tĩnh khí, tay phải cầm bút, múa bút trên ba tấm giấy bùa màu đỏ.

Pháp lực dâng trào, khi nhanh khi chậm.

Dần dần, trán Diệp Bất Phàm lấm tấm mồ hôi. "Phốc!" Rốt cục, một tiếng vang nhỏ, dưới sự thi triển Tế Phù Bí Thuật của Diệp Bất Phàm, một trong số đó bốc cháy thành tro.

Mà hai tấm còn lại thì hào quang đại thịnh, thế mà truyền ra tiếng kim qua (binh khí va chạm), ba động hãi người.

Một màn này, nếu là để Bách Thú Chân Nhân cùng trung niên áo xám nhìn thấy, e rằng phải kinh ngạc đến rớt cả cằm. "Tam giai sơ

cấp công kích phù lục 'Kim Quang Phù'!

Thành!" Diệp Bất Phàm không kinh mà còn mừng.

Phù lục Tam giai yêu cầu khả năng kiểm soát của phù sư quá cao, Diệp Bất Phàm đã thất bại suốt mấy ngày, hoàn toàn không cầm cự được đến lúc thi triển bí thuật tế phù.

Hôm nay, rốt cuộc cũng thành công!

May mà có tác dụng phụ của bí thuật đủ nghịch thiên, tế một thành chín, nếu không muốn vẽ ra phù lục Tam giai, Diệp Bất Phàm phải phấn đấu cả trăm năm. "Duy nhất đáng tiếc là, vẽ ba tấm là cực hạn, phù lục Tam giai chỉ có thể sản xuất số lượng ít." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nghĩ ngợi rồi bỗng nhiên bật cười.

Bản thân hình như có chút nôn nóng rồi.

Tích tiểu thành đại, sớm muộn gì cũng sẽ nắm giữ lượng lớn phù lục Tam giai, đến lúc đó chiến lực sẽ tương đương khả quan.

Những ngày tiếp theo.

Diệp Bất Phàm ban ngày chế tạo phù lục Tam giai.

Buổi tối thì luyện đan, cắn thuốc, tu luyện.

Tu vi Trúc Cơ bát trọng ổn định tiến tới Trúc Cơ cửu trọng, không bao lâu nữa sẽ đạt tới Trúc Cơ đệ cửu trọng, chính thức chuẩn bị công việc Kết Đan.

Trong thời gian đó, Kiếm Hạc Chân Nhân dẫn theo mấy đồ đệ và người trong gia tộc mình, chạm mặt với Diệp Bất Phàm một lần.

Trong mấy thế lực lớn, trừ Vạn Thú Cốc, thì Kiếm Hạc Chân Nhân là người nhiệt tình lôi kéo Diệp Bất Phàm nhất, không ngừng làm thân.

Thượng Thanh Cung thân là thế lực chính đạo đệ nhất, cũng không

thiếu phù sư.

Kiếm Hạc Chân Nhân nhiều lần ám chỉ, muốn mời hắn đến gia tộc làm phù sư khách khanh.

Khương gia, là một trong mười tám gia tộc tu tiên đỉnh tiêm.

Đối với việc này, Diệp Bất Phàm khá là cạn lời.

Thật không biết vị Kiếm Hạc Chân Nhân này sau khi biết được thân phận thật của mình, có tức chết ngay tại chỗ hay không.

Chớp mắt.

Lại qua vài ngày, cự ly đến lúc mở Phong Ma Di Tích còn nửa tháng.

Trong thành Lưu Vân càng lúc càng vắng vẻ, thiên kiêu của các tông môn đỉnh cấp, đại gia tộc hầu như đi gần hết.

Diệp Bất Phàm vẽ một ít phù lục, chuẩn bị thỏa đáng xong, bèn lấy danh nghĩa tham gia tang lễ bạn cũ, tuyên bố rời khỏi thành Lưu Vân.

Tin tức truyền ra, ba vị phù sư của phủ thành chủ mừng đến phát khóc.

Diệp Bất Phàm tới thành Lưu Vân hai tháng.

Khoảng thời gian này, chuyện làm ăn của bọn họ bị Diệp Bất Phàm chèn ép thê thảm vô cùng.

Vì thế, bọn họ bày tỏ sự hoan tống nhiệt liệt.

Cửa thành.

Hai lão già râu tóc bạc phơ chống gậy, đội gió mà đến, bên cạnh còn có một trung niên mặt vàng.

Ba người này chính là phù sư của phủ thành chủ. "Lý phù sư,

tham gia tang lễ bạn cũ thì cứ ở lại thêm ít ngày, tốt nhất là ở chừng mấy chục năm hãy về." Một lão già vỗ tay Diệp Bất Phàm, vẻ mặt tràn đầy vui sướng. "Phải lắm phải lắm." Hai vị phù sư khác liên tục phụ họa.

Da mặt Diệp Bất Phàm khẽ giật, hắn là đi đám tang chứ có phải đám cưới đâu.

Lười để ý mấy kẻ này, hắn quay sang mấy người khác nói: "Kiếm Hạc tiền bối, Nhan đạo hữu, cáo từ!" "Nếu có rảnh, hãy ghé Khương gia Lương Châu ngồi chơi." Kiếm Hạc Chân Nhân cười nói, vô cùng hòa khí, Tiểu Kiếm Tiên bên cạnh càng vỗ ngực nói: "Khương gia ta nhất định sẽ chiêu đãi Lý phù sư chu đáo." "Tuyết Linh Tông cũng hoan nghênh, nói không chừng Lý phù sư có thể tìm được đạo lữ của mình đấy." Nhan Như Ngọc cười tươi rạng rỡ, phong tư thướt tha.

Thời gian trước nàng mua được Phá Trận Phù từ tay Diệp Bất Phàm, càng cảm thấy người này không đơn giản.

Mà nụ cười của nàng điên đảo chúng sinh, khiến đám đệ tử trẻ tuổi bên cạnh Kiếm Hạc Chân Nhân ngẩn ngơ hồi lâu, ngay cả Diệp Bất Phàm tim cũng đập nhanh hơn. "Họa quốc ương dân." Hắn đối với Nhan Như Ngọc càng thêm cảnh giác, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc.

Hàn huyên vài câu, Diệp Bất Phàm sải bước đi về phía hoang dã ngoại thành.

Chờ hắn đi rồi.

Nụ cười của mấy người kia mới thu liễm. "Sư tôn, người quý là Kim Đan đại tu, một trong thập đại Kim Đan của Triệu Quốc, hà cớ gì phải hạ mình đưa tiễn một tên phù sư?" "Cho dù là giao hảo, để đám tiểu bối chúng con đến là được rồi." Một thanh niên áo tím cau mày nói, gã tên là Lục Du, đại đồ đệ của Kiếm Hạc Chân Nhân.

Thực lực còn mạnh hơn Mạc Tầm Hoan bị Diệp Bất Phàm giết một bậc, chỉ đứng sau Tiểu Kiếm Tiên.

Với thực lực của sư tôn, cho dù là tu sĩ Kim Đan bình thường cũng không đáng để đối đãi như vậy.

Càng đừng nói chi là phù sư Nhị giai? "Nghề phù sư tuy tốt, nhưng tu tiên giới chung quy lấy thực lực làm đầu, kẻ kia là Trúc Cơ, hai trăm năm sau cũng chỉ là một nắm đất vàng." Một thanh niên mặt rỗ bên cạnh cũng không hiểu.

Gã tên là Ô Hạ, tu vi Trúc Cơ viên mãn, cũng là đồ đệ của Kiếm Hạc Chân Nhân, nhìn thì trẻ tuổi, thực tế đã hơn năm mươi rồi. "Một tên phù sư Nhị giai đích xác không tính là gì, sở dĩ đám tu sĩ Kim Đan của các thế lực đỉnh tiêm khác khách khí với kẻ này như vậy, đó là vì nguyên do Phong Ma Di Tích." "Nếu không phải như thế, đám người kia đỉnh điểm chỉ là thưởng thức, chứ không phải hạ mình lôi kéo." Kiếm Hạc Chân Nhân đôi mắt thâm thúy, thản nhiên nói.

Tu tiên giới, tu vi càng cao, địa vị càng cao.

Lý Tư chỉ là phù sư Nhị giai, địa vị so với Kim Đan chênh lệch một trời một vực, vận khí kém chút, có khả năng bị Kim Đan nào đó bắt đi làm công cụ chế phù.

Tất nhiên, phù sư Tam giai thì lại là chuyện khác. "Bản tọa đích thân giao hảo...

Chương 54

còn không phải là vì Khương gia." Kiếm Hạc Chân Nhân khẽ than, Khương gia trừ Khương Nhất Kiếm, thực lực những người khác khó mà lọt vào mắt, lôi kéo Lý phù sư là để tăng cường thực lực tầng lớp trung hạ.

Đồng thời chuẩn bị cho đại biến cố trong tương lai! "Về thôi!

Các ngươi cố gắng tu luyện, thời khắc chuẩn bị cho di tích." Kiếm Hạc Chân Nhân phất phất tay, xoay người rời đi.

Lục Du và Ô Hạ nhao nhao vâng dạ.

Sắp đến phủ đệ của Thượng Thanh Cung, thân hình Ô Hạ khựng lại, chào hỏi một tiếng, xoay người đi về phía một con phố khác. ...

Diệp Bất Phàm đi ra khỏi thành Lưu Vân không xa, tìm một rừng cây, dịch dung thành một trung niên áo bào tím, lấy ra một thanh phi kiếm pháp khí bình thường, phi hành nhanh về hướng Đông Nam.

Đây không phải hướng về Thiên Ma Giáo.

Hơn hai tháng qua đi, Diệp Bất Phàm không biết Kiếm Hạc Chân Nhân còn bố trí tai mắt trên đường về Thiên Ma Giáo hay không.

Để cẩn thận, hắn định đi đường vòng.

Bay suốt một đường.

Núi sông bên dưới không ngừng lùi lại phía sau.

Ngay khi Diệp Bất Phàm vừa lướt qua một cánh rừng không bao lâu, một nam tử thanh niên mặt đầy sẹo, khoác áo bào xanh từ trong rừng bay lên.

Gã nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm đang bay cách đó vài dặm, ánh

mắt khẽ lóe.

Sau đó che giấu khí tức, bám theo.

Có vẻ là một ma tu chặn đường cướp của.

Mà đối với việc này, Diệp Bất Phàm phảng phất như không hay biết, vẫn cứ lao nhanh về phía trước.

Hai người một trước một sau, bay suốt nửa ngày trời.

Lúc này khoảng cách với thành Lưu Vân đã là một trăm dặm. "Đây là...

địa giới Trạch Châu?" Nam tử áo bào xanh nhìn nhân ảnh vẫn đang bay phía trước, nhìn quanh bốn phía, có chút do dự.

Trạch Châu, phạm vi thế lực của Vạn Thú Cốc.

Mạo muội đi vào, không khéo sẽ bị đám đệ tử Vạn Thú Cốc vây giết.

Ngay khi đi qua một sơn cốc.

Nam tử áo bào xanh nhìn nhân ảnh nơi xa, đưa ra quyết đoán, xoay người bỏ đi.

So sánh ra thì cái mạng nhỏ quan trọng nhất.

Nhưng vừa xoay người.

Một khuôn mặt âm trầm đến cực điểm đã xuất hiện ngay sau lưng, vô thanh vô tức, khoảng cách không quá mười trượng! "Ngươi!" Nam tử áo bào xanh sắc mặt kịch biến, mạnh mẽ lui lại, một tay nắm phù lục, một tay nắm một thanh phi dao pháp khí. "Đuổi theo ta cả quãng đường, bây giờ muốn đi, có phải là muộn rồi không?" Diệp Bất Phàm mặt không chút thay đổi. "Xem ra đụng phải gốc rạ cứng, trước đó đã phát hiện khí tức các hạ quái dị, dường như mạnh hơn Trúc Cơ viên mãn tầm thường, bây giờ xem ra... quả nhiên không sai." Nam tử áo

bào xanh ánh mắt chớp động, cười khổ nói.

Cùng là Trúc Cơ viên mãn, có thể bố trí huyễn tượng trong tình huống gã không hề hay biết, hơn nữa chân thân xuất hiện ngay sau lưng gã.

Chỉ bằng điểm này, người trước mắt đã không phải là kẻ gã có thể đối phó.

Chỉ cần giao thủ.

Gã chắc chắn phải chết! "Ngươi là ai?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Tại hạ... tại hạ chỉ là muốn trước khi vào Phong Ma Di Tích, kiếm thêm vài món hời, tăng cường thực lực." "Chỉ là không ngờ, thực lực các hạ lại mạnh như vậy." Nam tử áo bào xanh chắp tay nói, đầu đầy mồ hôi lạnh. "Ồ, kiếp tu sao?

Ta không thích kiếp tu cho lắm." Diệp Bất Phàm nhướng mày, trong mắt lóe lên lãnh quang. "Tại hạ nguyện dâng lên tất cả đồ đạc!" Nam tử áo bào xanh sắc mặt hơi đổi, cắn răng, lấy túi trữ vật ra.

Gã tương đương quả đoán.

Quả đoán đến mức Diệp Bất Phàm cũng thấy khó tin.

Dáng vẻ này giống như là chuyên môn đến tặng bảo vật vậy. "Thú vị, kiếp tu có mắt nhìn như ngươi, không thấy nhiều." Diệp Bất Phàm cười khẽ, cách không chộp một cái, bắt lấy túi trữ vật tưng tưng trên tay. "Thôi được, nể tình ngươi thông minh, lười giết ngươi." Diệp Bất Phàm ý hưng lan san phất phất tay, xoay người đạp lên phi dao pháp khí tiếp tục đi.

Chớp mắt.

Đã bay ra mười mấy dặm.

Mà nam tử áo bào xanh đứng tại chỗ một lúc lâu, mãi đến khi triệt

để không nhìn thấy bóng dáng Diệp Bất Phàm, gã mới thở phào một hơi.

Lúc này lưng áo đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, làm gã có chút khó chịu.

Nhưng gã đã không quản được nhiều như vậy. "Tên này có thể vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng ta, thực lực tuyệt đối không thua kém Khương sư huynh!" "Là Trương Lão Tam không nghi ngờ gì nữa!" Nam tử áo bào xanh nghĩ đến túi trữ vật mất tiêu, đau lòng ghê gớm.

Gã hung hăng trừng mắt nhìn hướng Diệp Bất Phàm rời đi, giá ngự thanh phi kiếm còn sót lại, hướng về phía thành Lưu Vân nhanh chóng phi độn.

Đối mặt với một ngoan nhân có thể trọng thương Khương sư huynh, xác suất gã đánh thắng quá thấp.

Tuy nhiên ngay lúc này.

Trên đỉnh đầu một giọng nói lãnh đạm bất thình lình vang lên. "Ngươi thông minh hơn Khương Nhất Kiếm, đáng tiếc... không nên truy tung ta." "Là ai nói cho ngươi hành tung của ta?" Thanh âm kia rất nhẹ, nhưng rơi vào tai nam tử áo bào xanh lại như sấm sét giữa trời quang, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Gã mạnh mẽ ngẩng đầu, hoảng hốt phát hiện trên không trung một nhân ảnh đang cúi đầu nhìn xuống gã. "Kẻ này sao lại giống như quỷ vậy?!" Nam tử áo bào xanh giật nảy mình, không nói hai lời, thôi động phi kiếm của mình.

Gã xuất đạo nhiều năm như vậy, chuyện ngầm giết người cướp của cũng làm không ít, tốc độ phản ứng đó là tương đương nhanh. "Vút!" Một tiếng kiếm minh vang lên, nam tử áo bào xanh đạp lên phi kiếm, ngự kiếm bỏ chạy.

Chớp mắt chạy ra mười dặm địa.

Gã tuy là Trúc Cơ viên mãn, tự phụ thực lực không tầm thường.

Nhưng đó là phải xem đối mặt với ai.

Ngọ Dạ Hắc Thủ Trương Lão Tam hiện giờ ở Triệu Quốc, đã bị liệt vào bảng ma đầu top 10, hung danh hiển hách.

Đã có thể đánh trọng thương đệ nhất kiếm tu Thượng Thanh Cung là Tiểu Kiếm Tiên, thì cũng có thể trọng thương gã.

Không.

Thậm chí đánh chết gã. "Chỉ cần trốn về thành Lưu Vân, là có thể mời sư tôn giết hắn!" "Kiếm tu Thượng Thanh Cung ta một môn am hiểu tốc độ, vượt xa Trúc Cơ viên mãn bình thường, hắn tuyệt đối đuổi không..." Nam tử áo bào xanh đối với tốc độ tương đương tự tin, nhưng còn chưa kịp nghĩ xong, phi kiếm đột nhiên dừng lại.

Ở phía trước gã.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình đứng đó, rõ ràng thân hình đơn bạc, nhưng phảng phất như một ngọn núi chắn ngang tại đó, tràn ngập cảm giác áp bách cực hạn. "Kiếm đạo Thượng Thanh Cung ta tốc độ thiên hạ đệ nhất, ngươi làm sao có thể đuổi kịp?!" Nam tử áo bào xanh kinh hãi, lập tức quay đầu, hóa thành một đạo lục quang phi thoán về một hướng khác.

Hắn tốc độ rất nhanh.

Nhưng Diệp Bất Phàm càng nhanh hơn.

Dường như một đạo huyết sắc thiểm điện, trong chớp mắt đuổi kịp, một lần nữa chặn trước mặt nam tử áo bào xanh.

Một đôi con ngươi lạnh lẽo chăm chú nhìn gã.

Chương 55

"Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" Nam tử áo bào xanh diện mục dữ tợn, lần nữa đổi hướng đào độn.

Ngũ đại tiên môn, tam đại ma tông, tốc độ của Thượng Thanh Cung ngàn năm nay quan áp quần hùng, không ai sánh bằng.

Cùng tu vi, không có người nào có thể vượt qua bọn họ về tốc độ.

Nhưng trước mắt... gã lại bị dễ dàng đuổi kịp, làm sao có thể tin tưởng?

Nhiên mà hiện thực tàn khốc đập mạnh cho gã một kích.

Tiếp theo mặc kệ gã đào độn về hướng nào, tên Trương Lão Tam kia luôn có thể giống như quỷ đuổi theo. "Trương Lão Tam!

Cho dù là chết, cũng phải kéo ngươi theo!" Nam tử áo bào xanh không chạy nữa, gã điên cuồng gầm thét, pháp lực cuồng dũng, phi kiếm huyễn hóa ra mấy ngàn đạo kiếm ảnh, trút xuống về phía Diệp Bất Phàm.

Đây là "Vạn Kiếm Quyết" của Thượng Thanh Cung.

Đủ để uy hiếp bất kỳ Trúc Cơ viên mãn nào. "Xoạt xoạt xoạt." Diệp Bất Phàm thần tình hờ hững, từ trong túi trữ vật móc ra năm mươi tấm "Hỏa Long Phù" Nhị giai. "Mẹ kiếp!!!" Nam tử áo bào xanh thấy thế, tâm thái triệt để nổ tung.

Tên này mạnh hơn gã nhiều như vậy, cư nhiên còn lấy phù lục đối phó gã?!

Còn có phải là người hay không! "Oanh!" Nhiều phù lục như vậy

cộng lại, cho dù là Trúc Cơ viên mãn cũng phải đau đầu.

Ầm một tiếng, năm mươi đầu Hỏa Long đỏ rực hiện ra, nóng rực đến cực điểm.

Giống như một đám mây lửa, nặng nề nện xuống.

Mục tiêu —— không phải nam tử áo bào xanh.

Mà là hư không cách đó trăm trượng.

Diệp Bất Phàm ném ra phù lục xong, tiện tay ném ra một thanh phi kiếm, kiếm quang quét ngang, trong nháy mắt trấn áp mấy ngàn đạo kiếm ảnh.

Hắn của hiện tại, mạnh hơn lúc trước quá nhiều.

Cho dù là Tiểu Kiếm Tiên toàn thịnh, ở trong tay hắn cũng không đi quá mười chiêu.

Trúc Cơ viên mãn tầm thường, hắn có thể làm được thuấn sát.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, lười nhìn thêm gương mặt ngây dại của nam tử áo bào xanh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị trí phù lục công kích.

Chợt.

Đồng tử hắn co rụt lại, tầm mắt nhìn thấy nơi vốn dĩ trống trải, bỗng nhiên vươn ra một bàn tay.

Thanh quang lưu chuyển, huyễn hóa thành một cái lợi trảo phảng phất như móng ưng, vuốt phẳng năm mươi con Hỏa Long.

Dễ như trở bàn tay!

Bản lĩnh này, còn mạnh hơn Tiểu Kiếm Tiên rất nhiều.

Hư không như nước gợn sóng, một đạo thanh sắc nhân ảnh hiện ra. "Quả nhiên là ngươi." Diệp Bất Phàm cười lạnh, triệu hồi phi

kiếm, một đôi con ngươi ẩn ẩn thấu ra huyết hồng.

Người kia, chính là trung niên áo xanh muốn hợp tác với hắn trong khách sạn —— Hoắc Vân Hải.

Nam tử áo bào xanh cũng ngẩn ngơ, hiển nhiên cũng nhận thức người này. "Trương huynh đệ thật thông tuệ, viễn siêu thường nhân." Hoắc Vân Hải nhìn Diệp Bất Phàm, vỗ tay cười.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, đạo: "Ngươi và ta hợp tác còn có nửa tháng kỳ hạn, ngươi để tên ngu xuẩn này truy tung ta, là muốn để hắn giết ta sao?" Ngay từ đầu, hắn cũng tưởng là kiếp tu.

Nhưng đi theo hơn một trăm dặm, ít nhiều có chút kỳ lạ.

Dù sao, người ta là đi cướp bóc, không phải đi du lịch hưởng tuần trăng mật với ngươi.

Về sau cự ly gần quan sát, dùng linh thức viễn siêu Trúc Cơ, khuy phá được chân thân của nam tử áo bào xanh —— thanh niên mặt rỗ Ô Hạ.

Cũng chính là đồ đệ của Kiếm Hạc Chân Nhân.

Diệp Bất Phàm rất kinh ngạc, còn tưởng bị Kiếm Hạc Chân Nhân phát giác, nhưng rất nhanh liền phát hiện không đúng.

Kiếm Hạc Chân Nhân không có năng lực khuy phá Thuật Tạo Súc của hắn, cho dù khuy phá, cũng sẽ không để đệ tử tới chịu chết, mà đã tới thành Lưu Vân ba tháng trước.

Duy nhất có thể truy tung, và khuy phá chân thân, chỉ có Hoắc Vân Hải thần bí. "Hắn?

Chỉ là một món quà nhỏ tặng cho đạo hữu, dù sao Kiếm Hạc Chân Nhân từng truy sát ngươi." Hoắc Vân Hải cười khẽ, sau đó nụ cười thu liễm: "Còn nữa, ta muốn nhắc nhở đạo hữu, còn nửa tháng nữa là

Phong Ma Di Tích rồi, ngươi chạy về Thiên Ma Giáo, ngươi và ta hợp tác thế nào?" Khoảng thời gian này, y tận mắt chứng kiến tên tiểu bối này hóa thân Lý phù sư, du tẩu giữa các thế lực lớn, kiếm đầy bồn đầy bát.

Đám Kim Đan kia đều bị mông ở trong trống.

Trong lòng Hoắc Vân Hải, kẻ này vô luận là tâm cơ, thủ đoạn, hay là diễn xuất, đều viễn siêu đồng bối, khiến y thậm chí nổi lên tâm yêu tài.

Nhưng ngay mấy ngày nay, tên tiểu tử này cư nhiên muốn chạy trốn!

Hoắc Vân Hải nào có thể để hắn đi mất, thế là truyền âm cho đồ đệ Ô Hạ của Kiếm Hạc Chân Nhân, gặp một lần, lấy danh nghĩa giao dịch, báo cho đối phương hạ lạc của Trương Lão Tam.

Ô Hạ biết được, hưng phấn, lập tức gửi cho Kiếm Hạc Chân Nhân một đạo truyền âm phù.

Bản thân thì truy tung theo, miễn cho Trương Lão Tam trốn về Thiên Ma Giáo.

Có điều gã không biết là.

Truyền âm phù bị Hoắc Vân Hải chặn lại.

Hoắc Vân Hải sở dĩ chính mình không truy tung, đó là vì y không muốn mặt đối mặt trở mặt với Trương Lão Tam.

Y chỉ là muốn cảnh cáo Trương Lão Tam, để hắn trở lại thành Lưu Vân.

Thuận tiện tặng cái đầu người Ô Hạ này, coi như cầu nối hòa hoãn quan hệ hai người.

Chính mình thì không xuất hiện.

Chỉ là không ngờ... "Linh thức của tên tiểu bối này có chút quá mức kinh người rồi!" Hoắc Vân Hải nhìn Diệp Bất Phàm, khó giấu kinh ngạc.

Có thể phát hiện ra y, chứng minh linh thức kẻ này đã vô hạn tiếp cận Kim Đan! "Ta có việc quan trọng, nhất định phải về Thiên Ma Giáo!" Diệp Bất Phàm đối với tâm tư Hoắc Vân Hải, lòng dạ biết rõ. "Trương huynh đệ, ngươi biết đấy, ta chỉ muốn hợp tác với ngươi, cũng không có ác ý." Hoắc Vân Hải cau mày.

Cái quỷ địa phương Thiên Ma Giáo kia, đừng nói hiện tại chỉ là một trạng thái phụ thân, cho dù là Nguyên Anh chân thân của y, cũng không dám đi. "Trước đó đã hứa, Phong Ma Di Tích ta sẽ đi, sẽ không thất hứa." "Có điều hiện tại, ngươi đã chạm đến ranh giới cuối cùng của ta." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra hung quang.

Vừa rồi dùng phù lục đã thăm dò ra đại khái thực lực kẻ này, ước chừng trình độ Giả Đan.

Một tên Trúc Cơ kham bỉ Giả Đan, cái này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí nói là tà môn.

Diệp Bất Phàm thật không muốn giao thủ với loại quái thai này.

Nhưng không còn cách nào, kẻ này nếu truyền tin cho Kiếm Hạc Chân Nhân, vị đại kiếm tu kia truy sát tới, cộng thêm kẻ này có thể khuy phá chân thân hắn.

Hai người liên hợp lại.

Hắn chết chắc! "Ta bài tẩy ra hết, sáu thành nắm chắc giết chết lão này!" Diệp Bất Phàm xách kiếm đi về phía Hoắc Vân Hải. ... "Trương Lão Tam, ngươi cứ phải đi đến nước này sao?!

Ta sẽ không truyền tin cho Kiếm Hạc Chân Nhân!" Hoắc Vân Hải

sắc mặt xanh mét. "Nhưng ngươi không có cách nào bảo đảm, ta không tin ngươi." Diệp Bất Phàm từng bước từng bước đi về phía Hoắc Vân Hải, nương theo bước chân, ma giáp màu đỏ khoác lên người, mái tóc đen cũng trở thành màu đỏ, cả người phảng phất như nhuộm trong máu.

Ma khí như khói báo động, cả người tràn ngập cảm giác áp bách khủng bố. "Tên này là quái vật sao?

Chương 56

Khí tức này... hẳn sợ là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Triệu Quốc rồi!" Nam tử áo bào xanh nhân lúc hai người không chú ý, đã lén lút chuồn về hướng thành Lưu Vân, nhìn thấy một màn này, da đầu tê dại.

Giờ khắc này uy áp mà Trương Lão Tam tản ra từ xa, hầu như làm cho nam tử áo bào xanh ngạt thở.

Mạnh!

Kẻ này tuyệt đối vượt ra khỏi phạm trù Trúc Cơ! "Thôi được, ta giết kẻ này, ngươi lưu lại bằng chứng ta giết người, thế này được rồi chứ?

Tương hẫu đều có nhược điểm." Hoắc Vân Hải sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng thỏa hiệp.

Chuyện Phong Ma Di Tích cần Thiên Sát Chân Ma Công, chuyện quan trọng đại, y tuyệt không thể trở mặt với kẻ này, "Ngươi động thủ đi." Diệp Bất Phàm trực tiếp lấy ra một viên Lưu Ảnh Thạch, chĩa về phía Hoắc Vân Hải.

Ở bên kia, vừa mới chuồn đi không bao xa, nam tử áo bào xanh thân hình khựng lại, máy móc xoay đầu: "Hai vị đều là cường giả như thần tiên, hà tất để ý ta một tên tiểu nhân vật?

Thả ta đi đi, ta tuyệt đối không nói cho sư tôn!" Nam tử áo bào xanh sắc mặt thảm bạch, giờ phút này lại đối mặt Diệp Bất Phàm, gã ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có. "Vút!" Hoắc Vân Hải thân hình nhoáng một cái, nháy mắt xuất hiện bên cạnh nam tử áo bào xanh, bàn tay lớn tóm lấy cổ gã vặn mạnh, trực tiếp bẻ gãy.

Nam tử áo bào xanh vừa chết, thủ đoạn dịch dung cùng lúc biến mất, lộ ra một khuôn mặt rỗ.

Chết không nhắm mắt. "Hiện tại được chưa?" Mặt Hoắc Vân Hải đen như đáy nồi, từng chữ từng chữ nói. "Còn thiếu một chút, ta dạy ngươi..." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, thu hồi Lưu Ảnh Thạch, lại cầm lên một cái Lưu Ảnh Thạch khác.

Sau đó truyền âm một đoạn thoại cho đối phương.

Hoắc Vân Hải vừa nghe, lệ thanh quát: "Trương Lão Tam, đừng khinh người quá đáng!" "Vậy thì chỉ có thể đường ai nấy đi." "...

Được!" Hoắc Vân Hải nén cơn giận.

Một lúc lâu sau.

Y chỉnh lý cảm xúc, rồi đối với Lưu Ảnh Thạch lộ ra vẻ kiêu trương: "Kiếm Hạc Chân Nhân, đồ đệ ngươi là do ta giết chết.

Ta là Thường Sơn Hoắc Vân Hải, là huynh đệ thì cứ tới chém ta!" "Cắt!" "Diễn xuất không tệ, có thể cầm một cái tượng vàng Oscar." Diệp Bất Phàm tuyên bố quay phim kết thúc, hắn thu liễm áo giáp và ma khí, trên mặt lộ ra nụ cười.

Kỹ năng diễn xuất hành vân lưu thủy này... còn có sự đạm nhiên trong ánh mắt đối với loại đại lão Kim Đan như Kiếm Hạc Chân Nhân.

Suy đoán trước đó triệt để chứng thực.

Tên này không phải bị phụ thân, thì chính là bị lão quỷ nào đó đoạt xá rồi!

Mà Hoắc Vân Hải thì gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, phảng phất muốn khắc khuôn mặt này vào trong đầu.

Bỗng nhiên, ánh mắt y khẽ ngưng, trầm giọng nói: "Từ lúc bắt

đầu, ngươi đã tính kế tốt hết thảy rồi phải không?" "Trước đó ngươi giữ lại Ô Hạ một cái mạng nhỏ, chính là để ta tới giết hắn, sau đó làm lưu ảnh ghi chép, lấy đó làm trù mã của ngươi?" "Phải." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Hắn đích xác có sáu thành nắm chắc xử lý Hoắc Vân Hải, cái này đối với người khác mà nói đã đủ rồi.

Nhưng Diệp mỗ nhân tâm tính ổn kiện bực nào.

Đối mặt Hoắc Vân Hải thần bí đến cực điểm.

Thấp hơn chín thành thì có khác gì đi chịu chết? "Tốt tốt tốt, ta thật là càng ngày càng thưởng thức ngươi rồi, thật muốn xem xem tu tiên giới Triệu Quốc tương lai, có thể bị ngươi quấy nhiễu thành cái dạng gì." Da mặt Hoắc Vân Hải giật giật, liên tiếp kêu ba tiếng tốt.

Nói đến phía sau, sắc mặt bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, trong mắt ngược lại lộ ra vẻ tán thưởng.

Cũng không biết tiểu bối này là lão quỷ nào đoạt xá trùng tu, từng bước đều là tính toán. "Người như ta điệu thấp, không thích gây chuyện thị phi, tu tiên giới Triệu Quốc tốt nhất là quên ta đi." "Nửa tháng sau, chờ ta ở cửa di tích." Diệp Bất Phàm phất phất ống tay áo, tiện tay ném ra phi dao bình thường, đạp dưới chân. "Được!

Ta chờ ngươi!" Hoắc Vân Hải trầm mặc giây lát, gật đầu đáp ứng. "Cáo từ." Diệp Bất Phàm chắp tay, xoay người ngự dao mà đi, ước chừng bay ra mười dặm địa, cảnh giác trong lòng mới buông lỏng xuống.

Sau đó vừa lên đường, vừa xem lại hết thảy mọi việc hôm nay. "Một số chi tiết phương diện, hẳn là không có vấn đề gì, chỉ là... tên đoạt xá Hoắc Vân Hải, hoặc là gia hỏa phụ thân kia, rốt cuộc là người nào?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Linh thức của hắn hiện giờ, đã có thể so với Kim Đan, cường đại đến cực điểm.

Nhưng vẫn nhìn không thấu kẻ này. "Nếu như có cơ hội, thì xử chết hắn, kẻ này không chết, ta ăn ngủ không yên..." Diệp Bất Phàm trong lòng suy tính, dần dần đi xa.

Cùng suy nghĩ giống hắn.

Còn có Hoắc Vân Hải. "Lão tổ, kẻ này không biết tốt xấu như thế, sao không trực tiếp cưỡng ép bắt hắn vào Phong Ma Di Tích, làm việc cho chúng ta?" Trong chốc lát, một thanh niên yêu dị mặc áo đen từ phía dưới bay lên, chính là hậu bối tử tôn của đại yêu hóa hình.

Gã mặt đầy sát khí, hiển nhiên đối với Diệp Bất Phàm rất là bất mãn.

Một tên Trúc Cơ, cư nhiên đối với lão tổ bất kính như thế, sao gã có thể nhịn? "Lão tổ, chỉ cần hung hăng tra tấn một phen, hắn sẽ ngoan ngoãn phối hợp thôi." Thanh niên yêu dị cung kính nói, kiến nghị hiện tại đi bắt tên kia lại ngay. "Ngu xuẩn!

Kẻ này nếu đơn giản như vậy, bản tọa đã sớm động thủ.

Hắn giết tu sĩ cùng cấp như giẫm chết con kiến không khác biệt, ngươi có thể làm được sao?" Hoắc Vân Hải quở trách. "Kẻ này tám phần là một lão quỷ đoạt xá trùng tu, chính là không biết là kẻ nào." Hoắc Vân Hải nhìn chằm chằm nhân ảnh biến mất ở chân trời, đôi mắt phiếm ra ánh sáng yêu dị.

Y tuy là phụ thân, nhưng vẫn có thể vận dụng một tia thần thức.

Thần thức so với linh thức cường đại hơn quá nhiều, cho nên có thể khuy phá dịch dung bí thuật của đối phương, có điều đây đã là cực hạn, y nhìn không thấu bản chất của Diệp Bất Phàm. "Lão quỷ đoạt xá trùng tu?" Thanh niên yêu dị kinh hãi, sắc mặt khó coi.

Nếu là lão quỷ đoạt xá, vậy thực lực cũng không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh. "Chờ Phong Ma Di Tích xong việc, xử lý kẻ này đi, giữ lại chung quy là cái tai họa." Hoắc Vân Hải đạm mạc nói, xoay người rời đi.

Nhưng vừa đi ra hai dặm địa, phương xa xuất hiện một chấm đen nhỏ.

Chấm đen nhỏ nhanh chóng phóng đại.

Phảng phất như thuấn di, bất quá hai nhịp thở, đã vượt qua khoảng cách mấy trăm dặm.

Cự ly gần rồi, Hoắc Vân Hải nhìn rõ tướng mạo người tới.

Đó là một bé gái khả ái thân hình kiều nhỏ lanh lợi, trên mặt mang theo nét phúng phính trẻ thơ.

Nhìn qua người vật vô hại, nhưng nơi đi qua, hư không đều đang vặn vẹo, sụp đổ, hãi người đến cực điểm. "Hóa ra là Thiên Ma đạo hữu, thất kính, thất..." Hoắc Vân Hải nhìn thấy nữ tử này, sắc mặt kịch biến, vừa định nói gì, sự chú ý đã bị chiếc váy đen trên người bé gái khả ái hấp dẫn.

Thanh âm im bặt. "Váy đen?!" Hoắc Vân Hải phảng phất như gặp quỷ, điên cuồng lui lại.

Thanh niên yêu dị đi theo bên cạnh, sắc mặt bá một cái, trong nháy mắt trắng bệch.

Còn chưa kịp để hai người độn đào, phía sau một thiếu nữ mặc váy trắng chặn lại đường đi.

Tướng mạo của nàng và thiếu nữ váy đen giống nhau như đúc. "Váy trắng?" Hoắc Vân Hải nhìn thấy thiếu nữ váy trắng không kinh mà còn mừng, tranh thủ áp sát về phía bên đó.

Nguyên Anh ở Triệu Quốc đều biết, Thiên Ma Lão Tổ năm xưa một người phân ra hai đạo ý thức, phân biệt sở hữu thân thể của mỗi người.

Một người, là thiện niệm.

Một người, là ác niệm.

Thiện niệm tâm hoài nhân từ, chưa bao giờ giết người, chuyện đả thương người cũng rất ít.

Nhưng ác niệm... mấy trăm năm nay tu sĩ chết trong tay, không có một triệu, cũng phải có hơn mấy chục vạn.

Trong đó không thiếu mấy vị đại yêu của yêu tộc, bản tôn của Hoắc Vân Hải đến cũng phải đi đường vòng.

Chương 57

"Không biết Thiên Ma đạo hữu tìm ta, có chuyện gì?" Hoắc Vân Hải tới gần Loli váy trắng, lộ ra nụ cười chân thành.

Loli váy trắng nghiêng đầu, không nói gì, Loli váy đen thì ánh mắt u u đánh giá Hoắc Vân Hải.

Giống như nhìn một món nguyên liệu nấu ăn ngon lành. "Thanh Phượng, gan ngươi không nhỏ, đồ đệ của ta ngươi cũng dám tính kế?" "Cái gì?!

Trương Lão Tam là đồ đệ ngươi?!" Hoắc Vân Hải thần tình biến đổi liên tục. "Đồ đệ ngươi không phải là Diệp Bất...

Tên kia trên người rốt cuộc khoác bao nhiêu lớp da?!" Hoắc Vân Hải phản ứng lại, tức giận không thôi.

Y chưa từng thấy có tu sĩ nào, liều mạng khoác các loại thân phận lên người, trước là Trương Lão Tam, sau đó là Lý phù sư, hiện tại lại lòi ra một cái Diệp Bất Phàm.

Thanh niên yêu dị cũng ngẩn người. "Gọi bản tôn của ngươi qua đây, ta muốn ăn cánh phượng chiên dầu." Loli váy đen nhìn chằm chằm Hoắc Vân Hải, liếm liếm cái lưỡi phấn nộn, vì tên tử đối đầu kia, nàng vẫn luôn chú ý Diệp Bất Phàm, chỉ là không thể tới gần thành Lưu Vân.

Hoắc Vân Hải nghe vậy, sắc mặt phát xanh, vội vàng nhìn về phía Loli váy trắng: "Thiên Ma đạo hữu yên tâm, lệnh đồ ta sẽ không ra tay với hắn, chỉ là mời hắn giúp một chuyện nhỏ, ngài xem..." Y chỉ chỉ Loli váy đen, hi vọng vị này có thể giải quyết một chút. "Hiện tại, ta đánh không lại nàng." Loli váy trắng lộ vẻ không đành lòng, sau đó lắc lắc cái đầu nhỏ.

Sắc mặt Hoắc Vân Hải trong nháy mắt khó coi.

Trầm mặc một hồi lâu, cắn răng, nói: "Được!

Chốc nữa ta đưa cho ngươi!" Cánh mất rồi còn có thể tái sinh, nhưng nếu chọc giận Hắc váy đen, vậy thì không phải một cái cánh là có thể giải quyết được.

Vị ma long kia của yêu tộc cũng không bảo vệ được y.

Nữ nhân này chính là kẻ điên. "Ta còn muốn Tuyết Thần Hoa của yêu tộc các ngươi, cùng với bí phương có thể gia tăng xác suất sinh con." Loli đen đôi mắt to đảo một vòng, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn ra.

Hoắc Vân Hải: "???" ... "Hắt xì!" Diệp Bất Phàm hắt hơi một cái, mạc danh dâng lên một tia hàn ý. "Là ai đang trù ẻo ta?" Diệp Bất Phàm cau mày, sau đó lắc đầu, nhìn về phía dãy núi Thiên Ma trước mặt.

Núi sông u ám, bên trên bao phủ sương mù mông lung.

Đó là chướng khí của dãy núi Thiên Ma, Trúc Cơ bình thường ở thời gian dài cũng sẽ trúng độc bỏ mạng.

Diệp Bất Phàm lao đầu vào trong rừng rậm, thu liễm khí tức, lặng lẽ đi tới. "Về viện số một trước." Hắn dường như một con mèo đang ẩn nấp, vượt qua rừng cây và sông lớn, tới gần sơn môn.

Lúc này, hắn đã khôi phục tướng mạo bản tôn.

Đệ tử sơn môn nhìn thấy Diệp Bất Phàm, đều có chút chấn kinh. "Vãi, Mạc Tầm Hoan bọn họ chết hết cả rồi, hắn cư nhiên sống sót trở về?" Thời gian gần đây, chuyện ở ngoài thành Lưu Vân làm ầm ĩ cực lớn, Diệp Bất Phàm nghi ngờ chết trong tay Tiểu Kiếm Tiên.

Tiểu Kiếm Tiên lại bị Trương Lão Tam trọng thương, liên đới

Mạc Tầm Hoan và mười đại Trúc Cơ cũng bị đánh chết.

Hiện tại trên dưới Thiên Ma Giáo, hầu như đều cho rằng Diệp Bất Phàm đã tử vong. "Hóa ra là Diệp sư đệ, còn xin xuất trình lệnh bài." Hai thanh niên áo bào đen tiến lên, cảnh giác nói, thấy Diệp Bất Phàm lấy ra lệnh bài lão tổ thủ đồ, lúc này mới buông lỏng xuống.

Thật sự là hắn!

Không lo được hỏi nhiều, vội vàng lộ ra mặt cười, đón Diệp Bất Phàm vào sơn môn.

Tuy nói vị này tu vi không ra gì, chỉ là Trúc Cơ nhất trọng, nhưng dù sao thân phận bày ở đó, đám người giữ cửa bọn họ đâu dám đắc tội.

Diệp Bất Phàm cũng lười để ý đám người này, nhanh chóng bay về phía Ma Ảnh Phong.

Hắn cần phải về tới viện số một trước khi tin tức truyền đến tai Liễu Vong Xuyên.

Trên đường gặp không ít đệ tử Thiên Ma Giáo.

Bọn họ nhìn thấy Diệp Bất Phàm cũng kinh ngạc, nghị luận ầm ĩ.

Trong đó rất nhiều người chưa thấy qua Diệp Bất Phàm, có điều nghe người bên cạnh nói một cái, lập tức biết vị này là ai. "Rõ ràng là lão tổ thủ đồ, sao tồn tại cảm lại thấp như vậy?" Đệ tử Ma Ảnh Phong nhìn Diệp Bất Phàm một đường lên núi, tuy rằng cũng bất ngờ, nhưng rất nhanh liền không thèm để ý nữa.

Điều này làm cho đệ tử các phong khác thần tình lược hiển cổ quái.

Sau khi Diệp Bất Phàm truyền ra tin chết, cũng không gây ra bao nhiêu sóng gió tại Thiên Ma Giáo.

Trong mắt đa số đệ tử chỉ có những ứng cử viên Thánh tử Thánh nữ như Liễu Vong Xuyên, Trần Quang Lễ, Sở Tử Tuyết.

Bọn họ chói mắt như tinh tú, người muốn đi theo không biết bao nhiêu mà kể.

Nhưng vị lão tổ thủ đồ này, sau khi bái nhập Thiên Ma Giáo, dần dần mẫn nhiên chúng nhân, trở thành người qua đường Giáp không bắt mắt.

Thân phận không sai biệt lắm, nhưng thực lực lại là khác biệt một trời một vực.

Diệp Bất Phàm lúc này đã đi tới viện số một. "Trận pháp phòng hộ không bị phá hoại." Diệp Bất Phàm bấm một cái pháp quyết, trận pháp dập dờn gợn sóng, kẹt kẹt một tiếng, đẩy cửa vào.

Trong sân không một bóng người, các lầu y như trước khi rời đi. "Không có vết tích đấu pháp, nếu vậy Lục La chắc không có việc gì." Diệp Bất Phàm nhìn quanh bốn phía, nheo mắt lại.

Ngay lúc này, trong các lầu truyền đến động tĩnh, lát sau một bóng người xinh đẹp mặc váy xanh chạy ra. "Chủ nhân, người rốt cuộc đã về." Khuôn mặt Lục La hiện lên vui mừng, vội vàng cung kính nói: "Chủ nhân mệt rồi phải không?

Nô tỳ hầu hạ người tắm rửa." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm nàng, mặt không biểu tình: "Ngươi lại đây." Lục La sửng sốt, ngoan ngoãn đi tới, nghi hoặc nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Sau đó, nàng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh thấu xương, cùng với một bàn tay to lớn. "Sưu hồn!" Diệp Bất Phàm thần tình đạm mạc, bố trí một đạo phòng hộ tráo cách tuyệt tầm mắt và khí tức, thủ chưởng ấn lên đỉnh đầu Lục La, linh thức to lớn chui vào trong não hải.

Dưới sưu hồn, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong.

Sắc mặt Lục La sát na trắng bệch, quả thực không dám tin. "Không có vấn đề gì." Diệp Bất Phàm lật xem ký ức của Lục La, trong lòng triệt để xác định, thu hồi tay.

Linh thức của hắn mạnh hơn Lục La quá nhiều, hoàn toàn có thể làm được không thương tổn thần hồn nàng. "Chủ nhân, người..." Lục La cảm thấy người trước mắt rất xa lạ. "Ngươi ở trong viện lâu như vậy, không phát hiện có người vẫn luôn dòm ngó ngươi sao?" Diệp Bất Phàm thu hồi phòng hộ tráo, liếc Lục La một cái, nhìn về phía góc sân.

Lục La ngẩn ngơ, vội vàng nhìn lại.

Nơi đó, không một bóng người. "Liễu sư huynh, trận pháp trong viện này do ta thao túng, tất cả chi tiết đều nằm trong lòng bàn tay, huynh còn ẩn tàng, có cần thiết không?" Diệp Bất Phàm nói xong, qua một lát, một đạo thân ảnh hiển lộ ra.

Một bộ lam y, kiếm mày tinh mục.

Chính là Thiên Ma Giáo chủ chân truyền —— Liễu Vong Xuyên!

Lúc này Liễu Vong Xuyên, không còn dáng vẻ lăng lệ như lúc Diệp Bất Phàm bái nhập Thiên Ma Giáo nhìn thấy, ngược lại ánh mắt u thâm, giống như một con rắn độc. "Ha ha, Diệp sư đệ quả nhiên không chết." Liễu Vong Xuyên mỉm cười nói: "Trước đó ta chỉ là suy đoán, có điều khi ta đích thân thăm dò Lục La, phát hiện nữ nhân này vẫn an ổn ở tại nơi này, không hề có dáng vẻ sốt ruột chút nào, ta liền đoán chắc, đệ chưa chết." "Đệ nếu chết thật, người hoảng hốt đầu tiên hẳn phải là nàng ta." Liễu Vong Xuyên tiếp tục nói: "Cho nên, ta ở chỗ này chờ, chờ đệ xuất hiện, may là không đợi quá lâu." "Huynh muốn biết cái gì?" "Ta muốn biết Chân Hỏa Thú Đan, Vân Lôi Kiếm, rốt cuộc đang ở trong tay ai!

Trương Lão Tam, hay là Khương Nhất Kiếm?

Còn nữa!

Trương Lão Tam rốt cuộc là ai!" "Không rõ, lúc Tiểu Kiếm Tiên tới ta đã bỏ chạy rồi." "Đệ nói dối!" Khuôn mặt Liễu Vong Xuyên trong nháy mắt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm. "Tin hay không tùy." Diệp Bất Phàm thần tình bất biến, trong lòng thì cười lạnh.

Tên này còn muốn lừa hắn?

Nếu không phải kiêng kị Kim Đan chân nhân núp trong bóng tối, cộng thêm không tiện vứt xác, hắn đã sớm một chưởng đập chết rồi.

Ngay từ đầu, trong cái sân này đã không chỉ có một mình Liễu Vong Xuyên!

Có điều vấn đề không lớn.

Không dùng đến mấy ngày, hắn sẽ thái Liễu Vong Xuyên thành món cá sống thái lát.

Một lát sau, Liễu Vong Xuyên sắc mặt âm tình bất định, rơi vào trầm tư.

Hắn không hề nghi ngờ Diệp Bất Phàm là Trương Lão Tam, dù sao đối phương mới Trúc Cơ không bao lâu, thiên phú có nghịch thiên đến đâu cũng không thể nào nhanh chóng đạt tới Trúc Cơ viên mãn như vậy được.

Chương 58

"Diệp sư đệ, nếu ngươi nói cho ta biết thân phận của Trương Lão Tam và tung tích của Chân Hỏa Thú Đan, ta nguyện ý tặng ngươi một tràng đại tạo hóa, trợ ngươi kết đan trong tương lai!" Liễu Vong Xuyên giọng điệu hòa hoãn lại: "Tin tưởng ta, tương lai sau khi ta khống chế Thiên Ma Giáo, giúp ngươi kết đan tịnh không khó." "Ta không biết." Diệp Bất Phàm ngắn gọn đáp.

Liễu Vong Xuyên khựng lại, cười khổ một tiếng, chắp tay nói: "Vậy thì quấy rầy Diệp sư đệ rồi, trong lòng ta nóng vội, nếu có đắc tội, còn mong chớ trách." "Sau này nếu gặp phiền toái, cứ việc tìm ta, cáo từ." Nói xong, hắn xoay người đẩy cửa bước ra, dần dần đi xa. "Cuối cùng cũng đi rồi." Lục La vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, hiển nhiên bị dọa không nhẹ.

Đó chính là Liễu Vong Xuyên, trong mắt tiểu nhân vật như nàng, hắn ta chẳng khác nào thần long trên trời, là người có cơ hội trở thành Thánh Tử nhất.

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, lộ ra nụ cười, xoa xoa đầu Lục La: "Lát nữa ta cho ngươi một ít bảo vật để nâng cao tu vi." "Đa tạ chủ nhân." Lục La đại hỉ, lập tức quẳng sự e ngại về việc bị sưu hồn trước đó ra sau đầu, ôm chầm lấy Diệp Bất Phàm, nơi núi non trùng điệp khiến hắn cảm nhận được sự mềm mại và đàn hồi. "Cầm lấy túi trữ vật, đi đi." Diệp Bất Phàm lấy ra một cái túi trữ vật, thuận theo cần cổ trắng nõn của Lục La, trượt vào nơi u thâm hun hút bên trong.

Hành động này khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La đỏ bừng, thẹn thùng chạy đi.

Diệp Bất Phàm nhìn theo bóng lưng nàng, thần tình thu liễm lại.

Nếu Lục La phản bội, hắn sẽ không do dự mà giết chết, nhưng đã không có, vậy thì vẫn là người của mình.

Đối với người của mình, hắn chưa bao giờ keo kiệt.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về phía tường viện, đôi mắt linh quang chớp động, thình lình nhìn thấy một bóng người trung niên lặng lẽ rời đi, đi theo hướng Liễu Vong Xuyên. "Tôi nhớ người phát nhiệm vụ cho tôi là Việt trưởng lão của Ma Kiếm Phong, chính là lão già đó phải không?" Trước khi bái nhập Thiên Ma Giáo, hắn từng gặp người này đứng sau lưng Ma Kiếm thượng nhân, tu vi Kim Đan sơ kỳ, địa vị kém xa Từ trưởng lão, người đã ra lệnh lục soát hắn lúc đầu. "Xem ra tên này thường xuyên lẩn quất bên cạnh Liễu Vong Xuyên.

Với thực lực hiện tại của tôi, đối kháng thì được, chứ giết thì e là không thể." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, cuối cùng phủ quyết một quyết sách mạo hiểm, hắn dự định sau khi phá nhập Kim Đan sẽ quay lại làm thịt lão thất phu này.

Lúc đó, nắm chắc chín phần chín.

Xoay người trở lại trong các lâu, hắn nuốt vài viên cực phẩm Độc Đan, ngồi xếp bằng trên giường để luyện hóa.

Hắn muốn sớm ngày đạt tới Trúc Cơ cửu trọng.

Cách viện số 1 không xa, phía sau hòn giả sơn, Liễu Vong Xuyên vuốt ve hồn phướn trong tay, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau.

Một gã trung niên râu ngắn mặc mãng bào màu xanh đen đi tới, Liễu Vong Xuyên vội vàng tiến lên hành lễ, khẩn trương hỏi: "Việt sư thúc, quan sát thế nào rồi?" Hắn tra hỏi Diệp Bất Phàm chỉ là biểu hiện bên ngoài, Việt sư thúc mới là trọng điểm lần này.

Một người nói dối, bề ngoài có trấn định đến đâu thì thần hồn

cũng sẽ có dao động tương ứng, người thường không cách nào tham trắc, nhưng trong tay Việt sư thúc có bí bảo cảm nhận được thần hồn dao động. "Hắn xác thực đã nói dối." "Nói như vậy, hắn biết thân phận Trương Lão Tam, hoặc là tung tích Chân Hỏa Thú Đan?" Liễu Vong Xuyên mi mắt rũ thấp, lộ ra một tia hàn quang.

Vì Chân Hỏa Thú Đan, hắn khổ tâm mưu tính đã lâu, kết quả nửa đường nhảy ra một tên Trương Lão Tam, hắn làm sao có thể cam tâm? "Trương Lão Tam năm đó đánh gãy hai chân Lệ Khuê, hiện trường dọn dẹp sạch sẽ, hiển nhiên là kẻ cẩn thận, khu khu một tên Diệp Bất Phàm làm sao có thể biết được?" Việt sư thúc xì một tiếng, nói: "Ước chừng Trương Lão Tam đã hù dọa hắn một trận, nên hắn mới không dám nói ra sự việc ngày hôm đó." "Ta chỉ muốn biết chi tiết ngày hôm đó!

Công pháp, pháp thuật, pháp khí của Trương Lão Tam, nếu điều tra kỹ, Thiên Ma Giáo ắt có người phù hợp!

Cao thủ bực này, có thể có mấy người?" Liễu Vong Xuyên nghiến răng nghiến lợi nói, hắn hận Trương Lão Tam, hận lây sang cả tên Diệp Bất Phàm nói dối.

Việt sư thúc nghĩ nghĩ, đề xuất kiến nghị: "Cổ Hà không phải đã từ bỏ chức vị đệ tử Nhiệm Vụ Điện rồi sao?

Hắn muốn vào Phong Ma Di Tích xông pha một phen, cần sự che chở của ngươi, ngươi hãy sắp xếp hắn đi tiếp cận, thăm dò xem sao." Liễu Vong Xuyên nghe vậy, tư tác giây lát: "Hi vọng trước khi vào Phong Ma Di Tích sẽ moi ra được chân tướng, nếu không... sau khi ta từ di tích trở về, không thể giết hắn thì cũng phải khiến hắn tróc một lớp da." Nếu không phải kiêng kị thân phận thủ đồ của Lão tổ, loại tiểu nhân vật như Diệp Bất Phàm đã sớm bị hắn tóm lấy sưu hồn rồi.

Hành động của hắn rất nhanh, ngay tối hôm đó đã gọi Cổ Hà lên

Thánh Sơn một chuyến.

Thánh Sơn nãi là đạo tràng của Thiên Ma Giáo chủ và Thánh Tử tương lai, độc lập với lục đại phong, Liễu Vong Xuyên là chân truyền của Giáo chủ, tự nhiên cũng có thể tu hành ở đây. "Liễu sư huynh yên tâm, ta bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Cổ Hà vẻ mặt hưng phấn, cung kính lui ra khỏi ngọc lâu của Liễu Vong Xuyên.

Hắn chỉ mới Trúc Cơ tứ trọng, theo lý thuyết không có tư cách trở thành tâm phúc của Liễu Vong Xuyên, nhưng hiện tại lại là một cơ hội tuyệt vời.

Trở lại chỗ ở, hắn tỉ mỉ toan tính làm sao cạy mở miệng Diệp Bất Phàm.

Hắn từng giao thiệp với đối phương, dù sao lúc trước phái phát nhiệm vụ cũng là hắn đứng ra.

Theo sự hiểu biết của hắn, cái tên họ Diệp này là kẻ nhát gan sợ phiền phức, tốn chút miệng lưỡi chắc chắn sẽ khiến y nói ra chân tướng. ...

Diệp Bất Phàm ở viện số 1 một đêm, ngày hôm sau liền chạy tới Ma Uyên Trì, nơi đó là tẩm cung của Thiên Ma Lão Tổ, không có mệnh lệnh thì Giáo chủ cũng không dám vào.

Bất quá hắn là đồ đệ của Lão tổ nên là ngoại lệ, Diệp Bất Phàm muốn từ chỗ Sư tôn lấy được phương pháp kết đan, chuẩn bị trước.

Tại tu tiên giới Triệu Quốc, chỉ có Kim Đan chân nhân mới là trụ cột vững chắc, ở các thế lực đỉnh tiêm có thể làm trưởng lão, địa vị cùng quyền hành đãi ngộ hoàn toàn không phải Trúc Cơ có thể so sánh.

Đám ứng cử viên Thánh Tử kia gặp mặt cũng phải cung cung kính kính gọi một tiếng Diệp sư thúc.

Đương nhiên, tuổi thọ là mấu chốt —— sáu trăm năm!

Xuyên qua mấy ngọn núi cao, Diệp Bất Phàm đi thẳng đến hậu sơn, không bao lâu sau đã tới một rừng trúc.

Hoàn cảnh u tĩnh, không khí trong lành.

Linh khí cao hơn nơi khác không ít. "Lúc kết đan, yêu cầu đối với nồng độ linh khí cực cao, kết đan ở đây là tốt nhất." Diệp Bất Phàm thở dài: "Đáng tiếc, động tĩnh khi Thiên Sát Chân Ma Công kết đan quá lớn, quá mức gây chú ý." Hắn tại Trúc Cơ mỗi lần đột phá một trọng đều sẽ có lôi kiếp nhỏ, do quá nhỏ nên che giấu một chút người khác sẽ không phát giác, nhưng lôi kiếp kết đan thì có chút lớn, căn bản không cách nào che giấu.

Bỗng nhiên.

Trong rừng trúc, từ bốn phương tám hướng dũng xuất sương mù dày đặc, chỉ trong nháy mắt, hắn ngay cả cánh tay của mình cũng không nhìn thấy. "Ảo trận?" Diệp Bất Phàm kinh hãi, hắn lần đầu tiên tới đây nên không biết.

Dùng linh thức dò xét, kết quả linh thức căn bản không cách nào xuất thể, trực tiếp bị mê vụ bắn ngược trở lại.

Phải biết rằng, linh thức của hắn đã có thể so với Kim Đan sơ kỳ. "Cái ảo trận này, Kim Đan đại viên mãn tới cũng chỉ có thể thành kẻ mù." Diệp Bất Phàm sắc mặt xanh mét, có chút đau đầu, hắn chỉ là tới bái kiến sư tôn mà thôi.

Ngay lúc này, trong túi trữ vật dâng lên một trận ngân quang, lệnh bài bạc chuyên thuộc về thủ đồ Lão tổ bay ra, phát ra một đạo quang mang, tách mê vụ ra thành một lối đi.

Diệp Bất Phàm trong lòng buông lỏng, vội vàng thuận theo lối đi đi về phía trước.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, trước mắt bỗng nhiên khoát

hoạt, lại là một hồ nước thâm u.

Giữa hồ có một tòa cung điện bạch ngọc tọa lạc, đẹp đẽ lộng lẫy.

Một cây cầu vòm bắc qua hồ nước, nối liền với quảng trường trước cung điện.

Diệp Bất Phàm bước lên cầu vòm, cẩn thận đi về phía trước, lập tức chấn kinh phát hiện linh khí ở đây nồng độ quả thực dọa người, hồ nước phảng phất như do linh khí hóa thành.

Ở đây tu hành một ngày, có thể so với bên ngoài mười ngày.

Hắn có chút hâm mộ, đây chính là đãi ngộ của Nguyên Anh chân quân!

Bước nhanh tới trước cung điện, bên trên điêu long họa phượng triện khắc ba chữ —— Ma Uyên Cung.

Hắn đứng trước cửa cung, chắp tay nói: "Diệp Bất Phàm, cầu kiến sư tôn!" Một lát sau.

Không có thanh âm trả lời, nhưng cửa cung lại vô thanh vô tức mở ra.

Diệp Bất Phàm thấy thế, cẩn thận tiến vào.

Vừa tiến vào, hắn liền ngẩn người, sắc mặt biến đổi liên tục.

Trong đại điện có một hồ nước đang bốc hơi trắng xóa.

Trong hồ nước thình lình có một nữ nhân tuyệt sắc thân thể thon dài, uyển chuyển như đồ sứ đang ngồi xếp bằng.

Ngọc thể trần trụi.

Nàng ngồi xếp bằng trên ngọc đài, tóc đen xõa vai, hai mắt nhắm nghiền, mi tâm điểm một nốt chu sa, dung nhan đẹp đến không gì sánh được.

Bạch vụ trong hồ nước bốc lên, tôn lên vẻ đẹp của nàng phảng phất như Hằng Nga trong Quảng Hàn Cung.

Tướng mạo của nàng và La Lỵ sư tôn rất giống nhau, giống như là dáng vẻ sau khi trưởng thành.

Khác biệt lớn nhất.

Chính là nàng không mặc quần áo.

Diệp Bất Phàm là một nam nhân bình thường, giữ gìn tấm thân đồng tử hơn một trăm năm, trời mới biết lực trùng kích này lớn đến mức nào.

Hắn nhìn ngọc thể linh lung trắng nõn kia, nhất thời miệng đắng lưỡi khô. "Đẹp không?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng.

Da đầu Diệp Bất Phàm trong nháy mắt tê rần, quay đầu nhìn lại, thình lình nhìn thấy một tiểu la lỵ mặc váy đen đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt thâm u, phảng phất ẩn chứa một con ác ma. "Bái kiến sư tôn!" Diệp Bất Phàm trán toát mồ hôi lạnh, vội vàng hành lễ.

Chương 59

Mà trong lòng thì đã chửi thầm rồi.

Nữ nhân trên ngọc đài tuyệt đối có quan hệ với Thiên Ma Lão Tổ, thậm chí bọn họ chính là một người! "Đây không phải trùng hợp!

Sư tôn cố ý để tôi nhìn thấy!

Bà ta muốn làm gì?" Tim Diệp Bất Phàm rơi xuống đáy cốc, mặc dù cảnh tượng hương diễm, nhưng hắn vô phúc tiêu thụ. "Muốn không?" Hắc Quần La Lỵ tiến lên, một cỗ mùi thơm cơ thể chui vào mũi Diệp Bất Phàm, mang theo sự dụ hoặc cực hạn. "Không dám!" "Phản ứng cơ thể đã bán đứng ngươi, ngươi muốn khi sư." Hắc Quần La Lỵ bỗng nhiên cười, đôi mắt hoa đào cong thành hình trăng lưỡi liềm, bàn tay nhỏ bé ôm bụng, cười đến ngả nghiêng ngả ngửa, bộ váy đen đong đưa như đóa hoa lê đen. "Khúc khích...

Tiểu Bạch, trên thế giới này chưa có ai nhìn qua thân thể của chúng ta, hiện tại có người nhìn rồi, lại còn là đồ đệ của chúng ta, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

Ta sẽ không giết hắn, hay là ngươi động thủ?" Hắc Quần La Lỵ nhìn về phía sâu trong cung điện, cười hì hì nói.

Diệp Bất Phàm thấy thế, sắc mặt kịch biến, nhịn không được lùi lại hai bước, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Mặc kệ lời này có ý gì, nhưng vị sư tôn trước mắt này rõ ràng có chút thần kinh chất.

Không, quả thực là bệnh thái.

Trong cung điện một mảnh yên tĩnh, không có ai đáp lại. "Ngươi cũng chẳng thiện lương gì, không cần áp chế ác niệm, thả ra đi." Hắc

Quần La Lỵ nhìn về phía sâu trong đại điện cổ hoặc, thanh âm thanh thúy, êm tai dễ nghe, nhưng lọt vào tai Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Thấy vẫn không có phản ứng, Hắc Quần La Lỵ có chút thất vọng, bất quá theo đôi mắt to chuyển động, trên khuôn mặt búp bê lại lần nữa hiện lên ý cười.

Bộ dáng đáng yêu, phảng phất như có thể béo ra nước. "Biết vì sao ta thu ngươi làm đồ đệ không?" Hắc Quần La Lỵ chắp tay nhỏ sau lưng, đi quanh Diệp Bất Phàm hai vòng, chậc chậc nói: "Trước kia, chỉ là có chút thấy cái lạ thì thích, tò mò hạ phẩm Dương linh căn làm sao thành Thiên Đạo Trúc Cơ." "Hiện tại ta càng ngày càng tò mò về ngươi, thời gian mấy tháng liền từ Trúc Cơ nhất trọng tăng lên tới bát trọng, cho dù nuốt linh đan diệu dược cũng không có khả năng nhanh như vậy." Hắc Quần La Lỵ nghiêng cái đầu nhỏ, mắt hoa đào lưu quang dật thải. "Có khả năng đồ nhi mang trong mình loại thể chất thần bí nào đó chăng." Diệp Bất Phàm đồng tử co rụt lại, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Hắn trong lòng có chút hối hận.

Vị sư tôn này rất rõ ràng đang cùng tồn tại nào đó so kè, chính mình căn bản không nên tới vào lúc này. "Khúc khích, lý do này hay, ta tin, bí mật của ngươi ta không nghiên cứu sâu nữa." Hắc Quần La Lỵ mắt hoa đào mang theo mị hoặc, thân thể nhỏ nhắn áp sát Diệp Bất Phàm, nhả khí như lan, nói: "Ngươi có ba sư tôn, có muốn khi sư không, vui vẻ gấp ba lần đấy nhé." "..." Diệp Bất Phàm nhìn đôi môi anh đào đỏ mọng ngay gần trong gang tấc, ngửi mùi hương thơm ngát, mí mắt giật giật.

Gấp ba cái con khỉ.

Đối mặt với một sư tôn tinh thần trạng thái càng ngày càng bệnh

thái, hắn chỉ muốn tránh xa.

Nhưng ngay sau đó hắn liền tê da đầu phát hiện, thân thể giống như bị một bàn tay lớn trói buộc, khó có thể động đậy mảy may. "Sư tôn!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, tu vi điên cuồng vận chuyển, đôi mắt trở nên huyết hồng, không ngừng áp ức lửa giận trong lòng.

Hắn không ngu.

Hôm nay tới đây, hắn đã nghe thứ không nên nghe, thấy thứ không nên thấy.

Có thể nói, nửa bàn chân hắn đã bước vào quỷ môn quan.

Có muốn "cẩu" nữa cũng không cách nào "cẩu" tiếp được.

Đây là muốn mạng hắn! "Sư tôn, ta chỉ muốn sống, chỉ muốn trường sinh!

Ngày khác nếu tu vi có thành tựu, tất báo đáp ân tình của sư tôn!" Diệp Bất Phàm đôi mắt càng ngày càng đỏ, từng chữ từng chữ nói: "Còn xin sư tôn để ta rời khỏi nơi này." Cùng lúc đó, Dương Sát pháp lực bị áp chế trong cơ thể gian nan vận chuyển, tám tòa Thiên Đạo đạo đài cũng đang trán phóng vô tận hồng quang. "Nói, có muốn khi sư không?" Hắc Quần La Lỵ không trả lời, ngược lại càng thêm áp sát Diệp Bất Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như dán vào mặt người sau, thanh âm ân cần thiện dụ, ẩn ẩn mang theo một tia cấp xúc.

Dường như đang áp chế cái gì đó. "Oanh!" Ngay lúc này, Diệp Bất Phàm vốn không thể động đậy trên người bộc phát ra huyết quang trùng thiên, mái tóc đỏ tung bay, Thiên Sát Chân Ma Công bị vận chuyển tới cực hạn.

Pháp lực ba động to lớn quét ngang, uy áp không biết mạnh hơn đám Tiểu Kiếm Tiên, Liễu Vong Xuyên bao nhiêu lần. "Ta chỉ muốn sống!" Diệp Bất Phàm hai mắt huyết hồng, gằn từng chữ, Trúc Cơ

đạo đài trong cơ thể phát ra ánh sáng kỳ dị, mãnh liệt trùng phá trói buộc.

Ngay sau đó bàn tay to ôm lấy eo thon của Hắc Quần La Lỵ, bộ ngực hùng vĩ của nàng trực tiếp áp vào lồng ngực Diệp Bất Phàm.

Khoảng cách hai người vốn đã gần, cú này khiến môi anh đào của Hắc Quần La Lỵ trực tiếp đụng vào miệng Diệp Bất Phàm.

Xúc cảm mềm mại ngọt ngào.

Bầu không khí kiều diễm.

Nhưng Diệp Bất Phàm hiện tại nào còn tâm tư ái muội, Vân Lôi Kiếm từ túi trữ vật bay ra.

Sau đó tay phải khóa chặt eo nàng, tay trái cầm kiếm, nhanh như tia chớp đâm về phía mi tâm Hắc Quần La Lỵ.

Cho dù là Nguyên Anh, nhưng đến lúc sinh tử nguy cơ, phù du cũng có dũng khí lay cây!

Nói thì chậm, thực tế chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

Hắc Quần La Lỵ dường như cũng không ngờ Diệp Bất Phàm cư nhiên có thể trùng phá trói buộc, cảm nhận được khí tức nam tử cùng xúc cảm trên môi, khuôn mặt búp bê lộ ra kinh hoảng, khoảnh khắc đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận. "Oanh!" Tu vi Nguyên Anh bộc phát, nàng giơ tay đánh bay Vân Lôi Kiếm, thân thể mềm mại thoát khỏi bàn tay to của Diệp Bất Phàm, trong nháy mắt lùi lại trăm trượng.

Diệp Bất Phàm bị chấn đến ho ra máu lùi lại.

Hắn lau máu ở khóe miệng, băng lãnh nhìn chằm chằm Hắc Quần La Lỵ. "Ngươi tìm chết sao?" Hắc Quần La Lỵ cắn chặt răng ngà, trên mặt trướng hồng một mảnh, lần đầu tiên bị người ta khinh bạc như thế. "Sư tôn vốn cũng không định buông tha ta, không phải sao?" Diệp

Bất Phàm mặt không biểu tình, không chút sợ hãi.

Hắn vẫn luôn cực lực tránh né nguy hiểm.

Hôm nay hắn cũng chẳng qua muốn thỉnh giáo chuyện kết đan, chưa từng nghĩ tới sẽ trở mặt với sư tôn.

Nhưng hiện tại sinh tử tồn vong, không thể không làm thế. "Đây chẳng qua là một sự cố ngoài ý muốn, thiện niệm phấn khởi phản kháng, ý đồ áp chế ta, ta tự nhiên không thể để nó như nguyện, lợi dụng ngươi làm dao động tâm thần nó, chỉ là có chút đánh giá thấp sự kỳ dị của Thiên Đạo Trúc Cơ." Hắc Quần La Lỵ thở hổn hển mấy hơi, nàng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mạc danh có chút dị dạng.

Dưới sự trói buộc của nàng, Kim Đan cũng phải bị vây khốn, sự cường đại của Diệp Bất Phàm vượt quá dự liệu của nàng, trong đó thứ làm nàng bất ngờ nhất là tia kỳ quang kia.

Thiên Đạo Trúc Cơ thần dị hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Nàng một lần nữa xem xét lại Diệp Bất Phàm, bỗng nhiên phát hiện, tên đồ đệ tiện nghi mới thu này, tốc độ trưởng thành siêu hồ tưởng tượng của nàng. "Vậy thì động thủ đi." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt càng phát ra lãnh tĩnh. "Ta chưa bao giờ nói muốn giết ngươi," Ánh mắt dị dạng của Hắc Quần La Lỵ càng ngày càng đậm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý cười: "Ngươi so với bất kỳ kẻ nào đều có tiềm lực hơn, tương lai đáng mong chờ, thậm chí vượt qua ta, ngày nào đó thành tựu Nguyên Anh, ngươi và ta kết làm đạo lữ cũng không chừng." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, phảng phất như không nghe thấy.

Vị sư tôn váy đen này bị thần kinh, não bộ căn bản không giống người bình thường.

Lời bà ta nói, nửa câu cũng không thể tin. "Nói đi, tìm ta làm gì?"

Hắc Quần La Lỵ thu liễm ý cười, khẽ vẫy bàn tay nhỏ, trong hồ nước dâng lên sương mù dày đặc, che khuất ngọc thể của bản tôn.

Lúc này, nàng đã hoàn toàn áp chế thiện niệm.

Quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm, tận lượng để bản thân bình tĩnh.

Bất quá ráng chiều đỏ trên mặt thì làm sao cũng không lặn xuống được.

Diệp Bất Phàm nhìn Hắc Quần La Lỵ, trầm mặc hồi lâu.

Hắn thực sự không cách nào lý giải hành vi của nữ nhân quỷ quái này, theo đạo lý hắn hôm nay ắt phải chết. "Ta muốn thỉnh giáo phương pháp kết đan." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, chắp tay nói, mặc kệ thế nào, có thể sống sót là tốt rồi, đợi đến khi có thực lực nhất định, vô luận vị này có ý đồ gì, hắn đều có thể ứng đối.

Hắc Quần La Lỵ kinh ngạc, nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: "Phương pháp kết đan?

Cũng đúng, với tốc độ tu luyện của ngươi, không dùng được bao lâu liền có thể đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn." "Thiên Ma Giáo có một môn pháp quyết, có thể tăng lên hai thành xác suất thành công, chỗ ta có vài môn công pháp hỗ trợ, cũng có thể tăng lên cơ suất kết đan, đại khái ba bốn thành đi." "Mới ba bốn thành?" Diệp Bất Phàm có chút thất vọng.

Hắc Quần La Lỵ thấy thế, trừng mắt hoa đào: "Ba bốn thành!

Lại phối hợp Ngưng Tinh Đan, tổng hợp xác suất thành công không thấp hơn sáu thành!

Cả cái Triệu Quốc này, những đại phái đỉnh tiêm kia ngươi xem có ai cao hơn ba bốn thành?!" Thiên Ma Giáo Trúc Cơ đại mấy ngàn, nhưng Kim Đan chân nhân bất quá chỉ vài chục người, hơn nữa còn là tích lũy mấy trăm năm mới có, đủ thấy độ khó tấn thăng lớn đến mức

nào.

Số lượng Kim Đan của chính đạo Thượng Thanh Cung cũng xêm xêm như vậy.

Công pháp hỗ trợ ba bốn thành, đây là thứ nàng nắm giữ trước khi chuyển thế luân hồi.

Nhưng phàm lộ ra ngoài, đủ để dấy lên chiến tranh toàn bộ Triệu Quốc.

Diệp Bất Phàm lặng thinh.

Chương 60

Mình biết chuyện nhà mình, công pháp hỗ trợ ba bốn thành hoặc hứa đối với thượng phẩm linh căn, cực phẩm linh căn có tác dụng lớn.

Nhưng hắn, chỉ là tốc độ tu luyện có thể so với thượng phẩm linh căn, bản thân tư chất vẻn vẹn hạ phẩm Dương linh căn mà thôi.

Có thể đi đến hiện tại đã là kỳ tích.

Đi tiếp về phía trước, hắn sẽ gian nan hơn người khác gấp bội. "Thảo nào, tu tiên giới tư chất là đệ nhất, một tư chất tốt ảnh hưởng quá lớn đến Kết Đan, Nguyên Anh." Diệp Bất Phàm thở dài, hắn cẩn thận chọn từ: "Có pháp môn nào tất thành Kim Đan không?" "Có, cực phẩm linh căn phối hợp với công pháp hỗ trợ của ta, tất thành!" Hắc Quần La Lỵ tức giận nói: "Hạ phẩm linh căn như ngươi, ta có thể cho ngươi tất thành Giả Đan, ngươi có để vào mắt không?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, tâm trạng vốn đang chán nản lập tức quét sạch, đáy mắt lộ ra cuồng hỉ.

Hắn bất động thanh sắc, giả bộ tò mò nói: "Làm sao tất thành Giả Đan?" Giả Đan nói trắng ra chính là Ngụy Kim Đan, xem như là hàng thất bại của Kim Đan.

Nếu như nghịch chuyển, vậy thì có thể nghịch chuyển hàng thất bại, thành chân Kim Đan! "Phong Ma Di Tích mấy ngàn năm trước là một yêu tông, trấn áp mấy đại quốc, Thiên Ma Giáo và Thượng Thanh Cung mấy đại phái lúc bấy giờ liên thủ cũng không đỡ nổi một ngón tay của yêu tông kia, ngươi có biết vì sao không?" Hắc Quần La Lỵ nghiêng đầu, nói: "Đó là bởi vì bọn chúng có một môn ma công, tên là 《Ma Long Công》, hi sinh tiềm lực, có thể khiến một số Trúc Cơ

nhanh chóng tăng lên, tốc thành Giả Đan, cái giá phải trả là từ đó dừng bước, thần trí không tỉnh táo." "Năm đó tạo ra hàng ngàn hàng vạn Giả Đan, lại phối hợp pháp trận, gần như sở hướng phi mĩ, thống ngự mấy nước suốt ngàn năm." Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng chấn động.

Về Phong Ma Di Tích, ngoại trừ cơ duyên vô số ra, các tin tức khác hắn hiểu biết rất ít.

Ngũ đại tiên môn, tam đại ma môn dường như đối với lai lịch và căn cước của di tích này đều giấu giếm như bưng. "Loại ma công này, giáo ta có không?" Diệp Bất Phàm giả bộ tò mò, trong lòng thì khẩn trương lên. "Không có, thứ này đã sớm bị Đông Thổ Tiên Đường tiêu diệt yêu tông thiêu hủy rồi, cho dù có thì cũng là ở trong Phong Ma Di Tích." Hắc Quần La Lỵ lắc đầu, nhìn Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói: "Ta cho ngươi một môn công pháp hỗ trợ, ngươi lại đi Phong Ma Di Tích tìm kiếm cơ duyên, đột phá Kim Đan đại có hi vọng, tốt nhất thành tựu trên Lục Chuyển Kim Đan, nếu không cả đời này ngươi đừng hòng Kết Anh." Diệp Bất Phàm ánh mắt chớp động.

Trầm mặc giây lát sau gật đầu. "Pháp môn thành Giả Đan kia nhất định phải lấy tới tay!" Diệp Bất Phàm trong lòng đã có tính toán, cái di tích này hắn không thể không đi rồi.

Bất quá lần này hắn không quá sợ hãi, với thực lực hiện tại của hắn, trong di tích không có Kim Đan chân nhân, cơ bản có thể đi ngang.

Tỉ lệ sống sót chín phần chín.

Ổn thỏa đến cực điểm.

Đương nhiên, để đề phòng vạn nhất, hắn chuẩn bị luyện chế hơn trăm tấm phù lục tam giai.

Sau đó, Hắc Quần La Lỵ ném cho Diệp Bất Phàm một viên ngọc giản, người sau tiếp lấy, chắp tay xoay người rời khỏi cung khuyết.

Nhìn bóng lưng Diệp Bất Phàm biến mất.

Hắc Quần La Lỵ khóe miệng nhếch lên một tia cười ý. "Đồ đệ này của chúng ta, quá mức cẩn thận, cuối cùng cũng lừa được hắn vào Phong Ma Di Tích rồi." "Ngươi còn nhớ chuyện của Nhan Như Ngọc!" Sâu trong cung điện, Bạch Quần La Lỵ bước ra, banh mặt nhìn chằm chằm ác niệm của chính mình.

Lần này hai người sở dĩ xung đột, chính là vì bí phương tăng khả năng sinh hạ con nối dõi lấy được từ chỗ Thanh Phượng. "Nếu không thì sao?

Con đàn bà kia, kiếp trước truy sát ta suốt một ngàn năm!

Ngươi thiện, ngươi không hận, nhưng ta hận!" "Ả ta kiếp trước không phải tự cho là băng thanh ngọc khiết sao?

Ta để Diệp Bất Phàm phá thân xử nữ của ả, lại để ả mang thai, ta xem ả còn băng thanh ngọc khiết thế nào!" Trong đôi mắt Hắc Quần La Lỵ tràn đầy ác ý.

Bạch Quần La Lỵ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Trừ chuyện đó ra, ngươi còn muốn làm gì?" "Đợi đồ đệ chúng ta Kết Anh, ta còn thật sự định kết làm đạo lữ với hắn đấy, khúc khích..." Hắc Quần La Lỵ cười duyên, cười đến hoa chi loạn chiến. "Ngươi!" Bạch Quần nghe vậy, trừng lớn đôi mắt hoa đào, không dám tin tưởng. "Có gì không thể?

Một cái hạ phẩm linh căn nếu có thể thành tựu Nguyên Anh, ngươi biết điều này có ý nghĩa gì không?" Hắc Quần La Lỵ ánh mắt rực lửa nói: "Hắn mang trong mình đại khí vận, tiềm lực không thua kém chúng ta." "Ngươi đúng là điên rồi." Bạch Quần La Lỵ cắn chặt răng ngà, nghĩ đến một màn kiều diễm vừa rồi với Diệp Bất Phàm,

khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Nàng và ác niệm đồng thể đồng nguyên, đối phương có thể cảm nhận, nàng cũng cảm nhận y hệt. ...

Diệp Bất Phàm nhanh chóng trở lại viện số 1.

Đợi đến khi ngồi trên ghế mây, hắn mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, day day mi tâm, trong đầu không ngừng suy tư.

Lục La thấy thế, bàn tay ngọc ngà ấn lên thái dương Diệp Bất Phàm, mát xa cho hắn. "Thôi bỏ đi, bà ta có ý đồ gì thì mặc kệ, không nghĩ nữa." Diệp Bất Phàm lấy ra ngọc giản, dán lên trán, qua một lát, cau mày trầm ngâm.

Đây là một môn công pháp hỗ trợ, tên là "Luyện Pháp Quyết", lúc mới bắt đầu kết đan, tán công hai lần, lấy đó gia tăng nội hàm kết đan.

Nội hàm càng cao, xác suất kết đan càng lớn, cũng chính là bốn thành. "Cộng thêm Ngưng Tinh Đan, đích xác không thấp hơn sáu thành... nhưng đối với tôi vẫn là quá thấp, cái ma công tất thành Giả Đan kia, nhất định phải tới tay." Diệp Bất Phàm trực tiếp gác nó sang một bên, không xem thêm nữa.

Thời gian tiếp theo.

Diệp Bất Phàm bắt đầu chuẩn bị cho Phong Ma Di Tích, hắn dự định dịch dung thành đệ tử Thiên Ma Giáo khác trà trộn vào, dùng thân phận hiện tại đi vào thì quá gây chú ý.

Trước kia hắn không nắm chắc sống sót trong di tích, chưa từng nghĩ tới đi vào mạo hiểm.

Nhưng hiện tại, vào di tích chẳng khác nào đi du lịch nghỉ mát.

Đồng thời hắn cũng nảy sinh tâm tư khác.

Nếu như kết đan thành công, đến lúc đó tài nguyên cần thiết sẽ đạt

tới con số thiên văn.

Hơn nữa còn tương đương trân quý, với thân phận Trúc Cơ cơ bản không có khả năng tiếp xúc đến.

Cho nên, hắn cần một thân phận Kim Đan chân nhân, để có thể giao dịch, hoặc là đổi chác tài nguyên với người khác. "Thân phận... hoặc là không cần dùng thân phận Kim Đan, khống chế một kẻ là được." Diệp Bất Phàm ánh mắt chớp động, đã có tính toán. "Khống chế ứng cử viên Thánh Tử Thánh Nữ là lựa chọn tốt nhất, dùng tài nguyên của Thánh Tử Thánh Nữ, lại không cần chịu trách nhiệm, hơn nữa có chuyện gì thì để Thánh Tử Thánh Nữ làm tấm mộc, xử lý phiền toái ngoài sáng." Diệp Bất Phàm thôi diễn rủi ro trong đó.

Đổi lại là môn phái khác, điều này là không thể, có thể qua mắt Kim Đan, nhưng không qua mắt được Nguyên Anh chân quân.

Bất quá Nguyên Anh của Thiên Ma Giáo là ngoại lệ, Hắc Quần La Lỵ nhãn giới vượt qua Triệu Quốc, áp căn không để ý đến Thánh Tử Thánh Nữ.

Có thể nói hắn khống chế Thánh Tử Thánh Nữ Thiên Ma Giáo, căn bản không có bất kỳ rủi ro nào đáng kể. "Liễu Vong Xuyên... không được, kẻ này tâm cơ thâm trầm, cho dù có thể nô dịch, tôi ngủ cũng phải mở một con mắt." Diệp Bất Phàm không ngừng loại trừ các lựa chọn.

Cuối cùng.

Hắn chọn định một nữ nhân.

Sở Tử Tuyết!

Thiên phú mạnh, ứng cử viên Thánh Nữ.

Quan trọng là não ả không đủ dùng.

Dễ khống chế!

Vừa khéo.

Xử lý luôn ân ân oán oán giữa hắn và Sở Tử Tuyết. "Cốc cốc cốc!!!" Cổng viện bị gõ vang, truyền đến thanh âm có chút quen thuộc: "Diệp sư đệ có đó không?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, phất tay bảo Lục La ra mở cửa.

Sau đó một thanh niên mặt mũi gian manh bước vào, chắp tay với Diệp Bất Phàm: "Diệp sư đệ à, nhiệm vụ lần trước suýt chút nữa hại sư đệ, ta vẫn luôn áy náy đến nay, giờ thấy ngươi sống sót trở về, thật sự là quá tốt rồi." Cổ Hà mặt đầy cười khổ, liên tục tạ lỗi.

Kẻ này, chính là tên đệ tử Nhiệm Vụ Điện - Cổ Hà, người lúc trước năm lần bảy lượt thúc giục Diệp Bất Phàm làm nhiệm vụ trong giáo. "Nếu không phải tại ngươi, chủ nhân ta sao có thể gặp nguy hiểm!" Lục La giận không chỗ phát tiết, chống nạnh mắng mỏ. "Ta trước đó chỉ là đệ tử Nhiệm Vụ Điện, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả, thế này đi, ta bồi lễ, đây là một trăm khối linh thạch." Cổ Hà khom lưng, lau mồ hôi, đưa ra một cái túi trữ vật.

Sau đó vỗ vỗ bộ ngực: "Ngoài ra, ta có đặt tiệc ở Tê Phượng Lâu, còn xin sư đệ nể mặt, để biểu lộ lòng bồi tội của sư huynh." Tê Phượng Lâu là tửu lâu trong phường thị, nguyên liệu nấu ăn đều là thịt yêu thú, rượu cũng là linh tửu, tu sĩ uống nhiều cũng sẽ say.

Diệp Bất Phàm tâng tâng cái túi trữ vật, ném cho Lục La, cười nhạt nói: "Cũng không thể trách tội Cổ sư huynh, dù sao nhiệm vụ khó tránh khỏi có rủi ro, hiện tại không phải ta đã an toàn trở về rồi sao." Hắn ngôn ngữ hòa khí, phảng phất tịnh không để ý việc này. "Sư đệ thật là khoan hoành đại lượng, khâm phục khâm phục." Cổ Hà nịnh nọt nói.

Sau đó hắn giao đàm với Diệp Bất Phàm, trong lúc giao lưu không

ngừng tạ lỗi, nhiều lần mời Diệp Bất Phàm đi Tê Phượng Lâu dự tiệc.

Diệp Bất Phàm uyển chuyển từ chối.

Điều này làm cho Cổ Hà cực kỳ thất vọng, trong lòng thầm mắng tên Diệp Bất Phàm này thật là nhát gan như chuột, làm cái nhiệm vụ thôi mà bị dọa thành như vậy.

Ngay cả phường thị của Thiên Ma Giáo cũng không dám đi.

Hắn còn muốn thông qua tiệc rượu, moi tin tức từ đối phương.

Dù sao, rượu vào lời ra, rất dễ lộ ra sơ hở.

Chương 61

"Haizz, nói ra cũng thật tà môn, Thiên Ma Giáo chúng ta từ lúc nào lại lòi ra một tên Trương Lão Tam, lợi hại như thế, e là nhân vật cấp bậc ứng cử viên Thánh Tử..." Cổ Hà khẽ thở dài, cố ý vô tình kéo đề tài về phương diện này, mà khóe mắt dư quang thì thời khắc quan sát biểu tình của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm cười nhạt, thần tình bất biến, tùy ý ứng phó qua loa.

Lai lai hồi hồi thăm dò không biết bao nhiêu lần, Cổ Hà ngay cả một sợi lông cũng không moi ra được, điều này làm cho hắn buồn bực đến mức suýt thổ huyết.

Hắn dường như đã đánh giá thấp trình độ khó xơi của Diệp sư đệ.

Lại qua một nén nhang, hắn mới không cam lòng rời đi. "Kẻ này khẳng định cùng một giuộc với Liễu Vong Xuyên." Lục La tức giận nói, nghĩ mãi không ra tại sao chủ nhân lại hòa nhã với một kẻ bao tàng họa tâm như thế. "Một tên tiểu nhân vật, không cần để ý, số linh thạch này ngươi cầm lấy đi." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói.

Lục La hân hoan, nhu nhu nói một câu cảm ơn chủ nhân.

Diệp Bất Phàm nằm trên ghế mây, nhìn sắc trời, tâm tình vui vẻ.

Không phải vì mấy trăm khối linh thạch.

Mà là hắn đã tìm được thân phận ngụy trang để vào Phong Ma Di Tích —— Cổ Hà.

Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm tuyên bố bế quan với bên ngoài, trực tiếp cho Cổ Hà, kẻ đang chuẩn bị tiếp cận hắn, ăn canh bế môn.

Tiếp liền mấy ngày, Cổ Hà vô khả nại hà, đành phải trở về phục

mệnh với Liễu Vong Xuyên.

Liễu Vong Xuyên rất bất mãn với hắn, trực tiếp lạnh nhạt hắn.

Cổ Hà ủ rũ cụp đuôi, không thể không tìm kiếm một số cao thủ đồng môn khác cũng chuẩn bị tiến vào Phong Ma Di Tích, kỳ vọng che chở hắn một hai.

Dù sao di tích nguy hiểm, tu sĩ Trúc Cơ cao giai vơ đại cũng được một nắm, chút tu vi cỏn con của hắn mậu nhiên đi vào chính là tìm chết.

Rất nhanh.

Nửa tháng thoắt cái đã trôi qua.

Đến ngày khởi hành đi di tích.

Hàng trăm đệ tử Trúc Cơ đi tới đại điện Thiên Ma Giáo.

Cổ Hà cũng không ngoại lệ.

Két —— "Ha ha ha!

Yên tâm đi sư đệ, có ta bảo kê ngươi, ngươi sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào." "Ta đến đại điện đợi ngươi trước!" Trong tiểu viện, một thanh niên khôi ngô mặc áo bào xám tâng tâng túi linh thạch căng phồng trong tay, cười ha hả đẩy cửa bước ra. "Đa tạ Tề sư huynh." Cổ Hà tiễn Tề sư huynh đi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Để có thể sinh tồn trong Phong Ma Di Tích, những ngày gần đây hắn không biết đã bái phỏng bao nhiêu vị sư huynh Trúc Cơ thất bát trọng, vì chính là để bảo đảm an toàn trong di tích.

Không cầu đại phú quý, chỉ cầu tiểu cơ duyên.

Hắn kẹt ở Trúc Cơ tứ trọng quá lâu rồi.

Đương nhiên, những người hắn tìm đều là ma tu chuyên nhận tiền

làm việc, từng làm qua những vụ ám sát hoặc bảo vệ cố chủ.

Loại người này giảng tín dự.

Hắn lăn lộn ở Nhiệm Vụ Điện bao nhiêu năm nay, đối với nội tình trong đó rõ như lòng bàn tay, một số đệ tử vì hoàn thành nhiệm vụ trong giáo đều sẽ thỉnh những cao thủ này giúp đỡ. "Khẩn trương thu dọn, đi đại điện." Cổ Hà nhanh chóng xoay người trở lại trong viện lạc, đem một số phù lục bảo mệnh, đan dược chữa thương toàn bộ mang lên người, vội vã đi về phía đại điện.

Vừa bước ra khỏi cổng viện, thân hình hắn liền khựng lại.

Mục quang nhìn thấy một bóng người đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, mặt đầy mỉm cười nhìn hắn. "Diệp...

Diệp Bất Phàm?

Sao ngươi lại tới đây?" Cổ Hà ngẩn ra, sắc mặt có chút khó coi.

Trong mắt lưu lộ ra một tia oán hận.

Nếu không phải vì không moi được tin tức từ Diệp Bất Phàm, khiến Liễu Vong Xuyên không vui, hắn đâu đến nỗi phải chạy vạy khắp nơi tìm cao thủ bảo vệ mình?

Tại di tích đi theo Liễu Vong Xuyên, tùy tiện húp chút nước canh cũng có thể kiếm được bồn mãn bát mãn.

Không chỉ như thế, còn tốn mất một trăm khối linh thạch.

Diệp Bất Phàm đứng dậy, cười nhạt nói: "Đến tiễn Cổ sư huynh." "Ngươi..." Cổ Hà nhíu mày, vừa muốn nói gì đó, một thanh phi kiếm nhanh như tia chớp cắm phập vào mi tâm hắn.

Một cỗ đại lực kéo hắn bay lên, "Phanh" một tiếng, cả người trực tiếp bị đóng đinh lên tường viện phía sau.

Máu tươi nóng hổi thuận theo mi tâm chảy xuống, nhuộm đỏ

khuôn mặt mang theo vẻ không dám tin của Cổ Hà. "Phập!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình tiến lên, rút phi kiếm xuống, rút lấy tàn hồn của Cổ Hà, phong cấm lại.

Thuật này có thể trì hoãn thời gian hồn bài vỡ vụn.

Sau đó hắn dứt khoát ném thi thể Cổ Hà vào túi trữ vật.

Một lát sau. "Cổ Hà" hòa theo dòng người, tiến vào đại điện Thiên Ma Giáo.

Đại điện lúc này đã hội tụ hơn ba trăm vị Trúc Cơ, trong đó đa số là đệ tử Trúc Cơ lục thất trọng trở lên.

Toàn là tinh anh, ai nấy thần thái sáng láng.

Trong đó Trúc Cơ đại viên mãn cũng có không ít, trên mặt tràn đầy tự tin.

Phía trước nhất là mấy vị ứng cử viên Thánh Tử Thánh Nữ.

Liễu Vong Xuyên, Trần Quang Lễ, còn có một thanh niên sắc mặt tái nhợt bệnh tật.

Ngoài ra chính là những Thánh Nữ khiến người ta nóng mắt.

Sở Tử Tuyết, Thượng Quan Thanh Dao, cổ nữ của Cổ Phong, cùng với Đại sư tỷ của Huyết Phong - một nữ tử hồng trang tay cầm trường đao anh tư táp sảng.

Không ít đệ tử nhìn về phía bọn họ với ánh mắt vừa ái mộ lại vừa sợ hãi.

Mà bên cạnh những ứng cử viên Thánh Tử Thánh Nữ này đều có một nhóm người đi theo, như chúng tinh phủng nguyệt (sao vây quanh trăng), người ngoài căn bản không dám tiếp cận. "Cổ Hà, sao chậm trễ lâu thế?" Tề sư huynh thấy Cổ Hà đi vào, nhíu mày nói. "Thu dọn đồ đạc, có chút chậm trễ." Diệp Bất Phàm dùng Thuật Tạo Súc ngụy

trang thành Cổ Hà lộ ra nụ cười, đứng vào bên cạnh Tề sư huynh.

Hắn đảo mắt nhìn quanh đại điện, khi ánh mắt lướt qua Liễu Vong Xuyên, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Đại điện ồn ào bỗng chốc trở nên yên tĩnh khi Thiên Ma Giáo chủ vận tử bào, khí chất uy nghiêm bước tới. "Phong Ma di tích năm mươi năm mở ra một lần, chư vị phải nắm chắc cơ hội lần này." Thiên Ma Giáo chủ đứng ở vị trí cao nhất, đôi mắt như điện, chậm rãi mở miệng: "Có thể thành Kim Đan hay không, toàn bộ phải xem tạo hóa của các ngươi." Ông ta ngừng lại một chút, trong mắt bắn ra ma quang: "Gặp tu sĩ chính đạo, thấy một kẻ giết một kẻ, dù sao bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, tốt nhất là làm thịt mấy tên thiên kiêu của bọn chúng đi." "Cuối cùng, tận lực cướp đoạt thiên tài địa bảo!

Năm người đứng đầu, có thể đạt được Ngưng Tinh Đan!" Dứt lời, toàn trường hưng phấn. "Ngưng Tinh Đan a, cho dù là Thiên Ma Giáo chúng ta cũng không có mấy người có thể hưởng dụng." Tề sư huynh cảm khái, nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Cổ sư đệ, nếu cậu có thể giúp ta cướp đoạt lượng lớn bảo vật, trợ ta chen vào top năm, sư huynh sẽ bao nuôi cậu cả đời." "Sẽ cố hết sức." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Trong lòng thì cười khẩy, bao nuôi hắn cả đời?

Dùng cái gì bao?

Áo ngực à?

Càng huống hồ, hắn cũng thiếu Ngưng Tinh Đan.

Đương nhiên, phải là loại do chính mình luyện chế!

Nếu may mắn luyện Ngưng Tinh Đan thành cực phẩm độc đan, vậy thì cho dù hắn không có công pháp hỗ trợ, xác suất đột phá Kim

Đan cũng sẽ tăng vọt.

Ngưng Tinh Đan tông môn ban cho tạp chất không đủ nhiều, không đủ độc.

Hắn cần nó làm gì? "Xuất phát!" Không có quá nhiều lời thừa thãi, Thiên Ma Giáo chủ đi ra khỏi đại điện, đại thủ vung lên, một cái đầu lâu khô hiện ra mang theo ma khí cuồn cuộn, độ to lớn có thể so với một cái quảng trường cỡ đại.

Ông ta bước một bước lên đầu lâu khô, Liễu Vong Xuyên chắp hai tay sau lưng, theo sát phía sau, lần lượt là Trần Quang Lễ, Sở Tử Tuyết các loại.

Những thánh tử hậu tuyển này địa vị tôn sùng, tự nhiên là đứng ở hàng đầu.

Thẳng đến khi bọn họ đứng yên, một đám Trúc Cơ lúc này mới hoặc khẩn trương, hoặc hưng phấn, hoặc chờ mong leo lên pháp bảo đầu lâu.

Diệp Bất Phàm thì đi theo Tề sư huynh đứng ở một góc không bắt mắt nhất. "Ô ô ——!" Cuồng phong gào thét, đầu lâu khô lao vùn vụt về phương xa bầu trời, tốc độ nhanh hơn pháp khí quá nhiều, vạn dặm xa xôi cũng không mất bao lâu.

Điều này làm cho Diệp Bất Phàm hâm mộ không thôi, pháp bảo chỉ có Kim Đan mới có tư cách nắm giữ, hơn nữa dung nhập vào thân thể, một kích có thể oanh toái một ngọn núi.

Chương 62

Lúc trước Kiếm Hạc chân nhân truy kích Diệp Bất Phàm, sở dĩ hắn dùng "Phong Lôi Phù" tam giai đỉnh cấp cũng không thể đào thoát, trong đó một phần nguyên nhân là pháp bảo phi kiếm trong tay Kiếm Hạc chân nhân.

Thứ này ngự lên tốc độ quá nhanh, Kiếm Hạc chân nhân có mặc quần sịp cũng chưa chắc đuổi kịp. …… Phong Ma di tích nằm ở phía Bắc Thiên Ma Giáo, là một dãy núi cổ xưa, nãi là biên cảnh Triệu Quốc, đi về phía Bắc nữa chính là dãy núi Bắc Mang.

Vượt qua dãy núi Bắc Mang chính là Hỏa Vân Quốc, trong nước kia cũng có thế lực tu tiên, cũng không yếu hơn giới tu tiên Triệu Quốc bao nhiêu.

Đầu lâu khô một đường lao nhanh, Tề sư huynh ở trên đường không ngừng tẩy não cho Diệp Bất Phàm, tổng kết lại chính là: Cậu giúp ta cướp đoạt tài nguyên trợ ta Kết Đan, sau khi Kết Đan ta sẽ mang cậu Kết Đan.

Diệp Bất Phàm nghe đến mức lỗ tai mọc vết chai, còn phải làm ra biểu cảm "À đúng đúng đúng, huynh nói gì cũng đúng".

Cuối cùng Tề sư huynh thậm chí muốn kết nghĩa huynh đệ với hắn.

Chỉ có điều họ Tề là đại ca, Diệp Bất Phàm là tiểu đệ.

Nửa ngày sau.

Rốt cục cũng đến nơi, Tề sư huynh cũng rốt cục thu hồi cái miệng lưỡi dẻo quẹo kia lại.

Đây là một hẻm núi lớn.

Trong hẻm núi từng đạo thân ảnh hoặc ngồi xếp bằng, hoặc đứng thẳng nhìn ra xa, hình thành các đoàn thể thế lực lớn, phân chia rõ ràng.

Số lượng cực nhiều, nhìn đến mức Diệp Bất Phàm tắc lưỡi.

Ít nhất có năm ngàn người!

Toàn là tinh anh Trúc Cơ!

Bên Chính đạo, lấy ngũ đại tiên môn cầm đầu, Ma đạo thì là Hợp Hoan Tông và Vạn Thú Cốc.

Diệp Bất Phàm nhìn thấy không ít người quen.

Thiên Ma Giáo chủ ngự đầu lâu khô mà đến, nháy mắt đưa tới sự chú ý của các thế lực lớn, nhưng ngay sau đó liền bất giác tránh ra.

Vạn Thú Cốc cùng Hợp Hoan Tông đi đầu nhường ra vị trí tốt nhất. "Thiên Ma Giáo chủ, ngài tới trễ rồi nha, a ha ha……" Tông chủ Hợp Hoan Tông là một nam tử mặc áo bào phấn mang theo đầy mùi son phấn, nghênh đón cười ha hả, Cốc chủ Vạn Thú Cốc bên cạnh ngồi trên một con cóc ghẻ khổng lồ, cũng đứng dậy tương nghênh.

Tam đại ma môn, lấy Thiên Ma Giáo cầm đầu. "Hừ!" Người dẫn đội Thượng Thanh Cung là Kiếm Hạc chân nhân, nhìn thấy Thiên Ma Giáo chủ thì lạnh lùng hừ một tiếng.

Thanh Vân Tông, Tuyết Linh Tông các thế lực cũng nhìn sang, ánh mắt hoặc bất thiện, hoặc kiêng kị.

Mà một chúng tu sĩ Trúc Cơ sau lưng bọn họ thì nhìn chằm chằm vào đám đệ tử Thiên Ma Giáo như Diệp Bất Phàm.

Tựa hồ muốn ghi nhớ đám Trúc Cơ ma đạo này, để sau khi vào di tích làm một màn trừ ma vệ đạo.

Chỉ nhìn từ mặt ngoài, số lượng Trúc Cơ Chính đạo nhiều gấp

mấy lần Ma đạo, hoàn toàn là ưu thế áp đảo.

Nếu thật sự đánh nhau, Trúc Cơ ma đạo cho dù mạnh hơn đồng cấp một chút, cũng không đủ cho đám Chính đạo này vây giết. "Lão đệ, không cần rén, bên trong Chính đạo có không ít quân cờ ngầm của Ma đạo chúng ta, hơn nữa đều là vì cơ duyên, ai rảnh rỗi không có việc gì đi khô máu với Ma đạo chúng ta chứ?" "Lại nói, có đại ca ở đây, cậu sợ cái gì?" Đệ tử Thiên Ma Giáo xuống khỏi đầu lâu khô, tìm một vị trí ngồi xuống.

Tề sư huynh thấy Diệp Bất Phàm tìm một góc hẻo lánh không người chú ý, còn tưởng rằng hắn sợ hãi, bèn vỗ vỗ ngực nói. "À đúng đúng đúng." Diệp Bất Phàm gật gật đầu, trong lòng thì cạn lời.

Hắn là thuần túy muốn đi thấp, hơn nữa hiện tại hắn dùng thân phận Cổ Hà, ở đây nhiều đại lão Kim Đan như vậy, khó bảo toàn sẽ không có đại lão nào mang trong mình bí thuật nhìn lén.

Tuy nói không ai để ý hắn là một nhân vật nhỏ, nhưng mọi thứ vẫn nên cẩn thận là hơn. "Có điều lão đệ à, sau khi tiến vào di tích, có một số người cậu phải chú ý, ngàn vạn lần đừng chọc vào, nếu không đại ca ta cũng không bảo vệ được cậu." Tề sư huynh nhắc nhở, thần tình nghiêm túc.

Tiểu đệ này của gã trước kia là đệ tử Nhiệm Vụ Điện, đối với sự tình trong Thiên Ma Giáo thì nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng đối với các loại thiên kiêu của ngoại giới lại hiểu biết rất ít, cùng lắm chỉ nghe nói qua danh tiếng, cũng không biết chỗ lợi hại.

Trong cảnh nội Triệu Quốc, gã cơ bản chỗ nào cũng đã đi qua, những thiên tài kia, hoặc là một số Trúc Cơ lão bối cường hãn gã đều thấm thía. "Rửa tai lắng nghe." Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, đúng lúc lộ ra một tia hiếu kỳ.

Tề sư huynh thấy thế, chỉ chỉ một thanh niên của Thượng Thanh Cung: "Kia là Tiểu Kiếm Tiên, Khương Nhất Kiếm, cái này không cần nói nhiều đi?

Thực lực ổn định đứng ở trần nhà Trúc Cơ, còn có Chu Thanh Vân của Thanh Vân Tông." "Người kia, Nhan Như Ngọc, toàn trường tuổi nhỏ nhất, cũng là xinh đẹp nhất, cô ta cũng là người không thể chọc nhất trong Chính đạo……" Mắt Tề sư huynh nóng rực, nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài: "Thực lực cô ta không rõ, nhưng khẳng định cũng là cấp bậc trần nhà, quan trọng nhất là…… cậu chọc vào cô ta, cô ta căn bản không cần động thủ, sẽ có những hộ hoa sứ giả như Tiểu Kiếm Tiên băm vằm cậu ra." "Trừ cái đó ra, chính là Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu, Khánh Vũ Phiến của Phiếu Miểu Cốc……" Tề sư huynh nhất nhất giới thiệu cho Diệp Bất Phàm, cũng điểm danh chỗ lợi hại, cuối cùng thậm chí còn nói đến một đôi nam nữ xinh đẹp của Âm Dương Tông, cùng với thanh niên cưỡi trâu xanh của Vạn Thú Cốc, trông giống như một kẻ chăn gia súc. "Hít hà!!

Tề sư huynh, người mà huynh nói tôi không thể chọc, không có một trăm thì cũng có tám mươi rồi." Diệp Bất Phàm đau đầu dữ dội, người này đúng là nói nhiều, cái miệng nhỏ cứ bô bô, không hề ngừng nghỉ. "Ta đây là cứu cậu, hiểu không?

Trăm tám mươi người kia cậu đều chọc không nổi!" Tề sư huynh trừng mắt nhìn tiểu lão đệ một cái, cảm thấy tên này chưa từng ra khỏi Thiên Ma Giáo, không biết đám người bên ngoài rốt cuộc cường đại cỡ nào.

Cho dù là gã, cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, chỉ đành làm ra biểu cảm "À đúng đúng đúng, huynh nói đều đúng".

Ngay lúc này, hắn bỗng nhiên có cảm giác bị dòm ngó.

Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Với thân phận hiện tại của hắn, cũng không có mấy người biết hắn!

Cuối cùng, hắn rơi ánh mắt vào một nam tử trung niên áo xanh đang được tộc nhân vây quanh trong đám người Chính đạo.

Người nọ đang nhìn Diệp Bất Phàm, lộ ra nụ cười. "Hoắc Vân Hải……" "Suýt chút nữa quên mất lão tiểu tử này." Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, khi chưa nắm chắc chín phần chín, hắn thật sự không quá muốn cùng kẻ này giao thiệp.

Mặc dù đối phương nắm giữ tin tức về chủ tài liệu "Ngưng Tinh Đan" ở một nơi nào đó trong di tích, nhưng kẻ này trước sau vẫn quá mức nguy hiểm.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Bất Phàm nhắm mắt đả tọa, không nhìn thêm nữa.

Chuyến này mục tiêu chủ yếu của hắn là 《 Ma Long Công 》 tất thành Giả Đan, không đến vạn bất đắc dĩ, sẽ không hợp tác với Hoắc Vân Hải để mưu đồ chủ tài liệu "Ngưng Tinh Đan" gì đó.

Một lát sau.

Theo lĩnh đầu nhân của bảy đại giáo phái thi pháp, một cánh cửa ánh sáng khổng lồ hiện ra ở sâu trong hẻm núi, từ trong đó thấu ra khí tức cổ xưa. "Phong Ma di tích mở ra ba tháng, dưới Kim Đan đều có thể vào, trong đó có yêu thú cổ xưa, trận pháp, cạm bẫy vân vân, có thể sống sót đi ra hay không, toàn bộ xem tạo hóa của các ngươi!" "Ngoài ra, không đến vạn bất đắc dĩ, tốt nhất đừng đột phá Kim Đan trong di tích……" Kiếm Hạc chân nhân, nữ tông chủ Tuyết Linh Tông các thế lực lần lượt dặn dò hậu bối nhà mình, câu cuối cùng thì là cảnh cáo.

Ở di tích đột phá Kim Đan, không người hộ pháp, tỷ lệ tử vong quá cao.

Hơn nữa còn sẽ bị một số thứ không rõ danh tính để mắt tới.

Hàng ngàn năm qua, đã có rất nhiều tân tấn Kim Đan chết một cách mạc danh kỳ diệu ở bên trong.

Sau đó, nam nam nữ nữ của Âm Dương Tông dẫn đầu tiến vào trong quang môn, tiếp theo là Thượng Thanh Cung, Tuyết Linh Tông, Phiếu Miểu Cốc các thế lực lớn.

Mỗi người đều rất hưng phấn, phảng phất như đang vơ vét một tòa bảo sơn.

Hơn năm ngàn Trúc Cơ nối đuôi nhau mà vào, Diệp Bất Phàm cũng lẫn trong đó. "Không biết lần này có thể có bao nhiêu người sống sót đi ra." Tông chủ Tuyết Linh Tông là một đạo cô mỹ diễm, đợi sau khi tất cả mọi người tiến vào, khẽ thở dài.

Phong Ma di tích bị bảy đại thế lực nắm giữ, mỗi lần mở ra, đều sẽ chết hơn một nửa. "Di tích lần này, e rằng tỷ lệ tử vong sẽ vượt qua bảy thành, chuyện kia, hẳn là nên báo cho người bên dưới." Kiếm Hạc chân nhân sắc mặt ngưng trọng, làm cao tầng Thượng Thanh Cung, bí mật bên trong lão rõ ràng hơn ai hết.

Thiên Ma Giáo chủ nghe vậy, nhíu mày nói: "Cao tầng Chính Ma đã lập đạo thệ, chuyện về Yêu Tông nghiêm cấm truyền ra ngoài!

Vật cạnh thiên trạch, cường giả sinh tồn!

Huống hồ đây là lần cuối cùng mở ra di tích……" Ông ta không nói tiếp nữa.

Di tích này là đạo tràng của Yêu Tông ba ngàn năm trước, tại giới tu tiên Triệu Quốc không phải bí mật, nhưng hiếm có người biết chuyện sau khi Yêu Tông phúc diệt.

Thật sự xảy ra chuyện, đó chính là họa loạn giới tu tiên Triệu Quốc, thậm chí liệt quốc chung quanh đều phải bị lan đến, Thiên Ma Giáo bọn họ cũng chưa chắc có thể bảo toàn bản thân. …… Trong một khu rừng cổ mộc, quang mang chớp động, Diệp Bất Phàm cùng Tề sư huynh từ không trung rơi xuống.

Vào di tích nãi là truyền tống ngẫu nhiên.

Có điều nếu là áp sát vào nhau mà tiến vào, nhiều cá nhân có thể truyền tống đến cùng một vị trí. "Hô!

Linh khí thật nồng đậm!

Không hổ là phúc địa thượng cổ." Tề sư huynh hít sâu một hơi, chậc chậc cảm thán.

Diệp Bất Phàm nhìn quanh bốn phía, lấy ra một tấm bản đồ, cẩn thận phân biệt.

Phạm vi Phong Ma di tích cực rộng, chừng gần ngàn dặm, chuẩn xác mà nói đây là một vùng núi non phúc địa, hoàn cảnh tu luyện của bất cứ thế lực đỉnh tiêm nào ở Triệu Quốc đều kém xa nơi này.

Chương 63

"Nơi này là ngoại vi di tích, Cổ Nguyệt Tùng Lâm, cách nội vi một trăm dặm." Diệp Bất Phàm nhíu mày trầm tư.

Căn cứ miêu tả bên trên, trong nội vi có một vùng động thiên phúc địa mà các trưởng lão Yêu Tông từng cư trú, tên là Kỳ Dương Sơn.

Tuy nói ngàn năm qua đại bộ phận bảo vật trong động phủ đã bị vơ vét hơn phân nửa.

Nhưng cũng có một phần nhỏ trận pháp phòng hộ cường hãn, bảo vật trong đó bảo lưu hoàn hảo. "Manh mối Ma Long Công, khu vực trưởng lão Yêu Tông và đạo tràng tông chủ là mục tiêu hàng đầu." Diệp Bất Phàm ngẫm nghĩ, định đi nơi này tìm xem.

Hắn có một đống Phá Trận Phù, cộng thêm thực lực biến thái của hắn, phá vỡ trận pháp hy vọng rất lớn.

Sự thật là, khu vực đệ tử Yêu Tông ở có xác suất xuất hiện Ma Long Công khá lớn, dù sao công pháp này là đệ tử Trúc Cơ tu luyện, trưởng lão thì không tu luyện, cùng lắm là có nắm giữ pháp môn của đám đệ tử này.

Có điều phiến địa phương kia đều bị tu sĩ Trúc Cơ tới đây những năm trước vơ vét sạch sẽ rồi, ngay cả một khối linh thạch cũng không có khả năng tìm được. "A?

Sư đệ, bản đồ này cậu lấy từ đâu ra?

Thế mà còn chi tiết hơn của ta, ít nhất gấp mười lần!" Tề sư huynh thò đầu qua, mắt lập tức trừng thẳng.

Gã đột nhiên phát hiện, bên trên không chỉ có lộ tuyến đồ chi tiết của ngoại vi, nội vi, mà còn có cả khu vực hạch tâm!

Loại bản đồ này, trong tay hơn năm ngàn Trúc Cơ e rằng đều không tìm ra được mấy tấm! "Ngẫu nhiên đạt được." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, bản đồ này là của Tiểu Kiếm Tiên.

Tề sư huynh nghe vậy, lập tức hưng phấn lên, gã xoa tay nói: "Tốt tốt tốt, sư đệ thật sự là phúc tinh của ta a!

Có bản đồ này, ta thật sự có khả năng đạt được lượng lớn thiên tài địa bảo, xông vào top năm!" Trên bản đồ không chỉ có lộ tuyến đồ, còn có các loại địa điểm tàng bảo, thậm chí ghi rõ tên gọi, đẳng cấp nguy hiểm của một số yêu thú cường đại.

Chỉ riêng tấm bản đồ này, giá trị đã không chỉ một bộ pháp khí đỉnh tiêm!

Hàng vạn linh thạch cũng mua không được! "Đi chỗ này." Diệp Bất Phàm dùng ngón tay chỉ chỉ khu vực động phủ trưởng lão Yêu Tông. "Tốt!

Ta đang có ý này, trong di tích này bảo vật nhiều nhất, không gì bằng những động phủ trưởng lão Yêu Tông kia, các loại dược điền, thậm chí có pháp bảo!" Tề sư huynh khen lớn.

Có thể làm trưởng lão, ắt là Kim Đan chân nhân!

Sau đó nhìn tấm bản đồ thô chế lạm tạo trong tay, cắn răng thu nó vào túi trữ vật.

Đừng nói khu vực hạch tâm, bản đồ này của gã ngay cả ghi chép ngoại vi cũng không chi tiết.

Nếu không phải tốn mấy trăm khối linh thạch mới mua được, gã đã sớm vứt đi rồi.

Diệp Bất Phàm không nói nhiều, xuyên qua bụi gai, cất bước đi tới, đồng thời lặng lẽ thả ra linh thức, để tránh có người nào đánh lén, hoặc là loại như yêu thú.

Trong di tích, cái gì cũng có thể xảy ra, cẩn thận vẫn hơn.

Tề sư huynh đuổi theo, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mâu quang chớp động, cười nói: "Sư đệ, tấm bản đồ này giao cho vi huynh như thế nào?

Tất cả nguy hiểm, vi huynh sẽ đỡ!" Chuyến đi di tích lần này, gã vốn định coi Cổ Hà làm tốt thí mà dùng, nếu không gã mới sẽ không vì một ngàn khối linh thạch mà mang theo một cục nợ.

Đương nhiên, nếu không có gì nguy hiểm, mang đối phương an nhiên rời đi, cũng không phải không thể.

Nhưng hiện tại, giá trị của tấm bản đồ này còn cao hơn Cổ Hà quá nhiều.

Không chỉ có thể thuận lợi mang gã tìm kiếm bảo vật, còn có thể tránh cho rất nhiều nguy hiểm.

Diệp Bất Phàm khựng lại, quay đầu nhìn ánh mắt nóng rực của Tề sư huynh, trong lòng lắc đầu.

Sau khi trở lại Thiên Ma Giáo, hắn vừa vẽ bùa, vừa âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Cổ Hà.

Cũng có hiểu biết đối với vị "người làm ăn" Tề sư huynh này.

Nhận tiền làm việc, trong đó bao gồm ám sát, bảo hộ.

Tu vi Trúc Cơ bát trọng, thực lực trong đám Trúc Cơ tương đương bất phàm, hơn nữa không có ký lục bất lương.

Rất nhiều đệ tử Trúc Cơ cấp thấp cực kỳ sùng bái gã.

Cho nên Cổ Hà mới tìm tới người này, mời gã bảo hộ chính mình.

Nhưng Cổ Hà đã quên một điểm, đó chính là nơi này là Phong Ma di tích, lợi ích trước mắt, anh em ruột đều có thể tương tàn, tín dự lại tính là cái gì? "Vẫn là để tôi cầm đi." Diệp Bất Phàm cười như không

cười nói. "Sư đệ, cậu đây là không tín nhiệm vi huynh a!

Thế này làm sao để vi huynh bảo hộ cậu?

Cậu đem thứ này cho ta, bảo đảm cậu an toàn không lo, hơn nữa có thể đạt được rất nhiều thiên tài địa bảo." Tề sư huynh nhíu mày, thấm thía nói.

Thấy Diệp Bất Phàm vẫn không nhúc nhích, sắc mặt gã dần dần lạnh xuống, tản mát ra tu vi ba động Trúc Cơ bát trọng. "Cổ sư đệ, đừng để sư huynh khó xử, đưa bản đồ cho ta." Gã không động thủ, lần này thám hiểm di tích, nếu gặp nguy hiểm, Cổ Hà không nghi ngờ gì là tấm mộc chắn tên tốt nhất, tranh thủ cho gã thời gian chạy trốn.

Gã làm ám sát ở Thiên Ma Giáo mấy chục năm, có thể sống đến hiện tại, dựa vào cũng không chỉ là thực lực.

Còn có đầu óc. "Khó xử?

Vậy thì đừng xử nữa." Diệp Bất Phàm mỉm cười, da mặt bắt đầu dung hóa, tướng mạo Cổ Hà rút đi, lộ ra gương mặt bình thường không có gì lạ của Trương Lão Tam: "Tôi một mình tìm bảo vật quá tốn sức, vừa khéo, thiếu một con chuột tìm bảo." Tề sư huynh nhìn Diệp Bất Phàm. "???" Phảng phất như xem kịch biến mặt.

Tề sư huynh trực tiếp nhìn đến ngây người.

Ngay sau đó lâm vào trầm mặc thật lâu. "Xử, nhất định phải xử!

Chuyến đi di tích lần này, sư huynh cứ việc sai bảo tiểu đệ, lên núi đao, xuống biển lửa, muôn lần chết không chối từ!" Tề sư huynh lui lại hai bước, thần tình nghiêm túc khom người.

Một đôi chân, không kìm được mà run rẩy.

Bức họa khuôn mặt này, hiện tại đầy rẫy khắp Thiên Ma Giáo!

Trương Tam không nghi ngờ gì nữa!

Đầu óc Tề sư huynh chuyển rất nhanh, không đến hai nhịp thở liền nghĩ thông suốt tiền nhân hậu quả.

Gã trong lòng thầm mắng, tên hắc thủ giữa đêm này thật sự là âm hiểm a!

Rõ ràng thực lực mạnh đến bạo biểu, lại ở trước mặt Trúc Cơ bát trọng như gã chơi trò nhập vai. "Hồn huyết." Diệp Bất Phàm vươn tay, mặt không chút thay đổi.

Tề sư huynh sắc mặt khẽ biến, nặn ra nụ cười: "Trương sư huynh, cái này thì không cần……" Một thanh phi kiếm chớp động hàn quang, kề tại mi tâm gã, đem nửa câu sau của gã chặn họng trở về.

Tề sư huynh toàn thân cứng ngắc, gã không chút nghi ngờ, chỉ cần chính mình dám cự tuyệt, Trương Lão Tam sẽ lập tức giết chết chính mình.

Về phần phản kháng…… Trương Lão Tam chính là kẻ tàn nhẫn suýt chút nữa giết chết Tiểu Kiếm Tiên a!

Thân là người trong Ma đạo, co được dãn được, Tề sư huynh nặn ra nụ cười, giao ra hồn huyết. "Dẫn đường phía trước." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Tề sư huynh cúi đầu, ngoan ngoãn dẫn đường ở phía trước, một trước một sau, lao thẳng đến Kỳ Dương Sơn.

Từ trước di tích, đến hiện tại, thân phận hai người hoàn toàn đảo ngược, Tề sư huynh biến thành tốt thí, Diệp Bất Phàm thành lão đại ca.

Một đường đi ngang qua Cổ Nguyệt Tùng Lâm, trên đường gặp phải mấy đợt yêu thú, có điều đều bị tốt thí giải quyết.

Kẻ này thực lực không tệ.

Có đối phương che gió che mưa, Diệp Bất Phàm ung dung tự tại, phảng phất như đi vào nghỉ phép.

Điều này làm cho Tề sư huynh tức đến mức cơ hồ hộc máu. "Yêu Tông từng tồn tại, rốt cuộc mạnh bao nhiêu?" Diệp Bất Phàm trên đường nhìn thấy một số tường đổ vách xiêu, cho đến ngày nay, thế mà còn có tàn lưu của trận pháp, chưa thể mẫn diệt trong dòng sông thời gian.

Chỉ riêng trận pháp Yêu Tông này, đã vượt qua Thiên Ma Giáo vài bậc.

Mấy canh giờ sau.

Rốt cục nhìn thấy Kỳ Dương Sơn.

Ngọn núi hùng vĩ tráng lệ, không ít tu sĩ leo lên bò xuống, Chính Ma song phương đều có.

Hai người đến, cũng không gây ra sự chú ý gì.

Chương 64

Diệp Bất Phàm phân phó một câu, sau đó bắt đầu leo núi, hai bên sơn đạo có các loại động phủ, nhà gỗ, tiểu viện, hang đá vân vân.

Cơ bản đều bị vơ vét sạch trơn. "Trên bản đồ, có hai chỗ cổ động phủ ẩn tàng cực sâu, đồ vật bên trong tương đối hoàn chỉnh." Diệp Bất Phàm lấy ra bản đồ, ánh mắt nhìn về phía hai điểm chú thích trong đó.

Nằm ở nơi hẻo lánh, có trận pháp ẩn tàng phòng hộ, cho dù là Kim Đan chân nhân cũng rất khó phát hiện. "Đi chỗ này, hy vọng có Ma Long Công, manh mối cũng được." Diệp Bất Phàm chọn định mục tiêu, lộ ra chờ mong, thuận theo bản đồ tìm đi.

Một lát sau.

Đến vị trí bản đồ chú thích. "Hả?

Có người?" Diệp Bất Phàm sửng sốt, nhíu mày.

Có điều rất nhanh liền giãn ra.

Lúc này, một đám người đang đứng tại vị trí bản đồ chú thích để phá trận, trong đó có một lão giả tay cầm la bàn, rõ ràng là một trận pháp sư. "Lão đạo Thanh Vân Tông, ông có làm được hay không, không được thì Vạn Thú Cốc ta cưỡng ép phá trận!" Một ma tu Trúc Cơ cửu trọng cười cóc ghẻ không kiên nhẫn nói.

Một trung niên mặc bạch y nghe vậy mày nhíu lại, bất thiện nói: "Động phủ này tiên hiền Thanh Vân Tông ta nghiên cứu nhiều năm, chỉ có thể lấy trận phá trận, cho dù là Kim Đan tới, dùng man lực cũng phá không được!" Trước kia động phủ này bị huyễn trận che lấp, vẫn luôn không bị khai quật.

Trăm năm trước hai tu sĩ của Thanh Vân Tông và Thượng Thanh Cung ngộ đánh ngộ đụng, xông vào, lúc này mới nhìn lén được động phủ này. "Bớt nói nhảm!

Ta có mười mấy tấm Phá Trận Phù nhị giai đỉnh cấp, không tin phá không được." Cóc ghẻ ma tu cười lạnh, bức lui mười mấy tu sĩ Thanh Vân Tông, đau lòng lấy ra phù lục.

Phù này, nãi là trưởng lão trong môn mua được từ chỗ Lý phù sư của Lưu Vân Thành, tốn không ít linh thạch.

Có điều chỉ cần phá vỡ trận pháp này, bảo vật động phủ Kim Đan này, chính là của Vạn Thú Cốc gã.

Hai bên mỗi bên có mười mấy đệ tử, Vạn Thú Cốc không sợ đối phương cướp đoạt.

Cóc ghẻ ma tu tiến lên, liên tiếp tế ra hai tấm Phá Trận Phù.

Phù lục hóa thành hai luồng bạch quang to bằng ngón tay đánh lên quang mạc trận pháp, kích phát từng vòng gợn sóng.

Bạch quang tự có năng lực phân giải, không ngừng phân giải cấu tạo trận pháp.

Điều này làm cho Cóc ghẻ ma tu vui vẻ.

Nhưng rất nhanh sắc mặt liền thay đổi, bạch quang kia đi vào trận pháp hai nhịp thở liền bị tiêu ma hầu như không còn.

Gã vội vàng lại tế ra mấy tấm phù lục, đáng tiếc đều đá chìm đáy biển. "Xùy, Lý Cóc Ghẻ, trận pháp này trừ khi là Phá Trận Phù tam giai, nếu không chỉ bằng nhị giai, ngay cả một tầng phòng ngự bên ngoài cũng phá không được." Bạch y trung niên châm chọc nói.

Y là con trai Mạc trưởng lão của Thanh Vân Tông, Mạc Vân Quy, với thân phận của y đều không kiếm được mấy tấm Phá Trận Phù tam

giai, càng huống hồ tên Lý Cóc Ghẻ này. "Đã như vậy, vậy ngươi mau chóng bảo trận pháp sư của các ngươi phá đi." Lý Cóc Ghẻ sắc mặt biến đen, ánh mắt lóe lên một cái, lui trở về.

Gã chắp hai tay sau lưng, lặng lẽ đánh một cái pháp quyết, trong y bào một tấm lệnh bài rung rung. "Cường độ trận pháp rất cao, nhất thời bán hội phá không được, vừa khéo mời cao thủ trong môn qua đây, ta nhớ Từ Phong cách đây không xa." Lý Cóc Ghẻ tròng mắt xoay chuyển, thầm cười lạnh.

Từ Phong là Trúc Cơ đại viên mãn, hơn nữa khống chế hai con Liệt Phong Điêu nhị giai đỉnh cấp, thực lực chỉnh thể chỉ đứng sau những người như Tiểu Kiếm Tiên.

Đến lúc đó động phủ, còn có túi trữ vật của đệ tử Thanh Vân Tông, đều là của bọn họ!

Mạc Vân Quy để lão đạo tiếp tục phá trận, cảnh giác quét mắt nhìn chúng nhân Vạn Thú Cốc, cũng trộm gọi người.

Hai bên chẳng qua là hợp tác ngắn hạn.

Động phủ Kim Đan chân nhân, giá trị không thể đo lường, Thanh Vân Tông làm sao có thể cho Vạn Thú Cốc chia một chén canh.

Ngay lúc này, hai người đều không hẹn mà cùng quét về phía hai người lạ mặt đang đi tới, mày hơi nhíu. "Nơi này bị chúng ta nhìn trúng rồi!

Đạo hữu Thiên Ma Giáo, vẫn là đi tìm bảo địa khác đi!" Lý Cóc Ghẻ nhìn thấy ấn ký đầu lâu khô nơi vạt áo Diệp Bất Phàm, lập tức quát lớn.

Đây không phải nhóm đầu tiên muốn chia một chén canh, mấy nhóm trước đều bị uy hiếp đi rồi.

Thanh Vân Tông cộng thêm Vạn Thú Cốc có hơn ba mươi người,

thực lực hùng hậu, không mấy người dám đoạt thực trước miệng hổ.

Diệp Bất Phàm cười nhạt nói: "Hai người chúng ta chỉ là mở mang kiến thức, các ngươi phá của các ngươi." "Mở mang kiến thức?

Sợ không phải là đánh chủ ý bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau chứ?" Mạc Vân Quy mắt lộ sát cơ, trong Ma đạo Vạn Thú Cốc kỳ thật cùng ngũ đại tiên môn không có thâm cừu đại hận gì, người ta là chơi thú.

Duy chỉ có Thiên Ma Giáo cùng Hợp Hoan Tông, bọn chúng là chơi người! "Trận pháp tầng thứ nhất phá được rồi!" Ngay lúc này, trận pháp sư rốt cục tìm được sơ hở, la bàn rung động, hoàng quang bắn ra làm dung hóa một phiến khu vực.

Mọi người tinh thần đại chấn, hai bên đâu còn rảnh lo lắng tới hai người Diệp Bất Phàm.

Chỉ là hai tu sĩ bát trọng và tứ trọng, đối với bọn họ một chút uy hiếp cũng không có. "Tốt tốt!

Còn có hai tầng cuối cùng!" Mạc Vân Quy vui mừng quá đỗi, trận pháp sư nhị giai đỉnh cấp chính mình mời tới, quả nhiên có chút tài năng!

Sau đó hai bên tiếp tục chú ý trận pháp sư phá trận.

Tề sư huynh nhìn chằm chằm động phủ, cũng có chút nóng rực, cấp bách nói: "Trương sư huynh, hay là chúng ta phá trận đi?" Đối phương phá trận quá chậm, vừa khéo, gã may mắn đạt được một tấm Phá Trận Phù tam giai. "Không vội." Diệp Bất Phàm tìm một tảng đá lớn, ngồi xếp bằng lên đó.

Ở trước mặt Tề sư huynh, hắn không định dùng Tạo Súc Thuật ẩn tàng tự thân, hắn cũng không sợ đám người này.

Quan trọng là đằng xa có rất nhiều kẻ ẩn tàng.

Hắn mà ẩn tàng nữa…… thì quá chen chúc rồi! "Đám gia hỏa này rõ ràng đều âm thầm gọi người rồi, thêm mấy người nữa, cho dù là Tiểu Kiếm Tiên cũng không dám mạo muội đoạt lấy bảo vật." Tề sư huynh hoảng loạn nói.

Trương Lão Tam mạnh thì mạnh, nhưng cũng không đỡ nổi một đám người vây đánh a.

Đám người này có thể vào di tích, cũng không có kẻ yếu! "Trận pháp này không yếu, mấy tấm phù lục tam giai phá không được." Diệp Bất Phàm cười khẽ, bản đồ ghi chép rất rõ ràng.

Hắn nói: "Đợi bọn họ nỗ lực phá ra xong, chúng ta lại đi vào cướp là được." Hắn rất cẩn thận, động phủ của một vị Kim Đan, khó bảo toàn có một số thủ đoạn phản kích lợi hại.

Mạo muội phá trận, quá nguy hiểm.

So với việc này, đám người Thanh Vân Tông và Vạn Thú Cốc này căn bản không tính là uy hiếp.

Vừa khéo, gương mặt Trương Lão Tam của chính mình lộ ra một chút, hấp dẫn lực chú ý của những người như Tiểu Kiếm Tiên, Liễu Vong Xuyên.

Tốt nhất có thể dẫn qua đây.

Sau đó thì biến đổi thân phận, âm thầm xử lý mấy tên này.

Phá trận tiếp tục.

Diệp Bất Phàm tản linh thức ra, phát hiện chung quanh có không ít người ẩn tàng khí tức, âm thầm dòm ngó nơi này.

Rất hiển nhiên, người của Vạn Thú Cốc cùng Thanh Vân Tông vẫn chưa phát giác.

Linh thức của hắn vượt xa Trúc Cơ, có thể cảm ứng rõ ràng tu vi

ba động của những người kia.

Hai Trúc Cơ đại viên mãn, những người khác đều chỉ là tu sĩ bát cửu trọng, coi như tạm được. "Trong đó có một Trúc Cơ viên mãn là người của Thiên Ma Giáo?" Đó là lệnh bài đệ tử Thiên Ma Giáo, cho nhau đều có cảm ứng.

Có điều rất nhanh, trong sự kinh ngạc của Diệp Bất Phàm, tên đệ tử kia cư nhiên lui đi.

Diệp Bất Phàm sờ sờ mặt, thầm nói mình lớn lên rất dọa người sao?

Đồng môn sư huynh nhìn thấy mình liền chuồn? "Sao lại là Trương Lão Tam?!" Trong bóng tối, một đạo thân ảnh hắc y lặng lẽ lui về phía chân núi, sắc mặt vừa kinh vừa hận.

Người này, chính là Dư Thành, em trai Lệ Khuê - kẻ bị Diệp Bất Phàm đánh gãy chân.

Lúc trước Lệ Khuê đắc tội Diệp Bất Phàm, là vì gom linh dược cho em trai, mời một nhân vật cấp bậc thánh tử hậu tuyển của Đan Phong luyện đan.

Dư Thành thề muốn báo thù cho huynh trưởng, điều tra Trương Lão Tam suốt mấy tháng.

Căn cứ miêu tả của huynh trưởng, chế tạo lượng lớn bức họa hắn.

Đáng tiếc không tìm thấy.

Chương 65

Lại nghe thấy tin tức về hắn thì chính là lúc Trương Lão Tam trọng thương Tiểu Kiếm Tiên.

Mà nay đột nhiên nhìn thấy, Dư Thành một chút tâm tư động thủ cũng không có.

Gã chỉ muốn chạy trốn. "Huynh trưởng, đệ đệ vô năng, không thể đích thân báo thù cho huynh rồi." Dư Thành ánh mắt chớp động: "Có điều, có người có thể!" Mấy tháng này, Liễu Vong Xuyên điên cuồng tìm kiếm Trương Lão Tam.

Gã chỉ cần để lộ tin tức ra ngoài, Liễu Vong Xuyên tất định sẽ giết tới. "Liễu Vong Xuyên nghi là nắm giữ một cây Vạn Hồn Phiên, uy lực trực truy pháp bảo, hẳn là có thể trấn sát Trương Lão Tam rồi." Vạn Hồn Phiên của Ma đạo cực kỳ đặc thù, không có phân chia phẩm cấp, chỉ có sự phân biệt về chất lượng hồn phách.

Chỉ cần có thể gánh được phản phệ, cho dù một Luyện Khí kỳ nắm giữ hồn phiên chứa đầy vạn con hồn phách cường đại, cũng có thể trấn sát Trúc Cơ!

Thậm chí…… Kim Đan!

Chỉ là hồn phiên luyện chế gian nan, hồn phách không đủ mạnh cũng dễ dàng tiêu tán.

Cho nên Vạn Hồn Phiên chân chính ở Triệu Quốc ít lại càng ít. "Trương Lão Tam vô luận chết hay không, chuyện này cũng không thể truy cứu nữa." Dư Thành trầm mặc một lát, đầu cũng không ngoảnh lại lao về phương hướng Đông Nam.

Trừ việc tán bá tin tức, gã còn phải tìm Lệ Khuê cũng đang âm

thầm tiến vào.

Miễn cho đụng phải Trương Lão Tam, khẩu không trạch ngôn muốn báo thù.

Đối với việc này, Diệp Bất Phàm tịnh không biết được.

Nếu biết, đoán chừng có thể cười ra tiếng, hắn đang sầu không tìm thấy cơ hội, giết chết cái tai họa ngầm Liễu Vong Xuyên này.

Cùng lúc đó.

Cách Kỳ Dương Sơn trăm dặm, mười mấy đệ tử Thượng Thanh Cung cùng Thanh Vân Tông vừa mới đi ra từ một chỗ bí địa.

Một nhóm người thần thái phi dương, hiển nhiên thu hoạch không ít.

Cầm đầu hai người, một là Tiểu Kiếm Tiên, một là nữ thiên kiêu của Thanh Vân Tông chỉ đứng sau Chu Thanh Vân —— Vương Khinh Vũ. "Lần này đa tạ Khương đạo hữu, nhường cho ta một ít linh dược trân quý." Vương Khinh Vũ khẽ thi lễ, một thân cung trang câu lặc ra thân đoạn đầy đặn. "Ha ha ha, dễ nói dễ nói, có thể giúp đỡ Khinh Vũ tiên tử, là vinh hạnh của ta." Tiểu Kiếm Tiên cười ha hả.

Vương Khinh Vũ mày như viễn sơn, môi tựa điểm son, dưới đôi mắt sáng có một nốt ruồi son.

Dung mạo tuy không sánh bằng Nhan Như Ngọc, nhưng phối hợp với nốt ruồi son kia, lại có một phen vận vị câu nhân. "Khương đạo hữu so với dĩ vãng, ngược lại là biến hóa không ít, phong mang thu lại, làm người hòa thuận." Vương Khinh Vũ mím môi cười một tiếng, mắt như trăng non, làm cho mấy vị đệ tử Thượng Thanh Cung xuân tâm nhộn nhạo.

Tiểu Kiếm Tiên nghe vậy, khóe miệng giật một cái.

Hắn thay đổi đến mức này, đa phần là bởi vì Trương Lão Tam!

Hiện tại căn bản không dám giống như trước kia trương dương, sợ bị người ta bất thình lình thống cho một dao. "Cổ động phủ chỗ Mạc sư đệ sắp bị mở ra rồi, có mấy vị đệ tử Vạn Thú Cốc hổ rình mồi, Khương đạo hữu có muốn đi xem một chút hay không?" Vương Khinh Vũ tâm niệm vừa động, lấy ra một tấm lệnh bài, hỏi Tiểu Kiếm Tiên.

Vị trí cổ động phủ kia, là thuộc về hai nhà Thượng Thanh Cung cùng Thanh Vân Tông. "Để mấy sư đệ này của ta đi đi, ta còn có việc quan trọng, sẽ không đi." Tiểu Kiếm Tiên lắc đầu, hắn có bí địa quan trọng hơn động phủ Kim Đan để tham tra.

Hắn dừng một chút, mắt lộ hàn quang: "Khinh Vũ tiên tử lúc tìm kiếm trong di tích này, mong giúp ta chú ý một người, Trương Lão Tam." "Nếu có thể, giúp ta giết hắn, ta trọng lễ tạ ơn." Cái tên sát thiên đao kia khẳng định sẽ đến di tích. "Trương Lão Tam?

Có thể trọng thương Khương đạo hữu, ta cũng không dám cùng hắn đối chiến." "Xùy!

Kẻ đó cũng chỉ mạnh hơn Trúc Cơ viên mãn bình thường một chút mà thôi, nếu không phải lúc trước thừa dịp ta pháp lực hao hết, bỏ đá xuống giếng, hắn sao có thể là đối thủ của ta?" Bị chọc vào nỗi đau, Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt biến đen, giải thích một câu. "Thì ra là thế, vậy ngoại giới đối với Trương Lão Tam coi như là đánh giá cao rồi." Vương Khinh Vũ ngẩn ra, sau khi suy tư liền gật đầu đáp ứng, dù sao vừa rồi nợ một ân tình.

Tiểu Kiếm Tiên cũng không cần thiết lừa cô ta, nếu không cô ta xảy ra chuyện, phụ thân sẽ không tha cho đối phương.

Cô ta giữa lông mày xẹt qua một tia tự tin: "Nếu gặp phải, ta sẽ dốc toàn lực giải quyết hắn." Sau khi chia tay với Tiểu Kiếm Tiên,

Vương Khinh Vũ mang theo mấy đồng môn sư đệ bay về phía Kỳ Dương Sơn.

May mắn khoảng cách không xa.

Một canh giờ sau, Kỳ Dương Sơn đã xa xa trong tầm mắt.

Chưa đợi tiếp tục tiếp cận, Vương Khinh Vũ từ xa nhìn thấy hai tu sĩ đang đi nhanh ở phía trước.

Một kẻ Trúc Cơ bát tầng, một kẻ khác thì là Trúc Cơ đại viên mãn, dưới chân là một con Liệt Phong Điêu, tốc độ kinh người. "Từ Phong?!" Vương Khinh Vũ đại mi khẽ nhíu.

Mấy vị cường giả trẻ tuổi của Vạn Thú Cốc cô ta đều hiểu rõ.

Bọn họ bản thân thực lực bình thường, nhưng yêu thú điều khiển lại mạnh đến đáng sợ, hơn nữa số lượng cực nhiều.

Từ Phong này chính là một trong số đó, Liệt Phong Điêu điều khiển am hiểu tốc độ, cho dù là Tiểu Kiếm Tiên cũng chưa chắc đuổi kịp.

Nếu chính diện chiến đấu, Vương Khinh Vũ hoàn toàn có thể lực áp, nhưng du đấu thì rất khó nói. "Không ổn!" Vương Khinh Vũ tựa hồ nghĩ tới điều gì, tiếu kiểm khẽ biến, vội vã phi độn về hướng Kỳ Dương Sơn. …… "Tầng thứ hai, phá rồi!" Tại nơi hẻo lánh trên Kỳ Dương Sơn, tu sĩ Thanh Vân Tông cùng Vạn Thú Cốc hưng phấn nhìn quang mạc trước mắt vỡ vụn. "May mắn chỉ là Tam Nguyên Đế Pháp Trận, mà không phải Ngũ Nguyên Đế Pháp Trận." Lão đạo cầm la bàn lau mồ hôi, lộ ra nụ cười.

Cái trước Kim Đan sơ kỳ oanh tạc nửa ngày cũng có thể mở ra, cái sau cho dù là trung kỳ cũng phá không được. "Thanh Nguyên Kính tầng thứ ba phá ra không khó, cậu chuẩn bị sẵn sàng." Lão đạo truyền âm nhắc nhở Mạc Vân Quy, để người sau cảnh giác Vạn Thú Cốc.

Mạc Vân Quy gật đầu, âm thầm ra lệnh cho sư đệ bên cạnh chuẩn bị động thủ. "Ông!" Lão đạo gảy la bàn, đánh ra từng đạo pháp quyết bắn về phía bình chướng cuối cùng phảng phất như cái gương.

Bình chướng chậm chạp nứt ra, từng tia khí tức cổ xưa từ khe hở chui ra ngoài.

Thấy thế, bầu không khí của tu sĩ Thanh Vân Tông cùng Vạn Thú Cốc bắt đầu khẩn trương.

Cùng lúc đó, một số tu sĩ ẩn tàng trong rừng ở đằng xa cũng kìm nén không được. "Trương sư huynh, trận pháp sắp phá rồi!" Tề sư huynh hô hấp dồn dập.

Diệp Bất Phàm thần tình bình tĩnh, không nhúc nhích, lẳng lặng quan sát. "Răng rắc" một tiếng, ngay sát na một đạo bình chướng cuối cùng vỡ vụn, Diệp Bất Phàm nhìn vào trong động phủ, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại. "A a!!!" Một tiếng thét thảm thiết vang lên, trận pháp sư đi đầu tiên ở phía động phủ bị chém ngang lưng, máu tươi bắn đầy người các đệ tử Thanh Vân Tông và Vạn Thú Cốc.

Trong động phủ, vài gã khổng lồ mặc áo giáp cầm đao xông ra. "Đây là... khôi lỗi?!" Mạc Vân Quy và Cáp Mô Lý sắc mặt kịch biến, hét lớn một tiếng, nhanh chóng lùi lại.

Nhưng vẫn chậm một nhịp.

Lại một tiếng kêu thảm thiết, một tu sĩ Trúc Cơ tầng tám của Thanh Vân Tông bị một thanh đại đao bổ từ đầu xuống, chẻ làm hai nửa. "Bốn con khôi lỗi, mỗi con đều tương đương với Trúc Cơ đại viên mãn." Tề sư huynh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, may mắn nhìn sang Trương lão tam (Diệp Bất Phàm).

Nếu trước đó là gã đi phá trận, thì người chết vừa rồi chính là gã. "Khôi lỗi cấp bậc này, mỗi con đều có giá trị cực lớn, chủ nhân động

phủ này không đơn giản." Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Truyền thừa khôi lỗi còn hiếm thấy hơn đan đạo, phù đạo, đặc biệt là cấp hai trở lên, cả Triệu Quốc này chẳng có ai luyện chế được khôi lỗi cấp hai đỉnh cấp.

Tuy nhiên, khôi lỗi chung quy vẫn không bằng người sống.

Dù có sánh ngang Trúc Cơ viên mãn, nhưng đám người Thanh Vân Tông có phòng bị, triền đấu một hồi, bốn con khôi lỗi cũng không thể giết thêm ai.

Thậm chí đến cuối cùng, bọn họ bắt đầu phản công. "Vút vút!!" Vài bóng người đột nhiên từ trong bóng tối lao ra, nhân lúc khôi lỗi bị kiềm chế, nhanh như chớp lao vào trong động phủ.

Sau đó lại có hơn mười bóng người nhân cơ hội lẻn vào. "Các ngươi dám!" Mạc Vân Quy và Cáp Mô Lý vừa kinh vừa giận, tức đến hộc máu.

Bọn họ tân tân khổ khổ phá trận, đối phó khôi lỗi, vì thế còn tổn thất hai tu sĩ, sao có thể cam tâm bị kẻ khác hớt tay trên. "Xông vào!" Bọn họ đâu còn lo được khôi lỗi, nhao nhao tìm cơ hội thoát thân, xông vào động phủ.

Sau đó, trong bóng tối lại có vài tu sĩ sấm vào. "Trương sư huynh, chúng ta..." Tề sư huynh thấy Diệp Bất Phàm vẫn bất động, sốt ruột nhắc nhở.

Chương 66

Muộn chút nữa thì đến nước canh cũng chẳng còn mà uống.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, không trả lời, mãi đến khi tất cả mọi người đều đã xông vào, hắn mới đứng dậy, chậm rãi bước vào động phủ.

Tề sư huynh mừng rỡ, vội vàng đi trước dẫn đường.

Lần này, gã cam tâm tình nguyện.

Bên trong động phủ là một đường hầm dài, đèn trên vách tường tỏa ra ánh sáng trắng, chiếu sáng phía trước.

Vừa đi chưa được bao xa, Diệp Bất Phàm đã thấy trên mặt đất nằm mấy cái xác.

Là đệ tử của Phiếu Miểu Cốc và Hợp Hoan Tông.

Bọn họ mặt mày đen sì, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt. "Đây là... bị độc chết?" Tề sư huynh sắc mặt kịch biến, nhìn sang Trương sư huynh: "Sư huynh sớm đã biết trong động phủ này có độc?" Gã chưa từng thám hiểm cổ động phủ, thật không ngờ chủ nhân nơi này lại âm hiểm ngoan độc như vậy, lại đi gài bẫy ngay trong nhà mình.

Mấy con khôi lỗi mạnh mẽ thì thôi đi, giờ đường hầm này còn giấu độc, cũng không sợ tự độc chết bản thân à. "Không biết." Diệp Bất Phàm phong bế ngũ quan, thản nhiên nói: "Chỉ là đề phòng vạn nhất thôi." Tề sư huynh nghẹn lời, sự tham lam trong mắt thu lại không ít.

Gã cuối cùng cũng biết vì sao Trương lão tam có thể sống đến bây giờ, mạnh đến mức này mà vẫn cẩn thận như thế.

Tiếp tục đi tới, phía trước lại gặp mấy cái xác, không phải bị khôi lỗi đuổi theo chém chết thì cũng là bị trận pháp ẩn tàng âm chết.

Tề sư huynh nhìn mà tim đập chân run.

Cuối cùng, xuyên qua đường hầm, tiến vào đại sảnh, bên cạnh có vài cánh cửa đá.

Bên trên khắc chữ triện: Đan Thất, Tàng Kinh Thất, Dược Điền các loại, trên cửa ánh sáng lưu chuyển, tựa hồ là trận pháp phòng hộ. "Binh binh bang bang!" "Vu Quang!

Ngươi dám cướp bảo vật của chúng ta, chán sống rồi sao?

Mau mau lui ra!" Lúc này, Mạc Vân Quy và Cáp Mô Lý liên thủ, giao chiến kịch liệt với đám người xông vào lúc nãy.

Kẻ được gọi là Vu Quang là một thanh niên mặt hoa da phấn, nghe vậy cười khẩy một tiếng, tung ra một cái móc câu đen sì: "Chia một chén canh thôi mà, bảo vật trong này, người có tài thì giữ." Bên cạnh gã còn có một nữ tu mặc váy lụa mỏng, dung mạo xinh đẹp, phun ra một làn sương hồng phấn quấy nhiễu xung quanh.

Một nam một nữ, hiển nhiên là người của Hợp Hoan Tông.

Sự mạnh mẽ của Hợp Hoan Tông nằm ở thuật hợp kích, hai người liên thủ lại chặn đứng được bảy tám vị tu sĩ. "Vu Quang vốn là Trúc Cơ viên mãn, lại thêm đạo lữ của hắn, rất khó bắt được." Mạc Vân Quy sắc mặt âm trầm, nhìn sang hơn mười tu sĩ khác.

Hắn đoán trong bóng tối có kẻ rình mò, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy.

Bất quá, vấn đề không lớn.

Hắn chỉ cần cầm chân đám người này là được, đợi người của Thanh Vân Tông đến, đám này đều phải bỏ mạng tại đây!

Nghĩ đến đó, Mạc Vân Quy lộ ra nụ cười lạnh.

Nhưng đúng lúc này, khóe mắt hắn liếc thấy hai bóng người đang đi về phía thất đá khắc chữ "Tàng Kinh Thất". "Là hai người các ngươi?!" Mạc Vân Quy giận dữ, nếu không phải không rảnh tay, hắn thật muốn dùng đao chém chết hai tên khốn kiếp này.

Vu Quang bọn họ nhảy ra giữa đường đã làm hắn đủ uất ức rồi, hai tên này cũng muốn thừa nước đục thả câu. "Ha ha!

Hóa ra là Tề Thạch, mau mau trợ giúp huynh đệ một tay, sau đó đồ vật trong này ngươi và ta chia chác!" Vu Quang lại cười lớn nói.

Gã từng giao thiệp với Tề Thạch, người này tuy không bằng gã, nhưng năng lực địch lại một tu sĩ Trúc Cơ tầng chín, coi như không tệ.

Tuy nhiên, Tề sư huynh chẳng thèm để ý đến gã, đi đến trước "Tàng Kinh Thất", liên tục dùng pháp thuật oanh kích.

Trận pháp phòng hộ nơi này cũng không mạnh, màn sáng trên đó nứt toác liên tục.

Nụ cười của Vu Quang cứng lại, quát lớn: "Tề Thạch!

Một tên Trúc Cơ tầng tám như ngươi muốn nuốt một mình sao?!

Cũng không sợ gãy răng à!" Mấy kẻ ra tay trong bóng tối khác ánh mắt cũng lộ ra sát cơ.

Cảnh tượng này khiến trận chiến đang giằng co khựng lại.

Mạc Vân Quy và Cáp Mô Lý rút được tay, nhao nhao bắt quyết ngăn cản Tề Thạch. "Dừng tay cho ta!" Cáp Mô Lý quát lớn, tế ra một thanh phi đao, đâm thẳng vào gáy Tề Thạch.

Mạc Vân Quy càng là tranh thủ ném ra ba tấm Địa Thối Phù, mặt đất nứt ra, mấy cái gai đất to như cột nhà hung hăng đâm về phía Tề

Thạch.

Tề sư huynh sắc mặt biến đổi, vừa định phòng ngự thì một giọng nói truyền đến: "Không cần quan tâm, tiếp tục mở cửa đá ra." Diệp Bất Phàm nhíu mày, xoay người ném ra một thanh phi kiếm.

Ma Long Công có lẽ đang ở trong Tàng Kinh Thất này, hắn không muốn để kẻ khác quấy rầy. "Tiểu tử, khu khu Trúc Cơ tầng bốn..." Cáp Mô Lý cười lạnh, lời còn chưa dứt, sắc mặt đã thay đổi.

Phi kiếm như rồng, đánh nát mấy cái gai đất thành bột mịn, đánh bay cả phi đao của hắn. "Vút!" Phi kiếm bắn về phía Cáp Mô Lý, tạo ra tiếng rít chói tai.

Tốc độ đó quá nhanh.

Cáp Mô Lý khẩn cấp triệu hồi con cóc lớn màu vàng xanh, ý đồ ngăn cản thế công này.

Tuy nhiên, lớp da đủ bền dai để chặn đòn của Trúc Cơ viên mãn của con cóc lại giống như tờ giấy, trực tiếp bị đâm thủng. "Phập!" Phi kiếm xuyên qua cơ thể nó, trong nháy mắt đâm vào tim Cáp Mô Lý, đóng đinh hắn lên vách đá.

Máu tươi bắn tung tóe, thi thể đung đưa.

Xúc mục kinh tâm.

Đến chết, hắn cũng không hiểu nổi mình là một Trúc Cơ tầng chín, sao lại chết nhanh chóng như vậy.

Biến cố bất ngờ này khiến tràng diện đang căng thẳng trong nháy mắt tĩnh mịch.

Mạc Vân Quy, Vu Quang và hơn bốn mươi tu sĩ nhìn thi thể Cáp Mô Lý, toàn thân phát lạnh. "Kẻ này quá âm hiểm, tu vi tuyệt đối không chỉ là Trúc Cơ tầng bốn!

Thực lực này đã gần bằng Chu Thanh Vân rồi." Mạc Vân Quy trong lòng sợ hãi, nảy sinh ý định rút lui.

Miểu sát tầng chín, chỉ có cường giả thuộc thê đội thứ nhất của Trúc Cơ mới làm được.

Bọn họ liên thủ có lẽ có phần thắng, nhưng khẳng định sẽ có thương vong lớn.

Đám người Vu Quang cũng có cùng suy nghĩ.

Diệp Bất Phàm khu động phi kiếm, ánh mắt lộ ra sát cơ, định giết sạch đám người này cho xong chuyện.

Nhưng chưa đợi hắn ra tay, Mạc Vân Quy, Vu Quang và những người khác đã tự giác dừng tay, thi triển thủ đoạn nhanh chóng lao vào đường hầm. "Đợi Từ Phong và viện binh của bọn họ tới!" Các tu sĩ Vạn Thú Cốc kinh sợ, cũng vội vàng rút lui.

Trong nháy mắt, đại sảnh liền trống trơn.

Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, cạn lời.

Đang định đuổi theo giết sạch đám người này thì "Ầm" một tiếng, cửa đá bên cạnh đã mở ra. "Trương sư huynh, đồ vật trong này tuy quan trọng, nhưng nếu để đám người này thoát khỏi đây, e là sẽ gọi một đám người lớn tới, đến lúc đó..." Tề Thạch cố nén xúc động nhìn vào trong cửa đá, gấp gáp nói. "Một đám ô hợp mà thôi, cho dù đến trăm tám mươi người, giết không hết thì ung dung rời đi vẫn không thành vấn đề." Diệp Bất Phàm bảo Tề Thạch đi sờ xác Cáp Mô Lý, còn mình thì tiến vào thất đá.

Trước mắt, tìm kiếm "Ma Long Công" là trọng trung chi trọng.

Trong thất bày biện mấy cái giá gỗ đàn hương, bên trên phong ấn một số điển tịch, bám đầy bụi trần.

Diệp Bất Phàm cầm lên một cuốn sổ tay. "Tâm đắc luyện đan...

Hóa ra chủ nhân động phủ là một luyện đan sư?" Từ trong sổ tay được biết, chủ nhân động phủ hiệu là Thiên Đan Thượng Nhân, tu vi Kim Đan sơ kỳ. "Truyền thừa đan dược cấp ba..." "Công pháp Kim Đan, Nhật Nguyệt Công, thôn thổ tinh hoa nhật nguyệt, nhật nguyệt luân chuyển, công kích cường đại." "Công pháp Trúc Cơ, Yêu Hóa Quyết, sau khi đại thành có thể yêu hóa, lực lớn vô cùng..." Diệp Bất Phàm xem xét từng cái, mày càng nhíu càng chặt.

Những công pháp này đều là tinh phẩm trong tu tiên giới, nhưng so với Thiên Sát Chân Ma Công thì kém xa.

Bất quá số lượng có hơn trăm cuốn, bán cho các tu tiên gia tộc hoặc tông môn, giá trị không thể đo lường.

Đặc biệt là truyền thừa đan dược, mang đến Đan Phong của Thiên Ma Giáo, ước chừng đổi được hai món pháp bảo!

Chương 67

"Pháp thuật Kim Đan, Thiên Cương Ma Diễm, tu luyện đại thành, uy lực có thể ô nhiễm pháp bảo, tác dụng phụ: nỗi đau thiêu đốt, khi thi triển tiêu hao pháp lực cực lớn, chỉ có thể coi là đòn sát thủ." Diệp Bất Phàm thình thịch động tâm.

Thiên Cương Ma Diễm, cái tên này quá lớn, ngàn năm trước có một vị Kim Đan tán tu luyện thành thuật này, thực lực vốn bình thường bỗng chốc tăng vọt, thậm chí có lúc áp chế được Kiếm Đạo chân nhân của Thượng Thanh Cung - nơi được xưng tụng là công phạt đệ nhất, đủ để xếp vào một trong mười đại pháp thuật Kim Đan. "Khi đối chiến, pháp thuật này liên tục ô nhiễm pháp bảo của địch, làm suy giảm uy lực, như vậy thì ai là đối thủ?" Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng.

Pháp thuật cấp Kim Đan yêu cầu ngộ tính cực cao, hơn nữa tốc độ tu luyện chậm chạp, cho nên đại bộ phận Kim Đan chân nhân chỉ tu luyện một hai môn pháp thuật, không dám tham nhiều.

Thủ đoạn công kích quan trọng nhất của họ là pháp bảo.

Pháp bảo vừa hủy, thực lực giảm mạnh.

Diệp Bất Phàm trịnh trọng cất pháp thuật đi, lại tìm kiếm một lần nữa.

Làm hắn thất vọng là, vẫn không có "Ma Long Công", thậm chí manh mối cũng không tìm thấy. "Haizz, Ma Long Công khó tìm thế sao?

Không nên chứ, Yêu Tông năm đó tu luyện công pháp này có đến hàng ngàn hàng vạn người cơ mà." Diệp Bất Phàm không thể lý giải.

May là không tính là tay trắng mà về, đạt được phương pháp tu luyện Thiên Cương Ma Diễm.

Sau khi vơ vét sạch thất đá, Diệp Bất Phàm một kiếm chém mở mấy gian thất đá khác. "Dược điền, mỗi một cây dược liệu đều có niên đại ba ngàn năm." Diệp Bất Phàm mắt nóng rực, phía trước là một mảnh dược điền, đại bộ phận linh dược không người chăm sóc đã khô chết, nhưng có khoảng một hai trăm cây linh dược vẫn còn sống.

Dược hương xộc vào mũi, tâm thần sảng khoái.

Trong đó không thiếu một số linh dược quý hiếm đã tuyệt tích ở bên ngoài.

Nếu lộ ra ngoài, đủ khiến đám Kim Đan điên cuồng.

Khác với Trúc Cơ, bọn họ ở tầng thứ này muốn luyện đan, nâng cao tu vi, yêu cầu về niên đại linh dược cực cao.

Mà loại linh dược này ngoại trừ trong di tích cổ xưa, bên ngoài sớm đã bị vơ vét sạch sẽ.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Bất Phàm chủ tu phù đạo chứ không phải đan đạo, tương lai căn bản không thể có nhiều linh dược quý hiếm như vậy cung cấp cho hắn luyện chế. "Phất rồi!" Diệp Bất Phàm kích động không thôi, lấy ra một đống hộp, vơ vét sạch sẽ đám linh dược này, thu vào túi trữ vật.

Sau đó tiến vào Đan Thất.

Trên giá ngọc bày biện đủ loại bình đan, số lượng rất ít, còn có lò luyện đan, sâu bên trong là khu vực luyện đan.

Diệp Bất Phàm mở ra xem thử, đại bộ phận đều là đan dược Trúc Cơ, được phong sáp bảo tồn, kéo dài thời gian bảo quản, cũng không có đan dược cho tu sĩ Kim Đan dùng.

Cũng bình thường thôi.

Thiên Đan Thượng Nhân luyện chế ra đan dược Kim Đan, sớm đã tự mình nuốt rồi.

Diệp Bất Phàm mở cái rương lớn trong góc khu vực luyện đan, nhìn mức độ tùy tiện vứt bỏ này, rất rõ ràng bên trong không phải thứ gì quý giá.

Giống như là đồ bỏ đi.

Diệp Bất Phàm vốn không để ý, nhưng sau khi mở ra, mắt hắn đờ đẫn cả người.

Toàn là thứ linh khí mất hết, đen sì... phế đan! "Vãi!

Trời giúp ta rồi!" Diệp Bất Phàm mắt nóng rực, bốc lên một nắm đan dược. "Đan dược cấp hai 'Cố Nguyên Đan', chín phần tạp chất." "Đan dược cấp hai 'Thần Oánh Đan', tám phần sáu tạp chất." "Cấp hai..." Đối với người khác, đống phế đan này tác dụng không lớn, nhưng đối với Diệp Bất Phàm, quả thực là bảo bối!

Tuy không bằng Cực Phẩm Độc Đan, nhưng số lượng lớn thế này, đủ cho hắn dùng rồi.

Đan dược luyện chế ở Lưu Vân Thành trước đó cơ bản đã dùng hết, tu vi kẹt ở Trúc Cơ tầng tám đỉnh phong, mãi không lên được.

Điều này cũng rất bình thường, tầng tám, tầng chín, viên mãn là những bình cảnh lớn, rất khó dùng đan dược bình thường đắp lên được.

Nếu không Lệ Khuê cũng chẳng cần vì chuyện đột phá của đệ đệ mà rơi vào kết cục gãy cả hai chân.

Diệp Bất Phàm từng định mua Phá Giai Đan, nại hà nguyên liệu chính khó tìm.

Còn việc đến Đan Phong của Thiên Ma Giáo tìm phế đan...

đó là không thể nào.

Dù là phế đan, đám kia cũng sẽ phế vật lợi dụng, phân giải nó, chiết xuất thành phần linh dược hữu hiệu, cung cấp cho tu sĩ Luyện Khí cấp thấp dùng.

Nếu không hắn đã sớm âm thầm thu mua phế đan, đâu cần tân tân khổ khổ mua linh dược luyện đan?

Nhưng hiện tại... "Phá Giai Đan cấp hai đỉnh cấp!

Tốt tốt tốt!" Diệp Bất Phàm đếm kỹ, Phá Giai Đan lên đến ba mươi viên, đột phá đến đại viên mãn không thành vấn đề!

Không chỉ vậy, còn có hơn sáu mươi viên phế đan cấp ba! "Huyết lãi!

Một đoạn thời gian sau khi đột phá Kim Đan, tài nguyên tu luyện cũng không thiếu rồi!" Diệp Bất Phàm đại hỉ, trân trọng cất kỹ tất cả phế đan.

Sau đó lại vơ vét "Pháp Khí Thất", pháp khí đỉnh cấp không ít, còn có nguyên liệu luyện khí, Diệp Bất Phàm vơ hết.

Cuối cùng đi đến Chủ Thất.

Chủ Thất trống rỗng, không có đồ vật gì đáng giá.

Sâu bên trong cùng, một bộ khô lâu bụng dưới thủng một lỗ lớn đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, bên cạnh treo một cái túi trữ vật. "Hả?

Tên này năm đó cư nhiên không bị người của Tiên Triều giết chết?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, nhìn kỹ bụng dưới của hắn, giống như bị móng vuốt yêu thú đâm xuyên.

Hắn đoán, người này hẳn là lúc sắp chết đã trốn về được, cuối

cùng không chữa trị nổi mà bỏ mình.

Cầm lấy túi trữ vật, mở ra.

Ngoài một số đan dược trị thương, còn có một ít linh dược đã mất hết linh tính.

Cuối cùng là một món pháp bảo!

Một thanh kiếm vàng!

Diệp Bất Phàm trong lòng kích động, vội vàng thu pháp bảo lại.

Thứ này giá trị hơn ngụy pháp bảo quá nhiều. "Đây là...

Ma Long Công?!" Diệp Bất Phàm lấy ra một trong ba cuốn cổ tịch duy nhất trong túi trữ vật, nhìn thấy bìa của một cuốn trong đó, thần tình cuồng hỉ. "Một cuốn công pháp Trúc Cơ, cư nhiên được một vị Kim Đan chân nhân mang theo bên người, coi trọng như thế, chuyện này..." Diệp Bất Phàm mở Ma Long Công ra.

Một lát sau.

Gấp công pháp lại, sắc mặt hắn âm tình bất định, lúc thì kinh hỉ, lúc thì lo lắng. "Thảo nào, bí mật của công pháp này thật mẹ nó sâu a!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, hắn cuối cùng cũng biết tại sao cả tu tiên giới cấm tu luyện Ma Long Công rồi, thậm chí bên ngoài di tích cũng không tìm thấy một cuốn nào.

Càng không có thế lực ma đạo nào âm thầm thu tàng.

Không chỉ vì tác dụng phụ lớn.

Có thể nói, đây là công pháp táng tận lương tâm nhất của ma đạo, phàm là người tu luyện, kết cục cuối cùng đều là bị người sáng tạo nuốt chửng, trở thành dưỡng liệu cho kẻ đó!

Điểm này quy vào tác dụng phụ, Diệp Bất Phàm có thể tránh được.

Thậm chí có thể từ trong đó đoạt được đại cơ duyên Kết Anh!

Ngoài Ma Long Công, một môn khác là bí thuật hỗ trợ của Ma Long Công.

Muốn tu luyện thành công, cần "Ma Diễm Hoa", đây là linh vật tất thành Giả Đan, Yêu Tông năm đó trồng một đống lớn, đều ở trong cổ dược viên sâu nhất di tích.

Cuốn cuối cùng là công pháp chủ tu của vị Kim Đan chân nhân này, đối với Diệp Bất Phàm không có tác dụng gì. "Cổ dược viên... một trong những nơi quan trọng nhất di tích, thế nào cũng phải đi một chuyến." Diệp Bất Phàm nheo mắt, hắn đoán nơi Hoắc Vân Hải nói có chủ dược "Ngưng Tinh Đan", hẳn chính là cổ dược viên. "Thu hoạch không nhỏ, sau khi ra khỏi di tích, kết đan triệt để ổn thỏa rồi." Diệp Bất Phàm tâm mãn ý túc, quét mắt nhìn quanh, thấy không còn bảo vật gì nữa, thu túi trữ vật của Kim Đan chân nhân lại, xoay người rời đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc Diệp Bất Phàm bước một chân ra khỏi cửa Chủ Thất.

Chương 68

Thân hình hắn bỗng nhiên khựng lại. "Không đúng!

Đan dược trị thương của vị Kim Đan chân nhân này còn nhiều như vậy, một chút cũng chưa hao hụt, thậm chí pháp bảo cũng không tổn hại, hắn căn bản chưa từng trải qua đại chiến!" "Không trải qua đại chiến, cứ trốn trong động phủ, vậy hắn chết kiểu gì?" Chủ Thất này hoàn toàn phong bế, cũng chẳng thấy ám đạo nào.

Diệp Bất Phàm lại nghĩ đến bụng dưới của chủ nhân động phủ phảng phất như bị móng vuốt yêu thú đâm xuyên. "Chẳng lẽ... là bị người giết chết ngay trong Chủ Thất này?!" Nghĩ đến đây, lông tóc Diệp Bất Phàm dựng đứng cả lên. "Hô!!!" Sau lưng truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ. "Ba ngàn năm cũng chưa tiêu vong!" Da đầu Diệp Bất Phàm tê dại, thi triển Phù Quang Lược Ảnh, thân ảnh bỗng nhiên di chuyển ngang ra phía đại sảnh. "Rầm!" Một cái móng vuốt đen sì đầy lông lá chụp vào vị trí hắn vừa đứng, mặt đất cứng rắn bị xé toạc một đường nứt lớn. "Vãi!

Cái thứ gì thế này!" Đằng xa, Tề sư huynh kinh hô, hãi hùng lùi lại.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ lao thẳng tới, phủ xuống một mảng bóng tối lớn, "rắc" một tiếng, một cái móng vuốt trong nháy mắt bẻ gãy cổ gã.

Chết thảm tại chỗ!

Bóng đen khổng lồ chộp lấy thi thể Tề sư huynh, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, thế mà một ngụm cắn lấy thi thể.

Trước sau, bất quá chỉ trong một hơi thở. "Đây rốt cuộc là thứ gì?

Trong Chủ Thất, trước khi vào ta đã dùng linh thức quét một lượt, cái gì cũng không có, nó rốt cuộc chui từ đâu ra?" Diệp Bất Phàm sắc mặt thiết thanh.

Tiểu lão đệ của mình cứ thế mà chết.

Bóng đen khổng lồ xoay người lại, lộ ra đôi mắt đỏ ngầu ác độc, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Trong miệng liên tục nhai nuốt, phát ra tiếng "rộp rộp" của răng ma sát xương cốt, máu tươi chảy dọc theo khóe miệng.

Bóng đen khổng lồ tựa người, toàn thân lông đen, lại giống như một cái bóng, khó mà miêu tả. "Nó đang... nhìn chằm chằm đan điền của ta?" Diệp Bất Phàm chú ý tới đối phương vẫn luôn nhìn đan điền của hắn.

Lại nghĩ đến tử trạng của Thiên Đan thượng nhân, hắn dám đoán chắc vị kia chính là bị quái vật này giết, mục đích là Kim Đan trong bụng.

Vô thanh vô tức, một kích trí mạng! "Một Kim Đan sơ kỳ ngay cả phản ứng cũng không kịp, trực tiếp bị giết?" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, nếu đúng là vậy, thì hôm nay hắn dữ nhiều lành ít.

Chợt đồng tử hắn co rụt lại.

Bóng đen khổng lồ phía xa thân thể dần mờ đi, tựa hồ là tàn ảnh.

Ngay sau đó bên phải nổi lên kình phong, một cái móng vuốt đầy lông đen chộp về phía cổ hắn. "Keng!" Phản ứng của Diệp Bất Phàm cực nhanh, mười lăm thanh phi kiếm tạo thành lá chắn hộ ở bên người, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên.

Màng nhĩ Diệp Bất Phàm bị chấn xuất huyết, ong ong không ngớt. "Không đúng!

Tốc độ này chỉ là tiêu chuẩn Kim Đan sơ kỳ, không thể miểu sát Thiên Đan thượng nhân, hơn nữa sức mạnh cũng không đủ." Diệp Bất Phàm di chuyển thân thể, lần nữa kéo giãn khoảng cách, cố nén kịch đau, ánh mắt bình tĩnh.

Hắn đoán con quái vật này hoặc là mới thức tỉnh, hoặc là qua mấy ngàn năm đã suy yếu không chịu nổi.

Liều mạng một phen, hắn chưa chắc không thể làm thịt nó. "Vút!" Kiếm hoàn trong một trăm lẻ tám khiếu huyệt trong cơ thể Diệp Bất Phàm thôi động, hóa thành một đạo kiếm quang, nhanh chóng độn ra khỏi đại sảnh, tiến vào đường hầm.

Hiện giờ bảo vật trong động phủ đã tới tay, sống chết với một con quái vật quả thực không cần thiết.

Bóng đen khổng lồ một kích không thành, dường như ngẩn ra một chút, xoay người đuổi theo.

Tốc độ đó đã vượt xa phạm trù Trúc Cơ.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, từ túi trữ vật móc ra hàng trăm tấm phù lục cấp hai đỉnh cấp, ném ra phía sau, lập tức truyền ra tiếng nổ mạnh.

Hỏa Long Phù, Địa Thối Phù, Băng Chùy Phù các loại, trực tiếp nổ tung bóng đen lui về. "Người...

đáng... chết!" Bóng đen khổng lồ dường như nổi giận, trong miệng phát ra thanh âm đứt quãng như dã thú.

Ngay sau đó sải bước đuổi theo, giống như xe ủi đất, các loại pháp thuật phù lục đều bị san phẳng. "Hít!

Phòng ngự này...

đều sánh ngang ngụy pháp bảo rồi!" Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn

lại, da mặt co giật.

Nhiều phù lục như vậy, dưới Kim Đan chẳng mấy ai gánh nổi.

Con quái vật này ngoại trừ bị nổ rụng một ít lông đen, ngay cả da cũng không rách. "Ăn nè!" Diệp Bất Phàm lại ném ra hơn mười tấm "Kim Quang Phù" cấp ba, trong đường hầm hào quang vạn trượng, hơn mười cột sáng kinh người đánh lên người quái vật, da thịt rốt cuộc bị xuyên thủng, bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Tốc độ của nó giảm mạnh.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, mười lăm thanh phi kiếm hợp nhất, hóa thành cự kiếm, hung hăng chém một nhát.

Một kiếm này của hắn, so với Tiểu Kiếm Tiên lúc trước mạnh hơn quá nhiều. "Rắc!" Da lông quái vật rách ra, cái đầu bị ngạnh sinh sinh chém rụng.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, cảm thấy mình có phải đánh giá cao con quái vật này rồi không, một kiếm này có thể uy hiếp Giả Đan, nhưng không uy hiếp được Kim Đan.

Nhưng giây tiếp theo.

Đầu lâu quái vật rơi xuống đất hóa thành khói đen, mà cái thân thể cao lớn kia thế mà lại mọc ra một cái đầu khác.

Hoàn toàn mới như cũ. "Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này?

Tên này bật hack rồi à!" Diệp Bất Phàm da đầu tê dại.

Hắn cuối cùng cũng biết thứ này chui từ đâu ra, con quái vật này có thể hóa thành khói đen, không chỗ nào không lọt, Chủ Thất chỉ cần có một khe hở là có thể chui vào. "Ngoại trừ tốc độ, sức mạnh chỉ ở tầng thứ Giả Đan, Vân Lôi Kiếm có lẽ có thể khắc chế, nhưng con

quái vật này quá tà môn, khó bảo toàn sẽ không có thủ đoạn khác." Hắn triệu hồi phi kiếm, toàn tốc phi độn về phía cửa động phủ.

Quái vật khôi phục xong, đuổi sát không buông.

Diệp Bất Phàm vừa bay vừa ném phù lục.

Chỉ có điều lần này quái vật dường như thông minh hơn, lại còn biết tránh né. "Có não, nhưng không nhiều, không phải yêu không phải người không phải quỷ, cũng không giống khôi lỗi, đây rốt cuộc là cái gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Chợt, trong đầu hắn linh quang lóe lên. "Khí tức của con quái vật này... nó từng tu luyện Ma Long Công!" ...

Bên ngoài động phủ.

Lúc này tụ tập một đám lớn tu sĩ. "Một kiếm tu?

Ngoại trừ Tiểu Kiếm Tiên của Thượng Thanh Cung và đại đồ đệ Lục Du của Kiếm Hạc chân nhân, ai có thể dùng kiếm thuấn sát Cáp Mô Lý Trúc Cơ tầng chín?" Từ Phong mày nhíu chặt, cảm thấy hơi khó giải quyết.

Vốn tưởng lần này qua đây sẽ thu hoạch lớn, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên hung ác. "Căn cứ theo mô tả của Mạc Vân Quy, không phải người của Thượng Thanh Cung, là Thiên Ma Giáo, đại khái là kiếm đạo cao thủ do Thiên Ma Giáo chủ âm thầm bồi dưỡng." Vương Khinh Vũ mặt vẫn cười bình tĩnh.

Đối phương tuy mạnh, nhưng còn chưa thể khiến ả sợ hãi.

Càng chưa nói bên cạnh có một đám đệ tử Thanh Vân Tông, còn có vài kiếm đạo hảo thủ mang từ chỗ Tiểu Kiếm Tiên tới.

Chương 69

"Khinh Vũ tiên tử, ta và nàng tạm thời liên thủ thế nào?

Đợi chém giết kẻ đó, bảo vật hắn đoạt được chúng ta chia đều." Từ Phong đề nghị, gã có tự tin đơn sát kiếm tu.

Bất quá thân là người trong ma đạo, có thể đánh hội đồng tuyệt đối không đơn đả độc đấu.

Còn về chuyện chia đều sau đó, cái này thì nói láo. "Có thể, nhưng tốt nhất đừng có tâm tư xấu xa gì, Tiểu Kiếm Tiên cách đây không xa, huynh ấy mà giết qua đây, ngươi sợ là phải bỏ mạng tại chỗ này đấy." Vương Khinh Vũ gật đầu, đôi mắt long lanh chuyển động, cười khẽ nói.

Vừa vào di tích, ả không muốn sống chết với Từ Phong, nếu không bị thương, rất dễ bị kẻ khác nhắm vào.

Từ Phong sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh đã thu liễm tâm tư, cười khan một tiếng: "Đó là đương nhiên." Gã quả thực đánh không lại Tiểu Kiếm Tiên.

Hai bên không nói chuyện nữa, lẳng lặng đợi kẻ kia đi ra.

Bất luận đạt được cái gì, đều sẽ trở thành đồ cưới cho bọn họ. "Hắn ra rồi!" Mạc Vân Quy và Vu Quang của Hợp Hoan Tông vẫn luôn nhìn chằm chằm động phủ, thấy một bóng người bay nhanh ra, không nhịn được đại hỉ.

Đệ tử của Thanh Vân Tông, Thượng Thanh Cung, Vạn Thú Cốc tinh thần đại chấn, điều động pháp lực, chuẩn bị cho người tới một đòn thống kích. "Quả nhiên là kiếm tu, còn muốn chạy trốn." Từ Phong và Vương Khinh Vũ nhìn nhau, nối đuôi lộ ra nụ cười.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười cứng đờ.

Diệp Bất Phàm nhanh như điện xẹt bay ra khỏi động phủ, vừa lao về phía đám người, vừa cao giọng quát lớn: "Các vị sư huynh sư muội!

Mau giúp ta chém giết lão già này!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm quá nhanh, Từ Phong và Vương Khinh Vũ còn chưa kịp nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói, người đã xuyên qua đám đông. "Chư vị sư huynh sư muội!

Ta đi gọi cứu viện đây!" Âm thanh bắt đầu thì gần ngay trước mắt, khi chữ "viện" rơi xuống, bóng dáng Diệp Bất Phàm sớm đã chạy ra ngoài hơn mười dặm. "Đây là tốc độ gì?" Từ Phong kinh hãi nói, kẻ này thậm chí còn nhanh gấp đôi Liệt Phong Điêu của gã!

Đang định đuổi theo, bỗng nhiên một tiếng thét thảm thiết vang lên, Từ Phong vội vàng nhìn lại, liền thấy một bóng đen khổng lồ đen sì xé nát một đệ tử Vạn Thú Cốc thành hai nửa. "Người...

đáng... chết..." Bóng đen khổng lồ đôi mắt đỏ ngầu, thấy một đám người chắn phía trước, trí lực không cao đương nhiên cho rằng đây là đồng bọn của kẻ kia, sau đó phẫn nộ xông vào đám người đại khai sát giới.

Một đống pháp khí và phù lục đập lên người nó, đừng nói phá phòng ngự, ngay cả làm nó khựng lại cũng không làm được.

Chỉ trong nháy mắt, máu nhuộm trường không, mười mấy tu sĩ Trúc Cơ đã chết.

Vương Khinh Vũ, Từ Phong, Mạc Vân Quy nhìn mà chấn kinh, toàn thân phát lạnh.

Đến di tích đều là tinh anh, nhưng trước mặt con quái vật này, yếu ớt cứ như giấy vậy. "Tên kia là lợi dụng chúng ta cản lại con quái vật

này!

Khốn kiếp a!" Đám người Từ Phong nhanh chóng phản ứng lại, tức đến mức phá khẩu đại mạ. "Súc sinh!" Dù hàm dưỡng cực tốt như Vương Khinh Vũ cũng tức đến phát run, hận không thể cắn chết cái tên ngự kiếm quang kia.

Nhưng hiện tại đã không lo được nhiều như vậy. "Tách ra chạy!

Nhanh!" Vương Khinh Vũ gò má trắng bệch, quát khẽ một tiếng, giá ngự một cái khăn tay màu hồng phấn, lao vút về phía xa.

Từ Phong cũng vội vàng ra lệnh cho Liệt Phong Điêu, ngay cả nhắc nhở cũng chẳng thèm nhắc, trực tiếp độn đào.

Trong khoảnh khắc.

Tất cả mọi người hoảng loạn tứ tán chạy trốn, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm cho mình hai cái chân.

Hiện tại, bọn họ dù không cam lòng, cũng chỉ có thể từ bỏ bảo vật trong động phủ. "Đừng để ta gặp lại tên kia, nếu không nhất định phải làm thịt ngươi!" Từ Phong tức đến hộc máu, đợi gã chạy ra ngoài mười dặm, quay đầu nhìn lại, phát hiện bên ngoài động phủ đã chết hơn ba mươi người.

Thi cốt đầy đất, máu tươi nhuộm đỏ cả khu vực ngoài động phủ.

Thậm chí gã còn nhìn thấy thi thể của Vu Quang Hợp Hoan Tông, bị xé làm hai nửa, một cái đùi không thấy tung tích, ngay cả pháp khí cũng bị đánh gãy. "Miểu sát Trúc Cơ đại viên mãn!

Tối thiểu phải là Giả Đan mới làm được, đây rốt cuộc là quái vật gì?!" Từ Phong đầy mặt sợ hãi.

Đừng nói là gã, cho dù là đám Tiểu Kiếm Tiên, trước mặt con quái vật này cũng không chống được mấy chiêu.

Lại nghĩ đến tên ngự kiếm vừa rồi... tên đó thế mà lại sống sót chạy thoát ra được! ...

Một nén nhang sau.

Khu vực này đã triệt để bị quấy rối loạn, một số kẻ xui xẻo đụng phải quái vật lông đen, ngay cả phản ứng cũng không kịp, chết thảm tại chỗ.

Mà kẻ đầu têu dẫn dụ quái vật lông đen, lúc này đã chạy ra ngoài hai trăm dặm. "Người tu luyện Ma Long Công..." Diệp Bất Phàm dừng bước, đứng trên một ngọn đồi nhỏ nhìn về hướng Kỳ Dương Sơn, sắc mặt âm trầm.

Hắn lại lấy ra cuốn cổ tịch ghi chép "Ma Long Công", tỉ mỉ lật xem.

Ngoại trừ khí tức trong ghi chép tương tự với con quái vật kia, cũng không có thông tin liên quan nào khác.

Hắn gọi hệ thống ra, cuối cùng cũng phát hiện vấn đề. 【Ma Long Công: Ma công đỉnh cấp Trúc Cơ kỳ, là công pháp con của Nguyên Anh kỳ "Ma Yêu Địa Tổ Kinh", tốc độ tu luyện cực nhanh, lấy 'Ma Diễm Hoa' làm linh vật kết đan, chắc chắn thành Giả Đan!】【Tác dụng phụ: Sau khi thành Giả Đan thần trí bất minh, dần dần trở thành "Nhân Dược", lấy thần hồn, tu vi, nhục thân làm dưỡng liệu, bị người tu luyện "Ma Yêu Địa Tổ Kinh" nuốt chửng, tẩm bổ cảnh giới tu vi.】 Dù đã sớm có dự liệu, Diệp Bất Phàm vẫn có chút chấn động.

Nói trắng ra, công pháp này chính là bí pháp người tu luyện "Ma Yêu Địa Tổ Kinh" dùng để bồi dưỡng đại dược. "Lấy cả tông môn làm lò, lấy tu sĩ Trúc Cơ làm thuốc, lấy Ma Long Công làm củi, cuối cùng luyện ra một lò kinh thế đại đan!

Thủ bút lớn như vậy, đây là muốn nghịch thiên hay sao?!" Diệp

Bất Phàm không dám tưởng tượng vị kia rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Yêu Tông thời kỳ đỉnh phong, chính là thống ngự mấy quốc gia, chính ma hai đạo hiện nay năm đó đều chỉ là tôm tép.

Đệ tử Yêu Tông, đâu chỉ trăm vạn! "Công pháp này..." Diệp Bất Phàm có chút chần chờ, hắn không muốn trở thành dưỡng liệu cho kẻ khác. 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Giả Đan biến Kim Đan, thần trí tỉnh táo.

Thân phận nghịch chuyển, người tu luyện "Ma Yêu Địa Tổ Kinh" trở thành "Nhân Dược", lấy thần hồn, tu vi, nhục thân làm dưỡng liệu, cung cấp cho người tu luyện "Ma Long Công" nuốt chửng, tẩm bổ cảnh giới tu vi.】 【Chú ý: Nếu tu vi chênh lệch quá lớn, không thể nuốt chửng.】 Diệp Bất Phàm nhìn bảng hệ thống, triệt để ngây người.

Hắn từng nghĩ tới nghịch chuyển.

Cùng lắm là Giả Đan biến Chân Đan, cũng chính là Kim Đan, đồng thời tránh cho mình luân lạc thành đại dược.

Nhưng hiện tại, thân phận nghịch chuyển, đối phương trực tiếp biến thành đại dược của hắn!

Chuyện này quá nghịch thiên rồi! "Nếu như nuốt chửng hắn... tu vi của tôi sẽ đạt đến trình độ nào?" Tim Diệp Bất Phàm đập thình thịch, hô hấp dồn dập.

Ước chừng người sáng tạo cũng không ngờ tới, chính mình sẽ trở thành đại dược.

Nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại.

Đại dược có nghịch thiên đến đâu, với tu vi hiện tại của hắn cũng không thể nuốt chửng, còn chưa tới gần đã bị mạt sát rồi. "Hoặc là, tương lai có thể lợi dụng đại dược này để Kết Anh." Diệp Bất Phàm

ánh mắt lóe lên, trong lòng có quyết đoán.

Nhưng trước mắt quan trọng nhất là Kết Đan, Kết Anh còn quá xa. "Hửm?!" Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi ngưng lại, nhìn về hướng Kỳ Dương Sơn.

Một bóng đen đang lấy tốc độ cực nhanh bay về phía hắn. "Con quái vật này nhắm vào tôi rồi?!" Diệp Bất Phàm kinh nghi bất định.

Trước động phủ nhiều người như vậy nó không đuổi, cứ phải đuổi theo mình? "Vút!" Diệp Bất Phàm vội vàng hóa thành một đạo kiếm quang bay độn về phía đông.

Giữa đường liên tiếp đổi mấy hướng.

Thậm chí động dụng Tạo Súc Thuật, Thần Ẩn Thuật che giấu khí tức.

Chương 70

Nhưng bóng đen kia giống như bật radar vậy, cứ bám riết lấy hắn. "Không ổn, con quái vật này linh trí không cao, sao lại cứ nhắm vào tôi không buông?" Diệp Bất Phàm lướt qua một cái hồ lớn, quay đầu nhìn lại, bóng đen cách mấy chục dặm phía sau vẫn đang đuổi theo.

Cuối cùng, hắn dẫn nó đến chỗ mấy tu sĩ Hợp Hoan Tông.

Kết quả, con quái vật nhìn cũng không thèm nhìn tu sĩ Hợp Hoan Tông lấy một cái, vẫn cứ sống chết bám theo mông hắn. "Con quái vật này đã triệt để diễn hóa thành đại dược rồi, có thể tồn tại đến nay, không thoát khỏi liên quan đến người tu luyện "Ma Yêu Địa Tổ Kinh", chẳng lẽ... là vị kia đã nhắm vào tôi?!" Diệp Bất Phàm ngự kiếm mà đi, càng nghĩ càng kinh hãi.

Một cái đại dược đã cường hãn như vậy, vị tồn tại ba ngàn năm trước thống ngự mấy quốc gia kia, rốt cuộc khủng bố đến mức nào? "Chẳng lẽ tôi đặc biệt hơn người khác?" Mà trên người hắn có chỗ đặc biệt hơn người khác chỉ có hai thứ: Thiên Đạo Trúc Cơ và Thiên Sát Chân Ma Công!

Diệp Bất Phàm dừng giữa không trung, "bụp" một tiếng, tiện tay chém chết một con kền kền lao tới, sắc mặt âm tình bất định.

Hắn nhìn xuống rừng rậm phía dưới, lúc này có vài tu sĩ Thượng Thanh Cung và Chân Lan Lâu đang kịch chiến với một con xà yêu khổng lồ.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, lao xuống dưới.

Mấy hơi thở sau, hắn lướt đi về hướng tây nam.

Nhìn lại chiến trường phía dưới, xà yêu đã chết, mấy tu sĩ kia lúc

này đang ngồi bệt dưới đất, sắc mặt trắng bệch nhìn theo Diệp Bất Phàm đang độn tẩu. "Linh Quan Xà cấp hai đỉnh cấp, một kiếm trảm thủ, rốt cuộc là kẻ hung hãn từ đâu tới?" "Tiểu Kiếm Tiên cũng chỉ đến thế thôi nhỉ?" "Triệu Phong, hắn là thiên kiêu do Thượng Thanh Cung các ngươi âm thầm bồi dưỡng sao?" Mấy người Chân Lan Lâu tim đập chân run, nhìn về phía một thanh niên áo bào xanh của Thượng Thanh Cung.

Triệu Phong, con trai thất trưởng lão Thượng Thanh Cung, tuy thực lực không mạnh nhưng địa vị lại không thấp.

Triệu Phong cười khổ, còn chưa kịp nói chuyện, một luồng khói đen cuồn cuộn quét ngang qua, khí tức đáng sợ ép mọi người gần như ngạt thở. "Đây là quái vật gì?" Mọi người đại hãi, thấy một bóng đen cao hai trượng đuổi thẳng theo người vừa ra tay. ...

Nửa canh giờ sau.

Diệp Bất Phàm tiến vào khu vực gần lõi di tích, xa xa nhìn thấy một tòa đại điện vàng son lộng lẫy.

Yêu Tông Bí Điện!

Một trong những nơi tạo hóa cốt lõi nhất của cả Yêu Tông, trong đó không chỉ có pháp bảo, linh dược, linh vật kết đan, thậm chí có một số truyền thừa của đại chân nhân Kết Đan.

Lúc này, trước đại điện có đến hàng trăm tu sĩ Trúc Cơ, các phương thế lực đều có đủ.

Trong đó thậm chí có Tiểu Kiếm Tiên, Sở Tử Tuyết, Chu Thanh Vân và các thiên kiêu khác, đang liên tục oanh kích trận pháp phòng hộ. "Cuối cùng cũng tới." Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Vừa rồi sở dĩ hắn giúp mấy tu sĩ kia chém giết xà yêu, mục đích chính là hỏi thăm vị trí của đám con cưng của trời như Tiểu Kiếm

Tiên.

Con quái vật kia, khi chưa rõ thực hư hắn không muốn sống chết với nó.

Mà hắn lại muốn thoát khỏi nó.

Biện pháp duy nhất, chính là để người khác đối phó.

Tới gần đại điện, Diệp Bất Phàm thay một bộ áo bào xanh, thay đổi khí tức.

Lại bôi lên mặt mấy vệt máu.

Cuối cùng đợi quái vật truy sát phía sau tới gần, ước chừng ba dặm đường, hắn mới ngự kiếm lao ra. "Khương sư huynh!" Diệp Bất Phàm đầy mặt hoảng loạn phi độn tới trước đại điện, cao giọng kêu gào.

Sự xuất hiện của hắn trong nháy mắt thu hút sự chú ý của mọi người, Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết nhao nhao nhìn lại. "Triệu Phong sư đệ?" Tiểu Kiếm Tiên ngẩn ra, không hiểu chuyện gì.

Tu tiên giới dùng tu vi luận tôn ti, hắn tuy nhỏ tuổi hơn Triệu Phong, nhưng tu vi cao hơn đối phương. "Mấy chục sư đệ sư muội Thượng Thanh Cung của ta đều chết trong tay con quái vật kia rồi!

Còn xin sư huynh báo thù cho bọn họ!" Diệp Bất Phàm loạng choạng, chỉ vào con quái vật phía sau, bi phẫn kêu gào. "Cái gì?

Giết Thượng Thanh Cung mấy chục sư đệ sư muội?" Tiểu Kiếm Tiên sững sờ, không thể tin nổi nói.

Tuy nói di tích này nguy hiểm trùng trùng, nhưng cũng không đến mức mới vào một ngày mà tổn thất lại thảm trọng như vậy. "Xem ra đệ tử Thượng Thanh Cung cũng chẳng ra làm sao." Một thanh niên

cưỡi trâu cười híp mắt nói.

Diệp Bất Phàm đứng ở cuối đám người, bồi thêm một câu: "Người của Vạn Thú Cốc chết hơn bốn mươi người, Thiên Ma Giáo chết sáu mươi người đấy!" Thanh niên cưỡi trâu sắc mặt hơi cứng lại, ánh mắt bất thiện liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung." Sở Tử Tuyết cũng nhíu mày.

Lúc này, đại trận Yêu Điện đã bị phá hơn nửa.

Bất quá, Yêu Điện này đặc thù, trận pháp có năng lực tự động tu phục.

Mọi người cũng không coi lời Diệp Bất Phàm là chuyện to tát, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm lối vào đại điện.

Thế nhưng —— "Rầm!" Một bóng đen khổng lồ như tia chớp lao về phía Diệp Bất Phàm, vừa khéo một đệ tử Vạn Thú Cốc đang đứng ở vị trí đầu tiên, đệ tử kia không kịp đề phòng, đầu trong nháy mắt bị móng vuốt sắc bén đập nát.

Máu tươi văng khắp nơi, tưới tỉnh tất cả mọi người. "Giết chết Trúc Cơ trong nháy mắt, đây là quái vật gì?" Thanh niên cưỡi trâu nhìn thi thể, sắc mặt âm trầm, mạnh mẽ vỗ lên lưng thanh ngưu. "Moo!" Thanh ngưu phát ra một tiếng rống, trong miệng phun ra cột lửa nóng rực, hung hăng đánh lên người bóng đen.

Ngọn lửa nóng bỏng khiến nhiệt độ xung quanh tăng vọt. "Người...

đáng... chết!" Bóng đen khổng lồ bị xung kích khựng lại một chút, phát ra âm thanh đứt quãng, nó dường như nổi giận, thế mà ngạnh kháng cột lửa lao về phía trước.

Cảnh tượng này triệt để khiến tất cả mọi người biến sắc. "Thiên

phú thần thông của Thiên Thanh Ngưu cũng không cản được quái vật này?" Chu Thanh Vân mặt xanh mét, có dự cảm không lành.

Thanh ngưu của Thánh tử Vạn Thú Cốc nãi là yêu thú hiếm thấy, "Thiên Yêu Hỏa" của nó đủ để thiêu hóa pháp khí đỉnh cấp, dù là gã cũng kiêng kị con thú này. "Keng!" Một tiếng kiếm minh vang lên, Tiểu Kiếm Tiên mạnh mẽ chém ra một kiếm, kiếm thế hội tụ, tựa như có thể khai sơn, trảm mạnh lên người bóng đen, phát ra tiếng nổ chói tai.

Lại nhìn bóng đen kia, chỉ là rách chút da. "Sư đệ, rốt cuộc ngươi chọc phải con quái vật này ở đâu vậy?!" "Phòng ngự này đều có thể so với ngụy pháp bảo rồi!" Da mặt Tiểu Kiếm Tiên giật giật, đối với vị sư đệ Triệu Phong này rất là oán trách.

Vì bảo vật trong Yêu Điện, hắn không tiếc bỏ qua Kim Đan động phủ, kết quả vừa muốn phá hộ điện đại trận này, Triệu Phong liền dẫn tới một cái gia hỏa to lớn như vậy. "Quái vật này giết không ít đệ tử Thượng Thanh Cung, sư huynh thực lực cường đại, hẳn là có thể báo thù." Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói, tỏ vẻ rất có lòng tin với Tiểu Kiếm Tiên.

Tiểu Kiếm Tiên nghẹn lời, há to miệng không biết nói gì cho phải.

Nếu phản bác, vậy hắn chính là trí đồng môn sinh tử vào bất cố, nhưng nếu đi lên báo thù... hắn lại không ngốc, một kích vừa rồi lập tức thăm dò ra quái vật này cực kỳ đáng sợ. "A a!

Sư tỷ cứu mạng!" Trong lúc nói chuyện, một đệ tử Thiên Ma Giáo phát ra tiếng thảm thiết, nửa thân dưới bị xé nát.

Bóng đen khổng lồ một đường lao tới, đông đảo tu sĩ không ai cản nổi.

Trong nháy mắt lại là vài vị tu sĩ Trúc Cơ thảm thiết tử vong.

Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết cùng mấy vị nhân vật cấp Thánh tử nối đuôi nhau ra tay, pháp thuật, pháp khí đánh lên người quái vật, chẳng những không thể cản lại, ngược lại bị quái vật kích lui, khóe miệng rỉ máu. "Hai đại cường giả Trúc Cơ đều không cản nổi?

Làm sao có thể?

Quái vật này rốt cuộc là lai lịch gì?!" "Thái quá rồi!" Hơn ba trăm tu sĩ thấy thế, kinh hãi muốn chết. "Chư vị, nhất định phải liên thủ!

Nếu không chúng ta một người cũng không sống nổi!

Quái vật này còn mạnh hơn Giả Đan bình thường!" Tiểu Kiếm Tiên quát to, kiếm hóa vạn thiên, đánh lên người quái vật, phát ra tiếng "đinh đinh đang đang" giòn tan. "Liên thủ!" Sở Tử Tuyết, Chu Thanh Vân, thanh niên cưỡi trâu cùng các thiên kiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên trì ra tay. "Ầm ầm ầm!" Trong nháy mắt, các loại pháp khí, pháp thuật, phù lục giống như cuồng phong sậu vũ bao trùm lấy bóng đen khổng lồ.

Diệp Bất Phàm liếc nhìn trận pháp đại điện, lộ vẻ trầm tư, trong tay thì tượng trưng ném ra vài tấm phù lục.

Chương 71

Cơ duyên ở di tích này rất nhiều.

Dù sao cũng là đạo tràng của Yêu Tông xưng bá một thời.

Trừ những nơi bị Tiên Triều hủy diệt, hiện tại chỉ còn lại ba nơi là bảo địa trung tâm nhất: Tạo Hóa Trì, Yêu Điện, Cổ Dược Viên.

Tạo Hóa Trì có thể tẩy lễ đạo đài, đúc thành căn cơ vững chắc.

Đối với việc tấn thăng Kim Đan, thậm chí tăng phẩm chất Kim Đan có trợ giúp rất lớn.

Bất quá điểm này đối với Diệp Bất Phàm vô dụng, căn cơ của hắn vốn đã vững chắc, không cần tẩy lễ.

Cổ Dược Viên có vô số dược liệu ngàn năm, càng là trung tâm di tích, hắn khẳng định sẽ đi, việc này quan hệ đến tu hành sau khi Kết Đan.

Bất quá trận pháp ở đó quá mạnh, không có nửa tháng tiêu ma trận pháp thì căn bản không vào được. "Có Ma Long Công, tấn thăng Kim Đan là chuyện chắc như đinh đóng cột, trước mắt quan trọng nhất là làm sao nâng cao phẩm chất Kim Đan." "Chân Hỏa Thú Đan, Tịnh Thiên Thủy, tối đa có thể nghịch chuyển Kim Đan của tôi thành tứ chuyển, hoặc là ngũ chuyển." Diệp Bất Phàm suy tính, mâu quang chớp động. "Sư tôn bảo tôi đi vào, cơ duyên mà người nói, hẳn chính là Yêu Điện... chỉ là không biết bên trong có cái gì, khiến người cho rằng tôi có cơ hội thành tựu lục chuyển Kim Đan." Diệp Bất Phàm híp mắt.

Trên thực tế, cao tầng của tất cả các thế lực chỉ định đệ tử đi vào, mục tiêu quá nửa đều là vì Yêu Điện.

Chỉ là thời gian vào quá ngắn, những người có khoảng cách truyền tống xa đều không kịp chạy tới. "Linh vật kết đan bình thường, đỉnh đa chỉ nâng lên nhị chuyển, tam chuyển, có thể khiến người ta trở thành lục chuyển Kim Đan..." Diệp Bất Phàm trong lòng hạ quyết đoán.

Yêu Điện này là do các đại thế lực không biết vì mục đích gì mà cố ý bảo lưu lại, mỗi người chỉ có thể đi vào một lần.

Diệp Bất Phàm thừa dịp mọi người công kích quái vật, lặng lẽ tới gần trận pháp đại điện, lật tay lấy ra mười mấy tấm "Phá Trận Phù" tam giai, đánh lên trận pháp.

Trận pháp quang mạc lưu chuyển, mười mấy đạo quang trụ bắn ra, nhanh chóng ngói giải trận pháp.

Diệp Bất Phàm lại lấy ra mấy chục tấm phù lục nhị giai bình thường, bạo phát quang mang huyến lệ, dương công quái vật, che giấu Phá Trận Phù của hắn. "Oanh!" Một tiếng vang thật lớn, dưới sự vây công của mấy trăm người, quái vật rốt cuộc kiên trì không nổi, trực tiếp bị đánh nổ. "Cuối cùng cũng chết!" Tiểu Kiếm Tiên cùng mọi người đại hỉ, nhưng còn chưa kịp thở phào, quái vật nổ tung hóa thành cuồn cuộn hắc vụ, sau vài hơi thở lại một lần nữa ngưng tụ thành bộ dáng quái vật. "Cái gì?!

Còn có thể phục sinh?!" Tất cả mọi người sắc mặt đều thay đổi, trắng bệch một mảnh.

Có thể phục sinh, cái này còn đánh thế nào?

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm phát hiện ra manh mối. "Lần thứ hai phục sinh, thể hình nhỏ đi một chút, tuy rằng không quá rõ ràng." Diệp Bất Phàm ánh mắt chớp động, trong lòng triệt để buông lỏng.

Hắn suy đoán, quái vật này tối đa phục sinh một hai chục lần thì

sẽ triệt để tiêu vong, như vậy hắn cũng không cần sợ hãi. "A a!!" Một tu sĩ Vạn Thú Cốc không kịp đề phòng, bị quái vật vừa phục sinh vặt mất đầu. "Người...

đáng... chết!" Quái vật lao thẳng về phía trước. "Khương Nhất Kiếm!

Mục tiêu của quái vật này là hắn!

Giao hắn ra!

Nếu không người tại đây đều phải gặp tai ương!" Thanh niên cưỡi trâu sắc mặt âm trầm, dưới sự quan sát tỉ mỉ, rốt cuộc phát giác không đúng.

Bỗng nhiên chỉ vào Diệp Bất Phàm quát lớn.

Trong ánh mắt tràn đầy thống hận cùng chán ghét. "Giao Triệu Phong ra!

Nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!" Chu Thanh Vân cũng quát.

Những người khác nghe nhắc nhở, nhao nhao lui lại, nhường chỗ cho Diệp Bất Phàm.

Quả nhiên, quái vật căn bản không để ý tới người khác, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Cái này..." Tiểu Kiếm Tiên thấy thế, có chút do dự.

Cuối cùng lộ ra vẻ ngoan lạt, nói: "Triệu Phong sư đệ, là do ngươi dẫn tới, vẫn là ngươi tự mình xử lý đi." Dù thế nào đi nữa, vẫn là giữ được cái mạng nhỏ của mình mới là quan trọng nhất.

Hắn dẫn theo đệ tử Thượng Thanh Cung lui lại, không thèm nhìn Triệu Phong nữa. "Xử lý?

Tôi cũng không rảnh." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, trải qua

nhiều người thăm dò như vậy, hắn cũng đại khái hiểu rõ nhược điểm của quái vật này.

Bảo vật thuộc tính Dương, thuộc tính Mộc có sát thương lớn nhất với nó, hơn nữa số lần phục sinh có hạn.

Bất quá nhược điểm có nhiều hơn nữa, muốn triệt để giết chết, khó tránh khỏi phải trả một chút đại giới. "Rắc!" Hắn xoay người đâm ra một kiếm, kiếm quang phá toái tia phòng hộ cuối cùng của trận pháp.

Sau đó hai tay đều cầm Phá Trận Phù, thế mà ngạnh sinh sinh xé mở quang mạc trận pháp, thuận theo vết nứt lớn, đi vào trong đại điện. "Trận pháp sao lại bị phá nhanh như vậy?!" Thanh niên cưỡi trâu sững sờ, không thể tin nổi nói.

Rất nhanh, mọi người liền phát hiện tro giấy bên cạnh trận pháp. "Là Phá Trận Phù tam giai, vừa rồi hắn vẫn luôn phá trận, đống tro tàn nhiều như vậy, Phá Trận Phù sử dụng không dưới mười tấm!" Sở Tử Tuyết khuôn mặt lạnh băng, bọn họ tân tân khổ khổ ngăn cản quái vật, kết quả tên kia lén lút phá trận, người đầu tiên đi vào rồi.

Thanh niên cưỡi trâu, Tiểu Kiếm Tiên cùng mọi người trừng lớn mắt, tràn đầy vẻ không thể tin.

Phá Trận Phù tam giai, dù là Kim Đan chân nhân cũng cực kỳ coi trọng, một đệ tử Thượng Thanh Cung làm sao có thể lấy ra nhiều như vậy?

Đúng lúc này, phương xa bay tới vài đạo thân ảnh, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một thanh niên quen thuộc trong số đó.

Triệu Phong! "Đáng chết, chúng ta bị lừa rồi!

Vừa rồi tên kia không phải Triệu Phong!" Tiểu Kiếm Tiên, thanh

niên cưỡi trâu, Chu Thanh Vân cùng mọi người sắc mặt khẽ biến, nhịn không được chửi ầm lên.

Không đợi bọn họ phân tích thân phận người kia.

Bóng đen khổng lồ dường như mất đi mục tiêu, mạnh mẽ xoay người, lao về phía đám người. "Rắc" một tiếng, một gã đệ tử Trúc Cơ bát trọng bị hai cái móng vuốt túm lấy, bẻ thành hai nửa. "Mau vào Yêu Điện!" Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt đại biến, đi đầu hóa thành kiếm quang, theo trận pháp đã bị phá mở, tiến vào trong đại điện.

Những người khác càng là tranh tiên khủng hậu chen vào trong trận pháp.

Bọn họ cũng không ngốc, quái vật này rõ ràng có chỗ kiêng kị với Yêu Điện, không dám đuổi theo vào. ...

Trong Yêu Điện.

Trước mắt Diệp Bất Phàm là một mảnh rộng lớn, mấy cây cột ngọc vẽ phù hào chống đỡ mái vòm.

Kim bích huy hoàng, giống như hoàng cung.

Cuối điện vũ là bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng cao dần, một chiếc long ỷ đặt ở trên đó.

Một trung niên nam tử khoác long bào hắc kim đoan tọa, diện dung âm lãnh, khí thế bàng bạc, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm vừa xông vào. "Hắc hắc hắc, ba ngàn năm rồi, bản tọa cuối cùng cũng đợi được hậu bối tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công." Long bào trung niên cười rộ lên, thanh âm âm sâm như lệ quỷ. "Yêu Tông chi chủ?" Bị một câu nói toạc ra ẩn bí bản thân, Diệp Bất Phàm như bị sét đánh, tâm thần trong nháy mắt đại loạn.

Lại nhìn khí thế như biển cả trên người trung niên long bào kia.

Một suy đoán khủng bố hiện lên trong đầu.

Yêu Tông chi chủ! "Không đúng!" Diệp Bất Phàm chợt dựng tóc gáy, một cỗ nguy cơ cảm chưa từng có ập lên trong lòng.

Hắn vỗ túi trữ vật, một chiếc chuông đồng nhanh chóng phóng đại, bao phủ hắn ở bên trong. "Keng" một tiếng vang thật lớn, phía sau truyền đến tiếng nổ mạnh.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Kiếm Tiên tế khởi phi kiếm, kích lên trên chuông đồng.

Chương 72

"Ngươi không phải Triệu Phong!

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Tiểu Kiếm Tiên đầy mặt phẫn nộ, lần nữa thôi động phi kiếm, đâm tới.

Diệp Bất Phàm sắc mặt âm tình bất định, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Kiếm Tiên. "Thu!" Diệp Bất Phàm mâu quang chợt lóe, bỗng nhiên thu hồi chuông đồng, trực diện phi kiếm đang đâm tới, nhắm hai mắt lại.

Phảng phất như buông xuôi để kháng.

Không có tiếng phi kiếm xuyên thủng tim, cũng không có chút đau đớn nào.

Diệp Bất Phàm lần nữa mở mắt, Tiểu Kiếm Tiên đã biến mất, cùng biến mất còn có đại điện trống trải, cùng với nam tử trung niên mặc long bào kia.

Thay vào đó, là hành lang dài dằng dặc.

Trên hành lang rải đầy hài cốt trắng hếu, cùng với pháp khí tàn khuyết. "Huyễn trận này chuyên công tâm thần, lún sâu trong đó, ắt tẩu hỏa nhập ma mà chết." Diệp Bất Phàm quan sát tỉ mỉ những hài cốt kia, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Số lượng hài cốt này, ít nhất cũng có ba bốn ngàn.

Nếu không phải vừa rồi hắn phát giác không đúng, cố thủ linh đài, hiện tại sợ là cũng đã lún sâu trong đó rồi. "Khương Nhất Kiếm còn chưa có bản sự lớn đến mức khiến tôi nảy sinh cảm giác nguy cơ, uy lực huyễn trận này không quá khoa trương, hẳn là chỉ ở Nhị giai đỉnh cấp." Diệp Bất Phàm suy tư giây lát, bước qua hài cốt, chậm rãi đi về

phía trước.

Mà trong đầu, không ngừng hồi cố lại tin tức nghe ngóng được từ miệng Lục La.

Vào Yêu Điện, ải thứ nhất là huyễn trận, những hài cốt này chết cũng rất bình thường.

Hàng ngàn năm qua, Thiên Ma Giáo có rất nhiều thiên chi kiêu tử mang theo thiên tài địa bảo, từ Yêu Điện bình yên đi ra.

Tổng thể mà nói, trong Yêu Điện không có gì có thể uy hiếp hắn. "Trung tâm Yêu Điện có một tòa kim tự tháp, trong đó giấu vô số linh vật, đan dược các loại, người hữu duyên thông qua khảo nghiệm, là có thể đạt được một kiện bảo vật." Diệp Bất Phàm men theo hành lang đi tới, đồng thời cảnh giác bốn phía, trong đầu không ngừng thôi diễn, suy tư.

Cơ duyên loại này rất đơn giản.

Có cơ duyên và thực lực là được.

Nhưng Diệp Bất Phàm luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. "Ba ngàn năm trước, Đông Thổ Tiên Đường vì sao không lấy đi bảo vật Yêu Điện?

Chướng mắt sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Cho dù chướng mắt, thì những thế lực như Thượng Thanh Cung, Thiên Ma Giáo cũng nên vơ vét sạch sẽ Yêu Điện rồi mới phải." Nếu là vì thí luyện đệ tử, biến di tích thành bảo địa khai quật có thể duy trì lâu dài, thì những cổ động phủ lớn nhỏ bên ngoài, thiên tài địa bảo trong sơn mạch, cũng đã đủ rồi.

Không có lý do gì không lấy đi cái kho báu khổng lồ Yêu Điện này. "Có hai khả năng, một là Yêu Điện đặc thù, khiến những Nguyên Anh chân quân kia không dám hủy diệt, vơ vét." "Một là... bên trong này ẩn

tàng chí bảo mà bọn họ biết, nhưng không cách nào tìm được, nên không nỡ hủy diệt, để cho hậu bối tử tôn đi phát quật." Hai khả năng này đều có, Diệp Bất Phàm không cách nào xác định.

Hắn luôn cảm thấy, di tích này ẩn tàng rất nhiều bí mật. "Vạn sự cẩn thận." Diệp Bất Phàm cứ thế đi thẳng về phía trước.

Mà sau khi hắn đi không bao lâu, hài cốt trầm tịch hàng ngàn năm trên hành lang bỗng nhiên động đậy. "Rắc rắc!" Tiếng xương cốt ma sát liên tiếp vang lên, từng bộ hài cốt chậm rãi đứng dậy, cầm lấy pháp khí tàn phá bên cạnh, hướng về phía Diệp Bất Phàm rời đi máy móc bước tới.

Đúng lúc này, đám người Tiểu Kiếm Tiên từ ngoài đại điện ùa vào.

Chưa kịp nhìn thấy đám khô lâu kia, tất cả mọi người phảng phất bị thi triển Định Thân Thuật, bất động.

Giây lát sau, từng gã tu sĩ Trúc Cơ sinh cơ yên diệt, quỷ dị ngã xuống hành lang.

Giống hệt như những hài cốt mà Diệp Bất Phàm nhìn thấy.

Hơn ba trăm người, trong nháy mắt chết một nửa.

Vô thanh vô tức.

Mà sau khi bọn họ chết, không ai nhìn thấy, từng đạo quang đoàn từ trong cơ thể bọn họ bay ra, bị sàn nhà kiên cố của hành lang tham lam hấp thu.

Qua một hồi lâu, những tu sĩ may mắn chưa chết như vừa tỉnh mộng. "Đây chính là ải thứ nhất Huyễn trận?!" Tiểu Kiếm Tiên nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

So với cái này, những huyễn trận trong tông môn buồn cười đến

cực điểm.

Nếu không phải hắn lĩnh ngộ Kiếm Thế, Kiếm Tâm thông minh, hiện tại sợ là đã đi theo vết xe đổ của những người này. "Khuyết điểm duy nhất của ta, chính là tuổi còn nhỏ, từng trải quá ít, tâm chí không kiên." Sở Tử Tuyết cũng sắc mặt thảm bạch tỉnh lại, nàng cúi đầu nhìn ngọc trụy đeo trên cổ.

Lúc này, ngọc trụy đã vỡ nát.

Đây là bí bảo phụ thân nàng tốn công sức tìm kiếm, có thể phòng ngự huyễn trận, cố thủ tâm thần. "Diệp Bất Phàm..." Sở Tử Tuyết nắm chặt tú quyền, ánh mắt lộ ra kiên định.

Huyễn cảnh của nàng, là tên Diệp Bất Phàm không có chút tồn tại cảm kia.

Ở một ý nghĩa nào đó mà nói, đó là thất bại lớn đầu tiên của nàng.

Mấy tháng này nàng từng muốn đối phó Diệp Bất Phàm, nhưng đều bị phụ thân ngăn cản. "Đi!" Bên kia, thanh niên cưỡi trâu tỉnh táo lại, hắn sắc mặt thiết thanh, nhìn cũng không nhìn thi thể trên mặt đất một cái, cưỡi thanh ngưu men theo hành lang chạy nhanh.

Trên mặt những người khác, vẻ sợ hãi rút đi.

Thay vào đó là tham lam cùng khát vọng.

Phảng phất đã nhìn thấy đại cơ duyên của chính mình. ... "Đây chính là đại cơ duyên?" Diệp Bất Phàm đi tới cuối hành lang, ngửa đầu nhìn tòa kim tháp kim quang lấp lánh trên quảng trường khổng lồ.

Kim tháp ước chừng cao trăm trượng, tổng cộng có bảy tầng.

Mỗi một tầng đều có rất nhiều cửa sổ nhỏ. "Cái này mẹ nó chẳng phải là cái tháp trong tay Thác Tháp Lý Thiên Vương sao?

Chỉ là tháp của lão Lý không chói mắt thế này." Diệp Bất Phàm

sắc mặt cổ quái.

Hắn từng nghe Tề sư huynh đề cập qua kim tháp này, tới gần phạm vi nhất định, sau khi bị cảm ứng, nếu có duyên, sẽ có một cái cửa sổ nhỏ mở ra vì người đó.

Lộ ra cơ duyên bên trong độc chúc với bản thân.

Có đan dược Kết Đan, linh vật Kết Đan, pháp khí, pháp bảo sồ hình, hoặc là pháp bảo chân chính.

Càng lên cao, đồ vật ẩn chứa trong cửa sổ càng trân quý.

Bất quá hàng ngàn năm qua, cửa sổ tầng thứ sáu chỉ mở ra quá bốn năm lần.

Tầng thứ bảy chỉ có một vị tiền bối đạt được cơ duyên trong đó.

Vị kia, chính là vị sư tôn loli của Diệp Bất Phàm.

Chỉ cần tới gần cửa sổ, thông qua khảo nghiệm là có thể đạt được bảo vật. "Phương thức lấy cơ duyên này hơi thiểu năng." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cất bước tới gần. "Ông!" Khi hắn tới gần thân tháp mười trượng, kim tháp hơi rung lên, tản mát ra từng trận quang mang, giống như ánh mặt trời chiếu lên người Diệp Bất Phàm. "Không biết cơ duyên của tôi là cái gì, tốt nhất là linh vật Kết Đan, hoặc là pháp bảo sồ hình." Diệp Bất Phàm có chút mong đợi. "Két ~" Một cái cửa sổ ở tầng sáu mở ra.

Diệp Bất Phàm tinh thần chấn động, lộ ra vẻ vui mừng.

Tầng sáu!

Cơ duyên của hắn rất lớn a!

Diệp Bất Phàm ngước mắt nhìn về phía một cái cửa sổ nhỏ ở tầng sáu.

Sau đó liền nhìn thấy một con chim sẻ đầy lông đỏ từ trong cửa sổ

thò đầu ra.

Nó cúi đầu trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm. "Đừng nhìn nữa!

Cơ duyên của ngươi chính là ta!" "???" Diệp Bất Phàm ngơ ngác nhìn con chim lông đỏ, có chút mờ mịt.

Trầm mặc một lát, thản nhiên nói: "Tôi không có hứng thú với sinh vật tầng sáu, chỉ có tầng bảy mới có thể lọt vào mắt tôi." Nói xong, không thèm nhìn con chim lông đỏ nữa, ánh mắt di chuyển về phía tầng bảy.

Chương 73

Hắn chưa từng nghe nói có ai lấy được sinh vật sống từ trong kim tháp.

Quá quỷ dị rồi.

Bảo hiểm nhất, vẫn là bỏ qua thì hơn. "Hả?" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên sững sờ, nhắm mắt nội thị đan điền.

Tám tòa huyết hồng đạo đài giờ phút này phát ra từng trận quang mang huyền diệu, một loại khát vọng đối với kim tháp ập lên trong lòng.

Loại khát vọng đó, không phải công pháp.

Thuần túy là đạo đài. "Thứ gì có thể khiến Thiên Đạo Đạo Đài nảy sinh khát vọng bản năng?" Diệp Bất Phàm có chút kinh ngạc, thứ thần bí nhất trên người hắn không gì hơn Thiên Đạo Đạo Đài.

Sư tôn loli thu hắn làm đồ đệ, đại khái cũng là vì cái này.

Hắn híp mắt lại, lâm vào suy tư. "Nhìn ngươi kìa!

Còn chướng mắt ta?" Chim lông đỏ nghe vậy, tức giận kêu oa oa, "keng" một tiếng, trực tiếp đóng cửa sổ lại từ bên trong.

Diệp Bất Phàm không để ý, mà là nhìn về phía tầng bảy.

Có thể làm cho đạo đài của hắn nảy sinh khát vọng, e rằng chỉ có tầng bảy. "Két ~" Một cái cửa sổ ở tầng bảy thích thời mở ra, điều này làm cho Diệp Bất Phàm đại hỉ.

Quả nhiên, hắn là hạng người cơ duyên thâm hậu.

Cư nhiên liên tiếp có cửa sổ mở ra vì hắn!

Bất quá rất nhanh, mặt hắn liền cứng đờ. "Đại gia, vào chơi a."

Chim lông đỏ thò đầu ra từ cửa sổ tầng bảy, không ngừng nháy mắt đưa tình với Diệp Bất Phàm.

Bộ dáng này, y hệt mấy cô nương thanh lâu đứng bên cửa sổ vẫy khăn tay, chào hỏi khách làng chơi.

Diệp Bất Phàm thần tình mộc nhiên, rất muốn đập chết con quái điểu này.

Thấy hắn không để ý tới mình, chim lông đỏ không thể làm gì khác. "Chỉ cần ngươi và ta ký kết Linh Sủng Khế Ước, ta có thể nói cho ngươi bí mật của kim tháp này." "Bí mật gì?" Diệp Bất Phàm híp mắt, âm thầm cảnh giác. "Trong kim tháp này có một vật, là đại cơ duyên của tu sĩ nhân loại, năm đó mấy cái Nguyên Anh của Tiên Đường đều muốn đạt được." "Đáng tiếc, bọn họ không tìm được, lại sợ chọc giận tháp linh, hủy diệt đại cơ duyên, đành phải để tháp lưu lại nơi này." Chim lông đỏ cười hắc hắc hai tiếng, dụ dỗ nói: "Ta thật sự là không ra được, chỉ có ký kết khế ước mới có thể thoát ly." "Linh Sủng Khế Ước..." Diệp Bất Phàm lâm vào trầm tư, nhìn chằm chằm chim lông đỏ.

Suy đoán lúc trước, hiện tại đã được chứng thực.

Bên trong này quả nhiên có đại cơ duyên mà mấy đại thế lực cầu mà không được.

Đợi một lát sau, hắn gật đầu nói: "Có thể." Linh Sủng Khế Ước, đây là khế ước Vạn Thú Cốc ký kết với linh sủng của mình, dùng khế ước này, có thể chưởng khống yêu thú, thao túng sinh tử.

Đương nhiên, phàm sự không có tuyệt đối.

Bất quá cho dù con chim lông đỏ này có nghịch thiên, cũng không có khả năng tạo thành thương tổn cho người chủ nhân là hắn. "Ha ha ha, đây là linh khế, thiên địa làm chứng." Chim lông đỏ cuồng hỉ, vội

vàng móc ra một cuộn trục cổ xưa, thuận theo cửa sổ ném xuống: "Khảo nghiệm của kim tháp này, ngươi không cần dùng, trực tiếp ký kết khế ước là được." Diệp Bất Phàm nhận lấy cuộn trục, nghiêm túc nhìn một lát.

Ánh mắt thoáng qua vẻ hồ nghi.

Khế ước này, đích xác không có vấn đề gì.

Trên đó ghi chép thân phận của chim lông đỏ —— Chu Tước!

Diệp Bất Phàm triệt để kinh ngây người.

Cái thứ giống chim sẻ này, cư nhiên là một đầu thượng cổ thần thú!

Đó chính là sinh vật trong truyền thuyết, chấp chưởng Hỏa Chi Đại Đạo! "Một con Chu Tước, sao lại bị nhốt trong tháp này?" Nghĩ nghĩ, cuối cùng bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm, viết tên mình lên khế ước.

Sát na gian, cuộn trục bùng cháy, hóa thành một đạo quang dung nhập hư không.

Minh minh trung, Diệp Bất Phàm cảm giác có một tia liên hệ với con chim lông đỏ kia.

Mà chim lông đỏ dường như thoát khỏi sự trói buộc của kim tháp, dựa vào một tia liên hệ minh minh trung này, mạnh mẽ bay ra từ cửa sổ, trong mắt tràn đầy vui sướng. "Ba ngàn năm rồi!

Ma Yêu!

Tổ tông nhà ngươi!

Ngươi có biết ba ngàn năm nay ta sống thế nào không?!" "Còn có tháp linh..." Chim lông đỏ vừa ra tới liền miệng phun hương thơm vào kim tháp.

Da mặt Diệp Bất Phàm co rút.

Con thần thú Chu Tước này, không giống lắm với bộ dáng uy nghiêm trong tưởng tượng. "Tiểu tử, làm báo đáp, bà cô đây trợ giúp ngươi chưởng khống Trấn Yêu Tháp này, đạt được Thiên Địa Khí Vận bên trong!" "Bất quá, sau khi rời khỏi nơi này ngươi phải giải trừ linh thú khế ước." Chim lông đỏ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm. "Bà cô, lại còn là giống cái...

đúng là một con bát phụ." Diệp Bất Phàm trong lòng thầm mắng, con Chu Tước này biến thành hình người phỏng chừng là cái dạng Lý Quỳ. "Hóa ra là Trấn Yêu Tháp...

Thiên Địa Khí Vận...

Có thể." Diệp Bất Phàm nghe được nửa câu sau, mâu quang chợt lóe, gật gật đầu.

Hắn đối với việc này sớm có dự liệu.

Con Chu Tước này chẳng qua là lợi dụng hắn thoát khốn mà thôi, mà bản thân hắn, cũng là lợi dụng con chim này đạt được bảo vật.

Đối với một con thần thú linh trí cực cao như vậy, với tu vi hiện tại, hắn muốn chân chính nô dịch, đó là tự tìm đường chết. "Ha ha ha!

Ta thích người thông minh." Chim lông đỏ cười to, càng cảm thấy mình không chọn sai người. "Chưởng khống Trấn Yêu Tháp, cần bí pháp tầng bảy, ngươi đã mất đi một lần cơ duyên, không còn cơ hội nữa." Chim lông đỏ nói: "Nhưng người khác có cơ hội, đến lúc đó ngươi trực tiếp cướp là được." "Bí pháp?

Tầng bảy nhiều năm như vậy, chỉ mở ra có một lần." "Yên tâm, trước kia tháp linh Trấn Yêu Tháp không cách nào thoát khỏi ảnh hưởng của Ma Yêu, bí pháp khó có thể tống xuất ra, nhưng hiện tại...

Ma Yêu đã uể oải không phấn chấn, ảnh hưởng đối với tháp linh

càng ngày càng nhỏ." "Tháp linh sẽ đưa bí pháp ra, tìm một chủ nhân, dùng để thoát khỏi Ma Yêu." Chim lông đỏ đứng trên vai Diệp Bất Phàm, cười lạnh nói. "Ma Yêu?

Yêu Tông chi chủ sao, quả nhiên còn sống." Diệp Bất Phàm đồng tử co rụt lại, nói: "Đường đường là Ma Yêu, không cách nào khống chế Trấn Yêu Tháp này sao?" "Đây là thượng cổ pháp bảo do một vị Hóa Thần Thiên Quân tọa hóa lưu lại, Ma Yêu thừa dịp tháp linh suy yếu, từ bên trong trốn thoát." "Trấn Yêu Tháp khắc chế yêu vật, mà bản thân Ma Yêu chính là một con Giao Long, nó tối đa có thể ảnh hưởng Trấn Yêu Tháp, chứ không thể khống chế." Chim lông đỏ chậm rãi nói.

Mi mắt Diệp Bất Phàm giật giật, cuối cùng cũng hiểu rõ lai lịch của Yêu Tông chi chủ.

Giao Long! ...

Diệp Bất Phàm xoay người đứng ở góc quảng trường, lẳng lặng chờ đợi người khác đi vào.

Đồng thời phân phó chim lông đỏ, để nó tự mình ẩn tàng.

Bộ dáng Chu Tước quá bắt mắt. "Xem ra, mục tiêu của mấy đại thế lực là 'Thiên Địa Khí Vận', thứ này, rốt cuộc là Ma Yêu nắm giữ, hay là vị cường giả Hóa Thần đã tọa hóa kia sở hữu?" Diệp Bất Phàm sờ cằm suy tư.

Thiên Địa Khí Vận, huyền diệu khó giải thích.

Phi Thiên Cơ Sư không cách nào quan trắc, hơn nữa thủ đoạn thông thường không cách nào cướp đoạt.

Nếu gia trì tại một quốc gia, đây chính là quốc vận, nếu là trên người cá nhân, đó chính là thiên mệnh chi tử, duy khí vận sở chung.

Một số người luôn có thể tuyệt xử phùng sinh, chưa chắc không

có khí vận gia trì.

Mà loại vật huyền diệu này, có thể tăng phẩm chất Kim Đan, cụ thể tăng mấy chuyển rất khó nói.

Đối với Kết Anh, Hóa Thần cũng có diệu dụng nhất định. "Sư tôn loli bảo tôi đoạt, e rằng chính là cái 'Thiên Địa Khí Vận' này, Thiên Đạo Đạo Đài phản ứng cũng là vì cái này, dù sao cả hai ở một ý nghĩa nào đó là đồng nguyên." Trong mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ kiên định.

Vật này, nhất định phải đạt được!

Nhưng chuyện này can hệ trọng đại, vô luận là Trấn Yêu Tháp, hay là "Thiên Địa Khí Vận", chỉ cần mang ra ngoài, nhất định sẽ khiến tất cả thế lực dòm ngó.

Hắn hiểu rõ đạo lý thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Chương 74

Bất quá —— đoạt đi những thứ này là Trương Lão Tam.

Có quan hệ gì với Diệp Bất Phàm hắn? "Vèo vèo vèo!!!" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nhìn về phía hành lang, từng đạo thân ảnh từ trong hành lang lao ra.

Trong nháy mắt, xung quanh kim tháp bị hơn một trăm tên tu sĩ Trúc Cơ chen kín.

Mà bọn họ cũng nhìn thấy Diệp Bất Phàm. "Ngươi là ai?!" Tiểu Kiếm Tiên lập tức quát to, ánh mắt như kiếm, nhìn chằm chằm tên hàng giả giống hệt Triệu Phong này.

Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết cùng mọi người cũng nhìn sang, ánh mắt bất thiện.

Nếu không phải kẻ này dẫn con quái vật kia tới, bọn họ đâu đến mức tổn thất nhiều người như vậy?

Nhất thời, khí thế to lớn áp bách tới, giống như cuồng phong sậu vũ. "Vô danh tiểu tốt mà thôi." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói, đối mặt khí thế của hàng trăm người, như gió mát thổi qua sườn núi, thân ảnh vẫn không nhúc nhích.

Cả di tích này, ngoại trừ con Ma Yêu thần bí kia, không có ai có thể tạo thành uy hiếp cho hắn. "Vô danh tiểu tốt?

Ta đảo muốn xem tên vô danh tiểu tốt nhà ngươi lấy đâu ra gan chó tính kế Khương Nhất Kiếm ta!" Tiểu Kiếm Tiên quát mắng, một thanh phi kiếm màu xanh vạch ra tiếng rít chói tai, trực kích đầu lâu Diệp Bất Phàm. "Vút!" Kiếm khí như rồng, kiếm thế như cầu vồng.

Một kiếm này đủ để trấn sát Trúc Cơ đại viên mãn tầm thường.

Mọi người thấy thế, không có động thủ, lạnh lùng đứng xem.

Bọn họ cũng muốn nhìn xem, tên gia hỏa thần bí này rốt cuộc là ai.

Với linh thức của bọn họ, cư nhiên không cách nào nhìn thấu chân thân của đối phương. "Keng!" Diệp Bất Phàm vung tay áo, một cái pháp khí giống như cái nĩa cá (ngư xoa) chắn trước người, đỡ lấy phi kiếm.

Từng trận kiếm thế tịch quyển, giống như Thái Sơn áp đỉnh.

Thân thể Diệp Bất Phàm như sắt như thép, không chút sứt mẻ.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Chu Thanh Vân cùng Sở Tử Tuyết càng là sắc mặt khó coi.

Phải biết rằng, lực chiến đấu của Tiểu Kiếm Tiên có thể xếp vào top 5 thiên kiêu Triệu Quốc, nếu không phải bị Trương Lão Tam cướp đi pháp khí thành bộ, thậm chí có thể đứng trong top 3.

Tùy tiện một kích, đều không phải Trúc Cơ viên mãn tầm thường có thể ngăn cản.

Mà người trước mắt này, chẳng những đỡ được, còn không tổn hao gì! "Ngươi rốt cuộc là ai?" Tiểu Kiếm Tiên kinh hãi không nhỏ, lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhân vật bực này, tuyệt không phải hạng vô danh, nhưng hắn biết rõ lai lịch các thiên kiêu còn lại của Triệu Quốc, có ai mà thuật dịch dung lại đăng phong tạo cực như vậy?

Chẳng lẽ là...

Tiểu Kiếm Tiên nhìn chằm chằm "Triệu Phong", tựa hồ nghĩ tới điều gì, gân xanh trên trán đều đang giật mạnh. "Chư vị, vẫn là ngẫm lại làm sao mưu đoạt cơ duyên đi, cái tên đầu trâu kia đã lên tầng sáu rồi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, thu hồi ngư xoa, không có phản

kích.

Hắn còn trông cậy vào Tiểu Kiếm Tiên đi lấy bí pháp tầng bảy đây. "Đầu trâu?" Sở Tử Tuyết sững sờ, theo ánh mắt Diệp Bất Phàm nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một cánh cửa sổ ở tầng sáu kim tháp đã mở ra.

Thanh niên cưỡi trâu đang phi nhanh nhảy lên, lao về phía tầng sáu. "Tầng sáu?

Không xong!" Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt đại biến, không kịp tìm "Triệu Phong" tính sổ, nhanh chóng tới gần kim tháp.

Chu Thanh Vân cùng Sở Tử Tuyết cũng phân phân tới gần.

Đâu còn lo lắng đến "Triệu Phong".

Đốn thời gian, kim quang vạn trượng, từng đạo ráng màu rơi xuống, tưới lên người từng tu sĩ Trúc Cơ.

Tiếng cửa sổ mở ra "két két" vang lên liên tiếp.

Những tu sĩ bị ráng màu bao phủ nhanh chóng bay tới bên cạnh cửa sổ độc chúc với chính mình, quang mang chớp động, thân ảnh bọn họ trong nháy mắt biến mất.

Đương nhiên, cũng có một số Trúc Cơ không có ráng màu rơi lên người, sắc mặt rất là trắng bệch.

Bất quá rất nhanh, bọn họ đem ánh mắt nhắm ngay vào những kẻ mang cơ duyên trên người, trong mắt hàn quang âm u. "Đây chính là khảo nghiệm?" Diệp Bất Phàm nhìn những thân ảnh biến mất trong cửa sổ, có chút kinh ngạc. "Không sai, nói là cơ duyên, nói toạc ra chính là tháp linh đang lựa chọn thiên tài, hoặc là nói lựa chọn chủ nhân." "Mấy trăm năm trước, có một bé gái được chọn trúng, đáng tiếc bị Ma Yêu ngăn cản.

Đây là cơ hội cuối cùng của tháp linh." Chim lông đỏ giải thích, nó liếc Diệp Bất Phàm một cái: "Nếu không phải ta nhìn trúng ngươi, ngươi ngay cả tư cách được tháp linh lựa chọn cũng không có." Tuy nói ba ngàn năm trôi qua, nó sớm đã không còn cảnh giới năm đó, vô hạn rớt xuống.

Nhưng chung quy là thần thú, ánh mắt phi thường độc lạt. "Vậy sao ngươi lại chọn tôi?" Diệp Bất Phàm mặt đen lại, trước đó hắn còn tưởng rằng mình cơ duyên thâm hậu, tình cảm là cái tháp linh này áp căn chướng mắt mình. "Bởi vì ngươi tà môn, một cái Hạ phẩm linh căn cư nhiên đạt tới Trúc Cơ bát trọng, hơn nữa căn cơ thâm hậu.

Ngươi nếu là xuất thân Tiên Đường, phỏng chừng có thể bị Đường Đế cung phụng lên làm linh vật." Chim lông đỏ thâm ý nhìn Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm mâu quang chợt lóe, trầm mặc không nói. "Con chim lông đỏ này không nhìn ra tôi mang Thiên Đạo Trúc Cơ." Diệp Bất Phàm nhanh chóng từ trong lời nói của chim lông đỏ tìm được lỗ hổng, cũng đưa ra suy luận.

Con chim này, trước khi bị nhốt vào Trấn Yêu Tháp, hẳn là chưa tới cảnh giới Nguyên Anh, cho dù là Nguyên Anh, cũng không bằng sư tôn loli.

Ấu niên thần thú!

Diệp Bất Phàm không khỏi cảm thán, yêu thú đúng là sống dai thật.

Tuổi thọ của Nguyên Anh nhân loại cũng chỉ một ngàn hai trăm năm, con chim lông đỏ này ba ngàn năm đều chưa chết.

Hắn nếu có tuổi thọ này, đã sớm trốn ở rừng sâu núi thẳm ngao tu vi rồi.

Ba ngàn năm, heo cũng có thể thành Kim Đan. ... "Ha ha ha!

Ta quả nhiên mang đại cơ duyên!" Một nam tu sĩ của Hợp Hoan Tông vừa mới thông qua khảo nghiệm, vui rạo rực cầm một viên đan dược rơi xuống. "Phu quân?

Đây là Ngưng Tinh Đan?" Nữ tu bên cạnh đại hỉ quá đỗi, vội vàng đi tới. "Đương nhiên, lần này Kết Đan có hi vọng rồi, sau này...

Ặc!" Nam tu gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn đạo lữ của mình.

Nhưng lời còn chưa nói hết, tim bỗng nhiên đau nhói, một thanh phi xoa thật sâu cắm vào trái tim.

Hắn ngơ ngác nhìn đạo lữ của mình, tràn đầy vẻ không dám tin.

Nữ tu ánh mắt phức tạp, sau đó ánh mắt lộ ra quyết nhiên, một phen đoạt lấy "Ngưng Tinh Đan", thuận tay lấy đi túi trữ vật của nam tu, phi nhanh lướt về phía hành lang.

Bịch một tiếng, nam tu ngã ngửa ra sau, sinh cơ mẫn diệt.

Cùng lúc đó, một số người không đạt được cơ duyên cũng phân phân thống hạ sát thủ với những tu sĩ đã thông qua khảo nghiệm, đạt được bảo vật. "Sư đệ, ngươi dám!" "Ta là đệ đệ của ngươi, sao ngươi có thể ra tay với ta?!" Tiếng thảm thiết, tiếng gầm gừ, tiếng chửi mắng liên tiếp vang lên.

Đồng môn, đạo lữ, huynh đệ quan hệ tâm giao trước khi vào di tích, trước lợi ích to lớn trực tiếp trở mặt thành thù.

Máu tươi nhuộm đỏ tình nghĩa của bọn họ, không phân rõ ai là chính đạo, ai là ma đạo. "Nhân loại nực cười." Chim lông đỏ dùng mỏ rỉa lông vũ của mình, cười nhạo nói. "Đột phá Kết Đan, tuổi thọ sáu trăm, đồng thời đạt được địa vị sùng cao tại tu tiên giới Triệu Quốc, phong quang vô hạn.

Tự tương tàn sát, cũng không có gì lạ." Diệp Bất Phàm đứng ở góc, lạnh lùng đứng xem.

Trước lợi ích và cám dỗ khổng lồ, tình nghĩa giống như giấy dán vậy.

Đây cũng là lý do vì sao hắn vẫn luôn không muốn kết đạo lữ với ai.

Diệp Bất Phàm không có động thủ, vẫn luôn lẳng lặng nhìn.

Chương 75

Có 《Ma Long Công》, hắn tất thành Kim Đan, những đan dược này đối với hắn mà nói, đã không có tác dụng gì.

Hắn muốn là pháp bảo, hoặc là pháp bảo sồ hình.

Quan trọng nhất là "Thiên Địa Khí Vận", bất cứ thứ gì khác đều phải xếp sau. "Vèo!" Một tiếng khẽ vang, một cái cửa sổ ở tầng sáu mở ra, thân ảnh Sở Tử Tuyết biến mất.

Sau đó là Chu Thanh Vân, còn có vài thiên kiêu khác, đều là tầng sáu.

Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Két!" Ngay lúc này, một cái cửa sổ ở tầng bảy mở ra, Tiểu Kiếm Tiên thần tình cuồng hỉ, lách mình đi vào. "Quả nhiên là hắn!" Diệp Bất Phàm thần tình cổ quái.

Tên này đúng là phúc duyên thâm hậu, lần trước trúng kịch độc không chết, hiện tại lại được tháp linh ưu ái, trực tiếp lấy tầng bảy! "Bí pháp kia nhất định rơi vào tay kẻ này, chuẩn bị cướp!" Chim lông đỏ vỗ vỗ cánh mấy cái, hưng phấn nói.

Một lát sau. "Két" một tiếng, thanh niên cưỡi trâu cầm một món pháp bảo phôi thai, sắc mặt âm tình bất định bước ra từ cửa sổ.

Quả thật, giá trị của món pháp bảo phôi thai này cực lớn, đối với người vừa Kết Đan mà nói là vô cùng quan trọng, bán ra còn được giá cao hơn cả pháp bảo đã thành hình.

Pháp bảo thành hình, chung quy không phải do mình luyện chế, khó mà đạt độ phù hợp cao với bản thân.

Thế nhưng, nó lại chẳng giúp ích gì cho việc đột phá Kết Đan. "Tại sao không phải là vật linh kết đan?!" Thanh niên cưỡi trâu sắc

mặt khó coi.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy một tu sĩ ở tầng năm cầm một đóa sen xanh đi ra, trong mắt hắn lóe lên hỉ sắc. "Phù!!!" Con trâu xanh trên mặt đất bỗng nhiên phun ra Thiên Yêu Hỏa.

Tu sĩ kia còn chưa kịp lộ vẻ hưng phấn thì đã bị thiêu thành tro bụi ngay tại chỗ.

Thanh niên cưỡi trâu nhân cơ hội đoạt lấy đóa sen, lộ vẻ hài lòng. "Lần này Kết Đan, phẩm chất Kim Đan tất nhiên có thể đạt tới ngũ chuyển!" Sau đó, thanh niên cưỡi trâu nhìn về phía tầng bảy, thần tình ngẩn ra, ánh mắt bắn ra tinh quang.

Tầng thứ bảy, cả ngàn năm qua mới mở ra một lần!

Cùng lúc đó, Sở Tử Tuyết, Chu Thanh Vân và vài vị thiên kiêu đỉnh cấp khác cũng lần lượt đi ra, trên tay mỗi người đều cầm bảo vật.

Hoặc là vật linh kết đan, hoặc là pháp bảo phôi thai, hay là bí bảo.

Mỗi một món, dù là Kim Đan đại chân nhân nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Mấy người bọn họ cảnh giác lẫn nhau, đáp xuống mặt đất.

Sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía tầng bảy.

Rồi thân thể đồng loạt chấn động, dập tắt ý niệm cướp bóc lẫn nhau.

So với những thứ này, bảo vật ở tầng bảy mới là trọng trung chi trọng. "Là Tiểu Kiếm Tiên, không ngờ kẻ này cơ duyên lại thâm hậu như vậy." Chu Thanh Vân lộ vẻ tật đố. "Mấy trăm năm trước, Thiên Ma lão tổ đã đạt được pháp bảo cấp Nguyên Anh tại đây, lần này Tiểu Kiếm Tiên sẽ lấy ra được thứ gì?" Ánh mắt mấy người nóng rực, hô

hấp dồn dập.

Không chỉ bọn họ, một đám Trúc Cơ viên mãn tầm thường xung quanh cũng đỏ mắt thèm thuồng. "Két ——" Một lát sau, thân ảnh Tiểu Kiếm Tiên bay ra từ cửa sổ tầng bảy.

Trong tay hắn nắm chặt một chiếc thẻ đá (thạch giản), khuôn mặt vì kích động mà đỏ bừng. "Trấn Yêu Tháp là của ta rồi!" Bàn tay Tiểu Kiếm Tiên run rẩy. "Bốp!" Một bàn tay như tia chớp thò tới, một phát giật phăng chiếc thẻ đá.

Thuận tay còn vơ luôn cả túi trữ vật bên hông hắn.

Tiểu Kiếm Tiên hô hấp ngưng trệ, ngay sau đó bạo nộ nhìn sang bên cạnh. "Kẻ nào?" Đám người thanh niên cưỡi trâu, Sở Tử Tuyết cũng sững sờ, chưa đợi bọn họ ra tay thì đã bị người khác nhanh chân cướp trước.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy "Triệu Phong" đang đứng ở đằng xa, cúi đầu xem xét thẻ đá. "Răng rắc!" Diệp Bất Phàm mạnh mẽ siết tay, bóp nát thẻ đá thành bột phấn.

Hắn liếc nhìn Tiểu Kiếm Tiên, mỉm cười nói: "Ăn một lần khôn hơn một chút, ngươi đúng là học thông minh lên rồi." Chiếc thẻ đá này là giả.

Hắn lại đưa linh thức thăm dò vào trong túi trữ vật, bên trong có lượng lớn linh thạch và thiên tài địa bảo, nhưng không có bí pháp khống chế Trấn Yêu Tháp.

Diệp Bất Phàm vươn tay, ánh mắt lạnh lùng: "Giao thẻ đá thật ra đây." "Ngươi đánh rắm!

Thẻ đá đó ghi chép bí pháp khống chế Trấn Yêu Tháp, ngươi đã tráo đổi nó rồi!" Tiểu Kiếm Tiên ánh mắt lóe lên, giận dữ quát. "Bí pháp khống chế Trấn Yêu Tháp?!" Chu Thanh Vân chấn kinh, hô hấp

dồn dập, trong nháy mắt bị lòng tham nhấn chìm.

Những người khác cũng không ngoại lệ.

Tòa tháp này không nghi ngờ gì chính là kho báu lớn nhất, năm xưa Nguyên Anh lão tổ nhà bọn họ cũng không thể lấy đi.

Nếu bọn họ đạt được, đây quả thực là tạo hóa bằng trời!

Tuy nhiên —— Đám đông Trúc Cơ đại viên mãn nhìn Tiểu Kiếm Tiên, lại nhìn "Triệu Phong", nhất thời cư nhiên không thể phán đoán thẻ đá rốt cuộc đang ở trên người ai. "Chư vị!

Hắn là Trương Lão Tam!

Giết hắn, đoạt lại thẻ đá!" Tiểu Kiếm Tiên hét lớn, phi kiếm chỉ thẳng vào Diệp Bất Phàm, vẻ mặt đầy thù hận. "Cái gì?!

Là hắn?" Mọi người kinh hãi, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Bọn họ chưa từng gặp Trương Lão Tam, nhưng từ Thượng Thanh Cung lưu truyền ra rất nhiều tin tức, trong đó có việc đối phương sở hữu thuật dịch dung cường đại, người thường khó lòng nhìn thấu. "Muuu!" Thanh niên cưỡi trâu vỗ mạnh vào con trâu xanh.

Con trâu lớn rống lên một tiếng, phun ra Thiên Yêu Hỏa nóng rực.

Đồng thời, nó sải bốn vó, nặng nề đạp về phía Diệp Bất Phàm.

So ra thì hắn nghi ngờ Trương Lão Tam hơn.

Dù sao sự quỷ quyệt của Trương Lão Tam cũng đã nổi danh. "Pháp thuật, Khải Long!" Chu Thanh Vân cũng ra tay, hai tay bắt quyết, há miệng phun ra một con thanh long dài ngoằng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Diệp Bất Phàm.

Hắn khác với những người khác, ngộ tính siêu phàm, tinh thông các loại pháp thuật uy lực lớn, xứng danh là pháp thuật đại gia.

Những Trúc Cơ viên mãn khác cũng thi nhau tế ra pháp khí, công kích về phía Diệp Bất Phàm. "Trương Lão Tam, ngươi cũng có ngày hôm nay?" Tiểu Kiếm Tiên vung ra một kiếm mang tính tượng trưng, trong mắt lóe lên tia châm chọc.

Quả thật, kẻ này khó đối phó.

Nhưng nhiều người liên thủ như vậy, cho dù Trương Lão Tam cái thế vô song cũng phải ôm hận tại đây.

Thế nhưng —— "Vút!" Mười lăm thanh phi kiếm màu lam trong nháy mắt hợp nhất, kiếm khí như cầu vồng, mang theo kiếm thế khủng bố bổ đôi Thiên Yêu Hỏa, hung hăng chém lên đầu con trâu xanh.

Đà lao tới của con trâu khựng lại, sau đó thống khổ kêu gào. "Xoẹt" một tiếng, phi kiếm ngạnh sinh xé toạc da lông, chém nó làm hai nửa. "Đại Thanh!" Thanh niên cưỡi trâu sắc mặt đại biến, không thể tin nổi nhìn thi thể con trâu xanh.

Con trâu này của hắn là giống hiếm có từ thượng cổ để lại, dù là ngụy pháp bảo muốn phá vỡ phòng ngự cũng cực kỳ gian nan, chứ đừng nói là một kiếm chém chết!

Dựa vào con trâu này, hắn cùng cảnh giới hiếm có địch thủ! "Trấn phái kiếm điển của Thượng Thanh Cung, kiếm thế tiểu thành." Sau đó hắn chợt phát hiện, Trương Lão Tam dùng chính là bộ pháp khí thành sáo của Tiểu Kiếm Tiên trước kia, hơn nữa kiếm đạo kinh người, đã bước vào kiếm thế tiểu thành.

Chuyện này sao có thể?

Cho dù là Thượng Thanh Cung, thế hệ trẻ cũng chỉ có Tiểu Kiếm Tiên lĩnh ngộ được kiếm thế.

Còn Tiểu Kiếm Tiên thì càng chấn kinh hơn hắn.

Hắn từng nghĩ tới việc đối phương sẽ lấy được 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》 từ túi trữ vật cũ của mình.

Nhưng mới trôi qua mấy tháng!

Chương 76

Đối phương lại có thể đạt tới tình trạng này!

Nào biết rằng —— Kiếm thế là do Diệp Bất Phàm trong nửa tháng qua nhờ tác dụng phụ của kiếm điển gia trì mới đạt tới tiểu thành. "Keng!" Diệp Bất Phàm tế ra ngụy pháp bảo "Đồng Nhạc Chung", bao phủ lấy thân mình, ngăn cản pháp thuật của Chu Thanh Vân và đám pháp khí đánh tới.

Mặc kệ bọn họ công kích, khó mà phá vỡ phòng ngự.

Pháp lực của Diệp Bất Phàm hiện tại hồn hậu hơn Tiểu Kiếm Tiên lúc trước quá nhiều, căn bản không sợ tiêu hao. "Xoẹt!" Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên hàn quang, không đợi thanh niên cưỡi trâu phản ứng lại, một thanh phi kiếm như một đạo kinh lôi, trong nháy mắt đâm tới.

Thanh niên cưỡi trâu kinh hãi, vội vàng tế ra ngụy pháp bảo.

Một tấm khiên da thú.

Tuy nhiên —— Đối mặt với thanh phi kiếm kia, khiên da thú chỉ cản được một lát, "răng rắc" một tiếng, thế mà bị ngạnh sinh nổ ra một cái lỗ nhỏ. "Phập!" Một cái đầu lâu to tướng bay lên, lăn lóc trên mặt đất.

Máu tươi nhuộm đỏ khuôn mặt vẫn còn vẻ không dám tin của thanh niên cưỡi trâu. "Thu!" Diệp Bất Phàm mặt vô biểu tình.

Vân Lôi Kiếm khẽ nhướng lên, móc lấy túi trữ vật của thanh niên cưỡi trâu cùng tấm khiên da thú tàn phá thu lại, bay về tay hắn.

Kiếm thế của hắn, cộng thêm Vân Lôi Kiếm công kích đệ nhất, lại thêm pháp lực vượt xa Trúc Cơ, ngụy pháp bảo bình thường căn bản

không chịu nổi.

Từ đầu đến cuối, bất quá chỉ ba nhịp hô hấp.

Nhân vật cấp bậc Thánh tử của Vạn Thú Cốc cứ thế chết thảm tại chỗ, ngay cả phù bảo hộ mệnh cũng chưa kịp dùng.

Xung quanh kim tháp, không gian trong nháy mắt tĩnh lặng.

Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết và những người khác nhìn Diệp Bất Phàm, sống lưng lạnh toát.

Một thiên kiêu cùng cấp bậc với bọn họ, cứ thế mà chết.

Ở trước mặt Trương Lão Tam hoàn toàn không có bất kỳ lực phản kháng nào. "Tất cả...

đều là bảo vật của ta!" Tiểu Kiếm Tiên trong lòng lạnh lẽo đồng thời còn có nộ hỏa ngút trời.

Vân Lôi Kiếm, Đồng Nhạc Chung, hai món ngụy pháp bảo này đều là của hắn, còn có mười lăm thanh phi kiếm thành sáo kia nữa.

Bao gồm cả công pháp kiếm đạo của đối phương!

Dựa vào đồ của hắn, một đường đi tới, còn mạnh mẽ hơn cả hắn! "Quá khủng bố, Giả Đan cũng chỉ đến thế này thôi!" "Đánh thế nào?" Đám đông Trúc Cơ viên mãn kinh hãi muốn chết, nảy sinh ý định rút lui.

Bọn họ chưa từng thấy Trúc Cơ nào cường hãn như vậy, cái gọi là thiên kiêu của mấy thế lực lớn Triệu Quốc, trước mặt kẻ này chỉ là trò cười. "Trên người hắn có bảo vật có thể khống chế Trấn Yêu Tháp, liên thủ giết hắn!

Tất cả đồ vật bên trong Trấn Yêu Tháp đều là của chúng ta!" Chu Thanh Vân gầm lên, dẫn đầu đánh ra vài đạo pháp thuật.

Những người còn lại nghe đến Trấn Yêu Tháp, hô hấp dồn dập,

cuối cùng lòng tham chiếm cứ lý trí, thi nhau lấy ra pháp khí oanh kích về phía Diệp Bất Phàm. "Ong!" Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, nhìn cũng không nhìn những công kích kia, mười lăm thanh phi kiếm hóa thành trường long màu lam, xuyên qua giữa đám đông. "A a a!!" Tiếng thảm thiết vang lên, đầu lâu của một tu sĩ Trúc Cơ viên mãn bị chém bay, máu tươi bắn tung tóe. "Phập" một tiếng, một thanh phi kiếm khác nhanh như chớp xuyên thủng lồng ngực một nữ tu, đóng đinh xuống mặt đất.

Chỉ trong chốc lát công phu.

Hơn mười tên Trúc Cơ viên mãn chết thảm tại chỗ.

Ngược lại Diệp Bất Phàm, Đồng Nhạc Chung phát ra từng trận quang mang, dưới sự gia trì công kích bắt đầu rạn nứt, nhưng chung quy vẫn là ngụy pháp bảo, trong thời gian ngắn khó mà thực sự phá vỡ.

Điều này làm cho sắc mặt đám đông tu sĩ trở nên khó coi. "Chu Thanh Vân!

Khương Nhất Kiếm!

Sở Tử Tuyết!" Bỗng nhiên có người hét lớn.

Tất cả mọi người nhìn lại, chợt thấy ba vị thiên chi kiêu tử này hóa thành hai đạo lưu quang, bỏ chạy thục mạng về phía hành lang, tốc độ cực nhanh.

Bọn họ trong nháy mắt hiểu ra, thi nhau chửi ầm lên là đồ tiểu nhân âm hiểm.

Đây là muốn để bọn họ ngăn cản Trương Lão Tam, tranh thủ thời gian cho chính mình đào thoát. "Một đám ngu xuẩn, tên Trương Lão Tam này rõ ràng còn dư lực, liều mạng với hắn chẳng phải là đi tìm chết sao?" Chu Thanh Vân điên cuồng thúc giục độn thuật.

Trấn Yêu Tháp là chí bảo, nhưng cho dù hắn đạt được cũng sẽ bị cao tầng lấy đi.

Vì nó mà đáp cả cái mạng nhỏ vào thì thật sự không đáng. "Tên Trương Lão Tam này sao lại yêu nghiệt như vậy?

Tinh thông kiếm đạo, nắm giữ kiếm thế, mức độ pháp lực hồn hậu có thể so với Giả Đan, còn có một số thủ đoạn ma đạo chưa dùng tới." Khóe mắt Chu Thanh Vân liếc thấy thi thể đầy đất, trong lòng sợ hãi.

Hắn hạ quyết tâm, không đột phá Kết Đan thì tuyệt đối không trêu chọc con quái vật này.

Còn Tiểu Kiếm Tiên thì càng là tâm kinh đảm chiến, cuống cuồng bỏ chạy. "Có đám người này cản trở, đủ cho ta trốn khỏi nơi này rồi." Tiểu Kiếm Tiên tu luyện kiếm đạo, tốc độ thuộc hàng đệ nhất, đã vượt qua hai người Chu Thanh Vân và Sở Tử Tuyết.

Đáng tiếc —— "Huyết Độn Thuật!" "Phù Quang Lược Ảnh!" Diệp Bất Phàm vung tay áo, vơ vét túi trữ vật của đám Trúc Cơ viên mãn đã chết, lại thu hồi Đồng Nhạc Chung, thân ảnh hóa thành một đạo huyết quang, trực chỉ Tiểu Kiếm Tiên mà truy đuổi.

Hai loại độn thuật bạo phát, kéo gần lại một chút khoảng cách.

Bất quá đối phương chung quy là tu luyện kiếm đạo, tốc độ là sở trường.

Hắn ánh mắt lóe lên, thúc giục kiếm hoàn trong cơ thể, tốc độ tăng vọt.

Nhưng chỉ hai nhịp thở sau đã đuổi kịp. "Cái gì?!

Tên này là quái vật gì vậy?" Tiểu Kiếm Tiên cảm nhận được kiếm khí đáng sợ, quay đầu nhìn lại, sợ đến mất hồn mất vía.

Cảnh giới xấp xỉ nhau, nhưng tốc độ của đối phương vượt xa hắn hơn một lần! "Liều mạng!" Tiểu Kiếm Tiên nghiến răng, từ trong ngực lấy ra một tấm độn phù tam giai.

Trừ pháp bảo trong đầu, đây là thứ duy nhất bảo mệnh trên người hắn, những thứ khác đều ở trong túi trữ vật đã bị Trương Lão Tam tiện tay cuỗm mất rồi!

Tuy nhiên, vừa mới lấy ra độn phù, hắn liền nhìn thấy Trương Lão Tam cũng từ trong ngực móc ra phù lục tam giai.

Khác biệt là, đối phương móc ra mấy chục tấm công kích phù tam giai! "Mẹ kiếp!" (Ngã ni mã) Tiểu Kiếm Tiên sắc mặt trắng bệch, nhịn không được chửi thề.

Một đống phù tam giai!

Cho dù là Kim Đan sơ kỳ cũng không dám ngạnh kháng! "Lão Trương, ta nhận thua, Trấn Yêu Tháp này thuộc về ngươi!" Tiểu Kiếm Tiên không nói hai lời, hung hăng ném một chiếc thẻ đá về phía sau, sau đó dán độn phù lên người, tốc độ tăng vọt, sợ lão Trương đuổi theo.

Lần này, tất cả mọi người đều nhìn thấy thẻ đá.

Nhưng giờ phút này dù là Chu Thanh Vân hay Sở Tử Tuyết cũng không dám đi lấy, trực tiếp vòng qua, nối đuôi nhau bay trốn.

Diệp Bất Phàm mặt vô biểu tình, chộp lấy thẻ đá, linh thức nhanh chóng tham nhập vào.

Xác nhận không sai, lúc này Diệp Bất Phàm mới dừng bước, xoay người theo hành lang lướt về phía Trấn Yêu Tháp. "Thân là người trong ma đạo, không giết hết đám người này làm cái huyết tế gì đó à?" Con chim lông đỏ đứng trên vai Diệp Bất Phàm, kinh ngạc hỏi. "Công pháp tôi tu luyện không liên quan đến huyết tế, giết một Thánh tử Vạn

Thú Cốc để chấn nhiếp bọn họ là đủ rồi.

Trước mắt quan trọng nhất là lấy được Trấn Yêu Tháp, chậm trễ sẽ sinh biến." Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh.

Hắn ẩn ẩn có chút bất an, thời gian trôi qua, luôn có cảm giác bị người rình mò.

Trở lại bên cạnh kim tháp.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng ghi nhớ nội dung trong thẻ đá, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Một lát sau, Trấn Yêu Tháp bắt đầu run rẩy, thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong vài nhịp thở đã biến thành cỡ bàn tay.

Cổ phác, hậu trọng, như thể có thể trấn áp hết thảy yêu vật thế gian.

Chương 77

Diệp Bất Phàm phun ra một ngụm máu.

Máu tươi nhuộm đỏ Trấn Yêu Tháp, thân tháp phát sáng, xoay tít, vết máu nhanh chóng bị hấp thu.

Một loại cảm giác ràng buộc chặt chẽ ập lên trong lòng, đồng thời còn có một luồng tin tức chui vào não hải Diệp Bất Phàm. "Trấn Yêu Tháp, trấn sơn trung đại yêu, khốn thế gian vạn địch." Diệp Bất Phàm tinh thần chấn động, thần tình cuồng hỉ.

Từ tin tức biết được, Nguyên Anh chân quân cũng rất khó hủy hoại Trấn Yêu Tháp, nếu pháp lực đủ, có thể trấn áp tất cả đại yêu dưới Hóa Thần!

Không chỉ như vậy, vật này càng có thể bảo mệnh, trốn ở bên trong, Nguyên Anh nhất thời nửa khắc cũng không thương tổn được hắn.

Xứng danh bảo mệnh thần vật!

Hơn nữa bên trong còn có ba món pháp bảo.

Cùng với mười mấy viên đan dược —— Ngưng Tinh Đan!

Vật linh kết đan thì một cái cũng không có, bất quá cũng có thể hiểu được, dù sao ngàn năm trôi qua rồi, đồ vật bên trong cũng bị lấy đi gần hết. "Thảo nào có thể trấn áp loại đại hung thế gian như Ma Yêu." Diệp Bất Phàm mân mê tiểu tháp, lòng đầy vui sướng.

Mà đúng lúc này, một đạo quang đoàn bay ra từ trong tháp.

Quang đoàn huyền diệu, tựa như ẩn chứa đại đạo pháp tắc, khiến Diệp Bất Phàm có cảm giác hoảng hốt.

Quang đoàn dung nhập vào cơ thể.

Trừ cảm giác ấm áp, không có gì đặc biệt. "Đây chính là thiên địa khí vận?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc hỏi. "Phải, tăng phẩm chất Kim Đan chỉ là tác dụng nhỏ nhất, tác dụng lớn nhất là tương lai ngươi sẽ có thêm rất nhiều cơ duyên, đủ để tạo nên một Nguyên Anh chân quân." "Chỉ là Nguyên Anh chân quân?" "...Chỉ là một đoàn khí vận nhỏ, ngươi còn muốn thế nào?

Nếu là một luồng khí vận to lớn tày trời thì có đến lượt ngươi không?" Con chim lông đỏ trợn trắng mắt.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, cảm thấy cũng đúng. "Ầm ầm ầm!" Ngay khi Diệp Bất Phàm đoạt được Trấn Yêu Tháp, cả tòa Yêu Điện rung chuyển, ầm ầm vang dội, dưới quảng trường phảng phất có một tôn thần ma đang gầm thét, phát ra âm thanh trầm muộn.

Cùng lúc đó. "Răng rắc răng rắc!" Một tràng tiếng xương cốt ma sát vang lên, mấy chục tu sĩ đã chết trên quảng trường bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Trong hành lang cũng truyền ra âm thanh rậm rạp chằng chịt.

Chỉ trong chốc lát, mấy ngàn bộ khô lâu đã chen chúc đầy quảng trường. "Không có Trấn Yêu Tháp trấn áp, Yêu Điện này triệt để bị Ma Yêu chưởng khống rồi!

Chạy mau!" Con chim lông đỏ hét lên, lông vũ dựng ngược cả lên.

Diệp Bất Phàm tay bắt quyết, điều khiển Vân Lôi Kiếm hóa thành một đạo lôi đình hung hăng đâm vào đám khô lâu kia.

Khô lâu "xèo xèo" bốc khói đen, vỡ vụn ứng thanh, đổ rạp một mảng lớn. "Đám này đều giống người tu luyện Ma Long Công, bị thao túng rồi?" Diệp Bất Phàm khánh hạnh vì Vân Lôi Kiếm rất khắc chế đám ma vật này, nếu không nhiều khô lâu như vậy, hắn muốn an toàn

xông ra ngoài mà không trả giá đắt là gần như không thể. "Nhanh đi!" Chim lông đỏ sốt ruột giục.

Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, dọc theo hành lang dài lao đi vùn vụt.

Dọc đường liên tục dùng Vân Lôi Kiếm đánh nát khô lâu vây giết, rất nhanh liền đột phá vòng vây. "Vút!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm lao ra khỏi Yêu Điện.

Chỉ là vừa ra tới, một bóng đen khổng lồ liền lao tới, móng vuốt sắc bén lấp lánh hàn quang, chộp thẳng vào đan điền hắn.

Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi lạnh, Vân Lôi Kiếm chém ra, bóng đen khổng lồ bị chém nổ tung, phát ra tiếng "xèo xèo". "Đúng là âm hồn bất tán." Diệp Bất Phàm ánh mắt âm trầm, liếc nhìn quái vật bóng đen đang dần phục sinh.

Hắn quay đầu nhìn bốn phía.

Giờ phút này xung quanh đã trống trải một mảnh, phương xa từng đạo thân ảnh tu sĩ đang bỏ chạy thục mạng, hoảng hốt như chó nhà có tang.

Hiển nhiên đều bị khô lâu tập kích. "Để... tháp... lại!" Bóng đen khổng lồ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, phát ra tiếng gào thét đứt quãng, lại lần nữa lao đến. "Ma Yêu bị kích thích rồi, đừng ham chiến." Chim lông đỏ dồn dập nói: "Loại quái vật này trong di tích không dưới cả trăm con, nếu bị bọn chúng bao vây, Kim Đan cũng không chạy thoát." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, thân ảnh nhoáng một cái, hóa thành lôi quang biến mất tại chỗ, lúc này điều khiển Vân Lôi Kiếm, tốc độ ẩn ẩn vượt qua Kim Đan sơ kỳ.

Một lát sau, bay ra năm trăm dặm, triệt để cắt đuôi bóng đen khổng lồ.

Hắn đứng trên một hồ nước, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ngụy pháp bảo tiêu hao pháp lực quá lớn, dù hắn pháp lực hồn hậu cũng có chút không chịu nổi. "Tùm!" Diệp Bất Phàm vung tay áo, ném ra một người giấy.

Người giấy sải hai chân, phi nhanh về một hướng khác.

Làm xong những việc này, Diệp Bất Phàm cắm đầu lao xuống hồ nước, thẳng đến đáy hồ, hắn mới lấy ra Trấn Yêu Tháp chui vào bên trong.

Mặt hồ rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Một lát sau.

Mười mấy con bóng đen khổng lồ bay tới trên không trung hồ nước, đôi mắt huyết hồng dò xét tứ phía.

Dừng lại giây lát, chúng gầm thét lao về hướng người giấy bỏ chạy.

Dưới đáy hồ.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong Trấn Yêu Tháp, qua ô cửa sổ nhỏ nhìn thấy bóng đen trên mặt hồ biến mất, hắn trong lòng thở phào nhẹ nhõm. "Di tích này là địa bàn của Ma Yêu, cảm tri lực thực sự kinh người, khí tức của Trấn Yêu Tháp này tôi che giấu không được bao lâu đâu." Chim lông đỏ đứng trên vai Diệp Bất Phàm, suy yếu nói. "Nhiều bóng đen như vậy, trước kia những tu sĩ đi vào làm sao sống sót đi ra?" Diệp Bất Phàm hỏi ra nghi hoặc đã lâu. "Hừ, đây mới là chỗ cao minh của Ma Yêu." Chim lông đỏ cười lạnh: "Mỗi lần mở ra, Ma Yêu đều sẽ sai khiến bóng đen âm thầm giết một số tu sĩ, thôn phệ sinh cơ, sát khí, ma khí." "Nếu giết sạch, lần sau ai còn dám vào?" Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng lạnh toát.

Bao nhiêu năm nay, Ma Yêu đã nuốt bao nhiêu người? "Ma Yêu bị

phong ấn dưới đáy Cổ Dược Viên, sở dĩ nhắm vào cậu, xác suất lớn là do công pháp của cậu, sinh cơ, sát khí, ma khí cả ba đều đủ, chính là bảo dược tốt nhất cho Ma Yêu." Chim lông đỏ quái dị nói.

Diệp Bất Phàm không còn gì để nói. "Khoan đã, nếu là do công pháp của tôi...

Hoắc Vân Hải quyết tâm muốn hợp tác với tôi thì có thể giải thích được rồi, tên này tám phần có quan hệ ngàn vạn tơ vương với Ma Yêu." Diệp Bất Phàm nhớ Hoắc Vân Hải chính là nhắm vào công pháp của hắn mà đến.

Hắn lờ mờ cảm thấy, đối phương đi vào đây không phải chuyện tốt lành gì. "Thôi kệ, trời sập có người cao to chống đỡ, Cổ Dược Viên không đi nữa, tôi cứ đợi di tích mở ra rồi rời khỏi đây." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, dập tắt ý niệm đi Cổ Dược Viên.

Quả thật, nơi đó có rất nhiều linh dược trân quý, thậm chí đại dược giúp ích cho Kết Anh, giá trị còn lớn hơn cả Ngưng Tinh Đan hay vật linh kết đan thông thường.

Nhưng, dưới đáy Cổ Dược Viên phong ấn Ma Yêu!

Diệp mỗ nhân tâm tính ổn kiện (vững vàng), không muốn đi mạo hiểm.

Quan trọng nhất là hắn có 《Ma Long Công》, đột phá Kim Đan nắm chắc mười phần, còn về "Ma Diễm Hoa" thì ra khỏi di tích hắn có khối thời gian để tìm.

Trừ những thứ này, hắn còn có khí vận, vật linh kết đan phụ trợ, phẩm chất Kim Đan có khả năng đạt tới thất chuyển!

Không cần thiết phải sinh thêm rắc rối. "Thành thật tu luyện, đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn, tăng cường thực lực bảo mệnh, đợi rời khỏi di tích sẽ tìm chỗ Kết Đan!" Diệp Bất Phàm để chim lông đỏ

hộ pháp bên ngoài, chính mình thì lấy ra một viên "Phá Giai Đan" chín thành tám tạp chất.

Trực tiếp nuốt xuống.

Tạp chất phụ diện bắt đầu nghịch chuyển, hình thành dược lực chính diện bàng đại.

Bình cảnh Trúc Cơ bát trọng kìm hãm hắn bấy lâu dần dần dao động.

Viên đan này có được từ động phủ Kim Đan trước đó. ...

Bên ngoài di tích.

Theo việc Diệp Bất Phàm lấy đi Trấn Yêu Tháp, cả dãy núi đều chấn động như động đất lớn.

Chương 78

Kiếm Hạc chân nhân, Thiên Ma giáo chủ, thủ não các thế lực lớn đều bị kinh động, đồng loạt nhìn sang. "Chuyện gì vậy?!

Chẳng lẽ... nó thoát khốn rồi?!

Nó không phải sắp chết rồi sao?!" Tông chủ Hợp Hoan Tông sắc mặt biến đổi liên tục.

Bên cạnh, cốc chủ Vạn Thú Cốc mày nhíu chặt, lắc đầu nói: "Hẳn là không phải, nếu nó thực sự thoát khốn, động tĩnh sẽ không nhỏ như vậy..." Lời còn chưa dứt, sắc mặt lão đột biến, vội vàng từ túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc bài.

Giờ phút này, ngọc bài đã vỡ vụn. "Uẩn nhi chết rồi?

Chuyện này sao có thể!" Vạn Thú Cốc chủ trong lòng đau nhói, cả khuôn mặt đều trở nên dữ tợn.

Thánh tử Vạn Thú Cốc hiện tại là con trai ruột của lão, thủ đoạn bảo mệnh đông đảo, cho dù vài vị thánh tử cấp chính đạo liên thủ cũng không có khả năng giết được hắn.

Nhưng hiện tại, hồn bài đã vỡ! "Truy tung chú pháp trên người Uẩn nhi cũng bị dễ dàng hóa giải?!

Rốt cuộc là ai giết!" Vạn Thú Cốc chủ mắt đỏ ngầu nhìn quét các thế lực xung quanh.

Rất hiển nhiên, đối thủ mạnh hơn Uẩn nhi gấp mấy lần!

Hơn nữa thủ đoạn cực nhiều, có thể hóa giải chú pháp.

Thiên Ma giáo chủ, Kiếm Hạc chân nhân, Hợp Hoan Tông chủ các loại thủ não nhìn nhau, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Thánh tử Vạn Thú Cốc chết nhanh như vậy.

Chỉ có thể nói rõ bên trong di tích có kẻ trà trộn vào mạnh vượt xa cấp bậc Thánh tử.

Đây là mối đe dọa lớn đối với thiên kiêu của tất cả các thế lực! "Có thể dễ dàng giết chết Thánh tử Vạn Thú Cốc, loại tồn tại này chỉ có thể là Kim Đan chân nhân, bất quá Kim Đan không thể trà trộn vào." Thiên Ma giáo chủ trầm ngâm nói: "Hẳn là bên trong xuất hiện biến cố." "Có liên quan đến chấn động của di tích." Kiếm Hạc chân nhân suy đoán, ưu tâm xung xung.

Hắn cũng không muốn thiên kiêu của Thượng Thanh Cung mình chết ở bên trong, đặc biệt là hậu bối của hắn, Khương Nhất Kiếm.

Vạn Thú Cốc chủ sắc mặt âm tình bất định, nhìn chằm chằm dãy núi bị trận pháp khổng lồ bao phủ, nếu không phải trận pháp quá mạnh, lão cũng không phá nổi, thì giờ phút này đã sớm xông vào xem cho ra nhẽ rồi. "Ầm ầm ầm!" Từ xa, một con trâu xanh khổng lồ sải vó ngự không mà đến.

Tựa như một ngọn núi xanh lớn, dài cả vạn trượng, che khuất bầu trời.

Uy áp khủng bố khiến tất cả Kim Đan tại trường khó mà thở nổi. "Thiên Thanh Ngưu của Vạn Thú Cốc!" "Vị Nguyên Anh chân quân này sao lại tới?!" Mấy thế lực lớn chính đạo biến sắc, thi nhau lui lại.

Nguyên Anh chân quân, mỗi thế lực đỉnh tiêm đều có một vị, trong đó Ngọc Thanh chân quân của Vạn Thú Cốc xếp thứ ba.

Chỉ vì vật cưỡi là một tôn đại yêu cấp bậc Nguyên Anh —— Thiên Thanh Ngưu.

Yêu thú của Thánh tử Vạn Thú Cốc chính là trực hệ hậu duệ của tôn đại yêu này.

Kim Đan và Nguyên Anh cách biệt như mây với bùn, tất cả Kim Đan chính đạo dù liên thủ cũng không đỡ nổi một ngụm Thiên Yêu Hỏa của Nguyên Anh đại yêu. "Muuu!" Thiên Thanh Ngưu phát ra tiếng rống, đôi mắt to lớn phẫn nộ trừng trừng nhìn tất cả mọi người.

Mọi người trong lòng thót một cái, thầm kêu không ổn.

Vạn Thú thánh tử tử vong, con trâu xanh nhỏ kia e là cũng chết rồi, Thiên Thanh Ngưu này là đến tính sổ! "Ngọc Thanh chân quân, quản tốt lão trâu nhà ngươi!" Một trung niên áo đen đeo trường kiếm sau lưng sải bước đi tới, đôi mắt như thần kiếm, khiến người nhìn vào mắt đau nhói, phải cúi đầu.

Nguyên Anh của Thượng Thanh Cung —— Đồ Kiếm Chân Quân!

Thực lực xếp thứ hai! "Đích hệ hậu duệ trận vong, khó tránh khỏi phẫn nộ." Trên lưng Thiên Thanh Ngưu, một lão giả áo xanh ngồi xếp bằng, đồng nhan hạc phát (mặt trẻ tóc bạc), lạnh lùng nhìn Đồ Kiếm Chân Quân.

Hiển nhiên, hai đại chân quân không hợp nhau lắm. "Ta không có hứng thú quản ai giết con trâu nghé con." Đồ Kiếm Chân Quân thần tình hờ hững, cúi đầu nhìn di tích: "Trấn Yêu Tháp bị lấy đi, chọc giận vị kia.

Hiện tại quan trọng nhất là gia cố phong ấn, nếu ở thời điểm mấu chốt này xảy ra sơ suất, Tiên Đường giáng tội, ngươi và ta khó tránh khỏi phiền toái." "Đợi đi, phong ấn chi trận kia đối kháng Ma Yêu, chúng ta không cách nào gia cố, chỉ có thể đợi ba tháng sau." Ngọc Thanh chân quân trầm mặc một lát rồi nói.

Đồ Kiếm Chân Quân không mở miệng nữa, lẳng lặng chờ đợi.

Mà trong cốc, các thế lực lớn nghe thấy Trấn Yêu Tháp bị lấy đi, đều chấn kinh.

Mấy ngàn năm đều không bị lấy đi, hiện tại lại mất rồi!

Ai có cơ duyên lớn như vậy? "Bái kiến lão tổ." Kiếm Hạc chân nhân dẫn nhân mã Thượng Thanh Cung tiến lên, thần tình cung cẩn.

Hắn thăm dò nói: "Trấn Yêu Tháp bị vị thiên kiêu nào lấy đi rồi?

Nếu là thế lực khác, lão tổ..." Rất rõ ràng, hắn muốn mời lão tổ ra tay, đoạt lấy Trấn Yêu Tháp.

Thần vật thượng cổ bực này nếu để Thượng Thanh Cung nắm giữ, thực lực tất yếu sẽ vượt trên tất cả thế lực chính ma.

Đồ Kiếm Chân Quân phất tay: "Trước khi kết thúc, Nguyên Anh không được can dự chuyện di tích, nếu không sẽ là một trận đại chiến chính ma." "Đã rõ." Kiếm Hạc chân nhân trong mắt lóe lên tinh quang, cung kính lui xuống.

Ý tứ của lão tổ rất ẩn hối, đây là biểu thị sau khi kết thúc, dưới Nguyên Anh có thể ra tay cướp đoạt.

Thiên Ma giáo chủ, Hợp Hoan tông chủ, Thanh Vân tông chủ... những Kim Đan đại chân nhân này cũng động tâm tư.

Trấn Yêu Tháp, không ai là không động lòng.

Đặc biệt là người Vạn Thú Cốc, tháp này quá khắc chế bọn họ, rơi vào tay ai thì bọn họ cũng ăn ngủ không yên. ...

Một tháng sau. "Nuốt một đống Phá Giai Đan, cuối cùng cũng tới rồi, Trúc Cơ đại viên mãn!" Diệp Bất Phàm mở mắt trong tháp.

Trong cơ thể chín tòa đạo đài vây thành một vòng tròn, trình trạng thái "Vô Cực".

Pháp lực cuồn cuộn lưu động, vượt xa Trúc Cơ. "Thiên Đạo Trúc Cơ, cộng thêm Thiên Sát Chân Ma Công, mức độ hồn hậu của pháp lực đã tương đương Kim Đan, về chất lượng... còn kém một tia."

Diệp Bất Phàm thầm gật đầu.

Cả tu tiên giới, ước chừng không tìm ra người thứ hai có thể đạt tới tình trạng này như hắn.

Vượt qua hồng câu cự đại giữa Trúc Cơ và Kim Đan, chưa từng có trong lịch sử. "Đáng tiếc, lúc trước dùng chỉ là 'Ly Hỏa sát khí' hạ đẳng, nếu không về chất lượng hoàn toàn có thể sánh ngang Kim Đan." Tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công cần có sát khí.

Lúc đầu hắn tu luyện chỉ dùng hàng cấp thấp Lục La mua từ phường thị Thiên Ma Giáo.

Trong di tích ngược lại có sát khí đỉnh cấp, đáng tiếc nơi đó phong ấn Ma Yêu. "Cũng gần đủ rồi, hiện tại cho dù là Kim Đan sơ kỳ, chỉ bằng tu vi cũng có thể đánh một trận." Diệp Bất Phàm thở ra một hơi, củng cố cảnh giới.

Chim lông đỏ từ bên ngoài bay vào, nó nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, hồ nghi nói: "Cậu có chút không đúng, vừa rồi đâu ra thiên kiếp?" Trước đó tuy có che giấu, nhưng sinh vật yêu loại quá mẫn cảm với thiên kiếp. "Ngươi cảm ứng sai rồi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Chim lông đỏ nghiêng đầu nhìn nửa ngày. "Đã một tháng rồi, đám Trúc Cơ kia toàn bộ đã đi Cổ Dược Viên, cậu thật sự định cứ 'cẩu' mãi ở đây à?" Thực tế nó đã du thuyết Diệp Bất Phàm cả mấy ngày nay.

Muốn khôi phục tu vi ngày xưa, nó rất cần đại dược.

Nại hà, người trước mắt này vững như bàn thạch, nửa điểm cũng không muốn mạo hiểm. "Rời khỏi nơi này xong, tôi có thể an ổn Kết Đan, hà tất phải đi dược viên tự tìm không thoải mái." Tư thái của Diệp Bất Phàm vững như chó già (lão cẩu).

Lúc mới vào, hắn tưởng dựa vào thực lực bản thân thì an toàn không lo, nhưng hiện tại... bên ngoài hơn một trăm cái bóng đen đang tìm hắn khắp nơi. "Hừ!

Tôi coi như nhìn ra rồi, cái tên nhà cậu làm sao hơn một trăm tuổi mới Trúc Cơ, tình cảm là do quá 'cẩu', cậu chưa nghe nói phú quý cầu trong hiểm nguy sao?" Chim lông đỏ đảo tròng mắt, dùng phép khích tướng.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, hoàn toàn không thèm để ý đến nó.

Chương 79

Qua nửa ngày.

Chim lông đỏ nhìn về phía mấy bóng đen vụt qua bên ngoài, đột nhiên nói: "Cậu còn nhớ tôi từng nói, thân phụ thiên địa khí vận, vô hình trung sẽ có thêm một số cơ duyên không?" Diệp Bất Phàm mở mắt, nhíu mày nói: "Ý gì?" "Ý là... cậu đã nhận được khí vận, cơ duyên cậu muốn tránh cũng tránh không khỏi đâu." Chim lông đỏ nhìn ra bên ngoài, ánh mắt cổ quái.

Diệp Bất Phàm nhìn theo cửa sổ ra ngoài, da mặt trực tiếp cứng đờ.

Chỉ thấy —— trên không trung hồ nước, hàng trăm bóng đen khổng lồ tụ tập, sau đó đồng loạt nổ tung, hóa thành khói đen cuồn cuộn.

Tựa như một đám mây đen.

Chỉ trong chốc lát, khói đen ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ ngàn trượng, đen kịt che khuất bầu trời.

Uy áp bực đó, không kém gì Kim Đan đại viên mãn. "Ngươi không phải đã che chắn cảm tri của Ma Yêu rồi sao?!" Diệp Bất Phàm sắc mặt kịch biến. "Ma Yêu loại tồn tại này đều tinh thông một số thần thông thôi diễn, loại này không cách nào che chắn." "Xem ra nó nhất quyết phải bắt được cậu, cái giá thi triển thần thông này sẽ không nhỏ!" Lông vũ của chim lông đỏ dựng đứng cả lên, sợ hãi không nhẹ.

Trấn Yêu Tháp là vô giá chi bảo.

Nhưng không có khả năng khiến Ma Yêu trả giá lớn như vậy, đặc biệt là khi nó bị phong ấn ba ngàn năm, dầu hết đèn tắt! "Trên người

cậu rốt cuộc có thứ gì hấp dẫn nó như vậy?!" Chim lông đỏ hét lên. "Ầm ầm ầm!!" Bàn tay đen ngàn trượng mọc đầy vô số con mắt đỏ ngòm, dấy lên gió lốc, hung hăng chộp về phía hồ nước.

Trấn Yêu Tháp trốn dưới đáy hồ bị một phen tóm gọn, lao vùn vụt về phía sâu trong di tích. "Vù vù ——!" Cuồng phong gào thét, Diệp Bất Phàm trong Trấn Yêu Tháp chỉ cảm thấy vô số cảnh vật bên ngoài tháp đang nhanh chóng thụt lùi.

Bàn tay đen lớn vượt núi băng hồ, nháy mắt đã đi trăm dặm. "Đây chính là khí vận của thiên mệnh chi tử?

Cơ duyên?" Trong đầu Diệp Bất Phàm lóe lên một ý niệm, nhịn không được chửi ầm lên.

Hắn chỉ muốn "cẩu" đến khi di tích mở lại.

Cơ duyên cái rắm!

Hắn di động thân ảnh, muốn rời khỏi Trấn Yêu Tháp, nhưng vô số con mắt trên bàn tay đen xuyên qua cửa sổ trừng trừng nhìn hắn.

Dưới bàn tay đen đáng sợ này, muốn chạy trốn gần như không thể. ...

Bên ngoài Cổ Dược Viên.

Một màn ánh sáng trận pháp khổng lồ bao phủ Cổ Dược Viên.

Bên ngoài hơn hai ngàn tu sĩ Trúc Cơ đang thúc giục pháp khí, thi triển pháp thuật, điên cuồng oanh tạc vào màn sáng.

Thậm chí có người dùng "Phá Trận Phù", không ngừng tiêu mòn nó. "Trận pháp này không kiên trì được mấy ngày nữa đâu!

Thêm chút sức nữa nào!" Chu Thanh Vân gào to, nhìn chằm chằm linh dược trong màn sáng, sắc mặt hưng phấn.

Không chỉ hắn.

Tiểu Kiếm Tiên, Liễu Vong Xuyên, Trần Quang Lễ, Sở Tử Tuyết, thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu... các thiên kiêu đỉnh cấp Triệu Quốc ánh mắt cũng nóng rực.

Cổ Dược Viên chiếm diện tích trăm dặm, linh dược bên trong có thể gọi là hải lượng.

Tu tiên giới chung quy lấy tu vi làm gốc.

Không có gì quan trọng hơn linh dược Kết Đan, linh dược Kết Anh.

Để vào dược viên, bọn họ đã mài mòn màn sáng trận pháp nửa tháng nay, thủ đoạn dùng hết. "Trận pháp này, nhiều nhất kiên trì bảy ngày, Thần Long Thảo, Thiên Ma Hoa...

đều là của ta!" Liễu Vong Xuyên nhìn chằm chằm mấy cây linh dược sâu trong dược viên, ánh mắt khát vọng.

Hắn trước đó ở cách Yêu Điện quá xa, khi đến nơi thì Trấn Yêu Tháp đã mất, bỏ lỡ đại cơ duyên.

Cổ Dược Viên trước mắt, hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ lần nữa! "Trương Lão Tam, đợi ta cướp sạch linh dược sẽ đi tìm ngươi!" Đáy mắt Liễu Vong Xuyên lóe lên thống hận, ra sức công kích màn sáng trận pháp. "Xoẹt!" Bỗng nhiên trên cao vang lên tiếng rít gào, màn sáng trận pháp trên không trung Cổ Dược Viên bị một bàn tay khổng lồ xé toạc một lỗ hổng. "Rầm" một tiếng, một tòa tháp bị ném xuống, đè nát vô số linh dược, cắm sâu vào lòng đất.

Chỉ lộ ra một cái tháp tiêm.

Tất cả mọi người ngưng bặt thế công, nhìn chằm chằm đống linh dược bị đè nát, đau lòng đến mức suýt nhỏ máu.

Sau đó —— Bọn họ nhìn thấy một bóng người từ cửa sổ nhỏ trên đỉnh tháp bò ra.

Diệp Bất Phàm đứng trên đỉnh tháp.

Nhìn vô số linh dược xung quanh tiện tay là lấy được, lại nhìn đám người đang nỗ lực phá trận bên ngoài màn sáng.

Hắn có chút ngơ ngác. ...

Bên ngoài, hàng ngàn người cũng ngơ ngác, toàn bộ đều hóa đá. "Cơ duyên đến quá nhanh, giống như cơn lốc xoáy vậy." Diệp Bất Phàm bỗng nhiên hiểu thế nào là con cưng của trời rồi.

Khí vận ở thân, dù mình không muốn thì đại cơ duyên cũng tự dâng tận miệng.

Nhưng loại cơ duyên này thường đi kèm rủi ro. "Đến cũng đến rồi, cứ vơ vét một mẻ đã." Diệp Bất Phàm ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, nhổ cả bùn lẫn đất, bàn tay to vặt lên một cây dược thảo. "Thiên Ma Hoa, ba ngàn năm tuổi, có tỷ lệ nhất định giúp ma tu đột phá Kim Đan." "Thần Long Thảo, tôi luyện thân thể, cải thiện thể chất." "Độc Oán Tham, uống vào chết chắc, chí thánh độc dược..." Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực, sau khi thu hồi Trấn Yêu Tháp, bàn tay không hề ngừng nghỉ, bắt đầu điên cuồng vơ vét linh dược.

Mỗi một loại đều là bảo dược hiếm thấy ở bên ngoài! "Dừng tay!" "Trương Lão Tam!

Ngươi dừng tay cho lão tử!" Ngoài trận pháp, hàng ngàn tu sĩ Trúc Cơ trừng mắt đỏ ngầu, phẫn nộ gào thét.

Đám thiên kiêu như Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Liễu Vong Xuyên, Trần Quang Lễ càng ghen tị đến mức suýt thổ huyết.

Bọn họ tân tân khổ khổ phá trận, kết quả trên trời rơi xuống một gã Trương Lão Tam, chẳng tốn chút sức lực nào, cứ như gặt lúa mà vơ vét linh dược.

Làm sao bọn họ có thể chấp nhận được?

Mà nhìn lại vết nứt trên không trung của trận pháp, lúc này đã tự động tu sửa, không còn kẽ hở nào để chui vào.

Diệp Bất Phàm căn bản không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục vơ vét.

Chỉ trong nháy mắt, một khu vực đã bị vặt trụi lủi. "A a a!" Liễu Vong Xuyên đấm vào trận pháp, gào thét cuồng nộ.

Bỗng nhiên, nắm đấm của hắn dừng lại giữa không trung, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn phát hiện phòng ngự của trận pháp đã yếu đi rất nhiều. "Vừa rồi trận pháp bị phá, lực phòng ngự suy yếu mạnh, nhanh!

Mau thừa cơ phá ra!" Thiếu lâu chủ của Chân Lan Lâu cũng ý thức được điểm này, vội vàng quát lớn.

Mọi người nghe vậy, đôi mắt sáng rực, điên cuồng tấn công trận pháp.

Màn sáng trận pháp run rẩy, ẩn ẩn có dấu hiệu nứt vỡ. "Phòng ngự thực sự suy yếu rồi, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn phá được!" Thượng Quan Thanh Dao vui mừng khôn xiết, ác độc nói: "Tốc tốc phá ra!

Giết chết Trương Lão Tam!

Hắn thu hoạch linh dược vẫn là của chúng ta!" Tuy là đồng môn, nhưng đứng trước bảo dược, đâu còn ai quan tâm đến những thứ đó.

Còn bên trong trận pháp, Diệp Bất Phàm không ngừng nhổ linh dược, mồ hôi đầm đìa.

Nhiều quá.

Nhổ không hết.

Chương 80

Thật sự nhổ không hết!

Diệp mỗ thật muốn mượn cái máy gặt lúa ở nông thôn kiếp trước, ca ca làm một trận thu hoạch lớn. "Không được, phải nhặt cái nào quan trọng mà lấy!" Diệp Bất Phàm gia tăng tốc độ thu hoạch. "Ngưng Anh Thảo!

Linh dược Kết Anh!" "Cửu Khúc Vân Hoa!

Linh dược Kết Anh!" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào những cây linh thảo trông như trẻ sơ sinh ở đằng xa, ánh mắt nóng rực, vội vàng tiến lên cẩn thận nhổ lên.

Kỳ trân liên quan đến Kết Anh trăm năm khó tìm, lấy ra ngoài đủ để khiến đám Kim Đan chân nhân tranh giành điên cuồng.

Đây là thứ mà ngay cả Thiên Ma Giáo chủ cũng khát khao.

Diệp Bất Phàm liên tục di chuyển trong dược viên trăm dặm, chỉ nhặt những linh dược trân quý nhất. "Vạn năm Thiên Thương Ngọc Thụ!" Hắn bỗng nhiên dừng bước, nhìn cây đại thụ cao cả trăm trượng trước mặt.

Trông giống cây bách, nhưng toàn thân đen kịt, phảng phất như được điêu khắc từ mỹ ngọc.

Cây này là nguyên liệu chính để luyện chế pháp bảo Nguyên Anh!

Thần vật mà Nguyên Anh lão tổ của ngũ đại tiên môn, tam đại ma môn đều phải thèm thuồng.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm ngọc thụ một hồi lâu. "Thiên Thương Ngọc Thụ thông thể như bạch ngọc, cây ngọc đen này..." Ánh mắt hắn lóe lên, đột nhiên cảnh giác, thi triển Huyết Độn Thuật, phi

nhanh về phía sau. "Keng!" Đại địa chấn động, Diệp Bất Phàm chỉ kịp đưa Vân Lôi Kiếm lên đỡ, một cỗ lực lượng khổng lồ truyền từ thân kiếm tới, chấn hắn lảo đảo lùi lại.

Nhìn lại vật tấn công, lại là một cái rễ ngọc đen to tướng! "Quả nhiên có vấn đề, cái cây này thành tinh rồi!" Bàn tay Diệp Bất Phàm tê dại, sức mạnh của Thiên Thương Ngọc Thụ này cực mạnh, không thua gì đại tu sĩ Kim Đan luyện thể. "Cẩn thận!" Từ xa truyền đến tiếng kêu thất thanh của con chim lông đỏ.

Da đầu Diệp Bất Phàm tê rần, quay phắt đầu lại nhìn.

Không biết từ lúc nào, Thiên Thương Ngọc Thụ đang đứng sừng sững phía trước đã xuất hiện ngay sau lưng hắn, thân cây rộng mười mấy trượng nứt ra một cái miệng lớn, giống như một cái mồm to nuốt chửng Diệp Bất Phàm vào trong. "Đinh đinh!!" Diệp Bất Phàm cố gắng dùng Vân Lôi Kiếm chém Thiên Thương Ngọc Thụ, nhưng thanh kiếm vốn không gì không phá lại như chém vào kim cương, khó lòng phá vỡ lớp phòng ngự. "Không hổ là thần vật có thể luyện chế pháp bảo Nguyên Anh, lực phòng ngự này... e là lão thất phu Kiếm Hạc cũng không phá nổi." Diệp Bất Phàm kẹt sâu trong hốc cây tối tăm, ánh mắt bình tĩnh, phóng xuất linh thức.

Linh thức vừa chạm vào ngọc thụ liền bị bật ngược trở lại.

Cùng lúc đó.

Một lực hút cực mạnh truyền đến từ bên dưới.

Thân ảnh hắn rơi xuống.

Khi trước mắt hắn khôi phục lại ánh sáng, đã không còn ở trong hốc cây nữa.

Chỉ thấy —— Trước mắt là một vùng rộng lớn, giống như thế giới trong lòng đất, vách đá xung quanh đều một màu đỏ như máu, mùi

tanh tưởi xộc vào mũi.

Ở vị trí trung tâm là một vực sâu thâm bất khả trắc.

Hàng trăm sợi xích đồng xanh to như cột nhà treo trên vách đá, đầu kia kéo dài xuống vực sâu, bên trên phủ đầy những phù văn màu vàng quỷ dị. "Phong cấm đại trận." Trong lòng Diệp Bất Phàm lạnh toát, có dự cảm chẳng lành.

Loại phong cấm đại trận tương tự hắn từng thấy trong điển tịch Thiên Ma Giáo, chí cương chí dương, khắc chế ma đạo vô cùng.

Nhưng cái hắn từng thấy không khoa trương như cái trước mắt này. "Các hạ nhọc lòng bắt ta tới đây, không phải là muốn tâm sự với ta chứ?" Diệp Bất Phàm cảm nhận hung sát chi khí mênh mông như biển trong vực sâu, da mặt co giật, mở miệng nói.

Từ bàn tay đen do quái vật tạo thành, rồi đến Thiên Thương Ngọc Thụ.

Từng bước tính toán, rất rõ ràng là Ma Yêu muốn hắn tới đây.

Thế giới lòng đất hoàn toàn tĩnh mịch.

Không có bất kỳ hồi đáp nào.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nheo mắt lại. "Gào!" Trong vực sâu vô tận truyền ra tiếng gầm rú tê dại, ma khí cuồn cuộn bùng phát. "Ngươi đáng chết!" Thanh âm ẩn ẩn ước ước, dường như khoảng cách rất xa.

Diệp Bất Phàm khẽ nhíu mày, sau đó kinh ngạc nhìn thấy một bóng người yểu điệu bay ra từ vực sâu.

Trong tay nàng nắm chặt một chiếc nhẫn ngọc, vội vàng lao về phía một vách đá.

Vách đá kia quang hoa lưu chuyển, dần dần mơ hồ, lộ ra một cái cửa động thâm u. "Nhan Như Ngọc?" Diệp Bất Phàm có chút chấn

kinh nhìn nữ tử tuyệt mỹ kia, lại nhìn chiếc nhẫn ngọc trong tay nàng, hít sâu một hơi khí lạnh. "Hèn chi ở Yêu Điện và ngoài dược viên không thấy người phụ nữ này, quá độc ác!

Thế mà lại lặng lẽ lẻn xuống đây, cướp nhẫn trữ vật của Ma Yêu!" Da đầu Diệp Bất Phàm tê dại.

Ma Yêu dù suy yếu, dù bị phong ấn, cũng không phải là thứ một tu sĩ Trúc Cơ có thể chống lại.

Cho dù là Kim Đan cũng không dám nói có thể bò ra khỏi vực sâu này. "Ngươi là ai?" Nhan Như Ngọc sững sờ, quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm một cái.

Hiển nhiên không ngờ còn có người khác.

Nàng có thể phá trận, lặng lẽ tiến vào là nhờ dựa vào phương pháp phá trận ghi trong mảnh ký ức tàn khuyết. "Vô danh tiểu tốt." Diệp Bất Phàm cảnh giác nhìn Nhan Như Ngọc, bất động thanh sắc nói.

Người có thể cướp nhẫn trữ vật từ miệng Ma Yêu, hắn không cho rằng là nhân vật đơn giản.

Hơn nữa, hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. "Trên người ngươi có ma khí thuần túy, là người của Thiên Ma Giáo à?

Mấy vị thiên kiêu của Thiên Ma Giáo ta đều từng gặp, nhưng chưa từng gặp ngươi, ngươi là...

Trương Lão Tam?" Nhan Như Ngọc cười ôn nhu, diễm lệ tuyệt luân.

Một bộ váy lụa trắng phác họa đường cong hoàn mỹ, khiến người ta ý loạn tình mê. "Không phải." Diệp Bất Phàm phủ nhận, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Ở Lưu Vân Thành hắn thường xuyên giao dịch với Nhan Như

Ngọc, lúc đó hắn không hề nhận ra đối phương ẩn giấu sâu đến thế.

Người phụ nữ này, không phải bị lão quái vật nào đoạt xá thì cũng là bị phụ thân. "Ngươi và ta hợp tác thế nào?

Đào tẩu khỏi đây.

Hiện tại một tia phân hồn của Ma Yêu mạc danh kỳ diệu bị thương, nhất thời bán hội chưa đuổi kịp đâu." Ánh mắt Nhan Như Ngọc trong veo, lạc lạc đại phương, nhìn có vẻ thân thiết nhưng khí chất thanh lãnh trong xương cốt lại tạo cho người ta cảm giác xa cách.

Bị thương?

Diệp Bất Phàm đột nhiên nhớ tới lời con chim lông đỏ từng nói.

Những bàn tay đen do quái vật tạo thành sẽ khiến Ma Yêu phải trả một cái giá nhất định.

Hóa ra... hắn vô hình trung đã giúp Nhan Như Ngọc một tay?

Nhưng đối phương cũng giúp hắn một tay.

Nếu không phải đối phương kiềm chế Ma Yêu, e rằng bây giờ hắn đã bị Ma Yêu quấn lấy rồi. "Có thể." Đổi lại là trước kia, Diệp Bất Phàm chỉ muốn tránh xa người phụ nữ này, nhưng hiện tại cái mạng nhỏ khó giữ, tự nhiên liên thủ là thượng sách. "Trận pháp dưới lòng đất này là cấp ba, cây Phá Trận Trùy này của ta đã bị hỏng, ngươi có Phá Trận Phù không?" Nhan Như Ngọc lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói.

Nàng kiếm được hai tấm Phá Trận Phù từ chỗ Lý Phù Sư, nhưng trước đó để phối hợp với Phá Trận Trùy tiến vào đây nên đã dùng hết rồi. "Có." Diệp Bất Phàm đi tới trước trận pháp, ngưng thị một lát, lấy ra một xấp phù lục.

Có lẽ do khoảng cách gần, ẩn ẩn có thể ngửi thấy mùi hương sen thanh khiết trên người Nhan Như Ngọc.

Chương 81

"Nhiều phù lục nhị giai đỉnh cấp như vậy, phối hợp với Phá Trận Trùy của ta, miễn cưỡng đủ...

Cấp ba?" Nhan Như Ngọc ngẩn người.

Nàng chợt phát hiện xấp phù lục trong tay đối phương toàn bộ là cấp ba!

Ít nhất cũng phải hơn hai mươi tấm.

Nhìn lại Trương Lão Tam, đôi mắt xinh đẹp thoáng qua vẻ dị sắc.

Phá Trận Phù cấp ba cực khó chế tác, trong tay một số Nguyên Anh chân quân cũng chưa chắc có nhiều như vậy. "Phá trận đi!" Diệp Bất Phàm nói, hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này. "Có nhiều phù lục cấp ba như vậy, chắc là đủ rồi." Nhan Như Ngọc lập tức tế ra một kiện pháp khí, một cái dùi màu trắng tỏa sáng, hung hăng đâm vào màn sáng trận pháp.

Màn sáng như bị nhuốm máu, nổi lên từng đợt gợn sóng.

Mà cái dùi trắng kia giống như mũi khoan, không ngừng hóa giải gợn sóng trận pháp. "Nhanh!" Nhan Như Ngọc giục giã.

Diệp Bất Phàm không chậm trễ, trực tiếp ném hơn hai mươi tấm Phá Trận Phù ra ngoài.

Trong nháy mắt, Phá Trận Phù hóa thành cột sáng trắng, in vào vị trí Phá Trận Trùy đang tấn công. "Ong ong!" Huyết quang trên trận pháp đại thịnh, dưới sự phá trận song trọng, ẩn ẩn có chút không chống đỡ nổi. "Còn thiếu một chút!" Nhan Như Ngọc thấy thế, khuôn mặt như bạch ngọc hiện lên vẻ lo lắng.

Phá Trận Trùy tuy là lợi khí phá trận nhưng chung quy đã hư hại

quá nhiều, rất nhanh sẽ báo phế.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, thở dài một hơi, lại ném ra năm tấm Phá Trận Phù. "Rắc!" Màn sáng huyết sắc vỡ vụn như gương, lộ ra một thông đạo dài hun hút.

Nhan Như Ngọc vui mừng khôn xiết, lập tức thu hồi Phá Trận Trùy tàn phá, lao về phía thông đạo.

Diệp Bất Phàm lạnh lùng đứng nhìn, không hề mạo muội xông ra.

Cẩn thận vẫn hơn, cứ để Nhan Như Ngọc đi đầu dò đường là tốt nhất. "Người đàn bà này, thật đúng là khó lòng phòng bị a." Một giọng nói âm lãnh vang lên, trong thông đạo phía trước, một cái vuốt sắc khổng lồ chộp về phía Nhan Như Ngọc.

Sắc mặt Nhan Như Ngọc khẽ biến, tế ra một lá cờ nhỏ màu lam, hình thành một vòng quang tráo bảo vệ nàng bên trong.

Vuốt sắc đánh lên đó, thế mà bị ngạnh sinh sinh bật ngược trở lại. "Hả?

Pháp bảo?!

Một kẻ Trúc Cơ như ngươi sao có thể thôi động pháp bảo?!" Cuối thông đạo truyền đến giọng nói kinh ngạc.

Sau đó mười mấy bóng người vội vã chạy tới, kẻ cầm đầu mặc áo xanh.

Chính là Hoắc Vân Hải!

Hắn nhìn chằm chằm Nhan Như Ngọc, sắc mặt kinh nghi bất định.

Pháp bảo chỉ có Kim Đan trở lên mới có thể điều khiển, hắn chưa từng nghe nói có ai Trúc Cơ kỳ đã thôi động được.

Mà bên cạnh hắn là một thanh niên yêu dị.

Ngoài hai người này ra, mười mấy nam nam nữ nữ phía sau tuy mang hình dáng con người nhưng toàn thân lại tản ra yêu khí. "Người Hoắc gia ở Giang Lăng?" Nhan Như Ngọc nhíu mày, mắt đẹp lóe lên lam quang, dường như phát hiện ra điều gì, khó tin nói: "Hóa ra là Yêu tộc!

Làm sao các ngươi có thể vào di tích này?!" Biên giới Triệu Quốc có Vạn Yêu Sơn Mạch, nơi đó vạn yêu hội tụ, thế lực còn mạnh hơn cả Thượng Thanh Cung.

Ba ngàn năm trước Ma Yêu và Vạn Yêu Sơn có quan hệ mật thiết.

Chính ma song phương đều đề phòng nơi đó.

Đại trận bên ngoài di tích có thể dò xét yêu khí của Yêu tộc, gần như không thể có Yêu tộc nào vào được! "Không đúng, trên người các ngươi có khí tức nhân tộc, chẳng lẽ...

Người Hoắc gia toàn bộ là bán nhân bán yêu?!" Nhan Như Ngọc bỗng nhiên nói, có chút chấn kinh.

Bán nhân bán yêu, nếu thần thông đủ lớn, có thể tránh được sự dò xét của đại trận di tích. "Bán nhân bán yêu?

Nhân yêu?" Diệp Bất Phàm nhìn đám người trong thông đạo, sắc mặt cổ quái. "Vì ngày này, Vạn Yêu Sơn ta đã trù tính nhiều năm, Nhan tiên tử, ta khuyên cô vẫn nên thành thật một chút." Hoắc Vân Hải cười lạnh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Bất Phàm, trước tiên là ngẩn ra, sau đó lộ nụ cười: "Trương huynh nhất nặc thiên kim, quả nhiên đến đúng theo ước định." "..." Diệp Bất Phàm giật giật mí mắt.

Vấn đề trước đó nghĩ không thông, giờ phút này đã sáng tỏ.

Cái gã họ Hoắc này sớm đã có đồ mưu với di tích, chỉ là không biết tên này nhất định phải kéo mình xuống nước để làm gì.

Hắn suy đoán, mục đích của đối phương và mục đích Ma Yêu bắt hắn là thống nhất. "Ngươi quen hắn?!" Nhan Như Ngọc bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Bất Phàm, lộ vẻ cảnh giác. "Từng giao dịch qua, chỉ là trước đó không rõ hắn là Yêu tộc." Diệp Bất Phàm mặt vô cảm, nhìn về phía Hoắc Vân Hải, lạnh nhạt nói: "Các ngươi muốn làm gì ta không hứng thú, ta chỉ muốn rời khỏi đây, tránh ra!" "Bây giờ mới muốn đi, có phải quá muộn rồi không?" Thanh niên yêu dị bên cạnh Hoắc Vân Hải châm chọc, ánh mắt sắc như chim ưng.

Hắn sớm đã nhìn Diệp Bất Phàm không thuận mắt.

Trước đó ở khách điếm, rồi ngoài thành Lưu Vân, tên này năm lần bảy lượt xung đột với lão tổ, thậm chí vì hắn mà lão tổ phải nhẫn nhịn chịu một cái tát của Thiên Ma lão tổ.

Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Chưa đợi hắn nói chuyện, bỗng nhiên cảm giác sống lưng lạnh toát, một luồng kình phong ập tới. "Vút!" Hắn lập tức tế khởi mười lăm thanh phi kiếm, đâm mạnh về phía sau. "Keng" một tiếng, giống như đâm phải vật cực kỳ cứng rắn, lực phản chấn truyền lại khiến hắn lùi lại mấy chục trượng.

Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, một con cự mãng thông thiên to như cái chum nước đã bò ra từ vực sâu, đôi mắt dọc to như lồng đèn nhìn chằm chằm hắn, tràn đầy tham lam và khát vọng.

Mà thứ vừa tấn công hắn chính là đuôi của con cự mãng.

Một cỗ ma khí và yêu khí cực kỳ khủng bố ập vào mặt, khiến sắc mặt Diệp Bất Phàm biến đổi liên tục.

Trong lòng hắn dâng lên dự cảm chẳng lành. "Bái kiến Giao Tổ!" Hoắc Vân Hải vội vàng khom người, mấy tên bán yêu Hoắc gia bên

cạnh càng cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng cự mãng.

Cho dù chân thân của Hoắc Vân Hải cũng là một vị Nguyên Anh đại yêu, nhưng trước mặt vị này, hắn chung quy chỉ là một tiểu bối.

Ma Yêu Giao Tổ thời kỳ đỉnh phong, có thể xưng là tồn tại vô địch dưới Hóa Thần. "Người phụ nữ này có chút vấn đề, giết ả." Cự mãng thè lưỡi, ngữ khí tang thương uy nghiêm: "Còn tên này, có thể tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công đến tình trạng này, vừa khéo làm vật chứa, bản tôn sẽ đích thân ra tay." "Giao Tổ?

Ma Yêu?!" "Không phải Ma Yêu chân chính, hắn vẫn chưa thể thoát khỏi phong ấn, chỉ là một tia thần hồn của hắn bám vào thân Thanh Lân Mãng mà thôi, coi như là phân thân." Nhan Như Ngọc thở hổn hển, giải thích một câu.

Nàng ngừng lại, mắt đẹp nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Nhưng mà, cho dù là phân thân cũng có thực lực Kim Đan sơ kỳ." Tên Trương Lão Tam này rất mạnh, nàng ẩn ẩn có thể nhận ra.

Nhưng nàng không cho rằng hắn là đối thủ của phân thân Ma Yêu. "Ba ngàn năm không chết, suy yếu đến mức này rồi, một tia thần hồn bám vào Thanh Lân Mãng mà vẫn mạnh như vậy." Diệp Bất Phàm môi khô khốc.

Hắn khó có thể tưởng tượng, Ma Yêu thời kỳ toàn thịnh rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Đồng thời, hắn cũng hiểu được mục đích đối phương tìm mình.

Thiên Sát Chân Ma Công!

Vật chứa! "Ngươi và ta có trốn được hay không, tùy vào bản lĩnh mỗi người vậy." Nhan Như Ngọc khí chất thanh lệ, quát khẽ, sau đó lay động lá cờ nhỏ màu lam.

Tức thì cuồng phong nổi lên, cờ lam bùng phát từng đạo lam

quang, nhiếp nhân tâm phách.

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ động, bí mật truyền âm cho Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm thấy thế, ánh mắt lóe lên, khẽ gật đầu khó phát hiện. "Các ngươi giết ả!

Tên này để bản tôn!" Đôi mắt dọc của Thanh Lân Mãng lạnh lẽo, cái đuôi khổng lồ quấn về phía Diệp Bất Phàm.

Chương 82

Cự vĩ như được đúc bằng thép, một kích tùy ý cũng đủ trấn sát đám Tiểu Kiếm Tiên, Liễu Vong Xuyên. "Tật!" Diệp Bất Phàm vỗ túi trữ vật, Đồng Nhạc Chung bay ra, chụp lên người hắn.

Không để ý đến công thế của đối phương, hắn tế khởi mười lăm thanh phi kiếm, hợp thành một thanh cự kiếm, hung hăng đâm về phía mắt của Thanh Lân Mãng. "Keng!" Thanh Lân Mãng nhắm mắt, cự kiếm đánh vào mí mắt nó, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Từng đợt ma quang bao phủ mí mắt, thanh cự kiếm đủ sức chém giết Giả Đan thế mà chỉ đâm rách được một mảnh vảy mãng xà. "Chưa đến Kết Đan đã nắm giữ kiếm thế, ngươi là Thánh tử của Thượng Thanh Cung?" Thanh Lân Mãng rất kinh nghi.

Rõ ràng tu luyện ma đạo công pháp, kết quả thi triển lại là trấn phái kiếm điển của Thượng Thanh Cung.

Diệp Bất Phàm không trả lời.

Đúng lúc này, cái đuôi khổng lồ đập lên Đồng Nhạc Chung, phát ra tiếng chuông chấn động màng nhĩ, thân chuông ẩn ẩn nứt ra. "Ngụy pháp bảo cũng không chịu nổi." Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Bảo vật Đồng Nhạc Chung này coi như sắp hỏng rồi.

Nhục thân của Thanh Lân Mãng này đã sánh ngang với pháp bảo.

Đừng nói đám Tiểu Kiếm Tiên, ngay cả tu sĩ Giả Đan e rằng cũng chỉ có nước bị ngược sát.

Trừ Kiếm Hạc chân nhân ra, có thể nói đây là đối thủ mạnh nhất hắn từng gặp.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, một lớp giáp

trụ bao phủ toàn thân, đồng thời lại dán thêm hàng trăm tấm phòng ngự phù lục nhị giai.

Từng tầng quang mạc bao phủ, giống như bánh ngàn lớp.

Khiến Thanh Lân Mãng nhìn đến ngẩn người. "Mặc mấy tầng mai rùa thì có tác dụng gì?" Thanh Lân Mãng hừ lạnh, miệng phun ra một cột sáng màu đen, đánh nát mấy chục tầng quang mạc phù lục.

Diệp Bất Phàm thần tình mộc nhiên, lại móc ra hai trăm tấm phòng ngự phù lục nữa.

Ca ca cứ dán như thế, lực phòng ngự tăng mạnh.

Đồng thời thao túng cự kiếm không ngừng tấn công vào điểm yếu của Thanh Lân Mãng như bảy tấc, mắt, mi tâm, giống như mưa rào, bùng phát ra một chuỗi tia lửa.

Theo thời gian trôi qua, uy lực phi kiếm càng lúc càng mạnh, vảy trên người cự mãng vỡ nát trên diện rộng.

Điều này khiến Thanh Lân Mãng vô cùng nóng nảy.

Rõ ràng chỉ là Trúc Cơ viên mãn, loại hàng sắc này nó tùy ý ngược sát!

Nhưng tên trước mắt này pháp lực vượt xa người thường, uy lực phi kiếm càng đủ sức uy hiếp Kim Đan sơ kỳ!

Điều khiến nó phẫn nộ nhất là —— phù lục của đối phương dường như dùng không hết, đánh nát mấy chục tấm, đối phương lập tức lôi ra vài trăm tấm! "Ngươi thật đáng chết!" "Gào!" Thanh Lân Mãng miệng phun tiếng người, gầm lên giận dữ.

Âm thanh như thực chất, hóa thành sóng âm mãnh liệt, chấn nát hàng trăm tấm phù lục, giáp trụ cũng nứt ra một đường. "Pháp thuật âm ba của Nhân tộc Kim Đan?" Diệp Bất Phàm có chút chấn kinh, rõ

ràng là Yêu tộc, tu luyện ma đạo công pháp thì thôi, lại còn có thể thi triển pháp thuật của Nhân tộc. "Keng!" Cái đuôi khổng lồ như sắt thép đập vào phi kiếm, cự kiếm hiện lên vết nứt, linh tính tổn hao lớn.

Mắt thấy sắp vỡ vụn. "Ngươi càng đáng chết hơn!" Diệp Bất Phàm đau lòng đến nhỏ máu, mắt cũng đỏ lên.

Đồng Nhạc Chung, bộ phi kiếm hắn tân tân khổ khổ kiếm được, lần lượt báo phế! "Vút!" Diệp Bất Phàm tế ra năm món pháp khí đỉnh tiêm, nhanh như tia chớp đánh lên người Thanh Lân Mãng, xé rách từng đạo vết thương rỉ máu.

Vảy rồng trước đó bị đánh nát một mảng lớn, lực phòng ngự của mãng yêu đã giảm đi không ít.

Cùng lúc đó, hắn vỗ túi trữ vật, lôi ra hơn một ngàn tấm phù lục, dán lên người.

Toàn thân trên dưới, bao gồm cả mu bàn chân, toàn là phù lục! "Nhân loại!

A a a!!" Thanh Lân Mãng ăn đau, lớn tiếng gào thét.

Lại nhìn thấy một đống phù lục trên người Diệp Bất Phàm, càng thêm giận sôi máu.

Lần đầu tiên gặp phải tu sĩ Trúc Cơ khó chơi như thế này, còn khó chơi hơn cả Kim Đan chân nhân!

Bên kia.

Nhan Như Ngọc thao túng cờ lam, chiến cùng Hoắc Vân Hải và đám người thành một đoàn, các loại yêu quang bao phủ đều bị ánh sáng của cờ lam chặn lại.

Hoắc Vân Hải tuy mạnh, nhưng đối mặt với Nhan Như Ngọc có thể thao túng pháp bảo, nhất thời khó mà bắt được. "Pháp lực ả ta

mỏng manh, không chống đỡ nổi tiêu hao của pháp bảo đâu!

Mau giết ả!" Hoắc Vân Hải liếc mắt nhìn qua chiến trường bên phía Diệp Bất Phàm, trong lòng chấn hãi.

Hắn từng nghĩ tên này không tầm thường.

Nhưng không ngờ lại mạnh đến thế!

Không có pháp bảo, lại ngạnh sinh sinh đánh với phân thân Ma Yêu Giao Tổ đến mức này, thực lực này đã vượt qua Nhan Như Ngọc, không kém gì Kim Đan chân nhân! "Tên này còn là người không?" Thanh niên yêu dị nhìn đến tim đập chân run, khánh hạnh vì mình không xông lên.

Mà Nhan Như Ngọc cũng không ngờ tới.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ vui mừng, nắm chắc phần thắng giết chết mấy tên Yêu tộc này thêm vài phần. "Bùm bùm!!" Hai chiến đoàn càng lúc càng kịch liệt, dần dần đến hồi gay cấn.

Không ai chú ý tới, một nữ tu Hoắc gia sau lưng Hoắc Vân Hải, trong lúc dùng pháp khí tấn công Nhan Như Ngọc, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ lấy ra một bình ngọc nhỏ, rắc xuống chút bột phấn, bột phấn mang theo một mùi hương thoang thoảng như có như không, hòa vào trong không khí.

Trong mắt ả thoáng qua một tia giảo hoạt.

Còn có hưng phấn! "Yêu quang, Phục Thần!" Trong chiến trường, mắt thấy sắc mặt Nhan Như Ngọc tái nhợt, Hoắc Vân Hải lộ vẻ tàn nhẫn, nhục thân trực tiếp nổ tung, thế mà hóa thành một con chim phượng xanh dài vài trượng. "Vút vút!!" Lông phượng bắn ra từng đạo thần quang, uy thế kinh người. "Nhân tộc đệ nhất mỹ nhân, bất kể ngươi có lai lịch gì, hôm nay đều phải chết!" Thanh Phượng miệng phun tiếng người, ngôn từ sâm lãnh. "Thần thông Phượng tộc?!" Nhan

Như Ngọc biến sắc. "Ầm!" Ngay khoảnh khắc Thanh Phượng thi triển thần thông, một đạo sấm sét đột nhiên bắn tới, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Giống như một chùm sáng. "Đùng!" Vân Lôi Kiếm găm vào đầu lâu Thanh Phượng, mang theo nó bay xa mười trượng, đóng đinh cả thân mình lên vách đá, máu tươi bắn tung tóe. "A a a!

Diệp Bất Phàm!!!" Thanh Phượng thảm thiết gào thét, cái đầu máu me đầm đìa quay sang chiến trường bên kia, tràn đầy phẫn nộ và không thể tin nổi.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, Diệp Bất Phàm đang giao chiến với phân thân Ma Yêu lại còn có thể tranh thủ thời gian cho hắn một kích trí mạng! "Chuyết!" Bên kia Diệp Bất Phàm niệm chú, thân thể hư hóa thành ba cái, trong nháy mắt, bản tôn lao về phía Nhan Như Ngọc.

Mà hai đạo hóa thân còn lại thì xông về phía Thanh Lân Mãng đang tấn công tới.

Đây là pháp thuật thứ hai của 《Thiên Sát Chân Ma Công》—— Chân Ma Huyễn Ảnh. "Phập phập" hai tiếng, hai đạo hóa thân bị đuôi Thanh Lân Mãng nghiền nát.

Đôi mắt dọc âm lãnh của Thanh Lân Mãng chuyển hướng sang Diệp Bất Phàm, sung mãn lửa giận và sát cơ.

Đối chiến với nó mà còn ẩn giấu thực lực, lại còn có tâm tư tính toán Thanh Phượng.

Đường đường là Ma Yêu, bao giờ lại bị người ta vũ nhục như vậy?

Còn đám thanh niên yêu dị thì sớm đã lùi lại, nhìn Diệp Bất Phàm với ánh mắt vừa sợ vừa nể.

Quá khủng bố!

Sự mạnh mẽ của đối phương hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù Trúc Cơ. "Đa tạ." Nhan Như Ngọc khẽ thở phào, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, hơi khom người, thân thể mạn diệu linh lung hữu trí.

Trước đó truyền âm, nàng chỉ muốn người này có cơ hội thì quấy rối Thanh Phượng một chút, để nàng kịp tế ra Phù Bảo.

Không ngờ, Thanh Phượng trực tiếp bị một kích trấn sát.

Chương 83

Loại thực lực này, cho dù là ở thế giới trong mảnh ký ức kia, cũng là tuyệt vô cận hữu. "Da thịt phân thân Ma Yêu này quá dày, khó mà giết chết, hiện tại cô và tôi liên thủ, có thể giải quyết." Diệp Bất Phàm nhịn không được liếc nhìn cái cổ trắng ngần lộ ra của Nhan Như Ngọc.

Khí huyết trong cơ thể ẩn ẩn táo động.

Chóp mũi quanh quẩn một mùi hương mạc danh.

Nhan Như Ngọc tựa hồ có cảm giác, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên ráng hồng, khí chất thanh lãnh ẩn ẩn thấu ra một tia vũ mị.

Động lòng người.

Trong mắt Diệp Bất Phàm thoáng qua vẻ kinh diễm.

Lập tức nhíu mày, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Linh thức quét qua, tịnh không phát hiện dị thường.

Trầm ngâm giây lát, Diệp Bất Phàm lắc đầu, thuận tay nhặt túi trữ vật của Hoắc Vân Hải lên, nhét vào ngực, một chút ý tứ chia sẻ với Nhan Như Ngọc cũng không có. "Diệp Bất Phàm!

Mối thù này, bản tọa ghi nhớ!" Thanh Phượng ác độc trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm một cái, thân thể hư hóa, dần dần tiêu tán.

Diệp Bất Phàm không thèm để ý, quay đầu nhìn về phía đám thanh niên yêu dị. "Mau trốn!" Thanh niên yêu dị thấy thế, chần chừ nhìn Thanh Lân Mãng một cái, sau đó quả đoán bỏ chạy.

Một trận yêu phong màu xanh cuốn lấy hắn, bay nhanh về phía ngoài thông đạo.

Những người Hoắc gia còn lại cũng hoảng hốt chạy theo. "Đi được sao?" Trong mắt Diệp Bất Phàm hàn quang lóe lên, ngự Vân Lôi Kiếm đuổi theo.

Tốc độ của hắn nhanh như tia chớp.

Trong khoảnh khắc đã đuổi kịp, kiếm quang quét ngang, mười mấy tên Trúc Cơ viên mãn ngay cả lực phản kháng cũng không có, bị trấn sát ngay tại chỗ. "Diệp Bất Phàm, thả ta đi, ta có thể nói cho ngươi...

Ách!" Thanh niên yêu dị kinh khủng hét lớn, nhưng lời chưa nói hết, mi tâm đã hiện lên một lỗ máu cháy đen, thân thể ầm ầm ngã xuống đất.

Từ đầu đến cuối.

Bất quá chỉ hai nhịp thở.

Nhan Như Ngọc nhìn mà kinh hãi, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm đầy vẻ kiêng kỵ.

Chấp chưởng Vân Lôi Kiếm, chiến lực còn mạnh hơn một bậc so với lúc đối chiến Thanh Lân Mãng, giết tu sĩ cùng giai dễ như nghiền chết con kiến.

Mà Thanh Lân Mãng tịnh không ngăn cản, chỉ chặn kín cuối thông đạo, lạnh lùng đứng nhìn. "Chiến đấu đến bây giờ, pháp lực các ngươi sắp cạn rồi chứ gì?" Đôi mắt dọc của Thanh Lân Mãng lạnh băng, ma khí cuồn cuộn bùng phát từ trong cơ thể, uy thế thế mà còn mạnh hơn trước một bậc.

Nghe vậy, sắc mặt Nhan Như Ngọc khẽ biến, vội vàng nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Quả nhiên, liên tiếp chiến đấu, cộng thêm sử dụng Vân Lôi Kiếm cực hao pháp lực, sắc mặt Diệp Bất Phàm đã hiện lên vẻ tái nhợt.

"Quả thực, pháp lực sắp cạn." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, không hề phản bác.

Pháp lực hắn hồn hậu là thật, nhưng không phải vô hạn, liên tiếp sử dụng ngụy pháp bảo, thao túng nhiều pháp khí, tiêu hao thực sự quá lớn. "Người đàn bà Tuyết Linh Tông kia, pháp lực của ngươi cũng không xong rồi." Dưới sự tẩm bổ của ma khí, những vảy rồng vỡ nát của Thanh Lân Mãng thế mà đang phục hồi với tốc độ kinh khủng, khí thế càng lúc càng mạnh.

Nó miệng phun tiếng người, mang theo nụ cười lạnh: "Bây giờ, các ngươi lấy gì đấu với bản tôn?" Nếu không phải bị hạn chế bởi thân xác Thanh Lân Mãng này, nhiều thủ đoạn không thể động dụng, hai kẻ này không kiên trì được đến bây giờ. "Ma Yêu ở đây, được sát khí và ma khí tẩm bổ, lực khôi phục kinh người, cho dù liều mạng cũng rất khó thực sự giết chết, Phù Bảo cũng vô dụng." "Cộng thêm ngươi và ta pháp lực cạn kiệt, phần thắng gần như bằng không." Nhan Như Ngọc mím chặt môi đỏ, đưa cho Diệp Bất Phàm một tấm phù lục: "Ta có ba tấm 'Phong Lôi Phù', có trốn được hay không, toàn dựa vào tạo hóa vậy." Hiện tại không giống trước đó.

Chỉ có một mình Thanh Lân Mãng, bọn họ có cơ suất trốn thoát. "Cô có phát hiện ra chỗ nào không đúng không?" Diệp Bất Phàm không trả lời, hỏi ngược lại.

Hắn nhìn chằm chằm thân hình lồi lõm của Nhan Như Ngọc, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác khô nóng càng lúc càng mãnh liệt. "Ngươi!" Nhan Như Ngọc ngẩn ra, lùi lại vài bước, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Bất Phàm.

Cảm giác của nàng không lớn như vậy, trước đó chỉ ẩn ẩn thấy khó chịu, cộng thêm kẹt trong chiến đấu nên không quá chú ý.

Nhưng hiện tại nghe đối phương nhắc nhở, nàng cũng nhận ra điều bất thường. "Còn có phe thứ ba!

Mau đi!" Tim Nhan Như Ngọc đập loạn xạ, thực sự có chút hoảng hốt, nàng vội vàng dán một tấm "Phong Lôi Phù" lên người, hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía cửa động. "Ầm ầm!" Một cái đuôi rắn khổng lồ đập về phía Nhan Như Ngọc, người sau miễn cưỡng thôi động cờ lam, chặn đòn tấn công lại. "Gào!" Tuy nhiên, một tiếng sóng âm chấn động màng nhĩ ập tới, ngăn cản thế tiến của nàng lại.

Sau đó đầu lâu của Thanh Lân Mãng hung hăng húc tới, Nhan Như Ngọc chỉ kịp tế ra một tấm khiên pháp khí. "Rắc" một tiếng, tấm khiên bị húc nát, khóe miệng Nhan Như Ngọc rỉ máu, bay ngược trở lại. "Ưm ~" Nhan Như Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên ráng hồng bất thường.

Diệp Bất Phàm nghe thấy động tĩnh này, trong lòng xao động, vội vàng ngồi xếp bằng, vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, áp chế sự táo động trong cơ thể.

Mà trong đầu nhanh chóng thôi diễn, tư tác, nhìn lại tất cả mọi việc từ khi tiến vào đây.

Phân tích xem thế lực thứ ba rốt cuộc là ai. "Thật là thú vị." Đôi mắt Thanh Lân Mãng thoáng qua vẻ dị sắc, nhìn bốn phía một cái.

Thân là Ma Yêu, sớm đã nhận ra sự tồn tại của bên thứ ba, chỉ là với thần thức của hắn cũng không tìm được ngọn nguồn. "Vút!" Nhan Như Ngọc thở hổn hển, khuôn mặt tuyệt mỹ càng thêm mê người, nàng nhìn Diệp Bất Phàm một cái, cắn chặt răng ngà, lại lần nữa hóa thành một đạo lưu quang ý đồ xông ra ngoài, đồng thời dán lên người một tấm phòng ngự phù lục cấp ba.

Tuy nhiên, cái đuôi khổng lồ của Thanh Lân Mãng quất tới, lại lần nữa đánh nàng bay trở lại.

May hay rủi thế nào, thân thể kiều nhu lại đập đúng vào lòng Diệp Bất Phàm. "Nhan Như Ngọc!" Sự táo động vừa mới miễn cưỡng áp chế xuống trong nháy mắt bị kích phát, hai mắt Diệp Bất Phàm đỏ ngầu, nghiến răng nói: "Có thủ đoạn gì thì mau dùng ra!

Trốn khỏi đây!" Nếu là Lục La, hoặc nữ tu Trúc Cơ nào khác, Diệp Bất Phàm mới sẽ không làm Liễu Hạ Huệ.

Nhưng Nhan Như Ngọc thì khác, người phụ nữ này lai lịch khó lường, quá mức bí ẩn.

Động vào cô ta, đó chính là rước họa vào thân. "Ở vực sâu thủ đoạn đã dùng hết rồi, nào còn thủ đoạn gì nữa!" Nhan Như Ngọc ngửi thấy khí tức nam tử trên người Diệp Bất Phàm, khuôn mặt đỏ bừng như máu, vội vàng giãy giụa thoát khỏi lòng hắn, quát khẽ. "Ầm ầm" một tiếng nổ lớn, Thanh Lân Mãng quất cái đuôi to lớn, hung hăng đập xuống hai người, thế mạnh lực trầm, uy thế kinh người. "Bất kể là ai giở trò quỷ, bây giờ hai người các ngươi đều phải chết." Thanh Lân Mãng cười lạnh, đôi mắt như hàn băng. "Thảo!" Trong lòng Diệp Bất Phàm đầy lửa giận, ngẩng phắt lên nhìn Thanh Lân Mãng: "Chỉ là một kẻ bị phụ thân, thật tưởng ta không giết được ngươi sao?!" Nói xong, hắn móc từ túi trữ vật ra "Kim Quang Phù". "Chỉ bằng ngươi..." Thanh Lân Mãng cười lạnh, lời còn chưa dứt, đồng tử nó co rụt lại, tức đến nổ phổi gào lên: "Sao ngươi còn có phù lục cấp ba?!" Nếu là một tấm thì cũng thôi.

Nhưng kẻ trước mặt trực tiếp ném qua hơn ba mươi tấm phù lục. "Ầm ầm ầm!" Kim quang vạn đạo, hung hăng xuyên thủng vảy của Thanh Lân Mãng, máu tươi phun trào, một cái đầu càng là bị đánh nát bấy, thông đạo to lớn sụp đổ ngay tại chỗ, lượng lớn đá vụn chôn vùi nó.

Nhiều phù lục cấp ba như vậy, cho dù là Kim Đan sơ kỳ cũng

không dám ngạnh kháng. "Ta, không tin ngươi..." Nửa thân tàn tạ của Thanh Lân Mãng bò ra từ đống đá vụn, con mắt duy nhất còn lại tràn đầy oán độc.

Không thể không nói, Thanh Lân Mãng bị Ma Yêu phụ thân sinh mệnh lực kinh người, đổi lại là Kim Đan chân nhân khác, sớm đã bị oanh sát ngay tại chỗ rồi. "Đùng!" Thanh Lân Mãng vừa mới bò ra, lại là mấy chục đạo kim quang nện tới, trong tiếng kêu kinh nộ, dìm ngập nó.

Khói đặc cuồn cuộn phiêu tán.

Thanh Lân Mãng triệt để bị trấn sát. "Cuối cùng cũng chết." Diệp Bất Phàm thở dốc kịch liệt.

Phù lục cấp ba hắn tổng cộng chỉ có hơn một trăm tấm.

Bỏ da tư cực lớn, từ Lưu Vân Thành đến Thiên Ma Giáo, tốn thời gian một tháng!

Không đến vạn bất đắc dĩ, thật không nỡ dùng.

Tuy nhiên đúng lúc này, một đạo hư ảnh từ thi thể Thanh Lân Mãng độn xuất, nhanh như tia chớp lao về phía đầu Diệp Bất Phàm. "Tiểu tử!

Chương 84

Thật tưởng bản tôn dễ giết thế sao?

Hiện tại ngươi thủ đoạn đã hết, lấy gì phòng ngự tia thần hồn này của bản tôn?!

Giờ khắc này, ta đã đợi rất lâu rồi!" Một hư ảnh đầu nửa người nửa rắn dữ tợn cười cuồng dại, trực tiếp chui tọt vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm.

Từ đầu đến cuối.

Hắn đều đang đợi một thời cơ.

Một thời cơ Diệp Bất Phàm suy yếu nhất, dễ bị đoạt xá nhất! "Cỗ thân thể này của ngươi, bản tôn lấy rồi!

Đợi ta rời khỏi di tích, chuẩn bị đôi chút, chân thân có thể thoát khốn!

Ha ha...

Á á á!!!" Ma Yêu trong cơ thể Diệp Bất Phàm truyền ra tiếng cười điên cuồng, nhưng rất nhanh tiếng cười lớn biến thành tiếng thảm thiết, giống như phát hiện ra thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi. "Không khéo, tôi cũng đang đợi khoảnh khắc này." Diệp Bất Phàm mặt đỏ bừng, áp chế sự khô nóng càng lúc càng lớn trong cơ thể.

Trước đó khi nghe Ma Yêu nói đến hai chữ "Dung khí", hắn liền biết đối phương muốn đoạt xá.

Trong đan điền, Thiên Đạo Trúc Cơ bùng phát từng trận huyền quang, xé nát thần hồn vừa xâm nhập vào thành từng mảnh nhỏ. "Thiên Đạo Trúc Cơ!

Sao có thể?!" Ma Yêu nửa người nửa rắn khó mà tin được. "Bất kể ngươi có lai lịch gì, đợi bản tôn xuất thế, chắc chắn sẽ đoạt Thiên Đạo đạo đài của ngươi!" Ma Yêu phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng, triệt để tiêu vong, hóa thành điểm điểm tinh quang, dung nhập vào trong linh thức của Diệp Bất Phàm.

Vốn dĩ linh thức đã so được với Kim Đan sơ kỳ giống như nuốt được thuốc đại bổ, mạnh mẽ lớn thêm một đoạn.

Đồng thời, trong đầu xuất hiện thêm một vài mảnh vỡ ký ức.

Rất tàn khuyết, cũng không nhiều.

Diệp Bất Phàm không kịp xem xét những mảnh ký ức tàn khuyết kia, sau khi kích hoạt một đống phù lục tam giai, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Trong tầm mắt, thân thể kiều nộn của Nhan Như Ngọc bò dậy, nhích về phía thông đạo bị đá vụn lấp kín.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, váy trắng rách nát, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Diệp Bất Phàm hô hấp thô trọng, chậm rãi đi tới.

Cùng lúc đó, không có pháp lực duy trì, Tạo Súc Thuật rút đi, trở về diện mạo vốn có của Diệp Bất Phàm. "Ngươi!

Ngươi muốn làm gì?!" Nhan Như Ngọc áp chế sự xao động trong lòng, hoảng loạn lùi lại.

Nàng thể chất đặc thù, có tác dụng áp chế nhất định đối với dục vọng, tình huống tốt hơn Diệp Bất Phàm một chút.

Nhưng không nhiều.

Diệp Bất Phàm hai mắt đỏ ngầu, một tay ôm lấy vòng eo doanh doanh nắm chặt của Nhan Như Ngọc, miệng trực tiếp hôn lên.

Kiều nộn mềm mại, mang theo hương vị hoa sen xanh. "Ưm!" Nhan Như Ngọc trừng lớn đôi mắt đẹp, ý đồ phản kháng, nhưng khí tức nam tử chui vào mũi ngọc, dục vọng bị áp chế trực tiếp phá vỡ phòng ngự nội tâm, tình không tự kìm hãm được mà đáp lại.

Da thịt như noãn ngọc.

Y phục từng mảnh rơi xuống.

Một lát sau.

Nhân ảnh giao nhau.

Một tiếng thống khổ xen lẫn tiếng thở dài vang vọng trong thông đạo trống trải. "Lộp cộp!" Trong đống đá vụn ở cuối thông đạo, một bàn tay nhỏ bé bới đất đá ra, cái đầu từ trong khe hở chui ra ngoài.

Chính là nữ tu Hoắc gia đi theo Hoắc Vân Hải trong đội ngũ trước đó.

Tướng mạo tiếu lệ, có chút dơ dáy bụi bặm.

Bất quá một đôi mắt to lại lấp lánh ánh sáng, nhìn chằm chằm cảnh tượng hương diễm bên này. "Lạc lạc lạc ~ Băng thanh ngọc khiết như ngươi, cũng có ngày hôm nay!" Nữ tu nhìn Nhan Như Ngọc đang chìm vào mê loạn, bật cười thành tiếng.

Nữ nhân này, chính là Thiên Ma lão tổ lợi dụng bí thuật, phân ra một tia thần hồn tiềm tàng trên người nữ tu Hoắc gia!

Sư tôn của Diệp Bất Phàm, Hắc Quần La Lỵ!

Vì ngày hôm nay, nàng đã mưu đồ rất lâu.

Cho dù hai người không có cơ hội ở chung một phòng, nàng cũng sẽ tạo ra cơ hội! "Thế phong nhật hạ, thế phong nhật hạ a!" Hắc Quần La Lỵ khuôn mặt nhỏ đỏ lên, bất giác quay đầu đi.

Tuy sống hai đời, nhưng loại tràng diện này, nàng đúng là chưa

từng thấy qua. "Hảo đồ đệ, thật là tiện nghi cho ngươi rồi, nữ nhân này là Thái Âm Chi Thể, Nguyên âm tác dụng cực lớn.

Cộng thêm khí vận ngươi đạt được trước đó, cùng mấy thứ linh vật kết đan linh tinh, nếu kết đan thành công, rất có hy vọng trở thành Bát Chuyển Kim Đan!" Hắc Quần La Lỵ sờ sờ cái cằm trơn bóng, bàn tay trắng nõn khẽ vẫy, mảng lớn bột phấn bao trùm khu vực này. "Thuốc của Yêu tộc, cộng thêm một ít thuốc do ta chế tạo." Rắc bột phấn xong, nàng còn chưa hài lòng, lại lấy ra một đống bình bình lọ lọ, đổ ra một đống lớn khí thể khác nhau.

Những thứ này đều là dược vật thúc đẩy cuộc sống tươi đẹp.

Thậm chí có thuốc tráng dương bổ thận, tư âm bổ thận, tăng cường độ bền bỉ.

Nhiều dược vật như vậy, đừng nói là Diệp Bất Phàm, cho dù là Nguyên Anh đại yêu của Yêu tộc cũng đủ sặc, gánh không nổi. "Còn có thuốc tăng gia tăng xác suất sinh con." Hắc Quần La Lỵ lại lấy ra một đống bụi phấn màu trắng, rắc về phía hai người kia. "Ừm, hẳn là được rồi." Trong mắt nàng lấp lóe quang mang như ác ma, lộ ra vẻ hài lòng.

Nàng ngừng lại một chút, lại ném ra một đóa Tuyết Thần Hoa áp chế thần hồn.

Hoa này có thể áp chế ký ức của Nhan Như Ngọc phục hồi!

Lấy được từ chỗ Thanh Phượng! "Không thể nhìn, tuyệt đối không thể nhìn." Sau đó nhìn thoáng qua tràng diện hương diễm, hai má đỏ bừng, thẹn thùng không thôi.

Nàng vội vàng dùng bàn tay nhỏ che mắt lại.

Một lát sau, ngón tay hé ra một khe hở, đôi mắt to tò mò nhìn vào bên trong.

Hai ngày sau. "Mấy tên nhóc kia thám thính đến đây rồi?" Hắc Quần La Lỵ thần tình khẽ động, nhăn mũi, xoay người đánh ra mấy đạo quang hoa, che lấp cửa hang thông tới nơi này.

Mười ngày sau...

Diệp Bất Phàm cảm thấy rất mệt.

Toàn thân không chỗ nào không đau, giống như giáp lá cà với người ta rất lâu, rất lâu. "Hít!

Cái eo của tôi!" Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy eo đau thấu tim, bất giác mở mắt ra.

Vừa mở mắt, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ đang gối lên lồng ngực mình, đôi mi thanh tú nhíu chặt, cái miệng nhỏ anh đào hô hấp chậm rãi.

Cánh tay ngọc ôn nhuận, eo nhỏ như liễu, đôi chân thon dài tròn trịa.

Diệp Bất Phàm hô hấp ngưng lại, trong lòng dấy lên ngọn lửa vô danh.

Day day đầu, miễn cưỡng áp xuống hỏa khí. "Mẹ kiếp!

Mười ngày mười đêm!" Ký ức ùn ùn kéo đến, từng màn hương diễm sống động trong đầu khiến Diệp Bất Phàm có chút lăng loạn.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được một ánh mắt nhìn tới. "Diệp Bất Phàm!" Đôi mắt như thu thủy của Nhan Như Ngọc tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Nàng tự nhận băng thanh ngọc khiết, trong địa phận Triệu quốc chưa từng thân cận với bất kỳ nam tử nào, một mực cố thủ Nguyên âm, chỉ mong cầu Nguyên Anh, thậm chí là Hóa Thần đại đạo.

Nhan Như Ngọc thế nào cũng không ngờ tới, chính mình sẽ ở

trong di tích, cùng một người của Thiên Ma Giáo hoang đường mười ngày.

Sát cơ, hối hận, phẫn nộ, cuối cùng hóa thành cảm xúc phức tạp.

Chương 85

Nàng muốn đứng dậy, nhưng thân thể kiều nộn bủn rủn vô lực, cộng thêm chân Diệp Bất Phàm gác lên người nàng, khó mà đứng dậy. "Bỏ ra!" Nhan Như Ngọc đỏ mặt quát khẽ. "Cô thái độ gì đấy?" Diệp Bất Phàm trừng mắt, sự việc đã đến nước này, vô lực thay đổi, dứt khoát không còn cố kỵ gì nữa. "Ngươi!

Nguyên âm bị ngươi đoạt mất!

Ta sẽ có thái độ gì?" Nhan Như Ngọc buồn bực.

Đây là loại người gì vậy chứ, giày vò nàng nhiều ngày như vậy, tỉnh lại liền trừng mắt. "Được!" Diệp Bất Phàm trong lòng nóng nảy, nén đau ở eo, trở mình ngồi dậy. "Ngươi muốn làm gì?

Muốn giết ta sao?!" Khuôn mặt trắng nõn tuyệt mỹ vô song của Nhan Như Ngọc hiện lên vẻ giận dữ.

Bất quá rất nhanh, vẻ giận dữ biến thành kinh hoảng. ...

Một ngày sau. "Tôi bị nữ sắc làm hại, lại tiều tụy đến mức này, từ hôm nay, cai sắc!" Diệp Bất Phàm ôm eo, nhe răng trợn mắt đi ra từ trong thông đạo, hắn nhìn khuôn mặt tiều tụy phản chiếu trong dòng sông bên cạnh, hạ quyết tâm.

Bầu trời xanh thẳm như tẩy, đại địa xanh um tươi tốt, đây là một khu rừng rậm rạp, một dòng sông chảy dài vô tận.

Chóp mũi không có mùi thuốc.

Rất rõ ràng, nơi này đã là bên ngoài dược viên.

Phía xa ẩn ẩn truyền đến âm thanh đánh nhau. "Ngươi tên là Diệp Bất Phàm phải không?" Nhan Như Ngọc đứng bên cạnh, đôi mắt đẹp thanh liệt nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Lúc này nàng bạch y thánh khiết, mái tóc đen xõa vai, giống như tiên tử xuất trần.

Ngoại trừ mấy vết đỏ trên chiếc cổ trắng ngần, rất khó nhận ra vừa mới xảy ra chuyện gì. "Phải, có vấn đề gì?" Diệp Bất Phàm buông tay đang xoa eo xuống, mặt vô biểu tình thẳng lưng lên.

Hắn không có gì bất ngờ, Thanh Phượng trước khi chết đã gọi ra tên thật của hắn.

Diệp Bất Phàm cũng không rõ Thanh Phượng làm sao biết được.

Mà sự kiện lần này, trước sau suy diễn vài lần, hắn phỏng đoán là Sư tôn âm thầm ra tay.

Từ sau khi trở về từ Lưu Vân Thành, Sư tôn chưa từng nhắc tới chuyện Nhan Như Ngọc, hiện tại ngẫm lại, sớm đã có điềm báo. "Thủ đồ của Thiên Ma lão tổ, người ẩn tàng sâu nhất Triệu quốc." Nhan Như Ngọc vuốt lại tóc xanh, ngôn ngữ bình thản, khí chất thanh lãnh. "Sâu?

Không sâu bằng cô." Diệp Bất Phàm không mặn không nhạt đáp lại.

Khí chất thanh lãnh bị phá vỡ, khuôn mặt nhỏ của Nhan Như Ngọc lập tức đỏ bừng như máu, đôi mắt đẹp gần như muốn phun lửa. "Vút!" Một nắm đấm tú lệ đấm tới, Diệp Bất Phàm vội vàng tránh đi. "Cô làm gì thế?

Tin tôi lôi cô vào trong, làm thêm mấy ngày nữa không?" Diệp Bất Phàm có chút ngơ ngác, trừng mắt uy hiếp nói.

Chung quy cũng là người phụ nữ đã điên đảo với mình nhiều ngày, hắn không nhẫn tâm ra tay giết nàng. "Hừ!" Nhan Như Ngọc thẹn quá hóa giận, hít sâu một hơi, liếc nhìn thắt lưng của Diệp Bất Phàm, hừ lạnh không nói.

Diệp Bất Phàm trong nháy mắt xù lông.

Hắn cảm thấy mình bị cái ánh mắt này sỉ nhục. "Thứ nhất, chuyện này vĩnh viễn nát ở trong lòng." "Thứ hai, ngươi và ta vĩnh viễn đừng gặp lại!" Nhan Như Ngọc mím chặt môi anh đào, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Lần đầu tiên cùng một người có quan hệ phu thê thực sự, tâm tư phức tạp khó tả, nàng không biết nên làm thế nào.

Theo bản năng, nàng liền muốn trốn tránh, vĩnh viễn không gặp người này.

Cuối cùng, nàng giá ngự một thanh phi kiếm rời đi, thân ảnh có chút lảo đảo, hiển nhiên nhiều ngày như vậy, bị thương không nhẹ.

Diệp Bất Phàm thấy thế, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lắc đầu thở dài.

Đúng lúc này, một đạo hồng ảnh bay tới, rơi vào trên vai Diệp Bất Phàm. "Ta nói ngươi sao bao nhiêu ngày không thấy bóng dáng, hóa ra là đi độ xuân tiêu với mỹ nữ rồi." Chim lông đỏ ngửi ngửi mùi trên người Diệp Bất Phàm, 'phi' một tiếng: "Phi!

Đàn ông không có ai tốt lành!" "Sao thế?

Bị gã tra nam nào làm tổn thương rồi, trong lòng có cảm xúc à?" Diệp Bất Phàm liếc xéo.

Hắn và Chu Tước có linh khế, có thể cảm ứng được vị trí đại khái của nhau. "Tổn thương?

Trên thế giới này còn chưa có kẻ nào lọt được vào mắt xanh của cô nãi nãi đâu." Chim lông đỏ ngẩng đầu, ngạo kiều nói. "Ngươi thu hoạch ở dược viên cũng kha khá rồi chứ?

Đợi di tích mở ra, ngươi và ta rời khỏi nơi này, sau đó giải trừ linh

khế, đường ai nấy đi." Diệp Bất Phàm chuyển chủ đề, thân ảnh một lần nữa khôi phục bộ dáng Trương Lão Tam, cất bước đi về phía trước.

Hắn có thể cảm giác được khí tức của chim lông đỏ đã mạnh hơn một chút.

Ngang ngửa Kim Đan!

Có lẽ không bao lâu nữa, liền có thể khôi phục thực lực từng có.

Loại thần thú này, Diệp Bất Phàm không muốn trêu chọc. "Nói lời giữ lời, được!" Chim lông đỏ kêu "chiêm chiếp" hai tiếng, gật đầu nói. "Mấy ngày nay thân tâm đều mệt mỏi, pháp lực trống rỗng, tìm một chỗ khôi phục pháp lực trước đã." Diệp Bất Phàm không phi hành, cẩn thận từng li từng tí dùng sức mạnh thân thể tiến lên.

Hắn hiện tại ngay cả một phần trăm pháp lực cũng không có.

Phù lục nhị giai, tam giai cũng tiêu hao gần hết, bộ Lam Ảnh Kiếm, Đồng Nhạc Chung, còn có một số pháp khí đỉnh cấp đều đã báo hỏng trong chiến đấu.

Thủ đoạn công kích và phòng ngự tổn hại lớn.

Có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Hắn của hiện tại, tùy tiện gặp phải một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đều sẽ có nguy cơ tính mạng.

Trên đường gặp phải mấy nhóm diễn trò giết người đoạt bảo.

Người của Thiên Ma Giáo truy sát Chân Lan Lâu.

Hoặc là người của Thượng Thanh Cung truy sát Vạn Thú Cốc.

Hôm nay đã nửa tháng trôi qua, các nơi bảo địa, gần như đều bị các thế lực lớn thám thính xong, bao gồm cả cổ dược viên.

Không có bảo vật để tìm, đệ tử các thế lực lớn chỉ có cướp!

Di tích hiện nay, triệt để trở thành bãi săn giết chóc.

Cũng may Diệp Bất Phàm có "Thần Ẩn Thuật", "Tạo Súc Thuật" che giấu khí tức, nhiều lần ẩn nấp, thẳng đến khi những người kia đi xa mới dám ló đầu, tiếp tục đi tới. "Tu tiên giới Triệu quốc này, sợ là sắp loạn." Trên đường đi, Diệp Bất Phàm nhìn lại những chuyện gặp phải trước và sau khi vào di tích, ẩn ẩn bất an.

Yêu tộc rõ ràng đã có mưu đồ với di tích từ sớm.

Nhóm người Hoắc Vân Hải trước khi vào phong ấn chi địa, suốt một tháng không rõ tung tích, chuyện cần làm, đoán chừng đã sớm làm xong.

Cộng thêm lời nói trước khi chết của một tia phân hồn Ma Yêu. "Con Ma Yêu này, không phải thật sự sắp thoát khốn rồi chứ?" Diệp Bất Phàm lo lắng, bị một tên như vậy nhìn trúng, ai trong lòng có thể yên ổn?

Ma Yêu bản tôn sau khi thoát khốn khôi phục tu vi đỉnh phong, thực lực kia e rằng phải đột phá chân trời.

Thiên Ma lão tổ - vị Nguyên Anh Thiên tự hào này, tám thành cũng không phải là đối thủ. "Mau chóng đột phá kết đan, gia tăng thủ đoạn bảo mệnh, sau đó 'cẩu' lấy, quan sát tình huống, nếu vẫn không được, vậy thì trực tiếp chạy trốn sang lân quốc." Diệp Bất Phàm suy tính, quyết định chủ ý.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, đợi hắn thành Hóa Thần rồi, lại quay về xử Ma Yêu.

Diệp Bất Phàm băng núi vượt hồ, trở lại ngoại vi di tích, tìm kiếm tứ phía nửa ngày, thẳng đến khi xác định nơi này an toàn, lúc này mới đào một cái sơn động nhỏ chui vào.

Chương 86

"Ta nói, ngươi không cần phải 'cẩu' như thế chứ?

Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?" Chim lông đỏ trợn trắng mắt, đường đường là Chu Tước, đi theo tên trước mắt này, giống như con chuột chũi, đông trốn tây nấp. "A, chính vì có ngươi ở đây, ta mới phải 'cẩu' như vậy." Diệp Bất Phàm xì mũi coi thường.

Hắn cảm giác từ sau khi quen biết con chim này, gia sự không thuận.

Không thèm để ý tới đối phương nữa, lấy ra Trấn Yêu Tháp, chui tọt vào trong, khoanh chân ngồi xuống.

Vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, bắt đầu khôi phục pháp lực. "Hả?

Công pháp của ta triệt để viên mãn?" Một ngày sau, Diệp Bất Phàm nội thị, kinh ngạc phát hiện pháp lực của hắn mạnh hơn trước đó.

Sát khí bá đạo cường hãn, ma khí thuần tịnh.

Triệt để sánh ngang Kim Đan sơ kỳ! "Chẳng lẽ, sát khí của một tia tàn hồn Ma Yêu, toàn bộ bị Thiên Đạo đạo đài hấp thu?" Trong mắt Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ vui mừng.

Ma Yêu bị phong ấn ba ngàn năm, sát khí trên người tinh thuần đến cực điểm, không có bất kỳ thứ gì có thể so sánh.

Không chỉ như thế.

Trong đan điền hắn, bên cạnh Thiên Đạo đạo đài có một quầng sáng màu xanh lam phiêu phù, tản ra từng trận hàn khí. "Đây là...

Nguyên âm của Thái Âm Chi Thể?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm cổ quái.

Trước khi dự định kết đan, hắn đã tìm kiếm qua các loại tư liệu, ngoại trừ thiên địa khí vận, các loại linh dược có thể gia tăng phẩm chất Kim Đan ra, Thái Âm Chi Thể hiếm thấy trên thế gian cũng có thể làm được điểm này.

Thể chất đặc thù của tu tiên giới, tốc độ tu hành cực nhanh, là lô đỉnh tốt nhất cho nam tu sĩ.

Nguyên âm của nó không những có thể gia tăng xác suất kết đan, còn có thể nâng cao phẩm chất Kim Đan.

Thậm chí có thể gia tăng xác suất kết Anh, Hóa Thần!

Có thể so sánh với nó, chỉ có Thái Dương Chi Thể.

Loại thể chất này, ở một ý nghĩa nào đó mà nói, là phiên bản nâng cấp của Dương linh căn của Diệp Bất Phàm. "Kim Đan Bát Chuyển, có hy vọng!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, có chút kích động.

Tu tiên hàng vạn năm nay, Thất Chuyển đều hiếm thấy, Bát Chuyển chỉ có Tiên Đường mới có lác đác vài người có thể đạt tới.

Còn về Cửu Chuyển, hay còn gọi là Hoàn Mỹ Kim Đan.

Cổ vãng kim lai, không ai có thể đạt tới, cho dù là Hóa Thần Thiên Quân của Tiên Đường cũng không được.

Cổ tịch ghi chép, muốn thành Cửu Chuyển, phải phá rồi lập, hơn nữa cần vật chất đặc định.

Cụ thể là cái gì, không ai biết rõ.

Diệp Bất Phàm thu liễm tâm thần, nhanh chóng khôi phục pháp lực.

Mãi đến một ngày sau, Diệp Bất Phàm ngoại trừ thắt lưng có chút

đau ra, các phương diện khác đều khôi phục đến đỉnh phong.

Khoảng cách di tích mở lại còn hơn một tháng.

Mục đích đến đây ngoại trừ xử lý Liễu Vong Xuyên và mấy cái uy hiếp tiềm tàng, còn lại chính là thu Sở Tử Tuyết làm nô, dựng lên một thánh nữ khôi lỗi. "Chuyện này khoan hẵng vội." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Sau đó lấy ra một đống túi trữ vật, hai mắt tỏa sáng, bắt đầu chỉnh lý chiến lợi phẩm của mình.

Tuy nói lần này tổn thất rất lớn, nhưng thu hoạch càng lớn hơn! ...

Cùng lúc đó.

Cách nơi này mấy trăm dặm.

Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu dẫn một đám đệ tử, truy đuổi một nữ tu.

Nếu Diệp Bất Phàm nhìn thấy, nhất định có thể nhận ra.

Nữ nhân này, chính là Thượng Quan Thanh Dao lúc đầu truy kích hắn tại Thiên Ma Giáo! "Linh dược ba ngàn năm, một ngàn hai trăm cây." "Linh dược bốn ngàn năm, ba trăm cây." "Trân dược sáu ngàn năm, Ngưng Anh Thảo một cây..." Diệp Bất Phàm hớn hở đổ ra một đống linh dược, chạy ra khỏi sơn động, chặt mấy cây thanh mộc vạn năm, chế tác thành hộp gỗ, cẩn thận bỏ toàn bộ số linh dược này vào.

Thanh mộc tuy bình thường, nhưng có thể sống vạn năm, linh tính mười phần, có thể tạm thời bảo tồn dược tính của linh dược.

Chỉ riêng những linh dược này, giá trị đã không dưới cả trăm triệu trung phẩm linh thạch, quan trọng là có tiền cũng không mua được. "Sau khi kết đan, ngoại trừ linh dược kết Anh, những thứ khác có thể trực tiếp ăn sống, tăng cao tu vi." "Đáng tiếc không có đan phương."

Diệp Bất Phàm tính toán.

Nuốt sống linh dược, tác dụng phụ cực lớn, không khéo trúng độc trọng thương.

Nhưng thân mang hệ thống nghịch chuyển tác dụng phụ như hắn, hoàn toàn không sợ.

Hắn lại mở ra mười mấy túi trữ vật khác, những thứ này đều lấy được từ trên người đám tu sĩ Yêu Điện.

Linh dược, dược liệu luyện khí, linh dịch hỗ trợ tu luyện, pháp khí, đan dược, công pháp vân vân, còn có một số linh vật kết đan.

Tổng giá trị, vượt qua năm trăm vạn hạ phẩm linh thạch.

Chỉ riêng những thứ này, thân gia đã không dưới đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Cộng thêm đủ loại linh thạch, cao tới một trăm sáu mươi vạn.

Trong đó giá trị cao nhất không gì khác ngoài túi trữ vật của Thánh tử Vạn Thú Cốc - gã thanh niên cưỡi trâu kia.

Linh thạch hai mươi vạn, bí pháp ngự thú của Vạn Thú Cốc, công pháp. "Hả?

Đây là... bản đồ?" Diệp Bất Phàm cầm lên một hộp ngọc dài nằm trong góc rõ ràng được đối đãi trịnh trọng, bên trong là tấm da người màu vàng sẫm.

Làm hắn kinh nghi chính là, không giống tàng bảo đồ, cũng không giống bản đồ di tích.

Chỉ có một cái ký hiệu giống như mũi tên màu đỏ.

Mũi tên chỉ hướng Đông.

Diệp Bất Phàm điều chỉnh thân vị, mũi tên vẫn như cũ chỉ về

hướng Đông! "Bản đồ dẫn đường sao?

Thật sự thần diệu." Thứ này với bản đồ điện tử đời trước điểm khác biệt duy nhất chính là không có giọng nói chỉ đường. "Đợi kết đan rồi, men theo mũi tên đi dạo một chút." Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, trịnh trọng thu lại.

Ngoại trừ những thứ này, Thánh tử Vạn Thú Cốc còn có một túi linh thú, bên trong đều là yêu thú nhị giai, ít nhất cũng phải có mấy chục con.

Lúc ở Yêu Điện còn chưa kịp gọi những yêu thú này ra, đã bị Diệp Bất Phàm miểu sát. "Quay lại nghiên cứu một chút bí pháp ngự thú, lấy đám yêu thú này làm ngựa dùng." "Còn có pháp bảo phôi thai, pháp bảo thành hình, tổng cộng mười một kiện, sau khi kết đan vũ khí không thiếu rồi." "Hơn nữa, trong thời gian ngắn tài nguyên tu luyện cũng không thiếu.

Vừa vặn, tránh đầu sóng ngọn gió." Diệp Bất Phàm thu lại tất cả vật phẩm, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tổng thể mà nói, chuyến đi di tích thu hoạch cực lớn, có thể xưng là kỷ lục trong lịch sử các đợt mở di tích những năm qua.

Nhưng nguy hiểm tiềm tàng càng nhiều.

Thứ nhất, đều biết Trương Lão Tam hắn mang trong mình đông đảo linh dược, thế tất dẫn tới một đám Kim Đan chân nhân đỏ mắt.

Thứ hai, giết Thánh tử Vạn Thú Cốc, quái vật khổng lồ này càng sẽ không tiếc cái giá lớn tìm kiếm tung tích của hắn.

Cộng thêm Trấn Yêu Tháp.

Đợi hắn đi ra ngoài, toàn bộ tu tiên giới Triệu quốc đều sẽ nhìn chằm chằm vào hắn! "Biết thân phận của ta, chỉ có Yêu tộc, còn có Nhan Như Ngọc, người sau có quan hệ mạc danh với ta, hẳn là sẽ

không bộc lộ, nhưng Yêu tộc..." Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Hắn phải sớm làm xong chuẩn bị, lưu lại hậu thủ. "Chỉ nhân khôi lỗi nên đưa vào danh sách quan trọng rồi, vạn nhất hấp thụ ánh sáng, thành ngàn trên vạn cái 'Diệp Bất Phàm' tản đi ra ngoài, Nguyên Anh không xuất động, ai có thể tìm được chân thân của ta?" Sư tôn hắn tuy là Nguyên Anh đệ nhất Triệu quốc, có năng lực bảo hộ hắn.

Nhưng rất đáng tiếc, đối phương bị tâm thần phân liệt.

Trông cậy vào một kẻ bệnh thần kinh, còn không bằng trông cậy vào chính mình.

Chương 87

Sau khi lên kế hoạch hết thảy, Diệp Bất Phàm lúc này mới đứng dậy. "Giải quyết Liễu Vong Xuyên, Sở Tử Tuyết, chuyến đi di tích này triệt để kết thúc!" Diệp Bất Phàm híp mắt, thu hồi Trấn Yêu Tháp.

Mối thù với Liễu Vong Xuyên, hắn chưa quên.

Hắn lấy ra thân phận lệnh bài của Thiên Ma Giáo, nhắm mắt cảm ứng một chút.

Trọn vẹn hơn ba trăm tu sĩ Thiên Ma Giáo, trừ đi số đã tử vong, cũng còn hơn một trăm, phân tán tại các ngóc ngách trong di tích. "Cứ từng cái mà tìm thế này, tìm đến năm nào tháng nào?" Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Phải tìm người hỏi." Còn chưa đợi hắn suy tính xong, chỉ cảm thấy hang đá tối tăm bỗng nhiên sáng choang, cả ngọn núi nhỏ địa động sơn dao, nửa cái đỉnh núi đều bị gọt đi, lộ ra Diệp Bất Phàm đang trốn ở bên trong. "..." Diệp Bất Phàm mí mắt co giật, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy mười mấy tu sĩ đang truy đuổi một thân ảnh khí chất thanh lệ.

Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu.

Tu sĩ bị truy đuổi là người quen cũ của Diệp Bất Phàm. "Thượng Quan Thanh Dao, giao Tử Linh Hoa ra đây, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." Hứa Mặc Phong - Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu lãnh thanh nói, dưới chân đạp một thanh phi chu, tốc độ có thể so với Giả Đan.

Bên cạnh hắn còn có mười mấy tu sĩ đồng môn, tế ra pháp khí, không ngừng công kích Thượng Quan Thanh Dao, trở ngại tốc độ bỏ chạy của đối phương. "Thiếu lâu chủ, đợi bắt được ma nữ này, để

cho ta nghiêm hình tra khảo bí tân của Thiên Ma Giáo thế nào?" Bên cạnh một thanh niên gầy gò tròng mắt đảo một vòng, hắc hắc cười nói.

Luận độ mỹ diễm, Thượng Quan Thanh Dao đủ để xếp vào top 10 tu tiên giới Triệu quốc, không biết bao nhiêu thiên kiêu ma đạo muốn âu yếm một lần. "Đây chính là ma nữ, thật không sợ chết à ngươi." "Phế đi tu vi là được." "Ha ha ha!

Tốt!

Dù sao không ai biết." Một đám tu sĩ trẻ tuổi của Chân Lan Lâu trên phi chu nhao nhao cười to, ngay cả Thiếu lâu chủ cũng hai mắt tỏa sáng, gật đầu tán đồng.

Thế là công kích càng hăng hái hơn, các loại pháp khí đánh ra, đánh cho mấy cây đại thụ nát vụn, thậm chí san bằng mấy cái đỉnh núi.

Giờ khắc này, trong di tích không người quản giáo, chính ma đã khó mà phân rõ, mặt âm ám của nhân tính được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ bất quá khác biệt với ma đạo chính là, người trong chính đạo luôn biết khoác lên hành vi ti liệt của mình một tầng áo ngoài quang minh chính đại.

Thượng Quan Thanh Dao không nói một lời, đôi mắt lạnh lẽo, Huyết Độn Thuật thi triển đến cực hạn, bay về phía Diệp Bất Phàm. "Sư huynh!

Cứu ta, Thanh Dao nhất định lấy thân báo đáp!" Thượng Quan Thanh Dao nhìn thấy một đạo thân ảnh đứng trên sườn núi, ngạc nhiên hô.

Nói xong, gò má nàng đỏ ửng, lộ ra bộ dáng sở sở đáng thương.

Ngay từ trước đó, nàng đã thông qua lệnh bài cảm ứng được nơi

này có tu sĩ đồng môn.

Chỉ cần có thể để đồng môn ngăn cản đôi chút, liền có thể cho nàng tranh thủ thời gian đào thoát.

Trước đó chuyện như thế này đã làm mấy lần.

Ỷ vào mỹ mạo, mỗi lần đều có thể thành công.

Còn về đồng môn thay nàng ngăn cản cường địch... toàn bộ bị Hứa Mặc Phong oanh sát rồi. "Lại là một tên Thiên Ma Giáo, cút ngay!

Đừng lãng phí thời gian của chúng ta!" Hứa Mặc Phong nhìn cũng chưa từng nhìn nhân ảnh nơi xa, không kiên nhẫn lệ quát.

Tử Linh Hoa loại linh vật kết đan này là trọng trung chi trọng, hắn không muốn lãng phí pháp lực trên người một tiểu nhân vật. "Là hắn?" Đợi Thượng Quan Thanh Dao nhìn rõ diện mạo người kia, sững sờ, lại càng thêm vui mừng.

Trương Lão Tam!

Nàng ở cổ dược viên từng thấy qua người này.

Sự cường đại của Trương Lão Tam sớm đã danh chấn toàn bộ di tích, đám người Tiểu Kiếm Tiên cũng không dám trêu chọc. "Trương sư huynh, cứu ta!

Sư muội nguyện làm đạo lữ của ngươi, trợ ngươi tu hành!" Thượng Quan Thanh Dao gò má dâng lên ráng hồng, gấp gáp dừng bước lại, lách đến sau lưng Diệp Bất Phàm. "Cái gì?!

Trương Lão Tam!" Nhân mã Chân Lan Lâu tề tề ngưng trệ, Hứa Mặc Phong càng là vội vàng dừng phi chu, ngưng thần nhìn lại.

Sau đó sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nhất thời, Hứa Mặc Phong có chút trù trừ không tiến.

Lấy thực lực của hắn, cho dù đối mặt với bất kỳ thiên kiêu nào của chính ma, hắn đều không sợ.

Duy chỉ có người này!

Hắn chính là nghe nói Thánh tử Vạn Thú Cốc chọc vào đối phương, trực tiếp bị đối phương chém chết. "Trương đạo hữu, ta chỉ muốn Tử Linh Hoa trên người Thượng Quan Thanh Dao, ta dùng mấy kiện pháp khí đỉnh cấp trao đổi thế nào?" Hứa Mặc Phong hít sâu một hơi, cười nói: "Gia phụ Chân Lan lâu chủ, lão tổ là Nguyên Anh chân quân, ngươi xem..." Tiên là lợi ích trao đổi, sau đó chuyển ra hậu đài.

Đối phương tuy là người trong ma đạo, nhưng chính ma cũng phải giảng chút bối cảnh, dù sao ai cũng không muốn bị Nguyên Anh chân quân để mắt tới.

Huống hồ, hắn chưa từng nghe nói sau lưng Trương Lão Tam có đại nhân vật, về tình về lý, đối phương đều sẽ không cự tuyệt. "Trương sư huynh!

Không thể!

Kẻ này giảo hoạt dị thường, hiện tại sợ là đã truyền tin đồng môn của hắn đến vây công ngươi rồi." Thượng Quan Thanh Dao biến sắc mặt, nàng cũng không muốn giao ra Tử Linh Hoa, dồn dập nói: "Trên người ngươi dù sao cũng có Trấn Yêu Tháp, còn có đại lượng linh dược..." "Vút!" Với mị lực của nàng, tin tưởng Trương sư huynh sẽ ra mặt vì nàng, nhưng lời còn chưa nói hết, một cái đầu mỹ nhân đã bị một kiếm gọt đi.

Máu tươi cuồng phún!

Trên mặt Thượng Quan Thanh Dao mang theo kinh ngạc cùng không dám tin.

Ý thức vĩnh viễn chìm vào bóng tối.

Chết thảm đương trường!

Diệp Bất Phàm mặt vô biểu tình thu hồi phi kiếm, liếc thi thể ngã xuống đất một cái. "Ngươi nói nhiều thật!" Trong mắt Diệp Bất Phàm không có chính ma, chỉ có ân oán chi phân.

Thượng Quan Thanh Dao lấy hắn làm tấm mộc, dụng tâm hiểm ác, nàng không chết thì ai chết?

Một đạo phù hào huyết sắc từ trên thi thể bay lên, kích xạ mà đến. "Huyết chú đối với ta không có tác dụng gì." Diệp Bất Phàm chộp một cái, Dương Sát pháp lực trong cơ thể tuôn ra luyện hóa huyết phù kia, trên mặt lộ ra cười lạnh.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Lúc này đám người Hứa Mặc Phong sớm đã toàn thân phát lạnh, sắc mặt khó coi.

Bọn hắn nhìn rõ ràng, phi kiếm của Trương Lão Tam quá nhanh, Thượng Quan Thanh Dao ngay cả phản ứng cũng không kịp, trực tiếp bị miểu sát. "Hiện tại còn muốn giao dịch Tử Linh Hoa với ta không?" Diệp Bất Phàm mộc nhiên nói. "Không, không giao dịch nữa, Trương đạo hữu thực lực kinh thiên, bọn ta bội phục." Hứa Mặc Phong nuốt ngụm nước bọt, vội vàng xua tay.

Mười mấy tu sĩ Chân Lan Lâu bên cạnh càng là cúi đầu, không dám trực diện vị hung thần này. "Ta chỉ hỏi một câu, ai có thể cho ta biết, Liễu Vong Xuyên đang ở đâu?" Diệp Bất Phàm búng tay bắn ra một đạo hỏa cầu, thiêu rụi thi thể Thượng Quan Thanh Dao, bình thản hỏi.

Hứa Mặc Phong nghe vậy lắc đầu, biểu thị sau khi rời dược viên thì chưa từng gặp Liễu Vong Xuyên.

Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Không đợi hắn nổi giận, trong đó một thanh niên mặt rỗ vội vàng nói: "Ta từng thấy!

Ở phía Nam di tích, nơi đó là Yêu Tông Thiên Lao, âm sát chi khí rất nặng, có rất nhiều oan hồn.

Liễu Vong Xuyên hình như đã đi tới nơi đó." Thiên Lao là nơi ba ngàn năm trước Yêu Tông nghiêm hình tra khảo địch nhân, phản đồ trong môn.

Qua bao năm tháng, hình thành nên đất cực âm, càng có vong hồn chuyển hóa thành âm hồn, cường đại vô cùng.

Những thiên chi kiêu tử đi vào những năm trước, không mấy ai dám đi Thiên Lao. "Yêu Tông Thiên Lao?

Hắn đi nơi đó làm gì?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, khẽ gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang bay về phương Nam.

Đợi đến khi triệt để không thấy tăm hơi.

Hứa Mặc Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 88

"Thiếu lâu chủ, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn kẻ này rời đi, không quản sao?" Một thanh niên Chân Lan Lâu chần chờ nói. "Ngươi muốn tìm chết thì đừng kéo chúng ta theo, tên hung thần kia thực lực mạnh như vậy, lại tinh thông kiếm đạo, nhiều người chúng ta như vậy liên thủ cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

Kiếm đạo am hiểu tốc độ, không có bất kỳ khả năng vây tiễu nào." Những người khác nhao nhao giận mắng thanh niên kia.

Hứa Mặc Phong trầm mặc hồi lâu, lật tay một cái, một con rết sáu chân tướng mạo kỳ quái nằm trong lòng bàn tay, phát ra tiếng kêu "ong ong" khe khẽ.

Đồng thời còn mang theo một tia mùi vị cổ quái khó mà phát giác. "Đây là Lục Túc Cổ Trùng của Thiên Ma Giáo Cổ Phong?

Thiếu lâu chủ chẳng lẽ muốn..." Mọi người kinh ngạc, loại cổ trùng này chia làm thư hùng, có thể cảm ứng lẫn nhau, dù là cách xa ngàn dặm.

Trùng này lấy được từ tu sĩ Thiên Ma Giáo bị giết trước đó.

Khiến người ta đau đầu nhất là, khí tức trùng này như ngoan thạch, linh thức cảnh giới Trúc Cơ trên cơ bản không phát giác ra được. "So với Tử Linh Hoa, Trấn Yêu Tháp trên người Trương Lão Tam mới là chí bảo!" Hứa Mặc Phong lộ ra vẻ giảo hoạt, đắc ý nói: "Đợi rời khỏi di tích, thỉnh mấy vị Kim Đan chân nhân trong lâu ra tay, tìm cơ hội giết chết kẻ này, lược đoạt Trấn Yêu Tháp!" Để Kim Đan chân nhân ra tay.

Với hắn mà nói, không có bất kỳ phong hiểm nào. "Thiếu lâu chủ cao minh!" Mọi người tinh thần đại chấn, nhao nhao cung duy nói.

Hứa Mặc Phong vẻ đắc ý càng đậm, thẳng lưng lên.

Tuy nhiên... "Vút!" Một đạo lôi quang từ bên cạnh như thiểm điện cuộn tới, Hứa Mặc Phong sắc mặt khẽ biến, chỉ kịp tế ra một phương khăn tay bao trùm lấy bản thân. "Xoẹt!" Lôi quang mang theo kiếm thế, ngạnh sinh sinh xé rách khăn tay một đường, xuyên thủng mi tâm Hứa Mặc Phong. "Ách —" Trên mặt Hứa Mặc Phong lộ ra vẻ sợ hãi, muốn nói cái gì, nhưng lời đến khóe miệng, cái gì cũng không nói ra được, thân thể ầm vang rơi xuống từ trên cao, nện vào trong núi.

Đến chết, hắn cũng nghĩ không thông, phòng ngự ngụy pháp bảo hắn ỷ trượng, vì sao lại không đỡ nổi một kiếm này.

Một đoàn khói mù truy tung từ trên thi thể hắn bay lên, ý đồ hội tụ thành một hình người, nhưng rất nhanh liền bị lôi quang xoắn nát. "Lão tổ tông ngươi là Nguyên Anh chân quân, ta không muốn đắc tội, nhưng tại sao ngươi cứ phải tìm chết?" Diệp Bất Phàm lăng không hiện ra, thu hồi Vân Lôi Kiếm, sắc mặt âm trầm.

Hắn thật sự không muốn đắc tội thêm một quái vật khổng lồ nào nữa. "Thiếu lâu chủ!" Đám người như ở trong mộng mới tỉnh, kinh hãi muốn chết.

Không kịp suy nghĩ, nhanh chóng hóa thành lưu quang, chạy tán loạn như chim vỡ tổ. "Ngươi giải quyết đi." Diệp Bất Phàm phất phất tay, lười đi truy mấy con tôm tép này. "Hắc hắc, sớm đã nhìn đám người này không thuận mắt rồi, một đám gia hỏa tự xưng chính đạo." Chim lông đỏ hiển lộ thân hình, hừ lạnh một tiếng, hóa thành hồng quang đuổi theo.

Diệp Bất Phàm bóp chết con lục túc trùng trong tay, không nói một lời.

Không quá ba hơi thở.

Mười mấy tu sĩ Chân Lan Lâu chạy tứ tán toàn bộ bị đuổi kịp, hỏa diễm ngập trời, tất cả đều bị thiêu chết. "Tốc độ hạng nhất, Chu Tước chi hỏa có thể uy hiếp Kim Đan trung kỳ." Diệp Bất Phàm híp mắt.

Hắn để Chu Tước ra tay, chưa hẳn không có ý tứ thăm dò thực lực.

Mà đối phương, e rằng cũng ôm mục đích bày ra thực lực chấn nhiếp hắn, để hắn sau khi rời khỏi di tích ngoan ngoãn giải trừ linh khế.

Mỗi người ngầm hiểu lẫn nhau.

Diệp Bất Phàm tùy ý vung tay lên, thiêu hủy thi thể lâu chủ Chân Lan, lại chộp lấy túi trữ vật vào tay.

Linh thức quét qua, trong lòng hài lòng.

Không thể không nói, nhân vật cấp bậc Thánh tử này, thân gia thật sự phong phú. "Hả?" Diệp Bất Phàm ngưng mày, từ trong túi trữ vật lấy ra một mai ngọc giản.

Cổ phác, đại khí, bên trên còn dính nhiễm ma khí.

Nhìn một cái liền biết là vật bất phàm lấy được từ di tích.

Dán lên mi tâm, nhắm mắt lại, dùng linh thức tham tìm.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm mở mắt ra, lộ ra vẻ vui mừng, còn có vẻ cổ quái.

Trong đó ghi chép là một môn luyện thể ma công — Phạm Thánh Ma Công.

Thế mà lại là công pháp của Phạm Thánh chân quân thượng cổ, trình độ cửu viễn còn vượt qua cả Ma Yêu.

Mà vị Phạm Thánh chân quân kia, không có pháp lực, lấy nhục

thân thành Nguyên Anh, quyền toái sơn hải, lực lớn vô cùng, lực phòng ngự càng kinh khủng, cho dù là Nguyên Anh pháp bảo cũng khó làm thương tổn mảy may.

Lấy khí huyết làm gốc, thối luyện vô thượng nhục thể, được xưng là Thượng Cổ Đệ Nhất Luyện Thể Pháp.

Tầng thứ chia làm Ngân Huyết, Kim Huyết, Ngọc Ma Huyết, Phạm Thánh Chân Huyết, đối ứng bốn cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh.

Hai cảnh giới đầu còn dễ nói, làm Diệp Bất Phàm giật mình chính là cảnh giới thứ ba, thứ tư.

Ngọc Ma Huyết thành, có thể đoạn chi trọng sinh!

Tu sĩ Kim Đan bình thường tu luyện pháp lực, không chú trọng nhục thân, căn bản không làm được điểm này.

Phạm Thánh Chân Huyết thành, có thể tích huyết phục sinh.

Nguyên Anh tu sĩ bình thường, cũng chỉ có thể làm được đoạt xá, lợi dụng thiên tài địa bảo mới có thể đắp nặn lại một cỗ nhục thân, hạn chế quá nhiều.

Đương nhiên, loại luyện thể ma công kinh khủng này muốn tu luyện thành công khó hơn tu luyện pháp lực bình thường ngàn lần.

Hơn nữa tác dụng phụ cực lớn, mỗi lần thối thể, thống khổ như khốc hình, lại cửu tử nhất sinh.

Quan trọng nhất là, tu luyện công pháp này, cả đời này chỉ có thể đi con đường luyện thể, căn bản không có khả năng tu ra pháp lực, đạo đài, Kim Đan!

Bất quá tác dụng phụ này đối với Diệp Bất Phàm không có tác dụng. "Tác dụng phụ càng lớn càng tốt!

Sau khi kết đan, nhất định phải tu luyện!" Bàn tay Diệp Bất Phàm run rẩy, vội vàng thu nó lại.

Hắn tiếc mạng, công pháp này không thể nghi ngờ là thích hợp nhất. "Xử lý xong." Chim lông đỏ ngậm mười mấy cái túi trữ vật, đổ ra một đống linh dược, hân hoan ăn một trận.

Những thứ khác thì chia chác cho Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm thu lại, nghĩ nghĩ, không có động dụng phi chu của Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu.

Loại phi chu này tốc độ có thể so với Giả Đan, cần linh thạch thúc giục, không dùng pháp lực, đi đường vô cùng thuận tiện.

Nhưng vật này chung quy không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tùy ý ném ra một pháp khí hình quạt, giẫm lên trên, xoay người bay vút về phía Nam.

Hắn còn cần xử lý Liễu Vong Xuyên.

Chỉ là, hắn nghĩ mãi không ra, Yêu Tông Thiên Lao ngoại trừ có một ít oan hồn du đãng, cũng không có bảo vật gì.

Liễu Vong Xuyên đi nơi đó làm gì?

Một đường bay nhanh.

Giữa đường gặp vài đợt tu sĩ Chính Ma muốn giết người đoạt bảo.

Bất quá khi bọn hắn nhìn thấy khuôn mặt bình thường không có gì lạ kia, liền trực tiếp sợ hãi tránh ra. "Chu Tước, cậu có thể che giấu khuôn mặt thật và khí tức của tôi, khiến Nguyên Anh cũng không thể dò xét được không?" Diệp Bất Phàm vừa ngự kiếm phi hành vừa hỏi. "Sao thế?

Cậu đắc tội với Nguyên Anh Chân Quân à?" "Trấn Yêu Tháp sự

tình trọng đại, nếu rời khỏi di tích bị Nguyên Anh Chân Quân tìm được, tôi và cậu sợ là cái mạng nhỏ khó giữ." Diệp Bất Phàm cố ý nhấn mạnh hai chữ "tôi và cậu".

Tạo Súc Thuật và Thần Ẩn Thuật của hắn có thể lừa được linh thức Kim Đan, nhưng không thể qua mắt được thần thức cấp cao hơn! "Chắc là che giấu được trong thời gian ngắn, nhưng thời gian dài thì khó mà qua mặt được thần thức cảm ứng của Nguyên Anh Chân Quân." Con chim lông đỏ đứng trên vai Diệp Bất Phàm, trầm ngâm nói.

Nó còn một câu chưa nói.

Đến cấp bậc Nguyên Anh Chân Quân, tuổi thọ lâu dài, ít nhiều đều sẽ tu luyện một số bí thuật tìm kiếm, truy tung, thôi diễn.

Một trong những mục đích là để khi hậu bối tử tôn thân vong, có thể tìm ra hung thủ thật sự.

Đây cũng là thủ đoạn chấn nhiếp những kẻ mạnh khác.

Diệp Bất Phàm không nói thêm nữa, bay nhanh về phía nam.

Chương 89

Dọc đường gặp một số yêu thú, tu sĩ các thế lực lớn, Diệp Bất Phàm đều không để ý.

Bất quá khiến hắn bất ngờ là, bay gần một ngày, ngoại trừ Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu gặp trước đó, trên đường đi không gặp một Thánh tử cấp nào khác.

Không bao lâu.

Hắn nghe được một tin tức.

Thiên lao Yêu Tông, nghi ngờ có pháp bảo Nguyên Anh xuất thế. "Cái chỗ quỷ quái đó, làm gì có pháp bảo Nguyên Anh." Chim lông đỏ đáp lời Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm híp mắt, rơi vào trầm tư.

Chợt linh cơ khẽ động, có chút khó tin: "Liễu Vong Xuyên muốn cướp đoạt bảo vật của tất cả mọi người?

Thật là...

điên rồi." ...

Một ngọn núi đen nguy nga sừng sững.

Âm trầm, u ám.

Tại quảng trường bên ngoài hang động khổng lồ dưới chân núi đen, một màn sương đen mênh mông, ẩn ẩn truyền ra tiếng lệ quỷ gào thét. "Đát!" Một bóng người áo bào xanh đạp lên đá vụn, đứng ngoài sương đen, nhẹ nhàng vẫy cây cờ trắng trong tay.

Nam tử kiếm mày mắt sáng, thân tư đĩnh đạc.

Chính là Liễu Vong Xuyên!

Sương đen hơi tản ra, lộ ra mấy chục bóng người bên trong.

Ngoại trừ vài kẻ khí tức cường hãn, những người khác đều đã tắt thở bỏ mình. "Mấy vị, hà tất phải giãy giụa?

Vào Vạn Hồn Phiên của ta, về sau chúng ta ngồi đàm luận đạo, đợi ta thành tựu phi thăng Tiên Giới, các ngươi có thể cùng ta hưởng thụ trường sinh." Liễu Vong Xuyên cười híp mắt nói.

Bên trong sương đen, Sở Tử Tuyết, thiếu nữ chơi cổ trùng, thanh niên bệnh hoạn Đan Phong, Chu Thanh Vân, Thánh tử Phiêu Miểu Cốc.

Tròn năm vị nhân vật cấp Thánh tử, không ngừng thúc giục pháp khí, phù lục, chống lại những quỷ ảnh đang tập sát tới tấp. "Liễu Vong Xuyên!

Chúng ta nếu đều chết ở đây, ngươi ra ngoài, thế tất sẽ bị cao tầng các đại thế lực truy sát!" Chu Thanh Vân sắc mặt tái nhợt, nói: "Chi bằng thả chúng ta rời đi, chuyện này chuyện cũ sẽ bỏ qua!" Thánh tử Phiêu Miểu Cốc cầm quạt lông cũng khổ khổ khuyên giải.

Sở Tử Tuyết cùng ba vị Thánh tử Thánh nữ dự khuyết Thiên Ma Giáo thì không nói một lời.

Nửa ngày trước.

Một tin tức truyền ra, nói rằng dưới núi đen Yêu Tông có trấn áp chí bảo Nguyên Anh —— Thanh Thiên Kiếm.

Kiếm này là ba ngàn năm trước Ma Yêu trấn sát một vị Nguyên Anh Chân Quân mà có được, sau khi Yêu Tông bị diệt thì không biết tung tích.

Mới nghe tin tức, đám thiên kiêu bọn họ vốn không tin.

Nhưng tam sao thất bản, có không ít tu sĩ đều nói nhìn thấy thanh

quang thông thiên từ xa.

Bọn họ làm sao ngăn được cám dỗ, tự nhiên nghe tin mà đến.

Nhưng bọn họ làm thế nào cũng không ngờ tới.

Đó căn bản không phải Thanh Thiên Kiếm xuất thế.

Mà là cái bẫy do Liễu Vong Xuyên thiết lập!

Bọn họ vừa đến đã bị âm hồn bao vây, số lượng lên đến mười vạn, trong đó không thiếu âm hồn Trúc Cơ đại viên mãn.

Mà giờ khắc này, bọn họ cũng rốt cuộc nhìn thấy thực lực chân thật của vị Liễu Vong Xuyên Thiên Ma Giáo này.

Còn ẩn giấu sâu hơn cả Trương Lão Tam!

Hắn nắm giữ một cây Vạn Hồn Phiên.

Uy lực thực sự khủng bố.

Bọn họ liên thủ cũng không đỡ nổi, thậm chí không thể đào thoát.

Nửa ngày trôi qua, đã bị mài chết mấy chục Trúc Cơ viên mãn. "Truy sát?

Là Trương Lão Tam giết các ngươi, liên quan gì đến ta?" Liễu Vong Xuyên đầy mặt mỉm cười, nói: "Sớm tại cổ dược viên, ta đã định liệu chủ ý, đem cái chết của các ngươi, giá họa cho Trương Lão Tam." Âm hồn trong Vạn Hồn Phiên, là hắn trong mười mấy năm qua biến ảo thân phận, từ Luyện Khí giết đến Trúc Cơ đại viên mãn.

Mãi đến hiện tại không bị phát hiện, tự có thủ đoạn biến ảo khí tức.

Đương nhiên, cho dù bại lộ, hắn cũng không sợ, cầu phú quý trong nguy hiểm, tự có Thiên Ma Giáo Chủ cản lại tất cả! "Bảo vật trong túi trữ vật của ta cho ngươi hết, Liễu sư huynh, thả ta đi." Thiếu nữ

chơi cổ trùng mặc váy ngắn màu tím thốt lên, nàng dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt búp bê, khí chất thanh xuân hoạt bát.

Sở Tử Tuyết cũng khẽ nói: "Liễu sư huynh, giết ta, tăng phúc đối với Vạn Hồn Phiên của ngươi cũng không lớn, hà tất phải bức người vào tuyệt lộ?" "Sở Tử Tuyết, Thiên Ma Giáo đều biết ta si tình với ngươi đã lâu." Liễu Vong Xuyên lắc lư Vạn Hồn Phiên trong tay, ánh mắt âm lãnh: "Nào ai biết, thứ ta si tình chính là hồn phách của ngươi, sinh vào năm âm tháng âm giờ âm, tuy không phải Thái Âm Chi Thể, nhưng thần hồn tiềm lực cực lớn, giả dĩ thời nhật, ngươi sẽ trở thành âm hồn cường đại nhất trong hồn phiên của ta!" Liễu Vong Xuyên quét mắt nhìn chúng thiên chi kiêu tử, phát ra tiếng cười điên cuồng: "Các ngươi đều sẽ trở thành một thành viên trong Vạn Hồn Phiên, lại đem nhục thân các ngươi luyện thành huyết đan!

Đủ để giúp ta thành tựu Lục Chuyển Kim Đan!" Từ lúc bắt đầu.

Mục đích hắn vào di tích không chỉ là linh vật Kết Đan.

Còn có đám thiên chi kiêu tử này!

Căn cơ thâm hậu, linh căn cực giai, không thể nghi ngờ là dược liệu chế tác huyết đan tốt nhất. "Phốc!" Sở Tử Tuyết dẫn đầu kiên trì không được, bị mấy con âm hồn Trúc Cơ đại viên mãn trọng kích đầu lâu, chết ngay tại chỗ.

Liễu Vong Xuyên đại hỉ, lập tức khu động sương đen.

Sau đó một con âm hồn khổng lồ bước ra, từ đầu lâu Sở Tử Tuyết kéo ra một đạo hồn phách quang đoàn, dung nhập vào trong sương đen. "Tốt!

Ha ha ha!" Liễu Vong Xuyên cười to, nhìn về phía cổ nữ bọn người: "Các ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?" Thiên lao Yêu Tông này thuộc về đất cực âm, có tăng phúc đối với Vạn Hồn Phiên, thiên

nhiên chiếm cứ ưu thế sân nhà. "Oanh!" Thanh niên bệnh hoạn Đan Phong ho ra máu, tế ra một kiện phù bảo, nện mạnh lên người đám âm hồn.

Lập tức, những âm hồn kia thảm hào, xì xì toát ra khói trắng, trực tiếp tiêu vong.

Liễu Vong Xuyên thấy thế, mặt lộ vẻ cười lạnh, nhẹ nhàng vẫy cây cờ nhỏ màu trắng, càng nhiều âm hồn vọt lên.

Đây chính là chỗ khủng bố của Vạn Hồn Phiên.

Căn bản không sợ tiêu hao.

Liễu Vong Xuyên vỗ túi trữ vật, lấy ra một viên huyết sắc đan hoàn nuốt vào trong miệng, tráng đại thần hồn.

Vạn Hồn Phiên tuy mạnh, nhưng phản phệ quá lớn, cần không ngừng nuốt "Hồn Đan" để kháng phản phệ.

Đám người Chu Thanh Vân thấy thế, có chút tuyệt vọng rồi. "Kẻ điên!

Kẻ điên!" Cổ nữ thao túng hàng loạt cổ trùng vây quanh bên người mình, nhịn không được thét lên.

Thanh niên bệnh hoạn, khánh vũ phiến Phiêu Miểu Cốc thì sắc mặt âm trầm, thôi động ngụy pháp bảo khổ sở chống đỡ. "Dùng không được một nén nhang, át chủ bài của những người này đều sẽ tiêu hao hầu như không còn." "Đợi đem những người này toàn bộ luyện hóa thành âm hồn, sẽ đi tìm Trương Lão Tam phục thù." Liễu Vong Xuyên ánh mắt thâm trầm.

Chợt.

Hắn nhướng mày, lấy ra thân phận lệnh bài Thiên Ma Giáo.

Mâu quang lóe lên, phân ra một mảng sương đen dũng động về

phía rừng cây phương xa. "Thứ không có mắt, cút ra đây!" Liễu Vong Xuyên quát lớn. "Xẹt xẹt!" Sương đen bị một đạo lôi quang giảo thành hư vô, cùng với mấy trăm con âm hồn bên trong cũng bị diệt sát sạch sẽ trong tiếng thảm thiết.

Liễu Vong Xuyên thấy thế, sắc mặt khẽ biến.

Mà sau đó đôi mắt đều đỏ lên. "Vân Lôi Kiếm!" Lúc đầu kế hoạch cướp đoạt Tiểu Kiếm Tiên.

Nếu không phải Trương Lão Tam hoành sáp một chân, vô luận là Chân Hỏa Thú Đan, hay là bộ Lam Ảnh Kiếm.

Thậm chí thanh Vân Lôi Kiếm này, đều sẽ là của hắn! "Cái cảm ứng lệnh bài đồng môn này, đúng là phiền phức thật." Một tiếng thở dài vang lên.

Chương 90

Ngay sau đó liền thấy một thanh niên áo vàng dung mạo bình thường đi ra từ rừng cây.

Hắn nhìn chằm chằm Vạn Hồn Phiên trong tay Liễu Vong Xuyên, híp mắt lại. "Ngược lại là bảo bối tốt, thậm chí tiềm lực còn lớn hơn một số pháp bảo." Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch.

Nếu nói trong Ma Đạo có pháp bảo gì thích hợp với hắn nhất, không nghi ngờ gì chính là Vạn Hồn Phiên!

Pháp bảo ít hạn chế nhất, biến thái nhất!

Hệ thống có nghịch chuyển tác dụng phụ, không sợ phản phệ.

Nói cách khác, chỉ cần hồn phách đủ nhiều, hắn có thể trấn sát Kim Đan đại viên mãn, thậm chí...

Nguyên Anh Chân Quân! "Trương Lão Tam!" Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt, Liễu Vong Xuyên trừng mắt, một ngụm răng thép đều muốn cắn nát.

Hắn hít sâu một hơi, miễn cưỡng lộ ra nụ cười: "Trương sư huynh, uy lực Vạn Hồn Phiên này của ta ngươi cũng thấy rồi, nhưng đừng tự chuốc nhục nhã." Vạn Hồn Phiên có thể giết Giả Đan.

Nhưng hiện tại lấy việc luyện hóa đám thiên kiêu này làm chủ, ổn thỏa lý do, hắn không muốn lại đối đầu với Trương Lão Tam thần bí. "A, không hổ là Chân truyền tọa hạ của Thiên Ma Giáo Chủ, gặp ta, vậy mà còn có thể nhịn được." Diệp Bất Phàm khóe miệng nhếch lên, châm chọc nói.

Thế hệ trẻ Triệu Quốc, Liễu Vong Xuyên thâm trầm nhất.

Nếu không có mình, Tiểu Kiếm Tiên sớm đã bị âm chết rồi, tại di

tích to lớn này, kẻ này cầm Vạn Hồn Phiên, gần như vô địch.

Tiềm tàng uy hiếp thực sự quá lớn.

Phải chết! "Trương sư huynh, đừng ép ta, cho dù ngươi có Vân Lôi Kiếm loại ngụy pháp bảo khắc chế âm vật này, nhưng thứ tiêu hao lớn như vậy, ngươi có thể công kích mấy lần?" "Trong hồn phiên có mười vạn âm hồn, ngươi lại có thể giết bao nhiêu?" Liễu Vong Xuyên nghe ra ý tứ trong lời nói, sắc mặt hơi trầm xuống. "Vút!" Trả lời hắn là một vệt kiếm quang, như sấm như điện, chớp mắt vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, đâm thẳng vào mi tâm Liễu Vong Xuyên. "Trương Lão Tam!" Liễu Vong Xuyên quát to, mạnh mẽ lắc lư Vạn Hồn Phiên.

Lập tức âm phong đại tác, âm hồn phợp trời rợp đất vồ về phía kiếm quang, cuối cùng lấy cái giá hàng ngàn âm hồn tiêu vong, đem một kích này đỡ được.

Dường như vì âm hồn bị phân tán, bọn người Chu Thanh Vân vốn đang khổ sở chống đỡ cảm giác áp lực đại giảm, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, ra sức đột phá vòng vây ra ngoài.

Liễu Vong Xuyên mắt đỏ ngầu, gầm to nói: "Trương Lão Tam đừng tìm chết!

Cút cho ta!" "Vèo!" Diệp Bất Phàm không để ý tới, lấy phi kiếm đi đầu, thân thể theo sát phía sau, đánh thẳng vào Liễu Vong Xuyên. "Ngươi!" Liễu Vong Xuyên gào thét, không thể không vẫy động Vạn Hồn Phiên, từ trong sương đen đang vây công bọn Chu Thanh Vân phân ra đại lượng âm hồn, che khuất bầu trời dũng mãnh lao về phía Diệp Bất Phàm.

Gào thét, rít gào, cười lệ.

Âm phong từng trận, ba vạn âm hồn không sợ chết cắn xé Vân Lôi

Kiếm.

Trong khoảnh khắc.

Đem Diệp Bất Phàm dìm ngập trong đó. "Oanh!" Một đạo bạo nổ chấn tán sương đen, thân ảnh Diệp Bất Phàm từ trong đó xông ra. "Tên này quả nhiên là biến thái!

Mau đi!" Bên phía Chu Thanh Vân áp lực lại giảm, hắn kinh hãi nhìn về phía Trương Lão Tam, tế ra một tấm phù bảo cuối cùng, hình thành Hỏa Long ngập trời, xông ra khỏi sương đen.

Thanh niên bệnh hoạn Đan Phong, thiếu nữ chơi cổ trùng các loại cũng là liều mạng, nhao nhao độn đào thoát khỏi sương đen.

Bất quá trong chốc lát, những nhân vật cấp Thánh tử này đã chạy mất dạng.

Diệp Bất Phàm thấy thế, mâu quang lóe lên, không có ngăn cản.

Mấy tên tiểu nhân vật này không ân không oán, cũng không có uy hiếp gì, trước mắt quan trọng nhất là xử lý Liễu Vong Xuyên.

Cướp Vạn Hồn Phiên!

Loại bảo vật này, tương lai có tác dụng lớn, tuyệt đối không thể bỏ qua! "A a a!!" "Trương Lão Tam, ngươi lại hỏng đại sự của ta!" Liễu Vong Xuyên nhìn thấy con mồi tới tay toàn bộ bay đi, mắt muốn nứt ra, phẫn nộ gào thét. "Hôm nay cho dù liều mạng, cũng muốn giết chết ngươi!" "Hợp hồn!

Âm Quỷ!" Liễu Vong Xuyên mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, Vạn Hồn Phiên hấp thu toàn bộ huyết dịch, trở nên đỏ như máu. "Ô ô ——" Âm phong gào thét, tiếp cận mười vạn âm hồn hội tụ, ngưng thành một đạo Âm Quỷ trăm trượng, khí thế bàng bạc, khủng bố đến cực điểm.

Một đôi mắt đỏ ngầu, bàn tay to lớn nhấc lên dòng sông âm khí, chộp về phía Diệp Bất Phàm.

Một kích này, đủ để trọng thương thần hồn và nhục thân Kim Đan sơ kỳ.

Có thể nói là biến thái đến cực điểm. "Trảm!" Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng, hung hăng chém ra một kiếm.

Kiếm khí tung hoành, va chạm với bàn tay Âm Quỷ, mảng lớn lôi đình tán loạn, đem bàn tay xuyên thủng.

Nhưng rất nhanh liền được chữa trị, bàn tay đem lôi đình tiêu hao hầu như không còn, ầm vang nện lên người Diệp Bất Phàm, hung hăng bóp nát người sau thành tro bụi. "Ta không tin ngươi còn không chết!" Liễu Vong Xuyên bị Vạn Hồn Phiên phản phệ, ho ra đầy máu, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười điên cuồng.

Nhưng rất nhanh, nụ cười liền đông cứng lại.

Diệp Bất Phàm kia tuy rằng bị bóp nát, nhưng không có bất kỳ máu tươi nào, giống như một đạo hư ảnh. "Làm sao có thể?!

Chiến lực mạnh như vậy, cư nhiên không phải chân thân!" Liễu Vong Xuyên kinh hãi.

Đúng lúc này, một cỗ cảm giác nguy hiểm cực hạn dâng lên trong lòng, sau lưng thổi tới từng trận gió lạnh. "Huyết Độn!" Liễu Vong Xuyên mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, huyết dịch bao lấy hắn, nháy mắt di chuyển mười trượng.

Nhưng loại cảm giác nguy hiểm kia không những không biến mất, ngược lại như giòi trong xương, đuổi sát không buông.

Hắn sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng tế ra một cái đầu lâu khô, hộ ở sau lưng. "Đang!" Đầu lâu khô bị cự lực kích đến chấn động, Liễu Vong Xuyên quay đầu nhìn lại, hoắc nhiên nhìn thấy một chiếc Đinh

Đầu Tiễn bị bắn bay, chấn nát. "Mũi tên thật ác độc." Liễu Vong Xuyên mồ hôi lạnh đầm đìa, nếu không phải Huyết Độn Thuật cho hắn thời gian phản ứng, hiện tại sợ là đã bị xuyên thủng đầu, chết ngay tại chỗ.

Lúc này, thân ảnh Trương Lão Tam đang đứng ở cách đó không xa, nhìn Đinh Đầu Tiễn bị đánh nát, mặt lộ vẻ đau lòng.

Đinh Đầu Tiễn này đã từng suýt chút nữa lấy mạng Tiểu Kiếm Tiên.

Tuy chỉ là pháp khí, nhưng nếu phát huy tốt, còn hữu dụng hơn cả ngụy pháp bảo. "Thiên Ma Giáo Chủ quả nhiên là sủng ái ngươi, Huyết Khô Lâu do hắn đích thân luyện chế cũng cho ngươi." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Huyết Khô Lâu, lạnh lùng nói.

Vật này, chính là năm đó Thiên Ma Giáo Chủ lúc ở Trúc Cơ đại viên mãn, mời đại sư luyện khí rèn đúc ra ngụy pháp bảo, uy lực cực mạnh. "Oanh!" Liễu Vong Xuyên sắc mặt dữ tợn, không nói nhảm, thôi động Vạn Hồn Phiên.

Âm Quỷ khổng lồ xoay người, hung hăng đụng về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, một chút ý niệm phản kháng cũng không có. "Không, không đúng!" Liễu Vong Xuyên thấy thế, sắc mặt đại biến.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một bộ công pháp.

Thiên Sát Chân Ma Công.

Công pháp này kèm theo pháp thuật cực độ cường hãn, thứ nhất là Thiên Ma Khải, thứ hai là Chân Ma Huyễn Ảnh, thứ ba là Thiên Sát Chân Ma Pháp Tướng.

Trong đó Chân Ma Huyễn Ảnh có thể phân ra ba đạo huyễn ảnh,

mỗi cái đều có ba thành thực lực của bản thân, thật giả khó phân.

Trương Lão Tam vừa bị đánh chết kia, rất phù hợp đặc tính của Chân Ma Huyễn Ảnh. "Những năm gần đây chỉ có một người tiếp xúc qua công pháp này, chẳng lẽ..." Liễu Vong Xuyên trừng trừng nhìn chằm chằm Trương Lão Tam, trong lòng phiên giang đảo hải, khó có thể tin.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng triệu hồi Âm Quỷ khổng lồ trở về.

Nhưng đã muộn.

Liễu Vong Xuyên chỉ cảm thấy ngực đau xót, cúi đầu nhìn lại.

Không biết từ lúc nào, một thanh phi đao từ phía sau đâm vào, lộ ra mũi đao trước ngực.

Liễu Vong Xuyên khóe miệng trào máu, gian nan quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Lão Tam thứ ba lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng hắn, mặt không biểu tình vươn tay, chậm rãi rút ra phi đao.

Chương 91

"Ngươi rất thông minh, có thể nhanh như vậy phát giác bản chất của huyễn ảnh." "Rất đáng tiếc, thực lực bản thân không được." Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, thu hồi phi đao. "Phốc!" Liễu Vong Xuyên dùng chút sức lực cuối cùng phun ra một mũi tên máu, hóa thành mô dạng đầu lâu khô, ý đồ ấn lên trán Diệp Bất Phàm.

Bất quá lại bị cuồn cuộn Dương Sát Ma Khí ngăn cản, ngạnh sinh sinh luyện hóa. "Ngươi, ngươi quả nhiên đem công pháp này tu luyện đến viên mãn." Dương Sát Ma Khí cực kỳ bá đạo, có thể xóa đi truy tung tiêu ký và chú pháp.

Liễu Vong Xuyên thân là Chân truyền Thiên Ma Giáo Chủ, đối với Thiên Sát Chân Ma Công rất hiểu rõ.

Hắn cười thảm một tiếng, ánh mắt dần dần ảm đạm: "Thành vương bại khấu, không lời nào để nói.

Ta nguyện hóa thành âm hồn trong Vạn Hồn Phiên, ngày khác sư đệ nếu là Kết Anh, cùng Thiên Ma Giáo Chủ xảy ra xung đột, còn mong tha hắn một mạng." Dứt lời, trên thi thể Liễu Vong Xuyên hiện ra một đạo quang đoàn, dung nhập vào trong Vạn Hồn Phiên trên tay.

Mà không có chủ nhân, Âm Quỷ khổng lồ kia hóa thành cuồn cuộn sương đen, đều chui vào trong hồn phiên.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm đứng tại hư không, nắm lấy cán cờ băng lãnh, híp mắt trầm mặc không nói.

Hắn cẩn thận dò xét hồn phiên, cũng không phát hiện dị thường gì. "Tiểu tử này là một nhân vật." Chim lông đỏ bay tới, đánh giá như thế.

Trở thành âm hồn của Vạn Hồn Phiên, trên cơ bản không còn khả năng chuyển thế đầu thai.

Diệp Bất Phàm giật lấy túi trữ vật của Liễu Vong Xuyên, đem thi thể hắn hỏa thiêu. "Vạn Hồn Phiên tới tay, lại thêm một đại trợ lực." Diệp Bất Phàm đánh ra mấy đạo cấm chế, đem hồn phiên thu vào túi trữ vật.

Nếu không phải Vân Lôi Kiếm khắc chế vật này, hắn không có khả năng nhanh như vậy giết chết kẻ này, Âm Quỷ khổng lồ kia cho dù là Kim Đan, gặp phải cũng phải đau đầu.

Mọi chuyện thỏa đáng, Diệp Bất Phàm nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đưa mắt nhìn về một đống thi thể trước hang động khổng lồ.

Đem từng cái túi trữ vật nhặt lên, thu vào trong ngực.

Mấy chục cái túi trữ vật, bảo vật cực nhiều, cũng là một khoản tiền lớn.

Đợi đến bên cạnh thi thể cuối cùng, bước chân Diệp Bất Phàm khựng lại.

Một cỗ thi thể nữ, mày ngài như họa, dung nhan thê mỹ, vô luận là thân đoạn hay là tướng mạo, đều có thể xưng là tuyệt sắc.

Chỉ kém Nhan Như Ngọc.

Chính là Sở Tử Tuyết! "Cô giả chết có thể lừa được Liễu Vong Xuyên, không lừa được tôi đâu, dậy đi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình nói.

Linh thức của hắn có thể so với Kim Đan sơ kỳ, cộng thêm nuốt một tia tàn hồn của Ma Yêu, linh thức hiện tại đã leo lên đến Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Sở Tử Tuyết nhìn như đã tắt thở bỏ mình, thực ra vẫn còn sinh cơ

tồn tại, cho dù ẩn tàng rất tốt.

Không có đáp lại, Sở Tử Tuyết không nhúc nhích.

Phảng phất thật sự đã chết. "Hửm?" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, Vân Lôi Kiếm đâm về phía mi tâm Sở Tử Tuyết.

Ngay tại lúc sắp đâm trúng, Sở Tử Tuyết đột ngột mở mắt, thân thể mềm mại nhẹ nhàng dời đi. "Khanh khách, Trương sư huynh thật là không biết thương hương tiếc ngọc nha." Sở Tử Tuyết một bộ váy dài màu tím, eo thon, nhất tiếu nhất tần, vũ mị động lòng người. "Hồn phách bị Liễu Vong Xuyên câu đi, khí tức nhất trí với cô, đó là cái gì?" Diệp Bất Phàm bình tĩnh hỏi.

Hắn đối với cái này tương đối hiếu kỳ, nếu không phải hắn linh thức cường hãn, e rằng khó mà phát giác được sự khác biệt giữa hồn phách kia và Sở Tử Tuyết. "Phụ thân lợi dụng bí pháp, chia cắt ra một tia thần hồn, nhiều năm uẩn dưỡng, luyện chế thành thế thân chi hồn của ta, bất quá loại trạng thái giả chết này của ta duy trì không được quá lâu." "Nếu Trương sư huynh cần, ta trở về có thể xin cho sư huynh một phần phương pháp luyện chế." Sở Tử Tuyết doanh doanh cười một tiếng, mị thái câu hồn.

Khác với tiên khí không dính khói lửa nhân gian của Nhan Như Ngọc, nữ nhân này giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ mị hoặc, thanh âm mềm mại, khiến người ta xương cốt tê dại.

Ma nữ chân thực nhất. "Thì ra là thế." "Hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của Trương sư huynh, ngày khác thiếp thân nhất định sẽ báo đáp." Sở Tử Tuyết nhún người hành lễ, bất động thanh sắc lùi lại. "Cô đối với tôi còn chút tác dụng, cho cô hai lựa chọn, chết, hoặc là làm nô trăm năm." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Thiếp thân cùng Trương sư huynh không có cừu oán chứ?" Sở Tử Tuyết mặt cười khẽ biến, lạnh giọng nói.

Nàng không hiểu, vì sao kẻ này thả Cổ Nữ và Chu Thanh Vân bọn người đi, duy chỉ không buông tha nàng.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, Vân Lôi Kiếm lượn lờ quanh thân.

Trên ý nghĩa nào đó mà nói, hắn có thành tựu như thế này, Sở Tử Tuyết lập công đầu.

Nhưng, ân oán chính là ân oán.

Sở Tử Tuyết mặt cười âm tình bất định, trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng nhẹ cắn môi hồng, sở sở đáng thương nói: "Trăm năm không được, năm mươi năm, vả lại không thể lộ ra ngoài." Bởi vì người là dao thớt ta là cá thịt, không dung được nàng phản kháng.

Trương Lão Tam giết người như ngóe.

Theo phán đoán của nàng, tuyệt đối sẽ không vì nàng là đệ nhất mỹ nhân Thiên Ma Giáo mà nương tay. "Có thể." Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu.

Hắn vốn cũng không định nô dịch nữ nhân này một trăm năm, chỉ là chừa lại một không gian trả giá.

Năm mươi năm, không sai biệt lắm đủ hắn Kết Anh rồi. "Qua đây." Diệp Bất Phàm vẫy tay, Sở Tử Tuyết khẽ thở dài một tiếng, ngoan ngoãn đứng đến trước mặt hắn.

Người trước trong miệng lẩm bẩm, tại trán Sở Tử Tuyết vẽ ra một đạo huyết sắc phù hào, ấn vào trong thần hồn nàng.

Đây là một loại thủ đoạn cấm chế cổ xưa, tên là "Sinh Tử Cấm".

Có thể khống chế sinh tử, trừ phi tu sĩ Nguyên Anh chiều sâu dò xét thần hồn, nếu không ai cũng không cách nào nhìn trộm được cấm chế này.

Đạt được từ Chu Tước.

Đương nhiên, hữu hiệu nhất, không gì bằng nắm giữ hồn huyết, cũng như Lục La vậy.

Nhưng mất đi hồn huyết, Kim Đan đại tu sĩ hơi dò xét thần hồn là có thể phát hiện dị thường.

Diệp Bất Phàm cũng không muốn bị phụ thân của Sở Tử Tuyết để mắt tới.

Hơi cảm ứng, Diệp Bất Phàm xác định thần hồn Sở Tử Tuyết hết thảy nằm trong tay, lúc này mới hài lòng gật đầu. "Cô đi đi, tùy thời có thể thông qua thần hồn cấm chế liên hệ với tôi." Diệp Bất Phàm vẫy tay. "Vâng." Sở Tử Tuyết ánh mắt phức tạp, mang theo một trận hương gió, lặng yên thối lui.

Nhìn bóng lưng của nàng, Diệp Bất Phàm thần tình có chút hoảng hốt. "Nửa năm trước, cô bắt tôi làm nô, muốn luyện tôi làm lô đỉnh; nửa năm sau, tôi thu cô làm nô." "Cũng hứa, đây chính là nhân quả." Diệp Bất Phàm trong lòng tự nói.

Hắn thu hồi Vân Lôi Kiếm, giá ngự một thanh phi đao bay về phía xa.

Đợi đến một khu vực không người, Diệp Bất Phàm khai mở một cái động phủ, ném ra Trấn Yêu Tháp, chui vào.

Hắn khoanh chân mà ngồi, lẳng lặng suy tư.

Khoảng cách di tích mở lại còn một đoạn thời gian, hắn không định đi cướp đoạt bảo vật gì nữa.

Thứ đáng giá nhất di tích, đã rơi vào tay hắn.

Không cần thiết lại chạy ra ngoài, sinh thêm rắc rối.

Ma Yêu lưu lại thủ đoạn trong di tích quá nhiều, ví dụ như quái

vật khổng lồ kia, vạn nhất dẫm phải cái hố tương tự, hối hận cũng không kịp.

Được vài ngày.

Diệp Bất Phàm liền may mắn vì chính mình không có tùy tiện chạy loạn.

Bởi vì Sở Tử Tuyết truyền về một tin tức.

Con gái của Huyết Phong Phong chủ Thiên Ma Giáo, cùng với Trần Quang Lễ từng làm khó dễ Diệp Bất Phàm tại Tàng Kinh Các, chết thảm tại một nơi bảo địa khác.

Tạo Hóa Trì. "Con Ma Yêu này rốt cuộc để lại bao nhiêu hậu thủ trong di tích?" Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng.

Theo Sở Tử Tuyết thuật lại, chỗ sâu nhất Tạo Hóa Trì ẩn tàng mười mấy con Ma Giao kỳ Kim Đan, dường như là hậu duệ của Ma Yêu.

Không chỉ có như thế.

Di tích bình tĩnh ba ngàn năm, khắp nơi đều có một số yêu thú Kim Đan toát ra.

Chương 92

Số lượng tử vong của nhân mã mấy đại thế lực tăng vọt, đã loạn thành một nồi cháo. "Ma Yêu đại khái là sắp thoát khốn." Chim lông đỏ đưa ra phân tích, nó hiểu rõ sự giảo hoạt của Ma Yêu hơn bất kỳ ai ở Triệu Quốc.

Những yêu thú này toát ra, không thoát khỏi liên quan với Ma Yêu. "Thoát khốn, những Nguyên Anh kia hẳn là sẽ đỉnh lấy." Diệp Bất Phàm nhíu mày nói, mạc danh bất an.

Nếu không phải Kết Đan hao phí thời gian dài, mà lại không thể bị đánh gãy, hắn đã sớm bắt tay vào Kết Đan, tăng cường thực lực rồi. "Hắc hắc, bọn hắn không đỉnh nổi đâu, cậu chuẩn bị sẵn sàng đi, dùng không được bao lâu, Ma Yêu sẽ tìm tới cửa nhà cậu." Chim lông đỏ cười lạnh, nhìn Diệp Bất Phàm: "Thôi được, trước khi chia tay, truyền cho cậu một bộ bí thuật, có thể tạm thời che giấu sự dò xét của thần thức Nguyên Anh." Gần đây, nó nhìn thấy tiềm lực của kẻ này.

Việc này coi như là kết cái thiện duyên, nói không chừng ngày nào đó dùng được. "Được." Diệp Bất Phàm hai mắt tỏa sáng. "Thuật này tên là 《Man Thiên Thuật》." Chim lông đỏ truyền âm, đem môn bí thuật cổ xưa này truyền cho Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm gật đầu, nhắm mắt tham ngộ, tu luyện bí thuật.

Loại bí thuật này không có tác dụng phụ gì, theo lẽ thường mà nói tốc độ tu luyện bình thường.

Cũng may Diệp Bất Phàm từng tu luyện 《Đoán Linh Quyết》, tác dụng phụ trong đó có thể tăng lên ngộ tính, tốc độ tu luyện rất nhanh.

Mấy ngày sau. 《Man Thiên Thuật》 nhập môn.

Diệp Bất Phàm khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía giao diện hệ thống. 【Ma Long Công: Ma công đỉnh cấp Trúc Cơ kỳ, công pháp con của Nguyên Anh kỳ 《Ma Yêu Địa Tổ Kinh》, tốc độ tu luyện cực nhanh, lấy 'Ma Diễm Hoa' làm linh vật Kết Đan, tất thành Giả Đan! 】【Phụ diện nghịch chuyển: Giả Đan biến Kim Đan, thần chí thanh tỉnh.

Thân phận nghịch chuyển, người tu luyện 《Ma Yêu Địa Tổ Kinh》 trở thành "nhân dược", lấy một thân thần hồn, tu vi, nhục thân làm chất dinh dưỡng, cung cấp cho người tu luyện 《Ma Long Công》 thôn phệ, tẩm bổ cảnh giới tu vi. 】【Chú ý: Nếu tu vi chênh lệch quá lớn, không cách nào thôn phệ. 】 Diệp Bất Phàm híp mắt, bắt tay vào tu luyện 《Ma Long Công》.

Trước đó tại dược viên, Diệp Bất Phàm thừa cơ vớt được một ít "Ma Diễm Hoa", đủ để đem công pháp tu luyện viên mãn. ...

Một ngày nọ.

Thời cách ba tháng, di tích rốt cuộc lần nữa mở ra. "Ma Long Công viên mãn, Man Thiên Thuật đại thành, rời khỏi di tích chuẩn bị Kết Đan!" Trên tu vi đã đến Trúc Cơ cực hạn. 《Ma Long Công》 cũng không tăng phúc ở phương diện này, bất quá Diệp Bất Phàm ẩn ẩn có thể cảm ứng được sự tồn tại của Ma Yêu ở cổ dược viên.

Theo công pháp viên mãn, Ma Yêu cùng hắn thân phận nghịch chuyển, đối phương hiện tại chính là một bộ đại dược thông thiên của hắn!

Diệp Bất Phàm thu hồi Trấn Yêu Tháp, đứng dậy. ...

Bên ngoài di tích, trong sơn cốc.

Các đại thế lực sắc mặt thiết thanh, nhìn chằm chằm môn hộ to lớn phía trước.

Từ lúc di tích bắt đầu, các loại hồn bài, hồn đăng vỡ vụn đã khiến trái tim đám Kim Đan này lạnh thấu.

Dù là Nguyên Anh Chân Quân của Vạn Thú Cốc, Chân Quân của Thượng Thanh Cung cũng là nhíu chặt mày.

Một lát sau.

Hai tu sĩ Thiên Ma Giáo lảo đảo chạy ra từ trong môn hộ.

Hai vị này chính là Dư Thành còn có huynh trưởng của hắn Lệ Khuê. "Rốt cuộc ra rồi!" Dư Thành hai người nhìn thấy đám người bên ngoài, mừng đến phát khóc.

Sau động phủ Kim Đan, Dư Thành chuẩn bị đem tin tức đưa cho Liễu Vong Xuyên, kết quả vừa mới tìm được huynh trưởng, liền thấy được một bầy quái vật khổng lồ.

Kinh hãi phía dưới, trực tiếp tìm chỗ trốn đi.

Thỉnh thoảng đi ra dò la tin tức, kết quả biết được rất nhiều tu sĩ bị yêu thú đột nhiên toát ra giết chết, chấn kinh phía dưới, trốn đến hiện tại. "Người của Thiên Ma Giáo?" Vạn Thú Cốc Cốc chủ lập tức quát hỏi: "Bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì?" Đám đông Kim Đan nghe vậy, đều là nhìn sang. "Là..." Lệ Khuê lập tức muốn nói ra tên của Trương Lão Tam, nhưng lại bị đệ đệ Dư Thành đoạt trước cắt ngang câu chuyện. "Bẩm tiền bối, trong di tích mạc danh xuất hiện rất nhiều yêu thú tam giai, ước chừng ba bốn mươi con, rất nhiều tu sĩ đều bị giết chết." "Yêu thú tam giai?" Các phương thế lực sắc mặt đều thay đổi, di tích những năm qua tuy nói ngẫu nhiên có yêu thú tam giai, nhưng tối đa có một hai con.

Nhiều như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ. "Con ta là ai giết?

Cũng đừng nói là yêu thú gì!" Vạn Thú Cốc chủ ánh mắt băng

lãnh. "Không biết!

Chúng ta vẫn luôn trốn, không dám ra ngoài." Dư Thành mi mắt buông xuống, lập tức nói.

Khác với tính tình kiêu ngạo của Lệ Khuê, hắn xử sự cẩn thận.

Hắn nếu là người đầu tiên nói ra tên Trương Lão Tam, người sau nếu không chết, xui xẻo chính là hắn.

Vạn Thú Cốc chủ sắc mặt âm trầm, đang muốn bức hỏi.

Thiên Ma Giáo Chủ lãnh nhãn nhìn lại, đem câu chuyện của hắn trực tiếp chặn trở về.

Ngay tại lúc này.

Từng đạo thân ảnh từ trong môn hộ hoảng hốt chạy ra, chính thượng hải hữu (còn có).

Trong đó có Tuyết Linh Tông Nhan Như Ngọc, Tiểu Kiếm Tiên Khương Nhất Kiếm, Chu Thanh Vân của Thanh Vân Môn, Khánh vũ phiến của Phiêu Miểu Cốc, Thánh tử Thánh nữ Hợp Hoan Tông các loại.

Kiếm Hạc Chân Nhân của Thượng Thanh Cung thấy thế, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Lại đợi một lát.

Mãi đến khi triệt để không có người đi ra, các phương thế lực lúc này mới chân chính nhìn thấy sự tàn khốc của di tích.

Đi vào có mấy ngàn, nhưng đi ra chỉ có năm sáu trăm.

Tổn thất to lớn, siêu việt những năm qua.

Đồng thời, trong miệng đệ tử, bọn họ cũng biết được sự tình phát sinh trong di tích. "Thiên Ma Giáo quả thật là ghê gớm a, Liễu Vong

Xuyên một người, diệt mấy chục Trúc Cơ viên mãn, suýt chút nữa xử lý năm cái tuyệt đỉnh thiên kiêu, ngay cả người mình cũng không buông tha." "Còn có một Trương Lão Tam, giết Thánh tử Vạn Thú Cốc, đoạt Trấn Yêu Tháp, tổng hợp thực lực có thể so với Giả Đan." Đám người bị tin tức chấn động không nhẹ, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thiên Ma Giáo Chủ.

Liễu Vong Xuyên có Vạn Hồn Phiên, nói còn nghe được, nhưng Trương Lão Tam thì quá tà môn rồi, chỉ riêng tu vi, giết cùng giai như giết gà.

Cổ vãng kim lai đều chưa từng xuất hiện yêu nghiệt như thế.

Đương nhiên.

Sự tình Diệp Bất Phàm xử lý Hoắc Vân Hải cùng phân thân Ma Yêu không ai biết.

Nếu không thì không chỉ có thể so với Giả Đan, mà là so với Kim Đan. "Ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra." Thiên Ma Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Liễu Vong Xuyên, chết rồi." "Chết rồi?

Xem ra là Trương Lão Tam làm, tên này cư nhiên gánh được Vạn Hồn Phiên?" Kiếm Hạc Chân Nhân ngưng mày suy tư.

Cái tên này trưởng thành nhanh hơn hắn tưởng tượng nhiều, lúc đầu Khương Nhất Kiếm và hắn đấu qua một trận, thực lực kỳ thật xêm xêm nhau.

Hiện tại đối phương tu vi không đổi, thực lực lại là đại trướng. "Con trai ta cũng chết rồi, chư vị có biết là ai làm?" Chân Lan Lâu chủ ánh mắt sung huyết, quét mắt toàn trường.

Tuy nhiên, bọn người Chu Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau, không ai đáp lại.

Bọn họ đúng là không biết thật. "Nhan tiên tử, chuyện này đại khái

là do Trương Lão Tam làm, cô gặp qua hắn chưa?" Khương Nhất Kiếm nhìn về phía Nhan Như Ngọc, thấp giọng nói. "Chưa từng." Nhan Như Ngọc mi mục như họa, khí chất càng thêm thanh lãnh, thanh như chuông gió, thanh thúy êm tai. "Oanh!" Ngay tại lúc này, một cỗ thần thức khủng bố bao trùm tất cả tu sĩ đào thoát từ trong di tích ra.

Trên lưng trâu xanh lớn, Ngọc Thanh Chân Quân hờ hững nhìn xuống, giống như thần linh cao cao tại thượng.

Thần thức tứ vô kỵ đạn, nhưng lại không một ai dám nói gì.

Chương 93

"Tu tiên giới Triệu Quốc ta ngược lại là xuất hiện một yêu nghiệt, không biết là vị nào của Thiên Ma Giáo?" Lão sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ, thần thức cẩn thận lục soát trên người mỗi người.

Đồ Kiếm Chân Quân của Thượng Thanh Cung cũng là vận dụng thần thức.

Tuy nhiên, khiến bọn hắn không ngờ tới là, ngay cả với thần thức của bọn hắn, đều không tìm ra Trương Lão Tam.

Sau đó vận dụng truy tung thuật, vẫn không tìm thấy. "Thú vị." Đồ Kiếm Chân Quân ánh mắt thâm thúy, bình tĩnh nói: "Tiểu bối, ngươi giết bao nhiêu người, ta không có hứng thú quản, bất quá Trấn Yêu Tháp sự tình trọng đại, ngươi cầm sớm muộn dẫn xuất đại họa, giao ra đi." Ngọc Thanh Chân Quân vuốt râu dài, hiển nhiên cũng là tâm tư tương tự.

Sống gần ngàn năm, sớm đã nhìn phai nhạt rất nhiều thứ, hậu bối tử tự đông đảo, chết một người không có gì.

Nhưng Trấn Yêu Tháp dính dáng quá nhiều, quan hệ đến tu tiên giới Triệu Quốc.

Dứt lời.

Không có bất kỳ hồi đáp nào. "Bí thuật che giấu của ngươi tuy kinh người, nhưng muốn dựa vào cái này để man thiên quá hải, còn kém chút." Đồ Kiếm Chân Quân lấy ra một mảnh mai rùa, trên đó phù văn dày đặc, cực kỳ huyền ảo.

Ngọc Thanh Chân Quân ánh mắt lóe qua dị sắc, không còn vận dụng thần thức lục soát.

Trong đám người Thiên Ma Giáo.

Con chim lông đỏ trốn trong y phục "Cổ Hà" nháy mắt xù lông. "Thôi diễn bí bảo!

Không ổn!" Chim lông đỏ kinh kêu, lập tức truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Chạy mau!

Đây là vật thôi diễn thiên cơ!

Có thể trắc toán ra chân thân của cậu!

Chút khí vận đó của cậu, không đỡ được thiên cơ thôi diễn!" Diệp Bất Phàm nghe vậy, một trái tim chợt trầm xuống.

Nhưng hắn thành phủ rất sâu, trên mặt bất động thanh sắc, càng không có đào độn. "Cậu cảm thấy trước mặt một Nguyên Anh Chân Quân, tôi có thể chạy được sao?" Diệp Bất Phàm âm trầm nói.

Kim Đan chân nhân tuổi thọ sáu trăm, chung quy là thuộc về phạm trù "người".

Nhưng Nguyên Anh Chân Quân tuổi thọ một ngàn hai trăm năm, hoàn toàn là tồn tại ở một cái duy độ khác.

Chim lông đỏ trầm mặc.

Nó thực sự không ngờ cái tên Nguyên Anh kia cư nhiên có vật thôi diễn, thứ này ở thời thượng cổ đều rất hiếm thấy. "Ông ông!" Đồ Kiếm Chân Quân nhẹ nhàng gõ mai rùa, mỗi lần đầu ngón tay rơi xuống, tóc mai đều sẽ xuất hiện thêm một tia bạc trắng.

Đây là biểu tượng của giảm thọ. "Thiên địa khí vận trong Trấn Yêu Tháp, đúng là phiền phức thật." Đồ Kiếm Chân Quân trong lòng thở dài, tiếp tục gõ.

Từng trận huyền diệu chi quang tản phát, Đồ Kiếm Chân Quân nhắm mắt thôi diễn. "Từ lúc đi theo cậu, bà cô này cứ xui xẻo mãi!"

Chim lông đỏ hận hận nói: "Chuẩn bị xong chưa, bà đây mang cậu chạy!" Hiển nhiên, nó muốn liều mạng.

Có thể ở trong Trấn Yêu Tháp ba ngàn năm không chết, thủ đoạn bảo mệnh của nó trên ý nghĩa nào đó mà nói, còn mạnh hơn cả Ma Yêu! "Ông!" Ngay tại lúc này, động tác gõ mai rùa của Đồ Kiếm Chân Quân bỗng nhiên khựng lại, huyền diệu chi quang nháy mắt tan rã.

Một đạo thanh âm nữ tử lanh lảnh lạnh lẽo vang lên. "Đồ Kiếm, quá giới hạn rồi." "Ngươi gõ thêm cái nữa, ta đánh gãy chân chó của ngươi." Việc thôi diễn bị can nhiễu.

Khóe miệng Đồ Kiếm Chân Quân khẽ rỉ máu.

Ánh mắt hắn thâm trầm, quay đầu nhìn về phía chân trời. "Trấn Yêu Tháp là vật thượng cổ, người hữu duyên mới có được, ta sẽ không lấy.

Nhưng ngươi nên biết, thứ bên trong đối với một số người ở Tiên Đường cực kỳ quan trọng, cái họa này, Thiên Ma Giáo các ngươi gánh không nổi." "Thế này đi, hãy để tháp linh giao đồ bên trong ra, Thượng Thanh Cung ta có một vật chứa có thể dung nạp được thứ đó." Giọng Đồ Kiếm Chân Quân hơi khàn khàn, trầm thấp nói. "Câm miệng!

Có họa ta tự gánh!" Một thân ảnh bị bạch vụ bao phủ, nhìn không rõ mặt, nghe vậy liền mất kiên nhẫn quát lại.

Đồ Kiếm Chân Quân khựng lại.

Cái giọng điệu này, rõ ràng là nữ nhân váy đen (Hắc Quần) kia.

Nữ nhân đó là kẻ điên, hoàn toàn không có cách nào giao tiếp bình thường.

Lão quay đầu nhìn về phía Ngọc Thanh Chân Quân.

Ngọc Thanh Chân Quân phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt

của lão, chỉ mải ngắm nhìn bầu trời, cứ như thể trên đó có thứ gì đáng chú ý lắm vậy.

Đồ Kiếm Chân Quân thấy thế, gân xanh trên trán giật giật. "Khí vận trong Trấn Yêu Tháp, nếu chúng ta chủ động giao ra thì còn dễ nói, nhưng nếu để bọn hắn đích thân tới lấy, thì sẽ không chỉ đơn giản là lấy đi khí vận đâu." Đồ Kiếm Chân Quân bất lực, kiên nhẫn truyền âm.

Ba ngàn năm trước Tiên Đường diệt Yêu Tông, duy chỉ để lại Trấn Yêu Tháp ở đây.

Không chỉ vì lo lắng tháp linh tự bạo hủy đi khí vận, mà còn có một tầng ý nghĩa khác.

Đã không lấy đi được, vậy thì gửi tạm ở Triệu Quốc, tránh để các thế lực khác của Tiên Đường nhòm ngó.

Bọn họ đang đợi Trấn Yêu Tháp nhận chủ để mang cả khí vận đi theo.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến cao tầng Chính - Ma luôn giữ bí mật về thiên địa khí vận. "Xùy!

Đám người Tiên Đường kia đã đánh nhau với Biên Mục Tiên Quốc rồi, đánh cho đầu người thành đầu chó, lấy đâu ra công phu mà để ý tới nơi này?" Thiên Ma Lão Tổ trong làn sương trắng cười khẩy. "Cái gì?!

Chuyện này xảy ra từ khi nào?

Là do nguyên cớ gì?" "Cách đây không lâu, không biết nguyên nhân là gì, hình như là lão bà của Hoàng đế Tiên Đường bị cướp thì phải!" "....." Sắc mặt Đồ Kiếm Chân Quân cứng đờ, cạn lời. "Lãng phí mấy tháng tuổi thọ, haizzz." Cuối cùng, lão thở dài một hơi, không còn ý định truy tìm kẻ đã đoạt Trấn Yêu Tháp nữa. "Đi thôi, gia cố phong ấn

Ma Yêu trước đã." Trao đổi vài câu với Ngọc Thanh Chân Quân, lão thuấn di đến khoảng không bên trên di tích, xé mở một vết nứt lớn rồi tiến vào. "Bái kiến Lão tổ." Thiên Ma Giáo chủ dẫn theo Sở Tử Tuyết và những người khác tiến lên, cung kính mở miệng.

Sau đó, Thiên Ma Giáo chủ do dự một chút, truyền âm nói: "Liễu Vong Xuyên dù sao cũng là ứng cử viên Thánh Tử, nay bị đồng môn giết hại....." Vừa rồi mấy vị Nguyên Anh Chân Quân nói chuyện bằng truyền âm, hắn tịnh không nghe được gì. "Kỹ không bằng người, chết thì cũng chết rồi, ngươi muốn báo thù cho đứa con riêng kia của mình sao?" Hắc Quần nữ tử trong sương trắng hừ lạnh: "Quy củ của Thiên Ma Giáo ngươi quên rồi à?

Trên Kết Đan, cấm tiệt xen vào tranh đấu giữa các đệ tử, thu lại cái tâm tư lệch lạc của ngươi đi!" Đệ tử Thiên Ma Giáo tranh đấu, loại hình này tựa như nuôi cổ trùng, kẻ thắng làm vua.

Nhưng quy tắc này không áp dụng cho cấp bậc trên Kết Đan, nếu cao tầng làm loạn, Thiên Ma Giáo đã sớm loạn thành cái nồi cám heo rồi. "Vâng!" Thiên Ma Giáo chủ trầm mặc, cung kính vâng dạ.

Hắc Quần La Lỵ ẩn trong sương trắng, xoay người rời đi, trước khi đi còn truyền âm cho Diệp Bất Phàm. "Đồ đệ, lần này làm không tệ, ta thật sự càng ngày càng thích ngươi rồi." "Ta biết trong lòng ngươi còn khúc mắc với ta, đã như vậy, ngươi tự tìm một nơi Kết Đan đi, quay về để ta xem ngươi có thể thành tựu Bát Chuyển Kim Đan hay không." Hắc Quần La Lỵ khựng lại một chút, truyền âm bổ sung: "Đúng rồi, tự ngươi cẩn thận mấy tên Nguyên Anh của Triệu Quốc; vị sư tôn lương thiện kia của ngươi gần đây không an phận, ta phải trấn áp, không rảnh lo cho người khác." Diệp Bất Phàm đang trốn trong đám người nghe vậy, khóe miệng giật một cái, không biết nói gì. "Động tĩnh khi Kết Đan có thể hơi lớn, phải chạy xa một chút, còn phải tìm một bộ trận pháp đỉnh cấp để phòng bất trắc." Diệp Bất

Phàm trầm ngâm, nghĩ tới một nơi. "Đệ tử Thiên Ma Giáo, đều đi theo ta!" Thiên Ma Giáo chủ sắc mặt lạnh lùng, ném ra một cái đầu lâu khổng lồ.

Sở Tử Tuyết, thanh niên bệnh tật ở Đan Phong, Cổ Nữ và hơn tám mươi người khác bước lên đầu lâu.

Có người hưng phấn, có người lạc lõng.

Lần đi di tích này, thu hoạch chưa bàn tới, nhưng Thiên Ma Giáo tử thương thảm trọng là sự thật.

Chỉ còn lại chưa tới một phần ba.

Liễu Vong Xuyên, Thượng Quan Thanh Dao, Trần Quang Lễ, con gái Huyết Phong, đều chết sạch.

Đầu lâu bay trên không trung, Thiên Ma Giáo chủ đứng ở phía trước nhất khàn khàn nói: "Quy củ các ngươi hiểu chứ?

Thiên tài địa bảo thu hoạch được, nộp lên tông môn sáu thành." Nói xong, hắn để cho ứng cử viên Thánh Tử duy nhất còn lại là thanh niên bệnh tật Đan Phong đi thu túi trữ vật.

Không ai dám ho he gì, ngoan ngoãn nộp lên.

Mà Diệp Bất Phàm đang dịch dung thành "Cổ Hà", tu vi thấp kém, đồ đạc trong túi trữ vật không nhiều.

Chín thành chín đều nằm trên người con chim lông đỏ rồi.

Sau khi thu xong, Thiên Ma Giáo chủ ý hưng lan san, tóc mai bạc trắng mọc thêm, dường như già đi rất nhiều.

Chương 94

.....

Nhìn giáo chúng Thiên Ma Giáo rời đi, các thế lực nhao nhao thì thầm.

Thiên Ma Lão Tổ hiện thân, không ai dám trách vấn Trương Lão Tam.

Nhưng sau này chắc chắn không tránh khỏi việc truy tìm kẻ này.

Chưa nói đến thượng cổ thần vật như Trấn Yêu Tháp, Trương Lão Tam giết nhiều người như vậy, cừu gia quá nhiều, thế tất sẽ tìm hắn liều mạng bằng bất cứ giá nào.

Thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu không xác định có phải do Trương Lão Tam giết hay không.

Nhưng Thánh tử Vạn Thú Cốc bị hắn hại, không ít người tận mắt nhìn thấy.

Sau ngày hôm nay, cái tên Trương Lão Tam tất nhiên sẽ vang danh khắp giới tu tiên Triệu Quốc.

Một lát sau, các phương thế lực tản đi. "Ngọc nhi, nguyên âm của con bị ai đoạt mất rồi?" Trên đường trở về, đạo cô của Tuyết Linh Tông truyền âm hỏi Nhan Như Ngọc, sắc mặt lạnh băng.

Dù che giấu rất kỹ, nhưng bà ta dù sao cũng là sư tôn của Nhan Như Ngọc, có thể nhận ra Thái Âm Chi Thể không còn thuần túy như trước.

Nhan Như Ngọc hàm răng trắng ngà khẽ cắn môi đỏ, làn da như ngưng chi, không có đáp lại. "Tuổi con còn quá nhỏ, chưa quá mười bảy, chớ để những kẻ đăng đồ tử lừa gạt." Đạo cô thở dài, không bức

hỏi, ngữ khí ôn hòa nói: "Với tư chất của con, không nên bị hạn chế tại Triệu Quốc, bên ngoài có rất nhiều thanh niên tài tuấn." Bà ta chướng mắt thiên kiêu của Triệu Quốc, so với những Tiên triều kia, đám Tiểu Kiếm Tiên kém quá xa.

Hơn nữa đến Kim Đan, tài nguyên tu luyện bị hạn chế, dù tư chất hơn người, thành tựu tương lai cũng sẽ không cao.

Tài Lữ Pháp Địa.

Tài xếp hàng đầu. .....

Tại một hang động ẩn bí trong sơn cốc.

Tám tu sĩ khoác áo choàng ngồi xếp bằng, khí tức khác biệt với người thường, ẩn ẩn kẹp theo yêu khí.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy uy áp như có như không trên người bọn hắn.

Tám vị, toàn bộ là Nguyên Anh kỳ Đại Yêu!

Mà ở sâu bên trong, có một lão già tóc hạc ngồi xếp bằng, tu vi Kim Đan, ăn mặc khác hẳn tu sĩ Triệu Quốc, khí chất ngạo mạn.

Một lát sau, một thiếu niên từ ngoài hang đi vào. "Thanh Phượng, bị một tên hậu bối Nhân tộc giết chết phân hồn, cũng không thấy mất mặt sao." Một trung niên áo đen trong đó nhìn thiếu niên, châm chọc nói. "Tên Nhân tộc kia pháp lực vượt xa Trúc Cơ." Thanh Phượng âm trầm đáp.

Trung niên áo đen còn định châm chọc, nam tử uy nghiêm cầm đầu bình tĩnh nói: "Trấn Yêu Tháp khắc chế Yêu tộc quá mạnh, phải nghĩ cách hủy đi, hoặc là đoạt lấy." Mọi người gật đầu, trung niên áo đen cũng không dám nói nữa.

Vị này chính là chủ nhân Vạn Yêu Sơn —— Ma Long. "Đồ Kiếm

và Thanh Ngọc Chân Quân đã vào di tích gia cố trận pháp phong ấn." Ánh mắt Ma Long thâm thúy, nhìn về phía lão giả tóc hạc ở sâu bên trong, ngữ khí khách khí: "Tiếp theo, phải ngưỡng trượng Lê đại sư rồi." Lê đại sư, Trận pháp sư tứ giai.

Là người Yêu tộc lặn lội đường xa từ Tiên Đường mời về cách đây vài năm. "Di tích này là trận pháp tứ giai đỉnh cấp 'Huyền Nguyên Trận', lão phu muốn phá giải cần có thời gian." Lão giả tóc hạc thản nhiên đáp. "Đã như vậy, vậy thì ra lệnh cho các tộc nam hạ đi, cùng giới tu tiên Triệu Quốc..... khai chiến!" Ma Long bình tĩnh nói: "Thuận tiện chuyển dịch sự chú ý của thế lực Nhân tộc." Dứt lời, đông đảo Nguyên Anh Đại Yêu khó giấu sự kích động trong lòng.

Mấy ngàn năm nay, bị giới tu tiên Nhân tộc liên thủ chèn ép, một chút linh khoáng, linh dược, thiên tài địa bảo cũng không được hưởng.

Bọn chúng chịu đủ rồi.

Nếu kế hoạch lần này thành công, lấy Vạn Yêu Sơn Mạch làm trung tâm, bức xạ ra chung quanh.

Nam Triệu Quốc, Tây Hỏa Vân Quốc, Tây Nam Thiên Thương Quốc, Bắc Tề Quốc, Đông Cửu Khúc Quốc, giới tu tiên rộng gần ngàn vạn dặm đều sẽ rơi vào tay Yêu tộc! "Nghe Thanh Phượng nhắc tới, trong Trấn Yêu Tháp có một phương khí vận, là thật sao?" Lê đại sư liếc mắt nhìn Thanh Phượng. "Là thật." Thanh Phượng đáp, mày nhíu lại, không biết vị Lê đại sư đến từ Tiên Đường này hỏi chuyện đó làm gì.

Lê đại sư híp đôi mắt nhỏ, thầm suy tính.

Khí vận kia nằm trong tay Thiên Ma Giáo, lão không có bản lĩnh cướp đoạt, nhưng tin tức này bán cho Tiên Đường lại trị giá không ít linh thạch. "Mấy vị Vương hầu kia chắc sẽ hứng thú với luồng khí vận này, vừa khéo, quấy đục giới tu tiên Triệu Quốc, càng đục càng

tốt." Chiến tranh đại biểu cho lợi ích, càng loạn, đục nước béo cò kiếm được lợi ích càng lớn.

Không chừng đây chính là cơ duyên để lão đột phá Nguyên Anh.

.....

Bảy ngày sau.

Thiên Ma Giáo, Ma Kiếm Phong, viện số một.

Diệp Bất Phàm đã sớm chia đường với con chim lông đỏ, hiện đang nằm trên ghế mây, cầm một tấm bản đồ, hưởng thụ tiểu Lục La xoa bóp. "Chủ nhân, trong giáo đã có không ít trưởng lão âm thầm tìm kiếm tung tích ngài rồi." Lục La chu cái miệng nhỏ, cẩn thận nhắc nhở.

Trấn Yêu Tháp và lượng lớn linh dược từ Cổ Dược Viên không chỉ hấp dẫn các thế lực lớn bên ngoài, mà còn cả các trưởng lão Kim Đan trong giáo.

Bọn họ không dám tìm kiếm ngoài mặt, nhưng khó tránh khỏi âm thầm nhòm ngó.

Dù sao Trương Lão Tam cũng tương đương với một kho báu khổng lồ, ai có được kho báu này, tu vi người đó sẽ đột phi mãnh tiến, thậm chí dòm ngó đại đạo Nguyên Anh.

Uy hiếp của Thiên Ma Lão Tổ không ngăn được lòng tham của bọn họ. "Lục La, chuẩn bị một chút, theo ta đi Nguyên Quốc." Diệp Bất Phàm chỉ vào một vị trí trên bản đồ.

Thiên Sát Chân Ma Công rất đặc thù, Kết Đan khó tránh khỏi thiên kiếp, ở bất kỳ nơi nào tại Triệu Quốc đều không an toàn.

Chủ yếu là sư tôn có bệnh về tinh thần, ở Thiên Ma Giáo cũng không được.

Đi Nguyên Quốc, thứ nhất là lo trước khỏi hoạ, chuẩn bị đường lui.

Thứ hai là tránh đầu sóng ngọn gió, hiện tại tu sĩ Kim Đan của các thế lực lớn tại Triệu Quốc đang tìm kiếm hắn như chó điên.

Đợi hắn Kết Đan, thực lực tăng mạnh, dù có đụng phải Kim Đan chân nhân cũng có thủ đoạn đánh giết nhanh chóng. "Vâng, chủ nhân." Lục La vội vàng đáp. "Đợi ta Kết Đan xong sẽ trợ giúp ngươi tu hành." Diệp Bất Phàm nhìn thoáng qua Lục La, ánh mắt thâm sâu.

Lục La nghe vậy, hai má ửng hồng.

Một canh giờ sau.

Diệp Bất Phàm hóa thân thành Trương Lão Tam bình thường không có gì lạ, đứng trong rừng cây. "Bái kiến chủ nhân, đồ ngài cần đây." Sở Tử Tuyết khuôn mặt tươi cười mị hoặc, giọng nói mềm mại, cung kính đưa ra một quyển sách.

Sở Tử Tuyết hiện giờ giao nộp rất nhiều tài nguyên di tích, cống hiến không nhỏ, cộng thêm không còn Thượng Quan Thanh Dao cản trở, nàng đã lực áp Cổ Nữ, ẩn ẩn có thế đầu trở thành Thiên Ma Thánh Nữ.

Tầng thứ sáu Tàng Kinh Các vốn chỉ có Thánh Tử Thánh Nữ mới được vào, nàng đã có thể tùy ý ra vào.

Còn về Thánh Tử, ứng cử viên duy nhất là thanh niên bệnh tật Đan Phong —— Lý Hàn, hắn cự tuyệt trở thành Thánh Tử, sợ đi vào vết xe đổ của Liễu Vong Xuyên. "Làm không tệ." Diệp Bất Phàm lật sách ra, bên trên rõ ràng khắc năm chữ —— Âm Dương Hợp Hoan Kinh!

Đây là một quyển song tu pháp hắn nhìn thấy lúc chọn công pháp ban đầu. 【Âm Dương Hợp Hoan Kinh · Kim Đan Thiên: Công pháp

đỉnh cấp, bảo điển song tu, linh căn của nửa kia cấp bậc càng cao, tu luyện càng nhanh.

Tác dụng phụ: Cực độ hại thận, dễ tinh tẫn nhân vong.....】【Nghịch chuyển tiêu cực: Cực độ tráng thận, càng song tu, tinh nguyên càng dồi dào!】 Diệp Bất Phàm nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, thầm hài lòng, đợi hắn Kết Đan xong, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ chậm lại.

Công pháp này hắn định dùng làm công pháp bổ trợ tu luyện.

Còn một nguyên nhân khác, lúc trước cùng Nhan Như Ngọc điên loan đảo phượng mười ngày mười đêm, thận đau kịch liệt khiến hắn mất hết mặt mũi. "Đáng tiếc không có phương pháp tu luyện Lô Đỉnh cao đẳng, nếu không nghịch chuyển tác dụng phụ, hiệu quả càng mạnh!" Diệp Bất Phàm cảm thấy cần thiết phải thỉnh giáo nhân sĩ chuyên nghiệp của Hợp Hoan Tông. "Nếu chủ nhân muốn song tu với ta, có thể hay không.....

đợi ta Kết Đan xong?" Sở Tử Tuyết khẽ cắn môi đỏ, sở sở đáng thương nói. "Công pháp này ta chỉ thử nghiệm thôi, có song tu với ngươi hay không còn chưa định." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Tận lực Kết Đan, trở thành Thánh Nữ." Nói xong, hắn xoay người rời đi, chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi Nguyên Quốc Kết Đan.

Sở Tử Tuyết đứng tại chỗ trầm mặc một lát, thê lương than nhẹ, xoay người lạc lõng trở về các lầu ở Ma Kiếm Phong.

Trong mắt người khác, nàng dung mạo khuynh thành, tư chất vô song, vô số người ái mộ.

Nhưng ở chỗ Trương Lão Tam, nàng chỉ là một con rối bị sinh sát dư đoạt.

Chương 95

Vừa về đến các lầu, đã thấy Ma Kiếm Thượng Nhân đầu bạc trắng đứng bên cửa sổ, chắp tay sau lưng. "Phụ thân, sao người lại tới đây?" Sở Tử Tuyết thu liễm cảm xúc, khom người nói.

Ma Kiếm Thượng Nhân sủng nịch nhìn con gái, hồi lâu sau mới thấm thía nói: "Tuyết nhi, vi phụ sống không được bao lâu nữa, sau này phải dựa vào chính con." Ánh mắt ông ta thâm thúy: "Con tuy sắp trở thành Thánh Nữ, nhưng thiên ngoại hữu thiên, không thể kiêu ngạo tự mãn.

Nếu có thể, con hãy tìm một đạo lữ nhân phẩm tàm tạm đi." "Đạo lữ?" Trong lòng Sở Tử Tuyết chua xót, nàng hiện tại chính là con rối, thân bất do kỷ. "Còn nữa, ân ân oán oán ngày xưa của con cũng buông bỏ đi." Ma Kiếm Thượng Nhân ý tại ngôn ngoại. "Phụ thân nói là Diệp Bất Phàm?

Con đối với hắn đã không còn ân oán gì." Sở Tử Tuyết lắc đầu.

Chuyến đi di tích này, nàng đã hiểu ra rất nhiều.

Nhìn lại quá khứ, Diệp Bất Phàm trải qua một lần nhiệm vụ, kết quả chỉ có hắn sống sót.

Đổi lại là nàng, chưa chắc đã có thể sống sót trở về.

Loại người này tâm cơ thâm trầm, lại thêm bối cảnh có Lão tổ chống lưng, nàng không muốn trêu chọc nữa.

Tất nhiên, người nàng kiêng kỵ nhất là Trương Lão Tam, tâm cơ thâm sâu không nói, thực lực còn mạnh, cường hãn như Liễu Vong Xuyên đều ngã ngựa. "Ừ, ngày mai con đi bái phỏng hắn, tặng một ít linh thạch, hóa giải ân oán ngày xưa." Ma Kiếm Thượng Nhân tán

dương. "Vâng." Sở Tử Tuyết dù không hiểu nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Ma Kiếm Thượng Nhân gật đầu, đi ra khỏi các lầu, nhìn về phía viện số một nơi Diệp Bất Phàm ở. "Diệp Bất Phàm....." Ma Kiếm Thượng Nhân nheo mắt, như có điều suy nghĩ.

Ông ta không phải là Sở Tử Tuyết, không ngây thơ như vậy.

Thân là Ma Kiếm Phong chủ, ông ta quá hiểu rõ mọi thứ trong phong, có thể nhìn thấy những thứ người khác không thấy.

Năm xưa Liễu Vong Xuyên và Việt trưởng lão ẩn nấp tại viện số một, chính là ngay dưới mí mắt ông ta.

Diệp Bất Phàm lần đầu tiên làm nhiệm vụ là đi Lưu Vân Thành, Trương Lão Tam vừa khéo cũng ở Lưu Vân Thành.

Di tích mở ra, Diệp Bất Phàm bế quan ba tháng.

Trong thời gian bế quan, Trương Lão Tam lại từ di tích chui ra.

Diệp Bất Phàm bế quan kết thúc, sau khi xuất quan, Trương Lão Tam lại mất tăm mất tích.

Hai người này chưa bao giờ xuất hiện cùng một thời điểm và không gian.

Người khác trong Thiên Ma Giáo không chú ý tới chi tiết này, thậm chí không quan tâm đến tên thủ đồ Lão tổ thấp điệu kia.

Nhưng từ khi đối phương vào ở viện số một, ông ta vẫn luôn quan sát kẻ này suốt nửa năm.

Ông ta suy đoán, Trương Lão Tam tám phần mười chính là Diệp Bất Phàm.

Dù rất khó tin. "Tuyết nhi từ di tích trở về trạng thái cũng không bình thường.

Ta điều tra hồi lâu, Trương Lão Tam ở di tích giết Liễu Vong Xuyên, với tính tình tàn nhẫn của hắn, cuối cùng lại không giết con gái ta." Ma Kiếm Thượng Nhân trầm tư: "Không giết, vậy tức là nó có giá trị lợi dụng, sợ là đã bị khống chế rồi." Vừa rồi đề cập chuyện tìm đạo lữ cho con gái cũng là một phép thử.

Biểu hiện của con gái có chút dị thường, không phù hợp với tính cách, điều này chứng minh phán đoán của ông ta.

Ánh mắt Ma Kiếm Thượng Nhân lóe lên, vẫy vẫy tay.

Trong bóng tối bên cạnh, một lão giả dáng vẻ quản gia hiện ra.

Tu vi Kim Đan trung kỳ!

Lão quản gia này từ nhỏ đi theo Ma Kiếm Thượng Nhân, gần như hình với bóng, cực kỳ am hiểu ám sát! "Lão gia, có gì phân phó?" Lão quản gia khàn giọng nói. "Việt trưởng lão còn ở đây không?" Ma Kiếm Thượng Nhân hỏi.

Việt trưởng lão chính là trưởng lão Ma Kiếm Phong năm xưa giao nhiệm vụ cho Diệp Bất Phàm và âm thầm câu kết với Liễu Vong Xuyên. "Không rõ." "Đi tra xem, tìm cơ hội giết hắn, chặt đầu gửi đến viện số một." Ma Kiếm Thượng Nhân mặt không đổi sắc.

Lão quản gia ngẩn ra, kinh hãi nói: "Lão gia, giết trưởng lão Kim Đan là đại kỵ trong môn!

Nếu bị tra ra, ngài sợ là....." "Một tên trưởng lão Kim Đan, năm lần bảy lượt nhúng tay vào tranh đấu giữa các đệ tử, hắn phá hỏng quy củ, tra ra thì thế nào?

Huống hồ chuyện hắn nhúng tay vào còn là chuyện của thủ đồ Lão tổ, làm lớn lên trên, Lão tổ chỉ có khen ngợi chứ không trừng phạt ta." Ma Kiếm Thượng Nhân cười lạnh.

Có một điểm ông ta không nói, cái đầu người này là để mua mạng

cho con gái mình.

Nếu Diệp Bất Phàm thật sự là Trương Lão Tam, với tính cách có thù tất báo của hắn, con gái ông ta sớm muộn gì cũng phải chết.

Giống như Thượng Quan Thanh Dao chết một cách kỳ lạ trong di tích vậy.

Mà dưới tình thế ném chuột sợ vỡ đồ, ông ta căn bản không dám ra tay với Diệp Bất Phàm, đã vậy thì thà bán một cái ân tình còn hơn. "Vâng!" Lão quản gia nghe vậy không nói thêm gì nữa, xoay người biến mất.

Đợi khi Ma Kiếm Thượng Nhân trở về động phủ của mình, lão quản gia quay lại bẩm báo. "Lão gia, Việt trưởng lão không có trong giáo." "Không có?

Chẳng lẽ giống mấy tên trưởng lão kia, đi lục soát tung tích Trương Lão Tam rồi?" Ma Kiếm Thượng Nhân nhíu mày.

Trong Thiên Ma Giáo, bao gồm cả các Kim Đan chân nhân của thế lực khác đều rất nhiệt tình với bảo vật trên người Trương Lão Tam. "Đúng là mỡ heo che tâm, tên nhóc tàn nhẫn kia nếu mà Kết Đan, đám người này đều sẽ bị thanh toán." Ma Kiếm Thượng Nhân cười lạnh.

Trương Lão Tam chưa Kết Đan, thực lực đã áp đảo Liễu Vong Xuyên, đám người Tiểu Kiếm Tiên... sau khi đột phá Kim Đan sẽ mạnh đến mức nào, ông ta khó mà tưởng tượng nổi.

Tối thiểu, Kim Đan sơ kỳ bình thường sẽ không phải là đối thủ. "Đưa tin tức này đến viện số một." Ma Kiếm Thượng Nhân phất phất tay.

Một lát sau, lão quản gia quay lại, sắc mặt cổ quái: "Diệp Bất Phàm cũng không thấy đâu nữa." "Cái gì?!" Ma Kiếm Thượng Nhân sửng sốt, có chút không thể tin được.

Hiện tại đang ở thời điểm mấu chốt này, tên kia không ở Thiên Ma Giáo thành thật Kết Đan, chạy ra ngoài tìm chết sao?

Hiện nay số lượng Kim Đan chân nhân đang chằm chằm vào hắn đếm không xuể. "Tên này rốt cuộc muốn làm gì?" Ma Kiếm Thượng Nhân cảm thấy đau đầu, thở dài nói: "Với sự cẩn thận của hắn, chắc là vô sự.

Ngoài ra, chuyện này giữ bí mật." Trừ ông ta ra, không ai sẽ liên hệ Trương Lão Tam và Diệp Bất Phàm lại với nhau.

Dù sao tu vi hai người chênh lệch quá lớn, không ai tin nổi.

Ông ta cũng là quan sát nửa năm mới phát giác ra. .....

Bên ngoài Thiên Ma Sơn Mạch, một trung niên văn sĩ Trúc Cơ nhất trọng chậm rãi điều khiển pháp khí phi dao.

Bên cạnh có một mỹ phụ nhân đi theo, cũng là Trúc Cơ nhất trọng.

Trông như một đôi phu thê. "Phu quân, lần này đi Lưu Vân Thành, chàng nhất định phải mua cho thiếp một viên Phá Giai Đan, thiếp thân kẹt ở nhất trọng đã lâu rồi." Mỹ phụ nhân ôm cánh tay trung niên văn sĩ, nũng nịu nói.

Trung niên văn sĩ cười khổ: "Nàng cũng không phải không biết Phá Giai Đan đắt thế nào, chúng ta dành dụm linh thạch bao lâu nay cũng không mua nổi, còn phải cung cấp cho con trai tu luyện, thu không đủ chi." "Hay là chúng ta đi làm kiếp tu đi?" "Với tu vi này của nàng và ta mà làm kiếp tu?

Không bị cướp là may rồi." Trung niên văn sĩ cạn lời.

Mỹ phụ nhân bĩu môi: "Phú quý cầu trong nguy hiểm mà." Nói rồi, hai người dần đi xa.

Một lát sau, mấy đạo thân ảnh từ trong sơn mạch lướt ra, đứng

giữa hư không, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người rời đi.

Khí tức mỗi vị đều cực mạnh, toàn bộ là Kim Đan chân nhân! "Hai người kia không có gì bất thường, không phải Trương Lão Tam." "Chưa chắc, Trương Lão Tam nghi ngờ mang theo bí bảo trong người, am hiểu ẩn nấp và thay đổi khí tức." "Nếu là hắn, sẽ không nghênh ngang đi ra từ Thiên Ma Giáo như vậy.

Huống hồ Trương Lão Tam am hiểu ẩn nấp, là cô thân một mình, không phải hai người." "Nữ tu kia..... chẳng lẽ cũng am hiểu ẩn nấp?

Có thể qua mặt được linh thức của đường đường Kim Đan chân nhân?" Mấy người nhìn nhau một lát, bất lực lắc đầu.

Trong bọn họ có Kim Đan chân nhân của Vạn Thú Cốc, cũng có chân nhân của Phiếu Miểu Cốc.

Canh giữ ở đây đã mấy ngày, gặp mấy trăm đệ tử Thiên Ma Giáo, đáng tiếc sau khi dò xét đều không phải Trương Lão Tam.

Chương 96

"Bất kỳ thủ đoạn ẩn nấp nào cũng sẽ có sơ hở, từ từ đợi đi.

Nếu lấy được lượng lớn linh dược mấy ngàn năm tuổi trong tay hắn, thậm chí cả Trấn Yêu Tháp, chúng ta chưa chắc không thể dòm ngó đại đạo Nguyên Anh." "Cơ hội này không dễ có được, chúng ta chờ nổi, mấy năm cũng được, hắn sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài." Một lão già lông mày trắng trong đó hờ hững nói. "Theo ta thấy, trực tiếp gặp đứa nào giết đứa đó, ta không tin Trương Lão Tam cứ rúc mãi trong Thiên Ma Giáo." "Ngươi muốn chết thì đừng kéo theo chúng ta, đại khai sát giới đệ tử Thiên Ma Giáo bên ngoài Thiên Ma Sơn Mạch, ngươi đây là muốn khơi mào chiến tranh giữa Thiên Ma Giáo và chúng ta sao?" Có chân nhân của Hợp Hoan Tông mắt lóe lên vẻ tàn khốc, nhưng rất nhanh lời này đã bị những người còn lại phủ quyết.

Trầm mặc một lát, mọi người tản đi.

Chung quanh trở lại bình tĩnh.

Nơi xa, trung niên văn sĩ sau khi rời đi phạm vi mấy trăm dặm, mỹ phụ nhân bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bộ ngực phập phồng: "Hù chết ta rồi, đi suốt một đường, cảm giác cứ như bị hồng thủy mãnh thú rình mò vậy." Kim Đan chân nhân đối với nàng mà nói, giống như thần long trên trời, mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cần mấy cái búng tay là có thể lấy mạng nàng.

Trung niên văn sĩ bấm quyết, thu hồi "Man Thiên Thuật", mỹ phụ nhân biến thành dáng vẻ thanh lệ của Lục La.

Thuật này là bí thuật năm xưa Chu Tước dùng để che giấu tế luyện Trấn Yêu Tháp, không giới hạn Nhân tộc hay Yêu tộc.

Nếu không phải như vậy, hắn có thể qua mặt những Kim Đan kia, nhưng Lục La thì không. "Chủ nhân, cứ cảm giác lần này quá mạo hiểm, Kết Đan ở Thiên Ma Giáo không tốt sao?

Có Lão tổ trông chừng." Lục La vẫn còn sợ hãi, nhìn về phía trung niên văn sĩ. "Bà ấy còn ốc không mang nổi mình ốc." Diệp Bất Phàm lắc đầu, Kết Đan là chuyện quan trọng.

Hơn nữa lúc trước bái kiến sư tôn, kết quả hai nhân cách sư tôn tự đánh nhau, căn bản không đáng tin.

Nếu xảy ra vấn đề, chân thân của hắn sẽ bị lộ, hơn nữa đột phá Kết Đan dẫn động thiên kiếp, tin tức để lộ, đám Nguyên Anh của giới tu tiên Triệu Quốc đều sẽ tập trung ánh mắt lên người hắn.

Hậu quả không thể khống chế. "Về phần mạo hiểm, là chuyện bất đắc dĩ." Diệp Bất Phàm thở dài.

Kim Đan chân nhân bên ngoài Thiên Ma Sơn Mạch ít nhất cũng hơn bốn mươi vị, muốn hóa thân thành động vật rời đi ngay dưới mí mắt bọn họ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Còn không bằng làm ngược lại, quang minh chính đại mang theo Lục La rời đi lại an toàn hơn.

May mắn là không có chuyện gì ngoài ý muốn. "Đi thôi, tranh thủ Kết Đan." Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lóe lên vẻ băng lãnh, lập tức lấy ra phi chu, mang theo Lục La nhanh chóng tiến về hướng Nguyên Quốc. .....

Phía nam Triệu Quốc chính là Nguyên Quốc.

Cũng có thế lực tu tiên, chỉ có điều khác với Triệu Quốc là không có phân chia Chính - Ma, cũng không có tông phái.

Chỉ có Bát Đại Tu Tiên Thế Gia đứng sừng sững mấy ngàn năm, mỗi nhà đều có Lão tổ Nguyên Anh.

Thế lực gần Triệu Quốc nhất là Lạc Vân Chung Gia, cực kỳ am hiểu trận pháp chi đạo.

Biên cảnh nơi đó là Lang Gia Tiên Thành, có vài vị Kim Đan chân nhân họ Chung tọa trấn.

Trong Lang Gia Tiên Thành, hai bên đường phố cửa hàng san sát.

Tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ đi lại tấp nập, náo nhiệt phi phàm.

Tại trung tâm Tiên Thành, trong tòa lầu nhỏ ba tầng tên là "Vân Khí Các".

Một thanh niên ăn mặc hoa quý ngồi trên ghế dài, thưởng thức trà thơm, thần tình đạm nhiên.

Bên cạnh là thiếu nữ bộ dáng xinh đẹp ăn mặc như thị nữ đang đấm bóp vai lưng.

Nghiễm nhiên là một bộ dáng tiên gia đại thiếu khí phái.

Điều này khiến một số người từ xa tới Vân Khí Các mua cờ trận hâm mộ không thôi, thầm đoán đây là đại thiếu gia của nhà nào trong Bát Đại Thế Gia. "Các chủ các ngươi còn chưa tới sao?" Thanh niên hoa quý mất kiên nhẫn nói.

Tiểu tư đứng phía xa vội vàng gật đầu khom lưng: "Lâm công tử, sắp tới rồi." "Tới rồi tới rồi, không biết là Lâm công tử của Lâm gia giá lâm bản điếm, Phạm mỗ thật là thất kính." Đúng lúc này, một trung niên béo phì đi tới, cười ha hả chắp tay.

Thịt mỡ bóng nhẫy trên mặt ép đôi mắt híp lại thành một đường chỉ.

Tu vi của hắn không thấp, là Trúc Cơ cửu trọng. "Pháp khí bố trận tam giai ta cần đâu?" Thanh niên hoa quý thản nhiên nói, ánh mắt hơi nheo lại.

Người này chính là Diệp Bất Phàm mất nửa tháng chạy tới Lang Gia Tiên Thành, bên cạnh tự nhiên là Lục La.

Pháp khí bố trận tam giai có thể đỡ được công kích của Kim Đan chân nhân, giá cả không nhỏ.

Diệp Bất Phàm vì để Kết Đan không bị quấy nhiễu, khí cụ bố trận là vật phẩm cần thiết.

Loại đồ vật này cực kỳ đắt đỏ, nếu mua bán khiêm tốn ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Phía cực nam Nguyên Quốc có thế lực lớn là Lâm gia, Diệp Bất Phàm dứt khoát cáo mượn oai hùm, giả trang thành thiếu gia Lâm gia, tránh để một số kẻ nảy sinh tà tâm.

Lâm gia cách nơi này cả ngàn dặm, con cháu nhiều như lông trâu.

Người của Vân Khí Các muốn phân biệt cũng không có cách nào. "Ở đây, chỉ là pháp khí bố trận giá cả đắt đỏ, không biết Lâm thiếu gia có mang đủ linh thạch không?" Phạm chưởng quỹ lấy ra một túi trữ vật, nhìn thanh niên trước mặt, trong đôi mắt nhỏ lóe lên một tia thanh quang. "Trẻ tuổi như vậy đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn?" Phạm chưởng quỹ thầm kinh hãi. "Một bộ huyễn trận tam giai 'Cửu Ảnh Huyễn Trận', một bộ trận pháp phòng ngự tam giai 'Thanh Liên Huyền Thiên Trận', đều xuất từ Chung gia, đông gia sau lưng Vân Khí Các.

Tổng cộng hai mươi vạn linh thạch, già trẻ không gạt." Phạm chưởng quỹ cười ha hả nói, giữa hai lông mày pha chút tự ngạo.

Trận pháp của Lạc Vân Chung Gia ở Nguyên Quốc đứng đầu các nước chung quanh.

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, giá cả coi như công đạo.

Loại trận pháp này đều có thể dùng làm hộ sơn đại trận cho đại gia tộc tu tiên, ở Triệu Quốc giá chỉ có cao hơn.

Diệp Bất Phàm cầm túi trữ vật lên, linh thức cẩn thận kiểm tra bên trong.

Đến khi xác nhận không sai sót, lúc này mới đưa túi trữ vật của mình ra. "Không hổ là người Lâm gia, quả nhiên hào sảng." Phạm chưởng quỹ nhận lấy túi trữ vật, quét mắt nhìn qua, không khỏi cười nói.

Hai mươi vạn linh thạch, cho dù là ở thế gia tu tiên cũng là một khoản tiền lớn, Kim Đan chân nhân bỏ ra cũng phải đau lòng hồi lâu.

Mối làm ăn này coi như là mối lớn rồi. "Vậy Lâm mỗ xin cáo từ." Diệp Bất Phàm không dây dưa dài dòng, đứng dậy chắp tay. "Ta tiễn Lâm công tử." Phạm chưởng quỹ cười như Phật Di Lặc, tiễn Diệp Bất Phàm ra khỏi Vân Khí Các.

Nhìn đối phương mang theo thị nữ rời đi, Phạm chưởng quỹ mới thu liễm nụ cười, mày nhíu chặt.

Lâm gia rất ít khi giao thiệp với Chung gia, khoảng cách quá xa, bất kể là vị công tử nào, tới đây mua trận pháp cũng khó tránh khỏi có chút khác thường. "Có muốn đi theo không?" Một bóng người lóe lên bên cạnh, thấp giọng nói. "Thôi đi, ngộ nhỡ thật là người Lâm gia, ngươi và ta đắc tội không nổi." Phạm chưởng quỹ lắc đầu.

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía mấy bóng người xuất hiện trên đường phố, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh: "Một lũ ngu xuẩn, hắn nếu thật là thiên kiêu Lâm gia, chạy xa xôi tới đây, bên người nhất định có Kim Đan chân nhân đi theo, muốn cướp tiền?

Tìm chết." Vân Khí Các không phải nơi người bình thường tiêu pha nổi.

Có thể ra vào, không phú thì quý.

Thường xuyên có thế lực Triệu Quốc tới mua pháp khí bố trận.

Tuyết Linh Tông gần Nguyên Quốc, nhưng đại bộ phận đều là thế lực nhỏ tới mua, lâu ngày, một số kiếp tu bản địa liền sinh ra theo thời thế.

Dù sao tiền tới quá nhanh, giống như gió lớn thổi tới vậy. ..... "Đại ca, tên kia ăn mặc hoa quý, còn mang theo thị nữ, thân phận sợ là không đơn giản." Bảy tên kiếp tu lặng lẽ theo dõi thanh niên hoa quý ra khỏi Lang Gia Tiên Thành, trong đó một trung niên gầy gò ăn mặc như thầy kế toán lộ vẻ nghi hoặc.

Bảy người bọn hắn là "Thanh Sơn Hội", cướp từ Trúc Cơ nhất trọng đến đại viên mãn, kiếp tu chuyên nghiệp, có thể sống tới hiện tại đều không phải kẻ ngu.

Tên gia hỏa dáng dấp quý công tử này sau khi từ Vân Khí Các đi ra, nghênh ngang xuất thành, không thể không khiến người ta sinh nghi. "Không đơn giản?

Phương viên ngàn dặm, nhân vật có máu mặt ta đều nhớ trong đầu rồi, không có nhân vật này." Lão giả âm trầm cầm đầu là tu sĩ Giả Đan, nghe vậy cười lạnh, chắc chắn nói: "Đa phần là cáo mượn oai hùm, chấn nhiếp chúng ta, điều này cũng gián tiếp chứng minh thân gia hắn không ít." Loại người này lão gặp nhiều rồi.

Tự cho là thông minh, cuối cùng chẳng phải vẫn thành dê béo của bọn hắn sao? "Có lý, mau đuổi theo." "Nhanh!" Mọi người nghe vậy thâm dĩ vi nhiên, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

Đang định đuổi theo, bỗng nhiên một đạo linh thức Kim Đan sơ kỳ oanh kích tới.

Chương 97

"Một lũ sâu kiến!

Lão phu hôm nay tâm tình không tệ, lười giết các ngươi, cút!" Thanh âm như sấm sét giữa trời quang, nổ vang bên tai bảy người, dọa bọn hắn vội vàng dừng bước. "Là một lão quái Kim Đan!

Cư nhiên ngụy trang thành tu sĩ Trúc Cơ!" "Gió chặt, rút lui!

Chạy mau!" Bảy người biến sắc, xoay người bỏ chạy.

Lão giả tóc trắng cầm đầu chạy nhanh nhất, bước đi như bay, cuốn lên một mảng bụi đất lớn, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Nơi xa, Diệp Bất Phàm nhìn từng trận bụi mù trước mặt, cạn lời.

Hắn chỉ vận dụng linh thức ngang ngửa Kim Đan sơ kỳ, không ngờ mấy tên này lại không chịu nổi hù dọa như vậy. "Chạy nhanh thật, chủ nhân, tại sao không giết bọn hắn?" Lục La làm mặt quỷ về hướng mấy người rời đi, tò mò hỏi.

Chủ nhân hiện giờ, dưới Kim Đan gần như không có đối thủ. "Mấy tên này đều là quỷ nghèo." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Kiếp tu chuyên nghiệp bình thường trên người chẳng kiếm được mấy lạng dầu, bọn hắn làm xong một phi vụ liền lập tức nâng cao tu vi hoặc trang bị, chẳng bao giờ chịu làm áo cưới cho người khác.

Hắn nếu ra tay, ngoại trừ khiến mấy vị Kim Đan ở Lang Gia Tiên Thành chú ý thì chẳng có lợi ích gì khác. "Đi thôi." Diệp Bất Phàm xoay người, ném ra phi chu bắt đầu tìm kiếm nơi bế quan ở khu vực giữa Triệu Quốc và Nguyên Quốc.

Trên biên giới hai nước, tu sĩ ít nhất, mấy trăm dặm cũng không

tìm thấy một thế lực nào.

Bảy ngày sau.

Diệp Bất Phàm âm thầm nghe ngóng cộng thêm tự mình tìm tòi, rốt cuộc chọn định được một nơi bế quan.

Lãng Lãng Sơn.

Dựa lưng vào sơn mạch Nguyên Quốc, bởi vì nồng độ linh khí rất thấp, phương viên trăm dặm không một bóng người, chỉ có một số yêu thú sơ cấp.

Sở dĩ gọi là Lãng Lãng Sơn, là vì ngọn núi này giống như con sóng, cao thấp nhấp nhô, diện tích cực rộng.

Diệp Bất Phàm khai mở một động phủ trong bụng núi, bên trong dùng trận pháp phòng ngự bao phủ, bên ngoài thì dùng huyễn trận, khiến người ta không nhìn ra sự khác thường.

Thả ra mấy chục con yêu thú lấy được từ tay Thánh tử Vạn Thú Cốc, để Lục La định giờ cho ăn.

Lại đưa cho nàng mấy chục tấm phù lục tam giai.

Sau khi trở lại động phủ, hắn nhanh chóng lấy ra gần trăm vạn linh thạch đặt ở bốn phía, lại bố trí Tụ Linh Trận, nhất thời linh khí chung quanh đậm đặc như sương mù.

Hoàn cảnh tu luyện có thể so với phúc địa linh mạch cỡ lớn.

Đột phá Kim Đan cần nơi linh khí sung túc, hắn không có, nhưng có linh thạch, có thể tự tạo một cái.

Sau đó Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên giường đá bắt đầu bế quan.

Trước tiên lấy ra "Ma Diễm Hoa", nhét vào miệng nhai nuốt.

Vận chuyển 《Ma Long Công》.

Ma khí trong cơ thể cuồn cuộn, chín tòa đạo đài trong đan điền xoay chuyển, bắt đầu dung hợp.

Kim Đan là khởi đầu của thiên địa, giống như phôi thai thai nghén thế giới sinh mệnh.

Theo chín tòa huyết hồng đạo đài từng bước dung hợp, khí tức trên người Diệp Bất Phàm càng lúc càng mạnh mẽ.

Đồng thời tại nê hoàn cung trong mi tâm, linh thức tăng vọt.

Một tháng sau —— Huyết hồng đạo đài thuận lợi dung hợp thành một viên đan hoàn to bằng ngón cái.

Hiện ra màu xám đen, bên trên đầy rẫy vết nứt, ít nhất mấy trăm đạo.

Linh vụ chung quanh dần dần hình thành vòng xoáy, bị đan hoàn hấp thu.

Một luồng khí tức Giả Đan cường hãn từ trong cơ thể Diệp Bất Phàm bộc phát, khuếch tán ra chung quanh, quét ngang Lãng Lãng Sơn.

Người tu luyện Ma Long Công, ắt thành Giả Đan! "Giả Đan?" Bên ngoài động phủ, Lục La đang ngồi trên tảng đá xanh đung đưa đôi chân ngọc, cho mấy con Liệt Phong Điêu ăn có điều cảm ứng, khuôn mặt tươi cười trở nên trắng bệch.

Có chút hoảng loạn.

Một khi thành Giả Đan, đời này không thể nào bước tiếp về phía trước một bước.

Nhưng đúng lúc này, khí tức Giả Đan vụt tắt, thay vào đó là khí tức đáng sợ của Kim Đan.

Lục La ngẩn ra, không hiểu chuyện gì.

Mà trong động phủ. 【Ma Long Công nghịch chuyển tiêu cực: Giả Đan biến Kim Đan, thần chí thanh tỉnh.

Thân phận nghịch chuyển, người tu luyện 《Ma Yêu Địa Tổ Kinh》 trở thành "nhân dược", lấy một thân thần hồn, tu vi, nhục thân làm chất dinh dưỡng, cung cấp cho người tu luyện 《Ma Long Công》 thôn phệ, tẩm bổ cảnh giới tu vi.】 Giả Đan trong đan điền Diệp Bất Phàm nhanh chóng nghịch chuyển.

Lớp vỏ ngoài của đan hoàn xám đen bong ra, giống như cởi bỏ một lớp quần áo, vết nứt dần dần biến mất.

Chỉ trong nháy mắt.

Giả Đan nghịch chuyển thành Kim Đan!

Pháp lực hồn hậu vượt xa Trúc Cơ đại viên mãn gần trăm lần, chất lượng càng là bước lên một bậc thang lớn.

Hắn của hiện tại đủ để dễ dàng giết chết chính mình lúc trước.

Mà trên đỉnh đầu, vòng xoáy nhanh chóng khuếch đại, kéo dài đến ngoài động phủ, hình thành vòng xoáy ngàn trượng, gần như bao phủ một nửa Lãng Lãng Sơn, trận pháp cũng khó mà che giấu.

Trăm vạn linh thạch linh khí trong động phủ càng bị cắn nuốt nhanh chóng. "Hệ thống ngưu bức!" Diệp Bất Phàm sắc mặt cuồng hỷ.

Đổi lại là người khác, không có khả năng thuận lợi ngưng đan, sự va chạm của đạo đài tùy thời sẽ dẫn đến nổ tung, trải qua vài lần sinh tử.

Mà hắn, dựa vào Ma Long Công trực tiếp né qua giai đoạn này, cuối cùng nghịch chuyển, không có chút rủi ro nào!

Huyết sắc Kim Đan to bằng con mắt, bên trên có những đốm màu

sặc sỡ, vẫn có mấy chục đạo vết nứt.

Vết nứt và đốm màu càng nhiều, đại biểu phẩm chất Kim Đan càng thấp.

Đây là Nhất Chuyển Kim Đan! "Chân Hỏa Thú Đan!" Diệp Bất Phàm tiếp tục vận chuyển 《Thiên Sát Chân Ma Công》, miệng nuốt một viên đan hoàn đỏ rực, một dòng nhiệt lưu cuồn cuộn dũng động, dung nhập vào trong Kim Đan.

Vật này lấy được từ Tiểu Kiếm Tiên!

Viên Kim Đan xoay tròn vo, các vết nứt và đốm tạp chất dần dần giảm bớt.

Tam chuyển Kim Đan!

Trước mặt Diệp Bất Phàm bày ra mấy chục loại linh vật kết đan, hắn nhanh chóng cầm lên một cái bình ngọc, dốc thẳng vào miệng.

Linh vật kết đan —— Tịnh Thiên Thủy.

Thứ này lấy được từ hội đấu giá thành Lưu Vân.

Một luồng chất lỏng thanh lương chảy dọc theo tứ chi bách hài, hòa vào Kim Đan. 【Nghịch chuyển phụ diện: Do thuộc tính của vật phẩm, có thể tăng mạnh phẩm chất Kim Đan, tối đa nhị chuyển, xác suất 100%.

Xác suất Kim Đan bị đóng băng là 0, không chịu bất kỳ tổn thương nào.】 Kim Đan lại được tinh lọc, vết nứt và đốm tạp giảm đi trông thấy.

Một lát sau.

Ngũ chuyển Kim Đan!

Trên bầu trời Lãng Lãng Sơn, vòng xoáy linh khí đã mở rộng đến sáu ngàn trượng và vẫn đang tiếp tục khuếch đại.

Lục La ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mở to tròn xoe. "Phải nhanh chóng nâng cao thêm nữa." Kim Đan sẽ rất nhanh bị cố hóa, thời gian để Diệp Bất Phàm nâng cao phẩm chất không còn nhiều. 【Thiên Sơn Tuyết Liên: Linh vật kết đan, có xác suất cực nhỏ nâng cao phẩm chất Kim Đan, do tính cực âm cực hàn, dễ gây đóng băng ngũ tạng lục phủ, tạo thành trọng thương.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Có xác suất cực lớn nâng cao phẩm chất Kim Đan, cường hóa ngũ tạng lục phủ, có hiệu quả trị thương cực mạnh.】 【Chân Dương Cực Hỏa: Linh vật kết đan, có một thành cơ hội nâng cao phẩm chất Kim Đan, dễ thiêu đốt bản thân, khiến người dùng bị thiêu hóa mà chết ngay tại chỗ.】 【Nghịch chuyển phụ diện...】 Diệp Bất Phàm lấy Tuyết Liên nhét vào miệng, lại nuốt thêm một thứ trông như than hồng.

Hai loại linh vật kết đan này thuộc tính tương khắc, người bình thường mà nuốt vào thì chắc chắn bạo thể mà chết.

Nhưng Diệp mỗ nhân thì chẳng kiêng kỵ gì cả.

Trọn vẹn mười loại linh vật kết đan bị nuốt xuống, Kim Đan xoay ngày càng nhanh. "Bốp!" Một luồng dao động tán ra.

Chương 98

Lục chuyển Kim Đan!

Phẩm chất Kim Đan có quan hệ với số lượng linh vật kết đan, bất quá hiệu quả cộng gộp rất yếu, càng lên cao, phẩm chất càng khó tăng.

Sau khi đạt lục chuyển, tốc độ xoay của Kim Đan giảm mạnh. "Tiếp!" Đôi mắt Diệp Bất Phàm hưng phấn, hắn quét sạch hơn ba mươi loại linh vật kết đan còn lại trước mặt, nhét hết vào miệng.

Nếu cảnh này bị vị sư tôn loli nhìn thấy, chắc chắn sẽ giật mình thon thót.

Cho dù là tuyệt đỉnh thiên kiêu, khi kết đan uống chừng hai ba loại linh vật là đã căng bụng, nhiều hơn nữa thì khó mà tiêu hóa nổi, các tác dụng phụ hình thành lẫn nhau căn bản không thể chịu đựng được.

Kết đan thất bại còn là nhẹ.

Giống như kiểu anh bạn Diệp mỗ nhân nuốt trực tiếp mấy chục loại thế này, tu tiên giới mấy trăm vạn năm nay, đúng là độc nhất vô nhị. "Bốp!" Dưới tác dụng của lượng lớn linh vật, Kim Đan chậm rãi xoay chuyển, mỗi vòng quay, vết nứt và màu sắc tạp nham đều sẽ giảm đi một đạo.

Cuối cùng, tất cả linh vật tiêu hao hầu như không còn.

Thất chuyển Kim Đan!

Mà lúc này, vòng xoáy trên bầu trời Lãng Lãng Sơn đã lớn đến mức khoa trương.

Hơn tám ngàn trượng!

Năm mươi dặm!

Cũng may nơi này hẻo lánh, nếu không đã sớm gây chú ý.

Ngay lúc này, một luồng khí tức huyền diệu từ thần hồn và nhục thân Diệp Bất Phàm tán phát ra, bao trùm lấy Kim Đan.

Viên Kim Đan đang xoay chuyển khó khăn bỗng nhiên tăng tốc.

Khí vận thiên địa đã phát huy tác dụng cuối cùng.

Bát chuyển Kim Đan!

Diệp Bất Phàm mạnh mẽ mở mắt, trong mắt bắn ra huyết quang, một luồng khí tức khủng bố bùng nổ, pháp lực cuồn cuộn chấn nát toàn bộ động phủ thành bột mịn.

Đồng thời, uy áp bao trùm cả Lãng Lãng Sơn, những yêu thú nhị giai mà Diệp Bất Phàm nuôi nhốt sợ hãi quỳ rạp xuống đất, không dám động đậy. "Đây...

đây là Kim Đan phẩm chất gì?" Cái miệng nhỏ của Lục La há thành hình chữ "O", uy áp kia giống như một ngọn núi đè lên người nàng, ngay cả nhấc tay cũng khó khăn.

Nàng không phải chưa từng gặp tu sĩ Kim Đan sơ kỳ.

Ví dụ như Việt trưởng lão của Ma Kiếm Phong.

Nhưng uy áp của vị trưởng lão kia còn kém xa chủ nhân lúc này.

Nhìn lên cao không, giờ phút này vòng xoáy khổng lồ điên cuồng xoay chuyển, diện tích đã lan đến hơn chín ngàn trượng, liếc mắt không thấy điểm cuối. "Không ổn!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La biến sắc.

Phạm vi lớn như thế, tu sĩ cách nơi này mấy trăm dặm đều sẽ có cảm ứng.

Người có tư cách kết đan, thân gia tuyệt đối không nhỏ.

Nếu bọn họ tụ tập lại, nhân lúc trở ngại mà ra tay khiến kết đan thất bại, nhẹ thì trạng thái suy yếu đến cực điểm, nặng thì mất mạng.

Chuyện giết người đoạt bảo căn bản không thể tránh khỏi.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Bất Phàm bỏ công sức lớn mua sắm khí cụ trận pháp, đặc biệt chọn Lãng Lãng Sơn hẻo lánh để kết đan. ... "Cường độ linh thức sánh ngang Kim Đan trung kỳ, phạm vi dò xét bốn trăm dặm." Diệp Bất Phàm thầm hài lòng.

Vào thời thượng cổ, tu vi của Kim Đan chân nhân chỉ chia đại khái thành bốn cảnh giới: Sơ, Trung, Hậu, Đại viên mãn.

Trải qua vô số năm, hiện nay tu vi phân hóa chi tiết hơn, tổng cộng bảy trọng.

Trước khi Diệp Bất Phàm bước vào Kim Đan, linh thức tương đương Kim Đan nhất trọng.

Linh thức hiện tại xấp xỉ tứ trọng, cũng tức là tiêu chuẩn của trung kỳ đỉnh phong. "Hửm?

Muốn thừa dịp tôi bệnh để lấy mạng tôi sao?" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nhíu mày, lộ ra nụ cười lạnh.

Trong cảm ứng linh thức, cách ba trăm dặm có mười mấy bóng người đang nhanh chóng tiếp cận, đều là Trúc Cơ đại viên mãn, thậm chí còn có kẻ quen mặt.

Chính là hai trong số bảy kẻ đã theo dõi hắn ở ngoài Lang Gia Tiên Thành. "Kiếp tu chuyên nghiệp, đúng là một lũ buộc đầu vào lưng quần mà sống." Diệp Bất Phàm đang định thu hồi linh thức thì ánh mắt đột nhiên nheo lại.

Cách ba trăm dặm, bỗng nhiên có mấy luồng khí tức Kim Đan cường đại nhanh chóng tiếp cận.

Bất quá bọn họ dừng lại ở khoảng cách hai trăm dặm.

Không chỉ vậy, họ còn chặn đứng toàn bộ mười mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kia lại. "Thế này là có ý gì?" Diệp Bất Phàm như có điều suy nghĩ, sau đó cũng không để ý nữa.

Bên ngoài Lãng Lãng Sơn có hai tầng trận pháp tam giai, bất kể là Trúc Cơ hay Kim Đan, trong thời gian ngắn không thể phá vỡ.

Mà huyễn trận ở ngoài cùng có thể ngăn cản linh thức.

Chỉ cần không quan sát ở cự ly gần, người khác rất khó nắm rõ tình huống cụ thể hắn kết đan. "Bát chuyển Kim Đan đã là cực hạn rồi, bắt đầu thu vĩ thôi." Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, làm bước cố hóa Kim Đan cuối cùng.

Hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề thành tựu Cửu chuyển Kim Đan.

Cửu chuyển hay còn gọi là Hoàn mỹ, Kim Đan hoàn mỹ không tì vết.

Nghe đồn cần một số vật chất đặc định, mà hắn căn bản không biết loại vật chất đó là gì.

Ngay cả Hóa Thần Thiên Quân đường đường chính chính cũng chưa chắc đã biết.

Tuy nhiên.

Ngay khi hắn chuẩn bị vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công để kết thúc và độ lôi kiếp của công pháp này, Kim Đan trong đan điền lại tỏa ra từng trận huyền quang.

Trên Kim Đan, tia nứt và đốm đen cuối cùng dần biến mất.

Thay vào đó là những văn lộ đại đạo huyền ảo, hồn nhiên thiên thành, giống như một hạt giống thế giới.

Bên tai văng vẳng tiếng phạm âm thiền xướng, tựa như tiên nhân

nỉ non, lại giống như thiền âm của đại đạo.

Kim Đan từ kích thước bằng con mắt, bỗng nhiên khuếch trương to bằng nắm tay trẻ con.

Pháp lực của Diệp Bất Phàm bạo tăng một đoạn dài.

Cả linh thức cũng từ bốn trăm dặm trước đó mở rộng lên sáu trăm dặm!

Cửu chuyển Kim Đan —— Thành!

Diệp Bất Phàm toàn thân chấn động mạnh, quả thực không dám tin. "Vật chất cần thiết cho Cửu chuyển Kim Đan, chính là Thiên Đạo Trúc Cơ?!" Diệp Bất Phàm có thể cảm ứng rõ ràng luồng khí tức huyền quang kia là gì.

Sự huyền bí của nó, năm xưa khi ma yêu đoạt xá hắn, chính là bị luồng khí tức huyền quang Thiên Đạo Trúc Cơ này xé thành mảnh nhỏ.

Hắn trừng to mắt, trong đầu chợt lóe lên một tia chớp. "Chỉ có Thiên Đạo Trúc Cơ mới có thể thành tựu Cửu chuyển Kim Đan!" "Đây là một đại đạo mà người đời không biết!

Thiên Đạo Trúc Cơ, Hoàn mỹ Kim Đan, cùng với...

Ngũ Sắc Nguyên Anh trong truyền thuyết." Diệp Bất Phàm có cảm giác, Hóa Thần cũng sẽ có cảnh giới tương tự, độc quyền cho con đường thông thiên của Thiên Đạo Trúc Cơ.

Cửu chuyển Kim Đan run rẩy trong cơ thể.

Lượng lớn linh khí bị nuốt chửng.

Vòng xoáy bên ngoài đã lan đến vạn trượng, có thể xưng là kỷ lục lịch sử!

Dường như linh khí không đủ để hấp thu, Cửu chuyển Kim Đan

ẩn ẩn bất ổn. "Không ổn!" Diệp Bất Phàm nhìn quanh, cả triệu linh thạch đều đã bị hút cạn, hắn đang ở nơi nghèo nàn này, linh khí căn bản không đủ dùng.

Hắn vội vàng lôi ra một lượng lớn linh thạch.

Sau đó đống linh thạch này bị hút cạn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 99

Mặt Diệp Bất Phàm trắng bệch.

Gần ba triệu linh thạch là tổng thu hoạch từ chuyến đi di tích, vốn hoàn toàn đủ cho hắn thành tựu Bát chuyển Kim Đan.

Nhưng Cửu chuyển Kim Đan đã phá vỡ kế hoạch, căn bản không đủ dùng!

Cuối cùng, trong lúc bất đắc dĩ, Diệp Bất Phàm chỉ có thể lấy ra linh dược vặt được từ cổ dược viên, nhét thẳng vào miệng. 【Tuyết Linh Hoa: Ba ngàn năm tuổi, dùng để luyện chế đan dược, trợ giúp tăng trưởng tu vi.

Tác dụng phụ: Ăn sống sẽ khiến Kim Đan bị pha tạp.】【Huyết Yến Thảo...】 Từng gốc linh dược bị hắn coi như đồ ăn vặt mà nuốt, sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, dược lực thay thế cho linh khí của linh thạch.

Nửa ngày sau.

Hai trăm gốc linh dược ba ngàn năm tuổi xuống bụng, Kim Đan cuối cùng cũng ngừng nuốt chửng, triệt để ổn định lại.

Diệp Bất Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhìn đống bã dược đầy đất mà đau lòng muốn rỉ máu.

Đây đều là linh dược để hắn tăng tiến tu vi, giờ lại phải dùng thay thế linh thạch, lãng phí một cách vô ích.

Biết sớm thì trước khi bế quan đã đổi lấy một lượng lớn linh thạch rồi.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công. "Ầm ầm ầm!" Vòng xoáy trên cao không bỗng nhiên

tan biến.

Thay vào đó là lôi kiếp trăm trượng.

Mây đen cuồn cuộn che kín bầu trời, từng đạo sấm sét như mưa trút xuống, xuyên thủng trận pháp phòng ngự. "Lôi kiếp?!

Chủ nhân!" Khuôn mặt nhỏ của Lục La trắng bệch, kinh hãi nhìn về phía phế tích động phủ.

Vùng đất đó đã trực tiếp bị sấm sét bao phủ. "Sao lại thế, sao lại thế..." Trái tim Lục La băng giá.

Lôi kiếp này tuy không khủng bố như truyền thuyết Nguyên Anh độ kiếp, nhưng tuyệt đối không phải thứ Kim Đan có thể thừa thụ, thế tất sẽ đau đớn không chịu nổi, dẫn đến trọng thương.

Hy vọng chủ nhân sống sót... quá mong manh. ... 【Thiên Sát Chân Ma Công, công pháp cấm kỵ, đẳng cấp không rõ, thu thập cực âm cực sát chi khí trong thiên địa dung nhập đạo đài.

Sát khí càng nhiều, uy lực pháp lực càng mạnh, tối cao có thể vượt cấp gấp đôi.】【Tác dụng phụ: Dung hợp cực sát chi khí sẽ đau đớn không chịu nổi, cửu tử nhất sinh, vả lại tu luyện vô cùng khó khăn, cẩn thận khi tu luyện.】【Nghịch chuyển phụ diện: Mỗi khi tăng lên một trọng cảnh giới đều sẽ dẫn lôi vân xuống, dùng sấm sét tôi luyện tu vi, sảng khoái không chịu nổi, khiến pháp lực càng thêm tinh thuần cường đại.

Thiên lôi khắc chế sát khí, nhưng không thể nào bị đánh chết.

Cẩn thận khi tu luyện.】 "Hít ~ Vãi chưởng, ta ~" Thiên kiếp lần này đủ để đánh chết Kim Đan chân nhân.

Nhưng vô số sấm sét đánh lên người Diệp Bất Phàm lại khiến hắn toàn thân run rẩy, sướng đến trợn ngược cả mắt.

Loại cảm giác sảng khoái này vượt xa thời Trúc Cơ.

Mỗi thời mỗi khắc đều phảng phất như đang ở trên đỉnh cao của cơn sóng triều. "Không chịu nổi nữa rồi!" Diệp Bất Phàm run rẩy như cái sàng, thoải mái đến mức co giật.

Mây đen cuồn cuộn, đến nhanh mà đi càng nhanh.

Dường như là rút lui khẩn cấp, không thể chịu đựng nổi tiếng rên rỉ của tên nhân loại này.

Mà sau khi được thiên kiếp tôi luyện, Kim Đan trong cơ thể Diệp Bất Phàm trở nên vô cùng rắn chắc, chất lượng pháp lực càng tăng lên một bậc. "Linh thức sánh ngang kết đan hậu kỳ." "Pháp lực ngang ngửa trung kỳ đỉnh phong, tiếp cận ngũ trọng." Diệp Bất Phàm mồ hôi đầm đìa, bắt đầu thích ứng với mọi thứ trong cơ thể.

Kim Đan và Trúc Cơ bất đồng, trong bảy trọng, chênh lệch mỗi trọng đều cực lớn.

Nếu bắt buộc phải hình dung, thì đó là chênh lệch giữa Trúc Cơ nhất trọng và Trúc Cơ cửu trọng.

Tuyệt đỉnh thiên kiêu nếu đơn thuần dùng pháp lực giao thủ, do công pháp và phẩm chất Kim Đan, tối đa chỉ vượt một trọng để chiến đấu.

Đó là vượt cấp chiến đấu với tu sĩ Kim Đan bình thường.

Còn kiểu như Diệp Bất Phàm, vừa bước vào Kim Đan đã có thể dùng pháp lực đơn thuần để ngạnh kháng với trung kỳ.

Cả tu tiên giới không có lấy một người. "Thực lực hiện tại, Kim Đan trung kỳ có thể giết, hậu kỳ đánh không lại cũng có thể chạy." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Với chiến lực này, chỉ cần không gặp đại viên mãn hoặc Nguyên

Anh thì cơ bản không ai giết được hắn.

Mà hắn không đấu lại Kim Đan hậu kỳ chủ yếu là do trang bị quá nát, pháp khí và ngụy pháp bảo rõ ràng không theo kịp tu vi, không đối phó được với pháp bảo chân chính.

Phù lục tam giai cũng chỉ có duy nhất "Kim Quang Phù", mà lại đưa hết cho Lục La rồi.

Về phương diện pháp thuật, pháp thuật Kim Đan hắn căn bản chưa có. "Vân Lôi Kiếm không tệ, thêm chút dược liệu, nhờ luyện khí đại sư chế tạo thành pháp bảo chân chính, dùng làm bản mệnh pháp bảo." Diệp Bất Phàm trầm tư.

Bản mệnh pháp bảo cần uẩn dưỡng, thời gian càng dài uy lực càng mạnh, bầu bạn với tu sĩ cả đời.

Mà pháp bảo lấy được từ tay người khác, không phải do bản thân uẩn dưỡng thì không phát huy được toàn bộ uy lực.

Trên người hắn có rất nhiều món, từ cái nĩa, khăn tay, khô lâu... hạ trung thượng phẩm đều có đủ.

Nhưng đều không thích hợp, dù sao Diệp mỗ nhân cũng tu luyện Kiếm đạo cao sang, cần phi kiếm pháp bảo.

Vân Lôi Kiếm nếu chế tạo thành pháp bảo, uy lực tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với phi kiếm pháp bảo thông thường! "Đợi về Lang Gia Tiên Thành, tìm hoa luyện khí sư cường hóa Vân Lôi Kiếm, còn phải mua pháp bảo phòng ngự, phương pháp chế tác phù lục tam giai đỉnh cấp nữa." Diệp Bất Phàm dự định nâng cấp toàn bộ trang bị một chút.

Không chỉ vậy, Kim Đan thiên của "Thiên Sát Chân Ma Công" và "Âm Dương Hợp Hoan Kinh" cũng phải đưa vào lịch trình.

Hắn còn phải nghĩ cách kiếm được pháp môn tu luyện Kim Đan kỳ của "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển".

Diệp Bất Phàm đứng dậy, phất tay áo, nhẹ nhàng bay lên.

Sau khi đạt Kim Đan, pháp lực như biển rộng, không cần pháp khí cũng có thể ngự không phi hành. "Mất một tháng, cuối cùng cũng kết thúc." "Một trăm mười sáu tuổi, Kim Đan đại thành!

Tuổi thọ tám trăm năm!" Diệp Bất Phàm cảm nhận sinh cơ bừng bừng trong cơ thể, ngửa mặt lên trời thét dài, khó giấu nổi vui mừng.

Kim Đan bình thường sống kịch kim được sáu trăm năm, hắn thì khác, việc tu luyện Huyết Linh Công ban đầu giúp hắn có thêm mấy chục năm thọ mệnh, hiện tại Kim Đan hoàn mỹ cũng có gia thành đối với thọ mệnh.

Cao đến tám trăm năm!

Những kẻ như Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân... trẻ hơn hắn nhiều, nhưng cho dù kết đan cũng không sống lâu bằng hắn!

Sáu trăm năm sau, hắn có thể nhảy disco trên mộ của mấy tên người trẻ tuổi này.

Nếu đám Tiểu Kiếm Tiên còn có ám thương gì đó, bốn trăm năm sau là hắn đã có thể giẫm lên đầu mộ bọn họ rồi. "Hôm nào tìm xem có ma công giảm thọ nào mà tu sĩ Kim Đan luyện được không, tuy nói khó tìm nhưng chắc vẫn có; rồi mua thêm mấy viên đan dược tăng thọ.

Tăng thọ mệnh lên một ngàn ba trăm năm, Nguyên Anh cũng không sống lâu bằng tôi!" Diệp mỗ nhân tràn đầy tự tin.

Hắn nghĩ đến vị sư tôn loli mục đích không rõ ràng kia.

Cái đồ bệnh thần kinh ấy, hắn đánh không lại nhưng có thể sống dai hơn cô ta! "Hu hu —— Chủ nhân." Vừa từ phế tích bay ra, đã thấy Lục La nằm bò trên đống đá vụn khóc tang.

Mặt Diệp Bất Phàm đen lại, quát: "Khóc cái gì mà khóc!" Tiếng khóc của Lục La im bặt, vội vàng ngẩng đầu.

Chợt nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ mặc bạch y.

Hoàn toàn không giống đại ma đầu tu luyện ma công, hắn tràn đầy thanh xuân và sức sống, khí chất xuất trần tựa như trích tiên, còn hấp dẫn hơn trước kia.

Lục La ngẩn ngơ, có chút hoảng hốt: "Chủ nhân người không chết sao?

Nô tỳ còn tưởng người bị sét đánh chết rồi..." Cánh mũi Lục La giần giật, đôi mắt ngấn lệ uyển như làn thu thủy, bộ dáng lê hoa đái vũ lại có một phen phong vận khác biệt.

Nàng nín khóc mỉm cười, vén váy lục, chạy ào tới. "Đâu có dễ chết như thế." Diệp Bất Phàm véo véo khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Lục La, cúi đầu nhìn thoáng qua sự hùng vĩ trắng ngần ẩn hiện sâu trong cổ áo. "Này!

Chương 100

Ma nữ!

Ta muốn ngươi trợ ta tu hành!" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên quát, trên mặt đầy ý cười.

Trong tình huống khổ tu bình thường, cực phẩm linh căn từ Kim Đan sơ kỳ đến đại viên mãn cần hai ba trăm năm, nếu tâm cảnh không thuận thậm chí còn lâu hơn.

Mà hắn có tác dụng phụ của "Thiên Sát Chân Ma Công" gia trì, nhưng linh căn quá kém, nếu cứ cắm đầu khổ tu, muốn đạt đại viên mãn ít nhất phải mất ba trăm năm.

Đương nhiên, có cơ duyên thì là chuyện khác.

Hắn muốn thử xem "Âm Dương Hợp Hoan Kinh" có tăng phúc lớn thế nào đối với tốc độ tu luyện. "Vâng ạ." Khuôn mặt nhỏ của Lục La đỏ bừng, tiếng thở dốc ẩn ẩn gia tăng khiến ngực phập phồng.

Đúng lúc này.

Ngoài Lãng Lãng Sơn có từng đạo thân ảnh đến gần.

Dẫn đầu là ba vị Kim Đan chân nhân, hai nam một nữ.

Sau lưng là mười mấy tên tu sĩ Trúc Cơ có ý đồ bất chính kia.

Những kẻ này chính là đám người nghe tin mà đến, dừng lại ở cách đó hai trăm dặm.

Một trung niên mặc hồng bào đi đầu hướng về phía Lãng Lãng Sơn chắp tay, cười sảng khoái nói: "Ha ha ha!!

Chúc mừng đạo hữu kết đan thành công!

Nguyên Quốc ta lại thêm một vị chân nhân!" ... "Tại hạ là Chung

Thanh Hồng, giữ chức trưởng lão của Chung gia ở Lạc Vân." Trung niên hồng bào tuy là Kim Đan trung kỳ nhưng ngôn từ rất khách khí.

Tu sĩ kết đan tại Lãng Lãng Sơn gây ra động tĩnh lớn như vậy, phẩm chất Kim Đan tuyệt đối cực cao.

Cụ thể là bao nhiêu thì hắn không rõ.

Hắn chỉ quan sát từ cách đó hai trăm dặm, linh thức dò xét vào Lãng Lãng Sơn đã bị huyễn trận bên ngoài chặn lại.

Một lát sau, Lãng Lãng Sơn hiện lên từng đạo âm ảnh, huyễn trận mở ra, lộ ra một thông đạo. "Trận pháp này... hình như là 'Cửu Ảnh Huyễn Trận' của Chung gia chúng ta?" Ba vị Kim Đan của Chung gia nhìn nhau, lần lượt đi vào.

Trong chốc lát, trước mắt khoát nhiên khai lãng, bên sườn núi có một tòa thạch viện, phế tích phía xa đã sớm bị pháp lực san phẳng.

Dựng lên một gian viện lạc đối với Diệp Bất Phàm có pháp lực lớn lao chỉ là chuyện nhỏ. "Tại hạ Vương Vũ, chư vị, mời." Diệp Bất Phàm cười khẽ, trên bàn bày mấy chén trà thơm.

Giờ phút này hắn đã sớm dịch dung thành một thanh niên bạch y dung mạo thanh tú.

Chính là dáng vẻ của Lâm công tử lúc tiến vào Lang Gia Tiên Thành.

Lục La đứng hầu bên cạnh nghe vậy thì mím chặt môi đỏ.

Nàng cũng không biết đến hiện tại, trên người chủ nhân rốt cuộc đã dùng bao nhiêu cái tên giả. "Trà ngon, thứ này ở Nguyên Quốc đúng là hiếm có nha." Một thiếu phụ cung trang dung mạo mỹ diễm, thân hình đầy đặn ngồi đoan trang trên ghế đá, đường cong mông đào kinh người.

Nàng nhấp ngụm trà thơm, không khỏi mím môi cười khẽ, mị nhãn như tơ.

Hai người Chung Thanh Hồng cũng âm thầm gật đầu.

Còn về phần mười mấy tu sĩ đi theo phía sau, đại đa số đều là Trúc Cơ viên mãn.

Nếu là trước khi người trước mắt kết đan, bọn họ còn dám khiêu khích, thậm chí đe dọa.

Nhưng đối phương đã kết đan thành công, từ nay khác biệt một trời một vực, bọn họ chỉ biết run lẩy bẩy, thở mạnh cũng không dám. "Ta cũng là tìm được loại trà cổ này ở một nơi cổ địa." Diệp Bất Phàm cười khẽ, thờ ơ với cái liếc mắt đưa tình của thiếu phụ mỹ diễm.

Người phụ nữ này nhìn thì như hai bảy hai tám, nhưng tuổi thật ước chừng phải ba trăm rồi.

Ngôn từ giữa hai bên đều đầy vẻ thăm dò. "Đây là xá muội của gia tộc, Chung Nguyệt, vị này là khách khanh trưởng lão Chung gia ta, Đông Lê đạo nhân." Chung Thanh Hồng giới thiệu, sau đó hỏi: "Dám hỏi Vương đạo hữu, là mấy chuyển Kim Đan?

Có thể khuấy động vạn trượng phong vân, còn kèm theo sấm sét, phẩm chất Kim Đan của đạo hữu không thấp a." Vòng xoáy linh khí vạn trượng, trong cổ tịch cũng chưa từng ghi chép.

Lịch sử Nguyên Quốc cao nhất cũng chỉ bảy ngàn trượng.

Càng đừng nói đến lôi kiếp. "Lục chuyển mà thôi, còn về tiếng sấm, tại hạ là Lôi linh căn, tu luyện chính là công pháp thượng cổ đặc thù, động tĩnh gây ra có liên quan đến việc này." Diệp Bất Phàm lắc đầu than. "Hóa ra là Lôi linh căn, thế gian hiếm thấy a." Chung Thanh Hồng sững sờ.

Lôi linh thể còn hiếm gặp hơn các loại Phong linh căn, Ám linh căn khác.

Quả thật có xác suất có thể dẫn dụ lôi kiếp.

Còn về Lục chuyển... hắn hoàn toàn không tin.

Bất quá hắn cũng biết điều mà không truy hỏi thêm. "Đạo hữu là tán tu sao?

Tán tu kết đan cũng không dễ dàng." Chung Thanh Hồng nói, bình thường người xuất thân từ thế lực lớn sẽ không kết đan ở bên ngoài.

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, nói cho đối phương biết mình là tán tu Triệu Quốc, do đắc tội đại tông môn nên bất đắc dĩ phải đến Nguyên Quốc.

Chung Thanh Hồng có chút kinh ngạc, sau đó thái độ càng thêm nhiệt tình.

Mấy người uống trà luận đạo, mỗi người kể lại tâm đắc tu luyện, khiến Diệp Bất Phàm được lợi không nhỏ, nhận thức về Kim Đan và Nguyên Anh càng thêm rõ ràng.

Tài Lữ Pháp Địa.

Lữ chỉ là lương sư ích hữu, tương trợ giao lưu tu hành, luận chứng bản thân, giúp ích rất nhiều cho đại đạo. "À, mấy kẻ này trước đó nhân lúc đạo hữu kết đan mà có ý đồ bất chính, lão phu tự ý làm chủ bắt bọn hắn về giao cho đạo hữu xử trí." Chung Thanh Hồng chỉ chỉ mười mấy tu sĩ Trúc Cơ kia. "Tiền bối!

Tha cho ta!" "Tiền bối!

Tha mạng a!" Đám tu sĩ Trúc Cơ sắc mặt đại biến, vội vàng cầu xin tha thứ.

Trước mặt Kim Đan chân nhân, cho dù mười mấy người bọn họ

liên thủ cũng không đỡ nổi một ngón tay của đối phương. "Vút!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, búng tay bắn ra một đạo kiếm quang quét ngang, tiếng cầu xin im bặt.

Mười mấy người ngay cả phản kháng cũng không kịp, chết thảm ngay tại chỗ.

Lục La nhìn mà kinh hãi.

Đám này đều là Trúc Cơ viên mãn, tùy tiện một người cũng có thể giết nàng.

Với chiến tích cường đại của chủ nhân tại di tích cũng không làm được chuyện búng tay giết chết mười mấy người.

Kim Đan chân nhân mạnh hơn nàng tưởng tượng quá nhiều.

Ba người Chung Thanh Hồng thấy thế cũng không có gì bất ngờ.

Thừa dịp kết đan mà có ý đồ bất chính, đây là mối thù cản trở đạo, không đội trời chung, cho bọn chúng một cái chết thống khoái đã coi như là nhân từ rồi. "Vương đạo hữu tu luyện Kiếm đạo?" Thiếu phụ mỹ diễm nói, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

Giao đám người này cho Vương đạo hữu chỉ là một lần thăm dò, xác định xem công pháp đối phương có phải là ma công hay không.

Nếu là ma công, không nói đến việc trừ diệt thì cũng phải kính nhi viễn chi.

Rất rõ ràng, không phải ma công.

Kiếm đạo tràn đầy chính khí, là công pháp kiếm đạo thuần túy. "Đúng vậy, thuở nhỏ rơi xuống vách núi, ngẫu nhiên gặp được một tòa cổ động phủ, công pháp này có được từ vị tiền bối trong động phủ đó." Diệp Bất Phàm mỉm cười đáp. "Ha ha ha, Vương đạo hữu cơ duyên thâm hậu a." Chung Thanh Hồng cười lớn, rốt cuộc đi vào chính

đề: "Không biết đạo hữu có nguyện gia nhập Chung gia ta, làm một khách khanh trưởng lão hay không?" Chung Nguyệt và Đông Lê đạo nhân ánh mắt sáng rực.

Trong tình huống Nguyên Anh không xuất hiện, Kim Đan chân nhân là trụ cột vững chắc của các thế lực đỉnh tiêm, địa vị phi phàm.

Tán tu Kim Đan rất ít, nếu xuất hiện, vô luận là ở Triệu Quốc hay Nguyên Quốc đều sẽ bị các đại thế lực chiêu mộ.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó bọn họ chặn đường đám kiếp tu ở ngoài hai trăm dặm, chuyên môn hộ pháp cho hắn.

Chương 101

Chung gia bọn họ không thiếu tiền, chỉ thiếu cường giả Kim Đan.

Mà người trước mắt này tu luyện Kiếm đạo công phạt đệ nhất, phẩm chất Kim Đan lại không thấp, thực lực và tiềm lực đều phi thường lớn, Chung gia bọn họ tự nhiên phải cực lực lôi kéo. "Cái này... ta không thích bị trói buộc." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, chần chờ nói. "Ha ha ha!

Vương đạo hữu sợ là lo lắng quá rồi, khách khanh trưởng lão của Chung gia ta không có hạn chế gì, đến đi tự do, chỉ là khi gia tộc cần thì ra tay giúp đỡ, vả lại còn có thù lao." Chung Thanh Hồng dừng một chút, cắn răng nói: "Chỉ cần đạo hữu nguyện nhập Chung gia ta làm trưởng lão, mỗi năm đưa cho đạo hữu hai mươi vạn linh thạch, nếu cần mua sắm linh dược, trận pháp sẽ ưu đãi giảm giá ba mươi phần trăm." "Chung gia ta có nữ tu Trúc Cơ, cũng có thể làm thị thiếp cho đạo hữu.

Nếu Vương đạo hữu có cống hiến cho gia tộc, có thể bán cho đạo hữu trận pháp tứ giai!" Điều kiện hứa hẹn cực kỳ phong phú.

Đông Lê đạo nhân nghe mà hô hấp dồn dập, có chút hâm mộ ghen tị.

Hắn làm khách khanh ở Chung gia mười năm, mỗi năm linh thạch mười mấy vạn, linh dược giảm giá hai mươi phần trăm, những cái khác một cái cũng không có.

Đó mới là điều kiện khách khanh bình thường.

Chung Thanh Hồng vì lôi kéo người trước mắt này mà đưa ra điều kiện vượt xa khách khanh một đoạn dài, càng đừng nói còn có trận pháp tứ giai!

Đây là căn bản lập thân của Chung gia, từ trước tới giờ không lọt ra ngoài.

Ngay cả Nguyên Anh chân quân của bảy đại tu tiên thế gia khác ở Nguyên Quốc cũng thèm muốn! "Đây chính là đãi ngộ của Kim Đan sao?" Mắt Lục La sáng lên, hâm mộ không thôi.

Chỉ riêng linh thạch, Trúc Cơ liều sống liều chết cả đời cũng chưa chắc tích cóp đủ hai mươi vạn.

Bất quá nghe được hai chữ "thị thiếp", Lục La lộ ra vẻ cảnh giác.

Diệp Bất Phàm hô hấp cũng dồn dập, cực kỳ động tâm.

Đặc biệt là trận pháp tứ giai, nếu hắn có thứ này, nói không chừng có thể vây khốn Nguyên Anh chân quân!

Còn về việc bản thân trở thành trận pháp sư... hắn chưa từng nghĩ tới.

Tuy có tác dụng phụ gia trì, nhưng ngay cả truyền thừa trận pháp tứ giai cũng không tìm được thì gia trì cái gì? "Việc này để ta suy nghĩ thêm." Diệp Bất Phàm không chặn đứng con đường này.

Hắn tu luyện đặc thù, cần ma công và đan dược có tác dụng phụ lớn, đồ đạc phương diện này ở Nguyên Quốc không nhiều bằng Triệu Quốc. "Không vội, ha ha ha, bảy ngày sau, ta thiết yến tại Lang Gia Tiên Thành, chúc mừng đạo hữu Kim Đan đại thành." Chung Thanh Hồng không những không thất vọng mà còn cười nói.

Không sảng khoái đáp ứng chứng tỏ người trước mắt là kẻ xem trọng lời hứa.

Nhân phẩm đáng tin cậy.

Không giống đám ma tu một bụng xấu xa ở Triệu Quốc! "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu, hắn cũng cần quen biết thêm vài tu sĩ Kim

Đan để lót đường cho đường lui ở Nguyên Quốc.

Đồng thời mượn cơ hội này nâng cấp trang bị một chút.

Mấy người lại trò chuyện nửa ngày, Chung Thanh Hồng cáo từ, trước khi đi đưa cho Diệp Bất Phàm một tấm lệnh bài. "Ta hiện đang giữ chức thành chủ Lang Gia Tiên Thành, đạo hữu có thể truyền tin cho ta bất cứ lúc nào." Chờ mấy người rời khỏi Lãng Lãng Sơn, Đông Lê đạo nhân nhíu mày nói: "Lai lịch kẻ này chung quy chưa tra rõ, mạo muội hứa hẹn trọng lợi... sợ là không thỏa đáng." "Chỉ cần không phải ma tu, quản hắn lai lịch gì?" Chung Thanh Hồng không cho là đúng: "Kẻ này kết đan ở nơi hoang vu hẻo lánh, chứng tỏ không có bối cảnh gì." "Thời gian này Triệu Quốc truyền đến tin tức, Trương Lão Tam - thiên kiêu của Thiên Ma Giáo đã giết một đám thiên kiêu Trúc Cơ viên mãn tại di tích, có thể xưng là vô địch.

Người này đa phần là có thù với tên họ Trương kia nên mới trốn tránh tới đây." Thiếu phụ mỹ diễm tiếp lời, mím môi cười khẽ: "Lúc này chiêu mộ chính là thời cơ tốt." Đừng nói thiên kiêu chính đạo của Triệu Quốc, ngay cả người của Thiên Ma Giáo cũng vì sợ Trương Lão Tam tính sổ mà chạy đến bên Lang Gia Tiên Thành này kết đan. "Ừ, Chung Nguyệt, ngươi mau chóng về gia tộc, gọi mấy tộc nhân mỹ mạo Trúc Cơ kỳ tới đây." Chung Thanh Hồng lộ ra nụ cười lão gian cự hoạt. "Kẻ này sinh cơ vượng thịnh như lò lửa, chứng tỏ rất trẻ tuổi.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhân lúc bày tiệc thì giới thiệu cho Vương đạo hữu." Sau khi mấy mỹ nhân nhập hoài, nếu sinh hạ một nam nửa nữ, Chung gia và kẻ này sẽ triệt để buộc chặt vào nhau.

Tới tới lui lui, Vương Vũ sẽ rất nhanh biến thành Chung Vũ.

Đông Lê đạo nhân ở một bên nghe mà chua lòm.

Người mà Chung Hồng Thanh đặc biệt gọi tới sợ là mấy tiểu bối

quốc sắc thiên hương của Chung gia.

Vị khách khanh trưởng lão như hắn cũng chỉ có thể nạp thị thiếp là tu sĩ Trúc Cơ bình thường của Chung gia mà thôi. ...

Trong sân viện. "Chủ nhân, tùy ý gia nhập thế lực khác, ngài không sợ lão tổ..." Lục La cẩn thận nói. "Thiên Ma Giáo bà ta còn chẳng quan tâm, làm sao để ý ta gia nhập thế lực nào?" Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Hắn đứng dậy trở về phòng, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu vận chuyển Kim Đan thiên của "Thiên Sát Chân Ma Công".

Chờ tu luyện xong tầng thứ nhất của Kim Đan thiên, pháp lực Kim Đan trong cơ thể bá đạo hơn thời Trúc Cơ nhiều, hơn nữa còn sinh ra biến chất.

Diệp Bất Phàm nhẹ nhàng chấn động, khí chất trích tiên ban đầu rút đi, thay vào đó là ma khí cuồn cuộn tựa như cái thế ma thần.

Mái tóc đỏ tung bay, đôi mắt huyết hồng, một bộ bạch y cũng như có thể nhỏ ra máu.

Hắn vỗ túi linh thú, một con Liệt Phong Điêu bay ra, đôi mắt sắc bén, hung quang tất lộ.

Đây là một con yêu thú nhị giai đỉnh cấp.

Trên bàn tay Diệp Bất Phàm thôn thổ huyết hồng pháp lực.

Pháp lực còn chưa tới gần, lông vũ của Liệt Phong Điêu đã bị thiêu đốt một mảng lớn, bốc khói "xèo xèo".

Da lông đều có chút cháy đen.

Quỷ dị nhất là, da lông cháy đen dưới sự tẩm bổ của yêu khí lại khó mà phục hồi!

Không chỉ vậy, trong mắt Liệt Phong Điêu lộ ra vẻ đau đớn, dần

dần đỏ lên, trở nên cuồng táo.

Cho đến cuối cùng, nó giống như điên dại chạy loạn trong nhà đá. "Pháp lực Kim Đan biến chất, chí dương chí sát, mang theo hiệu quả thiêu đốt, lại có thể ngăn cản thương thế phục hồi." Sắc mặt Diệp Bất Phàm ngưng trọng, càng lên cao, công pháp này càng cường hãn.

Nếu nhất định phải hình dung, thì đó là Thiêu đốt cộng Ngăn hồi máu.

Kinh người nhất là chí sát.

Trong lúc chiến đấu sẽ cực độ ảnh hưởng đến thần trí địch nhân.

Cùng cấp bậc mà đánh lâu dài, đối phương không bị đánh chết thì cũng phải thần trí thác loạn thành kẻ điên ngay tại chỗ. "Đáng tiếc, tốc độ tu luyện thực sự chậm." Diệp Bất Phàm dựa vào tác dụng phụ, tốc độ tu luyện tương đương với thượng phẩm đỉnh cấp linh căn, kém cực phẩm linh căn một bậc.

Hắn ước tính muốn đột phá kết đan nhị trọng cần mười năm.

Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, đưa thiên chương dành cho nữ tử tu luyện trong "Âm Dương Hợp Hoan Kinh" cho Lục La.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm tắm rửa trong thùng gỗ lớn.

Bên cạnh, Lục La đỏ mặt hầu hạ, trái tim nhỏ bé đập loạn thình thịch. "Công pháp này đã thuộc chưa?" Diệp Bất Phàm cười híp mắt hỏi. "Thuộc... thuộc rồi ạ." Bàn tay ngọc ngà thon dài của Lục La bóp vai cho Diệp Bất Phàm, nhu nộn không xương, gò má đỏ như ráng chiều chân trời. "Được, vậy thì bắt đầu đi, ngươi kẹt ở Trúc Cơ tứ trọng cũng rất lâu rồi, vừa khéo giúp ngươi đột phá." Diệp Bất Phàm cười khẽ, bước ra khỏi thùng tắm.

Lần trước Diệp Bất Phàm cho Lục La một ít đan dược, nàng đã sớm đột phá Trúc Cơ tứ trọng, nhưng hiện nay tốc độ lại chậm xuống.

Một lát sau.

Lục La tắm rửa xong đứng trước giường, trông như tiểu gia bích ngọc.

Làn da trắng như tuyết, thân mặc váy lụa trắng mỏng manh dán sát da thịt, phác họa ra đường cong lồi lõm chập trùng.

Mái tóc đen ướt át xõa vai, dung nhan kiều diễm phiếm hồng, lông mi cong cong, đôi mắt to đen trắng phân minh, thủy ba lưu chuyển.

Hai bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt vạt áo, đốt ngón tay trắng bệch, hiển thị sự căng thẳng của nàng. "Lại đây." "Vâng ạ." Dưới cái vẫy tay của Diệp Bất Phàm, đôi tai trắng ngần của Lục La đỏ bừng, cúi đầu chui vào trong chăn, truyền ra âm thanh rụt rè.

Nàng ở Thiên Ma Giáo chỉ nghe nói qua pháp môn song tu, nhưng chung quy chưa từng trải qua.

Chương 102

"Yên tâm, ta biết chừng mực." Mùi thơm ngát phả vào mũi, tựa hồ nhìn ra sự căng thẳng của Lục La, Diệp Bất Phàm mỉm cười. ...

Một lát sau.

Trong phòng truyền ra tiếng kêu đau.

Ngọn đèn dầu lay động, chiếu lên vách đá.

Hai cái bóng giao thoa, khiến mặt trời trên không trung cũng phải đỏ mặt, mây đen che khuất ánh sáng.

Cùng lúc đó, trên bảng hệ thống trước mắt Diệp Bất Phàm, dòng chữ nhắc nhở bắt đầu nhảy lên. 【Âm Dương Hợp Hoan Kinh · Kim Đan Thiên: Công pháp đỉnh cấp, bảo điển song tu, linh căn của nửa kia cấp bậc càng cao, tu luyện càng nhanh.

Tác dụng phụ: Cực độ hại thận...】【Nghịch chuyển phụ diện: Cực độ tráng thận, càng tu, tinh nguyên càng đầy đủ!】【Đang nghịch chuyển phụ diện...】【Đang nghịch chuyển phụ diện...】Bất kỳ ai tu luyện công pháp này đều sẽ ngày càng suy yếu.

Diệp Bất Phàm thì khác, dưới tác dụng phụ nghịch thiên, hắn chỉ cảm thấy tinh khí càng ngày càng dồi dào.

Quả thận vốn bình thường nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Mà tu vi cũng tăng nhanh hơn một chút. "Đỉnh, quá đỉnh!" Diệp Bất Phàm không khỏi khen lớn.

Hắn nhớ tới mãnh nhân bốn quả thận lướt thấy trên TikTok kiếp trước, hiện tại hắn rốt cuộc đã có chỗ lĩnh hội.

Không, một quả thận của hắn có thể chấp tám quả thận của người

kia!

Năm ngày sau...

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, rải xuống giường.

Lục La giống như con bạch tuộc ôm lấy Diệp Bất Phàm.

Lông mi dài khẽ run, đôi mắt mùa thu mệt mỏi, u oán không thôi.

Tròn năm ngày, Lục La đều có quầng thâm mắt, gần như rã rời.

Ngược lại nhìn Diệp mỗ nhân, tinh thần sảng khoái, ngoại trừ hơi mệt chút thì tinh nguyên vẫn tràn đầy. "Không phải nói là chỉ có trâu mệt chết chứ không có ruộng cày hỏng sao..." Khuôn mặt nhỏ của Lục La dâng lên ráng hồng, nhỏ giọng oán trách.

Nàng ở Thiên Ma Giáo từng nghe các sư tỷ kể về pháp môn song tu, sư tỷ đều nói xưa nay toàn là nam tu không chịu nổi, đạo lữ của họ thậm chí mới một canh giờ đã không được rồi.

Vì thế thường xuyên than phiền với nàng.

Nhưng hiện tại, tình huống của chủ nhân hoàn toàn không giống như lời sư tỷ kể.

Năm ngày năm đêm, căn bản không hề nghỉ ngơi. "Khụ khụ, ta thiên phú dị bẩm." Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, chuyển đề tài: "Xem xem tu vi của ngươi thế nào rồi." Lục La sững sờ, cắn răng bạc, miễn cưỡng bò dậy.

Một lát sau, nàng lộ ra vẻ kinh hỉ. "Nô tỳ đột phá Trúc Cơ tứ trọng rồi!" Theo tình huống bình thường, không có Phá Giai Đan thì nàng rất khó đột phá tứ trọng.

Cái đầu nhỏ của nàng xoay chuyển, đôi mắt ngập nước si ngốc nhìn Diệp Bất Phàm, trong lòng dâng lên cảm động.

Có thể đột phá không thể tách rời quan hệ với tu vi vượt xa nàng

của chủ nhân, đồng thời cũng do đối phương cố ý dẫn dắt. "Có thể đi theo chủ nhân là may mắn của Lục La." Lục La rúc người vào lòng Diệp Bất Phàm, khẽ nói.

Trong giọng nói mang theo sự kiên định.

Diệp Bất Phàm cười nhạt, xoa xoa mái tóc mềm mượt của Lục La.

Linh thức của hắn nội thị, Kim Đan trong đan điền chậm rãi xoay chuyển, hình dạng lớn hơn trước một chút. "Âm Dương Hợp Hoan Kinh này quả nhiên cường hãn, tu vi tinh tiến thêm một ít, năm ngày thời gian sánh ngang với tu luyện bình thường hơn một tháng." Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng, thầm hài lòng.

Trong lòng bỗng nhiên khẽ động: "Linh căn của đạo lữ càng mạnh thì tu luyện càng nhanh, nếu ngày ngày song tu với Nhan Như Ngọc... một ngày có thể sánh ngang một tháng!" Theo một ý nghĩa nào đó, ngoại trừ cắn thuốc, cắn cơ duyên thì pháp môn song tu là loại hình công pháp tu luyện nhanh nhất tu tiên giới.

Sở dĩ nó không nổi bật ở tu tiên giới là vì rất nhiều người không chịu nổi.

Đặc biệt là nam tu tiên giả.

Tu vi mạnh đến đâu thì tinh nguyên cũng có giới hạn, sớm muộn gì cũng bị móc rỗng.

Tổng hợp lại còn không bằng các pháp tu luyện khác.

Nhưng Diệp Bất Phàm khá nghịch thiên.

Dưới sự nghịch chuyển tác dụng phụ, thân thể điên cuồng sáng tạo tinh nguyên, có thể xưng là vô hạn.

Khiếm khuyết duy nhất là thể lực về phương diện nhục thân.

Tố chất thân thể của tu tiên giả đều không được tốt lắm.

Lần trước ở di tích điên loan đảo phượng với Nhan Như Ngọc mười ngày mười đêm là do có lượng lớn dược vật trân quý gia trì.

Toàn bộ là trân tàng nhiều năm của Thiên Ma lão tổ. "Không có dược vật gia trì, ta tối đa có thể song tu năm ngày, nhiều hơn nữa thân thể sẽ không chịu nổi." Diệp Bất Phàm nhíu mày, rất không hài lòng với điều này.

Tu luyện mà, không ngày ngày tu luyện sao được? "Phạm Thánh Ma Công nên đưa vào lịch trình rồi, nếu tu luyện bộ luyện thể pháp đệ nhất thượng cổ này đến cảnh giới Kim Đan, ta có thể không ngừng nghỉ, kéo dài suốt mấy tháng." Diệp Bất Phàm đang trong lúc suy tư.

Mùi hương cơ thể thoang thoảng vờn quanh chóp mũi, Lục La rúc vào lòng hắn như một con mèo nhỏ, hai cánh tay sen ôm chặt lấy eo hắn.

Mắt sáng như nước, da tựa mỡ đông.

Tựa như đóa hoa bách hợp nở rộ tự nhiên, e ấp ngượng ngùng.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm miễn cưỡng dồn chút sức lực, nói: "Lục La, cô buộc tóc hai chùm đi." "Nô tỳ muốn thử phương pháp tu luyện mới xem sao..." Hai đêm trôi qua.

Mãi cho đến sáng sớm.

Diệp Bất Phàm vận bạch bào, thu hồi hai tòa trận pháp, vung tay thả ra phi chu rồi nhảy lên.

Lục La vận váy dài màu lục theo sát phía sau.

Nàng khép nép đôi chân, đôi mày tú lệ nhíu chặt, có chút không tự nhiên, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên hai quầng thâm mắt. ...

Phủ thành chủ Lang Gia Tiên Thành.

Chung Thanh Hồng mở tiệc lớn, ăn mừng cho Vương Vũ.

Hầu như toàn bộ những người có thân phận và tu vi trong thành đều đến, tân khách nườm nượp, chừng hơn ngàn người.

Hơn nữa không có ai thấp hơn Trúc Cơ.

Những tu sĩ Trúc Cơ có thể đến đây đều không ngốc, Chung thành chủ chiêu đãi long trọng như vậy, chứng tỏ vị Kim Đan chân nhân này rất được Chung gia coi trọng.

Bọn họ tự nhiên muốn nịnh bợ, ít nhất cũng phải làm quen mặt.

Tránh để hậu bối tử tôn không có mắt mà mạo phạm vị này.

Hiển hách nhất trong yến tiệc, không ai khác ngoài bảy vị Kim Đan chân nhân kia.

Nơi bọn họ đi qua, phần lớn tu sĩ Trúc Cơ đều khom người, không dám nhìn thẳng.

Đợi khi Diệp Bất Phàm đến.

Chung Thanh Hồng vội vàng nghênh đón, cười lớn nói: "Vương đạo hữu, làm ta đợi khổ a, lại đây lại đây." Tại sảnh tiếp khách sâu nhất, mấy vị Kim Đan chân nhân thấy thế, từ xa đánh giá Diệp Bất Phàm, lông mày nhíu chặt.

Mấy người bọn họ, hoặc là tán tu không phụ thuộc thế lực nào, hoặc là lão tổ của thế lực trung đẳng.

Bởi vì đạo trường gần Lang Gia Tiên Thành, nên có quan hệ lợi ích với Chung thành chủ. "Đa tạ rồi." Diệp Bất Phàm dẫn theo Lục La bước vào sảnh. "Ra mắt Vương tiền bối." "Ra mắt Vương tiền bối." Một đám tu sĩ Trúc Cơ vội vàng tiến lên hành lễ, tư thái kính sợ.

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu.

Trong lòng không khỏi cảm khái, sau khi trở thành Kim Đan địa vị tăng mạnh, trực tiếp nhảy vọt lên thành thượng vị giả. "Ra mắt...

Chương 103

Là ngươi?!" Một người trung niên mập mạp nhìn rõ dung mạo Diệp Bất Phàm, ngẩn người, không kìm được thốt lên kinh hãi.

Người này chính là Phạm chưởng quỹ của Vân Khí Các, người đã bán pháp khí bố trận cho Diệp Bất Phàm. "Không được vô lễ!" Chung Thanh Hồng nhíu mày quát. "Ách... vãn bối thất lễ, ra mắt tiền bối." Phạm chưởng quỹ cười khổ, cung kính khom người, đầy vẻ kính sợ.

Nhưng trong lòng thì phức tạp đến cực điểm.

Hắn thực sự không ngờ người được Chung thành chủ cao cao tại thượng khách khí chiêu mộ như vậy, lại là tu sĩ Trúc Cơ mua pháp khí bố trận của hắn.

Lâm gia Lâm công tử mới hơn một tháng trước.

Đối phương liền từ đạo hữu biến thành tiền bối.

Lai lịch kia, hiện tại xem ra là giả. "Không sao, ta có thể thuận lợi kết đan, đa phần nhờ vào pháp khí bố trận của Phạm chưởng quỹ." Diệp Bất Phàm cười như không cười nói.

Chung Thanh Hồng sững sờ, như có điều suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu huyễn trận trên Lãng Lãng Sơn là từ đâu mà có. "Không dám không dám." Phạm chưởng quỹ vội vàng nói.

Hắn nhìn Diệp Bất Phàm bước vào sảnh tiếp khách chỉ có Kim Đan mới có tư cách tiến vào, tâm trạng càng thêm phức tạp. "Ha ha, ta giới thiệu với Vương đạo hữu một chút, vị này là Hỏa Vân chân nhân, lão tổ Tôn gia." "Vị này là lão tổ Lý gia." "Vị này là..." "Vị này là tán tu, Ngọc Dương Tử..." Chung Thanh Hồng lần lượt giới thiệu cho Diệp Bất Phàm, trong đó có hai mỹ phụ xinh đẹp và Đông Lê đạo

nhân, Diệp Bất Phàm khẽ chắp tay, mấy vị Kim Đan chân nhân này cũng mỉm cười đáp lễ.

Đều là Kim Đan sơ kỳ, không có gì để kiêu ngạo.

Tuy nhiên khi giới thiệu đến Ngọc Dương Tử, giọng điệu Chung Thanh Hồng mang theo vẻ kiêng kị.

Diệp Bất Phàm nhìn sang.

Ngọc Dương Tử khí tức hồn hậu, tu vi cao nhất tại trường, đã là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong.

Lão già này mặt đầy đồi mồi, dáng vẻ già nua, mặc áo bào đen rộng thùng thình, mũi diều hâu.

Tay trái thưởng thức rượu ngon, tay phải ôm một thị thiếp, hào không cố kỵ vuốt ve, khiến thị thiếp kia thở gấp liên hồi.

Lão không đứng dậy, ánh mắt đánh giá Diệp Bất Phàm. "Có thể khiến Chung đạo hữu coi trọng như vậy, xem ra Vương đạo hữu không đơn giản." Ngọc Dương Tử cười nói: "Không biết xuất thân từ nơi nào của Triệu Quốc?" Ngôn từ sắc bén, không chút khách khí.

Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Chung Thanh Hồng ở bên cạnh truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Kẻ này là tán tu quanh Lang Gia Tiên Thành, tính tình âm hiểm xảo trá, thực lực cực mạnh, nay đại hạn sắp tới, hành sự nói năng không còn cố kỵ, hơn nữa là không mời mà đến, Vương đạo hữu chớ để ý hắn." Kim Đan trung kỳ đại hạn sắp tới, trong tình huống Nguyên Anh không xuất hiện, thì ngay cả thế lực đỉnh cấp cũng không muốn trêu chọc.

Dù sao người cũng sắp chết rồi, trước khi chết kéo vài cái đệm lưng là chuyện quá bình thường. "Nơi nhỏ bé mà thôi." Diệp Bất Phàm cười nhạt, tìm một chỗ ngồi xuống. "Lão phu cũng không có ác

ý gì, đã là đạo hữu xuất thân từ Triệu Quốc, ta chỉ muốn nghe ngóng một chút tin tức." Ngọc Dương Tử cười hắc hắc nói: "Lão phu nghe nói, Trương Lão Tam của Thiên Ma Giáo mang trong mình mấy ngàn cây linh dược ngàn năm, hơn nữa không nộp lên tông môn, đạo hữu không động tâm sao?" Dứt lời.

Các vị Kim Đan chân nhân tại trường đều lộ vẻ khác thường.

Bao gồm cả Chung Thanh Hồng.

Tu tiên giới hiện nay, một cây linh dược ngàn năm cũng khó tìm, đừng nói chi là ngàn cây.

Kim Đan chân nhân tu hành quá gian nan.

Ai mà không động tâm?

Lục La đang đứng hầu bên cạnh bàn tay nhỏ siết chặt, nhìn về phía chủ nhân, đáy mắt thoáng qua một tia lo lắng. "Động tâm thì thế nào?

Khoảng cách quá xa, huống hồ Trương Lão Tam bị cả đám Kim Đan nhắm vào, ta vừa mới bước vào Kim Đan, một chân đạp vào đó, sợ là chết không toàn thây." Diệp Bất Phàm đáy mắt lóe lên hàn quang, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

Tôi thực sự không ngờ tin tức về di tích lại truyền nhanh như vậy, ngay cả Kim Đan ở Nguyên Quốc cũng đã nhắm tới.

Chợt, đồng tử hắn co rút lại.

Giọng điệu khựng lại một chút, giả bộ kinh ngạc nói: "Theo quy củ của các đại thế lực, đệ tử vơ vét linh dược trong di tích cần phải nộp lên quá nửa cho tông môn, đạo hữu làm sao biết hắn không nộp lên tông môn?" Tin tức này dù là ở Triệu Quốc, người biết cũng không nhiều!

Lão già này.

Không mời mà đến, chính là nhắm vào hắn để nghe ngóng tin tức.

Hoặc là để ấn chứng tin tức.

Muốn trước khi chết liều một phen. "Ha ha, tự nhiên là người của Thiên Ma Giáo nói cho lão phu biết." Ngọc Dương Tử cười lớn, cũng không che giấu, bàn tay như chân gà vỗ vỗ: "Mang vào." Đám đông Kim Đan quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người bị giải vào.

Diệp Bất Phàm nhìn thấy người nọ thì hơi ngẩn ra.

Mắt không tự chủ được híp lại.

Diệp Bất Phàm rất quen mắt.

Chính là Lệ Khuê mà năm xưa hắn từng đánh gãy chân!

Lệ Khuê lúc này không còn nửa điểm khí thế kiêu ngạo, tu vi bị phong ấn, thương tích đầy mình. "Ra mắt mấy vị tiền bối." Lệ Khuê gật đầu khom lưng, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Giống như một con chó bị đánh gãy xương sống. "Kẻ này là đệ tử Thiên Ma Giáo, Lệ Khuê, từng vào Phong Ma Di Tích, cũng có thù cũ với Trương Lão Tam." Ngọc Dương Tử lộ vẻ trêu tức, cười nói: "Để không bị Trương Lão Tam thanh toán, hai huynh đệ hắn chạy đến Nguyên Quốc, đệ đệ hắn là Dư Thành ở trong di tích cũng đoạt được chút cơ duyên, nên chuẩn bị kết đan." "Không khéo, bị ta phát giác được khí tức ma đạo trên người bọn hắn, bắt về đây, đáng tiếc lúc đó đang ở đại bản doanh của Lý gia - một trong tám đại gia tộc, không tiện ra tay, để đệ đệ hắn chạy thoát." Mắt Ngọc Dương Tử hiện lên vẻ âm u.

Diệp Bất Phàm nhận ra sự căng thẳng của Lục La, ôm lấy vòng eo

thon nhỏ của nàng, cười nói: "Không biết Ngọc Dương Tử hôm nay đến đây có ý gì?" "Vương đạo hữu tuổi còn trẻ đã Kim Đan đại thành, e rằng đã từng đi qua di tích chứ?

Không biết trong tay Trương Lão Tam có 'Duyên Thọ Quả' hay không?" Ngọc Dương Tử vừa dứt lời, hơi thở của mấy vị Kim Đan khác đều trở nên nặng nề.

Duyên Thọ Quả.

Đặc biệt là Duyên Thọ Quả mấy ngàn năm tuổi.

Nếu luyện chế thành đan dược duyên thọ, ít nhất có thể kéo dài năm mươi năm tuổi thọ, điều này đối với những Kim Đan chân nhân sắp đến đại hạn có sự cám dỗ quá lớn. "Di tích ta chỉ là một tán tu làm sao có thể vào được, cũng không rõ ràng, nhưng Ngọc Dương Tử đã nói ra Duyên Thọ Quả, e rằng đã có được tin tức xác thực." Diệp Bất Phàm lắc đầu, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Đi hỏi Trương Lão Tam về Trương Lão Tam, chuyện này có chút hoang đường.

Nhưng đúng là hắn có Duyên Thọ Quả thật. "Hôm nay ta đến, chính là muốn mời chư vị cùng ta đến Triệu Quốc, vây bắt Trương Lão Tam.

Vương đạo hữu, Hỏa Vân đạo hữu, Lý đạo hữu, ý mấy vị thế nào?" Ngọc Dương Tử vuốt râu cười nói.

Có Vương đạo hữu và Lệ Khuê giúp đỡ, có thể bớt đi không ít phiền toái. "Theo ta được biết, Trương Lão Tam bị một đám Kim Đan nhắm vào, chúng ta sợ là không có cơ hội." Hỏa Vân chân nhân cười khổ nói.

Ngọc Dương Tử lại cười lạnh: "Mấy ngày trước ta tiềm nhập vào Triệu Quốc thám thính tin tức, biết được ngay nửa tháng trước, đàn

yêu thú ở Vạn Yêu Sơn ồ ạt nam hạ, tấn công 'Cổ Vân Thành' gần nhất." "Trong đó không thiếu yêu thú tam giai, hai đạo chính ma đều phái chân nhân đi ngăn cản rồi, bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc, hiện tại chính là thời cơ tốt để đục nước béo cò." "Cái gì?!" Chung Thanh Hồng và những người khác chấn kinh.

Có thể khiến chính ma liên thủ, thú triều lần này e rằng vượt xa những năm trước.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm cũng hơi đổi, trong lòng có dự cảm không lành.

Hắn cảm giác chuyện này có liên quan đến ma yêu trong di tích. "Cổ Vân Thành có giữ được không?" Diệp Bất Phàm tò mò hỏi.

Cổ Vân Thành nằm trong phạm vi thế lực của Vạn Thú Cốc, chỉ cần không giữ được, kẻ tiếp theo gặp ương chính là Vạn Thú Cốc. "Giữ được, nhưng nhìn thế trận của Vạn Yêu Sơn, Vạn Thú Cốc sợ là đỡ không nổi, đến lúc đó cả Triệu Quốc e rằng đều sẽ loạn lên." Ngọc Dương Tử cười lạnh, tỏ vẻ không đánh giá cao hai đạo chính ma, ngoài ra còn cho mấy người biết, đàn yêu thú vây công Cổ Vân Thành lên đến hàng vạn con.

Mọi người nghe mà kinh hồn bạt vía.

Diệp Bất Phàm nhíu mày trầm tư, tâm thần vốn đang thả lỏng vì thăng cấp Kim Đan lại lần nữa căng thẳng. "Đợi qua một thời gian nữa, phải quay về." Diệp Bất Phàm đã định chủ ý.

Trong thời gian ngắn, biên giới Triệu Quốc vẫn an toàn, hắn phải nhân cơ hội tìm được phần tiếp theo của 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Manh mối cũng được.

Tàng Kinh Các của Thiên Ma Giáo chỉ có hai thiên Trúc Cơ và Kim

Đan.

Còn có phần tiếp theo của 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》, sự tình cần xử lý thực sự quá nhiều.

Chương 104

"Xử lý xong, lập tức chạy trốn." Diệp Bất Phàm không muốn sa vào cái máy xay thịt chiến tranh.

Sau đó Ngọc Dương Tử mời mấy người đi tìm kiếm tung tích Trương Lão Tam, mưu đoạt linh dược.

Trừ ba người Chung gia, Ngọc Dương Tử, Hỏa Vân đạo nhân, Lý gia lão tổ, Từ lão tổ bốn người liên thủ, chuẩn bị tiềm nhập Triệu Quốc.

Diệp Bất Phàm thì từ chối.

Một lát sau yến tiệc bắt đầu, nâng chén cạn ly, trong lúc đó Ngọc Dương Tử không từ bỏ ý định, nhiều lần mời mọc.

Thậm chí cuối cùng còn tiết lộ bí mật cho Diệp Bất Phàm. "Cách đây không lâu ta biết được một bí địa, nghi ngờ có trọng bảo, chúng ta định đến đó trước, có bảo vật này, chúng ta tiềm nhập Triệu Quốc sẽ an toàn vô lo." Diệp Bất Phàm mi mắt cũng không chớp, lần nữa từ chối.

Điều này khiến sắc mặt Ngọc Dương Tử trầm xuống.

Ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm cũng có chút bất thiện.

Nhưng đây là địa bàn Chung gia, lão cũng không phát tác, một lát sau cùng mấy người Hỏa Vân đạo nhân rời đi.

Lệ Khuê cũng bị lôi đi như chó chết.

Diệp Bất Phàm không để ý, tuy nói mâu thuẫn năm xưa với Lệ Khuê đã sớm không còn để trong lòng, nhưng hắn cũng sẽ không cứu đối phương. "Là ta sơ suất, không ngờ kẻ này lại nhắm vào Vương đạo hữu." Đợi yến hội tan hết, Chung Thanh Hồng lộ vẻ áy náy.

"Không có gì." Diệp Bất Phàm bật cười, xua tay nói: "Không biết Chung đạo hữu có quen biết Luyện khí sư tam giai nào không?

Ta muốn luyện chế pháp bảo." "Cái này thì có, Lang Gia Tiên Thành có một vị, từng là cung phụng của Chung gia, hiện tại đang an dưỡng tuổi già trong tiên thành." Chung Thanh Hồng nhiệt tình nói, sắp xếp Phạm chưởng quỹ đi xuống: "Ta cho mời ông ấy qua đây ngay." "Đa tạ." Bốn người ở phòng khách chuyện trò vui vẻ, thưởng trà luận đạo.

Một lát sau, mấy nữ tu khí chất tuyệt giai yểu điệu bước vào. "Mấy vị này đều là nữ tu của Chung gia ta, tư chất không tồi, nghe nói Vương đạo hữu kết đan phẩm chất cực cao, đặc biệt đến thỉnh giáo." Chung Thanh Hồng cười híp mắt giới thiệu. "Đây là Chung Linh Khê, cháu gái ta." Thiếu nữ kia ước chừng tuổi trăng tròn, da trắng mặt xinh, giống như nụ hoa hàm tiếu, kiều nộn vô cùng.

Khí chất như lan tỏa ra, khiến người ta tâm thần sảng khoái.

Mà tu vi, thế nhưng đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn!

Bất luận là tướng mạo hay tư chất, đều không kém Thượng Quan Thanh Dao.

Diệp Bất Phàm cũng kinh ngạc, thầm nghĩ họ Chung này vì muốn chiêu mộ hắn, thật sự chịu bỏ vốn lớn. "Ra mắt Vương tiền bối." Chung Linh Khê khẽ nhún gối hành lễ, tựa hồ không ngờ tổ phụ dẫn nàng đi gặp Vương tiền bối lại trẻ tuổi như vậy, nhất thời e thẹn ngượng ngùng, giọng nói thanh thúy như chuông gió. "Đây là Chung Khả Nhi dòng đích Chung gia ta." Chung Thanh Hồng thấy mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, không khỏi đắc ý trong lòng, lại giới thiệu tiếp.

Chung Khả Nhi mặc váy đỏ, khuôn mặt búp bê, tóc đen búi lên thành hình củ tỏi, mắt hạnh tròn vo, khá là cổ linh tinh quái.

Nàng mở to mắt lén nhìn Diệp Bất Phàm, khuôn mặt ửng hồng. "Đây là Chung gia ta..." Tổng cộng năm thiếu nữ, có loại hình ngự tỷ, loli, thanh thuần, trái đào mật, nhất thời khiến đại sảnh sáng bừng lên không ít.

Giống như lạc vào Bàn Tơ Động, các thiếu nữ vây quanh Diệp Bất Phàm, một câu một tiếng tiền bối, âm thanh êm tai, thỉnh giáo tâm đắc kết đan.

Đương nhiên.

Cũng không quá mức tiếp cận, dù sao những người này cũng đều là thiên chi kiêu nữ của Chung gia, rất rụt rè.

Cảnh này khiến Đông Lê đạo nhân bên cạnh nhìn mà trào nước chua, ghen tị không thôi.

Rất rõ ràng.

Đây không chỉ là chủ ý của Chung Thanh Hồng, đồng thời cũng là chủ ý của gia chủ Chung gia!

Lục La càng cảm thấy nguy cơ, bàn tay nhỏ túm lấy vạt áo Diệp Bất Phàm, đôi mắt to ngập nước rất là u oán.

Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, mỉm cười ứng phó những giai nhân này.

Mãi cho đến đêm khuya.

Vị Luyện khí sư tam giai kia mới khoan thai đến chậm.

Luyện khí sư già nua, họ Hà, tại Nguyên Quốc thanh danh không nhỏ, xưng là Hà đại sư.

Lão tuy là tu vi Trúc Cơ, nhưng đã gặp nhiều Kim Đan chân nhân, thái độ đối với Diệp Bất Phàm không lạnh cũng không nóng.

Diệp Bất Phàm làm quen mặt, ước định bảy ngày sau luyện khí,

lúc này mới cáo từ rời đi.

Rời khỏi Lang Gia Tiên Thành.

Trên phi chu, Lục La gục cái đầu nhỏ xuống, trầm mặc không nói. "Sao thế?

Ghen à?" Diệp Bất Phàm cười nhạt. "Chỉ là cảm thấy Lục La làm thị thiếp, cũng không xứng với chủ nhân." Lục La ảm đạm nói, nàng tuy dung mạo không tục, nhưng thiên phú kém xa mấy kiều nữ Chung gia kia.

Nàng lí nhí nói: "Vừa rồi Lục La nhìn thấy, chủ nhân rất là động tâm, giảng giải nửa ngày tâm đắc kết đan, lúc đi còn lưu luyến không rời..." "Lục La chỉ hy vọng chủ nhân đừng bỏ rơi em, dù là ở bên cạnh làm chút việc vặt cũng được." Nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Bất Phàm, vành mắt đỏ hoe. "Chung gia muốn câu cá diễn kịch, tôi bồi bọn họ diễn mà thôi." Diệp Bất Phàm an ủi, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh. "Đem mấy nữ tu tư chất dung mạo đều tuyệt đỉnh ra, địa vị tại Chung gia sẽ không thấp, cho dù tôi trở thành khách khanh Chung gia, cũng không ăn được, nói trắng ra giống như củ cà rốt treo trước mặt con lừa vậy." Lục La ngẩn ra. "Tôi xuất thân Triệu Quốc, chỉ có bọn Chung Thanh Hồng biết rõ, Ngọc Dương Tử làm sao biết được?" "Là bọn họ tiết lộ cho Ngọc Dương Tử thân phận tu sĩ Triệu Quốc của tôi, Ngọc Dương Tử muốn biết thêm nhiều tin tức về Trương Lão Tam, tự nhiên tìm tới cửa, thế là sẽ tạo thành uy hiếp đối với tôi." Diệp Bất Phàm hừ lạnh, châm chọc nói. "Bên ngoài có Ngọc Dương Tử uy hiếp, bên trong có sự dụ dỗ của thiên chi kiêu nữ Chung gia, tôi chỉ có thể trở thành khách khanh Chung gia, hơn nữa còn phải cảm ân đái đức." Loại bố cục ẩn hối này.

Thiên kiêu trẻ tuổi nhìn không ra, sẽ bị nắm thóp chết ngắc.

Đáng tiếc.

Chung Thanh Hồng nhìn lầm rồi.

Diệp mỗ nhân sinh cơ vượng thịnh hơn thanh niên hai mươi mấy tuổi, nhưng tuổi thực tế đã hơn một trăm rồi.

Kinh lịch quá nhiều.

Lục La trong lòng hơi lạnh.

Nhưng rất nhanh liền cười tươi như hoa: "Vậy chủ nhân không gia nhập Chung gia nữa?" "Tuy có toan tính, nhưng cũng không có ác ý quá lớn, có lợi có thể đồ, vì sao không gia nhập?

Chỉ là hiện tại chưa phải lúc mà thôi." Diệp Bất Phàm ánh mắt thâm thúy.

Tu tiên giới to lớn, chỉ cần lộ diện, không tránh khỏi phải giao thiệp với tu sĩ, trốn tránh là vĩnh viễn không tránh được.

Thay vì thế, không bằng chọn một đường lui an toàn, đồng thời tối đa hóa lợi ích.

Còn về việc dùng tộc nhân xinh đẹp để câu cá... chân mọc trên người hắn, Diệp mỗ nhân 'bạch phiêu' (dùng chùa) xong thì đi.

Chung gia cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Nghe xong, cái miệng nhỏ của Lục La bĩu ra.

Diệp Bất Phàm xoa xoa kiều đồn của nàng, thổi nhẹ vào vành tai trắng nõn của Lục La: "Hay là?

Tôi ngày ngày vận động với em nhé?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La đỏ bừng, đầu lắc như cái trống bỏi.

Nàng sợ thật rồi. ...

Diệp Bất Phàm chọn một sơn cốc phong cảnh tú lệ cách Lang Gia Tiên Thành trăm dặm, khai tịch động phủ, bố trí trận pháp rồi dọn vào

ở.

Hắn có rất nhiều yêu thú, ở trong tiên thành không cách nào nuôi dưỡng.

Dù sao khoảng cách cũng không xa, mua dược liệu và linh dược đều rất tiện. "Phong Lôi Kiếm có hy vọng luyện chế thành trung phẩm pháp bảo." Trong thất bế quan, Diệp Bất Phàm lôi từ túi trữ vật ra một đống dược liệu, đều là thu hoạch từ di tích.

Chế tạo năm sáu thanh trung đê phẩm pháp bảo đều không thành vấn đề.

Sở dĩ không phải đỉnh cấp, là vì Luyện khí sư tam giai vốn đã ít, Hà đại sư cũng chỉ là Luyện khí sư tam giai trung phẩm.

Chuẩn bị thỏa đáng, Diệp Bất Phàm lộ vẻ suy tư, nhớ tới ánh mắt bất thiện của Ngọc Dương Tử trên yến tiệc. "Tuy nắm chắc giết được Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, tên kia đại hạn sắp tới, trời mới biết sẽ phát điên cái gì." Diệp Bất Phàm bắt đầu nâng cấp trang bị, lấy ra mười kiện pháp bảo.

Trong di tích tổng cộng có hơn hai mươi kiện pháp bảo, còn có mấy kiện pháp bảo phôi thai.

Trong tay Diệp Bất Phàm là năm kiện phòng ngự pháp bảo: Ngọc Như Ý, Thủ Mạt, Lục Chung, Lam Chuyên, Kim Ti Nhuyễn Giáp.

Bình thường pháp bảo đã được người khác uẩn dưỡng qua, người khác dù có được cũng không phát huy được toàn bộ uy lực.

Chương 105

Kịch kim là tám thành.

Thậm chí có cái chưa đến bảy thành.

May là số lượng nhiều, có thể bù đắp khuyết điểm này. "Giữ mạng là trên hết, năm kiện pháp bảo, lại thêm phiên bản cường hóa của 'Thiên Sát Ma Khải', cho dù đứng im để Ngọc Dương Tử đánh, lão cũng không phá được phòng." Diệp Bất Phàm trực tiếp mặc Kim Ti Nhuyễn Giáp vào, cảm giác an toàn tăng mạnh.

Bất luận là Triệu Quốc hay Nguyên Quốc, có giàu nứt đố đổ vách cũng không nhiều pháp bảo bằng hắn.

Diệp Bất Phàm bắt đầu tế luyện, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Ngọc Như Ý, trung phẩm phòng ngự pháp bảo, triển khai quầng sáng như ý, có thể ngăn cản công kích Kim Đan.

Tác dụng phụ: Không phải chủ nhân ban đầu uẩn dưỡng, người khác vận dụng, uy lực phát huy cực thấp.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Không phải chủ nhân ban đầu uẩn dưỡng, người khác vận dụng, uy lực phát huy cực cao, cao nhất một trăm hai mươi phần trăm uy lực!】 【Lục Linh Chung...】 Diệp Bất Phàm ngẩn ra, mắt cũng đứng tròng.

Cái này mà cũng nghịch chuyển được? "Thế chẳng phải là nói, những pháp bảo này đều có thể coi như bản mệnh pháp bảo, sử dụng hoàn mỹ sao?" Trái tim Diệp Bất Phàm đập điên cuồng, cứ như vậy lực phòng ngự của hắn, cho dù là Kim Đan hậu kỳ cũng khó mà phá phòng!

Hơn nữa, chiến đấu với người khác, đối phương dù pháp bảo có nhiều hơn nữa, cũng không phát huy được toàn bộ uy lực.

Hắn lại có thể!

Giàu to rồi!

Diệp Bất Phàm nhanh chóng tế luyện.

Nửa ngày sau. "Tiếp theo là công kích pháp bảo." Hắn nhìn về phía một cái đầu lâu trắng hếu.

Vật này phản phệ cực lớn, uy lực mạnh nhất, trước khi công kích người thì nuốt tinh huyết chủ nhân trước.

Kiện pháp bảo đỉnh cấp duy nhất!

Pháp bảo bình thường không chịu nổi sự cắn xé của đầu lâu.

Nhưng thứ chí tà chí ma này, ma tu cũng không dám khinh suất thôi động.

Kẻ địch còn chưa chết, bản thân đã bị hút thành xác khô rồi. 【Huyết Âm Khô: Uy lực tuyệt cường, toàn lực thôi động, có thể làm bị thương Kim Đan hậu kỳ hoặc đại viên mãn.】 【Tác dụng phụ: Chí âm chí tà, trước khi thôi động cần lượng lớn tinh huyết bản thân, sau đó phản phệ, trọng thương thần hồn và nhục thân.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Chí âm chí tà, tinh huyết pháp bảo nuốt vào trước khi thôi động, bản thân tạo ra vô hạn, sau đó phản bổ, trị liệu thần hồn và nhục thân.】 "Ngưu bức!" Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Như vậy, hắn có thể sử dụng đầu lâu vô hạn chế.

Vẫn là ma đạo pháp bảo!

Quá đỉnh!

Đáng tiếc, chỉ có một món đỉnh cấp này, những thứ khác như Kim Kiếm, Hắc Sắc Hải Loa, Tử Kim Bát... ba món này đều là pháp bảo sơ cấp bình thường, không có tác dụng phụ gì, nhưng hiện tại Diệp Bất Phàm dùng thân phận 'mã giáp' tu sĩ chính đạo, bốn món này ngược lại

thích hợp.

Điều khiển hắn để ý nhất.

Là kiện công kích pháp bảo cuối cùng.

Một cây kéo đỏ (Hồng Tiễn Đao).

Sau khi tế luyện mới biết, đây là pháp bảo đặc thù, chuyên môn công kích thần hồn.

Xuất kỳ bất ý, tuyệt đối là đại sát khí.

Đợi đến khi Diệp Bất Phàm tế luyện xong xuôi, thu mười kiện pháp bảo vào đan điền, thực lực tổng thể tăng mạnh.

Cho dù là Kim Đan hậu kỳ, cũng có nắm chắc chiến thắng. "Vân Lôi Kiếm thăng cấp cần mấy ngày, Kim Kiếm lấy được từ động phủ Kim Đan cấp bậc cũng không được, dùng tạm trước vậy, dù sao cũng có thể phát huy trăm phần trăm uy lực." Diệp Bất Phàm coi như hài lòng.

Sau đó.

Hắn lại tu luyện pháp thuật, phương diện này hắn hiện tại đang thiếu.

Nhưng có hai môn uy lực lớn.

Một cái là thượng cổ thập đại Kim Đan pháp thuật, xưng là áp chế kiếm đạo, có thể ô nhiễm pháp bảo, đến từ động phủ Kim Đan trong di tích —— Thiên Cương Ma Diễm.

Một cái là đệ tam đạo pháp thuật đi kèm bản mệnh công pháp —— Thiên Sát Chân Ma Pháp Tướng.

Uy lực cái sau mạnh hơn cái trước.

Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện. 【Kim Đan đỉnh cấp pháp thuật ·

Thiên Cương Ma Diễm: Tu luyện đại thành, uy lực có thể ô nhiễm pháp bảo, tác dụng phụ: Khi tu luyện có nỗi đau bị thiêu đốt, khi thi triển tiêu hao pháp lực cực lớn, chỉ có thể dùng làm con bài chưa lật.】【Tác dụng phụ nghịch chuyển: Thanh lương thoải mái, khi thi triển tiêu hao pháp lực rất nhỏ, chỉ có thể dùng làm con bài chưa lật.】 Diệp Bất Phàm cảm giác như vừa ăn kem, trong cơ thể mát lạnh dễ chịu, tốc độ tu luyện ngược lại bình bình.

Sau đó lại tu luyện Chân Ma Pháp Tướng.

Một ngày trôi qua.

Miễn miễn cưỡng cưỡng nhập môn. "Đoán Linh Quyết môn công pháp có thể nâng cao linh thức này phải nhanh chóng đại thành." Diệp Bất Phàm cảm giác độ khó tu luyện pháp thuật Kim Đan lớn hơn Trúc Cơ pháp thuật rất nhiều, muốn viên mãn, ít nhất phải mười năm. 《Đoán Linh Quyết · Trúc Cơ Thiên》 có được từ Chu Vương Thần, tác dụng phụ nghịch chuyển, có thể nâng cao ngộ tính.

Ngộ tính của hắn từ bình thường, đã nâng lên đến thượng đẳng. 《Đoán Linh Quyết》 viên mãn, hắn là có thể nâng ngộ tính lên đến đỉnh cấp.

Lại tu luyện pháp thuật Kim Đan, sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Diệp Bất Phàm chuyển sang tu luyện 《Đoán Linh Quyết》.

Đợi đến ngày thứ hai.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên mở mắt, lông mày nhíu lại.

Hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một tấm bản đồ da người.

Thứ này có được từ Thánh tử Vạn Thú Cốc, bên trên vẽ một mũi tên đỏ.

Lúc đầu hắn vẫn luôn không rõ đây là mũi tên chỉ dẫn, rốt cuộc là

thứ gì.

Giờ phút này mũi tên chỉ về phía nam, tỏa ra hồng quang. "Thứ giống như bản đồ dẫn đường này, chẳng phải vẫn luôn chỉ về phía đông sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Lúc mới cầm tới tay, bản đồ trừ mũi tên ra thì không có phản ứng gì khác.

Diệp Bất Phàm suy tư một lát, đứng dậy.

Nhìn Lục La, nghĩ đến lão sắc quỷ Ngọc Dương Tử kia, hắn vẫn không yên tâm.

Một lát sau mang theo Lục La, ngự pháp bảo phi kiếm màu vàng, lao nhanh về phía nam.

Tốc độ nhanh hơn lúc Trúc Cơ quá nhiều, trong nháy mắt đã đi được mấy chục dặm.

Ước chừng đi được ba trăm dặm.

Gặp một nữ tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đang truy sát mấy tên Trúc Cơ.

Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có ý định ra tay, bay lướt qua trên đầu bọn họ.

Vừa bay ra mười dặm, hắn hoắc nhiên nhìn thấy mũi tên bản đồ trong tay, thay đổi phương hướng.

Chỉ về phía sau. "Thứ này, chỉ hướng là người?" Diệp Bất Phàm dừng độn quang, khó mà lý giải.

Bản đồ được Thánh tử Vạn Thú Cốc trân trọng như vậy, tuyệt đối phi phàm.

Nhưng lại chỉ về hướng người...

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phương xa nữ tu sĩ Kim Đan sơ kỳ

kia vẫn đang truy sát mấy tên Trúc Cơ.

Mấy tên Trúc Cơ kia trên người có độn phù tam giai, nhất thời ngay cả nữ tu Kim Đan cũng không đuổi kịp.

Diệp Bất Phàm híp mắt.

Lúc này mới phát hiện một tên Trúc Cơ trong đó rất quen mắt. "Đó không phải là Dư Thành sao?" Lục La kinh hô. "Tên này vì trốn ta, chạy đến Nguyên Quốc để kết đan, không những không thành công, huynh trưởng ngược lại bị Ngọc Dương Tử bắt đi, bản thân cũng bị truy sát." Diệp Bất Phàm không khỏi cạn lời.

Trước động phủ Kim Đan trong di tích, kẻ này nhìn thấy dung mạo "Trương Lão Tam" của hắn, lập tức bỏ chạy.

Chương 106

Diệp Bất Phàm lúc đó phát giác được, nhưng không để ý.

Nếu không phải Ngọc Dương Tử nhắc đến, hắn thậm chí cũng không biết hai người này là anh em ruột. ... "Tiểu tử, ngoan ngoãn giao linh dược ra đây, ta đang thiếu một đồng tử song tu, có thể nương tay với ngươi." Nữ tu Kim Đan là một thục phụ áo đỏ, ngự một cây phi xoa pháp bảo, đuổi sát không buông.

Ả cười duyên dáng, giọng nói như chuông, khuếch tán ra xung quanh, tự nhiên tản mát ra một cỗ mị hoặc cực hạn.

Một tu sĩ Trúc Cơ đang chạy trốn phía trước theo bản năng quay đầu lại. "Đây là Thiên Huyễn Mị Âm của Hợp Hoan Tông, đừng quay đầu nhìn!" Dư Thành da đầu tê dại, vội vàng quát lớn.

Nhưng đã muộn.

Đồng bạn nhìn thấy dung mạo nữ tu Kim Đan xong, trong nháy mắt trở nên si ngốc, hồn hồn ngơ ngơ. "Phụt" một tiếng, thục phụ áo đỏ búng tay bắn ra một đạo hồng hà, bắn nổ đầu đồng bạn của Dư Thành.

Ngay cả một tia năng lực phản kháng cũng không có. "Khanh khách ~ thật là yếu ớt nha." Thục phụ áo đỏ che miệng cười khẽ, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng vô cùng.

Hai đồng bạn còn lại của Dư Thành thấy thế, có chút tuyệt vọng.

Bọn họ trước đó thám hiểm bảo địa, đạt được không ít lợi ích.

Trong đó có một số phù lục tam giai.

Nhưng có chạy nhanh nữa, cũng không chạy lại một Kim Đan chân nhân.

Thục phụ áo đỏ quay đầu nhìn Dư Thành: "Tiểu tử Thiên Ma Giáo, ngoan ngoãn quay lại, tỷ tỷ thật sự không giết ngươi." Dư Thành sắc mặt âm trầm, không nói một lời, lại dán lên người một tấm phù lục tam giai.

Độn tốc lại tăng thêm một đoạn. "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Thục phụ áo đỏ hừ lạnh. "Vút!" Đúng lúc này, một đạo kiếm quang như tia chớp vượt qua thục phụ áo đỏ, chặn đường ba người Dư Thành. "Lại một vị Kim Đan, còn là Kiếm đạo chân nhân?" Dư Thành biến sắc, trong miệng thấy đắng ngắt.

Trừ một số ít độn phù tam giai hữu hạn, các loại phù lục khác căn bản không tránh được sự truy kích của Kiếm đạo chân nhân.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh. "Vị đạo hữu này, làm một giao dịch thế nào?

Người này ta mang đi." Diệp Bất Phàm mỉm cười nhìn thục phụ áo đỏ.

Một Kim Đan Hợp Hoan Tông mạc danh kỳ diệu đi tới Nguyên Quốc, trong tình huống không biết sau lưng đối phương còn có người nào khác hay không, hắn không muốn động thủ. "Đạo hữu mặt lạ, không biết xuất thân từ thế lực nào?" Thục phụ áo đỏ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia kiêng kị.

Tuy nhìn như kết đan chưa bao lâu, nhưng tia kiếm quang kia quả thực quá nhanh. "Nguyên Quốc, Lâm gia." Diệp Bất Phàm chắp tay nói. "Lâm gia..." Thục phụ áo đỏ khựng lại, cười duyên nói: "Ta chỉ cần linh dược trong túi trữ vật của hắn, người ngươi có thể mang đi." "Tiểu bối, giao túi trữ vật ra, ta bảo đảm mạng cho các ngươi." Diệp Bất Phàm liếc nhìn ba người một cái.

Bản đồ chỉ dẫn là Dư Thành, nhưng trước khi chưa làm rõ nguyên nhân, cả ba tên hắn đều muốn giữ lại. "Đa tạ tiền bối!" Ba người Dư

Thành sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng cắn răng, dâng túi trữ vật lên.

Diệp Bất Phàm cầm lấy túi trữ vật, quét mắt vào bên trong.

Trừ mấy món pháp khí và mười mấy cây linh dược bảy tám trăm năm ra, không có gì đặc biệt.

Đang định ném qua.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, từ trong túi trữ vật của Dư Thành lấy ra một món pháp khí.

Hình dạng như la bàn, hơi phát ra hồng quang, khí tức nhất trí với chỉ dẫn trên bản đồ.

Bản đồ chỉ dẫn hẳn là chỉ vật này.

Không chỉ như thế.

Sau khi cầm được la bàn, Thiên Sát Chân Ma Công trong cơ thể tự động vận chuyển, dường như có chút nhảy nhót. "Hả?

Những thứ này, có quan hệ với công pháp của tôi?" Diệp Bất Phàm đồng tử hơi co lại.

Lai lịch công pháp của hắn, cho đến nay vẫn chưa tìm được nguồn gốc.

Nếu có quan hệ, vậy đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Tuyệt đối không thể bỏ qua! "Thứ này ta muốn." Diệp Bất Phàm cầm la bàn, mỉm cười nói với thục phụ áo đỏ.

Thục phụ áo đỏ nhìn chằm chằm la bàn, đồng tử co rụt lại, ả nhìn kỹ Diệp Bất Phàm, tròng mắt xoay chuyển, cười nói: "Được thôi, nhưng ngươi phải lấy mười món pháp khí đỉnh cấp để đổi." "Được." Diệp Bất Phàm nhíu mày, lười so đo đối phương gõ trúc giang (vòi vĩnh), tùy tiện ném qua mười món pháp khí, còn có ba cái túi trữ vật

kia.

Đối với hắn mà nói, những thứ này không đáng tiền. "Khanh khách, đạo hữu hào phóng." Thục phụ áo đỏ nhận lấy túi trữ vật và pháp khí, lộ ra ý cười. "Đồ vật trên người tiểu bối này đều đến từ Chân Ma Điện, nơi đó bảo vật không ít, đạo hữu có nguyện cùng thiếp thân đi tìm kiếm bảo địa không?" Thục phụ áo đỏ thấy Diệp Bất Phàm muốn mang ba người đi, ánh mắt lóe lên. "Chân Ma Điện?" Trong lòng Diệp Bất Phàm khẽ động. "Nghe đồn Chân Ma Điện có quan hệ với Thiên Ma giáo chủ đời thứ nhất, chỉ có tay cầm huyết dẫn mới có thể đi vào, tên tiểu tử này không biết lấy được vị trí Chân Ma Điện từ đâu, lúc này mới lặn lội đường xa đến Nguyên Quốc, tìm kiếm cơ duyên." "Ngươi không biết sao?" Thục phụ áo đỏ cười tủm tỉm nói, phảng phất muốn nhìn thấu Diệp Bất Phàm.

Cái la bàn kia, chính là có quan hệ với Thiên Ma Giáo, người trước mắt này lại chỉ đòi mỗi cái la bàn, lại nói mình là người Lâm gia Nguyên Quốc.

Quỷ mới tin.

Tám phần là trưởng lão Thiên Ma Giáo!

Diệp Bất Phàm híp mắt, nhìn Dư Thành đang không nói một lời.

Đại khái đã hiểu huynh đệ Dư Thành vì sao lại chạy đến Nguyên Quốc rồi.

Chỉ là... "Đạo hữu làm sao biết được nhiều tin tức như vậy?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Chân Ma Điện cũng không phải thế lực, chỉ là một địa điểm, hắn chỉ từng thấy qua trên điển tịch của Thiên Ma Giáo, Thiên Ma giáo chủ đời thứ nhất xuất thân từ nơi này.

Cụ thể là bảo địa hay là cái gì, Thiên Ma Giáo ghi chép rải rác

không có mấy. "Tự nhiên là..." Thục phụ áo đỏ ngẩn ra, đang định nói chuyện, bỗng nhiên Diệp Bất Phàm thình lình hỏi: "Ngọc Dương Tử và cô có quan hệ gì?" "Sao ngươi biết sư huynh ta?!" Thục phụ áo đỏ buột miệng nói.

Nhưng rất nhanh sắc mặt liền thay đổi, biết đối phương đang sáo lời. "Hóa ra Ngọc Dương Tử xuất thân Hợp Hoan Tông, còn xưng là tán tu.

A, thảo nào tham gia cái yến hội mà còn muốn chơi gái." Diệp Bất Phàm châm chọc nói.

Tin tức Chân Ma Điện mà huynh đệ Dư Thành tra được, tự nhiên chỉ có hai người biết.

Mà Lệ Khuê bị Ngọc Dương Tử bắt đi, Dư Thành - kẻ mà đối phương luôn lùng sục - lại bị thục phụ áo đỏ truy sát.

Đáp án rất rõ ràng.

Ngọc Dương Tử và thục phụ áo đỏ là một bọn. "Vốn dĩ cô vòi vĩnh ta, ta lười để ý cô, nhưng cô cứ phải tìm chết." Diệp Bất Phàm xách kiếm đi về phía thục phụ áo đỏ.

Vừa rồi người đàn bà này không cho hắn đi, vẫn luôn thăm dò hắn.

E rằng đã thông qua la bàn, xác định hắn có quan hệ với Thiên Ma Giáo.

Diệp Bất Phàm pháp lực cuộn trào, nhếch miệng cười. "Đợi nửa ngày, trong vòng sáu trăm dặm chỉ có một mình cô, làm thịt cô rồi, Hợp Hoan Tông cũng không tra ra được trên đầu ta." "Đạo hữu chưa gì đã quá tự phụ rồi đấy." Người phụ nữ áo đỏ tế ra phi xoa, giọng điệu châm chọc.

Dù sao đi nữa, ả cũng đã ở Kim Đan nhị trọng suốt hai trăm năm.

Khí tức của đối phương yếu hơn ả, rõ ràng là kẻ vừa mới bước vào Kim Đan chưa lâu.

Thứ ả kiêng kỵ, chỉ là tầng thân phận Kiếm tu kia mà thôi. "Ta không muốn đánh với ngươi, đạo hữu tha cho ta được không?

Ta có thể quét dọn giường chiếu, hầu hạ ngài..." Sắc mặt người phụ nữ áo đỏ biến ảo, ánh mắt mê ly nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú của Diệp Bất Phàm.

Chương 107

Đôi chân ả cọ sát vào nhau, cặp mông đong đưa, y phục trên người lả lơi nửa kín nửa hở, lộ ra bộ ngực tuyết trắng kinh người cùng đôi chân dài miên man không mảnh vải che đậy.

Ả vươn ngón tay về phía hắn, đầu lưỡi liếm nhẹ môi, mị nhãn như tơ, nũng nịu thở dốc: "Đến đây nào, vui vẻ với thiếp một chút." "Hô hô ——" Ba gã tu sĩ Trúc Cơ gồm cả Dư Thành nhìn thấy cảnh này, tức thì huyết mạch sục sôi, hô hấp dồn dập. "Bá!" Một đạo kiếm quang kinh thế như gáo nước lạnh tạt thẳng vào người bọn họ.

Ba người Dư Thành trong nháy mắt tỉnh táo lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mị công của Hợp Hoan Tông quả đáng sợ.

Mà người phụ nữ áo đỏ lúc này cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn. "Khanh khách, trong cùng giai không có mấy kẻ có thể phá giải mị thuật của ta trong nháy mắt, ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy." Người phụ nữ áo đỏ che miệng cười duyên.

Mị thuật là thứ đáng sợ nhất của nữ tu Hợp Hoan Tông, một khi thi triển, cho dù là Kim Đan trung kỳ cũng rất khó tỉnh lại trong thời gian ngắn. "Keng!" Ả tế ra phi xoa, hào quang rực rỡ, va chạm mạnh với phi kiếm đang lao tới, một luồng sóng xung kích chấn động lan ra.

Ba người Dư Thành sắc mặt kịch biến, vội vàng tế xuất pháp khí ngăn cản, nhưng pháp khí rất nhanh vỡ vụn, trong nháy mắt quét bay cả ba người ra xa trăm trượng, miệng thổ huyết tươi.

Bọn họ kinh khủng, sợ vỡ mật thốt lên: "Đây chính là đấu pháp của Kim Đan chân nhân sao?" Chỉ riêng dư chấn thôi cũng đủ khiến bọn họ trọng thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La cũng tái đi, nhưng rất nhanh đã được một đạo quang mạc chặn lại dư chấn. "Còn tưởng ngươi mạnh thế nào, kiếm thế chỉ mới tiểu thành, hơn nữa... còn chưa tu luyện kiếm đạo công pháp cảnh giới Kim Đan." Người phụ nữ áo đỏ cười rộ lên, tiếng cười ngày càng lớn.

Cuối cùng dần trở nên the thé, trên mặt tràn đầy sát cơ âm lãnh.

Nhị trọng đấu với nhất trọng.

Ưu thế thuộc về ả. "Kiếm đạo của ta, quả thực yếu một chút." Diệp Bất Phàm thừa nhận.

Hắn chỉ dùng pháp lực kiếm hoàn của 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》, miểu sát Trúc Cơ viên mãn thì dư sức, nhưng đối mặt với Kim Đan thì vẫn không được.

Chung quy là không có công pháp tiếp theo.

Tuy nhiên, đây chỉ là một lần thử nghiệm. "Hại ta lo lắng không đâu lâu như vậy, sớm biết thế đã bắt ngươi lại từ trước rồi!" Người phụ nữ áo đỏ cười lạnh, ánh mắt sâm lãnh: "Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi rốt cuộc là tân trưởng lão nào của Thiên Ma Giáo." "Vút!" Pháp bảo phi xoa trong nháy mắt nổ tung thành một đoàn sương trắng, đâm thẳng về phía đầu lâu Diệp Bất Phàm.

Chỉ riêng đòn này, chân nhân mới bước vào Kim Đan sơ kỳ bình thường tuyệt đối không đỡ nổi. "Hiện tại, cuộc thử nghiệm mới chỉ vừa bắt đầu." Sắc mặt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, khí chất xuất trần như trích tiên trút bỏ, thay vào đó là cuồn cuộn ma khí bao trùm lấy hắn.

Mái tóc huyết sắc tung bay, đôi mắt đỏ ngầu, huyết y trên người như muốn nhỏ máu, tựa như ma thần chuyển thế. "Thiên Ma Pháp Tướng!" Ma khí bên ngoài cơ thể Diệp Bất Phàm như đại dương

mênh mông, trong khoảnh khắc hình thành nên một gã khổng lồ đen kịt cao trăm trượng, che khuất bầu trời, uy thế ngập trời. "Oanh!" Thân thể Diệp Bất Phàm nằm ngay tại vị trí trái tim của người khổng lồ, hắn vươn tay chộp về phía phi xoa đang bắn tới.

Gần như đồng bộ, bàn tay to như căn nhà của người khổng lồ tóm chặt lấy pháp bảo phi xoa, mặc cho pháp lực xung kích, pháp tướng vẫn lù lù bất động. "Cái gì?!" Người phụ nữ áo đỏ biến sắc, nhanh chóng bấm quyết thôi động pháp bảo.

Tuy nhiên, thiên ma pháp lực cuồn cuộn đã giam cầm phi xoa, mặc cho nó tả xung hữu đột cũng khó lòng thoát khỏi bàn tay ma chưởng khổng lồ. "Ngươi!

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Trán người phụ nữ áo đỏ toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng lùi lại, đồng thời tế ra một tấm lá chắn pháp bảo, chắn trước người.

Chỉ dùng pháp lực trói buộc pháp bảo của ả, ít nhất phải là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, nhưng kẻ trước mắt rõ ràng chỉ mới bước vào Kim Đan!

Hơn nữa, trong Thiên Ma Giáo cũng không có pháp tướng người khổng lồ tương tự. "Uy lực pháp thuật này cũng tạm được." Pháp tướng khổng lồ nhe răng cười, há mồm nuốt chửng pháp bảo, đồng thời nắm đấm khổng lồ đập thẳng về phía người phụ nữ áo đỏ. "Oanh!" Người phụ nữ áo đỏ kinh hãi, toàn lực thôi động lá chắn pháp bảo.

Dưới một tiếng nổ vang trời, hào quang trên lá chắn nhấp nháy kịch liệt, đánh bay cả người ả ra xa trăm trượng.

Lực đạo đáng sợ chấn cho ả thổ huyết, sắc mặt trắng bệch. "Không thể nào!

Ngươi không phải Kim Đan sơ kỳ!" Người phụ nữ áo đỏ thét lên chói tai, kinh khủng vạn phần.

Mức độ hùng hậu của pháp lực này quá khủng khiếp. "Bành bành bành!" Diệp Bất Phàm thao túng pháp tướng, nắm đấm to như ngôi nhà tựa như cuồng phong sậu vũ, nện từng quyền lên lá chắn, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hào quang trên lá chắn nhấp nháy càng thêm kịch liệt, ẩn ẩn bất ổn.

Điều này khiến người phụ nữ áo đỏ càng thêm sợ hãi.

Pháp tướng này quá mạnh, ngay cả pháp bảo phòng ngự của ả cũng không chịu nổi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị phá vỡ, đập ả thành thịt nát.

Không chỉ như thế, một luồng dương sát chi khí nóng rực xuyên qua pháp bảo, liên tục xung kích thần hồn của ả, khiến ả tâm phiền ý loạn. "Đây...

Đây là vị tiền bối Kim Đan nào của Thiên Ma Giáo các ngươi?!" Ở phía xa, một tu sĩ Trúc Cơ da đầu tê dại.

Người phụ nữ Kim Đan vừa nãy còn coi bọn họ như sâu kiến mà nghiền chết, bây giờ lại bị đánh tơi bời, không có nửa điểm sức hoàn thủ.

Dư Thành nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Không biết, Thiên Ma Giáo ta có mấy chục vị Kim Đan chân nhân, sơ kỳ và trung kỳ không có ai biến thái như vậy cả." Theo hắn biết, người phụ nữ này hiệu là Hồng Phấn Cô, trong đám Kim Đan sơ kỳ của Hợp Hoan Tông cũng là kẻ có tiếng tăm lừng lẫy, một vị cường giả chính đạo cùng cấp bậc chính là bị ả ám sát.

Ả từng lợi dụng song tu pháp, hút khô hai nam tu Kim Đan trung

kỳ, có thể gọi là xà hạt độc phụ.

Trong Kim Đan sơ kỳ, không có một ai có thể nghiền ép ả như vậy.

Lục La thì hoa mắt thần mê, trái tim đập thình thịch, đây là lần đầu tiên nàng thấy chủ nhân toàn lực ra tay. "Thử thêm đạo pháp thuật này nữa." Pháp tướng khổng lồ cười gằn, ngọn lửa tím cuồn cuộn bao phủ thân thể trăm trượng. "Đông!" Nắm đấm nện trúng lá chắn, ngọn lửa nhanh chóng bùng cháy, đá núi xung quanh đều bị thiêu chảy, nhiệt độ tăng vọt.

Tấm lá chắn vốn kiên cố vô cùng lại bị thiêu ra từng mảng vết nứt lớn, mắt thấy sắp phế bỏ. "Thiên Cương Ma Diễm?!

Sao ngươi có thể có loại pháp thuật thất truyền này?!" Người phụ nữ áo đỏ triệt để sợ hãi.

Loại pháp thuật này chuyên hủy pháp bảo! "Rắc rắc!" Dưới sự đập phá liên tục, lá chắn pháp bảo trực tiếp trở thành sắt vụn.

Người phụ nữ áo đỏ chỉ kịp dán lên người vài tấm phù lục phòng ngự tam giai, thân ảnh liền bị đập mạnh xuống lòng đất sâu hơn mười trượng, tại chỗ hiện ra một cái hố lớn bốc khói đen.

Giây lát sau.

Người phụ nữ áo đỏ đầu bù tóc rối, khí tức suy yếu lao ra từ hố lớn.

Khuôn mặt vốn kiều nộn trực tiếp bị thiêu cháy đen, xấu xí như lệ quỷ. "Mặc kệ ngươi là ai của Thiên Ma Giáo, chuyện ngày hôm nay, ta nhất định sẽ bắt ngươi trả giá bằng máu!" Ả oán độc hét lớn, thi triển bí thuật bỏ trốn, cơ thể bộc phát ra lượng lớn sương mù màu hồng, cuốn theo ả bỏ chạy về phía xa. "Ta còn chưa thực nghiệm đủ, ngươi chạy cái gì?" Đôi mắt pháp tướng khổng lồ đỏ ngầu, trực tiếp

sải bước đuổi theo.

Bàn chân giẫm lên mặt đất, đại địa trực tiếp bị thiêu xuyên thành dấu chân khổng lồ, đất rung núi chuyển, thân ảnh lao đi cuốn theo từng trận lốc xoáy. "Xuy!" Đột nhiên, từ trong đám sương mù màu hồng đang bỏ chạy phía trước, một món pháp bảo hình kim châm xuyên thủng không gian lao tới, tốc độ nhanh như tia chớp, bắn thẳng vào mi tâm bản tôn Diệp Bất Phàm. "Chết đi cho ta!" Người phụ nữ áo đỏ điên cuồng hét lớn, căm hận tột cùng.

Đây mới là bản mệnh pháp bảo của ả, từng ám sát một vị Kim Đan chân nhân cùng giai, lực xuyên thấu còn mạnh hơn cả kiếm đạo!

Tuy nhiên —— "Keng!" Một tiếng vang lanh lảnh, một chiếc chuông lớn màu xanh lục được tế ra, chắn trước người Diệp Bất Phàm.

Cùng lúc đó, bên trong chiếc chuông lần lượt hiện ra khăn tay, ngọc như ý, gạch lam, hình thành tầng tầng lớp lớp phòng hộ. "Ngươi!

Sao lại có nhiều pháp bảo phòng ngự như vậy?!" Người phụ nữ áo đỏ ngây ra như phỗng, điên cuồng hét lớn.

Không chỉ như thế, ả kinh hãi phát hiện những pháp bảo kia hào quang cực thịnh, uy lực của chúng lại được kích phát ra toàn bộ.

Người khác dùng pháp bảo, rất khó phát huy một trăm phần trăm uy lực.

Đây gần như là định luật của tu tiên giới! "Oanh!" Diệp Bất Phàm đuổi kịp, nắm đấm khổng lồ đập tan mấy đạo phù lục phòng hộ trên người đối phương.

Một tiếng thảm thiết không cam lòng vang lên, người phụ nữ trong nháy mắt bị đập nổ tung.

Chương 108

Máu tươi vương vãi, thịt nát bay tứ tung.

Nhưng rất nhanh đã bị một đạo Thiên Cương Ma Diễm thiêu đốt hầu như không còn gì, ngoại trừ túi trữ vật, ngay cả tro bụi cũng không còn sót lại.

Nói thì chậm, nhưng thực tế từ lúc người phụ nữ thi triển mị thuật đến khi bị giết, chẳng qua chỉ trong trăm hơi thở. "Vốn còn định lấy ngươi thử thực lực của ta, thật là không chịu nổi đòn." Diệp Bất Phàm nhặt túi trữ vật lên, không khỏi nhíu mày.

Nếu không phải ôm ý định thực nghiệm uy lực của pháp thuật và pháp bảo, với pháp lực sánh ngang Kim Đan trung kỳ đỉnh phong của hắn, ả đàn bà này không chịu nổi quá ba hơi thở.

Hắn thậm chí còn chưa dùng đến pháp bảo tấn công. "Có điều đã thực nghiệm ra uy lực pháp thuật, chỉ riêng Thiên Ma Pháp Tướng phối hợp với Thiên Cương Ma Diễm, nghiền ép Kim Đan trung kỳ không thành vấn đề." Diệp Bất Phàm lộ vẻ trầm tư, đây là trong tình huống pháp thuật mới nhập môn chưa được bao lâu: "Nếu tu luyện pháp thuật này đến đại thành, có thể so tay với Kim Đan hậu kỳ bình thường một chút." Nếu là chiến tranh tiêu hao, Kim Đan hậu kỳ hầu như không có đối thủ, sức phá hoại pháp bảo của Thiên Cương Ma Diễm quá kinh người, pháp bảo bình thường căn bản không chịu nổi.

Diệp Bất Phàm tán đi pháp tướng, khôi phục lại dáng vẻ trích tiên áo trắng, thu hồi pháp bảo hình kim và phi xoa.

Hai món pháp bảo này tuy phẩm cấp không cao, nhưng cũng đáng không ít tiền, hắn không nỡ hủy đi.

Sau đó dọn sạch mọi dấu vết chiến trường.

Hủy thi diệt tích, dọn dẹp chiến trường, chuyện này gần như đã thành bản năng rồi.

Tuy nhiên linh thức và năng lực điều tra của Kim Đan chân nhân cực mạnh, che giấu hoàn toàn là không thể, chỉ cần xóa bỏ khí tức của hắn và dấu vết công pháp pháp thuật là được.

Làm xong tất cả, hắn xoay người ném ra phi chu, mang theo ba người Dư Thành rời đi.

Trên phi chu. "Đệ tử Dư Thành, bái kiến tiền bối!" Dư Thành chỉ cảm thấy một cỗ uy áp đè lên đỉnh đầu, toàn thân run rẩy, trên mặt hắn tràn đầy kính sợ, khom người chín mươi độ.

Đừng nói hắn còn chưa tấn thăng Kim Đan, cho dù đã tấn thăng rồi, ở trước mặt vị hung thần sánh ngang Kim Đan trung kỳ này cũng không dám lỗ mãng.

Tự mình sợ bị giết chết, Dư Thành vội vàng bổ sung: "Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối, nếu có nhu cầu, đệ tử nguyện làm trâu làm ngựa!" "Bái kiến tiền bối!" Hai gã tu sĩ Trúc Cơ khác càng là thở mạnh cũng không dám. "Ngươi không hỏi xem ta là vị trưởng lão nào của Thiên Ma Giáo sao?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Dư Thành, mặt không cảm xúc.

Tuy nói hắn và Lục La đều đã dịch dung, nhưng Dư Thành không phải Lệ Khuê, có thể trốn thoát dưới tay Ngọc Dương Tử, đầu óc và thủ đoạn đều không thiếu.

Kim Đan thục phụ kia có thể từ la bàn phán đoán hắn là người Thiên Ma Giáo, Dư Thành là kẻ hiểu rõ Chân Ma Điện nhất, tự nhiên cũng có thể phán đoán ra. "Danh húy tiền bối, đệ tử không dám hỏi nhiều." Dư Thành lau mồ hôi lạnh, liên tục nói.

Hắn biết rõ đây mới là đạo bảo mệnh. "Phải không?

Không phải ngươi đã biết ta là ai rồi sao?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Cái gì?

Đệ tử làm sao có thể biết..." Dư Thành ngẩn ra, có chút mờ mịt.

Khi hắn bắt gặp đôi mắt băng lãnh của Diệp Bất Phàm, phảng phất như toàn bộ bí mật đều bị nhìn thấu, trong lòng chợt lạnh toát.

Hắn không dám giả ngu nữa, trên mặt lộ vẻ phức tạp: "Trương sư...

Trương tiền bối." *** Sau khi Diệp Bất Phàm giá ngự phi chu rời đi hai canh giờ.

Mấy đạo thân ảnh từ phương xa ngự không bay tới, dừng lại phía trên nơi người phụ nữ áo đỏ tử vong.

Người cầm đầu mặc hắc bào, mũi ưng, khí tức âm u, chính là Ngọc Dương Tử.

Bên cạnh là Hỏa Vân Chân Nhân mà Diệp Bất Phàm từng gặp trong yến tiệc.

Sau lưng bọn họ, mấy nam nữ Trúc Cơ sắc mặt trắng bệch, tướng mạo tương đối trẻ tuổi, ẩn ẩn mang theo mùi son phấn, lại toàn là tu sĩ Hợp Hoan Tông. "Trong cảnh nội Nguyên Quốc, rốt cuộc là ai đã giết sư muội." Ngọc Dương Tử sắc mặt âm trầm, mắt lóe lửa giận.

Năm xưa Hồng Phấn Cô còn nhỏ tuổi, là lão thấy ả dung mạo xinh đẹp, tư chất không tồi nên dẫn vào Hợp Hoan Tông.

Giao tình chừng ba trăm năm. "Hồng Phấn sư thúc không phải ở trong tông môn sao?

Sao bà ấy lại ở đây?" Một thiếu nữ quyến rũ động lòng người cau mày, khóe mắt nàng điểm xuyết một nốt ruồi lệ.

Làn da như tuyết, kiều nộn vô cốt, không tính là tuyệt mỹ nhưng

lại toát ra một cỗ mị lực khiến người ta thần hồn điên đảo.

Hợp Hoan Tông Thánh nữ —— Ngu Tuyền Cơ.

Hậu duệ trực hệ của Hợp Hoan Lão Tổ, cũng là người có thiên phú mạnh nhất Hợp Hoan Tông, mang trong mình thể chất song tu tuyệt đỉnh, Thiên Mị Linh Thể. "Ta và muội ấy có việc thương lượng." Ngọc Dương Tử đáp lại, không nói ra chuyện của Dư Thành. "Ra là vậy, liệu có phải trưởng lão của Tuyết Linh Tông giết Hồng Phấn sư thúc không?" Ngu Tuyền Cơ đảo mắt, không truy cứu sâu mà đoán. "Nhan Như Ngọc bị bọn ta truy sát, Tuyết Linh Tông bên kia không thể phản ứng nhanh như vậy được." Ngọc Dương Tử lắc đầu, lộ vẻ suy tư.

Tuyết Linh Tông là một trong ngũ đại tiên môn của Triệu Quốc, là thế lực lớn gần Nguyên Quốc nhất, cũng là tử đối đầu với Hợp Hoan Tông.

Nữ tu Tuyết Linh Tông đa phần là thân trong trắng, lại tu hành công pháp thuần túy, là lô đỉnh tốt nhất cho nam tu Hợp Hoan Tông.

Mấy trăm năm trước Hợp Hoan Tông thiết lập cứ điểm bí mật tại Nguyên Quốc chính là để săn bắt nữ tu Tuyết Linh Tông, sau đó men theo đường biên giới Nguyên Quốc và Triệu Quốc đưa về Hợp Hoan Tông.

Đây cũng là nguyên nhân Ngọc Dương Tử hóa danh tán tu, ẩn náu tại Nguyên Quốc.

Sau vụ di tích, Hợp Hoan Tông nhân cơ hội cướp bóc nữ tu Tuyết Linh Tông, càng lúc càng ngang ngược.

Cách đây không lâu, Nhan Như Ngọc vừa tấn thăng Kim Đan cùng một vị Kim Đan chân nhân khác lặng lẽ đến Chung gia, gây áp lực, giúp đỡ điều tra cứ điểm Hợp Hoan Tông.

Cao tầng Hợp Hoan Tông nhận được tin từ nội gián, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, phái cường giả bắt sống Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc mang Thái Âm Chi Thể, là lô đỉnh mạnh nhất, sớm đã bị Hợp Hoan Lão Tổ để mắt tới, chỉ là không tiện đích thân ra tay mà thôi.

Ngọc Dương Tử mấy ngày trước bị ép hỗ trợ truy bắt, không rảnh tìm kiếm Dư Thành.

Bất đắc dĩ, chỉ đành âm thầm giao nhiệm vụ cho sư muội.

Chỉ là không ngờ tới, sư muội đã chết. "Khí tức bị xóa sạch sẽ, nhìn chiến trường này, hẳn là cường giả Kim Đan trung kỳ." Hỏa Vân Chân Nhân nhíu mày nói. "Kim Đan trung kỳ, cũng phải chết!" Mắt lão Ngọc Dương Tử lóe lên hung quang, từng chữ một: "Ta muốn băm vằm hắn thành vạn mảnh!" Mối thù này quá lớn.

Hơn nữa 'Kỳ Ma La Bàn' trên người Dư Thành quan hệ trọng đại, lão phải đoạt được vào tay.

Ngay lúc này, một đạo độn quang bắn tới, trong nháy mắt đã đến gần. "Bái kiến Đại trưởng lão." Hỏa Vân Chân Nhân chắp tay, mắt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn - Lão tổ Tôn gia Nguyên Quốc này, năm xưa chính là bị Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông Trùng Hư Tử uy bức lợi dụ mới gia nhập.

Ngọc Dương Tử hít sâu một hơi, cũng chắp tay.

Duy chỉ có Hợp Hoan Thánh nữ Ngu Tuyền Cơ thần tình thản nhiên, chỉ liếc nhìn Trùng Hư Tử một cái.

Nàng tuy là Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng với thân phận hậu duệ trực hệ của Hợp Hoan Lão Tổ, gặp Tông chủ Hợp Hoan Tông cũng không cần hành lễ. "Ừ." Trùng Hư Tử là một trung niên anh tuấn, ánh mắt thâm u, thản nhiên nói: "Tìm kiếm tung tích Nhan Như Ngọc trong

phạm vi ngàn dặm, việc này quan hệ đến việc lão tổ đột phá Kết Anh trung kỳ." Hắn cúi đầu nhìn bãi chiến trường lộn xộn rộng vài dặm bên dưới, mày hơi nhíu lại: "Đồng thời điều tra hung thủ giết chết Hồng Phấn Cô, bất kể nguyên nhân gì, giết trưởng lão Hợp Hoan Tông ta, hắn đều phải chết." "Nhan Như Ngọc chạy rồi?" Sắc mặt Ngọc Dương Tử càng thêm âm trầm.

Lão không ngờ Đại trưởng lão Kim Đan viên mãn cũng thất bại, ả đàn bà kia chẳng qua vừa mới kết đan, sao lại khó bắt như vậy? "Chạy rồi, bí mật trên người ả không nhỏ." Trên mặt Trùng Hư Tử lóe lên một tia dị sắc.

Nhan Như Ngọc sau khi kết đan, pháp thuật thi triển thực sự không thể tin nổi, hoàn toàn không giống thứ mà tu tiên giới Triệu Quốc nên có. "Ta sẽ sắp xếp tộc nhân âm thầm điều tra ngay." Hỏa Vân Chân Nhân chắp tay nói.

Hắn ngập ngừng, thăm dò: "Có cần thông báo cho tộc trưởng Chung gia không?" Bề ngoài, Chung gia và Hợp Hoan Tông không có quan hệ gì, nhưng trong bóng tối lại có lợi ích qua lại.

Mấy trăm năm nay Hợp Hoan Tông càng cài cắm nhiều nữ đệ tử gả vào Chung gia.

Mục đích là một ngày nào đó sẽ nắm giữ thế lực đỉnh tiêm này trong tay.

Tin tức Nhan Như Ngọc bị lộ cũng là do nội gián thâm nhập vào Chung gia gửi ra. "Không cần, ta sẽ đích thân đi một chuyến." Trùng Hư Tử thản nhiên nói.

Dứt lời, hắn phất tay, hóa thành một đạo độn quang biến mất.

Hỏa Vân Chân Nhân cũng dẫn theo đám người Ngu Tuyền Cơ lướt về phương xa.

Chỉ còn lại Ngọc Dương Tử, sắc mặt âm tình bất định. "Dư Thành bị bắt đi, tin tức về Chân Ma Điện không giữ được nữa rồi, phải mau chóng nghĩ cách đi vào." Ngọc Dương Tử lẩm bẩm.

Tin tức này Hợp Hoan Tông không rõ ràng.

Chương 109

Để đám gia hỏa Kim Đan hậu kỳ kia biết được, bảo vật còn đến lượt lão sao?

Vì thế, lão thậm chí lôi kéo đám Kim Đan sơ kỳ như Hỏa Vân Chân Nhân làm đồng minh.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Sự xuất hiện của Nhan Như Ngọc và cái chết của sư muội đã làm đảo lộn bố cục. ...

Không bao lâu sau, Tôn gia của Hỏa Vân Chân Nhân bắt đầu phái nhân thủ tìm kiếm Nhan Như Ngọc và hung thủ giết Hồng Phấn Cô.

Sau đó, Trùng Hư Tử dường như đã đàm phán xong điều kiện với Chung gia, cũng bắt đầu âm thầm truy tra.

Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm cũng không rõ.

Bên trong sơn cốc, Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế đá, say sưa xem công pháp điển tịch trên tay.

Hắn tìm thấy không ít công pháp trong túi trữ vật của người phụ nữ kia.

Song tu pháp hay gì đó, Diệp Bất Phàm đã có 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》 nên không hứng thú lắm.

Tuy nhiên, từ một quyển thủ trát, hắn tìm được một số tin tức liên quan đến Lô Đỉnh Pháp.

Trấn tông bảo điển của Hợp Hoan Tông —— 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》.

Gồm hai thiên Kim Đan và Trúc Cơ, sau khi tu luyện sẽ trở thành

lô đỉnh, cung cấp cho người khác tu luyện.

Chỉ có Tông chủ Hợp Hoan Tông, Đại trưởng lão, Thánh tử Thánh nữ mới có thể đạt được truyền thừa của công pháp này.

Hợp Hoan Lão Tổ có thể thành tựu Nguyên Anh, 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 cư nhiên đứng đầu công lao.

Mấy trăm năm trước không biết đã ép buộc bao nhiêu nữ tu tu luyện công pháp này.

Lô đỉnh có thể nói là vô số.

Mỗi một lô đỉnh kết cục đều cực kỳ thảm liệt, toàn bộ thành xác khô. "Xử lý Đại trưởng lão và Tông chủ Hợp Hoan Tông thì không khả thi lắm, nhưng Thánh tử Thánh nữ thì có thể, phải nghe ngóng tin tức của hai tên này, công pháp này nhất định phải lộng tới tay!" Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực.

Người khác làm lô đỉnh sẽ thành xác khô, hắn thì khác.

Nếu hắn trở thành lô đỉnh, dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, cùng nữ tu đêm đêm sênh ca, tốc độ tu luyện trời mới biết sẽ khủng khiếp thế nào.

Ngoài ra, trong túi trữ vật còn có sáu mươi vạn linh thạch, một đống đan dược, không phải thuốc kích thích thì cũng là thuốc tư âm bổ dương. "Thu hoạch không tồi, vừa vặn lấp đầy chỗ thiếu hụt linh thạch." Diệp Bất Phàm phi thường hài lòng với lần thu hoạch này.

Càng đừng nói còn có la bàn liên quan đến 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Hắn ngước mắt nhìn về phía ba người Dư Thành đang nơm nớp lo sợ bên cạnh. "Trương tiền bối, sở dĩ ta đến Nguyên Quốc, một là để kết đan, hai là để trốn tránh ngài truy sát, ba là vì Chân Ma Điện." Dư Thành cười khổ, thần tình phức tạp vô cùng.

Sau vụ di tích, hắn sợ Trương Lão Tam tính sổ, dù sao lúc đầu hắn và Lệ Khuê đã truy tìm đối phương rất lâu.

Thế là viễn chinh sang Nguyên Quốc.

Không ngờ, Trương Lão Tam cư nhiên đã sớm chạy đến Nguyên Quốc rồi.

Không những kết đan thành công, chiến lực còn kinh khủng hơn, Kim Đan sơ kỳ lão làng đảo mắt cái đã bị tiêu diệt.

Nhìn lại chính mình, kết đan không thành, tìm vài đồng đạo bản địa thám hiểm Chân Ma Điện thì lại bị Ngọc Dương Tử truy sát, một đường đào vong, suýt chút nữa lại bị Hồng Phấn Cô giết.

Cuối cùng, lại được Trương Lão Tam cứu. "Thú vị." Diệp Bất Phàm thần tình cổ quái.

Hắn bị nhận ra cũng không kỳ lạ.

Kiếm pháp chính đạo và ma công của hắn kết hợp lại, đặc điểm quá rõ ràng, cộng thêm việc hắn vừa mới kết đan, chỉ cần là người quen thuộc, hơi suy đoán một chút là có thể nhìn ra.

Dịch dung căn bản vô dụng. "Sao ngươi biết Chân Ma Điện?" "Bẩm Trương tiền bối, là từ thủ trát lấy được trong một cổ động phủ ở di tích.

Năm xưa đệ nhất đại Thiên Ma Giáo chủ vẫn còn là tu sĩ Kim Đan, cùng một vị Kim Đan chân nhân tên là Tùng Bách Thượng Nhân lập nên Chân Ma Điện tại Nguyên Quốc, sau đó mới vào Triệu Quốc." "Tùng Bách Thượng Nhân bái nhập Yêu Tông, đệ nhất đại Thiên Ma Giáo chủ sáng lập Thiên Ma Giáo, sau đại chiến, Tùng Bách Thượng Nhân bị Tiên Triều diệt sát, để lại một cổ động phủ." Dư Thành thành thật nói.

Diệp Bất Phàm híp mắt, đoán rằng kẻ này không nói dối.

Tấm bản đồ chỉ dẫn trong tay Thánh tử Vạn Thú Cốc hơn phân nửa cũng đến từ Tùng Bách Thượng Nhân.

Hướng Đông lúc đầu chỉ, chính là chỉ cái la bàn trong tay Dư Thành! "Chân Ma Điện rốt cuộc là cái gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Một không gian tiết điểm.

Năm xưa đệ nhất đại giáo chủ và Tùng Bách Thượng Nhân không phải người Triệu Quốc, mà đến từ Nam Hồng Vực, thông qua tiết điểm truyền tống đến nơi này." "Truyền tống trở về cần có 'Kỳ Ma La Bàn' này, cùng với Huyết Dẫn Đồ hộ thân, nếu không sẽ bị dòng chảy không gian xé nát." Dư Thành khom người nói, ánh mắt nóng rực.

Triệu Quốc nằm ở nơi hẻo lánh, tài nguyên nghèo nàn, nếu truyền tống được đến nơi tu luyện có linh khí nồng hậu khác, tương lai của hắn rất đáng mong chờ! "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm mạnh mẽ ngồi dậy, khó tin nổi.

Tu tiên giới này rộng lớn vô ngần, thế lực càng là vô tận. "Vực" chỉ một vùng địa giới của tu tiên giới.

Triệu Quốc, Nguyên Quốc, vô số quốc gia xung quanh, bao gồm cả Tiên Đường, đều nằm tại "Bắc Vực".

Có thể thấy phạm vi rộng lớn cỡ nào, Diệp mỗ bay cả trăm năm cũng chưa chắc bay ra khỏi Bắc Vực.

Mà Nam Hồng Vực là đại vực phía nam của Bắc Vực, ở giữa cách một Hắc Hải.

Truyền văn nơi đó có Thiên Tôn cảnh giới "Luyện Hư", bất luận là tài nguyên hay địa giới đều lớn hơn Bắc Vực rất nhiều.

Muốn từ Triệu Quốc lợi dụng truyền tống trận truyền tống qua đó cũng phải mất rất nhiều năm.

Không gian tiết điểm thì khác.

Độ lớn của bước nhảy không gian khó mà tưởng tượng nổi. "Tốt tốt tốt!" Diệp Bất Phàm có chút kích động, đi đi lại lại.

Hiện nay Triệu Quốc mắt thấy sắp đại loạn, thậm chí có thể lôi kéo mấy đại quốc lân cận Triệu Quốc vào cuộc, đến lúc đó vùng địa giới này chính là lò sát sinh.

Cho dù là Nguyên Anh chân quân cũng có khả năng vẫn lạc.

Quả thực quá nguy hiểm.

Càng đừng nói hắn còn mang trọng bảo trong người.

Nam Hồng Vực, không nghi ngờ gì nữa chính là con đường lui tốt nhất.

Quan trọng hơn là, lai lịch công pháp của hắn dường như đã làm rõ rồi.

Chính là nơi đó!

Mà la bàn đã ở trong tay, Huyết Dẫn Đồ nghi ngờ chính là tấm bản đồ chỉ dẫn kia, cả hai đều đã đủ.

Hắn hoàn toàn có thể làm được việc truyền tống qua lại giữa Bắc Vực và Nam Hồng Vực! "Chuyện về Chân Ma Điện này, có những ai biết?" Diệp Bất Phàm dừng lại, nhìn chằm chằm Dư Thành, ánh mắt híp lại. "Ca ca ta Lệ Khuê, hiện tại Ngọc Dương Tử hắn cũng đã biết rồi." Dư Thành đối mắt với Diệp Bất Phàm, trong lòng không khỏi phát Mao, vội vàng cúi đầu.

Hắn mồ hôi lạnh ròng ròng, trong lòng tự hỏi vị sát tinh này không phải định giết sạch mọi người chứ? "Ngọc Dương Tử..." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên hàn quang.

Ngay lúc này, bên ngoài sơn cốc truyền đến âm thanh. ... "Vương đạo hữu, lão phu Ngọc Dương Tử đặc biệt đến bái phỏng." Bên ngoài

sơn cốc truyền đến một giọng nói già nua.

Diệp Bất Phàm rất bình tĩnh, Dư Thành bên cạnh thì sắc mặt nhanh chóng tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía người trước cũng thay đổi. "Vào trắc thất ngoan ngoãn đợi đi." Hắn phất tay, gia trì một đạo "Man Thiên Thuật" lên người ba gã Dư Thành.

Đợi ba người rời đi, Diệp Bất Phàm đánh ra một đạo pháp quyết, dung nhập vào trận pháp bên ngoài. "Chủ nhân." Lục La lo lắng nói.

Ngọc Dương Tử là cường giả Kim Đan trung kỳ thành danh đã lâu, vì sống lâu nên thường có rất nhiều át chủ bài. "Ta tự có tính toán." Diệp Bất Phàm xua tay, sau đó liền thấy một lão giả mặc hắc bào tiến vào sơn cốc.

Chương 110

"Ha ha ha!

Động phủ của Vương đạo hữu thanh nhã biệt trí, khiến người ta hâm mộ a." Ngọc Dương Tử cười lớn, nghênh ngang ngồi xuống bên bàn đá.

Trong lòng lão thì khinh bỉ.

Cái sơn cốc này nằm gần Lang Gia tiên thành, ngay cả linh mạch nhất giai cũng không tính, chọn cái nơi như thế này, hiển nhiên là không có gan tranh đoạt phúc địa linh mạch với những lão Kim Đan khác. "Ngọc Dương Tử đạo hữu bái phỏng ta, chắc không phải vẫn vì muốn tiến vào cái gọi là bí địa kia, rồi truy bắt Trương Lão Tam chứ?" Diệp Bất Phàm thấy thái độ đối phương ôn hòa, trong lòng lập tức hiểu rõ, cười nhạt nói.

Lão già này hiển nhiên không phải đến truy tra hung thủ giết sư muội lão, nếu không sẽ không có thái độ này. "Haiz, đúng là vậy." Ngọc Dương Tử ngập ngừng một chút, trầm giọng nói: "Trong bí địa kia có Phá Cảnh Đan, còn có rất nhiều tài nguyên tu luyện Kim Đan kỳ." "Phá Cảnh Đan?" Diệp Bất Phàm sửng sốt.

Ngọc Dương Tử gật đầu, thấy biểu hiện này của Diệp Bất Phàm thì trong lòng hài lòng.

Kim Đan kỳ tiến cảnh gian nan, nhất trọng đến nhị trọng có thể dựa vào thời gian, nhưng nhị trọng đến tam trọng là cửa ải lớn từ sơ kỳ lên trung kỳ.

Chỉ dựa vào chịu đựng thì không thể đột phá.

Nếu không sư muội lão cũng chẳng đến nỗi kẹt lại ở sơ kỳ hơn

hai trăm năm.

Hoặc là có đại cơ duyên, hoặc là có Phá Cảnh Đan.

Thứ sau có thể gia tăng tỷ lệ đột phá, đối với bất kỳ Kim Đan sơ kỳ nào cũng là cám dỗ trí mạng.

Diệp Bất Phàm lâm vào trầm tư.

Hắn dựa vào song tu hoặc Lô Đỉnh Pháp có thể tiến quân nhị trọng, nhưng tỷ lệ lên trung kỳ không lớn.

Cần đan dược, hoặc công pháp hỗ trợ có tác dụng phụ.

Tuy nhiên lời quỷ quái của Ngọc Dương Tử hắn một chữ cũng không tin. "Có thật không?" Diệp Bất Phàm giả vờ động lòng.

Ngọc Dương Tử vội vàng vỗ ngực cam đoan, sợ đối phương từ chối, thấp giọng nói: "Ta phát đạo thệ, đó là nơi đệ nhất đại Thiên Ma Giáo chủ xây dựng.

Tài nguyên tu luyện nhất định phong phú!" "Đã như vậy, ta đáp ứng." Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, cắn răng nói. "Ha ha ha!

Tốt!

Chỉ đợi câu nói này của Vương đạo hữu.

Một tháng sau hội họp tại Vân Cảnh Sơn, chỉ có bốn người chúng ta đi." Ngọc Dương Tử lộ vẻ vui mừng.

Sở dĩ là một tháng sau, là vì Hợp Hoan Tông bên kia thực sự không thể thoát thân do phải tìm kiếm hung thủ và Nhan Như Ngọc. "Còn muốn tài nguyên, nằm mơ đi." Trong lòng Ngọc Dương Tử cười lạnh, lão mời Vương Vũ chẳng qua là muốn moi thêm tin tức về Trương Lão Tam, thuận tiện để kẻ này làm đá dò đường cho Chân Ma Điện.

Không chỉ Vương Vũ, ba người khác cũng là đá dò đường.

Sau đó hai người nhàn phiếm một lúc, không khí hòa hợp, cứ như bạn cũ lâu năm.

Trong lúc đó Ngọc Dương Tử như có như không liếc nhìn Lục La ở bên cạnh, ánh mắt lóe lên.

Từ khi Lục La tu luyện 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》, khí chất thay đổi, có thêm một tia vũ mị, cực kỳ thích hợp làm lô đỉnh.

Ngọc Dương Tử nói không động lòng là giả.

Có điều lão cũng sẽ không ngu đến mức biểu hiện ra trước mặt Vương đạo hữu.

Hồi lâu sau, Ngọc Dương Tử đứng dậy cáo từ.

Trước khi đi, lão đột nhiên hỏi: "Hai ngày nay đạo hữu có từng gặp một nữ tu tuyệt sắc Kim Đan sơ kỳ?

Hoặc là tu sĩ lạ mặt Kim Đan trung kỳ không?" Diệp Bất Phàm trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mờ mịt, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Ngọc Dương Tử nhìn chằm chằm mặt hắn, thực sự không nhìn ra cái gì, đành hậm hực rời đi.

Diệp Bất Phàm tiễn lão rời đi xong, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, mắt lóe sát cơ.

Hắn đáp ứng, mục đích chủ yếu có hai.

Chân Ma Điện dù thế nào cũng phải đi, quan hệ đến công pháp tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công, còn có không gian tiết điểm.

Thứ hai là để Ngọc Dương Tử làm đá dò đường, thuận tiện giết lão luôn.

Chưa động thủ ngay bây giờ là vì chưa rõ sau lưng đối phương có bao nhiêu người. "Nữ tu tuyệt sắc Kim Đan sơ kỳ?

Chủ nhân, Hợp Hoan Tông này bắt đầu đánh chủ ý lên Kim Đan rồi sao?

Điên rồi chắc?" Lục La rất chán ghét Ngọc Dương Tử, nhưng lại sợ thực lực và bối cảnh của lão.

Nàng nghe nói Hợp Hoan Tông chỉ bắt nữ tu Tuyết Linh Tông dưới Kim Đan, trên Kim Đan không dám động, nếu không chính là khai chiến.

Tại thời điểm quan trọng yêu thú xâm nhập, Thiên Ma Giáo cũng phải chế tài bọn họ. "Không liên quan đến chúng ta." Diệp Bất Phàm không rõ nội tình, lười để ý, phất tay cho ba người Dư Thành đi ra. "Huynh trưởng ngươi không đi theo, tám phần là đã bị vắt kiệt giá trị, bị Ngọc Dương Tử giết rồi." Dư Thành nghe vậy, vành mắt đỏ hoe, nắm chặt tay, trong lòng tràn đầy cừu hận.

Hắn mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Xin Trương tiền bối ra tay báo thù cho ca ta!

Kiếp này ta cam nguyện làm trâu làm ngựa!" Hắn là ma tu, nhưng không phải súc sinh.

Người sống trên đời này đều có hai mặt thiện ác, chẳng qua tỷ lệ chiếm giữ khác nhau.

Cho dù thỉnh cầu này rất quá đáng, Trương Lão Tam vừa bước vào Kim Đan rất khó đánh bại Ngọc Dương Tử, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác. "Ta sẽ cố gắng hết sức, chuyện này xong xuôi, ngươi giúp ta trông coi Chân Ma Điện." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Đa tạ Trương tiền bối!" Dư Thành dập liền ba cái đầu vang dội, nghẹn ngào nói.

Sau đó, không đợi Diệp Bất Phàm lên tiếng, hắn trực tiếp lấy hồn huyết của mình dâng lên, bên cạnh một cao một thấp hai gã Trúc Cơ

cũng bắt chước làm theo, dâng hiến hồn huyết.

Bọn họ cũng không ngốc, biết nhiều bí mật như vậy, muốn sống sót rời đi căn bản là không thể.

Hai người này là anh em họ, cao tên là Cao Lực, thấp tên là Cao Cầu.

Thời gian tiếp theo.

Diệp Bất Phàm để Dư Thành tận lực đột phá Kim Đan.

Chính mình thì mỗi ngày tu luyện mười hai canh giờ.

Mười canh giờ song tu cùng Lục La, tiến độ tu hành chậm rãi tăng tiến, hai canh giờ thì nhai linh dược lục chu thiên, gia tốc tu luyện.

Hai phương diện gia trì, tốc độ tu luyện của hắn vượt xa cực phẩm linh căn.

Tuy nhiên muốn tiến vào nhị trọng còn phải mất mười năm.

Nhìn thì chậm, thực tế đã đủ nghịch thiên rồi, như Nhan Như Ngọc hay những thể chất đặc biệt kia, muốn lên nhị trọng nếu không có cơ duyên cũng phải mất mấy chục năm.

Tiểu Kiếm Tiên chi lưu, trăm năm là ít nhất.

Mà cường độ song tu cao như vậy, Lục La chịu không nổi, thân thể nhỏ nhắn kiều nhược gần như bị Diệp mỗ nhân giày vò đến tán giá.

Thuốc chữa thương cũng khó làm dịu cơn đau của nàng.

Sáng sớm vài ngày sau.

Trên giường, Lục La rúc vào lòng Diệp Bất Phàm, thân thể trắng nõn run rẩy, thút thít khóc: "Chủ nhân, người tìm thêm thị nữ đi, Lục La thực sự...

ô ô." Diệp Bất Phàm cũng có chút đau lòng, không giày vò nàng nữa.

Mặt khác, thân thể chính mình cũng có chút chịu không nổi, tinh nguyên vô hạn nhưng thể lực tiêu hao thực sự lớn. "Phạm Thánh Ma Công phải đưa vào lịch trình rồi, thuận tiện tăng tiến quan hệ với Chung gia một chút, còn có Lô Đỉnh Pháp." Sau đó, Diệp mỗ nhân chi tiền tấn, âm thầm thu thập dược liệu tại Lang Gia tiên thành, chuẩn bị dược dục cho Phạm Thánh Ma Công.

Lúc rảnh rỗi thì cùng mấy người Chung Thanh Hồng đàm luận Kim Đan đại đạo, thuận tiện câu dẫn thiên chi kiêu nữ của Chung gia một chút, qua lại vài lần, nghiễm nhiên có xu thế trở thành khách khanh của Chung gia.

Đồng thời, Diệp Bất Phàm lại để hai huynh đệ Cao Cầu âm thầm nghe ngóng Lô Đỉnh Pháp của Hợp Hoan Tông.

Có Ngọc Dương Tử, có Hồng Phấn Cô, rõ ràng bọn chúng có cứ điểm tại Nguyên Quốc, hắn chuẩn bị bắt vài tên tu sĩ Hợp Hoan Tông để tra hỏi tung tích Thánh tử Thánh nữ bọn họ.

Vì cứ điểm ẩn nấp kỹ, tiến độ tin tức rất chậm.

Tuy nhiên Diệp Bất Phàm ngược lại nghe ngóng được tin tức về Triệu Quốc từ Chung gia.

Chính Ma hai đạo của Triệu quốc liên thủ, chặn đứng đợt tấn công đầu tiên của Vạn Yêu Sơn, tuy thương vong tương đối nhiều, nhưng cũng nhờ đó mà tài nguyên Trúc Cơ, Kim Đan của Triệu quốc tăng vọt.

Hồn phách yêu thú, yêu đan đều là dược liệu luyện đan cực tốt; da lông, xương cốt đều là nguyên liệu chế phù, luyện khí thượng hạng.

Chương 111

Một số thiên kiêu cũng từ trong chiến tranh mà nổi lên như cồn.

Ví như Tiểu Kiếm Tiên vừa tấn thăng Kim Đan, Chu Thanh Vân, Hợp Hoan Thánh Tử, Thiên Ma Thánh Nữ Sở Tử Tuyết, Phiếu Miểu Cốc Khánh Vũ Phiến, v.v.

Lúc này, khoảng cách đến sự kiện di tích đã hơn hai tháng.

Ngược lại, Trương Lão Tam từng áp đảo quần hùng đến nay vẫn chưa từng lộ diện, dần dần có ý tứ "mẫn nhiên chúng nhân" (chìm vào quên lãng).

Đối với việc này, Diệp mỗ nhân cực kỳ vui vẻ, sóng gió qua đi, người nhìn chằm chằm vào hắn sẽ ngày càng ít, độ an toàn tăng lên đáng kể.

Diệp Bất Phàm định xử lý xong chuyện ở Nguyên quốc sẽ âm thầm lẻn về Triệu quốc tìm Hợp Hoan Thánh Tử.

Trước đó, hắn phải nâng cao thực lực, ít nhất đối mặt với Kim Đan đại viên mãn cũng phải giữ được mạng.

Loại trần nhà của Kim Đan này, từ pháp thuật, pháp bảo đến các thủ đoạn đều đã đạt tới cực hạn, hoàn toàn không phải Kim Đan hậu kỳ có thể so sánh.

Rất nhanh, một tháng trôi qua trong nháy mắt.

Ngay trước ngày hẹn một ngày.

Trong thất bế quan. 【Phạm Thánh Ma Công: Pháp lực dung huyết, lấy thân làm đạo đài, Kim Đan, Nguyên Anh.

Nhục thân thành thánh, lực có thể bạt sơn, thân sánh ngang pháp

bảo, bất tử bất diệt.】【Tác dụng phụ: Tu luyện nhục thân, không thể tu luyện pháp lực nữa, lấy lượng lớn dược dục làm phụ trợ, tôi luyện bản thân.

Tiền kỳ tôi luyện thịt, huyết, xương, kinh mạch, nội tạng; hậu kỳ nghiền nát năm ngón tay, cánh tay, hai chân, thân thể, đầu lâu..., đau đớn vô biên, tỷ lệ tử vong cao tới chín thành chín.

Đạo nhục thân gian nan gấp vạn lần tu luyện bình thường, cẩn thận lựa chọn.】 Diệp Bất Phàm tặc lưỡi, thảo nào môn đệ nhất luyện thể pháp thượng cổ này không ai tu luyện.【Nghịch chuyển phụ diện: Tu luyện nhục thân, có thể tu luyện pháp lực, lấy dược dục làm phụ trợ, tôi luyện bản thân.

Tiền kỳ thịt, huyết... không cần nghiền nát, có thể trực tiếp tôi luyện tái tạo; hậu kỳ không cần nghiền nát tay chân, trực tiếp tái tạo, sướng khoái vô biên, tỷ lệ sống sót cao tới chín thành chín mươi chín.

Đạo nhục thân nhẹ nhàng gấp vạn lần tu luyện bình thường, cẩn thận lựa chọn.】 Diệp Bất Phàm mắt nóng rực, trong lòng khen lớn.

Người khác tu luyện môn này gian nan vô cùng, lại khó tu pháp lực.

Hắn vừa có thể kiêm tu pháp lực, lại còn nhẹ nhàng sung sướng.

Thật mẹ nó nghịch thiên!

Diệp Bất Phàm nhảy vào thùng thuốc đã chuẩn bị sẵn, giống như ngâm mình trong ấm thuốc bắc, mùi gay mũi khó ngửi, nóng bỏng vô cùng.

Những thứ này đều là phương thuốc đi kèm ma công, dược liệu Luyện Khí và Trúc Cơ rất bình thường nhưng cũng ngốn mất bốn mươi vạn linh thạch.

Chỉ riêng điều này cũng đủ thấy môn công pháp này bất phàm cỡ

nào.

Sau đó hắn vận chuyển 《Phạm Thánh Ma Công》, bắt đầu hấp thu dược lực.

Chất lỏng màu đen sền sệt nóng bỏng trong thùng dần dần nhạt màu.

Diệp Bất Phàm có tác dụng phụ gia trì, cộng thêm trước đây từng tu luyện qua luyện thể pháp, thể phách trực bức Trúc Cơ, cho nên tiến độ tu luyện thiên Luyện Khí tương đối khủng khiếp.

Da dẻ, huyết thịt không ngừng tôi luyện, tái tạo, khoảnh khắc đạt tới một tầng.

Huyết dịch từ đỏ chuyển sang bạc.

Sức mạnh nhục thân liên tục leo thang.

Luyện Khí nhị trọng.

Tam trọng.

Tứ trọng...

Thập tam trọng!

Máu trong cơ thể hoàn toàn hiện ra màu bạc, da dẻ bền chắc như vỏ cây. "Chỉ dùng nhục thân, có thể chiến Trúc Cơ." Diệp Bất Phàm thấy dược dịch đã biến thành nước lã, lại đổi một thùng thuốc khác, làm lại dược dục.

Một lát sau, bố trí Tụ Linh Trận xung quanh cùng mười vạn linh thạch, nhảy vào tiếp tục tu luyện. "Bộp!" Như là đột phá một loại bình chướng nào đó, trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm hiện ra vòng xoáy, cả người phảng phất như một tòa đạo đài Trúc Cơ, điên cuồng hấp thu linh khí xung quanh.

Linh thạch hóa thành bột mịn, dược dịch bị hấp thu hầu như

không còn. "Lấy nhục thân làm đạo đài, lấy lực lượng nhục thân làm pháp lực, nhục thân Trúc Cơ thành công!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng.

Máu trong cơ thể đã hiện ra một tia màu vàng kim, thể phách vượt qua một bậc thang lớn.

Chỉ dùng nhục thân cũng có thể nghiền ép Trúc Cơ nhất, nhị, tam trọng. "Sức mạnh, thể lực, tốc độ phản ứng, sức bật tăng vọt gấp mấy lần." Diệp Bất Phàm cảm giác, nếu bây giờ song tu, hắn có thể duy trì nửa tháng không ngừng nghỉ.

Nhục thân biến mạnh có trợ giúp cho song tu.

Dù sao nhục thân đại diện cho "Dương" trong âm dương, dương thịnh thì hiệu quả song tu tự nhiên tăng phúc. "Đáng tiếc, tầng thứ nhục thân quá thấp, không tăng phúc bao nhiêu cho thực lực tổng thể." Diệp Bất Phàm ngẫm nghĩ một chút, không ngừng thay đổi dược dục, nâng cao nhục thân.

Bốn mươi vạn linh thạch, cộng thêm mười vạn linh thạch cho Tụ Linh Trận, tiêu hao có thể nói là kinh người đến cực điểm.

Do thể phách của 《Phạm Thánh Ma Công》 biến thái gấp mấy lần luyện thể tầm thường, muốn nâng cao thì cũng đồng nghĩa với việc ném tiền qua cửa sổ.

Cũng may trước đó đã trấn lột Hồng Phấn Cô một mớ, chịu được tiêu hao.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ, tốc độ không nhanh bằng Luyện Khí.

Nhưng có tác dụng phụ nghịch chuyển gia trì, cộng thêm dược dục, một ngày một đêm hắn ngạnh sinh nâng nhục thân lên tới tiêu chuẩn Trúc Cơ trung kỳ.

Chuyện này mà để các tu sĩ luyện thể khác nhìn thấy, phỏng chừng

có thể hù chết người.

Tốc độ nhanh như vậy, xưa nay chưa từng có!

Nhưng năm mươi vạn linh thạch cũng tiêu hao sạch sẽ.

Sau khi tiến vào trung kỳ, ngoài da Diệp Bất Phàm phủ lên một lớp kim sơn, máu trong cơ thể hơn một nửa chuyển hóa thành màu vàng kim.

Nhìn qua, phảng phất như tượng La Hán đồng nhân trong chùa miếu.

Mà luyện thể Trúc Cơ trung kỳ cũng có chút tăng phúc cho thực lực.

Chủ yếu là tốc độ phản ứng và ngũ quan, khứu giác, thị giác, thính lực...

Cho dù không dùng linh thức, trong vòng mười dặm cũng có thể nhìn rõ mồn một. "Song tu một tháng không nghỉ dư sức qua cầu, tôi bây giờ chỉ thiếu một đạo lữ song tu." Diệp Bất Phàm nghĩ tới Nhan Như Ngọc.

Hắn muốn tinh tiến mạnh ở giai đoạn Kim Đan thì đạo lữ song tu là không thể thiếu.

Lục La tu vi quá thấp, thân thể nhỏ bé chịu không nổi nhiệt. "Nếu ném thêm vài trăm vạn linh thạch nữa, trong vòng một tháng, tôi có thể nhục thân thành tựu Kim Đan." Diệp Bất Phàm thu liễm dị tượng thân thể, bước ra khỏi thất bế quan, nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm tình sảng khoái.

Tốc độ luyện thể của hắn nhanh hơn tiến cảnh tu vi.

Đó là vì luyện thể khó tu luyện hơn pháp lực!

Điều này dẫn đến dưới tác dụng phụ nghịch chuyển, độ khó luyện

thể của hắn lại dễ dàng hơn pháp lực gấp mười lần! "Đợi nhục thân Kim Đan, ngưng tụ Ngọc Ma Huyết, khí huyết như lò lớn, có thể đoạn chi trọng sinh, khả năng sinh tồn nhảy vọt về chất, cộng thêm pháp bảo phòng ngự, ai có thể giết tôi?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm đầy mong chờ.

Hắn cảm giác mình sắp sống thành 'Chương Ngư Ca' (Bạch Tuộc) kiêm 'Ô Quy Đại Sư' (Rùa già) rồi. "Dư Thành, 'Man Thiên Thuật' tôi dạy ngươi đã tiểu thành chưa?" Diệp Bất Phàm gọi Dư Thành ra.

Môn bí thuật này có thể tạm thời tránh thoát linh thức cao giai tu sĩ dò xét, sau này mua bán dược liệu các thứ cần Dư Thành ra mặt.

Hắn có tu vi cao hơn Lục La, lại cơ mẫn, làm việc đáng tin cậy.

Trước đó Vân Lôi Kiếm cũng là do Dư Thành dịch dung thành dáng vẻ của hắn đi tìm Hà đại sư rèn đúc. "Miễn cưỡng tiểu thành." Dư Thành cung kính đáp. "Đi đến các đại thành tu tiên lân cận như Lang Gia Tiên Thành, Cửu Cực Thành sưu tập những dược liệu này." Diệp Bất Phàm ném cho hắn một tấm phương thuốc dược dục của《Phạm Thánh Ma Công》.

Nghĩ nghĩ, lại đưa cho hắn vài cây linh dược ngàn năm, đều là nguyên liệu chính của Dưỡng Nhan Đan, giá cả cao hơn linh dược ngàn năm tầm thường rất nhiều, dù sao đám nữ tu Kim Đan kia quá để ý đến dung mạo, vừa khéo hắn dùng không tới.

Hắn hết tiền rồi, chỉ có thể bán linh dược đi đổi linh thạch.

Linh dược ngàn năm quá hiếm thấy, trong đó có rủi ro nhất định. "Chủ nhân yên tâm, tôi nhất định cẩn thận!" Dư Thành thấy thế, trong lòng căng thẳng, vội vàng nhận lấy, xoay người rời khỏi sơn cốc.

Chương 112

"Đã đến Kim Đan mà vẫn còn thiếu tiền vãi chưởng!" Diệp Bất Phàm thở dài, mấy cây linh dược kia giá trị quá lớn, nếu bán ra số lượng lớn, không khéo sẽ bị Nguyên Anh chân quân để mắt tới.

Hơn nữa, những linh dược này hắn còn phải dùng để hỗ trợ bản thân tu hành, không nỡ bán đi.

Dư Thành đi không bao lâu.

Ngọc Dương Tử dẫn theo hai vị Kim Đan chân nhân đến thăm.

Ngày đi đến Chân Ma Điện đã tới.

Diệp Bất Phàm mắt sáng lên: "Tiền đến rồi." "Ngoan ngoãn ở lại trong sơn cốc, đừng ra ngoài." Diệp Bất Phàm vẻ mặt trịnh trọng, giao cho Lục La hai khối trận bàn.

Đây là trung khu khống chế huyễn trận và trận pháp phòng ngự, sau đó lại đưa cho đối phương một tấm lệnh bài khống chế cấm chế của ba người Dư Thành.

Tuy nói thân phận "Vương Vũ" này của hắn ở Nguyên quốc không có cừu gia gì, nhưng cẩn thận vẫn hơn, không thể cho bất kỳ kẻ nào cơ hội thừa nước đục thả câu. "Vâng." Lục La gật gật cái đầu nhỏ, kiễng chân hôn lên má Diệp Bất Phàm một cái, đỏ mặt nói: "Phải an toàn trở về nha." Diệp Bất Phàm xoa xoa đầu nàng, xoay người rời khỏi đại trận. "Hắc hắc, Vương đạo hữu quả nhiên thủ tín." Ngọc Dương Tử cười híp mắt nói.

Bên cạnh hai người là lão tổ Lý gia và lão tổ Từ gia từng gặp trên yến tiệc ở Lang Gia Tiên Thành, một người áo xanh một người áo xám, tử khí trầm trầm.

Hai người đều chắp tay hướng Diệp Bất Phàm chào hỏi. "Sao không thấy Hỏa Vân đạo hữu?" Diệp Bất Phàm híp mắt, trên yến tiệc có ba người đều định đi theo Ngọc Dương Tử tìm phiền toái cho "Trương Lão Tam" mà. "Hỏa Vân đạo hữu có chuyện quan trọng." Trong mắt Ngọc Dương Tử hiện lên vẻ âm u, không tự nhiên nói.

Tên kia bị Trùng Hư Tử sai bảo đi tìm tung tích Nhan Như Ngọc, căn bản không thoát thân được. "Đi thôi." Ngọc Dương Tử giá ngự một đạo độn quang, bay về phía tây xa xôi.

Hai lão tổ Lý, Từ ánh mắt lóe lên, lập tức đi theo.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, cũng đuổi theo.

Suốt dọc đường đi rất nhanh, vì chuyện này là cơ mật, không quá trương dương, giữa đường gặp một số đại thành và Kim Đan lạ mặt thì trực tiếp tránh đi.

Mà mấy người bọn họ không chú ý tới, có một bóng người vẫn luôn bám sát phía sau từ xa, ước chừng bảy trăm dặm.

Chính là Hỏa Vân Chân nhân. "Tên Ngọc Dương Tử này, không tích cực tìm kiếm hung thủ giết sư muội hắn, lại đi cùng mấy tên tép riu lén lút đi xa như vậy." "Xem ra bí địa là có thật." Hoa Vân Chân nhân mặc một bộ trường bào đỏ rực, đôi mắt thâm thúy lộ ra thần tình quỷ dị.

Hắn rõ ràng là tu vi Kim Đan nhị trọng, nhưng loáng thoáng lại lộ ra khí tức Kim Đan đại viên mãn.

Tại mi tâm hắn có chút sưng tấy, không ngừng nhảy lên.

Một con trùng đen kịt kỳ dị đột ngột xé rách da chui ra, tròng mắt xanh lét lập lòe u quang, chăm chú nhìn hướng Diệp Bất Phàm mấy người rời đi. "Tạm thời để bọn hắn đi trước dò đường, ta làm ngư ông đắc lợi một lần." Nụ cười của Hỏa Vân Chân nhân càng thêm quỷ

dị, lặng lẽ bám theo. …… Trên đường đi, hai vị lão tổ Lý, Từ âm thầm truyền âm cho Diệp Bất Phàm. "Vương đạo hữu, chuyến này ba người chúng ta đều là Kim Đan sơ kỳ, tên Ngọc Dương Tử kia lại là Kim Đan trung kỳ, nếu không liên thủ, sợ là sẽ bị kẻ này nuốt đến xương cốt cũng không còn." Lý lão tổ vuốt râu, nhìn về phía Ngọc Dương Tử, lộ vẻ kiêng kị.

Tên họ Vương này mới kết đan, còn không bằng bọn họ, liên thủ là có lợi nhất, không có lý do gì từ chối. "Lý đạo hữu nói không sai, Vương đạo hữu ý thế nào?

Chúng ta liên thủ mới có hy vọng sống sót." Từ lão tổ là một người đàn ông trung niên, phụ họa theo.

Diệp Bất Phàm híp mắt, không biết hai kẻ này là thăm dò hay thật sự muốn liên thủ, hắn đưa ra câu trả lời ba phải: "Ngọc Dương Tử đạo hữu hẳn không phải loại người đó, bất quá nếu hắn thật sự nảy sinh dã tâm, thì liên thủ với hai vị đạo hữu cũng không phải không thể." Hai lão tổ Lý, Từ gật đầu, coi như Diệp Bất Phàm đã đồng ý, thế là trên đường đi ba người âm thầm truyền âm.

Diệp Bất Phàm thì nhân cơ hội hỏi bóng hỏi gió xem tin tức về Chân Ma Điện có những ai biết.

Câu trả lời cuối cùng khiến hắn yên tâm phần nào.

Ngoài mấy người bọn họ, chỉ có Hỏa Vân Chân nhân (người không đến) là biết. "Xem ra tên Ngọc Dương Tử này muốn độc chiếm Chân Ma Điện." Diệp Bất Phàm cười lạnh trong lòng, âm thầm lên kế hoạch làm sao xử lý Ngọc Dương Tử.

Chỉ cần động thủ, hắn có lẽ có thể giết kẻ này.

Nhưng khuyết điểm của hắn quá rõ ràng, chưa tu luyện Kim Đan thiên của 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》, tốc độ là điểm

yếu.

Nếu để tên này liều mạng bỏ chạy, với bối cảnh Hợp Hoan Tông của đối phương thì uy hiếp thực sự quá lớn.

Hắn cũng không muốn lại giống như Tiểu Kiếm Tiên lúc trước, đánh nhỏ thì già tới, bị Kiếm Hạc Chân nhân truy sát suýt chết. "Trận pháp trong ngoài Chân Ma Điện là ưu thế." Mắt Diệp Bất Phàm lóe lên sát cơ.

Ước chừng đi được hơn ngàn dặm.

Mấy người tới một dãy núi, cuối cùng hạ xuống một ngọn núi thấp không bắt mắt trong đó.

Nơi này là chỗ tiếp giáp thế lực của Chung gia và Tống gia ở Nguyên quốc. "Lối vào có một trận pháp ẩn nặc tam giai, trước đó huynh đệ Lệ Khuê cùng mấy người liên thủ phá trận, trong đó một người là Trận Pháp Sư, dùng mấy ngày mới miễn cưỡng xé mở được một khe hở." Ngọc Dương Tử đứng ở lưng chừng núi, lấy ra một cái la bàn, điểm nhẹ mấy cái, bắn ra quang mang đánh vào vách đá.

Tức thì, vách đá quang hoa lưu động, một cái hang động lộ ra.

Ngọc Dương Tử đắc ý nói: "Cái Phá Trận Bàn này là ta bỏ giá cao mua về, người bình thường không có được đâu." Diệp Bất Phàm híp mắt, nhìn Phá Trận Bàn thêm hai lần.

Đúng là bảo vật.

Có thứ này, phối hợp Phá Trận Phù, trận pháp tam giai đỉnh cấp hắn đều có thể phá vỡ.

Vì chuyến đi này, hắn đã cố ý vẽ mười mấy tấm Phá Trận Phù.

Mấy người thuận theo ánh sáng đi vào hang động.

Trước mắt bỗng nhiên khoát hoạt.

Phía trước là một hồ nước khổng lồ hình vòng cung, trong hồ nước là một quảng trường, vị trí trung tâm là một tòa đại điện màu tử kim.

Bên trên có một đạo quang tráo giống như cái bát úp ngược, bảo vệ đại điện ở bên trong.

Trên quang tráo thủy ba dập dờn, lưu quang dật thải. "Trận pháp tam giai đỉnh cấp?

Còn là công phòng nhất thể?" Lý lão tổ kinh hô, thân ở trong phạm vi thế lực Chung gia, ông ta có chút hiểu biết về trận pháp.

Trận pháp trước mắt cực kỳ cổ xưa, không biết lai lịch. "Hắc hắc, nếu không thì sao lại mời ba vị đạo hữu đến liên thủ phá trận cùng ta?" Đáy mắt Ngọc Dương Tử hiện lên một tia âm ngoan, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc.

Đến trước trận pháp, mấy người bắt đầu nghiên cứu phá trận.

Tuy không phải Trận Pháp Sư, nhưng dựa vào không ngừng thử nghiệm, có xác suất rất lớn tìm được nơi bạc nhược của trận pháp. "Kiếm đạo của Vương đạo hữu có tính xuyên thấu, có thể dò xét chỗ yếu, phương diện này xin mời ngài ra tay." Ngọc Dương Tử gạt la bàn, cười nói: "Đương nhiên, còn có hai vị đạo hữu Lý, Từ phối hợp." "Được." Mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, cười đáp ứng.

Căn cứ theo lời Dư Thành, lúc trước bọn họ phá trận này suýt chút nữa bị trận pháp phản kích giết chết, cộng thêm bị truy tung nên bất đắc dĩ mới phải rút lui.

Tùy tay lấy ra kim kiếm, pháp lực cuộn trào, một kiếm chém lên quang tráo trận pháp.

Tức thì, thủy ba dập dờn, một cỗ phản chấn chi lực truyền đến, đồng thời trong màn nước một con thủy long như ẩn như hiện.

Diệp Bất Phàm hơi lui về phía sau. "Hát!" Hai người Lý, Từ lần lượt xuất thủ ở các hướng khác nhau, người trước điều khiển một pháp bảo hình lưỡi câu, người sau là một viên châu ngũ sắc rực rỡ. "Gào!" Pháp bảo va chạm trận pháp, tiếng rồng ngâm vang lên, ngay sau đó ba con thủy long từ trong quang mạc trào ra, lao về phía ba người. "Mỗi một con đều có uy lực Kim Đan sơ kỳ?!" Hai người Lý, Từ sắc mặt khẽ biến, vội vàng tế pháp bảo ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, tiếng nổ không ngừng, nếu không phải trong lòng núi có trận pháp ẩn nặc ngăn cản dư ba, phỏng chừng ngọn núi thấp này đã bị ánh sáng pháp bảo san thành bình địa. "May mà gọi ba tên này đến, nếu không chỉ dựa vào một mình ta, cho dù có thể phá vỡ, không chết cũng phải trọng thương." Ngọc Dương Tử cảm thấy quyết định của mình thật sáng suốt, đây mới chỉ là đợt phản kích đầu tiên của trận pháp, phía sau còn kinh khủng hơn: "Trận pháp như thế này, bên trong chắc chắn có trọng bảo!" Hắn ánh mắt nóng rực, nhanh chóng dùng la bàn trắc nghiệm điểm yếu trận pháp. "May mà đi theo Ngọc Dương Tử, nếu không muốn tự mình phá vỡ thì phải tốn bao nhiêu tiền?" Diệp Bất Phàm thấy vậy thầm thấy may mắn.

Phá Trận Phù tam giai quá tốn tiền, thú da và chu sa hắn tích lũy sớm đã dùng hết rồi.

Sau đó, Diệp Bất Phàm giả bộ tế phi kiếm, giao chiến với thủy long, mặt đỏ bừng, bộ dáng tương đối vất vả.

Mà linh thức thì lặng lẽ lan tràn đến các nơi trong sơn cốc, để đề phòng vạn nhất.

Hắn cẩn thận quen rồi.

Linh thức của Diệp Bất Phàm đang định quét về một góc, bỗng nhiên báo động vang lên, lông tóc dựng đứng. "Cái quỷ gì?!" 《Phạm Thánh Ma Công》 của Diệp Bất Phàm từ sau khi Trúc Cơ trung kỳ,

ngũ cảm mẫn duệ, tự mang công năng dự cảnh.

Sát na linh thức tới gần góc kia, có cảm giác như tới gần hồng thủy mãnh thú.

Chương 113

Khóe mắt liếc qua.

Nơi đó đến cái bóng ma cũng không có. "Kẻ nào cũng là lão lục (kẻ núp lùm)." Diệp Bất Phàm cảnh giác, có thể làm cho hắn cảm giác nguy hiểm, tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn.

Bỗng nhiên, Ngọc Dương Tử hét lớn một tiếng, hưng phấn nói: "Tìm được điểm yếu rồi!

Nhanh!

Tấn công chỗ này!" Nói xong, hắn dẫn đầu tế ra một cây trường mâu, hung hăng đâm vào một điểm trên quang mạc. "Ầm ầm ầm!" Trận pháp rung chuyển, thủy long càng thêm cuồng bạo, thế công hung mãnh đến cực điểm.

Hai lão tổ Lý, Từ vừa ngăn cản thủy long, vừa đại hỉ vội vàng tế ra thêm mấy món pháp khí, đánh vào điểm yếu.

Diệp Bất Phàm cũng học theo, trong lòng không ngừng suy tư đối sách. "Răng rắc!" Bốn người liên thủ, điểm yếu răng rắc vỡ vụn, nứt ra một cái khe. "Từ đạo hữu, ngũ sắc châu của ngươi có hiệu quả phòng ngự, ngươi vào trước." Ngọc Dương Tử ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Từ lão tổ.

Người sau ngẩn ra, sắc mặt khó coi, đành phải kiên trì tránh thoát thủy long, thuận theo vết nứt đi vào trong trận pháp.

Sau đó, mấy người Diệp Bất Phàm lần lượt đi vào.

Ai cũng không chú ý tới, một cái bóng trong suốt đi theo phía sau, lặng yên không một tiếng động, ngay cả một tia pháp lực dao động cũng không có.

Ngay sau khi mấy người vừa tiến vào trận pháp, trước mắt bỗng nhiên biến hóa.

Mặt trời chói chang, phía trước là sa mạc vô tận, nào còn tung tích Chân Ma Điện. "Trận pháp tam giai này quả nhiên cường hãn, không phải thủy trận đơn nhất, mà là ngũ hành trận pháp kết hợp." Ngọc Dương Tử sắc mặt âm u.

Đã đánh giá thấp uy lực trận pháp này.

Vùng sa mạc này thuộc Thổ, bão cát tàn phá, gió lớn thổi phần phật, cuốn về phía bọn họ.

Mỗi một hạt cát đều có thể bắn xuyên qua một vị Trúc Cơ đại viên mãn. "Làm phiền ba vị đạo hữu rồi." Ngọc Dương Tử lấy la bàn ra, không ngừng gạt ra từng trận huyền quang.

Hai vị lão tổ Lý, Từ miệng đắng nghét, nhưng đã không màng được nhiều, nhao nhao ra tay.

Một cái lưỡi câu tỏa ra lam quang, hư ảnh đại dương ngưng tụ, trùng trùng điệp điệp va chạm bão cát, pháp bảo đan xen với trận pháp, nhất thời giằng co không xong.

Lý lão tổ vui vẻ.

Uy lực bão cát này cũng không mạnh lắm.

Nhưng giây tiếp theo, cát bụi vô tận cuộn trào, ngưng tụ, lại hình thành ba người khổng lồ bằng cát cao trăm trượng, lao về phía bọn họ. "Không ổn!

Ngăn cản chúng!" Ngọc Dương Tử quát lớn.

Diệp Bất Phàm mắt lóe lên, khu động phi kiếm, miễn cưỡng cản lại một người khổng lồ cát, lực đạo đáng sợ chấn cho phi kiếm run rẩy, nhưng may mà cản lại được. "Ngươi thật là..." Từ lão tổ thấy

Diệp Bất Phàm vô dụng như vậy, chỉ có thể ngăn được một cái, tức đến thổ huyết, đành phải tự mình tế ngũ sắc châu, hình thành quang tráo ngũ sắc ngăn cản hai người khổng lồ cát còn lại ở ngoài mười trượng.

Bão cát cùng người khổng lồ này so với thủy long trước đó còn mạnh hơn.

Tùy tiện một hạt cát bắn tới đều có thể xé nát bất kỳ ngụy pháp bảo nào.

Trong lúc nhất thời, pháp lực của ba người tiêu hao cấp tốc.

Hai người Lý, Từ bất đắc dĩ, lấy ra mấy viên đan dược nhét vào miệng, vừa đánh vừa bổ sung tiêu hao.

Diệp mỗ nhân cũng học theo, nhét vào miệng mấy viên đan hoàn.

Điểm khác biệt là hắn nuốt tráng dương dược.

Bản thân pháp lực sánh ngang Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, chút tiêu hao này thực sự không tính là gì.

Ngọc Dương Tử nhân cơ hội lợi dụng trận bàn không ngừng suy diễn điểm yếu trận pháp.

Vô luận là người hay là trận pháp, chỉ cần công kích, điểm yếu sẽ lộ ra rõ nhất. "Đi theo ta!" Ngọc Dương Tử nhanh chóng bay về phía đông, mấy người vừa đánh vừa lui, vội vàng đi theo.

Ước chừng đi được mười dặm, Ngọc Dương Tử tay cầm la bàn đánh ra mấy đạo quang mang.

Vùng sa mạc kia tức thì bị xé mở một cái lỗ đen.

Hắn dẫn đầu đi vào, mấy người Diệp Bất Phàm theo sát phía sau.

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, dung nham vô tận cuồn cuộn, lửa cháy hừng hực, mấy con hỏa long lao tới.

Mỗi một con đều mạnh hơn thủy long một đoạn lớn, sánh ngang Kim Đan trung kỳ.

Điều này làm cho sắc mặt mấy người đều biến đổi.

Không thể không tế ra pháp bảo liều mạng: "Ngọc Dương Tử!

Trận pháp quá mạnh, chúng ta không chống đỡ được bao lâu!" Tóc của Lý lão tổ đều bị thiêu rụi, chật vật không chịu nổi.

Pháp bảo lưỡi câu của ông ta thuộc Thủy, bị Hỏa khắc chế, cuối cùng thậm chí dùng cả lá bài tẩy áp đáy hòm, một tòa núi nhỏ màu đen ngăn cản hỏa long.

May mà hỏa long không có linh trí, lại không phải người thật, nếu không chỉ bằng mấy tên Kim Đan sơ kỳ bọn họ căn bản không chống đỡ nổi.

Từ lão tổ cũng không khá hơn là bao, hạt châu ngũ sắc đều nứt ra một khe hở, đau lòng khiến mặt hắn đều vặn vẹo.

Diệp Bất Phàm tu vi yếu nhất, đương nhiên "thảm nhất".

Vừa chạy vừa tế phi kiếm, du đấu với hỏa long.

Hắn sắc mặt trắng bệch, miệng ho ra máu, bộ dáng như có thể ngỏm củ tỏi bất cứ lúc nào. "Diễn xuất này, đặt ở kiếp trước, cao thấp gì cũng phải cầm cái tượng vàng Oscar, mạnh hơn mấy tuyển thủ 'thực tập sinh hai năm rưỡi' nhiều." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ. "Đi!" Ngọc Dương Tử trán đổ mồ hôi, cũng không muốn để mấy tên này chết ở đây nhanh như vậy, nhanh chóng suy diễn sinh môn của trận pháp, nhảy vào một cái miệng núi lửa.

Ba người Diệp Bất Phàm cũng vội vàng nhảy theo.

Sau đó là hai thế giới Kim, Mộc, mấy người hiểm tượng hoàn sinh, một cánh tay của Lý lão tổ đều bị vô số cột sáng màu vàng kim

chém đứt, máu tươi đầm đìa.

Cuối cùng vẫn là Ngọc Dương Tử ra tay, tế ra một tòa thành trì nhỏ, chấn nát một tòa kim tự tháp trước mặt, phá vỡ trận pháp, tiến vào trong Chân Ma Điện.

Tại sát na tiến vào Chân Ma Điện, không ai chú ý tới thân thể Diệp Bất Phàm khẽ chớp, ẩn ẩn chồng lên nhau.

Trong đại điện, một cái vòng xoáy xoay tròn phía sau điện, không biết thông tới nơi nào.

Bên cạnh là hai gian thạch ốc. "Ba vị, bảo vật để lão phu tra xét trước, không có ý kiến gì chứ?" Ngọc Dương Tử tay nâng một tòa thành trì nhỏ, cười như không cười.

Hai vị lão tổ Lý, Từ trầm mặc không nói, cười khổ gật đầu. "Vương đạo hữu, trước đó, ta muốn hỏi thăm tin tức về Trương Lão Tam, không biết có thể cho hay không?" Ngọc Dương Tử đi đến trước một thạch ốc, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm sắc mặt khẽ biến, âm trầm nói: "Đây là ý gì?

Qua cầu rút ván?" Nói xong, hai lão tổ Lý, Từ đứng bên cạnh hắn, bộ dáng như muốn liên thủ.

Ngọc Dương Tử thấy vậy, giọng điệu hòa hoãn: "Qua cầu rút ván thì không đến mức, ngươi và Lệ Khuê đều từ di tích đi ra chứ?

Tên phế vật kia quá yếu, ta còn phải trông cậy vào Vương đạo hữu tìm tung tích Trương Lão Tam đây." Có thể sống mấy trăm năm thì không phải kẻ ngốc.

Di tích Triệu quốc vừa kết thúc, vị Vương đạo hữu này liền kết đan thành công ở Nguyên quốc, nói không liên quan đến di tích thì có quỷ mới tin. "Trương Lão Tam đang ở Thiên Ma Giáo." "Làm sao dẫn

hắn ra?" "Không có cách nào dẫn, bất quá hiện nay yêu thú xâm lấn, Trương Lão Tam muốn tinh tiến tu vi, chỉ có thể đi ra kiếm lượng lớn yêu đan tam giai để luyện chế đan dược, đến lúc đó cứ ở Cổ Vân Thành ôm cây đợi thỏ là được." Ngọc Dương Tử nghe vậy, lộ vẻ suy tư, tựa hồ đang phán đoán thật giả.

Lại hỏi thêm các chi tiết liên quan đến công pháp, pháp thuật, pháp khí của Trương Lão Tam.

Đây mới là trọng điểm tìm kiếm đối phương, Lệ Khuê hoàn toàn không rõ.

Diệp Bất Phàm nửa thật nửa giả báo lại.

Hỏi xong, Ngọc Dương Tử lộ vẻ hài lòng, cười hắc hắc nói: "Vương đạo hữu nếu đã đi qua di tích, trên người hẳn là có vài cây linh dược ngàn năm chứ?

Không biết là linh dược gì?" "Ngươi có ý gì..." Diệp Bất Phàm sắc mặt khẽ biến.

Bỗng nhiên ngực đau nhói, một viên châu ngũ sắc xuyên qua lưng, bắn ra từ trước ngực, mang theo một mảng máu tươi. "Bịch" một tiếng, thân thể ầm ầm ngã xuống đất, hắn nhìn về phía "đồng đội" Từ lão tổ, trên mặt còn lưu lại vẻ không thể tin nổi. "Nếu không phải muốn moi tin tức, tránh để ngươi bỏ chạy, thì đã sớm giết ngươi rồi." Từ lão tổ cười lạnh, xác nhận đối phương đã chết, sờ soạng lấy ra một cái túi trữ vật từ trên người đối phương, đưa cho Ngọc Dương Tử.

Chương 114

"Vừa kết đan, thực lực quá yếu." Lý lão tổ cũng hừ lạnh, vốn tưởng rằng tên kiếm tu này sẽ có chút bản lĩnh, nhưng làm ông ta thất vọng tràn trề, liên tiếp phá mấy trận pháp, áp lực toàn đè lên người ông ta và Từ lão tổ.

Hại ông ta mất đi một cánh tay! "Một cây linh dược ngàn năm cũng không có!" Ngọc Dương Tử dùng linh thức quét túi trữ vật, sắc mặt khó coi.

Bên trong ngoại trừ mấy món pháp khí và một ít linh thạch, đan dược, cùng với vài cuốn công pháp cấp thấp thì một cây linh dược cũng không có. "Tên này kết đan, tiêu hao gần hết cũng là bình thường." Từ lão tổ tùy tay bắn một quả cầu lửa thiêu thi thể thành tro bụi, bỗng nhiên mày hơi nhíu lại.

Thi thể này... chưa gì đã cháy sạch, hơi dễ thiêu quá rồi.

Linh thức quét một vòng bốn phía, cũng không phát hiện dị thường, nghĩ nghĩ, bèn đặt sự chú ý lên thạch ốc. "Vào xem một chút, Thiên Ma Giáo chủ đời thứ nhất rốt cuộc để lại bảo vật gì." Ngọc Dương Tử dẫn đầu đi vào thạch ốc.

Trong phòng ngoại trừ bồ đoàn, vài cuốn công pháp thì không có gì lạ thường.

Sắc mặt hắn hơi khó coi, đi vào một thạch ốc khác, vẫn là công pháp điển tịch, còn có hai miếng ngọc giản màu đen hơi phát sáng.

Bên cạnh ngọc giản, được đặt trang trọng một khối đồ vật giống như ngọc tỷ.

Hình dáng hắc long, cực kỳ uy nghiêm, ẩn ẩn tản ra uy áp. "Pháp

bảo?" Ngọc Dương Tử nhíu mày, cầm lấy ngọc tỷ.

Tức thì một cỗ ma khí cực mạnh truyền đến, bên tai phảng phất có chân long gào thét, chấn cho Ngọc Dương Tử ho ra máu, năm ngón tay thậm chí trực tiếp bị chấn nát, máu thịt mơ hồ.

Ngọc tỷ rơi xuống, trở lại bình tĩnh. "Đây là thứ gì?!" Hai vị lão tổ Lý, Từ chấn hám, liên tục lui lại.

Ngọc Dương Tử là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, đối mặt với một vật vô chủ, cư nhiên bị trọng thương ngay tại chỗ. "Không biết là cái gì, nhưng tuyệt đối là chí bảo!" Ngọc Dương Tử không kinh sợ mà còn mừng rỡ, vội vàng tế ra pháp bảo tiểu thành, muốn thu ngọc tỷ lại.

Hai lão tổ Lý, Từ nhìn nhau một cái, đều không động thủ.

Bọn họ biết rõ sự cường đại của Ngọc Dương Tử, càng đừng nói tuổi thọ sắp hết, nổi điên lên thì Kim Đan hậu kỳ cũng không muốn dây vào.

Hai người bọn họ mới sơ kỳ mà hổ khẩu đoạt thực thì là đi tìm chết. "Hắc hắc hắc, bảo bối tốt a." Một giọng nói âm trầm bất thình lình vang lên, bàn tay to đỏ rực dấy lên khí tức nóng bỏng, đánh thẳng vào cánh tay Ngọc Dương Tử.

Nhiệt độ cực cao, cả thạch ốc đều bắt đầu bị nung chảy. "Kẻ nào?!" Ngọc Dương Tử biến sắc, không kịp thu ngọc tỷ, pháp bảo tiểu thành hung hăng va chạm với bàn tay to đỏ rực kia. "Ầm ầm!" Thạch ốc trong nháy mắt bị đánh thành bột mịn, thân thể Ngọc Dương Tử bị một cỗ đại lực đánh lui.

Xuyên qua ngọn lửa ngập trời, hắn nhìn chằm chằm vào người ra tay.

Tòa thành nhỏ này của hắn là trung phẩm pháp bảo, nhưng tự

mang trọng lực cực mạnh, Kim Đan trung kỳ tầm thường không thể đánh lui nó.

Sau đó, hắn nhìn thấy bóng người áo bào đỏ quen thuộc. "Hỏa Vân Chân nhân?!" Từ lão tổ kinh hô thành tiếng.

Lý lão tổ bên cạnh phản ứng cực nhanh, nhanh chóng phát hiện ra điều không đúng: "Không phải Hỏa Vân Chân nhân." Hỏa Vân Chân nhân giờ phút này, tại mi tâm có một con trùng đen u ám khảm vào bên trong, toàn thân tản ra khí tức quỷ dị, giống như là sự hợp thể của hai người, pháp lực dao động có chút hỗn tạp. "Thảo nào cứ thấy bất an, hóa ra phía sau có cái đuôi bám theo." Ngọc Dương Tử sắc mặt xanh mét, pháp lực cuộn trào, tiểu thành nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hơn mười trượng, trọng lực đáng sợ đè ép không khí nổ tung.

Hắn nhìn chằm chằm Hỏa Vân Chân nhân, sắc mặt bỗng nhiên khẽ biến: "Trùng Hư Tử?!" Trong khí tức hỗn tạp của Hỏa Vân Chân nhân, có một luồng giống hệt đại trưởng lão Hợp Hoan Tông. "Phải, cũng không phải." Hỏa Vân Chân nhân toét miệng cười, thần tình càng thêm quỷ dị.

Một đôi mắt đen kịt chuyển động, sâm nhiên cười nói: "Mấy vị, cùng nhau lên đường đi." "Oanh!" Pháp lực dao động ngập trời quét ngang cả đại điện, hỏa diễm cuồn cuộn, tôn lên Hỏa Vân Chân nhân như một vị hỏa thần.

Dưới sự giao thoa của nhiều loại khí tức, khí thế hắn đã leo lên tới Kim Đan hậu kỳ.

Mức độ cường đại vượt xa Ngọc Dương Tử gấp mấy lần. "Liên thủ!" Ngọc Dương Tử sắc mặt trắng bệch, cao giọng quát lớn.

Hai lão tổ Lý, Từ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Ngọc Dương Tử có khả năng sống sót, nhưng hai tên Kim Đan sơ

kỳ bọn họ thì cửu tử nhất sinh.

Trong cảnh giới Kim Đan, chênh lệch mỗi một trọng đều cực lớn, năm tên Kim Đan trung kỳ cũng đánh không lại một tên hậu kỳ. "Liều mạng!" Hai người nghiến răng, tế ra pháp bảo, đánh về phía Hỏa Vân Chân nhân. "Bùm bùm!!" Pháp lực Hỏa Vân Chân nhân cuộn trào, hội tụ thành hai nắm đấm lửa khổng lồ, đánh bay ngũ sắc châu và lưỡi câu.

Quyền đầu đi thế không giảm, hung hăng nện xuống hai người. "Thiên Thủy Thuẫn!" Lý lão tổ biến sắc, vội vàng thi triển pháp thuật Kim Đan, hình thành một tấm khiên vài chục trượng.

Tuy nhiên dưới trọng quyền, tấm khiên vỡ vụn, Lý lão tổ bị phản phệ ho ra máu, thần tình hãi nhiên.

Từ lão tổ vội vàng ra tay, tế ra một tấm phù lục tam giai đỉnh cấp áp đáy hòm, hóa thành từng trận hoàng quang, lúc này mới cản được quyền đầu.

Mà phù lục cũng tiêu hao sạch sẽ, biến thành tro bụi. "Tùy tiện một đòn cũng không phải thứ chúng ta có thể chống đỡ, chạy mau!" Từ lão tổ sắc mặt trắng bệch, Lý lão tổ thì một lời không nói.

Chạy?

Chạy thế nào?

Thiên tân vạn khổ mới phá trận đến đây, muốn chạy ra ngoài còn phải đi qua trận pháp.

Nơi này chính là một cái lồng giam khổng lồ! "Yếu!

Quá yếu!" Hỏa Vân Chân nhân nhe răng cười, phất tay một cái đại ấn đỏ rực bay ra, chặn đứng pháp bảo tiểu thành đang lao tới.

Ngọc Dương Tử sắc mặt xanh mét, không ngừng thôi động pháp

bảo công kích.

Trọng lực đáng sợ đủ để đè sập bất kỳ một Kim Đan sơ kỳ nào, nhưng đối mặt với Hỏa Vân Chân nhân sánh ngang hậu kỳ, tất cả thế công đều bị chặn lại hết.

Hơn nữa còn bị áp chế liên tục. "Phụt!" Ngọc Dương Tử phun một ngụm máu lên tiểu thành, quang mang đại trướng, miễn cưỡng phân đình kháng lễ với pháp bảo đại ấn của Hỏa Vân Chân nhân.

Nhưng pháp lực hai bên chênh lệch quá xa.

Cứ đà này, sớm muộn gì cũng không gượng nổi. "Hỏa Vân, bảo vật nơi này đều quy ngươi, thả chúng ta đi." Ngọc Dương Tử hít sâu một hơi: "Nếu không ta liều mạng, ngươi cũng không dễ chịu đâu." "Đi?

Mấy người các ngươi đều phải chết." Hỏa Vân Chân nhân cuồng cười, châm chọc nói.

Bỗng nhiên, mặt hắn cứng đờ, mạnh mẽ nhìn về phía phế tích thạch ốc, dữ tợn nói: "Vừa rồi đã thấy ngươi không đúng rồi, tiểu tạp ngư!

Cút ra đây!" Nói xong, hai tay hắn bấm quyết, huyễn ảnh một con Chu Tước lao về phía phế tích, nơi đi qua không khí nổ tung, nhiệt độ đủ để nung chảy kim cương. "Vút!" Một bóng người như tia chớp lược ra từ trong phế tích, trong tay cầm ngọc tỷ cùng mấy cuốn công pháp và ngọc giản. "Oanh" một tiếng, phế tích bị thiêu đốt thành một cái hố to mấy chục trượng, khói đen cuồn cuộn lan tràn. "Cẩu đảm thật lớn!" Hỏa Vân Chân nhân ánh mắt sâm hàn, sắc mặt dữ tợn, quay đầu nhìn về phía góc đại điện.

Diệp Bất Phàm một bộ áo trắng, đứng ở góc đại điện, cúi đầu nhìn ngọc tỷ trong tay, sắc mặt kỳ dị.

Vừa rồi không có thời gian dùng pháp bảo thu vật này, bèn dùng tay cầm.

Điều khiến hắn không ngờ tới là, ngọc tỷ nghiền nát năm ngón tay Ngọc Dương Tử lại không hề làm bị thương hắn, ngược lại còn phản bổ cho hắn một luồng ma khí ấm áp.

Trong ngọc tỷ truyền ra ý niệm hưng phấn nhảy nhót.

Rất rõ ràng, ngọc tỷ có linh.

Chất liệu ngọc tỷ cực kỳ cổ xưa, là thứ cùng một tầng thứ với Trấn Yêu Tháp! "Quả nhiên có liên quan đến công pháp của tôi!" Trong lòng Diệp Bất Phàm kích động.

Hắn lật ngọc tỷ lên.

Dưới đế khắc tám chữ.

Thiên địa đồng thọ, tiên ma vĩnh xương! "Cứ tưởng là thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương chứ." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Chương 115

Bất cứ thứ gì dính dáng đến hai chữ "Tiên Ma" đều không hề đơn giản.

Không kịp nhìn kỹ, hắn trịnh trọng cất nó vào túi trữ vật cùng với mấy quyển công pháp và ngọc giản kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hỏa Vân chân nhân, lộ ra một tia kiêng kỵ.

Kiêng kỵ không phải là người, mà là con sâu trong mi tâm kẻ đó.

Thiên Ma Giáo có thuật khống cổ, Cổ Phong chính là ví dụ điển hình, nên hắn cũng có chút hiểu biết về cổ trùng.

Con sâu này là cổ.

Khác với cổ trùng bình thường, con sâu này là cổ khống người.

Tên gọi là —— Thần Du Cổ.

Ở Tu Tiên Giới, đây là loại cổ trùng đủ khiến Nguyên Anh, thậm chí là Hóa Thần cũng phải nghe tin đã mất mật!

Bản thân nó không có uy lực gì lớn, mẫu cổ thần du tứ phương, trong lúc đó phân hóa ra vạn ngàn tử cổ, chui vào não người, khống chế thân thể, thần hồn, ký ức, tư duy.

Giữa các tử cổ còn có thể chia sẻ pháp lực, chuyển sang cho một tử cổ khác sử dụng.

Hỏa Vân chân nhân mạnh như vậy, rõ ràng là đã được chia sẻ một phần pháp lực của người khác. "Ngươi thế mà chưa chết?!" Lý lão tổ như gặp quỷ, chính tay lão đã thiêu hủy cái xác đó rồi mà.

Ngọc Dương Tử và Từ lão tổ cũng không dám tin. "Giết ta, các

ngươi có phải nghĩ nhiều rồi không?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc.

Ngay khoảnh khắc tiến vào đại điện, hắn đã thả ra một đạo Chân Ma Huyễn Ảnh, dung nhập vào trong con rối người giấy.

Sau di tích lần trước, hắn đã chú trọng tu luyện 《Trát Chỉ Bảo Điển》.

Lại phối hợp với Man Thiên Thuật, Tạo Súc Thuật, cùng cảnh giới rất khó phân biệt được.

Bất quá Hỏa Vân chân nhân không phải tầm thường, rất khó lừa gạt qua mắt hắn, nếu không hắn đã sớm đứng một bên làm hoàng tước rồi. "Ngươi!" Lý trưởng lão mặt đỏ bừng. "Vương đạo hữu, kẻ này cực mạnh, chi bằng chúng ta liên thủ?

Ân oán giữa ta và ngươi, tính sau thế nào?" Ngọc Dương Tử thu lại tâm tư nhỏ mọn, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười.

Diệp Bất Phàm liếc lão một cái, vặn vẹo cổ phát ra tiếng rắc rắc.

Ma khí trong cơ thể cuộn trào, mái tóc đỏ tung bay, đôi mắt đỏ ngầu, khinh thường nói: "Bị ngọc tỷ trọng thương, chỉ bằng ngươi hiện tại, cũng xứng liên thủ với ta?" "Pháp tướng!" "Ma diễm!" Trong nháy mắt, một tôn cự nhân trăm trượng lập tức chống nứt cả Chân Ma Điện, mảnh vỡ bay loạn, pháp lực dao động khủng bố chấn động khiến trận pháp trong lòng núi rung chuyển.

Ngọc Dương Tử nghe thấy lời Diệp Bất Phàm, trước là giận dữ, nhưng rất nhanh đã trợn tròn mắt. "Đây là cái quỷ gì?" Lý, Từ hai vị lão tổ ngửa đầu nhìn ma thân khổng lồ, có chút ngơ ngác.

Cảm giác áp bách ập vào mặt còn mạnh hơn cả Ngọc Dương Tử thời toàn thịnh.

Khó có thể tưởng tượng, đây lại là Vương Vũ, kẻ đối phó với một

con thủy long cũng tốn sức. "Ma công?

Ngươi là người của Thiên Ma Giáo?!" Hỏa Vân chân nhân nhíu mày, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Trừ Thiên Ma Giáo, Hợp Hoan Tông và Vạn Thú Cốc ra, ma khí không thể thuần túy như vậy. "Sát!" Diệp Bất Phàm lười nói nhảm, bàn tay to như cái nhà vả thẳng vào mặt Hỏa Vân chân nhân.

Tiếng gió rít gào, ép không khí nổ tung thành từng đoàn sương trắng, giống như tên lửa siêu thanh. "Bất kể ngươi là ai, cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ mà thôi!" Hỏa Vân chân nhân châm chọc, vung tay bắn ra một đạo Xích Viêm Chu Tước hung hăng đối chọi với ma chưởng. "Phụt!" Chu Tước bị thiêu đốt, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi. "Không ổn!

Mau lui!" Ngọc Dương Tử ở xa định lặng lẽ rút lui cảm thấy không ổn, sắc mặt đại biến, vội vàng bấm quyết, kéo ra một đạo tàn ảnh né tránh.

Lý, Từ hai lão tổ không có độn thuật như Ngọc Dương Tử, sắc mặt trắng bệch, vội vàng tế xuất pháp bảo để kháng cự. "Ầm ầm!" Một nắm đấm ma to lớn từ đỉnh đầu trấn áp xuống, nện mạnh lên lưỡi câu và ngũ thải châu.

Thiên Cương Ma Diễm như sóng biển, hai món pháp bảo ngay cả vài hơi thở cũng không chống đỡ nổi, tại chỗ bị ô nhiễm thành sắt vụn.

Lý lão tổ vội vàng tế ra một tòa núi nhỏ, nhưng rất nhanh cũng bị ô nhiễm hủy hoại. "Ngọc Dương Tử, cứu ta!" Hai người kinh hãi tột độ, lớn tiếng kêu cứu.

Tên Vương Vũ này quá khủng bố, thực lực thể hiện trước đó ngay cả một phần mười cũng không có, hoàn toàn là hồng hoang dã thú

khoác da cừu.

Lại thêm bọn họ trước đó phá trận bị thương, át chủ bài cạn kiệt, căn bản đỡ không nổi!

Buồn cười là bọn họ còn tự cho rằng đối phương yếu.

Ngọc Dương Tử vừa kinh vừa sợ, đâu dám tiến lên. "Bùm!" Lý, Từ hai lão tổ tại chỗ bị đập thành bánh thịt, máu tươi nhuộm đỏ quảng trường.

Hai Kim Đan sơ kỳ.

Chết! "Vạn Hồn Phiên, thu!" Diệp Bất Phàm ném ra một cán hồn phiên, lệ quỷ gào thét, từ trên thi thể lôi ra hai đạo quang đoàn.

Sau đó hắn phun ra một ngụm máu, trong khoảnh khắc luyện hóa hai đạo hồn phách Kim Đan.

Vạn Hồn Phiên vốn chỉ có uy lực Trúc Cơ, khí thế trong nháy mắt tăng vọt!

Hai oan hồn Kim Đan ở trong đó gào thét giận dữ. "Hắc hắc, Ngọc Dương Tử, ngươi không phải muốn liên thủ với ta sao?

Vào Nhân Hoàng Phiên của ta, cùng ta liên thủ chém giết Hỏa Vân chân nhân, chẳng phải tuyệt diệu sao?" "Hơn nữa ngươi cũng không cần lo lắng đại hạn sắp tới, từ nay ngươi và ta kết làm huynh đệ khác họ, nâng rượu hàn huyên." Diệp Bất Phàm cười hắc hắc hai tiếng, ánh mắt liếc về phía Ngọc Dương Tử.

Hắn đã sớm tính toán kỹ, liên thủ với đám này, khéo lại bị đâm sau lưng, chi bằng bắt hồn phách, nhét vào Vạn Hồn Phiên tăng cường uy lực còn hơn.

Ma thân trước đó, chỉ là Chân Ma Huyễn Ảnh dương đông kích tây mà thôi. "Đi mẹ cái Nhân Hoàng Phiên nhà ngươi!" Ngọc Dương Tử

tức đến phá phòng, miệng phun hương thơm.

Tên cẩu tặc này tâm cơ quá sâu, từ đầu đến cuối đều là giả heo ăn thịt hổ.

Lão nhìn chằm chằm Vạn Hồn Phiên, bỗng nhiên lộ vẻ khó tin, mạnh mẽ nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Ngươi là...

Trương Lão Tam!" Dưới cực hình, Lệ Khuê đã khai ra.

Vạn Hồn Phiên của Thiên Ma Giáo chủ chân truyền Liễu Vong Xuyên đang nằm trong tay Trương Lão Tam.

Lại cộng thêm ma công, vừa đột phá Kim Đan...

Hỏa Vân chân nhân đang di chuyển về phía Diệp Bất Phàm cũng khựng lại, ngẩn người ra. "Ha ha ha!

Tốt lắm, Trương Lão Tam mà tên Ngọc Dương Tử này tâm tâm niệm niệm, hóa ra vẫn luôn ở ngay bên cạnh!" Hỏa Vân chân nhân không nhịn được cười lớn, tiếng cười tràn đầy châm chọc.

Ngọc Dương Tử nghe vậy, da mặt nóng rát, mắt đỏ ngầu.

Hận không thể tại chỗ chém chết Trương Lão Tam. "Đi nghe ngóng tin tức của Trương Lão Tam từ chính miệng Trương Lão Tam, Ngọc Dương Tử, ngươi cũng được lắm đấy." Hỏa Vân chân nhân cười khẩy, sau đó mạnh mẽ lao về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt tham lam: "Hôm nay nói gì cũng không thể để ngươi đi rồi!" Trên người Trương Lão Tam có lượng lớn linh dược ngàn năm, giá trị quá lớn. "Khéo thật, hôm nay hai vị ai cũng đừng hòng rời đi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Tử cổ trên người Hỏa Vân chân nhân nhất định phải hủy diệt, nếu không để hắn đào thoát, chia sẻ tin tức với các tử cổ khác, nửa đời sau hắn đừng hòng được yên ổn.

Bị một con Thần Du Cổ không biết đã khống chế bao nhiêu người nhắm vào, quá khủng bố. "Cho ngươi ăn trước một món khai vị, cuối cùng sẽ giải quyết ngươi." Diệp Bất Phàm lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Dương Tử, vung tay ném Vạn Hồn Phiên ra, hắc vụ cuồn cuộn trong nháy mắt bao vây lấy lão. "Hu hu ——" Mười vạn lệ quỷ gào thét, âm phong trận trận, không sợ chết lao về phía Ngọc Dương Tử.

Lão cười khẩy một tiếng, lập tức khu động pháp bảo tiểu thành nghênh kích, một mảng lớn âm hồn bị ma diệt.

Tuy nhiên rất nhanh sắc mặt lão đã biến đổi.

Hai âm hồn to lớn hơn hẳn không sợ pháp bảo tiểu thành, không ngừng va chạm.

Chính là âm hồn của Lý, Từ hai vị lão tổ! "Trương Lão Tam, ngươi đã sớm nhắm vào hai người bọn họ!

Chương 116

Ngươi thật đáng chết a!" Vạn Hồn Phiên vốn bình thường, nhờ có hai người này, uy lực cao hơn một đoạn lớn, lại phối hợp với âm hồn Trúc Cơ, nhất thời Ngọc Dương Tử cũng khó thoát thân. "Keng!" Hỏa Vân chân nhân tế ra pháp bảo đại ấn, nện mạnh về phía Diệp Bất Phàm, một tiếng chuông vang lên, Lục Linh Chung ngăn cản đại ấn.

Pháp lực hai bên đối chọi, đại ấn ẩn ẩn áp chế Lục Linh Chung.

Pháp lực của Hỏa Vân chân nhân chung quy vẫn sánh ngang Kim Đan hậu kỳ, tự nhiên mạnh hơn hắn một bậc.

Bất quá theo một cái ngọc như ý bay ra, hình thành quang tráo, thế áp chế đã bị lật ngược lại. "Đến lượt ta." Ánh mắt Diệp Bất Phàm băng lãnh, ma thân to lớn di chuyển, địa động sơn dao.

Hắn nhấc bàn chân to như cái gác xép, đá mạnh vào khuôn mặt già nua của Hỏa Vân chân nhân. "Tiểu tể tử, ma công không tệ, đáng tiếc tu vi không được." Hỏa Vân chân nhân cười gằn, hai tay bấm quyết, một đoàn quỷ hỏa màu xanh lục hừng hực thiêu đốt, va vào ma thân.

Quỷ hỏa cùng Thiên Cương Ma Diễm tiêu hao lẫn nhau, thế mà ẩn ẩn áp chế ma diễm, đốt xuyên qua chân ma. "Hậu kỳ và sơ kỳ quả nhiên chênh lệch cực lớn." Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng.

Tu vi của hắn sánh ngang trung kỳ đỉnh phong, chỉ cách hậu kỳ một lằn ranh.

Nhưng lằn ranh này như lạch trời, khó mà vượt qua.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Pháp tướng và Thiên Cương Ma Diễm của hắn chưa đại thành. "Phù ——!" Hỏa Vân chân nhân phun ra một ngụm tinh huyết, dưới sự bấm quyết, quỷ hỏa bạo tăng, phợp

trời dậy đất ùa về phía Diệp Bất Phàm.

Hiển nhiên, pháp thuật quỷ hỏa này không tầm thường.

Hắn đã sớm nhìn ra Thiên Cương Ma Diễm khắc chế pháp bảo, cho nên căn bản không dùng pháp bảo.

Quỷ hỏa bốc lên, nơi đi qua kết một tầng băng sương, nện mạnh lên Lục Linh Chung, linh tính của cái chuông tổn hại lớn, kéo theo ánh sáng của ngọc như ý cũng ảm đạm xuống, thế mà đốt xuyên qua phòng ngự. "Chỉ bằng hai món pháp bảo này, không đỡ được Thiên U Quỷ Hỏa của lão phu đâu." Hỏa Vân chân nhân cười cuồng ngạo, lộ vẻ trêu tức.

Hắn không chỉ đoạt được pháp lực của Trùng Hư Tử, mà còn đoạt luôn cả pháp thuật, hơn nữa còn thi triển viên mãn.

Thực lực bực này, hoàn toàn không phải Kim Đan hậu kỳ bình thường có thể so sánh.

Quỷ hỏa đáng sợ không ngừng thiêu đốt, xuyên qua Lục Linh Chung, ngọc như ý, đánh thẳng vào tim ma thân. "Ong ong!!" Một chiếc khăn tay bay ra, phun ra hồng hà, ngạnh kháng ngăn cản quỷ hỏa, phát ra tiếng xèo xèo.

Ngay sau đó, một viên gạch màu lam khổng lồ như tấm khiên, chắn trước ma thân.

Không chỉ vậy, ngoài thân Diệp Bất Phàm còn nổi lên kim quang, hình thành phòng hộ tráo cường đại, hắn lại lấy ra mấy chục tấm bùa phòng ngự dán lên người. "???" Nụ cười của Hỏa Vân chân nhân cứng lại, có chút líu lưỡi.

Hắn lại đánh ra pháp thuật Chu Tước, pháp thuật Yêu Hổ, nhưng đều bị tầng tầng lớp lớp phòng ngự chặn lại bên ngoài ma thân.

Có cảm giác như chó cắn con nhím, không biết ngoạm vào đâu.

Hỏa Vân chân nhân mặt đen sì, gân xanh trên trán giật giật: "Ngươi cầm tinh con rùa đen à?" Hắn chưa từng thấy Kim Đan chân nhân nào có nhiều thủ đoạn phòng hộ như vậy. "Ong ong!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, tế ra một cái hải loa (vỏ ốc) màu đen, phun ra lượng lớn khói đen mang theo tính ăn mòn mãnh liệt ập về phía Hỏa Vân chân nhân.

Hỏa Vân chân nhân hai tay bấm quyết, nhanh chóng di chuyển né tránh. "Keng!" Vừa mới né khỏi hải loa, tử hà đầy trời, Tử Kim Bát giống như cái bát úp ngược, trực tiếp nhốt Hỏa Vân chân nhân vào trong.

Tử Kim Bát này có hiệu quả vây giết, công phòng vẹn toàn, rất khó bị phá giải. "Sao ngươi có thể kích phát hoàn mỹ nhiều pháp bảo như vậy?!" Trong Tử Kim Bát truyền ra tiếng nói tức đến bại hoại của Hỏa Vân chân nhân.

Chưa nói đến pháp lực có chống đỡ nổi hay không, thôi động năm sáu món pháp bảo, yêu cầu đối với linh thức cực cao, hậu kỳ bình thường cũng không có cách nào tế lên nhiều pháp bảo như thế. "Keng keng!!" Tử Kim Bát run rẩy, Hỏa Vân chân nhân tế ra hai khẩu phi đao, không ngừng va chạm vào Tử Kim Bát.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, pháp lực cuộn trào, gắt gao trấn áp.

Cùng lúc đó, hắn sải bước tiến lên, tung ra một trận đấm đá vào Tử Kim Bát.

Âm ba chấn động khiến người ta thần hồn run rẩy, Thiên Cương Ma Diễm mang theo dương sát chi khí xuyên qua Tử Kim Bát, không ngừng thiêu đốt Hỏa Vân chân nhân. "A a a!" Tiếng thảm thiết vang lên, hai khẩu phi đao của Hỏa Vân chân nhân không ngừng bị ô nhiễm, ngay cả thân thể cũng đang bốc cháy.

Hắn tuy nắm giữ hỏa chi đạo, nhưng dương sát và ma diễm lực

sát thương cực lớn, dù là hắn cũng có chút không chịu nổi.

Không chỉ vậy.

Hắn lộ vẻ thống khổ, con sâu nơi mi tâm cũng đang run rẩy, thần hồn không ngừng bị sát khí tập kích. "Trương Lão Tam, ngươi thật sự đáng chết!" "Huyết Dương Ma Hỏa!" Hỏa Vân chân nhân gào thét trong Tử Kim Bát, mạnh mẽ xé đứt một cánh tay, máu tươi bắn ra, hóa thành ngọn lửa màu huyết sắc ngập trời, chấn khai Tử Kim Bát, lao vọt ra ngoài.

Hắn đứng giữa hư không, mặt mũi dữ tợn, thù hận nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm. "A a!" Hắn hét lớn, huyết sắc diễm hỏa thiêu đốt thiên địa, thế mà bức lui Tử Kim Bát và hải loa đen đang lao tới lần nữa, phợp trời dậy đất ùa về phía Diệp Bất Phàm.

Khăn tay, gạch lam không ngừng run rẩy, ẩn ẩn có xu thế bị phá vỡ phòng ngự. "Tên này, chỉ là nắm giữ pháp thuật của Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông mà đã khó chơi như vậy, nếu trực diện người kia, phần thắng của ta ngay cả một thành cũng không có." Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng, lộ vẻ kiêng kỵ.

Kim Đan đại viên mãn, đại diện không chỉ là tu vi.

Kim Đan chia làm hai loại, một loại là Kim Đan phổ thông dưới đại viên mãn.

Một loại là trên đại viên mãn, gọi là —— Kim Đan Đại Tu!

Giống như Kiếm Hạc chân nhân, Kiếm Đạo Đại Tu, công phạt chi lực tuyệt cường, đứng trong hàng ngũ mười đại Kim Đan của Triệu Quốc.

Loại người này không còn phấn đấu vì cảnh giới nữa, dùng mấy trăm năm thời gian tu luyện pháp thuật, pháp bảo.

Thủ đoạn công kích và phòng ngự có thể nói là đăng phong tạo

cực.

Diệp Bất Phàm muốn đấu lại, không chỉ cần tu vi cường đại, còn phải có các loại cấm kỵ pháp thuật, pháp bảo đỉnh cấp. "Chết!" Huyết hỏa thiêu đốt, ngay cả hắc vụ vây khốn hồn phách Ngọc Dương Tử ở phía xa cũng bị đốt cháy, thành ngàn vạn âm hồn kêu thảm. "Hỏa Vân chân nhân rốt cuộc là quái vật gì?" Ngọc Dương Tử nhìn thấy huyết sắc diễm hỏa, da đầu tê dại, không ngừng lui lại.

Đồng thời càng kinh hãi trước sự cường hãn của Trương Lão Tam, vừa bước vào Kim Đan đã có thể bức Hỏa Vân chân nhân đến mức này, quá tà môn rồi. "Át chủ bài dùng hết rồi chứ?

Giờ thì ngươi có thể chết được rồi!" Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, tế ra một cái đầu lâu trắng hếu.

Đầu lâu cắn phập một cái vào cổ tay hắn, quỷ đồng u u lộ vẻ tham lam và khát vọng, điên cuồng hút tinh huyết của hắn. "Ừ, hút mạnh vào." Diệp Bất Phàm thầm tán thưởng, dưới tác dụng phụ, tinh huyết cuồn cuộn không dứt, đầu lâu từ trắng chuyển sang hồng, to ra mấy vòng.

Tham lam và khát vọng biến mất.

Tại chỗ bị hút no căng.

Dường như chưa bao giờ đánh trận chiến nào giàu có như vậy, nó vội vàng nhả răng ra. "Lạc chi lạc chi ——" Đầu lâu nghiến răng, bành trướng đến kích thước bằng ngôi nhà, toàn thân phun máu, nhanh như tia chớp cắn về phía Hỏa Vân chân nhân. "Ầm!" Huyết sắc diễm hỏa trực tiếp bị nghiền nát thành hư vô.

Tốc độ của nó quá nhanh.

Hỏa Vân chân nhân căn bản không kịp tế xuất pháp bảo ngăn cản, cả người liền bị đầu lâu nuốt chửng. "Rắc rắc ——" "A a a!" Đầu lâu

nhai ngấu nghiến, ma khí cuồn cuộn như thủy triều, trong miệng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Giây lát sau, âm thanh im bặt. "Chết rồi?" Ngọc Dương Tử toàn thân phát lạnh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm tràn đầy sợ hãi.

Một Hỏa Vân chân nhân có thể trấn áp Kim Đan hậu kỳ, cứ thế bị Trương Lão Tam giết chết.

Uy lực của cái đầu lâu kia, tuyệt đối là pháp bảo đỉnh cấp!

Sợ là không thua kém bản mệnh pháp bảo của Thiên Ma Giáo chủ! "Xùy!" Một tiếng động nhỏ, trong hốc mắt đầu lâu, một con sâu đen chui ra, đôi mắt nhỏ xanh biếc nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, dường như đang ghi nhớ khuôn mặt và khí tức của hắn.

Sau đó bắn về phía trận pháp bên ngoài. "Đã sớm đợi ngươi rồi." Diệp Bất Phàm cười lạnh, phía trước con sâu đen bỗng xuất hiện một cái kéo lớn màu máu, "Rắc" một tiếng, cắt con sâu đen thành hai đoạn.

Xác sâu rơi xuống, đôi mắt xanh lục trong nháy mắt ảm đạm.

Đầu lâu bay về, như muốn lấy lòng cọ cọ vào quần áo Diệp Bất Phàm, hốc mắt đen ngòm nhìn chằm chằm vào cổ tay hắn.

Chương 117

Dường như đối với tinh huyết của chủ nhân vẫn còn thòm thèm. "Phản phệ?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, linh tính của pháp bảo đỉnh tiêm hơn hẳn pháp bảo bình thường rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều trưởng lão Thiên Ma Giáo không nguyện ý luyện chế pháp bảo đầu lâu.

Phản phệ quá lớn.

Thậm chí có trường hợp phệ chủ. 【 Phụ diện nghịch chuyển, trị liệu thần hồn cùng nhục thân, phản bổ trong quá trình... 】 Diệp Bất Phàm cảm giác nhục thân cùng thần hồn được tư dưỡng, tinh thần đại chấn.

Hắn cúi đầu, ánh mắt lộ ra hàn quang, đánh toạc vết thương ở cổ tay, tinh huyết chảy rào rào. "Hút cho ta, không no bể bụng thì đừng dừng lại!" Đầu lâu hưng phấn run rẩy, há to mồm hứng lấy tinh huyết.

Một lát sau.

Nó ợ một cái no nê.

Diệp Bất Phàm cười lạnh, tóm lấy đầu lâu, tinh huyết như vô tận, trực tiếp rót vào miệng nó.

Đầu lâu từ tham lam nhanh chóng biến thành sợ hãi.

Nó trải qua vài đời chủ nhân, mấy kẻ đó keo kiệt bủn xỉn, ngay cả một giọt tinh huyết cũng không nỡ.

Vị này hào phóng, chỉ là hào phóng có hơi quá đáng.

Khóe miệng không ngừng chảy máu, nhưng vị chủ nhân này vẫn không dừng.

Cuối cùng, thiên linh cái suýt chút nữa bị tinh huyết làm cho nứt toác, Diệp Bất Phàm mới dừng tay.

Đầu lâu triệt để thần phục, ngoan ngoãn hẳn.

Dường như sợ hãi chủ nhân lại rót tinh huyết vào mồm, nó tự cáo phấn dũng, quay đầu nhìn về phía Ngọc Dương Tử: "Trương Lão Tam, tha cho ta, ta nguyện làm nô, ra sức vì ngài." Ngọc Dương Tử sắc mặt đại biến, gượng gạo nặn ra nụ cười.

Trong lòng hối hận, sao không sớm nhìn thấu thân phận kẻ này, e rằng ngay tại yến tiệc, lão đã nằm trong sổ đen của Trương Lão Tam rồi. "Đi!" Diệp Bất Phàm lười để ý, phất tay, đầu lâu lập tức hưng phấn lao tới.

Tốc độ như tia chớp, kéo theo từng đạo huyết ảnh. "Trương Lão Tam!

Đừng hiếp người quá đáng!

Ta tới đây, Hợp Hoan Tông đã biết, ngươi giết ta, Hợp Hoan Tông tất định truy sát ngươi!" Ngọc Dương Tử kinh hãi, lớn tiếng đe dọa, ngặt nỗi Diệp mỗ nhân áp căn không tin lời quỷ thoại này, lão đành phải vội vàng tế xuất pháp bảo tiểu thành để ngăn cản. "Bùm!" Một tiếng trầm vang, pháp bảo tiểu thành trực tiếp bị đầu lâu húc bay, linh tính đại thất.

Trước mặt pháp bảo đỉnh tiêm, pháp bảo này của Ngọc Dương Tử hiển nhiên không đủ xem.

Lão nhanh chóng bấm quyết, cơ thể bạo xuất ra mảng lớn vụ khí màu hồng, bao bọc lấy thân thể lão lao về phía trận pháp. "Đông!" Trận pháp quang mạc ngăn cản lão lại, Ngọc Dương Tử không nhịn được thầm mắng.

Trận pháp này đã thành cái lồng giam nhốt chính lão.

Giờ khắc này, đầu lâu càng lúc càng lớn, che khuất bầu trời, một miếng nuốt chửng lấy lão. "Trương Lão Tam!

Ta dù có chết, cũng không để ngươi sống yên ổn!" Trong miệng đầu lâu truyền ra tiếng gào thét oán độc, sau đó "Ầm ầm" một tiếng, giống như bom hạt nhân nổ tung bên trong đầu lâu, sóng xung kích quét ngang bát phương, xé toạc trận pháp một vết nứt lớn.

Một vị Kim Đan trung kỳ đỉnh phong tự bạo, uy lực to lớn, cho dù là cường giả hậu kỳ cũng phải bị nổ chết.

Ngặt nỗi, Diệp Bất Phàm đã sớm kéo ra khoảng cách trăm trượng, sóng xung kích quét tới, hồ nước trong lòng núi trong nháy mắt nổ tung, dấy lên sóng lớn.

Nhưng lại bị Tử Kim Bát chắn lại, tử kim chi quang không ngừng lấp lóe, hóa giải xung kích.

Hồi lâu sau.

Diệp Bất Phàm thu hồi Tử Kim Bát, tay áo lớn vung lên, vô tận thủy vụ và bụi mù bị thổi tan, lộ ra cảnh tượng ở trung tâm hồ.

Quảng trường đã bị nổ ra một hố sâu khổng lồ, đầu lâu ngã sang một bên, bên trên đầy rẫy vết nứt, linh tính đại giảm.

Một cái pháp bảo đỉnh cấp suýt chút nữa bị phế bỏ.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, rưới một lượng lớn tinh huyết bao phủ đầu lâu, một lát sau khô lâu khôi phục nguyên dạng. "Thanh tịnh rồi." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi.

Liên sát mấy người, pháp lực của hắn gần như thấy đáy.

Hắn thu hồi pháp tướng, vẫy tay một cái, hai đạo quang đoàn từ trong phế tích bay ra, thu vào trong Vạn Hồn Phiên.

Còn có hai cái túi trữ vật từ trong miệng đầu lâu phun ra.

Đây là túi trữ vật của Ngọc Dương Tử và Hỏa Vân chân nhân, khoảnh khắc đầu lâu nuốt chửng hai người, liền đem túi trữ vật gặm xuống, giấu ở sâu trong đầu lâu.

Nếu không dưới sự tự bạo, túi trữ vật căn bản không giữ được. "Vạn Hồn Phiên có bốn đạo âm hồn Kim Đan, uy lực đại tăng, nếu có mười vạn âm hồn Kim Đan, cho dù là Nguyên Anh cũng phải lui bước ba phần." Đáy mắt Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ chờ mong, bắt đầu luyện hóa hồn phách. "Bốn cái túi trữ vật, cộng thêm ngọc tỷ, chuyến này đáng giá." Diệp Bất Phàm thầm hài lòng, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nghĩ đến mấy quyển công pháp điển tịch và ngọc giản kia.

Có thể đặt cùng một chỗ với ngọc tỷ, nội dung tuyệt đối không đơn giản.

Hoặc có lẽ là công pháp tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công! "Vút!" Ngay lúc Diệp Bất Phàm thả lỏng, một bóng đen nhanh như tia chớp kích về phía đầu hắn. "Vẫn chưa chết?!" Diệp Bất Phàm cảnh báo đại khởi, cảm giác nguy cơ chưa từng có khiến hắn lông tóc dựng đứng.

Tế xuất pháp bảo đã không còn kịp nữa rồi.

Bóng đen kia tốc độ quá nhanh. "Phập!" Huyết nhục mi tâm Diệp Bất Phàm bị xé toạc, máu tươi bắn tung tóe, một con sâu ra sức chui vào bên trong.

Đó thình lình chính là Thần Du Cổ!

Nếu bị chui vào não, Diệp Bất Phàm trong nháy mắt sẽ bị tử cổ khống chế, từ đó luân lạc thành con rối, mặc người bài bố.

Bất quá, nhục thân Diệp Bất Phàm cường đại, xương sọ kiên cố lược vi ngăn trở thế tiến của con sâu. "Chi chi!" Thao thiên ma hỏa phun trào, con sâu bị thiêu đốt kêu thảm thiết chi chi, trong nháy mắt

thành tro bụi.

Diệp Bất Phàm sờ sờ lỗ máu trên trán, máu tươi nhuộm đỏ cả khuôn mặt.

Hắn sắc mặt thiết thanh, trong mắt hiện lên lửa giận.

Suýt chút nữa.

Hắn liền xong đời!

Nếu không phải 《Phạm Thánh Ma Công》 nâng cao thể phách của hắn đến Trúc Cơ trung kỳ, sánh ngang pháp khí đỉnh tiêm, hiện tại hắn đã bị Thần Du Cổ tu hú chiếm tổ chim khách!

Cũng may Thần Du Cổ bản thân không có uy lực gì lớn. "Con Thần Du Cổ bị kéo giết chết trước đó chỉ là thế thân che mắt, thứ này linh trí quá cao, đã sớm ẩn nấp, chờ đợi cơ hội, cho ta một đòn chí mạng!" "Lần đầu tiên, cái chết lại gần kề như vậy!

Phòng ngự của ta vẫn chưa đủ mạnh!

Phạm Thánh Ma Công nhất định phải tu luyện đến Kim Đan!" "Không!

Nhất định phải tu luyện đến Nguyên Anh!" Diệp Bất Phàm sợ hãi, trái tim không ngừng đập cuồng loạn, tròng mắt đỏ ngầu, mặt mũi dữ tợn.

Lần đầu tiên hận một sinh vật đến thế. "Sau này tất cả Thần Du Cổ ta gặp!

Ta đều phải tìm ra, nghiền xương thành tro!" Diệp Bất Phàm phát ngoan.

Hắn đã đắc tội Thần Du Cổ, không có khả năng thiện liễu. "Nuốt cho ta!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, cánh tay rưới ra lượng lớn tinh huyết.

Đầu lâu lúc này đã ăn no, nhưng thấy chủ nhân còn hung dữ hơn nó, sợ tới mức run rẩy, vội vàng tiến lên hứng lấy tinh huyết.

Một lát sau.

Tác dụng phụ phản bổ.

Tác dụng chữa trị khiến lỗ máu mi tâm Diệp Bất Phàm nhanh chóng tu phục, lát sau khôi phục như lúc ban đầu. ...

Chương 118

Ngay khoảnh khắc Thần Du Cổ bị thiêu chết.

Tại Nguyên Quốc, lão tổ của một gia tộc Kim Đan trung kỳ bị một hắc bào nhân đá bay, miệng thổ huyết. "Quá yếu!

Rác rưởi!" Hắc bào nhân tứ ý cuồng ngạo, lớn tiếng châm chọc, toàn thân ma khí cuồn cuộn. "Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo, ngươi quá đáng rồi!" Hồ lão tổ lau máu tươi ở khóe miệng, nghiến răng nói: "Ngươi không sợ bị Chung gia, Tống gia hai đại thế gia chế tài sao?!" "Ha ha ha!

Vậy thì để bọn chúng tới đây!

Dưới Nguyên Anh, ai là đối thủ của ta?!" Hắc bào nhân cười cuồng, chân đạp hư không, sải bước rời đi.

Hồ lão tổ sắc mặt khó coi, không dám ngăn cản.

Mấy ngày nay, một kẻ tự xưng là Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo, tu vi Kim Đan, điên cuồng khiêu chiến các cường giả Kim Đan trung kỳ quanh Lang Gia Tiên Thành, trong đó không thiếu cả sơ kỳ, hậu kỳ.

Hắn không giết người, chỉ khiêu chiến!

Mà hắc bào nhân đi nhanh được trăm dặm, bỗng nhiên thân hình khựng lại. "Hỏa Vân chân nhân chết rồi?" Hắn ngẩng đầu, da mặt biến hóa, lộ ra dung mạo của Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông —— Trùng Hư Tử.

Hắn ánh mắt lạnh lẽo, hàn quang tất lộ, da ở mi tâm phập phồng, ẩn ẩn lộ ra hình dáng một con sâu.

Trùng Hư Tử nhíu mày trầm tư một lát, hai tay bấm quyết, thông qua liên hệ giữa Thần Du Tử Cổ và Tử Cổ, truy tung địa điểm tử

vong.

Tuy nhiên, hồi lâu sau, không thu hoạch được gì. "Hỏa Vân chân nhân đi truy tung Ngọc Dương Tử tìm kiếm cái gọi là Chân Ma Điện, Ngọc Dương Tử không có năng lực giết hắn, rốt cuộc là ai?" Hắn sắc mặt âm tình bất định.

Gần đây, việc tư của hắn không thuận, giết Hồng Phấn Cô thì không tìm thấy, Nhan Như Ngọc cũng không thấy đâu.

Cho dù Chung gia âm thầm phối hợp cũng không được.

Như vậy mới có chuyện khiêu chiến lão tổ các thế lực trung đẳng, theo hắn thấy, khiêu chiến có thể thăm dò ra ai là chân hung giết Hồng Phấn Cô.

Mà Nhan Như Ngọc không có tung tích, cũng tất nhiên là bị người ta bao che.

Nhân cơ hội khiêu chiến, cũng có thể ngầm tìm kiếm tung tích ả.

Đây là biện pháp ngu ngốc nhất, nhưng cũng là trực tiếp hiệu quả nhất!

Nhưng liên tiếp mấy ngày.

Không có thu hoạch. "Thật là đáng chết a!" Trong lòng Trùng Hư Tử hiện lên hỏa khí, hạ quyết tâm, lại gọi thêm mấy Kim Đan của Hợp Hoan Tông qua đây.

Tiếp liền chết hai cái Kim Đan, đối với Hợp Hoan Tông cũng là một tổn thất lớn.

Hắn tuy mạnh, nhưng lại không biết phân thân, tìm kiếm Nhan Như Ngọc và chân hung đã là cực hạn rồi, lại đi thăm dò nguyên nhân cái chết của Hỏa Vân chân nhân, căn bản không có thời gian. "Tìm kiếm Nhan Như Ngọc là đệ nhất, nghìn dặm quanh Lang Gia Tiên

Thành, Kim Đan trung kỳ đã bị khiêu chiến một lượt rồi, toàn bộ đều không có tung tích.

Đã như vậy, thì khiêu chiến Kim Đan sơ kỳ!" Trùng Hư Tử lộ vẻ âm hàn, chuyển hướng, bay về phía đạo tràng của lão tổ Vân gia. ...

Một ngày sau.

Trong Chân Ma Điện, Diệp Bất Phàm khoanh chân mà ngồi, chậm rãi mở hai mắt ra.

Pháp lực khôi phục, trở lại đỉnh phong.

Hắn lấy ra bốn cái túi trữ vật, kiểm kê một chút chiến lợi phẩm.

Một kiện pháp bảo trung phẩm tiểu thành, tự mang trọng lực, coi như không tệ.

Còn có pháp bảo trung phẩm của Hỏa Vân chân nhân, một khối phương ấn.

Diệp Bất Phàm tự nhiên luyện hóa, vui vẻ nhận lấy, đợi hắn đạt tới Kim Đan hậu kỳ, chỉ dùng pháp bảo nện thôi cũng có thể nện chết mấy tên Kim Đan.

Lưỡi câu, núi nhỏ, ngũ thải châu pháp bảo đều bị hắn hủy, khá là đáng tiếc.

Trong túi trữ vật, trừ công pháp điển tịch, còn có một số pháp thuật Kim Đan.

Trong đó hai môn khiến hắn vô cùng hứng thú. 【 Thâu Hương Thiết Ngọc · Kim Đan đỉnh cấp pháp thuật: Mê huyễn, tốc độ, trộm đạo trong một thể, tu luyện đại thành, trộm tuyệt mỹ nữ tu trong vạn bụi hoa như lấy đồ trong túi. 】 【 Tác dụng phụ: Do mê huyễn vụ được chế tạo từ dương khí bản thân, sau khi thi triển dương khí sụt giảm, ham muốn nam nữ giảm thấp, dương vật tạm thời teo tóp/liệt

dương. 】 Ngọc Dương Tử lúc đầu né tránh ma quyền của hắn, độn thuật cuối cùng chính là môn pháp thuật này.

Một trong những pháp thuật đỉnh cấp nhất của Hợp Hoan Tông.

Nói đơn giản, chính là dùng thân pháp quỷ mị, trong nháy mắt tới gần nữ tu, bạo xuất một đoàn vụ khí màu hồng giống như mê huyễn dược, khiến nữ tu kia rơi vào mê huyễn và choáng váng, sau đó trộm nữ tu đi như đồ vật.

Cho nên gọi là 《Thâu Hương Thiết Ngọc》. "Lợi hại!" Diệp Bất Phàm tặc lưỡi, cảm thấy mình có cần thiết phải tu luyện.

Hắn tuyệt đối không phải vì mục đích trộm người.

Mà là trộm túi trữ vật, cộng thêm tác dụng mê huyễn.

Túi trữ vật mất rồi, bùa chú gì đó đều không dùng được, chiến lực tất nhiên giảm lớn.

Hơn nữa tốc độ cự ly gần kinh người, thích hợp cận thân ám sát. "Bất quá, tác dụng phụ có phải hơi thái quá không, thi triển xong dương vật teo tóp, đây chẳng phải là liệt dương sao?" Diệp Bất Phàm sắc mặt quái dị. 【 Phụ diện nghịch chuyển: Sau khi thi triển dương khí dâng cao, ham muốn nam nữ tăng mạnh... 】 "..." Diệp Bất Phàm hít hà một hơi, không ngờ thuật này thi triển xong lại có tác dụng tráng dương.

Vốn là pháp thuật liệt dương, đến chỗ hắn lại thành thuật tráng dương.

Môn cuối cùng, là sát thủ giản của Hỏa Vân chân nhân.

Trước đó liên tiếp bức lui Tử Kim Bát, khăn tay cùng các pháp bảo khác của hắn, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Đương nhiên, tác dụng phụ cũng đủ lớn, Hỏa Vân chân nhân trực

tiếp xé đứt một cánh tay. 【 Huyết Dương Ma Hỏa · Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật: Lấy huyết nhục bản thân làm củi, thắp lên Huyết Dương Ma Hỏa, pháp thuật loại hình bộc phát, uy lực cường tuyệt. 】 【 Tác dụng phụ: Phải trả giá bằng sự tổn thất huyết nhục của bản thân, như đầu lâu, cánh tay, hai chân v.v... hóa thành củi lửa cho ma hỏa. 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Không cần bất cứ giá nào, mỗi lần thi triển, tăng cường cường độ huyết nhục. 】 Diệp Bất Phàm hô hấp dồn dập, ánh mắt trong nháy mắt nóng rực.

Sau khi nghịch chuyển, cư nhiên có thể tăng cường huyết nhục!

Nói cách khác, thi triển thuật này, đồng nghĩa với biến tướng của luyện thể, tăng tiến tu luyện 《Phạm Thánh Ma Công》!

Đáng giá!

Lãi to!

Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, trịnh trọng thu hai môn bí thuật lại, dự định tu luyện.

Phương diện pháp thuật hắn không có loại hình bộc phát, Thiên Cương Ma Diễm khắc chế pháp bảo, uy lực khả quan, nhưng là loại duy trì liên tục.

Hai thứ so sánh, giống như sự khác biệt giữa nước lũ và sóng lớn.

Sau đó.

Hắn lại lấy ra mấy quyển công pháp trong nhà đá Chân Ma Điện, đều là ma công và pháp thuật tầm thường, cũng không phải phần tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công, khiến hắn vô cùng thất vọng.

Bất quá hai miếng ngọc giản cuối cùng đặt cùng một chỗ với ngọc tỷ lại khiến tinh thần hắn đại chấn.

Một miếng ghi chép lai lịch của ngọc tỷ. "Chân Ma Ngọc Tỷ, vật

truyền thừa thân phận của Chân Ma Tông Âm Thần Tử - một trong ba đại thế lực Nam Hồng Vực, duy người tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 mới có thể chấp chưởng." Diệp Bất Phàm lấy ngọc tỷ ra, mày hơi nhíu lại.

Trước đó ngọc tỷ không bài xích hắn, liền cảm giác có quan hệ với Thiên Sát Chân Ma Công. "Nam Hồng Vực ba đại thế lực, thế lực Chân Ma Tông hẳn là không kém Tiên Đường, có Hóa Thần Thiên Quân.

Âm Thần Tử, Dương Thần Tử, chính là một trong hai người kế nhiệm tương lai của Chân Ma Tông." "Cái này tương đương với hoàng đế tương lai của Tiên Đường?" Diệp Bất Phàm lắc đầu, khoảng cách này hơi xa.

Miếng ngọc giản còn lại, Diệp Bất Phàm ngược lại vô cùng động tâm, ánh mắt nóng rực.

Chương 119

Trong đó ghi chép phương pháp luyện chế pháp bảo —— Chân Ma Kiếm.

Pháp bảo thành bộ!

Hơn nữa thích hợp với ma công của hắn!

Tu Tiên Giới to lớn nhường này, pháp khí thành bộ đã vô cùng hiếm thấy, giống như mười lăm thanh Lam Ảnh Kiếm mà Diệp Bất Phàm đoạt được từ tay Tiểu Kiếm Tiên năm xưa.

Cộng lại với nhau, uy lực vượt xa pháp khí khác.

Mà pháp bảo thành bộ, căn bản không có.

Chưa nói đến phương pháp luyện chế, chỉ riêng dược liệu cho mười hai thanh pháp bảo phi kiếm cũng không mấy người có thể tụ tập đủ. "Không chỉ có phương pháp luyện chế, còn có mấy loại tổ hợp kiếm trận tương ứng: Nhân, Địa, Thiên tam trận, mạnh nhất là Chân Ma Thiên Trận có thể vây khốn Nguyên Anh!" Diệp Bất Phàm có chút kích động.

Kim Đan và Nguyên Anh chênh lệch quá lớn, vượt cấp là không thể nào.

Sinh mệnh tầng thứ của Nguyên Anh đã siêu việt con người, có thể xưng là tồn tại như thần, tu không phải pháp thuật, mà là thần thông.

Siêu việt pháp thuật, kỳ thần kỳ diệu, không gì không làm được.

Như Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp, Địa Sát Thất Thập Nhị Pháp trong truyền thuyết thần thoại, đều quy loại vào thần thông.

Bước vào Nguyên Anh, bản thân liền tự mang một loại thiên phú thần thông.

Đó chính là Thuấn di.

Trong vòng ngàn dặm, tâm niệm hướng về đâu, thân thể liền ở đó.

Chỉ một cái Thuấn di, đại tu đại viên mãn như Kiếm Hạc chân nhân, tốc độ quán tuyệt Triệu Quốc, một cái Thuấn di là có thể đuổi kịp.

Giơ tay nhấc chân, là có thể miểu sát mười Kim Đan đại tu!

Chân Ma Thiên Trận có thể vây khốn Nguyên Anh.

Đủ thấy uy lực khoa trương đến mức nào.

Nếu luyện chế thành công, đây tuyệt đối là sát thủ giản! "Sau khi rời khỏi, lập tức thu thập dược liệu!" Diệp Bất Phàm bình tĩnh lại, dược liệu pháp bảo yêu cầu quả thực hà khắc.

Sau đó đứng dậy, thu dọn một chút. "Cũng may trận pháp trong lòng núi này không bị phá hoại, sau khi ra ngoài để Dư Thành canh giữ ở đây." Diệp Bất Phàm nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào vòng xoáy vốn nằm ở trung tâm Chân Ma Điện.

Đen ngòm như hố đen.

Không biết thông tới nơi nào.

Diệp Bất Phàm chần chờ một chút, lấy ra bản đồ chỉ dẫn và la bàn.

Bên trên tản phát quang mang. "Dò đường trước đã, ngó một cái rồi về ngay." Diệp Bất Phàm trầm tư một lát, cầm lấy bản đồ chỉ dẫn và la bàn.

Hai đạo quang mang bao quanh hắn, sải bước đi vào trong vòng xoáy.

Nam Hồng Vực, một ngọn Thiên Sơn sừng sững tựa như thần tích ngự trên mây, trải dài vạn dặm, hùng vĩ lại tráng lệ.

Bên trên, từng đạo thân ảnh cường đại qua lại, lại có tiên hạc bay cao, đại bằng dang cánh.

Đây chính là một trong ba đại bá chủ của Nam Hồng Vực —— Chân Ma Tông!

Trong Thiên Sơn, trên một ngọn núi cao hiểm trở.

Bên ngoài cung điện bạch ngọc, hai bóng người đang cầm quân cờ đen trắng đối dịch. "Đại Long bị vây, ngươi lại thua rồi, ha ha ha!" Trong đó, một lão giả áo xanh hạ cờ, chỉ vào đồng tử áo đỏ khoảng bảy tám tuổi ngồi đối diện mà cười lớn.

Đồng tử áo đỏ bất mãn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vò nát bàn cờ: "Ván này không tính, lại nào." "Ngươi lại chơi xấu!

Dù sao cũng là Hồng Y Thiên Quân của Chân Ma Tông, sống hơn hai ngàn năm rồi, cần chút mặt mũi được không?" Lão giả áo xanh thổi râu trừng mắt. "Sao hả?

Không phục?

Lão tử đánh cờ không lại ngươi, chẳng lẽ đánh nhau còn không lại ngươi?" Đồng tử áo đỏ ra vẻ ông cụ non, xắn tay áo lên, túm lấy cổ áo lão đầu áo xanh.

Lão giả áo xanh dang hai tay: "Quân tử động khẩu bất động thủ." "Phi!

Cứ như ngươi mà là quân tử, cái đồ lão bất tử ngươi vọng xưng là Thái thượng trưởng lão của Thiên Tiên Tông, nhìn trộm nữ tu Nguyên Anh nhà mình tắm rửa, bị đạo lữ người ta truy sát khắp nơi." "Nếu không phải lão tử thu lưu ngươi, ngươi đã sớm bị người ta đánh chết rồi!" Đồng tử áo đỏ phỉ nhổ một ngụm: "Buồn nôn!

Đổi lại là ta, lão tử sẽ nhìn quanh minh chính đại!" Lão giả áo xanh dáo dác nhìn quanh như kẻ trộm chột dạ, vội vàng xua tay.

Đồng tử áo đỏ hừ lạnh, đang định bày lại bàn cờ, bỗng nhiên thân thể khẽ run, đôi mắt bắn ra thần quang, mãnh liệt nhìn về phía trời xa. "Ma Long Ngọc Tỷ xuất hiện?

Mẹ kiếp, hơn ba ngàn năm mới chui ra!

Còn tưởng là mất rồi chứ!" Đồng tử áo đỏ một cước đá bay bàn cờ, một bước bước ra, trong nháy mắt xuất hiện tại vạn dặm bên ngoài.

Chân Ma Tông có hai đại ngọc tỷ, một là Ma Long, hai là Ma Hoàng.

Đại biểu cho thân phận cao quý.

Càng đừng nói bên trong ẩn chứa bí mật của Chân Ma Tông, tông môn trên dưới đã tốn hơn ba ngàn năm để tìm kiếm. "Xem ra Chân Ma Tông các ngươi có người đã tu luyện thành Thiên Sát Chân Ma Công, nếu không sẽ không kích hoạt được ngọc tỷ kia.

Nói đi cũng phải nói lại, người nọ cư nhiên không bị thiên kiếp đánh chết?

Thật là kỳ lạ." Lão giả áo xanh xuất hiện, kinh ngạc nói.

Chân Ma Tông có hai đại trấn tông bảo điển, thứ nhất là 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, là thánh pháp luyện thể; thứ hai là 《Thiên Sát Chân Ma Công》, là thánh điển tu hành.

Sừng sững vạn năm tuế nguyệt, người có thể tu luyện thành công hai môn công pháp này, chỉ một bàn tay cũng đếm hết.

Chỉ cần thành công, đó chính là người nắm quyền tương lai của Chân Ma Tông. "Chúc mừng nhé, Chân Ma Tông các ngươi hậu kế có

người." Lão giả áo xanh ánh mắt chớp động.

Bởi vì ngọc tỷ thất lạc, Hóa Thần Thiên Quân của Chân Ma Tông hiện tại càng ngày càng ít, mắt thấy sắp xuống dốc.

Ma Long Ngọc Tỷ xuất hiện, đối với hai đại bá chủ còn lại cũng không phải tin tức tốt. "Chúc mừng cái rắm!

Khí tức của ngọc tỷ lại mất rồi!" Đồng tử áo đỏ sắc mặt phát xanh: "Di?

Lại xuất hiện?" Hắn sững sờ, thân ảnh cấp tốc chớp động, na di về phương xa.

Một bước vạn dặm, tốc độ có thể nói là khủng bố.

Tuy nhiên vừa đi ra một bước, khí tức ngọc tỷ lại lần nữa biến mất.

Cứ lặp đi lặp lại vài lần như vậy, cuối cùng triệt để biến mất. "Rốt cuộc là thằng nhãi con nào trêu chọc lão tử?!" Đồng tử áo đỏ tức đến nổ phổi.

Lão giả áo xanh thấy thế, không dám tiến lên, sợ tên này nổi điên, lôi hắn ra đánh một trận tơi bời.

Chờ nửa ngày, đồng tử áo đỏ thấy không có động tĩnh gì, đành bó tay chịu trói.

Hắn mặt nhỏ thiết thanh, xoay người một bước đạp lên Chân Ma Thiên Sơn. "Tất cả Nguyên Anh!

Cút hết ra đây cho lão tử!

Đều đi ra ngoài lục soát người tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công!" Đồng tử áo đỏ quát to một tiếng, thanh âm chấn đắc cả ngọn Thiên Sơn đều run rẩy. ... "Hú hồn." Tại Nguyên Quốc, trong lòng núi.

Diệp Bất Phàm lui ra từ vòng xoáy, lau mồ hôi lạnh.

Bên kia là hồ nước ngầm, âm lãnh ẩm ướt, nhưng nồng độ linh khí vượt xa Nguyên Quốc và Triệu Quốc rất nhiều.

Nam Hồng Vực rõ ràng thích hợp tu luyện hơn!

Để phòng ngừa bên kia có nguy hiểm gì, tôi đã nhiều lần cầm bản đồ chỉ dẫn và la bàn truyền tống qua lại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chương 120

Lần truyền tống thứ năm, tôi nhìn thấy mấy con muỗi to bằng cái nhà từ bốn phía hồ nước ngầm xông ra.

Thiên Văn Yêu.

Chủng loại thái cổ.

Hơn nữa còn là Văn Yêu cấp Kim Đan đỉnh phong, cái vòi khổng lồ còn sắc bén hơn cả pháp bảo.

Nếu tôi không phản ứng nhanh, khẩn cấp truyền tống về, thì đã bị cái vòi của con muỗi kia đâm trúng rồi.

Hút một cái, đại tu sĩ Kim Đan cũng phải bị hút thành xác khô. "Tám phần là hậu duệ Thiên Văn Yêu mà đời Thiên Ma Giáo chủ đầu tiên nuôi ở bên đó để thủ hộ không gian tiết điểm." Sắc mặt Diệp Bất Phàm khó coi.

Trước khi không có cách đối phó Văn Yêu, tuyệt đối không thể truyền tống nữa. "Triệu Quốc nhất thời bán hội chưa loạn được, chờ thực lực lên rồi lại thăm dò vậy." Diệp Bất Phàm đành bó tay.

Hắn tìm kiếm trong lòng núi, cuối cùng tìm được một cây trận kỳ chôn sâu dưới lòng đất.

Đây là trận kỳ khống chế Ngũ Hành Trận bên ngoài.

Nhẹ nhàng vung lên, trận pháp mở ra một khe hở, Diệp Bất Phàm lách mình đi ra.

Một lát sau, từ trong sơn mạch hắn lao về hướng Lang Gia Tiên Thành.

Ước chừng đi được ngàn dặm, cuối cùng cũng về tới đạo trường

của mình. "Chủ nhân." Lục La vui vẻ ra mặt đón, ôm lấy cánh tay Diệp Bất Phàm. "Hai ngày nay không xảy ra chuyện gì chứ?" Diệp Bất Phàm vỗ vỗ cặp mông cong của Lục La, cười híp mắt hỏi.

Lục La đỏ mặt lắc đầu: "Hôm qua có một kẻ mặc hắc bào tự xưng là Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo đi khắp nơi tìm tu sĩ Kim Đan sơ kỳ khiêu chiến, nửa đêm hôm qua có tới đây khiêu chiến, nhưng sau đó lại vội vàng bỏ đi." "Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo?" Diệp Bất Phàm sắc mặt trầm xuống, liên tưởng đến tin tức mà Ngọc Dương Tử dò la, trong lòng đã đoán ra nguyên do. "Đa phần là người của Hợp Hoan Tông điều tra không có kết quả, mới dùng biện pháp ngu ngốc này để tìm kiếm kẻ giết Hồng Phấn Cô." Hắn cười lạnh một tiếng, rơi vào trầm tư.

Hắn đột nhiên nhớ tới pháp lực mà Hỏa Vân Chân Nhân mượn từ người khác.

Loại pháp lực này thời gian duy trì không dài, một ngày là cùng. "Chẳng lẽ, vị kia chính là nguồn gốc pháp lực của Hỏa Vân Chân Nhân?" Trong lòng Diệp Bất Phàm phát lạnh.

Hỏa Vân chỉ là mượn pháp lực và pháp thuật mà thực lực đã cường hãn như vậy.

Nếu bản tôn vị kia tới, thì phải mạnh đến mức nào?

Đây là một mối đe dọa lớn! "Xem ra phải gia nhập Chung gia, đối với khách khanh của Chung gia, vị kia cũng phải kiêng kỵ một hai." Theo lời Lục La, kẻ hắc bào kia khiêu chiến đều là tán tu hoặc lão tổ gia tộc nhỏ, duy chỉ có người Chung gia là bình an vô sự.

Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm, bỗng nhiên nói: "Dư Thành là thượng phẩm Lôi Linh Thể đúng không?" Thấy Lục La gật đầu, trong lòng Diệp Bất Phàm đã có kế hoạch.

Tôi cần một thân phận an toàn hợp lý tại Nguyên Quốc để thủ hộ không gian tiết điểm.

Sau khi trở thành khách khanh Chung gia, có thể giúp Dư Thành đột phá Kim Đan, để hắn mạo danh tôi kinh doanh thân phận này.

Còn tôi thì về Thiên Ma Giáo, vơ vét lượng lớn cấm kỵ pháp thuật, tăng cao tu vi và thực lực.

Đồng thời, tìm kiếm số lượng lớn phương pháp chế tạo phù lục tam giai tứ giai, còn có dược liệu luyện chế Thập Nhị Chân Ma Kiếm. "Còn phải mau chóng trở về bắt Thánh tử Hợp Hoan Tông, bức hỏi Lô Đỉnh Pháp, hiện tại tu vi tiến triển quá chậm." Diệp Bất Phàm thầm than, chỉ có song tu với người có thiên phú tuyệt giai, cộng thêm cấm kỵ công pháp, tu vi mới có thể tăng tiến trên diện rộng. "Ta bế quan vài ngày trước đã, tên Đại trưởng lão Thiên Ma Giáo hàng giả kia có tới nữa thì ngươi cứ nói ta không có nhà, dù sao nhất thời bán hội hắn cũng không phá được trận pháp." Diệp Bất Phàm đi vào thất bế quan, bắt đầu tu luyện 《Thâu Hương Thiết Ngọc》 và 《Huyết Dương Ma Hỏa》.

Một ngày sau.

Hai loại pháp thuật đã nhập môn, tăng phúc thêm một chút thực lực. "Hô!

Trở thành khách khanh Chung gia, giúp Dư Thành kết đan, làm xong thì về Triệu Quốc." Diệp Bất Phàm thở hắt ra một hơi.

Ánh mắt hắn chợt lóe lên, khẽ cười một tiếng nói: "Nhan tiên tử, lặng lẽ lẻn vào đạo trường của ta, chẳng lẽ là nhớ Diệp mỗ rồi sao?" "Không phòng bị như thế, không sợ ta giết ngươi sao?" Từ góc thất bế quan truyền đến giọng nữ thanh thúy như chuông gió.

Sau đó một nữ tử váy trắng hiện ra, thân hình thon dài, dung nhan

tuyệt mỹ, tóc đen như thác đổ xõa trên bờ vai thơm, khí chất thanh lãnh như hoa lan trong cốc vắng.

Gò má trắng nõn của nàng hơi tái nhợt, ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Bất Phàm, hàm răng ngọc khẽ cắn môi đỏ. "Đều nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân, ta và ngươi đều mười mấy ngày..." "Vút!" Diệp Bất Phàm lời còn chưa dứt, một cái chân ngọc thon dài đã quét tới.

Khí chất thanh lãnh của Nhan Như Ngọc tan biến, gò má đỏ bừng, xấu hổ muốn chết. "Thâu Hương Thiết Ngọc!" Thân thể Diệp Bất Phàm khẽ lảo đảo, lách mình áp sát Nhan Như Ngọc, đồng thời cơ thể tán phát ra một làn sương mù.

Nhan Như Ngọc vừa ngửi thấy sương mù này, đôi mắt đẹp liền rơi vào mê huyễn, khi nàng tỉnh táo lại thì đã nằm gọn trong lòng Diệp Bất Phàm. "Pháp thuật của Hợp Hoan Tông, cái này ngươi cũng học?!" Nhan Như Ngọc vừa thẹn vừa giận, muốn giãy giụa.

Tiếc là đào vong hơn một tháng, pháp lực Kim Đan gần như cạn kiệt, khó lòng phản kháng lại hai cánh tay như gọng kìm của Diệp Bất Phàm. "Có tác dụng là được." Diệp Bất Phàm cười như không cười, bàn tay to vòng qua vòng eo thon nhỏ của Nhan Như Ngọc, ngửi mùi hương cơ thể quen thuộc, ngón trỏ đại động.

Song tu, cảnh giới đạo lữ càng cao càng tốt.

Nhan Như Ngọc tấn thăng Kim Đan, lại là Thái Âm Chi Thể, thích hợp nhất không gì bằng. "Ngươi muốn làm gì?!" Nhan Như Ngọc thẹn quá hóa giận nói, tay ngọc dùng sức giãy ra.

Diệp Bất Phàm cười khẽ, buông tay, ngồi lại xuống bồ đoàn.

Hắn không ngạc nhiên khi Nhan Như Ngọc tìm được mình, trong cơ thể đối phương có nguyên dương của hắn, mà hắn lại có nguyên

âm của nàng.

Hỗ trợ cảm ứng, không che giấu được.

Chỉ là có thể lặng lẽ xuyên qua trận pháp tam giai khiến người ta khó phát giác, chuyện này có chút quỷ dị.

Hắn chưa từng nghe nói có bảo vật gì làm được điểm này. "Nàng tới đây là để trốn tránh tên hắc bào nhân kia phải không?" Diệp Bất Phàm hỏi: "Hắn là Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông?" Tại Chân Ma Điện, Ngọc Dương Tử nhìn thấy Hỏa Vân Chân Nhân, trực tiếp nói ra nguồn gốc pháp lực của hắn —— Trùng Hư Tử. "Là hắn." Nhan Như Ngọc thở phào một hơi, vuốt lại tóc mai.

Sau đó, nàng kể lại nguyên do bị truy sát.

Hóa ra, sau khi tấn thăng Kim Đan, nàng truy tra vụ việc đệ tử môn hạ bị bắt cóc, cùng một trưởng lão Tuyết Linh Tông khác chạy tới Chung gia ở Nguyên Quốc, Chung gia đáp ứng điều tra.

Kết quả vừa rời khỏi Chung gia thì bị truy sát.

Đồng môn trưởng lão chết thảm tại chỗ.

Còn nàng một đường đào vong, muốn trở về Tuyết Linh Tông, nhưng đường về đều bị chặn kín.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể vừa lẩn trốn quanh đây, vừa tìm cơ hội thông báo cho tông môn. "Thể chất của ta, ngươi biết đấy, đối với một số nam tu mà nói là lô đỉnh tốt nhất, ta bị truy sát chắc chắn là do lão tổ Hợp Hoan Tông thụ ý." Nhan Như Ngọc nói đến đây, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Lúc đào vong hôm trước, nàng cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, lại không ngờ hắn cũng ở Nguyên Quốc, không chỉ đột phá Kim Đan mà dường như còn có thân phận mới, sống rất phong sinh thủy khởi.

So sánh ra, mình thảm hơn nhiều. "Hợp Hoan lão quỷ muốn bắt nàng làm lô đỉnh?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Nếu đổi là người khác, chuyện này hắn sẽ không giúp, với tính cách ổn trọng của hắn, vì chuyện này mà chọc vào một Nguyên Anh Chân Quân thật sự không đáng.

Nhưng Nhan Như Ngọc thì khác.

Dù sao đi nữa, Nhan Như Ngọc cũng là người phụ nữ đầu tiên có quan hệ xác thịt với hắn.

Tôi nheo mắt nói: "Chung gia và Hợp Hoan Tông có liên hệ." Điều này nằm ngoài dự đoán.

Tuy nhiên Chung gia không thể nào cùng một giuộc với Hợp Hoan Tông, cùng lắm là có lợi ích qua lại.

Giữa các thế lực lớn, đa phần là lợi dụng lẫn nhau.

Cũng giống như hai đại cừu gia Chính - Ma liên thủ để chống lại Yêu tộc.

Nhan Như Ngọc gật đầu, khẽ nói: "Ta trốn ở chỗ ngươi vài ngày, khôi phục pháp lực và thương thế xong sẽ đi ngay, không gây phiền phức cho ngươi." "Phiền phức đã tới rồi, Trùng Hư Tử truy tung không có kết quả, chắc chắn sẽ quay đầu lại lục soát." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Nhan Như Ngọc khẽ cắn môi đỏ.

Nàng cũng biết Trùng Hư Tử cường đại, Diệp Bất Phàm vừa mới đột phá đụng phải hắn, cũng chỉ có nước bị ngược sát.

Nếu không phải cùng đường bí lối, nàng cũng sẽ không tới gặp người đàn ông này. "Có điều, ai bảo nàng cùng ta có mấy chục ngày 'cá nước vui vầy' chứ, hết cách rồi, đành phải giúp nàng thôi." Diệp

Bất Phàm khẽ than, tiếng gió bên tai chợt nổi lên.

Nắm đấm nhỏ của Nhan Như Ngọc đã đấm tới.

Chương 121

Khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng một mảnh, hiển nhiên rất mẫn cảm với bốn chữ "cá nước vui vầy". "Bốp!" Diệp Bất Phàm ra tay nhanh như tia chớp, phấn vụ tràn ngập, Nhan Như Ngọc lập tức lại rơi vào mê huyễn.

Eo nhỏ bị ôm lấy, bàn tay to dùng sức vỗ lên bờ mông đầy đặn.

Nhan Như Ngọc tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy mông như bị điện giật, tai đều đỏ lên, kinh hoảng nói: "Ngươi đừng làm bậy!" "Đã có phu thê chi thực với ta, ý niệm làm đạo lữ với người khác thì đừng hòng nghĩ tới nữa." Diệp Bất Phàm nói, vung tay lấy từ túi trữ vật ra một chiếc giường ngọc, trực tiếp hôn lên.

Xúc cảm đôi môi đỏ mọng ngọt ngào ôn nhuận.

Nhan Như Ngọc không ngừng giãy giụa, nại hà nhục thân và pháp lực của Diệp mỗ nhân quá kinh người, không cách nào thoát ra.

Cuối cùng nàng nhắm chặt đôi mắt đẹp như chấp nhận số phận.

Một lát sau.

Y phục trượt xuống, lộ ra ngọc thể hoàn mỹ không tì vết.

Diệp Bất Phàm ôm nàng vào lòng, tận tình đòi hỏi.

Dường như bị truy sát hơn một tháng, kìm nén đã lâu, Nhan Như Ngọc khởi đầu phản kháng, dần dần bắt đầu đáp lại, cuối cùng trở nên cuồng nhiệt.

Chiến huống kịch liệt, kéo dài hai ngày hai đêm.

Đến trưa ngày thứ ba, Nhan Như Ngọc mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Diệp Bất Phàm vẫn tinh thần sảng khoái. "Quả nhiên, hai ngày tu

hành sánh ngang với khổ tu một năm, tốc độ này đúng là biến thái." Diệp Bất Phàm ôm kiều khu của Nhan Như Ngọc, linh thức nội soi, thình lình phát hiện Kim Đan trong cơ thể đã lớn mạnh không ít.

Hiệu quả mạnh hơn gấp mấy chục lần so với song tu cùng Lục La. "Âm Dương Hợp Hoan Kinh, thiên phú đối phương càng tốt, hiệu quả càng cao, quan trọng nhất là Nhan Như Ngọc mang Thái Âm Chi Thể, là đạo lữ song tu tốt nhất." Trong lòng Diệp Bất Phàm vui sướng.

Theo tốc độ này, không bao lâu nữa tôi sẽ đột phá Kim Đan nhị trọng!

Thậm chí tam trọng, Kim Đan trung kỳ! "Nếu có thêm Lô Đỉnh Pháp trấn tông của Hợp Hoan Tông, tốc độ sẽ càng nhanh hơn!

Kim Đan đại viên mãn cũng không mất quá nhiều thời gian!" Diệp Bất Phàm càng tính toán càng vui vẻ.

Nhưng rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, nhìn giai nhân tuyệt mỹ trong lòng mà bất đắc dĩ.

Nhan Như Ngọc không phải Lục La.

Thân phận nàng bí ẩn, sẽ không ỷ lại vào bất kỳ ai, tính độc lập cực mạnh.

Muốn song tu mãi là điều không thể. "Trước tiên giải quyết Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông đã." Diệp Bất Phàm ngẫm nghĩ, ôn nhu bế Nhan Như Ngọc đặt lên giường ngọc, bản thân thì mặc quần áo, đi ra khỏi thất bế quan.

Trùng Hư Tử, tôi sẽ không bỏ qua, sớm muộn gì cũng phải giết.

Nhưng trước mắt rất khó làm được điều này.

Phương pháp thoát khỏi đối phương có rất nhiều loại.

Nếu Chung gia muốn mời tôi làm khách khanh trưởng lão, vậy thì đáp ứng là xong.

Có Chung gia chống lưng, Trùng Hư Tử muốn ra tay với tôi cũng phải có chỗ kiêng kỵ, đến lúc đó giấu Nhan Như Ngọc đi không khó.

Chờ sau khi hắn rời đi, Nhan Như Ngọc vốn đang ngủ say hàng mi dài khẽ run, chậm rãi mở đôi mắt đẹp ra.

Nàng nhìn thất bế quan trống rỗng, ngẩn người xuất thần.

Một lát sau, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia giãy giụa, lúc thì ánh mắt vô tình uy nghiêm, lúc thì lộ ra mê mang.

Trong cơ thể như có hai luồng ý thức đang giao phong. ...

Hồng Nguyệt Thành.

Chung gia phúc địa.

Chung Thanh Hồng dẫn Diệp Bất Phàm tiến vào Chung gia, đi tới đâu, không ít tu sĩ Chung gia đều cung kính hành lễ, sau đó tò mò nhìn tu sĩ lạ mặt được trưởng lão dẫn vào. "Vương đạo hữu, diện kiến gia chủ xong thì chính thức trở thành khách khanh của Chung gia ta rồi." Chung Thanh Hồng cười nói, vô cùng vui mừng trước sự gia nhập của Vương Vũ.

Dù sao chiêu mộ được một Kim Đan thiên phú không thấp cho gia tộc, hắn cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, một đường đi tới, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Phải nói Chung gia này quả thật đỉnh thịnh, đại bộ phận tộc nhân đều là Trúc Cơ, ít nhất cũng có cả ngàn người.

Hắn suy đoán, tộc nhân e rằng phải có tới mấy chục vạn.

Tiến vào một gian đại sảnh.

Hai bên có mười mấy vị Kim Đan chân nhân đang ngồi, mí mắt Diệp Bất Phàm giật một cái, nhưng rất nhanh khôi phục như thường.

Ngồi ở thủ vị là một trung niên nho nhã.

Gia chủ Chung gia, Chung Vô Đạo. "Sớm đã nghe đại danh Vương đạo hữu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên tuổi trẻ tài cao." Chung gia chủ mỉm cười nói.

Mười mấy vị Kim Đan chân nhân bên cạnh hiển nhiên đều là túc lão của Chung gia, dùng ánh mắt thẩm thị đánh giá Diệp Bất Phàm.

Trong đó không thiếu sự thăm dò về linh thức, pháp thuật. "Ra mắt Chung gia chủ." Diệp Bất Phàm chắp tay, trong lòng lại nghiêm nghị.

Vị Chung gia chủ này tu vi như vực sâu, cực độ thâm hậu, cảm giác nguy hiểm mang lại cho hắn rất mạnh. "Vương đạo hữu không cần khách sáo, sau này đều là người một nhà, ngồi đi." Chung gia chủ nụ cười hòa ái ra hiệu.

Diệp Bất Phàm gật đầu, tìm một vị trí ngồi xuống. "Vương đạo hữu, điều kiện của Chung gia ta ngài biết rồi chứ?

Mỗi năm hai mươi vạn linh thạch, linh dược, trận pháp các loại ưu đãi bảy phần, nếu có cống hiến cũng có thể mua trận pháp tứ giai, cũng có thể chọn bất kỳ nữ tu Trúc Cơ nào của Chung gia làm thị thiếp, một số thiên chi kiêu nữ có thể làm đạo lữ." Chung gia chủ cười nói.

Lời vừa dứt, đại sảnh một trận xôn xao.

Không ít Kim Đan Chung gia sắc mặt đều biến đổi.

Hôm nay bọn họ biết Chung Thanh Hồng sẽ mời một vị Kim Đan trẻ tuổi làm khách khanh trưởng lão, chỉ là không ngờ điều kiện lại hậu hĩnh như vậy!

Nhất là trận pháp tứ giai và tùy ý chọn nữ tu Trúc Cơ làm thị thiếp đạo lữ! "Gia chủ." Một vị Kim Đan chân nhân đang định nói chuyện, lại bị Chung gia chủ xua tay cắt ngang, phân phó: "Thanh Hồng, gọi Nguyệt Nhi vào đây." Chung Thanh Hồng chắp tay lui xuống.

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của đông đảo túc lão, một thiếu nữ váy lam dung mạo tú lệ bước vào, môi hồng răng trắng, băng cơ ngọc cốt, khí chất như khổng tước, tự nhiên toát ra một cỗ ngạo khí thanh cao.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ dị sắc.

Dung mạo cô gái này không kém gì năm người hắn từng gặp ở Lang Gia Tiên Thành, ngược lại còn hơn một bậc.

Tư chất là Cực Phẩm Linh Căn, tu vi càng là nửa bước đạp vào Kim Đan! "Gia chủ gọi Nguyệt Nhi có việc gì?" Thiếu nữ váy lam hành lễ, liễu mi khẽ nhíu. "Đây là đệ nhất kiêu nữ Chung gia ta, Chung Lam Nguyệt, con gái Đại trưởng lão Chung gia, tuổi vừa hai mươi bốn, Trúc Cơ đại viên mãn, tương lai kết đan sẽ không thấp hơn Tứ Chuyển Kim Đan." Chung gia chủ cười híp mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nói: "Gả đứa nhỏ này cho Vương đạo hữu, làm đạo lữ của đạo hữu thì thế nào?" Thoại âm rơi xuống, tứ tọa giai kinh.

Chung Lam Nguyệt càng là sắc mặt khẽ biến, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm lập tức trở nên không thiện cảm. "Gia chủ!

Thế này là ý gì?" Chung gia Đại trưởng lão ngồi ở ghế giao kỷ thứ hai sắc mặt cứng ngắc, mạnh mẽ đứng dậy.

Lịch sử Chung gia chưa từng có tiền lệ gả thiên chi kiêu nữ của bản tộc ra ngoài, chỉ có kén rể nhập chuế!

Các công tử ca của bảy đại thế gia khác ở Nguyên Quốc theo đuổi con gái ông đã lâu, thậm chí mấy năm nay liên tiếp phái người tới cầu

thân, muốn nghênh cưới, nhưng đều bị cự tuyệt.

Hôm nay chỉ là một khách khanh trưởng lão, cư nhiên muốn cưới con gái ông đi? "Gia chủ!

Không thể!" "Kiều nữ bản tộc, chưa bao giờ gả ra ngoài, càng huống hồ là Lam Nguyệt có tư chất tiềm lực tốt nhất?!" Các trưởng lão khác cũng biến sắc, lập tức ngăn cản.

Đùa gì vậy.

Một đóa kim hoa rực rỡ nhất được toàn tộc ký thác kỳ vọng, dốc toàn lực bồi dưỡng lại chắp tay tặng người, bọn họ sao có thể đáp ứng? "Con không gả!" Chung Lam Nguyệt kêu lên, là người đầu tiên không nguyện ý.

Chương 122

Tuy nói vị Vương khách khanh này dáng dấp tú khí, nhưng khí chất bình thường, cũng không thấy thiên tài bao nhiêu, hiển nhiên không dính dáng gì đến bạch mã hoàng tử mà nàng mong đợi. "Vương đạo hữu, ý hạ thế nào?" "Nếu đồng ý, ta có thể tặng ngài một tòa động phủ tam giai linh mạch." Chung gia chủ cười ha hả nhìn về phía Diệp Bất Phàm, đối với sự ngăn cản của tộc nhân không hề để ý. "..." Diệp Bất Phàm nhìn giai nhân, lại nhìn Chung gia chủ, da mặt co rút.

Có xúc động muốn bỏ chạy.

Tôi chỉ tới làm khách khanh, đi ngang qua sân khấu mà thôi, hoàn toàn không ngờ Chung gia chủ lại tặng đại lễ như vậy.

Giống như đi xin việc nhân viên bình thường, kết quả người ta không chỉ nhận, còn dâng con gái tổng giám đốc tới cửa, khuyến mãi thêm một căn biệt thự trị giá ngàn vạn.

Nghe thế nào cũng thấy không đúng. "Chuyện này... dung ta ngẫm lại." Diệp Bất Phàm nhếch miệng, giả bộ thụ sủng nhược kinh nói. "Không vội, Lam Nguyệt, từ nay về sau năng qua lại với Vương đạo hữu, tăng tiến tình cảm một chút." Chung gia chủ gật đầu, vẻ mặt hiền lành. "Gia chủ!

Con không gả!" Chung Lam Nguyệt tức đến dậm chân, cuống đến đỏ cả mắt, nhìn về phía Diệp Bất Phàm ánh mắt tràn đầy phẫn nộ và chán ghét.

Nàng nghĩ không thông. "Gia tộc quyết định, không đến lượt ngươi làm càn!" "Không gả cũng phải gả!" Chung gia chủ lộ ra uy nghiêm, lạnh lùng liếc Chung Lam Nguyệt một cái.

Diệp Bất Phàm thật sự hoang mang, trong lòng dâng lên mười vạn

phần cảnh giác.

Cái dáng vẻ không kịp chờ đợi muốn tặng đạo lữ này thực sự có chút quỷ dị.

Hắn còn nghi ngờ có phải là màn kịch "hỉ đương đa" (đổ vỏ) hay không.

Nhưng mi vũ Chung Lam Nguyệt chưa tản, rất rõ ràng là xử nữ chi thân. "Vương đạo hữu, đây là lệnh bài khách khanh Chung gia, nếu gặp uy hiếp, có thể thỉnh Kim Đan trưởng lão Chung gia ở gần đó chi viện." "Nếu gặp bảy đại thế gia khác, cũng có thể lượng ra lệnh bài này, tin tưởng bọn họ sẽ nể mặt Chung gia ta một chút." Chung gia chủ nhiệt tình đưa cho Diệp Bất Phàm một tấm lệnh bài, vỗ vỗ vai hắn.

Diệp Bất Phàm nhận lấy lệnh bài, thần tình hoảng hốt.

Có loại cảm giác nhìn thấy quảng cáo "Trọng kim cầu tử" (bỏ nhiều tiền mua con nối dõi) dán trên cột điện ở kiếp trước.

Hơn nữa người ta là chân chính bỏ "trọng kim" cầu con rể! "Đa tạ Chung gia chủ!" Diệp Bất Phàm chắp tay, cùng Chung gia chủ hàn huyên một lát, sau đó cáo từ rời đi.

Bước ra khỏi Hồng Nguyệt Thành, hắn quay đầu nhìn gia tộc to lớn, mày nhíu chặt. "Sự xuất phản thường tất có yêu." Diệp Bất Phàm không ngờ Chung gia chủ lại chơi một chiêu này, hoàn toàn trái với lẽ thường.

Hắn cúi đầu tư tác, thực sự tìm không ra nguyên nhân. "Thôi kệ, dù sao cũng không chịu thiệt." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cầm lệnh bài nhanh chóng đi tới sơn cốc đạo trường của mình.

Có lệnh bài này, có thể tạo thành uy hiếp đối với Trùng Hư Tử của Hợp Hoan Tông. ...

Trong đại sảnh Chung gia, một mảnh ồn ào náo động. "Gia chủ!

Hắn chỉ là một khách khanh!

Điều kiện thì không nói, Lam Nguyệt cho dù gả ra ngoài, cũng phải là thiếu chủ đại tông môn, đại gia tộc mới có tư cách nghênh cưới." "Gả cho một khách khanh từ bên ngoài, nửa điểm chỗ tốt không có, còn phải đáp ứng thêm Kim Đan chân nhân tương lai của chúng ta!" "Việc này ta không đồng ý!" Đông đảo Kim Đan đưa ra nghi vấn.

Nhất là Chung gia Đại trưởng lão, con gái mình bị tống đi, mặt đều đen lại.

Mà Chung Lam Nguyệt tự nhiên không cần phải nói, nước mắt lưng tròng, nói không nên lời ủy khuất cùng phẫn nộ. "Đây là chủ ý của Lão tổ, có vấn đề gì đi thỉnh giáo Lão tổ!" Chung gia chủ quát lạnh, uy áp mãnh liệt trấn xuống, đại sảnh nháy mắt an tĩnh. "Lão tổ?!

Không phải bế quan mấy chục năm rồi sao?!" Mọi người sững sờ. "Được rồi!

Việc này đã quyết!

Tan đi!" Chung gia chủ phất tay, sắc mặt lạnh xuống.

Hắn lại dặn dò Chung Lam Nguyệt: "Sau này năng qua lại với Vương khách khanh, giao lưu cảm tình, đây là mệnh lệnh!

Không cho phép ngươi phản kháng!" Hừ lạnh một tiếng, hắn xoay người rời đi.

Một lát sau, hắn đi tới một rừng trúc u tĩnh.

Sâu trong rừng trúc có một tòa trúc ốc sừng sững, trước trúc ốc là một cái ao.

Lúc này, một lão ông đầu bạc trắng, thân khoác áo tơi đang ngồi bên ao câu cá, đôi mắt đục ngầu như bị phủ một lớp bụi trần.

Người này, chính là vị Lão tổ Chung gia đã sống hơn tám trăm năm —— Bích Thủy Chân Quân! "Lão tổ, sự tình đã giao đại xuống rồi." Chung gia chủ tiến lên, cung kính nói, hắn dừng một chút, thăm dò hỏi: "Không biết Lão tổ làm vậy là có dụng ý gì?" Lão ông câu cá, mí mắt giật giật, một bộ dáng hôn hôn dục thụy, không có bất kỳ phản ứng nào.

Chung gia chủ cười khổ, khom người lui xuống.

Hồi lâu sau.

Lão ông tinh thần chấn động, nhấc cần câu lên.

Lập tức một con cá chép cắn câu trồi lên mặt nước. "Người mà thiên kiếp đánh không chết, cũng không nhiều." Lão ông nắm lấy con cá chép, lầm bầm hai câu. ...

Diệp Bất Phàm trở lại sơn cốc đạo trường.

Nhan Như Ngọc đang đứng bên cạnh một hồ nước nhỏ, một bộ váy trắng như tuyết, khí chất phiêu miểu như tiên, khiến cho cảnh sắc trong sơn cốc đều vì thế mà lu mờ.

Xa xa, Lục La ngồi trên ghế đá nhỏ, đầy vẻ cảnh giác.

Một bên khác, Dư Thành cúi đầu, mặt đầy mồ hôi lạnh.

Hắn vừa về liền nhìn thấy Triệu Quốc đệ nhất mỹ nhân đứng ở đó, tiến lên chất vấn, kết quả suýt chút nữa bị một kiếm chém chết. "Lục La sư muội, vị này chính là Chính đạo đệ nhất kiều nữ, mười tám tuổi Kim Đan đó!

Không biết làm sao xuyên qua trận pháp vào đây được, nhưng kẻ đến không thiện a." "Hiện nay chủ nhân mang đầy linh dược ngàn năm, đối với Kim Đan chân nhân sức hấp dẫn quá lớn, vị này tám phần là tới cướp linh dược." Dư Thành lau mồ hôi lạnh, thấp giọng nói.

Luận thiên phú, đừng nói Triệu Quốc, cho dù là đếm cả Nguyên Quốc, Hỏa Vân Quốc các loại liệt quốc, không ai sánh được với Nhan tiên tử của Tuyết Linh Tông.

Người theo đuổi càng là vô số, Nguyên Anh Chân Quân của Vạn Thú Cốc đều muốn bắt nàng đi, lão tổ Hợp Hoan Tông càng là thèm muốn đã lâu. "Chờ chủ nhân về." Lục La khẽ mím môi, mặc nhiên không nói.

Nàng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. "Dược phương thu thập xong rồi?" Diệp Bất Phàm từ ngoài trận pháp đi vào, nhìn về phía Dư Thành.

Trước có Trùng Hư Tử của Hợp Hoan Tông, sau Chung gia lại chơi một chiêu như vậy, trong lòng hắn bất an, chỉ muốn nhanh chóng biến cường. "Thu thập xong rồi, mấy cây linh dược ngàn năm đều đã bán ra, giữa đường có người theo dõi, may mà hữu kinh vô hiểm, bị ta cắt đuôi." Dư Thành vui vẻ, vội vàng tiến lên cung kính dâng túi trữ vật.

Diệp Bất Phàm nhận lấy mở ra xem, lộ vẻ tán thưởng.

Không thể không nói Dư Thành làm việc đáng tin cậy, đổi lại là tu sĩ khác, phàm là lộ ra một cây linh dược ngàn năm, đều chưa chắc có thể sống sót trở về.

Mà dược liệu trong đó, đủ để hắn tu luyện 《Phạm Thánh Ma Công》 tới Trúc Cơ đại viên mãn, nhục thân thành Kim Đan. "Đây là phần thưởng, đi kết đan đi." Diệp Bất Phàm búng tay ném một viên Ngưng Tinh Đan về phía Dư Thành, hắn dừng một chút: "Ngọc Dương Tử đã chết rồi." Dư Thành lộ vẻ cuồng hỉ, vội vàng nhận lấy, nghe được nửa câu sau, thân thể chấn động, trầm mặc một lát, quỳ hai gối xuống đất: "Thay mặt đại huynh trưởng, tạ ơn chủ nhân!" Giờ khắc này, hắn mới lưu lộ ra sự trung thành thực sự.

Diệp Bất Phàm gật đầu, ân uy tịnh thi, mới có thể nắm giữ lòng người. "Chủ nhân, Nhan Như Ngọc này..." Dư Thành trịnh trọng cất kỹ đan dược, quay đầu nhìn về phía Nhan Như Ngọc, lộ ra hàn quang. "Khanh khách, chủ nhân nhà ngươi còn không nỡ giết ta, ngươi làm nô tài cũng muốn động thủ?" Váy trắng phiêu phiêu, Nhan Như Ngọc lách mình tới, lập tức hương thơm đập vào mặt, một đôi mắt đẹp nhìn Diệp Bất Phàm, cười ngâm ngâm nói.

Nàng nhả khí như lan: "Đúng không?

Diệp lang." Dư Thành ngẩn ngơ, nhìn Trương lão tam, lại nhìn Nhan Như Ngọc, lộ ra biểu tình như gặp quỷ.

Nghe ý này...

Triệu Quốc đệ nhất mỹ nữ bị hạ gục rồi?

Chương 123

Còn là bị ma đạo hạ gục!

Nhưng cái xưng hô này...

Dư Thành mãnh liệt nhớ tới cái gì, lông tóc dựng đứng, nhìn về phía Diệp Bất Phàm ánh mắt càng thêm kính sợ, ẩn ẩn mang theo một tia cuồng nhiệt.

Cả Triệu Quốc đều biết Trương lão tam là tên giả, nhưng không ai biết chân thân là ai.

Mà Thiên Ma Giáo họ Diệp, lại nổi danh, chỉ có một người.

Thiên Ma Lão Tổ thủ đồ, Diệp Bất Phàm!

Lục La càng là cảnh giác, vội vàng hộ ở trước người Diệp Bất Phàm. "Vút!" Diệp Bất Phàm híp mắt, đột nhiên vươn tay bóp lấy cổ trắng nõn của Nhan Như Ngọc, mặt mày thiết thanh: "Cự ly gần như vậy, ngươi muốn giết ta?

Ngươi là ai?!" "Thật là thông minh nha." "Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Ánh mắt ôn nhu của Nhan Như Ngọc rút đi, trở nên lạnh lùng vô tình, khí chất càng là đại biến, phảng phất như Cửu Thiên Huyền Nữ cao cao tại thượng.

Từ trong ra ngoài tản mát ra một loại cao quý cùng ưu nhã, tựa như một đại nữ hoàng.

Nàng khẽ lắc mình, dùng một loại thân pháp quỷ dị thoát khỏi bàn tay to của Diệp Bất Phàm. "Phanh!" Nhan Như Ngọc bấm tay niệm chú, khẽ phun ra một ngụm khói xanh.

Khói mù lượn lờ, hình thành dáng dấp một thanh kiếm, nhanh như tia chớp đâm về phía tim Diệp Bất Phàm.

Ra tay ngoan lạt, không chút lưu tình. "Đây là pháp thuật gì?" Diệp Bất Phàm mí mắt giật một cái, như có gai ở sau lưng, có loại cảm giác nguy hiểm cực hạn.

Hắn vội vàng tế ra Thủ Mạt cùng Tử Kim Bát, "phanh" một tiếng, chặn lại kiếm khói.

Mà pháp bảo Thủ Mạt, thình lình bị xuyên thủng một lỗ nhỏ.

Điều này làm cho Diệp Bất Phàm kinh tâm táng đảm, chỉ một đạo pháp thuật đã phá vỡ phòng ngự pháp bảo, phải biết rằng đối phương chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Chất lượng pháp lực của hắn còn mạnh hơn đối phương nhiều. "Tiểu gia hỏa, đấu với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách." "Đoạt nguyên âm của ta, ngươi phải chết!" Nhan Như Ngọc dung nhan tuyệt mỹ băng lãnh lại vô tình, tay ngọc khẽ chấn, mấy chục đạo kiếm khói hình thành, mỗi một đạo đều đủ để trấn sát cường giả Kim Đan sơ kỳ. "Quả nhiên, có thể để Sư tôn tính kế, làm gì có ai hiền lành." Diệp Bất Phàm táng đảm, một ý niệm dâng lên.

Hồn phách và nhục thân của Nhan Như Ngọc khế hợp hoàn mỹ, không phải đoạt xá, mà bộ dạng trước mắt này, chỉ có một lời giải thích.

Chuyển thế.

Truyền thuyết có vô thượng nhân vật xúc cập đại đạo quy tắc, có thể lợi dụng luân hồi, chuyển thế trọng sinh.

Hắn sắc mặt âm trầm, lộ ra sát cơ.

Sau khi chuyển thế, ý thức tiền kiếp sẽ hoàn toàn thay thế hiện thế.

Có thể nói, Nhan Như Ngọc của hiện thế đã chết.

Đang định tế ra đầu lâu, bỗng nhiên ánh mắt hắn co rụt lại.

Vốn dĩ đôi mắt băng lãnh của Nhan Như Ngọc hiện lên một tia giãy giụa, kéo theo thi pháp cũng vì thế mà đình trệ. "Dưới sự tính kế của Sư tôn, ý thức chuyển thế và ý thức hiện thực của Nhan Như Ngọc đã xảy ra xung đột, không có thay thế hoàn mỹ." Diệp Bất Phàm nheo mắt, thu lại đầu lâu, thân ảnh cấp tốc chớp động. "Thâu Hương Thiết Ngọc!" Bàn tay to trong nháy mắt ôm lấy eo thon của Nhan Như Ngọc, thổi ra một ngụm phấn sắc vụ khí.

Thần tình Nhan Như Ngọc xuất hiện sự mê huyễn ngắn ngủi. "Ta tạm thời bế quan, bất kỳ kẻ nào cũng không được quấy rầy!" Diệp Bất Phàm lách mình vào thất bế quan, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại, pháp lực khủng bố dũng mãnh tràn vào cơ thể Nhan Như Ngọc, không ngừng áp chế Kim Đan của nàng. "Tiểu bối!

Tránh ra!" Nhan Như Ngọc tỉnh táo lại, trợn to đôi mắt đẹp, vừa thẹn vừa giận.

Tiền kiếp băng thanh ngọc khiết vô số năm, nào có ai từng ôm ấp như vậy.

Nàng vận chuyển pháp lực, nhưng kinh hãi phát hiện pháp lực trong cơ thể bị áp chế và trói buộc, khó lòng cử động. "Tiểu bối, ta không giết ngươi, tránh ra!" Nàng hít sâu một hơi, lạnh lùng nói. "Mặc cho ngươi tiền kiếp pháp lực vô biên, hiện tại cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, ngươi có thể phát huy thực lực gì?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, nhẹ nhàng chấn động, y phục trên người Nhan Như Ngọc tấc tấc bạo liệt.

Trong nháy mắt, lộ ra kiều khu băng thanh ngọc khiết không tì vết. "Ngươi muốn làm gì?!

Dừng tay!" Nhan Như Ngọc trợn to mắt, xấu hổ giận dữ gần như phun lửa, cả cơ thể đều đỏ ửng. "Nếm thử xem tư vị của vô thượng đại năng là thế nào." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ châm chọc, ném cơ thể

trắng như ngọc của Nhan Như Ngọc lên giường.

Hắn không thể trơ mắt nhìn ý thức Nhan Như Ngọc hiện thế bị thôn phệ.

Tự nhiên phải làm chút gì đó.

Để ý thức tiền kiếp loạn lên, đồng thời kích thích ý thức Nhan Như Ngọc hiện thế phản kháng, chiếm cứ chủ đạo.

Tuy rằng hơi khó, dù sao ý thức hiện thực của Nhan Như Ngọc chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

Một lát sau.

Kiều khu Nhan Như Ngọc bỗng nhiên cứng đờ. "A a a!!" Nhan Như Ngọc vỡ òa, thẹn thùng tột độ, dùng sức đấm đá Diệp Bất Phàm, nhưng pháp lực bị cấm cố, cộng thêm thể phách đối phương kinh người, căn bản không cách nào thoát khỏi.

Một ngày một đêm.

Nhan Như Ngọc đã túc tắc phản kháng suốt một ngày một đêm.

Sáng sớm hôm sau, ý thức kiếp trước rút đi, Nhan Như Ngọc từ trong cơn mê mang dần khôi phục lại sự thanh minh.

Đôi mắt thu thủy ngấn lệ, cánh tay ngọc ngà ôm chặt lấy Diệp Bất Phàm, vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Dường như chỉ có nằm trong lòng hắn, nàng mới tìm thấy một chút cảm giác an toàn. "Cái ý thức kia không dám đối mặt, trực tiếp giả chết rồi, nhất thời bán hội sẽ không chui ra đâu." Diệp Bất Phàm trong lòng biết rõ, ôn nhu lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt Nhan Như Ngọc. "Ta sẽ nghĩ cách mạt sát nó." Diệp Bất Phàm khẽ nói, cảm thấy cần thiết phải thỉnh giáo vị sư tôn loli kia.

Hắn và các tu tiên giả khác không giống nhau.

Là người Trái Đất xuyên không, trong mắt tôi, kiếp trước là kiếp trước, đã tiêu vong, kiếp này là kiếp này.

Hai luồng ý thức, hai loại nhân sinh, là hai con người hoàn toàn khác biệt!

Nhan Như Ngọc lắc đầu, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kiên định, nói: "Kiếp trước là ta, kiếp này cũng là ta, ta muốn dựa vào chính mình." Diệp Bất Phàm không nói gì thêm.

Ôn tồn một lát, hắn rời khỏi thất bế quan. "Chủ nhân." Lục La ôm lấy cánh tay Diệp Bất Phàm, hiển nhiên nàng đã canh giữ ở bên ngoài.

Nàng ghé vào người hắn ngửi ngửi, cái miệng nhỏ lập tức mếu máo, trông đến là đáng thương.

Phía xa, Dư Thành trong mắt tràn đầy khâm phục.

Tâm nói Trương lão tam đúng là Trương lão tam, đám thiên chi kiêu tử như Tiểu Kiếm Tiên không biết theo đuổi Nhan Như Ngọc bao lâu, mà nay lại bị vị này cường thế bắt lấy. "Ngươi tìm một nơi bế quan đột phá Kim Đan đi." Diệp Bất Phàm phân phó.

Dư Thành bị truy sát một đường, so với chính mình còn hiểu rõ địa lý hoàn cảnh Nguyên quốc hơn, chắc chắn có thể tìm được nơi bế quan thích hợp. "Vâng." Dư Thành cung kính lui xuống, bỗng nhiên xoay người, nhắc nhở: "Hai ngày nay Cao Lực, Cao Cầu truyền tin đến, nói vị hắc bào nhân kia đang lùng sục tung tích của Nhan tiên tử về hướng này.

Có mấy vị lão tổ gia tộc đều bị đánh thành trọng thương, không bao lâu nữa sẽ đến đây." Trong ngoài sơn cốc có huyễn trận và phòng ngự trận, hai đại trận pháp tam giai, nhưng không ngăn được đại tu sĩ Kim Đan. "Ta biết rồi." Diệp Bất Phàm phất tay cho hắn lui xuống kết đan, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng lấy ra lệnh bài Khách khanh

của Chung gia, đánh ra một đạo pháp quyết. "Lại thêm phiền toái cho chàng rồi." Nhan Như Ngọc y phục như mới bước ra, khẽ nói.

Dứt lời, đôi mắt đẹp liếc nhìn Lục La một cái.

Lục La thì đang ngẩn ngơ nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Nhan Như Ngọc, khẽ cắn môi. "Kẻ này là một phiền toái, sau khi ta trở về sẽ thỉnh trưởng lão tông môn ra tay." Nhan Như Ngọc thấy Diệp Bất Phàm nhíu mày, tưởng hắn lo lắng cho an nguy của nàng nên an ủi. "Vẫn là nâng cao thực lực bản thân thì hơn." Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, nhỏ giọng đề nghị: "Hay là nàng phụ tu Âm Dương Hợp Hoan Kinh đi?

Trợ giúp ta đột phá nhị trọng?" Từ sau khi tu luyện bộ kinh này, đã hơn một tháng trôi qua, cộng thêm việc hắn ngày ngày nuốt chửng linh dược ngàn năm và tác dụng phụ của Thiên Sát Chân Ma Công, tu vi đã leo lên đến Kim Đan nhất trọng đỉnh phong.

Tốc độ này đã đủ nhanh rồi.

Nhan Như Ngọc gò má ửng hồng, khẽ mắng một câu, lắc đầu nguầy nguậy.

Chương 124

"Tiếc thật, nếu có tu vi nhị trọng, mua thêm chút trận pháp, cho dù đánh không lại Trùng Hư Tử thì cũng có thể chạy trốn." Diệp Bất Phàm thở dài.

Thực lực của hắn vốn đã vượt xa cảnh giới rất nhiều, tăng lên một tiểu cảnh giới rất khó có sự tăng phúc lớn về sức mạnh.

Trong lòng chợt động, ánh mắt hắn nóng rực nhìn về phía Nhan Như Ngọc, truyền âm: "Có công pháp hay đan phương nào có thể nhanh chóng tăng cao tu vi không?" Công pháp Kim Đan và đan phương ở Triệu quốc rất hiếm, có cũng bị các thế lực lớn lũng đoạn.

Nhưng Nhan Như Ngọc lai lịch thần bí, ý thức kiếp trước của nàng tô tỉnh, một bộ phận ký ức cũng sẽ thức tỉnh theo.

Nhan Như Ngọc nghe vậy liền trực tiếp từ chối: "Không được, những công pháp đan dược đó quá tổn hại căn cơ.

Hơn nữa ở di tích, thần hồn của ta bị một loại dược vật áp chế, ký ức về kiếp trước rất ít." Vốn dĩ linh căn của đối phương đã không tốt, lại luyện những công pháp 'dục tốc bất đạt' kia, sợ là đời này chỉ dừng bước ở Kim Đan sơ kỳ.

Diệp Bất Phàm hai mắt sáng lên, mè nheo nửa ngày, Nhan Như Ngọc vẫn không chịu nhả ra.

Hắn cắn răng, trực tiếp kéo nàng vào phòng tối.

Nhan Như Ngọc mặt đỏ tới mang tai, trong lúc hoảng loạn đành phải buông xuôi. "Về mặt công pháp thì đều quá tàn khuyết, đan dược thì có, nhưng tác dụng phụ quá lớn, dược liệu yêu cầu cũng trân quý." Nhan Như Ngọc viết xuống một tấm đan phương, cuối cùng còn trút

giận đạp Diệp Bất Phàm một cái.

Lúc này nàng mới có dáng vẻ của một cô gái mười bảy mười tám tuổi, vô cùng khả ái.

Diệp Bất Phàm thể phách cường kiện, nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Đan phương tên là —— Hỗn Nguyên Ma Đan.

Diệp Bất Phàm vốn chỉ mang tâm thái thử một lần, dù sao dược liệu đan phương yêu cầu cũng ngũ hoa bát môn, tám phần là gom không đủ.

Nhưng sau khi nhìn rõ đan phương này, hắn lại đại hỉ. 【Tam giai · Hỗn Nguyên Ma Đan: Nhanh chóng tăng cao tu vi, không cần dược liệu đặc định, nhưng cần tụ tập dược liệu ngàn năm thuộc ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, luyện chế hỗn nguyên một lò.】【Tác dụng phụ: Tu vi tăng lên không ổn định, ngũ hành hỗn tạp, cực dễ khiến Kim Đan bác tạp, phẩm chất hạ thấp.】【Phụ diện nghịch chuyển: Tu vi tăng lên ổn cố, cực dễ khiến Kim Đan được đề thuần, phẩm chất thăng cao.】Diệp Bất Phàm ánh mắt rực lửa.

Tốt a!

Tác dụng phụ này quá tốt!

Đối với người khác, đan này không có khả năng luyện chế thành công, chỉ riêng dược liệu ngàn năm đã không thể tụ tập đủ.

Nhưng Diệp Bất Phàm cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu dược liệu ngàn năm.

Lên Thiên Châu, gom đủ mấy chục phần đan phương cũng chẳng thành vấn đề. "Được, ta đi luyện đan ngay đây." Diệp Bất Phàm hứng chí bừng bừng đi vào thất bế quan, khai lò luyện đan.

Đợi hắn rời đi, Lục La cắn môi nói: "Loại đan dược ảnh hưởng căn cơ này, vì sao lại đưa cho chủ nhân?" "Loại đan dược này là khó luyện nhất trong tam giai, chàng lại luyện chế không thành, chỉ là để đánh tan cái ảo tưởng tăng nhanh tu vi của chàng mà thôi.

Ta bối tu hành, nên ổn trát ổn đả, cho dù là ma tu cũng không thể nóng vội." Nhan Như Ngọc vuốt lại tóc mai, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Cho dù là luyện đan sư tam giai cũng không có khả năng luyện chế đan này thành phẩm. "Lỡ như thành công thì sao?" Lục La nghiêng đầu hỏi.

Không ngờ Nhan Như Ngọc liếc nàng một cái, nói: "Không có khả năng.

Cho dù xuất hiện kỳ tích, may mắn luyện chế ra vài viên, ảnh hưởng đến căn cơ, tương lai tìm được thiên địa kỳ vật cũng có thể tẩy luyện lại căn cơ, đến lúc đó ta đi tìm là được." Nhan Như Ngọc suy tính rất chu toàn.

Nàng sẽ không để đan dược gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Diệp Bất Phàm.

Lục La ngẩn ngơ một lát, không hiểu sao có một loại cảm giác thất bại.

Tu vi không bằng, dung mạo không bằng, ngay cả tâm tư cũng không bằng. "Chủ nhân có đạo lữ như tỷ, thật tốt." Lục La nhỏ giọng nói. "Đạo lữ?

Ta cũng không có ý định đó." Nhan Như Ngọc hừ lạnh.

Sau đó lại trầm mặc.

Nàng nhìn về phía thất bế quan, đôi mắt đẹp lưu lộ vẻ phức tạp, khẽ thở dài.

Sau chuyện ở di tích, nàng không biết phải đối mặt với người này như thế nào, định bụng cả đời không qua lại.

Nhưng vô hình trung phảng phất có một đôi bàn tay lớn đem vận mệnh chi tuyến của hai người dây dưa vào nhau. …… Trong thất bế quan. "Hỗn Nguyên Ma Đan cộng thêm song tu pháp, trong vòng hai tháng đột phá trung kỳ đều có khả năng." Diệp Bất Phàm kích động, hít sâu một hơi, lấy ra một lượng lớn linh dược ngàn năm.

Đan dược tam giai không dễ luyện, cả Triệu quốc số lượng luyện đan sư tam giai chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khởi đầu Diệp Bất Phàm thất bại vài lần, tổn thất mấy chục cây linh dược, đau lòng đến mức suýt nhỏ máu.

May mà Diệp mỗ nhân có kinh nghiệm luyện đan.

Đương nhiên, là kinh nghiệm luyện chế phế đan.

Nếu phế đan có phân phẩm cấp, thì Diệp mỗ nhân chính là Phế đan sư nhị giai đỉnh cấp!

Nửa ngày sau. "Chín thành chín tạp chất!

Cực phẩm độc đan!" Một cỗ ma hỏa bốc lên, lò luyện đan đột nhiên nổ tung.

Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, tay trái móc một cái, từ trong đống lò vỡ lôi ra một viên đan dược đen sì.

Kích cỡ bằng nắm tay trẻ con, gần như nứt toác.

Hắn nhìn chằm chằm đan dược, lộ ra vẻ cuồng hỉ. "Quả nhiên, ta là thiên tài." Diệp Bất Phàm tán thán.

Cực phẩm độc đan chín thành chín tạp chất, ngay cả đại sư luyện đan tam giai cũng khó mà khống chế hỏa hầu được như thế này.

Không cẩn thận là thành chính phẩm ngay. 【Hỗn Nguyên Ma

Đan: Nhanh chóng tăng tiến tu vi.

Tác dụng phụ: Tu vi tăng lên không ổn, dễ gây ra Kim Đan bác tạp, phẩm chất Kim Đan hạ thấp.】【Phụ diện nghịch chuyển: Tu vi tăng lên ổn cố, cực dễ khiến Kim Đan được đề thuần, phẩm chất thăng cao.】Diệp Bất Phàm một ngụm nuốt xuống.

Dưới sự vận chuyển của Thiên Sát Chân Ma Công, dược lực bàng bạc làm cơ thể Diệp Bất Phàm hơi phình to ra một vòng.

Lúc này chỗ tốt của thể phách cường đại mới thể hiện ra, kinh mạch hoàn toàn không sợ dược lực xung kích, ma đạo pháp lực cuồn cuộn nhanh chóng luyện hóa dược lực, dung nhập vào trong Kim Đan.

Kim Đan nhanh chóng tráng đại.

Pháp lực bắt đầu trở nên bác tạp, phẩm chất Cửu Chuyển Kim Đan ẩn ẩn hạ xuống.

Nhưng dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, pháp lực nhanh chóng được đề thuần, còn ổn cố hơn cả khổ tu bình thường. "Cửu Chuyển Kim Đan, phẩm chất đã kịch trần rồi, không thể tăng thêm được nữa." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

Hai canh giờ sau, đan dược bị luyện hóa hầu như không còn, khoảng cách đến Kim Đan nhị trọng chỉ còn thiếu một chút.

Hắn lại bắt đầu luyện đan.

Lần này không may mắn như lần đầu, nhưng tạp chất phế đan cũng đạt tới chín thành tám, hơn nữa còn ra lò được hai viên.

Đến chập tối.

Một cỗ pháp lực ba động cường đại tán phát ra, Kim Đan trong cơ thể Diệp Bất Phàm chợt khuếch đại một vòng.

Chất lượng pháp lực tăng lên không ít, càng thêm hồn hậu. "Kim

Đan nhị trọng!" Diệp Bất Phàm cười dài.

Nếu theo lẽ thường song tu và nuốt linh dược, muốn đột phá nhị trọng phải mất một hai tháng, nhưng ba viên đan dược xuống bụng đã rút ngắn thời gian vô hạn.

Bên ngoài thất bế quan.

Nhan Như Ngọc đang ngồi bên hồ khôi phục thương thế có sở cảm, mở đôi mắt ra. "Kim Đan nhị trọng?" Nhan Như Ngọc trừng lớn đôi mắt đẹp, khó có thể tin. "Luyện chế thành công rồi?!

Chuyện này sao có thể?" Độ khó của loại đan dược này, ngay cả một số luyện đan sư tam giai cũng không thể nào luyện chế thành công nhanh như vậy.

Nàng nhìn về phía Lục La ở xa xa, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại: "Chủ nhân nhà ngươi là luyện đan sư?

Tam giai?" "Chủ nhân xác thực thích luyện đan, nhưng... nô tỳ cũng không biết ngài ấy là mấy giai." Lục La vẻ mặt ngơ ngác.

Nàng còn nhớ hơn nửa năm trước, khi chủ nhân mới lần đầu luyện đan, lúc nào cũng nổ lò, ồn đến mức nàng không thể tu luyện.

Chương 125

"Nếu là tam giai, thiên phú đan đạo của hắn rốt cuộc cao đến mức nào?" Nhan Như Ngọc không dám tưởng tượng, Diệp Bất Phàm chưa đến một năm từ Luyện Khí lên Kim Đan, tốc độ tu luyện đã đủ khoa trương rồi.

Đan đạo vốn chẳng tiếp xúc bao nhiêu, thế mà đã tam giai rồi...

Những ngày tiếp theo.

Diệp Bất Phàm ban ngày luyện đan, nuốt đan, tranh thủ ngâm dược dục, tu luyện 《Phạm Thánh Ma Công》.

Buổi tối thì song tu cùng Nhan Như Ngọc, lợi dụng 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》 để tăng tu vi.

Có thể gọi là bậc thầy quản lý thời gian.

Dưới sự kết hợp giữa đan dược (cứng) và song tu (mềm), tu hành trương thỉ hữu độ, tốc độ tăng tiến tu vi của Diệp Bất Phàm có thể nói là khủng bố.

Nhan Như Ngọc ban đầu không nguyện ý, tuy nói có tàn phiến ký ức kiếp trước, nhưng bản thân nàng dù sao cũng mới mười bảy mười tám tuổi, trải nghiệm quá ít, bị Diệp Bất Phàm vừa đấm vừa xoa mấy lần liền thành công.

Lý do rất đầy đủ: Kích thích mãnh liệt sẽ giúp nàng áp chế ý thức kiếp trước.

Cứ như thế, nửa tháng trôi qua, Diệp Bất Phàm ngày càng gần Kim Đan trung kỳ.

Thể phách được 《Phạm Thánh Ma Công》 đúc thành, dưới tác dụng của dược dục cũng đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà tiến độ tu vi của Nhan Như Ngọc cũng rất dũng mãnh.

Nhìn đến mức Diệp Bất Phàm cũng phải ghen tị.

Hắn là dựa vào tác dụng phụ của hai môn công pháp 《Thiên Sát Chân Ma Công》, 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》, cộng thêm đan dược và Thái Âm Chi Thể của đối phương thì tốc độ mới nhanh như vậy.

Còn Nhan Như Ngọc chỉ là song tu bình thường.

Diệp Bất Phàm ước tính, không cần đến hai tháng nàng cũng có thể đột phá nhị trọng. "Yêu nghiệt a!

Mười bảy mười tám tuổi đột phá Kim Đan, quả nhiên đều là yêu nghiệt." Diệp Bất Phàm ôm kiều khu mềm mại trơn bóng của mỹ nhân, cảm thán không thôi.

Cũng may là vợ mình.

Nếu là kẻ địch, hắn đi ngủ cũng phải mở một con mắt. "Không biết sư tôn là thể chất gì, thể chất tâm thần phân liệt à?" Diệp Bất Phàm trong lòng suy tư.

Đến nay hắn vẫn không nhìn thấu được vị loli hai thân phận thiện ác kia.

Hắn đoán, tám phần cũng là chuyển thế thân.

Khác với Nhan Như Ngọc ý thức kiếp trước vừa mới thức tỉnh, thủ đoạn gì cũng không có, sư tôn e là đã thức tỉnh từ rất sớm, nắm giữ một đống thủ đoạn nghịch thiên của kiếp trước, cho dù đối phương chỉ là Kim Đan sơ kỳ, hắn cũng không nắm chắc chiến thắng. "Sư tôn này đã phân ra hai thân thể, thiện và ác, còn có một thân thể nữa." Diệp Bất Phàm từng nhìn thấy thân thể thứ ba, đẹp kinh người, hơn nữa còn là dáng người ngự tỷ.

Cũng không biết tu luyện công pháp gì.

Tinh thần ngày càng phân liệt.

Ngay lúc Diệp Bất Phàm nỗ lực cày cấy. "Oanh long!" Một tiếng nổ chấn động điếc tai phá vỡ bầu không khí tốt đẹp.

Cả sơn cốc rung chuyển, ánh sáng trận pháp như gợn sóng lan tỏa. "Tại hạ Thiên Ma Giáo đại trưởng lão!

Đến đây thỉnh giáo tu vi Vương đạo hữu!" Thanh âm như sấm, tràn đầy bá đạo và cuồng ngạo. "Hắn đến rồi." Trong mắt Nhan Như Ngọc lóe lên vẻ kiêng kỵ, nhìn lồng ngực Diệp Bất Phàm, gò má đỏ bừng, trừng hắn một cái: "Còn không xuống?" "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, từ trên giường bước xuống, sắc mặt âm trầm cực độ.

Tuy rằng đã sớm dự liệu, nhưng vẫn khiến hắn phẫn nộ.

Chính mình đang tu luyện tốt đẹp, lại bị lão già kia quấy rầy như vậy. "Nàng ở đây đợi đi." Diệp Bất Phàm gia trì một đạo Man Thiên Thuật lên người Nhan Như Ngọc, rồi đi ra ngoài. "Nếu trận pháp không ngăn được, chúng ta chạy trốn." Nhan Như Ngọc đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lo âu, nhỏ giọng nói.

Nàng bị Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông truy sát một đường, biết rõ sự đáng sợ của kẻ này.

Hoàn toàn không phải Kim Đan đại viên mãn bình thường có thể so sánh.

Diệp Bất Phàm lắc đầu, an ủi hai câu rồi bước ra khỏi thất bế quan. "Chủ nhân, nếu không ngăn được, hai người cứ chạy trước đi, không cần mang theo ta, nô tỳ chỉ là gánh nặng của chủ nhân." Lục La cúi đầu nhìn mũi chân, khẽ nói. "Còn chưa đến mức đó." Diệp Bất Phàm nhéo má Lục La, sau đó đánh ra một đạo pháp quyết, triệt tiêu

huyễn trận ngoài cùng.

Huyễn trận căn bản không ngăn được đại tu sĩ Kim Đan.

Lộ ra một đạo hắc bào thân ảnh đang đứng trên không trung sơn cốc.

Uy áp cường đại như Thái Sơn, áp cho "Thanh Liên Huyền Thiên Trận" kêu kẽo kẹt.

Một loại cảm giác cực hạn nguy hiểm ập lên đầu. "Không biết các hạ có ý gì?" Diệp Bất Phàm quát dài, đáy mắt lướt qua một tia hàn quang.

Cách trận pháp mà hắn vẫn cảm nhận được sự gai góc.

Bất quá, hắn có ba thành nắm chắc trấn sát kẻ này.

Cho đến nay, Trấn Yêu Tháp hắn lấy được từ di tích vẫn chưa từng động dụng.

Chủ yếu là pháp lực không đủ cho tháp yêu hút, đây là chí bảo Nguyên Anh mới có thể hoàn toàn kích phát. "Có ý gì?

Ha ha ha!

Bản tọa nhìn ngươi không thuận mắt, ngươi có ý kiến gì?" Hắc bào thân ảnh cuồng ngạo cười to, tiếng chấn tận mây xanh: "Cút ra đây đánh một trận!

Chỉ bằng cái trận pháp này của ngươi không hộ được ngươi đâu!" Phía xa sơn cốc.

Mấy đạo thân ảnh đứng sừng sững trên hư không, đều là Kim Đan chân nhân.

Có điều bọn họ ai nấy khí tức uể oải, mặt mũi bầm dập, hiển nhiên đều bị đánh.

Ánh mắt nhìn về phía hắc bào nhân tràn đầy thống hận, đồng thời còn có sợ hãi. "Có muốn liên thủ với Vương Vũ đạo hữu bức lui kẻ này không, nếu cứ để hắn khiêu chiến tiếp, mấy người chúng ta đều sẽ bị đánh cho một trận nữa." Trong đó hai lão giả không bị thương thế sắc mặt khó coi, đề nghị.

Suốt một tháng nay, tên đại tu sĩ Kim Đan không biết từ đâu chui ra này như phát điên, đi khắp nơi khiêu chiến.

Tuy không giết người, nhưng bị đánh tơi bời, mặt mũi đám lão tổ Kim Đan bọn họ coi như mất sạch. "Liên thủ?

Mười mấy Kim Đan cũng không phải đối thủ của hắn." "Không biết kẻ này hứa hẹn với Chung gia lợi ích gì, mà Chung gia lại mặc kệ." Một nam tử trung niên cười khổ.

Hắn từng giao thủ với đối phương, biết rõ sự khủng bố của kẻ này.

Kinh nghiệm chiến đấu, tốc độ, sức mạnh, phản ứng, pháp thuật, pháp bảo của đại tu sĩ Kim Đan đều đã đạt đến mức đăng phong tạo cực. "Chung gia?

Bọn họ chỉ mong chúng ta bị đánh tơi bời, như vậy mới lợi dụng uy hiếp của kẻ này để thu chúng ta vào dưới trướng, đến lúc đó mới tượng trưng thảo phạt kẻ này." Một lão giả khác cười lạnh. "Kẻ này khiêu chiến như vậy, rõ ràng là đang tìm người nào đó, tìm được rồi tự nhiên sẽ thái bình." Lão giả Kim Đan trung kỳ cầm đầu ánh mắt u u, nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi bên trong trận pháp sơn cốc. "Chỉ xem người mà vị đại tu Kim Đan này tìm, có phải đang ở trong động phủ của Vương đạo hữu hay không thôi." …… "Cút ra đây!" Một tiếng quát lớn, hắc bào nhân lộ ra đôi mắt sắc bén, nhìn xuống Diệp Bất Phàm.

Đối phương mặt không biểu tình, thế mà lại ngồi xếp bằng ngay

tại chỗ, thần tình lười biếng. "Tốt tốt tốt, ngươi là kẻ đầu tiên dám coi thường bản tọa.

Ta đảo muốn xem xem ngươi có y trượng gì!" Hắc bào nhân thấy thế ngẩn ra, giận quá hóa cười, tu vi toàn thân dâng trào, khuấy động phong vân thiên địa.

Hắn vươn bàn tay lớn ấn xuống hư không. "Phốc!" Một ngọn lửa quỷ màu xanh lục hiện ra, thiêu đốt nửa bầu trời, hung hăng áp xuống trận pháp.

Cả sơn cốc trong nháy mắt bị đóng băng, quỷ hỏa quỷ dị không ngừng thiêu đốt.

Từng đóa hoa sen trong trận pháp bị kích hoạt, mưu toan ngăn cản, nhưng chỉ kiên trì được vài hơi thở đã bị quỷ hỏa đóng băng, thiêu thành hư vô. "Thiên U Quỷ Hỏa, tà công này mà cũng luyện thành rồi." Bên ngoài sơn cốc, lão giả Kim Đan trung kỳ cầm đầu chấn động, lộ vẻ kiêng kỵ.

Mấy người bên cạnh càng là mồ hôi lạnh chảy ròng.

Quỷ hỏa này kỳ lạ, rõ ràng thuộc tính hàn, nhưng lại có thể thiêu đốt vạn vật, mấy trăm năm trước có đại tu sĩ Kim Đan luyện thành thuật này, kết quả đóng băng chết một vị cường giả đồng giai.

Chương 126

Cũng may lúc hắc bào nhân chiến với bọn họ không dùng đến, nếu không bọn họ hiện tại đã chết rồi. "Không phải nói Vương đạo hữu đã trở thành Khách khanh Chung gia sao?

Chung gia mặc kệ chuyện này à?" "Hắc bào nhân biết rõ điều đó, rất rõ ràng là muốn trước khi người Chung gia chạy tới, dùng thế lôi đình phá vỡ trận pháp, nếu không sẽ không dùng đến Thiên U Quỷ Hỏa uy lực lớn thế này." "Trận pháp không kiên trì được quá hai mươi hơi thở, kẻ này hẳn sẽ không giết Vương đạo hữu, nhưng đánh cho trọng thương hay bán sống bán chết thì không tránh khỏi." Tên hung nhân tự xưng Thiên Ma Giáo đại trưởng lão kia nhìn như cuồng ngạo lỗ mãng, thực ra tâm cơ thâm trầm.

Nếu thật sự giết người, đó chính là không chết không thôi với Chung gia. "Răng rắc răng rắc!" Trận pháp rung chuyển, che kín vết nứt.

Liên Hoa Trận đủ để ngăn cản Kim Đan đại viên mãn một lát, trước mặt hắc bào nhân lại thúy nhược cực kỳ.

Bên dưới, Lục La có chút hoảng loạn: "Chủ nhân, trận pháp sắp vỡ rồi." Diệp Bất Phàm vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm vô tận quỷ hỏa, lộ ra hàn quang.

Pháp thuật này, lúc ở Chân Ma Điện, Hỏa Vân chân nhân từng thi triển qua.

Nhưng quỷ hỏa của Trùng Hư Tử uy lực mạnh hơn Hỏa Vân chân nhân gấp quá nhiều lần. "Oanh!" Trận pháp triệt để nổ tung, trận kỳ cắm ở bốn phương cũng theo đó mà gãy nát. "Đến lúc này mà vẫn trấn định như vậy, ngươi mạnh hơn mấy tên phế vật phía trước nhiều

đấy." Hắc bào nhân sải bước đi về phía Diệp Bất Phàm, phía sau quỷ hỏa như đại dương mênh mông bám sát, hình thành khí thế cực mạnh, áp bách mà đến. "Biết rõ ta là Khách khanh Chung gia mà còn dám phá trận, thật không sợ bọn họ tìm ngươi tính sổ?" Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Hắc hắc, Khách khanh Chung gia, cũng không phải chưa từng động đến, chỉ cần cho Chung gia một chút bồi thường thì cũng xong chuyện thôi, cùng lắm là giả bộ truy sát hai ngày." Hắc bào nhân cười lạnh, châm chọc nói: "Một cái Khách khanh, thật coi mình là người Chung gia rồi?" Hắn đáp xuống trước mặt Diệp Bất Phàm, linh thức như phong bạo điên cuồng lục soát cả sơn cốc, trong trong ngoài ngoài đều bị soát một lượt. "Không có?" Hắc bào nhân lẩm bẩm, tâm tình ác liệt cực độ.

Truy tung Nhan Như Ngọc gần hai tháng, nữ nhân này giống như bốc hơi khỏi thế gian, đến nay không tìm thấy tung tích. "Ta vẫn không tin!

Tiểu tử, ngươi giấu nữ nhân kia ở đâu?!" Trong mắt hắc bào nhân lóe lên lệ sắc, quỷ hỏa cuốn theo bàn tay lớn, mạnh mẽ chộp về phía đầu lâu Diệp Bất Phàm. "Oanh!" Diệp Bất Phàm ánh mắt co rụt lại, tế ra Lục Linh Chung chắn trước người.

Một cỗ hàn lãnh tịch quyển, đại lực chấn đắc Lục Linh Chung ẩn ẩn nứt ra, cuối cùng triệt để bạo toái, xung kích khủng bố của quỷ hỏa khiến pháp lực và thân thể hắn bị tổn thương, khóe miệng rỉ máu. "Một kiện pháp bảo đê giai không chịu nổi một kích pháp thuật, e là chỉ có pháp bảo cao cấp mới có thể ngạnh kháng pháp thuật của kẻ này." Diệp Bất Phàm trong lòng chấn hãi, một lần thử thăm dò, cơ bản đã nắm rõ chênh lệch.

Hàn khí của quỷ hỏa không ngừng chui vào khe xương, pháp lực cũng vì thế mà ngưng trệ.

Hắn sắc mặt khó coi, tóm lấy Lục La bạo lui ra sau trăm trượng. "Di?

Nhục thân Trúc Cơ đại viên mãn?

Có chút ý tứ, người pháp vũ song tu cũng không thường thấy." Hắc bào nhân kinh ngạc, nhiêu có hứng thú.

Khu khu Kim Đan sơ kỳ, dưới hàn khí của quỷ hỏa, di động hay pháp lực đều sẽ bị trở ngại, khó có thể thoát thân.

Rất rõ ràng kẻ này kiêm tu thể phách, có khả năng đề kháng hàn khí cực mạnh. "Bất quá, chỉ bằng vào đó, ngươi vẫn không cách nào phản kháng bản tọa!

Nói!

Nữ nhân kia ở đâu!" Hắc bào nhân hừ lạnh, thân thể như quỷ mị, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Diệp Bất Phàm, một ngọn quỷ hỏa bốc lên trên bàn tay, khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, bất động. "Phanh!" Bỗng nhiên một thanh đoản nhận màu xanh biếc bay tới, mang theo một dải trường hà màu lục, trùng trùng kích vào bàn tay hắc bào nhân.

Một thủy một hỏa không ngừng tiêu ma, cuối cùng đều tự tan biến. "Các hạ là một đại tu sĩ Kim Đan, lại đi bắt nạt đồng đạo vừa mới kết đan không bao lâu, có phải quá đáng rồi không?" Phương xa bay tới một đôi cha con.

Cầm đầu là một nam tử trung niên, Đại trưởng lão Chung gia, bên cạnh là đệ nhất kiều nữ Chung gia mà Diệp Bất Phàm từng gặp, Chung Lam Nguyệt. "Hóa ra là Quy Hạc chân nhân của Chung gia." Hắc bào nhân khựng lại, tựa hồ không ngờ Chung gia lại đến nhanh như vậy. "Các hạ là vị nào?" Quy Hạc chân nhân hạ xuống trước mặt Diệp Bất Phàm, thu hồi đoản nhận.

Tuy nói nhìn đối phương không thuận mắt, nhưng dù sao cũng là Khách khanh Chung gia, sao có thể để người ngoài khi nhục ngay trước mặt bao người.

Huống hồ lần này đến, còn có việc muốn thương lượng với Vương Khách khanh. "Thiên Ma Giáo đại trưởng lão, ta đến chỉ để tìm một người." "Tìm được chưa?!" Quy Hạc chân nhân trong lòng biết rõ, không kiên nhẫn hỏi. "Không có." Hắc bào nhân thanh âm khàn khàn, lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Hắn tổng cảm thấy kẻ này không đúng lắm, không giống với những tên Kim Đan sơ kỳ bị hắn đánh trước đó.

Nhưng sau khi dùng linh thức lục soát, tịnh không phát giác được khí tức của Nhan Như Ngọc. "Không có thì cút!" Quy Hạc chân nhân quát lạnh.

Hắc bào nhân trầm mặc, qua một lát hừ lạnh một tiếng, xoay người hóa thành một đạo hắc quang biến mất vô ảnh.

Diệp Bất Phàm nhìn bóng lưng hắn, đáy mắt lướt qua một tia sát cơ.

Giao thủ ngắn ngủi, hắn chưa xuất toàn lực, biểu hiện chỉ là thực lực Kim Đan sơ kỳ bình thường.

Nhưng Trùng Hư Tử này cáo già thành tinh, đã có sở sát giác, nảy sinh nghi ngờ với hắn.

Đối phương không chết, trong lòng Diệp mỗ nhân khó an.

Mấy vị Kim Đan chân nhân quan chiến phương xa thấy thế đều thở phào nhẹ nhõm.

Chung gia xuất mặt, kẻ này tối thiểu sẽ yên ắng một trận. "Vị Vương đạo hữu này vận khí thật tốt a, miễn được một trận đòn.

Theo tình huống bình thường, Chung gia phái người đến cũng phải mất một canh giờ." Tu sĩ trung niên cảm thán, có chút hâm mộ.

Có đại thế lực chống lưng đúng là khác biệt, có người bảo hộ.

Không giống bọn họ, bị đánh một trận cũng chỉ có thể nuốt cục tức này. "Đã hâm mộ thì ngươi đi đầu quân cho Chung gia đi." Lão giả cầm đầu cười lạnh.

Đầu quân cho đại thế lực chỗ tốt nhiều, nhưng bọn họ đều là lão tổ một phương, đại biểu cho gia tộc, đầu quân qua đó, mấy năm sau gia tộc phỏng chừng sẽ đổi sang họ Chung mất!

Chuyện này khác với tông môn ở Triệu quốc.

Cho dù bị thôn tính, gia tộc vẫn là gia tộc.

Trong sơn cốc.

Diệp Bất Phàm chắp tay: "Đa tạ Quy Hạc đạo hữu." "Đạo hữu... xưng hô đạo hữu này hay a." Quy Hạc chân nhân sửng sốt, lộ ra nụ cười.

Gọi đạo hữu dù sao cũng hay hơn gọi là nhạc phụ.

Lần này đến cũng là bất đắc dĩ, gia chủ năm lần bảy lượt bảo con gái đến đây bồi dưỡng tình cảm với Vương Vũ.

Dưới áp lực cao, con gái không thể không nghe theo.

Hắn lo lắng cây cải trắng tốt của nhà mình bị con heo Vương Vũ này ủi mất, lúc này mới đi theo. "A a, không mời ta vào trong ngồi một chút sao?" Quy Hạc chân nhân đảo mắt, cười nói. "Mời bên này." Diệp Bất Phàm mỉm cười ra hiệu, đại trận tuy bị phá hoại, nhưng các lâu bằng đá và đại viện vẫn còn.

Hắn dẫn đường phía trước, mời hai cha con vào phòng khách.

Diệp Bất Phàm ngồi ngay ngắn ở chủ vị, cười khẽ nói: "Tiểu La,

pha một ấm linh trà." Lục La ngoan ngoãn đi vào trắc thất. "Có thị thiếp bầu bạn, nơi ở u tĩnh biệt trí, cuộc sống của Vương tiền bối cũng thật tư nhuận." Chung Lam Nguyệt khí chất như khổng tước, linh mâu lưu chuyển, thanh âm như suối trong nhưng ngôn ngữ đầy gai nhọn.

Quy Hạc chân nhân nhíu mày, trừng mắt nhìn con gái: "Không được phóng túng." Chung Lam Nguyệt bĩu môi. "Ha ha, Chung cô nương là người chân tính tình, rất đáng quý, đạo hữu không cần hà trách." Diệp Bất Phàm cười nhạt, xua tay.

Nữ nhân này thiên phú tuyệt giai, ở Chung gia như hòn ngọc quý trên tay, được mọi người tung hô nên dưỡng thành cái tính tiểu thư là rất bình thường.

Hắn cũng sẽ không chấp nhặt với một cô bé.

Huống chi cha nàng vừa mới giải vây cho hắn.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Quy Hạc chân nhân mí mắt giật giật, thầm nghĩ tên họ Vương này không phải là thích cái tính khí tiểu công chúa của con gái mình đấy chứ?

Vừa lúc Lục La pha xong trà, Quy Hạc chân nhân vội vàng bưng trà uống một ngụm, trấn an tinh thần.

Chương 127

"Lần này tới là muốn nhờ đạo hữu nói đỡ với gia chủ một tiếng, con gái ta sắp trùng kích Kim Đan, không nên bị nam nữ chi tình làm phân tâm, muốn bế quan trong thời gian tới, ngài xem..." Quy Hạc chân nhân thăm dò.

Hắn nhiều lần hỏi Chung Thanh Hồng, nghe ngóng căn cước người này, ngặt nỗi đối phương cứ che che giấu giấu, không chịu tiết lộ.

Đối với thiên phú, lai lịch của kẻ này, trừ gia chủ và vài người thiểu số hiểu rõ, còn lại hắn hoàn toàn mù tịt.

Nhưng theo hắn thấy, thiên phú có tốt đến mấy cũng không bằng con gái hắn, nếu kết đan thành công, đó chính là Kim Đan chân nhân hai mươi ba tuổi!

Thiên phú bực này có mấy người so được?

Tương lai kẻ này chỉ sẽ bị con gái hắn bỏ xa phía sau, tuyệt đối không phải lương phối. "Vậy thì chúc mừng trước, cứ việc kết đan là được." Diệp Bất Phàm nói thẳng.

Quy Hạc chân nhân không muốn gả con gái, hắn vui vẻ còn không kịp, hắn cũng lười hầu hạ cái cô nàng ngạo kiều này.

Còn chưa có ý tứ với Chung Linh Khê hay Chung Khả Nhi mà hắn gặp ở yến tiệc kết đan kia đâu.

Mục đích đạt được, Quy Hạc chân nhân thở phào nhẹ nhõm, Chung Lam Nguyệt bên cạnh càng là lộ ra vẻ vui mừng.

Như thế, quan hệ song phương hòa hoãn không ít, nhất thời chuyện trò vui vẻ.

Cuối cùng, Quy Hạc chân nhân cáo từ, trước khi đi hắn bỗng nhiên thăm dò: "Dám hỏi đạo hữu có phải là hậu nhân của lão tổ không?" Chung gia con cháu đông đúc, chi của hắn và lão tổ đã sớm ra khỏi ngũ phục, không ảnh hưởng hôn phối.

Trừ nguyên nhân này ra, hắn thực sự không nghĩ ra Vương Vũ có chỗ nào đáng để lão tổ phát thoại, bắt Lam Nguyệt gả qua.

Diệp Bất Phàm nụ cười cứng đờ, hồi lâu không nói nên lời.

Quy Hạc chân nhân thấy vậy tưởng mình đoán đúng, thầm than một tiếng, cùng Chung Lam Nguyệt rời khỏi sơn cốc. "Chàng đúng là diễm phúc không cạn a, đi đến đâu cũng có cô nương dâng tới cửa." Một lát sau, Nhan Như Ngọc từ bên ngoài đi vào phòng khách, thản nhiên mở miệng.

Diệp Bất Phàm chắp tay trước ngực, vội vàng xin tha: "Tôi cũng không biết tình huống gì, đang yên đang lành, Chung gia lại vừa tặng đạo lữ, vừa tặng đạo tràng." "Sao chàng không lộ ra diện mạo thật?

Nói không chừng có thể hấp dẫn nữ tử họ Chung kia." Nhan Như Ngọc ngữ khí không mặn không nhạt.

Luận tướng mạo, Diệp Bất Phàm là người đẹp trai nhất nàng từng gặp. "Ghen rồi?" Diệp Bất Phàm nghiêng đầu, trong lòng thầm vui.

Nhan Như Ngọc mặt đỏ lên, hừ lạnh một tiếng: "Mới không có." Nàng chuyển chủ đề: "Chàng đã sớm biết Chung gia sẽ phái người giải vây cho chàng?

Nhưng lại không giống lắm." Nếu không phải Chung gia, hiện tại hai người đã bị truy sát rồi.

Thuật pháp che giấu khí tức của Diệp Bất Phàm không duy trì được quá lâu. "Đã sớm truyền tin cho Chung gia rồi, hai cha con này đến đây, đa phần là do lão hồ ly Chung gia chủ tính toán.

Chung Lam Nguyệt vừa đến, Quy Hạc chân nhân tự nhiên cũng sẽ đi theo." Diệp Bất Phàm cười lạnh, nói trắng ra là Chung gia chủ và Trùng Hư Tử có quan hệ lợi ích, không muốn qua đây chạm mặt với hắn mà thôi.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đợi ta đột phá Kim Đan trung kỳ, lập tức đưa nàng về Triệu quốc, đưa đến Tuyết Linh Tông." Nhan Như Ngọc ở lại đây hắn không yên tâm.

Hơn nữa, hắn cũng phải về Thiên Ma Giáo, nghĩ cách lấy được 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 của Hợp Hoan Tông.

Kim Đan sơ kỳ đến Kim Đan trung kỳ đã đủ khó rồi, càng lên cao tốc độ càng chậm.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Hỗn Nguyên Ma Đan tiêu hao linh dược ngàn năm thực sự quá lớn.

Đột phá trung kỳ cơ bản sẽ tiêu hao hầu như không còn, lại thêm không có Nhan Như Ngọc, tiến cảnh tu vi của hắn sẽ đình trệ lại!

Nhan Như Ngọc khẽ gật đầu.

Sau đó Diệp Bất Phàm đặc biệt đi một chuyến đến Hồng Nguyệt Thành của Chung gia, âm thầm bán những pháp bảo thô phôi không dùng đến, chi một khoản lớn tậu ba bộ trận pháp đỉnh cấp.

Một bộ phòng ngự, hai bộ công kích.

Trận pháp lần này mạnh hơn "Thanh Liên Huyền Thiên Trận" một bậc, cho dù là đại tu sĩ Kim Đan cũng có thể ngăn cản một thời gian.

Sau đó hắn âm thầm mua sắm một lượng lớn dược liệu cho dược dục của 《Phạm Thánh Ma Công》.

Sau khi trở về, hắn bận rộn bố trận cả ngày.

Phòng ngự trận tên là "Kim Quang Trận", công kích trận pháp là

"Chân Long Cổ Trận".

Công phòng kiêm bị.

Bộ cuối cùng uy lực mạnh nhất là "Thất Tinh Bắc Đẩu Trận", giữ lại để dự phòng. "Cũng may ta là Khách khanh Chung gia, nếu không loại trận pháp tam giai đỉnh cấp nhất này, Chung gia căn bản sẽ không bán ra ngoài." Diệp Bất Phàm bố trí xong trận pháp trong sơn cốc, có chút may mắn.

Còn được ưu đãi bảy phần.

Nếu không dù hắn có bán pháp bảo thô phôi cũng mua không nổi, loại trận pháp đại uy lực này quá đắt. "Lần này, không đột phá Kim Đan trung kỳ, không xuất quan!" Mọi thứ thỏa đáng.

Diệp Bất Phàm lần nữa chìm vào tu luyện.

Ban ngày luyện đan, nuốt đan, đồng thời tu luyện 《Phạm Thánh Ma Công》.

Buổi tối thì song tu cùng Nhan Như Ngọc.

Cũng may nàng đã bước vào Kim Đan, nếu không cũng không chịu nổi Diệp mỗ nhân cày cấy cần mẫn như vậy.

Nửa tháng sau.

Nhan Như Ngọc đột phá Kim Đan nhị trọng.

Trong sơn cốc hình thành một đạo lốc xoáy, thiên địa linh khí phợp rợp trời đất hội tụ thành lốc xoáy hình phễu, dũng mãnh lao vào thất bế quan. "Không hổ là Thái Âm Chi Thể, dưới song tu tốc độ tu luyện quả thực kinh khủng." Diệp Bất Phàm rời thất bế quan, thôi động trận pháp che giấu dị tượng.

Hắn có chút hâm mộ, nếu linh căn của chính mình cường hãn, lại có công pháp đan dược tác dụng phụ gia trì, hắn hiện tại đã sớm đột

phá Kim Đan trung kỳ rồi. "Đáng tiếc, không có công pháp gây tổn thương linh căn." Diệp Bất Phàm khẽ thở dài, hắn ở Thiên Ma Giáo, Lưu Vân Thành đều đã nghe ngóng, nhưng tịnh không có công pháp tương tự.

Linh căn quan hệ đến đại đạo căn cơ.

Ngay cả những đại lão sáng tạo ma công cũng căn bản không dám ảnh hưởng linh căn.

Nếu linh căn tổn thương, công pháp có mạnh hơn nữa, đời này cũng coi như phế. "Loại biện pháp tổn thương linh căn này, phỏng chừng chỉ có Tiên Đường, hoặc là Nam Hồng Vực mới có, nơi đó địa đại vật bác, truyền thừa lâu đời." Diệp Bất Phàm đã định liệu chủ ý.

Đợi sau khi Nhan Như Ngọc đột phá Kim Đan nhị trọng, những ngày tháng tiếp theo, tiến cảnh song tu của Diệp Bất Phàm càng thêm dũng mãnh.

Lại thêm luyện chế một lượng lớn "Hỗn Nguyên Ma Đan".

Cuối cùng.

Một tháng rưỡi sau.

Diệp Bất Phàm đột phá từ Kim Đan nhị trọng lên tam trọng.

Kim Đan trung kỳ!

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong thất bế quan.

Kim Đan trong cơ thể chuyển động mạnh mẽ, giống như lá phổi, lúc thì thu nhỏ, lúc thì phồng lên.

Đến một khắc nào đó, Kim Đan chợt lớn mạnh bằng nắm tay người trưởng thành.

Trong đan điền huyết quang vạn đạo, hào quang ngàn điều, một cỗ ma đạo pháp lực thuần túy cuộn trào dâng lên, như đại dương mênh

mông, không ngừng cọ rửa thân thể.

Uy áp mãnh liệt bùng phát, thất bế quan trong nháy mắt bị nghiền nát thành bột mịn, khói bụi cuốn sạch cả sơn cốc.

Phương xa.

Nhan Như Ngọc đứng tại tầng hai thạch lâu, một bộ váy dài lam trắng bao phủ thân thể, khí chất thanh lãnh như tiên tử.

Bên cạnh, Lục La bị uy áp trấn nhiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nhan Như Ngọc phất tay tạo ra một đạo hộ tráo che chở nàng ở bên trong, đôi mắt khó giấu vẻ chấn động.

Nàng có mảnh vỡ ký ức tiền kiếp, mới ngưng tụ được Thất Chuyển Kim Đan.

Pháp lực hùng hậu, không phải người thường có thể so sánh.

Nhưng so với Diệp Bất Phàm, nàng như một chiếc thuyền con giữa đại dương, hoàn toàn không thể sánh vai. "Chủ nhân ngươi rốt cuộc là mấy chuyển Kim Đan?" Nàng nhíu chặt lông mày, Kim Đan trong cơ thể không ngừng run rẩy, ẩn ẩn có chút sợ hãi.

Đây là sự áp chế thiên nhiên đối với Thất Chuyển Kim Đan!

Lục La có chút mờ mịt, khẽ lắc đầu. "Chẳng lẽ là...

Chương 128

Cửu Chuyển Hoàn Mỹ Kim Đan?

Nếu không pháp lực sao có thể cường đại như thế?" Nhan Như Ngọc thì thầm, mở to đôi mắt đẹp.

Cho dù là trong mảnh vỡ ký ức tiền kiếp, những nhân vật yêu nghiệt kia cũng hiếm thấy ai thành tựu Cửu Chuyển Kim Đan.

Đây là một con đường hoàn toàn khác biệt với tu sĩ tầm thường.

Thiên Đạo Trúc Cơ, Hoàn Mỹ Kim Đan, Ngũ Sắc Nguyên Anh, đại đạo này nghe đồn có liên quan đến Tiên, nhưng không ai đi thông. ...

Trong sơn cốc.

Một cơn lốc xoáy bàng bạc hơn hình thành, linh khí cuồn cuộn rót ngược vào cơ thể Diệp Bất Phàm.

Một khắc nào đó.

Hắn chợt mở mắt, đôi mắt đỏ rực triệt để, như chứa đựng núi thây biển máu.

Nhan Như Ngọc nhìn chăm chú, vội vàng dời ánh mắt, trái tim đập thình thịch.

Bá đạo, lạnh lùng, tựa như ma thần nhân gian. "Đó là cái gì?" Đột nhiên, khóe mắt Nhan Như Ngọc nhìn thấy vị trí mi tâm của Diệp Bất Phàm, một đạo huyết sắc phù hào thần diệu hình thành.

Lập lòe ánh sáng quỷ dị.

Mỗi lần lấp lóe, bầu trời đều sẽ ảm đạm một phần, hội tụ tảng lớn mây đen. "Oanh long!" Mây đen dày đặc, mưa to như trút nước, lôi xà không ngừng nhảy múa trong tầng mây, cuối cùng nổ vang một

tiếng, đánh thẳng xuống, nện vào mi tâm Diệp Bất Phàm. "Thiên kiếp?!" Nhan Như Ngọc ngẩn ra như phỗng, khó có thể tin.

Tuy song tu với Diệp Bất Phàm đã lâu, nhưng nàng cũng không rõ chủ tu công pháp của đối phương rốt cuộc là gì.

Có thể dẫn động thiên kiếp, công pháp kia chắc chắn là cấm kỵ trong cấm kỵ!

Chợt, khuôn mặt tươi cười của nàng kịch biến, nhìn về phía Chung gia. "Thần thức của Nguyên Anh chân quân!

Thiên kiếp này không thể bị phát hiện!" Nàng vội vàng vươn bàn tay ngọc, đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái, lòng bàn tay tràn ra huyết dịch. "Thần thông · Di Tinh Hoán Đấu!" Nhan Như Ngọc khẽ quát, kết xuất pháp ấn, nhẹ nhàng chấn động, huyết dịch nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo phù văn to lớn, cực huyền cực diệu, bao phủ toàn bộ sơn cốc.

Hình thành một cái bình chướng, phương viên mười dặm, bất kỳ linh thức, thần thức nào đều không thể nhìn trộm.

Sắc mặt Nhan Như Ngọc trắng bệch, mái tóc đen nhánh ẩn ẩn xuất hiện vài sợi bạc, trực tiếp ngửa đầu ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Thần thông bực này, đừng nói chỉ là Kim Đan, cho dù là Nguyên Anh cũng chịu không nổi, ít nhất tổn thất trăm năm thọ mệnh.

Lục La kinh hãi, vội vàng đỡ nàng dậy. "Hả?

Đây là thần thông gì?" Hướng Chung gia truyền đến một tiếng kinh nghi, tựa hồ có chút chấn kinh.

Trầm mặc một lát sau, âm thanh lại lần nữa truyền đến: "Nếu đạo hữu đã che giấu thiên cơ, ngăn cách dò xét, Chung mỗ không hỏi nhiều, chỉ là tốt nhất đừng gây chuyện trên địa bàn của ta." Không biết đã qua bao lâu.

Nhan Như Ngọc ung dung tỉnh lại, đôi mắt đẹp trở nên xanh thẳm, tựa như biển cả biếc sóng. "Bốp!" Vừa mới đứng dậy, một ngón tay huyết sắc điểm vào mi tâm nàng, khiến nàng lại lần nữa hôn mê. "Gánh nặng quá lớn, kích thích ý thức tiền kiếp tỉnh lại rồi." Diệp Bất Phàm đầu đầy tóc máu, nhíu mày nhìn Nhan Như Ngọc.

Hắn cũng không ngờ tới thiên kiếp của mình lớn như vậy, so với lúc Kết Đan còn hơn chứ không kém.

Cảnh giới trung kỳ, dường như nhiều thêm một chút biến hóa mà trên công pháp không có ghi chép.

Ví dụ như huyết sắc phù hào ở mi tâm.

Sau đó hắn nhìn về phía Chung gia, như có điều suy nghĩ. "Đỡ nàng dậy." Diệp Bất Phàm nói, bàn tay lớn đặt lên vai Nhan Như Ngọc, ma khí bàng bạc dũng mãnh lao vào trong cơ thể nàng, làm dịu thương thế. "Chủ nhân, thiên kiếp trên đầu người..." Lục La giật nảy mình.

Theo sự di chuyển của chủ nhân, lôi đình thiên kiếp trên cao cũng đổi phương hướng, từng đạo lôi kiếp to bằng cánh tay không ngừng đánh lên trán hắn. "Không sao." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, trực tiếp coi thường lôi quang đùng đoàng trên người.

Lục La tránh sang một bên, nhìn lôi đình không ngừng đánh xuống, lại nhìn chủ nhân giống như người không việc gì, nghẹn họng nhìn trân trối.

Nàng từng đọc trong cổ tịch.

Kim Đan đại viên mãn trùng kích Nguyên Anh, lúc độ kiếp nhẹ thì bị lôi đình đánh thành trọng thương, nặng thì đương trường thân tử đạo tiêu.

Một trăm người thăng cấp, chín mươi chín người không qua được

cửa ải này!

Chưa từng nghe nói qua ai khiêng lôi kiếp mà còn chữa thương cho người khác.

Trong chốc lát.

Lôi kiếp tiêu tán.

Diệp Bất Phàm cũng thu tay về, nhìn Nhan Như Ngọc sắc mặt hồng nhuận không ít, khẽ thở dài.

Vừa rồi cảm ứng sinh cơ của đối phương.

Thọ mệnh của nàng, ít nhất giảm đi trăm năm! "Nợ cô ngày càng nhiều rồi." Diệp Bất Phàm yên lặng trông coi Nhan Như Ngọc, chờ nàng tỉnh lại.

Linh thức thì dò xét Kim Đan trong cơ thể. "Chất lượng pháp lực có thể so với Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong.

Thực lực bạo tăng mấy lần, ứng đối một số Kim Đan đại viên mãn không có vấn đề gì rồi." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Sơ kỳ đến trung kỳ là một cái ngưỡng, bước qua chính là một bước nhảy vọt lớn.

Hắn hiện tại, nếu đối mặt lại Hỏa Vân chân nhân, đối phương chống đỡ không quá mười hiệp trong tay hắn.

Thậm chí đối đầu hắc bào nhân Trùng Hư Tử, cũng có lực đánh một trận.

Bất quá muốn giết vẫn có độ khó.

Tầng thứ pháp bảo của hắn quá thấp, chỉ có đầu lâu là có thể dùng được, còn có một thanh trung phẩm pháp bảo —— Vân Lôi Kiếm do Hà đại sư rèn thành công gửi tới cách đây không lâu.

Kiếm này thuộc tính đặc thù, không kém hơn cao phẩm.

Đáng tiếc không có thiên Kim Đan của 《 Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển 》.

Nếu có thể lấy được thiên Kim Đan, cộng thêm pháp bảo loại kiếm đỉnh cấp, ngược lại có thể trấn sát Trùng Hư Tử. "Chân Ma Pháp Tướng cùng Thiên Cương Ma Diễm, Huyết Dương Ma Hỏa, cũng đều chưa đại thành." Diệp Bất Phàm có chút im lặng.

Hắn đoán chừng mình là Kim Đan chân nhân đầu tiên mà pháp thuật pháp bảo không theo kịp tu vi.

Chợt.

Hắn nhíu mày, từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm lệnh bài.

Thiên Ma Lão Tổ thủ đồ lệnh.

Bên trong truyền ra một đạo tin tức của Sư tôn La Ly. "Thế công của Yêu tộc càng hung mãnh, chiến sự Cổ Vân Thành báo nguy, Sư tôn đây là muốn tôi thủ thành, góp một phần sức lực?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Tính ra, từ lúc di tích đến hiện tại, cũng gần nửa năm rồi.

Hắn Kết Đan không bao lâu, Yêu tộc bắt đầu xuôi nam, công đánh Cổ Vân Thành, mãi cho đến hôm nay.

Ngũ đại tiên môn, tam đại ma giáo, phái ra lượng lớn đệ tử Trúc Cơ, Kim Đan chân nhân để chống cự, lẫn nhau đều có thương vong.

Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết và các thiên kiêu cơ bản đều ở tiền tuyến. "Đơn thuần là để tôi thủ thành, hay là bà ấy có tính toán khác?" Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, dự định gần đây về Thiên Ma Giáo.

Không nhắc tới sứ mệnh.

Vì đột phá Kim Đan trung kỳ, linh dược ngàn năm đều hao hết, linh thạch cũng không còn.

Có thể gọi là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Muốn tiếp tục tăng lên, 《 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công 》 của Hợp Hoan Tông là lựa chọn hàng đầu, thiên Kim Đan của 《 Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển 》 cũng phải lấy cho bằng được.

Chương 129

Với thực lực hiện tại của hắn, trở lại Triệu Quốc, chỉ cần không gặp phải loại biến thái trần nhà như Thiên Ma Giáo chủ thì sẽ không gặp nguy hiểm.

Còn về thủ thành, biểu lộ ra tu vi Trúc Cơ đại viên mãn rồi "mạc ngư" (làm biếng) là được, thấy tình thế không ổn thì chuồn lẹ. "Vẫn không bảo hiểm, trước khi trở về, nhục thân phải thành Kim Đan, làm được đoạn chi trọng sinh!

Tỷ lệ sống sót chín thành tám!" ...

Những ngày sau đó.

Ban ngày Diệp Bất Phàm lợi dụng dược dục, không ngừng rèn luyện nhục thân, chuẩn bị trùng kích nhục thân Kim Đan.

Buổi tối thì chuyên công 《 Đoán Linh Quyết 》, song tu cùng Nhan Như Ngọc, củng cố cảnh giới.

Thỉnh thoảng đi tới Lang Gia Tiên Thành, cùng các đạo hữu Chung Thanh Hồng, Chung Nguyệt đàm luận đại đạo, hỏi bóng hỏi gió chiến huống Triệu Quốc.

Hắn cũng không muốn vừa về tới nơi phát hiện nhà đã không còn. "Triệu Quốc tiền tuyến hiện nay, quả thực là giằng co cực điểm, ngoại trừ Nguyên Anh chân quân chưa xuất hiện, thập đại Kim Đan đều đi hết rồi.

Dưới đàn yêu thú, có Kim Đan chân nhân vẫn lạc, tu sĩ Trúc Cơ càng là không biết chết bao nhiêu." Lúc tiệc trà, Chung Thanh Hồng kể lại, có vẻ lo âu.

Nếu phòng tuyến thứ nhất sụp đổ, Triệu Quốc sợ là càng khó ứng

phó, các loại linh khoáng sản, thiết tinh khoáng, dược viên vân vân, đều sẽ bị cướp đoạt.

Đến lúc đó có khả năng lan đến các nước chư hầu chung quanh. "Nghe nói mấy đại thế gia Nguyên Quốc chúng ta đang thương nghị chi viện.

Hy vọng đừng phái ta đi, ta không khiêng nổi một đám tam giai yêu thú vồ giết đâu." Chung Nguyệt dáng người yêu kiều, tản ra phong vận thành thục, tiết lộ tin tức vỉa hè.

Diệp Bất Phàm gật đầu, nằm trong dự liệu.

Môi hở răng lạnh mà.

Đoán chừng các quốc gia như Hỏa Vân Quốc cũng sẽ phái cường giả tới chi viện. "Chúng ta ngược lại muốn đi, nghe các trưởng bối nói, lịch luyện một phen, có thể gia tăng phẩm chất Kim Đan." Bên cạnh là Chung Linh Khê không biết sự tàn khốc của chiến tranh, có chút kỳ vọng.

Chung Khả Nhi khả ái tính cách hoạt bát, cũng liên tục gật đầu, mắt to lấp lóe tinh quang.

Nàng hỏi Diệp Bất Phàm: "Vương tiền bối, có phải như vậy không?

Dũng cảm mài giũa, mới có thể đúc nên căn cơ cường đại, ngưng tụ Kim Đan phẩm chất cao." "Đúng vậy, ta chính là một đường gập ghềnh, mài giũa mà tới, trải qua mấy lần nguy cơ." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ hồi ức, thâm dĩ vi nhiên.

Hắn đến nay không quên được ngoài thành Lưu Vân, một kiếm kia của Tiểu Kiếm Tiên.

Phá vỡ trùng điệp phòng ngự.

Cắt da của hắn.

Quá nguy hiểm.

Cho nên hắn phi thường chấp nhất với luyện thể, hôm nay có thể cắt da hắn, ngày mai liền có thể giết hắn.

Chỉ có đúc nên một cỗ thân xác có thể so với pháp bảo, mới có thể an toàn không lo. "Sinh tử nguy cơ a, Vương tiền bối thật lợi hại." Mắt to của Chung Khả Nhi lấp lóe dị sắc, tự động não bổ ra Vương tiền bối thần cản giết thần, phật cản giết phật, chính diện quét ngang hết thảy địch.

Lập tức, thân ảnh Diệp Bất Phàm trong lòng nàng trở nên cao to.

Nàng dáng người nhỏ nhắn, trời sinh hoạt bát, thích đánh nhau, sùng bái nhất là cường giả.

Chung Thanh Hồng, Chung Nguyệt, Chung Linh Khê lập tức nghiêm túc kính nể Vương Vũ, nhao nhao nâng chén.

Nhất thời, bầu không khí hòa hợp, tình cảm mấy người dần dần tăng nhiệt.

Tất nhiên, là Diệp mỗ nhân cùng mấy vị nữ tu tăng nhiệt.

Diệp Bất Phàm nghe ngóng xong liền trở về sơn cốc, tiếp tục khổ tu 《 Đoán Linh Quyết 》.

Rốt cục, tại ngày thứ năm sau khi Diệp Bất Phàm đột phá Kim Đan.

Trong đầu nháy mắt thanh minh, giống như gạt ra tầng tầng mê vụ, tư duy linh mẫn chưa từng có.

Công pháp, pháp thuật gặp nhiều chỗ tắc nghẽn bỗng nhiên giải khai.

Dưới tác dụng phụ nghịch thiên của 《 Đoán Linh Quyết 》, ngộ

tính đạt đến đỉnh cấp!

Ngộ tính thiên tài trên ý nghĩa chân chính! "Linh thức từ sau trung kỳ, liền có thể so với hậu kỳ đỉnh phong, Đoán Linh Quyết viên mãn xong, giúp ta bước qua cánh cửa, sánh vai Kim Đan đại viên mãn." Phạm vi linh thức cực hạn của Kim Đan đại viên mãn là ngàn dặm.

Diệp Bất Phàm trung kỳ đã đạt đến, chờ đến hậu kỳ, nói không chừng có thể đuổi sát Nguyên Anh chân quân! "Đến lúc đó tuy nói không tu luyện được pháp lực thần thông, bất quá linh thức thần thông có thể nếm thử." Diệp Bất Phàm trong lòng vui sướng.

Sau đó bắt đầu tu luyện Chân Ma Pháp Tướng, Thiên Cương Ma Hỏa, Thâu Hương Thiết Ngọc các loại pháp thuật.

Không còn tắc nghẽn như trước, tu luyện thông suốt vô cùng.

Nửa tháng sau.

Pháp thuật đại thành!

Chiến lực tăng thêm!

Mà nhục thân cũng bị rèn luyện đến Trúc Cơ cực hạn.

Thể tu Trúc Cơ ở Triệu Quốc coi như không ít, nhưng thể tu Kim Đan, chỉ có lác đác vài người.

Cửa ải nhục thân Kết Đan thực sự quá khó bước qua.

Mỗi một người không ai không phải trải qua sinh tử, mài mấy chục năm mới qua được.

Bất quá Diệp mỗ nhân đặc thù. "Hôm nay, nhục thân Kết Đan!" Diệp Bất Phàm tại trong thất bế quan, pháp lực dâng trào, trong tay trái hiện ra một đoàn mặt trời nhỏ màu đen.

Huyết Dương Ma Hỏa!

Tác dụng phụ là tổn thất máu thịt trên người.

Phụ diện nghịch chuyển xong, là tăng phúc nhục thân!

Diệp Bất Phàm thi triển xong, cảm giác được huyết nhục tăng cường một tia.

Thể phách tựa hồ đã đến cực hạn, biên độ tăng lên rất nhỏ.

Diệp Bất Phàm thổi tắt ma hỏa, lại lần nữa thi triển. "Phốc phốc phốc!" Ma hỏa thiêu đốt, tắt.

Thiêu đốt, tắt.

Thiêu đốt, tắt.

Giống như không ngừng thắp sáng rồi thổi tắt ngọn nến, chán đến chết, lại giống như chơi một món đồ chơi.

Mỗi lần thi triển, nhục thân đều sẽ tăng cường một tia.

Trước đó không dùng phương pháp này, thứ nhất là tăng lên quá chậm, không nhanh bằng dược dục.

Thứ hai, loại thủ đoạn này có thể quy tránh bình cảnh Kim Đan.

Để phòng chỉ hiệu quả giảm yếu, cố ý đem nhục thân rèn luyện đến cực hạn mới thi triển. "Cái kiểu luyện thể này... xưa nay chắc tôi là người đầu tiên nhỉ?" Diệp Bất Phàm nằm trên giường, ngáp một cái.

Cứ thế tuần hoàn qua lại hai ngày.

Ngay tại nháy mắt pháp lực Diệp Bất Phàm hao hết.

Nhục thân nổi lên một tia biến hóa.

Kim sắc huyết dịch lưu động, ẩn ẩn mang theo màu tử kim.

Theo tử kim huyết dịch lưu động, không ngừng trọng tố thịt, kinh mạch, xương cốt, nội tạng!

Trọng tố một trăm linh tám lần.

Hắn vội vàng ngồi xếp bằng.

Trên đỉnh đầu một đạo lốc xoáy bàng bạc hình thành, khuấy động linh khí mấy trăm dặm, rót ngược vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm.

Nhục thân nhanh chóng thuế biến, sức mạnh tăng trưởng mãnh liệt.

Chương 130

Một tầng đồ vật giống như vỏ trứng màu tử kim bao bọc lấy hắn.

Nhìn qua tựa như một khỏa Kim Đan hình người!

Một khắc nào đó.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên mở mắt, thấu xuất tử kim chi quang, xuyên thủng vách đá.

Da thịt cứng ngắc như tử kim, lực phòng ngự có thể so với pháp bảo! "Răng rắc răng rắc!" Do trọng lượng gia tăng, ngọc sàng dưới mông Diệp Bất Phàm trực tiếp bị áp sập.

Ngoài thất bế quan.

Nhan Như Ngọc lẳng lặng hộ pháp, hồi lâu không nói gì.

Nàng nhìn về phía Lục La: "Chủ nhân nhà ngươi là người sao?" Nàng vẫn biết Diệp Bất Phàm kiêm tu luyện thể, nhưng không nghĩ tới đối phương có thể nhục thân thành đan.

Con đường thể tu so với tu sĩ bình thường gian nan gấp mấy trăm lần, càng đừng nói Kim Đan là cửa ải lớn này.

Hơn nữa trùng thiên khí huyết tản mát ra trong đó, hiển nhiên không phải luyện thể pháp bình thường. "Không, không phải người." Lục La tựa hồ nghĩ tới điều gì, lè lưỡi, lầm bầm nói: "Người nào có thể giày vò mấy ngày mấy đêm khiến cô không xuống giường được." Khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhan Như Ngọc lập tức đỏ bừng, hàm răng cắn chặt.

Nàng nhìn dị tượng, không có xuất thủ can dự.

Tu vi Kim Đan và nhục thân Kim Đan dị tượng không sai biệt lắm,

có trận pháp tại, Kim Đan chân nhân phụ cận trăm dặm cũng dò xét không ra cái gì. "Nhan cô nương, chủ nhân nhục thân Kim Đan, hai người các ngươi lại song tu..." Lục La có chút hiếu kỳ, lại có chút sợ hãi.

Nàng nghe chủ nhân nói qua, công pháp luyện thể này có một chỗ diệu dụng nhỏ, đó chính là sau khi Kim Đan, toàn thân thuế biến, bộ vị nào đó sẽ phát dục lần hai.

Nàng muốn để Nhan Như Ngọc thử trước một chút. "Trong đầu ngươi đang suy nghĩ gì đấy!" Nhan Như Ngọc thẹn đến mức má ngọc đỏ bừng, nghĩ đến một màn kia, có loại xúc động muốn bỏ chạy.

Mà trong Lang Gia Tiên Thành.

Chung Thanh Hồng đứng tại lan can lầu các, nhìn qua phương hướng Vương đạo trưởng, há to miệng, không còn gì để nói. "Cách ba hôm lại nháo ra động tĩnh, Vương đạo hữu này đang giở trò quỷ gì?

Đột phá Kim Đan?

Hắn không phải sớm đã đột phá rồi sao?" "Đoán chừng là tu luyện pháp thuật gì đó đi." Chung Nguyệt cũng là hồ nghi, không có nghĩ về phương diện thể tu.

Chung Thanh Hồng thở dài, nhìn linh khí của Lang Gia Tiên Thành bị kình hấp đi, muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Linh khí bị rút sạch, muốn tự nhiên bổ sung lại, phải mất một đoạn thời gian rất dài.

Không chỉ bọn họ.

Gia tộc trung đẳng phụ cận mấy trăm dặm đều bị ảnh hưởng.

Ví dụ như mấy cái Kim Đan chân nhân ở ngoài sơn cốc lúc hắc bào nhân khiêu chiến.

Giờ phút này buồn bực đến mức cơ hồ muốn thổ huyết. "Người trẻ tuổi không nói võ đức, ba ngày hai đầu chỉ biết hút linh khí, hút hút hút, sao không hút chết ngươi luôn đi!" Tu hành bị cắt ngang, đệ tử gia tộc càng là một chút linh khí cũng không hút được, nghiêm trọng làm trễ nải tu hành. "Cứ tiếp tục như vậy, nhạc gia ta phải cử tộc chuyển nhà thôi." Trong sơn cốc. "Nhục thân Kim Đan, đoạn chi trọng sinh!" Diệp Bất Phàm cười dài một tiếng, thân thể phảng phất đạn pháo bắn ra, đụng vào vách núi bên cạnh sâu mấy trượng.

Lục La nhìn cái lỗ lớn hình người, dọa đến mặt đều trắng bệch.

Sức mạnh này, nếu như dùng trên người nàng, phi tán giá không thể. "Đơn thuần sức mạnh nhục thể, có thể trấn sát Kim Đan sơ kỳ." Diệp Bất Phàm tại trong bụng núi, song chưởng giống như cắt đậu hũ, móc ra một mảnh không gian.

Sau đó sắc mặt hung ác, "Phốc" một tiếng, đem cánh tay phải xé xuống, máu tươi cuồng phún.

Nơi cánh tay phải đứt gãy huyết dịch ngừng lại, khí huyết như sông lớn cuồn cuộn, thôi động huyết nha sinh trưởng, lại bắt đầu một lần nữa mọc ra cánh tay mới.

Cánh tay phải bị xé xuống thì dần dần ảm đạm, hóa thành tro bụi.

Nửa giờ sau.

Cánh tay phải hoàn toàn thành hình, tản ra tử kim quang mang, hoàn hảo như lúc ban đầu. "Nửa giờ, chậm một chút, chờ nhục thân Kim Đan đại viên mãn, hẳn là có thể làm được trong nháy mắt đoạn chi trọng sinh, lực khôi phục kéo căng." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lấp lóe. "Oanh long" một tiếng, hắn húc nát vách núi, từ trong đi ra, tả xung hữu đột trong sơn cốc, đuôi kéo ra vệt trắng, nghiễm nhiên vượt qua tốc độ âm thanh. "Tốc độ nhục thể có thể so với độn thuật do Kim Đan sơ kỳ thi triển.

Sức mạnh, lực bộc phát đều cực mạnh, nếu như cận chiến, có thể giết trung kỳ." Diệp Bất Phàm một bước trăm trượng, leo lên vách núi sơn cốc như đi trên đất bằng, đứng tại đỉnh núi quét ngang chân phải, "Phanh" một tiếng, ngọn núi ứng thanh mà đứt, đập nát một mảnh rừng rậm. 《 Phạm Thánh Ma Công 》 mạnh hơn nhiều so với công pháp luyện thể bình thường.

Cận thân vật lộn, thể tu đồng giai vô địch. "Ngũ giác càng thêm nhạy bén, nhất là giác quan thứ sáu, phạm vi mấy chục dặm, một số nguy cơ ẩn tàng có thể sớm cảnh báo." Hắn cảm giác gáy như bị kim châm, quay đầu nhìn lại, bên ngoài sơn cốc có một đạo thân ảnh thanh niên tiếp cận.

Một bộ hắc y, hai mắt như điện. "Đột phá Kim Đan rồi?

Tốt!

Hướng ta toàn lực xuất thủ!" Diệp Bất Phàm cười to, phất tay mở ra trận pháp phòng ngự.

Người tới, chính là Dư Thành.

Hơn hai tháng trước bế quan ở bên ngoài, bây giờ Kim Đan đại thành, pháp lực hồn hậu đến cực điểm.

Tuy vừa đột phá, nhưng nhờ đặc tính Lôi Linh Thể, cường độ pháp lực cường đại hơn nhiều so với Kim Đan nhất trọng tầm thường. "Vâng!" Ánh mắt Dư Thành bắn ra thiểm điện, lộ ra chiến ý bồng bột.

Đột phá Kim Đan xong, tự tin bạo tăng, hắn muốn nhìn xem chênh lệch với Trương lão tam!

Cho dù địch không lại, cũng không nên kém quá nhiều. "Oanh long!" Hắn chắp hai tay lại, một đạo lôi mãng to như cái phòng hình thành, mang theo điện hồ đùng đoàng bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Người sau một bước bước ra, đơn giản đấm ra một quyền.

Dư Thành ngẩn ngơ, mồ hôi lạnh đều xuống, muốn thu hồi pháp thuật.

Sức phá hoại của lôi đạo pháp thuật vốn là siêu nhất lưu, pháp bảo bình thường đều khó chống cự, càng đừng nói đơn thuần dùng nhục thể.

Nhưng chưa kịp động tác, tử kim khí huyết xông lên trời, nắm đấm như bẻ gãy nghiền nát nghiền nát lôi mãng, trong đầy trời điện hồ, một đạo thân ảnh hào phát vô tổn đi ra. "Nhục thân Kim Đan?!" Dư Thành chấn hám, vội vàng lui lại.

Nhưng tốc độ hắn kém xa tít tắp Diệp Bất Phàm nhục thân phá tường âm thanh, khoảng cách mấy trăm trượng trong nháy mắt đã tới, kéo ra một đạo vệt trắng, bàn tay lớn bóp lấy cổ hắn.

Diệp Bất Phàm thần tình lạnh nhạt.

Thực lực nghiền ép Dư Thành vừa đột phá, nằm trong dự liệu, 《Phạm Thánh Ma Công》 có thể được xưng là để nhất luyện thể pháp, cũng không phải khoác lác. "Chủ...

Chủ nhân." Lòng tự tin của Dư Thành nháy mắt vỡ nát, kinh hãi muốn chết, từ trong cổ họng gạt ra hai chữ. "Pháp lực ngươi không tệ, Ngũ Chuyển Kim Đan?" Diệp Bất Phàm buông tay, híp mắt.

Linh căn thượng phẩm bình thường có thể không tạo ra nổi Ngũ Chuyển Kim Đan, Dư Thành này tâm tư thâm trầm hơn Lệ Khuê nhiều, trên người có không ít bí mật.

Bất quá hắn không hứng thú truy vấn. "Khụ khụ!!" Dư Thành kịch liệt ho khan vài tiếng, có chút chán nản.

Cảm giác ưu việt nguyên bản không còn sót lại chút gì, trong lòng chỉ có tôn kính cùng sợ hãi, thùy thủ xưng phải. "Ta sắp về Thiên Ma

Giáo rồi, ngươi ở chỗ này đối ngoại tuyên bố bế quan, âm thầm trông coi Chân Ma Điện, ngẫu nhiên dịch dung thành dung mạo của ta lộ diện, tin rằng với 'Man Thiên Thuật', có thể qua mắt được đám người Chung gia.

Cẩn ghi nhớ, đừng đi quá gần đám người Chung Thanh Hồng, Chung gia chủ, bọn hắn cũng không phải kẻ ngu." Diệp Bất Phàm phân phó nói, đi hướng Nhan Như Ngọc.

Dư Thành rất trung thành, nhưng nhân tính khó lường.

Xuất thủ nghiền ép, chỉ là một lần chấn nhiếp trước khi đi, miễn cho rời đi quá lâu, mất đi kính sợ chi tâm. "Dư Thành cẩn ghi nhớ!" Dư Thành cung thân ứng đáp.

Nhan Như Ngọc nhìn Diệp Bất Phàm, một cỗ khí huyết bàng bạc ập vào trước mặt, giống như lò nung hình người, nàng lui lại hai bước, thân tài lồi lõm chập trùng dưới váy dài lam trắng.

Chương 131

"Ngươi, ngươi không được đụng vào ta nữa." Nhan Như Ngọc đỏ mặt tía tai, gắt một cái.

Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ xấu hổ.

Hắn thật muốn thử một chút, thấy Nhan Như Ngọc mâu thuẫn, nghĩ đến đối phương vì hắn tổn thất trăm năm thọ mệnh, không dám nhắc lại.

Hắn liếc về phía tiểu Lục La.

Người sau dọa đến mặt đều trắng bệch, vội nấp ra sau Nhan Như Ngọc, thò ra cái đầu nhỏ đáng yêu: "Ta vóc dáng nhỏ, không được!" Tính ra, nàng một mét sáu mấy, Nhan Như Ngọc một mét bảy, thuộc về thân hình ngự tỷ.

Sư tôn La Lỵ thì lùn, mới một mét năm mấy, thuộc về loại đi nhà ăn đại học lấy cơm đều phải nhón chân.

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài: "Năng lực quá mạnh, thật làm cho người ta phiền não." Khí huyết mạnh như vậy, đêm ngự trăm nữ cũng chả có vấn đề gì. "Ngươi hiện tại mạnh bao nhiêu?" Nhan Như Ngọc hiếu kỳ nói. "Thể phách, pháp thuật, pháp lực, trấn sát Kim Đan đại viên mãn bình thường dư xài, như Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông, cũng có nắm chắc giết chết." Diệp Bất Phàm đối với thực lực bản thân coi như hài lòng, chủ yếu là năng lực sinh tồn kéo căng.

Hắn nhíu mày nói: "Vấn đề duy nhất, chính là tốc độ, Thâu Hương Thiết Ngọc di động cự ly ngắn thì được, nhưng không thích hợp truy kích đường dài." Đây là nhược điểm của hắn.

Kim Đan đại tu độn thuật, pháp bảo đều là đỉnh tiêm, năng lực

chạy trốn còn mạnh hơn thực chiến.

Hắn ngay cả một môn pháp thuật tốc độ bền bỉ đều không có, hắn nhất định phải về Thiên Ma Giáo vơ vét Kim Đan pháp thuật phương diện này, thậm chí của luyện thể tu sĩ —— Thể thuật! "Sau này có khối cơ hội giết hắn, không vội nhất thời." Nhan Như Ngọc có chút chấn động, ánh mắt nhìn hắn như nhìn quái vật.

Cảnh giới Kim Đan trung kỳ, giết Kim Đan đại tu, toàn bộ tu tiên giới độc nhất vô nhị. "Hai tháng trôi qua, một chút động tĩnh cũng không có, hắn tám thành đã về Hợp Hoan Tông rồi.

Thu dọn một chút đi, đưa cô về Tuyết Linh Tông, ta về một chuyến Thiên Ma Giáo." Diệp Bất Phàm gật đầu, chuyển lời nói.

Sau đó chuẩn bị mấy ngày, hết thảy thỏa đáng, hai người Nhan Như Ngọc dịch dung thành bộ dáng thị nữ, Diệp Bất Phàm lấy ra phi chu pháp khí, chở các nàng lặng yên chạy tới Triệu Quốc. "Vẫn là quá nghèo!

Chiến lực có thể so với Kim Đan đại tu, nhưng đến hiện tại cũng không có một món pháp bảo phi hành." Phi chu bay ở tầng trời thấp giữa rừng núi, phàm là gặp được Kim Đan chân nhân, lập tức tránh đi, trên đường đi Diệp Bất Phàm không ngừng than ngắn thở dài.

Phi chu này vẫn là lấy được từ thiếu lâu chủ Chân Lan Lâu.

Thu hoạch ở di tích, không sai biệt lắm tiêu hao hầu như không còn. "Lần này về Triệu Quốc, nhất định phải tăng lên trang bị, pháp bảo phòng ngự tế luyện trước đó Lục Linh Chung cùng Thủ Mạt toàn hủy rồi." Diệp Bất Phàm đã tính trước. ...

Mà sau khi bọn hắn rời đi sơn cốc mấy trăm dặm, trong một mảnh núi non cách Lang Gia Tiên Thành không xa.

Một đạo thân ảnh hắc bào đang khai khẩn thổ địa, rắc lên dược

miêu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Quốc. "Trốn hơn hai tháng, thế mà nỡ đi ra." Hắn phủi đất trên dược miêu, có chút ngoài ý muốn.

Tên họ Vương này phi thường "cẩu" (ẩn mình), hơn hai tháng trừ đi Lang Gia Tiên Thành mấy lần, thời gian còn lại thì rúc trong sơn cốc.

Hắn đều định xây cái nhà ở đây, trồng mấy mẫu đất, canh chừng tên này một hai năm rồi.

Trùng Hư Tử một bộ áo bào đen rộng, lộ ra nụ cười.

Hắn truy tra Nhan Như Ngọc ở phụ cận nửa năm lâu, không thu hoạch được gì.

Hơn hai tháng trước sau khi thăm dò Diệp Bất Phàm, hắn liền phát giác kẻ này không thích hợp, thực lực có chỗ ẩn giấu.

Về sau hắn liền điều tra lai lịch Vương Vũ, cuối cùng biết được, đến từ Triệu Quốc. "Cùng Nhan Như Ngọc đồng dạng xuất thân từ Triệu Quốc, tám thành có quan hệ với Nhan Như Ngọc, nhất định phải bắt lại khảo vấn!" Hắn sắc mặt hung ác.

Nhan Như Ngọc mất tích; Hỏa Vân chân nhân, Ngọc Dương Tử, Hồng Phấn Cô, ba vị Kim Đan thân vong, nếu không cho Lão tổ câu trả lời hài lòng, ngày tháng của hắn sẽ không dễ chịu.

Kim Đan đại tu tại mảnh tu tiên giới này địa vị tôn sùng, có thể gọi là trần nhà dưới Nguyên Anh, để vô số tu sĩ nói đến là biến sắc.

Nhưng ở trước mặt Nguyên Anh chân quân, cái gì cũng không phải. "Chỉ là tiếc dược điền này." Trùng Hư Tử tiếc nuối thu hồi dược miêu, hóa thành một đạo lưu quang, độn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Thật là xảo quyệt, khí tức vậy mà cải biến.

Cũng may lúc trước giao thủ, đã ghi lại khí tức tỳ nữ bên cạnh

hắn." Trùng Hư Tử bỗng nhiên khựng lại, lộ ra vẻ mỉa mai, đổi cái phương hướng tiếp tục truy tung.

Lần này, hắn chỉ truy tung tỳ nữ kia.

Ước chừng qua một nén nhang, linh thức cảm ứng được tám trăm dặm bên ngoài một chiếc phi chu tiến vào phạm vi Triệu Quốc.

Cùng lúc đó, phi chu dừng lại, lặng yên hạ xuống, đổi cái phương hướng. "Kẻ này linh thức không thích hợp, Kim Đan sơ kỳ bình thường, phạm vi linh thức tối đa ba trăm dặm, hắn cách năm trăm dặm, vậy mà phát giác được trạm gác ngầm ta an bài." Trùng Hư Tử vượt qua một ngọn núi lớn, đứng tại đỉnh núi lộ ra kinh nghi.

Để bắt giữ Nhan Như Ngọc, hắn đã an bài Kim Đan tu sĩ ẩn núp tại các cửa khẩu từ Nguyên Quốc thông hướng Triệu Quốc, cộng sáu vị, tất cả đều am hiểu ẩn nặc truy tung.

Không chỉ có như thế, chiếc phi chu kia càng thêm ẩn tế, linh thức cực khó phát giác. "Kẻ này rốt cuộc là ai?" Trùng Hư Tử vung tay lên, thi triển bí thuật ẩn nặc, tiếp tục đuổi theo.

Vương Vũ đến từ Triệu Quốc, nhưng hắn cũng không tra được căn cước, linh thức cường đại như thế, lai lịch tuyệt không tầm thường.

Phi chu an nhiên tránh thoát trạm gác ngầm của Hợp Hoan Tông, tiếp tục tiến lên.

Nhưng tốc độ kém xa Trùng Hư Tử.

Bất quá một canh giờ.

Khoảng cách đã kéo gần ba trăm dặm.

Trùng Hư Tử cảm ứng càng rõ ràng, thình lình phát hiện trên phi chu có ba đạo thân ảnh, trong đó một người khí tức quen thuộc.

Chính là —— Nhan Như Ngọc! "Tiểu tạp chủng này thật sự có vấn đề!

Nhan Như Ngọc trước đó vẫn luôn ở trong động phủ hắn!" Trùng Hư Tử tiên là giận dữ, nhi hậu cuồng hỉ; "Tốt a!

Chỉ cần bắt Nhan Như Ngọc trở về, nhiệm vụ Lão tổ coi như hoàn thành!" Độn tốc gia tăng.

Hai trăm dặm.

Một trăm dặm!

Năm mươi dặm!

Khí tức Trùng Hư Tử càng thêm ẩn tế, nhìn ra xa phi chu ở tận cùng thiên địa, đôi mắt phiếm sát cơ.

Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Hắn sẽ không tại cho Vương Vũ cùng Nhan Như Ngọc bất cứ cơ hội nào!

Trùng Hư Tử đôi mắt thâm thúy, một tay điểm vào mi tâm, thân thể khẽ đung đưa, ẩn ẩn trùng điệp. "Vèo!" Hắn tốc độ bỗng nhiên tăng nhanh, hóa tác một đạo trường hồng, nhanh như tia chớp bắn về phía phi chu.

Lúc này, ba người Diệp Bất Phàm đã tiến vào bầu trời một dãy núi.

Sát na Trùng Hư Tử lao tới, quỷ hỏa phu thiên cái địa phảng phất sóng lớn vỗ bờ, trùng điệp nện về phía phi chu phía trước. "Không tốt, mau tránh ra!" Diệp Bất Phàm trên phi chu biến sắc, bỗng nhiên tế ra một cái Tử Kim Bát, cản ở phía trước.

Nhan Như Ngọc cũng là khuôn mặt tươi cười kinh biến, vẽ ra từng đạo sương mù, hóa thành lợi kiếm, đâm thẳng Trùng Hư Tử.

"Oanh!" Quỷ hỏa cuồn cuộn, đem trọn phiến sơn mạch thiêu đốt, phương viên mấy chục dặm vô số yêu thú cấp thấp bị đông cứng thành cặn bã.

Tử Kim Bát ngăn cản một lát, linh tính đại tổn, cùng đạo sương mù lợi kiếm kia cũng bị thiêu đốt thành hư vô.

Quỷ hỏa cấp tốc trùng kích về phía hai người Diệp Bất Phàm. "Bất quá cũng chỉ như thế." Trùng Hư Tử một bộ hắc bào, sắc mặt mộc nhiên, cất bước đi sát theo quỷ hỏa.

Trong nháy mắt tới gần.

Ngay tại nháy mắt Trùng Hư Tử tới gần không quá trăm trượng, Diệp Bất Phàm vốn đang có vẻ kinh hoảng chợt bấm quyết, thân thể nổ ra từng đoàn từng đoàn phấn vụ. "Thâu Hương Thiết Ngọc!" Thân thể Diệp Bất Phàm như thiểm điện, nhấc lên từng trận âm bạo, lại là trực tiếp tiến vào trong biển quỷ hỏa.

Một khối gạch lam pháp bảo, cộng thêm kim ti nhuyễn giáp hình thành tầng tầng phòng hộ, ngăn cản quỷ hỏa thiêu đốt.

Trong nháy mắt, gạch lam pháp bảo ảm đạm, linh tính tang thất, kim ti nhuyễn giáp cũng vì đó rách nát, biến thành màu đen.

Nhưng Diệp Bất Phàm cũng thừa dịp ngăn cản ngắn ngủi, vọt tới trước người đối phương, nắm đấm to lớn mang theo Huyết Dương Ma Hỏa trùng điệp nện về phía Trùng Hư Tử.

Người sau ánh mắt lộ ra mỉa mai, lại là không tránh không né.

Chương 132

"Phốc!" Thân thể Trùng Hư Tử bạo khai, hóa thành từng đoàn từng đoàn quỷ hỏa tiêu tán. "Đỉnh cấp huyễn thuật!" Nhan Như Ngọc ở phương xa ngăn cản quỷ hỏa, thấy thế, đôi mắt đẹp hơi mở to.

Trùng Hư Tử làm một đại tu Kim Đan, đối mặt hai người bọn họ Kim Đan sơ kỳ còn cẩn thận như thế, có thể nói cáo già.

Lại phối hợp nắm giữ pháp thuật công kích, huyễn thuật, phòng ngự, tốc độ đỉnh cấp, Kim Đan đại viên mãn bình thường đụng phải cũng chỉ có một con đường chết. "Huyết Dương Ma Hỏa, pháp thuật chuyên chúc của Hỏa Vân chân nhân, hắn cùng Ngọc Dương Tử hai người quả nhiên là do ngươi giết." Một đạo âm thanh lãnh lẽo từ không trung vang lên.

Ngoài ngàn trượng, dưới đám mây không người, chân thân của Trùng Hư Tử hiển lộ, ánh mắt âm lãnh.

Uy lực một kích kia của đối phương, không thua kém Kim Đan hậu kỳ.

Một cỗ sát cơ khuấy động thiên địa, hắn quan sát Diệp Bất Phàm, như chúa tể chấp chưởng sinh linh: "Hồng Phấn Cô cũng là do ngươi giết đúng không?" Ánh mắt hắn kỳ dị, thanh âm mang theo không xác định, còn có không thể tưởng tượng nổi.

Tái tam xác định, đối phương xác thực chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Một cái Kim Đan sơ kỳ, giết Hồng Phấn Cô không kỳ quái.

Nhưng Ngọc Dương Tử là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, Hỏa Vân chân nhân càng là mượn đi rất nhiều pháp lực cùng pháp thuật của hắn, chiến lực không thua kém Kim Đan hậu kỳ. "Lão hồ ly chính

là lão hồ ly, thật khó chơi." Diệp Bất Phàm từ trong quỷ hỏa đi ra, ngửa đầu thở dài. "Nói ra bí mật linh thức cùng pháp lực ngươi vượt xa đồng giai, ta có thể cho ngươi một cái thống khoái." Trùng Hư Tử gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, dị sắc trong mắt càng nặng: "Ngươi hẳn phải biết, thủ đoạn của Hợp Hoan Tông ta, phàm là rơi vào trong tay, sống không bằng chết!" "Tôi có chút không thể lý giải, các trưởng lão khác của Hợp Hoan Tông các người đều ở tiền tuyến huyết chiến cùng Yêu tộc, đánh nhau đến đầu người sắp thành đầu chó rồi, sao ngươi còn an bài nhiều Kim Đan bắt giết Nhan Như Ngọc như vậy?

Thật không sợ Yêu tộc bưng sào huyệt Hợp Hoan Tông các ngươi à?" Diệp Bất Phàm hỏi ngược lại. "Tiểu tử, ngươi thật sự là cho mặt mũi mà không cần!" Trùng Hư Tử thấy đối phương coi thường vấn đề của mình, sắc mặt thiết thanh, sát ý tràn trề. "Ngươi mới là già mà không biết xấu hổ, đối phó tôi một cái Kim Đan sơ kỳ, liên tục thi triển hai lần huyễn thuật.

Sao ngươi không khắc bốn chữ 'Cẩn thận đa nghi' lên trán luôn đi?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, bấm quyết một cái, một đạo phong nhận bay ra, Trùng Hư Tử dưới đám mây trong nháy mắt bị cắt thành hai nửa, tiêu tán thành hư vô.

Thế mà cũng là ảo ảnh.

Ngay tại sát na ảo ảnh tiêu tán, chân thân Trùng Hư Tử ở phương xa triệt để hiển lộ.

Hắn hai tay kết ấn, quỷ hỏa trùng điệp, bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to lớn che trời do quỷ hỏa tạo thành, đem nửa bầu trời ánh lên vẻ xanh lè âm u.

Bàn tay lớn chừng ngàn trượng, "Oanh long" một tiếng, trùng điệp đập nổ không khí, nện trên người Diệp Bất Phàm.

Một kích này, đủ để oanh sát Kim Đan hậu kỳ. "Phốc!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm hoá thành từng khúc giấy vụn, thiêu đốt thành tro. "Khôi lỗi người giấy?!

Điều này sao có thể, khôi lỗi này của ngươi sao có thể thi pháp?!" Chân thân Trùng Hư Tử động dung, da mặt cũng vì đó co rút.

Vừa rồi sau khi hắn thi triển quỷ hỏa, liền ẩn đi thân hình cùng khí tức, âm thầm lục soát bốn phía, để phòng có trá.

Đồng thời quan sát kẻ này, xác định không có vấn đề mới xuất thủ.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán. "Lão già kia, thật cho là một đường truy tung, tôi không phát hiện sao?

Đợi nửa ngày, rốt cục cũng đợi được bản tôn của ngươi." Một tiếng quát nhẹ từ trên không trung vang lên, ngay sau đó từng cây cờ trận bắn về phía bốn phương tám hướng, hung hăng cắm trên mặt đất.

Trận pháp chi quang rút đất mà lên, hình thành lao tù to lớn, vây khốn Trùng Hư Tử ở trong đó.

Năm đó, đây là một trong ba bộ trận pháp Diệp Bất Phàm mua ở Chung gia, cũng là trận pháp mạnh nhất.

Thất Tinh Bắc Đẩu Trận!

Đạo đạo tinh quang liên tiếp phủ đầy bầu trời, phóng ra uy áp kinh người.

Thất Tinh Bắc Đẩu Trận tại Nguyên Quốc tương đối nổi danh, chỉ vì Chung gia từng dựa vào trận này giết qua Kim Đan đại viên mãn! "Xem ra ta thật sự già rồi, đánh nhạn quanh năm, cuối cùng lại bị nhạn mổ vào mắt." Trùng Hư Tử sắc mặt âm trầm, sau đó cười lạnh thành tiếng: "Bất quá trận pháp muốn triệt để bố trí thành công cần nhất

định thời gian, ngươi không có cơ hội đâu!" Lão hai tay bấm quyết, thân ảnh hóa thành từng đạo ảo ảnh, lao về phía ngoài trận pháp.

Chỉ cần thoát khỏi phạm vi bao trùm, trận pháp này sẽ vô dụng với lão. "Vân Kiếm!" Nhan Như Ngọc thân ảnh nhẹ nhàng lóe lên, chắn ở phía trước, bàn tay ngọc ngà khẽ vẫy, từng đám mây trên bầu trời bị kéo xuống, hội tụ thành một thanh vân kiếm đâm về phía Trùng Hư Tử.

Kẻ sau cười lạnh, một tay bấm quyết, một làn sương mù màu xám hóa thành bộ dáng độc xà, một ngụm nuốt chửng vân kiếm.

Vân kiếm ở trong cơ thể nó tả xung hữu đột, khó có thể luyện hóa.

Điều này khiến Trùng Hư Tử có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng thi triển chỉ là pháp thuật bình thường, nhưng với pháp lực cường tuyệt của lão, cũng đủ để nghiền ép. "Triệu Quốc đệ nhất thiên tài, thủ đoạn quả nhiên là mạnh, Kim Đan trung kỳ bình thường cũng không dễ đối phó ngươi, đáng tiếc...

Bạo!" Trùng Hư Tử cảm khái, lập tức hừ lạnh nhả nhẹ một chữ.

Con độc xà kia nháy mắt nổ tung, hình thành một đóa mây nấm, đem vân kiếm nổ nát.

Nhan Như Ngọc sắc mặt hơi trắng bệch, dưới sự phản phệ, khóe miệng rỉ máu.

Tu vi chênh lệch quá lớn. "Vừa vặn, bắt ngươi đi luôn!" Trong mắt Trùng Hư Tử lóe qua vẻ ngoan lạt, trong lúc bấm quyết, một bàn tay quỷ hỏa to lớn hình thành, chộp về phía Nhan Như Ngọc.

Đồng thời thân ảnh lão cấp tốc di chuyển, mắt thấy sắp thoát khỏi phạm vi trận pháp. "Oanh!" Đột nhiên, một đạo ma khu ngàn trượng xuất hiện trước người Nhan Như Ngọc, Huyết Dương Ma Hỏa thăng đằng, hung hăng nện vào bàn tay quỷ hỏa.

Một tiếng vang thật lớn, cả hai cùng nổ tung, sóng xung kích san bằng ngọn núi xung quanh thành bình địa.

Cùng lúc đó, lại là hai tôn ma khu khổng lồ chắn trước mặt Trùng Hư Tử, dưới sự bấm quyết, toàn thân bao phủ Thiên Cương Ma Diễm, tông thẳng vào người lão.

Cảm giác áp bách kia, thế mà vượt qua cả Kim Đan hậu kỳ bình thường. "Đây là pháp thuật gì?

Phân thân mạnh như vậy?!" Trùng Hư Tử sắc mặt khẽ biến, tế ra một thanh đại đao, đao quang quán xuyên thiên địa, khoảnh khắc chém diệt hai tôn ma khu.

Mà trong nháy mắt này, lão dĩ nhiên đã thoát khỏi phạm vi bao trùm của trận pháp. "Vương Vũ, không có trận pháp này, chỉ bằng hai người các ngươi, cũng không phải đối thủ của ta." Trùng Hư Tử cười dữ tợn một tiếng, trên mặt tràn đầy sát khí. "Phải không?" Diệp Bất Phàm mặt không chút thay đổi, ném la bàn khống trận trong tay cho Nhan Như Ngọc, còn mình thì bấm quyết. "Oanh long!" Kinh lôi nổ vang, một đạo lôi đình như tia điện động xuyên hướng mi tâm Trùng Hư Tử.

Lôi quang đáng sợ khiến đồng tử Trùng Hư Tử co rút lại. "Tật!" Đại đao chém mạnh, "Đang" một tiếng, chém lên đạo lôi đình kia, hỏa hoa bắn tứ tung.

Sức mạnh đáng sợ bùng nổ, Trùng Hư Tử thế mà bị đại lực đánh lui mười mấy bước. "Kim Đan trung kỳ!

Ngắn ngủi nửa năm liền từ sơ kỳ đột phá trung kỳ." "Không đúng, pháp lực của ngươi sao lại mạnh như vậy?!" Trùng Hư Tử kinh hãi, pháp bảo trường đao không ngừng rung lên, bên trên còn vương vấn từng tia hồ quang điện, hồi lâu mới biến mất.

Dưới một kích này, lão nháy mắt phán đoán ra cường độ pháp lực của đối phương vượt xa hậu kỳ, cộng thêm một cỗ sức mạnh nhục thân cường tuyệt, thực lực hoàn toàn không kém gì lão.

Thân ảnh Diệp Bất Phàm bạo xuất ra từng đoàn phấn vụ, thoắt cái đã đứng ở phía trước Trùng Hư Tử, hắn thu hồi Vân Lôi Kiếm, đối với uy lực thanh kiếm này coi như hài lòng.

Vân Lôi Kiếm đã chen thân vào hàng ngũ trung phẩm pháp bảo, uy lực mạnh hơn trước gấp trăm lần.

Không uổng công hắn hao phí lượng lớn trân tài.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trùng Hư Tử, cười nói: "Hiện tại nhìn xem dưới chân ngươi, liệu có phải đang ở trong trận pháp hay không?" Trùng Hư Tử nhìn quanh, sắc mặt lập tức đại biến.

Bị Vương Vũ đánh lui mười mấy bước, lão lại quay trở về bên trong trận pháp.

Mà lúc này, trận pháp đã triệt để hình thành, vây khốn lão ở trong đó.

Ầm ầm, Thất Tinh Liên Châu, từng đạo tinh thần (ngôi sao) như mưa rơi nện xuống đầu lão.

Quỷ hỏa lan tràn, thiêu đốt một ngôi sao thành tro, nhưng rất nhanh, quỷ hỏa bị hải lượng tinh thần che lấp. "Biến trận!" Trên cao, Nhan Như Ngọc dùng ngón tay thon gảy nhẹ la bàn, bảy ngôi sao lớn như căn nhà đập nát không khí, nặng nề rơi xuống.

Trận pháp này, sớm tại lúc Diệp Bất Phàm phát hiện Trùng Hư Tử, đã dạy cho nàng khẩu quyết thôi động. "Tiểu vương bát đản, cho dù là trận pháp siêu nhất lưu, cũng giết không được ta!" Trùng Hư Tử sắc mặt xanh mét, vung tay ném ra một tấm khiên giống như mai rùa biến lớn, che ở trên đỉnh đầu.

Mặc cho tinh thần đập xuống, mai rùa đều khó có thể dao động, phòng ngự kinh người. "Lại một kiện pháp bảo đỉnh cấp, còn là loại hình phòng ngự!" Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, thầm nghĩ tên Kim Đan đại tu này thật sự nhiều tiền a!

Pháp bảo đỉnh cấp, tu sĩ Đại viên mãn tầm thường ngay cả một kiện đều khó luyện chế ra, dược liệu quá mức trân quý.

Chương 133

Hơn nữa, Triệu Quốc không có Luyện Khí Sư tam giai đỉnh cấp.

Lão già này tám phần là mời Luyện Khí Sư của Hỏa Vân Quốc luyện chế, bên kia là đại quốc luyện khí!

Bỗng nhiên.

Trùng Hư Tử mạnh mẽ há miệng, phun ra một cây ngân châm (kim bạc).

Ngân châm toàn thân băng hàn, tản ra uy áp kinh người. "Vèo" một tiếng, ngân châm bắn về phía Nhan Như Ngọc đang thôi động trận pháp trên cao, tốc độ nhanh đến mức linh thức đều khó có thể bắt giữ.

Đây, mới là bản mệnh pháp bảo của lão!

Thông U Châm!

Diệp Bất Phàm ngẩn người.

Diệp Bất Phàm nổi giận.

Diệp Bất Phàm tức muốn hộc máu. "Pháp bảo đỉnh cấp loại ám sát!" Mặc dù có chuẩn bị, nhưng vẫn không ngờ tới Trùng Hư Tử hào phóng như thế, ba kiện pháp bảo đỉnh cấp, cộng thêm một thân pháp thuật, chỉ dựa vào trận pháp căn bản không vây được lão! "Pháp tướng!" "Ma Diễm!" Diệp Bất Phàm hét lớn, ma đạo pháp lực cuồng dũng, hình thành người khổng lồ ngàn trượng, "Oanh" một tiếng, tiến vào trận pháp, chắn trước người Nhan Như Ngọc.

Pháp tướng của hắn dĩ nhiên đã đại thành.

Khí huyết ngút trời dâng trào, ma thủ nắm chặt thành quyền, hung hăng đấm vào ngân châm. "Ba!" Ngân châm xuyên thấu lực cực mạnh,

ma thủ bị xuyên thủng, găm vào ngực ma khu, một đường dễ như trở bàn tay, hung hăng cắm vào nắm đấm chân thân của Diệp Bất Phàm.

Dưới sự ngăn cản đa trọng, uy lực bị tiêu giảm, kẹt lại giữa xương tay.

Một cỗ băng hàn đem nắm đấm đông cứng, thành mảnh vụn rơi xuống. "Bất Phàm!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Như Ngọc kinh biến. "Ha ha ha!

Pháp bảo này ta tế luyện hơn trăm năm, pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp đều có thể xuyên thủng, tình nhân bé nhỏ của ngươi đứt một tay, chiến lực đại giảm, lấy cái gì đấu với ta?" Trùng Hư Tử cười to.

Trong mắt lại lóe lên một tia chấn kinh.

Toàn lực tế ra phi châm, Đại viên mãn bình thường gặp phải không chết cũng phải trọng thương, thân thể bị đông cứng.

Nhưng tên này bất quá chỉ là Kim Đan trung kỳ, chỉ đứt một tay.

Thực lực này hoàn toàn vượt ra khỏi thường lý.

Bỗng nhiên, tiếng cười của Trùng Hư Tử im bặt, phảng phất như gặp quỷ nhìn về phía thân ảnh trong ma khu.

Bàn tay bị đứt lìa điên cuồng sinh trưởng, bất quá chỉ trong chốc lát, hoàn hảo như lúc ban đầu. "Sao có thể?!

Cho dù là Nhục thân Kim Đan cũng không có khả năng làm được đoạn chi trọng sinh!" Trùng Hư Tử thất thanh kêu lên, tròng mắt đều đỏ.

Một cỗ đại uy hiếp ập lên đầu. "Loại người như ngươi, không nên còn sống!" Sát cơ của Trùng Hư Tử ngút trời.

Kẻ này tiềm tàng uy hiếp quá cao.

Pháp thể song tu, toàn bộ đều là Kim Đan!

Chiến lực không thua kém Kim Đan đại viên mãn!

Lại cho đối phương vài thập niên, nắm giữ một ít pháp thuật cùng pháp bảo đỉnh cấp, Nguyên Anh phía dưới ai là đối thủ? "Phốc!" Lão phun ra một ngụm máu, thuấn tức ẩn vào hư không.

Cùng lúc đó, ngân châm trong ma khu run rẩy, bùng nổ huyết quang, quay đầu mạnh mẽ đâm về phía mi tâm Diệp Bất Phàm.

Lão cũng không tin, đầu nổ tung rồi còn có thể phục sinh! "Đang!" Một mảng lớn tinh huyết vẩy ra, một cái đầu lâu khô há miệng lớn uống máu, quay đầu một cái cắn lấy ngân châm. "Pháp bảo đầu lâu khô đỉnh cấp, ngươi quả nhiên là người Thiên Ma Giáo!" Trùng Hư Tử sắc mặt xanh mét, một cái tên cơ hồ nháy mắt liền hiện lên trong lòng.

Trương Lão Tam!

Nếu không phải thiên tài địa bảo trong di tích, đối phương không có khả năng nửa năm đột phá đến trung kỳ.

Ngân châm giãy giụa, lần nữa bắn về phía Diệp Bất Phàm, nhưng lại bị đầu lâu khô gắt gao ngăn cản, trong nháy mắt giao chiến cùng một chỗ, khó phân thắng bại.

Diệp Bất Phàm thần tình đạm mạc, hai tay bấm quyết, phợp trời lấp đất Thiên Cương Ma Diễm bao phủ lên ngân châm.

Ngân châm linh tính đại tổn, bị ô nhiễm nghiêm trọng. "Thiên Cương Ma Diễm." Trùng Hư Tử nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc này, trận pháp lại biến đổi, một ngôi sao trăm trượng ầm ầm nện xuống, pháp bảo mai rùa vì thế mà vang lên kèn kẹt, tùy thời bị áp sập.

Bất quá sau khi Trùng Hư Tử phun ra một ngụm tinh huyết, mai rùa lúc này mới miễn cưỡng chống đỡ được. "Ca sát!" Ngay tại lúc

lão phòng ngự, một cái kéo lớn màu đỏ như máu bành trướng biến to, hướng về phía Trùng Hư Tử hung hăng cắt một cái.

Chính là pháp bảo cái kéo chuyên công kích thần hồn!

Cảm giác nguy cơ chưa từng có ập lên trong lòng, lồng ngực Trùng Hư Tử truyền ra tiếng vỡ vụn.

Trán lão toát mồ hôi lạnh, lấy ra một mặt gương đồng trong ngực. "Hảo tiểu tử, ngươi thật là đủ âm hiểm, pháp bảo trân quý bực này cũng có." Lão nhìn về phía cái kéo ảm đạm rơi xuống phía xa, lòng còn sợ hãi.

Dưới Nguyên Anh, thần hồn rất là thúy nhược (yếu ớt). "Lão già kia, trên người ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt?" Da mặt Diệp Bất Phàm co rút, gương đồng kia rõ ràng là pháp bảo phòng ngự thần hồn công kích.

Tên này so với hắn còn "cẩu" hơn!

Phòng ngự mát-xây (max) luôn rồi.

Ngay tại lúc này, bản mệnh pháp bảo của Trùng Hư Tử bị ô nhiễm ảm đạm vô quang, dưới sự phản phệ, lão ho ra ngụm máu lớn.

Lão vừa kinh vừa giận, nhanh chóng thu hồi ngân châm. "Quỷ hỏa!" Trùng Hư Tử dưới sự bảo vệ của mai rùa thi triển pháp thuật, quỷ hỏa hừng hực thiêu đốt, oanh hướng Thất Tinh Bắc Đẩu Trận, muốn xông ra khỏi trận pháp.

Tuy nhiên, trận pháp quang mang cường hãn, nhất thời bán hội căn bản xông không ra.

Diệp Bất Phàm mâu quang lóe lên, thôi động đầu lâu khô cắn xé pháp bảo mai rùa, mà chính mình thì lui ra khỏi trận pháp, lại tế ra pháp bảo tiểu thành thu được từ tay Ngọc Dương Tử, còn có một khối phương ấn.

Cả hai xông ra, ngăn cản quỷ hỏa.

Trùng Hư Tử thấy thế, sắc mặt càng thêm khó coi, ẩn ẩn có chút lo lắng.

Trương Lão Tam này bản thân chính là cái yêu nghiệt, ỷ vào đầu lâu khô, cộng thêm ba đạo pháp thuật cường hãn, thực lực cùng lão không phân cao thấp.

Cộng thêm trận pháp này, trừ thập đại Kim Đan kia có thể đối phó, những người khác ai cũng đối phó không được.

Lão kéo dài thời gian càng lâu, thắng bại càng thấp! "Bạo!" Trên mặt Trùng Hư Tử lộ ra vẻ ngoan lệ, tế ra thanh đại đao pháp bảo kia, "Oanh long" một tiếng trực tiếp nổ tung.

Phản phệ mãnh liệt khiến lão phun máu tươi, khí tức nháy mắt uể oải.

Mà dưới sự trùng kích của vụ nổ pháp bảo, trận pháp trực tiếp bị xé rách một đạo vết nứt. "Trương Lão Tam!

Hôm nay không chết, ngày khác tất diệt cả nhà ngươi!" Trùng Hư Tử lộ ra vẻ ngoan độc, hai tay bấm quyết: "Đại Địa Độn Thuật!" Thân ảnh lão cấp tốc lóe lên, nhào về phía khe hở.

Diệp Bất Phàm thấy thế, sắc mặt khẽ biến.

Trùng Hư Tử này vừa thấy tình thế không ổn liền chạy, ngay cả mai rùa cũng vứt bỏ, quá quyết đoán!

Có thể nói là kẻ khó giết nhất mà hắn từng gặp! "Pháp bảo đỉnh cấp nói hủy là hủy!" Đồng thời, hắn đau lòng muốn nhỏ máu.

Đây đều là chiến lợi phẩm của hắn a!

Cứ thế mà mất rồi!

Diệp Bất Phàm không kịp đau lòng, linh thức khóa chặt thân ảnh

Trùng Hư Tử.

Chương 134

Giờ khắc này, đối phương đã thuận theo khe hở đào thoát ra khỏi trận pháp. "Không đúng!

Lão hồ ly, đến bây giờ còn giở trò!" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên sắc mặt kịch biến, không có truy kích Trùng Hư Tử, thân thể dấy lên âm bạo, ma quyền to lớn hung hăng nện về một chỗ mặt đất phía xa. "Oanh long!" Đại địa bị đánh ra một cái hố to, một bóng người bị ép đi ra.

Ngoài mặt thì lợi dụng ảo thuật hư ảnh hấp dẫn sự chú ý, chân thân lại độn xuống lòng đất bỏ chạy.

Trùng Hư Tử đầy mặt là máu, khí tức uể oải đến cực điểm.

Trước sau liên tiếp đấu pháp, cộng thêm bản mệnh phi châm bị tổn hại, dĩ nhiên bị phản phệ thành thương, lại thêm đại đao nổ tung, phản phệ càng lớn.

Chiến lực của lão giảm sút trên diện rộng, hoàn toàn không phải đối thủ của Diệp Bất Phàm.

Bất quá, đã thoát khỏi trận pháp, đối phương không có khả năng đuổi kịp lão. "Hôm nay bản tọa nhận thua!" Trùng Hư Tử sâm lãnh nhìn Diệp Bất Phàm một cái, lại không cam lòng nhìn về phía Nhan Như Ngọc, thân thể bùng nổ hoàng quang, lại lần nữa độn xuống lòng đất, dùng tốc độ kinh khủng di chuyển về hướng Hợp Hoan Tông. "Muốn đi?!

Hủy hoại hai kiện pháp bảo của ta!

Ngươi đạp mã còn muốn đi?!" Diệp Bất Phàm sắc mặt xanh mét, chưởng khống ma khu to lớn, khí huyết ngút trời kết hợp với pháp

lực, cấp tốc đuổi theo.

Tuy nhiên độn thuật của đối phương quá nhanh, trong nháy mắt đã kéo ra khoảng cách ngàn trượng.

Đây chính là chỗ khủng bố của Kim Đan đại tu, pháp thuật cùng pháp bảo đỉnh cấp, lại thêm năng lực chạy trốn siêu cường, dưới Nguyên Anh rất khó giết chết được. "Oanh!" Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ ngoan lạt, mang theo đại lực ném mạnh một vật.

Vật phẩm đón gió mà lớn, trong nháy mắt hình thành kim tháp cao trăm trượng.

Kim quang vạn đạo, phá không mà ra, hung hăng nện xuống mặt đất phía xa. "Oanh long!" Đại địa bị đập ra khe rãnh ngàn trượng, Trùng Hư Tử thảm hào một tiếng, lại lần nữa bị ép đi ra.

Toàn thân lão đầy máu, huyết thịt nứt toác, hiển nhiên bị thương không nhẹ. "Trấn Yêu Tháp?!" Trùng Hư Tử vong hồn đại mạo, điên cuồng lui lại.

Chí bảo bực này, cho dù không kích phát uy lực, coi như cục gạch mà nện thì lão cũng không đỡ nổi.

Mà công phu trì hoãn này, Diệp Bất Phàm đã đuổi tới nơi.

Lão vội vàng bấm quyết, thân ảnh độn xuống lòng đất. "Oanh!" Diệp Bất Phàm thao túng ma khu to lớn vươn đại thủ, nhặt lên Trấn Yêu Tháp, vung tròn hung hăng nện lên mặt đất.

Địa diện ầm ầm rung động, truyền ra tiếng kêu rên buồn bực.

Diệp Bất Phàm sắc mặt băng lãnh, xách theo tháp tiêm của Trấn Yêu Tháp vừa đuổi vừa nện.

Nơi đi qua, trên đại địa hiện lên từng cái hố động ngàn trượng.

Giống như chơi đập chuột chũi.

Trong lòng đất thỉnh thoảng truyền đến tiếng thảm hào.

Khí tức của Trùng Hư Tử ngày càng uể oải.

Độn tốc của lão tuy rằng kinh người, nhưng mỗi lần thi triển độn thuật đều bị đánh gãy. "Trương Lão Tam!

Ta nhận thua!

Mau dừng tay!" "Từ nay về sau không còn làm địch với ngươi!" Trong lòng đất truyền đến tiếng kêu thoi thóp.

Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn kịch biến, mạnh mẽ nhìn về hướng Hợp Hoan Tông.

Hắn hiện tại vị trí, sắp vượt qua phạm vi thế lực Tuyết Linh Tông, tiến vào địa giới Hợp Hoan Tông. "Không có khả năng!

Hợp Hoan Lão Tổ sao có thể tới nhanh như vậy!" Diệp Bất Phàm cảm giác châm chích sau gáy mãnh liệt, sắc mặt âm tình bất định.

Nơi này cự ly phúc địa Hợp Hoan Tông ít nhất còn vạn dặm xa xôi, thần thức phạm vi của Nguyên Anh Chân Quân không rộng như vậy!

Một cỗ thần thức bàng bạc như uông dương đại hải ập tới, tốc độ tấn mãnh chí cực. "Không đúng, sao lại còn có một cái Nguyên Anh Chân Quân?!" Thần tình Diệp Bất Phàm lại biến, cảm nhận được một cỗ thần thức khác, lông tơ đều dựng đứng lên.

Hai đại Nguyên Anh dễ dàng không xuất quan, từ sào huyệt chạy ra, chuyện này rõ ràng không bình thường!

Nhất định đã xảy ra đại sự gì đó! "Oanh!" Diệp Bất Phàm lại nện một cái xuống mặt đất, đại địa chấn chiến.

Sau đó đại thủ cắm vào lòng đất, đem Trùng Hư Tử đang thoi thóp

vớt ra.

Trùng Hư Tử vừa ra tới liền cao thanh hét lớn: "Lão tổ!

Cứu ——" Không đợi nói xong, Diệp Bất Phàm vặn gãy cổ lão, giật lấy túi trữ vật, đem thi thể thiêu hủy.

Không kịp nhìn kỹ Thần Du Cổ trên người đối phương.

Xoay người chạy như bay về hướng đường cũ.

Nghênh diện đụng phải Lục La và Nhan Như Ngọc đang đuổi tới, giờ phút này trong tay kẻ sau đang cầm pháp bảo mai rùa. "Mau đi!" Diệp Bất Phàm gấp gáp nói, không kịp giải thích, thao túng ma khu to lớn, một tay xách một người, hướng về phía xa cuồng chạy.

Đồng thời thi triển Man Thiên Thuật, che giấu khí tức chân thân.

Áo lót (acc phụ) Trương Lão Tam này có thể đổi, nhưng thân phận thật sự không thể đổi!

Nhan Như Ngọc và Lục La có chút mộng, linh thức của các nàng kém xa Diệp Bất Phàm, cũng không có sát giác được cái gì.

Bất quá rất nhanh các nàng liền cảm ứng được hai cỗ thần thức bàng bạc kia.

Tốc độ của Diệp Bất Phàm rất nhanh, nhưng thần thức phía sau càng nhanh!

Hắn mồ hôi lạnh đều chảy ròng ròng.

Mặc cho hắn nghịch thiên, cũng không chống đỡ nổi uy lực một kích của Nguyên Anh Chân Quân, huống chi vừa mới trải qua đại chiến, khí huyết và pháp lực tiêu hao cực lớn. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Diệp Bất Phàm liều mạng chạy như điên.

Mà ngay tại lúc này, một đạo hồng quang từ sau lưng nhanh như điện chớp đuổi theo. "Di?

Trùng hợp vậy?

Quá tốt rồi!

Ngươi thật là phúc tinh của ta!" Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên sau lưng, tràn đầy kinh hỉ.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, mặt đều xanh mét. "Thảo!

Con sao chổi nhà ngươi!

Đụng phải ngươi chuẩn không có chuyện tốt!" Người tới, thình lình chính là con chim lông đỏ (Hồng Mao Điểu) đã ly biệt hơn nửa năm.

Giờ phút này đối phương ngồi trên một chiếc phi toa (thoi bay) thon dài, tốc độ nhanh như sấm sét. "Phi!

Cái gì sao chổi, ngươi cũng quá bất lịch sự rồi!" Hồng Mao Điểu bất mãn, lập tức tròng mắt như bảo thạch xoay chuyển, nói: "Nhanh lên đây, mau đưa ta về quê nhà ngươi, Phong Ảnh Toa có tốc độ kham bỉ Nguyên Anh Chân Quân này, bà cô tặng ngươi, thế nào?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm tình bất định, cuối cùng tán đi ma khu, mang theo Nhan Như Ngọc và Lục La lên phi toa.

Phi toa độn tốc kinh người, ngàn dặm cự ly trong nháy mắt xẹt qua. "Ngươi là?" Nhan Như Ngọc cảnh giác nhìn về phía Hồng Mao Điểu.

Khí tức con chim này lúc cao lúc thấp, khi thì Kim Đan trung kỳ, khi thì Đại viên mãn, rất không tầm thường. "A, chỉ là một con Chu Tước bình thường không có gì lạ mà thôi." Hồng Mao Điểu cười hai tiếng, nhìn chằm chằm Nhan Như Ngọc kinh dị nói: "Di?

Diệp Bất Phàm, diễm phúc của ngươi không cạn a, lần trước đụng phải nữ nhân thần bí kia vẫn là ở mấy trăm năm trước, cô nàng này không kém cô kia nha." "Chu Tước?!" Lục La trương cái miệng

nhỏ nhắn, nhìn chủ nhân, lại nhìn con chim nhỏ màu đỏ.

Chu Tước trong ký ức của nàng cũng là thần thú trong truyền thuyết, chủ nhân cư nhiên dính dáng quan hệ với Chu Tước.

Chương 135

Diệp Bất Phàm không kiên nhẫn nói: "Đừng nói nhảm, ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?" Từ sau khi từ biệt ở di tích, con chim lông đỏ này liền mất tích, không còn nghe thấy tin tức. "Không có gì, cũng chỉ là lấy của Hợp Hoan Tông cùng Chân Lan Lâu một ít đồ vật, ai biết lão tổ hai tông môn kia hẹp hòi như vậy, đuổi theo ta cả một đường." Hồng Mao Điểu không cho là đúng.

Diệp Bất Phàm tê cả da đầu, con chim chết tiệt này quả nhiên là to gan lớn mật.

Nhà người ta lão tổ đang ở nhà canh giữ, ngươi cũng dám đi trộm nhà?

Mà chính mình, thực là tai bay vạ gió.

Sắc mặt hắn âm tình bất định, Chân Lan Lâu còn dễ nói, nhưng nếu bị Hợp Hoan Lão Tổ đuổi kịp, hắn tất chết.

Nhưng sự tình đã đến nước này, hắn chỉ có thể đòi nhiều chỗ tốt. "Bất kể ngươi trộm cái gì, ta muốn chia một ít!" Diệp Bất Phàm đàm điều kiện, tổng không thể bị truy sát vô ích. "Được!" Hồng Mao Điểu phi thường quả đoán.

Ngay tại lúc này, thần thức nguyên bản khóa chặt trên người Hồng Mao Điểu phân ra vài luồng khóa chặt lấy ba người Diệp Bất Phàm và Nhan Như Ngọc.

Thần thức dừng lại một chút.

Một lát sau, một đạo hư ảnh hiện ra phía sau Phong Ảnh Toa, hư vô phiêu miểu, gắt gao đi theo.

Đây là một vị trung niên nam tử, đầy đầu tóc trắng, phong thần

như ngọc, giơ tay nhấc chân tản ra một cỗ mị lực. "Vị tiểu hữu này, còn xin hỗ trợ ra tay giữ con chim này lại, chuyện ngươi giết Đại trưởng lão môn hạ chúng ta chuyện cũ sẽ bỏ qua, lão phu còn có thể thu ngươi làm đồ đệ, ban cho trọng bảo." Hợp Hoan Lão Tổ ánh mắt dừng lại trên người Nhan Như Ngọc một lát, chuyển hướng sang Diệp Bất Phàm hàm tiếu nói.

Ngôn từ ôn hòa, như mộc xuân phong. "Tiểu hữu, chỉ cần ngăn cản con chim này một lát, lão phu có thể báo cho ngươi bí mật Kết Anh, không cần lo lắng Hợp Hoan lão quỷ chơi ngươi, do lão phu bảo hộ, an toàn không lo." Một đạo lão giả bộ dáng tiên phong đạo cốt hiện ra, đánh giá Diệp Bất Phàm, tán thán nói.

Chân Lan Lão Tổ.

Lão là thật sự nổi lên tâm yêu tài.

Kim Đan trung kỳ giết Kim Đan đại tu, vô luận đặt ở nơi nào đều là cực kỳ chấn hám, nói câu quái vật cũng không quá đáng. "Thần thức hóa hình?" Da mặt Diệp Bất Phàm cứng ngắc, quay đầu nhìn thoáng qua, tim đập nhanh.

Nguyên Anh Chân Quân vượt qua Kim Đan quá nhiều, thần thức bọn họ có thể hóa hình, có thể thi triển thần thông chuyên công kích thần hồn, trong vòng mấy ngàn dặm giết người vô hình.

Không chỉ như thế, bọn họ còn có thể chấp chưởng linh khí một phương thiên địa làm của riêng, dời non lấp biển, thực sự nghịch thiên. "Hai vị tiền bối, vẫn là tự mình ra tay đi, ta cũng không phải đối thủ của con chim này." Diệp Bất Phàm đôi mắt chớp động, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Mà trong bóng tối, thì thôi thúc Hồng Mao Điểu gia tăng tốc độ Phong Ảnh Toa.

Phải nói chiếc phi toa này tốc độ quả thực là nhanh.

Thời gian trăm hơi thở, liền vượt qua thế lực phạm vi Hợp Hoan Tông. "Tiểu hữu, chớ có được đằng chân lân đằng đầu." Hợp Hoan Lão Tổ thu liễm nụ cười, ánh mắt lạnh lùng.

Hồng Mao Điểu lập tức quát: "Trang cái gì mà trang!

Như tên Nguyên Anh sơ kỳ nhà ngươi, tưởng năm đó bà cô đây cầm hai thanh dao gọt dưa hấu, từ đường Nam Tiên Đường chém tới đường Tây Bồng Lai, giết không biết bao nhiêu kẻ, mí mắt đều chưa từng chớp một cái." Diệp Bất Phàm sửng sốt, theo bản năng hỏi: "Thời gian dài như vậy không chớp mắt, mắt ngươi không khô sao?" "Bà cô đang nói là vấn đề mắt có khô hay không sao?" Hồng Mao Điểu nghẹn lời, trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm day day thái dương huyệt, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía hai đại Nguyên Anh Chân Quân.

Trừ Sư tôn ra, đây là lần đầu tiên hắn ở cự ly gần với Nguyên Anh như vậy, chỉ uy áp từ thần thức hư ảnh tản ra cũng không phải Kim Đan có thể so sánh. "Nguyên Anh, rốt cuộc mạnh bao nhiêu?" Trong lòng Diệp Bất Phàm thì thầm, con ngươi khát vọng.

Nguyên Anh mới là sự nhảy vọt lớn về cấp độ sinh mệnh, Kim Đan so với nó chênh lệch quá lớn. "Không cần sợ, bà cô đã nhiễu loạn mảnh hư không này, bọn họ không dám thuấn di, thần thức công kích cũng có thể phòng hộ." Hồng Mao Điểu thấy bộ dáng thận trọng của Diệp Bất Phàm, khoan ủi nói.

Nó có thể bình yên đào thoát từ phúc địa hai đại tông môn, tự nhiên có thủ đoạn.

Đương nhiên, chính diện cứng rắn với Nguyên Anh, nó làm không được. "Tiểu hữu, đắc tội hai cái Nguyên Anh Chân Quân, đối với

ngươi không có bất cứ chỗ tốt nào, hà tất tự tìm phiền toái?" Thanh âm Chân Lan Lão Tổ cũng trầm xuống.

Hợp Hoan Lão Tổ không nói gì, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, trong mắt lập lòe ánh sáng quỷ dị.

Diệp Bất Phàm bị nhìn chăm chú, cảm giác ánh mắt này có chút quen thuộc.

Trong đầu hắn linh quang chợt lóe, lộ ra vẻ khó tin. "Lão quái vật này trên người cũng có Thần Du Cổ?

Chẳng lẽ là Cổ mẹ?!

Trời ơi!" "Hợp Hoan Tông biến thành sào huyệt của Thần Du Cổ?!" Ánh mắt này của Hợp Hoan Lão Tổ, giống y hệt ánh mắt của Thần Du Cổ trên người Hỏa Vân Chân Nhân lúc trước nhìn hắn. "Mau đi!

Toàn lực thôi động phi toa!" Hắn quay đầu hướng về phía Hồng Mao Điểu quát lớn.

Kẻ sau sửng sốt, biết gia hỏa này sinh tính cẩn thận, có thể làm cho hắn kinh biến như thế, tuyệt đối là đại nguy hiểm.

Không dám chậm trễ, thi triển vài đạo pháp quyết, tốc độ phi toa bạo tăng.

Trong chốc lát, dĩ nhiên tiến vào địa giới Thiên Ma Giáo!

Trên đại địa hoang sơ, linh tinh yêu thú đang công kích một ít tu sĩ, trong đó đa phần là Trúc Cơ.

Chiến trường phạm vi nhỏ rất nhiều, đều là nơi có mỏ linh khoáng của Thiên Ma Giáo. "Yêu tộc bắt đầu phái khiển yêu thú tiềm phục tiến vào Triệu Quốc, lược đoạt linh khoáng, linh dược tài nguyên rồi." Diệp Bất Phàm híp mắt.

Mà ngay tại sát na phi toa tới gần dãy núi Thiên Ma, một đạo thân ảnh từ phía trước cấp tốc lao tới, hai mắt hắn đỏ ngầu, dưới sự bấm quyết, một thanh phi đao chém ra một vệt đao khí ngàn trượng. "Ông!" Đao quang lẫm liệt, tựa như có thể chém phá thiên địa, mang theo pháp lực dao động đáng sợ, hướng về phía Diệp Bất Phàm giận dữ chém tới. "Đao Thế viên mãn?!

Là Nhị trưởng lão trong giáo!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, hai tay bấm quyết, tế ra đầu lâu khô nặng nề nghênh kích đao quang.

Đao Thế đạt tới tình trạng này, trong cảnh nội Triệu Quốc cũng không nhiều, Thiên Ma Giáo Kim Đan đại viên mãn Nhị trưởng lão chính là một trong số đó. "Oanh!" Pháp bảo đầu lâu khô cùng đao quang va chạm, như pháo hoa khổng lồ nở rộ, sóng xung kích chấn chết mấy con yêu lang đi ngang qua phía dưới. "Nhị trưởng lão này cũng là Cổ con của Thần Du Cổ." "Tránh qua một bên!" Diệp Bất Phàm lạnh mặt nói.

Hồng Mao Điểu giật mình, vội vàng gật đầu, thôi động phi toa đổi hướng, tiến vào trong dãy núi Thiên Ma. "Kẻ này rốt cuộc là thân phận gì?" Nhị trưởng lão đôi mắt thâm u, nhìn chằm chằm phi toa tiến vào dãy núi Thiên Ma.

Hắn cũng không rõ ràng thân phận mấy người này, chỉ nhận được mệnh lệnh ngăn cản phi toa do Hợp Hoan Lão Tổ truyền đến.

Nhị trưởng lão suy tư một lát, rồi ngự trường đao, xoay người hướng về phía Hợp Hoan Tông mà đi.

Ngăn cản không thành, lại nhập Thiên Ma Giáo chính là đi chịu chết.

Một lát sau.

Hai đạo thân ảnh dừng lại bên ngoài dãy núi Thiên Ma, đứng lơ

lửng trên hư không. "Con Chu Tước kia đoạt trọng bảo Hợp Hoan Tông ta, nhất định phải bắt lấy, không bằng chúng ta tiến vào Thiên Ma Giáo, cùng vị kia thương nghị một chút như thế nào?" "Hiện nay Yêu tộc xâm lấn, Chính Ma cần đoàn kết nhất trí, chắc hẳn sẽ bán cho chúng ta một chút mặt mũi." Hợp Hoan Lão Tổ lộ ra vẻ kiêng kị, đề nghị nói.

Chân Lan Lão Tổ mặc nhiên, cười lạnh nói: "Ngươi không sợ chết thì cứ đi, theo ta được biết, hiện tại là Hắc Quần Tử chấp chưởng đại cục." Hợp Hoan Lão Tổ cứng lại, thần tình có chút không cam lòng. "Con Chu Tước kia rõ ràng có quan hệ với Trương Lão Tam của Thiên Ma Giáo, hẳn là do hắn từ di tích mang ra.

Sưu tra tin tức Trương Lão Tam, chỉ cần bắt được hắn, Chu Tước sẽ lộ diện." Chân Lan Lão Tổ mặt không chút thay đổi nói.

Trong quá trình truy bắt Chu Tước, bọn họ thần thức cảm ứng được Trấn Yêu Tháp.

Hợp Hoan Lão Tổ liếc hắn một cái: "Trương Lão Tam kia thủ đoạn cải thiên hoán địa kinh người, thần thức chúng ta đều nhìn không thấu chân thân, ngươi tìm như thế nào?" "Mượn Quy Giáp Thôi Diễn của Đồ Kiếm Chân Quân." "Được!" Thương nghị xong xuôi, xoay người liền đi. ...

Giờ phút này Thiên Ma Giáo, so với hơn nửa năm trước vắng vẻ hơn rất nhiều, lược hiển tiêu điều.

Diệp Bất Phàm biến ảo thành bộ dáng "Cổ Hà", mang theo Nhan Như Ngọc và Lục La bình yên tiến vào trong giáo.

Đối với hắn mà nói, lợi dụng Tạo Súc Thuật thay đổi khí tức Nhan Như Ngọc, qua mặt đại trận Thiên Ma Giáo không khó.

Khó là làm sao tránh được Sư tôn La Lỵ.

Hắn nhìn Nhan Như Ngọc đang tò mò đánh giá xung quanh, trong lòng cười khổ.

Vốn định đưa nàng đến Tuyết Linh Tông, không ngờ một đường bị Nguyên Anh Chân Quân truy kích, đành phải mang về Thiên Ma Giáo.

Vạn nhất đụng phải Sư tôn...

Chương 136

hắn không dám nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì. "Phải nghĩ biện pháp đưa Nhan Như Ngọc về Tuyết Linh Tông." Hồng Mao Điểu lúc này thì giống như con chuột chui tọt vào trong quần áo Diệp Bất Phàm, như là cảm ứng được thứ gì khủng bố.

Trở lại viện số 1.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng bố trí phòng ngự đại trận tại nội viện, sắp xếp Nhan Như Ngọc ở phòng khách tiểu lâu.

Hắn thì khoanh chân ngồi trong phòng mình.

Hiện tại pháp bảo phòng ngự khan hiếm, hắn phải nhanh chóng tiêu hóa chiến lợi phẩm đề thăng thực lực.

Đổ ra đồ vật trong túi trữ vật.

Lập tức cả căn phòng đều bị chất đầy.

Châu quang bảo khí, nhìn không kịp mắt. "Ba triệu hạ phẩm linh thạch, Trùng Hư Tử quả nhiên là nhiều tiền a!" Diệp Bất Phàm tặc lưỡi, nhanh chóng thu lại.

Trừ cái đó ra, còn có một ít đan dược, linh thảo, công pháp điển tịch một cuốn cũng không có, ngược lại có mấy cuốn thủ trát Kết Anh của thượng cổ Nguyên Anh Chân Quân.

Diệp Bất Phàm lật xem, trịnh trọng cất kỹ.

Những thứ này đối với tương lai hắn Kết Anh có trợ giúp rất lớn. "Tên này sao công pháp điển tịch đều không có?" Diệp Bất Phàm buồn bực, hắn còn đang tính tìm xem thử "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công" đây.

Hắn nào biết, Trùng Hư Tử Kim Đan đại viên mãn hơn một trăm

năm, công pháp, pháp thuật sớm đã tu luyện tới cực hạn, công pháp điển tịch đã không còn tác dụng gì.

Thỉnh thoảng sẽ lấy thủ trát Kết Anh ra nghiên cứu, mưu đồ Kết Anh.

May mắn.

Diệp Bất Phàm lấy được hai kiện pháp bảo đỉnh cấp, uy lực đều cực lớn.

Một khối mai rùa, một cây ngân châm.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực, nhanh chóng tế luyện hai kiện pháp bảo này, nuốt vào đan điền.

Một kiện bảo mệnh, một kiện lợi khí ám sát.

Mãi cho đến buổi tối tế luyện xong xuôi, chiến lực Diệp Bất Phàm lại tăng.

Nếu như lại đối mặt Trùng Hư Tử, hắn có thể giết lão nhanh hơn, pháp bảo phi châm uy lực quá mạnh, Kim Đan đại tu bình thường cũng rất khó phòng ngự.

Diệp Bất Phàm nếu không phải có khả năng đoạn chi trọng sinh, lại thêm Thiên Cương Ma Diễm loại pháp thuật làm ô nhiễm pháp bảo này, hắn hiện tại không chết cũng phải trọng thương. "Còn phải tu luyện một ít pháp thuật cấm kỵ, đặc biệt là phương diện tốc độ, đây là khiếm khuyết của ta." Diệp Bất Phàm suy tính.

Hắn hiện tại thực lực sánh ngang Kim Đan đại tu, nhưng đối mặt với Kiếm Hạc Chân Nhân, Thiên Ma Giáo Chủ - những kẻ thuộc hàng thập đại Kim Đan, vẫn là có chút chênh lệch.

Người trước vượt qua Kiếm Thế, dĩ nhiên ngưng tụ Kiếm Ý, lực công kích so với pháp bảo phi châm còn mạnh hơn.

Phương diện tốc độ, Diệp Bất Phàm lúc trước mang theo "Phong Lôi Phù", cái này xưng là phù lục tam giai đỉnh cấp nhất, kết quả suýt chút nữa bị đuổi kịp chém chết.

Người sau càng không cần phải nói.

Đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh!

Duy chỉ có tu luyện đông đảo pháp thuật cấm kỵ, Diệp Bất Phàm mới có thể cứng rắn đối đầu mấy vị này, nếu như lấy được Kim Đan thiên của "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển", vậy hắn dưới Nguyên Anh vô địch. "Chỉ là Nguyên Anh..." Diệp Bất Phàm nhíu mày chặt, Nguyên Anh Chân Quân bên ngoài di tích cường thế, hiện tại lại thêm hai vị lão tổ Hợp Hoan truy kích.

Làm cho hắn cảm giác được sự chênh lệch, căn bản không cách nào đối kháng, chạy đều chạy không thoát.

Hắn gọi Hồng Mao Điểu đang nằm giả chết trong ngực ra. "Nói đi, ngươi ở hai đại tông môn lấy được cái gì, đồ vật bình thường, hai cái lão quái vật sẽ không vượt qua hơn nửa Triệu Quốc đuổi tới tận đây." Diệp Bất Phàm ánh mắt thâm thúy. "Cũng chỉ là mấy cây linh dược vạn năm Nguyên Anh Chân Quân dùng thất bát (linh tinh), còn có vài kiện pháp bảo Nguyên Anh." Hồng Mao Điểu nói thầm.

Diệp Bất Phàm cứng lại, tròng mắt trợn tròn.

Hèn gì khiến cho hai đại Chân Quân điên cuồng truy sát, trong di tích tối đa là linh dược bốn năm ngàn năm, cái này đối với Nguyên Anh Chân Quân lực hấp dẫn đủ lớn rồi, linh dược vạn năm, đó chính là chí bảo.

Cả Triệu Quốc đều không lôi ra được mấy thứ có thể làm cho bọn họ tăng trưởng tu vi.

Linh dược vạn năm, dùng tốt có khả năng để Nguyên Anh phá vỡ

bình cảnh!

Cái này so với Trấn Yêu Tháp còn thực dụng hơn. "Cho ta bốn cây!" Diệp Bất Phàm sư tử ngoạm.

Phụ dược của tứ giai "Hóa Anh Đan" chính là linh dược vạn năm, nhất định phải tới tay. "Chỉ cho ngươi một cây, bà cô còn muốn khôi phục tu vi đây." "Bốn cây!

Pháp bảo Nguyên Anh ta chỉ cần Phong Ảnh Toa!

Còn lại thuộc về ngươi!" "Hai cây!" Cuối cùng, song phương cò kè mặc cả, Diệp Bất Phàm đạt được ba cây linh dược vạn năm: Tử Tham Thảo, Tiên Nguyệt Hoa, Vạn Năm Thanh Liên.

Trên mặt Diệp Bất Phàm lộ ra hỉ sắc, trịnh trọng dùng hộp ngọc cất kỹ.

Sau đó mân mê một chiếc phi toa màu bạc.

Vật này cần vạn viên linh thạch thôi động, kham bỉ độn tốc của Nguyên Anh Chân Quân, tuy rằng hao phí khoa trương, nhưng chung quy là đồ vật bảo mệnh.

Tuyệt đối là thần khí chạy trốn!

Hồng Mao Điểu thì vẻ mặt đau lòng, hận không thể cắn Diệp Bất Phàm hai cái.

Đang lúc đoan tường. "Má ơi!" Không khí trong phòng lạnh lẽo, Hồng Mao Điểu rùng mình một cái, sợ tới mức nhanh chóng chui vào trong lòng Diệp Bất Phàm.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm cũng cứng ngắc, đứng dậy, xoay người chắp tay: "Bái kiến Sư tôn." Giờ phút này.

Một La Lỵ (bé gái) mặc váy dài màu đen ngồi ở trên bàn trà, bàn chân nhỏ trắng nõn đung đưa qua lại.

Nàng nghiêng cái đầu nhỏ, mắt hoa đào nhìn Diệp Bất Phàm, kinh dị nói: "Kim Đan trung kỳ rồi?

Tốc độ này của ngươi quả thực là nhanh." Hơn nửa năm từ Trúc Cơ đại viên mãn đến Kim Đan trung kỳ.

Tốc độ này nói câu tiền vô cổ nhân cũng không quá đáng, cho dù có lượng lớn linh dược ngàn năm gia trì. "May mắn." Diệp Bất Phàm lau mồ hôi lạnh, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Hợp Hoan, Chân Lan hai đại Chân Quân cách gần ngàn dặm hắn đều có thể cảm ứng được, nhưng Hắc Quần La Lỵ này xuất hiện, hắn một tia sát giác cũng không có.

Tu vi càng mạnh, càng cảm thấy thực lực Sư tôn khủng bố. "Xem ra có hi vọng đột phá Nguyên Anh." Hắc Quần La Lỵ chớp chớp mắt hoa đào, cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh khiến người ta có xúc động muốn nhéo một cái.

Bỗng nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trầm xuống. "Diệp Bất Phàm, ngươi thật đúng là phế vật!" "Vi sư đã chuẩn bị sẵn tã lót cho con của ngươi rồi, ngươi cư nhiên không làm cho nữ nhân kia mang thai!" Lúc ở di tích, tôi vì muốn luyện chế bí dược tăng khả năng sinh con nối dõi, đã bỏ ra món tiền khổng lồ mua một lượng lớn linh dược, ít nhất cũng ném vào đó hai triệu linh thạch.

Sau đó, trông sao trông trăng, chỉ mong bụng Nhan Như Ngọc to lên.

Kết quả người ta lên Kim Đan rồi, bụng vẫn chẳng thấy to ra tí nào!

Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, im lặng không nói. "Còn nữa, sao lại mang cả con chim chết tiệt này theo?!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Quần la lỵ giận đến đỏ bừng như ráng chiều: "Ngươi tưởng

Trấn Yêu Tháp chi chủ vì sao lại nhốt con chim chết tiệt này vào tháp?

Con chim này mang trên mình lời nguyền xui xẻo!

Mấy ngàn năm trước đã khắc chết liên tiếp sáu vị Nguyên Anh chân quân!" "Ngươi cảm thấy mạng mình lớn lắm hả?" Hắn lúc trước vào di tích từng gặp qua con Chu Tước này.

Nếu không phải đối phương vận đen quấn thân, hắn đã sớm nô dịch nó rồi! "???" Diệp Bất Phàm vạch đen đầy đầu.

Lúc ở di tích hắn còn không hiểu, ba ngàn năm trước vì sao con chim này không bị người của Tiên Đường mang đi.

Luận giá trị, Chu Tước còn lớn hơn cả vận khí của Trấn Yêu Tháp!

Hóa ra là không ai dám động vào nó! "Thôi bỏ đi, lười quản ngươi.

Truyền tin ta đưa ngươi đã nhận được chưa?" Hắc Quần la lỵ phất bàn tay nhỏ, chuyển chủ đề: "Phàm là đệ tử Thiên Ma Giáo đều cần luân phiên đến Cổ Vân Thành chống lại Yêu tộc, phòng thủ một tháng sau mới có thể trở về để đệ tử khác thay thế.

Các đại giáo chính ma và gia tộc khác cũng như vậy." "Nửa tháng sau ngươi đi đi." Diệp Bất Phàm cười khổ, gật đầu đáp ứng.

Tuy nhiên hắn không cho rằng đường đường là đệ nhất Nguyên Anh dặn dò hắn đi Cổ Vân Thành chỉ đơn giản là chống lại Yêu tộc.

Chương 137

"Vậy Nhan Như Ngọc, sư tôn định xử trí thế nào?" Diệp Bất Phàm cẩn thận hỏi. "Hoặc là ngươi đưa ả đến Cổ Vân Thành, lão tổ Tuyết Linh Tông đang trấn thủ ở đó, hoặc là ta giết ả." Hắc Quần la lỵ u ám nói.

Diệp Bất Phàm không còn gì để nói, đành gật đầu đồng ý.

Hắc Quần la lỵ nhảy xuống bàn trà, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn dần biến mất, chỉ để lại một câu nói vang vọng bên tai. "Ngoan ngoãn ở lại Cổ Vân Thành, đừng chạy lung tung, ta cần Trấn Yêu Tháp trên người ngươi dẫn dụ một con đại yêu tới, Yêu tộc cực kỳ khao khát muốn hủy diệt thứ này.

Ngày nào cũng giúp ngươi, cũng phải cho vi sư chút hồi báo chứ." "Ngoài ra, đã lên Kim Đan rồi thì Tàng Kinh Các mở cửa cho ngươi, đi tìm vài môn pháp thuật Kim Đan phòng thân đi." Miệng Diệp Bất Phàm đắng ngắt.

Quả nhiên, bắt mình đi Cổ Vân Thành tuyệt đối không đơn giản. "Đây là để cậu làm mồi nhử, bị đại yêu Nguyên Anh nhắm vào, cậu không chết cũng phải lột da đấy." Con chim lông đỏ chui cái đầu nhỏ ra, vẫn còn sợ hãi nói: "Người đàn bà kia quả nhiên không bình thường, lúc ở di tích tôi đã thấy ả không thích hợp rồi." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, trầm mặc không nói.

Cổ Vân Thành, kiểu gì hắn cũng phải đi.

Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Hợp Hoan thánh tử, thánh nữ đều ở tiền tuyến, hiện tại tu vi hắn đình trệ, cho dù ngày nào cũng song tu với Nhan Như Ngọc cũng chẳng nhanh hơn được bao nhiêu, pháp môn lô đỉnh của Hợp Hoan Tông nhất định phải lấy được.

Chỉ là không biết sư tôn muốn dụ con đại yêu nào vào tròng. "Cố gắng nâng cao thực lực bản thân." Diệp Bất Phàm cảm thấy áp lực nặng nề.

Suy tư một lát, hắn quyết định lấy danh nghĩa Lý phù sư đi Cổ Vân Thành.

Thân phận này lúc ở Lưu Vân Thành đã giao hảo với người của ngũ đại tiên môn và hai thế lực ma đạo, vô cùng thích hợp.

Đồng thời chế tạo phù lục tam giai, trước đó ở Nguyên Quốc nguyên liệu giấy phù tam giai rất khó tìm, đều là da lông yêu thú cao cấp.

Nếu không có hơn ngàn tấm phù lục tam giai đỉnh cấp, ném cũng ném chết Trùng Hư Tử.

Hắn cảm ứng vị trí Sở Tử Tuyết, tịnh không có ở tông môn.

Lắc đầu, để con chim lông đỏ lại phòng ngủ, hắn rời tiểu lâu chuẩn bị đi Tàng Kinh Các sưu tập pháp thuật cấm kỵ.

Đúng lúc này.

Một đạo truyền âm phù bay vào tiểu viện, xoay tròn trong trận pháp phòng ngự.

Diệp Bất Phàm đưa tay chộp lấy, bóp nát truyền âm phù, thanh âm hồn hậu vang lên bên tai. "Ma Kiếm Thượng Nhân?

Lão tìm ta làm gì?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Thân phận thủ đồ lão tổ của hắn ở Thiên Ma Giáo rất khiêm tốn, tu vi lại thấp kém, rất ít người tìm tới cửa, càng đừng nói là một vị phong chủ.

Suy nghĩ một chút, hắn rời số 1 viện, đi về phía đỉnh núi.

Trên đường gặp lác đác vài đệ tử Trúc Cơ.

Trong đó có không ít bóng dáng quen thuộc, lờ mờ từng gặp trong di tích. "Diệp sư đệ xuất quan rồi?

Chắc là tu vi có tinh tiến, thật là đáng mừng." "Khi nào rảnh rỗi, có thể đến chỗ sư huynh ngồi một chút." "Sư tỷ là Trúc Cơ hậu kỳ, nếu có cơ hội, có thể chỉ điểm sư đệ đôi chút, trợ giúp sư đệ tu hành cũng không chừng nha." Không ít đệ tử Trúc Cơ chào hỏi Diệp Bất Phàm, nhiệt tình hết mức.

Trong đó vài nữ tu còn uốn éo tạo dáng, liên tục liếc mắt đưa tình.

Nửa năm nay, rất nhiều đệ tử bái phỏng vị thủ đồ lão tổ này, đáng tiếc đều không có hồi âm, bọn họ tưởng đối phương bế quan rồi.

Diệp Bất Phàm khựng lại, suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Hiện nay Yêu tộc xâm lấn, người người cảm thấy bất an, thân phận thủ đồ lão tổ của hắn liền trở thành miếng bánh thơm.

Lỡ như Nhân tộc đại bại, đám người này có thể ôm lấy đùi hắn, leo lên con thuyền lớn của lão tổ mà chạy trốn. "Vừa mới xuất quan, có chút thu hoạch." Diệp Bất Phàm cười nhạt đáp lại.

Trò chuyện với vài người một lát, hắn cáo từ rời đi, bước lên khu vực của các trưởng lão Ma Kiếm Phong.

Ma Kiếm Phong có bảy vị trưởng lão, đều là Kim Đan chân nhân, nơi ở đều là cung điện, khí thế bàng bạc, linh khí nồng đậm.

Nếu là đặt ở trước kia, Diệp Bất Phàm tự nhiên sẽ kiêng kỵ đám trưởng lão này, không dám lưu lại nơi này lâu.

Nhưng hiện nay tu vi đã leo lên Kim Đan trung kỳ, linh thức càng là sánh ngang đại viên mãn, tự nhiên không cần sợ hãi nữa. "Vẫn là thân phận thủ đồ lão tổ tốt thật a." Sau khi hắn đi, đám đệ tử Trúc Cơ túm năm tụm ba hâm mộ không thôi.

Bọn họ đều từng đi Cổ Vân Thành, miễn cưỡng sống sót trở về, biết rõ sự thảm liệt của chiến tranh.

Không ít đồng môn đều chết ở trong đó.

Nhưng vị thủ đồ lão tổ này, Ma Kiếm Phong chủ đối với hắn chiếu cố đặc biệt, không có mệnh lệnh ban xuống, hoàn toàn không cần ra ngoài liều mạng với Yêu tộc.

Luôn ẩn mình trong giáo, an toàn vô cùng. "Hắn nếu là ra chiến trường, với cái tu vi thấp kém kia, đã sớm chết rồi." Có đệ tử chua loét nói.

Những người khác nghe vậy, theo bản năng tránh xa kẻ này.

Đệ tử kia cũng biết lỡ lời, vội vàng câm miệng. "Giao hảo với người này mới là trọng điểm, nói không chừng dựa vào quan hệ của hắn, có thể lộ mặt trước lão tổ." "Sau này phải qua lại nhiều hơn với Diệp Bất Phàm." Đông đảo tu sĩ đã định chủ ý, một số nữ tu tự nhận tư chất không tệ, càng là tính toán trở về thay mấy bộ y phục, câu dẫn vị Diệp sư đệ này. "Chỉ cần trở thành đạo lữ của Diệp Bất Phàm, hoặc là tình nhân, nhờ hắn xin Phong chủ một tiếng, ta nhất định cũng không cần đi Cổ Vân Thành nữa." Trong đó một thiếu nữ váy vàng dung mạo thanh thuần, mắt ngọc mày ngài xoa xoa cổ tay bị thương, cắn răng.

Nữ tử này tên là Hoàng Linh San, Thủy linh căn thượng đẳng đỉnh cấp, tu hành nhiều năm đã là Trúc Cơ đại viên mãn, cùng một cấp bậc với Dư Thành, nhờ dung mạo và tu vi, ở trong giáo cũng coi như có tiếng tăm.

Đổi lại trước kia, cô ta tự nhận có thể thành Kim Đan, chưa chắc đã để mắt tới Diệp Bất Phàm.

Nhưng hiện tại giữ mạng quan trọng hơn.

Các đệ tử mỗi người một tâm tư, vội vàng rời đi.

Mà sau khi bọn họ đi, một nam tử trung niên râu ngắn mặc mãng bào xanh lam từ góc khuất một viện lạc bước ra, nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Bất Phàm rời đi, trong mắt lóe lên hàn quang.

Kẻ này, chính là Việt trưởng lão lúc trước cấu kết làm việc xấu với Liễu Vong Xuyên.

Nhiệm vụ Diệp Bất Phàm đi Lưu Vân Thành là do lão phát.

Sau khi trở về, càng là cùng Liễu Vong Xuyên ẩn nấp ở số 1 viện, tiến hành giám thị và trắc hoảng đối với hắn. "Kẻ này biến mất nửa năm, tu vi là Trúc Cơ nhị trọng, tốc độ thăng tiến của hạ phẩm Dương linh căn thì cũng bình thường." Việt trưởng lão sắc mặt âm trầm: "Nhưng Lục La bên cạnh hắn, lại từ nhị trọng thăng lên lục trọng!

Một thị nữ thăng tiến lớn như vậy, ngược lại càng thêm cung kính với chủ nhân này." Sau khi Liễu Vong Xuyên chết, lão trực tiếp đầu nhập dưới trướng Giáo chủ, âm thầm điều tra Trương Lão Tam suốt nửa năm.

Nhưng đối phương lại như nhân gian bốc hơi, nửa điểm dấu vết cũng không có.

Cùng biến mất với Trương Lão Tam, cả Thiên Ma Giáo chỉ có Diệp Bất Phàm này, số 1 viện có người hay không, không thể qua mắt được cảm ứng của Kim Đan chân nhân.

Quỷ dị nhất là, tên họ Diệp này cũng không tra được bất kỳ hành tung nào. "Lúc ở Lưu Vân Thành, Trương Lão Tam không giết hắn, nửa năm trước lại cùng lúc biến mất, cũng đều biệt tăm biệt tích, hai người này tuyệt đối có quan hệ." "Tối thiểu nhất, Diệp Bất Phàm biết tung tích của Trương Lão Tam!" Việt trưởng lão ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo, xoay người lao về phía đạo trường của Giáo chủ.

Giáo chủ thống khổ mất đi thân tử duy nhất, tin rằng sẽ có hứng thú với Diệp Bất Phàm. *** Diệp Bất Phàm đi tới đỉnh núi Ma Kiếm Phong, nơi này có một tòa trúc viên, điển nhã u tĩnh, linh khí nồng đậm. "Diệp sư đệ tới rồi, sư tôn bảo ta ở đây chờ." Trước cung điện, một thanh niên mặc áo bào cam, tướng mạo khá anh tuấn chắp tay cười nói. "Làm phiền rồi." Diệp Bất Phàm chắp tay đáp lễ.

Thanh niên này Diệp Bất Phàm từng gặp ở dược viên trong di tích, cùng nhóm Liễu Vong Xuyên ra sức phá trận, tên là Viên Thành.

Là đệ tử thân truyền của Ma Kiếm Thượng Nhân, thực lực chỉ đứng sau thánh tử hậu tuyển, cũng là người theo đuổi Sở Tử Tuyết, đáng tiếc không có kết quả gì.

Viên Thành mở trận pháp, dẫn Diệp Bất Phàm vào trong trúc viên.

Vừa đi vừa cười, vô cùng hòa nhã: "Sau này sư đệ nếu gặp phiền toái, cứ việc tìm ta, ta ở Thiên Ma Giáo này vẫn có chút mặt mũi." Hắn không để lại dấu vết đánh giá Diệp Bất Phàm, trong lòng nghi hoặc không giải thích được.

Nửa năm nay, sư tôn hủy bỏ tông môn nhiệm vụ của Diệp Bất Phàm, càng là không cho hắn tham gia chiến tranh tiền tuyến.

Phải biết rằng, sáu vị đệ tử dưới trướng sư tôn đều không có đãi ngộ này.

Hắn nghĩ không thông sư tôn vì sao chiếu cố người này như thế.

Lão tổ thần bí khó lường, rất khó thông qua người này mà leo lên. "Vậy thì đa tạ." Diệp Bất Phàm cười nói.

Một lát sau, hắn bước lên tầng hai trúc lâu trong trúc viên, Viên Thành chắp tay lui xuống.

Giờ phút này một bóng người đang ngồi ngay ngắn bên bàn trà, hàm tiếu nhìn sang. "Ra mắt Phong chủ." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Chương 138

Ma Kiếm Thượng Nhân tóc trắng khẽ gật đầu, bắt đầu pha trà.

Ấm trà khói xanh lượn lờ, không nói một lời.

Trọn vẹn qua một nén nhang.

Ma Kiếm Thượng Nhân nhấc ấm trà lên, rót cho Diệp Bất Phàm một chén, hương thơm xộc vào mũi: "Bích Vân Trà này là trân tàng của lão phu, tiểu hữu mời." Diệp Bất Phàm giả bộ thụ sủng nhược kinh: "Tiền bối, cái này không được đâu." Một vị kiếm tu Kim Đan đại viên mãn đích thân châm trà, đãi ngộ này e rằng các trưởng lão khác của Thiên Ma Giáo cũng không hưởng thụ được.

Để đệ tử Viên Thành của lão nhìn thấy, phỏng chừng có thể kinh ngạc đến rớt cằm. "Không sao." Ma Kiếm Thượng Nhân xua tay, ra hiệu Diệp Bất Phàm thưởng trà.

Người sau tư thái cẩn thận nhấp một ngụm, trước tiên là khổ sáp, sau đó ngọt lành, khiến đầu óc cũng vì đó mà thanh tỉnh.

Cái uống một hơi cạn sạch không chút kiêng dè này, khiến trong mắt Ma Kiếm Thượng Nhân lóe lên dị sắc.

Tên tiểu bối này, chẳng lẽ không sợ lão hạ độc chết hắn? "Trà ngon." Diệp Bất Phàm khen. "Trà là trà ngon, chỉ là không biết Diệp tiểu hữu có phải là khách tốt hay không." Ma Kiếm Thượng Nhân thấy nụ cười thu lại, ánh mắt thâm u, ẩn ẩn tản phát ra một cỗ uy áp Kim Đan đại viên mãn.

Diệp Bất Phàm sắc mặt đỏ bừng, hơi lộ vẻ hoảng loạn. "Tiểu hữu hạ cấm chế lên người con gái ta, khống chế sinh tử, có phải là quá đáng lắm không?" Lão sắc mặt âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm

Diệp Bất Phàm.

Nửa năm nay, lão nhân lúc người này ra ngoài, đặc biệt đi Lưu Vân Thành mời Phong Lê chân nhân tinh thông bí thuật thăm dò thức hải Sở Tử Tuyết, phát hiện cấm chế ẩn tàng cực sâu, nghiệm chứng suy đoán. "Phong chủ, lời này là ý gì?" "Trương Lão Tam, hà tất giả ngu với ta?" Diệp Bất Phàm vẻ hoảng loạn thu lại, vẻ đỏ bừng trên mặt cũng biến mất, hơi híp mắt. "Phong Lê chân nhân linh thức đặc thù, có thể thăm dò những thứ người thường không dò được, Triệu Quốc không có người thứ hai." Ánh mắt Ma Kiếm Thượng Nhân như muốn chọn người mà cắn, từng chữ từng chữ nói: "Còn xin tiểu hữu cho ta một lời giải thích!

Hoặc là, giải trừ cấm chế!" Loại cấm chế kia quá mức cổ xưa, căn bản không phải Kim Đan chân nhân có thể hóa giải. "Khoảng cách bắt ta đến Thiên Ma Giáo, cũng tầm hơn một năm rồi nhỉ?

Lúc trước ta suýt chút nữa chết trong tay con gái ngài." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Diệp Bất Phàm, cho dù ngươi kết đan thành công!

Lão phu cũng có thể nhẹ nhàng giết ngươi, khiến ngươi không bước ra khỏi trúc lâu này!" Ma Kiếm Thượng Nhân sắc mặt thâm trầm, âm sâm nói.

Khí thế Kim Đan đại viên mãn trên người lão càng lúc càng thịnh, đủ để khiến Kim Đan sơ kỳ cũng phải sợ hãi, run rẩy.

Nhưng mà khiến lão nhíu mày là.

Tên tiểu bối trước mắt ngồi ngay ngắn đối diện, bất động như núi.

Không hề chịu ảnh hưởng chút nào.

Chợt.

Khí thế của lão như thủy triều rút đi, trên mặt lộ ra nụ cười khổ:

"Tiểu hữu, ta chỉ có một đứa con gái này?

Tiểu hữu không thể tha cho nó một mạng sao?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, thưởng thức Bích Vân Trà.

Ma Kiếm Thượng Nhân thấy tên này mềm cứng không ăn, vẻ mặt bất đắc dĩ. "Nửa năm nay rất nhiều người trong Thiên Ma Giáo đều đang tra Trương Lão Tam, cũng chính là tung tích của ngươi, ta đều lặng lẽ xóa bỏ những dấu vết liên quan đến ngươi." Ma Kiếm Thượng Nhân chuyển lời, ánh mắt u u: "Nhưng có vài người ta ngăn cản không được, ví dụ như Thiên Ma Giáo chủ, hắn vẫn luôn phái Việt trưởng lão âm thầm điều tra.

Ngươi đến đây, hắn đã nhận ra sự bất thường của ngươi, hiện tại e là đã đi phục mệnh với Thiên Ma Giáo chủ rồi." Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Lúc đến tùy ý liếc thấy một kẻ, hình như chính là Việt trưởng lão.

Có điều lúc ấy hắn không để ý, trưởng lão trước kia cao không thể với tới, hiện tại chẳng qua chỉ là một con cá tạp.

Chỉ là không ngờ kẻ này vẫn luôn tra xét hắn, dường như còn tra ra được thứ gì đó. "Ngài muốn lấy chuyện này đàm điều kiện với ta?" Diệp Bất Phàm híp mắt nói. "Bộp bộp!!" Ma Kiếm Thượng Nhân vỗ tay hai cái, từ cầu thang đi lên một lão quản gia.

Trong tay lão xách một nam tử trung niên cả người đầy máu, pháp lực đã bị cấm cố, thần tình vừa kinh vừa giận.

Chính là Việt trưởng lão đang chạy tới đạo trường Thiên Ma Giáo chủ, muốn báo cáo tung tích Diệp Bất Phàm. "Việt trưởng lão này giao cho tiểu hữu, coi như đại lễ, là giết hay giữ, tùy ngươi động thủ." Ma Kiếm Thượng Nhân xua tay, lão quản gia ném Việt trưởng lão xuống đất, lặng lẽ lui xuống.

Rất rõ ràng, đây là đang thăm dò tu vi của Diệp Bất Phàm.

Kim Đan chân nhân dù pháp lực bị cấm cố cũng không phải người thường có thể tùy ý tàn sát. "Phong chủ!

Ngài đang làm cái gì?!

Tự ý mưu sát trưởng lão trong môn, đây là đại kỵ!

Lão tổ sẽ không tha cho ngài!" Việt trưởng lão trầm giọng quát lớn, uất ức đến mức gần như hộc máu.

Lão còn chưa kịp đi ra khỏi Ma Kiếm Phong, đã bị lão quản gia hạ độc thủ.

Đối phương là Kim Đan trung kỳ, vượt qua lão một cảnh giới, cộng thêm lão không đề phòng, trực tiếp trúng chiêu bị bắt. "Ngươi không phải vẫn luôn tìm Trương Lão Tam sao?

Hắn chính là người đó." Ma Kiếm Thượng Nhân mỉm cười, chỉ chỉ Diệp Bất Phàm đang ngồi đối diện. "Cái...

Cái gì?!" Việt trưởng lão ngẩn ra, như sét đánh ngang tai, khó có thể tin nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Một bộ bạch y, tư thái trầm tĩnh.

Vẫn là Trúc Cơ nhị trọng!

Vẫn bình thường như vậy!

Lão từng nghĩ tới Diệp Bất Phàm và Trương Lão Tam có liên hệ, từng nghĩ tới bất kỳ khả năng nào khác, duy chỉ không ngờ tới điểm này.

Diệp Bất Phàm một năm trước mới Trúc Cơ, so với Trương Lão Tam chênh lệch tám cái cảnh giới!

Cho dù là quái thai chui từ trong đá ra, tiến cảnh cũng không thể

nhanh như vậy! "Việt trưởng lão, đã lâu không gặp." Diệp Bất Phàm nghiêng đầu, cười khẽ nói. "Ngươi!

Ngươi đã gặp ta?!" "Lúc trước Liễu Vong Xuyên ẩn tàng trong viện của ta, ngươi cũng ở đó, không phải sao?" "..." Việt trưởng lão đờ đẫn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm tràn đầy không thể tin nổi. "Ta muốn biết Thiên Ma Giáo chủ tra ta đến bước nào rồi, Việt trưởng lão có thể cho biết không?" Diệp Bất Phàm khẽ nhấp Bích Vân Trà, lơ đãng hỏi. "Lão phu là trưởng lão, ngươi lấy thân phận gì hỏi ta?!" Việt trưởng lão theo bản năng quát lớn.

Đến tình cảnh này, lão vẫn dùng khẩu khí của kẻ bề trên chất vấn, phảng phất Diệp Bất Phàm vẫn là tên tiểu bối có thể tùy tiện bóp nắn năm đó. "Còn tưởng mỗi Kim Đan đều là kẻ tinh ranh, cái tên này, thảo nào bị Liễu Vong Xuyên làm thương sai đâu đánh đó, quá ngu xuẩn." "Đã ngươi nhận không rõ sự thật, vậy ta sẽ cho ngươi nhận rõ!" Diệp Bất Phàm đặt chén trà xuống, bàn tay to mạnh mẽ chụp lấy đầu Việt trưởng lão. "Sưu hồn!" Một cỗ linh thức hung hăng oanh kích vào thức hải của lão.

Linh thức bàng bạc, giống như biển rộng mênh mông.

Ma Kiếm Thượng Nhân vẫn luôn chăm chú quan sát Diệp Bất Phàm thần tình kịch biến, mạnh mẽ lui về phía sau, vẻ mặt như gặp quỷ. ...

Lão chỉ là một lần thăm dò nông cạn.

Thăm dò tu vi cảnh giới của Diệp Bất Phàm.

Nhưng không ngờ, lại thăm dò ra một con quái vật! "Đây là tên tu sĩ nhỏ bé một năm trước còn run lẩy bẩy trước mặt các đại trưởng lão sao?!" Trong lòng Ma Kiếm Thượng Nhân chấn động kịch liệt, mức độ khủng bố của linh thức này hoàn toàn không thua kém lão! "A a a!!" Thức hải bị trùng kích, Việt trưởng lão thống khổ kêu thảm thiết,

trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm giống như nhìn ma quỷ. "Thiên Ma Giáo chủ tịnh không phát hiện chân thân của tôi." Diệp Bất Phàm lật xem thức hải Việt trưởng lão, trong lòng hơi buông lỏng. "Phanh" một tiếng, bóp nát đầu lâu lão, Vạn Hồn Phiên cuốn một cái, thu lấy thần hồn vào trong đó.

Vạn Hồn Phiên hiện nay uy lực cực mạnh.

Lúc trước khi bại lộ, hắn vặn gãy cổ Trùng Hư Tử, thuận tiện nhiếp thủ thần hồn hắn nơi tay, ném vào hồn phiên.

Cộng thêm Việt trưởng lão, giờ phút này có sáu vị Kim Đan âm hồn. "Còn phải làm phiền Phong chủ thu dọn thi thể." Diệp Bất Phàm một bộ bạch y, không nhiễm bụi trần, một lần nữa trở lại bàn trà ngồi xuống, mỉm cười nói.

Chương 139

Ma Kiếm Thượng Nhân mí mắt giật giật.

Nhìn thi thể thảm không nỡ nhìn, lại nhìn thanh niên nho nhã lễ độ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại. "Diệp tiểu...

Diệp đạo hữu tiến cảnh quả thực dũng mãnh, dám hỏi ngươi đã tới cảnh giới gì?" Ca ca một trận giết chóc, kết quả nhìn kỹ lại, vẫn đệch mợ là tu vi Trúc Cơ nhị trọng.

Lão đổi xưng hô, ngôn từ khách khí. "Tiến cảnh gian nan, Kim Đan sơ kỳ mà thôi." Diệp Bất Phàm thở dài, biết rõ hiệu quả chấn nhiếp cực tốt.

Lão hồ ly này, nếu biểu hiện yếu thế, phỏng chừng đã một phen vừa dọa vừa nạt, bắt hắn giải trừ cấm chế rồi. "Kim Đan sơ kỳ..." Ma Kiếm Thượng Nhân nhấm nuốt bốn chữ này, nghe thế nào cũng thấy sai sai.

Lão xua tay, để lão quản gia kéo thi thể đi, đưa cho Diệp Bất Phàm một cái túi trữ vật: "Đây là chút tâm ý của lão phu, tổng cộng hai triệu linh thạch." Ma Kiếm Thượng Nhân thần tình tiêu điều: "Mẫu thân Tuyết nhi bị cừu gia giết chết, ta nuôi nấng nó lớn lên, yêu thương hết mực, tâm tư nó đơn thuần, khó có thể đối mặt thế gian hiểm ác." Diệp Bất Phàm ngẩn ra, rốt cuộc cũng hiểu được mùi vị trong đó.

Hai triệu linh thạch, tuyệt đối là một khoản tiền lớn, coi như là toàn bộ tài sản của Kim Đan đại viên mãn.

Cấm chế giải trừ không được, dứt khoát thác cô?! "Con gái ta không nói khuynh quốc khuynh thành, cũng nói được là trầm ngư lạc nhạn, ở Triệu Quốc đứng hàng đầu, càng là thánh nữ, làm thiếp nhỏ cho đạo hữu thế nào?" Ma Kiếm Thượng Nhân ngữ khí ôn hòa, y hệt

bố vợ: "Ta còn sẽ tặng kèm hai tin tức cho đạo hữu, chỉ cầu đạo hữu để con gái ta sinh một đứa con trai hoặc con gái, để tránh nhà ta tuyệt hậu." Thoát khỏi sự chưởng khống của Trương Lão Tam là không quá khả thi.

Biện pháp tốt nhất để giữ mạng cho con gái chính là sinh cho tên họ Diệp này một đứa con.

Đến cuối cùng, tổng không thể giết mẹ của con mình chứ?

Huống hồ kẻ này tiềm lực quá kinh người, tương lai đáng mong chờ, con gái cũng không thiệt thòi. "..." Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, đối với ba chữ sinh con quả thực có chút dị ứng. "Tin tức gì?" "Thứ nhất, thê tử ta đến từ Tiên Đường, cho nên ta có chút liên hệ với bên đó, Quý gia Tiên Đường đã phái sứ giả đang trên đường tới, mục đích là khí vận trên người ngươi." Ma Kiếm Thượng Nhân nói thẳng, nhắc nhở: "Với sự bá đạo của bọn họ, cưỡng ép rút lấy khí vận, e là ngươi khó có thể sống sót." Diệp Bất Phàm đồng tử co rụt lại, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn không ngờ Tiên Đường nhận được tin tức nhanh như vậy!

Ở giữa cách mười mấy quốc gia, còn có hoang mạc rộng lớn, Kim Đan chân nhân bay qua cũng phải mất mười mấy năm! "Được!

Ta sẽ cố gắng hết sức giữ mạng cho Sở Tử Tuyết." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói: "Tin tức thứ hai thì sao?" "Không quá hai năm, Ma Yêu sẽ từ trong di tích phá vỡ phong ấn xuất thế, tin tức này đến từ Yêu tộc, đương nhiên, cụ thể thì ta không biết." Ma Kiếm Thượng Nhân chậm rãi nói. "Rắc!" Chén trà trong tay Diệp Bất Phàm bị bóp nát, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Hắn không nghi ngờ tính chính xác của tin tức, Ma Kiếm Thượng Nhân không cần thiết phải nói dối.

Hơn nữa chuyện này hắn đã sớm có suy đoán, lúc trước mười mấy người nhà họ Hoắc của Thanh Phượng, đã biến mất trong di tích một hai tháng. "Đúng là nhà dột còn gặp mưa đêm a." Trong lòng Diệp Bất Phàm dâng lên nguy cơ, hắn giết một tia phân hồn của Ma Yêu, tên này ra ngoài nhất định tìm hắn tính sổ.

Hai năm thời gian, vẫn còn sớm.

Hắn còn có đường lui Nam Hồng Vực.

Có điều trước đó, hắn phải sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, ít nhất hầu hạ sư tôn loli thoải mái, phòng ngừa mình bị lộ. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm chắp tay, ngôn ngữ chân thành.

Sau đó hàn huyên với Ma Kiếm Thượng Nhân, người sau hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm vừa rồi, vẻ mặt hòa ái, nói chuyện với Diệp mỗ đều là giọng điệu bố vợ đối với con rể.

Đợi đến khi mặt trời xuống núi, Ma Kiếm Thượng Nhân lúc này mới tiễn Diệp Bất Phàm ra khỏi trúc lâu.

Đệ tử Viên Thành của lão canh giữ ở cửa đã sớm nhìn đến ngây người.

Được sư tôn đích thân tiễn, việc này trong đám đệ tử tuyệt đối là lần đầu tiên.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm xuống Ma Kiếm Phong, đi tới Thánh Ma Phong.

Trước mặt một thân ảnh bay tới, khí chất uy nghiêm, khí tức tản mát ra mạnh hơn Trùng Hư Tử không chỉ một bậc. "Ra mắt Giáo chủ!" Diệp Bất Phàm đồng tử hơi co lại, cố thủ Kim Đan và thức hải, chắp tay hành lễ.

Vị giáo chủ này, tám phần là phát hiện Việt trưởng lão bỏ mạng,

đích thân qua đây kiểm tra tình huống. "Hóa ra là Diệp sư điệt, đây là đi Tàng Kinh Các?" Thiên Ma Giáo chủ nhíu mày, ánh mắt đảo qua, đối với Diệp Bất Phàm gần như không có ấn tượng gì.

Hành sự khiêm tốn, không bước chân ra khỏi cửa, cảm giác tồn tại cực thấp.

Mà Thánh tử hậu tuyển Kim Đan Phong, Sở Tử Tuyết, Cổ Phong cổ nữ, cùng vài vị thiên kiêu tấn thăng Kim Đan, như sao vây quanh trăng, chói mắt mà rực rỡ.

So với những người này, vị thủ đồ lão tổ này mờ nhạt giữa chúng nhân, cũng như hạt bụi bên đường. "Lão tổ đích thân lên tiếng, cho phép ngươi tùy ý tiến vào Tàng Kinh Các, ngươi đi đi." Thiên Ma Giáo chủ ý hưng lan san phất tay, hắn giờ phút này đầu đầy tóc bạc, càng thêm già nua. "Vâng." Diệp Bất Phàm trong lòng hơi buông lỏng, chắp tay, lướt qua người Thiên Ma Giáo chủ, đạp đê giai pháp khí lao về phía Thánh Ma Phong.

Vị đệ nhất Kim Đan Triệu Quốc này, pháp bảo, pháp lực, linh thức, pháp thuật đều đã đạt tới hóa cảnh, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt vô cùng.

Hơn nữa vừa rồi, hắn còn phát hiện khí huyết Giáo chủ như lửa, hiển nhiên kiêm tu luyện thể pháp!

Thực lực quá mức biến thái!

Thiên Ma Giáo chủ lười để ý một nhân vật nhỏ bé, sắc mặt âm tình bất định, nhanh chóng lao về phía Ma Kiếm Phong. "Việt trưởng lão bỏ mình, truy tung chú pháp trên người hắn dễ dàng bị xóa bỏ, kẻ giết hắn rốt cuộc là ai?" Hắn ánh mắt băng lãnh, trong lòng có sát cơ.

Trực giác nói cho hắn biết, cái chết của đối phương có liên quan đến Trương Lão Tam!

Tuy nói lão tổ nghiêm cấm hắn nhúng tay vào ân oán giữa các đệ tử, nhưng Liễu Vong Xuyên bề ngoài là chân truyền đệ tử, thực chất là con ruột hắn.

Sao có thể thật sự cứ thế bỏ qua!

Chợt.

Hắn khựng lại, xoay người nhìn về phía bóng lưng Diệp Bất Phàm, mày hơi nhíu. "Ảo giác?" Hắn cẩn thận nhìn kỹ, lộ ra vẻ trầm tư, mãi đến khi Diệp Bất Phàm biến mất trong tầm mắt.

Thiên Ma Giáo chủ ánh mắt u thâm, xoay người lao thẳng đến Ma Kiếm Phong, một lát sau đáp xuống trước trúc lâu của Ma Kiếm Thượng Nhân. "Ma Kiếm Phong chủ, hồn bài của Việt trưởng lão vỡ nát, mong hãy cho ta một lời giải thích!" Trúc lâu yên tĩnh một hồi, Ma Kiếm Thượng Nhân đi ra, bình tĩnh nói. "Việt trưởng lão phạm vào đại kỵ trong môn, cho nên... ta giết hắn rồi." *** Trước Tàng Kinh Các.

Một đạo khí tức cường đại đi ra, hai mươi tám hai mươi chín tuổi, mặc hoa phục, trên mặt mang theo vẻ tái nhợt bệnh hoạn. "Tham kiến Thánh tử." "Ra mắt Thánh tử." Vài tên đệ tử thấy thế, nhao nhao tiến lên hành lễ, trên mặt tràn đầy hâm mộ và cung kính.

Người này, chính là thiên tài luyện đan của Đan Phong, thánh tử hậu tuyển duy nhất sau di tích —— Lý Hàn.

Hơn nửa năm trước vì sợ hãi Trương Lão Tam, cho nên cự tuyệt trở thành Thánh tử, bất quá sau đó kết đan thành công, tự nhận không sợ người kia, thế là thuận lý thành chương leo lên vị trí Thánh tử. "Ừ." Lý Hàn giữ tư thái của kẻ bề trên, thản nhiên gật đầu.

Diệp Bất Phàm cũng chắp tay. "Ngươi là thủ đồ lão tổ hả?

A a, quả nhiên tuấn mỹ, bình đan dược tăng trưởng tu vi này

thưởng cho ngươi." Lý Hàn ánh mắt quét qua, dừng lại trên người Diệp Bất Phàm một chút, ném ra một bình đan dược, cười nhạt nói.

Thủ đồ lão tổ an phận khiêm tốn, hiện tại chẳng qua là Trúc Cơ, cùng hắn đã sớm không phải người cùng một đẳng cấp, phóng thích một chút thiện ý cũng không sao.

Nói không chừng ngày nào đó dùng đến.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, nhìn theo Lý Hàn rời đi, thần tình cổ quái.

Hắn nếu nhớ không lầm, lúc giết Liễu Vong Xuyên, kẻ này khi đó bị Vạn Hồn Phiên vây khốn, suýt chút nữa bị âm hồn nuốt chửng.

Các đệ tử Trúc Cơ khác thấy thế, đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Thánh tử ban đan, đãi ngộ này cũng không nhiều. "Đan Phong đúng là Đan Phong, tiền tuyến một đám đệ tử chém giết, tu sĩ Đan Phong thì ở hậu phương luyện đan." Diệp Bất Phàm thì chép chép miệng, lắc đầu tiến vào Tàng Kinh Các.

Vẫn là vị trưởng lão Tàng Kinh Các tướng mạo đen nhẻm kia.

Tu vi Giả Đan. "Xem ra ngươi nghe khuyên rồi, chưa từng tu tập môn công pháp cấm kỵ kia." Trưởng lão đen nhẻm vuốt râu cười nói.

Lúc trước kẻ này lấy đi 《Thiên Sát Chân Ma Công》, lão đã nhiều lần khuyên bảo.

Trong lịch sử mấy trăm người tu luyện công pháp này toàn bộ đều chết sạch.

Chương 140

"Không biết công pháp kia, có lai lịch thế nào?

Năm đó đệ nhất đại lão tổ đạt được vật này, có lời gì lưu lại không?" Diệp Bất Phàm mâu quang lóe lên, giả bộ tò mò.

Trưởng lão đen nhẻm lắc đầu: "Đâu có lưu lại lời gì, có điều nghe trưởng lão Tàng Kinh Các đời trước nhắc tới, để cùng một chỗ với Thiên Sát Chân Ma Công, còn có một cái la bàn, sau này bị lão tổ đời này lấy đi rồi." "La bàn..." Diệp Bất Phàm đồng tử mạnh mẽ co rụt lại.

Lúc trước đạt được vật này, hắn đã nghi ngờ la bàn và bản đồ chỉ dẫn hẳn là có hai phần, hắn đạt được là phần của vị bái nhập Yêu tông kia nắm giữ.

Một phần khác, thuộc về đệ nhất đại lão tổ.

Hiện nay suy đoán thành sự thật, phần của đệ nhất đại lão tổ đã bị sư tôn loli lấy đi rồi, cũng không biết bản đồ chỉ dẫn có rơi vào tay nàng hay không. "Xem ra, vị sư tôn này của ta biết không gian tiết điểm, nói không chừng thông qua tiết điểm từng đi tới Nam Hồng Vực." Tâm tình Diệp Bất Phàm lập tức không tốt.

Con nhóc loli kia giống như con quỷ, đi đến đâu cũng có bóng dáng của nàng. "Bên trên đã phân phó, tiểu hữu có thể tùy ý ra vào Tàng Kinh Các, dù sao ngươi trước kia đã tới một lần, ta cũng không dẫn ngươi đi nữa." Trưởng lão đen nhẻm cười ha hả nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đi thẳng lên tầng sáu.

Nơi này chỉ có Thánh tử Thánh nữ mới có tư cách đi vào, trưởng lão bình thường cũng không có tư cách.

Đợi Diệp Bất Phàm rời đi, trưởng lão đen nhẻm thu liễm nụ cười, từ trong ngực lấy ra một cái truyền âm phù, lần nữa ngưng thần nghe ngóng, nhíu mày khó hiểu. "Giáo chủ bảo ta nhìn chằm chằm kẻ này làm gì?

Một tên Trúc Cơ nhị trọng, có chỗ nào đặc biệt sao?" Ngay vừa rồi, Giáo chủ truyền tới một đạo tin tức. ...

Tầng sáu.

Diệp Bất Phàm đi thẳng đến khu vực công pháp và pháp thuật mà Kim Đan chân nhân cần.

Chợt dừng lại, xoay người đi tới nơi để Thiên Sát Chân Ma Công.

Hắn nhìn chằm chằm cổ tịch, không nhúc nhích.

Sau đó lật ra hai trang, ngón tay hơi dừng lại.

Nhìn một đạo vân tay mờ nhạt ở trang thứ ba, ánh mắt hơi híp.

Tu sĩ cũng là người, là người chỉ cần dùng tay tiếp xúc, sẽ lưu lại vân tay.

Đương nhiên, đầu tiên tu sĩ không có khư trừ dấu vết này.

Trầm ngâm giây lát, xoay người đi tới bên cạnh một cái giá ngọc. "Âm Dương Hợp Hoan Kinh · Kim Đan thiên: Đỉnh cấp công pháp, bảo điển song tu, linh căn của một nửa kia cấp bậc càng cao, tu luyện càng nhanh.

Tác dụng phụ: Cực độ hại thận, dễ dàng tinh tẫn nhân vong..." "Thiên Ma Huyết Thần Quyết · Kim Đan thiên: Đỉnh cấp công pháp, thôn phệ máu tươi người khác, luyện hóa thành pháp lực bản thân, tăng cường pháp lực, gia tăng tốc độ tu vi thăng tiến." "Ngọc Long Quyết..." "Mấy công pháp Kim Đan này đều không được, không bằng Thiên Sát Chân Ma Công." Diệp Bất Phàm lướt qua khu công pháp,

tiến vào khu pháp thuật. "Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Đại Huyết Ảnh Độn Thuật: Hiến tế pháp lực, thần hồn, tinh huyết, độn tốc bạo tăng gấp mấy lần!

Tác dụng phụ, sau khi thi triển trọng thương suy sụp, cần vài tháng thậm chí vài năm mới có thể khôi phục." "Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Ma La Thiên Đao: Phối hợp Ma La Đan, lấy thân làm đao, lấy hồn làm lưỡi, trảm hồn, trảm thân, bộc phát một kích tuyệt cường!

Tác dụng phụ, sau khi thi triển đương trường thần hồn và nhục thân đại tổn, dầu hết đèn tắt, cẩn thận tu luyện." "Đỉnh cấp Kim Đan độn pháp · Kinh Hồng Nhất Sát: Pháp thuật tiến giai của Phù Quang Lược Ảnh, pháp thuật tốc độ bộc phát, cự ly ngắn tốc độ vô địch!

Tác dụng phụ, thương địch tám trăm tự tổn hai ngàn, cần hiến tế đôi chân, sau khi bộc phát đôi chân nổ nát." "Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Đại Ma Huyết Cửu Kiếm: Nhất kiếm uy lực cường đại hơn nhất kiếm, uy lực cường tuyệt, tác dụng phụ, cần trả giá toàn bộ huyết dịch toàn thân, sau khi thi triển trở thành một cái xác khô." Diệp Bất Phàm hai mắt tỏa sáng, hô hấp dồn dập.

Tốt a!

Những tác dụng phụ tàn nhẫn này khiến người ta tim đập thình thịch. "Kim Đan pháp thuật, Ma Ảnh Kiếm... không có tác dụng phụ..." Diệp Bất Phàm mày hơi nhíu, ném Ma Ảnh Kiếm Quyết sang một bên.

Không có tác dụng phụ, tu nó làm gì.

Tìm nửa ngày, cuối cùng chọn ra mười quyển đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật.

Kiêm cố tốc độ, bộc phát, đại uy lực, phòng ngự vân vân, bổ sung toàn diện khuyết điểm pháp thuật của hắn.

Cổ tịch tương đối hoàn hảo, không có dấu vết ma hỏng gì, hiển nhiên hơn ngàn năm nay không có người nào dám tu luyện thứ này.

Ma đạo quy ma đạo, nhưng không đại biểu bọn họ không sợ chết.

Ngược lại những ma đạo pháp thuật có tác dụng phụ nhỏ kia, cổ tịch ma hỏng nghiêm trọng, giống như tiểu thư lầu xanh, không biết đã tiếp bao nhiêu khách, đều sắp nát rồi. "Tu luyện thành công những thứ này, ta mới có thể chân chính đứng vững trong hàng ngũ mười đại cường giả Kim Đan, trở thành tồn tại trần nhà của Kim Đan." Trong lòng Diệp Bất Phàm kích động, phục khắc toàn bộ mười quyển pháp thuật vào trong ngọc giản đã sớm chuẩn bị tốt.

Tàng Kinh Các cấm tự mình phục khắc phó bản.

Tuy nhiên Diệp Bất Phàm hoàn toàn không có kiêng kị này, với Tạo Súc Thuật của hắn, qua mặt trưởng lão Tàng Kinh Các không thành vấn đề.

Phục khắc xong xuôi.

Diệp Bất Phàm nhét ngọc giản vào trong ngực, sau đó lại phục khắc một quyển 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》 Trúc Cơ thiên, rời khỏi tầng sáu. "Ha ha, tiểu hữu quả nhiên là người trong đồng đạo, ta đối với công pháp này cực kỳ có tâm đắc, nếu có chỗ nào không hiểu, cứ việc tới hỏi ta." Trưởng lão đen nhẻm dùng linh thức quét qua túi trữ vật và trên người Diệp Bất Phàm, không phát hiện dị thường.

Nhận lấy 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》, lập tức lộ ra vẻ ái muội, giọng điệu cũng thân cận hơn không ít.

Công pháp này tầng năm cũng có, có điều không tường tận bằng tầng sáu. "Nhất định nhất định." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, chuẩn bị thông qua công pháp này, dần dần hiển lộ ra tu vi Trúc Cơ tam tứ trọng, thậm chí đại viên mãn.

Rất nhiều khi thân phận thủ đồ lão tổ, cộng thêm tu vi, có thể bớt đi rất nhiều phiền toái. "Gần đây, không ít nữ đệ tử giao hảo với ngươi, phải nắm chắc cơ hội, dù sao thể chất ngươi vốn dĩ đã thích hợp song tu." Trưởng lão đen nhẻm cười hắc hắc nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu vâng dạ, rời khỏi Tàng Kinh Các.

Đợi một lát, trong mắt trưởng lão đen nhẻm lóe lên, lấy ra truyền âm phù. "Hợp Hoan Kinh, sớm tu luyện công pháp này thì đâu đến nỗi Trúc Cơ nhị trọng, ngay cả đệ tử Trúc Cơ bình thường cũng không bằng." Vị trưởng lão da đen sạm lắc đầu, tuy là hạ phẩm linh căn, nhưng song tu lại khá đặc thù, quan trọng đối phương là Dương linh căn.

Hắn thúc giục truyền âm phù, đem tin tức Diệp Bất Phàm tu luyện Hợp Hoan Kinh truyền cho Giáo chủ. ...

Diệp Bất Phàm trở lại viện số một, mở cửa phòng của Nhan Như Ngọc.

Nàng mặc một bộ váy dài lam bạch, đang khoanh chân ngồi trên giường, khuôn mặt tuyệt mỹ lúc thì ửng hồng, lúc lại tái nhợt.

Mà khí chất cũng thay đổi thất thường.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, đến Thiên Ma Giáo chưa bao lâu, ý thức kiếp trước của Nhan Như Ngọc đã bắt đầu phục hồi, giống như bị thứ gì đó kích thích.

Mà ý thức hiện tại thì không ngừng đối kháng với nó. "Chẳng lẽ có liên quan đến Sư tôn?

Thiên Ma Giáo này không thích hợp để cô ấy ở lại nữa." Trong lòng Diệp Bất Phàm trầm xuống, nhưng lại không thể làm gì.

Tôi không xác định Hợp Hoan và Chân Lan - hai vị Chân Quân kia có đang canh giữ bên ngoài dãy núi Thiên Ma hay không, nếu bây giờ

đưa cô ấy đi thì rất dễ xảy ra chuyện. "Chờ thêm chút nữa." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, đóng cửa phòng lại, dặn dò Lục La hai câu rồi trở về phòng mình.

Lúc này Chu Tước đang đứng bên cửa sổ bằng hai cái chân gầy khẳng khiu, rỉa lông vũ của mình. "Ra chỗ khác chơi." Diệp Bất Phàm đuổi nó đi, bắt đầu tu luyện cấm kỵ pháp thuật.

Hiện giờ ngộ tính của tôi thuộc hàng đỉnh cao, tham ngộ rất nhanh. 【Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Đại Huyết Ảnh Độn Thuật: Hiến tế pháp lực, thần hồn, tinh huyết, độn tốc tăng vọt gấp mấy lần!

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển sẽ trọng thương suy yếu, cần vài tháng đến vài năm mới có thể khôi phục.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Không cần hiến tế, thân thể sẽ không có bất kỳ tổn thương nào, không cần khôi phục.】【Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Ma La Thiên Đao: Phối hợp Ma La Đan, lấy thân làm đao, lấy hồn làm lưỡi, trảm hồn, trảm thân, bộc phát một kích cực mạnh!

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển, thần hồn và nhục thân bị tổn hại nặng nề ngay tại chỗ, dầu hết đèn tắt, cẩn thận khi tu luyện.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thi triển, thần hồn và nhục thân được đại bổ, tăng cường toàn diện.】【Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Kinh Hồng Nhất Sát: Pháp thuật tiến giai của Phù Quang Lược Ảnh, pháp thuật tốc độ bạo phát, vô địch tốc độ cự ly ngắn!

Tác dụng phụ: Thương địch tám trăm tự tổn hai ngàn, cần hiến tế đôi chân, sau khi bộc phát đôi chân sẽ nổ tung.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Thương địch tám trăm, bản thân vô hại, không cần hiến tế đôi chân, mỗi lần thi triển có thể vĩnh viễn tăng cường một điểm sức mạnh cho đôi chân.】【Đỉnh cấp Kim Đan pháp thuật · Đại Ma Huyết Cửu Kiếm...】Bảng hệ thống trước mắt Diệp Bất Phàm nhảy lên không ngừng, tinh thần chấn động mạnh, mặt đầy vẻ cuồng hỷ.

Quả nhiên, vẫn là tác dụng phụ trâu bò nhất.

Không những không tổn thương, ngược lại còn tăng cường nhục thân và thần hồn.

Thần hồn rất yếu ớt, khó lớn mạnh, thậm chí sau khi tổn thương muốn khôi phục cũng phải mất vài năm, thậm chí vài chục năm.

Tác dụng phụ của Ma La Thiên Đao trực tiếp cộng thêm trị liệu song trọng cho nhục thân và thần hồn, đỡ tốn cả đan dược chữa thương. "Kinh Hồng Nhất Sát hơi bị biến thái, vĩnh viễn tăng thêm một điểm sức mạnh, chẳng phải nói là... thi triển vài vạn lần, sức mạnh hai chân tôi sẽ tăng vọt, nhanh như sấm sét sao?" Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, có chút ý tứ của Thần Phong Thối rồi đấy.

Không chỉ những thứ này, còn có sáu môn pháp thuật khác, nghịch chuyển tác dụng phụ đều có sự tăng phúc cho các bộ phận cơ thể.

Chương 141

Những ngày sau đó.

Diệp Bất Phàm cả ngày lẫn đêm đều tu luyện mười môn cấm kỵ pháp thuật, do ngộ tính đỉnh cao nên tiến độ cực nhanh.

Thực lực tăng trưởng mắt thường có thể thấy được.

Mà trạng thái của Nhan Như Ngọc ngày càng bất ổn, hai loại ý thức không ngừng giao phong.

Có vài lần ý thức kiếp trước thức tỉnh, nhưng đều bị Diệp Bất Phàm chế phục. "Tiểu bối!

Lần thứ ba rồi!" Trong phòng khách của Nhan Như Ngọc truyền ra tiếng thét chói tai đầy thẹn thùng và phẫn nộ, nương theo đó là những tiếng động "bạch bạch".

Rất lâu sau, Diệp Bất Phàm mới đầy mồ hôi bước ra khỏi phòng. "Ý thức kiếp trước thức tỉnh càng lúc càng thường xuyên, sự tồn tại của Sư tôn dường như kích thích cô ấy rất lớn, phải đưa đi thôi." Ngày thứ bảy, Diệp Bất Phàm để Chu Tước ra ngoài tra xét tình hình, kết quả phát hiện thần thức của hai vị lão tổ Hợp Hoan và Chân Lan vẫn luôn lảng vảng bên ngoài dãy núi Thiên Ma, hắn chỉ đành đè nén sự nôn nóng trong lòng.

Tôi cảm giác, nếu để Nhan Như Ngọc ở lại đây nữa, rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hơn nữa lại rất bất lợi cho việc áp chế ý thức kiếp trước.

Những ngày tiếp theo.

Diệp Bất Phàm ngoại trừ tu luyện cấm kỵ pháp thuật, thì việc ra vào phòng Nhan Như Ngọc cũng thường xuyên hơn.

Hắn cũng không quên nghe ngóng tình hình Cổ Vân Thành.

Kể từ khi về Thiên Ma Giáo, một số đệ tử Trúc Cơ ít qua lại cũng thường hay đến bái phỏng, hoặc tổ chức tụ hội, giao dịch pháp khí, giao lưu tâm đắc tu luyện.

Diệp Bất Phàm vừa hay nhân cơ hội nghe ngóng, cũng coi như quen mặt với đệ tử các phong.

Vài ngày thoáng cái đã trôi qua.

Ngày hôm nay.

Tại một lương đình trong Thiên Ma Giáo, không khí giữa mấy vị tu sĩ Trúc Cơ có phần ngột ngạt. "Diệp sư đệ, bên trên hạ lệnh, ta lại phải ra tiền tuyến rồi, không biết lần này có thể sống sót trở về hay không." Một thanh niên mặc nho bào, có vài phần khí chất thư sinh thở dài một tiếng.

Người này tên là Triệu Thư Sinh, đệ tử Huyết Phong, sau di tích đã tiến vào Trúc Cơ đại viên mãn, cách Kết Đan chỉ thiếu một chút. "Ta cũng sắp phải đi rồi, thật hâm mộ Diệp sư đệ, được miễn việc chém giết nơi chiến trường.

Hiện giờ bên Cổ Vân Thành ngày càng tàn khốc, xác chết chất như núi a." Người nói là một thanh niên lông mày rậm, tráng kiện như sắt, lời nói đầy vẻ ghen tị.

Hắn là Đỗ Thiết, đệ tử Thánh Ma Phong, chỉ đứng sau Thánh Tử dự khuyết.

Do một năm trước bị kẹt tại một hiểm địa ở Triệu Quốc, bỏ lỡ di tích, không lấy được Ngưng Tinh Đan nên chưa kết đan.

Người này vô cùng hiếu chiến, nổi danh Thiên Ma Giáo nhờ khả năng chiến đấu.

Tuy nhiên dù hiếu chiến đến đâu, đối mặt với yêu thú vô tận ở Cổ Vân Thành cũng khó tránh khỏi cảm thấy bất lực.

Những người khác cũng thần tình ảm đạm, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. "Chính ma hai đạo chẳng phải có liệt kê Bảng Sát Lục sao?

Chỉ cần giết nhiều yêu thú, lên được bảng xếp hạng thì sẽ nhận được phần thưởng tương ứng, top 10 có thể nhận được Ngưng Tinh Đan." "Bảng Sát Lục của tu sĩ Kết Đan lại càng phong phú đến cực điểm, ban thưởng pháp bảo, đan dược tu luyện, công pháp." Diệp Bất Phàm an ủi mấy người.

Mấy ngày nay hắn cũng đại khái hiểu rõ tình hình Cổ Vân Thành, mấy vạn tu sĩ tụ tập, xây dựng vài tòa thành ở xung quanh để phòng ngự Yêu tộc.

Mỗi ngày dưới đất là Luyện Khí, Trúc Cơ đánh nhau với yêu thú cấp thấp, trên cao là tu sĩ Kim Đan đánh với yêu thú tam giai.

Phạm vi ngàn dặm đều bị máu nhuộm đỏ.

Để khích lệ đệ tử, Chính Ma hai đạo đã ban bố Bảng Sát Lục. "Bảng Sát Lục?

Tranh đoạt top 10 với hàng vạn tu sĩ Trúc Cơ, khó như lên trời a." Đỗ Thiết bất lực, trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Tiền sư huynh đi Cổ Vân Thành mấy hôm trước, Trúc Cơ đại viên mãn, thực lực đủ mạnh rồi chứ?

Kết quả thì sao, chết trong miệng yêu thú." Những người khác nghe vậy, sắc mặt đều khẽ biến.

Diệp Bất Phàm cũng kinh hãi, Tiền sư huynh mấy hôm trước còn tán gẫu với hắn.

Giờ nghe tin đã âm dương cách biệt.

Đúng lúc này, hương thơm xộc vào mũi, một thiếu nữ mặc váy vàng nhích lại gần Diệp Bất Phàm, tướng mạo và vóc dáng đều không tồi, khí chất tương đối thanh thuần.

Mang lại cảm giác như mối tình đầu, tựa như nữ sinh trung học thuần tình kiếp trước của Diệp Bất Phàm.

Cô gái này tên là Hoàng Linh San, gần đây thường xuyên chạy đến viện số một của Diệp Bất Phàm, nghiễm nhiên bày ra bộ dáng "tùy quân hái lượm". "Sư đệ, có thể giúp một tay, thỉnh cầu Phong chủ miễn cho ta đợt trưng triệu lần này không?" Hoàng Linh San sở sở đáng thương, đôi mắt linh động, ngón tay tê non vuốt ve cánh tay Diệp Bất Phàm.

Những người khác thấy thế đều nhìn sang, có chút ghen tị.

Hoàng Linh San chính là đại mỹ nhân của Ma Kiếm Phong, nhan sắc chỉ đứng sau Sở Tử Tuyết, chưa từng có đạo lữ song tu.

Rất nhiều thiên kiêu đều có ý với nàng.

Tiếc là cô ả này tinh ranh quỷ quái, không cho bất kỳ ai cơ hội thừa nước đục thả câu.

Nay lại đi khá gần với thủ đồ của Lão tổ.

Lòng Diệp Bất Phàm hơi xao động, sau đó thu liễm tâm thần, hai tay dang ra: "Ta tài đức gì mà ảnh hưởng được quyết sách của thượng tầng, có thể tự vệ đã là tốt lắm rồi." Với đám người này tuy có chút giao tình, nhưng Sư tôn có lệnh, hắn cũng phải đến Cổ Vân Thành làm mồi nhử, thu hút Nguyên Anh đại yêu.

Hắn còn nguy hiểm hơn đám người này nhiều.

Mọi người nghe vậy liền thất vọng.

Nhưng cũng có thể hiểu được, tuy là thủ đồ Lão tổ nhưng tu vi

quá thấp, khó mà ảnh hưởng quy định sư môn.

Hoàng Linh San cắn nhẹ môi hồng, đôi mắt linh động hiện lên vẻ quyết nhiên.

Hôm nay nói gì cũng phải bắt được Diệp sư đệ. "Có điều chư vị cũng đừng thất vọng, Cổ Vân Thành phù sư đông đảo, mua nhiều phù lục phòng thân có thể tăng khả năng sinh tồn." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động.

Dù sao cũng là đồng môn của mình, hơn nữa mấy ngày nay đối xử với mình cũng không tệ.

Đến Cổ Vân Thành đổi sang áo lây Lý Phù Sư, lúc bán phù lục có thể cho những người này giá ưu đãi. "Đám phù sư đó phát tài nhờ chiến tranh, giá cả nước lên thì thuyền lên a." Mọi người bất lực, chửi mắng đám phù sư lòng dạ đen tối.

Tình huống hiện tại là nguyên liệu làm phù thì rẻ, thành phẩm thì đắt, hoàn toàn cung không đủ cầu.

Sau đó mọi người giao lưu tâm đắc tu luyện, lại giao dịch vật phẩm một chút rồi mới tán đi, vội vã chuẩn bị đi Cổ Vân Thành liều mạng.

Diệp Bất Phàm cũng trở về viện số một.

Bỗng một đạo truyền âm phù bay tới, Diệp Bất Phàm bóp nát nó, nghe giọng nói bên trong, da mặt cứng đờ. "Sư tôn La Lỵ lại giục người rồi." Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm tình bất định.

Nửa tháng nay, dưới sự gia trì của ngộ tính đỉnh cấp và tác dụng phụ, mười môn cấm kỵ pháp thuật của hắn đã gần như đại thành, năng lực đấu pháp tăng vọt không ít. "Có Phong Ảnh Thoa có thể so với Nguyên Anh, gặp Đại yêu thì chạy lộ mạng thôi." Diệp Bất Phàm suy tính.

Để con chim lông đỏ đi nghe ngóng hướng đi của hai vị lão tổ Hợp Hoan và Chân Lan, biết được hai người mấy ngày trước đã bị Thiên Ma Lão Tổ đuổi đi rồi.

Điều này làm hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đang định thu dọn đồ đạc, bên ngoài truyền đến giọng nói của một nữ tử.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, vẫy tay mở trận pháp.

Sau đó Hoàng Linh San khoác trên mình chiếc váy lụa mỏng manh uyển chuyển đi tới, khuôn mặt thanh thuần ửng hồng, giống như nữ sinh cao trung đang động tình, đôi mắt linh động phiếm ánh nước. "Hóa ra là Hoàng sư tỷ, tỷ..." Đợi đối phương bước vào tiểu viện, Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc, còn chưa đợi hắn nói xong.

Đã thấy váy lụa mỏng trên người Hoàng Linh San từ từ tuột xuống, lộ ra xương quai xanh trắng nõn, cơ thể mềm mại.

Đường cong phập phồng, trắng ngần không tì vết, mang theo hương vị say lòng người, động nhân tâm phách. "Sư đệ, tối nay chàng và ta cùng ngắm trăng được không?" Hoàng Linh San thẹn thùng tới gần, hơi thở nóng hổi phả vào bên tai Diệp Bất Phàm, vừa tê vừa ngứa.

Một đôi tay trắng nõn vươn ra, muốn cởi đai lưng của đối phương.

Ngắm trăng?

Cô là ngắm trăng đấy à?

Cô là thèm khát thân thể tôi thì có!

Diệp mỗ nhất thời khô cả cổ họng, rục rịch ngóc đầu dậy.

Chương 142

Hắn cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ, thỏ trắng dâng tận miệng há có lý nào từ chối?

Còn chưa kịp hành động, sắc mặt Diệp Bất Phàm đột nhiên nghiêm lại, nhặt chiếc váy lụa mỏng lên khoác lại cho Hoàng Linh San. "Sư tỷ, cẩn thận kẻo cảm lạnh." Nàng ngẩn ra.

Khuôn mặt thanh thuần trắng bệch, sau đó tức đến đỏ bừng.

Nàng đã trút bỏ xiêm y rồi, người này vẫn thờ ơ, đây đối với nàng mà nói đã là một sự sỉ nhục.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy trên tầng hai tiểu lâu trong viện, một bóng dáng nữ tử đứng đó, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Nữ tử kia dung mạo bình thường, cũng không bằng nàng. "Diệp sư đệ kim ốc tàng kiều?

Nhan sắc này cũng thường thôi mà." Hoàng Linh San hiểu ra, mặc lại váy lụa, cười si ngốc với Diệp Bất Phàm một cái. "Diệp sư đệ, ngày mai ta lại tìm chàng." Nói xong, yểu điệu rời đi. "Ngươi đúng là có diễm phúc, sao không 'ăn' luôn ả ta?" Nhan Như Ngọc thản nhiên nói.

Diệp Bất Phàm nhẹ nhàng bay lên tầng hai, ho khan hai tiếng, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của đối phương: "Cô ta sao sánh bằng nàng được." "Phải không?

Ta thấy vừa rồi ngươi cũng có chút ý động đấy." Mắt Nhan Như Ngọc hơi đỏ, hầm hầm giơ nắm đấm nhỏ, định đấm hắn một cái.

Diệp Bất Phàm nhanh như chớp ra tay, nắm lấy nắm đấm nhỏ, tách ngón tay ngọc ra, lấy ra một cây kim châm nhỏ. "Nàng giả vờ

cũng giống lắm, đáng tiếc nàng không phải là cô ấy." Hắn nheo mắt, giơ tay vỗ vào cặp mông tròn trịa của Nhan Như Ngọc, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Nhan Như Ngọc chỉ cảm thấy một trận tê dại, cảm giác dị dạng dâng lên trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, đôi mắt to gần như phun lửa: "Tên tiểu bối này!

Bàn tay heo của ngươi vỗ vào đâu đấy?!" Diệp Bất Phàm nhún vai, ôm ngang hông nàng, pháp lực hùng hồn áp chế Kim Đan của nàng.

Hắn mặc kệ Nhan Như Ngọc cào cấu, sải bước vào phòng khách, ném nàng lên giường. "Xoẹt" một tiếng.

Hắn xé rách vạt váy của nàng: "Hôm nay ta phải dạy dỗ nàng một trận ra trò, để khỏi phải trồi lên nữa." "Buộc cho nàng kiểu tóc hai chùm." "Không biết Nữ vương đại nhân đã thử qua tư thế 'đẩy xe' chưa." Chốc lát sau.

Trong tiếng kêu đầy xấu hổ và phẫn nộ, Diệp mỗ toàn lực ứng phó, thi triển hết các ngón nghề.

Cả tòa tiểu lâu rung chuyển.

Tiểu Lục La má đỏ như ráng chiều, sau đó tò mò lên tầng hai, ghé vào cửa sổ, mở một khe hở.

Nhìn vào bên trong, lập tức trừng lớn mắt. ...

Mãi cho đến trưa hôm sau.

Tiểu lâu mới yên tĩnh trở lại, khuôn mặt ngọc của Nhan Như Ngọc tái nhợt, đôi chân thon dài tròn trịa đi cà nhắc bước ra khỏi phòng khách.

Nàng lảo đảo, ngã nhào về phía trước, một bàn tay to lớn ôm lấy eo thon. "Đều tại ngươi, sau này không cho phép chạm vào ta nữa."

Nhan Như Ngọc cắn chặt răng ngà, vừa mới tỉnh lại đã phát hiện bị người này roi vọt, sắp tan cả xương cốt rồi.

Diệp Bất Phàm cười khan.

Trước kia hắn đều kiềm chế, hôm nay quả thực có hơi dùng sức.

Nhưng hiệu quả rất tốt.

Chắc hẳn ý thức kiếp trước đã bị ám ảnh, trong vòng vài tháng tới sẽ không phục hồi lại nữa. "Đi thôi, đến Cổ Vân Thành." Diệp Bất Phàm thu dọn xong xuôi, mang theo Nhan Như Ngọc và Lục La rời khỏi viện số một, lặng lẽ độn đi về hướng ngoài Thiên Ma Giáo.

Sau khi hắn đi không bao lâu.

Hoàng Linh San lại đến trước cửa viện, truyền âm vài tiếng, không nghe thấy hồi âm. "Người đâu rồi?!" Đôi mắt linh động hiện lên vẻ lo lắng, khuôn mặt thanh thuần lúc xanh lúc trắng, không nhịn được giậm chân.

Sư môn chiếu lệnh, nàng bắt buộc phải đi Cổ Vân Thành, đã không còn thời gian nữa.

Buổi tối lại đến hai lần, viện số một vẫn không có hồi âm.

Hoàng Linh San thất hồn lạc phách, đành phải chạy tới Cổ Vân Thành.

Đi cùng nàng còn có hàng trăm tu sĩ Trúc Cơ, trong đó không thiếu mấy người có giao tình không tồi với Diệp Bất Phàm như Triệu Thư Sinh, Đỗ Thiết.

Mà sau khi Diệp Bất Phàm đi.

Bóng dáng Thiên Ma Giáo chủ hiện ra tại Ma Kiếm Phong, đứng sừng sững giữa hư không, chăm chú nhìn viện số một.

Trầm ngâm hồi lâu rồi xoay người rời đi. ...

Trên không trung một con sông lớn, thanh kim kiếm khổng lồ đang bay về phía Cổ Vân Thành.

Con chim lông đỏ như cá gặp nước, vô cùng sảng khoái. "Tiểu lão đệ, có hứng thú theo cô nãi nãi làm một vố lớn không?" Con chim lông đỏ nhìn Diệp Bất Phàm đang ngồi khoanh chân nơi mũi kiếm, tròng mắt đảo một vòng, cười hắc hắc nói.

Nửa tháng nay, tu vi của nó đã khôi phục đến tam giai đỉnh phong.

Cũng chính là Kim Đan đại viên mãn. "Không hứng thú." Diệp Bất Phàm ngay cả mí mắt cũng không nhấc. "Hiện nay sự chú ý của đám Yêu tộc ở Vạn Yêu Sơn đều dồn về phía Triệu Quốc, hậu phương tất định trống rỗng, chi bằng cùng ta đi cướp bóc một phen?

Sau này ngươi đột phá Nguyên Anh là có hy vọng rồi!" Con chim lông đỏ tuần tuần thiện dụ, dụ dỗ nói.

Mặc kệ nó khuyên bảo thế nào, người trước mắt vẫn cứ như tảng đá, không chút sứt mẻ. "Cậu đúng là đồ 'cẩu' thật!

Phú quý cầu trong nguy hiểm!

Ngươi không đi, cô nãi nãi đi!" Con chim lông đỏ hừ hừ hai tiếng, dang cánh bay vút về phía xa.

Diệp Bất Phàm lười quan tâm đến nó.

Ngự phi kiếm đi được ước chừng ngàn dặm.

Hắn gặp một nam tử áo xanh tu vi Kim Đan sơ kỳ, khoảng hơn ba mươi tuổi, có vẻ là người của Thượng Thanh Cung.

Bên cạnh y còn có một thiếu niên Trúc Cơ, dáng vẻ mười tám mười chín tuổi. "Đạo hữu có phải đi Cổ Vân Thành không?

Chi bằng ta và ngươi kết bạn đồng hành được chứ?

Để tránh bị Yêu tộc lẻn vào Triệu Quốc đánh lén." Nam tử áo xanh

cười nói sảng khoái.

Yêu thú tam giai tuy không thể hóa hình, nhưng đã có chút linh trí.

Mấy tháng nay thường xuyên lẻn vào, chuyên môn săn giết Kim Đan chân nhân đi lẻ loi, hoặc là phá hoại ở hậu phương Nhân tộc.

Nhan Như Ngọc và Lục La thấy thế, theo bản năng dựa sát vào người Diệp Bất Phàm. "Đạo hữu lên đây đi." Diệp Bất Phàm mỉm cười, lúc này hắn mặc một bộ bạch y, là bộ dáng của một trung niên nho sĩ, hiển lộ tu vi Kim Đan sơ kỳ, khí tức cương chính, chẳng dính dáng gì đến Ma đạo.

Nam tử áo xanh mang theo thiếu niên kia đáp xuống kim kiếm. "Tề Thụ, bái kiến tiền bối." Thiếu niên vội vàng hành lễ với Diệp Bất Phàm, sau đó tò mò nhìn ba người, khi nhìn thấy hai vị nữ tu Nhan Như Ngọc và Lục La thì đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

Điều này khiến sự đề phòng của Nhan Như Ngọc và Lục La giảm đi đôi chút.

Một lớn một nhỏ, rõ ràng là sư đồ.

Sau đó Diệp Bất Phàm biết được.

Nam tử áo xanh tên là Khương Hỏa Chân, hiệu Hỏa Thanh Thượng Nhân, bế quan nhiều năm, vừa mới đột phá Kim Đan, cùng một tộc với Kiếm Hạc Chân Nhân.

Người bên cạnh là đồ đệ của y, mới chỉ Trúc Cơ nhất trọng. "Đạo hữu là trưởng lão của thế lực phương nào?" Hỏa Thanh Thượng Nhân cười hỏi: "Ta quan sát đạo hữu khí mạch kéo dài, pháp lực vững chắc, bước vào Kim Đan e là không dưới mười mấy năm rồi." "Tại hạ họ Trần, lão tổ của một gia tộc nhỏ biên thùy, bế quan nhiều năm, bị hai đại cự đầu Chính Ma trưng triệu, bất đắc dĩ a." Diệp Bất Phàm cười khổ một tiếng.

Hỏa Thanh Thượng Nhân cũng thở dài: "Nguyên Anh Chân Quân bên trên đã lên tiếng, hết cách, ta ở Thượng Thanh Cung là một luyện khí sư, khiếm khuyết về đấu pháp, vậy mà cũng bị trưng triệu đến đây." Tựa như đồng bệnh tương liên, hai người trên đường đi chuyện trò rất vui vẻ.

Chẳng bao lâu đã xưng huynh gọi đệ.

Trong lúc đó Hỏa Thanh Thượng Nhân mời Diệp Bất Phàm liên thủ giết yêu.

Chương 143

Người sau thì liên tục đáp ứng.

Phi kiếm lướt qua một đại hạp cốc, không khí càng thêm hòa hợp.

Ánh mắt Hỏa Thanh Thượng Nhân lóe lên, cười nói: "Trần lão đệ, đồ nhi này của ta kẹt ở Trúc Cơ nhất trọng đã lâu, mãi không thể đột phá, lần này mang nó đi lịch luyện một phen, nếu gặp nguy hiểm, Trần lão đệ thấy thì nhớ giúp đỡ một hai nhé, ha ha." "Đương nhiên, đồ đệ này của ngươi thiên phú không tồi, giả dĩ thời nhật, Kim Đan là có hy vọng." Diệp Bất Phàm cười ha ha, thuận tay đưa ra mấy tấm phù lục nhị giai: "Một chút đồ vặt, tặng cho lệnh đồ, cũng coi như kết thiện duyên." "Còn không mau tạ ơn Trần thúc của ngươi?" Hỏa Thanh Thượng Nhân vỗ vỗ trán thiếu niên, cười mắng. "Đa...

đa tạ Trần thúc." Sắc mặt thiếu niên đỏ bừng, hoảng loạn đi tới gần, nhận lấy phù lục, cẩn thận nhét vào trong ngực. "Không cần đa lễ, ngươi kẹt ở cảnh giới này bao lâu rồi?" Diệp Bất Phàm cười ha hả nói. "Một năm rưỡi." "Một năm rưỡi?

Không giống lắm." Diệp Bất Phàm nheo mắt, cười như không cười: "Một trăm năm mươi năm còn tạm được." Thân thể thiếu niên hơi cứng lại.

Hỏa Thanh Thượng Nhân sững sờ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trần lão đệ nói vậy là có ý gì?" "Từ lúc rời khỏi Thiên Ma Giáo, hai vị đã đi theo ta, sau đó cố ý tiếp cận." Diệp Bất Phàm đứng dậy, phủi bụi trên vạt áo, cười nhạt nói: "Ta ngược lại rất tò mò, Khương huynh có ý gì?" Lời vừa dứt, không khí trong nháy mắt đông cứng.

Nhan Như Ngọc đôi mắt đẹp ngẩn ra, nhanh chóng tiến lên, đứng

sóng vai với Diệp Bất Phàm. "Vút!" Ngay lúc này, đôi mắt thiếu niên kia lóe lên tia sáng lạnh lẽo, há miệng phun ra một thanh huyết kiếm, lao thẳng đến mi tâm của Diệp Bất Phàm.

Khoảng cách giữa hai người vốn chỉ trong gang tấc, huyết kiếm chớp mắt đã tới.

Đổi lại là người khác, cho dù là Kim Đan hậu kỳ, trong tình huống gần như vậy, không chết cũng phải trọng thương.

Đáng tiếc.

Hắn đối mặt lại là Diệp Bất Phàm. "Keng!" Người sau mặt không biểu tình, giơ tay đập mạnh vào huyết kiếm, bộc phát một chuỗi tia lửa.

Lực đạo lớn đến mức ngạnh sinh sinh đánh bay huyết kiếm. "Cái gì?!

Nhục thân Kim Đan?!" Thiếu niên sững sờ, sắc mặt kịch biến, mạnh mẽ lùi lại.

Tốc độ của hắn không hề thua kém Kim Đan trung kỳ, đâu phải là tu sĩ Trúc Cơ gì.

Hắn dừng ở chuôi đại kiếm, gió lớn phần phật, trên trán thiếu niên ẩn ẩn hiện mồ hôi lạnh.

Ở khoảng cách gần như vậy với một kẻ có nhục thân Kim Đan.

Cho dù hắn là Kim Đan trung kỳ, cũng có nguy cơ bị giết chết trong nháy mắt.

Sắc mặt Hỏa Thanh Thượng Nhân cũng khó coi: "Các hạ giấu thật sâu, nhục thân Kim Đan, cả Triệu Quốc cũng không tìm ra được mấy vị." Diệp Bất Phàm cười nhạt một tiếng, không có động thủ.

Ngược lại hỏi: "Hai vị Liễm Tức Thuật, tốc độ, năng lực ám sát

vượt xa cùng giai, không biết chịu sự chỉ phái của ai đến ám sát ta?" Thiếu niên là Kim Đan trung kỳ.

Nam tử áo xanh xác thực là hàng thật giá thật Kim Đan sơ kỳ.

Hắn có chút không thể hiểu nổi, Tạo Súc Thuật dưới Nguyên Anh rất khó nhìn thấu, mình làm sao bị nhắm tới.

Hơn nữa, vừa lên đã là hai tên Kim Đan.

Nói là người của Hợp Hoan Tông thì cũng không giống, ngoại trừ Kim Đan đại viên mãn, Hợp Hoan Lão Tổ phái những người khác đi ám sát chính là chịu chết.

Mà sau khi về Thiên Ma Giáo, ngoại trừ Ma Kiếm Thượng Nhân biết sơ qua về lai lịch của mình, những người khác hoàn toàn không biết gì. "Chuyện này không thể phụng cáo." Hỏa Thanh Thượng Nhân lộ ra sát ý, hai tay bấm quyết, đang định tế ra pháp bảo.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt y kịch biến, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu niên kia sắc mặt trắng bệch.

Tay phải hiện lên màu xanh tím, một loại độc tố nhanh chóng lan tràn về phía cánh tay. "Mấy tờ phù giấy vừa rồi ngươi đã hạ độc!" Da mặt thiếu niên dữ tợn, lập tức nuốt xuống một viên Giải Độc Đan, vận chuyển pháp lực muốn thanh trừ độc tố.

Nhưng độc tố trên tay chỉ khựng lại một chút, tốc độ lan tràn bỗng nhiên tăng nhanh. "Đừng giãy giụa nữa, độc này tên là 'Vong Xuyên', vô sắc vô vị, linh thức và pháp lực khó mà cảm tri, Kim Đan đại viên mãn chạm vào cũng phải trọng thương." Diệp Bất Phàm cười khẽ nói: "Nếu ngươi báo cho ta biết thân phận kẻ đứng sau, ta ngược lại có thể giải độc cho ngươi." Độc này đến từ Trùng Hư Tử.

Là Đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông, thủ đoạn gì cũng có.

Thiếu niên nghe vậy, trên mặt lộ vẻ ngoan lạt, "rắc" một tiếng, thế mà lại xé đứt cả cánh tay phải xuống, máu tươi phun trào. "Đi!

Tình báo về kẻ này có vấn đề!" Hắn oán độc nhìn Diệp Bất Phàm một cái.

Xoay người nhanh như chớp độn về phía xa.

Mà Hỏa Thanh Thượng Nhân cũng không ra tay nữa, nhanh chóng bám sát theo sau. "Một kích không thành, nháy mắt bỏ chạy xa, hai người này hẳn là thích khách của Cửu Khúc Quốc phía Đông, người của Thiên Sát Môn." Đôi mày thanh tú của Nhan Như Ngọc nhíu chặt.

Thiên Sát Môn của Cửu Khúc Quốc là đại tông môn có Nguyên Anh Chân Quân, đệ tử môn hạ chỉ nhận tiền ám sát, những chuyện khác đều không làm.

Có điều thế lực này rất ít khi hoạt động ở Triệu Quốc. "Rốt cuộc là ai mua hung giết ngươi?" Nhan Như Ngọc nghi vấn.

Với sự cẩn thận của Diệp Bất Phàm, gần như không thể có người tìm tới cửa. "Tôi làm sao mà biết được." Diệp Bất Phàm cạn lời, ngoại trừ Nguyên Anh Chân Quân, đây là lần đầu tiên Tạo Súc Thuật của hắn mất hiệu lực, bị người ta nhìn thấu.

Không làm rõ chuyện này, hắn ăn ngủ không yên. ...

Mà hai tên Kim Đan kia, lúc này đã chạy ra ngoài mấy trăm dặm.

Thấy Diệp Bất Phàm phía sau không đuổi theo, thiếu niên mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn cánh tay một chút, sắc mặt xanh mét. "Vưu Thất Thất, kẻ này tuyệt đối không phải Kim Đan sơ kỳ!

Tình báo chó má gì thế này, sai lệch quá lớn!" Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

Thiên Sát Môn sừng sững ở Cửu Khúc Quốc mấy ngàn năm, rất ít

khi có tình báo sai lầm. "Chẳng lẽ là Kim Đan trung kỳ?

Người kia lừa gạt chúng ta sao?!" "Hắn nhục thân đều Kim Đan rồi!

Tu vi chỉ có thể cao hơn, hoặc là Kim Đan trung kỳ, hoặc là hậu kỳ!" Nam tử áo xanh nghe vậy kinh hãi, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ ở Triệu Quốc, toàn bộ tư liệu đều nằm trong kho dữ liệu của Thiên Sát Môn, tường tận đến cực điểm. "Trở về bẩm báo lên trên, người kia muốn thỉnh chúng ta ra tay lần nữa, nhất định phải tra rõ ràng tu vi, thực lực chân thực của kẻ này." Nam tử áo xanh sắc mặt ngưng trọng: "Thậm chí pháp thuật hắn nắm giữ cũng phải tra rõ!

Ẩn Nặc Thuật của chúng ta, cho dù là Kim Đan hậu kỳ cũng không cách nào nhìn thấu, kẻ này tám phần là nắm giữ đồng thuật cực mạnh." Đồng thuật có thể nhìn thấu một số biểu tượng, nhưng loại thuật pháp này rất hiếm thấy.

Hắn khó mà hiểu được.

Triệu Quốc từ khi nào xuất hiện một vị Kim Đan chân nhân có nhục thân Kim Đan lại am hiểu đồng thuật? "Ầm ầm!" Đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng nổ vang, hai người theo bản năng quay đầu nhìn lại, lập tức hồn phi phách tán.

Một bóng người màu máu phá vỡ âm chướng, tốc độ nhanh như sấm sét, gần như trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách trăm dặm. "Đây là tốc độ gì?!" Nam tử áo xanh da đầu tê dại, vội vàng phun ra một ngụm máu, vẽ ra một phù hào quỷ dị bao trùm thân thể.

Sau đó thân ảnh ẩn đi, vô thanh vô tức.

Thiếu niên bên cạnh cũng kinh hãi, vội vàng thi triển độn thuật, tốc độ tăng thêm vài phần.

Tuy nhiên, so với bóng người kia, tốc độ của bọn họ chậm như

rùa bò. "Bùm!" Nhân ảnh màu máu một bước vài chục dặm, chớp mắt đã đuổi kịp thiếu niên, nắm đấm to lớn nện mạnh vào ngực hắn.

Người sau sắc mặt trắng bệch, lập tức tế ra huyết kiếm. "Keng!" Huyết kiếm bị chấn bay, trên nắm đấm ma quang cuồn cuộn, khí huyết như vực sâu, dũng mãnh tiến tới.

Ầm một tiếng, trực tiếp đánh xuyên lồng ngực thiếu niên, nắm đấm thò ra từ sau lưng hắn, máu me đầm đìa, ngay cả pháp bảo phòng hộ trên người cũng bị chấn nát. "Ngươi!

Kim Đan đại...

đại tu?!" Khóe miệng thiếu niên trào máu, kinh hãi muốn chết.

Đã nghĩ tới tình báo chênh lệch rất lớn, nhưng không ngờ lại khoa trương đến thế!

Hai tên Kim Đan trung kỳ và sơ kỳ bọn họ, cư nhiên muốn ám sát Kim Đan đại tu?!

Chương 144

"Sưu hồn!" Diệp Bất Phàm tóc máu tung bay, ánh mắt hờ hững, bàn tay to túm lấy đầu hắn.

Một cỗ linh thức bàng bạc xung kích vào não hải hắn.

Vừa tiếp xúc, một cỗ phản chấn chi lực trào ra, đầu thiếu niên trực tiếp nổ tung, não tương bay tứ tung.

Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Thức hải bị hạ cấm chế?" Loại cấm chế này rất tàn khốc, chỉ cần nói ra một số bí mật, hoặc linh thức tham tra thức hải thì sẽ tự bạo ngay tại chỗ. "Xem ra muốn từ miệng hai người này biết được kẻ đứng sau là rất khó." Diệp Bất Phàm bất lực, thuận tay vớt lấy túi trữ vật và huyết kiếm của thiếu niên, lại bắt lấy thần hồn ném vào Vạn Hồn Phiên.

Với thực lực hiện tại của hắn, nhục thân chi lực cộng thêm pháp lực trực truy đại viên mãn, hai thứ chồng lên nhau, giết một tên Kim Đan trung kỳ chẳng khác gì giết gà.

Pháp bảo bình thường căn bản không đỡ nổi.

Sau đó.

Hắn quay đầu nhìn về phía xa.

Tên nam tử áo xanh kia thủ đoạn ẩn hình và độn tốc đều rất kinh người, nhìn thoáng qua, ngay cả cái bóng ma cũng không thấy đâu. "Một tên sơ kỳ mà cũng muốn chạy thoát?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, linh thức như đại dương bao trùm phạm vi chín trăm dặm.

Sau đó liền cảm ứng được cách đó ba trăm dặm, một nam tử áo xanh đang ẩn thân.

Người sau sắc mặt kinh hãi, đầy vẻ sợ hãi.

Quả nhiên là Kim Đan đại tu! "Đại Huyết Ảnh Độn!" Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, một đạo huyết ảnh bao bọc lấy hắn, nhanh chóng truy kích.

Từ mười đại cấm kỵ pháp thuật chọn ra trong Tàng Kinh Các, môn độn thuật này là biến thái nhất, dưới Nguyên Anh số người có thể so bì độn tốc với hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Địa Độn Thuật của Trùng Hư Tử lúc trước cũng kém xa tít tắp.

Chỉ vài hơi thở.

Vượt qua ba trăm dặm, đứng ngay trước mặt nam tử áo xanh. "Đạo...

đạo hữu." Sắc mặt nam tử áo xanh trắng bệch một mảnh, ngay cả ý niệm bỏ chạy cũng không còn. "Ma La Thiên Đao." Diệp Bất Phàm thần tình lạnh lùng chém ra một đao.

Lấy thân làm đao, lấy hồn làm lưỡi, hình thành một đạo đao quang dài đến ngàn trượng, chém rách hư không, bổ về phía nam tử áo xanh.

Người sau kinh hãi tột độ, vội vàng tế ra một cây trường mâu pháp bảo, lại dán lên người mấy tấm phòng ngự phù lục tam giai đỉnh cấp, hình thành quang tráo. "Ầm" một tiếng, trường mâu pháp bảo trực tiếp bị chém nát, đao quang thế như chẻ tre, xé nát mấy tấm phòng ngự phù lục, chém nam tử áo xanh làm hai nửa.

Chết ngay tại chỗ. "Uy lực cũng không tệ." Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng, một đao này chém chết Kim Đan đại viên mãn cũng không thành vấn đề.

Tu sĩ bình thường dưới sự phản phệ, thần hồn và nhục thân sẽ trọng thương, dầu hết đèn tắt.

Có điều Diệp mỗ là ngoại lệ.

Dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, nhục thân và thần hồn được trị liệu, chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Thậm chí hắn cảm giác cả hai phương diện này đều lớn mạnh thêm một chút.

Thuận tay thu lấy túi trữ vật của nam tử áo xanh, thân ảnh hóa thành một đạo huyết ảnh, lao thẳng về phía xa.

Chốc lát sau.

Đã thấy Nhan Như Ngọc và Lục La đang đợi bên bờ sông lớn. "Loại thuật pháp Ma đạo này, sau này bớt dùng đi." Nhan Như Ngọc cau mày, quan thiết kiểm tra thương thế của Diệp Bất Phàm.

Nàng không tin loại độn thuật khủng bố này lại không có chút cái giá nào.

Diệp Bất Phàm bất lực, đành phải giả vờ bộ dáng bị thương. "Đi thôi, đến Cổ Vân Thành." Diệp Bất Phàm tế khởi phi kiếm, chở hai người bay về hướng Cổ Vân Thành.

Trên đường, hắn ngồi khoanh chân ở mũi kiếm, vẫn luôn nhíu mày tư tác.

Từ lúc bái nhập Thiên Ma Giáo, hắn xem xét lại tất cả những người từng gặp, những chuyện từng trải qua.

Thậm chí ngay cả tất cả vật phẩm trong túi trữ vật cũng kiểm tra kỹ càng một lượt, nhưng cho dù hắn thông minh hơn người cũng không tìm ra được manh mối gì.

Kẻ đứng sau kia rất rõ ràng biết chân thân của hắn, hơn nữa còn có thủ đoạn nhìn thấu Tạo Súc Thuật của hắn. "Cái áo lây 'Trương Lão Tam' này sắp không giữ được rồi." Diệp Bất Phàm thở dài một hơi.

Cũng may.

Hắn còn có cái áo lây 'Lý Phù Sư'. ...

Cùng lúc đó.

Ngoài mấy ngàn dặm, trong một ngọn núi nguy nga.

Thiên Ma Giáo chủ ngồi khoanh chân trên tảng đá xanh lớn, từ từ mở mắt.

Ánh mắt u thâm, tựa như vực sâu.

Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra hai tấm lệnh bài.

Đây là lệnh bài hắn dùng bí thuật luyện chế từ khí tức lấy được trên người hai kẻ kia, chỉ cần hai người thân chết, lệnh bài sẽ vỡ nát. "Chết rồi." Nhìn chằm chằm lệnh bài vỡ vụn, Thiên Ma Giáo chủ khẽ nhắm mắt. "Dùng hai cái mạng thăm dò, không ngờ ngươi ẩn giấu còn sâu hơn tưởng tượng, ngay cả trưởng lão Thiên Sát Môn giỏi về độn thuật cũng bị giết, thực lực này của ngươi không thấp hơn Kim Đan hậu kỳ a." Thiên Ma Giáo chủ thì thầm, lại mở mắt ra, sắc mặt âm trầm như sắp vắt ra nước.

Tên kia trên người rốt cuộc có bí mật gì.

Hơn nửa năm trước chỉ là so bì Giả Đan.

Nửa năm sau thực lực trực truy Kim Đan hậu kỳ, tốc độ tiến bộ này quá mức khoa trương. "Tâm tính cẩn thận, thực lực mạnh mà lại điệu thấp, ngươi không chết, e là lại thêm một Nguyên Anh Chân Quân nữa." Hắn âm thầm điều tra nửa năm, sai tâm phúc dò hỏi vô số tu sĩ từng gặp Trương Lão Tam trong di tích, thu thập đặc trưng công pháp.

Nhưng đối phương quá cẩn thận, chiến đấu với người khác chỉ dùng ma khí đơn giản, không có đặc trưng rõ ràng.

Nếu nhất định phải nói đặc trưng.

Đó chính là trình độ hùng hậu của pháp lực vượt xa cùng giai.

Sau đó đi tra Tàng Kinh Các, Thiên Sát Chân Ma Công ngược lại phù hợp, có điều công pháp này cũng không có pháp lực khoa trương như Trương Lão Tam.

Mãi cho đến nửa tháng trước, lúc lướt qua người Diệp Bất Phàm, hắn đã sát giác được một số thứ.

Sau đó, hắn bắt đầu suy luận, giả thiết trong đầu.

Nếu Diệp Bất Phàm là Trương Lão Tam, từ thân phận suy ngược lại, vậy thì tất cả đều có dấu vết để lần theo.

Thời gian Trương Lão Tam và Diệp Bất Phàm xuất hiện tại Thiên Ma Giáo trùng khớp.

Thời gian ở Lưu Vân Thành trùng khớp.

Thời gian ở di tích trùng khớp.

Động cơ giết con trai hắn trùng khớp.

Chân tướng đã nổi lên mặt nước. "Bất kể ngươi có bí mật gì, giết con ta thì phải chết." Thiên Ma Giáo chủ cười lạnh một tiếng: "Lão tổ bảo vệ ngươi, ta không có cách nào động thủ, nhưng đem cả Thiên Sát Môn cuốn vào, Bản giáo chủ không tin ngươi không chết!" Có thể ngồi vững vị trí Giáo chủ Thiên Ma Giáo.

Có thể trở thành Đệ nhất Kim Đan Triệu Quốc.

Thực lực và thành phủ đều không thiếu.

Mượn đao giết người, không thể mượn thế lực Triệu Quốc, nếu không với quan hệ minh hữu Chính Ma hiện tại, tra ra hắn là kẻ chủ mưu không khó.

Nhưng Thiên Sát Môn là thế lực của Cửu Khúc Quốc, mượn tay bọn họ giết chết Diệp Bất Phàm, sau này Lão tổ căn bản không tra được đến trên người hắn.

Hắn búng tay, một đạo truyền âm phù bay ra.

Sau đó nhắm mắt lại.

Một lát sau.

Chương 145

Một bóng người áo bào đen như u linh hiện ra ở chỗ bóng râm dưới gốc cây lớn. "Thiên Ma Giáo chủ, tình báo ngươi cung cấp có sai sót, có thể cho một lời giải thích không?" Giọng nói người áo đen khàn khàn, mang theo nộ ý. "Bồi thường hai mươi cây linh dược ngàn năm." Thiên Ma Giáo chủ bình tĩnh nói. "Chuyện của người kia, Thiên Sát Môn ta không xen vào nữa!" Trầm mặc một lát, người áo đen lạnh lùng nói.

Hắn cũng không biết thân phận người kia, chỉ biết là Kim Đan chân nhân. "Thêm năm mươi cây linh dược ngàn năm mua mạng hắn!

Hơn nữa, thi thể quy ta!" Ánh mắt Thiên Ma Giáo chủ lóe lên, trầm giọng nói.

Linh dược ngàn năm đối với hắn mà nói không khó kiếm, sau khi di tích kết thúc, đệ tử môn hạ đã nộp lên một lô. "Kẻ đó thực lực hùng hậu, không dưới Kim Đan hậu kỳ." "Bảy mươi cây." "Căn cước vị trí, thân phận bối cảnh của kẻ đó, cái gì cũng không biết!" "Tám mươi cây!" "..." "Một trăm cây!

Cộng thêm một cây Ngưng Anh Thảo!" "...

Thôi được, ta sẽ sắp xếp vài vị Kim Đan đại tu liên thủ đánh giết kẻ này." Người áo đen thở dài một hơi.

Giết Kim Đan hậu kỳ, bình thường không cần dùng đến đại tu, cùng cảnh giới là có thể giết được rồi.

Có điều nhiệm vụ lần này để đảm bảo vạn vô nhất thất, tự nhiên phải dùng quy cách cao nhất để đối đãi.

Thiên Ma Giáo chủ gật đầu, nói. "Kim Đan đại tu liên thủ, giết

hắn dư xài, có điều sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Kẻ này thành phủ rất sâu, lại cẩn thận hơn người, đừng để hắn chạy thoát." Thiên Ma Giáo chủ búng ra một miếng ngọc bội màu đen: "Hắn còn am hiểu thay đổi khí tức và ẩn nặc, dưới Nguyên Anh khó mà nhìn thấu chân thân, vật này có thể tìm được vị trí chính xác của hắn." Người áo đen nhận lấy, xoay người biến mất.

Thiên Ma Giáo chủ nhìn phương hướng đối phương rời đi, cười lạnh một tiếng.

Không có việc gì mà tiền không làm được.

Nếu có.

Vậy thì thêm tiền!

Cổ Vân Thành.

Mặt đất bị máu tươi thấm đẫm, tường thành loang lổ hiện ra màu đỏ đen, khắp nơi tản ra mùi máu tanh.

Trong thành đường phố ngang dọc, hai bên đều là cửa hàng, dòng người đông đúc, cực kỳ phồn hoa.

Tu sĩ Trúc Cơ và Luyện Khí đi lại trên mặt đất, nghiêm cấm bay lượn, bất quá Kim Đan chân nhân là ngoại lệ, thỉnh thoảng có vài vị Kim Đan bay qua.

Lúc này.

Cửa thành có một nhóm tu sĩ Trúc Cơ, Luyện Khí xếp hàng dài rồng rắn qua cửa ải.

Diệp Bất Phàm từ xa đã thay đổi tướng mạo.

Nhan Như Ngọc nhìn khuôn mặt của Diệp Bất Phàm, ngẩn người, tâm tình lập tức không tốt. "Lý phù sư, thật đúng là đại danh đỉnh đỉnh." Nhan Như Ngọc bĩu môi, hừ lạnh nói.

Trước di tích, nàng căn bản chưa gặp qua Diệp Bất Phàm, hoặc là Trương lão tam.

Nhưng nàng từng giao thiệp với Lý Tư phù sư, lúc trước ở Lưu Vân Thành nhiều lần mời Lý phù sư chế tác "Phá Trận Phù", người sau nhiều lần thoái thác.

Nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ tới.

Lý phù sư thế mà lại là Diệp Bất Phàm!

Lục La cũng giật mình, lúc ở Thiên Ma Giáo liền nghe nói qua danh tiếng của Lý phù sư, chủ yếu là lúc đó vị này là thượng khách của các vị Kim Đan chân nhân.

Thậm chí kẻ thù của chủ nhân, Kiếm Hạc chân nhân, cũng nhiều lần chiêu mộ. "Ta rất tò mò, lúc ở Lưu Vân Thành, tư sắc của ta không lọt vào mắt ngươi sao?

Nhiều lần tránh ta?" Nhan Như Ngọc giẫm chân hắn một cái. "Khụ khụ, cô quá xinh đẹp, người theo đuổi một đống lớn, ta đâu dám sáp lại gần." Diệp Bất Phàm cười gượng hai tiếng, thân phận Lý phù sư này ngoại trừ Hoắc Vân Hải, hắn chưa từng tiết lộ với bất kỳ ai.

Hắn kéo tay nhỏ của Nhan Như Ngọc, dỗ dành hai câu, lúc này mới tiêu giận.

Mang theo hai người đáp xuống trước cổng vòm.

Lập tức gây nên một trận xôn xao, nhìn về phía thanh niên bỗng nhiên chen ngang này rất là bất mãn.

Như kim Cổ Vân Thành là trọng địa của tu sĩ, tứ giai trận pháp thủ hộ, canh giữ nghiêm ngặt, cộng thêm ngoài thành thỉnh thoảng có yêu thú đánh lén, đặc biệt hung hiểm, đều muốn nhanh chút vào trong thành. "Kim Đan chân nhân?" Khi chúng tu sĩ nhìn rõ tu vi người tới, đều biến sắc, vội vàng chắp tay hành lễ.

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, lấy ra tín vật chuẩn bị vào thành.

Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh hỉ vang lên, lại thấy một thủ vệ ở cửa ra vào tiến lên, chắp tay nói: "Lý phù sư... không, Lý tiền bối cư nhiên tiến cảnh Kim Đan, đáng mừng đáng lo." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, nhìn thủ vệ trung niên này, cảm thấy quen mắt. "Tại hạ Khương Trọng, một năm trước Lý tiền bối rời khỏi Lưu Vân Thành, tham gia Cố hữu tang lễ, ta đi theo Kiếm Hạc lão tổ đưa tiễn đây mà." Khương Trọng vội vàng nói.

Hắn là Trúc Cơ lục trọng.

Lúc trước vị này luyện chế phù lục đều là tinh phẩm, vượt xa mấy vị phù sư khác.

Lúc chống lại Yêu tộc, chính là nhiều lần cứu cái mạng nhỏ của hắn. "Nhớ ra rồi, là ngươi a." Diệp Bất Phàm chợt hiểu, lúc ở Lưu Vân Thành, các thế lực lớn nối đuôi nhau chiêu mộ, phái đệ tử giao hảo với hắn.

Kiếm Hạc chân nhân là cần mẫn nhất, mang theo tộc nhân Khương gia và đệ tử Thượng Thanh Cung bái phỏng rất nhiều lần.

Khương Trọng thấy thế, thụ sủng nhược kinh, rất là vui vẻ.

Sau đó đắc ý nhìn thoáng qua mấy tên thủ vệ khác —— được một vị Kim Đan chân nhân nhớ kỹ, trên mặt có ánh hào quang. "Ra mắt Lý tiền bối." Mấy tên thủ vệ kia cũng cung kính nói, vẻ mặt đầy tò mò. "Thân phận của Lý tiền bối không cần tra xét nữa!

Mời vào thành, lão tổ nhà ta chính là nhiều lần nhắc mãi ngài đấy." Khương Trọng quay đầu nói với các thủ vệ khác, sau đó ân cần dẫn ba người Diệp Bất Phàm vào thành.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, không có cự tuyệt.

Tam giai phù lục, hắn chỉ biết "Kim Quang Phù", "Phá Trận Phù",

không có phương pháp chế tác phù lục đỉnh cấp khác.

Cần phải giao dịch với những đại phái này.

Huống hồ.

Vô luận là Trúc Cơ, hay là Kim Đan, vào Cổ Vân Thành đều phải ra sức, chém giết với Yêu tộc.

Diệp Bất Phàm dám thò đầu ra, tuyệt đối sẽ bị Yêu tộc nhìn chằm chằm!

Quá nguy hiểm.

Giao hảo với thế lực lớn như Kiếm Hạc chân nhân, bày ra thân phận Tam giai phù sư, trực tiếp nhảy lên trở thành thượng khách chân chính của thế lực đỉnh cấp, hoàn toàn có thể tránh được vấn đề này.

Hắn ở Lưu Vân Thành hiển lộ chỉ là Nhị giai phù sư.

Tam giai phù sư, cả Triệu Quốc lác đác không có mấy!

Đỉnh cấp, một cái cũng không có.

Sau khi vào thành.

Bái biệt Nhan Như Ngọc, bảo Lục La đi thuê một viện lạc làm chỗ ở.

Hắn thì đi theo Khương Trọng một đường tiến lên.

Đường phố náo nhiệt phi phàm, trên thân mỗi tu sĩ đều có sát khí, đến đi vội vã.

Hai bên thì là hàng loạt cửa hàng.

Linh dược, đan dược, yêu đan... trước kia không thường thấy, trong thời chiến này đều toát ra. "Chiến tranh sẽ chết người, nhưng cũng đại biểu cho lợi ích to lớn, dưới hoàn cảnh này, tu vi tất nhiên đột phi mãnh tiến." Diệp Bất Phàm trên đường gặp không ít chân nhân

vừa mới đột phá Kim Đan.

Đi đến trung tâm thành.

Giờ phút này một tòa cung điện hắc ngọc to lớn sừng sững, người ra vào đều là Kim Đan chân nhân.

Chương 146

"Hiện nay Cổ Vân Thành này do Tuyết Linh Tông lão tổ, một vị Nguyên Anh chân quân trấn thủ, thường xuyên phát bố nhiệm vụ cho Kim Đan chân nhân Chính Ma minh, an bài chiến sự với Yêu tộc." "Thường thì do một vị Kim Đan dẫn đầu mấy chục, hơn trăm vị Trúc Cơ, tạo thành đội ngũ, đánh giết Yêu tộc; hoặc là do Kim Đan đại viên mãn thống lĩnh mấy ngàn tu sĩ, tạo thành trận pháp." "Hôm nay là hội nghị Chính Ma, ta đi bẩm báo lão tổ ngay đây." Khương Trọng đứng trước cung điện, vội vàng thôi động một tấm Truyền Âm Phù.

Một lát sau.

Một người tóc bạc, thân mặc ngân bào - Kiếm Hạc chân nhân từ trong đại điện đi ra. "Ha ha ha! "Không ngờ Lý đạo hữu có tạo nghệ phi phàm trên Phù đạo, tu vi cũng vượt xa thường nhân, hiện nay đột phá Kim Đan, thật đáng chúc mừng!" Lão vừa đi vừa cười to, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm rất là ngoài ý muốn.

Diệp Bất Phàm mỉm cười chắp tay.

Một năm trước đối phương còn truy sát hắn, cho dù là trở thành phù sư, cũng là mở miệng ngậm miệng gọi tiểu bối.

Hiện nay lại là đạo hữu tương xưng. "Lý đạo hữu yên tâm, sau này đại chiến với Yêu tộc, lão phu tận lượng che chở cho ngươi." Kiếm Hạc chân nhân vỗ vỗ bờ vai Diệp Bất Phàm, cười nói.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật một cái.

Vừa tới, đã bắt hắn lên chiến trường. "Thân phận Phù sư, cũng không thể tránh được sao?" Diệp Bất Phàm hỏi.

Hắn tu vi là mạnh, nhưng Yêu tộc phô thiên cái địa dũng mãnh lao

tới, rủi ro vẫn rất lớn.

Hơn nữa đem đầu dắt trên lưng quần, còn không nhiều bằng linh thạch hắn vẽ bùa kiếm được. "Sợ là không thể, Nhị giai phù sư không giúp đỡ được nhiều bằng Kim Đan chân nhân." Kiếm Hạc chân nhân lắc đầu: "Đã đến Cổ Vân Thành này, hết thảy hành động đều không phải chúng ta có thể quyết định." "Tam giai phù sư cũng không được?" "Cái gì?" Kiếm Hạc chân nhân sững sờ, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Tam giai phù sư?

Lý đạo hữu chớ có nói đùa." Tam giai phù sư không giống bình thường.

Thuộc về nhân vật có thể ảnh hưởng chiến cục.

Đặc biệt là trong thời chiến, giá trị chiến lược của họ còn lớn hơn mười vị Kim Đan! "Không nói đùa." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói: "Một năm trước đạo hữu hẳn là biết, ta có ý định đột phá Tam giai phù sư, hơn nửa năm trước may mắn đột phá, vẽ một ít Tam giai phù lục đã không tính là quá khó." Kiếm Hạc chân nhân hít ngược một hơi khí lạnh, một lần nữa xem xét vị Lý phù sư này.

Tu vi Kim Đan bình thường, địa vị nhưng không sánh bằng Kim Đan đại tu như lão.

Nhưng đối phương thêm một cái thân phận Tam giai phù sư.

Vậy thì không giống nhau rồi.

Là tồn tại mà bất kỳ thế lực đỉnh tiêm nào liều mạng đều phải chiêu mộ! "Lý đạo hữu, mời đi theo ta vào điện, với thân phận của ngươi, đủ để tham dự hội nghị chiến sự." Kiếm Hạc chân nhân ngôn từ khách khí, coi Lý phù sư triệt để là nhân vật cùng đẳng cấp.

Diệp Bất Phàm gật đầu, ngầm thi triển Man Thiên Thuật, đi theo đối phương vào điện.

Trong điện, một chiếc bàn hội nghị thật dài được bày biện, ngồi ở vị trí đầu là một mỹ phụ mặc đạo bào, ước chừng hơn ba mươi tuổi, thể thái đầy đặn, tản ra hương vị thành thục.

Mà khí tức của bà ta như vực sâu như biển cả.

Tuyết Linh Tông lão tổ —— Liên Ương chân quân.

Hai bên ngồi đều là trưởng lão đỉnh cấp của ngũ đại tiên môn, tam đại ma môn.

Ước chừng hơn hai mươi vị, toàn là Kim Đan đại viên mãn.

Mà hai bên đại điện, một ít tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ các tông chỉ có thể đứng thẳng.

Trong đó có không ít người quen.

Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết, nữ vương Cổ Phong - Thanh Hà, Âm Dương chân nhân của Hợp Hoan Tông, Bách Thú chân nhân của Vạn Thú Cốc, Hôi Bào chân nhân của Chân Lan Lâu vân vân.

Đều từng giao thiệp với hắn.

Diệp Bất Phàm sải bước đi vào, trên mặt lộ ra mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên, đi tới trước đài.

Đi vào trong tầm mắt của các thế lực lớn. "Lý phù sư?" Âm Dương chân nhân nhìn thấy Diệp Bất Phàm, hơi kinh ngạc.

Lão là Nhị trưởng lão Hợp Hoan Tông, tồn tại cùng cấp bậc với Trùng Hư Tử.

Đám người Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân cũng là ngoài ý muốn, quét mắt nhìn tu vi Diệp Bất Phàm một chút.

Kim Đan sơ kỳ.

Sau đó, thu hồi ánh mắt.

Bọn hắn đều là người nổi bật trong Kim Đan, đã không dùng đến phù lục của Lý phù sư, ngược lại không quá mức thân thiết.

Sở Tử Tuyết và nữ vương Cổ Phong - Thanh Hà cũng chỉ nhìn Diệp Bất Phàm một cái, sau đó liền không hề chú ý. "Tại hạ Lý Tư, ra mắt Liên Ương tiền bối." Diệp Bất Phàm từ xa chắp tay, trong lòng thận trọng.

Ở trước mặt một vị Nguyên Anh chân quân, hắn không dám lộ ra chút sơ hở nào, đặc biệt vị này coi trọng Nhan Như Ngọc phi thường, nếu biết nguyên âm bị chính mình cướp đi, nhất định phải lột da mình. "Ừ." Liên Ương chân quân khẽ gật đầu, sắc mặt bình tĩnh.

Kiếm Hạc chân nhân thì cười nói: "Tiền bối, Lý đạo hữu chính là Tam giai phù sư, lần này kế hoạch đánh lén đàn yêu thú, có hắn ở đây, xác suất thành công sẽ lớn hơn không ít." Tam giai phù lục, số lượng nhiều, uy hiếp còn lớn hơn Kim Đan chân nhân bình thường. "Tam giai phù sư?" Trong đại điện, đông đảo Kim Đan chân nhân một trận xôn xao, đều có chút chấn kinh.

Trong phạm vi Triệu Quốc, Nhị giai phù sư chừng hơn một trăm.

Nhưng Tam giai chỉ có vài vị.

Việc này so với Kết Đan còn khó khăn hơn nhiều. "Ồ?

Có thật không?" Liên Ương chân quân nhìn thẳng đánh giá Diệp Bất Phàm, lộ ra vẻ kinh nghi. "Phải." Diệp Bất Phàm chắp tay mỉm cười: "Lần này tới Cổ Vân Thành, là muốn vì Chính Ma minh cống hiến chút sức mọn." "Tốt!" Liên Ương chân quân lộ ra ý cười, trong mắt rất là thưởng thức.

Hiện nay chiến sự căng thẳng, một số thế lực nhỏ hận không thể trốn thật xa, giống như loại chủ động xin đi giết giặc này ít lại càng ít.

"Mời ngồi!" Nói xong, bên cạnh bàn hội nghị bày một chiếc ghế lớn, phi thường tới gần vị Nguyên Anh chân quân này.

Có thể ngồi, không ai không phải là đại nhân vật trong các phương Kim Đan, đại biểu cho địa vị và thực lực.

Càng đừng nói được Chân quân coi trọng.

Điều này làm cho đám người Tiểu Kiếm Tiên có chút hâm mộ.

Diệp Bất Phàm thì trong lòng kêu khổ, đành phải kiên trì ngồi ở vị trí bên dưới mỹ phụ này, thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương sen trên người vị Chân quân này.

Ở cự ly gần, có thể nhìn rõ làn da nữ này như sữa bò, đạo bào đều không bọc được thân thể đầy đặn, tướng mạo tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng tuyệt đối được coi là thượng thượng đẳng.

Quan trọng bà ta rất có loại khí chất quả phụ.

Khiến cho người ta có loại dục vọng muốn chà đạp.

Nhưng một ít Kim Đan đại tu căn bản không dám nhìn nhiều.

Mấy trăm năm nay, Vạn Thú Cốc lão tổ, Hợp Hoan lão tổ, Thượng Thanh Cung lão tổ đều không thể hôn một cái lên phương trạch. "Lần này do Phá Thiên chân nhân của Chân Lan Lâu thống lĩnh các ngươi, đột kích đại doanh yêu thú trong Vạn Yêu sơn mạch..." Tiếp theo, Liên Ương chân quân bắt đầu bố trí.

Một vị trung niên mặc hoa phục bên trái Diệp Bất Phàm gật đầu, khí tức cường đại, thình lình là Kim Đan đại tu.

Hắn cũng có nghe thấy, Phá Thiên chân nhân chính là Cực phẩm Lôi Linh Thể, là tồn tại có hi vọng Kết Anh nhất của Chân Lan Lâu, hơn nữa thực lực đứng trong top 3 mười đại Kim Đan, lôi đạo pháp

lực khủng bố đến cực điểm.

Nghe nửa ngày bố trí quân sự.

Cuối cùng Liên Ương chân quân cười hàm súc với Diệp Bất Phàm nói: "Lý phù sư cùng hai vị Tam giai phù sư khác, chế tác nhiều thêm một ít Tam giai phù lục được không?" "Đương nhiên, mỗi tấm phù lục những vị Kim Đan chân nhân này đều sẽ trả một ít linh thạch, da thú để mua sắm." Có lượng lớn phù lục, có thể đề cao chiến lực của Kim Đan chân nhân, biên độ không nhỏ.

Diệp Bất Phàm gật gật đầu, thản nhiên tiếp nhận.

Mà bên cạnh bàn hội nghị, hai lão giả khác cũng gật đầu, một người tóc đen, một người tóc trắng.

Hiển nhiên cũng là Tam giai phù sư.

Liên Ương chân quân lại bố trí một phen, sau đó khiển tán mọi người.

Diệp Bất Phàm và Kiếm Hạc chân nhân cùng ra khỏi đại điện.

Không bao lâu liền bị một đám Kim Đan vây quanh, tư thái rất thấp. "Lý phù sư, Lưu Vân Thành từ biệt, làm cho người ta rất là tưởng niệm a!" "Lý phù sư, sau này cần phải đi lại nhiều, ngài cần đồ vật gì, cứ việc hỏi ta." "Tránh sang một bên, vị Bách Sự Thông này của ta, nhưng có ích hơn ngươi nhiều, Lý phù sư nếu như có nhu cầu, ta liền đi an bài tìm kiếm." Đông đảo Kim Đan ngôn từ hòa thuận, nhiệt tình đến cực điểm.

Chương 147

Sau đó thỉnh cầu đối phương chế tác Tam giai phù lục, có thể ưu tiên bán ra.

Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười, liên tục đáp ứng, lơ đãng để lộ ra ý nguyện muốn phương pháp chế tác Tam giai phù lục.

Nhất thời.

Du tẩu giữa các Kim Đan trưởng lão của thế lực lớn, ngược lại là như cá gặp nước.

Vốn dĩ đám thiên kiêu Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Sở Tử Tuyết đối với Diệp Bất Phàm không có hứng thú gì, bất quá biết được đã tấn thăng Tam giai phù sư, cũng tiến lên giao hảo.

Chờ mọi người tản đi.

Diệp Bất Phàm bái biệt Kiếm Hạc chân nhân, đi dạo trong Cổ Vân Thành.

Sau đó vào mấy cửa hàng dược liệu.

Một lát sau hài lòng từ trong đó đi ra. "Trước chiến tranh, da yêu thú Tam giai, ngàn vàng khó cầu, hiện nay đánh nhau, ngược lại là không khó tìm." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ túi trữ vật phồng lên, lộ ra ý cười.

Giá cả cũng tương đương rẻ.

Chờ đến khi màn đêm buông xuống, Diệp Bất Phàm nửa ngày thời gian ném ra ba trăm vạn linh thạch, mua sắm lượng lớn da yêu thú.

Sau đó đi tới trước một chỗ viện lạc.

Viện lạc này nằm ở nơi hẻo lánh của Cổ Vân Thành, khá là u tĩnh,

ngược lại thích hợp. "Chủ nhân." Lục La từ bên trong mở cửa viện ra, kinh hỉ nói. "Ừ, xử lý mấy thứ da yêu thú này một chút, chế tác thành Tam giai phù chỉ, ta muốn vẽ bùa." Diệp Bất Phàm ném túi trữ vật cho Lục La.

Hắn sở dĩ mang Lục La tới, thứ nhất là tránh ở Thiên Ma Giáo lại gặp nguy hiểm, ví dụ như lần trước bị Liễu Vong Xuyên để mắt tới.

Thứ hai là có một trợ thủ vẽ bùa, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. "Vâng ạ." Lục La vội vàng nhận lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vui mừng.

Theo tu vi chủ nhân tinh tiến, nàng phát giác chính mình càng ngày càng vô dụng, chỉ sợ đem nàng vứt bỏ.

Nhưng chỉ cần có thể giúp được chủ nhân, cũng không sợ bị vứt bỏ nữa.

Diệp Bất Phàm búng trán Lục La, cười bước vào viện lạc.

Giờ phút này phòng ốc đã sớm được quét dọn xong, Diệp Bất Phàm thư thái vào ở.

Vừa về không bao lâu.

Một ít tu sĩ Kim Đan bái phỏng, dâng lên một ít linh thạch, còn có mấy loại phương pháp luyện chế Tam giai phù lục thu thập được.

Diệp Bất Phàm nhất nhất ứng đối, càng thêm hài lòng. "Lý phù sư, pháp chế tác phù lục này tên là 'Phong Lôi Phù', phù lục đỉnh cấp, còn xin giúp một tay luyện chế mấy dạng Tam giai phòng ngự phù lục." Trong phòng khách, Tiểu Kiếm Tiên và Chu Thanh Vân cùng nhau mà đến, khách khí đưa ra hai cái ngọc giản.

Bọn hắn bước vào Kim Đan chẳng qua hơn nửa năm, các phương diện đều có khiếm khuyết.

Tiểu Kiếm Tiên khát vọng phòng ngự phù lục nhất.

Một năm trước nghênh chiến Trương lão tam, ở phương diện này chịu đủ khổ sở, tên kia trên người một đống phòng ngự phù, giống như cái bánh ngàn tầng vậy.

Chém nửa ngày chém không chết.

Sau sự việc đó.

Hắn thống định tư thống, dự định bắt chước.

Diệp Bất Phàm nhận lấy ngọc giản, trong lòng đại hỉ.

Phong Lôi Phù, năm đó chính là dựa vào thứ này đào thoát sự truy kích của Kiếm Hạc chân nhân.

Tuy nói loại phù lục này đối với hắn hiện tại tăng phúc không lớn, nhưng có thể tăng lên một chút là một chút. "Dễ nói, dễ nói." Diệp Bất Phàm cười ha hả nói chuyện vui vẻ với hai người Tiểu Kiếm Tiên, một lát sau tiễn khách.

Vừa định đóng cửa viện.

Liền thấy một bộ váy lụa màu tím, Sở Tử Tuyết dung mạo khuynh thành đi tới, mang theo một trận hương thơm.

Da thịt trắng nõn, thân đoạn thướt tha, đẹp đến không chân thực, cũng giống như bộ dáng năm đó Diệp Bất Phàm lần đầu tiên gặp nàng. "Lý phù sư, tiểu nữ tử Sở Tử Tuyết, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn." Sở Tử Tuyết khuỵu gối hành lễ, môi anh đào mím nhẹ, đôi mắt sáng phảng phất biết nói, mang theo vũ mị.

Khác với khí chất thanh lãnh như tiên của Nhan Như Ngọc.

Cũng không giống với gái ngoan thuần tình Hoàng Linh San.

Sở Tử Tuyết phảng phất như hồ ly tinh, nhất cử nhất động đều câu nhân tâm phách, mị hoặc đến cực điểm. "Vào đi." Mắt Diệp Bất

Phàm phiếm dị sắc, xoay người đi vào phòng khách.

Sở Tử Tuyết mắt ngọc lưu chuyển, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Lúc trước ở Lưu Vân Thành đã sớm nghe danh Lý phù sư, chưa thể bái kiến, là tiếc nuối của Tuyết Nhi.

Bất quá lần này ngược lại là được toại nguyện." Thanh âm nhu mị tận xương cốt, khiến người ta nghe tê dại. "Phải không?" Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà, híp mắt nói. "Tự nhiên." Sở Tử Tuyết vũ mị cười một tiếng, nói ra ý đồ đến: "Lần này tới, là muốn nhờ Lý phù sư vẽ mấy tấm công kích phù lục..." Chưa chờ nói xong, chỉ cảm giác đầu đau đớn, khuôn mặt trắng bệch vô cùng.

Diệp Bất Phàm thu hồi tay đang bấm niệm pháp quyết, thản nhiên nói: "Hiện tại nhận ra chưa?" "Trương...

Trương sư huynh." Sở Tử Tuyết vừa kinh vừa sợ, vội vàng cúi thấp đầu.

Trong lòng lại là nhấc lên sóng to gió lớn.

Sau di tích, các thế lực lớn tham đồ linh dược trên người Trương lão tam, khắp nơi tìm kiếm.

Mà nay biến mất hơn nửa năm.

Không ngờ lần nữa xuất hiện, dĩ nhiên dùng thân phận Lý phù sư, đường hoàng tiến vào nghị sự điện Chính Ma.

Lại còn trở thành thượng khách của những thế lực này.

Nàng cảm giác cực kỳ hoang đường. "Tu vi tiến cảnh không tệ, Kim Đan nhất trọng đỉnh phong." Diệp Bất Phàm tán thưởng nói.

Chiến tranh quả nhiên có thể làm cho người ta tiến bộ thần tốc.

Sở Tử Tuyết mím môi đỏ, thăm dò nói: "Không biết sư huynh là tu vi gì rồi?" "Sao thế?

Muốn thoát khỏi sự chưởng khống của ta?" Diệp Bất Phàm như cười như không nói.

Sở Tử Tuyết liên tục xưng không dám. "Tra giúp ta Thánh tử, Thánh nữ của Hợp Hoan Tông, hành tung, pháp thuật, công pháp..., ta muốn tất cả tư liệu về bọn hắn." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Một trong những mục đích hắn tới Cổ Vân Thành, chính là vì 《 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công 》. "Hành tung Hợp Hoan Tông Thánh tử quỷ bí, ngoại trừ lúc đại chiến, thời gian còn lại cũng không thấy hắn.

Thánh nữ của bọn hắn thì vẫn luôn bế quan ở địa bàn Hợp Hoan Tông, không biết tu luyện công pháp gì." Sở Tử Tuyết ngữ khí tô nhuyễn, tò mò Trương lão tam tìm hạ lạc của hai người bọn họ làm gì, bất quá nàng không dám hỏi nhiều. "Vậy thì tìm kiếm hạ lạc Thánh tử của bọn hắn." "Vâng." Sau đó, Diệp Bất Phàm viết xuống một tờ danh sách dược liệu, lại lấy ra một túi trữ vật đưa cho nàng: "Những dược liệu này, dùng thân phận của ngươi tìm kiếm ở Cổ Vân Thành." Dược liệu luyện chế Chân Ma Kiếm quá mức phức tạp, lại dính dáng đến ma đạo, hắn không thích hợp ra mặt sưu tầm.

Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, tiếp tục phân phó. "Ngoài ra, tra tìm dược liệu luyện chế Nguyên Anh pháp bảo." Tài liệu chính của Chân Ma Kiếm tốt nhất dùng bảo tài thượng đẳng, như thế mới có thể phát huy uy lực chân chính. "Vâng." Sở Tử Tuyết ngoan ngoãn nhận lấy danh sách dược liệu và túi trữ vật, linh thức quét vào bên trong, lập tức giật mình.

Số lượng linh thạch tối thiểu hai trăm vạn!

Nàng tích cóp nửa năm, giết bao nhiêu yêu thú, cũng không tích được một trăm vạn a!

Nào biết được.

Đây là cha nàng đưa.

Trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đây là của hồi môn của nàng. "Còn có chuyện gì phân phó không?" Sở Tử Tuyết cẩn thận từng li từng tí nói, tuy đột phá Kim Đan, nhưng ở trước mặt Trương lão tam lại cảm thấy nguy hiểm sâu sắc, nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Diệp Bất Phàm nhấp ngụm trà, trên dưới đánh giá Sở Tử Tuyết.

Trời sinh mị cốt, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần vểnh thì vểnh, đôi chân bút thẳng thon dài.

Chương 148

Tướng mạo càng là họa quốc ương dân, rất có phong vận Tô Đát Kỷ điên đảo chúng sinh, khiến cho người ta dục vọng đại khởi.

Luận nhan trị.

Triệu Quốc có thể xếp vào top 3.

Sở Tử Tuyết sát giác được ánh mắt của hắn, gò má dâng lên ráng hồng, kinh hoảng thất thố kẹp chặt hai chân. "Đi tắm rửa, buổi tối đến phòng ta." Diệp Bất Phàm phân phó nói, tư chất nữ này hơn người, là Cực phẩm linh căn, chỉ đứng sau Nhan Như Ngọc, hắn muốn thử xem hiệu quả song tu.

Nhan Như Ngọc tính cách độc lập, căn bản sẽ không phụ thuộc hắn.

Muốn song tu lâu dài, gần như không có khả năng.

Sau khi đạt được 《 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công 》, chỉ có Sở Tử Tuyết là nhân tuyển tốt nhất.

Đương nhiên.

Nguyên nhân chủ yếu là nữ nhân này không có tâm cơ gì, dễ dàng chưởng khống. "A?" Sở Tử Tuyết kinh kêu một tiếng, ráng đỏ dâng lên, ngay cả vành tai tinh xảo đều đỏ thấu.

Cái miệng nhỏ nhắn anh đào mím mím, ngoan ngoãn đi tắm rửa.

Chờ nàng đi rồi.

Tiểu Lục La trộm từ phòng nhỏ thò đầu ra, tò mò nói: "Chủ nhân không phải bài xích song tu cùng nàng sao?" Nàng còn nhớ rõ một năm trước vì trốn tránh Sở Tử Tuyết, trực tiếp mang nàng chạy trốn.

"Trước kia là ta không có năng lực tự vệ, hiện tại có thể tự vệ, cho nàng mười cái lá gan cũng không dám làm càn." Diệp Bất Phàm cười khẽ, ánh mắt thâm thúy.

Ân oán hai người, sớm đã tiêu tan.

Trong đó tác dụng mấu chốt là phụ thân Sở Tử Tuyết, vừa tặng linh thạch, lại vừa tặng tin tức.

Nếu không mấy năm sau, hắn chưa chắc sẽ giữ lại cái mạng nhỏ của Sở Tử Tuyết. "Không biết Sở Tử Tuyết thấy được chân dung của ngài, sẽ có ý nghĩ gì." Tiểu Lục La lè lưỡi, rụt đầu về.

Chủ nhân song tu, nhưng là sẽ lộ ra chân dung.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, thần tình bình thản, trở lại trong phòng mình, ngồi xếp bằng trên giường.

Tạo Súc Thuật rút đi, lộ ra diện mạo trắng nõn tuấn mỹ.

Luận nam tử nhan trị.

Cả Triệu Quốc Diệp mỗ nhân tìm không thấy bất kỳ đối thủ nào.

Lúc ở Địa Cầu, không biết bao nhiêu bạn học nữ nhét qua thư tình.

Đáng tiếc lúc đó hắn si mê Liên Minh, sau đó lại si mê Nông Dược, căn bản không thèm để ý những bạn học nữ kia. "Sở Tử Tuyết sinh tử nằm trong tay ta, không có rủi ro bại lộ." Diệp Bất Phàm híp mắt, lấy ra một bình đan dược.

Mở ra, hương thuốc xộc vào mũi. 【 Uyên Ương Đan: Tam giai đỉnh cấp, ngắn ngủi tăng to tăng tráng, đối với hiệu quả song tu tăng phúc 200%.

Tác dụng phụ, sau sự việc tổn thương khí huyết, mỗ sự vật ngắn ngủi thu nhỏ. 】 Đây là một trong rất nhiều đan dược trong tay Trùng Hư Tử, ở ngoại giới căn bản mua không được. "Vốn đã vượt xa

người thường, lại có đan dược này... phải hung hãn cỡ nào?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm đan dược.

Nhục thân Kim Đan xong, phát dục không ít, thước đo học sinh bình thường đã không thể đo lường, muốn đo kích thước phải dùng thước cuộn. 【 Phụ diện nghịch chuyển: Sau sự việc khí huyết đại bổ, mỗ sự vật ngắn ngủi lớn mạnh. 】 "..." Diệp Bất Phàm hít một hơi, thầm kêu một tiếng khủng bố như vậy.

Sau đó trực tiếp nuốt đan dược xuống.

Lập tức.

Diệp mỗ nhân nguyên khí tràn đầy.

Một lát sau.

Thân mặc váy lụa mỏng màu tím, toàn thân ướt sũng, Sở Tử Tuyết thấp thỏm lo âu đẩy cửa phòng ra.

Hơi nước bốc lên, gấu váy dán chặt đôi chân ngọc thon dài, như hoa sen mới nở, tú sắc khả xan.

Da thịt trắng nõn hoạt nộn, đầu mày cuối mắt, mắt sáng tròn nhuận như hạnh, mũi ngọc cao vểnh, môi tựa anh đào, khí chất càng là vũ mị động lòng người.

Diệp Bất Phàm có loại cảm giác đã từng quen biết như nhìn thấy hồ ly vừa hóa hình. "Còn xin thương tiếc." Sở Tử Tuyết lỗ tai đỏ bừng, không dám ngẩng đầu, thanh âm tô nhuyễn.

Nói thế nào đi nữa, nàng cũng chưa trải qua nhân sự.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc ngồi xếp bằng trên giường, thân thể mềm mại khẽ run, triệt để ngây người. "Diệp Bất Phàm?!" Sở Tử Tuyết thất thanh kêu lên, đôi mắt đẹp trừng tròn vo.

Trương lão tam là Lý phù sư, xuất hiện trước mặt các thế lực lớn, đã đủ không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại nói cho nàng.

Trương lão tam là lô đỉnh năm đó nàng bắt về —— Diệp Bất Phàm.

Chuyện hoang đường nhất thế gian, không gì hơn cái này. "Ngươi tự mình động thủ, hay là ta tới?" Diệp Bất Phàm vẫy vẫy tay, thần tình bình tĩnh.

Sở Tử Tuyết thân thể mềm mại hơi cương, đè xuống chấn kinh, tâm trạng phức tạp ngồi ở trên giường.

Hương thơm xộc vào mũi, làm cho người ta tâm thần thanh thản. "Ta... ta tự mình tới." Ngón tay thon dài trắng nõn của nàng mang theo khẩn trương và run rẩy, cởi bỏ váy lụa tím, lộ ra thân thể ngọc bích vô hà.

Nằm ở trên giường, ngón tay nắm chặt.

Theo hô hấp khẩn trương của nàng.

Ba đào phập phồng. "A, một năm trước ngươi cũng không thẹn thùng như vậy, còn dự định bắt ta làm lô đỉnh." Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Sở Tử Tuyết gò má huyết hồng, vừa thẹn vừa giận: "Đều đi qua." Diệp Bất Phàm cười khẽ, cởi bỏ quần áo của mình.

Sở Tử Tuyết nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn.

Bất quá cuối cùng vẫn nhịn không được trộm mở mắt ra.

Sau đó, tựa như nhìn thấy quái vật khổng lồ gì đó, gò má đỏ như máu bắt đầu trắng bệch, mắt sáng trừng lớn, dọa đến thân thể mềm mại đều đang run rẩy.

Diệp Bất Phàm cũng không có thương hương tiếc ngọc.

Trong chốc lát.

Trong một tiếng kêu thảm thiết, Sở Tử Tuyết thống khổ cắn một cái lên bả vai Diệp Bất Phàm.

Răng ngà bị cấn đau nhức, nhịn không được khóc lớn: "Diệp Bất Phàm!

Ngươi là sắt đá làm sao?!" "Âm Dương Hợp Hoan Kinh ngươi tu luyện qua rồi chứ?

Vận chuyển." Diệp Bất Phàm nói, không chút thương tiếc.

Sở Tử Tuyết nước mắt lưng tròng, răng ngà cắn môi anh đào, đều sắp cắn chảy máu.

Nàng nhịn xuống thống khổ, gian nan vận chuyển công pháp.

Ánh nến hôn hoàng chập chờn.

Trên vách tường chiếu ra thân ảnh quấn quýt. ...

Sáng sớm hôm sau. "Hiệu quả cũng không tệ lắm." Diệp Bất Phàm nằm ở trên giường, cảm ứng Kim Đan trong cơ thể.

Chương 149

Có Uyên Ương Đan tương trợ, tu vi của hắn tinh tiến không ít.

Chủ yếu là nguyên âm của Sở Tử Tuyết.

Kim Đan tam trọng, tiếp cận tứ trọng. "Đáng tiếc, nguyên âm chỉ có một lần, muốn đột phá tứ trọng, Hợp Hoan Lô Đỉnh Công ắt không thể thiếu." Diệp Bất Phàm thầm than, ngón tay cuốn cuốn tóc mai nhu thuận của Sở Tử Tuyết.

Người sau một đôi mắt sáng khóc sưng đỏ, u oán đến cực điểm.

Nàng bị giày vò cả một đêm, căn bản không chịu nổi. "Ta dậy ngay đây, đi tra tìm hành tung Hợp Hoan Thánh tử cho ngài." Sở Tử Tuyết cắn răng ngà, gian nan đứng dậy, hai chân run rẩy, pháp lực đều khó khôi phục.

Nàng chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng mà vừa đứng lên, lảo đảo một cái, đặt mông ngồi trở về. <—— Diệp Bất Phàm trong lòng rung động, thế là cả buổi sáng không nghỉ ngơi.

Chờ mặt trời lên ba sào.

Sở Tử Tuyết một bộ váy tím, hai chân không tự nhiên đi ra khỏi viện lạc của Diệp Bất Phàm.

Khác với mỹ diệu trong tưởng tượng.

Lần đầu tiên, nàng chỉ có thống khổ. "Hắn khẳng định là cố ý!

Đúng!

Chính là cố ý!" Sở Tử Tuyết nghiến răng nghiến lợi, trong lòng ủy khuất.

Nàng rất hối hận, lúc trước không nên bắt cóc Diệp Bất Phàm tới, nếu không đâu đến nỗi gặp phải roi vọt như thế này? ...

Mà Diệp Bất Phàm, thần thanh khí sảng rời giường.

Lấy ra mấy cái ngọc giản, bắt đầu nghiên cứu, chờ đến buổi tối Lục La chế tác ra nhóm phù chỉ đầu tiên, lúc này hắn mới vẽ bùa.

Một hơi vẽ ba tấm Phong Lôi Phù đỉnh cấp.

Toàn bộ thất bại.

Ngay cả Tế Phù bí thuật cũng chưa kịp thi triển.

Hắn cũng không nản chí, lại lần nữa bắt đầu vẽ bùa.

Thẳng đến đêm khuya.

Cuối cùng làm được tế một thành ba. "Muốn tế một thành chín, còn phải luyện tập nhiều." Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi tái nhợt, Tam giai đỉnh cấp phù lục tiêu hao pháp lực cùng linh thức đều rất lớn.

Một trận mùi thơm xộc vào mũi, Lục La tri kỷ dùng khăn lau mồ hôi cho hắn.

Những ngày sau đó.

Diệp Bất Phàm ban ngày vẽ bùa, nửa đêm trước tu luyện Pháp Tướng, Ma Hỏa các loại mười môn cấm kỵ pháp thuật, nửa đêm về sáng thì cùng Lục La song tu.

Tiến độ vẽ bùa khả quan.

Mười mấy ngày xuống, hắn đã làm được tế một thành bảy, xác suất thành công cao hơn hai người kia không biết bao nhiêu.

Mà phù lục đỉnh tiêm chế tác ra, hắn âm thầm thu tàng mấy trăm tấm.

Phòng ngự, độn phù, phù lục đặc thù vân vân, toàn phương vị tăng

cường.

Nếu lại đối mặt Trùng Hư Tử, hắn ngay cả trận pháp cũng không cần, chỉ ném phù lục, đều có thể làm cho đối phương sứt đầu mẻ trán.

Mà tốc độ tăng lên tu vi lại rất cảm động.

Không có thiên niên linh dược, lại không có Nhan Như Ngọc, tu luyện so ra kém rùa bò.

Muốn từ trung kỳ đột phá đến hậu kỳ, ít nhất năm mươi năm.

Lục La ngược lại là tiến cảnh thần tốc, chạy thẳng tới Trúc Cơ thất trọng.

Bất quá cái giá phải trả cũng không nhỏ, Tiểu Diệp Bất Phàm và cánh tay của nàng không chênh lệch nhiều, nàng đã từ "bát" thành "nhị". "Thời gian này ít ra cửa, hiện nay Cổ Vân Thành không thái bình lắm, có không ít nữ tu Trúc Cơ mạc danh mất tích." Diệp Bất Phàm mồ hôi đầm đìa đi xuống giường, dặn dò Lục La.

Chuyện này hắn nghe mấy vị Kim Đan trưởng lão Tuyết Linh Tông nhắc qua một miệng.

Điều này cũng rất bình thường.

Hiện nay Cổ Vân Thành ngư long hỗn tạp, không tránh được một ít người mưu đồ bất chính.

Lục La khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên đỏ ửng, kiều thanh gật đầu.

Sau đó.

Vẽ bùa, song tu, đâu vào đấy tiến hành.

Tiểu viện của Diệp Bất Phàm mỗi ngày đều có người bái phỏng, cao tầng Kim Đan của các đại tông môn.

Lễ vật nhận hết đợt này đến đợt khác.

Đều sắp nhận đến tê dại.

Hiện nay trong Cổ Vân Thành, danh tiếng Lý phù sư đã truyền dương ra ngoài, chấn động cả Triệu Quốc.

Ngũ đại tiên môn, tam đại ma đạo tranh tiên khủng hậu muốn chiêu mộ.

Dù sao, một vị Tam giai phù sư đối với thực lực đại phái tăng phúc quá lớn.

Để chiêu mộ.

Phong chủ Cổ Phong của Thiên Ma Giáo phái ra Cổ nữ vương Thanh Hà nhiều lần giao hảo, Thượng Thanh Cung thì là đại sư tỷ của bọn hắn, một thiếu phụ ngực rộng rãi, tên gọi Khương Uyển Ước.

Vị này là thiếu phụ chân chính, nửa năm trước đạo lữ chết ở miệng yêu thú, quả phụ xinh đẹp hàng thật giá thật.

Còn có Xà nữ của Vạn Thú Cốc, Thánh nữ Hợp Hoan Tông —— Ngu Tuyền Cơ.

Một người dáng dấp không tính là tuyệt mỹ, nhưng trên dưới toàn thân tản ra mị lực điên đảo thần hồn, ngay cả định lực của Diệp Bất Phàm đều có chút không chịu nổi.

Khác với sự vũ mị của Sở Tử Tuyết.

Thiếu nữ này đơn giản chính là xuân dược biết đi, mị hoặc đa tình, không mấy người có thể gánh vác được.

Diệp Bất Phàm ngược lại là muốn bắt nàng lại, bức hỏi Hợp Hoan Lô Đỉnh Công.

Nại hà.

Bên người luôn đi theo một cái bóng, âm thầm theo sát.

Kim Đan đại tu!

Chỉ cần Diệp Bất Phàm dám động thủ, căn bản không gạt được Kim Đan chân nhân khác trong thành, Liên Ương chân quân đều sẽ có sở phát giác.

Ngoài ra.

Kiếm Hạc chân nhân đến thường xuyên nhất, nghiễm nhiên trở thành bạn tốt chí giao của Diệp mỗ nhân. "Lý lão đệ, mấy ngày này Phá Thiên chân nhân muốn dẫn người đột kích đại doanh Yêu tộc rồi, hậu bối Khương Nhất Kiếm của ta thiếu thốn phù lục, còn xin Lý lão đệ hỗ trợ." Kiếm Hạc chân nhân ngồi bên bàn đá trong viện, lộ ra mỉm cười.

Ở một bên, Tiểu Kiếm Tiên khoanh tay đứng thẳng, mặt đầy mong đợi.

Trước khi đánh nhau với Trương lão tam, hắn cao ngạo vô cùng, thích một đường quét ngang.

Nhưng bây giờ.

Hắn thích đánh lén, trên phi kiếm pháp bảo bôi đầy kịch độc.

Đánh không lại liền chạy trốn.

Càng là mời Khôi Lỗi sư luyện chế cho hắn mười mấy con khôi lỗi giống hắn y đúc.

Nghiễm nhiên là truyền nhân y bát của Diệp mỗ nhân. "Dễ nói dễ nói, mười tấm phù lục này cầm đi, trong đó có 'Phong Lôi Phù' Tiểu Kiếm Tiên cần." Diệp Bất Phàm mỉm cười, đưa phù lục cho Tiểu Kiếm Tiên.

Thời gian này Kiếm Hạc chân nhân trợ lực khá nhiều, giúp hắn tuyên truyền thanh danh, cản lại địch ý của hai gã phù sư kia, dù sao

đồng hành là oan gia, Diệp mỗ nhân vẽ phù lục lượng lớn còn rẻ, sinh ý của hai người kia đại phúc độ co lại.

Chương 150

Sau đó lại là tặng lễ, lại là tặng quả phụ xinh đẹp.

Hắn nếu lại cự tuyệt cung cấp phù lục, liền có vẻ khả nghi. "Đa tạ Lý phù sư!" Tiểu Kiếm Tiên vội vàng nhận lấy, bái tạ một tiếng, cẩn thận cất vào trong ngực.

Kiếm Hạc chân nhân cũng cười to, sau đó thần bí hề hề đưa ra một túi trữ vật.

Diệp Bất Phàm mở ra, linh thức quét qua, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại. "Một đoạn cành non của Thiên Thương Ngọc Thụ?" Diệp Bất Phàm có chút kinh ngạc.

Thiên Thương Ngọc Thụ thông thể một màu ngọc bích.

Cành non trong túi trữ vật lại hiện ra màu đen u tối, rất rõ ràng là xuất phát từ cây Thiên Thương Ngọc Thụ vạn năm đã thành tinh ở di tích kia!

Loại dược liệu luyện khí này, chỉ cần thêm một chút vào pháp bảo thì sẽ trở nên vô kiên bất tồi!

Ngay cả Thiên Cương Ma Diễm cũng không thể ô nhiễm được.

Có thể xưng là kỳ trân thế gian.

Ngay cả Nguyên Anh Chân Quân cũng phải đỏ mắt thèm thuồng. "Đại lễ như thế này là có ý gì?" Diệp Bất Phàm híp mắt hỏi.

Cành non tuy ít, chỉ có thể luyện chế một thanh Chân Ma Kiếm, nhưng giá trị của nó thì cả trăm tấm phù lục tam giai cũng không sánh bằng. "Chỉ là muốn thỉnh lão đệ luyện chế phù lục, sau này có thể ưu tiên bán cho Khương gia ta." Kiếm Hạc Chân Nhân cười nói, nhưng trong lòng thì đau như cắt.

Nếu là trước chiến tranh, lão sẽ không đem bảo vật này tặng người, nhưng hiện nay đại chiến với yêu tộc nổ ra, Khương gia của lão đã chết quá nhiều tu sĩ Trúc Cơ.

Cân nhắc thiệt hơn, chi bằng đem tặng, đổi lấy thủ đoạn bảo mệnh cho hậu bối tử tôn.

Phù lục tam giai quá khan hiếm, hai vị Phù sư tam giai kia, một người thuộc Chân Lan Lâu, một người của Thanh Vân Tông, sản lượng lại ít ỏi, tự cung cấp cho phe mình còn khó, huống chi là chia cho bọn họ. "Được, tôi đồng ý.

Chỉ là không biết Kiếm Hạc đạo hữu còn vật này không?

Hoặc là tin tức liên quan cũng được." Ánh mắt Diệp Bất Phàm đầy mong đợi, hô hấp dồn dập.

Nếu luyện chế ra Chân Ma Kiếm, học được kiếm trận, thì dù đối mặt với Nguyên Anh cũng sẽ có sức tự vệ.

Đỡ phải nơm nớp lo sợ. "Thiên Thương Ngọc Thụ ở Phong Ma Di Tích, Nhất Kiếm liên thủ với người khác miễn cưỡng cắt được một ít cành cây." "Thanh Vân tiểu bối của Thanh Vân Tông, Hợp Hoan Thánh Tử, Thánh Nữ trong tay đều có, còn có vài vị nữ tu của Tuyết Linh Tông nữa." Kiếm Hạc Chân Nhân trầm ngâm một chút rồi cười nói: "Có điều bọn họ chắc chắn sẽ không lấy ra trọng bảo bực này đâu." Lão là vì gia tộc mới bất đắc dĩ phải lấy cành non Ngọc Thụ ra, chứ đám người Chu Thanh Vân phía sau đâu có gia tộc gì. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm chắp tay, trong lòng bắt đầu tính toán.

Sư tôn bảo hắn ở đây làm mồi nhử, trời mới biết Đại yêu của yêu tộc khi nào thì tới.

Trước đó, phải cố gắng hết sức đoạt được các cành non Thiên Thương Ngọc Thụ khác để luyện chế Chân Ma Kiếm.

Sau đó Diệp Bất Phàm lại tặng Kiếm Hạc Chân Nhân vài tấm phù lục, hai bên nói cười vui vẻ, chốt xong mối làm ăn.

Mãi đến chập tối mới tiễn hai người họ đi.

Diệp Bất Phàm tiếp tục vẽ bùa, song tu.

Vài ngày sau.

Từ Vạn Yêu Sơn Mạch phía Bắc Cổ Vân Thành truyền đến từng trận thú hống.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi viện lạc, con ngươi khẽ lóe lên, lao về phía cửa thành.

Trong chốc lát hắn đã đứng trên đầu thành cao lớn.

Thị lực của Diệp Bất Phàm kinh người, có thể nhìn thấy trong dãy núi cách Cổ Vân Thành cực xa, các loại hào quang chợt lóe lên. "Đột kích thành công rồi." Một lão giả tóc đen bên cạnh cười nói, chính là Phù sư tam giai của Thanh Vân Tông.

Còn có một số Kim Đan Chân Nhân khác.

Không bao lâu sau, hơn trăm bóng người cấp tốc lao tới từ hướng Vạn Yêu Sơn, mà phía sau là chi chít yêu thú bám riết không tha.

Hồng Quan Xà, Thanh Ngọc Mãng, Bạch Đầu Lang, Lục Túc Ngô Công... các loại yêu thú, ít nhất cũng phải hai mươi vạn con, nhìn một cái không thấy điểm cuối. "Hít!

May mà không tham gia vào đó." Diệp Bất Phàm tê cả da đầu.

Ở phía xa, hai vị Kim Đan sơ kỳ Chân Nhân chạy chậm nhất bị đuổi kịp, thảm thiết kêu lên hai tiếng rồi trực tiếp bị vô số yêu thú nhấn chìm.

Trận thế này, Kim Đan đại tu cũng không đỡ nổi mấy hiệp. "Mở đại trận!" Trong chớp mắt, Phá Thiên Chân Nhân đang lao tới cực

nhanh quát lớn, hơn trăm Kim Đan Chân Nhân toàn bộ nhập thành.

Ngay sau đó, trên đầu thành hào quang chớp động, từng tầng màn sáng bao phủ cả tòa thành trì. "Ầm!" Đại địa run rẩy, một con cự tượng đâm vào màn sáng, não tương văng tung tóe, chết thảm tại chỗ.

Các yêu thú khác thi nhau thôi động thiên phú pháp thuật, giống như dòng lũ, điên cuồng oanh tạc vào màn sáng.

Màn sáng rung lên bần bật, gắt gao chống đỡ.

Mà trong khi yêu thú công kích, nội thành cũng dâng lên hàng ngàn tu sĩ Trúc Cơ, thi triển pháp thuật, pháp khí công kích đàn yêu thú.

Máu tươi như mưa, mùi máu tanh khoảnh khắc tràn ngập cả mặt đất. "Phá Thiên Chân Nhân, chỉ biết đánh lén thôi sao?

Có bản lĩnh thì ra đây đánh một trận!" Một con chim lớn toàn thân xanh biếc bay lượn trên cao, nó miệng phun tiếng người, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Phá Thiên Chân Nhân đang leo lên đầu thành.

Nó nãi là Thanh Phượng nhất tộc, huyết thống cao quý, tam giai đã sớm linh trí đại khai.

Xa xa không phải là thứ mà đám tam giai "thiểu năng" khác có thể so sánh. "Hồng Sơn Chân Nhân, cút ra đây quyết tử!" Một con hắc hùng cao trăm trượng cầm cây gậy khổng lồ gào thét, tròng mắt đỏ ngầu nộ thị một lão giả áo đỏ trên đầu thành.

Bọn chúng đều là đại nhân vật của yêu tộc, huyết thống tôn quý, so với Kim Đan đại tu không hề yếu kém.

Mà ở hậu phương yêu tộc, một sinh linh hình người lẳng lặng đứng đó, đầu mọc hai sừng, đôi mắt dựng đứng, u lãnh mà quỷ dị. "Nhị Giao đại nhân, lần này doanh địa bị đánh lén, hai mươi sáu vị đồng tộc bỏ mạng, tổn thất thảm trọng." "So với trước kia, Nhân tộc mạnh hơn rồi, các loại pháp bảo, phù lục cực kỳ khó chơi." Một con

trâu đen lớn đi tới gần, cung kính nói.

Nhị Giao đại nhân hách nhiên là Giao Long, nãi là hậu duệ của Ma Yêu Giao Tổ, nghe vậy lạnh lùng liếc nó một cái. "Chết thì cũng chết rồi." Nhị Giao hờ hững nói: "Vạn Yêu Sơn đã suy tính ra vị trí của Trấn Yêu Tháp, không bao lâu nữa Hồng Tước sẽ đến, trong thời gian này việc công đánh Cổ Vân Thành không được dừng lại, tạo thời cơ cho ngài ấy tiềm nhập vào thành." Đại hắc ngưu ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Hồng Tước đại nhân tiềm nhập Cổ Vân Thành?" Trấn Yêu Tháp cực kỳ khắc chế yêu tộc, nếu bị Nguyên Anh Nhân tộc nắm giữ, yêu tộc cùng cấp bậc rất khó địch lại.

Chỉ là không ngờ Hồng Tước đại nhân lại đích thân vào Cổ Vân Thành.

Hồng Tước nhất tộc có huyết thống Chu Tước, tự thành một mạch, mỗi một tôn Hồng Tước chiến lực đều cực mạnh.

Đối phó một tu sĩ Nhân tộc nhỏ bé mà xuất động Nguyên Anh Đại yêu, quả thực có chút chuyện bé xé ra to. "Nhưng đại trận của Cổ Vân Thành..." "Không sao, đã mời Lê đại sư tìm ra sơ hở rồi." Trong giọng nói của Nhị Giao mang theo sự châm chọc.

Đánh Cổ Vân Thành nửa năm, nếu không phải có nhu cầu đặc biệt, tòa thành này đã sớm bị công phá rồi.

Lúc này, bên ngoài Cổ Vân Thành.

Mặc cho yêu tộc kêu gào, đám người Phá Thiên Chân Nhân vẫn bất vi sở động, hiện tại đám yêu tộc này đều đỏ mắt rồi, đi lên là phải liều mạng.

Trong đó Tiểu Kiếm Tiên đi về phía Diệp Bất Phàm, hắn toàn thân đầy máu, chắp tay cười nói: "Đa tạ 'Phong Lôi Phù' của Lý phù sư, nếu không lần này không chết cũng phải trọng thương." Bên cạnh,

Thánh tử Khánh Vũ của Phiêu Miểu Cốc cũng cảm kích nói lời cảm tạ.

Bọn họ trong Kim Đan sơ kỳ chiến lực không tệ, nhưng vì thiên phú và tiềm lực lớn hơn các Kim Đan khác nên từ khi đại chiến nổ ra đã bị yêu tộc chăm sóc đặc biệt.

Trừ hai người ra, một số Kim Đan khác cũng tới nói lời cảm ơn.

Việc này khiến lão giả tóc đen của Thanh Vân Tông sắc mặt khó coi, có chút ghen tị.

Bọn họ kinh doanh mấy trăm năm cũng không bằng nhân mạch của Lý phù sư lúc này.

Tên này vẽ bùa xác suất thành công quá cao! "Giao dịch mà thôi." Diệp Bất Phàm mỉm cười, chắp tay đáp lễ.

Bỗng nhiên, hắn nhíu mày, một đạo truyền âm phù bay vào trong tay.

Diệp Bất Phàm quét linh thức qua, sắc mặt đột nhiên khó coi.

Không thèm để ý đến đàn yêu thú bên ngoài nữa, hắn lách mình lao vào trong thành.

Chương 151

Thân ảnh hắn nhanh như tia chớp, trong chốc lát đã đến bên ngoài một khách sạn.

Do phần lớn tu sĩ đều chạy ra cửa thành nghênh chiến yêu tộc nên dòng người trong nội thành thưa thớt hơn rất nhiều.

Hắn dịch dung xong, rảo bước tiến vào khách sạn, đi lên một gian phòng ở tầng hai.

Trên giường.

Gương mặt xinh đẹp của Sở Tử Tuyết hiện lên màu xanh tím, hai mắt nhắm nghiền, khoanh chân đả tọa.

Vùng bụng nàng xuất hiện một lỗ máu, máu tươi ồ ạt chảy ra, màu sắc xanh biếc, không chỉ bị thương mà còn trúng kịch độc.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, vỗ túi trữ vật lấy ra một bình liệu thương đan, búng tay bắn vào cái miệng nhỏ nhắn như trái anh đào của Sở Tử Tuyết.

Đan dược này xuất xứ từ Trùng Hư Tử, tên kia thuốc chữa thương hay thuốc độc gì cũng có, hơn nữa đều là tinh phẩm.

Sau đó hắn đặt bàn tay lớn lên bụng dưới của nàng.

Sở Tử Tuyết bị đau, rên nhẹ một tiếng, mở đôi mắt đẹp ra. "Đừng động." Diệp Bất Phàm mở miệng, hùng hồn ma đạo pháp lực quán nhập vào cơ thể Sở Tử Tuyết, giúp nàng khu độc chữa thương.

Sở Tử Tuyết gật đầu, ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, lộ vẻ phức tạp.

Một lát sau.

Màu xanh tím trên mặt nàng biến mất, khí tức khôi phục bình thường, có điều vẫn còn tái nhợt. "Loại độc này, là người của Hợp Hoan Tông?" Diệp Bất Phàm dùng ngón tay quệt một chút máu xanh biếc, đưa lên mũi ngửi ngửi, mày nhíu chặt.

Độc này tên là "Thanh Diệu", luyện chế từ nọc độc trong miệng Thanh Diệu Xà, hắn từng thấy trong túi trữ vật của Trùng Hư Tử.

Độc tính đặc thù, có tác dụng xâm thực pháp lực, chỉ làm giảm chiến đấu lực chứ không nguy hiểm đến tính mạng. "Là Hợp Hoan Thánh Tử, Tần Tu." Giọng Sở Tử Tuyết thấp mềm nói: "Ta làm theo phân phó của ngươi vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Hợp Hoan Thánh Tử, hôm nay sau khi Phá Thiên Chân Nhân dẫn theo phần lớn Kim Đan Chân Nhân rời đi thì hắn xuất hiện." "Ta một đường truy tung, phát hiện hắn bắt vài nữ tu Trúc Cơ của Tuyết Linh Tông, không biết để làm gì." Nàng lộ vẻ giận dữ, nghiến răng nói: "Không ngờ, sau khi truy tung đến viện lạc phía Tây Bắc Cổ Vân Thành thì ngược lại bị Hợp Hoan Thánh Tử thiết cục, đả thương ta, nếu không phải có 'Phong Lôi Phù' ngươi đưa, e là hiện tại đã chết rồi." "Nữ tu Trúc Cơ?

Hóa ra kẻ được đồn đại trong Cổ Vân Thành là hắn?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Gần đây không ít nữ tu Trúc Cơ mất tích, hắn trước đó còn nhắc nhở Lục La đừng để nàng ta ra ngoài.

Xem ra việc này có liên quan đến Hợp Hoan Thánh Tử.

Mà thời cơ đối phương ra tay cũng cực tốt, phần lớn Kim Đan và Trúc Cơ đều đã xuất thành nghênh địch. "Hắn hạ loại độc làm giảm chiến lực cho cô, rõ ràng là không muốn giết cô, mà là muốn bắt sống." Diệp Bất Phàm cười lạnh, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Kẻ này tu luyện song tu pháp, cần lô đỉnh nhất.

Việc bắt nữ tu Trúc Cơ cũng không khó hiểu.

Mà Sở Tử Tuyết e là đã sớm bị phát hiện, một đường dẫn dụ về phía Tây Bắc nơi ít người qua lại chính là muốn bắt sống nàng, lấy nàng làm lô đỉnh. "Thảo nào Ma Kiếm Thượng Nhân lại không yên tâm như vậy, nữ nhân này đúng là ngốc thật, chẳng có chút thành phủ nào." Diệp Bất Phàm nhìn dáng vẻ tức giận nhưng vẫn kiều diễm của Sở Tử Tuyết, cạn lời.

Một đường dẫn dụ đến khu không người, đổi là lão quái vật khác thì đã sớm nhìn ra rồi.

Sở Tử Tuyết còn ngốc nghếch đi truy tung. "Cô bị thương nặng như vậy, hắn sẽ không bỏ qua con mồi này đâu." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lẽo, lộ ra sát cơ: "Dẫn hắn ra đây, ta giết hắn." Đối tượng song tu của chính mình suýt chút nữa bị bắt sống.

Hắn sao có thể nhịn.

Huống hồ, 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 trên người đối phương, hắn nhất định phải lấy cho bằng được. "Hắn đã là Kim Đan nhị trọng rồi." Sở Tử Tuyết chần chờ nói, có chút lo lắng.

Nàng không hiểu rõ thực lực của Diệp Bất Phàm, theo nàng thấy, đối phương cũng vừa đột phá không bao lâu, dù chiến lực vượt xa tu sĩ cùng cấp cũng không có khả năng bắt được Hợp Hoan Thánh Tử.

Nàng bị thương nặng, không những không giúp được gì mà ngược lại còn có thể bị đối phương bắt đi. "Hơn nữa, đây là Cổ Vân Thành, có rất nhiều Kim Đan Chân Nhân, chỉ cần sơ suất một chút, ngươi sẽ bị lộ." "Cô chỉ việc dẫn hắn ra là được." Diệp Bất Phàm day day mi tâm.

Hắn giỏi ẩn nấp, nhưng không giỏi truy tung, toàn dựa vào linh thức cường hãn.

Nhưng ở trong Cổ Vân Thành này, bất kỳ tu sĩ Kim Đan nào cũng không dám mạo muội phóng linh thức ra diện rộng, dù sao cường giả quá nhiều, chọc giận vị nào không vui, trực tiếp dùng linh thức va chạm thì thần hồn chắc chắn bị trọng thương.

Hơn nữa, linh thức của Diệp mỗ nhân, Tạo Súc Thuật không cách nào thay đổi được.

Lúc trước khi đào vong khỏi tay Kiếm Hạc Chân Nhân, hắn đã lợi dụng khôi lỗi, mà một tia linh thức ấn ký trong khôi lỗi thì Kiếm Hạc Chân Nhân rất rõ ràng.

Từ khi vào Cổ Vân Thành đến giờ, hắn chưa từng phóng linh thức ra bao giờ. "Ngươi... ngươi phải bảo vệ ta cho tốt, ta cũng không muốn trở thành lô đỉnh của Hợp Hoan Thánh Tử đâu." Sở Tử Tuyết bĩu môi, bàn tay ngọc ngà phủ lên cánh tay Diệp Bất Phàm, bộ ngực hùng vĩ cọ cọ vào tay hắn.

Mặt như hoa đào, mắt phượng đong đưa tình ý.

Giống hệt hồ ly tinh.

Diệp Bất Phàm cười khẽ, bàn tay to bóp nhẹ chỗ hùng vĩ kia.

Đàn hồi mười phần.

Sở Tử Tuyết run lên, rên nhẹ một tiếng, ánh mắt u oán.

Diệp Bất Phàm sững sờ, lộ vẻ quái dị, phát hiện ra điểm mấu chốt.

Nữ nhân này... hình như là thể chất mẫn cảm?

Thảo nào đêm đó khóc ghê thế. "Yên tâm đi, hắn không động vào cô được đâu." Diệp Bất Phàm chuyển chủ đề.

Với thực lực hiện tại của hắn, giết Kim Đan hậu kỳ cũng không quá mười nhịp thở, một tên sơ kỳ, búng tay là diệt được.

Các Kim Đan Chân Nhân khác căn bản không phản ứng kịp. "Có

điều vị Liên Ương Chân Quân kia của Cổ Vân Thành là ngoại lệ, nếu hắn dò ra thần thức, khoảnh khắc liền có thể phát giác, để đề phòng vạn nhất, vẫn nên làm tốt thủ đoạn lẩn tránh." Diệp Bất Phàm dặn dò Sở Tử Tuyết một hồi rồi rời khỏi khách sạn.

Sau đó bấm quyết, đánh ra một đạo truyền âm phù.

Truyền âm phù này tự nhiên là cho Nhan Như Ngọc.

Tuyết Linh Tông là lão tổ tông môn của nàng, để nàng thu hút sự chú ý của Liên Ương Chân Quân là thích hợp nhất.

Cùng lúc đó.

Tại một tửu lâu cách khách sạn không quá vài trăm trượng, một thanh niên áo lam ngồi bên cửa sổ, chăm chú nhìn lối ra vào của khách sạn.

Thấy Diệp Bất Phàm bước ra, hắn chỉ liếc qua một cái rồi không để ý nữa. "Trốn lâu như vậy, cho dù loại bỏ được độc tố thì pháp lực cũng sẽ bị tổn thương, chiến lực đại giảm." Thanh niên áo lam nhấp một ngụm rượu, đôi mắt lộ vẻ xảo trá.

Sau khi hắn đả thương Sở Tử Tuyết thì vẫn luôn đuổi sát không buông, truy đến khách sạn, hắn lập tức quay lại, án binh bất động.

Một là nơi này đông người.

Hai là Sở Tử Tuyết tuy trọng thương nhưng độc tố xâm thực chưa sâu, vẫn còn chiến lực, nhất thời bán hội căn bản không bắt sống được.

Chỉ cần bị lộ, trong bối cảnh chính ma liên thủ kháng địch như hiện nay, hắn ra tay với đồng minh chắc chắn sẽ bị lão tổ Tuyết Linh Tông ban chết!

Hắn đang đợi.

Đợi độc tố xâm thực kha khá rồi.

Đợi Sở Tử Tuyết chiến lực đại giảm.

Cho dù trong tình huống đông người, hắn cũng nắm chắc trong nháy mắt bắt lấy, bắt cóc mang đi! "Đáng lẽ trước đó đã có thể bắt cóc nàng ta rồi." Tần Tu nghĩ đến đây, sắc mặt âm trầm.

Phong Lôi Phù, loại phù lục tam giai đỉnh tiêm này, hai vị Phù sư tam giai kia căn bản không luyện chế ra được.

Chỉ có vị Lý phù sư mới toanh kia, hơn nữa còn vẽ ra rất nhiều!

Nếu không phải như vậy, hắn đã sớm bắt nàng ta rồi! "Sau này có cơ hội, ngược lại có thể đi xem vị Lý phù sư kia thế nào." Đến khi màn đêm buông xuống.

Tần Tu vẫn bất động, kiên nhẫn của hắn rất tốt.

Bỗng nhiên mắt hắn sáng lên, lộ vẻ hỏa nhiệt và dục vọng.

Chương 152

Trong khách sạn, một bóng người mặc váy tím bước ra, gò má trắng nõn tái nhợt, khí tức uể oải, tựa như liễu rủ trước gió. "Pháp lực quả nhiên đại giảm, tốt tốt tốt!" Tần Tu trong lòng đại hỉ, đã tưởng tượng ra cảnh bắt cóc Sở Tử Tuyết, đè nàng dưới thân làm lô đỉnh rồi. "Tiểu nhị!

Tính tiền!" Tần Tu ném xuống hai khối linh thạch, cười lớn đi ra ngoài tửu lâu.

Bỗng nhiên.

Thân ảnh hắn khựng lại, sắc mặt mất tự nhiên nhìn về phía một thiếu nữ đang đi lên bậc thang tầng hai tửu lâu.

Mi mục như họa, mắt hạnh má đào, dưới khóe mắt điểm xuyết một nốt ruồi lệ, phong tình vạn chủng, khiến không ít khách uống rượu phải ngoái nhìn, ánh mắt si mê.

Thiếu nữ phong tư yểu điệu, bước gót sen đi tới, cười yên nhiên: "Sư huynh, huynh đi đâu thế?" "Sư muội, việc của ta không cần muội bận tâm đâu nhỉ?" Tần Tu sắc mặt âm trầm, nặn ra nụ cười.

Ngu Tuyền Cơ mang Thiên Mị Linh Thể, Hợp Hoan Tông từ trưởng lão đến tu sĩ Luyện Khí đều vì nàng mà thần hồn điên đảo.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn Ngu Tuyền Cơ lại như nhìn rắn rết.

Nữ nhân khác, hắn chạm vào không chút cố kỵ.

Nhưng duy độc nữ nhân này, hắn một chút ý niệm cũng không dám có.

Chạm vào nàng, hắn sẽ chết! "Huynh và muội đều là người đáng thương, chỉ hy vọng sư huynh đừng gây ra chuyện gì, kẻo làm lão tổ

bất mãn." Ngu Tuyền Cơ cười nhẹ nhàng, thiên kiều bá mị: "Chuyện huynh bắt nữ tu Trúc Cơ đã gây sự chú ý của Tuyết Linh Tông rồi, dừng ở đây thôi." Tần Tu nhíu mày, đối với nữ nhân này càng thêm kiêng kỵ.

Chuyện này hắn làm rất kín đáo. "Nếu không còn chuyện gì khác, sư huynh đi đây." Tần Tu hừ lạnh, hắn không rảnh ở đây dây dưa với Ngu Tuyền Cơ, tìm Sở Tử Tuyết quan trọng hơn.

Xuống khỏi tửu lâu, hắn nhanh chóng hòa vào dòng người biến mất không thấy.

Ngu Tuyền Cơ đôi mắt đẹp lưu chuyển, từ cửa sổ cúi đầu nhìn bóng lưng Tần Tu, như có điều suy nghĩ. ...

Tần Tu đã sớm nắm giữ khí tức của Sở Tử Tuyết, bám theo từ xa phía sau, giữ một khoảng cách nhất định.

Mà linh thức cẩn thận tản ra, tìm kiếm cơ hội.

Đi được khoảng một nén nhang, Sở Tử Tuyết vòng vo mấy vòng, lặng lẽ tiến vào một viện lạc.

Khu vực này thuộc khu náo nhiệt, gần đó đều là tu sĩ của Thiên Ma Giáo trú đóng. "Vẫn có cơ hội bắt cóc nàng ta." Tần Tu cảm ứng một lát, phần lớn Kim Đan Chân Nhân của Thiên Ma Giáo đều đã ra ngoài thành phòng ngự.

Chỉ có vài vị Kim Đan ở gần đó.

Hắn nắm chắc giải quyết chiến đấu, nhanh chóng rút lui.

Nghĩ tới đây, hắn nhanh chóng tiếp cận viện lạc kia.

Nhưng vừa đến gần cửa viện, thân ảnh hắn khựng lại. "Không ổn." Tần Tu sắc mặt kịch biến, không chút do dự, hai tay bấm quyết, thân ảnh bùng lên một đoàn sương mù màu hồng, lùi lại phía sau.

Sau khi lùi ra ngàn trượng, linh thức cảm ứng bốn phía, tịnh không phát hiện dị thường.

Sắc mặt hắn lúc này mới dịu đi một chút, lại lần nữa tiếp cận cửa viện.

Hành động vừa rồi chẳng qua chỉ là một lần thăm dò.

Nếu Sở Tử Tuyết nhờ người lập bẫy, người kia thấy hắn lùi lại thì hẳn đã ra tay rồi. "Nữ nhân này chung quy cũng là Thánh nữ Thiên Ma Giáo, cẩn thận vẫn hơn." Mắt hắn lóe lên, nhảy qua tường vào trong.

Vừa đứng vững, sắc mặt hắn cứng đờ.

Chỉ thấy trong viện, Sở Tử Tuyết lẳng lặng đứng đó, bên cạnh trên ghế mây có một thanh niên đang nằm, vô thanh vô tức.

Tần Tu sắc mặt biến đổi, linh thức quét qua, chỗ đó trống rỗng, thanh niên kia phảng phất như không tồn tại.

Chỉ có mắt thường mới nhìn thấy. "Cẩn thận đa nghi, thảo nào sống được đến giờ." Diệp Bất Phàm nghiêng đầu, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị. "Các hạ là ai?" Tần Tu miễn cưỡng cười nói, lời còn chưa dứt, thân ảnh đã bạo lui, nhanh như tia chớp nhảy ra khỏi viện lạc.

Tốc độ kia, có thể xưng là biến thái. "Kẻ này quá cảnh giác, căn bản không định mạo hiểm bắt ta!" "Không thể để hắn chạy!

Nếu không muốn giết lại, khó như lên trời!" Sở Tử Tuyết thấy thế, vội vàng nói với Diệp Bất Phàm.

Khó khăn lắm mới dẫn dụ được tới đây, nếu để hắn chạy thoát, chẳng phải nàng công cốc sao? "Chạy?

Đã vào cái sân này, chạy là chạy không thoát đâu." Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, không hề cử động.

Ngay khi Tần Tu vừa nhảy ra khỏi tường viện, thân thể như đâm phải thứ gì đó, như đạn pháo bắn ngược trở lại.

Sau đó, Sở Tử Tuyết liền thấy Diệp Bất Phàm thứ hai từ ngoài tường viện đi vào, tay cầm một tòa pháp bảo tiểu thành, khí thế kinh người. "Phân thân?!

Không đúng, phân thân của ngươi sao có thể mạnh như vậy?!" Tần Tu bị bật ngược trở lại sắc mặt kinh biến, đối phương giơ tay nhấc chân chiến lực đều không dưới Kim Đan trung kỳ.

Hắn không do dự, đổi hướng khác đào tẩu.

Sau đó "Rầm" một tiếng, lại bị bức trở về. "Không thể nào!" Tần Tu kinh hãi, lại nhìn thấy thanh niên thứ ba giống hệt lúc trước đi vào, trong tay nắm một túi trữ vật, ném về phía Diệp Bất Phàm trên ghế mây.

Người sau đón lấy, linh thức quét vào bên trong, trên mặt lộ nụ cười. "Túi trữ vật của ta!" Tần Tu vừa kinh vừa sợ, sắc mặt ẩn ẩn trắng bệch.

Phân thân của người này đều có thực lực Kim Đan trung kỳ, vượt xa hắn quá nhiều, khó có thể tưởng tượng bản tôn rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Hắn mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, hai tay bấm quyết. "Đại Địa Độn Thuật!" Cơ thể Tần Tu bộc phát hoàng quang, nhanh chóng độn xuống lòng đất.

Sau đó một tiếng thét thảm vang lên, từ dưới đất chui lên Diệp Bất Phàm thứ tư, bàn tay to bóp cổ Tần Tu, xách hắn lên. "Tha cho ta, ta nói cho... nói cho ngươi bí mật của Hợp Hoan Lão Tổ." Tần Tu lộ vẻ sợ hãi, từ cổ họng nặn ra một câu. "Rắc!" Cổ trực tiếp bị vặn gãy, thi thể rơi xuống đất.

Diệp Bất Phàm thứ tư kiểm tra trên người hắn một hồi, tịnh không phát hiện Thần Du Cổ Tử Cổ. "Hợp Hoan Tông là sào huyệt của Thần Du Cổ, một Thánh tử cư nhiên lại không bị Thần Du Cổ khống chế, thật là kỳ quái." Bản tôn Diệp Bất Phàm híp mắt, rơi vào trầm tư.

Sở Tử Tuyết bên cạnh đã sớm trừng lớn mắt, ngây ra nhìn thi thể Hợp Hoan Thánh Tử.

Hợp Hoan Thánh Tử trong mắt nàng cường đại vô cùng, Kim Đan nhị trọng, cứ thế mà chết sao?

Đơn giản, gọn gàng.

Một phân thân giết hắn như giết chó.

Mà phân thân như vậy còn có tận hai cái.

Sở Tử Tuyết nhìn về phía Diệp Bất Phàm trên ghế mây.

Phân thân đã mạnh như vậy, bản tôn phải khủng bố đến mức nào?

Có thể so với Kim Đan hậu kỳ không? "Đi thôi." Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, thu hồi thi thể Hợp Hoan Thánh Tử.

Ba đạo phân thân hóa thành quang ảnh dung nhập vào cơ thể, chỉ để lại ba con rối người giấy, cùng nhau bị ném vào túi trữ vật.

Chân Ma Huyễn Ảnh dung hợp người giấy, người thường rất khó phân biệt sự khác biệt giữa phân thân và bản tôn.

Sau đó, hắn thanh lý sạch sẽ dấu vết chiến trường, ôm lấy eo nhỏ của Sở Tử Tuyết, trong nháy mắt biến mất khỏi viện lạc.

Mà sau khi Diệp Bất Phàm đi, vài đạo linh thức thăm dò qua đây.

Chiến đấu từ lúc bắt đầu đến hiện tại, nói ra thì dài dòng nhưng thực tế chỉ diễn ra trong mười mấy nhịp thở.

Chương 153

"Có khí tức tử vong của Kim Đan Chân Nhân, trong thời gian ngắn như vậy đã giết chết đối phương, là một đại cường giả a." "Không có lý, cái sân này không phải của Lục trưởng lão Huyết Phong Thiên Ma Giáo chúng ta sao?

Lão ấy đi tham gia đột kích yêu tộc rồi, ai chết ở đây vậy?" "Tra xem có phải Kim Đan nào của Thiên Ma Giáo ta chết không!" Đông đảo linh thức giao thoa, sau khi trao đổi đều kinh nghi bất định.

Lại qua một lát, một bóng người nữ tử dừng lại trước cổng viện một hồi, trên mặt lộ vẻ bất lực. "Đã sớm cảnh cáo huynh rồi, dừng tay, dừng tay đi!" Ngu Tuyền Cơ vì công pháp đặc thù nên nhất cử nhất động của Tần Tu đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng.

Việc tìm kiếm Sở Tử Tuyết nàng cũng đã thấy. "Kẻ giết hắn là ai?

Tốc độ quá nhanh." Ngu Tuyền Cơ cau mày khó hiểu, suy tư một lát, nàng xoay người rời đi. "Hợp Hoan Thánh Tử tử vong, ngươi đi báo cáo với lão tổ." Nàng chớp đôi mắt đẹp, nói với cái bóng đi theo trong bóng tối. "Ta chỉ phụ trách đi theo cô, cái chết của Thánh tử tự sẽ có người bẩm báo lên trên." Cái bóng khàn khàn nói.

Ngu Tuyền Cơ sa sầm mặt mày, lạnh lùng nhìn cái bóng một cái, ngập ngừng nói: "Ngươi có phát hiện gì không?" Cái bóng là Kim Đan đại tu, thực lực đăng phong tạo cực. "Không có, mọi khí tức trong viện đều bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng có thể giết chết Thánh tử Kim Đan nhị trọng trong thời gian ngắn như vậy, thực lực không dưới hậu kỳ." Giọng nói của cái bóng không chút cảm xúc: "Kẻ đó chắc chắn có quan hệ với Sở Tử Tuyết, nếu muốn tra, hãy bắt đầu từ nàng ta." "Tra?

Ta không có hứng thú đắc tội một cường giả bí ẩn." Ngu Tuyền Cơ cười lạnh, sau đó ném chuyện Thánh tử chết ra sau đầu.

Thánh tử chết, người phẫn nộ chỉ có Hợp Hoan Lão Tổ.

Không bao lâu nữa, Hợp Hoan Lão Tổ sẽ lại tìm một người khác tiếp thay vị trí Thánh tử.

Tại một viện lạc khác.

Diệp Bất Phàm đứng trong phòng khách, nhìn chằm chằm thi thể trước mặt, mày nhíu chặt.

Sở Tử Tuyết đã thay một bộ váy tím nhạt, khí chất vũ mị, tò mò hỏi: "Ngươi nhìn nửa ngày rồi, cái xác này có gì kỳ quái sao?" Nàng hiện tại vẫn suy yếu, thương thế chưa lành. "Sau khi Tần Tu chết, thần hồn, pháp lực, khí huyết của hắn hội tụ thành một đoàn." Diệp Bất Phàm giơ tay chộp lấy một quang đoàn màu máu.

Quang đoàn ly thể, thi thể trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi. "Đây là cái gì?" "Hắn chủ tu công pháp lô đỉnh, nữ tử nuốt vật này vào, có thể so với nuốt đại dược, tu vi bạo tăng." Trong mắt Diệp Bất Phàm lộ vẻ dị sắc.

Sở Tử Tuyết ngẩn ra, có chút không thể tin nổi.

Lời này rất rõ ràng, Tần Tu là lô đỉnh của người khác.

Đường đường là Thánh tử, cư nhiên lại là lô đỉnh?! "Bốp!" Diệp Bất Phàm bóp nát quang đoàn màu máu, ném thần hồn vào Vạn Hồn Phiên, lười quan tâm nữa.

Dặn dò Sở Tử Tuyết một hồi, bản thân hắn trở về phòng, ngồi xếp bằng trên giường, đổ ra một đống đồ vật.

Một trăm vạn linh thạch, trong Kim Đan sơ kỳ cũng coi như là phú hào rồi.

Những thứ khác là công pháp, phôi pháp bảo, dược liệu...

Trong đó một đoạn cành cây là bắt mắt nhất.

Diệp Bất Phàm cầm vật này lên, sau khi xác nhận thì lộ vẻ vui mừng.

Một đoạn thân cây Thiên Thương Ngọc Thụ!

Đủ để làm tài liệu chính luyện chế ba thanh Chân Ma Kiếm!

Cộng thêm cái mà Kiếm Hạc Chân Nhân tặng, có thể luyện chế bốn thanh. "Vẫn còn thiếu một ít Thiên Thương Ngọc Thụ mới có thể luyện chế ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, tổ thành Chân Ma Kiếm Trận." "Phải nghĩ cách giao dịch vật này với đám người Chu Thanh Vân, Hợp Hoan Thánh Nữ." Trong lòng Diệp Bất Phàm kích động, trịnh trọng cất kỹ vật này.

Cuối cùng, lấy ra một bản sao cổ tịch gần như bị lật nát.

Trên đó hách nhiên khắc năm chữ —— Hợp Hoan Lô Đỉnh Công!

Công pháp mà Diệp Bất Phàm khao khát hơn nửa năm, một lòng muốn có được! 【 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công · Hợp Hoan Thiên: Tốc độ tu luyện song tu cực nhanh, song tu cùng lô đỉnh, thôn nạp pháp lực của đối phương, tăng trưởng tu vi. 】 【 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công · Lô Đỉnh Thiên: Trong quá trình song tu, dâng hiến pháp lực, thần hồn, khí huyết cho đạo lữ để nâng cao tu vi; tu vi, thần hồn, khí huyết của bản thân giảm sút nghiêm trọng, sau khi song tu tất tử! 】 Diệp Bất Phàm trực tiếp bỏ qua "Hợp Hoan Thiên". 【 Hợp Hoan Lô Đỉnh Công · Lô Đỉnh Thiên, Phụ diện nghịch chuyển: Trong quá trình song tu, dâng hiến pháp lực, thần hồn, khí huyết cho đạo lữ để nâng cao tu vi; tu vi, thần hồn, khí huyết của bản thân tăng phúc, nâng cao biên độ lớn, sau đó tất sống! 】 Hai mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, hô hấp dồn dập.

Tốt a!

Dưới tác dụng nghịch chuyển, Lô Đỉnh Công không chỉ có thể nâng cao tu vi biên độ lớn, mà ngay cả thần hồn cũng có thể trở nên mạnh mẽ!

Hơn nữa, còn có thể tăng trưởng khí huyết! "Công pháp tốt!" Diệp Bất Phàm kích động không thôi, lập tức bắt đầu tu luyện.

Trong chốc lát, Diệp Bất Phàm đã triệt để nhập môn Lô Đỉnh Công. "Công pháp này là chủ tu công pháp của Tần Tu, một thân tu vi sớm muộn gì cũng sẽ trở thành áo cưới cho người khác." Diệp Bất Phàm nghĩ đến quang đoàn ngưng tụ trên xác tên kia, cảm thấy có chút quái dị.

Đối phương bị nữ tử tu luyện 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công · Hợp Hoan Thiên》 hấp nạp, cơ bản là chết chắc.

Nhưng Diệp mỗ nhân không sợ.

Nữ tử càng hấp, tốc độ tăng trưởng tu vi của hắn càng nhanh! "Sở Tử Tuyết!" Diệp Bất Phàm cao giọng gọi.

Hắn định thử hiệu quả xem sao.

Rủi ro "khí huyết" trong song tu chủ yếu là trị liệu nhục thân, đồng thời tăng cường thể lực, sức mạnh... cho nữ tử. "Làm gì?" Sở Tử Tuyết cẩn thận bước vào phòng, đôi mắt sáng lấp lánh vẻ sợ hãi, cảnh giác nói. "Ta giúp cô tu hành." "Không!

Không muốn!" "Ta vừa học được song tu pháp, còn có thể trị liệu." "Ta không tin!

Ngươi... ngươi không phải muốn lấy ta làm lô đỉnh đấy chứ?!" Đầu Sở Tử Tuyết lắc như trống bỏi, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm trở nên sợ hãi. "Vút" một tiếng, nàng xách tà váy tím lên, xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng, tốc độ của nàng sao có thể so được với Diệp Bất Phàm, người sau chỉ sải một bước đã đuổi kịp, trực tiếp vác cả thân thể mềm mại lên vai, xoay người "Rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi thả ta ra!" "Ta không muốn làm lô đỉnh!

Á á á!!" Sở Tử Tuyết kinh hãi, đôi tay trắng nõn không ngừng đấm vào lưng Diệp Bất Phàm, giãy giụa muốn thoát ra.

Diệp Bất Phàm lười giải thích, ném nàng lên giường, khẽ chấn động, váy áo vỡ vụn thành từng mảnh.

Ngay cả đồ lót cũng hóa thành tro bụi.

Sở Tử Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, gò má đỏ bừng như máu.

Nàng vội vàng che lấy bộ vị quan trọng, mắt đẫm lệ mông lung, trong vẻ vũ mị mang theo sự đáng thương, cầu xin nói: "Ta không làm lô đỉnh, tha cho ta được không?" "Sẽ không lấy cô làm lô đỉnh." Diệp Bất Phàm leo lên giường, tung chăn trùm kín hai người.

Tức thì chóp mũi tràn ngập mùi hương thanh khiết, xúc cảm như noãn ngọc. "Vậy cũng không được!" Đầu Sở Tử Tuyết lắc nguầy nguậy, thân thể mềm mại không ngừng kháng cự.

Ký ức đau đớn lần trước vẫn còn mới mẻ, cả đời này nàng không muốn song tu nữa.

Tuy nhiên —— Sở Tử Tuyết rên nhẹ một tiếng, thân thể trắng nõn cứng đờ. "Diệp Bất Phàm!

Ta giết ngươi!" Một lát sau, trong phòng truyền ra tiếng khóc lớn oa oa.

Ban đầu, trăm phương ngàn kế cự tuyệt, tiếng khóc không ngừng.

Nhưng dần dần, tiếng khóc ngừng lại. "Tu vi của ta...

đang tăng trưởng?

Chương 154

Đây là song tu pháp gì?" Trong tiếng nghẹn ngào của Sở Tử Tuyết mang theo sự ngạc nhiên vui mừng.

Không giống lắm với trong tưởng tượng. "Hấp thu là được." Diệp Bất Phàm đáp lại. "Được..." Sở Tử Tuyết cắn răng ngà, bắt đầu vận chuyển 《Âm Dương Hợp Hoan Kinh》, hấp nạp pháp lực, thần hồn, khí huyết sức mạnh mà Diệp Bất Phàm cuồn cuộn không ngừng truyền sang.

Sau đó nàng khiếp sợ phát hiện tu vi tăng trưởng rất nhanh, có thể so với việc nuốt phục đan dược Kim Đan!

Thế là, nàng không còn kháng cự nữa.

Theo thời gian trôi qua, nàng dần dần thích ứng.

Đau đớn bị hoan du thay thế.

Mà dưới sự nghịch chuyển của Lô Đỉnh Công, tốc độ tăng trưởng tu vi của Diệp Bất Phàm càng dũng mãnh hơn, ước chừng gấp mấy lần Sở Tử Tuyết. "Tốc độ này còn nhanh hơn nhiều so với tu luyện cùng Nhan Như Ngọc cộng thêm nuốt thiên niên linh dược!" Diệp Bất Phàm trong lòng cuồng hỉ.

Theo tốc độ này, không bao lâu nữa hắn sẽ có thể đột phá!

Thậm chí vài tháng là có thể đạt tới Kim Đan hậu kỳ!

Trực tiếp rút ngắn mấy chục năm thời gian!

Không chỉ có vậy, khí huyết của hắn cũng đang tăng cường, cảnh giới luyện thể tiến về phía Kim Đan trung kỳ!

Còn có thần hồn cũng đang tăng phúc, đầu óc minh mẫn, trí nhớ

sâu sắc. "Nếu là loại tuyệt giai hợp hoan thể chất như Nhan Như Ngọc thì tốc độ sẽ còn nhanh hơn." Diệp Bất Phàm suy tính.

Hiện nay bên ngoài Cổ Vân Thành nhân tộc và yêu tộc đánh nhau loạn cào cào, thực lực của hắn tự nhiên là càng mạnh càng tốt.

Liên tiếp ba ngày.

Không ngủ không nghỉ. "Ta dậy củng cố tu vi một chút." Diệp Bất Phàm đầy đầu mồ hôi, bước xuống giường.

Lô Đỉnh Công sau khi hệ thống nghịch chuyển tăng trưởng tu vi quá nhanh, hắn cần thời gian luyện hóa, củng cố.

Hơn nữa mấy ngày nay không ít người tới cửa bái phỏng, thỉnh cầu luyện chế phù lục.

Có điều bị trận pháp ngăn cách, đều không vào được. "Không, đừng mà." Giọng Sở Tử Tuyết mềm nhũn, vũ mị, vươn bàn tay trắng nõn kéo Diệp Bất Phàm trở lại giường. "..." Diệp Bất Phàm cạn lời: "Cô không phải trăm phương ngàn kế không nguyện ý sao?" "Ân hừ." Sở Tử Tuyết thẹn thùng, chu mỏ hôn Diệp Bất Phàm một cái, sau đó cười hi hi trùm chăn lại.

Dưới lần song tu này, tu vi nàng tăng trưởng khả quan, nhanh hơn nhiều so với tự mình khổ tu, hơn nữa còn có hiệu quả trị liệu, thương thế trước đó của nàng đã hoàn toàn khôi phục.

Một ngày sau. "Nghỉ ngơi một chút." "Không chịu đâu." Hai ngày sau. "Ta luyện hóa pháp lực chút đã." "Ta không." Ba ngày...

Đợi đến ngày thứ mười, Diệp Bất Phàm mới bước ra khỏi phòng.

Giữa trán hắn mang theo vẻ mệt mỏi, xoa xoa thắt lưng.

Dưới tác dụng phụ nghịch thiên, thận của hắn căn bản vô tổn.

Nhưng cột sống thắt lưng luôn ở trong trạng thái chiến đấu cao

độ, cũng giống như đánh nhau với người khác nửa tháng vậy, khó tránh khỏi có chút mệt mỏi. "Phải mau chóng tiêu hóa thành quả tu luyện nửa tháng nay." Diệp Bất Phàm đi tới mật thất bế quan dưới lòng đất, vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, khoanh chân đả tọa.

Pháp lực bàng bạc trong cơ thể gần như lấp đầy cả đan điền cũng như kinh mạch.

Nhanh chóng luyện hóa xong.

Tu vi của Diệp Bất Phàm lại lần nữa tiến cảnh!

Kim Đan tứ trọng!

Bên trong cơ thể Diệp Bất Phàm, Kim Đan càng lúc càng lớn mạnh, đã to bằng nắm tay người trưởng thành.

Pháp lực lưu chuyển trong kinh mạch tựa như sông lớn cuộn trào, truyền ra tiếng gầm thét vang dội. "Tu vi tinh tiến biên độ nhỏ, đã không còn thiên kiếp nữa rồi." Diệp Bất Phàm nheo mắt, sờ sờ mi tâm, nơi đó có một đạo huyết sắc phù văn đang lấp lánh, dường như đang hội tụ sức mạnh để dẫn tới thiên kiếp càng mạnh mẽ hơn.

Hắn suy đoán, ấn ký này hẳn là có liên quan đến thiên Nguyên Anh của "Thiên Sát Chân Ma Công" mà hắn chưa lấy được.

Sau khi ổn cố cảnh giới, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi thất bế quan.

Lúc này Lục La đang túc trực bên ngoài, thấy vậy liền lo lắng nói: "Chủ nhân, những trưởng lão đại phái bên ngoài kia đã đợi mấy ngày rồi." Thời gian này, truyền âm phù cứ bay tới hết cái này đến cái khác.

Nếu không có Man Thiên Thuật gia trì, hắn cũng chẳng dám đi ra.

Diệp Bất Phàm gật đầu, bảo Lục La lui về phòng, còn mình thì phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, mở ra trận pháp phòng ngự bên

ngoài.

Trận pháp này xuất xứ từ Chung gia ở Nguyên Quốc, cũng chỉ là tam giai trận pháp tầm thường.

Viện môn mở rộng, một đám Kim Đan chân nhân ùa vào. "Lý phù sư, ngài làm ta đợi khổ quá, bên ngoài Cổ Vân Thành sắp máu chảy thành sông rồi." Kiếm Hạc Chân Nhân đi vào đầu tiên, có chút oán trách. "Đúng vậy, không biết xảy ra chuyện gì, Yêu tộc giống như phát điên, liều mạng tấn công đại trận, yêu thú nhất nhị giai đã chết bảy tám ngàn rồi." Đại trưởng lão của Tuyết Linh Tông lên tiếng, bà ta là một lão ẩu, nhưng có thể nhìn ra thời trẻ cũng là một mỹ nhân.

Tam trưởng lão Thiên Ma Giáo và những người khác cũng liên thanh phụ họa. "Thật hâm mộ Lý phù sư, không cần đánh sống đánh chết, cuộc sống an nhàn, ung dung tự tại." Khánh Vũ Phiến của Phiêu Miểu Cốc tướng mạo khá anh tuấn, vừa từ ngoài thành trở về, toàn thân đẫm máu, chật vật không chịu nổi.

Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Cổ Nữ Vương Thanh Hà, hay tân Thánh tử Vạn Thú Cốc cũng chẳng khá hơn là bao, ít nhiều đều dính chút thương tích.

Ngược lại nhìn Diệp mỗ nhân, cùng "Sở hồ ly tinh" đêm đêm hoan ca, thần thanh khí sảng.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, mời mấy chục vị Kim Đan ngồi xuống đại sảnh, sau đó nghe ngóng tình hình ngoài thành từ miệng bọn họ.

Chiến tranh càng lúc càng thảm liệt.

Tu sĩ Luyện Khí chết vô số kể, Trúc Cơ thương vong bốn năm ngàn, ngay cả Kim Đan cũng đã ngã xuống mười mấy vị.

Diệp Bất Phàm nghe mà tim đập chân run, may mắn mình là phù sư, không cần ra mặt.

Cuối cùng nghe Kiếm Hạc Chân Nhân nhắc một câu Liên Ương Chân Quân và nhị giao đại yêu của Yêu tộc huyết chiến nơi phương xa, đã đánh mấy ngày rồi.

Mọi người đối với việc thủ vững Cổ Vân Thành càng thêm không lạc quan.

Yêu tộc Vạn Yêu Sơn thật sự quá đông, lại còn hãn không sợ chết. "Nói như vậy, Liên Ương Chân Quân không ở Cổ Vân Thành, trong thành trở nên trống vắng rồi?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, cảm giác có chỗ nào đó không ổn.

Tuy nói Nhân tộc đánh lén khiến Yêu tộc chết rất nhiều tam giai yêu thú, nhưng cũng không đến mức khiến bọn chúng liều mạng như vậy. "Đúng là có chút trống vắng, bất quá Lý phù sư không cần lo lắng, có tứ giai trận pháp thủ hộ, Yêu tộc không đánh vào được đâu." Tam trưởng lão Ma Vân Thượng Nhân của Thiên Ma Giáo cười lớn nói: "Huống hồ, Chính Ma liên minh chúng ta đã mời mấy vị trận pháp sư của Chung gia Nguyên Quốc đến tương trợ, chuẩn bị bố trí mấy tòa tứ giai trận pháp ở bên ngoài các thành phòng ngự khác." "Không chỉ như thế, Hỏa Vân Quốc, Bắc Tề, Thiên Thương và mấy đại quốc đều có không ít Kim Đan đến chi viện." Cổ Vân Thành là phòng tuyến đầu tiên bên ngoài Vạn Yêu Sơn Mạch.

Trong vòng mấy ngàn dặm còn có vài tòa thành trì nữa.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, vẻ mặt cổ quái.

Chung gia... mình hình như là khách khanh của Chung gia, không biết vị trưởng lão nào của Chung gia đến Cổ Vân Thành đây. "Chỉ là Liên Ương Chân Quân không có mặt, tại hạ vẫn có chút lo lắng, vạn nhất bị kẻ địch dùi vào chỗ trống, Cổ Vân Thành e là sẽ đại loạn." Diệp Bất Phàm uyển chuyển nhắc nhở.

Hắn mang trong mình Trấn Yêu Tháp, bị Yêu tộc coi là cái gai

trong mắt.

Diệp mỗ nhân cũng không muốn đang tu luyện thì bất thình lình xuất hiện một con Nguyên Anh đại yêu cắt cổ mình.

Ai ngờ đám người này căn bản không để ý, chuyển chủ đề, bắt đầu thỉnh cầu Lý phù sư chế phù.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Trong lúc đó hắn đề xuất một số giao dịch về truyền thừa luyện khí, chỉ nói là hậu bối của mình muốn học đạo luyện khí. "Truyền thừa luyện khí?

Có có có, tam giai luôn!

Đợi Lý phù sư luyện chế hai mươi tấm 'Phong Lôi Phù', ta lập tức hai tay dâng lên." Tân Thánh tử Dư Hoài của Vạn Thú Cốc vỗ ngực nói ngay.

Tam giai luyện khí truyền thừa ở đại phái cũng là bí mật bất truyền.

Chương 155

Nhưng hiện tại vì bảo mệnh, Dư Hoài Thánh tử đâu còn lo được nhiều như vậy.

Vạn Thú Cốc thủ đoạn khống thú kinh người, nhưng bản thân thực lực tịnh không tính là xuất sắc, đối với các loại phù lục đào tẩu, phòng ngự là khát cầu nhất.

Tiền Thánh tử nếu có thủ đoạn này thì cũng không đến mức bị Trương Lão Tam chém chết trong di tích.

Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng, miệng nhận lời ngay.

Chân Ma Kiếm của hắn sự quan trọng đại, tuyệt đối không thể để người ngoài luyện chế.

Sau đó hắn cùng Kiếm Hạc Chân Nhân và những người khác thương định chi tiết giao dịch, lúc này mới tiễn bọn họ ra về.

Trước khi đi, mọi người trả tiền đặt cọc, các loại da thú tam giai, linh thạch, dược liệu luyện khí chất đầy cả phòng khách.

Diệp Bất Phàm nhìn châu quang bảo khí đầy nhà, trong lòng càng thêm hài lòng.

Tính sơ sơ, giá trị hơn bốn trăm vạn.

Tốc độ kiếm tiền này có thể so với máy in tiền. "Phụ dược liệu luyện chế Chân Ma Kiếm đã tụ tập được hơn một nửa." Diệp Bất Phàm chọn tới chọn lui, bán hơn phân nửa vật phẩm cho Vạn Hòa Thương Hội trong Cổ Vân Thành.

Lại âm thầm mua phụ dược liệu pháp bảo từ chỗ bọn họ.

Do chiến tranh Triệu Quốc bùng nổ, thương hội của một số nước

khác cũng chen chân vào.

Vạn Hòa Thương Hội là thương hội lớn nhất, bao phủ pháp bảo, linh dược, đan dược, phù lục, khôi lỗi, tình báo v.v...

Truyền thuyết đông gia đứng sau là Đế Khâu Tiên Triều ở phía Bắc Tiên Đường, lai lịch cực kỳ thần bí.

Từ Vạn Hòa Thương Hội một đường trở về, Diệp Bất Phàm phát hiện trong bóng tối có không ít ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. "Đây là thấy tiền sáng mắt a." Hắn cười lạnh trong lòng.

Hiện tại hắn là tam giai phù sư nổi danh, thân gia còn phong phú hơn cả Kim Đan đại tu, nhưng thực lực biểu lộ ra chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Xứng danh là con dê béo lớn nhất Cổ Vân Thành.

Bị kẻ tham lam nhắm vào, ký du là chuyện khó tránh khỏi.

Đáng tiếc bọn họ không có cơ hội gì.

Phủ đệ luôn có các thế lực đến bái phỏng, Lý đại phù sư lại là một trạch nam không thích ra ngoài. "Tôi còn thiếu tiền hơn cả các người!" Diệp Bất Phàm thầm mắng, rảo bước về viện tử.

Dược liệu luyện chế Chân Ma Kiếm quá đốt tiền, bốn trăm vạn vừa giao dịch tới tay đã đập hết vào đó, còn nợ một đống phù lục.

Vừa về đến viện lạc, Âm Dương Chân Nhân của Hợp Hoan Tông cùng với Hợp Hoan Thánh nữ đến bái phỏng.

Người trước Diệp Bất Phàm từng giao thiệp ở Lưu Vân Thành.

Người sau thì gần đây mới có giao lưu.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, mời hai người ngồi xuống. "Thánh tử trong môn chúng ta chết thảm một cách mạc danh kỳ diệu, Lý phù sư có biết không?" Âm Dương Chân Nhân thở dài, nói: "Lão tổ truyền tin,

bảo ta tra chuyện này, còn mong Lý phù sư tương trợ." "Đúng vậy a Lý phù sư." Ngu Tuyền Cơ phụ họa, eo nàng nhỏ nhắn, không đầy một nắm tay, váy hồng quấn thân, ngồi trên ghế gỗ đường cong mông cực kỳ kinh người, cánh tay trần lộ ra càng thêm non mịn trơn bóng.

Một khuôn mặt tươi cười mang theo rạng rỡ tự nhiên, giống như uống phải rượu giả, mang theo xuân ý, mị hoặc lại đa tình.

Diệp Bất Phàm nhìn thêm hai mắt liền có chút choáng váng.

Hắn dời ánh mắt, cười nói: "Tương trợ thế nào?" "Luyện chế vài tấm phù lục truy tung." Âm Dương Chân Nhân thành khẩn nói.

Diệp Bất Phàm trực tiếp đáp ứng, hắn cái gì khí tức cũng không để lại, phù lục truy tung căn bản không có tác dụng gì.

Hắn đưa ra điều kiện: "Nghe Kiếm Hạc Chân Nhân nhắc tới, trong tay quý tông có mấy đoạn chi cán của 'Thiên Thương Ngọc Thụ', có thể bỏ thứ yêu thích hay không?" "Thiên Thương Ngọc Thụ?

Thần vật bực này ta tịnh không có, bất quá Thánh nữ ngược lại là có mấy đoạn." Âm Dương Chân Nhân sửng sốt, nghĩ nghĩ, nhìn về phía Ngu Tuyền Cơ.

Ngu Tuyền Cơ cười vũ mị nói: "Vật ấy thiếp thân sớm đã luyện chế thành pháp bảo, e là không thể nhường lại." Diệp Bất Phàm trên mặt lộ vẻ thất vọng, trong lòng thì cười lạnh.

Luyện chế thành pháp bảo, đây không phải nói nhảm sao?

Cả cái Triệu Quốc này, một luyện khí sư đỉnh cấp cũng tìm không ra. "Bất quá, thiếp thân ngược lại có một kỳ vật, có thể giao dịch cho Lý phù sư." "Vật này là đầu cốt của Thiên Thần Quy, bị tiền bối thượng cổ tế luyện thành bảo vật, có thể thôi diễn một chút nguy hiểm." Ngu Tuyền Cơ cười khẽ, lấy ra một cái đầu cốt rùa đen.

Nhỏ nhắn xinh xắn, bên trên khắc đầy phù văn. "Có thể thôi diễn

thiên cơ sao?" Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn, lại thấy Ngu Tuyền Cơ lắc đầu, nói: "Không phải, thiên cơ là vô pháp thôi diễn, chỉ có thể trắc ra cát hung của bản thân gần đây, mỗi lần trắc toán đều sẽ phải trả giá bằng một ít thọ mệnh." Vật thôi diễn thiên cơ, không cái nào không phải là thiên địa chí bảo, cho dù là Hợp Hoan Lão Tổ cũng khát vọng. "Giao dịch thế nào?" "Ta cần ba mươi tấm 'Phong Lôi Phù'." "..." Diệp Bất Phàm gật đầu đáp ứng, trong lòng thì cạn lời, lại là Phong Lôi Phù, trước đó đám người kia quá nửa đều muốn vật này.

Chẳng lẽ đám gia hỏa này thấy tình thế không ổn, muốn chạy trốn rồi?

Chạy trốn không mang theo tôi sao? "Vật này cứ giao cho Lý phù sư trước." Ngu Tuyền Cơ tiến lên, hương thơm xộc vào mũi, vươn bàn tay ngọc thon dài, đưa đầu cốt cho Diệp Bất Phàm.

Cùng đưa qua còn có một miếng ngọc giản.

Diệp Bất Phàm tiếp nhận.

Tựa như vô tình, ngón tay ôn nhuận của Ngu Tuyền Cơ cọ vào lòng bàn tay hắn.

Xúc cảm trơn mềm, giống như noãn ngọc dương chi, khiến lòng Diệp Bất Phàm gợn sóng.

Má Ngu Tuyền Cơ nóng lên, cần cổ thiên nga trắng ngần cũng hơi ửng hồng, làm người ta khó mà kiềm chế.

Đôi mắt gợn lên xuân ý, hàm tình mạch mạch, câu hồn chí cực. "Ngu cô nương vưu vật nhường này, không biết sẽ hời cho ai đây." Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ chớp, trêu chọc nói.

Cự ly gần tiếp xúc với nữ tử này, hắn có chút táo nhiệt, nảy sinh phản ứng.

Đương nhiên, không phải chỗ nào đó, mà là công pháp trong cơ

thể! "Ai biết được chứ, cũng có thể là Lý phù sư." Ngu Tuyền Cơ tương đương lớn mật, nháy mắt với Diệp Bất Phàm, vuốt vuốt tóc xanh, vặn cái eo nhỏ xoay người, mông tròn lay động, tiêu hồn vô cùng.

Nàng ngồi về ghế, hơi cúi đầu, trong mắt hiện lên vẻ chấn kinh.

Tại khoảnh khắc tiếp xúc với người này, nàng nhận ra ba động đặc thù của Hợp Hoan Lô Đỉnh Công.

Hơn nữa là Lô Đỉnh Thiên!

Có thể nhận ra, đó là vì nàng tu luyện chính là Hợp Hoan Thiên!

Tần Tu tồn tại chính là do Hợp Hoan Lão Tổ chuẩn bị cho nàng.

Đợi hắn trưởng thành, Kim Đan viên mãn, Ngu Tuyền Cơ sẽ đoạt lấy tu vi của hắn.

Không chỉ như thế, nàng còn phát hiện vị Lý phù sư này cư nhiên là thể chất lô đỉnh.

Chính là không biết là cấp bậc gì. "Nam tu ở Triệu Quốc có thể chất lô đỉnh, những năm gần đây chỉ có Diệp Bất Phàm của Thiên Ma Giáo, nhưng hắn vừa Trúc Cơ không bao lâu, hiển nhiên không phải." Ngu Tuyền Cơ trong lòng sinh nghi: "Chẳng lẽ, nguyên dương trong cơ thể Nhan Như Ngọc là của người này?" Nàng mang trong mình tuyệt đỉnh song tu thể chất — Thiên Mị Linh Thể.

Đối với nguyên dương của một số song tu bảo thể rất mẫn cảm, lúc trước đi theo đại trưởng lão truy tung Nhan Như Ngọc chính là cảm ứng được nguyên dương trong cơ thể đối phương, muốn tra rõ lai lịch.

Đáng tiếc, không có kết quả gì. "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công chỉ có lão tổ, ta, và Thánh tử có.

Nói cách khác, là hắn giết Tần Tu?!" Ngu Tuyền Cơ trong lòng kinh nghi bất định, lại nhìn về phía Lý phù sư, phảng phất như đang nhìn vực sâu, thâm sâu khó lường. "Kẻ này không biết là lô đỉnh của ai." "Có thể trong thời gian ngắn như vậy giết Tần Tu, tu vi không dưới Kim Đan hậu kỳ, còn tu luyện Lô Đỉnh Thiên...

Tuyệt đối không thể buông tha." Ngu Tuyền Cơ ánh mắt khẽ chớp, định thăm dò người này, sau đó ra tay.

Nàng giữ lại xử tử chi thân đến nay chính là để thôn nạp lô đỉnh của "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công" nhằm đạt tới hiệu quả lớn nhất.

Chỉ cần thành công bắt lấy Lý phù sư, dưới tình huống tu vi đại trướng, nàng sẽ có hi vọng thoát khỏi cái bóng vẫn luôn đi theo nàng kia.

Ba người lại thương thảo một chút chi tiết chế phù.

Diệp Bất Phàm cuối cùng tiễn hai người này đi.

Trở lại thất bế quan, hít sâu một hơi, có chút mong đợi lấy ra đầu cốt Thiên Thần Quy.

Thiên Thần Quy thọ mệnh lâu dài, trưởng thành chính là Nguyên Anh đại yêu, hơn nữa có thể sống vạn năm!

Là một trong những chủng loài thượng cổ trường thọ nhất. [Thần Quy Đầu Cốt: Thôi diễn cát hung họa phúc gần đây, độ chính xác rất thấp, tác dụng phụ: mỗi lần thôi diễn, giảm bớt một tháng thọ mệnh.] Diệp Bất Phàm chậc lưỡi.

Chương 156

Thảo nào Ngu Tuyền Cơ lại đem vật này ra giao dịch.

Thôi diễn cát hung, độ chính xác thấp, còn tổn thất thọ mệnh.

Số lần thôi diễn ít thì cát hung căn bản không phán đoán được.

Số lần thôi diễn nhiều, ai mà chịu nổi thọ mệnh tiêu hao như vậy?

Có thể nói là gân gà.

Bất quá Diệp Bất Phàm không có nỗi lo này.

Vật này đối với hắn mà nói có thể xưng là bảo mệnh thần khí! [Nghịch Chuyển Tác Dụng Phụ: Thôi diễn cát hung họa phúc gần đây, độ chính xác cao, mỗi lần thôi diễn, gia tăng một tháng thọ mệnh!] Diệp Bất Phàm trong lòng lập tức kích động. "Có vật này, không dùng được bao lâu, tôi liền có thể so đấu thọ mệnh với Nguyên Anh chân quân!

Sống mấy ngàn năm!" Nghiên cứu một phen pháp môn thôi động vật này trong ngọc giản.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, đánh ra mấy đạo quang mang, kích vào Thần Quy Đầu Cốt.

Đầu cốt lập tức run rẩy, tản mát huyền quang, ảo diệu vô cùng.

Huyền quang quét qua trên người, giống như hút đi thứ gì đó.

Một sợi tóc của Diệp Bất Phàm có chút biến bạc.

Nhưng rất nhanh, dưới sự nghịch chuyển tác dụng phụ, tóc biến đen, hơn nữa sinh cơ càng thêm vượng thịnh!

Nhiều hơn một tháng thọ mệnh! "Thật là mỹ diệu a, cái đầu cốt thôi diễn cát hung này có thể gia tăng một tháng thọ mệnh, vậy thuật thôi diễn thiên cơ chân chính phải gia tăng bao nhiêu?" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, hạ quyết tâm, sau này phàm là gặp được vật tương tự, bất kể trả giá lớn thế nào cũng phải lộng tới tay.

Nếu có thể gia tăng thọ mệnh, sống mấy vạn năm, cho dù tư chất nát bét, ngao cũng có thể ngao thành Tiên!

Bất quá rất nhanh, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Phân biệt cát hung: lam là đại cát, trắng là cát, đỏ là hung, đen là đại hung.

Trên đầu cốt chỉ có chỗ bằng sợi tóc là có bạch quang.

Đại bộ phận khu vực, một mảng huyết hồng.

Đều có chút phát đen rồi. "Vãi chưởng!

Tôi đây là sắp phải đi nhận cơm hộp rồi sao?!" Diệp Bất Phàm sắc mặt khó coi.

Tiến vào Cổ Vân Thành xong, thuận buồm xuôi gió, sinh ý hưng long, kiếm tiền như máy in, trên tu vi lại có Lô Đỉnh Công, không dùng được bao lâu sẽ đạt tới Kim Đan hậu kỳ.

Nếu lại đạt được "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển", đem Chân Ma Kiếm luyện chế thành công, Nguyên Anh phía dưới, hắn chắc chắn vô địch!

Tiếp theo chính là mưu đồ đại đạo Nguyên Anh.

Nhưng hiện tại, cái tai ương huyết quang sáng loáng này, bắn cho hắn một mũi tên ngay đầu gối. "Lão tử không tin!" Diệp Bất Phàm tâm tình tồi tệ, thu hồi pháp quyết, lại lần nữa thôi động Thần Quy Đầu Cốt.

Quang mang lấp lóe.

Lần này trên đầu cốt ngay cả bạch quang cũng không còn.

Huyết hồng hoàn toàn tẩm nhiễm nó, chói mắt vô cùng. "Không nên a!

Sao có thể, với tu vi của tôi, sao lại là cục diện tất tử!" Trán Diệp Bất Phàm đều toát ra mồ hôi lạnh.

Bái nhập Thiên Ma Giáo hơn một năm, đến nay chưa từng gặp phải cục diện tất tử.

Sau đó, dưới sự nghịch chuyển tác dụng phụ, hắn tăng thêm tròn một năm thọ mệnh.

Trên đầu cốt vẫn y nguyên là huyết quang cuồn cuộn.

Nửa điểm bạch quang cũng không có.

Thập tử vô sinh!

Thần Quy Đầu Cốt thôi diễn độ chính xác dù thấp đến đâu, mười mấy lần đều là cùng một kết quả, không cho phép Diệp Bất Phàm không chấp nhận. "Hung hiểm này đến từ đâu?" Diệp Bất Phàm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng rơi vào cái bẫy mà sư tôn thiết lập, có Nguyên Anh đại yêu giết hắn!

Hơn nữa là trong thời gian gần. "Yêu tộc thời gian này tấp nập công đánh Cổ Vân Thành, quả nhiên có liên quan tới tôi!" Diệp Bất Phàm đứng dậy, đi qua đi lại trong thất bế quan.

Nếu là sư tôn thiết cục, không nên là cửu tử nhất sinh.

Bà ấy không thể để mình chết ở chỗ này. "Còn có cái gì tôi không biết!" Diệp Bất Phàm toàn thân căng cứng, sắc mặt âm trầm, hắn không thích loại cảm giác này.

May mà có Thần Quy Đầu Cốt thôi diễn.

Nếu không hiện tại hắn vẫn hoàn toàn không biết gì cả! "Chuẩn bị trước!" Diệp Bất Phàm trong lòng bất an, đi ra khỏi thất bế quan, bắt đầu lợi dụng da thú luyện chế lượng lớn người giấy khôi lỗi.

Lấy da thú làm giấy, lấy xương thú làm cốt giá người giấy, lại dùng dược liệu họa phù làm mực.

Một lát sau, một con khôi lỗi có tướng mạo cực giống Trương Lão Tam xuất hiện.

Duy diệu duy tiêu, khó phân thật giả.

Diệp Bất Phàm lại dán lên khôi lỗi một tấm mặt nạ giả chế tạo từ da thú.

Tạo Súc Thuật của hắn bây giờ đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, khắc họa pháp quyết lên người khôi lỗi để duy trì một thời gian cũng không khó.

Sau đó, ban ngày Diệp Bất Phàm họa phù, luyện chế khôi lỗi.

Buổi tối khua chiêng gõ trống song tu cùng Sở Tử Tuyết, nhanh chóng tăng trưởng tu vi của mình.

Đến ngày hôm sau.

Một đạo thân ảnh mang theo đấu lạp, từ cửa sau viện tử lặng lẽ đi ra, hướng về phía Đông Cổ Vân Thành mà đi.

Sau đó là đạo thân ảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Một ngày công phu, hơn một trăm cái người giấy khôi lỗi lặng yên không một tiếng động tản ra các ngõ ngách Cổ Vân Thành.

Ngày thứ hai, lại có hơn một trăm cái người giấy khôi lỗi biến mất trong viện lạc của Diệp Bất Phàm.

Linh thạch giống như nước chảy ném ra ngoài, đau lòng muốn nhỏ máu.

May mà mỗi ngày họa phù đều có một ít linh thạch tiến trướng, cho dù như thế vẫn có chút thu không đủ chi. "Mẹ nó chứ!

Hàng ngàn hàng vạn cái tôi, tôi không tin hung hiểm còn có thể tìm tới cửa!" Diệp Bất Phàm tròng mắt đỏ ngầu, triệt để phát ngoan.

Đừng nói dược liệu làm người giấy khôi lỗi tốn tiền.

Chỉ riêng hàng ngàn hàng vạn bộ y phục cũng tiêu tốn không ít linh thạch.

Để tiết kiệm tiền, trọng trách chế tác y phục giao cho Tiểu Lục La.

Tiểu Lục La dịch dung ra ngoài mua sắm vải thô, vải đay, gấm vóc, tơ lụa, áo bông v.v...

Xâu kim dẫn chỉ, may y phục may đến người cũng tê dại.

Không biết chủ nhân muốn làm cái gì.

Đến ngày thứ bảy.

Nếu có tâm quan sát, sẽ phát hiện trong Cổ Vân Thành nhiều hơn không ít tu sĩ thanh niên, khuôn mặt đều khác nhau.

May là hiện nay bên ngoài đang đại chiến, không có công phu tra xét kỹ những người này.

Không chỉ như thế, trong đó một số tu sĩ thanh niên còn ra khỏi thành, sau khi bị yêu thú đập chết thì dứt khoát nằm luôn trong đống xác chết.

Bên cạnh yêu thú cùng Nhân tộc chém giết, gào thét chấn thiên, não tương bay loạn, đâu ai chú ý thi thể dưới chân là người hay quỷ.

Chương 157

Ngày hôm nay.

Năm đạo thân ảnh vây ngồi trong trà lâu cách viện tử của Diệp Bất Phàm không xa.

Bốn lão đầu, người cuối cùng là một mỹ phụ ba mươi tuổi.

Cầm đầu là một lão hán cơ bắp thân mặc áo vải, hắn nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay, mày nhíu chặt.

Người này nãi là sát thủ số một của Thiên Sát Môn - Huyết Đồ Phu.

Không chỉ nhục thân thành tựu Kim Đan, tu vi càng là Kim Đan đại viên mãn, thuật ám sát, pháp bảo v.v...

đều là xuất thần nhập hóa.

Từng ám sát qua vài vị Kim Đan đại tu.

Mà bốn vị khác, cũng là Kim Đan đại tu danh chấn Cửu Khúc Quốc.

Mỹ phụ bài danh thứ hai, hào Độc Hạt Phu Nhân.

Độc đạo đại thành, nam nhân bị nàng bắt được bình thường đều bị chơi đến sống dở chết dở, sau đó cho độc trùng của mình ăn.

Những người khác theo thứ tự là Vô Tướng Quân, Thiên Thương Chân Nhân, Đại Kiếm Ma.

Một kẻ so với một kẻ càng cường hãn.

Bọn họ liên thủ ám sát một người, mấy trăm năm chưa từng có.

Đừng nói một số Kim Đan đại tu, như Kiếm Hạc Chân Nhân, Phá

Thiên Chân Nhân, loại thập đại Kim Đan này cũng khó giữ được mạng. "Tình huống gì đây?

Thiên Ma Giáo chủ bảo chúng ta ám sát là một người, hay là một đám người?" Huyết Đồ Phu kích hoạt ngọc bội cảm ứng.

Phát hiện cả cái Cổ Vân Thành, khí tức khớp với khí tức ngọc bội không có một ngàn thì cũng có tám trăm. "Thất linh rồi?" Độc Hạt Phu Nhân đưa ra nghi vấn.

Huyết Đồ Phu không đáp lại, nhíu mày trầm tư, hắn quay đầu nhìn về phía trung niên nhân dung mạo bình bình vô kỳ bên cạnh. "Vô Tướng đạo hữu, ngươi đi tra xem đám người kia là thế nào." Vô Tướng Quân là đệ nhất ẩn nặc cường giả của Thiên Sát Môn, cùng cảnh giới không có ai có thể nhìn thấu thuật dịch dung của hắn.

Trung niên nhân nghe vậy gật đầu, xoay người đi ra khỏi trà lâu, dung nhập vào đám người biến mất không thấy.

Một nén nhang trôi qua.

Vô Tướng Quân đi về, lộ ra vẻ kỳ dị: "Ta truy tung một đoạn thời gian, phát hiện những kẻ đó chỉ là khôi lỗi, thân phụ bí thuật ẩn nặc, ta cũng suýt chút nữa bị lừa." "Cái gì?!" Thiên Thương Chân Nhân kinh ngạc.

Chủ tu công pháp của Vô Tướng Quân nãi là "Cực Huyễn Vô Tướng Kinh", truyền thừa từ Tiên Đường, năng lực thực chiến bình thường, nhưng ở phương diện ẩn nặc, huyễn thuật, nhìn lén lại rất kinh người, trong đó có một môn đồng thuật có thể nhìn thấu chi pháp ẩn nặc của người khác.

Hắn cũng hiểm chút bị lừa, có thể thấy được đám khôi lỗi kia phi bỉ tầm thường. "Khôi lỗi?

Ngươi xác định là hơn ngàn cái khôi lỗi?!" Đại Kiếm Ma hít sâu

một hơi, khó có thể tin.

Chợt, hắn hô hấp dồn dập, ánh mắt tham lam: "Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này là môn chủ chuyện bé xé ra to, uổng phí thời gian của chúng ta.

Hiện tại xem ra, ngược lại là nhặt được con dê béo." Khôi lỗi giá trị cũng không thấp, đủ để chứng minh thân gia của người kia.

Giàu có như thế, cho dù cùng bốn người khác chia chác, cũng là một khoản tiền lớn. "Vấn đề là mục tiêu vì sao chế tác nhiều khôi lỗi như vậy, lại còn phân tán toàn bộ ra ngoài." Huyết Đồ Phu lãnh tĩnh phân tích: "Hoặc là, có người khác nhắm vào hắn.

Hoặc là, hắn có bí bảo thôi trắc cát hung, sớm bố trí, nhiễu loạn tầm mắt của chúng ta." Độc Hạt Phu Nhân mấy người nghe vậy, cho rằng khả năng cuối cùng lớn hơn.

Cổ Vân Thành đều loạn thành cái dạng này rồi, ai có nhàn tâm nhìn chằm chằm vào một Kim Đan hậu kỳ? "Hắn bố trí như vậy, điều này cũng chứng minh từ mặt khác là thực lực hắn bình thường." Đại Kiếm Ma châm chọc nói.

Mọi người tán đồng.

Phàm là thực lực cường tuyệt, không đến mức sợ tới ném ra nhiều khôi lỗi như vậy. "Bất quá có đám khôi lỗi này nhiễu loạn tầm mắt, chúng ta tìm bản tôn của hắn thế nào?

Ta cũng không thể tự thân đi tìm từng cái một chứ?

Tần suất như vậy, tất định đả thảo kinh xà." Vô Tướng Quân nói.

Hắn làm nghề này mấy trăm năm rồi, lần đầu đụng phải loại đối thủ hào vô nhân tính thế này.

Huyết Đồ Phu niết ngọc bội trong tay, tính trước kỹ càng: "Không

sao, ngọc bội này là do bí thuật luyện chế mà thành, lão hồ ly Thiên Ma Giáo chủ kia tuyệt đối còn có thủ đoạn khác trực tiếp tỏa định bản tôn của người đó." Nói xong, hắn đánh ra một đạo truyền âm phù. "Chờ thêm mấy ngày." Tại tràng mấy người làm nghề ám sát quá nửa đời người, thứ không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.

Nhất là Vô Tướng Quân.

Hắn am hiểu ẩn nặc, từng vì giết lão tổ gia tộc của một vị Kim Đan đại tu, hắn trà trộn vào gia tộc đó, chờ một thời cơ giết người, đợi suốt mười năm.

Mà trong lúc bọn họ linh thức truyền âm, bên cạnh bàn trà cách bọn họ không xa, một nữ tử mặc hồng y lẳng lặng ngồi.

Nữ tử mi mục như họa, băng cơ ngọc cốt, dáng người nóng bỏng dụ nhân.

Thần thức chặn được cuộc đàm thoại của mấy người, đôi mắt phù hiện thần quang. "Tên nhóc kia ngược lại cẩn thận vô cùng, làm ra nhiều khôi lỗi như vậy." Hồng y nữ tử cười nhạo một tiếng. "Có người thay ta tìm kiếm chân thân của ngươi, bản tôn liền không cần phí sức nữa." Trong viện.

Sở Tử Tuyết được tư nhuận hơn nửa tháng, càng trở nên vũ mị động lòng người.

Mắt tựa làn thu thủy, thể thái nhẹ nhàng, vô thời vô khắc tản ra thể hương dụ nhân.

Nàng khoác tay lên cánh tay Diệp Bất Phàm, nũng nịu nói: "Đừng đuổi ta đi mà." Nói rồi, chỗ đẫy đà cọ cọ vào cánh tay đối phương.

Diệp Bất Phàm cạn lời.

Nữ nhân này sau khi trải nghiệm chỗ tốt của song tu, càng ngày càng dính người, cộng thêm đột phá Kim Đan nhị trọng, cả ngày hận

không thể làm cái vật treo trên người hắn.

Đương nhiên, chỗ tốt của hắn cũng cực lớn, hơn nửa tháng, tu vi dĩ nhiên bức cận Kim Đan hậu kỳ.

Hiệu quả của "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công" quá kinh người, chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có thể đột phá.

Bất quá hậu kỳ thiên kiếp sẽ đến.

Diệp Bất Phàm vẫn luôn áp chế tu vi, muốn lấy thiên kiếp làm át chủ bài. "Ngươi không muốn chết, thì đi." Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế, bình tĩnh nói.

Sở Tử Tuyết thấy hắn sắc mặt trịnh trọng, cũng thu hồi tâm tư, mày ngài nhíu chặt: "Thật sự có nguy hiểm?" "Mang cả Lục La đi cùng." Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, dặn dò.

Khuôn mặt tươi cười của Sở Tử Tuyết rốt cuộc biến đổi: "Không trốn được sao?" Lục La là thị nữ của Diệp Bất Phàm, ngay cả nàng ấy cũng phải mang đi, chứng tỏ sự thái nghiêm trọng đã đến cực điểm. "Rời khỏi Cổ Vân Thành, chết càng nhanh." Diệp Bất Phàm lắc đầu, ngoài Cổ Vân Thành, trời mới biết có mấy cái Nguyên Anh đại yêu đang nhìn chằm chằm hắn. "Mời sư tôn ngươi xuất quan cũng không được sao?" Sở Tử Tuyết sắc mặt trắng bệch, bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy cánh tay Diệp Bất Phàm.

Không nhắc tới một ngày vợ chồng trăm ngày ân, chỉ riêng tiến độ tu vi do song tu mang lại, nàng đã không muốn để Diệp Bất Phàm chết.

Diệp Bất Phàm không nói gì, mà là phất phất tay. "Với sự thông minh của ngươi, ngươi sẽ không chết, ta tin tưởng." Sở Tử Tuyết mắt tựa thu thủy, mang theo Lục La xoay người rời đi, người sau một bước ba lần ngoảnh lại, lưu luyến không rời.

Nhưng cũng biết ở lại đây chỉ là gánh nặng.

Diệp Bất Phàm đưa mắt nhìn hai người rời đi, trong viện trở nên thanh lãnh hẳn. "Vẫn là tử cục, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?" Hắn lấy ra Thần Quy Đầu Cốt, thôi diễn một phen, vẫn y nguyên là huyết quang cuồn cuộn, giống như muốn nhỏ ra máu.

Lông mày nhíu chặt, đại não không ngừng chuyển động.

Đợi đến buổi tối, Diệp Bất Phàm mộc dục phần hương, lại lần nữa thôi diễn.

Lần này rốt cục có biến hóa, xuất hiện một tia bạch quang. "Cục diện cửu tử nhất sinh." Diệp Bất Phàm lộ vẻ trầm tư.

Những ngày tiếp theo, hắn vẫn họa phù như thường, một số Kim Đan chân nhân không ngừng cầu phù.

Không chỉ như thế, Diệp Bất Phàm còn chuẩn thỉnh một số tu sĩ Trúc Cơ đến bái phỏng. "Tại hạ Triệu Thư Sinh, kiến quá Lý tiền bối." Một nhóm tu sĩ Trúc Cơ ở ngoài viện nhận được sự cho phép, kích động không thôi tiến vào viện lạc, sau đó cung cung kính kính hành lễ.

Trên mặt tràn đầy kính sợ và sùng bái.

Chương 158

Lý phù sư mà tầm thường Kim Đan cũng khó gặp được, có thể cho phép đám Trúc Cơ bọn họ bái kiến, đã là cho mặt mũi lớn bằng trời. "Triệu Thư Sinh?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, lại nhìn những người khác.

Mấy người quen.

Sau khi về Thiên Ma Giáo, những đồng môn đó nhiều lần tìm hắn tụ hội, Triệu Thư Sinh, Đỗ Thiết mấy người đều ở trong đó.

Trừ cái đó ra, còn có một số tu sĩ Trúc Cơ của tông môn khác. "Không dám làm chậm trễ thời gian của tiền bối, ta nguyện trả hai vạn linh thạch, còn có một số dược liệu yêu thú, cầu tiền bối luyện chế một tấm tam giai phòng ngự phù lục." Triệu Thư Sinh cắn răng, khẩn cầu nói.

Hắn khí tức uể oải, hiển nhiên thụ thương trong chiến tranh với Yêu tộc, Đỗ Thiết bên cạnh trên mặt trực tiếp hiện lên một đạo sẹo máu.

Mà thanh thuần nữ cao Hoàng Linh San cũng là sắc mặt tái nhợt, có thương tích trong người. "A a, có thể." Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, trực tiếp lấy ra một số phù lục.

Triệu Thư Sinh, Đỗ Thiết mấy người cuồng hỉ, cảm kích rơi nước mắt tiếp nhận: "Đa tạ Lý tiền bối!" "Đa tạ Lý tiền bối." Thanh thuần nữ cao Hoàng Linh San thẹn thùng, cẩn thận tiếp nhận phù lục.

Tình hình hiện tại, phù lục nhị giai cũng khó mua, càng đừng nói tam giai.

Nếu dùng tốt, có thể bảo mệnh!

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, giao dịch xong với những người này liền tiễn bọn họ đi.

Sau đó ngồi xếp bằng trong thất bế quan, lấy ra mười mấy sợi tóc.

Với tu vi của hắn, thần không biết quỷ không hay lấy được tóc của những tu sĩ Trúc Cơ này là quá đơn giản. "Tôi ngược lại muốn xem xem, cát hung của người khác là thế nào." Diệp Bất Phàm dựa vào những sợi tóc này, lợi dụng Thần Quy Đầu Cốt thôi diễn cát hung.

Lần lượt thôi diễn xong, cuối cùng phát hiện, cư nhiên có mười người hiện ra điềm đại hung! "Trúc Cơ có thể sống đến hiện tại đều là kẻ có bản lĩnh, không thể nào tử vong nhiều như vậy trong thời gian gần." Diệp Bất Phàm mắt phiếm tinh quang, có chút kinh ngạc: "Trừ phi... kẻ gặp đại hung không chỉ có mình tôi, còn có tất cả tu sĩ trong Cổ Vân Thành!

Cái nơi quỷ quái này có vấn đề!" Tuy rằng không biết cụ thể là gì, nhưng dựa vào điều này, tìm một hướng đào sinh đại khái hoàn toàn không thành vấn đề. "Vẫn là phải dựa vào Tạo Súc Thuật và Man Thiên Thuật, hai môn pháp môn ẩn nặc này." Diệp Bất Phàm tư tác xong, một lần nữa lôi hai môn bí thuật ra, đào sâu nghiên cứu.

Môn trước đã đăng phong tạo cực, môn sau tịnh chưa đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Một đoạn thời gian sau đó.

Ban ngày họa phù, thời gian còn lại toàn bộ nghiên cứu hai thuật.

Tạo Súc Thuật dần dần xuất thần nhập hóa, biến hóa thành các loại người, nãi chí yêu thú, khí tức và thần hình đều làm được đến mức hoàn mỹ.

Mà Man Thiên Thuật càng là đạt tới đại viên mãn, thời gian man thiên quá hải càng lâu, cũng càng ổn định. "Quả nhiên!

Tỉ lệ sinh tồn năm ăn năm thua!" Tại ngày thứ năm, Diệp Bất Phàm lại lần nữa thôi diễn, nhan sắc trên Thần Quy Đầu Cốt nửa trắng nửa đỏ. "Vẫn không bảo hiểm." Diệp Bất Phàm nheo mắt, lấy ra lệnh bài thủ đồ của lão tổ, đánh ra một đạo pháp quyết.

Sau đó lại lấy ra một chiếc lông vũ màu đỏ.

Đây là lông vũ của Chu Tước, dùng để thông tin.

Đợi đến ngày thứ sáu.

Nhan sắc trên Thần Quy Đầu Cốt chín phần biến thành màu trắng, chỉ có một phần là huyết sắc. "Chín phần tỉ lệ sinh tồn, ổn rồi!" Diệp Bất Phàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó hận hận nói: "Thoát qua kiếp này, lập tức trù bị kết anh!

Chỉ có trở thành Nguyên Anh chân quân mới có thể lập túc một nước, lăng giá trên đỉnh cấp tông môn, mới có thể giữ được cái mạng nhỏ!" Đại đạo Nguyên Anh, khó như lên trời.

Ở Triệu Quốc, thứ đề cao tỉ lệ kết anh chỉ có "Kết Anh Đan", nhưng loại này chủ dược quá khó tìm.

Hơn nữa cũng chỉ có thể đề cao một hai phần tỉ lệ.

Còn về ma công có tác dụng phụ lớn gì đó, hắn lật nát cả Tàng Kinh Các Thiên Ma Giáo cũng không tìm thấy ma công có liên quan đến kết anh.

Hơn nữa, cái hắn kết chính là Ngũ Sắc Nguyên Anh, pháp môn kết anh ngũ sắc đã tuyệt tích rồi.

Bước ra khỏi thất bế quan, Diệp Bất Phàm tiếp tục họa phù.

Tới Cổ Vân Thành đã hơn một tháng.

Phù lục thu tàng đã có hơn một ngàn tấm, đều là tam giai đỉnh cấp, hơn một nửa là phù lục phòng ngự "Thiên Mạc Phù", còn lại là phù

lục công kích "Xuân Lôi Phù".

Cái trước có thể cản được công kích của đại tu, cái sau là lôi phù uy lực mạnh nhất tam giai.

Mà trong thời gian họa phù.

Ngoài Cổ Vân Thành tiếng hò hét rung trời.

Tiếng thảm thiết, tiếng gầm giận dữ, tiếng cười cuồng dại không dứt bên tai.

Lúc này đang là đầu đông.

Thời điểm sáng sớm, ngoài thành nổi lên một tầng sương mỏng, trên cao không cách đại thành cực xa, trong sương mù càng có Nguyên Anh chân quân giao thủ, thanh thế hạo đại, pháp lực kinh thế, mông lung tựa thần ma giác trục.

Tiểu viện trong Cổ Vân Thành cũng nổi lên một tầng sương, không khí ướt lạnh, tường cao ngói biếc phủ lên hàn sương. "Chủ nhân!" Ngay lúc này, một đạo thanh âm kiều tiểu lo lắng hét cao ngoài viện môn: "Có Yêu tộc tiềm nhập Cổ Vân Thành!" Tay họa phù của Diệp Bất Phàm hơi khựng lại, ngẩng đầu nhíu mày, phất phất tay mở ra trận pháp phòng ngự.

Lục La rảo bước tiến vào viện lạc, thở hồng hộc chạy tới. "Chủ nhân mau đi, Yêu tộc tiềm nhập có rất nhiều, thậm chí có vài vị tam giai đỉnh cấp." Trong lúc nói chuyện đã đến gần Diệp Bất Phàm. "Phốc ——!" Ngay tại sát na tiếp cận, sắc mặt Lục La đột nhiên trở nên âm lệ, vung tay đánh ra một đạo Đinh Đầu Tiễn.

Mũi tên vừa nhanh vừa mạnh, uy thế mạnh mẽ, đủ để trọng thương đại tu Kim Đan.

Đầu lâu Diệp Bất Phàm trong nháy mắt bị bắn thủng, "bụp" một tiếng, ghim hắn lên khung cửa đại sảnh phía sau.

Sau đó cái xác bắt đầu tự bốc cháy, trong nháy mắt biến thành một đống tro tàn. "Không đúng!" Sắc mặt Lục La khẽ biến, quay phắt lại nhìn ra ngoài cửa viện. "Trận khai!" Lúc này, ngoài cửa viện, Diệp Bất Phàm một thân bạch y, chắp tay đứng đó, lạnh nhạt nhìn chăm chú vào trong viện, miệng khẽ niệm, cả viện lạc bắt đầu rung chuyển.

Từng tầng hào quang trận pháp bịt kín lối vào. "Phụt!" Sắc mặt Lục La xanh mét, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, ngón tay điểm lên vết máu, vẽ ra một ký hiệu quỷ dị trên trán.

Ký hiệu lóe sáng, thân ảnh nàng trở nên bán trong suốt, nhoáng lên một cái lại xuyên thấu trận pháp, quay trở lại bên ngoài viện. "Ồ?

Đây là pháp thuật gì?" Diệp Bất Phàm có chút kinh ngạc, dưới sự bao vây của pháp thuật này, người kia giống như kẻ tàng hình.

Lần trước có thể vô thanh vô tức xuyên thấu trận pháp, vẫn là lúc ở Nguyên Quốc, Nhan Như Ngọc tiến vào trận tìm hắn. "Quả nhiên, ngươi không dễ giết như vậy." Lục La đứng ngoài viện, tựa như gian kế đã thành, cười lạnh hắc hắc: "Chẳng qua ta vào trận pháp là để dụ ngươi ra ngoài viện, ngươi quả nhiên đã mắc lừa." Từ đầu nàng ta đã không định động thủ trong trận pháp. "Ai có thể ngờ Lý phù sư đại danh đỉnh đỉnh, lại là một cao thủ Kim Đan hậu kỳ, ngay cả năm đại tiên môn và ba đại ma giáo đều bị ngươi lừa gạt." Một lão già cơ bắp khoác huyết phi phong từ đầu ngõ bước ra, giọng nói quái dị.

Thực lực mạnh, lại là phù sư tam giai đỉnh cấp.

Loại người này không thể là tán tu, tất nhiên có bối cảnh. "Lý phù sư?" Khuôn mặt Diệp Bất Phàm vặn vẹo, giống như gợn sóng, trở thành một thanh niên có tướng mạo bình thường.

Điều này khiến Huyết Đồ Phu khựng lại, quay đầu hỏi Vô Tướng Quân.

Người sau mắt lóe lên tử quang, trầm ngâm một chút rồi nói: "Khi Lý phù sư tiếp đãi những đại phái Kim Đan kia, ta từng dòm ngó qua, lúc đó hiển lộ là chân dung." "Kẻ này không phải Lý phù sư, chỉ là dịch dung thành bộ dáng của hắn." Vô Tướng Quân nhắm mắt cảm ứng một hồi, phát giác dưới lòng đất trong viện có một luồng khí tức nhược hữu nhược vô: "Lý phù sư thật sự đang ở dưới lòng đất, bị giam cầm rồi, kẻ này đa phần là khống chế được hắn, muốn mượn danh hắn để vơ vét tài sản." Huyết Đồ Phu lấy ra một cái bình ngọc, đánh ra vài đạo pháp quyết, lát sau nhìn về phía Diệp Bất Phàm cười nói: "Mục đích chính là ngươi." Lần này, hắn hoàn toàn xác định mục tiêu.

Vừa rồi không trực tiếp động thủ là vì người trước mặt quá mức quỷ dị, cần phải xác định mục tiêu.

Nếu không động thủ xong mới phát hiện giết nhầm người, thế thì thành trò cười lớn.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, ánh mắt khẽ động.

Người dưới lòng đất hắn đã hoàn mỹ thi triển Tạo Súc Thuật và Man Thiên Thuật, bí thuật dòm ngó cũng nhìn không thấu.

Khác với những con rối tùy tiện chế tạo bên ngoài kia.

Tên giả dạng Lục La này, đồng thuật không cường hãn như trong tưởng tượng. "Người của Thiên Sát Môn?" Diệp Bất Phàm nhìn bình ngọc trong tay đối phương, trong lòng kinh nghi.

Chương 159

Đối phương rất rõ ràng là thông qua vật này phán định chân thân hắn. "Nhãn lực không tệ, nói cho ngươi cũng không sao, người phái bọn ta đến giết ngươi, tên gọi..." Huyết Đồ Phu cười hắc hắc, lời chưa dứt, một bóng đen mạnh mẽ phá đất chui lên, từ dưới thân Diệp Bất Phàm phóng tới, cắn thẳng vào vị trí mệnh căn. "Thật là xảo trá!" Diệp Bất Phàm thầm mắng một tiếng.

Đường đường là đại tu Kim Đan, quá âm hiểm!

May mà hắn phản ứng thần tốc, thân thể nhoáng lên, bóng đen sượt qua vạt áo hắn lướt qua.

Định thần nhìn lại, lại là một con rắn độc màu xanh biếc.

Trúc Diệp Thanh tam giai đỉnh cấp.

Rắn độc du động, bò lên một đôi chân dài xinh đẹp, sau đó men theo cung trang bò lên, quấn lấy eo thon của một mỹ phụ. "Lại một đại tu Kim Đan?" Diệp Bất Phàm nhướn mày. "Đã xác định mục tiêu, mau chóng giết chết kẻ này!

Đêm dài lắm mộng!" Lúc này, bốn phía đã có tu sĩ của tám đại phái chạy tới, trong đó không thiếu Kim Đan chân nhân.

Từng luồng linh thức càng là quét về phía bên này.

Độc Hạt Mỹ Phụ quát lạnh, vỗ túi trữ vật, từng con bò cạp, rắn độc, rết, thằn lằn các loại độc trùng lao về phía Diệp Bất Phàm nhanh như điện.

Mỗi một con đều là tam giai đỉnh cấp, số lượng không dưới hai mươi con! "Khống độc đại tu!" Phương xa một đạo thân ảnh cấp tốc lao tới, chính là Kiếm Hạc Chân Nhân.

Hắn sắc mặt khẽ biến, nhìn chằm chằm Độc Hạt Mỹ Phụ.

Nhiều độc trùng như vậy, nếu bị cắn trúng, không chết cũng phải lột da, hắn đều phải cẩn thận đề phòng. "Còn có hai đại tu, một người là đao đạo đại tu." Ngay lúc này, Âm Dương Chân Nhân cũng chạy tới, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một vệt đao quang kinh thế, chém thẳng vào thanh niên có tướng mạo bình thường kia.

Ngay sau đó, một "nữ tu" khác biến hóa tướng mạo, thế mà lại là một nam tử vô diện không có mắt, mũi, miệng!

Thân ảnh Vô Diện Nam hư ảo, dưới cái nhìn chăm chú của Âm Dương Chân Nhân, tinh thần hoảng hốt, hắn mạnh mẽ cắn chóp lưỡi, kinh hãi thất thanh nói: "Vô Tướng Thiên Diện, huyễn thuật đại tu xếp hạng thứ năm của Thiên Sát Môn!" "Ba đại tu liên thủ ám sát một người, thật lớn bài diện, kẻ này là ai?" Âm Dương Chân Nhân nhìn về phía thanh niên tướng mạo bình thường kia.

Hắn sống mấy trăm năm, đối với Thiên Sát Môn của lân quốc có chút hiểu biết, hai người này đặc điểm rõ ràng, nhìn một cái là biết thích khách đỉnh tiêm của Thiên Sát Môn. "Không phải ba người, là năm người." Một nữ tử khác đi tới, ngực nở nang, thân đoạn đầy đặn dụ nhân, giống như tiểu quả phụ, chính là đại sư tỷ của Thượng Thanh Cung, Khương Uyển Ước.

Lời vừa dứt.

Bên cạnh thanh niên tướng mạo bình thường kia, hai đạo thân ảnh đánh tới.

Một thanh phi kiếm như huyết như ma, kiếm ý trùng tiêu.

Một cái khác thì là một khối đồng kính, tản ra ánh sáng xám xịt, quang mang dọa người, đánh về phía thanh niên kia. "Hít!

Thiên Thương Chân Nhân của Thiên Sát Môn, đó là Thiên Thương

Kính, còn có Đại Kiếm Ma, khá lắm, top 5 thích khách liên thủ ám sát một người." Âm Dương Chân Nhân kinh biến, năm người liên thủ hắn đối đầu cũng là đường chết, sau đó nói: "Tên kia làm cái gì rồi?

Đào mộ cha của Thiên Sát Môn chủ à?" Trận trượng quá lớn.

Hiện giờ trong thành trống rỗng, đại tu Kim Đan chỉ có mấy người bọn họ, Liên Ương Chân Quân lại không có ở đây, hắn cũng không muốn dính vào. "Chỉ cần không phải Lý phù sư bị ám sát là được." Khương Uyển Ước vuốt lại tóc mai, cười khẽ nói.

Bọn họ chạy tới nhanh như vậy, chính là phát hiện bên này dao động kịch liệt, chỉ sợ Lý phù sư bị giết chết.

Lý phù sư nếu chết, tổn thất đối với Chính Ma Minh quá lớn. "Là Trương Tam." Kiếm Hạc Chân Nhân ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm thanh niên kia.

Hắn quá quen thuộc với linh thức của kẻ đó. "Trương Lão Tam?!" "Mất tích hơn nửa năm, thật sự đi đào mộ cha Thiên Sát Môn chủ rồi sao!

Ta nói cả Triệu Quốc Kim Đan tìm hắn, đều không tìm thấy!" Âm Dương Chân Nhân chấn kinh, trong mắt dị quang chớp động.

Mà mười mấy vị Kim Đan chân nhân khác chạy tới cũng giật mình, ánh mắt nóng rực nhìn về phía thanh niên kia.

Nói thì dài dòng, nhưng thời gian chỉ mới trôi qua hai nhịp thở.

Trong sân, Diệp Bất Phàm híp mắt, linh thức mạnh mẽ khuếch tán, quét ngang tứ phía.

Đối với độc trùng, đao quang, kiếm quang ám sát tới đều coi như không thấy.

Năm vị đại tu Kim Đan ám sát.

Tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không để ý.

Hắn kiêng kỵ chính là sự dòm ngó trong bóng tối.

Từ lúc rời khỏi viện lạc, sau gáy vẫn luôn có cảm giác châm chích, cảnh báo của 《Phạm Thánh Ma Công》 càng lúc càng mạnh.

Trong bóng tối có Nguyên Anh Chân Quân! "Uỳnh!" Kiếm quang, đao quang, hôi quang trong nháy mắt nhấn chìm Diệp Bất Phàm, đất rung núi chuyển, tại chỗ đánh ra một hố lớn trăm trượng, kiến trúc xung quanh trực tiếp bị san thành bình địa.

Âm Dương Chân Nhân nheo mắt nhìn kỹ: "Chết rồi?" Theo hắn thấy, Trương Lão Tam dường như vừa mới Kết Đan, đối mặt với nhiều đại tu vây giết như vậy, đừng nói ngăn cản, phản kháng được một nhịp thở cũng khó.

Kiếm Hạc Chân Nhân mày nhíu chặt, sắc mặt càng thêm âm trầm: "Chưa chết, thực lực tiểu tử này có chút không đúng." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện trên cao hiện ra bốn bóng người.

Toàn bộ đều là Trương Lão Tam! "Vút!" Một vệt đao quang mang theo đao ý đáng sợ, lao thẳng tới bóng người ngoài cùng bên trái.

Diệp Bất Phàm bản tôn cau mày, giơ tay dựng một cái mai rùa lên phía trước, "keng" một tiếng, đao quang va chạm với mai rùa, nhấc lên từng trận khí lãng.

Trên mai rùa ẩn ẩn hiện ra một vết đao, nhưng may là không nứt ra.

Khẽ chấn động, thu hồi ba cái Chân Ma Huyễn Ảnh. "Không phải dùng khí tức và linh thức khóa chặt chân thân ta, là thứ khác." Diệp Bất Phàm sau khi thăm dò, trong lòng đã có suy đoán.

Từ sau khi ra khỏi Thiên Ma Giáo, bị hai tu sĩ Kim Đan kia truy

tung, hắn đã cảm thấy không đúng.

Vấn đề không nằm ở Tạo Súc Thuật và Man Thiên Thuật, mà là trên người hắn có thứ gì đó bị khóa chặt. "Ngươi không phải Kim Đan hậu kỳ, là đại viên mãn?" Huyết Đồ Phu thu hồi phi đao, thần tình động dung.

Kim Đan hậu kỳ cho dù tế xuất pháp bảo đỉnh cấp, do pháp lực kém xa hắn, căn bản không đỡ nổi một đao của hắn.

Mà Âm Dương Chân Nhân ở xa càng là chấn kinh, sắc mặt tái mét: "Hóa ra là ngươi giết Đại trưởng lão." Hắn nhận ra pháp bảo mai rùa.

Chính là của Trùng Hư Tử! "Cái gì?!" Một Kim Đan chân nhân của Phiêu Miểu Cốc mí mắt giật giật, khó tin nói: "Ngươi không phải định nói, Trương Lão Tam vừa đột phá Kim Đan, đã có thực lực bễ mỹ đại tu Kim Đan chứ?" Những người khác cũng chấn động không nhẹ.

Hơn nửa năm trước Trương Lão Tam chỉ có thể dưới tay Kiếm Hạc Chân Nhân liều mạng bôn đào.

Hơn nửa năm sau, vượt qua cả một đại cảnh giới!

Tiến độ này quá mức ly phổ.

Những Kim Đan chân nhân vốn còn định ra tay kiếm chác trên người Trương Lão Tam, trực tiếp chùn bước. "E rằng là như vậy, nếu không Thiên Sát Môn làm sao có thể phái năm vị đại tu liên thủ giết hắn, Kim Đan bình thường đâu có đãi ngộ này." Âm Dương Chân Nhân sắc mặt âm tình bất định.

Định bụng tĩnh quan kỳ biến.

Mà sau đó, hắn cảm thấy may mắn vì mình không ra tay. "Hu hu ——!" Thân ảnh Vô Diện Nam hư ảo, hóa thành hàng nghìn ảo ảnh bao vây Diệp Bất Phàm, tiếng cười quỷ dị âm sâm vang vọng khắp

nơi, khiến tinh thần một số Kim Đan ngay lập tức hoảng hốt.

Thanh âm quỷ dị, thê lương, giống như nữ quỷ đang khóc mộ. "Ma La Thiên Đao!" Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, năm ngón tay khép lại, bàn tay to như thiên đao, mạnh mẽ chém xuống. "Vút!" Một đạo đao quang khủng bố càn quét, hàng trăm hàng ngàn ảo ảnh trong nháy mắt bị chém nát, ngay cả âm ba cũng bị chấn thành hư vô. "Phụt!" Chân thân Vô Diện Nam trong góc hiểm hóc tránh thoát một đao này, nhưng thần hồn lại bị đao quang lan đến, đương trường trọng thương, phun ra một ngụm máu lớn. "Trảm hồn bí thuật?!" Hắn kinh hãi, cấp tốc lui lại.

Là người tinh thông thần hồn công kích, hắn hiểu rõ nhất sự đáng sợ của loại bí thuật này.

Huyết Đồ Phu, Thiên Thương Chân Nhân, Độc Hạt Mỹ Phụ bốn người cũng nhịn không được đồng tử co rụt lại, lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Trong lòng bọn hắn không khỏi thầm mắng.

Chương 160

Mục tiêu trước mắt này, so với trong tình báo cường đại hơn gấp trăm lần! "Mấy vị, thực lực tại hạ các ngươi cũng thấy rồi, cho dù năm người các ngươi liên thủ, nhất thời bán hội cũng không làm gì được ta, thậm chí có khả năng phải bỏ mạng một hai người." Diệp Bất Phàm thu tay, hướng năm người chắp tay thi lễ: "Chi bằng cứ thế dừng tay thì sao?

Sau này Trương mỗ tất có hậu báo!" Nếu là đặt ở trước kia, hắn sớm đã băm vằm năm kẻ này rồi.

Nhưng hiện tại, Nguyên Anh Chân Quân trong bóng tối tùy thời có thể ra tay lấy mạng hắn.

Hắn thực sự không rảnh để ý tới mấy người này. "Các hạ thực lực kinh người, bất quá nhiệm vụ tại thân, không thể làm gì khác." Huyết Đồ Phu lạnh lùng nói.

Tuy mạnh, nhưng còn chưa làm được đến mức khiến năm người bọn họ phải lui bước.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, tâm tình tồi tệ: "Kẻ đứng sau cho các ngươi bao nhiêu linh thạch, ta trả gấp đôi, không, gấp ba!" "Gấp ba, cũng không đủ." Mỹ phụ liếm liếm môi đỏ: "Thiếp thân ở Cửu Khúc Quốc cũng từng nghe qua đại danh của Trương đạo hữu, linh dược trên người cũng không ít đâu." "Không sai, nếu đổi lại là người khác, nói không chừng chúng ta sẽ rút lui, nhưng ngươi... hắc hắc." Đại Kiếm Ma lộ vẻ tham lam.

Truyền văn Trương Lão Tam trên người có mấy ngàn cây linh dược ngàn năm, không thiếu thần dược Kết Anh, thứ này đối với bất kỳ đại tu Kim Đan nào cũng là dụ hoặc không thể chối từ.

Nếu không chiếu theo quy tắc một kích không trúng liền lập tức viễn độn của Thiên Sát Môn, bọn hắn đã đi rồi! "Hiện tại trong thành Cổ Vân đại tu Kim Đan không có mấy người, mau chóng giết hắn, cướp đồ rồi đi!" Thiên Thương Chân Nhân mắt hiện sát cơ, thôi động tiểu kính.

Từng mảng lớn sương mù xám phun trào, hình thành cự mãng màu xám nhe nanh múa vuốt, một ngụm cắn về phía Diệp Bất Phàm. "Keng!" Huyết Đồ Phu cũng ra tay, trực tiếp cầm phi đao, pháp lực cùng khí huyết giao hòa, hình thành một đạo đao quang huyết sắc lớn ngàn trượng, đánh thẳng vào đầu lâu Diệp Bất Phàm.

Ngay sau đó, kiếm quang ngập trời của Đại Kiếm Ma, mấy chục con độc trùng của Độc Hạt Mỹ Phụ, cùng với huyễn thuật của Vô Diện Nam từ các góc độ công kích tới.

Bịt kín đường lui của hắn. "Các ngươi thật sự là..." Diệp Bất Phàm thấy mấy người được đằng chân lân đằng đầu, một cơn giận dữ dâng lên, khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn: "Đáng chết a!" "Rắc rắc!" Sau đó đám người Kiếm Hạc Chân Nhân, Âm Dương Chân Nhân chấn động nhìn thấy, ma khí cuồn cuộn như mây đen bốc lên, che khuất nửa thành Cổ Vân.

Ngay sau đó, một người khổng lồ đen kịt cao tới mấy ngàn trượng mọc lên từ mặt đất, đầu đội trời xanh, chân đạp đại địa.

So với nó, những ngôi nhà nhỏ bé như hạt bụi.

Đột phá đến Kim Đan tứ trọng, pháp lực của Diệp Bất Phàm còn mạnh hơn đại viên mãn bình thường, cộng thêm một đống pháp thuật cấm kỵ.

Cho dù là đại tu liên thủ cũng phải chết. "Uỳnh!" Cự đại ma khu một tay nâng Huyết Dương Ma Hỏa, nhiệt độ cao làm hư không vặn vẹo, sau đó trực tiếp đập nát đao quang, đánh lui Huyết Đồ Phu.

Ma La Thiên Đao chém nát huyễn thuật của Vô Diện Nam. "Vút!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm lắc lư, né tránh kiếm quang và độc trùng.

Phất tay một cái khiên rùa bay ra, ngăn cản cự mãng màu xám. "Đại Huyết Ảnh Độn!" Sau đó một luồng huyết quang ngập trời bao bọc ma khu, tốc độ như kinh lôi, lao thẳng về phía Huyết Đồ Phu.

Nơi đi qua, nhà cửa nổ tung thành bụi. "Đây là pháp thuật gì?!" Huyết Đồ Phu sắc mặt kinh biến, thân ảnh bạo lui.

Nhưng tốc độ ma khu còn nhanh hơn.

Huyết Đồ Phu lập tức tế xuất phi đao, một lần nữa chém ra một đao.

Mà Đại Kiếm Ma cũng chấn kinh, vội vàng đuổi theo. "Uỳnh!" Đủ loại pháp thuật, pháp bảo oanh kích lên người ma khu, ma khu trong nháy mắt nổ tung, hóa thành ma khí cuồn cuộn tiêu tán. "Đây là huyễn ảnh phân thân!

Chân thân hắn đã rời khỏi ma khu!" "Không ổn!" Huyết Đồ Phu sắc mặt khẽ biến, vội vàng nhìn về phía những người khác.

Sau đó liền thấy một đạo thân ảnh thanh niên đột nhiên lao về phía Vô Tướng Quân. "Kinh Hồng Nhất Sát!" Thân ảnh thanh niên hai tay bắt quyết, thân ảnh phảng phất như thuấn di, trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuất hiện sau lưng Vô Diện Nam, vô thanh vô tức, giống như quỷ mị. "Ngăn cản hắn!" Đại Kiếm Ma gầm lên, tế xuất năm thanh phi kiếm, giống như ngũ tinh liên châu, đâm về phía Diệp Bất Phàm, ý đồ ngăn cản hắn.

Nhưng đã muộn. "Bốp!" Một bàn tay to như tia chớp tóm lấy đầu Vô Diện Nam, mặc kệ hắn thi triển huyễn thuật đều khó có hiệu quả.

Hắn ngạo nhân nhất là huyễn thuật, bản thân thực lực trong đám đại tu tịnh không nổi bật. "Cứu ta!

Cứu ——!" Hắn kinh khủng hét lớn, lời còn chưa dứt, "rắc rắc", cả cái đầu đã bị vặn một vòng ba trăm sáu mươi độ. "Xoẹt!" Cái đầu trực tiếp bị một đôi bàn tay to xé rách xuống, máu tươi nóng hổi như mưa, phiêu sái đại địa.

Chết thảm tại chỗ.

Diệp Bất Phàm một thân áo giáp huyết sắc, đầu tóc đỏ như máu tung bay, đôi đồng tử càng là đỏ ngầu như sắp nhỏ máu.

Ma khí cuồn cuộn như mây, làm nền cho hắn trông như nhân gian ma thần. "Thứ cho mặt mũi mà không cần!" Ngạnh kháng năm người liên thủ, có chút tốn sức.

Trừ khi cảnh giới đạt tới Kim Đan đại viên mãn, pháp lực vượt xa tất cả đại tu.

Bất quá, tiêu diệt từng bộ phận đối với Diệp Bất Phàm mà nói, tịnh không khó.

Trong người mang nhiều cấm kỵ pháp thuật, truy tung cự ly xa có "Đại Huyết Ảnh Độn Thuật", cự ly gần "Kinh Hồng Nhất Sát" có thể so với thuấn di của Nguyên Anh Chân Quân.

Gần như đứng ở thế bất bại. "Đây đúng là đại ma đầu a!" Khương Uyển Ước trừng lớn mắt, chấn chiến không thôi.

Đám Kim Đan cũng thất thanh, da đầu tê dại.

Một vị đại tu Kim Đan cứ thế mà chết.

Dứt khoát gọn gàng.

Bọn họ không khỏi suy đoán, Trương Lão Tam này hơn nửa năm từ Trúc Cơ đại viên mãn, đạt tới tình trạng có thể giết đại tu Kim Đan, tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với cơ duyên trong di tích.

Nghĩ đến đây, không nhịn được tật đố và hối hận, sớm biết vậy

nên ở di tích bất chấp mọi giá tìm được kẻ này, đoạt lấy cơ duyên. "Kiếm Hạc, ngươi thấy thế nào?

Có đánh lại không?" Âm Dương Chân Nhân nói.

Kiếm Hạc Chân Nhân được xưng là một trong Triệu Quốc thập đại Kim Đan, kiếm đạo còn cao thâm hơn Đại Kiếm Ma.

Người sau xanh mặt, lạnh lùng đáp: "Sáu phần nắm chắc." "Ngươi muốn giết hắn, hôm nay là cơ hội tốt nhất, bỏ lỡ thì không bao giờ tìm được nữa đâu." Âm Dương Chân Nhân xúi giục, cơ duyên trên người Trương Lão Tam, hắn cũng thèm muốn vô cùng.

Kiếm Hạc Chân Nhân quan chú chiến cục, không nói một lời, hắn điều tra kẻ này hơn một năm, biết rõ là kẻ cẩn thận, hôm nay trương dương như vậy, trong đó tất có nguyên do.

Trong sân.

Huyết Đồ Phu sắc mặt xanh mét, nhìn chằm chằm thi thể Vô Tướng Quân đang bị ma hỏa thiêu đốt. "Lấy ra át chủ bài, tốc tốc chém giết kẻ này!" Hắn quát lớn, hai tay khẽ chấn, phun ra một ngụm bạch quang, khuôn mặt càng thêm già nua. "Khí Thần Trảm!" Bạch quang ngưng tụ thành một đạo hình người, nắm chặt phi đao, nhanh như tia chớp lao về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ cực nhanh.

Có thể so với thuấn di.

Diệp Bất Phàm đều không kịp né tránh, há miệng phun ra Vân Lôi Kiếm.

Máu huyết toàn thân rót vào trong đó, thân thể cấp tốc khô quắt, nhưng rất nhanh dưới tác dụng nghịch chuyển của tác dụng phụ, máu huyết lại sung mãn toàn thân. "Vút vút ——!" Vân Lôi Kiếm mạnh mẽ chém bảy kiếm, một kiếm so với một kiếm càng hung hãn, trong một

chuỗi tiếng nổ vang, bảy đạo kiếm quang bị chấn nát, nhân ảnh bạch quang tốc độ chỉ hơi khựng lại, lần nữa lao tới.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, chém tiếp hai kiếm.

Đặc biệt là kiếm cuối cùng, kiếm quang đạt tới mấy ngàn trượng, ngạnh sinh sinh xé nát nhân ảnh bạch quang thành mảnh vụn.

Cảnh này khiến không ít người sắc mặt kịch biến. "Cấm kỵ kiếm đạo pháp thuật, Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, tên này máu dày thế sao?" Kiếm Hạc Chân Nhân nhìn chằm chằm Trương Lão Tam không hề hấn gì, có chút khó tin, loại kiếm pháp này Thiên Ma Giáo chủ thời trẻ từng thi triển qua.

Thi triển xong suýt chút nữa bị kiếm pháp hút thành xác khô.

Mất cả chục năm mới tu dưỡng lại được.

Nhưng tên này...

Chương 161

khí huyết vượng thịnh, đâu có dấu hiệu thành xác khô?

Ở bên kia, Độc Hạt Mỹ Phụ trên mặt hiện lên lệ sắc, thế mà trực tiếp nuốt mấy con bò cạp, sau đó thân thể biến hóa, trở thành quái vật khổng lồ nửa trên là người, nửa dưới là đuôi bọ cạp.

Đuôi châm bò cạp hung hăng đâm về phía Diệp Bất Phàm, người sau dùng một kiếm cách đáng, thế mà bị chấn lui vài bước. "Đây là thứ gì?" Diệp Bất Phàm nhìn yêu phụ có lực phòng ngự, sức mạnh có thể so với Luyện Thể đỉnh phong, mày nhíu chặt.

Cùng lúc đó, Thiên Thương Chân Nhân tế xuất mấy kiện pháp bảo, mỗi một kiện uy lực đều cực mạnh.

Rìu đen khổng lồ, chuông lớn, xương tay màu lam v.v...

Một mạch ném về phía Diệp Bất Phàm, kinh người chí cực.

Trong đó chiếc gương màu xám kia là kinh người nhất, hôi quang chiếu rọi, nơi bị xâm nhiễm, đại địa đều đang rách nát, mục nát. "Ong!" Đại Kiếm Ma cũng liều mạng, huyết quang trùng thiên ngưng tụ thành huyết sắc cự kiếm, trấn sát về phía Diệp Bất Phàm. "Đi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, tế xuất khô lâu đầu, thứ này hút no một bụng máu, huyết chiến với Độc Hạt Mỹ Phụ.

Pháp bảo này của hắn chiến lực chính diện mạnh nhất, ngạnh kháng Độc Hạt Mỹ Phụ không thành vấn đề.

Sau đó giơ tay đánh ra vài đạo Ma La Thiên Đao và Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, nghênh kích huyết sắc cự kiếm của Đại Kiếm Ma. "Huyết Dương Ma Hỏa." "Thiên Cương Ma Diễm." Diệp Bất Phàm bắt quyết, ma diễm cuồn cuộn phợp trời bao phủ pháp bảo của Thiên

Thương Chân Nhân.

Phải nói rằng, tên này thật sự có tiền, đủ loại pháp bảo đỉnh cấp.

Có loại sức mạnh, loại phòng ngự, loại ám sát, có thể xưng là Đa Bảo Đồng Tử.

Bất quá Thiên Cương Ma Diễm của Diệp mỗ nhân chuyên khắc pháp bảo.

Không bao lâu sau.

Rìu, chuông lớn, xương tay màu lam quang mang ảm đạm, linh tính đại tổn.

Điều này làm Thiên Thương Chân Nhân đau lòng đến đỏ cả mắt.

Bất đắc dĩ, toàn lực thôi động đồng kính màu xám.

Hôi quang rất kỳ dị.

Có vài đạo quang ti tráo lên người, da dẻ đều đang mục nát, nứt nẻ, tùy thời sẽ thối rữa.

Không chỉ như thế, Diệp Bất Phàm còn chấn kinh phát hiện, với năng lực đoạn chi trọng sinh của hắn, cũng không có cách nào tu phục. "Thảo nào gọi là Thiên Thương Chân Nhân, vật này chuyên khắc khôi phục, lại còn có thể phá diệt sinh cơ." Diệp Bất Phàm híp mắt, tùy tay đánh ra một ký Ma La Thiên Đao.

Thi triển xong, thần hồn và nhục thân được trị liệu, da dẻ lúc này mới chuyển biến tốt.

Vật này ngăn cản không được hiệu quả trị liệu từ sự nghịch chuyển tác dụng phụ của hệ thống. "Nhật Thực Thiên!" Diệp Bất Phàm thấy Huyết Đồ Phu lần nữa vung ra ngàn vạn đao quang, lập tức đánh ra vài đạo pháp thuật.

Tức thì bầu trời tối sầm, hắc động to bằng cái cối xay hình thành,

nhanh chóng tàm thực đao quang.

Đây là một trong mười bản cấm kỵ pháp thuật hắn chọn ở Tàng Kinh Các lúc trước.

Có khả năng thực thiên, có thể nuốt trửng một số công kích. "Keng keng ——!" Chiến đấu nhanh chóng gay cấn, Diệp Bất Phàm lấy một địch bốn, không hề rơi xuống hạ phong.

Nhìn đám người Âm Dương Chân Nhân, Khương Uyển Ước trợn mắt há hốc mồm. "Hiện tại đến sáu phần nắm chắc cũng không còn, chỉ có hai phần, kẻ này trưởng thành quá nhanh." Kiếm Hạc Chân Nhân chấn động, khẽ thở dài.

Chiến lực này, ước chừng chỉ có đệ nhất Kim Đan, Thiên Ma Giáo chủ mới có thể va chạm một chút.

Lão thất phu kia có một cây Vạn Hồn Phiên, chấp chưởng trăm vạn âm hồn, mạnh hơn nhiều so với Vạn Hồn Phiên của thân truyền đệ tử Liễu Vong Xuyên.

Mà ngay khi bốn vị đại tu Kim Đan đang toàn lực ứng phó.

Một cây kim bạc lặng lẽ tiếp cận. "Vút!" Tốc độ như điện, trong nháy mắt xuyên thủng vòng tay phòng ngự của Thiên Thương Chân Nhân, đâm vào sau gáy hắn. "Ngươi..." Thiên Thương Chân Nhân ánh mắt sợ hãi, sau đó ảm đạm xuống.

Pháp bảo hắn chấp chưởng rơi lả tả, Diệp Bất Phàm cười lạnh một tiếng, vung tay lên, xóa đi linh thức trên tất cả pháp bảo, thu vào túi trữ vật.

Cảnh này diễn ra quá nhanh.

Ba người Huyết Đồ Phu căn bản không phản ứng kịp. "Tiểu tử thật âm hiểm!" Đại Kiếm Ma kinh hãi, nảy sinh ý muốn rút lui.

Pháp bảo kim bạc kia, tuyệt đối là ám sát lợi khí đệ nhất thê đội dưới Nguyên Anh! "Đáng chết!

Đáng chết!

Đáng chết!" Huyết Đồ Phu gào thét, râu tóc dựng ngược, mắt hắn đỏ ngầu, gầm lên: "Giết hắn!

Giết hắn!" Nói xong.

Thân thể hắn bạo xuất mảng lớn hắc vụ, sau đó cuốn lấy hắn cấp tốc hướng về phía cửa thành Cổ Vân viễn độn.

Lời nói tàn nhẫn bao nhiêu.

Hắn chạy nhanh bấy nhiêu.

Vị lão đầu mấy trăm tuổi này bước đi như bay, cuốn lên bụi đất như rồng dài, trong nháy mắt chạy xa mười dặm.

Mà sự rời đi của hắn, khiến áp lực của Đại Kiếm Ma và Độc Hạt Mỹ Phụ tăng mạnh.

Đại Kiếm Ma tức đến đỏ cả mắt, nhịn không được chửi ầm lên: "Huyết Đồ Phu!

Chạy cái con mẹ mày mà chạy!" "Bộp bộp bộp ——!" Độc Hạt Mỹ Phụ ngạnh kháng khô lâu đầu một kích xong, mượn thế, nhìn cũng không nhìn Đại Kiếm Ma một cái, mười cái chân dài hung hăng đạp mặt đất, bám sát Huyết Đồ Phu mà đi. "Độc Hạt, ta thảo bà nội ngươi!" Độc mình đối mặt Diệp Bất Phàm, Đại Kiếm Ma bị đánh đến hộc máu mồm, một cánh tay cũng bị ma hỏa thiêu thành tro bụi.

Hắn giận đến rách cả mí mắt, lấy cái giá hi sinh một cái chân, bạo phát huyết vụ ngập trời, phấn khởi đuổi theo Độc Hạt Mỹ Phụ. "Ong!" Bỗng nhiên, một cái kéo màu máu từ trong miệng Diệp Bất Phàm phun ra, đón gió mà lớn, cắt một cái vào hư không. "A a ——!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể yêu hóa của Độc Hạt Mỹ Phụ đương trường "bịch" một tiếng ngã xuống đất, thần hồn câu diệt.

Nàng sau khi yêu hóa vật lý phòng ngự quá kinh người, nhưng thần hồn là điểm yếu lớn nhất.

Huyết tiễn đao này của Diệp Bất Phàm, lấy được từ Trấn Yêu Tháp, tại Nguyên Quốc đã vài lần lập công. "Còn có thủ đoạn?!

Tên này rốt cuộc là lai lịch gì?" Đại Kiếm Ma thấy thế, hồn vía lên mây, vội vàng tế xuất phi kiếm. "Phụt!" Tuy nhiên, vừa tế xuất đã bị khô lâu đầu một ngụm nuốt chửng, ngay sau đó là vài đạo cấm kỵ pháp thuật, đao quang cùng kiếm quang trong nháy mắt nhấn chìm hắn, chém thành mấy chục khúc.

Máu tươi tung toé.

Từ đây, năm đại thích khách đã chết bốn vị.

Diệp Bất Phàm vung tay chộp một cái, đem túi trữ vật của bọn hắn nắm hết trong tay, híp mắt nhìn về hướng Huyết Đồ Phu đào tẩu. "Rốt cuộc cũng đi rồi." Diệp Bất Phàm sắc mặt hiện lên vẻ thương bạch, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Tựa như tinh thần buông lỏng, bàn chân rơi xuống đất. "Đây là quái thai gì vậy, bốn đại tu đều không giết được hắn." "Mẹ kiếp, gặp quỷ rồi." Đám người Kiếm Hạc Chân Nhân, Âm Dương Chân Nhân sắc mặt chợt biến, nhìn về phía thân ảnh như thần tựa ma kia đầy vẻ kiêng kỵ.

Kẻ này, dĩ nhiên là nhân vật như Kim Đan vô địch.

Không thể địch lại. "Ha ha ha!

Ta trong huyết chiến đột phá Kim Đan nhị trọng rồi!" Mà lúc này, Tiểu Kiếm Tiên từ trong chiến trường trở về, hắn khoác áo giáp, khí thế cực mạnh.

Trên mặt không giấu được nụ cười.

Sinh tử ma lệ dễ dàng nhất làm cho người ta đột phá.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Bất Phàm, nụ cười im bặt. "Trương Lão Tam?!

Chương 162

Ta tra ngươi một năm!

Một năm a!

Ngươi đạp mã rốt cuộc cũng xuất hiện!" Tiểu Kiếm Tiên hét lớn, mắt đỏ ngầu.

Đời này hắn chịu hai cái thiệt thòi lớn nhất, là bị Trương Lão Tam chơi một vố ngoài thành Lưu Vân, lại bị đoạt mất cơ duyên lớn Trấn Yêu Tháp trong di tích.

Nói ân oán.

Ân oán giữa hắn và Trương Lão Tam không ai so được. "Trương Lão Tam!

Cùng ta đánh một trận!" Sau khi đột phá, hắn tự tin bạo tăng, quát lớn một tiếng, từ ngoài thành sải bước chạy tới.

Nhưng rất nhanh liền nhìn thấy thi thể trên đất, da mặt cứng đờ.

Tiểu Kiếm Tiên nhìn thi thể, lại nhìn Trương Lão Tam, trên mặt mây đen chuyển nắng, lộ ra nụ cười: "Trương huynh, đã lâu không gặp, phong thái càng thêm mê người." Diệp Bất Phàm liếc hắn một cái.

Người sau chắp tay, mỉm cười, xoay người, vắt chân lên cổ mà chạy: "Ta còn có việc, ngày khác lại cùng Trương huynh ôn chuyện." Đám Kim Đan thấy thế, không còn gì để nói. "Uỳnh!" Bỗng nhiên, một đạo hồng quang từ trong đám người bạo phát ra, gần như thuấn di xuất hiện sau lưng Diệp Bất Phàm.

Một bàn tay trắng nõn thon dài vươn ra, chộp về phía gáy Diệp Bất Phàm.

Cảnh này quá đột ngột.

Tốc độ cũng quá nhanh.

Ngay cả Kiếm Hạc Chân Nhân, Âm Dương Chân Nhân các loại cũng không phản ứng kịp. "Kinh Hồng Nhất Sát!" Biểu tình thoải mái trên mặt Diệp Bất Phàm trong nháy mắt biến mất, gầm lên một tiếng, thân ảnh sát na biến mất. "Ầm ầm ầm!" Động tác của bàn tay rất nhẹ, nhưng lực một kích lại xé rách đại địa thành một khe rãnh ngàn trượng, cửa hàng, lầu các, tửu lâu xung quanh, toàn bộ nổ tung thành bụi phấn.

Cách đó trăm trượng, mấy tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn bị lan đến, ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát ra, đương trường nổ thành từng đoàn huyết vụ. "Ồ?

Một Kim Đan thế mà sớm có đề phòng, ngươi phát hiện ra ta rồi?" Một tiếng kinh ngạc vang lên, tại vị trí Diệp Bất Phàm vừa đứng, một nữ tử mặc áo đỏ, thân hình nóng bỏng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Nàng ra tay thời cơ rất khéo.

Chính là lúc Diệp Bất Phàm thả lỏng nhất.

Với năng lực của nàng, một kích kiến công gần như ván đã đóng thuyền. "Tiền bối đường đường là đại yêu Nguyên Anh, còn muốn đánh lén, có phải hay không quá để mắt tới Trương mỗ rồi?" Diệp Bất Phàm lăng không đứng ngoài ngàn trượng, cánh tay phải đã không cánh mà bay, chỗ đứt gãy máu tươi tuôn xối xả.

Đề tiền phòng bị, vẫn là chậm một chút.

Chỉ là bị sượt một chút yêu khí, cánh tay đã không còn. "Đại yêu Nguyên Anh!" "Mau thông báo Liên Ương Chân Quân!" Một đám Kim Đan xung quanh bột nhiên biến sắc, kinh khủng lui lại.

Ngay cả Kiếm Hạc Chân Nhân, Âm Dương Chân Nhân cũng sắc

mặt kịch biến, mau chóng đào tẩu khỏi nơi này.

Kim Đan có nghịch thiên đến đâu, đối mặt với một Nguyên Anh, cũng là đường chết.

Trương Lão Tam có thể sống sót dưới một kích, đều là một kỳ tích. "Khanh khách ——" "Ngươi mang trong mình Trấn Yêu Tháp, đối đãi thế nào cũng không quá đáng." Hồng y nữ cười kiều một tiếng, mặt cười bỗng nhiên băng hàn, thân ảnh trong nháy mắt biến mất.

Một cỗ nguy cơ chưa từng có bao trùm toàn thân, tóc gáy sau đầu Diệp Bất Phàm dựng đứng cả lên. "Khô lâu!" "Quy giáp!" "Kinh Hồng Nhất Sát!" Diệp Bất Phàm gào thét, liên tiếp tế xuất khô lâu và pháp bảo mai rùa, mà thân thể thì nhanh chóng biến mất. "Rắc!" Một bàn tay trắng nõn tập kích từ bên trái, tốc độ nhanh đến mức linh thức cũng không thể bắt được, không khí nổ tung, pháp bảo mai rùa đương trường bị trọng kích, xé thành hai nửa.

Ngay cả pháp bảo khô lâu đầu cũng bị đánh nát, linh tính đại tổn.

Ngoài hai ngàn trượng, thân ảnh Diệp Bất Phàm hiện ra.

Lúc này, cánh tay trái cũng không còn, có pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp cũng không gánh nổi sự xâu xé của bàn tay kia, hai cánh tay biến mất, sắc mặt hắn trắng bệch đến cực điểm.

Ngắn ngủi hai nhịp thở.

Hắn suýt chút nữa bị cào chết. "Khanh khách...

độn thuật của ngươi có chút thú vị, nhưng mà ngươi có thể đỡ được ta mấy cái?" Một tiếng cười kiều như chuông bạc vang lên, hồng y nữ nghiêng đầu, trong mắt lóe lên vẻ trêu tức.

Thân ảnh nàng bắt đầu hư ảo, thanh âm băng lãnh: "Ngoan ngoãn làm nhân sủng của ta, ta không giết ngươi, còn cần ngươi thao túng Trấn Yêu Tháp nữa." "Nhân sủng?" Da mặt Diệp Bất Phàm co rút, lập

tức tế xuất Phong Ảnh Thoa, hóa thành một đạo thần quang viễn độn.

Đồng thời dán lên người hơn trăm tấm phù lục phòng ngự đỉnh cấp. "Thiên Ma Lão Tổ!" Hắn tốc độ có thể so với Nguyên Anh, trong nháy mắt độn hướng cửa thành phía nam, khoảng cách mấy chục dặm chớp mắt đã tới.

Nhưng tốc độ của hồng y nữ còn nhanh hơn, một cái thuấn di liền chắn trước mặt Diệp Bất Phàm, bàn tay khẽ vung, một đạo hồng quang bắn thẳng về phía nửa thân dưới của Diệp Bất Phàm.

Người sau da đầu tê dại, ngay cả pháp bảo và pháp thuật đều không kịp thi triển, hơn trăm tấm phù lục giống như giấy dán bị hồng quang bắn thủng, "uỳnh" một tiếng, một cái chân của Diệp Bất Phàm đương trường nổ thành huyết vụ.

Diệp Bất Phàm kịch đau, sắc mặt đều dữ tợn rồi.

Đại yêu Nguyên Anh này rất rõ ràng muốn bắt sống hắn!

Muốn biến hắn thành nhân trệ! "Thiên Ma Lão Tổ!

Cô còn ở đó mà xem kịch à!

Đợi tôi thoát được kiếp này, chắc chắn sẽ 'ngủ' cô một vạn lần!" "Cô không phải muốn sinh con sao?!

Tôi sẽ để cô sinh một trăm đứa!" Diệp Bất Phàm hét lớn, không ngừng kích thích sư tôn, cùng lúc đó, giá ngự Phong Ảnh Thoa quay đầu, cắm đầu lao vào trong tiểu viện của chính mình, thôi động trận pháp phòng ngự.

Nếu nàng ta biết thủ đoạn cấm không, dựa vào Phong Ảnh Thoa, có thể thoát khỏi sự truy tung của đại yêu Nguyên Anh.

Nhưng hắn không biết cấm không, không đỡ được thuấn di của hồng y nữ! "Thiên Ma Lão Tổ?

Ngươi đang dọa ta sao?" Hồng y nữ cười lạnh, bàn tay trọng kích, trận pháp phòng ngự trong nháy mắt nổ tung.

Sau đó liền thấy một đạo thân ảnh từ trong viện bay ra, bắn về phương xa. "Xoẹt!" Hồng y nữ ánh mắt băng lãnh, một tay che trời, trong nháy mắt xé rách cái chân cuối cùng của thân ảnh kia xuống. "Ồ? Chỉ nhân khôi lỗi?" Nàng khựng lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lập tức thần thức quét ngang về phía viện lạc kia.

Bỗng nhiên, sắc mặt nàng kịch biến, quay phắt lại, bàn tay vỗ mạnh về phía sau.

Không gian rung chuyển, thiên địa linh khí hình thành một đóa ma cô vân nổ tung ra. "Ầm ầm!" Thân ảnh hồng y nữ giống như đâm phải một ngọn núi lớn, như bị sét đánh, thân ảnh hung hăng đập sâu xuống lòng đất mấy trăm trượng, cả tòa thành Cổ Vân đều đang run rẩy. "Hi hi, con chim nhỏ này, lão bất tử ở Vạn Yêu Sơn quả nhiên phái ngươi tới rồi." Một bóng người váy đen nhỏ nhắn xinh xắn hiện ra, khuôn mặt bầu bĩnh nở nụ cười.

Ngay sau đó khuôn mặt nhỏ trầm xuống, đôi mắt đào hoa quét xuống lòng đất, hung tợn nói: "Bắt ta sinh một trăm đứa con! Quay đầu lại sẽ tính sổ với ngươi!" "Ầm ầm ầm!" Cả mặt đất rung chuyển, sau đó tu sĩ trong thành kinh hãi muốn tuyệt nhìn thấy một con Hồng Tước khổng lồ to lớn chừng ngàn trượng bay ra từ lòng đất, rồi nhanh như tia chớp lao ra khỏi Cổ Vân Thành.

Trận pháp phòng ngự tứ giai chỉ có thể phòng ngự bên ngoài, chứ không phòng ngự bên trong. "Đây là cái bẫy do Thiên Ma lão tổ thiết lập! Rút quân!" Hồng Tước kiều thanh quát tháo, tiếng chấn động phương viên vạn dặm.

Đàn yêu thú đang giao chiến với nhân tộc ở xa khựng lại, đám yêu thú tam giai cầm đầu lập tức quay đầu.

Nhị Giao đang giao chiến với Liên Ương chân quân cũng sắc mặt kịch biến, nhanh chóng lui về phía sau.

Thiên Ma giáo chủ nãi là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, hoàn toàn không phải là hai kẻ sơ kỳ như bọn chúng có thể ngăn cản. "Ong!" Hư không run rẩy, loli váy đen đi chân trần trắng nõn, bước ra một bước.

Tựa như súc địa thành thốn, thân ảnh nháy mắt xuất hiện bên ngoài Cổ Vân Thành.

Lại bước một bước.

Chương 163

Đã tới gần Hồng Tước to lớn.

Thân thể nhỏ bé so sánh với nó, miểu nhỏ tựa trần ai. "Đã đến rồi thì ngươi không chạy thoát được đâu." Bàn tay nhỏ tóm lấy đuôi Hồng Tước, ầm một tiếng, nện mạnh nó xuống mặt đất, hàng ngàn hàng vạn yêu thú đương trường bị đập thành thịt nát, đất rung núi chuyển. "Thiên Ma lão tổ!

Việc cần tha người nên tha người!" Hồng Tước thảm thiết kêu to, quát lên. "Hi hi, không tha được." Loli váy đen cười hì hì giơ nắm đấm lên, trắng ngần như cái màn thầu nhỏ, nhưng nện lên người Hồng Tước lại tựa nặng đến vạn thiên quân, máu tươi phiêu sái, nhuộm đỏ trường không. "Thiên Ma đạo hữu." Liên Ương chân quân bay tới, vái chào một cái, thần tình hơi buông lỏng.

Thiên Ma lão tổ là định hải thần châm của Chính Ma minh, là đại chân quân Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất.

Nếu không thì cho dù là Đồ Kiếm chân quân Nguyên Anh trung kỳ của Thượng Thanh Cung, cũng không cản nổi con lão ma long kia của Vạn Yêu Sơn. "Để tất cả tu sĩ Cổ Vân Thành rút lui, rút về Bạch Ngọc Thành, đóng quân ở đó, bố trí tuyến phòng ngự!" Loli váy đen phân phó.

Liên Ương chân quân nghe vậy sắc mặt hơi đổi.

Cổ Vân Thành thủ hơn nửa năm, nay đột nhiên rút lui, lão không hiểu rõ ý gì.

Một khi rút về Bạch Ngọc Thành, một số mỏ linh khoáng, dược viên... trong phương viên mấy ngàn dặm sẽ phải chắp tay dâng cho người khác.

Tuy nói đó là của Vạn Thú Cốc, nhưng bọn họ cũng sẽ chia chác được không ít.

Nếu không Thượng Thanh Cung, Tuyết Linh Tông và các thế lực khác sẽ không bán mạng chống lại Yêu tộc. "Bảo làm thì cứ làm đi!" Loli váy đen hừ lạnh, không cho phép nghi ngờ. "Được." Liên Ương chân quân bất đắc dĩ, đành phải trở lại Cổ Vân Thành, thông báo Kim Đan của các thế lực lớn, dẫn theo tu sĩ Trúc Cơ, Luyện Khí rút đi từ cửa nam.

Trong thành.

Trương Lão Tam bị Nguyên Anh đại yêu chém gần như thành nhân trệ, dưới con mắt bao người, không ít người thầm vỗ tay khen hay. "Trương Lão Tam coi như phế rồi, cho dù tìm được đại dược tái sinh chi thể, cũng phải mất mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm, đời này vô vọng Nguyên Anh." "Mà uy hiếp của hắn giảm mạnh, đã không đủ gây lo ngại." Âm Dương chân nhân phán đoán, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tứ chi mất đi ba chi, vết thương quá lớn.

Kim Đan còn chưa làm được chi thể phục sinh.

Chỉ có hai con đường để đi, hoặc là đoạt xá trọng tu, hoặc là tìm được thiên địa linh vật phục sinh chi thể.

Thân xác đoạt xá tốn mấy trăm năm mới có thể trở lại đỉnh phong, nhưng Nguyên Anh là không thể nào.

Thiên địa linh vật lại càng khó tìm. "Nhất đại thiên kiêu, sớm nở tối tàn." Khương Uyển Ước lẩm bẩm, các Kim Đan khác hoặc cười lạnh, hoặc tiếc nuối, hoặc lạnh nhạt đứng nhìn. "Tốt a, không còn uy hiếp là tốt, ngày khác ta có hy vọng Nguyên Anh, ngươi lại hết hy vọng rồi." Tiểu Kiếm Tiên lắc đầu, không còn coi Trương Lão Tam là

đối thủ.

Tuy nhiên rất nhanh gã liền phát hiện.

Túi trữ vật của mình mất rồi! "Trương Lão Tam!" Gã mặt xanh mét, nghiến răng nghiến lợi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là lúc độn tẩu trước đó, bị Trương Lão Tam lặng lẽ đoạt mất!

Kiếm Hạc chân nhân thì không có tâm trạng gì. "Kim Đan mạnh mẽ nữa thì có thể thế nào?

Trước mặt Nguyên Anh chân quân, chẳng qua cũng chỉ là con sâu cái kiến." "Nguyên Anh a!" Kiếm Hạc chân nhân có cảm giác thỏ tử hồ bi, buồn bã mất mát.

Mọi người nghe vậy, lập tức trầm mặc.

Nguyên Anh giống như một ngọn núi lớn chắn trước mặt vô số tu sĩ, cùng cực cả đời đều khó mà vượt qua.

Trương Lão Tam đều mạnh mẽ đến mức độ này rồi, kết quả còn không phải bị chém thành nhân trệ sao?

Ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Mà bọn họ, nào có khác gì con sâu cái kiến giống Trương Lão Tam?

Một lát sau.

Bọn họ nhận được truyền tin của Liên Ương chân quân, rút khỏi Cổ Vân Thành, tuy không biết vì sao, nhưng chỉ có thể làm theo. "Không xong!

Lý phù sư!" Kiếm Hạc chân nhân bỗng nhiên sắc mặt kịch biến, vội vàng tiến vào tiểu viện, tìm kiếm Lý phù sư.

Đám người Âm Dương chân nhân cũng thần tình khó coi, nhanh chóng lật tìm.

Kết quả ngay cả thi cốt cũng không tìm thấy. "Tất nhiên là bị Trương Lão Tam giết rồi!

Đáng giận a!" Chúng tu đau lòng nhức óc, khác với đại ma đầu động một tí là giết người như Trương Lão Tam, Lý phù sư làm người hiền lành, chưa bao giờ kết thù với ai, vô cùng chính phái.

Kim Đan của mấy thế lực lớn đều có giao tình với hắn. "Trước đây nghe thích khách của Thiên Sát Môn nhắc tới, Trương Lão Tam bắt giữ Lý phù sư, mượn tay hắn vơ vét tài sản, hiện tại xem ra, dùng xong liền giết hắn." "Trương Lão Tam đáng chết!" Bất đắc dĩ, bọn họ đành phải an bài từng tốp tu sĩ rút ra từ cửa nam.

Cổ Vân Thành nhanh chóng trống rỗng.

Mà dưới lòng đất.

Lý phù sư mà bọn họ tâm tâm niệm niệm đã thi triển Đại Địa Độn Thuật lặn xuống lòng đất hơn trăm dặm.

Thuật này lấy được từ Hợp Hoan thánh tử.

Đợi đến sâu trong lòng đất, Diệp Bất Phàm phân biệt phương hướng, chạy về phía Lưu Vân Thành.

Hiện tại hắn, hai cánh tay và một cái chân đã sớm mọc ra.

Thương thế lành lặn.

Tuy nhiên pháp lực sau khi liên tiếp thi triển cấm kỵ pháp thuật, thôi động pháp bảo, đã không còn lại bao nhiêu.

Nếu gặp phải Kim Đan đại tu, hắn chắc chắn phải chết. "Nhiệm vụ sư tôn giao phó đã hoàn thành, mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái này!" Diệp Bất Phàm chui qua bùn đất, sắc mặt âm trầm đi dưới lòng

đất, cuối cùng khó mà chống đỡ Đại Địa Độn Thuật, không thể không vừa khôi phục pháp lực, vừa thôi động Độn Thổ Thuật sơ cấp nhất.

Hắn ánh mắt kiên định, thề phải đột phá Nguyên Anh!

Hơn nữa là Nguyên Anh mạnh nhất!

Bỗng nhiên.

Diệp Bất Phàm khựng lại, ánh mắt nheo lại, nhìn chằm chằm tảng đá lớn màu máu to như cái cối xay trước mặt, bên trên khắc đầy trận văn. "Huyết Vân Thạch?" Hắn nhận ra tảng đá này, nãi là nguyên liệu chế tác pháp khí đỉnh cấp.

Hắn nhíu chặt mày, vòng qua tảng đá màu máu, tiếp tục đi tới.

Rất nhanh, lại gặp phải mấy tảng Huyết Vân Thạch, không chỉ khắc họa trận văn, bên trên còn có cấm chế ẩn nặc khí tức.

Nếu không phải cự ly gần, hắn căn bản không phát hiện được.

Loại cấm chế cổ xưa này, có thể qua mặt được thần thức của Nguyên Anh chân quân!

Không chỉ như thế, thổ nhưỡng dưới lòng đất, đá cũng giống như bị máu tươi xâm nhiễm, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

Trong mỗi hạt bụi trần, đều tựa như có hồn phách của tu sĩ và yêu thú đang kêu gào, thét lên. "Không ổn." Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi đổi, độn thổ đi chưa được bao lâu, trước mắt rộng mở.

Thế mà lại đi tới một hang động ngầm dưới lòng đất.

Cả hang động bị trận pháp bao phủ, đủ loại thiên tài địa bảo, thậm chí còn có mấy cây trận kỳ.

Mà bên cạnh trận kỳ, có từng con chuột lớn màu vàng đất ngồi xếp bằng, thân mặc đạo bào.

Thoạt nhìn, giống như Hoàng đại tiên.

Mỗi một con, đều là yêu thú tam giai!

Cũng may Diệp Bất Phàm tạo nghệ ẩn nặc kinh người, cũng không bị phát giác.

Chương 164

Hắn nhanh chóng lui lại, đổi một hướng khác.

Sau đó các hướng Đông, Tây, Nam đều có không ít Huyết Vân Thạch và hang động ngầm, lại có Thổ Nham Thử canh giữ.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm lúc này thật sự khó coi.

Dưới lòng đất Cổ Vân Thành, hách nhiên có một tòa siêu cấp đại trận bao trùm phương viên mấy ngàn dặm!

Hắn vội vàng lấy ra Thần Quy Giáp thôi diễn.

Giống hệt như lúc đầu thôi diễn, cửu sinh nhất tử.

Không có bất kỳ thay đổi nào. "Quả nhiên!

Quẻ tượng cát hung của Thần Quy Giáp, chỉ không phải là nữ nhân áo đỏ kia!

Mà là ở dưới lòng đất Cổ Vân Thành!" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên cảm giác cả lòng đất đều đang run rẩy, lắc lư.

Thổ những màu đỏ vặn vẹo, biến hình.

Phảng phất có thứ gì đó khủng bố xuất thế. "Thảo!" "Mau về Thiên Ma Giáo!" Bên cạnh một con Chu Tước chui ra từ trong bùn đất, kêu lên kinh hãi với Diệp Bất Phàm.

Ngay từ lúc dùng mai rùa thôi diễn trước đó, hắn đã thông báo cho Chu Tước, bảo nó chạy về chi viện.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng lấy ra Phong Ảnh Soa, độn đi về hướng Thiên Ma Giáo.

Tốc độ của Phong Ảnh Soa cực nhanh.

Nhưng còn chưa chạy được bao xa, bùn đất phía trước run rẩy, trong linh thức quan sát thấy một bàn tay ma màu đen to chừng vạn trượng gạt bùn đất ra, chộp tới phía hắn.

Bộ dạng này, giống hệt bàn tay ma ngưng tụ từ vô số bóng đen trong di tích.

Chỉ có điều to hơn!

Khoa trương hơn! "Quay đầu!

Quay đầu!" Chu Tước kinh hãi hét lớn, vội vàng thúc giục. "Con Ma Yêu này sao có thể xuất hiện ở đây!" Diệp Bất Phàm da đầu muốn nổ tung, điều chuyển phương hướng, Phong Ảnh Soa điên cuồng xuyên qua lòng đất. "Nhiều lần hỏng việc tốt của bản tọa!

Ngươi thật đáng chết!" Vạn trượng ma thủ truy kích, truyền ra tiếng gào thét âm sâm.

Tốc độ Phong Ảnh Soa cực nhanh, dưới lòng đất cũng kham so với Nguyên Anh, dù là vạn trượng ma thủ nhất thời cũng không đuổi kịp.

Chạy trốn suốt một nén nhang.

Diệp Bất Phàm ngay cả mình đang ở đâu cũng không biết, vạn trượng ma thủ sau lưng rốt cuộc không chống đỡ nổi, không cam lòng mà tan rã.

Hắn dừng Phong Ảnh Soa, lau mồ hôi lạnh.

Chu Tước bên cạnh sống mấy ngàn năm, ánh mắt độc lạt, nói: "Dưới lòng đất Cổ Vân Thành là Huyết Tế đại trận, rất rõ ràng từ rất lâu trước đây Yêu tộc đã thuê người bố trí rồi." "Trong di tích e là cũng bố trí Huyết Tế đại trận, thông qua bí pháp nào đó, đả thông khoảng cách mấy vạn dặm, dùng tinh huyết, hồn phách... của vô số người và yêu, cống hiến cho Ma Yêu, giúp hắn khôi phục tu vi đỉnh phong, thoát khốn đi ra!" Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật. "Cổ Vân

Thành đánh hơn nửa năm, chính là để cho hắn thoát khốn!

Thủ bút thật lớn!" Từ chỗ Ma Kiếm thượng nhân biết được Ma Yêu thoát khốn cần thời gian hai năm.

Tám phần mười là chỉ cái Huyết Tế đại trận này!

Mà Diệp Bất Phàm lợi dụng Thần Quy Giáp thôi diễn cát hung, để sư tôn chạy tới, người sau trực tiếp rút đại bộ đội đi, làm loạn bố trí của Yêu tộc! "Trọng điểm là khôi phục tu vi, hiện tại tu sĩ Cổ Vân Thành rút lui, không còn tế phẩm, Yêu tộc không thể không mở ra Huyết Tế trước thời hạn, như vậy Ma Yêu sẽ không khôi phục được tu vi đỉnh phong." Chu Tước rũ rũ đôi cánh nhỏ.

Nhân tộc và Yêu tộc, kẻ trước khiếm khuyết thân thể cường đại, kẻ sau khiếm khuyết thần thông nghịch thiên.

Đều có ưu khuyết điểm.

Ma Yêu thì khác.

Tu luyện Vô Thượng Ma Kinh, bán nhân bán yêu, tinh thông thần thông diệu pháp, lực phòng ngự còn mạnh đến bạo biểu.

Ba ngàn năm trước một đám Nguyên Anh đều giết không chết, chỉ có thể phong ấn.

Từ đó có thể thấy được một phần. "Người anh em, chạy trốn đi.

Theo tình huống bình thường, hai năm sau Ma Yêu thông qua Huyết Tế trở lại đỉnh phong, Hóa Thần trở xuống vô địch thủ, thế tất sẽ san bằng liệt quốc." "Nếu không phải là cậu, Thiên Ma lão tổ sẽ không đích thân tới, càng sẽ không tra ra Huyết Tế đại trận." "Cậu hiện tại đã bị toàn bộ Yêu tộc hận rồi." Chu Tước dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Diệp Bất Phàm, chép chép cái miệng chim: "Vừa rồi Ma Yêu chỉ thông qua Huyết Tế đại trận ra tay với cậu, qua một thời gian nữa thoát khốn khỏi di tích, hắn sẽ đích thân tới giết

chết cậu." Diệp Bất Phàm mặt mày đen sì.

Hắn áp căn không biết Huyết Tế đại trận, là tiểu loli phát hiện, liên quan quái gì đến hắn?

Hắn không khỏi trầm tư.

Mấy thế lực lớn của Nhân tộc hận hắn thấu xương.

Hiện tại Yêu tộc cũng đưa hắn vào danh sách đen.

Hắn không thể hiểu nổi mình luôn ổn kiện (cẩn thận), sao lại lăn lộn thành kẻ thù của toàn dân rồi?

Diệp mỗ từ lúc vào Thiên Ma Giáo, chưa từng chủ động trêu chọc ai.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng dưới lòng đất, khôi phục pháp lực.

Hôm sau, pháp lực khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Tuy nhiên hắn không vội vã chui ra ngoài, sâu dưới lòng đất mấy trăm trượng, cộng thêm Tạo Súc Thuật, Man Thiên Thuật, Nguyên Anh chân quân cũng rất khó phát hiện.

Đương nhiên, hắn cũng không dám thò linh thức ra dò xét tình huống trên mặt đất.

Nguyên Anh đại yêu quá nhạy bén. "Nhân lúc này, nâng cao thực lực chút đã." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng sâu trong lòng đất, lấy ra một cái túi trữ vật, xóa đi linh thức bên trên.

Linh thức quét vào bên trong, nhìn một cái không sót gì.

Một triệu linh thạch, linh dược, công pháp điển tịch.

Hắn lật tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm ra một quyển công pháp.

Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển —— Kim Đan Thiên!

Diệp Bất Phàm từ lúc ở Nguyên quốc đã bắt đầu mưu đồ, nhân lúc Tiểu Kiếm Tiên về thành, lợi dụng Kinh Hồng Nhất Sát và Thâu Hương Thiết Ngọc của Hợp Hoan Tông, lấy trộm túi trữ vật của gã. 【 Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển · Kim Đan Thiên: Kiếm chi đại đạo, cần ngộ tính cường đại, một trăm linh tám khiếu kiếm hoàn hợp nhất, dung vào Kim Đan, hình thành Kiếm Đạo Kim Đan, đan điền mỗi ngày cần chịu nỗi đau ngàn dao vạn xẻo, dễ dàng trở thành phế nhân, có xác suất lĩnh ngộ Kiếm Ý, nhưng rất nhỏ. 】 【 Chú: Chỉ có thể làm chủ tu công pháp, không thể phụ tu, nếu không Kim Đan bài xích, tất bạo thể mà chết! 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Kiếm chi đại đạo, thiểu năng cũng có thể luyện, tu vi mỗi tăng lên một trọng, đan điền cần thừa thụ ngàn tay vạn ngón massage, xác suất lĩnh ngộ Kiếm Ý cực cao! 】 【 Phụ diện nghịch chuyển: Công pháp này có thể phụ tu, Kim Đan có thể kiêm cố các công pháp khác. 】 Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn.

Lúc hắn Trúc Cơ, pháp lực có thể phá phòng ngự, lực công kích cực mạnh, dựa vào công pháp này, Giả Đan hắn cũng có thể giết.

Khổ nỗi không có công pháp tiếp theo, sau khi bước vào Kim Đan, chỉ riêng phương diện kiếm đạo ngay cả Hồng Phấn Cô cũng đánh không lại.

Đại bộ phận tình huống chỉ có thể dùng sự bá đạo và hồn hậu của Thiên Ma pháp lực để áp người, nếu đối phương có pháp bảo phòng ngự, quá khó phá phòng.

Diệu Chân Kiếm Điển thì khác, thuộc tính của nó nổi danh về tốc độ, lực công kích, phá phòng, cộng thêm Kiếm Ý, pháp bảo phòng ngự bình thường không cản nổi. "Tu luyện thành công, chiến lực tăng mạnh, hơn nữa tốc độ bỏ trốn càng nhanh hơn, phối hợp Đại Huyết Ảnh Độn Thuật, tốc độ đệ nhất dưới Nguyên Anh!

Cho dù đối mặt Nguyên Anh, cũng sẽ không thê thảm như ở Cổ Vân Thành." Diệp Bất Phàm ánh mắt nóng bỏng, bắt đầu tham ngộ.

Với ngộ tính đỉnh cấp hiện tại của hắn, cộng thêm phụ diện nghịch chuyển, tốc độ tu luyện có thể xưng là ly phổ.

Hơn nữa, hắn vốn đã tu luyện qua "Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển" thiên Trúc Cơ.

Không quá một ngày, đã nhập môn.

Kim Đan trong cơ thể tản phát kiếm khí, mang theo ý vị sắc bén.

Kiếm khí không những không làm tổn thương đan điền, ngược lại như ngón tay nữ tử đang massage, thoải mái tới cực điểm.

Chương 165

Công pháp tổng cộng có bảy tầng, tương ứng thất trọng tu vi.

Hai ngày sau.

Đột phá tầng hai.

Bốn ngày sau.

Đột phá tầng ba.

Nửa tháng sau.

Đột phá tầng bốn, ngang hàng với tu vi Kim Đan tứ trọng.

Không chỉ như thế, Diệp Bất Phàm trong lòng có sở ngộ, từ Kiếm Thế bước vào cảnh giới Kiếm Ý.

Vạn vật có thể làm kiếm!

Thậm chí có thể ảnh hưởng đến pháp bảo kiếm đạo của người khác!

Diệp Bất Phàm lấy ra một khối đá màu đen, đây là nguyên liệu luyện chế pháp bảo, cứng rắn vô cùng.

Hắn vươn ngón tay búng một cái, kiếm khí ngạnh sinh sinh cắt nó ra, bằng phẳng vô cùng. "Kiếm Ý nhập môn, cộng thêm Kiếm Đạo Kim Đan, lực công kích quả nhiên mạnh." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ hài lòng.

Lại đối mặt với năm tên Kim Đan đại tu kia, hắn thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không cần động tới, dùng tốc độ kiếm đạo và pháp thuật, sẽ nhẹ nhàng giải quyết.

Chiến lực như bây giờ, có thể xưng là vô địch dưới Nguyên Anh.

Sau đó.

Hắn lại tế luyện mấy kiện pháp bảo, cái mai rùa và đầu lâu của mình đều bị nữ nhân áo đỏ đánh phế rồi.

Những pháp bảo này phân biệt là gương xám có kèm theo công năng phá bại, hủ hủ, cốt thủ màu xanh lam, chuông lớn, búa đen.

Huyết Kiếm là pháp bảo đỉnh cấp của Đại Kiếm Ma, khăn tay màu hồng của nữ nhân bò cạp cùng mấy kiện pháp bảo khác.

Còn có pháp bảo huyễn thuật của Vô Tướng Quân, một miếng ngọc trụy, thôi động có thể thi triển huyễn thuật, có năng lực ảnh hưởng Kim Đan đại tu.

Diệp Bất Phàm vốn nghèo nàn pháp bảo, trang bị trực tiếp đầy cây. "Nên ra ngoài thôi." Diệp mỗ nhân cảm thấy không sai biệt lắm.
...

Thù không biết.

Phương viên mấy ngàn dặm đã hoàn toàn bị Yêu tộc chiếm cứ, sáu vị Nguyên Anh đại yêu đứng trên hư không, sắc mặt thiết thanh, thần thức từng tấc từng tấc tìm kiếm.

Thề phải đào bằng được tên Trương Lão Tam đáng chết kia ra.

Để cấu kiến Huyết Tế đại trận, bọn chúng đã hao phí mấy trăm năm.

Kết quả bị một tên Kim Đan nhân tộc phá hủy. "Hắn vẫn còn ở gần đây, Ma Yêu Giao Tổ ra tay ép hắn trở về, ý tứ của Giao Tổ rất rõ ràng, nếu ngài ấy giết không chết, sẽ do chúng ta ra tay." Một nam tử tóc trắng thân thể tráng kiện, ánh mắt đỏ ngầu, đi lại trên mặt đất.

Người này, nãi là một trong mười hai đại yêu của Vạn Yêu Sơn, Bạch Thần Viên.

Loài vượn này là thái cổ dị chủng, đại yêu trường thọ nhất có thể sống hai ngàn năm trăm năm.

Nguyên Anh nhân tộc cùng thời với nó, đã bị nó sống chết già hết rồi. "Đào ba tấc đất, cũng phải đào hắn ra!

Hỏng đại sự của Yêu tộc ta, tội không thể tha!" "Còn hại Hồng Tước bị Thiên Ma lão tổ bắt đi!

Tổn thất một đại chiến lực!" Mấy đại yêu khác mắt lộ lửa giận.

Phân biệt là Nhị Giao, Bạch Lang Vương, Tuyết Sơn Điêu, Thanh Khâu Tam Vĩ Hồ, cùng với Hắc Quan Đại Xà Vương.

Tổng cộng sáu vị.

Cho dù là Hợp Hoan, Chân Lan lâu hai vị lão tổ cũng không có đãi ngộ này. "Vây quanh Cổ Vân Thành, lục soát!" Lấy Cổ Vân Thành làm trung tâm, bức xạ ra chung quanh mấy ngàn dặm, sáu vị đại yêu vương đích thân vơ vét.

Phái những chủng tộc am hiểu truy tung phụ tá lục soát, trong đó không thiếu Thổ Nham Thử, Thanh Nguyệt Lang, những loại yêu tộc có cảm giác linh mẫn.

Đồng thời tiến hành, còn có một bên khác.

Một ngày sau, Ma Yêu xuất thế, thoát khốn khỏi di tích, chấn động mấy nước chung quanh.

Ngũ đại tiên môn, tam đại ma tông như lâm đại địch.

Nhưng rất nhanh biết được Ma Yêu chỉ khôi phục đến tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cũng không trở lại đỉnh phong.

Điều này làm cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ năm, Yêu tộc chiếm lĩnh phía bắc Bạch Ngọc Thành.

Mười ngày sau, vô số yêu loại di cư mà đến, có thể tính bằng hàng ức.

Lấy Cổ Vân Thành làm đô thành, đổi tên Yêu Đô, kiến lập Vạn Yêu Quốc!

Cùng ngày, Ma Yêu đăng cơ xưng đế!

Cơ cấu phỏng theo hệ thống hoàng triều của Nhân tộc, phân phong các lộ đại yêu làm chư hầu vương.

Cả thế gian chấn kinh!

Lúc ấy.

Diệp Bất Phàm chui ra từ lòng đất, đứng bên cạnh một ngọn núi, sau lưng là quần sơn tuấn lĩnh vô tận, rừng rậm cổ mộc.

Phía trước là mấy tòa cự thành hùng vĩ xa lạ, lại nhìn thấy từng con yêu tộc tướng mạo khác nhau đang tuần tra bát phương, hoặc ra ra vào vào từ trong cự thành.

Hắn vẻ mặt ngơ ngác. "Cái này đưa ta đến chỗ quái nào rồi?

Đây đếch phải là trong nước nữa à?" Bốn phía một mảnh xa lạ.

Trước đó lợi dụng Phong Ảnh Soa chạy trốn, chạy quá nhanh.

Chỉ biết là ngược hướng Triệu quốc.

Bỗng nhiên.

Diệp Bất Phàm lông tóc dựng đứng, lập tức thi triển Tạo Súc Thuật, biến thành một hòn đá, nhét vào trong đống đá vụn dưới chân núi bên cạnh.

Một luồng thần thức to lớn quét ngang qua, sau đó tìm kiếm qua lại ở khu vực này.

Bao gồm cả sâu trong lòng đất.

Đều có từng con Thổ Nham Thử chui ra chui vào.

Một lát sau, một nữ tử váy hồng mọc ba cái đuôi cáo xui xẻo thế nào lại rơi xuống gần chỗ Diệp Bất Phàm, ả ngồi trên tảng đá, chân trái vắt lên chân phải, hai cái chân dài trắng nõn thon thả đung đưa qua lại.

Tóc đen búi lên, khuôn mặt trái xoan điển hình, đôi mắt hồ ly câu nhân nhìn quanh bốn phía, mày ngài nhíu chặt.

Tam Vĩ Yêu Hồ, Thanh Khâu Hồ Tổ.

Diệp Bất Phàm cách hồ ly tinh không quá mười trượng, khóe mắt liếc qua vừa khéo nhìn thấy cặp mông ngọc tròn trịa của ả, đều có thể ngửi thấy mùi hương cơ thể trên người ả.

Nếu đổi lại là nơi khác, đây không nghi ngờ gì là một cuộc diễm ngộ.

Nhưng hiện tại... "Đen như chó mực!" Hắn thầm mắng, đừng nói dùng linh thức thăm dò, hắn ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, co lại trong đống đá giả làm hòn đá. ... "Đại nhân, không có." Một ngày sau, bầy yêu tập hội, khom người báo cáo. "Tiếp tục tra, lật tung khu vực này lên cho ta, kẻ này am hiểu dịch dung thuật, chỉ cần phát hiện bất kỳ một tên nhân tộc nào, lập tức bắt lấy." Tam Vĩ Yêu Hồ bộ dáng đôi mươi, giọng nói tô mị.

Ả dùng đầu ngón tay khẽ vuốt ve đùi lớn trơn mềm, tựa như định chờ ở đây rồi. "Vâng!" Chúng yêu khom người lui ra.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, tâm tình thắc thỏm.

Yêu tộc cũng không biết hắn có thể biến hóa thành thứ khác.

Chương 166

Với Tạo Súc Thuật và Man Thiên Thuật hiện tại, chỉ cần không chiêm bốc thôi diễn, hoặc là khóa chặt vật phẩm trên người, Nguyên Anh đại yêu cũng không phát hiện được.

Nhưng mà.

Man Thiên Thuật là có tính thời hiệu, hắn tối đa có thể giấu diếm một ngày thời gian.

Thi triển lần nữa, tất nhiên sẽ có động tĩnh.

Đến lúc đó chỉ cần con hồ ly này không mù, gần như vậy khẳng định sẽ phát hiện!

Thời gian trôi qua.

Diệp Bất Phàm nội tâm chịu đủ dày vò.

Khoảng cách Man Thiên Thuật mất hiệu lực càng ngày càng gần.

Từng tốp Yêu tộc đi đi lại lại, không ngừng báo cáo.

Hắn cũng từ vài câu nói hiểu được cục thế bên ngoài. "Vạn Yêu Quốc, Quốc chủ Ma Yêu Giao Tổ, khá lắm, năm tháng này yêu quái không chỉ thành tinh, còn đặc biệt lập quốc rồi." Diệp Bất Phàm phát giác không ổn.

Tại đại vực này, Tiên Đường, Đế Khâu các nước, căn bản không cho phép nhân tộc kiến lập tu tiên quốc độ.

Đây là nghịch lân của tiên quốc.

Ba ngàn năm trước Ma Yêu cũng không dám chạm vào cái nghịch lân này, nếu không thảo phạt hắn sẽ không phải là Nguyên Anh, mà là Hóa Thần! "Vừa ra đã lập quốc, nước ở trong này rất sâu a!" Diệp

Bất Phàm trong lòng hơi trầm xuống.

Nói sau lưng Vạn Yêu Sơn không có tồn tại nào đó ủng hộ, có quỷ mới tin!

Tuy nhiên hiện tại không có tâm trạng nghĩ những thứ này.

Hắn chỉ muốn mau chóng đi Lưu Vân Thành trốn.

Ở đó có Lưu Vân thành chủ vị Nguyên Anh thần bí này tọa trấn.

Còn về Thiên Ma Giáo.

Hắn không định trở về nữa.

Cấm kỵ pháp thuật, công pháp, toàn bộ đã tới tay, trở về không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa khó bảo toàn bên ngoài Thiên Ma sơn mạch sẽ không có tồn tại gì đó chặn đường hắn. "Lưu Vân Thành trốn một năm rưỡi, đồng thời vơ vét Kết Anh pháp, luyện thành Chân Ma Kiếm triệt để, nhục thân và tu vi đều đạt tới cảnh giới viên mãn." Diệp Bất Phàm đã định ra chủ ý.

Cừu gia ở Triệu quốc quá nhiều.

Gần có Ma Yêu hổ thị đăm đăm, xa có Tiên Đường dòm ngó khí vận.

Kết Anh động tĩnh lại quá lớn.

Kết Anh ở đây chẳng khác nào tìm chết.

Loli sư tôn lại là một kẻ bệnh thần kinh.

Sóng gió qua đi.

Lập tức độn đi Nam Hồng Vực.

Chờ Kết Anh rồi sẽ quay lại tìm Hợp Hoan lão tổ, đám người Ma Yêu này tính sổ. "Vừa vặn, nuôi béo Ma Yêu, chờ Nguyên Anh đại

viên mãn, nuốt hắn giúp ta đột phá Hóa Thần." Diệp Bất Phàm cũng không quên tác dụng phụ của Ma Long Công.

Thân phận nghịch chuyển, có thể nuốt Ma Yêu!

Một canh giờ sau.

Yêu Hồ đại nhân xinh đẹp vẫn không nhấc mông.

Hai canh giờ sau.

Yêu Hồ vội vàng lấy ngón tay nhón một chùm nho linh quả, lơ đãng nhét vào trong miệng, đôi môi mọng nước rất có quang trạch.

Diệp Bất Phàm tê cả người.

Mụ nương này đều bắt đầu chén bữa tối rồi.

Ba canh giờ sau. "Ma Yêu lão gia hỏa kia, không biết khi nào kết thúc cuộc tìm kiếm vô vị này." Yêu Hồ ngáp một cái, vươn vai lười biếng, lộ ra đường cong đầy đặn, đôi mắt hồ ly nửa mở nửa khép, dựa vào trên tảng đá lớn bắt đầu chợp mắt.

Diệp Bất Phàm coi như đã hiểu.

Tìm kiếm tung tích hắn toàn giao cho thủ hạ, con hồ ly tinh này chính mình thì tìm một chỗ trốn việc, hưởng thụ.

Hắn lần đầu tiên.

Thống hận loại trốn việc này.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Ngay tại lúc Man Thiên Thuật sắp mất hiệu lực, Yêu Hồ rốt cuộc động.

Ả tựa như nhận được truyền tin, đôi mắt hồ ly hẹp dài hiện lên dị sắc, sau đó đứng dậy bay về phía nam, khuôn mặt trái xoan đứng đắn, thần thức nghiêm túc lục soát.

Mà đúng lúc này, phương xa một bóng người bay tới, toàn thân vảy đen kịt, giống như con rắn lớn. "Cả Yêu tộc, chỉ có ngươi là biết lười biếng!" Hắc Quan Xà Vương quét mắt nhìn Yêu Hồ một cái, nhíu mày cười lạnh.

Con hồ ly này nổi tiếng là quỷ lười.

Hồ yêu trừng mắt nhìn, lười phản ứng hắn.

Hai yêu càng đi càng xa, cuối cùng biến mất ở cuối chân trời.

Diệp Bất Phàm rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chui ra từ khe đá, lộ ra hình người. "Lạc lạc... tiểu đệ đệ, cậu thật sự ở đây nha." Bỗng nhiên, một tiếng cười kiều mị tô mị vang lên sau lưng.

Diệp Bất Phàm sắc mặt kịch biến, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Nơi sườn núi phía sau lưng, một con yêu hồ váy hồng đang cười hì hì nhìn hắn, mị nhãn như tơ, câu hồn đoạt phách.

Ả điểm điểm cái cằm nhọn xinh xắn, lười biếng nói: "Lúc Nhị Giao truyền tin cho ta, ta còn không tin, phương viên mấy trăm dặm trên trời dưới đất đều lục soát một lượt, sao có thể ở trên địa bàn của ta chứ?" "Không ngờ, cậu ở đây thật, còn ngay bên cạnh ta, thủ đoạn ẩn nặc này chị đây thật sự khâm phục nha." Yêu Hồ nháy mắt với Diệp Bất Phàm, bước chân trần đi tới, thân tư yểu điệu, ưu nhã mê người: "Chị ngửi thấy mùi dương khí rất nặng trên người cậu, chi bằng nhân lúc người khác chưa phát hiện, theo chị về nhà được không?

Giường của chị, vừa to vừa mềm nha ~" "Tôi nếu là Nguyên Anh, thì cũng có ý nghĩ phong lưu một đêm với tỷ tỷ, dù sao chưa nếm qua hồ ly tinh là mùi vị gì." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, sắc mặt trầm tĩnh.

Linh thức hắn bao phủ bát phương, hách nhiên phát hiện có năm

đạo thần thức đang lao tới với tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc liền khóa chặt lấy hắn.

Da mặt co giật.

Trong miệng không khỏi thấy đắng.

Hắn thực sự không thể lý giải, Yêu tộc làm sao tìm được mình?

Trấn Yêu Tháp hắn đã để Chu Tước đổi một hướng khác mang đi, bọn họ là chia nhau chạy. "Lạc lạc... tiểu đệ đệ còn thật dám nghĩ nha?

Không hổ là kẻ có thể chọc cho Ma Yêu nhảy dựng lên." Yêu Hồ cười đến hoa chi loạn chiến, trước ngực rung lên bần bật, làm cho người ta hoa mắt. "Ngươi quả nhiên ở đây." Hắc Quan Xà Vương đồng tử sâm lãnh, đi mà quay lại.

Cùng lúc đó, từng luồng khí tức kinh thế hoành di mà đến.

Một con Bạch Thần Viên đỉnh thiên lập địa, Giao Long đầu sừng tranh vanh, Sơn Điêu lông vũ trắng muốt, cùng với Bạch Lang Vương đi thẳng bằng hai chân.

Mỗi một kẻ, đều là Nguyên Anh đại yêu!

Sáu vị cùng xuất hiện.

Cho dù là Hợp Hoan lão tổ cũng phải vọng phong mà chạy, càng đừng nói Diệp Bất Phàm chỉ là một Kim Đan. "Nhân loại, Trấn Yêu Tháp ở đâu?!" Nhị Giao quát lạnh, một cỗ uy áp khủng bố phóng thích, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy đầu vai mạnh mẽ trầm xuống, hai chân lún sâu vào mặt đất.

Bạch Thần Viên đôi mắt như đèn lồng, khí thế kinh người, gã đánh giá Diệp Bất Phàm, lộ ra vẻ thưởng thức: "Nói ra hạ lạc của Trấn Yêu Tháp, tha cho ngươi khỏi chết, nhân tài bực này, thế gian

hiếm có." Bạch Lang Vương, Tuyết Sơn Điêu không nói một lời, nhìn xuống Diệp Bất Phàm, tựa như nhìn con sâu cái kiến, thần tình hờ hững.

Bắt đầu từ Hồng Tước, thứ bọn chúng khóa chặt không phải là người này.

Chương 167

Mà là Trấn Yêu Tháp trên người.

Nhưng thời gian này, Trấn Yêu Tháp cũng không cách nào khóa chặt được nữa.

Hiện tại ở cự ly gần, bọn chúng có thể khẳng định, cái tháp này không ở trên người đối phương. "Xin lỗi, tôi cũng không biết ở đâu." Diệp Bất Phàm nhún vai. "Rượu mời không uống uống rượu phạt!" Bạch Lang Vương ánh mắt lạnh lẽo, há mồm phun ra một đạo thanh quang, nhanh như tia chớp kích về phía Diệp Bất Phàm. "Oanh" một tiếng, dải đất kia trực tiếp bị nổ trầm xuống mấy chục trượng, hình thành hố sâu cực lớn.

Nguyên Anh đại yêu tùy ý một kích.

Kim Đan đại tu căn bản không đỡ nổi. "Tôi là thật không biết ở đâu, đưa cho người khác rồi." Diệp Bất Phàm hiện ra ngoài ngàn trượng, chắp hai tay sau lưng, ung dung mà lại trấn định.

Kiếm đạo gia trì, tốc độ hắn nhanh hơn trước kia gấp đôi, không còn giống như đối mặt nữ nhân áo đỏ ngay cả chạy trốn cũng không làm được nữa. "Có chút ý tứ, thảo nào có thể chạy thoát từ tay Hồng Tước." Yêu Hồ có chút ngoài ý muốn, kiều cười nói: "Chị đây thật sự càng ngày càng thích cậu rồi nha." Bạch Thần Viên cũng kinh thán: "Mấy tên Kim Đan đại tu của Thượng Thanh Cung về tốc độ cũng xa xa không bằng." Gã là thật sự thưởng thức.

Đáng tiếc là nhân tộc.

Nhị Giao đại yêu thì không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Bọn ta không muốn sưu hồn, ngoan ngoãn nói ra hạ lạc của Trấn Yêu Tháp!" Nếu không phải Trấn Yêu Tháp, gã đã sớm làm thịt tiểu tử nhân tộc

này rồi, sao lại lãng phí nước bọt như thế.

Mà Bạch Lang Vương ở bên kia một kích không trúng, mặt mũi bị tổn hại, mắt chớp lóe hung quang.

Gã ngay cả nói nhảm cũng không có, thân ảnh biến mất. "Xoẹt!" Linh khí bị xé thành đoạn tầng, một đóa nấm khổng lồ dâng lên, ngay sát phía sau là một cái móng vuốt kình thiên, che khuất bầu trời, lao thẳng đến Diệp Bất Phàm. "Bá" một tiếng, người sau hai tay bắt quyết, thân ảnh lại lần nữa biến mất.

Tàn ảnh bị móng vuốt đánh nát, đại đất bị xé mở một khe rãnh ngàn trượng. "Bạch Lang Vương, danh bất hư truyền." Diệp Bất Phàm hiện ra ở một bên khác, hiểm lại càng hiểm tránh thoát.

Lần này tốc độ Bạch Lang Vương nhanh hơn.

Cứ đà này sớm muộn cũng bị đuổi kịp, huống chi còn có các Nguyên Anh đại yêu khác hổ thị đăm đăm.

Nghĩ tới đây.

Diệp Bất Phàm vận chuyển công pháp, tu vi trên người, bỗng nhiên bạo tăng.

Kim Đan hậu kỳ!

Từ Cổ Vân Thành, hắn vẫn luôn áp chế cảnh giới, cũng không đột phá. "Tìm chết!" Nhị Giao nhãn đồng băng lãnh, cũng ra tay.

Tuy nhiên rất nhanh, bước chân gã khựng lại, sắc mặt kịch biến.

Gã mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu trời vốn trời quang mây tạnh, nháy mắt mây đen dày đặc, từng đạo lôi đình chớp động, thiên uy hãi nhân. "Thiên kiếp?!" Bạch Thần Viên cả người lông trắng mạnh mẽ dựng đứng, tủng nhiên lui lại.

Mấy đại yêu tư thái cao cao tại thượng như Nhị Giao, Bạch Lang

Vương cũng sắc mặt đại biến, điên cuồng đào độn, rời khỏi phạm vi thiên kiếp bao trùm.

Thiên kiếp lúc này, ước chừng mấy chục dặm. "Thiên kiếp này cũng không lớn, kẻ này đột phá sao lại dẫn tới thiên kiếp?" "Hắn lại không phải đột phá Nguyên Anh!" Yêu Hồ trên mặt trái xoan đầy vẻ như gặp quỷ, năm vị đại yêu khác càng là sắc mặt âm trầm, vừa kinh vừa sợ.

Bọn chúng đều là tồn tại đã vượt qua Hóa Hình Kiếp, hiểu sâu sự khủng bố của thiên kiếp, đời này đều không muốn độ lần thứ hai.

Mà dưới thiên kiếp, ai can dự, tiếp cận người độ kiếp, sẽ bị thiên kiếp nhắm vào, nguy hiểm càng lớn.

Tại tràng không có đại yêu nào dám nói có thể sống sót. "Không biết làm sao dẫn tới, nhưng thiên kiếp dù nhỏ cũng là thiên kiếp, một tên Kim Đan như hắn, độ không qua được." Nhị Giao âm trầm nói, có chút phẫn nộ.

Bạch Lang Vương, Tuyết Sơn Điêu cũng buồn bực.

Tên nhân loại này.

Thà rằng bị thiên kiếp đánh cho hôi phi yên diệt, cũng không nguyện thông báo hạ lạc của Trấn Yêu Tháp.

Cự ly nơi đây ước chừng một ngàn dặm Yêu Đô, cũng chính là Cổ Vân Thành cũ.

Trong hoàng cung đại nội, một trung niên anh vũ thân khoác đế bào hắc kim đi ra từ trong điện vũ.

Khuôn mặt góc cạnh cương nghị, dáng người khôi ngô, đôi mắt tựa lãnh điện.

Ma Yêu!

Quốc quân Vạn Yêu Quốc hiện nay!

Đang định đi ra khỏi Cổ Vân Thành, bỗng nhiên khựng lại, sắc mặt hơi đổi. "Là tiểu tử nhân tộc kia, hắn dẫn động thiên kiếp?" Nhất thời dừng chân không tiến.

Thiên kiếp, hắn cũng không muốn đối mặt, nhất là trong tình huống còn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. "Cái Trấn Yêu Tháp kia ngươi khống chế mấy ngàn năm, hiểu rõ nhược điểm của nó, đã không trấn áp được ngươi nữa rồi, hà tất lo lắng?" Một giọng nói khàn khàn vang lên, một bên hoàng cung đi ra một lão giả.

Người này, cũng là Giao Long nhất tộc, cũng không phải hậu duệ của Giao Tổ, mà là chi nhánh.

Đệ nhất nhân Vạn Yêu Sơn.

Hào xưng Ma Long! "Ta sau khi xuất thế đã thôi diễn qua, kẻ này là một biến số, trực giác rất không tốt, cần phải trừ khử!" Ma Yêu Đế dung mạo lạnh lùng, không cho phép nghi ngờ.

Hắn như nay khôi phục đến tiêu chuẩn Nguyên Anh trung kỳ, nhưng chiến lực chân thực trực truy đại hậu kỳ.

Ma Long nhíu mày, tê ách nói: "Vị kia của Thiên Ma Giáo là sư tôn của hắn, lai lịch bí ẩn, thần thông mạc danh, ta thậm chí hoài nghi ả tinh thông chiêm bốc chi đạo, ả ra tay, ai cũng không giết được đệ tử của ả." "Thiên Ma lão tổ?

Xùy ——!" Ma Yêu Đế cười lạnh: "Ta từ sau khi đi ra khỏi di tích, đã qua một chiêu với nữ nhân kia, công pháp của ả có vấn đề rất lớn, chiến lực lúc mạnh lúc yếu.

Ả bắt Hồng Tước, tám phần mười là có liên quan đến công pháp của ả.

Hơn nữa đầu óc ả không tốt lắm, có thể bảo hộ chính mình là tốt

rồi." "Hả?" Ma Yêu Đế bỗng nhiên khẽ ồ lên, nhìn về phía bắc, mày nhíu chặt. "Thiên kiếp này, không bình thường, sao hắn còn chưa chết?" ...

Phía Bắc. "Ầm ầm" một tiếng, một đạo lôi đình to bằng cánh tay hung hăng nện lên người Diệp Bất Phàm.

Người sau một trận xuýt xoa, mắt trắng dã, thân thể co giật liên hồi. "Quả nhiên, hắn sắp chết rồi." Bạch Lang Vương ngoài trăm dặm thấy thế, hừ lạnh một tiếng.

Yêu Hồ thì có chút dị dạng, kỳ quái nhìn nhân ảnh dưới thiên kiếp.

Nhị Giao sắc mặt khó coi, gân xanh trên trán nhảy loạn.

Giao và Long giống nhau, háo dâm.

Đối với chuyện giao hợp quá tinh thông.

Biểu tình của người kia nào có ý tứ sắp bị đánh chết chứ. "Tên khốn kiếp này rõ ràng là sướng đến co giật!" "Sướng!" Diệp Bất Phàm gần như rên rỉ thành tiếng, cảm giác tê dại như điện giật chạy khắp toàn thân sảng khoái vô cùng.

Thiên Sát Chân Ma Công, tác dụng phụ nghịch chuyển, hắn không thể nào chết dưới lôi kiếp, cộng thêm sấm sét tôi luyện Thiên Sát Kim Đan trong cơ thể, tự nhiên là thư sướng vô cùng.

Hắn cũng không muốn bại lộ bí mật của thiên kiếp, nhưng không còn cách nào khác.

Không dùng lá bài tẩy này, thân ở ngay phúc địa Vạn Yêu Quốc, hắn căn bản không trốn thoát được. "Phi!" Yêu hồ đỏ mặt, khẽ nhổ một cái.

Nàng tuy sống lâu, nhưng do sinh tính lười biếng, thích "trạch" (ở ẩn), là dị loại của Yêu tộc.

Nàng hoàn toàn chưa từng giao hợp với giống đực, ngay cả số lần ra khỏi cửa cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, toàn bộ đều dựa vào thiên phú.

Thiên Hồ nhất tộc sánh ngang với Chân Long, Quỳ Ngưu các loại thái cổ thần thú.

Đuôi càng nhiều, thiên phú càng cao, nàng là tam vĩ duy nhất trong mấy ngàn năm nay, tứ vĩ cao hơn thì càng hiếm thấy.

Cửu vĩ thiên hồ trong truyền thuyết đã sớm tuyệt tích.

Chương 168

"Không thể nào!" "Uy lực thiên kiếp khủng bố như vậy, sao hắn có thể sướng thành cái dạng kia?!" Bạch Thần Viên, Tuyết Sơn Điêu mấy con đại yêu khiếp sợ, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Bọn chúng chưa bao giờ gặp qua loại người này. "Núi cao sông dài còn có ngày gặp lại, chư vị cáo từ!" Trên trán Diệp Bất Phàm, một đạo phù hào huyết sắc chớp động huyết quang chói mắt, cả người cực kỳ yêu dị.

Hắn cuối cùng nháy mắt với yêu hồ, cười lớn nói: "Yêu hồ tỷ tỷ, rửa sạch cái mông, lần sau gặp lại ta và nàng lại cùng độ xuân tiêu!" Lấy ra Phong Ảnh Toa, hắn ngự khí bay lên, đội lôi đình lao vút về phương xa.

Theo sự di chuyển của hắn, kiếp vân trên đỉnh đầu cũng theo sát phía sau, điên cuồng bổ xuống một trận.

Nơi đi qua, mặt đất cháy đen.

Nhị Giao, Bạch Lang Vương sáu vị đại yêu chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Bất Phàm rời đi, ngay cả tiếp cận cũng không dám, uất ức đến mức gần như thổ huyết.

Đây là lần đầu tiên bọn chúng gặp phải tên Kim Đan tà môn như vậy. "Đuổi theo!" Tuyết Sơn Điêu không cam lòng, xa xa đi theo phía sau thiên kiếp.

Các đại yêu khác cũng bám theo, khó khăn lắm mới tìm được kẻ này, nếu để hắn chạy mất như vậy thì thật sự không thể chấp nhận. "Oanh long long!" Thiên lôi cuồn cuộn, không ngừng bổ xuống điên cuồng, Diệp Bất Phàm phảng phất như người không việc gì, ngồi trên Phong Ảnh Toa rời khỏi Vạn Yêu Quốc.

Dọc đường đi, gặp được mấy tòa cự thành hùng vĩ.

Một số thành trì thậm chí còn đang xây dựng, từng đám yêu thú có chút linh trí chạy đôn chạy đáo, khí thế ngất trời. "Lê đại sư, tòa thành trì này là phòng tuyến thứ nhất của Vạn Yêu Quốc, bố trí trận pháp phải ngưỡng trượng đại sư rồi." Một con trâu đen lớn đứng thẳng người dậy trên đầu thành.

Tuy là yêu thú tam giai đỉnh cấp, ở Vạn Yêu Quốc đóng vai trò quân sư đầu bò, nhưng đối mặt với lão giả đứng trên đầu thành lại cung kính cực kỳ.

Lê đại sư là trận pháp sư tứ giai, Ma Yêu Đế đối với ông ta cũng khá khách khí. "Có Lê đại sư ở đây, Vạn Yêu Quốc tất định xương thịnh!" Bên cạnh, một con thanh ngưu (trâu xanh) tam giai cười lớn tâng bốc. "Ừm, đem những trận kỳ và linh thạch này an bài tốt là được." Lê đại sư gật đầu, lộ ra mỉm cười.

Sau đó, nụ cười cứng đờ.

Một đạo nhân ảnh bay qua bầu trời cự thành, lôi đình giống như vô số cự mãng đối với thành trì bổ xuống một trận điên cuồng.

Trong nháy mắt, trận kỳ còn chưa bố trí xong đã bị đánh nát, thành trì vừa mới xây dựng cũng bị san thành bình địa.

Một số yêu thú trong thành cũng bị vạ lây, thảm thiết gào thét bị đánh thành than cốc.

Ngay cả con thanh ngưu vừa mới nói chuyện cũng bị đánh chết, chín ngay tại chỗ.

Đại hắc ngưu có chút ngây ngốc, ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy nhân ảnh kia vươn bàn tay lớn, chộp lấy con thanh ngưu vừa bị đánh chín, lột da lông rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến. "Ưm, thơm thật." Diệp Bất Phàm vừa nhai thịt bò vừa lao nhanh về phía trước.

"..." Đại hắc ngưu.

Đợi đến khi nhân ảnh đi xa, đại hắc ngưu mới phẫn nộ gầm thét.

Diệp mỗ nhân căn bản không thèm để ý, trong nháy mắt đã chạy ra hơn ngàn dặm, phàm là yêu thành đi qua đều ngay lập tức hóa thành phế tích.

Chưa đến nửa nén hương.

Cuối cùng cũng tới đường biên giới giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Một số tu sĩ tuần tra nhìn thấy thiên kiếp từ xa lao tới, kinh hãi vội vàng tránh né.

Ngay cả dò xét linh thức cũng không dám. "Đa tạ chư vị đưa tiễn!" Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về phía sáu vị Nguyên Anh đại yêu kia, cười lớn tiến vào địa giới Nhân tộc, trong nháy mắt biến mất ở cuối chân trời.

Nhị Giao, Bạch Lang Vương và các yêu thú khác sắc mặt thiết thanh, đứng ở đường biên giới, không dám tiến thêm nữa.

Hiện nay nhiều vị Nguyên Anh của Triệu Quốc tề tụ tại Bạch Ngọc Thành, bọn chúng dám thâm nhập thì sẽ bị vây giết. "Về thôi!" Nhị Giao quát lạnh, xoay người bỏ đi.

Còn yêu hồ, đôi mắt hồ ly chớp chớp, cười khanh khách: "Tiểu đệ đệ này thú vị thật." Nàng khác với những đại yêu khác một lòng muốn khai cương mở đất, nàng chỉ muốn ở nhà làm trạch nữ, ăn no chờ chết, nếu không phải cấp trên ra lệnh, nàng thậm chí còn lười ra ngoài. "Thú vị?

Thú vị thì ngươi lẻn vào Nhân tộc bắt hắn về đi?

Đừng quên thân phận của ngươi là gì!" Hắc Quan Xà Vương bất mãn, cười lạnh nói. "Ít nhất người ta trông đẹp trai hơn ngươi, thích

cái đẹp không phạm pháp chứ?

Đồ bát quái xấu xí." Yêu hồ trợn trắng mắt, uốn éo vòng eo mềm mại như rắn nước, yểu điệu thướt tha bỏ đi.

Hắc Quan Xà Vương mặt mày tái mét. ...

Diệp Bất Phàm đáp xuống một khu vực, đợi thiên kiếp tiêu tán, nhanh chóng thay đổi khí tức, hướng về phía Lưu Vân Thành mà đi.

Đại hậu phương của Bạch Ngọc Thành chính là Lưu Vân Thành, phía sau nữa chính là Thiên Ma Giáo.

Cũng không tính là quá xa.

Hắn rất cẩn thận, trực tiếp thu hồi Phong Ảnh Toa, cũng không thi triển Đại Huyết Ảnh Độn - loại độn thuật quá mức nổi bật này.

Độn nhập xuống lòng đất, lợi dụng độn thổ thuật đơn giản nhất để di chuyển.

Loại thuật pháp sơ cấp này tốc độ chậm, nhưng có một cái lợi là động tĩnh không lớn, dễ dàng ẩn nấp.

Trong lúc độn thổ, Diệp Bất Phàm không ngừng suy ngẫm lại tất cả những gì đã trải qua trong khoảng thời gian này. "Từ lúc về Thiên Ma Giáo đã thấy không đúng, Thiên Sát Môn rốt cuộc khóa chặt thứ gì trên người tôi?

Yêu tộc lại làm sao khóa chặt vị trí của tôi được?" Hắn kiểm tra túi trữ vật mấy chục lần, căn bản không có bất kỳ phát hiện nào. "Chẳng lẽ là thuật thôi diễn?" Diệp Bất Phàm có chút đau đầu, điểm này hắn không cách nào tránh được, khí vận trên người căn bản không ngăn được những thuật chiêm bặc mạnh mẽ.

Vị tán tu Nguyên Anh kia cực kỳ thần bí, nghi ngờ là có khả năng quy tị chiêm bặc.

Đến nay vẫn chưa ai bói ra được lai lịch của lão.

Có lão che chở Lưu Vân Thành, có thể ngăn cản được một số thuật chiêm bặc.

Một ngày sau.

Hữu kinh vô hiểm đi tới bên ngoài Lưu Vân Thành.

Tòa thánh địa tán tu này hiện nay càng thêm phồn hoa, vô số tu sĩ ra vào tấp nập qua mấy cửa thành.

Diệp Bất Phàm dịch dung thành dáng vẻ Trúc Cơ bình thường, xếp hàng vào thành. "Haizz, đa tai đa nạn a, ngắn ngủi nửa tháng, Vạn Yêu Quốc chiếm lĩnh mấy ngàn dặm đất đai của Triệu Quốc, vô số người thường luân làm nô lệ, thức ăn cho Yêu tộc." "Đúng vậy, ai có thể ngờ Ma Yêu lại từ trong di tích đi ra, hơn nữa còn đăng cơ xưng đế." "Đây rõ ràng là muốn đánh trường kỳ với Nhân tộc Triệu Quốc, từng bước tằm ăn rỗi." Phía trước, mấy nam nữ Trúc Cơ mặt đầy sầu lo, ký hiệu trên y phục rất rõ ràng là tu sĩ của mười tám đại gia tộc tu tiên. "Vị đạo hữu này, không biết Chính Ma Minh dự tính thế nào?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, chắp tay hỏi thăm một lão giả mặc đạo bào trong số đó.

Hắn phải trốn ở Lưu Vân Thành một thời gian.

Bây giờ mà chạy sang Nguyên Quốc, phỏng chừng nửa đường sẽ bị hai vị lão tổ Nhân tộc là Hợp Hoan và Chân Lan chặn lại.

Tạo Súc Thuật không qua mặt được thần thức của Nguyên Anh.

Mạn Thiên Thuật thì thời gian lại ngắn. "Còn có thể dự tính thế nào?

Mấy vị Nguyên Anh của Tuyết Linh Tông, Thượng Thanh Cung đang trấn thủ ở tiền tuyến Bạch Ngọc Thành, ứng đối đại quân Yêu tộc." "Hợp Hoan lão tổ, Phiếu Miểu Cốc lão tổ trấn thủ hậu phương."

Lão giả đạo bào lộ vẻ không kiên nhẫn, nhưng thấy Diệp Bất Phàm là Trúc Cơ đại viên mãn, vội vàng khách khí đáp lại. "Gia tộc ta có một trưởng bối quan hệ thân thiết với một vị trưởng lão của Thượng Thanh Cung, nghe nói bọn họ đã âm thầm di dời một bộ phận đệ tử, rút sang nước khác rồi, đang tìm kiếm địa điểm di dời thích hợp." Một thanh niên thần bí nói.

Những người còn lại thất kinh, sắc mặt biến đổi liên tục.

Việc này không phải chuyện đùa, thế lực đỉnh cấp di dời, bất luận đi đến đâu cũng sẽ đụng chạm đến lợi ích của thế lực địa phương, đến lúc đó tài nguyên tu luyện đều thành vấn đề.

Không khéo thế lực đỉnh cấp trong nháy mắt tụt dốc không phanh, sau đó bị thôn tính.

Mà đại thế lực vừa đi, những gia tộc tu tiên như bọn họ sao cản nổi Vạn Yêu Quốc.

Diệp Bất Phàm cũng ngẩn ra, thầm nghĩ các đại thế lực đỉnh tiêm của Triệu Quốc cũng muốn chạy rồi sao?

Phải mau chóng nâng cao thực lực, đi Nam Hồng Vực.

Chưa nói đến đối kháng Nguyên Anh, ít nhất phải làm được việc an toàn bỏ chạy.

Chương 169

Nếu đi theo Thiên Ma Giáo sang nước khác tranh địa bàn với người ta, căn bản không có thời gian mưu đồ Nguyên Anh.

Sau đó, Diệp Bất Phàm lại hỏi thăm vài câu, đại khái nắm rõ cục diện.

Bạch Ngọc Thành trở thành tiền tuyến, hậu phương là thánh địa tán tu Lưu Vân Thành thì trở thành nơi bổ sung, nơi giao dịch lớn nhất.

Ngay cả Vạn Hòa thương hội lớn nhất cũng đã dọn qua đây. "An toàn, tài nguyên nhiều, rất tốt." Diệp Bất Phàm thầm khen ngợi bản thân, thế là sau khi vào thành, hắn quay trở lại tiểu viện năm xưa.

Lúc đầu chính là tại nơi này, hắn kết giao với Kiếm Hạc chân nhân, Bách Thú chân nhân cùng các đại Kim Đan khác.

Hiện nay dòng người trong thành càng thêm đông đúc, một đám Kim Đan qua lại giữa Bạch Ngọc Thành và Lưu Vân Thành, giá nhà trong thành cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên.

Muốn thuê một cái tứ hợp viện ở đây, một tháng mất bốn ngàn linh thạch, một năm là hơn bốn vạn linh thạch!

Tuy nói hiện tại chiến sự xảy ra thường xuyên, săn giết yêu thú kiếm tiền dễ hơn, nhưng Trúc Cơ viên mãn bình thường cũng thuê không nổi, có thể gọi là giá trên trời.

Một năm trước bốn vạn linh thạch đủ mua mười mấy tòa phủ đệ lớn rồi.

Bất quá, Diệp Bất Phàm là ngoại lệ. "Ha ha ha!

Lý đạo hữu có thể để mắt tới 'Thanh Vận Viện' này của ta là vinh

hạnh của Trì mỗ, nói gì đến tiền thuê, viện tử này tặng cho Lý đạo hữu luôn." Môi giới nhà đất nhìn thấy dung mạo Diệp Bất Phàm, vội vàng mời đông gia tới.

Đông gia vừa thấy Diệp Bất Phàm thì vui mừng khôn xiết.

Người này là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, họ Trì, thuộc hạ của phủ thành chủ, nắm trong tay rất nhiều bất động sản, "Thanh Vận Viện" ở đại lộ phía tây mà Diệp Bất Phàm từng ở chính là của người này.

Trước đây hắn từng bái phỏng qua. "Vậy thì đa tạ Trì đạo hữu." Diệp Bất Phàm chắp tay mỉm cười, đây chính là chỗ tốt của phù sư tam giai.

Kim Đan tầm thường thì đối phương căn bản không nể mặt, đừng nói tới chuyện tặng nhà. "Đừng nói vậy, nửa tháng trước ta nghe nói ngài bị tên Trương Lão Tam kia giết chết, làm ta đau lòng muốn chết.

Ta nghĩ người có tâm địa thiện lương như Lý phù sư đây, tên cẩu tặc kia sao có thể nhẫn tâm ra tay sát hại?" Lão giả họ Trì xua tay, mời Diệp Bất Phàm vào phòng khách của "Thanh Vận Viện" ngồi xuống, hắn cười nói: "Cũng may, người hiền tự có thiên tướng, Lý phù sư đã an toàn trở về." Diệp Bất Phàm nghe vậy, mí mắt giật giật.

Hắn lúc đầu giữ lại một tay, chính là để giữ cái thân phận Lý phù sư này.

Sau đó từ miệng lão giả họ Trì biết được, nhóm Kiếm Hạc chân nhân tưởng rằng hắn đã bị Trương Lão Tam giết chết, sau khi rút từ Cổ Vân Thành về Bạch Vân Thành, ngày nào cũng mắng chửi Trương Lão Tam không bằng cầm thú.

Đã mắng ròng rã nửa tháng.

Diệp Bất Phàm không còn gì để nói.

Hắn đột nhiên nhớ ra, mình còn nợ những người đó một lô phù lục

chưa trả. "Trương Lão Tam không giết ta, có lẽ là muốn để sau này dùng ta kiếm tiền đi." Diệp Bất Phàm thở dài. "Lần này tên ma đầu đó tuyệt đối không dám xuất hiện nữa đâu, hai cánh tay và một cái chân đã bị gãy, muốn khôi phục là không thể nào." "Lý phù sư cứ yên tâm." Lão giả họ Trì vội vàng nói, sợ vị này bỏ chạy.

Phù sư tam giai đỉnh cấp của Triệu Quốc chỉ có mỗi một vị này, hơn nữa sản lượng lại lớn, ai có thể so sánh được?

Diệp Bất Phàm trong mắt hiện lên dị sắc, cười ha hả tán gẫu với lão giả họ Trì, dò la tình huống, đặc biệt là dược liệu luyện khí và dược liệu luyện thể.

Dược liệu phụ cho Chân Ma Kiếm đã tập hợp được hơn một nửa.

Nhục thân Kim Đan cũng phải đưa vào danh sách quan trọng, sớm ngày đạt tới đại viên mãn.

Hai cánh tay và một cái chân bị nghiền nát dễ dàng, đây là nỗi đau của hắn.

Phòng ngự của bản thân, nhất định phải nâng lên mức tối đa!

Mà Kim Đan bình thường căn bản không vào được vòng giao dịch cao cấp nhất.

Chỉ có lợi dụng thân phận Lý phù sư mới có thể tiếp xúc được.

Trò chuyện không bao lâu, lão giả họ Trì giao văn tự bán nhà cho hắn, sau đó khách khí đề xuất mời Diệp Bất Phàm luyện chế năm tấm tam giai "Viêm Bạo Phù", người sau vui vẻ nhận lời.

Loại phù lục này uy lực không nhỏ, lại có lực sát thương phạm vi lớn, có thể đối phó với đàn yêu thú.

Chốt xong giao dịch, lão giả họ Trì mới hài lòng rời đi.

Đi tới cửa hắn bỗng nhiên nói: "Lý đạo hữu, một năm sau Vạn

Hòa thương hội tổ chức đấu giá hội quy mô lớn, đạo hữu nên chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Bất Phàm ngẩn ra, không hiểu lắm.

Đấu giá hội lớn, Lưu Vân Thành năm nào cũng tổ chức, hiện tại có chiến sự, tổ chức càng thường xuyên hơn, trong đó thiên tài địa bảo tầng tầng lớp lớp. "Đó là Vạn Hòa thương hội, nghe nói sẽ vận chuyển một số tài nguyên từ Tiên Quốc đến bán, nghe đồn có Kết Anh linh vật, thậm chí có cả chủ dược của Kết Anh Đan, Nguyên Anh chân quân đều vô cùng coi trọng chuyện này." Lão giả họ Trì thần bí nói.

Một số bảo vật ở Tiên Quốc cũng không hiếm thấy.

Nhưng Triệu Quốc tài nguyên nghèo nàn, cộng thêm thời chiến, bất cứ một món đồ hiếm nào cũng có thể bán đấu giá với giá trên trời.

Hơn nữa, do bối cảnh thâm hậu, ai cũng không dám nhòm ngó Vạn Hòa thương hội. "Kết Anh linh vật?

Chủ dược Kết Anh Đan?!" Diệp Bất Phàm khựng lại, hai mắt sáng rực.

Kết Anh, nhất định phải chuẩn bị trước, nếu không đợi đến đại viên mãn, chỉ riêng việc tìm kiếm pháp môn Kết Anh, Kết Anh linh vật cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Đừng nói đến loại bảo vật hiếm thấy cực độ này.

Hơn nữa, có thể làm cho Nguyên Anh chân quân cũng phải coi trọng, tất nhiên còn có trọng bảo khác! "Đa tạ đạo hữu nhắc nhở." Diệp Bất Phàm chắp tay cảm tạ, người sau xua tay, nói: "Vạn Hòa thương hội vì buổi đấu giá một năm sau đã bắt đầu tuyên truyền rồi, không bao lâu nữa sẽ truyền ra thôi." Nói xong, liền rời khỏi Thanh Vận Viện.

Diệp Bất Phàm đứng trước viện, lộ vẻ trầm tư. "Xem ra phải

kiếm tiền rồi." Hắn suy tính, đấu giá hội lớn như vậy, chỉ một món Kết Anh linh vật cũng phải tốn mấy trăm vạn, chứ đừng nói đến chủ dược Kết Anh.

Tại nơi thiếu thốn thiên tài địa bảo như Triệu Quốc, có thể đấu giá lên tới một ngàn vạn!

Cộng thêm các trọng bảo khác, chút thân gia này của Diệp Bất Phàm hoàn toàn không đủ xem. "Gấp rút chế tạo phù lục tam giai, giao dịch số lượng lớn, đổi lấy tài nguyên." Diệp Bất Phàm trở về phòng mình, kiểm kê túi trữ vật.

Lúc ở Cổ Vân Thành kiếm được không ít tiền, nhưng mua dược liệu luyện khí còn tốn nhiều hơn, thu không đủ chi.

Dù sao thứ hắn luyện chế là mười hai thanh pháp bảo đỉnh cấp.

Quá đốt tiền.

May mà trước khi đi đã giết chết bốn tên thích khách Thiên Sát Môn, phát một món tài hoành. "Bốn người, cộng lại một ngàn hai trăm vạn linh thạch, còn có một số linh dược, đan dược, ngược lại có thể bán đi." "Đáng tiếc, mấy môn công pháp mang tính biểu tượng này không thể bán, nếu không tất nhiên sẽ bị người ta để mắt tới." Diệp Bất Phàm kiểm kê một chút, vô cùng hài lòng.

Thân gia của đại tu quả nhiên phong phú, kiếm tiền còn nhanh hơn vẽ bùa. "Hả?

Đây là cái gì?" Diệp Bất Phàm từ túi trữ vật của mỹ phụ dùng độc bọ cạp lấy ra một tấm lệnh bài đen nhánh, bên trên khắc một chữ "Tiên".

Chất liệu lại là dược liệu dùng để luyện chế Nguyên Anh pháp bảo, cực kỳ kiên cố.

Có thể dùng dược liệu Nguyên Anh pháp bảo luyện chế một tấm

lệnh bài, tuyệt đối phi phàm.

Nhìn nửa ngày, không nhìn ra được gì.

Lắc đầu, thu nó lại.

Sau đó lại lấy ra một cuốn cổ tịch, lật xem, không kìm được lộ vẻ vui mừng.

Hư Thân Thuật.

Tên vô diện nam giỏi dịch dung kia, dễ dàng xuyên qua trận pháp mà không gây ra dao động trận pháp chính là nhờ bí thuật này! 【Hư Thân Thuật: Cấm kỵ bí thuật thượng cổ, thân thể hư hóa, có thể tránh né pháp bảo, pháp thuật, trận pháp công kích, thần hồn công kích không thể tránh né.】 【Tác dụng phụ: Tu luyện thuật này, dễ dàng hóa đạo, thân tử đạo tiêu, mỗi lần thi triển đều sẽ gia tăng rủi ro hóa đạo, thi triển càng nhiều rủi ro càng lớn, cho đến khi thần hồn, nhục thân, ý thức dung nhập vào thiên địa, triệt để biến mất.

Cẩn thận tu luyện!】 Diệp Bất Phàm ngẩn người, hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân thể hư hóa, nói đơn giản chính là vật lý công kích sẽ xuyên qua người hắn.

Cái này có thể xưng là thần thông chân chính rồi!

Tất nhiên, không thể tránh né hoàn mỹ vật lý công kích, đại khái chỉ chịu một phần mười sát thương. "Nếu nghĩ theo tư duy hiện đại, thì đó là không gian, từ không gian này tạm thời tránh sang một không gian khác." "Nhưng vẫn sẽ chịu ảnh hưởng của không gian này, cho nên không thể tránh né hoàn mỹ sát thương." Diệp Bất Phàm suy đoán và phân tích.

Bất quá thế này đã đủ nghịch thiên rồi.

Rủi ro cũng rất lớn.

Chương 170

Cái gọi là hóa đạo, nói toạc ra chính là cả người dung nhập vào thiên địa, hóa thành một phần của đại đạo, ngay lập tức bốc hơi khỏi nhân gian!

Thời thượng cổ, có Hóa Thần thiên quân ngộ tính nghịch thiên, ngồi dưới gốc cây ngộ đạo đốn ngộ, nguyên thần xuất khiếu, sáng dạo Bắc Hải chiều thăm Thương Ngô, ba năm sau hóa đạo, biến mất không còn tăm tích.

Thật ra cái này cũng giống như chết rồi.

Truyền thuyết nói những tuyệt thế tiên nhân lĩnh ngộ đại đạo đều có rủi ro hóa đạo.

Nếu ngày nào đó ngộ tính của Diệp Bất Phàm lại tăng lên, đạt tới tình trạng ngộ tính nghịch thiên, đốn ngộ quá lâu, cũng có khả năng hóa đạo. 【Nghịch chuyển phụ diện: Tu luyện thuật này, không có nguy cơ hóa đạo, tất sống, mỗi lần thi triển đều sẽ hạ thấp rủi ro hóa đạo, thi triển càng nhiều rủi ro càng nhỏ.】 Trên mặt Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Vẫn phải là hệ thống.

Vô Diện Quân càng thi triển càng chết nhanh.

Còn hắn càng thi triển, tỉ lệ sống càng cao.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng tham ngộ.

Một ngày sau.

Hư Thân Thuật nhập môn. "Vút ——!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm bắt đầu mơ hồ, giống như quỷ ảnh, bước ra một bước, không hề trở ngại xuyên qua tường, đi tới đại sảnh.

Hắn lấy ra một thanh phi kiếm pháp khí, chém vào cánh tay.

Giống như chém vào cái bóng, cánh tay khẽ rung, phi kiếm trực tiếp xuyên qua.

Hư Thân Thuật tản ra.

Trên cánh tay Diệp Bất Phàm hiện lên một vết máu, rất nông. "Vẫn chịu ảnh hưởng, đại khái tương đương với một phần mười uy lực của một kiếm." Hắn đã rất hài lòng rồi, có bí thuật này, nếu lại đối mặt với hồng y nữ, đối phương không thể nào trong nháy mắt hủy đi cánh tay của hắn.

Ít nhất có thể đỡ được vài cái!

Hơn nữa, trận pháp tam giai bình thường không vây được hắn, ngay cả Phá Trận Phù cũng không cần, có thể trực tiếp xuyên qua!

Có thể xưng là nghịch thiên!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười lớn. "Ha ha ha! Lý phù sư, nghe tin ngài không chết, lão phu thật sự là mừng rỡ quá đỗi!" "Lý phù sư, nửa tháng không gặp, ta rất là nhớ mong." "Lý..." Một đám chân nhân Kim Đan cùng nhau kéo đến, nhìn về phía Diệp Bất Phàm đều thở phào nhẹ nhõm, lộ vẻ vui mừng.

Đại trưởng lão của Tuyết Linh Tông, một lão ẩu mặc áo đen, Thiên Ma Giáo tam trưởng lão Ma Vân thượng nhân, Vạn Thú Cốc Bách Thú chân nhân, tân thánh tử Dư Hoài, Phiếu Miểu Cốc Khánh Vũ Phiến các loại.

Còn có Tiểu Kiếm Tiên, Sở Tử Tuyết, Nhan Như Ngọc mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi.

Khi nhìn thấy Diệp Bất Phàm tứ chi hoàn hảo, Nhan Như Ngọc và Sở Tử Tuyết hai cô gái trong lòng như trút được tảng đá lớn. "Sao

không thấy Kiếm Hạc đạo hữu và Âm Dương đạo hữu bọn họ?" Diệp Bất Phàm và chư vị chân nhân hàn huyên, lời nói và thái độ giống hệt lúc đối mặt với lão giả họ Trì.

Gần một trăm vị Kim Đan, có người quen, cũng có người lạ.

Trong đó hắn còn nhìn thấy người quen cũ của Thiên Ma Giáo.

Huyết Phong phong chủ, Ma Kiếm thượng nhân, cùng với Thánh Ma Phong chi chủ.

Phàm là Kim Đan đi đến Bạch Ngọc Thành, cơ bản đều sẽ dừng chân ở bên Lưu Vân Thành này, mua sắm đan dược, pháp bảo, phù lục các loại.

Mấy vị này lần đầu gặp Lý phù sư, đánh giá thanh niên áo lam trước mặt, chào hỏi vô cùng khách khí.

Có thể khiến trăm vị Kim Đan chân nhân đến bái phỏng, cả Triệu Quốc, dưới Nguyên Anh chỉ có một mình Lý phù sư!

Diệp Bất Phàm mặt đầy tươi cười, ứng phó những trường hợp này đã thành thói quen.

Hắn giống như người hiền lành, không hề lạnh nhạt với bất kỳ tu sĩ nào. "Tướng mạo trẻ tuổi như vậy, là thuật giữ gìn nhan sắc, hay là tuổi tác còn nhỏ?

Đáng tiếc con gái ta đã hứa gả cho Diệp Bất Phàm, nếu không phải tác hợp cho tốt." Ma Kiếm thượng nhân nhìn Lý phù sư, khó giấu vẻ hâm mộ và chấn động.

Ông ta là lần đầu tiên gặp Lý phù sư.

Mối quan hệ này, quá khoa trương rồi.

Chính Ma hai đạo có một người nói một người, gần một nửa số trưởng lão đều giao hảo với người này.

Hơn nữa hữu cầu tất ứng, tiếng lành đồn xa. "Haizz, thật là đáng tiếc." Ma Kiếm thượng nhân thầm than, hạng người lương thiện như vậy, so với tên Diệp Bất Phàm một bụng ý xấu thì mạnh hơn quá nhiều. "Bọn họ ở Bạch Ngọc Thành, một nửa số trưởng lão của bát đại thế lực đều đã đi đến biên giới giữa Triệu Quốc và Vạn Yêu Quốc, đều bắt đầu liều mạng rồi." Hắc y lão ẩu của Tuyết Linh Tông cười khổ giải thích.

Những người khác cũng ảm đạm.

Cục diện Triệu Quốc hiện nay, có thể nói là nước sôi lửa bỏng, không liều mạng thì nhà mình bất cứ lúc nào cũng bị Vạn Yêu Quốc lật đổ. "Chư vị phải giữ gìn tính mạng a, ta cũng không muốn sang năm nhìn thấy một số bạn cũ ngã xuống." Diệp Bất Phàm thở dài. "Ha ha ha, cho nên chúng ta mới đến chỗ Lý phù sư đây, phù lục đỉnh cấp không tìm được ở đâu, chỉ có ngài mới chế tạo ra được." Bách Thú chân nhân khuấy động không khí, cười lớn nói.

Lão và Lý phù sư giao tình sâu nhất, năm ngoái ở Lưu Vân Thành đã bái phỏng rất nhiều lần.

Lúc đầu đối phương vẫn còn là nhị giai phù sư, hai vị phù sư khác của phủ thành chủ cho rằng Lý phù sư cướp việc làm ăn, nhiều lần tới cửa cảnh cáo, vẫn là lão và Kiếm Hạc chân nhân đứng ra giải quyết. "Bách Thú lão huynh, đừng làm ta tổn thọ." Diệp Bất Phàm khiêm tốn nói.

Những người khác nghe vậy cũng lộ ra nụ cười, không khí vui vẻ hơn không ít.

Nhan Như Ngọc thấy vậy, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kỳ lạ, thậm chí là cổ quái.

Nàng ở Cổ Vân Thành vẫn luôn áp chế ý thức tiền kiếp, chưa từng đến phủ đệ của Diệp Bất Phàm.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một mặt khác của đối phương.

Năng lực xã giao này thật sự quá mạnh.

Chỉ là không biết đám người này nếu biết thân phận thật sự của tên này, có tức đến nhảy dựng lên hay không. "Sở trường duy nhất của Lý mỗ là chế phù, có thể giúp được chư vị là vinh hạnh của ta, hôm nay về sau giảm giá chín phần cho chư vị!" Diệp Bất Phàm ngồi ở chủ vị, mỉm cười nói.

Hắn phải điên cuồng kiếm tiền rồi, chưa nói đến đấu giá hội một năm sau, chỉ riêng chi phí dược liệu luyện thể, luyện khí đã cực lớn. "Tốt!" Mọi người nghe vậy, trong lòng cảm động, liên tục khen ngợi.

Phù sư đỉnh cấp duy nhất, không ngồi một chỗ hét giá đã là đại thiện nhân rồi, chứ đừng nói đến giảm giá. "Chỉ là Lý mỗ có một thỉnh cầu, ta muốn luyện chế pháp bảo bảo mệnh, dù sao các vị cũng biết, Trương Lão Tam suýt chút nữa đã giết ta." Diệp Bất Phàm mặt đầy vẻ vẫn còn sợ hãi, sau đó thăm dò.

Đây mới là trọng điểm! "Phải lắm phải lắm, nên có một kiện pháp bảo bảo mệnh, tên Trương Lão Tam đó không bằng cầm thú!" "Lý phù sư yên tâm, nếu để ta gặp lại Trương Lão Tam, nhất định sẽ dạy dỗ hắn, thay Lý phù sư trút giận!" Bách Thú chân nhân nghe vậy, vội vàng vỗ ngực bảo đảm.

Những người còn lại phụ họa theo.

Trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ hận thù.

Phù lục đỉnh cấp chính là thứ có thể bảo mệnh, lúc ở Cổ Vân Thành nhờ vào phù lục mà không biết bao nhiêu lần chết đi sống lại, Lý phù sư nếu chết, bọn họ tổn thất lớn nhất! "Không biết Lý phù sư muốn dược liệu luyện khí gì?" Ma Kiếm thượng nhân suy nghĩ một chút, hỏi.

Ông ta đến là để cầu phù lục cho Sở Tử Tuyết, bản thân thọ nguyên sắp hết, không sợ chết, nhưng lo lắng cho con gái.

Tên Diệp Bất Phàm kia bị Hồng Tước đại yêu làm cho tàn phế, tứ chi chỉ còn lại một cái chân, sống chết chưa rõ, căn bản không trông cậy được.

Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lóe lên, trầm giọng nói: "Cành của Thiên Thương Ngọc Thụ." ... "Cái gì?" Da mặt Ma Kiếm thượng nhân cứng đờ.

Không khí trong sảnh đường rộng lớn cũng trong nháy mắt lạnh xuống.

Huyết Phong phong chủ cười khổ nói: "Kỳ vật bậc này, cho dù luyện chế Nguyên Anh pháp bảo cũng dư dả, chúng ta làm gì có, cây Thiên Thương Ngọc Thụ đã thành tinh trong di tích kia, sau khi Ma Yêu xuất thế đã bị nó mang đi rồi." Diệp Bất Phàm vô cùng thất vọng, hắn cũng không thể đi tranh giành với Ma Yêu chứ?

Hơn nữa, cây Thiên Thương Ngọc Thụ kia đã thành tinh, thực lực cũng kinh khủng lắm, hắn phá phòng ngự còn không xong.

Bách Thú chân nhân môi khẽ động, truyền âm hỏi thăm tân tấn Dư Hoài vài câu.

Người sau chần chừ không quyết, cuối cùng cắn răng, cũng truyền âm lại.

Bách Thú chân nhân là trưởng bối của Dư Hoài, vị Vạn Thú thánh tử cưỡi trâu xanh kia bị Trương Lão Tam giết chết trong di tích, vui mừng nhất không ai bằng chú cháu bọn họ.

Chương 171

"Chỗ ta có hai đốt cành ngọc thụ, chỉ là không biết Lý lão đệ đổi bằng cái gì?" Bách Thú chân nhân thần tình trịnh trọng.

Lúc trước ở di tích, Tiểu Kiếm Tiên, Hợp Hoan thánh tử thánh nữ bọn người liên thủ ra tay với ngọc thụ, còn có đệ tử tông môn khác, mấy tên đệ tử Vạn Thú Cốc cũng ở trong đó.

Cuối cùng chia được mấy nhánh cây nhỏ, giao cho Dư Hoài thánh tử đổi lấy tài nguyên. "Bách Thú lão huynh muốn cái gì?" Mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, đi thẳng vào vấn đề. "Một trăm tấm Phong Lôi Phù." "Một trăm tấm?" Mọi người thất kinh, giá thị trường hiện nay, trong các loại phù tam giai thì Phong Lôi Phù đắt nhất, một tấm gần mười vạn linh thạch, mấy nhánh cây nhỏ trị giá cái giá này.

Dù sao cũng là thứ mà ngay cả Nguyên Anh chân quân cũng động lòng.

Nhưng Lý phù sư cũng không phải người sắt, tỉ lệ thành công có cao đến đâu thì vẽ một trăm tấm cũng phải tốn rất nhiều thời gian. "Được!" Diệp Bất Phàm đồng ý, Bách Thú chân nhân cũng tương đương sảng khoái, bảo Dư Hoài thánh tử lấy cành cây ra giao cho Diệp Bất Phàm.

Người sau nhận lấy, nhét vào túi trữ vật, sau đó bất động thanh sắc liếc nhìn những người khác một cái.

Trong mắt mọi người lóe lên vẻ thèm thuồng, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Điều này làm hắn an tâm hơn một chút.

Mạng lưới quan hệ khổng lồ phức tạp này của mình, cướp hắn

chính là phạm vào chúng nộ, hơn nữa còn đang trong thời chiến.

Đây chính là chỗ tốt của nhân mạch. "Vạn Thú Cốc ta còn có một vị đệ tử, trong tay hắn có một đốt cành cây, ta gọi hắn qua đây." Bách Thú chân nhân hài lòng, trực tiếp đánh ra một đạo pháp quyết.

Diệp Bất Phàm trong lòng tán thưởng.

Hắn thấy không còn ai lên tiếng nữa, ho khan một tiếng nói: "Phù lục của ta hiện nay sớm đã có tinh tiến, có thể chế tác tinh phẩm trong Phong Lôi Phù, độn tốc của nó sánh ngang với Kiếm Hạc chân nhân." "Cái gì?!" Tiểu Kiếm Tiên, Huyết Phong phong chủ, Ma Kiếm thượng nhân bọn người chấn kinh, mắt nhìn trân trân.

Dưới Nguyên Anh, Kiếm Hạc chân nhân kiếm ý đại thành, tốc độ đệ nhất.

Phong Lôi Phù bình thường kém xa.

Có thể so sánh với lão, vậy tốc độ của tinh phẩm Phong Lôi Phù khủng khiếp đến mức nào?

Nhất thời, tất cả mọi người đều động lòng. "Ta có mấy đốt, mời Lý phù sư chế tác một trăm tấm Phong Lôi Phù, còn một ít ở trong tay một vị nữ trưởng lão, ta truyền tin cho bà ấy." Chu Thanh Vân hô hấp dồn dập, cuối cùng không ngăn được cám dỗ.

Lúc đầu lão định luyện chế pháp bảo bản mệnh, hơn nữa nhà mình cũng có phù sư tam giai, chính là một trong hai vị ở Cổ Vân Thành trước kia.

Nhưng không cách nào chế tác ra tinh phẩm Phong Lôi Phù đỉnh cấp.

Hiện nay cục diện Triệu Quốc bất cứ lúc nào cũng sụp đổ, vẫn là giữ mạng quan trọng hơn.

Diệp Bất Phàm vui vẻ đồng ý. "Ta cũng có mấy đốt nhỏ." Phiếu Miểu Cốc Khánh Vũ Phiến ho khan một tiếng nói. "Chỗ ta cũng có." Thánh Ma Phong chủ trầm ngâm một lát, thở dài: "Cái này là từ rất lâu trước kia, ta tiến vào di tích lấy được." Lão là Kim Đan đại tu, một trong thập đại Kim Đan, nhưng phải suy nghĩ cho hậu bối.

Sau đó, một vị trưởng lão của Thượng Thanh Cung cũng lên tiếng.

Trên mặt Diệp Bất Phàm nở nụ cười, nhanh chóng giao dịch với mấy người này, đem mười mấy đốt cành cây đen như ngọc bỏ vào túi trữ vật.

Lớn nhỏ không đều. "Luyện chế mười hai thanh, còn thiếu một ít." Diệp Bất Phàm tính toán một chút, trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ.

Pháp bảo thành bộ này, quá kén chọn nguyên liệu chính.

Sau đó, một số Kim Đan khác muốn dùng đồ vật khác giao dịch tinh phẩm Phong Lôi Phù, Diệp Bất Phàm uyển chuyển từ chối.

Đối với loại tinh phẩm Phong Lôi Phù này, hắn đã sớm có tính toán, đây là vật tư chiến lược, hắn không thể nào đổi lấy dược liệu bình thường.

Thuần túy là để móc ra những bảo vật hiếm có dưới đáy hòm của đám người này.

Mọi người thất vọng, đành phải làm giao dịch các loại phù lục tam giai khác.

Diệp Bất Phàm nhất nhất ứng phó, chốt đơn làm ăn.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh náo nhiệt phi phàm.

Đơn đặt hàng của Diệp Bất Phàm tăng lên với số lượng khổng lồ. "Vị Lý phù sư này, cho dù tỉ lệ vẽ bùa thành công cao tới bảy thành, chỉ riêng đống đơn hàng này, hắn cũng phải vẽ một năm rưỡi." Ma

Kiếm thượng nhân nhìn Lý phù sư với ánh mắt như gặp quỷ.

Các phù sư tam giai khác cộng lại cũng không bằng a!

Bản thân vừa rồi cũng giao dịch, nhưng là lần đầu gặp mặt.

Đối phương không thể nào chế tác cho ông ta trước, phải xếp hàng, phỏng chừng nửa năm là ít nhất...

Sau đó Diệp Bất Phàm lại cùng các Kim Đan tán gẫu, dò la tin tức.

Từ miệng Thánh Ma Phong chủ biết được, bát đại thế lực có dự định di dời, hiện đang tìm kiếm động thiên phúc địa thích hợp ở các nước chư hầu (liệt quốc).

Nếu tìm được, Chính Ma Minh triệt để buộc chặt vào nhau, toàn bộ đều phải di dời qua đó.

Chỉ dựa vào một hai tông môn, không đấu lại thế lực nước khác. "Nếu tìm không thấy, Chính Ma Minh rất có khả năng di dời đến Tiên Đường." Thánh Ma Phong chủ chần chừ một chút, kín đáo truyền âm.

Tin tức này người biết lác đác không có mấy.

Trong lòng Diệp Bất Phàm khẽ chấn động, ánh mắt lóe lên.

Nếu đi Tiên Đường, Sở Tử Tuyết, Nhan Như Ngọc đều phải đi.

Tương lai giải quyết xong khí vận, ngược lại có thể đi xem thử, lại mượn động thiên phúc địa của Thiên Ma Giáo tu luyện, thu hoạch một số tài nguyên tu luyện của Tiên Đường.

Hắn nếu tới Nguyên Anh, nơi như Triệu Quốc căn bản không đáp ứng nổi nhu cầu tu luyện của hắn.

Một lát sau.

Một nam một nữ đi tới.

Nữ tử một bộ cung trang, mày như núi xa, môi son đỏ thắm, mắt

sáng long lanh, rất có linh khí, làm cho người ta có loại cảm giác thanh tân.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên vẻ kỳ lạ, lại nhìn nam tử kia, ánh mắt càng cổ quái hơn.

Hai người này một là Vương Khinh Vũ, một là Từ Phong, lúc trước ở bên ngoài động phủ Kim Đan trong di tích, hai người này còn định chặn giết hắn.

Kết quả bị bóng đen khổng lồ dọa chạy. "Ra mắt Lý phù sư." Vương Khinh Vũ cười doanh doanh, lộ ra đường cong đầy đặn.

Nàng đã là Kim Đan, Từ Phong thì vẻ mặt đầy thất vọng, cung cung kính kính tiến lên: "Ra mắt Lý tiền bối." "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, trong lòng cảm khái.

Hai người này thiên phú không chênh lệch lắm, người trước thành tựu Kim Đan, dung quang hoán phát.

Người sau vẫn còn bồi hồi ở Trúc Cơ đại viên mãn, có thể giữ được cành cây Thiên Thương Ngọc Thụ, tám phần là có bối cảnh gì đó. "Ta sao, lấy vật này chỉ cầu Lý phù sư một cái nhân tình, những thứ khác đều không cần." Vương Khinh Vũ cười khẽ, vươn ngón tay thon dài, trực tiếp đưa một đoạn cành cây qua.

Diệp Bất Phàm không nhận, hơi nhíu mày: "Muốn ta làm cái gì?" "Sau này nghĩ kỹ rồi nói sau đi." Trong đôi mắt sáng của Vương Khinh Vũ lóe lên vẻ giảo hoạt.

Mọi người nghe vậy, đều lộ vẻ dị sắc.

Người phụ nữ này thông minh hơn người, rất rõ ràng đây là đầu tư, nếu ngày nào đó Lý phù sư tấn thăng phù sư tứ giai, vậy Vương Khinh Vũ kiếm lớn rồi.

Nhưng Lý phù sư nếu chết... thì cái gì cũng không vớt được.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, xem như đáp ứng.

Trước mắt luyện chế nâng cao thực lực là quan trọng hơn. "Văn bối muốn cầu một viên Ngưng Tinh Đan, hai phần kết đan linh vật." Từ Phong mặt đầy khát vọng nói.

Sau vụ di tích, hắn đột phá Kim Đan thất bại, may mắn chưa chết, hắn không cam lòng, muốn thử lại lần nữa!

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, còn chưa đợi hắn nói chuyện.

Hắc y lão ẩu của Tuyết Linh Tông trực tiếp bước lên, cười nói: "Những thứ này ta thay Lý phù sư đưa cho!" Nói xong, hắn ném cho Từ Phong một cái túi trữ vật.

Người sau mừng rỡ quá đỗi, vội vàng đón lấy, ngay sau đó đưa qua một đoạn cành cây. "Không có mắt nhìn, đưa cho Lý phù sư!" Hắc y lão ẩu quát lạnh.

Từ Phong sắc mặt hơi trắng bệch, vội vàng cung kính đưa cho Diệp Bất Phàm.

Chương 172

Hắn nhận lấy, lộ ra nụ cười.

Đây chính là đãi ngộ của Phù sư Tam giai đỉnh cấp a.

Không có Kết Đan linh vật?

Người khác sẽ nghĩ cách cho ngươi! "Ta sẽ chế tạo một trăm tấm Phong Lôi Phù cho Mạnh đạo hữu." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Người này tên là Mạnh Vân, Kim Đan mạnh nhất của Tuyết Linh Tông.

Hắc y lão ẩu lập tức gật đầu.

Điều này khiến những người khác hối hận không thôi vì ra tay chậm.

Sau khi trò chuyện với mọi người một lát, đợi đến tối khi tất cả tản đi, Diệp Bất Phàm trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Thương Ngọc Thụ đã có thể luyện chế mười một thanh Chân Ma Kiếm, còn thiếu một thanh, nhưng cứ tạm chấp nhận đã.

Luyện chế ra rồi tính sau.

Trong sảnh, vẫn còn ba người chưa rời đi.

Cha con Ma Kiếm Thượng Nhân và Nhan Như Ngọc.

Sở Tử Tuyết nũng nịu nói: "Cha, nữ nhi có việc muốn thương lượng với Lý phù sư, cha về trước đi." Ma Kiếm Thượng Nhân sững sờ, lộ vẻ nghi hoặc.

Có chuyện gì mà phải tránh mặt ông ta?

Tuy nhiên cũng không hỏi nhiều, gật đầu chắp tay với Diệp Bất

Phàm rồi quay người rời đi. "Không biết Nhan tiên tử tìm Lý phù sư có việc gì?" Nhìn phụ thân rời đi, Sở Tử Tuyết cười khẽ đầy vũ mị, lời lẽ có phần địch ý.

Đối với nữ tử này tuổi vừa tròn mười tám, lại có dung mạo còn hơn nàng vài phần, khó tránh khỏi sinh ra tâm lý tranh cường háo thắng. "Sở cô nương lại có việc gì?" Nhan Như Ngọc khí chất thanh lãnh, giọng nói lanh lảnh êm tai.

Chợt, nàng như ý thức được điều gì, nhìn Sở Tử Tuyết vũ mị động lòng người, lại nhìn Diệp Bất Phàm: "Lý phù sư thật là diễm phúc." Nói xong, nàng u oán trừng hắn một cái, đứng dậy bỏ đi.

Diệp Bất Phàm day trán.

Nhan Như Ngọc tuy tuổi nhỏ, nhưng rất thông minh.

Đợi Nhan Như Ngọc rời đi, một trận hương thơm ập vào mặt, Sở Tử Tuyết một thân váy tím, ngồi lên đùi Diệp Bất Phàm.

Noãn ngọc nhập hoài, hương thơm nức mũi.

Gương mặt trắng nõn phiếm hồng, đôi mắt ngập nước xuân, nàng ôm lấy mặt Diệp Bất Phàm, hôn một cái, vũ mị cười nói: "Chàng nếu là coi trọng Nhan Như Ngọc, ta giúp chàng hạ dược nàng ta." Diệp Bất Phàm trong lòng rung động, bàn tay to bóp lấy bờ mông tròn trịa của Sở Tử Tuyết.

Người sau ưm một tiếng, thân thể mềm nhũn ra. "Hạ dược?

Hạ dược nàng thì còn tạm được." Diệp Bất Phàm cười nói, bế nàng đi vào phòng ngủ.

Một lát sau.

Địa động sơn diêu. "Vận chuyển Âm Dương Hợp Hoan Kinh." Diệp Bất Phàm dặn dò, chính mình thì vận chuyển 《Hợp Hoan Lô

Đỉnh Công》.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, âm thanh càng thêm vui vẻ.

Giày vò cả một đêm, sáng sớm Sở Tử Tuyết đôi mắt đẹp mê ly nằm trên ngực Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm chép miệng, nhéo má nàng.

Phải nói rằng, dáng người và dung mạo của Sở Tử Tuyết đều là cực phẩm, giọng nói lại càng tô mị đến cực điểm, còn hồ ly tinh hơn cả hồ ly tinh, quả thực là gõ xương hút tủy.

May mà hắn có thể nghịch chuyển tác dụng phụ.

Năng lực cường hãn đến bạo biểu, nếu không căn bản chịu không nổi ma nữ này giày vò.

Bất quá hiệu quả song tu cũng kinh người.

Vừa mới đột phá hậu kỳ, tu vi lại tinh tiến thêm một chút.

Nhanh hơn cắn thuốc nhiều.

Mà Sở Tử Tuyết, tu vi cũng đã đến trung kỳ! "Chủ nhân." Bên ngoài truyền đến tiếng của Tiểu Lục La.

Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, vung tay tạo một luồng gió mạnh mở cửa phòng.

Lục La một thân váy xanh lục nhìn thấy cảnh tượng bên trong, kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Khác với Sở Tử Tuyết, Lục La có khí chất cô nương con nhà gia giáo, giống như cô em gái nhà hàng xóm. "Làm phiền rồi." Lục La định chạy đi, không ngờ một bàn tay hư ảo to lớn túm lấy cơ thể nhỏ nhắn, chấn nát y phục của nàng, kéo vào trong chăn, chen chúc cùng một chỗ với Sở Tử Tuyết. "Ngài muốn..." Sở Tử Tuyết kinh hô. "Tam nhân hành, tất hữu ngã sư." Lại một ngày một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm mồ hôi đầm đìa. "Dậy thôi." Diệp Bất Phàm ăn mặc chỉnh tề, đi vào thư phòng bắt đầu vẽ bùa.

Những ngày sau đó.

Ban ngày vẽ bùa, buổi tối thì song tu, tu vi tiến cảnh tấn mãnh.

Đồng thời đưa cho Sở Tử Tuyết một ngàn vạn linh thạch, nhờ nàng mua dược liệu luyện thể.

Phạm Thánh Ma Công vẫn cần dược dục.

Diệp Bất Phàm từ sau khi đột phá Hậu kỳ Nguyên Quốc đã bắt đầu nghiên cứu phương thuốc Kim Đan, cuối cùng bỏ đi một vị chủ dược tên là "Đoán Cốt Thảo".

Dù sao cũng quá khó tìm.

Thay vào đó dùng yêu huyết của yêu thú Tam giai để thay thế.

Lúc từ Vạn Yêu Quốc trở về, hắn đã bắt một con đại thanh ngưu bị sét đánh chết.

Lợi dụng yêu huyết của nó để thử nghiệm luyện chế dược dục, hiệu quả không bằng linh dược, nhưng có thể dùng được.

Chủ yếu là lượng lớn.

Khuyết điểm duy nhất là tốn tiền.

Yêu huyết Tam giai rất đắt.

Diệp Bất Phàm đành phải kiên trì vẽ bùa, may mà hiện giờ có thể làm được mười thành chín, số lượng thành phẩm nhiều hơn ở Cổ Vân Thành.

Hơn nữa số lượng tinh phẩm tăng lên, giá cả cao hơn không ít.

Thế là những ngày tiếp theo.

Ban ngày vẽ bùa, giao dịch phù lục với các đại Kim Đan.

Từng tu sĩ ra ra vào vào "Thanh Vận Viện" của Diệp Bất Phàm.

Buổi tối trừ song tu, có thêm hạng mục dược dục luyện thể.

Thể phách và tu vi cùng tiến bộ.

Thực lực mỗi ngày đều đang tăng lên.

Tất nhiên, hắn cũng không quên tìm kiếm phương pháp luyện khí.

Nửa tháng sau.

Diệp Bất Phàm đi bái phỏng một vị Luyện khí sư Tam giai đỉnh cấp của Hỏa Vân Quốc!

Hiệu là Thiết đại sư.

Trước đó lúc ở Cổ Vân Thành, mười mấy vị Kim Đan chân nhân của Hỏa Vân Quốc, Bắc Tề Quốc, Thiên Thương Quốc, Nguyên Quốc đến tương trợ.

Hiện tại tất cả đều chuyển đến Lưu Vân Thành, cách "Thanh Vận Viện" không xa, coi như là hàng xóm.

Bốn vị Kim Đan chân nhân của Thiên Thương Quốc am hiểu Khôi lỗi chi đạo, Diệp Bất Phàm thời gian này thường xuyên qua lại, đối với việc điều khiển khôi lỗi nghiên cứu càng thêm tinh thâm.

Đáng nhắc tới là, Kim Đan đến từ Nguyên Quốc là người quen cũ.

Chương 173

Chung Nguyệt của Chung gia, lúc trước khi đột phá Kim Đan liền cùng Chung Thanh Hồng chiêu mộ hắn.

Còn có Kim Đan của các đại gia tộc khác.

Hỏa Vân Quốc thì am hiểu luyện khí, Thiết đại sư là nhân vật kiệt xuất của "Khí Tông".

Nại hà —— "Cút!

Lão phu đang luyện khí!

Không rảnh!" Trong phòng luyện khí truyền ra tiếng quát tháo của lão giả.

Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, day day thái dương.

Hắn ở Cổ Vân Thành đã nghe nói tính khí vị Thiết đại sư này vừa bướng vừa thối, đám người Kiếm Hạc chân nhân đều không thích bái phỏng, không ngờ tính khí còn thối hơn cả lời đồn. "Ngại quá Lý phù sư, Thiết đại sư đang luyện khí, hôm khác hãy đến bái phỏng nhé." Trong Hồng Nguyệt Cư, một trung niên mặc áo xám, dáng người béo phì chắp tay, mặt mang vẻ xấu hổ.

Bên cạnh là một trung niên gầy gò.

Hai người đều là tu vi Kim Đan hậu kỳ, thực lực không tầm thường, đến đây chính là để bảo vệ Thiết đại sư. "Tiền đạo hữu, không biết khi nào Thiết đại sư xuất quan?" Diệp Bất Phàm ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía trung niên béo phì.

Luyện khí pháp của Hỏa Vân Quốc nhất định phải lộng tới tay, Chân Ma Kiếm quan hệ trọng đại.

Hắn cũng không muốn luyện chế thất bại, làm hỏng Thiên Thương Ngọc Thụ khó khăn lắm mới có được. "Cái này, không rõ lắm." Tiền Bàn Tử lắc đầu, nói nhỏ: "Lý phù sư, Thiết đại sư tới Triệu Quốc vốn đã không tình nguyện, dù sao nơi này nguy hiểm, tính khí không tốt, mong hãy bao dung." Hỏa Vân Quốc chi viện cho Triệu Quốc, chủ yếu là về phương diện luyện khí. "Vậy ta hôm khác lại đến." Diệp Bất Phàm cười khổ, cáo từ rời đi.

Mấy ngày sau đó, Thiết đại sư vẫn luyện khí, căn bản không xuất quan.

Tiền Bàn Tử và Nhạc Sấu Tử, hai đại Kim Đan đồng tộc với Thiết đại sư, ngược lại rất thích đến chỗ Diệp Bất Phàm uống trà tán gẫu, thỉnh thoảng lại hỏi thăm về thanh lâu ở Lưu Vân Thành.

Bọn họ không phải đến đây chơi, thì là đi thanh lâu chơi gái.

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, run lẩy bẩy đi ra. "Vô vị, thật vô vị." Trở về thì bày ra vẻ mặt thánh thiện như Phật tổ, bảo với Diệp Bất Phàm nam tử hán đại trượng phu phải khắc khổ tu luyện, sao có thể trầm mê nữ sắc?

Không quá hai ngày lại hưng phấn đi thanh lâu.

Không chỉ hai người.

Một người khác thích đến chỗ Diệp Bất Phàm chơi là Hợp Hoan Thánh Nữ.

Ngu Tuyền Cơ.

Lại nửa tháng trôi qua.

Trong Thanh Vận Viện.

Diệp Bất Phàm ngồi ngay ngắn bên bàn đá, sau lưng một cây hòe sừng sững, tán cây che khuất ánh mặt trời. "Lý phù sư sinh hoạt nhàn

nhã, tránh xa yêu quần phân tranh, thật khiến thiếp thân ghen tị nha." Ngu Tuyền Cơ một thân váy tề ngực đối khâm màu vàng nhạt, tóc đen dài búi thành vân kế, giống như công chúa hoàng gia, trong mị hoặc mang theo ưu nhã.

Nàng cười duyên dáng, bàn tay trắng nõn rót trà cho Diệp Bất Phàm.

Nhất cử nhất động, tràn đầy dụ hoặc. "Đâu có, ta thực lực thấp kém, vô lực giết địch mà thôi." Diệp Bất Phàm khẽ nhấp trà thơm, đầu lưỡi nếm thử, khen ngợi: "Trà ngon, 'Bích Xuân Oánh' của quý tông quả nhiên là nhất tuyệt." Trở lại Lưu Vân Thành hơn một tháng.

Vạn Yêu Quốc đã phát động mười mấy lần tiến công, hai bên đều có tử thương.

Thắng bại năm năm, ước chừng chiến tranh còn đánh mấy năm. "Không biết Lý phù sư nhìn nhận thế nào về cục diện tương lai?" Ngu Tuyền Cơ uyển chuyển ngồi xuống, nàng vốn sinh ra đã xinh đẹp, khí chất động lòng người, nốt ruồi son dưới khóe mắt càng tăng thêm vài phần yêu mị. "Vạn Yêu Quốc có quá nhiều yêu thú Tam giai, cuồn cuộn không dứt, tu sĩ Chính Ma minh tiêu hao quá nhiều, khó mà bổ sung, kẻ tiêu người trưởng, Triệu Quốc luân hãm là chuyện sớm muộn." Diệp Bất Phàm lắc đầu, mắt lóe dị sắc, "Càng chưa nói Ma Yêu Đế vô thời vô khắc đều đang cắn nuốt huyết sát chi khí, tu vi không ngừng khôi phục." Tử vong càng nhiều.

Ma Yêu Đế khôi phục càng nhanh.

Đợi trở lại đỉnh phong, tám đại thế lực của Triệu Quốc căn bản đỡ không nổi. "Đúng vậy, Triệu Quốc sớm muộn cũng bại, thế lực Chính Ma đều đang khai quật tài nguyên, trước khi đi sẽ mang theo." Ngu Tuyền Cơ đôi mắt thu ba lưu chuyển, bàn tay trắng nõn đặt lên mu bàn tay Diệp Bất Phàm, sở sở đáng thương nói: "Ngày nào đó Hợp

Hoan Tông bại vong, không biết Lý phù sư có thể thu lưu thiếp thân hay không?" "Ngu tiên tử có thể coi trọng Lý mỗ, là Lý mỗ tam sinh hữu hạnh." Diệp Bất Phàm trong lòng rung động, chỉ cảm thấy Ngu Tuyền Cơ đẹp như thiên tiên, trở tay nắm lấy bàn tay mềm mại của đối phương. "Vậy thì đa tạ Lý phù sư rồi." Đáy mắt Ngu Tuyền Cơ lóe lên vẻ châm chọc, ngữ khí lại càng thêm ôn nhu, mị thái mười phần.

Trải qua thời gian dài tiếp xúc như vậy, nàng dần dần nắm được mạch môn của Lý phù sư, bản thân mị thuật vô song, người này đỡ không nổi.

Điều này cũng rất bình thường, nàng trời sinh Mị Thể, lại tu tập mị công cường đại của Hợp Hoan Tông, toàn lực thi triển thì cho dù là Nguyên Anh chân quân cũng phải tâm thần dao động.

Dưới sự lạt mềm buộc chặt.

Đã luân hãm đối với nàng.

Là lúc rồi.

Đúng lúc này, Tiền Bàn Tử và Nhạc Sấu Tử đi vào viện lạc, người trước thấy vậy cười to nói: "Lý phù sư thật là diễm phúc, khiến người ta ghen tị." Hai người nhìn về phía Ngu Tuyền Cơ, với thời khắc hiền giả hiện tại của bọn họ, cũng là kinh diễm đến mức không dời được mắt.

So với nàng, đám son phấn dung tục trong thanh lâu thực sự không đáng nhắc tới. "Buổi tối lại đến quấy rầy Lý phù sư." Ngu Tuyền Cơ chớp mắt, nụ cười động lòng người, rút tay đứng dậy, mang theo một trận hương gió, thướt tha rời khỏi viện lạc.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lưu luyến không rời.

Đợi đối phương hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, ánh mắt khôi

phục sự trong trẻo, lộ ra nụ cười lạnh.

Nữ nhân này, ở Cổ Vân Thành đã có mưu đồ với hắn.

Có điều đối phương kiên nhẫn cực tốt, vẫn luôn không động thủ.

Nếu không phải hắn diễn xuất đăng phong tạo cực, phỏng chừng Ngu Tuyền Cơ còn phải nhịn mấy tháng. "Ta nghe nói vị Hợp Hoan Thánh Nữ này vẫn là xử nữ, tên Hợp Hoan Thánh Tử đã chết kia đều chưa ăn được, không ngờ lại bị Lý phù sư bắt được, thật là bội phục." Tiền Bàn Tử cảm thán, ghen tị không thôi.

Các đời Thánh Nữ của Hợp Hoan Tông đều là tuyệt sắc, một số Nguyên Anh chân quân đều muốn âu yếm.

Có điều.

Mấy trăm năm nay, mấy đời Thánh Nữ hình như đều không có kết cục tốt, đều mạc danh kỳ diệu mất tích. "Ta còn chưa bắt được đâu, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười to, cùng hai người Tiền Bàn Tử uống trà, tán gẫu. "Ngoài Lưu Vân Thành có tu sĩ phát hiện một tòa động phủ, là phủ đệ của tu sĩ thượng cổ, Lý phù sư có định đi xem một chút không?" Nhạc Sấu Tử nói nhỏ, hai mắt tỏa sáng: "Đó là tu sĩ thượng cổ đấy, nghe nói vị tu sĩ kia còn là Phù sư Tứ giai." Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe, cười lắc đầu, tỏ vẻ không có hứng thú gì. "Ta định đi xem thử, còn muốn mời Lý phù sư giúp đỡ đây, dù sao ngươi là Phù sư Tam giai, có ngươi ở đó có thể đối phó một số phù trận." Tiền Bàn Tử tiếc nuối nói.

Phù sư Tứ giai đặc thù, phù lục của họ có thể so với thần thông, hơn nữa dung hợp trận pháp chi đạo, có thể tạo thành phù trận.

Uy lực cực lớn, đối với Nguyên Anh cũng có uy hiếp nhất định. "Phù sư Tứ giai, thực lực quá khủng bố, thủ đoạn để lại không phải ta có thể đối phó." Diệp Bất Phàm lần nữa uyển chuyển từ chối, điều

này làm cho hai người có chút tiếc nuối.

Sau đó cũng không nói thêm nữa, tán gẫu một lát, hai người cáo từ rời đi, phương hướng hách nhiên là thanh lâu.

Diệp Bất Phàm híp mắt, lộ vẻ trầm tư.

Hắn lắc đầu, đứng dậy trở về thư phòng vẽ bùa.

Hiện giờ việc làm ăn phát đạt, trừ đi chi phí mua da thú, chu sa các loại, mỗi ngày đều có mấy chục vạn lợi nhuận ròng vào túi.

Kiếm được bồn mãn bát mãn.

Nhưng tiêu hao các loại dược liệu cũng cực lớn.

Sở Tử Tuyết trở về, lặng lẽ vào "Thanh Vận Viện". "Đây là dược liệu chàng cần." Nàng đưa cho Diệp Bất Phàm một cái túi trữ vật, chợt ngửi ngửi trên người hắn, oán trách nói: "Lại là ả Hợp Hoan Thánh Nữ kia tìm chàng?

Chàng thật sự bị ả mê hoặc rồi!" Tựa như có chút ghen tuông, nàng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm cắn chặt răng ngà: "Ta mặc kệ, tối nay chàng là của ta!" Nàng đã mấy ngày không song tu với hắn rồi. "Tối nay không được." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cầm lấy túi trữ vật, nghĩ nghĩ, lại cất đi.

Nhục thân Kim Đan của hắn trải qua một tháng dược dục, xấp xỉ đã đến Sơ kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là Nhục thân Trung kỳ!

Dược liệu lần này Sở Tử Tuyết mua, chính là dùng để đột phá.

Mà về phương diện tu vi, trong những lần 'tam nhân hành' trước đó cũng là đột phi mãnh tiến, đã là Kim Đan ngũ trọng đỉnh phong, cũng sắp đột phá lục trọng.

Chỉ vẹn vẹn một tháng.

Tốc độ này.

Chương 174

Có thể xưng là khủng bố. "Đi mà." Sở Tử Tuyết chui vào lòng Diệp Bất Phàm, nũng nịu nói, sau đó ghé sát tai hắn thì thầm hai câu.

Nói xong, mắt to sáng lấp lánh, má đỏ bừng vì xấu hổ.

Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, sau đó lần nữa lắc đầu. "Hừ!

Không thèm để ý đến chàng nữa!" Sở Tử Tuyết u oán không thôi, hừ một tiếng, xách váy tím rời đi.

Diệp Bất Phàm ách nhiên cười một tiếng.

Đến đêm khuya.

Cửa viện bị gõ vang.

Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên độ cong, đi tới cửa viện, mở ra.

Ngoài cửa một bóng hình xinh đẹp đi vào.

Ngu Tuyền Cơ thay một bộ váy sa mỏng màu lam, lộ ra bờ vai thơm, dáng người nhẹ nhàng thướt tha, đôi mắt sáng dưới ánh trăng lấp lánh.

Dưới trăng nhìn mỹ nhân, càng nhìn càng tiêu hồn.

Nàng sở sở động lòng người, khẽ nhún mình thi lễ: "Lý phù sư, tối nay phải thương hoa tiếc ngọc thiếp thân nha." "Tự nhiên." Diệp Bất Phàm lộ vẻ si mê, đáy mắt lại lóe lên sự châm chọc, hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Ngu Tuyền Cơ, đưa nàng vào trong phòng.

Sau đó không kịp chờ đợi cởi y phục.

Đôi mắt thu ba của Ngu Tuyền Cơ chớp chớp, lộ vẻ đắc ý. "Đến đây nào Ngu tiên tử." Diệp Bất Phàm hô hấp thô trọng, ánh mắt sáng

rực.

Ngu Tuyền Cơ khẽ ân một tiếng, dái tai hồng nhuận tinh oánh, khuôn mặt kiều mị trắng nõn, giống như đồ sứ bạch ngọc.

Trái tim càng là đập thình thịch.

Tuy rằng ngôn từ lớn mật, lại là Hợp Hoan Thánh Nữ, nhưng chưa từng trải qua chuyện nam nữ.

Nếu không phải tình thế bắt buộc, nàng sẽ không phá thân sớm như vậy. "Phù." Ngu Tuyền Cơ nhả khí như lan, tay ngọc chậm rãi cởi bỏ dải lụa thắt lưng, váy sa mỏng màu lam trượt xuống đất, lộ ra làn da kiều nộn, cùng với yếm.

Lồi lõm chập trùng, đường cong linh lung, khiến người ta mơ màng. "A ——!" Ngu Tuyền Cơ chợt nhìn thấy thứ không thể tin nổi, kinh hô một tiếng, thân thể cứng đờ, đôi má đỏ ửng có chút trắng bệch.

Nàng vội vàng dùng ngón tay ướm thử một chút.

Trong nháy mắt.

Nàng chần chờ.

Ngu Tuyền Cơ cắn chặt môi đỏ.

Đôi mắt thu ba như nước, hiện lên vẻ quyết nhiên.

Nàng trút bỏ yếm và quần lụa, thân thể ngọc ngà leo lên giường, cùng Diệp Bất Phàm tóc mai chạm vào nhau, má đỏ hây hây. "Lý phù sư, đêm đã khuya rồi." Ngu Tuyền Cơ mị nhãn như tơ, khẽ thổi một ngụm sương mù màu hồng phấn.

Thấy Diệp Bất Phàm thần thái mê ly, nàng si ngốc cười một tiếng, cực kỳ đắc ý.

Trong chốc lát.

Trong phòng truyền ra tiếng hét thảm thiết thống khổ.

Mãi đến rạng sáng, đau đớn giảm bớt, âm thanh dần dần hoan du. "Ngươi đã làm gì?!" Đột nhiên, giọng nói phẫn nộ của Diệp Bất Phàm truyền ra. "Lạc lạc, Lý phù sư... không, phải nói là Trương Lão Tam." "Ngươi tu luyện Lô Đỉnh Thiên, hôm đó tiếp xúc với ngươi ở Cổ Vân Thành ta đã cảm ứng được rồi, tự nhiên là muốn đoạt tu vi của ngươi lêu lêu." Ngu Tuyền Cơ cười duyên, càng thêm đắc ý.

Nàng tu luyện chính là Hợp Hoan Thiên.

Trong song tu, Hợp Hoan Thiên thiên khắc Lô Đỉnh Thiên, không sợ đối phương phản kháng.

Sau đó, nàng vận chuyển "Hợp Hoan Thiên" thôn nạp tu vi của đối phương, tiến độ tu vi của chính mình thì liên tục leo thang.

Do mang trong mình Thiên Mị Linh Thể, cộng thêm tu luyện Hợp Hoan Lô Đỉnh Công đã lâu, nghiên cứu rất sâu, hiệu quả thái dương bổ âm ở cả Triệu Quốc này, không ai bằng nàng!

Nàng vốn đã đạt tới Kim Đan nhị trọng.

Lại là lần đầu tiên.

Chỉ trong chốc lát.

Tu vi của nàng liền đột phá đến Kim Đan tam trọng!

Kim Đan trung kỳ! "Thật là mỹ diệu nha." Ngu Tuyền Cơ lạc lạc cười duyên, tiếng cười càng thêm hoan du.

Nhưng rất nhanh.

Giọng nàng đột nhiên kinh khủng: "Không thể nào!

Sao ngươi không có việc gì?!" Người tu luyện Lô Đỉnh Thiên, hết thảy tu vi, thần hồn, khí huyết đều sẽ bị cắn nuốt, ngay tại chỗ trở thành xác khô.

Nàng kinh hãi phát hiện.

Trương Lão Tam không những không hề tổn thương, ngược lại tinh khí thần càng thêm sung túc. "Một tiểu cô nương còn muốn tính kế ta, dê vào miệng cọp có hiểu hay không?" "Bây giờ đến lượt ta." Diệp Bất Phàm cười khẽ, xoay người ngồi dậy, đè hai cánh tay ngọc của Ngu Tuyền Cơ xuống giường.

Trước đó chỉ là làm bộ làm tịch, biểu hiện bình thường.

Hiện tại... "Oanh!" Thể phách cường hãn của Diệp Bất Phàm triệt để phóng thích, khí huyết như rồng, chiến lực toàn khai.

Cả căn phòng đều đang chấn động, địa động sơn diêu.

May mà có mấy đạo trận pháp phòng hộ, nếu không động tĩnh này có thể vang vọng cả khu phố Tây. "Trương Lão Tam!

Buông ta ra!" "Dừng tay!" "...

Ta sai rồi, ta sai rồi được không." Ngu Tuyền Cơ ban đầu còn phản kháng, rất là cứng rắn.

Rất nhanh không chịu nổi nữa.

Một lát sau liền oa oa khóc lớn. "Cầu xin ngươi dừng tay..." Ngu Tuyền Cơ khóc rất thảm, lê hoa đái vũ.

Nàng phảng phất một đóa hoa kiều nộn khả nhân, chịu đựng cuồng phong sậu vũ tàn phá.

Diệp Bất Phàm một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Song tu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn không chút kiêng kỵ.

Đối mặt với Sở Tử Tuyết và Tiểu Lục La, hắn thu liễm rất nhiều, nếu không hai cái thân thể nhỏ bé kia chịu không nổi hắn giày vò.

Cuối cùng.

Ngu Tuyền Cơ oa oa khóc đến khản cả giọng.

Mãi cho đến một ngày sau.

Diệp Bất Phàm lúc này mới thần thanh khí sảng từ trong phòng đi ra, quay đầu nhìn thiếu nữ đôi mắt sưng đỏ trên giường một cái, cười khẽ nói: "Đừng nghĩ chạy trốn, ta đã hạ 'Sinh Tử Cấm' lên người ngươi, giết ngươi chẳng qua chỉ trong một cái búng tay." Ngu Tuyền Cơ quấn chăn, chỉ lộ ra cái đầu, tóc đen xõa tung, gò má kiều nộn. "Trương Lão Tam!" Nàng cắn chặt răng ngà, u oán đến cực điểm, sau đó ngơ ngác nhìn trần nhà, chỉ cảm thấy tiền đồ u ám.

Vốn định sau khi thái dương bổ âm người này xong, trực tiếp độn khỏi Triệu Quốc.

Nhưng hiện tại, thân bất do kỷ rồi.

Nàng có chút hối hận.

Còn Diệp Bất Phàm sau khi vào phòng bế quan.

Chương 175

Nhanh chóng ngồi xếp bằng, tiêu hóa những gì thu được từ song tu. "Oanh!" Một ngày không ngừng dâng hiến, sau khi phản bổ, tu vi to lớn bị Kim Đan cắn nuốt.

Tức thì.

Kim Đan trướng lớn một vòng, pháp lực càng thêm thâm hậu, chất lượng càng cao.

Kim Đan lục trọng!

Chỉ thiếu một bước là Đại viên mãn.

Ngu Tuyền Cơ là thể chất song tu, cộng thêm nguyên âm của nàng, đột phá thuận lý thành chương. "Cường độ pháp lực hoàn toàn siêu việt Kim Đan." Pháp lực trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm thôn thổ, cường đại đến cực điểm.

Không chỉ như thế, linh thức càng là phá vỡ cực hạn Kim Đan, đạt đến phạm vi một ngàn hai trăm dặm, có thể so với Nguyên Anh sơ kỳ! "Phạm vi tham tra của linh thức rộng, nhưng về cường độ còn kém Nguyên Anh một chút, nếu cảnh giới đạt tới Đại viên mãn, hoặc là... linh thức sẽ diễn biến thành thần thức chân chính!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ chờ mong.

Thần hồn thuế biến, linh thức cũng theo đó thuế biến thành thần thức, đến lúc đó có thể thi triển hồn đạo thần thông.

Thần hồn có thể đánh một trận với Nguyên Anh!

Mà hắn một Kim Đan đã sở hữu thần thức, cổ kim chưa từng có. "Rắc rắc!

Rắc rắc!" Da dẻ Diệp Bất Phàm nứt toác, nhục thân cũng đang

biến hóa.

Da cũ tróc ra, da mới sinh ra, huyết nhục, máu huyết, nội tạng đều đang thuế biến.

Mãi cho đến chiều tối.

Biến hóa nhục thân của Diệp Bất Phàm mới dừng lại.

Khí huyết như đại hồng lô, sức mạnh, tốc độ, phản ứng năng lực, phòng ngự đều được nâng lên một tầm cao mới.

Nhục thân Kim Đan trung kỳ!

Lô Đỉnh Công, không chỉ có thể gia tăng tu vi, nhục thân cũng có thể trở nên mạnh mẽ, chỉ là không tấn mãnh như cái trước. "Kim Đan đại tu, búng tay có thể giết!" Diệp Bất Phàm cười dài một tiếng, chấn nát da cũ, đứng dậy.

Tám múi cơ bụng, dáng người cân đối, rõ ràng không có bao nhiêu cơ bắp, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác sức mạnh bùng nổ.

Diệp Bất Phàm cảm giác, thực lực hiện tại của mình rất đặc thù.

Nằm giữa Kim Đan đại tu và Nguyên Anh.

Đánh thì khẳng định đánh không lại Nguyên Anh, đám người kia pháp bảo, thần thông, chấp chưởng thiên địa linh khí, hoàn toàn không phải cùng một giống loài với Kim Đan.

Nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề.

Hắn trở lại phòng, liền thấy Ngu Tuyền Cơ ăn mặc chỉnh tề, ngồi xếp bằng trên giường, một chiếc váy sa màu lam nhạt, che khuất cơ thể động lòng người.

Gương mặt kiều diễm như hoa, tản ra dụ hoặc. "Trương Lão Tam, ngươi muốn làm gì?" Ngu Tuyền Cơ giống như con nai nhỏ

hoảng sợ, quấn chặt chăn, co rúm ở góc giường.

Người này giống như hung thú, nàng thật sự sợ rồi. "Đưa Thiên Thương Ngọc Thụ đây." Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe, nhàn nhạt nói.

Lúc trước hắn muốn giao dịch vật này với nữ tử này, nhưng đối phương lấy cớ đã thành luyện chế pháp bảo để từ chối.

Người sau do dự, thấy Trương Lão Tam bắt đầu cởi áo, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng nói: "Đừng giày vò ta nữa, đưa cho ngươi là được chứ gì." Nói rồi đau lòng ném mấy đốt Thiên Thương Ngọc Thụ qua.

Diệp Bất Phàm đón lấy, lộ vẻ hài lòng.

Lần này, vật liệu chính của Chân Ma Kiếm đã hoàn toàn đầy đủ.

Thập Nhị Chân Ma Kiếm Trận, có thể khốn sát Nguyên Anh! "Có thể, thả ta đi không?

Ta ở chỗ ngươi, chỉ sẽ gây rắc rối cho ngươi." Ngu Tuyền Cơ cắn nhẹ môi đỏ, cầu khẩn nói. "Rắc rối?

Ý ngươi là Hợp Hoan Lão Tổ?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, không để ý lắm.

Ngu Tuyền Cơ ngẩn ra, "Sao ngươi biết?" "Ngươi không chỉ tu luyện Hợp Hoan Thiên, Lô Đỉnh Thiên cũng đã tu luyện, lại kết hợp với mấy đời Hợp Hoan Thánh Nữ trước mạc danh mất tích." Diệp Bất Phàm lộ vẻ châm chọc, "Hợp Hoan Lão Tổ đây là nuôi lô đỉnh, mấy đời Thánh Nữ trước đều bị ăn sạch sẽ rồi phải không?" Từ lúc giết Thánh Tử Tần Tu, hắn đã cảm thấy kỳ quái.

Tên kia chính là một cái lô đỉnh.

Khi phát hiện Ngu Tuyền Cơ cũng là lô đỉnh, nháy mắt đã hiểu ra.

E rằng cả Hợp Hoan Tông, một nửa tu sĩ đều là lô đỉnh.

Lô đỉnh nuốt lô đỉnh, tất cả nữ tu cuối cùng chỉ có một con đường là bị Hợp Hoan Lão Tổ cắn nuốt.

Ngu Tuyền Cơ mang trong mình Thiên Mị Linh Thể, tương đối đặc thù.

Sở dĩ vẫn còn là xử nữ, đó là bởi vì chưa trưởng thành.

Đợi đến Kim Đan đại viên mãn, chính là lúc Hợp Hoan Lão Tổ hái trái!

Hành động này của Diệp Bất Phàm.

Chính là chặn tay trên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngu Tuyền Cơ trắng bệch, toàn thân run rẩy. "Ngươi hình như là hậu duệ trực hệ của Hợp Hoan Lão Tổ nhỉ?

Lão già kia lại định dùng ngươi làm lô đỉnh?!" "Là cháu đời thứ mười của hắn." Ngu Tuyền Cơ cười khổ, ánh mắt chán ghét: "Trưởng lão Hợp Hoan Tông, không có nữ tính, chính là vì lẽ này, tất cả nữ trưởng lão đều bị hắn thái âm bổ dương, trở thành thi thể." "Hắn vẫn luôn nuôi ta, không đụng vào ta, chính là để đợi ta tu luyện đến Đại viên mãn, mượn Thiên Mị Linh Thể của ta đột phá Nguyên Anh trung kỳ." "Để không cho ta chạy trốn, thậm chí sắp xếp một Kim Đan đại tu lấy danh nghĩa bảo hộ, giám sát ta." Thân xử nữ này của nàng, tiện nghi cho bất kỳ ai, cũng sẽ không tiện nghi cho Lão Tổ.

Trước đó nàng đợi Tần Tu đạt tới Kim Đan hậu kỳ, định nuốt hắn, sau đó trốn khỏi Triệu Quốc.

Tần Tu chết rồi.

Nàng ở Cổ Vân Thành phát hiện "Lý phù sư" tu luyện Lô Đỉnh Thiên.

Lập tức đổi mục tiêu.

Lúc đến nàng lợi dụng bí thuật cắt đuôi cái bóng vẫn luôn đi theo nàng, nuốt "Lý phù sư" xong sẽ rời khỏi Triệu Quốc.

Kết quả.

Nàng thế nào cũng không ngờ tới sau khi thái bổ, tên này lại hào phát vô tổn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng nhìn Diệp Bất Phàm thậm chí kỳ dị. "Kim Đan đại tu?

Nói như vậy ta sắp bị nhắm vào rồi?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Một ngày trôi qua rồi, hiệu quả che giấu khí tức của ta đã hết, cái bóng rất nhanh sẽ phát hiện, sau đó chạy tới bắt ta về." Ngu Tuyền Cơ vuốt lại tóc xanh, nhìn thanh niên tuấn mỹ vô song trước mặt.

Nàng phát hiện, tướng mạo trước kia của Trương Lão Tam đều là ngụy trang, hiện tại mới là chân dung.

Nàng bỗng nhiên cười tủm tỉm nói: "Sau này ta chính là người của ngươi rồi, ngươi cũng nên bảo vệ ta chứ?" "Tiểu cô nương, tâm tư rất sâu, ngươi vốn dĩ đã đánh chủ ý này rồi phải không?" "Nếu như thái bổ không được ta, dứt khoát cam nguyện trở thành nô bộc của ta, mượn tay ta trừ đi cái bóng kia, thoát khỏi sự khống chế của Hợp Hoan Lão Tổ?" Diệp Bất Phàm híp mắt, chui vào trong chăn. "Ngươi!

Đừng mà!" Nụ cười trên mặt Ngu Tuyền Cơ cứng đờ, sau đó y phục bị chấn nát.

Một tiếng rên rỉ qua đi.

Căn phòng rung động.

Diệp Bất Phàm hảo hảo giáo huấn nàng một trận.

Nửa ngày sau, ăn mặc chỉnh tề bước xuống giường. "Một năm sau đại hình đấu giá hội, sau đó ta đưa ngươi rời khỏi Triệu Quốc." Diệp

Bất Phàm lộ vẻ tư tác.

Nhan Như Ngọc tính cách độc lập, sẽ không đi theo hắn, Sở Tử Tuyết cũng không được, Ma Kiếm Thượng Nhân sẽ không để hắn mang đi.

Hơn nữa cô gái kia tâm cơ quá cạn, dễ dàng bị người ta tính kế.

Lục La tu vi lại quá thấp, đi Nam Hồng Vực căn bản không bảo vệ được nàng.

Chương 176

Ngu Tuyền Cơ là lựa chọn duy nhất.

Có thực lực, có tâm cơ, hơn nữa còn là thể chất song tu tuyệt giai.

Diệp Bất Phàm cho dù thành tựu Nguyên Anh, đối với tu luyện của hắn trợ giúp cũng rất lớn.

Nếu không phải như thế, sau khi lợi dụng xong, hắn sẽ giết nàng! "Được." Thân thể phấn nộn của Ngu Tuyền Cơ mồ hôi đầm đìa, u oán đến cực điểm.

Nàng khẽ nói: "Mẫu thân ta chính là bị Hợp Hoan Lão Tổ thái bổ chết, chỉ cần ngươi giúp ta giết hắn, sau này ta sẽ đối với ngươi một lòng một dạ." "A, vẫn là đợi ta Nguyên Anh đi." Khóe miệng Diệp Bất Phàm giật một cái.

Từ khi hắn giết Hỏa Vân chân nhân và Trùng Hư Tử, cũng đã cùng Hợp Hoan Lão Tổ không chết không thôi rồi.

Chỉ là có chút kỳ quái.

Vì sao trên người Tần Tu và Ngu Tuyền Cơ không có Thần Du Cổ? "Đến rồi." Thần tình Diệp Bất Phàm khẽ động.

Ngu Tuyền Cơ cũng như phát giác được điều gì, sắc mặt khẽ biến, "Làm sao bây giờ?" Cái bóng kia là Kim Đan đại tu hàng thật giá thật, Trương Lão Tam căn bản ngăn không được, nếu tra rõ tình huống nơi này báo cáo cho Hợp Hoan Lão Tổ, vậy hai người bọn họ đều phải chết.

Nguyên Anh chân quân ra tay.

Có nghịch thiên nữa cũng chỉ có một con đường chết. "Mặc quần áo vào, ta đi kiến thức vị Kim Đan đại tu này một chút." Diệp Bất

Phàm ánh mắt khẽ lóe, dịch dung thành bộ dáng Lý phù sư, chậm rãi đi ra khỏi phòng, đi tới trong sân.

Vung tay mở cửa viện ra, mười mấy Kim Đan đã đợi lâu vội vàng đi vào.

Đều là tới giao dịch phù lục. "Ha ha ha, Lý phù sư, nhiều ngày không gặp, không biết Phong Lôi Phù kia của ta đã luyện chế được mấy tấm rồi?" Bách Thú Chân Nhân cười to, trên người hắn dính mùi máu tanh, dường như vừa từ Bạch Ngọc Thành trở về.

Những người khác cũng là ánh mắt mong chờ.

Theo chiến tranh ngày càng thảm liệt, nhu cầu của bọn họ đối với phù lục Tam giai cũng càng ngày càng lớn. "Mười mấy tấm đi." Diệp Bất Phàm mỉm cười, từ trong túi trữ vật lấy ra một ít phù lục bày trên bàn đá. "Tốt tốt tốt!

Không hổ là Lý phù sư, hiệu suất này thật sự là cao!" Bách Thú Chân Nhân đại hỉ, lập tức vươn tay vơ lấy mười mấy tấm phù lục màu tím trên bàn đá, hắn cẩn thận ngắm nghía một lát, tán thán nói: "Toàn bộ đều là tinh phẩm!" Trong lòng hắn quyết định, nhất định phải chiếu cố tốt Lý phù sư.

Vạn vạn không thể để hắn ngã xuống. "Lý phù sư, gần đây ta dừng chân ở Lưu Vân Thành, ở tiền tuyến bắt được một đầu yêu thú Tam giai đỉnh cấp, cần một ít dược liệu để thuần phục nó." Bách Thú Chân Nhân cười to nói: "Thời gian này ngươi có nhu cầu gì, cứ việc tìm ta, bảo đảm làm tốt cho ngươi!" Diệp Bất Phàm cũng lộ ra nụ cười.

Mười mấy vị Kim Đan khác phân biệt cầm lấy phù lục của mình, bái tạ một tiếng, sau đó lấy túi trữ vật đưa cho Diệp Bất Phàm.

Bên trong đều là linh thạch, hoặc là da yêu thú.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, trong lòng hài lòng.

Sau đó cùng mấy người tán gẫu một lát, tiễn bọn họ đi.

Không bao lâu.

Một lão giả gầy gò khoác áo bào đen đi vào trong viện.

Hắn phảng phất một cái xác khô, hốc mắt sâu hoắm, con ngươi xanh lè chuyển động, nhìn về phía phòng ngủ của Diệp Bất Phàm. "Tại hạ Thiên Ảnh Đạo Nhân, một kẻ già nua sắp chết của Hợp Hoan Tông, đã sớm nghe đại danh Lý phù sư, đặc biệt tới bái phỏng." Trong mắt lão giả gầy gò lóe lên vẻ thâm trầm, chắp tay mỉm cười với Diệp Bất Phàm.

Khuôn mặt da bọc xương cười rộ lên rất âm sâm. "Mời ngồi, không biết tìm ta có việc gì?" Diệp Bất Phàm ra hiệu, híp mắt cười nói. "Tiểu thư nhà ta nhiều năm không về Hợp Hoan Tông, lão tổ nhà ta rất nhớ mong, lần này tới muốn mời tiểu thư trở về." "Tiểu thư nhà ngươi?" "Lý phù sư không cần thiết phải giả hồ đồ đâu nhỉ?

Thánh nữ đang ở ngay trong viện của ngươi." Thiên Ảnh Đạo Nhân nhíu mày, ngoài cười nhưng trong không cười. "A, hóa ra là Hợp Hoan Thánh Nữ, dễ nói." Diệp Bất Phàm cười nhạt.

Lão già này vừa lên đã dùng Hợp Hoan Lão Tổ để áp người, đây là uy hiếp và cảnh cáo.

Nếu không phải thân phận hắn đặc thù, nhân mạch cường đại, lão này e rằng sẽ không nói nhảm, trực tiếp thống hạ sát thủ!

Hắn vỗ tay một cái.

Ngu Tuyền Cơ thướt tha đi từ trong phòng ra, một thân váy sa màu lam, thân đoạn yểu điệu, yêu mị mê người. "Gặp qua Thiên Ảnh tiền bối." Ngu Tuyền Cơ khẽ nhún mình thi lễ, sau đó đôi mắt thu ba thấp thỏm nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Nàng không biết tên xấu xa này muốn làm gì.

Chẳng lẽ sợ đắc tội Hợp Hoan Tông, muốn tống nàng đi hay sao?! "Tiểu thư làm lão nô tìm thật khổ a." Thiên Ảnh Đạo Nhân ánh mắt âm lãnh, trên mặt lại tràn đầy cười khổ.

Chợt.

Hắn khựng lại, nhìn chằm chằm mi vũ của Ngu Tuyền Cơ, lại nhìn tư thế đứng không tự nhiên của đối phương.

Lão kiểm hơi giật giật.

Thánh nữ tu vi không cạn, lại có thể khiến nàng thành cái tư thế này.

Hắn đều không dám nghĩ tối hôm qua, đôi cẩu nam nữ này rốt cuộc điên cuồng cỡ nào.

Còn chính mình thì sao?

Hỏa cấp hỏa liệu tìm kiếm một ngày một đêm, chỉ thiếu nước lật tung Lưu Vân Thành lên. "Lý phù sư, thật là không khách khí a, tiểu thư nhà ta ngươi cũng dám động?" Thiên Ảnh Đạo Nhân gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mâu quang lấp lóe sát cơ.

Ngàn phòng vạn phòng, vẫn là không phòng được.

Hắn đến nay vẫn nhớ kỹ năm đó, lão tổ phát hiện Ngu Tuyền Cơ khi còn là hài nhi mang trong mình Thiên Mị Linh Thể, đã kích động và vui mừng biết bao. "A a, hết cách rồi." Diệp Bất Phàm nhún nhún vai, mỉm cười nói: "Ta cùng Ngu cô nương vừa gặp đã yêu, không tránh khỏi củi khô lửa bốc, nghĩ rằng Hợp Hoan Lão Tổ sẽ thành toàn chuyện tốt của chúng ta." Mặt Thiên Ảnh Đạo Nhân đều xanh mét, âm trầm nói: "Được được được, ta sẽ bẩm báo lão tổ, xem lão tổ nói thế nào đi!" Hắn phụng mệnh trông coi Thánh nữ hơn hai mươi năm.

Lão tổ khổ sở nuôi Ngu Tuyền Cơ hơn hai mươi năm.

Chỉ đợi tu vi đại thành, thái âm bổ dương, làm lô đỉnh.

Nhưng hiện tại bị tên họ Lý này hái đào rồi!

Hắn đều không dám nghĩ sau khi lão tổ biết được, sẽ phẫn nộ cỡ nào. "Ồ?

Nói như vậy, Hợp Hoan Lão Tổ còn chưa biết Ngu Tuyền Cơ đến chỗ ta?" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên cười. "Ngươi có ý gì?!" Thiên Ảnh Đạo Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm. "Ta vừa rồi đều chuẩn bị bỏ trốn rồi, dù sao bị Hợp Hoan Lão Tổ để mắt tới, áp lực thực sự quá lớn." "Đã hắn không biết, tôi còn chạy làm cái gì?" Diệp Bất Phàm cười khẽ, tâm tình vui vẻ.

Chưa đến vạn bất đắc dĩ, thân phận Lý phù sư này tôi không muốn buông bỏ nhanh như vậy. "Ngươi muốn giết ta?

Chỉ bằng một tên phù sư chiến lực rác rưởi như ngươi?" Thiên Ảnh Đạo Nhân cười khinh bỉ, một cỗ uy áp cường đại tản mát ra.

Cái bàn đá trước mặt Diệp Bất Phàm trong nháy mắt bị ép thành bột mịn. "Nếu không phải nhân mạch ngươi dính dáng quá nhiều, hiện tại ngươi đã là một người chết rồi." Thiên Ảnh Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, cưỡng ép đè nén sát tâm.

Hắn chỉ có thể thỉnh Hợp Hoan Lão Tổ động thủ giết chết tên này.

Hắn không thể.

Giết một Kim Đan, khó tránh khỏi sẽ có động tĩnh.

Nếu như bị đám người Bách Thú, Kiếm Hạc phát giác, một đám Kim Đan vây công, hắn căn bản không đi ra khỏi Lưu Vân Thành được.

Nhân mạch quan hệ của Lý phù sư quá lớn!

Sau đó hắn hướng về phía Ngu Tuyền Cơ nói: "Theo ta trở về!

Ngươi kết cục như thế nào, thỉnh Lão tổ phát lạc!" "Không về!" Ngu Tuyền Cơ mặt cười trắng bệch, vội vàng trốn ra sau lưng Diệp Bất Phàm.

Nàng bây giờ là Kim Đan trung kỳ, nhưng đối mặt với Kim Đan đại tu như Thiên Ảnh Đạo Nhân, chút thực lực ấy của nàng chẳng khác nào bọ ngựa đấu xe. "Không tới phiên ngươi quyết định!" Thiên Ảnh Đạo Nhân hừ lạnh.

Chương 177

Còn chưa đợi hắn động thủ, "Rầm" một tiếng, cửa viện bị một cỗ cuồng phong đóng lại. "Lý tư!

Ngươi muốn tìm chết sao?!" Thiên Ảnh Đạo Nhân bột nhiên đại nộ, hung quang tất lộ: "Hay là nói, ngươi muốn thỉnh đám người Bách Thú chân nhân vây sát ta?!" Diệp Bất Phàm lười để ý tới hắn, trực tiếp đánh ra một đạo pháp quyết, mở ra trận pháp che giấu khí tức. "Hảo hảo hảo, có trận pháp che giấu, giết ngươi xong có thể an nhiên rời đi!" Thiên Ảnh Đạo Nhân cười hắc hắc, "Vút" một tiếng, bàn tay khô khốc chộp về phía đầu lâu Diệp Bất Phàm.

Giữa các ngón tay bắn ra hắc khí, ăn mòn thiên địa linh khí vang lên tiếng xèo xèo bốc khói. "Trương Lão Tam!" Ngu Tuyền Cơ kinh kêu. "Phập ——!" Một đạo kiếm quang huyết sắc như tia chớp xẹt qua, bàn tay Thiên Ảnh Đạo Nhân trong nháy mắt bị đâm xuyên.

Sau đó kiếm quang dũng mãnh tiến tới, không có chút dừng lại, cắm sâu vào đầu lâu Thiên Ảnh Đạo Nhân, "Oanh" một tiếng, mang hắn bay ra mấy chục trượng, đóng đinh lên trên tường viện.

Một kiếm miểu sát! "Cái này đã chết rồi?!" Ngu Tuyền Cơ đều ngây người, có chút khó tin.

Kiếm quang kia quá nhanh.

Linh thức của nàng đều không thể bắt được.

Chỉ là...

Thiên Ảnh Đạo Nhân đường đường là Kim Đan đại tu, cư nhiên ngay cả phản kháng cũng làm không được, trực tiếp mất mạng! "Chết?

Tên này vốn dĩ đâu phải người sống." Diệp Bất Phàm ánh mắt kỳ dị nhìn về phía cái xác kia. "Răng rắc răng rắc!" Thiên Ảnh Đạo Nhân rút ra huyết sắc phi kiếm, lỗ máu trên mặt ừng ực toát ra chất lỏng sẫm màu xanh lục hôi thối, hắn bẻ lại cái đầu bị đánh vẹo, phát ra tiếng xương cốt ma sát ghê răng. "Hắc hắc!

Nguyên lai ngươi là Trương Lão Tam, thảo nào." Thiên Ảnh Đạo Nhân tròng mắt xanh lè nhìn chằm chằm, toét miệng, biểu tình trên mặt dữ tợn đáng sợ.

Ngu Tuyền Cơ sợ đến mặt đều trắng, kinh hãi nói: "Ngươi vậy mà là Thi tu!" Cái gọi là Thi tu.

Một là thi thể táng tại nơi cực âm, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm không hủ, lại thêm thiên địa tạo hóa, sinh ra linh trí.

Loại này vừa xuất thế, nhục thân liền có thể so với Nguyên Anh luyện thể.

Loại khác, thì là Nhân tộc sau khi tự biết tiền đồ vô vọng, lợi dụng bí thuật, chuyển tu thi đạo.

Hồn phách và thi thân dung làm một thể, tuổi thọ lâu dài, như nhân gian pháp bảo.

Một vị Thi tu Kim Đan đỉnh phong, cho dù Thiên Ma Giáo Chủ đụng phải cũng chỉ có nước bỏ chạy.

Thủ đoạn tầm thường căn bản giết không chết. "Thứ hiếm thấy bực này đều bị tôi gặp được." Diệp Bất Phàm chép miệng, phất tay bảo Ngu Tuyền Cơ lui lại. "Ngươi cẩn thận một chút, Thi tu toàn thân đều là thi độc, dính vào là chết." Ngu Tuyền Cơ rất là sợ hãi, nàng chần chờ nói: "Hay là, ngươi mang theo ta trốn đi?" Trương Lão Tam rất mạnh.

Nhưng không có công pháp thuộc tính Lôi đạo, Cực dương hoặc là

pháp bảo tương khắc, thì tái mạnh cũng giết không chết Thi tu. "Trốn?

Các ngươi trốn được sao?" Thiên Ảnh Đạo Nhân cười quái dị, sau đó thân thể mãnh liệt nhào về phía Diệp Bất Phàm, tốc độ như tia chớp, năm ngón tay giống như cương trảo, tản phát sương mù màu xanh đậm.

Sương mù xanh đậm chính là thi độc.

Đừng nói chạm đến, ngửi một hơi đều phải trúng độc bỏ mình ngay tại chỗ. "Bành!" Diệp Bất Phàm giơ tay đấm ra một quyền, pháp lực cùng khí huyết giao dung, trực tiếp cùng cương trảo ngạnh kháng.

Một tiếng trầm vang, Thiên Ảnh Đạo Nhân giống như đâm vào trên núi, trực tiếp bị đấm văng xuống đất. "Ngươi!" Thiên Ảnh Đạo Nhân có chút mộng, khó có thể tin.

Cận thân chém giết, cho dù là Luyện Thể đại viên mãn cũng địch không lại Thi tu. "Thi độc?

A!" Diệp Bất Phàm nhìn da thịt trên nắm tay đang dần dần thối rữa, thi độc xâm nhập, nhưng trong chuyển ngoặt bị một cỗ pháp lực khu trục, thương thế khôi phục như lúc ban đầu.

Thiên Sát Chân Ma Công chí dương chí sát, thiên khắc loại thi độc âm tính này. "Bốp!" Thiên Ảnh Đạo Nhân vừa bò dậy, đã bị một bàn tay lớn tát lật trên mặt đất. "Hống!" Thiên Ảnh Đạo Nhân phẫn nộ gầm thét, thân ảnh cấp tốc lấp lóe, lao thẳng ra ngoài viện. "Rầm" một tiếng, Diệp Bất Phàm lóe lên một cái, chắn trước người hắn, giơ tay thúc giục huyết sắc phi kiếm, kiếm ý bùng phát, bá bá mấy cái đem Thiên Ảnh Đạo Nhân chém thành mười mấy khối.

Hắn bây giờ là Kim Đan lục trọng, lại thêm nhục thân Kim Đan trung kỳ, hai cái điệp gia, Kim Đan đại tu cũng chỉ có nước bị miểu sát. "Ngươi không phải Kim Đan!

Ngươi là Nguyên Anh!" Đầu lâu Thiên Ảnh Đạo Nhân lăn lóc sang một bên, hắn trừng tròng mắt xanh, kinh hãi thất thanh.

Mạnh đến mức có chút ly phổ.

Hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm thi hỏa, nhào về phía Diệp Bất Phàm.

Cùng lúc đó, mười mấy khối thi thân nhanh chóng hội tụ mà đến, muốn gây dựng lại. "Người này nha, tặng người đẹp cho tôi thì thôi, còn đem chính mình dâng tới cửa, haizz, để tôi nói cái gì cho phải." Diệp Bất Phàm giơ tay đánh tắt thi hỏa, ánh mắt sáng rực tiến lên, cũng chỉ thành đao, liên trảm mười mấy lần Ma La Thiên Đao.

Thuật này có thể trảm thân, trảm hồn. "A a ——!" Tiếng thảm thiết vang lên, Thiên Ảnh Đạo Nhân thống khổ gầm thét, không tiêu một lát, thanh âm két một tiếng dừng lại.

Mười mấy khối thi thể triệt để bất động.

Hồn phách của hắn tuy đánh tan dung nhập thi thân, nhưng vẫn tồn tại, hồn phách có thể chém giết.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng đem các khối thi thể thu hồi, rất là hưng phấn.

Thi thể này độ cứng có thể so với pháp bảo đỉnh cấp, nếu không phải hắn tu luyện Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển, căn bản phá không được phòng ngự.

Khôi lỗi được ông trời tuyển chọn a! "Đấu giá hội một năm sau, tính an toàn tăng lên thật lớn a!" Diệp Bất Phàm cẩn thận từng li từng tí đem các khối thi thể thu lại.

Chỉ nhân khôi lỗi chung quy là người giấy, sơ hở quá nhiều, không bằng người thật.

Có cỗ thi thể khôi lỗi này, đấu giá hội bản thân hắn đều không cần đi. "Cái này là xong rồi?" Ngu Tuyền Cơ ở đằng xa trợn mắt há hốc mồm, Thi tu đủ để nghiền ép nàng, ở trong tay Trương Lão Tam phảng phất như đồ chơi. "Không thì sao?" Diệp Bất Phàm cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện có một đạo thần thức lạc ấn, cười lạnh một tiếng, trực tiếp cường thế khu tán. "Ngươi đem hiện trường thanh lý một chút, ngoài ra, quyển Man Thiên Thuật này ngươi tranh thủ thời gian tu luyện, nếu không không gạt được Hợp Hoan Lão Tổ." Nói xong, ném cho Ngu Tuyền Cơ một quyển bí quyển, xách theo các khối thi thể không kịp chờ đợi tiến vào bế quan thất. ...

Cùng lúc đó.

Hợp Hoan Tông.

Trong một tòa cung điện dưới lòng đất, nam tử trung niên thân khoác trường bào ngồi xếp bằng, đầy đầu tóc trắng, diện mạo anh tuấn, phong thần như ngọc.

Hợp Hoan Lão Tổ.

Đối diện thì là lão tổ của Chân Lan Lâu, tiên phong đạo cốt, khí chất quắc thước. "Ngươi từ Bạch Ngọc Thành trở về, là có ý gì?

Không sợ Hắc Quần Tử của Thiên Ma Giáo gây phiền phức cho ngươi sao?" "Nếu như dẫn đến có Nguyên Anh bị Đại Yêu vây giết mà chết, ả ta sẽ bắt ngươi đem đi cho cá ăn." "Cái con mụ điên kia, đến nay không ai biết trong đầu ả nghĩ cái gì." Hợp Hoan Lão Tổ thản nhiên nói.

Hắn và Phiêu Miểu Cốc Lão Tổ trấn thủ hậu phương, để tránh Yêu tộc đánh lén, không cần ra tiền tuyến. "Giỏi lắm là trọng thương, muốn chết nào có dễ dàng như vậy." Chân Lan Lão Tổ vuốt râu cười nói: "Ta thiên tân vạn khổ từ chỗ Đồ Kiếm giúp ngươi mượn tới Quy Giáp Thôi Diễn, đã lâu như vậy trôi qua, ngươi phải cho ta một câu trả

lời." "Chu Tước và Trương Lão Tam đều biến mất, có người thay bọn hắn che khuất thiên cơ, quy giáp thôi diễn toàn là mê vụ." Hợp Hoan Lão Tổ lạnh lùng nói, trong lòng thầm mắng lão hồ ly.

Tên này không muốn hao phí tuổi thọ, liền để hắn thôi diễn, mà lại nhiều lần tới tìm hiểu tin tức.

Lại muốn để hắn xuất lực, lại đối với hắn không yên lòng. "Phải không?

Hắc Quần Tử tại tiền tuyến, cũng không có ai thay bọn hắn che khuất thiên cơ." Chân Lan Lão Tổ hồ nghi. "Hoặc là ngươi tự mình thôi diễn!" Hợp Hoan Lão Tổ hừ lạnh, bỗng nhiên thanh âm hắn dừng lại, xuất ra một khỏa hạt châu màu đen.

Chương 178

Giờ phút này hạt châu đã vỡ vụn. "Hắc, Thi tu ngươi thu phục bị người diệt, xem ra Hợp Hoan Thánh Nữ xảy ra vấn đề a." Chân Lan Lão Tổ hả hê.

Hợp Hoan Lão Tổ coi đệ tử và Thánh nữ là lô đỉnh, đối với người bên dưới tới nói là bí mật, đối với đám Nguyên Anh Chân Quân bọn hắn tới nói cũng không phải. "Có Nguyên Anh xuất thủ, Kim Đan không ai có thể giết hắn." Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt âm trầm, ẩn ẩn có chút bạo nộ.

Nhan Như Ngọc và Ngu Tuyền Cơ hai nữ là mấu chốt để hắn đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Người trước hư hư thực thực bị người đoạt nguyên âm, mà lại không dễ da tay, hiện tại ngay cả Ngu Tuyền Cơ cũng mất! "Ta đi một chuyến Lưu Vân Thành!" Hợp Hoan Lão Tổ đứng dậy, hắn dừng một chút, đem quy giáp ném cho Chân Lan Lão Tổ: "Đám người Tiên Đường sắp đến rồi, bọn hắn vừa đến, đồ vật trên người Trương Lão Tam tất cả đều là của bọn hắn!

Ngươi tốt nhất thỉnh Đồ Kiếm Chân Quân thôi diễn tung tích của hắn!" "Tiên Đường Quý gia?" Chân Lan Lão Tổ sắc mặt khẽ biến.

Tiên Đường có mấy đại tộc, mỗi một cái, so với tất cả thế lực Triệu Quốc cộng lại còn cường đại hơn.

Trong đó Quý gia, nguyên bản không họ Quý, mà là Vân.

Mấy trăm năm trước đổi họ.

Đường Đế họ Lý, chữ "Lý" trên đầu che cái "Thiên", chính là chữ "Quý"!

Truyền văn Quý gia có một vị Hóa Thần Thiên Quân, cực kỳ ngang ngược, mấy ngàn năm nay tứ xứ thu tập khí vận, ý đồ ngôi vị Tiên Đường Hoàng đế.

Ám trung nghe đồn.

Một năm trước Đại Tế Tư của Biên Mục Tiên Quốc đã bước vào tuổi xế chiều bị bắn giết, chính là do Quý gia làm.

Mà cái này, chính là dây dẫn nổ cho chiến tranh giữa Biên Mục và Tiên Đường.

Quý gia muốn thừa dịp loạn, hợp luyện bát hoang khí vận, đăng cơ xưng đế! "Tới là vị nào của Quý gia?" "Không biết, nhưng khẳng định là một nhân vật lớn, chuyện thiên di của Triệu Quốc ta, liền rơi vào trên người Quý gia." "Hắc Quần Tử có thể đồng ý?" "Không đồng ý thì như thế nào?" Chân Lan Lão Tổ trầm mặc.

Đầu quân cho Quý gia, phong hiểm quá lớn, hoặc là tạo phản thành công, một bước lên trời, trở thành khai quốc trọng thần của Tân Đế, trở thành thế lực lớn mới ở Tiên Đường.

Hoặc là, theo Quý gia bị vị Đường Hoàng Đế giống như "lục giác chiến sĩ" kia một khối đấm chết.

Hợp Hoan Lão Tổ rời đi Hợp Hoan Tông.

Bất quá nửa ngày, liền đi tới Phủ Thành Chủ của Lưu Vân Thành. "Không biết Hợp Hoan đạo hữu tới đây có ý gì?" Lưu Vân Thành Chủ một tập bạch bào, bộ dáng trung niên, tay áo bồng bềnh, pha cụ tiên khí, hắn từ trong bế quan đi ra, tại trong đình tạ thiết yến. "Thỉnh Thành chủ tra ra hung thủ giết chết môn hạ Thiên Ảnh Đạo Nhân của ta, thuận tiện hỗ trợ tìm kiếm tung tích Thánh nữ tông ta." Hợp Hoan Lão Tổ đi thẳng vào vấn đề.

Từ lúc hắn tiến vào trong thành, thần thức liền bị cản trở, lại thêm

có người thay Thánh nữ che giấu khí tức, khó mà khóa chặt tung tích.

Hắn suy đoán là do một vị Nguyên Anh nào đó xuất thủ. "Sợ là muốn để Hợp Hoan đạo hữu thất vọng, ta từ trước tới giờ không dính dáng ân oán thế lực Triệu Quốc." Lưu Vân Thành Chủ lắc đầu cười nói. "Ra cái giá đi." "Giá cao bao nhiêu, cũng sẽ không dính dáng." Lưu Vân Thành Chủ hai mắt thâm thúy, mỉm cười. "Thôi, đã Thành chủ không muốn nhúng tay, vậy thì thỉnh Phong Lê xuất thủ như thế nào?" Hợp Hoan Lão Tổ lui mà cầu việc khác.

Lưu Vân Thành Chủ lai lịch khó lường, những tán tu trong Phủ Thành Chủ kia cũng là thần bí.

Phong Lê Chân Nhân, tuy là Kim Đan, nhưng am hiểu các loại bí thuật.

Lúc trước Kiếm Hạc Chân Nhân thỉnh y điều tra Trương Lão Tam cùng Tiểu Kiếm Tiên đánh một trận. "Phong Lê cũng không phải phụ dung của ta, mà là khách khanh, hắn tới lui tự do, ngươi cứ tự nhiên là được." Lưu Vân Thành Chủ cười nhạt nói.

Một lát sau, một lão ông chín mươi tuổi chống quải trượng đi tới, đi một bước, ho ba cái. "Vãn bối Phong Lê, gặp qua Hợp Hoan tiền bối." Phong Lê Chân Nhân run rẩy hành lễ. "Giúp ta điều tra ba người." "Sợ là bất lực." "Ngươi Kim Đan đại viên mãn trăm năm rồi a?

Cho ngươi một phần cơ duyên Kết Anh." Hợp Hoan Lão Tổ lười nhác nói nhảm, búng tay một cái, một viên ngọc thạch đỏ rực to bằng nắm đấm bắn ra.

Phong Lê Chân Nhân tiếp nhận, tra xét qua đi, sắc mặt đột biến.

Muốn Kết Anh.

Một là cần công pháp phù hợp cùng Kết Anh linh vật, gia tăng xác

suất phá đan.

Hai là cần Kết Anh Đan.

Ba là cần Kết Anh bí pháp, y theo pháp này ngưng tụ Nguyên Anh.

Bốn là Kết Anh phúc địa, linh mạch có linh khí sung túc.

Năm là bí bảo phòng ngự thiên kiếp, đối kháng lôi kiếp, tâm ma kiếp. "Hỏa Long Ngọc Tủy?" Phong Lê Chân Nhân nắm chặt ngọc thạch, kích động không thôi.

Kết Anh linh vật đứng đắn, có thể đề cao một thành xác suất phá đan, giá trị liên thành!

Kim Đan phá toái, phong hiểm quá cao, có vật này tại lúc phá đan tính an toàn sẽ tăng lên rất nhiều. "Tiểu lão nhi kiệt tận toàn lực!" "Tốt!

Đi theo ta!" Hợp Hoan Lão Tổ chắp tay hướng Lưu Vân Thành Chủ cáo từ, tay áo một cuốn, mang theo Phong Lê Chân Nhân rời đi.

Lưu Vân Thành Chủ ngồi tại trong đình, như có điều suy nghĩ.

Ngay cả Kết Anh linh vật bực này hi trân đều lấy ra, xem ra Hợp Hoan Lão Tổ này thật gấp gáp rồi. "Phụ thân, Bát đại thế lực thối lui, chúng ta tiếp xuống định thế nào?" Một thanh niên tóc trắng đi tới, cung kính nói.

Người này, chính là lúc trước khi Diệp Bất Phàm nhập Lưu Vân Thành, tham gia đấu giá hội, với tư cách người chủ trì - Vân Không Thành, con trai Thành chủ. "Chúng ta là từ Tiên Đường tới, lão bất tử của Cơ gia đã tọa hóa, nên trở về rồi, trước khi đi nên làm sự tình gì thì làm." Lưu Vân Thành Chủ lộ ra hồi ức.

Hắn tới Triệu Quốc, vốn chính là tránh né lão bất tử của Cơ gia, trốn được sáu trăm năm, rốt cục đem đối phương ngao chết rồi.

Thời buổi này, sống lâu mới là vương đạo. "Xách theo lễ phẩm, đi bái phỏng Lý phù sư ở đại nhai phía Tây, nhìn xem hắn có nguyện ý theo ta đi Tiên Đường hay không, một hạt giống tiềm lực tứ giai phù sư, cũng không dễ tìm." "Cho dù không thể chiêu mộ, cũng phải kết cái thiện duyên." "Vâng." ...

Vân Không Thành bên người đi theo mấy vị Kim Đan hộ vệ, thuận theo đường phố, đi vào cửa "Thanh Vận Viện".

Vừa đến, liền thấy cách đó không xa trong "Hồng Nguyệt Cư", Lý phù sư đang bị mắng. "Không thấy lão phu đang luyện khí sao?

Không rảnh để ý tới ngươi!

Mau cút!" Mà người mở miệng không khách khí, thì là một lão giả đầy đầu tóc đỏ, lão giả ở trần, lớn tiếng trách mắng. "Nguyên lai là lão đầu này." Vân Không Thành mặt đen lại, nửa tháng trước hắn cũng từng chiêu mộ Thiết Đại Sư của Khí Tông.

Kết quả cũng là một trận chửi bới, mảy may không nể mặt mũi.

Tức giận đến mức hắn trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. "Lý phù sư tính tình thật tốt a, cái này đều có thể nhịn?" "Thảo nào nhân mạch to lớn như vậy." Bên cạnh mấy vị Kim Đan khâm phục không thôi, đổi lại là bọn hắn, sớm đã tức giận đến chém người.

Thiết Đại Sư mắng xong xoay người tiến vào luyện khí thất, "Rầm" một tiếng, đóng cửa lại.

Bên cạnh Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử thì là mặt đầy áy náy. "Lý phù sư, Thiết Đại Sư tính tình cứ như vậy, mong hãy đảm đãi." "Không sao." Diệp Bất Phàm phất phất tay, không thể làm gì.

Hơn một tháng này, hắn nhiều lần tới cửa bái phỏng Thiết Đại Sư, cầu một môn luyện khí pháp.

Kết quả đi đến đâu đụng tường đến đó. "Lão đầu này tính tình thật

bướng bỉnh a, chẳng lẽ lại nhất định phải để tôi động thủ?" Diệp Bất Phàm cân nhắc, có muốn hay không ngụy trang thành Kiếp tu, đem lão đầu này đánh ngất xỉu mang đi.

Hắn bây giờ Thiên Thương Ngọc Thụ đầy đủ, chỉ thiếu một môn luyện khí pháp có xác suất thành công cao.

Nếu như thành công.

Đối mặt Nguyên Anh hắn cũng không sợ.

Đi ra khỏi Hồng Nguyệt Cư.

Một thiếu phụ mông tròn trịa tại cửa sân đối diện, hướng về phía Diệp Bất Phàm ném cái mị nhãn, cười mỉm nói: "Cái lão già kia tính khí xấu vô cùng, Lý phù sư vẫn là đừng lại tìm hắn." "Đến chỗ thiếp thân ngồi một chút như thế nào?" Nữ này chính là Chung Nguyệt của Chung gia Nguyên Quốc. "Ha ha ha!

Chương 179

Lý phù sư đối với thiếu phụ không hứng thú, không bằng để ta tới?" Cửa viện một bên khác, một đại hán cẩm y cười to nói, ánh mắt dâm tà.

Người này là Khôi lỗi sư đến từ Thiên Thương Quốc, họ Mộc.

Diệp Bất Phàm từng tại trong tay đối phương đổi được bí thuật luyện chế khôi lỗi. "Đi chỗ khác chơi, người ta Lý phù sư tướng mạo không tính là tuấn mỹ, nhưng cũng coi là thanh tú, ngươi?

Quá xấu." Chung Nguyệt bĩu môi. "Hai vị có luyện khí pháp không?

Tại hạ định luyện chế một kiện bản mệnh pháp bảo." Diệp Bất Phàm trong lòng hơi động, hỏi. "Trừ đám luyện khí sư Hỏa Vân Quốc tinh thông luyện khí, Nguyên Quốc ta chỉ thông trận pháp, hay là, Lý phù sư mua một bộ tam giai trận pháp?" Chung Nguyệt lắc đầu, cười mỉm bắt đầu chào hàng.

Mộc Khôi lỗi sư cũng lắc đầu: "Thiết Đại Sư này tính tình tuy xấu, nhưng tạo nghệ luyện khí không chê vào đâu được, ngươi muốn học luyện khí pháp thì ngoài hắn ra không còn ai khác đâu." Luyện khí thuật cấp thấp thì chỗ nào cũng có, nhưng cao cấp, chỉ có Hỏa Vân Quốc.

Hắn khuyên nhủ: "Ta khuyên ngươi vẫn là đừng luyện khí, vẫn là nghiên cứu những thứ khác đi, trận pháp, khôi lỗi đều được." "Cho đến nay, còn chưa có người nào có thể làm cho lão đầu họ Thiết khuất phục, vẫn là thôi đi." Chung Nguyệt cũng là khuyên giải.

Diệp Bất Phàm cười khổ, chắp tay, xoay người trở lại Thanh Vận Viện.

Vừa ngồi xuống, liền thấy Vân Không Thành bái phỏng.

Diệp Bất Phàm không có cùng y đã giao thiệp qua, bất quá hắn năng lực xã giao cường đại, không bao lâu liền thân thiết. "Không biết Lý phù sư ngày sau định thế nào? "Với tạo nghệ phù sư của mình, tại Tiên Đường ngươi cũng có thể làm nên chuyện, hay là theo phụ thân ta gia nhập Tiên Đường đi?" Vân Không Thành cười ha hả nói.

Diệp Bất Phàm con ngươi nổi lên dị sắc, khéo léo từ chối.

Vân Không Thành cũng không uể oải, cùng Diệp Bất Phàm nói chuyện phiếm, ngược lại là nói chuyện rất vui vẻ.

Người này ngôn từ thoả đáng, như tắm gió xuân, ý giao hảo dật vu ngôn biểu.

Lúc gần đi cho Diệp Bất Phàm một khối ngọc bội, nói: "Lý phù sư nếu là có nhu cầu, có thể bằng vào ngọc bội này tìm ta." Diệp Bất Phàm vui vẻ đáp ứng, đưa mắt nhìn đối phương rời đi. "Kẻ này không đơn giản a, Kim Đan lục trọng, giống như ngươi." Trong quần áo chui ra một cái đầu nhỏ màu đỏ, chính là Chu Tước.

Diệp Bất Phàm đem thi thể kia luyện chế thành khôi lỗi, con chim này liền xuất hiện, hắn suy đoán con chim rách này muốn mưu đồ đấu giá hội một năm sau.

Nó bây giờ khí tức cực mạnh, lúc thì Nguyên Anh, lúc thì Kim Đan đại viên mãn. "Kẻ này trong lời nói lộ ra một cái tín hiệu, Lưu Vân Thành Chủ đến từ Tiên Đường.

Hắn đã phóng ra thiện ý, không cần thiết giao ác." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm nước trà, ánh mắt xa xăm.

Nơi Tiên Đường, hắn sớm muộn đều muốn đi, nhân mạch trải rộng quá khứ, sẽ mang đến cho hắn nhất định trợ lực. "Tôi một năm sau muốn đi, đến lúc đó cần cậu hỗ trợ." "Ngươi muốn đi đâu?

Mang theo cô nãi nãi cùng một chỗ a." "Vậy cậu truyền cho tôi mấy loại bí thuật, phòng chỉ Nguyên Anh Chân Quân truy sát đấy." "Yêu tộc bí thuật của ta, ngươi không thích hợp, bất quá có một môn có muốn học hay không?

Loạn Không bí thuật, có thể ngăn cản thuấn di." Chu Tước tròng mắt xoay chuyển.

Từ sau khi rời khỏi Chu Tước nhất tộc, người hoặc yêu tiếp cận nó đều chết sạch, Diệp Bất Phàm là người hiếm hoi có thể vượt qua một năm mà không chết, coi như bằng hữu. "Tốt." Diệp Bất Phàm đáp ứng.

Hắn thực sự kiêng kị Nguyên Anh Chân Quân thuấn di, nếu như có thể ngăn cản thuấn di, dùng tốc độ bây giờ của hắn, cộng thêm Phong Ảnh Toa, hoàn toàn có hi vọng đào tẩu.

Diệp Bất Phàm dừng lại, ngước mắt nhìn về phía cửa viện.

Mà Chu Tước thì là đem đầu một lần nữa rụt về trong quần áo. "Ha ha ha, Lý phù sư, Thiết Đại Sư vô lễ, mong hãy hải hàm, như vầy đi, ta mời đạo hữu đi Di Hồng Lâu, như thế nào?" Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử đầy mặt áy náy, sau đó nháy mắt ra hiệu. "Thiết Đại Sư chân tính tình, không có gì, Di Hồng Lâu thì thôi, tôi tương đối thích thanh tịnh." Diệp Bất Phàm phất phất tay, mời hai người ngồi xuống. "Vậy thật là đáng tiếc, gần đây ngoài Lưu Vân Thành cử hành bí điếm, nghe nói có đan dược tăng lên tu vi xuất hiện, không biết Lý phù sư có hay không hứng thú?" Tiền Bàn Tử thần bí nói.

Bây giờ theo tu sĩ Lưu Vân Thành càng ngày càng nhiều, ngoài thành cũng thiết lập phường thị.

Một ít bí điếm cũng theo đó toát ra đầu, cũng chẳng có gì lạ. "Các ngươi không phải đi đánh cổ động phủ của vị tứ giai phù sư kia sao?

Không kiếm được một ít đan dược?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc nói.

Hắn còn nhớ rõ nửa tháng trước, hai người này mời hắn đi công chiếm chỗ cổ động phủ kia. "Đừng nói nữa, bị người nhanh chân đến trước." Nhạc Sấu Tử đầy mặt bất đắc dĩ: "Tin tức này không có mấy người biết, không biết ai đem cái động phủ kia trộm đi trước." Diệp Bất Phàm giật mình gật đầu. "Lý phù sư có muốn đi bí điếm hay không?" Nhạc Sấu Tử lần nữa mời, Diệp Bất Phàm thì là khéo léo từ chối: "Không có hứng thú gì, nghe nói một ít yêu thú vượt qua tiền tuyến, tiềm nhập vào Triệu Quốc phúc địa, bên ngoài quá nguy hiểm." Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử hai mặt nhìn nhau, có chút im lặng.

Bọn hắn cũng không mời nữa, mà là nhàn đàm, nói đến cái mông tỷ muội nào ở Di Hồng Lâu lớn, đầu bảng nào tướng mạo tốt.

Trong lúc nhất thời nước miếng văng tung tóe, hưng phấn không thôi. "Không được, ta phải đi một chuyến thanh lâu." Cuối cùng, hai người thực sự nhịn không được, vội vàng rời đi.

Diệp Bất Phàm đôi mắt khẽ híp, đánh ra một đạo pháp quyết.

Một bóng đen từ trong góc phòng khách đi ra, vô thanh vô tức đi theo.

Đây là thi thể Thiên Ảnh Đạo Nhân, với tạo nghệ khôi lỗi hiện tại, hắn có thể điều khiển từ xa và chia sẻ tầm nhìn. "Ngươi hoài nghi hai người bọn họ?" Con chim lông đỏ rất là kinh ngạc. "Hai tên này, lần thứ nhất lấy cổ động phủ tứ giai phù sư hấp dẫn tôi, tôi lười nhác để ý, hiện tại lại đổi cái bí điếm." "Muốn mưu tài hại mệnh, cũng không nhìn một chút chính mình mấy cân mấy lượng." Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Nhân mạch của Lý phù sư cố nhiên cường đại, nhưng tài lực hùng hậu, khó tránh khỏi làm cho người ta thèm muốn.

Một ít người bí quá hoá liều, rất bình thường.

Chỉ bất quá Diệp Bất Phàm không thế nào đi ra ngoài, những kẻ trong bóng tối kia không có cơ hội ra tay. "Giết?" Con chim lông đỏ hưng phấn nói. "Hai cái tiểu nhân vật mà thôi, không cần thiết, lại giả thuyết tôi đã bị Thành chủ Lưu Vân Thành chú ý tới, không nghi động thủ.

Bất quá ngược lại là có thể thông qua hai người này, đem luyện khí pháp làm tới tay." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Một bên khác, Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử tiến vào thanh lâu, tùy tiện tìm hai cái tiểu muội vui vẻ một phen, chờ tinh bì lực tẫn, lúc này mới ngồi vào vị trí gần cửa sổ uống rượu. "Tiểu tử kia thật là chó a!

Sống chết không chịu dẫn xác ra ngoài." Rượu dâng lên, Tiền Bàn Tử đập cái bàn hận hận nói.

Nhạc Sấu Tử chần chờ nói: "Hay là thôi đi, nếu là bị Kim Đan của Bát đại thế lực phát hiện, chúng ta không dễ làm." "Thôi?

Chúng ta mỗi ngày nhìn xem mấy chục vạn linh thạch, nước chảy đồng dạng tiến vào túi áo của hắn, ngươi nhịn được?" Tiền Bàn Tử mắt đỏ lên, nếu không phải Lý phù sư nhân mạch cường đại, bọn hắn đã sớm động thủ.

Về phần chiến tranh giữa Triệu Quốc và Vạn Yêu Quốc, bọn hắn ép căn không quan tâm.

Hắn lại nói: "Huống hồ, đấu giá hội cỡ lớn một năm sau tất định trân bảo vô số!

Thậm chí có Kết Anh linh vật, chúng ta nếu là đem hắn tẩy kiếp một phen, đấu giá hội liền không cần sầu, đại có hi vọng Kết Anh!" Nhạc Sấu Tử nghe vậy, hô hấp dồn dập.

Kết Anh a!

Kim Đan nào nhịn được? "Nghe nói Trương Lão Tam thời điểm tại Cổ Vân Thành, khống chế người này, mượn cơ hội vơ vét không ít linh thạch, hắn có thể vơ vét, chúng ta vì cái gì không được?" Tiền Bàn Tử cười lạnh nói. "Đã bí điếm không được, vậy thì đổi phương án, hắn không phải một mực muốn luyện khí pháp sao?

Vậy thì dùng cái này hấp dẫn hắn, ta cũng không tin hắn một mực rụt ở trong viện." "Làm xong vụ này, chúng ta cũng không cần phát sầu tài nguyên tu luyện về sau nữa!" Tại thanh lâu thương lượng một hồi, đến đêm khuya, hai người say khướt trở về Hồng Nguyệt Cư, ngồi xếp bằng trong phòng mỗi người đả tọa.

Trong phòng, bọn hắn vận chuyển công pháp thổ nạp.

Tốc độ tu luyện chậm như rùa bò.

Bọn hắn đã sống năm trăm năm, vẻn vẹn còn thừa trăm năm thọ mệnh, dựa vào khổ tu, đừng nói Nguyên Anh, cho dù đột phá đến Kim Đan đại viên mãn đều không thể nào.

Kim Đan tiến cảnh tốc độ, thực sự quá chậm. "Vụ này, nhất định phải làm thành!" "Chờ tẩy kiếp tên họ Lý kia, lại đem Nhạc sư đệ giết, tất cả linh thạch đều là của ta." Tiền Bàn Tử mở mắt, lộ ra ngoan lạt.

Tùy hậu nhắm mắt lại.

Mà tại thời điểm hắn thổ nạp, một đạo thân ảnh vẫn luôn đứng sau lưng hắn.

Diệp Bất Phàm giống như một con quỷ ảnh trong suốt, mặt không biểu tình.

Chương 180

Hồng Nguyệt Cư có trận pháp thủ hộ, nhưng đối với hắn - người nắm giữ Hư Thân Thuật mà nói, chính là cái bài trí.

Lại thêm Man Thiên Thuật, Ẩn Nặc Thuật.

Hắn lặng yên không một tiếng động lộng chết một người, quá đơn giản.

Dừng lại một lát, hắn quay người xuyên qua tường, trở lại viện lạc của chính mình.

Đem đám người Tiền Bàn Tử ném ra sau đầu, cùng Ngu Tuyền Cơ bắt đầu song tu. "Để cho ta nghỉ ngơi vài ngày có được hay không?" Trên giường, Ngu Tuyền Cơ nhìn xem Trương Lão Tam chui vào trong chăn, sợ đến mặt đẹp trắng bệch.

Người này chính là con quái thú hình người.

Nàng thực sự chịu không nổi. "Không được." Diệp Bất Phàm nhún nhún vai, sau đó kinh ngạc nói: "Cái yếm này của cô thật rắn chắc." Yếm của Ngu Tuyền Cơ cư nhiên là một kiện phòng ngự pháp bảo!

Thật ly phổ. "Tha cho ta có được hay không?" Ngu Tuyền Cơ co thành con mèo nhỏ, đáng thương nói, lệ chí dưới khóe mắt tinh oánh phát quang, lộ ra cực kỳ mị hoặc. "Không tốt." Diệp Bất Phàm toét miệng cười, nói: "Cô cho rằng kiện phòng ngự pháp bảo này ngăn được tôi?" Sau một khắc.

Phòng ngự pháp bảo thủng một lỗ. "Ngươi!" Ngu Tuyền Cơ kinh hãi đến biến sắc.

Người này thực sự biến thái quá phận.

Sau đó một tiếng hét to, một cái cắn lên trên bờ vai Diệp Bất

Phàm, mắt ngấn lệ. "Trương Lão Tam!

Ta hận ngươi!" Nàng ô ô khóc thút thít. ...

Tùy hậu một đoạn thời gian, Diệp Bất Phàm thời gian như cũ, ban ngày vẽ bùa, ban đêm ngẫu nhiên cùng Ngu Tuyền Cơ song tu, thỉnh thoảng lợi dụng dược dục tăng cường thể phách.

Ngu Tuyền Cơ không hổ là Thiên Mị Linh Thể, song tu hiệu quả vui vẻ.

Hắn suy đoán, không dùng đến ba tháng tu vi liền có thể lại lần nữa đột phá, đạt tới thất trọng, Kim Đan đại viên mãn!

Sở dĩ ba tháng, đó là bởi vì thân thể nhỏ bé của Ngu Tuyền Cơ thực sự không chịu nổi giày vò.

Hai ngày, liền sưng đến không dạng ra hình người.

Chức năng trị liệu của Lô Đỉnh Công, áp căn theo không kịp.

Nếu không hai tháng liền có thể đột phá.

Mà thể phách muốn tới đại viên mãn, đoán chừng phải gần một năm.

Hắn cũng không vội, dù sao cũng phải tại Lưu Vân Thành đợi một năm. "Tu vi cùng nhục thân song song đạt tới viên mãn, không biết có thể cùng Nguyên Anh sơ kỳ đánh một trận hay không." Diệp Bất Phàm nằm ở trên ghế mây, hưởng thụ lấy Lục La đấm bóp, trong lòng chờ mong.

Từ xưa đến nay.

Không người nào có thể vượt qua to lớn hồng câu giữa Kim Đan cùng Nguyên Anh.

Ngày tháng từng ngày trôi qua.

Hắn để Sở Tử Tuyết nghe ngóng tin tức Kết Anh pháp, nại hà không có kết quả.

Loại bí pháp này quá hiếm thấy, Bát đại thế lực trân tàng cũng chỉ có thể gia tăng xác suất, cũng không có tác dụng phụ cường đại.

Mà Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử tới đi dạo càng thêm thường xuyên.

Không ngừng cùng Diệp Bất Phàm tăng tiến tình cảm.

Tùy hậu tìm được cơ hội hướng hắn đề xuất ngoài thành bí điếm hư hư thực thực xuất hiện luyện khí pháp.

Diệp Bất Phàm thờ ơ.

Cái này khiến hai người thất vọng, trong bóng tối nghiến răng nghiến lợi.

Quá cẩn thận rồi!

Chưa thấy qua người nào cẩn thận như chó thế này.

Một tháng sau.

Kiếm Hạc Chân Nhân từ Bạch Ngọc Thành trở về, bái phỏng Diệp Bất Phàm.

Nửa ngày sau rời đi.

Đến ban đêm.

Cách vách truyền ra thanh âm chấn điếc tai nhức óc. "Kiếm Hạc Chân Nhân!

Đột nhiên ra tay, ngươi muốn làm gì?!" "Chúng ta là Khí Tông Hỏa Vân Quốc!

Là Bát đại thế lực các ngươi mời tới, ngươi dám động thủ?!" "A a!!" Đại địa chấn chiến, trong viện quang mang đại khởi, các loại pháp

bảo bay loạn, đùng đùng một trận tiếng vang.

Trong nháy mắt kinh động đến Chung Nguyệt, Mộc Khôi lỗi sư... của mấy đại quốc chung quanh.

Một lát sau.

Kiếm Hạc Chân Nhân xách theo hai người tiến vào Thanh Vận Viện. "Phịch" một tiếng, đem hai người ném ở trước mặt Diệp Bất Phàm.

Một vị Kim Đan đại tu, còn là ngoan tra tử (kẻ tàn nhẫn) Kiếm đạo đệ nhất đích thân xuất thủ, hai cái Kim Đan hậu kỳ áp căn phản kháng không nổi.

Bên cạnh tiểu Lục La thì là tò mò đánh giá hai người. "Đa tạ Kiếm Hạc đạo hữu." Diệp Bất Phàm cười híp mắt chắp tay, nói: "Không ảnh hưởng quan hệ của Thượng Thanh Cung cùng Khí Tông chứ?" "Hai cái cẩu đồ vật này đảm cảm đối với Lý phù sư mưu đồ bất chính, đáng chết!

Dù sao không dùng đến bao lâu liền sẽ rời đi Triệu Quốc, đắc tội Khí Tông cũng không quan trọng." Kiếm Hạc Chân Nhân phất phất tay, lạnh lùng liếc nhìn Tiền Bàn Tử cùng Nhạc Sấu Tử.

Bây giờ chiến sự giữa Yêu tộc và Nhân tộc cháy bỏng.

Lý phù sư so với hai người này quan trọng quá nhiều.

Phù lục y vẽ chế không biết cứu được gia tộc y bao nhiêu tộc nhân.

Nhân tình thiếu cực nhiều.

Đương nhiên.

Quan trọng nhất là Thượng Thanh Cung cùng những thế lực khác khác biệt, chuyên chú Kiếm đạo, đối với nhu cầu pháp bảo cũng

không phải quá cao. "Lý tư!

Ngươi muốn làm gì?!" "Lý phù sư, chúng ta nhưng cái gì cũng không làm!" Tiền Bàn Tử hai người nghe thấy lời ấy, trong lòng lộp bộp một tiếng, bọn hắn nghĩ không ra còn chưa ra tay, sự tình làm sao lại bại lộ.

Diệp Bất Phàm lười nhác để ý, mà là lẳng lặng chờ đợi.

Hắn tự mình ra tay, sẽ bộc lộ thực lực.

Cho nên cố ý chờ Kiếm Hạc Chân Nhân trở về, để y hỗ trợ.

Hai người giao tình sâu nhất, mà lại đối với hắn có nhu cầu, không có lý do không đáp ứng.

Qua một lát.

Chung Nguyệt, Mộc Khôi lỗi sư các loại người chạy đến, mày nhăn lại nhìn xem tràng diện này.

Trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái.

Bất quá Diệp Bất Phàm giải thích một phen, những người này lúc này mới chợt hiểu, nhìn về phía Tiền, Nhạc hai người nhao nhao lắc đầu.

Ngu xuẩn.

Quá ngu xuẩn rồi.

Cũng may Lý phù sư không có xuất thành, nếu không hắn vừa chết, Kim Đan của Bát đại thế lực nhất định sẽ tra xét rõ ràng.

Điều tra ra, hai người này liền phải đền mạng.

Chương 181

Lý phù sư hơn hai tháng này luyện chế phù lục quá nhiều, có thể xưng máy chế tạo phù lục, không nói tại tiền tuyến bảo trụ tính mệnh hơn vạn tu sĩ, mấy ngàn vẫn phải có.

Có mấy cái Kim Đan không nợ nhân tình của hắn? "Lý phù sư!

Ngươi có ý gì?!" Thiết Đại Sư vội vàng đi tới, nộ trừng Diệp Bất Phàm.

Vừa luyện chế xong một thanh pháp bảo, liền phát hiện hai tộc nhân của mình bị bắt, cái tính tình nóng nảy này của lão nào có thể nhịn? "Hai vị của quý tông muốn giết ta đoạt tiền, nhưng đừng bảo ta, Thiết Đại Sư không biết chuyện." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình. "Ngậm máu phun người!

Có chứng cứ?!" Thiết Đại Sư nộ quát, lão vốn là nhìn cái tên họ Lý này không vừa mắt, nếu không phải trường hợp không đúng, lão đã động thủ.

Diệp Bất Phàm thần tình đờ đẫn, giơ tay lấy ra Lưu Ảnh Thạch.

Một đạo hình ảnh phù hiện mà ra.

Chính là tràng diện Tiền Bàn Tử hai người đối thoại ở thanh lâu. "Tiểu tử kia thật là chó a!

Sống chết không chịu dẫn xác ra ngoài." "Hay là thôi đi, nếu là bị Kim Đan của Bát đại thế lực phát hiện, chúng ta không dễ làm." "Thôi?

Chúng ta mỗi ngày nhìn xem mấy chục vạn linh thạch, nước chảy đồng dạng tiến vào túi áo của hắn, ngươi nhịn được?" "..." Hình ảnh lấp lóe, Tiền, Nhạc hai người thấy thế, sắc mặt trắng bệch.

Chung Nguyệt, Mộc Khôi lỗi sư đám người thì là sắc mặt quái dị, nhìn một chút hai người, lại nhìn một chút Diệp Bất Phàm.

Bọn hắn lần thứ nhất.

Lần thứ nhất phát hiện Lý phù sư nhìn như người vật vô hại này lại có tâm cơ như vậy! "Lý mỗ gan nhỏ, sợ chết, từng bị Trương Lão Tam hiếp bức qua, cho nên đối với ai cũng có sự phòng bị." Diệp Bất Phàm thu hồi Lưu Ảnh Thạch, thở dài. "Hai cái phế vật này!" Thiết Đại Sư sắc mặt phát xanh, hung hăng trừng Tiền, Nhạc hai người.

Lão trầm giọng nói: "Nói đi, ngươi muốn cái gì?" Lão tính tình là không tốt, nhưng không ngốc, hai cái xuẩn hóa này tính toán người không thành, ngược lại bị tính kế.

Hiện tại giữ lại không giết.

Rõ ràng chính là hướng về phía lão tới.

Nhưng lão lại không có cách nào, chỉ có thể nuốt xuống khẩu khí này. "Luyện khí pháp, luyện khí pháp có thể gia tăng xác suất thành khí." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Luyện khí pháp của Khí Tông ta là bí mật bất truyền!" Thiết Đại Sư lập tức giận tím mặt, tên này quả nhiên mưu đồ luyện khí pháp.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, vỗ vỗ cái mông nhỏ của Lục La, nói: "Đi, cầm cây đao tới đây, phải bén một chút, miễn cho bắn Thiết Đại Sư một thân máu." ...

Lục La đỏ mặt, liếc xéo Diệp Bất Phàm một cái.

Bất quá nàng vẫn nghe lời vào nhà lấy dao. "Thiết đại sư!

Cứu mạng a!" "Tam thúc!" Hai người Tiền, Nhạc sắc mặt đại biến, vội vàng cầu cứu Thiết đại sư.

Khuôn mặt già nua của lão co giật, cơ bắp cuồn cuộn trên thân trên

nhảy lên liên hồi.

Nếu không phải người cùng tộc, lão mới chẳng thèm quản hai kẻ này sống chết ra sao.

Nhưng chung quy vẫn là con cháu trong nhà. "Lý Phù sư, luyện khí pháp của Khí Tông thật sự là cơ mật, nếu tùy tiện truyền ra ngoài, ba người chúng ta ai cũng không sống nổi." Thiết đại sư cười khổ, lời lẽ khách khí.

Đâu còn dáng vẻ mắng chửi tơi bời trước mặt Diệp Bất Phàm ngày trước. "Tôi chỉ muốn bí pháp gia tăng xác suất thành phẩm, lại không phải muốn truyền thừa luyện khí của Khí Tông các ông." Diệp Bất Phàm cười nói.

Thiết đại sư trầm mặc, ánh mắt lóe lên, ném cho Diệp Bất Phàm một chiếc ngọc giản.

Hắn đón lấy, lật xem một chút. "Lý Phù sư, cáo từ." Thiết đại sư chắp tay, sau đó phẫn nộ đá Tiền, Nhạc hai người mấy cái, lúc này mới xách bọn họ đi như xách gà con, trở về Hồng Nguyệt Cư. "Tam thúc, chẳng lẽ ngài thật sự đưa luyện khí pháp cho hắn rồi?" Tiền mập mạp về đến viện tử, sắc mặt biến đổi, vội vàng truy vấn.

Gã trong lòng oán hận, sao có thể để tên họ Lý kia chiếm hời. "Cho hắn?

Hắn không phải muốn bí pháp gia tăng xác suất thành phẩm sao?

Môn 'Vạn Luyện Pháp' đó cần đập vạn lần lên pháp bảo, mới có thể gia tăng cơ hội thành phẩm." Thiết đại sư cười lạnh nói: "Xác suất thành phẩm lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là pháp bảo có thể chịu nổi vạn lần rèn, xác suất báo phế khi vạn luyện càng lớn hơn, ngay cả ta cũng không dám dùng môn bí pháp này." Các bước luyện khí chia làm: dung luyện, tạo phôi, khắc họa cấm chế, rèn (chùy

luyện), thành phẩm.

Mỗi một công đoạn độ khó đều cực lớn.

Công đoạn thứ tư là rèn vạn lần, pháp bảo bình thường căn bản không chịu nổi. "Vậy thì tốt." Tiền mập mạp hận hận nói.

Được Vạn Luyện Pháp, Lý Tư dám luyện, pháp bảo tất phế! "Hai đứa phế vật mỡ heo che tâm các ngươi!

Mạng lưới quan hệ của tên họ Lý kia lớn đến mức nào?

Ra tay với hắn?" "Chỉ cần bị tra ra chút manh mối, ai cũng không cứu được các ngươi!" "Lập tức thu dọn đồ đạc cút về Khí Tông!" Thiết đại sư quát lớn, hung hăng tát hai người mấy cái.

Hiện tại Lý Tư chưa phản ứng lại, đợi hắn phản ứng lại, hai kẻ này muốn đi cũng khó.

Mà Lý Tư dù có phẫn nộ cũng sẽ không ra tay với lão, đối phương nhân mạch rộng, nhưng nhân mạch của một vị tam giai luyện khí sư như lão cũng không phải để trưng. ...

Trong Thanh Vận Viện.

Diệp Bất Phàm tâm tình rất tốt, mở tiệc chiêu đãi Kiếm Hạc Chân Nhân, đồng thời giao hảo với Chung Nguyệt và Mộc khôi lỗi sư cùng các tu sĩ nước khác.

Trong tiệc nâng chén cạn ly, không khí hòa hợp. "Lý Phù sư, nghe nói Hợp Hoan Lão Tổ đã đến Lưu Vân Thành, tìm kiếm Thánh nữ thất tung của bọn họ.

Một tháng trước, Thánh nữ và ngài đi lại rất gần, đoán chừng sẽ tìm ngài hỏi chuyện." "Bên cạnh lão ta còn có Phong Lê Chân Nhân đi cùng, không biết muốn làm gì." Kiếm Hạc Chân Nhân nâng chén uống rượu, nhắc nhở.

Thân là cao tầng của Thượng Thanh Cung, tin tức của lão rất linh thông.

Hợp Hoan Lão Tổ điều tra một tháng không có kết quả, hiện tại muốn quay đầu lại dùng biện pháp mạnh. "Hợp Hoan Lão Tổ?

Phong Lê Chân Nhân?" Diệp Bất Phàm trong lòng hơi trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

Phong Lê Chân Nhân am hiểu các loại bí thuật, năm đó Kiếm Hạc Chân Nhân từng mời y điều tra hắn, hơn nữa Ma Kiếm Thượng Nhân cũng là mời y tương trợ, nhìn trộm Sinh Tử Cấm trong đầu Sở Tử Tuyết.

Ở một ý nghĩa nào đó, kẻ này về phương diện truy tung còn khó chơi hơn cả Nguyên Anh chân quân.

Kiếm Hạc Chân Nhân sau đó lại cười nói: "Ngài cũng không cần lo lắng, ngài dính dáng đến chiến tranh tiền tuyến, lão quái vật Hợp Hoan Tông sẽ không làm gì ngài đâu, chỉ là hỏi chuyện thôi." "Tự nhiên, bất quá vẫn đa tạ Kiếm Hạc đạo hữu nhắc nhở." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Nếu là trước đây, hắn nghe thấy chút gió thổi cỏ lay, quay đầu sẽ xách quần bỏ chạy.

Nhưng hiện tại, tu vi, nhục thân tinh tiến, kiếm đạo đại thành, lại thêm Loạn Không bí thuật giảo loạn thuấn di, cho dù trực diện Nguyên Anh, hắn cũng có thể an nhiên thoát thân.

Đợi Chân Ma Kiếm luyện thành, chính diện ngạnh kháng Hợp Hoan Lão Tổ cũng không phải là không thể.

Tiệc rượu qua đi.

Diệp Bất Phàm tiễn những người này đi, bản thân thì hưng phấn trở lại thất bế quan, lấy ra ngọc giản.

Dán lên mi tâm, trong đầu lập tức hiện ra "Vạn Luyện Pháp". 【 Vạn Luyện Pháp: Bí thuật luyện khí, cần rèn vạn lần, dùng cái này gia tăng xác suất thành phẩm, cao nhất chín thành chín. 】 【 Tác dụng phụ: Rèn vạn lần, pháp bảo chín thành chín xác suất báo phế. 】 Diệp Bất Phàm mở mắt ra, thần tình quái dị.

Thảo nào Thiết đại sư đưa sảng khoái như vậy.

Bất quá, cái này vừa vặn là thứ hắn cần. 【 Phụ diện nghịch chuyển: Rèn vạn lần, pháp bảo chín thành chín xác suất hoàn hảo vô tổn.

Chương 182

】 Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Hắn không trì hoãn, lập tức sai Lục La đi mua một đống công cụ luyện khí.

Đến tối, Lục La ôm một đống đồ trở về.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng bên lò luyện khí, tham ngộ sách luyện khí Lục La mua về.

Xem xong, đầu tiên ném vào lò một đống dược liệu pháp khí, lợi dụng pháp lực và linh thức khống chế giao dung.

Với linh thức cường đại như hiện nay của hắn, bước đầu tiên không khó.

Một lát sau, một đoàn chất lỏng đen sì hiện ra.

Diệp Bất Phàm ngưng chất lỏng thành phôi kiếm.

Sau đó nhắm mắt lại, đánh ra từng đạo cấm chế, dẫn nhập vào trong chất lỏng.

Chất lỏng dần dần thành hình. "Bốp!" Giữa chừng ở một điểm mấu chốt, chất lỏng trực tiếp nổ tung, bắn tung tóe khắp nơi.

Thất bại.

Ngay cả Vạn Luyện cũng chưa chống đỡ được.

Bất quá hắn cũng không nản lòng.

Lần đầu tiên luyện khí mà thành công, đó mới gọi là tà môn.

Những ngày tiếp theo, hắn nếm thử luyện các loại pháp khí, phế không ít dược liệu.

Nhưng theo độ thông thạo tăng lên, hắn đã có thể luyện chế ra pháp khí rồi.

Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp, ngụy pháp bảo.

Phẩm cấp pháp khí từng bước tăng lên, kỹ nghệ luyện khí này đang tăng lên với tốc độ kinh khủng.

Cảnh tượng này nếu để Thiết đại sư nhìn thấy, đoán chừng sẽ kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Trong luyện khí, thành phẩm là khó nhất, rèn là thứ hai.

Luyện khí sư bình thường đều thất bại ở hai bước này.

Tuy nhiên, Diệp Bất Phàm ở hai phương diện này lại là nhẹ nhàng nhất, lợi dụng "Vạn Luyện Pháp", hắn căn bản chưa từng thất bại.

Một tháng sau.

Trong thất bế quan, khuôn mặt Diệp Bất Phàm nghiêm túc, đầu đầy mồ hôi, không ngừng vung búa, điên cuồng nện lên phôi đao trên đe sắt.

Mỗi lần nện trúng, tạp chất trong phôi đao sẽ giảm đi một phần.

Sau đó lại ném vào lò luyện khí nung đốt.

Qua lại vài lần.

Lần cuối cùng, Diệp Bất Phàm đánh ra vài đạo pháp quyết, dẫn nhập vào trong lò luyện khí.

Sau đó một cỗ hàn khí từ bên trong bạo phát, cả thất bế quan phủ lên một tầng băng sương.

Đây là mấu chốt của thành phẩm!

Diệp Bất Phàm đánh ra pháp quyết, sau đó nhanh chóng thò ra pháp lực, lôi kéo ra một thanh phi đao xanh thẳm.

Phi đao như băng hàn vạn năm, băng lãnh lại sắc bén. "Sơ cấp pháp bảo 'Hàn Phong Đao', thành!" Diệp Bất Phàm yêu thích không buông tay, ngửa mặt lên trời cười to.

Tuy là sơ cấp, nếu là trước kia hắn cướp cũng lười cướp, nhưng đây là pháp bảo đầu tiên do chính hắn luyện chế ra!

Cảm giác thành tựu tràn đầy.

Một tháng liền từ gà mờ đạt tới trình độ tam giai, tung hoành sử sách, cũng tìm không ra một người. "Thực nghiệm lâu như vậy, nên luyện chế 'Chân Ma Kiếm' rồi!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt nóng rực.

Một tháng nay, hắn không chỉ luyện khí, còn phải vẽ bùa, đồng thời còn phải kiêm luôn luyện thể, song tu, có thể gọi là bậc thầy quản lý thời gian.

Nhục thân Kim Đan đã đạt tới trung kỳ đỉnh phong.

Tu vi cự ly đại viên mãn cũng chỉ kém một tia.

Các phương diện đều đang dũng mãnh tinh tiến.

Diệp Bất Phàm chuẩn bị một ngày.

Đang định luyện chế Chân Ma Kiếm.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn hơi đổi, đánh ra hai đạo truyền âm phù.

Sau đó thi triển Man Thiên Thuật, lách mình bước ra khỏi thất bế quan.

Ngoài cửa viện.

Hách nhiên xuất hiện hai bóng người.

Một người bộ dáng trung niên, phong thần như ngọc.

Hợp Hoan Lão Tổ.

Một người bộ dáng chín mươi tuổi, chống gậy, ánh mắt u thâm.

Chính là Phong Lê Chân Nhân.

Chỗ hai người đứng, phương viên mấy trăm trượng ngay cả một bóng người cũng không có, đủ thấy khí tràng to lớn. "Không biết tiền bối giá lâm, Lý mỗ thất lễ không tiếp đón từ xa." Diệp Bất Phàm tiến lên, mâu quang hơi lóe. "Ngươi quen biết bản tọa?" Hợp Hoan Lão Tổ thần tình hiền hòa, nhưng ánh mắt lại sắc bén như dao, chói mắt đến cực điểm. "Tại hạ vào hơn một tháng trước từng gặp Hợp Hoan tiền bối một lần." Diệp Bất Phàm mời hai người vào sảnh.

Sau khi Kiếm Hạc Chân Nhân báo tin cho hắn, chưa được hai ngày, Bạch Ngọc Thành bạo phát đại chiến, Hợp Hoan Lão Tổ bị khẩn cấp triệu tập qua đó. "Phù lục của Lý Phù sư, trong cuộc chiến tranh này công không thể bỏ qua." Hợp Hoan Lão Tổ hòa ái nói, thần thức lại tứ vô kỵ đạn lục soát trên người đối phương.

Không chỉ như thế, cả Thanh Vận Viện đều nằm trong phạm vi thần thức bao trùm của lão.

Tam giai trận pháp trước mặt Nguyên Anh chân quân giống như thùng rỗng, trực tiếp bị thần thức oanh toái.

Tuy nhiên Diệp Bất Phàm đã sớm phòng bị, cố thủ linh thức và pháp lực, vẻ mặt dám giận mà không dám nói.

Hồi lâu.

Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt đanh lại, một cỗ uy áp Nguyên Anh chấn cho cái ghế Diệp Bất Phàm đang ngồi nổ tung. "Lý Tư!

Nói, Ngu Tuyền Cơ đang ở đâu!" Diệp Bất Phàm đầy mặt kinh hoàng, vội vàng chắp tay nói: "Tiền bối, ý này là sao?

Thánh nữ quý tông làm sao tôi biết tung tích?" "Lý Tư, ngoan ngoãn nói ra tung tích của ả, ta không giết ngươi, nếu không..." Hợp

Hoan Lão Tổ ánh mắt băng lãnh, một cỗ sát ý như dao băng, dí vào mi tâm hắn.

Hắn mồ hôi lạnh đầm đìa, vội vàng kêu oan: "Tiền bối, tôi thật không biết, hơn một tháng trước Thánh nữ đến vài lần, nhưng sau đó không còn gặp lại nữa a!" Hợp Hoan Lão Tổ không nói một lời, khí thế dường như hồng hoang mãnh thú.

Bên cạnh, Phong Lê Chân Nhân âm thầm vận chuyển bí thuật, đôi mắt càng thêm thâm u.

Không ngừng phân biệt dao động thần hồn, khí cơ của đối phương.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong con ngươi Phong Lê Chân Nhân phản chiếu từng màn hình ảnh.

Đó là cảnh tượng Lý Phù sư luyện khí.

Y mang trong mình bí thuật Hồi Tố, có thể truy ngược lại sự tình xảy ra không lâu trước đó.

Ngay tại lúc hồi tố, trước mắt bỗng nhiên hiện lên mê vụ, khó mà truy ngược. "Kẻ này trên người có kỳ vật thôi diễn, trở ngại hồi tố." Phong Lê Chân Nhân truyền âm.

Hợp Hoan Lão Tổ nhíu mày. "Ta đã điều tra kẻ này, lúc ở Cổ Vân Thành, Thánh nữ quý tông đã giao dịch cho hắn một khối Thiên Thần Quy Giáp, hẳn là vật này nổi lên phản ứng." Phong Lê Chân Nhân tiếp tục truyền âm.

Hợp Hoan Lão Tổ thần tình hờ hững, vươn tay ra, nói: "Lý Tư, đem khối quy giáp kia ra đây." "Vật này là do giao dịch đoạt được, tôi..." "Hử?!" Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, đành phải lấy quy giáp ra dâng lên.

Mà trong lòng thì tràn đầy sát cơ.

Chương 183

Nếu không phải mưu đồ đấu giá hội, hắn đã sớm trở mặt rồi.

Cũng may hắn đã sớm để Chu Tước thi triển bí thuật, ảnh hưởng Phong Lê thi pháp.

Hợp Hoan Lão Tổ cầm quy giáp, ra hiệu cho Phong Lê Chân Nhân tiếp tục.

Y gật đầu, mâu quang tiếp tục hồi tố.

Nhiên nhi, hồi tố lại là hình ảnh chế phù, không phát hiện dị thường gì.

Y lắc đầu.

Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt trầm tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ.

Chung quy sống hơn bảy trăm năm, lão luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng. "Lại đây, ta tra xét ký ức của ngươi." Hợp Hoan Lão Tổ lạnh lùng nói.

Tung tích Ngu Tuyền Cơ sự tình trọng đại, lão sẽ không bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi đổi, nói: "Tiền bối muốn sưu hồn?

Liệu có không ổn?!" Nguyên Anh sưu hồn, kiểu gì cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng bất lợi đối với thần hồn. "Sao?

Ngươi không nguyện ý?" Hợp Hoan Lão Tổ cười nhạo, "Người khác kiêng kị cái gọi là nhân mạch của ngươi, nhưng bản tọa thì không quan tâm!" Diệp Bất Phàm sắc mặt thiết thanh.

Đã không kìm nén được nữa, muốn trở mặt rồi.

Đánh không lại đối phương, nhưng an nhiên rời đi lại không thành

vấn đề.

Chỉ là muốn đạt được vật Kết Anh tại đấu giá hội, e rằng không có khả năng rồi. "Hợp Hoan đạo hữu, Lý tiểu hữu là quý khách của phủ thành chủ ta, sưu hồn thì không cần thiết đâu nhỉ?" Đúng lúc này, một bóng người trung niên hiện ra tại phòng khách, cười nhạt nói.

Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt chợt biến, trầm giọng nói: "Lưu Vân Thành Chủ, ngươi muốn nhúng tay?" "Nhúng tay thì không tính, chẳng qua Lý Phù sư là phù sư mà bản thành chủ cực lực chiêu mộ, ngươi động vào thần hồn của hắn, phù đạo coi như phế rồi." Lưu Vân Thành Chủ bình tĩnh nói: "Huống hồ, ngươi tứ vô kỵ đạn lục soát trong thành, đã đủ cho ngươi mặt mũi rồi, đừng quá phận." "Ha ha, đã như vậy, thì bản tọa cáo từ." Hợp Hoan Lão Tổ tự biết đuối lý, hơn nữa quả thực không phát hiện dị thường trên người Lý Tư.

Chắp tay, cáo từ rời đi.

Còn về Thiên Thần Quy Giáp, căn bản không định trả lại, vật này vốn là của lão, chỉ là ban cho Ngu Tuyền Cơ làm vật bảo mệnh mà thôi.

Bất quá lão vẫn đưa cho Diệp Bất Phàm mười vạn linh thạch.

Đây là bán cho Lưu Vân Thành Chủ một cái mặt mũi.

Diệp Bất Phàm tung tung linh thạch, mặt không biểu tình.

Quy giáp kia giá trị đâu chỉ mười vạn. "Lão quái vật này..." Hắn hai mắt híp lại, trong lòng sát ý càng đậm.

Lần đầu tiên, có người lấy đồ từ trong túi hắn.

Mẹ kiếp, lão già này nói gì cũng phải lộng chết! "Đa tạ thành chủ đại nhân." Diệp Bất Phàm xoay người chắp tay nói cảm tạ.

Một tháng này, Vân Không Thành thường xuyên chạy đến chỗ

hắn, phủ thành chủ vốn đã có ý chiêu mộ.

Y hỗ trợ, là dự liệu bên ngoài, nhưng cũng trong tình lý.

Lưu Vân Thành Chủ hai tay lồng trong tay áo, cười ha hả nói: "Cũng không tính là giúp ngươi, con chó già kia không chút kiêng kị lục soát tại Lưu Vân Thành, ta sớm nhìn lão không thuận mắt rồi." "Vậy Phong Lê Chân Nhân..." Diệp Bất Phàm dừng một chút, lộ ra vẻ nghi hoặc. "Phong Lê Chân Nhân lai lịch còn sâu hơn ta, nghi là hậu duệ của vị tứ giai Thiên Cơ Sư nào đó, hắn treo chức tại phủ thành chủ, ta không có quyền can thiệp hành động của hắn." "Đương nhiên, tuy là hậu duệ Thiên Cơ Sư, nhưng hắn sẽ không thôi diễn bói toán, không có thiên phú đó." Lưu Vân Thành Chủ lắc đầu.

Thiên Cơ Sư hãn kiến đến cực điểm, càng đừng nói tứ giai.

Tồn tại bực đó, Nguyên Anh chân quân gặp cũng phải đi đường vòng.

Nếu không chết cũng không biết chết như thế nào.

Diệp Bất Phàm lẫm nhiên.

Đè xuống sát niệm.

Dính dáng đến quan hệ với Thiên Cơ Sư, dù yếu, cũng khó giết.

Năng lực lẩn tránh rủi ro quá mạnh.

Đây là nghề nghiệp mà Diệp Bất Phàm mong ước, nếu đạt được Thiên Cơ Thuật, dựa vào tác dụng phụ đoán chừng có thể sống một vạn năm.

Đáng tiếc Triệu Quốc căn bản không có truyền thừa của Thiên Cơ Sư. "Lý Phù sư, có nguyện nhập phủ thành chủ của ta?

Đợi trở lại Tiên Đình, ta có thể cho ngài truyền thừa tứ giai phù sư." Lưu Vân Thành Chủ cười ha hả nói.

Diệp Bất Phàm chần chờ, lại nghe Lưu Vân Thành Chủ khoát tay áo: "Đừng để ý thân phận Nguyên Anh của ta, nhập phủ thành chủ ta cần cam tâm tình nguyện." Y nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, giống như Phong Lê Chân Nhân, treo chức một cái thân phận Khách khanh trưởng lão trước đi, đến đi tự do." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vui mừng quá đỗi.

Có Lưu Vân Thành Chủ che chở, Hợp Hoan Lão Tổ khi chưa xác định thân phận của hắn, không dám ra tay với hắn. "Cầm lấy lệnh bài trưởng lão, sau này bất kể ngài có thân phận gì, đều là trưởng lão của phủ thành chủ Lưu Vân ta." Lưu Vân Thành Chủ ném qua một chiếc lệnh bài màu bạc, thật sâu nhìn Diệp Bất Phàm một cái, cười ha ha, xoay người biến mất.

Diệp Bất Phàm cầm lệnh bài, hai mắt híp lại.

Sau đó cười một tiếng.

Xoay người trở về thất bế quan. "Cảm ơn chàng." Ngu Tuyền Cơ cười tươi tắn đứng trong thất, tư thế yểu điệu thướt tha, cảm kích cúi người thi lễ.

Nếu không phải Man Thiên Thuật, nàng hiện tại đã bị Hợp Hoan Lão Tổ bắt đi làm lô đỉnh rồi. "Không cần cảm ơn, muốn cảm ơn thì quay đầu hầu hạ tôi cho tốt." Diệp Bất Phàm phất tay.

Ngu Tuyền Cơ mặt tựa ráng hồng, trắng nõn thấu hồng, nốt ruồi lệ dưới khóe mắt càng thêm mị hoặc. "Thiếp sẽ cố gắng." Nàng cắn răng bạc, đỏ mặt gật đầu.

Người đàn ông trước mắt này, địa đại vật bác.

Muốn hầu hạ tốt hắn, rất có độ khó. "Hợp Hoan Lão Tổ là con cáo già, không dễ lừa gạt, gần đây cô cứ thành thật ở trong phòng tôi, phối hợp với con chim lông đỏ kia thi triển Man Thiên Thuật, đừng ra

ngoài." Diệp Bất Phàm dặn dò, sau đó phất tay để Ngu Tuyền Cơ rời đi.

Bản thân thì sắc mặt ngưng trọng, lấy ra một đống lớn dược liệu, cùng với Thiên Thương Ngọc Thụ.

Bắt đầu chính thức luyện chế bản mệnh pháp bảo —— Chân Ma Kiếm!

Diệp Bất Phàm đã sớm thuộc làu pháp quyết luyện chế Chân Ma Kiếm.

Mà nửa năm nay, dược liệu phụ đã gom đủ.

Hắn sắc mặt ngưng trọng, đem Hắc Diệu Thạch, Huyết Vân Thạch, xương thú Nguyệt Lang cùng các dược liệu khác ném vào lò luyện khí.

Dùng pháp lực ngưng tụ hỏa diễm, nhanh chóng nung đốt, dung luyện.

Một lát sau.

Một đoàn chất lỏng đỏ đen bay ra, sát khí tràn trề.

Hắn cẩn thận bỏ nó vào trong bình.

Lại lấy ra một đống dược liệu nung đốt, dung luyện.

Mà trong lúc Diệp Bất Phàm luyện khí.

Cách Thanh Vận Viện không xa.

Hợp Hoan Lão Tổ thần tình lạnh lùng nhìn chăm chú, nhíu mày trầm tư. "Hợp Hoan tiền bối hoài nghi kẻ này?" Phong Lê Chân Nhân cung kính hỏi thăm. "Chỉ là cảm giác không đúng lắm thôi, Trương Lão Tam ngươi tra thế nào rồi?" "Chưa tra ra, bất quá tôi có biện pháp dẫn hắn ra." "Ồ?" Hợp Hoan Lão Tổ nhướng mày, nghe xong một lát, gật đầu: "Ngươi đi an bài đi." Bỗng nhiên một đạo truyền âm phù rơi

vào trong lòng bàn tay, sắc mặt lão hơi đổi, nói: "Ngươi tra trước đi, đồng thời giám thị tên họ Lý này." Nói xong, lão lách mình biến mất.

Phong Lê Chân Nhân khom người, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Y lấy ra ba đồng tiền, do dự một chút, cuối cùng không có sử dụng.

Tuy không phải Thiên Cơ Sư, nhưng lợi dụng vật này có thể biến tướng thôi diễn thiên cơ, giống như quy giáp của Đồ Kiếm Chân Quân.

Có điều cái giá quá lớn. "Kẻ muốn giết Trương Lão Tam thật đúng là nhiều a." Một lát sau, Phong Lê Chân Nhân nhận được truyền tin, lộ ra vẻ kinh dị.

Chương 184

...

Thoáng cái.

Nửa tháng trôi qua.

Thời gian này Diệp Bất Phàm tạm thời đình chỉ chế phù, toàn lực luyện chế Chân Ma Kiếm.

Dung luyện, mười hai phôi kiếm, khắc họa cấm chế hữu kinh vô hiểm vượt qua.

Trong cấm chế pháp trận, mười hai thanh phôi kiếm đen kịt bày ra, Diệp Bất Phàm cầm búa lớn không ngừng rèn đúc phôi kiếm, khu trục tạp chất, khiến cho phôi Chân Ma Kiếm càng thêm ngưng luyện, khí thế càng lúc càng mạnh. "Hô ——!" Trong lò luyện khí, lửa lớn phun trào, mười hai thanh phôi kiếm được ném vào trong đó. "Chỉ còn thiếu khâu thành phẩm." Diệp Bất Phàm sắc mặt trắng bệch, liên tiếp nửa tháng, một khắc không ngừng nghỉ, pháp lực và thần hồn tiêu hao rất lớn.

Hắn vội vàng nuốt đan dược, linh thức thao túng phôi kiếm trong lò.

Ước chừng qua nửa ngày.

Một cỗ ma khí kinh người từ trong lò bạo phát ra, trong nháy mắt chấn nát lò luyện khí.

Kiếm khí tung hoành, như chí bảo xuất thế. "Không ổn!" Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi đổi, vội vàng đánh ra vài đạo pháp quyết, ổn cố Chân Ma Kiếm vừa mới thành phẩm.

Đợi khí tức Chân Ma Kiếm nội liễm, hắn thở phào nhẹ nhõm, trên

mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Không dám trì hoãn, hắn vội vàng phun ra một ngụm tinh huyết, bao phủ lên mười hai thanh Chân Ma Kiếm, nhanh chóng tế luyện.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm rốt cục tế luyện thành công.

Mười hai thanh phi kiếm đen kịt hoa văn dày đặc, giống như hắc ngọc, ma khí kinh người, nhẹ nhàng vung lên, cắt ra từng đạo hư không kiếm ngân.

Có thể ảnh hưởng hư không, cái này đã không chỉ là Kim Đan pháp bảo rồi. "Siêu việt tam giai đỉnh cấp, chuẩn Nguyên Anh pháp bảo!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời cười to, hưng phấn không thôi.

Có uy lực này, cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao hắn hao tốn quá lớn, riêng dược liệu phụ trợ hắn đã ném ra mấy ngàn vạn linh thạch, hao tổn nửa năm thời gian.

Chỉ chờ Diệp Bất Phàm tấn thăng Nguyên Anh, dùng Nguyên Anh uẩn dưỡng, là có thể trở thành Nguyên Anh pháp bảo chân chính!

Hơn nữa là mười hai thanh! "Rắc!" Diệp Bất Phàm lấy ra một mảnh pháp bảo vỡ, nhẹ nhàng thôi động một thanh Chân Ma Kiếm chém một cái.

Giống như cắt đậu phụ.

Mảnh pháp bảo bị chia làm hai.

Nếu để người khác nhìn thấy, đoán chừng kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Độ sắc bén bực này, thế gian hiếm thấy.

Thu liễm tâm tình kích động, Diệp Bất Phàm lấy ra ngọc giản, tu tập Chân Ma Kiếm Trận.

Nhân, Địa, Thiên tam trận.

Nhân trận và Địa trận, giết cùng giai dễ như trở bàn tay, mà Thiên trận cường đại nhất, đủ để khốn sát Nguyên Anh! "Hợp Hoan lão quỷ, đồ của ta không dễ lấy như vậy đâu." Diệp Bất Phàm mắt phiếm hàn quang.

Bất quá để cho ổn thỏa, hắn vẫn phải nâng tu vi và thể phách lên tới đại viên mãn trước đã.

Như thế mới có thể chân chính lực địch Nguyên Anh.

Đến tối, Diệp Bất Phàm nuốt mười hai thanh Chân Ma Kiếm vào bụng, bước ra khỏi thất bế quan.

Luyện khí nửa tháng.

Ngay cả tu vi và thể phách đều bị đình trệ.

Buổi tối dưới sự hầu hạ của Ngu Tuyền Cơ, đi vào phòng.

Một đêm hoan hảo.

Hôm sau Diệp Bất Phàm tinh thần sảng khoái bước ra khỏi phòng, mở cửa viện. "Lý Phù sư, nửa tháng a, đợi tôi khổ quá." "Lý Phù sư, mời mau chóng chế phù." "Lý..." Bách Thú Chân Nhân cùng những người khác ùa vào, Diệp Bất Phàm tự nhiên ai đến cũng không cự tuyệt, khách khí thương nghị chuyện giao dịch với những người này.

Lần này đến Lưu Vân Thành cũng được gần nửa năm rồi.

Tiền vốn đều đập vào dược liệu Chân Ma Kiếm và dược liệu luyện thể.

Hiện tại có thể gọi là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Cự ly đại hình đấu giá hội còn một khoảng thời gian.

Hắn định kiếm một món linh thạch kha khá, dùng để cạnh tranh vật phẩm Kết Anh pháp và linh vật Kết Anh.

Giao dịch xong.

Trong lúc nhàn đàm với Bách Thú Chân Nhân, biết được cục thế hiện nay.

Triệu Quốc trải qua gần nửa năm tiêu hao, dần dần không chống đỡ nổi, bị Vạn Yêu Quốc áp đảo.

Cũng may Hỏa Vân Quốc, Nguyên Quốc, Thiên Thương các nước phái tới lượng lớn Kim Đan chân nhân chi viện, cộng thêm mấy vị Nguyên Anh cũng gia nhập chiến trường, ngược lại đã ngăn chặn được bại thế. "Vạn Yêu Quốc phía sau nghi là có cường giả thần bí nâng đỡ, Triệu Quốc kiên trì không được bao lâu nữa." Trong lúc đó, Bách Thú Chân Nhân tiết lộ bí mật.

Diệp Bất Phàm lẫm nhiên, càng thêm may mắn mình là phù sư, không cần lên chiến trường. "Xem ra cái nước Triệu này không ở lại được nữa, phải nhân lúc Triệu Quốc bại trận trước, rút về Nam Hồng Vực." Diệp Bất Phàm cảm thấy khẩn trương.

Bát đại thế lực sở dĩ vẫn luôn cứng đầu, đó là vì muốn trước khi di cư vơ vét sạch sẽ linh khoáng sản, linh dược, thiên tài địa bảo.

Dù sao một khi di cư, không còn tài nguyên tu luyện, thế lực rất dễ phân băng ly tích.

Cuối cùng.

Bách Thú Chân Nhân tiết lộ đại sự xảy ra gần đây với Diệp Bất Phàm.

Cách Lưu Vân Thành mấy ngàn dặm là Hán Thành, một tòa động

phủ Nguyên Anh thượng cổ bị khai quật, dẫn động tứ phương. "Là thật sao?" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, nhìn chằm chằm Bách Thú Chân Nhân. "Lý Phù sư có hứng thú?

Ngược lại có thể kết bạn cùng đi với tôi, thu hoạch chia năm năm, ha ha ha." Bách Thú Chân Nhân cười to nói.

Các Kim Đan chân nhân khác cũng nhao nhao phụ họa.

Bọn họ chuyến này cầu phù, chính là để chuẩn bị cho động phủ kia.

Dù sao, động phủ do một vị Nguyên Anh chân quân di lưu, giá trị quá lớn, nếu tìm được linh vật Kết Anh, thậm chí Kết Anh pháp, vậy thì chính là một bước lên trời!

Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Thôi, tại hạ tu vi thấp kém, sẽ không tham gia náo nhiệt." Động phủ này không phải loại Tiền mập mạp nói hươu nói vượn.

Mọi người đều biết, chắc chắn là thật không nghi ngờ.

Nhưng hắn luôn cảm thấy không đúng lắm.

Không muốn đi mạo hiểm.

Hơn nữa, nếu thật sự có linh vật Kết Anh, bị người ta đoạt được, hắn tìm cơ hội cướp là được.

Trước mắt quan trọng nhất là, nâng nhục thân và tu vi lên tới đại viên mãn, làm được chân chính lực địch Nguyên Anh, thậm chí chém giết! "Không sao, đợi lấy được thiên tài địa bảo, Lý Phù sư muốn cái gì cứ việc giao dịch là được." Bách Thú Chân Nhân cùng những người khác biết Lý Phù sư thực lực thấp kém, cũng không có cưỡng cầu, lần lượt an ủi.

Tu chân chi đạo, cần cầu phú quý trong hiểm nguy, nhưng động

phủ Nguyên Anh can hệ quá lớn.

Kim Đan viên mãn bình thường cũng chưa chắc có thể sống sót trở về.

Càng đừng nói Lý Phù sư căn bản không giỏi đấu pháp.

Nói chuyện một lát.

Mọi người cáo từ rời đi.

Diệp Bất Phàm tiếp tục cuộc sống nhàn nhã vẽ bùa, luyện thể, và song tu cùng Ngu Tuyền Cơ.

Chương 185

Tiện thể tranh thủ thời gian tu luyện Chân Ma Kiếm Trận.

Hắn cũng không quên tiểu Lục La và Sở Tử Tuyết.

Tu vi hai người tiến độ khả quan, người trước càng là dưới sự tưới tắm của hắn, đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn.

Mà bản thân hắn, linh thạch trong túi trữ vật nhanh chóng sung túc, dần dần hướng tới con số ngàn vạn cự khoản.

Thể phách dưới dược dục mỗi ngày đều đang biến cường.

Một tháng rưỡi sau.

Tu vi của Diệp Bất Phàm rốt cục đột phá Kim Đan đại viên mãn!

Linh thức càng là nghiêng trời lệch đất, triệt để thuế biến.

Ngưng tụ thành thần thức!

Danh Thước Thành cách Lưu Vân Thành và Bạch Ngọc Thành hơn vạn dặm, gần Thiên Thương Quốc.

Lúc này trên cao mây đen dày đặc, lôi đình như rắn, đánh cho mặt đất cháy đen một mảng.

Dưới lòng đất, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, đầu đầy tóc đỏ, mi tâm một đạo ấn ký huyết sắc lấp lóe.

Mà trong nê hoàn cung.

Linh thức như biển cả co rút lại, sau đó không ngừng thuế biến, dần dần thu nhỏ thành một cái hồ nước.

Nhìn như biến nhỏ, thực ra chất lượng cao hơn linh thức gấp mười mấy lần.

Chân chính thần thức!

Linh thức của Diệp Bất Phàm vốn đã vượt qua đại viên mãn, phạm vi có thể so với Nguyên Anh chân quân.

Nhưng chất lượng chung quy không bằng, không cách nào thi triển hồn đạo thần thông.

Mà nay tu vi đột phá, linh thức do lượng biến dẫn đến chất biến, đạt tới độ cao mới.

Diệp Bất Phàm nhìn xuống lòng đất, một con chuột Thổ Nham thử nhị giai ở sâu trong lòng đất chui ra chui vào, một đạo thần thức mạnh mẽ oanh kích qua.

Thổ Nham thử ngay cả phản ứng cũng không kịp, thần hồn bị oanh tạc vỡ vụn, tử vong tại chỗ. "Chỉ riêng thần thức, có thể làm được công kích đơn giản, có thể ảnh hưởng Kim Đan, nếu có hồn đạo thần thông, có thể tạo thành uy hiếp nhất định đối với Nguyên Anh." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ kích động.

Mà phạm vi thần thức bao trùm, càng là cao tới hai ngàn dặm, rộng hơn, cường đại hơn cả Nguyên Anh sơ kỳ bình thường!

Sau đó.

Hắn lại nội thị bản thân, Kim Đan huyết hồng trong đan điền, to như đầu lâu hài nhi, lớn hơn Kim Đan viên mãn bình thường gấp mười lần không chỉ.

Hoàn mỹ Kim Đan, lại thêm đặc tính của Thiên Sát Chân Ma Công, chất lượng pháp lực của hắn đã tiếp cận Nguyên Anh chân quân.

Khiếm khuyết duy nhất, chính là không cách nào thao túng thiên địa linh khí, đây mới là căn bản để Nguyên Anh siêu việt tất cả, dùng thiên địa linh khí thi triển pháp thuật, thiên nhiên đã mạnh hơn Kim

Đan quá nhiều lần.

Bất quá phối hợp với nhục thân cường đại của hắn, miễn cưỡng có thể bù đắp điểm này. "Đối mặt Hợp Hoan Lão Tổ, có thể đánh một trận." Diệp Bất Phàm từ trong vô tận lôi đình đứng dậy, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Đợi thiên kiếp tiêu tán.

Hắn đi ra khỏi lòng đất, một bước bước ra, thân ảnh biến mất.

Thi triển cấm kỵ pháp thuật 《 Kinh Hồng Nhất Sát 》, không phải thuấn di, thắng tựa thuấn di.

Thiên Thương Quốc, một bóng người lão giả đi tới.

Lão xa xa nhìn về phía vùng đất bị đánh cháy đen kia, lộ ra vẻ kinh nghi, ánh mắt chuyển hướng Diệp Bất Phàm, nhíu mày nói: "Vị đạo hữu nào đang độ kiếp tại đây?" Thiên kiếp này phạm vi cực rộng, nhưng lại không quá giống Nguyên Anh kiếp.

Hơn nữa khí tức đối phương, rất tà môn, hoàn toàn không có dáng vẻ của Nguyên Anh.

Lão quét thần thức qua, muốn dò xét hư thực của người kia. "Cút!" Diệp Bất Phàm hai mắt như điện, một cỗ thần thức cường đại hơn lão giả lao ra, va chạm với đối phương.

Hư không lập tức nổ tung, gợn sóng chập trùng.

Lão giả sắc mặt hơi đổi, lập tức thu hồi thần thức, chắp tay nói: "Dám hỏi đạo hữu là người phương nào?

Cớ gì dẫn động thiên kiếp?" Lão là lão tổ của Lưu Ly Tông nước Thiên Thương, Nguyên Anh sơ kỳ.

Thanh niên trước mắt này, thần thức cường hãn như thế, tuyệt không phải hạng người vô danh, nhưng lại lạ lẫm vô cùng, Nguyên

Anh Triệu Quốc lão đều đã từng giao thiệp. "Hừ!

Bản chân quân hành sự cả đời, cần gì giải thích với ngươi?" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, thân ảnh lấp lóe, một bước mười dặm, trong nháy mắt biến mất không thấy. "Kiêu ngạo như vậy sao?" Lưu Ly Lão Tổ thân hình bất động, mày nhíu chặt: "Thuấn di... xem ra đúng là một Nguyên Anh." Dừng lại một lát, xoay người rời đi.

Mà cách đó mấy trăm dặm.

Diệp Bất Phàm trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút.

Thiên kiếp động tĩnh quá lớn, cho nên hắn tìm một nơi không người độ kiếp, nhưng vẫn dẫn xuất động tĩnh.

Cũng may, ngưng tụ được thần thức.

Đối mặt một vị Nguyên Anh chân quân, cố làm ra vẻ thấp điệu, đó là ngu xuẩn.

Sau đó hắn sải bước đi về hướng Lưu Vân Thành, một bước mười dặm, hai mươi dặm, ba mươi dặm! "Tốc độ tăng mạnh, chỉ cần không phải nhiều vị Nguyên Anh vây giết, nơi nào cũng có thể đi!" Diệp Bất Phàm cười to, trong lòng sảng khoái.

Đi ngang qua mấy con yêu lang tam giai đỉnh cấp hành tung ẩn mật, tiềm nhập Triệu Quốc, nhìn thấy bóng người áo trắng lóe lên một cái, sợ tới mức tè ra quần. "Nguyên...

Nguyên Anh chân quân?" Bọn chúng hoảng hốt, vong mạng bỏ chạy.

Nhưng rất đáng tiếc, Diệp Bất Phàm búng tay vài cái, vài đạo kiếm khí mang theo kiếm ý bay đi, trong nháy mắt vượt qua mấy dặm, phốc phốc vài tiếng, chém chết yêu lang ngay tại chỗ.

Ba con yêu lang kia, có thể so với Kim Đan đại viên mãn.

Nhưng trước mặt pháp lực kinh khủng đến mức thái quá như hiện nay, cứ như làm bằng giấy.

Không chịu nổi một kích. "Vút" một tiếng, một bóng trắng lóe qua.

Lúc xuất hiện lần nữa đã ở ngoài ba mươi dặm, trong tay nhiều thêm ba viên yêu đan.

Diệp Bất Phàm khóe miệng hơi nhếch, thuận tay thu hồi.

Nếu hắn muốn, chiến trường yêu tộc hắn có thể giết xuyên qua.

Cách Lưu Vân Thành còn hơn trăm dặm, hắn dịch dung thành bộ dáng một trung niên văn sĩ, chậm rãi bay về phía Lưu Vân Thành.

Trên đường gặp mười mấy tu sĩ Kim Đan, đầy mặt chán nản, ai nấy đều mang thương tích. "Chư vị đạo hữu, có phải đã đi tới động phủ Nguyên Anh thượng cổ kia?

Kết quả thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm tiến lên chắp tay, tò mò hỏi.

Hơn một tháng trước lúc Bách Thú Chân Nhân mời hắn đi, mấy người này đều có mặt, định kết bạn cùng đi.

Thời gian hắn toàn lực đột phá đại viên mãn này, nghe nói bên ngoài động phủ kia có tam giai trận pháp thủ hộ, không ít người vui mừng quá đỗi, điều này càng chứng minh bên trong có bảo bối.

Có người xác định nguyên chủ nhân động phủ, là Nguyên Anh tán tu của sáu ngàn năm trước, Vân Mặc Tán Nhân, trận pháp cực kỳ khó phá, mãi cho đến hai ngày trước mới phá được. "Cái cổ động phủ đó mấy trăm năm trước đã bị người ta cướp sạch rồi, chỉ là cái vỏ rỗng!" Một lão giả cụt tay trong đó chửi ầm lên, phi thường thống hận.

Kẻ này hiệu là Vân Lộc cư sĩ, tu vi Kim Đan hậu kỳ, Diệp Bất Phàm nhớ là một vị trưởng lão của Phiếu Miểu Cốc. "Để ta biết kẻ tung tin là ai, nhất định phải lột da hắn!" "Đừng nói Nguyên Anh pháp,

ngay cả một viên Trúc Cơ đan dược cũng không có!

Uổng công liều mạng một tháng!" Mấy người khác cũng miệng phun hương thơm, tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Một đám Kim Đan bị lừa xoay vòng, làm sao có thể không giận? "Hóa ra là như thế, vậy thật đáng tiếc, tôi còn định đi kiếm chút chỗ tốt đây." Diệp Bất Phàm giả bộ tiếc nuối, chắp tay bái biệt mấy người, hướng Lưu Vân Thành mà đi.

Một lát sau, lặng lẽ tiến vào "Thanh Vận Viện".

Từ bên trong mở cửa viện, Bách Thú Chân Nhân, Huyết Phong phong chủ, Thánh Ma phong chủ, còn có đại trưởng lão Mạnh Vân lão ẩu của Tuyết Linh Tông cùng hơn mười vị Kim Đan ùa vào.

Chương 186

Có lẽ là đã quen thân với Diệp Bất Phàm, ngược lại không đa lễ. "Ta thảo đạp mã!

Đừng để ta tìm được tên khốn kiếp tung tin đồn!

Nhất định phải chém chết hắn!" "Vì phá trận, hao phí sáu tấm Tam giai phá trận phù a!" "..." Vừa vào cửa, mọi người chật vật không chịu nổi liền bắt đầu chửi ầm lên, đặc biệt là Bách Thú Chân Nhân, miệng lưỡi lưu loát, hỏi thăm mười tám đời tổ tông kẻ tung tin động phủ.

Diệp Bất Phàm im lặng.

Vội vàng mời chư vị lão hữu ngồi xuống, sai Lục La pha trà.

Sau đó, Bách Thú Chân Nhân cùng những người khác than khổ, lời lẽ giống hệt Vân Lộc cư sĩ nói. "Kẻ tung tin đồn, xác thực là súc sinh." Diệp Bất Phàm phụ họa, trong lòng may mắn, may mà mình ổn một chút, không mạo muội đi động phủ Nguyên Anh.

Hắn dám xác định.

Đây tuyệt đối là cái bẫy thiết lập cho "Trương Lão Tam" hắn!

Đối với Nguyên Anh pháp, hắn khát cầu nhất.

Biết giả động phủ không lừa được hắn, cho nên làm cái động phủ thật.

Chẳng qua là trong động phủ đã trống không.

Căn cứ lời Bách Thú Chân Nhân, động phủ kia bốn trăm năm trước đã bị người ta khai quật rồi. "Hợp Hoan Lão Tổ hình như chính là Kết Anh vào ba trăm năm mươi năm trước, lão thiết lập cục diện, không còn nghi ngờ gì nữa." Diệp Bất Phàm thầm mắng lão chó già.

Toàn Triệu Quốc tám vị Nguyên Anh, chỉ có lão này và Chân Lan Lão Tổ một lòng muốn đào hắn ra giết chết.

Bỗng nhiên.

Diệp Bất Phàm mắt phiếm sát cơ. "Hợp Hoan Lão Tổ khai quật động phủ, Kết Anh, trước sau không quá năm mươi năm, trên người lão chó già này có Kết Anh pháp!" Hắn tim đập thình thịch, âm thầm tính toán xác suất thành công.

Hắn có Loạn Không bí thuật, Đại Huyết Ảnh Độn Thuật, Kinh Hồng Nhất Sát, lại thêm Phong Ảnh Thoa, chín thành chín tỷ lệ sống sót.

Xác suất giết đối phương không cao, bốn thành.

Kiếm trận có thể khốn sát, nhưng một lão quái vật sống hơn bảy trăm năm cũng không phải kẻ ngu, thần thông cũng là ẩn số.

Hơn nữa, Nguyên Anh nếu thoát ly pháp thân, thì tốc độ quá nhanh, đây mới là nguyên nhân Nguyên Anh chân quân khó giết. "Nếu nhục thân Kim Đan viên mãn, năm thành xác suất." "Chu Tước thần bí khó lường, từ di tích đi ra hơn một năm, thực lực hắn là rất mạnh, tám thành xác suất." Diệp Bất Phàm trầm tư, hiện nay ngưng tụ thần thức, nên tu luyện hồn đạo thần thông rồi. "Xác suất chín thành!" Diệp Bất Phàm ánh mắt thâm trầm, đã định chủ ý. "Nếu có cơ hội, sau đấu giá hội giết Hợp Hoan Lão Tổ, thành hay không đều phải nhanh chóng độn hướng Nam Hồng Vực!" Diệp Bất Phàm ứng phó với đám người Bách Thú Chân Nhân và các Kim Đan tu sĩ khác.

Một lát sau, mọi người đề xuất giao dịch phù lục, lần phá trận này tổn thất của họ không nhỏ.

Hắn tỏ ra ai đến cũng không từ chối, bàn bạc giá cả xong xuôi thì tiễn khách rời đi.

Sau đó là một khoảng thời gian yên bình.

Diệp Bất Phàm không cần lãng phí tâm thần vào tu vi nữa, toàn thần quán chú lợi dụng tắm thuốc, tu luyện "Phạm Thánh Ma Công" để nâng cao thể phách.

Thỉnh thoảng lại cùng Ngu Tuyên Cơ song tu.

Thời gian còn lại thì tu luyện Ma La Thiên Đao, Đại Huyết Ảnh Độn Thuật và các cấm kỵ thuật pháp khác, vụt tất phải tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa, tận khả năng nâng cao thực lực.

Đồng thời, hắn và người hàng xóm là Mộc khôi lỗi sư qua lại càng thêm thường xuyên, giao lưu về đạo khôi lỗi.

Ba tháng sau.

Thời gian đến buổi đấu giá hội cỡ lớn ngày càng gần.

Thể phách của Diệp Bất Phàm đã đột phá đến hậu kỳ.

Khí huyết ngút trời, sức mạnh có thể nhổ núi, lực phòng ngự càng thêm bưu hãn.

Luyện thể pháp của hắn là đệ nhất luyện thể pháp Triệu quốc, phòng ngự không kém gì pháp bảo đỉnh cấp, kiếm tu công phạt đệ nhất như Kiếm Hạc Chân Nhân muốn phá phòng thủ cũng phải tốn một phen tay chân.

Ngày hôm này, một tin tức truyền ra, chấn động các thế lực lớn của Triệu quốc, Nguyên quốc, Vạn Yêu quốc.

Tiên Đường đã có ba vị vương hầu quý tộc đến. "Kiếm Hạc đạo hữu, đừng đùa chứ, người của Tiên Đường sao lại đến nhanh như vậy?" Trong viện, Diệp Bất Phàm nghe Kiếm Hạc Chân Nhân nhắc đến Tiên Đường, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng thì trầm xuống.

Tôi muốn chửi thề Ma Kiếm Thượng Nhân quá.

Một năm trước, lão già Ma Kiếm đó còn thề thốt chắc nịch rằng đám người Tiên Đường phải mất mấy năm mới đến nơi.

Kết quả chưa đến một năm đã sát đến cửa rồi?! "Ta không nói đùa đâu, người đến là Lão bát nhà họ Quý, Quý Thương Hải, đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, chính là nhắm vào Trương Lão Tam mà đến." Kiếm Hạc Chân Nhân thổn thức không thôi: "Trận chiến Cổ Vân Thành cũng trôi qua gần một năm rồi nhỉ?

Tên kia không biết đã trốn đi đâu, hiện tại phỏng chừng hết đường trốn rồi." "Tại sao?" "Lược đoạt khí vận cần Thiên Cơ Sư ra tay, bên cạnh Thương Hải Chân Quân có mang theo một vị Thiên Cơ Sư tam giai đấy." Kiếm Hạc Chân Nhân cười hắc hắc.

Thiên Cơ Sư tam giai, tìm một Kim Đan chân nhân quá dễ dàng.

Các loại bí thuật, vật phẩm che giấu thiên cơ thông thường cũng chỉ có thể tăng độ khó cho việc chiêm bặc, chứ không ảnh hưởng đến kết quả.

Trừ phi là khí vật của Thiên Cơ Sư tứ giai. "Ha ha, vậy vận khí của tên Trương Lão Tam đó đúng là tệ thật." Diệp Bất Phàm cười nói, trong lòng thì chửi thầm cả tổ tông.

Sau đó hắn suy tính xem làm sao để chạy trốn.

Trong từ điển của tôi, hai chữ bảo mệnh mãi mãi xếp vị trí đầu tiên.

Kiếm Hạc Chân Nhân lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng: "Trương Lão Tam cũng không tính là vận khí tệ, Thiên Ma lão tổ không biết phát điên cái gì, đánh một trận với Thương Hải Chân Quân, cả hai cùng trọng thương, cả dãy núi kia đều bị san thành bình địa." "Thương Hải Chân Quân tức đến mức hỏa mạo tam trượng, hiện tại đã chạy sang

Nguyên quốc để chữa thương rồi." Nghe được tin này, hắn mới thực sự rõ ràng vị Thiên Ma lão tổ này biến thái đến mức nào, đó chính là Nguyên Anh đại tu sĩ của Tiên Đường, thần thông, pháp bảo đều là hàng đỉnh cao.

Có điều chỉ là khí vận một phương mà dẫn dụ được đại tu sĩ đích thân tới đây, rõ ràng là không bình thường.

Thương Hải Chân Quân e rằng còn có mục đích khác. "..." Diệp Bất Phàm trầm mặc, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tiểu la lỵ rõ ràng là vì bảo vệ hắn.

Sau đó, Diệp Bất Phàm hỏi dò một phen về tin tức của ba người Quý Thương Hải.

Thiên Cơ Sư thì không cần nói nhiều.

Điều khiến hắn chú ý là Quý Thương Hải mang theo một người trẻ tuổi, tiểu thiếu gia của Quý gia.

Hơn ba mươi tuổi, mười năm trước đã thành tựu thất chuyển Kim Đan, mà nay đã là Kim Đan đại viên mãn.

Đại viên mãn trẻ tuổi như vậy, có thể gọi là biến thái.

Bất quá cũng có thể hiểu được, Tiên Đường không giống Triệu quốc, dựa lưng vào quái vật khổng lồ như Quý gia, từ trong bụng mẹ đã bắt đầu cắn thuốc, biến thái cũng là hợp lý.

Diệp Bất Phàm suy đoán, kẻ này đa phần là dung hứa để thừa tải khí vận.

Nghe ngóng xong xuôi, hàn huyên một lát, chốt xong mối làm ăn "Phong Lôi Phù" rồi tiễn khách.

Hắn sắc mặt khó coi trở về phòng.

Chỉ thấy Ngu Tuyên Cơ dung nhan trắng bệch, sợ đến mức co ro

run rẩy một góc.

Con chim đỏ nhỏ đứng trên bàn trà, rúc hẳn đầu vào trong cánh.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, sau đó liền nhìn thấy trên giường có một Hắc quần la lỵ (bé gái mặc váy đen) chân trần trắng nõn đang nằm yên tĩnh, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt hơi tái nhợt. "Về rồi à?" Hắc quần la lỵ mệt mỏi mở đôi mắt hoa đào ra, con ngươi đen láy như bảo thạch. "Sư tôn." Trong lòng Diệp Bất Phàm rúng động, vội vàng tiến lên hành lễ.

Ngu Tuyên Cơ ngẩn ra, ngốc luôn.

Thiên Ma Giáo lão tổ là nữ tử, sau trận đại chiến thì không ít người đã biết.

Bà ta chỉ có một đồ đệ.

Đó chính là Diệp Bất Phàm.

Đây là lần đầu tiên nàng biết Trương Lão Tam còn có thân phận này.

Hắc quần la lỵ ngồi dậy, hai cánh tay nhỏ chống lên mép giường, đôi chân nhỏ đung đưa qua lại.

Nàng nghiêng đầu nhìn Diệp Bất Phàm, tặc lưỡi nói: "Ngươi thật sự đã Kim Đan đại viên mãn rồi sao, tốc độ này...

Chương 187

đúng là xưa nay hiếm thấy a." Ngắn ngủi hai năm, từ Luyện Khí đến Kim Đan viên mãn, đám người Tiên Đường kia dù dùng thuốc đập vào cũng không đập ra nổi. "Đa tạ sư tôn tài bồi." Diệp Bất Phàm cung kính nói, sau đó phất tay ra hiệu cho Ngu Tuyên Cơ và con chim đỏ đi ra ngoài.

Đợi hai người rời đi, Hắc quần la lỵ mới cười khẩy một tiếng: "Đừng giở mấy trò vô dụng đó, từ khi ngươi Trúc Cơ ta đã phát hiện trong xương cốt ngươi chẳng có chút tôn kính nào với bất kỳ ai." "Ta bảo vệ ngươi hai năm, đã không bảo vệ nổi nữa rồi, sau đấu giá hội ngươi hãy đi Nam Hồng Vực đi." Hắc quần la lỵ xuống giường, ngẩng đầu nhìn Diệp Bất Phàm, nàng bản mặt lại, nói: "Ngồi xổm xuống." Diệp Bất Phàm cười khổ, làm theo.

Cái con bé củ cải này.

Dáng người thấp quá mà. "Sư tôn đã sớm biết Nam Hồng Vực?

Ta liệu sự không sai." "Thoát khỏi ma chưởng của ta, rất vui vẻ có đúng không?" "Không dám." Hắc quần la lỵ bỗng nhiên cười, đôi mắt hoa đào cong thành hình trăng lưỡi liềm, vô cùng đáng yêu: "Cho dù đi Nam Hồng Vực, ngươi tưởng có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?

Ở đó còn có một 'ta' nữa." "..." Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật.

Vị sư tôn la lỵ này rốt cuộc có mấy người vậy? "Khi ta thành tựu Nguyên Anh, đã phân xuất sát niệm, để nó dùng huyết dẫn đồ của Đệ Nhất Đại Thiên Ma và la bàn xuyên qua không gian tiết điểm, đến Nam Hồng Vực bái nhập Chân Ma Tông, hiện tại chắc đã thành nữ thần của Chân Ma Tông rồi." "Ma công của ngươi xuất phát từ đó, sớm muộn gì cũng phải đi, có điều đừng chọc vào nó, nó tu luyện Sát

Lục chi đạo, không có thiện niệm kiềm chế, còn hung dữ hơn ta nhiều.

Hơn nữa ta và nó không chia sẻ ký ức, nó không biết ta đã thu đồ đệ." Hắc quần la lỵ ngáp một cái, lười biếng nói. "Cũng là một kẻ..." Diệp Bất Phàm chần chờ so so chiều cao một chút. "Ngươi đang nói ai lùn hả?!" Đôi mắt hoa đào của Hắc quần la lỵ lập tức trừng tròn xoe, má phấn phồng lên.

Trông càng thêm đáng yêu, khuôn mặt tròn trịa trắng nõn như búng ra nước. "Không dám." Diệp Bất Phàm chắp tay, tôi chủ yếu là để dễ nhận biết thôi mà.

Sư tôn la lỵ, mỗi một người phương diện tinh thần đều có vấn đề.

Hắn vội vàng chuyển chủ đề, tràn đầy mong đợi nói: "Dám hỏi sư tôn, có Kết Anh pháp không?

Hoặc là vật linh Kết Anh?" "Có, nhưng không thích hợp với ngươi." La lỵ lắc lắc cái đầu nhỏ, lạ lùng nói: "Nguyên Anh có ngũ sắc, tứ sắc đã là cực hạn, thiên phú, khí vận, cơ duyên, công pháp vân vân tổng hợp các yếu tố mới có thể thành tựu tứ sắc Nguyên Anh, đại bộ phận chỉ là nhất sắc mà thôi." "Ngũ sắc đã tuyệt tích, chỉ có những kẻ Thiên Đạo Trúc Cơ, Hoàn Mỹ Kim Đan như các ngươi mới có thể đúc thành." Nàng bước chân trần đi trên mặt đất, chắp tay sau lưng đi dạo. "Ngươi cần chính là Ngũ Sắc Kết Anh Pháp, tương ứng với năm loại công pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm loại vật linh Kết Anh.

Đám thiên kiêu bên Tiên Đường đều muốn Ngũ Sắc Nguyên Anh, cho nên pháp này ở bên đó không phải bí mật gì, trên buổi đấu giá hội mấy tháng sau sẽ xuất hiện, ngươi có tài lực thì đi cạnh tranh." Loại bí pháp này kiếp trước nàng từng thấy, nhưng không hứng thú đi con đường đã định trước là không thông đó.

Cho nên căn bản không thu thập Ngũ Sắc Kết Anh Pháp. "Đấu giá

hội?" "Tìm hiểu được từ nội bộ Vạn Hòa Thương Hội, nếu không phải vì pháp môn này, ta đã sớm cho ngươi rời khỏi Triệu quốc rồi.

Vũng nước ở Triệu quốc này sâu hơn ngươi tưởng tượng nhiều, Tiên Đường cũng không dám nhúng tay quá sâu." Đôi mắt hoa đào của Hắc quần la lỵ thâm thúy. "Đa tạ sư tôn!" Trong lòng Diệp Bất Phàm kích động.

Đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn, vốn dĩ tôi đều đã định kết Nguyên Anh bình thường rồi.

Dù sao Ngũ Sắc Kết Anh Pháp cũng khó tìm. "Ta ở đây chỉ có một khối vật linh Kết Anh thuộc tính Kim, Thiên Xích Mẫu Kim, cho ngươi đấy." Hắc quần la lỵ lật tay ném ra một khối quặng giống như vàng ròng, nặng trịch, tràn ngập khí tức sắc bén.

Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, vội vàng đón lấy.

Kỳ vật bực này, mang ra ngoài đủ để khiến đám Kim Đan viên mãn điên cuồng tranh đoạt. "Ngươi còn cần gì nữa, sau này muốn vớt vát chỗ tốt từ ta e là không còn cơ hội đâu." Hắc quần la lỵ hỏi. "Thần thông!

Cấm kỵ thần thông!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực. "A, cho ngươi hai môn, một môn pháp thuật thần thông, một môn hồn đạo thần thông, đủ cho ngươi dùng rồi.

Thần thông khó tu, tham nhiều nhai không nát." Hắc quần la lỵ bĩu môi, lấy ra hai miếng ngọc giản trống, ấn lên trán một lát rồi ném cho Diệp Bất Phàm.

Nàng dặn dò: "Thần thông không phải thứ Kim Đan có thể chống đỡ nổi, đợi ngươi Nguyên Anh hãy tu tập." Người sau đón lấy, vội vàng lướt qua, trong lòng chấn động. 【Địa Sát Thần Thông · Định Thân Thuật: Một lời có thể định thân người, yêu, ma.

Tác dụng phụ: Gánh nặng cực lớn đối với thần hồn, pháp lực, pháp thân, phản phệ càng lớn, phi Hóa Thần Thiên Quân không thể tu tập, e có nguy cơ bạo thể mà chết!】 Cái gọi là thần thông, có phân chia Thiên Cương, Địa Sát, Nhân giai.

Thiên Cương ba mươi sáu, Địa Sát bảy mươi hai, Nhân Khí một trăm linh tám, đây là cội nguồn của thần thông.

Nguyên Anh bình thường tu tập đều là Nhân giai thần thông, Địa Sát thì phải Hóa Thần mới có thể nắm giữ.

Trong địa phận Triệu quốc, Nhân giai đều rất ít, càng đừng nói đến Địa Sát thần thông.

Đẳng cấp này, Nguyên Anh thi triển cũng phải bị hút thành xác khô tại chỗ. 【Phụ Diện Nghịch Chuyển: Gánh nặng cực nhỏ đối với thần hồn, pháp lực, pháp thân, phản phệ càng nhỏ, không có nguy cơ bạo thể.】 Trong lòng Diệp Bất Phàm cuồng hỷ.

Đúng là hệ thống.

Đối với Nguyên Anh chân quân mà nói, đừng nói định thân một giây, cho dù là định thân một khoảnh khắc, đó cũng là trí mạng! 【Nhân Giai Trung Phẩm Thần Thông · Thiên Địa Vi Cục: Hồn đạo thần thông, lấy thiên địa làm bàn cờ, lấy vạn vật làm quân cờ, tổ chức kinh thế sát cục, có thể vây giết Nguyên Anh.

Tác dụng phụ: Cần thần hồn cường đại làm gốc, sau khi thi triển thần hồn tổn hại lớn, nhẹ thì hôn mê, nặng thì ba hồn bảy vía thất lạc.】 【Phụ Diện Nghịch Chuyển: Thần hồn yếu ớt cũng có thể thi triển, sau đó thần hồn được đại bổ, nhẹ thì thần trí thanh minh, nặng thì ba hồn bảy vía đầy đủ, đồng thời tráng đại.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng kích động.

Hai đại sát chiêu a!

Có hai môn thần thông này, xuất kỳ bất ý, hoặc là có thể trong thời gian ngắn xử lý một vị Nguyên Anh chân quân.

Đương nhiên, cũng không phải không có cái giá phải trả, phẩm cấp Định Thân Thuật quá cao, vốn là thần thông của Hóa Thần Thiên Quân, gánh nặng dù nhỏ lại cũng không phải Kim Đan có thể thừa nhận, chỉ có thể dùng làm át chủ bài.

Trân trọng thu hai môn thần thông lại.

Diệp Bất Phàm muốn nói lại thôi: "Sư tôn, Quý Thương Hải của Tiên Đường..." "Ta đỡ cho ngươi rồi, ngươi muốn chạy trốn à?

Lão thất phu kia đang ở Nguyên quốc, ngươi bước vào Nguyên quốc một bước, nhất định sẽ bị vị Thiên Cơ Sư tam giai kia bói ra." "Đợi ta khôi phục rồi sẽ giúp ngươi một lần nữa, cho ngươi thời gian đào tẩu." Hắc quần la lỵ có vẻ buồn ngủ, mí mắt cứ sụp xuống.

Nàng ném cho Diệp Bất Phàm một đồng tiền: "Thúc giục vật này, có thể tạm thời che giấu thiên cơ." Diệp Bất Phàm vội vàng đón lấy, trân trọng cất kỹ. "Được rồi, thương thế của ta cũng không nhẹ, cần ngủ say một thời gian, có nguy hiểm gì thì đi tìm Lưu Vân thành chủ, hắn sẽ giúp ngươi." Hắc quần la lỵ leo lên giường của Diệp Bất Phàm, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn trắng nõn khiến người ta nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

Lại còn có một mùi hương lạ tràn ngập căn phòng.

Nàng tuy vóc dáng nhỏ, nhưng đúng là ứng nghiệm câu nói kia —— đồng nhan cự nhũ.

Cộng thêm đôi mắt hoa đào kia, loại mắt này nhìn con chó cũng thấy thâm tình. "Giúp vi sư đắp chăn." Hắc quần la lỵ ngáp một cái, mệt mỏi nói.

Diệp Bất Phàm tiến lên, giúp nàng đắp chăn đệm. "Hửm?

Mùi gì thế?" Hắc quần la lỵ bỗng nhiên ngửi ngửi cái chăn, u oán trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm: "Thay cho ta cái chăn mới." Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, thay chăn khác đắp lại cho nàng.

Hắc quần la lỵ lúc này mới trầm trầm ngủ thiếp đi.

Ngủ một hồi, cái miệng nhỏ hơi mở, chảy ra nước miếng long lanh.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một điển cố, Bạch Mã hoàng tử và Bạch Tuyết công chúa. "Đáng tiếc, không có hoàng hậu ác độc." Lắc đầu, đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Một thời gian sau đó, Thanh Vận viện có la lỵ trấn áp tất cả, Diệp mỗ nhân cảm thấy an toàn tăng lên rất nhiều.

Chính mình thì chuyển sang ở phòng vách tường bên cạnh la lỵ.

Chuyện song tu với Ngu Tuyên Cơ, căn bản không cần kiêng dè.

Dù sao la lỵ cũng một tay thúc đẩy chuyện phong lưu giữa hắn và Nhan Như Ngọc, cái gì cũng đã thấy qua.

Bất quá Ngu Tuyên Cơ lại sợ hãi vô cùng, buổi tối kêu cũng không dám kêu lớn.

Mà con chim lông đỏ cũng thành thật hẳn, rúc dưới lòng đất không biết đang làm gì.

Chớp mắt.

Lại là vài tháng thoáng cái đã qua.

Diệp Bất Phàm đến Lưu Vân thành đã tròn một năm.

Cách buổi đấu giá hội còn nửa tháng.

Không biết có phải vì nguyên do này hay không, Triệu quốc và Vạn Yêu quốc đình chiến.

Lưu lượng người ở Lưu Vân thành tăng vọt.

Nguyên quốc, Thiên Thương quốc, Hỏa Vân quốc và không ít Kim Đan đại viên mãn nghe tin lập tức hành động, chạy tới Lưu Vân thành.

Chương 188

Buổi đấu giá hội thịnh đại nhất trong mấy trăm năm qua, bảo vật vô số, càng có Kết Anh pháp và vật linh Kết Anh, không ai là không động lòng.

Thậm chí có không ít Nguyên Anh chân quân giá lâm.

Hợp Hoan, Chân Lan, Đồ Kiếm, Vạn Thú Cốc Thanh Ngọc Chân Quân vân vân, cộng thêm các nước láng giềng, số lượng Nguyên Anh nhiều chưa từng thấy.

Lên đến mười mấy vị.

Từng đạo thần thức quét qua, vô luận là Kim Đan đại viên mãn, hay là Trúc Cơ, Luyện Khí, tất cả đều nơm nớp lo sợ.

Tràn đầy kính sợ cùng sợ hãi.

Diệp Bất Phàm cũng vì thế mà kinh hồn táng đảm, đều muốn chạy trốn luôn rồi.

Hắn đánh giá thấp hàm lượng vàng của buổi đấu giá hội này.

Nguyên Anh quá nhiều!

Cũng may trong sân nhà mình có một vị Nguyên Anh đại tu sĩ tọa trấn.

Về phương diện tài lực, hắn tích cóp mấy tháng, linh thạch lên đến tám ngàn vạn, có thể gọi là máy in tiền mạnh nhất trong lịch sử Triệu quốc.

Còn về thể phách của hắn.

Trải qua mấy tháng tắm thuốc, cộng thêm không ngừng song tu với Ngu Tuyên Cơ, có tăng ích đối với khí huyết.

Nhục thân đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong.

Từ hậu kỳ đến đại viên mãn, tắm thuốc căn bản không phá nổi bích lũy kiên cố.

Nhưng Diệp Bất Phàm có hệ thống. "Phù!" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong mật thất, trong lòng bàn tay hiện lên một ngọn lửa.

Huyết Dương Ma Hỏa.

Tác dụng phụ là tổn thất huyết nhục trên người.

Sau khi Phụ Diện Nghịch Chuyển, là tăng phúc nhục thân!

Mỗi lần thi triển đều sẽ có một tia tăng phúc.

Lúc trước Diệp Bất Phàm thành tựu Nhục thân Kim Đan, chính là nhờ vào đạo pháp thuật này. "Sau khi bước vào Kim Đan, hiệu quả tác dụng phụ tăng phúc nhục thân đã giảm đi vô hạn." Diệp Bất Phàm nhíu mày, lần trước đột phá, hắn thi triển "Huyết Dương Ma Hỏa" số lần lên đến hàng ngàn lần.

Hắn suy đoán, càng về sau, muốn mượn cái này để đột phá càng khó. "Phù ——" Diệp Bất Phàm thổi tắt ma hỏa, lại lần nữa thi triển.

Sau đó lại thổi tắt, lại thi triển.

Tuần hoàn lặp lại.

Thi triển đủ tám vạn lần, tốn thời gian bảy ngày.

Bích lũy rốt cuộc cũng phá vỡ, thể phách mạnh mẽ tăng trưởng!

Nhục thân Kim Đan.

Đại viên mãn! "Tám vạn lần, không biết có thể dựa vào tác dụng phụ của pháp thuật này để nhục thân đột phá Nguyên Anh hay không?" "Răng rắc răng rắc!" Da dẻ Diệp Bất Phàm nứt da, da mới sinh sôi, khẽ chấn động một cái, da cũ bong ra.

Thân hình càng thêm cân đối, dòng máu uyển chuyển như sông lớn, khí huyết bành trướng tựa chân long thượng cổ. "Sức mạnh, tốc độ, phòng ngự đều đạt đến tầm cao mới." Diệp Bất Phàm có loại cảm giác sức mạnh bành trướng, lấy ra một kiện pháp bảo đoạn kiếm, nhẹ nhàng bóp một cái, bên trên hiện lên vết lõm.

Hắn tán thán, đánh giá chỉ dùng lực lượng nhục thân cũng có thể nghiền ép bất kỳ đại tu nào dưới trướng Nguyên Anh. "Phạm Thánh Ma Công" là đệ nhất luyện thể pháp Triệu quốc.

So với thể phách tu luyện từ công pháp tầm thường thì mạnh hơn nhiều.

Diệp Bất Phàm bỗng lộ ánh mắt ngoan lạt, lấy ra Chân Ma Kiếm chém mạnh một cái. "Bộp" một tiếng, cánh tay trái rơi xuống đất.

Máu tươi nóng hổi bắn tung tóe, năng lượng kinh người.

Hắn nén đau vận chuyển Phạm Thánh Ma Công, khí huyết cuộn trào, cánh tay đứt tái sinh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong vài hơi thở.

Cánh tay trái đã hoàn chỉnh.

Cánh tay rơi xuống đất thì nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Lúc trước khi vừa mới đạt Nhục thân Kim Đan, trọng tố cánh tay cũng cần thời gian rất dài. "Khôi phục lực càng nhanh hơn rồi, chỉ cần không phải trong nháy mắt đánh chết ta, vài hơi thở là có thể khôi phục như cũ." Hắn phấn chấn không thôi, năng lực bảo mệnh đạt đến tầm cao mới. "Pháp thể song tu, tất cả đều viên mãn, chiến lực bạo tăng một đoạn dài." Diệp Bất Phàm nắm chặt tay, rất tự tin.

Hắn từng lĩnh giáo thủ đoạn công kích của nữ tử áo đỏ, Bạch Lang Vương ở Vạn Yêu quốc.

Vượt xa Kim Đan quá nhiều, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng hắn là Hoàn Mỹ Kim Đan, cộng thêm Thiên Sát Chân Ma Công, pháp lực quá hồn hậu, đuổi sát Nguyên Anh.

Nhục thân vượt qua pháp bảo đỉnh cấp.

Thực lực tổng thể quá biến thái.

Lại thêm Chân Ma Kiếm Trận, cấm kỵ pháp thuật, hai môn thần thông mấy tháng nay không gián đoạn.

Nguyên Anh sơ kỳ bình thường không phải là đối thủ.

Trong lòng Diệp Bất Phàm khẽ động, thi triển vài lần Huyết Dương Ma Hỏa.

Sau đó phát hiện lực lượng nhục thân vẫn có thể tăng trưởng, chẳng qua cực kỳ bé nhỏ, muốn leo qua ngọn núi lớn Nhục thân Nguyên Anh này, khó như lên trời.

Phóng mắt nhìn liệt quốc xung quanh, mấy chục vị Nguyên Anh.

Một người Nhục thân Nguyên Anh cũng không có.

Kết Anh pháp, vật linh Kết Anh cần thiết còn hiếm hơn cả Nguyên Anh tu vi. "Ngược lại không cần dùng Kết Anh pháp, tìm được thần thông có tác dụng phụ lớn hơn, là có thể nhục thân thành Anh." Diệp Bất Phàm định trọng điểm chú ý phương diện này.

Sau đó đứng dậy, đi ra khỏi mật thất.

Trăng sáng treo cao, chiếu rọi cả Lưu Vân thành.

Tâm trạng hắn rất tốt, xoay người đi vào phòng ngủ, cùng Ngu Tuyên Cơ sướng đàm về nhân thể và nghệ thuật.

Trải qua thời gian song tu lâu như vậy, Ngu Tuyên Cơ đã trở thành con đường lớn thênh thang.

Nhưng thể phách Diệp mỗ nhân còn mạnh hơn trước. "Tha cho ta có được không?" Nàng nhịn không được cầu xin tha thứ, thở hổn hển liên hồi. "Còn để cho người ta ngủ không hả!" Hắc quần la lỵ ngủ say mấy tháng bị đánh thức, mắt nhắm mắt mở đập cửa phòng, xấu hổ mắng yêu.

Sau đó, thanh âm của nàng im bặt. "Ngươi!

Ngươi!" Hắc quần la lỵ ngơ ngác nhìn vào trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa trong nháy mắt nổi lên một ráng mây đỏ, trừng lớn mắt. "Rầm" một tiếng, lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại, trái tim nhỏ bé đập thình thịch. "Sao có thể chứ?

Lúc ở di tích đâu có... như vậy..." Ngón tay nhỏ của Hắc quần la lỵ so so một chút, khó mà tin nổi. ...

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Lưu Vân thành, một nhóm ba người chậm rãi đi tới.

Đi đầu là lão giả tóc xám mặc trường sam, khí chất tựa như đại nho, đôi mắt tang thương, như ẩn chứa nhật nguyệt tinh tú.

Chương 189

Tiên Đường Quý gia, Quý Thương Hải.

Bên người là Thiên Cơ Sư tam giai, Hào Vô Danh cư sĩ, trông như trung niên, cho dù nhìn ở cự ly gần, diện mạo cũng khiến người ta nhìn không rõ, khó mà ghi nhớ.

Cuối cùng là một thanh niên.

Một thân cẩm y hoa phục, bất cần đời, như hoa hoa công tử.

Quý gia thiên kiêu nhỏ tuổi nhất, Quý Vô Hối. "Bát thúc, cháu đối với cái thứ khí vận chết tiệt kia chẳng có hứng thú gì cả, mang cháu tới đây làm gì?

Giờ cháu chỉ muốn chạy trốn thôi." Thanh niên trợn trắng mắt nói.

Quý Thương Hải liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Một mạch này của ta, chỉ trông cậy vào ngươi thôi, trên người ngươi có mười tám đạo khí vận, cộng thêm một đạo trên người Trương Lão Tam kia, là có cơ hội tranh một tranh với mấy mạch khác." Trong đại tộc tiên gia, cạnh tranh tàn khốc.

Khí vận giữa các bên cắn nuốt lẫn nhau, kẻ thất bại kết cục rất thảm.

Dù sao tài nguyên Hóa Thần chỉ có một suất. "Tranh cái rắm, lỡ như cháu bị mấy tên yêu nghiệt kia chém chết thì làm sao?

Nhất là tên biến thái Quý Vô Đạo kia.

Cháu đến giờ vẫn là trai tân, không thể chết được." Quý Vô Hối bĩu môi.

Quý Thương Hải không để ý đến lời lải nhải của đứa cháu, chậm

rãi vào thành: "Trên đấu giá hội có vật chữa thương ta cần, tối kỵ đánh rắn động cỏ, chớ có gây chú ý, tránh để nữ nhân điên của Thiên Ma Giáo phát giác." Lời vừa dứt, mắt Quý Vô Hối bỗng sáng rực lên, nhìn thấy một mỹ nữ.

Lưu Vân thành hiện giờ, buổi tối cũng đèn đuốc sáng trưng, dòng người đông đúc, náo nhiệt vô cùng. "Thiếu phụ!

Còn là loại cực phẩm nhất!" Quý Vô Hối cuồng hỉ, ba bước gộp làm hai, chắp tay thi lễ, tương đương thân sĩ và ưu nhã. "Mỹ nữ, hẹn hò không?" "???" Một bộ đạo bào, thân hình đầy đặn, khá có khí chất góa phụ (vị vong nhân), Liên Ương Chân Quân nhíu mày ngài. "Cút!" Đại trưởng lão Chân Lan Lâu bồi tiếp bên cạnh sắc mặt khẽ biến, một cái tát hung hăng quất vào mặt Quý Vô Hối.

Quý Vô Hối không nhúc nhích tí nào.

Điều này khiến sắc mặt Đại trưởng lão lại biến đổi, một lần nữa xem xét thanh niên trước mắt này.

Một cái tát của hắn dù cùng cảnh giới cũng không dám ngạnh tiếp, người này cứng rắn chịu một đòn, cư nhiên một chút việc cũng không có. "Mỹ nữ, đây là hạ nhân nhà nàng sao?

Thật không hiểu lễ phép." Quý Vô Hối trách mắng, sau đó mặt dày mày dạn nhìn về phía thiếu phụ, cười nói: "Cú này ta sẽ không so đo, mỹ nữ, cùng bản công tử thưởng nguyệt như thế nào?" "Haizz." Quý Thương Hải thở dài, túm lấy cổ áo Quý Vô Hối, đi về phía xa. "Ấy ấy, Bát thúc, đó là cháu dâu tương lai của thúc đấy, đừng lôi cháu a!" Quý Vô Hối bị lôi đi, còn không quên quay đầu lại kêu lên: "Mỹ nữ, nhà nàng ở đâu thế?

Có rảnh ta tìm nàng chơi nha." "Thật là phóng túng." Sắc mặt Đại trưởng lão Chân Lan Lâu tái mét.

Trêu ghẹo Nguyên Anh chân quân, mấy cái đầu cũng không đủ chém. "Đó là Nguyên Anh đại tu sĩ của Tiên Đường, Thương Hải Chân Quân." Liên Ương Chân Quân không để ý đến lời nói của thanh niên, mà là ngưng trọng nhìn về phía bóng lưng lão giả kia. "Cái gì?!" Sắc mặt Đại trưởng lão Chân Lan Lâu kịch biến.

Hắn nhìn tay mình, lại nhìn thanh niên kia, giọng nói có chút run rẩy: "Ta vừa nãy... tát tiểu công tử Quý gia một cái?" Đừng nói là hắn, cho dù là Chân Lan lão tổ cũng không dám động thủ với tiểu công tử Quý gia.

Bối cảnh thực sự quá lớn.

Hơn nữa, tám đại thế lực còn đang muốn đầu quân qua đó.

Bên kia, Quý Thương Hải thuê một trạch viện ở lại.

Quý Vô Hối thì ảo não không thôi, chỉ hận chính mình không xin được thông tin chỗ ở của vị mỹ nữ kia.

Sáng sớm hôm sau.

Quý Vô Hối đi dạo trong Lưu Vân thành, tìm kiếm tung tích vị thiếu phụ kia, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Bất quá lại phát hiện trong viện tử cách đó không xa có không ít Kim Đan ra ra vào vào, không thiếu một số mỹ nữ.

Hắn tỏ ra hân hoan, đăng môn bái phỏng.

Ngược lại làm quen được với Lý Phù Sư bên trong. "Lý huynh đệ, có thể dạy ta cách tán gái không?" Quý Vô Hối ngồi đối diện với Diệp Bất Phàm, hắn nhìn Lục La đang hầu hạ bên cạnh, có chút hâm mộ nói.

Không chỉ nữ tử tiểu gia bích ngọc này, hai ngày nay hắn phát hiện có mấy nữ tu sĩ liếc mắt đưa tình với Lý Phù Sư.

Ghen tị cực kỳ.

Còn mình thì sao?

Nếu không dựa vào gia tộc, những nữ tử kia để ý cũng không thèm để ý đến hắn. "Ha ha, chẳng qua là người ta cần cái gì, ngươi vừa khéo có cái đó." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói, ánh mắt khẽ lóe.

Thần thức hắn kinh người, có thể nhìn ra thanh niên này không đơn giản, thực lực tuyệt đối không dưới đám người Kiếm Hạc Chân Nhân, hai ngày nay thường xuyên chạy tới chỗ hắn, tự xưng họ Vô, tên là Vô Hối. "Ví dụ?" Quý Vô Hối tinh thần chấn động, lập tức lấy ra bút mực và giấy, làm ra vẻ lắng nghe. "Ví dụ người khác cần phù lục, ta vừa khéo biết vẽ bùa, bọn họ tự nhiên sẽ tìm tới cửa." Diệp Bất Phàm nhìn đối phương nghiêm túc ghi chép, thần tình quái dị.

Đây đúng là một nhân tài.

Diệp Bất Phàm tùy tiện bịa chuyện.

Tên nhóc trước mắt này lại nghe rất nghiêm túc, lúc thì mê mang, lúc thì kích động, lúc thì hoảng nhiên đại ngộ, cứ như Long Trường ngộ đạo vậy. "Lý huynh, huynh là đại sư a, nghe vua nói một buổi, hơn mười năm đọc sách a!

Sau này huynh chính là đại ca của ta!

Xin nhận của tiểu đệ một lạy!" Cuối cùng, Quý Vô Hối viết đầy mấy trang giấy, tràn đầy sùng bái chắp tay bái lạy.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, ánh mắt càng thêm quái dị. "Lý đại ca, ngài cảm thấy ta còn chỗ nào thiếu sót?" Quý Vô Hối hy vọng nói, giống như học sinh lắng nghe lão phu tử dạy bảo. "Ngươi, kiểu tóc không tốt, đừng đầu bù tóc rối, buộc tóc lên, cột cái dây buộc màu trắng." "Quần áo đừng quá hoa quý, mộc mạc một chút, khiêm tốn quân tử một chút, đừng giống cái tên công tử bột, những nữ tử kia

vừa thấy cái dạng lưu manh này của ngươi, không đánh ngươi đã coi như ngươi gặp may rồi." Diệp Bất Phàm đánh giá đối phương, chỉ điểm. "Ngài thật là thần thánh!

Hôm qua ta bắt chuyện với một thiếu phụ, đúng là bị đánh thật." "Đa tạ đại ca chỉ điểm sai lầm!" Quý Vô Hối đại hỉ, lập tức thay một bộ nho sam, phối thêm một cây quạt xếp.

Có dáng vẻ thư sinh, nhưng nhìn thế nào thì cái khí chất quần là áo lượt kia cũng không che giấu được.

Diệp Bất Phàm cạn lời, lại chỉ điểm thêm hai câu. "Được được được, tiểu đệ đi ra ngoài tán gái ngay đây, để chứng minh sở học." Quý Vô Hối mặt đầy kích động, vội vàng rời khỏi Thanh Vận viện. "Người này không đơn giản, hẳn là mang trong mình Tiên Thiên Bảo Thể." Ngu Tuyên Cơ đi tới, nhỏ giọng nói.

Tiên Thiên Bảo Thể, chính là thể chất đặc thù, cũng giống như Thiên Mị Linh Thể của nàng vậy. "Hắn là tiểu công tử của Quý gia, hoặc giả có chút hữu dụng đối với ta." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, ánh mắt thâm thúy. "Sao ngài biết?" Ngu Tuyên Cơ ngẩn ra, có chút không thể tin nổi: "Hắn là một tên công tử bột?

Là đại nhân vật bên Tiên Đường?" "Thực lực kẻ này quá mạnh, vượt qua Kiếm Hạc, Phá Thiên Chân Nhân những đại tu này, hơn nữa còn kiêm cả luyện thể, thể phách đạt đến Kim Đan trung kỳ." "Loại người này, bất kỳ thế lực nào của Triệu quốc cũng không bồi dưỡng ra được." Diệp Bất Phàm cười khẽ, sau khi nhục thân đại viên mãn, giác quan thứ sáu càng thêm mẫn cảm, càng đừng nói hắn còn có thần thức.

Ẩn nặc pháp của đối phương, thùng rỗng kêu to. "Vậy ngài còn không đi?" Ngu Tuyên Cơ bỗng sắc mặt khẽ biến.

Tiểu công tử Quý gia đến rồi, vị Nguyên Anh đại tu sĩ kia tất nhiên

cũng ở trong thành. "Có sư tôn che chở, lại có Lưu Vân thành chủ vì ta che giấu thiên cơ, sẽ không có việc gì, nhưng hiện tại nếu rời đi, trong nháy mắt sẽ bị vị Thiên Cơ Sư tam giai kia bói ra, đó mới là lấy mạng." Diệp Bất Phàm lắc đầu, trong lòng trầm trọng.

Hắn vẫn đánh giá thấp hàm lượng vàng của buổi đấu giá hội này.

Lưu Vân thành hiện giờ tàng long ngọa hổ, cũng không biết trong bóng tối có bao nhiêu kẻ thù.

Cũng may thực lực hắn bạo biểu.

Bất quá để đề phòng vạn nhất, vẫn phải chuẩn bị trước. "Ta giao cho ngươi một số việc..." Diệp Bất Phàm đứng dậy, ghé vào tai Ngu Tuyên Cơ nói vài câu, sau đó đi vào mật thất, lấy ra một đống dược liệu.

Thiết mộc, nguyệt thạch, hồn ngọc vân vân.

Chương 190

Toàn là dược liệu luyện chế khôi lỗi.

Sau khi hắn nhận được "Vạn Luyện Pháp", qua lại với Mộc khôi lỗi sư hàng xóm là thường xuyên nhất, đã từ tay gã đổi được khôi lỗi bí thuật.

Cộng thêm "Trát Chỉ Bảo Điển" nhận được đầu tiên hai năm trước, hiện giờ khôi lỗi thuật cũng xấp xỉ tiêu chuẩn tam giai.

Khôi lỗi và luyện khí có rất nhiều chỗ thông nhau.

Hắn tu tập phù đạo là để tăng thủ đoạn công kích, phòng ngự, cũng như kiếm tiền.

Khôi lỗi thì thuần túy là để bảo mệnh. "Lúc ở Cổ Vân Thành, người giấy khôi lỗi mê hoặc địch nhân thất bại, cũng may hiện tại ngưng tụ thần thức, khống chế đối với khôi lỗi đạt đến tầm cao mới." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, ném vào lò luyện khí một đống thiết mộc, bắt đầu chế tạo khôi lỗi.

Hai ngày sau.

Một con khôi lỗi cao lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Khác với khôi lỗi bình thường, kết hợp người giấy sửa đổi một chút, da dẻ mịn màng bóng loáng, giống hệt da người, nhìn qua thần thái giống hệt một Kim Đan tu sĩ.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, thần hồn chi lực trong Nê Hoàn Cung phân ra một tia, dung nhập vào trong khôi lỗi.

Đây là đặc tính của thần thức Nguyên Anh, có thể phân xuất thần niệm, có thể bám vào người khác trong thời gian dài, khống chế ở khoảng cách siêu xa.

Trước đây Diệp Bất Phàm muốn làm được điểm này, chỉ có thể phân xuất Chân Ma huyễn ảnh tiến vào trong khôi lỗi, thời gian duy trì quá ngắn, khoảng cách bị hạn chế.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Đôi mắt khôi lỗi đột ngột mở ra, tràn ngập linh tính, hoạt động vài cái, khôi lỗi toét miệng cười: "Như thế này, ai có thể phân biệt được thật giả?" Mấy ngày sau đó.

Diệp Bất Phàm dùng Tạo Súc Thuật cho khôi lỗi, dịch dung thành bộ dáng Lý Phù Sư, trực tiếp ra cửa tiếp khách.

Ứng phó với các Kim Đan tu sĩ thỉnh cầu vẽ bùa. "Lấy thần niệm làm gốc, Tạo Súc Thuật và Man Thiên Thuật thời gian duy trì càng dài hơn." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Thời gian trôi qua.

Trong lúc đó Quý Vô Hối đến rất thường xuyên, không ngừng cầu giáo kỹ thuật tán gái.

Giao tình hai người càng sâu, thậm chí mời hắn cùng đi tham gia đấu giá hội.

Nhiều ngày sau.

Cuối cùng cũng đến thời gian buổi đấu giá hội cỡ lớn.

Diệp Bất Phàm giao phó cho Sở Tử Tuyết, Lục La, Ngu Tuyên Cơ một phen.

Bước ra khỏi Thanh Vận viện. ...

Vạn Hòa đấu giá hội nằm ở trung tâm thành.

Tiến vào hội trường to lớn, một đám Trúc Cơ chỉ có thể đứng ở phía cuối cùng, số lượng chừng năm sáu ngàn, phía trước ngồi là hàng trăm vị Kim Đan.

Ngoài Triệu quốc ra, còn có Kim Đan chân nhân của Nguyên quốc, Hỏa Vân quốc, Thiên Thương quốc.

Hàng ghế khách quý phía trước nhất, chỉ có Nguyên Anh chân quân mới có tư cách ngồi vào.

Lúc này trong đám người, một gã mặc áo bào đen kinh ngạc đánh giá bốn phía, ánh mắt chớp động.

Chính là Diệp Bất Phàm. "Một đám Kim Đan, hơn một nửa đều là người quen." Hắn cảm thán.

Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Bách Thú Chân Nhân, Bách Thú Thánh Tử, Phá Thiên Chân Nhân.

Mạnh Vân đại trưởng lão của Tuyết Linh Tông, Âm Dương Chân Nhân của Hợp Hoan Tông, Đại trưởng lão của Phiêu Miểu Cốc, mấy vị của Chân Lan Lâu, còn có Huyết Phong phong chủ, Ma Kiếm Thượng Nhân, cũng như tông chủ của các thế lực lớn.

Vân Không Thành của Lưu Vân thành, cũng như thành chủ.

Thậm chí, hắn còn nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ của Thiên Ma Giáo ở phía sau, ví dụ như cô nàng trông giống nữ sinh cao trung thanh thuần Hoàng Linh San, Đỗ Thiết, Triệu thư sinh.

Người quen quá nhiều.

Duy chỉ không thấy Thiên Ma giáo chủ. "Sau ngày hôm nay, không biết khi nào mới gặp lại những người này." Trong lòng Diệp Bất Phàm tư vị mạc danh.

Sau đấu giá hội hắn phải đi Nam Hồng Vực, đi đến đó kết Anh.

Ở Triệu quốc đắc tội quá nhiều người, càng đừng nhắc đến Ma Yêu Đế của Vạn Yêu quốc, Quý gia của Tiên Đường đang nhìn hắn chằm chằm. "Liên Ương Chân Quân đến rồi!" "Bái kiến Liên Ương

Chân Quân!" Bỗng nhiên một tiếng kinh hô, tất cả Kim Đan mặt đầy tôn kính, tất cả đều đứng dậy hành lễ.

Diệp Bất Phàm cũng đứng dậy, hơi chắp tay.

Liên Ương Chân Quân một thân đạo bào, không che giấu được đường cong đầy đặn, kinh tâm động phách, khí chất giống như góa phụ.

Nhìn một cái là biết loại "nước nôi tràn trề", cực kỳ hút mắt.

Bên người thì có Nhan Như Ngọc thanh lãnh tựa tiên đi theo.

Liên Ương Chân Quân gót sen khẽ dời, đi tới chỗ nào, đám Kim Đan đều vẻ mặt cung kính nhường đường. "Nữ thần của ta!" Quý Vô Hối trốn trong đám Kim Đan mặt đầy si mê.

Bỗng nhiên hắn ngẩn ra, nhìn thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ bên cạnh Liên Ương Chân Quân, trừng lớn mắt. "Đẹp quá!" Loại tuyệt sắc mỹ nhân này, cho dù ở Tiên Đường cũng hiếm thấy.

Cách hắn không xa, Quý Thương Hải và vị Thiên Cơ Sư tam giai kia thì thần tình không đổi. "Phiêu Miểu Cốc lão tổ!" "Vạn Thú Cốc Thanh Ngọc Chân Quân!" "Thượng Thanh Cung Đồ Kiếm Chân Quân!" "Thanh Vân Tông lão tổ..." Từng đạo Nguyên Anh chân quân đi vào, khí tràng cực mạnh, chấn nhiếp cả đấu giá hội im phăng phắc.

Từ Kim Đan đến Trúc Cơ, người nào người nấy cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Những Nguyên Anh này, mỗi một người dậm chân một cái, Triệu quốc đều phải run ba cái, toàn là đại nhân vật thông thiên!

Kim Đan dù mạnh, trước mặt họ cũng chẳng là cái thá gì. "Hợp Hoan lão tổ!" Bất chợt, Diệp Bất Phàm hai mắt khẽ híp lại, đáy mắt lướt qua sát cơ.

Một trung niên áo trắng đi tới, dung mạo tuấn lãng, phong thần như ngọc, ánh mắt ôn nhuận, phong độ ưu nhã.

Hắn đưa mắt nhìn quanh toàn trường, thần thức cẩn thận đánh giá từng tu sĩ một. "Phát hiện rồi sao?" Hợp Hoan Lão Tổ chậm rãi truyền âm, nhìn sang Chân Lan Lão Tổ đang đi tới bên cạnh.

Lão nhíu mày nói: "Ngươi xác định tên kia đang ở trong đấu giá hội này?" Chân Lan Lão Tổ quét mắt một vòng, bình tĩnh đáp: "Có người vì Trương Lão Tam và con chim Chu Tước kia mà che giấu thiên cơ, bất quá ta đã tiêu hao mấy năm tuổi thọ, miễn cưỡng có thể thôi diễn ra vị trí đại khái." "Hắn tất nhiên đang ở trong đấu giá hội này!" Nghe vậy, Hợp Hoan Lão Tổ mày nhíu chặt, thần thức lại một lần nữa cẩn thận tìm kiếm.

Trắng trợn không kiêng nể gì như thế khiến Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên và các tu sĩ Kim Đan khác có chỗ cảm ứng, trong lòng tuy có lửa giận nhưng lại không dám nói gì.

Bất quá mấy vị Nguyên Anh nước khác tiến vào sau đó, cảm ứng được thần thức của Hợp Hoan Lão Tổ thì lại nhíu mày, rất là bất mãn.

Trong đó có một người Diệp Bất Phàm cũng từng gặp, chính là vị Nguyên Anh của Thiên Tang Quốc, nghi là Lão tổ Lưu Ly Tông, người đã xuất hiện lúc hắn dẫn động thiên kiếp. "Còn dùng thần thức quét loạn, tin hay không ta đấm ngươi?" Cuối cùng, Hắc Quần La Lỵ (loli váy đen) thân hình kiều tiểu bước vào đấu trường, đôi mắt hoa đào cong cong, trong nụ cười ngâm ngâm mang theo sự nguy hiểm.

Nàng vừa vào tràng, Đồ Kiếm Chân Quân và hơn mười vị Nguyên Anh đều chắp tay chào. "Gặp qua Thiên Ma Lão Tổ." Hợp Hoan Lão Tổ thu hồi thần thức, ngoài cười nhưng trong không cười.

Mà trong lòng thì trầm xuống.

Có Thiên Ma Lão Tổ nhúng tay, cho dù tìm được Trương Lão Tam thì cũng vô dụng.

Bất quá rất nhanh, trong lòng hắn liền vui vẻ. "Hừ!

Không rảnh để ý tới ngươi!" Hắc Quần La Lỵ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía một người trong đám Kim Đan, lạnh lùng nói: "Lão cẩu của Quý gia, đuôi chó đều lộ ra rồi, đừng trốn nữa, thương thế của ngươi đã dưỡng tốt rồi?" "Thiên Ma Lão Tổ hà tất cùng lão hủ châm chọc đối gay gắt?

Cho dù không có ta, cũng sẽ có người khác của Quý gia tới thu hồi Trấn Yêu Tháp và phương khí vận kia, ngươi không bảo vệ được Trương Lão Tam đâu." "Vị sắp tới kia, còn mạnh hơn cả ta!" Quý Thương Hải nhíu mày, lãnh đạm nói: "Vì một tên Kim Đan nho nhỏ mà giao ác cùng Quý gia, thực sự là bất trí." "Quý gia Lão Bát?

Thương Hải Chân Quân?" "Vị này sao cũng tới rồi?" Tất cả mọi người sắc mặt kịch biến, đám người Đồ Kiếm Chân Quân trong lòng cũng trầm xuống.

Bọn hắn là chuẩn bị đầu quân cho Quý gia, nếu Thiên Ma Lão Tổ và Quý Thương Hải đánh nhau, người khó xử chính là bọn hắn.

Hai bên đều không muốn đắc tội. "Cũng chẳng thấy Quý gia các ngươi khôn ngoan đi đâu, ngươi đã tới tham gia đấu giá hội thì cứ thành thật mà ngồi đấy!

Đừng động tâm tư lệch lạc!" Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh, tự mình ngồi vào ghế quý tân ở hàng đầu.

Chương 191

Quý Thương Hải sắc mặt không đổi, ngồi trở lại ghế lớn, ánh mắt hắn liếc nhìn Thiên Cơ Sư (thầy bói toán) bên cạnh.

Người sau lắc đầu: "Mê vụ trùng trùng, nhân tố can thiệp thiên cơ của Trương Lão Tam còn nhiều hơn so với trước kia." Quý Thương Hải nhíu mày.

Cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp. "Vị Thiên Ma Lão Tổ này xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng cũng thật sự là hung dữ." Quý Vô Hối tặc lưỡi, nói nhỏ với "Lý Phù Sư" đang ngồi bên cạnh: "Lý đại ca, loại nữ nhân này, ai cưới ai xui xẻo, một ngày phải ăn đòn ba trận." "Chí phải." Lý Phù Sư gật đầu tán thành.

Vị này tự nhiên là thần niệm khôi lỗi của Diệp Bất Phàm, dùng Tạo Súc Thuật cộng thêm Man Thiên Thuật, hoàn toàn có thể tránh được thần thức Nguyên Anh.

Trong bóng tối càng có Chu Tước ẩn nấp, cho dù thời hiệu Man Thiên Thuật qua đi, cũng có thể ra tay che giấu cho hắn. ...

Ở một bên khác, trong đám Kim Đan chân nhân, một trung niên mặc tử bào trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Hắn nãi là Lục trưởng lão của Thánh Ma Phong —— Trần trưởng lão.

Trăm năm trước đột phá Kim Đan, là nô bộc do Thiên Ma Giáo Chủ âm thầm bồi dưỡng lên.

Hắn từ trong ngực lấy ra một đạo ngọc phù đen kịt.

Thôi động ngọc phù cảm ứng một phen, vui mừng càng sâu. "Diệp Bất Phàm quả nhiên đang ở đấu giá hội này, chủ nhân sở liệu không

sai." Trần trưởng lão lộ ra nụ cười.

Một năm trước Thiên Sát Môn ám sát Diệp Bất Phàm thất bại, Thiên Ma Giáo Chủ liền ẩn nhẫn xuống.

Cũng may Thiên Sát Môn trời cao đất xa, mặc cho Diệp Bất Phàm bản lĩnh tày trời cũng không cách nào thuận dây dưa dưa tra ra trên người Giáo chủ.

Sau đó lại phái Kim Đan ám sát đã không còn ý nghĩa, hơn nữa còn có nguy cơ bại lộ.

Hiện nay ẩn nhẫn một năm.

Giáo chủ rốt cục lần nữa tìm được cơ hội.

Đấu giá hội to lớn, Nguyên Anh hội tụ, chỉ cần lộ ra thân phận và vị trí của Diệp Bất Phàm, Hợp Hoan, Chân Lan Lão Tổ cùng vài vị Nguyên Anh khác đoạn nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Mà có Quý Thương Hải tọa trấn, Thiên Ma Lão Tổ che chở không được đối phương. "Kim Đan giết không được ngươi, Nguyên Anh Chân Quân tóm lại có thể giết được ngươi chứ?" Trần trưởng lão nhìn quét tất cả tu sĩ Kim Đan và Trúc Cơ trong đấu giá hội, mắt phiếm sự châm chọc. "Cho dù ngươi có thể thoát khỏi sự diệt sát của đám người Hợp Hoan Lão Tổ, còn có Ma Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc đang tiềm tàng tại Lưu Vân Thành chờ ngươi, ngươi mọc cánh khó thoát!" Một năm trước.

Chính là hắn thay Thiên Ma Giáo Chủ lặn lội đường xa đến Vạn Yêu Quốc, thay Nhị Giao, Bạch Lang Vương, Tam Vĩ Yêu Hồ cung cấp vị trí đại khái của "Trương Lão Tam".

Chỉ là không nghĩ tới, tên kia cư nhiên mượn thiên kiếp thoát khỏi đường chết!

Tâm cơ thành phủ của Liễu Vong Xuyên năm đó vượt xa cùng thế

hệ.

Cha của hắn, Thiên Ma Giáo Chủ lại càng hơn thế!

Màn sau bày mưu nghĩ kế.

Mượn dao giết người dùng đến lô hỏa thuần thanh!

Hôm nay lần nữa bố cục, toàn bộ Lưu Vân Thành đã trở thành một tấm lưới lớn, chỉ chờ con cá Diệp Bất Phàm này.

Nếu như Diệp Bất Phàm biết, đoán chừng có thể nháy mắt minh bạch lúc trước dùng mai rùa tính ra quẻ "Cửu tử nhất sinh", rốt cuộc là ứng nghiệm lên người ai.

Không phải Hồng Y nữ, không phải Ma Yêu Đế, không phải sáu vị Nguyên Anh đại yêu.

Mà là Thiên Ma Giáo Chủ!

Ngay tại lúc này.

Một đạo thân ảnh đi tới đài đấu giá.

Mặc áo vải thô, dáng người khòm lưng, nhưng khí tức vô cùng cường đại. "Tại hạ hội trưởng phân hội Triệu Quốc của Vạn Hòa Thương Hội, Ma Bất Đồng, lần đấu giá này do ta cử hành." Lão đầu áo gai chắp tay mỉm cười. "Nguyên Anh Chân Quân?" "Hít!

Vạn Hòa Thương Hội quả nhiên bối cảnh thâm hậu!" "Bình thường thôi, lần đấu giá hội này trọng bảo rất nhiều, không có Nguyên Anh Chân Quân trấn tràng làm sao mà được?" Trong buổi đấu giá một mảnh xôn xao, đừng nói đám tu sĩ Trúc Cơ, một đám Kim Đan cũng là nơm nớp lo sợ.

Nguyên Anh Chân Quân quá nhiều rồi. "Hoàn hảo." Diệp Bất Phàm ngược lại là thở phào nhẹ nhõm, có Nguyên Anh Chân Quân trấn tràng, tối thiểu không cần lo lắng đám người Hợp Hoan Lão Tổ

cướp bóc thương hội. "Chuyện phiếm không nói nhiều nữa, các vị tùy ý đấu giá, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn linh thạch." Ma Bất Đồng cười ha hả phất tay, một thị nữ khoản thai bưng khay đi lên đài đấu giá.

Người sau xốc lên tấm vải đỏ trên khay, lộ ra bên trong một thanh phi kiếm màu bạc. "Vật này là pháp bảo đỉnh cấp, Ngân Lôi Kiếm, giá khởi điểm tám mươi vạn linh thạch." Không ít Kim Đan chân nhân của Triệu Quốc thấy thế, tặc lưỡi không thôi.

Không hổ là Vạn Hòa Thương Hội, mở màn đã là pháp bảo lôi thuộc tính đỉnh cấp, công phạt đệ nhất, cho dù ở Tiên Đường đất rộng của nhiều, cũng phải đáng giá mấy trăm vạn linh thạch.

Kim Đan chân nhân của Thượng Thanh Cung là thèm thuồng nhất.

Bọn hắn tu luyện chính là kiếm đạo. "Một trăm vạn linh thạch!" Kiếm Hạc Chân Nhân hô hấp dồn dập. "Một trăm hai mươi vạn!" "Một trăm tám mươi vạn!" "..." Âm Dương Chân Nhân, Huyết Phong Phong chủ cùng những người khác lần lượt đấu giá.

Trong nháy mắt, giá trị tiêu thăng đến hai trăm vạn.

Diệp Bất Phàm cũng vì đó mà tặc lưỡi, may mà có đại chiến cùng Yêu tộc.

Nếu không đám người này đâu ra mà hào phóng như vậy.

Bất quá hắn không động tâm tư.

Lần này trọng điểm là Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, Nguyên Anh linh vật! "Ba trăm vạn." Hợp Hoan Lão Tổ thản nhiên nói.

Đồ Kiếm Chân Quân hờ hững nói: "Ba trăm năm mươi vạn, các vị cho cái mặt mũi." Không đợi người khác phản bác. "Ba trăm sáu mươi vạn." Một vị Nguyên Anh Chân Quân già nua rủ xuống trực tiếp mở miệng, ánh mắt sâu thẳm quét nhìn Đồ Kiếm Chân Quân và Hợp Hoan

Lão Tổ đám người.

Người này nãi là Nguyên Anh Tống gia của Nguyên Quốc.

Lão hắc hắc cười nói: "Ha ha, lão đầu tử kiếm kiện pháp bảo cho hậu bối tử tôn, chư vị cũng không cần thiết cùng ta tranh giành chứ?" Sau đó lại bồi thêm một câu: "Lão đầu tử đại hạn sắp tới, mạng không còn lâu nữa." Trong tràng mấy ngàn người vừa nghe, trực tiếp tắt đài.

Đồ Kiếm Chân Quân cùng Hợp Hoan Lão Tổ liếc nhau, da mặt co rút.

Những người khác cũng là trong lòng thầm mắng, lại cũng không cùng Tống gia Nguyên Anh tranh giành nữa.

Trên thế giới này có một loại người không thể chọc.

Đó là Nguyên Anh Chân Quân sắp chết.

Nghe nói mấy vị Nguyên Anh có thù với Tống gia Lão tổ ở Nguyên Quốc, mấy năm nay vẫn luôn trốn ở bên ngoài, không dám trở về.

Chính là sợ vị này mang bọn hắn đi theo một khối. ...

Cuối cùng, Ngân Lôi Kiếm bị Tống gia Nguyên Anh mua được.

Người sau tiến lên, tại chỗ cùng Ma Bất Đồng giao dịch.

Tiền trao cháo múc, đây là để phòng ngừa đêm dài lắm mộng. "Tiếp theo, là một bản công pháp đỉnh cấp 《 Âm Tố Công 》, cực âm cực nhu, khắc chế công pháp cương ngạnh, có khả năng hóa giải mị thuật và huyễn thuật, thích hợp nữ tử tu tập, có thể từ Luyện Khí tu luyện đến Nguyên Anh." Ma Bất Đồng kiểm kê xong, hàm súc gật đầu, lần nữa lấy ra một mai ngọc giản cổ xưa: "Giá khởi điểm chín mươi vạn." Nói xong, đại hữu thâm ý nhìn thoáng qua Hợp Hoan Lão Tổ.

Dẫn tới người sau da mặt cứng ngắc.

Công pháp này rõ ràng là nhắm vào Hợp Hoan Tông. "Một trăm năm mươi vạn!" Liên Ương Chân Quân thủy mâu nổi lên gợn sóng, thanh âm nhu hòa.

Tuyết Linh Tông đều là nữ tu, cùng Hợp Hoan Tông là tử đối đầu, nhu cầu công pháp này nhất.

Ngược lại là không ai cùng Liên Ương Chân Quân tranh đoạt, cuối cùng bị nàng dùng giá một trăm sáu mươi vạn mua đi.

Ma Bất Đồng tiếp tục đấu giá.

Thiên niên linh dược, dược liệu pháp bảo Nguyên Anh, đỉnh cấp đan dược vân vân.

Không cái nào không phải là vật hiếm có của Triệu Quốc.

Không khí đấu giá hội được đẩy lên cao phong, cạnh tranh càng phát ra kịch liệt.

Chương 192

Đám người Đồ Kiếm, Hợp Hoan Lão Tổ cũng là liên tục ra tay.

Đến cảnh giới này của bọn hắn, tu vi tiến bộ một chút xíu đều là thiên nan vạn nan, toàn bộ Triệu Quốc có tám vị Nguyên Anh, trung kỳ chỉ có Đồ Kiếm Chân Quân của Thượng Thanh Cung.

Do đó, đối với thiên niên linh dược và đan dược là khát cầu nhất. "Đám Nguyên Anh này, là thật sự có tiền a!" Diệp Bất Phàm cảm khái vạn phần, hơn trăm vạn linh thạch là toàn bộ thân gia của Kim Đan, nhưng ở trong túi Nguyên Anh bất quá chỉ là mưa bụi.

Hắn án binh bất động.

Nửa ngày sau.

Đấu giá dần dần tiến vào hồi cuối. "Vật này, tưởng rằng phần lớn Kim Đan viên mãn tại tràng đều khát cầu." Ma Bất Đồng cười ha hả nói, phất tay để thị nữ xốc lên tấm vải đỏ trên khay.

Lập tức, quang mang tứ dật, tựa như có tiếng gió đang vang.

Một tảng đá màu xám đầy lỗ thủng, rậm rạp chằng chịt, giống như tổ ong. "Kết anh linh vật, Phong Vẫn Thạch, thích hợp công pháp phong thuộc tính, công pháp thuộc tính khác ngược lại cũng có thể dùng, bất quá không có độ khế hợp bằng phong thuộc tính." "Có thể bảo đảm Kim Đan an toàn phá vỡ, gia tăng một thành khả năng kết anh." Ma Bất Đồng thấy không ít người tại tràng hô hấp dồn dập, treo đủ khẩu vị, lúc này mới nói: "Giá khởi điểm, hai trăm vạn!" "Ba trăm vạn!" Kiếm Hạc Chân Nhân ánh mắt nóng rực, lập tức đấu giá.

Âm Dương, Phá Thiên Chân Nhân hầu như đồng thanh: "Ba trăm năm mươi vạn!" Không ít người đều là vì vật này mới tham dự lần

đấu giá này.

Tròn đợi một năm! "Năm trăm vạn." Phiếu Miểu Cốc Lão Tổ khàn khàn nói, tông môn này có hai Kim Đan viên mãn là phong linh căn, thích hợp nhất bất quá. "Năm trăm năm mươi vạn." Lưu Ly Tông Lão Tổ thanh âm như sấm.

Phiếu Miểu Cốc Lão Tổ nhíu mày, âm trầm nói: "Vật này thích hợp Phiếu Miểu Cốc ta nhất, các hạ cũng không cần thiết cùng ta tranh giành chứ?" Hắn ánh mắt bất thiện. "Người có tài mới chiếm được." Không đợi Lưu Ly Tông Lão Tổ nói chuyện, Đồ Kiếm Chân Quân thích thời nói: "Bảy trăm vạn!" Môn hạ Kiếm Hạc Chân Nhân có khả năng kết anh nhất, tuy nói phong thuộc tính không quá thích hợp, nhưng tổng so với không có thì mạnh hơn.

Kết anh gian nan, gia tăng một thành cơ suất đã là khó được.

Kiếm Hạc Chân Nhân mặt đầy cảm kích. "A, tám trăm vạn!" Tống gia Lão tổ tuổi thọ gần kề a một tiếng, lần nữa tăng giá.

Nhất thời, Nguyên Anh Chân Quân tận số xuống tràng, vì môn hạ Kim Đan đấu giá.

Diệp Bất Phàm híp mắt, mày nhíu chặt. "Chẳng lẽ uổng công đến rồi?

Phong thuộc tính, không thích hợp a!" Hắn một trái tim không ngừng trầm xuống.

Khó khăn lắm mới đợi được một năm, kết quả cứ như vậy?

Hắn muốn kết Ngũ Sắc Nguyên Anh, cần chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm loại kết anh linh vật.

Sư tôn cho Mẫu Kim, còn thiếu bốn loại.

Phong thuộc tính căn bản vô dụng.

Cuối cùng.

Phong Vẫn Thạch với cái giá cao ngất ngưởng bốn ngàn tám trăm vạn, bị Đồ Kiếm Chân Quân thu vào trong túi.

Hận đến mức Lưu Ly Tông, Phiếu Miểu Cốc Lão Tổ đám người nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng lại không thể làm gì, đổi lại là người khác, bọn hắn còn có thể liên thủ gây sức ép, nhưng trung kỳ... thực sự đánh không lại.

Một đám Kim Đan, Trúc Cơ phía sau xem đến tắc lưỡi.

Thật mẹ nó có tiền!

Giao dịch hoàn tất.

Ma Bất Đồng cười đến miệng muốn toét đến mang tai.

Kết anh linh vật tại Triệu Quốc tuyệt tích, nhưng tại Tiên Đường vẫn phải có, bốn ngàn tám trăm vạn đã tràn ra giá trị thực ba bốn thành. "Lần này đấu giá hội định tại Triệu Quốc, quá thích hợp rồi." Ma Bất Đồng thầm nghĩ, sau đó tiếp tục nói: "Mọi người cũng không cần nhụt chí, kết anh linh vật, còn có mấy món." Lời vừa nói ra.

Tinh thần tất cả mọi người chấn động. "Vật này, Lôi Kích Mộc, kết anh linh vật lôi thuộc tính, giá khởi điểm hai trăm vạn." "Một ngàn vạn!" Chân Lan Lão Tổ trực tiếp nâng cao mấy lần, Phá Thiên Chân Quân bên cạnh mắt đều đỏ.

Người này Diệp Bất Phàm cũng có giao tình, Cực Phẩm Lôi Linh Thể, chiến lực vị liệt Triệu Quốc Kim Đan tiền tam giáp, lúc trước chính là hắn mang theo chúng tu tập kích sào huyệt Yêu tộc, một kích kiến công.

Nếu như Chân Lan Lão Tổ tọa hóa, hắn thành tựu Nguyên Anh, tuyệt đối có thể dẫn dắt Chân Lan Lâu đến đỉnh cao chưa từng có.

Lôi đạo, sức chiến đấu trong Nguyên Anh rất khủng bố. "Một ngàn năm trăm vạn!" "Đồ Kiếm Chân Quân!

Ngươi đã có một kiện kết anh linh vật, đạp mã còn cùng ta đoạt?!

Không cần thiết đi!

Hai ngàn vạn!" Chân Lan Lão Tổ giận dữ.

Tuổi thọ của hắn cũng chỉ còn hai trăm năm, Lôi Kích Mộc sự quan tông môn hưng suy, nhất là vào lúc sắp thiên di. "Hai ngàn năm trăm vạn!

Lão đầu tử đại hạn sắp tới, sắp chết rồi, ai dám cùng ta đoạt?" "Cút đi!

Nơi này là Triệu Quốc!

Kiêng kị, nhưng không đại biểu sợ ngươi!" "Tống gia Lão tổ, ngươi có ngon thì hiện tại tự bạo đi!

Ta xem ngươi có thể nổ chết mấy cái Nguyên Anh!" Cạnh tranh càng phát ra kịch liệt, cuối cùng với giá cao năm ngàn vạn bị Chân Lan Lão Tổ mua được.

Nhiều linh thạch như vậy, đối với Nguyên Anh cũng là thương gân động cốt, bất quá tiêu rất đáng!

Sau đó, lại có mấy kiện kết anh linh vật bị mua đi, hoặc là thích hợp thể chất đặc thù, hoặc là phù hợp dị linh căn.

Mà ngũ hành thuộc tính chỉ có một kiện.

Kim Dương Huỳnh Quang.

Một đám Nguyên Anh hoàn toàn đỏ mắt, đấu giá kịch liệt đến cực điểm, sự quan tông môn người kế tục, đâu còn cố kỵ phong độ cường giả, há mồm ngậm miệng, miệng phun hương thơm. "Kháo!

Ta uổng công đến rồi chẳng lẽ?!" Diệp Bất Phàm nhịn không được thầm mắng.

Kim thuộc tính đã có, lại cầm tới tay không có ý nghĩa. "Đây là kiện kết anh linh vật cuối cùng, chư vị có thể phải trân quý a." Ma Bất Đồng làm Phân hội hội trưởng, có thể nói là lời to, cười đến không khép miệng được.

Hắn ra hiệu thị nữ, vải đỏ lấy ra, lập tức một cỗ khí tức viêm nhiệt bao phủ đấu giá hội.

Đó là một đóa kỳ hoa tương tự bồ công anh.

Thông thể xích hồng.

Diệp Bất Phàm thấy thế, con mắt sáng tuyết.

Đợi một năm, rốt cục xuất hiện.

Kết anh linh vật Hỏa thuộc tính!

Ma Bất Đồng hắc hắc cười nói: "Vật này, Viêm Long Hoa, hoa bạn sinh của một tôn Chân Long." "Cái gì?!

Chân Long bạn sinh hoa?!

Chẳng lẽ Bắc Vực chúng ta thật sự có rồng?!" Hợp Hoan Lão Tổ rung động, khó có thể tin.

Đã là hoa bạn sinh Chân Long, tất nhiên có Chân Long tồn tại, nhưng loại tộc quần khủng bố cấp bá chủ Yêu tộc này đã sớm tiêu thanh biệt tích từ thượng cổ.

Con Chu Tước lúc trước trộm đạo bảo khố của hắn cũng tương tự, biến mất hầu như không còn.

Mấy ngàn năm nay, con chim kia là thần thú duy nhất lộ diện. "Cái này, cũng không thể nói cho chư vị được." Ma Bất Đồng lắc đầu, ánh mắt ẩn hối.

Một vài ẩn mật, bất khả ngôn. "Một ngàn năm trăm vạn!" "Hai ngàn vạn!" "Hai ngàn năm trăm vạn!" Đám người Hợp Hoan, Chân Lan, Lưu Ly, Thanh Vân Lão Tổ nhao nhao đấu giá.

Chương 193

Kiện kết anh linh vật cuối cùng, đều là thế tại tất đắc.

Chỉ có Tiên Đường Quý Thương Hải, Thiên Cơ Sư vô danh không có động đậy, nhắm mắt dưỡng thần.

Bọn hắn đã lấy được vật liệu thương.

Đối với kết anh linh vật không có hứng thú gì.

Chợt, một thanh âm trực tiếp đem toàn bộ hội trường áp xuống. "Sáu ngàn vạn!" "Ai a, tăng giá mạnh như vậy?" Hội trường an tĩnh chốc lát, đám người lộ ra kinh ngạc, nhao nhao lần theo thanh âm nhìn lại.

Đó là một đại hán áo bào đen, dáng người giống như một tấm ván cửa, tràn ngập cảm giác áp bách. "Kim Đan chân nhân?!" Kiếm Hạc Chân Nhân sững sờ, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đám người Âm Dương Chân Nhân, Bách Thú Chân Nhân, Thanh Vân Tông đại trưởng lão cũng là nhíu mày, cẩn thận đánh giá.

Đám Kim Đan bọn hắn ở trước mặt Nguyên Anh đều là tiểu bối, cho dù đấu giá, cũng chỉ có thể do các gia Lão tổ ra mặt, bọn hắn là không dám xuất đầu. "Sáu ngàn vạn?

Một tên Kim Đan tiểu bối, ngươi có thể lấy ra được sao?" Chân Lan Lão Tổ thần tình lạnh mạc, tự có một cỗ khí thế Nguyên Anh, giảo động hư không.

Nhiều linh thạch như vậy, đối với bọn hắn mà nói cũng là một khoản tiền lớn.

Đem toàn bộ thân gia áp đi lên, ngược lại là có thể tranh.

Nhưng bọn hắn thân là Tông môn Lão tổ, không có khả năng vì kết anh linh vật mà bỏ mặc toàn bộ tông môn. "Tiểu bối!

Ngươi là hậu sinh nhà ai!" "Khả biệt có mạng đấu giá, không có mạng mang đi ra ngoài!" "Tiểu bối, lượng sức mà hành!" Đám người Hợp Hoan, Chân Lan Lão Tổ nhao nhao lệ thanh quát, uy áp Nguyên Anh cường tuyệt phảng phất như núi lớn, trùng điệp đè lên người hắc bào đại hán kia.

Nguyên Anh linh vật chỉ còn một kiện.

Bọn hắn làm sao có thể buông tha?

Các tông Kim Đan ở cự ly gần hắc bào nhân sắc mặt khẽ biến, xương cốt đều đang vang lên răng rắc, cơ hồ muốn ngạt thở.

Chỉ là dư ba uy áp, bọn hắn đã có chút chịu không nổi.

Chớ nói chi là hắc bào nhân bị nhắm vào. "Tại hạ tu sĩ Phù Du Quốc, Triệu Lưu!

Các vị đạo hữu, y theo lời Đồ Kiếm Chân Quân, Nguyên Anh linh vật này, người có tài mới chiếm được." Đối mặt uy áp bàng bạc, Diệp Bất Phàm vẫn không nhúc nhích, cười lạnh một tiếng, một cỗ thần thức cường đại bộc phát ra.

Chúng Nguyên Anh sững sờ.

Đám người Hợp Hoan, Chân Lan Lão Tổ lập tức thu hồi uy áp, kinh nghi bất định.

Kim Đan bọn hắn còn có thể khủng hoạ một phen, dù sao quá yếu.

Nhưng tu sĩ đồng cảnh thì không thể không thận trọng. "Nguyên Anh Chân Quân của Phù Du Quốc?" Liên Ương Chân Quân đôi mắt đẹp lưu chuyển, cùng các Chân Quân khác liếc nhau.

Phù Du Quốc địa xử phía đông Cửu Khúc Quốc, cũng chính là phía

đông Thiên Sát Môn, ở giữa còn cách Nhạc Dương Quốc và mấy quốc gia khác.

Do cự ly quá xa, Nguyên Anh Triệu Quốc chưa từng cùng tu sĩ Phù Du Quốc đánh qua giao đạo. "Là ngươi?!" Lưu Ly Lão Tổ thì là kinh ngạc, nhận ra thần thức này.

Chúng Nguyên Anh kinh ngạc: "Lưu Ly đạo hữu đã gặp qua hắn?" "Tại biên cảnh Thiên Tang và Triệu Quốc gặp qua người này, thần thức rất mạnh, không phải Nguyên Anh sơ kỳ bình thường." Lưu Ly Lão Tổ đáp lại, mặt đầy ngưng trọng. "Nguyên lai là Triệu Lưu đạo hữu, không nghĩ tới đấu giá hội này cư nhiên hấp dẫn các hạ tới, thật là..." Hợp Hoan Lão Tổ lộ ra nụ cười, ngôn từ khách khí không ít.

Nói đến cuối cùng, thần tình buồn bực, Phù Du Quốc chạy tới đây cũng phải mất mấy tháng, cũng không biết tên Nguyên Anh lạ lẫm này chạy thế nào tới đây. "Vừa vặn gặp dịp thôi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Các vị có tài lực, cứ việc đấu giá!" Chúng Nguyên Anh tắt đài.

Nhưng cũng không còn lấy thế đè người.

Tuy nhiên tại địa bàn Triệu Quốc, bọn hắn liên thủ phía dưới có nắm chắc trấn áp người này.

Nhưng đến cảnh giới này, quá khó giết.

Trong tràng, duy chỉ có Kiếm Hạc Chân Nhân lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, lúc thì nghi hoặc, lúc thì lắc đầu.

Năm đó, hắn truy sát Trương Lão Tam, đạt được qua khôi lỗi của hắn, cùng với linh thức lạc ấn bên trong.

Khí tức thần thức này, cùng Trương Lão Tam rất giống.

Nhưng không có khả năng, tên kia chỉ là Kim Đan.

Mà một đám Kim Đan cùng Trúc Cơ thì là mặt đầy kính sợ, đám người Âm Dương, Phá Thiên Chân Nhân nhao nhao chắp tay: "Gặp qua Triệu tiền bối." "Ân." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình vuốt cằm, phất phất tay.

Nơi xa, Quý Thương Hải nhìn hắn. "Tu sĩ Phù Du Quốc." Quý Thương Hải như có điều suy nghĩ, hắn chưa từng chạm mặt cùng Trương Lão Tam, căn bản nhận không ra khí tức thần thức.

Bên cạnh, Thiên Cơ Sư vô danh thì là ánh mắt khẽ nhúc nhích, lấy ra ba chiếc lá cây màu vàng, tung lên tay.

Cộng tung sáu lần.

Đây là Lục Hào Quái.

Một lát sau, có chút nhíu mày, lần nữa thôi diễn. "Thiên Cơ Sư này...

Ngăn cản hắn!" Thủy chung không nhúc nhích Hắc Quần La Lỵ nhíu mày, nhìn Lưu Vân Thành Chủ một cái, người sau khẽ gật đầu, bàn tay to rụt vào trong tay áo bào, âm thầm gõ một khối mộc giáp, quấy nhiễu xem bói.

Hắn sẽ không thôi diễn thiên cơ, nhưng có bảo vật quấy nhiễu thiên cơ.

Một năm nay, đều là hắn ngăn cản Hợp Hoan, Chân Lan, nãi chí Ma Yêu Đế thôi diễn.

Do đó Diệp Bất Phàm vẫn luôn an ổn đợi tại Lưu Vân Thành.

Hắn hướng Hắc Quần La Lỵ truyền âm nói: "Cự ly gần như vậy, lại thêm Diệp Bất Phàm bại lộ một số thứ, ta chí đa quấy nhiễu hai canh giờ." "Trước khi đấu giá hội kết thúc, thời gian đầy đủ rồi." Hắc Quần La Lỵ nhắm đôi mắt hoa đào lại, nhẹ giọng truyền âm. "Nhưng sau đó thì sao?

Nhiều Nguyên Anh nhìn chằm chằm như vậy, hắn đồng dạng sẽ chết." Lưu Vân Thành Chủ nhíu mày.

Hắc Quần La Lỵ bình tĩnh truyền âm: "Đồ đệ này của ta không dễ giết như vậy." Lưu Vân Thành Chủ kinh ngạc, không biết vị này cớ gì đối với Diệp Bất Phàm tự tin như thế.

Mà giờ khắc này.

Một bên khác, Trần trưởng lão của Thiên Ma Giáo thì là lặng yên lợi dụng ngọc phù màu đen, không ngừng xác định vị trí chuẩn xác của Diệp Bất Phàm.

Người ở đấu giá hội quá nhiều, quá chen chúc, không dễ xác định là người nào.

Hắn có chút lo lắng: "Phải nhanh chóng!" ... "Sáu ngàn vạn, còn có người muốn tăng giá sao?" Ma Bất Đồng nụ cười dần đậm: "Kết anh linh vật cũng chỉ có một kiện cuối cùng này thôi." Diệp Bất Phàm thấy thế, trong lòng thầm mắng.

Đây là xúi giục người ta nâng giá a! "Sáu ngàn hai trăm vạn." Vạn Thú Cốc Thanh Ngọc Chân Quân buồn bực nói.

Giá này đã đến cực hạn rồi.

Thanh Vân Tông Lão Tổ chần chờ một chút, nói: "Sáu ngàn ba trăm vạn." "Bảy ngàn vạn!" Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói: "Ta không ngại các vị lại tăng thêm." "..." Trong tràng yên tĩnh chốc lát, rồi ồ lên một mảnh. "Còn tăng?

Đây là phải có bao nhiêu tiền?

Thật hào hoành a!" "Hào vô nhân tính!" Đám tu sĩ Trúc Cơ Hoàng Linh San nơm nớp lo sợ, mười vạn linh thạch bọn hắn cả một đời cũng chưa chắc gom đủ.

Bảy ngàn vạn?

Đem bán mấy tên Kim Đan phía trước cũng không đủ. "Tên đại gia chết tiệt này!" Thanh Ngọc Lão Tổ trong lòng phá khẩu đại mạ, cảm thấy vô lực.

Tại tràng, các Nguyên Anh trước đó đều lần lượt đấu giá, tiêu tốn không ít, hiện tại hoàn toàn không lấy ra được.

Cho dù có thể, mấy chục năm tiếp theo cũng phải thắt lưng buộc bụng qua ngày rồi.

Mà đóa hoa này sở dĩ cao hơn "Phong Vẫn Thạch" mà Đồ Kiếm Chân Quân đấu giá hơn một nửa giá tiền, đó là bởi vì đại bộ phận mọi người tu luyện là công pháp thuộc tính ngũ hành.

Càng thất phối, giá càng chênh lệch nhiều.

Chương 194

"Tên này rốt cuộc là Lão tổ của thế lực lớn nào tại Phù Du Quốc?" Đám người Hợp Hoan, Chân Lan Lão Tổ suy đoán.

Bọn hắn không còn đấu giá.

Cuối cùng, Viêm Long Hoa bị Diệp Bất Phàm mua tới tay, trực tiếp tiến lên cùng Ma Bất Đồng giao dịch. "Không uổng công đến, kết anh linh vật Hỏa thuộc tính tới tay, còn thiếu ba loại." Diệp Bất Phàm cẩn thận đem nó thu vào túi trữ vật, thở phào nhẹ nhõm.

Trên người hắn chỉ có tám ngàn vạn, lại tăng nữa, hắn cũng không gánh nổi.

Tư thái hào vô nhân tính trước đó, bất quá là giả tượng, để đám người này buông tay mà thôi.

Sau đó đấu giá tiếp tục.

Một kiện lại một kiện bảo vật, các môn nhân Kim Đan tranh đoạt hỏa nhiệt.

Nguyên Anh cũng thỉnh thoảng xuống tràng.

Sắp đến hồi cuối.

Ma Bất Đồng từ trên khay cầm lên sáu quyển cổ tịch.

Hắn cười nói: "Đây là Ngũ Sắc Kết Anh Pháp, có thể kết Ngũ Sắc Nguyên Anh!" "Tưởng rằng chư vị đều nghe nói qua, Nguyên Anh có năm màu, tu tiên giới to lớn này, đại bộ phận tu sĩ chí đa ngưng thành Tứ Sắc Nguyên Anh." "Pháp này, có thể giúp người ngưng thành Ngũ Sắc Nguyên Anh!" Lời vừa nói ra.

Một mảnh xôn xao.

Kiếm Hạc Chân Nhân con mắt đều nhìn thẳng.

Nguyên Anh phẩm chất càng mạnh, tiềm lực càng lớn, mà muốn hình thành Nguyên Anh phẩm chất cao, cùng Kim Đan tức tức tương quan.

Kim Đan cấp độ càng cao, Nguyên Anh phẩm chất càng cao.

Đương nhiên.

Còn phải tăng thêm căn cơ, công pháp, thiên phú, khí vận vân vân, tổng hợp nhân tố.

Nguyên Anh phẩm chất, đại biểu cho có thể Hóa Thần hay không.

Hơn nữa, cũng đại biểu cho cường độ pháp lực, không đề cập tới trong truyền thuyết ngũ sắc, Tứ Sắc Nguyên Anh đã so với cùng cảnh giới mạnh hơn một đoạn lớn. "Có thật không?" Phá Thiên Chân Nhân hô hấp dồn dập, vội vàng cầu vấn. "Dập tắt cái ý niệm này đi, vật này chỉ có giá trị nghiên cứu, không thể tu tập." Đồ Kiếm Chân Quân cười lạnh: "Các hạ nên nói cho rõ ràng, đừng tùy tiện lừa gạt, Tiên Đường truyền thừa vạn năm tuế nguyệt, nhưng đến nay không ai ngưng thành Ngũ Sắc Nguyên Anh, thả hại chết không ít người." Thân là Nguyên Anh Chân Quân, tất nhiên không cục hạn tại một góc Triệu Quốc này.

Muốn tu vi tiến bộ, chỉ có thể du lịch các nước, tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Hắn tự nhiên là đi qua Tiên Đường, hiểu rõ qua pháp này. "Khụ khụ, cần tu luyện năm loại công pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, làm phụ trợ, độ khó tu luyện... rất lớn." Ma Bất Đồng ho khan một tiếng.

Đế Khâu Tiên Triều sau lưng hắn cũng có người tu luyện pháp này.

Nhưng nhân công pháp số lượng nhiều, độ khó cao, nguy hiểm lớn, rất dễ dàng khiến người ta tại chỗ bạo tẽ.

Như Thủy Linh Công và Hỏa Linh Công, khống chế không tốt, hai cái xung đột phía dưới, chính là chết.

Tiên Đường và đại tộc Đế Khâu đã không dám tu luyện, cho nên đại tứ thôi quảng pháp này, chính là hi vọng có người có thể tu luyện thành công, sau đó bắt tới nghiên cứu. "Năm loại công pháp?

Đùa gì thế!

Tu luyện một môn đều khó như lên trời, năm môn?

Đời này đến chết cũng không có khả năng tu luyện thành công." "Người Tiên Đường đều luyện không thành, huống chi chúng ta?" Một đám Kim Đan trợn tròn mắt, đại vi thất vọng, bọn hắn có tự mình hiểu lấy, phong hiểm kết anh đủ lớn rồi, lại thêm công pháp này, chết càng nhanh.

Đương nhiên, cũng có người tự mệnh bất phàm. "Khụ khụ, môn Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp này, giá khởi điểm tám mươi vạn." Ma Bất Đồng cảm khái, trực tiếp báo giá.

Bình thường Nguyên Anh Pháp trân quý đến cực điểm, cho dù là có tác dụng phụ, cũng phải năm ngàn vạn làm nền, trên ức cũng không kỳ quái.

Nhưng Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, không có khả năng y theo ngưng tụ Nguyên Anh.

Lại thêm Tiên Đường, Đế Khâu cố ý thôi quảng pháp này.

Giá cả bởi vậy không cao.

Lời vừa nói ra.

Chúng Kim Đan im lặng không tiếng động, căn bản không có tâm tư đấu giá cái gân gà này. "Tuy nói không có khả năng y theo ngưng anh, nhưng có giá trị tham khảo và nghiên cứu, một trăm vạn." Thanh

Vân Tông Lão Tổ mở miệng.

Hợp Hoan Lão Tổ trầm ngâm một lát, nói: "Một trăm năm mươi vạn." "Hai trăm vạn." Chân Lan Lão Tổ trầm giọng nói.

Diệp Bất Phàm hai mắt tỏa sáng, trái tim cuồng nhảy, trên mặt lại là bất động thanh sắc, thản nhiên nói: "Ba trăm vạn." "Ba trăm năm mươi vạn, Triệu Lưu đạo hữu, không cần thiết cùng ta đoạt chứ?

Lại không cách nào tu luyện thành công." Chân Lan Lão Tổ nhíu mày.

Tham dự đấu giá, đều là vì lưu cho hậu nhân, lão cũng không ngoại lệ. "Người có tài mới chiếm được, bốn trăm vạn." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Chân Lan Lão Tổ cứng lại, suýt chút nữa một hơi thở không ra.

Có tiền thì ngon lắm sao?

Lão thở dài, khoát tay áo: "Thôi, thôi." Những người khác cũng không muốn cùng vị thổ đại khoản này tranh giành, cuối cùng Ngũ Sắc Kết Anh Pháp rơi vào trong tay Diệp Bất Phàm. "Rốt cục tới tay!" Diệp Bất Phàm trong lòng kích động, đem sáu quyển cổ tịch thu vào túi trữ vật, cất vào trong ngực.

Đấu giá tiếp tục.

Cuối cùng là mấy kiện pháp bảo Nguyên Anh áp trục.

Diệp Bất Phàm thực sự không có tiền đấu giá, hơn nữa hắn có chuẩn Nguyên Anh pháp bảo, dứt khoát không lưu lại nữa, đứng dậy liền đi.

Đám người thấy thế, mặt lộ vẻ dị sắc, nhưng cũng không có quá để ý tới.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh đi ra.

Chặn trước mặt Diệp Bất Phàm.

Chính là Trần trưởng lão của Thiên Ma Giáo!

Hắn nắm chặt ngọc phù màu đen, bên trên nổi lên quang mang, chỉ thẳng Diệp Bất Phàm! "Quả nhiên là ngươi, bản sự cải thiên hoán địa cũng thật là không nhỏ!" Trần trưởng lão sắc mặt ngưng trọng.

Đám người Đồ Kiếm, Hợp Hoan, Chân Lan cùng mấy vị Nguyên Anh Chân Quân lộ ra dị sắc. "Tránh ra." Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình.

Trần trưởng lão khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc, lui lại hai bước, lớn tiếng nói: "Chư vị Nguyên Anh tiền bối, có biết thân phận chân thật của người này?" "Tránh ra!

Ta không muốn nói lại lần thứ ba!" Diệp Bất Phàm ánh mắt băng lãnh. "Khoan đã, tiểu bối của Thiên Ma Giáo, tiếp tục nói, ta ngược lại là có hứng thú với thân phận người này." Hợp Hoan Lão Tổ ánh mắt lóe lên, lắc mình một cái, đứng ở bên cạnh Trần trưởng lão.

Chân Lan Lão Tổ cũng là cười ha hả nói: "Triệu Lưu đạo hữu, muốn đi hà tất gấp gáp vào lúc này?" "Hai vị muốn cản ta?" Diệp Bất Phàm sắc mặt càng phát ra băng hàn, mắt phiếm sát cơ. "Cản thì không đến mức, chỉ là Triệu Quốc ta đang cùng Yêu tộc đối trì, duy khủng có đại yêu trà trộn vào, đối với bát đại thế lực ta mưu đồ bất chính, cho nên, vẫn là để hắn nói hết đi." Hợp Hoan Lão Tổ ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Lời này chính là hồ thuyết bát đạo, Yêu tộc có càn rỡ nữa cũng không dám vào đấu giá hội.

Một đám Nguyên Anh ở đây, tới một cái chết một cái.

Hắc Quần La Lỵ thì là lạnh mạc nói: "Trưởng lão Thiên Ma Giáo ta hồ ngôn loạn ngữ, để chư vị chê cười." Nói xong, nàng vung bàn

tay nhỏ lên, một cái bàn tay lớn đen kịt tản ra ba động khủng bố, nhanh như tia chớp chộp về phía Trần trưởng lão. "Oanh!" Một mảnh hà quang màu vàng óng bạo phát, đem bàn tay lớn đen kịt cản lại.

Lại thấy Quý Thương Hải ra tay, khí tức Nguyên Anh đại tu sĩ tản ra, cản trước mặt Trần trưởng lão, thần sắc bình đạm.

Người già thành tinh, từ một câu nói, liền sát giác được vấn đề, hắn quay đầu nhìn về phía Trần trưởng lão: "Tiếp tục nói." "Ha ha ha!

Tốt!

Thiên Ma Lão Tổ, ta lần này tới, cũng không có ý định còn sống đi ra ngoài!" Trần trưởng lão cười ha hả điên cuồng, sắc mặt dữ tợn, hắn chỉ vào Diệp Bất Phàm: "Người này, nãi là thủ đồ của Thiên Ma Lão Tổ!

Diệp Bất Phàm!" "Ai?" Đám Kim Đan như Kiếm Hạc, Âm Dương Chân Nhân mặt đầy mộng bức.

Hợp Hoan Lão Tổ, Chân Lan Lão Tổ cũng là nhíu mày.

Chương 195

Cái tên này... một chút ấn tượng cũng không có. "Ta ngược lại là nghe nói qua, Diệp Bất Phàm nãi là đồ đệ Thiên Ma Lão Tổ thu nhận hai năm trước, hạ phẩm dương linh căn." Tiểu Kiếm Tiên sững sờ, có chút không thể tưởng tượng nổi: "Ta nhớ được, năm đó tại ngoài Lưu Vân Thành, giết hắn, về sau biết được hắn là giả chết thoát thân." Ngày đó.

Suýt chút nữa bị Trương Lão Tam chơi chết, hắn không có khả năng quên.

Từ đó về sau, hắn thu liễm ngạo khí, học được chạy trốn đệ nhất, học được dùng độc, âm người.

Chính là vì vậy, trong đại chiến Yêu tộc, không biết bao nhiêu yêu thú chết dưới sự đánh lén của hắn. "Nguyên lai là hắn!" "Không có khả năng chứ!

Diệp Bất Phàm là Nguyên Anh?!" Hàng ngàn tu sĩ Trúc Cơ ở phía sau cùng của đấu giá hội chợt hiểu ra, mà sau đó nhao nhao chất nghi.

Hai năm trước danh thanh Diệp Bất Phàm vang dội, chính là bởi vì được Thiên Ma Lão Tổ thu làm đồ đệ, về sau hành sự điệu thấp, dần dần mờ nhạt trong mắt mọi người, không ai quan chú nữa.

Trong đám người, không thiếu tu sĩ của Thiên Ma Giáo, Hoàng Linh San, Triệu Thư Sinh bọn người thì là trừng lớn mắt: "Thật sự là Diệp Bất Phàm?" Bọn hắn còn nhớ rõ trước khi đi Cổ Vân Thành, cùng Diệp Bất Phàm sướng đàm, tụ hội thường xuyên gọi hắn.

Hợp Hoan Lão Tổ liếc xéo Trần trưởng lão một cái, lạnh lùng nói: "Tiểu bối, ta không phải nghe ngươi nói nhảm." Một cái đồ đệ của Thiên Ma Lão Tổ mà thôi, tựa hồ là tu sĩ Trúc Cơ nho nhỏ.

Hắn đâu thèm để ý loại nhân vật nhỏ này.

Trần trưởng lão lại là âm trầm nhìn về phía Diệp Bất Phàm, cười nói: "Hắn còn có một cái tên khác." "Trương Lão Tam!" ... "Oanh!" Cả hội đấu giá trong nháy mắt sôi trào, từng ánh mắt đều đồng loạt đổ dồn về phía Diệp Bất Phàm. "Cái quái gì thế?

Ngươi nói hắn là ai?" Tiểu Kiếm Tiên ngây ra như phỗng, Khánh Vũ của Phiêu Miểu Cốc trố mắt nhìn, bên cạnh Chu Thanh Vân cũng tưởng mình nghe nhầm, ngoáy ngoáy lỗ tai.

Sau chuyến đi di tích, cái tên Trương Lão Tam giống như một ngọn núi lớn đè nặng lên đầu bọn họ. "Không thể nào!

Diệp Bất Phàm sao có thể là Trương Lão Tam!

Hai năm trước Diệp Bất Phàm mới chỉ là Trúc Cơ tầng một!" Âm Dương chân nhân nhíu mày, lập tức nghi ngờ.

Năm xưa Kiếm Hạc chân nhân truy sát Trương Lão Tam không thành, gã và Bách Thú chân nhân còn cười nhạo một phen.

Kiếm Hạc chân nhân thì thở dài: "Là Trương Lão Tam không sai, năm đó ta đã nắm giữ ấn ký linh thức của hắn, vừa rồi nhận ra linh thức của vị này rất giống hắn, chỉ là không dám xác định." "Vậy mà lại là thật!

Trời ơi!

Hai năm trước Trúc Cơ tầng một, hai năm sau chiến lực ngang ngửa Kim Đan đại tu?" "Đại tu?

Phải nói là Vô Địch Kim Đan mới đúng, một năm trước tại Cổ Vân Thành giết chết bốn vị Kim Đan đại tu của Thiên Sát Môn, chỉ là, hắn không phải bị Hồng Tước đại yêu của Yêu tộc chém đứt hai tay một chân rồi sao?" Đám Kim Đan như Bách Thú chân nhân chấn động, mắt nhìn thẳng đờ.

Nếu thân phận hai người là một, vậy thì những thứ ẩn sau lưng chuyện này quá lớn.

Hai năm thời gian, tu vi và thực lực tiến bộ vượt bậc như vậy.

Nói trên người không có thông thiên chí bảo, có quỷ mới tin! "Thú vị, thật là thú vị, cái gọi là thần thức vừa rồi là giả đúng không?

Dám ở trước mặt chúng ta mạo danh Nguyên Anh chân quân." "Hai năm thời gian, a..." Đám Đồ Kiếm, Thanh Ngọc Chân Quân trong mắt lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Trấn Yêu Tháp bọn họ có thể không cần, dù sao cũng là vật ngoài thân.

Nhưng tiến độ tu vi của kẻ này quá khủng khiếp, điều này đối với những kẻ bị kẹt ở Nguyên Anh sơ kỳ hoặc trung kỳ mấy trăm năm như bọn họ mà nói, lực hấp dẫn là trí mạng.

Ngay lúc này, Hợp Hoan Lão Tổ hai mắt rực lửa, ngay cả lời thừa thãi cũng không nói, trực tiếp ra tay. "Oanh" một tiếng, bàn tay khổng lồ chộp thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm. "Hợp Hoan, ngươi dám!" Hắc Quần La Lỵ quát lớn, thân ảnh thoáng động, lao thẳng về phía Hợp Hoan Lão Tổ. "Có gì không dám?!

Quý Thương Hải, Hợp Hoan Tông ta từ nay gia nhập phe cánh Quý gia, hơn nữa ngươi không phải vẫn luôn tìm Trương Lão Tam sao?!

Bí mật tu vi đột phi mãnh tiến của hắn, ngươi và ta chia đôi thế nào?!" Hợp Hoan Lão Tổ cười lớn, căn bản không để ý đến cơn giận của Hắc Quần La Lỵ, "phanh" một tiếng, bàn tay đã chộp lấy đầu lâu Diệp Bất Phàm. "Ông!" Một bên Quý Thương Hải thì thần tình lạnh lùng, pháp lực ngập trời, một thanh phi kiếm màu vàng kim chắn trước mặt Hắc Quần La Lỵ. "Trương Lão Tam, à không, Diệp Bất

Phàm xong đời rồi." "Đi đâu không đi, cứ phải đến hội đấu giá này góp vui." Mọi người lắc đầu.

Nếu không có Quý Thương Hải, Thiên Ma Lão Tổ còn có thể trấn áp tất cả mọi người.

Nhưng hiện tại, cùng là Nguyên Anh đại tu sĩ, ai mạnh ai yếu rất khó nói.

Mà Diệp Bất Phàm từ đầu đến giờ chưa nói câu nào, bị tóm lấy đầu, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ. "Hợp Hoan Lão Tổ, ngươi sống không được bao lâu đâu." Diệp Bất Phàm lạnh nhạt nói. "Phải không...

Hửm?

Không đúng!" Hợp Hoan Lão Tổ bỗng nhiên nụ cười cứng lại, sắc mặt lóe lên vẻ tàn khốc, bàn tay bóp mạnh. "Rắc" một tiếng, đầu lâu của Diệp Bất Phàm nổ tung.

Không có máu tươi, chỉ có vụn gỗ bay đầy trời. "Khôi lỗi?!" Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt biến đổi, Chân Lan Lão Tổ bên cạnh lao mạnh lên trước, chộp lấy con rối không đầu kiểm tra kỹ lưỡng. "Túi trữ vật không có!

Trước khi thân phận bại lộ, kẻ này đã sớm chuyển di túi trữ vật, bản tôn của Diệp Bất Phàm sợ là đã sớm rời khỏi hội đấu giá!" Chân Lan Lão Tổ sắc mặt khó coi, thầm mắng một tiếng, "Thật là xảo trá đến cực điểm!" "Vãi, Trương Lão Tam, vẫn cứ là ngươi a!" "Sớm cho khôi lỗi vào tràng, thu hút hỏa lực và tầm mắt, sau khi đấu giá thành công, bản tôn trực tiếp âm thầm chuyển di bảo vật, sớm độn tẩu." Tiểu Kiếm Tiên thì mặt đầy chấn kinh, không nói ra được là hâm mộ hay ghen tị.

Hai năm nay, cho dù thực lực không bằng Trương Lão Tam, nhưng luận thủ đoạn gã tự nhận không thua đối phương.

Nhưng hiện tại, về độ xảo trá, gã kém một đoạn dài.

Gã ánh mắt kiên định: "Ta muốn tu luyện Khôi Lỗi Thuật!" "Vẫn giảo hoạt, khó chơi như xưa." Kiếm Hạc chân nhân thở dài một hơi, chỉ là không hiểu tên kia làm sao có thể khống chế khôi lỗi đến trình độ này.

Lại có thể qua mặt tất cả Nguyên Anh.

Đám Đồ Kiếm, Liên Ương Chân Quân sắc mặt cũng cổ quái, lần đầu tiên lĩnh giáo thủ đoạn của vị tiểu bối kia.

Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt xanh mét, nhìn chằm chằm Trần trưởng lão: "Cho ta một lời giải thích!" Vì Trương Lão Tam, lão ta đã trở mặt với Thiên Ma Lão Tổ rồi. "Không thể nào!

Ngọc phù không thể nào sai được!

Lúc ở Cổ Vân Thành đã có thể khóa chặt hắn!" Trần trưởng lão thì cuồng loạn gào thét, hoảng loạn chạy lên trước, kiểm tra kỹ lưỡng con rối.

Hắn ta đã đem cả mạng ra đặt cược, chính là để thay Giáo chủ trừ khử kẻ này.

Mà nay, sao cam tâm bạch bạch dâng tặng một cái mạng! "Vù!" Bỗng nhiên, hắn ta thần tình khựng lại, bên trong con rối trước mặt, từ cái cổ bị đứt gãy bay ra một tia âm hồn.

Âm hồn hiện ra trạng thái trong suốt, hai mắt vô thần, thần tình ngốc trệ.

Hiển nhiên là một kẻ đã mất đi thần trí. "Hắn, hắn không phải..." "Âm hồn của Liễu Vong Xuyên!" Chu Thanh Vân kinh hô, khó có thể tin.

Chuyến đi di tích, Liễu Vong Xuyên chết trong tay Trương Lão

Tam.

Hắc Quần La Lỵ lộ vẻ kỳ dị, nói: "Hóa ra là huyết mạch truy tung!" Cô nhìn về phía Trần trưởng lão, thản nhiên nói: "Sau lưng ngươi quả nhiên là Giáo chủ, hai cha con này thủ đoạn thật tốt, thảo nào tên kia biến mất!" Sau sự kiện Cổ Vân Thành, Thiên Ma Giáo Chủ lấy lý do tham tra bí mật của Vạn Yêu Quốc, biến mất không thấy tăm hơi.

Mà âm hồn bình thường, căn bản không thể thông qua huyết mạch truy tung được.

Nhưng có một số trường hợp ngoại lệ.

Ví dụ như lúc Liễu Vong Xuyên sắp chết, đã sớm thi pháp, mang theo một tia huyết mạch chủ động đầu nhập vào Vạn Hồn Phiên!

Hắn hiểu rõ Diệp Bất Phàm cẩn thận, lại am hiểu ẩn nặc thuật, nên đã dùng sinh mệnh bao bọc lấy tia huyết mạch này, qua mặt sự dò xét của Diệp Bất Phàm!

Chính là để có một ngày, để cha hắn dựa vào đó khóa chặt vị trí!

Cha và con, huyết mạch tương liên, một số bí thuật hiếm thấy có thể thông qua liên hệ trong minh minh, tìm kiếm tung tích huyết mạch của con mình.

Năm vị Kim Đan Thiên Sát Môn ám sát tại Cổ Vân Thành, sáu vị đại yêu vây giết ngoài thành, đều là vì nguyên nhân này.

Hồi đó sau khi Diệp Bất Phàm từ Vạn Yêu Quốc trở về, đã trọng điểm quan chú nguyên nhân mình bị truy tung.

Túi trữ vật đều sắp lật nát rồi.

Chương 196

Cuối cùng bên trong Vạn Hồn Phiên, tìm thấy tia huyết mạch ẩn tàng cực sâu trong âm hồn Liễu Vong Xuyên.

Mà câu nói trước khi chết của Liễu Vong Xuyên: "Thắng làm vua thua làm giặc, không còn gì để nói.

Ta nguyện hóa thành âm hồn trong Vạn Hồn Phiên, ngày khác sư đệ nếu Kết Anh, xung đột với Thiên Ma Giáo Chủ, còn mong tha cho ông ấy một mạng." Câu nói này giờ nhìn lại, chính là ứng nghiệm tại đây!

Diệp Bất Phàm không tùy tiện động vào tia huyết mạch này, ngược lại dùng nó làm mồi nhử bỏ vào con rối, tại hội đấu giá câu Thiên Ma Giáo Chủ ra. "Không liên quan đến Thiên Ma Giáo Chủ!" Trần trưởng lão sắc mặt biến đổi, pháp lực dũng động, bàn tay đập mạnh vào đầu.

Đầu lâu nháy mắt nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Tự sát rồi! "Hít!

Thiên Ma Giáo Chủ này thật là lợi hại, một Kim Đan mà lại bị huấn luyện thành tử sĩ!" "Tên này tự sát, rất rõ ràng là không muốn để các lão tổ sưu hồn, từ đó tìm ra tung tích của Thiên Ma Giáo Chủ." Kiếm Hạc chân nhân hít ngược khí lạnh, mặt đầy kiêng kỵ.

Vị Triệu Quốc đệ nhất Kim Đan kia, thủ đoạn quả thực đáng sợ.

Chu Thanh Vân lông tóc dựng đứng, môi khô khốc nói: "Vẫn là Diệp Bất Phàm cao tay hơn một bậc, dựa vào âm hồn Liễu Vong Xuyên, phản tính kế một vố, gài bẫy Thiên Ma Giáo Chủ." "Hai lão già thâm độc này!" "Trong hội đấu giá, chân thân Diệp Bất Phàm đã

khó tìm như vậy, mà nay hắn sớm rời đi, muốn tìm lại e rằng là mò kim đáy bể." Chân Lan Lão Tổ sắc mặt xanh mét.

Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt cũng khó coi. "Một tên tu sĩ Kim Đan nhỏ bé, quả thật khó giết." Quý Thương Hải thở dài một hơi, sau đó quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ Sư.

Người sau gật đầu, trầm giọng nói: "Ta đã thôi toán ra vị trí của hắn." "Tốt!

Mau đưa ta đi!" Quý Thương Hải mỉm cười, sải bước đi ra ngoài hội đấu giá. "Quý lão cẩu, Thiên Cơ Sư của ngươi chỉ là một Kim Đan thôi nhỉ?

Không sợ hắn chết ở đây sao?" Hắc Quần La Lỵ mặt phủ đầy sương lạnh.

Giá trị của Thiên Cơ Sư tam giai cực lớn, một số Nguyên Anh cũng không sánh bằng. "Thiên Ma đạo hữu cứ việc ra tay." Quý Thương Hải bước ra khỏi hội đấu giá, chỉ còn dư âm vọng lại. "Đã náo nhiệt như vậy, thì hội đấu giá tạm thời gác lại, ngày mai còn một buổi đấu giá nữa." Ma Bất Đồng tròng mắt xoay chuyển, chắp tay cười nói với mọi người. "Đã như vậy, quá tốt rồi!

Mau đi theo Thương Hải Chân Quân!" "Tốt tốt tốt, liễu ám hoa minh a!

Có Thiên Cơ Sư thôi diễn, tính toán nữa cũng vô dụng!

Hắn chạy không thoát đâu!" "Đi!" Hợp Hoan, Chân Lan hai vị lão tổ lập tức đại hỉ, vội vàng đuổi theo. "Chúng ta cũng đi theo xem náo nhiệt, Thiên Ma đạo hữu, không vấn đề gì chứ?" Đồ Kiếm Chân Quân mắt sáng lên, cười ha hả chắp tay với Hắc Quần La Lỵ, sau đó thân hình lóe lên lao ra.

Thanh Vân, Lưu Ly, Thanh Ngọc các Nguyên Anh nhìn nhau, nối

đuôi nhau đuổi theo.

Một đám Kim Đan cũng không cam chịu lạc hậu.

Hội đấu giá tuy chưa kết thúc, còn có bảo vật áp trục, nhưng dù quý giá nữa cũng không bằng Trấn Yêu Tháp trên người Diệp Bất Phàm, còn có bí mật tu vi tiến bộ dũng mãnh của hắn.

Kiếm Hạc chân nhân bọn người, thật sự muốn biết Diệp Bất Phàm tâm trí kinh người kia, rốt cuộc có thể vượt qua kiếp nạn này hay không.

Đợi đến khi mọi người rời đi.

Tại hiện trường chỉ còn lại Hắc Quần La Lỵ và cha con Lưu Vân thành chủ, cùng với Ma Bất Đồng. "Ta đã cố hết sức, đã trì hoãn được hai canh giờ." Lưu Vân thành chủ thở dài, sau đó mắt lộ vẻ kỳ dị, nói: "Có điều nhìn thần sắc của Thiên Ma đạo hữu, dường như đối với việc đào mệnh của tên tiểu tử kia rất có lòng tin?" "Đồ nhi kia của ta, quỷ tinh quỷ tinh, cho dù ta không ra tay, hắn cũng không chết được." Hắc Quần La Lỵ chắp tay sau lưng, bình tĩnh nói. "Cái gì?!

Hắn một Kim Đan viên mãn, có thể đỡ được Nguyên Anh đại tu sĩ?" Lưu Vân thành chủ kinh dị nói.

Hắc Quần La Lỵ liếc hắn một cái, không trả lời.

Ma Bất Đồng thấy hai người truyền âm, tiến lên chắp tay, cười nói: "Thiên Ma đạo hữu, có cần ta ra tay không?

Ngươi có thể đỡ được đại tu sĩ công sát, nhưng còn có Hợp Hoan, Chân Lan mấy người này.

Giá tiền ra tay mà... chỉ cần một nhân tình của ngươi." Năm xưa Hắc Quần La Lỵ báo cho Diệp Bất Phàm tin tức về "Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp", chính là xuất phát từ Ma Bất Đồng.

Là một thương nhân, sở trường nhất chính là đầu tư. "Không cần!" Hắc Quần La Lỵ phất phất bàn tay nhỏ, thân ảnh nhoáng lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Lưu Vân thành chủ phất tay áo, mang theo Vân Không Thành đi sát theo sau. ...

Lưu Vân Thành, phố Bắc.

Tại một tiểu viện hẻo lánh, một lão già hoa râm mặc áo vải rách nát đang cầm bình tưới, tưới nước cho mấy chậu cây cảnh.

Khí tức của lão chỉ có Luyện Khí bảy tám tầng, bình thường không có gì lạ. "Cộc cộc!" Cổng viện bị gõ vang, động tác tưới hoa của lão già khựng lại. "Vẫn là tới rồi." Lão thở dài, đi về phía cổng viện, chậm rãi mở ra.

Ngoài cửa bước vào một thanh niên tuấn mỹ mặc bạch y, đánh giá tiểu viện, sau đó tán thán nói: "Thủ đoạn ẩn nặc của ông không kém ta a, cho dù Nguyên Anh muốn tìm được ông cũng không quá khả thi." Người tới, chính là Diệp Bất Phàm.

Lần này là bản tôn!

Tại hội đấu giá lợi dụng thần niệm khôi lỗi thu hút sự chú ý, bản tôn lặng lẽ thoát thân.

Mà dùng âm hồn Liễu Vong Xuyên câu cá, cũng không tính là thất bại.

Thiên Ma Giáo Chủ tuy không ở hội đấu giá, nhưng đang ở Lưu Vân Thành!

Hắn nhìn lão già, cười nói: "Thiên Ma Giáo Chủ, ông lẻn vào Lưu Vân Thành, là muốn nhìn ta chết?" "Đúng vậy, sau vụ di tích ta từng nghĩ tới việc từ bỏ giết ngươi, nhưng Xuyên Nhi chung quy là con trai ta, đứa con trai duy nhất!" Lão già dần dần đứng thẳng người, dung

mạo biến hóa, trong khoảnh khắc trở thành một nam tử trung niên mặc hắc bào.

Chính là Thiên Ma Giáo Chủ!

Lão cười khổ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh bàn đá dưới gốc cây trong viện, làm tư thế mời: "Diệp đạo hữu, mời ngồi." Diệp Bất Phàm vén y bào, ngồi ngay ngắn trên ghế đá. "Mời uống trà, nói ra thì Thiên Ma Giáo Chủ ta thật không xứng chức, lại có thể nhìn nhầm, vẫn là lão tổ ánh mắt độc đáo a." Thiên Ma Giáo Chủ lấy ra bộ trà cụ, rót một chén trà thơm, ánh mắt có chút phức tạp.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, nếm thử: "Trà ngon." Trà chưa hạ độc.

Đều là lão hồ ly, hạ độc thực sự chẳng có tác dụng gì. "Ngươi là thông qua tia huyết mạch kia, phản truy tung đến ta đúng không?" Thiên Ma Giáo Chủ chân thành khen ngợi nói: "Thế hệ trẻ, tâm cơ của ngươi là số một." Từ khoảnh khắc hồn đăng của Trần trưởng lão vỡ nát, lão đã biết mình bị Diệp Bất Phàm gài bẫy. "Ta cũng chỉ là thử một chút thôi, ta đoán ông sẽ đến Lưu Vân Thành." Diệp Bất Phàm nói, hắn híp mắt: "Mà ta, cũng không muốn ông sống, loại người như ông thành phủ còn sâu hơn đám Hợp Hoan Lão Tổ, nếu Kết Anh, sẽ là mối đe dọa lớn." Năm xưa lúc Trúc Cơ, Liễu Vong Xuyên chính là uy hiếp lớn nhất, suýt chút nữa bị chơi chết.

Hiện tại cha hắn tâm tư còn tuyệt hơn. "Ngươi bắt đầu nghi ngờ ta từ khi nào?

Trong Vạn Hồn Phiên, cho dù kiểm tra kỹ lưỡng, cũng không thể nào phát giác ra tia huyết mạch ta để lại." Thiên Ma Giáo Chủ chuyển chủ đề, hỏi ra nghi hoặc.

Diệp Bất Phàm cũng không giấu giếm, nói: "Hơn một năm trước, ta trở lại Thiên Ma Giáo đến Tàng Kinh Các, phát hiện dấu tay để lại trên cuốn 'Thiên Sát Chân Ma Công', người có thể lên tầng sáu, trong

giáo cũng không có mấy người.

Lúc đó Lý Hàn của Đan Phong trở thành Thánh tử, lúc đi Tàng Kinh Các vừa khéo lướt qua ta, ta tưởng là hắn xem cuốn công pháp này, không nghi ngờ gì lắm." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói tiếp: "Sau đó đi Cổ Vân Thành, bị Thiên Sát Môn ám sát, lại bị sáu vị đại yêu vây giết, sau khi trở lại Triệu Quốc, ta nhớ tới dấu tay kia, cũng không phải của Lý Hàn, mà là ông, cho nên trọng điểm quan chiếu Vạn Hồn Phiên, lôi âm hồn Liễu Vong Xuyên ra lục soát mấy trăm lần." Thiên Ma Giáo Chủ không nói gì, quả thực không ngờ sơ hở của mình lại nằm ở đây.

Lúc đầu lão chỉ nghi ngờ người giết con trai mình dùng Thiên Sát Chân Ma Công, dù sao đặc điểm pháp lực của công pháp này là cực độ hồn hậu.

Sau khi lật xem, đối với dấu vết cũng không để ý.

Có cẩn thận nữa, cũng không thể nào cẩn thận đến mức độ này, nơi nào cũng không lưu lại dấu vết.

Về sau loại trừ công pháp này, bởi vì pháp lực của hung thủ còn khủng bố hơn công pháp miêu tả. "Thôi được rồi, hôm nay không phải ngươi chết, thì là ta sống." Thiên Ma Giáo Chủ sắc mặt lạnh lùng xuống. "Ông giết không được ta đâu." Diệp Bất Phàm lắc đầu, đôi mắt chớp chớp: "Ta rất tò mò, tại sao ông không trốn khỏi Lưu Vân Thành?" "Tự nhiên là giết ngươi!

Một năm nay, ta lặp đi lặp lại giả thiết các loại khả năng, việc ngươi dùng tia huyết mạch kia phản truy tung đến đây, chính là một trong những khả năng đó, dù sao ngươi quá thông minh rồi!

Cho nên, ta đã sớm để lại hậu thủ." Thiên Ma Giáo Chủ cười lạnh, ánh mắt băng hàn. "Cục trong cục, ông quả thực lợi hại." Diệp Bất Phàm thầm than.

Ngay lúc này, một luồng khí tức khủng bố từ hậu viện bùng phát, ma khí và yêu khí giao hòa, cuồn cuộn như khói báo động, càn quét toàn bộ Lưu Vân Thành. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi thật sự khiến bản đế đợi lâu!" Một nam tử trung niên mặc hắc kim đế bào, đầu đội đế quan rồng đi hổ bước, khí thế áp cho hư không vặn vẹo.

Chương 197

Hắn hai mắt lạnh lùng, bàn tay to phủ đầy lân phiến màu đen lạnh lẽo, một chỉ điểm về phía đầu Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh.

Còn khủng bố hơn Thuấn Di gấp mấy lần. "Ma Yêu Đế, quả nhiên là ngươi." Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế đá, thân hình chưa động, trên mặt lộ ra nụ cười.

Thiên Ma Giáo Chủ dẫn hắn qua đây.

Hắn hà cớ gì không phải thông qua Thiên Ma Giáo Chủ, dẫn Ma Yêu Đế ra!

Đối với viên đại dược vô song này, Diệp Bất Phàm phải hiểu rõ tẩy tủy, nếu có thể sớm đoạt lấy thì càng tốt.

Có điều rất nhanh sắc mặt hắn đã cứng lại. "Vãi!

Nguyên Anh hậu kỳ, đại tu sĩ?

Lão thất phu này sao khôi phục nhanh thế!" Diệp Bất Phàm chửi ầm lên trong lòng, nếu là trung kỳ, hắn còn có thể dựa vào tác dụng phụ của Ma Long Công, nghĩ cách nuốt đối phương.

Nhưng đại tu sĩ hắn căn bản nuốt không trôi!

Thực lực chênh lệch quá lớn!

Hắn vội vàng hô to: "Sư tôn xinh đẹp và thiện lương ơi, cứu đồ nhi với!" "Phanh!" Một bóng hình xinh đẹp màu trắng đánh ra một dải thất thải hà quang, đập mạnh vào ngón tay Ma Yêu Đế, đẩy lui hắn ta. "Váy trắng?

Ngươi không phải bị Váy đen áp chế phong ấn rồi sao?!" Ma Yêu

Đế đứng giữa hư không, sắc mặt chợt lạnh.

Thiên Ma Lão Tổ thiện ác hai niệm áp chế lẫn nhau, đối phó lẫn nhau.

Váy đen và Thương Hải Chân Quân huyết chiến, Váy trắng cũng không xuất hiện, chắc chắn bị phong ấn.

Nhưng hiện tại...

Ra ngoài dự liệu của hắn, giết Diệp Bất Phàm e rằng không dễ dàng như vậy. "Ta không muốn đánh nhau, ngươi đi đi." Bạch Quần La Lỵ đứng bên cạnh Diệp Bất Phàm, đôi mắt hoa đào trong veo vô cùng, tràn đầy ngây thơ.

Ngửi thấy mùi hương thanh khiết trên người Bạch Quần La Lỵ bên cạnh, Diệp mỗ nhân cảm giác an toàn tăng mạnh. "Vẫn là sư tôn thiện lương đáng tin cậy." Hắn tán thán, đổi lại là Váy đen, đoán chừng cô ấy phải đợi mình sắp bị đánh chết mới ra tay. "Đi?

Ha, bản đế ngược lại muốn xem xem, Váy trắng ngươi mạnh đến đâu!" Ma Yêu Đế cười lạnh, toàn thân phủ đầy lân giáp, khí thế ngập trời, giữa quyền chưởng phảng phất hình thành một đạo Thái Cực Ngư, pháp lực lúc cương lúc nhu. "Oanh!" Không khí nổ tung, thần thông đáng sợ lao thẳng về phía Bạch Quần La Lỵ.

Cô nhíu mày, nhìn Diệp Bất Phàm một cái: "Ngươi tự mình cẩn thận chút." Nói xong, thân ảnh thoáng động, bàn tay nhỏ trắng nõn vẽ ra từng đạo thủy ấn, chặn lại Thái Cực Ngư.

Hai vị đại tu sĩ giao phong, xông thẳng lên chín tầng mây, mảng lớn mây trên bầu trời Lưu Vân Thành đều bị đánh nổ, động tĩnh khả bố. "Diệp Bất Phàm, Bạch Quần Lão Tổ vẫn luôn âm thầm đi theo ngươi sao?

Không ngờ, ta lại thất bại rồi." Bên kia bàn đá, Thiên Ma Giáo Chủ

lại lần nữa cười khổ.

Sau đó sắc mặt lạnh lẽo, mạnh mẽ lật ra một cây Vạn Hồn Phiên, hung hăng cắm xuống đất. "Gào!" Âm phong trận trận, trăm vạn lệ quỷ gào thét, trong nháy mắt chen chúc chật kín viện lạc, trong đó âm hồn Kim Đan có tới mấy chục vị, âm hồn Trúc Cơ càng là đếm không xuể.

Trong chớp mắt, hắc vụ cuồn cuộn, dải đất này biến thành vô gián địa ngục.

Cảnh tượng khủng bố bực này, hai ba vị Kim Đan đại tu cùng nhau xông lên, cũng chỉ có nước chịu chết.

Tiếng gào thét, tiếng thảm thiết, tiếng cười gằn vang thành một mảnh, trong chớp mắt Diệp Bất Phàm đã bị trăm vạn lệ quỷ nhấn chìm. "Vù!" Làm xong tất cả những việc này, Thiên Ma Giáo Chủ trực tiếp vứt bỏ Vạn Hồn Phiên, thân ảnh như tia chớp độn thổ bỏ chạy ra ngoài viện.

Cực kỳ quả đoán.

Sự lớn mạnh của Diệp Bất Phàm lão rất rõ.

Chỉ có lợi dụng Vạn Hồn Phiên ngăn cản hắn một chốc lát, chính mình mới có thể thoát khỏi sinh thiên! "Ông!" Bên trong hắc vụ, một luồng khí huyết xung thiên bùng phát, giống như bẻ gãy nghiền nát xé mở một con đường. "Thiên Ma Giáo Chủ, ông chạy không thoát đâu!" Diệp Bất Phàm đầu tóc đỏ như máu, từ trong cuồn cuộn lệ quỷ bước ra, mặc cho bọn chúng công kích đều không thể phá vỡ làn da kiên cố của hắn.

Khí huyết nóng rực ngược lại còn làm bọn chúng bị bỏng.

Hắn đưa tay xuyên qua bầy lệ quỷ, một phen chộp lấy Vạn Hồn Phiên cắm trên mặt đất, khoảnh khắc luyện hóa, thu vào túi trữ vật.

"Kinh Hồng Nhất Sát!" Diệp Bất Phàm gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, một tay bắt quyết, thân ảnh một cái chớp lóe, xuất hiện sau lưng Thiên Ma Giáo Chủ.

Mà giờ khắc này, đối phương đã tới gần cửa thành Lưu Vân. "Cái gì?!

Cấm kỵ pháp thuật này cự ly sao lại dài như vậy?!" Thiên Ma Giáo Chủ sắc mặt kịch biến, hai tay bắt quyết: "Đại Huyết Ảnh Độn Thuật!" Sau khi bắt quyết, sắc mặt lão nháy mắt trắng bệch, thần hồn, pháp lực, tinh huyết như muốn bị rút cạn.

Rất nhiều cấm kỵ pháp thuật trong Tàng Kinh Các lão thân là Giáo chủ, tự nhiên đã từng tu tập, hơn nữa tương đương tinh thâm. "Vù!" Một làn huyết vụ bao bọc lấy lão, tốc độ tăng vọt một đoạn dài, trực tiếp lướt ra khỏi Lưu Vân Thành.

Theo đà bỏ chạy, sắc mặt Thiên Ma Giáo Chủ càng thêm tái nhợt. "Đại Huyết Ảnh Độn Thuật!" Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết, một làn huyết ảnh bao bọc, tốc độ vượt xa Thiên Ma Giáo Chủ, trong nháy mắt đuổi kịp.

Thiên Ma Giáo Chủ thấy thế, khó có thể tin: "Ngươi lại có thể tu luyện môn cấm kỵ thuật này đến đại viên mãn?!" Không chỉ như thế.

Lão còn kinh hãi phát hiện, đối phương sau khi thi triển xong, tinh khí thần no đầy, sắc mặt hồng nhuận.

Không những không bị ảnh hưởng của Đại Huyết Ảnh Độn Thuật, ngược lại giống như cắn thuốc, tinh thần tăng vọt.

Thấy Diệp Bất Phàm đấm tới một quyền, khí huyết đáng sợ xông lên tận trời.

Lão vội vàng bắt quyết: "Kinh Hồng Nhất Sát!" Thiên Ma Giáo Chủ đau đớn kêu lên một tiếng, hai chân nổ tung, thân ảnh biến mất,

hiểm lại càng hiểm tránh thoát một quyền này.

Không dám có chút do dự nào, lão tái độ thi triển cấm kỵ độn thuật, bỏ chạy về phương xa.

Tuy nhiên... "Kinh Hồng Nhất Sát." Diệp Bất Phàm bước ra một bước, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện lại đã chắn trước mặt Thiên Ma Giáo Chủ.

Người sau khựng lại, gương mặt trắng bệch như giấy.

Lão nhìn hai chân hoàn hảo không tổn hao gì của Diệp Bất Phàm, phảng phất như gặp quỷ, bất phân giận dữ gào thét: "Hai cái chân của ngươi sao vẫn còn!" Cùng thi triển Kinh Hồng Nhất Sát.

Chính mình cần hiến tế hai cái chân.

Đối phương chẳng những không có việc gì, nhìn chân hắn, ngược lại còn cường tráng hơn.

Quả thực không có thiên lý. "Ông!" Diệp Bất Phàm không hề nói nhảm, một quyền oanh ra.

Khí huyết mạnh mẽ khuấy động phong vân, giống như Nguyên Anh chân quân khủng bố.

So với trong Cổ Vân Thành, mạnh hơn gấp mười lần!

Thiên Ma Giáo Chủ còn có rất nhiều pháp bảo và pháp thuật đỉnh cấp, nhưng đối mặt với sức mạnh nghiền ép tuyệt đối, lão chỉ có tuyệt vọng. "Pháp bảo, thứ sát bí khí đối với ngươi đã vô hiệu." Khổ than một tiếng, lão buông xuôi đề kháng, giữa hai lông mày nồng đậm mệt mỏi: "Thôi được rồi, ta cũng mệt rồi, đưa ta đi đoàn tụ với con ta đi." "Oanh!" Bảo giáp phòng ngự đỉnh cấp trên người Thiên Ma Giáo Chủ giống như giấy dán, nổ tung ngay tại chỗ, thân thể càng là bị oanh nát, máu nhuộm trường không.

Chết ngay tại chỗ.

Diệp Bất Phàm gương mặt lạnh lùng, thu lấy túi trữ vật của đối phương.

Vị Triệu Quốc đệ nhất Kim Đan này rất mạnh.

Đại tu bình thường căn bản không phải đối thủ, một đạo "Kinh Hồng Nhất Sát" là phải chết.

Nhưng rất đáng tiếc, thực lực Diệp Bất Phàm hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù Kim Đan, hơn nữa nhục thân phòng ngự quá mạnh, đối phương căn bản không phá được phòng. "Cũng khá nhiều tiền." Diệp Bất Phàm dùng thần thức thăm dò vào túi trữ vật, lập tức giật mình.

Chỉ riêng linh thạch đã có một ngàn hai trăm vạn.

Còn có hàng trăm cây linh dược ngàn năm, mười mấy kiện pháp bảo đỉnh cấp, còn có linh tinh các loại công pháp điển tịch.

Cái này hoàn toàn vượt qua thân gia của Kim Đan đại tu.

Chương 198

"Chuyến đi di tích đã nuôi béo kẻ này." Diệp Bất Phàm lắc đầu, thu túi trữ vật lại.

Lúc này, hắn đứng giữa hư không, phía dưới là một cánh rừng tùng, đã cách xa Lưu Vân Thành trăm dặm.

Chợt ngẩng đầu nhìn lại, hướng Lưu Vân Thành có hàng trăm đạo lưu quang đang di chuyển tới, tốc độ đều cực nhanh.

Dẫn đầu chính là mười mấy vị Nguyên Anh chân quân.

Người cầm đầu là Quý Thương Hải. "Diệp Bất Phàm!

Chết đi cho ta!" Kẻ thù gặp nhau, đỏ mắt tía tai, Hợp Hoan Lão Tổ nộ quát, một cái Thuấn Di vượt qua mấy chục dặm. "Ông!" Lão ngưng tụ ra một bàn tay máu khổng lồ ngàn trượng chộp về phía Diệp Bất Phàm giữa hư không.

Khí thế mạnh mẽ, có thể diệt sát nhân vật cỡ Thiên Ma Giáo Chủ mấy trăm lần. "Oanh!" Diệp Bất Phàm tóc đỏ tung bay, khí huyết như sông lớn cuồn cuộn, điệp gia với pháp lực, "oanh" một tiếng, đánh nổ bàn tay máu khổng lồ.

Pháp lực ba động khủng bố san phẳng cánh rừng tùng phía dưới mấy chục dặm thành bình địa, khói bụi cuồn cuộn.

Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn vết nứt nông trên nắm tay. "Nguyên Anh chân quân, quả thực cường đại a." ...

Bầu trời một mảnh tĩnh mịch.

Vô số thân ảnh dừng lại ở ngoài mấy chục dặm, ngây ngốc nhìn về phía bên này, nhất thời đều có chút hoảng hốt.

Nguyên Anh chân quân là chúa tể của Triệu Quốc, tùy tiện một đòn đều mang theo uy thế của trời đất, ngược sát Kim Đan dễ như bóp chết con kiến.

Nhưng hiện tại, con kiến này, một quyền đánh nổ công kích của Nguyên Anh chân quân. "Kẻ này... kẻ này!" Quý Vô Hối toàn thân run rẩy, tròng mắt nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, tràn đầy hâm mộ và ghen tị: "Kẻ này sao có thể tuấn mỹ như vậy!

Không công bằng!

Thật mẹ nó không công bằng!

Ta nếu có tướng mạo như thế!

Thì lo gì không tán được gái!" Một đầu tóc đỏ, cộng thêm áo giáp huyết sắc, phối hợp với đôi mắt đỏ như hồng ngọc kia, quả thực tà mị đến cực điểm. "Thật sự!

Quá đẹp trai!" "Thế gian sao lại có người tuấn mỹ như vậy!" Một đám nữ tu Kim Đan mắt sáng lên, trong đó một vị nữ trưởng lão trẻ tuổi của Tuyết Linh Tông càng là bình phẩm: "Chỉ là quá tà rồi, nếu mặc một bộ nho sam trắng, tóc búi lên, phối thêm một cây quạt xếp, hẳn là sẽ rất có tiền đồ." Tiểu Kiếm Tiên da mặt co rút.

Vấn đề là ở tướng mạo của hắn sao? "Giết hắn!

Kẻ này không thể lưu!" Chân Lan Lão Tổ trong lòng chấn động, sau đó lồng ngực bị sát ý lấp đầy, lão bước ra một bước, một tay bắt quyết. "Thần thông, Nhật Nguyệt Luân Chuyển!" Mặt trời trên cao hoán đổi, thiên địa tối tăm, lại hình thành một vầng trăng sáng, nện xuống về phía Diệp Bất Phàm.

Quý Thương Hải ánh mắt lóe lên, cũng ra tay.

Tuy nhiên lão bị Váy đen (Hắc Quần La Lỵ) thiểm thân tới chặn lại: "Muốn giết đồ nhi ta, Quý lão cẩu, ai cho ngươi dũng khí?!"

"Rắc!" Cô giơ tay nhỏ lên đỡ, một tia chớp đỏ như máu bị chộp xuống, bổ về phía Quý Thương Hải.

Mà tại hướng Lưu Vân Thành, một đạo thân ảnh lao nhanh tới, trong nháy mắt đã đến nơi, chắn trước mặt Diệp Bất Phàm, tế ra một thanh hắc đao chém mạnh vào vầng trăng sáng. "Đùng!" Hư không chấn động, vặn vẹo, vầng trăng sáng vạn trượng bị chém làm đôi, sau đó nổ tung, hình thành cơn bão mạnh mẽ càn quét thiên địa. "Lưu Vân thành chủ!

Quả nhiên là ngươi vẫn luôn âm thầm giúp hắn, che giấu thiên cơ!" Chân Lan Lão Tổ nộ quát, sắc mặt xanh mét.

Lưu Vân thành chủ nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

Dù sao cũng sắp về Tiên Đường rồi, hắn không sợ đắc tội Nguyên Anh của Triệu Quốc. "Vút!" Ngay lúc này, Hợp Hoan Lão Tổ lại lần nữa ra tay, một đạo quang luân điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí, uy thế khủng bố, cắt về phía Diệp Bất Phàm.

Nguyên Anh pháp bảo!

Ánh sáng trắng trên quang luân quét qua, mặt đất bị xuyên thủng vô số lỗ hổng, khiến một đám Kim Đan phía xa da đầu tê dại, nhanh chóng lùi lại. "Diệp Bất Phàm, ngươi thật sự đủ mạnh, pháp lực và nhục thân dung hợp, có thể địch lại Nguyên Anh, vạn cổ tuế nguyệt sợ là chỉ có mình ngươi." Hợp Hoan Lão Tổ đồng tử âm lãnh: "Đáng tiếc, ngươi vẫn chưa phải là Nguyên Anh!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, hai tay bắt quyết, ma khu ngàn trượng bao bọc thân thể, đỉnh thiên lập địa, quanh thân ma diễm sôi trào, pháp lực kinh thế. "Phân!" Hắn hai tay bắt quyết, lại phân ra thêm ba đạo ma khu.

Chính là Chân Ma Huyễn Ảnh.

Đến tình trạng này của hắn, Chân Ma Huyễn Ảnh đã có thể giao

hòa với pháp tướng, phối hợp lẫn nhau.

Pháp tướng cũng là ba đạo! "Đại Ma Huyết Cửu Kiếm!" "Ma La Thiên Đao!" "Nhật Thực Thiên!" Ba đạo Chân Ma Huyễn Ảnh giá ngự ma khu, mỗi người thi triển cấm kỵ pháp thuật, ngạnh sinh sinh chặn đứng quang luân.

Mỗi đạo huyễn ảnh đều có ba thành thực lực của bản tôn, chiến lực cực mạnh.

Nhưng đối phó chung quy vẫn là Nguyên Anh pháp bảo, nhất thời liên tục bại lui, dù thi triển cấm kỵ pháp thuật cũng khó mà chống đỡ.

Có điều Diệp Bất Phàm chỉ cần chặn lại trong giây lát. "Ba cái huyễn ảnh đã mạnh như vậy, tên này pháp lực rốt cuộc hồn hậu đến mức nào?" Hợp Hoan Lão Tổ chấn kinh, pháp lực ba động của đối phương vẫn ở tầng thứ Kim Đan, nhưng chất lượng quá mạnh, hơn nữa hồn hậu như biển cả mênh mông, đuổi sát Nguyên Anh.

Bỗng nhiên, lão sắc mặt trầm xuống, xoay người đánh ra một con huyết long, "oanh" một tiếng, chặn lại nắm đấm vừa thuấn di tới.

Diệp Bất Phàm thu quyền lùi lại, thân ảnh lại lần nữa biến mất. "Thuấn di!" Hợp Hoan Lão Tổ hừ lạnh, thân ảnh nhoáng lên.

Vừa biến mất, hư không nơi đứng đã bị chín đạo kiếm quang xé nát, "oanh" một tiếng, mặt đất bị chém ra chín cái khe rãnh khổng lồ sâu cả ngàn trượng.

Theo pháp lực Diệp Bất Phàm biến mạnh, Đại Ma Huyết Cửu Kiếm càng thêm cường đại.

Tuy không bằng thần thông, nhưng ngạnh kháng pháp thuật do Nguyên Anh thi triển thì lại dư xài.

Pháp lực của Nguyên Anh rất mạnh, nếu nói pháp lực ở cảnh giới này là một khối bê tông cốt thép kháng thực, thì pháp lực của Diệp

Bất Phàm chính là nền xi măng khô cứng, chênh lệch có, nhưng không quá lớn.

Quan trọng nhất là nhục thân chi lực trộn lẫn vào nền xi măng, khiến cho độ kiên cố đuổi sát bê tông.

Còn pháp lực của Kim Đan chân nhân bình thường, thuần túy chỉ là nước. "Rắc!" Một ngọn núi lớn màu máu hình thành, hung hăng đập về phía Diệp Bất Phàm, hư không trong vòng mấy chục dặm bị ép đến vặn vẹo biến hình. "Kinh Hồng Nhất Sát!" Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết, hiểm lại càng hiểm tránh thoát.

Sau đó trở tay một cú Ma La Thiên Đao dài vạn trượng, bổ mạnh về phía Hợp Hoan Lão Tổ cách mười dặm.

Tốc độ kia quá nhanh.

Không hề thua kém Nguyên Anh chân quân. "Thiên Huyết Thuẫn!" Hợp Hoan Lão Tổ sắc mặt âm trầm, hai tay hợp lại, kéo ra, một tấm khiên pháp thuật hình thành, "oanh" một tiếng, ngạnh sinh sinh đỡ lấy đao này.

Đến cấp bậc của bọn họ, pháp bảo tam giai chẳng có tác dụng gì, còn không bằng phòng ngự pháp thuật và thần thông.

Chỉ có Nguyên Anh pháp bảo tứ giai mới có thể gia tăng chiến lực.

Nhưng pháp bảo cấp bậc này, nguyên liệu luyện khí khó tìm, lão tổng cộng chỉ có hai món.

Một món là quang luân công kích, món còn lại là Phong Ảnh Thoa dùng để đi đường, đã bị Chu Tước trộm đi. "Vù!" "Vù!" Hai người gần như biến mất cùng lúc, sau đó đối oanh một cú pháp thuật trên bầu trời vạn trượng, lại lần nữa biến mất.

Tốc độ cực nhanh, linh thức của đa số Kim Đan chân nhân đang quan chiến phía dưới chỉ có thể bắt được hai đạo tàn ảnh mơ hồ.

Còn đám tu sĩ Trúc Cơ vội vã chạy tới, ngước nhìn trời cao, ngay cả bóng người cũng không thấy, chỉ có thể nhìn thấy hai luồng ánh sáng pháp thuật đen và đỏ thỉnh thoảng nổ tung, hình thành từng đóa mây nấm.

Giống như hai bên ném bom nguyên tử vào nhau. "Tên Diệp Bất Phàm này còn là người sao?" Kiếm Hạc chân nhân ngây ra như phỗng, đừng nói uy lực, chỉ riêng tốc độ kia Kiếm Đạo đại tu như gã nhìn cũng không thấy.

Gã nếu đi lên, một cái đối mặt là phải chết. "Cùng là Kim Đan, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Có thể cùng Hợp Hoan Lão Tổ đánh thành như vậy." "Kẻ này, không thể chọc vào." Đám Bách Thú, Phá Thiên, Âm Dương Kim Đan da đầu tê dại, bọn họ đã hạ quyết tâm, sau này gặp Diệp Bất Phàm thì trốn xa một chút.

Phức tạp nhất, không ai khác ngoài đám Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Cổ Nữ.

Chương 199

Diệp Bất Phàm cùng thời đại với bọn họ, nhưng hiện tại, đã vượt qua thời đại trước, huyết chiến với Nguyên Anh chân quân của thời đại trước nữa.

Hoàng Linh San, Đỗ Thiết, Triệu Thư Sinh thì ánh mắt hoang đường, rất khó đem tên gia hỏa vô địch này liên hệ với con rùa rụt đầu cả ngày co mình ở viện số 1 Ma Kiếm Phong. "Chẳng qua là Kim Đan đại viên mãn, lại có thể lực địch Nguyên Anh, nếu hắn bước vào Nguyên Anh, thực lực sẽ mạnh đến mức nào?" Thanh Vân Lão Tổ không dám nghĩ tới, thân là Nguyên Anh, thần thức cường đại, có thể dễ dàng bắt được quỹ tích hành động của hai người kia.

Đồ Kiếm Chân Quân mắt lộ tinh quang, thầm suy đoán: "Trên người tên này rốt cuộc có bí mật gì?" "Tĩnh quan kỳ biến đi." Thanh Ngọc Chân Quân của Vạn Thú Cốc thì bình tĩnh nói.

Liên Ương, Lưu Ly các Nguyên Anh cũng đều không có ý tứ ra tay.

Hợp Hoan, Chân Lan hai vị lão tổ và Diệp Bất Phàm sớm đã kết thù oán.

Bọn họ và đối phương cũng không có thâm cừu đại hận.

Nếu Diệp Bất Phàm chỉ là thực lực Kim Đan, bọn họ không ngại giết người đoạt bí mật, nhưng hiện tại... tên này quá mạnh rồi.

Một khi không giết chết được đối phương, để kẻ này đào thoát.

Đợi đối phương Kết Anh thành công, bọn họ sẽ phải vong mạng thiên nhai.

Kẻ này tiềm lực còn lớn hơn cả Thiên Ma Lão Tổ!

Chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn.

Hai người không ngừng Thuấn Di trên trời cao, sau đó thi triển pháp thuật giao chiến, đều đang tìm kiếm sơ hở của đối phương để tung đòn thống kích.

Chiến đấu càng lúc càng giằng co, Diệp Bất Phàm ngạnh kháng Hợp Hoan Lão Tổ, không hề rơi vào thế hạ phong.

Mà ngoài trăm dặm, ngàn dặm, còn có ba chiến trường khác.

Ma Yêu Đế và Váy trắng đánh đến túi bụi trên tầng trời cao nhất.

Thương Hải Chân Quân huyết chiến với Váy đen.

Cuối cùng là chiến trường của Chân Lan Lão Tổ và Lưu Vân thành chủ.

Nhất thời thắng bại khó phân.

Đến cảnh giới của bọn họ, có thể thao túng thiên địa linh khí, không sợ hao hết pháp lực cho lắm.

Cho dù có thể phân ra thắng bại cũng chẳng có tác dụng gì, Nguyên Anh chân quân rất khó giết, tối đa chỉ có thể đánh nát nhục thân.

Sau khi Nguyên Anh bỏ trốn, tốc độ sẽ tăng vọt bảy thành.

Tìm một kẻ xui xẻo đoạt xá, mấy chục năm sau lại trỗi dậy hùng mạnh.

Diệp Bất Phàm suy cho cùng không phải là Nguyên Anh, pháp lực có lúc sẽ cạn kiệt, còn Hợp Hoan Lão Tổ thì không có nỗi lo này, cứ kéo dài như vậy, người trước sẽ gặp nguy hiểm.

Lưu Ly Lão Tổ đưa ra phán đoán chính xác.

Những người khác đều cho là vậy, trông thì hai bên ngang tài

ngang sức, nhưng thực chất Hợp Hoan Lão Tổ chiếm ưu thế rất lớn.

Trong chiến trường trên cao.

Hợp Hoan Lão Tổ tung ra mấy đạo pháp thuật, đẩy lui Diệp Bất Phàm.

Lúc này, lão thần sắc lạnh lùng, khí thế dồi dào, chẳng có vẻ gì là pháp lực tiêu hao lớn cả. "Diệp Bất Phàm, ngươi chống đỡ được bao lâu?

Hai khắc?

Hay là một canh giờ?" Hợp Hoan Lão Tổ dịch chuyển tức thời né được "Nhật Thực Thiên" của Diệp Bất Phàm, cười lạnh nói.

Sự khác biệt giữa Kim Đan và Nguyên Anh nằm ở các phương diện như pháp lực vượt trội, dịch chuyển tức thời, thần thông, Nguyên Anh pháp bảo, thao túng thiên địa linh khí.

Lão thao túng thiên địa linh khí để thi triển pháp thuật, pháp lực của bản thân chẳng tiêu hao bao nhiêu. "Vậy sao?" Diệp Bất Phàm không để ý, hai đạo pháp thuật bùng nổ, lần lượt là Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, Ma La Thiên Đao, Huyết Dương Ma Hỏa.

Uy thế đáng sợ, đủ để diệt sát Kim Đan mấy trăm lần.

Hợp Hoan Lão Tổ lần này không né tránh, mà trực tiếp đối đầu. "Đợi cũng đủ rồi, ngươi có thể đi chết được rồi." Hợp Hoan Lão Tổ đột nhiên lộ vẻ giễu cợt, vỗ vào túi trữ vật, trong tay có thêm hai tấm phù lục.

Trên phù lục khắc họa phù hiệu hình ngọn núi, dán lên người.

Tứ giai phòng ngự phù lục!

Loại phù lục này, dù là lão cũng cực kỳ trân quý, là giao dịch từ nước khác mà có.

Tổng cộng chỉ có hai tấm.

Trong nháy mắt, hai ngọn núi lớn vạn trượng hình thành, tỏa ra cảm giác áp bức kinh người, chắn trước người lão.

Không thèm để ý đến đòn tấn công của đối phương nữa, Hợp Hoan Lão Tổ hai tay bắt quyết, vẻ giễu cợt trong mắt càng đậm. "Ầm ầm ầm!" Ba đạo pháp thuật đánh mạnh lên ngọn núi hư ảo, miễn cưỡng đập nát nó, nhưng pháp thuật cũng bị tiêu hao đến mức tan rã.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, sau gáy căng lên, một luồng sáng kinh thế từ phía sau ập tới.

Hắn đột ngột quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba đạo Chân Ma huyễn ảnh của mình đã bị xóa sổ, vòng sáng khổng lồ dường như có thể cắt đứt vạn vật, ầm một tiếng, hung hăng phá vỡ lớp phòng ngự của hắn, bắt đầu từ ngực chém hắn thành hai nửa.

Máu tươi nóng hổi nhuộm đỏ cả bầu trời. "Hắc hắc, tiểu bối, ngươi tâm cơ sâu, nhưng sâu đến đâu được chứ?

Đấu pháp với bản tọa, ngươi còn chưa đủ tư cách." Hợp Hoan Lão Tổ hắc hắc cười lạnh, đắc ý nói.

Lợi dụng phù lục chặn đòn tấn công của Diệp Bất Phàm, rồi lợi dụng khoảnh khắc này, âm thầm thúc giục pháp bảo, xóa sổ huyễn ảnh phân thân của hắn, tập kích từ sau lưng.

Người sau căn bản không có thời gian né tránh.

Nói thì dài dòng, nhưng thực chất chỉ trong một cái chớp mắt.

Đối với cấp bậc của bọn họ, thắng bại chỉ trong tích tắc. "Ngươi!

Ngươi không… không được… chết tử tế!" Nửa thân thể tàn phế của Diệp Bất Phàm dần lạnh đi, miệng trào ra máu tươi, giọng nói đứt quãng, ánh mắt tan rã.

Khí tức nhanh chóng chìm vào cõi chết.

Nửa cái thi thể từ trên cao rơi xuống. "Sinh tử đã phân." "Vẫn là không địch lại được lão hồ ly Hợp Hoan Lão Tổ này." Đồ Kiếm Chân Quân thấy vậy, thầm than một tiếng.

Không phải Diệp Bất Phàm kinh nghiệm đấu pháp kém, mà là hắn chưa kết anh, căn bản không hiểu thủ đoạn của Nguyên Anh.

Tứ giai Nguyên Anh pháp bảo, há lại là ba đạo huyễn ảnh phân thân có thể cản được?

Hợp Hoan Lão Tổ bản tôn giao chiến với Diệp Bất Phàm bản tôn, chẳng qua là để thăm dò át chủ bài của hắn.

Dù sao cũng là đệ tử của Thiên Ma Lão Tổ, quỷ mới biết có tứ giai phù lục, tứ giai khôi lỗi, hay bí bảo đại sát khí gì không.

Đánh nửa ngày, Hợp Hoan Lão Tổ phát hiện Diệp Bất Phàm không có át chủ bài, thế là tung ra một đòn chí mạng. "Suy cho cùng vẫn chưa kết anh, nếu không có Nguyên Anh xuất khiếu, cũng không đến nỗi chết." Liên Ương Chân Quân lắc đầu nói.

Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân và những người khác đều ngỡ ngàng, "Cứ thế mà chết rồi?" Một thiên tài kiệt xuất, như sao băng vụt qua, như hoa quỳnh sớm nở tối tàn. "Có thể đấu với Nguyên Anh đến mức này, cũng đủ để lưu danh sử sách rồi." Bách Thú Chân Nhân lên tiếng, sau đó nhìn về phía chiến trường của Bạch Quần Tử và Hắc Quần Tử ở xa.

Đồ đệ bị giết, vị này e là sắp nổi điên rồi.

May mà Hợp Hoan Lão Tổ là kẻ khôn khéo, sớm đã đầu quân cho nhà họ Quý, có Quý Thương Hải ở đó, Thiên Ma Lão Tổ không giết được lão. … "Ta lại muốn xem xem trên người ngươi rốt cuộc có bí mật gì!" Hợp Hoan Lão Tổ ánh mắt tham lam, nhanh chóng tiếp cận

nửa cái thi thể của Diệp Bất Phàm, bàn tay to chộp về phía túi trữ vật trong áo của hắn.

Vén áo ra, lão kinh ngạc nhìn thấy bảy tám cái túi trữ vật, căng phồng.

Lão mừng rỡ, vội vàng đưa tay ra lấy.

Vậy mà vừa mới đưa tay… "Phụt!" Diệp Bất Phàm đang 'chết không nhắm mắt' bỗng hai mắt bộc phát hung quang, há miệng phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, đột ngột đâm xuyên về phía đan điền của Hợp Hoan Lão Tổ.

Đến cảnh giới Nguyên Anh, tim và đầu không còn là điểm chí mạng, nhiều nhất chỉ có thể giết chết nhục thân.

Nguyên Anh trong đan điền là sản vật giao thoa giữa thần hồn và pháp lực.

Đây mới là điểm chí mạng!

Tốc độ quá nhanh, khoảng cách cũng quá gần.

Chương 200

Hợp Hoan Lão Tổ căn bản không thể né tránh, đan điền trong nháy mắt bị đâm xuyên.

Vậy mà không có chút máu tươi nào chảy ra, thân thể dần dần tiêu tán. "Chạm vào y phục của ta, cảm giác chân thật như thực thể, huyễn thuật mạnh mẽ như vậy, vượt qua cả pháp thuật, chắc chắn là huyễn thuật thần thông!" "Lão hồ ly, ngươi đúng là khó chơi a!" Diệp Bất Phàm đồng tử co lại, thần thức điều khiển mười hai thanh Chân Ma Kiếm vây quanh nửa thân thể tàn phế của mình, cảnh giác xung quanh.

Lúc này, khoảng cách đến mặt đất chỉ còn chưa đến trăm trượng, xung quanh mấy chục dặm trống không.

Phía xa, một bóng người đột ngột hiện ra từ hư không, sắc mặt tái mét nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, lòng vẫn còn sợ hãi, lão không nhịn được mà chửi ầm lên: "Tiểu tử thối, nửa người trên đều mất rồi mà vẫn không chết?!

Ngươi bị điên à!" Hắn ta tin chắc rằng đối phương đã chết, dù sao đối phương có mạnh đến đâu cũng chỉ là Kim Đan, không có Nguyên Anh, nhục thân chết là đạo tiêu.

Thi triển huyễn thuật thần thông chỉ là một hành động cẩn thận theo tiềm thức.

Có thể lăn lộn trong Hợp Hoan Tông, một ma tông như vậy, đến được địa vị Nguyên Anh Chân Quân, làm gì có kẻ nào dễ xơi, cẩn thận đã khắc vào xương tủy rồi. "Ngươi mới điên ấy, thế mà cũng không giết được ngươi." Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Âm hiểm!

Ngươi thật sự âm hiểm!" Hợp Hoan Lão Tổ chửi rủa, mười hai thanh kiếm kia uy lực quá kinh người, sánh ngang với Nguyên Anh

pháp bảo, nếu vừa rồi đích thân đến gần, lão bây giờ đã chết rồi! "Chỉ còn lại phần ngực trở lên, ngay cả tim, đan điền đều không còn, thế mà cũng không chết?" "Tên này là quái vật gì vậy?" Đồ Kiếm Chân Quân sững sờ, mặt đầy vẻ như gặp ma.

Các vị Nguyên Anh Chân Quân của Thanh Vân, Vạn Thú Cốc cũng thấy lạnh sống lưng, da đầu tê dại.

Đây không phải là thi tu!

Mà là một người sống sờ sờ.

Chuyện này giống như thấy một người bình thường bị chặt đầu, mà vẫn có thể nhe răng cắn người, thật kinh hãi.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy phần thân thể tàn phế đó mọc ra lồng ngực, xương sườn, ngũ tạng, cánh tay, bụng dưới.

Trong một hơi thở, tứ chi đã lành lặn!

Chỉ là không mặc quần áo.

Liên Ương Chân Quân, Hoàng Linh San và các vị nữ tu khác thần sắc không tự nhiên mà quay mặt đi.

Mấy nữ Kim Đan của Tuyết Linh Tông cũng xấu hổ quay đầu, nhưng khóe mắt vẫn lén liếc qua.

Vừa nhìn một cái, tim đập thình thịch, mặt càng đỏ hơn.

Kiếm Hạc Chân Nhân liếc nhìn nửa dưới của Diệp Bất Phàm, hít một hơi khí lạnh, kinh hô: "Hít!

Tên này quả thực là thần nhân!" "Súc sinh à!

Đẹp trai thì thôi đi, cái đó của hắn… lại còn… có để cho người khác sống không hả!" Quý Vô Hối cũng nhìn thấy, ghen tị mà than thở.

Diệp Bất Phàm cũng đỏ mặt, ho khan một tiếng, mặc vào một bộ

bạch y.

Đây là khuyết điểm duy nhất của «Phạm Thánh Ma Công», có thể tái tạo chi thể, nhưng không thể tái tạo quần áo. … "Ta mẹ nó…" Hợp Hoan Lão Tổ nhìn Diệp Bất Phàm lành lặn không chút tổn thương trong nháy mắt, sững sờ một lúc, với uy nghiêm và tâm cơ của lão cũng không nhịn được mà vỡ phòng, tại chỗ buông lời tục tĩu.

Đừng nói là Kim Đan, dù là một Nguyên Anh như lão chỉ còn lại một chút thân thể tàn phế, cũng rất khó mọc lại thân thể, hoặc là dùng thiên địa bảo dược để phục hồi, hoặc là đoạt xá trọng sinh!

Cách nào cũng phục hồi rất chậm. "Bản tọa không phải đến để xem ngươi khỏa thân!

Ta không tin đập nát đầu ngươi, ngươi còn có thể sống!" Lão giận dữ hét lên, vòng sáng nhanh như chớp lao về phía Diệp Bất Phàm.

Người sau mặt không biểu cảm, tế khởi mười hai thanh Chân Ma Kiếm, chặn vòng sáng lại. "Keng keng keng!" Tia lửa bắn ra tứ phía, pháp lực dao động quét ngang hư không, Chân Ma Kiếm ma quang ngút trời, đè chặt vòng sáng.

Mặc cho vòng sáng trái xông phải đột, cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của mười hai thanh Chân Ma Kiếm.

Hợp Hoan Lão Tổ kinh ngạc, lão đã đánh giá thấp uy lực của những thanh phi kiếm màu đen này.

Không ngờ toàn bộ mười hai thanh đều là chuẩn tứ giai pháp bảo!

Lão dù có dược liệu, cũng không tìm được tứ giai luyện khí sư.

Nhất thời không khỏi bực bội.

Đánh một tên Kim Đan viên mãn mà lại tốn sức như vậy, thật mất mặt! "Ngươi nghĩ bản tọa không có pháp bảo thì không làm gì được

ngươi sao?!" Hợp Hoan Lão Tổ giận dữ gầm lên, hai tay bắt quyết, thiên địa linh khí đột nhiên chấn động, hình thành một xoáy nước vạn trượng.

Dẫn động thiên địa linh khí, hội tụ thành một luồng sáng bảy màu.

Thần thông, Thất Thải Thần Quang!

Sau khi thi triển, sắc mặt Hợp Hoan Lão Tổ hơi tái đi một chút.

Lợi dụng thiên địa linh khí ngưng tụ thành thần thông, đồng thời cũng sẽ tiêu hao pháp lực của bản thân, dù sao cũng là lấy pháp lực làm hạt nhân của thần thông.

Giống như quả đào và hạt đào. "Đông!" Thất Thải Thần Quang xuyên thủng hư không, Diệp Bất Phàm giơ tay đánh ra mấy món pháp bảo phòng ngự, nhưng trước mặt thần quang lại giống như giấy, vừa chạm đã nát.

Tại chỗ phế bỏ. "Tính xuyên thấu thật mạnh." Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng, thần thông này cực kỳ khắc chế pháp bảo phòng ngự và nhục thân, lực sát thương rất biến thái.

Hơn nữa tốc độ quá nhanh, căn bản không thể né được.

Hắn hai tay bắt quyết, thân ảnh hư hóa.

Nghịch thiên bí thuật —— Hư Thân Thuật!

Cùng lúc đó, Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, Ma La Thiên Đao và nhiều pháp thuật khác lao lên nghênh đón. "Ầm!" Pháp thuật toàn bộ vỡ nát, miễn cưỡng làm suy yếu một chút uy lực, sau đó thần quang hung hăng xuyên qua người hắn, đánh vào một ngọn núi lớn cách đó mấy chục dặm.

Núi non sụp đổ, mặt đất bị thần quang nổ ra một cái hố sâu nghìn trượng.

Uy lực của nó khiến không ít Nguyên Anh Chân Quân cũng phải kinh hãi.

Bọn họ biết thần thông này, Hợp Hoan Lão Tổ lấy được từ một bí cảnh ở nước khác, trong động phủ của Thất Thải Chân Quân. "Đây là bí thuật gì?!" Hợp Hoan Lão Tổ kinh ngạc nhìn Diệp Bất Phàm trong trạng thái bán trong suốt, khó tin.

Một đòn này đủ để hủy diệt nhục thân của đối phương ngay tại chỗ.

Thân thể Diệp Bất Phàm dần ngưng thực, phun ra một ngụm máu tươi, đầu óc choáng váng.

Lồng ngực xuất hiện một lỗ máu to bằng đầu người, trước sau thông suốt.

Uy lực thần thông vượt xa pháp thuật quá nhiều lần, dù đã bị suy yếu chín phần uy lực, hắn vẫn bị thương.

Nội tạng vỡ nát. «Phạm Thánh Ma Công» vận chuyển, nội tạng lại mọc ra.

Cảnh tượng khiến không ít người phải tắc lưỡi.

Khả năng hồi phục này thực sự phi nhân. "Hử?

Không đúng!

Khí tức của ngươi yếu đi rồi, xem ra tái tạo chi thể, không phải không có giá lớn." Hợp Hoan Lão Tổ đột nhiên cười gằn.

Phục hồi mạnh như vậy, rõ ràng là tiêu hao khí huyết khổng lồ.

Giống như tiêu hao pháp lực vậy. "Thần thông, Vạn Binh Quyết!" Lão lại thi triển thần thông, theo tiếng quyết, từng đạo hư ảnh hiện ra.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, các loại hư ảnh binh khí, uy thế chồng chất lên nhau còn kinh người hơn cả Thất Thải Thần

Quang.

Dĩ nhiên, tiêu hao cũng lớn hơn.

Sắc mặt lão càng thêm tái nhợt. "Ta xem ngươi đỡ được mấy lần!" "Chết đi!" Hợp Hoan Lão Tổ lại cười ngông cuồng. "Chờ chính là lúc này, cho ta… Định!" Ngay lúc Hợp Hoan Lão Tổ thi pháp, bản thân đang trống rỗng nhất, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Sức mạnh quỷ dị dung nhập vào hư không, giống như một bàn tay vô hình hung hăng nắm chặt thân thể Hợp Hoan Lão Tổ.

Chương 201

Ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy. "Chân Ma Kiếm · Thiên Trận!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, hai tay bắt quyết.

Trận này có thể vây giết Nguyên Anh, hắn đã nhịn suốt mà không phát động.

Bởi vì, hắn chỉ có cơ hội trong khoảnh khắc này!

Nguyên Anh Chân Quân quá khó giết, một khi phản ứng lại mà bỏ chạy, căn bản không đuổi kịp! "Vút vút vút ——" Mười hai thanh Chân Ma Kiếm đang giằng co với vòng sáng đột nhiên bùng nổ ma quang ngút trời, trong nháy mắt xuất hiện xung quanh Hợp Hoan Lão Tổ.

Các thanh Chân Ma Kiếm liên kết với nhau, nhanh chóng xoay tròn.

Theo vòng xoay, mười hai thanh phi kiếm mờ ảo không rõ, dần dần huyễn hóa ra từng đạo hư ảnh Chân Ma Kiếm.

Mười hai đạo, hai mươi bốn đạo, ba mươi sáu đạo… Một luồng uy áp kinh thế bùng nổ. "Vèo vèo vèo!!" Hàng triệu kiếm ảnh Chân Ma hung hăng đâm xuyên về phía nhục thân của Hợp Hoan Lão Tổ, bí bảo phòng ngự trên người lão bùng lên huyền quang.

Nhưng rất đáng tiếc, số lượng kiếm ảnh Chân Ma quá nhiều, huyền quang trực tiếp vỡ nát.

Lúc này, "Định Thân Thuật" đã mất hiệu lực. "Ngươi một tên Kim Đan!

Sao lại có thần thông!

Sao lại có kiếm trận!" Hợp Hoan Lão Tổ kinh hãi, căn bản không kịp thi triển thần thông ngăn cản, trong chớp mắt đã bị kiếm ảnh

xuyên thủng, đâm thành tổ ong.

Cả đầu cũng chi chít vô số lỗ thủng. "Diệp Bất Phàm!" Một đứa trẻ màu đỏ to bằng nắm tay từ trong đan điền lóe ra, đôi mắt đỏ ngầu độc ác liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, sau đó cuốn lấy túi trữ vật nhanh chóng dịch chuyển tức thời. "Hôm nay không chết, ta nhất định sẽ…" Âm thanh còn vang vọng, tốc độ dịch chuyển của đứa trẻ nhỏ nhanh hơn nhục thân rất nhiều, nhưng nó vừa biến mất, hư không trong phạm vi trăm dặm liền méo mó. "Loạn Không Thuật!" Diệp Bất Phàm đã có chuẩn bị, ấn tay vào hư không.

Toàn bộ không gian thiên địa bị vặn xoắn, cứng rắn ép đứa trẻ nhỏ vừa biến mất ra khỏi hư không.

Môn bí thuật này, chuyên dùng để đối phó với dịch chuyển tức thời. "Cấm không bí thuật!

Chu Tước dạy cho ngươi?!" Đứa trẻ nhỏ trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng loạn, chưa kịp chạy trốn nữa, một giọng nói theo sát phía sau đã kéo nó vào tuyệt vọng. "Thiên Địa Vi Cục!

Hắc Bạch Khốn Sát!" Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, hai tay chắp lại. "Ong!" Thiên địa biến sắc, một bàn cờ hư ảnh khổng lồ rộng mấy chục dặm hiện ra dưới chân đứa trẻ nhỏ.

Từng quân cờ đen trắng khổng lồ rơi xuống bàn cờ. "Sát!" Xung quanh Diệp Bất Phàm, một bóng người áo bào trắng cao lớn bao phủ lấy hắn.

Hắn phảng phất như một kỳ thủ đang đánh cờ với người khác.

Ngón trỏ và ngón giữa nhặt một quân cờ đen từ trong hộp cờ, đặt xuống một vị trí trên bàn cờ.

Vị trí đó, chính là nơi đứa trẻ nhỏ đang đứng.

So với quân cờ khổng lồ, đứa trẻ nhỏ trên bàn cờ chẳng khác nào

một hạt bụi. "Hồn đạo thần thông?!" Đứa trẻ nhỏ sợ hãi hét lớn, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng dù chạy thế nào, quân cờ đen trên đầu vẫn luôn ở đó, bàn cờ đen trắng dưới chân chưa từng thay đổi. "Diệp Bất Phàm!

Tha được người thì nên tha!" Đứa trẻ nhỏ gầm lên, thi triển thần thông chống cự, nhưng mất đi nhục thân, thực lực suy yếu rất nhiều, căn bản không cản được quân cờ đen.

Từ lúc thi triển Định Thân Thuật đến giờ, chỉ mới qua một hơi thở.

Những đòn tấn công liên tiếp, kết nối hoàn hảo, trực tiếp đánh cho nó choáng váng. "Nếu đã vậy, thì cùng nhau chết!" Nó lộ ra vẻ điên cuồng, một luồng dao động khủng bố cuốn sạch trời đất.

Nhưng đã mất tiên cơ, không còn khả năng lật kèo, chưa kịp tự bạo, quân cờ đen khổng lồ đã hạ xuống, nghiền nó thành hư vô.

Cả Thần Du Cổ trong Nguyên Anh cũng bị nghiền chết.

Tất cả các quân cờ đen trắng trên bàn cờ tỏa ra ánh sáng.

Thiên Địa Vi Cục, thành!

Một đời Nguyên Anh Lão Tổ, chết! "Cổ trên người Hợp Hoan Lão Tổ không phải là mẫu cổ, mà là tử cổ?" Diệp Bất Phàm thu túi trữ vật và pháp bảo vòng sáng của Hợp Hoan Lão Tổ lại, nhíu mày nhìn nơi Nguyên Anh tiêu tán.

Thiên Địa Kỳ Trùng này, quá quỷ dị. "Thôi bỏ đi, dù sao cũng phải chạy trốn, mẫu cổ có đuổi theo cũng vô dụng." Diệp Bất Phàm ước lượng túi trữ vật, lộ ra nụ cười.

Hắn giết Hợp Hoan Lão Tổ, một là có đại thù, hai là vì pháp kết anh và bảo vật của đối phương.

Đến Nam Hồng Vực, chân ướt chân ráo, rất cần vật tư.

Mà tên này có thể kết anh, chính là dựa vào cổ động phủ của Vân Mặc Tán Nhân để lại từ sáu nghìn năm trước.

Trước đó còn dùng động phủ này để đào hố cho hắn.

Với sự cẩn thận của Diệp mỗ, chỉ có Ngũ Sắc Kết Anh Pháp quả thực không đảm bảo, thêm cả pháp kết anh trong tay Hợp Hoan Lão Tổ, có thể kê cao gối mà ngủ.

Dĩ nhiên, còn một phần nguyên nhân là vì Lục La và Ngu Tuyền Cơ, người trước đã theo mình hai năm, nếu không thể kết anh, mấy trăm năm sau e là sẽ thành một nắm đất vàng.

Còn về người sau… công pháp của cô ấy đến từ Chân Ma Tông của Nam Hồng Vực.

Thế lực này quá lớn, so với Tiên Đường cũng không thua kém bao nhiêu.

Cái nơi quỷ quái đó có Hóa Thần Thiên Quân, hắn lại có nhiều bí mật, còn có chí bảo của Chân Ma Tông là Ma Ngọc Tỷ.

Còn có một sư tôn bị tâm thần, đầu óc toàn là giết giết giết đang ở đó!

Hắn không có ý định đâm đầu vào chỗ chết.

Giúp Ngu Tuyền Cơ kết anh, tiện thể để cô ấy bái nhập vào đó, lấy cho hắn «Thiên Sát Chân Ma Công» thiên Nguyên Anh và thiên Hóa Thần.

Chẳng phải là tuyệt diệu sao?

Nếu có nguy hiểm, hắn lại thông qua tiết điểm không gian chạy về. … Hiện đang là cuối đông, gió lạnh thấu xương, trời bắt đầu đổ tuyết.

Tuyết lớn bay lả tả, trời đất trắng xóa, phủ lên Lưu Vân Thành một lớp áo bạc.

Ngoài thành, vô số bóng người đứng trong gió tuyết, mặc cho tuyết rơi trên vai, vẫn không hay biết. "Hợp Hoan Lão Tổ… chết rồi?" Kiếm Hạc Chân Nhân nỉ non, như đang trong mộng.

Trong đại chiến với yêu tộc, cũng chưa từng có một vị Nguyên Anh Chân Quân nào chết.

Vậy mà bây giờ, đường đường Hợp Hoan Lão Tổ, uy chấn một thời, lại chết trong tay một Kim Đan.

Kim Đan trảm Nguyên Anh, từ xưa đến nay chưa từng có một tiền lệ nào, dù ở Tiên Đường, cũng đủ để gây ra sóng gió.

Tiểu Kiếm Tiên, Chu Thanh Vân, Bách Thú Chân Nhân, Phá Thiên Chân Nhân càng chấn động không thể tả. "A đây…" Hoàng Linh San, Triệu Thư Sinh và những người khác môi run bần bật, máu gần như đông cứng. "Hợp Hoan Tông, xong rồi!" Âm Dương Chân Nhân sắc mặt trắng bệch, không nói hai lời, nhanh chóng lùi lại, quay người bỏ đi.

Hợp Hoan Tông không có Nguyên Anh chống đỡ, thế tất sẽ bị các đại thế lực khác thôn tính!

Chạy chậm là chết chắc, kẻ thù không đội trời chung là Tuyết Linh Tông sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này! "Tên này, hoặc là toàn lực trấn áp, hoặc là hết sức kết giao." Sắc mặt Đồ Kiếm Chân Quân biến đổi, cuối cùng không ra tay.

Hắn chọn không phải là phe của nhà họ Quý, mà giống như Thiên Ma Lão Tổ, chọn Hoàng đế Đại Đường.

Về lập trường, không phải là quan hệ địch đối với Diệp Bất Phàm.

Vạn Thú Cốc Thanh Ngọc Chân Quân, Thanh Vân Lão Tổ càng

thấy lạnh toát cả người. "Cái chết của Hợp Hoan Lão Tổ, là chết vì chủ quan, lão đã đánh giá quá thấp Diệp Bất Phàm, nếu không với sự tinh ranh của lão, thấy không ổn đã sớm bỏ chạy rồi." Liên Ương Chân Quân cười lạnh, hả hê.

Chương 202

Nếu là giao thủ cùng cảnh giới, chỉ cần có nguy cơ, căn bản sẽ không ham chiến, trực tiếp bỏ chạy. "Người này đáng sợ chính là ở chỗ đó, bao nhiêu thủ đoạn nghịch thiên vẫn ẩn nhẫn không phát, đến cuối cùng mới bùng nổ, tấn công liên hoàn, căn bản không cho Hợp Hoan Lão Tổ thời gian phản ứng." Lưu Ly Lão Tổ thần tình ngưng trọng.

Loạn Không Thuật, kiếm trận, còn có một lời định thân, những thứ này đều là đại thần thông.

Bàn cờ cuối cùng lại càng mạnh mẽ vô cùng, xét cho cùng, đó là do đối phương có thần hồn của cảnh giới Nguyên Anh, nếu không đại thần thông như vậy căn bản không thể phát huy hoàn hảo, huống chi là giết Nguyên Anh.

Còn Diệp Bất Phàm, sau khi thu dọn tất cả vật phẩm, quay người nhìn về phía này, ánh mắt sâu thẳm.

Ánh mắt lướt qua, Kiếm Hạc Chân Nhân và những người khác đều cúi đầu, không dám đối diện với hắn.

Chỉ có Đồ Kiếm và vài người khác ánh mắt bình tĩnh. "Không ngờ lại đá phải tấm sắt." Chân Lan Lão Tổ nhanh chóng thoát khỏi cuộc giằng co với Lưu Vân Thành Chủ, trở lại đám đông, sắc mặt tái mét.

Hợp Hoan tuy đã chết, nhưng không có nghĩa là lão sợ Diệp Bất Phàm.

Át chủ bài của đối phương đã lộ, muốn giết lão?

Căn bản không thể.

Ngay lúc này, một giọng nói từ trên cao truyền đến.

Chính là giọng của Hắc Quần La Lỵ.

Nàng và Quý Thương Hải huyết chiến, thần thông không ngừng bùng nổ, ai cũng không làm gì được ai. "Đừng nhìn chằm chằm vào tiểu bối nhà họ Quý nữa!

Bên cạnh hắn có Thiên Cơ Sư, ngươi không lấy được đồ trên người hắn đâu!" Hắc Quần La Lỵ truyền âm, trịnh trọng nhắc nhở.

Diệp Bất Phàm dừng lại, liếc nhìn Thiên Cơ Sư có khuôn mặt mơ hồ bên cạnh Quý Vô Hối.

Hắn quả thực có ý định cướp một phen của Quý Vô Hối trước khi đi.

Vị công tử nhà họ Quý này, thân phận tôn quý, trên người tuyệt đối có kết anh linh vật!

Ngũ hành linh vật, vẫn còn thiếu ba loại. "Mau đi đi!

Tiểu bối nhà họ Quý đối với khí vận trên người ngươi tránh còn không kịp, căn bản không muốn đoạt lấy, uy hiếp chưa bao giờ là ba người bọn họ!" Hắc Quần La Lỵ thúc giục.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, lòng chợt thắt lại.

Trong tầm mắt, Quý Vô Hối chắp tay với Lý Phù Sư, "Lý đại ca, tiểu đệ còn có việc, đi trước đây, hữu duyên tái ngộ!" Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn bát thúc của mình, ẩn giấu khí tức, quay người bỏ chạy.

Trong chớp mắt đã chạy ra khỏi địa giới Lưu Vân Thành.

Thiên Cơ Sư bên cạnh, phảng phất như không nhìn thấy. "Ba con cáo già này!" Diệp Bất Phàm bừng tỉnh ngộ, không khỏi thầm chửi.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao Quý Thương Hải và mấy người này lại đến Triệu Quốc nhanh như vậy.

Một phần là để cướp khí vận trên người hắn.

Một phần là để tị nạn!

Nếu cướp khí vận thất bại, Quý Vô Hối sẽ nhân cơ hội bỏ chạy, trốn tránh sự thôn phệ khí vận của các thiên tài khác trong tộc.

Ma Kiếm Thượng Nhân lúc trước nói có người nhà họ Quý ở Tiên Đường đến, căn bản không phải là ba người Quý Thương Hải! "Chư vị, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, hẹn ngày tái ngộ!" Diệp Bất Phàm chắp tay, cuối cùng nhìn thoáng qua Nhan Như Ngọc đang đứng lặng lẽ trong đám đông.

Sau đó lấy ra Phong Ảnh Toa, nhảy lên rồi nhanh chóng độn về phía xa, trong chớp mắt đã biến mất trong màn tuyết mịt mù, không để lại dấu vết.

Người có thể khiến Hắc Quần La Lỵ thận trọng như vậy, người đến tuyệt đối là đại lão còn khủng bố hơn cả Quý Thương Hải.

Thôn phệ hắn, chỉ là tiện tay.

Mục tiêu chính là Quý Vô Hối.

Còn Lý Phù Sư trong đám đông, thân thể khôi lỗi này cũng lặng lẽ rời đi. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu!" Ma Yêu Đế gầm lên từ trên cao vạn dặm, giọng như sấm.

Nó không ham chiến nữa, lướt về hướng Vạn Yêu Quốc.

Bây giờ giết Diệp Bất Phàm không thành, ở lại nữa cũng vô nghĩa.

Bạch Quần Tử tâm tính thiện lương, không ngăn cản.

Quý Thương Hải cũng không giao chiến với Hắc Quần Tử nữa, đáp xuống ngoài thành Lưu Vân.

Lão nhìn về hướng Quý Vô Hối bỏ chạy, ngẩn ngơ xuất thần, một lúc lâu sau khẽ thở dài, nhìn Thiên Cơ Sư nói: "Vô Danh, ngươi không nên để nó đi." "Cho dù Quý Vô Hối thôn phệ khí vận trên người Diệp Bất Phàm cũng vô dụng, không đánh lại Quý Vô Đạo, đến lúc đó vẫn chết." Thiên Cơ Sư cười nhạt, tự tin nói, "Bây giờ xuất hiện một yêu nghiệt như Diệp Bất Phàm, tin rằng Quý Vô Đạo sẽ cảm thấy hứng thú, để hắn đi truy đuổi tên họ Diệp kia, tranh thủ thời gian cho Quý Vô Hối kết anh." Hai năm từ Trúc Cơ đến có thể trảm Nguyên Anh.

Bí mật trên người quá lớn, Quý Vô Đạo sẽ không bỏ qua.

Quý Thương Hải trầm ngâm, sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể gật đầu. "Hừ!" Hắc Quần Tử liếc Quý Thương Hải một cái, hừ lạnh, rồi đưa Lưu Vân Thành Chủ trở lại Lưu Vân Thành.

Lưu Vân Thành Chủ theo sát phía sau.

Đám đông tan rã, toàn bộ trở về Lưu Vân Thành.

Trận chiến hôm nay, không nghi ngờ gì sẽ chấn động thiên hạ, rất nhiều Nguyên Anh ở Tiên Đường, thậm chí cả Hóa Thần Thiên Quân cũng sẽ có hứng thú với Diệp Bất Phàm.

Kim Đan giết Nguyên Anh, thực sự quá khó tin. … Nửa ngày sau.

Hai bóng người từ xa đội tuyết mà đến, đáp xuống trên không Lưu Vân Thành.

Một người tóc trắng phơ, là một lão giả khỏe mạnh, khí tức như vực sâu biển rộng, lão tứ nhà họ Quý.

Cũng là Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng tu vi dao động còn mạnh hơn cả Quý Thương Hải!

Bên cạnh lão, là một thanh niên anh tuấn, mặc hắc y, ánh mắt như điện.

Trông có vẻ không lớn tuổi, nhưng lại là một Nguyên Anh sơ kỳ thực thụ!

Yêu nghiệt nhà họ Quý, trăm năm kết anh, Quý Vô Đạo! "Lão Bát!

Ra đây!" Quý Lão Tứ lạnh lùng lên tiếng, giọng như sấm rền, vang vọng khắp Lưu Vân Thành.

Một đám Nguyên Anh trong thành kinh ngạc, vội vàng đi ra khỏi nơi ở, ngẩng đầu nhìn lên. "Lại là người nhà họ Quý?

Mạnh hơn cả Quý Thương Hải!" Đồ Kiếm Chân Quân, Thanh Ngọc Chân Quân và những người khác đồng tử co lại, kinh nghi bất định. "Lão Tứ, ngươi muốn thế nào?!" Quý Thương Hải đi ra khỏi viện, thần tình thờ ơ.

Quý Lão Tứ cảm ứng một chút, lạnh giọng nói: "Lão Bát, ngươi thả Quý Vô Hối chạy rồi?!

Tiểu bối giao phong, trưởng bối không được can thiệp, ngươi đã phá vỡ quy củ trong tộc!" "Tiền bối, không phải là Thương Hải Chân Quân thả đi, lúc đó bị Thiên Ma Lão Tổ ngăn cản, Vô Hối nhân cơ hội đào tẩu…" Thiên Cơ Sư cười hì hì chắp tay, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Nghe vậy, Quý Lão Tứ không ngừng nhíu mày.

Thanh niên hắc y bên cạnh cũng im lặng lắng nghe, thần tình bình thản, nhưng khi nghe đến việc Diệp Bất Phàm giết Hợp Hoan Lão Tổ, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú, cười nhẹ nói: "Kim Đan giết Nguyên Anh, ngươi nói có thật không?" "Tự nhiên là thật." Thiên Cơ Sư chắp tay, nụ cười trên môi càng đậm.

Đây mới là kế hoạch của hắn, để Diệp Bất Phàm thu hút Quý Vô Đạo, tranh thủ thời gian cho Vô Hối.

Luận về thiên phú, Quý Vô Hối không hề thua kém Quý Vô Đạo.

"Ha ha ha, tốt!

Ban đầu ta đến đây vì thằng nhóc Vô Hối, bây giờ thì…" Quý Vô Đạo cười lớn, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Hai năm từ Trúc Cơ đến Kim Đan đại viên mãn, còn có thể nghịch cảnh phạt thượng.

Quán tuyệt cổ kim!

Đột nhiên, nụ cười của Quý Vô Đạo cứng lại, sắc mặt của Quý Lão Tứ bên cạnh cũng hơi biến đổi. "Yêu tộc dám lập quốc, quả nhiên có liên quan đến Yêu Thổ!" Quý Lão Tứ đột ngột nhìn về phía xa, trầm giọng nói, Quý Thương Hải bên cạnh cũng sắc mặt khó coi.

Tiên Đường, Đế Khâu, Biên Mục và các tiên quốc khác cấm các thế lực khác lập quốc.

Chương 203

Mà yêu tộc dám thành lập Vạn Yêu Quốc, các đại thế lực của Tiên Đường đoán rằng sau lưng có tồn tại thông thiên chống đỡ.

Sau đó, tất cả các Nguyên Anh đều ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một lão giả tóc đỏ áo bào đỏ từ hướng Vạn Yêu Quốc ngự không mà đến, không có khí thế kinh thiên động địa, ngược lại giống như một người bình thường, khiến người ta không thể nhìn thấu. "Tại hạ, Ti Thần, đến từ Yêu Thổ, tộc lão của Chu Tước nhất tộc." Lão giả tóc đỏ trong nháy mắt đã đến trên không Lưu Vân Thành, chắp tay với đám Nguyên Anh.

Lão liếc nhìn Quý Lão Tứ và Quý Lão Bát, mỉm cười nói: "Hai tiểu tử, đến đây chẳng lẽ là để hỏi tội Vạn Yêu Quốc sao?" "… Chu Tước nhất tộc?!

Tiểu, tiểu tử?" Thiên địa lặng đi, Đồ Kiếm Chân Quân ở phía dưới da đầu tức thì nổ tung, "Người này chẳng lẽ là Hóa Thần Thiên Quân?!" Thông tin này quá lớn.

Chưa kể Chu Tước nhất tộc đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, chỉ riêng cách xưng hô này… Nguyên Anh đại tu sĩ bị gọi là tiểu tử, trời mới biết lão đầu tóc đỏ này đã sống bao lâu rồi? "Hóa ra là tiền bối của Chu Tước nhất tộc." Sắc mặt Quý Lão Tứ và Quý Thương Hải cứng đờ, tiến lên chắp tay.

Bọn họ xuất thân từ Tiên Đường, hiểu rõ bí mật của thế giới này hơn đám người ở Triệu Quốc.

Quý Vô Đạo thì thăm dò nói: "Vạn Yêu Quốc này, chẳng lẽ là do Chu Tước nhất tộc chống lưng?" "Không phải, là ý của Chân Long nhất tộc, người của Tiên Đường muốn tìm phiền phức, thì đi tìm

Chân Long tộc đi." Lão giả tóc đỏ xua tay, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, nhìn Hắc Quần Tử và Bạch Quần Tử của Thiên Ma Giáo, ngạc nhiên nói: "Công pháp của các hạ kỳ quái, chẳng lẽ là…" Khí tức công pháp trên người đối phương, nghi là đến từ Ma Thổ. "Không liên quan đến ngươi!" Hắc Quần Tử cắt ngang, mặt không biểu cảm.

Lão giả tóc đỏ cũng không tức giận, cười hì hì nói: "Ta lần này đến đây, là để tìm tiểu thư nhà ta, trên người ngươi có khí tức của tiểu thư, không biết nàng đang ở đâu?" Hắc Quần Tử lắc đầu, tỏ ý không biết.

Da mặt Quý Lão Tứ và Quý Thương Hải co giật mấy cái.

Vị tiểu thư trong miệng Ti Thần này, không nghi ngờ gì chính là con chim bị nguyền rủa, vận rủi đeo bám đó.

Năm đó ở Tiên Đường đã khắc chết không ít Nguyên Anh.

Ba nghìn năm trăm năm trước, một vị Hóa Thần Thiên Quân sở hữu thượng cổ pháp bảo "Trấn Yêu Tháp", không thể chịu nổi con chim vận rủi đeo bám đó nữa, đã phong ấn nó trong tháp.

Sau đó, vị Hóa Thần Thiên Quân này tọa hóa.

Rất nhiều người đoán rằng, việc ông ta tọa hóa, có liên quan đến vận rủi trên người con chim đó, tám phần cũng là bị khắc chết. "Ta thì biết hành tung của nó." Đồ Kiếm Chân Quân ánh mắt lóe lên, chắp tay nói.

Vị này là của yêu tộc, chính là phe địch, ở đây thực sự khiến người ta không có cảm giác an toàn, phải mau chóng tiễn đi. "Ồ?

Nó ở đâu?" Lão giả tóc đỏ ngạc nhiên hỏi. "Nghe Chân Lan Lão Tổ nhắc qua, chắc là đang ở cùng Diệp Bất Phàm." Đồ Kiếm Chân Quân nói, Chân Lan Lão Tổ lúc trước mượn quy giáp thôi diễn của hắn, chính là vì Diệp Bất Phàm và Chu Tước.

Nụ cười của lão giả tóc đỏ cứng lại, nhíu mày nói: "Nhân tộc?

Còn là nam?

Hắn không bị khắc chết?" Năm đó tiểu thư bị hạ Ách Vận Tiên Chú.

Phàm là kẻ tiếp cận tiểu thư, kết cục cuối cùng chính là bị vận rủi đeo bám, không một ai sống sót.

Cùng tộc cũng bị khắc chết mấy người, vị có hôn ước với nàng nghe tin xong, sợ đến mức tại chỗ giải trừ hôn ước.

Sau đó, tiểu thư trộm bí bảo, trốn khỏi Yêu Thổ.

Lão giả tóc đỏ suy nghĩ một chút, mời: "Tiểu tử, có bằng lòng kể cho ta nghe những chuyện đã xảy ra trong ba nghìn năm qua không?" … Nguyên Quốc.

Biên giới, Diệp Bất Phàm đưa Lục La và Ngu Tuyền Cơ đang ẩn náu trong một hẻm núi, lướt về phía giao giới của nhà họ Chung và nhà họ Tống.

Sớm đã trước buổi đấu giá, hắn đã để hai người đến Nguyên Quốc.

Mà đưa Lục La theo, chủ yếu là hắn lo lắng lần sau trở lại Triệu Quốc, không biết là năm nào tháng nào, lỡ như lão tử trách tội thì sao?

Lục La chỉ là Trúc Cơ, tuổi thọ quá ngắn, dựa vào chính mình kết đan, xác suất lại quá thấp, mà bản thân hắn cũng thiếu một thư ký thân cận, tiện thể mang đi luôn.

Trên đường đi, con chim lông đỏ đuổi kịp, cái mỏ nhỏ líu lo không ngừng: "Ngươi thật lợi hại, tôi còn tưởng cần cô nãi nãi đây phải ra tay chứ." Diệp Bất Phàm lười để ý đến nó, đánh ra mấy đạo truyền âm phù, báo cho Dư Thành đang ngụy trang thành "Vương Vũ".

Thân phận khách khanh của nhà họ Chung, phải tiếp tục tồn tại.

Dùng để thu thập tình báo của yêu tộc và Tiên Đường.

Chuẩn bị cho lần sau trở về thôn phệ Ma Yêu Đế, đi Tiên Đường.

Diệp Bất Phàm lượn mấy vòng, lặng lẽ đến bên ngoài ngọn núi bình thường không có gì đặc biệt kia.

Mở trận pháp, tiến vào trong lòng núi.

Chân Ma Điện đã biến mất không thấy, chỉ còn lại một xoáy nước khổng lồ, như một hố đen.

Cách lần truyền tống trước, đã hơn một năm. "Đây là tiết điểm không gian mà ngươi nói?" Ngu Tuyền Cơ tò mò hỏi.

Chim lông đỏ cũng nhìn đi nhìn lại, trong mắt lóe lên vẻ kinh nghi, thúc giục: "Vậy còn không mau qua đi?" "Không vội." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, lấy ra Ma Ngọc Tỷ, đánh ra mấy đạo pháp quyết phong ấn.

Dù sao đây cũng là chí bảo của Chân Ma Tông, tông môn chắc chắn có phương pháp truy tung.

Hắn không muốn đi vào vết xe đổ bị Thiên Ma Giáo chủ truy tung. "Các ngươi ở đây chờ." Làm xong, hắn lấy ra Huyết Dẫn Đồ và la bàn, bao bọc lấy mình rồi độn vào trong xoáy nước.

Hắn trước mắt một mảnh trời đất quay cuồng.

Khi mở mắt ra lần nữa, đã đến Trung Nam Hồng Vực, hồ nước dưới lòng đất kia, tiết điểm không gian đang ở trên hồ.

Xung quanh âm u ẩm ướt, một mảnh tĩnh lặng.

Diệp Bất Phàm cầm Ma Ngọc Tỷ đã bị phong ấn, cúi đầu lợi dụng Thiên Sát Chân Ma Công cảm ứng một phen.

Có thể cảm giác rõ ràng bên trong ngọc tỷ này có một chút dị động, đang từ xa hô ứng với hướng cực bắc. "Quả nhiên, Chân Ma Tông có thể cảm ứng được ngọc tỷ này!" "Mấy tầng phong ấn thuật, căn bản không phong ấn được!" Hắn sắc mặt hơi đổi, nhanh chóng quay người xuyên qua tiết điểm không gian, trở về lòng núi ở Nguyên Quốc.

Sau đó, Diệp Bất Phàm đánh ra cả trăm đạo phong ấn, lại một lần nữa tiến vào xoáy nước, xuất hiện ở hồ dưới lòng đất của Nam Hồng Vực. "Vẫn còn dị động?!" Hắn sắc mặt âm trầm, lại trở về lòng núi ở Nguyên Quốc. … Nam Hồng Vực.

Hai vầng trăng sáng treo cao.

Dưới đó, một ngọn Thiên Sơn sừng sững trên mây.

Đây là nơi ở của một trong tam đại bá chủ, Chân Ma Tông!

Lão tổ Hóa Thần của tông môn, Hồng Y Thiên Quân, nhanh chóng đi ra khỏi đại điện, mặt đầy kích động.

Hơn một năm đã trôi qua!

Lão đã phái tất cả Nguyên Anh dưới trướng đi tìm khắp nơi, làm đảo lộn cả Nam Hồng Vực, nhưng vẫn không thu được gì.

Bây giờ, khí tức của Ma Long Ngọc Tỷ cuối cùng đã xuất hiện trở lại! "Sắp đến kỳ đăng tiên của Nguyệt Cung rồi, lần này nhất định phải tìm được! "Ta lại muốn xem xem ai có thể tu thành Thiên Sát Chân Ma Công!" Lão vội vàng dịch chuyển tức thời ra vạn dặm, xác định vị trí của Ma Long Ngọc Tỷ.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, khí tức lại biến mất.

Hồng Y Đồng Tử ngây người, dừng lại.

Thời gian xuất hiện quá ngắn, khó mà khóa chặt vị trí.

Một lát sau, khí tức lại xuất hiện.

Lão vội vàng dịch chuyển tức thời, cố gắng dò tìm nguồn gốc của khí tức.

Thế nhưng… khí tức biến mất rồi lại xuất hiện, lặp đi lặp lại mấy chục lần.

Hồng Y Thiên Quân giống như một con ruồi không đầu bay loạn, mãi vẫn không thể khóa chặt được Ma Long Ngọc Tỷ. "Mẹ kiếp!

Rốt cuộc là thằng khốn nào!

Ngươi có thôi đi không hả!" “Oa, tìm hơn một năm rồi, ngươi tìm được chưa?” Một lão già áo xanh chắp tay trong ống tay áo, ung dung thong thả tiến lên.

Người này chính là thái thượng trưởng lão của Thiên Tiên Tông, năm ngoái vì nhìn trộm nữ tu Nguyên Anh trong môn phái tắm rửa nên đã trốn đến Chân Ma Tông, trốn cho đến tận bây giờ.

Ban đầu lúc đánh cờ với Hồng Y Thiên Quân, đối phương đã phát giác được sự xuất hiện của Ma Long Ngọc Tỷ, cũng như kẻ may mắn tu luyện thành công 《Thiên Sát Chân Ma Công》 đứng sau nó.

Tìm cả một năm, một cọng lông cũng không thấy.

Chương 204

"Cút đi!" Đồng tử áo đỏ mắng, sau đó khựng lại, mắt nhìn thẳng vào lão già áo xanh, "Nói, có phải Thiên Tiên Tông các ngươi bắt hắn rồi không?!" "Liên quan gì đến Thiên Tiên Tông ta?

Có thể là đám người của Vô Ưu Tông làm đó." Lão già áo xanh thâm hiểm đoán mò.

Nam Hồng Vực lấy tông môn làm bá chủ, tiên triều làm phụ, ba thế lực lớn nhất là Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu.

Bề ngoài hòa thuận, nhưng bên dưới lại ngấm ngầm đấu đá.

"Vô Ưu Tông?

Đám thiểu năng đó à?

Xì!" Đồng tử áo đỏ cười khẩy.

Bảo điển tối cao của Vô Ưu Tông là 《Vô Ưu Kinh》 và 《Đại Mộng Tiên Kinh》.

Tu luyện quyển đầu, tâm như gương sáng, không bụi không bẩn, tiến cảnh cực nhanh, chiến lực cực mạnh.

Nhưng tác dụng phụ rất rõ ràng, bị người ta trêu là "trí nhớ của cá".

Trí nhớ của bọn họ, ngắn thì chỉ giữ được bảy ngày, dài cũng chỉ được bảy mươi năm.

Mỗi lần trí nhớ làm mới, ngoài công pháp thần thông ra, những thứ khác đều quên sạch.

Người nào người nấy đều mang theo một cuốn sổ tay (sổ ghi chép).

Còn 《Đại Mộng Tiên Kinh》 còn bá hơn, tốc độ tu hành trong mộng nhanh đến kinh người, nhưng quanh năm ở trong trạng thái mộng du, mơ mơ màng màng, lúc tỉnh táo rất ít.

Trong mắt Chân Ma Tông và Thiên Tiên Tông, chuyện này chẳng khác gì thiểu năng.

"Cũng may là đã xác định được phương hướng đại khái, ở phía nam." Đồng tử áo đỏ lại lần nữa dò xét một lúc, lần này khí tức của Ma Long Ngọc Tỷ đã hoàn toàn biến mất.

Khoảng cách quá xa, phía nam có mấy chục đại quốc, muốn tìm Ma Long Ngọc Tỷ, độ khó cực lớn.

Nhưng có còn hơn không.

"Tông chủ!

Ra đây!" Đồng tử áo đỏ trầm ngâm một lát, giọng nói như sóng thần, chấn động cả tòa thiên sơn trải dài vạn dặm trên tầng mây.

Chỉ vài hơi thở, một bóng người nhanh chóng bay tới.

Thân mặc trường bào màu tím đen, khí độ uy nghiêm, rõ ràng là một đại tu sĩ Nguyên Anh!

"Lão tổ, có gì phân phó?" Tông chủ Chân Ma Tông tiến lên chắp tay, hết sức cẩn thận.

Ở nơi khác, gã tu vi thông thiên, uy áp bốn biển.

Nhưng ở trước mặt Hồng Y lão tổ thì thực sự không đáng kể.

Sự khác biệt giữa Nguyên Anh và Hóa Thần cũng giống như sự khác biệt giữa trẻ con và người lớn.

Còn Kim Đan, nhiều nhất cũng chỉ được coi là thai nhi.

"Điều động các Nguyên Anh, lục soát tám mươi bảy đại quốc ở

phía nam, tìm cho ta từng tấc một!

Nhất định phải đào ra kẻ tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công đó!" Đồng tử áo đỏ lạnh lùng nói.

"Cái gì?!

Nhiều thế á?!" Sắc mặt tông chủ Chân Ma Tông tái xanh, quốc gia nhỏ thì cương vực trăm vạn dặm, lớn thì cả ức vạn dặm, tìm từng tấc một thì phải tìm đến năm nào tháng nào?

Hơn nữa, còn có mấy cấm địa quỷ dị, Nguyên Anh đi vào cũng khó sống sót ra ngoài.

"Hửm?!" Đồng tử áo đỏ liếc gã một cái, tông chủ miệng đắng ngắt, vội vàng tuân lệnh.

Một lát sau, một số Nguyên Anh chân quân từ trong thiên sơn bay ra, dẫn theo một đám Kim Đan đi về phía nam để tìm kiếm trên diện rộng. … Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Hắn dẫn theo chim lông đỏ, Ngu Tuyền Cơ và Lục La đi ra từ trong vòng xoáy.

Hắn nhìn chằm chằm vào ngọc tỷ, thu đi thu lại.

"Yên tâm, bà cô đây dùng thượng cổ phong ấn thuật, đánh vào mấy trăm lớp, dù Chân Ma Tông có bản lĩnh ngút trời cũng không thể nào khóa được vị trí." Chim lông đỏ không thèm để ý, tò mò quan sát xung quanh.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đi về phía một cửa hang trong hồ nước ngầm.

"Vút!" Thế nhưng đúng lúc này, mấy luồng hắc quang tập kích tới, chính là mấy con muỗi khổng lồ, vòi nhọn hoắt, đâm thẳng vào sọ của Diệp Bất Phàm.

“Phù…” Chim lông đỏ phun ra một ngụm lửa đỏ, mấy con muỗi đi đầu kêu lên thảm thiết, tại chỗ hóa thành tro bụi.

“Con Chu Tước này…” Lục La há hốc miệng thành hình chữ “O”, Ngu Tuyền Cơ cũng giật nảy mình.

Mấy con muỗi kia đều có thực lực Kim Đan đại viên mãn, vậy mà bị một ngụm lửa thiêu chết, con Chu Tước này phải mạnh đến mức nào?

Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn, cũng không để ý.

Hơn một năm trước khi hắn lần đầu tiến vào Nam Hồng Vực, không thăm dò nhiều chính là vì đám Thiên Văn Yêu canh giữ này khó đối phó, đoán là hậu duệ của yêu thú do Thiên Ma lão tổ đời đầu nuôi.

“Đừng giết nữa, giữ lại để bảo vệ tiết điểm không gian đi.” Diệp Bất Phàm xua tay, pháp lực bao bọc lấy hai người Ngu Tuyền Cơ, thuận theo cửa hang động mà đi thẳng.

Một lát sau, xuyên qua trận pháp, họ đến một thung lũng.

Bên ngoài đang là ban đêm, bốn bề mờ mịt, một mảnh tĩnh lặng, chỉ có vài tiếng thú gầm mơ hồ và tiếng côn trùng kêu.

Trên mặt đất ẩm ướt, một con bọ ngựa nhỏ đang nhìn chằm chằm con bọ cánh cứng cách đó hai bước, làm ra tư thế săn mồi, hai cái càng như đại đao không ngừng ma sát.

Đôi mắt nhỏ của con bọ ngựa lóe lên, đột nhiên lao tới.

“Bép” một tiếng, một bàn chân lớn từ trên trời giáng xuống, giẫm chết con bọ ngựa nhỏ.

“Linh khí thật nồng đậm.” Diệp Bất Phàm đứng trên mặt đất, hít một hơi thật sâu, tán thưởng.

Không khí trong lành, nồng độ linh khí gấp mười mấy lần Triệu

Quốc, có lẽ chỉ có những động thiên phúc địa như Tiên Đường mới có thể sánh được.

Bỗng nhiên, hắn sững sờ, nhíu mày nhìn lên trời cao.

Hai vầng trăng sáng treo cao, ánh bạc chiếu rọi, soi sáng cả mặt đất.

"Ta từng đọc trong cổ tịch, Nam Hồng Vực có hai mặt trăng." Chim lông đỏ có chút kinh ngạc, thán phục: "Lẽ nào, truyền thuyết là thật?" "Truyền thuyết gì?" "Truyền thuyết kể rằng, trên một mặt trăng có Hằng Nga tiên tử tuyệt mỹ, đó là tiên tử thật sự, ai có thể lên được mặt trăng, giành được sự yêu thích của nàng thì có thể cưới nàng làm vợ, lại còn trường sinh bất lão." Chim lông đỏ giải thích.

Diệp Bất Phàm đảo mắt, nói: "Trên đó có phải còn có một gã đô con tên Ngô Cương, mỗi ngày đều chặt một cây quế không?

Để khoe cơ bắp với Hằng Nga tiên tử à?" "Sao ngươi biết?

Trong truyền thuyết, đúng là có một vị tiên nhân ở trên đó chặt cây, có phải tên Ngô Cương hay không thì không biết." Chim lông đỏ kinh ngạc nhìn Diệp Bất Phàm.

Hắn nghe vậy liền nghẹn lời, không nói nên câu.

Bỗng dưng, ánh mắt hắn ngưng lại, vung tay ẩn đi thân hình của mấy người.

Một lát sau.

Mấy nam tử mặc trang phục kỳ dị từ xa cưỡi phi kiếm bay lướt qua bầu trời thung lũng.

Mấy người đó đều có tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, toàn thân sát khí, vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành, cứ thì thầm với nhau, không biết đang bàn tán chuyện gì.

Đợi họ rời đi, Diệp Bất Phàm mới hiện thân, mày nhíu chặt.

“Bọn họ nói tiếng địa phương à?

Tiếng chim?” Diệp Bất Phàm im lặng một lúc rồi hỏi.

Nhục thân hắn đã Kim Đan đại viên mãn, thính lực kinh người, tiếc là hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ của họ.

“Cái nơi Triệu Quốc của ngươi mới gọi là tiếng địa phương, bọn họ dùng là thượng cổ thông dụng ngữ, hình như đang bàn tán xem muội tử cướp được đứa nào mọng nước hơn.” “…” Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, thay đổi dung mạo, rồi bảo Ngu Tuyền Cơ ẩn đi mị cốt, nàng liền trực tiếp cải trang thành nam.

Dung mạo của hai người họ thực sự quá bắt mắt.

Mới đến nơi lạ nước lạ cái, trước tiên cứ học thượng cổ ngữ từ chim lông đỏ, tìm hiểu về Nam Hồng Vực, sau đó gia nhập một thế lực nào đó, mưu đồ linh vật Nguyên Anh, an toàn kết Anh.

Sau đó, hắn ngụy trang tu vi Kim Đan sơ kỳ, không cao cũng không thấp, cuốn theo hai người bay về phía xa.

Khoảng hai ngày sau khi họ rời đi.

Một bóng người bay tới, lặng lẽ tiến vào trận pháp ẩn giấu trong hang động, đến bên hồ nước ngầm.

Nàng mặc một bộ váy tím, thân hình nhẹ nhàng, nhỏ nhắn xinh xắn, môi đỏ như anh đào, khuôn mặt vừa trắng nõn vừa tròn trịa, phảng phất như có thể véo ra nước.

Dưới hàng mi cong vút là một đôi mắt hoa đào lấp lánh, trông cực kỳ đáng yêu.

Thế nhưng, nữ tử này lại là người khiến tất cả mọi người ở Chân Ma Tông khiếp sợ.

Là người khiến hàng trăm đại quốc nghe tên đã biến sắc — nữ thần của Chân Ma Tông!

Chương 205

Tuy là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng chiến lực vô địch.

Từng có một Nguyên Anh trung kỳ chân quân của tán tu liên minh đến cửa cầu hôn, kết quả bị nàng tay không xé xác.

Vượt cấp khiêu chiến, thiên hạ chấn động!

Nếu Diệp Bất Phàm nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhận ra ngay.

Chính là vị loli sư tôn của hắn.

Chỉ là đang mặc váy tím.

Không có thiện niệm kiềm chế, nàng còn hung dữ hơn cả ác niệm!

Diệp Bất Phàm tuy đã sớm nghiền nát lệnh bài mà sư tôn đưa cho, thậm chí còn cẩn thận xóa sạch khí tức để lại dưới hồ nước ngầm.

Nhưng hắn đã tính sai một điểm.

Đám Thiên Văn Yêu là do sát niệm sư tôn đang ở Nam Hồng Vực cố ý ném đến đây.

Yêu thú mà Thiên Ma lão tổ đời đầu dùng để bảo vệ tiết điểm không gian, sớm đã bị sát niệm sư tôn giết sạch rồi.

"Thiên Văn Yêu, chết ba con." Loli váy tím thần thức lướt qua, mày liễu hơi nhíu lại, nhìn về phía tiết điểm không gian.

Nàng cẩn thận cảm ứng một lúc, không phát giác được khí tức gì, bèn cười lạnh một tiếng, "Cũng cẩn thận đấy." "Thiên Cương Pháp · Hồi Thiên Phản Nhật!" Loli váy tím hai tay bắt quyết, điểm vào giữa trán.

Pháp này là một trong những thần thông trong thần thoại, cảnh giới cao thâm nhất có thể quan sát chư thiên, biết rõ mọi nhân quả quá

khứ, không có gì trở ngại.

Hầu như tất cả bí thuật hồi quang phản chiếu, bao gồm cả Hồi Quang Thuật của Phong Lê chân nhân năm đó, nếu truy tận gốc rễ thì đều bắt nguồn từ thần thông này.

Thuật che giấu mà Chu Tước thi triển trước mặt thần thông này căn bản vô dụng.

Chẳng mấy chốc.

Một bức tranh rõ nét hiện ra.

Một nam hai nữ, và một con chim.

Loli váy tím nghiêng đầu nhìn thanh niên dẫn đầu.

Nàng không nhận ra.

Nhưng con chim kia, nàng đã từng thấy.

"Chu Tước trong Trấn Yêu Tháp?" Loli váy tím kinh ngạc, lại nhìn về phía thanh niên, trong hình ảnh, ấn đường của người đó đầy đặn, không có dấu hiệu bị vận rủi quấn thân.

Không bị khắc chết, đã rất kỳ lạ.

"Thú vị, vừa hay đang cần tìm hiểu chuyện ở Triệu Quốc." Loli váy tím lộ vẻ hứng thú.

Liếc nhìn tiết điểm không gian một cái, nàng quay người rời đi.

Ác niệm bị thiện niệm áp chế, khắp nơi bị hạn chế.

Nàng không muốn cũng bị hạn chế, đây là lý do nàng chưa bao giờ quay về. … Diệp Bất Phàm ngụy trang thành tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, bay một mạch.

Bay được một ngày, ngoài mấy tu sĩ Trúc Cơ gặp ở thung lũng, trên đường đi ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Thỉnh thoảng gặp mấy con yêu thú, nhưng không có linh trí, Diệp Bất Phàm muốn hỏi thăm tin tức về Nam Hồng Vực cũng khó khăn.

"Không bình thường, linh khí nồng đậm như vậy, sao lại không có thế lực nào thành lập ở đây?" Diệp Bất Phàm đứng trên phi kiếm pháp bảo tiến về phía trước, mày nhíu chặt.

Hoang nguyên trải dài ngút tầm mắt, không thành trì, không động phủ, không tu sĩ, người thường cũng không có.

Hắn vốn định tìm một tòa thành tu tiên, tìm hiểu kỹ về sự phân chia thế lực ở Nam Hồng Vực, sau đó gia nhập một thế lực lương thiện nào đó.

Dù sao thì động tĩnh khi kết Anh quá lớn, muốn giấu cũng không giấu được.

"Chẳng lẽ đâm đầu vào cấm địa nào rồi chứ?" Chim lông đỏ nghi ngờ nói, câu này khiến Diệp Bất Phàm thần kinh căng như dây đàn, lòng nguội lạnh đi một nửa.

Ở Nguyên Quốc, vùng cực đông cũng có một cấm địa, đừng nói Kim Đan, ngay cả Nguyên Anh cũng không dám đặt chân vào.

Cái thân nhỏ bé của hắn mà lao vào đó chỉ có một con đường chết.

Lại bay thêm nửa ngày.

Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng xác định nơi mình đang ở không phải cấm địa.

Trong tầm mắt, mấy bóng người đang bay về phía hắn.

Dẫn đầu là một nữ tu thân hình đầy đặn, khoảng ba mươi tuổi, mày ngài mắt phượng, mặt trái xoan, tóc đen như thác, diễm lệ động lòng người.

Nàng dường như đang chạy trốn, mím chặt đôi môi đỏ mọng, dáng

vẻ đáng thương, bộ váy sen màu hồng trên người rách bươm, để lộ làn da trắng nõn, cùng đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp, ngay cả quần lót cũng lộ ra, thu hút ánh nhìn.

Tu vi của nàng, chỉ là Trúc Cơ đại viên mãn.

Phía sau truy đuổi gắt gao là hai tên cướp tu, một tên mặt đầy thịt bạnh, mặc áo đen, là Kim Đan sơ kỳ.

Tên còn lại thân hình cao lớn, tướng mạo bình thường, mặc áo trắng, là Trúc Cơ đại viên mãn.

"Bùi Thủy Nghiên, bé ngoan, giao pháp bảo đỉnh cấp kia ra đây thì tha cho ngươi không chết, rồi cởi hết quần áo, vào lòng đại gia, đại gia nhất định sẽ yêu thương ngươi." "Khốn kiếp!

Đại ca!

Bắt được nàng, đệ lên trước!" Hai tên cướp tu ánh mắt dâm tà.

Khóe mắt liếc thấy Diệp Bất Phàm, lóe lên vẻ quỷ dị, sau đó tiếp tục cuồng cuồng truy đuổi nữ tu đầy đặn.

"Tiền bối!

Cứu ta!

Tiểu nữ tử nguyện dâng tặng pháp bảo đỉnh cấp!" Nữ tu đầy đặn cũng nhìn thấy Diệp Bất Phàm, vội vàng chuyển hướng, dán một lá bùa tam giai lên người, miễn cưỡng kéo giãn khoảng cách.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ màn kịch này sao quen thế.

Một số tiểu thuyết thường có tình tiết này, hung đồ truy đuổi mỹ nữ, nhân vật chính đi ngang qua hét lớn một tiếng "giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh", sau đó là màn anh hùng cứu mỹ nhân sáo rỗng.

Giận dữ giết hung đồ, sau khi cứu người, mỹ nữ thầm nảy sinh tình cảm, tặng bảo vật, không lâu sau liền bắt đầu mây mưa.

"Nam Hồng Vực này nhiều cướp tu thế à?

Từ dưới hồ nước ngầm ra đến giờ, gặp hai nhóm người mà không có ai là người tốt?" Diệp Bất Phàm sờ cằm.

"Anh hùng cứu mỹ nhân, chính là lúc này." Ngu Tuyền Cơ mắt đẹp long lanh, liếc Diệp Bất Phàm một cái đầy chua ngoa.

Nữ tu kia dung mạo không tầm thường, thân hình lại càng nóng bỏng, không có nam nhân nào không động lòng.

"Cứu mỹ nhân?" Diệp Bất Phàm rơi vào trầm tư.

Trong lúc đang suy nghĩ.

Hai tên cướp tu đã đuổi kịp nữ tu đầy đặn, đánh nàng rơi từ trên không xuống, nàng như diều đứt dây, một đầu cắm vào bụi cỏ.

"Khốn kiếp!

Đại ca!

Đệ lên trước!" Tên tu sĩ Trúc Cơ tướng mạo bình thường kia không thể chờ đợi được nữa nhào tới, "Xoẹt" một tiếng, xé nát nửa trên váy của nữ tu đầy đặn, để lộ yếm.

Sau đó lục ra một túi trữ vật, đổ ra một cái ngọc bàn lấp lánh ánh sáng.

Pháp bảo đỉnh cấp!

Hắn mừng rỡ, nhét lại ngọc bàn vào túi trữ vật, cất vào trong lòng.

Sau đó, ánh mắt dâm đãng nhìn chằm chằm Bùi Thủy Nghiên.

"A a!

Tiền bối!

Cầu xin người cứu ta một mạng!

Tiểu nữ tử nguyện lấy thân báo đáp!" Bùi Thủy Nghiên sợ hãi hét lên, hoảng loạn che yếm, vừa lùi mông về sau vừa cầu cứu Diệp Bất Phàm.

Một đôi mắt phượng đẫm hơi nước, lệ tuôn rơi, khiến người ta nhìn thấy không khỏi đau lòng.

"Hắc hắc, lão tử Triệu Vận, tiểu tử, ngươi mới kết Đan phải không?

Biết điều một chút, đừng xen vào chuyện của người khác." Gã tráng hán mặt bạnh đứng một bên, cười nham hiểm nhìn Diệp Bất Phàm.

Sau đó ánh mắt lướt qua Ngu Tuyền Cơ, thấy nàng tướng mạo tầm thường liền mất hứng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Lục La thì mắt lại sáng lên.

Chương 206

Lục La thấy vậy, tức đến đỏ mặt, vô cùng chán ghét hai người này.

Ngu Tuyền Cơ thì như đã quen với cảnh này, nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Hắn nheo mắt, không có động tĩnh.

Qua hai ngày nay, hắn và Ngu Tuyền Cơ đã học được thượng cổ thông dụng ngữ, có thể hiểu được lời đối phương nói.

Bỗng nhiên.

Hắn bước nhanh về phía trước, lớn tiếng quát: "Giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, hai tên hung đồ các ngươi lại dám làm vậy!" "Buông cô gái đó ra!

Để ta!" Diệp Bất Phàm xoa tay, xông thẳng về phía nữ tu đầy đặn.

Cứu mỹ nhân?

Không thể nào!

Đời này cũng không thể.

Muốn lên thì cũng phải là hắn lên trước!

Tốc độ của hắn cực nhanh, chưa đợi hai tên cướp tu phản ứng lại, hắn đã xông đến bên cạnh Bùi Thủy Nghiên, lôi nàng đến một bãi cỏ khác.

Một mùi hương lạ xộc vào mũi, Diệp Bất Phàm ngửi ngửi mùi hương trên người nàng, cười nói: "Mỹ nữ, ta tướng mạo anh tuấn, thay vì hời cho người khác, sao không hời cho ta?" Nói xong, không cần biết đối phương có đồng ý hay không, bắt đầu xé quần áo của

nàng.

“Ngươi!

Ngươi!

Buông ta ra!” Bùi Thủy Nghiên sững sờ, vừa xấu hổ vừa tức giận, nước mắt lã chã rơi, dường như không ngờ đối tượng cầu cứu lại cùng một giuộc với hai kẻ kia.

Ngu Tuyền Cơ: “…” Lục La: “…” Hai tên cướp tu kia cũng ngây người, tên cướp tu Kim Đan tự xưng là Triệu Vận nổi giận đùng đùng, “Ngươi đúng là súc sinh mà!” Tên tu sĩ áo trắng kia cũng tức giận vô cùng.

Nói xong, hai người điều khiển một kiếm một mâu đánh về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm quay đầu hét lớn, “Chặn chúng lại!” “Ồ, ồ ồ.” Ngu Tuyền Cơ và Lục La ngơ ngác, vội vàng ra tay.

Thế nhưng — Ngay lúc Diệp Bất Phàm quay đầu phân tâm, Bùi Thủy Nghiên vốn đang yếu đuối dưới háng hắn, trong mắt lóe lên vẻ giảo hoạt và tàn độc, mở miệng phun ra một thanh phi kiếm, “vút” một tiếng, đâm thẳng vào đầu hắn.

Phi kiếm pháp bảo!

Nữ tu đầy đặn này đâu phải Trúc Cơ viên mãn, rõ ràng là Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong.

Còn mạnh hơn hai tên cướp tu kia một đoạn dài!

Ở khoảng cách gần như vậy, đừng nói sơ kỳ, trung kỳ cũng không phòng bị được.

“Hời của bản tiểu thư, không dễ chiếm như vậy đâu!” Bùi Thủy Nghiên cười lạnh, pháp lực dâng trào, muốn hất văng Diệp Bất Phàm

trên người mình.

Thế nhưng, đối phương như một ngọn núi đè lên người nàng, không hề nhúc nhích.

"Rắc!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, tay không tóm lấy pháp bảo đâm tới, "rắc rắc" hai tiếng, tại chỗ bóp thành sắt vụn.

Pháp bảo bị hủy, Bùi Thủy Nghiên lập tức bị phản phệ phun ra một ngụm máu, nàng hoa dung thất sắc, mặt trắng bệch, dường như không thể tin được.

"Sao có thể?!

Ngươi không phải Kim Đan sơ kỳ!" Tay không hủy diệt pháp bảo.

Nhục thân này phải mạnh đến mức nào?

"Tiểu cô nương, màn kịch giết người đoạt bảo này của ngươi, chắc thành công không ít lần rồi nhỉ?" "Bắt nạt ta là người nơi khác đến à?" Trong mắt Diệp Bất Phàm nào còn chút dục vọng nào, bàn tay to lớn đột ngột bóp lấy cổ Bùi Thủy Nghiên, nhấc nàng lên khỏi mặt đất.

"Bùi tỷ!" Triệu Vận và tên cướp tu áo trắng sắc mặt đại biến, vội vàng ra tay, muốn giải cứu nữ tu đầy đặn.

Thế nhưng, lại bị Ngu Tuyền Cơ nhẹ nhàng chặn lại.

"Nữ nhân này là Kim Đan trung kỳ!" Hai người Triệu Vận nhìn nhau, mồ hôi lạnh túa ra.

Ở biên giới Huyễn Kiếm Quốc này, ba người họ dựa vào kế sách này đã thành công chặn giết rất nhiều người.

Bùi Thủy Nghiên nắm giữ bí thuật ẩn giấu tu vi, Kim Đan hậu kỳ cũng khó nhìn thấu, khi nàng phát hiện có tu sĩ gần đó, liền dùng liễm tức bí thuật, giả vờ bị bọn họ truy sát.

Mỹ sắc, bảo vật, luôn có một thứ khiến những tu sĩ đó động lòng.

Thậm chí có Kim Đan trung kỳ bị Bùi tỷ đột nhiên bùng nổ tu vi tập kích mà chết, chưa từng thất thủ.

Nhưng lần này… đã đá phải tấm sắt rồi.

"Buông!

Buông ta ra!" Bùi Thủy Nghiên áo quần tả tơi bị bóp đến mặt đỏ bừng, muốn điều động tu vi, nhưng kinh hãi phát hiện pháp lực bị áp chế đến chết cứng.

Mà làm được điều này, tuyệt đối là Kim Đan đại viên mãn!

"Bốp!" Diệp Bất Phàm hung hăng tát Bùi Thủy Nghiên một cái thật mạnh, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của nàng lập tức sưng vù lên.

Trực tiếp đánh cho mỹ nữ này choáng váng.

"Mang đi!" Đánh ra mấy đạo pháp quyết, phong ấn tu vi của đối phương xong, Diệp Bất Phàm ném nàng xuống đất, phất tay xóa đi dấu vết chiến đấu ở nơi này.

Mới đến nơi lạ, hắn không muốn gây phiền phức.

Nhưng có một trường hợp ngoại lệ.

Đó là tán tu.

Thần thức của hắn mạnh đến mức nào?

Bí thuật ẩn giấu của đối phương chẳng khác gì trò hề.

Hơn nữa phát hiện pháp lực của ba người này tạp nham, tuyệt đối không phải xuất thân từ tông môn.

Loại người này không có bối cảnh, giết cũng không ai truy cứu.

Vừa hay.

Hắn cần tư liệu chi tiết về Nam Hồng Vực.

Tiểu Lục La vội vàng vén váy chạy tới, lôi nữ nhân đầy đặn đi.

Bên kia, Ngu Tuyền Cơ cũng dùng phi kiếm trọng thương hai người kia, đối với vị Hợp Hoan thánh nữ như nàng, cùng tu vi còn khó tìm được đối thủ, huống chi đối phương chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Dùng dây thừng trói lại, lôi hai người nhanh chóng đuổi theo Diệp Bất Phàm.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm tìm thấy một dãy núi, nhanh chóng đào ra một sơn động, ném ba người vào trong.

"Nói đi, đây là nơi nào?" Hắn nhìn về phía nữ nhân đầy đặn, ba người này rõ ràng lấy nàng làm đầu.

Bùi Thủy Nghiên, Triệu Vận ba người hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Người trước cắn răng nói: "Có một điều kiện, thả chúng ta ra, ta sẽ…" "Phụt!" Diệp Bất Phàm hai ngón tay khép lại, "phụt" một tiếng, một đạo kiếm quang bắn ra, chém bay đầu của tên tu sĩ Trúc Cơ viên mãn kia.

Máu tươi bắn tung tóe lên người Bùi Thủy Nghiên và Triệu Vận.

Vẻ mặt hung hãn trên mặt hai người lập tức tan biến, toàn thân run rẩy.

"Các ngươi không có tư cách ra điều kiện." Diệp Bất Phàm cúi xuống nhìn hai người, mặt không biểu cảm.

Nếu không phải lo lắng trong thức hải của đối phương có thứ gì đó linh tinh, hắn còn chẳng thèm nói nhảm, trực tiếp sưu hồn rồi.

Lần trước đối phó với Thiên Sát Môn, vừa sưu hồn, đầu của gã kia liền nổ tung.

"Đây… đây là Huyễn Kiếm Quốc, còn chúng ta đến từ Tội Quốc."

Bùi Thủy Nghiên không dám ra điều kiện nữa, ấp úng kể lại.

Diệp Bất Phàm yên lặng lắng nghe, cũng có chút hiểu biết đại khái về Nam Hồng Vực.

Nam Hồng Vực có ba bá chủ, Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu Tông, chiếm cứ mấy đại quốc có tài nguyên phong phú nhất ở trung tâm Nam Vực.

Còn có hàng trăm quốc gia khác, đều là thuộc quốc của họ, mỗi năm đều phải cống nạp một số thiên tài địa bảo.

Dưới ba thế lực lớn, là tán tu liên minh và tiên tộc Trương gia, đều có một vị Hóa Thần thiên quân trấn giữ.

Ngoài ra, còn có một Hóa Thần thiên quân độc lai độc vãng.

Đại Địa Chi Mẫu.

Nghe đồn là cây quế từ trời giáng xuống, do cây quế hóa thành.

Nơi Diệp Bất Phàm đang ở, là Huyễn Kiếm Quốc ở phía nam.

Bên cạnh là Tội Quốc.

Chính là vùng không người mà Diệp Bất Phàm đi qua trước đó.

Chương 207

Nghe Bùi Thủy Nghiên kể, Tội Quốc nói trắng ra là nơi hội tụ của vô số kẻ phạm tội lớn từ các nước xung quanh, hoặc những người đắc tội với người khác chạy nạn đến đây.

Thành trì lớn nhất trong đó là Tội Thành, bên trong toàn là những tên cướp tu cùng hung cực ác.

Ngoài Tội Thành thì rất ít người qua lại.

Diệp Bất Phàm bay một mạch không thấy một bóng ma, chính là vì lý do này.

Không có thế lực nào dám thành lập ở đó.

Ngoài bị cướp, vẫn là bị cướp.

Ba người này đến từ Tội Thành, ẩn náu ở Huyễn Kiếm Quốc, thỉnh thoảng ra tay cướp bóc các tu sĩ qua lại.

Dựa vào cướp bóc, hai người trong số họ đã kết Đan.

Họ thấy Diệp Bất Phàm ăn mặc kỳ lạ, chắc chắn là tu sĩ nước khác, lại rõ ràng không hiểu tình hình ở đây, nên mới nảy sinh ý đồ xấu.

"Các nước xung quanh, có nơi nào để kết Anh không?

Nơi không có ai ra tay can nhiễu." Diệp Bất Phàm nheo mắt hỏi.

"Kết… kết Anh?" Triệu Vận nhìn Diệp Bất Phàm ánh mắt đã thay đổi, có chút kinh hãi, mông lùi về sau một chút.

Người có thể kết Anh, có tài sản để kết Anh, ít nhất cũng phải là Kim Đan đại tu!

Hắn uất ức đến gần như muốn hộc máu.

Một đại tu mà ngươi giả làm Kim Đan sơ kỳ làm gì!

"Có, ở Yến Quốc, chỉ cần ngươi nộp đủ linh thạch, hoàng thất Yến Quốc sẽ cung cấp cho ngươi linh mạch tứ giai, để ngươi kết Anh." Bùi Thủy Nghiên vội vàng nói: "Hơn nữa, họ sẽ giúp ngươi chống lại những kẻ có ý đồ xấu, loại buôn bán này họ đã làm mấy trăm năm, danh tiếng tuyệt vời, nếu kết Anh thành công, họ còn chiêu mộ bằng giá cao." "Ồ?" Diệp Bất Phàm tinh thần phấn chấn.

Hắn chính là cần nơi kết Anh như thế này!

An toàn, có danh tiếng, không sợ bị quấy rầy.

Những nơi khác thực sự không an toàn.

"Hỏi xong rồi, giết bọn họ đi." Diệp Bất Phàm đứng dậy, nhàn nhạt nói với Ngu Tuyền Cơ.

Nói xong quay người bỏ đi.

Bùi Thủy Nghiên mặt mày kinh hãi, vội nói: "Ta vẫn còn là xử nữ, ta nguyện làm lô đỉnh cho ngươi!

Đừng giết ta!" Tu luyện đến cảnh giới này, còn có tương lai tươi sáng, nàng không muốn chết.

Huống chi đại thù chưa báo.

Triệu Vận mặt đầy thịt bạnh thì ngã ngồi trên đất, lộ vẻ tuyệt vọng, chỉ hận mình không phải thân nữ nhi.

"Lô đỉnh?

Ta không cần." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, đầu cũng không ngoảnh lại.

Nữ nhân này nhan sắc hơn người, nhưng vẫn thua Ngu Tuyền Cơ một bậc.

Ngu Tuyền Cơ mắt đẹp chớp chớp, giơ tay lên là một kiếm.

"Yến Quốc cứ cách một thời gian lại có người kết Anh!

Phía sau còn rất nhiều người đang chờ!

Ngươi dù có đến, xếp hàng cũng phải mấy trăm năm!" Bùi Thủy Nghiên kinh hãi hét lên: "Ta sinh ra ở Yến Quốc, ta có cách để ngươi kết Anh trong thời gian ngắn!" Tu sĩ kết Anh, là chuyện trọng đại, chuyện bị người ta đột nhiên hạ sát thủ, đoạt bảo vật kết Anh nhiều không kể xiết.

Vì vậy, hoàng thất Yến Quốc nắm bắt cơ hội kinh doanh, cung cấp nơi kết Anh an toàn.

Mà những người kết Anh ở đó, hoặc là tán tu, hoặc là tu sĩ của thế lực nhỏ, số lượng quá nhiều, nếu không cũng không thể trở thành một mối làm ăn lớn.

"Đợi đã!" Diệp Bất Phàm đột nhiên dừng lại, vung tay ngăn Ngu Tuyền Cơ, mày nhíu chặt.

Hắn thực sự không nghĩ đến điểm này, có chút hoang đường.

Hắn lạnh lùng nói: "Kết Anh còn phải xếp hàng?!" Diệp Bất Phàm lại nhìn về phía chim lông đỏ, tỏ ý dò hỏi.

"Khả năng cao là thật, linh mạch tứ giai không thường thấy, nơi an toàn lại càng ít, loại buôn bán này một số thế lực ở Tiên Đường cũng làm." "Ngươi kết Anh thất bại, bọn họ có thể kiếm được một lượng lớn tiền thuê, thành công, thì kết giao được với một vị Nguyên Anh chân quân." Chim lông đỏ gật đầu, truyền âm nói.

Diệp Bất Phàm im lặng một lúc, nhìn về phía Bùi Thủy Nghiên, "Kết Anh một lần, tiền thuê bao nhiêu?" "Tám mươi triệu hạ phẩm linh thạch, nhưng họ chỉ nhận trung phẩm linh thạch, tỷ lệ một trăm đổi một, tức là tám mươi vạn trung phẩm linh thạch." "…" Khóe mắt

Diệp Bất Phàm giật giật, hít một hơi khí lạnh.

Mẹ kiếp!

Đúng là lòng lang dạ sói!

Linh vật kết Anh hắn đấu giá mới có bảy mươi triệu!

"Tiên Đường cũng giá này, nơi đó giàu có, tu sĩ có tiền hơn nhiều so với nơi nghèo nàn như Triệu Quốc." Chim lông đỏ truyền âm.

Linh khoáng ở Triệu Quốc phần lớn chỉ đào được hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch rất ít.

Tiên Đường thì khác, đất rộng của nhiều, linh khí nồng đậm, sâu trong linh khoáng thậm chí còn có thượng phẩm linh thạch.

Đây cũng là nguyên nhân có nhiều tu sĩ Nguyên Anh.

Mà những nơi thế nhân không biết đến như tiên thổ, yêu thổ, ma thổ, thậm chí còn có thể sản sinh ra tiên linh ngọc.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, nói: "Bùi Thủy Nghiên phải không?

Ta không thích bị tính kế." "Phụ thân của thiếp thân là Nộ Giang Hầu của Yến Quốc, sau đắc tội với một vị vương tước, nên bị diệt môn, ta may mắn trốn thoát đến Tội Quốc." Bùi Thủy Nghiên nói đến đây, lộ ra ánh mắt hận thù, "Nhưng tri giao lúc sinh thời của phụ thân ta là một vị Kim Đan đại tu, có ân tình để lại, ta mời ông ấy ra mặt, giúp ngài trở thành hầu tước Yến Quốc, với thân phận đó, tự nhiên có thể chen ngang kết Anh." Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn vừa nghe đối phương tự thuật, Kim Đan đại tu nếu có cống hiến, có thể được phong tước hầu, còn Nguyên Anh chính là dị tính vương.

Tương tự như trưởng lão của các tông môn.

Tam đại tông là tồn tại siêu nhiên, Yến Quốc là thế lực đỉnh tiêm trực thuộc Chân Ma Tông.

Không nói đến dị tính vương.

Hoàng thất bản tộc cũng có mấy vị Nguyên Anh chân quân trấn giữ, một vị đại tu sĩ, một vị cự đầu Nguyên Anh viên mãn, lời đồn bên ngoài tương đối tích cực.

Gia nhập vào đó, cũng là một lựa chọn không tồi.

Núp bóng cây lớn dễ hóng mát mà.

Hơn nữa lại gần Chân Ma Tông, vừa hay để Ngu Tuyền Cơ gia nhập vào đó, giúp hắn lấy được phần sau của 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và cấm kỵ thần thông.

Hắn nheo mắt, nhàn nhạt nói: "Cho hai người các ngươi lựa chọn, trở thành nô bộc của ta, để ta sai khiến, hoặc là tất cả đều đi chết đi." "Có thể trở thành nô bộc của ngài, là vinh hạnh của lão nô!" Triệu Vận, gã thô lỗ này rất biết điều, lập tức quỳ lạy, tươi cười dâng lên hồn huyết.

Diệp Bất Phàm tóm lấy hồn huyết thu lại, sắc mặt cổ quái, Triệu Vận này tự xưng là tu sĩ của một tiểu hàn môn, bị lão thái bà Kim Đan của tông môn bắt về làm lô đỉnh.

Do Triệu Vận biết ăn nói, dỗ cho lão thái bà vui vẻ, cộng thêm thân thể cường tráng, lão thái bà kia không nỡ giết, sau đó người này tìm được cơ hội trốn đến Tội Quốc.

Từ đó, Triệu Vận chưa từng động vào phụ nữ nữa.

Bùi Thủy Nghiên tương đối dè dặt, lề mề giao ra hồn huyết.

"Chủ nhân, lão nô năm đó cũng từng đến kinh thành Yến Quốc." Triệu Vận nịnh nọt tiến lên, dọn ra một chiếc ghế mây, "Ngài nằm

cho thoải mái, ta cũng ngài bay." "…" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, ngồi lên, Triệu Vận cũng ghế mây, rời khỏi động quật, bay về hướng Yến Quốc.

Bùi Thủy Nghiên, Ngu Tuyền Cơ và Lục La theo sát phía sau.

"Thoải mái." Diệp Bất Phàm tán thưởng, Triệu Vận này cũng người quá ổn định, "Nếu có thể cũng một cái giường thì càng tốt." Triệu Vận đang cũng ghế mây bay, mồ hôi đầm đìa, nghe vậy không khỏi co giật khóe miệng.

Không giống lão thái bà kia.

Thể phách của vị đại tu này tuyệt đối khủng bố, cứ như đang cũng cả một ngọn núi lớn.

Một nhóm người tiến về phía trước.

Bay qua sông lớn và núi non, giữa đường gặp một số thành tu tiên, tu sĩ qua lại tấp nập, khá là náo nhiệt.

Họ bay trên không, nhiều tu sĩ đối diện đều kính cẩn chắp tay hành lễ, không dám có ý đồ xấu.

Diệp Bất Phàm rút kinh nghiệm, để tránh phiền phức không cần thiết, đã để lộ tu vi là Kim Đan đại viên mãn.

Chỉ cần đầu óc bình thường một chút, đều không dám cướp bóc.

Mười ngày sau.

Diệp Bất Phàm đã bay qua ba bốn quốc gia, linh khí nồng đậm, phồn hoa như gấm.

Hắn cũng thực sự được chứng kiến nội tình của Nam Hồng Vực.

Mỗi quốc gia, các loại thế lực, số lượng Kim Đan nhiều hơn Triệu Quốc rất nhiều, Nguyên Anh tuy chỉ có khoảng mười vị, nhưng chất lượng cao hơn Triệu Quốc một bậc.

Trong đó những đại quốc có lãnh thổ rộng lớn, Nguyên Anh càng nhiều, không thiếu cự đầu Nguyên Anh.

Lại qua năm ngày.

Chương 208

Cuối cùng cũng đến Yến Quốc!

Một vùng đồng bằng trải dài, thỉnh thoảng có núi đồi và bồn địa.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm nhìn thấy hai Nguyên Anh chân quân từ hướng đông bắc bay tới, phía sau là một đám tu sĩ Kim Đan.

Hai vị Nguyên Anh khoảng sáu mươi tuổi, thân hình dừng lại, lạnh lùng nhìn về phía mấy người Diệp Bất Phàm.

Ánh mắt họ sâu thẳm, như có thể xuyên thấu lòng người, muốn nhìn thấu toàn bộ mấy người Diệp Bất Phàm.

Bùi Thủy Nghiên, Triệu Vận hai người sợ đến mặt trắng bệch, "Chân Ma Tông?!

Nguyên Anh lại ra ngoài rồi?!" "Lại?" Diệp Bất Phàm từ trên ghế mây xuống, vội vàng thi triển Man Thiên Thuật.

Lúc này, hắn và Ngu Tuyền Cơ, Lục La đã thay đổi trang phục, phù hợp với đặc điểm ăn mặc của Nam Hồng Vực.

"Hơn một năm trước, Chân Ma Tông phái ra rất nhiều Nguyên Anh chân quân đi khắp nơi dò xét, Tội Quốc cũng nằm trong phạm vi dò xét, hình như đang tìm thứ gì đó." "Sau đó yên tĩnh một thời gian, không ngờ lại ra ngoài nữa!

Hơn nữa quy mô còn lớn hơn!" Bùi Thủy Nghiên thân hình đầy đặn vô thức nép vào gần Diệp Bất Phàm, vừa kinh hãi vừa sợ hãi giải thích.

Lần trước nhiều nhất chỉ có một vị chân quân, không dẫn theo người.

Lần này xuất động liền hai vị, lại còn dẫn theo một đám Kim Đan!

"Cái gì?!" Diệp Bất Phàm trong lòng thót một cái, suýt nữa thì chửi thề.

Hơn một năm trước, chẳng phải là lúc hắn lần đầu tiên truyền tống đến đây sao?!

Bây giờ lại xuất hiện.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đang tìm hắn và ngọc tỷ!

May mà hắn cẩn thận, đã sớm phong ấn ngọc tỷ, nếu không bây giờ đã bị Chân Ma Tông bắt đi rồi!

"Dừng lại!" Một Kim Đan viên mãn tiến lên quát lớn, hai vị Nguyên Anh chân quân thì ở trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng.

"Không biết hai vị tiền bối có việc gì?" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, tiến lên chắp tay nói.

Hai người này đều là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng uy áp kinh người, còn mạnh hơn cả Hợp Hoan lão tổ!

Cùng là Nguyên Anh, nhưng cũng có mạnh yếu.

Tân Nguyên Anh, Nguyên Anh lão làng, và những Nguyên Anh có công pháp huyền diệu, nắm giữ các loại thần thông, chiến lực chênh lệch cực lớn.

"Nghe giọng của ngươi, ngươi không phải là tu sĩ của các quốc gia lân cận phải không?" Một Nguyên Anh áo vàng lạnh lùng nói, tập trung chú ý vào Diệp Bất Phàm.

"Không phải, ta đến từ một tiểu quốc biên thùy của Nam Hồng Vực, có chút tài mọn vẽ bùa, nên mới đến Yến Quốc phồn hoa này, kiếm chút thiên tài địa bảo để lại cho gia tộc." Diệp Bất Phàm cúi người nói, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Sao lại xui xẻo đụng phải Chân Ma Tông, điều này chỉ có thể chứng minh một điều, thế lực siêu nhiên này đã phái ra cực nhiều tu sĩ!

Đi đâu cũng có thể đụng phải.

“Phù Quốc?” Nguyên Anh áo vàng nhíu mày.

“Không phải, là tiểu quốc phía đông Phù Quốc, Thiên Minh Quốc.” Diệp Bất Phàm cúi đầu, chắp tay nói.

Phù Quốc, là thánh địa phù đạo lớn nhất Nam Hồng Vực.

“Ồ, ngươi biết vẽ những loại bùa gì?” Nguyên Anh áo vàng dường như tò mò, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, thần thức liên tục quét qua quét lại trên người hắn.

Là Nguyên Anh của Chân Ma Tông, chấp chưởng thần thông dò xét.

Tuy chưa nhìn ra được gì, nhưng hắn lại có một cảm giác thân thiết khó tả với người trước mặt.

Điều này rất không bình thường. "Thật xấu hổ, thiên phú vẽ bùa của vãn bối rất bình thường, chỉ có thể vẽ được bùa bậc hai." Diệp Bất Phàm tỏ ra ái ngại, câu nệ nói. "Lão phu là Trần Hà, cứ vẽ một tấm cho lão phu xem xem, đã lâu lắm rồi không gặp tu sĩ bên Phù Quốc." Lão giả lục bào bên cạnh vuốt râu, tỏ ra khá hòa nhã, "Đừng căng thẳng, chỉ là thấy nhóc con ngươi trông hơi giống hậu nhân của một cố nhân mà thôi." Lời tuy nói vậy, nhưng uy áp của kẻ bề trên lại không hề thu liễm chút nào, đôi mắt già nua vẩn đục híp lại, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Lục La và Ngu Tuyền Cơ tức thì căng thẳng.

Trên người họ có Man Thiên Thuật do Chu Tước âm thầm thi triển, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ cũng khó mà nhìn thấu, không

biết đã xảy ra vấn đề ở đâu. "Vâng!" Diệp Bất Phàm lại tỏ ra trấn tĩnh, ngoan ngoãn lấy bút vẽ bùa và các vật dụng khác ra, những thứ này đều lấy được từ Bùi Thủy Nghiên.

Bút vẽ bùa của Triệu Quốc và của Nam Hồng Vực có sự khác biệt nhất định, căn bản không thể qua mắt được đám lão quái vật tinh tường này.

Hắn đã vẽ quá nhiều bùa ở Cổ Vân Thành và Lưu Vân Thành, cộng thêm ngộ tính đã đạt đến đỉnh cấp, cho dù không có "Tế Phù Bí Thuật", hắn cũng có trình độ của một Phù sư bậc ba.

Nhưng hắn không dám vẽ bùa bậc ba.

Pháp lực thôi động, hắn vẽ một tấm Bạo Viêm Phù bậc hai, giữa chừng cố ý thất bại ba lần.

Diệp mỗ nhân không muốn bị đám sát tài của Chân Ma Tông bắt đi làm công cụ vẽ bùa. "Ngươi còn là kiếm tu?" Lão giả lục bào tự xưng là Trần Hà ánh mắt lóe lên, cảm ứng được dao động pháp lực của đối phương có ý sắc bén. "Vâng, kiếm đạo nông cạn, khiến tiền bối chê cười rồi." Diệp Bất Phàm chắp tay nói.

Trong lòng lại thầm chửi một tiếng lão hồ ly, hai tên Nguyên Anh này đâu phải xem hắn vẽ bùa, rõ ràng là mượn cớ xem xét pháp lực của hắn!

Pháp lực của Thiên Sát Chân Ma Công bá đạo thâm hậu, người khác chưa chắc đã phân biệt được.

Nhưng Chân Ma Tông thì có thể!

May mà hắn còn kiêm tu cả 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》. "Ha ha, kiếm đạo của ngươi đã ngưng tụ kiếm ý, có tiềm lực kiếm ý hóa hình, rất khá.

Ngươi tên gì?

Xuất thân từ thế lực nào của Thiên Minh Quốc?" "Vãn bối tên Triệu Lưu, là một tán tu, không có nơi ở cố định." "Thì ra là vậy, ai, tán tu không dễ dàng gì, có được tu vi như hôm nay, đủ thấy ngươi đã nỗ lực cần cù." Lão quái họ Trần mặc lục bào vuốt râu cười nói, tỏ vẻ tán thưởng, đưa cho Diệp Bất Phàm một miếng ngọc bội màu lục: "Ngươi rất giống hậu duệ của cố nhân ta, ngọc bội này có thể phòng ngự một đòn tấn công của Nguyên Anh, ngươi cứ cầm lấy phòng thân đi." Diệp Bất Phàm ngẩn người, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, vội vàng tiến lên nhận lấy: "Đa tạ tiền bối hậu tặng!" "Không có gì nữa, ngươi đi đi." Trần lão quái vẻ mặt hòa nhã xua tay, thấy mấy người Diệp Bất Phàm rời đi, nụ cười trên mặt mới tắt ngấm. "Người đâu!" "Trưởng lão, đệ tử có mặt!" Một thanh niên tiến lên, cung kính nói. "Đi điều tra Thiên Minh Quốc, xem có người này không!" Trần lão quái mặt không biểu cảm, không phải lão nghi ngờ người kia, tu vi và pháp lực căn bản không phải Thiên Sát Chân Ma Công, những thứ khác cũng không thấy có gì bất thường.

Nhưng, cái cảm giác thân thiết đó có chút khó hiểu.

Không phân biệt được nguồn gốc, lão đoán, liệu tiểu tử đó có phải là hậu nhân của một Nguyên Anh nào đó đã qua đời của Chân Ma Tông không. "Đệ tử cần một chút thời gian." Thanh niên kia chắp tay lui xuống.

Thiên Minh Quốc khoảng cách cực kỳ xa xôi, hắn bay qua đó cũng mất một tháng, cộng thêm điều tra, không có hai ba tháng thì không xong. "Sao không bắt lại, tra hỏi kỹ càng?" Hắc bào Nhạc lão quái nhíu mày, sốt ruột nói. "Gặp một người là bắt, ngươi định bắt bao nhiêu?

Mười vạn?

Hay là một ngàn vạn?

Thiên Tiên Tông, Vô Ưu Tông chỉ mong ngươi làm vậy!" Trần lão quái thở dài.

Huống hồ, kẻ tìm Ma Long Ngọc Tỷ không chỉ có bọn họ, còn có hai đại thế lực kia, đối phương không thể nào để ngọc tỷ quay về tay Chân Ma Tông.

Cho dù tìm được người tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và ngọc tỷ, cũng không thể tùy tiện ra tay.

Sau đó, Trần lão quái cười khẽ: "Người kia tám phần là hậu nhân của cố nhân, không liên quan đến Ma Long Ngọc Tỷ." …… Hiện ra trước mặt Diệp Bất Phàm là một tòa thành khổng lồ hùng vĩ, tường thành trải dài không biết bao nhiêu dặm, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

Hơn mười cổng thành, người qua kẻ lại tấp nập, phồn hoa như gấm.

Yến Đô!

Thành trì lớn như vậy, dân số tuyệt đối không dưới một tỷ người.

Diệp Bất Phàm nhìn tòa thành khổng lồ, mân mê miếng ngọc bội trong tay, sắc mặt âm tình bất định. "Vì sao không hủy miếng ngọc bội này đi?" Chim lông đỏ liếc nhìn, truyền âm nói. "Hủy đi?

Ngươi có tin hai tên Nguyên Anh kia sẽ lập tức bay đến giết ngươi không?" Diệp Bất Phàm cạn lời, "Vốn dĩ họ không nghi ngờ, nhưng ngươi hủy vật này, họ sẽ lập tức nảy sinh nghi ngờ." Thứ này là của Trần lão quái kia, chắc chắn có thể dựa vào nó để cảm ứng vị trí của mình. "Tuy nhiên, vẫn phải cẩn thận, qua một thời gian nữa thì vứt đi, hoặc tiêu hủy một cách hợp lý." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên.

Hắn nghĩ ngợi, nội thị kim đan trong đan điền, mày nhíu chặt.

Không chỉ đối phương có cảm giác thân thiết.

Hắn cũng có, mà còn rõ ràng hơn!

Nhưng cảm giác đó rất tà môn, giống như...

Chương 209

"Có cảm giác, hai người kia là con trai của tôi." Diệp Bất Phàm vẻ mặt quái dị, chuyện này hắn là có liên quan đến 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Đối mặt với đám tu sĩ Kim Đan kia, lại không có cảm giác này. "Sau này phải tránh xa Nguyên Anh của Chân Ma Tông ra mới được!

Tiện thể bảo Ngu Tuyền Cơ tra xem công pháp này thế nào." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Ngu Tuyền Cơ, thấp giọng truyền âm mấy câu. "Ta, không nỡ xa ngươi." Ngu Tuyền Cơ ngẩn người, ai oán nói. "Nếu ngươi có thể trở thành nữ thần của Chân Ma Tông, lợi ích thế nào không cần ta nói nhiều chứ?

Dù sao Yến Quốc cách Chân Ma Tông cũng không quá xa, thỉnh thoảng ngươi qua đây là được rồi?" Diệp Bất Phàm xoa xoa cặp mông căng tròn của Ngu Tuyền Cơ, khiến má nàng ửng hồng, khẽ rên một tiếng.

Thấy Diệp Bất Phàm đã quyết, Ngu Tuyền Cơ đành phải đồng ý.

Đúng như hắn nói, bản thân nàng muốn Kết Anh, chỉ có thể dựa vào một thế lực lớn nào đó.

Diệp Bất Phàm lại giao cho đối phương một ít bảo vật, nhìn bóng hình nàng rời đi, biến mất ở cuối chân trời. "Ngươi chắc chắn Sinh Tử Ấn sẽ không bị cường giả Hóa Thần giải trừ chứ?" Hắn nhíu mày nhìn con chim lông đỏ. "Chắc chắn, 'Sinh Tử Ấn' mạnh hơn và ẩn mật hơn 'Sinh Tử Cấm' trước đây của ngươi, chỉ cần cô ta không ngốc, sẽ không tiết lộ lai lịch của ngươi." Chim lông đỏ dùng mỏ rỉa lại bộ lông. "Vậy thì tốt." Diệp Bất Phàm gật đầu, hắn chỉ trông cậy vào Ngu Tuyền Cơ kiếm về cho mình công pháp kế tiếp của Thiên Sát

Chân Ma Công. "Vào thành!" Diệp Bất Phàm dẫn theo Lục La, Bùi Thủy Nghiên ba người tiến vào Yến Đô.

Yến Đô chia làm ba phần, một phần là khu dân cư bình thường, một phần là động phủ tu luyện chuyên cung cấp cho tu sĩ ngoại lai – núi Hoàng Dương.

Nồng độ linh khí ở đây đặc như sương mù, vô cùng đậm đặc.

Tiền thuê cũng đắt đến mức khó tin, động phủ ở ngoại vi núi Hoàng Dương giá một triệu linh thạch một năm, càng lên cao càng đắt.

Cuối cùng là hoàng cung, linh khí còn nồng đậm hơn.

Nghe người ta kể, một động phủ bên trong đó chính là nơi cung cấp cho người ngoài dùng để Kết Anh.

Bùi Thủy Nghiên sinh ra ở đây, có nàng dẫn đường, Diệp Bất Phàm dễ dàng tìm được nha hành, thuê được một sân viện.

Tiền thuê, hai vạn linh thạch.

Yến kinh tấc đất tấc vàng, giống như một con quỷ hút máu, điên cuồng hút máu các tu sĩ qua lại.

Sau khi thuê xong sân viện, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không có ý định nhờ vả người bạn thân lúc sinh thời của cha Bùi Thủy Nghiên, trời mới biết cả nhà nàng bị giết có liên quan đến vị bạn thân đó hay không?

Cứ ở vài ngày, quan sát tình hình đã. …… "Chủ nhân, rượu ở Yến Đô này ngon thật đó." Trong tửu lầu, bên cạnh chỗ ngồi thanh nhã gần cửa sổ, Lục La nhấp từng ngụm rượu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, trông vô cùng diễm lệ. "Ngon thì lát nữa mua mấy vò." Diệp Bất Phàm nhấp một chén rượu, cưng chiều nói.

Đây là đặc sản của Yến Quốc, được ủ từ linh quả, có tác dụng

tăng ích cho tu sĩ cấp thấp, nhưng giá cả cũng đắt, một ngàn linh thạch một vò.

Bỗng nhiên, các tửu khách đang trò chuyện xung quanh kinh hô.

Sau đó mọi người nườm nượp chen chúc về phía cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên.

Mây đen giăng kín trên cao, linh khí cuồn cuộn lấy hoàng cung làm trung tâm, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, linh khí vô tận trút xuống. "Ha ha ha!

Hôm nay!

Bản tọa nghịch thiên hành sự!

Kết Anh tại đây!

Ta nhất định sẽ siêu việt tổ tiên, trở thành một đại Nguyên Anh Chân Quân!" Một nam tử trung niên bay ngược gió lên, cất tiếng cười ngạo nghễ giữa trung tâm vòng xoáy. "Lại có người Kết Anh rồi!" "Là Hải Chân Nhân!

Một đại tu sĩ Kim Đan!

Nhân vật vô địch." "Không biết có thể thành công không, lần trước người kia..." Không ít tu sĩ hưng phấn bàn luận, còn chưa bàn xong, "ầm" một tiếng, sấm sét vang trời.

Một tia sét to bằng người lớn đánh xuống, người trung niên trên không trung hét lên một tiếng thảm thiết rồi cứ thế cắm đầu rơi xuống.

Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật. "Bị đánh chết rồi?" Trong hoàng cung, nửa ngày không có động tĩnh.

Mây đen trên cao cũng dần tan đi, để lộ bầu trời trong xanh.

Tu sĩ Kết Anh vừa rồi còn hùng hồn tuyên bố, chớp mắt đã toi

mạng.

Chết quá nhanh.

Khiến cho Diệp mỗ nhân vốn tự tin tràn đầy, trong lòng đột nhiên không còn chút chắc chắn nào.

Kết Anh có ba giai đoạn: Phá đan, thành Anh và độ kiếp.

Mà độ kiếp, lại có pháp kiếp và tâm ma kiếp, pháp kiếp đã vô lý như vậy, tâm ma kiếp chẳng phải càng kinh khủng hơn sao? "Ai, lại giống như lần trước, lại chết một người." "Tiếc thật, hai cửa ải lớn là phá đan và thành Anh khó khăn lắm mới vượt qua, kết quả lại dừng bước trước thiên kiếp." Các tửu khách xung quanh lắc đầu than thở, mấy tu sĩ Kim Đan thì mặt mày não nề, tâm trạng nặng trĩu. "Dám hỏi các vị đạo hữu, tỷ lệ tử vong khi Kết Anh rất cao sao?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, chắp tay hỏi ba tu sĩ Kim Đan viên mãn ở bàn bên cạnh.

Mấy người này ăn mặc sang trọng, khí chất bất phàm. "Chắc là chín mươi chín phần trăm.

Một trăm năm qua, các tu sĩ đến đây Kết Anh ta đã đếm, tổng cộng có hai trăm bốn mươi vị, chỉ có ba người Kết Anh thành công." Một trung niên mập mạp trong số đó cười khổ nói, "Phần lớn ngay cả cửa ải đầu tiên 'phá đan' cũng không qua được, Hải đạo hữu này được xem là xuất chúng rồi, nhưng bây giờ...

Cho nên, bản hầu đến nay vẫn không dám Kết Anh." "Ít vậy sao?" Lục La giật mình, không khỏi lo lắng nhìn chủ nhân.

Kim Đan viên mãn đã là giấc mơ xa vời đối với nàng, cao cao tại thượng, nhưng bây giờ lại chết nhiều như vậy.

Vạn nhất chủ nhân không qua được...

Diệp Bất Phàm không nói nên lời, trong lòng lạnh toát.

Đơn thuần là lôi kiếp thì hắn không sợ.

Từ sau khi Trúc Cơ đã bắt đầu bị sét đánh, cơ thể gần như miễn nhiễm với lôi kiếp rồi.

Nhưng tâm ma kiếp thì khó lường.

Chỉ cần có một chút sơ hở, tâm ma xâm nhập, sẽ chết ngay tại chỗ. "Tại hạ Diệp Bất Phàm, mới đến đây, không biết có thể thỉnh giáo các vị một chút kinh nghiệm được không?" Diệp Bất Phàm báo tên thật, tên thật hay tên giả ở nơi này cũng không khác gì mấy, sau đó bắt đầu hỏi thăm về trường hợp của hai trăm bốn mươi vị kia.

Thất bại là mẹ thành công, nếu có thể hiểu được những điểm thất bại khi Kết Anh, bản thân cũng có thể phòng tránh trước. "Thỉnh giáo không dám, chỉ là chút thiển kiến, tại hạ Bình Dương Hầu của Yến Quốc, mời đạo hữu ngồi cùng chúng ta." "Nguyệt Linh Hầu." "Trấn Viễn Hầu." Ba người lần lượt đứng dậy đáp lễ, lời lẽ hòa nhã, người ở giữa là một nữ tử, khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng vóc dáng thì trắng trẻo nõn nà, rõ ràng là có thuật trú nhan. "Diệp đạo hữu cũng đến đây để Kết Anh phải không?

Nếu Kết Anh thành công, còn mong ngươi chia sẻ kinh nghiệm đó." Bình Dương Hầu mập mạp dường như là người giỏi giao tiếp, trong chốc lát đã kéo gần quan hệ.

Nguyệt Linh Hầu mím đôi môi đỏ, cười khẽ: "Bình Dương Hầu thích kết giao với đạo hữu các phương, quan hệ rất rộng, Diệp đạo hữu nếu có nhu cầu, có thể tìm ngài ấy." "Một vài chuyện nhỏ thì có thể làm được, trong giới Kim Đan, ta cũng có chút thể diện." Bình Dương Hầu cười ha hả.

Diệp Bất Phàm mỉm cười cảm tạ.

Trong lúc trò chuyện với mấy người, hắn cũng hiểu thêm không ít

về tình hình Yến Đô.

Thông thường Kết Anh, nhanh thì một tháng, lâu thì nửa năm, tùy từng người, từ miệng Bình Dương Hầu được biết, nửa tháng sau sẽ có người Kết Anh, là một lão tổ Kim Đan của một gia tộc.

Họ Du, người đời gọi là Du lão quỷ, đã chuẩn bị suốt một trăm năm mươi năm, đến nay mọi thứ đã sẵn sàng. "Làm sao để có thể Kết Anh trong thời gian ngắn?" Diệp Bất Phàm dò hỏi. "Đạo hữu vừa đến đã muốn Kết Anh?

Dù chuẩn bị đầy đủ, cơ hội Kết Anh cũng không lớn, nếu chuẩn bị không đủ, chuyện này..." Ba người ngẩn ra, nhìn nhau.

Vội vàng Kết Anh, về cơ bản là thập tử vô sinh, cho dù là thiên chi kiêu tử trong ba đại bá chủ.

Mấy người hảo tâm khuyên vài câu, thấy Diệp Bất Phàm kiên trì, đành lắc đầu.

Bình Dương Hầu trầm ngâm nói: "Muốn Kết Anh trong thời gian ngắn, phải là người của Đại Yến Quốc, ví dụ như... giống như ta, gia nhập vào, trở thành một phương hầu tước, như vậy có thể xin Yến Đế ban cho đặc quyền Kết Anh, tiền thuê địa điểm Kết Anh cũng sẽ được giảm bốn mươi phần trăm." Lão chỉ vào mình, cười khổ nói: "Ta cũng đã gia nhập hơn một trăm năm trước, làm một số việc cho Yến Quốc, có công, nên mới kiếm được tước vị hầu tước, chỉ là từng đồng đạo một bỏ mạng, ta đã trì hoãn một trăm năm rồi vẫn chưa Kết Anh." "Thì ra là vậy." Diệp Bất Phàm gật đầu, nếu là vài chuyện nhỏ, làm giúp Yến Quốc cũng được.

Bảo hắn bán mạng?

Chương 210

Không thể nào. "Hoặc là, do một vị Thân vương hoàng thất tiến cử, những tồn tại như vậy, ngoại tính hầu như ta không có tư cách tiếp xúc." Bình Dương Hầu bổ sung một câu.

Đại Yến Quốc giai cấp rõ ràng, ngoại tính hầu nói trắng ra là khách khanh trưởng lão, địa vị không cao.

Mà Thân vương và Dị tính vương đều là Nguyên Anh Chân Quân, chỉ có điều người trước xuất thân từ hoàng thất.

Diệp Bất Phàm gật đầu, lại hỏi thêm một số chi tiết liên quan, sau đó do dự một chút, hỏi: "Dám hỏi, Yến Đô này có bán linh vật Kết Anh không?" "..." Ba người Bình Dương Hầu mặt cứng đờ, trừng lớn mắt.

Dường như không ngờ vị này lại dũng cảm đến vậy, ngươi ngay cả linh vật Kết Anh cũng không có, mà dám Kết Anh? "Diệp đạo hữu, không phải ta nói ngươi, ngươi... ai." Bình Dương Hầu bỗng thở dài một tiếng, không biết nói gì cho phải.

Đủ loại người đến Kết Anh, đã gặp hơn hai trăm vị, ai nấy đều thận trọng cẩn thận, chuẩn bị trước hàng trăm năm không phải là ít.

Giống như Diệp Bất Phàm cứng đầu thế này, lão là lần đầu tiên thấy. "Diệp đạo hữu, Yến Đô có nhiều người Kết Anh, linh vật Kết Anh ở đây là vật hiếm có, tuy nhiên Ma Vân Thương Hội là một trong những thương hội lớn nhất Nam Hồng Vực, họ chắc là có hàng tồn kho." Nguyệt Linh Hầu mắt sáng lên, cười duyên nói: "Ta và lý sự của Ma Vân Thương Hội cũng có chút giao tình, có thể giới thiệu cho đạo hữu, có được hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi." "Vậy thì đa tạ Nguyệt Linh đạo hữu rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng vui vẻ,

chắp tay nói.

Hắn hiện tại còn thiếu ba loại linh vật Kết Anh, như vậy có thể tu luyện Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp.

Không chỉ vậy.

Hắn còn cần mua một số thần thông có tác dụng phụ lớn, dùng để nhục thân Kết Anh!

Pháp lực Kết Anh, phải tu luyện năm loại công pháp, ngộ tính có cao đến đâu cũng cần thời gian.

Nhưng nhục thân Kết Anh thì đơn giản, lúc nào cũng có thể.

Mà sau khi nhục thân Kết Anh, cho dù pháp lực Kết Anh của mình thất bại nổ tung tại chỗ, hắn cũng có thể dựa vào 《Phạm Thánh Ma Công》 để nhỏ máu sống lại!

Không cần phải giống như vị huynh đài vừa rồi, trực tiếp toi mạng. "Diệp đạo hữu, Ma Vân Thương Hội đang tìm tu sĩ Kim Đan để làm chuyện kia, trong đó nguy hiểm không ít, Nguyệt Linh Hầu giới thiệu như vậy, là do thương hội nhờ vả." Trấn Viễn Hầu nãy giờ không nói nhiều, môi khẽ động, truyền âm nhập mật. "Ồ?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, không động thanh sắc truyền âm. "Ta cũng thiếu linh vật Kết Anh, trước đây cùng Nguyệt Linh Hầu đến Ma Vân Thương Hội, họ không cần linh thạch, chỉ cần làm giúp họ chuyện kia, sẽ dâng lên hai loại linh vật Kết Anh, thuộc tính gì tùy ngươi chọn." Trấn Viễn Hầu mặt không biểu cảm, nhưng âm thầm truyền âm, "Chuyện kia quá nguy hiểm, chỉ có đại tu sĩ Kim Đan có chiến lực cực mạnh mới có thể sống sót, ta không có mười phần chắc chắn, nên đã từ chối, cụ thể thì ta không thể nói nhiều." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm híp mắt, truyền âm đáp.

Trấn Viễn Hầu này dường như có lai lịch không nhỏ, khí tức quỷ

dị.

Còn về "chuyện kia" nguy hiểm trong lời y...

Hắn định tìm hiểu trước rồi nói sau.

Thương hội kia tìm Kim Đan, cho thấy hệ số nguy hiểm sẽ không vượt quá phạm trù Kim Đan.

Nếu không vượt quá, đối với Diệp Bất Phàm mà nói, đi một chuyến có khác gì đi du lịch dạo phố? "Hai ngày sau, ngươi và ta gặp nhau ở Ma Vân Các." Lại trò chuyện một lúc, Nguyệt Linh Hầu cười duyên rời đi.

Diệp Bất Phàm cũng cáo từ, dẫn Lục La về tiểu viện mới thuê.

Thấy họ rời đi, Bình Dương Hầu quay đầu lại ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nhắc nhở hắn rồi?" Lão ở Yến Đô, trong giới Kim Đan quan hệ rộng nhất, ban đầu Ma Vân Thương Hội chính là ủy thác lão, giúp tìm những Kim Đan thực lực mạnh mẽ, nhưng lão đã từ chối.

Đằng sau thương hội là Chân Ma Tông và Thiên Tiên Tông, lão không muốn tiếp xúc quá nhiều với hai thế lực khổng lồ này. "Nhắc rồi, coi như kết một thiện duyên đi." Trấn Viễn Hầu bình tĩnh nói.

Bình Dương Hầu nghe vậy, híp đôi mắt nhỏ lại, cười như không cười nói: "Ồ?

Người có thể khiến Trấn Viễn Hầu chủ động kết giao không nhiều, ngươi thật sự tin hắn có thể Kết Anh sao?" Trấn Viễn Hầu năm mươi năm trước trở thành hầu tước Yến Quốc, lai lịch thần bí, rất ít khi chủ động kết giao với đồng cảnh đạo hữu.

Càng đừng nói đến việc nhắc nhở ai đó. "Ai biết được chứ, hắn dám mạo hiểm Kết Anh, hoặc là kẻ ngốc, hoặc là có nắm chắc, thành hay bại, đối với ta cũng không có tổn thất gì." Trấn Viễn Hầu ánh mắt sâu thẳm, lộ ra ý cười. "Cũng phải." Bình Dương Hầu gật đầu, thăm

dò nói: "Người này tám phần Kết Anh thất bại, nhưng Trấn Viễn Hầu nhất định có thể thành công, ở đây năm mươi năm, ngươi mưu đồ là Nhị Sắc Nguyên Anh phải không?" Kết Anh đã khó, Nhị Sắc Nguyên Anh càng khó hơn.

Mà Tam Sắc thì càng hiếm thấy, chỉ có những thế lực khổng lồ như Chân Ma Tông, mới có truyền thừa kết thành Tam Sắc Nguyên Anh.

Về phần Tứ Sắc, cả Nam Hồng Vực không quá một bàn tay. "Nhị Sắc?

Đâu có dễ như vậy, ai." Trấn Viễn Hầu lắc đầu cười khổ. …… Diệp Bất Phàm trở về viện, bố trí một bộ trận pháp phòng ngự bậc ba.

Bảo Bùi Thủy Nghiên và Triệu Vận ra ngoài hỏi thăm về các thần thông bí thuật liên quan đến nhục thân.

Bản thân thì ngồi xếp bằng trên giường, nhíu mày trầm tư.

Hắn hiện tại không còn nhiều linh thạch, chỉ còn vài triệu, muốn mua được "thần thông" từ Ma Vân Thương Hội, căn bản là không thể. "Muốn vẽ bùa kiếm linh thạch, cần rất nhiều thời gian." Diệp Bất Phàm bất lực, lần trước gom đủ tám mươi triệu, hắn đã tốn gần nửa năm.

Bỗng nhiên, hắn trong lòng khẽ động, "Suýt nữa thì quên." Hắn lấy túi trữ vật của Hợp Hoan Lão Tổ ra, đổ đồ vật bên trong ra.

Tức thì, ánh sáng lấp lánh tràn ngập căn phòng. "Hợp Hoan Lão Tổ này quả thật giàu có, giải quyết được cái khó trước mắt." Diệp Bất Phàm mừng rỡ, đếm kỹ, tổng cộng có sáu mươi triệu linh thạch, phần lớn là trung phẩm linh thạch.

Khiến cho bản thân vốn nghèo khó, trong nháy mắt trở nên giàu có.

Ngoài ra còn có một số điển tịch công pháp, 《Hợp Hoan Lô Đỉnh

Công》 bản Nguyên Anh cũng nằm ngay trong đó!

Tốc độ tiến cảnh của Nguyên Anh thực sự quá chậm, ở Tiên Đường, Chân Ma Tông cũng vậy, bảy tám trăm năm chưa chắc đã tăng được một tiểu cảnh giới.

Tư chất của Diệp Bất Phàm quá kém, cho dù đạt đến Nguyên Anh, năm ngàn năm cũng không thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Dựa vào công pháp này, có thể rút ngắn thời gian rất nhiều, nhưng vẫn cần đến hàng trăm năm.

Bí pháp hạ thấp tư chất, phải đưa vào kế hoạch rồi! "Vật này đã quay về tay ta." Diệp Bất Phàm cất công pháp đi, nhặt Thần Quy Giáp lên, thôi diễn một chút, không có điềm lành cũng không có điềm dữ.

Sau đó lại lật xem những thứ khác.

Không tìm thấy mấy môn thần thông mà Hợp Hoan Lão Tổ đã thi triển lúc sinh thời, khiến hắn khá thất vọng.

Nhưng lại tìm thấy một mảnh đồng xanh cổ xưa.

Trên đó ghi lại Dịch Hình Thuật thời thượng cổ, rất sơ cấp.

Diệp Bất Phàm lật qua lật lại, không nhìn ra cái gì, đang định ném vào túi trữ vật, bỗng nhiên ngón tay khựng lại. "Không đúng." Hắn nhíu mày nhìn chằm chằm Dịch Hình Thuật, sau đó lấy 《Tạo Súc Thuật》 của mình ra, so sánh trước sau.

Nét chữ giống nhau, rõ ràng là do cùng một người viết.

Diệp Bất Phàm trong mắt tinh quang lóe lên, đánh ra mấy đạo pháp quyết của Tạo Súc Thuật.

Mảnh đồng xanh gợn sóng, chữ viết trên đó bắt đầu thay đổi.

Một lát sau, một thiên 《Dịch Hình Thần Thông》 mới hiện ra.

Không phải là pháp thuật thần thông, mà là thể thuật thần thông, chỉ có người luyện thể mới có thể thi triển. 【Dịch Hình Thần Thông: Lấy hồn và huyết của yêu hoặc người, sau khi luyện hóa sẽ dùng nó để thay đổi huyết nhục, xương cốt, nội tạng, biến hình thành dáng vẻ của người/yêu đó.

Thân thể, hồn phách, pháp lực đều giống hệt, thần thức khó mà dò ra.】【Tác dụng phụ: Thời gian duy trì ngắn ngủi, không thể chống lại sự dòm ngó của đồng thuật thần thông.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Thời gian duy trì dài lâu, có thể chống lại sự dò xét của đồng thuật thần thông.】Diệp Bất Phàm há hốc miệng.

Nếu nói 《Tạo Sức Thuật》 là thay đổi bề ngoài, vậy thì 《Dịch Hình Thần Thông》 này chính là thay đổi bên trong!

Biến thành một con mèo, cấu tạo cơ thể bên trong chính là một con mèo! "Thần thông này có chút nghịch thiên, nếu biến thành một con chân long, về lý thuyết mà nói, có thể thi triển thần thông của chân long." Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch. 《Man Thiên Thuật》 mà chim lông đỏ truyền cho hắn, không có uy lực gì, không hạn chế chủng tộc.

Thông thường mà nói, thiên phú thần thông của yêu tộc cực kỳ mạnh mẽ, do cơ thể, huyết thống cấu tạo khác nhau, nhân tộc căn bản không thể tu luyện.

Ngược lại cũng vậy.

Ma Yêu Đế có thể thi triển pháp thuật của nhân tộc, là vì thân thể nửa người nửa yêu, có một phần huyết thống nhân tộc. "Chu Tước, qua đây!" Diệp Bất Phàm truyền âm, không lâu sau, chim lông đỏ bay vào, đảo mắt trắng dã nói: "Gọi ta làm gì?

Không thấy bà cô đây đang bế quan, khôi phục tu vi Nguyên Anh sao?" "Truyền cho ta một tiểu pháp thuật của tộc Chu Tước, còn

mượn một tia hồn phách và tinh huyết của ngươi dùng một chút." "Cái gì?

Hồn phách tinh huyết có thể tùy tiện cho sao?" "Một triệu linh thạch!" "Mười triệu!" "Thành giao!" Diệp Bất Phàm nghiến răng, gật đầu đồng ý.

Chương 211

Nếu có thể biến thành Chu Tước, đừng nói mười triệu, một trăm triệu cũng đáng! "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Chim lông đỏ ép ra một giọt máu màu tím, trong đó lẫn một tia thần hồn chi lực, tò mò hỏi.

Diệp Bất Phàm không để ý đến nó, mà nuốt một hơi, vận chuyển 《Dịch Hình Thần Thông》 bắt đầu luyện hóa.

Đây là thể thuật thần thông, với thể phách kinh người của hắn, hoàn toàn có thể tu luyện.

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm đứng dậy, xương cốt kêu răng rắc, trên người mọc ra lông đỏ, miệng bắt đầu nhọn ra. "Vãi chưởng!" Chim lông đỏ tận mắt thấy đối phương biến thành một con Chu Tước cỡ lớn, giật nảy mình.

Mỏ chim nhọn hoắt, lông vũ màu đỏ, hai cái móng vuốt, cánh tay thì biến thành đôi cánh lớn.

Diệp Bất Phàm vỗ vỗ cánh, bay lên ngay tại chỗ, pháp lực biến thành yêu lực, "vút" một tiếng, đôi cánh lóe sáng, cứng như sắt thép, chém bàn đá làm đôi.

Đây là tiểu pháp thuật của tộc Chu Tước, "Thiết Ảnh Thuật". "Thật sự có thể!" Diệp mỗ nhân kinh ngạc, sau đó ánh mắt nóng rực nhìn về phía chim lông đỏ.

Có thể thi triển pháp thuật của yêu tộc, thì có thể thi triển gia đa thiên phú thần thông của tộc Chu Tước!

Ví dụ như Chu Tước Chi Hỏa, thiêu đốt vạn vật, sức sát thương

cực kỳ khủng bố.

Đương nhiên.

Hắn dù sao cũng không phải là yêu tộc thật sự, ngụy yêu lực sau khi biến hóa không thể so sánh với chân yêu lực.

Có thể thi triển thần thông của yêu tộc, uy lực sẽ kém hơn một chút. "Ngươi đúng là biến thái!

Đừng nhìn ta!

Thiên phú thần thông của tộc Chu Tước ta, vạn lần không thể ngoại truyền." Chim lông đỏ kinh hãi đến mức mắt gần như rớt ra ngoài, thấy đối phương hai mắt sáng rực, sợ đến giật nảy mình, vội vàng bay ra ngoài.

Diệp Bất Phàm không đuổi theo, mà làm quen với thân thể mới.

Một lát sau, Chu Tước cỡ lớn biến thành cỡ bàn tay, vận chuyển ngụy yêu lực càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng rất nhanh, hắn đã mồ hôi đầm đìa.

Dù sao cũng không phải nhục thân Nguyên Anh, để duy trì yêu thể, cần một lượng lớn khí huyết chống đỡ.

Còn có một khuyết điểm, đó là... chim lông đỏ là con mái!

Dẫn đến yêu thể sau khi hắn biến hóa, cấu tạo cơ thể cũng là con mái! "Như vậy, cho dù không có Man Thiên Thuật, các Nguyên Anh Chân Quân kia cũng không thể nhìn thấu Dịch Hình Thần Thông của ta." Diệp Bất Phàm hưng phấn cười lớn.

Trước đây vẫn luôn bị phiền muộn vì Tạo Súc Thuật không thể qua mắt được thần thức của Nguyên Anh.

Bây giờ, cảm giác an toàn đã quay trở lại.

Hắn nghi ngờ, Dịch Hình Thần Thông và Tạo Súc Thuật vốn là một thể, nội ngoại kiêm bị, có nguồn gốc từ Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp – Thai Hóa Dịch Hình!

Cái gọi là Thai Hóa Dịch Hình, có thể là nam hoặc nữ, già hoặc trẻ, thần cầm hoặc dị thú, có thể tùy ý biến hóa thành vạn vật trong trời đất. "Môn thần thông này, phải tu luyện cho tốt." Đôi cánh đỏ vỗ một cái, Diệp Bất Phàm trở lại hình người.

Sau đó từ trong túi trữ vật lôi ra một môn bí pháp.

Pháp môn Kết Anh của Hợp Hoan Lão Tổ. 【Nguyên Huyết Kết Anh Pháp: Phối hợp với Kết Anh Đan, bí dược Kết Anh, năm thành cơ hội Kết Anh, tác dụng phụ, sau khi sử dụng độ ngưng thực của Nguyên Anh kém xa cùng giai, trong vòng một trăm năm có nguy cơ tan rã, tiêu vong bất cứ lúc nào.】 Diệp Bất Phàm sững sờ, lộ vẻ bừng tỉnh.

Chả trách Hợp Hoan Lão Tổ có thể ngưng Anh thành công, năm thành cơ hội, cho dù ở Tiên Đường, cũng được xem là rất cao rồi.

Nhưng nguy hiểm cũng lớn, trong vòng một trăm năm có thể chết bất cứ lúc nào.

Bên trong còn có cả phương thuốc của bí dược Kết Anh, nếu là trước đây Diệp Bất Phàm chưa chắc đã gom đủ, nhưng đây là Yến Quốc phồn hoa, không có vấn đề gì. 【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi sử dụng độ ngưng thực của Nguyên Anh vượt xa cùng giai, trong vòng một trăm năm Nguyên Anh càng thêm ngưng thực, không có nguy hiểm.】 Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, lại phối hợp với pháp môn này, cơ hội Kết Anh ít nhất là chín thành!

Đến tối, Bùi Thủy Nghiên và Triệu Vận trở về. "Chủ nhân, ta đã đi

mấy cửa hàng pháp thuật lớn, nhưng không tìm được thông tin gì liên quan đến thần thông." Triệu Vận cười khổ, cúi người nói: "Thần thông đối với Nguyên Anh cũng là thứ cực kỳ quý giá, ở các đại thế lực thuộc về bí mật bất truyền, hiếm khi lưu truyền ra ngoài." Thứ ở tầng này, trừ phi là một số hội giao dịch ngầm của Nguyên Anh, công khai căn bản là không có.

Với tu vi của nàng, căn bản không có tư cách tiếp xúc. "Ta cũng đã đến một số cửa hàng bí mật ở Yến Đô, cũng không có, đa số là một số pháp thuật." Bùi Thủy Nghiên khẽ đáp, nàng mặc một bộ váy màu vàng ngỗng, hai cặp đùi trắng nõn khép lại, thấy ánh mắt Diệp Bất Phàm nhìn tới, liền ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình.

So với việc làm việc cho hắn, nàng có xu hướng leo lên giường của vị đại tu sĩ Kim Đan này hơn.

Diệp Bất Phàm mày nhíu chặt, vô cùng thất vọng.

Hắn tiện tay viết ra phương thuốc, nói: "Đi thu thập các dược liệu trong này." Đây là dược liệu của bí dược Kết Anh và Kết Anh Đan.

Lúc ở di tích, hắn đã thu thập được "Ngưng Anh Thảo", "Cửu Khúc Vân Hoa" và mấy loại dược liệu khác của Kết Anh Đan, cộng thêm một đống dược liệu quý giá của Hợp Hoan Lão Tổ.

Trong đó không thiếu linh dược vạn năm, gần như đã đủ một nửa.

Lại gom thêm ở Yến Đô, luyện chế Kết Anh Đan không thành vấn đề. "Chủ nhân?

Nghe nói hội đấu giá của Yến Quốc, gần đây sẽ bán đấu giá Kết Anh Đan, sao không trực tiếp tham gia?

Cho dù gom đủ dược liệu, cũng phải mời luyện đan sư." Triệu Vận nhìn dược liệu, do dự nói.

Phương pháp luyện chế Kết Anh Đan, ở Nam Hồng Vực không

phải là bí mật. "Ta tự có tính toán, đây là hai mươi triệu linh thạch, không đủ thì lại tìm ta, mau đi làm đi." Diệp Bất Phàm ném cho hai người một cái túi trữ vật, xua tay.

Kết Anh Đan chính phẩm có ích gì?

Làm sao bằng được cực phẩm độc đan do mình tự luyện.

Triệu Vận không dám hỏi thêm, xoay người lui xuống.

Bùi Thủy Nghiên liếc mắt đưa tình với Diệp Bất Phàm, thân hình như trái đào mọng nước lả lướt, uyển chuyển rời đi. "Nữ nhân này không có ý tốt, thèm muốn thân thể của chủ nhân." Tiểu Lục La nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp Bất Phàm cười khẽ, véo véo gò má trắng nõn của nàng, "Cô ta chẳng qua muốn mượn thân thể để bảo mệnh mà thôi, ngươi đây là... ghen rồi à?" "Đâu có." "Ta chỉ lo cho chủ nhân, dù sao Kết Anh cũng nguy hiểm..." Tiểu Lục La chớp chớp đôi mắt to, vén váy xanh lên, nhẹ nhàng ngồi lên đùi Diệp Bất Phàm, cái đầu nhỏ vùi vào lòng hắn, đôi tay thon thả vòng qua tấm lưng rộng dày, ôm thật chặt.

Từ khi nhìn thấy gã Kết Anh thất bại, bị sét đánh chết kia, nàng vẫn luôn sợ hãi.

Nếu chủ nhân vẫn lạc, một mình nàng ở đất khách quê người, tương lai chỉ có mờ mịt và sợ hãi.

Yến Đô phồn hoa đối với đại tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh là nơi tốt, nhưng đối với một tu sĩ Trúc Cơ như nàng, đó chính là một con mãnh thú hồng hoang ăn người không nhả xương. "Yên tâm, không chết được đâu." Diệp Bất Phàm ngửi hương thơm trên người Lục La, cười khẽ. "Ngày mai ta đưa cho ngươi linh vật kết đan và đan dược, ngươi kết đan đi." Diệp Bất Phàm nghĩ một lúc, nói.

Bảo vật từng khó có được, bây giờ dễ như trở bàn tay, trong túi

trữ vật của Hợp Hoan Lão Tổ có không ít thứ tốt, không thiếu đồ để kết đan.

Cho dù Lục La kết đan thất bại, Lô Đỉnh Công cũng có hiệu quả chữa trị, căn bản không sợ. "Chủ... chủ nhân..." Lục La ngẩn người, "oa" một tiếng khóc nức nở, vùi chặt vào lòng hắn.

Diệp Bất Phàm ngón trỏ khẽ động, bế Lục La vào phòng ngủ.

Bôn ba nửa tháng, bụi đường mệt mỏi, đều chưa kịp nghỉ ngơi tử tế.

Mây vần mưa vũ, một đêm không lời. …… Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm theo Nguyệt Linh Hầu đến trước một tòa các lầu ở Yến Đô.

Các lầu bảy tầng, chiếm diện tích khá lớn, trên đó khắc ba chữ "Ma Vân Các".

Một số Kim Đan Chân Nhân ra ra vào vào, tu vi đều không tầm thường.

Chương 212

"Tòa các này, chỉ có Kim Đan trở lên mới có tư cách tiến vào, thậm chí có cả Nguyên Anh Chân Quân." Nguyệt Linh Hầu cười duyên nói, dẫn Diệp Bất Phàm bước lên bậc thang.

Vừa định vào trong lầu, Nguyệt Linh Hầu bỗng dừng lại, vẻ mặt đầy cung kính nói: "Gặp qua Lâm tiền bối." Từ trong lầu đi ra một lão giả tóc đen khoảng năm mươi tuổi, mặc trường sam màu xám trắng, khí chất bình hòa. "Gặp qua tiền bối." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, vội vàng chắp tay.

Nguyên Anh Chân Quân!

Tuy nhiên điều kỳ lạ là, lão giả họ Lâm căn bản không để ý đến họ, ánh mắt ngây dại nhìn thẳng về phía trước, từng bước từng bước đi xuống bậc thang, giống như một con rối gỗ bị giật dây.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, một luồng dao động từ trên người lão giả tỏa ra.

Diệp Bất Phàm đột nhiên buồn ngủ ập đến, mí mắt gần như không mở nổi. "Đây là Lâm Chân Quân của Vô Ưu Tông!

Cách xa ông ta ra!" Nguyệt Linh Hầu nhắc nhở.

Diệp Bất Phàm ánh mắt híp lại, vội vàng lùi ra.

Hắn kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ông ta...

đang mộng du?!" Diệp Bất Phàm từng nghe Bùi Thủy Nghiên nhắc đến chí cao bảo điển của Vô Ưu Tông, Đại Mộng Tiên Kinh, tu hành trong mộng. "Đúng vậy, cho nên đừng chạm vào ông ta, lần trước có một vị Kim Đan Chân Nhân chạm vào vị này, kết quả bị kéo vào trong mộng, thần hồn câu diệt tại chỗ." Sắc mặt Nguyệt Linh Hầu trắng

bệch, lòng còn sợ hãi, "Nếu làm gián đoạn giấc mộng đẹp của ông ta, cũng sẽ bị giết." "..." Diệp Bất Phàm không nói nên lời.

Đây không phải là bệnh tâm thần sao?

Bệnh còn nặng hơn cả vị sư tôn loli của hắn nhiều. "Không biết Lâm Chân Quân sao lại đến đây." Nguyệt Linh Hầu lắc đầu, dẫn Diệp Bất Phàm vào đại sảnh.

Tầng một trong sảnh là khu giao dịch, bán một số bảo vật.

Nguyệt Linh Hầu dẫn thẳng Diệp Bất Phàm đến một căn phòng ở tầng bốn.

Một lát sau, một người trung niên bụng phệ đi vào, nhìn Diệp Bất Phàm cười lớn: "Là Diệp đạo hữu phải không?

Nguyệt Linh Hầu đã nhắc đến với lão phu." Lão có tu vi Kim Đan viên mãn, khá là bất phàm. "Lão phu họ Ô, là lý sự của Ma Vân Thương Hội." Ô lý sự chắp tay, trên dưới đánh giá Diệp Bất Phàm, lộ vẻ khác lạ.

Lão nghe Nguyệt Linh Hầu nhắc đến người này, lai lịch không rõ, tu vi là Kim Đan đại viên mãn.

Không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, đã muốn Kết Anh.

Có vẻ là một kẻ cuồng vọng tự đại.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến lão.

Lão vỗ tay, cho một nữ tu có nhan sắc hơn người vào châm trà cho Diệp Bất Phàm và Nguyệt Linh Hầu, sau đó nữ tu cung kính lui xuống. "Thì ra là Ô đạo hữu, hạnh ngộ." Diệp Bất Phàm mỉm cười chắp tay, nhưng trong lòng lại căng thẳng.

Hắn có thần thức, cảm ứng của nhục thân cũng rất nhạy bén, có thể nhận ra có người đang nhìn trộm trong bóng tối.

Nguyên Anh Chân Quân!

"Một Nguyên Anh Chân Quân đang nhìn trộm trong bóng tối, có ý gì đây?" Diệp Bất Phàm trong lòng kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, hàn huyên với Ô Lý Sự.

Trong lúc nói chuyện, Ô Lý Sự bóng gió dò hỏi lai lịch của hắn, còn hắn dĩ nhiên kín kẽ không một chút sơ hở.

"Diệp đạo hữu có biết Tử Phách Ngọc Yêu không?" Ô Lý Sự ngồi đối diện, ánh mắt lóe lên.

Diệp Bất Phàm sững sờ, nhíu mày nói: "Chẳng lẽ là yêu vật sinh ra từ khoáng sản Tử Phách Ngọc?

Nghe đồn khoáng mạch hấp thụ tinh hoa đất trời, sau vô số năm sẽ sinh ra linh phách và linh trí." Cây có thể thành tinh, loại dược liệu luyện khí này cũng có thể thành tinh.

Tử Phách Ngọc bình thường đã có thể luyện chế pháp bảo bậc ba, còn Tử Phách Ngọc Yêu thì có thể luyện chế pháp bảo Nguyên Anh bậc bốn đỉnh cấp, giá trị cực lớn.

Chỉ là loại yêu vật này công kích, tốc độ, phòng ngự đều quá mạnh, dưới Nguyên Anh cơ bản không có đối thủ.

"Không sai, có một vị đại nhân vật ủy thác thương hội, tập hợp các tu sĩ Kim Đan để săn giết Tử Phách Ngọc Yêu." Ô Lý Sự nói thêm: "Con yêu quái đó quá gian xảo, Nguyên Anh đến gần là nó lập tức độn thổ bỏ chạy, rất khó bắt, vị đại nhân vật kia cũng đành bất lực." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát, cảm thấy không có vấn đề gì.

"Diệp đạo hữu, săn giết Tử Phách Ngọc Yêu tuy nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì vẫn không có vấn đề gì.

Hơn nữa chuyến đi này còn có năm vị Kim Đan khác, có thể dùng trận pháp thao túng để vây giết ngọc yêu." Nguyệt Linh Hầu thấy

Diệp Bất Phàm do dự, tưởng hắn lo lắng cho an nguy nên lên tiếng an ủi.

Y ra hiệu bằng mắt với Ô Lý Sự, người sau hiểu ý, mỉm cười lấy ra năm hộp ngọc.

Từng hộp một được mở ra, để lộ vật phẩm bên trong.

Một quả cầu ánh sáng màu xanh lục, trông như một trái tim.

Một mẩu đất nhỏ màu vàng đất, tỏa ra thổ linh khí nồng đậm.

Những thứ còn lại là các linh vật thuộc tính Hỏa, Kim, Thủy.

Đầy đủ cả Ngũ Hành.

"Quý thương hội thật là hào phóng, vì một con Tử Phách Ngọc Yêu mà lại đem cả những linh vật kết anh trân quý như vậy ra." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào trái tim và mẩu đất kia, còn có cả chén chất lỏng ở thể rắn.

Thiên Kỳ Mộc Tâm, Đại Địa Tinh Túy, Huyền Trọng Thủy.

Ma Vân thương hội này quả thật là tài đại khí thô, đừng nói là có đủ năm loại, chỉ cần tùy tiện lấy ra một loại, lật tung cả Triệu Quốc lên cũng không tìm ra được.

Nếu hắn có được ba loại, Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp của hắn sẽ hoàn thiện!

"Các hạ chỉ cần đồng ý việc này, có thể tùy ý chọn một loại linh vật kết anh, sau chuyện này còn có thể nhờ hoàng thất phong cho ngài một tước vị Hầu tước, để chuẩn bị cho nhu cầu kết anh." Ô Lý Sự thấy đối phương động lòng, cười nói.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát, nói: "Ta muốn hai loại." Thực tế hắn muốn ba loại, nhưng đối phương không thể nào đồng ý.

Cơ mặt Ô Lý Sự cứng lại, lộ vẻ không vui: "Diệp đạo hữu, chỉ là

đi săn ngọc yêu, lại không có nguy hiểm đến tính mạng, yêu cầu của ngài có phải hơi quá đáng rồi không?" Thương hội có tiền, nhưng không phải kẻ ngu ngốc lắm tiền.

"Hai loại." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, nếu không phải e dè vị Nguyên Anh đang ẩn nấp trong bóng tối, hắn đã trực tiếp ra tay cướp đoạt!

Ai thèm nói nhảm với ngươi?

Cùng lắm thì thay một thân phận khác rồi quay lại Yến Đô kết anh!

"Diệp đạo hữu, ngài còn chưa thể hiện thực lực gì, lỡ như là một kẻ thùng rỗng kêu to, không có bản lĩnh gì, thương hội chúng ta chẳng phải lỗ vốn sao?" "Hơn nữa, năm vị Kim Đan khác cũng nhận được vật phẩm giá trị tương đương, hai loại sao?

Ha, mời đi cho!" Ô Lý Sự hừ lạnh, phất tay áo.

Nguyệt Linh Hầu bên cạnh vội vàng giảng hòa, liên tục nháy mắt với Diệp Bất Phàm: "Diệp đạo hữu, một loại đã là rất tốt rồi, dù sao linh vật kết anh rất khó có được." Diệp Bất Phàm im lặng.

Ô Lý Sự thấy hắn có vẻ do dự, khuôn mặt béo lật còn nhanh hơn lật sách, bất đắc dĩ nói: "Một loại linh vật, nếu không được thì chỉ có thể tiễn khách." Lão đâu biết rằng… Diệp Bất Phàm đang tính toán trong đầu lộ trình cướp bóc và chạy trốn.

Cơ hội ngàn năm có một này, thực sự không dễ tìm.

Hắn e dè vị Nguyên Anh trong bóng tối, nhưng không có nghĩa là hắn sợ.

Với thực lực hiện tại, hắn vẫn nắm chắc phần lớn khả năng thoát thân an toàn.

Đúng lúc này.

Ô Lý Sự dường như nhận được tin nhắn, lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Diệp Bất Phàm rồi nói: "Thôi được rồi, chỉ còn thiếu một người, hai loại thì hai loại vậy." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, mỉm cười gật đầu.

"Ba ngày sau, tập hợp ngoài thành, lúc đó sẽ giao linh vật kết anh cho ngài." Ô Lý Sự nói.

"Đa tạ đã thành toàn." Diệp Bất Phàm cười nói, đang định rời đi, bỗng nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Không biết quý thương hội có thần thông nào liên quan đến thể phách không?" "Thần thông thể thuật?

Diệp đạo hữu kiêm tu luyện thể?" Ô Lý Sự ngẩn người, Nam Hồng Vực chỉ có một tông môn chuyên luyện thể, có nhục thân Nguyên Anh, nhưng dù là loại có truyền thừa, độ khó cũng cực lớn.

Người bình thường sẽ không chọn con đường này.

"Nếu cơ hội kết anh bằng pháp lực không lớn, tôi định đi theo con đường luyện thể, nghiên cứu một chút các thần thông liên quan, haizz, không còn cách nào khác." Diệp Bất Phàm thuận miệng bịa chuyện, vẻ mặt than ngắn thở dài.

"Hóa ra là nghiên cứu." Ô Lý Sự bừng tỉnh, cũng không quá ngạc nhiên.

Thần thông phải từ Nguyên Anh trở lên mới tu tập được, nhưng rất nhiều người sẽ lấy nó ra để nghiên cứu, ấn chứng con đường luyện thể của bản thân.

Lão nghĩ một lát: "Cũng có mấy loại, nhưng các hạ phải dùng linh thạch để mua." "Đó là tự nhiên." "Nếu đã vậy… Người đâu, mang mấy môn thần thông thể thuật đang cất giữ ra đây." Ô Lý Sự gọi một thị nữ đến, phân phó.

Một lát sau, thị nữ cầm túi trữ vật cung kính dâng lên.

Ô Lý Sự lấy ra một cái ngọc giản, không mấy để tâm nói: "Thể thuật không phổ biến như thần thông, người mua rất ít, nên chúng ta không lưu trữ nhiều.

Đây là danh mục và ghi chép liên quan." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng, nhận lấy ngọc giản.

"Khụ khụ, những môn thể thuật trong này hoặc là khó tu luyện, hoặc là tác dụng phụ lớn, Diệp đạo hữu nếu muốn, có thể bán cho ngài giá rẻ." Ô Lý Sự ho khan một tiếng, vẻ mặt không tự nhiên.

Nguyệt Linh Hầu bên cạnh vẻ mặt cổ quái, y có chút giao tình với Ô Lý Sự, biết thương hội của lão vẫn luôn muốn đẩy mấy môn thể thuật này đi.

Nhưng không có ai mua.

Chương 213

Tác dụng phụ của thần thông thể thuật, nhẹ thì đau đớn khó nhịn, thân thể tàn phế vĩnh viễn, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Loại tổn thương đến căn bản này, thánh dược chữa thương cũng không trị nổi.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng mừng rỡ.

Thần thông bình thường có gì hay mà luyện?

Tác dụng phụ càng lớn càng tốt.

Tốt nhất là liệt nửa người ngay tại chỗ.

Hắn dán ngọc giản lên trán, danh mục chi tiết hiện ra trong đầu.

"Hóa Yêu Đại Pháp · Nhân khí sơ cấp (Nhân giai): Lấy huyết, nhục, cốt, hồn, yêu đan của trân cầm dị thú, luyện hóa chúng, dung nhập vào bản thân.

Sau khi thi triển có thể tạm thời yêu hóa, sức mạnh vô cùng, phòng ngự vô song, sánh ngang pháp bảo Nguyên Anh." "[Tác dụng phụ]: Ảnh hưởng thần trí, khó phân biệt mình là người hay yêu, trường hợp nghiêm trọng, tập tính của yêu thú sẽ dung nhập vào bản năng." "Chân Võ Thần Quyền · Nhân khí sơ cấp: Dựa theo Chân Võ Quan Tưởng Đồ, vận dụng hoàn hảo khí huyết thể phách, quyền trấn sơn hà, có thể giết Nguyên Anh. [Tác dụng phụ]: Sau khi thi triển, thể phách từ thịnh chuyển suy." "Ma Vô Ảnh · Nhân khí sơ cấp: Vận dụng khí huyết, thể thuật dạng tốc độ…" "…" Diệp Bất Phàm hơi nhíu mày, thần thức lướt qua, không có thần thông nào làm suy yếu thể phách vĩnh viễn.

Suy yếu tạm thời không có tác dụng gì, sau khi nghịch chuyển cũng chỉ có thể tăng cường tạm thời.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Diệp Bất Phàm khựng lại.

"Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh · Nhân khí đỉnh cấp · Tàn thiên: Cấm kỵ thần thông, kích phát một trăm linh tám khiếu huyệt, tiềm năng thể phách, tạm thời tăng gấp đôi thể phách, tốc độ, sức mạnh, phòng ngự…" "[Tác dụng phụ]: Sau khi bộc phát, thể phách bị tổn thương vĩnh viễn, da, huyết nhục, ngũ quan, nội tạng dần dần biến dạng, không có thiên địa kỳ dược không thể chữa trị." Diệp Bất Phàm hai mắt lập tức sáng rực.

Tăng gấp đôi thể phách!

Đây là khái niệm gì chứ, nếu kết anh bằng nhục thân, ở cùng cảnh giới gần như không có đối thủ.

Mấu chốt là tổn thương vĩnh viễn!

Sau khi nghịch chuyển sẽ là tăng cường thể phách vĩnh viễn, phiên bản nâng cấp của "Huyết Dương Ma Hỏa".

Có thể dựa vào đó để kết anh bằng nhục thân!

"Đây là… Linh Căn Suy Yếu Pháp?" Diệp Bất Phàm nhìn thấy môn thể thuật cuối cùng, vẻ mặt ngây ra.

Ánh mắt không thể dời đi được nữa.

"Loạn Linh Kinh · Công pháp phụ trợ: Giảm tư chất linh căn, kích phát tiềm lực, dung nhập linh căn vào nhục thân, có thể tăng tốc độ tu luyện nhục thân Nguyên Anh." "[Tác dụng phụ]: Linh căn giảm xuống mức thấp nhất, cắt đứt con đường tu luyện pháp lực, cẩn thận lựa chọn." Tim Diệp Bất Phàm đập thình thịch.

Tư chất càng cao, xác suất kết anh càng tăng.

Cho dù hắn thành tựu Nguyên Anh Chân Quân, con đường phía trước cũng không dễ đi, tư chất thực sự quá tệ hại, muốn tinh tiến

một chút tu vi cũng không thể.

Dựa vào lô đỉnh công, quả thực có thể tăng tốc.

Nhưng cũng phải mất trăm năm.

Nhưng nếu có thể nâng linh căn lên cực phẩm, phối hợp với lô đỉnh công, không cần đến trăm năm hắn đã có thể bước vào Nguyên Anh trung kỳ!

"Vậy thì lấy hai môn công pháp 《Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh》 và 《Loạn Linh Kinh》." Diệp Bất Phàm đè nén sự kích động, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói.

"Cái này… ngài chắc chắn chứ?

Tác dụng phụ của hai môn này cực lớn, có nguy cơ tử vong." "Đặc biệt là 《Loạn Linh Kinh》, đây là công pháp phụ trợ của đám tu sĩ luyện thể ở Chân Võ Tông của Đại Chu Tiên Triều, một khi đã chọn tu, hủy đi linh căn, sẽ trực tiếp cắt đứt con đường tu pháp." Ô Lý Sự tỏ vẻ kỳ quái, xác nhận lại nhiều lần.

Thấy Diệp Bất Phàm kiên trì ý kiến của mình, vẻ mặt lão càng quái dị hơn, thầm nghĩ đây không phải là một tên điên chứ?

Luyện thể còn gian nan hơn tu pháp, hơn nữa còn vô cùng đau đớn, người có đầu óc bình thường một chút cũng không dám tu luyện công pháp này.

"Ta chỉ nghiên cứu thôi." Diệp Bất Phàm nói qua loa.

Ô Lý Sự cũng không nói gì thêm, nghĩ một lát rồi nói: "Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh tính bảy mươi triệu linh thạch, Loạn Linh Kinh ba mươi triệu đi." "…Đắt thế?!" "Không hề đắt, thần thông bình thường có giá mà không có hàng, một trăm triệu hạ phẩm linh thạch là giá khởi điểm, nếu không phải tác dụng phụ của hai môn này quá lớn, tổng giá trị sẽ không dưới năm trăm triệu." Ô Lý Sự cười khổ.

Thương hội thu mua hai môn thần thông này cũng đã tốn hơn tám mươi triệu, nếu không phải không có ai mua, căn bản sẽ không rẻ như vậy.

Diệp Bất Phàm không nói nên lời, nghiến răng lấy ra năm mươi triệu linh thạch còn lại.

Lại gom thêm một đống đan dược, dược liệu, mới miễn cưỡng đủ một trăm triệu.

Chiến lợi phẩm thu được từ di tích trên đường đi, ngoài pháp bảo ra, về cơ bản đều đã bán hết, phần lớn là từ Hợp Hoan Lão Tổ.

Còn công pháp, pháp bảo thì không bán.

Những thứ đó có đặc điểm nhận dạng rõ ràng, chỉ cần không phải kẻ ngốc là có thể nhìn ra không phải của Nam Hồng Vực!

Đan dược, dược liệu thì không khác biệt nhiều.

Ô Lý Sự nhìn đống vật phẩm trong phòng, mí mắt giật giật.

Lại nhìn về phía Diệp Bất Phàm bình thường không có gì nổi bật, lão thu lại tâm tư khinh thường.

Một tu sĩ Kim Đan, giàu có như vậy, lại còn có đủ loại đan dược, dược liệu.

Quỷ mới biết gã này đã giết bao nhiêu người.

Giao dịch hoàn tất.

Diệp Bất Phàm cất hai quyển bí tịch, hẹn với Ô Lý Sự xong liền rời khỏi phòng. … "Người này lai lịch thế nào?" Ô Lý Sự nhìn về phía Nguyệt Linh Hầu, mày nhíu chặt, người sau lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc mãng bào bước vào, khí chất như núi cao sông rộng, không giận mà uy.

“Kính chào Tề Vương.” Ô Lý Sự, Nguyệt Linh Hầu vội vàng tiến lên, cung kính nói.

Người đến, chính là hoàng thất tông thân của Đại Yến Quốc, Nguyên Anh sơ kỳ, Tề Vương.

Vừa rồi nếu không phải Tề Vương truyền tin, lão căn bản sẽ không đồng ý cho hai loại linh vật Nguyên Anh.

“Ta không còn nhiều thời gian nữa, phải nhanh chóng hết mức, thêm hắn vào là đủ người rồi.” Tề Vương bình tĩnh nói.

Tu sĩ Kim Đan dễ tìm, nhưng để phòng tin tức bị rò rỉ, Kim Đan của các nước xung quanh đều không được, dù sao mạng lưới quan hệ quá phức tạp.

Chỉ có thể tìm những Kim Đan lạ mặt từ xa tới, không quen thuộc nơi này.

“Nhưng dù sao cũng là hai loại linh vật, giá trị cực lớn.” Ô Lý Sự cười khổ.

“Chỉ cần có thể hoàn thành việc này, mọi thứ đều đáng giá.” Trong mắt Tề Vương lóe lên vẻ nóng rực, món đồ sứ mà vô số Nguyên Anh đều muốn có được, giá trị nào phải mấy linh vật kết anh này có thể so sánh?

“Hơn nữa, chỉ là một Kim Đan quèn, sau này diệt khẩu là được, linh vật kết anh cũng sẽ quay về tay ta thôi.” Tề Vương truyền âm một cách nhẹ nhàng, như thể đang bóp chết một con kiến.

Mà lời này, lại tránh được Nguyệt Linh Hầu.

Ô Lý Sự trong lòng lạnh toát, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ kính sợ, cười nói: “Tề Vương cao kiến.” “Ừm.” Tề Vương liếc Nguyệt Linh Hầu một cái, ném cho y một túi trữ vật.

Người sau vui mừng khôn xiết, thần thức thăm dò vào, bên trong chính là mười vạn linh thạch!

Đây là phí giới thiệu người.

"Đa tạ Tề Vương!" Nguyệt Linh Hầu mừng rỡ, cúi người nói, sau đó lui ra.

Tề Vương đợi y rời đi, nhìn về phía Ô Lý Sự, lạnh lùng nói: "Cử người giám thị Nguyệt Linh Hầu, sau này giết cả hắn, phong tỏa tin tức." "Vâng." Ô Lý Sự trong lòng rủa thầm, vội vàng sắp xếp người đi theo dõi.

Mà trong lòng, không khỏi có cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Chuyện này là sự hợp tác giữa Tề Vương và hội trưởng phân hội, vô cùng quan trọng.

Những người biết chuyện, một người sống cũng sẽ không để lại.

Nếu không phải lão là tâm phúc của hội trưởng phân hội, e rằng cũng bị diệt khẩu.

Kim Đan ở nơi nhỏ bé có thể xưng hùng xưng bá, nhưng trước mặt những Nguyên Anh Chân Quân này, chỉ là những con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

"Truyền tin cho mấy Kim Đan kia, ba ngày sau xuất phát!" … Về việc này.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Hắn dạo một vòng Yến Đô, thưởng thức sự phồn hoa, rồi trở về sân viện của mình.

Đầu tiên lấy ra 《Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh》, cẩn thận tham ngộ. [Tác dụng phụ: Sau khi bộc phát, thể phách bị tổn thương vĩnh viễn, da, huyết nhục, ngũ quan, nội tạng dần dần biến dạng,

không có thiên địa kỳ dược không thể chữa trị.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi bộc phát, thể phách được tăng cường vĩnh viễn, da, huyết nhục, ngũ quan, nội tạng được tăng phúc nhiều phương diện.] Đến chiều tối, Diệp Bất Phàm bày ra một tư thế kỳ quái, giống như Kim Cương của nhà Phật.

Tu luyện đến đêm khuya, cuối cùng cũng nhập môn.

"Không biết hiệu quả thế nào." Diệp Bất Phàm thi triển Minh Vương Kinh, kích thích một trăm linh tám khiếu huyệt, không có đau đớn, chỉ có sự sảng khoái.

Sau đó, cơ thể hắn được phủ một lớp màng mỏng màu vàng, như thể được mạ một lớp vàng.

Sức mạnh, tốc độ, phòng ngự của nhục thân đã tăng cường khoảng ba thành.

Dù sao cũng chỉ mới nhập môn.

Chương 214

Tăng gấp đôi là không thể.

"Bốp!" Diệp Bất Phàm lấy ra một mảnh vỡ pháp bảo đỉnh cấp, nhẹ nhàng bóp một cái, mảnh vỡ lập tức bị bóp méo.

"Thể phách vốn đã mạnh hơn tu sĩ luyện thể thông thường, sau khi tăng thêm ba thành, chỉ riêng nhục thân đã có thể chống lại vài đòn pháp thuật của Nguyên Anh Chân Quân." Diệp Bất Phàm mỉm cười, vô cùng hài lòng.

Hắn đoán, nếu tu đến viên mãn, đạt được tăng phúc gấp đôi, chỉ riêng nhục thân đã có thể thực sự đối đầu trực diện với pháp thuật Nguyên Anh.

Nếu phối hợp với tu vi, lần nữa đối mặt với Hợp Hoan Lão Tổ, dù không sử dụng thần thông, hắn cũng có thể nghiền ép!

Nguyên Anh sơ kỳ thông thường, căn bản không phải là đối thủ.

Không chỉ vậy.

Thể phách đã lâu không tiến triển, dưới tác dụng phụ, đã mạnh lên một đoạn, đã chạm tới ngưỡng cửa lớn là nhục thân Nguyên Anh!

"Ước chừng không đến nửa tháng là có thể kết anh rồi!" Diệp Bất Phàm tâm trạng vui sướng, hai mắt sáng lên. 《Phạm Thánh Ma Công》 chương Nguyên Anh, phòng ngự cực mạnh, còn có thể tích huyết trùng sinh!

Coi như là bán bất tử thân rồi.

Sau đó.

Hắn lại tiếp tục tham ngộ một bộ kinh văn khác. [Loạn Linh Kinh

· Công pháp phụ trợ: Giảm tư chất linh căn, kích phát tiềm lực, dung nhập linh căn vào nhục thân, có thể tăng tốc độ tu luyện nhục thân Nguyên Anh.] [Tác dụng phụ: Linh căn giảm xuống mức thấp nhất, cắt đứt con đường tu luyện pháp lực, cẩn thận lựa chọn.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Linh căn tăng lên mức cao nhất, có thể tu luyện pháp lực, cẩn thận lựa chọn.] Diệp Bất Phàm lộ vẻ kích động, hít sâu một hơi, bắt đầu tu luyện kinh văn này.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ phẩm dương linh căn dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, đã tăng lên đáng kể, gần đạt đến trung phẩm!

Cùng với việc linh căn tăng lên, Diệp Bất Phàm bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Đúng lúc này.

Lục La khịt khịt cái mũi xinh xắn, bước vào phòng, cô bé ngửi ngửi, đôi mắt hạnh tròn xoe đầy khao khát nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

"Chủ nhân, người… trên người người thơm quá." "Thơm?" Diệp Bất Phàm ngửi người mình, không ngửi thấy gì cả.

"Đúng vậy, thơm lắm, em muốn…" Tiểu Lục La chui vào lòng hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô nhìn Diệp Bất Phàm, rồi hôn một cái.

"Không ổn rồi!" Cảm giác mềm mại, ngọt ngào dễ chịu, Diệp Bất Phàm xách Tiểu Lục La ra, nhìn kỹ vào đôi mắt to của cô bé.

Trong ánh mắt mang theo dục vọng.

"Dương linh căn tăng lên, sức hấp dẫn đối với phụ nữ cũng mạnh hơn?!" Dương linh căn là thể chất lô đỉnh, tư chất càng mạnh, sức hấp dẫn với phụ nữ càng lớn, dường như còn tỏa ra một mùi hương

kỳ lạ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Thiên Mị Linh Thể của Ngu Tuyền Cơ.

"Tình hình này, tôi biến thành xuân dược di động rồi à?" Vẻ mặt Diệp Bất Phàm kỳ quái, thử che giấu mùi hương khó hiểu kia nhưng vô dụng.

Lại thử Tạo Súc Thuật và Dịch Hình Thần Thông, thì có thể che đậy.

Nhưng không thể duy trì mãi được.

Hắn cảm thấy rất không ổn.

Nếu gặp phải nữ Nguyên Anh Chân Quân nào đó, quỷ mới biết họ có ra tay với hắn không?

Diệp Bất Phàm lại để Lục La tránh xa mình, thử nghiệm vài lần, phát hiện có giới hạn khoảng cách, vượt quá phạm vi năm trượng, Lục La sẽ không ngửi thấy mùi hương.

"Thôi kệ." Diệp Bất Phàm lắc đầu bất lực, bảo Lục La ra ngoài.

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn chuyên tâm tu luyện hai môn công pháp thần thông.

Đến ngày hẹn.

Minh Vương Kinh đã tiểu thành, nhục thân tăng phúc năm thành.

Linh căn cũng đã đạt đến trung phẩm, có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn, pháp lực vận chuyển cũng nhanh hơn không ít. … Trong một khu rừng tùng ngoại thành Yến Đô.

Lúc này đã tập trung sáu người, ngoài Ô Lý Sự ra, còn lại là bốn nam một nữ, đều là Kim Đan đại tu, vẻ mặt khác nhau.

"Ô Lý Sự, cái tên họ Diệp kia có đến không?" Một đại hán mày

rậm mắt to đợi không kiên nhẫn.

Người này họ Trinh, cũng mới đến Yến Đô được vài năm.

Bốn người còn lại cũng nhíu mày, đã đến giờ hẹn mà vẫn chưa thấy, ít nhiều có chút không biết lễ nghĩa.

"Chắc là sắp đến rồi." Ô Lý Sự vội nói, đợi một lúc lâu, trong lòng thấp thỏm.

Nếu Diệp Bất Phàm thất hẹn, lão thật sự sẽ đứng hình.

"Với thực lực của mấy người chúng ta, lại phối hợp với Ngũ Hành Trận Pháp của thương hội các người, bắt được Tử Phách Ngọc Yêu đã có chín phần chắc chắn." Đại hán họ Trinh bất mãn nói, y nhìn chằm chằm Ô Lý Sự: "Hay là bây giờ đưa công pháp linh dược cho chúng ta đi, không cần đợi hắn nữa." Y bây giờ chỉ muốn mau chóng nhận được lợi ích.

"Cái này…" Ô Lý Sự do dự, bỗng mắt lão sáng lên, nói: "Diệp đạo hữu, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Mọi người nhìn sang, thấy một bóng người áo trắng bay tới.

"Diệp đạo hữu, ra vẻ quá nhỉ, để chúng ta phải đợi ròng rã hai canh giờ." Đại hán họ Trinh lạnh nhạt nói.

"Xin lỗi, xử lý chút việc riêng, làm lỡ dở rồi." Diệp Bất Phàm chắp tay.

"Đến là tốt rồi, để ta giới thiệu cho Diệp đạo hữu, vị này họ Trinh, vị này…" Ô Lý Sự giảng hòa.

Ngoài đại hán họ Trinh nóng tính, còn có hai lão giả, một trung niên cởi trần trông như nông dân.

Người cuối cùng là một thiếu nữ quyến rũ có nốt ruồi ở giữa trán, mặc cung trang.

Mấy người gật đầu với Diệp Bất Phàm, không có ý định kết giao sâu, còn thiếu nữ kia thì yên tĩnh ngồi xếp bằng, từ đầu đến cuối không ngẩng mắt lên.

Diệp Bất Phàm híp mắt, trong lòng đã hiểu.

Năm người này tu vi vững chắc, thân mang sát khí, đều là những người tài giỏi trong số các Kim Đan đại tu, đặc biệt là thiếu nữ kia, sinh cơ lúc thì suy tàn, lúc thì thịnh vượng, công pháp của nàng ta khá quỷ dị.

Nhưng đối với hắn không có uy hiếp gì.

Hắn cũng lười quan tâm.

Chuyến đi này hắn đến để đục nước béo cò.

"Báo thù khi nào thì đưa?" Thiếu nữ quyến rũ tên Hà Y Liên mở mắt, bình tĩnh nói.

"Đến nơi sẽ đưa." Ô Lý Sự cười nói, nói xong liền thúc giục mấy người nhanh chóng lên đường.

Một đoàn bảy người khởi động độn quang, Diệp Bất Phàm đứng trên một thanh phi kiếm bình thường.

"Nguyên Anh kia đi theo, là có ý gì?" Trên đường vượt núi băng sông, cố gắng tránh né một số tu sĩ, Diệp Bất Phàm vừa bay vừa nhíu chặt mày.

Người khác không phát hiện được, nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng phía sau có một Nguyên Anh Chân Quân đi theo, chính là vị đã ẩn nấp trong bóng tối ở thương hội.

Bỗng nhiên, thần thức Diệp Bất Phàm khẽ động, mày nhíu càng sâu hơn.

"Còn có một Nguyên Anh nữa?" Vì một con Tử Phách Ngọc Yêu,

không cần thiết phải có hai đại Nguyên Anh theo sát.

Hắn cảm thấy không ổn.

Nghĩ một lát, Diệp Bất Phàm tăng tốc, chen vào giữa sáu người.

Tức thì.

Cảm giác an toàn tràn đầy.

Bay được khoảng mười ngày.

Trước mặt xuất hiện một thung lũng.

Cuối thung lũng sương mù dày đặc, đầy vẻ bí ẩn.

Xung quanh, đừng nói là một con dã thú, ngay cả một con côn trùng cũng không có, yên tĩnh đến mức quỷ dị.

"Đây là… Ngọc Quốc?!

Tên họ Ô kia, ngươi không nói Tử Phách Ngọc Yêu ở Ngọc Quốc!" Hà Y Liên gương mặt xinh đẹp biến sắc, quát khẽ.

Sắc mặt của đại hán họ Trinh và những người khác cũng trở nên khó coi.

Ngọc Quốc là một trong những cấm địa của Nam Hồng Vực, đừng nói Kim Đan, Nguyên Anh vào đó cũng chưa chắc sống sót trở ra.

"Chỉ là biên giới thôi, không vào lãnh thổ Ngọc Quốc." "Đây cũng là lý do tại sao Nguyên Anh Chân Quân luôn không thể bắt được ngọc yêu, mỗi lần nó đều sẽ trốn vào Ngọc Quốc." Ô Lý Sự vội vàng giải thích.

Ánh mắt e dè liếc nhìn màn sương dày ở nơi sâu nhất của thung lũng.

"Yên tâm, chỉ bắt Tử Phách Ngọc Yêu ở thung lũng này thôi." Ô

Lý Sự thấy mấy người sắc mặt âm u bất định, vội vàng an ủi, sau đó lấy ra mấy túi trữ vật, đưa cho họ.

Chương 215

Đại hán họ Trinh và mấy người lần lượt nhận lấy, sau khi kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Diệp Bất Phàm trong lòng cũng hơi thả lỏng.

Thiên Kỳ Mộc Tâm, Đại Địa Tinh Túy đã đến tay!

Còn thiếu một loại linh vật thuộc tính Thủy.

"Thôi được, chỉ cần không bước vào lãnh thổ Ngọc Quốc là được." Hà Y Liên do dự một lát, cắn nhẹ đôi môi bạc.

Đại hán họ Trinh và mấy người cũng lần lượt gật đầu.

Sau đó, Ô Lý Sự dẫn mấy người vào thung lũng, đến bên ngoài một hang động.

"Khoáng thân của Tử Phách Ngọc Yêu ở ngay trong đó, mời các vị." Ô Lý Sự cười nói.

Mấy người gật đầu, lấy ra pháp bảo, ngưng mắt nhìn sâu vào trong động.

Còn Diệp Bất Phàm, mắt cũng híp lại.

Từ khi đến đây, hắn phát hiện hai Nguyên Anh phía sau đã dừng lại, không tiến thêm, ngay cả thung lũng cũng không vào.

Hắn liếc nhìn phương xa, thúc giục thần thức, xuyên qua thung lũng, thăm dò vào trong màn sương dày.

Chưa kịp thăm dò sâu, đồng tử Diệp Bất Phàm co rút lại, lập tức thu thần thức về.

Thị lực của hắn kinh người, mơ hồ nhìn thấy trong màn sương có từng bóng người nhỏ bé đi qua đi lại.

“Hi hi, đến chơi với ta đi.” Bên tai vang lên giọng nói mơ hồ.

Hắn nhìn những người khác, Ô Lý Sự và mấy người kia dường như không phát giác, cũng không nghe thấy âm thanh gì.

“Thứ quỷ gì vậy?” Diệp Bất Phàm nhướng mày, hắn nghe nói Ngọc Quốc là cấm địa, nhưng cụ thể bên trong có gì thì ít ai biết.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ngưng lại.

Trong màn sương có một thứ lén lút ló ra, không phải đầu người, mà là… một chiếc giày pha lê.

Trên chiếc giày dài, hai con mắt đầy tơ máu đảo qua đảo lại, dường như phát hiện có người đang nhìn, bỗng nhiên trừng mắt nhìn qua.

Diệp Bất Phàm giật mình, vội vàng dời tầm mắt.

Một lát sau, khóe mắt lại liếc nhìn.

Chiếc giày kia đã biến mất.

“Mẹ kiếp, là thế giới thay đổi quá nhanh, hay là mình già rồi?

Một chiếc giày cũng có thể thành tinh?” Diệp Bất Phàm trong lòng suy nghĩ.

Hắn quyết định, tuyệt đối không thể đi vào!

Quỷ mới biết chiếc giày kia có đột nhiên xỏ vào chân hắn không.

Mấy người thu liễm khí tức, cảnh giác tiến vào hang động sâu thẳm.

Không ai để ý.

Diệp Bất Phàm đi tụt lại phía sau, ánh mắt lóe lên, bàn tay trong tay áo rộng đang lặng lẽ bấm quyết.

“Ô mỗ thực lực thấp kém, sẽ không vào cùng các vị, ta ở đây đợi

các vị thắng lợi trở về." Ô Lý Sự chắp tay, cho đến khi Diệp Bất Phàm và mấy người biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên mặt lão thu lại, nhanh chóng rời khỏi thung lũng.

Ngoài thung lũng, hai bóng người chắp tay sau lưng đứng đó.

Tề Vương, và một lão giả áo xám hơi mập, người sau chính là hội trưởng phân hội Ma Vân tại Yến Đô.

"Bọn họ đã vào rồi." Ô Lý Sự cung kính cúi đầu, do dự nói: "Liệu có xảy ra sự cố gì không?

Lỡ như mấy người đó mang theo bảo vật trốn thoát…" "Không đâu, ngọc yêu vừa chết, khó tránh khỏi sẽ kích động 'thanh vụ' của Ngọc Quốc, lúc đó sương mù lan rộng, mấy người đó đều sẽ chết ở bên trong." Lê hội trưởng hai tay đặt lên cái bụng bia, cười khẩy một tiếng, không thèm để ý, "Đợi sương mù rút về Ngọc Quốc, rồi vào lấy Thỏ Ngọc Từ, an toàn không lo, không tốn chút sức lực." Trong lúc nói chuyện, gã căn bản không quan tâm đến sự sống chết của mấy Kim Đan kia.

Thậm chí gã còn lười hỏi họ tên là gì.

"Hội trưởng cao kiến." Ô Lý Sự trong lòng phát lạnh, nhưng trên mặt lại lộ vẻ cung kính, nịnh nọt một câu: "Mấy người đó chết đến nơi còn không biết, ngu xuẩn đến cực điểm, hội trưởng đại nhân trí tuệ vô song, thuộc hạ ngưỡng mộ ngài như nước sông cuồn cuộn, không bao giờ dứt…" "Ha ha ha!" Lê hội trưởng rất hưởng thụ, cười lớn.

Gã nhìn về phía Tề Vương, ánh mắt lấp lánh, cười nói: "Tề Vương gia, sau này Thỏ Ngọc Từ kia, sẽ phân chia thế nào?" Gã và Tề Vương quan hệ thân thiết, có giao tình ba trăm năm, nhưng vật này liên quan quá lớn, các Nguyên Anh cự đầu của các thế lực lớn đều đang tìm kiếm những mảnh Thỏ Ngọc Từ rải rác khắp nơi.

“Ta sớm đã nhận được tin tức, Hương Quốc nghi là xuất hiện một kiện Thỏ Ngọc Từ, nếu lấy được, kiện này sẽ thuộc về ngươi.” Tề Vương lạnh nhạt nói.

“Tốt!

Tề Vương sảng khoái!” Lê hội trưởng cười lớn.

Tề Vương đáp xuống một tảng đá lớn, ngồi xếp bằng: “Kiên nhẫn chờ đợi đi.” … Hang động bên trong, đường hầm chằng chịt, dấu vết khai thác nhân tạo rõ ràng.

Sáu người đi theo lộ trình mà Ô Lý Sự đã chỉ, bảy rẽ tám ngoặt, đi vào sâu bên trong.

“Nơi này quả là một nơi tốt để kết anh, người bình thường sẽ không đến gần biên giới Ngọc Quốc.” Diệp Bất Phàm đi cuối cùng, ngửi mùi linh khí nồng đậm.

Pháp lực kết anh cần linh mạch bậc bốn.

Nhưng nhục thân kết anh thì không cần, linh khí ở đây đã đủ.

Thậm chí còn không có tâm ma kiếp, chỉ có lôi kiếp là một cửa ải.

Nửa canh giờ sau.

Đoàn người đến một hang động dưới lòng đất rộng bằng mấy cái quảng trường, phía trước tử khí bao quanh, một khoáng mạch Tử Phách Ngọc khổng lồ nằm ngang.

“Hô hô ——” Khoáng mạch lúc phồng lúc xẹp, truyền ra tiếng thở nặng nề.

“Cả một tòa khoáng mạch hóa thành yêu, quả thực là kỳ lạ.” Một lão giả trong đó kinh ngạc, tán thưởng không ngớt, ánh mắt ẩn hiện vẻ tham lam.

Tử Phách Ngọc là dược liệu luyện chế pháp bảo, một tòa ngọc

khoáng lớn như vậy, nếu bán đi, giá trị cực lớn!

"Oành!" Tiếng thở đột nhiên dừng lại, một khối Tử Phách Ngọc to bằng ngôi nhà hung hăng đập về phía mấy người.

"Mau bố trí Ngũ Hành Trận vây nó lại!" Đại hán họ Trinh hét lớn, lật ra một lá cờ màu vàng, sau đó quay sang Diệp Bất Phàm, cười hắc hắc: "Diệp đạo hữu, chặn con yêu này một lát, chắc là không vấn đề gì chứ?" "Không vấn đề." Diệp Bất Phàm biết người này đang thể hiện sự bất mãn trước đó, nhưng hắn lười tính toán, ra vẻ lấy ra một thanh phi kiếm pháp bảo, "Keng" một tiếng, chặn lại khối Tử Phách Ngọc đang tấn công.

Năm người còn lại cũng không nói nhiều, nhanh chóng tản ra, vây quanh cả hang động, bố trí Ngũ Hành Khốn Trận.

"Loài người… đáng chết!" Cả hang động rung chuyển, khoáng mạch khổng lồ đứng dậy, cao đến trăm trượng, như một người đá, hai con mắt đỏ như máu trừng trừng, hung hăng lao về phía Diệp Bất Phàm.

"Vút!" Diệp Bất Phàm ngự phi kiếm trên không, hung hăng điểm vào trán của Tử Phách Ngọc Yêu, một luồng xung kích quét ngang, cơ thể hắn không khỏi run rẩy, bị đẩy lùi mấy chục trượng.

"Linh trí không cao, nhưng sức mạnh và phòng ngự quá vô lý." Hắn kinh ngạc, nếu là các Kim Đan đại tu khác, e rằng không chịu nổi mấy đòn, sẽ bị đập chết ngay tại chỗ.

"Nhanh lên!

Ta không trụ được nữa rồi!" Diệp Bất Phàm không ngừng ngự phi kiếm tấn công vào các bộ phận trên cơ thể ngọc yêu khổng lồ, giả vờ lộ ra vẻ mặt tái nhợt, máu tươi trong miệng như không cần tiền mà vừa đánh vừa phun.

Hắn cảm thấy không ổn, con mắt của Tử Phách Ngọc Yêu này rất giống con mắt trên chiếc giày pha lê kia.

Để cho chắc ăn, vẫn nên để năm vị cường nhân kia đối phó.

"Cố gắng lên!" Hai lão giả tay cầm hai lá cờ trận một xanh một đỏ, lớn tiếng hét.

Ba người còn lại cũng đang thúc giục, thấy Diệp Bất Phàm yếu ớt như vậy, ngay cả mấy đòn cũng không chịu nổi, đại hán họ Trinh không khỏi mắng lớn: "Ngươi đúng là đồ vô dụng!

Bố trận cần thời gian!

Liều mạng mà chặn!" Hà Y Liên cũng nhíu chặt mày, lộ vẻ nghi ngờ.

Bình thường mà nói, Kim Đan đại tu không địch lại Tử Phách Ngọc Yêu, cũng có thể chặn được một lúc, mà Ô Lý Sự, cũng không thể nào chọn một kẻ yếu tham gia việc săn yêu.

Chặn thêm một lúc nữa.

Diệp Bất Phàm bị Tử Phách Ngọc Yêu khổng lồ đánh đến hộc máu, toàn thân bầm tím.

"Vẫn chưa bố trận xong sao?!" Hắn hét lớn, "roẹt" một tiếng, một cánh tay bị Tử Phách Ngọc Yêu xé xuống, máu tươi phun trào.

"Sắp rồi!" Hà Y Liên thấy Diệp Bất Phàm bị thương, lên tiếng đầy vẻ nũng nịu, sự nghi ngờ trong lòng cũng vơi đi vài phần.

Đúng lúc này.

Năm lá cờ trận bùng phát cột sáng, hội tụ trên đỉnh hang động.

Ánh mắt nàng ta lóe lên, tốc độ thúc đẩy cờ trận không những không nhanh hơn, mà ngược lại còn chậm lại.

“Rắc!” Một cánh tay khác của Diệp Bất Phàm bị xé xuống, Tử Phách Ngọc Yêu khát máu cuồng loạn, đánh cho phi kiếm không ngừng run rẩy, ánh sáng mờ mịt.

“Ta không trụ được nữa rồi!” Hắn gào thét với khuôn mặt dữ tợn, khóe mắt liếc nhìn Hà Y Liên.

Động tác nhỏ của nữ nhân này khó phát hiện, nhưng làm sao qua được thần thức của hắn.

“Con mụ này trông không giống người tốt, đây là muốn mượn tay Tử Phách Ngọc Yêu để giết mình sao?” Hắn trong lòng nghi ngờ.

Chương 216

Trước đó bị hai đại Nguyên Anh Chân Quân giám sát, theo dõi, hắn đã cảm thấy không ổn.

Bây giờ nữ nhân này cũng lộ ra sơ hở.

Một cuộc săn yêu đơn giản lại đầy rẫy những điều quỷ dị.

"Trận pháp sắp hoàn thành!" Hai lão giả thấy Diệp Bất Phàm thảm trạng như vậy, đều kinh hãi, vội vàng hét lớn.

Người nông dân cởi trần kia cũng nhìn đến sắc mặt tái nhợt.

Con yêu này hung dữ hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

"Làm gì cũng không xong, ăn gì cũng không thừa, Ô Lý Sự này tìm đâu ra con chim yếu ớt vậy!" Đại hán họ Trinh thì chửi lớn, trong lòng lo lắng.

Nếu Diệp Bất Phàm không cầm cự được, bố trận sẽ thất bại, lúc đó căn bản không thể vây giết được Tử Phách Ngọc Yêu.

"A a a ——" Đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên.

Một chân khác của Diệp Bất Phàm bị xé xuống.

"Diệp đạo hữu!" Một lão giả sắc mặt kịch biến, muốn nhắc nhở.

Nhưng đã quá muộn.

"Phụt!" Diệp Bất Phàm chỉ còn một chân, lồng ngực bị một ngón tay của Tử Phách Ngọc Yêu xuyên thủng, một lỗ máu to đùng trông thật kinh hãi.

"Ta!

Ta không cam… cam tâm!" Máu tươi trong miệng Diệp Bất Phàm

trào ra không ngớt, phát ra tiếng gầm phẫn nộ cuối cùng, "bịch" một tiếng, thi thể bị Tử Phách Ngọc Yêu ném vào một góc hang động.

"Chết… chết rồi?!" "Sao lại chết nhanh như vậy?!" Hai lão giả và người nông dân sắc mặt kinh hãi, khó tin.

Một Kim Đan đại tu, cứ thế mà chết.

Từ đầu đến cuối chưa đầy ba mươi hơi thở.

Đại hán họ Trinh thì chửi một tiếng xui xẻo.

Chỉ có Hà Y Liên mày giãn ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt lướt qua những người khác, ẩn hiện sát khí.

Thực tế, Ngũ Hành Trận sớm đã có thể bố trí xong.

Là nàng ta đã trì hoãn mấy hơi thở.

Mục đích chính là mượn tay ngọc yêu, trừ khử một người.

"Trận thành!" Ngay sau khi Diệp Bất Phàm "chết đi", trận pháp được kích hoạt hoàn toàn, năm màn sáng nhốt chặt Tử Phách Ngọc Yêu vào bên trong.

Hà Y Liên, Trinh Tính Đại Kinh cùng ba người còn lại lập tức cắm trận kỳ xuống đất, tế khởi kiếm, đao, vải bọc thây và các pháp bảo khác, cùng nhau vây công Tử Phách Ngọc Yêu.

"Loài người các ngươi, tất cả đều đáng chết!" Tử Phách Ngọc Yêu gào thét, thân thể khổng lồ lao thẳng tới, chấn động khiến năm món pháp bảo rung chuyển dữ dội.

Hà Y Liên và bốn người còn lại biết rõ phòng ngự của Tử Phách Ngọc Yêu rất mạnh, căn bản không dám đối đầu trực diện, pháp bảo chỉ đánh vài lần rồi rút, tấn công du kích từ nhiều hướng.

Trận pháp đã thành, ngọc yêu không thể thoát ra ngoài, cách tốt nhất chính là từ từ mài chết nó.

Không ai nhìn thấy, thi thể của Diệp Bất Phàm chỉ còn lại một chân, nhãn cầu khẽ động, khóe mắt liếc về phía chiến trường.

Chẳng mấy chốc.

Tử ngọc trên người Tử Phách Ngọc Yêu trở nên ảm đạm, dần dần không chống đỡ nổi, bắt đầu điên cuồng húc vào màn sáng của trận pháp, muốn phá vây.

Thế nhưng màn sáng vô cùng kiên cố, dù cho với sức mạnh của nó cũng khó lòng phá vỡ.

"Gầm!" Tử Phách Ngọc Yêu gầm lên giận dữ, vừa cố gắng phá vây vừa phải đối phó với những pháp bảo thỉnh thoảng lại đánh lén tới.

Qua nửa nén hương, cơ thể Tử Phách Ngọc Yêu hoàn toàn tối sầm.

Cuối cùng, nó bộc phát một cú va chạm kinh thiên, bất ngờ đâm thủng một vết nứt trên màn sáng.

Ngũ Hành Trận này là một trận pháp Ngụy tứ giai, có thể phá vỡ nó, đủ để chứng minh sức phá hoại của yêu thể này biến thái đến mức nào.

"Mau chặn nó lại!" Hà Y Liên xinh đẹp biến sắc, lớn tiếng quát.

Bốn người kia vội vàng dốc toàn lực thúc giục pháp bảo, chặn Tử Phách Ngọc Yêu lại.

"Hà đạo hữu!

Phi kiếm của cô rất sắc bén, khí tức của Tử Phách Ngọc Yêu đã giảm mạnh, lực phòng ngự cũng hạ xuống rồi, mau tấn công vào vị trí tim của nó, đó là nhược điểm của nó!" Gã nông phu vừa thúc giục phi xoa vừa hét lớn, "Mau…" Bất chợt.

Giọng nói của gã đột ngột im bặt.

Thanh sắc phi kiếm dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự của gã nông phu, lượn một vòng quanh cổ gã.

"Ực…" Gã chỉ cảm thấy cổ đau nhói, trời đất quay cuồng, "bịch" một tiếng, đầu rơi xuống đất.

Chết ngay tại chỗ.

Hà Y Liên mặt lạnh như băng, thu hồi phi kiếm.

"Hà đạo hữu!

Cô có ý gì?!" Trinh Tính Đại Kinh kinh hãi biến sắc, tức giận gào lên.

Hai lão giả còn lại cũng kinh hãi tột độ, nào còn tâm trí tấn công Tử Phách Ngọc Yêu nữa, vội vàng thu hồi pháp bảo, bao quanh người, tạo tư thế phòng ngự.

Thực ra cũng không cần tấn công nữa.

Tử Phách Ngọc Yêu tung đòn liều mạng mà vẫn không thoát khỏi Ngũ Hành Trận, đã ngã xuống đất thoi thóp.

"Phụt!" Thanh sắc phi kiếm bắn ra như tia chớp.

Sắc mặt Trinh Tính Đại Kinh âm trầm, vội vàng tế ra một tấm khiên để chống đỡ.

"Tiểu bối, ngươi đỡ được sao?" Hà Y Liên cười lạnh, dồn hết pháp lực vào thanh sắc phi kiếm.

Phi kiếm tỏa sáng rực rỡ, uy thế tăng vọt mấy lần, "ầm" một tiếng, xuyên thủng tấm khiên ngay tại chỗ, đâm một lỗ xuyên tim Trinh Tính Đại Kinh.

"Pháp bảo Nguyên Anh!

Ngươi!

Ngươi là… là phân thân Nguyên Anh!" Trinh Tính Đại Kinh không thể tin nổi, khóe miệng rỉ máu, "phịch" một tiếng, ngửa đầu ngã xuống đất, tắt thở.

Phân thân Nguyên Anh tuy chỉ là Kim Đan đại tu, nhưng chiến lực mạnh hơn đại tu bình thường rất nhiều, có thể miễn cưỡng thúc đẩy pháp bảo Nguyên Anh của bản tôn.

"Chạy!" Hai lão giả còn lại kinh hãi tột độ, vội vàng điều khiển độn quang chạy trốn vào trong đường hầm.

Thậm chí còn chê tốc độ chưa đủ nhanh, liên tiếp thi triển bí thuật Huyết Độn, chỉ hận mẹ không sinh cho mình thêm hai cái chân.

Sau khi vật lộn với Tử Phách Ngọc Yêu một hồi lâu, pháp lực của họ đã tiêu hao rất nhiều, chiến lực giảm sút, căn bản không thể chống lại một phân thân Nguyên Anh.

"Bây giờ mới chạy, có phải đã muộn rồi không?" Hà Y Liên hai mắt lạnh lùng, lộ ra vẻ giễu cợt kẻ cả, hai tay bắt quyết, tốc độ thanh sắc phi kiếm tăng vọt.

"Vút" một tiếng, phi kiếm trong nháy mắt đuổi kịp một lão giả, chém thân thể lão thành hai mảnh, máu tươi bắn tung tóe.

Còn bản thân nàng ta thì điều khiển độn quang, đuổi theo lão giả cuối cùng vào trong đường hầm.

Trong nháy mắt.

Cả hang động rộng lớn trở nên yên tĩnh.

"Phân thân Nguyên Anh?

Chả trách lúc mới gặp nữ nhân này, tôi đã cảm thấy cô ta có chút kỳ quái.

Không ngờ một chuyến đi săn yêu nhỏ bé lại quy tụ nhiều ngưu quỷ xà thần như vậy." Diệp Bất Phàm trong lòng cạn lời, thầm kêu xui xẻo.

Cũng không biết có phải bị con sao chổi Chu Tước kia ảnh hưởng không nữa.

Vận xui nằm trên người đối phương, hệ thống của hắn không hề có bất kỳ gợi ý nào.

Trước khi ra ngoài, hắn còn dùng mai rùa thần để bói một quẻ, kết quả không có điềm báo đại hung nào, thậm chí còn có chút may mắn nhỏ.

Đang định đứng dậy xem Tử Phách Ngọc Yêu rốt cuộc có gì thần diệu, hắn bỗng khựng lại, mắt trợn trừng, "Vẫn còn cao thủ?!" Ở một đống đá lộn xộn phía xa, Trinh Tính Đại Kinh vốn đã bị đâm xuyên tim, chết không thể chết hơn, lại mở một mắt, liếc về hướng Hà Y Liên rời đi.

Nhãn cầu đảo một vòng, y lại nhắm mắt giả chết.

Không giống Diệp Bất Phàm, y dùng thuật Man Thiên để giả chết, có giới hạn thời gian.

Gã này là Kim Đan đại tu thật sự, cũng không biết đã tu luyện bí thuật giả chết gì mà ngay cả phân thân Nguyên Anh của Hà Y Liên cũng không phát giác được.

"Hóa ra là một kẻ giả heo ăn thịt hổ, hình tượng nóng nảy, hấp tấp trước đó đều là diễn kịch cả!" "Trừ tôi ra là người lương thiện, đám người này tên nào tên nấy đều một bụng ý đồ xấu!" Diệp Bất Phàm thầm chửi rủa trong lòng.

Từ Tề Vương, đến Hà Y Liên, rồi lại đến Trinh Tính Đại Kinh, không phải ngọa long thì cũng là phượng sồ.

Chương 217

Tên nào tên nấy đều là lão cáo già.

Một lát sau.

Hà Y Liên quay trở lại hang động, dáng vẻ ung dung, rõ ràng đã trừ khử được lão giả cuối cùng.

"Thứ mà cả Tề Vương và hội trưởng phân hội Ma Vân cùng nhắm tới, chắc chắn là Thỏ Ngọc Từ!" Hà Y Liên cười lạnh, rồi nhìn về phía ngọc yêu, khuôn mặt trắng nõn vì kích động mà ửng hồng, trông vô cùng diễm lệ động lòng người.

Nàng ta nhanh chân đi đến bên cạnh thân thể khổng lồ của Tử Phách Ngọc Yêu, "Keng" một tiếng, trong tiếng gầm gừ không cam lòng, lồng ngực của ngọc yêu bị đào ra.

Pháp bảo thông thường khó mà đào được, nhưng pháp bảo Nguyên Anh tứ giai lại dễ dàng đào mở.

Không có máu tươi, chỉ có tử khí nồng đậm.

Cuối cùng, Hà Y Liên lấy ra một vật từ trong tim nó.

Đó là một bức tượng cô gái bằng sứ, tựa như bạch ngọc dương chi, không một tì vết.

Nhan sắc cô gái tuyệt mỹ vô song, mặc một chiếc váy trắng dài chấm đất, vóc dáng yêu kiều, nàng như đang nhìn về phía xa xăm, vẻ mặt bi thương, sống động như thật.

"Không phải Thỏ Ngọc Từ?

Đây là…" Hà Y Liên ngây người, mày liễu nhíu chặt, chăm chú quan sát.

Dựa vào Thỏ Ngọc Từ, có thể đặt chân lên tiên cảnh Nguyệt Cung.

Còn có một công dụng thần diệu khác, đó là khiến cho một số sự vật sinh ra linh trí.

Mỏ Tử Phách Ngọc mấy trăm năm trước rõ ràng chưa thành yêu.

Chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi đã sinh ra linh trí, biến khoáng thành yêu, Thỏ Ngọc Từ đã đóng vai trò then chốt.

Cho nên sau khi nhận được tin tức từ Nguyệt Linh truyền đến, nàng ta lập tức ngụy trang thành tu sĩ nước khác, giả vờ kết Anh ở đây, chính là vì vật này!

Nhưng món đồ sứ hình cô gái này, nàng ta chưa từng nghe nói đến.

"Chất liệu đồng nguyên với Thỏ Ngọc Từ, liệu có thể dùng nó để lên mặt trăng không?" Hà Y Liên do dự không quyết.

"Vút…" Ngay lúc này, một cơn gió lốc lướt qua, cuốn phăng món đồ sứ hình cô gái đi.

"Chắc chắn là chí bảo!

Đa tạ nhé!" Trinh Tính Đại Kinh tóm lấy món đồ sứ, cười ha hả, thúc giục bí thuật, nhanh như chớp độn đi.

Tốc độ của y nhanh hơn hai lão giả kia rất nhiều, trong nháy mắt đã tiến vào đường hầm, biến mất không thấy.

"Giả chết?!" Hà Y Liên tức giận vô cùng.

Rồi như nghĩ đến điều gì đó, nàng ta lại nở một nụ cười lạnh, không hề đuổi theo.

Nàng ta đứng dậy, nhìn quanh bốn phía.

“Phụt!” Thanh sắc phi kiếm được tế ra, chặt đầu lão giả chết ở cửa đường hầm xuống, chém thành nhiều mảnh.

Rất rõ ràng, đây là bổ đao.

Sau đó nàng ta lại nhìn về phía thi thể không đầu của gã nông phu.

Phi kiếm phá hủy thi thể, như vẫn chưa yên tâm, lại chém đầu gã thành một quả dưa hấu nát.

“Con mụ này lòng dạ độc ác quá, thi thể cũng không tha?

Có đạo đức không vậy!” Diệp Bất Phàm trong lòng chửi thầm.

Sau đó, hắn thấy Hà Y Liên xách thanh kiếm đẫm máu, đi về phía mình. … Ánh mắt Hà Y Liên lạnh lùng, giơ phi kiếm lên chém thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Rõ ràng, muốn chém nó thành dưa hấu nát.

Diệp Bất Phàm trong lòng cạn lời, tình hình hiện tại chưa rõ, hắn thực sự không muốn bại lộ.

Nhưng trong đầu có thần hồn, bị chém nát thì căn bản không thể tái tạo lại cơ thể.

Hắn lại không phải là Nguyên Anh nhục thân.

Bỗng nhiên.

Một tiếng gầm kinh hoàng từ trong đường hầm truyền đến, Trinh Tính Đại Kinh vốn đã bỏ trốn lại quay trở lại.

“Tiện nhân!

Ngươi sớm đã biết bên ngoài có sương mù xanh tràn vào!” Trinh Tính Đại Kinh như thể nhìn thấy điều gì đó kinh hoàng, mặt mày tái nhợt, nhìn chằm chằm Hà Y Liên, “Ngươi chắc chắn có cách đối phó với sương mù xanh đúng không?!” “Xì!” Phi kiếm của Hà Y Liên

dừng lại, nghe vậy thì cười khẩy, rồi lại tiếp tục chém về phía đầu Diệp Bất Phàm.

"Bốp!" Diệp Bất Phàm dùng một chân đạp mạnh xuống đất, cơ thể di chuyển ngang ra, né được một kiếm này, đứng ở xa, sắc mặt bình tĩnh.

"Ngươi!

Ngươi cũng giả chết?!

Chỉ còn một chân, tim và bụng đều không còn, thế mà cũng không chết được?" Trinh Tính Đại Kinh kinh ngạc, như thể gặp ma giữa ban ngày.

Bí thuật giả chết của y, nói cho cùng là dùng một lá bùa Thế Tử Phù thượng cổ.

Gã trước mắt này, là thật sự thiếu tay thiếu chân.

Hà Y Liên mặt mày sa sầm, có một loại phẫn nộ vì trí thông minh bị sỉ nhục.

"Các hạ, không cần phải làm đến mức tận cùng giết tuyệt chứ?" Diệp Bất Phàm mọc ra hai cánh tay và một cái chân, chắp tay sau lưng, liếc nhìn những làn sương mù đang từ từ tràn vào cửa đường hầm.

Đột nhiên, đồng tử của hắn co lại.

Thi thể lão giả bị chém nát kia sau khi nhiễm sương mù xanh, giống như bị thứ gì đó ăn mất, trong nháy mắt đã biến mất.

"Lão đệ, cùng ta liên thủ bắt nữ nhân này lại thì thế nào?

Sương mù xanh này ngay cả Nguyên Anh chân quân cũng khó lòng phòng ngự, trên người cô ta tuyệt đối có bảo vật khắc chế sương mù xanh!" Trinh Tính Đại Kinh nhanh chóng đến gần Diệp Bất Phàm, trầm giọng nói.

Người trước mắt này lại có thể tái tạo lại cơ thể, thực sự khó mà tin nổi, chiến lực chắc chắn cực mạnh.

“Gọi đại ca đi.” Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói.

Trinh Tính Đại Kinh trong lòng tức giận, nhưng trên mặt lại tươi cười, lập tức đổi giọng, “Đại ca, cùng tiểu đệ liên thủ thì thế nào?” “Đã gọi đại ca rồi, lão đệ, món đồ sứ kia ngươi không giữ được đâu, nước sâu lắm, đưa cho ta đi.” Diệp Bất Phàm chớp chớp mắt, chìa tay ra.

“…” Da mặt Trinh Tính Đại Kinh co giật, nói: “Đại ca nói đùa rồi, làm gì có món đồ sứ nào.” “Hai người các ngươi lắm lời thật!

Cùng đi chết đi!” “Vút!” Ánh mắt Hà Y Liên lạnh như băng, tế phi kiếm đâm về phía Trinh Tính Đại Kinh, tiếng xé gió vang lên, uy lực kinh người.

Cùng lúc đó, miệng nàng ta lẩm nhẩm, bắt quyết bắn ra một cột sáng màu xanh lam, bắn thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Đây là muốn một chọi hai.

“Con mụ ranh!

Tưởng lão tử là bùn nặn chắc?!” Trinh Tính Đại Kinh gầm lên, tế ra tấm vải bọc thây chặn phi kiếm, cũng không biết làm bằng chất liệu gì mà phòng ngự kinh người, ngay cả pháp bảo Nguyên Anh nhất thời cũng không thể phá hủy.

Diệp Bất Phàm cũng tế ra pháp bảo, ra vẻ đánh tan cột sáng xanh, chống lại các pháp thuật liên tiếp của Hà Y Liên.

Còn ánh mắt hắn thì lại dán chặt vào Hà Y Liên, quan sát nhất cử nhất động của nàng ta.

Nếu không phải muốn mưu đồ bí pháp tránh sương mù xanh của

nữ nhân này, hắn đã sớm ra tay giết cả hai rồi.

"Đinh đinh đang đang!" Nhất thời, trận chiến bất phân thắng bại, Hà Y Liên một chọi hai mà không hề rơi vào thế hạ phong.

"Hù hù…" Lúc này, sương mù dày đặc đã tràn vào hang động rộng lớn, tạo thành vòng vây, chặn đứng đường lui của ba người.

Trong sương mù, từng bóng người nhỏ bé chạy tới chạy lui, truyền ra tiếng cười quỷ dị.

"Đại ca!

Liều mạng thôi!

Chạm phải sương mù xanh, chúng ta đều phải chết ở đây!" Trinh Tính Đại Kinh lo lắng, y chiến lực mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống lại được thế công của Hà Y Liên, đối phương dù sao cũng là phân thân Nguyên Anh, vượt qua cả Kim Đan đại tu.

Diệp Bất Phàm nhìn quanh bốn phía, lòng nặng trĩu.

Thân thể hắn mạnh mẽ, nhưng cũng không tự tin có thể chống lại sương mù xanh này.

"Vút!" Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết, thi triển Kinh Hồng Nhất Sát, trực tiếp biến mất, và khi xuất hiện trở lại, túi trữ vật bên hông Trinh Tính Đại Kinh đã nằm trong tay hắn.

"Đại ca!

Sao ngươi lại vô liêm sỉ như vậy!

Ngươi mù hay là não có vấn đề, đã đến lúc này rồi mà còn cướp túi trữ vật của ta!" Trinh Tính Đại Kinh bị tốc độ này làm cho kinh ngạc, sau đó tức giận gào thét, tức đến mức chửi bậy.

Chương 218

Mất tập trung, ngực bị phi kiếm của Hà Y Liên chém một vết máu dài.

"Đại ca nghèo, không có cách nào, yên tâm, nếu ngươi không chết, đại ca chắc chắn sẽ trả lại túi trữ vật cho ngươi." "Ta @#¥%" Trinh Tính Đại Kinh chửi ầm lên.

Hà Y Liên chuyển trọng tâm tấn công, muốn cướp lại túi trữ vật.

Ngay lúc này, từ trong sương mù dày đặc đột nhiên thò ra một chiếc móng vuốt bằng ngọc, chộp về phía Diệp Bất Phàm.

Hắn toàn thân căng cứng, nhưng rất nhanh như phát hiện ra điều gì đó, không hề phản kháng, mặc cho móng vuốt ngọc kéo vào trong sương mù.

"Mau đưa túi trữ vật cho ta!" Hà Y Liên xinh đẹp biến sắc, vội vàng ra tay, nhưng đã muộn.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trong tầm mắt, thân thể của Trinh Tính Đại Kinh và Hà Y Liên không ngừng cao lên, trong nháy mắt biến thành hai người khổng lồ, những tảng đá, đám cỏ dại trong hang động nhanh chóng cao lên, to ra.

Tảng đá biến thành ngọn núi nhỏ, cỏ dại tựa như cây đại thụ cổ xưa.

Chỉ trong một hơi thở, mọi thứ trong hang động dường như đã được phóng đại lên hàng chục lần.

Mà lớp sương mù dày đặc, hắn cũng có thể nhìn xuyên qua.

Trong sương mù, kinh ngạc thay là từng món đồ ngọc kỳ quái.

Có tiểu nhân, giày, áo ngọc, chim ngọc nhỏ, hồ lô ngọc, tấm cửa màu ngọc, tất cả đều mọc đầy những con mắt tơ máu.

"Không phải bọn họ lớn lên, mà là… ta bị thu nhỏ lại!" Diệp Bất Phàm kinh hãi, đột nhiên phát hiện mình đã biến thành một tiểu nhân to bằng lòng bàn tay, cả quần áo, từ đầu đến chân đều ngọc hóa, trở thành một phần của những món đồ ngọc trong sương mù.

Pháp lực, thần thức, pháp bảo các loại đều bị áp chế, khó lòng thúc giục.

"Suỵt!

Đừng động!" Một con chim nhỏ bằng hồng ngọc níu lấy tay Diệp Bất Phàm, ra hiệu im lặng, sau đó móng vuốt ngọc điểm lên người hắn một cái, thúc giục một luồng hồng quang, loại bỏ khí tức người sống trên người hắn.

Cả dao động pháp lực, dao động thần hồn, đều bị xóa sạch sẽ.

"Ngươi là ai?

Mới đến à?" Một tiểu ngọc nhân tết bím tóc sừng dê đến gần Diệp Bất Phàm ngửi ngửi, tò mò hỏi.

"À đúng đúng, nó là người mới đến, giống ta, vừa được tiên nhân điêu khắc ra." Chim nhỏ bằng hồng ngọc gật đầu lia lịa.

"Ừm, đã là tiên nhân mới điêu khắc ra, sau này cứ theo ta lăn lộn đi." Tiểu ngọc nhân ra vẻ bề trên nói, đôi mắt đỏ ngầu tham lam nhìn chằm chằm vào Trinh Tính Đại Kinh và Hà Y Liên trong hang động, "Lát nữa ăn xong hai người đó, chia cho ngươi một cái chân." Nói xong, bàn tay ngọc nhỏ vung lên, "Anh em!

Bữa ăn ngon khó lắm mới chờ được, lên cho ta!" "Được thôi!" "Vâng, lão đại!" Chiếc giày pha lê phun ra từng làn sương mù xanh, tấm cửa ngọc cũng nứt ra một khe hở, giống như miệng, phun ra

sương mù.

Sương mù tăng tốc cuộn trào, bao phủ lấy hai "người khổng lồ" Trinh Tính Đại Kinh và Hà Y Liên.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Diệp Bất Phàm kinh hãi.

"Chết tiệt!" Hà Y Liên thấy sương mù xanh ập đến, hoảng sợ, không còn đấu pháp với Trinh Tính Đại Kinh nữa, nhanh chóng lao về phía thi thể của Tử Phách Ngọc Yêu.

Thi thể cao đến trăm trượng, "rắc rắc" vài tiếng, thanh sắc phi kiếm đào ra một cái lỗ lớn, cả người nàng ta chui thẳng vào trong.

Vừa đào vào trong, vừa dùng những tảng tử phách ngọc đào ra để bịt kín miệng hang.

"Tử Phách Ngọc Yêu này có thể tránh được sương mù xanh?!" Trinh Tính Đại Kinh vui mừng, vội vàng dùng pháp bảo phi đao đào bới, nhưng pháp bảo của y kém xa pháp bảo Nguyên Anh của Hà Y Liên, rất khó đào mở như cắt đậu hũ.

"A a…" Trinh Tính Đại Kinh phản ứng chậm, hét lên một tiếng thảm thiết, bị sương mù dày đặc bao phủ.

Cả người bắt đầu ngọc hóa, biến thành một người ngọc.

Tiểu ngọc nhân tết bím tóc sừng dê, tấm cửa và các món đồ ngọc khác tham lam xông lên, đập vỡ người ngọc do Trinh Tính Đại Kinh hóa thành, nhặt lấy những mảnh vỡ, nhét vào miệng nhai rôm rốp.

Trinh Tính Đại Kinh cố gắng phản kháng, nhưng pháp lực, pháp thuật, pháp bảo dường như bị suy yếu đi vô số lần, không có tác dụng gì với đám đồ ngọc.

Y giòn như giấy.

Trong nháy mắt đã bị một đám ngọc nhân chia nhau ăn sạch.

Những món đồ ngọc đó ăn xong, vẫn chưa thỏa mãn, thân hình to ra một chút.

"Những thứ quỷ quái này rốt cuộc là gì?" Diệp Bất Phàm trong lòng phát hoảng, nhìn về phía chim hồng ngọc.

Khi tiến vào hang động, hắn đã từng bắt quyết thông báo cho Chu Tước.

Thần thú này lai lịch khó lường, có hiểu biết nhất định về cấm khu.

"Đồ ngọc của Ngọc Quốc có hai loại, một là những kẻ ngoại lai bị sương mù xanh đồng hóa, rất giòn; một là những món đồ ngọc do tiên nhân điêu khắc thành, chất liệu cứng hơn một chút, loại sau chuyên ăn loại trước.

Tốt nhất đừng để bị phát hiện, nếu không ngươi cũng sẽ có kết cục giống người kia, Nguyên Anh tới cũng vô dụng." Chim hồng mao kiêng dè nói: "Ta cũng chỉ biết được điều này trong 'Cấm Khu Truyện Ký' của tộc ta." "Trong Ngọc Quốc này, thật sự có tiên?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, gõ gõ vào cánh tay mình, suýt nữa thì gõ vỡ.

Chim hồng mao lắc đầu, nói: "Không rõ, ta biết cũng không nhiều." "Cạch!" Một cái chân bị ném đến trước mặt Diệp Bất Phàm.

Tiểu ngọc nhân tết bím tóc sừng dê lúc trước ra vẻ bề trên nói: "Người mới đến, cái chân này cho ngươi, lão đại ta giữ lời hứa!" Diệp Bất Phàm nhìn cái chân ngọc của Trinh Tính Đại Kinh.

Đây là chân ngọc thật sự.

"Lão đại, ta nào dám ăn, vô phúc hưởng thụ bảo vật như vậy, xin lão đại thưởng thức." Diệp Bất Phàm khách sáo nói.

"Hử?

Ngươi không nể mặt lão đại?" Chưa đợi tiểu ngọc nhân nói, tấm cửa ngọc bên cạnh đã lên tiếng, con mắt trừng trừng nhìn Diệp Bất Phàm.

Trong lúc nói chuyện, chiếc giày pha lê, áo ngọc, hồ lô ngọc và một đám đồ ngọc khác đã vây lại, khí thế không mấy thiện lành.

Chim hồng mao vội vàng kéo kéo Diệp Bất Phàm, "Không thể ăn!

Ngươi ăn rồi, e rằng sẽ thật sự biến thành đồ ngọc đấy!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, vội vàng cười nói: "Lão đại, trong khối Tử Phách Ngọc này còn có một kẻ nữa, ta bắt hắn ra hiếu kính ngài thì thế nào?" Trong hang động rộng lớn này, hắn phát hiện sương mù không thể xuyên qua thi thể của Tử Phách Ngọc Yêu.

Đây chính là bí mật mà Hà Y Liên tự tin có thể tránh được sương mù xanh!

"Ồ?

Ngươi dám vào?" Tiểu ngọc nhân lập tức hứng khởi.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng đã hiểu, những món đồ ngọc này không dám rời khỏi phạm vi sương mù xanh, mà miệng hang do Hà Y Liên đào ra lại bị bịt kín mít, một tia sương mù cũng không vào được.

"Vì lão đại!

Cùng lắm là mất đi thân thể ba tấc này, không đáng là gì." Diệp Bất Phàm hùng hồn biểu thị lòng trung thành.

"Tốt!

Người mới đến, ngươi có gan!

Tránh ra, để người mới đến nhanh chóng tiến vào cơ thể Tử Phách Ngọc." Tiểu ngọc nhân nào còn quan tâm đối phương có ăn cái chân

kia hay không, lập tức thúc giục, nó từ trong túi lấy ra một bộ quần áo màu trắng phát sáng, ném cho Diệp Bất Phàm, "Đây là quần áo của con người, mặc vào, cơ thể không dễ vỡ." "Đây là… bảo y phòng ngự đỉnh cấp bậc bốn?!" Diệp Bất Phàm nhận lấy, cảm nhận một chút, trong lòng chấn động mạnh, mắt cũng sáng lên.

Ở Nam Hồng Vực phồn hoa, pháp bảo Nguyên Anh tứ giai đa phần là loại tấn công, loại phòng ngự thì ít lại càng ít, huống chi là loại đỉnh cấp, có thể coi là bảo vật vô giá!

Mặc bộ quần áo này vào, pháp bảo Nguyên Anh bình thường căn bản không đánh xuyên được, có thể cứng rắn chống lại thần thông!

"Đám đồ ngọc này, e rằng đã từng giết chết cả Nguyên Anh cự đầu." Diệp Bất Phàm trong lòng rùng mình, đồng thời đoán ra một chuyện, đó là pháp bảo Nguyên Anh đỉnh cấp, sương mù xanh cũng khó mà ngọc hóa được!

Hắn vội vàng mặc bạch y vào, đi về phía thi thể của Tử Phách Ngọc Yêu.

Nhìn vào miệng hang, hắn đưa tay di chuyển những tảng tử ngọc đang chặn lại.

Di chuyển được vài khối, hắn đi vào trong sâu khoảng một trượng.

"Rắc" một tiếng, bàn tay bằng ngọc không cẩn thận dùng sức hơi mạnh, trực tiếp vỡ tan.

"Không đúng!

Ngươi không phải là ngọc, là người!" Tiểu ngọc nhân liếc nhìn bàn tay vỡ nát trên đất, phát hiện chất liệu không giống của mình, lập tức nhận ra bị lừa, tức đến mức la oai oái, "Ta tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại dám lừa ta!

Anh em, chém chết nó cho ta!" Một đám đồ ngọc đông nghịt xông

tới.

“Nhanh!

Nhanh bịt miệng hang lại!” Chim hồng ngọc kinh hãi kêu lên, nấp sau lưng Diệp Bất Phàm, không dám động vào tảng tử ngọc.

Nó không có quần áo bảo vệ, cơ thể quá giòn, chạm vào tử ngọc sẽ lập tức vỡ nát, cũng không có năng lực nghịch thiên tái tạo cơ thể như Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm một tay ôm lấy tảng đá tử ngọc lớn, bịt kín miệng hang.

“Rắc rắc”, cánh tay ngọc còn lại cũng bị vỡ nát, bảo y không có pháp lực thúc giục, quá mềm, lại thêm cơ thể quá giòn.

Cuối cùng chỉ có thể dùng chân đạp mạnh.

Trong trạng thái ngọc hóa, Phạm Thánh Ma Công bị áp chế toàn diện, căn bản không thể mọc ra tứ chi.

Cũng may có bảo y, nếu không cơ thể hắn đã vỡ tan tành.

May mắn là đã thành công bịt kín được miệng hang.

Chương 219

“Kẻ bên trong!

Cút ra đây!” “Ngươi dám lừa lão đại!

Ra đây, không giết chết ngươi không được!” Bên ngoài một đám đồ ngọc chửi bới, càng chửi càng bẩn.

Diệp Bất Phàm nào dám nán lại, dùng chân nhảy vào trong tử phách ngọc, chim hồng ngọc thì dùng cánh quạt gió, thổi tan những làn sương mù xanh còn sót lại.

Chui vào trong một lúc, sương mù xanh hoàn toàn biến mất.

Thân thể ngọc của Diệp Bất Phàm phát sáng, cơ thể lớn dần, khôi phục lại nhục thân.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi thân thể ngọc rồi.” Diệp Bất Phàm thở phào nhẹ nhõm, vận chuyển «Phạm Thánh Ma Công» không chút trở ngại, trong chốc lát đã mọc ra cánh tay.

Hắn kéo kéo bộ bảo y trên người, nở nụ cười, “Có được bộ bảo y phòng ngự đỉnh cấp này, trận chiến này không lỗ.” Đối mặt với Nguyên Anh trung kỳ, nhất thời đối phương cũng không thể giết chết hắn.

Sau khi Diệp Bất Phàm hồi phục, lấy ra một chiếc quang luân, cắt vào bên trong như cắt đậu hũ.

Đây là pháp bảo Nguyên Anh của Hợp Hoan lão tổ, sức phá hoại kinh người.

“Trốn trong cơ thể Tử Phách Ngọc Yêu, một thời gian nữa sương mù xanh bên ngoài sẽ tự động rút về Ngọc Quốc.” Chim hồng mao cũng đã khôi phục lại nhục thân, thở phào nói.

Đào đến vị trí tim của Tử Phách Ngọc Yêu, trước mắt đột nhiên bừng sáng, nơi đây đã được khai thác thành một không gian rộng bằng mấy căn phòng.

Hà Y Liên mặt mày đằng đằng sát khí, khoanh chân ngồi giữa, nghe thấy tiếng đào bới, lòng thấp thỏm không yên.

Phân thân này của nàng ta chỉ là Kim Đan, linh thức rất khó xuyên qua tử phách ngọc, khó mà nhận biết được tình hình bên ngoài, chỉ có thần thức mới có thể.

Nhìn thấy Diệp Bất Phàm, vẻ mặt nàng ta ngẩn ra, không dám tin nói: "Ngươi lại không chết?!" Nàng ta tương đối hiểu rõ về Ngọc Quốc, phàm là bị cuốn vào sương mù xanh, Nguyên Anh cũng rất khó sống sót.

Rồi lại vui mừng, "Nhanh!

Mau đưa túi trữ vật của tên họ Trinh cho ta!" "Cho ngươi?

Ngươi nằm mơ à!" Diệp Bất Phàm trợn mắt.

"Ngươi muốn chết?!" Gò má Hà Y Liên đột nhiên phủ đầy sương lạnh, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm lộ ra sát khí, "Không có tên họ Trinh, chỉ có một mình ngươi, giết ngươi rất khó sao?" "Ầm!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, bước một bước, lập tức xuất hiện sau lưng Hà Y Liên, bàn tay lớn vỗ về phía sau gáy nàng ta.

Sau khi biết được nữ nhân này phòng bị sương mù xanh như thế nào, cũng không cần thiết phải giữ lại nữa.

"Dịch chuyển tức thời?!" Hà Y Liên dựng tóc gáy, vội vàng tế ra thanh sắc phi kiếm, pháp lực rót vào trong, ánh sáng đại thịnh, đâm về phía lòng bàn tay Diệp Bất Phàm.

"Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh sắc phi kiếm lập tức bị đánh bay, linh quang ảm đạm.

Tuy là pháp bảo Nguyên Anh, nhưng nàng ta chỉ là một Kim Đan, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy năng, làm sao có thể chống lại thế công của Diệp Bất Phàm.

Hà Y Liên toàn thân chấn động mạnh, sắc mặt kịch biến: "Thân thể Kim Đan Đại viên mãn, không, còn mạnh hơn!

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Nàng ta có chút khó tin, với thực lực phân thân Nguyên Anh của mình, trong giới Kim Đan hiếm có đối thủ.

Nhưng người trước mắt này, thực lực đã vượt xa phạm trù Kim Đan.

Tưởng là một con cừu non, không ngờ lại là cá sấu thời tiền sử.

"Trốn!" Hà Y Liên phản ứng cực nhanh, tế phi kiếm chém về phía Diệp Bất Phàm, còn bản thân thì nhanh chóng lao sang một bên, đồng thời lấy ra một thanh đao màu xám, muốn đào xuyên tử phách ngọc để tẩu thoát.

"Keng!" Phi kiếm chém vào bạch y, phát ra tiếng kim loại, thân thể Diệp Bất Phàm khẽ rung, không hề hấn gì.

"Bảo bối tốt!" Diệp Bất Phàm tán thưởng, rồi thân hình khẽ động, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Hà Y Liên, bàn tay lớn chộp tới.

"Ngươi rốt cuộc là vị Nguyên Anh đạo hữu nào?

Món đồ sứ kia ta không tranh giành với ngươi nữa!" Hà Y Liên vội vàng đánh ra mấy đạo pháp thuật, trán rịn mồ hôi, vội vàng báo danh, "Thiếp thân là trưởng công chúa của Tiên Liên Quốc, mong đạo hữu hạ thủ lưu tình!" Thân thể người trước mắt này mạnh mẽ đáng sợ, nghi là lão quỷ Nguyên Anh của Chân Võ Tông.

Nhưng Chân Võ Tông ở Đại Chu, giáp với Tiên Liên Quốc, chưa từng nghe qua nhân vật nào tên là "Diệp Bất Phàm".

“Tiên Liên Quốc?” Diệp Bất Phàm dừng lại, hai mắt híp lại.

Nước này nằm trong phạm vi thế lực của Vô Ưu Tông, không hề yếu hơn Yến Quốc.

Hắn đột nhiên nhớ tới Lâm chân quân đang mộng du mà hắn nhìn thấy bên ngoài thương hội Ma Vân, lão già đó chính là người của Vô Ưu Tông, từ trong thương hội đi ra, tuyệt không phải là trùng hợp!

“Bản tôn của thiếp thân tu vi cũng là Nguyên Anh, nếu như tha cho ta, ngày sau tất sẽ…” Hà Y Liên thấy vậy thì vui mừng, tự biết bối cảnh đã trấn trụ được người này, chỉ là còn chưa nói xong, “bốp” một tiếng, cái đầu mỹ nhân xinh đẹp đã bị bàn tay lớn đập bẹp.

Óc văng tung tóe, khuôn mặt xinh đẹp như hoa đã bị đập nát bét như một chiếc bánh.

“Đã lai lịch không nhỏ, vậy thì càng không thể giữ lại.” Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, Huyết Dương Ma Hỏa thiêu nữ thi thành tro bụi, từ trong đống tro tàn hút lấy một cái túi trữ vật.

Lục lọi bên trong, hắn lộ ra vẻ vui mừng.

“Linh thạch hơn năm mươi triệu, thật giàu có a!” Sau khi mua hai môn thần thông ở thương hội, hắn hiện tại có thể nói là nghèo kiết xác.

Bây giờ lại giàu có trở lại.

Không chỉ vậy.

Hắn còn nhận được “thanh sắc phi kiếm”, một món pháp bảo tứ giai, cùng với hai loại linh vật kết Anh, một loại thuộc tính Mộc, một loại thuộc tính Thủy, chính là “Huyền Trọng Thủy”.

Linh vật Ngũ Hành, đủ cả rồi!

Ngoài ra, trong túi trữ vật còn có đan dược, vài món pháp bảo, vài

bộ nội y.

"Đây là thần thông phân thân?!" Diệp Bất Phàm đột nhiên lấy ra một quyển cổ thư. 【Thần thông Phân Thân: Dùng thiên tài địa bảo làm thân, đúc thành phân thân (cũng có thể đoạt xá thân thể người khác), phân tách hồn phách dung nhập vào thân thể, để tạo thành phân thân.】【Tác dụng phụ: Phân tách hồn phách, hồn phách đại thương, suy yếu, thần hồn khó lành, cần trăm năm mới chữa khỏi.】【Nghịch chuyển phụ diện: Phân tách hồn phách, hồn phách được trị liệu, trở nên mạnh hơn.】 Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, mừng như điên.

Ở Triệu Quốc, hắn đã từng nghĩ đến chuyện phân thân, dù sao có phân thân, một số việc sẽ dễ làm hơn nhiều.

Về phần thân thể sử dụng, dùng khôi lỗi là được, tồn tại lâu dài, còn có thể thi triển pháp thuật.

Người khác phân tách hồn phách, thần hồn tất bị trọng thương.

Nhưng hắn không sợ, có thể chế tạo hàng loạt!

Tất nhiên, tu vi của khôi lỗi phân thân không thể cao, chỉ là phân thân mà thôi.

Phân thân này của Hà Y Liên mạnh như vậy, rõ ràng là đoạt xá mà có.

"Đợi thăng cấp Nguyên Anh rồi tu luyện." Diệp Bất Phàm thu lại tất cả vật phẩm, lại lấy túi trữ vật của Trinh Tính Đại Kinh ra.

Người này khá nghèo, cũng chỉ có hai mươi triệu linh thạch, những pháp bảo linh tinh khác hắn không thèm để mắt.

Nhưng tấm vải bọc thây kia lại khá đặc biệt, lại có thể che đậy khí tức của hắn, sau khi đắp lên người, hắn phảng phất như đã chết thật.

"Đây chính là thứ mà gã kia dùng để giả chết, lừa qua mặt Hà Y

Liên?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động.

Thuật Man Thiên thời gian quá ngắn, vật này lại có thể giả chết lâu dài.

Hắn lại lấy món đồ sứ hình cô gái ra, thần thức, pháp lực rót vào trong, kết quả bị bật ra, nghiên cứu nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối gì.

"Thứ này, hẳn là mục tiêu của hai Nguyên Anh vẫn luôn theo dõi, có thể khiến Nguyên Anh coi trọng như vậy…" Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, trịnh trọng cất đi.

"Ngươi chắc chắn không bao lâu nữa, sương mù xanh bên ngoài sẽ tan đi?" Hắn nhìn về phía chim hồng mao.

Nó gật đầu, vẻ mặt không quan tâm, "Đương nhiên, sương mù xanh hẳn là có liên quan đến cái chết của ngọc yêu, không bao lâu nữa sẽ rút về, nếu không cấm khu đã không bị giới hạn trong lãnh thổ Ngọc Quốc rồi." Nói xong, mắt nó rực lửa bắt đầu điên cuồng đào bới mỏ tử phách ngọc.

Rõ ràng là muốn chế tạo pháp bảo gì đó.

Diệp Bất Phàm cũng không khách khí, bắt đầu đào bới tại chỗ.

Những thứ này bán đi cũng được không ít tiền, không chỉ vậy, còn có thể chế tác thành phù chỉ tứ giai.

Đào một ngày, phân nửa mỏ tử phách ngọc sắp bị đào hết.

Hắn không dám đào nữa, sợ đào thủng, đám tiểu ngọc nhân bên ngoài chui vào.

Qua lớp tử phách ngọc, mơ hồ nghe thấy có người ở bên ngoài chửi bới ầm ĩ.

"Tiểu tử!

Lão đại của ta nhìn thấy ngươi rồi!

Cút ra đây!" "Mau ra đây!" Hai ngày sau.

"Chim hồng mao, sao ta cảm thấy không ổn." Thần thức của Diệp Bất Phàm xuyên qua tử phách ngọc, phát hiện sương mù bên ngoài ngày càng dày đặc.

Tử Phách Ngọc Yêu to lớn bị chén ngọc, chậu ngọc các loại bát đĩa bao vây, đủ loại đồ ngọc tụ tập ngày càng nhiều.

"Không sao đâu!" Chim hồng mao không chút lo lắng.

Bảy ngày sau.

Sương mù vẫn không thấy tan đi.

Diệp Bất Phàm thật sự hoảng rồi, chim hồng mao cũng có chút hoảng sợ.

Chương 220

“Không phải chứ, sao có thể?!

Sương mù xanh sao vẫn chưa rút về.” Chim hồng mao lo lắng đi vòng vòng, chuyện này không giống như dự đoán.

Đây là muốn nhốt chết bọn họ ở đây!

Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có sự chống đỡ của Tử Phách Ngọc Yêu, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của đám đồ ngọc bên ngoài.

Nó quay sang Diệp Bất Phàm, oán trách nói: “Từ khi đi theo cậu, cô nãi nãi tôi đi đâu cũng gặp xui xẻo cả!” “…Có liên quan đến vật này.” Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, nhìn chằm chằm vào món đồ sứ hình cô gái trong tay.

Chất liệu của vật này không giống với những món đồ ngọc kia, nhưng nghi là đồng nguyên, rất có khả năng xuất phát từ sâu trong Ngọc Quốc.

Sắc mặt hắn âm tình bất định.

Bắt hắn từ bỏ vật này là không thể, nhưng nếu không từ bỏ, hắn sẽ bị nhốt chết ở đây.

Lại ba ngày nữa trôi qua.

Sương mù xanh vẫn không tan.

Tử Phách Ngọc Yêu to lớn, gần như sắp bị đồ ngọc nhấn chìm, vô số kể, nhìn đến mức Diệp Bất Phàm tê cả da đầu.

Hắn dùng mai rùa thần bói một quẻ, vẫn không có nguy hiểm, ngược lại còn là đại cát!

“Ngươi nói xem, những thứ này có sợ thiên kiếp không?” Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, đột nhiên nhìn về phía chim hồng mao.

Thiên kiếp là khắc tinh của vạn vật, đừng nói Nguyên Anh, Hóa Thần thấy cũng phải chạy, mặc cho đồ ngọc và sương mù xanh có quỷ dị đến đâu, đối mặt với thiên kiếp cũng phải lui ba thước.

“Thiên… thiên kiếp?

Có ý gì?” Chim hồng mao nhìn ánh mắt của Diệp Bất Phàm, không hiểu sao có chút sợ hãi.

“Nhục thân, kết Anh!” Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, thi triển «Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh», kích thích một trăm linh tám khiếu.

Một cảm giác sảng khoái ập đến, trên cơ thể nổi lên một lớp màng mỏng màu vàng, lấp lánh ánh sáng, tựa như một con Cẩu Đà ngồi trên đài sen.

Diệp Bất Phàm thu liễm kinh văn, dưới tác dụng nghịch chuyển của tác dụng phụ, thể phách lại tăng cường thêm một chút.

Dù sao cũng không ra ngoài được, nơi này cũng không ai dám quấy rầy, chính là nơi tốt nhất để nhục thân kết Anh.

“Ong!” Thân thể Diệp Bất Phàm bộc phát kim quang, rồi lại ảm đạm đi.

Thể phách lại tăng cường thêm một chút, không ngừng công kích bình chướng Nguyên Anh.

“Ong!” Kim quang lấp lánh, rồi lại ảm đạm.

“Ong…” Trong không gian tối tăm, Diệp Bất Phàm giống như một cái bóng đèn hỏng, lúc sáng lúc tối, chớp nháy liên tục.

“Ngươi đang làm cái gì vậy?!” Chim hồng mao có chút chóng mặt.

Mắt sắp bị chói mù rồi.

Bên ngoài sơn cốc.

Ba bóng người đứng trên một tảng đá lớn, phía sau là rừng thông vô tận, phía trước là sương mù dày đặc tựa như khói sói, quỷ dị khôn lường. "Đã nửa tháng rồi, sao lớp sương mù xanh này vẫn chưa quay về Ngọc Quốc?" Lê hội trưởng sắc mặt âm trầm, đi đi lại lại trên tảng đá.

Điều này rất bất thường. "Sương mù xanh đã xuất hiện, chứng tỏ Tử Phách Ngọc Yêu đã chết, Thỏ Ngọc Từ đã được lấy ra, nhưng tại sao sương mù xanh này lại mãi không tan?

Chẳng lẽ bên trong đã xảy ra biến cố gì?" Tề Vương nhíu chặt mày, khó mà đoán được.

Sương mù xanh của Ngọc Quốc khuếch tán ra ngoài không phải là lần đầu, nhưng mỗi lần nhiều nhất là bảy ngày sẽ thu hẹp lại.

Tồn tại lâu như vậy, từ xưa đến nay là lần đầu tiên.

Ô lý sự do dự nói: "Có khi nào, người bên trong chưa chết?

Bị sương mù xanh nhắm trúng rồi?" "Không thể nào!

Sương mù lớn như vậy, người bên trong không thể nào còn sống!" Tề Vương quả quyết lắc đầu.

Những lớp sương mù xanh này, ngay cả bọn họ cũng không dám dính vào một tia, nếu không cần gì phải bỏ ra nhiều bảo vật như vậy để tìm người đi mạo hiểm?

Bọn họ không hề biết thi thể của Tử Phách Ngọc Yêu có thể phòng ngự sương mù xanh, bí mật của Ngọc Quốc chỉ có tầng lớp cao tầng cốt lõi của ba đại bá chủ mới biết. "Chỉ là một Kim Đan, sớm đã bị ngọc khí ăn sạch sẽ rồi." Lê hội trưởng lộ vẻ khinh miệt, mấy nghìn năm trước có vài vị cự đầu Nguyên Anh vì để đột phá Hóa Thần đã từng vào đó thăm dò, kết quả bỏ mạng trong đó, từ đó về sau không

còn ai dám bước nửa bước vào Ngọc Quốc.

Một lúc lâu sau, hai người lại ngồi xếp bằng xuống. "Đợi đi, ta không tin sương mù xanh này mãi không tan, dù sao thì Thổ Ngọc Từ kia, đám ngọc khí đó cũng không lấy đi được, đợi sương mù tan hết, bảo vật này sẽ dễ như trở bàn tay." Lê hội trưởng hừ lạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Cùng lúc đó, trong khu rừng rậm cách họ khoảng nghìn dặm về phía sau, ánh mặt trời khó mà xuyên qua được.

Gai góc, cây cỏ, mọi thứ đều có vẻ âm u lạnh lẽo.

Một lão giả hơn năm mươi tuổi mặc trường sam màu xám trắng, lặng lẽ đi vòng quanh trong rừng, bước đi cứng ngắc, như thể bị quỷ ám.

Đôi mắt lão giả đờ đẫn, trống rỗng.

Chính là Lâm Chân Quân của Vô Ưu Tông mà Diệp Bất Phàm đã gặp một lần trước cửa thương hội.

Nguyên Anh trung kỳ!

Lâm Chân Quân thoáng chốc như vừa tỉnh ngủ, trong mắt mờ mịt một lát rồi khôi phục lại vẻ trong sáng.

Lão nhìn về phía xa, nhíu mày, "Chuyện gì?" Một nữ tử có dung mạo bình thường bước tới, cung kính cúi người hành lễ, "Lâm tiền bối, trưởng công chúa điện hạ truyền tin, ngài ấy... phân thân Nguyên Anh của ngài ấy đã chết." Nữ tử này chính là Nguyệt Linh Hầu, người đã giới thiệu Diệp Bất Phàm tham gia vào chuyện này. "Chết rồi?

Chết trong tay mấy tên Kim Đan kia?" Lâm Chân Quân nhíu mày thành một chữ "xuyên". "Phân thân tồn tại độc lập, ký ức không thể đồng bộ, sương mù xanh lại cản trở liên lạc giữa hai bên, điện hạ

cũng không rõ." Nguyệt Linh Hầu kính sợ nói, không dám đến gần Lâm Chân Quân trong phạm vi mười trượng.

Tuy đã tỉnh táo, nhưng nghe đồn 《Đại Mộng Tiên Kinh》 rất khó kiểm soát, nếu đến gần, không cẩn thận sẽ rơi vào mộng cảnh.

Mộng cảnh khác nhau, uy năng cũng khác nhau, như xuân mộng, trực mộng, thời mộng, v.v.

Những giấc mộng đẹp thông thường thì không sao, nhưng nếu rơi vào ác mộng... tỉnh lại không chết thì tinh thần cũng sẽ thất thường. "Có Tử Phách Ngọc Yêu ở đó, ngọc khí không làm hại được nó, vậy là chết trong tay kẻ nào đó rồi, trong sáu người chẳng lẽ còn có kẻ khác dòm ngó Thỏ Ngọc Từ?" Lâm Chân Quân trầm tư, vẻ mặt già nua hiện lên sát khí.

Thỏ Ngọc Từ ẩn chứa đại tạo hóa, liên quan đến Hóa Thần, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Sau khi trưởng công chúa báo cáo lên, lão đã bắt đầu mưu tính, lần trước đến thương hội chỉ là để xem ngoài Tề Vương và hội trưởng phân hội ra, còn có Nguyên Anh nào khác tham gia không. "Mấy người đó đều do ta đích thân tiến cử, đúng là chỉ có Kim Đan, ta có thuật dò xét bí mật, tu vi của họ không thể qua mắt được ta." Nguyệt Linh Hầu sắc mặt tái nhợt, vội vàng quỳ hai gối xuống đất, dập đầu nói.

Nếu một trong số họ thực sự có vấn đề, nàng chắc chắn sẽ chết! "Sự trung thành của ngươi đối với trưởng công chúa, lão hủ trong lòng biết rõ, đứng lên đi." Lâm Chân Quân xua tay, "Sương mù xanh ở Ngọc Quốc đã xảy ra vấn đề, mãi không tan, đợi sương mù tan rồi vào trong xem xét là được." "Nhưng Tề Vương..." "Hai tên đó thì là cái thá gì?

Nếu không phục, vậy thì giết đi." Lâm Chân Quân vẻ mặt lãnh đạm.

Lão là Nguyên Anh trung kỳ, sự chênh lệch giữa sơ kỳ và trung kỳ tựa như trời vực, chuyện vượt cấp thách đấu, vạn năm qua chỉ có một trường hợp, là nữ thần của Chân Ma Tông.

Ngoài ra, không hề có chuyện vượt cấp nào khác.

Huống hồ, là trưởng lão của Vô Ưu Tông, tu luyện chính là chí cao bảo điển, Đại Mộng Tiên Kinh.

Nhập mộng giết người không hề khó. "Ngươi quay về đi, để tránh bị những người giám sát ngươi phát hiện." Giọng của Lâm Chân Quân ngày càng nhỏ, đôi mắt lại trở nên đờ đẫn, bắt đầu đi vòng quanh trong khu rừng này một cách vô định, như đang mộng du. "Vâng!" Nguyệt Linh Hầu thở phào nhẹ nhõm, cung kính lui xuống. … Trong động quật, vô số ngọc khí bò đầy thi thể Tử Phách, rồi như phát hiện ra điều gì đó, đồng loạt nhường ra một con đường. "Thanh Hoa đại nhân!" Tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê dẫn đầu đám thuộc hạ là ếch, tấm ván cửa, cung kính nói.

Từ trong sương mù dày đặc xuất hiện một bình sứ Thanh Hoa cao bằng nửa người, "loảng xoảng" va chạm mà tới.

Chất liệu của nó cứng hơn trăm lần so với các ngọc khí khác, không có chút dấu hiệu nào là sắp vỡ.

Dưới miệng bình, hai con mắt đỏ như máu chuyển động, khàn giọng nói: "Tiên nhân hạ pháp chỉ, phải bắt sống tên đó." "Tiên nhân hạ chỉ?" Tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê kinh ngạc.

Tiên nhân đã rất rất lâu rồi không hạ chỉ, nó do dự nói: "Nhưng thân ngọc Tử Phách này, không dễ phá." "Dùng thứ này, có thể hòa tan ngọc Tử Phách." Bình sứ Thanh Hoa từ miệng bình đổ ra một vũng chất lỏng màu đen.

Tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê vui mừng khôn xiết, vội vàng

dùng tay ngọc đón lấy, cẩn thận bôi lên ngọc Tử Phách.

Chương 221

Ngọc Tử Phách như bị ăn mòn, bốc lên khói trắng, để lại một vết lõm nhỏ.

Thấy có tác dụng, một đám ngọc khí vội vàng tiến lên, nhận lấy chất lỏng màu đen, bôi lên ngọc Tử Phách.

Ngọc Tử Phách dần dần bị hòa tan.

Không bao lâu nữa, sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Bên trong ngọc Tử Phách, chim lông đỏ lộ vẻ kinh ngạc, lo lắng đi tới đi lui. "Cách đột phá Nguyên Anh của ngươi, quả thực là trước nay chưa từng nghe, có được không vậy?" "Nếu bị đám bên ngoài kia hòa tan thứ này, chúng ta đều toi đời." Chim lông đỏ nhìn về phía Diệp Bất Phàm lúc thì kim quang lấp lóe, lúc thì ảm đạm vô quang, có chút sốt ruột.

Nhục thân Nguyên Anh rất đặc biệt, là một trong ba nghìn đại đạo, không cần vật kết anh, không cần linh mạch cấp bốn, càng không có tâm ma kiếp, cũng không phân chia Nguyên Anh mấy màu.

Nhưng kết anh còn khó hơn cả pháp lực kết anh.

Rào cản của nó quá dày, quá dày, đám cơ bắp cuồn cuộn của Chân Võ Tông cũng chẳng thấy mấy ai kết anh thành công.

Gã này chớp suốt hai ngày trời mà chẳng thấy có gì bất thường.

Đúng là chớp cho có lệ. "Tiên thổ ngược lại có đại năng luyện thể, nhưng đó cũng là dùng đủ loại bí dược và chí bảo luyện thể, ngươi cứ chớp tới chớp lui thế này, thật sự có thể kết anh sao?" Chim lông đỏ bực bội dùng mỏ gãi gãi cánh.

Chuyện này còn kỳ lạ hơn cả đàn ông sinh con. "Bốp!" Bỗng một

tiếng giòn tan vang lên, Diệp Bất Phàm đang chớp nháy không ngừng đột nhiên dừng lại, thân thể như đồ sứ, "rắc rắc" vỡ tan trên đất.

Ngay cả đầu cũng vỡ thành mấy chục mảnh.

Từ một Diệp Bất Phàm, biến thành một đám Diệp Bất Phàm.

Khí tức hoàn toàn biến mất.

Hồng mao điểu nhìn đến ngây người. "Huynh đệ, ngươi đừng dọa ta chứ!

Cứ thế mà toi rồi à?!" "Tiểu Diệp à!

Bà cô ta đây còn chưa kịp đóng quan tài, sao ngươi đã chết rồi." Chim lông đỏ ngơ ngác nhìn đám Diệp Bất Phàm đã mất hết sinh cơ, gào khóc thảm thiết.

Đối với cái chết của Diệp Bất Phàm, nó thực ra đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao bị nó khắc chết không có một nghìn thì cũng có tám trăm rồi, không thiếu một người này.

Nhưng dù sao cũng đã ở bên nhau lâu, vẫn có tình cảm.

Thế nhưng đúng lúc này.

Những mảnh Diệp Bất Phàm bắt đầu phát sáng, khí huyết khổng lồ hội tụ về trung tâm, hình thành một khối huyết cầu màu tím vàng.

Nhục thân kết anh ở một phương diện nào đó cũng giống như pháp lực kết anh, đều cần phải trải qua quá trình phá đan.

Nhục thân chính là đại đan.

Vì vậy hắn đã vỡ nát.

Gần như cận kề cái chết.

May mà thần hồn đủ mạnh ngang với Nguyên Anh chân quân, bao bọc lấy tia ý thức cuối cùng, nếu không ở giai đoạn "phá đan" này,

chắc chắn sẽ thất bại!

Khối huyết cầu tím vàng như một trái tim, không ngừng phập phồng.

Mỗi lần phập phồng, khí tức lại mạnh hơn một chút.

Đến cuối cùng, khí huyết bàng bạc như nham thạch, nướng đến nỗi chim lông đỏ toát cả mồ hôi.

Đồng thời, một luồng khí tức kinh khủng tỏa ra, hình thành uy áp mạnh mẽ, phảng phất như trong khối huyết cầu kia ẩn chứa một con thái cổ thần thú, hung hãn vô biên.

Nhục thân Nguyên Anh vì không tu pháp và hồn, nên không có thần thức, càng không thể thuấn di.

Nhưng ngũ giác lại mạnh hơn pháp lực Nguyên Anh rất nhiều, giác quan thứ sáu càng đáng sợ hơn, sẽ sinh ra một loại thiên phú thần thông tương tự như thuấn di.

Dự tri thần thông!

Đối với nguy hiểm trong một phạm vi nhất định, có năng lực dự báo cực mạnh.

Tốc độ, phòng ngự, sức mạnh của nhục thân cũng biến thái đến cực điểm, dời non lấp biển, không phải là chuyện gì to tát. "Đây... thật sự có thể kết anh!

Ngươi chớp mấy cái đã thành công rồi?!" Chim lông đỏ chấn động vô cùng, như thể sống sờ sờ thấy ma, vội vàng lùi vào góc.

Theo khối huyết cầu tím vàng phập phồng lớn dần, khí huyết bên trong càng ngày càng mạnh, một hài nhi bằng bàn tay màu máu dần hiện ra. "Phụt!" Khối huyết cầu nổ tung, hóa thành dòng khí huyết khổng lồ cuồn cuộn rót hết vào trong cơ thể hài nhi.

Cùng lúc đó, một vòng xoáy linh khí hình thành, lấy hài nhi làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn.

Mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng.

Cho đến khi bao trùm toàn bộ sơn cốc, vẫn còn đang khuếch tán ra xung quanh.

Trong phạm vi nghìn dặm, một vòng xoáy linh khí bàng bạc hình thành, cuồng bạo hấp thu linh khí tám cõi, rót ngược vào trong.

Theo linh khí hội tụ, một thân thể mới được tái tạo.

Vóc dáng cao thẳng, tóc đen xõa vai, tuấn mỹ vô song, đôi mắt nhắm nghiền. "Bốp!" Hài nhi màu máu vẫy vẫy bàn tay nhỏ, hóa thành một đạo huyết quang dung nhập vào vị trí trái tim của thân thể, hòa làm một thể với nó.

Nơi trái tim ngự trị, là gốc rễ của khí huyết. … "Đây là chuyện gì?" "Nhân loại này...

đang kết anh?!" Bên ngoài thân ngọc Tử Phách, tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê á khẩu cứng lưỡi.

Bình sứ Thanh Hoa cũng kinh hãi tột độ, tức giận hét lên: "Nhanh!

Nhanh dùng chất lỏng ăn mòn ra một cái lỗ, mau chóng cắt ngang hắn!" Chất lỏng màu đen được đổ xuống, tốc độ ăn mòn tăng lên.

Nhưng hình thể của Tử Phách Ngọc Yêu quá lớn, cho dù bên trong có nhiều chỗ bị khoét rỗng, nhưng vẫn còn bức tường ngọc Tử Phách dày hơn mười trượng.

Ăn mòn nửa ngày, cũng chỉ ăn mòn được hơn mười trượng. "Muộn rồi." Tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê sợ đến run lẩy bẩy, nói: "Hay là chúng ta mau chạy đi?" "Chạy cái gì mà chạy?!

Ngươi dám chống lại mệnh lệnh của tiên nhân?!" Bình sứ Thanh Hoa gào thét.

Lời vừa dứt, vòng xoáy đột nhiên dừng lại, một luồng khí huyết như biển cả cuốn qua toàn bộ thân thể Tử Phách Ngọc Yêu.

Ánh sáng tím vàng vạn trượng, khí tức kinh thế. "Ầm ầm!" Trong sơn cốc vang lên tiếng sấm rền, tất cả ngọc khí sợ chết khiếp, tranh nhau lùi lại. "Nhân loại này!

Thật đáng chết!" Bình sứ Thanh Hoa hét lớn, trong cơn sợ hãi, không thể không bỏ chạy, sau lưng là một đám ngọc khí bám sát theo sau.

Nhưng thiên kiếp sắp đến, chạy chậm sẽ bị sét đánh tan tành. "Vù —" Sương mù cuộn ngược, toàn bộ theo đường hầm thu hẹp về phía Ngọc Quốc.

Chỉ trong nháy mắt, trong động quật không còn một tia sương mù xanh nào. "Nhục thân Nguyên Anh, thành!" Diệp Bất Phàm đột nhiên mở mắt, con ngươi sáng chói như tinh tú, khí huyết trong cơ thể như biển cả cuồn cuộn, chảy không ngừng.

Hắn cúi đầu nhìn làn da của mình, non mịn như da trẻ sơ sinh, thân hình cân đối hữu lực, có thể nói là tỉ lệ vàng. "Sức mạnh, tốc độ, phòng ngự đều tăng vọt mấy chục lần." Diệp Bất Phàm cười lớn, cảm giác có một loại sức mạnh căng tràn, vui mừng khôn xiết.

Không chỉ vậy, cơ thể còn có những điều thần diệu khác.

Mắt thường có thể quan sát vạn vật trong nghìn dặm, thậm chí còn có thể như kính hiển vi, kết cấu bên trong của bụi bặm trong không khí cũng rõ ràng.

Thính giác nâng cao, có thể nghe được nhịp tim của mọi sinh vật trong phạm vi nghìn dặm, thậm chí cả thực vật, cũng có thể nghe thấy

tiếng sự sống lưu chuyển.

Khứu giác, mùi vị tám cõi tùy ý phân biệt, thậm chí còn ngửi thấy mấy mùi đặc biệt, không biết là gì.

Vị giác và xúc giác cũng đều đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Quan trọng nhất là giác quan thứ sáu, dự tri!

Chương 222

Trong cõi u minh, hắn cảm ứng được ba luồng khí tức nguy hiểm, hai luồng không mạnh, luồng cuối cùng cực kỳ nguy hiểm. "Ngươi thật là biến thái!

Mau mặc quần áo vào!" Chim lông đỏ kinh hãi kêu lên, rồi không tự nhiên mà nhổ một bãi nước bọt, mắt lảng đi chỗ khác.

Nó là con mái, trước đây ở thành Lưu Vân, khi Diệp Bất Phàm và Ngu Tuyền Cơ làm chuyện đó, nó đều tự giác tránh đi.

Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, vội vàng mặc quần áo, cuối cùng khoác lên chiếc bảo y màu trắng. "Ầm!" Diệp Bất Phàm tung một quyền, hư không nổ tung, đánh nát thi thể của Tử Phách Ngọc Yêu.

Thân thể của con yêu này cứng rắn, pháp bảo cũng khó phá vỡ, trước đây Diệp Bất Phàm nếu không nhờ vào vòng sáng của Hợp Hoan lão tổ thì cũng khó mà đào được.

Nhưng bây giờ, phá hủy lại dễ như trở bàn tay. "Tiếc quá, nếu không phải đám ngọc khí kia phá hoại, ngọc Tử Phách sẽ còn nhiều hơn." Diệp Bất Phàm thu những mảnh ngọc Tử Phách còn sót lại vào túi trữ vật, âm thầm đau lòng.

Đây toàn là tiền cả! "Ầm ầm!" Đúng lúc này, một tia sét to bằng người lớn xuyên qua động quật, hung hãn đánh vào trán Diệp Bất Phàm.

Toàn thân lập tức cháy đen một mảng, giật đùng đùng như bị điện giật. "Lôi kiếp này, mạnh thế?!

Đủ để trấn sát Nguyên Anh lão làng rồi nhỉ?

Rốt cuộc ngươi tu luyện công pháp gì vậy?!" Chim lông đỏ thấy

vậy, sợ đến hồn bay phách lạc.

Uy lực của thiên kiếp có liên quan đến công pháp, tiềm lực, tư chất, những yếu tố này cộng lại càng mạnh, thiên kiếp gây ra cũng càng đáng sợ. "Mau đi!" Diệp Bất Phàm ho ra máu tươi, thúc giục.

Hắn trước đây vì nguyên nhân của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, tác dụng phụ bị nghịch chuyển, nên căn bản không bị thương.

Nhưng Nguyên Anh kiếp thì khác.

Không có công pháp nghịch chuyển, hắn phải cứng rắn chống đỡ thiên kiếp. "Ngươi cố gắng nhé!

Tuyệt đối đừng bị thiên kiếp đánh chết!" Chim lông đỏ dặn dò, vội vàng theo đường hầm bỏ chạy. "Ầm ầm!" Lại mấy đạo thiên kiếp nữa giáng xuống, đánh lên người Diệp Bất Phàm, nện hắn sâu vào lòng đất. "Đúng là đã thật." Diệp Bất Phàm bò ra, cảm giác như vừa bị tiêm thuốc tê, toàn thân tê dại.

Vì thường xuyên bị sét đánh, hắn có sức miễn dịch cực mạnh với thuộc tính lôi, thiên kiếp mà người người sợ hãi này nhiều nhất chỉ khiến hắn bị thương một chút.

Giết hắn ư?

Không thể nào. "Binh!" Diệp Bất Phàm bay lên, đâm đầu vào đỉnh động quật, tại chỗ đâm ra một cái hố lớn hình người.

Đá cứng như giấy.

Mà cơ thể, đừng nói là da, ngay cả lông tơ cũng không bị tổn hại, lực phòng ngự biến thái đến cực điểm.

Hắn nhìn về phía kiếp vân nghìn dặm xa, tầm mắt đến đâu, rõ ràng đến đó. "Rắc!" Lại một tiếng sét kinh thiên vang lên, tia sét khổng lồ giáng xuống.

Diệp Bất Phàm tóc đen bay múa, giơ quyền đánh tới, "ầm" một tiếng, trên cao nổ tung, tia sét khổng lồ vỡ nát. "Hai vị đạo hữu, có muốn cùng ta độ kiếp không?" Dưới tầng mây đen vô tận, Diệp Bất Phàm đứng trên đỉnh sơn cốc, nhìn về phía hai người đang đứng trên tảng đá lớn ở xa, mặt không biểu cảm.

Động tĩnh thiên kiếp lớn như vậy, khí tức của chính mình cũng không thể che giấu, muốn giấu cũng không giấu được.

Bây giờ thời kỳ an toàn kết anh đã qua, thời kỳ độ kiếp cũng không ai dám đến gần, hắn căn bản không để ý.

Hơn nữa... sau này thế nào cũng phải thay áo choàng. "Ngươi!

Ngươi là tu sĩ họ Diệp kia?!" Dưới tảng đá lớn, Ô lý sự há hốc mồm, nhìn về phía bóng người trẻ tuổi kia, cảm thấy quen mắt, nhưng vẫn có chút khác biệt so với Diệp Bất Phàm trong ký ức.

Người trước mắt này tuấn mỹ có chút tà môn. "Ở dưới sương mù xanh nửa tháng, vậy mà không chết?" Tề Vương sắc mặt tái mét, sự việc phát triển vượt xa dự liệu.

Không những không chết, mà còn kết anh thành công, nếu độ kiếp không chết, vậy chính là một vị Nguyên Anh chân quân.

Hơn nữa, "Còn là nhục thân kết anh, ngươi và Chân Võ Tông có quan hệ gì?" Lê hội trưởng nhíu chặt mày, lạnh lùng hỏi.

Ngoài Chân Võ Tông chuyên luyện thể, những nơi khác cũng có người luyện thể, ví dụ như Chân Ma Tông, nhưng số lượng không nhiều.

Mà có thể làm được nhục thân kết anh, lại càng hiếm có.

Nói xong, hai người nhanh chóng mang theo Ô lý sự lui lại, rời khỏi phạm vi bao phủ của thiên kiếp.

Bọn họ không muốn bị cuốn vào thiên kiếp. "Đợi ta độ qua thiên kiếp, sẽ cùng hai vị thảo luận về lai lịch của ta." Diệp Bất Phàm trong mắt lóe lên hàn quang, cất giọng cười nói.

Hắn không đuổi theo, thiên kiếp đâu phải do hắn quản, muốn đánh ai thì đánh. "Ầm ầm!" Sáu tia sét khổng lồ giáng thẳng xuống, như sáu ngôi sao băng, ầm ầm nện lên người Diệp Bất Phàm.

Người sau cơ thể chấn động, trán nứt ra.

Nhưng rất nhanh đã hồi phục như cũ.

Từ lỗ chân lông bài ra một ít bụi bẩn màu xám, đây là kết quả của việc được sấm sét tôi luyện.

Thiên kiếp có thể đánh chết người, cũng có thể tẩy lễ nhục thân.

Mà sơn cốc dưới chân trong nháy mắt bị ảnh hưởng biến thành tro bụi, bay lượn đầy trời, hình thành một lớp bụi mù trăm dặm, bao phủ hắn bên trong.

Ngoài nghìn dặm.

Tề Vương đứng trên tán cây cổ thụ, nhìn về phía bụi mù mịt mờ xa xa, không ngừng nhíu mày.

Không thể nhìn xuyên qua, lão cũng không dám dò thần thức ra, để tránh rước họa vào thân. "Người này nghịch thiên như vậy, dùng nhục thân kết anh, tiềm lực quá lớn, hội trưởng, chúng ta vẫn nên rời đi thôi." Ô lý sự run rẩy nói.

Hắn bây giờ chỉ muốn chạy trốn, nếu Diệp Bất Phàm kia độ kiếp không chết, đối mặt với sự báo thù của một vị Nguyên Anh chân quân, hắn chắc chắn sẽ chết. "Ngươi sợ cái gì?

Chưa nói hắn có thể độ kiếp thành công hay không, cho dù may mắn thành công, sau khi độ kiếp chắc chắn sẽ trọng thương, do ta và

Tề Vương liên thủ, giết hắn không khó lắm." Lê hội trưởng cười lạnh, không để ý. "Cho dù không bị thương, cũng có thể đánh hắn trọng thương, chẳng qua là tốn thêm chút công sức mà thôi." Tề Vương nhàn nhạt nói, trong lòng sớm đã tính toán vô số khả năng, bọn họ có cơ hội thắng rất lớn.

Huống hồ, dốc lòng tính kế, chẳng phải là vì Thỏ Ngọc Từ sao?

Bây giờ rút lui?

Sao có thể. "Nhưng lai lịch người này rõ ràng rất lớn!" "Vừa rồi còn cứng rắn chống đỡ một đòn thiên kiếp, không bị thương gì mấy, người độ kiếp bình thường không mạnh như vậy." Ô lý sự chần chừ nói, cẩn thận nhắc nhở. "Lai lịch lớn thì sao, sau lưng Ma Vân thương hội là Chân Ma Tông và Thiên Tiên Tông, Đại Yến quốc nơi Tề Vương ở, chỗ dựa cũng là Chân Ma Tông." Lê hội trưởng khinh bỉ cười một tiếng.

Có một câu lão không nói, cho dù người kia là một kẻ biến thái, quái vật, cùng lắm thì quay người bỏ chạy.

Thấy Ô lý sự còn muốn nói nhảm, lão không kiên nhẫn xua tay, "Được rồi, bản hội trưởng hành sự, không cần ngươi là lý sự nhiều lời!

Làm tốt chuyện của ngươi đi!" … Trong Ngọc Quốc.

Cùng với thiên kiếp giáng lâm, một bóng người thần bí từ sâu trong bay lên không trung, không rõ nam nữ, khí chất phiêu diêu, như một chân tiên. "Tiên... tiên nhân, thất bại rồi, không bắt sống được người đó." Bình sứ Thanh Hoa nhảy tưng tưng đến trước mặt bóng người thần bí, lắp bắp mở miệng. "Chuyện nhỏ thôi." Giọng của bóng người thần bí lúc xa lúc gần, trong trẻo dễ nghe, hóa ra là một nữ tiên, giọng điệu ôn nhu, khiến người ta như tắm gió xuân.

Bình sứ Thanh Hoa thở phào nhẹ nhõm. "Bốp!" Một bàn tay tùy ý nhấc bình sứ Thanh Hoa lên, ném về phía sau.

Chương 223

Đằng sau, kinh ngạc thay lại là một cái lò nung đỏ rực.

Một tiếng hét thảm vang lên, bình sứ Thanh Hoa trực tiếp bị nung lại từ đầu.

Xung quanh một số bát sứ, bình sứ, chén sứ... sợ đến run lẩy bẩy. "Để tên đó chạy thoát là chuyện nhỏ, nhưng nếu món đồ sứ kia thật sự là Thường Nga Từ, thì đây lại là chuyện lớn." Nữ tử thần bí khẽ than.

Thỏ Ngọc Từ, nàng không quan tâm, vì đó là do nàng tạo ra!

Nhưng Thường Nga Từ thì khác.

Lai lịch của nó ngay cả nàng cũng không rõ.

Nữ tử thần bí ngẩng đầu nhìn về phía thiên kiếp, chìm vào trầm tư. "Công pháp mà tiểu bối kia tu luyện, chẳng lẽ là 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》?

Đám người ở Tiên Thổ tìm cả vạn năm, cũng chưa thấy ai tu luyện thành công." "Không đúng, là bản giản lược, không phải 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 thực sự." Nữ tử thần bí lại lắc đầu, mất đi hứng thú.

Kinh này là tiên kinh, ở thời đại thần thoại đã là một truyền thuyết, có thể tạo ra tiên thể.

Nhưng chưa từng có ai thực sự thành công.

Bản giản lược, cuối cùng vẫn là bản giản lược, ngay cả lớp da của tiên kinh cũng không bằng. "Ồ?

Đó là...

Thiên Cương tam thập lục pháp, Thai Hóa Dịch Hình?

Có chút thú vị, thần thông biến hóa này cũng bị phân tách ra rồi." Nữ tử thần bí ngạc nhiên, nảy sinh hứng thú.

Nàng nhìn thấy dấu vết biến hình thường xuyên trên người đối phương. "Loại thần thông này, dường như ở Bắc Vực, trong phạm vi yêu thổ của Chu Tước, Chân Long nhất tộc." … Khoảng cách xa đến mấy vạn dặm, xa như vậy mà có thể nhìn thấu, e rằng Hóa Thần Thiên Quân cũng không bằng.

Diệp Bất Phàm nếu biết, có lẽ sẽ lập tức bỏ chạy.

Lúc này, sơn cốc đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một hố sâu trăm dặm đen kịt.

Trong hố, hắn hứng chịu một trận thiên kiếp, thân thể đã tan nát không ra hình dạng.

May mà nhục thân Nguyên Anh có thể tích huyết trọng sinh, căn bản không chết được. "Sướng!" Diệp Bất Phàm hét lớn, tái tạo lại nhục thân.

Làn da hắn kiên cố, phảng phất như được tẩy rửa một lần, càng thêm thuần túy, mạch máu rõ ràng.

Nhục thân Nguyên Anh, muốn ổn định cảnh giới, ít nhất cần mười năm.

Mà nay, trải qua thiên kiếp tẩy lễ, cảnh giới vững như Thái Sơn. "Ầm ầm!" Thiên kiếp dường như nổi giận, mấy chục đạo thiên kiếp giận dữ đánh xuống, Diệp Bất Phàm ngay cả pháp lực cũng không dùng, trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ.

Sấm chớp vang rền, như tận thế.

Diệp Bất Phàm nhảy nhót trong biển sấm, sức miễn dịch với thuộc

tính lôi ngày càng mạnh. "Đợi đến khi tu vi kết anh, thiên kiếp sẽ không bao giờ có thể làm ta tổn thương dù chỉ một hào!" Hắn cười lớn, vui mừng khôn xiết.

Nhục thân kết anh, chính là vì pháp lực kết anh trong tương lai, dù sao ngưng tụ là ngũ sắc Nguyên Anh trước nay chưa từng có, tác dụng phụ có nghịch chuyển đi nữa, cũng có không ít rủi ro.

Mà nay có thể tích huyết trọng sinh, chết là không thể nào.

Chống đỡ nửa nén hương, thiên kiếp như trút giận xong, giáng xuống đạo sấm cuối cùng, rồi không cam lòng mà tan đi.

Quỷ mới biết đây là lần thứ mấy nó đến tìm tên tu sĩ nhân loại này rồi.

Lần nào cũng không đánh chết được. "Luyện tập hai năm rưỡi, nhục thân kết anh, tuổi thọ một nghìn hai trăm năm!" Diệp Bất Phàm đánh tan tia sét, trong lòng vui sướng.

Hắn hiện tại, sinh cơ dồi dào như cây đại thụ chọc trời. "Ầm!" Kiếp vân vừa tan đi, ngay lúc Diệp Bất Phàm thả lỏng, một mũi tên đen kịt to bằng ngôi nhà xuyên qua lớp bụi mù mịt, nhanh như chớp lao về phía hắn.

Đằng sau mũi tên, Lê hội trưởng thuấn di đến, chắp tay sau lưng, đôi mắt lạnh lùng.

Không hề có một lời thừa thãi.

Trực tiếp bắn giết! "Ong!" Khí huyết tím vàng như biển cả, quét ngang tám cõi, Diệp Bất Phàm đôi mắt sáng chói, nắm đấm to lớn nặng nề đập vào đầu mũi tên.

So với nó, hắn quá nhỏ bé.

Nhưng lại bộc phát ra sức mạnh đáng sợ, "keng" một tiếng, đánh

nổ hư không, đẩy lùi mũi tên vạn trượng. "Ngươi không bị trọng thương dưới thiên kiếp?" Lê hội trưởng kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào nắm đấm của Diệp Bất Phàm, không hề hấn gì.

Sức mạnh và phòng ngự như vậy, hoàn toàn không giống một người mới bước vào Nguyên Anh, có thể sánh ngang với những nhục thân Nguyên Anh lão làng rồi. "Thiên kiếp không làm hắn bị thương, thực lực còn mạnh mẽ như vậy, khó giải quyết rồi." Tề Vương sắc mặt âm u.

Điều này khác biệt quá lớn so với dự tính.

Lão nghĩ một lúc, thu lại sát khí, chuyển sang sách lược khác: "Diệp đạo hữu, giao món đồ sứ ngươi có được ra đây thì thế nào?

Ngươi bây giờ vừa mới vào Nguyên Anh, ta có thể cho ngươi bảo dịch luyện thể, giúp ngươi ổn định cảnh giới." "Không sai, cho dù ngươi có được món đồ sứ, ngươi cũng không giữ được, ba đại bá chủ đều đang nhòm ngó." Lê hội trưởng cũng phụ họa, dẹp đi tâm tư coi thường.

Một nhục thân Nguyên Anh ở trạng thái toàn thịnh, phòng ngự quá mạnh, rất khó giết.

Kéo dài thời gian, lỡ có người khác phát hiện, nhảy vào một chân, biến số sẽ quá nhiều. "Không cần!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, một bước bước ra, lập tức xuất hiện trước mặt Lê hội trưởng, bàn tay to như thép, giận dữ vỗ xuống.

Tuy không có thuấn di, nhưng tốc độ nhục thân vượt qua mấy lần tốc độ âm thanh, không kém thuấn di bao nhiêu. "Cho thể diện mà không cần!

Thật sự nghĩ là không giết được ngươi?" Lê hội trưởng kinh hãi, hét lớn một tiếng, giơ mũi tên lên chắn trước mặt, "keng" một tiếng,

mũi tên rung động lùi lại, lão cũng nhân cơ hội thuấn di ra xa vạn trượng.

Không nói nhảm nữa, điều khiển thiên địa linh khí, rót hết vào mũi tên khổng lồ, mũi tên sau đó hắc quang đại thịnh, không ngừng dùng những góc độ hiểm hóc đâm về phía Diệp Bất Phàm. "Đinh đinh đang đang!" Diệp Bất Phàm không sợ hãi, dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ pháp bảo Nguyên Anh, đánh cho hư không vặn vẹo, hình thành từng đám mây hình nấm như bom hạt nhân, khu rừng trong phạm vi nghìn dặm bị cuốn phăng nổ tung.

Ô lý sự ở khoảng cách hơi gần, một chân bị ảnh hưởng, tại chỗ nổ nát.

Lão kinh hãi, vội vàng độn đi thật xa.

Nguyên Anh chân quân giao thủ, giơ tay nhấc chân hủy thành diệt địa, hắn một tên Kim Đan đối mặt, mỏng manh như con kiến. "Vút!" Một cây trường mâu to bằng cánh tay chớp đúng thời cơ, hung hãn đâm về phía sau gáy Diệp Bất Phàm.

Người sau cảnh giác dâng lên, quay người tung một cú đá tiên lên trường mâu, bùng nổ một tiếng vang lớn "keng", tia lửa bắn ra tứ phía. "Xoẹt!" Bắp chân của Diệp Bất Phàm bị rách một vết máu, máu tươi đầm đìa. "Phòng ngự của ngươi, còn mạnh hơn dự đoán!" Tề Vương chấn kinh, luận thực lực, lão mạnh hơn Lê hội trưởng, Huyết Thần Mâu này có năng lực phá phòng, pháp bảo phòng ngự cấp bốn bình thường cũng không chống đỡ nổi.

Gã này chỉ bị rách một vết máu. "Ngươi nói nhảm nhiều quá rồi!" Khí huyết lưu chuyển, bắp chân hồi phục như cũ, Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, lấy một địch hai, ánh sáng pháp bảo ngập trời, khí huyết như mây, hắn lấy thân thể máu thịt cứng rắn chống đỡ.

Nhưng cuối cùng hắn vừa mới bước vào cảnh giới này, khó mà

địch lại hai đại Nguyên Anh lão làng.

Đặc biệt là Tề Vương, thực lực mạnh hơn Lê hội trưởng, năng lực phá phòng của pháp bảo cũng quá kinh tởm, nhất thời hắn liên tiếp bại lui, toàn thân trên dưới không ngừng xuất hiện vết máu.

May là có thể tự lành, nếu không đổi lại một Nguyên Anh sơ kỳ khác, đã bị liên thủ đánh chết rồi. "Diệp đạo hữu, thân là nhục thân Nguyên Anh, ngươi ngay cả một môn thể thuật thần thông cũng chưa từng tu luyện qua?" "Hóa ra là một kẻ hữu danh vô thực." Lê hội trưởng khinh bỉ cười một tiếng.

Đúng vậy, sức mạnh và phòng ngự của đối phương đều biến thái, không kém gì Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng không có thể thuật thần thông, căn bản không thể phát huy được toàn bộ uy năng của nhục thân. "Đang đang!" Lão điều khiển mũi tên tấn công từ xa, chỉ cần đối phương đến gần, lão liền nhanh chóng lùi lại.

Tề Vương cũng như vậy, đánh từ xa.

Đối phương lui, lão liền tiến.

Đối phương tiến, lão liền lui, qua lại kéo dãn, thả diều.

Chương 224

Bất cứ sự vật nào cũng có lợi và hại, nhục thân Nguyên Anh cận chiến vô địch, nhược điểm là sợ bị kéo dãn từ xa, không ai cho ngươi cơ hội cận thân. "Ầm!" Lê hội trưởng tìm được cơ hội, đột nhiên phun ra một ngụm máu, hắc quang của mũi tên bùng lên một đoạn lớn, dao động vặn vẹo hư không, nhanh như chớp xuyên thủng lồng ngực Diệp Bất Phàm. "Pháp bạo!" Lê hội trưởng mắt lộ sát cơ, hai tay bấm quyết. "Ầm!" Đầu mũi tên ầm ầm nổ tung, cả người Diệp Bất Phàm tại chỗ bị nổ tan, hóa thành mưa máu đầy trời. "Cuối cùng cũng chỉ là mới bước vào Nguyên Anh, chẳng qua cũng chỉ đến thế." Lê hội trưởng cười lạnh, thu hồi mũi tên, tuy rằng tổn thất đầu tên, nhưng chỉ cần giết được người này, thì mọi thứ đều đáng giá.

Tề Vương cũng vẻ mặt bình thản.

Đối phương không có thể thuật thần thông, đơn đả độc đấu lão cũng có thể trấn áp, huống hồ là hai đại Nguyên Anh sơ kỳ liên thủ.

Giết được, không có gì lạ.

Bỗng nhiên, sắc mặt lão ngưng lại, có chút không dám tin, chấn động nói: "Tích huyết trọng sinh?

Sao có thể?!" Dưới sự dò xét của thần thức, mưa máu đầy trời kia lại đang hội tụ lại, mắt thường cũng có thể thấy đang tái tạo một thân thể mới!

Sức hồi phục của nhục thân Nguyên Anh đều rất kinh người, có thể đoạn chi tái sinh, nếu không sẽ không bị gán cho hai chữ "khó giết".

Nhưng ở cả Nam Hồng Vực rộng lớn này có thể làm được tích huyết tái sinh… "Ngươi là người nào của Chân Ma Tông?!" Tề

Vương dường như nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng quát lên.

Hai đại chí cao bảo điển của Chân Ma Tông, một là 《Thiên Sát Chân Ma Công》, thứ hai chính là 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》!

Cái sau là pháp môn luyện thể chí cao, truyền thuyết Nguyên Anh của nó, có thể làm được tích huyết trọng sinh. "Cứng rắn chống lại hai đại Nguyên Anh, không có vấn đề gì, nếu có thể thuật thần thông, chiến lực sẽ tăng lên một bậc, chỉ dùng nhục thân trấn áp hai người cũng không phải là không thể." "Nếu đơn đấu, dưới Nguyên Anh trung kỳ, trừ một số kẻ biến thái, những người khác đều có thể giết." Diệp Bất Phàm tái tạo nhục thân, hít sâu một hơi, hắn không hề mặc chiếc bảo y màu trắng kia, thậm chí ngay cả pháp lực cũng không dùng đến, chỉ là mượn hai người để thử nghiệm sức mạnh và phòng ngự của nhục thân mà thôi.

Đồng thời thăm dò thực lực thực sự của hai người.

Tề Vương và Lê hội trưởng nghe vậy, sắc mặt lại biến đổi, bất giác cảm thấy một mối đe dọa lớn.

Rất không ổn. "Định!" Diệp Bất Phàm khẽ niệm chân ngôn, thân thể của Lê hội trưởng lập tức bị định thân. "Pháp thuật thần thông này... không ổn!" Tề Vương kinh hãi, phản ứng thần tốc, vội vàng giơ Huyết Thần Mâu đâm về phía Diệp Bất Phàm.

Thế nhưng đối phương đã có chuẩn bị, từ miệng phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, lập tức hình thành "Chân Ma Kiếm Nhân Trận", cùng với Huyết Thần Mâu nhốt Tề Vương vào bên trong.

Nhân trận không bằng thiên trận, nhưng đủ để nhốt đối phương trong một hơi thở. "Vút!" Diệp Bất Phàm một bước bước ra, nhục thân vượt qua mấy lần tốc độ âm thanh, lập tức áp sát Lê hội trưởng.

Mà lúc này, Lê hội trưởng đã thoát khỏi Định Thân Thuật.

Nhưng khoảng cách giữa hai người đã bị kéo lại quá gần. "Ngươi!" Lão kinh hãi tột độ, ngay cả thuấn di cũng không kịp, chỉ kịp khởi động lớp khiên phòng ngự dày cộp.

Khiên phòng ngự của Nguyên Anh mạnh hơn nhiều so với pháp bảo phòng ngự Kim Đan.

Thế nhưng trước sức mạnh thể chất tuyệt đối lại mỏng manh như giấy. "Phụt!" Bàn tay to của Diệp Bất Phàm lập tức đánh nát khiên phòng ngự, cả cánh tay như thép xuyên qua bụng dưới của lão, lộ ra từ sau lưng, máu tươi lập tức phun trào.

Khi rút tay lại lần nữa, trong lòng bàn tay đã nắm chặt một đứa trẻ nhỏ.

Hiện ra màu xanh, đôi mắt nhỏ đầy kinh hãi, "Không!

Đừng giết ta!

Ta đưa..." Trạng thái chiến lực của lão giảm mạnh, tuy vẫn còn thần thông át chủ bài, nhưng cận chiến đối mặt với một vị nhục thân chân quân, thần thông gì cũng là đồ bỏ. "Phụt!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh như băng, lười nghe lời thừa, "rắc" một tiếng, bóp nát Nguyên Anh.

Lê hội trưởng, chết!

Diệp Bất Phàm thiêu xác của hội trưởng Lê thành tro bụi, lại lôi túi trữ vật của gã ra, mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn chọn giết người này.

Một là đối phương yếu hơn Tề Vương một bậc, năng lực đấu pháp kém hơn một chút.

Hai là… gã có tiền!

Đường đường là phân hội trưởng của Thương hội Ma Vân, chắc

chắn có tiền hơn tên nghèo kiết xác Tề Vương kia nhiều!

Sau khi nhục thân đạt tới Nguyên Anh, muốn tiến thêm một bước, chỉ dựa vào mấy chục triệu linh thạch vơ vét được còn không đủ nhét kẽ răng. "Hội… hội trưởng chết rồi?!" Ở phía xa, Ô lý sự toàn thân run rẩy, mặt đầy sợ hãi.

Gã vạn lần không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành thế này, nếu chuyện này truyền về Yến Đô, thế tất sẽ gây ra một trận động đất lớn.

Bối cảnh của Thương hội Ma Vân không hề nhỏ, khó tránh khỏi việc bị hai tông Chân Ma và Thiên Tiên truy tra.

Gã run lẩy bẩy, quay đầu bỏ chạy bán sống bán chết.

Chỉ là gã không phát hiện, một con chim lông đỏ đang lặng lẽ bám theo sau. … "Ngươi cái súc sinh này!

Nãy giờ vẫn luôn giấu nghề!" Tề Vương chấn văng Chân Ma Kiếm Trận, kinh hãi tột độ, cục diện xoay chuyển quá nhanh, hội trưởng Lê cũng chết quá nhanh.

Thực lực của Diệp Bất Phàm mạnh hơn trong tưởng tượng quá nhiều, có thể xưng là vô địch Nguyên Anh sơ kỳ! "Vút…" Y hai tay bắt quyết, một sợi dây thừng hư ảo từ mặt trời rủ xuống, trói chặt lấy y, trong nháy mắt kéo y lên không trung.

Thần thông đào tẩu kỳ lạ này còn nhanh hơn cả thuấn di, trong chớp mắt đã bị kéo lên đến vạn dặm trên cao.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không đuổi theo, ngược lại sắc mặt âm trầm, hai tay nhanh chóng bắt quyết. "Đại Huyết Ảnh Độn Thuật!" Hắn hét lớn, một đạo huyết ảnh bao bọc lấy hắn, nhanh như chớp độn về phía xa.

Đồng thời, tốc độ nhục thể bộc phát toàn lực, vận tốc tăng vọt một đoạn dài. "Ong!" Một tầng gợn sóng như mặt nước quét ngang

tám cõi, khuếch tán với tốc độ kinh hoàng, trong chớp mắt đã trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm.

Tức thì đuổi kịp Diệp Bất Phàm. "Đại Mộng Kim Bằng!" Một bóng người lão giả từ phương xa bay tới, khí tức làm vặn vẹo cả hư không, phảng phất như hóa thân thành Đại bàng cánh vàng, cuồng phong gào thét, một bước mấy trăm dặm, vượt xa tốc độ thuấn di.

Lão vượt núi băng hồ, núi non sông lớn không ngừng lùi lại phía sau, khiến Diệp Bất Phàm ở cách vạn dặm cũng phải tê dại da đầu.

Nguyên Anh trung kỳ! "Cái gã mộng du này mạnh quá mức rồi!" Hắn sớm đã biết ngoài ngàn dặm có một luồng khí tức mạnh mẽ, vượt xa Tề Vương và hội trưởng Lê, cho nên mới giả yếu với địch, sau khi thăm dò thực lực hai người liền nhanh chóng giết chết một người.

Thời gian khống chế rất ngắn, hắn có đủ thời gian để bỏ chạy.

Còn một nguyên nhân nữa, đó là lão già kia vẫn luôn mộng du… nếu không hắn đã chẳng ra tay mà chọn chạy trốn ngay lập tức!

Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp tốc độ của lão già kia, vừa tỉnh giấc đã điên cuồng đuổi theo! "Đạo hữu, tặng ngươi một giấc mộng đẹp thì thế nào?" "Đại Mộng, Thiên Thu!" Đôi mắt lão giả trở nên quỷ dị, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, khi còn cách trong phạm vi ngàn dặm, lão xa xa chỉ một ngón tay!

Diệp Bất Phàm lập tức buồn ngủ ập đến, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, nhưng lại giống như bị thôi miên, không hề có chút đau đớn nào.

Hắn kinh hãi trong lòng. "Thần thông của Vô Ưu Tông này có phải nghịch thiên quá rồi không?!" So với lão già này, thần thông của Hợp Hoan lão tổ hoàn toàn không thể sánh bằng.

Người này ở Nguyên Anh trung kỳ, tuyệt đối cũng là một cường

giả hàng đầu!

Diệp Bất Phàm càng lúc càng buồn ngủ, cuối cùng không khống chế nổi mà nhắm một bên mắt lại.

Mơ hồ cảm nhận được xung quanh ồn ào, một đám đầu trâu mặt ngựa vây quanh, cười nhe răng hắc hắc.

Phảng phất như tiến vào quỷ ngục sâm la, cúi đầu nhìn xuống, chính mình đang ở trong một cái vạc lớn, dầu mỡ sôi trào, không ngừng thiêu đốt thân thể hắn.

Da, thịt, xương cốt, không chỗ nào không đau.

Chiên dầu quỷ!

Tình trạng này rất kỳ quái.

Hắn chỉ nhắm một mắt, mắt còn lại khó khăn chống cự, ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. "Lão già!

Mỹ mộng cái con khỉ nhà ngươi!" Diệp Bất Phàm thầm chửi trong lòng, khó khăn bắn ra một giọt máu, sau đó bắt quyết: "Bạo!" "Ầm!" Thân thể nổ tung, máu tươi bay loạn, rơi xuống mặt đất.

Chương 225

"Đây là…" Lâm Chân Quân đuổi tới, thần tình ngây ngẩn, lão thực sự không ngờ tên vừa mới kết anh này lại tàn nhẫn như vậy, dùng tự bạo để thoát khỏi Đại Mộng.

Cho dù có thể tái tạo lại nhục thân, tổn thương đối với bản thân cũng là cực lớn.

Lão nhíu mày nhìn máu tươi văng khắp nơi, cười lạnh một tiếng: "Muốn chạy?

Ngươi chạy được sao?" "Hô…" Lão phun ra một mảng sương mù đen kịt, sương mù cuồn cuộn, trong chớp mắt đã bao bọc tất cả máu tươi, thiêu đốt chúng đến xèo xèo bốc khói.

Sau đó thần thức dò xét từng chút một trong đám máu, quan sát kỹ lưỡng.

Nhưng tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy thần hồn của hắn ở đâu.

Rõ ràng, đám máu này đều là chiêu trò che mắt! "Thật là giảo hoạt!" Lâm Chân Quân mặt mày xanh mét, thần thức đột nhiên khuếch tán ra, cẩn thận tìm kiếm trong phạm vi trăm dặm.

Nhưng người kia như thể đã bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại một tia dấu vết.

Chỗ máu tươi kia cũng khô lại, biến thành hư vô, ngay cả tra tìm dấu vết cũng không còn sót lại. "Tiểu bối, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của lão hủ đâu!" Lâm Chân Quân lạnh lùng gầm lên, thần thức lại lần nữa mở rộng phạm vi tìm kiếm. … Nào ngờ, Diệp Bất Phàm sớm đã bắn ra một tia máu dung nhập vào hư không, sau đó tự bạo, dùng sóng xung kích che giấu đi tia máu này.

Lúc này nó rơi xuống một khu rừng thông, lặng lẽ độn xuống lòng đất, hóa thành một con chuột đất, men theo lòng đất bùn lầy mà chạy về phương xa.

Thủ đoạn ẩn nấp của hắn kinh người, Dịch Hình thần thông cộng thêm Man Thiên Thuật, Nguyên Anh trung kỳ cũng khó mà phát giác.

Chẳng mấy chốc đã thoát ra khỏi phạm vi bao phủ thần thức của Lâm Chân Quân.

Ngoài vạn dặm.

Diệp Bất Phàm tái tạo lại nhục thân, mặc vào bạch y.

Hắn nhìn lại phương xa, thần sắc âm tình bất định.

Vốn dĩ sau khi thăng cấp nhục thân Nguyên Anh, tôi cảm thấy mình cũng được coi là một nhân vật lớn, hơn nữa giết Nguyên Anh sơ kỳ cũng không khó.

Có chút bành trướng.

Nhưng bây giờ thì không còn bành trướng nổi nữa rồi.

Sự chênh lệch giữa sơ kỳ và trung kỳ quá lớn, vượt xa dự liệu, hơn nữa hắn cũng đã đánh giá thấp pháp thuật thần thông của những siêu cấp bá chủ kia.

Đại Mộng Thần Cơ Thông, thật sự quá quỷ dị, từ khoảng cách xa khiến người ta nhập mộng, chủ công thần hồn, nhục thân rất khó phòng ngự.

Tất nhiên, chủ yếu nhất là hắn là nhục thân Nguyên Anh, pháp lực vẫn còn ở trình độ Kim Đan.

Nếu pháp lực kết anh, lại thêm nhục thân, chiến lực sẽ tăng vọt, sẽ không sợ Lâm Chân Quân mộng du kia. "Thể thuật thần thông, phải mau chóng tu tập." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, trước đó sắp xếp chim

lông đỏ đi truy đuổi Ô lý sự, chính là để xem có thể tìm được mấy môn thể thuật thần thông kia trên người gã không, 《Chân Võ Thần Quyền》, 《Ma Vô Ảnh》.

Có sức mạnh cường hãn mà không có thần thông gia thân, chẳng khác gì một gã lỗ mãng. "Còn phải mau chóng pháp lực kết anh, nâng cao toàn diện chiến lực." Hắn trong lòng cấp bách, hạ quyết tâm, lần này lại vào Yến Đô, nếu không pháp lực kết anh, tuyệt đối không ra khỏi cửa!

Nghĩ đến đây, hắn đổi thành khuôn mặt bình thường của Trương Lão Tam, sải bước đi về hướng Yến Đô.

Thân phận Diệp Bất Phàm không thể dùng được nữa.

Từ khí chắc chắn sẽ bị theo dõi.

Nhưng không sao cả, hắn có đầy mã giáp.

Đi chưa được bao lâu, chim lông đỏ bay tới đón, trong miệng ngậm một cái túi trữ vật. "Năm năm chia nhau." "Được." Diệp Bất Phàm mở túi trữ vật, lật tìm hồi lâu, hoàn toàn không có mấy môn thể thuật thần thông kia.

Hắn lập tức thất vọng vô cùng.

Mấy thần thông này, Ô lý sự căn bản không có tư cách lấy ra khỏi thương hội.

Sau đó lại lật tìm túi trữ vật của hội trưởng Lê.

Mắt hắn lập tức sáng lên.

Toàn bộ là trung phẩm linh thạch, có đủ ba triệu, tức là ba trăm triệu hạ phẩm linh thạch! "Quả nhiên, chọn đúng rồi, hội trưởng thương hội đúng là có tiền a!" Diệp Bất Phàm vui mừng khôn xiết, hắn muốn an ổn kết anh, linh thạch không thể thiếu, Kết Anh Đan và

Kết Anh bí dược còn chưa mua nữa.

Ngoài ra.

Còn có đủ loại đan dược, khí vật linh tinh.

Một kiện pháp bảo phòng ngự tứ giai, còn có kiện pháp bảo mũi tên uy lực không tầm thường kia.

Công pháp bí tịch cũng có, hơn nữa là loại cho Nguyên Anh tu tập, nhưng hắn không có hứng thú lắm. "Thể thuật thần thông!" 【Chưởng Trung Càn Khôn · Bí thuật: Thể tu thần thông, khai thác một khoảng không gian trong huyết nhục, có thể trữ vật phẩm, vật sống, thiên tài địa bảo, có thể bảo toàn linh tính của dược liệu, linh vật… không bị mất đi.】 "Là thần thông trữ vật phiên bản nâng cấp?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ vui mừng, loại thần thông này tiện lợi hơn túi trữ vật nhiều.

Trước khi giao chiến, hắn đã giao túi trữ vật cho chim lông đỏ, và bảo nó truy kích Ô lý sự, ngay cả bảo y cũng không mang theo.

Chính là để chuẩn bị cho con đường lui tự bạo này.

Nay có thần thông này, dù nhục thân bị đánh nát, một giọt máu cũng có thể mang theo vật phẩm trữ tàng mà bỏ chạy.

Quả thực là đo ni đóng giày! "Gã này nghiên cứu thần thông này, coi như trân bảo, lẽ nào muốn dựa vào đây để nghiên cứu ra 'Tụ Lý Càn Khôn'?" Cổ nhân có câu: Tụ lý càn khôn đại, hồ trung nhật nguyệt trường.

Truyền thuyết 《Tụ Lý Càn Khôn》 là đại thần thông, trong tay áo giấu cả trời đất, không chỉ có thể dung nạp vạn vật, mà còn có thể vây giết.

Hồ trung nhật nguyệt cũng như vậy, nói khoa trương hơn, ngay cả thế giới cũng có thể chứa vào.

Diệp Bất Phàm suy đoán, môn thần thông 《Chưởng Trung Càn Khôn》 này đa phần là phỏng theo 《Tụ Lý Càn Khôn》, cải biến mà sáng tạo ra.

Tuy không bằng hai đại thần thông kia, nhưng đối với hắn đã đủ rồi. "Đi!" Hắn thu hết tất cả vật phẩm, xoay người đi về hướng "Mộc Thần Quốc".

Đến địa phận, hắn lấy ra một viên ngọc bội màu xanh lá, dùng sức bóp nát.

Đây là thứ Trần lão quái tặng, bây giờ không cần thiết phải giữ lại nữa, để phòng vạn nhất, vẫn nên vứt ở nơi xa Yến Đô thì tốt hơn.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm đi một vòng lớn, hai ngày sau lại trở về Yến Đô, tiến vào trong viện đã thuê sẵn từ lâu.

Lục La được hắn sắp xếp ở đây. "Danh sách dược liệu ta giao cho các ngươi, đã thu thập xong chưa?" Hắn triệu hồi Bùi Thủy Nghiên và Triệu Vận, nhíu mày hỏi. "May mắn không làm nhục mệnh, đây là dược liệu của Kết Anh Đan, nhưng vẫn còn thiếu một nửa nhỏ." "Đây là dược liệu của bí dược, cũng thiếu không ít, chủ yếu là hết linh thạch rồi." Hai người run rẩy đưa lên túi trữ vật.

Nửa tháng nay họ chạy đôn chạy đáo, một sáng một tối, khắp nơi thu thập dược liệu, cũng không rõ vị chủ nhân này đã đi đâu.

Nhưng lần nữa đối mặt với vị này, phảng phất như đối diện với thái cổ hung thú, trong lòng chỉ có kính sợ.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, liếc nhìn một cái, thầm gật đầu.

Hai mươi triệu linh thạch đã hết.

Muốn thu thập đủ toàn bộ, còn phải tốn tiền, may mà chuyến này

hắn thu hoạch không nhỏ. "Năm mươi triệu linh thạch, đủ để thu thập tất cả mọi thứ." Diệp Bất Phàm ném cho hai người một cái túi trữ vật, sau đó lại viết ra một danh sách dược liệu khác: "Còn những dược liệu này, cũng phải thu thập." Đây là dược liệu luyện chế khôi lỗi, chuẩn bị trước cho khôi lỗi phân thân.

Đến lúc đó ném phân thân ra bốn phương tám hướng, thay mình thu thập thiên tài địa bảo và tình báo.

Dù sao thì, người đông sức mạnh lớn mà.

Đến cảnh giới Nguyên Anh, bất luận là linh dược hay dược liệu, đều cực kỳ quý giá, trên thị trường không dễ tìm. "Vâng!" Bùi Thủy Nghiên hai người cung kính đáp. "Mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra không?" Diệp Bất Phàm không đổi sắc mặt hỏi. "Không có gì ạ." "Đi đi." Diệp Bất Phàm phất tay, đầu ngón tay gõ lên tay vịn, nhắm mắt trầm tư.

Tiểu Lục La thì dịu dàng đứng sau ghế, bóp vai cho hắn.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm dặn dò tiểu Lục La một phen, tiến vào trong thất bế quan.

Lấy ra Ngũ Sắc Kết Anh Pháp.

Chương 226

Tổng cộng sáu quyển cổ tịch.

Năm quyển công pháp, phân biệt là năm loại linh công Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Một quyển Ngũ Sắc bí thuật. 【Kim Linh Công: Công pháp phụ trợ ngưng anh, có thể ngưng tụ "Hư Kim Đan", phá đan thành "Hư Kim Anh", không có uy lực, dung hợp với bản tôn Nguyên Anh, có thể tăng một sắc.】 【Tác dụng phụ: Công pháp khó tu, ngưng tụ "Hư Kim Đan" độ khó cực lớn, và dễ sinh ra xung đột với các linh công khác, từ đó trọng thương.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Công pháp dễ tu, ngưng tụ "Hư Kim Đan" độ khó cực nhỏ, không dễ xung đột với các linh công khác, từ đó trị thương.】 【Mộc Linh Công…】 Diệp Bất Phàm nhìn năm môn công pháp, lộ ra vẻ hài lòng.

Đám người Tiên Đường kia tu luyện công pháp này, bước đầu tiên đã phải chết ở đây rồi.

Tu một môn công pháp đã mất cả trăm năm, năm môn tu thành sớm đã vào quan tài, chưa kể công pháp còn xung đột lẫn nhau, bất cẩn một chút là toi đời.

Còn hắn, không có chút rủi ro nào, tu luyện lại nhanh! 【Ngũ Sắc bí thuật: Dùng ngũ hành công pháp phá đan, sinh ra Nguyên Anh, năm đạo "Hư Anh" dung hợp với nó, thành tựu Ngũ Sắc Nguyên Anh.】 【Tác dụng phụ: Phá đan nguy hiểm cao, năm đạo "Hư Anh" dung hợp, xung đột vô hạn lớn, xác suất nổ chết chín thành.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Phá đan nguy hiểm thấp, năm đạo "Hư Anh" dung hợp, xung đột vô hạn nhỏ, xác suất sống sót chín thành.】 Diệp Bất Phàm nụ cười càng đậm, trong lòng tính toán: "Cộng thêm môn kết

anh pháp của Hợp Hoan lão tổ, xác suất kết anh là chín thành chín rồi nhỉ?

Không biết Ngũ Sắc Nguyên Anh mạnh đến mức nào." Hắn có chút mong đợi.

Nhục thân Nguyên Anh của mình chỉ mạnh hơn Nguyên Anh sơ kỳ bình thường một chút, không quá khoa trương.

Nhưng pháp lực kết anh thì khác, Ngũ Sắc Nguyên Anh cộng thêm 《Thiên Sát Chân Ma Công》, quỷ mới biết nó khủng bố đến mức nào.

Diệp Bất Phàm bắt đầu tham ngộ và tu luyện 《Kim Linh Công》, tiến độ nhanh như bay.

Hắn đoán, dưới tác dụng nghịch chuyển, chưa đến mười ngày là có thể tu luyện thành công, ngưng tụ ra "Hư Đan".

Trong khoảng thời gian tiếp theo.

Diệp Bất Phàm buổi tối tu luyện 《Kim Linh Công》 và kết anh pháp của Hợp Hoan lão tổ.

Ban ngày thì tu luyện 《Chưởng Trung Càn Khôn》, thuận tiện đẩy tiến độ 《Chân Ma Kiếm Trận》, 《Định Thân Thuật》, 《Thiên Địa Vi Cục》, tiến tới đại viên mãn.

Dành ra một chút thời gian, hóa danh Trương Tam, hòa nhập vào Yến Đô, đi lại bốn phương, dò la tin tức, cố gắng tìm cách tiếp xúc với hoàng thất.

Pháp lực kết anh cần linh mạch tứ giai, điều kiện hà khắc, chỉ có nơi này mới có.

Chim lông đỏ tuy không thể che chắn thiên kiếp, nhưng có thể che giấu khí tức của hắn, cộng thêm đại trận kết anh chuyên dụng của

hoàng cung, người khác không thể nhìn thấu chân thân của hắn.

Đồng thời, tiếp xúc với Bình Dương Hầu và Trấn Viễn Hầu.

Người trước có quan hệ rộng, tin tức càng rộng, coi như cũng quen mặt.

Còn Nguyệt Linh Hầu thì như thể bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy tăm hơi.

Diệp Bất Phàm cũng không có ý định tìm nàng ta gây phiền phức, sau lưng nữ nhân đó không phải Thương hội Ma Vân thì cũng là Vô Ưu Tông, hắn lúc này mà giết nàng ta, ngoài việc rước lửa vào thân thì chẳng có ý nghĩa gì.

Bây giờ phải khiêm tốn, mọi ân oán đều phải nhường đường cho việc kết anh.

Ngay vào ngày thứ bảy Diệp Bất Phàm trở lại Yến Đô.

Một tin tức bùng nổ, Yến Đô chấn động. … Trong tửu lâu.

Diệp Bất Phàm cùng Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu ngồi đối diện, bên cạnh còn có mấy vị đại tu Kim Đan.

Không phải là hầu tước của Yến Quốc, thì cũng là tu sĩ lai lịch không rõ, có ý đồ kết anh tại đây. "Không ngờ a, hội trưởng Lê vậy mà lại chết!

Tổng bộ Thương hội Ma Vân đã phái người đến điều tra rồi." Bình Dương Hầu cảm khái vạn phần, ông ta tin tức linh thông, nhưng cũng chậm một thời gian, chủ yếu là người biết trận chiến ở sơn cốc Ngọc Quốc quá ít.

Trận chiến đó động tĩnh quá lớn, phương viên ngàn dặm thành phế tích, đã gây chú ý cho mấy vị Nguyên Anh Chân Quân của Yến Quốc.

Mấy vị đó vốn định nhúng tay vào, nhưng thấy hội trưởng Lê bị

tên quái thai hình người kia xé xác tại chỗ, liền dập tắt ngay ý định. "Xem ra tin tức là thật, ta cũng nghe được chuyện này từ một môn khách của Tề Vương, nếu không có Lâm Chân Quân, e rằng vị Tề Vương này… cũng không sống nổi." Trấn Viễn Hầu im lặng hồi lâu, môi khô khốc nói: "Tên kia, thật sự họ Diệp sao?" Hội trưởng Lê ông ta không rõ.

Nhưng lại có chút hiểu biết về Tề Vương, trong giới Nguyên Anh sơ kỳ cũng là cường giả, danh chấn các nước.

Năm đó ông ta vì mưu cầu một tước vị hầu tước, đã phải khúm núm cầu cạnh, kết quả vị này ngay cả trả lời cũng không thèm, trực tiếp ra lệnh đuổi ông ta ra ngoài.

Cao cao tại thượng, không coi ai ra gì.

Nay thì hoảng hốt như chó nhà có tang.

Trên ghế, Diệp Bất Phàm nhấp rượu, mặt bình tĩnh như nước.

Hắn bây giờ là Trương Lão Tam bình thường không có gì lạ.

Người Diệp Bất Phàm giết.

Có liên quan gì đến Trương Lão Tam ta? "Nghe đồn, tu sĩ kia sau khi nhục thân kết anh, đã cứng rắn đối đầu với hai đại Nguyên Anh, cuối cùng không biết thi triển đại thần thông gì, trực tiếp xé xác hội trưởng Lê, Nguyên Anh cũng không thoát ra được." "Ta cũng nghe nói rồi, nhưng không giống ngươi, ta nghe nói tu sĩ đó có tám cái đầu, mười ba cái chân, giống như yêu tinh nhện vậy, há miệng ra một cái là ăn luôn hội trưởng Lê, tàn nhẫn lắm." Mấy vị đại tu bên cạnh cũng lần lượt nói, kinh ngạc không thôi.

Diệp Bất Phàm nhìn về phía thanh niên nho bào nói hắn là yêu tinh nhện, mặt không biểu cảm.

Hắn nhớ người này, Hoài An Hầu của Đại Yến Quốc, là em vợ

của Sở Thân Vương. "Hai vị quen biết người này?" Mọi người nhìn về phía Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu, rất tò mò.

Địa vị và vị thế giữa Kim Đan và Nguyên Anh chênh lệch quá lớn, bọn họ ở trước mặt Nguyên Anh yếu ớt như trẻ con.

Vừa mới nhục thân kết anh đã có thể giết chết một vị Nguyên Anh lão làng, quả thực đáng sợ, khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ. "Có chút giao tình, ban đầu hắn hỏi chúng ta chuyện kết anh, hai chúng ta vốn tưởng hắn kết anh chắc chắn thất bại, không ngờ lại nhục thân kết anh được." Bình Dương Hầu hoảng hốt nói, vẻ mặt ảm đạm.

Cùng là Kim Đan, đối phương đã cá chép vượt long môn, tuy là nhục thân Nguyên Anh, nhưng cũng là Nguyên Anh.

Địa vị không thể so sánh cùng ngày, nếu gặp lại e rằng phải gọi một tiếng tiền bối.

Trấn Viễn Hầu cũng im lặng. "Nhục thân Nguyên Anh còn khó hơn pháp lực kết anh, thế mà cũng thành công được sao?

Nếu có may mắn, thật muốn bái kiến vị tiền bối này, cho dù có mười ba cái chân, cũng phải xem thử." Hoài An Hầu tấm tắc tán thưởng, y còn trẻ, tu vi không cao, có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào anh rể Sở Thân Vương. "Nghe nói có người đang tìm hắn, Hoài An Hầu đừng rước lửa vào thân." Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe, giả vờ nhắc nhở.

Đây mới là trọng điểm hắn quan tâm.

Bình Dương Hầu gật đầu nói: "Đúng vậy, lão hoàng đế Đại Yến nổi giận, đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích người này, đại bản doanh của Thương hội Ma Vân cũng có một vị Nguyên Anh trung kỳ tiếp quản chức vị phân hội trưởng, điều tra việc này." Trấn Viễn Hầu hả hê nói: "Nghe nói Tề Vương bị triệu đi, bị vị phân hội trưởng

mới đến kia mắng cho một ngày." "Đắc tội nhiều người như vậy, ta thấy vị Diệp tiền bối này lành ít dữ nhiều rồi." Mọi người đều tỏ ra tiếc nuối, bất kể là Đại Yến hay Thương hội Ma Vân, đều là những thế lực khổng lồ, Nguyên Anh sơ kỳ bình thường không đắc tội nổi.

Bị tìm thấy chỉ có một chữ "chết".

Huống chi.

Còn có vị Lâm Chân Quân đáng sợ của Vô Ưu Tông, ngay cả trong lúc mộng du cũng đang tìm tung tích vị kia. "Đúng là lành ít dữ nhiều." Diệp Bất Phàm trong lòng trầm xuống, mặt không đổi sắc.

Chuyến đi này tuy lời to, còn nhận được "từ nhân" mà ngay cả Nguyên Anh cũng khao khát, nhưng đắc tội người cũng nhiều hơn.

Hoài An Hầu nhìn xung quanh, thần bí nói: "Ta nghe nói, không chỉ những người này, người của Chân Ma Tông cũng đang tìm hắn, chiến trường ở biên giới Ngọc Quốc đã bị mấy vị Nguyên Anh Chân Quân của Chân Ma Tông phong tỏa rồi, hình như đã phát hiện ra điều gì đó." "Ngay hôm qua, ta nghe tỷ tỷ nói, Trần lão quái, Nhạc lão quái của Chân Ma Tông đã đến Yến Đô, tìm Tề Vương hỏi chuyện." "Trần lão quái?" Diệp Bất Phàm nghe vậy, tim đột nhiên thắt lại.

Yến Quốc, Thương hội Ma Vân còn đỡ, Lâm Chân Quân cũng chỉ có một mình lão.

Nhưng Chân Ma Tông thì khác.

Hơn nửa số Nguyên Anh dốc toàn bộ lực lượng, đều đang tìm hắn!

Hơn nữa, còn được vị Hồng Y Thiên Quân trong truyền thuyết kia đặc biệt quan tâm.

Nghĩ đến đây, trán hắn rịn ra mồ hôi lạnh.

May mà đã hủy viên ngọc bội màu xanh mà Trần lão quái tặng từ trước, nếu không bây giờ hắn đã bị mời đi uống trà rồi. "Không đúng lắm!

Thiên Sát Chân Ma Công ta không hề để lộ ra ngoài, Chân Ma Kiếm và nó đi cùng một bộ, trong tông môn này cũng phải thuộc hàng cơ mật, không phải cao tầng thì không thể tra được, sao bọn họ đột nhiên lại quay sang điều tra ta?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Hắn luôn cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó hắn không biết. "Chân Ma Tông?

Hay thật, Diệp Bất Phàm rốt cuộc là thần thánh phương nào, vừa xuất hiện đã khiến nhiều đại nhân vật chú ý như vậy?" Bình Dương Hầu cũng giật nảy mình.

Ban đầu ông ta thật sự không nhìn ra. "Ai mà biết được, biết đâu Chân Ma Tông tò mò về việc hắn có mười ba cái chân thì sao." Hoài An Hầu nhún vai.

Diệp Bất Phàm giật giật mí mắt.

Mười ba chân thì không có, nhưng ba chân thì có.

Chương 227

Hắn chuyển chủ đề, nói: "Phải rồi, Hoài An huynh, có thể giới thiệu Sở Thân Vương không, tại hạ muốn mưu cầu một tước vị." Hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng kết anh, sau đó khoác thêm vài lớp mã giáp.

Mà muốn chen ngang kết anh, phải trở thành người của Yến Quốc.

Hai con đường, một là làm việc cho Yến Quốc, có cống hiến, hai là được thân vương tiến cử.

Diệp mỗ nhân không muốn làm mấy chuyện vớ vẩn nữa, chuyện ở Ngọc Quốc quá mệt mỏi.

Được thân vương tiến cử ổn thỏa hơn nhiều.

Hoài An Hầu liếc nhìn hắn một cái, cười hắc hắc nói: "Trương đạo hữu, đó chỉ là anh rể ta, chứ không phải anh trai ta, ta sao có thể làm chủ được, chuyện này…" Đang định từ chối.

Diệp Bất Phàm không đổi sắc mặt đưa qua một cái túi trữ vật.

Hoài An Hầu theo bản năng nhận lấy, linh thức dò vào, mặt lộ vẻ vui mừng, ho khan nói: "Chuyện này cũng không phải là không được, chỉ là… phải thêm tiền!" "Tham lam vô độ!" Diệp Bất Phàm thầm chửi trong lòng, trong túi trữ vật có đến ba triệu linh thạch, đối với Kim Đan cũng là một khoản tiền lớn.

Hắn làm ra vẻ đau lòng trên mặt, lại nhét cho đối phương một cái túi trữ vật.

Hoài An Hầu nhận lấy, cân nhắc một chút, lòng đầy thỏa mãn, cười tủm tỉm nói: "Ta sẽ giới thiệu cho Trương đạo hữu ngay, còn

thành công hay không, thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi." Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu đám người ngạc nhiên, không biết Trương Lão Tam đã đưa cho Hoài An Hầu bao nhiêu tiền.

Tên này nổi tiếng là quỷ tham tiền. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm chắp tay. "Mời bên này." Hoài An Hầu đứng dậy, chắp tay với Bình Dương Hầu mấy người, Diệp Bất Phàm cũng chào một tiếng, theo sát phía sau. "Không biết Trương đạo hữu đến từ đâu?

Muốn trở thành một phương hầu tước, trước tiên phải biết rõ gốc gác." Trên đường, hai người đi song song, Hoài An Hầu vừa đi vừa thấp giọng nhắc nhở. "Chỉ là một tán tu ở Hương Quốc thôi." Diệp Bất Phàm thuận miệng nói.

Hoài An Hầu nghe vậy, đảo mắt một vòng.

Hương Quốc ở phía đông bắc, cách cả trăm quốc gia, cho dù có đại hình truyền tống trận đi qua, muốn tra ra gốc gác cũng phải mất nửa năm.

Y cũng biết điều không hỏi thêm nữa, chỉ nhắc nhở: "Gặp anh rể ta, nói chuyện chú ý một chút, cung kính ứng đối, nếu không làm ngài ấy không vui, ta cũng không cứu được ngươi đâu." Sở Thân Vương là Nguyên Anh sơ kỳ lão làng, thực lực còn mạnh hơn Tề Vương một bậc.

Địa vị tôn quý, vạn người kính ngưỡng. "Tất nhiên." Diệp Bất Phàm gật đầu, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

Trên đường phố hắn chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

Nữ tử mặc cung trang, thân hình uyển chuyển, đã dịch dung, trông rất bình thường.

Nhưng khí chất lại mang theo vẻ quyến rũ tự nhiên, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Ngu Tuyền Cơ! "Nàng ta đến Chân Ma Tông, cũng gần một tháng rồi nhỉ?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm, môi mấp máy, truyền đi một đạo âm tấn, lướt qua nàng, đi thẳng về phía nội thành Yến Đô.

Phủ đệ của Sở Thân Vương ở nội thành, gần hoàng cung.

Linh khí dồi dào, không kém động phủ tu sĩ "Hoàng Dương Sơn" là bao.

Phủ đệ rộng lớn, đến gần, mấy tên hộ vệ Kim Đan đứng trước cửa.

Hoài An Hầu nghênh ngang đi vào.

Diệp Bất Phàm vừa theo sau, đã bị hộ vệ Kim Đan chặn lại. "Không có vương gia cho phép, không được vào trong!" Hộ vệ Kim Đan lạnh lùng nói.

Diệp Bất Phàm sờ sờ mũi, đành phải ngoan ngoãn đứng chờ bên ngoài. "Nguyên Anh, địa vị thật là quá cao, Kim Đan làm hộ vệ." Diệp Bất Phàm nhìn mấy tên hộ vệ Kim Đan, tu vi đều không yếu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Một vị vương tước đã có khí thế như vậy.

Thật khó tưởng tượng vị lão hoàng đế truyền kỳ đã sống một ngàn năm trăm tuổi kia, địa vị rốt cuộc tôn quý đến mức nào.

Yến Đế không phải là đại tu sĩ, mà là Nguyên Anh trung kỳ.

Nguyên Anh bình thường chỉ có thể sống một ngàn hai trăm năm, Yến Đế đã vượt xa con số đó, nghe đồn có bí quyết kéo dài tuổi thọ, thậm chí nhiều người còn nghi ngờ ông ta đã ăn thần dược kéo dài tuổi thọ nào đó.

Làm hoàng đế một ngàn năm.

Ông ta vẫn chưa chết, ngược lại những vị thái tử của ông ta như

đèn kéo quân, đã bị ông ta đợi đến mức chết già năm sáu người rồi.

Qua nửa nén hương.

Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ co lại, nhìn về phía cổng phủ.

Hai bóng người đi ra, pháp lực dao động mạnh mẽ, khí tức dài lâu.

Mặc hoàng, lục đại bào phục.

Chính là Trần lão quái và Nhạc lão quái đã tặng ngọc bội màu xanh cho Diệp Bất Phàm lúc trước.

Phía sau, một nam tử trung niên mặc mãng bào, đầu đội phát quan đang khách khí tiễn, mãi cho đến cửa.

Dáng vẻ có hai phần tương tự Tề Vương.

Sở Thân Vương! "Chuyện này xin nhờ Sở Thân Vương rồi." Trần lão quái chắp tay, cười ha hả nói. "Ha ha ha!

Yên tâm, có tin tức của người đó, bản vương nhất định sẽ thông báo cho quý tông ngay lập tức." Sở Thân Vương cười lớn.

Trần lão quái và Nhạc lão quái gật đầu, đi về phía xa, thấy Diệp Bất Phàm đang chờ ở cửa phủ, ánh mắt mang theo vẻ coi thường. "Gặp qua tiền bối." Diệp Bất Phàm vội vàng chắp tay. "Ừm." Trần lão quái hờ hững gật đầu, chỉ liếc Diệp Bất Phàm một cái rồi không chú ý nữa, chớp mắt đã cùng Nhạc lão quái biến mất.

Diệp Bất Phàm cúi đầu, hai mắt híp lại.

Chân Ma Tông này, không tìm được hắn thì không bỏ cuộc a, rõ ràng là nhờ Sở Thân Vương điều tra hành tung của hắn.

Nhưng hắn không lo lắng, Dịch Hình thần thông không chỉ có thể thay đổi hình dáng, khí tức, pháp lực dao động cũng có thể làm giả.

Sở Thân Vương thu lại nụ cười, nhíu mày nhìn Diệp Bất Phàm:

"Ngươi chính là tiểu bối mà Hoài An giới thiệu?" "Văn bối Trương Tam, ra mắt Sở Thân Vương." "Không cần báo danh húy của ngươi, ngươi đi đi, bản vương không có thời gian để ý đến tiểu nhân vật như ngươi." Sở Thân Vương không kiên nhẫn phất tay.

Những tu sĩ Kim Đan muốn thông qua con đường của y để trở thành hầu tước Yến Quốc, mỗi năm đều có một vài người, và đều là do Hoài An giới thiệu.

Cũng vì vậy mà Hoài An kiếm được không ít phí giới thiệu.

Nhưng mỗi lần người được giới thiệu đến, trong tay căn bản không có thứ gì y coi trọng.

Nói xong, y không thèm nhìn Diệp Bất Phàm một cái, quay người đi vào trong phủ. "Tiền bối, xin hãy xem vật này rồi hãy quyết định." Diệp Bất Phàm kiên nhẫn, tiến lên đưa ra một cái túi trữ vật.

Hộ vệ bên cạnh thấy vậy, thấy Sở Thân Vương dừng bước, liền vội vàng lấy túi trữ vật, đi mấy bước đến trước mặt y, hai tay dâng lên. "Một tiểu bối Kim Đan, còn có thể có thứ mà bản vương coi trọng được sao?" "Nếu chỉ dùng chút linh thạch để sỉ nhục bản vương…" Sở Thân Vương trong mắt lóe lên hàn quang, cười lạnh nói.

Đến địa vị của y.

Thứ cần nhất là linh dược mấy ngàn năm, thậm chí là vạn năm.

Tu vi không thể tiến thêm một bước, tất cả đều là hư ảo.

Y thần thức vô tình lướt qua túi trữ vật, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Quay đầu cẩn thận đánh giá Diệp Bất Phàm.

Vẻ mặt như lật sách, vẻ băng hàn biến mất, lộ ra nụ cười hòa nhã: "Tiểu hữu, vào đi." Nói xong, cầm lấy túi trữ vật, nhanh chân đi vào

phủ đệ.

Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ thở phào, theo sát phía sau.

Đi qua hành lang và đình đài, tiến vào một trà thất nhã trí. "Ngồi đi, cây 'Huyết Linh Chi' vạn năm này, ngươi lấy được từ đâu?" Sở Thân Vương cầm một cây linh chi màu máu, phảng phất như huyết ngọc, tỏa ra dược hương cực nồng. "Không dám." Diệp Bất Phàm không ngồi xuống mà chắp tay nói: "Vãn bối đến từ Hương Quốc, vật này là do tổ phụ tôi may mắn có được trong núi sâu, luôn dùng linh hạp cất giữ." Thực tế linh dược vạn năm hắn có không ít, hội trưởng Lê dù sao cũng là người đứng đầu phân hội Ma Vân, có đến mấy chục cây!

Sở Thân Vương nhíu mày, không nói một lời.

Dường như đang phán đoán lời này là thật hay giả. "Nếu còn một cây linh dược vạn năm, ngược lại có thể xin hoàng huynh ban cho ngươi tước vị." Sở Thân Vương nhàn nhạt nói, ánh mắt lại nóng rực nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Chương 228

Diệp Bất Phàm trong lòng thầm mắng một tiếng tham lam, trên mặt lại cười khổ nói: "Hết rồi, chỉ có một cây này thôi, đợi vãn bối về Hương Quốc, có thể tìm kiếm giúp vương gia." Linh dược vạn năm tuy quý giá, nhưng trên thị trường vẫn có, chỉ là không dễ tìm.

Nếu quá hiếm, Diệp Bất Phàm có cũng không dám lấy ra.

Ngoài việc khiến người ta thèm muốn, nảy sinh ý định giết người đoạt bảo thì không có lợi ích gì khác.

Phải biết chừng mực. "Thôi được rồi, xem như kết một thiện duyên." Sở Thân Vương suy nghĩ một lát, nở nụ cười, đánh ra một đạo truyền âm phù, lại ném cho Diệp Bất Phàm một viên ngọc giản: "Trong vài ngày nữa, bệ hạ sẽ triệu kiến ngươi, ban cho ngươi tước vị, tự mình lo liệu cho tốt đi." Y không hỏi gốc gác của Diệp Bất Phàm.

Không cần thiết phải hỏi, hầu tước ngoại tính ở Yến Quốc rất nhiều, người lai lịch không rõ cũng đầy rẫy.

Tước vị này vốn là thủ đoạn để thu hút người ngoài đến đây kết anh, thu gom tài sản, hoặc làm việc cho hoàng tộc.

Tước vị nhiều, thì mất giá.

Tước vị ít, giá trị sẽ lớn, ví dụ như bây giờ.

Linh dược vạn năm, lúc bình thường, y làm sao dễ dàng có được? "Đa tạ vương gia." Diệp Bất Phàm thấy mục đích đã đạt được, biết điều lui ra ngoài.

Đợi hắn đi rồi, Hoài An Hầu mặt dày đi vào, cúi người nói: "Anh rể, em giới thiệu không sai chứ?" "Lần này coi như không tệ." Sở

Thân Vương liếc y một cái, mân mê Huyết Linh Chi, lộ ra ý cười. "Trên người hắn nói không chừng còn có linh dược vạn năm, anh rể sao không ra tay ép hắn một phen?" Hoài An Hầu cười hắc hắc nói. "Từ lúc nãy, bản vương đã dùng thần thức dò vào túi trữ vật của hắn xem rồi, ngoài một ít linh thạch và linh dược cấp thấp ra thì không có gì cả." Sở Thân Vương nhàn nhạt nói.

Y đã tu luyện qua thần hồn bí thuật, có thể lặng lẽ tra xét túi trữ vật của người khác mà không bị phát giác. "Hơn nữa, nếu thật sự làm gì hắn, sau này linh dược vạn năm này, còn ai mang đến cửa nữa?" Y cười khẩy một tiếng, phân phó: "Chân Ma Tông đã lên tiếng rồi, ngươi thay bản vương tra xem hành tung của tên Diệp Bất Phàm đó, hắn nghi là đã xuất hiện ở Mộc Thần Quốc." "Vâng!" … Diệp Bất Phàm rời khỏi phủ Sở Thân Vương, quay đầu nhìn lại bốn chữ vàng kia.

Hắn phát hiện.

Hoàng thất Yến Quốc này, thật sự không có người tốt.

Trước có Tề Vương, sau có Sở Thân Vương, tên nào tên nấy một bụng ý đồ xấu. "Sở Thân Vương… đồ của ta không dễ lấy như vậy đâu." Diệp Bất Phàm híp mắt, quay người rời đi.

Nhờ người làm việc, cho lợi ích là chuyện thường tình.

Nhưng dùng thần thức dò xét túi trữ vật của hắn, thì lại không tử tế rồi.

Nhục thân Nguyên Anh, đối với thần thức, nhận biết còn nhạy bén hơn pháp lực Nguyên Anh nhiều. "Cũng may tôi đã tu thành Chưởng Trung Càn Khôn, trong huyết nhục bàn tay đã khai mở ra một thế giới, có thể cất giữ bảo vật." Tước vị đã đến tay, Diệp Bất Phàm đi dọc theo đường phố, tâm trạng nói chung không tệ.

Chỉ chờ diện kiến vị lão hoàng đế chết mãi không xong kia, là có thể dùng động thiên phúc địa của y để kết anh rồi.

Trở lại trong viện.

Liền thấy Ngu Tuyền Cơ đã khôi phục lại dung mạo thật, mặc một chiếc váy dài màu hồng, eo thon như liễu, đang nằm trên ghế mây, lười biếng phơi nắng.

Dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn, óng ánh phát quang, một nốt ruồi lệ dưới khóe mắt điểm xuyết, tôn lên toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp đầy quyến rũ, dụ người đến cực điểm.

Thấy Diệp Bất Phàm đi vào, nàng vui mừng nhào tới, hương thơm cơ thể quấn quýt, giọng nũng nịu nói: "Diệp lang, xa nhau một tháng, nô gia nhớ chàng quá đi." Diệp Bất Phàm gật đầu, vô cùng đồng tình. "Ta cũng vậy, một ngày không gặp, như cách ba thu." "Trên người ngươi thơm quá." Ngu Tuyền Cơ hít hít mùi hương trên người Diệp Bất Phàm, ánh mắt long lanh như nước hồ thu, dần trở nên mê ly.

Thân thể mềm mại của nàng chui vào lòng hắn.

"Vẫn không cách nào ngăn chặn được." Diệp Bất Phàm câm nín, linh căn của hắn đã đạt tới trung phẩm, uy lực của mùi hương kỳ diệu này ngày càng mạnh.

Dịch Hình Thần Thông có thể che giấu hoàn toàn, nhưng thủ đoạn thông thường chỉ có thể che giấu trong phạm vi một tấc.

Đây không phải là chuyện tốt.

Nếu bị người khác biết được, ngay cả suy diễn thiên cơ cũng không cần, Nguyên Anh chân quân của Chân Ma Tông chỉ cần dắt mấy con chó là được.

Diệp Bất Phàm gỡ bỏ lớp che đậy.

Mùi hương trên người đột nhiên tăng vọt, thân thể Ngu Tuyền Cơ càng thêm mềm nhũn, hơi thở như lan, gò má ửng hồng.

"Diệp lang… đêm đã khuya rồi." Ánh mắt Ngu Tuyền Cơ gợn sóng, đôi tay trắng nõn vòng qua tấm lưng rộng lớn của hắn.

Diệp Bất Phàm nhìn mặt trời đang nắng chang chang, không nói nên lời, hắn bế thân thể mềm mại như ngọc lên, chậm rãi bước vào phòng.

Đêm nay, định sẵn là một đêm không ngủ.

Dưới sự kích thích của mùi hương, Ngu Tuyền Cơ như cắn thuốc, không biết mệt mỏi.

Diệp Bất Phàm cũng thể hiện sự đáng sợ của nhục thân Nguyên Anh.

Sáng sớm.

Ngu Tuyền Cơ cuối cùng cũng đột phá trung kỳ, đạt đến Kim Đan hậu kỳ.

Trung phẩm dương linh căn, cộng thêm «Lô Đỉnh Công», hiệu quả đối với nữ tu cực kỳ mạnh mẽ.

"Diệp lang, ta không muốn về Chân Ma Tông nữa, ở bên cạnh ngươi có được không?" Ngu Tuyền Cơ mang theo quầng thâm mắt, ôm hắn lười biếng nói.

"Không được." Diệp Bất Phàm lắc đầu, hắn còn trông cậy Ngu Tuyền Cơ lấy được phần tiếp theo của «Thiên Sát Chân Ma Công».

Một khi không có công pháp kế tiếp, tu vi tiến cảnh sẽ càng khó khăn hơn.

Hơn nữa, hắn đoán rằng «Thiên Sát Chân Ma Công · Nguyên Anh Thiên» sẽ còn thần diệu hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

“Nói đi, lần này trở về rốt cuộc là có chuyện gì?” Diệp Bất Phàm vuốt ve làn da mịn màng của nàng, nheo mắt cười nói.

“Hì hì ~ cái gì cũng không giấu được ngươi.” Ngu Tuyền Cơ cười quyến rũ, vuốt lại mái tóc, nghiêm túc nói: “Hồng Y Thiên Quân đã truy lùng ngươi hơn một năm rồi, ngươi ở Ngọc Quốc trấn sát Lê hội trưởng, chuyện Tích Huyết Trọng Sinh cũng bị y biết được, còn có cả Chân Ma Kiếm nữa.” “Tích Huyết Trọng Sinh?” “Đúng vậy, một trong những chí cao bảo điển của Chân Ma Tông là «Phạm Thánh Thập Nhị Kinh» có năng lực này, bên đó nghi ngờ ngươi đã tu luyện công pháp này, cộng thêm Chân Ma Kiếm… ta nghe nói Hồng Y Thiên Quân đã phát điên, đi đến Thiên Cơ Quốc rồi.” Ngu Tuyền Cơ sợ hãi nói.

Chỉ khi bái nhập Chân Ma Tông, mới biết Hóa Thần Thiên Quân rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

“«Phạm Thánh Thập Nhị Kinh»?

Có liên quan quái gì đến ta!” Lòng Diệp Bất Phàm lạnh đi một nửa, thật không ngờ «Phạm Thánh Ma Công» lại cũng xuất phát từ kinh này!

Hai đại bảo điển của Chân Ma Tông, hắn đều đã tu thành.

Nếu bị bắt, hoặc là được phụng dưỡng như tổ tông, hoặc là… bị đem ra làm chuột bạch.

Khả năng thứ hai rất lớn, hắn sẽ không mạo hiểm.

“Y đến Thiên Cơ Quốc, chẳng lẽ là đi mời vị ngũ giai Thiên Cơ Sư kia sao?” Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Ngu Tuyền Cơ.

Nàng gật đầu.

Lòng hắn càng lạnh hơn.

Thiên Cơ Quốc là đại quốc truyền thừa của Thiên Cơ Sư, số

lượng ít, nhưng cả Nam Hồng Vực không ai dám chọc.

Tứ giai Thiên Cơ Sư đã có thể giết chết Nguyên Anh chân quân trong im lặng.

Mà lão quốc sư duy nhất của Thiên Cơ Quốc lại là ngũ giai.

Ông ta muốn tìm một người, quá đơn giản!

"Sư tôn cho ta vật này, lẽ nào là để đối phó với Thiên Cơ Quốc?" Diệp Bất Phàm lấy ra một đồng tiền, ánh mắt sâu thẳm.

Ban đầu Hắc Quần La Lỵ đã cho hắn hai môn thần thông «Định Thân Thuật» và «Thiên Địa Vi Cục», cuối cùng lại cho đồng tiền này, có thể che đậy thiên cơ.

Hắn vẫn chưa từng sử dụng.

Thúc giục pháp lực, đồng tiền tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chui vào trong cơ thể.

"Như vậy, có thể chống lại sự suy diễn của vị kia." Diệp Bất Phàm trầm tư, hắn nghi ngờ Hắc Quần La Lỵ đã sớm tính đến ngày này, nên mới cố ý cho hắn vật này.

Nhưng hắn vẫn không yên tâm, lấy Thần Quy Giáp ra gõ gõ.

Vô cát cũng vô hung.

Hắn nhìn Ngu Tuyền Cơ, "Thân phận của ngươi, Chân Ma Tông đã điều tra chưa?" "Chưa, Kim Đan ở Chân Ma Tông địa vị không cao lắm, ta chỉ thông qua Man Thiên Thuật để qua được cửa thẩm tra." "Tuy nhiên, nếu ta kết anh, bọn họ nhất định sẽ cực kỳ coi trọng và điều tra lai lịch." Ngu Tuyền Cơ nhíu mày, lo lắng.

Nàng đến chính là để thương lượng chuyện này.

"Vậy thì cứ đợi đi, đợi ta Nguyên Anh đại thành, sẽ nghĩ cách tạo cho ngươi một thân phận." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Ngu Tuyền Cơ nghe vậy vui mừng, cười quyến rũ, chui vào trong chăn, "Để báo đáp, ta muốn thưởng cho ngươi." "Ai thưởng ai chứ?" Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt, nhưng cũng không phản kháng, hưởng thụ một phen.

Giữa chừng lại hỏi thăm một số chuyện khác.

"Chân Ma Tông giai cấp phân minh, muốn có được hai môn chí cao bảo điển kia, hoặc là trở thành hạch tâm trưởng lão, hoặc là trở thành Nữ Thần." Nói đến đây nàng rùng mình: "Ta đã thấy sư tôn của ngươi rồi, toàn thân sát khí, hung dữ quá, nghe nói sắp từ Nữ Thần thăng lên làm Tông chủ, đến lúc đó ta sẽ thử tranh giành vị trí Nữ Thần." Sau khi gia nhập Chân Ma Tông không lâu, nàng đã phát hiện vóc dáng và dung mạo của Nữ Thần rất giống Thiên Ma Lão Tổ.

"Tốt!" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, liên tục tán thưởng.

Chương 229

Về phần Sát Niệm sư tôn, hắn trực tiếp lờ đi, thật sự không muốn chọc vào.

Sau hai ngày mây mưa với Ngu Tuyền Cơ.

Đưa nàng rời khỏi Yến Đô không lâu, một lão thái giám đi từng bước nhỏ đến gõ cửa.

"Bệ hạ khẩu dụ, triệu Trương Tam tiến cung diện thánh!" Lão thái giám a a nói bằng giọng the thé, thái độ cao ngạo, ánh mắt khinh miệt.

"Làm phiền công công rồi." Diệp Bất Phàm đưa lên một túi trữ vật, khuôn mặt nhăn nheo của lão thái giám liền nở rộ như hoa cúc, lập tức đổi một bộ mặt khác, cười hắc hắc nói: "Bệ hạ ban cho phong hào, Ninh Hầu, chúc mừng Ninh hầu gia, bây giờ theo tạp gia vào cung nhé?

Bên ngoài kiệu đang chờ đấy." "Phiền công công dẫn đường." Diệp Bất Phàm chắp tay, dặn dò Lục La một phen, rồi bước lên quan kiệu.

Lắc lư đi vào nội thành, tiến vào hoàng cung.

Linh khí trong đại nội hoàng cung vô cùng nồng đậm, rõ ràng là trung tâm của một linh mạch tứ giai, từ xa hắn đã cảm ứng được từng luồng khí tức Nguyên Anh cực mạnh.

Không phải ở trong hoàng cung, mà là ở phía sau, dường như là hoàng lăng.

"Nền tảng của Yến Đô này thật sâu a, lão quái vật ở trong hoàng lăng, ít nhất cũng phải tám vị." Diệp Bất Phàm trong lòng lạnh toát.

Nhục thân của hắn đối với sinh cơ cực kỳ nhạy bén, những lão

quái vật kia thọ mệnh rõ ràng đã đến giới hạn, nhưng lại sống một cách quỷ dị, vẫn còn sinh cơ rất mạnh.

"Lão quỷ trong hoàng lăng, tuổi tác đều đã vượt quá thọ hạn của Nguyên Anh, hoàng thất Yến quốc này, thật sự có bí pháp kéo dài tuổi thọ sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, lộ vẻ suy tư.

"Ninh hầu gia, mời." Lão thái giám khom người, đi đến bên ngoài ngự thư phòng.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đi vào trong thư phòng.

Một lão giả thân hình vạm vỡ, mặc kim long bào uy nghiêm đang ngồi sau ngự án, xem một cuốn cổ tịch trong tay.

Chính là Yến Đế.

Khí tức quỷ dị, giống như cây già nảy mầm non, mục nát và thanh xuân cùng tồn tại.

"Bái kiến bệ hạ." Diệp Bất Phàm ra vẻ chắp tay.

Thân là tu sĩ, vốn không có lễ quỳ lạy.

"Ha ha, sớm đã nghe Sở Thân Vương nhắc tới, Yến Đô tới một vị thanh niên tài tuấn, tên là Trương Tam." Yến Đế mỉm cười, khí chất ôn hòa, tỏ ra thân thiện.

Lão trên dưới đánh giá Diệp Bất Phàm, "Không biết ngươi đối với tước vị này, có hài lòng không?" "Đa tạ bệ hạ ban phong." Diệp Bất Phàm cúi đầu, lộ vẻ cảm kích, trong lòng lại bình tĩnh.

Hầu tước ở Tiên Đường có thể có địa vị rất lớn, nhưng ở đây thì không, giống như đặt cho người ta một cái tên vậy.

Hắn chủ yếu là vì việc kết anh mà đến.

Đang định thỉnh cầu về việc kết anh, bỗng nhiên ánh mắt hắn khựng lại.

Ánh mắt Yến Đế ôn hòa như gió xuân, nhưng luôn cho hắn một cảm giác kỳ quái.

Ánh mắt này... không giống đang nhìn người...

Cảm giác kỳ quái thoáng qua rồi biến mất.

Nhìn lại lão hoàng đế, vẫn là dáng vẻ ôn hòa.

"Không có gì, đôi bên cùng có lợi mà thôi, ngươi ngưng tụ Nguyên Anh có bao nhiêu phần nắm chắc?" Yến Đế nhẹ giọng hỏi.

"Không có bao nhiêu phần nắm chắc, chỉ khoảng một hai thành thôi." Diệp Bất Phàm cười khổ, "Chỉ là gia tộc nguy cơ, không thể không đến Yến quốc kết anh, ta đã không còn nhiều thời gian nữa rồi." "Thì ra là vậy, cũng là một người khổ mệnh, ai." Yến Đế bừng tỉnh, bi thương nói.

"Còn xin bệ hạ chuẩn y, cho tại hạ kết anh sau Du lão quỷ." Diệp Bất Phàm thỉnh cầu, lần trước gã kia bị lôi kiếp đánh chết, Du lão quỷ liền tiến vào kết anh động phủ, hiện giờ việc kết anh đã đến thời khắc mấu chốt.

E là chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả.

"Nhanh như vậy?

Ngươi đã chuẩn bị xong cả rồi sao?" Yến Đế kinh ngạc, tình huống giống như Ninh Hầu không nhiều, cho dù đã chuẩn bị thỏa đáng, cũng phải quan sát tình hình kết anh của người khác để hấp thu kinh nghiệm.

Lão lại khuyên giải vài câu, thấy Diệp Bất Phàm kiên trì ý kiến của mình, cũng không nói thêm nữa.

"Thôi được, trẫm sẽ sắp xếp cho ngươi." Ánh mắt Yến Đế thất vọng, dường như đã mất đi hứng thú, ngay cả lời mời chào sau khi

kết anh thành công cũng không đề cập.

Mạo hiểm như vậy, xác suất kết anh thành công rất thấp.

Hơn một ngàn năm qua, lão đã thấy quá nhiều kẻ thất bại.

"Sau khi tiểu tử họ Du kia kết thúc, ngươi có thể dựa vào hoàng lệnh này tiến vào động phủ đó." Yến Đế đưa ra một tấm lệnh bài bằng vàng, lại bổ sung: "An toàn thì cứ yên tâm, ở trong đại nội hoàng cung, không ai dám động tâm tư xấu." "Tạ bệ hạ, vi thần cáo lui." Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng, nhận lấy lệnh bài, cung kính lui ra.

Đợi hắn đi khỏi.

Yến Đế lắc đầu không nói, đang định tiếp tục xem cổ tịch trong tay, một bóng đen hiện ra, môi mấp máy, truyền âm vài câu.

Sắc mặt Yến Đế hơi lạnh, "Người mà ngay cả Chân Ma Tông cũng không tìm được, ép trẫm thì có ích gì?" Bóng đen cười khổ, cung kính nói: "Chân Ma Tông dường như rất coi trọng người đó, một lượng lớn Nguyên Anh đã tụ tập về Yến Đô, muốn lấy đây làm trung tâm, tìm kiếm khắp bốn phương tám hướng." "Đúng là điên rồi." Yến Đế im lặng, chuyển đề tài: "Bên Thất Vương thế nào rồi?" "Theo lão thấy, tiểu bối họ Du kia tỷ lệ thất bại vượt quá chín thành, vì vậy, tâm tình Thất Vương không tốt." … Sau khi Diệp Bất Phàm rời khỏi hoàng cung, đi trên đường lớn, mày nhíu chặt.

"Sao tôi lại có cảm giác, chuyện tôi kết anh, Yến Đế còn quan tâm hơn cả bản thân tôi nhỉ?" Diệp Bất Phàm vuốt cằm suy ngẫm.

Hắn đổi hướng, đi về phía tửu lầu, định gõ núi hỏi đường một phen.

Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu mấy người này là khách quen của "Hà Nguyên tửu lầu", thường xuyên tụ tập ở đây, trao đổi tin tức.

Tài lữ pháp địa, "lữ" không chỉ là thảo luận đại đạo, mà còn là trao đổi tình báo tin tức.

Nếu Diệp Bất Phàm tự cao tự đại, không chịu kết giao, bây giờ e là còn chưa có cách nào trở thành hầu tước, sắp xếp việc kết anh.

Lên tầng hai của tửu lầu.

Bình Dương Hầu mấy người đang thưởng rượu, em vợ của Sở Thân Vương là Hoài An Hầu cũng có mặt trong đó.

"Ha ha ha, chúc mừng Trương… không, phải nói là Ninh Hầu." Bình Dương Hầu cười lớn, "Mời ngồi." Diệp Bất Phàm vén vạt áo sau, ngồi xuống bàn rượu, xua tay nói: "Đều nhờ Hoài An Hầu, nếu không phải Sở Thân Vương tiến cử, e là ta vẫn còn đang tứ xứ tìm đường." Mấy người cười mỉm, thức thời không hỏi nhiều Trương lão tam đã cho Sở Thân Vương lợi ích gì.

"Ninh Hầu định khi nào kết anh?" Trấn Viễn Hầu tò mò hỏi.

Diệp Bất Phàm không giấu giếm, "Sau Du lão quỷ đi." Mọi người sững sờ, nhìn nhau, thầm nghĩ vị này sao còn gấp gáp hơn cả tên họ Diệp kia?

"Kết Anh Đan và linh vật, đã chuẩn bị xong chưa?" Hoài An Hầu thăm dò, "Ta năm đó vì mưu đồ Kết Anh Đan, đã tốn mấy chục năm, cuối cùng bị tên luyện đan sư chết tiệt đó luyện chế thất bại, tức chết ta đi được." "Vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông." Diệp Bất Phàm mỉm cười, chuyển đề tài, "Không biết những tiền bối kết anh thành công trước đây, bây giờ ra sao rồi?

Cùng một nơi kết anh, cũng coi như duyên phận, đến lúc đó có thể đến bái phỏng một hai." "Đa số gia nhập Yến quốc, trở thành dị tính vương, một bộ phận nhỏ thì rời khỏi Yến Đô, năm đó ta có may mắn gặp được một vị, còn được ban thưởng một cây linh dược mấy trăm

năm tuổi.” Hoài An Hầu ngưỡng mộ nói.

Bình Dương Hầu mấy người cũng gật đầu, tuy chưa gặp qua, nhưng đã từng nghe nói.

“Thì ra là vậy, thật là đáng tiếc.” Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, than thở.

Mà trong lòng, lại hơi thả lỏng, xem ra là hắn đã nghĩ nhiều.

“Tại đây kính Ninh Hầu một ly, chúc hạ Nguyên Anh đại thành.” “Xin chúc mừng trước Ninh Hầu, tiên đạo… trường sinh!” Bình Dương Hầu mấy người nâng ly, thần sắc có chút thương cảm.

Đại đạo vô tình.

Nếu thành công, đó chính là Nguyên Anh chân quân cao cao tại thượng.

Nếu thất bại, đó chính là một nắm đất vàng, bất luận tình huống nào, tâm trạng của bọn họ đều phức tạp.

Diệp Bất Phàm cùng mọi người cạn ly, uống cạn ly rượu thơm nồng, “Mượn lời chúc tốt lành của các vị rồi.” Sau đó, cùng Bình Dương Hầu và những người khác trò chuyện, dò hỏi về những vật có thể suy diễn thiên cơ.

Loại vật này thường có thể che đậy thiên cơ, lại còn có thể dựa vào tác dụng phụ để tăng tuổi thọ, đối với hắn càng nhiều càng tốt.

Tiếc là.

Trừ Nguyên Anh chân quân có tư cách nắm giữ, Kim Đan bình thường căn bản không có tư cách sở hữu.

Muốn có được, phải thành tựu Nguyên Anh, tiến vào vòng tròn của các Nguyên Anh trong liệt quốc.

Tuy nhiên.

Diệp Bất Phàm lại đổi được một số linh vật kết đan từ chỗ Bình Dương Hầu mấy người.

Đây là dành cho Lục La.

Vạn nhất thất bại, những thứ này có thể kịp thời bổ sung.

Cuối cùng.

Diệp Bất Phàm chủ động thanh toán, ung dung rời đi.

Trở lại viện.

Ngoài việc tu luyện Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, thời gian còn lại là đốc thúc Lục La, chờ Du lão quỷ kết thúc.

Bí dược kết anh thì đã được Bùi Thủy Nghiên hai người thu thập xong.

Không khó luyện chế, hai ngày đã thành công một bình bảo dịch màu lục.

Dược liệu Kết Anh Đan không dễ thu thập, nhưng cũng đã gom được chín thành chín.

Chương 230

Ngày hôm đó.

Diệp Bất Phàm tự mình đưa Lục La rời Yến Đô, ở một nơi không người mở ra một động phủ, hộ pháp cho Lục La.

Không ngoài dự liệu.

Lục La thất bại.

Tư chất của nàng bình thường, có tu vi như hiện tại hoàn toàn là do Diệp Bất Phàm bồi dưỡng ra, vì thiếu sự rèn luyện nên xác suất kết đan vốn không cao.

"Để… để chủ nhân thất vọng rồi." Trong động phủ, tóc Lục La được búi thành hai búi nhỏ đáng yêu, thân hình nhỏ bé vùi vào lòng Diệp Bất Phàm, oa oa khóc lớn, nước mắt làm ướt cả y phục.

May mà Diệp Bất Phàm có tứ giai liệu thương đan, không thì bây giờ Lục La đã thân vẫn.

"Không sao, thử lại là được." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ mông nhỏ của nàng, cười nhạt nói.

"Nhưng… nhưng căn cơ của ta bị tổn thương nghiêm trọng, không chết đã là may mắn lắm rồi, không còn khả năng kết đan nữa." Lục La khóc như mưa, nức nở nói.

"Ngươi quên ta có bí thuật chữa trị sao?" Diệp Bất Phàm cười gian, xoa xoa ngực Lục La.

Trước đây không lớn, mấy năm qua đã sớm bị Diệp mỗ nhân nhổ mạ cho lớn rồi.

Lục La dường như nghĩ đến điều gì, xấu hổ đến tai cũng đỏ bừng,

khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lòng hắn, không dám ngẩng đầu.

Thế là.

Một đêm mây mưa, dưới tác dụng của Lô Đỉnh Công, căn cơ tu vi của Lục La đã được chữa trị, khỏi hẳn.

Mười ngày sau.

Lục La kết đan thành công!

Tứ chuyển Kim Đan!

Đây là kết quả của việc Diệp Bất Phàm tiêu tốn lượng lớn linh vật kết đan.

Phẩm chất Kim Đan càng cao, đại biểu cho xác suất kết anh, tứ phẩm đã là cực hạn, không giống Diệp mỗ nhân có hệ thống, có thể nghịch chuyển.

"Cảm ơn chủ nhân." Trải qua sự tẩy tủy của Kim Đan, làn da Lục La càng thêm trắng nõn mịn màng, nàng đội hai búi tóc nhỏ, cảm động đến mắt đỏ hoe, nghẹn ngào khóc nức nở, ôm chặt cánh tay Diệp Bất Phàm.

Nếu không có chủ nhân.

Nàng bây giờ vẫn là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ, có lẽ đã chết trong cuộc đại chiến giữa Vạn Yêu Quốc và Triệu Quốc rồi.

Cả đời này cũng không thể trở thành Kim Đan chân nhân.

"Nghe nói nữ tử kết đan, da dẻ sẽ càng thêm săn chắc, không biết có phải thật không." Diệp Bất Phàm véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lục La.

Lục La mặt đỏ bừng, nắm đấm nhỏ đấm nhẹ hắn một cái.

Diệp Bất Phàm lùi lại hai bước, ôm vai giả vờ đau, "Lục La nhà ta

sức mạnh lớn hơn rồi, giỏi quá, Kim Đan chân nhân, thật đáng sợ." "Hì hì ~" Lục La nín khóc mỉm cười, đôi mắt to cong thành vầng trăng khuyết, thân mặc lục quần, cười tươi đứng đó, phảng phất như cảnh đẹp nhất trong rừng núi.

Diệp Bất Phàm cũng cười, tiến lên búng búng búi tóc nhỏ trên đầu Lục La, ánh mắt dịu dàng.

Đối với hắn.

Không có nhất kiến chung tình.

Sự đồng hành, mới là lời tỏ tình dài lâu nhất.

Diệp Bất Phàm thu dọn xong xuôi, ngồi trên phi kiếm, mang theo Lục La bay về phía Yến Đô.

Đúng lúc này, một lá truyền âm phù bay tới.

Diệp Bất Phàm bóp nát nó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Song hỷ lâm môn, dược liệu của Kết Anh Đan cuối cùng cũng gom đủ rồi." "Về khai lò luyện đan!" Từ khi vào Yến Đô, đã qua hơn hai tháng, để Bùi Thủy Nghiên hai người thu thập dược liệu, cuối cùng cũng có kết quả.

Sau khi trở lại viện.

Diệp Bất Phàm lập tức triệu kiến Bùi Thủy Nghiên hai người, kiểm tra một đống dược liệu trong túi trữ vật của họ, lộ ra vẻ hài lòng.

"Các ngươi làm không tồi." Hắn tán thưởng, nếu không có hai người họ, hắn tự mình thu thập, sẽ phải tốn rất nhiều thời gian.

Mà những người có thể sống sót ở Tội Quốc, cẩn thận không thiếu, cũng không sợ bị người khác để ý.

"Đây là việc lão nô nên làm." Triệu Vận quỳ một gối xuống đất,

mặt lộ vẻ lấy lòng.

"Chủ nhân có thể để thiếp thân một thân thơm lây, thiếp thân đã mãn nguyện." Bùi Thủy Nghiên thì vuốt vuốt váy áo, mắt liếc như tơ, gò má ửng hồng, hận không thể nhào vào Diệp Bất Phàm.

Theo thời gian tiếp xúc với Diệp Bất Phàm ngày càng nhiều, ít nhiều cũng bị kỳ hương của dương linh căn ảnh hưởng.

"Tiếp theo, các ngươi đi dò la tin tức liên quan đến Chân Ma Tông." Diệp Bất Phàm không có tâm tình trêu chọc, ném ra hai bình ngọc, "Đây là đan dược tăng tiến tu vi, đi đi." Muốn ngựa chạy, phải cho ngựa ăn cỏ.

Không thì ai bán mạng cho hắn?

Hai người nhận lấy bình ngọc, ngửi mùi dược hương bên trong, thần sắc mừng rỡ, cung kính lui ra.

Bùi Thủy Nghiên thì quyến luyến không rời.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng tiến vào phòng bế quan, lấy lò luyện đan ra bắt đầu luyện đan.

Trình độ luyện đan của hắn hiện giờ không thấp, dù sao cũng đã luyện chế quá nhiều đan dược, cộng thêm pháp lực và thần thức đều cực mạnh, năng lực khống chế đã đạt đến đỉnh cao.

Luyện chế cực phẩm độc đan, cả Nam Hồng Vực, không ai sánh bằng!

"Vẫn phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, Kết Anh Đan không thể lơ là." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, bỏ vào lò một phần "Kết Anh Thảo", dùng đan hỏa đốt cháy.

Thời gian trôi qua.

Đến tối, mấy ngàn phần linh dược đều đã được luyện chế thành

dược dịch.

Sau đó lại tiếp tục cho vào, điều khiển hỏa thế, đánh vào lò từng đạo pháp quyết.

Kết Anh Đan là tứ giai đan dược, muốn tỷ lệ thành công cao, cần luyện đan sư tứ giai, đến cấp bậc này, địa vị vô cùng tôn quý, đại quốc như Yến quốc cũng phải cung phụng.

Dường như vận may gia thân.

Quá trình rất thuận lợi.

Thuận lợi đến mức Diệp Bất Phàm phải nghiến răng.

Sáng sớm hôm sau, việc luyện đan kết thúc.

Năm viên đan dược đều thành cặn bã, phế đan cũng không tính là, mà viên đan dược cuối cùng đã thành hình.

Viên đan trong lòng bàn tay to bằng ngón tay cái, màu xanh lam lấp lánh như bảo thạch.

Bán đi có thể được mấy chục triệu, nếu đấu giá ở Yến Đô, e là có thể lên đến cả trăm triệu linh thạch.

"Sao lại thành thành phẩm rồi?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái mét, luyện đan quá cẩn thận, không cẩn thận lại thành thành phẩm mất rồi.

Hắn cần thành phẩm đan dược làm cái quái gì?

Thứ hắn cần là phế đan, độc đan!

"May mà còn có thể luyện chế một lò nữa." Diệp Bất Phàm mặt mày sa sầm, tiếp tục luyện đan.

Lần này, hắn càng cẩn thận hơn, khống chế hỏa hầu, chỉ sợ lại thành thành phẩm.

Cuối cùng.

Đến ngày thứ ba, một tiếng nổ vang lên, lò luyện đan trực tiếp vỡ nát.

Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, từ trong lò lấy ra một viên đan dược đen thui, trên đó đầy vết nứt, giống như một cục than đen. 【Kết Anh Đan: Tạp chất chín thành chín, hàm lượng dược độc ba trăm phần trăm, xác suất kết anh thành công cực thấp, chín thành chín tỷ lệ nổ chết.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Dược hiệu chín thành chín, hiệu quả chữa thương ba trăm phần trăm, xác suất kết anh thành công cực cao, chín thành chín tỷ lệ sống sót.】 "Cực phẩm độc đan!

Tốt tốt tốt!" Diệp Bất Phàm mừng như điên, gạt viên thành phẩm đan dược sang một bên, trịnh trọng cất viên cực phẩm phế đan đi.

"Còn thiếu một môn thổ linh công, là có thể kết anh rồi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng, sau đó nội thị đan điền.

Lúc này, bên cạnh Kim Đan, đã có bốn viên đại đan hư ảo, kim, thanh, lam, hồng bốn màu, tương ứng với bốn môn kết anh linh công kim mộc thủy hỏa.

Một khoảng thời gian sau đó.

Ngoài việc tu luyện thổ linh công, dò la tin tức, thì chính là chờ Du lão quỷ kết thúc.

Lại một tháng trôi qua.

Trong thời gian này Yến Đô càng thêm náo nhiệt, nhiều vị Nguyên Anh chân quân của Chân Ma Tông tụ tập, Ma Vân Thương Hội điều tra càng thêm thường xuyên.

Dường như muốn đào sâu ba thước, lôi Diệp Bất Phàm ra. … "Du lão quỷ sắp xong rồi chứ?" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng dưới gốc cây trong viện, Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp đã tu luyện hoàn thành.

Chương 231

Không chỉ vậy, Diệp Bất Phàm còn nâng cấp linh căn lên cực phẩm!

Tu vi vận chuyển nhanh hơn trước rất nhiều, tốc độ hấp thu linh khí tăng lên cả trăm lần.

Diệp Bất Phàm hiện tại, ngộ tính đỉnh cấp, linh căn cực phẩm, có thể xưng là thiên tài.

Mà mùi hương do cực phẩm dương linh căn mang lại, phạm vi càng rộng hơn.

Trong phạm vi ngàn trượng, chỉ cần là nữ tính, đều có thể ngửi thấy, cho dù che đậy, cũng chỉ có thể khống chế trong phạm vi năm tấc.

Ban đầu, Diệp Bất Phàm còn ra ngoài tụ tập với Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu mấy người.

Bây giờ, ra ngoài cũng không dám nữa.

"Trương Tam, ta biết ngươi ở nhà, mau ra đây." Ngoài viện có một giọng nói trong trẻo vang lên, thanh thúy dễ nghe.

"Ta không có ở đây." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm.

"Rầm!" Cửa viện bị đá văng ra, một thiếu nữ mặc váy màu vàng ngỗng xông vào, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan điển hình, dung mạo khuynh thành, mắt sáng răng trắng, thanh thuần đáng yêu.

Eo nhỏ, mông cong, ngoài việc là sân bay ra, các phương diện khác đều thuộc hàng cực phẩm.

“Còn nói ngươi không có ở đây, mấy ngày nay sao không đến Hà Nguyên tửu lầu?” Thiếu nữ nhìn thấy Diệp Bất Phàm, mắt sáng lên, cười hì hì chạy tới.

Nữ tử này tên là Chu Huyên Nhi, thiên phú cực cao, mới hai mươi mấy tuổi đã đạt đến Kim Đan trung kỳ, là con gái út của Sở Thân Vương.

Do Yến Đế không có con gái, nên rất chiếu cố nàng, cũng là tiểu quận chúa được sủng ái nhất Đại Yến quốc.

Bất luận là vì dung mạo hay bối cảnh, người theo đuổi nhiều như cá diếc sang sông.

Lần trước, Chu Huyên Nhi ham vui, theo Hoài An Hầu đến Hà Nguyên tửu lầu, sau khi nhìn thấy Diệp Bất Phàm, giống như mèo ngửi thấy cỏ bạc hà, liền bám lấy hắn.

Nếu không phải che giấu mùi hương kịp thời, e là cực phẩm dương linh căn của hắn đã bị bại lộ rồi.

“Không rảnh.” Diệp Bất Phàm nói ngắn gọn, giọng điệu lạnh nhạt.

Thiếu nữ này quả thực xinh đẹp, còn hơn cả Thượng Quan Thanh Dao một bậc, nhưng hắn đang ở thời điểm mấu chốt kết anh, thật sự không muốn gây phiền phức.

Vì chuyện này, Sở Thân Vương vị Nguyên Anh chân quân kia đã nhiều lần mặt đen cảnh cáo.

Vừa mới ăn của Diệp Bất Phàm một cây linh dược vạn năm, giờ lại muốn bắt cóc hòn ngọc quý trên tay của lão, sao lão có thể đồng ý?

“Người theo đuổi bản tiểu thư không có một ngàn cũng có tám trăm, sao ngươi lại như vậy?

Có phải vì ta đòi ngươi thêm một cây linh dược vạn năm nên

ngươi mới không thèm để ý đến ta không?" Chu Huyên Nhi tức nghẹn, hếch hếch cái mũi xinh, hừ nhẹ.

Lông mi dài như chiếc quạt nhỏ chớp chớp, đôi mắt to đảo một vòng, cười hì hì nói: "Hay là, ta trộm về cho ngươi hai cây nhé?" Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, thầm nghĩ Sở Thân Vương đây là nuôi ra cái thứ gì vậy.

Đang định khuyên giải vài câu.

Bỗng nhiên thần sắc Diệp Bất Phàm khẽ động, quay đầu nhìn về hướng hoàng cung.

"Ầm ầm!" Mây đen giăng kín, sấm sét vang trời.

"Du lão quỷ này không đơn giản a, đã vượt qua hai giai đoạn phá đan, kết anh, sắp độ kiếp rồi." Diệp Bất Phàm mắt lóe tinh quang.

Chưa kịp qua mấy hơi thở, một tiếng sấm kinh thiên động địa giáng xuống, hung hăng đánh vào đại nội hoàng cung.

"A ——" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Không lâu sau thiên kiếp liền tan biến.

"Lại chết một người nữa?" Chu Huyên Nhi ngây người, trên gò má trắng nõn hiện lên vẻ sợ hãi, nàng nép sát vào Diệp Bất Phàm, dường như muốn trốn vào lòng hắn.

Diệp Bất Phàm liếc nàng một cái.

Đôi mắt to của Chu Huyên Nhi không ngừng đảo quanh, một bộ dạng lanh lợi cổ quái.

"Vút!" Thân hình Diệp Bất Phàm lóe lên, tiến vào trong nhà, bàn tay vung lên, thu Lục La vào trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Loại thần thông này, có thể chứa vật phẩm, cũng có thể thu người sống, thần diệu hơn túi trữ vật rất nhiều.

Lại đánh ra mấy đạo pháp quyết, truyền tin cho Bùi Thủy Nghiên.

"Cáo từ!" Không đợi Chu Huyên Nhi nổi giận, thân hình như gió, rời khỏi tiểu viện, nhanh chóng đi về hướng hoàng cung.

Đã đợi mấy tháng.

Kết anh.

Chính là lúc này! … Diệp Bất Phàm len lỏi qua đám đông, tiến vào nội thành.

Bên tai truyền đến giọng nói của Hồng Mao Điểu, "Ta đã tra giúp ngươi rồi, trong Yến Đô, ít nhất có mười tám vị Nguyên Anh, hơn một nửa là của Chân Ma Tông, bọn họ dường như đã khóa chặt ngươi ở Yến Đô." Nó lại bổ sung: "Còn có Lâm chân quân của Vô Ưu Tông, hoàng thất Đại Yến cũng đang tìm kiếm." Thần sắc Diệp Bất Phàm không đổi, dựa vào cửa một cửa hàng, yên lặng nhìn một đội long mã hoàng thành phi nước đại qua.

Đợi đám tu sĩ hoàng thành đi qua, hắn xuyên qua lớp bụi đất bay lên, tiếp tục đi tới, trong đầu không ngừng suy diễn lại mọi chuyện xảy ra ở Yến Đô, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Hắn phán đoán: "Khóa chặt Yến Đô, nhưng không thể khóa chặt vị trí cụ thể của ta, không sao." "Nhưng ngươi độ kiếp, động tĩnh quá lớn, nhất định sẽ gây nghi ngờ, đến lúc đó cho dù kết anh thành công, cũng sẽ bị để ý." Hồng Mao Điểu có chút lo lắng.

Diệp Bất Phàm là tên có chiến lực mạnh mẽ nhất mà nó từng thấy, nhưng cũng có giới hạn, một đám Nguyên Anh sơ kỳ, cộng thêm mấy vị trung kỳ, lấy đầu mà đánh?

"Kết anh ở nơi khác còn nguy hiểm hơn, hơn nữa, thiên kiếp của ta… quỷ mới biết đáng sợ đến mức nào, căn bản không giấu được." Diệp Bất Phàm lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm: "Tôi chỉ cần vượt qua hai

cửa ải ‘phá đan’ và ‘kết anh’, lúc độ kiếp không ai dám đến gần, đến lúc đó thành công thăng lên Nguyên Anh, đánh không lại cũng có thể chạy." “Khốn kiếp!

Từ lúc theo ngươi, không phải là chuẩn bị chạy trốn, thì cũng là đang trên đường chạy trốn.” Hồng Mao Điểu chửi bới.

Diệp Bất Phàm liếc nó một cái, thầm nghĩ không có ta, ngươi hình như vẫn đang bị hai con chó điên Hợp Hoan và Chân Lan điên cuồng truy đuổi.

“Người tới dừng bước!” Vệ binh trước cổng hoàng cung lạnh lùng quát, sau khi Diệp Bất Phàm lấy ra lệnh bài, vệ binh mới không ngăn cản nữa.

Bọn họ nhìn bóng lưng của Diệp Bất Phàm, ánh mắt quỷ dị, “Du lão quỷ vừa chết, gã này liền tiến vào kết anh động phủ, cũng không sợ xui xẻo sao?” Thường thì sau khi người khác kết anh xong, tu sĩ kết anh tiếp theo sẽ đợi mấy ngày, để tránh bị tử khí của người trước bám vào.

Đi được không lâu, một vị lão thái giám đi từng bước nhỏ đến, khom người nói: “Ninh Hầu, mời đi lối này.” Nói xong, đi trước dẫn đường.

Đi vòng qua Thái Hòa Điện, đến bên ngoài một sườn núi sâu trong hoàng cung.

Phong cảnh hữu tình, đại trận bao quanh, linh khí dồi dào, vượt xa bên ngoài mấy chục lần.

Vừa đến nơi này, Diệp Bất Phàm cảm giác ít nhất có bốn đạo thần thức lướt qua người, dường như đang dò xét gì đó.

Yến Đế chắp tay sau lưng, đứng bên ngoài động phủ.

Mà trong động phủ, nam nam nữ nữ khóc lóc thảm thiết đi ra,

dường như là vợ con của Du lão quỷ.

"Ai, mỗi năm đều thấy có người kết anh thất bại, tiểu bối họ Du vừa chết, Du gia mất đi trụ cột, e là sẽ bị kẻ thù để mắt tới." Yến Đế thấy Diệp Bất Phàm đến, khẽ thở dài, mặt đầy vẻ bi thiên mẫn nhân.

"Đúng vậy." Diệp Bất Phàm gật đầu, đợi con cháu của Du lão quỷ thu dọn động phủ sạch sẽ, rời khỏi hoàng cung, hắn mới đi vào.

"Ninh Hầu, kết anh cần cẩn thận ứng đối, chúc ngươi thành công nhé." Yến Đế thành tâm gửi lời chúc phúc.

Diệp Bất Phàm gật đầu, bước lớn vào trong động phủ, trong tiếng "ầm ầm", cửa đá khổng lồ đóng lại, trận pháp khởi động, hình thành từng lớp quang tráo, phong tỏa toàn bộ sườn núi.

Ít nhất có ba đạo trận pháp tứ giai phòng hộ, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ, trong thời gian ngắn cũng đừng hòng phá được.

Yến Đế yên lặng nhìn chằm chằm, biểu cảm ôn hòa thu lại.

Đúng lúc này, một lão giả toàn thân mục nát hiện ra bên cạnh Yến Đế, cười hắc hắc nói: "Bệ hạ, theo quy củ, bảy người thay phiên, lần này đến lượt bệ hạ rồi." Lão đã tra tư liệu của Ninh Hầu, kết anh vội vàng, tỷ lệ thành công rất thấp.

Mưu đồ người này, không có ý nghĩa gì.

"Thất Vương, ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Yến Đế không vui, lạnh lùng nói.

Thất Vương khom người, "Không dám, đây là quy củ do tiên đế định ra." "Không cần nhắc nhở trẫm!

Lui ra đi!" Yến Đế không kiên nhẫn phất tay.

Thất Vương khom người lui ra.

Yến Đế nhìn chằm chằm động phủ hồi lâu, khẽ thở dài, thất vọng

rời đi. … Trong động phủ, có mấy gian thạch thất.

Ở giữa là một tòa thạch đài, đỉnh vòm hoàn toàn thông suốt, có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh như ngọc, Diệp Bất Phàm lúc này, dường như là một con ếch ngồi đáy giếng.

Hồng Mao Điểu từ trong áo Diệp Bất Phàm chui ra, "Nguy hiểm quá, trong hoàng lăng có một đại tu sĩ, thần thức quá đáng sợ, suýt nữa bị phát hiện, dưới đất còn có một cự đầu Nguyên Anh viên mãn, may mà đang ngủ say." "Ngươi đi bố trí trận pháp đi." Diệp Bất Phàm phân phó.

Đại sự kết anh, hắn đã sớm chuẩn bị, trận pháp tứ giai không mua được, nhưng ngụy tứ giai trận pháp thì có thể.

Có thể ngăn cản thần thức dòm ngó.

"Được thôi." Hồng Mao Điểu nhả ra từng cây trận kỳ, bận rộn xung quanh động phủ.

Mà Diệp Bất Phàm, thì đi lại khắp nơi trong động phủ.

Hắn không giống những người kết anh khác, có thần thức, nhục thân Nguyên Anh, cảm ứng còn nhạy bén hơn cả Nguyên Anh sơ kỳ.

Chương 232

Nửa buổi.

Diệp Bất Phàm ngồi trước một bức tường, như đang diện bích tư quá, yên lặng không nói.

Ngồi như vậy, suốt nửa ngày.

"Tôi chỉ muốn kết cái anh, sao lại vất vả thế này?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Người khác không nhìn ra, nhưng thần thức của hắn có thể cảm ứng được phía sau bức tường tưởng chừng bình thường, có một hạt cát.

Tỏa ra ánh sáng yếu ớt, khắc đầy phù văn.

"Chu Tước, những Nguyên Anh của Chân Ma Tông, đều ở Yến Đô cả chứ?" Diệp Bất Phàm hỏi, đợi Hồng Mao Điểu cho câu trả lời xác định, liền nhắm mắt lại.

Một lát sau, lại mở ra, phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, phân bố xung quanh, còn bản thân thì ngồi lại trên thạch đài.

Thạch đài không có vấn đề gì.

Hắn không kết anh ngay lập tức, mà là tu luyện thần thông.

Mười ngày sau.

Diệp Bất Phàm khôi phục chân thân, dung mạo tuấn mỹ vô song, hắn phân phó: "Chu Tước, vì ta hộ pháp!" Hồng Mao Điểu gật gật đầu, phun ra một mảng sương mù lớn, che phủ toàn bộ động phủ.

Lớp sương này là thần thông của yêu tộc, có thể che giấu khí tức, ngăn cản thần thức dòm ngó.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, nuốt cực phẩm Kết Anh độc đan, sau khi khôi phục trạng thái đến đỉnh phong, vận chuyển Ngũ Sắc Kết Anh Pháp.

Trong đan điền.

Một viên Kim Đan chậm rãi xoay tròn, xung quanh năm viên đại đan hư ảo kim mộc thủy hỏa thổ cũng đang chuyển động.

Diệp Bất Phàm lấy ra linh vật kết anh đã chuẩn bị từ lâu.

Thiên Kỳ Mộc Tâm, Đại Địa Tinh Túy, Huyền Trọng Thủy, cùng với Chân Long Bạn Sinh Hoa đã đấu giá được ở Triệu Quốc, và Mẫu Kim của sư tôn.

Nuốt hết tất cả linh vật, hóa thành ngũ sắc quang mang, dung nhập vào năm viên đại đan hư ảo trong đan điền.

Đại đan lóe sáng, từ hư ảo chuyển sang ngưng thực, ánh sáng xuyên thấu cơ thể, bùng phát ngũ sắc huyền quang.

Linh vật kết anh có thể khiến hư đan ngưng thực, từ đó phá đan thành anh.

"Ầm!" Hai ngày sau, ngũ hành đại đan đang vận chuyển tốc độ cao đột nhiên ngừng lại, bắn ra kim, thanh, lam, hồng, hạt năm màu kỳ quang, hung hăng đánh vào viên hoàn mỹ Kim Đan ở trung tâm nhất.

"Rắc rắc!" Hoàn mỹ Kim Đan như vỏ trứng nứt ra, không ngừng run rẩy, phảng phất như sắp vỡ tan bất cứ lúc nào.

Pháp lực tại chỗ hỗn loạn, xé nát kinh mạch, huyết nhục, Diệp Bất Phàm cả người trực tiếp biến thành một quả bầu máu.

"Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp này, thật đúng là nguy hiểm a, đổi người khác chắc chắn không qua nổi giai đoạn 'phá đan' này." Diệp Bất Phàm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây mới chỉ là bắt đầu, hoàn mỹ Kim Đan hoàn toàn vỡ nát, cả người hắn sẽ nổ tung, căn cơ hủy hết.

May mà.

Dưới tác dụng nghịch chuyển kép của Kết Anh Đan và Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, hoàn mỹ Kim Đan nhanh chóng ổn định, giảm thiểu nguy hiểm đến vô hạn.

Tốc độ phá đan rất chậm.

Mỗi khi có thêm một vết nứt, pháp lực càng hỗn loạn.

Cùng lúc đó, thần hồn trong nê hoàn cung ở trán Diệp Bất Phàm bay ra, hình thành một đoàn quang cầu, rơi vào trong Kim Đan.

Nguyên Anh, là thể kết hợp của thần hồn và pháp lực, đây mới là nguyên nhân Nguyên Anh có thể thoát khỏi nhục thân mà không chết.

Ba ngày sau.

Trên hoàn mỹ Kim Đan dày đặc toàn là vết nứt, trong một tiếng "rắc", cuối cùng cũng hoàn toàn vỡ nát, tan ra.

Một cự anh hình dáng giống Diệp mỗ nhân từ bên trong bước ra.

Nhờ công pháp Chúc Dương Sát, Nguyên Anh hiện ra màu đỏ rực.

Một luồng dao động kinh khủng vượt xa Kim Đan lan tỏa từ thân hình hài nhi, khiến người ta run rẩy, thậm chí còn vượt qua cả Nguyên Anh sơ kỳ bình thường.

Thông thường mà nói, khi mới vào cảnh giới này, Nguyên Anh chỉ lớn chừng bàn tay, gầy trơ xương.

Nhưng của Diệp Bất Phàm lại khác.

Nó to bằng hai bàn tay, lại còn tròn vo, chiều ngang chiều dọc đều như nhau, trông như một quả cầu, đến cổ cũng không thấy đâu. "Vãi!

Sao lại mập thế này?" Nguyên Anh có chút ngơ ngác, cúi đầu nhìn xuống, hoàn toàn không thấy được ngón chân của mình.

Nó theo phản xạ đưa tay sờ cằm, nhưng cánh tay nhỏ bé bị lớp mỡ dày cản lại, không tài nào với tới.

Diệp Bất Phàm trầm tư, nuốt hết tất cả mảnh vỡ Kim Đan, thân hình lại mập thêm một chút.

Nó bước đi bằng đôi chân ngắn cũn cỡn, từ trong đan điền đi ra ngoài.

Bên ngoài sương mù mờ mịt, nó hít thở một hơi linh khí đất trời, vươn tay duỗi chân, thích ứng với trạng thái kỳ lạ này. "Bốp!" Một cái vuốt vươn tới, vỗ vào mông của cục mỡ nhỏ, Diệp Bất Phàm lảo đảo, lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại. "Ngươi... béo thật đấy." Chim lông đỏ nhéo nhéo cục mỡ tròn vo, nói với vẻ kỳ quái.

Nó đã từng thấy Nguyên Anh của vô số tu sĩ sơ kỳ, nhưng chưa bao giờ thấy ai to và béo như thế này. "Cút!" Diệp Bất Phàm xoa xoa mông, giận dữ quát.

Một luồng uy áp như núi lớn được phóng ra, đè nặng lên người Chu Tước, ép đến mức xương cốt của nó kêu răng rắc. "Ngươi quả nhiên có vấn đề." Chim lông đỏ giật nảy mình, vội vàng lùi lại.

Luồng pháp lực dao động này không kém gì đỉnh phong Nguyên Anh sơ kỳ, uy áp còn hơn thế nữa.

Nó đã có phần hiểu ra, sở dĩ béo như vậy là vì nền tảng được Kim Đan nén lại quá dày, quá mạnh, vượt xa tiêu chuẩn.

Cho nên sau khi phá vỏ, hình thể Nguyên Anh lớn hơn nhiều so với cùng cấp.

Chạy ra ngoài cũng không sợ bị tiêu tán. "Đề phòng giúp ta một chút." Diệp Bất Phàm đáp một câu, rồi xoay người tiến vào đan điền

trong bụng nhục thân.

Nó lại ngồi xếp bằng ở trung tâm năm đạo hư đan.

Gương mặt nhỏ nhắn trở nên ngưng trọng, hai tay bắt quyết, vận chuyển "Ngũ Sắc Bí Thuật" trong Ngũ Sắc Kết Anh Pháp.

Lập tức, Nguyên Anh tỏa ra ánh sáng, bao phủ lấy năm viên hư đan.

Hư đan kêu "rắc" rồi vỡ tan, từ bên trong nở ra năm đứa trẻ có tướng mạo y hệt Diệp Bất Phàm. "Dung!" Diệp Bất Phàm hai tay chắp lại, Hỏa Linh Anh bước tới, trùng lặp với bản tôn Nguyên Anh, dung hợp làm một.

Không có gì khó khăn, thuộc tính hỏa cũng là một phần của Dương Sát, màu đỏ càng thêm tươi đẹp, phảng phất như sắp nhỏ ra máu.

Tiếp đó, Kim Linh Anh bước tới, trùng lặp.

Hai loại Linh Anh lập tức xung đột, Nguyên Anh trở nên bất ổn.

Nhưng rất nhanh, dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, sự xung đột này biến mất không dấu vết, Nguyên Anh màu đỏ lóe lên kim quang.

Nhị sắc Nguyên Anh!

Mộc Linh Anh, Thổ Linh Anh lần lượt trùng lặp, khí tức tăng vọt.

Hài nhi vốn đã béo tròn, lại phình to thêm hai ba vòng, uy áp đã vượt qua Nguyên Anh sơ kỳ. "Màu cuối cùng!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, Thủy Linh Anh dung hợp với bản tôn Nguyên Anh.

Trên người Nguyên Anh, ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, ánh mắt sáng rực, khí thế kinh thiên.

Bất luận là cường độ pháp lực hay độ đậm đặc, đều đã sánh ngang

với trung kỳ.

Thần thức càng tăng vọt, đạt tới tiêu chuẩn của trung kỳ.

Ngũ sắc Nguyên Anh.

Thành!

Linh khí xoáy tròn lấy động phủ làm trung tâm, lan tỏa ra tám hướng, dần dần bao phủ toàn bộ hoàng cung, bao phủ Yến Đô, hình thành một cơn bão kinh khủng bao trùm phạm vi vạn dặm.

Linh khí như thác đổ, rót ngược vào trong cơ thể Nguyên Anh.

Chương 233

Nguyên Anh ngày càng trở nên ngưng thực. "Ầm ầm!" Cùng lúc đó, trên bầu trời hoàng cung, mây đen giăng kín, nhanh chóng lan rộng.

Vạn dặm giang sơn của Đại Yến quốc phảng phất như bị một tấm màn đen che lấp, thiên uy cuồn cuộn, khiến vô số tu sĩ ở Yến Đô run rẩy, sợ hãi. "Ngũ sắc Nguyên Anh!

Cổ kim chưa từng có, ngươi thật sự là nghịch thiên rồi!" Chim lông đỏ kinh hãi tột độ, vội vàng phun ra một lượng lớn sương mù, che đậy khí tức của Diệp Bất Phàm cũng như Ngũ sắc Nguyên Anh.

Thiên kiếp thì nó không che được, chỉ có thể che khí tức mà thôi.

Ngũ sắc Nguyên Anh là chuyện trọng đại, nếu bị phát giác, toàn bộ Nam Hồng Vực đều sẽ long trời lở đất.

Những lão bất tử Hóa Thần Thiên Quân kia tuyệt đối sẽ chạy tới xem cho rõ! … Trong đại nội hoàng cung.

Yến Đế nhanh chóng bước ra khỏi ngự thư phòng, nhìn về phía thiên kiếp vô tận, trong lòng chấn động. "Nguyên Anh bình thường độ kiếp bất quá vài nghìn dặm, cái này vạn dặm... phải mạnh đến mức nào?

Tên này rốt cuộc đã kết thành loại Anh gì?" Thất Vương cũng chạy tới, không thể tin nổi.

Quá khoa trương rồi.

Vạn dặm thiên kiếp, ngay cả trong cổ tịch cũng không có ghi chép liên quan.

Lão ta đột nhiên nhìn về phía Yến Đế, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ và ghen tị, trong lòng hối hận vô cùng.

Ninh Hầu kia không những thành công, mà Nguyên Anh còn cực độ bất phàm, nghi là Tứ sắc Nguyên Anh!

Tứ sắc, dù là trong ba đại siêu cấp thế lực, cũng là đại yêu nghiệt, toàn bộ Nam Hồng Vực không vượt quá hai bàn tay, trong đó một nửa là Hóa Thần Thiên Quân!

Sớm biết như vậy, lão ta đã giành lấy suất này từ trước. "Ha ha ha!

Tốt!

Thời cũng là mệnh!" Yến Đế lại cười lớn, vị lão hoàng đế xưa nay hỉ nộ không lộ ra mặt, giờ đây lại hiện lên vẻ hưng phấn và kích động.

Lão ta căng thẳng tột độ nhìn chằm chằm vào thiên kiếp, "Hy vọng hắn độ kiếp thành công!" Hiện tại tình huống này, căn bản không có cách nào ra tay, nếu không sẽ dẫn lửa thiêu thân, chết còn thảm hơn bất cứ ai.

Nghĩ đến đây, hai vị Chân Quân liền thu liễm khí tức, để tránh bị thiên kiếp ảnh hưởng.

Không chỉ hai người họ.

Trong hoàng lăng, cũng có thần thức dò xét tới, nhìn trộm ngọn núi ở trung tâm thiên kiếp.

Cùng lúc đó, Yến Đô sôi trào, hàng trăm triệu tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên, tim đập chân run. "Mới một tháng thôi, lại có người độ kiếp rồi?" "Thiên kiếp này... có phải hơi lớn quá không?

Lẽ nào là Tứ sắc Nguyên Anh trong truyền thuyết?" Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu cùng đông đảo Kim Đan từ trong tửu lâu bước ra, nhìn lên đám mây đen trên bầu trời Yến Đô, da đầu tê dại.

Thiên kiếp càng lớn, đại biểu cho tiềm lực càng kinh khủng, uy lực cũng càng mạnh.

Về phần ngũ sắc, họ chưa từng nghĩ tới, trong lịch sử cũng không có, tứ sắc họ cũng chỉ mới nghe qua mà thôi. "Trương Lão Tam vội vã kết anh, ngược lại tỷ lệ thành công lại cao sao?" Hoài An Hầu có chút ghen tị, chua lè nghĩ.

Bên cạnh, con gái của Sở Thân Vương là Chu Huyên Nhi thì trợn to đôi mắt đẹp, nhanh chóng chạy về phía thân vương phủ.

Trên Hoàng Dương Sơn.

Trong động phủ ở tầng cao nhất, mười mấy vị Nguyên Anh Chân Quân kết thúc hội nghị, từ trong động phủ bước ra, ánh mắt nóng rực nhìn về phía thiên kiếp. "Thiên hạ có tư cách ngưng tụ Tứ sắc Nguyên Anh, lại là một tán tu, chỉ có kẻ tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 biến thái này thôi." Trần Lão Quái nhếch miệng.

Tình huống này căn bản không cần điều tra, đoán cũng đoán được. "Xem ra phương hướng không sai, hắn quả nhiên ở Yến Đô.

Ban đầu hắn không phải mưu đồ nhục thân kết anh, mà là pháp lực kết anh.

Lần này có thể quay về báo cáo rồi." Nhạc Lão Quái trầm giọng nói. "Tứ sắc Nguyên Anh sao..." Trong số mười mấy vị Nguyên Anh, người dẫn đầu là một thanh niên áo đen, ánh mắt sâu thẳm như biển, nhíu mày trầm tư.

Hắn hiệu là Thanh Dương Đại Chân Quân, sư từ Hồng Y Thiên Quân, đã bầu bạn với Thiên Quân ngàn năm.

Lúc còn nhỏ hắn từng nghe qua một vài bí mật liên quan, kẻ đột phá vạn dặm thiên kiếp hình như chỉ có Ngũ sắc Nguyên Anh.

Chỉ là thời gian đã quá xa xưa, có chút nhớ không rõ. "Thiên kiếp

này uy lực quá lớn.

Tuy rằng hắn nhục thân kết anh, phòng ngự mạnh, nhưng cũng có nguy cơ tử vong rất lớn," hắn ngưng mắt nói. "Ta thông báo cho sư tôn!" Tuy là Đại tu sĩ, nhưng hắn cũng không dám nhúng tay vào thiên kiếp.

Sơ sẩy một chút là phải hồn phi phách tán. "Nếu hắn thất bại, chúng ta mất trắng hơn một năm!" Trần Lão Quái phụ họa, thấp giọng nói: "Thiên Tiên, Vô Ưu Tông sẽ không để Ma Long Ngọc Tỷ quay về Chân Ma Tông, Hóa Thần Thiên Quân của bọn họ có thể sẽ can dự." Ma Long Ngọc Tỷ liên quan đến bí mật Hóa Thần, can hệ quá lớn. "Bất luận độ kiếp thành công hay không, thiên kiếp tiêu tán, lập tức tiến vào hoàng cung Đại Yến!" Thanh Dương Đại Chân Quân đánh ra một đạo truyền tấn pháp quyết, lạnh lùng nói, rồi bước một bước ra, thân ảnh lập tức xuất hiện bên ngoài hoàng cung.

Yến quốc là một nửa phụ thuộc của Chân Ma Tông, mỗi trăm năm đều phải cống nạp tài nguyên.

Nhưng tổng thể vẫn là quốc gia độc lập, hắn không thể can thiệp.

Hoàng cung cũng không phải nơi người ngoài có thể tùy tiện tiến vào, lão quái vật Nguyên Anh dưới lòng đất kia đã ngủ say nhiều năm, còn mạnh hơn cả hắn.

Lão liếc mắt nhìn bóng người mộng du ở một góc hoàng thành, lạnh lùng nói: "Lâm Chân Quân của Vô Ưu Tông, thu lại tâm tư của ngươi đi, chuyện này không phải ngươi có tư cách nhúng tay vào." Lâm Chân Quân từ trong cơn mộng tỉnh lại, trong mắt một mảnh thanh minh, cười nói: "Thanh Dương Đại Chân Quân, chuyện này phải hỏi sư huynh của ta." Vừa dứt lời, một thiếu niên áo lam mày thanh mắt sáng bước tới, phảng phất như tiểu tư nhà ai.

Hắn cầm một cuốn sổ tay, nhìn Thanh Dương Đại Chân Quân,

ngạc nhiên nói: "Ngươi là ai?" Người này chính là tam trưởng lão của Vô Ưu Tông, Thần Du Đại Chân Quân, tu luyện 《Vô Ưu Kinh》, trí nhớ còn khoa trương hơn cả cá, có khuyết hãm nghiêm trọng.

Nói xong, hắn lật lật cuốn sổ tay trong tay, lật một hồi lâu, cho đến khi nhìn thấy một bức chân dung.

Dưới bức chân dung có một hàng chữ nhỏ, đó là giới thiệu nhân vật. "Thì ra là Thanh Dương Đại Chân Quân, ừm, quan hệ bình thường, tính cách cô độc, đạo lữ chết, hai đứa con trai cũng chết..." Thiếu niên áo lam đọc lời giới thiệu, chợt bừng tỉnh.

Hắn lộ ra nụ cười, chắp tay nói: "Thanh Dương đạo hữu, ngươi khỏe không." "..." Trần Lão Quái, Nhạc Lão Quái và những người khác nghe vậy đều cạn lời.

Cuốn sổ tay của Vô Ưu Tông này toàn ghi những thứ quỷ quái gì không, cứa thẳng vào nỗi đau của Thanh Dương sư huynh. "Thần Du, ngươi tốt nhất nên thành thật một chút!" Thanh Dương Đại Chân Quân như không nghe thấy, dừng lại một lát rồi mới cảnh cáo với vẻ mặt vô cảm. "Ngươi vừa nói gì?" Trên mặt thiếu niên áo lam lóe lên bạch quang, lộ vẻ mờ mịt, "Ngươi là ai?" Hắn cúi đầu lật sổ tay, "Thì ra là Thanh Dương Đại Chân Quân, ừm, quan hệ bình thường, tính cách cô độc, đạo lữ chết..." "Thanh Dương đạo hữu, ngươi khỏe không." Thiếu niên áo lam chắp tay nói. "..." Thanh Dương Đại Chân Quân hít sâu một hơi, cố nén tính tình mà cảnh cáo.

Giao tiếp với loại người đầu óc không bình thường này quả là một thử thách lớn đối với hắn. "Ngươi vừa nói gì?" "Ngươi là ai?" Trên mặt thiếu niên áo lam lại hiện lên bạch quang, mờ mịt nói, hắn cúi đầu nhìn sổ tay, "Thì ra là Thanh Dương... quan hệ bình thường...

đạo lữ chết..." "Cút con mẹ ngươi đi!" Thanh Dương Đại Chân Quân phẫn nộ gầm lên. … Ngay lúc này, "Ầm ầm!" một tiếng sấm

kinh thiên nổ vang, toàn bộ tu sĩ Yến Đô đều kinh hãi nhìn thấy một đạo lôi đình to bằng mười trượng như một con nộ long, hung hăng đánh vào hoàng cung. "Thiên kiếp này có phải quá biến thái rồi không?" Trần Lão Quái biến sắc, Lâm Chân Quân và những người khác cũng sắc mặt ngưng trọng.

Uy lực này vượt xa thiên kiếp thông thường quá nhiều, dù là Nguyên Anh sơ kỳ lão làng cũng không chống đỡ nổi.

Trong đại nội hoàng cung, lôi kiếp đánh xuống, Diệp Bất Phàm lập tức nổ tung, máu thịt bay tứ tung.

Nguyên Anh như được gột rửa một lần, thân hình béo mập thu nhỏ lại một vòng, càng thêm ngưng luyện.

Mà tuổi tác, từ vừa mới sinh ra biến thành bộ dạng nửa tuổi, khí thế càng mạnh hơn. "Mạnh hơn nhục thân lôi kiếp mấy lần." Diệp Bất Phàm vận chuyển 《Phạm Thánh Ma Công》, cơ thể tái sinh, trong nháy mắt đã tái tạo lại nhục thân.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, trước mắt tối sầm, khi tỉnh lại, bản thân đã xuất hiện dưới ánh đèn neon.

Từ trên trời nhìn xuống, nhà cao tầng, đèn đỏ rượu xanh, những kiến trúc và thiết bị hiện đại không ngừng tác động đến tâm thần của Diệp Bất Phàm.

Mà ký ức về tu luyện, về một thế giới khác lại không ngừng phai nhạt.

Chương 234

"Tâm ma kiếp." Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, cố thủ tâm thần.

Tuy nhiên, ký ức giống như cát không nắm được, vô tình từ chối sự níu kéo của hắn, nhanh chóng chảy qua kẽ tay.

Cảnh tượng thay đổi.

Cơ thể Diệp Bất Phàm thu nhỏ lại, trở về thời thơ ấu.

Cha hắn véo tai hắn, chỉ vào bài kiểm tra mà mắng: "Đây là số điểm mà mày thi được đấy à?!

Hạng nhì từ dưới đếm lên của cả lớp!

Mày xem bạn mày kìa, Tiểu Béo, nó lần nào thi cũng đứng nhất!" Cảnh tượng lại thay đổi, người mẹ già lải nhải, khuyên nhủ hết lời: "Con à, bao giờ mới lập gia đình đây?

Con xem Tiểu Béo đã lấy vợ sinh con rồi, còn con... ai." Triệu quốc, Nguyên quốc, Nam Hồng Vực, Tiên Đường, Yến quốc, Lục La, Nhan Như Ngọc, Sở Tử Tuyết...

Tất cả ký ức hoàn toàn biến mất.

Diệp Bất Phàm như trở lại làm người phàm, tốt nghiệp, đi làm.

Mới bước vào xã hội, khí thế ngút trời, mệnh ta do ta không do trời, nhưng rồi việc đi làm về nhà như một cái máy, bị ông chủ mắng chửi, dần dần mài mòn đi góc cạnh của hắn, dập tắt đi khí phách tuổi trẻ.

Ba mươi mấy tuổi, vẫn cô đơn một mình, nhìn bạn bè cùng trang lứa cưới vợ sinh con, trong mắt chỉ có sự ngưỡng mộ và cả sự mờ mịt về tương lai.

Bốn mươi tuổi, công ty cắt giảm nhân sự, khoản vay mua nhà đè nặng khiến hắn không thở nổi, trốn trong phòng ngủ uống rượu giải sầu.

Năm mươi mấy tuổi, cha mẹ qua đời, hắn nhìn căn phòng trống rỗng, nội tâm cô độc, qua khung cửa sổ, lại nhìn vạn nhà đèn đuốc, bạn bè cùng trang lứa đã con cháu đầy đàn, gia đình vui vẻ.

Sáu mươi tuổi, nhiều năm làm việc vất vả đã mang lại một thân bệnh tật, nằm trên giường bệnh, nửa đời tích góp bị bệnh viện rút sạch, không người thân thích, không ai chăm sóc, đau khổ không kể xiết.

Bảy mươi lăm tuổi, hắn bị bệnh tật dày vò nhiều năm, sinh mệnh đi đến hồi kết.

Hắn nhìn lại cả cuộc đời, có tiếc nuối, có không nỡ, có lưu luyến.

Hắn nhớ lại lời cằn nhằn của cha mẹ thời niên thiếu, nhớ lại bóng hình thanh xuân lãng mạn nơi sân trường, ký ức như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, cuối cùng tan biến ở cuối dòng thời gian. "Cứ thế chết đi, cũng tốt." Diệp Bất Phàm nằm vào quan tài, nhắm đôi mắt già nua lại.

Không biết đã qua bao lâu, hắn đột nhiên mở bừng mắt, tâm thần đã tiêu tán lại một lần nữa ngưng tụ. … Trong động phủ hoàng cung Đại Yến, Diệp Bất Phàm mở hai mắt, thần quang bắn ra. "Ta tu hành một trăm mười tám năm, trải qua ngàn khó vạn hiểm, sao có thể cam tâm chết đi?!

Ta muốn... trường sinh!" Diệp Bất Phàm gầm lớn, thoát ra khỏi tâm ma kiếp, một quyền đấm vào lôi kiếp khổng lồ đang ập tới. "Ầm ầm!" Nhục thân bị lôi đình xuyên thủng, máu tươi văng tung tóe, lôi đình cũng theo đó nổ tung, hóa thành biển sấm, bao phủ toàn bộ động phủ.

Mái tóc đỏ của Diệp Bất Phàm bay múa, mắt lóe lên tia điện lạnh lẽo, khí huyết bàng bạc tái tạo lại nhục thân của hắn.

Mà Nguyên Anh béo mập trong cơ thể lại thu nhỏ thêm một vòng, trưởng thành đến bộ dạng một tuổi, khí tức Nguyên Anh cường đại chấn động tám hướng. "Ầm ầm!" Từng đạo lôi đình thô to giáng xuống, Diệp Bất Phàm như một chiếc thuyền con, chìm sâu trong biển sấm, giơ nắm đấm giao chiến với lôi đình, cùng trời tranh phong, trông như điên dại. "Thiên kiếp chọc giận hắn rồi sao?" Chim lông đỏ trốn ở một góc động phủ, run lẩy bẩy.

Nhìn về phía Diệp Bất Phàm, trong mắt tràn ngập vẻ xa lạ, sợ hãi từ tận đáy lòng.

Từ khi quen biết hắn, nó chưa từng thấy hắn nổi giận, hơn nữa sức chiến đấu này quá khoa trương, đã có thể sánh ngang với Nguyên Anh trung kỳ.

Nó cũng không ngồi yên, không ngừng phun ra một lượng lớn sương mù, che kín toàn bộ động phủ, ngăn cản mọi thần thức và cảm giác.

Cuối cùng, thiên kiếp tan biến, động phủ đã trở thành một đống phế tích, xung quanh sương mù dày đặc, không nhìn rõ bên trong.

Diệp Bất Phàm đứng sừng sững giữa trung tâm sương mù, hít sâu một hơi, cơ thể phát sáng, cảm giác được tầng thứ sinh mệnh đã thăng hoa.

Cảm nhận về thế giới trở nên rõ ràng hơn, có thể thao túng linh khí đất trời.

Nguyên Anh trong cơ thể đã trưởng thành đến bộ dạng ba tuổi, thân hình cân đối, pháp lực dồi dào, thần thức kinh người.

Đã hoàn toàn vượt qua sơ kỳ, sánh ngang với Nguyên Anh trung kỳ

lão làng. "Một trăm mười tám tuổi, Nguyên Anh sơ kỳ!" Do tuổi thọ sớm đã vượt xa ngàn năm nên không tăng thêm.

Nhưng không sao cả.

Với tác dụng phụ của mai Thần Quy, tăng thêm mấy ngàn năm tuổi thọ, sống dai hơn Hóa Thần Thiên Quân không thành vấn đề. "Với thực lực hiện tại, chỉ cần không gặp phải Nguyên Anh Đại tu sĩ, trung kỳ có thể giết." Diệp Bất Phàm tự tin bừng bừng, chỉ riêng pháp lực của hắn đã sánh ngang với trung kỳ, cộng thêm nhục thân, trong trung kỳ khó tìm được đối thủ.

Mà Chân Ma Kiếm Trận, lúc còn Kim Đan đã có thể chém Nguyên Anh, nay uy lực càng biến thái hơn.

Điểm yếu duy nhất là các pháp lực thần thông về phương diện công kích, tốc độ, phòng ngự, một cái cũng không có.

Hắn trầm ngâm một lát, ngồi xếp bằng, hai tay bắt quyết, thần hồn sảng khoái, Nguyên Anh trong cơ thể nhanh chóng phân liệt ra một khối quang đoàn.

Nguyên Anh như bị rút cạn, nhanh chóng suy yếu, nhưng dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, trạng thái Nguyên Anh lại đột ngột tăng mạnh, thần hồn càng thêm bền bỉ.

Sau đó, hắn bắn ra một tia tiên huyết bao bọc lấy quang đoàn, chìm xuống lòng đất.

Ngay lúc này, "Vù..." một tiếng gió vang lên, trong sương mù, một hạt cát nhỏ không đáng kể tỏa ra ánh sáng yếu ớt, sau đó khuếch đại, hình thành một hắc động lớn vài trượng. "Ầm!" Một chiếc long trảo vàng rực đột ngột chụp về phía Diệp Bất Phàm, tốc độ cực nhanh, mắt thường khó mà bắt kịp.

Diệp Bất Phàm phun ra một thanh phi kiếm màu xanh, "Keng" một

tiếng kim loại vang lên, phi kiếm rung bần bật, tại chỗ bị long trảo đánh bay ra ngoài, ngay cả cản lại một chút cũng không làm được. "Hắc hắc, tiểu tử, vừa mới bước vào Nguyên Anh, đừng hòng đấu với trẫm!" "Loại như ngươi, trẫm đã giết mười mấy tên rồi." Yến Đế từ trong hắc động bước ra, ánh mắt tham lam, phảng phất như đang nhìn một cây đại dược vô thượng, kích động đến mức có chút run rẩy.

Tứ sắc Nguyên Anh, chỉ cần nuốt vào, tuổi thọ của lão ta sẽ đột phá giới hạn, tăng vọt một đoạn dài!

Thậm chí có khả năng thoát khỏi xiềng xích của bí pháp nuốt Anh, trở thành Đại tu sĩ! "Hạt cát đó, quả nhiên là nội tàng càn khôn, một loại tiết điểm không gian phiên bản yếu." Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày, hai tay giơ cao, "Ầm" một tiếng, long trảo nặng nề đập vào hai cánh tay, "Rắc rắc", xương tay gãy nát, hai chân cắm sâu vào lòng đất.

Lão Yến Đế sống quá lâu, thần thông thi triển cực kỳ mạnh mẽ, hoàn toàn nghiền ép Nguyên Anh sơ kỳ.

Nhục thân của hắn vốn sánh ngang với pháp bảo Nguyên Anh cũng không chịu nổi. "Yến Đế, tha cho ta một mạng thì thế nào?

Nuốt ta, ngươi có thể kéo dài tuổi thọ hay không chưa nói, Chân Ma Tông sẽ không tha cho ngươi đâu." Khóe miệng Diệp Bất Phàm rỉ máu, ánh mắt nội liễm. "Yên tâm, xung quanh động phủ này sớm đã bị bố trí ẩn nặc đại trận, thần thức khó mà dò xét.

Ăn ngươi xong, dọn dẹp dấu vết, ai có thể phát hiện là ta làm!" "Nơi này bị thiên kiếp gột rửa vô số lần, cho dù là Hồng Y Thiên Quân cũng không dám dùng thời gian hồi tố." Lão Yến Đế cười lớn, sắc mặt trở nên dữ tợn, đột nhiên há miệng gầm lên một tiếng rồng.

Tiếng rồng gầm rung trời, hóa thành sóng âm kinh khủng, nặng nề oanh kích lên người Diệp Bất Phàm.

Thần thông này, chuyên công kích thần hồn!

Cơ thể Diệp Bất Phàm nổ tung ra một đám sương máu, Nguyên Anh trong cơ thể chấn động mạnh, đầu óc như bị búa tạ nện một phát, hai mắt lộ vẻ mờ mịt.

Tu vi của lão Yến Đế quá cao, thần thông sóng âm hoàn toàn không phải là thứ sơ kỳ có thể chống đỡ.

Đây là sự nghiền ép về tu vi và thần thông. "Hù..." Lão Yến Đế lộ vẻ kích động và hưng phấn, miệng há ra, càng lúc càng lớn, ép cho cả khuôn mặt méo mó, cuối cùng hóa thành một cái miệng lớn như chậu máu dài vài trượng, một ngụm nuốt chửng Diệp Bất Phàm. "A a!!

Yến Đế!" Diệp Bất Phàm kinh hãi và giận dữ kêu thảm. "Rắc rắc!" Lão Yến Đế không thèm để ý đến tiếng kêu thảm, miệng nhai ngấu nghiến, máu thịt bị nghiền nát, tiếng xương vỡ vụn rợn người vang lên, máu tươi từ miệng chảy xuống, nhuộm đỏ hoàng kim long bào.

Gương mặt lão ta không khác gì ác quỷ trong địa ngục, nhe nanh cười điên cuồng.

Thần thông thôn phệ này lão ta đã tu hành mấy trăm năm, sớm đã xuất thần nhập hóa, việc tiêu diệt luyện hóa nhục thân dễ như trở bàn tay.

Bỗng nhiên, lão ta quay đầu nhìn về phía xa. "Đến cũng nhanh đấy." Lão Yến Đế cười lạnh, không hề để ý.

Từ lúc thiên kiếp kết thúc đến bây giờ, trông thì lâu nhưng thực tế chỉ qua ba hơi thở.

Pháp lực của lão ta kinh thiên, thần thông cái thế, trong nháy mắt giết chết một sơ kỳ, đã là chuyện quen thuộc.

Lão Yến Đế đôi tay khô gầy bắt quyết, thi triển pháp thuật dọn

dẹp, xóa sạch sẽ dấu vết của hai người tại đây, sau đó thân ảnh lùi lại, chui vào hắc động do hạt cát tạo thành.

Hắc động nhanh chóng thu nhỏ, lại hóa thành một hạt cát, rơi xuống đất, sau đó chìm vào lòng đất, biến mất không thấy.

Từ đó, không còn lại một chút dấu vết nào.

Chương 235

"Vút!" Vừa yên tĩnh được một hơi thở, từ dưới lòng đất bay lên một giọt máu tươi, máu tươi nhanh chóng khuếch trương, tái tạo nhục thân, sau đó ngưng tụ thành bộ dạng của Diệp Bất Phàm.

Mà lúc này, không còn sự hỗ trợ của Chu Tước, sương mù đã dần tan đi. "Cho ta một bộ quần áo." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm chìa tay ra.

Chim lông đỏ hiện ra, phun ra một bộ y phục màu trắng, tức giận mắng lớn: "Bà cô đây là nữ!

Có thể đừng ở trước mặt ta mà khỏa thân chạy lung tung được không?!" "Ngươi lại không phải chưa từng thấy." Diệp Bất Phàm nhún vai, mặc vào chiếc áo dài màu trắng. "Phì!" Chim lông đỏ nhổ một bãi nước bọt. "Ít nhất có hai Đại tu sĩ!

Còn có mười mấy tên Nguyên Anh sơ trung kỳ!

Bọn họ đã xông vào hoàng cung rồi!

Bà cô đi trước đây!" Chim lông đỏ vội vàng truyền âm, sau đó ẩn đi thân hình, nhanh chóng độn xuống lòng đất bỏ chạy.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, một bước bước ra, lập tức tạo ra sóng âm, độn về phía xa.

Tốc độ hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã rời khỏi phạm vi động phủ.

Không còn trận pháp che đậy, hắn ngẩng đầu nhìn lên, phía xa có hơn mười đạo thân ảnh đang lóe lên bay tới. "Tiểu hữu!

Xin dừng bước!" Mắt Thanh Dương Đại Chân Quân sáng lên, lớn tiếng hô.

Trần Lão Quái, Nhạc Lão Quái và những người khác thấy bộ dạng của Diệp Bất Phàm cũng rất kích động.

Hơn một năm, gần hai năm, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành!

Mà Lâm Chân Quân của Vô Ưu Tông thì ánh mắt u ám, ẩn hiện sát cơ. "Chư vị, hà cớ gì phải khổ sở truy đuổi?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm khó coi, gầm lên một tiếng, độn về phía xa, hai ba bước đã ra khỏi hoàng cung.

Tuy nhiên, tốc độ của Thanh Dương Đại Chân Quân còn kinh khủng hơn.

Một bước đã đến gần sau lưng Diệp Bất Phàm, uy áp kinh thế, ép cho không gian cũng phải run rẩy.

So với hắn, đám người Lâm Chân Quân đều tỏ ra yếu ớt như trẻ con, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Tiểu hữu, ta chỉ mời ngươi đến Chân Ma Tông..." Thanh Dương Đại Chân Quân chộp về phía vai hắn, còn chưa kịp nói xong, một tiếng cười khẽ đã u u vang lên. "Vong Thần!" Một đạo gợn sóng huyền diệu lan ra, cuốn lấy nửa cái Yến Đô, bàn tay của Thanh Dương Đại Chân Quân khựng lại, như bị thứ gì đó cản trở.

Mà thân hình của Diệp Bất Phàm cũng dừng lại, hai mắt lộ vẻ mờ mịt.

Chí cao bảo điển của Vô Ưu Tông, Vô Ưu Kinh! "Hỏa!" Ngay sau đó, một ngón tay khổng lồ được hình thành, hỏa diễm ngút trời, phảng phất như một cột ngọc lửa chống đỡ trời đất, "Ầm" một tiếng ấn xuống nhục thân Diệp Bất Phàm, mặt đất bên dưới bị lực xung kích xuyên thủng một vực sâu ngàn trượng.

Nhục thân Nguyên Anh dưới loại công kích kinh khủng này, yếu ớt như đồ giấy, lập tức vỡ nát, bốc cháy.

Nguyên Anh Đại tu sĩ ra tay, một sơ kỳ căn bản không có đất để phản kháng. "Vô Ưu Tông!

Các ngươi đáng chết!

A a!!" Diệp Bất Phàm kinh hãi tột độ, giãy giụa gào thét.

Tuy nhiên mặc cho hắn giãy giụa thế nào, đều là vô ích, ngón tay khổng lồ cuộn lấy ngọn lửa vô tận, nhấn chìm hắn, thiêu thành tro bụi.

Ra tay tàn nhẫn, ngay cả một giọt máu cũng không còn, căn bản không có khả năng tái tạo nhục thân. "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Thiếu niên áo lam cầm sổ tay, đứng trên đống phế tích, hai mắt lộ vẻ mờ mịt, nhìn xung quanh, nhíu mày không thôi.

Mãi cho đến khi nhìn thấy ghi chép trong sổ tay, mới bừng tỉnh ngộ.

Hắn vỗ vỗ trán. "Giết hắn nhanh quá, quên mất túi trữ vật của hắn, chắc là chưa bị hủy đâu nhỉ." Thiếu niên áo lam nhanh chóng lướt đến đống tro tàn trên mặt đất, nhưng một bàn tay còn nhanh hơn, vớt một cái trong đống tro, lấy ra một túi trữ vật.

Thanh Dương Đại Chân Quân nắm chặt túi trữ vật, nhìn chằm chằm thiếu niên áo lam, lửa giận bừng bừng.

Ma Long Ngọc Tỷ vô cùng quan trọng, nhưng người có thể tu luyện thành công 《Thiên Sát Chân Ma Công》 cũng quan trọng không kém.

Bây giờ, đã bị giết! "Thần Du, ngươi đang tìm chết!

Vô Ưu Tông đây là muốn khai chiến với Chân Ma Tông của ta sao?!" Thanh Dương Đại Chân Quân gầm lên, ma khí cuồn cuộn giữa nắm đấm, "Bành" một tiếng, đánh ra một con hắc long vạn trượng, lao thẳng về phía thiếu niên áo lam. "Vong Ưu!" Thiếu niên áo lam thần

tình thản nhiên, một tay chỉ ra, kỳ quang bùng phát, khí thế của con hắc long vạn trượng nhanh chóng suy yếu, long mục lộ vẻ mờ mịt, phảng phất như đã quên đi sự tồn tại của chính mình.

Cuối cùng, tan biến vào hư vô. "Thanh Dương đạo hữu, người này dám cướp đồ của Vô Ưu Tông ta, Lâm Chân Quân có thể làm chứng, hắn không chết không được.

Hơn nữa hắn lại không phải đệ tử Chân Ma Tông của ngươi, chết rồi hình như cũng không liên quan gì đến các ngươi nhỉ?" Thiếu niên áo lam cúi đầu nhìn sổ tay, như đọc thuộc lòng kịch bản, từng chữ từng câu nói.

Thanh Dương Đại Chân Quân thấy vậy, tức đến muốn nổ phổi.

Rất rõ ràng, từ trước Vô Ưu Tông đã lên kế hoạch giết Diệp Bất Phàm, trên cuốn sổ nhỏ ngay cả lời lẽ đối phó cũng đã ghi sẵn.

Phía sau, Trần Lão Quái, Nhạc Lão Quái cùng mười mấy vị Nguyên Anh cũng phẫn nộ, khí thế như hồng, tùy thời động thủ. "Sớm biết vậy đã gọi thêm chút người." Lâm Chân Quân đứng sau thiếu niên áo lam, nhìn đội hình hùng hậu này, lau mồ hôi lạnh.

Ngay lúc hai bên giương cung bạt kiếm, mấy đạo thân ảnh từ ngoài Yến Đô bay tới.

Người dẫn đầu lưng đeo trường kiếm, hai mắt sắc bén, rõ ràng là một kiếm đạo Đại Chân Quân.

Thất trưởng lão Thiên Tiên Tông, Thủy Đông Lưu. "Chư vị, vì một nhân vật nhỏ mà khơi mào đại chiến hai tông, thật sự không đáng, không bằng dừng tay giảng hòa?" Thủy Đông Lưu mỉm cười nói, ra hiệu bằng mắt với Lâm Chân Quân.

Người sau hiểu ý gật đầu, chắp tay nói: "Thanh Dương Đại Chân Quân, Diệp Bất Phàm không phải người của Chân Ma Tông, chúng ta

cũng không có ý nhằm vào quý tông.

Tuy nhiên để tỏ lòng áy náy, tông ta nguyện nhường ra một khối Thỏ Ngọc Từ." Vô Ưu Tông và Thiên Tiên Tông cũng đánh nhau đến ngươi chết ta sống, nhưng trong chuyện Ma Long Ngọc Tỷ và Diệp Bất Phàm, mục tiêu của họ là thống nhất.

Cái trước có bí mật Hóa Thần, cái sau cũng là nghịch thiên, tiềm lực quá khoa trương.

Nếu bị mang đi, Chân Ma Tông đang sa sút rất có thể sẽ quật khởi trở lại, đây không phải là chuyện tốt đối với hai tông. "Ha ha, thì ra hai tông đã sớm thương lượng xong rồi." Thanh Dương Đại Chân Quân cười lạnh, trong lòng biết rõ.

Vô Ưu Tông đây là sớm đã lôi kéo Thiên Tiên Tông đến phá đám, giảng hòa cho qua chuyện.

Hắn trầm mặc một lát, thần thức quét vào túi trữ vật, bên trong ngoài mấy triệu linh thạch và một ít đan dược, công pháp, dược liệu, cũng không có Ma Long Ngọc Tỷ. "Sao lại không có?!

Diệp Bất Phàm trước khi chết đã tặng cho người khác rồi sao?!

Hay là sư tôn phán đoán sai lầm, ngọc tỷ từ đầu đến cuối đều không ở trên người hắn?!" Sắc mặt Chân Dương Đại Chân Quân kịch biến, tâm tình lập tức rơi xuống đáy vực.

Chuyến đi này, công cốc!

Tuy nhiên, tổng thể mà nói, tin tức cũng không phải là tồi tệ nhất, cho Vô Ưu hai tông một phán đoán sai lầm, mình có thể âm thầm tìm kiếm, đến lúc đó sẽ không có ai cản trở nữa. "Thần Du, đợi sư tôn của ta tới, rồi hãy thảo luận chuyện này!" Chân Dương Đại Chân Quân hít sâu một hơi, hừ lạnh một tiếng, xoay người mang theo Trần Lão Quái và những người khác rời đi.

Họ không rời khỏi Yến Đô, mà đóng quân lại trên Hoàng Dương Sơn.

Sớm đã thông báo cho sư tôn, không bao lâu nữa sẽ giá lâm. "Hồng Y Thiên Quân?

Lâm sư đệ, ngươi không nói là ngài ấy tới!" Đầu óc thiếu niên áo lam đau nhói, ký ức sâu thẳm hiện lên một chút, sắc mặt cuồng biến, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Chân Quân.

Người sau cũng sắc mặt trắng bệch. "Hai vị, cứ coi như chúng ta chưa từng tới, cáo từ!" Thủy Đông Lưu cũng thần tình cứng đờ, chắp tay, rồi chạy như ma đuổi ra khỏi Yến Đô.

Hồng Y Thiên Quân tính tình nóng nảy, đừng nói là bọn họ, ngay cả vị thái thượng trưởng lão thường xuyên cùng ngài ấy đánh cờ cũng bị đánh không ít lần.

Thiếu niên áo lam lật sổ tay, lật đến một trang, ngón tay run rẩy.

Đây là bị dọa sợ.

Hóa Thần Thiên Quân tuổi thọ bốn nghìn năm.

Chương 236

Hồng Y Thiên Quân đã sống hơn ba nghìn năm, thực lực quá mạnh, hơn nữa không tuân thủ quy củ, một vị Hóa Thần Thiên Quân căn bản không đủ cho ngài ấy đánh, hai vị thì miễn cưỡng đủ tư cách. "Mau đi!" Thiếu niên áo lam nhanh chóng chạy trốn.

Theo tin Ninh Hầu bị giết nổ ra, toàn bộ Yến Đô chấn động.

Vừa mới kết anh, đã bị Thần Du Đại Chân Quân bóp chết.

Bình Dương, Trấn Viễn, Hoài An Hầu, bao gồm cả Sở Thân Vương và những người khác đều không ngờ tới. … Trong đại nội hoàng cung.

Trong mật thất dưới lòng đất của ngự thư phòng, bốn phía đều được xây bằng đá đen, đây là Hắc Long Thạch, dược liệu pháp bảo Nguyên Anh đỉnh cấp, tự nhiên có thể ngăn cản thần thức, che đậy pháp lực dao động.

Lão Yến Đế ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp luyện hóa Diệp Bất Phàm vừa nuốt vào. "Không biết có thể kéo dài tuổi thọ được bao lâu?" Lão ta hít sâu một hơi, cố nén sự kích động, nhắm hai mắt lại.

Theo quá trình thôn phệ và luyện hóa, đứa trẻ trong cơ thể có tướng mạo y hệt Diệp Bất Phàm càng ngày càng suy yếu, cho đến khi gần như trong suốt.

Đợi đứa trẻ hoàn toàn không còn năng lực phản kháng, lão Yến Đế không vội nuốt ngay.

Lão ta từng thôn phệ hơn mười Nguyên Anh, không một ngoại lệ, căn bản không qua được ải "luyện hóa".

Nhưng Nguyên Anh này vô cùng quan trọng, mọi thứ phải cẩn

thận là trên hết.

Ngay lúc Nguyên Anh gần như bị tiêu diệt. "Bốp!" Đan điền mở ra, Nguyên Anh của Yến Đế đang hấp hối bên trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn, tóm lấy đứa trẻ trong suốt kia, sau đó há to miệng, nhét đứa trẻ vào miệng. "Ong!" Tuy nhiên ngay lúc này, đứa trẻ đột nhiên mở bừng mắt, cơ thể bùng phát kỳ quang. "A, có thể từ trong tay Lâm Chân Quân trốn thoát, trẫm đã biết không dễ giết như vậy!" Nguyên Anh của Yến Đế miệng chợt dừng lại, đột ngột lùi về sau, cười lạnh nói.

Khóe miệng lão ta nhếch lên vẻ chế giễu, một tay bắt quyết, "Đáng tiếc, Nguyên Anh của ngươi đã bị tiêu diệt gần như tiêu tán, đã trọng thương, hơn nữa còn ở trong đan điền của ta, ngươi lấy gì mà đấu với ta?!" "Ầm!" Trong đan điền lập tức sáng rực, dưới chân Diệp Bất Phàm hiện ra từng đạo phù văn, hình thành một đại trận màu vàng khổng lồ. "Hồn đạo cấm chế?

Lão hoàng đế, ngươi thật đúng là... sợ chết a, ngay cả đan điền của chính mình cũng hạ cấm chế." Diệp Bất Phàm nhíu mày nói.

Cấm chế tương tự như một trận pháp thu nhỏ, không cần ký thác vào trận bàn, trận kỳ.

Giống như "Sinh tử cấm" hạ vào trong đầu Sở Tử Tuyết lúc trước, "Sinh tử ấn" trên người Ngu Tuyền Cơ.

Chỉ có điều lão hoàng đế hạ vào đan điền của mình là loại cấm chế công kích. "Trẫm tu hành một nghìn năm trăm năm, giết anh đoạt đế vị, nhiều lần nuốt Anh, nếu dễ dàng bị người khác tính kế, chẳng phải là trò cười sao?!" Yến Đế lộ vẻ khinh miệt, đầu ngón tay bắt ra một đóa liên hoa ấn, đẩy về phía trước, "Liên Hoa Cấm, khai!" "Xoạt xoạt..." Cấm chế dưới chân Diệp Bất Phàm như mặt nước gợn sóng, một đóa kim liên hoa nổi lên, hai ngàn cánh hoa nhanh chóng khép lại,

đâm về phía Nguyên Anh của hắn. "Yên tâm, ngươi không chết được đâu, cùng lắm là đánh tàn Nguyên Anh của ngươi, dù sao ta còn phải nuốt nó." Lão hoàng đế cười khẽ, "Lát nữa lại phao tin, ngươi đã trốn thoát khỏi hoàng cung, ai có thể tra ra được ta?" "Vậy thì không cần, chuyện bên ngoài ta sớm đã lưu lại hậu thủ." Sắc mặt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, bàn tay nhỏ của Nguyên Anh bắt quyết. "Chân Ma Tông, Ma Vân Thương Hội, Vô Ưu Tông, phiền phức của ta quá nhiều rồi, mượn tay ngươi, để thực hiện một kế kim thiền thoát xác!" "Thoát khỏi tất cả phiền phức!" Thủ đoạn giả chết tầm thường không thể lừa được đại tu sĩ Nguyên Anh.

Để cái chết trông thật hơn, trước khi đột phá Nguyên Anh, hắn đã bỏ ra mười ngày tu luyện 《Phân Thân Thần Thông》 nhận được từ Hà Y Liên.

Sau khi đột phá Nguyên Anh, hắn lợi dụng 《Phân Thân Thần Thông》 để phân liệt thần hồn, thậm chí còn tái tạo một nhục thân cho thần hồn đó.

Nhục thân này có chiến lực Nguyên Anh.

Người bên ngoài dù có thông thiên cũng không thể nhìn ra được. "Cái gì?!" Gương mặt Nguyên Anh cao ba tấc của lão hoàng đế cứng đờ, một dự cảm không lành bỗng dưng trỗi dậy. "Phân thân!" Diệp Bất Phàm mặc kệ những cánh hoa sen đang lao tới giết mình, hai tay bắt quyết, một đạo thần hồn tách ra khỏi Nguyên Anh.

Nguyên Anh không những không suy yếu vì bị phân liệt mà ngược lại, như thể vừa uống thuốc đại bổ, Nguyên Anh vốn gần như trong suốt bỗng tỏa sáng rực rỡ.

Tác dụng phụ của 《Phân Thân Thần Thông》 bị nghịch chuyển, có hiệu quả trị liệu. "Phân tiếp!" Diệp Bất Phàm hai tay không ngừng bắt quyết, theo số lượng thần hồn được phân ra ngày càng nhiều,

dưới sự nghịch chuyển, Nguyên Anh từ trong suốt dần trở nên thực chất hóa.

Vết thương trên Nguyên Anh do bị lão hoàng đế không ngừng thôn phệ, luyện hóa đã hoàn toàn hồi phục! "Không thể nào!" Tròng mắt lão hoàng đế suýt nữa thì lòi cả ra ngoài.

Thôn phệ nhiều Nguyên Anh như vậy, lão chưa bao giờ gặp phải loại quái thai này, thần hồn càng phân liệt, vết thương hồi phục càng nhanh! "Kiếm trận!" Diệp Bất Phàm phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, kiếm quang quét ngang, trong nháy mắt nghiền nát những cánh hoa sen, rồi "ầm" một tiếng trấn áp cấm chế hoa sen.

Hắn cũng không che giấu nữa.

Hài nhi nhanh chóng lớn lên thành hình dáng đứa trẻ ba bốn tuổi, lấp lánh ánh sáng ngũ sắc.

Rõ ràng là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng kích thước không kém lão hoàng đế, một vị Nguyên Anh trung kỳ, là bao. "Ngũ sắc Nguyên Anh?!" Lão hoàng đế khó tin nổi, không nói hai lời, Nguyên Anh nhanh chóng độn ra ngoài đan điền.

Lão muốn trốn!

Lần này lão thôn phệ phải một con quái vật!

Cùng lúc đó, sắc mặt lão tái mét, hai tay bắt quyết, thi triển pháp thuật thần thông.

Nhục thân này, không giữ được nữa rồi. "Định!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, hài nhi đưa tay nhỏ chỉ một cái, toàn bộ đan điền của lão hoàng đế phảng phất như ngưng đọng, ngay cả Nguyên Anh của lão cũng bị định trụ, việc thi pháp bị cắt ngang. "Vút!" Nguyên Anh ba tuổi bước một bước, tức thì xuất hiện bên cạnh Nguyên Anh của lão hoàng đế, phun ra một vòng ánh sáng, cứng rắn chém rách

Nguyên Anh, khiến nó trọng thương.

Đây là pháp bảo Nguyên Anh của Hợp Hoan lão tổ. "A a!!" Lão hoàng đế đau đớn tột cùng, rú thảm lùi lại.

Nguyên Anh nhanh chóng ảm đạm đi. "Ngươi đáng chết!" Lão trợn mắt muốn nứt ra, đột nhiên phun ra một cây trường thương màu đen, uy thế kinh người.

Đó chính là pháp bảo bản mệnh của lão. "Định lần nữa!" Nguyên Anh ba tuổi giơ tay chỉ một cái, Nguyên Anh của lão hoàng đế cùng với trường thương đều bị định trụ.

Nguyên Anh của Diệp Bất Phàm nhanh chóng ảm đạm.

Định Thân Thuật có đẳng cấp quá cao, lúc Kim Đan nhiều nhất chỉ thi triển được một lần, hiện tại tuy đã tấn thăng Nguyên Anh, nhưng không có thiên địa linh khí để điều khiển, thi triển hai lần, pháp lực tiêu hao quá lớn. "Ầm!" Vòng ánh sáng nặng nề xuyên qua lồng ngực Nguyên Anh của lão hoàng đế, khí tức của lão giảm mạnh. "Đây rốt cuộc là thần thông gì?!" Lão hoàng đế thoát khỏi Định Thân Thuật, Nguyên Anh càng thêm ảm đạm, uất ức đến mức gần như muốn hộc máu.

Lão đã đối phó với rất nhiều Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí còn làm trọng thương mấy vị.

Nhưng bây giờ, mặc cho lão có vạn loại thần thông, nghìn loại pháp thuật cũng không thi triển ra được, uy lực của Định Thân Thuật này quá khoa trương. "Thiên Địa Vi Cục!" Pháp lực cạn kiệt, vẻ mặt Diệp Bất Phàm không đổi, hai tay chắp lại, thần hồn chi lực bộc phát.

Một bàn cờ hiện ra dưới chân lão hoàng đế, từng quân cờ đen trắng khổng lồ rơi xuống bàn cờ. "Ông!" Sau lưng Diệp Bất Phàm, một bóng người áo bào trắng cao lớn bao phủ lấy hắn, nhấc lên một

quân cờ đen, đặt xuống một vị trí trên bàn cờ đen trắng.

Lão hoàng đế kinh nộ phản kháng, nhưng bị trúng hai đòn, đã trọng thương, chiến lực giảm xuống mức sơ kỳ.

Lão muốn chạy trốn, nhưng dù có trốn thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn cờ rộng lớn.

Các quân cờ xung quanh như những ngọn núi lớn.

Lão nhỏ bé như hạt cát, chạy trốn trong khe hở của những ngọn núi quân cờ, hoàn toàn diễn giải cái gì gọi là "nhìn núi chạy chết ngựa". "Ầm!" Quân cờ đen rơi xuống, một tiếng hét thảm vang lên, Nguyên Anh của lão hoàng đế bị nghiền nát đến mức gần như trong suốt. "Thu!" Diệp Bất Phàm vung tay, bàn cờ hóa thành quang ảnh tiêu tán, sau đó hắn vươn tay chộp lấy Nguyên Anh đã hôn mê trong tay.

Nhìn chằm chằm lão hoàng đế suy tư một lúc.

Hắn vỗ vỗ nó trong lòng bàn tay, lại lần nữa nghiền nát Nguyên Anh thêm một chút.

Sưu hồn một Nguyên Anh trung kỳ, phải làm cho Nguyên Anh của đối phương suy yếu đến cực hạn, nếu không thần thức vừa đưa vào sẽ lập tức bị phản đòn trọng thương. "Hy vọng thành công." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, thần thức như một thanh kiếm sắc, cẩn thận đâm vào trong đầu Nguyên Anh, thăm dò thức hải của nó.

May mắn là không có cấm chế "nổ đầu".

Điều này cũng bình thường, đường đường hoàng đế Đại Yến, vua của một nước, trong thức hải làm sao có thể có cấm chế.

Cẩn thận lật xem ký ức của lão hoàng đế.

Chương 237

Ký ức một ngàn năm trăm năm, từng khung cảnh như đèn kéo quân lướt qua trước mắt, số lượng nhiều đến mức suýt chút nữa khiến Diệp Bất Phàm xem đến phát ói. "Toàn là thứ gì lộn xộn." Diệp Bất Phàm đầu óc choáng váng, xoa xoa mi tâm.

Đợi đến khi hoàn toàn ghi nhớ ký ức của lão hoàng đế, hắn rút ra một tia hồn phách của lão, sau đó đánh ra hơn trăm đạo cấm chế, phong ấn Nguyên Anh lại, tiện tay ném vào một góc trong đan điền.

Còn Diệp Bất Phàm thì lại lấy tinh huyết từ nhục thân của lão hoàng đế, bắt đầu luyện hóa.

Một lúc lâu sau.

Diệp Bất Phàm thi triển Dịch Hình Thần Thông, dung mạo biến đổi, trở thành dáng vẻ của lão hoàng đế.

Thần hồn, dao động pháp lực, khí tức giống hệt nhau.

Hắn ngồi xếp bằng ở trung tâm đan điền.

Hoàn toàn cưu chiếm thước sào! …… Trong mật thất. "Lão hoàng đế" đột nhiên mở mắt, đứng dậy hoạt động một chút, có chút không quen.

Tay già chân yếu, quá giòn, so với nhục thân của hắn thì quả thực không chịu nổi một đòn.

Hai ngày sau.

Sau khi Diệp Bất Phàm quen với "thân thể mới", hắn đã nghiền ngẫm ký ức của lão hoàng đế đến thuộc lòng, bắt chước hành vi cử chỉ, giọng điệu nói chuyện, tính cách của lão.

Các Nguyên Anh chân quân của Đại Yến quốc không phải kẻ ngốc, không dễ lừa.

Vì vậy mọi thứ đều phải giống hệt lão hoàng đế!

Diệp Bất Phàm từ lúc phát hiện việc kết Anh trong hoàng cung có vấn đề đã bắt đầu lên kế hoạch, sau khi phát hiện hạt cát không gian trong động phủ, hắn đã nắm được đại khái mưu tính của hoàng thất Đại Yến.

Thêm vào đó, xung quanh còn có những nguy hiểm lớn như Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, hắn thực sự không muốn bị truy sát.

Vì vậy.

Hắn đã cược!

Thua, thì xách quần lên mà chạy, với tu vi sánh ngang Nguyên Anh trung kỳ, Chân Ma Kiếm Trận có thể vượt cấp đánh địch, thần thông dịch hình ẩn nấp, còn có thể tích huyết trùng sinh, tỷ lệ sống sót cao tới chín thành, căn bản không chết được.

Thắng, thì lợi ích sẽ vô cùng to lớn!

Đến ngày thứ ba.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi mật thất, đứng bên ngoài Ngự thư phòng, nhìn trời xanh mây trắng, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Nguyên Anh của chính mình có một giọt tinh huyết, có thể tái tạo nhục thân.

Nhưng nhục thân dịch hình thành lão hoàng đế có giới hạn thời gian, chung quy không phải kế lâu dài.

Mượn thân thể của lão hoàng đế thì khác.

Có khí tức nhục thân che giấu Nguyên Anh của hắn, trong góc đan điền lại có Nguyên Anh của lão hoàng đế làm vỏ bọc, người khác có

dò xét thế nào cũng không phát hiện được. "Đợi mọi thứ đi vào quỹ đạo, ta sẽ tái tạo nhục thân, trở về bản tôn!" "Bắt đầu từ bây giờ, một thân phận mới, một thân phận hoàn mỹ!" Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài Ngự thư phòng, đứng trong hoàng cung Yến Đô, đứng ở trung tâm nhất của Đại Yến quốc!

Hắn dang rộng hai tay, hít thở không khí trong lành, đôi mắt rực rỡ như ánh bình minh. "Ta!

Chính là Đại Yến hoàng đế!" …… Bên ngoài Ngự thư phòng.

Lão thái giám bước những bước nhỏ vội vã chạy đến, phủ phục xuống đất, cung kính nói: "Bệ hạ, động phủ kết Anh kia đã bị hủy hoàn toàn, tường vây hoàng cung cũng bị Thanh Dương, Thần Du hai vị đại chân quân phá hủy, tổn thất nặng nề, việc này phải làm sao ạ?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm thoáng qua một tia hoảng hốt.

Lão thái giám này chính là người đã mời hắn vào cung, Lý công công, lúc đó vênh váo tự đắc, phải đưa mười vạn linh thạch mới cho một sắc mặt tốt.

Tuy là Kim Đan viên mãn, nhưng thân là thái giám thân cận của lão hoàng đế, Nguyên Anh không có bối cảnh bình thường cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Vậy mà giờ đây, đang phủ phục dưới chân hắn. "Làm sao?

Chẳng lẽ bắt Chân Ma, Vô Ưu Tông bồi thường cho trẫm?" Diệp Bất Phàm sớm đã nắm rõ tính tình của lão hoàng đế, khắc bạc quả ân, hỉ nộ vô thường. "Làm việc thế nào, còn cần trẫm dạy ngươi sao?

Thông báo cho Công Bộ Thượng thư, khẩn trương đốc thúc xây dựng động phủ, bố trí đại trận bậc bốn!" Trong Lục Bộ, Công Bộ Thượng thư là một trận pháp sư bậc bốn, chuyên về xây dựng cơ bản. "Vâng!" Lão thái giám sợ hãi, lĩnh mệnh lui xuống.

Diệp Bất Phàm quay về Ngự thư phòng, ngồi trên long ỷ, mặt không biểu cảm nói: "Thất Vương, ra đây đi." "Thần đệ, ra mắt bệ hạ." Một lão già toàn thân bốc mùi mục rữa hiện ra, quan sát sắc mặt lão hoàng đế, cười hắc hắc nói: "Bệ hạ, có phải đã thôn phệ thành công Ninh Hầu kia rồi không?" Yến Đế còn có một hoàng thúc, là đại tu sĩ Nguyên Anh.

Một vị tiên đế đang giả chết ngủ say dưới lòng đất, cũng chính là cha của Yến Đế, một cự đầu Nguyên Anh.

Yến Đế còn có sáu trăm anh em ruột, trong đó mười hai vị là Nguyên Anh, những người còn lại đều đã chết già.

Sở Thân Vương, Tề Vương những người này tuổi còn trẻ, chưa đến nghìn tuổi, nên không tu tập 《Thôn Anh Bí Pháp》 để kéo dài tuổi thọ.

Ngoài ra, bao gồm cả lão hoàng đế, bảy vị đã vượt qua đại hạn của Nguyên Anh.

Người trước mắt là lão Thất.

Chỉ cần có người ngoài kết Anh, lấy lão hoàng đế làm đại ca, bảy người sẽ thay phiên nhau thôn phệ Nguyên Anh, nếu gặp người có thiên phú mạnh, thì phải nhường cho lão hoàng thúc. "Chát!" Diệp Bất Phàm đột nhiên lao tới, tát mạnh vào mặt lão già một cái, lão già quay vài vòng, nặng nề đập vào cột trụ.

Thôn phệ Nguyên Anh kéo dài tuổi thọ, không phải là kéo dài vô hạn, có hạn chế rất lớn, càng thôn phệ, tuổi thọ tăng càng ít, đến cuối cùng thậm chí tăng một năm cũng khó khăn.

Nếu không tiên đế đã không phải ngủ say.

Bản thân lão hoàng đế cũng chỉ còn lại năm mươi năm tuổi thọ. "Thất Vương, ngươi đang trêu đùa trẫm sao?!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt

tức giận, ánh mắt lạnh lùng. "Thần đệ không dám." Vị Nguyên Anh sơ kỳ từng tung hoành ngang dọc mấy trăm năm trước, Thất Vương, mặt già sưng vù, run rẩy chắp tay, không dám hỏi nữa.

Mà trong lòng, đã hiểu rõ.

Rõ ràng là không thôn phệ được Ninh Hầu, nếu không sẽ không tức giận như vậy. "Nói!

Tìm trẫm có việc gì?" Diệp Bất Phàm mất kiên nhẫn vẫy tay.

Thôn phệ Nguyên Anh thất bại, với tính cách của lão hoàng đế, tức giận mới là bình thường, ôn hòa mới là bất thường. "Nghe nói, Hồng Y Thiên Quân đang trên đường tới, muốn điều tra chuyện của Ninh Hầu." Thất Vương cụp mắt xuống, cung kính nói: "Tin tức nhỏ, Thái Huyền Thiên Quân của Vô Ưu Tông cũng đã đến, e rằng đến lúc đó sẽ không dễ giải quyết." "Cái gì?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đột biến, tâm thần vốn đã thả lỏng lại căng lên.

Trong ký ức của lão hoàng đế không có chuyện này.

Hắn chiếm cứ nhục thân của lão, có thể lừa được Nguyên Anh, nhưng Hóa Thần thì quá thần bí.

Nguyên Anh đối với thiên địa linh khí chỉ có thể điều khiển sơ qua, mượn để thi triển thần thông.

Hóa Thần thì khác, dung hợp cao độ với thiên địa, và còn khống chế được nó, trong một khu vực chính là chúa tể.

Linh khí xung quanh không ai có thể hấp thu được, còn có thể khống chế không gian bốn phía, dùng áp lực không gian cũng có thể ép chết một vị Nguyên Anh.

Hơn nữa còn bẩm sinh nắm giữ đại thần thông "Súc Địa Thành Thốn".

Nhanh hơn thuấn di, khoảng cách còn xa hơn.

Nguyên Anh chỉ có thể loanh quanh trong một đại vực, Hóa Thần có thể dùng Súc Địa Thành Thốn để di chuyển xuyên vực, không cần điểm không gian, từ Nam Hồng Vực chạy cũng có thể chạy đến Bắc Vực, Triệu quốc! …… "Có cần mời hoàng thúc xuất quan không?" "Không cần!

Hắn Diệp Bất Phàm lại không phải chết trong tay Chu gia ta!

Tìm phiền phức cũng không tìm đến đầu trẫm." Diệp Bất Phàm vẫy tay, "Lui xuống đi." Hắn nhắm mắt trầm tư.

Đại Yến quốc là thế lực đỉnh cấp, cho dù là Hồng Y Thiên Quân cũng sẽ không ra tay vô cớ, nếu không Yến quốc quay đầu đầu quân cho Thiên Tiên, hoặc là Vô Ưu Tông.

Chân Ma Tông tổn thất sẽ rất lớn. "Vâng!" Thất Vương cúi người lui xuống, đột nhiên dừng lại, nhắc nhở: "Hậu Nghệ Thần Cung xuất thế, bệ hạ nếu ra tay, có lẽ lần sau đăng nguyệt, Yến quốc chúng ta có thể một bước lên mây, sinh ra Hóa Thần Thiên Quân." "Đó không phải là thứ Yến quốc có thể nhúng tay vào." Diệp Bất Phàm mở mắt, thản nhiên nói.

Từ ký ức của lão hoàng đế biết được, Hậu Nghệ Thần Cung trước đó nghi là xuất hiện ở "Thi quốc", đây là thượng cổ chí bảo, lai lịch còn lớn hơn Trấn Yêu Tháp, là vật thất lạc của Nguyệt Cung.

Mà Nguyệt Cung trên trời, là tạo hóa lớn nhất Nam Hồng Vực, liên quan đến bí mật đăng tiên, ngay cả cự đầu Nguyên Anh cũng phải đỏ mắt.

Con đường duy nhất để lên mặt trăng, chính là Thỏ Ngọc Từ.

Đây cũng là lý do Tề Vương, Lê hội trưởng, Lâm chân quân hao tâm tổn trí cũng muốn có được nó.

Chương 238

Đợi Thất Vương rời đi.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, "Nguyệt Cung… đáng tiếc." Hắn cũng khao khát bí mật đăng tiên của Nguyệt Cung, nhưng một đám đại tu sĩ Nguyên Anh và cự đầu đang mài dao soàn soạt, nguy hiểm quá cao, không có mười phần chắc chắn hắn sẽ không đi. "Hiện tại, vẫn phải tìm cách đẩy nhanh tu luyện, tốc độ tu hành này… quá cảm động rồi." Diệp Bất Phàm vận chuyển công pháp một chút, nhờ có cực phẩm dương linh căn, tốc độ hấp thu linh khí rất nhanh.

Nhưng rất đáng tiếc.

Nhanh nữa cũng không lấp đầy được cái động không đáy Nguyên Anh sơ kỳ.

Nếu nói Kim Đan là một cái thùng nước, ngày tháng tích lũy, sớm muộn cũng đầy.

Thì Nguyên Anh, chính là cả một cái hồ chứa nước cỡ lớn, nuôi cá mập cũng dư dả, hấp thu mấy ngày thiên địa linh khí, cũng chỉ là một giọt nước.

Muốn lấp đầy, mấy nghìn năm cũng không thể. "Lô Đỉnh Công tuy có thể tăng tốc, nhưng có hạn." Diệp Bất Phàm trong cơ thể Nguyên Anh hấp thu linh khí, bất đắc dĩ không thôi.

Hiệu quả của Lô Đỉnh Công rất mạnh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ biến một giọt nước thành một thùng nước, như vậy đã đủ khoa trương rồi.

Nhưng mỗi ngày đổ vào hồ chứa, cũng phải đổ mấy trăm năm.

Nếu có được cơ duyên, thì đó là cho hồ chứa mưa được hai phút.

"Tôi xem như đã hiểu, vì sao Triệu quốc có tám vị Nguyên Anh, chỉ có Đồ Kiếm là trung kỳ, tu luyện bình thường, căn bản không thể nào." Người có thể kết Anh, ít nhất cũng là cực phẩm linh căn, địa linh căn, thiên linh căn đều là bình thường.

Diệp Bất Phàm suy tính.

Vấn đề của hắn hiện tại là, bất luận là thể tu hay pháp lực, đều không có công pháp kế tiếp.

Công pháp lão hoàng đế tu luyện không có tác dụng phụ gì.

Không có tác dụng phụ, hắn cần nó làm gì?

Hiện tại chỉ có thể tu 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》. "Thứ nhất, Thiên Sát Chân Ma Công phải lấy được, thậm chí Phạm Thánh Thập Nhị Kinh cũng phải lấy được, nếu không cho dù tấn thăng trung kỳ, cũng không đánh lại đại tu sĩ." "Thứ hai, kiếm đan dược, thu thập vạn năm linh dược." Lợi thế lớn nhất của Diệp Bất Phàm so với người khác, chính là Phân Thân Thần Thông, có kho báu lớn như Yến quốc, chế tạo mấy nghìn phân thân khôi lỗi không thành vấn đề.

Tung ra ngoài tìm vạn năm linh dược cho mình, sau đó luyện chế độc đan cực phẩm bậc bốn, tăng tốc tu hành.

Đồng thời, còn có cả bộ máy quốc gia Yến quốc thu thập cho hắn. "Thứ ba, tìm ma công làm giảm tốc độ tu hành, tác dụng phụ lớn, ba phương pháp cùng lúc, tôi không tin tốc độ tu luyện có thể chậm?" "Thứ tư, tu luyện thần thông, tăng cường thực lực, để lỡ ngày nào đó thân phận bại lộ, bị người truy sát, có một đống thần thông cấm kỵ, ai có thể giết ta?" Diệp Bất Phàm sắp xếp xong xuôi, tinh thần phấn chấn.

Hắn lấy ra một túi Càn Khôn, phiên bản lớn của túi trữ vật có thể gọi là túi Càn Khôn.

Trong số các Nguyên Anh trung kỳ, người có tư cách sở hữu túi Càn Khôn không có nhiều.

Đây là của lão hoàng đế, không nói là thổ hào số một Đại Yến quốc, thì cũng không kém là bao.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng a hoàn. "Hoàng hậu giá đáo!" Diệp Bất Phàm dừng lại, trong đầu hiện lên hình ảnh mỹ nhân băng sơn kia.

Họ Hoàng Phủ, là công chúa Liêu quốc, hôn nhân chính trị thực sự, hơn nữa thiên phú không tầm thường, Kim Đan viên mãn, là hoàng hậu thứ mười của Đại Yến.

Mấy tháng trước vừa vào cung, được sách phong làm hậu.

Vẫn còn là xử nữ.

Lão hoàng đế không phải không muốn động vào, mà là có lòng không có sức, thôn phệ Nguyên Anh tăng tuổi thọ có khuyết điểm quá lớn, thân thể mục rữa nghiêm trọng, nguyên dương thiếu hụt, căn bản không có năng lực hành phòng.

Vì thể diện, vẫn nạp phi như thường, nhưng ba nghìn giai lệ trong hậu cung về cơ bản đều là để trưng bày. "Tuyên!" Hắn sắc mặt thản nhiên, cúi đầu tiếp tục xem xét túi Càn Khôn.

Vì kết Anh, tiêu tiền quá mạnh.

Động phủ kết Anh lại trả thêm tám mươi triệu linh thạch, bây giờ đã nghèo thành quỷ rồi. "Vãi cả nồi!

Nhiều linh thạch thế này?" Diệp Bất Phàm suýt nữa bị chói mù, trong túi Càn Khôn linh thạch chất thành núi, lại còn là trung phẩm.

Đếm kỹ một chút.

Trung phẩm linh thạch hơn một trăm triệu.

Tức là mười tỷ hạ phẩm linh thạch!

Phát tài rồi! "Truyền thừa phù lục bậc bốn, đan dược truyền thừa, trận pháp truyền thừa." Diệp Bất Phàm lấy ra hai miếng ngọc giản, mắt sáng lên.

Sau khi tấn thăng Nguyên Anh, muốn đột phá thần tốc là không thể, thực lực cũng được xem là một phương đại lão, nhưng đối mặt với đại tu sĩ và cự đầu, vẫn kém quá xa.

Nhưng phù lục có thể bù đắp điểm này, phù lục bậc bốn đặc thù, nếu tổ hợp thành phù trận đỉnh cấp, vây giết đại tu sĩ vẫn có hy vọng.

Mà đan dược truyền thừa, trận pháp truyền thừa, có thể thúc đẩy trình độ luyện đan, phù trận của hắn.

Tất nhiên, là trình độ luyện độc đan cực phẩm, hắn không muốn lại giống như Kết Anh Đan, trực tiếp thành phẩm, suýt chút nữa bỏ lỡ độc đan. "Một đống dược liệu luyện khí, vừa hay để luyện chế phân thân khôi lỗi, đủ để luyện chế mấy chục cỗ." Diệp Bất Phàm trịnh trọng thu nó vào "Chưởng Trung Càn Khôn", lại lật lật đống dược liệu thành núi, vui mừng như điên.

Hành động thôn phệ Nguyên Anh của lão hoàng đế, quả thực là đưa than ngày tuyết.

Ngoài ra, còn có mười mấy môn thần thông, Diệp Bất Phàm để giả cho giống, những gì lão hoàng đế biết hắn đều phải tu luyện!

Hơn nữa, hắn cũng đang thiếu thần thông.

Trong đó hai môn thần thông khiến hắn chú ý nhất. 【Chân Long Chi Linh · Nhân khí đỉnh cấp: Triệu hoán Chân Long chi linh, uy lực cường đại, có thể chém cự đầu Nguyên Anh.

Tác dụng phụ, gánh nặng cho bản thân quá lớn, thần, thân, Nguyên Anh dễ bị trọng thương, cần huyết mạch Chân Long.】 【Phụ diện

nghịch chuyển: Gánh nặng cho bản thân quá nhỏ, thần, thân, Nguyên Anh dễ được chữa trị, không cần huyết mạch Chân Long.】【Vạn Giang Thùy Điếu · Nhân khí cấm kỵ thần thông: Lấy pháp, thiên địa linh khí làm gốc, thả câu vạn sông, kết nối với cá xanh (kẻ địch).

Tác dụng phụ, tổn thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm, cá xanh bị thương, người thả câu cũng bị thương, do kết nối với nhau, tự chịu năm mươi phần trăm sát thương, cẩn thận tu luyện.】【Phụ diện nghịch chuyển: Tổn thương địch một nghìn, tự chữa tám trăm, cá xanh bị thương, người thả câu tăng thêm năm mươi phần trăm trị liệu, cẩn thận tu luyện.】Diệp Bất Phàm nghiên cứu kỹ lưỡng, hơi thở dồn dập.

Cái trước là đại triệu hoán thuật, cái sau uy lực còn mạnh hơn Thiên Địa Vi Cục, quăng cần câu nhỏ một cái, ai cũng đừng hòng chạy.

Hơn nữa, là phúc âm của người thích câu cá. "Trọng điểm tu luyện." Diệp Bất Phàm cẩn thận cất nó đi, lại lật lật túi Càn Khôn.

Ngoài một số pháp bảo bậc ba, còn có một kiện pháp bảo phòng ngự cao phẩm bậc bốn —— Viên Thần Thuẫn.

Có thể đỡ được mấy đòn công sát của đại tu sĩ.

Diệp Bất Phàm tuy có bảo y đỉnh cấp, nhưng ai chê pháp bảo phòng ngự nhiều?

Một hơi nuốt xuống, luyện hóa nó.

Trong đan điền, mười hai thanh Chân Ma Kiếm đang được uẩn dưỡng trong Nguyên Anh, từ chuẩn bậc bốn tiến tới bậc bốn thật sự.

Còn có phi kiếm màu xanh bậc bốn, vòng ánh sáng, và pháp bảo bản mệnh của lão hoàng đế, cây Hắc Long Thương cao phẩm kia, cộng thêm Viên Thần Thuẫn.

Trang bị của Diệp Bất Phàm có thể nói là xa xỉ.

Chỉ có đại tu sĩ, cự đầu mới có thể so sánh với hắn. "Vạn năm linh dược thì ít quá." Diệp Bất Phàm tìm được mấy tờ đan phương, một loại ma đan rất tốt, 《Đại Hoàn Ma Thần Đan》, tác dụng phụ không nhỏ, có thể tăng tiến tu vi Nguyên Anh, cần linh dược thuộc tính khác nhau, lại còn là vạn năm!

Nhưng vạn năm linh dược lão hoàng đế cất giữ chỉ có mười mấy cây, căn bản không đủ.

Hắn rất thất vọng, còn định cắn thuốc nâng cao tu vi nữa chứ.

Thu tất cả vật phẩm vào Chưởng Trung Càn Khôn, Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, vung tay, ba hạt cát rơi vào lòng bàn tay.

Thiên địa kỳ vật —— Vân Không Sa.

Giữa các hạt cát có thể truyền tống cho nhau.

Trong đó một hạt luôn đặt ở Ngự thư phòng.

Đây là căn nguyên của việc có thể xuất hiện tức thời ở động phủ kết Anh, thôn phệ Nguyên Anh mới tấn thăng.

Hắn không định làm theo lão hoàng đế thôn phệ Nguyên Anh.

Nhưng nếu đến lượt mình, hắn không ngại lợi dụng vật này, khống chế Nguyên Anh mới tấn thăng, bồi dưỡng tâm phúc. "Ba hạt, hạt ở động phủ kết Anh không thể động, nhưng có thể để phân thân khôi lỗi mang ra ngoài một hạt, ngày nào đó chạy trốn, trực tiếp lợi dụng hạt ở Ngự thư phòng này để truyền tống tầm xa." Diệp Bất Phàm mắt lóe thần quang, tâm thần hơi thả lỏng.

Khoảng cách cực hạn của Vân Không Sa là trăm vạn dặm, cự đầu Nguyên Anh cũng không đuổi kịp.

Đúng lúc này, một nữ tử đầu đội phượng quan, mặc váy đỏ thẫm,

bên ngoài khoác một lớp áo choàng thêu kim long văn, thướt tha đi vào.

Chương 239

Trông như mới ngoài hai mươi, mày ngài mắt phượng, mặt trái xoan, thân hình cao ráo, dáng người chuẩn không cần chỉnh, khí chất điển nhã như bước ra từ trong sách cổ.

Nếu phải hình dung, đeo kính vào, bước lên bục giảng, đó chính là nữ giáo viên dịu dàng được yêu thích nhất. "Tuyệt sắc vô song!

Sắp đuổi kịp Nhan Như Ngọc rồi." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, điều hấp dẫn nhất là nàng rất trắng, phảng phất như tuyết. "Thần thiếp, tham kiến bệ hạ." Hoàng Phủ Tang Du cúi người hành lễ, giọng nói dịu dàng. "Có chuyện gì?" Diệp Bất Phàm không để lộ cảm xúc.

Lão hoàng đế bất lực chuyện phòng the, hắn mà thật sự động vào nữ nhân này, kẻ ngốc cũng biết hắn là hoàng đế giả.

Nhưng muốn tu hành, Lô Đỉnh Công lại không thể thiếu.

Hoàng Phủ Tang Du, khẽ mím môi son, dịu dàng nói: "Liêu quốc nghị hòa, bệ hạ trước đó đã đáp ứng, sẽ cùng phụ hoàng của thiếp ký kết khế ước không xâm phạm lẫn nhau." Liêu quốc cũng là thế lực đỉnh tiêm, nhưng không có bí pháp kéo dài tuổi thọ, số lượng chiến lực cao cấp không bằng Đại Yến.

Đại Yến quốc xâm lược Liêu quốc, đánh nhau mấy chục năm.

Liêu quốc tổn thất thảm trọng, sắp bị đánh diệt quốc, một năm trước bắt đầu nghị hòa, sau đó đưa đệ nhất kiều nữ, Hoàng Phủ Tang Du đến.

Đại Yến định bụng tống tiền Liêu quốc một phen, chuẩn bị đàm phán hiệp nghị đình chiến ở biên giới hai nước.

Khi đó, Yến Đế và Liêu Đế đều phải đi. "Liêu Đế có thành ý gì?"

Diệp Bất Phàm im lặng.

Kế hoạch ban đầu của hắn, là muốn rút ruột gia sản Đại Yến quốc, nâng cao tu vi, sau đó xách quần lên chạy, về Triệu quốc thôn phệ Ma Yêu Đế, tấn thăng Hóa Thần!

Nhưng bây giờ… "Cắt nhượng mười tám tòa động thiên phúc địa." Hoàng Phủ Tang Du dường như lúc nào cũng dịu dàng như vậy, nói năng nhỏ nhẹ. "Bàn lại sau!" Diệp Bất Phàm vẫy tay, trong lòng suy tính làm sao để ổn thỏa đàm phán điều kiện sang vạn năm linh dược.

Hắn cần động thiên phúc địa cũng vô dụng. "Thần thiếp muốn mượn động phủ kết Anh, để kết Anh." Hoàng Phủ Tang Du mắt phượng lưu chuyển, nhìn thẳng vào Yến Đế.

Trong lòng thấp thỏm không yên.

Nàng thân mang thiên linh căn, tự tin có thể kết Anh, nhưng dù sao cũng đến từ Liêu quốc, sẽ bị hoàng thất Yến quốc cố ý chèn ép. "Ngươi muốn đột phá?" Diệp Bất Phàm sửng sốt, suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Đi đi." "Tạ bệ hạ!" Hoàng Phủ Tang Du trong lòng vui mừng, cúi người hành lễ.

Sau đó một thời gian.

Diệp Bất Phàm chủ yếu thích ứng với thân phận hoàng đế, làm quen với hoàn cảnh, đồng thời ra dáng ra vẻ thiết triều ở Kim Loan Điện, họp buổi sáng.

Hắc Long Đài, Lục Bộ Thượng thư, Thị lang, các tướng quân nòng cốt, thống soái, các đại thần vương hầu lần lượt đến yết kiến, cũng coi như đã gặp mặt.

Tuy là hoàng đế, nhưng không phải một lời nói là xong, trong đó có nhiều phe phái, không thiếu thân tín của các thân vương khác, cũng

như của vị hoàng thúc đại tu sĩ kia.

Ban đầu cẩn thận, dù sao cũng là giả mạo.

Nhưng rất nhanh đã thích ứng, khí tức giống hệt, ai sẽ nghi ngờ hắn là giả?

Ba nghìn giai lệ cũng đã xem qua một lượt, người mập kẻ gầy, hoa cả mắt, quả thực không tệ.

Tiếc là thân thể lão hoàng đế tàn khuyết.

Hơn nữa hắn cũng không có sở thích dùng thân thể người khác để hành phòng sự.

Giữa chừng, hắn cũng không quên tu hành hai môn thần thông 《Chân Long Chi Linh》 và 《Vạn Giang Thùy Điếu》, chiến lực từ từ tăng trưởng, đồng thời đào sâu 《Dịch Hình Thần Thông》.

Để tránh bị Hồng Y Thiên Quân tìm đến cửa nhìn thấu.

Mười ngày sau, mọi thứ đi vào quỹ đạo.

Diệp Bất Phàm dùng trận pháp bậc bốn từ quốc khố để phong tỏa tẩm cung, ngăn chặn mọi sự dòm ngó.

Nguyên Anh xuất khiếu, rời khỏi thân thể lão hoàng đế, tái tạo lại nhục thân thật sự của mình.

Lại từ trong Chưởng Trung Càn Khôn gọi Lục La ra. "Chủ nhân, a…" Lục La vừa ra ngoài, nhìn thấy lão hoàng đế giật nảy mình, vội vàng rúc vào lòng Diệp Bất Phàm.

Lão hoàng đế hai mắt đờ đẫn, tựa như cái xác không hồn. "Không sao, hắn bây giờ chỉ là khôi lỗi của ta." Diệp Bất Phàm xoa đầu Lục La, một tay bắt quyết, điểm vào mi tâm. "Phân Thân Thần Thông!" Một luồng sáng thần hồn bắn ra, chui vào thân thể lão hoàng đế, chiếm cứ nhục thân.

Đôi mắt lão hoàng đế lại trở nên linh động, hoạt động một chút. "Đáng tiếc, không có chiến lực gì." Diệp Bất Phàm lắc đầu than thở.

Sự cường đại của lão hoàng đế nằm ở Nguyên Anh.

Hắn lại không thể thật sự đoạt xá Nguyên Anh của lão, nếu không tiên đế chắc chắn sẽ phát giác.

Còn hệ thống, bản tôn có thể dùng, phân thân căn bản không dùng được. "Biết thế đã không giết Lê hội trưởng, dùng phân hồn đoạt xá Nguyên Anh của hắn, chiếm cứ nhục thân hoàng đế, thì hoàn hảo nhất rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng hối hận.

Điều này khiến hắn không thể rời khỏi lão hoàng đế, nếu không một khi người khác động thủ với lão, sẽ lập tức bại lộ thực lực yếu ớt của lão. "Lâm chân quân là một lựa chọn, hắn dường như vẫn đang mộng du loanh quanh bên ngoài Yến Đô, hắn… phải chết!" Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên sát cơ. "Khôi lỗi?" Lục La mở to đôi mắt đẹp. "Ừ." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lục La, thèm thuồng.

Đang định bế nàng lên, đột nhiên nhíu mày, một cước đá bay lão hoàng đế vướng mắt, phân hồn điều khiển nhục thân lão vào mật thất dưới đất, cách ly tất cả. "Bây giờ không ai vướng mắt nữa rồi." Diệp Bất Phàm ha ha cười, bế Lục La lên long tháp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La đỏ bừng.

Một lát sau.

Long tháp rung chuyển. "Tu vi của ta tăng trưởng thật nhanh." Gò má Lục La đỏ ửng, mồ hôi đầm đìa, kinh ngạc nói.

Nàng vừa đột phá Kim Đan nhất trọng không lâu, bây giờ đang nhanh chóng tiến tới nhị trọng. "Một lô đỉnh Nguyên Anh, có thể không nhanh sao?" Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt, cảnh giới của hắn

bây giờ quá cao, nếu không cố ý thu liễm, Lục La sớm đã bị tu vi của hắn làm nổ tung rồi.

Mà thiên Nguyên Anh của 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》.

Pháp này chú trọng cống hiến càng nhiều, tu vi của bản thân tăng trưởng càng khoa trương, nhưng do cảnh giới của Lục La quá thấp, không chịu nổi sự cống hiến, dẫn đến tiến cảnh của mình chậm như rùa bò. "Phải là đạo lữ Nguyên Anh, nếu không Lô Đỉnh Công không thể phát huy hoàn hảo." Một đêm mây mưa, Diệp Bất Phàm ôm Lục La đang ngủ say, có chút đau đầu.

Lại nhìn chính mình.

Vừa bước vào Nguyên Anh, đã hoàn toàn ổn định, dưới tác dụng của song tu, hiệu quả tương đương với mười ngày khổ tu.

Chỉ khi phát huy hoàn hảo, mới có thể sánh bằng trăm ngày khổ tu. "Hiện giờ ta là Đại Yến hoàng đế, ngụy tạo một thân phận cho Ngu Tuyền Cơ, vấn đề không lớn, có thể đẩy tu vi của nàng lên đại viên mãn." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, đánh ra một đạo truyền âm phù.

Bất luận là song tu, hay là mưu đồ chí cao bảo điển của Chân Ma Tông, Ngu Tuyền Cơ đều phải đột phá Nguyên Anh.

Mà linh vật kết Anh, thân là vua một nước, từ quốc khố lấy ra vài món là được.

Đây, chính là lợi ích của thân phận hiện tại. "Giai đoạn này chỉ có thể tìm vạn năm linh dược, luyện chế 'Đại Hoàn Ma Thần Đan' thôi." …… Một đạo truyền âm phù lượn lờ bên ngoài trận pháp.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, đứng dậy đi vào mật thất dưới đất, ngồi xếp bằng.

Nguyên Anh từ trong nhục thân đi ra, dung nhập vào nhục thân lão hoàng đế, sau đó lóe người đi về phía Kim Loan Điện.

Hắn mặc một bộ kim long bào, đầu đội đế quan, khí tức mục rữa mang theo sinh cơ, sải bước đi vào trong điện. "Thần đẳng, tham kiến bệ hạ!" "Vi thần, tham kiến bệ hạ!" Văn võ bá quan đồng loạt cúi người, kính sợ hô vang, âm thanh truyền khắp hoàng cung.

Trong đó còn có mấy người quen.

Sở Thân Vương, và Tề Vương ít khi lộ diện, cùng với mấy vị thân vương, dị tính vương khác.

Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu, Hoài An Hầu có giao tình không tệ với Diệp Bất Phàm cũng đứng ở phía sau đại điện. "Bình thân!" Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, sải bước lên bậc thang, ngồi trên long ỷ.

Chương 240

Hắn đưa mắt quét qua các vị Thượng thư của Lục Bộ, và Tể tướng, mặt không biểu cảm.

Thân là hoàng đế, chủ yếu khống chế cơ quan giám sát, Hắc Long Đài, tương tự Cẩm Y Vệ, và Ngự Lâm Quân.

Trên triều đường, hơn một nửa là thân tín của hoàng thúc, nhị vương, tam vương, cộng thêm vị hoàng đế là hắn đã già, tranh đấu phe phái ngày càng nghiêm trọng.

Thực ra cũng không khác gì tông môn, đủ loại nội đấu.

Chỉ chờ hắn tọa hóa, tranh nhau làm hoàng đế. "Tìm cơ hội, sao gia diệt tộc!" Diệp Bất Phàm trong lòng tính toán.

Cái gì dễ phát tài nhất, dễ có được vạn năm linh dược nhất?

Không gì khác.

Chính là sao gia. "Bệ hạ!

Thần có bản tấu!" Hộ Bộ Thượng thư là một lão đầu, chỉ là Kim Đan đại viên mãn, quản lý quốc khố, nhưng thực tế chỉ là găng tay trắng của hoàng thúc. "Nói!" "Do cái chết của Diệp Bất Phàm, dẫn đến số người ở động phủ kết Anh của Tô Nhiễm dần dần giảm bớt, các Kim Đan viên mãn ở Hoàng Dương Sơn cũng vì thế mà rời khỏi Yến Đô, chọn nơi khác để kết Anh." "Thu nhập của Hộ Bộ, có xu hướng bị thu hẹp nghiêm trọng." Hộ Bộ Thượng thư cung kính nói, đầu cũng không dám ngẩng, "Hơn nữa, do các Nguyên Anh của Chân Ma Tông tụ tập, càng làm cho bọn họ hoảng sợ." Hiện giờ Ninh Hầu Trương Lão Tam là Diệp Bất Phàm, ai ai cũng biết rồi, khoảng thời gian này vì cái chết của hắn, Yến Đô đã náo loạn.

Người người kháng nghị an toàn kết Anh không được đảm bảo. "Hộ Bộ và Lễ Bộ tự thương nghị là được." Diệp Bất Phàm chiếu theo tính tình của Yến Đế cũ, trực tiếp đá vấn đề đi.

Hộ Bộ Thượng thư sững người, không dám phản bác, đành phải lui về. "Bệ hạ!

Thần muốn kết Anh." Bình Dương Hầu cắn răng, cung kính nói. "Thần, cũng muốn kết Anh." Trấn Viễn Hầu phụ họa.

Diệp Bất Phàm có chút bất ngờ, hắn nhớ hai tên này rất sợ thiên kiếp, chẳng lẽ là do mình kích thích bọn họ? "Trẫm sẽ sắp xếp." Diệp Bất Phàm nghĩ nghĩ, dù sao cũng có chút giao tình với mình, không nỡ trơ mắt nhìn bọn họ bị đám nhị vương kia thôn phệ. "Đa tạ bệ hạ!" Bình Dương Hầu hai người mừng rỡ, càng thêm cung kính.

Sau đó, Sở Thân Vương ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Bệ hạ, các Nguyên Anh của Chân Ma Tông tụ tập, chung quy không phải kế lâu dài, sao không cùng bọn họ thương nghị một chút?" Bởi vì chuyện này, thu nhập kinh doanh của y cũng bị thu hẹp. "Thương nghị thế nào?

Bắt trẫm đuổi đi sao?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, "Ngươi đây là đang ép trẫm trở mặt với Chân Ma Tông!

Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì!

Sao, thấy trẫm già rồi, nảy sinh ý nghĩ khác?!" "Không dám, chỉ là nói sự thật." Sắc mặt Sở Thân Vương hơi đổi, vội vàng cúi đầu nói. "Thôi được rồi, dù sao cũng là hoàng đệ của trẫm, phạt ngươi một triệu linh thạch, mấy cây vạn năm linh dược, rồi ở nhà đóng cửa tự kiểm điểm đi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm.

Sắc mặt Sở Thân Vương tái xanh, y chỉ đưa ra một đề nghị thôi mà, vạn năm linh dược vừa mới nhận được từ Diệp Bất Phàm, bây

giờ cả vốn lẫn lãi đều phải nộp ra?

Nhưng lại không dám nói thêm gì, đành phải gật đầu đồng ý, hậm hực lui sang một bên.

Tề Vương thấy tình hình này, mở miệng ra, lại chẳng nói được gì.

Từ khi hoàng huynh thôn phệ Nguyên Anh thất bại, tâm tính ngày càng khó đoán. "Ngoài Chân Ma Tông, còn có thế lực nào khác trong phạm vi Yến Đô không?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, sau đó nhận được câu trả lời của Sở Thân Vương.

Lâm chân quân vẫn còn đang mộng du ở gần đó, Thần Du đại chân quân đã rời đi, hắn trong lòng đã hiểu, chủ ý đã quyết.

Giết Lâm chân quân có độ khó, nhưng không lớn, cộng thêm Hồng Mao Điểu hiện đang ở giai đoạn then chốt phục hồi "hóa hình", đợi nó xuất quan, liên thủ có thể nhanh chóng giết chết y!

Đoạt Nguyên Anh của y!

Đúng lúc này, một giọng nói như sấm nổ vang vọng khắp bầu trời Yến Đô. "Yến Đế ở đâu?!" …… Sắc mặt Diệp Bất Phàm khẽ biến, Nguyên Anh trong cơ thể bắt quyết, nhanh chóng kéo Nguyên Anh của lão hoàng đế đang ở trong góc đan điền qua, giải khai phong ấn ngoài cùng nhất để lão tỉnh lại.

Còn Nguyên Anh của chính mình thì vạch miệng đối phương ra, chui vào trong bụng. "Thằng họ Diệp, ngươi tiện thật đấy!

Ngươi xem Nguyên Anh của trẫm là phòng ngủ của ngươi à?" Nguyên Anh của lão hoàng đế suy yếu đến cực điểm, không thể động đậy, không nhịn được mà chửi ầm lên.

Diệp Bất Phàm nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, từ bên trong điều khiển Nguyên Anh của lão, rồi thông qua Nguyên Anh đó để điều khiển thể xác.

Đối mặt với Hóa Thần quá nguy hiểm, có Dịch Hình thần thông, cộng thêm khí tức Nguyên Anh và khí tức thể xác của lão hoàng đế, ba tầng che đậy, hắn là sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó, hắn điều khiển thân xác lướt ra khỏi Kim Loan điện. "Hắn quả nhiên đã tới, phiền phức lớn rồi." Tề Vương và Sở Thân Vương nhìn nhau, sắc mặt kinh hãi, vội vàng cùng các đại thần theo sát phía sau.

Trên bầu trời hoàng cung, một đồng tử bảy tám tuổi mặc hồng y đang nhìn xuống phía dưới, y phảng phất hòa làm một thể với trời đất, nhất cử nhất động đều đại diện cho thiên uy, áp bức Diệp Bất Phàm đến gần như ngạt thở.

Một đám đại thần Kim Đan phía sau càng thảm hơn, mặt mày đỏ bừng, không kiểm soát được mà quỳ rạp xuống đất. "Yến Đế, ra mắt Thiên Quân." Diệp Bất Phàm tiến lên chắp tay, trán rịn mồ hôi lạnh.

Bây giờ hắn cũng được coi là một đại lão, nhưng đối mặt với Hóa Thần vẫn cảm thấy kinh hãi tột độ, giống như đứa trẻ đối mặt với người lớn, cảm giác áp bức quá mạnh. "Ngươi to gan thật, người mà bản Thiên Quân nhìn trúng, ngươi cũng dám động vào?" Ánh mắt của hồng y đồng tử sắc bén vô cùng. "Rắc rắc!" Xung quanh không một vật, nhưng hư không bốn phương phảng phất như hóa thành những bức tường khổng lồ, hung hăng ép chặt lấy Diệp Bất Phàm.

Thân thể lão hoàng đế vốn đã giòn, bề mặt da nứt ra, xương cốt gãy lìa, ho ra một ngụm máu lớn. "Không dám, lúc đó ta đã thất bại, để hắn chạy thoát, sau đó Diệp Bất Phàm đã chết dưới tay Thần Du Đại Chân Quân." Diệp Bất Phàm kinh hãi trong lòng.

Đối phương căn bản không ra tay, chỉ một ý niệm mà thôi đã điều khiển trời đất bốn phương hình thành lao tù, suýt nữa ép chết hắn.

Hơn nữa hắn không thể hấp thu linh khí trời đất xung quanh.

Trực diện với Hóa Thần, hắn mới hiểu cảnh giới này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Đồng thời hắn còn phát hiện, đại tu sĩ ở sâu trong hoàng lăng đã bị kinh động, nhưng không dám ló mặt ra. "Ồ?

Thật sao?" Hồng y đồng tử như muốn nhìn thấu Yến Đế, thần thức vô cùng đáng sợ.

Các đại thần xung quanh cúi đầu im lặng, không dám nói đỡ cho bệ hạ, vị này tính tình nóng nảy, nói không hợp ý là chết ngay. "Đương nhiên, có Cảnh hoàng thúc làm chứng." Diệp Bất Phàm chắp tay, trời sập thì kéo người cao ra đỡ.

Cảnh Vương chính là vị đại tu sĩ ở sâu trong hoàng lăng, hoàng thúc của Yến Đế. "Tiểu Cảnh Vương, cút ra đây!" Hồng y đồng tử nhìn về phía sâu trong hoàng lăng, lạnh lùng nói. "Cảnh Vương, tham kiến Thiên Quân!" Một lão giả mặc thọ y từ trong hoàng lăng bò ra, người nhiễm tử khí, tiến lên bái kiến.

Lão quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cháu trai cả một cái, rồi cung kính nói: "Diệp Bất Phàm kia giảo hoạt vô cùng, đã trốn thoát khỏi hoàng cung, rất nhiều tu sĩ ở Yến Đô có thể chứng minh." Hồng y đồng tử nhắm mắt trầm ngâm.

Trong lòng thầm than đáng tiếc, Thiên Cơ Quốc lão quốc sư mỗi ngày đều bị trời phạt, sắp bị hành hạ đến điên rồi, sống chết không chịu thôi diễn tung tích của Diệp Bất Phàm.

Nhưng vấn đề không lớn.

Y rất có kiên nhẫn, cứ cù cưa với tên Thiên Cơ Sư ngũ giai kia, sớm muộn gì cũng sẽ đồng ý. "Thần Du..." Hồng Y Thiên Quân hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng khẽ thở phào.

Đối mặt với Hóa Thần, áp lực quá lớn, may mà đã lừa gạt qua được.

Thế nhưng đúng lúc này, một lão giả mặc thái cực đạo bào hiện ra trên bầu trời hoàng cung, khí tức hòa vào trời đất, uy thế đáng sợ. "Yến Đế tiểu bối, Chân Ma Tông đối xử với các ngươi như vậy, sao không quy về dưới trướng bản tông?" Thái Huyền Thiên Quân cười lớn, ném ra cành ô liu.

Da mặt Diệp Bất Phàm giật giật, vội vàng hành lễ, lên tiếng từ chối khéo.

Người này, trong ký ức của Yến Đế có chút ấn tượng, là Hóa Thần Thiên Quân của Vô Ưu Tông, hiệu Thái Huyền, đã sớm thoát khỏi ràng buộc của 《Vô Ưu Kinh》. "Thái Huyền!

Ngươi muốn chết?" Hồng Y Thiên Quân quay đầu lại, lời lẽ sắc bén. "Hồng Y, bớt giận đi, một tiểu nhân vật thôi mà, hà tất phải nổi nóng?" Thái Huyền Thiên Quân cười nhẹ. "Thằng chó nhà ngươi, đến để bảo vệ Thần Du đúng không?

Chương 241

Ngươi bảo vệ được nó sao?!" Hồng Y Thiên Quân cười lạnh, sát khí ngút trời, "Tên tiểu tử kia dám giết người ta nhìn trúng, nó không sống nổi đâu!" "Vậy lão phu chỉ đành lĩnh giáo Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Y vậy." Sắc mặt Thái Huyền Thiên Quân sa sầm xuống. "Nếu ngươi đã tìm chết, ta thành toàn cho ngươi." "Phụt!" Hồng Y Thiên Quân khẽ nắm tay lại, một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Nhiệt độ không cao, nhưng lại khiến pháp lực trong cơ thể Diệp Bất Phàm xao động, có dấu hiệu âm ỉ cháy lên, hắn kinh hãi vội vàng áp chế.

Cảnh hoàng thúc, Tề Vương và những người khác sắc mặt biến đổi hẳn, điên cuồng lùi lại.

Hồng Y Thiên Quân sở dĩ mạnh mẽ là vì đã luyện chế ra được một trong Tam Muội Chân Hỏa, Dân Hỏa.

Chuyên đốt pháp lực!

Pháp lực càng dày, chết càng nhanh.

Nếu lại tụ tập được Quân Hỏa, Thần Hỏa, về cơ bản có thể càn quét cả Nam Hồng Vực. "Ây ây, đừng nổi giận, có gì từ từ nói." Một lão giả áo xanh lướt tới, vội vàng khuyên can, chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Tiên Tông.

Lão mấp máy môi, truyền âm cho Hồng Y Thiên Quân, người sau nhíu mày, thu lại Dân Hỏa trong tay, không thèm để ý đến Thái Huyền Thiên Quân, bóng người thoáng cái biến mất.

Lão giả áo xanh theo sát phía sau. "Gã của Thiên Tiên Tông đã nói gì với hắn?" Sắc mặt Thái Huyền Thiên Quân âm tình bất định, cuối

cùng nhìn về phía Yến Đế một cái, cười nhạt nói: "Yến Đế tiểu bối, đề nghị vừa rồi thế nào?

Cơ hội tốt thế này hiếm có lắm đấy." Y vẫn chưa từ bỏ việc chiêu mộ.

Yến Quốc cũng coi như một thế lực không nhỏ, nếu nắm trong tay, sẽ có rất nhiều lợi ích cho Vô Ưu Tông. "Thái Huyền tiền bối, ta tự sẽ suy nghĩ kỹ." "Vậy thì cứ suy nghĩ đi, nếu có ý, hãy liên hệ với bất kỳ trưởng lão nào dưới môn hạ." Nói xong, Thái Huyền Thiên Quân xoay người biến mất, thoáng chốc không còn tăm hơi.

Diệp Bất Phàm đứng lặng hồi lâu.

Đợi đến khi hoàn toàn không cảm ứng được nữa, trong lòng mới thở phào một hơi.

Ải này, coi như đã qua được. "Vẫn chưa đủ mạnh." Diệp Bất Phàm thầm than, niềm tin càng thêm kiên định, phải kiếm một lô đan dược để nâng cao tu vi.

Đồng thời, cũng phải đẩy nhanh việc tu luyện thần thông.

Hắn không có tâm trạng thiết triều, phất tay cho các đại thần lui xuống, rồi xoay người đi dạo trong ngự hoa viên. "Hoàng điệt, sau này muốn mưu đồ người có thiên phú mạnh, phải thương lượng với hoàng thúc đấy." Cảnh hoàng thúc đi song song với hắn, giọng điệu hòa nhã, nhưng đôi mắt già nua lại mang theo ý cảnh cáo.

Nguyên Anh mới nổi có thiên phú mạnh cần phải đưa cho lão nuốt, đây là quy củ bao năm nay, đồng thời cũng là điều kiện để phò tá Yến Đế.

Nếu không, nếu không phải tiên đế đè nén, vị hoàng thúc này của hắn đã sớm giết cháu cướp ngôi rồi. "Hoàng thúc nói gì vậy, Diệp Bất Phàm vội vàng kết anh, ai mà biết được hắn không những thành công

mà còn có được Tứ Sắc Nguyên Anh." Diệp Bất Phàm nói không mặn không nhạt, Tứ Sắc Nguyên Anh bên ngoài sớm đã có đồn đoán.

Ngũ Sắc Nguyên Anh thì khó nói mấy vị Hóa Thần Thiên Quân kia có nhìn ra hay không. "Ta không muốn chuyện này xảy ra lần thứ hai." Cảnh hoàng thúc nói.

Diệp Bất Phàm dừng bước, nhàn nhạt nói: "Hoàng thúc đang uy hiếp sao?

Để lát nữa ta hỏi ý Thái thượng hoàng xem sao." Tiên đế là tôn xưng dành cho người đã khuất, thân là trưởng tử của ngài, tự nhiên không tiện nói như vậy.

Cảnh hoàng thúc sững người, sắc mặt biến đổi, bỗng cười nói: "Không cần kinh động Thái thượng hoàng đâu, chú cháu ta đã lâu không cùng nhau uống rượu, tối nay không say không về thì thế nào?" "Rất tốt." Diệp Bất Phàm mỉm cười, cùng Cảnh hoàng thúc vừa đi vừa trò chuyện.

Hai người tuy khoảng cách không xa, nhưng đã mấy chục năm không gặp, buổi tối mở tiệc lớn, mời Nhị Vương, Tam Vương và các vị thân vương Nguyên Anh khác trong hoàng tộc, nói chuyện hòa mục, quan hệ thân thiết.

Cộng thêm hoàng thúc, tổng cộng mười ba người.

Toàn là lão già.

Nếu không phải có bí pháp kéo dài tuổi thọ, một nửa đã phải vào quan tài.

Trong bữa tiệc, Nhị Vương có ý tốt nhắc nhở. "Hoàng huynh, nghe nói hoàng hậu đã vào động phủ kết anh, dù sao cũng là công chúa Liêu Quốc, chung giường nhưng không chung lòng đâu." Lão lớn hơn hoàng hậu cả ngàn tuổi.

Bây giờ, chỉ có thể gọi là tẩu tử.

Nhị Vương là một người trung niên vạm vỡ, hiệu là Quan Vương, trông không già, thực chất chỉ nhỏ hơn lão hoàng đế mười mấy tuổi, nhưng vì tu luyện công pháp dưỡng sinh nên tuổi thọ dài hơn Nguyên Anh bình thường. "Không sao, hoàng hậu huệ chất lan tâm, sâu sắc hợp ý trẫm, hơn nữa một Nguyên Anh sơ kỳ thì có thể gây ra sóng gió gì chứ?" Diệp Bất Phàm nheo mắt cười nói, trong lòng thì đang suy đoán tên em trai này có ý gì.

Quan Vương và lão hoàng đế đều là trung kỳ, âm thầm bất hòa. "Cũng phải, là hoàng đệ lắm lời rồi, phạt rượu, ha ha ha!" Quan Vương gật đầu, cười ha hả.

Sở Thân Vương, Tề Vương nghe vậy, ánh mắt trở nên kỳ quái.

Hoàng huynh không thể hành phòng sự, làm sao mà sâu sắc hợp ý huynh được? "Các vị hoàng đệ, trẫm nay trải qua chuyện Diệp Bất Phàm, tâm thần bị tổn thương, có bằng lòng tài trợ một ít vạn năm linh dược để trẫm luyện đan không?" Rượu cạn ly, cuối cùng, Diệp Bất Phàm đề cập đến chuyện này.

Mấy ngày trước hắn đã đến Tàng Kinh Các của hoàng thất, có một đống ma công tác dụng phụ lớn, nhưng đều là dưới Nguyên Anh.

Lục lọi nửa ngày mới tìm được hai môn ma công Nguyên Anh, dựa vào tác dụng phụ, tu vi cũng có tiến triển một chút, nhưng đáng tiếc là có hạn.

Đến Nguyên Anh, đại đa số Chân Quân khổ tu cả đời cũng không thể đột phá, cho nên chỉ có thể dựa vào đan dược.

Đan phương tác dụng phụ có rất nhiều, nhưng vạn năm linh dược thì hiếm có.

Trong quốc khố sớm đã bị vơ vét sạch sẽ. "Chuyện này... hoàng

huynh, huynh cũng biết đấy, thần đệ cũng đang thiếu vạn năm linh dược." Quan Vương, Tam Vương và những người khác nhìn nhau, mỉm cười từ chối khéo. "Trẫm có thể dùng pháp bảo, dược liệu để trao đổi, trong quốc khố cứ tùy ý lấy." Diệp Bất Phàm sớm đã có đối sách, dù sao cũng không phải của hắn.

Hơn nữa có Trấn Yêu Tháp, Chân Ma Kiếm, những pháp bảo và dược liệu khác thực sự không lọt vào mắt.

Quan Vương, Tam Vương, Tề Vương trầm ngâm, một lát sau liền đồng ý.

Người trước cần dược liệu để tăng cường pháp bảo, Tề Vương thì thuần túy là tìm đan dược chữa thương tứ giai, ban đầu bị thương bởi Chân Ma Kiếm của "Trương Lão Tam", đến nay vẫn chưa hồi phục.

Sau đó mỗi người từ trong túi càn khôn lấy ra mấy gốc vạn năm linh dược, Sở Thân Vương nhiều nhất, có tám gốc, một nửa là do Diệp Bất Phàm phạt lão trên triều.

Gom lại một chút, tổng cộng bốn mươi gốc, cộng thêm số hắn tự cất giữ, cũng gần đủ để luyện mấy lò "Đại Hoàn Ma Thần Đan". "Tốt, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn, thu hết vào túi.

Đợi tiệc rượu tan, hắn say khướt trở về tẩm cung, Cảnh hoàng thúc trầm tư một lát rồi xoay người biến mất.

Những người khác cũng lần lượt giải tán, rời khỏi hoàng cung.

Quan Vương đi song song cùng Lục Vương. "Nhị ca, kế hoạch thật sự khả thi sao?" Lục Vương do dự, hạ giọng nói: "Bệ hạ tu vi thâm hậu, Nguyên Anh trung kỳ, không dễ giết như vậy đâu." Hai vị thân vương này quan hệ thân thiết.

Năm đó Yến Đế đăng cơ, suýt chút nữa đã chém Lục Vương vì tội

mưu phản, chính Quan Vương đã giữ lại mạng cho y. "Lão già rồi, còn lại năm mươi năm tuổi thọ, ngồi trên ngai vàng lâu như vậy, cũng nên nhường rồi." Quan Vương cười lạnh nói: "Hơn nữa, cho dù thất bại cũng không liên quan đến bản vương, bản vương không phải chủ mưu, chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi." Lão ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, mặt không biểu cảm: "Ta nhiều hơn lão trăm năm tuổi thọ, nuốt Nguyên Anh cũng không tăng được bao nhiêu nữa, nếu không thể đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, hơn một trăm năm sau cũng chỉ là một nắm đất vàng." Quan Vương tu dưỡng sinh công, đột phá tiểu cảnh giới có thể loại bỏ một số tệ nạn của 《Thôn Anh Bí Pháp》 trước đây. "Nếu ta đăng cơ, giải quyết luôn Tam Vương và bọn họ, sau này nuốt Nguyên Anh không cần luân phiên, chỉ còn lại hai người chúng ta, trăm năm sau lại tranh đấu một phen với Quảng Hàn Cung trên trời kia, Hóa Thần có hy vọng!" Trong mắt Quan Vương lộ ra dã tâm. "Hy vọng là vậy." Lục Vương động lòng, nhưng nghĩ đến Yến Đế tâm kế khó lường, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Y là Nguyên Anh sơ kỳ, Yến Đế dù già, cũng không phải là người y có thể chính diện đối đầu. ...

Hoàng Dương Sơn, nhiều vị Nguyên Anh cung kính hành lễ. "Tham kiến lão tổ!" "Tham kiến sư tôn!" Thanh Dương Đại Chân Quân xấu hổ nói: "Đệ tử bất tài, để tên Thần Du kia chui được lỗ hổng, giết Diệp Bất Phàm, đệ tử nguyện tự trói mình ở Đoạn Hồn Nhai trăm năm!" Trần Lão Quái, Nhạc Lão Quái và các Nguyên Anh Chân Quân khác cúi đầu, không dám thở mạnh.

Lão tổ đã tìm người kia hai năm.

Nay cuối cùng tìm được, nhưng quay đầu lại đã chết. "Giết?

Tên khốn kia giảo hoạt vô cùng, không dễ chết như vậy đâu." Hồng Y Thiên Quân ngồi xếp bằng trên ghế lớn, khuôn mặt non nớt

không chút gợn sóng. "Cái gì?!

Nhưng..." Thanh Dương Đại Chân Quân toàn thân chấn động, khó có thể tin.

Một Nguyên Anh mới tấn cấp, dù có nghịch thiên cũng không thể nào chạy thoát dưới mí mắt của lão và Thần Du. "Bất kể giá nào, tiếp tục tìm cho bản Thiên Quân!

Chương 242

Lần này chuyển từ sáng sang tối, ta không muốn hắn bị giết lần nữa!" "Mấy vị Thiên Cơ Sư tam giai đã trên đường tới, Thiên Cơ Sư tứ giai của tông môn, đi theo Thanh Dương!" Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng quát, cảnh cáo.

Y sớm đã để Thiên Cơ Sư tứ giai của tông môn thôi diễn, Diệp Bất Phàm căn bản không chết, chỉ là trên người kẻ đó có thiên cơ thần vật, khó có thể thôi diễn ra vị trí chân thân.

Từ đó suy ra, Diệp Bất Phàm là minh tu sạn đạo, đẩy thể xác ra ngoài chịu chết, còn Nguyên Anh thì nhân cơ hội trốn thoát.

Về phần Nguyên Anh trốn đi, tại sao thể xác lại có thần hồn.

Phân thân của vị trưởng công chúa Tiên Liên Quốc chết ở chiến trường Ngọc Quốc, vốn có thần thông phân thân.

Tu luyện một chút, phân liệt ra một đạo thần hồn nhập vào thể xác.

Cứ như vậy, lừa trời dối biển!

Hồng Y Thiên Quân cũng không khỏi kinh ngạc, y sống hơn ba ngàn năm, cũng chưa từng thấy Nguyên Anh nào chạy giỏi như vậy. "Vâng!" Thanh Dương Đại Chân Quân và những người khác tinh thần chấn động, lập tức cúi đầu.

Đúng lúc này, sắc mặt họ cứng lại, nhìn về phía cửa động phủ.

Một thiếu nữ mặc váy tím bước tới, toàn thân sát khí, nàng nhàn nhạt nói: "Đại Yến Quốc, ta đến tra!" Trần Lão Quái và những người khác thấy vậy, đầu cúi càng thấp hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ở đây, ngoài Thanh Dương Đại Chân Quân, những người khác

bao gồm cả Nguyên Anh trung kỳ, đều đã từng bị đánh.

Nữ Thần tính tình hung tàn, hành sự bá đạo, nhìn trúng bảo vật trong túi ai là trực tiếp cướp đoạt.

Không đưa thì đánh.

Thuần túy dựa vào cướp bóc, bây giờ sắp đột phá trung kỳ rồi.

Hồng Y lão tổ dường như kiêng dè điều gì đó, vẫn luôn mắt nhắm mắt mở. "Nữ Thần có ý định nhúng tay?" Hồng Y Thiên Quân nhíu mày nói. "Có vấn đề?" Tử Quần La Lỵ nhàn nhạt nói. "Hắn là người mà Ma Thổ trên kia tìm." Hồng Y Thiên Quân truyền âm, mày nhíu càng chặt hơn. "Bảo đám người Ma Thổ cút đi, Diệp Bất Phàm rơi vào tay bọn họ, ngoài việc mổ xẻ nghiên cứu ra thì còn làm được gì nữa?" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng nói.

Nếu chỉ tu thành Thiên Sát Chân Ma Công thì thôi, Ma Thổ chưa chắc đã bất lợi với hắn.

Nhưng bây giờ ngưng tụ thành Ngũ Sắc Nguyên Anh, điều này có ý nghĩa trọng đại đối với Tiên Thổ, Ma Thổ, Yêu Thổ.

Tiên Đường ở Bắc Vực ra sức quảng bá pháp môn Ngũ Sắc Nguyên Anh, cốt lõi nhất chính là ý chỉ của Tiên Thổ.

Nàng vốn lười nhúng tay.

Nhưng Diệp Bất Phàm đã tu luyện 《Định Thân Thuật》 của nàng, vậy thì phải tra xem hai niệm thiện ác rốt cuộc là chuyện gì.

Hồng Y Thiên Quân im lặng một lúc, "Được, nhưng ta sẽ truyền tin cho Ma Thổ." "Tùy ngươi." Tử Quần La Lỵ nhàn nhạt nói.

Bất kể là Hóa Thần, hay là đám người trong Ma Thổ, nàng đều không sợ.

Phân niệm của nàng nhiều vô kể, từ khi bản tôn kết anh đã phân

tán ra khắp nhân gian giới!

Hợp lại mười cái, Hóa Thần cũng phải chết. ...

Về việc này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết.

Hắn trở về tẩm cung, men rượu trên mặt lập tức tan biến, hắn cúi đầu nhìn mấy chục gốc vạn năm linh dược trong tay, mỉm cười. "Tu vi có thể tiến thêm một bước rồi." Bỗng, một lá truyền âm phù rơi vào lòng bàn tay.

Ngu Tuyền Cơ đã trở về Yến Đô. "Có thể giúp cô ấy tu luyện đến Kim Đan đại viên mãn." Diệp Bất Phàm suy nghĩ, đi vào mật thất, cầm lấy "Vân Không Sa" đã cất giữ.

Vật này tự mang theo dịch chuyển không gian, túi càn khôn không thể chứa được.

Hắn định đặt một viên bên ngoài hoàng cung, phối hợp với pháp quyết để dịch chuyển qua lại, tiện cho việc hành sự.

Yến Đô, đường lớn Thanh Loan.

Trong một tòa gác lầu, Diệp Bất Phàm chắp hai tay sau lưng, đứng ở lan can tầng ba, nhìn ra xa Yến Đô.

Hắn nhắm mắt cảm ứng.

Hồng Y, Thái Huyền hai vị Thiên Quân và các Nguyên Anh của Chân Ma Tông đã vội vàng rời đi, dường như là nhắm đến Hậu Nghệ Cung xuất hiện ở "Thi Quốc".

Yến Đô trở lại bình lặng, đây là điều hắn muốn. "Lão nô / Thiếp thân, tham kiến Chân Quân!" Bùi Thủy Nghiên, Triệu Vận cung kính cúi lạy, năm vóc sát đất, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Một tháng trước, chủ nhân giao cho họ trông coi "Thủy Thiên Các" này, sau đó chủ nhân kết anh rồi bị giết.

Họ vừa vui mừng vì thoát khỏi ma trảo, lại vừa có chút lo lắng.

Dù sao, chủ nhân đối xử với họ không tệ, cho không ít đan dược nâng cao tu vi.

Ngay lúc họ đang do dự có nên bỏ trốn hay không thì chủ nhân chết đi sống lại, tìm đến tận cửa. "Biết ta là ai rồi chứ?" "Biết ạ." Triệu Vận cúi đầu càng thấp hơn, nếu nói trước kia dáng vẻ lão nô là giả vờ, thì bây giờ là thật.

Nguyên Anh địa vị cực cao, ở tiểu quốc chính là đại lão như Thái thượng hoàng. "Thiếp thân nguyện làm lô đỉnh của chủ nhân." Bùi Thủy Nghiên càng thèm thuồng hơn, kẻ mà Chân Ma Tông tìm hai năm trời, một nhân vật thông thiên, không ôm chặt đùi to thì còn đợi đến bao giờ? "Không sợ bị Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông giết sao?" Diệp Bất Phàm liếc nhìn hai người. "Phú quý tìm trong hiểm nguy!

Trước đây, những tiểu nhân vật như chúng ta, làm sao lọt được vào mắt xanh của Nguyên Anh Chân Quân." Triệu Vận, Bùi Thủy Nghiên nhìn nhau, kiên định nói.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, tiện tay ném ra một túi trữ vật, "Tốt, đây là ba mươi triệu linh thạch, coi như là ban thưởng." "Ba mươi triệu... toàn bộ là ban thưởng?" Hai người chấn động, run rẩy nhận lấy, đồng loạt dập đầu.

Hào phóng!

Quá hào phóng! "Triệu Vận, lợi dụng truyền tống trận của Yến Quốc, đến Khúc gia ở Phù Quốc, tra một người tên Khúc Tư, bao gồm cả những người hắn quen biết, thân thiết, tất cả điều tra rõ cho ta." Diệp Bất Phàm quay người ngồi xuống bàn trà, phân phó.

Khúc Tư, tu vi Kim Đan, Phù Sư tam giai, từng vì mang trong mình bí bảo mà bị lão hoàng đế ám hại sáu trăm năm trước, không ai hay

biết.

Hắn hiện có truyền thừa Phù Đạo tứ giai, có thể mượn thân phận này để trà trộn vào giới Nguyên Anh.

Giống như thân phận Tư Phù Sư ở thành Lưu Vân.

Một là thỏ khôn đào ba hang, để tránh thân phận lão hoàng đế bị bại lộ, không có thân phận để dùng.

Hai là luyện chế phù lục tứ giai, đổi lấy tình báo về vạn năm linh dược của các Nguyên Anh, ma công có tác dụng phụ lớn, hoặc là cổ động phủ, bí địa gì đó, để khôi lỗi phân thân đi mạo hiểm, bản tôn ngồi không hưởng lợi.

Thân phận lão hoàng đế của hắn tuy cao, nhưng làm việc bị Cảnh hoàng thúc, Quan Vương giám sát dưới mí mắt, rất nhiều bất tiện. "Vâng!" Triệu Vận và Bùi Thủy Nghiên chia đều linh thạch, cung kính lui ra.

Diệp Bất Phàm nhìn Bùi Thủy Nghiên nói: "Ngươi đi tra cho ta mười người, năm nữ năm nam, giống như Khúc Tư, điều tra cho rõ." Mười người này đều có điểm chung, đều đã "mất tích" hàng trăm năm.

Thân phận của năm nữ là để cho Ngu Tuyền Cơ và Lục La.

Năm nam, chính là thân phận dự phòng cho mình. "Tuân mệnh!" Bùi Thủy Nghiên đang định lui ra thì bị Diệp Bất Phàm gọi lại, một túi trữ vật lại được ném tới, "Bên trong là một trăm triệu hạ phẩm linh thạch, thay ta thu thập dược liệu khôi lỗi, phù mặc và các vật khác." Bùi Thủy Nghiên cầm túi trữ vật, kinh ngạc đến mức bộ ngực đầy đặn phập phồng, thầm nghĩ chủ nhân đây là đã cướp cả một tông môn sao?

Quá hào phóng.

Nàng không dám hỏi nhiều, cung kính lui đi. "Chỉ cần giết được Lâm Chân Quân, để phân hồn đoạt xá Nguyên Anh của y, bản tôn của ta là có thể thoát thân khỏi hoàng cung rồi." Diệp Bất Phàm thần thái ung dung.

Làm hoàng đế quá mệt mỏi, phê duyệt tấu chương, đủ loại chuyện vặt vãnh, đúng là kiếp trâu ngựa, vẫn nên để phân thân đi làm. "Tra xem hành tung của Lâm Chân Quân." Bóng dáng Diệp Bất Phàm khẽ động, thoáng chốc biến mất.

Một lát sau, hắn đến một khu rừng thông cách Yến Đô ngàn dặm, ẩn mình trên một cây đại thụ, nheo mắt nhìn bóng người đang mộng du trong sơn cốc phía xa.

Ban đầu gã này đuổi hắn chạy khắp nơi, khiến hắn phải tự bạo để chạy thoát.

Thần Du Đại Chân Quân xuất hiện cũng có liên quan đến gã.

Bất kể thế nào cũng phải giết chết gã, hơn nữa, hắn rất hứng thú với thần thông của Vô Ưu Tông, giết người trong mộng, quá biến thái.

Chương 243

Hắn nhắm mắt, dùng thần thông dự tri của thân xác để cảm ứng một chút. "Một tia nguy hiểm." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, dùng Thần Quy Giáp thôi diễn một chút, kết quả vẫn vậy, hắn nheo mắt, nhíu mày tự nhủ: "Có người che đậy thiên cơ." Lần đầu tiên, quỹ tích vận mệnh của chính mình không thể thôi diễn, một bộ phận rất mơ hồ, đây là bộ phận giao thoa với Lâm Chân Quân. "Không vội, có khối thời gian." Tâm tính Diệp Bất Phàm ổn trọng, xoay người biến mất.

Mà sau khi hắn biến mất không lâu, một thiếu niên áo lam xuất hiện trong sơn cốc, kinh ngạc thay chính là Thần Du Đại Chân Quân! "Ngươi chắc chắn có người nhắm vào ngươi?" Thần Du nhìn tờ giấy trong tay, nhíu mày nói. "Ta có Thiên Cơ Lệnh, có thể dò xét họa phúc, gần đây có nguy hiểm." "Kẻ có thể giết ngươi chỉ có đại tu sĩ, đại tu sĩ ở Nam Hồng Vực không nhiều, mà kẻ kết thù với ngươi lại càng ít.

Nghĩ xem là ai, ta không có thời gian hao phí ở đây với ngươi." Thiếu niên áo lam tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Nếu không phải Hồng Y Thiên Quân đã đến Thi Quốc tìm "Hậu Nghệ Cung", y căn bản không dám quay lại Yến Quốc.

Hơn nữa, còn trăm năm nữa mới đến lúc đăng nguyệt, chút thời gian này đối với y chỉ là một cái búng tay, nhiệm vụ chính của y là tìm kiếm Thỏ Ngọc Từ.

Không lâu trước, một khối Thỏ Ngọc Từ xuất thế ở Hương Quốc, một đám Nguyên Anh đang tranh giành kịch liệt.

Lâm Chân Quân im lặng, trong đầu hiện lên từng bóng hình kẻ thù, trưởng lão Chân Ma Tông, trưởng lão Thiên Tiên Tông, thành chủ Tội

Quốc, Diệp Bất Phàm...

Diệp Bất Phàm bị gã trực tiếp bỏ qua, chưa nói đến đã chết, cho dù còn sống, với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, cũng không dám ra tay với gã. "Đợi thêm chút nữa, không giải quyết được, ta không yên lòng." Lâm Chân Quân thỉnh cầu.

Gã không muốn bị một đại tu sĩ nào đó để mắt tới, mọi uy hiếp đều phải bóp chết từ trong trứng nước! ...

Nếu Diệp Bất Phàm biết được, có lẽ sẽ phải mừng thầm vì mình đủ ổn trọng, nếu không bây giờ đã thành cái xác rồi.

Hắn quay lại "Thủy Thiên Các", thân thể mềm mại của Ngu Tuyền Cơ lao vào lòng, mũi ngọc khẽ động, đôi mắt thu ba mê ly. "Cứ tưởng chàng thật sự bị Thần Du Đại Chân Quân giết rồi chứ, lo chết thiếp rồi." Ngu Tuyền Cơ dịu dàng nói, dung nhan kiều diễm động lòng người. "Ta chết?

Nghĩ nhiều rồi." "Chàng thật sự là Nguyên Anh?" Ngu Tuyền Cơ ngửi mùi hương trên người Diệp Bất Phàm, mong đợi hỏi, thấy hắn gật đầu, không nhịn được vui mừng, ôm càng chặt hơn.

Nguyên Anh Chân Quân a, ở Triệu Quốc chính là lão tổ của một tông. "Thiếp bây giờ là đệ tử hạch tâm của Chân Ma Tông rồi đó, chàng không muốn khen thưởng thiếp thân sao?" "Đợi Nữ Thần thoái vị, thiếp là có thể tranh giành vị trí Nữ Thần rồi, đến lúc đó sẽ lấy Thiên Sát Chân Ma Công về cho chàng." Ngu Tuyền Cơ mặt như hoa đào, tay ngọc luồn vào trong áo Diệp Bất Phàm. "Khen thưởng." Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, có phản ứng, hắn ném cho đối phương một túi trữ vật.

Ngu Tuyền Cơ sững sờ, linh thức quét vào trong, lập tức kích động đến mặt nhỏ đỏ bừng.

Kết Anh linh vật, Kết Anh Đan! "Yêu chàng chết mất." Đôi mắt Ngu Tuyền Cơ long lanh như nước, bổ nhào lên người Diệp Bất Phàm.

Người sau cười ha ha, ở dưới lòng đất của "Thủy Thiên Các", thông qua Vân Không Sa, quay trở về tẩm cung.

Hắn đá một cước đem thân xác của lão hoàng đế vào mật thất, còn mình thì ôm thân thể trắng nõn lên long sàng.

May mà Nguyên Anh của lão hoàng đế bị phong ấn, nếu không lão mà biết được, chắc tức chết tại chỗ.

Ăn của ta, uống của ta, tẩm cung cũng bị chiếm đoạt, còn dùng long sàng để đưa người vào tiến hành giao lưu nghệ thuật.

Diệp Bất Phàm cũng không vội.

Hắn gọi Lục La ra.

Một người là trời sinh vưu vật, quyến rũ mê người, một người là tiểu gia bích ngọc, ngoan ngoãn đáng yêu.

Khí chất hoàn toàn khác biệt, những mùi hương khác nhau quẩn quanh chóp mũi. "Chàng muốn..." Nụ cười của Ngu Tuyền Cơ hiện lên một tầng mây ráng đỏ, Lục La cũng thẹn thùng cúi đầu. "Ba người đồng hành, ắt có thầy ta!" Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm thỏa mãn thức dậy.

Sau đó một thời gian.

Ban ngày, buổi sáng thiết triều, trở về để phân thân phê duyệt tấu chương, còn mình thì uẩn dưỡng Chân Ma Kiếm, tu luyện 《Chân Long Chi Linh》《Vạn Giang Thùy Điếu》, cùng với các thần thông mà lão hoàng đế vốn đã biết, ví dụ như Chân Long Chi Trảo.

Lặt vặt tổng cộng có hơn mười môn thần thông, miễn cưỡng nhập

môn.

Chiến lực tăng vọt một đoạn.

Giết sơ kỳ dễ như trở bàn tay, trung kỳ cũng có thể giết, trừ một số kẻ biến thái ra.

Nhưng mà, muốn toàn bộ tiểu thành, e là phải mất mười năm.

Thần thông quá nhiều, ngộ tính đỉnh cấp đã không còn đủ, Diệp Bất Phàm đau đầu không thôi, ra vào Tàng Kinh Các mấy chục lần, cuối cùng thất vọng trở về.

Căn bản không có bí thuật tác dụng phụ làm giảm ngộ tính.

Đồng thời, hắn trọng điểm nâng cao kỹ nghệ luyện độc đan cực phẩm, lợi dụng tài nguyên hoàng thất để luyện chế khôi lỗi.

Buổi tối thì là tam tu, tu vi của bản thân tiến triển rất chậm, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ chỉ tinh tiến được một chút, ước tính để bước vào trung kỳ phải mất bốn trăm năm.

Đó là còn nhờ vào linh căn cực phẩm của hắn, cùng với tác dụng phụ của lô đỉnh công.

Nguyên Anh sơ kỳ bình thường, không có tài nguyên và đại cơ duyên, một ngàn năm cũng vô dụng.

Hắn đoán rằng, cần phải có đan dược, lô đỉnh công, ma công ba thứ cùng lúc, mới có thể nhanh chóng tấn thăng Nguyên Anh trung kỳ.

Ngu Tuyền Cơ thì tiến độ thần tốc, nửa tháng sau đã bước vào Kim Đan lục trọng!

Còn Lục La, cũng tiến vào Kim Đan nhị trọng.

Ngày tháng trôi qua, Diệp Bất Phàm kim ốc tàng kiều, bề ngoài thì làm quen với các phe phái trong triều đình Đại Yến Quốc.

Đồng thời, nhân cơ hội này vơ vét linh dược, kiếm tiền.

Mỗi ngày thu nhập mười mấy vạn trung phẩm linh thạch, quy đổi thành hạ phẩm linh thạch là hơn mười triệu, đều là hiếu kính của các đại thần trong triều.

Tiền nhiều, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Một trăm triệu trung phẩm linh thạch trong chưởng trung càn khôn của hắn đang tiêu hao điên cuồng, chỉ còn lại năm mươi triệu, phần lớn là để Bùi Thủy Nghiên mua dược liệu khôi lỗi, và phụ dược ngàn năm cho Ma Thần Đan.

Từng cỗ khôi lỗi mạnh ngang Kim Đan đỉnh phong không ngừng được sản xuất.

Linh dược ngàn năm sắp chất thành núi, chỉ thiếu vạn năm linh dược. "Làm hoàng đế vẫn là tốt nhất." Diệp Bất Phàm ngồi trên long ỷ của Kim Loan điện, trong lòng cảm thán, nếu không có thân phận này, cho dù hắn có thể vẽ phù lục tứ giai, cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Chi phí luyện phù lục tứ giai cực cao.

Đương nhiên, có một điểm không tốt, thân là hoàng đế Đại Yến, không thể không xử lý công sự. "Bệ hạ, Huyễn Kiếm Quốc và Phong Quốc khai chiến, Phong Quốc và Đại Yến ta giao hảo, ngài xem có nên phái hai vị Nguyên Anh Chân Quân đi chi viện không?" Tả tướng cung kính nói, trên triều đình Nguyên Anh không nhiều, lão là một trong số đó, Trịnh gia sau lưng được coi là trung thành. "Được, ngươi đích thân đi sứ Phong Quốc, cùng Phong Đế thương nghị." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ vui mừng, không động thanh sắc truyền âm: "Trẫm gần đây muốn luyện chế Diên Thọ Đan, ngươi nhất định phải đàm phán ổn thỏa về vạn năm linh dược từ Phong Quốc." Làm hoàng đế đã hai tháng, hắn không còn che đậy, lấy danh nghĩa luyện Diên

Thọ Đan tứ giai, ra sức vơ vét vạn năm linh dược.

Lão già rồi, luyện chế Diên Thọ Đan rất hợp lý đúng không? "Vâng!" Trịnh Tả tướng cung kính nhận lệnh.

Diệp Bất Phàm dừng lại một chút, nhìn quanh đại điện, "Tề Vương, Nguyệt Vương, hai người các ngươi đi chi viện." "Thần đệ thương thế chưa lành." Tề Vương sắc mặt khẽ biến, vội vàng tiến lên. "Thần đệ hiện tại thần thông đã đến giai đoạn mấu chốt." Nguyệt Vương là một lão già tóc đen, cũng từ chối khéo.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm trở nên sắc bén, một cỗ khí thế bàng bạc trấn áp toàn bộ triều đình.

Tu vi của hắn sánh ngang Nguyên Anh trung kỳ, dưới sự ngụy trang của Dịch Hình thần thông, uy áp cũng không khác lão hoàng đế bản tôn là bao.

Tề Vương, Nguyệt Vương, Sở Thân Vương và các đại thần khác đều kinh hãi, vội vàng cúi đầu. "Tu vi Nguyên Anh, cần phải rèn luyện nhiều mới có thể dũng mãnh tinh tiến, hai vị đây là không hiểu khổ tâm của trẫm sao?" Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, nếu không phải cần Tề Vương làm lao động cho hắn, hắn đã sớm tìm cơ hội giết chết y rồi!

Chuyện ở Ngọc Quốc, vẫn chưa tính sổ với y! "Vâng... vâng!" Tề Vương miệng đắng ngắt, thầm chửi gã hoàng đế chó chết, Nguyệt Vương cũng uất ức đồng ý.

Sau đó, là một số chuyện vặt vãnh của Yến Quốc.

Đại tộc nào liên hôn.

Thanh Liên Tông và Hỏa Trần Môn giao chiến.

Chương 244

Hương Quốc xuất hiện Thỏ Ngọc Từ, hỏi ý có nên phái người tranh đoạt không.

Trong Thi Quốc, Hậu Nghệ Cung bị Kỳ Quốc Quân đoạt được, vị Thi Đế này đang tứ xứ đào vong, hỏi hắn có muốn chặn đánh không.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, suy nghĩ để Quan Vương và mấy người chí thân bằng hữu này phái qua đó nộp mạng, nhưng cuối cùng đã dẹp ý định.

Quan Vương tuy già, nhưng không ngốc.

Đại thống lĩnh Ngự Lâm Quân thì đề cập đến việc Lâm Chân Quân bị người ta ám toán ở Tê Phượng Cốc, bị thương nặng, thiên hạ xôn xao. "Trọng thương?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, trong lòng suy tính.

Hắn đã theo dõi lão già kia rất lâu, vẫn luôn đợi Chu Tước xuất quan.

Muốn hỏi kỹ, nhưng không có cách nào hỏi, nếu không sau này Lâm Chân Quân xảy ra chuyện, rất dễ liên tưởng đến vị Yến Đế là hắn.

Đây chính là hạn chế của thân phận.

Một số tình báo căn bản không thể nghe ngóng. "Lâm Chân Quân bị thương, chuyện này đừng nhúng tay vào, có lẽ là người của Chân Ma Tông, Thiên Tiên Tông làm." Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp lại, ra vẻ không có hứng thú.

Lại xử lý thêm một số chuyện vặt.

Hắn đứng dậy, long bào vung lên, xoay người biến mất. "Bãi triều!" ...

Rời Kim Loan điện không lâu, Diệp Bất Phàm thông qua Vân Không Sa trong tẩm cung, dịch chuyển đến "Thủy Thiên Các", sau đó ra khỏi thành.

Hắn không thể rời hoàng cung quá lâu, nếu không dễ bị Cảnh hoàng thúc, Quan Vương và các hoàng tộc khác nghi ngờ.

Diệp Bất Phàm đứng trong một động quật trên ngọn núi.

Hồi lâu sau, hắn phân liệt ra một đạo thần hồn, nhập vào khôi lỗi.

Một đại hán vạm vỡ từ trong động quật bước ra, sải bước nhanh về phía xa. "Khôi lỗi phân thân, khoảng cách càng xa, cảm ứng càng yếu, nhưng may là có ý thức tự chủ, có thể làm việc cho ta, đến những nơi nguy hiểm thu thập vạn năm linh dược." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, lại lấy ra một khôi lỗi khác.

Đây là một thanh niên, cũng bước ra, đổi một hướng khác, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó... "Bản tôn, cáo từ!" "Bản tôn, cáo từ!" "Bản tôn..." Một đại nho khí chất cổ hủ, một trung niên mặt sẹo, một thiếu niên thư sinh, một phụ nữ trung niên mặt đầy tàn nhang, một nữ tử thanh niên nhan sắc bình thường, một lão bà mặt đầy nếp nhăn...

Hơn một trăm cỗ khôi lỗi, sau khi bái biệt Diệp Bất Phàm, liền tản ra bốn phương tám hướng, không lâu sau đều rời khỏi Yến Quốc, chạy đến các nơi trong Nam Hồng Vực.

Nếu để trưởng công chúa Tiên Liên Quốc nhìn thấy, có lẽ sẽ sợ chết ngay tại chỗ.

Nhiều phân thân như vậy, cho dù là Hóa Thần Thiên Quân cũng không làm được.

Phân liệt thần hồn tổn thương rất nặng.

Nhưng Diệp Bất Phàm có thể nghịch chuyển tác dụng phụ, trải qua mấy tháng phân liệt, thần hồn không hề tổn thương, ngược lại còn tăng mạnh, thần thức sánh ngang trung kỳ đỉnh phong!

Mà những khôi lỗi này, đã tiêu tốn của Diệp Bất Phàm hơn một trăm triệu trung phẩm linh thạch, hao tổn có thể nói là kinh khủng.

Chất lượng tất cả đều là thượng thừa, đều là tam giai đỉnh cấp, có thể đối đầu với Kim Đan viên mãn.

Mấy cỗ mạnh nhất mang theo một số pháp bảo Kim Đan để tăng cường chiến lực, Vạn Hồn Phiên lấy được từ cha con giáo chủ Thiên Ma Giáo cũng bị mang đi.

Bản tôn giữ cũng vô dụng, không bằng đưa cho phân thân tha hồ thu thập âm hồn.

Nói không chừng ngày nào đó mang về, đã là Hồn Phiên cấp triệu hồn. "Gieo hạt điên cuồng, chờ đợi ngày ra hoa kết quả!" Diệp Bất Phàm bước ra khỏi động quật, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hắn dự định dựa vào thân phận Yến Đế để vơ vét của cải, tạo ra mấy vạn cỗ khôi lỗi phân thân.

Vài năm, vài chục năm sau, phân thân quay về.

Lượng lớn vạn năm linh dược tuyệt đối có thể đẩy tu vi của hắn lên Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí là cự đầu Nguyên Anh! "Còn có thể can nhiễu việc bói toán của Thiên Cơ Sư." Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn về hướng ba bá chủ Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu Tông, lộ ra nụ cười lạnh.

Một tháng trôi qua, hắn đã biết được từ miệng Ngu Tuyền Cơ, cả ba bá chủ này đều có Thiên Cơ Sư xuất quan.

Mục tiêu không cần nói cũng biết.

Ngũ Sắc Nguyên Anh độ kiếp, kéo dài vạn dặm, người không có kiến thức thì không nhìn ra, nhưng không thể qua mắt được đám người này. "Nhiều phân thân như vậy, liên quan đến cả Nam Hồng Vực." "Ai bói toán ta, kẻ đó chết chắc!" Có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến việc bói toán của Thiên Cơ Sư: tu vi, thân phận, bối cảnh.

Diệp Bất Phàm có liên quan đến toàn bộ Nam Hồng Vực, dính líu đến quá nhiều người và sự việc, độ khó bói toán đã ngang ngửa với một cự đầu Nguyên Anh. "Lâm Chân Quân đã bị thương..." Diệp Bất Phàm nheo mắt, nhanh chóng lướt về một hướng.

Tuy không giỏi truy lùng, nhưng dù sao hắn cũng từng bị kẻ này truy sát, nên biết rõ khí tức của đối phương.

Vừa nhảy lên một chạc cây cổ thụ, sau gáy hắn nhói đau, năng lực dự báo của nhục thân phát ra cảnh báo. "Có vấn đề, Lâm Chân Quân đang câu cá?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, trong lòng thầm chửi lão già xảo quyệt, rõ ràng đối phương cũng có kỳ vật để đoán hung cát. "Nguyên Anh của siêu cấp thế lực đúng là không phải dạng vừa." Hắn không nói hai lời, quay người bỏ đi.

Diệp mỗ ta đây rất kiên nhẫn, vì thường xuyên sử dụng Thần Quy Giáp, tác dụng phụ bị nghịch chuyển, giảm thọ biến thành tăng thọ.

Thêm vào đó, tuổi thọ của hắn đã lên đến một nghìn năm trăm năm.

Cứ từ từ tiêu hao cho đến khi lão già kia chết thôi.

Còn Lâm Chân Quân vẫn đang khổ sở chờ đợi ở nơi bế quan.

Tin tức bị trọng thương đã tung ra, vậy mà chẳng có ai đến, Thần Du Đại Chân Quân đã sắp mất hết kiên nhẫn. ...

Diệp Bất Phàm trở lại tẩm cung, tiến vào mật thất bế quan.

Hắn phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, điều khiển một lượt,

trong lòng vô cùng vui sướng.

Từ chuẩn Tứ giai, cuối cùng cũng đã bước vào Tứ giai.

Uy lực tăng lên một bậc. "Một bộ pháp bảo Tứ giai hoàn chỉnh, ở Nam Hồng Vực tìm không ra mấy người có được." Diệp Bất Phàm thầm đắc ý, bộ kiếm này đi kèm với Thiên Sát Chân Ma Công, người khác dù luyện chế ra cũng không thể điều khiển.

Khác với phi kiếm màu xanh và quang luân, mười hai thanh bản mệnh pháp bảo này hỗn nguyên nhất thể.

Uy lực kiếm trận cũng theo đó tăng lên, đủ sức uy hiếp cả Đại tu sĩ.

Sau đó, Diệp Bất Phàm lấy ra Trấn Yêu Tháp, phun Anh Hỏa, trịnh trọng luyện hóa. 【Trấn Yêu Tháp - Ngũ giai: Pháp bảo khốn địch, có thể áp chế huyết mạch Yêu tộc, chuyên dùng để khốn Yêu tộc, nếu tu vi đủ mạnh, có thể giam cầm cả Hóa Thần Yêu Quân, hiệu quả với Nhân tộc khá yếu.

Tác dụng phụ: tiêu hao cực lớn, tu sĩ dưới Nguyên Anh Đại tu sĩ không thể sử dụng, có nguy cơ bị phản phệ hoặc bị hút cạn sinh cơ đến chết.】【Phụ diện nghịch chuyển: Hiệu quả với Nhân tộc mạnh hơn, tiêu hao cực nhỏ, có khả năng bổ sung ngược lại sinh cơ.】 Thượng cổ pháp bảo này, trước đây hắn hoàn toàn không dùng được.

Dù sao cũng là bảo vật của Hóa Thần Thiên Quân, đã từng giam cầm Chu Tước và Ma Yêu Đế không biết bao nhiêu năm.

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm đã tâm linh tương thông với Trấn Yêu Tháp, tâm niệm vừa động, Trấn Yêu Tháp nhanh chóng mở rộng rồi lại thu nhỏ.

Hắn suy nghĩ một lát, gọi Ngu Tuyền Cơ đến, dặn dò một phen, còn mình thì tiến vào trong tháp, thi triển thần thông 《Chân Long Chi

Linh》.

Trong thoáng chốc, hư không bị xé rách, một long linh lớn chừng một trượng được triệu hồi ra, đầu có sừng nhọn, long uy đáng sợ. "Gào!" Tiếng rồng gầm vang trời, vuốt sắc bổ nhào về phía Diệp Bất Phàm, người sau trực tiếp dùng quyền chưởng nghênh đón. "Keng!" Sau khi giao chiến với long linh, hắn phát hiện chiến lực của nó sánh ngang với Nguyên Anh trung kỳ, còn mạnh hơn cả nhục thân của hắn.

Đây mới chỉ là nhập môn, nếu đạt đến đại thành, có lẽ có thể đấu một trận với Đại tu sĩ.

Thử nghiệm xong, Diệp Bất Phàm lại thi triển mấy đạo thần thông khác. 《Thần Hành Thuật》 và 《Long Ngâm Pháp》 của lão Yến Đế.

Cái trước là thần thông tốc độ, nhanh hơn thuấn di một chút, xem như là phiên bản nâng cấp của 《Kinh Hồng Nhất Sát》.

Cái sau là thần thông âm ba, chuyên công kích thần hồn, năm xưa Yến Đế đã dùng chiêu này làm thần hồn của Diệp Bất Phàm chấn động. "Tốc độ không tệ, uy lực của Long Ngâm Pháp cũng không tầm thường." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu, lại thử nghiệm mười hai thanh Chân Ma Kiếm.

Mới chỉ là Tứ giai sơ cấp, nếu thêm vào các loại kỳ trân khác, có thể chế tạo thành Tứ giai đỉnh cấp.

Chương 245

Một lát sau.

Hắn từ trong Trấn Yêu Tháp đi ra, nhìn về phía Ngu Tuyền Cơ, "Thế nào?" "Hoàn toàn không có pháp lực hay dao động thần thông truyền ra." Ngu Tuyền Cơ kinh ngạc, vô cùng ngưỡng mộ.

Trấn Yêu Tháp, không biết bao nhiêu người thèm nhỏ dãi. "Ha ha ha!

Tốt!" Diệp Bất Phàm cười lớn, vui mừng như điên.

Hắn đang thử xem liệu dao động thần thông có thể lan ra từ bên trong yêu tháp hay không. "Có vật này, việc diệt Lâm Chân Quân sẽ chắc chắn hơn, còn Cảnh Hoàng thúc và Thần Du Đại Chân Quân, dù không đánh lại họ, cũng có thể nhốt chết họ ở bên trong!" Diệp Bất Phàm cảm thấy an toàn hơn hẳn, Trấn Yêu Tháp vốn mạnh về khốn yêu, yếu về khốn người, nhưng giờ tác dụng phụ bị nghịch chuyển, khốn người còn mạnh hơn!

Đương nhiên, phải trừ những cự đầu Nguyên Anh như Thái Thượng Hoàng ra.

Hắn phun ra một luồng sương trắng, bao bọc Trấn Yêu Tháp, nuốt vào đan điền ôn dưỡng. "Nửa tháng nữa, ngươi quay về Chân Ma Tông kết Anh, trước đó, hãy tu luyện thành công pháp kết Anh của họ đi." Diệp Bất Phàm dặn dò Ngu Tuyền Cơ.

Để nàng đi tu luyện, còn mình thì mở lò luyện đan.

Hắn đã cày cuốc bấy lâu nay, đủ để luyện chế mười mấy lò 《Đại Hoàn Ma Thần Đan》.

Tu vi tăng lên một chút, thực lực cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Đến lúc đó giết Lâm Chân Quân sẽ càng chắc chắn hơn, phải đảm bảo không có bất kỳ sai sót nào.

Hai ngày sau... "Bùm!" Trong mật thất bế quan, lò đan rung chuyển, đột nhiên nổ tung, một mùi thuốc cháy khét lẹt xộc vào mặt.

Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, kịp thời thò tay vào lò đan lấy ra một viên đan dược.

Toàn thân đầy vết nứt, đen sì tối tăm.

Thượng phẩm độc đan.

Tu sĩ Kim Đan mà ăn vào, chắc chắn sẽ bị độc chết, tu sĩ Nguyên Anh ăn vào, nhẹ thì tu vi sụt giảm, nặng thì Nguyên Anh bị ô uế, không bao giờ có thể tiến thêm một bước nào nữa. "Thất bại hai lần, cuối cùng cũng thành công." Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Đại Hoàn Ma Thần Đan khó luyện chế hơn Kết Anh Đan, thuộc loại Tứ giai trung phẩm. "Luyện đan nhiều năm, đã mò ra quy luật, nổ lò, độc đan là dễ thành công nhất." Diệp Bất Phàm trầm tư, rồi lại lấy ra một lò luyện đan khác.

Thân là hoàng đế Đại Yến, hắn không bao giờ thiếu lò luyện đan. "Ông!" Diệp Bất Phàm phun Anh Hỏa, tiếp tục luyện đan.

Có được kinh nghiệm thành công, tỷ lệ luyện đan thành công sau đó cũng cao hơn nhiều.

Mười ngày trôi qua, tất cả linh dược vạn năm và ngàn năm đều tiêu hao hết, tổng cộng luyện chế được năm mươi viên độc đan.

Thượng phẩm bốn mươi ba viên, cực phẩm bảy viên. 【Đại Hoàn Ma Thần Đan - Tứ giai trung phẩm: Tám thành sáu tạp chất, hàm lượng dược độc một trăm năm mươi, không có hiệu quả tăng ích, sau khi uống, nhẹ thì tu vi hỗn tạp, nặng thì tu vi trì trệ dài hạn.】【Phụ diện nghịch chuyển: Tám thành sáu dược hiệu, hàm lượng trị thương

một trăm năm mươi, hiệu quả tăng ích cực lớn, sau khi uống, nhẹ thì tu vi vững chắc, nặng thì tu vi tiến triển dài hạn.】 Diệp Bất Phàm đầy mong đợi, một ngụm nuốt viên thượng phẩm độc đan vào bụng.

Tác dụng phụ nghịch chuyển.

Một luồng dược lực khổng lồ tràn vào tứ chi bách hài, sau đó rót vào đan điền, tiến vào trong tiểu nhân Nguyên Anh.

Tiểu nhân Nguyên Anh bắt quyết, vận chuyển Hợp Hoan Lô Đỉnh Công.

Do Thiên Sát Chân Ma Công không có phần tiếp theo, hắn chỉ có thể tu Lô Đỉnh Công. "Hù!" Đan dược được luyện hóa, tu vi vốn không tiến thêm được chút nào đã tăng lên không ít, pháp lực hùng hậu, việc điều khiển linh khí đất trời trở nên dễ dàng hơn. "Tương đương với bốn năm khổ tu." Diệp Bất Phàm mở mắt ra, thầm hài lòng.

Năm mươi viên, ít nhất cũng tiết kiệm được hai trăm năm khổ tu.

Nếu đổi thành song tu pháp, dù cho một ngày bằng trăm ngày tu luyện, tiểu huynh đệ cũng phải làm việc không ngừng nghỉ suốt hai năm mới được, có lẽ sẽ mệt đến hộc máu.

Hắn nhắm mắt, lại tiếp tục nuốt đan dược.

Nửa tháng sau...

Diệp Bất Phàm đã luyện hóa toàn bộ đan dược, tu vi tiến bộ vượt bậc, thực lực cũng tăng cường thêm một chút.

Giống như một Nguyên Anh lão làng đã kết Anh được hai trăm năm. "Tiếc là linh dược vạn năm quá khó tìm, nếu không ngày nào cũng cắn thuốc, một năm là có thể bước vào trung kỳ rồi." Hắn thầm than, càng thêm quyết tâm phải thu thập linh dược vạn năm. "Hửm?

Chu Tước hóa hình thành công rồi?" Diệp Bất Phàm cảm ứng được điều gì đó, thân hình nhoáng lên, biến mất không tăm tích.

Bên trong Thủy Thiên Các.

Diệp Bất Phàm từ trong Vân Không Sa bước ra, xuất hiện ở lầu hai.

Lúc này, một thiếu nữ mặc váy đỏ đang chắp tay sau lưng đứng đó, dưới váy lộ ra hai bắp chân tròn trịa, một đôi chân nhỏ trắng nõn đang đặt trên sàn nhà.

Ước chừng cao một mét sáu lăm, thân hình lồi lõm, đôi mắt đẹp tròn xoe, rất sáng.

Gương mặt trắng nõn như trẻ con, dung mạo ngọt ngào, điển hình cho khí chất của một cô gái ngọt ngào. "Chậc, trông cũng xinh đấy." Diệp Bất Phàm chép miệng, khen ngợi.

Nhan sắc sau khi hóa hình của Chu Tước rất cao, ngang ngửa với Sở Tử Tuyết. "Đương nhiên, bà cô đây chính là đệ nhất mỹ nhân của tộc Chu Tước." Chu Tước kiêu ngạo ưỡn bộ ngực đầy đặn, giọng nói cũng ngọt ngào tương tự như dung mạo của nàng.

Tiếc là tính cách lại giống như ớt cay, tương phản quá lớn.

Trong phút chốc, Diệp Bất Phàm phảng phất như nhìn thấy một con khủng long bạo chúa. "Tuổi của ngươi hình như cũng ngang ngửa với Ma Yêu Đế nhỉ." Diệp Bất Phàm gọi Bùi Thủy Nghiên đến pha trà, ngồi xuống bên bàn trà. "Đừng nhắc đến tuổi tác!" Chu Tước trừng mắt, đôi mắt vốn đã tròn nay lại càng tròn hơn.

Nói rồi, nàng thản nhiên ngồi xuống ghế, vắt chéo chân. "Lộ nội y rồi kìa." Ngay khoảnh khắc Chu Tước vắt một chân trắng nõn lên, Diệp Bất Phàm liếc thấy phong cảnh thoáng qua, khẽ nhấp một ngụm trà. "Ngươi dám chiếm tiện nghi của bà cô đây à?" Chu Tước tức giận

đến đỏ mặt, một chưởng vỗ về phía trán của Diệp Bất Phàm, người sau giơ tay bắt lấy cổ tay mềm mại, mát lạnh như ngọc.

Bàn tay tuy nhỏ nhưng sức lực lại lớn đến kinh người, chiếc ghế dưới mông trong nháy mắt bị chấn thành bột mịn, bàn chân lún sâu vào sàn nhà. "Không hổ là tộc Chu Tước, sức mạnh quả thật cường đại." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Nhục thân của hắn đã vượt qua các Luyện Thể tu sĩ thông thường, nhưng sức mạnh và tốc độ của Chu Tước rõ ràng còn mạnh hơn hắn. "Nói đi, ngươi vội vàng như vậy muốn làm gì?" Chu Tước vội vàng rụt tay lại, cảnh giác nói.

Diệp Bất Phàm đảo mắt, cười tủm tỉm nói: "Ta muốn xem xem, song tu với Yêu tộc, hiệu quả sẽ mạnh đến mức nào." "Phì!" Chu Tước nhổ một bãi nước bọt, bàn tay nhỏ trong nháy mắt cào tới. "Trấn Yêu!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt thản nhiên, phun ra Trấn Yêu Tháp, trong nháy mắt nhốt Chu Tước vào bên trong.

Sau đó yêu tháp thu nhỏ lại, rơi vào lòng bàn tay hắn. "Diệp Bất Phàm!

Thả ta ra!" Chu Tước ở bên trong vùng vẫy, các loại dao động thần thông không ngừng, một lúc lâu sau mới yên tĩnh lại.

Diệp Bất Phàm thả nàng ra, ánh mắt lóe lên, cười nói: "Không tệ, thực lực không tệ, như vậy giết Lâm Chân Quân chắc chắn vẹn toàn." "Ngươi dám thăm dò bà cô đây!" Chu Tước tức đến nghiến răng ken két, nhưng cũng không dám ra tay nữa.

Trấn Yêu Tháp khắc chế nàng quá mạnh.

Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: "Dù sao cũng phải hiểu rõ thực lực của ngươi chứ." Yêu lực của Chu Tước cực mạnh, cộng thêm thiên phú thần thông, trong số các tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, không mấy ai là

đối thủ của nàng.

Sau đó, Diệp Bất Phàm biết được tên của Chu Tước từ miệng nàng — Ti Yêu Yêu. "Đi một chuyến, xem thử xem." Thân hình Diệp Bất Phàm nhoáng lên, lập tức biến mất.

Sau vài lần chớp mắt, hắn đã xuất hiện trong một khu rừng cách Yến Đô vạn dặm, Lâm Chân Quân vẫn đang mộng du, khí tức quỷ dị.

Ở trạng thái này, tốc độ tu luyện rõ ràng nhanh hơn khổ tu, từng luồng linh khí đất trời không ngừng chui vào cơ thể lão. "Đại Mộng Tiên Kinh này quả thật thần kỳ, nếu có được..." Diệp Bất Phàm nheo mắt, trong lòng rung động.

Ba đại bá chủ, bất kể là công pháp hay thần thông, đều là đỉnh cao của Nam Hồng Vực.

Nếu tất cả đều gia trì trên người, chiến lực sẽ tăng vọt đến mức nào, khó mà tưởng tượng.

Chương 246

"Cứ trực tiếp xông lên đánh lão ta đi." Ti Yêu Yêu trời không sợ đất không sợ, hăm hở muốn thử.

Diệp Bất Phàm không nói gì, lấy Thần Quy Giáp ra thôi diễn, lại lợi dụng năng lực dự báo của nhục thân để tra xét.

Kết quả là không có nguy hiểm. "Không bình thường, gã này đã che giấu thiên cơ, quy giáp không còn chuẩn nữa." Hắn trầm ngâm một lát, không hành động thiếu suy nghĩ, mà dẫn Ti Yêu Yêu rút lui. "Ngươi cũng quá nhát gan rồi." Ti Yêu Yêu bất mãn, Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp: "Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Nói xong, hắn sắp xếp cho Ti Yêu Yêu ở lại Thủy Thiên Các, còn mình thì lặng lẽ trở về tẩm cung.

Trong khoảng thời gian sau đó, ngoài việc tu luyện thần thông, thông qua triều đình để thu thập linh dược, Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng cũng đến nơi Lâm Chân Quân đang ở.

Hắn không đến gần, luôn cảm ứng từ khoảng cách vài trăm dặm.

Một khi Lâm Chân Quân chạy thoát, không những không thể đoạt xá, mà ngược lại còn bại lộ thần thông và thân phận, lợi bất cập hại.

Thần thông của hắn phần lớn đến từ Yến Đế, độ nhận diện quá cao.

Ngoài ra.

Diệp Bất Phàm để Ti Yêu Yêu ngụy trang thành "Khúc Tư", dần dần tiết lộ thân phận Phù sư Tứ giai ra bên ngoài, hòa nhập vào Yến Đô, tránh việc quá đột ngột.

Trong nháy mắt, lại mấy tháng trôi qua.

Diệp Bất Phàm làm hoàng đế đã được nửa năm.

Thần thông dần dần đạt đến tiểu thành, số lượng khôi lỗi đã lên đến hai nghìn, toàn bộ đã được phái đi.

Kẻ chống lưng tài nguyên chính là hoàng đế Phong Quốc.

Hắn để Tề Vương và Nguyệt Vương đi viện trợ chiến tranh cho họ, mặc cho họ đánh nhau sống chết, còn mình thì nằm hưởng thu hoạch mấy chục gốc linh dược vạn năm, cùng các loại dược liệu và linh thạch.

Kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, Liêu Quốc, cũng đang cầu hòa, Diệp Bất Phàm sắp xếp chỉ huy sứ của Hắc Long Đài đi thương lượng.

Sơ bộ đã đàm phán được ba trăm gốc linh dược vạn năm, một tỷ trung phẩm linh thạch, và một cân trân liệu Tứ giai đỉnh cấp "Long Nguyên Thạch", vật này có thể tăng phẩm chất của Chân Ma Kiếm, đột phá Tứ giai trung phẩm.

Chỉ chờ Hoàng hậu kết Anh thành công, hắn sẽ đích thân đến biên giới ký kết hiệp ước với Liêu Đế. "Ba trăm gốc, tiết kiệm được mấy trăm năm khổ tu." Diệp Bất Phàm rất mong chờ.

Nếu bước vào trung kỳ, lại có được phần tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công, hắn cũng không sợ Đại tu sĩ.

Nửa năm trôi qua, Hoàng hậu vẫn chưa xuất quan từ động phủ kết Anh.

Triệu Vận cũng đã từ Phù Quốc trở về, điều tra xong thông tin của Khúc Tư.

Vào ngày này, Diệp Bất Phàm đứng ngoài Yến Đô, tiễn Ngu Tuyền Cơ rời đi.

Nàng đã đạt đến Kim Đan đại viên mãn từ mấy tháng trước, cố ý củng cố và nén cảnh giới, đảm bảo không có sai sót. "Về Chân Ma Tông kết Anh, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận hơn nữa." Diệp Bất Phàm miễn dịch với thiên kiếp, nhưng Ngu Tuyền Cơ thì không, có nguy cơ vẫn lạc rất lớn.

Hắn cũng không có cách nào, không giúp được. "Được, nếu kết Anh thất bại... ta cũng không có gì hối tiếc." Ngu Tuyền Cơ vuốt lọn tóc mai, dịu dàng vuốt ve má Diệp Bất Phàm, nàng ngẩn ngơ, mang theo vẻ không nỡ, cuối cùng quay người rời đi. "Đây chính là tu tiên, sinh và tử, ngươi không thể chi phối." Ti Yêu Yêu ngược lại rất bình tĩnh, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, cố nhân điêu linh, từng người một trở về với cát bụi, nàng đã thấy quá nhiều rồi.

Diệp Bất Phàm đứng lặng một lúc lâu.

Bỗng, sắc mặt hắn hơi biến, một đạo thần hồn trong cảm ứng của hắn đã tự bạo. "Lại một phân thân bị giết, đây đã là cái thứ mười, đều ở trong địa phận Yến Quốc." Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, ánh mắt lộ ra sát khí.

Hắn có đến hai nghìn khôi lỗi phân thân, việc phân thân chết đi mới chỉ xảy ra gần đây, liên tiếp chết tại Yến Quốc, rõ ràng đang bị người ta cố ý nhắm vào.

Cứ thế này, kế hoạch phân thân sẽ bị hủy trong chốc lát.

Hơn nữa, mỗi một phân thân đều tiêu tốn rất nhiều tài nguyên.

Hắn nghi ngờ là người của Thiên Tiên, Vô Ưu Tông, không bói ra được mình, nên đã tìm đến các phân thân.

Còn các Nguyên Anh của Chân Ma Tông, không biết vì lý do gì, đã sớm rời xa Yến Quốc. "Ngươi muốn tự mình đi điều tra?" Ti Yêu Yêu liếc hắn một cái, nàng cũng không giỏi truy lùng. "Không tra được."

Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm u bất định.

Hắn căn bản không thể rời khỏi Yến Đô, Quan Vương vẫn luôn theo dõi hành tung của hắn, Cảnh Hoàng thúc cũng đã xuất quan, dần dần nhúng tay vào chuyện triều chính, âm mưu chiếm đoạt số linh dược trong cuộc đàm phán với Liêu Quốc.

Trừ khi, hắn tách thần hồn ra đoạt xá một vị Nguyên Anh trung kỳ, ngụy trang thành Yến Đế, bản tôn mới có thể thoát khỏi sự kiềm chế. "Bên Lâm Chân Quân thế nào rồi?" Hắn quay đầu hỏi, hắn chỉ thỉnh thoảng giám thị, còn Ti Yêu Yêu thì giám thị lâu dài. "Lão ta?

Hình như sắp rời khỏi Yến Quốc rồi." "Cái gì?!

Sao ngươi không nói sớm!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm kịch biến.

Ti Yêu Yêu đầy dấu chấm hỏi, lão ta đã cẩu được nửa năm rồi, "Ngươi không cẩu nữa à?" Diệp Bất Phàm quay người đi về phía xa. "Nói nhảm!

Ngươi thấy ai câu cá mà lại chổng mông lên trời không?" "Kẻ đứng sau lưng Lâm Chân Quân rõ ràng đã đi rồi!

Lão ta không câu được nữa!" "Đây là cơ hội duy nhất để giết lão!" Thân hình Diệp Bất Phàm cực nhanh, một lần chớp mắt đã vượt qua trăm dặm.

Đồng thời hắn thôi động đồng tiền trong tay, che giấu thiên cơ, phòng ngừa đối phương thôi diễn hung cát.

Lâm Chân Quân cứ ở lì Yến Quốc không đi, bản thân đã là vấn đề, đây là đang dụ hắn ra tay.

Bỗng nhiên, trong cảm ứng của Diệp Bất Phàm, khí tức của Lâm Chân Quân tăng tốc, rời khỏi Yến Quốc với một tốc độ kinh khủng.

Dường như đã phát giác được điều gì. "Đúng là nhạy bén." Diệp

Bất Phàm hai tay bắt quyết, tốc độ tăng vọt, "Thần Hành Thuật!" Đại địa dưới chân di chuyển ngang, không ngừng lùi lại.

Trong một hơi thở đã vượt qua ngàn dặm. "Tốc độ này, ngươi cũng biến thái thật." Đôi mắt đẹp của Ti Yêu Yêu tròn xoe, từ sau khi Diệp Bất Phàm kết Anh, nàng chưa từng thấy đối phương ra tay, chỉ đoán rằng với trình độ nghịch thiên của hắn, chiến lực có thể sánh ngang với đỉnh phong sơ kỳ.

Nhưng bây giờ xem ra, vẫn là đánh giá thấp hắn. "Vút!" Thân hình yêu kiều của nàng xoay một vòng, trở về bản thể, như một luồng sáng màu đỏ, đuổi sát theo sau.

Lúc này, Lâm Chân Quân cách Diệp Bất Phàm đến ba vạn dặm, không những không rút ngắn được khoảng cách, mà ngược lại còn bị kéo xa hơn. "Lão quái của Vô Ưu Tông, thần thông tốc độ quả thật mạnh mẽ." Diệp Bất Phàm nhíu mày, vì pháp lực hùng hậu, tốc độ của hắn không hề thua kém Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng thần thông của Lâm Chân Quân rõ ràng mạnh hơn cả Thần Hành Thuật. "Hoặc là tốc chiến tốc thắng, hoặc là lập tức rút lui, nếu gặp phải Nguyên Anh khác, cho dù có thể giết được lão, ta cũng sẽ bị bại lộ." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, khí huyết nhục thân bùng nổ, tốc độ tăng vọt.

Đồng thời, hai ngón tay điểm lên người, kích thích một trăm linh tám khiếu huyệt.

Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh!

Có thể tăng gấp đôi phòng ngự, tốc độ, sức mạnh của nhục thân.

Cũng chính nhờ pháp môn này, nhục thân của hắn mới có thể kết Anh.

Bề mặt cơ thể hắn phủ một lớp ánh vàng, như Bất Động Kim

Cương, tốc độ lại tăng lên.

Tựa như một ngôi sao băng màu vàng, trong nháy mắt vượt qua hai nghìn dặm, đuổi theo Lâm Chân Quân với một tốc độ kinh khủng.

Khoảng cách ba vạn dặm ban đầu, không ngừng được rút ngắn.

Hai vạn năm nghìn dặm.

Hai vạn dặm.

Một vạn dặm!

Một vài Kim Đan chân nhân đi ngang qua phía dưới chỉ cảm thấy một luồng khí tức kinh khủng lướt qua trên đầu, kinh hãi vội vàng ngẩng lên.

Tiếc là, với linh thức của họ, căn bản không thể bắt được bóng dáng kia. "Nguyên Anh lão quái?!

Mau đi!" Kim Đan đại viên mãn dẫn đầu sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng hạ xuống đất, ẩn nấp hành tung.

Chương 247

"Tốc độ gì thế này?" Lâm Chân Quân đang lao đi phía trước, trong lòng kinh ngạc, hai mắt thi triển đồng thuật, bắn ra hai đạo kỳ quang.

Sau đó liền nhìn thấy một bóng người trung niên đang đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Trông thì giống Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng dao động pháp lực cực mạnh, tốc độ còn đuổi kịp cả Đại tu sĩ. "Đây rốt cuộc là Đại tu sĩ, hay là Nguyên Anh trung kỳ?" Lâm Chân Quân nhất thời không thể phán đoán, dùng đồng thuật nhìn kỹ tướng mạo người kia, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, đã không quá hai nghìn dặm.

Đã nằm trong phạm vi bao phủ của thần thức. "Là ngươi?!" Lâm Chân Quân nhận ra, giọng điệu ẩn chứa sự tức giận, vừa tức vừa bực nói: "Đinh lão quỷ, là ngươi vẫn luôn theo dõi ta?!" Nhờ Thần Du Đại Chân Quân ở lại gần nửa năm, kết quả lại không phải là một Đại tu sĩ! "Lâm Hàn Sơn!

Ngươi giết vợ con ta, hôm nay lão phu muốn ngươi phải chết!" Diệp Bất Phàm hóa thành văn sĩ trung niên gào thét, tiếng vang chấn động mấy nghìn dặm khiến các tu sĩ ở các thành trì gần đó kinh hãi, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên. "Lâm Hàn Sơn?

Đinh lão quỷ?" Có Kim Đan viên mãn không nhìn thấy người, nhưng lại nghe được đối thoại. "Thì ra là ông ta?

Đinh lão quỷ không phải đã mất tích hai trăm năm rồi sao?" "Truyền thuyết nói Lâm Chân Quân đã giết vợ con của Đinh lão quỷ, ép đối phương phải chạy trốn khắp nơi, không ngờ lại quay về!" Đối

với hai vị đại nhân vật này, rất nhiều Kim Đan cũng có chút hiểu biết.

Đinh lão quỷ là trưởng lão của Chân Ma Tông, năm xưa vì tranh đoạt cơ duyên mà kết thù với Lâm Chân Quân, truy sát lẫn nhau mấy trăm năm.

Lâm Chân Quân bước vào trung kỳ trước, đã huyết tẩy cả nhà ông ta, truy đuổi Đinh lão quỷ chạy khắp nơi, từ đó mất tích, không rõ tung tích. "Tìm ngươi hai trăm năm, còn tưởng ngươi đã chết rồi, sao, bây giờ muốn xuống dưới đoàn tụ với vợ con ngươi à?" Lâm Chân Quân cười lạnh.

Lão ta vậy mà không chạy nữa, ngược lại dừng lại giữa không trung, lộ ra sát ý. "Ta chửi cả tổ tông nhà ngươi!

Lâm Hàn Sơn!

Lão phu nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành tro!" Diệp Bất Phàm phẫn nộ gầm lên, điên cuồng hấp thu linh khí đất trời, hội tụ thành một bàn tay khổng lồ vạn trượng đập mạnh xuống.

Chu Tước đang đuổi theo sát phía sau thấy vậy, trợn to hai mắt, thầm nghĩ ngươi diễn hơi lố rồi đấy?

Quá khoa trương! "Phụt!" Lâm Chân Quân tại chỗ bị đập thành ảo ảnh, tiêu tan không dấu vết. "Lâm Hàn Sơn!

Đừng giở mấy trò vặt vãnh này nữa!" Diệp Bất Phàm gào thét đến khản cổ, phun ra một đạo quang luân, oanh kích về phía một khoảng hư không không người khác. "Keng!" Một thanh phi kiếm lướt ra, chặn đứng quang luân, chân thân của Lâm Chân Quân hiện ra, lão điều khiển pháp bảo đẩy lùi quang luân, nhìn chằm chằm "Đinh lão quỷ" với đôi mày nhíu chặt.

Khí tức không khác gì Đinh lão quỷ.

Nhưng lão ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Đại Mộng,

Thiên Thu!" Ánh mắt lão lóe lên, ngón tay khô gầy điểm một cái. "Ông!" Một gợn sóng lan tỏa, tức thì quét ngang ngàn dặm, trúng ngay Diệp Bất Phàm.

Người sau cơn buồn ngủ ập đến, mí mắt nặng trĩu.

Lần nhập mộng này còn hung mãnh hơn lần trước.

Nhưng Diệp mỗ ta đây đã khác xưa, nào có dễ dàng trúng chiêu như vậy, hắn một tay bắt quyết, dưới chân một bàn cờ hạ xuống, phong tỏa bản thân, chống lại Đại Mộng. "Ngươi không phải Đinh lão quỷ, ngươi là ai?!" Lâm Chân Quân thấy vậy, sắc mặt hơi biến, quát lớn.

Thế nhưng lời chưa nói xong, đã bị tiếng gào thét của Diệp Bất Phàm cắt ngang và át đi. "Lâm Hàn Sơn!

Giết vợ con ta, ngươi sẽ không được chết yên lành!" Không cho đối phương cơ hội nói chuyện, hắn ra hiệu cho Chu Tước đang lao tới, người sau gật đầu, phun ra một màn sương mù che trời phủ đất, nhấn chìm phạm vi mấy nghìn dặm.

Đừng nói là nhìn, ngay cả thần thức cũng không thể dò vào được.

Diệp Bất Phàm không còn che giấu nữa, há miệng rống lên một tiếng long ngâm, âm ba như bão táp, cuốn về phía Lâm Chân Quân. "Lâm Hàn Sơn!

Hôm nay lão phu mời cao thủ đến trợ trận!

Nhất định sẽ giết sạch cả nhà ngươi!" Vừa thi triển thần thông, vừa gầm lớn, giọng nói cố ý truyền ra ngoài màn sương mù ngàn dặm, để các tu sĩ trong thành trì xa xa nghe thấy.

Lâm Chân Quân đâu còn không hiểu, tức đến muốn nổ phổi. "Thứ giấu đầu hở đuôi, ta lại muốn xem xem ngươi là ai!" Lão ta hai tay bắt quyết, đột nhiên dang ra, "Đại Mộng Vạn Quỷ!" Từng bóng đen

khổng lồ như ác quỷ bò ra từ địa ngục, lần lượt hứng chịu âm ba, tiêu tan vào hư vô.

Sau đó chúng ùn ùn kéo đến, tràn ngập trời đất hướng về phía Diệp Bất Phàm.

Mỗi con đều có thực lực Kim Đan, ba con quỷ ảnh dẫn đầu thậm chí còn có khí thế của Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, có điểm tương đồng kỳ diệu với Vạn Hồn Phiên. "Thần thông của Vô Ưu Tông, quả thật kinh người." Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến, vậy mà có thể kéo lệ quỷ từ trong mộng ra chiến đấu, với số lượng nhiều như vậy, Nguyên Anh sơ kỳ gặp phải chỉ có con đường chết. "Chân Long Chi Linh!" Diệp Bất Phàm đưa tay kéo mạnh, một khe nứt hư không lớn xuất hiện, tiếng rồng gầm chấn động trời đất, một hư ảnh long linh lao ra, điên cuồng tàn sát với những bóng quỷ kia.

Một mình chống vạn, không hề rơi vào thế hạ phong. "Thần thông của nhà họ Chu, ngươi là Yến Đế?!" Đồng tử Lâm Chân Quân co rụt lại, giận dữ hét lớn: "Đại Mộng Thanh Yêu!" Tiếng vừa dứt, yêu phong nổi lên, một pháp tướng đại yêu màu xanh vạn trượng bao bọc lấy lão, làn da xanh như da trâu xanh, đầu mọc ba sừng, yêu khí kinh người.

Cả đất trời phảng phất như sắp bị căng nứt. "Ầm!" Pháp tướng tung một quyền, đập về phía đầu của Diệp Bất Phàm.

Quyền còn chưa tới, dao động kinh thế đã đánh nát ngọn núi lớn hùng vĩ sau lưng Diệp Bất Phàm. "Lão già này, đúng là khó nhằn." Diệp Bất Phàm nhíu mày, nếu là Nguyên Anh trung kỳ bình thường, căn bản không thể chịu nổi một đợt công kích của hắn, chỉ riêng một Chân Long Chi Linh đã có thể đánh qua lại mấy hiệp.

Hắn lấy ra một chiếc ghế đẩu, ngồi phịch xuống, hai tay làm động tác như đang nắm một chiếc cần câu dài, đột nhiên quăng mạnh, "Đi!"

"Vút!" Bóng của một chiếc lưỡi câu lớn bằng ngôi nhà được quăng ra, câu về phía miệng của Lâm Chân Quân.

Nếu bị câu trúng, cái miệng lớn của Lâm Chân Quân có thể sẽ bị rách toạc.

Cùng với việc lưỡi câu được quăng ra, một sợi dây câu trong suốt nối vào đuôi lưỡi câu, rồi nhanh chóng lan ra, kéo dài đến chiếc cần câu trong suốt trong tay Diệp Bất Phàm.

Một luồng dao động lan tỏa.

Tiếng sóng lớn vang lên, phạm vi ngàn dặm trong nháy mắt hình thành một dòng sông lớn hư ảo, trong sông, thân hình khổng lồ của thanh yêu bị từng lớp vảy cá bao phủ, phảng phất hóa thành một con cá lớn màu xanh.

Còn Diệp Bất Phàm, ngồi xếp bằng giữa hư không, toàn thân được một hư ảnh lão giả mặc áo tơi, đội nón lá bao bọc, như một ông lão đang câu cá. "Phập!" Lưỡi câu xuyên qua nắm đấm của thanh yêu vạn trượng, tức thì câu lấy thân thể nó, mũi câu men theo cơ thể thanh yêu, "keng" một tiếng, đâm xuyên qua lớp phòng hộ của Lâm Chân Quân, móc vào miệng lão.

Miệng của lão Lâm bị câu rách toạc, máu tươi xì xì chảy ra. "Cấm kỵ thần thông của hoàng tộc Đại Yến?!" Lâm Chân Quân kinh hãi, vội vàng tế ra một chiếc đỉnh đồng xanh, cố gắng chấn bay lưỡi câu.

Thần thông mạnh nhất của Đại Yến chính là Vạn Giang Thùy Điếu này.

Hiện tại chỉ là một con sông, nếu Vạn Giang hình thành, Nguyên Anh trung kỳ bình thường chắc chắn sẽ phải ôm hận, Nguyên Anh cũng không có khả năng sống sót. "Đại Mộng, Ánh Chiếu!" Đôi mắt Lâm Chân Quân lộ vẻ tàn nhẫn và điên cuồng, hai mắt tức thì trở nên

mờ mịt.

Cùng lúc đó, phong cảnh xung quanh Diệp Bất Phàm biến ảo, phảng phất như tiến vào một thế giới thần bí, xung quanh rừng tùng rậm rạp, núi non hùng vĩ, tiếng thú gầm chấn động trời đất.

Giống như tiến vào thời đại hoang sơ. "Đại Mộng Ánh Chiếu hiện thực?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm kịch biến, sau khi trở thành Yến Đế, hắn đã điều tra kỹ lưỡng về ba đại bá chủ, 《Đại Mộng Ánh Chiếu》 của Vô Ưu Tông là cấm kỵ thần thông, hơn nữa cấp bậc cực cao, là Địa Sát Pháp!

Hóa Thần thi triển cũng phải mất nửa cái mạng.

Uy lực càng thêm đáng sợ, trong Đại Mộng của Lâm Chân Quân, chiến lực của bản thân hắn bị suy yếu vô hạn, còn đối phương thì được tăng cường vô hạn.

Lấy cái gì để đánh trong giấc mộng của đối phương đây? "May mà, loại thần thông này lão ta không thể phát huy toàn bộ uy năng, hơn nữa tốc độ thi triển chậm." Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết, nhanh chóng phân ra ba đạo Chân Ma huyễn ảnh. "Định!" Ba đạo Chân Ma huyễn ảnh đồng thanh hét lớn, Lâm Chân Quân đột nhiên khựng lại, cảnh tượng quỷ dị xung quanh cũng ngưng đọng.

Cùng với việc bước vào Nguyên Anh, huyễn ảnh pháp thuật đã có sự biến đổi về chất. "Chu Tước lên đi, xử lão ta!" Diệp Bất Phàm hét lớn, mạnh mẽ giật cần câu.

Giống như câu được một con cá mập nặng mấy trăm tấn, hắn nín thở dùng sức giật mạnh, cần câu cong vút như một cây cung lớn, sau đó lưỡi câu móc vào miệng Lâm Chân Quân, kéo lão ta ra khỏi dòng sông lớn. "A a a!" Lâm Chân Quân trong nháy mắt thoát khỏi định thân thuật, tiếng kêu thảm thiết vang trời, lưỡi câu từ miệng đâm sâu vào, lộ ra từ trán.

Chương 248

Lão phẫn nộ gầm lên, thi triển thần thông, không ngừng vùng vẫy.

Giống như một con cá đang giãy giụa. "Uỳnh!" Còn chưa kịp giãy giụa được hai cái, Trấn Yêu Tháp như một viên gạch khổng lồ, hung hăng đập vào người con cá lớn màu xanh này, Lâm Chân Quân khựng lại, mắt nổ đom đóm.

Chu Tước thân là Yêu tộc, sức mạnh nhục thân cực kỳ biến thái, ở cự ly gần, Nguyên Anh trung kỳ bình thường cũng không chịu nổi. "Uỳnh uỳnh uỳnh!!" Chu Tước cầm Trấn Yêu Tháp đập túi bụi vào người Lâm Chân Quân. "Đập chết nhục thân của lão ta!" Diệp Bất Phàm tay cầm cần câu, không rảnh để ý đến chuyện khác.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn hơi biến, vội vàng đánh ra một đạo pháp quyết, thu tàn khu của Lâm Chân Quân vào trong Trấn Yêu Tháp.

Hắn phất tay áo, thu hồi tất cả thần thông, ném ra mấy món pháp bảo cấp thấp, "Bạo!" "Ầm ầm ầm!" Hư không vặn vẹo, gợn sóng nhấp nhô, dấu vết chiến đấu trong nháy mắt bị phá hủy sạch sẽ.

Hắn quay người chớp mắt một cái, đi ra khỏi màn sương mù mịt. "Yêu Yêu!

Có người câu cá!

Mau đi!" Nói xong, thân hình hắn cấp tốc lóe lên, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Chu Tước cũng bị dọa cho hết hồn, thu lại màn sương mù che chắn thần thức, hóa thành một luồng sáng màu đỏ đuổi sát theo sau.

Hai người vừa đi.

Một bóng dáng nữ tử lóe lên mà đến.

Thân mặc váy tím, nhỏ nhắn xinh xắn, một đôi mắt hoa đào tĩnh lặng như giếng cổ.

Chính là sát niệm sư tôn của Diệp Bất Phàm.

Trước kia ở Nguyên Anh sơ kỳ nàng đã có thể giết Nguyên Anh trung kỳ.

Hơn một tháng trước đột phá trung kỳ, cùng cảnh giới về cơ bản không có đối thủ.

Ngay cả vị Đại tu sĩ Thần Du cũng không dám nói có thể thắng chắc nàng. "Giúp ngươi dụ Thần Du đi rồi, không nói chuyện với ta một chút sao?" Đôi mắt của Tử Quần La Lỵ bình tĩnh, thân hình nhoáng lên, đuổi theo.

Tốc độ của nàng nhanh đến cực điểm, nói là đuổi sao bắt trăng cũng không ngoa, khiến Diệp Bất Phàm ở cách đó vạn dặm cũng thấy da đầu tê dại. "Sư tôn của ngươi sao lại chạy đến đây?!" Bản thể của Chu Tước chui vào trong áo của Diệp Bất Phàm, kinh hãi nói.

Khí tức không giống với Hắc Quần Tử và Bạch Quần Tử, nhưng dung mạo thì y hệt.

Diệp Bất Phàm thì sắc mặt tái mét, thầm kêu khổ.

Hắn thực sự không ngờ sát niệm sư tôn lại đến, nếu không hắn quyết không thể ra khỏi Yến Đô. "E rằng bà ấy đã ở Yến Quốc rất lâu rồi, người đứng sau lưng Lâm Chân Quân chính là do bà ấy dụ đi, mục đích là dùng Lâm Chân Quân làm mồi câu, để câu ta ra ngoài." Suy nghĩ của Diệp Bất Phàm xoay chuyển, cuối cùng cũng hiểu tại sao ở Yến Quốc lại không có một Nguyên Anh nào của Chân Ma Tông.

Hóa ra là có một nhân vật đáng sợ đang canh giữ ở đây. "Ngươi chạy làm gì?

Mau lên ôm đùi đi chứ!" Chu Tước vội vàng nói. "Ôm cái rắm!

Bà ấy tu luyện chính là sát lục chi đạo." Diệp Bất Phàm thầm chửi.

Thứ nhất, hắn vẫn luôn không rõ Thiên Ma lão tổ thu hắn làm đồ đệ rốt cuộc có mục đích gì.

Thứ hai, hắn không thể đảm bảo sát niệm có chém chết hắn hay không, dù sao một kẻ điên trong đầu toàn là giết giết giết, chọc bà ấy không vui, quay đầu chém chết ngươi cũng là chuyện bình thường.

Hắn có thể địch lại Nguyên Anh trung kỳ, nhưng không bao gồm vị này. "Ngươi tên là gì?" Một giọng nói khe khẽ vang lên từ phía sau, Diệp Bất Phàm quay đầu lại, cách sau lưng chừng một trượng, hư ảnh của Tử Quần La Lỵ đang lơ lửng trên không.

Mà chân thân của nàng, thì ở cách đó tám nghìn dặm. "Thân Ngoại Hóa Thân?

Vãi nồi!

Sư tôn của ngươi cũng quá bá đạo rồi!

Thần thông chuyên thuộc của Hóa Thần Thiên Quân mà cũng thi triển được!" Chu Tước giật nảy mình.

Thân Ngoại Hóa Thân, nói trắng ra là có thể trong nháy mắt phân ra một hóa thân ở cách đó mấy vạn dặm, tương tự như khả năng thuấn di sau khi tấn thăng Nguyên Anh, thực lực kém xa bản tôn. "Ta tên Trương Lão Tam." Diệp Bất Phàm gượng cười, độn tốc càng nhanh hơn. "Nói thật đi, ta không thích những người không thành thật." Tử Quần La Lỵ bấm ngón tay thôi diễn, gương mặt búp bê đáng yêu hiện lên vẻ lạnh lùng đến cực điểm. "Quả nhiên biết bói toán!" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Hắn đột nhiên nhớ tới ở Nguyên Quốc, Nhan Như Ngọc lại tình cờ xuất hiện tại động phủ của mình.

Tám phần là do Hắc Quần Tử giở trò.

Có khi Ma Yêu Đế lập Vạn Yêu Quốc, cũng là do bà ấy âm thầm thúc đẩy, không biết đang muốn làm gì.

Mà ở khoảng cách gần như vậy, hiệu quả che giấu của đồng tiền đã giảm đi. "Diệp Bất Phàm." Diệp Bất Phàm nói ngắn gọn, Tử Quần La Lỵ nheo đôi mắt hoa đào, "Ngươi và thiện ác lưỡng niệm có quan hệ gì?" "Là sư tôn của ta." "Hửm?" Tử Quần La Lỵ khẽ nhíu mày, tiếp tục thôi diễn.

Cùng với việc thôi diễn, khóe miệng của bản tôn ở xa xa rỉ máu.

Đã bị phản phệ.

Bói toán thật giả thì dễ, nhưng bói toán chuyện ở Triệu Quốc, phản phệ cực lớn. "Là thật... nhưng sao thiện ác lưỡng niệm lại thu đồ đệ?" Nàng trầm tư, vẫn không thể tin đây là sự thật.

Bất kể kiếp trước hay kiếp này, nàng chưa bao giờ thu đồ đệ.

Bỗng nhiên, nàng nhìn chằm chằm vào miệng của Diệp Bất Phàm, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đột nhiên lạnh băng, lộ ra sát khí, nói: "Sao trên miệng ngươi lại có một tia khí tức của ta còn sót lại, ngươi đã làm gì với thiện ác lưỡng niệm?" "Cái gì?!" "Đã hơn ba năm rồi, thế mà cũng ngửi ra được?

Cô cũng quá khoa trương rồi đấy!" Diệp Bất Phàm toàn thân lạnh toát.

Hắn nhớ lại lúc Trúc Cơ, lần đầu tiên tiến vào nơi bế quan của bà, đã không cẩn thận hôn lên ác niệm sư tôn. ...

Ba năm, sắp bốn năm rồi.

Năm đó ác niệm mượn tay nàng, áp chế thiện niệm, đang ở thời điểm mấu chốt. "Phàm là kẻ đã chạm vào ta, trên người đều sẽ lưu lại

khí tức, trăm năm không tan." Đôi mắt hoa đào của Tử Quần La Lỵ càng thêm lạnh lùng, nàng có rất nhiều phân niệm, đây là để phòng ngừa một số chuyện không hay xảy ra.

Mà kẻ có thể làm được điều này, khả năng không lớn.

Phân niệm không địch lại, chỉ có thể tự bạo. "Minh Vương Kinh!" Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết, thân thể phồng lên, tốc độ lại tăng vọt.

Nếu bị nghi ngờ làm vấy bẩn sự trong sạch của nàng, vậy thì hắn thật sự tiêu đời! "Ta thật sự không ngủ với người, xin hãy tin ta, sao ta có thể ngủ với sư tôn người chứ?" Diệp Bất Phàm giải thích, điên cuồng tăng tốc.

Không nói thì thôi, Tử Quần La Lỵ vừa nghe, gương mặt xinh đẹp phủ một lớp sương lạnh, ẩn chứa sự tức giận, "Câm miệng!

Dừng lại cho ta, ngươi không thoát được đâu!" May mà khoảng cách đến Yến Đô không xa, thân ảnh Diệp Bất Phàm lóe lên, thoát khỏi thân ngoại hóa thân, nháy mắt xuất hiện trên đường lớn, đợi đến khi lướt qua một con hẻm nhỏ, lúc xuất hiện lần nữa thì đã thay đổi một dung mạo và khí tức khác.

Dịch Hình Thần Thông và Thuật Ẩn Tức bảo vệ hai lớp, Thuật Man Thiên càng gia trì thêm.

Hắn vẫn chưa yên tâm, lặng lẽ tiến vào Thủy Thiên Các, thông qua Vân Không Sa, trở về tẩm cung.

Mãi cho đến khi nằm trên long tháp, lúc này mới thở phào một hơi. "Có Thái Thượng Hoàng tọa trấn, nàng có nghịch thiên cũng không thể xông vào được." Cự đầu Nguyên Anh, sư tôn mang sát niệm có mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Loại nhân vật đứng trên đỉnh cao Nguyên Anh đó, lại còn là một

người sắp chết, dưới Hóa Thần không ai dám chọc.

Huống chi, nàng không biết chính mình là hoàng đế Đại Yến. "Ngươi không phải thật sự ngủ với Hắc Quần Tử đó rồi chứ?" Chu Tước rất kinh ngạc, nó suy ngẫm một chút, khó tin nói: "Chẳng lẽ, nàng ta cũng không chống đỡ nổi hương vị trên người ngươi?" Nó cũng nhận ra hương vị như có như không trên người Diệp Bất Phàm.

Ban đầu cũng muốn nhào tới, nhưng may mà kịp thời cách ly, cộng thêm thần thú có sức kháng cực mạnh đối với mấy thứ xuân độc.

Chương 249

"Không có!

Nếu ngươi ra ngoài bịa đặt, ta sẽ cưỡng hiếp ngươi!" Diệp Bất Phàm âm u nhìn Chu Tước đang hóa hình thành thiếu nữ váy đỏ.

Khôi lỗi phân thân của hắn rất yếu, sư tôn la lỵ thì khác, nếu bị một trăm tám mươi vị sư tôn truy sát, nghĩ đến cảnh tượng đó thôi đã thấy kinh khủng. "Bà cô đây chỉ thuận miệng nói thôi." Gương mặt ngọt ngào của Chu Tước hơi ửng hồng, nhổ một ngụm nước bọt, lùi lại mấy bước.

Diệp Bất Phàm lười để ý đến nó, nhắm mắt ngồi xuống, vận dụng Thần Quy Giáp thôi diễn.

Hung cát năm năm.

Năng lực dự đoán của nhục thân cũng đang cảnh báo. "Trong thời gian ngắn không thể rời khỏi hoàng cung." Diệp Bất Phàm đau đầu, nhận ra vị Tử Quần La Lỵ kia vẫn luôn quanh quẩn ở Yến Đô, dường như đã nhắm vào hắn.

Tóm lại.

Vẫn là chưa đủ mạnh, nếu là cự đầu Nguyên Anh... không, nếu là Hóa Thần Thiên Quân, thật sự ngủ với nàng ta thì đã sao?

Hóa Thần, thiên hạ rộng lớn, đi lại tự do, không ai có thể uy hiếp được hắn. "Trước hết xử lý Lâm Chân Quân đã." Diệp Bất Phàm dùng lòng bàn tay nâng Trấn Yêu Tháp, bắt pháp quyết, thân tháp bộc phát kim quang, cách ly thiên địa linh khí.

Thúc đẩy pháp bảo này, ngoài việc tiêu hao pháp lực, không có phản phệ, ngược lại còn bổ sung cho hắn một ngụm.

Sinh cơ tràn vào cơ thể, tựa như cây khô gặp mùa xuân, khí huyết được bổ sung, toàn thân sảng khoái. "Đây quả thực là một vú em di động." Diệp Bất Phàm tán thưởng, vượt qua tất cả hiệu quả chữa thương, lại còn có thể bổ sung căn bản của nhục thân — khí huyết.

Nhục thân của hắn tái tạo tiêu hao khí huyết, nhiều nhất tái tạo mười mấy lần, khí huyết cạn kiệt, hắn vẫn sẽ chết như thường.

Nhưng bây giờ.

Sinh cơ được bổ sung toàn diện, có thể tái tạo vô hạn.

Hắn mở một cửa sổ của Trấn Yêu Tháp, nhìn vào bên trong. "Diệp Bất Phàm, ngươi quả nhiên chưa chết!

Có dám thả bản chân quân ra ngoài một trận không!" Nhục thân Lâm Chân Quân suy bại, nhưng khí thế vẫn kinh người như cũ, gào thét về phía cửa sổ.

Trước đó khi nhìn thấy Định Thân Thuật, lão đã hiểu đối thủ là ai, năm xưa Lê hội trưởng chính là vì Định Thân Thuật mà chết ngay tại chỗ.

Mà cấm kỵ thần thông 《Vạn Giang Thùy Điếu》, ở Đại Yến cũng là cơ mật, người có thể tu tập chỉ có ba người.

Thái Thượng Hoàng đang giả chết, em trai cùng mẹ của ông ta là Lão Cảnh Vương, và Yến Đế.

Một đáp án kinh thế sắp hiện ra.

Tên này đã trở thành Yến Đế! "Lâm Chân Quân, phép khích tướng ở trước mặt ngươi và ta, không cảm thấy nực cười sao?" Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nhìn chăm chú. "Sớm biết vậy, lần trước nên sớm giết ngươi rồi!" Lâm Chân Quân âm độc nói, hối hận không thôi.

Lão đã đánh giá quá thấp tâm cơ và thực lực của tên này, dưới con

mắt của bao người vẫn có thể mận thay đào, trở thành hoàng đế Đại Yến.

Nếu bên ngoài biết chuyện, toàn bộ Nam Hồng Vực đều sẽ dậy sóng.

Mà thực lực, càng là biến thái, vừa mới nhập Nguyên Anh, đã mạnh hơn một số trung kỳ. "Chân Long Chi Linh!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm lóe lên, chui vào Trấn Yêu Tháp, không đợi Lâm Chân Quân lao tới, hắn nhanh chóng thả ra long linh, sau đó thân ảnh lại lần nữa biến mất, rời khỏi Trấn Yêu Tháp. "Cứ từ từ chơi với con rồng nhỏ của ta đi." Diệp Bất Phàm qua cửa sổ nhìn Lâm Chân Quân và long linh huyết chiến. "Ngươi đúng là súc sinh!" Lâm Chân Quân thúc đẩy pháp bảo, giao chiến với long linh, tia lửa bắn ra tứ phía, vừa đánh vừa chửi ầm lên, uất ức đến hộc máu.

Lão còn rất nhiều thủ đoạn, nhưng tên tiểu súc sinh này quá giảo hoạt, căn bản không đánh với lão.

Để long linh không ngừng tiêu hao lão. "Tên này thật sự rất mạnh, nếu ngươi lấy được thần thông trên người lão, chiến lực sẽ tăng mạnh, Nguyên Anh trung kỳ cũng không có mấy người là đối thủ của ngươi." Chu Tước chạy tới, bình phẩm về thần thông của Lâm Chân Quân.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói: "Ngươi có nghe nói qua trấn tông công pháp và đại thần thông của ba đại bá chủ bị truyền ra ngoài bao giờ chưa?

Nguyên Anh trưởng lão, thức hải rõ ràng đã bị hạ cấm chế, không thể lấy được công pháp truyền thừa." "Chỉ có thần tử nữ thần của bọn họ, những người kế vị tương lai này, thức hải mới không có cấm chế." "Vậy ngươi không phải làm không công à?" "Không tính là không công, trấn tông công pháp và cấm kỵ thần thông không lấy

được, nhưng thần thông khác thì có thể, trong túi càn khôn của lão ta hẳn là có điển tịch." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, "Huống hồ, không phải còn có ngươi sao?

Phong ấn lão ta lại, ngươi thử phá giải cấm chế trong thức hải của lão." Hắn thật sự có hứng thú với điển tịch Đại Mộng, thần thông quỷ dị mà lại cường đại. "Bà cô đây không chắc chắn lắm đâu." Chu Tước bĩu môi.

Liên tiếp ba ngày.

Mỗi khi long linh bị đánh chết, Diệp Bất Phàm lại vào thả long linh ra quấy rối.

Pháp lực của Lâm Chân Quân tiêu hao nghiêm trọng, nhưng lại không thể làm gì.

Trong nhất thời, uất ức đến nôn ra máu, hận không thể băm vằm tên Diệp Lão Lục này cho chó ăn.

Quá súc sinh!

Ngày thứ tư, bên ngoài tẩm cung hội tụ từng đạo truyền âm phù, dường như có đại sự gì đó xảy ra.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không để ý, luôn nhìn chằm chằm vào bên trong Trấn Yêu Tháp. "Bên ngoài có mười mấy đại thần cầu kiến." Chu Tước thấp giọng nói.

Lâm Chân Quân là trưởng lão của Vô Ưu Tông, không cần nghĩ cũng biết, chuyện này đã lan khắp cả Yến quốc. "Không rảnh." Diệp Bất Phàm đánh ra một đạo truyền âm phù, tiếp tục không rời mắt nhìn Lâm Chân Quân.

Tên này pháp lực đã cạn kiệt, đến lúc mấu chốt rồi.

Nếu lơ là một chút, tên này tự bạo, tất cả công sức của hắn sẽ đổ

sông đổ bể!

Ngày thứ năm, long linh xé xác nhục thân của Lâm Chân Quân thành hai nửa, máu tươi nhuộm đỏ sàn Trấn Yêu Tháp.

Thi thể nằm đó, không một chút động đậy.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, thân ảnh lóe lên, biến mất không dấu vết.

Mà khi xuất hiện lần nữa, đã ở trong tháp. "Vút!" Một đạo Nguyên Anh từ trong thi thể bay ra, một cái chớp mắt đã đến sau lưng hắn, hận ý ngút trời, miệng đột nhiên mở rộng, nuốt chửng hắn vào.

Cưỡng ép kéo vào mộng cảnh. "Khôi lỗi phân thân?!

Mẹ kiếp %¥&*..." Lâm Chân Quân sững sờ, nhận ra không ổn, trong miệng Nguyên Anh phun ra một đống tinh thiết, tử phách ngọc thạch và các loại dược liệu khác.

Lão cúi đầu nhìn đống đồ này, tức đến nỗi Nguyên Anh run rẩy, không nhịn được mà tức giận chửi bới.

Giống như đã vỡ phòng tuyến, càng chửi càng bẩn. "Còn muốn chơi đểu tôi sao?" Diệp Bất Phàm từ góc tẩm cung trở lại bên cạnh Trấn Yêu Tháp, qua cửa sổ nhìn vào bên trong, nhếch miệng cười. "Muốn chết thì cùng chết!" Nguyên Anh phẫn nộ gầm lên, Nguyên Anh bộc phát huyết quang kinh thiên. "Tự bạo?!

Không ổn!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, nháy mắt tiến vào trong Trấn Yêu Tháp, mở miệng phun ra một chữ, "Định!" Nguyên Anh của Lâm Chân Quân bị định trụ, đà tự bạo ngừng lại.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt lão lóe lên vẻ chế giễu, phun ra một ngụm lớn bản nguyên Nguyên Anh, thoát khỏi Định Thân Thuật, phát ra một đòn cuối cùng. "Trảm Mộng!" Một con dao khắc từ trong Nguyên Anh hiện ra, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Bản mệnh pháp bảo, Khắc Mộng Đao, chuyên trảm thần hồn!

Dưới đại tu sĩ, nếu không có thủ đoạn phòng ngự thần hồn, bất ngờ không kịp đề phòng, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. "Xoẹt..." Con dao khắc như cắt đậu hũ chém từ trên đầu Diệp Bất Phàm xuống, chia làm hai.

Cơ thể hắn tan rã, hóa thành bọt nước.

Cùng lúc đó, pháp lực cuối cùng ẩn giấu của Lâm Chân Quân cũng hoàn toàn cạn kiệt, khí tức Nguyên Anh giảm mạnh. "Chân Ma Huyễn Ảnh?!

Diệp Bất Phàm, đồ khốn nhà ngươi..." Lâm Chân Quân ngây dại, hoàn toàn tuyệt vọng, đối phương vẫn luôn câu giờ với lão, rõ ràng là không muốn để lão chết.

Những lần thi pháp, phẫn nộ trước đó đều là ngụy trang, chỉ để làm nền cho một đao này.

Chương 250

Tiếc là.

Sự giảo hoạt của Diệp Bất Phàm đã vượt xa sức tưởng tượng của lão. "Lâm Chân Quân, bây giờ ngươi muốn tự bạo cũng không tự bạo được nữa rồi." Bản tôn Diệp Bất Phàm hiện ra trong tháp, hai tay chắp sau lưng, mặt không biểu cảm.

Có thể trở thành Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí là đại tu sĩ.

Chỉ có hai loại người, một là thiên phú ngộ tính đều vượt trội, thiên kiêu được tông môn toàn lực bồi dưỡng, như thần tử nữ thần, thực lực mạnh, nhưng không giỏi tính kế.

Ngược lại dễ đối phó.

Loại còn lại, chính là loại như Lâm Chân Quân, từ tầng dưới cùng lăn lộn đi lên, cơ duyên đều phải tự mình tranh đoạt, nếu tâm cơ không đủ sâu, đã sớm chết trên con đường tu hành rồi.

Đi sai một bước, chính là vạn kiếp bất phục.

Cho nên, Diệp Bất Phàm cẩn thận thế nào cũng không thừa. "Lâm Chân Quân, trẫm cả đời này như đi trên băng mỏng, ngươi nói, trẫm có thể đi đến bờ bên kia không?" Diệp Bất Phàm đột nhiên ra tay, chộp về phía Nguyên Anh của Lâm Chân Quân, sắc mặt lão kịch biến, di chuyển ngang để trốn thoát.

Nhưng pháp lực cạn kiệt, Nguyên Anh tổn thương nặng, giống như con hổ đã bị bẻ răng, bị nhốt trong yêu tháp thì có thể trốn đi đâu? "Bốp" một tiếng, Diệp Bất Phàm tóm được Nguyên Anh lớn bằng đứa trẻ ba bốn tuổi, pháp lực điên cuồng tuôn ra. "A a!

Diệp Bất Phàm, ngươi không được chết tử tế!

Vô Ưu Tông sẽ không tha cho ngươi!" Lâm Chân Quân căm phẫn đến nứt cả tròng mắt, oán độc gào thét, mặc cho lão phản kháng thế nào, cũng không thể thoát khỏi bàn tay sắt.

Theo pháp lực bị bào mòn.

Nguyên Anh của lão nhanh chóng ảm đạm đi, cho đến khi trở nên trong suốt rồi hôn mê, Diệp Bất Phàm lúc này mới buông tay. "Phong!" Hắn đánh ra mấy đạo phong ấn, gọi Chu Tước đến, ném Nguyên Anh cho nó, "Đừng làm chết, ta còn muốn đoạt xá nó, ngươi nghiên cứu cấm chế trong thức hải của nó, thử phá giải xem." Cấm chế của Vô Ưu Tông, hắn không có cách phá giải, không thể động vào.

Chu Tước lai lịch thần bí, có một tia hy vọng. "Được thôi, nhưng bảo vật của lão, ngươi phải chia cho ta một ít." "Được, ta chỉ cần con dao khắc này." Diệp Bất Phàm hai mắt sáng rực, cầm lấy con dao khắc trong góc, toàn thân đen kịt, chạm vào lạnh như băng, nắm chặt thì thần hồn ẩn ẩn đau nhói.

Hắn không kinh sợ mà ngược lại vui mừng, như nhặt được chí bảo. "Pháp bảo hồn đạo cao cấp bậc bốn!" Loại pháp bảo nhắm vào thần hồn này cực kỳ hiếm thấy, khắc chế thần hồn, cũng có thể đối phó với Đại Mộng Thần Cơ Thông của Vô Ưu Tông.

Nếu hắn có thứ này, trong trận chiến với Lâm Chân Quân trước đó, bất ngờ không kịp đề phòng có thể một đao làm thần hồn lão trọng thương.

Thủ đoạn phòng ngự thần hồn vốn đã hiếm, làm bị thương đại tu sĩ cũng không phải là không thể. "Hừ!" Chu Tước cũng thèm thuồng, tự biết không cướp được của Diệp Bất Phàm, đành phải ngoan ngoãn lấy cái đỉnh đồng phòng ngự và phi kiếm kia.

Diệp Bất Phàm lục lọi trên thi thể Lâm Chân Quân, tìm ra túi càn khôn.

Thần thức xóa đi dấu ấn của lão, chui vào bên trong.

Linh thạch trung phẩm chín mươi vạn, gần bằng chín mươi triệu linh thạch hạ phẩm, coi như một món tài sản nhỏ.

Điều khiến hắn chú ý nhất là linh dược.

Có đến mười bảy gốc linh dược vạn năm, linh dược ngàn năm vài gốc, có thể luyện chế ra hai lò đan dược. "Đây là... thiên cơ kỳ vật?" Diệp Bất Phàm lấy ra hai món bảo vật, một khối lệnh bài trắng như ngọc, khắc họa núi non sông nước.

Một khối xương sọ, khí tức trên đó ẩn khuất, dường như là xương sọ của thiên cơ sư đỉnh cấp bậc ba, phàm là thiên cơ sư, vì tu luyện thiên cơ thuật, bản thân đã có tác dụng che đậy thiên cơ.

Hắn là hai món đồ này, đã khiến Lâm Chân Quân sớm nhận ra nguy hiểm, từ đó giăng bẫy.

Nếu không phải vậy, hắn sẽ không chờ đợi nửa năm mới động thủ. "Tốt tốt tốt!

Có hai món này, cộng thêm đồng tiền, dù có ở gần Tử Quần La Lỵ, nàng ta cũng không thể bói ra thông tin của ta." Diệp Bất Phàm mừng như điên, làm hoàng đế, lo nhất là gặp phải thiên cơ sư.

Hoàng thất có một vị lão thiên cơ sư bậc ba đang bế quan ở Hoàng Dương Sơn, thỉnh thoảng mới ra ngoài, hắn đều phải tránh đi.

Thiên cơ sư, thực sự là phòng không xuể.

Cẩn thận cất đi, hắn lại lật xem đan dược, đáng tiếc đều là chính phẩm, chỉ có mấy viên, không có phế đan.

Ngược lại tìm ra một cuốn đan phương.

Loại có tác dụng phụ cực lớn. 【Đại Mộng Pháp Đan · Tứ giai trung phẩm: Ma đạo bí đan, sau khi nuốt vào, sẽ gặp một cơn ác

mộng, trải qua nỗi đau của thất tình lục dục, dùng mộng để luyện hóa bí đan, có thể tăng mạnh xác suất phá cảnh.】【Tác dụng phụ: Sau khi nuốt vào, ảnh hưởng thần trí, lẫn lộn giữa hiện thực và đại mộng, do là ma đan, sau khi đột phá tiểu cảnh giới thất bại, độ khó đột phá lần sau sẽ tăng mạnh.】Diệp Bất Phàm sững sờ, mắt sáng rực.

Sau khi lên Nguyên Anh, tu vi tiến triển một chút cũng vô cùng gian nan, càng đừng nói đến cửa ải đột phá trung kỳ.

Nguyên Anh bình thường, kẹt lại mấy trăm năm, cả đời không thể vượt qua cũng rất bình thường.

Đại Hoàn Ma Thần Đan nuốt bao nhiêu cũng không phá được.

Hoàng thất Đại Yến có mười mấy vị Nguyên Anh, nhưng trung kỳ chỉ có Nhị Vương, Tam Vương, và chính Yến Đế.

Hợp Hoan lão tổ của Triệu Quốc để đột phá trung kỳ, đã hao tổn tâm cơ, mưu đồ với Nhan Như Ngọc và Ngu Tuyền Cơ, cũng vì thế mà kết thù với Diệp Bất Phàm.

Cho nên.

Diệp Bất Phàm dù thế nào cũng phải tìm ma công đột phá, hoặc là đan dược.

Đại Mộng Pháp Đan có thể nói là than sưởi ngày tuyết.【Phụ diện nghịch chuyển: Sau khi nuốt vào, sẽ có một giấc mộng đẹp, trải qua vẻ đẹp của thất tình lục dục, dùng mộng để luyện hóa bí đan, có thể tăng mạnh xác suất phá cảnh.】【Sau khi nuốt vào, giúp tinh thần sảng khoái, có khả năng phân biệt rõ ràng giữa hiện thực và đại mộng, nếu đột phá tiểu cảnh giới thất bại, độ khó đột phá lần sau sẽ giảm mạnh.】Diệp Bất Phàm mỉm cười, không khỏi khen ngợi.

Có đan phương này, đột phá trung kỳ không cần phải lo lắng, lại còn có thêm một năng lực.

Phân biệt mộng và hiện thực.

Điều này có tác dụng khắc chế đối với tu sĩ tu luyện đại mộng, ngày sau đối mặt với đại tu sĩ Vô Ưu Tông, dù bị kéo vào mộng cảnh, cũng có thể nhanh chóng tỉnh lại, thoát ra!

Vấn đề duy nhất. "Mẹ nó, hai mươi sáu gốc linh dược vạn năm, bảy mươi tám gốc phụ dược ngàn năm!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đen lại, nhìn vào danh sách dược liệu, "Hỏa Long Thần Quả, U Hồn Thảo... toàn là linh dược hiếm thấy." Đại Hoàn Ma Thần Đan không yêu cầu khắt khe về dược liệu, chỉ cần là linh dược vạn năm là được.

Nhưng Đại Mộng Pháp Đan thì khác, cần những loại linh dược vạn năm được chỉ định. "May mà ta là hoàng đế, có thể huy động đại thế lực tìm kiếm, nếu là tán tu, cả đời này cũng không tìm đủ." Diệp Bất Phàm thầm chửi, hít một hơi thật sâu, cất đan phương đi.

Hắn mong đợi lật tìm điển tịch công pháp trong túi càn khôn.

Công pháp không ít, nhưng đều không có sự giúp đỡ thực chất nào cho hắn. "Quả nhiên, không có Đại Mộng Tiên Kinh và những đại thần thông kia." Dù đã có dự liệu, Diệp Bất Phàm vẫn rất thất vọng.

Nhưng khi lật đến cuốn sổ tay cuối cùng, mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Bên trong, ghi lại một loại thần thông.

Thần thông mà Lâm Chân Quân giỏi nhất, nghiên cứu sâu nhất, năm xưa suýt chút nữa đã giết chết Diệp Bất Phàm.

Đại Mộng Thiên Thu! 【Đại Mộng Thiên Thu · Nhân khí đỉnh cấp: Thần thông hồn đạo, trong vòng ngàn dặm, dẫn hồn nhập mộng, đại mộng ba ngàn, mộng đẹp, ác mộng, xuân mộng vân vân, trong mộng hồn chết thì người cũng chết.】 Diệp Bất Phàm mắt sáng rực, tim đập thình thịch.

Đây quả thực là vũ khí giết người, khiến người ta chết không một tiếng động, dù không giết được, cũng có thể kéo vào đại mộng, vây khốn trong chốc lát. "Đại Mộng Thiên Thu đã mạnh như vậy, cấm kỵ thần thông của Vô Ưu Tông, rốt cuộc biến thái đến mức nào?" Lòng Diệp Bất Phàm nóng rực, hắn phải nghĩ cách lấy được những thần thông đó.

Cấm kỵ thần thông của Lâm Chân Quân 《Đại Mộng Ánh Chiếu》, phản chiếu hiện thực, nếu không phải hắn kịp thời định trụ, cắt đứt thi pháp, bây giờ hắn không chết cũng phải lột một lớp da.

Thần thông của Yến Đế, ngoài 《Vạn Giang Thùy Điếu》 và 《Chân Long Chi Linh》, những cái khác uy lực thực sự không ra gì.

Hắn lại lục lọi trong túi càn khôn một lần nữa.

Không còn thứ gì khác. "Đợi đoạt xá Nguyên Anh của Lâm Chân Quân, sẽ có một phân thân Nguyên Anh trung kỳ, chiến lực tăng mạnh." Diệp Bất Phàm có chút mong đợi, đứng dậy rời khỏi Trấn Yêu Tháp.

Không để ý đến bên ngoài, mà yên tĩnh chờ đợi hai ngày. "Thất bại rồi, cấm chế trong thức hải của lão ta quá khó giải, nhưng bà cô đây phát hiện một thông tin, thần tử của Vô Ưu Tông hiện đang ở chiến trường Huyễn Kiếm Quốc và Phong Quốc, ngầm cung cấp sự giúp đỡ cho bên trước, e rằng Phong Quốc có xu thế đại bại." "Nếu ngươi muốn lấy được trấn phái bảo điển của Vô Ưu Tông, đây là một cơ hội, thần tử của họ là Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, nếu tấn thăng trung kỳ, sẽ không dễ đối phó nữa." Chu Tước xách Nguyên Anh của Lâm Chân Quân, nháy mắt với Diệp Bất Phàm. "Đáng tiếc." Diệp Bất Phàm thất vọng, nghe đến đoạn sau, trong lòng hơi động.

Chương 251

Hắn quả thực rất thèm thuồng công pháp và thần thông của Vô Ưu Tông, nhưng đã dập tắt ý niệm đó.

Bên ngoài Tử Quần La Lỵ đang tìm hắn khắp nơi, lại thêm Lâm Chân Quân vừa chết, chắc chắn sẽ bị điều tra nghiêm ngặt ở Yến Quốc, không phải thời cơ tốt. "Đến chiến trường bên kia, chẳng lẽ ở đó có cơ duyên đột phá trung kỳ của hắn?" Hắn thầm suy nghĩ.

Sau đó lắc đầu thở dài, tóm lấy Nguyên Anh của Lâm Chân Quân, nói: "Thôi vậy, trước hết hộ pháp cho ta, đoạt xá Nguyên Anh của lão ta." Nói xong, quay người trở về mật thất, hai tay nâng lên, từ Nguyên Anh phân liệt ra một đạo thần hồn. "Vút!" Diệp Bất Phàm mở mắt, điều khiển đạo thần hồn đó chui vào trong Nguyên Anh của Lâm Chân Quân, cẩn thận lao về phía thức hải của lão.

Trong thức hải, hắn nhìn thấy một đạo phù hiệu màu máu.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn, một sợi thần hồn hung hăng đâm tới, cấm chế chấn động, huyết quang xuyên thấu cơ thể, có xu thế bạo thể. "Thôn!" Thần hồn mở miệng lớn như chậu máu, nuốt chửng cả cấm chế vào trong.

Đây là Thôn Anh Bí Pháp, không chỉ có thể nuốt Nguyên Anh, mà thần hồn của nó cũng có thể nuốt. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi đáng chết!" Thần hồn Lâm Chân Quân đau đớn kịch liệt, oán độc gào thét.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không để ý, với thế sét đánh, điều khiển một sợi thần hồn bao bọc lấy hồn phách của Lâm Chân Quân độn ra khỏi Nguyên Anh, vừa mới rời khỏi, "Ầm" một tiếng, cấm chế bùng nổ, thần hồn của Lâm Chân Quân tại chỗ tự bạo nổ tung.

Mà một sợi thần hồn kia của Diệp Bất Phàm, cũng bị nổ chết. "Hù, Thôn Anh Bí Pháp này, cũng không phải là vô dụng." Diệp Bất Phàm thở phào, Nguyên Anh trong tay đã trở thành một cái vỏ rỗng không có thần hồn.

Nguyên Anh là sự kết hợp của thần hồn và pháp lực, chỉ có tách rời thần hồn, tránh cấm chế tự bạo, Diệp Bất Phàm mới có thể cướp tổ, đoạt xá Nguyên Anh. "Ông!" Theo thần hồn tiêu tán, Nguyên Anh của Lâm Chân Quân bắt đầu bất ổn, giống như một quả bom hạt nhân mất kiểm soát.

Diệp Bất Phàm vội vàng lại phân liệt ra một đạo thần hồn, chui vào Nguyên Anh của lão, bắt đầu dung hợp, đoạt xá.

Bản tôn thì ở bên cạnh phối hợp.

Năm ngày sau, đoạt xá thành công.

Nguyên Anh của "Lâm Chân Quân" tiến vào đan điền của lão hoàng đế. "Ngươi vậy mà lại luyện Lâm Hàn Sơn thành đệ nhị Nguyên Anh?

Diệp Bất Phàm, ngươi đúng là súc sinh!" Nguyên Anh của lão hoàng đế ở góc đan điền thoi thóp, thấy "Lâm Chân Quân" tiến vào đan điền, dưới sự chấn kinh, không nhịn được mà thống hận la mắng.

Ông ta đã bị nhốt ở đây nửa năm, không thể cảm ứng được thế giới bên ngoài.

Nhưng đoán cũng có thể đoán được, con chó già Diệp này dùng thân thể ông ta cướp tiền của ông ta, chơi nữ nhân của ông ta, đánh con trai ông ta, quyền khuynh triều chính!

Nghĩ đến việc mình không biết đã bị cắm bao nhiêu cái sừng, ông ta liền bốc hỏa. "Sớm biết như vậy, năm xưa cần gì phải nuốt chửng ta?" Đệ nhị Nguyên Anh cười lạnh, không có chút thương hại nào,

khống chế nhục thân của lão hoàng đế.

Bản tôn Diệp Bất Phàm thì yên lặng quan sát. "Ầm!" Một lát sau, lão hoàng đế mở hai mắt, một luồng khí tức kinh khủng của Nguyên Anh trung kỳ bùng nổ, kinh người vô cùng. "Không tệ, có phân thân Nguyên Anh trung kỳ, chiến lực tăng mạnh." Bản tôn cười lớn, hưng phấn không thôi.

Phân thân như vậy, cả Nam Hồng Vực cũng không tìm được mấy người.

Việc bẩn việc mệt để phân thân làm.

Bản tôn chỉ phụ trách hưởng thụ. "Ngươi ở đây toàn lực dung hợp với thân thể này." Diệp Bất Phàm dặn dò một câu, để "lão hoàng đế" ở lại trong mật thất.

Phân hồn không phải bản tôn, dung hợp với lão hoàng đế cần thời gian.

Diệp Bất Phàm xuất hiện tại tẩm cung.

Bàn tay vung lên, trong tay là một đống truyền âm phù.

Đều là những tin nhắn khẩn cấp của đại thần, và mấy vị vương gia khác. "Mười mấy ngày đã qua, bây giờ Vô Ưu Tông đã phát điên rồi." Diệp Bất Phàm cười lạnh, từ trong tin tức biết được, Lâm Chân Quân bị "Đinh lão quỷ" bắt đi, Yến Quốc và mấy quốc gia lân cận chấn kinh, đã náo loạn cả lên.

Thần Du Đại Chân Quân đang ở Yến Quốc tìm kiếm tung tích của Lâm Chân Quân khắp nơi, mấy ngày nay càng nghiêm khắc yêu cầu Yến Quốc điều tra hung thủ.

Dù sao, Lâm Hàn Sơn cũng chết trong lãnh thổ Yến Quốc.

Đồng thời Tử Quần La Lỵ cũng đang tìm kiếm tung tích của hắn.

Diệp Bất Phàm thi triển Dịch Hình Thần Thông, ngụy trang thành bộ dạng của lão hoàng đế, quản lý biểu cảm, rời khỏi tẩm cung. "Là Yến Đế, phải đối với cái chết của Lâm Chân Quân mà bày tỏ sự chia buồn và thương tiếc." Hắn suy nghĩ có nên mang theo mấy đóa hoa tươi không, công trình mặt mũi vẫn phải làm một chút.

Đánh ra mấy đạo truyền âm phù, đang định đi đến Kim Loan Điện, bỗng nhiên nhướng mày. "Ồ?

Hoàng hậu đột phá rồi?" Hắn nheo mắt cảm ứng, hoàng hậu đã qua hai cửa ải "phá đan" "kết anh", độ kiếp thành công chính là nữ chân quân.

Thời buổi này, nữ chân quân rất được săn đón.

Bất kể là song tu, hay làm lô đỉnh, đều có ích rất lớn cho nam chân quân.

Chỉ cần không quá xấu xí, sẽ có vô số đại tu sĩ Nguyên Anh điên cuồng theo đuổi.

Càng đừng nói đến đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như hoàng hậu. "Ầm ầm!" Trên cao mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm, "Rắc" một tiếng, một đạo sấm sét đánh xuống, nhắm thẳng vào động phủ kết anh. "Thiên kiếp của hoàng hậu uy lực thế này, phần lớn là lưỡng sắc Nguyên Anh." Chỉ huy sứ Hắc Long Đài là một lão giả gầy gò, họ Trần, tâm phúc của lão hoàng đế.

Lão chỉ là nhất sắc Nguyên Anh.

Có thể kết thành lưỡng sắc Nguyên Anh, chứng tỏ công pháp, thiên phú, tiềm lực đều là tuyệt hảo, mười người không được một. "Có thể vượt qua hay không, hoàn toàn xem vào tạo hóa của nàng ấy." Diệp Bất Phàm bình tĩnh quan sát, theo thời gian trôi đi, thiên kiếp càng lúc càng hung mãnh, qua nửa nén hương, cuối cùng cũng tiêu tan.

Hắn nheo mắt, cười nhẹ nói: "Độ kiếp thành công, vị công chúa Liêu quốc này không đơn giản." "Chúc mừng bệ hạ!" Trần chỉ huy sứ lộ ra vẻ vui mừng, cung kính nói.

Hiện nay Lão Cảnh Vương nhúng tay vào triều đình, dưới trướng bệ hạ có càng nhiều Nguyên Anh càng tốt.

Sau đó chuyển chủ đề, do dự nói: "Bệ hạ bế quan mấy ngày, Yến Đô xảy ra biến cố lớn, cần ngài tổng lãm đại cục, ứng phó với cái chết của Lâm Chân Quân." Diệp Bất Phàm nghe vậy, sắc mặt âm trầm. "Là ai?!

Là ai đã giết Lâm Chân Quân!" "Không biết." Trần chỉ huy sứ lau mồ hôi lạnh, cảm thấy áp lực nặng nề. "Tra cho ta!

Vô Ưu Tông chết một trưởng lão, chắc chắn sẽ trút giận lên Đại Yến chúng ta!

Ngoài ra, đi mời Thanh Dương Đại Chân Quân của Chân Ma Tông!" Diệp Bất Phàm nghiến răng nghiến lợi dặn dò.

Hắn đã xác định, kẻ theo dõi Lâm Chân Quân nửa năm, mai phục hắn chính là người này, hơn nữa lần trước còn dùng một ngón tay nghiền chết nhục thân của hắn.

Thù này lớn rồi. "Mời Thanh Dương Đại Chân Quân đối phó hắn, đuổi hổ nuốt sói, bệ hạ anh minh!" Trần chỉ huy sứ mừng rỡ, hai ngày nay lão và thống lĩnh Ngự Lâm quân ngày nào cũng bị Thần Du mắng.

Lão đã ghi lại hết những lời chửi bậy của tên đó vào sổ rồi.

Mắng xong lại quên, liếc nhìn sổ rồi lại mắng tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại... "Vâng!" Trần chỉ huy sứ nhận lệnh lui xuống. "Mở đại triều hội!" Diệp Bất Phàm phất tay áo, đi về phía Kim Loan Điện.

Trước đó đã truyền âm, lúc này một số đại thần lục tục tiến cung vào điện.

Đợi hắn ngồi trên long ỷ, văn võ bá quan đã có mặt đầy đủ, không khí căng thẳng mà đè nén.

Đứng trong điện, chính là Thần Du Đại Chân Quân.

Lúc này mặt mày âm trầm, khí thế bức người, rõ ràng là kẻ đến không có ý tốt. "Ôi, trẫm bế quan nhiều ngày, không ngờ Lâm Chân Quân lại thảm tử, trẫm ở đây xin bày tỏ sự thương tiếc." Ánh mắt Diệp Bất Phàm hơi lóe lên, lộ ra vẻ đau thương.

Không đợi Thần Du Đại Chân Quân nổi giận, hắn nghiêm túc nói: "Xin quý tông yên tâm, chuyện này trẫm đã phái Hắc Long Đài điều tra kỹ lưỡng, nếu tìm được hung thủ thật sự, nhất định sẽ báo cáo cho Thần Du đạo hữu, chỉ là... nếu thật sự là do Đinh lão quỷ làm, Đại Yến chúng ta cũng hết cách." "Sao?

Là người của Chân Ma Tông làm, Yến Đế không định quản nữa sao?

Chương 252

Lâm sư đệ chết ở Đại Yến của các ngươi đấy!" Thần Du mặc một bộ đồ lam, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, một luồng áp lực của đại tu sĩ trấn áp đại điện, khiến các đại thần run rẩy, cúi đầu không nói.

Yến Quốc có mạnh đến đâu cũng không chống nổi lưỡi đao của Vô Ưu Tông.

Chưa nói đến Hóa Thần Thiên Quân, cự đầu Nguyên Anh trong sơn môn của họ cũng có đến sáu bảy người, sống không biết bao lâu rồi.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy như có núi đè trên vai, sắc mặt hơi trầm xuống, "Yến Quốc ta chỉ là một tiểu quốc, ân oán của hai tông, chúng ta nào dám nhúng tay vào." Tên Thần Du này, thật không phải thứ gì tốt.

Nói trở mặt là trở mặt. "Hừ!

Thôi vậy, lần này đến là để ngươi phụ tá ta điều tra chuyện này." Thần Du hừ lạnh, nhàn nhạt nói.

Trước đó lão bị người bí ẩn dẫn đi, mới khiến Lâm Chân Quân bị giết, nếu không tra ra được, sẽ bị lão tổ trách tội.

Mà bên ngoài đồn là do Đinh lão quỷ làm, lão trực tiếp phủ nhận, tên đó đã mất tích nhiều năm, dù có đột phá trung kỳ, cũng không có bản lĩnh lớn như vậy. "Trẫm đã nói rồi, Hắc Long Đài giúp đỡ điều tra đã là cực hạn, giúp nữa...

Đại Yến chúng ta dù sao cũng là thuộc hạ của Chân Ma Tông, Thần Du Đại Chân Quân đừng quá đáng quá." Sắc mặt Diệp Bất

Phàm sa sầm xuống.

Còn muốn coi hắn như thuộc hạ sai khiến?

Vớ vẩn.

Sắc mặt Thần Du Đại Chân Quân cũng không khá hơn, không khí căng thẳng đè nén, một lúc lâu sau lão mới cười lạnh nói: "Xem ra Yến Đế không định hợp tác rồi?

Nếu đã vậy, bản chân quân xin cáo từ, nhưng nếu tra ra có liên quan đến hoàng thất Yến Quốc, ngươi phải tự biết liệu hậu quả!" Nói xong, thân ảnh lóe lên, biến mất không dấu vết. "Đây là nghi ngờ hoàng thất Đại Yến làm sao?" Diệp Bất Phàm nghe ra ý tứ trong lời nói, có chút suy tư.

Nhưng cũng là bình thường, dù sao chuyện cũng xảy ra ở Yến Quốc.

Nhưng khả năng truy ra được hắn không lớn, lão già chân yếu tay mềm, căn bản không đánh lại Lâm Chân Quân.

Nếu xảy ra kết quả xấu nhất, tra ra được dấu vết thần thông.

Cái nồi đen này khả năng lớn sẽ đổ lên đầu Lão Cảnh Vương. "Bệ hạ, Vô Ưu Tông không dễ đắc tội, hay là mời Trần chỉ huy sứ phối hợp truy tra hung thủ." Sở Thân Vương hành lễ nói.

Việt Vương bên cạnh cũng phụ họa, "Chân Ma Tông chưa chắc đã quan tâm đến sống chết của chúng ta, nói không chừng còn nhân chuyện này nhúng tay vào chính sự Đại Yến." "Xin bệ hạ suy nghĩ kỹ." Rất nhiều đại thần đồng loạt lên tiếng.

Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, không đắc tội bên nào mới là tốt nhất. "Trẫm ý đã quyết, bãi triều!" Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, quay người biến mất.

Bất kể ai đánh ai, hắn đều vui vẻ xem cảnh chó cắn chó. ...

Diệp Bất Phàm quay về Thủy Thiên Các, viết hai bản linh dược cần cho 《Đại Mộng Pháp Đan》, giao cho Bùi Thủy Nghiên.

Đan này có thể giúp hắn đột phá trung kỳ, cần phải thu thập trước. "Muốn đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, số linh dược vạn năm này vẫn chưa đủ." Hắn nhìn linh dược trong tay, thở dài.

Sau khi vào Nguyên Anh, tiến độ tu vi quá khó khăn. "Đàm phán với Liêu Quốc, ba trăm gốc linh dược vạn năm, phải đưa vào lịch trình." Diệp Bất Phàm suy nghĩ, vừa hay hoàng hậu kết anh xuất quan, đã đến lúc ra biên cảnh lấy linh dược rồi.

Ba trăm gốc, rút ngắn mấy trăm năm tu hành.

Thêm vào đó phân thân đi thu thập, gần như có thể đến Nguyên Anh trung kỳ, lúc đó đối mặt với đại tu sĩ cũng có vốn liếng để chiến một trận. "Hoàng hậu giá đáo!" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, theo sát sau đó là dáng người uyển chuyển của Hoàng Phủ Tang Du từ từ bước vào, tiên tư ngọc cốt, khí chất tao nhã. "Tham kiến bệ hạ." Hoàng Phủ Tang Du khom người thi lễ. "Ngồi đi, hoàng hậu vừa mới vào Nguyên Anh, không củng cố một thời gian sao?" "Thiếp thân cảnh giới đã ổn định, đa tạ bệ hạ thành toàn." Hoàng Phủ Tang Du phượng mâu lưu chuyển, cảm kích nói.

Nếu không phải hoàng đế cho phép, nàng không thể dùng động phủ kết anh để đột phá.

Vừa vào Nguyên Anh, thân phận và thực lực tăng vọt, một số lão quái Nguyên Anh cũng không dám tùy tiện nắm giữ.

Hơn nữa, nàng cũng có tư cách nhúng tay vào chuyện đàm phán giữa Liêu Quốc và Yến Quốc, có tiếng nói. "Nửa tháng sau, cùng phụ hoàng của ngươi đàm hòa ở biên cảnh." Diệp Bất Phàm nhìn Hoàng

Phủ Tang Du cười nhạt nói, không thể không nói nữ nhân này thật sự rất đẹp, nói chuyện dịu dàng, là kiểu hiền thê điển hình. "Tạ bệ hạ." Hoàng Phủ Tang Du khẽ cắn môi son, dung nhan tuyệt sắc lộ ra vầng hồng, "Bệ hạ và thiếp thân đại hôn đã gần một năm, nay thiếp thân đã kết anh, có thể hành Chu Công chi lễ." Diệp Bất Phàm sững sờ, không lường trước được.

Nữ nhân này bề ngoài dịu dàng, nhưng thực tế rất bài xích lão hoàng đế, bình thường căn bản sẽ không lượn lờ trước mặt ông ta.

Lão hoàng đế là một lão già, đất sắp chôn đến lông mày rồi, phụ nữ bình thường đều bài xích.

Năm đó nàng bị Sở Tử Tuyết bắt đi, cũng chỉ vì dương linh căn.

Mà đại hôn lâu như vậy, lão hoàng đế chưa từng chạm vào nàng, nữ nhân này sớm đã đoán có vấn đề.

Bây giờ đề cập đến... "Hít!

Đây là muốn chủ động dâng tới cửa sao?" Diệp Bất Phàm nhìn gò má trắng nõn tuyệt mỹ của Hoàng Phủ Tang Du, thân hình lồi lõm có trật tự, đặc biệt là cặp mông tròn trịa đầy đặn, kinh tâm động phách, nói không động lòng là giả.

Huống hồ, đối phương là Nguyên Anh, lô đỉnh công của hắn có thể phát huy toàn lực, tăng nhanh tiến độ tu vi. "Hoàng hậu, ngươi đang trêu chọc trẫm sao?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, tựa như xấu hổ hóa giận. "Thiếp thân không dám, chỉ là có được một viên 'Tinh Nguyên Hoàn', có thể giúp bệ hạ hành Chu Công chi lễ." Hoàng Phủ Tang Du khẽ nói. "Tinh Nguyên Hoàn?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, có chút không thể tin được.

Đan dược này là tứ giai đỉnh cấp, dược liệu cần thiết là tinh phách của giao long hóa hình, có thể giúp người ta lấy lại hùng phong, lão

hoàng đế âm thầm tìm kiếm cả trăm năm cũng không có kết quả. "Tốt!

Ha ha ha!

Hoàng hậu có lòng rồi, ngày sau đàm phán với Liêu Quốc các ngươi, ngàn năm không gây chiến tranh!" Diệp Bất Phàm cười lớn, trên mặt vui mừng như điên. "Đa tạ bệ hạ." Hoàng Phủ Tang Du cười rạng rỡ, sâu sắc thi lễ, "Thiếp thân về cung tắm rửa, tối sẽ lại đến." Nhìn hoàng hậu rời đi, vẻ vui mừng của Diệp Bất Phàm thu lại, có chút suy tư. "Chủ nhân, nữ nhân này không có ý tốt." Lục La từ trong tẩm cung đi ra, tay níu lấy tay áo Diệp Bất Phàm, nhỏ giọng nhắc nhở. "Chưa chắc, khả năng cao là cô ta muốn dùng Tinh Nguyên Hoàn và thân thể làm con bài mặc cả, thúc đẩy đàm phán, khiến hai nước không còn chiến tranh nữa." Chu Tước đã trở lại chân thân, vỗ đôi cánh nhỏ, đậu trên vai Diệp Bất Phàm.

Ban đầu khi hóa hình, nó còn khá vui mừng.

Nhưng Diệp Bất Phàm liên tiếp trêu chọc hai lần, dọa nó không dám lộ ra hình người trước mặt hắn nữa.

Diệp Bất Phàm híp mắt, thản nhiên nói: "Tối nay sẽ biết thôi." Nói xong, hắn nhắm mắt ngồi xuống, tu hành công pháp 《Đại Mộng Thiên Thu》 vừa mới có được, đồng thời tế luyện khắc đao, Thiên Cơ Lệnh và cả khối xương đỉnh đầu kia. ...

Hoàng Phủ Tang Du nhẹ nhàng di chuyển, đi về phía tẩm cung của mình.

Khi đi qua hồ sen trong ngự hoa viên, nàng nhìn dung mạo phản chiếu dưới mặt nước, ngẩn ngơ xuất thần. "Công chúa điện hạ có chuyện gì phiền lòng sao?" Tiểu cung nữ bên cạnh hỏi.

Nàng ta được Hoàng Phủ Tang Du mang từ Liêu Quốc đến, phụ trách sinh hoạt thường ngày của nàng. "Nếu thất bại, sẽ là vạn kiếp

bất phục, Đại Liêu quốc của ta cũng sẽ tiêu tùng." Hoàng Phủ Tang Du khẽ thở dài, "Tiểu Hà, chúng ta sẽ thành công, đúng không?" "Nhất định có thể." Tiểu Hà kiên định đáp.

Gió nhẹ thổi qua, một nam tử với khuôn mặt mơ hồ hiện ra bên hồ sen, cười hắc hắc nói: "Lão già kia vốn đã chẳng còn sống được bao lâu nữa, thân thể suy bại, sớm đã không còn thực lực Nguyên Anh trung kỳ như năm xưa, tỷ lệ thành công của hoàng hậu nương nương vẫn rất lớn." "Đây là hậu cung cấm địa, ngươi cũng dám xông vào?" Hoàng Phủ Tang Du gương mặt xinh đẹp lạnh đi, phượng mâu sắc lẻm, ẩn chứa vẻ chán ghét.

Từ khi nàng làm hoàng hậu, người bí ẩn này đã xuất hiện, không có hành động gì quá phận, nhưng đã nhiều lần truyền âm, lời lẽ đại nghịch bất đạo.

Gã xúi giục nàng sau khi kết Anh thì giết vua!

Một khi kết Anh, lúc đang hành sự phòng the mà đột kích, Nguyên Anh trung kỳ dù mạnh đến đâu cũng không thể đề phòng.

Thậm chí thần thông, pháp bảo cũng không kịp thi triển. "Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, lão phu cũng không muốn mạo hiểm đến đây." Nam tử bí ẩn bất đắc dĩ nói, sau đó chuyển chủ đề, "Bây giờ ngươi đã kết Anh thành công, có thể ra tay rồi.

Lão ta chết, đám tu sĩ quấy nhiễu Liêu Quốc của ngươi tự khắc sẽ rút về.

Khi đó sẽ không còn phải lo Đại Yến tấn công Liêu Quốc nữa, càng không cần phải cắt đất bồi thường." "Hơn nữa, mọi dấu vết của ngươi ta đều sẽ xóa sạch, không ai biết cái chết của lão ta là do ngươi làm." Hoàng đế băng hà là đại sự, quân đội tu sĩ biên cảnh dù có đánh đến tận sào huyệt Liêu Quốc cũng phải tức tốc quay về.

Hoàng Phủ Tang Du im lặng, do dự không quyết.

Nàng và Yến Đế có thâm thù đại hận, lại còn bị ép gả sang đây.

Chương 253

Thất bại, nàng chết, Liêu Quốc sẽ gặp phiền phức.

Thành công, nàng giành lại tự do, Liêu Quốc không cần ký kết hiệp ước làm nhục quốc thể, thậm chí có thể nhân lúc Yến Quốc nội loạn mà phản công. "Tối nay ta sẽ ra tay, hy vọng ngươi nói được làm được!

Hơn nữa, bên phía Thái Thượng Hoàng ngươi cũng phải giải quyết." Hoàng Phủ Tang Du hạ quyết tâm. "Ha ha ha!

Tốt!

Ta tự sẽ giữ lời, lật lọng cũng chẳng có lợi gì cho ta." Nam tử bí ẩn mừng rỡ, liên tục khen hay.

Nếu gã có thể hành sự phòng the, nói không chừng sau chuyện này sẽ chiếm lấy tuyệt sắc mỹ nhân này.

Nhưng gã căn bản không làm được chuyện đó, không thể song tu!

Thân hình gã thoáng động, từ từ biến mất, "Thái Thượng Hoàng dù có tỉnh lại cũng phải chấp nhận sự thật, không cần lo lắng." "Công chúa điện hạ, không thể tin kẻ này." Tiểu Hà thấy gã đi rồi vội vàng tiến lên nhắc nhở. "Không sao, gã che giấu dung mạo, thật sự nghĩ rằng ta không biết là ai sao?" Hoàng Phủ Tang Du hừ lạnh, "Chẳng qua là mấy vị thân vương ở hoàng lăng thôi." Lão Cảnh Vương là đại tu sĩ, mạnh nhất, nhưng lão chỉ là em họ của Thái Thượng Hoàng, căn bản không dám soán vị, nếu không Thái Thượng Hoàng tuyệt đối sẽ ra tay giết chết lão.

Chỉ có anh em ruột của hoàng đế mới dám ra tay.

Giết anh soán vị, Thái Thượng Hoàng dù biết cũng chỉ trừng phạt

một phen, chẳng lẽ lại giết đứa con ruột đã soán vị của mình sao? "Thân vương?

Vậy người vừa rồi là..." Tiểu Hà ngây ra.

Hoàng Phủ Tang Du quay người đi về tẩm cung của mình, đáp lại: "Không phải Nhị Vương thì là Tam Vương.

Hiện tại trong hoàng thất ở Yến Đô, chỉ có hai người này là Nguyên Anh trung kỳ." Nguyên Anh sơ kỳ, dù thế lực lớn, có lòng soán vị, tu vi bản thân cũng không trấn áp được.

Xét cho cùng, thực lực là trên hết.

Sau khi nàng và nam tử bí ẩn bàn bạc xong, toàn bộ quan trường Đại Yến, ngự lâm quân bảo vệ hoàng cung, các đại thần trong triều, đều có người bắt đầu chuẩn bị.

Hành động bí mật, không ai hay biết.

Trong Yến Đô, mọi thứ đều sóng yên biển lặng.

Việc hoàng hậu kết Anh thành công khiến không ít Kim Đan viên mãn từ khắp nơi đến phấn chấn tinh thần, gián tiếp làm giảm ảnh hưởng từ việc "Diệp Bất Phàm" bị giết.

Yến Đô lại khôi phục vẻ phồn hoa ngày trước.

Cái chết của Lâm Chân Quân khiến lão tổ Vô Ưu Tông nổi giận, phái mấy vị Thiên Cơ Sư đến.

Hai ngày nay họ đã lục tục đến nơi, truy tìm hung thủ thật sự đã ngụy trang thành "Đinh lão quỷ".

Đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên là Chân Ma Tông cấu kết với hoàng thất Đại Yến. ...

Tối đến, trăng sáng sao thưa, Hoàng Phủ Tang Du mặc phượng quan hà bí, khoan thai bước vào tẩm cung của Diệp Bất Phàm.

Không trang điểm mà vẫn tuyệt mỹ vô song. "Bệ hạ, thiếp thân hầu hạ người." Hoàng Phủ Tang Du ngực phập phồng, gò má ửng hồng.

Nàng đi đến trước long tháp, khẽ thở ra, ngón tay thon dài run rẩy cởi thắt lưng.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên long tháp, mặc áo ngủ, lặng lẽ thưởng thức.

Trên người hắn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Đây là bản tôn của hắn, phân hồn vẫn đang ở trong mật thất dung hợp với nhục thân của lão hoàng đế. "Thân hình không tệ." Diệp Bất Phàm nhìn Hoàng Phủ Tang Du chỉ còn lại tiết y tiết khố, cổ ngọc trắng ngần, ngực đầy đặn, eo thon gọn, bụng phẳng lì trắng như tuyết.

Vòng ba đầy đặn cong vút, vừa nhìn đã biết là tướng tốt sinh nở.

Đôi chân dài đầy đặn thẳng tắp, khép chặt vào nhau.

Vóc dáng thuộc loại đầy đặn nhưng không mập, người thường khó lòng kham nổi. "Bệ hạ..." Hoàng Phủ Tang Du nghe vậy, hàng mi dài khẽ run, cơ thể trắng như tuyết ửng hồng.

Nàng bước lên long tháp, lại gần Diệp Bất Phàm, vốn đang rất căng thẳng, nhưng sau khi ngửi thấy một mùi hương, phượng mâu tức thì trở nên mơ màng, miệng nhỏ hơi hé, thở ra hơi thở thơm như hoa lan. "Tinh Nguyên Hoàn đâu?" Diệp Bất Phàm đưa tay ra.

Hơi thở của Hoàng Phủ Tang Du càng lúc càng nặng, con ngươi càng thêm mê ly, như người say rượu.

Nàng theo bản năng lấy ra một viên đan hoàn, đặt vào lòng bàn tay hắn.

Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn viên đan hoàn, ngửi thử.

Không có độc, đúng là có thể giúp nam nhân phục hồi hùng phong. "Bệ hạ, đến giờ nghỉ ngơi rồi." Đôi mắt phượng của Hoàng Phủ Tang Du như muốn nhỏ ra nước, e thẹn đáng yêu, ngón tay thon dài của nàng đặt lên ngực Diệp Bất Phàm, dịu dàng vô cùng.

Dù là trên giường, nàng vẫn toát lên vẻ tao nhã, rất phù hợp với hình ảnh tiểu thư khuê các trong truyền thống. "Ông!" Đúng lúc này, trên gò má Hoàng Phủ Tang Du thoáng qua một tia giãy giụa, rồi nhanh chóng tỉnh táo lại.

Đôi mắt phượng của nàng trở nên lạnh lẽo, ngón tay sắc như dao, từ trên xuống dưới, hung hăng xé về phía đan điền của Diệp Bất Phàm.

Đây là muốn đoạt lấy Nguyên Anh của hắn. "Phụt!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm tan biến như bong bóng nước. "Vội vàng quá rồi đấy?" Hắn xuất hiện ở một góc tẩm cung, chắp tay sau lưng nói. "Vút!" Hoàng Phủ Tang Du không nói lời thừa, miệng phun ra một thanh phi đao, trong nháy mắt đâm tới, lại một lần nữa xuyên thủng cơ thể hắn.

Vẫn là ảo ảnh.

Sau đó, thân ảnh của Diệp Bất Phàm quỷ mị hiện ra bên cạnh tấm bình phong.

Hoàng Phủ Tang Du mặt ngọc lạnh như băng, răng cắn chặt, tức đến mức thân thể run rẩy. "Hoàng đế Đại Yến không phải Cực phẩm Dương linh căn, không thể có mùi hương này, ngươi rốt cuộc là ai?!" Cực phẩm Dương linh căn còn hiếm hơn cả Thiên linh căn và thể chất đặc thù, vạn năm khó gặp.

Do đó, ghi chép về loại mùi hương này cực kỳ ít, nhưng Đại Liêu

quốc truyền thừa lâu đời, trong sử liệu cổ xưa có thể tìm thấy dấu vết liên quan.

Mùi hương này tên là Nguyên Dương hương, đối với nữ giới có sức sát thương cực lớn, có thể đốt cháy dục hỏa, khiến người ta không thể tự kiềm chế.

Chỉ có Thái Dương Chi Thể và Dương linh căn mới có. "Thể chất này thật là phiền phức, haizz." Diệp Bất Phàm khẽ thở dài, hắn chỉ thử một chút, không ngờ nữ Chân Quân vừa tấn thăng Nguyên Anh cũng không chịu nổi mùi hương này. "Yến Đế ở đâu?

Lão ta đang thử lòng bản hậu sao?" Hoàng Phủ Tang Du hít sâu một hơi, chất vấn.

Dường như nàng cho rằng lão hoàng đế cố ý sắp xếp người thử lòng mình, còn chân thân của lão tất nhiên đang nhìn trộm trong bóng tối.

Nàng đang định bức vấn hoàng đế giả trước mặt.

Bỗng nhiên từng cơn choáng váng ập đến, một luồng dục hỏa dâng lên, phượng mâu lại trở nên mê ly, khẽ rên rỉ.

Nàng cắn mạnh vào đầu lưỡi, cơn đau nhói khiến nàng tỉnh táo lại lần nữa. "Không thể nào!

Khoảng cách xa như vậy, sao vẫn còn mùi hương?!" Hoàng Phủ Tang Du kinh hãi đến mức trợn tròn mắt, bỗng như cảm giác được điều gì, nàng cố thủ tâm thần, điểm vào mi tâm, kích thích toàn thân.

Sau đó hai mắt nhắm lại, trong một hơi thở lại mở ra.

Nàng vẫn đang ngồi trên long tháp, nép vào lòng một thanh niên, ngực bị ép đến biến dạng, ngón tay hắn đang vuốt ve sau lưng nàng.

Cảnh ra tay và đối thoại vừa rồi, căn bản chỉ là một giấc mộng

của nàng!

Nàng nhìn Diệp Bất Phàm, có chút thất thần.

Bất kể là ở Liêu Quốc hay Đại Yến, nàng đều chưa từng gặp qua người nào tuấn mỹ như vậy, tựa như trích tiên. "Miễn cưỡng nhập môn, cũng được đấy." Diệp Bất Phàm mỉm cười, mọi chuyện vừa rồi chính là do 《Đại Mộng Thiên Thu》 của hắn gây ra, kéo nàng vào trong mộng, mộng cảnh có thể tùy ý điều khiển.

Đây mới chỉ là nhập môn, nếu đạt đến tiểu thành, Hoàng Phủ Tang Du căn bản không thể thoát ra. "Ngươi là ai!" Hoàng Phủ Tang Du thấy tư thế thân mật của hai người, vừa thẹn vừa giận, vội vàng lùi ra, giữ khoảng cách với Diệp Bất Phàm. "Vừa rồi là chính cô chủ động bò lên người ta mà." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, thần thái bình tĩnh, không hề che giấu, "Tại hạ, Diệp Bất Phàm." "Là...

Chương 254

là ngươi?!" Hoàng Phủ Tang Du ngây người, không thể tin nổi.

Cái tên này, bây giờ đã lan truyền xôn xao, gần như cả Nam Hồng Vực đều biết.

Người độ đại kiếp Nguyên Anh mạnh nhất, bị ba bá chủ Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông dốc toàn lực tìm kiếm, vừa mới kết Anh đã khiến Thần Du Đại Chân Quân phải hạ sát thủ.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc có tư cách để một vị đại tu sĩ tự mình ra tay, cả Nam Hồng Vực cũng không tìm ra người thứ hai.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã hiểu ra, kinh hãi nói: "Ngươi không chết, còn thay thế Yến Đế, tự mình làm hoàng đế!" Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần cũng không dám tin. "Có vấn đề gì sao?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng. "Lâm Chân Quân cũng là do ngươi giết đúng không?" Hoàng Phủ Tang Du chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Mộng đạo thần thông, chỉ có Vô Ưu Tông mới có.

Liên tưởng đến Lâm Chân Quân bị giết, mọi chuyện bỗng nhiên sáng tỏ. "Biết quá nhiều, ngoài việc khiến ngươi chết nhanh hơn, chẳng có chút lợi lộc nào cả." Ánh mắt Diệp Bất Phàm ôn hòa. "Vút!" Hoàng Phủ Tang Du gương mặt tuyệt mỹ trắng bệch như giấy, không chút do dự, thân hình khẽ động dùng tốc độ nhanh nhất độn thoát ra ngoài tẩm cung.

Diệp Bất Phàm thoáng động, trong nháy mắt đã chặn trước mặt Hoàng Phủ Tang Du, bàn tay hóa thành long trảo, hung hăng chộp tới.

"Đi!" Hoàng Phủ Tang Du miệng phun ra một thanh phi đao, bắn ra, cuốn theo gió gào, uy thế kinh người.

Một tiếng "keng" vang lên, long trảo đập mạnh vào phi đao, lực đạo kinh khủng đánh bay nó, găm chặt xuống đất.

Trảo thế của hắn không dừng lại, phá tan hộ thuẫn phòng ngự của Hoàng Phủ Tang Du, tóm chặt lấy thân thể yêu kiều của nàng.

Với thực lực của hắn, ngay cả Nguyên Anh trung kỳ cũng có thể giết, hành hạ một nữ nhân vừa mới bước vào Nguyên Anh là chuyện dễ như trở bàn tay. "Ngươi!" Hoàng Phủ Tang Du kinh hãi đến ngực phập phồng kịch liệt, phượng mâu lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Cùng là Nguyên Anh, cùng mới tấn thăng không lâu, nhưng chênh lệch thực lực lại như trời với đất.

Sự cường đại của Diệp Bất Phàm gần như khiến nàng nghẹt thở.

Nàng phảng phất vẫn là một Kim Đan nhỏ bé, đối mặt với Nguyên Anh Chân Quân cao cao tại thượng. "Động một cái, ngươi sẽ chết." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lãnh đạm, không chút tình cảm.

Hoàng Phủ Tang Du không dám động đậy nữa, răng cắn chặt, "Ngươi muốn làm gì?" Nàng không hề nghi ngờ lời này, Diệp Bất Phàm đã giết lão hoàng đế, lại giết cả Lâm Chân Quân, tâm tính tàn nhẫn, tuyệt đối sẽ không thương hoa tiếc ngọc.

Diệp Bất Phàm đặt nàng xuống, quay người trở lại long tháp, nhìn Hoàng Phủ Tang Du từ trên xuống dưới.

Lúc này nàng ăn mặc mát mẻ, chỉ còn tiết y tiết khố, vóc dáng đầy đặn, dung nhan tuyệt mỹ, kết hợp với khí chất tao nhã cao quý, không thể xâm phạm, rất dễ khiến người ta nảy sinh dục vọng chinh phục. "Ta dù chết cũng sẽ không để ngươi được như ý." Hoàng Phủ Tang Du cảm nhận được ánh mắt của hắn, mặt ngọc đỏ bừng, lộ vẻ quyết

tuyệt. "Động phủ kết Anh là ta cho ngươi dùng, ngươi nên biết ý của ta là gì." "Thỏa thuận một điều kiện, ngươi làm đạo lữ của ta, chuyện Liêu Quốc ta sẽ giúp ngươi giải quyết.

Hơn nữa, ngươi nên biết ta là Cực phẩm Dương linh căn, đối với nữ tu có hiệu quả cực tốt, có thể giúp ngươi tu hành." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói.

Nếu có Nguyên Anh nữ tu cùng hắn song tu, tu vi của hắn sẽ tiến triển nhanh hơn!

Nếu không phải vậy, ban đầu hắn đã không để nàng dùng động phủ kết Anh, càng không nói nhiều lời, trực tiếp giết chết nàng rồi.

Hoàng Phủ Tang Du im lặng.

Hồi lâu sau, phượng mâu lộ vẻ giằng xé.

Quả đúng như lời đối phương nói.

Song tu với Cực phẩm Dương linh căn, cộng thêm cơ duyên, đời này nàng có hy vọng trở thành Hóa Thần Thiên Quân.

Hơn nữa... người này đã giải quyết lão hoàng đế, ở một phương diện nào đó là đồng minh của nàng. "Thân phận của ngươi nếu bị bại lộ, ta sẽ bị liên lụy." Hoàng Phủ Tang Du nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song của Diệp Bất Phàm, không hiểu sao lại có chút rung động.

Tu vi cao, thực lực mạnh, thông minh tuyệt đỉnh, quan trọng là rất đẹp trai, rất hợp với thẩm mỹ của nàng.

Loại đạo lữ này, cả Nam Hồng Vực không tìm ra người thứ hai. "Làm bất cứ chuyện gì cũng đều có rủi ro." Diệp Bất Phàm dừng lại một chút, lộ ra nụ cười như gió xuân, "Ngươi không có lựa chọn.

Ngươi nghĩ rằng người biết thân phận của ta có thể sống sót rời khỏi tẩm cung này sao?" Hoặc là đồng ý, hoặc là chết.

Hắn lại bổ sung một câu, "Đạo lữ trăm năm, ta sẽ không can thiệp vào chuyện của ngươi." Hoàng Phủ Tang Du cuối cùng thở dài một tiếng, tựa như đã chấp nhận số mệnh, khẽ gật đầu, xem như đồng ý. "Lên đây đi." Diệp Bất Phàm vẫy tay.

Đợi Hoàng Phủ Tang Du leo lên giường, một mùi hương cơ thể thoang thoảng bay tới, hắn điểm một ngón tay, "Sinh Tử Ấn, để tránh ngươi giở trò." Hoàng Phủ Tang Du gật đầu, nhắm mắt lại.

Diệp Bất Phàm hạ cấm chế lên người nàng, lúc này mới yên tâm. "Làm... làm thế nào?" Hoàng Phủ Tang Du ngón tay thon dài đan vào nhau, lí nhí hỏi.

Song tu, nàng không có kinh nghiệm.

Không sao cả, Diệp mỗ nhân kinh nghiệm đầy mình, nhẹ nhàng quen đường cởi tiết y tiết khố.

Không còn ràng buộc, thân thể ngọc ngà động lòng người. "Thân hình của cô đúng là..." Diệp Bất Phàm chậc lưỡi, người có thể so kè thân hình với Hoàng Phủ Tang Du, e rằng chỉ có lão tổ Tuyết Linh Tông của Triệu Quốc, vị mang khí chất quả phụ kia. "Đừng...

đừng nói nữa." Vành tai tinh xảo của Hoàng Phủ Tang Du đỏ bừng, thẹn đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Nàng rất truyền thống, nào đã nghe qua những lời lẽ hổ lang như vậy? "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, chấn nát y phục của mình, thổi ra một luồng pháp lực, dập tắt đèn trong tẩm cung. ...

Ban đầu, Hoàng Phủ Tang Du rất gượng gạo, dưới sự chỉ bảo của Diệp Bất Phàm, động tác có vẻ rất vụng về.

Một mùi hương lan tỏa.

Nàng dần dần chìm đắm, phượng mâu mông lung, như say rượu, bắt đầu đáp lại, tạo thành sự tương phản cực lớn với khí chất truyền

thống của nàng.

Chốc lát sau.

Một tiếng rên đau đớn.

Hoàng Phủ Tang Du cắn vào vai Diệp Bất Phàm, phượng mâu ngấn lệ. "Đã tu luyện qua song tu pháp chưa?" Diệp Bất Phàm hỏi.

Cả hai đều đã luyện qua song tu pháp thì hiệu quả sẽ tốt hơn. "Chưa... chưa có." Hoàng Phủ Tang Du thân thể căng cứng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu. "Để sau ta đưa cho ngươi một bộ song tu pháp, chăm chỉ tu luyện, rất có lợi cho ngươi." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói, sau đó vận chuyển 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》.

Trong lúc tu luyện, Hoàng Phủ Tang Du cảm nhận được một luồng năng lượng khổng lồ đang quanh quẩn trong cơ thể.

Điều này khiến nàng trợn tròn mắt, không thể tin nổi: "Đây...

đây là công pháp gì?" Năng lượng lớn đến mức có thể sánh với việc nuốt một viên đan dược Nguyên Anh. "Luyện hóa nó đi." Diệp Bất Phàm dặn dò.

Hoàng Phủ Tang Du trong lòng vui mừng, tâm lý bài xích ban đầu dần dần tan biến.

Nàng nhẫn đau, bắt đầu luyện hóa.

Còn Diệp Bất Phàm, dưới tác dụng phụ của Lô Đỉnh Công, tu vi tăng tiến nhanh chóng, mạnh hơn nhiều so với Ngu Tuyền Cơ và Lục La.

Chủ yếu là vì hai người kia không chịu nổi pháp lực khổng lồ của hắn.

Kim Đan và Nguyên Anh, chênh lệch quá lớn. ...

Đêm khuya.

Từ đường hoàng thất, một trung niên khôi ngô mặc mãng bào, ẩn mình trong bóng tối nơi ngọn đèn trường minh không chiếu tới, lặng lẽ nhìn bài vị tổ tiên phía trên, bên dưới là từng ngọn hồn đăng.

Chương 255

Ở vị trí trung tâm nhất chính là hồn đăng của Yến Đế. "Đã đến giờ Dần rồi, Vương gia." Một lão giả Nguyên Anh sơ kỳ từ ngoài từ đường bước vào.

Chính là Binh Bộ Thượng Thư, Mục Thừa.

Trong lục bộ, chỉ có ông ta là Nguyên Anh, có quyền lực rất lớn trong quân đội. "Giờ Dần rồi sao?" Giọng nói của trung niên mặc mãng bào trong bóng tối lạnh lẽo, "Lâu như vậy rồi, cẩu hoàng đế vẫn chưa chết, Hoàng Phủ Tang Du đúng là phế vật." Từ chiều tối, gã đã sắp xếp mọi thứ, chỉ chờ hoàng đế đột tử, gã sẽ lập tức gán cho hoàng hậu tội danh mưu phản, quang minh chính đại "thanh quân trắc", khống chế hoàng cung, đăng cơ làm đế!

Nhưng đợi mãi, đợi mãi, trời sắp sáng rồi mà hồn đăng của hoàng đế vẫn còn nguyên vẹn. "Lão hoàng đế tuy không còn nhiều tuổi thọ, chiến lực suy giảm, nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh trung kỳ.

Hoàng Phủ Tang Du vừa mới kết Anh, thất bại cũng là chuyện bình thường." Mục Thừa Thượng Thư cười khổ, giọng điệu không cam lòng.

Phò tá tân quân đăng cơ, triều đình sẽ được cải tổ lại, công lao to lớn này đủ để gia tộc của ông ta trở lại thời kỳ thịnh vượng như mấy nghìn năm trước. "Nguyên Anh trung kỳ tuy mạnh, nhưng cũng có giới hạn.

Chỉ cần lão ta giao hợp với Hoàng Phủ Tang Du, kẻ sau đột kích, xác suất giết được lão ta có đến chín thành." "Khoảng cách quá gần, cẩu hoàng đế ngay cả thời gian thi triển thần thông, tế ra pháp bảo cũng không có." Trung niên mặc mãng bào bước ra khỏi bóng tối, lộ ra

khuôn mặt của Quan Vương.

Gã cười lạnh một tiếng, không cho là đúng.

Đối với Nguyên Anh Chân Quân mà nói, một khoảnh khắc cũng đủ để trí mạng. "Trừ khi lão ta là Hóa Thần Thiên Quân, hồn phách, nguyên thần, nhục thân tam hợp nhất, nhưng có thể sao?" Quan Vương nói đến Hóa Thần, ánh mắt nóng rực.

Nguyên Anh trở xuống, nhục thân rất yếu ớt, nhưng Hóa Thần thì khác.

Nguyên Anh trưởng thành thành Nguyên Thần, dung hợp với nhục thân, thúc đẩy nhục thân lột xác, phòng ngự, tốc độ, sức mạnh đều sẽ tăng vọt.

Tuy không bằng luyện thể tu sĩ, nhưng cũng không phải một đòn là có thể giết chết. "Đã đến giờ Dần rồi, nếu không ra tay nữa, e rằng sẽ có biến cố." Mục Thừa Thượng Thư lo lắng.

Không có bức tường nào không lọt gió, đặc biệt là lần chuẩn bị này liên quan đến quá nhiều người, càng kéo dài, chuyện soán vị càng dễ bại lộ. "Đợi thêm chút nữa." Quan Vương im lặng, không cam lòng nói.

Mục Thừa do dự: "Nếu Hoàng Phủ Tang Du thất bại và chết đi, liệu có bại lộ thân phận của Vương gia ngài không?" Ông ta lo lắng lão hoàng đế sẽ tính sổ sau này. "Nữ nhân đó chưa từng gặp ta, thất bại cũng không sao." Quan Vương thản nhiên đáp, "Ngươi cho ám tử trong ngự lâm quân và triều đình rút lui trước đi." Gã tâm tính cẩn thận, làm bất cứ chuyện gì cũng phải chuẩn bị sẵn đường lui.

Quan Vương dừng lại một chút, phân phó: "Ngoài ra, phái người khiêu khích Mộc Thần Quốc ở phương nam, phát động chiến tranh quy mô nhỏ ở biên giới." Mộc Thần Quốc cũng là cường quốc, bị

khiêu khích tất sẽ phản công.

Khi đó lão hoàng đế dù có nghi ngờ có người bất lợi với mình, muốn ra tay giết người quy mô lớn, cũng chỉ có thể nén giận, sắp xếp người đối phó với Mộc Thần Quốc.

Nếu không, ngươi giết người khiến Đại Yến quốc lòng người hoang mang, ai sẽ bán mạng đánh giặc cho ngươi? "Vâng!" Mục Thừa lập tức cúi người lui ra.

Thời gian trôi qua, sóng ngầm dưới lòng Yến Đô dần dần rút đi, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Quan Vương ngồi khô cả đêm, hồn đăng của lão hoàng đế không hề có động tĩnh gì. "Thất bại rồi, haizz, hoàng huynh, mạng của ngươi thật tốt!" Lời lẽ của gã tràn đầy sự không cam lòng và phẫn nộ.

Hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, bắt đầu vạch ra kế hoạch mới. "Cũng may, đã dùng một chiêu họa thủy đông dẫn.

Tam Vương, ha ha, để hai ngươi chó cắn chó đi." "Bản vương, tọa thu ngư ông chi lợi." Quan Vương lộ vẻ âm hiểm và giảo hoạt.

Triều đình phức tạp là vì ngươi căn bản không biết ai là người của ai.

Phó thống lĩnh ngự lâm quân, bề ngoài là người của hoàng đế, tầng thân phận thứ hai là thuộc hạ của Tam Vương, tầng thân phận thứ ba là tâm phúc của Quan Vương gã.

Có vấn đề gì xảy ra, lão hoàng đế chỉ tra đến Tam Vương.

Khi đó hai bên sẽ làm suy yếu lẫn nhau.

Gã không những không tổn hại gì, mà còn có thể thu được lợi ích to lớn từ đó. ... "Người đâu!

Đi điều tra xem tối qua trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì!" Gã

đứng dậy bước ra khỏi từ đường hoàng thất.

Lão hoàng đế không chết, mấy ngày tới thiết triều tất nhiên sẽ nổi sóng gió, nhưng gã không quan tâm.

Chưa nói đến thân phận không bị bại lộ, cuối cùng dù có bại lộ thì sao chứ?

Cùng là Nguyên Anh trung kỳ, gã tương đối trẻ, mạnh hơn lão hoàng đế, có thể làm gì được gã? "Vâng!" Một lão giả gầy gò hòa vào bóng tối biến mất.

Không lâu sau, kết quả điều tra được trình lên bàn của Quan Vương: hoàng cung sóng yên biển lặng, ngay cả một tia pháp lực dao động cũng không có.

Quan Vương im lặng chờ đợi.

Nhưng mấy ngày tiếp theo, mọi thứ đều bình thường, hoàng đế và Hoàng Phủ Tang Du hoàn toàn không lộ diện.

Điều này khiến Quan Vương vốn đang trấn định, trong lòng không khỏi bất an. "Lão hoàng đế này có ý gì đây?" Quan Vương suy đoán, không ngừng xem xét lại kế hoạch trước đó, xem có lỗ hổng nào không.

Mấy ngày nay, bên ngoài hoàng cung lại nổi lên sóng gió.

Thanh Dương Đại Chân Quân của Chân Ma Tông giá lâm, nghi là vì cái chết của Lâm Chân Quân mà xảy ra xung đột với Thần Du Đại Chân Quân.

Hai bên đã đánh một trận, kết quả là lưỡng bại câu thương.

Một vị trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ của Vô Ưu Tông dường như cũng vì cái chết của Lâm Chân Quân mà đến chất vấn ma nữ Chân Ma Tông.

Kết quả là chưa đầy hai ngày, vị trưởng lão này đã bị ma nữ đương trường đánh chết.

Mấy ngày nữa trôi qua, ma nữ Chân Ma Tông thoái vị, trở thành tông chủ đời mới, vị trí ma nữ mới được các đại thiên kiêu tranh đoạt.

Thiên hạ chấn động.

Vô Ưu Tông liên tiếp có hai Nguyên Anh trung kỳ chết thảm, cao tầng trực tiếp nổi giận, xung đột với Chân Ma Tông càng thêm gay gắt, đệ tử hai bên bắt đầu giao chiến quy mô nhỏ.

Vô số tu sĩ Nam Hồng Vực đều ngây người.

Chiến tranh cấp bá chủ đã vạn năm chưa từng xảy ra, ai cũng không ngờ lại vì cái chết của Lâm Chân Quân mà ngày càng kịch liệt. "Hai thế lực khổng lồ này đánh nhau, chuyện lớn rồi!" Một số quốc gia, tông môn đỉnh cấp lo lắng không yên.

Giao chiến cấp bá chủ tất sẽ cuốn cả Nam Hồng Vực vào vòng xoáy.

Các nước phụ thuộc hai bên, hàng trăm quốc gia hỗn chiến, không ai có thể thoát được!

Đối với chuyện này, kẻ đầu sỏ, Diệp Bất Phàm, hoàn toàn không biết gì.

Kể từ khi song tu với Hoàng Phủ Tang Du, đã qua nửa tháng.

Hắn chăm chỉ tu luyện, chưa từng bước ra khỏi tẩm cung.

Hôm nay, Diệp Bất Phàm và Hoàng Phủ Tang Du đang ân ái trên giường, ôm lấy thân thể đầy đặn của nàng, người sau đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đôi mắt phượng nhắm lại, quầng mắt thâm đen, nhẹ nhàng hô hấp, yên tĩnh như một người đẹp đang ngủ. "Không hổ là Nguyên Anh

Chân Quân." Diệp Bất Phàm vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng, cảm khái vạn phần.

Nửa tháng không ngừng nghỉ, dù là Lục La và Ngu Tuyền Cơ cộng lại cũng không chịu nổi.

Hoàng Phủ Tang Du tu vi tinh thâm, sức hồi phục rất mạnh, mới miễn cưỡng chiến một trận với hắn. "Tu vi tăng lên không ít, nửa tháng bằng mười năm khổ tu." Diệp Bất Phàm nội thị đan điền, Nguyên Anh đã lớn hơn một chút, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Hiệu quả của Hợp Hoan Lô Đỉnh Công phụ thuộc vào đạo lữ song tu: thiên phú, tiềm lực, tu vi.

Hoàng Phủ Tang Du là nhị sắc Nguyên Anh, mạnh hơn Nguyên Anh Chân Quân bình thường rất nhiều. "Song tu, cộng thêm đan dược không gián đoạn, chưa đến một năm là có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ." Diệp Bất Phàm mắt lộ vẻ hy vọng.

Hắn hiện có hơn trăm cây linh dược, nếu tính thêm ba trăm cây từ đàm phán với Liêu Quốc, có thể luyện chế ra mấy chục lò đan dược. "Chuẩn bị đi Liêu Quốc đàm phán." Diệp Bất Phàm đắp chăn cho Hoàng Phủ Tang Du, còn mình thì xuống giường, mặc quần áo, rời khỏi tẩm cung. ...

Trong ngự thư phòng, chỉ huy sứ Hắc Long Đài lo lắng đi đi lại lại, vẻ mặt âm tình bất định.

Chương 256

"Bệ hạ, người không sao chứ?" Chỉ huy sứ nhìn thấy Yến Đế, thở phào nhẹ nhõm, ông ta trầm giọng nói: "Mấy ngày trước, trong triều có một số kẻ mưu đồ bất chính, qua điều tra, nghi là có thân vương mưu phản." Ông ta dừng lại một chút, cẩn thận nói: "Hoàng hậu là con dao của bọn chúng." Trần chỉ huy sứ chấp chưởng Hắc Long Đài, mạng lưới ngầm phủ khắp Đại Yến, tai mắt cực nhiều.

Nửa tháng trước, khi ông ta điều tra hung thủ giết Lâm Chân Quân thì nhận được mật báo hoàng hậu có ý định hành thích, ông ta kinh hãi vội vàng quay về.

Nhưng không có ý chỉ, không dám tự tiện xông vào tẩm cung, chỉ có thể lo lắng chờ đợi. "Kẻ chủ mưu là ai?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, ngồi trên long ỷ. "Tam Vương, Trấn Bắc Vương.

Phó thống lĩnh ngự lâm quân là người của ông ta, đã triệu tập một số thân tín, lấy danh nghĩa bảo vệ hoàng cung, chờ đợi bên ngoài tường thành." Trần chỉ huy sứ quỳ một gối xuống đất, xấu hổ nói: "Thuộc hạ thất sát, xin bệ hạ hàng tội!" "Trấn Bắc Vương?

Tối hôm đó, lão ta có động tĩnh gì?" Diệp Bất Phàm nghĩ đến lão già thân hình tráng kiện, cao đến hai mét kia.

Trấn Bắc Vương có thể tấn thăng Nguyên Anh trung kỳ là nhờ chém giết mà thành, uy vọng cực cao. "Tối hôm đó, lão ta cùng mấy đại thần trong triều bày tiệc." Trần chỉ huy sứ cung kính nói, "Ý đồ mưu phản, bệ hạ vẫn nên sớm quyết định thì hơn." Diệp Bất Phàm nghe vậy, lộ vẻ trầm ngâm.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại miêu tả của Hoàng Phủ Tang Du về người bí ẩn kia. "Lui ra đi, truyền khẩu dụ của trẫm, mở đại triều

hội." Diệp Bất Phàm phất tay đuổi Trần chỉ huy sứ.

Người sau vội vàng đáp ứng, lui ra ngoài, mặt đầy lo lắng.

Đợi đối phương đi rồi, Diệp Bất Phàm nhìn về góc ngự thư phòng nói: "Hôm đó là ai đã đến hoàng cung?" "Quan Vương." Thân ảnh Chu Tước hiện ra, hừ lạnh nói: "Ngươi thì đi sung sướng, để cô nãi nãi ta thay ngươi giám thị đám người Đại Yến, ngươi có thể làm người một chút được không?" Nó rất bất mãn, đi theo tên này chẳng được lợi lộc gì, toàn phải làm việc cho hắn. "Bảy ba chia, ta bảy, ngươi ba." Diệp Bất Phàm cười híp mắt nói.

Hoàng Phủ Tang Du nửa tháng trước đột nhiên đề xuất chuyện chăn gối, hắn đã cảm thấy không ổn.

Với tính cẩn thận của hắn, làm sao có thể không phòng bị?

Ngày đó hắn đã sắp xếp Chu Tước giám thị các vương tước và bá quan trong triều.

Nếu là người khác, không thể làm được điều này.

Đám tu sĩ Hắc Long Đài quá yếu, thủ đoạn ẩn nấp quá tệ.

Nhưng ẩn nặc pháp của Chu Tước, cả Đại Yến không ai sánh bằng.

Quan Vương tự cho là vạn vô nhất thất, thực ra mọi thứ đều nằm trong sự giám sát của Chu Tước. "Tốt!" Chu Tước mừng rỡ, cái đầu nhỏ gật lia lịa.

Ba thành đã là rất tốt rồi.

Nó vội vàng lấy ra một tờ giấy Tuyên, trên đó chi chít các loại tên, "Những người trên đây, tối hôm đó đều có hành động khác thường, người bình thường rất khó phát hiện." Binh Bộ Thượng Thư, Lại Bộ Thượng Thư, Đại Lý Tự Khanh, một số tông thân hoàng thất, Lưu

gia, Hồ gia, v.v. "Làm tốt lắm." Diệp Bất Phàm cầm tờ giấy, vô cùng hưng phấn.

Kiếm tiền, kiếm linh dược cách nào nhanh nhất?

Không nghi ngờ gì nữa, tịch biên gia sản!

Trước đây hắn không có cơ hội, thực sự không tìm được lý do.

Nhưng bây giờ, bọn chúng đều muốn giết hắn rồi, sao hắn có thể tha cho đám người này? "Tịch biên một phen, linh dược để tấn thăng trung kỳ chắc là đủ rồi." Diệp Bất Phàm vuốt cằm suy tính. "Đúng rồi, ngươi phải chuẩn bị trước để rời khỏi Yến Quốc.

Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đã đánh nhau rồi.

Nếu Hóa Thần Thiên Quân hai bên không điều đình, cuối cùng khả năng cao sẽ biến thành chiến tranh quy mô lớn." "Đại Yến là nước phụ thuộc của Chân Ma Tông, chắc chắn sẽ bị cuốn vào.

Đến lúc đó, hoàng đế như ngươi cũng phải thân chinh ra chiến trường, sống chết khó lường." Chu Tước trịnh trọng nhắc nhở.

Nguyên Anh Chân Quân khó giết, nhưng chiến tranh là ngoại lệ.

Một đám người hỗn chiến, còn có các ông lớn tham gia, ngay cả Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không thể đảm bảo an toàn tính mạng. "Cái gì?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm cứng đờ.

Sau đó hắn biết được, ngòi nổ của cuộc chiến chính là mình, chỉ là Chân Ma Tông thay hắn gánh nồi đen.

Hắn há hốc mồm, không nói nên lời.

Thực sự không ngờ cái chết của Lâm Chân Quân lại gây ra chuyện lớn như vậy.

Không hiểu sao có chút chột dạ.

Nếu bị người ta biết Lâm Chân Quân chết trong tay hắn, e rằng sẽ bị Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông điên cuồng truy sát. "Xem ra Thần Du Đại Chân Quân đã tra ra manh mối đến trên người Tử Quần La Lỵ rồi.

Vị này trong cơn tức giận đã giết chết Nguyên Anh Chân Quân của Vô Ưu Tông đến chất vấn." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Ngày đó là Tử Quần La Lỵ bày mưu dẫn Thần Du đi, gián tiếp thay mình gánh tội.

Mà nàng, không biết vì sao, không hề biện bạch, càng không chỉ ra hắn. "Không ổn, sao ta cảm giác sát niệm sư tôn đang mượn tay ta, châm ngòi cuộc chiến giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông.

Nàng rốt cuộc muốn làm gì?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Ở Triệu Quốc, hắn đã nghi ngờ chiến tranh giữa Vạn Yêu Quốc và Nhân tộc là do nàng thúc đẩy.

Hắn lắc đầu, lười suy nghĩ nữa.

Thấy tình hình không ổn, lập tức xách quần chạy.

Hắn không muốn bị cuốn vào cối xay thịt khổng lồ là chiến tranh này.

Nếu đánh đến đỏ mắt, Hóa Thần Thiên Quân hạ tràng, Đại Yến quốc trong phút chốc sẽ bị tắm máu.

Chu Tước lại bổ sung: "Hậu Nghệ Cung cũng bị cuốn vào rồi.

Thân phận thật của vị hoàng đế Thi Quốc kia bị bại lộ, nghìn năm trước Tán Tu Liên Minh đã dùng kế ly miêu hoán thái tử, hoàng thất Thi Quốc từ trên xuống dưới đều bị thay thế hết cả rồi." "Tán Tu Liên Minh ở Cực Bắc chi địa?

Bọn họ sao lại nhúng tay vào?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Tán Tu Liên Minh cũng có Hóa Thần Thiên Quân, không giống như Đại Địa Chi Mẫu cô gia quả nhân, thế lực của họ rất lớn, bao trùm cả Nam Hồng Vực.

Bất cứ Kim Đan viên mãn, Nguyên Anh tán tu nào, ít nhiều đều có liên quan đến Tán Tu Liên Minh. "Vì Nguyệt Cung, cái tạo hóa lớn này đó.

Xung đột giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông có bóng dáng của bọn họ, thêm dầu vào lửa.

Nếu hai bên đánh đến mức mất trí, Thiên Tiên Tông cũng phải hạ tràng, đến lúc đó Nguyệt Cung sẽ do Tán Tu Liên Minh độc chiếm." Chu Tước hưng phấn nói, "Ngươi biết tác dụng của Hậu Nghệ Cung là gì không?

Liên quan đến Nguyệt Cung, bí mật đăng tiên!

Nếu có được, đừng nói Hóa Thần, ngay cả Luyện Hư cường giả cũng có hy vọng a!" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, nhưng rất nhanh đã lắc đầu.

Tầm cỡ này, bị cuốn vào chỉ có một con đường chết, trừ khi đạt đến Nguyên Anh vô địch, có thể sống sót dưới tay Hóa Thần Thiên Quân.

Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm trong lòng có cảm ứng, trong tay xuất hiện một món đồ sứ hình nữ tu, chính là thứ lấy được từ trong cơ thể Tử Phách Ngọc Yêu.

Lúc này nó đang có dị thường, phát ra ánh sáng trắng yếu ớt.

Hắn híp mắt, như có điều suy nghĩ.

Lật qua lật lại xem nửa ngày, không nhìn ra được gì, liền thu vào trong Chưởng Trung Càn Khôn. "Vẫn nên xử lý đám tay chân của Quan Vương trước, thu hoạch một mớ linh dược, đột phá lên Nguyên

Anh trung kỳ rồi tính sau." Thân ảnh Diệp Bất Phàm thoáng động, khi xuất hiện lần nữa đã ở trong Kim Loan Điện.

Lúc này bá quan vân tập, các đại thần quan trọng không dám thở mạnh. ...

Mười ba vị thân vương của hoàng thất, trừ Tề Vương và Nguyệt Vương đã được cấp đất phong, những người còn lại đều đã có mặt.

Lục bộ, các đại tướng trong quân đội, đều im lặng không nói. "Phụ hoàng!

Trong triều có gian thần âm mưu tạo phản, kính xin bệ hạ thánh tài!" Một người đàn ông trung niên quý phái bước lên, cao giọng hô lớn.

Đây là thái tử đương triều, Chu Kha, thiên phú không tồi, nhưng mãi vẫn không thể đột phá Nguyên Anh, nếu Yên Đế băng hà, người kế vị chính là hắn.

Bầu không khí triều đình nhất thời ngưng đọng, Quan Vương, Trấn Bắc Vương, Việt Vương, Sở Thân Vương...

đều nhíu mày nhìn sang.

Chương 257

"Hoàng nhi cứ nói tiếp." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Tây Bắc thống soái Triệu Quang Ngân, Nam phương đại tướng Vương Hối, tối nửa tháng trước đã triệu tập đông đảo tu sĩ từ quân đồn trú tiến vào hoàng thành." "Còn có Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân Cao Khâu, theo nhi thần điều tra, những người này đều là thủ hạ của Trấn Bắc Vương." Thái tử Chu Kha vẻ mặt âm trầm, cao giọng bẩm báo.

Nếu phụ hoàng của hắn bị ám sát, hắn không những vô duyên với hoàng vị mà chính mình cũng sẽ bị thanh toán, chắc chắn phải chết. "Hòa!" Các quần thần nghe vậy, bắt đầu xôn xao, chuyện Trấn Bắc Vương mưu phản đã lan truyền trong suốt thời gian này. "Bệ hạ, việc này là vu khống!" Trấn Bắc Vương sắc mặt kịch biến, giận dữ quát thái tử, "Thái tử điện hạ, đừng có ngậm máu phun người!

Những người này không phải người của bản vương!" Hắn quả thực thèm nhỏ dãi hoàng vị.

Nhưng có ra tay cũng không thể là bây giờ, mà phải đợi lão hoàng đế tọa hóa!

Dù là Yên Đế hay Quan Vương thì tuổi tác đều lớn hơn hắn rất nhiều, chỉ cần đợi hai người này chết già, hoàng vị sẽ dễ dàng rơi vào tay hắn. "Bệ hạ, thần oan uổng, là Đại tướng quân Công Dương Phục mưu phản!

Đây là giá họa cho thần a!" Phó thống lĩnh Cao Khâu vội vàng cung kính biện giải, khóc lóc thảm thiết, chỉ vào cấp trên của mình là Công Dương Phục.

Cao Khâu là lão tổ của tu tiên đại tộc Cao gia, thọ mệnh còn chưa đến trăm năm. "Thần!

Oan uổng a!" "Thần..." Tây Bắc thống soái, Nam phương đại tướng bước ra khỏi hàng, hoảng sợ kêu lớn.

Khác với quan văn, bọn họ đều là Nguyên Anh sơ kỳ, thủ lĩnh các phương, và có một điểm chung với Cao Khâu, đó là thọ mệnh không còn nhiều.

Ngay sau đó, một đám tướng lĩnh Kim Đan quỳ rạp xuống đất, "Bệ hạ, kính xin tường tra a!" Bọn họ đều là thân tín của những đại tướng này, cấp trên bị thanh toán, bọn họ cũng không thoát được. "Cao Khâu, ngươi con mẹ nó nói bậy!

Lão tử mưu phản lúc nào?!" Công Dương Phục mồ hôi lạnh đầm đìa, chẳng còn giữ lễ nghi, chửi ầm lên với Cao Khâu.

Cái thứ chó này, nổi điên lên là cắn loạn. "Cốc cốc..." Diệp Bất Phàm tựa vào long ỷ, ngón tay lơ đãng gõ lên tay vịn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được vu cổ chi họa cuối đời của Kinh Vũ Đại Đế thời cổ đại bắt nguồn từ đâu, đến cả con trai cũng bị xử chết.

Đại thần cắn loạn một hồi, thuộc hạ khóc lóc cũng cắn loạn, khiến cả triều đường hỗn loạn, trong vũng nước đục chẳng thấy rõ thứ gì. "Bệ hạ, Trấn Bắc Vương trung thành tận tụy, vẫn nên điều tra kỹ lưỡng thì hơn." Quan Vương vốn đang đứng ngoài cuộc bước ra, ra vẻ nói tốt cho tam đệ, nhưng trong mắt lại là một mảnh đắc ý và trào phúng.

Bố cục sau khi hoàng hậu ám sát thất bại không có kẽ hở, chỉ cần để tên cẩu hoàng đế và Trấn Bắc Vương cắn xé nhau.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Hắn sẽ có thể nhân danh nghĩa thanh quân trắc để diệt Trấn Bắc Vương, sau đó giết chết cẩu hoàng đế.

Hắn, chính là người thắng cuối cùng. "Kính xin bệ hạ thánh tài!

Chuyện này không liên quan đến thần đệ!" Trấn Bắc Vương mặt mày xanh mét, chắp tay thỉnh cầu.

Nửa tháng trước, vừa tỉnh giấc trời đã sập, hắn bị chụp cho cái mũ mưu phản một cách khó hiểu. "Có liên quan hay không, bệ hạ cứ đưa Cao Khâu, Triệu Quang Ngân, Vương Hối xuống điều tra là rõ." Quan Vương đúng lúc chen vào một câu.

Mấy người này là người của hắn, nhưng thọ mệnh không còn nhiều, hắn đã cho một vài lời hứa và chỗ tốt, nếu điều tra, cuối cùng chắc chắn sẽ cắn chết Trấn Bắc Vương. "Bệ hạ, thuộc hạ nguyện ý đưa bọn họ xuống tường tra." Chỉ huy sứ Hắc Long Đài Trần Chỉ lau mồ hôi lạnh, tiến lên xin lệnh.

Hắn thân mang trách nhiệm giám sát, xảy ra chuyện lớn như vậy, chính là thất trách. "Bệ hạ, chuyện này còn nhiều uẩn khúc, vẫn nên tam tư vi diệu, không bằng trước tiên cách chức điều tra mấy người này, từ từ tính sau." Tả tướng thấy vậy, chắp tay nói: "Hiện tại Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đang giao tranh quy mô nhỏ, nếu thực sự đánh lớn, Đại Yến quốc cần sự chi viện của các cường giả Nguyên Anh, bây giờ không nên nội loạn." "Hơn nữa, thần nghe văn Thi quốc hoàng đế mang theo Hậu Nghệ Cung trốn đến Yến quốc, sau lưng hắn là một đám Nguyên Anh, Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu, tán tu liên minh, thậm chí còn có người của Đại Địa Chi Mẫu, triều ta cần những người này để đối phó." Hậu Nghệ Cung, không nói đến việc có liên quan với Quảng Hàn Cung, bản thân nó đã là một kiện chí bảo, từng có vô thượng đại năng cầm cung này, một tiễn bắn chết Hóa Thần Thiên Quân của Vô Ưu Tông.

Có thể nói, thứ này ở đâu, nơi đó loạn.

Trước kia Thi quốc hoàng đế trốn đến Bằng quốc, kết quả kinh

thành Bằng quốc bị một đám Nguyên Anh lật tung, Nguyên Anh chết mất một nửa. "Hậu Nghệ Cung?" Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi ngưng lại, củ khoai lang phỏng tay này hắn vốn không muốn đụng vào, vạn lần không ngờ lại vào địa bàn của mình.

Hắn lại nhớ tới nữ tu Từ Nhân đột nhiên bộc phát dị thường.

Thứ này... chẳng lẽ có thể cảm ứng với Hậu Nghệ Cung?

Bỗng nhiên.

Ánh mắt hắn biến đổi, trong lòng thầm chửi: "Mẹ kiếp!

Thi quốc hoàng đế không phải là nhắm vào mình đấy chứ?

Ngươi con mẹ nó..." Nghĩ đến một đám Nguyên Anh đại tu sĩ và cự đầu, hắn liền thấy da đầu tê dại.

Hắn có dự cảm, thân phận Yên Đế này giữ không được bao lâu nữa. "Thần phụ nghị." "Trước tiên cách chức điều tra bọn họ, từ từ tra, hơn nữa, theo mật báo biên thùy, Mộc Thần quốc không biết vì sao lại công đả biên cảnh Đại Yến ta, Trúc Cơ, Kim Đan tử thương rất nhiều người." Không ít đại thần tiến lên, lần lượt phụ họa. "Dẹp ngoại tất phải an nội trước." Diệp Bất Phàm phất tay lạnh lùng quát, nhìn về phía Trấn Bắc Vương, "Hoàng đệ, ngươi thấy thế nào?" "Bệ hạ!

Thần đệ oan uổng!" Trấn Bắc Vương sắc mặt kịch biến, trầm giọng nói.

Hắn thật sự không muốn đánh với lão hoàng đế, chẳng có ưu thế gì.

Nhưng nếu bị ép quá, chỉ có thể liều một phen! "Bệ hạ tường tra." Quan Vương chắp tay, trong lòng hả hê.

Đánh đi, đánh càng kịch liệt càng tốt. "Trấn Bắc Vương, là bào đệ

của trẫm, trẫm vẫn rất tin tưởng hắn." Diệp Bất Phàm liếc Quan Vương một cái, khóe miệng nhếch lên một tia trào phúng.

Nếu là người khác, có lẽ đã thật sự trúng kế, ai cũng sẽ không tin tưởng, nhưng hắn sớm đã biết Quan Vương là kẻ chủ mưu đứng sau. "Trấn Bắc Vương, chuyện này giao cho ngươi, hãy giết ba tên loạn thần tặc tử Cao Khâu, Triệu Quang Ngân, Vương Hối, bè đảng của chúng toàn bộ tịch biên gia sản, tru diệt cả tộc!

Ngươi đích thân chấp hành!" "Tài sản tịch biên được, toàn bộ nộp vào tư khố của trẫm!

Trẫm sẽ tự mình tra xét manh mối liên quan!" Tịch biên gia sản tuyệt đối không thể vào quốc khố, Lão Cảnh Vương sẽ đỏ mắt ghen tị, nên phải vào tư khố của hắn!

Về phần tổn thất, hắn chẳng thèm quan tâm Đại Yến tổn thất gì, mục tiêu của hắn là tịch biên gia sản, kiếm vạn năm linh dược.

Quan Vương đã muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Vậy thì trai cò hợp tác, lợi dụng thanh đao Trấn Bắc Vương này đi đâm Quan Vương, để hai con chó này cắn nhau.

Đến cuối cùng.

Ai là trai cò, ai là ngư ông?

Lời vừa dứt, đại điện tĩnh lặng, ai cũng không ngờ lão hoàng đế không những không nghi ngờ Trấn Bắc Vương, mà ngược lại còn để hắn toàn quyền xử lý! "Đây là thao tác quái quỷ gì vậy?" Các quần thần đều ngẩn người.

Trấn Bắc Vương cũng có chút ngơ ngác, không hiểu tại sao, nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, mừng rỡ nói: "Thần đệ lĩnh mệnh!" So sánh ra, hắn càng hận kẻ đã vu oan hãm hại mình hơn. "Bệ hạ, việc này có phải là không thỏa đáng?

Nghi điểm trên người Trấn Bắc Vương vẫn chưa được rửa sạch." Nụ cười của Quan Vương cứng đờ, tâm tình đắc ý trong nháy mắt tan biến.

Vạn lần không ngờ lão hoàng đế đa nghi lại làm như vậy, Trấn Bắc Vương giải quyết xong bè đảng của Cao Khâu, kế hoạch của hắn chẳng phải là công dã tràng sao?

Mất cả chì lẫn chài!

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lóe lên, ra hiệu cho Cao Khâu. "Trấn Bắc Vương!

Cẩu hoàng đế!

Ta đối với Đại Yến trung thành tận tụy, không ngờ lại nhận lấy kết cục này!

Muốn chết thì cùng chết!" Cao Khâu tự biết mình chắc chắn phải chết, phẫn nộ gầm lên, thân hình lóe lên, bàn tay già nua khô khốc chộp về phía mặt lão hoàng đế.

Ngay trên triều đình.

Ám sát hoàng đế! "Hỗn xược!" "Dừng tay!" "Hộ giá!

Hộ giá!" Kim Loan điện trong nháy mắt sôi trào, từng vị đại thần biến sắc, kinh nộ quát lớn.

Chương 258

Ai cũng không ngờ Cao Khâu dám ám sát hoàng đế ngay trên triều.

Cao Khâu tấn thăng Nguyên Anh đã sáu trăm năm, thực lực trong sơ kỳ cũng thuộc hàng đầu, nếu không không thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng như Phó thống lĩnh Ngự Lâm quân. "Bụp!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, ngay khoảnh khắc Cao Khâu đến gần, một chiếc long trảo suýt nữa làm nổ tung Kim Loan điện chụp thẳng vào người lão. "Bạo!" Cao Khâu mặt mày dữ tợn, một luồng sức mạnh cuồn cuộn bùng nổ trong cơ thể. "Cao Khâu!

Dừng tay!" Quan Vương mặt lộ vẻ giận dữ, nhưng trong lòng lại mừng thầm, căn bản không có ý định ra tay.

Lão hoàng đế tuy là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng một Nguyên Anh sơ kỳ tự bạo, dưới tình huống bất ngờ, cũng sẽ bị trọng thương.

Khi đó soán vị càng dễ dàng, những người trên triều này cũng sẽ thức thời mà chọn phe.

Trấn Bắc Vương thì vội vàng ngăn cản.

Nhưng đã muộn rồi.

Cùng lúc đó, Triệu Quang Ngân và Vương Hối cũng lao về phía lão hoàng đế.

Sắc mặt hung ác, một luồng dao động ngút trời bùng nổ từ trong cơ thể, hiển nhiên cũng muốn tự bạo.

Ba Nguyên Anh sơ kỳ tự bạo, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ có phòng bị cũng không chịu nổi, huống chi lão hoàng đế bản thân không còn nhiều tuổi thọ, chiến lực suy giảm. "Chết tiệt!" Ngự Lâm quân Công Dương Phục, Trần Chỉ Huy Sứ ở gần lão hoàng đế nhất, sắc

mặt cuồng biến, lập tức chắn trước mặt ngài. "Thật là quả quyết." Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, thi triển Thôn Anh Bí Pháp, một ngụm nuốt chửng Cao Khâu vào trong đan điền.

Mà Trấn Yêu Tháp trong đan điền thì lóe sáng, bao phủ kín mít. "Phanh!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên trong cơ thể, trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng rất nhanh, Triệu Quang Ngân và Vương Hối lần lượt tự bạo.

Tựa như bom hạt nhân phát nổ, tiếng hét thảm vang vọng, Công Dương Phục và Trần Chỉ Huy Sứ hứng chịu đầu tiên, nửa người máu thịt be bét, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Sở Thân Vương, Việt Vương, Tả tướng... phản ứng kịp thời, đã sớm thuấn di rời đi.

Nhưng những văn võ bá quan Kim Đan viên mãn thì xui xẻo, trực tiếp bị nổ chết một đám lớn, Kim Loan điện trong khoảnh khắc hóa thành phế tích.

Nửa hoàng cung bị đánh sập, hình thành một cái hố khổng lồ.

Nếu không có trùng trùng trận pháp không ngừng làm suy yếu sóng xung kích, toàn bộ hoàng cung sẽ không còn tồn tại. "Bệ hạ!" "Bệ hạ!" Trên không cổng hoàng cung, Tả tướng, Trấn Bắc Vương sắc mặt âm trầm, nhìn vào làn khói bụi cao giọng la lớn.

Lòng mỗi người đều trĩu nặng, nếu lão hoàng đế bị trọng thương, thọ mệnh chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Cục thế Đại Yến, sắp thay đổi rồi! "Mau cứu bệ hạ!" Quan Vương lo lắng lao vào trong khói bụi, nhưng trong lòng lại đầy mong chờ.

Tốt nhất là lão hoàng đế bị nổ chết. "Ha ha, Đại Yến này, còn là

Đại Yến của trẫm nữa sao?" Diệp Bất Phàm mặt mày xanh mét, từ trong khói bụi bước ra, một bộ long bào đã rách nát, lộ ra bạch y bên trong.

Trong lòng hắn vô cùng tức giận.

Quan Vương thật sự chịu chi, đến cảnh giới Nguyên Anh, ở tiểu quốc đều được cung phụng, có thể xưng là một phương lão tổ.

Bây giờ, vì để trọng thương hắn, trực tiếp để ba đại Nguyên Anh đi toi mạng. "Bệ hạ!

Long thể không sao chứ?

Tốt quá rồi, bệ hạ yên tâm, thần đệ tất sẽ nghiêm tra Trấn Bắc Vương!" Quan Vương mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào bảo y lót trong của lão hoàng đế.

Hắn gầm thét trong lòng, phẫn nộ đến cực điểm, "Tại sao hắn lại có bảo y cấp bốn đỉnh cấp!

Sao có thể!" Cấp bậc này, phòng ngự quá mức khoa trương, thế gian khó tìm.

Nếu không có vật này, bây giờ lão hoàng đế đã hấp hối rồi! "Bệ hạ!" Các đại thần còn lại chấn động, ba đại chân quân tự bạo, hoàng đế lại không hề hấn gì! "Hoàng đệ có lòng rồi, nhưng trẫm tin tưởng Trấn Bắc Vương là trung thành, chuyện này cứ để hắn đi tra đi." Diệp Bất Phàm liếc Quan Vương một cái, đè nén sát ý.

Quan Vương dù sao cũng là Nguyên Anh trung kỳ, muốn giết chết một cách im hơi lặng tiếng là chuyện không thể.

Toàn lực ra tay, khí tức không thể che giấu, ngược lại sẽ bại lộ chân thân của mình.

Lộ diện đơn giản thì không sao, nhưng hắn còn muốn ba trăm vạn

năm linh dược của Liêu quốc, cùng với tài sản tịch biên được. "Thần đệ, tất sẽ dốc hết toàn lực!" Trấn Bắc Vương cung kính nói, lời nói đanh thép, ánh mắt lướt qua Quan Vương, Tứ Vương, Sở Thân Vương... vẻ mặt dữ tợn.

May mà hoàng đế không chết.

Nếu không cái chậu phân này hắn có nghịch thiên cũng không thể gỡ ra được. "Tả tướng, việc bồi thường và tuyển chọn lại quan viên, ngươi lo liệu đi." Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, phất tay nói: "Trừ Trấn Bắc Vương ra, những người khác đều lui ra đi!" "Vâng!" Tả tướng, cùng các đại thần còn sống sót lần lượt cung thân cáo lui, Công bộ thị lang thì nhanh chóng sắp xếp trận pháp sư xây dựng lại hoàng cung.

Quan Vương sắc mặt âm trầm, cũng không cam lòng rời đi.

Đợi mọi người rời đi, Trấn Bắc Vương cảm kích rơi nước mắt, kêu oan nói: "Bệ hạ, chuyện này thật sự không liên quan đến thần đệ a." "Trẫm biết, ba Nguyên Anh kia là người của Quan Vương, thọ mệnh không còn nhiều, nên mới không sợ chết." Diệp Bất Phàm xua tay.

Trấn Bắc Vương cũng không phải thứ tốt lành gì, nhưng có giá trị lợi dụng. "Quả nhiên là hắn, đây là muốn ta chết!" Trấn Bắc Vương nghe vậy, nghiến răng nghiến lợi.

Triều đình Đại Yến, trừ hắn có thể ngồi vững vị trí đó, người còn lại chỉ có Quan Vương.

Những người khác cũng có khả năng, nhưng đều là Nguyên Anh sơ kỳ, có lên ngôi hoàng đế cũng ngồi không vững. "Đây là danh sách những nhân vật quan trọng dưới trướng hắn, toàn bộ tịch biên gia sản, tru diệt cả tộc!" "Ngoài ra, nếu có cơ hội, hãy trọng thương Quan Vương, phần còn lại trẫm sẽ xử lý, Thái Thượng Hoàng tỉnh lại, sẽ

không hỏi tội ngươi." Diệp Bất Phàm đưa ra một tờ tuyên chỉ, mặt không cảm xúc.

Trấn Bắc Vương nhận lấy tuyên chỉ, giọng nói hung ác, "Hoàng huynh yên tâm!" Hắn biết hoàng đế dùng hắn làm đao, nhưng không có cách nào, ai bảo ba người Cao Khâu là người của hắn? "Tài sản tịch biên được, toàn bộ nhập vào tư khố, trẫm không muốn một gốc vạn năm linh dược nào bị người ta tham ô!" Diệp Bất Phàm cảnh cáo, khí thế uy nghiêm.

Thấy Trấn Bắc Vương gật đầu, hắn tiễn mắt nhìn y rời đi. "Bệ hạ, Quan Vương e là không dễ đối phó, mẫu thân của hắn xuất thân từ tiên tộc Trương gia." Hoàng Phủ Tang Du một thân phượng quan hà bí, khoan thai đi tới, nhẹ giọng nói.

Được Diệp Bất Phàm tư dưỡng nửa tháng, nàng đã có phong vị của thiếu phụ, khí chất của một người phụ nữ cổ điển lương thiện, mị lực không giảm mà còn tăng.

Nửa hoàng cung bị san thành bình địa, cung nữ bị liên lụy chết hơn ngàn người.

Bên ngoài tường cung, cũng đã loạn thành một đoàn. "Chẳng qua chỉ là một chi nhánh nhỏ của Trương gia thôi, hắn chết rồi, Trương gia còn có thể đến cửa hỏi tội sao?" "Nếu mẹ hắn là tộc nhân hạt nhân, Đại Yến đã sớm đổi thành họ Trương rồi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Đại tộc duy nhất của Nam Hồng Vực, chỉ đứng sau tam đại bá chủ, có Hóa Thần Thiên Quân tọa trấn.

Hoàng Phủ Tang Du dịu dàng phủi bụi trên người Diệp Bất Phàm, chỉnh lại long bào rách nát, "Vẫn nên cẩn thận thì hơn." "Tất nhiên." Diệp Bất Phàm gật đầu, liếc nhìn về phía xa, thản nhiên nói: "Cảnh Hoàng Thúc, xem lâu như vậy, sao thế?

Đây là đợi trẫm giết mấy tên hoàng đệ kia, để ngài tiện soán vị sao?" "Ha ha ha!

Đâu có, hoàng thúc mãi mãi là hậu thuẫn của ngươi." Lão Cảnh Vương từ hư không hiện ra, ha hả cười lớn.

Lão nghiêm mặt, nhắc nhở: "Chỉ là, bệ hạ nếu thật sự muốn giết Quan Vương, không bằng thỉnh ý Thái Thượng Hoàng, ngài ấy tối kỵ huynh đệ tương tàn." "Ngài đây là muốn cản trẫm?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Giữ lại cho hắn một mạng, nếu không ta không có cách nào ăn nói với Thái Thượng Hoàng." Lão Cảnh Vương nói xong, liếc Hoàng Phủ Tang Du một cái, con ngươi lóe lên vẻ nghi ngờ. "Không cần phiền ngài lo!" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, mang theo Hoàng Phủ Tang Du biến mất, tiến vào tẩm cung.

Tẩm cung hắn đã thiết lập trận pháp, khoảng cách tương đối xa, nên không bị ảnh hưởng.

Lão Cảnh Vương nhìn hai người biến mất, nhíu mày trầm tư. "Bảo y kia, dường như là bảo vật phòng ngự của Vân Hạc cự đầu mấy ngàn năm trước, sao hắn lại có?" Diệp Bất Phàm sắp xếp cho Công Dương Phục và Trần Chỉ Huy Sứ quay về chữa thương.

Chính mình thì quay về tẩm cung, cởi bỏ long bào rách nát, nhìn bảo y lộ vẻ trầm tư. "Sao vậy?" Hoàng Phủ Tang Du dịu dàng thay y phục cho hắn, nhẹ giọng hỏi. "Không có gì." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nói: "Mấy ngày nữa, cùng ta đến biên cảnh đàm phán.

Những thứ khác thì thôi, ba trăm gốc vạn năm linh dược ta phải lấy, chỉ trông vào linh dược để đột phá trung kỳ đây." Theo Yến quốc dần dần loạn lên, hắn có một cảm giác cấp bách.

Chương 259

Chỉ có bước vào Nguyên Anh trung kỳ, hoặc hậu kỳ, hắn mới có chỗ đứng ở Nam Hồng Vực rộng lớn này.

Hoàng Phủ Tang Du khựng lại, im lặng một lúc mới nói: "Được." "Ngươi tịch biên gia sản, tru diệt cả tộc, Quan Vương e là sẽ trở mặt với ngươi, chuyện đàm phán, e là có hung hiểm." Chu Tước bay tới, đậu trên vai Diệp Bất Phàm, vừa rỉa lông vừa nói.

Tiểu Lục La cũng từ sảnh bên đi ra, cảnh giác nhìn Hoàng Phủ Tang Du một cái, cẩn thận chỉnh lại y trang cho Diệp Bất Phàm.

Hoàng Phủ Tang Du thấy vậy, phượng mâu lóe lên vẻ khác thường. "Ta tự có tính toán." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, không để ý.

Ngay lúc này, vẻ mặt hắn khựng lại, nhanh chóng mang theo Hoàng Phủ Tang Du và Lục La thông qua Vân Không Sa trở về "Thủy Thiên Các".

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp đang đứng trên lầu hai, thấy Diệp Bất Phàm liền mừng rỡ, vội vàng lao vào lòng hắn. "Diệp lang, ta nhớ chàng rồi." Ngu Tuyền Cơ nũng nịu nói, giọng ngọt ngào, khiến người ta thương yêu. "Nàng đột phá Nguyên Anh từ lúc nào vậy?" Diệp Bất Phàm nhận ra tu vi của đối phương, đưa tay vuốt ve bụng dưới của nàng, thần thức tiến vào đan điền.

Nàng không phản kháng, mặc cho hắn dò xét.

Trong đan điền của nàng, một tiểu nữ anh đang ngồi xếp bằng, tỏa ra dao động của nhị sắc Nguyên Anh, điều này khiến Diệp Bất Phàm mừng rỡ trong lòng.

Mấy tháng trước tiễn Ngu Tuyền Cơ đi, hắn rất lo lắng, có thể

vượt qua nhất sắc kiếp đã là không tồi.

Không ngờ lại là nhị sắc.

Điều này đại biểu cho tiềm lực, tương lai có hy vọng Hóa Thần. "Nửa tháng trước đột phá." Ngu Tuyền Cơ cười duyên nói, đôi mắt đẹp long lanh, ghé vào tai Diệp Bất Phàm nói mấy câu, má đỏ như ráng mây chiều, vô cùng e thẹn.

Nốt ruồi lệ dưới khóe mắt điểm xuyết, càng thêm quyến rũ động lòng người. "Ừm, vóc dáng quả thực tốt hơn rồi, da dẻ cũng săn chắc hơn." Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm nói, thèm thuồng.

Đột phá Nguyên Anh, thể phách cũng sẽ lột xác, đây là một trong những lợi ích ẩn. "Có muốn thử không?" Ngu Tuyền Cơ cười hì hì, bàn tay nhỏ bé thò xuống.

Sau đó khựng lại, cảnh giác nhìn Hoàng Phủ Tang Du đang đi tới.

Dù là nàng, cũng cảm thấy kinh diễm.

Hoàng Phủ Tang Du vóc dáng đầy đặn, phượng mâu phong thần, mặt trái xoan, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, tựa như trời công điêu khắc.

Khí chất hoàn toàn trái ngược với nàng, không có vẻ quyến rũ bẩm sinh, mà lại toát lên vẻ đoan trang điển nhã, xứng đáng là người phụ nữ hoàn hảo. "Thiếp thân là đạo lữ của Diệp Bất Phàm." Hoàng Phủ Tang Du đoan trang đại phương, phượng mâu dịu dàng tĩnh lặng. "Chàng lại dụ dỗ thêm một người nữa." Bàn tay nhỏ bé của Ngu Tuyền Cơ véo Diệp Bất Phàm một cái, bĩu đôi môi anh đào.

Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn như cành liễu của nàng, cười lớn: "Không có cách nào, quá đa tình rồi." Nói rồi, hắn bế ngang nàng lên, đi về phía phòng ngủ sâu bên trong, đồng thời cũng gọi cả tiểu Lục La.

Trải qua mấy tháng, được hắn dùng tu vi Nguyên Anh tư dưỡng,

tiểu Lục La đã là Kim Đan trung kỳ, sắp bước vào hậu kỳ, tiến độ có thể nói là thần tốc.

Hắn trong lòng khẽ động, cười tủm tỉm nhìn Hoàng Phủ Tang Du, "Có muốn cùng nhau không?" Hai đại Nguyên Anh, hắn muốn thử xem hiệu quả của Hợp Hoan Lô Đỉnh có mạnh hơn không. "Không, không cần đâu." Gương mặt tuyệt sắc của Hoàng Phủ Tang Du hơi ửng hồng, liên tục lắc đầu, "Song tu nửa tháng rồi, ta còn phải tiêu hóa những gì thu được." Trong cơ thể nàng đến nay vẫn còn sót lại pháp lực khổng lồ của Diệp Bất Phàm, cần thời gian luyện hóa.

Nói xong, nàng vội vã tìm một căn phòng trong Thủy Thiên Các để bế quan.

Còn Diệp Bất Phàm thì bế Ngu Tuyền Cơ vào phòng ngủ.

Một lúc lâu sau.

Hai tiếng hoan du vang lên. "Hiệu quả song tu càng kinh người hơn, không hổ là Thiên Mị Linh Thể." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Ngu Tuyền Cơ sau khi bước vào Nguyên Anh, hiệu quả song tu còn mạnh hơn Hoàng Phủ Tang Du một chút, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tu vi của mình đang từ từ tăng tiến. "Vị trí nữ thần của Chân Ma Tông đang bỏ trống, có mấy đối thủ cạnh tranh, đều là Nguyên Anh sơ kỳ, không dễ đối phó." Ngu Tuyền Cơ nói thầm. "Ta đưa cho nàng một ít pháp bảo dược liệu cấp bốn, nàng hãy nhờ luyện khí sư của Chân Ma Tông luyện chế, nhất định phải giành được vị trí nữ thần." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, "Nếu cần, ta sẽ giải quyết kẻ mạnh nhất cho nàng." Việc này liên quan đến việc hắn có thể lấy được 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 hay không.

Cái trước là công pháp chủ tu của hắn, không có công pháp, hắn có nghịch thiên cũng không thể bước vào Hóa Thần.

Cái sau càng liên quan đến việc tăng cường thể phách.

Nhục thân Nguyên Anh sơ kỳ, đến nay vẫn chưa tiến thêm được bước nào. "Không cần, ta muốn tự mình làm." Ngu Tuyền Cơ lắc đầu, nàng không muốn chuyện gì cũng dựa dẫm vào Diệp Bất Phàm, như vậy sẽ khiến nàng trông rất vô dụng.

Sau đó nàng chuyển chủ đề, "Đúng rồi, chàng phải chuẩn bị rút lui từ trước đi, Thái Huyền Thiên Quân của Vô Ưu Tông đã sớm cho môn hạ Thiên Cơ Sư cấp bốn điều tra chàng rồi, sau đó không biết vì sao lại tra ra là chàng đã giết Lâm Chân Quân, chỉ là không thể xác định vị trí chân thân của chàng." "Quả nhiên là bọn họ, khôi lỗi phân thân của ta chính là bị Thiên Cơ Sư đó giết đúng không?" Diệp Bất Phàm hai mắt híp lại.

Khôi lỗi phân thân của hắn phân bố khắp nơi, đã lên tới con số năm ngàn.

Ban đầu chết mấy cái, hắn tưởng là Tử Quần La Lỵ làm, nhưng sau chuyện của Lâm Chân Quân, hắn đã phủ định điều đó.

Bây giờ lần lượt chết mất một trăm cái.

Có thể nói là lỗ nặng.

Nếu không phải kiêng kị bị người ta bày mưu, hắn đã sớm ra tay điều tra rồi. "Nhiều phân thân như vậy, cũng có chỗ tốt, ít nhất đã gây nhiễu cho việc bói toán, không thể xác định được chân thân của ta." Diệp Bất Phàm cười lạnh, hắn đoán Thiên Cơ Sư điều tra không chỉ có một người.

Nếu không với nhiều phân thân như vậy, liên lụy rất rộng, đã sớm phản phệ chết Thiên Cơ Sư rồi. "Sư tôn của chàng đã trở thành tông chủ, gần đây hình như đã dẹp bỏ ý định tra xét chàng, không biết đang làm gì." Ngu Tuyền Cơ lại bổ sung.

Đây chính là chỗ tốt của việc có người của mình trong thế lực siêu nhiên, tin tức linh thông, có thể sớm xu cát tị hung. "Không tra ta?

Sao có thể." Diệp Bất Phàm lắc đầu, hắn quá hiểu tính cách của la lỵ.

Không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc, lúc trước vì muốn hắn phá thân của Nhan Như Ngọc, có thể nói là đã dùng đủ mọi thủ đoạn.

Bây giờ Tử Quần La Lỵ nghi ngờ hắn đã làm hỏng sự trong sạch của nàng.

Tha cho hắn?

Căn bản không thể nào. ...

Sau đó một thời gian.

Phân thân lão hoàng đế xuất quan, bắt đầu chấp chính.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm thì vẫn luôn ở Thủy Thiên Các.

Vì Hoàng Phủ Tang Du bế quan nên bản tôn của tôi buổi tối song tu với Ngu Tuyền Cơ để nâng cao tu vi, thuận tiện nâng cao cảnh giới cho tiểu Lục La.

Ban ngày thì để tiểu Lục La chế tác phù chỉ cấp bốn cho mình, còn hắn hóa thân thành "Khúc Phù Sư", dung nhập vào giới Nguyên Anh.

Thân phận này được Chu Tước kinh doanh nửa năm, đã từng giao thiệp với các Nguyên Anh của Đại Yến.

Thậm chí còn quen mặt với Chân Dương, Thần Du Đại Chân Quân...

Còn Diệp Bất Phàm, bắt đầu vẽ phù lục.

Không chỉ có thể dò la tình báo, còn có thể tăng thêm thủ đoạn bảo

mệnh.

Phù lục cấp bốn đỉnh cấp, nếu hình thành phù trận, cũng có thể gây thương tổn cho đại tu sĩ, uy lực không thể xem thường.

Ban đầu chỉ có thể vẽ ra được cấp bốn sơ cấp.

Dựa vào tác dụng phụ nghịch chuyển của 《Tế Phù Bí Thuật》, tế một thành ba.

Dần dần làm được tế một thành năm, thành chín.

Cho đến cuối cùng vẽ ra được phù cấp bốn trung cấp, cao cấp, tốc độ nâng cao phẩm chất có thể nói là biến thái.

Muốn trở thành phù sư cấp bốn, không có mấy trăm năm tạo nghệ, căn bản không thể.

Cả Yến quốc rộng lớn, đến một phù sư cấp bốn cũng không có.

Muốn tiến thêm một bước, vẽ ra phù lục cấp bốn trung cấp, cao cấp, độ khó càng lớn, cả đời cũng không làm được.

Nhưng Diệp mỗ nhân có 《Tế Phù Bí Thuật》, có thể nghịch chuyển tác dụng phụ.

Theo phẩm chất của phù lục tăng cao, danh tiếng của Khúc Phù Sư dần dần nổi lên, một số tu sĩ Nguyên Anh tìm đến cửa, thỉnh cầu vẽ phù lục.

Phía Ma Vân thương hội, cũng đang cấp thiết tiếp xúc với hắn, thương thảo chuyện làm ăn.

Chương 260

Phù lục cấp bốn ở loại thương hội lớn này cũng rất hiếm.

Khúc Phù Sư nhất thời trở thành hàng hot.

Ngày hôm đó, Sở Thân Vương đến thăm. "Khúc đạo hữu, kính xin giúp đỡ vẽ mấy tấm phù lục phẩm chất cao, loại có thể đối phó với Nguyên Anh trung kỳ, tốt nhất là mười tấm." Sở Thân Vương khách khí chắp tay, bên cạnh là thiếu nữ đã từng điên cuồng theo đuổi Diệp Bất Phàm, tiểu nữ nhi của ông ta, Chu Huyên Nhi.

Vị thân vương này sớm đã không còn vẻ hăng hái như xưa, mặt mày ủ rũ.

Yến đô bây giờ, đầy rẫy sóng gió.

Lão hoàng đế tàn nhẫn độc ác, phái Trấn Bắc Vương đi khắp nơi tịch biên gia sản, tru diệt cả tộc, mỗi ngày đầu người rơi như sung, đã giết đến điên rồi.

Thậm chí có một vị Nguyên Anh sơ kỳ bị mạnh mẽ tiêu diệt.

Tu vi Nguyên Anh trung kỳ của Trấn Bắc Vương quá kinh khủng.

Cứ thế này, ông ta cảm thấy mình cũng sẽ xong đời.

Diệp Bất Phàm lòng dạ biết rõ.

Mấy ngày nay, phân thân lão hoàng đế mỗi ngày đều truyền tin báo cáo, từng gốc vạn năm linh dược không ngừng tiến vào tư khố, chỉ đợi thu vét xong, cộng thêm ba trăm gốc của Liêu quốc.

Hắn có thể thống nhất luyện đan, có hy vọng đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng linh dược để luyện chế 《Đại Mộng Pháp Đan》 quá khó

tìm, còn cần một khoảng thời gian.

Pháp bảo dược liệu cũng đang thu thập, sau trung kỳ, hắn có thể nâng cấp mười hai thanh Chân Ma Kiếm lên đỉnh cấp, uy lực đại tăng, đủ để uy hiếp những đại chân quân như Thần Du. "Nghe nói Yên Đế để Trấn Bắc Vương giết toàn là thân tín của Quan Vương, Quan Vương đã tức đến đỏ mắt, Sở Thân Vương đây là muốn theo Quan Vương cùng tạo phản?" Diệp Bất Phàm một thân lam bào, dáng vẻ thanh niên bình thường, cười như không cười nói.

Dung mạo này của hắn, chính là dung mạo của Khúc Tư ở Phù quốc, Triệu Vận đã sớm điều tra thông tin chi tiết.

Hắn nói với bên ngoài là hắn "Khúc Tư" có được một ít cơ duyên, may mắn tấn thăng tứ giai phù sư, đồng thời trở thành Nguyên Anh chân quân.

Sở Thân Vương nghe vậy, giật nảy mình, vội vàng cười khổ xua tay, "Đừng dọa tiểu vương, lão hoàng đế thọ mệnh không còn nhiều, đã giết đến điên rồi, ta tạo phản, đây không phải là tìm chết sao?" Ông ta chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ.

Quan trường của tu tiên hoàng triều, nói cho cùng vẫn là thực lực vi tôn.

Cánh tay có to cũng không thể vặn lại được đùi của lão hoàng đế.

Ông ta thở dài nói: "Quan hệ của các đại thần ở Yến đô vô cùng phức tạp, hôm qua Trấn Bắc Vương tịch biên gia sản, tru di diệt tộc Xích gia, gia chủ của họ là Công bộ thị lang, một đại sư trận pháp và là người của Quan Vương." Mẹ của con gái ta, cũng xuất thân từ Xích gia." Nói rồi, ông ta cưng chiều xoa đầu Chu Huyên Nhi.

Mà cô bé, thì lại tò mò đánh giá vị "Khúc tiền bối" lừng danh. "Chuyện của Đại Yến các ngươi, ta không muốn dính vào, nhưng nếu

ngươi có thể cung cấp một số thông tin về bảo địa, bản chân quân ngược lại có thể chế tạo phù lục cấp bốn cao cấp cho ngươi." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, cười nhẹ nói.

Năm ngàn khôi lỗi phân thân của hắn ở bên ngoài như ruồi không đầu, khắp nơi tìm bí địa, cổ động phủ, không có thông tin liên quan, rất khó tìm. "Thông tin bảo địa?" Sở Thân Vương trước là mừng rỡ, nghe đến hai chữ bảo địa, lộ vẻ hồi tưởng.

Thân là Nguyên Anh chân quân, trải qua quá nhiều, ít nhiều cũng biết một số phúc địa của cổ tu sĩ ở Nam Hồng Vực. "Tại Quỷ quốc, ta quả thực biết một chỗ cổ động phủ, nghi là đạo trường của một vị thượng cổ Nguyên Anh chân quân, năm đó ta mới vào Nguyên Anh, đi khắp nơi du ngoạn, mưu cầu đại đạo, đã từng đến một lần, suýt nữa bỏ mạng ở đó." Sở Thân Vương hồi tưởng, lòng còn sợ hãi, "Quỷ quốc toàn là quỷ tu, tinh thông thần hồn thích sát chi đạo, phòng không thể phòng." Nam Hồng Vực quá lớn, bí mật cũng quá nhiều.

Thậm chí có Nguyên Anh cự đầu của Chân Ma Tông, Thiên Tiên Tông bị đánh giết, Nguyên Anh không tìm được thân thể đoạt xá thích hợp đành phải trở thành quỷ tu.

Diệp Bất Phàm mắt sáng lên, nghe ông ta miêu tả, ghi nhớ địa điểm.

Nguy hiểm là nguy hiểm.

Nhưng mạo hiểm lại không phải là bản tôn, chỉ là khôi lỗi phân thân, chết rồi lại tạo là được. "Quỷ quốc, là thánh địa để nuôi dưỡng Vạn Hồn Phiên, có thể để khôi lỗi phân thân cầm Vạn Hồn Phiên đến đó." Diệp Bất Phàm quyết định, nếu thuận lợi, Vạn Hồn Phiên sẽ trưởng thành đến một mức độ kinh khủng. "Con cũng biết một nơi, có đại bảo tàng, không thua kém gì đại tạo hóa như Nguyệt Cung, chỉ không biết người có dám đi không." Chu Huyên Nhi đôi mắt to đảo

qua đảo lại, hi hi cười nói.

Sở Thân Vương sắc mặt hơi biến, quát: "Huyên Nhi, không được vô lễ!" Bây giờ Khúc Tư Phù Sư ở Yến đô, rất nhiều Nguyên Anh chân quân đều đang cố gắng kết giao, địa vị không phải Nguyên Anh sơ kỳ bình thường có thể so sánh, không thể tùy tiện đắc tội. "Con chỉ là thuận miệng nói thôi mà, để giảm bớt áp lực cho đa đa." Chu Huyên Nhi một thân váy màu vàng ngỗng bĩu môi, oan ức nói.

Cô bé vốn sinh ra thanh thuần, vẻ mặt oan ức càng thêm đáng yêu. "Không sao, cứ nói đi." Diệp Bất Phàm nhướng mày, tỏ vẻ hứng thú.

Cô bé này cổ linh tinh quái, trước khi kết anh đã bị ảnh hưởng bởi mùi hương trên người hắn.

Sở Thân Vương lo lắng hòn ngọc quý trên tay bị lừa đi, đã nhiều lần mặt đen cảnh cáo. "Tiểu Nhân quốc ở phía đông nam, cấm khu của Nam Hồng Vực, bên cạnh Thi quốc, truyền thuyết nơi đó có rất nhiều tạo hóa, đến Hóa Thần Thiên Quân cũng không dám vào." Chu Huyên Nhi làm mặt quỷ với cha mình, cười hì hì nói. "Tiểu Nhân quốc..." Diệp Bất Phàm nhíu mày, đó là một trong những cấm địa của Nam Hồng Vực, còn hung hiểm hơn cả Ngọc quốc, bên trong toàn là những người tí hon lớn bằng lòng bàn tay, vô cùng vô tận.

Tương truyền những người tí hon đó toàn là do Nguyên Anh hóa thành, có đạo pháp thần thông quỷ dị khó lường.

Lại có lời đồn Tiểu Nhân quốc là do thần thông của một vị tồn tại thượng cổ hình thành —— Chưởng Trung Phật Quốc.

Có rất nhiều cách nói. "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu nói: "Điều Sở Thân Vương cầu, Khúc mỗ nhân sẽ dốc hết toàn lực, đến lúc đó đến lấy phù lục là được." Sở Thân Vương mong chờ nói: "Tốt nhất là có thể hình thành phù trận." Phù trận uy lực lớn hơn phù lục đơn lẻ, nhưng rất khó vẽ, cả Nam Hồng Vực cũng không tìm được mấy

người có thể vẽ phù lục trận pháp. "E là rất khó." Diệp Bất Phàm lắc đầu từ chối.

Phù trận có lẫn trận pháp, với tạo nghệ của hắn cũng rất khó vẽ ra được. "Thôi được, còn có một chuyện muốn nhờ Khúc đạo hữu, bây giờ Yến đô sóng gió quỷ quyệt, lão hoàng đế tâm cơ lại khó lường, tính mạng của tiểu vương đang ngàn cân treo sợi tóc." Sở Thân Vương do dự nói: "Không biết tiểu nữ của ta, có may mắn được bái đạo hữu làm sư phụ không?

Đệ tử ký danh cũng được." "Ta không muốn, ta có bái sư cũng phải bái Diệp Bất Phàm làm thầy, nghe nói hắn chưa chết." Chu Huyên Nhi lập tức kháng nghị, đối với mùi hương trên người Diệp Bất Phàm vẫn nhớ mãi không quên.

Diệp Bất Phàm đang ngụy trang thành Khúc Tư giật giật khóe mắt.

Hắn dường như đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của mùi hương trên người mình. "Cực phẩm Dương linh căn đã mạnh như vậy, nếu là Thái Dương Chi Thể, mùi hương đó phải khoa trương đến mức nào?" Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, cảm thấy mình giống như một viên đại dược, nha đầu này rõ ràng đã nghiện mùi hương rồi.

Hắn cười từ chối: "Ta không có ý định nhận đệ tử." Với tu vi của hắn, ở Triệu quốc cũng được xem là lão tổ, có thể khai tông lập phái, nhưng hắn không có hứng thú, quản lý cả Yến quốc rộng lớn hắn còn thấy phiền. "Huyên Nhi, nghe lời." Sở Thân Vương nghiêm nghị nói, sau đó nhìn Diệp Bất Phàm, "Tiểu vương có thể tặng Khúc đạo hữu mười gốc vạn năm linh dược, trong đó có một gốc ba vạn năm 'Mộng Huyễn Hoa'." "Ồ?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, Mộng Huyễn Hoa là một trong những chủ dược để luyện chế 《Đại Mộng Pháp Đan》, hắn đã để Triệu Vận, Bùi Thủy Nghiên hai người tìm rất lâu.

Nhưng loại linh dược này quá hiếm, có cũng chỉ là loại ngàn năm.

Hắn trầm ngâm hồi lâu, nói: "Thu đồ đệ là không thể, nhưng con bé có thể theo ta ở đây học vẽ phù, ngoài ra, nói trước, ta sẽ rời khỏi đây bất cứ lúc nào." "Vậy chỉ có thể tặng đạo hữu một gốc vạn năm linh dược thôi." "Được, ta chỉ cần Mộng Huyễn Hoa." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

Sở Thân Vương này chẳng qua là lo trước tính sau, tìm cho con gái một nơi che chở, để khỏi bị Trấn Bắc Vương giết đến điên lên tịch biên nhà mình, liên lụy đến con gái.

Nếu ông ta chết, con gái có "Khúc Tư" phù sư che chở, sẽ không bị ảnh hưởng. "Vậy thì xin nhờ Khúc đạo hữu." Sở Thân Vương vui mừng, chân thành đưa ra túi trữ vật.

Ông ta đã quan sát hồi lâu, Khúc Tư Phù Sư là người chính phái, cực kỳ hòa thiện, cũng không phải kẻ háo sắc.

Càng không dính dáng đến chuyện của Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, hay Đại Yến.

Tạm thời để con gái ở đây, mọi mặt đều có bảo đảm.

Đợi cơn bão tịch biên điên cuồng của lão hoàng đế qua đi, lại đón con gái về. "Yên tâm, ở chỗ ta nó sẽ không xảy ra chuyện gì." Diệp Bất Phàm cười nhạt, nhận lấy túi trữ vật, thần thức lướt qua một cái, trong lòng thầm mừng.

Hắn tịch biên gia sản cũng không được bao lâu, mười ngày nửa tháng là gần đủ rồi.

Về phần mùi hương trên người, hắn bây giờ có thể cách tuyệt trong phạm vi ba tấc, Chu Huyên Nhi cũng không ngửi được, nửa tháng sau đưa cô bé đi, trắng tay được một gốc Mộng Huyễn Hoa.

Lời to không lỗ.

Sau đó, Sở Thân Vương dặn dò con gái một phen, cáo từ rời đi.

Chu Huyên Nhi buồn bã không vui, đôi mắt to đảo qua đảo lại, không biết lại đang nghĩ ra ý đồ quái quỷ gì.

Diệp Bất Phàm cũng không để ý, đánh ra một đạo pháp quyết, truyền tin cho khôi lỗi phân thân, để nó đến bảo địa Quỷ quốc mà Sở Thân Vương đã nói.

Đang định quay người vẽ phù lục, bỗng nhiên mày nhíu lại, nhìn ra ngoài Thủy Thiên Các.

Một bóng người mặc mãng bào cao lớn bước vào.

Chính là.

Quan Vương! "Khúc đạo hữu, bản vương đến bái phỏng, không làm phiền ngươi chứ?" Quan Vương cười lớn nói, liếc nhìn Chu Huyên Nhi một cái, ngạc nhiên nói: "Cháu gái sao cũng ở đây?

Cha của cháu đến rồi à?" "Nhị bá bá, cha con vừa đi rồi." Chu Huyên Nhi ngoan ngoãn hành lễ, có chút sợ hãi nép sau lưng Diệp Bất Phàm.

Hung danh của Quan Vương vang xa, hỉ nộ vô thường, đám vãn bối bọn họ đều kính nhi viễn chi.

Chương 261

"Không biết Quan Vương đại giá quang lâm, có chuyện quan trọng gì?" Diệp Bất Phàm híp mắt, ra hiệu cho Quan Vương ngồi xuống.

Thân phận Khúc Tư này đã từng gặp mặt Quan Vương, nhưng không thân quen cho lắm.

Quan Vương ung dung ngồi xuống, tu vi của y cao hơn Khúc Tư, nên không cần phải khách sáo như Sở Thân Vương. "Bản vương lần này đến, là đặc biệt mời Khúc Phù sư chế tạo phù trận cao cấp, nếu thành công, ắt sẽ có hậu tạ." Quan Vương truyền âm nhập mật, đi thẳng vào vấn đề. "Ồ?

Quan Vương không phải là định mưu phản đấy chứ?

Nếu đúng vậy, Khúc mỗ nhân e là không giúp được, nếu không sau này lão hoàng đế e là sẽ tìm ta tính sổ." Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe lên, phù trận cao cấp có uy hiếp lớn đối với Nguyên Anh trung kỳ.

Quan Vương xua tay, cười lớn nói: "Khúc đạo hữu nghĩ nhiều rồi, bản vương vạn vạn không dám mưu phản, chỉ là phòng hoạn trước khi xảy ra mà thôi.

Hơn nữa, chuyện phù lục này, ngươi biết ta biết, lão hoàng đế nào có hay biết." Diệp Bất Phàm trong lòng cười lạnh.

Toàn lời hoang đường, hắn chẳng tin. "Không được, hơn nữa tạo nghệ phù lục của Khúc mỗ không cao đến thế, phù trận cao cấp quá khó để chế tạo." Diệp Bất Phàm lắc đầu. "Khúc đạo hữu cứ ra giá đi." "Linh thạch trung hạ phẩm, đối với tầng lớp như ngươi và ta, giá trị không lớn đến vậy đâu." "Hai mươi cây linh dược vạn năm, cộng thêm một kiện pháp bảo Nguyên Anh." "Ta cũng không có hứng thú với pháp bảo Nguyên Anh, đồ của người khác, cho dù luyện hóa, uy

lực cũng không phát huy được một trăm phần trăm." "Ba mươi cây linh dược vạn năm, đây là giới hạn rồi." "...Thành giao!" Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hắn thầm cảm thán, vẫn là phải tịch biên gia sản mới nhanh, nếu giết chết Quan Vương, vơ vét một mẻ, trời mới biết sẽ kiếm được bao nhiêu linh dược?

Mấy trăm năm qua, các châu của Yến Quốc dâng cống đều bị lão Kính Vương, Quan Vương, Trấn Bắc Vương tìm mọi cách vơ vét, bòn rút.

Lão hoàng đế dù quyền thế lớn đến đâu cũng không thể nuốt một mình.

Hắn lại bổ sung một câu, "Nhưng mà, việc này cần phải giữ bí mật, ta không muốn bị Yến Đế tìm đến gây phiền phức." "Đó là tự nhiên." Quan Vương cười lớn, hai mắt lóe lên một tia âm lạnh.

Y không biết đã xảy ra vấn đề ở đâu, lão hoàng đế lại để Trấn Bắc Vương lấy tội danh mưu phản, tịch biên toàn bộ thân tín của y.

Ít nhất mười mấy thế lực bị nhổ tận gốc, tổn thất thảm trọng.

Y lại không dám nổi giận, hoàng đế và Trấn Bắc Vương đang liên thủ, y căn bản không chống đỡ nổi.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là soán vị, có giữ được chính mình hay không cũng là vấn đề.

Lão hoàng đế, phải chết!

Hai người trò chuyện phiếm về một số chi tiết của phù trận, Diệp Bất Phàm nhân cơ hội vơ vét được từ tay Quan Vương một ít phù lục tứ giai, cùng với phương pháp chế tạo phù trận cỡ lớn.

Cuộc nói chuyện xem như khá vui vẻ. "Khúc đạo hữu, gần đây tốt

nhất nên tránh xa Chân Dương và Thần Du hai vị đại chân quân một chút.

Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đánh nhau ngày càng kịch liệt, ngươi mà dính vào, e là khó giữ được cái mạng nhỏ." Trước khi đi, Quan Vương đưa túi trữ vật cho Diệp Bất Phàm, nhắc nhở một câu, "Mới hôm trước, tông chủ Chân Ma Tông đã tìm cơ hội giết chết một vị Nguyên Anh trung kỳ của Vô Ưu Tông." Chân Dương và Thần Du đều ở Yến Đô, mấy tên Nguyên Anh dưới trướng đã xảy ra ma sát bên ngoài Yến Đô, Trần lão quái của Chân Ma Tông suýt chút nữa bị đánh chết.

Hoàng thất Đại Yến đối mặt với hai thế lực cấp bá chủ này, lại không dám quản.

Tông chủ mới của Chân Ma Tông lại càng hung tàn. "Đa tạ đã nhắc nhở." Diệp Bất Phàm nhận lấy túi trữ vật, liếc nhìn ba mươi cây linh dược vạn năm bên trong, lộ ra nụ cười, sau khi tiễn Quan Vương rời đi, nụ cười liền tắt ngấm. "Còn muốn dùng phù trận của ta để giết ta à?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm đầy vẻ trào phúng, hắn suy tính việc động tay động chân một chút trên phù trận.

Phù trận và phù lục khác nhau, cái trước có pha trộn đạo của trận pháp, phức tạp hơn, nếu thay đổi một vài chi tiết nhỏ, Nguyên Anh cũng rất khó phát hiện.

Điều này cũng giống như pháp bảo, đa số luyện khí sư đều sẽ để lại một kẽ hở, để tránh người khác dùng pháp bảo do chính mình luyện chế để đối phó mình.

Cái sau chỉ đơn thuần là phù lục, có vấn đề rất dễ bị nhìn ra. "Bây giờ chuẩn bị phù trận, chẳng lẽ là vì chuyện đàm phán ở biên giới Liêu Quốc?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm, trong lòng đã có đối sách.

Hắn xoay người đi về phía thư phòng trên lầu hai, bảo Chu Huyên

Nhi theo vào. "Nếu cha ngươi đã nhờ ta dạy ngươi vẽ phù, bản chân quân tự nhiên sẽ không nuốt lời, hãy quan sát cho kỹ." "Phù này tên là 'Thần Quang Phù', tứ giai sơ cấp, có thể gây thương tổn cho chân quân Nguyên Anh sơ kỳ." Diệp Bất Phàm dặn dò hai câu, lấy ra một tờ giấy phù tứ giai, nhấc bút phù, ngưng tụ tinh khí thần và pháp lực, tĩnh tâm vẽ phù.

Phù lục tứ giai yêu cầu rất khắt khe, cần thần thức, pháp lực, ý niệm hợp nhất, toàn bộ rót vào trong đó, việc điều khiển pháp lực ở cấp độ vi mô lại càng tinh vi hơn.

Chỉ cần một chút sai sót sẽ thất bại, tiêu hao lớn hơn phù lục tam giai rất nhiều.

Như Kim Đan viên mãn, cho dù có tạo nghệ tứ giai, sau khi vẽ xong một tấm, tâm thần tiêu hao quá độ, phải mất một tháng mới hồi phục được. "Vâng ạ, sư phụ." Đôi mắt xinh đẹp của Chu Huyên Nhi đầy vẻ sùng bái, chăm chú quan sát.

Nhà nàng cũng có phù sư, còn là tam giai, gặp nàng đều phải cung kính gọi một tiếng tiểu thư.

Vì vậy nàng trước nay không coi trọng phù sư, nhưng bây giờ thấy cha và nhị bá đích thân đến bái phỏng, lúc này mới thấy rõ, địa vị của phù sư tứ giai cao hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Một lúc lâu sau.

Diệp Bất Phàm hạ bút cuối cùng, mồ hôi đầm đìa, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt.

Không dùng 《Tế Phù Bí Thuật》, tiêu hao tâm thần quá lớn.

May mà không phụ lòng mong đợi, đã thành công.

Mà tấm phù lục tứ giai trên bàn sách tản ra ánh sáng mờ ảo, uy áp mạnh mẽ, đè nén khiến Chu Huyên Nhi không thở nổi. "Sư phụ, đây

chính là phù lục tứ giai sao?" Nàng rất kinh ngạc, cha nàng có cất giữ mấy tấm phù lục tứ giai, nhưng chưa từng cho nàng xem.

Thực sự không ngờ một tấm phù lục đơn độc lại có uy áp khủng bố như vậy, cảm giác như đang đối mặt với thiên uy. "Đừng gọi ta là sư phụ, ta chưa đồng ý nhận ngươi làm đồ đệ." Diệp Bất Phàm liếc nàng một cái. "Vâng, sư phụ." Chu Huyên Nhi nũng nịu nói, đôi mắt to chớp chớp, gương mặt trắng nõn bóng loáng.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, lười quản nàng gọi thế nào nữa.

Hắn tiện tay ném cho Chu Huyên Nhi một cuốn bảo điển về phù lục, lại đưa thêm mười mấy tấm giấy phù nhất giai, chu sa, bút phù, "Tự mình xem đi, rồi luyện tập." "Vâng ạ, sư phụ." Chu Huyên Nhi cười hì hì, hớn hở ôm một đống đồ chạy sang phòng bên cạnh.

Đợi nàng rời đi.

Diệp Bất Phàm nghỉ ngơi một lát, lại bắt đầu vẽ phù.

Lần này vẽ "Xích Hỏa Phù", tứ giai cao cấp, đồng thời cũng là một loại trong "Ngũ Hành Phù Trận".

Chỉ riêng tấm phù này, chi phí giấy phù, mực phù đã không dưới ba mươi vạn linh thạch, may mà Diệp Bất Phàm có Yến Quốc là một kho bạc lớn, nếu không căn bản không vẽ nổi.

Những ngày sau đó.

Diệp Bất Phàm ban ngày vẽ phù, chế tác khôi lỗi phân thân, tiện thể dạy dỗ Chu Huyên Nhi, buổi tối thì cùng Ngu Tuyền Cơ, tiểu Lục La tam tu.

Đến ngày thứ mười.

Sở Thân Vương và Quan Vương lần lượt đến thăm.

Người trước lấy phù lục, lại thăm con gái mình.

Phù lục của người sau tổng cộng ba mươi tám tấm, có thể tạo thành "Ngũ Hành Phù Trận" và "Thiên Hoa Bảo Quang Phù Trận", hai loại phù trận cao cấp này.

Chỉ cần tổ hợp thành phù trận, sẽ có một kẽ hở rất nhỏ, chỉ có một mình Diệp Bất Phàm biết rõ.

Nếu không dùng để đối phó hắn, uy lực phù trận không bị ảnh hưởng, đủ để trọng thương Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng nếu dùng trên người hắn, hắn có thể gián tiếp điều khiển phù trận, trong lúc bất ngờ, Quan Vương không chết cũng phải lột một lớp da.

Quan Vương nhận lấy một chồng phù lục, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định không có vấn đề gì, trong lòng mừng như điên. "Ha ha ha, đa tạ Khúc đạo hữu, tạo nghệ phù lục của ngươi e là không dưới mấy vị đại tông sư ở Phù Quốc rồi." Đây không phải là tâng bốc, mà là sự thật.

Toàn bộ Nam Hồng Vực, người có thể chế tạo phù trận tứ giai, chỉ có ba đại bá chủ, và Phù Quốc.

Mà phù trận cao cấp thì lại càng ít hơn.

Quan Vương trân trọng cất nó vào càn khôn đại, chắp tay nói: "Chuyện phù trận, mong Khúc đạo hữu phát hạ đạo thệ để giữ bí mật." "Quan Vương đúng là cẩn thận quá nhỉ." Diệp Bất Phàm híp mắt cười nhẹ, trong lòng chắc chắn, lão già này nhất định sẽ dùng thứ này để đối phó mình.

Hắn cũng không né tránh, tại chỗ phát hạ đạo thệ. 【Đạo thệ: Lời thề với Đại Đạo, sau khi vi phạm nhẹ thì khí vận bị tổn hại, vận rủi quấn thân, nặng thì bị trời phạt mà chết.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi vi phạm, nhẹ thì khí vận được bổ sung, may mắn liên

tiếp, nặng thì nhận được Thiên Đạo chúc phúc.】 "..." Bên tai Diệp Bất Phàm vang lên âm thanh hệ thống, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Không ngờ thứ này cũng có thể nghịch chuyển!

Quá khoa trương! "Ha ha ha, thật là đa tạ." Quan Vương thấy vậy cười lớn, trong lòng vô cùng hài lòng, y đã điều tra "Khúc Tư", xuất thân từ Phù Quốc, bối cảnh trong sạch, các phương diện đặc trưng đều phù hợp.

Lại thêm đạo thệ, kế hoạch lần này chắc chắn không có sai sót.

Mười ngày nay, phe cánh của y đã bị thanh trừng hơn một nửa, không thể không mạo hiểm.

Nếu không, cho dù lão hoàng đế mấy chục năm sau tọa hóa, Trấn Bắc Vương trẻ hơn y, thế lực lại khổng lồ, sẽ dễ dàng giành được hoàng vị hơn.

Chương 262

Sau đó Quan Vương lại hỏi han về chuyện phù trận, rồi vội vã rời khỏi Thủy Thiên Các.

Diệp Bất Phàm mặt đầy tươi cười, tiễn y rời đi.

Quay đầu trở lại phòng, nhìn Ngu Tuyền Cơ đang vắt đôi chân thon dài ngồi trên giường, luyện hóa một cây ngân châm pháp bảo.

Mấy ngày trước hắn đã để phân thân của lão hoàng đế mang đến hai kiện pháp bảo tứ giai sơ cấp, giao cho Ngu Tuyền Cơ phòng thân, có tu vi mà không có thủ đoạn tấn công thì không được. "Nửa ngày không gặp đã nhớ ta rồi à?" Ngu Tuyền Cơ thu lại ngân châm pháp bảo, cười tủm tỉm nói, bàn chân nhỏ trắng nõn cọ cọ vào bắp chân Diệp Bất Phàm.

Cùng với việc song tu, những lợi ích trong đó khiến nàng phiêu phiêu dục tiên, không thể tự kiềm chế.

Quan trọng là, với tu vi Nguyên Anh, nàng không còn sợ nhục thân của Diệp Bất Phàm nữa. "Ta chỉ muốn nói cho ngươi một chuyện, Quan Vương đã nhờ ta luyện chế hai loại phù trận." Diệp Bất Phàm dùng đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn chân Ngu Tuyền Cơ, khiến nàng cười khúc khích, vươn cánh tay ngó sen, ôm lấy cổ hắn.

Ngay khi vi phạm đạo thệ.

Chỉ cảm thấy da đầu tê dại, có cảm giác nguy hiểm ập đến.

Nhưng rất nhanh cảm giác này đã bị hệ thống nghịch chuyển, cơ thể từng trận kỳ diệu, trên đỉnh đầu vang lên âm thanh của Đại Đạo, ánh sáng ngũ sắc lượn lờ, chiếu rọi khắp người.

Nếu Diệp Bất Phàm là thiên cơ sư.

Có thể thấy rõ khí vận trên người mình đang tăng lên từng tấc một. "Thiên Đạo... chúc phúc?" Ngu Tuyền Cơ ngây người, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Loại thiên địa dị tượng này, chỉ xuất hiện trên người một số kẻ may mắn mang đại khí vận, được Đại Đạo ưu ái, hoặc đương trường đốn ngộ, ngàn năm khó gặp.

Người được Thiên Đạo chúc phúc.

Trong cõi u minh sẽ tăng thêm một số cơ duyên vốn không thuộc về mình.

Đến tầng thứ Nguyên Anh, cơ duyên còn quan trọng hơn tư chất, cho nên Tiên Đường Quý gia mới đi khắp nơi cướp đoạt khí vận. "Ta yêu chàng quá." Ngu Tuyền Cơ lập tức cảm thấy tiền đồ tươi sáng, si ngốc nhìn Diệp Bất Phàm, cái miệng nhỏ nhắn chụt một tiếng, hôn lên má hắn.

Diệp Bất Phàm cũng hôn lại, dùng Thần Quy Giáp thôi diễn một chút. "Đại cát, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm thử liên tiếp mấy lần, kết quả đều giống nhau, không khỏi vui sướng cười lớn.

Chuyến đi đến biên giới Liêu Quốc đàm phán lần này, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ. "Thời gian này, ngươi hãy tu luyện lại thần thông pháp bảo cho tốt, để trở về tranh đoạt vị trí Nữ thần." "Ta đi tranh giành biên giới một chuyến." Diệp Bất Phàm không vì khí vận tăng lên mà tự mãn.

Cơ duyên thường đi đôi với nguy hiểm, giống như lúc trước ma yêu bắt hắn vào dược viên.

Tuy không đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng mọi việc vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Hiện tại thiên cơ sư của Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đều đang

tìm hắn.

Còn có kẻ sở hữu Hậu Nghệ Cung không biết từ đâu mò tới. "Ừm ni." Ngu Tuyền Cơ gật gật đầu.

Diệp Bất Phàm đi vào một căn phòng khác, tiểu Lục La đang nằm bò trên bàn, chăm chú dùng dao khắc cắt Tử Phách Ngọc để chế tác thành giấy phù.

Nửa thi thể của yêu thú Tử Phách Ngọc đều được chuyển đến đây, các bước chế tác giấy phù, toàn bộ đều do tiểu Lục La từng nhát dao khắc ra.

Rất vất vả, nhưng không một lời oán thán.

Nàng vẫn luôn âm thầm cống hiến sau lưng Diệp Bất Phàm. "Vất vả cho ngươi rồi." Diệp Bất Phàm xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, tiểu Lục La dừng lại, lắc đầu nói: "Không vất vả." "Định Nhan Đan, tặng cho ngươi." Hắn mỉm cười đưa ra một viên đan dược, loại đan dược này có tác dụng làm đẹp, giữ gìn tuổi xuân, là do hắn tiện tay luyện chế, không phải độc đan, là hàng chính phẩm. "Cảm ơn chủ nhân." Tiểu Lục La mừng rỡ, cẩn thận cất đi.

Nàng do dự một lúc, nhỏ giọng nói: "Chủ nhân... ta, ta muốn có một đứa con." Tiểu Lục La biết rõ tư chất của mình, đột phá Kim Đan đã khó, Nguyên Anh là vô vọng, mấy trăm năm sau sẽ hóa thành một nắm đất vàng.

Đại đạo vô tình.

Cùng với cảnh giới của Diệp Bất Phàm ngày càng cao, nhiều năm sau, những hồng nhan tri kỷ này của hắn hoặc là vẫn lạc, hoặc là già chết.

Chỉ có mình hắn độc bước. "Đợi thêm một thời gian nữa.

Tuy đã là Nguyên Anh, nhưng tu tiên giới rộng lớn này nguy cơ tứ

phía, một ý niệm của Hóa Thần cũng đủ khiến ta tan thành tro bụi." Diệp Bất Phàm lắc đầu nói.

Nếu có con, căn bản không có sức mạnh để bảo vệ chúng.

Con cái, chỉ trở thành điểm yếu để người khác lợi dụng hắn, đến lúc đó đều phải chết. "Đến Nam Hồng Vực đã hơn một năm rồi, ta lo lắng..." Ánh mắt tiểu Lục La ảm đạm, nàng không thể ở bên Diệp Bất Phàm được bao lâu nữa. "Đừng nghĩ nhiều." Diệp Bất Phàm an ủi nàng một hồi, báo cho Chu Huyên Nhi biết mình sẽ bế quan một thời gian.

Sau đó để Hoàng Phủ Tang Du xuất quan, đưa nàng và Lục La thông qua Vân Không Sa tiến vào tẩm cung.

Một lát sau.

Phân thân của lão hoàng đế đi tới, mang theo một cái càn khôn đại. "Tịch biên cũng kha khá rồi, linh dược vạn năm tổng cộng có một trăm năm mươi cây, đại bộ phận là của các gia tộc Kim Đan, chân quân Nguyên Anh chỉ có một nhà, linh dược vạn năm cũng không nhiều." Phân thân của lão hoàng đế nói.

Diệp Bất Phàm mặt mày rạng rỡ.

Quả nhiên, vẫn là tịch biên gia sản mới kiếm được linh dược nhanh.

Hắn dùng thần thức dò vào càn khôn đại, trong đó không chỉ có linh dược vạn năm, mà còn có một lượng lớn linh thạch trung phẩm, ước chừng ba trăm triệu.

Quy đổi thành linh thạch hạ phẩm, đó là ba mươi tỷ, gia sản của một cự đầu Nguyên Anh cũng chỉ đến thế.

Tài sản trước đây của lão hoàng đế, cùng với quà hiếu kính của quan viên triều đình, đã tiêu hao hết.

Phù lục và giao dịch tình báo với các Nguyên Anh khác, chi phí đã dồn vào đó.

Khôi lỗi phân thân cũng phải tốn tiền, tiêu hao thực sự quá lớn, vì vậy, hắn thậm chí đã bán đi phần lớn bảo vật trong kho riêng.

Số linh thạch này, có thể nói là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong càn khôn đại còn có đủ loại pháp bảo dược liệu linh tinh, đều là những thứ cần thiết để nâng cao phẩm chất của Chân Ma Kiếm. "Một trăm năm mươi cây, cộng với ba trăm cây từ cuộc đàm phán, gần như có thể đạt đến đỉnh phong Nguyên Anh sơ kỳ, muốn đột phá trung kỳ, phải thu thập đủ Đại Mộng Pháp Đan." Diệp Bất Phàm suy tính. ...

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm lên đường đến biên giới Yến Quốc, đàm phán với Liêu Quốc.

Đoàn nghi trượng của Yến Đế đi trước, sáu bảy con long câu kéo chiếc xe ngựa khổng lồ, trước sau có đến vạn người thuộc Ngự lâm quân, đa số là tu sĩ Kim Đan, hùng dũng rời khỏi hoàng cung.

Trận thế xa hoa, khí thế bàng bạc khiến vô số tu sĩ trên Chu Tước Đại Nhai đồng loạt né tránh, tò mò và kính sợ nhìn về phía bóng người của Diệp Bất Phàm trong màn che trên xe ngựa. "Đây chính là địa vị của quân chủ một đại quốc sao!" Diệp Bất Phàm cảm khái, nhìn bóng dáng của Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu, Hoài An Hầu, Lăng Hầu đang kính cẩn cúi chào dưới lầu rượu.

Khi xưa hắn vì mưu cầu tước vị Hầu, đã phải bôn ba khắp nơi, bị Lê hội trưởng và Tề Vương sai khiến, dùng làm đá dò đường, như một con kiến hôi.

Sau đó lại đưa trọng kim cho Hoài An Hầu, rồi tặng linh dược vạn

năm cho Sở Thân Vương, lúc đó mới miễn cưỡng có được phong hào Ninh Hầu.

Còn bây giờ.

Hắn đã là Nguyên Anh, là Hoàng đế Đại Yến.

Những người này toàn bộ là thần tử của hắn.

Một lời có thể định đoạt sinh tử của họ! "Đây là Yến Đế sao?

Đúng là bạo quân." "Suỵt!

Cấm nói bậy, ngươi không muốn sống nữa à?" Một số tu sĩ Kim Đan lộ vẻ sợ hãi, tránh xa đoàn nghi trượng.

Hiện tại danh tiếng của Yến Đế không được tốt cho lắm, ra lệnh cho Trấn Bắc Vương tịch biên diệt tộc, số người chết không có mười vạn cũng có tám vạn.

Rõ ràng đã bị dán mác bạo quân.

Nhưng Diệp mỗ nhân không quan tâm.

Chương 263

"Nguyên Anh đã như vậy, không biết Hóa Thần Thiên Quân lại là cảnh tượng thế nào?" Diệp Bất Phàm thản nhiên mơ tưởng, hiện tại, Hóa Thần Thiên Quân ở phương nhân gian giới này đã là đỉnh cao.

Luyện Hư Thiên Tôn ở trên nữa, tuổi thọ tám ngàn năm, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Lần cuối cùng có một vị Hóa Thần đại viên mãn đột phá Luyện Hư, là vào sáu ngàn năm trước, xuất thân từ Thiên Tiên Tông, không được hai năm đã biến mất không dấu vết, chưa từng xuất hiện lại.

Có tin đồn vỉa hè là đã phi thăng Tiên Linh Giới.

Hắn nghi ngờ tính xác thực của lời này, từ nhiều nguồn ở Triệu Quốc, và từ miệng Chu Tước, hắn đã biết được các thông tin liên quan đến Yêu Thổ, Tiên Thổ, Ma Thổ.

Chỉ là Chu Tước có điều kiêng kỵ sâu sắc, tiết lộ rất ít, dường như đang sợ hãi điều gì đó. "Khoảng cách quá xa, trước tiên hãy nghĩ cách đột phá Hóa Thần đã." Diệp Bất Phàm không để ý đến những nhân vật đang kính cẩn hành lễ trên Chu Tước Đại Nhai, nhắm mắt lại.

Đột phá Hóa Thần Thiên Quân vô cùng khó khăn, đợi khi hắn đạt đến Nguyên Anh đại viên mãn, sẽ trở về Triệu Quốc, nuốt chửng Ma Yêu Đế, tiện thể giết chết mấy con đại yêu Nguyên Anh như Bạch Lang Vương.

Xe ngựa tiến về phía trước, đội hình hùng hậu.

Muốn khiêm tốn cũng không được. "Yến Đế này, vẫn còn rảnh rỗi để ý đến Liêu Quốc, a." Thần Du Đại Chân Quân đứng trong một tòa

gác lầu, nhìn bóng người trên xe ngựa ở xa, khinh thường cười một tiếng.

Sau đó cúi đầu viết những điều thấy nghe hôm nay vào một cuốn sổ nhỏ.

Không lâu sau, hai mắt y lộ vẻ mờ mịt, nhìn vào cuốn sổ nhỏ, lại khinh thường cười một tiếng, "Yến Đế này, vẫn còn rảnh rỗi để ý đến Liêu Quốc, a." "..." Một lão giả mặt mày mơ hồ bên cạnh không nói nên lời.

Thần Du này, mỗi câu nói ít nhất lặp lại ba lần, thời gian này hắn nghe đến mức tai mọc kén rồi. "Ngươi bói một quẻ xem Yến Đế này còn sống được bao lâu." Thần Du Đại Chân Quân ánh mắt lóe lên nói: "Ma sát giữa Vô Ưu Tông và Chân Ma Tông của ta ngày càng nghiêm trọng, Yến Quốc là một thế lực không nhỏ, ngầm hỗ trợ Quan Vương, hoặc Trấn Bắc Vương mấy người bọn họ lên ngôi, tương lai sẽ có tác dụng lớn." Vô Ưu Tông đã chết ba vị Nguyên Anh trung kỳ, Chân Ma Tông cũng chết một vị.

Bề ngoài và trong tối đều giày vò lẫn nhau.

Nhưng các cự đầu Nguyên Anh và Hóa Thần Thiên Quân đều không ra tay, vẫn luôn kiềm chế, nếu không chiến tranh sẽ bùng nổ toàn diện, Thiên Tiên Tông tọa sơn quan hổ đấu sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Không chừng Tán Tu Liên Minh, Tiên tộc Trương gia cũng sẽ nhúng tay vào.

Tổ chức sát thủ nổi tiếng của Nam Hồng Vực "Đại Phong Ca", chính là do Tán Tu Liên Minh chống lưng. "Không bói được, lão phu có cảm ứng, trên người Yến Đế này có mấy kiện bảo vật che chắn thiên cơ, nếu cưỡng ép bói, ít nhất cũng tổn thất trăm năm tuổi thọ." Lão giả từ chối, y là thiên cơ sư tứ giai duy nhất của Vô Ưu Tông,

hiệu là Thần Trắc Chân Quân.

Lần này đến là vì Diệp Bất Phàm và Hậu Nghệ Cung, chứ không phải để làm việc vặt cho Thần Du. "Chỉ là một Yến Đế, có thể có bảo vật thiên cơ gì chứ?" Thần Du nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "Vẫn chưa tìm thấy Diệp Bất Phàm sao?

Không phải ngươi đã liên thủ với mấy thiên cơ sư tam giai kia bố trí đại trận chiêm bặc rồi à?" Ma Long Ngọc Tỷ, liên quan đến bí mật của Chân Ma Tông, nếu Vô Ưu Tông có được, sẽ là một đại tạo hóa. "Vì nó mà đã chết một thiên cơ sư tam giai, ta cũng tổn thất năm mươi năm tuổi thọ, thằng ranh con khốn nạn này đúng là một súc sinh, không biết tu luyện bí thuật nghịch thiên gì mà phân thân đầy khắp thế gian!" Với tính tình tốt như Thần Trắc Chân Quân, cũng không nhịn được mà chửi ầm lên.

Y chưa từng gặp phải đối thủ khó nhằn như vậy.

Số phân thân của gã đó bị giết không có một trăm cũng có tám mươi rồi.

Tìm được một cái, không phải bản tôn.

Tìm được một cái, vẫn không phải.

Đám thiên cơ sư bọn họ đã tìm đến phát mệt, ai nấy đều bị trời phạt, vận rủi quấn thân. "Chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, khó giết đến vậy sao?" Thần Du Đại Chân Quân không nói nên lời, "Thôi vậy, ta hiện tại trọng thương chưa lành, cần linh dược vạn năm, đợi Yến Đế trở về, moi từ trên người hắn một khoản, đến lúc đó sẽ giúp ngươi bói toán." Đại trận chiêm bặc, thiên khiển có thể phân chia gánh vác, đây là thủ đoạn thường quy để tránh bị thiên khiển phản phệ mà chết. "Hử?" Thần Du Đại Chân Quân đột nhiên nhíu mày, nhắm mắt cảm ứng.

Cùng với đoàn nghi trượng của Yến Đế rời khỏi Yến Đô, Chân Dương Đại Chân Quân và mấy vị Nguyên Anh của Chân Ma Tông cũng đã rời đi. "Có chuyện không ổn." Y mở mắt, nhanh chóng đuổi theo.

Thần Trắc Chân Quân theo sát phía sau, trong lòng bàn tay hiện ra sáu khối ngọc bài, khí tức trôi nổi, ngọc bài hai chính bốn phản.

Đây là, Lục Hào.

Đạo của chiêm bặc, truyền thừa rất nhiều, bốc phệ, lục hào, thiên tượng chiêm tinh, âm dương ngũ hành, nhân thể kham dư, chiêm mộng, thái ất, kỳ môn, thần tướng, vân vân.

Trong đó thần tướng là trực quan nhất, lý do các thiên cơ sư thường có khuôn mặt mơ hồ, là để tránh người khác dùng tướng thuật cao thâm bói toán vận mệnh của mình, từ đó bị can thiệp.

Thần Quy Giáp của Diệp Bất Phàm, là một loại trong "bốc phệ".

Cùng lúc đó.

Trong một tửu lầu khác, Quan Vương đưa mắt tiễn xe ngựa đi xa, đánh ra một đạo truyền âm phù, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh. "Cẩu hoàng đế, lần này ngươi không chết cũng phải lột một lớp da." Lần này, nếu thành công, lão hoàng đế chết, y sẽ tìm Kính Hoàng Thúc đàm phán, áp chế Trấn Bắc Vương, tự mình lên ngôi xưng đế.

Kính Hoàng Thúc sớm đã muốn đổi hoàng đế rồi, lợi ích chia năm năm, tuyệt đối sẽ đồng ý!

Thất bại.

Trực tiếp cuốn gói cả nhà chạy trốn.

Chọn cách nào, mình cũng sẽ rất an toàn. ...

Đội nghi trượng của Diệp Bất Phàm đi thẳng về hướng tây bắc,

vượt núi băng hồ.

Nửa ngày sau đã đi được vạn dặm. "Đại cát." Diệp Bất Phàm mân mê Thần Quy Giáp trong tay, híp mắt trầm tư.

Hiện tại hắn là bản tôn, phân thân lão hoàng đế vẫn ở lại Yến Đô, để tránh xảy ra sơ suất.

Đang đi, sắc mặt hắn khẽ biến, lớn tiếng nói: "Hộ giá!

Hộ giá!" "Ầm ầm!" Đội nghi trượng dừng lại, lập tức rút trường mâu, vạn cây trường mâu hội tụ thành trận pháp, hình thành một lá chắn phòng ngự màu đỏ khổng lồ.

Vạn Kim Đan bố trí trận pháp, Nguyên Anh sơ kỳ bình thường cũng không dám cứng đối cứng.

Thương thế đã lành của Công Dương Phục sắc mặt cũng khó coi, đột ngột ngẩng đầu nhìn lên. "Ầm ầm!" Một vật thể khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đập mạnh vào lá chắn phòng ngự, sau đó bị bật ra, rơi vào khu rừng bên cạnh. "Đây là...

Hậu Nghệ Cung?!" Công Dương Phục dùng thần thức dò xét, không dám tin nói.

Trong rừng, rõ ràng có một cây đại cung dài mấy trượng, ánh vàng lấp lánh, tản ra khí tức cổ xưa. "Hậu Nghệ Cung?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, nhìn lên bầu trời trống rỗng.

Trong lòng thầm nghĩ Thiên Đạo chúc phúc mạnh đến vậy sao?

Đúng là bánh từ trên trời rơi xuống mà.

Hoàng Phủ Tang Du đoan trang tú lệ bên cạnh cũng ngây ra. "Bệ hạ, cây cung này..." Công Dương Phục thở dốc, nếu có được vật này, ngày sau đến được Nguyệt Cung, đó chính là một đại tạo hóa!

Liên quan đến bí mật đăng tiên. "Không cần quan tâm!

Đi!" Diệp Bất Phàm quát lạnh, không thèm nhìn Hậu Nghệ Cung một cái.

Bất kể thật giả, thứ này không thể công khai lấy được.

Nếu không, chết thế nào cũng không biết.

Công Dương Phục lộ vẻ không cam lòng, nhưng chỉ đành tuân mệnh, lưu luyến chỉ huy đội nghi trượng. "Vù vù!" Xe ngựa bay lên không trung, tiếp tục tiến về phía trước.

Bây giờ cách biên giới còn trăm vạn dặm, với tốc độ này, phải mất mấy ngày.

Diệp Bất Phàm cũng không vội.

Suốt đường đi, hắn tu luyện thần thông trên chiếc xe ngựa khổng lồ, buổi tối mở trận pháp che giấu trên xe, ẩn đi tầm nhìn và thần thức của thế giới bên ngoài, cùng Hoàng Phủ Tang Du song tu.

Hoàng Phủ Tang Du không muốn, nhưng tính cách nàng ôn nhu, tĩnh lặng, lại thêm bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, chỉ đành thuận theo.

Việc này khiến cho đám Kim Đan chân nhân khiêng xe ngựa đi lại khó khăn, như thể đang vác một ngọn núi nặng, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Nhục thân của bản tôn Diệp Bất Phàm quá kinh người, động tĩnh khó tránh khỏi có chút lớn. "Ầm ầm!" Đúng vào nửa đêm ngày thứ ba, cùng với một tiếng động lớn, một vật thể khổng lồ từ trên cao rơi xuống, đập ngay bên cạnh xe ngựa.

Diệp Bất Phàm khựng lại.

Chương 264

"Lại là Hậu Nghệ Cung nữa?

Mẹ kiếp, thứ này được sản xuất hàng loạt hay sao vậy?" Diệp mỗ nhân đang tu luyện hăng say mặt mày đen lại.

Hai người mặc lại y phục, bước ra khỏi xe ngựa, nhìn cây đại cung ánh vàng lấp lánh kia. "Bệ hạ, Hậu Nghệ Cung này vẫn là cái ban đầu sao?" Công Dương Phục kinh ngạc hỏi. "Không phải, bây giờ xem ra cái trước đó cũng là giả." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, thần thức dò xét xung quanh.

Không phát hiện ra khí tức nào tồn tại. "Thi Quốc Hoàng đế đang ở quanh đây, gã này đang thử dò xét Nữ tu Từ Nhân trên người ta." Diệp Bất Phàm trong lòng cười lạnh.

Mấy ngày trước có tin đối phương đã vào Yến Quốc, hắn đã nghi ngờ là nhắm vào mình, bây giờ xem ra quả nhiên không sai.

Chỉ là không ngờ lại to gan như vậy, phải biết kẻ truy lùng Thi Đế ít nhất có ba bốn nhóm người, trong đó không thiếu cự đầu Nguyên Anh. "Một Nguyên Anh trung kỳ, không thể nào trốn thoát khỏi sự truy lùng của mấy đại thế lực, Tán Tu Liên Minh đang giúp hắn." Diệp Bất Phàm quay người vào xe ngựa, "Tiếp tục đi, đừng quan tâm." Hắn nghi ngờ cây cung giả này là mồi nhử, sẽ kích hoạt cảm ứng của Nữ tu Từ Nhân, nên lười để ý.

Thi Đế không dám đích thân lộ diện.

Nếu không, không cần hắn ra tay, mấy thế lực như Chân Ma, Thiên Tiên sẽ vây giết hắn đến chết.

Xe ngựa tiếp tục đi, giữa đường phái mấy ám vệ của Hắc Long

Đài đi dò la.

Sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Hai ngày sau.

Thần thức của Diệp Bất Phàm mơ hồ cảm nhận được phía đông có dao động chiến đấu, gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn là đại tu sĩ Nguyên Anh ra tay.

Không lâu sau, ám vệ đến báo cáo, "Bệ hạ, Chân Dương, Thần Du, Trương Khách Tiên của Trương gia, và người của Tán Tu Liên Minh đã giao chiến, không thấy bóng dáng Thi Đế." "Ừm, tiếp tục dò la." Diệp Bất Phàm xua tay đuổi đi.

Hoàng Phủ Tang Du lo lắng nói: "Yến Quốc này ngày càng bất ổn." "Không cần lo lắng, đợi giải quyết xong Quan Vương, vơ vét mẻ cuối cùng, lập tức trốn sang nước khác." Diệp Bất Phàm ngữ khí bình tĩnh.

Trực giác mách bảo hắn, vì chuyện Nguyệt Cung, Nam Hồng Vực này sắp loạn, Yến Quốc sớm muộn gì cũng bị cuốn vào, không thích hợp ở lại nữa.

Lựa chọn ban đầu là Tuyết Quốc.

Quanh năm bị tuyết lớn bao phủ, không có triều đình, chỉ có tông môn.

Nằm ở phía tây bắc của Liêu Quốc, gần Thiên Cơ Quốc, hắn muốn mưu đồ Thiên Cơ Thuật.

Một là dựa vào tác dụng phụ nghịch chuyển để tăng tuổi thọ, sống thêm mấy vạn năm rồi hãy nói, đừng nói là Hóa Thần, đợi cho Luyện Hư chết già cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hai là có Thiên Cơ Thuật bên người, năng lực bảo mệnh sẽ đạt

đến một tầm cao mới. ...

Một đường có kinh mà không hiểm.

An ổn đến được biên giới. "Tây Bắc thống soái, Tề Quang Chính tham kiến bệ hạ!" "Tổ tiên Ô gia, Ô Khánh tham kiến bệ hạ!" "Tham kiến bệ hạ!

Tham kiến hoàng hậu!" Trên đường biên giới, bảy mươi vạn tu sĩ Yến Quốc đồn trú, do ba vị chân quân Nguyên Anh sơ kỳ dẫn đầu, đồng loạt bái kiến.

Âm thanh vang dội, như sấm rền. "Miễn lễ." Diệp Bất Phàm đứng trên không trung, giọng nói ôn hòa. "Bệ hạ, đài đàm phán đã được dựng xong, Liêu Đế đã chờ đợi nhiều ngày." Tề Quang Chính tiến lên chắp tay, cẩn thận dùng từ.

Tin tức từ Yến Đô, y cũng đã biết, có người ý đồ mưu phản.

Lão hoàng đế nổi trận lôi đình, tính tình đại biến, động một chút là tịch biên diệt tộc, vào thời điểm này, ai chọc phải hắn thì chỉ có chết. "Ừm, quân đội cứ đóng quân ở đây, ngươi dẫn đường phía trước." Diệp Bất Phàm dưới sự dẫn dắt của ba người Tề Quang Chính, Ô Khánh, đi vào hoang nguyên, phía xa là một đài ngọc lơ lửng giữa không trung.

Trên đài ngọc là một tòa lầu các được khảm vàng.

Dưới lầu các, ba Nguyên Anh của Liêu Quốc đồn trú.

Đã là đàm phán, quân đội tự nhiên không thể đến, chỉ có đế vương hai bên, cùng với mấy vị Nguyên Anh hộ vệ, để tránh bị đột ngột hạ sát thủ. "Chào Yến Đế." Ba vị Nguyên Anh trước lầu các chắp tay, âm thầm đánh giá vị quân chủ Đại Yến này, trong mắt đều lóe lên vẻ khác thường.

Gần đây, Yến Đô không được yên bình cho lắm. "Mời bên này."

Nguyên Anh của Liêu Quốc dẫn Diệp Bất Phàm vào lầu hai.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đưa Hoàng Phủ Tang Du bước vào lầu các.

Lúc này, một nam tử trung niên mặc hắc long bào gầy gò đang chắp tay đứng trước cửa sổ, bên cạnh là một mỹ phụ trung niên, dung mạo có vài phần tương tự Hoàng Phủ Tang Du, có thể thấy lúc trẻ là một đại mỹ nhân. "Chu đạo hữu, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt." Liêu Đế chắp tay, mỉm cười nói.

Lúc này, y không còn vẻ mặt u sầu như những năm trước, mà tâm trạng lại cực kỳ tốt. "Ha ha ha, Hoàng Phủ đạo hữu, chính vụ ở Yến Đô bận rộn, nên đã trì hoãn một vài ngày." Diệp Bất Phàm cười lớn, lời lẽ ôn hòa.

Hoàng Phủ Tang Du bên cạnh khẽ cúi người, "Phụ hoàng, mẫu hậu." Liêu Đế liếc nhìn Hoàng Phủ Tang Du một cái, "Đa tạ Chu đạo hữu đã chăm sóc con gái ta, nếu không phải ngươi cho phép, nó bây giờ e là không thể kết anh." "Dù sao cũng là hoàng hậu Đại Yến của ta." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, sau đó không nói nhảm nữa, "Nếu điều kiện quý quốc đã đồng ý, vậy thì ký kết khế ước đi, sau này Đại Yến sẽ không xâm phạm quý quốc nữa." Cái gọi là đàm phán, chẳng qua là làm cho có hình thức, ký kết linh khế.

Điều kiện các thứ, sứ thần hai bên đã sớm đàm phán xong. "A a, có thể, nhưng không biết Chu đạo hữu có thể gia hạn thêm thời gian không, ba trăm cây linh dược, cứ mỗi mười năm, giao cho Yến Quốc mười cây." Liêu Đế ra hiệu cho Liêu Hậu rót trà, ánh mắt lóe lên, cười nói.

Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, vẻ mặt không đổi, nhàn nhạt nói: "Hoàng Phủ đạo hữu đây là muốn nuốt lời sao?" Lời vừa dứt, khí tức Nguyên Anh của Công Dương Phục, Tề Quang Chính sau lưng lộ

ra, hơi tiến lên phía trước, hình thành áp lực mạnh mẽ. "Yến Đế định làm gì vậy?" Ba vị Nguyên Anh của Liêu Quốc sắc mặt khẽ biến, lập tức tiến lên.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Hoàng Phủ Tang Du thấy vậy, bàn tay nhỏ kéo kéo ống tay áo của Diệp Bất Phàm. "Không phải nuốt lời, chỉ là gia hạn thời gian, quốc khố của ta trống rỗng, không còn cách nào khác." Liêu Đế tâm cơ thâm sâu, không thèm nhìn áp lực của đám người Công Dương Phục, nhẹ nhàng thưởng trà.

Diệp Bất Phàm im lặng, híp mắt nhìn chằm chằm Liêu Đế.

Hắn không có tâm trạng để chơi trò trả góp, nếu đây không phải là cha của Hoàng Phủ Tang Du, hắn đã sớm ra tay cướp bóc rồi.

Bây giờ thần thông đã có, lại có Trấn Yêu Tháp, phù trận các loại bảo vật hộ thân, đừng nói là Liêu Đế, cả mấy người này cộng lại cũng không đủ cho hắn đánh.

Còn về cuộc chiến giữa Liêu Quốc và Đại Yến, liên quan quái gì đến hắn! "Vậy còn những pháp bảo, dược liệu và linh thạch kia thì sao?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm. "Tự nhiên là giống như linh dược." Liêu Đế vẻ mặt như thể bất đắc dĩ, đối mặt với ánh mắt của Diệp Bất Phàm. "A a, Liêu Đế thấy Đại Yến của ta sắp rơi vào nội loạn, không rảnh tấn công Liêu Quốc, ngươi đây là đang chơi thái cực với ta à." Diệp Bất Phàm cười lạnh, ánh mắt không thiện chí. "Không dám, Đại Liêu của ta thực sự quốc khố trống rỗng." Liêu Đế cười nhẹ nói, vẻ mặt thản nhiên.

Nếu là nửa năm trước, ba trăm cây linh dược vạn năm thì cắn răng cũng nhận.

Nhưng nay đã khác xưa, Đại Yến bắt đầu nội loạn, lại vì Hậu

Nghệ Cung, nhiều thế lực đã vào Yến Đô gây rối.

Chỉ cần y câu giờ một chút, là có thể phản công!

Đến lúc đó ai cắt đất bồi thường, còn chưa biết được!

Mà con gái của mình, cũng có thể đón về. "Hoàng Phủ đạo hữu, nếu khi dễ Đại Yến ta, vậy cuộc đàm phán lần này, e là không thể tiến hành được nữa." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói.

Nếu là đồ vật bình thường, thì cũng thôi, đã cùng Hoàng Phủ Tang Du hành lễ vợ chồng.

Nhưng ba trăm cây linh dược, liên quan đến việc hắn có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ hay không.

Hiện tại ba đại bá chủ đang cho một đám thiên cơ sư tìm hắn, bây giờ lại xuất hiện một Thi Đế có Tán Tu Liên Minh chống lưng.

Phiền phức quá nhiều, không đột phá không được! "Đại Liêu của ta vẫn rất có thành ý, nếu Yến Đế không hài lòng, để các đại thần bên dưới đàm phán lại thì thế nào?" Liêu Đế vẫn giữ nụ cười trên mặt, đưa ra đề nghị.

Vẫn là một chữ.

Kéo!

Để đại thần đi cãi vã, kéo đến khi Đại Yến nội loạn, bây giờ Yến Quốc đã chết bốn Nguyên Anh, căn bản không có thời gian để đánh Liêu Quốc nữa.

Ngay lúc bầu không khí hai bên ngày càng căng thẳng. "Phụ hoàng, nhi thần đã là người của Yến Đế." Hoàng Phủ Tang Du mím đôi môi đỏ, bàn tay ngọc đặt lên bàn tay lớn của Diệp Bất Phàm, nắm chặt.

Chương 265

Liêu Đế thấy vậy, nụ cười cứng lại.

Y cẩn thận nhìn vào mi vũ của con gái, lúc này mới phát hiện mi vũ đã hơi tản ra.

Đã không còn là thân trong trắng. "Ngươi vậy mà lại..." Sắc mặt Liêu Đế tái xanh, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Là đối thủ lâu năm của Đại Yến, y đã phái đủ loại gián điệp, mua chuộc thái giám Yến Quốc.

Sau khi điều tra thì biết, hậu cung của Yến Đế hơn một nửa phi tần đều là thân trong trắng, toàn bộ đều là để trưng bày.

Sau đó thông qua các bằng chứng khác, xác định Yến Đế không có khả năng hành phòng, hơn nữa đã không còn hứng thú với phụ nữ.

Nếu không y đã không dễ dàng gả đứa con gái có thiên tư cao nhất của mình qua đó!

Dù có gả, cũng phải gả cho nhân vật cấp bậc thần tử của ba đại bá chủ, Trương gia.

Yến Đế, lão già sắp xuống lỗ này, còn lớn hơn y sáu trăm tuổi!

Nhưng bây giờ... thân trong trắng của con gái đã mất. "Tang Du, đến đây với phụ hoàng." Liêu Đế vẫy tay với Hoàng Phủ Tang Du, nhưng nàng không hề nhúc nhích, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Diệp Bất Phàm.

Mẫu thân nàng là Liêu Hậu cũng phát hiện ra điều bất thường, sắc mặt tái xanh, có cảm giác như báu vật khuê nữ nhà mình đã bị một lão già thối tha nào đó cuỗm mất. "Xem ra Liêu Đế đã đạt được thỏa thuận với một số người." Diệp Bất Phàm nói đầy ẩn ý.

Thần thức của hắn hiện giờ cực mạnh, gần bằng đại tu sĩ Nguyên Anh, mơ hồ cảm giác được có người đang rình mò nơi này từ xa.

Liêu Đế không biểu cảm, chỉ nhìn con gái mình. "Xin phụ hoàng hãy cấp cho Yến Đế ba trăm gốc linh dược, những thứ khác có thể từ từ đưa sau." Hoàng Phủ Tang Du nhỏ nhẹ nói, giọng điệu van nài.

Một bên là phụ hoàng, một bên là nam nhân của mình, nàng không muốn hai người giao chiến.

Nội loạn của Yến Quốc về cơ bản đều do một tay Diệp Bất Phàm tạo ra.

Quan trọng là tiềm lực của hắn quá cao, nếu đầu tư vào hắn, sau này Đại Liêu sẽ có cơ hội vượt mặt Yến Quốc!

Diệp Bất Phàm thấy vậy cũng không nói gì thêm. "Nữ nhi có gì đó không ổn.

Nó rất thông minh, biết bây giờ nên lựa chọn cái gì, nên làm cái gì." Liêu Hậu bí mật truyền âm cho Liêu Đế.

Liêu Đế cũng là một con cáo già, sớm đã nhận ra điều bất thường, im lặng hồi lâu mà không đáp lại.

Cuối cùng, trong mắt lão lóe lên một tia quyết đoán, nghiến răng nói: "Được!

Cứ theo lời con gái ta." Sau đó, lão đau lòng lấy ra một túi càn khôn.

Ba trăm gốc linh dược này được gom góp từ nhiều nơi, loại linh dược này cực kỳ hiếm thấy, tất cả đều lấy từ các cấm địa.

Nam Hồng Vực có hơn mười cấm địa lớn như của Ngọc Quốc.

Cấm địa nhỏ thì có đến cả trăm!

Ngay cả Hóa Thần Thiên Quân cũng không muốn dễ dàng đặt chân

vào. "Hoàng Phủ đạo hữu, sảng khoái." Diệp Bất Phàm nhận lấy, thần thức dò vào, bên trong là hàng đống hộp ngọc được xếp ngay ngắn, chứa đựng linh dược vạn năm.

Ngoài ra còn có một tỷ trung phẩm linh thạch, một cân nguyên liệu quý hiếm "Long Nguyên Thạch" và các loại dược liệu luyện chế pháp bảo khác.

Hoàn toàn không khác gì những gì đã đàm phán lúc đầu. "Dược liệu pháp bảo đã đủ cả rồi, Chân Ma Kiếm có thể nâng lên Tứ giai đỉnh cấp.

Nếu ta có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, việc giết chết những đại tu sĩ như Thần Du cũng chưa chắc là không thể." Diệp Bất Phàm vui mừng trong lòng, cẩn thận cất đi. "Ký khế ước đi." Liêu Đế khẽ thở dài, đưa ra một cuộn giấy, trên đó yêu cầu Đại Yến trong trăm năm không được xâm phạm Đại Liêu, tương tự như một lời thề đạo.

Nếu vi phạm, không chỉ Yến Đế sẽ chết mà quốc vận cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Diệp Bất Phàm không nói hai lời, trực tiếp ký kết.

Nhìn cuộn giấy tự bốc cháy thành tro.

Đàm phán đã xong, quan hệ hai bên hòa hoãn hơn không ít, sau đó là thời gian trò chuyện phiếm, luận đạo.

Trong lúc nói chuyện, Liêu Đế bóng gió thăm dò lai lịch của Diệp Bất Phàm, nhưng Diệp mỗ người kín như bưng, lão lại thử dò hỏi con gái mình, đáng tiếc cũng không có được câu trả lời. "Nghe nói Chu đạo hữu đang tìm một vài loại linh dược, không lâu nữa, Tuyết Quốc sẽ có một buổi giao dịch hội quy mô lớn, đạo hữu có thể đến đó xem thử." "Trong lãnh thổ Tuyết Quốc có một thung lũng người tuyết, là một trong những nơi hiểm địa của Nam Hồng Vực, Nguyên Anh đi

vào cũng có nguy cơ mất mạng.

Nhưng nếu may mắn ra được, đều sẽ nhận được một vài bảo vật, vì vậy giao dịch hội của các Nguyên Anh ở đó rất thịnh hành." Liêu Đế đã làm người tốt thì làm cho trót, mỉm cười nói. "Nghe đồn nơi đó, người tuyết rất mạnh, có thực lực ngang Nguyên Anh, quỷ dị khó lường." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, hắn hình như đã phái một khôi lỗi phân thân đến đó, nhưng quả thực không biết về buổi giao dịch hội.

Mới gia nhập vòng tròn Nguyên Anh không lâu, rất khó để có được tin tức. "Ừm, cũng không biết những người tuyết đó là do vị tiên nhân nào nặn ra, quá mạnh." Liêu Đế vẫn còn sợ hãi.

Kỳ dược vạn năm và trân bảo trên thế gian, bề ngoài căn bản không thể tìm thấy, chỉ có trong những hiểm địa này mới còn sót lại. "Quá nguy hiểm, ta không có hứng thú." Diệp Bất Phàm ngoài mặt tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng đã tính toán xong xuôi, sau khi giải quyết xong chuyện ở đây sẽ đến giao dịch hội ở Tuyết Quốc, vừa hay có thể đi tiền trạm trước, sắp xếp đường lui.

Hai người lại hàn huyên một lúc, cuộc đàm phán kết thúc viên mãn.

Liêu Đế tiễn Diệp Bất Phàm ra khỏi các lầu, truyền âm nhắc nhở: "Chu đạo hữu, trên đường về Yến Đô, cẩn thận Quan Vương." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm khựng lại, chắp tay cảm tạ.

Sau đó, hắn dẫn Hoàng Phủ Tang Du xuống các lầu, đi về phía biên giới Đại Yến, mấy vị Nguyên Anh theo sát phía sau.

Liêu Đế nhìn theo Diệp Bất Phàm và những người khác rời đi, vẻ mặt đăm chiêu. "Bệ hạ, thật sự bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này sao?

Bên Quan Vương…" Một vị đại tướng Nguyên Anh cúi người thỉnh thị, trong mắt lóe lên hàn quang.

Lần này Yến Đế đến, Quan Vương đã thông qua mật thám báo tin, chỉ cần thêm vài Nguyên Anh liên thủ, Yến Đế chắc chắn sẽ chết ở đây!

Đến lúc đó Yến Quốc nội loạn, bọn họ đâu cần phải bồi thường linh dược nữa? "Cắt đứt với bên Quan Vương đi, sau này đừng liên lạc nữa." Ánh mắt Liêu Đế sâu thẳm.

Ba vị Nguyên Anh của Liêu Quốc ngẩn người. "Công chúa sẽ không vô duyên vô cớ làm vậy, nếu chúng ta động thủ… trẫm và hoàng hậu e là đều phải chết ở đây." Liêu Đế lạnh lùng nói, từ vài lời của con gái, lão đã cảm nhận được nguy hiểm. "Cái gì?!" Các vị Nguyên Anh chấn động, khó tin nói: "Chẳng lẽ Yến Đế có để lại hậu thủ?" Cho dù là hậu thủ cũng không thể nào, Liêu Đế cũng không phải quả hồng mềm, nếu không phải đại tu sĩ ra tay, căn bản không thể chết được.

Trong đầu Liêu Hoàng hậu lóe lên một tia sáng, nảy ra một suy đoán đáng sợ.

Con gái do một tay bà nuôi lớn, bà quá rõ tính cách của nó, cho dù bị ép phải hầu hạ Yến Đế, cũng sẽ không để Liêu Quốc phải bỏ ra ba trăm gốc linh dược.

Trừ phi… đó không phải là Yến Đế thật! "Tĩnh quan kỳ biến thôi." Liêu Hoàng hậu khẽ thở dài, lòng đầy lo lắng, bà chỉ lo cho con gái mình. … Bên kia, Diệp Bất Phàm cổ vũ binh lính trong quân doanh một phen, cùng Hoàng Phủ Tang Du nghỉ ngơi trong đại trướng, sau đó liền để đội nghi trượng lên đường trở về Yến Đô.

Linh dược đã tới tay, không cần thiết phải ở lại đây nữa. "Bệ hạ, hiện nay trong triều có kẻ mưu phản, đường về kinh khó tránh khỏi

nguy hiểm, thần vẫn nên hộ tống thì hơn." Tề Quang Chính cúi người nói, thái độ thành khẩn.

Ô gia lão tổ và một người khác cũng phụ họa, hai người họ còn cần trấn thủ biên cương, không thể tự ý rời đi.

Diệp Bất Phàm liếc nhìn hắn, gật đầu. "Khởi hành!" Tề Quang Chính hét lớn một tiếng, dẫn hai vạn quân đội đi trước mở đường, đội nghi trượng vạn người theo sau, đoàn người mênh mông cuồn cuộn tiến về phía trước trên không trung, Công Dương Phục thì đi đoạn hậu.

Nơi họ đi qua, thành chủ của một số thành trì nhỏ đều ra khỏi thành cung tiễn. "Đây chính là phô trương của hoàng đế." Thành chủ Lăng Vân thành là một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thấy cảnh tượng này, không khỏi cảm thán.

Hắn tuy là thần tử của Đại Yến nhưng địa vị rất thấp, căn bản không có tư cách diện kiến Yến Đế. "Hử?

Kia là cái gì?" Mạc liêu râu bạc bên cạnh kinh ngạc nói.

Thành chủ Lăng Vân thành nhìn sang, xa xa ba luồng lưu quang đang tiếp cận long liễn của Yến Đế với tốc độ kinh hoàng. "Đây là… hai vị Nguyên Anh trung kỳ!

Chương 266

Thích khách!" Thành chủ Lăng Vân thành từ xa cảm nhận được uy áp khủng bố, gần như nghẹt thở, sắc mặt hắn trắng bệch, kinh hoàng thất sắc. "Oành!" "Hộ giá, hộ giá!" Giữa không trung, đội nghi trượng vạn người nhanh chóng vung trường mâu, bày ra trận pháp, hình thành một tấm khiên phòng ngự khổng lồ, che chắn trước mặt Yến Đế. "Hai vị trung kỳ!

Tề Quang Chính, bảo vệ bệ hạ!" Công Dương Phục sắc mặt đại biến, không thể không căng da đầu nghênh chiến. "Cút!" Người đến là hai lão giả áo đen, tay áo vung lên, hội tụ thành hai bàn tay khổng lồ, đánh bay Công Dương Phục.

Nửa người sau của y bị đánh nát, khí tức lập tức suy yếu.

Một sơ kỳ đối mặt với hai trung kỳ, chỉ có nước bị nghiền ép. "Bệ hạ yên tâm!

Hôm nay cho dù chết, cũng phải bảo vệ ngài chu toàn!" Tề Quang Chính gầm lớn, quay người phóng ra một thanh phi kiếm, bất ngờ đâm thẳng vào Yến Đế trong màn che.

Vốn dĩ khoảng cách đã gần, lại thêm một đòn kinh thiên, dù là Nguyên Anh trung kỳ cũng phải bị thương đôi chút. "Tề Quang Chính!

Ngươi!" Công Dương Phục kinh hãi, lập tức phản ứng lại, giận dữ gào thét.

Kẻ này, cũng là một trong những kẻ hành thích. "Hai vị Nguyên Anh trung kỳ, lại thêm Tề Quang Chính phản bội, không biết Quan Vương đã trả cái giá lớn thế nào để mời được các vị ra tay?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, nhìn về phía hai lão giả áo đen.

Khí tức ẩn giấu, âm lãnh, cộng thêm thần thông tốc độ nhanh hơn dịch chuyển tức thời vài bậc.

Không nghi ngờ gì, là người của "Đại Phong Ca" do Tán Tu Liên Minh chống lưng. "Ta không có hứng thú nói nhảm với một kẻ sắp chết." Một trong hai lão giả vạm vỡ mặt không biểu cảm, cả người hóa thành một tia sét, đánh thẳng vào Diệp Bất Phàm trên xe loan.

Lão giả còn lại gầy gò, thân hình như gió, chỉ chậm hơn người trước một chút. "Lại còn là hai người am hiểu công phạt và tốc độ có Lôi linh căn và Phong linh căn, phô trương thật lớn, xem ra không chỉ là ý của Quan Vương." Diệp Bất Phàm híp mắt, đăm chiêu. "Oành!" Phi kiếm của Tề Quang Chính tức khắc xuyên thủng đầu của Diệp Bất Phàm, ghim hắn chết trên xe loan. "Không đúng!" Sắc mặt hắn hơi biến đổi, phi kiếm quay ngược lại, đâm về phía Hoàng Phủ Tang Du. "Phụt" một tiếng, một đòn chí mạng, không có sự phản kháng, không có bất kỳ điều bất ngờ nào.

Kiểm tra kỹ lại, kinh ngạc phát hiện cả hai đều là người giấy. … "Không thể nào!

Yến Đế ve sầu thoát xác từ lúc nào, đổi thành người giấy?!" "Cho dù hắn có thể, Hoàng Phủ Tang Du sao có thể cũng là người giấy?" Tim Tề Quang Chính chợt thắt lại, trên đường đi hắn đã thử dò xét rất nhiều lần, rất chắc chắn đây là chân thân của Yến Đế, vì vậy mới dám hành thích, muốn một đòn thành công.

Vạn lần không ngờ lại là người giấy!

Loại khôi lỗi thuật này, trước nay chưa từng nghe qua!

Mà Yến Đế là người giấy, đám nghi trượng đội bên cạnh cũng không phát hiện ra, lập tức đại loạn. "Không ổn!" Tề Quang Chính quay đầu nhìn lại, thống lĩnh ngự lâm quân Công Dương Phục đã sớm thi triển đại huyết độn thuật chạy mất dạng, tốc độ nhanh đến mức

thoáng chốc đã biến mất ở chân trời. "Đây chính là kế hoạch của Quan Vương?

Thật khiến người ta chê cười." Lão giả vạm vỡ cười lạnh, lười để ý đến một đám Kim Đan, tiến lên kiểm tra kỹ người giấy Yến Đế.

Lão sử dụng bí thuật truy tung, nhưng không thu được gì.

Hồn phách bên trong người giấy đã sớm tự sát, không cho cả cơ hội truy tìm. "Da yêu thú Hóa Hình, đúng là bút tích lớn." Lão giả gầy gò nhíu mày.

Toàn thân yêu thú Hóa Thần đều là bảo vật, rất khó có được, Yến Đế nói vứt là vứt. "Lôi Chân Quân, việc này…" Tề Quang Chính hít sâu một hơi, chắp tay thỉnh thị.

Lão giả vạm vỡ là Lôi Chân Quân, lão giả gầy gò là Phong Chân Quân, gốc gác ở Tán Tu Liên Minh, bề ngoài là người của Đại Phong Ca.

Đến cấp bậc Nguyên Anh trung kỳ, muốn ngụy trang cũng không thể, đặc trưng quá rõ ràng. "Quan Vương chẳng phải nói chắc như bắp sao?" Lôi Chân Quân lạnh lùng nói, trong lòng tức giận.

Nếu không phải Quan Vương đảm bảo, trả giá bằng lượng lớn bảo vật, lại thêm Thi Đế nghi ngờ trên người Yến Đế có thứ liên quan đến cung Hậu Nghệ, lão mới lười dính vào vũng nước đục này.

Mà đây, là cơ hội duy nhất để giết Yến Đế.

Đến Yến Đô, bên dưới có một cự đầu Nguyên Anh đang ngủ say, nếu không phải Hóa Thần Thiên Quân, ai dám xông vào hoàng cung?

Hai vị Nguyên Anh trung kỳ nhanh chóng khuếch tán thần thức, tìm kiếm từng tấc đất trong phạm vi mấy ngàn dặm, nhưng tìm nửa ngày vẫn không thu được gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Đội nghi trượng chỉ là một cái bẫy, chân thân của Yến Đế và Hoàng Phủ Tang Du đã sớm lẻn về Yến Đô rồi. "Tề Quang Chính, nếu không cho một lời giải thích hợp lý, hôm nay ngươi phải chết ở đây." Ánh mắt Phong Chân Quân không thiện chí.

Đại Phong Ca, ngay cả thiên kiêu của tam đại bá chủ cũng dám ám sát, một Nguyên Anh của Yến Quốc cỏn con, giết thì đã sao? "Vốn dĩ là chắc chắn thành công, ai ngờ Liêu Đế đột nhiên trở mặt, trực tiếp từ bỏ hành động lần này." "Lúc giao dịch, Yến Đế tuyệt đối là chân thân!

Giết hắn lúc đó, nắm chắc đến chín thành chín!" Tề Quang Chính mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng chắp tay giải thích.

Hắn biết Liêu Đế cũng biết khôi lỗi thuật, dù sao cũng sống lâu như vậy, năng lực bảo mệnh không thấp, nhưng hắn không ngờ khôi lỗi thuật lại cao minh đến vậy, ở khoảng cách gần như thế mà hắn cũng không phát hiện ra. "Liêu Đế trở mặt?

Lão ta mong Yến Đế chết để Yến Quốc đại loạn còn không kịp, sao lại trở mặt?" Lôi Chân Quân và Phong Chân Quân nhìn nhau, nhận ra điều bất thường.

Hành động này của Liêu Đế, vô cùng bất hợp lý. "Thôi bỏ đi, tìm cơ hội khác là được." Lôi Chân Quân thở dài, vô cùng tiếc nuối.

Lần sau muốn thử dò xét Yến Đế, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào. "Thái thượng hoàng của Yến Quốc đang ngủ say, đã sống không được bao lâu nữa, ước chừng cũng chỉ còn mười mấy năm, đến lúc đó lại động thủ, dù sao Nguyệt Cung còn gần trăm năm nữa mới mở ra." Phong Chân Quân cười lạnh, sát khí lộ rõ.

Thứ có thể khiến cung Hậu Nghệ cảm ứng, không phải chí bảo

cũng không kém bao nhiêu, nhất định phải đoạt được!

Chuyện này liên quan đến đại kế Nguyệt Cung! "Đa tạ hai vị Chân Quân." Tề Quang Chính cung kính nói, lau mồ hôi lạnh, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị này, ngay cả Nguyên Anh trung kỳ cũng đã từng ám sát, hắn chỉ là một sơ kỳ, có nghịch thiên cũng không đánh lại được. "Ừm, ngươi đi đi." Lôi Chân Quân không kiên nhẫn phất tay.

Tề Quang Chính như được đại xá, vội vàng xoay người rời đi.

Trở về Yến Đô là không thể nào, may mà gia tộc đã được Quan Vương sắp xếp ổn thỏa, trốn sang nước khác rồi mưu tính sau.

Chỉ đợi Yến Đế chết, Quan Vương đông sơn tái khởi, hắn vẫn có công phò tá. "Phụt!" Đột nhiên, một thanh phi đao sấm sét như tia chớp xuyên thẳng vào sau đan điền của Tề Quang Chính.

Tề Quang Chính phản ứng cực nhanh, lập tức phóng phi kiếm ra đỡ, "Keng" một tiếng, thân hình hắn bay ngược ra sau, bị cự lực chấn đến hộc máu. "Ngươi!" Tề Quang Chính tức giận, đang định mở miệng chửi mắng, thì cảm thấy bụng dưới lành lạnh, cúi đầu nhìn xuống, Nguyên Anh của mình đã bị một bàn tay bằng gió tóm lấy.

Phong Chân Quân cười khẳng khặc, một ngụm nuốt chửng Nguyên Anh đang kinh hãi của Tề Quang Chính vào bụng, chép chép miệng nói: "Mùi vị không tệ, bớt được mấy năm khổ tu, không tính là đến không công." "Chỉ tiếc là không nuốt được Nguyên Anh của Yến Đế, nếu không thì đã là mấy chục năm khổ tu." Phong Chân Quân thầm tiếc nuối.

Tán Tu Liên Minh có đủ loại công pháp, ma công luyện hóa Nguyên Anh thành pháp lực nhiều vô số kể.

Lôi Chân Quân thì đi tới, giật lấy túi càn khôn của Tề Quang

Chính, thiêu thi thể thành tro bụi. "Tài sản có hơi ít, thôi kệ, ruồi muỗi tuy nhỏ cũng là thịt." Lôi Chân Quân lắc đầu, liếc nhìn đội nghi trượng vạn người và ba vạn quân đội đang kinh hãi nhìn hai người họ từ xa, lười để ý.

Giết một đám Kim Đan, quá mất mặt.

Hắn khinh thường làm việc đó.

Còn về việc giết Tề Quang Chính, liệu bên Quan Vương có trả nốt khoản tiền còn lại không… Cả Nam Hồng Vực này, ai dám quỵt tiền của Tán Tu Liên Minh bọn họ? "Đi thôi, bên Thi Đế áp lực rất lớn, giúp hắn một tay." Lôi Chân Quân nhàn nhạt nói, hóa thành một tia sét phá không bay đi.

Phong Chân Quân cũng theo sát phía sau, tốc độ như gió.

Đi được khoảng mấy trăm dặm. "Định!" Một tiếng ngâm khẽ vang lên, Phong Chân Quân lập tức bị định trụ, không thể động đậy.

Chương 267

Ngay sau đó là mười hai thanh Chân Ma Kiếm bay ra, trong nháy mắt vây khốn Phong Chân Quân vào trong. "Kẻ nào?!" Lôi Chân Quân phản ứng cực nhanh, xoay người đánh ra một đạo chưởng tâm lôi, "Keng" một tiếng, đánh vào một tòa kim tháp.

Tòa tháp chỉ rung lắc một chút, rồi nhanh chóng phóng to, che trời lấp đất, bao phủ tới lần nữa. "Thượng cổ pháp bảo?!" Lôi Chân Quân kinh ngạc, thân hình hóa thành tia chớp, né khỏi phạm vi bao phủ của kim tháp. "Thần thông Lôi đạo, tốc độ quả nhiên là nhanh." Diệp Bất Phàm từ xa đi tới, kinh ngạc, ngưỡng mộ.

Thần thông về tốc độ của hắn hiện giờ là điểm yếu, «Thần Hành Thuật» của Đại Yến phẩm cấp quá thấp, thua xa các thế lực bá chủ này. "Một Nguyên Anh sơ kỳ, mà cũng muốn giết hai vị Chân Quân bọn ta, tìm chết à?!" Lôi Chân Quân thấy rõ tu vi của Diệp Bất Phàm, vẻ mặt giận dữ, "Xoẹt" một tiếng, lóe lên đã vượt qua ngàn trượng, phi đao sấm sét chém mạnh xuống. "Oành!" Phi đao tuy không bắt mắt, nhưng uy thế khủng bố, hư không nổ tung, ngọn núi dưới chân cũng bị chém làm đôi. "Minh Vương Kinh!" Diệp Bất Phàm một tay bấm quyết, sức mạnh nhục thân, tốc độ, phòng ngự tăng vọt, vung mạnh cần câu. "Bùm" một tiếng nổ lớn, hai bên va chạm nổ tung, một tia sét theo dây câu truyền lên người Diệp Bất Phàm, cơ thể hắn rung lên, sức mạnh sấm sét bị chấn tan.

Mà phi đao cũng bị đánh bay, cự lực đánh cho Lôi Chân Quân lùi lại mấy bước.

Hắn vẻ mặt không thể tin nổi, "Nguyên Anh nhục thân, pháp lực sánh ngang Nguyên Anh trung kỳ!

Lại còn tinh thông cấm kỵ thần thông 'Vạn Giang Thùy Điếu' của Đại Yến, ngươi rốt cuộc là ai?" Sống cả ngàn năm, cũng chưa từng thấy kẻ biến thái như vậy.

Hơn nữa, kẻ này còn có năng lực miễn nhiễm cực mạnh đối với sấm sét, nếu không đòn vừa rồi đã đủ để khiến hắn tê liệt, bị thương.

Sức phá hoại của Lôi đạo, không nói là đệ nhất vạn đạo, cũng không kém bao nhiêu.

Diệp Bất Phàm cũng kinh ngạc không nhỏ, Lôi Chân Quân này rõ ràng mạnh hơn Lâm Chân Quân rất nhiều, nếu không phải hắn đã quen bị sét đánh, có sức miễn dịch, thật sự đã bị thương. "Ma Kiếm Thiên Trận của Chân Ma Tông, chỉ có người tu luyện «Thiên Sát Chân Ma Công» mới có thể phát huy hoàn mỹ, hắn là Diệp Bất Phàm!

Mau cứu ta!" Phong Chân Quân kinh hãi gầm lên.

Lão đã thoát khỏi định thân thuật, nhưng đã quá muộn, bị mười hai thanh Chân Ma Kiếm vây khốn vào trong.

Không chỉ không ra được, vô số kiếm khí suýt chút nữa đã xuyên lão thành tổ ong.

Thân là Chân Quân của Tán Tu Liên Minh, lão quá hiểu sự khủng bố của kiếm trận này, cùng cảnh giới hiếm có ai chống đỡ được. "Keng keng keng!" Lão thi triển thần thông Phong đạo, vô số phong nhận hình thành lốc xoáy, đánh tan những luồng kiếm khí đang ập tới.

Nhưng kiếm khí quá nhiều, vô cùng vô tận, cứ thế này sớm muộn cũng không chống đỡ nổi! "Lôi đạo · Dẫn Lôi Thuật!" Lôi Chân Quân mặt mày tái mét, hai tay bấm quyết, bàn tay vươn lên trời cao. "Ầm ầm!" Bầu trời trong phút chốc mây đen dày đặc, ánh nắng bị che khuất, mưa lớn ào ào trút xuống.

Mưa như thác đổ.

Lớp khiên phòng hộ trên người Diệp Bất Phàm bị mưa xói mòn, lập tức trở thành con gà rớt vào nồi canh, cơ thể cũng hơi tê dại. "Vãi, Lôi đạo kết hợp Thủy pháp?

Còn dẫn điện nữa?" Cùng với sấm sét tăng lên, tóc hắn cũng dựng đứng, cảm giác tê dại ngày càng nặng.

Mưa như trút nước, giống như đang chích điện cá trong nước.

Đồng thời, trên đầu thỉnh thoảng lại có một tia sét đánh xuống, cản trở bước chân của Diệp Bất Phàm. "Rắc!" Lôi Chân Quân trong mưa như cá gặp nước, thoáng chốc xuất hiện sau lưng hắn, tay cầm phi đao sấm sét, giận dữ đâm vào tim.

Đây là muốn phá vỡ Nguyên Anh nhục thân. "Trong nước mưa, tốc độ nhanh hơn gấp đôi!" Diệp Bất Phàm kinh hãi, hai tay bấm quyết, thi triển «Hư Thân Thuật».

Cơ thể hư hóa, phi đao sấm sét xuyên qua. "Đây lại là thần thông nghịch thiên gì nữa?" Lôi Chân Quân kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi, chưa từng gặp Nguyên Anh sơ kỳ biến thái như vậy.

Nếu không phải Phong Chân Quân kiềm chế Chân Ma Kiếm, hôm nay lão sợ là có nguy cơ bỏ mạng.

Nhưng rất nhanh, lão phát hiện đối phương không phải là không bị thương, ngực hư hóa hiện lên một vết máu. "Thì ra là vậy, suy yếu chín thành sát thương, nhưng thần thông này ngươi có thể duy trì được bao lâu?" Thân hình lão lại biến mất, thoáng chốc xuất hiện bên cạnh Diệp Bất Phàm, lại vung ra một đao. "Phốc phốc phốc ——" Tốc độ của Lôi Chân Quân khủng bố, không ngừng biến ảo ở bốn phương tám hướng quanh Diệp Bất Phàm, chỉ trong một hơi thở, đã vung ra hơn ngàn đao.

Đây hoàn toàn là sự nghiền ép về tốc độ.

Điểm yếu của Diệp Bất Phàm lúc này bị phóng đại vô hạn. "Vạn Liên!" Diệp Bất Phàm phun ra mười lá bùa từ lòng bàn tay, nhanh chóng tản ra.

Lấy bùa làm cơ sở trận pháp, nhanh chóng hình thành một đóa hoa sen màu xanh lam khổng lồ, cánh hoa khép lại, bao vây hắn và Lôi Chân Quân vào trong.

Từng cánh hoa bung ra, ào ạt bắn về phía lão.

Mỗi một cánh hoa đều tương đương với một đòn toàn lực của Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ cũng không chịu nổi. "Lại còn là một Tứ giai cao cấp Phù sư?" Lôi Chân Quân sắc mặt âm u, cười lạnh một tiếng, "Nhưng ta am hiểu phá hoại, phù trận này không giết được ta.

Lôi Thần Đao!" Lão hai tay bấm quyết, một người khổng lồ bằng sấm sét tay cầm phi đao, hung hăng chém về phía cánh hoa, "Oành" một tiếng, đánh tan vô số cánh hoa, đóa sen cứng rắn vỡ ra một vết nứt.

Lôi Chân Quân thân hình lóe lên, thoát ra khỏi phù trận hoa sen.

Thế nhưng —— khi lão nhìn rõ mọi thứ bên ngoài, sắc mặt cứng đờ.

Xung quanh là một vùng kim quang lấp lánh, vách tháp kiên cố vây chặt lấy lão.

Lão đột nhiên quay đầu lại, hoa sen khô héo, bùa chú tiêu tan, Diệp Bất Phàm bên trong đã sớm biến mất không thấy đâu. "Trúng kế rồi!

Đồ súc sinh!" Lão giận dữ gào thét, tức giận thi triển đại thần thông, vô số đao quang oanh kích vào vách trong kim tháp, nhưng đao quang như trâu đất xuống biển, chỉ gợn lên một chút gợn sóng, căn bản không phá được.

Trấn Yêu Tháp sau khi được nghịch chuyển tác dụng phụ, hiệu

quả vây khốn nhân tộc mạnh hơn yêu tộc rất nhiều.

Ngoài tháp.

Diệp Bất Phàm tay nâng Trấn Yêu Tháp đã thu nhỏ, liếc nhìn Lôi Chân Quân đang điên cuồng phá hoại bên trong qua ô cửa sổ nhỏ, rồi không thèm để ý nữa.

Không có Lôi Chân Quân hỗ trợ, mây sét trên cao đã sớm tan biến.

Xa xa, Phong Chân Quân bị Chân Ma Thiên Trận vây khốn cũng đã kiệt sức, toàn thân vô số vết thương do phi kiếm xuyên thủng, máu nhuộm đỏ trời xanh. "Diệp Bất Phàm, ta nói cho ngươi một bí mật, liên quan đến cung Hậu Nghệ, tha cho ta." Khóe miệng Phong Chân Quân hộc máu, khí tức yếu ớt, cầu xin tha mạng.

Bây giờ đối mặt trực diện với Diệp Bất Phàm, lão mới biết kẻ này đáng sợ đến mức nào, Lâm Chân Quân chết không oan. "Không cần." Diệp Bất Phàm cười lạnh, căn bản không đến gần, từ xa điều khiển Chân Ma Thiên Trận.

Mười hai thanh Chân Ma Kiếm tỏa sáng rực rỡ, kiếm quang như mưa rền gió dữ, điên cuồng tấn công Phong Chân Quân. "Khinh người quá đáng!" "Thần thông, Đại Phong Liệt!" Phong Chân Quân thấy Diệp Bất Phàm không mắc bẫy, sắc mặt giận dữ, khí tức vốn yếu ớt bỗng tăng vọt.

Lão bấm quyết tạo ra mười mấy luồng gió lốc, xé nát những luồng kiếm quang đang tấn công tới, hung hăng đâm vào một thanh Chân Ma Kiếm, muốn phá trận mà ra.

Thế nhưng, kiếm trận vây khốn, không thể phá trận mà ra.

Nhất thời, chỉ có thể bị động chịu đòn, chẳng mấy chốc khí tức lại suy yếu.

Lần này là suy yếu thật sự. "Phẩm chất Chân Ma Kiếm quá thấp,

nếu không thì không chỉ là trọng thương hắn, mà là giết chết tại chỗ." Diệp Bất Phàm thầm than.

Thiên trận có thể gây trọng thương cho trung kỳ, cũng có thể gây sát thương cho hậu kỳ, nhưng bị hạn chế bởi phẩm chất của Chân Ma Kiếm, uy lực không quá kinh khủng.

Hắn đã quyết định, lần này về Yến Đô, nhất định phải nâng cấp mười hai thanh Chân Ma Kiếm lên Tứ giai đỉnh cấp!

Vừa hay, Liêu Đế đã cho một cân "Long Nguyên Thạch". "Loảng xoảng!" Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, vẫn không đến gần, thúc đẩy Trấn Yêu Tháp.

Yêu tháp xoay tròn biến lớn, bao phủ Phong Chân Quân vào trong, nuốt chửng cả Chân Ma Kiếm Trận vào cùng.

Trấn Yêu Tháp thu nhỏ, trở lại tay Diệp Bất Phàm.

Xung quanh, một mảnh yên tĩnh. "Dọn dẹp dấu vết ở đây đi." Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về phía xa, ném ra một túi trữ vật.

Bên trong là phần chia bảy ba đã hẹn với Chu Tước, chiến lợi phẩm từ việc tịch biên gia sản.

Chương 268

"Trời đất chứng giám!

Lão Diệp ngươi có lương tâm rồi đấy!" Chu Tước hiện ra từ hư không, nhận lấy túi trữ vật, cảm động đến mức suýt rơi nước mắt.

Theo gã này toàn làm việc bẩn việc mệt, đúng là trâu ngựa, chẳng được lợi lộc gì, lòng dạ quá đen tối.

Nó cất túi trữ vật, kiểm tra cẩn thận xong, liền quen tay quen việc bắt đầu dọn dẹp chiến trường, xóa sạch dấu vết pháp lực, thần hồn, thần thông.

Cuối cùng thi triển mấy đạo pháp thuật, để tránh hồi quang phản chiếu.

Hoàng Phủ Tang Du đi tới, đến gần Diệp Bất Phàm, dịu dàng sửa sang lại y phục cho hắn. "Trong giới Nguyên Anh trung kỳ, e là không có ai là đối thủ của chàng phải không?" Nàng dịu dàng nói, đôi mắt phượng nhìn Diệp Bất Phàm có chút si mê, đây là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Bất Phàm ra tay.

Vượt cấp khiêu chiến.

Nếu tin này truyền ra ngoài, nhất định sẽ chấn động thiên hạ. "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ít nhất thì ta đánh không lại La Lỵ." "Điểm mạnh của ta nằm ở Định Thân Thuật, Vạn Giang Thùy Điếu và mấy môn thần thông khác, cùng với hai loại pháp bảo." Diệp Bất Phàm lắc đầu, không có công pháp kế thừa của «Thiên Sát Chân Ma Công», pháp lực của hắn yếu hơn hai vị Chân Quân Lôi, Phong một bậc.

Đây cũng là lý do vì sao hắn trăm phương ngàn kế muốn có được

công pháp kế thừa.

Điểm yếu về tốc độ cũng rất rõ ràng.

Nếu lúc đầu hai người này cố ý chạy trốn, hắn chỉ có thể đứng nhìn. "Đi!

Về rồi từ từ hành hạ hai tên Phong Lôi." Diệp Bất Phàm liếc nhìn phương xa, tay áo vung lên, cuốn Hoàng Phủ Tang Du độn đi, đồng thời truyền tin cho phân thân lão hoàng đế.

Không lâu sau khi mấy người đi.

Hai bóng người đi tới. "Hai Nguyên Anh trung kỳ, chưa đến trăm hơi thở đã bị bắt sống, thảo nào con gái cảnh báo trẫm." Liêu Đế nhìn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi, lộ vẻ kiêng dè.

Lôi Chân Quân trong giới Nguyên Anh trung kỳ cũng là hàng có số má, lão còn xa mới là đối thủ.

Mà Diệp Bất Phàm, chỉ là một sơ kỳ, kết quả lại suýt giết chết hai trung kỳ, quá tà môn. "Ai có thể ngờ, Diệp Bất Phàm mới vào Nguyên Anh hơn một năm mà đã có thực lực như vậy.

Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông nếu biết được, e là sẽ ăn không ngon ngủ không yên." Liêu Hoàng hậu cũng tán thán.

Thực lực trung kỳ ở các thế lực bá chủ không là gì.

Nhưng tiềm lực này quá đáng sợ. "Hoàng hậu đoán không sai, Yến Đế quả nhiên đã bị hắn thay thế.

Cả thế giới đang tìm hắn, kết quả hắn lại trở thành Yến Đế, không biết Chân Ma Tông biết được sẽ có cảm nghĩ gì." Liêu Đế cười nói, nỗi uất kết trong lòng tan biến, vô cùng hài lòng với con rể.

Con rể rõ ràng đã phát hiện ra hai người bọn họ, nhưng không vạch trần, hiển nhiên là nể mặt con gái. "Một người tài giỏi như rồng

phượng giữa nhân gian, tương lai các nữ Chân Quân đều sẽ tranh giành, địa vị của con gái ta nguy rồi, phải nghĩ cách để hắn gắn chặt với Đại Liêu chúng ta." Liêu Hoàng hậu thông minh hơn người, khẽ nói.

Bà quá hiểu tính cách của đám đàn ông này, có mới nới cũ, háo sắc. "Vậy thì thông qua mật thám, truyền tin cho con gái, bảo nó sinh cho Diệp Bất Phàm một trai nửa gái." "Tiện thể gửi thêm ít thuốc bổ tráng dương bổ thận qua đó." Liêu Đế và Liêu Hậu tâm ý tương thông, lập tức nói.

Liên hôn giữa hai nước, thứ khiến quan hệ hòa hợp không phải là nam nữ hai người, mà là đứa con, sợi dây liên kết.

Bên nào cũng thân.

Liêu Hậu nghe vậy mỉa mai: "Đàn ông, còn phải dựa vào ngoại vật, năng lực quá kém." Liêu Đế mặt mày cứng đờ, xấu hổ không dám nói gì.

Lão tuy tu vi cao hơn Liêu Hậu, nhưng trên giường, lão chỉ có thể cầu xin tha mạng. … Ngay khi Diệp Bất Phàm ẩn giấu tung tích, hướng về Yến Đô.

Trong Yến Đô, Quan Vương chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phủ, mày nhíu chặt, vẻ mặt lo lắng. "Đừng đi qua đi lại nữa, huynh trưởng của ta Tề Quang Chính đối phó với Hoàng Phủ Tang Du dư sức, lại thêm hai vị trung kỳ, còn là hai vị Chân Quân Phong Lôi lừng danh nhất, mặc cho lão hoàng đế thực lực mạnh mẽ, cũng chỉ có nước ôm hận mà thôi." Vương phi bị đi lại đến chóng mặt, lên tiếng an ủi.

Ít ai biết, Tề Quang Chính là huynh trưởng ruột của bà, đây cũng là lý do người trước không tiếc mạo hiểm giúp Quan Vương xưng đế. "Hy vọng là vậy, nếu thất bại, chỉ có thể đợi hắn tọa hóa thôi." Quan Vương gật đầu, phân phó: "Trước tiên lệnh cho người chuẩn bị việc

đăng cơ, lão hoàng đế chết rồi, bản vương chỉ còn lại Trấn Bắc Vương là đối thủ, còn Sở Thân Vương, Tề Vương, Nhạc Vương, hứa hẹn lợi ích lôi kéo." Ngừng một lát, y bổ sung một câu: "Ngoài ra, tặng hai kiện pháp bảo Nguyên Anh cho Cảnh hoàng thúc, cho dù không lôi kéo được lợi ích, cũng không thể để ông ta trở giáo quay sang phe Trấn Bắc Vương." "Thần thiếp đi làm ngay." Vương phi gật đầu, vội vàng rời đi.

Bây giờ đã đêm khuya, Quan Vương đứng trong sân phủ, nhìn lên bầu trời đầy sao, nở nụ cười lạnh. "Lão hoàng đế, ta bố trí ở chỗ Liêu Đế, sau đó hai vị trung kỳ lại ám sát, ngươi lấy gì mà đấu với ta?" Nếu là bình thường, y căn bản không mời được hai vị Chân Quân Phong Lôi của Đại Phong Ca.

Có lẽ là ý trời, hai vị liền đồng ý ngay.

Nếu không y cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt lão hoàng đế.

Thế nhưng, rõ ràng nắm chắc đến chín phần, nhưng trong lòng y luôn có cảm giác bất an không tên. "Là bản vương nghĩ nhiều rồi sao." Y nhíu mày suy nghĩ, xem lại toàn bộ kế hoạch, không có vấn đề gì. "Vương gia, không hay rồi!" Vương phi vội vã quay lại, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng loạn, "Huynh trưởng của ta, hồn bài vỡ rồi!" "Cái gì?!" Quan Vương sững sờ, như bị sét đánh ngang tai, sắc mặt đột biến, cơ thể lảo đảo, cố gắng lắm mới đứng vững. "Đi!" Y không kịp suy nghĩ, một tay nắm lấy vai vương phi, nhanh chóng dịch dung, lao ra ngoài Yến Đô.

Hành sự quyết đoán, ngay cả những thuộc hạ của mình cũng không màng.

Thế tử và những người thân cận nhất đã sớm bí mật rút lui khi lão hoàng đế đến Liêu Quốc, chính là để phòng vạn nhất. "Chuyện làm ăn của chúng ta ở Yến Đô, còn cả những bảo vật trong kho báu, đều

không cần nữa sao?!" Rời khỏi Yến Đô, khuôn mặt vương phi trắng bệch, vẫn còn không cam lòng.

Quan Vương phủ gia sản lớn, không dễ dàng xử lý như vậy, còn có một số sản nghiệp hái ra tiền. "Cần cái rắm!

Tề Quang Chính chết rồi!

Kế hoạch hoàn toàn thất bại!

Hơn nữa tình hình đã nghiêm trọng đến cực điểm, chậm một chút, chúng ta đều không thoát được!" Quan Vương gầm lên, mặt mày dữ tợn.

Y không hiểu vấn đề nằm ở đâu, tại sao lại thất bại!

Cả hoàng triều Đại Yến, căn bản không ai có thể chống lại sự ám sát của hai vị trung kỳ! "Cũng không thể mời người giúp, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trở lên ở Nam Hồng Vực đều có danh có tính, hắn ngoài giao hảo với Chân Ma Tông, các thế lực khác căn bản không tiếp xúc nhiều." Sắc mặt Quan Vương tái mét, đã vượt qua sông núi, cách xa Yến Đô vạn dặm.

Y đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Yến Đô, ánh mắt lóe lên.

Sau khi rời khỏi vũng nước đục Yến Đô, y đột nhiên ngoảnh lại, phát hiện lão hoàng đế hiện tại, người đại ca tốt của y, sao lại xa lạ đến thế!

Một tia sét xẹt qua trong đầu.

Sau đó cả người y dựng hết cả lông tơ. "Lão hoàng đế nói, hắn không thôn phệ Diệp Bất Phàm, nhưng… thật sự không thôn phệ sao?" "Diệp Bất Phàm không chết, lúc đó Chân Dương, Thần Du hai vị Chân Quân, mười mấy vị Nguyên Anh đều ở đó, hắn lại làm thế nào để thoát khỏi Yến Đô?" "Ta âm thầm mưu phản, khiến lão hoàng đế tức giận, từ đó thẳng tay tịch biên gia sản diệt tộc, trông có vẻ rất

hợp lý, nhưng… hoàng đế bây giờ, nhìn lại, sao lại xa lạ đến vậy?" Suy nghĩ của Quan Vương xoay chuyển, không ngừng suy diễn các khả năng.

Người ngoài có thể không biết, nhưng y là Nhị Vương!

Huynh đệ ruột của lão hoàng đế, người theo đối phương lâu nhất, cũng là kẻ thù lớn nhất của đối phương khi đăng cơ!

Không ai hiểu vị Yến Đế này hơn y! "Oành!" Ngay khi Quan Vương còn cách biên giới Yến Quốc chưa đầy trăm dặm, xa xa đột nhiên có một lưỡi câu bắn tới, dãy núi dưới chân nhanh chóng hóa thành dòng sông cuồn cuộn.

Quan Vương sắc mặt đại biến, mạnh mẽ nhìn sang.

Chỉ thấy, một ngư ông vạn trượng che trời lấp đất đứng ở cuối chân trời, bên dưới là một khuôn mặt lạnh lùng.

Phân thân lão hoàng đế tay cầm cần câu, lạnh lùng nói: "Đệ đệ ngoan của ta, ngươi định đi đâu vậy?" “Ngươi không phải đang đàm phán với Liêu Đế sao?

Sao lại ở đây?!” Quan Vương như bị sét đánh, không thể tin nổi.

Lão hoàng đế đang ở biên cảnh, cho dù giết Tề Quang Chính, trước sau cũng chỉ mất tối đa hai canh giờ.

Yến Đô cách biên cảnh mấy trăm vạn dặm.

Trong thời gian ngắn như vậy, đừng nói cưỡi ngựa, mẹ nó ngươi cưỡi lừa bay cũng phải mất một ngày!

“Vạn Giang Thùy Điếu!” Quan Vương không kịp suy nghĩ, nhanh chóng vung lưỡi câu ra, va chạm với lưỡi câu của đối phương.

“Oanh!” Hư không nổ tung, lấy lưỡi câu làm trung tâm, sông núi trong phạm vi ngàn dặm tức khắc bị san thành bình địa, khói bụi cuồn

cuộn bốc lên, sóng xung kích chấn chết không biết bao nhiêu yêu thú.

"Quan Vương, cứu ta!" Vương phi bị dư chấn quét trúng, ho ra một ngụm máu lớn, thân thể như diều đứt dây bay ngược về phía sau.

Ngay tại chỗ, nàng ta mất mạng!

Chương 269

Nàng ta chỉ là một tu sĩ Kim Đan, đối mặt với trận chiến của Nguyên Anh Chân Quân, một tia dư chấn nàng ta cũng không thể nào chịu nổi.

Ánh mắt Quan Vương gắt gao nhìn vào đám khói bụi, không thèm liếc nhìn Vương phi đã bị chấn chết một cái.

"Vút ——" Phân thân lão hoàng đế tốc độ kinh người, xuyên qua khói bụi, nhanh chóng tiếp cận Quan Vương.

Chiến lực toàn khai, khí tức không thể che giấu được nữa.

Nhưng sau một chiêu Vạn Giang Thùy Điếu, khí thế đã yếu đi trông thấy, tác dụng phụ của thần thông này quá lớn, phân thân không có hệ thống nghịch chuyển, chiến lực kém xa bản tôn.

"Chỉ với cái phân thân này, ta không chịu nổi sự phản phệ của Định Thân Thuật, thần thông tầm thường thì nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay, căn bản không giết được Quan Vương." Hắn sắc mặt trắng bệch, phân tích cục diện chiến đấu, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Quan Vương nhìn chằm chằm "lão hoàng đế", đoán trúng sự thật, sắc mặt biến đổi liên tục.

"Dao động pháp lực này không phải của huynh trưởng ta, ngươi rốt cuộc là ai!" "Diệp Bất Phàm sao?!" Quan Vương phun ra một thanh phi kiếm màu đen, nhanh như tia chớp, đâm thẳng vào ngực phân thân lão hoàng đế.

"Hư Thân Thuật!" Phân thân lão hoàng đế bấm quyết, thân thể hóa thành hư ảo, phi kiếm xuyên qua người hắn.

Trong khoảnh khắc đó, hắn lại tiếp cận lần nữa.

Khoảng cách với Quan Vương chỉ còn trăm trượng.

Mà bị phi kiếm ảnh hưởng, trên ngực hắn hiện ra một vệt máu.

Ngay sau đó, phân thân lão hoàng đế bắt đầu trở nên hư ảo.

"Vãi!

Tác dụng phụ đến nhanh vậy sao?" Da đầu hắn tê dại, thi triển《Hư Thân Thuật》, tác dụng phụ lớn nhất chính là có nguy cơ hóa đạo, thi triển càng thường xuyên, hóa đạo càng nhanh.

Bản tôn có hệ thống, có thể bỏ qua việc hóa đạo.

Mà phân thân của hắn chỉ thi triển một lần đã sắp toi rồi.

"May mà thời gian vẫn đủ." "Đệ đệ tốt của ta, ngươi đi xa tha hương, vi huynh muốn tiễn ngươi một đoạn, không cho ca ca một cái ôm sao?" Diệp Bất Phàm cách Quan Vương tám mươi trượng, dang rộng hai tay, nở một nụ cười.

"Ha ha ha!!!" Tiếng cười càng lúc càng lớn, khóe miệng nhếch lên đến mức khoa trương.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh kinh khủng dần bùng nổ trong cơ thể hắn.

"Ngươi điên rồi!

Ngươi có bệnh!

Ngươi chắc chắn có bệnh!" Quan Vương kinh hãi tột độ, vừa chửi vừa quay người bỏ chạy.

Quá điên cuồng!

Quá tàn nhẫn!

Cũng quá quyết đoán!

Sau một đòn thăm dò, một Nguyên Anh trung kỳ đường đường lại

trực tiếp chọn cách tự bạo, muốn cùng hắn đồng quy vu tận!

Đừng nói là hắn, cho dù là đại tu sĩ tới đây, đối mặt với tự bạo cũng chỉ có thể lui về ba thước.

"Ầm ầm!" Phân thân lão hoàng đế như một quả bom hạt nhân, ầm ầm nổ tung ngay tại chỗ.

Máu thịt bay tung tóe, sau đó bốc hơi.

Mặt đất sụt lún ngàn trượng, rung chuyển dữ dội, cây cối, cỏ dại, kiến, muỗi đều hóa thành tro bụi, hư không vỡ nát, ngay cả mây trên trời cũng bị xé thành từng mảnh.

"A a a!" Khoảng cách quá gần, Quan Vương chỉ kịp tế ra một chiếc đại đỉnh phòng ngự bao bọc lấy thân, nhưng uy lực tự bạo của Nguyên Anh trung kỳ quá kinh khủng, đại đỉnh vỡ tan từng tấc.

Ngọc như ý phòng ngự, phù lục, khiên bảo vệ các loại, trực tiếp bị nghiền thành giấy vụn, cơn bão mạnh mẽ cuốn phăng Quan Vương, nhục thân vỡ nát, Nguyên Anh bị đánh nổ, tàn hồn bám vào một khúc gỗ đen miễn cưỡng đào thoát.

"Diệp Bất Phàm!

Đợi ta tìm được nhục thân thích hợp, đoạt xá trọng sinh, ngày sau nhất định sẽ báo thù rửa hận!" Quan Vương lảo đảo chạy thoát được mười dặm, tàn hồn trong suốt trên khúc gỗ đen oán độc gầm lên.

May mà có kỳ mộc của trời đất – Dưỡng Hồn Mộc.

Vô cùng cứng rắn, có khả năng nuôi dưỡng thần hồn và tạm thời ký gửi.

Nếu không thì một tia thần hồn này của hắn cũng toi đời.

"Chát!" Một bàn tay khô héo của lão già áo xám tóm lấy khúc Dưỡng Hồn Mộc đang bay trên không.

“Ngươi là…” Tàn hồn Quan Vương kinh hãi biến sắc, toàn thân run rẩy.

Nguyên Anh đạo quả đã không còn, một tia tàn hồn ngay cả Trúc Cơ cũng đánh không lại.

“Một phân thân khôi lỗi bình thường không có gì lạ.” Lão già áo xám nhếch miệng cười, tóm lấy tàn hồn, ném xuống đất rồi giẫm chết.

Không có Nguyên Anh, một tia hồn phách quá yếu ớt, sao là đối thủ của khôi lỗi Kim Đan được.

“Gỗ tốt thật.” Lão già áo xám khen ngợi, yêu thích không nỡ buông tay, vật này là một trong mười loại kỳ mộc, có tác dụng giúp Nguyên Anh đột phá Hóa Thần, chỉ một khúc nhỏ cũng đủ khiến các cự đầu Nguyên Anh tranh giành sứt đầu mẻ trán.

“Ngươi nói có phải không, Yến Đế?” Lão lật tay, nhìn chằm chằm vào Nguyên Anh đang bị phong ấn, cười lạnh.

Nguyên Anh của Lâm Chân Quân bị đoạt xá có thể chết, nhưng Yến Đế không thể chết, cho nên sau khi thi triển Vạn Giang Thùy Điếu, thăm dò thấy không thể giết được Quan Vương, hắn lập tức giao Nguyên Anh của Yến Đế cho phân thân khôi lỗi.

“Diệp Bất Phàm, vì giết Quan Vương, tổn thất một Nguyên Anh trung kỳ, có đáng không?” Nguyên Anh Yến Đế mệt mỏi nói, hắn ở trong đan điền chửi rủa suốt một năm, thực sự không còn sức để chửi lão già âm hiểm Diệp Bất Phàm nữa.

“Không cần ngươi lo.” Lão già áo xám thờ ơ nhún vai.

Bản tôn vừa mới bắt được hai Nguyên Anh, lại đoạt xá là được.

Vấn đề không lớn.

“Cha ngươi tỉnh rồi.” Lão già áo xám đột nhiên khựng lại.

“Cha ngươi!

Cha ngươi!

Mẹ kiếp nhà ngươi!” Nguyên Anh Yến Đế chửi ầm lên, tâm cơ của hắn rất sâu, nhưng đối với Diệp Bất Phàm thì vô dụng, nên hắn dứt khoát không giả vờ nữa.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Quay đầu nhìn về phía Yến Đô, hắn ngây người nói: “Đúng là cha ta thật.” Ở đó, vị Thái thượng hoàng đã ngủ say từ lâu, đã tỉnh lại!

“Chắc là cái chết của Quan Vương đã khiến lão nảy sinh cảm ứng huyết mạch, ngươi thấy sao?” Lão già áo xám suy tư nói.

Một cự đầu Nguyên Anh đã sống không biết bao nhiêu năm, dưới Hóa Thần có thể coi là tồn tại vô địch.

Rất khó đối phó.

“Còn thấy sao được nữa?

Chẳng lẽ ngươi còn bị cha ta giết được sao?

Quan Vương đã chết, với khả năng của ngươi hoàn toàn có thể xóa sạch dấu vết truy lùng, mà ‘Yến Đế giả’ đang ở biên cảnh Liêu quốc, ngươi có đủ bằng chứng ngoại phạm, Thái thượng hoàng có thể tra ra được ngươi sao?” Nguyên Anh Yến Đế nhìn thấu mọi chuyện, không nhịn được mà nhổ một bãi nước bọt.

Lúc nãy bị ‘Nguyên Anh Lâm Chân Quân’ ném ra ngoài, nghe được cuộc đối thoại với Quan Vương, trong lòng hắn đã phân tích ra được ngọn ngành câu chuyện.

“Lão tỉnh lại, thế nào cũng sẽ đoạt quyền của ta.” Lão già áo xám suy nghĩ, hỏi: “Ngươi có cách nào hay không?” “Mẹ kiếp nhà ngươi!

Lao lực một năm, ngủ với cả hậu cung của ta, còn chưa đủ sao?!" Nguyên Anh Yến Đế chửi ầm lên, tim như rỉ máu.

Hắn rất hối hận, lúc đầu không nên nuốt chửng tên này.

Nếu không với mưu lược của hắn, làm sao có thể bị Diệp Bất Phàm đoạt xá, chiếm cứ nhục thân?

"Thái thượng hoàng tỉnh lại, nắm quyền trong tay, ngươi sẽ không còn cách nào vơ vét bừa bãi nữa, lão hiểu ta hơn Quan Vương, đồ giả mạo như ngươi không lừa được lâu đâu." "Chạy đi, rồi mau chóng đưa ta vào luân hồi, kiếp sau ta sẽ tránh xa ngươi." Nguyên Anh Yến Đế mệt mỏi nói, cảm thấy vô cùng bất lực.

Oán hận không?

Hắn hận.

Nhưng đây là tu tiên giới tàn khốc!

Thắng làm vua, thua làm giặc.

Từ lúc hắn tranh đoạt hoàng vị với các hoàng tử khác, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cái chết.

"Đợi xong chuyện ở đây đã." Lão già áo xám tìm kiếm trong hố trời nửa ngày, lôi từ trong đất ra một chiếc túi càn khôn.

Rách nát tả tơi, không gian bên trong đã sớm bị hủy.

"Đau lòng quá." Lão già áo xám ôm ngực, lãng phí một Nguyên Anh mà chẳng được gì.

Hắn đành bất lực, sau khi dọn dẹp dấu vết chiến trường, tóm lấy Nguyên Anh Yến Đế, bay về một hướng.

Hai ngày sau.

Chương 270

Yến Đô, trong hoàng cung.

Một lão già mặc long bào rách nát, tóc gần như rụng hết, gầy trơ xương đứng trong Kim Loan điện.

Khí tức hủ bại, suy tàn.

Nhưng vô hình trung lại tỏa ra uy áp vô thượng.

Trong điện, Trấn Bắc Vương, Tứ Vương, Thất Vương, Sở Thân Vương và các đại thần khác đều câm như hến.

Một lát sau.

Lão Cảnh Vương bay tới, run rẩy chắp tay, "Hoàng huynh, đã điều tra rồi, một vị Nguyên Anh trung kỳ tự bạo, cùng Quan Vương đồng quy vu tận, thân phận của người đó không rõ." "Quả nhân nhớ, trước khi ngủ say từng dặn dò ngươi, hãy chăm sóc cho mấy đứa con bất tài của ta." Giọng Thái thượng hoàng khàn khàn, không chút biểu cảm.

Ánh mắt lão đục ngầu, nhưng dường như có thể nhìn thấu lòng người, khiến ai nấy đều sởn gai ốc.

Thái thượng hoàng rất nặng tình với các con, cấm huynh đệ tương tàn, nếu không thì lúc Yến Đế đăng cơ, nắm đại quyền, đã sớm xử lý mấy người Quan Vương rồi.

"Lúc Quan Vương rời kinh, thần không hề hay biết." Lão Cảnh Vương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quỳ một gối xuống đất, trong lòng thầm chửi xui xẻo.

Quan Vương vừa mới sai người gửi hai kiện pháp bảo Nguyên Anh, chuẩn bị đăng cơ, kết quả quay đầu lại bỏ chạy, còn bị người ta giết chết, ông ta đi đâu mà chăm sóc chứ?

“Nếu đã vậy, Yến Đế và Quan Vương gây ra đảng tranh, ngươi không sớm can thiệp ngăn cản sao?” “Yến Đế đến Liêu quốc, bị người ta tính kế, ngươi cũng không can thiệp sao?

Quả nhân có thể cảm ứng được, Yến Đế rất suy yếu.

Hay là ngươi muốn nhìn cả hai đứa nó chết hết, rồi đợi lão già này chết luôn để ngươi có thể soán vị?” Thái thượng hoàng lạnh lùng nói.

Sống quá lâu, chỉ cần hiểu sơ qua tình hình Yến Đô là có thể suy ra kết luận.

Chuyện ngày hôm nay, một nửa nguyên nhân là do Lão Cảnh Vương cố ý buông lỏng, ngồi trên núi xem hổ đấu.

“Thần đệ có tội, mong Thái thượng hoàng giáng tội!” Lão Cảnh Vương quỳ cả hai gối xuống đất, giọng nói mang theo sự sợ hãi.

Điểm đáng sợ của Thái thượng hoàng là tu vi Nguyên Anh đại viên mãn và cả tâm cơ.

“Yến Đế đang ở Thất Hợp Sơn cách đây ba vạn dặm, hãy đưa nó an toàn trở về, quả nhân muốn gặp nó!” Thái thượng hoàng mệt mỏi phất tay.

Thông qua cảm ứng huyết mạch, lão có thể định vị được đại khái vị trí của Yến Đế.

“Vâng!” Lão Cảnh Vương như được đại xá, vội vàng lui xuống.

“Trần Chỉ huy sứ, phái người của Hắc Long Đài, theo dõi đám người Chân Dương, Thần Du, Trương Khách Tiên, Tán Tu Liên Minh.” “Vâng!” Trần Chỉ huy sứ cung kính nhận lệnh.

Không lâu trước đó, vị trí của Thi Đế bị bại lộ, các thế lực cấp bá chủ vây công, nhưng đều bị các cự đầu Nguyên Anh của Tán Tu Liên Minh chặn lại.

Bây giờ đám người đó vẫn đang lượn lờ trong lãnh thổ Yến quốc để tìm kiếm Thi Đế.

Sóng gió về Hậu Nghệ Cung cũng ngày càng dữ dội.

Trận chiến giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông cũng đang trên bờ vực bùng nổ.

"Haiz, chuyện Nguyệt Cung, sau lưng còn có người thêm dầu vào lửa, gió mưa sắp đến, thời buổi rối ren." Thái thượng hoàng nghe Trấn Bắc Vương, Sở Thân Vương báo cáo tình hình Yến quốc những năm gần đây, vẻ mặt càng thêm mệt mỏi.

Tỉnh lại sau giấc ngủ say, lão không sống được bao lâu nữa.

"Bạch Trú bí cảnh sắp mở rồi phải không?" Thái thượng hoàng nhìn về phía Trấn Bắc Vương.

"Sắp rồi, ít thì mười năm, nhiều thì năm mươi năm." Trấn Bắc Vương thành thật trả lời.

Bí cảnh này là một trong những nơi tạo hóa cho Nguyên Anh ở Nam Hồng Vực, có thể giúp người ta đột phá đại cảnh giới, bất kỳ Nguyên Anh nào cũng có thể vào, ba đại bá chủ cũng không có quyền can thiệp.

"Nếu ta nhớ không lầm, sáu trăm năm trước quốc sư của Thiên Cơ Quốc cũ từng dự đoán, Nguyệt Phủ ở trong Bạch Trú bí cảnh." Thái thượng hoàng lộ vẻ hồi tưởng, nói ra bí mật.

Cự đầu Nguyên Anh hiểu rõ thế giới này hơn nhiều so với Nguyên Anh bình thường.

Nguyệt Phủ, truyền thuyết là chiếc rìu mà tiên nhân Nguyệt Cung quanh năm dùng để chặt cây quế trên mặt trăng, sở hữu uy lực vô cùng to lớn.

Cầm Nguyệt Phủ, chặt cây quế, có thể đắc được tiên thuật!

Hoa quế của nó có thể ủ thành rượu tiên hoa quế, uống một ngụm, ít nhất cũng tăng được mấy chục năm tu vi!

"Sở Thân Vương, Việt Vương… chuyện Nguyệt Cung các ngươi không có tư cách tham gia, nhưng Bạch Trú bí cảnh là cơ hội duy nhất để các ngươi đột phá trung kỳ, hãy về phủ chuẩn bị cho tốt đi." Thái thượng hoàng phân phó, chuẩn bị cho tương lai.

Đại loạn sắp tới, không có chiến lực cao cấp, Yến quốc rất khó bảo toàn.

"Vâng, phụ hoàng!" … Trong một hang động sâu dưới thác nước cách Yến Đô vạn dặm.

Một bóng người đang ngồi xếp bằng, yên lặng nhìn Trấn Yêu Tháp trong tay, thỉnh thoảng lại thả Chân Long chi linh vào quấy rối.

"Diệp Bất Phàm, ngươi và ta vốn không có đại ân oán, hà tất phải cản tận sát tuyệt?" Trong tháp, Lôi Chân Quân đối phó với Chân Long chi linh, tiếng va chạm vang lên loảng xoảng, mặt mày tái mét.

Bên cạnh, Phong Chân Quân bị thương nặng nhất, Nguyên Anh ngồi bên cạnh thoi thóp.

"Lúc ám sát ta, sao không nghĩ đến chuyện không có ân oán?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, mai rùa thần trong tay không ngừng suy diễn cát hung, lần này không cát cũng không hung.

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, hắn ngẩng đầu thấy lão già áo xám xuyên qua thác nước đi vào.

"Túi càn khôn của Quan Vương vỡ rồi, Thái thượng hoàng cũng tỉnh rồi." Lão già áo xám ném qua một Nguyên Anh và một khúc gỗ đen.

Nói xong, lão quay người rời đi.

"Phong Chân Quân, Lôi Chân Quân?" Nguyên Anh Yến Đế cảm nhận được khí tức trong Trấn Yêu Tháp, có chút kinh ngạc, sống nhiều năm như vậy, hắn đã từng gặp hai người này.

"Nhục thân tiếp theo của ngươi đó." Diệp Bất Phàm lạnh nhạt nói, tóm lấy Nguyên Anh của hắn, lại đánh thêm mấy đạo phong ấn, tiện tay ném vào trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Hoàng Phủ Tang Du lo lắng nói: "Truyền văn Thái thượng hoàng đã sống một nghìn tám trăm năm, sớm đã thoái vị, một lòng khổ tu, nay tỉnh lại, nếu ngươi quay lại Yến Đô, e rằng sẽ có nguy hiểm." Thái thượng hoàng của Yến quốc, hùng uy cái thế, trấn áp thiên hạ.

Nếu không như vậy, bí mật hoàng thất nuốt Nguyên Anh đã sớm bị người ta phanh phui.

"Không sao, chỉ để phân thân vào hoàng cung xử lý nốt chuyện cuối cùng, có xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, bản tôn sẽ không vào đó." Diệp Bất Phàm rất bình tĩnh, Thái thượng hoàng đã già, nhiều nhất chỉ có thể ra tay một hai lần là sẽ tọa hóa.

Lão chết đi, Đại Yến suy vong chỉ là vấn đề thời gian.

Sau đó, hắn tiếp tục luyện hóa Lôi Chân Quân.

Đã luyện hai ngày, trong Trấn Yêu Tháp lại không có linh khí để hấp thu, Phong Chân Quân đã sớm bị luyện phế, Lôi Chân Quân cũng không cầm cự được bao lâu.

Nửa ngày sau.

"Diệp Bất Phàm, đại loạn ở Nam Hồng Vực này, ngươi không thoát được đâu, ta ở trong luân hồi chờ ngươi!" Lôi Chân Quân phát ra tiếng gầm không cam lòng, thần hồn bị rút ra, nổ tung.

“Minh chủ Tán Tu Liên Minh quả thật đủ tàn nhẫn, ai cũng bị hạ cấm chế, thật đáng tiếc.” Diệp Bất Phàm thầm than, tách ra một đạo thần hồn, chiếm cứ Nguyên Anh của y.

Bên Phong Chân Quân cũng làm tương tự.

Chỉ trong chốc lát, hai phân thân Nguyên Anh trung kỳ được hình thành, ngồi xếp bằng bên cạnh, yên lặng khống chế Nguyên Anh và nhục thân.

Diệp Bất Phàm thì ở bên cạnh sắp xếp những gì thu được.

“Thiên đạo chúc phúc, vận may liên tiếp, không chỉ nhận được linh dược, mà còn bất ngờ thu hoạch được hai phân thân Nguyên Anh trung kỳ.” Chuyến đi này, có thể nói là thu hoạch khổng lồ.

Đương nhiên, đó cũng là vì hắn đủ mạnh, đủ cẩn thận, nếu không thì người ám sát không phải là trung kỳ, mà là đại tu sĩ, thậm chí là… cự đầu.

Hắn gặp phải chỉ có thể chạy trối chết.

“Lôi Chân Quân, trung phẩm linh thạch một ngàn vạn, linh dược hai mươi cây… đúng là quỷ nghèo.” Diệp Bất Phàm mở túi càn khôn, không khỏi nhíu mày.

Hoàng Phủ Tang Du an ủi: “Nguyên Anh trung kỳ bình thường, tài sản cũng chỉ có bấy nhiêu, ngươi thân là Yến Đế, sở hữu tài nguyên của một quốc gia, lại vơ vét linh dược lại kiếm tiền, tài sản đã vượt qua cả cự đầu rồi.” Đại Yến giàu có hơn các quốc gia cùng cấp, nguyên nhân chính là động phủ Kết Anh, giao thương buôn bán cực kỳ phồn hoa.

Diệp Bất Phàm lại lật xem những thứ khác.

Trọng điểm chú ý đến các công pháp điển tịch.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, lấy ra một miếng ngọc giản, áp lên trán. 【Đại Lôi Âm Độn · Nhân khí đỉnh cấp: Bị hạn chế thể chất, chỉ có linh căn, linh thể thuộc tính lôi mới có thể tu hành, đi nhanh như sấm sét, tốc độ vô song, tác dụng phụ, tiêu hao pháp lực cực cao, thích hợp để di chuyển quãng đường xa.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Không giới hạn thể chất, linh căn không thuộc tính lôi cũng có thể tu luyện, tiêu hao pháp lực cực thấp.】 【Dẫn Lôi Thuật · Nhân khí đỉnh cấp: Bị hạn chế thể chất, chỉ linh căn, linh thể thuộc tính lôi mới có thể tu hành, dẫn động cửu thiên thần lôi, công phạt kẻ địch, tác dụng phụ, có nguy cơ hóa lôi, hóa đạo, cẩn thận tu tập.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Không giới hạn thể chất, không có nguy cơ hóa lôi, hóa đạo, cẩn thận tu tập.】 【Chưởng Tâm Lôi · Nhân khí cao cấp…】 Có thể lọt vào mắt hắn, tổng cộng có ba môn, những môn khác đều không ra gì.

"Cuối cùng cũng bù đắp được điểm yếu về tốc độ, nếu có Dẫn Lôi Thuật hỗ trợ, tốc độ của Đại Lôi Âm Độn có thể tăng lên gấp đôi." Diệp Bất Phàm vui mừng, lúc đó tốc độ của Lôi Chân Quân trong cơn mưa lớn nhanh như tia chớp, khiến hắn ngưỡng mộ vô cùng.

Tốc độ của chính mình, thực sự không ra sao cả.

Lại lật xem túi càn khôn của Phong Chân Quân, đều là thần thông sơ cấp, tác dụng phụ nhỏ đến đáng thương, tu luyện quá lãng phí tinh lực.

"Vẫn phải là các thế lực cấp bá chủ như Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, nếu có thể thu thập hết các thần thông cấm kỵ của họ, sao phải lo lắng về thần thông chứ." Diệp Bất Phàm thở dài, một thân toàn thần thông cấm kỵ, đại tu sĩ cũng phải né xa ba thước.

Đương nhiên, tiền đề là phải nâng cao ngộ tính, thần thông càng mạnh, ngộ tính yêu cầu càng cao.

Nếu không, nhập môn cũng mất mấy năm, đại thành ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Lão Cảnh Vương: "Bệ hạ, Thái thượng hoàng đã tỉnh, triệu kiến ngài vào cung." Hoàng Phủ Tang Du nghe vậy, sắc mặt xinh đẹp hơi biến đổi, "Sao lại truy tới tận đây?" "Khả năng cao là thông qua huyết mạch truy tìm Nguyên Anh của Yến Đế đến đây, bây giờ không đi không được rồi." "Thôi kệ, qua đó lấy hết đám phân thân khôi lỗi rồi lập tức trốn sang nước khác!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, số lượng phân thân khôi lỗi bán thành phẩm rất nhiều, Chưởng Trung Càn Khôn đã đầy, không chứa được nữa, Thủy Thiên Các và tẩm cung đều có đặt một ít.

Giá trị của chúng còn lớn hơn một Nguyên Anh trung kỳ nhiều!

"Yên tâm, sẽ không có nguy hiểm đâu." Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của Hoàng Phủ Tang Du, an ủi một chút, thi triển Dịch Hình Thần Thông và Tạo Súc Thuật, cải tạo phân thân Phong Chân Quân từ trong ra ngoài.

Chương 271

Hai tay tóm lấy Nguyên Anh lão hoàng đế, đánh ra hàng trăm đạo phong ấn, nhét vào đan điền của nó.

Trong chốc lát, Phong Chân Quân đã biến thành dáng vẻ của Yến Đế.

Cuối cùng, hắn và Chu Tước liên thủ, thi triển phiên bản tăng cường của Man Thiên Thuật lên phân thân Phong Chân Quân, khiến thời gian duy trì lâu hơn.

Thần thức của Thái thượng hoàng quá mạnh, đề phòng vạn nhất.

"Đêm nay giờ Tý, thông qua Vân Không Sa ở tẩm cung quay về Thủy Thiên Các." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Hắn vừa mới luyện chế nó thành phân thân, Dịch Hình, Tạo Súc Thuật, Man Thiên Thuật đều chưa tu tập.

Dịch Hình, Tạo Súc, Man Thiên đều có giới hạn thời gian.

Sau đó, "phân thân Yến Đế" bước ra khỏi thác nước, thu lại trận pháp bảo vệ động phủ, đối mặt với Lão Cảnh Vương lạnh nhạt nói: "Đi thôi." "Khí tức của ngươi yếu ớt, là ai ra tay?" Lão Cảnh Vương gật đầu, vừa đi vừa nhíu mày hỏi, thần thức quét qua động phủ một vòng, không phát hiện có người khác tồn tại.

"Phong, Lôi hai đại Chân Quân, giết chết Chỉ Nhân của trẫm, khiến thần hồn trẫm trọng thương, nếu không đề phòng trước, e rằng bây giờ đã chết rồi." Phân thân Yến Đế lạnh lùng nói, Lão Cảnh Vương khựng lại, sắc mặt hơi biến, "Sao Tán Tu Liên Minh lại nhắm vào ngươi?" "Vậy phải hỏi tên đệ đệ tốt Quan Vương rồi, lần này trẫm nhất định sẽ bẩm báo với Thái thượng hoàng, trị tội hắn!" Phân

thân Yến Đế hừ lạnh, mắt lộ sát khí.

Lão Cảnh Vương híp mắt, quan sát biểu cảm tinh vi của Yến Đế.

"Quan Vương chết rồi." Trong nháy mắt, hai người đã đi được vạn dặm, Lão Cảnh Vương đột nhiên nói ra tin tức, trong mắt lóe lên linh quang, nhìn chằm chằm vào phản ứng của Yến Đế.

"Chết rồi?

Ha ha ha!

Chết hay lắm, đỡ phải trẫm ra tay." Phân thân Yến Đế nghe vậy sững sờ, rồi cười lớn, vẻ mặt dữ tợn.

"Thái thượng hoàng tỉnh lại, hung thủ thật sự giết Quan Vương lão sẽ không bỏ qua, ngươi tốt nhất đừng làm lão không vui." Lão Cảnh Vương thu lại ánh mắt, suy nghĩ một chút, xác định cái chết của Quan Vương không liên quan đến Yến Đế.

Có người tự bạo mới khiến Quan Vương chết, Yến Đế còn chưa có năng lực lớn như vậy, khiến một trung kỳ tự bạo.

"Ngươi đang dạy trẫm làm việc à?" Giọng Yến Đế lạnh lùng.

Lão Cảnh Vương cười cười, không để ý đến đứa cháu này nữa.

Quan Vương muốn giết Yến Đế, ông ta nào có muốn không?

Yến Đế qua lại vơ vét linh dược, nuốt đủ loại thiên tài địa bảo, không chia chác chút lợi lộc nào, ông ta đã sớm bất mãn.

Nếu không với thực lực đại tu sĩ của ông ta, trấn áp Yến quốc, triều đình sẽ không loạn như vậy. … Một canh giờ sau.

Bản tôn Diệp Bất Phàm mang theo Hoàng Phủ Tang Du, lặng lẽ tiến vào Thủy Thiên Các ở Yến Đô, lại hóa thành Khúc Phù Sư.

Còn phân thân Yến Đế thì quay về hoàng cung, bên cạnh có Lão

Cảnh Vương theo sát.

Trong Ngự thư phòng, Thái thượng hoàng ngồi ngay ngắn trên ghế lớn, khuôn mặt nhăn nheo không chút biểu cảm.

"Thái thượng hoàng, Yến Đế đã an toàn trở về." Lão Cảnh Vương chắp tay.

"Nhi thần, tham kiến Thái thượng hoàng." Phân thân Yến Đế vừa tiếp cận, đã cảm nhận được khí tức như có như không trên người Thái thượng hoàng, phảng phất như một con chân long đang nằm ngủ.

Thần thức, pháp lực mênh mông như biển, càng khiến hắn kinh hãi hơn là, nhục thân của lão vậy mà cũng đã Kết Anh!

"Sống lâu thật là đáng sợ, Thần Du, Chân Dương mấy đại tu sĩ này liên thủ, e rằng cũng không đủ cho vị này một mình đánh." Phân thân Yến Đế kinh hãi tim đập thình thịch, càng thêm cẩn thận.

Lấy xong phân thân khôi lỗi bán thành phẩm là đi ngay!

"Ừm." Ánh mắt đục ngầu của Thái thượng hoàng dừng trên mặt Yến Đế, khựng lại một chút, rồi phất tay nói: "Cảnh Vương, ngươi lui xuống trước đi." Đợi Lão Cảnh Vương lui xuống, Thái thượng hoàng khẽ gẩy ngón tay, long ỷ tự động di chuyển đến dưới mông Yến Đế.

"Ngồi đi." Sau đó, lão quái vật đã sống một nghìn tám trăm năm này đích thân pha trà, tức thì hương thơm lan tỏa, khiến đầu óc Yến Đế chấn động.

"Đây là lá trà ta trân quý cất giữ ngàn năm, hái từ cây cổ trà Ngộ Đạo trên Nguyệt Cung, chỉ có hai lá, một chén uống vào đủ để thần thông của ngươi đạt tới tiểu thành." Khí chất Thái thượng hoàng điềm nhiên, ra hiệu cho Yến Đế.

Yến Đế không nhúc nhích.

“Sao?

Không dám uống?

Giết Quan Vương, gan to bằng trời như vậy, còn có thứ ngươi không dám uống sao?” Biểu cảm của Thái thượng hoàng như một đầm nước sâu, không có cảm xúc.

“Cái chết của Quan Vương không liên quan đến nhi thần, hắn mời Phong, Lôi Chân Quân giết ta, ta còn chưa kịp báo thù.” Mông Yến Đế vừa ngồi nóng, đã bật dậy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chắp tay biện giải.

Tâm tư của lão quái vật này thực sự sâu không lường được.

Hoàn toàn không nhìn thấu.

“Diễn kỹ không tồi, thực lực cũng không tồi, cả Nam Hồng Vực này không có thiên tài nào như ngươi, chỉ mới hơn trăm tuổi, mọi phương diện đều đè bẹp một đám lão quỷ Nguyên Anh.” Thái thượng hoàng cười hai tiếng, những nếp nhăn như rãnh cày trên mặt chồng lên nhau, rất đáng sợ.

“Thái thượng hoàng nói vậy là có ý gì?” Tim Yến Đế chấn động, nhưng mặt lại tỏ ra hoảng sợ.

“Lão phu ngàn năm trước từng đến Thiên Cơ Quốc, may mắn có được một môn Thần Tướng Thuật, người ngoài không biết.” Thái thượng hoàng nhấp một ngụm trà Ngộ Đạo, lộ vẻ hoài niệm, cười nói: “Lúc đó Thiên Cơ Quốc còn không phải là nữ đế hiện tại, là lão tổ tông của nàng ta, cũng là nữ, lão phu a, theo đuổi rất lâu, suýt chút nữa đã ở rể thành con rể quý, cho nên, về mặt xem tướng ta xem như là tinh thông.” Khuôn mặt phân thân Yến Đế có chút đơ ra.

Trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn đã lật xem ký ức của Yến Đế vô số lần, chưa từng có ký ức

nào về việc Thái thượng hoàng biết Thần Tướng Thuật!

"Khuôn mặt ngươi và con trai ta giống hệt nhau, nhưng nhìn kỹ lại, vận mệnh mơ hồ không rõ, điều này không phù hợp với bất kỳ loại tướng mạo nào." "Thần Tướng Thuật đặc biệt hơn các pháp môn bói toán khác, trong đó ẩn chứa Thiên Cơ Đồng Thuật, mạnh nhất là Thiên Nhãn Thông, có thể nhìn thấu vạn pháp, soi tỏ bản chất, dưới lớp da của con ta còn có một lớp mặt nạ giả, là Phong Chân Quân." "Hồn phách dưới nhục thân của Phong Chân Quân mới là chân thân của ngươi, sinh cơ thịnh vượng như lò lửa." Đôi mắt đục ngầu của Thái thượng hoàng bắn ra ánh sáng quỷ dị, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

"Khoảng một trăm hai mươi tuổi, lão phu nói có đúng không?" Lão vẻ mặt thờ ơ, nói: "Diệp Bất Phàm." Phân thân Yến Đế không nói một lời.

Bầu không khí lập tức đông cứng, im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Sau đó, biểu cảm hoảng sợ của phân thân Yến Đế thu lại, trở nên bình lặng như giếng cổ, hắn bưng chén trà lên, lại lấy ra một cái hồ lô, đổ trà Ngộ Đạo vào trong đó.

"Ngươi làm gì vậy?" Thái thượng hoàng nhíu mày.

"Mang về cho bản tôn của ta uống, phân thân uống chẳng có tác dụng gì." Phân thân Yến Đế tự mình cất kỹ hồ lô.

Trà Ngộ Đạo đó!

Thần vật mà ngay cả Hóa Thần Thiên Quân cũng thèm nhỏ dãi, nhất định phải mang về!

"…" Gương mặt già nua của Thái thượng hoàng khẽ co giật, rồi đột nhiên phá lên cười lớn, "Ha ha ha!

Lão phu có chút thích ngươi rồi đấy!" "Nhưng tại sao ngươi lại giết lão Nhị?

Đó là con trai ruột của ta!" Tiếng cười của Thái thượng hoàng tắt ngấm, vẻ mặt dữ tợn, một luồng uy áp ngút trời như núi lớn đè lên vai phân thân Yến Đế.

Bả vai vang lên tiếng "rắc rắc", sàn nhà dưới chân vỡ nát ngay tại chỗ.

Man Thiên Thuật, Tạo Súc Thuật, Dịch Hình Thần Thông tan biến, lộ ra khuôn mặt của "Phong Chân Quân".

Phân thân Phong Chân Quân với tu vi Nguyên Anh trung kỳ, đối mặt với uy áp của Nguyên Anh đại viên mãn, chống cự cũng có chút khó khăn, pháp lực trong cơ thể vận chuyển cũng trở nên trì trệ.

"Chênh lệch quá lớn, giống như Kim Đan đối mặt Nguyên Anh, nếu bản tôn đến đây, một chiêu là chết." Phân thân Phong Chân Quân cảm thán.

Đại viên mãn có thể được gọi là cự đầu, thực lực quá khoa trương.

Mà Ma Yêu Đế cũng là đại viên mãn, dưới Hóa Thần vô địch, thật không biết Tiên Đường đã phong ấn hắn như thế nào.

"Chỉ là một phân thân mà thôi, nếu Thái thượng hoàng cố ý muốn giết, vậy thì cứ giết đi." Phân thân Phong Chân Quân giang hai tay, thờ ơ nói.

Biểu cảm dữ tợn của Thái thượng hoàng biến mất, vẻ tán thưởng càng đậm hơn, "Lão phu còn tưởng ngươi sẽ dùng Nguyên Anh của Yến Đế để uy hiếp, ta có thể cảm ứng được, nó đang ở trong cơ thể ngươi." "Hắn biết quá nhiều chuyện của ta, không thể sống được." Phân thân Phong Chân Quân bình tĩnh nói.

Yến Đế quanh năm co ro trong đan điền của lão hoàng đế, thời gian tiếp xúc với phân thân quá dài, có một số bí mật căn bản không che giấu được.

"Thôi bỏ đi, tuổi thọ của nó cũng sắp hết, cho dù tha cho nó, cũng không sống được bao lâu." Thái thượng hoàng bất lực xua tay.

Sống một nghìn tám trăm năm, lần đầu tiên cảm thấy khó giải quyết, Diệp Bất Phàm quá gian xảo, giết không được, tha lại không cam tâm.

Còn chuyện tìm Diệp Bất Phàm báo thù?

Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông đám người đó đến giờ còn không biết chân thân của hắn ở đâu.

"Cái chết của lão Nhị, lão phu không tính toán nữa, Yến Đế nếu chết, ta cũng không quản nữa." Thái thượng hoàng trầm ngâm một lát, nhìn chằm chằm vào phân thân Phong Chân Quân, như đang nói chuyện phiếm, "Ngươi thấy, trong số những đứa con bất tài của ta, đứa nào kế thừa hoàng vị là thích hợp?" "Ngươi hỏi ta?

Ta biết hỏi ai?" Phân thân Phong Chân Quân mắt lóe lên vẻ khác thường.

"Lão phu cho rằng, đứa con thứ một trăm lẻ tám đã mất tích mấy trăm năm của ta là thích hợp nhất, ngươi thấy thế nào?" "Ngươi đổi thành họ Chu, tìm một nữ tử nhà họ Chu làm hoàng hậu, ngươi dùng thân phận của con ta, trở thành hoàng đế Đại Yến thực sự!

Chọn ngày lành tháng tốt, lão phu đích thân ban bố chiếu thư, chiêu cáo thiên hạ!" "Về phần thái tử, ngươi và nữ tử nhà họ Chu sinh một đứa con trai là được." Thái thượng hoàng híp mắt, nói ra lời kinh người.

Mối thù giết con, không thể báo được nữa, lão căn bản không tìm

được chân thân của Diệp Bất Phàm.

Hơn nữa, hiện nay Nam Hồng Vực đại loạn sắp nổi lên, chỉ có thể nén lại thù hận, vì tương lai của Yến quốc mà suy tính.

Tuổi thọ của Cảnh Vương cũng không còn nhiều, Trấn Bắc Vương thiếu mưu lược, những người khác tu vi lại quá thấp.

Lão chết đi, Đại Yến quốc sẽ suy vong.

Mấu chốt là động phủ Kết Anh, quả bom này chẳng bao lâu nữa sẽ nổ!

Chương 272

Kẻ thù quá nhiều, Đại Yến tất sẽ diệt quốc!

Nhưng Diệp Bất Phàm thì khác.

Tên tiểu vương bát đản này tâm cơ, thành phủ, thực lực, thủ đoạn đều cực cao, trăm năm Kết Anh, tiềm lực cũng sâu không lường được.

Trong tay hắn, Đại Yến quốc sẽ thịnh vượng chưa từng có!

Mà sau khi Diệp Bất Phàm đổi họ, Đại Yến vẫn là họ Chu, lập nữ tử nhà họ Chu làm hậu, vạn năm sau Đại Yến vẫn là huyết mạch của nhà họ Chu!

"Ngươi tính toán đến mức hạt bàn tính văng cả vào mặt ta rồi." Mí mắt phân thân Phong Chân Quân giật giật.

Lão quái vật này, mấy trăm năm trước đã là một đại hùng chủ, xưng bá thiên hạ, động phủ Kết Anh chính là do một tay lão tạo ra!

Sau được gọi là Chu Võ Đại Đế.

Nay lại gác lại thù hận, để hắn trở thành hoàng đế thực sự, tâm cơ và khí phách này không phải dạng vừa!

"Ta không có hứng thú, ngày nào cũng bị đám người Chân Ma Tông truy sát, không có thời gian quản lý quốc gia, vài ngày nữa ta sẽ đi." Phân thân Phong Chân Quân từ chối.

Chuyện này đôi bên cùng có lợi, nhưng thấy Nam Hồng Vực sắp đại loạn, hắn chỉ muốn chạy trốn, không muốn liều mạng.

"Giết con trai ta, lại chiếm đoạt hoàng vị, ngủ với con dâu ta, vơ vét đủ tiền tài, tên súc sinh nhà ngươi bây giờ lại muốn bỏ chạy?!"

“Ngươi còn có lương tâm không?

Không, ngươi còn có tim không?!” Thái thượng hoàng im lặng một lát, chỉ vào phân thân Phong Chân Quân mà chửi mắng.

“Lúc đầu nếu không phải Yến Đế nuốt chửng ta, ta sẽ không đoạt xá hắn, Quan Vương muốn giết ta, ta không thể không ra tay, còn con dâu của ngươi… hòa thân với Liêu quốc, nàng ta vốn không muốn làm hoàng hậu.” Phân thân Phong Chân Quân bất đắc dĩ.

Phiêu bạt nửa đời, hắn ân oán phân minh, người khác không chọc hắn, hắn không giết người.

Những người chết trong tay hắn, có ai oan uổng không?

“Được rồi!” Thái thượng hoàng phất tay ngắt lời, “Lão phu chỉ hỏi ngươi, ngôi vị hoàng đế này, ngươi ngồi, hay không ngồi!” “Không ngồi, ta thích ổn định một chút, cẩu một chút, tránh xa đại loạn.” “Tốt tốt tốt, cẩu đi, ngươi cứ cẩu đi!

Ai mà sống dai hơn ngươi được chứ?!” Thái thượng hoàng tức đến thất khiếu sinh khói, “Rầm” một tiếng, một cước đá nát bàn ghế trong ngự thư phòng.

“Hít sâu… không chấp nhặt với thứ như rùa rụt cổ.” Thái thượng hoàng hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình.

Tuổi thọ của lão đã đến cực hạn, nhục thân cũng đã mục nát, không chịu nổi tức giận.

“Thế này đi, mỗi bên lùi một bước, hứa với ta một điều kiện, tương lai nếu Yến quốc đứng trước bờ vực diệt vong, ngươi hãy ra tay cứu giúp trong khả năng của mình.” “Ngoài ra, cưới một nữ tử nhà họ Chu của ta, sinh vài trăm đứa con, còn cưới ai thì cứ từ từ mà chọn!” Thái thượng hoàng lạnh lùng nói: “Lão phu cả đời này đều vì Đại Yến!

Đây là giới hạn cuối cùng của lão phu!

Nếu không, dù có phải liều mạng bạo thể, cũng phải bói ra chân thân của ngươi!" Diệp Bất Phàm phải bị trói buộc với Đại Yến!

Khi đó sẽ lập con của Diệp Bất Phàm và nữ tử nhà họ Chu làm đế.

Diệp Bất Phàm còn muốn thoát thân?

Không thể nào!

"Được." Phân thân Phong Chân Quân suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Lợi ích lớn như vậy, không lấy thì phí, hơn nữa không cần lo lắng bị Thái thượng hoàng truy sát nữa.

Ngày nào đó gặp phải cường địch, còn có thể lấy lão ra làm bảo tiêu.

"Ha ha ha!

Diệp đạo hữu quả là rất thông minh." Thái thượng hoàng cười lớn, khuôn mặt già nua như hoa cúc nở rộ, ra hiệu cho Diệp Bất Phàm dịch dung.

Nếu không có Thần Tướng Thuật, chỉ dùng thần thức căn bản không nhìn thấu.

Lão cảm khái.

Tên tiểu tử này quá ổn định.

Tuyệt đối có thể sống đến lúc chết già.

Thái thượng hoàng vẫn chưa yên tâm, bắt Diệp Bất Phàm phát lời thề, lập con cháu có huyết mạch nhà họ Chu làm đế.

Diệp Bất Phàm nghe theo lời khuyên, phát lời thề.

"Người đâu!

Mang gia phả đến đây!" Thái thượng hoàng đợi một lão thái giám tiến vào, phân phó: "Bảo tất cả nữ tử trong hoàng thất, phàm là còn sống, đã gả hay chưa gả, toàn bộ gọi đến đây!" "Vâng!" Lão thái giám không hiểu chuyện gì, ngoan ngoãn làm theo.

Thái thượng hoàng cầm gia phả, chỉ vào một cái tên trên đó, "Chu Hoa Dung, con gái út của lão phu, thiên phú rất cao, đã là Nguyên Anh sơ kỳ, hứa gả cho ngươi thế nào?" "Làm việc trước, thành hôn sau, nhân lúc lão phu chưa chết sinh một đứa con trai." Nói xong, lão vung tay, sương mù ngưng tụ thành hình ảnh một nữ tử.

"…" Phân thân Phong Chân Quân nhìn bà lão trong hình ảnh, không nói nên lời, "Vị này ít nhất cũng phải một nghìn một trăm tuổi, ta tìm vợ chứ không phải tìm mẹ, hơn nữa… vị này đã mãn kinh rồi chứ?" "Nhà có một người già, như có một vật báu." Thái thượng hoàng không từ bỏ, "Ta đưa luôn cả phiến lá trà Ngộ Đạo cuối cùng của ta cho ngươi!" Diệp Bất Phàm quả quyết từ chối.

"Đổi tốp khác!" … "Đổi một lứa khác?" Thái thượng hoàng nghe thế nào cũng thấy không thoải mái.

Lão chiếu theo tộc phổ, lại biến ảo ra mấy bức họa, tướng mạo khá bất phàm. "Ngươi...

đã dùng mỹ nhan thuật phải không?" Phong Chân Quân phân thân nhìn kỹ, cho rằng đây là ảnh chụp lừa tình, đều là cằm V-line, mắt quá to, tỷ lệ vô cùng không hài hòa. "Chỉ là vi chỉnh thôi." Thái thượng hoàng mặt không biểu cảm, sau đó lại đổi năm sáu lứa nữa, Phong Chân Quân phân thân vẫn rất không hài lòng.

Những nữ tử này huyết thống nhà họ Chu thuần chính, nhưng tướng mạo thật một lời khó nói hết, hắn hoài nghi đây là sản phẩm của hôn nhân cận huyết. "Đây là Chu Huyên Nhi, con gái út của lão Thập Thất, là đệ nhất mỹ nhân Đại Yến ta hiện nay, tuổi cũng nhỏ

nhất." Thái thượng hoàng bất đắc dĩ.

Hoàng thất có người mang tuyệt sắc, sớm đã thành vợ người ta.

Mà Diệp Bất Phàm này lại không thích cho người khác đội nón xanh.

Chu Huyên Nhi dung mạo, tư chất đều tuyệt giai, tác dụng đặc thù, là dùng để liên hôn với Chân Ma Tông, lôi kéo cường giả. "Được, chính là nàng ta, nghe nói nàng ta đang học vẽ phù với Khúc Tư Phù Sư, khoảng thời gian này ta sẽ tìm nàng ta thân cận một chút." "Khúc Tư Phù Sư?

Có nghe qua." Thái thượng hoàng sững sờ, lộ vẻ trầm tư.

Trấn Bắc Vương từng báo cáo về người này, Tứ giai Phù sư, được một số Nguyên Anh chân quân truy lùng.

Đáng tiếc, không phải là tu sĩ của Đại Yến bọn họ. "Việc này không nên chậm trễ, bây giờ lão phu gọi nàng ta tới, hai người trực tiếp động phòng." "Cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm trước đã, chậm rãi tính sau, dưa hái xanh không ngọt." "Đúng là không ngọt, nhưng giải khát." Thái thượng hoàng cười khẩy.

Phong Chân Quân phân thân vẫn lắc đầu.

Thái thượng hoàng lòng dạ biết rõ, tên tiểu vương bát đản này đức hạnh thế nào lão đã nhìn thấu từ lâu.

Bồi dưỡng tình cảm cái con khỉ, rõ ràng là quá cẩn thận, sợ lão dùng Chu Huyên Nhi để dụ bản tôn của hắn ra mặt.

Đối tượng sinh con đã thỏa thuận xong.

Phong Chân Quân phân thân và Thái thượng hoàng tán gẫu, người sau bóng gió dò hỏi lai lịch, nhưng kẻ trước kín như bưng. "Nếu ta đã là con rể Đại Yến rồi, tặng chút của hồi môn cũng không quá đáng

chứ?

Vài trăm gốc linh dược cũng nên cho đi chứ." "Cút!" "Bí tịch Thần Tướng Thuật đưa ta cũng được mà." "Không có!" Phong Chân Quân phân thân không ngừng vặt lông cừu, nhưng Thái thượng hoàng là con cáo già, cái gì cũng không cho. "Bản tôn của ngươi chắc đang ở Yên Đô phải không?

Gần đây đừng ra ngoài, nếu không bị đám người Thần Du kia theo dõi, lão phu cũng không cứu nổi ngươi đâu." Trước khi đi, Thái thượng hoàng dặn dò, thuận tiện lấy ra một gốc linh dược, "Đây là thần vật tư âm bổ thận, Dục Hỏa Đằng mười vạn năm tuổi!

Có thể tăng tỷ lệ sinh con, năm đó lão phu sinh mấy trăm đứa con, toàn bộ đều nhờ vật này." Phong Chân Quân phân thân nhận lấy.

Mười vạn năm tuổi, một gốc cỏ cũng có thể thành bảo bối.

Vật này rõ ràng là bảo vật gia truyền của Yến quốc.

Một cây đằng truyền trăm đời, người đi đằng vẫn còn.

Phong Chân Quân hỏi: "Ta cần chủ dược của Đại Mộng Pháp Đan, yêu đan của Hóa hình đại yêu, Mộng Li thú." Hiện tại linh dược đã có năm trăm gốc, đủ để hắn đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Nhưng để đột phá đến trung kỳ là một cửa ải lớn, quá khó, cả Đại Yến quốc, một đống Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng trung kỳ chỉ có ba bốn người.

Không có phá cảnh đan tương ứng với tác dụng phụ lớn, thì không thể đột phá. "Đại bản doanh của yêu tộc ở Bắc Vực, trong phạm vi quản hạt của Tiên Đường, Nam Hồng Vực khó tìm được Hóa hình yêu thú, càng đừng nói đến Mộng Li thú." Thái thượng hoàng xua tay, nói: "Ngươi đến Tuyết Quốc thử vận may đi, thứ nhất, ở đó hội giao dịch Nguyên Anh rất thịnh hành, thứ hai, có Tuyết Nhân Cốc, đám

Tuyết Nhân đó trong tay có đủ loại yêu đan, không biết lấy từ đâu ra." "Đa tạ!" Phong Chân Quân phân thân xoay người rời đi, trở lại tẩm cung, thu dọn lượng lớn khôi lỗi phân thân.

Đây là vốn liếng để hắn thu hoạch tài nguyên trong tương lai, một khi rời khỏi Yến quốc, nguồn linh thạch, dược liệu sẽ bị cắt đứt.

Hiện tại Thái thượng hoàng nắm quyền triều chính, không thể để hắn vơ vét nữa.

Suy nghĩ một chút, hắn đánh ra một đạo pháp quyết, nhắm mắt tu luyện Tạo Súc Thuật, Dịch Hình, Man Thiên ba loại thần thông.

Trước khi bản tôn ngủ với Chu Huyên Nhi, Thái thượng hoàng không thể nào để phân thân của hắn rời khỏi hoàng cung.

Nửa lát sau.

Chương 273

Tiểu Lục La từ trong Vân Không Sa bước ra, mang bán thành phẩm khôi lỗi phân thân đi, trở về Thủy Thiên Các.

Mà trong Ngự thư phòng.

Đôi mắt già nua đục ngầu của Thái thượng hoàng lóe lên tinh quang, "Dao động không gian rõ ràng, đây là lợi dụng Vân Không Sa để truyền đồ vật ra ngoài, bản tôn quả nhiên ở Yên Đô." Đến cảnh giới Nguyên Anh cự đầu này, đối với dao động không gian cực kỳ nhạy bén. "Công Dương Phục, tham kiến Thái thượng hoàng!" "Trần Kỳ Sâm, tham kiến Thái thượng hoàng!" Hai bóng người tiến vào Ngự thư phòng, cúi người bái kiến.

Thân là Thái thượng hoàng, đối với triều đình có quyền lực thống trị tuyệt đối, Ngự Lâm Quân đại tướng quân và Hắc Long Đài Trần chỉ huy sứ vẫn luôn là người của lão. "Sau khi bệ hạ lợi dụng chỉ nhân thoát thân, thuộc hạ liền chạy trốn, sau đó cảm ứng được có dao động chiến đấu, liền đến điều tra, chiến trường đã bị phá hủy hoàn toàn, không thể biết là ai ra tay." Công Dương Phục báo cáo, do dự nói: "Trước, sau, chắc không quá nửa khắc." "Tên tiểu vương bát đản này giấu kỹ thật, chưa tới nửa khắc đã giải quyết xong hai tên chân quân Phong Lôi." "E rằng chỉ có yêu nghiệt như tông chủ Chân Ma Tông mới có thể đấu với hắn một trận." Đồng tử Thái thượng hoàng co rút lại, không giấu được vẻ kinh ngạc, lão đã đánh giá quá thấp thực lực của tên này.

Trong lòng không khỏi may mắn, may mà đã bỏ vốn ra lôi kéo, hòa hoãn quan hệ, nếu không với tiềm lực biến thái này, hắn trở thành cự đầu là chuyện sớm muộn, còn về Hóa Thần... vậy thì quá xa vời rồi.

"Bên Thiên Cơ Quốc thế nào rồi?" "Chân Ma Tông đã tiếp xúc với Thiên Cơ lão quốc sư rất lâu, nghi là đã đạt được hợp tác, đã phái mấy vị Thiên Cơ Sư đến đó, e rằng... không đến một năm rưỡi nữa sẽ bói ra được vị trí chân thân của Diệp Bất Phàm." Một nữ tử áo đen thân hình uyển chuyển từ trong góc bước ra, tư thái cung kính, nàng do dự nói: "Không biết có phải là ảo giác không, Thiên Cơ Nữ Đế cho rằng, trong tối vẫn có người nhúng tay vào, thêm dầu vào lửa." Nàng là gian tế Thái thượng hoàng để lại ở Thiên Cơ Quốc.

Dù sao, ngàn năm trước Thái thượng hoàng và lão tổ tông của Thiên Cơ Nữ Đế cũng có một chân với nhau. "Vì chuyện Nguyệt Cung, bây giờ các thế lực ngầm ở Nam Hồng Vực đều đã xuất hiện." Thái thượng hoàng cười lạnh, hỏi: "Thiên Cơ Quốc còn có gì bất thường không?" "Có, nửa năm trước có một người từ Tuyết Nhân Cốc đi ra, tên là Lý Hàn, Kim Đan sơ kỳ, còn là một luyện đan sư, trang phục trên người hắn rất cổ xưa, từ miêu tả trên cổ tịch phỏng đoán, hắn nghi là người của Tiên Đường ở Bắc Vực." Nữ tử áo đen báo cáo: "Người này đã trở thành luyện đan sư của Thiên Cơ Quốc, không lâu sau, liền bắt đầu dò hỏi tung tích của ba người, một là Diệp Bất Phàm, một là Lý Tư, một là Vương Vũ." Lời này nếu để Diệp Bất Phàm biết, e rằng có thể nhận ra người này.

Lý Hàn, ứng cử viên Thánh tử của Đan Phong năm đó, sau khi Liễu Vong Xuyên và Trần Quang Lễ chết, hắn trực tiếp nhặt được của hời, trở thành Thánh tử Thiên Ma Giáo. "Tuyết Nhân Cốc quả nhiên nối liền với Bắc Vực, đám Tuyết Nhân kia trong tay có nhiều yêu đan như vậy, cũng có thể giải thích được rồi, có thể sống sót ra khỏi đó, lai lịch e rằng không đơn giản." Thái thượng hoàng nhíu mày, không rõ tên này tìm Diệp Bất Phàm làm gì.

Chẳng lẽ tên họ Diệp này xuất thân từ Tuyết Quốc? "Hậu Nghệ Cung ở đâu?" "Trong tay Thi Đế, Thi Đế hành tung lén lút, các Thiên

Cơ Sư của Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu tam tông bói ra, hắn vẫn còn ở Yến quốc, dường như đang tìm thứ gì đó." "Con trai của minh chủ Tán Tu Liên Minh lượn lờ ở Yến quốc làm gì?" Thái thượng hoàng bất đắc dĩ, Hậu Nghệ Cung ở đâu, ở đó liền xảy ra chuyện.

Mà Thi Đế là con trai của Tán Tu minh chủ, thân phận này người ngoài hiếm ai biết, năm đó lão từng gặp Thi Đế, quan sát diện mạo mà đoán ra được. "Truyền tin ra ngoài, bảo Thi Đế cút xa một chút, đừng vào Yên Đô!

Nếu không lão phu không ngại vạch trần chân thân của hắn, lấy tin tức đổi tiền với Chân Ma Tông!" Thái thượng hoàng lạnh lùng nói.

Thủy Thiên Các.

Diệp Bất Phàm đứng trên lầu hai, nhìn ra xa Yên Đô, như có điều suy nghĩ. "Sư phụ, con vẽ xong rồi, Nhất giai trung phẩm 'Hỏa Cầu Phù'." Chu Huyên Nhi nhảy chân sáo chạy tới, cầm một lá bùa, ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý. "Không tệ, thiên phú phù đạo của ngươi rất tốt." Diệp Bất Phàm khen ngợi, chỉ mấy ngày đã có thể vẽ ra Nhất giai trung phẩm phù, thiên phú này ở Triệu quốc không ai sánh bằng, nếu có thời gian, có thể trở thành Tứ giai Phù sư.

Hắn tiện tay đưa qua một cuốn sách đại toàn phù lục nhất giai, "Vẽ thành công toàn bộ những thứ trên này, ngươi có thể thử Nhị giai rồi." Chu Huyên Nhi nhận lấy cuốn sách phù lục pháp chi chít, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xịu xuống, bĩu môi nói: "Nhiều thế này ạ, con vẽ đến năm nào tháng nào mới xong?" "Bản chân quân có được thành tựu như hôm nay, toàn bộ đều dựa vào ý chí kiên định, nỗ lực không ngừng, cùng với một chút trợ giúp nhỏ từ ngoại vật." Diệp Bất Phàm từ tốn dạy bảo. "Sư phụ, có thể nhờ người giúp một việc được không?" Chu Huyên Nhi đảo mắt, cười hì hì.

Khí chất của nàng vốn hoạt bát, dáng vẻ xinh đẹp, cười lên đôi

mắt to cong cong, rất đáng yêu. "Nói đi." "Có thể giúp đồ đệ tìm một người không?

Tên là Diệp Bất Phàm." Mắt Chu Huyên Nhi sáng rực, tràn đầy hy vọng.

Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, "Sao?

Là người trong lòng của ngươi à?

Ta có nghe qua, nghe nói tướng mạo bình thường, còn không đẹp trai bằng bản chân quân." "Không thể nào!

Diệp Bất Phàm chắc chắn đẹp trai hơn người!" Chu Huyên Nhi phản bác, hai má hơi hồng, đôi tay nhỏ trắng nõn đan vào nhau, "Con muốn gặp hắn, nghe nói hắn cao to uy mãnh, tính cách siêu tốt..." Nàng líu ríu như chim bách linh, nói một tràng ưu điểm.

Diệp Bất Phàm rơi vào trầm tư, thầm nghĩ người từng thấy dung mạo thật của mình, ở bản địa Nam Hồng Vực chỉ có một mình Hoàng Phủ Tang Du.

Miêu tả này với hắn chẳng liên quan gì cả. "Ngoan ngoãn vẽ bùa đi, bản chân quân muốn bế quan một thời gian." Diệp Bất Phàm xua tay, trở về phòng mình.

Hắn bây giờ không có thời gian nói chuyện yêu đương với tiểu nha đầu này, linh dược đã đủ, luyện đan nâng cao tu vi mới là ưu tiên hàng đầu.

Trước khi chưa đàm phán với Thái thượng hoàng, hắn nhất định phải khẩn cấp rút khỏi Tuyết Quốc, nhưng bây giờ Yên Đô có Thái thượng hoàng trấn giữ, trong thời gian ngắn ngược lại lại là nơi an toàn nhất.

Nữ tu Từ Nhân và Hậu Nghệ Cung có cảm ứng, rời đi khó tránh khỏi bị Thi Đế phát giác, tên đó sau mông là cả một đám Nguyên Anh.

Kẻ thù của Diệp mỗ nhân đã nhiều.

Kẻ thù của tên đó còn nhiều hơn. "Hừ!

Người không giúp con, con tự mình tìm." Chu Huyên Nhi hừ nhẹ một tiếng, lén lút rời khỏi Thủy Thiên Các. ... "Bùm!" Nửa lát sau, trong phòng đan lô nổ tung, Diệp Bất Phàm tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng từ trong lò lấy ra một viên đan dược đen thui. "Đại Hoàn Ma Thần Đan, cực phẩm!" Diệp Bất Phàm mỉm cười, trịnh trọng cất cực phẩm độc đan vào bình ngọc, sau đó lại lấy ra mười mấy gốc linh dược vạn năm, mấy chục gốc linh dược ngàn năm, mở lò luyện đan.

Hắn luyện đan, thực sự rất tốn đan lô, may mà hắn đã lấy ra một đống từ kho riêng của hoàng cung.

Mà ở một bên khác.

Một lão già áo xám đang loay hoay với một đống bán thành phẩm khôi lỗi, trong đó một phần là do Tiểu Lục La mang về từ tẩm cung.

Dùng khôi lỗi phân thân chế tác khôi lỗi phân thân, đỡ cho Diệp mỗ nhân lãng phí tinh lực. "Thành công rồi." Lão già áo xám chuyển một cỗ khôi lỗi nữ tử thanh niên qua, làn da được làm từ Thanh Thiên Mộc, rất giống da người, mềm mại, có nhiệt độ.

Diệp Bất Phàm thu dược dịch lại, thi triển thần thông phân thân, một đạo thần hồn tách ra, tiến vào trong khôi lỗi.

Đôi mắt khôi lỗi hiện lên vẻ linh động, lặng lẽ rời khỏi Thủy Thiên Các, đi về hướng Tuyết Quốc.

Tình hình Tuyết Quốc, hắn phải bố trí trước.

Sau đó.

Hắn để phân thân áo xám tiếp tục chế tác khôi lỗi, còn mình thì luyện đan.

Những ngày tiếp theo.

Ban ngày luyện đan, tu luyện thần thông, lấy "Long Nguyên Thạch" làm chủ liệu, nâng cao phẩm chất của Chân Ma Kiếm.

Đồng thời vẽ bùa, giao dịch với các Nguyên Anh như Sở thân vương, Tề vương, Thanh Dương đại chân quân đang cần mua phù trận, dùng phù lục đổi lấy tình báo và trân dược.

Thái thượng hoàng tỉnh lại, Yên Đô ổn định, Sở thân vương vốn định đón con gái về, nhưng thấy trình độ phù lục của nàng tiến bộ vượt bậc, cũng mặc kệ nàng ở lại đây học tập.

Còn đám người Thanh Dương, Trương Tiên Khách, thì lại cầu mua phù trận tìm kiếm, khốn sát.

Đều là để đối phó Thi Đế.

Thời gian trôi đi, một đống pháp bảo của Thanh Dương và những người khác đã tiêu hao hết, ai nấy đều bị thương, chiến lực suy giảm nghiêm trọng.

Mỗi lần đến chỗ hắn, đều là nghiến răng nghiến lợi với đám người của Tán Tu Liên Minh.

Đối phương do một Bán Tiên cự đầu dẫn đầu, còn có mấy vị đại tu sĩ, không hề có phong độ của đại chân quân, ai nấy đều âm hiểm, không phải đánh lén thì cũng là đặt bẫy.

Hai bên qua lại đánh nhau rất nhiều lần. "Lũ khốn nạn này, âm hiểm giảo trá như vậy, Thanh Dương đạo hữu nhất định phải trừng trị chúng!" Diệp mỗ nhân quang minh lỗi lạc tỏ vẻ thống hận hành vi này, sau đó chào hàng phù trận của mình, moi sạch tài bảo trong túi Thanh Dương.

Buổi tối, Diệp Bất Phàm tiếp tục cùng Hoàng Phủ Tang Du, Tiểu Lục La tam tu, tranh thủ thời gian nuốt đan dược nâng cao tu vi.

Ngu Tuyền Cơ thì đã trở về Chân Ma Tông, tranh đoạt vị trí nữ thần.

Ngày lại ngày trôi qua.

Luyện đan, nuốt đan, tu vi tiến bộ vượt bậc, nhanh chóng tiếp cận Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Uống Ngộ Đạo Trà, thần thông cũng có tiến bộ lớn, Định Thân Thuật, Thiên Địa Vi Cục, Vạn Giang Thùy Điếu các thần thông giai đoạn đầu, đã đại thành.

Đại Mộng Thiên Thu, Đại Lôi Âm Độn Pháp và Dẫn Lôi Thuật, cũng đã nhập môn, hướng tới tiểu thành.

Về phần khôi lỗi.

Đã đột phá mốc vạn người, phàm là địa giới Nam Hồng Vực, đều có dấu chân của phân thân.

Chớp mắt.

Một năm trôi qua.

Thi Đế vẫn còn lượn lờ ở Yến quốc, đối với nữ tu Từ Nhân của Diệp mỗ nhân vẫn nhớ mãi không quên.

Không lâu trước, Tử Quần La Lỵ tìm được cơ hội lại cắn chết một vị trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ của Vô Ưu Tông, Thần Du đại chân quân vốn đã bị thương chưa lành, suýt nữa cũng bị đánh cho tàn phế.

Chương 274

Thế là.

Vô Ưu Tông và Chân Ma Tông chính thức khai chiến.

Chiến trường ở nơi giao giới giữa hai tông —— Cổ Linh Quốc.

Hai bên đều có thương vong, Nguyên Anh chân quân đã ngã xuống bốn năm người, tu sĩ Kim Đan trở xuống, chết lại càng không đếm xuể.

Mỗi ngày bên Yến quốc đều có tu sĩ từ Cổ Linh Quốc chạy nạn qua. "Thật sự đại loạn rồi, hai bên đều có hai ba nước phụ thuộc bị cuốn vào chiến trường, Yến quốc sớm muộn cũng bị cuốn vào." Diệp Bất Phàm chuẩn bị đường lui.

Hắn làm hoàng đế đã được hai năm, tuổi tác đang tiến tới một trăm hai mươi mốt tuổi.

Về mặt tu vi.

Dưới sự đắp nặn của lượng lớn linh dược, đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, không thể tiến thêm được nữa.

Chủ dược của 《Đại Mộng Pháp Đan》, yêu đan Mộng Li thú, tìm cả năm trời vẫn chưa thấy.

May mà thực lực tăng lên không ít, không cần Trấn Yêu Tháp, tái đối mặt với hai đại chân quân Phong, Lôi, cũng có thể tiêu diệt bọn họ.

Về phần Chân Ma Kiếm, mấy ngày trước cuối cùng cũng trở thành pháp bảo Tứ giai đỉnh cấp!

Uy lực đại tăng!

Khốn sát đại tu sĩ, không thành vấn đề.

Ngày hôm đó.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi thất bế quan, một bóng người nữ tử thanh niên tiến lên, chính là khôi lỗi phân thân đã được thả ra một năm trước. "Mộng Li thú đã có tin tức, từ Tuyết Nhân Cốc tuồn ra một số yêu đan, bị hội đấu giá Tuyết Quốc, và Giang gia lão tổ mua được." "Ồ?

Tốt!

Cuối cùng cũng có thể đột phá trung kỳ rồi!" Diệp Bất Phàm cười lớn, lộ vẻ hưng phấn. "Còn có một tin tức, một luyện đan sư của Thiên Cơ Quốc tên là Lý Hàn, từ Tuyết Nhân Cốc đi ra, chắc là Thánh tử Thiên Ma Giáo năm đó, vẫn luôn tìm chúng ta." "Cái gì?

Sao hắn lại đến Nam Hồng Vực?

Còn là từ Tuyết Nhân Cốc đi ra!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đại biến, "Có tiết lộ lai lịch của ta không?" Hắn đến từ Triệu quốc ở Bắc Vực, tuyệt đối không thể để người khác biết.

Nếu tra ra được, hắn trong năm năm từ Luyện Khí lên Nguyên Anh, trong thời gian ngắn như vậy có thành tựu như thế, cả Nam Hồng Vực đều sẽ dậy sóng!

Tạo hóa lớn nhất là Nguyệt Cung, cũng phải xếp sau hắn! "Không có, dường như có việc quan trọng muốn thương lượng." "Khả năng lớn là Hắc Quần sư tôn chỉ thị, nếu không không thể sống sót ra khỏi Tuyết Nhân Cốc." Diệp Bất Phàm nhíu mày trầm tư, không biết bên Triệu quốc đã xảy ra chuyện lớn gì.

Phải gặp Lý Hàn một lần!

Hắn phất tay, để khôi lỗi phân thân tiếp tục trở về Tuyết Quốc dò xét.

Đang suy nghĩ, một đạo truyền âm phù bay tới. "Thái thượng hoàng sốt ruột rồi." Diệp Bất Phàm bóp nát truyền âm phù của Phong Chân Quân phân thân, lắng nghe một lúc, không nói nên lời.

Hắn đã trì hoãn một năm.

Thái thượng hoàng sắp gần đất xa trời không ngồi yên được nữa, những ngày này mỗi ngày đều chạy đến tẩm cung, thúc giục hắn mau chóng làm việc.

Không nói sinh một đứa, ít nhất quan hệ cũng phải tiến thêm một bước.

Hắn đánh ra truyền âm phù, gọi Chu Huyên Nhi trở về. "Sư phụ, tìm Huyên Nhi làm gì?

Con đang nhờ Nguyệt Linh tiên tử tìm Diệp Bất Phàm, lần này nhất định sẽ tìm được!" Chu Huyên Nhi vung vung nắm đấm nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khích ửng hồng.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, cảm thấy có gì đó không ổn. "Không đúng, rất không đúng!

Mùi vị của cực phẩm Dương Linh Căn, cổ tịch ghi lại, có thể khiến nữ tử mê luyến, nhưng không thể mê luyến lâu như vậy!" Hắn nheo mắt, trong lòng cảnh giác.

Dương Linh Căn được nghịch chuyển thăng cấp, đã vượt xa ghi chép trên cổ tịch.

Có xu hướng chuyển hóa thành Thái Dương Chi Thể.

Quả thực có độc. "Thôi kệ." Diệp Bất Phàm duỗi ngón tay điểm vào mi tâm Chu Huyên Nhi, phong ấn tu vi của nàng. "Lục La, dẫn nàng ta xuống tắm rửa." Chu Huyên Nhi: "???" "Vâng, chủ nhân." Tiểu Lục La từ phòng bên bước ra, nháy mắt với Diệp Bất Phàm, kéo Chu Huyên Nhi đi về phòng mình. "Sư phụ!

Người muốn làm gì?" Chu Huyên Nhi kinh hãi, điên cuồng giãy giụa, nhưng tu vi bị phong cấm, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tiểu Lục La.

Nàng mặt mày tái nhợt, cầu xin: "Sư phụ, nếu người muốn nữ hài tử, đồ đệ tìm cho người được không?

Đồ đệ đã có người trong lòng rồi." Đôi mắt to ngấn lệ, sắp khóc.

Nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ sư phụ lại có ý đồ bất chính với mình, trong lòng hối hận, lẽ ra nên sớm rời khỏi Thủy Thiên Các.

Cha còn nói Khúc Tư Phù Sư là người chính phái, hòa ái, quả thực là cầm thú đội lốt người. "Dẫn xuống đi." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói. "A a ——" Chu Huyên Nhi tuyệt vọng, lòng như tro nguội. "Chủ nhân của ta người rất tốt, rất đẹp trai." Trong phòng, Tiểu Lục La đang tắm cho Chu Huyên Nhi bên cạnh bồn tắm, an ủi. "Đẹp trai?

Hắn có liên quan gì đến đẹp trai chứ?

Một lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm rồi." Chu Huyên Nhi nghĩ đến thân thể già nua dưới lớp áo của Khúc Tư, trăm bề không muốn.

Nước mắt lã chã rơi không ngừng, vừa sợ hãi, vừa tủi thân. ... "Hai người các ngươi, Triệu Vận đến Thiên Cơ Quốc, trà trộn vào nội bộ Thiên Cơ Quốc, tiếp cận một tên gọi là Lý Hàn, còn Bùi Thủy Nghiên, ngươi đến Phiêu Tuyết Thành ở Tuyết Quốc đóng quân, đến lúc đó sẽ có người tiếp ứng ngươi." Diệp Bất Phàm triệu hồi hai thuộc hạ, ném cho Triệu Vận một tấm Thiên Cơ Lệnh, "Kích hoạt vật này, có thể che đậy thiên cơ." Hắn đã lấy được hai ba món đồ che đậy thiên cơ từ tay hai đại chân quân Phong Lôi, thứ này hắn không thiếu. "Vâng!" Hai người chắp tay, cung kính nhận lệnh.

Theo chủ nhân hơn hai năm, lo trước lo sau, được ban không ít đan

dược, tu vi tiến bộ vượt bậc.

Nếu ở Tội Quốc, có đánh cược cả mạng cũng không có được tạo hóa lớn như vậy.

Phất tay lui hai người, bóng dáng Diệp Bất Phàm lóe lên, thông qua Vân Không Sa trong tay Quan vương, đến một trạch viện khác ở Yên Đô.

Đây là để phòng sau khi Chu Huyên Nhi thất thân, Thái thượng hoàng sẽ nghi ngờ đến "Khúc Tư".

Hắn chắp tay nhìn ra ngoài Yên Đô, trong lòng suy diễn sự phát triển tương lai. "Sau khi đột phá trung kỳ, linh dược cần thiết sẽ càng khổng lồ hơn, không thể hoàn toàn dựa vào đan dược, đồng thời còn phải tìm kiếm ma công có tác dụng phụ lớn, mà muốn đột phá đại tu sĩ, thậm chí cự đầu, Hóa Thần, tầng cấp ma công cần thiết càng phải mạnh hơn." "Loại ma công này, đều là cấm kỵ, luôn bị ba đại bá chủ nắm giữ, phải nghĩ cách cho phân thân trà trộn vào." Diệp Bất Phàm có chút đau đầu.

Chân Ma Tông có Ngu Tuyền Cơ, nhưng Thiên Tiên và Vô Ưu, căn bản không vào được.

Thiên Tiên và Vô Ưu đều có ba vị Hóa Thần Thiên Quân, muốn dựa vào đoạt xá thần tử, để qua mắt bọn họ, khả năng rất nhỏ. "Cách duy nhất, giết tu sĩ Nguyên Anh của bọn họ, phá giải thần hồn cấm chế, từ đó sưu hồn." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, định nghiên cứu theo hướng này. "Két ~" Cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Lục La kéo Chu Huyên Nhi mặc váy đỏ, ướt sũng bước vào. "Nàng tuổi còn nhỏ, hãy thương hoa tiếc ngọc nhé." Tiểu Lục La nháy mắt với Diệp Bất Phàm.

Khoảng thời gian này nàng và Chu Huyên Nhi ở cùng nhau nhiều nhất, đương nhiên, là sau khi đã dịch dung. "Sư phụ, tha cho con được không..." Chu Huyên Nhi mặt đẹp như ráng chiều, ngượng ngùng vặn

vẹo tà váy.

Lời chưa nói xong, bỗng nhiên thần sắc ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào thân hình thần tuấn vô song, cao ráo thẳng tắp của Diệp Bất Phàm.

Một thân bạch y, khí chất đạm nhiên, như trích tiên hạ phàm. "Chuyện này là do lão tổ tông của ngươi chỉ thị, lão muốn một người thừa kế, nếu ngươi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, chẳng qua là tìm một người khác thôi." Diệp Bất Phàm không quay đầu, bình tĩnh nói. "Ngươi là... sư phụ?" Chu Huyên Nhi trừng lớn đôi mắt hạnh, nghi ngờ đối phương đã thay đổi dung mạo.

Nếu không với dung mạo này, Khúc Tư Phù Sư đã sớm danh chấn thiên hạ rồi.

Chương 275

"Người đã thấy dung mạo thật của ta mà còn sống, ở đây chỉ có một mình Hoàng Phủ Tang Du, à không, còn có nhị thập thúc của ngươi, Tề vương, năm đó ở Ngọc Quốc đã để hắn chạy thoát." Diệp Bất Phàm xoay người, hứng thú đánh giá Chu Huyên Nhi.

Vòng eo thon gọn, đôi chân ngọc thon dài, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, phối với tóc đuôi ngựa, trông hoạt bát thanh thuần.

Thân hình nhẹ nhàng, một đôi chân ngọc trắng nõn không quá một bàn tay, nhỏ nhắn xinh xắn, "Vũ điệu trong lòng bàn tay dứt, tiếng tiêu tuyệt, ba mươi sáu cung thu đêm dài." Diệp Bất Phàm cảm thán, Hán Thành Đế chết trên bụng chị em Triệu Phi Yến, không oan.

Điều duy nhất không hoàn mỹ.

Là một sân bay.

Tối đa cũng chỉ là cup A.

Chu Huyên Nhi ngẩn người, bỗng nhiên mũi khịt khịt, ngửi ngửi trên người Diệp Bất Phàm, đôi mắt hạnh lập tức mông lung, như uống say rượu, hai má ửng hồng.

Mùi hương này rất quen thuộc. "Sư phụ, người hại con tìm cả một năm." Chu Huyên Nhi tủi thân nói, nhón gót chân, dùng môi cắn chặt môi Diệp Bất Phàm.

Hương thơm cơ thể vờn quanh mũi, vị ngọt ngào.

Diệp Bất Phàm bế ngang nàng lên, tiến vào giường.

Nửa lát sau, Chu Huyên Nhi "A" một tiếng kinh hô, đầy vẻ sợ hãi.

Nhưng cuối cùng, dũng khí đã chiến thắng sợ hãi.

Nàng khẽ rên một tiếng đau đớn.

Hai bóng người không còn phân biệt được nữa. (Bỏ qua một vạn chữ ở đây...) Sáng sớm hôm sau.

Chu Huyên Nhi si ngốc nhìn dung mạo của Diệp Bất Phàm, như một con bạch tuộc, lại bám lên người hắn.

Mãi đến trưa, mới khó chịu xuống giường, cười hì hì nói: "Sư phụ, sau này là của con rồi." "Của ngươi?

Ngươi phải xếp hàng, phía trước còn có mấy vị tỷ tỷ nữa." Diệp Bất Phàm nhướng mày. "Mấy người?" Chu Huyên Nhi ngẩn ra. "Năm người thì phải." Diệp Bất Phàm cân nhắc.

La Lỵ sư tôn không nằm trong số đó, quá hung dữ.

Thật sự chọc giận nàng, với tính cách của đối phương, Sở Tử Tuyết, Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du đều sẽ bị nàng giết hết.

Chỉ có Nhan Như Ngọc ở thời kỳ đỉnh phong mới có thể đấu tay đôi với nàng.

Hũ giấm của Chu Huyên Nhi lập tức lật đổ, tính cách nàng hoạt bát, cổ linh tinh quái, nhưng lòng chiếm hữu rất mạnh, nếu không cũng sẽ không tìm Diệp mỗ nhân cả một năm. "Không được!

Người không được tìm các tỷ tỷ khác." Chu Huyên Nhi cắn cắn hàm răng bạc, cố nén khó chịu, lại trèo lên giường.

Buổi tối.

Nàng không nhịn được oa oa khóc lớn, "Không phải nói đàn ông đều không đánh lại phụ nữ sao." "Ngươi nghĩ nhiều rồi." Diệp Bất Phàm mặc quần áo, xuống giường.

Có tác dụng phụ nghịch chuyển, hắn được coi là động cơ vĩnh cửu, thân hình nhỏ bé của Chu Huyên Nhi sao là đối thủ của hắn?

Mấy ngày sau.

Hắn để Chu Huyên Nhi về vương phủ nghỉ ngơi cho tốt.

Còn mình thì quay lại Thủy Thiên Các, chuẩn bị đi đến Tuyết Quốc, đoạt lấy "Mộng Li Yêu Đan".

Không lâu sau.

Sở thân vương tìm đến cửa. "Khúc đạo hữu, xin hãy giúp một tay, giúp tiểu vương tìm ra tên súc sinh đã phá thân con gái ta!" Trán Sở thân vương gân xanh nổi lên, có cảm giác tức giận như cải trắng nhà mình bị heo ủi.

Chu Huyên Nhi vừa về đến nhà, ông đã phát hiện dáng đi không đúng, liền để vương phi đưa nàng vào phòng kiểm tra.

Kết quả vương phi đi ra, nói tin tức nàng đã thất thân, như sét đánh ngang tai. "Ồ?" Diệp Bất Phàm sững sờ, giả vờ không biết.

Thực sự chột dạ.

Đúng lúc này, một đạo truyền âm phù bay đến, rơi vào tay Sở thân vương.

Người sau bóp nát, lắng nghe một lúc, khuôn mặt tức giận dần bình tĩnh lại, hóa thành nụ cười khổ, "Không cần tìm nữa." "Tiểu vương bảo bọc con gái hơn hai mươi năm, không ngờ cuối cùng vẫn trở thành công cụ để lôi kéo cường giả." Sở thân vương bất lực nói.

Ông không hiểu, tại sao Thái thượng hoàng lại đột nhiên gả con gái cho tên Diệp Bất Phàm kia?

Sau khi kết Anh, tên đó đã biến mất.

Trong lòng hối hận, năm đó không nên nhận gốc linh dược vạn năm kia, nếu không sao đến nỗi con gái cũng phải gả đi?

Hoàng cung, Ngự thư phòng. "Bẩm Thái thượng hoàng, Chu

Huyên Nhi biến mất một ngày, khi xuất hiện lại, đã thất thân, nhưng không biết khi nào, ở đâu." Một bóng người nữ tử cúi người nói.

Nàng phụ trách giám thị Chu Huyên Nhi, thuận dây tìm dưa, tìm ra chân thân của Diệp Bất Phàm. "Tên nhóc này, cẩn thận đến mức khiến người ta giận sôi, vẫn không tin lão phu." Thái thượng hoàng cười lạnh, hỏi: "Chu Huyên Nhi biến mất ở đâu?" "Thủy Thiên Các của Khúc Tư Phù Sư, Diệp Bất Phàm có thể có quan hệ gì với người này không?" Nữ tử suy đoán. "Không thể, nếu thật sự có quan hệ thì không thể biến mất ở đó." Thái thượng hoàng lắc đầu, phân phó: "Nếu đã phá thân nàng ta, tức là đã có quan hệ, không cần giám thị nữa." "Ngươi đến chiến trường Cổ Linh Quốc, quan sát chiến cục của Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, e rằng không lâu nữa, Chân Ma Tông sẽ yêu cầu Đại Yến xuất Kim Đan và Nguyên Anh tu sĩ chi viện." Hiện tại hai tông đang đánh nhau long trời lở đất, Chân Ma Tông chủ, người phụ nữ đó sắp giết đến điên rồi. "Vâng!" ...

Thủy Thiên Các.

Diệp Bất Phàm tặng Sở thân vương một bộ "Ngũ Hành Phù Trận", "Chu Huyên Nhi đồ đệ này không tệ, thiên phú phù đạo cực tốt, bản chân quân cũng coi như có người nối nghiệp, để tỏ lòng biết ơn, vật này tặng cho Chu đạo hữu." "Khúc đạo hữu, sao dám nhận?" Sở thân vương sững sờ, cảm kích nhận lấy.

Phù trận, tuyệt đối là đại lễ, vạn kim khó cầu.

Xem đi.

Vẫn là Khúc Tư chân quân đáng tin cậy, làm người lương thiện hào phóng.

Vừa nhận đồ đệ, vừa tặng quà.

Còn Diệp Bất Phàm thì sao?

Tên vương bát đản đó ngủ với con gái ông, đến nay chưa đến gặp người cha vợ già này, quả thực là súc sinh.

Nhìn Sở thân vương rời đi, Hoàng Phủ Tang Du bước tới, dịu dàng cười nhẹ, "Lại bị chàng lừa một cô gái về nhà, không định nói thẳng với Sở thân vương à?

Dù sao cũng là cha vợ của chàng." "Năm xưa có mâu thuẫn với người này, cậu em vợ của ông ta lừa ta mấy triệu linh thạch, ông ta lại chém ta một nhát." "Nói thẳng không có ý nghĩa, ông ta biết thân phận của ta, truyền ra ngoài chỉ bất lợi cho ông ta." Diệp Bất Phàm lắc đầu cười.

Chuyện của hắn và Chu Huyên Nhi, chỉ có Thái thượng hoàng, Sở thân vương biết, những người này chỉ cần không ngu, sẽ không tiết lộ hắn. "Man Thiên Thuật và Dịch Hình Thần Thông nàng đã học được, gần đây hãy ngụy trang thành 'Khúc Tư', giao tiếp với đám người này đi, ta đến Tuyết Quốc một chuyến, sẽ sớm trở về." Diệp Bất Phàm nói.

Vừa dặn dò xong, Thủy Thiên Các đã có một vị khách không mời mà đến.

Thần Du đại chân quân!

Hắn đành phải ra ngoài nghênh đón. "Khúc Tư, người Phù Quốc." "Khúc đạo hữu, lần này đến là vì phù trận." Thần Du đại chân quân phun một bãi nước bọt lên đầu ngón tay, sau đó lật xem cuốn sổ nhỏ. "Mời ngồi." Diệp Bất Phàm tự mình rót trà.

Vị này thực sự không thể chọc vào, Chân Ma Kiếm Trận có thể khốn sát Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường.

Nhưng trong đó không bao gồm những người như Chân Dương, Thần Du.

Nắm giữ cấm kỵ thần thông, chiến lực sẽ tăng vọt đến một mức độ đáng sợ trong nháy mắt. "Khúc đạo hữu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Một bên, một lão già khuôn mặt mơ hồ chắp tay, chỉ lộ ra một đôi mắt tràn đầy trí tuệ.

Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút lại.

Rõ ràng đứng ở đó, rất dễ thấy, nhưng lại cho hắn một cảm giác không tồn tại. "Vị này chính là Thần Trắc chân quân phải không?

Đệ nhất Thiên Cơ Sư của Vô Ưu Tông." Diệp Bất Phàm mỉm cười, đẩy qua một tách linh trà.

Vừa nói, thân thể Thần Trắc lão đầu loạng choạng, một ngụm máu phun ra, vội vàng thu liễm tâm thần. "Thần Trắc đạo hữu, lần đầu gặp mặt đã bói toán, có phải không tốt lắm không?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, trong lòng có sát khí.

Chương 276

Nay đã khác xưa.

Trên người hắn có năm sáu món kỳ vật thiên cơ, phân thân lên đến hàng vạn, dính líu quá rộng, độ khó bói toán có thể nói là đệ nhất dưới Hóa Thần.

Cộng thêm mấy lần vi phạm đạo thệ, được thiên đạo chúc phúc, khí vận gia thân, cho dù ở cự ly gần cũng không thể bói toán hắn. "Xin lỗi, do thói quen." Thần Trắc chân quân dường như lại già đi mấy chục tuổi, nén xuống kinh ngạc, chân thành xin lỗi.

Hắn là một Tứ giai Thiên Cơ Sư.

Chỉ liếc nhìn vận mệnh đối phương một cái, đã mất đi mấy chục năm tuổi thọ, nếu bói toán sâu hơn, hắn sẽ nổ tung tại đây!

Khúc Tư này rốt cuộc có lai lịch gì?! "Lui ra!" Thần Du đại chân quân trừng mắt nhìn lão, người sau mặt tái xanh, không nói một lời. "Xin lỗi..." Thần Du đại chân quân đột nhiên lộ vẻ mờ mịt, cúi đầu xem cuốn sổ nhỏ, vừa xem vừa ghi, "Khúc Tư, người Phù Quốc." "Khúc đạo hữu, lần này đến là vì phù trận." Thần Du mỉm cười. "Phù trận gì?" Diệp Bất Phàm không tiện từ chối, đành phải hỏi. "Ách...

để ta xem xem." "Khúc Tư, người Phù Quốc." "Khúc đạo hữu..." Diệp Bất Phàm có một sự thôi thúc muốn xé nát cuốn sổ nhỏ của đối phương, trực tiếp ngắt lời, "Thần Trắc chân quân, phiền vị đạo hữu máy lặp lại này đừng nói nữa, ngươi thay hắn nói đi." "Lui ra!" Thần Trắc chân quân nhân cơ hội, quát lớn một tiếng, "Nói năng không rõ ràng đồ thiểu năng, qua một bên đi!" Sắc mặt Thần Du lập tức đen lại. "Khúc đạo hữu, xin hãy luyện chế một bộ 'Sinh Cơ Phù Trận', Thần Du bị Chân Ma Tông chủ trọng thương, thương thế quá nặng, chỉ có

phù trận này phối hợp với đan dược, mới có thể chữa khỏi trong thời gian ngắn." Thần Trắc chân quân nói. "Là Tử Quần La Lỵ kia?" Diệp Bất Phàm sững sờ, thầm nghĩ, gật đầu nói: "Có thể, chỉ là cần một khoảng thời gian." "Tốt!

Vậy đa tạ Khúc đạo hữu!" Thần Du đại chân quân vui mừng, vội vàng cảm tạ.

Theo thực lực, Khúc Tư chỉ là một hậu bối của hắn, nhưng hiện tại có việc cầu người, không còn cách nào khác.

Đánh một trận với Chân Dương, nhúng tay vào Hậu Nghệ Cung, vốn đã bị thương, sau đó lại bị người phụ nữ điên kia đánh một trận, chữa trị thông thường cần mấy chục năm. "Điều kiện các ngươi biết rồi chứ?" "Đương nhiên, chẳng phải là một số bảo địa và trân dược sao?

Trên sổ nhỏ của ta ghi rất rõ ràng." Thần Du đại chân quân vỗ ngực.

Thân là đại tu sĩ, cả Nam Hồng Vực đều đã đi một vòng, thiên tài địa bảo nhiều vô số. "Được." Diệp Bất Phàm cười nhạt, cùng hai người tán gẫu một lúc, bóng gió dò hỏi một số tin tức chiến trường.

Hai tông giao tranh, hiện tại Chân Ma Tông chiếm thế thượng phong, tu sĩ Nguyên Anh, Kim Đan của họ đều là tinh anh, chiến lực cực mạnh.

Lại biết được tin tức của Tử Quần La Lỵ.

La Lỵ quá hung hãn, trên chiến trường lại cắn chết hai Nguyên Anh sơ kỳ, hiện tại đang bị cự đầu của Vô Ưu Tông truy sát khắp thế giới, tung tích không rõ.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm tiễn họ đi. "Năm đó ngươi vừa đột phá Nguyên Anh, Thần Du đã giết ngươi một lần, ngươi thật sự định

chế tạo 'Sinh Cơ Phù Trận' cho hắn?" Hoàng Phủ Tang Du bước tới, nhíu mày nói. "Tại sao lại không? "Nếu để hắn trở về Vô Ưu Tông chữa thương, đợi tôi bước vào trung kỳ thì biết đi đâu tìm hắn?" Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Ngươi, ngươi bước vào trung kỳ là có nắm chắc?

Hắn là đại tu sĩ đấy!" Hoàng Phủ Tang Du kinh ngạc. "Nắm chắc rất lớn, hơn nữa đến lúc đó, mục tiêu của ta chỉ là cướp cuốn sổ trong tay hắn!

Trên đó tuyệt đối có pháp tu luyện cấm kỵ thần thông, thậm chí...

Vô Ưu Kinh!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực, hô hấp cũng dồn dập.

Không có cuốn sổ đó.

Thần Du, cái máy lặp lại này, cũng coi như xong đời. "Ta đi đây, gần đây cứ tuyên bố ra ngoài là ta bế quan." Bóng dáng Diệp Bất Phàm lóe lên, khi xuất hiện lại đã ở một tiểu viện ở Yên Đô, lấy đi Vân Không Sa, chạy về phía Tuyết Quốc.

Trước tiên phải lấy được yêu đan Mộng Li thú.

Sau đó gặp Lý Hàn, tìm hiểu xem Triệu quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm hóa danh thành Lưu Dịch, một thanh niên mặc đồ ma tu bình thường không có gì lạ, ngồi xếp bằng trên Phong Ảnh Toa rời khỏi Yến Đô, đi thẳng về hướng tây bắc.

Vừa đi được trăm dặm, một bóng hình yêu mị lao tới từ phía đối diện, hương thơm phả vào mũi. "Hi hi, Diệp lang, chàng đi đâu vậy?

Ta vừa từ Yến Đô ra thì phát hiện chàng không có ở đó." Ngu Tuyền Cơ ôm lấy cổ Diệp Bất Phàm, oán giận nói: "Một năm không gặp, chàng cũng không nói đến tìm ta." Lần đầu tiên xa cách lâu như

vậy, nàng rất nhớ nhung. "Không phải cô đang tranh đoạt ngôi vị Nữ thần sao?" Diệp Bất Phàm hai tay đỡ lấy cặp mông căng tròn của Ngu Tuyền Cơ, ngạc nhiên hỏi.

Hắn nắm giữ một tia hồn huyết của đối phương, cả hai có thể cảm ứng được vị trí đại khái của nhau. "Thì là vì vậy nên mới tìm chàng đó, ngôi vị Nữ thần có tổng cộng bảy cửa ải, cửa ải cuối cùng có chút thay đổi, Đại trưởng lão quy định, trong sáu người ứng cử, ai có thể truy lùng được chàng thì người đó sẽ trở thành Nữ thần." Đôi mắt đẹp của Ngu Tuyền Cơ hiện lên vẻ ranh mãnh.

Sau khi được Diệp Bất Phàm điều giáo, nàng bây giờ cũng là cường giả trong tầng Nguyên Anh sơ kỳ. "…" Khóe miệng Diệp Bất Phàm co giật, lấy ra Ngọc tỷ Ma Long, nheo mắt nói: "Chân Ma Tông nổi lòng tham rồi à, Ngọc tỷ Ma Long rốt cuộc có bí mật gì?" Chỉ vì một người tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 thì sẽ không cấp bách đến thế. "Mấy ngàn năm trước, khi Ngọc tỷ Ma Long chưa thất lạc, Chân Ma Tông có ba vị Hóa Thần, hơn nữa đều là Hóa Thần hậu kỳ." "Sau khi thất lạc, các vị tiền bối lần lượt vẫn lạc, chỉ có Hồng Y đồng tử là đúc thành Hóa Thần." "Vật này, liên quan đến bí mật đột phá Hóa Thần từ Nguyên Anh, nếu không tìm lại được, e rằng Chân Ma Tông sẽ suy tàn." Ngu Tuyền Cơ giải thích.

Chân Ma Tông chỉ có một vị Hóa Thần, một khi Hồng Y đồng tử chết, tông môn hoặc là bị Thiên Tiên Tông, Vô Ưu Tông, Tán Tu Liên Minh thôn tính, hoặc là sẽ bị chia rẽ.

Việc này liên quan đến hưng suy của tông môn. "Bí ẩn Hóa Thần… e rằng chỉ có lấy được phần sau của 《Thiên Sát Chân Ma Công》 mới biết được." Diệp Bất Phàm suy tư.

Hắn đã từng dùng pháp lực thăm dò, thần thức tiến vào bên trong, giống như rơi vào sương mù dày đặc.

Bất kể thế nào, phần sau của công pháp này nhất định phải có được! "Chỉ cần truy lùng được là được, chứ không phải bắt giữ, ngươi theo ta đến Tuyết Quốc, diễn một vở kịch, giúp ngươi leo lên ngôi vị Nữ thần." Diệp Bất Phàm âm thầm tính toán tính khả thi.

Để Lôi phân thân đi mạo hiểm, lại có Vân Không Sa hỗ trợ, chắc chắn sẽ không có sai sót.

Mà sau một năm tu luyện, Lôi phân thân đã sơ bộ nắm giữ Định Thân Thuật, Thiên Địa Vi Cục và mấy môn thần thông khác.

Sau đó, Diệp Bất Phàm đánh ra một đạo pháp quyết, đáp xuống sườn núi của một ngọn núi xanh lớn cách Yến Đô vạn dặm, đào một cái sơn động rồi đi vào. "Diệp lang~" Trong sơn động, đôi mắt Ngu Tuyền Cơ long lanh xuân tình, ngực không ngừng cọ vào cánh tay Diệp Bất Phàm.

Không khí ái muội lan tỏa, còn có một chút hương vị hải sản thoang thoảng. "Đằng nào cũng phải đợi." Diệp Bất Phàm nổi hứng, bèn cùng Ngu Tuyền Cơ mây mưa trong lòng núi.

Một lát sau, Ngu Tuyền Cơ ôm chặt cổ Diệp Bất Phàm, ráng hồng trên má vẫn chưa tan.

Tiểu Lục La điều khiển pháp bảo tiến vào sơn động, thấy y phục vương vãi khắp nơi, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Đây là Vân Không Sa mà phân thân của chủ nhân xin Thái thượng hoàng, nghe nói là của Thất vương." "Cứ ở yên trong Thủy Thiên Các, nơi đó có Hoàng Phủ Tang Du bảo vệ ngươi, sẽ không có chuyện gì đâu." Diệp Bất Phàm véo véo hai búi tóc nhỏ trên đầu tiểu Lục La, dặn dò.

Tiểu Lục La "ân" một tiếng, điều khiển pháp bảo rời đi.

Nàng bước vào Kim Đan đã được hai năm, trong thời gian đó Diệp

Bất Phàm không ngừng truyền công lực cho nàng, sớm đã đạt đến Kim Đan viên mãn.

Mang trong mình các cấm kỵ pháp thuật như 《Đại Huyết Ảnh Độn》, 《Kinh Hồng Nhất Sát》, 《Huyết Dương Ma Hỏa》, có thể xưng là đại tu sĩ.

Nếu nàng bị thương vì pháp thuật, Diệp Bất Phàm có thể dùng 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 để chữa trị cho nàng. "Đi thôi." Diệp Bất Phàm mặc lại y phục, điều khiển Phong Ảnh Toa vội vã đi tới Tuyết Quốc.

Trên đường gặp phải mấy vụ ẩu đả, có Trúc Cơ, Kim Đan, thậm chí có cả Nguyên Anh giao chiến.

Do trận chiến của Nguyên Anh ảnh hưởng quá rộng, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, các thành trì của phàm nhân đều bị phá hủy, phàm nhân của Yến quốc chết ít nhất cũng đến hàng chục triệu người. "Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông khai chiến, kéo theo cả một số kẻ có ý đồ xấu cũng ló đầu ra." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Ngu Tuyền Cơ nói: "Nam Hồng Vực sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn loạn lạc." "Sẽ không, hai tông vẫn còn kiềm chế, Hóa Thần đều chưa ra tay, nếu không Yến quốc đã sớm bị kéo vào rồi, bọn họ đang đợi chuyện ở Nguyệt Cung, đến lúc đó hẳn sẽ tạo ra được vài vị Hóa Thần." Diệp Bất Phàm đưa ra phán đoán.

Bay được khoảng nửa tháng, lướt qua Liêu quốc, Vũ quốc và mấy đại quốc khác, tiến vào lãnh thổ Tuyết Quốc.

Gió lạnh buốt xương, tuyết lớn bay lả tả, một màu trắng xóa, cả thế giới được bao phủ bởi bạc trắng, hoàn toàn không nhìn thấy màu sắc nào khác.

Diệp Bất Phàm bấm quyết, thông báo cho Lôi phân thân đang âm

thầm theo sát tiến vào Tuyết Quốc trước.

Đợi một lúc, hắn đặt một viên Vân Không Sa xuống lòng đất, lại phái một cỗ khôi lỗi phân thân đi bảo vệ.

Lúc này hắn mới bước vào trong màn tuyết mịt mù.

Hai ngày sau, hắn tiến vào thành Phiêu Tuyết.

Trên đường phố người qua kẻ lại, một số tu sĩ vội vã, tuyết lớn như lông ngỗng bị lớp phòng ngự bật ra.

Chương 277

Hai bên đều là Đan Các, Khí Lâu, Phù Lục Phường, Khôi Lỗi… một loạt các cửa hàng.

Thành này cách kinh thành Tuyết Quốc và thung lũng Tuyết Nhân không xa, là thành của tu sĩ lớn nhất, thịnh hành các buổi giao dịch, Nguyên Anh chân quân cũng rất thường thấy.

Sau khi chia tay Ngu Tuyền Cơ, hắn đi thẳng đến một tửu lâu.

Xuân Tuyết Lâu.

Cơ ngơi của thần hộ mệnh Tuyết Quốc, Tuyết Nữ, người ra vào không giàu thì cũng sang.

Diệp Bất Phàm thở ra một làn khói trắng, lật cổ áo, quấn chặt chiếc áo khoác điêu tuyết trên người, tiến vào tửu lâu, "Tiểu nhị, cho một bình Tuyết Hoa tửu!" Tuyết Hoa tửu của Tuyết Quốc nổi danh khắp Nam Hồng Vực, tu sĩ Trúc Cơ uống một ngụm, tiết kiệm được mười năm khổ tu.

Nhưng cũng đắt, một bình là một vạn mai linh thạch! "Vâng ạ." Nữ tỳ của tửu lâu là một nữ tu Trúc Cơ, vội vàng đáp lời, linh thức lướt qua người Diệp Bất Phàm, trong lòng kinh ngạc.

Trước mặt nàng, khí tức như phàm nhân, hòa hợp với thiên địa, chắc chắn là Nguyên Anh chân quân!

Nàng thái độ cung kính nói: "Tiền bối, có muốn lên tầng bốn không ạ?

Nơi đó là khu vực quý khách tiếp đãi Nguyên Anh chân quân." "Ừm, lát nữa có một hạ nhân lên, đừng cản đường." Diệp Bất Phàm gật đầu, theo nữ tỳ lên tầng bốn, tìm một vị trí cạnh cửa sổ.

Nhìn quanh một vòng, đã có mấy vị Nguyên Anh chân quân ngồi đó. "Thung lũng Tuyết Nhân thật khó xông vào, để lấy một viên yêu đan mà suýt chút nữa bị bí pháp của Tuyết Nhân nhốt chết." "Mấy ngày nữa có một buổi giao dịch, đến đó giao dịch với đám người liều mạng thường xuyên mạo hiểm là được." "Haiz, cái giá bọn họ đòi quá cao, ta đi cầu xin Tuyết Nữ còn đáng tin hơn." Mấy lão giả Nguyên Anh đang trò chuyện, than ngắn thở dài.

Tuyết Nữ của Tuyết Quốc sở dĩ là thần hộ mệnh, là vì địa vị đặc thù, người duy nhất có thể tự do ra vào thung lũng Tuyết Nhân.

Các Nguyên Anh chân quân khác đi vào, chính là đầu đội trên thắt lưng, tùy thời mất mạng. "Tuyết Nữ…" Diệp Bất Phàm nheo mắt, đợi một lát, Tuyết Hoa tửu được mang lên, nếm thử một ngụm, cay nồng ngọt gắt, uống xong cả người ấm áp. "Chủ nhân, đã nghe ngóng được rồi, yêu đan Mộng Ly sẽ xuất hiện tại buổi giao dịch lần này." Bùi Thủy Nghiên vội vã đi lên, cung kính nói.

Trước đó, nàng đã được sắp xếp đến thành Phiêu Tuyết.

Diệp Bất Phàm đến lúc này, chính là vì buổi giao dịch.

Nàng lại do dự nói: "Chỉ là, có thể giá cả sẽ rất cao, ít nhất phải một hai kiện pháp bảo Nguyên Anh mới có thể đổi được, hơn nữa còn có chân quân của Vô Ưu Tông tranh đoạt." Thứ này, chỉ có đám người tu luyện mộng thuật mới cần.

Nó có thể phụ trợ tu luyện 《Đại Mộng Tiên Kinh》. "Im lặng!" Diệp Bất Phàm gật đầu, bỗng nhiên đồng tử co rút, ngăn Bùi Thủy Nghiên truyền âm.

Ở đầu cầu thang tầng bốn, một bóng hình nhỏ nhắn mặc váy tím bước lên.

Dáng người nhẹ nhàng lanh lợi, làn da trắng nõn như trẻ sơ sinh,

một đôi mắt hoa đào trong veo có thần.

Từng ánh mắt chiếu tới, khung cảnh trong nháy mắt tĩnh lặng. "Tông chủ Chân Ma Tông, không phải đang bị cự đầu Nguyên Anh của Vô Ưu Tông truy sát sao?

Sao lại chạy đến Tuyết Quốc rồi?" Có lão quái Nguyên Anh thì thầm, vẻ mặt sợ hãi.

Người tàn nhẫn số một Nam Hồng Vực, chính là nói về nàng ta.

Thần Du đại chân quân suýt chút nữa bị nàng ta chửi chết.

Tử Quần La Lỵ quét mắt qua, các Nguyên Anh có mặt đều cúi đầu.

Nàng tự mình tìm một chỗ trống ngồi xuống, xui xẻo thế nào lại ngồi ngay bàn bên cạnh Diệp Bất Phàm. "Hôm nay ra đường không xem hoàng lịch." Diệp Bất Phàm thầm chửi, mặt không biến sắc, hắn đoán, cô nhóc này tám chín phần mười là đến vì Lý Hàn.

Không tìm được hắn, chỉ có thể tìm Lý Hàn để tìm hiểu chuyện Triệu Quốc.

Một lát sau.

Một nữ tử mặc váy sa mỏng, dáng người uyển chuyển bước lên, mái tóc trắng như tuyết, mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo như được trời đất điêu khắc, giữa trán có một viên đá quý, đầu đội trang sức bạc.

Nhan sắc cực cao, không thua kém Hoàng Phủ Tang Du.

Khí chất lạnh lùng như tuyết, giống như bạch mao nữ trên TV kiếp trước. "Tuyết Nữ?!" "Thần hộ mệnh của Tuyết Quốc sao lại đến đây?" Các Nguyên Anh kinh ngạc, lộ vẻ kính sợ.

Nữ tử này mỹ mạo quán tuyệt Tuyết Quốc, nhưng hung dữ cũng

là thật, một cự đầu Nguyên Anh, có thể tự do ra vào thung lũng Tuyết Nhân, cả Nam Hồng Vực có thể so kè với nàng không nhiều. "Thực lực này phải mạnh đến mức nào?" Diệp Bất Phàm đối diện với nữ tử này, vô hình trung cảm thấy áp lực cực mạnh, phảng phất như một ý niệm cũng có thể khiến hắn chết tại đây.

Ý niệm cấp bách muốn đột phá trung kỳ càng thêm mãnh liệt. "Rắc rối của ngươi, ta không có hứng thú giải quyết giúp ngươi." Tuyết Nữ ngồi đối diện Tử Quần La Lỵ, giọng nói rất lạnh, như thể mảnh băng rơi xuống đất. "Đợi thêm chút nữa." Tử Quần La Lỵ rất bình tĩnh.

Sau đó, lại có một bóng hình nữ tử bước lên, tóc đen như thác, cũng là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đẹp đến nghẹt thở.

Nàng mặc đế bào màu đỏ thẫm, đầu đội đế quan, cao quý khí phách, chỉ có thể dùng từ tuyệt đại phong hoa để hình dung. "Thiên Cơ Nữ Đế!" Mấy lão quỷ Nguyên Anh khô cả miệng lưỡi, một người trong số đó vội vàng thanh toán rồi rời đi.

Không thể ở lại thêm chút nào nữa.

Nữ đế đời này của Thiên Cơ Quốc, có thể xưng là mạnh nhất trong lịch sử, không chỉ tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ, mà còn giỏi thuật chiêm bốc.

Năm xưa đã bước vào Thiên Cơ Sư cấp bốn, có hy vọng đột phá cấp năm.

Một số cự đầu cũng không dám trêu chọc.

Thiên Cơ Nữ Đế có đôi mắt phượng điển hình, không thèm nhìn đám người Diệp Bất Phàm, nhíu mày nhìn về phía Tử Quần La Lỵ, "Tìm ta có việc gì?" "Có chút chuyện, hai vị phải giúp ta." Tử Quần La Lỵ cười rạng rỡ, ngữ khí mạnh mẽ, "Không giúp, cũng phải giúp."

Vừa nói, đôi môi anh đào khẽ động, truyền âm cho hai người.

Diệp Bất Phàm không biết bọn họ đã nói gì, dừng lại một lát, uống xong Tuyết Hoa tửu, đứng dậy dẫn Bùi Thủy Nghiên xuống tầng bốn.

Ánh mắt Thiên Cơ Nữ Đế tùy ý lướt qua bóng lưng hắn, đôi mày phượng khẽ nhíu lại. "Sao vậy?

Người này có vấn đề?" Tử Quần La Lỵ ngạc nhiên. "Không có gì." Thiên Cơ Nữ Đế thản nhiên nói: "Tên nhóc kia từ thung lũng Tuyết Nhân ra, ta đã lục soát hồn của hắn, bị hạ cấm chế không thể giải, hơn nữa hắn đã lập đạo thệ, không hỏi ra được gì cả, ngươi tìm hắn cũng vô ích." "Nói cách khác, trừ Diệp Bất Phàm ra, không ai có thể biết được chuyện Bắc Vực từ miệng hắn?" Tử Quần La Lỵ nhíu mày.

Thiện niệm của nàng sẽ không làm như vậy, tám chín phần mười là do ác niệm làm.

Còn Lý Hàn là ai… lúc nàng đến Nam Hồng Vực, Diệp Bất Phàm và Lý Hàn còn chưa ra đời. "Phải, dường như có người đang dùng cách này để bảo vệ tên nhóc họ Diệp kia." Đôi mắt Thiên Cơ Nữ Đế lóe lên vẻ kỳ dị.

Khuôn mặt bầu bĩnh của Tử Quần La Lỵ lập tức tái đi, trong lòng nổi giận, "Đây là đang nhắm vào ta!" Cấm chế không thể giải, chính là để phòng bị nàng. "Chẳng lẽ, ác niệm và Diệp Bất Phàm, thật sự có quan hệ nam nữ?" Tử Quần La Lỵ thầm nghĩ, càng nghĩ càng thấy hoang đường, hai má nóng bừng, tức đến nghiến răng.

Nàng có vạn ngàn ý niệm, duy chỉ không có tình niệm, đây là thứ mà tất cả các ý niệm cùng nhau chống lại.

Tình niệm một khi xuất hiện, ảnh hưởng sẽ quá lớn.

Một là ảnh hưởng đến đại đạo thành tiên.

Hai là… nàng không muốn ngày nào đó đột nhiên xuất hiện một đứa bé mập mạp gọi mình là mẹ!

Tử Quần La Lỵ không cam lòng, truyền âm nói: "Ta muốn gặp người tên Lý Hàn kia, thử giải cấm chế, còn nữa!

Ta muốn tìm được Diệp Bất Phàm!" Thiên Cơ Nữ Đế vẻ mặt cổ quái.

Thầm nghĩ vừa rồi ngươi không thấy sao?

Nàng chủ tu 《Tử Vi Đấu Số》, không nhìn thấu được thần thông dịch hình.

Nhưng lại tu bổ khuyết 《Thần Tướng Thuật》 của tổ mẫu, cũng chính là môn mà Thái thượng hoàng Yến quốc năm xưa có được, bất kỳ ngụy trang nào, dưới "Thiên Nhãn Thông" đều không có tác dụng gì. "Chuyện này ngươi vẫn nên hỏi lão quốc sư đi." Thiên Cơ Nữ Đế mở miệng, không muốn dính vào ân oán của hai người.

Bí mật trên người Diệp Bất Phàm kia hoàn toàn không phải thứ nàng có thể động vào, có dấu vết bố cục của chủ nhân Nguyệt Cung, Hằng Nga tiên từ vô số năm trước.

Đừng nói là nàng, cho dù là Luyện Hư Thiên Tôn từ Tiên thổ, Ma thổ bước ra, dám can nhiễu bố cục của Hằng Nga tiên, cũng phải chết! … Trong lúc bên này đang thương nghị.

Diệp Bất Phàm đã đến một tiểu viện, lúc này một lão giả áo xám đang chuyên tâm vùi đầu khổ làm.

Chính là cỗ khôi lỗi phân thân kia của Diệp Bất Phàm.

Mà công việc trong tay hắn, là hoàn thiện những khôi lỗi phân thân bán thành phẩm, trong khoảng thời gian này đã hoàn thiện thêm được năm mươi cỗ.

Nhưng không có thần hồn điều khiển, chúng chỉ là vật chết.

Chương 278

Đừng nhìn bản tôn của Diệp Bất Phàm nhàn rỗi, khôi lỗi phân thân lại bận rộn vô cùng. "Chủ nhân, ngài có đói không?" Bùi Thủy Nghiên lấy hết dũng khí, ưỡn bộ ngực đồ sộ, mắt lộ vẻ mong đợi.

Rõ ràng là một xử nữ, nhưng thân hình đầy đặn lại tràn đầy vẻ quyến rũ của thiếu phụ.

Diệp Bất Phàm đâu có tâm trạng, cúi đầu mân mê mai Thần Quy.

Trên bảng hệ thống, chữ viết không ngừng nhảy múa. [Đầu cốt Thần Quy: Suy diễn cát hung họa phúc trong thời gian gần, độ chính xác rất thấp, tác dụng phụ, mỗi lần suy diễn, giảm một tháng tuổi thọ.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Suy diễn cát hung họa phúc trong thời gian gần, độ chính xác cao, mỗi lần suy diễn, tăng một tháng tuổi thọ!] [Tuổi thọ +1 tháng.] [Tuổi thọ +1 tháng.] […] "Ba mươi tám lần đều là tiểu cát vô hung, thật sự không có vấn đề gì sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, vẻ mặt phiền não.

Thiên cơ kỳ vật, có thể che giấu thiên cơ của bản thân, hình thành một vùng "trống rỗng", mai Thần Quy suy diễn cát hung, nhược điểm quá lớn, vùng trống rỗng căn bản không thể suy diễn, dẫn đến độ chính xác giảm xuống. "Sau khi đột phá trung kỳ, nhất định phải có được thần thông suy diễn thiên cơ!" "Bất kể là chiêm bốc thuật của Thiên Cơ Quốc, hay là Thần Tướng Thuật trong tay Thái thượng hoàng, bất kể giá nào cũng phải tu luyện!" Diệp Bất Phàm quyết định, hắn ghét cảm giác sự việc thoát khỏi tầm kiểm soát này.

Hắn nhìn về phía Bùi Thủy Nghiên, tung ra một đòn thẳng nam, "Cô thật lẳng lơ, mau đưa lệnh bài vào buổi giao dịch cho tôi." Bùi Thủy Nghiên bĩu môi, chán nản đưa ra một tấm lệnh bài.

Đây là lệnh bài tham gia buổi giao dịch Nguyên Anh mà nàng đã tìm kiếm khắp nơi, mua được với giá cao. "Buổi giao dịch lớn, khi nào bắt đầu?" "Ba ngày sau." "Tốt!" Diệp Bất Phàm gật đầu, ném một viên Vân Không Sa cho lão giả áo xám, người sau cuốn theo một đám khôi lỗi bán thành phẩm tiến vào lòng đất.

Sau đó, hắn lấy ra túi càn khôn, treo lên eo ra vẻ, phái Bùi Thủy Nghiên tiếp tục nghe ngóng chuyện buổi giao dịch.

Ba ngày sau.

Diệp Bất Phàm đến bên ngoài một tòa lầu cao làm bằng băng tuyết ở trung tâm thành phố.

Buổi giao dịch này, do phân hội của Ma Vân Thương Hội tổ chức, người tham gia đến từ các quốc gia tứ phương.

Hơn nửa số Nguyên Anh đều đến vì những tạo hóa lấy ra từ thung lũng Tuyết Nhân. "Trọng địa Nguyên Anh, không được vào!" Hai đại tu sĩ Kim Đan gác cổng, lạnh lùng cảnh cáo.

Diệp Bất Phàm lấy lệnh bài ra ra hiệu, tuyết đông trên mặt hai đại tu sĩ tan chảy, lộ vẻ lấy lòng, "Thì ra là tiền bối Nguyên Anh, mời vào trong." "Dẫn đường phía trước." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, sau đó một chân bước vào trong tuyết lâu.

Cùng lúc đó, theo sự ra hiệu của hắn, Ngu Tuyền Cơ lợi dụng lệnh bài tông môn, truyền đi một tin tức.

Chân Ma Tông, Đại trưởng lão khẩn cấp cầu kiến Hồng Y Thiên Quân.

Hồng Y Thiên Quân đánh mấy đạo pháp quyết vào lệnh bài, nhận được tin tức, cười lớn nói: "Tốt!

Tốt tốt tốt!

Cuối cùng cũng bắt được cái đuôi của ngươi rồi!" Bất kể có phải hay không, hắn đều phải đi một chuyến.

Tuổi thọ của hắn vốn đã không còn nhiều, không còn kiên nhẫn để chờ đợi nữa. "Nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn nên để lão quốc sư của Thiên Cơ Quốc tiếp tục liên thủ chiêm bốc!" Tuyết lâu bên trong là một đại sảnh, lúc này đã có hơn mười vị Nguyên Anh ngồi ngay ngắn.

Trên người tràn ngập sát khí, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Trong đó còn có bóng hình quen thuộc, Trần lão quái của Chân Ma Tông, người từng có duyên gặp mặt Diệp Bất Phàm, ánh mắt chăm chú nhìn mấy người khác, rất cảnh giác. "Trần lão quái, một mình xuất hiện, cũng không sợ bọn ta liên thủ giết ngươi à." Một trung niên anh vũ trong số đó cười lạnh.

Người này đạo hiệu Ngọc Hoa chân quân, tu vi cao nhất ở đây, Nguyên Anh trung kỳ. "Người của Vô Ưu Tông?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, tùy ý tìm một góc ngồi xuống.

Rất nhiều Nguyên Anh chân quân, trong ký ức của Yến Đế đều có miêu tả. "Hừ!" Trần lão quái hừ lạnh, không thèm để ý. "Ma nữ kia giết nhiều người của Vô Ưu Tông chúng ta như vậy, lão tử sớm đã muốn giết mấy tên Nguyên Anh của Chân Ma Tông rồi, buổi giao dịch kết thúc, chính là ngày chết của ngươi đó Trần lão quái." Một Nguyên Anh sơ kỳ khác cười gằn, sát cơ lộ rõ.

Các Nguyên Anh khác thấy vậy, đều lộ vẻ xem náo nhiệt. "Vậy sao?

Ta muốn xem ngươi giết hắn thế nào." Một bóng hình Tử Quần La Lỵ bước vào đại sảnh, ngồi xuống một chiếc ghế lớn, đôi mắt hoa đào lạnh nhạt.

Mấy người của Vô Ưu Tông lập tức cứng đờ, như ngồi trên đống lửa.

Sau đó, Thiên Cơ Nữ Đế trong bộ đế bào đỏ thẫm, bước vào.

Cả đại sảnh như sáng bừng lên, rất nhiều Nguyên Anh chân quân liên tục nhìn sang. "Đạo hữu, bên cạnh ngươi có người ngồi không?" Đôi mắt sáng của nữ đế long lanh, liếc mắt đưa tình. "Không có." Diệp Bất Phàm nhíu mày, mặt không biểu cảm.

Nữ đế cười duyên, ngồi xuống chiếc ghế lớn bên cạnh Diệp Bất Phàm, hắn còn có thể ngửi thấy hương thơm trên người đối phương. "Người này là chân quân của thế lực nào vậy?" Các Nguyên Anh lập tức ghen tị.

Thiên Cơ Nữ Đế quốc sắc thiên hương, lại là đại tu sĩ, ai có thể được nàng để mắt đến, chính là một bước lên trời. "Đạo hữu trông lạ mặt, không biết xuất thân từ đâu?" Nữ đế vắt một chân dài lên chân kia, nghiêng đầu cười nhạt, khí chất cao quý, phóng khoáng. "Một kẻ vô danh, xuất thân từ xó núi thôi." Diệp Bất Phàm nhíu mày càng chặt, nhưng không thể không trả lời.

Thực lực của Thiên Cơ Nữ Đế quá mạnh, lại là Thiên Cơ Sư cấp bốn, hắn không muốn trêu chọc. "Vậy sao?" Nữ đế cười khẩy, không hỏi thêm nữa.

Một lát sau, lại có thêm mười mấy vị Nguyên Anh lục tục bước vào, tổng cộng hơn ba mươi vị. "Tại hạ, La Vũ, hội trưởng phân hội Ma Vân Thương Hội Tuyết Quốc, chủ trì buổi hội này, trước đấu giá, sau giao dịch, giao dịch thành công cần trả năm vạn linh thạch cho thương hội, chắc hẳn mọi người đều hiểu quy tắc." Một văn sĩ ôn hòa nhã nhặn lên đài, chắp tay cười nói.

Hắn vẫy tay, mấy nữ tu từ cửa hông nối đuôi nhau đi vào. "Một cây pháp bảo Nguyên Anh, cấp bốn sơ cấp, quạt Phong Lôi, pháp bảo

bản mệnh của Phong Lôi chân quân ngàn năm trước, cùng cấp khó gặp địch thủ, giá khởi điểm, năm mươi triệu linh thạch." La hội trưởng lấy ra một cây quạt xương giao nhau màu xanh trắng, giới thiệu.

Phần lớn người ở đây đều là Nguyên Anh sơ kỳ, thấy vậy đều thở dốc.

Pháp bảo của người khác, dù mạnh đến đâu, không phải chủ nhân nắm giữ, nhiều nhất cũng chỉ phát huy được bảy tám phần uy lực, nhưng cây quạt này ẩn chứa sức mạnh phong lôi, cho dù chỉ phát huy bảy tám phần, cũng vượt xa pháp bảo Nguyên Anh thông thường. "Sáu mươi triệu linh thạch!" Một lão quái Nguyên Anh ra giá, hầu hết những người có mặt ở đây đều có gia sản hơn trăm triệu. "Phó lão quỷ, ngươi sắp xuống lỗ rồi, đừng tranh giành nữa, bảy mươi triệu!" Ngọc Hoa chân quân của Vô Ưu Tông hừ nói, ánh mắt lạnh lùng.

Sắc mặt Phó lão quái hơi đổi, hậm hực không ra giá nữa.

Không đắc tội nổi.

Ngọc Hoa chân quân thấy vậy, nhìn quanh một vòng, cười nói: "Tại hạ có một vãn bối cần vật này, mong chư vị nhường cho." "Ngọc Hoa, thu lại cái tính xấu của ngươi đi, cẩn thận bị người ta đánh chết." Một lão đầu tóc xám nhàn nhạt nói, "Một trăm triệu." "Thì ra là Vân Phá chân quân của Thiên Tiên Tông, thất kính, nhưng vật này lão phu nhất định phải có, hai trăm triệu!" Ngọc Hoa chân quân cười lạnh.

Diệp Bất Phàm nhìn một lúc, cảm thấy không có hứng thú.

Loại quạt này chỉ là cấp bốn sơ cấp, hắn không coi trọng, nếu là tứ giai trung phẩm, thì có thể đấu giá, cho Lôi phân thân dùng.

Sau đó, quạt Phong Lôi bị Ngọc Hoa chân quân mua với giá ba trăm triệu. "Vật này, Kết Anh Đan, tác dụng không cần nói nhiều, giá

khởi điểm cũng là năm mươi triệu." "…" Đấu giá tiếp tục, từng món bảo vật như đèn kéo quân, bị các Nguyên Anh tranh giành, không khí dần dần lên đến cao trào. "Vẫn phải tiến vào vòng tròn của Nguyên Anh, nếu không những thứ này, làm sao có thể thấy được trên thị trường?" Diệp Bất Phàm cảm khái, trong lòng hướng tới, "Không biết vòng tròn của các cự đầu Nguyên Anh, bảo vật lại hiếm thấy đến mức nào?" Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ, đại tu sĩ là một vòng tròn.

Các cự đầu, lại là một tầng diện khác, đều là những kẻ mạnh đã đi đến cực hạn của Nguyên Anh.

Khoảng hai nén hương sau.

La hội trưởng lấy ra một vật, cuối cùng cũng khiến Diệp Bất Phàm có hứng thú. "Thuật này, là Địa Sát thần thông, đồng thuật đã thất truyền từ lâu 《Pháp Nhãn Thông》, có thể nhìn ra điểm yếu của vạn pháp, rất hữu ích trong đấu pháp, hơn nữa còn có thể nhìn thấu hư vọng, nhìn thẳng vào bản chất." Hầu hết các đồng thuật cao thâm, đều có khả năng nhìn thấu huyễn thuật, ảo ảnh, chỉ là mức độ khác nhau.

Nhưng có thể nhìn thấu điểm yếu của thần thông, thì trên đời hiếm thấy! "Thì ra là Pháp Nhãn Thông." Trần lão quái vui mừng, nhưng rất nhanh sắc mặt trở nên khó coi, "Nếu ta không lầm, thuật này có tác dụng phụ rất lớn." Thiên Sát pháp, là Hóa Thần thiên quân mới có tư cách nắm giữ, Nguyên Anh cũng có thể tu, nhưng có chút quá tải.

Mà loại có tác dụng phụ lớn… Nguyên Anh tu luyện, thi triển một lần là mất nửa cái mạng.

Vạn năm trước có một vị Pháp Nhãn chân quân, cự đầu Nguyên Anh, dựa vào thuật này, xưng là người mạnh nhất dưới Hóa Thần, nhưng chưa qua trăm năm đã mù, trở thành hạng bét.

Cái mù này, không chỉ mắt thịt, mà còn cả thần thức, năng lực cảm ứng. "Chẳng trách Ma Vân Thương Hội lại mang Thiên Sát pháp ra đấu giá, thì ra là thần thông hại người này." Các Nguyên Anh lắc đầu, có đánh chết họ cũng không dám tu luyện. "Chỉ cần bảo dưỡng tốt, thi triển hai lần vẫn không thành vấn đề, có thể dùng làm át chủ bài bảo mệnh, giá khởi điểm, một trăm triệu." La hội trưởng cười khổ, Thiên Sát pháp bình thường, thấp nhất cũng khởi điểm từ mười tỷ, trăm tỷ cũng không lạ.

Nhưng thần thông này tác dụng phụ quá lớn, hơn nữa là do một cự đầu Nguyên Anh ký gửi bán đấu giá.

Không hy vọng bán được giá cao. "Một trăm rưỡi triệu." Vân Phá chân quân suy nghĩ một lát, báo giá.

Chương 279

Lúc gặp đại hung hiểm, có thể dựa vào thuật này để lật ngược tình thế, hơn nữa giá trị nghiên cứu cực cao. "Hai trăm triệu." Ngọc Hoa chân quân mắt lóe lên, trực tiếp nói. "Ba trăm triệu." Tử Quần La Lỵ từ đầu đến cuối chưa mở miệng khẽ hé môi anh đào, đôi mắt hoa đào liếc nhìn Vân Phá, Ngọc Hoa chân quân một cái.

Hai người lập tức im bặt. "Năm trăm triệu." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói.

Hắn nhất định phải có được thuật này, hắn chính là thích loại có tác dụng phụ lớn! "Một tỷ." Tử Quần La Lỵ nhíu mày, đôi mắt hoa đào trừng Diệp Bất Phàm. "Hai tỷ, Tông chủ Chân Ma Tông, cô muốn thứ này cũng vô dụng, nhường cho ta được không?

Ta cho cô một trăm triệu phí đấu giá." Diệp Bất Phàm nheo mắt, mỉm cười nói.

Tất cả những người có mặt ở đây, trừ Thiên Cơ Nữ Đế, không ai có thể so kè tài lực với hắn.

Mấy chục tỷ linh thạch, cộng thêm đủ thứ linh tinh, gia sản trăm tỷ, đùa chắc?

Còn chuyện không để lộ của cải?

Ra khỏi cửa này, đổi một thân phận khác, ai có thể tìm ra? "Hít!

Một trăm triệu phí đấu giá?

Đây không phải là cho không sao?" Trần lão quái hít một ngụm khí lạnh.

Hào phóng!

Quá hào phóng! "Ta đột nhiên rất muốn đánh hắn một trận!" Ngọc Hoa chân quân nhìn bộ mặt vô nhân tính của vị chân quân xa lạ, hận hận nói.

Hắn không biết, đây là điển hình của việc ghen ghét người giàu.

Đồng môn Nguyên Anh bên cạnh thì mắt nóng rực, "Một trăm triệu phí đấu giá, cho không, sớm biết ta cũng tham gia rồi!" "Ngươi coi thường ta?" Tử Quần La Lỵ khuôn mặt nhỏ nhắn đằng đằng sát khí, lạnh lùng nói, "Hai tỷ rưỡi!" "Ba tỷ, lại cho cô thêm hai trăm triệu phí đấu giá." Diệp Bất Phàm cười nhạt, ba tỷ thôi mà, muỗi.

Về Yến Đô càn quét một phen còn hơn thế này. "Đệt!" Trần lão quái không nhịn được văng tục.

Tròng mắt các Nguyên Anh đều đỏ ngầu, đoán xem đây là lão tổ của nhà nào. "Ta muốn năm trăm triệu phí đấu giá." Tử Quần La Lỵ mặt không biểu cảm.

Nàng cũng thiếu tiền, dù sao cũng vừa đột phá trung kỳ, muốn nhanh chóng tăng tiến cần rất nhiều linh dược, trân tài, phối hợp với sát lục chi đạo. "Thành giao." Diệp Bất Phàm lấy ra hai túi trữ vật, một cái ném về phía La hội trưởng, một cái ném về phía Tử Quần La Lỵ.

Hai người nhận lấy, kiểm tra một phen, đều hài lòng. "Ha." Diệp Bất Phàm nhìn khuôn mặt búp bê của cô nhóc, có cảm giác hả hê.

Bị đè nén nhiều năm, cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn!

Dùng tiền đập cho cô câm miệng! "Đạo hữu, đây là pháp tu luyện《Pháp Nhãn Thông》." La hội trưởng ném quyển cổ thư qua, trên mặt nụ cười rạng rỡ.

Ba tỷ, đã vượt quá dự kiến.

Mấy chục năm chưa chắc gặp được chủ đất hào phóng như vậy.

Mà Diệp Bất Phàm nhận lấy, trong lòng càng vui hơn.

Vật này đối với người khác, hại nhiều hơn lợi, nhưng đối với hắn, không có nhược điểm. "Không biết tác dụng phụ là gì?" Diệp Bất Phàm nén lại sự mong đợi, trịnh trọng cất 《Pháp Nhãn Thông》 đi. "Tiếp theo cũng là thần thông, Nhân khí sơ giai 《Thiên Phạt Nhất Chỉ》, môn này đảm bảo không có tác dụng phụ." La hội trưởng cười nói, "Giá khởi điểm, tám mươi triệu." "Chín mươi triệu!" Các Nguyên Anh tinh thần phấn chấn, lập tức đấu giá.

Mà đối với thần thông không có tác dụng phụ, Diệp Bất Phàm không có hứng thú, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, hắn mở mắt, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

Nhục thân có khả năng dự đoán nguy hiểm, mặc dù che giấu rất tốt, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được có mấy luồng sát ý bao trùm lên người, trong đó có Ngọc Hoa chân quân của Vô Ưu Tông.

Nhưng hắn không quan tâm, đánh được thì giết, đánh không được thì dịch hình chạy trốn. "Ngươi bị để mắt tới rồi kìa, đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ giải quyết giúp ngươi." Bên cạnh, Thiên Cơ Nữ Đế truyền âm, dung nhan tuyệt sắc lộ ra nụ cười.

Nàng đối với người có thể tu luyện thành công 《Thiên Sát Chân Ma Công》 của Chân Ma Tông, rất có hứng thú.

Đây là thứ yếu, quan trọng nhất là trên người đối phương có dấu vết bố cục của Hằng Nga tiên. "Không cần." Diệp Bất Phàm nhíu mày, trong lòng dâng lên cảnh giác.

Nữ nhân này lần đầu tiếp cận hắn đã có dị thường, bây giờ càng trắng trợn hơn.

Nữ đế thấy vậy, hứng thú càng nồng đậm hơn.

Đấu giá tiếp tục, Diệp Bất Phàm lại chi hai tỷ, ra tay hai lần, một

lần là một đốt ngón tay che giấu thiên cơ, một lần là mấy loại phương pháp chế tác phù trận cấp bốn đỉnh cấp.

Loại phù trận này có thể gây uy hiếp cho đại tu sĩ. "Đợi thăng cấp trung kỳ, thần thông, phù trận, Chân Ma kiếm trận, Trấn Yêu tháp, đủ để giết đại tu sĩ." Diệp Bất Phàm mong đợi.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, buổi đấu giá đến cuối cùng, vẫn không có yêu đan của "thú Mộng Ly" xuất hiện, ngược lại có yêu đan hóa hình khác lộ diện.

Sau đó là buổi giao dịch.

Trần lão quái lên đài, cười nói, "Ta đến trước đi, vật này là《Thiên Nhân Đạo Điển》, trải qua thiên nhân ngũ suy, có thể tăng cường nhục thân đáng kể, lấy được từ một cổ động phủ của một cự đầu luyện thể." Lời vừa dứt, các Nguyên Anh đều chấn động.

Công pháp này mấy vạn năm trước lừng lẫy nổi danh, một tu sĩ Kim Đan đột phá Nguyên Anh vô vọng, ngẫu nhiên có được công pháp này, chuyên tu luyện thể chi đạo, từ đó tiến bộ vượt bậc.

Chưa đầy trăm năm đã đúc thành nhục thân Nguyên Anh, sáu trăm năm bước vào nhục thân Nguyên Anh trung kỳ, tốc độ này có thể xưng là thần tốc, sau này đột phá đại tu sĩ thất bại, trực tiếp chết. "Thiên nhân ngũ suy, công pháp này ngay cả tông môn luyện thể Chân Võ Tông cũng phải biến sắc khi nhắc đến." Ngọc Hoa chân quân châm chọc nói.

Tu sĩ đạt đến cảnh giới cực cao, đều sẽ có thiên nhân ngũ suy, tùy thời mất mạng.

Nhưng công pháp này không khoa trương như vậy, chỉ là tiểu suy kiếp. "Đương nhiên, thống khổ là không thể tránh khỏi, hơn nữa có rủi ro cực lớn, đột phá cảnh giới gian nan, nhục thân ngũ suy, bì,

nhục, tạng, cốt, huyết ngũ suy, có nguy cơ mất mạng." Trần lão quái ngượng ngùng, ho một tiếng, "Ta muốn đổi lấy hai kiện pháp bảo Nguyên Anh." Tu vi Nguyên Anh tiến cảnh gian nan, phần lớn người vì tăng cường thực lực, sẽ cân nhắc luyện thể, dù sao tuổi thọ cũng dài.

Nếu không phải Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đại chiến, có nguy cơ tính mạng, hắn sẽ không lấy ra.

Nói xong, Trần lão quái thấy không khí trầm xuống, có chút thất vọng. "Ta có hai kiện pháp bảo Nguyên Anh, chỉ không biết các hạ có vừa mắt không." "Phong Ảnh Toa và Liệt Thiên Nhận." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói, lấy ra một túi trữ vật ném cho Trần lão quái.

Không có công pháp tiếp theo, nhục thân trì trệ không tiến đã hơn hai năm, còn về thiên nhân ngũ suy… nghịch chuyển một chút, trực tiếp thành ngũ thịnh rồi.

Mà pháp bảo của hắn rất nhiều, nhưng đa số không thể lộ diện.

Hai kiện pháp bảo này, một là của Hợp Hoan lão tổ, bây giờ đối với hắn vô dụng, kiện thứ hai là lấy từ kho riêng của Yến Đế, ít người biết. "Thôi được." Trần lão quái do dự một chút, ném 《Thiên Nhân Đạo Điển》 qua, Diệp Bất Phàm một tay bắt lấy, thu vào túi trữ vật.

Đợi Trần lão quái đi xuống, Vân Phá chân quân, Phó lão quỷ và những người khác lần lượt lên đài, lấy ra bảo vật, trao đổi vật mình muốn.

Cuối cùng, Giang gia lão tổ của Tuyết Quốc lấy ra một viên đan hoàn lớn bằng nắm tay, tựa hư phi hư, khiến người ta nhìn một cái đã có cảm giác buồn ngủ. "Yêu đan Mộng Ly?" Ngọc Hoa chân quân lộ vẻ cuồng hỉ.

Nguyên Anh của Vô Ưu Tông ở đây có bốn năm người, sở dĩ nhiều như vậy, phần lớn là đến vì viên đan này. "Không sai, một vị đồng đạo đến thung lũng Tuyết Nhân trở về, đã bán vật này cho lão hủ." Giang lão tổ cười nói: "Lão hủ muốn dùng vật này, đổi lấy hai môn thần thông băng đạo của mấy vị Vô Ưu Tông, Tuyết Anh Môn mấy ngàn năm trước, chính là bị các ngươi tiêu diệt, thần thông điển tịch bị các ngươi lấy đi." Địa vực Tuyết Quốc đặc thù, thịnh hành công pháp thủy hệ, băng hệ.

Trong tuyết lớn, uy lực của thần thông thủy, băng có phần được tăng phúc. "Giang đạo hữu, không thể dùng thứ khác thay thế sao?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, lập tức truyền âm nhập mật.

Vật này, liên quan đến việc đột phá trung kỳ.

Ở một góc khác, một nam tử áo đen che mặt trực tiếp khàn giọng nói: "Ta có thể dùng một số khôi lỗi cao cấp để trao đổi, thần thông, pháp bảo, linh thạch đều được." Nam tử áo đen này, từ đầu đến cuối không nói lời nào, hiển nhiên cũng đến vì yêu đan Mộng Ly. "Cút!

Vật này bản chân quân nhất định phải có!" Ngọc Hoa chân quân quát lạnh, ánh mắt không thiện chí.

Chương 280

Giang lão tổ nhìn về phía Diệp Bất Phàm và nam tử áo đen kia, lộ vẻ áy náy, "Xin lỗi, không được." "Năm kiện pháp bảo Nguyên Anh!" Diệp Bất Phàm tiếp tục truyền âm.

Giang lão tổ động lòng, nhưng vẫn lắc đầu, hắn chỉ có hứng thú với công pháp thần thông hệ băng, điều này liên quan đến hưng suy của gia tộc hắn.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm lập tức tái xanh.

Chỉ đành trơ mắt nhìn Ngọc Hoa chân quân và Giang lão tổ giao dịch.

Vô thức, trong mắt lướt qua một tia sát ý.

Với thực lực hiện tại của hắn, giết Ngọc Hoa chân quân không khó, còn có thể an toàn chạy thoát.

Chỉ là sẽ trì hoãn một thời gian. "Ngươi muốn yêu đan Mộng Ly này?" Thiên Cơ Nữ Đế liếc Diệp Bất Phàm một cái, cảm nhận được hắn truyền âm với Giang lão tổ. "Sao?

Cô có?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Nói gì thì nói, bản đế cũng là quân chủ của Thiên Cơ Quốc, ngay bên cạnh Tuyết Quốc, năm tháng dài lâu, có mấy viên yêu đan Mộng Ly rất lạ sao?" Thiên Cơ Nữ Đế một đôi mắt đẹp chớp chớp, cười khẽ nói.

Diệp Bất Phàm không nói nên lời, truyền âm nói: "Cô muốn gì?

Linh thạch, pháp bảo, linh dược, thậm chí muốn sắc tướng của ta cũng được." “Sắc đẹp ư?

Mặt ngươi cũng dày thật.” Nụ cười trên gương mặt tuyệt sắc của Thiên Cơ Nữ Đế cứng lại.

Ngay sau đó, nàng trở lại bình thường, vuốt lại mái tóc, đánh giá Diệp Bất Phàm: "Nhưng cũng không phải là không thể, trở thành nam sủng của bản đế trăm năm, ta cho ngươi mười viên Mộng Li Yêu Đan." "..." Diệp Bất Phàm cạn lời.

Phụ nữ bình thường nghe thấy lời này chắc đã đỏ mặt từ lâu.

Nữ đế quả nhiên không giống ai, vô cùng táo bạo, trong lời nói toát ra khí phách của kiểu "tôi bao nuôi anh".

"Ta không thích chung chạ với người khác." Diệp Bất Phàm tỏ vẻ ghét bỏ.

"Haha~ Bản đế vẫn còn là xử nữ nhé, nam nhân muốn chạm vào đế thì một là phải mạnh hơn ta, hai là phải thông minh hơn ta.

Ngươi ư?

Nghĩ cũng đẹp đấy." Thiên Cơ Nữ Đế cười khẽ, ném cho Diệp Bất Phàm một túi trữ vật rồi đổi chủ đề: "Nhưng mà, ta vẫn muốn ngươi..." Nàng kéo dài giọng.

Thấy mặt hắn đen lại, nàng mới nói đầy trêu chọc: "...muốn một môn thần thông trên người ngươi." Diệp Bất Phàm cảm thấy mình bị nữ đế này trêu ghẹo rồi.

Về mặt ăn nói, so với nàng, hắn chỉ như gà mờ.

Kiểm tra hai viên yêu đan trong túi trữ vật, hắn hài lòng trong lòng: "Thần thông gì?" "Dịch hình thần thông." Thiên Cơ Nữ Đế truyền âm.

Diệp Bất Phàm im lặng.

Hắn nhìn chằm chằm Thiên Cơ Nữ Đế một lúc, đột nhiên nhớ lại lời Thái Thượng Hoàng từng nói.

"Thái Thượng Hoàng biết Thiên Nhãn Thông, lão có gian tình với tổ tông của Thiên Cơ Nữ Đế, chắc chắn cũng đã dạy Thiên Nhãn

Thông cho tình nhân, tình nhân đời đời truyền lại, truyền đến đời Thiên Cơ Nữ Đế này!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, hắn ném ra một cuốn điển tịch.

Vẫn chưa đủ cẩn thận.

"Yên tâm, Tử Quần La Lỵ kia không biết thân phận thật của ngươi đâu." Thiên Cơ Nữ Đế dường như đoán được suy nghĩ của Diệp Bất Phàm, cười khẽ truyền âm: "Lý Hàn đang tìm ba người, một trong số đó là ngươi, lát nữa theo ta đi tranh giành Thiên Cơ Quốc." "Không có hứng thú." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, dập tắt ý niệm.

Hắn không nhìn thấu được người phụ nữ này.

Buổi giao dịch tiếp tục diễn ra, từng tu sĩ một lên đài.

Người đàn ông mặc hắc bào từng cạnh tranh với Diệp Bất Phàm cũng lên đài, nói ra thứ mình cần, vẫn là Mộng Li Yêu Đan.

Thấy không ai đáp lại, cuối cùng gã đã giao dịch bằng một tin tức.

Ngay khi hai người vừa giao dịch xong, một luồng uy áp kinh khủng giáng xuống, làm cả Tuyết Lâu rung chuyển, nứt toác tại chỗ.

Các tu sĩ Nguyên Anh trong đại sảnh như bị thiên uy đè nén, sắc mặt tái nhợt, pháp lực trong cơ thể vận chuyển khó khăn.

"Hóa Thần Thiên Quân?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến đổi.

"Rắc!" Một bàn tay lớn màu đỏ rực đập nát tầng trên của Tuyết Lâu, gió lạnh ùa vào, để lộ bầu trời tuyết rơi trắng xóa.

"Diệp Bất Phàm!

Ngươi quả nhiên ở đây!

Hahaha!" Hồng Y đồng tử nhìn xuống đại sảnh, cẩn thận suy diễn rồi xác nhận.

“Cái gì?!

Diệp Bất Phàm ở đây ư?!” “Biến mất hai năm, lại xuất hiện rồi?!” Ngọc Hoa, Vân Phá, Phó Lão Quỷ và những người khác đều kinh hãi, nhìn các tu sĩ xung quanh.

Đối với cái tên lừng lẫy này, ba thế lực bá chủ lớn quá rõ rồi.

Vừa đột phá Nguyên Anh đã trốn thoát khỏi tay Thần Du Đại Chân Quân.

Sau đó lại bị Thiên Cơ Sư tra ra, hung thủ thật sự giết chết Lâm Chân Quân chính là Diệp Bất Phàm!

Từ đó, danh tiếng vang dội!

Một Nguyên Anh sơ kỳ có thể giết được trung kỳ, so với Chân Ma Tông Chủ cũng không hề thua kém.

“Hắn ở đây ư?!” Đôi mắt hoa đào của Tử Quần La Lỵ hiện lên vẻ kinh ngạc, quét nhìn xung quanh.

“Hình như phát hiện ra ngươi rồi, ta cũng không giúp được ngươi đâu.” Thiên Cơ Nữ Đế tỏ vẻ bất lực, truyền âm nói.

Sau đó, nàng sững sờ.

Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân nhìn xuống, trực tiếp khóa chặt người đàn ông mặc hắc bào vừa giao dịch xong, vẻ mặt kích động và hưng phấn, bàn tay lớn nhanh như chớp chộp tới.

“Hồng Y Thiên Quân!

Ngươi chưa xong phải không!” Người đàn ông mặc hắc bào hét lớn, để lộ một khuôn mặt bình thường không có gì nổi bật.

Thân hình gã lóe lên, gần như ngay khoảnh khắc Hồng Y Thiên Quân ra tay, cả người đã biến mất không thấy đâu.

“Ầm!” Tuyết Lâu bốc hơi tại chỗ, bị bàn tay lớn đập ra một cái hố sâu vạn trượng.

Mấy Nguyên Anh đứng gần bị ảnh hưởng, thân xác nổ tung, chỉ có Nguyên Anh kinh hãi chạy thoát.

Một kích của Hóa Thần, uy lực vượt xa bọn họ quá nhiều.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Đây là... vật phẩm truyền tống?

Tên nhóc ranh ma này!” Hồng Y Thiên Quân tóm được một hạt cát, sắc mặt hơi đổi, thân hình khẽ động, nhanh chóng đuổi về phía nam, trong nháy mắt đã đi xa vạn dặm, tốc độ nhanh đến mức thần thức khó mà bắt kịp.

“Không ngờ kẻ này lại là Diệp Bất Phàm, một kẻ hung ác tột cùng như vậy, đáng giết!” Diệp Bất Phàm đứng bên cạnh Thiên Cơ Nữ Đế, lên án với vẻ vẫn còn sợ hãi.

Người đó, tự nhiên là Lôi phân thân đã sớm lẻn vào Tuyết Quốc.

Khí tức thần hồn giống hệt bản tôn, Hồng Y Thiên Quân đương nhiên khóa chặt nó.

Bản tôn thì khí tức đã sớm thay đổi.

Và khuyết điểm mà hắn nhờ Ngu Tuyền Cơ bán đi, chính là Đại Mộng Pháp Đan!

Ngu Tuyền Cơ cung cấp vài manh mối, không hề khẳng định, chỉ mời Hồng Y Thiên Quân tự mình suy đoán, như vậy sẽ không ai nghi ngờ đến đầu nàng.

Vừa rồi bản tôn chỉ truyền âm với Giang Lão Tổ, còn Lôi phân thân thì công khai có ý định mua.

Thiên Cơ Nữ Đế nhìn Diệp Bất Phàm: “???” “Nhìn ta làm gì?

Ngươi không muốn giết hắn à?" Diệp Bất Phàm lườm nàng một cái.

"Muốn." Thiên Cơ Nữ Đế không biết nói gì hơn, lần đầu tiên được chứng kiến thủ đoạn của Diệp Bất Phàm.

"Ừm, tên giặc này ngày khác ta sẽ tìm hắn tính sổ." Diệp Bất Phàm gật đầu, cáo từ, xoay người đi xuyên qua đám tu sĩ hóng chuyện rồi biến mất.

"Hắn là ai?" Đôi mắt hoa đào của Tử Quần La Lỵ lóe lên, nhìn chằm chằm Thiên Cơ Nữ Đế.

Nữ đế chợt cười: "Chỉ là một cố nhân thôi, nhiều năm trước có duyên gặp một lần." Tử Quần La Lỵ nhíu chặt đôi mày thanh tú, căn bản không tin.

Mà Ngọc Hoa Chân Quân của Vô Ưu Tông và những người khác nhìn nhau, lặng lẽ đuổi theo.

"Kẻ này để lộ tài sản, bị người của Vô Ưu Tông để ý rồi." Gương mặt nhỏ nhắn của Tử Quần La Lỵ căng thẳng, không chút biểu cảm.

Tình cảnh này không có gì lạ.

Một Chân Quân xa lạ không có bối cảnh, chỉ cần để lộ một chút tài phú là sẽ bị theo dõi.

Chương 281

Huống chi bây giờ Chân Ma và Vô Ưu đang khai chiến, những Nguyên Anh này cực kỳ thiếu thần thông công kích, phòng ngự và pháp bảo.

"Với tính khí của ngươi, không phải ngươi nên là người truy lùng kẻ đó sao?" Thiên Cơ Nữ Đế ngạc nhiên.

"Ta còn có việc, trước khi làm rõ một số chuyện, Diệp Bất Phàm vẫn chưa thể chết được." Tử Quần La Lỵ suy nghĩ một chút, vạt váy tung bay, trong nháy mắt biến mất.

Nữ đế nhìn nàng đi về phía Hồng Y Thiên Quân, không biết nói gì hơn. … Biên giới Tuyết Quốc.

Hồng Y Thiên Quân tóm vào hư không, lại khuếch tán thần thức tìm kiếm dấu vết, nhưng không thu hoạch được gì.

Diệp Bất Phàm như thể đã bốc hơi khỏi nhân gian, sắc mặt lão âm tình bất định, trong lòng tức giận.

"Lão tổ, người này hành sự quá cẩn thận, làm việc gì cũng chừa đường lui.

Từ đột phá Nguyên Anh đến cái chết của Lâm Chân Quân, đều có đường lui." Một lão già mặc trường bào màu tím đen cung kính tiến lên.

Người này chính là cựu Chân Ma Tông Chủ, Thanh Mộc Chân Quân, không lâu trước đây đã đột phá lên Cự đầu nhờ sự giúp đỡ của Thiên Quân.

Cự đầu là trụ cột của các thế lực cấp bá chủ, đều có tiềm lực Hóa Thần, không cần quản lý những việc lặt vặt trong tông môn.

“Làm việc không để lại dấu vết, haizz.” Hồng Y Thiên Quân thở dài, đau đầu không thôi.

Đường đường là Hóa Thần, lại không làm gì được một tiểu bối Nguyên Anh, cả Nam Hồng Vực này cũng chỉ có Diệp Bất Phàm.

Lão nhìn chằm chằm vào Vân Không Sa trong tay, nhíu mày suy nghĩ: “Thứ này là của Hóa Thần không gian vạn năm trước, sao lại ở trong tay hắn.” Nhiều cao tầng đều biết kết anh động phủ của Yến Quốc là dùng để Thôn Anh, nhưng Vân Không Sa thì người ngoài không biết, thuộc về cơ mật cốt lõi của Đại Yến.

Hồng Y Thiên Quân suy ngẫm một lúc, cất Vân Không Sa đi, nói: “Đường Tư, nữ nhân này không tệ, thông minh hơn người, nếu đã cung cấp manh mối, vậy thì lập nàng ta làm Nữ thần đi, tiện thể để nàng ta tiếp tục theo dõi con cá Diệp Bất Phàm này.” Đường Tư, chính là thân phận giả mà Diệp Bất Phàm năm đó tạo cho Ngu Tuyền Cơ, thuở nhỏ bị cha mang đi, không rõ tung tích.

“Vâng, chỉ là mấy người được chọn kia, liệu có không phục không?

Dù sao cũng đều là hạt giống của Nguyên Anh Cự đầu.” Thanh Mộc Cự đầu do dự nói.

Vị trí Nữ thần đại diện cho tài nguyên và đặc quyền.

“Nếu đã là Nữ thần, phiền nàng ta tự mình giải quyết, nếu không sao có thể ngồi vững vị trí này?” Hồng Y Thiên Quân mặt không cảm xúc, Chân Ma Tông là ma môn, trước nay luôn là người có tài thì giữ lấy, quy tắc tàn khốc.

Thấy Thanh Mộc thành thật đáp ứng, Hồng Y Thiên Quân lại nói: “Về Phiêu Tuyết Thành, bản tổ muốn biết chi tiết buổi giao dịch.” Vừa quay đầu đi được mười vạn dặm, thì gặp Tử Quần La Lỵ bay

tới.

“Ngươi lo lắng cho tên nhóc đó à?” Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân thoáng vẻ khác lạ.

“Lo lắng?

Ta chỉ muốn xác nhận một chuyện.” Tử Quần La Lỵ bình tĩnh đáp lại.

Nếu.

Nếu tên họ Diệp kia có liên quan đến ác niệm, nàng sẽ tự tay giết chết hắn.

Nhưng, lỡ như hai người sinh con, dù tức giận đến đâu cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cùng lắm là đánh gãy cái chân thứ ba của tên họ Diệp.

“Hắn chạy rồi.” Hồng Y Thiên Quân mất kiên nhẫn nói, thân hình lóe lên, bay về phía Phiêu Tuyết Thành.

Tử Quần La Lỵ đăm chiêu. … Phiêu Tuyết Thành, Diệp Bất Phàm trở về viện lạc, bố trí trận pháp, dặn dò Bùi Thủy Nghiên một phen rồi tiến vào phòng bế quan.

Hắn lấy ra điển tịch. 【Pháp Nhãn Thông · Địa Sát Cấm Kỵ Pháp: Có năng lực nhìn xuyên thấu, có thể nhìn thấu huyễn thuật, hư ảo, cũng như mọi khuyết điểm của vạn pháp, là thần thuật phụ trợ chiến đấu.】【Tác dụng phụ: Thần thông cấm kỵ, sau khi thi triển sẽ gây tổn thương cho mắt thường, thần thức và giác quan thứ sáu, thi triển nhiều lần sẽ mù toàn diện.】 “...” Diệp Bất Phàm không nhịn được dụi dụi mắt.

Thần thông này cực mạnh, nhưng khuyết điểm còn lớn hơn.

Mắt thường không sao, nhưng tổn thương thần thức và giác quan

thứ sáu thì quá nghiêm trọng rồi.

Thần thức khuếch tán ra cũng chẳng thấy gì.

Giác quan thứ sáu cũng chính là khả năng dự đoán của thân thể Diệp Bất Phàm, nguy hiểm đến nơi, dù dao kề cổ cũng không cảm nhận được.

Đối với chiến đấu, đây là điều chí mạng! 【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển, sẽ làm tăng cường khả năng cảm ứng của mắt thường, thần thức và giác quan thứ sáu, thi triển nhiều lần, Pháp Nhãn Thông sẽ sinh ra dị biến, kết quả dị biến không rõ.】 "Vãi thật!" Diệp Bất Phàm khen lớn, càng chiến đấu Pháp Nhãn Thông càng mạnh.

Còn về dị biến... hệ thống lần đầu tiên xuất hiện thay đổi như vậy, không biết có ý gì. 【Thiên Nhân Đạo Điển: Công pháp luyện thể đỉnh cấp.

Thiên nhân ngũ suy, không phải thiên nhân thật sự, mà là suy kiếp của thân thể, không ngừng hủy diệt thân thể rồi dục hỏa trùng sinh, mỗi lần trải qua một suy, thể phách sẽ tăng cường đáng kể.】 【Tác dụng phụ: Tu luyện điển này cần trải qua nỗi đau lột da rút xương, mỗi lần suy kiếp, tỷ lệ tử vong cao đến 99,99%.

Bì suy, da thịt suy bại, thối rữa, cho đến khi khô héo, trở thành người không da, dẫn đến sinh cơ rò rỉ ra ngoài, có nguy cơ sinh cơ đoạn tuyệt, vượt qua được thì độ bền của da sẽ mạnh hơn một bậc.】 【Huyết suy, huyết dịch tan rã, tiêu tán.

Máu là gốc của thân thể, máu mất đi gần hết, nhẹ thì thể phách tụt cấp, nặng thì thần hồn bị nhiễm huyết suy, từ đó thần hồn câu diệt.

Vượt qua được thì khí huyết tăng mạnh.】 【Cốt suy, xương cốt từng tấc hóa thành bột mịn, trải qua khổ nạn tột cùng...】 Diệp Bất Phàm trợn mắt há mồm nhìn một đống tác dụng phụ trên bảng hệ

thống.

Tên này giỏi thật, vị tiền bối năm đó trải qua ngũ suy đúng là một kẻ tàn nhẫn, vậy mà cũng vượt qua được?

Cũng khó trách các thánh địa luyện thể đều kiêng kỵ nó. 【Nghịch chuyển phụ diện: Tu luyện điển này, cần trải qua cảm giác khoan khoái như được vuốt ve xương cốt, mỗi lần suy kiếp, tỷ lệ sống sót cao đến 99,99%.

Bì suy, da thịt hưng thịnh, bóng loáng săn chắc, trở thành người có làn da hoàn mỹ, dẫn sinh cơ vào cơ thể, có phúc tăng trưởng tuổi thọ, vượt qua được thì độ bền của da sẽ mạnh hơn một bậc.】 【Huyết suy, huyết dịch ngày càng ngưng luyện, thuần túy, nhẹ thì thể phách tăng cấp, nặng thì thần hồn miễn dịch lây nhiễm, từ đó thần hồn đại thịnh, vượt qua được thì khí huyết tăng mạnh.】 【Cốt suy, xương cốt từng tấc ngưng tụ, trở nên mạnh mẽ, trải qua cảm giác khoan khoái tột cùng...】 "Hà!

Hèn gì sướng thế!" Diệp Bất Phàm thở gấp, vui mừng như điên.

Có đạo điển này, thân thể hắn có thể đột phá trung kỳ!

"Thân thể, pháp lực song trung kỳ, Tử Quần La Lỵ cũng không phải là đối thủ của ta!" Diệp Bất Phàm cười lớn, không vội luyện chế 《Đại Mộng Pháp Đan》, mà tu luyện Pháp Nhãn thần thông trước.

Hắn nhắm mắt ngồi xếp bằng, theo phương pháp tu luyện Pháp Nhãn Thông, nghịch chuyển kinh mạch mắt, pháp lực cuồn cuộn.

Hai ngày sau.

Sơ bộ nhập môn.

Dù sao cũng là thần thông phụ trợ, chỉ tu luyện mắt, độ khó nhỏ hơn Định Thân Thuật rất nhiều.

“Phụt...” Da thịt giữa hai lông mày nứt ra, một con mắt dọc màu trắng hình thành.

Thế giới nhìn thấy trong nháy mắt trở nên khác biệt, ngũ sắc sặc sỡ, đó là linh khí ngũ hành.

Có thể thấy rõ nơi nào linh khí nồng đậm, nơi nào linh khí mỏng manh.

Không chỉ vậy, trận pháp trong phòng bế quan dưới 《Thiên Nhãn Thông》 hiện ra những đường nét phức tạp chằng chịt.

Do mới nhập môn, đường nét trận pháp rất mờ, nhưng có thể thấy vài chỗ đường nét bị trống.

“Đó chính là điểm yếu của trận pháp!” Diệp Bất Phàm hưng phấn, vừa có thể nhìn thấu điểm yếu trận pháp, thần thông cũng có thể.

Dùng một thành sức mạnh tấn công điểm yếu, có thể khiến thần thông sụp đổ trong nháy mắt.

Pháp Nhãn Chân Quân được xưng là người đứng đầu dưới Hóa Thần, quả nhiên danh bất hư truyền!

Sau đó.

Bức tường đá trở nên trong suốt, hắn nhìn thấy Bùi Thủy Nghiên đang yên tĩnh ngồi xếp bằng bên ngoài.

Sau đó, chiếc váy dài màu xanh của Bùi Thủy Nghiên trở nên trong suốt, nội y cũng trở nên trong suốt, hiện ra một thân hình đầy đặn, hoàn mỹ.

Làn da mềm mại, cặp đùi căng mọng.

“Nói là cup D cũng không quá lời.” Diệp Bất Phàm cảm khái, vốn liếng của người phụ nữ này quá lớn rồi.

“Ai đó?!” Bùi Thủy Nghiên mở đôi mắt trong veo, vận chuyển

pháp lực bao bọc lấy mình, nghi ngờ nhìn xung quanh.

Dưới lớp pháp lực bao bọc, đã ngăn cản năng lực nhìn xuyên thấu đi kèm của 《Pháp Nhãn Thông》.

"Nhìn trộm người khác, người ta có thể cảm giác được." Diệp Bất Phàm thầm hiểu rõ.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy từng hồi suy yếu, nhìn lại pháp lực đã tiêu hao mất một phần mười.

Địa Sát Pháp, Nguyên Anh rất khó chịu đựng nổi.

Không chỉ vậy, con mắt dọc cảm thấy khác thường, dùng pháp lực tạo thành một vũng nước nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện trong con mắt dọc có thêm một tia màu vàng.

"Đây chính là dị biến?

Có thể dị biến thành dạng gì?

Chẳng lẽ sẽ biến thành Nhị Lang Thần?" Diệp Bất Phàm sững sờ, nếu có điều suy nghĩ.

Chương 282

Vội vàng thu lại 《Thiên Nhãn Thông》.

Hắn suy nghĩ một chút, đặt 《Thiên Nhân Đạo Điển》 xuống, lấy ra đan lô, ném Mộng Huyễn Hoa vào, cùng mấy gốc linh dược vạn năm, bắt đầu luyện chế "Đại Mộng Pháp Đan".

Thiên nhân ngũ suy tốn thời gian khá dài.

Trước tiên cứ đột phá tu vi lên trung kỳ đã.

"Bùm!" Một ngày trôi qua, nổ lò, đừng nói là phế đan, ngay cả tro cũng không còn.

"Thất bại rồi, haizz." Diệp Bất Phàm đau lòng như rỉ máu, độ khó luyện chế cao hơn "Đại Hoàn Ma Thần Đan" một bậc.

May mà, linh dược đủ dùng, hai viên Mộng Li Đan có thể luyện chế được bốn năm lò.

Ngày thứ hai.

"Bùm!" Lại nổ, Diệp Bất Phàm tổng kết kinh nghiệm, cắn răng tiếp tục luyện chế.

Ngày thứ ba, vẫn nổ lò như thường, vẫn không còn lại gì.

"Mẹ kiếp!

Đan dược này tà môn vậy sao?

Phế đan cũng không luyện ra được?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái xanh, đã hỏng ba lò.

Lại thất bại nữa, Mộng Li Đan sẽ hết.

Muốn tìm nữa chỉ có thể đi cướp của Ngọc Hoa Chân Quân.

Gã đó và mấy người đồng môn vẫn luôn tìm kiếm hắn, một tên nhà giàu mới nổi, muốn kiếm một món hời để nâng cao thực lực.

Nếu là bình thường, Ngọc Hoa Chân Quân sẽ không bám riết hắn.

Nhưng hiện tại Vô Ưu Tông đã chết mấy vị Nguyên Anh, nếu không tăng thêm thủ đoạn bảo mệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể toi mạng.

Ngày thứ tư.

Vẫn nổ lò.

Nhưng lần này đã thành công.

Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng lấy ra một viên đan dược lốm đốm từ trong đan lô, vết nứt chi chít.

"Không đến cực phẩm, chín thành bảy là tạp chất, độc đan đỉnh cấp!" Diệp Bất Phàm mừng rỡ, cuối cùng cũng thành công rồi.

Đan dược này người khác nuốt vào, e là sẽ chết trong mộng ngay lập tức. 【Đại Mộng Pháp Đan · Tứ giai trung phẩm: Bí đan ma đạo, sau khi nuốt vào sẽ gặp ác mộng, trải qua nỗi đau thất tình lục dục, dùng mộng luyện hóa bí đan, có thể tăng mạnh xác suất phá cảnh.】【Tác dụng phụ: Sau khi nuốt vào, ảnh hưởng thần trí, lẫn lộn hiện thực và đại mộng.

Vì là ma đan, sau khi đột phá tiểu cảnh giới thất bại, độ khó đột phá lần sau sẽ tăng mạnh.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi nuốt vào, sẽ có một giấc mộng đẹp, trải qua vẻ đẹp của thất tình lục dục, dùng mộng luyện hóa bí đan, có thể tăng mạnh xác suất phá cảnh…】Diệp Bất Phàm không nói hai lời, một ngụm nuốt viên đan dược vào bụng.

Tác dụng phụ nghịch chuyển.

Cơn buồn ngủ ập đến.

Hắn lấy giường ngọc từ trong Càn Khôn Chưởng ra, nằm lên ba giây là ngủ thiếp đi.

Giấc mộng đẹp.

Bắt đầu.

Diệp mỗ nhân thê thiếp thành đàn, đêm đêm ca hát.

Một chọi một trăm, vẫn long tinh hổ mãnh.

"Diệp lang~" Ác niệm la lỵ gọi yêu kiều, giọng ngọt lịm.

Diệp Bất Phàm lòng xao động, cười lớn ra lệnh cho nàng ta massage cho mình, bên cạnh là Tử Quần La Lỵ hầu hạ.

Hắn và người khác nuốt Đại Mộng Pháp Đan không giống nhau lắm.

Người khác trải nghiệm nỗi đau của thất tình lục dục.

Nói trắng ra là tự mình trải qua hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục.

Lúc vui lúc buồn, đau khổ không chịu nổi.

Còn Diệp Bất Phàm, hắn chỉ có hỉ.

Trong mộng, hắn có ngộ tính nghịch thiên, tu đại thần thông, đắc vô thượng diệu pháp, thành tựu Hóa Thần Thiên Quân, uy áp thiên hạ.

Hồng Y Thiên Quân, Thái Huyền Thiên Quân, Thanh Dương, Thần Du, Thái Thượng Hoàng...

đều run rẩy trước mặt hắn.

Hắn nhìn những người này trước mặt mình hoặc giận, hoặc buồn, hoặc sợ.

Tự mình trải nghiệm vẻ đẹp của thất tình.

Lục dục, dục vọng phóng đại vô hạn.

Như kiến dục, thỏa mãn dục vọng của mắt, hắn quan sát đạo lữ của Thái Huyền Thiên Quân tắm.

Thái Huyền Thiên Quân rất phẫn nộ.

Sau đó hắn động tay động chân với đạo lữ của y, còn đánh Thái Huyền một trận, người sau rất sợ hãi, bi thương biểu thị "ngươi cứ tự nhiên".

Mà theo giấc mộng của Diệp Bất Phàm, bức tường Nguyên Anh trung kỳ kiên cố vô cùng bị phá vỡ, từng luồng thiên địa linh khí được hấp thu vào cơ thể.

Nguyên Anh trung kỳ!

Pháp lực hùng hậu như biển, phạm vi khống chế thiên địa linh khí rộng hơn, đuổi kịp Nguyên Anh hậu kỳ.

Thần hồn càng tăng mạnh, thần thức sánh ngang Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, phạm vi đạt đến tám ngàn dặm, chỉ còn một chút nữa là đại viên mãn!

Từ trong ra ngoài, lột xác, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Chiến lực tăng vọt đến một mức độ kinh khủng.

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, trong mộng suy diễn vạn pháp.

Trong mộng nói là ngộ tính nghịch thiên, nhưng đều là giả.

Tuy nhiên tổng thể vẫn mạnh hơn hiện thực, cảm giác này rất kỳ diệu.

Năm năm tu luyện pháp thuật của hắn, từng cái một hiện lên trong

đầu.

Công pháp: Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển, Hợp Hoan Lô Đỉnh Công, Đoán Linh Quyết, Ma Long Công.

Cấm kỵ pháp thuật: Phù Quang Lược Ảnh, Kinh Hồng Nhất Sát, Đại Huyết Ảnh Độn Thuật, Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, Hư Thân Thuật, Ma La Thiên Đao, Thiên Cương Ma Diễm, Huyết Dương Ma Hỏa… Diệp Bất Phàm trong mộng, linh quang lóe lên, vô số công pháp và pháp thuật không ngừng giao thoa, dung hợp, phân tách.

Trong hiện thực, hắn hai mắt nhắm nghiền, hai tay bắt quyết, suy diễn pháp thuật, như đại triệt đại ngộ.

Kiếm ý bị kẹt lại nhiều năm, đang lột xác, đột phá mạnh mẽ.

Một ngày sau.

Một hư ảnh kiếm vô hình hiện ra trước người.

Kiếm ý hóa hình!

Về kiếm đạo, đại đa số Nguyên Anh chỉ dừng lại ở tầng kiếm ý, kiếm ý hóa hình thì ít lại càng ít, có thể tăng khả năng phá phòng.

"Một giấc mộng lớn, kiếm ý hóa hình!" Trong mộng, Diệp Bất Phàm lẩm bẩm, tiếp tục suy diễn.

Hai ngày sau.

Trong mộng, thân hình Diệp Bất Phàm lóe lên, bước ra chín bước, nhanh đến mức thần thức khó bắt kịp.

"Bản nâng cấp của Kinh Hồng Nhất Sát, cấm kỵ pháp nhân khí, Kinh Hồng Huyết Độn Thuật." Hắn như có điều ngộ ra, pháp này lấy Kinh Hồng Nhất Sát và Đại Huyết Ảnh Độn làm chủ, dung hợp Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển, Đại Ma Huyết Cửu Kiếm, Lôi Âm Độn Thuật, thậm chí còn có Ma Ảnh Kiếm Quyết sơ khai nhất.

Tổng cộng chín lần huyết độn, càng độn càng nhanh, tối đa vạn dặm, đuổi kịp Nguyên Anh Cự đầu, có thể nói là kinh khủng.

"Đốn ngộ ngắn ngủi, sáng tạo tốc độ thần thông!" 【Kinh Hồng Huyết Độn Thuật · Cấm kỵ pháp nhân khí: Hiến tế hai chân, pháp lực, thần hồn, tinh huyết, tốc độ độn tăng vọt mấy lần, càng độn càng nhanh.

Tác dụng phụ, sau khi thi triển hai chân nát vụn, huyết dịch biến mất, trở thành nửa cái xác khô.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển hai chân vĩnh viễn tăng cường một chút sức mạnh, nửa thân dưới khí huyết bùng nổ.】 Diệp Bất Phàm kích động không thôi.

Đây là môn thần thông đầu tiên hắn tự sáng tạo!

Tác dụng phụ không thể khống chế.

Nếu không rơi vào trạng thái đốn ngộ, dù ở trong mộng cũng không thể sáng tạo ra.

Chương 283

"Trong mộng ngộ tính mạnh hơn rất nhiều, nếu quanh năm ở trong mộng cảnh, lâu dần, sáng tạo ra thần thông có tác dụng phụ đệ nhất cũng có khả năng." "Cho nên, Đại Mộng Tiên Kinh của Vô Ưu Tông, nhất định phải lấy được!" Hắn lần đầu tiên trải nghiệm được lợi ích của mộng cảnh, ba thế lực bá chủ lớn đều có công pháp nghịch thiên.

Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm tỉnh lại sau giấc mộng hoàng lương.

Nguyên Anh trong đan điền càng thêm ngưng thực, lớn mạnh đến tầm bốn năm tuổi, pháp lực như Trường Giang cuồn cuộn, chảy xiết trong kinh mạch.

"Cuối cùng, trung kỳ rồi!" Diệp Bất Phàm đứng dậy, ngũ quan nhạy bén hơn, một cái thuấn di xuất hiện bên ngoài phòng bế quan.

"Tốc độ thuấn di thông thường nhanh hơn gấp đôi, phạm vi ước chừng còn có thể tăng thêm một lần." Diệp Bất Phàm cười lớn.

Bùi Thủy Nghiên ngây người, trong lòng chấn động, thái độ càng thêm cung kính: "Chúc mừng chủ nhân, tu vi đại tiến." Thông thường vượt cảnh giới cần mấy trăm năm, ngắn ngủi hai năm, từ sơ kỳ đến trung kỳ.

Tốc độ này trước nay chưa từng có.

Nàng khó có thể tưởng tượng tư chất của chủ nhân rốt cuộc nghịch thiên đến mức nào.

"Chủ nhân, ngài khổ cực nỗ lực, thân tâm khó tránh khỏi áp lực, nô tỳ nguyện giúp ngài thư giãn thân tâm." Bùi Thủy Nghiên ép bộ ngực đầy đặn của mình lên, ánh mắt xuân tình như nước.

Cái đùi này quá to rồi.

Phải ôm cho chặt.

“Hahaha, để ta so tài với phân thân một phen!” Diệp Bất Phàm pháp lực phun ra nuốt vào, nâng Bùi Thủy Nghiên sang một bên.

“Định!” Lôi phân thân từ dưới đất đi ra, bắt quyết thốt ra một chữ.

Sau khi dùng Vân Không Sa thoát khỏi Hồng Y Thiên Quân, phân thân đã lặng lẽ trở về.

Nếu không có cường giả hộ pháp, hắn không thể yên ổn nhập mộng, đột phá trung kỳ.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy toàn thân bị giam cầm, không thể động đậy.

“Ông!” Giữa hai lông mày xé ra một khe hở, một con mắt dọc quan sát toàn thân.

Những đường nét chằng chịt bao phủ lấy hắn, trong đó có vài đường mờ ảo là điểm yếu.

Pháp lực cuồn cuộn, va chạm vào một điểm yếu trong đó.

Định Thân Thuật lập tức được giải trừ.

Trước sau không quá một khoảnh khắc.

Mà Lôi phân thân lúc này cũng đã áp sát trước mắt, trong lòng bàn tay sấm sét vạn quân, đánh mạnh vào giữa hai lông mày của Diệp Bất Phàm.

Chưởng Tâm Lôi!

“Ầm!” Diệp Bất Phàm giơ tay, chỉ vào điểm yếu của Chưởng Tâm Lôi, một tiếng nổ lớn, sấm sét trong lòng bàn tay Lôi phân thân tan rã, thân ảnh va vào tường viện.

May mà có trận pháp bảo vệ, nếu không cái sân này đã bị san thành bình địa trong khoảnh khắc.

"Vút" một tiếng, Lôi phân thân lại lần nữa lao tới.

Diệp Bất Phàm nghênh đón, pháp lực mênh mông như biển cả, chiến lực cường hãn.

Lôi phân thân ở trung kỳ cũng là một cao thủ, nhưng trong tay bản tôn chỉ có nước bị nghiền ép, liên tục bại lui.

Pháp lực của bản tôn vượt xa nó mấy lần, đuổi kịp hậu kỳ, thần thức càng mạnh hơn.

Lại thêm 《Pháp Nhãn Thông》 phụ trợ chiến đấu, có thể miểu sát trung kỳ.

Không bao lâu, Lôi phân thân đã mình đầy thương tích.

"Vút…" Khi ý niệm của Lôi phân thân vừa lóe lên, một huyết ảnh đã xuất hiện ngay trước mặt nó, hai ngón tay kiếm ý hóa hình, điểm vào giữa hai lông mày.

"Kinh Hồng Huyết Độn Thuật, bất kể là truy tung, chạy trốn, hay chiến đấu cự ly ngắn, đều là đỉnh cấp!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng.

Tốc độ của độn thuật này không thua kém Nguyên Anh Cự đầu, một tu sĩ trung kỳ gặp phải là chết ngay.

Còn đám Chân Dương, Thần Du, căn bản không đuổi kịp.

"Chủ... chủ nhân." Bùi Thủy Nghiên run rẩy, nàng không phải Nguyên Anh, không có khái niệm về sự cường đại của Diệp Bất Phàm.

Nhưng tốc độ đó, thực sự đáng sợ.

"Mấy ngày nay Phiêu Tuyết Thành có chuyện gì xảy ra không?" Diệp Bất Phàm ra lệnh cho Lôi phân thân lẻn xuống lòng đất, thu liễm

khí tức, thuận miệng hỏi.

"Hôm qua ngài đột phá trung kỳ, động tĩnh có chút lớn, có mấy vị Nguyên Anh Chân Quân đến bái phỏng." Bùi Thủy Nghiên nói.

Căn nhà này, là Diệp Bất Phàm dùng một cái tên khác mua, tự xưng là Thiên Cơ Chân Quân.

Thiên Cơ Thuật hắn nhất định phải có được, đặt trước một cái danh hiệu, chuẩn bị đi làm thầy bói.

Cùng một đạo lý với việc tạo trước một cái vỏ bọc "Khúc Tư" Phù sư.

Nhưng Thiên Cơ Sư ăn khách hơn Phù sư rất nhiều, một vốn vạn lời.

Bói toán tăng tuổi thọ.

Còn phải đưa tiền cho ta!

"Bọn họ thấy chủ nhân bế quan, nên không làm phiền, mà để lại lễ vật và thư." Bùi Thủy Nghiên đưa ra một túi trữ vật.

Diệp Bất Phàm cũng không ngạc nhiên, Thiên Cơ Chân Quân Triệu Nhĩ là một trong những vỏ bọc của năm nam năm nữ mà hắn năm đó nhờ Bùi Thủy Nghiên điều tra, xuất thân từ Thiên Cơ Quốc, tu vi Kim Đan.

Tình cờ gặp đại cơ duyên, trở thành Nguyên Anh cũng không lạ.

Mà Nguyên Anh trung kỳ, có thể làm quân chủ một đại quốc, địa vị hiển hách, đặc biệt là hắn không có bối cảnh, ai cũng thích lôi kéo, kết giao.

"Một miếng Long Nguyên Thạch nhỏ, khá lắm, Giang Lão Tổ thật sự hào phóng." Diệp Bất Phàm lấy Long Nguyên Thạch ra, tặc lưỡi nói.

Liêu Quốc dùng cả quốc lực mới cho hắn một cây, dùng nó để nâng cấp Chân Ma Kiếm lên đỉnh cấp.

"Bích Thủy Kim, Tuyết Đào, Thanh Nham Đằng sáu ngàn năm…" Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ, những thứ này giá trị không quá cao, nhưng cũng không thấp.

Lướt qua các lá thư, có Vân Phá Chân Quân của Thiên Tiên Tông, trong lời nói có ý chiêu mộ.

Trần Lão Quái của Chân Ma Tông, La hội trưởng của Ma Vân La Hội, Phó Lão Quỷ, cung chủ của Tuyết Quốc Thái Thượng Cung, cốc chủ của Phượng Vũ Cốc.

Thậm chí còn có Tuyết Nữ, vị Nguyên Anh Cự đầu này phái thị nữ đến tặng lễ.

"Tu vi trung kỳ đại diện cho địa vị, nếu là Nguyên Anh sơ kỳ thì làm sao những người này coi trọng?" Diệp Bất Phàm lắc đầu cười, đốt hết thư, "Thủy Nghiên, ngươi thay ta hồi âm, tỏ lòng cảm ơn." Thư tín, đại diện cho lễ độ và sự thân thiết.

Thông thường dùng truyền âm phù.

Hắn lại bổ sung một câu: "À phải rồi, tiện thể mời họ đến tiểu viện của ta phẩm trà luận đạo." Chuyện Yến Quốc xử lý xong, sẽ ở đây một thời gian dài, trước tiên vào giới giao dịch của Tuyết Quốc, làm quen với nhau.

Hơn nữa, trong Tuyết Quốc có Tuyết Nhân Cốc, tạo hóa khá nhiều, bọn họ mạo hiểm, mình có thể lấy tiền thu mua bảo bối. … Buổi tối, trong sân, Diệp Bất Phàm tiếp khách uống trà.

Vân Phá Chân Quân, Thái Thượng Cung Chủ, Trần Lão Quái và những người khác, còn có thị nữ của Tuyết Nữ, nói là thị nữ, nhưng lại là Nguyên Anh sơ kỳ.

“Lần đầu bái phỏng, chúc mừng Thiên Cơ Chân Quân, nghe đồn các hạ đến từ Triệu gia của Thiên Cơ Quốc?” Vân Phá Chân Quân nâng chén cười nói.

Rõ ràng, đã tra qua lai lịch của Diệp Bất Phàm.

“Đúng vậy, mấy trăm năm trước vì phạm sai lầm, bị gia tộc đuổi ra ngoài, haizz, chuyện cũ không muốn nhắc lại.” Diệp Bất Phàm thở dài.

Triệu Nhĩ, là tên của Thiên Cơ Chân Quân hắn, Triệu gia của Thiên Cơ Quốc cũng là một gia tộc Nguyên Anh.

Hắn không có hứng thú nói về chuyện này, bèn hỏi: “Nghe nói Ngọc Hoa đạo hữu vẫn đang tìm tên Lưu Dịch kia, không biết kết quả thế nào rồi?” Nguyên Anh Chân Quân, tính kiên nhẫn cực tốt.

Lão già này để bắt được con cừu béo là tôi thì đúng là đã vô cùng hao tâm tổn sức.

Vừa hay, tìm cơ hội giết chết gã, xem có thể lấy được thứ gì liên quan đến 《Đại Mộng Tiên Kinh》 không.

Đốn ngộ trong mộng, tự sáng tạo 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》, sức hấp dẫn thực sự quá lớn.

“Kẻ này ban đầu tìm kiếm thất bại, đã từ bỏ, sau đó không biết vì sao, đột nhiên đi khắp nơi cầu viện, quyết tâm phải tìm được người này.” “Trên người tên Lưu Dịch kia, e là có bí mật không nhỏ.” La hội trưởng thông tin nhanh nhạy, thần bí nói.

Thái Thượng Cung Chủ, Trần Lão Quái và những người khác ánh mắt lóe lên, lộ vẻ trầm tư.

“Có thể tùy tiện lấy ra mấy chục tỷ gia sản, lại là một người không lộ tài năng, quả thực đáng ngờ.” Thị nữ của Tuyết Nữ gật đầu.

“Gã này, phát hiện ra cái gì rồi?” Diệp Bất Phàm nheo mắt, cảm thấy có gì đó không ổn, hắn chuyển chủ đề: “Hôm đó, Hồng Y Thiên Quân quay lại tìm các vị hỏi chuyện à?” “Hỏi rồi, chủ yếu hỏi về chuyện của Diệp Bất Phàm kia, ta làm sao mà biết?” Trần Lão Quái cười khổ, tuy là trưởng lão Chân Ma Tông, nhưng hắn không hề che giấu.

“Haizz, lão tổ nhà ngươi quá bá đạo rồi, nếu không phải ta trả lời kịp thời, e là lão đã sưu hồn ta rồi.” La hội trưởng cười khổ, vẫn còn sợ hãi.

Mọi người im lặng.

Diệp Bất Phàm không động thanh sắc quan sát biểu cảm của họ, bỗng nhiên ánh mắt hơi nheo lại.

Chương 284

Giang Lão Tổ cúi đầu uống trà, không nói một lời.

“Lão già này, đã nói cho Hồng Y Thiên Quân biết chuyện ta tìm mua ‘Mộng Li Yêu Đan’ trong buổi giao dịch, thân phận Lưu Dịch không thể dùng được nữa.” Diệp Bất Phàm vừa uống trà, vừa cười lạnh trong lòng.

Phàm là người tìm mua đan dược này, chắc chắn đều nằm trong danh sách nghi ngờ của Hồng Y.

Mấy người Ngọc Hoa Chân Quân của Vô Ưu Tông cũng không ngoại lệ.

“Vài năm nữa, lão phu phải vào Bạch Trú Bí Cảnh, không biết có thể giúp tại hạ bói một quẻ không?” Thái độ của Trần Lão Quái có chút cung kính.

Diệp Bất Phàm nhìn bộ dạng này của lão, nhớ lại cảnh năm đó khi mới đến Nam Hồng Vực, đối phương chặn hắn lại, từ trên cao hỏi chuyện, cuối cùng còn tặng hắn một miếng ngọc bội để định vị, dụng tâm hiểm ác.

Năm đó hắn chỉ có thể run rẩy nhận lấy, không dám để lộ sơ hở.

Bây giờ... chính hắn đã là Nguyên Anh trung kỳ, đối phương một kẻ sơ kỳ lại phải khúm núm trước mặt hắn.

Những người khác nghe vậy, đều nhìn sang.

Bọn họ lôi kéo, kết giao, không chỉ vì vị này là Nguyên Anh trung kỳ, mà còn là Thiên Cơ Sư!

Chỉ là không biết là cấp mấy.

“E là không được, lần trước bói cho một cố nhân, tuổi thọ đã giảm bớt.” Diệp Bất Phàm bây giờ biết bói cái quái gì đâu, từ chối khéo: “Đợi ta tìm được kỳ vật giảm nhẹ thiên khiển, sẽ bói cho đạo hữu sau.” Trần Lão Quái lập tức thất vọng, gượng cười.

“Bạch Trú Bí Cảnh, ta có nghe qua, bên trong thật sự có đại tạo hóa, có thể giúp người đột phá bình cảnh sao?” Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động.

Một năm trước, Phong phân thân của hắn nghe Thái Thượng Hoàng nhắc qua một lần.

Đối phương bảo hắn vào xem thử, tốt nhất là lấy được cây Nguyệt Phủ bên trong.

Lúc đó hắn không có ý định này, bây giờ đã là trung kỳ, có thể tính toán cho chuyện của Nguyệt Cung.

Chín mươi mấy năm sau, hắn cũng gần thành đại tu sĩ, thậm chí là Cự đầu.

Bản tôn Hóa Thần Thiên Quân không lên được, cùng lắm là phái một hóa thân Nguyên Anh, hắn hoàn toàn có thể càn quét.

“Có!

Nghe đồn bí cảnh này là một tiểu không gian độc lập bên ngoài Nam Hồng Vực, bên trong linh khí dồi dào, bảo vật rất nhiều, linh dược vạn năm không hiếm thấy.” “Tạo hóa của nó, Bạch Trú Chi Nhãn có thể giúp người đột phá tiểu cảnh giới, rất nhiều Nguyên Anh Cự đầu đều được sinh ra ở đó.” Trần Lão Quái ghen tị nói.

Các Nguyên Anh liên tục gật đầu, lòng đầy khao khát.

“Tiểu không gian…” Diệp Bất Phàm hơi nhíu mày.

Khai mở không gian là đặc quyền của Luyện Hư trở lên, cũng là

đạo trường của họ, có thể tạo ra linh mạch lục giai nhân tạo.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ hoang đường, trong lòng chợt lạnh toát, vội vàng dập tắt.

"Tám, chín năm, đến năm mươi năm không chừng, đến lúc đó Triệu đạo hữu có thể cùng ta đi." Trần Lão Quái mong đợi nói, có trung kỳ ở đó, an toàn sẽ được đảm bảo rất nhiều.

"Được." "Vậy cứ quyết định thế nhé, haha!" Trần Lão Quái vui mừng, nâng chén uống cạn.

Hắn đã dò hỏi về Triệu Nhĩ, năm đó Triệu gia có hai thiên tài, một là Triệu Nghị, một là Triệu Nhĩ.

Triệu Nghị vì tài nguyên tu luyện, đã bài xích Triệu Nhĩ ra khỏi gia tộc, còn đánh gãy một chân của hắn.

Bây giờ Triệu Nhĩ trở về, không hề báo thù, có thể thấy lòng dạ rộng rãi, phẩm hạnh cao khiết, không phải kẻ gian ác.

Mọi người phẩm trà luận đạo, nói về tình hình Nam Hồng Vực, ân oán của Chân Ma và Vô Ưu Tông, Thi Đế của Tán Tu Liên Minh mang theo Hậu Nghệ Cung rời khỏi Yến Quốc và những đại sự khác.

Diệp Bất Phàm lắng nghe, thu hoạch không ít.

Cuối cùng, tiễn họ đi.

Ngay sau đó, một vị khách không mời mà đến.

Ngọc Hoa Chân Quân, cùng ba vị trưởng lão Nguyên Anh sơ kỳ khác của Vô Ưu Tông.

"Làm phiền nhiều rồi, xin lỗi, hahaha!" Ngọc Hoa lời lẽ khách sáo, nhưng thái độ lại chẳng khách sáo chút nào.

Do tính cách ngang ngược bá đạo, đám người La hội trưởng căn bản không tiếp xúc với gã.

Diệp Bất Phàm đột phá trung kỳ, gã này còn không có chút lễ vật nào.

"Ngọc Hoa đạo hữu bái phỏng, có việc gì vậy?" Diệp Bất Phàm vẫn giữ nụ cười lễ phép.

Hắn vẫn chưa quên lúc ở buổi giao dịch, lão già này đã nhiều lần bất kính với hắn, cuối cùng còn muốn giết con cừu béo là hắn.

"Ha ha, bản chân quân muốn tìm một người, phiền Thiên Cơ Chân Quân giúp đỡ." Ngọc Hoa Chân Quân cười lớn, lấy ra một đồng tiền, "Vật này là Thiên Cơ Đồng Tiền, thần vật tốt nhất để bói Lục Hào, nếu đạo hữu giúp đỡ, có thể tặng cho đạo hữu." Bói Lục Hào, thường dùng ba đồng tiền có mặt sấp ngửa, gieo sáu lần thành quẻ.

Thiên Cơ Đồng Tiền càng cổ, hiệu quả càng tốt.

Ban đầu Hắc Quần sư tôn đã cho hắn một đồng.

"Tìm ai?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

"Lưu Dịch, người này có lẽ còn có thân phận thứ hai, là Diệp Bất Phàm, chuyện này mong đạo hữu giữ bí mật." Ngọc Hoa Chân Quân nhìn xung quanh, truyền âm nói.

"..." Diệp Bất Phàm cạn lời.

Mẹ nó, bảo hắn bói chính hắn?

Hắn định hỏi Ngọc Hoa Chân Quân tại sao không tìm người khác giúp, nhưng rồi lại thôi.

Cái thứ chó này nhờ hắn giúp mà thái độ còn tệ như vậy, nhân duyên kém đến thế, ai thèm giúp hắn chứ?

Sát khí lóe lên trong mắt Diệp Bất Phàm, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra khó xử.

"Ta muốn hai đồng, và cung cấp những vật liên quan đến Diệp Bất

Phàm, ta sẽ giúp ngươi bói.” "Hai viên?

Được!" "Trước tiên đưa ngươi một viên làm tiền cọc, viên thứ hai ta phải xác định kết quả rồi mới đưa được." Ngọc Hoa chân quân nghiến răng, đồng ý.

Lão cũng chỉ có hai viên, dựa vào vật này để che đậy thiên cơ của bản thân. "Nghe nói Diệp Bất Phàm rất hung hãn, đã giết Lâm chân quân, Ngọc Hoa đạo hữu không lo lật thuyền trong mương à?" Diệp Bất Phàm thuận miệng thăm dò. "Hừ, Lâm Hàn Sơn cái thứ phế vật đó làm sao so được với ta?

Cả ngày mộng du, một thằng thiểu năng không thể tự chủ." Ngọc Hoa chân quân khinh miệt cười, "Huống hồ, còn có ba vị đồng môn này tương trợ, chỉ cần gặp được tên họ Diệp kia, chắc chắn sẽ bắt được!" "Thiên Cơ đạo hữu có điều không biết, Ngọc Hoa trưởng lão ở Nguyên Anh trung kỳ có thể xếp vào top mười, ngang cơ năm năm với Lôi chân quân của Tán Tu Liên Minh, còn Lâm Hàn Sơn chỉ là hạng bét trong trung kỳ thôi." Bên cạnh, một lão già béo ú người đầy cáu bẩn cười khà khà.

Người này hiệu là Thực Linh chân quân, tu luyện không phải tiên kinh mà là một loại công pháp dị loại, mạnh lên nhờ ăn.

Hai Nguyên Anh một già một xấu còn lại cũng gật đầu, nụ cười rạng rỡ, vô cùng tự tin.

Tin tức Phong Lôi hai đại chân quân tử vong, Tán Tu Liên Minh đã biết, nhưng vẫn chưa truyền ra ngoài. "Ngọc Hoa chân quân pháp lực cái thế, đương thời vô địch." Diệp Bất Phàm cười nói.

Cũng phải.

Với cái tính chó của Ngọc Hoa chân quân, nếu thực lực không mạnh thì đã sớm bị người ta đánh chết rồi. "Vật này chứa khí tức của

Diệp Bất Phàm, ta lấy được ở buổi giao dịch, có thể dựa vào đây để bói toán." Ngọc Hoa chân quân đẩy qua một cái bình ngọc và một đồng tiền.

Cất đồng tiền đi, Diệp Bất Phàm cầm bình ngọc, âm thầm thôi động mai rùa thần, ra vẻ bói toán.

Hắn không biết bói.

Nhưng đoán cát hung thì được. "Phụt!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái xanh, phun ra một ngụm máu, tóc tai thoáng chốc bạc đi một nửa. "Ngọc Hoa chân quân!

Tên này trên người có nhiều loại bảo vật che đậy thiên cơ, lão tử làm sao mà bói được?!" Diệp Bất Phàm chỉ vào Ngọc Hoa chửi ầm lên, vẻ mặt tức giận. "Hả?

Gã này vậy mà không bị phản phệ chết?

Thuật bói toán quả nhiên lợi hại." Ngọc Hoa chân quân không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng.

Thần Trắc của Vô Ưu Tông và mấy vị thiên cơ sư tam giai kia liên thủ, ai nấy đều bị vận rủi quấn thân.

Lão vội nói: "Đạo hữu đừng trách, ngươi cũng đâu có hỏi, phải không?" Diệp Bất Phàm thấy vẻ mặt của lão, sát ý trong lòng càng dâng cao.

Gã này cố ý, thảo nào nhân duyên kém, tâm địa độc ác, đến cả thiên cơ sư cũng dám đắc tội. "Nếu đã nhận đồ, ta sẽ cố hết sức bói, nhưng không thể đảm bảo bói ra hắn, căng lắm là xác định được phương vị đại khái." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói: "Còn nữa, ngươi phải trả thêm tiền!" "Bao nhiêu?" "Hai mươi gốc linh dược!

Thêm hai loại thiên cơ kỳ vật nữa!" "Mười gốc!

Một loại!" "Tiễn khách!" Diệp Bất Phàm mất kiên nhẫn phất tay.

Chương 285

Diễn kịch phải diễn cho trót, thiên cơ sư tứ giai còn không bói ra, hắn mà dễ dàng tìm được thì không phải có gian trá cũng là nói nhảm.

Ngọc Hoa kiêu ngạo nhưng không ngu! "Được!" Ngọc Hoa chân quân nhìn chằm chằm "Thiên Cơ chân quân", nghiến răng chấp nhận, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Lão không sợ thiên cơ sư, dù sao cũng xuất thân từ Vô Ưu Tông, nếu không đã sớm bị thiên cơ sư tác động vào đường vận mệnh chơi cho chết rồi. "Ta cần bố trí đại trận bói toán, ngày mai đến lấy tin tức.

Tiễn khách!" Diệp Bất Phàm nói giọng cứng rắn.

Ngọc Hoa chân quân cười cười, dẫn theo ba đồng môn xoay người rời khỏi sân viện.

Đợi đi xa rồi, Thực Linh chân quân cau mày nói: "Sao không đi tìm Thần Trắc chân quân bói?

Lại còn miễn phí, đó là hai mươi gốc linh dược vạn năm, chưa kể thiên cơ kỳ vật nữa." Vô Ưu Tông là thế lực cấp bá chủ, nhưng không phải tiệm bán linh dược.

Dù có tìm được Diệp Bất Phàm, với sự xảo quyệt của đối phương, cũng chưa chắc đã tiêu diệt được hắn, cuối cùng lại mất cả chì lẫn chài. "Hừ!

Ngươi tưởng ta không muốn sao?" Ngọc Hoa chân quân cười lạnh, "Một tên súc sinh nào đó đã cảnh cáo ta không được rời khỏi Tuyết Quốc, phải chuyên tâm tìm người này!

Mấy tên thiên cơ sư khác ở Phiêu Tuyết thành lại không ưa gì ta, nếu không ta đâu đến nỗi phải nhờ một thiên cơ sư xa lạ giúp đỡ?"

Thực Linh và hai người còn lại nhìn nhau, đều không nói gì.

Danh tiếng của Ngọc Hoa không tốt, đắc tội không ít người. "Nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn." Huyết Giao chân quân trầm giọng nói. "Yên tâm, nếu thành công, phần lớn bảo vật trên người Diệp Bất Phàm đều là của ta!

Mười hai thanh Chân Ma Kiếm, uy lực dù yếu cũng không phải pháp bảo tầm thường có thể so sánh, chưa kể còn có các thần thông khác." Nghĩ đến thuật định thân của đối phương, ánh mắt lão không khỏi nóng rực.

Thần thông này quá nghịch thiên rồi.

Giữ chân được là chết!

Lão đổi giọng, âm u nói: "Nếu thất bại, linh dược và thiên cơ kỳ vật hắn đừng hòng có được!

Đến lúc đó cứ nói vị trí cung cấp không chính xác, hắn làm gì được ta?

Một thiên cơ sư mà dám ra tay với chân quân của Vô Ưu Tông sao?" Đừng nói tứ giai, cho dù là lão quốc sư ngũ giai cũng không dám đắc tội Vô Ưu Tông.

Tác động vào đường vận mệnh sẽ để lại dấu vết. "Ha ha ha!

Sư huynh anh minh!" Thực Linh chân quân cười lớn, nịnh nọt.

Trong lòng thì thầm mắng, nhân duyên kém là đáng đời, đường đường là chân quân Nguyên Anh trung kỳ mà thực sự không biết xấu hổ.

Ngày hôm sau, Ngọc Hoa chân quân đến lấy tin tức. "Ta chỉ có thể xác định phương hướng đại khái, người này có lẽ đã đến Thung lũng Người tuyết, còn cụ thể ở đâu trong đó thì Ngọc Hoa đạo hữu tự mình

đi tìm đi." Diệp Bất Phàm tóc bạc trắng đầu, phảng phất già đi trăm tuổi.

Đương nhiên là do nhuộm. "Ha ha ha, làm phiền Thiên Cơ đạo hữu rồi." Ngọc Hoa mừng rỡ, ánh mắt khẽ lóe lên nói: "Hai mươi gốc linh dược vạn năm và thiên cơ kỳ vật còn lại, đợi bản chân quân trở về sẽ giao cho ngươi, thế nào?" "Không thế nào cả." Diệp Bất Phàm cười lạnh, "Ngọc Hoa chân quân nếu dám nuốt lời, dù có bị trọng thương, ta cũng phải liều mạng giết chết ngươi!" "Vậy thì đưa ngươi trước một đồng tiền, một khối thiên cơ kỳ vật." Ngọc Hoa ho khan một tiếng, miễn cưỡng lấy ra hai vật.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, hừ lạnh một tiếng, phất tay nói: "Đi thong thả, không tiễn!" Ngọc Hoa dẫn ba người rời khỏi sân viện, sắc mặt lập tức sa sầm.

Lão ngoái đầu nhìn lại sân viện, giễu cợt nói: "Đồ của ta không dễ lấy vậy đâu!" "Đi!" Nói xong, lão hưng phấn độn về phía Thung lũng Người tuyết.

Bên ngoài Thung lũng Người tuyết có một tòa thành trì tên là thành Người Tuyết, do các tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh đến đây mạo hiểm nên phát triển lên.

Thấy Ngọc Hoa chân quân đi rồi, Diệp Bất Phàm từ trong sân viện bước ra.

Một lát sau, hắn đến phủ đệ của Giang gia. "Kính chào Triệu tiền bối!" Vài vị trưởng lão Kim Đan kỳ của Giang gia vội vàng bái kiến, giọng điệu cung kính.

Bọn họ đã thấy qua bức họa của "Thiên Cơ chân quân", đây là Giang lão tổ cố ý dặn dò, để phòng tiểu bối nào không có mắt đắc tội với vị này. "Dẫn đường phía trước, ta muốn gặp lão tổ của các ngươi!" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Bước vào đại sảnh, Giang lão tổ thấy Diệp Bất Phàm tóc bạc trắng đầu thì giật mình, "Đạo hữu, đây là...?" "Haiz, đừng nhắc nữa, Ngọc Hoa chân quân cái thứ chó đó hại bản chân quân, bắt ta bói toán cho Diệp Bất Phàm, thiên khiển phản phệ quá lớn, thọ mệnh giảm sút." Diệp Bất Phàm cười khổ, "Nghe nói Giang đạo hữu có tài luyện đan không tầm thường, sớm đã đạt đến tứ giai, phiền ngươi luyện cho ta một bình đan dược sinh cơ để bù đắp tổn thất." "Gã đó đúng là to gan tày trời, đến cả Thiên Cơ đạo hữu cũng dám đắc tội!" Giang lão tổ có chút đồng tình, lập tức vỗ ngực đảm bảo, "Yên tâm, ta sẽ mở lò luyện đan ngay!" Là một Nguyên Anh, địa vị tôn quý, lão đã mấy chục năm không luyện đan rồi.

Nhưng Thiên Cơ chân quân đến tận cửa thì lại khác, lão đang sầu vì không có cách nào kết giao đây. "Ta khá hứng thú với luyện đan chi đạo, có thể quan sát không?" "Cái này...

đương nhiên, Thiên Cơ đạo hữu để mắt đến thuật luyện đan của ta là vinh hạnh của ta." Giang lão tổ do dự, nhưng nhanh chóng đồng ý. "Mời bên này." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm theo Giang lão tổ vào phòng luyện đan.

Hắn tùy ý liếc về phía Thung lũng Người tuyết, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Hiện tại, đây là Lôi phân thân.

Thành Người Tuyết.

Trên tường thành, hai bóng người đứng sóng vai. "Vệ tiền bối, trong tay đám người tuyết kia thật sự có yêu đan sao?" một thanh niên mặc hoa phục ngước nhìn thung lũng khổng lồ cách đó trăm dặm, tuyết bay đầy trời, từng bóng người đội tuyết ra ra vào vào.

Nhìn qua trông như những tên béo trắng bụng phệ. "He he, tiểu tử Lý gia, đừng thấy đám người tuyết kia trông đáng yêu, chúng nó hung

dữ lắm." "Bên ngoài chỉ là người tuyết tương đương Kim Đan, bên trong còn có người tuyết thực lực Nguyên Anh, thần thông vô cùng quỷ dị, lão phu gặp cũng phải cẩn thận đối phó." Lão già họ Vệ cười nói, vỗ vỗ vai cậu ta.

Thanh niên này là thiếu chủ của đại tộc Tuyết Quốc, Lý gia - Lý Kha, tu vi Kim Đan, cũng là một nhân vật thiên tài, nửa tháng trước đến đây lịch luyện.

Mà tán tu thân thiết với Lý gia, Vệ Chính Đạo tu vi Nguyên Anh sơ kỳ thì giúp đỡ bảo hộ một chút.

Người sau kiếm sống bằng cách này, cướp yêu đan, thiên tài địa bảo trong tay người tuyết, từ đó đổi lấy tài nguyên từ tam đại bá chủ.

Người tuyết tính tình ham chơi, thích nhất những thứ lấp lánh như yêu đan, thường nhét vào trong đầu làm mắt.

Cũng là Vệ Chính Đạo, từ trên mặt người tuyết Nguyên Anh gỡ xuống yêu đan Mộng Ly, giao dịch cho Giang gia lão tổ. "Vậy khi nào ta mới có thể đi đấu với người tuyết đây?

Biết đâu cũng lấy được yêu đan." Lý Kha hưng phấn nói, nóng lòng muốn thử. "Đừng vội, gần đây Thung lũng Người tuyết có chút bạo động, rủi ro quá cao." Vệ Chính Đạo lắc đầu, nghiêm túc nói: "Đừng gây chuyện, Lý lão tổ đã giao ngươi cho bản chân quân thì ngoan ngoãn một chút, nếu không hạt giống Nguyên Anh như ngươi mà chết, lão già đó sẽ liều mạng với ta đấy." "Ta hiểu rồi, Vệ tiền bối tu vi thông thiên, cái thế vô địch, có ngài bảo vệ, ta nhất định sẽ bình an." Lý Kha nịnh nọt một câu.

Vệ Chính Đạo rất hưởng thụ, đắc ý cười lớn, rồi như nghĩ đến điều gì, nụ cười thu lại, nói: "Lão phu cũng chỉ là sơ kỳ, trong cùng cảnh giới không thể xưng là vô địch, nghe đồn Diệp Bất Phàm kia có ba đầu sáu tay, chém cả tên Lâm Hàn Sơn, gã đó mới là kẻ mạnh đáng

sợ." Lão lộ vẻ kiêng kỵ.

Toàn bộ Nam Hồng Vực, người có thể vượt cấp khiêu chiến chỉ có hai, một là Chân Ma Tông chủ, một là tên họ Diệp. "Sớm muộn gì có một ngày, vãn bối nhất định có thể vượt qua Diệp Bất Phàm!" Lý Kha ý chí chiến đấu sục sôi. "Chỉ ngươi?

Về tu luyện thêm mấy trăm năm nữa rồi hãy nói." Vệ Chính Đạo ánh mắt cổ quái, người trẻ tuổi tự đại cũng là chuyện thường tình. "Vâng!

Chỉ là...

Vệ tiền bối, nghe nói ngài tìm được Mộng Ly đan, ngày sau lại vào Thung lũng Người tuyết, có thể giúp ta để ý không?" "Ta muốn bái nhập Vô Ưu Tông, tu luyện 《Đại Mộng Tiên Kinh》." Lý Kha ao ước nói. "Được, sẽ để ý cho ngươi." Vệ Chính Đạo không nhịn được cười.

Lý Kha xuống tường thành, đi qua con phố người qua kẻ lại, trở về nơi ở của Lý gia.

Vừa về đến, một thiếu nữ buộc tóc hai bím chạy tới.

Tuổi chừng đôi mươi, mặc váy vàng, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt trái xoan điển hình, nhan sắc khá cao. "Lý ca ca, huynh chẳng thèm chơi với muội nữa." Thiếu nữ chu môi, ôm lấy cánh tay hắn, giọng hờn dỗi.

Nữ tử này là đứa trẻ bị bỏ rơi được cha của Lý Kha nhặt về trong tuyết lớn, tên Lý Ấu Hương, là thanh mai trúc mã của Lý Kha.

Chỉ tiếc Lý Kha một lòng hướng đạo, chỉ xem Ấu Hương như em gái. "Không rảnh, muội đi tìm Lý Tử Tranh chơi đi." Lý Kha véo má Lý Ấu Hương, bước vào nơi ở của Lý gia, chui vào phòng ngủ. "Lý Kha!" Lý Ấu Hương hét lớn, cái miệng nhỏ sắp vểnh lên tận trời, tủi

thân vô cùng.

Lý Kha về phòng, ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt khép hờ. "Phân thân khôi lỗi cử vào Thung lũng Người tuyết không một ai sống sót trở về, rốt cuộc bên trong có cái gì?" Hắn cau mày suy tư.

Người này chính là Diệp Bất Phàm.

Chương 286

Tối hôm qua hắn đã đánh ngất thiếu chủ Lý gia, dùng kế mận chết thay đào.

Thân phận này được hắn lựa chọn có chủ đích.

Một là, Vệ Chính Đạo ra vào Thung lũng Người tuyết mấy chục năm mà đến giờ vẫn chưa chết, chắc chắn nắm giữ bí mật an toàn.

Nếu ngày nào đó không trụ lại được ở Nam Hồng Vực, đây chính là đường lui.

Hai là âm mưu chiếm đoạt yêu đan Mộng Ly, phái phân thân khôi lỗi vào tìm.

Tu hành thần thông trong đại mộng sẽ nhanh hơn hiện thực, còn có xác suất sáng tạo ra thần thông của riêng mình!

Cuối cùng, chính là ôm cây đợi thỏ, giết chết Ngọc Hoa chân quân. "Hy vọng trên người Ngọc Hoa chân quân có cấm kỵ pháp để tăng tu vi." Diệp Bất Phàm mong chờ.

Linh dược vạn năm đã cạn kiệt, tu vi tăng lên quá khó, đành phải nhắm vào cấm kỵ pháp.

Ít nhất, trước khi Bạch Trú bí cảnh bắt đầu, phải nâng tu vi lên đến cực hạn của trung kỳ, rồi đột phá hậu kỳ trong bí cảnh!

Đến lúc đó, Hóa Thần không ra, Nam Hồng Vực hắn có thể đi nghênh ngang! "Người đâu!" Diệp Bất Phàm gọi một tên gia nhân Lý gia, "Ta muốn yêu đan Mộng Ly, ngươi đến các nơi trong thành Người Tuyết dò hỏi tin tức liên quan, nhớ kỹ, đừng để ai biết." "Vâng, thiếu chủ!" Gia nhân cung kính lui xuống. "Ngọc Hoa chân quân, ta cho ngươi cơ hội, đừng có mà vô dụng." Diệp Bất Phàm cười

lạnh.

Sau đó hắn bố trí cấm chế, phong tỏa phòng ngủ, nhắm mắt nằm xuống, tu luyện 《Thiên Nhân Đạo Kinh》.

Trong thoáng chốc.

Kiếp thứ nhất, Bì Suy.

Da dẻ bắt đầu lão hóa, thối rữa, sinh cơ thất thoát ra ngoài, khí tức tiêu tan.

Nhưng hệ thống nhanh chóng nghịch chuyển, da dẻ trở lại như trẻ con, trắng nõn bóng loáng, dung mạo càng thêm tuấn mỹ, sinh cơ nội liễm, khí tức lớn mạnh.

Cơ thể Diệp Bất Phàm bắt đầu run rẩy.

Toàn thân trên dưới phảng phất có bàn tay nhỏ vuốt ve, xoa bóp, thoải mái đến cực điểm.

Mà theo Bì Suy càng sâu, một Nguyên Anh màu máu trong tim chập chờn lên xuống, da dẻ ngày càng kiên cố.

Nhục thân nhiều năm không tăng trưởng dần dần mạnh lên! "Vượt qua Ngũ Suy, ước chừng phải mất mấy tháng, trải qua vài lần, nhục thân sẽ gần đạt đến Nguyên Anh trung kỳ." Diệp Bất Phàm đứng dậy, hoạt động một chút.

Luyện thể sĩ bình thường độ Bì Suy, ít nhất phải bế quan một năm, không thể động đậy, lúc nào cũng phải đề phòng sinh cơ rò rỉ mà chết.

Nhưng hắn thì khác, làm việc hay chiến đấu đều có thể độ Bì Suy, không hề ảnh hưởng.

Những ngày sau đó, hắn thỉnh thoảng lại thả phân thân khôi lỗi vào Thung lũng Người tuyết, đồng thời tiếp cận Vệ Chính Đạo, dò hỏi bên lề về bí mật ra vào thung lũng.

Tiếc thay, lão quái này miệng kín như bưng, không hé một lời.

Tuy nhiên vào một buổi sáng mấy ngày sau, hắn dùng thân phận Lý Kha đến Thung lũng Người tuyết lịch luyện và phát hiện ra điều bất thường. "Đối chiến, phải cẩn thận như sợi tóc, tìm ra sơ hở, một kích trí mạng!" "Những người tuyết này, điểm yếu chí mạng ở đầu, có một tia hồn phách dị loại." Vệ Chính Đạo nhìn 'Lý Kha' đang 'vất vả' huyết chiến với người tuyết Kim Đan, chỉ điểm nói.

Mà sau khi lão tiếp cận Thung lũng Người tuyết, pháp lực nội liễm, khí tức người sống hoàn toàn biến mất, còn tăng thêm mấy phần hàn khí, giống như một bông tuyết. "Lý ca ca cố lên!" Lý Ấu Hương sùng bái hét lớn.

Mấy thanh niên nam nữ Lý gia cũng đang lịch luyện bên cạnh đều vẻ mặt hâm mộ. "Tuyết Đạo bí pháp?" Diệp Bất Phàm vừa giao thủ với người tuyết, vừa suy đoán, sau khi trở về liền dùng một ít thiên tài địa bảo chế tạo ra một người tuyết giả.

Khí tức lạnh lẽo, hắn phái nó vào Thung lũng Người tuyết.

Quả nhiên, sau khi khôi lỗi người tuyết tiến vào, thời gian sống sót dài hơn rất nhiều. "Vẫn còn thứ mình chưa biết." Diệp Bất Phàm ánh mắt lấp lóe, ngoan ngoãn "lịch luyện", dò hỏi Vệ Chính Đạo. … Cùng lúc đó, trong một quán trà ở thành Người Tuyết. "Ngọc Hoa sư huynh, khoảng thời gian này người tìm kiếm 'yêu đan Mộng Ly', ngoài mấy Nguyên Anh có làm ăn với Vô Ưu Tông chúng ta, còn có bốn người âm thầm dò la về yêu đan." "Ba người kia đã bị loại trừ, chỉ còn lại một." Thực Linh chân quân trầm giọng nói. "Ai?!" Ngọc Hoa chân quân đặt chén trà xuống, tinh thần phấn chấn.

Lão đến thành này đã bảy ngày, vẫn luôn điều tra hành tung của Diệp Bất Phàm.

Nếu Thiên Cơ chân quân đã cho vị trí đại khái, lại đúng ngay thành

Người Tuyết, vậy thì tên họ Diệp kia chỉ có một mục đích duy nhất: dược liệu chính của Đại Mộng Pháp Đan mà hắn khao khát trong buổi giao dịch nhưng không có được.

Hắn chắc chắn muốn dùng đan dược này để đột phá trung kỳ! "Lý gia, Lý Kha, người này là thiên kiêu của Lý gia, Lý Quỷ Đầu có vẻ rất coi trọng tiểu bối này." Thực Linh chân quân cười khà khà: "Hơn nữa, ngay trước khi chúng ta đến, hắn đã bắt đầu tìm kiếm 'yêu đan Mộng Ly', người này có khả năng cao là Diệp Bất Phàm dịch dung ngụy trang." "Ha ha ha!

Tốt!" Ngọc Hoa chân quân hưng phấn, mặt mày trở nên dữ tợn, "Tên này dịch dung liễm tức, thiên hạ nhất tuyệt, lại còn âm thầm dò la, đúng là xảo quyệt đến cực điểm!" "Bên cạnh hắn luôn có Vệ Chính Đạo đi theo, nếu như…" Huyết Giao chân quân do dự.

Ngọc Hoa chân quân trực tiếp đứng dậy, cười lạnh nói: "Một Vệ Chính Đạo quèn, dám cản trở, giết luôn cả hai!" Vừa bước ra khỏi quán trà, ánh mắt Ngọc Hoa chân quân liếc ngang liếc dọc.

Cuối cùng lão đánh ra một đạo truyền âm phù. "Để phòng vạn nhất, ba người các ngươi lén lút ẩn nấp, bố trí Tam Tài Trận Pháp, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, đồng thời tránh để hắn chạy thoát." Ngọc Hoa chân quân lạnh lùng nói.

Tam Tài Trận Pháp là trận pháp cao cấp tứ giai, đến đại tu sĩ cũng có thể vây khốn mười mấy hơi thở, huống chi là một Nguyên Anh sơ kỳ. "Như vậy, chắc chắn không sai sót!" Thực Linh chân quân và hai người còn lại cười nhe răng, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

Trên người Diệp Bất Phàm có quá nhiều thứ tốt, dù chỉ được chia một ít cũng là thu hoạch lớn!

Theo lời Thực Linh chân quân, bốn người lặng lẽ đi về phía Thung lũng Người tuyết. … Nửa ngày sau. "Pháp lực quá yếu, pháp thuật quá

tản, không đủ tập trung, chỉ cần người khác có một kiện pháp bảo phòng ngự, pháp thuật của ngươi liền vô dụng!" Vệ Chính Đạo cau mày la mắng khi thấy Lý Kha mặt mày tái nhợt đấu pháp với một người tuyết.

Lý Kha xấu hổ, mặt đỏ bừng, như thể nổi giận mà huyết chiến với người tuyết, công kích càng thêm mãnh liệt. "Phụt!" Phi kiếm xuyên qua, chém đứt một cánh tay của người tuyết.

Hai con mắt làm bằng yêu đan của người tuyết trợn tròn, tức đến oa oa kêu, miệng há ra khép lại nói thứ tiếng chim không ai hiểu.

Nó run lên, tuyết rơi lả tả, tái tạo thành một cánh tay bằng tuyết. "Thứ này đúng là tà môn, đánh không chết." 'Lý Kha' ánh mắt lóe lên vẻ kỳ lạ, cảm thấy thật ma quái. "Chiến đấu tối kỵ đại nộ đại hỉ!

Điều đó chỉ ảnh hưởng đến lý trí của ngươi thôi!" Vệ Chính Đạo cau mày, quát lớn.

Tuy đã chém đứt cánh tay người tuyết, nhưng đối phương không hề hấn gì.

Ngược lại là Lý Kha, pháp lực tiêu hao quá nhiều. "Vệ tiền bối, đừng quá hà khắc với Lý ca ca." Lý Ấu Hương chu môi, bênh vực cho Lý Kha.

Mấy nam nữ Lý gia khác cũng gật đầu lia lịa, có thể đánh với người tuyết Kim Đan đến mức này đã là rất giỏi rồi. "Bản chân quân không nghiêm khắc với nó, tương lai nó sẽ chịu thiệt thòi lớn, tu tiên giới tàn khốc, kẻ địch sẽ không nương tay với nó đâu." Vệ Chính Đạo lắc đầu.

Mấy đứa này thiên phú đều tốt, nhưng đều là hoa trong nhà kính, không chịu nổi mưa gió.

Phàm là Nguyên Anh, ai mà không phải từ trong mưa máu gió tanh

giết ra?

Bỗng nhiên, lão hơi nhíu mày, thần thức khuếch tán ra, phát giác điều bất thường. "Có người bố trí trận pháp, đây là đặt bẫy, săn giết người tuyết cấp Nguyên Anh sao?" Vệ Chính Đạo ngạc nhiên, không cảm nhận được sát ý, rõ ràng không phải nhắm vào lão.

Lão liếc nhìn xung quanh.

Các hướng khác của Thung lũng Người tuyết cũng có không ít tu sĩ bảo vệ vãn bối lịch luyện, hoặc xông vào trong thung lũng.

Đột nhiên, Vệ Chính Đạo thấy Lý Kha dần đuối sức, rõ ràng pháp lực đã cạn, vội vàng tế ra phi kiếm diệt người tuyết, mang cậu ta trở về.

Lão bất đắc dĩ nói: "Kinh nghiệm thực chiến quá kém, ngươi cần phải rèn luyện nhiều hơn, cũng không trách được lão tổ nhà ngươi để ta bảo vệ ngươi." "Vệ tiền bối, người tuyết khó đối phó như vậy, ngài làm sao mà nhiều lần thoát thân từ trong đó được?" Lý Kha lộ vẻ khâm phục. "Đây là bí mật của bản chân quân, ngươi bái ta làm sư phụ, ta có thể sẽ dạy ngươi." Vệ Chính Đạo đắc ý cười lớn nói.

Cả đời lão không có đệ tử, khó tránh khỏi cô đơn, hơn nữa kiếp này không có hy vọng đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Mà Lý Kha thực chiến tầm thường, nhưng thiên phú không tệ, nói chuyện dễ nghe, lại thêm phẩm hạnh không tồi, là một người có thể dưỡng lão tống chung. "…" Lý Kha im lặng, bên cạnh Lý Ấu Hương vội vàng tiến lên, dùng khăn thơm nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hắn, đôi mắt sáng lấp lánh, rõ ràng là đã thầm thương trộm nhớ.

Các đệ tử Lý gia khác thì hưng phấn, không ngừng nháy mắt với Lý Kha, bảo hắn bái Vệ Chính Đạo làm sư.

Chương 287

Đây chính là Nguyên Anh chân quân!

Bình thường muốn gặp cũng khó. "Chuyện này cần phải hỏi Lý gia lão tổ, vãn bối…" Lý Kha còn chưa nói xong, sắc mặt khẽ biến, đột nhiên nhìn về phía xa. "Vút—!" Một cây kim nhỏ gần như không thể thấy dung nhập vào trong gió tuyết, nhanh như chớp đâm về phía đan điền của hắn, tốc độ nhanh đến cực điểm. "Kẻ nào?!" Vệ Chính Đạo nổi giận, phun ra phi kiếm, "Keng" một tiếng, va vào cây kim nhỏ.

Gió lớn gào thét, khoảng không đó nổ tung, tuyết bay ngập trời.

Vệ Chính Đạo bị đánh lui ngàn trượng, mặt đỏ bừng.

Lão thấy phi kiếm bị đánh bay, cây kim nhỏ vẫn không dừng lại, kinh hãi nói: "Nguyên Anh trung kỳ?!" "Lý ca ca!" Gương mặt xinh đẹp của Lý Ấu Hương tái nhợt.

Vệ Chính Đạo vội vàng gầm lên, xông tới, "Lý Kha!

Mau né!" Nhưng đã muộn. "Ầm!" Lý Kha bị kim nhỏ đâm xuyên, gió tuyết bị xé nát thành sương tuyết. "Trận khởi!" Một tiếng hét lớn vang lên, ba Nguyên Anh chân quân sắc mặt lạnh lùng, mỗi người cầm một lá cờ lớn thông thiên bắn ra kỳ quang, hội tụ thành một thanh cự kiếm vạn trượng, rắn chắc như thật, mạnh mẽ chém xuống giữa làn sương tuyết.

Nơi nó đi qua, mặt tuyết dày mấy trượng bị kiếm khí cắt ra một rãnh dài, lộ ra màu đen duy nhất giữa trời đất. "Thì ra là mấy vị đạo hữu của Vô Ưu Tông." Trong sương tuyết, Lý Kha bước ra, không còn vẻ non nớt của thiếu niên, mặt không biểu cảm, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu.

Hắn hai tay bắt quyết, tay nắm chưởng tâm lôi, đập mạnh vào cự kiếm, một tiếng nổ lớn "ầm", thân hình lùi lại trăm trượng.

Biểu cảm thay đổi, lộ vẻ kinh ngạc, "Vừa lên đã dùng trận pháp mạnh như vậy, thật sự coi trọng Diệp mỗ rồi." "Đối phó ngươi, Tam Tài Trận Pháp không quá đáng chút nào." Ngọc Hoa chân quân cười lạnh, sải bước tới, khí thế ngút trời khuấy động phong vân, mạnh mẽ xé ra một vùng chân không rộng mười dặm. "Phụt!" Lão phun ra một thanh phi đao trong suốt, xuyên qua mấy chục dặm, đâm thẳng vào Nguyên Anh trong đan điền của Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã đến.

Mi mắt Diệp Bất Phàm hơi trĩu xuống, có cảm giác mệt mỏi buồn ngủ.

Phi đao này có hiệu quả nhập mộng. "Ầm!" Toàn thân Diệp Bất Phàm trong bộ bạch sam và đôi mắt trở nên đỏ như máu, mái tóc đỏ tung bay.

Như ma thần tại thế, ma khí cuồn cuộn ngút trời, đánh tan thế nhập mộng của Ngọc Hoa chân quân. "Khai!" Mi tâm Diệp Bất Phàm nứt ra, một con mắt dọc bắn ra bạch quang.

Pháp lực cuồn cuộn, một ngón tay điểm ra, ấn vào bên hông phi đao, giống như đánh vào điểm yếu, đao quang bị suy yếu.

Sau đó biến chỉ thành chưởng, đánh bay phi đao, "Ầm" một tiếng, làm nát ngọn núi tuyết lớn ở xa. "Nguyên Anh trung kỳ!

Còn tu thành pháp nhãn thông!

Ngươi đúng là một tên điên!" Sắc mặt Ngọc Hoa chân quân kịch biến, không thể tin nổi.

Mới bao lâu chứ?

Đối phương hai năm trước mới đột phá Nguyên Anh, thế quái nào đã trung kỳ rồi?

Ngươi cắn thuốc à! "Nhanh!

Toàn lực thúc giục trận pháp, bất chấp mọi giá phải chém giết hắn!" Ngọc Hoa chân quân gầm lên, hai tay hợp lại, "Cấm kỵ · Đại Mộng Pháp Tướng!" Một bóng người hư ảo vạn trượng bao phủ lấy lão, che trời lấp đất, bàn tay lớn như núi đập mạnh về phía Diệp Bất Phàm.

Thế lớn lực mạnh, nửa bầu trời bị đập nát. "Mau né!" Vệ Chính Đạo kinh biến, tay áo lớn cuộn một vòng, cuốn Lý Ấu Hương và mấy người đi, độn ra ngàn dặm.

Khác với trận đối chiến trong mộng với Lâm Hàn Sơn, gã này thuần túy mượn sức mạnh của đại mộng để gia trì cho bản thân, tăng gấp đôi, thậm chí mấy lần sức bộc phát.

Nói là trung kỳ vô địch cũng không quá! "Nhưng Lý ca ca…" Lý Ấu Hương lo lắng nói. "Lý ca ca cái con khỉ!

Rõ ràng là Diệp Bất Phàm giả mạo, đúng là súc sinh!" Vệ Chính Đạo nghĩ lại việc mình giáo huấn và la mắng Diệp Bất Phàm lúc trước, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lão còn chỉ điểm đối phương?

Kinh nghiệm chiến đấu của gã này phong phú hơn lão nhiều, sơ kỳ đã có thể nghịch trảm trung kỳ.

Bây giờ tu vi đại tiến, giết lão e rằng không cần đến ba hơi thở!

Đến Ngọc Hoa chân quân cũng bị dồn vào thế bí. "Chân Ma Pháp Tướng!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lẽo, một ma tướng to lớn tương tự vạn trượng bao phủ thân thể, đội trời đạp đất, "Ầm" một tiếng, vung quyền đối đầu.

Tầng mây bị sóng xung kích xé toạc mấy chục dặm, ánh nắng chiếu rọi, tuyết lớn đột ngột ngừng rơi. "Mau chạy!" "Mẹ kiếp! Nguyên Anh đại lão đánh nhau cũng không báo trước một tiếng?!" Không ít Kim Đan chân nhân ở gần bị chấn bay trăm dặm, nhục thân vỡ nát, tiếng kêu thảm kinh thiên. "Đây… chính là Diệp Bất Phàm? Thực lực này cũng quá…" Nam nữ thanh niên Lý gia mắt tròn mắt dẹt, rất khó liên hệ hắn với Lý Kha tràn đầy sức sống, đánh một người tuyết nhỏ cũng khó khăn lúc trước.

May mà được Vệ tiền bối kéo đi kịp thời, nếu không bọn họ chết chắc!

Lý Ấu Hương thì ngây người ra. "Còn tưởng là Chân Ma Pháp Tướng hoàn chỉnh, thì ra là bản giản lược, nếu đã vậy, ngươi ở lại đây đi!" Ngọc Hoa chân quân cười điên cuồng, điều khiển pháp thân khổng lồ hung hăng đâm về phía Diệp Bất Phàm.

Mà người sau sau một kích, Chân Ma Pháp Thân đã mờ đi không ít. "Thiên Sát Ma Khải!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, hai tay lại bắt quyết, trên Chân Ma Pháp Thân phủ lên một lớp áo giáp cứng rắn, ma quang ngút trời. "Bằng bằng!" Hai đạo pháp tướng va chạm, phảng phất hai gã khổng lồ giao chiến, quyền quyền đến thịt, trong khoảnh khắc đối đầu hàng trăm lần.

Vùng đất ngàn dặm như bị cày nát một lần, cảnh tượng tan hoang.

Diệp Bất Phàm dựa vào pháp lực hùng hậu và pháp tướng, đấu với Ngọc Hoa chân quân không phân cao thấp.

Dù sao, Diệp Bất Phàm chỉ dùng pháp thuật. "Ong!" Thực Linh chân quân và hai người còn lại toàn lực thúc giục trận pháp, một đạo kiếm quang thông thiên chém mạnh về phía Diệp Bất Phàm, khí thế có thể làm bị thương đại tu sĩ. "Chân Ma Huyễn Ảnh, phân!" Diệp Bất

Phàm điểm vào mi tâm, ba đạo hư ảnh pháp tướng đối đầu với kiếm quang, phụt phụt phụt, ba tiếng vang lên, các huyễn ảnh lần lượt bị chém nát. "Chân Ma Kiếm Trận!" Diệp Bất Phàm phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, nhanh như chớp lao ra, nghiền nát kiếm quang thông thiên thành hư vô.

Mà thế công của bản thân không dừng lại, pháp nhãn bắn ra bạch quang, nhìn thấu sơ hở, "Ầm" một quyền đánh nát cánh tay của Đại Mộng Pháp Tướng. "Sảng khoái!" Diệp Bất Phàm cười lớn, tóc máu tung bay, như thần tựa ma, một mình địch bốn, không những không rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn áp chế bốn người. "Bằng!" Cái đầu to lớn của Đại Mộng Pháp Tướng bị đập nát, hóa thành những điểm sáng tiêu tan.

Chưa đợi pháp tướng của lão tái tạo, Diệp Bất Phàm phun ra một thanh dao khắc, "Trảm Mộng!" Một tiếng "Xoẹt", pháp tướng vạn trượng bị dao khắc chém làm đôi, thần hồn Ngọc Hoa chân quân bị thương, sắc mặt lập tức tái nhợt. "Dao khắc của Lâm Hàn Sơn?!" Ngọc Hoa chân quân kinh hãi, không thể tin nổi.

Dao khắc này trong tay Lâm Hàn Sơn cũng không có uy lực như vậy. "Đại Mộng Ánh Chiếu!" Ngọc Hoa chân quân gào thét, hai tay bắt quyết.

Trời đất đảo lộn, Thung lũng Người tuyết biến mất, vùng tuyết vô tận cũng hóa thành hư không.

Thay vào đó là dải ngân hà cuồn cuộn chảy tới.

Phảng phất như đang ở trong vũ trụ, vô số tinh thần đâm về phía Diệp Bất Phàm. "Bằng!" Chân Ma Pháp Tướng hai quyền đẩy ngang, "Đùng" một tiếng, một luồng cự lực ập đến, pháp tướng lập tức vỡ tan.

Thân hình Diệp Bất Phàm lóe lên, né được mấy cú va chạm của

sao băng. "Đây chính là uy lực của Đại Mộng Ánh Chiếu?

Trong mộng, tất cả mọi thứ đều trở thành pháp bảo của Ngọc Hoa chân quân, hơn nữa uy lực vô hạn tiếp cận đại tu sĩ." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, lần trước đối chiến với Lâm Hàn Sơn, đối phương thi triển đến nửa chừng đã bị hắn cắt ngang. "Tên họ Diệp, thần thông này ta đã đạt đến hóa cảnh, nếu ngươi có thể phá được, lão tử quay đầu bỏ đi ngay!" Ngọc Hoa chân quân thân hình to lớn vô biên, cười điên cuồng dữ tợn.

Phảng phất như Phật tổ nhìn xuống các hành tinh.

Chương 288

"Ong!" Bàn tay to bằng hành tinh chộp tới, một cảm giác nguy hiểm cực hạn ập đến tâm trí.

Mi tâm pháp nhãn của Diệp Bất Phàm lóe lên, đối đầu trực diện. "Phụt!" Ngọc Hoa chân quân như bong bóng mộng ảo, tại chỗ tan biến.

Lại là giả thân! "Vút—" Ngay lúc này, từ trong một ngôi sao băng lướt qua, một bóng người lóe lên lập tức tiếp cận Diệp Bất Phàm, mặt mang vẻ giễu cợt, phun ra một cái bát sành đập mạnh xuống.

Cái bát sành kia phảng phất nặng ức vạn quân, ngay cả mộng cảnh cũng có dấu hiệu vỡ nát.

Bản mệnh pháp bảo! "Phụt!" Cái bát sành xuyên qua người Diệp Bất Phàm. "Ngươi cũng là giả?!" Nụ cười giễu cợt của Ngọc Hoa chân quân cứng đờ, đột nhiên lông tóc dựng đứng, mạnh mẽ quay đầu lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Diệp Bất Phàm đã đứng sau lưng lão ngàn trượng, ngón tay điểm ra, "Đại Mộng Thiên Thu!" Bất ngờ không kịp phòng bị, Ngọc Hoa chân quân đầu váng mắt hoa, thần hồn bị cưỡng ép kéo vào mộng.

Khi mở mắt ra lần nữa, thế giới trước mắt đã thay đổi.

Những tòa nhà cao tầng.

Đèn hoa rực rỡ. "Cái quái gì đây?" Ngọc Hoa đứng ở ngã tư đường, có chút ngơ ngác nhìn xung quanh.

Cảnh tượng này lão chưa từng nghe thấy.

Từng tòa nhà cao tầng sáng đèn giống như tổ ong, vô số cửa sổ và

lỗ hổng. "Bíp bíp—" "Mẹ kiếp!

Mày bị mù màu à, không thấy đèn xanh đèn đỏ hả?!

Cút mau!" Một chiếc Rolls-Royce lao nhanh tới, tên phú nhị đại trong xe điên cuồng bấm còi, chửi bới Ngọc Hoa chân quân, sau đó "Rầm" một tiếng, tông bay lão. "Rầm rầm rầm!" Dòng xe cuồn cuộn như xếp hàng đâm vào lão, chỉ trong chốc lát đã bị dòng xe cán thành bốn năm mảnh.

Ngọc Hoa chân quân ho ra máu, miễn cưỡng tái tạo thân thể đứng dậy.

Cơ thể rõ ràng đã trong suốt đi không ít. "Tu tu—" Diệp Bất Phàm lái một chiếc xe lửa siêu lớn, xình xịch xình xịch, "Ầm" một tiếng tông ngã Ngọc Hoa xuống đất.

Vô số bánh xe lần lượt cán qua người Ngọc Hoa.

Mỗi lần cán qua, thần hồn của Ngọc Hoa chân quân lại mờ đi một phần. "Lần đầu lái xe lửa tông người, sảng khoái!" Diệp Bất Phàm lái xe lửa, ha ha cười lớn.

Trải qua một năm, 《Đại Mộng Thiên Thu》 của hắn đã sớm đại thành, mộng cảnh đều do trí tưởng tượng của hắn tạo ra.

Mà thứ hắn nghĩ đến, tự nhiên là Trái Đất.

Và tất cả mọi thứ đều có thể gây tổn thương cho thần hồn của Ngọc Hoa chân quân. "A a!!" Tàn hồn của Ngọc Hoa đau đớn kêu la, mắt đỏ ngầu thi triển giải mộng đại thuật, cưỡng ép thoát khỏi giấc mộng.

Thế giới biến đổi, vẫn là bên ngoài Thung lũng Người tuyết.

Chỉ là thần hồn trọng thương, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ. "Ngọc Hoa chân quân, chỉ có chút bản lĩnh đó mà cũng muốn giết ta?"

Diệp Bất Phàm mái tóc đỏ rực, thần sắc lạnh lùng, một tay chỉ lên trời.

Mây đen ngập trời hình thành, "Ầm ầm" một tiếng, một đạo sấm sét giáng xuống, đập mạnh vào Ngọc Hoa chân quân. "Dẫn Lôi Thuật của Lôi chân quân?

Ngươi đã giết hắn?!" Ngọc Hoa chân quân kinh hãi, vội vàng lấy ra một tấm khiên lông vũ để phòng hộ.

Dẫn Lôi Thuật uy lực không lớn, nhưng lão thần hồn trọng thương, chiến lực giảm mạnh, căn bản không phòng ngự nổi.

Tấm khiên lông vũ bị đánh bay, Ngọc Hoa chân quân toàn thân tê dại cháy đen, ho ra máu bay ngược, đâm sầm vào một ngọn núi tuyết lớn cách đó ngàn dặm. "Bạch Cốt Đại Chân Quân!

Ngươi còn muốn xem đến bao giờ?!" Ngọc Hoa từ trong lòng núi tuyết lao ra, gào thét đến khàn cả giọng.

Lão thật sự sợ rồi.

Từ khoảnh khắc thấy Diệp Bất Phàm bước vào trung kỳ, trong lòng lão đã không còn tự tin.

Gã này sơ kỳ đã có thể chém Lâm Hàn Sơn, tu vi tăng vọt, ai biết mạnh đến mức nào?!

Lão cuồng ngạo, nhưng không ngu.

Nếu không phải bất đắc dĩ, lão đã sớm chạy rồi!

Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe lên, thi triển 《Đại Lôi Âm Độn》, tốc độ trong cơn mưa lớn tăng vọt gấp đôi, nhanh chóng tiếp cận Ngọc Hoa chân quân. "Đúng là phế vật, một chốc một lát cũng không cầm cự được!" Hư không vặn vẹo, một bộ xương trắng hếu, phảng phất được tạc từ ngọc bước ra, ngọn lửa ma trơi màu xanh lục

trong hốc mắt nhảy nhót, tràn đầy vẻ khinh thường và ghét bỏ.

Chân Ma Tông, Bạch Cốt Đại Chân Quân.

Tu luyện 《Bạch Cốt Hóa Ma Quyết》, toàn thân xương trắng sánh ngang pháp bảo đỉnh cấp, chỉ đứng sau Chân Dương Đại Chân Quân. "Ong!" Bạch Cốt Đại Chân Quân búng ngón tay, một đoạn xương ngón tay nhanh như chớp bắn ra, xương ngón tay gặp gió phồng lên, chớp mắt đã hóa thành kích thước của một ngọn núi, chặn đường Diệp Bất Phàm.

Một đòn tùy tay đã vượt qua cấm kỵ thần thông của Ngọc Hoa chân quân.

Nhanh, chuẩn, ác đến cực điểm.

Ngọc Hoa chân quân thấy vậy, lộ vẻ vui mừng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Có đại chân quân ở đây, tính mạng lão không lo. "Sớm đã biết lão âm hiểm ngươi đang rình mò trong bóng tối, chờ thời cơ đánh lén." Mi tâm con mắt dọc của Diệp Bất Phàm chuyển động, cười lạnh nói.

Nếu không phải lo lắng gã này bất thình lình đâm một dao, hắn đã sớm toàn lực ra tay giết chết bốn người Ngọc Hoa rồi. "Kinh Hồng Huyết Độn!" Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết, điểm vào mi tâm, gần như ngay khoảnh khắc xương ngón tay áp sát, thân ảnh biến mất. "Trong nháy mắt ngàn dặm?

Đây là độn thuật gì?!" Bạch Cốt Đại Chân Quân kinh ngạc, đại chân quân thuấn di có thể làm được ngàn dặm, nhưng không thể nhanh như Diệp Bất Phàm, lão gầm lên: "Mau né!" "Phụt!" Ngọc Hoa chân quân ngẩn người, sau đó chỉ cảm thấy bụng dưới đau nhói, cứng đờ cúi đầu.

Không biết từ lúc nào, một bàn tay từ bụng trước của lão thò ra,

trong lòng bàn tay nắm chặt một Nguyên Anh đẫm máu.

Diệp Bất Phàm mình khoác huyết y, tóc đỏ bay phất phới, lạnh lùng mở miệng. "Kiếp sau chú ý một chút, làm người đừng quá ngông cuồng." “Ngươi!

Ngươi!” Ngọc Hoa Chân Quân run rẩy, dường như nhìn thấy tử thần, đứt quãng nói ra hai chữ rồi rơi thẳng từ trên cao xuống.

Diệp Bất Phàm vươn tay hút lấy túi càn khôn, phong cấm Nguyên Anh rồi thu vào trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Ngay lúc này, đất trời tĩnh lặng, vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng ngưng tụ lại, như đang ở trong một giấc mộng.

“Một kẻ có thể xếp vào top mười Nguyên Anh trung kỳ mà lại chết gọn gàng như vậy, tên này rốt cuộc mạnh đến mức nào?” Vệ Chính Đạo cảm thấy da đầu tê dại, mấy Nguyên Anh lạ mặt ở phía xa càng thêm kiên quyết đưa Diệp Bất Phàm vào danh sách không thể trêu chọc.

“Bạch Cốt Đại Chân Quân!

Đây chính là kế sách của ngươi!” “Chờ bị đám cao tầng của Vô Ưu Tông báo thù đi!” Thực Linh Chân Quân run rẩy, mặt đầy sợ hãi, vung tay áo rồi điên cuồng độn thuật bỏ chạy về phía xa.

“Sớm biết vậy đã liều mạng rời khỏi Tuyết Quốc!

Diệp Bất Phàm đúng là một con quái vật!” Huyết Giao Chân Quân và vị cuối cùng cũng cầm Tam Tài Trận Kỳ, lần lượt bỏ chạy thục mạng, một bước trăm dặm, hai chân gần như muốn bốc khói.

Họ hối hận vô cùng.

Sau buổi giao dịch, Hồng Y Thiên Quân đã điều tra về “Đại Mộng Pháp Đan” và tìm đến Ngọc Hoa Chân Quân.

Chủ dược của pháp đan là Mộng Ly Yêu Đan đang ở trong tay lão, nàng ta đoán chắc Diệp Bất Phàm sẽ ra tay với Ngọc Hoa Chân Quân nên đã chờ đợi một thời gian.

Trong khoảng thời gian đó, Ngọc Hoa Chân Quân điên cuồng tìm kiếm tung tích của Diệp Bất Phàm, mưu đồ đoạt bảo chỉ là một phần, quan trọng nhất là dụ rắn ra khỏi hang.

Thế nhưng, Diệp Bất Phàm căn bản không ra tay.

Sau này Bạch Trú Bí Cảnh có dị biến, Hồng Y Thiên Quân không thể không dẫn theo cựu Chân Ma Tông chủ đến đó.

Nhưng cuối cùng vẫn đổi lại Bạch Cốt Đại Chân Quân ở phía sau âm thầm theo dõi Diệp Bất Phàm.

Theo ý của đối phương, một Đại tu sĩ theo dõi là quá đủ, một khi có tin tức chính xác sẽ lập tức truyền tin.

Chương 289

Vì vậy, Ngọc Hoa Chân Quân trước sau vẫn không thể rời khỏi Tuyết Quốc, ngay cả việc truyền tin về tông môn cũng không làm được, chỉ có thể căng da đầu đi tìm Diệp Bất Phàm.

"Chạy được sao?" Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, thân ảnh hóa thành một vệt huyết quang, lao thẳng về phía Thực Linh Chân Quân.

"Càn rỡ!

Dám coi ta không tồn tại à?!" Bạch Cốt Đại Chân Quân gầm lên, bộ xương bành trướng vô hạn, trong nháy mắt đã cao nghìn trượng, móng vuốt xương khổng lồ vượt qua tốc độ âm thanh gấp nghìn lần chụp về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm phớt lờ, bước liền ba bước, bước cuối cùng còn dịch chuyển tức thời ba nghìn dặm, dễ dàng né được móng vuốt xương, xuất hiện sau lưng Thực Linh Chân Quân.

"Thiên Phương Thuẫn!" Thực Linh Chân Quân hồn bay phách lạc, vội vàng tế ra một tấm khiên vuông vức.

"Bốp" một tiếng, tấm khiên bị pháp lực hùng hậu đánh nổ, một bàn tay lớn tóm lấy cổ Thực Linh Chân Quân, "rắc" một tiếng bẻ gãy.

Nguyên Anh của lão độn thuật chạy ra, nhưng lại bị một trảo tóm gọn trong lòng bàn tay.

"Tha…" Thực Linh Chân Quân kinh hãi, vừa định cầu xin tha thứ thì đã bị phong cấm ném vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Từ đầu đến cuối, chỉ trong một hơi thở.

"Vãi cả nồi, đây là tốc độ quái quỷ gì vậy?!" Huyết Giao Chân Quân đã chạy ra ngoài năm nghìn dặm cũng thấy da đầu nổ tung, kinh

hãi tột độ, vội vàng phun ra một ngụm tinh huyết. 《Đại Mộng Kim Bằng》 được thúc đẩy toàn lực, một con chim đại bàng cánh vàng bao phủ lấy lão, tốc độ tăng vọt.

Năm đó Lâm Hàn Sơn truy sát Diệp Bất Phàm ở Ngọc Quốc cũng dùng chính thuật này.

"Vụt…" Thân ảnh Diệp Bất Phàm lóe lên, lại bước thêm một bước, lần này khoảng cách dịch chuyển còn xa hơn, vượt qua sáu nghìn dặm, "ầm" một tiếng, đánh nổ tan xác vị Nguyên Anh xấu xí kia.

"Ta nguyện làm trâu làm ngựa!" Nguyên Anh của gã hét lớn.

Bốp một tiếng, Diệp Bất Phàm tóm lấy nó trong tay, ném vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Nhìn lại Huyết Giao Chân Quân, đã ở ngoài xa tám nghìn dặm.

"Ta đã nói, ngươi không chạy được đâu." "Nếu đã muốn giết ta, thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chết." Diệp Bất Phàm vẻ mặt lãnh đạm, bước thứ năm đã dịch chuyển tám nghìn dặm, pháp lực ma đạo ngút trời hóa thành bàn tay che trời, tóm về phía Huyết Giao Chân Quân.

Lão kinh hãi, thi triển cấm kỵ thần thông, nhưng những thần thông đó của lão mỏng manh như giấy, dễ dàng bị nghiền nát, ngay cả nhục thân cũng bị bóp nát, Nguyên Anh bị thu vào Chưởng Trung Càn Khôn.

"Trước sau bốn hơi thở, bốn Nguyên Anh bị bắt, tên này e rằng còn đáng sợ hơn cả Chân Ma Tông chủ." Vệ Chính Đạo nuốt nước bọt, lòng run như cầy sấy.

Tốc độ cực hạn của Đại tu sĩ cũng chỉ khoảng ba, bốn nghìn dặm, tên này đã vượt qua gấp đôi.

Bạch Cốt Đại Chân Quân căn bản không thể ngăn cản.

“Ngắn ngủi hai năm, ngươi đã trưởng thành đến mức này, nếu cho thêm thời gian, thành tựu Hóa Thần, e rằng sẽ không còn ai có thể kìm hãm được ngươi nữa.” Bạch Cốt Đại Chân Quân đứng cách đó nghìn dặm, nghiêm nghị nhìn về phía thân ảnh cao ngất mặc áo máu tóc máu kia.

Phải công nhận dung mạo của y tuấn mỹ vô song, khí chất trích tiên xen lẫn tà dị, cực kỳ có sức hút.

“Đây chính là dung mạo thật của Diệp Bất Phàm sao?

Thật… thật vô lý.” Không ít người chứng kiến trận chiến, đều kích động chạy tới.

Quan sát đại chiến Nguyên Anh có thể giúp họ tăng thêm kinh nghiệm, thậm chí còn có ích cho việc đột phá Nguyên Anh.

Lý Ấu Hương đôi mắt sáng ngời, trợn to có chút ngây dại.

“Hẳn là dung mạo thật, bộc phát tu vi không chút kiêng dè, các bí thuật che giấu thông thường đều sẽ mất tác dụng.” Vệ Chính Đạo tán thưởng.

Đẹp trai thế này còn cần phải liều mạng tranh đoạt tài nguyên làm gì?

Nam Hồng Vực có hai nữ Hóa Thần, một là Hồng Hà Thiên Quân của Thiên Tiên Tông, một là Tiên Mộng Thiên Quân của Vô Ưu Tông, đều là quốc sắc thiên hương, trực tiếp đi ăn bám không phải tốt hơn sao?

“Người này tuy tuấn mỹ, nhưng lại là phàm cốt trời sinh, theo lý mà nói, nửa năm trước đã phải tọa hóa rồi.” Một Thiên Cơ Sư giỏi xem tướng nhíu mày, kinh ngạc bất định.

“…” Mấy Nguyên Anh khác cạn lời.

“Đại Ma Thiên Cốt!” Bạch Cốt Đại Chân Quân ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân bộ xương trắng chuyển thành màu đen, tỏa ra ma khí cuồn cuộn, đôi tay xương khổng lồ hợp lại, như đang đập một con ruồi, ép về phía Diệp Bất Phàm.

Không khí bị nén đến nổ tung, hóa thành sương trắng cuồn cuộn.

“Tốt lắm, để ta lĩnh giáo xem Đại tu sĩ mạnh đến mức nào!” Diệp Bất Phàm chiến ý hừng hực, tóc đỏ tung bay, hai tay dang rộng, nâng lên một quả cầu sấm sét to như núi non hung hãn ấn về phía tay xương.

“Ầm ầm!” Hai bên va chạm, mặt đất trong phạm vi nghìn dặm bị lật tung lên, lấp đầy bởi biển sấm, bàn tay xương khổng lồ chìm nổi trong biển sấm, dòng điện kêu xèo xèo.

“Chưởng Tâm Lôi của Lôi Chân Quân, to như vậy, pháp lực của ngươi đã gần bằng Đại tu sĩ rồi.” “Thiên Sát Chân Ma Công nổi tiếng pháp lực hùng hậu, nhưng cũng không mạnh đến thế này, trên người ngươi còn có bí mật khác!” Tay xương của Bạch Cốt Đại Chân Quân khựng lại, nhưng rất nhanh đã đập nát quả cầu sấm, lại lần nữa lao tới.

Nếu nói pháp lực của trung kỳ là một vũng nước trong, thì của Đại tu sĩ chính là thạch đông đặc, chênh lệch về chất lượng quá lớn, hoàn toàn không phải trung kỳ tầm thường có thể so sánh.

“Định!” Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, chỉ tay về phía Bạch Cốt Đại Chân Quân.

Bộ xương khổng lồ khựng lại, nhưng rất nhanh đã thoát khỏi Định Thân Thuật.

“Ầm!” Diệp Bất Phàm né được móng vuốt xương kinh thiên, trong nháy mắt áp sát, chụm ngón tay như kiếm, nhìn thấu điểm yếu, điểm

vào chỗ yếu trên cánh tay xương của Bạch Cốt Đại Chân Quân.

"Rắc!" Cánh tay xương nứt ra một vết lớn, nhưng rất nhanh đã lành lại.

"Keng keng!" Diệp Bất Phàm pháp lực ma đạo cuồn cuộn, liên tục ra tay, phát ra âm thanh kim loại va chạm, chấn động đến màng nhĩ.

Bộ xương khổng lồ không ngừng vang lên tiếng gãy vỡ, nhưng rất nhanh lại lành lại.

"Công kích đều nhắm vào điểm yếu, lại thêm kiếm ý hóa hình chuyên phá phòng ngự, vậy mà vẫn không thể phá hủy được cốt thể của lão." Diệp Bất Phàm vẻ mặt nghiêm trọng, né một đòn rồi lùi lại.

Phòng ngự ở điểm yếu đã mạnh như vậy, những chỗ khác chỉ càng thêm cứng rắn, có thể so được với pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp.

"Tiểu tử, có giỏi thì đừng né, cứng đối cứng với lão tử xem nào!" Bạch Cốt Đại Chân Quân cũng đau đầu, tốc độ của đối phương quá nhanh, nhanh như chạch, thần thông nào cũng có thể né được.

Dù có đánh trúng, cũng không thể gây ra sát thương thực chất.

Trên người đối phương mặc một kiện bảo y phòng ngự đỉnh cấp!

"Keng!" Một vệt kim quang bùng nổ, Diệp Bất Phàm lấy ra Trấn Yêu Tháp, đập gãy một chân xương của Bạch Cốt Đại Chân Quân.

"Vẫn là Trấn Yêu Tháp dễ dùng hơn." Diệp Bất Phàm tán thưởng, cầm Trấn Yêu Tháp đập túi bụi vào Bạch Cốt Đại Chân Quân.

Cục diện đảo ngược, hắn chiếm thế thượng phong.

"Pháp bảo thượng cổ?!" Bạch Cốt Đại Chân Quân kinh hãi, liên tục cứng đối cứng với đối phương, chấn động cả đất trời, nhưng vì pháp bảo không bằng, lão bị đánh cho liên tiếp lùi lại.

“Đúng là nghịch thiên!” Vệ Chính Đạo chấn động, chênh lệch giữa trung kỳ và Đại tu sĩ là rất lớn, có thể đè Bạch Cốt Chân Quân ra đánh đã lật đổ nhận thức của lão.

“Công pháp chủ tu của Diệp Bất Phàm có thiếu hụt lớn, không có phần tiếp theo, nếu không pháp lực của hắn chỉ càng mạnh hơn.” “Hơn nữa, còn thiếu rất nhiều thần thông công kích, phòng ngự, nếu không… Bạch Cốt Đại Chân Quân cũng không phải là đối thủ.” Có Nguyên Anh Chân Quân bình luận, kinh ngạc không thôi.

Đều là những lão quái vật thành tinh, ánh mắt sắc bén, chỉ trong nửa khắc đã nhìn ra được rất nhiều điều.

“Trên đời không có thứ gì hoàn mỹ, 《Pháp Nhãn Thông》 và tốc độ của hắn quá nghịch thiên, có thể nhìn thấu điểm yếu, dùng tốc độ cực mạnh để phá vỡ, nếu không sẽ không chiếm được ưu thế.” Mấy vị Nguyên Anh vừa ngưỡng mộ, vừa nghi hoặc trong lòng.

Thần thông này sử dụng thường xuyên như vậy, đổi lại người khác sớm đã thành kẻ mù rồi, nhưng Diệp Bất Phàm lại chẳng hề hấn gì, ngược lại con mắt dọc càng ngày càng sáng.

“Thiên Cương Thuật!” Bạch Cốt Đại Chân Quân hét lớn, một lớp khí tức Thiên Cương cứng rắn bao phủ toàn thân, tốc độ, sức mạnh, phòng ngự tăng vọt.

Giống như một Bạch Cốt Chiến Thần, “Ầm” một tiếng đánh nổ hư không, lao thẳng tới đầu lâu của Diệp Bất Phàm.

So với lão, kẻ sau nhỏ bé như con kiến.

“Kinh Hồng Huyết Độn!” Diệp Bất Phàm một bước năm nghìn dặm, tức khắc đến tận cùng đường chân trời của vùng tuyết trắng mênh mông.

Mà nơi hắn vừa đứng, mặt đất bị nổ ra một cái hố sâu, nước

ngầm phun lên như cột nước biển.

"Ngươi chỉ biết né thôi sao?!" Bạch Cốt Đại Chân Quân đánh đến uất ức tột cùng.

Đối phương căn bản không chịu đấu cứng với lão.

"Keng!" Đúng lúc này, một tiếng động giòn tan vang lên, khí Thiên Cương trên người lão bị tìm ra điểm yếu, một thanh phi kiếm đâm xuyên qua, cả bộ xương như quả bóng xì hơi, tốc độ, sức mạnh đột ngột giảm xuống.

"Rốt cuộc là ai đã cho ngươi 《Pháp Nhãn Thông》!" Bạch Cốt Đại Chân Quân kinh ngạc, phẫn nộ gào thét.

Thần thuật phụ trợ chiến đấu này quá khoa trương, luôn có thể tìm ra điểm yếu, tấn công nhược điểm của lão.

"Chân Ma Thiên Trận!" Diệp Bất Phàm hai tay hợp lại, mười hai thanh phi kiếm đã chờ sẵn vây giết Bạch Cốt Đại Chân Quân, từng đạo kiếm ảnh mạnh mẽ như thác nước, từ trên trời giáng xuống Bạch Cốt Đại Chân Quân.

"Keng keng keng!" Bạch Cốt Đại Chân Quân vung tay xương, chật vật đối phó, chẳng mấy chốc, toàn thân xương cốt của lão hiện lên những vết nứt nhỏ li ti, tốc độ hồi phục hoàn toàn không theo kịp tốc độ phá hoại.

"Mười hai thanh Chân Ma Kiếm là một thể, lại toàn là pháp bảo đỉnh cấp!" Lão kinh hãi, nảy sinh ý định rút lui.

Là Đại tu sĩ của Chân Ma Tông, lão quá hiểu uy lực của Chân Ma Kiếm này.

Toàn bộ Nam Hồng Vực có rất ít pháp bảo có thể vượt cấp bộc phát!

“Bạch Cốt đạo hữu, Chân Ma Kiếm Trận cỏn con này không phải sở trường của ta, ta còn một thần thông, có thể tiễn ngươi lên đường!” Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, pháp lực ma đạo hùng hậu càn quét bầu trời, một cỗ khí thế kinh thiên trấn áp vạn dặm non sông.

“Hắn còn có cấm kỵ thần thông?!” “Bạch Cốt Đại Chân Quân chẳng lẽ sẽ chết ở đây?

Nếu vậy, hắn e rằng sẽ vượt qua Chân Ma Tông chủ, trở thành người mạnh nhất trung kỳ.” Vệ Chính Đạo và các Nguyên Anh khác bị khí thế và lời nói của hắn ảnh hưởng, trong lòng kinh hãi, điên cuồng lùi lại.

“Chỉ dựa vào chiến tích trước đây, cũng đủ để đặt cho hắn danh hiệu ‘Sát Lục’ Ma Quân.” Một Nguyên Anh cảm khái.

Chương 290

"Cái gì?!" Bạch Cốt Đại Chân Quân trong lòng bất an, ngọn lửa ma trong hốc mắt nhảy nhót, âm tình bất định.

Diệp Bất Phàm này quá tà môn.

Chân Ma Kiếm Trận đã đủ mạnh rồi, vậy mà còn có thứ khoa trương hơn thế?

Cuối cùng, lão lộ ra vẻ quyết đoán.

Bảo mệnh là trên hết.

"Di Hình!" Bên trong bụng dưới của Bạch Cốt Đại Chân Quân, có thể thấy rõ bàn tay nhỏ của Nguyên Anh đang bắt quyết, lão dứt khoát từ bỏ bộ xương, phá vỡ kiếm trận, tức khắc xuất hiện bên ngoài Chân Ma Kiếm Trận.

Nhưng vừa xuất hiện, liền thấy khí thế kinh thiên của Diệp Bất Phàm tan biến, tốc độ nhanh như tia chớp, vác bộ xương khổng lồ lên rồi chạy thục mạng về phía xa, đồng thời thu hồi mười hai thanh Chân Ma Kiếm vào cơ thể.

"Bạch Cốt đạo hữu!

Đa tạ quà tặng, cứ yên tâm, bộ xương của ngươi ta sẽ tận dụng thật tốt, chế tạo hai món pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp!" "Cuối cùng, thay ta gửi lời hỏi thăm Hồng Y Thiên Quân, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn, trong nháy mắt đã độn đi nghìn dặm.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng một bước vạn dặm, chẳng bao lâu đã rời khỏi Tuyết Quốc, khiến Vệ Chính Đạo và những người khác trợn mắt há mồm.

Tốc độ này đã không thua kém các Nguyên Anh cự đầu!

Lúc giao chiến trước đó, hắn hoàn toàn chưa dùng hết tốc lực.

“Ngươi!

Ngươi!” Nguyên Anh của Bạch Cốt ngẩn ra, sau khi phản ứng lại thì tức đến run người.

Đối phương làm gì có thần thông nghịch thiên nào, khí thế đó chỉ là để dọa người, mà chính mình vì sợ hãi nên đã mắc bẫy, mất đi Bạch Cốt thân thể.

Đó là bảo thể mà lão đã dùng vô số thiên tài địa bảo, tốn hết tâm huyết ngàn năm để chế tạo!

“Ta đ*t cả lò nhà ngươi!

Diệp Bất Phàm!

Lão phu và ngươi không đội trời chung!” Nguyên Anh của Bạch Cốt ngửa mặt lên trời gầm thét, hận đến phát điên.

Điều này còn khiến lão đau khổ hơn cả việc bị đánh bại.

Sỉ nhục!

“Chẳng trách có thể sống đến bây giờ, tên này không phải cẩn thận bình thường, thấy nhất thời không giết được Bạch Cốt Đại Chân Quân, sợ có biến cố, dứt khoát dọa cho Nguyên Anh của lão chạy ra, cướp đi Bạch Cốt bảo thể.” Vệ Chính Đạo líu lưỡi, khâm phục vô cùng.

Ổn.

Quá là ổn luôn!

“Đúng vậy, hắn tuyệt đối có thể sống đến chết.” “Nếu cho thêm thời gian, trong hàng ngũ Nguyên Anh cự đầu sẽ có một vị trí của hắn, Hóa Thần trở xuống vô địch.” Các Nguyên Anh khác cũng cảm khái vạn phần, lòng sinh kính nể.

Qua một nén hương, một bóng người áo đỏ cực tốc bay tới.

"Người đâu?!" Hồng Y Thiên Quân mặt mày sa sầm, nhìn quanh bốn phía, không hề thấy bóng dáng của Diệp Bất Phàm.

"Hắn chạy rồi, một bước vạn dặm, tốc độ độn thuật cực hạn có thể sánh với Nguyên Anh cự đầu." Nguyên Anh của Bạch Cốt run rẩy trả lời, trong lòng hối hận.

Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng nếu lão liều mạng kéo dài thêm một lúc, đợi lão tổ đến, đối phương có nghịch thiên cũng không thể chạy thoát!

Đây cũng là lý do trước đó lão trơ mắt nhìn Ngọc Hoa Chân Quân bị đánh mà không ra tay.

Từ đầu đến cuối, đều là đang kéo dài thời gian!

"Lại chạy rồi?!

Bạch Cốt bảo thể của ngươi cũng mất rồi?" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân xanh mét, gân xanh trên trán giật liên hồi.

Nàng cúi đầu quan sát chiến trường tan hoang trong phạm vi mấy nghìn dặm, tức khắc phán đoán ra thực lực của Diệp Bất Phàm, đồng tử co rụt lại, "Nguyên Anh trung kỳ, chiến lực không thua kém tông chủ là bao." Các Nguyên Anh cự đầu khác đã được phái đi truy tìm Hậu Nghệ Cung, còn có Bạch Trú Bí Cảnh, tông môn không thể treo cổ trên một cái cây Diệp Bất Phàm này được.

Hơn nữa Mộng Ly Yêu Đan cũng chỉ là suy đoán, con cáo già Diệp Bất Phàm đó chưa chắc đã vào bẫy.

Quan trọng nhất là, có Bạch Cốt đối phó Diệp Bất Phàm là đủ, theo tính toán xấu nhất cũng có thể kéo dài một lúc.

Nhưng bây giờ, đã đánh giá quá thấp thực lực chiến đấu của tên

tiểu tử đó.

“Là ta vô năng!

Cam nguyện chịu phạt!” Nguyên Anh của Bạch Cốt xấu hổ, cung kính nói.

“Không cần, về làm lại pháp thể đi, bản thiên quân sẽ đích thân đi truy đuổi!” Hồng Y Thiên Quân hừ lạnh, hai tay bắt quyết, cảm ứng một hồi, nhanh chóng khóa chặt vị trí của Diệp Bất Phàm.

Tính tình nàng ta nóng nảy, trước nay đều hành động thẳng thắn, không thèm tính kế, nhưng không có nghĩa là nàng không biết!

Sớm đã lúc tra hỏi Ngọc Hoa Chân Quân, nàng đã đánh một ấn ký ẩn hình lên Mộng Ly Yêu Đan trong túi càn khôn của đối phương!

“Ngắn ngủi hai năm, Nguyên Anh trung kỳ.” “Nếu cứ để hắn trưởng thành tiếp, tương lai e rằng ngay cả ta cũng không trị được hắn!” Hồng Y Thiên Quân vung tay áo, thân ảnh biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngoài hai vạn dặm.

Súc Địa Thành Thốn của Hóa Thần mạnh hơn của Diệp Bất Phàm rất nhiều.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, gần như một hơi thở đã ra khỏi Tuyết Quốc. … Sau khi rời khỏi Tuyết Quốc, Diệp Bất Phàm cất bộ xương đi, tốc độ không những không giảm mà còn càng lúc càng nhanh.

“Hung cát năm năm, Hồng Y Thiên Quân quả nhiên đã giăng bẫy, may mà mình chạy nhanh!” Hắn lấy mai Thần Quy ra bói một quẻ, hai mắt híp lại.

Nếu không phải vậy, hắn đã không tha cho Bạch Cốt Đại Chân Quân.

Luyện chế lão thành khôi lỗi phân thân chính là lời to.

“Vù…” Sông núi dưới chân lùi lại, Diệp Bất Phàm lại vượt qua một đại quốc, tiến vào lãnh thổ Hồ Lô Quốc.

Mai rùa trong tay tiếp tục bói toán, “Tám phần hung, hai phần cát, không đúng!” Diệp Bất Phàm dựng tóc gáy, lập tức lấy ra túi càn khôn của bốn người Ngọc Hoa Chân Quân và bộ xương, dùng thần thức bá đạo tìm kiếm từng tấc một.

Không có manh mối.

“Pháp nhãn, mở!” Một con mắt dọc ở mi tâm mở ra, nhìn thấu hư ảo, cuối cùng đã thấy được sự bất thường.

Bên trong một viên Mộng Ly Yêu Đan, bị khắc một ấn ký ẩn hình mà thần thức khó có thể phát hiện.

“May mà tu luyện Pháp Nhãn Thông, nếu không tất cả đồ đạc đều phải vứt bỏ.” Diệp Bất Phàm thầm hô may mắn, đã đánh giá quá thấp tâm cơ của Hồng Y Thiên Quân.

Sau đó, hắn hai tay bắt quyết, tách ra một luồng thần hồn, đánh vào một cỗ khôi lỗi.

Khôi lỗi phân thân cầm yêu đan bay về phía tây nam.

Còn Diệp Bất Phàm thì ẩn thân nấp dấu, tiến vào lãnh thổ Thiên Liễu Quốc, quốc gia này nằm ở phía tây nam của Liêu Quốc.

Đi được khoảng nửa khắc, liên lạc với khôi lỗi phân thân bị cắt đứt.

“Tốc độ của Hóa Thần Thiên Quân quá nhanh.” Diệp Bất Phàm nhíu mày.

May mà không còn ấn ký, lại thêm ẩn thân nấp dấu, Hồng Y không thể xác định được vị trí của mình.

Đang định đi một vòng lớn quay về Yến Quốc, bỗng nhiên hắn

nhíu mày, lấy ra Từ Nhân của nữ tu, nó đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Thứ này hắn đã thử nhiều lần, còn kỳ lạ hơn cả Ma Long Ngọc Tỷ, không thể bị phong ấn.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lúc, quyết đoán hạ xuống khu rừng rậm rạp bên dưới, Dịch Hình Thần Thông và Tạo Súc Thuật đồng thời thi triển, hóa thành một cây tùng.

Chờ một lát, một thanh niên âm nhu đầu đội đế quan từ xa bay tới, dưới chân là một chiếc phi toa màu trắng bạc, chớp mắt vạn dặm, tốc độ nhanh đến khó tin.

"Thứ chó má, dám đuổi theo bản đế?

Ngươi đuổi kịp không mà đòi!" Thanh niên âm nhu cười lạnh, suy nghĩ một lát, phi toa trắng bạc chia làm hai, một chiếc lao thẳng về phía xa, chớp mắt đã biến mất.

Sau đó hắn thu lại chiếc phi toa còn lại, ẩn đi khí tức, chui vào rừng tùng, không biết xui xẻo thế nào lại đáp xuống ngay bên cạnh cây tùng mà Diệp Bất Phàm hóa thành.

Thanh niên âm nhu lấy ra một tấm vân sa, che lấy mình, cả người trực tiếp biến mất, chỉ khi lại gần mới có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người trong suốt.

"Tên này, chẳng lẽ là…" Diệp Bất Phàm kinh ngạc trước bảo bối của người này.

Kinh Hồng Huyết Độn của mình không thể duy trì lâu, cực kỳ tiêu hao pháp lực.

Nhưng phi toa của thanh niên âm nhu thì khác, là pháp bảo tốc độ gần cấp năm, tốc độ độn thuật ổn định vượt qua tốc độ cực hạn của Nguyên Anh cự đầu.

Mà tấm vân sa kia càng kỳ lạ, che đậy xong, khí tức không hề rò rỉ một chút nào, có thể xem là pháp bảo ẩn nấp đỉnh cấp.

"Chẳng trách có thể nhiều lần thoát khỏi tay Nguyên Anh cự đầu, có hai món pháp bảo này, bị bắt mới là chuyện lạ." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

"Ồ?" Thanh niên âm nhu bỗng ngẩn ra, lấy ra một cây cung lớn màu vàng, kiểu dáng rất giống cây cung đột nhiên rơi trước mặt Diệp Bất Phàm năm xưa.

Cây cung lớn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, như cảm ứng được gì đó.

Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cây tùng cách đó hai trượng.

"Yến Đế, hắc hắc, thật là trùng hợp a." Thanh niên âm nhu cười quái dị hai tiếng, rất bất ngờ.

Chương 291

Sau khi Phong Lôi Chân Quân chết, hắn đã biết trên tay Yến Đế rất có khả năng có thứ liên quan đến Hậu Nghệ Cung, cho nên sau khi y rời đi, hắn cũng không ở lại Đại Yến nữa.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm đối phương, nhưng cảm ứng của Hậu Nghệ Cung rất mơ hồ.

Cuối cùng không những không tìm được người, ngược lại còn bị một đám Nguyên Anh cự đầu truy sát.

Thật không ngờ, lại gặp được ở đây!

"A a, Thi Đế, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Cây tùng lớn lộ ra một đôi mắt và một cái miệng, kỳ dị nhìn chằm chằm Thi Đế.

"Hả?!

Hồng Y Thiên Quân!" "Hả?!

Minh chủ của Tán Tu Liên Minh?!" Cả hai đều ánh mắt kịch biến, nhìn về phía sau lưng đối phương, gần như đồng thanh kinh hô.

Sau đó ánh mắt của nhau cứng lại, lại lần nữa đối mặt, lần lượt im lặng.

"Chấn Thiên Quyền!" Diệp Bất Phàm đột nhiên hét lớn, một cánh tay mọc ra từ cây tùng, đánh về phía Thi Đế.

"Hỏa Long Chưởng!" Thi Đế gầm lên, hai tay bắt quyết.

Sau đó cả hai cùng tung một cước, "Bốp" một tiếng, hai chân va vào nhau, không khí nổ tung, cả hai cùng lùi lại.

"Mẹ nó nhà ngươi đúng là âm hiểm!

Không phải ngươi nói ra quyền sao?" "Ngươi mới âm hiểm!

Không phải ngươi nói ra chưởng sao?" Cả hai quát vào mặt nhau, đều lộ vẻ khinh bỉ.

Sau đó, lại lần nữa im lặng.

"Ngươi sống được đến bây giờ, quả nhiên có vài chiêu trò." Diệp Bất Phàm cười lạnh nói.

Đây là gặp phải đồng loại rồi, đều thâm độc, đều giảo hoạt, thậm chí kinh nghiệm cũng có phần tương tự.

Hắn là đoạt xá Yến Đế, thay thế vị trí.

Tên này là ly miêu hoán thái tử, từ nhỏ đã trở thành Thi Đế.

Một năm rưỡi trước sau khi có được Hậu Nghệ Cung, bị ba bá chủ lớn và Trương gia của Tiên tộc truy sát, cuối cùng ẩn náu ở Đại Yến, vẫn luôn âm thầm theo dõi hắn.

"Ngươi cũng không kém, chẳng trách Phong Lôi hai đại Chân Quân chết trong tay ngươi, không hổ là một huyền thoại, hoàng đế Đại Yến!" Thi Đế cũng hừ lạnh, mắt lộ sát khí.

Đồng loại thì ghét nhau, cả hai đều hiểu rõ loại người như bọn họ, uy hiếp, thỏa hiệp, nói nhảm đều vô nghĩa, chỉ có một trận chiến!

Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm vung tay, xóa đi những gợn sóng ở nơi này, sau đó thu lại, hóa thành một phần của cây tùng, mắt và miệng đều biến mất.

"Thần thức của tên này còn mạnh hơn ta!

Đại Yến từ khi nào chuyên tu thần thức vậy?" Thi Đế mắt lóe dị sắc, lại lần nữa tẩy sạch những gợn sóng bất thường ở nơi này, vân sa trùm lên người, khí tức trở nên yên tĩnh.

Một lát sau, mấy luồng sáng hiện ra trên bầu trời khu rừng.

Tổng cộng mười người, bốn người là Nguyên Anh cự đầu, khí

tức đáng sợ, pháp lực dao động làm cho hư không vặn vẹo.

Đại trưởng lão của Chân Ma Tông, Huyền Nữ cự đầu của Thiên Tiên Tông, Huyễn Thần cự đầu của Vô Ưu Tông, và Trương Tiên Thần của Trương gia Tiên tộc, đều là những nhân vật tàn nhẫn danh chấn thiên hạ.

Hóa Thần không ra, mấy người này chính là tồn tại có chiến lực vô địch.

Sáu người còn lại đều là Đại tu sĩ.

Đội hình mạnh mẽ như vậy, đừng nói một Thi Đế, cho dù là cả Đại Yến Quốc, cũng chỉ có kết cục diệt vong.

"Phi Tiên Toa hướng bắc, nghiêng về phía tây, hắn đã chạy về phía tây bắc, không phải Phong Quốc, thì là Thiên Nhân Quốc." Đại trưởng lão Chân Ma Tông cầm la bàn, đánh ra pháp quyết, kim chỉ về phía tây bắc.

"Mục tiêu của hắn cũng ở đó, Thi Đế ở Đại Yến hơn một năm, chắc chắn là đang tìm thứ gì đó." Huyền Nữ cự đầu lạnh lùng nói.

Tuy đã sống một ngàn năm, nhưng bà ta vẫn xinh đẹp, dáng người đầy đặn, mông tròn trịa, ngực cũng hùng vĩ, chỉ có vòng eo thon gọn đột ngột, rất mảnh mai.

Tà váy xẻ cao, hai chân dài lộ ra ngoài, cực kỳ bắt mắt.

Thoạt nhìn, giống như một quý cô thời thượng mặc sườn xám.

"Đi!" Huyễn Thần cự đầu không hề nói nhảm, đi thẳng về phía tây bắc.

Một bước tám nghìn dặm, tốc độ nhanh không tưởng.

Trương Tiên Thần của Trương gia quay đầu nhìn em trai Trương Tiên Khách, truyền âm hai câu, cũng theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc, trên cao lại trở nên yên tĩnh.

Diệp Bất Phàm và Thi Đế mắt to trừng mắt nhỏ, không hề có ý định nhúc nhích.

Cứ yên lặng chờ đợi.

Qua nửa nén hương, mười người vốn đã bỏ đi lại lần nữa hiện ra từ hư không, rõ ràng là lặng lẽ quay lại, định đánh úp.

Nhưng không thành công.

Những kẻ có thể trở thành cự đầu, ai mà không phải là cáo già?

Không dễ lừa như vậy.

"Xem ra thật sự đã chạy rồi, chiếc phi toa kia chẳng qua chỉ là ảo ảnh." Đại trưởng lão Chân Ma Tông bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn la bàn, kim chỉ trên đó hoàn toàn hỗn loạn, căn bản không thể khóa được phương hướng.

"Tiểu tử này quá giảo hoạt, e rằng người có thể bắt được hắn, chỉ có người họ Diệp kia thôi." Trong số các Đại tu sĩ, Chân Dương Đại Chân Quân bất đắc dĩ nói.

Người âm hiểm giảo hoạt, chỉ có thể để đồng loại của họ đối phó, Diệp Bất Phàm cô gia quả nhân, đến nay chưa bị bắt, hắn còn khó đối phó hơn Thi Đế.

Kẻ sau ít nhất còn có Tán Tu Liên Minh làm hậu thuẫn, lúc quan trọng sẽ đứng ra.

"Liên thủ bố trí Chiêm Bặc Đại Trận!" Đại trưởng lão Chân Ma Tông quát lạnh.

Trong số các Đại tu sĩ, có ba lão già mặt mũi mơ hồ, đều là Thiên Cơ Sư cấp bốn, một người của Thiên Tiên Tông, một người của Chân Ma Tông, còn một người là ngụy cấp bốn của Vô Ưu Tông.

Tuy là đối địch với Chân Ma Tông, nhưng trong chuyện của Thi Đế, tạm thời đạt được hợp tác, sau khi cướp được Hậu Nghệ Cung sẽ trở mặt.

"Được!" Ba lão già mặt mũi mơ hồ bước ra, một người lấy ra tinh bàn, một người lấy ra la bàn ba phương.

Người trước xoay la bàn, mấy luồng sáng chiếu lên trời cao, trời đất tức khắc tối sầm, những vì sao sắp xếp trên bầu trời, đây là Chiêm Tinh Thuật.

Người sau thì là Kỳ Môn Độn Giáp Thuật, thiên địa nhân tam bàn, lấy thời thần làm đầu, sau đó dùng tam kỳ, lục nghi, bát môn, cửu tinh, sắp xếp để bói toán.

Vị của Vô Ưu Tông, sở dĩ là ngụy cấp bốn, là vì trong mộng là cấp bốn, ngoài mộng là cấp ba.

Lão ta nhắm chặt mắt, tại chỗ ngủ khò khò.

Mộng tỉnh, lật xem Đại Mộng Tiên Điển, kim sắc phù văn bay lượn, ánh mắt không ngừng suy diễn.

Đây là Giải Mộng!

Đại trưởng lão Chân Ma Tông, Huyền Nữ, Huyễn Thần, Trương Tiên Thần và những người khác liên thủ bố trí Chiêm Bặc Đại Trận.

Nhìn từ trên cao, giống như một bát quái trận, đại trận phát sáng, chiếu về phía ba người Chiêm Tinh, Giải Mộng, Kỳ Môn Độn Giáp.

Bát quái xoay chuyển, càng lúc càng nhanh, dần dần diễn hóa thành tứ tượng, tốc độ lại tăng, tiến hóa thành lưỡng nghi, ngưng thành thái cực ngư đồ.

Với sự gia trì, thuật bói toán của ba người tăng vọt, mà sự phản phệ của thiên khiển lại được chia đều cho mười người. … "Yến Đế,

ngươi và ta liên thủ thì thế nào?

Cứ để họ bói toán tiếp, cả ngươi và ta đều toi đời." Thi Đế sắc mặt thay đổi, lo lắng truyền âm.

Trên người hắn có kỳ vật thiên cơ, có thể ảnh hưởng đến bói toán, nhưng bất cứ thứ gì cũng có giới hạn, không thể chống lại sự suy diễn của Chiêm Bặc Đại Trận.

"Đây chính là Chiêm Bặc Đại Trận?

Quả nhiên huyền diệu." Diệp Bất Phàm tắc lưỡi, nhìn lên trời đầy sao, ngưỡng mộ không thôi.

Hắn nằm mơ cũng muốn có được nó.

Lưỡng lự một lúc, hắn nhìn về phía Thi Đế, gật đầu nói: "Được." "Ngươi lập lời thề đại đạo đi!" Thi Đế mặt đầy nghi ngờ.

"Cũng cẩn thận đấy, nếu không phải vì ngươi, sao ta lại đụng phải đám người này!" Diệp Bất Phàm hung tợn nói.

Sau đó "bất đắc dĩ", hắn lập lời thề đại đạo.

Hắn cũng bắt Thi Đế lập lời thề đại đạo.

Kẻ sau thấy vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lời thề đại đạo, ràng buộc quá lớn, ngay cả Hóa Thần Thiên Quân cũng không dám dễ dàng vi phạm, huống chi hắn tin với sự thông minh của Yến Đế, biết bây giờ nên lựa chọn thế nào.

Chỉ có liên thủ với hắn, mới có một tia sinh cơ.

Chương 292

"Định!" Ngay lúc Thi Đế thả lỏng, Diệp Bất Phàm chỉ một ngón tay, thân thể kẻ sau tức khắc cứng đờ.

"Vụt!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm lóe lên, một tay giật lấy túi càn khôn bên hông Thi Đế, tiện tay lấy luôn cả tấm vân sa trên người hắn, "Kinh Hồng Huyết Độn!" "Các vị đạo hữu!

Còn bói toán cái lông gì nữa, Thi Đế ở ngay đây!

Ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn với mười người kia, một bước bước ra, tức khắc ba nghìn dặm.

"Ta đ*t @#&%*……" Thi Đế ngẩn cả người, không nhịn được chửi ầm lên.

Hắn thật không ngờ đã lập lời thề đại đạo rồi mà tên chó này vẫn dám ra tay với hắn!

Thật không sợ chết sao?!

Nhưng dù sao hắn cũng là người bị truy sát một năm rưỡi vẫn chưa chết, vội vàng dịch dung, lớn tiếng hét lên, "Tên Thi Đế chó má, ta theo ngươi bao nhiêu năm, vậy mà ngươi lại để ta làm kẻ chết thay!" "Hôm nay lão tử phản rồi!

Các vị đạo hữu của Chân Ma, Thiên Tiên Tông, trên người Thi Đế này không chỉ có Hậu Nghệ Cung, mà còn có một đống chí bảo của Nguyệt Cung!" Nói xong, hai tay bắt quyết, thân ảnh hóa thành tinh quang, đuổi thẳng theo Diệp Bất Phàm.

"Vãi!

Ngươi thật âm hiểm!

Hậu Nghệ Cung trong túi càn khôn cũng là giả!" Diệp Bất Phàm thần thức quét qua túi càn khôn, mặt đen như đít nồi.

Hắn tức khắc phán đoán ra, trên người Thi Đế ít nhất có năm, sáu cái túi càn khôn, một đống Hậu Nghệ Cung giả.

Hậu Nghệ Cung thật vẫn còn trên người đối phương!

Nhưng không kịp quay lại cướp nữa, hắn quay đầu hét lớn, "Các ngươi chỉ cần không bị mù, sẽ biết hắn mới là Thi Đế thật!" "Mẹ nó ngươi nói bậy!

Các vị đạo hữu, ta biết tất cả tội ác của Thi Đế này, ba trăm năm trước tên này đã cưỡng hiếp một nữ trưởng lão của Chân Ma Tông." "Hai trăm năm trước khoác lác, nói muốn ngủ với Tiên Mộng Thiên Quân của Vô Ưu Tông, một trăm năm trước từng định lẻn vào Thiên Tiên Tông, ý đồ trộm nhìn Hồng Hà Thiên Quân tắm." Miệng Thi Đế như súng liên thanh, bắn ra một tràng, cuối cùng bổ sung một câu, "Đúng rồi, Thi Đế này còn cảm thấy Huyền Nữ cự đầu mông to, dễ sinh đẻ, thề phải bắt về làm áp trại phu nhân, sinh một trăm lẻ tám đứa con!" "???" Đại trưởng lão Chân Ma Tông và những người đang bói toán đều ngây người, mười người đồng loạt nhìn sang.

Trong một lúc, không thể phân biệt được ai mới là Thi Đế thật.

Mà Huyền Nữ cự đầu nghe vậy, gương mặt xinh đẹp càng thêm băng hàn.

Bỗng nhiên, giọng nói của Thi Đế thật im bặt.

Hắn há mồm, kinh hãi nhìn thấy "Yến Đế" chạy nhanh như sấm, một bước bốn nghìn dặm, trực tiếp thành một chấm đen nhỏ.

Lại lóe lên một cái, người đã biến mất.

"Mẹ nó!

Ngươi đi đôi giày rách gì mà chạy nhanh thế!" Hắn phẫn nộ gầm lên, liều mạng chạy.

Tốc độ của hắn cũng rất nhanh, với tu vi Nguyên Anh trung kỳ bộc phát ra tốc độ của Đại tu sĩ.

Nhưng so với trước đây vẫn quá chậm, Phi Tiên Toa đã bị Diệp Bất Phàm cướp đi, tương đương với việc bị chặt mất một chân.

"Kẻ chạy trước đã ở ngoài hai vạn dặm, rất có khả năng là Thi Đế thật." Huyền Nữ cự đầu phán đoán, trực tiếp bỏ qua Thi Đế thật, đi đầu đuổi theo.

Bà ta hiểu đối phương, có Phi Tiên Toa, chớp mắt vạn dặm.

"Thế này cũng được à?" Thi Đế thật líu lưỡi, không ngờ vì tốc độ của mình chậm mà bị loại khỏi vòng nghi vấn.

Thật nực cười.

Còn chưa kịp vui mừng, đã nghe Đại trưởng lão Chân Ma Tông quát lạnh, "Bất kể kẻ chạy chậm này có phải là Thi Đế thật hay không, bắt hết cả hai, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!" Nói xong, bàn tay lớn điên cuồng bành trướng, trong nháy mắt mở rộng mười vạn dặm, vỗ mạnh xuống Thi Đế thật.

Uy thế của nó lớn hơn Bạch Cốt Đại Chân Quân rất nhiều lần, giống như Ngũ Chỉ Sơn trấn áp hầu tử.

"Ngươi có nhầm không vậy!

Hắn mới là Thi Đế, ngươi bắt lão tử làm gì!" Thi Đế tuyệt vọng chửi bới.

Cả đời gài bẫy người khác, cuối cùng lại bị người khác gài bẫy.

Còn Huyễn Thần cự đầu của Vô Ưu Tông và các vị Đại tu sĩ khác, thấy Đại trưởng lão Chân Ma Tông ra tay, liền để lại một nửa người,

những người còn lại toàn bộ xuất động, truy bắt "Thi Đế giả".

Một lão giả cao lớn bước tới, miệng phun ra ba đạo huyền quang, chặn đứng Ngũ Chỉ Sơn của Chân Ma Đại trưởng lão, cười nói: "Xuân Thu đạo hữu.

Thiếu gia nhà ta không thể chết ở chỗ ngươi được." Lão túm lấy cổ áo Thi Đế, thân hình khẽ động, tàn ảnh còn chưa tan biến, người đã xuất hiện ở ngoài tám nghìn dặm. "Thanh Long?

Ngươi không bảo vệ được nó đâu, Hậu Nghệ Cung không phải thứ mà Tán Tu Liên Minh các ngươi có thể nắm giữ." Chân Ma Đại trưởng lão phất tay áo, dẫn đầu đuổi theo.

Các đại tu sĩ khác thầm than, chỉ đành theo sát phía sau.

Người của Tán Tu Liên Minh không dám đối đầu trực diện với ba đại bá chủ, bèn âm thầm bám theo.

Mỗi khi đến thời khắc mấu chốt liền ra tay cản trở, cứu thoát Thi Đế. "Ha ha ha!

Đa tạ Thanh Long tiền bối, vẫn là ngài đáng tin cậy." Thi Đế hưng phấn cười lớn, rồi lại hung hăng nói: "Mau mau đi truy sát Yến Đế!

Tên đó đã cướp mất bảo bối của ta!" Thanh Long cự đầu liếc hắn một cái: "Ngươi không cần quản nữa, lần này trở về thì ngoan ngoãn ở yên đó, chờ Bạch Trú bí cảnh mở ra, nhân cơ hội này đột phá Nguyên Anh hậu kỳ." Thi Đế mặt mày cứng đờ: "Không được!

Mối thù này không báo, khó tiêu mối hận trong lòng ta!" Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hắn chịu thiệt lớn như vậy.

Thanh Long cự đầu gằn giọng: "Đây không phải thương lượng, là cảnh cáo!

Còn về Yến Đế, nó đã giết Phong Lôi hai vị Chân Quân của Tán

Tu Liên Minh ta, nó phải trả giá đắt cho việc này!

Chẳng bao lâu nữa, Bạch Hổ sẽ phái người đến Đại Yến." Thi Đế nghe vậy, "ờ" một tiếng, giống như cà tím bị sương đánh, lập tức xìu xuống. ...

Thành Tuyết Nhân.

Vệ Chính Đạo đang nói chuyện với các vị tu sĩ Nguyên Anh, thảo luận về việc Diệp Bất Phàm chém giết Ngọc Hoa Chân Quân và trận chiến với Bạch Cốt Đại Chân Quân.

Giao thủ ở tầng thứ này mang lại lợi ích rất lớn cho bọn họ.

Vệ Chính Đạo đổi chủ đề, lo lắng hỏi: "Không biết có vị nào hiểu rõ về người này không?" Một người trong đó cười nói: "Vệ huynh không phải đang lo lắng bị truy sát đấy chứ?

Theo ta được biết, người này giỏi ẩn nấp, tâm cơ khó lường, không ai thực sự hiểu rõ phẩm hạnh của hắn.

Thậm chí cả bạn bè thân thích của hắn cũng không ai biết." Toàn thân Diệp Bất Phàm không có mạng lưới quan hệ, không có thân bằng quyến thuộc, nếu không đã sớm bị bắt rồi. "Không có điểm yếu?" Các tu sĩ nghe vậy, không khỏi cảm thấy lạnh lòng.

Cả Nam Hồng Vực, bất kỳ ai cũng có điểm yếu.

Thân bằng, hồng nhan, con cái, v.v., chỉ cần tra là có thể biết.

Kể cả Thiên Quân cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ.

Duy chỉ có người này. "Cẩn thận đến mức như thể chui ra từ trong đá vậy." Một Nguyên Anh cười khổ, tự thấy không bằng.

Vệ Chính Đạo càng thêm sầu não, thở dài thườn thượt: "Tên đó đã ngụy trang thành Lý Kha của Lý gia.

Ta vừa giáo huấn, vừa mắng chửi, đã đắc tội với hắn rồi, lỡ như

hắn báo thù..." Ông không dám nghĩ tiếp.

Thấy thảo luận không có kết quả, ông đành quay về nơi ở của Lý gia, kiểm tra nơi ở của "Lý Kha".

Không có gì bất thường.

Ngược lại, Lý Ấu Hương xinh đẹp đáng yêu với đôi mắt to lấp lánh hỏi: "Vệ tiền bối, Diệp ca ca đâu rồi?" "..." Vệ Chính Đạo không nói nên lời.

Nhanh như vậy đã thay lòng đổi dạ rồi sao?

Còn Diệp ca ca...

Lão già đó chắc tuổi còn lớn hơn cả ta. "Không biết!" Vệ Chính Đạo bực bội quay về phủ đệ của mình.

Vừa ngồi xuống trong sảnh rót chén trà, một lão giả hiện ra từ trong bóng tối.

Lão giả mỉm cười nói: "Tại hạ, Diệp Bất Phàm." Vệ Chính Đạo giật nảy mình, sắc mặt trắng bệch, có phần kính cẩn nói: "Diệp đạo hữu.

Trước đó không biết thân phận quý khách, có nhiều mạo phạm, mong ngài lượng thứ." Ông thầm mắng trong lòng, ngươi báo thù không qua đêm luôn à? "Không sao, người không biết không có tội." Lão giả xua tay: "Huống chi, ta bây giờ chỉ là một phân thân khôi lỗi, cũng không làm gì được ngươi.

Chỉ có một việc muốn nhờ, có thể cho tại hạ biết bí quyết ra vào Tuyết Nhân Cốc an toàn được không?" "Được!

Được được được, cho ngươi ngay đây!" Vệ Chính Đạo đau lòng, nhưng không thể không lấy ra một miếng ngọc giản.

Lão giả nhận lấy, ném cho Vệ Chính Đạo một cái bình ngọc: "Bên

trong là hai viên đan dược tứ giai, xem như trao đổi, cáo từ." Đây là chính phẩm Đại Hoàn Ma Thần Đan mà bản tôn đã vô tình luyện chế trước khi đột phá.

Chương 293

Sau đó lão chắp tay, bước ra khỏi phủ đệ, biến mất không thấy. "Phẩm hạnh đoan chính, không giống tu sĩ tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công." Vệ Chính Đạo không ngờ còn có niềm vui bất ngờ.

Cùng lúc đó.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm giảm tốc độ, ném ra ba cỗ khôi lỗi, phân biệt bay về ba hướng khác nhau.

Còn chính hắn thì đáp xuống đất, dịch hình thành một con mãnh hổ, xuyên qua núi rừng, quay đầu đi ngược lại.

Đi được hai bước, hắn khẽ động lòng, lấy ra tấm Vân Sa vừa cướp được, khoác lên người.

Cả người trở nên trong suốt, thần thức và mắt thường khó mà nhận ra. "Vút!" Một bóng người nữ tử phong thái yêu kiều bay qua trên không, một lát sau lại có ba bóng người đuổi theo.

Đợi đến khi không còn động tĩnh, Diệp Bất Phàm mới gỡ Vân Sa xuống, hài lòng nói: "Cũng không phải là không có thu hoạch." Hai món bảo bối Đan Phi Tiên Toa và Vân Sa, chuyến đi này coi như đáng giá.

Còn về Hậu Nghệ Cung... "Phải tìm cơ hội đoạt lấy, nếu không lọt vào tay Chân Ma Tông, sớm muộn gì ta cũng bị Hồng Y Thiên Quân tìm ra." Diệp Bất Phàm sải bước tiến lên, đi vòng mấy vòng lớn.

Nửa tháng sau, hắn trở về Thủy Thiên Các ở Yến Đô.

Hoàng Phủ Tang Du vội vàng chạy ra đón, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đi cả tháng trời, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi." Lục La nước mắt lưng tròng, ôm chặt lấy eo hắn. "Rót cho ta chén trà." Diệp Bất

Phàm ngồi trên chiếc ghế lớn, đặt Lục La lên đùi, lau đi giọt lệ cho nàng: "Khóc cái gì?

Bản lĩnh của ta thế nào ngươi còn không biết sao?

Ai có thể giết được ta chứ?" Hoàng Phủ Tang Du rót cho Diệp Bất Phàm một tách linh trà, trách móc nói: "Ngươi đó, thật không chịu ngồi yên.

Bây giờ bên ngoài đang đồn ầm lên, bắt sống bốn vị Nguyên Anh, ép Bạch Cốt Đại Chân Quân phải bỏ lại xương cốt mà chạy trốn, chấn động cả thế gian, được mệnh danh là Sát Lục Ma Quân." Diệp Bất Phàm nghe vậy, nhấp một ngụm linh trà: "Danh hiệu này phải đội lên đầu Tử Quần La Lỵ mới đúng." Vị đó còn hung tàn hơn hắn nhiều. "Tiếp theo thì ngoan ngoãn một chút đi." Hoàng Phủ Tang Du nói. "E là không được, thân phận Yến Đế đã không còn an toàn nữa, hai người các ngươi rời đi trước đi, đến Tuyết Quốc." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Hoàng Phủ Tang Du im lặng, một lúc lâu sau mới gật đầu, má ửng hồng nói: "Tu vi của ta gặp phải bình cảnh rồi." Diệp Bất Phàm hiểu ngay, ha ha cười một tiếng, ôm Lục La và Hoàng Phủ Tang Du vào phòng.

Sáng sớm hôm sau.

Hai nữ tử mềm nhũn nằm trên giường, má vẫn còn vương nét ửng hồng.

Diệp Bất Phàm chỉnh lại y phục, vừa bước ra khỏi phòng, một bóng hình xinh đẹp hoạt bát, tràn đầy sức sống lao vào lòng hắn.

Chu Huyên Nhi ngửi mùi hương trên người Diệp Bất Phàm, đôi mắt sáng long lanh mê ly: "Sư phụ, đồ nhi nhớ người lắm." "Ngoan ngoãn đi vẽ bùa đi." Diệp Bất Phàm búng nhẹ vào trán Chu Huyên Nhi.

Cô nàng đảo mắt, cười hì hì: "Được thôi, nhưng sư phụ phải giúp con lúc con vẽ bùa đó." "Nhiều trò thật." Diệp Bất Phàm không nói nên lời, đành phải chiều theo ý nàng.

Thế là, Diệp Bất Phàm giúp Chu Huyên Nhi vẽ bùa cả một ngày một đêm, một tấm cũng không thành.

Trên lá bùa chỉ viết vô số chữ "nhất".

Chu Huyên Nhi mặt đỏ bừng, cuối cùng phải xin tha, quay về phòng nghỉ ngơi.

Diệp Bất Phàm ngồi trong sảnh.

Mấy vị Nguyên Anh Chân Quân đến cầu bùa, ngược lại từ miệng họ hắn biết được rất nhiều tin tức.

Bốn vị Chân Quân của Vô Ưu Tông lần lượt bị giết.

Thái Huyền Thiên Quân nổi giận, tấn công Chân Ma Tông càng thêm dữ dội, khiến hai vị trưởng lão Nguyên Anh của ma tông này bị tiêu diệt.

Cái chết của bốn người Ngọc Hoa không thể thoát khỏi liên quan đến Chân Ma Tông.

Sau đó, Vô Ưu Tông ban bố mệnh lệnh, bất kể giá nào cũng phải giết chết Diệp Bất Phàm.

Mối thù giữa hai bên đã không còn giới hạn ở "Ma Long Ngọc Tỷ" nữa. "Chắc là đã mời không ít Thiên Cơ Sư phụ trợ, phân thân khôi lỗi của ta trong khoảng thời gian này lại chết thêm mấy chục cái." Hắn cần phải phản công.

Chỉ có cách tự mình trở thành Thiên Cơ Sư tứ giai, thậm chí ngũ giai!

Điều khiến Diệp Bất Phàm kỳ lạ là Hồng Y Thiên Quân không hề

có động tĩnh gì về việc này, dường như đang bận chuyện khác.

Ngoài tin tức này.

Các Nguyên Anh của Tán Tu Liên Minh và ba đại bá chủ đã đánh nhau một trận vì chuyện của Thi Đế.

Thanh Long cự đầu trọng thương, gắng gượng kéo Thi Đế trốn về Tán Tu Liên Minh, trong thời gian ngắn Diệp Bất Phàm không có cách nào mưu đồ Hậu Nghệ Cung. "Giải quyết xong chuyện ở Đại Yến, lập tức đến Tuyết Quốc, tìm cơ hội đoạt được Thiên Cơ Thuật." Diệp Bất Phàm quyết định xong, quay về phòng bế quan.

Hắn lấy ra năm chiếc túi càn khôn.

Gia sản của bốn người Ngọc Hoa Chân Quân không hề nhỏ, trung phẩm linh thạch cộng lại cũng hơn một trăm triệu.

Vài món pháp bảo Nguyên Anh.

Mấy chục gốc linh dược.

Còn có một số công pháp điển tịch. "Nhân Khí Cấm Kỵ Pháp, Đại Mộng Pháp Tướng." Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Cuối cùng cũng có được một loại cấm kỵ pháp.

Về mặt tấn công, hắn thực sự không có thần thông cấm kỵ nào ra hồn. 《Định Thân Thuật》, 《Pháp Nhãn Thông》, bao gồm cả 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 tự sáng tạo đều là phụ trợ.

Trận chiến với Bạch Cốt Đại Chân Quân đã bộc lộ rõ khuyết điểm, đám Nguyên Anh sơ kỳ như Vệ Chính Đạo cũng nhìn ra được.

Uy lực của 《Chân Long Chi Linh》 cũng tạm ổn, nhưng đây là thuật triệu hồi. 《Đại Mộng Thiên Thu》 cũng chỉ là hồn đạo thần thông, chỉ cần mang theo pháp bảo phòng ngự hồn đạo là có thể giảm bớt uy lực.

Duy nhất có 《Vạn Giang Thùy Điếu》, tập hợp hiệu quả sát phạt, truy tung, trói địch, nhưng lại không phải là thần thông tấn công đơn thuần.

Diệp Bất Phàm nhìn vào bảng hệ thống. 【Đại Mộng Pháp Tướng · Nhân Khí Cấm Kỵ Pháp: Dùng mộng cảnh đúc thành pháp tướng, đội trời đạp đất, sức mạnh vô cùng, có uy lực nuốt núi dời sông, cần tinh thông "Mộng đạo" mới có thể phát huy uy lực tối đa, sau khi thi triển sẽ tiến vào tầng ác mộng thứ hai trong một thời gian dài, trong ác mộng tốc độ tu luyện, ngộ tính giảm xuống, trải qua bi kịch thống khổ, có nguy cơ thần hồn vỡ nát.】 Diệp Bất Phàm sững sờ, nhíu mày khó hiểu: "Tầng mộng cảnh thứ hai?" Hắn nhớ đến bộ phim đã xem ở Địa Cầu.

Đạo Mộng Không Gian.

Mộng cảnh tầng tầng lớp lớp, cứ như cái bánh ngàn lớp, tỉnh lại vẫn là mộng cảnh. "Xem ra mình đã đánh giá thấp mức độ khó tin của Đại Mộng Tiên Cảnh, nếu kéo người ta vào mấy trăm tầng mộng cảnh, Hóa Thần cũng không ra được mất?" Diệp Bất Phàm kinh hãi.

Sự tự mãn do tu vi tăng lên mang lại đã tan biến không còn dấu vết. 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Càng không tinh thông "Mộng đạo", uy lực càng lớn, sau khi thi triển sẽ tiến vào tầng mỹ mộng thứ hai trong một thời gian dài, mỹ mộng có thể tăng tốc độ tu luyện, ngộ tính, hưởng thụ hạnh phúc, có nguy cơ thần hồn được chữa lành.】 "Bá đạo!" Diệp Bất Phàm hét lớn, mắt sáng rực.

Tác dụng phụ còn lợi hại hơn cả bản thân cấm kỵ pháp, sau này tu luyện thần thông, trực tiếp tiến vào tầng mỹ mộng thứ hai tu hành, tốc độ tăng vọt!

Thậm chí còn có thể sáng tạo ra thần thông tương tự như 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 lần nữa.

Hắn trịnh trọng cất 《Đại Mộng Pháp Tướng》 đi.

Lật xem các công pháp điển tịch khác, có hơn mười môn tiểu thần thông.

Nếu hắn vẫn còn ở sơ kỳ, chắc chắn sẽ tu luyện.

Nhưng đã là trung kỳ, tiểu thần thông không tăng phúc nhiều cho chiến lực. "Nhưng có thể dùng để tham ngộ, tham khảo, sau này sáng tạo thần thông trong mộng cũng sẽ dễ dàng hơn." Diệp Bất Phàm cẩn thận cất đi.

Ngoài ra, còn có Thiên Cơ Đồng Tiền, và bốn món kỳ vật Thiên Cơ khác.

Cùng với 《Tam Tài Trận Pháp》, nếu toàn lực thúc đẩy, Nguyên Anh trung kỳ gặp phải cơ bản là chết chắc. "Còn một bộ xương khô, ừm, có thể chế tạo hai món pháp bảo phòng ngự." Diệp Bất Phàm kiểm tra bộ xương của Bạch Cốt Đại Chân Quân, không ngớt lời khen ngợi.

Khi hắn tra xét túi càn khôn của Thi Đế, hắn chết lặng.

Bên trong có ít nhất hàng trăm cái Hậu Nghệ Cung.

Toàn bộ đều là giả!

Thi Đế này không phải là loại cáo già bình thường, làm ra nhiều như vậy chính là để lừa người.

Còn có một chiếc Phi Tiên Toa, tốc độ sánh ngang với Nguyên Anh cự đầu.

Không phải tứ giai đỉnh cấp, mà là ngụy ngũ giai, xem như là bán thành phẩm của pháp bảo tốc độ ngũ giai!

Chương 294

"Có cơ hội đúc thành pháp bảo ngũ giai thực sự!

Minh chủ Tán Tu Liên Minh quả thật là tài đại khí thô!" "Bảo vật giữ mạng!

Sau này đối mặt với Hóa Thần cũng có thể an toàn chạy thoát." Diệp Bất Phàm trong lòng chấn động, vẻ mặt mừng như điên.

Ở Nam Hồng Vực, pháp bảo tứ giai nhiều vô kể.

Nhưng ngũ giai là đồ dùng của Hóa Thần, dược liệu cần thiết khó tìm, luyện khí sư ngũ giai càng khó tìm hơn.

Thật trùng hợp, khi ở thành Lưu Vân của Triệu Quốc, hắn đã nhận được 《Vạn Luyện Pháp》 từ tay Thiết đại sư, vạn lần rèn luyện, tỷ lệ thành phẩm là chín thành!

Hắn lại lật xem, không còn thứ gì khác.

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm tiễn Hoàng Phủ Tang Du mang theo Lục La lặng lẽ đến Tuyết Quốc.

Chính hắn thì đoạt xá Nguyên Anh của bốn người Ngọc Hoa Chân Quân, mặc cho chúng kháng cự, chửi bới, hắn cũng lười để ý.

Cuối cùng bốn cỗ phân thân được hình thành.

Giữ lại một cỗ phân thân, ba cỗ còn lại đều được gửi đến Thiên Cơ Quốc để tìm Thiên Cơ Thuật cho mình.

Đồng thời, lợi dụng Vạn Luyện Pháp, cuối cùng hắn đã nâng cấp Phi Tiên Toa lên ngũ giai, thêm một chí bảo!

Tốc độ sánh ngang Hóa Thần Thiên Quân!

Hôm nay.

Sở Thân Vương đến thăm, hỏi: "Khúc huynh, mấy ngày nữa huynh định rời khỏi Đại Yến à?" "Đúng vậy, Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đang đánh nhau kịch liệt, Đại Yến các ngươi cũng bị cuốn vào rồi phải không?

Ta định tạm thời rời đi, tránh họa." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Mình vừa trở về không bao lâu, Chân Ma Tông đã ra lệnh cho Thái Thượng Hoàng phái ba vị Nguyên Anh đến chiến trường Cổ Linh Quốc chi viện.

Tề Vương, Thất Vương, Trấn Bắc Vương.

Trong đó Thất Vương, cũng chính là vị vương gia đầu tiên mà Diệp Bất Phàm gặp mặt sau khi đoạt xá Yến Đế.

Đã bị hai vị Nguyên Anh của Vô Ưu Tông liên thủ tiêu diệt!

Chết trận ở Cổ Linh Quốc.

Mà kế hoạch Kết Anh Động Phủ Thôn Anh, thực thi đã nhiều năm, nay cũng bị gián đoạn.

Quả bom này sớm muộn cũng sẽ nổ, phải dừng tay thôi.

Sở Thân Vương trịnh trọng nói: "Khúc huynh, không giấu gì huynh, từ khi gặp huynh, ta đã cảm thấy huynh là chính nhân quân tử, nhân phẩm đoan chính đáng tin cậy.

Cho nên, phiền huynh mang con gái ta đi cùng, tránh bị cuốn vào cuộc phân tranh này." Loạn thế, nữ nhân xinh đẹp và có thiên phú hơn người chính là lô đỉnh mà ai cũng tranh giành, một khi Đại Yến bị cuốn vào toàn diện, chính mình có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Ông không muốn con gái mình trở thành món đồ chơi của mấy lão quỷ Nguyên Anh bên Vô Ưu Tông.

Còn Diệp Bất Phàm thì sao?

Tên khốn đó được mệnh danh là Sát Lục Ma Quân, chiến lực vô song.

Nhưng đến nay vẫn chưa lộ diện, chơi xong con gái người ta rồi bỏ chạy, nhân phẩm thối nát.

Thái Thượng Hoàng đã mù mắt mới coi trọng tên này. "Chuyện này...

được thôi." Diệp Bất Phàm gật đầu. "Đa tạ." Sở Thân Vương mặt đầy cảm kích, dặn dò con gái mấy câu: "Sau này phải nghe lời Khúc Tư đạo hữu, hiểu chưa?" Ông vẻ mặt u sầu: "Sau này phụ thân không còn nữa, tất cả đều dựa vào con, Diệp Bất Phàm tên tra nam đó, không đáng để con phó thác cả đời, hãy tìm một người tốt hơn đi." Diệp Bất Phàm nghe vậy, mặt không biểu cảm.

Đợi Sở Thân Vương cáo từ rời đi, Chu Huyên Nhi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Sư phụ, có thể cứu cha con một mạng không?" Đây rõ ràng là lời từ biệt, Sở Thân Vương đã chuẩn bị sẵn sàng ra chiến trường tử trận. "Ông ấy là hoàng đế tiếp theo, ông nội con sẽ không để ông ấy ra chiến trường đâu." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Thái Thượng Hoàng đã muốn trói buộc hắn, Sở Thân Vương là lựa chọn hàng đầu. "Thật sao?" Gương mặt trắng nõn của Chu Huyên Nhi tràn đầy hy vọng, ôm chặt lấy cánh tay Diệp Bất Phàm. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, bỗng ngẩng đầu nhìn ra ngoài Thủy Thiên Các.

Hai đạo truyền âm phù bay tới, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Một đạo là do phân thân "Yến Đế" truyền tin.

Một đạo là của Ngu Tuyền Cơ.

Sau khi đến Tuyết Quốc, nàng đã thuận lợi trở thành Nữ Thần, lấy

được mấy loại thần thông cấm kỵ uy lực lớn của Chân Ma Tông.

Cùng với 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》!

Nhưng bên cạnh nàng có một vị Nguyên Anh đại tu sĩ đi theo, coi như là hộ đạo giả.

Không tiện trực tiếp đến Thủy Thiên Các.

Nên nàng bảo hắn đến Quan Sơn ở ngoại thành Yến Đô.

Ngu Tuyền Cơ cũng đã tu luyện 《Phân Thân Thuật》, tách ra một đạo hồn phách.

Đây là muốn dùng phân hồn để truyền pháp.

Diệp Bất Phàm hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự kích động trong lòng. "Mưu đồ hai năm rưỡi, cuối cùng... cũng thành công!" Diệp Bất Phàm không vội hành động.

Hắn lấy Thần Quy Giáp ra thôi diễn một phen, chín cát một hung.

Sau đó bóp nát truyền âm phù của Phong phân thân, lắng nghe lời nói bên trong.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, im lặng không nói.

Chu Huyên Nhi hỏi: "Sao vậy?" "Không có gì." Diệp Bất Phàm lắc đầu nói: "Con về phủ Sở Thân Vương trước đi." Chu Huyên Nhi cũng là người thông minh, ngoan ngoãn nghe lời.

Tiễn nàng rời đi, Diệp Bất Phàm quay về phòng, nhắm mắt ngồi xếp bằng, miệng lẩm bẩm.

Dùng hồn huyết của nàng làm dẫn, xác định vị trí của Ngu Tuyền Cơ.

Phân biệt là hai hướng, một đạo cảm ứng rõ ràng, một đạo mơ hồ.

Cái sau tự nhiên là phân hồn của Ngu Tuyền Cơ.

Diệp Bất Phàm ngồi trên giường, mân mê Thần Quy Giáp trong tay, trầm ngâm xuất thần.

Đúng lúc này, hắn khẽ động lòng, lấy ra một pho tượng sứ hình nữ tu.

Tượng sứ tỏa ra ánh sáng trắng dịu nhẹ. "Hậu Nghệ Cung không ở gần ta, đây là..." Diệp Bất Phàm nheo mắt, pháp lực trong lòng bàn tay tuôn ra, rót vào tượng sứ.

Giống như một cái động không đáy, nó hút sạch toàn bộ pháp lực.

Đợi pháp lực cạn kiệt, mắt Diệp Bất Phàm hơi trợn to. "Bên trong này, có một con thỏ?" Hắn có chút hoảng hốt, vừa rồi trong tượng sứ dường như có một con thỏ lóe lên rồi biến mất.

Thần thức dò vào, như trâu đất xuống biển.

Hắn bóp bóp pho tượng, rơi vào trầm tư.

Rồi lại lắc đầu, cất nó vào chưởng trung càn khôn. ...

Hôm sau.

Một bóng người mặc áo bào trắng, dung mạo bình thường lặng lẽ rời khỏi Yến Đô, hướng về phía Quan Sơn.

Trong Yến Đô, mỗi ngày đều có người chết vì bị giẫm đạp.

Có thể nói Quan Sơn là một bãi tha ma.

Hai canh giờ sau, Diệp Bất Phàm nhìn ngọn núi khổng lồ hùng vĩ trước mặt.

Một quần thể mộ trải dài ngút tầm mắt, từng ngôi mộ khổng lồ sừng sững, âm khí dày đặc.

Xung quanh còn có sương trắng bao phủ, mặt trời gay gắt không

thể xuyên thấu lớp sương, trông thật quỷ dị và tĩnh lặng.

Chương 295

Thỉnh thoảng có vài con quạ bay qua.

Cả khu mộ toát ra một bầu không khí không lành.

Nheo mắt quan sát một lúc, hắn bước lên lớp đất mộ ẩm ướt, tiến vào bên trong.

Theo cảm ứng, hắn đi thẳng vào sâu bên trong, cuối cùng nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp.

Dung mạo không hoàn toàn giống Ngu Tuyền Cơ, đây là phân thân khôi lỗi mà Diệp Bất Phàm đã cho nàng. "Diệp lang." Ngu Tuyền Cơ vui mừng kêu lên, vội vàng nhào tới. "Sau khi trở thành Nữ Thần, có ai bắt nạt em không?" Diệp Bất Phàm búng nhẹ lên trán nàng, cười khẽ.

Ngu Tuyền Cơ đang định nói gì đó, bỗng sắc mặt đại biến. "Rắc..." Từ sâu trong Quan Sơn truyền ra tiếng cành cây gãy, một đồng tử mặc hồng y bước ra từ trong sương mù, giẫm lên cành khô. "Có bản Thiên Quân ở đây, không ai dám bắt nạt nó." Hồng Y Thiên Quân ánh mắt bình tĩnh, đánh giá Diệp Bất Phàm từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: "Diệp tiểu hữu, ngươi và ta hình như là lần đầu gặp mặt." "Diệp lang, em, em..." Sắc mặt Ngu Tuyền Cơ lập tức trắng bệch, hoảng loạn vô cùng.

Diệp Bất Phàm xoa đầu nàng, lắc đầu nói: "Không liên quan gì đến em, em làm sao có thể tính kế được lão quái vật đã sống hơn ba nghìn năm này chứ." "Tìm ngươi hơn hai năm, gần ba năm rồi." Sương mù âm u, lại một bóng người cao lớn bước ra, ánh mắt sâu như đầm nước.

Cựu tông chủ Chân Ma Tông, Thanh Mộc cự đầu. "Chính xác mà

nói, là bốn năm, gần năm năm." Lại một bóng người nữa bước ra.

Là Đại trưởng lão Chân Ma Tông mà Diệp Bất Phàm từng gặp khi đối đầu với Thi Đế!

Ngay sau đó, từng bóng người xuất hiện trong hư không xung quanh, già có trẻ có, nam có nữ có.

Chân Ma Tông có tám vị Nguyên Anh cự đầu.

Lần này đến năm vị.

Không chỉ vậy.

Còn có hơn mười vị Đại Chân Quân, trong đó có cả Thanh Dương Đại Chân Quân mà Diệp Bất Phàm từng giao tiếp dưới thân phận Khúc Tư.

Phần lớn cao tầng Chân Ma Tông tụ tập, từ trên cao nhìn xuống Diệp Bất Phàm, uy áp hình thành khiến cho không khí toàn bộ Quan Sơn ngưng đọng. "Diệp Bất Phàm nhỏ bé, sao dám làm phiền nhiều vị tiền bối đến bắt như vậy." Diệp Bất Phàm vẻ mặt hoảng hốt, cười khổ chắp tay.

Trận thế này, đủ để đồ diệt mười quốc gia.

Dùng đại pháo bắn muỗi cũng chỉ đến thế mà thôi. "Hết cách rồi, tiểu tử ngươi quá giảo hoạt, khó khăn lắm mới câu được ngươi, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót nữa." Hồng Y Thiên Quân cười nhạt nói.

Từ lúc Diệp Bất Phàm xuất hiện hai năm trước, đã định trước cảnh này.

Lão biết rõ Thiên Ma năm đó đã lấy đi Ma Long Ngọc Tỷ, cùng với 《Thiên Sát Chân Ma Công》, nhưng công pháp bị rò rỉ ra ngoài này chỉ dừng ở cấp Nguyên Anh.

Năm đó lão cố ý tung tin ra ngoài.

Sau đó phái lượng lớn Nguyên Anh rời tông môn, thậm chí chính lão cũng đi ra, một phần nguyên nhân là để tạo cơ hội cho Diệp Bất Phàm trà trộn vào.

Tiếc là năm năm rồi mà hắn vẫn không mắc câu. "Theo ta về đi, ngươi tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》, tính ra cũng là một thành viên của Chân Ma Tông ta.

Bản Thiên Quân sẽ toàn lực bồi dưỡng ngươi, tương lai vị trí lão tổ Chân Ma Tông, chính là của ngươi!" Hồng Y Thiên Quân đưa tay ra, giọng điệu ôn hòa.

Diệp Bất Phàm cười: "Hồng Y tiền bối, lời này, ngài nghĩ ta tin sao?" "...Cũng phải, nghe nói ngươi chiến lực vô song, ép tiểu tử Bạch Cốt kia phải bỏ lại xương cốt mà chạy, vậy thì hãy đấu pháp với đệ tử của ta, để ta xem ngươi mạnh đến đâu." Hồng Y Thiên Quân chắp tay sau lưng, ra hiệu: "Thanh Hà, ngươi lên đi." "Vâng!" Thanh Hà Đại Chân Quân là sư đệ của Thanh Dương, một bước tiến lên, một tay bắt quyết, ma khí ngút trời cuồn cuộn chuyển động, hình thành một pháp tướng màu đen vạn trượng.

Tương tự như Chân Ma Pháp Tướng của Diệp Bất Phàm.

Nhưng uy lực mạnh hơn! "Tiểu tử, pháp tướng này là do sư tôn nghiên cứu ngàn năm, dùng 《Thiên Sát Chân Ma Công》 mà sáng tạo ra Quỷ La Pháp Tướng, cẩn thận đó!" Thanh Hà Đại Chân Quân tung một quyền, hư không vặn vẹo, nổ tung.

Tựa như một ngọn núi Thái Sơn từ trên trời giáng xuống, cảm giác áp bức gần như khiến Diệp Bất Phàm nghẹt thở.

Mạnh!

Mạnh hơn cả Bạch Cốt Đại Chân Quân! "Keng!" Diệp Bất Phàm

lấy ra một đoạn xương đùi, lớn tiếng hô: "Tật!" Xương đùi tựa như châu chấu đá xe, va chạm mạnh vào ma quyền kinh thiên, một tiếng "ầm", một vòng sóng biển cuồng bạo lan ra khắp trời đất, thổi bay những ngôi mộ xung quanh.

Thân hình Diệp Bất Phàm khẽ chao đảo, lùi lại ba bước.

Thân thể Thanh Hà Đại Chân Quân vẫn vững như núi, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc: "Thực lực không tệ." "Nguyên Anh trung kỳ, có thể đỡ được Thanh Hà không nhiều đâu." "Chẳng trách có thể chém giết Ngọc Hoa Chân Quân." Chân Ma Đại trưởng lão, Thanh Mộc cự đầu và các Nguyên Anh khác đều lên tiếng khen ngợi, không hề che giấu sự tán thưởng.

Nếu không phải mệnh lệnh từ cấp trên, Diệp Bất Phàm chính là thần tử của Chân Ma Tông, tương lai sẽ nắm giữ toàn bộ Chân Ma Tông!

Tiếc là... "Đây không phải là thực lực thật của ngươi!

Thân thể này của ngươi... lại là giả thân!" "Ông!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân đột nhiên trở nên khó coi, một ngón tay điểm ra.

Tốc độ quá nhanh, vượt qua Nguyên Anh cự đầu không chỉ mười mấy lần.

Diệp Bất Phàm còn chưa kịp phản ứng, mi tâm đã nhói lên, sau đó khuôn mặt đột nhiên biến đổi, lộ ra một gương mặt già nua.

Chính là Phong Chân Quân! "Một cái phân thân mà mạnh như vậy?" Thanh Hà Đại Chân Quân sững sờ, kinh ngạc không nhỏ.

Những người khác cũng sắc mặt biến đổi. "Ngươi đúng là một tên cẩu!

Đến cả tin tức của nữ nhân mình cũng đề phòng ba phần!" Hồng Y Thiên Quân nổi giận, tức đến bốc khói.

Lần bố cục này, không có bất kỳ sơ hở nào.

Nữ Thần là người chủ động liên hệ Diệp Bất Phàm, bọn họ chỉ âm thầm theo dõi, hoàn toàn không kinh động đến hắn.

Mà thiên cơ cũng đã được Lão quốc sư đích thân che đậy, tên này cho dù có tu luyện Thiên Cơ Thuật, cũng không thể bói ra được cái gì. "Nữ nhân?

Cô ta chỉ là công cụ ta dùng để có được 《Thiên Sát Chân Ma Công》 mà thôi." Phong phân thân chậm rãi lên tiếng, mặt không biểu cảm.

Ngu Tuyền Cơ ngơ ngác, bất giác đau lòng. "Bùm!" Khoảnh khắc tiếp theo, cỗ phân thân khôi lỗi của nàng bị Phong phân thân tóm nát, phân hồn tan thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa. "Dám tính kế ta, đáng chết!" Phong phân thân hừ lạnh, tỏ rõ vẻ vô tình.

Trong mắt, lại lóe lên một tia đau lòng khó nhận ra, nhưng rất nhanh đã che giấu đi. "Đúng là tâm ngoan thủ lạt." Chân Dương Đại Chân Quân mỉa mai, tuy là ma, nhưng không phải không có tình cảm.

Chỉ là thủ đoạn làm việc so với chính đạo thì trực tiếp và kịch liệt hơn. "Ha ha ha!

Tu tiên, chẳng phải là như vậy sao?" Phong phân thân tàn khốc cười lớn, một luồng khí tức kinh khủng bùng nổ trong cơ thể, trong mắt lóe lên sát cơ vô tận. "Hồng Y tiền bối, ngày sau đợi ta thành tựu Hóa Thần, sẽ đích thân đến cửa bái phỏng!" "Ầm!" Sau đó, cả người hắn trực tiếp tự bạo, sóng xung kích hủy thiên diệt địa, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ điên cuồng khuếch tán ra ngoài. "Sắc lệnh!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân khó coi, vẽ ra một cái hố đen trong lòng bàn tay, bàn tay duỗi ra, khẽ nắm lại, hút sạch sức phá hoại mạnh mẽ do tự bạo tạo thành.

Đừng nói là trung kỳ tự bạo, Nguyên Anh cự đầu tự bạo cũng không gây tổn thương được cho lão. "Lão quốc sư!

Ra đây!" Giữa các ngón tay của Hồng Y Thiên Quân bay ra một luồng hồn vô ý thức, ném về phía sau.

Một lão giả áo bào trắng chậm rãi bước ra, bắt lấy hồn phách, cười khổ nói: "Bói toán người này, lão già này sợ là sống không được bao lâu nữa." "Sau khi thành công, bản Thiên Quân bảo đảm sẽ giúp cháu trai của ngươi đột phá Nguyên Anh cự đầu!" Hai năm trước, Hồng Y Thiên Quân đã bắt đầu tiếp xúc với Lão quốc sư.

Mãi đến một năm trước, mới miễn cưỡng thuyết phục được.

Chỉ là khi đó phân thân của Diệp Bất Phàm quá nhiều, căn bản không thể tìm ra bản tôn.

Nhưng bây giờ có được một tia hồn này, đã có hy vọng! "Được, nhưng cần chư vị tương trợ, chia sẻ thiên khiển." Lão quốc sư khẽ thở dài, gật đầu.

Lão ném ra ba đồng tiền, lấy Lục Hào làm chủ, dùng bàn Đại Lục Nhâm, bói toán thiên cơ.

Môi giới tự nhiên là tia hồn kia.

Chương 296

Sau đó, cả người lão tỏa ra huyền quang, thân thể càng thêm già nua.

Một lúc lâu sau.

Lão thở hổn hển, khàn giọng nói: "Bản tôn của hắn, ở Yến Đô, hoàng lăng Đại Yến.

Tên tiểu tử này đã đoạt xá Yến Đế được hai năm rồi." Vừa nói xong, lão mở miệng lần nữa đã không thể phát ra âm thanh nào, thậm chí miệng còn bắt đầu thối rữa. "Cái gì?!

Hoàng đế Đại Yến... là hắn?!" Thanh Mộc, Chân Ma Đại trưởng lão kinh ngạc, không thể tin nổi.

Các Nguyên Anh khác cũng chết lặng.

Đây là điều bọn họ không ngờ tới.

Hóa ra tìm cả một vòng rồi một vòng, tên này lại ở ngay dưới mí mắt họ? "Khi đó, tên tiểu tử này vậy mà đã phản đoạt xá Yến Đế?" Trong đầu Thanh Dương lóe lên một tia sét, chấn kinh vô cùng.

Đúng là nước cờ lớn! "Đi!" Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân lóe lên, hai bước chân đã xuất hiện trên bầu trời Yến Đô.

Lại một lần nữa lóe lên, "bùm" một tiếng, lão vung tay chém ra một đạo phong nhận vạn trượng, bổ nát hoàng lăng to lớn.

Lộ ra một bóng người tuấn mỹ vô song dưới lòng đất. "Hồng Y?!" Bóng người tuấn mỹ sắc mặt kịch biến, không nói hai lời, thi triển tốc độ cực nhanh, lao về phía xa. "Còn muốn đi?!" Sắc mặt lão âm u, bàn tay duỗi dài vô hạn, tóm lấy bóng người tuấn mỹ.

Bỗng nhiên, ánh mắt Hồng Y Thiên Quân ngưng lại, bàn tay hung hăng bóp mạnh, bóng người tuấn mỹ biến hóa, lộ ra toàn thân là tử phách ngọc thạch.

Bên trong cơ thể có một đạo Nguyên Anh.

Chính là Thực Linh Chân Quân mà Diệp Bất Phàm đã giết khi xưa! "Vẫn là đồ giả?!

Sao có thể như vậy!" Sắc mặt lão đột biến, không thể tin nổi.

Lão quốc sư bói toán, tuyệt đối không thể sai! "Hồng Y tiền bối, bản tôn đã sớm trốn khỏi Yến Đô rồi, còn muốn tìm nữa sao?

Ha ha." Phân thân khôi lỗi mỉa mai. "Không đúng!

Có người nhúng tay vào, đã thay đổi mệnh cách của ngươi!" Hồng Y Thiên Quân cảm ứng nhạy bén, vẻ mặt lạnh như băng, có chút tức giận.

Đây là lần bố cục thứ hai.

Vẫn là chuẩn bị hai tay.

Nhưng cả hai tay đều thất bại! "Ngươi trở thành Yến Đế giả, tiểu quỷ Chu Hồ sắp chết kia biết đúng không?" Giọng lão lạnh như băng, tóm lấy phân thân khôi lỗi, một bước bước ra, đến Kim Loan Điện trong hoàng cung.

Trên Kim Loan Điện, văn võ bá quan đang buổi chầu sớm.

Sở Thân Vương, Việt Vương, Nguyệt Vương, cùng với Trấn Bắc Vương trọng thương từ chiến trường trở về. "Chuyện chiến trường Cổ Linh Quốc, tạm thời rút lui, ta sẽ giao thiệp với Chân Ma Tông, dù sao con trai thứ bảy của ta cũng đã chết." Thái Thượng Hoàng lúc này đang ngồi trên long ỷ, cả người toát ra khí tức mục nát, suy tàn.

So với ngày thường còn già hơn gấp trăm lần.

Có thể tọa hóa bất cứ lúc nào.

Thấy Hồng Y Thiên Quân đến, văn võ bá quan chấn kinh, vội vàng cúi người: "Bái kiến Hồng Y Thiên Quân!" Trấn Bắc Vương, Sở Thân Vương và những người khác run rẩy, không biết vị Hóa Thần này đột nhiên ghé thăm là có ý gì.

Thái Thượng Hoàng mắt hơi híp lại, run rẩy đứng dậy, chống long trượng, cúi người nói: "Bái... bái kiến Hồng Y Thiên Quân.

Không biết Thiên Quân giá lâm, có việc gì quan trọng?" "Đừng nói với ta, chuyện Yến Đế giả ngươi không biết?" Hồng Y Thiên Quân nhìn chằm chằm vào ông. "Cái gì?!

Con trai ta là giả?!" Sắc mặt Thái Thượng Hoàng kinh biến, đầy vẻ không thể tin nổi: "Không thể nào!" "Cái gì?!" Trấn Bắc Vương và những người khác cũng sắc mặt đại biến, không thể tin được.

Tin tức này không khác gì một quả bom tấn, nổ cho bọn họ choáng váng.

Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng nói: "Con trai ngươi đã bị Diệp Bất Phàm đoạt xá hai năm trước, ngươi cái tên ngu ngốc này còn bị lừa trong bóng tối sao?" "Con trai ta... con trai ta, phụt!" Sắc mặt Thái Thượng Hoàng lúc xanh lúc trắng, cuối cùng giận quá công tâm, phun ra một ngụm máu, ngửa đầu ngã xuống.

Dường như không thể chấp nhận kết quả này. "Thái Thượng Hoàng!" Văn võ bá quan kinh hãi, Trấn Bắc Vương và những người khác càng vội vàng tiến lên, cho ông uống đan dược chữa thương. "Thiên Quân đại nhân, phụ hoàng của thần đã không sống được bao lâu, không chịu nổi kích thích và giày vò, mong Thiên Quân đại nhân giơ cao đánh khẽ." Sở Thân Vương mắt đỏ hoe, quỳ rạp xuống, dập đầu cầu xin. "Diệp Bất Phàm đoạt xá đại ca thần, phụ hoàng không biết, nếu không đã sớm ra tay trấn sát hắn rồi!

Xin Thiên Quân đại nhân đừng trách tội!" Trấn Bắc Vương cũng khóc lóc thảm thiết, dập đầu nói.

Hoàng gia vô tình, nhưng Thái Thượng Hoàng chung quy vẫn là phụ thân của họ.

Vì hoàng thất, ông đã gắng gượng sống đến bây giờ, mỗi ngày đều phải chịu đựng đau khổ.

Hồng Y Thiên Quân nhíu mày, nhìn chằm chằm vào thân thể sắp xuống lỗ của Thái Thượng Hoàng.

Thực sự không nhìn ra được gì. "Rốt cuộc là ai đã thay đổi thiên cơ!" Hồng Y Thiên Quân phẫn nộ, hận không thể xé nát người đó ngay tại chỗ.

Nếu không như vậy, Lão quốc sư tuyệt đối có thể bói ra được bản tôn của Diệp Bất Phàm đang ở đâu!

Giờ phút này, công dã tràng! "Tên này, quả thật giảo hoạt như hồ ly, hắn đã từng đến Tuyết Quốc, e là Thiên Cơ Nữ Đế bên đó đã giúp hắn một tay." Thanh Mộc cự đầu bước vào Kim Loan Điện, sắc mặt cũng không tốt.

Vạn lần không ngờ huy động lực lượng lớn như vậy, lại nhận được kết quả này! "Không phải là bà ta, bà ta không dám!

Lẽ nào là..." Hồng Y Thiên Quân đột nhiên nhớ tới một người.

Tông chủ hiện tại.

Bà ta cũng cực kỳ giỏi về thuật bói toán.

Bề ngoài có vẻ như thù sâu như biển với Diệp Bất Phàm, nhưng nguyên nhân cụ thể, không ai biết! "Bên cạnh chân thân của Nữ Thần, chỉ có một đại tu sĩ?" Hồng Y Thiên Quân đột nhiên sắc mặt kinh biến, lớn tiếng hét giận dữ: "Thằng ranh con này, dám giở trò này với

lão tử!

Đi!" Nói xong, thân ảnh lập tức biến mất.

Không lâu sau khi hai người đi, Thái Thượng Hoàng ho ra máu, từ từ tỉnh lại. "Con trai ta, con trai ta!" Ông nước mắt lưng tròng, đấm ngực dậm chân. "Tra cho ta tung tích của Diệp Bất Phàm!

Ta muốn nó chôn cùng con trai ta!

Chôn cùng!" Giọng nói như lệ quỷ, gào thét. "Vâng!" Các đại thần im như ve sầu mùa đông, vội vàng lui xuống, chỉ còn lại Sở Thân Vương ở bên cạnh chăm sóc.

Thái Thượng Hoàng lau nước mắt, mặt không biểu cảm đứng dậy, đâu còn vẻ bi thương.

Đây chẳng qua là diễn một vở kịch cho tên họ Diệp xem thôi.

Vở kịch cuối cùng. "Phụ hoàng đã thay đổi thiên cơ của Diệp Bất Phàm, chuyện này chỉ có con biết, không được truyền ra ngoài!

Nếu không Đại Yến tất sẽ bị thanh toán!" Ông nhìn Sở Thân Vương, nghiêm túc dặn dò.

Ông tinh thông Thần Tướng Thuật, cả Nam Hồng Vực chỉ có một mạch Thiên Cơ Nữ Đế biết.

Chương 297

Lúc đầu bảo Phong phân thân truyền tin cho bản tôn của hắn, chính là vì ông đã nhìn ra điều không ổn.

Vì việc này, ông đã mất đi cơ hội ra tay cuối cùng, hiệp trợ phân thân của hắn, tìm cho bản tôn một con đường sống.

Sở Thân Vương mắt đỏ hoe: "Phụ hoàng, hà tất vì một người ngoài..." "Câm miệng!

Từ lúc nó chiếm lấy thân thể con gái con, nó đã không phải là người ngoài!

Hơn nữa, nó có thể đi cứu nữ nhân của mình là Ngu Tuyền Cơ, chứng tỏ là người trọng tình, sau này sẽ không bạc đãi Đại Yến chúng ta!" Thái Thượng Hoàng ngồi trên long ỷ, giọng nói trầm thấp. "Ta sẽ để Cảnh Vương lên ngôi, di chiếu đã soạn xong, mấy trăm năm sau, để đứa con của Diệp Bất Phàm và Chu Huyên Nhi đoạt lấy ngôi báu, dẫn dắt Đại Yến chúng ta đi đến phồn thịnh." Ông nhìn ra ngoài Kim Loan Điện.

Ánh mắt ngày càng mờ đi, bàn tay đầy nếp nhăn đặt lên đầu Sở Thân Vương, tựa như đang thì thầm: "Con à, hãy... hãy sống tốt, phụ hoàng... vì Đại Yến, đã...

đã cố hết sức rồi..." Giọng nói ngày càng nhỏ dần.

Sinh cơ hoàn toàn bị tử khí nhấn chìm, hoàn toàn bất động.

Cuối cùng, một đời kiêu hùng, Thái Thượng Hoàng của Đại Yến, tọa hóa tại chỗ!

Sở Thân Vương toàn thân run rẩy, nước mắt tuôn rơi, đau đớn khóc lớn. "Phụ hoàng!" Cách Yến Đô ba vạn dặm.

Thất Hợp Sơn. "Khôi lỗi phân thân chết rồi…" Ngu Tuyền Cơ vận một bộ trường quần màu hồng phấn, ngồi xếp bằng trong động quật, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, phun ra một ngụm máu.

Chết quá nhanh, ngay cả một tin tức cũng không kịp truyền về.

Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài động, một lão bà đang đứng đó, bất động như một bức tượng điêu khắc.

Ngu Tuyền Cơ lạnh lùng hỏi: "Thập nhất trưởng lão, hôm nay không cho phép ta bước ra khỏi nơi này một bước, đây là muốn cấm túc sao?" Lão bà hiệu là Bích Tiêu Đại Chân Quân, một đại thành giả Thủy đạo của Chân Ma Tông.

Trước kia nói là người hộ đạo, nàng cũng không hề nghi ngờ.

Nhưng bây giờ khôi lỗi phân thân đã chết. "Không dám cấm túc nữ thần, chỉ là lão tổ có nhiệm vụ giao phó cho ngươi, cứ chờ là được, tin rằng sẽ không lâu đâu." Lão bà có đôi mắt vẩn đục, thờ ơ đáp lại. "Ta muốn nghe sự thật." Giọng Ngu Tuyền Cơ run rẩy: "Hắn, còn sống không?" Lão bà liếc nàng một cái, trầm ngâm một lát, giọng nói mang theo vẻ tiếc nuối.

Nhưng ánh mắt lại càng lúc càng lạnh lẽo: "Nữ thần thiên phú cao, lại là người thông minh, Hồng Y lão tổ đích thân ra tay, nào có lý thất bại?" Lão khuyên nhủ: "Chỉ là một nam nhân thôi, có thể trở thành công cụ cho người bề trên, đó là vinh hạnh của hắn.

Ngươi còn có tương lai rộng mở, không bằng triệt để quy thuận Chân Ma Tông, vị trí nữ thần vẫn là của ngươi." "Hắn nói đúng, năm xưa nếu gia nhập Chân Ma Tông, e rằng bây giờ đã sớm chết rồi." Ngu Tuyền Cơ cười thê lương, bất lực ngồi bệt xuống đất.

Lão bà này cũng là cường giả trong số các Đại tu sĩ, Thủy đạo thần thông đã đến mức xuất thần nhập hóa.

Nàng chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ, đối phó với tu sĩ cùng cảnh giới thì còn được, nhưng đối mặt với lão bà này, chẳng khác nào châu chấu đá xe. "Chỉ là một tiểu tán tu thôi, gia nhập hay không cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của lão tổ." Lão bà dùng đôi mắt vẩn đục đánh giá Ngu Tuyền Cơ, cười khà khà lạnh lẽo: "Nữ thần nếu không biết điều, lão thân đây cũng có thể phế ngươi đi, cho cháu trai ta dùng làm lô đỉnh." "Cháu trai ta đã kẹt ở Nguyên Anh sơ kỳ ba trăm năm rồi, tin rằng với Thiên Mị Linh Thể của ngươi, có thể giúp nó đột phá." Năm xưa tranh thủ trở thành người hộ đạo cho nữ thần, lão đã dùng hết sức lực để bác bỏ ý kiến của mọi người.

Mục đích, chẳng phải chính là vì bây giờ sao?

Một nữ gián điệp, lại là tuyệt phẩm lô đỉnh chi thể! "Cháu trai ngươi, cái tên sắc quỷ đó à?

Ha!" Ngu Tuyền Cơ chế nhạo, bỗng nhiên nở nụ cười yêu kiều, tự tin nói: "Hồng Y Thiên Quân thì sao chứ?

Nam nhân của ta, không dễ giết như vậy đâu." "Thật sao?

Chỉ là một Nguyên Anh trung kỳ, cũng chỉ có tên phế vật Bạch Cốt kia mới chịu thiệt trong tay hắn." Lão bà khịt mũi coi thường.

Tông chủ Chân Ma Tông có thể nghịch cảnh phạt thượng, đó là vì y đặc thù.

Không có trường hợp thứ hai đâu! "Lão thân nếu ra tay, ngươi… Ngươi muốn tự bạo?!

Điên rồi sao?!" Nụ cười của lão bà cứng lại, sắc mặt đột biến, lập tức bấm quyết, từng luồng sương nước ngưng tụ thành tường nước, cố gắng ngăn cản Ngu Tuyền Cơ tự bạo. "Ta chết rồi, hắn sẽ không còn nỗi lo về sau." Ngu Tuyền Cơ quyến rũ mỉm cười, một nụ cười kinh tâm động phách.

Nhưng trong đôi mắt thu thủy lại long lanh giọt lệ, lướt qua nốt ruồi lệ dưới khóe mắt, đẹp một cách thê lương tuyệt luân.

Một luồng sáng chói lòa bùng nổ từ bụng dưới của nàng, khiến đất trời rung chuyển.

Lão bà tuy mạnh, nhưng lão am hiểu phòng ngự, căn bản không thể ngăn cản một Nguyên Anh sơ kỳ tự bạo! "Một gã đàn ông chó má! Đáng để ngươi phải chết vì hắn sao?" Lão tỏ vẻ giận dữ, nhưng không thể làm gì, đành phải lấy ra một tấm thuẫn nước, chắn trước người. "Năm đó ta đã nói, chỉ cần hắn giết được Hợp Hoan Lão Tổ, ta sẽ một lòng một dạ với hắn." Trong mắt Ngu Tuyền Cơ hiện lên vẻ quyến luyến và không nỡ, nàng từ từ khép mi lại.

Ngay khoảnh khắc trước khi nhắm mắt, nàng mơ hồ như thấy được bóng dáng của Diệp Bất Phàm, năm xưa trên giường chỉ còn thiếu chút nữa là đã thôn phệ hắn. "Định!" Một tiếng quát khẽ vang lên, Ngu Tuyền Cơ lập tức bị định trụ, thế tự bạo cũng dừng lại.

Một bóng người huyết bào thoáng cái di chuyển tới, hai ngón tay điểm vào bụng dưới của Ngu Tuyền Cơ, khiến Nguyên Anh của nàng ổn định lại.

Sau đó, bàn tay to lớn ôm lấy vòng eo thon của Ngu Tuyền Cơ, xoay người nhìn về phía lão bà. "Diệp Bất Phàm." Ngu Tuyền Cơ ngây người, vành mắt tức thì đỏ hoe, "oa" một tiếng khóc nức nở, vùi đầu vào lòng hắn. "Nữ nhân của ta, không ai có thể động vào ngươi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm.

Tại Quan Sơn, Phong phân thân sở dĩ ngay lập tức giết khôi lỗi phân thân của Ngu Tuyền Cơ.

Một là để biểu hiện sự vô tình vô nghĩa, lừa gạt Hồng Y Thiên Quân.

Hai là để phòng tin tức truyền ra, khiến Ngu Tuyền Cơ tự bạo. "Ngươi vậy mà còn sống?" "Đúng là đã đánh giá thấp ngươi rồi, nhưng đã dám đến đây, lão thân bắt ngươi cũng như nhau thôi!" Lão bà lập tức nhận ra Thiên Sát Chân Ma Công, ánh mắt trở nên sắc lẹm, há miệng phun ra ba thanh phi kiếm màu xanh lam.

Kiếm quang như núi, bắn thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Thần thông · Thủy Mạn Kim Sơn!" Lão lại bấm hai tay, "ầm ầm ầm" vô số linh khí đất trời hóa thành những con sóng khổng lồ, cao đến vạn trượng, nghiền nát Thất Hợp Sơn, ầm ầm bổ nhào về phía Diệp Bất Phàm. "Nàng đi trước đi." Diệp Bất Phàm điểm một ngón tay vào giữa trán Ngu Tuyền Cơ, truyền đi một thông tin vị trí.

Nàng mím chặt đôi môi đỏ, gật gật đầu, lập tức độn thuật bỏ chạy về phía xa.

Nàng ở đây chỉ là gánh nặng, ở lại không có ý nghĩa gì. "Các ngươi không ai đi được hết!" Lão bà thét lên một tiếng chói tai, vẻ mặt hung tợn đáng sợ, theo thần thông mở rộng, phạm vi vạn dặm biến thành một mảnh hải dương thủy quốc, sóng nước cao tận trời chặn kín đường lui. "Thật sao?

Lão già, hôm nay dù thế nào ngươi cũng phải chết ở đây!" Diệp Bất Phàm vung tay, một thanh đao khắc chặn lại ba thanh phi kiếm. "Định!" Hắn lạnh lùng mở miệng, thân thể lão bà tức thì bị định trụ.

Sau đó hắn phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, hình thành thiên trận, vây khốn lão ở bên trong.

Kiếm khí gào thét, trấn áp cả Thủy Mạn Kim Sơn. "Chân Long Chi Linh!" Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, trong tầng mây một tiếng rồng ngâm vang trời động đất, ngay sau đó là một con kim long khổng lồ bay ra, xông vào kiếm trận, bổ nhào về phía lão bà.

Với tu vi hiện tại của hắn, Chân Long Linh triệu hồi ra có thực lực

sánh ngang với Đại tu sĩ! "Thần thông của Đại Yến?!

Ngươi!" Lão bà sắc mặt kinh biến, vội vàng lấy ra một tấm khăn tay, nó phồng lên biến lớn, bảo vệ thân mình.

Nhưng dưới sự công kích của vô số đạo kiếm khí, pháp bảo khăn tay nhanh chóng trở nên ảm đạm, lại thêm sự tấn công điên cuồng của Chân Long Chi Linh đang nhe nanh múa vuốt.

Pháp bảo phòng ngự này của lão căn bản không trụ được bao lâu.

Chỉ một chiêu.

Lão lập tức rơi vào thế hạ phong.

Thực lực của Diệp Bất Phàm đã lật đổ nhận thức của lão. "Cấm kỵ pháp · Phiên Giang Đảo Hải!" Lão bà không màng đến Chân Ma Thiên Trận, phun ra một ngụm máu, thần sắc lập tức uể oải.

Hai tay bấm quyết, thiên địa biến sắc, vô tận nước biển từ trên cao đổ xuống, sông lớn dưới đất dâng lên, lấy Diệp Bất Phàm làm trung tâm, cả hai va chạm dữ dội.

Lực ép và xung kích khổng lồ như vậy khiến núi đá tức thì hóa thành hư vô.

Chương 298

Đừng nói Nguyên Anh trung kỳ, Đại tu sĩ cũng sẽ bị vụ nổ xung kích giết chết. "Chân Ma Pháp Tướng, Đại Mộng Pháp Tướng!" Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, ma khu vạn trượng đội trời đạp đất, bên ngoài khoác Đại Mộng Pháp Tướng, hai thứ chồng lên nhau, lực bộc phát tăng mạnh.

Hắn hai tay chống đỡ nước biển, chân đạp lên sông lớn.

Nhìn từ xa, tựa như Bàn Cổ chống đỡ đất trời. "Ầm!" Áp lực kinh hoàng tăng lên vô số lần, pháp tướng nứt vỡ từng tấc.

Cuối cùng, một tiếng "ầm" thật lớn, người khổng lồ vạn trượng bị sông biển ép chết, máu tươi bắn tung tóe. "Nhóc con, còn muốn đấu với bà nội ta à?" Lão bà cười lạnh.

Chân Ma Tông xưng bá Nam Hồng Vực quá lâu, không thiếu thần thông, càng không thiếu cấm kỵ pháp.

Mỗi loại mang ra ngoài, đủ để họ đứng vững ở vị trí bất bại cùng cấp!

Ngay lúc này, pháp bảo khăn tay quanh người lão đã bị kiếm khí và Chân Long Chi Linh đánh nát. "Tại sao kiếm trận không dừng lại?" Lão bà kinh ngạc.

Bỗng nhiên lông tóc dựng đứng, lão đột ngột quay người ném ra một tấm gương đồng.

Gương đồng bùng phát huyền quang, chiếu rọi về phía sau lưng.

Phía sau, một giọt tinh huyết trong nháy mắt tái tạo thành một thân thể.

Mái tóc máu cuồng vũ, bóng người chớp động, né được gương

đồng, xuất hiện bên cạnh lão bà. "Định lần nữa!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lẽo, miệng khẽ quát.

Thủy đạo thần thông này quá mạnh, không thể định trụ, hắn nếu đỡ cứng sẽ bị thương.

Kẻ vừa rồi đỡ đòn thay hắn chỉ là Chân Ma Huyễn Ảnh nhập vào thân xác, bản tôn Nguyên Anh đã sớm thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, thoát ra khỏi phạm vi thần thông.

Mục đích chính là một kích tất sát!

Lão bà bị Linh Ngữ trói buộc, không thể động đậy.

Mà không còn khăn tay phòng ngự, Chân Long Chi Linh và vô số kiếm khí đã ập đến.

Lão bà kinh hãi, đành phải bỏ xác mà chạy. "Ầm!" Thân thể bị xé thành từng mảnh vụn.

Còn Nguyên Anh thì nhanh hơn một bước, dùng cấm kỵ thần thông phòng ngự, gắng gượng chống lại sự công sát của kiếm khí, thoát ra khỏi Chân Ma Kiếm Trận.

Toàn bộ Nguyên Anh ảm đạm vô quang, như thể sắp tan vỡ.

Liên tiếp hai lần dùng cấm kỵ pháp, vốn đã bị tổn thương, lần này trực tiếp trọng thương. "Diệp Bất Phàm!

Nhóc con, chuyện này chưa xong đâu!" Lão bà oán độc thét lên, Nguyên Anh điên cuồng bỏ chạy về phía xa.

Không còn thân xác, tốc độ của lão nhanh đến khó tưởng tượng.

Nhưng Diệp Bất Phàm còn nhanh hơn. "Thật sự nghĩ ta không giết được Đại tu sĩ sao?

Chỉ là không muốn bại lộ quá nhiều thực lực mà thôi!" "Vạn Giang Thùy Điếu!" Một bóng dáng lão ông khổng lồ bao phủ lấy lão,

ngay sau đó, một sợi dây câu được quăng ra, móc trúng lão bà đã chạy xa ngàn dặm.

Không đợi dây câu thu về, Diệp Bất Phàm một bước bước ra, thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, tức thì đến gần. "Nhanh như vậy?!" Lão bà kinh hãi đến cực độ.

Đường đường là một Đại tu sĩ, trong mắt Diệp Bất Phàm lại như một đứa trẻ, mọi hành động đều nằm trong tính toán của đối phương. "Ta nguyện ý…" Lão bà vội vàng la lớn, nhưng còn chưa nói xong, một bàn tay to đã tóm lấy Nguyên Anh của lão, "bốp" một tiếng, hung hăng bóp nát.

Từ đó.

Một Đại tu sĩ Nguyên Anh.

Chết! "Đoạt xá ngươi, ta còn thấy bẩn tay!" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, tay áo lớn cuốn lấy túi càn khôn của lão, quay người nhìn về hướng Yến Đô với vẻ phức tạp.

Hắn có thể cảm ứng được.

Thái Thượng Hoàng đã chết!

Lật tay một cái, một cuốn bí kinh hiện ra trong tay.

Đây là món quà cuối cùng đối phương gửi cho hắn để che đậy thiên cơ.

Thần Tướng Thuật tàn quyển! "Sau này, ta bảo Đại Yến vạn thế vĩnh xương!" Diệp Bất Phàm chắp tay hành lễ.

Mà động tĩnh bên này quá lớn, sớm đã thu hút sự chú ý của không ít Nguyên Anh.

Ngàn dặm xa, từng ánh mắt chiếu tới, thần sắc đều chấn động, khó có thể tin nổi.

Họ không nhận ra người đàn ông tuấn mỹ đến vô lý này là ai.

Nhưng lại nhận ra lão bà kia.

Thập nhất trưởng lão của Chân Ma Tông.

Bây giờ lại bị một Nguyên Anh trung kỳ giết chết!

Đây là trường hợp đầu tiên từ xưa đến nay.

Điều này chẳng khác nào một quả bom ném vào hồ lớn, toàn bộ Nam Hồng Vực đều phải rung chuyển ba lần.

Năm xưa Tông chủ Chân Ma Tông, dù trọng thương Thần Du Đại Chân Quân, cũng không giết được y.

Ngay lúc này, từng luồng khí tức kinh thiên từ hướng Yến Đô bay tới, vốn đã không xa, gần như trong nháy mắt đã đến.

Dẫn đầu, tự nhiên là Hồng Y Thiên Quân. "Nhóc con, ngươi cũng có bản lĩnh đấy, ta còn thật sự tưởng ngươi vô tình vô nghĩa, bỏ mặc nữ nhân của mình!" Thần thức của Hồng Y Thiên Quân lan tỏa tới, quan sát chiến trường, tâm thần chấn động.

Một Nguyên Anh hậu kỳ.

Chết rồi!

Mà đám người sau lưng như Thanh Mộc Cự Đầu, Chân Ma Đại Trưởng Lão, Thanh Dương Đại Chân Quân càng nhìn càng thấy lạnh gáy.

Trung kỳ giết hậu kỳ.

Nếu tên này thành tựu cự đầu, dưới Hóa Thần ai còn là đối thủ của hắn? "May mà năm xưa đối mặt không phải là bản tôn của hắn, nếu không bất thình lình bị một đòn như vậy, ta không phải chết chắc?" Thanh Hà Đại Chân Quân, người từng giao thủ với phân thân của Diệp Bất Phàm ở Quan Sơn, nhìn thấy cảnh này mà mồ hôi lạnh

túa ra, lòng còn sợ hãi.

Thực lực này quá biến thái! "Diệp Bất Phàm, lần này, là bản tôn của ngươi phải không?" "Vì một nữ nhân, từ bỏ một tia sinh cơ." Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng nói, sải bước tới.

Y rất rõ, nếu Diệp Bất Phàm không cứu nữ thần, bây giờ đã chạy mất dạng rồi.

Với thủ đoạn ẩn nấp của đối phương, muốn tìm lại?

Khó như lên trời! "Cái gì?!

Người này chính là Diệp Bất Phàm?!" Ngàn dặm xa, không ít Nguyên Anh kinh ngạc, trong đó không thiếu tu sĩ của Thiên Tiên Tông, Vô Ưu Tông, Tán Tu Liên Minh.

Huyền Nữ Cự Đầu, Huyễn Thần Cự Đầu, v.v.

Đều là nhóm người truy sát Thi Đế không thành lần trước. "Ta không từ bỏ." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, lấy ra tượng đất nữ tu, bình tĩnh nói: "Ngươi ngầm bố trí, để ta vô tình gặp được Thi Đế, là muốn ta đoạt được Hậu Nghệ Cung trong tay hắn phải không?" "Ngươi là ai, ta không biết, nhưng nếu ta chết, ngươi bất kể có âm mưu gì, đều sẽ chết từ trong trứng nước!" Tượng đất nữ tu không có động tĩnh.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, cười lạnh một tiếng, trực tiếp ném tượng đất nữ tu về phía Hồng Y Thiên Quân: "Nếu đã như vậy, Hồng Y Thiên Quân, vật này tặng cho ngươi." Trước đó, Phong phân thân và Ngu Tuyền Cơ lần lượt truyền tin, vật này bỗng nhiên phát sáng, chính là để cảnh báo hắn.

Còn có con thỏ xuất hiện một cách khó hiểu kia nữa.

Hồng Y Thiên Quân nhìn chằm chằm vào tượng đất nữ tu, mày nhíu chặt.

Cảm giác quen mắt.

Chương 299

Nhưng lại không thể nhớ ra được. "Đây là tượng đất?

Thứ giống như Thỏ Ngọc Từ?" Hồng Y Thiên Quân nheo mắt, chộp về phía pho tượng.

Y có một trực giác.

Vật này, còn quan trọng hơn cả Ma Long Ngọc Tỷ, còn quan trọng hơn cả Diệp Bất Phàm! "Ông!" Tượng đất đột nhiên bùng phát bạch quang, một bóng hình yểu điệu mờ ảo hiện ra.

Là hình ảnh một nữ tử, nhưng không rõ mặt mũi, chỉ có thể lờ mờ thấy được hai tai thỏ trên đầu nhỏ, cùng với đuôi thỏ cong cong phía sau.

Con thỏ vung bàn tay trắng nõn, nắm lấy tượng đất nữ tu, ném về phía Diệp Bất Phàm.

Ngay sau đó, bên tai Diệp Bất Phàm truyền đến một giọng nữ trong trẻo: "Hấp thụ nguyệt hoa hai năm, ta chỉ có một cơ hội xuất hiện, không những sẽ kích thích Nguyệt Cung mở ra trước thời hạn, mà còn dẫn đến phiền phức lớn hơn!" "Cố gắng sống sót, ngày Nguyệt Cung mở ra, nhất định phải mang vật này lên mặt trăng, tiến vào Quảng Hàn Cung!" Diệp Bất Phàm nắm lấy tượng đất nữ tu, chắp tay nói: "Đa tạ!" Nói xong, không thèm để ý đến Hồng Y Thiên Quân nữa, quay người một bước ba ngàn dặm.

Bước thêm bước nữa, đã ở ngoài vạn dặm.

Tốc độ của hắn khiến đám người Chân Dương nhìn mà chết lặng. "Ngươi không thoát được đâu!" Hồng Y Thiên Quân giận dữ, khí tức kinh thiên bùng nổ, một bước bước ra, dưới chân khí lãng cuồn cuộn,

vạn dặm đại địa đột nhiên sụp đổ.

Nhấc tay nhấc chân, tựa như thiên uy. "Lũ tiểu bối của Chân Ma Tông, cho dù lão tổ tông của Ma Thổ các ngươi năm đó gặp ta, cũng phải gọi một tiếng bà nội, ngươi dám ở trước mặt ta làm càn!" Con thỏ vung nhẹ bàn tay trắng, trời đất đảo lộn, đột nhiên tối sầm.

Một vầng trăng sáng treo trên cao, từng tia nguyệt hoa chiếu xuống, tạo thành một vầng trăng khuyết, hung hăng đánh vào ngực Hồng Y Thiên Quân.

Một tiếng "đùng", y như bị sét đánh, thân thể đồng tử nổ tung, nguyên thần bay ngược mười vạn dặm, bay ra khỏi phạm vi Yến Quốc. "Vãi!" "Đây là cái quỷ gì vậy?" Ngàn dặm xa, Chiêm Tinh Sư của Thiên Tiên Tông da đầu tê dại, quay đầu bỏ chạy.

Bên cạnh, Huyền Nữ Cự Đầu, Huyễn Thần Cự Đầu càng thi triển tốc độ cực hạn, điên cuồng chạy về tổ của mình.

Hồng Y Thiên Quân.

Đệ nhất cường giả Nam Hồng Vực!

Cứ như vậy bị một đòn đánh nát thân xác, bay xa mười vạn dặm.

Quá khoa trương rồi!

Đại trưởng lão Chân Ma Tông, Thanh Dương Đại Chân Quân và những người khác toàn thân lạnh toát, ngay cả động cũng không dám động.

Hồng Y Thiên Quân cũng kinh hãi, bước liên tiếp mấy bước, trở lại chiến trường. "Ngươi!

Ngươi là… khí linh pháp bảo của Hằng Nga Tiên?!" Y chấn động, khó có thể tin nổi.

Tương truyền, Hằng Nga Tiên vô số năm trước đã bị một đại năng

vô thượng đánh tan.

Chỉ có khí linh pháp bảo may mắn thoát được, không rõ tung tích.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Hơn trăm vạn năm! "Không ngờ vẫn còn tiểu bối nhận ra ta." Con thỏ nhàn nhạt nói.

Hồng Y Thiên Quân sắc mặt âm tình bất định, lạnh lùng nói: "Săn bắt Diệp Bất Phàm, là ý chỉ tối cao của Ma Thổ, ngươi một cái khí linh, muốn đối đầu với cả Ma Thổ sao?" "Là vậy thì sao?" Giọng con thỏ vẫn đạm mạc, từ từ giơ bàn tay trắng lên. "Chuyện này, ta sẽ báo cáo lên trên, đi!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân đại biến, bàn tay to lớn vơ lấy một đám Nguyên Anh của Chân Ma Tông, trong nháy mắt độn thuật bỏ chạy. "Cứ thế bị dọa chạy rồi?" Con thỏ "chậc" một tiếng, khinh thường nói.

Trận chiến năm xưa, đến nay vẫn chưa hồi phục, nó không chống đỡ được bao lâu.

Con thỏ nhìn xung quanh, độn thuật bay về phía Diệp Bất Phàm rời đi, "Phải đi nhanh thôi." Mà theo thời gian trôi đi, vầng trăng treo trên cao ngày càng sáng hơn, ẩn ẩn rơi xuống, biến lớn.

Tựa như sắp rơi xuống mặt đất.

Nguyệt Cung, bắt đầu dị biến.

Trận chiến này cũng với một tốc độ kinh hoàng, lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Trung kỳ chém hậu kỳ.

Chiến lực quá mức khoa trương.

Cuối cùng khí linh của Hằng Nga Tiên hiện thân, càng gây nên sóng gió ngập trời.

Ba đại bá chủ và Tiên Tộc Trương gia chấn động, lập tức đưa Diệp Bất Phàm vào danh sách tu sĩ cao tầng.

Muốn giết lần nữa, thì phải phái ra Nguyên Anh cự đầu. "Khí linh của Hằng Nga Tiên có gì đó không đúng, với tính cách nóng nảy của nó, không thể nào tha cho Hồng Y Thiên Quân." "Chỉ có một khả năng, nó không có pháp bảo dung thân, đến nay vẫn chưa tu phục, khí linh không thể ra tay được mấy lần!" Hồng Y Thiên Quân phản ứng lại, tức giận không thôi.

Những kẻ sống được đến bây giờ, không có ai là kẻ ngốc.

Khí linh thật sự mạnh như vậy, đã sớm bảo vệ Diệp Bất Phàm tiến vào Nguyệt Cung rồi.

Vì thế, việc tìm kiếm Diệp Bất Phàm càng trở nên quyết liệt hơn, Hồng Y Thiên Quân triệu tập Nguyên Anh của các nước phụ thuộc đi tìm kiếm, làm bia đỡ đạn, còn mình thì chờ thời cơ hành động. … "Hằng Nga Từ, quả nhiên có vấn đề." Ngọc Quốc, nữ tử thần bí nhìn về phương xa, khẽ thở dài.

Nàng quay người khẽ nói: "Liên hệ Tiên Thổ, ngày Nguyệt Cung mở ra, để mấy vị Nguyên Anh đại viên mãn vào thăm dò!

Ta nghi ngờ Hằng Nga Tiên vẫn còn ở Nguyệt Cung, nàng chưa chết!" "Tiên trưởng, Tiên Thổ nếu mở ra, ảnh hưởng quá lớn." Một tượng đất tiến lên, do dự nói.

Ma Thổ, Tiên Thổ, Yêu Thổ không mấy ai dám thật sự mở ra, nếu không linh khí sẽ bị thế giới này nuốt chửng, nơi lập thân của họ sẽ trực tiếp bị phế bỏ! "Đại tiên sư không phải đã bói ra, thông đạo Tiên giới sắp mở rồi sao?

Đến lúc đó tiên linh khí sẽ bù đắp lại cho Linh giới, Tiên Thổ sẽ không bị phế bỏ." "Hơn nữa, chỉ là mở Tiên Thổ số chín, dù sao nơi

đó cũng đã sắp sụp đổ, không ảnh hưởng đến các Tiên Thổ khác!" Nữ tiên lạnh giọng nói: "Báo cáo lên Tiên Tôn, ngài sẽ đồng ý." Người tượng đất bất đắc dĩ, cung kính nhận lệnh: "Vâng!" Cùng lúc đó.

Tuyết Quốc, Tuyết Nhân Cốc.

Sâu trong đó, mấy ngọn núi tuyết lớn rung chuyển, đột nhiên đứng thẳng lên, lại là một người tuyết khổng lồ vô cùng.

Hai con mắt khổng lồ trăm trượng nhìn về phương xa: "Hằng Nga Tiên, quả nhiên chưa chết, báo cáo lên Tiên Thổ số sáu, săn bắt tiên nhân này!" Mà sâu trong Chân Ma Tông, Hồng Y Thiên Quân đứng trước một tấm gương đồng khổng lồ.

Một lúc sau, gương đồng gợn sóng, một bóng người thiếu niên mặc đồ cổ xưa bước ra từ trong gương.

Toàn thân ma khí tinh thuần đến cực điểm, hoàn toàn không thuộc về thế giới này.

Y nhìn Hồng Y Thiên Quân, với ánh mắt kẻ cả nhìn xuống, ra lệnh: "Kể cho ta nghe mọi thứ về Diệp Bất Phàm, còn nữa, chuyện về khí linh của Hằng Nga Tiên." "Ngươi nói chuyện với ai đấy?

Lão tử là tiền bối của ngươi, gọi gia gia!!" Hồng Y Thiên Quân một bạt tai quật ngã thiếu niên, mắng: "Một tên Nguyên Anh đại viên mãn, cho dù ngươi là con trai của Luyện Hư Thiên Tôn, đến địa bàn của ta, cũng đừng có làm càn!" "Ngươi!" Thiếu niên bị đánh đến ngơ ngác, tức giận không thôi.

Thân là một thiên kiêu của Ma Thổ, nào đã bị thổ dân đánh bao giờ? "Ngươi cái gì?

Còn tỏ thái độ không coi ai ra gì đó nữa, tin lão tử lột da ngươi không?" "Đến lúc đó ném ngươi vào cống nước thối, ai mà biết là ta làm?" Hồng Y Thiên Quân trừng mắt, săn bắt Diệp Bất Phàm thất bại,

lại bị khí linh của Hằng Nga đánh nát thân xác, tâm trạng đang cực kỳ tồi tệ.

Một tên Nguyên Anh quèn, y không chiều đâu. "Hồng gia, ngài lợi hại, đừng chấp nhặt với tiểu tử." Thiếu niên vội vàng thu lại vẻ kiêu ngạo, mặt dày mày dạn cung kính nói.

Ba chữ "thức thời vụ" chỉ thiếu điều khắc lên trán. "Trên người ngươi có Tiên Linh Ngọc không?" Hồng Y Thiên Quân nhìn chằm chằm vào hắn. "Ta…" "Đưa đây!

Lão tử muốn đột phá Hóa Thần đại viên mãn!" "Nếu không phải bị hạn chế bởi linh khí mỏng manh, lão tử đã sớm đột phá Luyện Hư rồi!" Hồng Y Thiên Quân đưa tay vào lòng thiếu niên mò mẫm, lôi ra một cái túi càn khôn.

Tìm ra hơn hai mươi khối Tiên Linh Ngọc trắng tinh, rồi nhét vào túi mình.

Tiên Linh Ngọc, là thứ căn bản để Hóa Thần tăng tu vi.

Cả Nam Hồng Vực rộng lớn, linh khí quá mỏng manh. "Trời ơi, còn có vương pháp không?

Còn có pháp luật không?" "Nói gì thì nói, ta cũng là con trai của Luyện Hư đại lão, vừa ra ngoài ngươi đã cướp bóc?" Lý Thu Thủy sắp khóc đến nơi rồi.

Hoàn toàn khác với tưởng tượng.

Không phải nói, sau khi rời khỏi Ma Thổ, tất cả Nguyên Anh, Hóa Thần ở Nam Hồng Vực đều phải cung cung kính kính với hắn sao?

Ai đời thấy thổ dân cướp tiền của người thượng giới bao giờ?

Chương 300

"Diệp Bất Phàm, nam, tuổi không rõ, hai năm đột phá Nguyên Anh, hiện tại Nguyên Anh trung kỳ, vừa mới giết một Đại tu sĩ…" Hồng Y Thiên Quân phớt lờ: "Ngươi bắt được hắn, chính là lập đại công." "Cái quái gì?

Hai năm đột phá trung kỳ?" Lý Thu Thủy quay đầu đi về phía gương đồng: "Loại quái vật này, vẫn là để cho mấy tên Hóa Thần các ngươi đối phó đi, tên này qua vài năm nữa, ta cũng đánh không lại." Lăn lộn ở Ma Thổ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy loại quái thai nào như thế. "Hừ!

Cút đi mà bắt!" Hồng Y Thiên Quân cười lạnh, xách cổ áo Lý Thu Thủy ném ra khỏi Chân Ma Tông. … Diệp Bất Phàm chạy nhanh về phía Tuyết Quốc, sau khi gặp Ngu Tuyền Cơ, hắn giảm tốc độ lại. "Diệp lang ~" Ngu Tuyền Cơ vui mừng, hai chân ngọc quấn lấy eo Diệp Bất Phàm, đôi môi đỏ mọng in lên, bàn tay nhỏ thì không an phận cởi quần áo hắn.

Tình đến lúc nồng nàn, khó mà kiềm chế.

Không có khoảnh khắc nào, yêu người đàn ông này hơn lúc này. "Ngoan ngoãn chút đi, đây là trên trời." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, đặt Ngu Tuyền Cơ lên phi kiếm: "Pháp nhãn, mở." Pháp nhãn nhìn chăm chú, Ngu Tuyền Cơ từ trong ra ngoài đều bị nhìn thấu, không có gì bất thường. "Ửa?

Quần lót màu hồng…" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngu Tuyền Cơ liền đỏ bừng, bàn tay nhỏ đấm nhẹ hắn một cái: "Không được nhìn." Sau đó, vầng trán trắng ngần áp vào trán Diệp Bất Phàm.

Từng đạo phù văn màu đỏ lóe lên, chui vào trong đầu Diệp Bất Phàm. "Thiên Sát Chân Ma Công phần tiếp theo, Nguyên Anh thiên, Hóa Thần thiên, Luyện Hư thiên…" Diệp Bất Phàm mừng rỡ, vội vàng hấp thu.

Không chỉ vậy, còn có một môn bảo điển chí cao khác của Chân Ma Tông – Phạm Thánh Thập Nhị Kinh. 【Thiên Sát Chân Ma Công · Nguyên Anh thiên: Công pháp phá hoại đệ nhất thiên địa, thu thập lôi kiếp, dung nhập vào Nguyên Anh, dung nhập càng nhiều, lực phá hoại của pháp lực càng mạnh, độ hùng hậu vượt qua cùng cảnh giới một bậc. 】【Tác dụng phụ: Mỗi tháng một lần vi hình thiên kiếp, ba năm một tiểu kiếp, mười năm một đại kiếp, đau đớn không chịu nổi, cửu tử nhất sinh, hơn nữa tu luyện vô cùng khó khăn, sau khi thành công, ngưng tụ Thiên Kiếp Pháp Anh, vạn thế vô địch. 】【Nghịch chuyển phụ diện một: Trong lúc tu luyện, sảng khoái không chịu nổi, cửu sinh nhất tử, hơn nữa tu luyện vô cùng dễ dàng, cẩn thận tu luyện. 】【Nghịch chuyển phụ diện hai: Tu luyện vô cùng dễ dàng, độ kiếp không thể bị đánh chết, hết sức cẩn thận tu luyện. 】 Diệp Bất Phàm sững sờ, không thể tưởng tượng nổi.

Trước Nguyên Anh, dung hợp là sát khí, sát khí càng mạnh, uy lực pháp lực càng cao.

Đến Nguyên Anh, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung nữa rồi. "Chẳng trách không ai có thể tu luyện thành công, cứ dăm ba bữa lại độ kiếp, ai mà chịu nổi?" "Nhưng mà, đối với ta, lại rất thích hợp!" Diệp Bất Phàm tinh thần phấn chấn.

Cái gọi là Thiên Kiếp Pháp Anh, nói trắng ra là toàn bộ Nguyên Anh chính là một dạng thiên kiếp khác, pháp lực tự mang theo lôi đình, mạnh hơn nhiều so với Dương Sát trước kia.

Hóa Thần thiên còn khoa trương hơn, tu đến cuối cùng, Nguyên

Thần bất tử.

Mà Nguyên Anh thiên còn kèm theo ba đạo nhân khí cấm kỵ thần thông.

Bản nâng cấp của Chân Ma Huyễn Ảnh, Pháp Tướng, Ma Khải.

Chân Ma Phân Thân, Thiên Kiếp Pháp Tướng, Vạn Kiếp Ma Khải, uy lực đều là đỉnh tiêm trong cấp Nguyên Anh.

Diệp Bất Phàm đè nén sự kích động, chú ý đến công pháp thứ hai. 【Phạm Thánh Thập Nhị Kinh: Phá hủy linh căn, đoạn tuyệt pháp đạo, chỉ luyện thể phách, thành Vô Thượng Pháp Thể, tu luyện khó như lên trời, cẩn thận tu tập. 】【Kinh thứ nhất, nuốt vạn loại trân kim, chịu nỗi đau sát phạt, đúc thành Kim Chi Nhục Thân, không gì không phá được, quyền tung ra như kiếm chém. 】【Kinh thứ hai, nuốt tinh hoa của vạn sông thiên thủy, chịu nỗi đau ngạt thở, đúc thành Thủy Chi Nhục Thân, lấy nhu khắc cương. 】【Kinh thứ ba, nuốt thiên địa viêm diễm, chịu nỗi đau thiêu đốt, đúc thành Hỏa…】【…】【Kinh thứ sáu, nuốt cơn gió lớn, chịu nỗi đau gió cắt, đúc…】【…Kinh thứ mười hai, nuốt hơi thở của năm tháng, chịu nỗi đau suy lão, đúc thành Tuế Nguyệt Nhục Thân, chưởng lên năm tháng, chưởng xuống năm tháng vong. 】Diệp Bất Phàm nhìn phương pháp tu luyện chi chít, da đầu tê dại.

Ba kinh đại biểu một cảnh giới, tu xong mười hai kinh, cũng gần đến Đại Thừa rồi. 【Mười hai kinh viên mãn hợp nhất, Hỗn Độn Tiên Thể sơ thành, khắc chế vạn đạo, tuổi thọ ngàn vạn năm. 】【Phụ diện nghịch chuyển: Tái tạo linh căn, nối lại pháp đạo, tu luyện dễ như trở bàn tay, cẩn thận tu tập. 】【Kinh thứ nhất phụ diện nghịch chuyển: nuốt vạn loại trân kim, hưởng sự sung sướng của sát phạt…】【Kinh thứ hai nghịch chuyển: nuốt thiên thủy vạn giang, hưởng sự sung sướng của hô hấp…】【…】"Đây là kinh văn thành

tiên!" Diệp Bất Phàm kinh thán, kích động không thôi.

Hắn đoán rằng, Thiên Sát Chân Ma Công có bí mật độ tiên kiếp, nguyên thần phi thăng.

Còn Thập Nhị Kinh, chính là nhục thân thành tiên.

Không ai có thể tu thành.

Chỉ có hắn.

Đừng nói Hồng Y Thiên Quân, Luyện Hư đại lão cũng phải đỏ mắt, bắt hắn đi mổ xẻ nghiên cứu.

Không chỉ có vậy.

Còn có mười một môn cấm kỵ thần thông mà Ngu Tuyền Cơ lấy được từ Chân Ma Tông, uy lực cái nào cũng biến thái hơn cái nào.

Thu hoạch lần này lớn chưa từng có! "Hai công pháp tu thành, Đại tu sĩ nhấc tay là có thể giết!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, đầu tiên tham ngộ 《Thiên Sát Chân Ma Công》. "Nàng mang ta đi cẩn thận, đến Tuyết Quốc, không cần vội." Hắn thi triển Đại Mộng Pháp Tướng, cố gắng giảm bớt dao động, sau khi tán đi pháp tướng, hắn dặn dò Ngu Tuyền Cơ.

Sau đó nhắm mắt nằm trong lòng mỹ nhân, hương thơm bao quanh, tiến vào mộng hương.

Tác dụng phụ của Đại Mộng Pháp Tướng sau khi nghịch chuyển, thi triển thuật này, có thể tiến vào tầng mộng thứ hai, ngộ tính, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên. "Được." Ngu Tuyền Cơ không hiểu tại sao, nhưng không hỏi nhiều.

Nàng ngồi xếp bằng trên phi kiếm, nhìn thanh niên trong lòng, bàn tay nhỏ si mê vuốt ve gò má hắn, "chụt" một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn hôn xuống. … Trong mộng.

Diệp Bất Phàm nằm trên bãi cỏ, lại ngủ thiếp đi.

Tiến vào tầng mộng thứ hai.

Đứng trên sườn núi, đầu óc tư duy càng thêm nhanh nhạy, pháp lực trong cơ thể vận chuyển cũng vui vẻ hơn nhiều.

Sau đó hắn nhắm mắt tu luyện Nguyên Anh thiên của Thiên Sát Chân Ma Công.

Dần dần, Nguyên Anh trong cơ thể hắn bắt đầu thay đổi.

Màu đỏ phai đi, chuyển thành màu trắng, từng tia điện hồ lượn lờ, cường độ và độ hùng hậu của pháp lực tăng vọt.

Ba ngày sau.

Nhập môn!

Nguyên Anh càng thêm ngưng thực, giống như một đứa trẻ thật sự.

Trước kia pháp lực luôn cách hậu kỳ một ranh giới, hơn nữa cường độ pháp lực không cao, hoàn toàn dựa vào sự gia trì của Ngũ Sắc Nguyên Anh.

Nhưng bây giờ, độ hùng hậu đã vượt qua trung kỳ, bước vào hậu kỳ, sánh ngang với Đại tu sĩ thực thụ!

Hơn nữa lực phá hoại tăng gấp bội, ra tay như thiên kiếp. "Có chủ tu công pháp quả nhiên khác hẳn, ta bây giờ, nếu giết lại Bạch Cốt và lão bà kia, chỉ một chiêu là hai người đó phải trọng thương." Diệp Bất Phàm hết sức hài lòng.

Bỗng nhiên, hắn có cảm giác, thoát ra khỏi giấc mộng, mở mắt ra. "Thiên… thiên kiếp?" Ngu Tuyền Cơ kinh hãi nhìn lên trời, nhưng tay ngọc vẫn ôm chặt Diệp Bất Phàm, bảo vệ hắn trong lòng.

Nàng đã từng độ thiên kiếp, biết rõ sự đáng sợ của nó. "Chỉ to

bằng cái bàn thôi mà." Diệp Bất Phàm nhìn đám mây kiếp to bằng cái bàn trên đầu, lắc đầu cười.

Nguyên Anh trực tiếp xuất khiếu, mở cái miệng nhỏ, như cá kình nuốt nước, nuốt chửng cả đám mây kiếp nhỏ vào bụng. "Diệp lang, chàng…" Ngu Tuyền Cơ trợn to đôi mắt thu thủy, có chút chấn động.

Lần đầu tiên.

Lần đầu tiên thấy có người dám nuốt thiên kiếp! "Ầm!" Cái bụng nhỏ của Nguyên Anh Diệp Bất Phàm phồng lên, truyền ra một chuỗi tiếng nổ lép bép.

Sau đó Nguyên Anh co giật, như bị động kinh, cứ giật đùng đùng. "Diệp lang!" Ngu Tuyền Cơ mặt mày kinh biến, vội vàng ra tay. "Không cần, ta đây là… đây là sướng quá." Nguyên Anh của Diệp Bất Phàm ợ một cái, cảm giác tê dại xông thẳng lên đỉnh đầu.

Sau khi tiêu hóa xong, trên Nguyên Anh có dòng điện lấp lánh, thuộc tính lôi của pháp lực càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 301

"Vi hình thiên kiếp mỗi tháng một lần, không đủ đô." Diệp Bất Phàm vẫn chưa thỏa mãn, tiện tay đánh ra một đạo pháp lực, một ngọn núi cao ngàn dặm xa lập tức bị đánh thành tro bụi.

Hắn thầm hài lòng.

Mỗi lần trải qua thiên kiếp, cường độ phá hoại của pháp lực sẽ tăng thêm một phần.

Sau đó, hắn bước một bước, tức thì năm ngàn dặm.

Bước liên tiếp chín bước, Kinh Hồng Huyết Độn Thuật đã vượt qua tốc độ cực hạn trước đây, đạt tới một vạn năm ngàn dặm. "Pháp lực ẩn chứa Lôi đạo, tốc độ càng nhanh hơn." Diệp Bất Phàm tắc lưỡi.

Ước tính dưới Hóa Thần, không có ai đuổi kịp hắn.

Năng lực bảo mệnh tăng mạnh! "Vút ——" Một luồng bạch quang đột nhiên từ phía sau tập kích tới, tốc độ như ánh sáng, trong nháy mắt đã đến. "Xoẹt!" Diệp Bất Phàm quay người tung ra một đạo Chân Long Chi Linh.

Theo chủ tu công pháp có được, long linh càng mạnh hơn, hơn nữa toàn thân đầy điện hồ, nghiễm nhiên trở thành lôi long! "Ầm!" Lôi long và bạch quang va chạm, triệt tiêu lẫn nhau, tan biến vào hư không. "Một đòn này, Đại tu sĩ bình thường cũng không đỡ nổi, Ngũ Sắc Nguyên Anh cộng thêm công pháp này, quả nhiên nghịch thiên." Một hư ảnh nữ tử đi tới, tấm tắc khen ngợi.

Trăm vạn năm trước, có không ít tuyệt đại tu sĩ ngưng thành Cửu Chuyển Kim Đan.

Nhưng không một ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại ở Ngũ Sắc Nguyên Anh, chết ngay tại chỗ. "Nếu không phải vì Hồng Y Thiên Quân, tiền bối e rằng sẽ không bao giờ xuất hiện phải không?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, Nguyên Anh dung nhập vào thân thể.

Mái tóc máu nhanh chóng bạc trắng, bạch y bạch phát, càng thêm thần tuấn.

Đây là đặc tính của Nguyên Anh thiên, hồng y hồng phát trước đây là do sát khí của công pháp gây ra. "Nhóc con nhà ngươi, tính kế Hồng Y, còn muốn tính kế cả ta?" Con thỏ bình tĩnh nói, tỏ vẻ hứng thú. "Tượng đất này không giống Thỏ Ngọc Từ cho lắm, thực sự rất bất thường, ta cũng là bất đắc dĩ, ngươi mà không ra, ta đã chuẩn bị vứt cái tượng nữ tu này đi rồi." Diệp Bất Phàm lấy tượng nữ tu ra, bóp bóp, cười nhạt nói. "Bàn tay bẩn thỉu của ngươi, lấy ra khỏi ngực nàng!!" Giọng con thỏ đột nhiên sắc lạnh.

Diệp Bất Phàm khựng lại, thu thu ngón tay.

Vừa khéo đang bóp trên ngực pho tượng.

Hắn không để ý: "Chỉ là một pho tượng thôi, nơi dung thân của cái khí linh nhà ngươi mà thôi." "Nàng không phải!" "Không phải tượng đất thì là cái gì?" Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, đột nhiên thần sắc cứng lại.

Hắn cúi đầu nhìn kỹ pho tượng nữ tu, dung mạo của nàng đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Sau đó, hắn cứng ngắc ngẩng đầu lên, khó tin nói. "Cái thứ này không lẽ… không lẽ là Hằng Nga tiên tử thật sao?!!" Da đầu Diệp Bất Phàm, tức thì nổ tung!

Diệp Bất Phàm vung tay ném nữ tu bằng sứ ra ngoài.

Bảo bối cái con khỉ!

Rõ ràng là một quả bom hạt nhân có thể phát nổ bất cứ lúc nào! "Ngươi!" Con thỏ kinh hãi và tức giận, vội vàng thu bức tượng sứ lại, cẩn thận đặt trong lòng bàn tay. "Tiền bối, mấy vị đại phật như các vị, ta chọc không nổi đâu." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, Ngu Tuyền Cơ bên cạnh càng sợ hãi trốn sau lưng hắn, tay nhỏ nắm chặt vạt áo.

Nếu là thật, vậy thì quá đáng sợ.

Cung chủ Nguyệt Cung, Thường Nga tiên tử chính là một huyền thoại.

Một huyền thoại mà ngay cả Hóa Thần, Luyện Hư cũng phải ngưỡng vọng. "Dù sao ta cũng đã cứu ngươi một mạng, dù là tình hay lý, ngươi cũng nên giúp một tay." Con thỏ dừng lại một chút rồi nói: "Huống hồ, lên được Nguyệt Cung, ngươi sẽ có lợi ích to lớn, có thể giúp ngươi thành tựu Hóa Thần." Diệp Bất Phàm nghe vậy, lòng chợt rung động.

Hóa Thần khó, khó hơn lên trời xanh.

Nếu không Chân Ma Tông cũng sẽ không cố chấp với ma long ngọc tỷ như vậy. "Được, trong khả năng của ta, nhưng bảo ta liều mạng ư?

Không thể nào." Diệp Bất Phàm đồng ý, sau đó nhận lấy tượng Thường Nga, cẩn thận cất đi.

Lần này không dám sờ ngực nữa.

Lỡ Thường Nga tiên tử sống lại, lấy thân báo đáp thì phải làm sao? "Bình thường cứ đặt tượng Thường Nga dưới ánh trăng, sẽ có lợi, ta ngủ một giấc trước đây." Con thỏ dặn dò, hóa thành một luồng sáng chui vào trong tượng sứ.

Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, rồi dẫn Ngu Tuyền Cơ đi về phía Tuyết Quốc.

Hắn hỏi: "Chu Tước bên kia thế nào rồi?" Lần trước bày mưu, Chu Tước đã theo Ngu Tuyền Cơ đến Chân Ma Tông.

Con chim này gan to bằng trời, không biết lại định trộm thứ gì. "Không rõ, sau khi về Chân Ma Tông đã không thấy bóng dáng đâu nữa." Ngu Tuyền Cơ nói.

Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Lười quản nó.

Thủ đoạn bảo mệnh của Chu Tước còn nhiều hơn cả hắn. "Lần này đến Tuyết Quốc, tu hành ổn định, đợi Bạch Trú bí cảnh mở ra, đi vào tìm kiếm cơ duyên đột phá Đại tu sĩ." Diệp Bất Phàm thầm tính toán.

Ngu Tuyền Cơ đã lấy được mấy môn cấm kỵ thần thông làm giảm tu vi ở Chân Ma Tông, cộng thêm song tu và linh dược do khôi lỗi phân thân gửi đến, trong vòng mấy năm là có thể tu luyện đến trung kỳ đỉnh phong.

Trên đường đi.

Diệp Bất Phàm trước tiên nghiên cứu tàn quyển 《Thần Tướng Thuật》. 【Thần Tướng Thuật: Gồm mười quan: Khí, Thần, Trọc Thanh, Đầu, Ngũ Nhạc Tam Đình, Ngũ Quan Lục Phủ, Khu, Tứ Chi, Thanh, Hình.

Dùng tướng thuật để bói toán vận mệnh, suy diễn cát hung họa phúc.】【Tác dụng phụ: Tu luyện gian nan, cần quan sát tướng với cường độ cao mới có thể đại thành, thai nghén ra thiên nhãn thông, người không có thiên phú, sự cần cù và nghị lực lớn không thể tu luyện.

Mỗi lần xem tướng, tổn thất tuổi thọ, chịu ảnh hưởng từ các phương diện như khí vận, tu vi của đối phương, tiết lộ thiên cơ, bị

đại thiên khiển.】【Nghịch chuyển phụ diện: Tu luyện dễ dàng, chỉ cần quan sát tướng với cường độ thấp là có thể đại thành, thai nghén ra thiên nhãn thông, kẻ lười biếng không có thiên phú cũng có thể tu luyện.

Mỗi lần xem tướng, tuổi thọ tăng mạnh, chịu ảnh hưởng từ các phương diện như khí vận, tu vi của đối phương, tiết lộ thiên cơ, nhận được thiên đạo chúc phúc.】"Ngon." Diệp Bất Phàm giơ ngón cái cho hệ thống.

Vì là tàn quyển, chỉ có thể xem vận mệnh, không thể đổi mệnh.

Cái gọi là đổi mệnh, nói trắng ra là từ hàng vạn lựa chọn, suy diễn sâu, xem vô số kịch bản của ngươi, tìm ra kịch bản có một tia sinh cơ!

Thái thượng hoàng lúc đầu chỉ giúp hắn che đậy thiên cơ, báo cho biết kết quả đại khái.

Chính Diệp Bất Phàm đã tự bày mưu, tìm ra một tia sinh cơ đó. "Đợi đến Tuyết Quốc, thử tìm cách lấy được thiên cơ thuật đổi mệnh từ Thiên Cơ Quốc." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, thi triển Đại Mộng Pháp Tướng, sau khi tiêu tán liền tiến vào tầng mộng cảnh thứ hai để tu luyện Thần Tướng Thuật.

Người có thiên phú bói toán bình thường tu luyện, muốn nhập môn cũng phải mất ít nhất ba năm, mà còn chưa chắc thành công.

Nhưng sau khi được hệ thống nghịch chuyển, ngày thứ ba Diệp Bất Phàm đã nhập môn, các loại diện tướng trong tướng thuật đều thông suốt trong lòng.

Hắn nhìn về phía Ngu Tuyền Cơ: "Thiên đình đầy đặn, mắt tựa sao sáng, cánh mũi có thịt, da mặt trắng hơn tai, là tướng sang quý." Xem tiếp, mắt hơi đau nhói, tâm thần tiêu hao rất lớn. "Ngươi biết xem tướng rồi à?" Ngu Tuyền Cơ ngẩn người, không thể tin được.

Không phải nói tu luyện bói toán rất khó sao? "Cung tử nữ ẩn chứa Thất Sát, Tham Lang, muộn con hoặc là… vô sinh." Diệp Bất Phàm mặc kệ tác dụng phụ, vẻ mặt kinh ngạc.

Cùng lúc đó, dòng chữ trên bảng hệ thống nhảy lên. 【Nghịch chuyển phụ diện, xem tướng sơ cấp, tăng thọ một năm.】 "Vô sinh?" Ngu Tuyền Cơ nhìn Diệp Bất Phàm một cách u oán.

Người sau gãi đầu, trầm ngâm nói: "Chắc là có liên quan đến thể chất của ngươi, Thiên Mị Linh Thể." "Ngươi thì sao?" Ngu Tuyền Cơ đột nhiên hỏi.

Diệp Bất Phàm lôi ra một tấm gương từ trong chưởng trung càn khôn, soi chính mình.

Thần Tướng Thuật không thể xem cho bản thân.

Nhưng sau khi nghịch chuyển phụ diện, xem cho mình cũng không có vấn đề gì. "Quan cô độc, ngũ bảo hộ… tướng chết bất đắc kỳ tử, vãi!" Diệp Bất Phàm ngây người.

Hắn lập tức tự an ủi mình: "Ta có đầy kỳ vật che đậy thiên cơ, lại có hơn vạn khôi lỗi phân thân, yếu tố ảnh hưởng quá nhiều, chắc là không chuẩn." Suốt chặng đường, Diệp Bất Phàm ẩn mình giấu tung tích, vô cùng khiêm tốn.

Phần lớn thời gian đều tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Thần Tướng Thuật》.

Chương 302

Công pháp cũ tiến triển nhanh nhất, đã theo kịp cảnh giới.

Tu vi không tăng, nhưng chất và lượng lại tăng mạnh, đã không thua kém bất kỳ Đại tu sĩ nào.

Thần Tướng Thuật, nhập môn là Thiên Cơ Sư nhất giai, tiểu thành nhị giai, đại thành tam giai, viên mãn là tứ giai.

Hắn đã bước vào nhị giai.

Tốc độ này có thể gọi là biến thái.

Mấy ngày sau.

An toàn đến Tuyết Quốc.

Gió bắc như dao, tuyết lớn bay đầy trời. "Đẹp quá." Ngu Tuyền Cơ ngắm nhìn bông tuyết bay lượn đầy trời, hứng khởi nhảy múa trong tuyết, dáng múa uyển chuyển, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều khiến người ta thần hồn điên đảo.

Diệp Bất Phàm mặc một bộ bạch y, bước đi trên nền tuyết trắng xóa.

Khóe miệng hắn nở nụ cười, vừa đi vừa thưởng thức vũ điệu, tâm trạng khoan khoái.

Đi bộ nửa tháng, tâm cảnh thay đổi hoàn toàn, lĩnh ngộ về trời đất sâu sắc hơn, tu vi cũng theo đó mà vững chắc hơn. "Sắp đến rồi." Ngu Tuyền Cơ nằm trên lưng Diệp Bất Phàm, cánh tay ngọc ngà vòng qua cổ hắn, thân mật nói. "Cõng ngươi cả đoạn đường, thật sự coi ta là trâu ngựa à?

Mau xuống đi." Diệp Bất Phàm vỗ nhẹ vào mông Ngu Tuyền Cơ,

trợn mắt nói.

Ngu Tuyền Cơ dụi đầu vào cổ Diệp Bất Phàm, làm nũng: "Không chịu đâu, đến Phiêu Tuyết Thành, chàng sẽ không còn là của riêng mình ta nữa." Nàng đã biết Hoàng Phủ Tang Du và Lục La đã đến Phiêu Tuyết Thành từ trước. "Trước đây sao không ghen tuông dữ vậy?" Diệp Bất Phàm cạn lời.

Sau trận chiến ở Yến Quốc, Ngu Tuyền Cơ trở nên bám người hơn.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ngưng lại, nhìn về phía xa.

Một thiếu niên áo lam đang chậm rãi đi về phía Phiêu Tuyết Thành.

Khi đến gần, thiếu niên nhìn về phía Diệp Bất Phàm, khách khí nói: "Đạo hữu, dám hỏi đây là đâu?" "Phiêu Tuyết Thành." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ khác lạ, liếc nhìn cuốn sổ trong tay đối phương. "Đa tạ, dám hỏi đạo hữu danh hào?" Thiếu niên áo lam lấy bút mực ra, bắt đầu ghi chép. "Thiên Cơ Chân Quân." Diệp Bất Phàm chắp tay, mỉm cười nói: "Đạo hữu quý nhân hay quên, ta là ai, không nhớ sao?" "Ờ?

Xin lỗi, trí nhớ của ta có vấn đề, rất nhiều chuyện đã quên mất rồi." Thiếu niên áo lam tinh thần phấn chấn, nhiệt tình đi tới: "Dám hỏi, ta là ai?" "Ai đã cướp sổ tay của hắn?

Thần hồn và nhục thân bị tổn thương nặng, nhiều phương diện xuất hiện bất thường." Diệp Bất Phàm âm thầm vận chuyển pháp nhãn thông, phát hiện vấn đề.

Không chỉ sổ tay, ngay cả túi càn khôn của đối phương cũng biến mất.

Diệp Bất Phàm cười nói: "Thần Du Đại Chân Quân của Vô Ưu Tông, cũng xem như là cố nhân của ta, hay là cùng đến Phiêu Tuyết

Thành nhé?" "Được!

Cuối cùng cũng gặp được người quen biết ta!" Thần Du Đại Chân Quân kích động đến rơi nước mắt.

Sau đó, Diệp Bất Phàm đi cùng Thần Du Đại Chân Quân, trên đường quan sát hành động của người này.

Hắn kinh ngạc phát hiện, nửa ngày trôi qua, Thần Du Đại Chân Quân vẫn không làm mới ký ức.

Chứng hay quên này, không biết có phải đã bị người ta chữa khỏi rồi không. "Thần Du đạo hữu, có dự định gì không?

Nếu không, hay là đến ở cạnh phủ đệ của ta nhé?

Tiền thuê sân viện, ta sẽ trả, dù sao cũng là cố nhân mà." "Tiện thể, kể cho ngươi nghe về lai lịch của ngươi." Diệp Bất Phàm cười ha hả.

Vốn dĩ định tìm cơ hội cướp sổ tay của đối phương để lấy Đại Mộng Tiên Kinh.

Nhưng bây giờ đã bị kẻ khác nhanh chân hơn.

Vậy thì không còn cách nào khác, chỉ có thể từ từ tính kế, hạ công phu trên người Thần Du.

Gặp phải cường địch, còn có thể dùng làm vệ sĩ.

Còn chuyện lừa đối phương là con trai mình, đúng là vớ vẩn.

Người ta trí nhớ kém chứ đâu có ngốc. "Thiên Cơ đạo hữu quả nhiên là cố nhân của ta!

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Thần Du mừng rỡ, không hề nghi ngờ.

Một tu sĩ trung kỳ, sao dám lừa một Đại tu sĩ như hắn?

Thế là, sau khi vào Phiêu Tuyết Thành, Diệp Bất Phàm lập tức thuê cho Thần Du Đại Chân Quân một sân viện ngay bên cạnh. "Ta đi dạo một vòng, cần phải tắm rửa sạch sẽ, Thần Du huynh cứ làm quen với nhà mới trước đi." Diệp Bất Phàm từ biệt Thần Du, bước vào sân nhà mình. "Cảm tạ." Thần Du nhìn bóng lưng Diệp Bất Phàm, lộ vẻ cảm khái: "Thiên Cơ huynh đúng là người tốt." Sau khi vào vùng băng thiên tuyết địa, hắn cũng gặp những tu sĩ khác, nhưng bọn họ vừa thấy hắn đã chạy, như thể gặp phải quỷ. ... "Ngươi về rồi à." Hoàng Phủ Tang Du nhìn thấy Diệp Bất Phàm, nhận diện một hồi, đôi mắt phượng lộ ra vẻ dịu dàng.

Bản tôn và phân thân không giống nhau lắm, phân thân chưa bao giờ tiếp xúc với nàng và Lục La. "Chủ nhân." Tiểu Lục La cũng mừng rỡ chạy tới, sau đó ngoan ngoãn nói: "Ngu tỷ tỷ." "Lục La à, có nhớ tỷ tỷ không?" Ngu Tuyền Cơ trêu chọc, sau đó liếc nhìn Hoàng Phủ Tang Du đầy địch ý.

Lục La ngoan ngoãn, ai cũng thích.

Nhưng Hoàng Phủ Tang Du quá xinh đẹp, lại còn thuộc tuýp dịu dàng, đối với đàn ông có sức sát thương rất lớn. "Diệp lang ~ đã đến nơi rồi." Ngu Tuyền Cơ trò chuyện với Lục La một lát, rồi nháy mắt với Diệp Bất Phàm, quyến rũ động lòng người.

Trên đường, hai người chưa giao lưu sâu. "Được." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, bế Ngu Tuyền Cơ vào phòng.

Vần vò hai ngày, Ngu Tuyền Cơ dần không chịu nổi, nhưng vẫn cắn nhẹ môi hồng, bảo Diệp Bất Phàm tiếp tục. "Vô sinh, ta tính không chuẩn đâu." Diệp Bất Phàm nhìn ra, bất đắc dĩ nói.

Cũng không biết có phải vì hẹp hòi không, cô nàng này quyết tâm muốn sinh một đứa con. "Ta còn muốn." Ngu Tuyền Cơ làm nũng.

Thế là, liên tiếp bảy ngày, Ngu Tuyền Cơ ngất đi. "Vừa dở lại vừa

ham chơi." Diệp Bất Phàm đắp chăn cho nàng, xoay người bước ra. "Bì suy" của hắn lúc này đã gần kết thúc, thể phách càng thêm cường đại, năng lực cũng theo đó mà tăng trưởng.

Sau đó, hắn lại tốn nửa tháng, hầu hạ Hoàng Phủ Tang Du và Lục La một phen. "Tu vi Nguyên Anh trung kỳ đã tăng lên một chút." Diệp Bất Phàm thầm khen.

Sau khi có được phần tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công, cộng thêm Hợp Hoan Lô Đỉnh Công, tốc độ tu luyện nhanh hơn trước rất nhiều.

Một ngày song tu, tương đương với tuyệt đỉnh thiên kiêu tu luyện hai trăm ngày. ... "Thiên Cơ đạo hữu, gần đây Vô Ưu và Chân Ma hai tông đại chiến đã đến hồi gay cấn, Thiên Tiên Tông và Tán Tu Liên Minh không biết vì sao cũng đánh nhau." Giang lão tổ ngồi đối diện Diệp Bất Phàm, vẻ mặt tiều tụy.

Mấy tháng qua, đều là phân thân sét mạo danh "Thiên Cơ Chân Quân", giao thiệp với các thế lực ở Phiêu Tuyết Thành.

Trong đó thân thiết nhất với Giang lão tổ, sau đó là Ma Vân La hội trưởng. "Nam Hồng Vực ngày càng bất ổn, nước ở đây rất sâu, ta đoán là có kẻ nào đó đứng sau giật dây, cố tình gây chiến." Diệp Bất Phàm nghi ngờ là Tử Quần La Lỵ.

Từ sau buổi giao dịch lần trước, nàng đã mấy tháng không lộ diện. "Chuyện này ta không biết được, bốn thế lực lớn chiến sự căng thẳng, tất sẽ cưỡng ép chiêu mộ tu sĩ Nguyên Anh, ta ở xa tận Tuyết Quốc cũng không thoát được." "Nghe nói Chân Ma Tông đã cưỡng chế triệu tập hơn mười vị Nguyên Anh, một nửa bị giao cho một cự đầu tên là Lý Thu Thủy, chuyên đi tìm Diệp Bất Phàm." Giang lão tổ thở dài một tiếng: "Tên họ Diệp đó là một sát tinh, Đại tu sĩ cũng không phải đối thủ, ta đi chẳng phải là nộp mạng sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Lý

Thu Thủy?" "Không biết lai lịch thế nào, các cự đầu của các thế lực lớn ta đều biết, chỉ riêng người này, cứ như từ trên trời rơi xuống." Giang lão tổ lòng còn sợ hãi: "Chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, một vị cự đầu của Vô Ưu Tông đã bị đánh trọng thương." "Diệp Bất Phàm này cũng có bản lĩnh đấy, còn có tin tức gì về hắn không?" Diệp Bất Phàm cảnh giác trong lòng, híp mắt lại. "Vô Ưu Tông và Thiên Tiên Tông đều xuất hiện một vị cự đầu, thần thông đáng sợ, đều dẫn một đội ngũ đi tìm người này." Giang lão tổ chỉ tay lên trên, thần bí nói: "Truyền văn, ba vị cự đầu này đều là thượng tiên từ Tiên Thổ, Ma Thổ." "Tiên Thổ, Ma Thổ..." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Tin tức này quá quan trọng.

Chu Tước chính là từ Yêu Thổ đi ra, thực lực không rõ, nhưng chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với cùng cấp bậc!

Chương 303

"Loại người này lai lịch không rõ, bí thuật truy tung chắc chắn cực mạnh.

Trước khi vào Bạch Trú bí cảnh, phải tu hành ổn định, toàn lực nâng cao thực lực và Thiên Cơ Thuật." Cảm giác cấp bách ập đến, Diệp Bất Phàm quyết định, trong thời gian này thân phận bản tôn tuyệt đối không thể lộ diện!

Cẩu thêm bảy tám năm nữa rồi tính.

Diệp Bất Phàm chuyển chủ đề: "Gần đây Thiên Cơ Thuật của ta gặp bình cảnh, không biết Giang đạo hữu, ở Thiên Cơ Quốc có thể lấy được Thiên Cơ Thuật cao thâm không?" Chỉ biết bói vận mệnh là không đủ, phải biết đổi mệnh!

Như vậy mới có thể vạn vô nhất thất. "À, Thiên Cơ đạo hữu không biết sao?

Ngươi không phải xuất thân từ...

à phải, quên mất, ngươi đã rời khỏi Triệu gia của Thiên Cơ Quốc từ sớm." Giang lão tổ chợt vỗ đầu, nói: "Chuyện này phải hỏi Thiên Cơ Nữ Đế rồi, nghe nói nàng đang chiêu mộ thiên tài trong giới Thiên Cơ Sư, nếu ngươi có thể làm khách khanh của Thiên Cơ Quốc, có lẽ sẽ học được Thiên Cơ Thuật cao thâm." Thiên Cơ Sư bị thiên khiển quá lớn, thường không sống lâu.

Vì vậy đại đa số tu sĩ chỉ thử một chút chứ không dám tu luyện sâu.

Lão quốc sư từ Yến Quốc trở về đã già đi rất nhiều, chẳng bao lâu nữa sẽ tọa hóa. "Thì ra là vậy, đa tạ." Diệp Bất Phàm nhớ đến vị nữ

đế phong hoa tuyệt đại, định bụng sẽ đến bái kiến.

Hắn bây giờ đã có công pháp, chiến lực đại tăng, lại thêm tu luyện 《Thần Tướng Thuật》, không quá sợ hãi người phụ nữ này. "Lão hủ có một việc muốn nhờ, dùng mười gốc linh dược vạn năm, mời đạo hữu ra tay, bói cho ta vận mệnh." "Đạo hữu yên tâm, nếu tuổi thọ bị tổn hại, ta sẽ luyện chế đan dược bồi bổ cho ngươi." Giang lão tổ ngượng ngùng nói ra ý định. "Ha ha, giao tình của chúng ta, việc này ta chắc chắn sẽ giúp." Diệp Bất Phàm cười ha hả, không giận mà còn mừng.

Hắn đang lo không có vật thí nghiệm để xem tướng, nâng cao Thần Tướng Thuật đây.

Không được phép mà xem bói ngay trước mặt, tu sĩ Nguyên Anh bình thường đều có cảm ứng vi diệu. "Ngươi...

ấn đường tối sầm, dần chuyển sang màu đen, ước chừng không đến hai tháng sẽ có một kiếp nạn, nhưng trong tối có ánh sáng, là tướng cửu tử nhất sinh." Diệp Bất Phàm cẩn thận quan sát, ngưng thần nói: "Cánh mũi hơi mỏng, chóp mũi hướng lên, dái tai dày mà lại lệch về sau, cũng có tướng phá tài." Nói xong, hắn làm bộ phun ra một ngụm máu.

Mặc dù hắn chỉ là Thiên Cơ Sư nhị giai, nhưng bói toán không màng hậu quả, hiệu quả mạnh hơn Thiên Cơ Sư bình thường rất nhiều.

Sự khác biệt với Thiên Cơ Sư tam tứ giai là người sau có thể bói ra nhiều thứ chính xác hơn.

Giống như sự khác biệt giữa kính lúp và kính hiển vi. "Xin lỗi, lần trước xem bói, thương thế chưa lành, thêm nữa e là sẽ chết ngay tại chỗ." Diệp Bất Phàm cười khổ.

Nhưng trên bảng hệ thống lại hiển thị. 【Nghịch chuyển phụ diện, xem bói trung cấp, tăng thọ năm năm!】 "Đa tạ Thiên Cơ đạo hữu." Giang lão tổ cảm kích nói, sau đó trò chuyện thêm vài câu rồi vội vã rời đi.

Đợi đối phương đi rồi, Diệp Bất Phàm phát hiện Thần Tướng Thuật lại tiến bộ thêm một chút. "Xem bói thêm vài chục lần nữa là có thể thăng cấp Thiên Cơ Sư tam giai." Diệp Bất Phàm trong lòng hài lòng.

Vài năm nữa thăng lên ngũ giai, đối mặt với Hóa Thần áp lực sẽ không quá lớn, thậm chí còn có thể khiến bọn họ gặp xui xẻo.

Nghỉ ngơi hai ngày sau, Diệp Bất Phàm tung tin, treo biển — Chuyên nghiệp xem bói ba ngàn năm, xu cát tị hung trắc nhân duyên.

Kim Đan Nguyên Anh đều được, chi phí là dược liệu thuộc tính kim.

Dùng để tu luyện Kim chi nhục thân của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Nhất thời, khách đến nườm nượp.

Phần lớn là người bản địa Tuyết Quốc và tu sĩ xung quanh.

Theo thời gian trôi qua, trình độ thiên cơ của Diệp Bất Phàm tiến bộ vượt bậc, rất nhanh đã bước vào tam giai.

Danh tiếng của hắn dần nổi lên, lấy Tuyết Quốc làm trung tâm, lan ra bốn phía.

Thậm chí người của ba bá chủ lớn và Tán Tu Liên Minh cũng không ngại vạn dặm đến bái kiến.

Bọn họ cũng có Thiên Cơ Sư, nhưng nghề này mỗi lần xem bói là một lần chịu thiên khiển, chẳng mấy ai lấy cái này làm kế sinh nhai.

"Nửa tháng qua, tuổi thọ của ta tăng thêm ba trăm năm, chậc." Diệp Bất Phàm cảm khái, tuổi thọ của hắn bây giờ đã hơn hai ngàn năm.

Ban ngày tiếp khách, thỉnh thoảng cùng Thần Du luận đạo, cùng La hội trưởng, Thái Thượng cung chủ phẩm trà.

Vốn dĩ Thần Du sau khi biết lai lịch của mình đã muốn về Vô Ưu Tông, nhưng Diệp mỗ nhân lại úp mở nhắc một câu, kẻ ra tay làm hắn bị thương có thể là tu sĩ của bản tông.

Thế là gã này không đi nữa, ngay cả khi cao tầng Vô Ưu Tông triệu tập.

Buổi tối, Diệp Bất Phàm thì bận rộn chạy qua lại giữa ba phòng của Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ và tiểu Lục La, dưới sự hỗ trợ của hai đại công pháp, tu vi tăng trưởng rất nhanh.

Định Thân Thuật và các thần thông khác cũng không hề bỏ bê.

Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong phòng bế quan.

Trước mặt hắn là các loại trân kim. "Thiên niên thiết thụ tâm, lưu ly kim, hổ phách kim, viêm linh kim..." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, bắt đầu tu luyện kinh thứ nhất của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Trước tiên hủy linh căn! "Ầm!" Một luồng thần thức hướng về phía dưới cùng trung tâm đan điền, sau một tiếng nổ lớn, linh căn rực rỡ như lửa đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm trắng bệch.

Nguyên Anh cũng đang héo úa, như bình không có gốc, lung lay sắp đổ.

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng vận chuyển kinh văn thứ nhất, vơ lấy mấy viên kim loại ném vào miệng, nhai rau ráu mấy cái rồi nuốt vào bụng.

Bụng đau như dao cắt, thống khổ không chịu nổi.

Nhưng rất nhanh hệ thống nghịch chuyển, từng cơn khoan khoái ập đến, như có những ngón tay mạnh mẽ đang xoa bóp vùng bụng. "Sướng!" Diệp Bất Phàm cười lớn, theo đó nuốt chửng các loại trân kim, bề mặt cơ thể nổi lên kim quang.

Khác với kim huyết của Phạm Thánh Ma Công, nó thuần túy và mạnh mẽ hơn, từ đó cũng có thể thấy, công pháp trước đó hoàn toàn là hàng nhái của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Thân thể nhuốm màu vàng, lấp lánh tỏa sáng, như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, tràn ngập sự cứng rắn và sắc bén.

Nửa tháng sau, Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn đúc nhục thân thành Kim chi nhục thân, từ trong ra ngoài.

Cảnh giới nhục thân càng tiến bộ vượt bậc, đạt đến trình độ Nguyên Anh trung kỳ, khí huyết cuồn cuộn như sóng lớn.

Cảnh này nếu để Hồng Y Thiên Quân nhìn thấy, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp.

Kim chi nhục thân tu thành, ít nhất cũng phải mất mấy chục năm, nửa tháng đã đúc thành, quả là chuyện hoang đường. "Với cường độ nhục thân hiện tại, cho dù tu sĩ sơ kỳ tự bạo cũng không làm tổn thương được nhục thân của ta, mà tích huyết trọng sinh lại càng nhanh hơn." Diệp Bất Phàm vô cùng hài lòng.

Nhục thân sơ kỳ đột phá trung kỳ bình thường còn khó hơn cả pháp lực.

Nhưng hắn có 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, Bì suy đã qua, chỉ cần vượt qua "Nhục suy" nữa, vượt qua cảnh giới kẹt lại, là có thể bước vào trung kỳ!

Diệp Bất Phàm suy đoán, chỉ riêng nhục thân trung kỳ, có lẽ đã có

thể đối đầu với Đại tu sĩ.

Công pháp có thể đúc thành tiên thể, nghịch thiên hơn nhiều so với bản giản lược 《Phạm Thánh Ma Công》.

Khuyết điểm duy nhất là không có thể thuật thần thông. "Nhục thân, pháp lực cộng lại, dưới cự đầu Nguyên Anh ta vô địch." Diệp Bất Phàm tràn đầy tự tin. "Hửm?" Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm nhíu mày, cúi đầu ngửi ngửi người mình.

Một mùi hương kỳ lạ lan tỏa khắp phòng bế quan.

Nhìn lại linh căn, không biết từ lúc nào đã thay đổi.

Toàn thân nó đều phát sáng, như một mặt trời, tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí tăng gấp mấy lần!

Sau khi hệ thống nghịch chuyển, linh căn được tái tạo, đột phá giới hạn của cực phẩm dương linh căn. "Vãi!

Luyện thành Thái Dương Chi Thể?" Diệp Bất Phàm giật nảy mình, mừng lo lẫn lộn.

Mừng là tốc độ song tu của hắn nhanh hơn.

Lo là mùi hương kỳ lạ càng khó che giấu hơn. "Thôi kệ, bắt đầu độ Nhục suy kiếp." Diệp Bất Phàm hít một hơi, vận chuyển Thiên Nhân Đạo Điển. 【Cốt suy: Toàn thân xương cốt từng tấc hóa thành tro bụi, trải qua thống khổ tột cùng...】 【Nghịch chuyển phụ diện: Xương cốt từng tấc ngưng tụ, trở nên mạnh mẽ, trải qua khoái cảm tột cùng...】 Xương cốt trong cơ thể bắt đầu vỡ vụn, sau khi nghịch chuyển, nhanh chóng tái tạo, ngưng tụ, ngày càng cứng rắn, đuổi kịp pháp bảo tứ giai trung phẩm.

Đồng thời, cảm giác tê dại ập đến, từng cơn khoan khoái.

Chương 304

Diệp Bất Phàm mất một lúc mới thích nghi được, đứng dậy, bước ra khỏi phòng bế quan. "Chàng xuất quan rồi à?" Ngu Tuyền Cơ vui mừng, quyến rũ nhào vào lòng hắn, cười hì hì: "Buổi tối ở lại phòng ta được không?" Từ khi Diệp Bất Phàm nói nàng vô sinh, nàng như tẩu hỏa nhập ma, chỉ hận không thể treo mình trên người hắn.

Vừa nói, chiếc mũi xinh xắn vừa ngửi ngửi, đôi mắt thu ba hiện lên dục hỏa, thần trí cũng trở nên mơ hồ. "Uy lực lớn hơn rồi, lại có thể ảnh hưởng đến thần trí?

Chẳng phải nói, khi đối chiến với nữ tu, họ còn phải phân tâm chống lại mùi hương lạ này của ta sao?" Diệp Bất Phàm vẻ mặt kỳ quái.

Thái Dương Chi Thể quá bá đạo rồi. "Ta muốn ~" Ngu Tuyền Cơ khẽ rên rỉ.

Diệp Bất Phàm bế ngang thân thể mềm mại của Ngu Tuyền Cơ, bước vào phòng ngủ.

Một đêm mây mưa.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Kim chi nhục thân, cứng rắn như sắt.

Đừng nói bảy ngày, Ngu Tuyền Cơ hai ngày còn chưa trụ nổi đã ngất đi. "Quá mạnh mẽ." Diệp Bất Phàm sau khi thử nghiệm, tinh thần phấn chấn bước ra khỏi phòng ngủ, cảm khái vạn phần.

Trên giường, cả Nam Hồng Vực không tìm được một đối thủ.

Sau đó, Diệp Bất Phàm áp chế mùi hương lạ, vẫn xem bói như thường lệ, nhưng yêu cầu đã thay đổi.

Lần này cần là thủy đạo kỳ trân, để tu luyện Thủy chi nhục thân.

"Đa tạ Thiên Cơ tiền bối đã giải đáp thắc mắc cho vãn bối, vãn bối xin cáo từ." Một thanh niên Kim Đan cung kính cúi đầu, dâng lên một gốc "Thủy Nguyên Hoa" năm ngàn năm tuổi, rồi lui ra khỏi sân nhỏ.

Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, cất linh dược vào hộp ngọc.

Một lúc sau, một bóng người già nua lặng lẽ từ cửa sau bước vào sân, đưa ra một hộp gỗ. "Lấy được từ một cổ động phủ ở biên giới Tiểu Nhân Quốc, chiến trường của Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đã lan đến đó rồi." "Nguyên Anh chân quân hai bên, thương vong đã lên đến hai mươi người." "Thái thượng hoàng Yến Quốc qua đời, lão cảnh vương lên ngôi, cũng bị cuốn vào cuộc chiến này, nhưng Sở thân vương vẫn chưa bị điều đi." Lão giả trầm giọng nói. "Chiến trường này lan rộng quá, may mà ta chạy nhanh, nếu không đã bị Chân Ma Tông cưỡng chế chiêu mộ đi làm tiên phong rồi." Diệp Bất Phàm thầm may mắn, nhìn đối phương rời đi.

Mở hộp gỗ, bên trong là một cây bồ công anh màu máu.

Vạn năm huyết bồ, một trong những kỳ trân của trời đất. "Bày mưu ba năm, đã đến mùa thu hoạch." Diệp Bất Phàm vui mừng, trịnh trọng cất đi.

Lão giả vừa rồi chính là nhóm khôi lỗi phân thân đầu tiên hắn cử đi khi vừa trở thành Yến Đế!

Cùng với sự trở về của các khôi lỗi, linh dược mang về đủ để đẩy hắn lên Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Khi đó chỉ cần đợi Bạch Trú bí cảnh mở ra, tiến vào đột phá hậu kỳ! "Thiếp thân Nguyệt Hương Lăng, ra mắt Thiên Cơ đạo hữu." Một nữ tử xinh đẹp mặc váy sa xanh bước vào, mỉm cười, cúi người hành lễ.

Diệp Bất Phàm híp mắt, ra hiệu cho nàng ngồi xuống. "Không biết

đạo hữu có việc gì?" "Mời Thiên Cơ đạo hữu xem bói cát hung." Nữ tử áo xanh che miệng cười khẽ.

Một đôi mắt sáng lại đang đánh giá Diệp Bất Phàm từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ kỳ lạ.

Nàng đã dò hỏi rất lâu, chuyên vì người này mà đến.

Thân là Thiên Cơ Nữ Đế, bên cạnh xuất hiện một kẻ xem bói liên tục cả trăm lần mà không chết, sao có thể không khiến nàng chú ý?

Diệp Bất Phàm mặt vẫn giữ nụ cười, không hề biến sắc.

Hắn chau mày nhìn tướng mạo vóc dáng của nữ tử. "Cô nương, cô có điềm đại hung đấy!" ... "Hi hi ~ chỗ nào lớn cơ?" Thiên Cơ Nữ Đế chớp chớp mắt, che miệng cười duyên. "Ngực lớn." Diệp Bất Phàm rất nghiêm túc. "Đúng là tên háo sắc, người thường không nhìn thấu được chân thân của ta, Thần Tướng Thuật cũng không được, là Pháp Nhãn Thông đúng không?" "Loại cấm kỵ thần thông này cũng dám sử dụng thường xuyên, không sợ mù à?" Thiên Cơ Nữ Đế vén lọn tóc, lười biếng dựa vào ghế. "Vì để chiêm ngưỡng vóc dáng của Nữ Đế, mù cũng đáng." Diệp Bất Phàm liếc xuống dưới eo đối phương, chậc chậc khen ngợi: "Màu đen, còn thêu uyên ương, ồ?" ngươi đến tháng à?" Nụ cười trên mặt Thiên Cơ Nữ Đế cứng lại, tai cũng đỏ bừng, suýt nữa nổi điên.

Nàng vội vàng dùng pháp lực che lại, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Thật không sợ ta giết ngươi sao?" Người này thật sự quá to gan. "Đại tu sĩ, ta cũng không phải chưa từng giết." Diệp Bất Phàm nhe hàm răng trắng, giọng điệu lạnh đi vài phần: "Thiên Cơ Quốc không phải thế lực cấp bá chủ, Diệp mỗ nhân có thực lực huyết tẩy." Lớp ngụy trang của hắn không qua mắt được Thiên Cơ Nữ Đế, người sở hữu 《Thiên Nhãn Thông》.

Đây là một lời cảnh cáo, để tránh phiền phức sau này.

Thiên Cơ Nữ Đế im lặng, thở dài nói: "Xem ra là lão quốc sư khiến ngươi có ấn tượng không tốt về nước ta, ông ta làm gì, không liên quan đến Thiên Cơ Quốc." Nếu là lúc ở buổi giao dịch trước kia, nàng chỉ có hứng thú với Diệp Bất Phàm, nhưng lúc đó đối phương chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ, không lọt vào mắt nàng.

Nhưng bây giờ, hắn đã bước vào trung kỳ, lại còn nghịch cảnh phạt thượng, giết chết Bích Tiêu Đại Chân Quân, nghiễm nhiên trở thành một phương bá chủ, có vốn liếng để huyết tẩy một quốc gia. "Như vậy tốt nhất, lão già đó làm chó săn cho Chân Ma Tông, ta còn chưa tìm lão tính sổ!" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Chuyện ở Yến Quốc, thu hoạch rất lớn, nhưng tổn thất cũng không nhỏ, hai phân thân Nguyên Anh đã chết, ngay cả Thái thượng hoàng cũng băng hà.

Hắn và Chân Ma Tông sớm đã không chết không thôi.

Đợi vài năm nữa đến Bạch Trú bí cảnh, nói gì thì nói cũng phải giết mười mấy trưởng lão của bọn chúng! "Bản đế sắp xếp cho ngươi gặp Lý Hàn, nhưng ngươi phải đồng ý một điều kiện, trở thành khách khanh của Thiên Cơ Quốc ta." "Ta còn muốn Thiên Cơ Thuật, Thần Tướng Thuật mà Thái thượng hoàng cho ta chỉ là tàn quyển." "Không được." "Vậy, ta đem bản thân mình cho ngươi thì sao?

Trở thành diện thủ của ngươi." Diệp Bất Phàm nói rất nghiêm túc.

Thiên Cơ Nữ Đế nhìn hắn, bĩu môi, khinh bỉ nói: "Ngươi đúng là không biết xấu hổ!

Trở thành diện thủ của ta, ta còn được lợi à?" Nàng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Một đôi giày rách đã bị không biết bao nhiêu người ngủ qua, nàng mới không cần!

Diệp Bất Phàm nghiêm túc: "Ngủ với ta, thật sự có lợi." Nếu tin tức về Thái Dương Chi Thể bị lộ ra ngoài, tiện thể công bố luôn 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, e là cả Nam Hồng Vực sẽ chấn động, những nữ nhân đó sẽ điên cuồng tranh giành hắn.

Không hề khoa trương.

Đối với nữ tu sĩ mà nói, hắn chính là một viên đại đan di động, lại còn là loại không giới hạn số lần. "Cút!

Ta thà chết đói cũng không ngủ với ngươi!" Thiên Cơ Nữ Đế quát khẽ, lập tức chuyển chủ đề: "Lúc ở Bạch Trú bí cảnh, hãy giúp ta lấy được một ít tạo hóa, ta sẽ truyền cho ngươi Thiên Cơ Thuật." "Ngươi muốn nhân cơ hội này đột phá cự đầu Nguyên Anh?" Diệp Bất Phàm híp mắt: "Bên trong rốt cuộc có gì?" Thiên Cơ Nữ Đế không giấu diếm: "Trong Bạch Trú bí cảnh có tiên linh ngọc, và linh mạch lục giai, tốc độ tu luyện gấp mười lần bên ngoài!" "Hơn nữa ở đó có linh dược vạn năm đã tuyệt tích ở bên ngoài, chất lượng cũng vượt trội hơn gấp mười lần, còn có Anh Biến Trì, có thể giúp Kim Đan viên mãn đột phá Nguyên Anh, nơi sâu nhất có thể giúp Nguyên Anh chân quân đột phá bình cảnh, đồng thời thoát thai hoán cốt." "Không chỉ vậy, thậm chí còn tồn tại những cấm kỵ thần thông về thể thuật và pháp thuật có uy lực tuyệt cường." "Hít!

Chẳng trách nhiều Nguyên Anh lại đổ xô đến vậy." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, lòng chợt rung động.

Tiên linh ngọc, cao hơn linh thạch một bậc, vì vậy Hóa Thần muốn nâng cao tu vi, vật này là tốt nhất.

Mà "Anh Biến Trì", hắn cũng cần.

Chỉ dùng cấm kỵ pháp, đột phá hậu kỳ không chắc chắn, nhưng thêm ao này vào, thì vạn vô nhất thất!

Đồng thời, để Lục La đột phá Nguyên Anh ở bên trong.

Nàng đã Kim Đan viên mãn, thủ đoạn thông thường không thể hóa anh. "Được!" Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

Liên thủ với Thiên Cơ Nữ Đế, ở Bạch Trú bí cảnh gần như có thể càn quét.

Một Thiên Cơ Sư tứ giai đỉnh cấp.

Một kẻ nghịch chuyển thiên khiển, hồng vận ngập trời, lại còn biết xem bói, cự đầu đến cũng phải rơi vào bẫy. "Chọn ngày, cùng ta về Thiên Cơ Quốc một chuyến, trao cho ngươi thân phận khách khanh, tiện thể dẫn ngươi đi gặp Lý Hàn." Thiên Cơ Nữ Đế rất dứt khoát.

Khoảng cách đến lúc Bạch Trú bí cảnh mở ra còn mấy năm nữa.

Chút thời gian này, đối với những Nguyên Anh như họ, cũng chỉ là một cái chớp mắt. "Hay là để Lý Hàn đến Phiêu Tuyết Thành một chuyến." Diệp Bất Phàm nhấp trà cười nói.

Thiên Cơ Nữ Đế lườm hắn một cái: "Cẩn thận quá mức rồi đấy?

Cho dù để hắn đến, ngươi muốn có được Thiên Cơ Thuật, cũng phải đến Thiên Cơ Quốc một chuyến, trong đó chân lý số sáu chỉ có thể lĩnh ngộ từ Thiên Bích, dù sao cũng liên quan đến đại đạo thiên cơ, ta không thể truyền thụ được." Diệp Bất Phàm ngẩn ra, thầm tính toán: "Thôi vậy, qua một thời gian nữa, đi một chuyến là được." "Cứ quyết định như vậy nhé." Nói xong, một làn hương thoảng qua, nàng thong thả rời đi.

Diệp Bất Phàm thì soi gương, cẩn thận xem bói.

Bây giờ trình độ xem bói đã vào tam giai, nhìn thấy được nhiều thứ hơn.

Lần trước nhìn thấy quan cô độc, tướng chết bất đắc kỳ tử không sai, đây là mệnh cách, trời sinh phàm cốt.

Nếu không có hệ thống, hắn vẫn là tu sĩ Luyện Khí một trăm mười lăm tuổi, không cha không mẹ không con cái, đã bị Sở Tử Tuyết chơi chết rồi.

Chương 305

"Lông mày phủ sương mù xám, mắt mờ u tối, môi hơi trũng xuống, tiền đồ chưa rõ." Diệp Bất Phàm nhíu mày, mở Pháp Nhãn Thông để xem xương.

Thiên Nhãn Thông chỉ có tứ giai mới nắm giữ được, mắt thường chỉ có thể xem bề ngoài. "Cốt tướng như hoa trong sương, trong cái chưa biết lại có ánh hồng?

Đây là có đào hoa kiếp?" Hắn có chút mơ hồ, ở Thiên Cơ Quốc hắn chỉ quen biết mỗi Nữ Đế, hai người trong sạch, đào hoa kiếp ở đâu ra?

Mà đào hoa kiếp này không lớn, rất nhỏ, gần như không thể nhận ra. "Tính mạng thì không lo." Diệp Bất Phàm xem xét lần nữa, đưa ra phán đoán.

Sau khi cân nhắc lợi hại, hắn vẫn quyết định đi một chuyến.

Một là để lấy Thiên Cơ Thuật.

Như vậy có thể nhìn thấy cảnh tượng tương lai, không cần như bây giờ, khó mà bói ra được sinh cơ ở đâu.

Hai là lấy tin tức về Triệu Quốc từ Lý Hàn.

Sau chuyện Nguyệt Cung, hắn sẽ rời Nam Hồng Vực, trở về Triệu Quốc. ...

Mấy ngày sau.

Các khôi lỗi phân thân lục tục trở về, mang theo mấy gốc linh dược vạn năm.

Mặc dù không nhiều như lúc ở Yến Quốc, vơ vét khắp nơi, thậm

chí có thể nói là rất ít, nhưng được cái ổn định và an toàn.

Luyện chế chúng thành "Đại Hoàn Ma Thần Đan", phối hợp với công pháp và song tu, tiến độ tu vi rất đáng mừng.

Diệp Bất Phàm ước tính sơ bộ, ba bốn năm là có thể đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Tốc độ này, so với các Nguyên Anh khác, gần như là ngồi tên lửa.

Ngoài ra, Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện mười một môn cấm kỵ pháp mà Ngu Tuyền Cơ lấy được từ Chân Ma Tông, bổ sung điểm yếu, tăng cường chiến lực.

Trước đó chuyên tâm tu luyện hai đại công pháp Thiên Sát và Phạm Thánh, chưa kịp tu luyện. 【Quang Âm Tự Tiễn · Địa Sát Cấm Kỵ Pháp: Một mũi tên bắn ra, quang âm trôi đi, nhẹ thì giảm mấy tháng tuổi thọ của địch nhân, nặng thì trăm năm tuổi thọ.】 【Tác dụng phụ: Cấm kỵ pháp về năm tháng, hại địch một ngàn, tự tổn tám trăm, dùng chính tuổi thọ của mình để ngưng tụ mũi tên quang âm, sau khi thi triển tuổi thọ bản thân bị tổn thương, con số không rõ.】 Diệp Bất Phàm há hốc miệng, chết lặng. "Giảm tuổi thọ, ác mộng của người già." "Trò chơi khử lão đầu à?" Bắn ra một mũi tên, không biết lão già Nguyên Anh kia có chết ngay tại chỗ hay không.

“Lão đầu tiêu tiêu nhạc, một tiêu một mạng không tiếng động.” Diệp Bất Phàm cảm thán, thảo nào không thấy mấy lão Nguyên Anh của Chân Ma Tông thi triển.

Đừng nói thần thông, bất cứ thứ gì chỉ cần dính dáng đến hai chữ “tuế nguyệt”, uy lực đều cực kỳ khủng bố.

Nhưng đa số Nguyên Anh chân quân đều là lão già, ai mà chịu nổi tác dụng phụ này chứ?

Một mũi tên bắn ra, địch có chết hay không chưa biết, còn mình thì

đã chết già trên giường bệnh rồi.

Nhưng Diệp mỗ nhân tôi có thể nghịch chuyển tác dụng phụ. [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Dùng tuổi thọ bản thân ngưng tụ mũi tên quang âm, sau khi thi triển tuổi thọ bản thân được bổ sung, con số chưa rõ.] "Tu luyện!

Nhất định phải tu luyện!

Dùng tốt thậm chí có thể uy hiếp cả cự đầu Nguyên Anh!" Ý chí của Diệp Bất Phàm kiên định chưa từng có.

Đây chính là vốn liếng mạnh nhất để hắn đối đầu với đám lão già! [Sinh Quang · Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật: Hộ thể thần quang, vạn pháp bất xâm, chư tà bất cận, tác dụng phụ, tiêu hao cực lớn, không gì sánh bằng.] Diệp Bất Phàm sững sờ, nhíu mày quan sát.

Hắn nghi ngờ 《Hư Thân Thuật》 mà hắn có được, căn bản chính là thần thông này.

Đây là môn Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật thứ hai, có thể được liệt vào hàng ngũ này đều là những pháp thuật nghịch thiên, ví dụ như Định Thân Thuật.

Mà "Sinh Quang" lại càng khoa trương hơn.

Cái gọi là vạn pháp bất xâm, chính là không bị bất kỳ pháp thuật, thần thông nào tấn công.

Thứ có thể hoàn toàn vượt qua thuật này, chỉ có một pháp thuật duy nhất — Ngũ Sắc Thần Quang không gì không quét. [Đoạn Chỉ Thiên Ma Thuật · Nhân khí Cấm kỵ pháp: Tụ toàn bộ pháp lực vào ngón tay, bộc phát Thiên Ma Nhất Chỉ, có sức phá phòng và công kích cực mạnh, đoạn chỉ vỡ núi, phá biển, sau khi thi triển sẽ thiếu một ngón tay, pháp lực suy yếu trăm ngày.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thi triển bổ sung lại ngón tay, pháp lực cường thịnh trăm

ngày.] [Tai Ách Ma Âm · Cấm kỵ pháp: Lấy tai ách làm gốc, ngưng tụ Thiên Tai Ma Âm, âm thanh phát ra làm tổn hại đại vận của địch, thuộc loại bán chú pháp, sau khi thi triển, bản thân sẽ bị vận rủi quấn thân.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thi triển, bản thân được may mắn quấn thân.] [Đại Phạn Thiên Kiếm Đạo · Nhân khí Đỉnh cấp: Nhất trọng kiếm xuất vạn quang, nhị trọng kiếm đạo vạn sơn, tam trọng kiếm đạo hóa linh, cần kiếm ý hóa hình.] [Đại Nhiên Huyết Độn Thuật · Nhân khí Thể thuật…] … Tổng cộng mười một môn, đủ mọi thể loại.

Hồn đạo, thể thuật, pháp lực, phòng ngự, chú pháp, v.v.

Hầu như đã bổ sung toàn diện cho Diệp Bất Phàm.

"Tu thành tất cả thần thông, dưới Nguyên Anh Đại Viên Mãn khó tìm được đối thủ." Diệp Bất Phàm cười toe toét.

Chân Ma Tông không hổ là một trong tam đại bá chủ, thần thông môn nào cũng mạnh hơn môn nấy, đủ để dùng đến Hóa Thần.

Đương nhiên.

Đối mặt với loại như Tử Quần La Lỵ thì rất khó nói, Định Thân Thuật của mình chính là do ác niệm của nàng truyền thụ, quỷ mới biết đối phương còn có thần thông nghịch thiên gì nữa?

Lỡ mà nàng tung ra 《Ngũ Sắc Thần Quang》, Diệp Bất Phàm chỉ có nước chạy mất dép.

Thuật vô địch này chính là một tồn tại như hack.

Sau khi tìm hiểu tất cả thần thông.

Diệp Bất Phàm thi triển Đại Mộng Pháp Tướng, tiến vào tầng mộng cảnh thứ hai.

Trong mộng cảnh vô tận, hắn giương cung lắp tên, phá diệt sinh

cơ.

Sau đó cơ thể sinh quang, thần quang hộ thể.

Cắt đứt ngón tay, đầu ngón tay như phi kiếm, oanh tạc vỡ nát ngọn núi xa xa… Cùng với việc tu luyện, các thần thông dần dần tiến tới nhập môn.

"Tiếc là ngộ tính không đủ nghịch thiên, nếu không trong thời gian ngắn đã có thể đại thành." Diệp Bất Phàm toàn thân đẫm máu, bộc phát 《Đại Nhiên Huyết Độn Thuật》, tốc độ nhục thân nhanh như điện quang.

Thần thông của hắn bây giờ quá nhiều, hơn nữa uy lực cực mạnh, rất nhiều pháp thuật Địa Sát chỉ có Hóa Thần mới có thể phát huy hoàn hảo.

Dẫn đến tiến độ chậm chạp.

Các thần thông như 《Định Thân Thuật》, 《Vạn Giang Thùy Điếu》 đến nay đã gần viên mãn, nhưng ba năm trôi qua, vẫn còn xa mới đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Cái gọi là thần thông xuất thần nhập hóa, chính là có được lý giải của riêng mình, uy lực gần bằng người sáng tạo.

Bước này rất khó, cả Nam Hồng Vực không có ai làm được.

Cuối cùng.

Hắn chỉ đành chọn giải pháp thấp hơn, chọn tu luyện hai ba môn thần thông là 《Sinh Quang》 và 《Quang Âm Tự Tiễn》, những môn khác chỉ có thể từ từ.

"Có cơ hội phải tìm một môn thần thông làm giảm ngộ tính, tốt nhất là có thể biến người ta thành thiểu năng." Diệp Bất Phàm suy tính, về phương diện biến người khác thành thiểu năng, Vô Ưu Tông

chính là chuyên gia.

Thần Du Đại Chân Quân là một đột phá khẩu. … Tu hành không có năm tháng.

Chớp mắt.

Nửa năm thời gian thoáng qua.

Gã Diệp vì để tránh đầu sóng ngọn gió, đã cố gắng trì hoãn nửa năm không đi Thiên Cơ Quốc, mà tin tức về "Sát Lục Ma Quân" của hắn cũng ngày càng ít đi.

Người ngoài đối với hắn chỉ có chín chữ — Diệp Bất Phàm đến nay vẫn mất tích.

Người ta nghi ngờ hắn đã bị Chân Ma Tông bí mật bắt giữ, đem đi giải phẫu nghiên cứu rồi.

Việc cự đầu Lý Thu Thủy suốt ngày truy lùng, trong mắt bọn họ chỉ là diễn kịch.

Diễn, diễn quá nhập tâm.

"Mẹ kiếp, ta hoảng quá!" Tại phúc địa của Chân Ma Tông, Lý Thu Thủy mặt mày ủ rũ, trong lòng như lửa đốt.

Là một tu sĩ cao quý từ thượng giới, lần đầu tiên y phát hiện ra, một thổ dân như Diệp Bất Phàm lại khó tìm đến thế.

Quá khó.

"Thu Thủy đại nhân, không cần vội." Bên cạnh Trần Lão Quái đã quen, cung kính nói: "Ta có quen một vị thiên cơ sư ở Phiêu Tuyết Thành, hay là mời ngài ấy giúp đỡ?" Nửa năm nay gã và Thiên Cơ Chân Quân đi lại rất thân thiết.

Dù sao năm đó đã hẹn ước, hai người sẽ cùng đến Bạch Trú Bí Cảnh.

Vì vậy, thường xuyên liên lạc tình cảm.

“Cút xéo!

Cứ lần lữa hết năm này qua năm khác, đợi đến khi hắn trở thành cự đầu, ngươi nghĩ ta còn đánh lại hắn sao?

Ngươi có biết tu thành 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 là khái niệm gì không?” “Nhất là cái sau, hắn nhổ một sợi lông cũng còn cứng hơn pháp bảo của ngươi!

Chương 306

Lại còn có cả phục sinh nữa!" Lý Thu Thủy mắng, vô cùng bực bội.

Đến Nam Hồng Vực nửa năm, càng tìm hiểu về Diệp Bất Phàm càng cảm thấy khó tin.

Mạnh mẽ, lại còn ổn trọng đến đáng sợ.

Y chỉ có thể nhân lúc đối phương chưa hoàn toàn biến thái mà bóp chết!

"Nhưng hai loại công pháp này cũng là một cái bẫy, chỉ cần hắn ra tay, ta liền có thể thông qua khí tức đặc định của công pháp để khóa chặt vị trí." Lý Thu Thủy quả quyết, nửa năm nay Diệp Bất Phàm chưa từng ra tay.

Dù sao công pháp cũng xuất phát từ Ma Thổ của bọn họ!

Quá hiểu rõ rồi!

Bỗng nhiên, y nhìn chằm chằm Trần Lão Quái: "Cái lão thiên cơ sư quái quỷ mà ngươi nói có đáng tin không?

Chân Ma Tông để bói toán gã này mà đã chết mất ba người rồi, bây giờ lại còn đang đánh nhau sống chết với Vô Ưu Tông, không chịu nổi tiêu hao nữa." Nửa năm qua, Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đã đánh nhau hơn trăm trận, Nguyên Anh chết ba mươi người, máu nhuộm vạn dặm.

Giang gia của Tuyết Quốc, Thái Thượng Cung cũng có Nguyên Anh bị trưng triệu.

Y cũng có nghe qua cái tên này.

Tam đại bá chủ đều đã chìa cành ô liu ra với người nọ, chỉ thiếu nước cưỡng chế trưng triệu, nhưng đối phương dầu muối không ăn, tỏ vẻ dĩ hòa vi quý, không tham gia chiến sự.

"Đáng tin!

Tuyệt đối đáng tin!" Trần Lão Quái cam đoan.

"Được!

Vậy thì không đi tìm hắn nữa." Lý Thu Thủy gật đầu, sau đó từ chối đề nghị.

Y âm hiểm nói: "Cứ đợi đi, hắn muốn tăng tu vi thì Bạch Trú Bí Cảnh và Nguyệt Cung là nơi hắn phải đến, đến lúc đó lại đào hố chôn hắn." Lão Quốc Sư còn bó tay, y không tin một Thiên Cơ Chân Quân quèn lại có thể bói ra được.

"Hoặc là, đợi cả Nam Hồng Vực dấy lên chiến tranh, tất cả Nguyên Anh đều nhập cuộc, hắn muốn trốn cũng không trốn được." Tán Tu Liên Minh và Thiên Tiên Tông, cũng đã đánh nhau đến vỡ đầu chó.

Khói lửa đã bao trùm hàng trăm quốc gia.

Lại kéo thêm Tiên Tộc Trương gia vào.

Cả Nam Hồng Vực, đều sẽ chìm trong máu và lửa.

Diệp Bất Phàm chỉ cần ra tay, ắt sẽ lộ sơ hở!

"Thu Thủy đại nhân anh minh." Trần Lão Quái cung kính cười nói.

"Dược liệu ngũ hành, nửa năm nay đã tra ra manh mối nào chưa?" Lý Thu Thủy lại hỏi.

Tu luyện Phạm Thánh Thập Nhị Kinh cần những thứ này.

"Không biết, Nam Hồng Vực quá lớn, phần tử đáng nghi không có

một trăm triệu thì cũng có tám mươi triệu." Trần Lão Quái ánh mắt lóe lên, nhưng mặt lại tỏ ra mờ mịt.

Nửa năm trước gã nhận thấy Thiên Cơ Chân Quân thu thập rất nhiều dược liệu thuộc tính Kim.

Rất nhanh sau đó đối phương đã không cần nữa, bốn loại dược liệu Mộc Thủy Hỏa Thổ cũng rất ít thu thập.

Theo gã thấy, một Thiên Cơ Chân Quân, và Diệp Bất Phàm chẳng ăn nhập gì với nhau, chắc chắn không phải hắn.

Cho dù là hắn!

Cũng phải giả vờ không biết!

Thái độ của gã đối với Diệp Bất Phàm, phụ thuộc vào việc đối phương mạnh đến đâu, sống được đến bây giờ, gã có một bộ quy tắc sinh tồn của riêng mình.

Biết càng ít, càng an toàn! … Phiêu Tuyết Thành.

Trong viện.

Diệp Bất Phàm từ trong mộng tỉnh lại, vươn vai một cái.

"Quang Âm Tự Tiễn, Sinh Quang hai môn thần thông cuối cùng cũng tiểu thành, những môn khác cũng lần lượt nhập môn, chiến lực đại tăng." Nửa năm đối với tầng lớp như hắn mà nói, cũng chỉ là bế quan vài lần, quá ngắn.

Tu vi cũng không bị chậm lại, không ngừng song tu, thỉnh thoảng luyện đan, vững bước tiến tới đại tu sĩ.

Cuộc sống nhàn nhã.

Bỗng nhiên, một đạo truyền âm phù rơi vào lòng bàn tay.

Diệp Bất Phàm lắng nghe một lát, hai mắt khép hờ.

“Thiên Cơ Quốc cũng bị cuốn vào rồi, hai vị Nguyên Anh chân quân giúp sức Chân Ma Tông, còn chưa đến chiến trường đã bị một vị Nguyên Anh quỷ tu đánh nát pháp thể, Nguyên Anh độn đào trở về.” Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào truyền âm phù.

Mấy năm gần đây Chân Ma Tông liên tiếp thất bại trên chiến trường tiền tuyến, đã thua mấy trận, nguyên nhân là do quỷ tu của Quỷ Quốc tham gia.

Đám lão quỷ đó, tinh thông thần hồn thích sát, rất khó đối phó.

Thiên Cơ Nữ Đế đây là mời hắn giúp đỡ bói toán, đối phó với gã Nguyên Anh quỷ tu kia.

“Đã đến lúc đi Thiên Cơ Quốc rồi.” “Vừa hay, bói toán xem rốt cuộc phân thân kia của mình bị làm sao.” Diệp Bất Phàm khi còn là Yến Đế, đã phái khôi lỗi phân thân cầm Vạn Hồn Phiên tiến vào Quỷ Quốc, sau đó mất liên lạc.

Quyết định xong, hắn lập tức lên đường.

Sau đó dịch dung thành một thanh niên áo lam, chậm rãi rời đi.

Hắn rời đi không bao lâu.

Vài bóng người đến bái phỏng.

“Các vị tìm Thiên Cơ huynh phải không?

Anh ấy vừa ra ngoài du lịch rồi, phải một thời gian nữa mới về.” Thần Du đứng ở cửa viện nhà mình, nhìn chằm chằm những vị khách qua lại, cố gắng ghi nhớ.

Gần đây hắn cảm thấy trí nhớ ngày càng mơ hồ.

Thiên Cơ đạo hữu nói đó là vấn đề công pháp của hắn.

Nếu không phải trong đầu có cấm chế, hắn đã nói cho Thiên Cơ đạo hữu biết công pháp rồi.

Sống chung nửa năm, sớm đã nhận ra đây là một chính nhân quân tử, rất đáng kết giao.

"Trùng hợp vậy sao?

Vị thiên cơ sư này không đơn giản, đây là đang trốn ta?" Lý Thu Thủy sững sờ, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lần này đến, không phải để truy lùng Diệp Bất Phàm, mà hoàn toàn là vì Chân Ma Tông tổn thất thảm trọng, cần thiên cơ sư liên thủ bói toán chiến cục, kết quả lại đến công cốc, không thể không suy nghĩ nhiều.

"Thiên Cơ đạo hữu tính cách đạm bạc, chắc chỉ là đi du lịch thôi, chúng ta cứ chờ một thời gian là được." Trần Lão Quái vội vàng nói.

Sau đó, y thì thầm hai câu bên tai Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy nghe vậy, quay đầu nhìn kỹ Thần Du, cười lạnh nói: "Hóa ra là tên thiểu năng của Vô Ưu Tông, rảnh rỗi không có việc gì, vậy thì giết ngươi luôn." Vô Ưu Tông có Tiên Thổ chống lưng, vốn đã không ưa Ma Thổ của bọn họ.

Thần Du Đại Chân Quân ngơ ngác: "???" … Về chuyện này.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Bay mấy ngày, gặp phải mấy trận đấu pháp của tu sĩ Kim Đan, hắn đều tránh đi.

"Tuyết Quốc bị ảnh hưởng, cứ theo đà này phát triển, sớm muộn gì ta cũng bị cuốn vào." Diệp Bất Phàm ngự không trong tầng mây, cúi đầu nhìn thấy trên mặt đất có không ít thi thể.

Nam nữ già trẻ đều có.

Từ Luyện Khí đến Kim Đan.

Vài năm nữa, hắn cũng không thể trốn tránh.

Chỉ cần giao tiếp với người khác, tu vi thấp thì bị bắt đi lính, tu vi cao cũng bị trưng triệu.

Còn chuyện một thân một mình trốn vào hang núi thì quá không thực tế.

Trong túi còn có Thường Nga tiên tử, lại còn thiếu tài nguyên tu luyện.

"Cố gắng kéo dài, kéo đến khi Bạch Trú Bí Cảnh mở ra, lại tìm một thế lực dùng thân phận 'Thiên Cơ Chân Quân' trà trộn vào." Diệp Bất Phàm thầm tính toán.

Hai ngày sau.

Hắn tiến vào kinh thành Thiên Cơ Quốc.

Khói lửa chiến tranh còn chưa lan đến đây, trên đường phố người đông như mắc cửi, phồn hoa như gấm.

Diệp Bất Phàm đến một cửa tiệm tên "Hương Phù Lâu", bước vào trong.

Một tiểu nhị đón chào, mang theo nụ cười thương hiệu: "Tiền bối muốn mua bùa gì ạ?

Chương 307

Hương Phù Lâu của chúng tôi mới mở được một hai năm, hàng tốt giá rẻ." "Bảo chưởng quỹ của các ngươi ra đây." Diệp Bất Phàm lạnh nhạt nói.

Tiểu nhị sững sờ, vội vàng cười làm lành: "Chưởng quỹ nhà tôi bình thường không tiếp khách." Chưởng quỹ là Kim Đan hậu kỳ, địa vị phi phàm, đâu phải người thường muốn gặp là gặp được?

"Hửm?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, ánh mắt như dao.

Tiểu nhị bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ, sắc mặt trắng bệch.

Y chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, làm sao chịu nổi khí thế của Diệp Bất Phàm.

Tiểu nhị lau mồ hôi lạnh, run rẩy nói: "Tiền bối, tôi đi mời chưởng quỹ ngay." Một lát sau, một bóng người nghênh ngang đi xuống lầu, bực bội nói: "Ai thế!

Có hiểu quy củ không?

Lão tử không tiếp khách không biết…" Triệu Vận đột nhiên giật mình, sợ đến mức ba bước thành hai bước trượt quỳ, dập đầu xuống đất: "Triệu Vận, tham kiến chủ nhân!" Từ khi được phái đến đây, không có sự quản chế của Diệp Bất Phàm, tâm trí cũng trở nên hoang dã.

Dần dần không còn cẩn thận dè dặt, dựa vào tu vi mạnh mẽ, sống sung sướng như diều gặp gió, tính tình cũng trở nên kiêu ngạo hơn nhiều, thậm chí còn vô thức quên mất mình là đầy tớ của Diệp Bất Phàm.

Tiểu nhị bên cạnh thấy vậy, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Ở Thiên Cơ Quốc, Nguyên Anh không xuất hiện, chưởng quỹ ở cấp Kim Đan được xem là cường giả, người có thể khiến ông ta tôn kính như vậy, chỉ có… Nghĩ đến đây, y sợ hãi vội vàng cung kính cúi lạy.

"Sao?

Làm thổ hoàng đế quen rồi, ngươi muốn tạo phản à?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Triệu Vận, ánh mắt lạnh như băng.

Triệu Vận vô cùng sợ hãi, dập đầu đến mức trán cũng vỡ, liên tục nói: "Lão nô không dám!" Chuyện trong giới Nguyên Anh đã truyền đến Thiên Cơ Quốc.

Chủ nhân bây giờ là nhân vật tầm cỡ, đại tu sĩ cũng không phải là đối thủ, giết một Kim Đan như gã, cũng giống như bóp chết một con kiến.

Gã không dám có một chút ý nghĩ phản kháng nào.

"Đứng lên đi, nói về thu hoạch ở đây đi." Diệp Bất Phàm phất tay.

"Vâng!" Triệu Vận như được đại xá, đang định nói thì liếc nhìn tiểu nhị, người sau liền biết ý lui xuống.

"Chủ nhân, Thiên Cơ Quốc có tứ đại tộc, truyền thừa thiên cơ thuật, thiên cơ sư tứ giai không dưới tám vị." "Cao nhất, không ai khác ngoài hoàng thất, Thiên Cơ Nữ Đế nắm giữ truyền thừa lục giai, có thể tu đến lục giai." Triệu Vận thành thật trả lời, gã dừng lại một chút, nhỏ giọng nói: "Nửa tháng trước, hoàng lăng phía sau hoàng cung Thiên Cơ có dị thường, cả thành trì bị phong tỏa, sau đó đã khôi phục bình thường." "Ngày thứ hai, trên đường phố kinh thành xuất hiện một lão già lôi thôi bày sạp xem bói, ăn mặc cổ xưa, không giống người thời đại này." "Ồ?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, có chút suy

tư: "Ma Thổ, hay là Tiên Thổ?" Ngoài những đại vực khác ra, khả năng lớn nhất chính là hai nơi này.

Khi bói toán ở Phiêu Tuyết Thành, hắn từng nghe cung chủ của Thái Thượng Cung đề cập, về cơ bản các thế lực có truyền thừa trên vạn năm, sau lưng đều có "thượng giới".

Như vậy.

Có thể suy đoán.

"Thượng giới" của Triệu Quốc, chính là Yêu Thổ đứng sau Vạn Yêu Quốc.

Đây mới là lý do Tiên Đường nhìn Vạn Yêu Quốc thành lập mà không can dự.

Thậm chí mục đích cuối cùng của ác niệm La Lỵ ở sau lưng thúc đẩy, chính là Yêu Thổ!

"Bên Lý Hàn tình hình thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm chuyển sang hỏi.

Bất kể là thổ nào, những hóa thạch sống trên Hóa Thần cũng không dễ dàng ra ngoài.

"Người này đã ở rể phủ thừa tướng, đã bước vào tam giai luyện đan sư, được các Kim Đan chân nhân vô cùng kính trọng." Triệu Vận trả lời.

"Tam giai?

Không hổ là thiên kiêu của Đan Phong, kỹ thuật luyện đan thật biến thái." Diệp Bất Phàm thầm than.

Luyện đan sư tam giai ba mươi tuổi, ở đâu cũng khó tìm.

Triệu Vận lại do dự nói: "Nhưng mà, cuộc sống có vẻ không được tốt lắm, đại tiểu thư của phủ thừa tướng tính tình rất tệ, đối với hắn

la hét quát mắng, thừa tướng cũng coi hắn như công cụ luyện đan." "Nếu không phải trở thành tam giai luyện đan sư đã nâng cao được một chút địa vị, e là bây giờ… ngay cả cửa nhà cũng không ra được." "…" Diệp Bất Phàm nghe vậy, im lặng hồi lâu.

Cuối cùng cũng hiểu tại sao lại trở thành tam giai luyện đan sư, hóa ra là bị ép.

Về phần Thiên Cơ Nữ Đế giúp đỡ… không thân không thích, Thiên Cơ Quốc có thể thu nhận hắn đã là tốt lắm rồi.

"Hiện nay phủ đệ ở kinh thành, khu quý tộc." "Ừm." Diệp Bất Phàm dặn dò Triệu Vận hai câu, rồi quay người rời đi. … Lý phủ.

Chính đường, Tạ thừa tướng ngồi ở ghế chủ vị, cùng với các đại tu Kim Đan và hai vị Nguyên Anh hai bên cười nói vui vẻ.

Những người này bối cảnh đều không nhỏ, quyền thế trong triều cực lớn.

"Thừa tướng đại nhân, không biết có thể mời quý tế, luyện chế một viên Phá Giai Đan, một viên Kết Anh Đan không, con trai nhỏ của ta có hy vọng lên Nguyên Anh, Hà gia có thể hưng thịnh hay không, đều trông cậy vào nó cả." Một đại tu Kim Đan cung kính cười nói.

Tạ thừa tướng của Thiên Cơ Quốc, là Nguyên Anh sơ kỳ.

"Có thể, chỉ là gốc hà thủ ô vạn năm của Hà gia…" "Tất nhiên rồi." Vị đại tu họ Hà vội vàng nói.

"Tuyệt vời." Tạ Tuấn vuốt râu cười, quay sang người trung niên có vẻ bệnh tật, không chút tồn tại cảm ở vị trí cuối cùng nói: "Hiền tế, ý con thế nào?" Lời lẽ là thương lượng, nhưng ngữ khí lại không cho phép nghi ngờ.

"Tất cả đều do phụ thân đại nhân quyết định, Kết Anh Đan là tứ giai, rất khó luyện chế, nhưng tiểu tế sẽ cố hết sức." Lý Hàn gượng

cười, từ khi ở rể, hắn chính là công cụ để Tạ Tuấn kết bè kết đảng, vơ vét của cải.

Một hai năm nay, bản thân chẳng được gì, còn nhạc phụ dựa vào thuật luyện đan của hắn mà kiếm được đầy bồn đầy bát, sắp đột phá trung kỳ.

"Thừa tướng đại nhân, vãn bối có một viên đan muốn cầu." "Thừa tướng…" Từng vị đại tu lần lượt chắp tay cầu đan, Tạ Tuấn miệng không ngớt đồng ý, mặt già cười như hoa cúc nở rộ.

Nhanh chân một bước, thu Lý Hàn làm con rể, lợi ích quá nhiều.

"Tạ đạo hữu, không thể bên trọng bên khinh được đâu." Một Nguyên Anh chân quân trêu ghẹo, sau đó nói ra ý định của mình.

Về cơ bản, đều là cầu đan.

Các luyện đan sư khác, không chỉ đắt đỏ, mà chất lượng cũng không đảm bảo.

Đan do Lý Hàn luyện chế, vừa rẻ, chất lượng lại cao.

Đợi tất cả mọi người rời đi, sắc mặt Lý Hàn càng thêm bệnh tật.

Một thân tài nghệ luyện đan, đều là bị áp bức mà ra, nhiều đan dược như vậy, phải không ngủ không nghỉ cả tháng.

Nhưng hắn đối mặt với nhạc phụ Nguyên Anh.

Chỉ có thể nuốt giận vào trong, không dám phản kháng.

"Nhạc phụ, có thể cho tiểu tế gặp con gái không ạ?" Lý Hàn cẩn thận hỏi.

Sau khi ở rể, hắn có một đứa con gái, tên là Tạ Tư Tư.

"Được." Tạ Tuấn nhàn nhạt nói, có Tạ Tư Tư ở đây, y không sợ Lý Hàn thoát khỏi tầm kiểm soát, cây rụng tiền này vẫn chưa vắt kiệt.

Lý Hàn cảm kích nói: "Đa tạ." Tạ Tuấn ra hiệu, một phu nhân phì nhiêu bế một bé gái một tuổi đi vào, chau mày lạnh lùng: "Lý Hàn, chỉ cho ngươi một nén hương, ta không muốn con gái ta sau này giống ngươi, suốt ngày bệnh tật ốm yếu!" Cuộc hôn nhân này, bà ta cũng không hài lòng.

Trong mắt bà, phu tế tương lai phải là người tuấn mỹ vô song, thiên phú vô địch, chứ không phải là một luyện đan sư!

Lý Hàn đã quen với những lời mỉa mai, chỉ ôm chặt đứa con gái đang say ngủ trong lòng, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

"Ngươi muốn được ở cùng con gái lâu dài, muốn trở thành khách quý của Tạ gia ta, cũng không phải là không thể, nói ra bí mật về lai lịch của ngươi, và cả… lý do ngươi tìm Diệp Bất Phàm." Tạ Tuấn mắt già lóe lên, ngữ khí ôn hòa nói.

Y đối với chuyện này rất hứng thú, những năm đầu khi chưa ở rể, Lý Hàn đã đi tìm Diệp Bất Phàm, Lý Tư ba người.

Nếu có được tình báo quan trọng của Diệp Bất Phàm, bất kể giao dịch với Chân Ma Tông hay Vô Ưu Tông, lợi ích đều cực lớn, đủ để Tạ gia hưng thịnh!

Về phần Lý Hàn có bị cấm chế trong đầu phản phệ mà chết hay không.

Thì liên quan gì đến y?

Lý Hàn cứng người lại, vẻ mặt ảm đạm, ngậm miệng không nói.

Tạ Tuấn phất tay để phu nhân bế con gái hắn đi: "Tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, một tên Diệp Bất Phàm quèn, sớm muộn gì cũng bị tam đại bá chủ giết chết, ngươi giữ bí mật đó cũng vô nghĩa!" Lạnh lùng cười một tiếng, y phất tay áo bỏ đi.

Lý Hàn im lặng không nói, lặng lẽ trở về phòng luyện đan.

Ngồi trên bồ đoàn, ngây ngốc thất thần, hồi lâu sau, lưng cong xuống, cười khổ nói: "Ở Triệu Quốc, ta cũng là một phương thiên kiêu a." Ngay lúc này, một giọng nói vang lên bên tai.

"Ngươi già rồi." Giọng nói rất nhẹ, nhưng lọt vào tai Lý Hàn lại như sấm sét.

Lý Hàn run rẩy đứng dậy, quay người nhìn lại, thấy một bóng người quen thuộc.

Vẫn như năm xưa, một thân bạch y, tuấn mỹ vô song, phảng phất như khách tiên giới.

Hắn vẻ mặt hoảng hốt, như mơ về Thiên Ma Giáo.

Mơ về trước Tàng Kinh Các, mang theo uy nghi của Thánh Tử, mỉm cười đưa cho Diệp Bất Phàm một bình đan dược.

Năm đó, đối phương biểu hiện ra, chỉ là Trúc Cơ.

Mà nay, đã danh chấn Nam Hồng Vực, trở thành một con rồng thần sánh ngang Thiên Ma Lão Tổ.

"Sư huynh… sư thúc, Lý Hàn bái kiến Diệp sư thúc!" Lý Hàn vành mắt đỏ hoe, kích động cúi lạy.

"Vẫn nên gọi là sư huynh đi." Diệp Bất Phàm phất tay áo, một luồng pháp lực đỡ lấy thắt lưng đang cúi xuống của Lý Hàn, vẻ mặt ngậm ngùi.

Chương 308

Chỉ mới ba bốn năm thời gian, Lý Hàn đã không còn vẻ anh tuấn năm xưa, tóc mai đã điểm bạc, như bước vào tuổi trung niên.

"Diệp sư huynh." Lý Hàn cảm thấy vô cùng thân thiết, không còn kiềm chế được nữa, nước mắt tuôn như mưa.

Tha hương ngộ cố tri, là một trong những niềm hạnh phúc của đời người.

"Đây không phải là nơi để nói chuyện, sư huynh mời theo ta." Lý Hàn lau nước mắt, chắp tay nói, sau đó mở một trận pháp ở góc phòng luyện đan sư.

Tức thì.

Ánh sáng truyền tống tỏa ra.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, bước vào trận pháp, bóng dáng hai người lập tức biến mất. … Ngoài kinh thành Thiên Cơ.

Trong một lòng núi, hai bóng người hiện ra.

Bên cạnh trận pháp truyền tống là một gian nhà, trước nhà có bàn đá ghế đá.

"Sư huynh đừng trách, đây là đường lui ta chuẩn bị năm đó, nhạc phụ cũng không biết." Lý Hàn dùng tay áo lau ghế đá, mời Diệp Bất Phàm ngồi xuống.

Sau đó lại nói: "Ta biết hai năm nay, sư huynh bị truy sát, nên ta sẽ nói ngắn gọn." "Thân phận Lý Tư, Vương Vũ của huynh, là do lão tổ nói cho ta biết, ngài ấy đã đặc biệt thông qua khe nứt truyền tống của Tiên Thổ ở Tuyết Quốc, đưa ta đến đây, là vì mấy việc." Lý Hàn nghiêm túc nói: "Thứ nhất, Thiên Ma Giáo, Thượng Thanh Cung,

Tuyết Linh Tông các thế lực đã di dời đến Tiên Đường, Nhan Như Ngọc có biến, sư huynh sau này trở về Triệu Quốc, hãy cẩn thận người này." "Ta không biết điều này có ý gì, nhưng lúc di dời, Nhan Như Ngọc đã là Nguyên Anh sơ kỳ." Nói đến đây, vẻ mặt hắn hoảng hốt, dường như đến giờ vẫn không thể tin được.

Đó là chuyện xảy ra sau khi Diệp Bất Phàm rời đi được gần một năm.

"Cái gì?!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, lập tức phán đoán ý thức của Nhan Như Ngọc đã có vấn đề, kiếp trước chắc chắn đã chiếm thế chủ đạo!

Đồng thời, hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao với sự nghịch thiên của sư tôn, Nhan Như Ngọc lại có thể trở thành đại địch của bà.

Tốc độ tu luyện quá khoa trương!

Sư tôn về phương diện này thật sự không thể so bì với nàng.

"Thứ hai, sư huynh trở về Triệu Quốc, cần phải cẩn thận, lão tổ của Chu Tước nhất tộc đang tìm nàng ấy." "Thứ ba, Quý gia Quý Vô Hối sinh tử không rõ, cái nồi đen này đã úp lên đầu huynh, còn có Ma Yêu Đế cũng đang tìm huynh." "Thứ tư, bảo ta đưa cho huynh chiếc nhẫn hồng chỉ này, có thể giúp huynh phòng ngự một vị Thiên Ma Lão Tổ khác." Lý Hàn lấy ra một chiếc nhẫn hồng ngọc, trên đó có những đường vân dày đặc, không nhìn ra lai lịch.

"Thứ nhất và thứ tư mới là chủ yếu." "Bà ấy đã bói ra được cái gì?

Khiến ngươi phải trải qua ngàn gian khổ, chạy đến đây một chuyến?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, lúc này nhìn lại, thiên cơ thuật của sư tôn, cực kỳ cao thâm.

Trong này còn có những điều hắn không biết.

"…Lúc Thiên Ma Giáo di dời, gặp phải Quý gia đột kích, tổn thất thảm trọng, vừa hay đi qua một vùng núi tuyết lớn, may mắn ném ta qua được." Lý Hàn cười khổ, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Ở chỗ lão tổ, Thánh Tử như hắn, không có một chút địa vị nào.

"Quý gia…" Diệp Bất Phàm trong mắt lóe lên hàn quang.

Bỗng nhiên, hắn khẽ nhíu mày, mi tâm nứt ra, một con mắt dọc hiện ra.

Xuyên qua lòng núi, hắn kinh ngạc nhìn thấy hai bóng người đang lơ lửng bên ngoài, lặng lẽ nhìn xuống nơi này.

"Mất tích nửa năm, hóa ra là đang ôm cây đợi thỏ ở đây." Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm, tay áo vung lên, không đợi Lý Hàn phản ứng, đã thu hắn vào chưởng trung càn khôn.

Một bước đi ra, bóng dáng xuất hiện bên ngoài sườn núi.

Hắn nhìn một người, rất xa lạ.

Nhưng một thân huyền diệu, thiên cơ xoay chuyển khó lường, thậm chí cả sinh tử, khí vận cũng không nhìn rõ.

Hắn lập tức nhận ra thân phận người này.

Lão Quốc Sư!

Người còn lại, chính là Tử Quần La Lỵ đã lâu không xuất hiện!

Nàng bình tĩnh nói: "Hồng Y Thiên Quân không bắt được ngươi, là ta để Lão Quốc Sư ngáng chân, Yến Quốc Thái Thượng Hoàng chưa có bản lĩnh đó, để cản được thuật bói toán của hắn." "Tiểu hữu, oan gia nên giải không nên kết, hay là mở thức hải ra, để Chân Ma Tông chủ tra xét, vị này chỉ là muốn tìm hiểu chuyện ở Triệu Quốc, không có ác ý." Lão Quốc Sư cười hì hì giảng hòa.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, cười lạnh nói: "Một lão già Nguyên Anh

hậu kỳ, nói nhảm với ta cái gì?

Ngươi nghĩ, ta giết ngươi cần mấy hơi thở?" Chỉ cần một chiêu 《Quang Âm Tự Tiễn》, lão già này sẽ phải nằm đây.

Lão già vẻ mặt cứng đờ, thở dài nói: "Ngươi không phải là đối thủ của nàng, hà tất vì một chút chuyện nhỏ, mà bỏ mạng ở đây?" Sự mạnh mẽ của Chân Ma Tông chủ, đã không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Diệp Bất Phàm lười để ý đến Lão Quốc Sư, ngữ khí ôn hòa nói: "Chân Ma Tông chủ, chuyện ở Triệu Quốc, không có gì bất ngờ xảy ra cả, phân thân của ngươi chưa chết." "Ta không muốn đánh với ngươi, để ta rời đi được không?" Giữa hắn và Tử Quần La Lỵ, toàn là hiểu lầm, không cần thiết phải đánh đến ngươi chết ta sống.

Hơn nữa, dao động khi ra tay quá lớn, có nguy cơ bị lộ.

"Ngươi đi không được." Tử Quần La Lỵ bình tĩnh nói.

"Ông!" Thiên địa rung chuyển, tóc đen của Diệp Bất Phàm biến thành trắng, một luồng khí tức cường tuyệt cuốn lấy bầu trời, như muốn bộc phát một đòn hủy thiên diệt địa: "Vậy thì chiến đi!" Tử Quần La Lỵ khẽ nhướng mày, cau mày nói: "Thiên Sát Chân Ma Công, Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, nhanh vậy đã tu thành rồi sao?" Hai môn công pháp này, nàng biết lai lịch của chúng.

Do hai người khác nhau sáng tạo ra.

Dựa vào công pháp này, họ đã độ kiếp thành tiên.

Nếu không phải vậy, Ma Thổ cũng không cố chấp với chúng như thế.

"Người này, là biến số của thế giới này, lai lịch không chỉ đơn giản là Triệu Quốc." Lão Quốc Sư ngưng thần nói.

Mệnh cách thiên sinh phàm cốt của Diệp Bất Phàm, không hề ăn nhập với thế giới này.

"Đến đây, ta muốn xem, ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu!" Một luồng sát khí bàng bạc che trời lấp đất hình thành một bộ giáp trụ màu đỏ, khoác lên thân thể nõn nà của tiểu loli.

Sát Lục Chi Trụ.

Thần thông phòng ngự đỉnh cấp.

"Tốt!

Ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh biến mất.

Thân thể Tử Quần La Lỵ căng cứng, đôi mắt hoa đào nhìn quanh bốn phía.

Tu luyện sát lục đạo, rất nhạy cảm với sát khí, nhưng khi dò xét kỹ, lại không phát hiện ra cuộc đột kích nào.

Lại ngẩng đầu lên.

Thân ảnh của Diệp Bất Phàm đã độn ra xa vạn dặm.

Chạy rồi!

"Ngươi!" Tử Quần La Lỵ tức đến đỏ bừng mặt, đôi mắt đẹp ẩn chứa sát khí, lập tức đuổi theo: "Địa Sát pháp, Ngự Phong!" Dưới chân cuồng phong cuốn lấy, trong nháy mắt đã đi năm ngàn dặm, và ngày càng nhanh hơn.

"Kiếm trận, thành!" Ngay khi Tử Quần La Lỵ nhảy ra vạn dặm, mười hai thanh phi kiếm màu đen xẹt qua bầu trời, từ trên trời giáng xuống, oanh sát.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Diệp Bất Phàm từ hư không bước ra, một ngón tay điểm tới: "Định!" Thân thể Tử Quần La Lỵ khựng lại, khẽ quát một tiếng: "Giải!" Chưa đến một khoảnh khắc, Định Thân Thuật đã được giải trừ.

"Định Thân Thuật có được từ ta, thi triển trước mặt ta, đúng là múa rìu qua mắt thợ." Tử Quần La Lỵ cười lạnh, đôi mắt hoa đào đảo qua, nhìn về phía xa.

Thứ truy kích lúc trước, chẳng qua chỉ là một huyễn ảnh phân thân.

"Phân thân thu hút sự chú ý của ta, bản tôn ẩn mình trong hư không, chờ thời cơ hành động, ý thức chiến đấu không tồi, tiếc là, đối thủ là ta." Giọng Tử Quần La Lỵ lạnh lùng.

Phân thân ở khoảng cách quá xa, khó có thể nhìn thấu dễ dàng.

"Vậy sao?" Diệp Bất Phàm cười nhạt, vung tay một cái Chân Ma kiếm trận đã thành, kiếm quang ngợp trời bắn về phía Tử Quần La Lỵ.

Người sau mặt nhỏ bình tĩnh, một tay bắt quyết: "Di Hình Hoán Vị!" Hư không vặn vẹo, Diệp Bất Phàm trước mắt hoa lên, bản thân đã ở trong kiếm trận, kiếm quang ngập trời, sát phạt kinh thế.

Mà Tử Quần La Lỵ, thì đứng ở vị trí mà Diệp Bất Phàm vừa đứng.

Diệp Bất Phàm vội vàng giải tán kiếm trận, không thể tin nổi nói: "Cái quỷ gì vậy?" Chỉ với thần thông này.

Tử Quần La Lỵ đã có thể đứng ở thế bất bại cùng cấp.

Nếu không phải phản ứng nhanh, chính mình sẽ bị kiếm trận của chính mình làm trọng thương!

“Gầm!” Miệng nhỏ của Tử Quần La Lỵ phun ra ba thanh phi kiếm màu máu, hóa thành ba người khổng lồ màu máu cao ngàn trượng, gầm thét giận dữ, vồ về phía Diệp Bất Phàm.

Bàn tay lớn màu máu, tràn ngập kiếm ý bá đạo, hư không bị xuyên thủng vô số lỗ đen nhỏ.

“Pháp bảo hóa linh?” Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, mười hai thanh phi kiếm hình thành kiếm trận, vây giết người khổng lồ màu máu.

“Đinh đinh đang đang.” Kiếm trận sát phạt kinh người, bộc phát một loạt tia lửa, miễn cưỡng áp chế được ba người khổng lồ.

Pháp bảo hóa linh, uy lực vượt xa pháp bảo Nguyên Anh bình thường, bên trong có khí linh điều khiển, giống như khí linh của Thường Nga tiên.

Ba thanh phi kiếm này, Đại Chân Quân cũng không chịu nổi.

“Đây mới chỉ là bắt đầu.” Tử Quần La Lỵ bình tĩnh nói, chỉ tay về phía Diệp Bất Phàm: “Định!” Thân thể Diệp Bất Phàm trực tiếp bị định lại.

Chương 309

Với pháp lực sánh ngang Đại Chân Quân của hắn, vận chuyển cũng trở nên khó khăn, không thể động đậy.

Lòng hắn không khỏi chùng xuống. 《Định Thân Thuật》 của Tử Quần mạnh hơn của hắn quá nhiều, đã đến mức xuất thần nhập hóa.

Hơn nữa đối phương liên tiếp thi triển thần thông mạnh mẽ, mà không hề hấn gì, điều này không hợp lý, chắc chắn có bí pháp chia sẻ tác dụng phụ!

Tử Quần La Lỵ phun ra một ngụm tinh huyết, tay nhỏ bắt quyết, tinh huyết hóa thành phù hiệu quỷ dị: "Chú sát!

Đoạn hồn!" "Bốp!" Một gợn sóng nhấp nhô, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hồn phách đau đớn đến xé lòng.

Tựa như có hai bàn tay lớn nắm lấy đầu và chân của hồn phách, ra sức xé toạc.

"Pháp nhãn, mở!" Mi tâm Diệp Bất Phàm nứt ra, pháp nhãn thống khổ mở ra, chiếu rọi bản thân.

Sau đó một hư ảnh thần thức xuất hiện trước người, điểm vào một chỗ nào đó trên ngực, Định Thân Thuật được giải khai.

Giây tiếp theo, hắn bắt quyết thúc đẩy Thiên Địa Vi Cục, một bàn cờ khổng lồ rơi xuống dưới chân, chặn lại gợn sóng chú sát quỷ dị.

Cơn đau thần hồn giảm bớt.

Nhưng bàn tay lớn vẫn chưa hoàn toàn bị chặn lại, vẫn đang xé rách thần hồn.

Thần thông hồn đạo này, quá mạnh!

“Sinh Quang!” Diệp Bất Phàm hét lớn, hộ thể thần quang bao bọc thân thể, chú sát thuật bị chặn đứng hoàn toàn.

Tử Quần La Lỵ sững sờ: “Một trong những thần thông trấn tông của Chân Ma Tông, lại rơi vào tay ngươi rồi sao?” Thuật này, được xem là thuật phòng ngự đệ nhất.

Vạn pháp bất xâm!

Diệp Bất Phàm tóc trắng bay phất phơ, toàn thân sinh quang, con mắt dọc lạnh lùng, bàn tay lớn vung lên trong hư không, linh khí trời đất hội tụ thành một cây cung lớn, giương cung lắp tên: “Quang Âm!” Hắn dường như già đi mấy tuổi, nhưng rất nhanh đã hồi phục, trên bảng hệ thống chữ viết nhảy lên. [Nghịch chuyển tác dụng phụ, tăng thọ năm năm!] “Vút!” Một mũi tên màu trắng như tia chớp bắn về phía Tử Quần La Lỵ.

“Hồ Thiên!” Khuôn mặt xinh đẹp của người sau kinh biến, hai tay hư không nâng lên, một hư ảnh bình ngọc nhấp nhô, lập tức hút mũi tên màu trắng vào trong.

Sau một tiếng nổ trầm đục, khuôn mặt nhỏ của Tử Quần La Lỵ hơi trắng bệch, khóe miệng rỉ máu.

“Hồ Thiên Thuật sánh ngang với ‘Tụ Lý Càn Khôn’.” Diệp Bất Phàm nhíu mày, lần đầu tiên cảm thấy khó nhằn.

Bất kể là pháp bảo hay thần thông, hắn đều không chiếm được bao nhiêu lợi thế, thủ đoạn của tiểu loli này quá nhiều.

Nào biết.

Tử Quần La Lỵ còn kinh ngạc hơn cả hắn.

Lần đầu gặp Diệp Bất Phàm, đối phương trong tay nàng chỉ có nước chạy trốn, mới qua ba năm, đã có thể làm nàng bị thương!

“Thiên Kiếp Pháp Tướng!” Diệp Bất Phàm hét lớn, ma khí cuồn cuộn hình thành pháp tướng màu đen vạn trượng, hai mắt đỏ rực, sấm sét bao quanh, cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến cả Lão Quốc Sư cũng phải chấn động.

“Khí tức của thiên kiếp, gã này đã tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 đến mức này rồi sao?” Lão Quốc Sư vội vàng lùi lại, mặt mày ngưng trọng.

Là một thiên cơ sư, kỵ nhất là dính dáng đến thiên kiếp.

“Sát niệm, ngươi rất mạnh, Nguyên Anh trung kỳ sánh ngang với đại tu sĩ đỉnh phong.” Thiên Kiếp Pháp Tướng tung ra một quyền, hư không nát tan, mặt đất sụp lún, sấm quang ngập trời.

“Nhưng, kéo dài tiêu hao, ngươi chỉ có chết!” Phòng ngự của Diệp Bất Phàm cực mạnh, còn có thể nhỏ máu sống lại, căn bản không thể chết được.

Về phương diện thần hồn, hắn có mấy loại thần thông mang tác dụng trị liệu sau khi nghịch chuyển.

Hoàn toàn là một cái hack di động. "Ma Quang!" Gương mặt xinh xắn của Tử Quần La Lỵ lạnh như băng, bàn tay nhỏ kết ấn, từng đạo ma quang như cột sáng bắn về phía Diệp Bất Phàm. "Ầm ầm!" Thiên Kiếp Pháp Tướng vung quyền, đánh nát vô số cột sáng, sải bước tiến lên.

Vạn dặm sông núi, rừng rậm bạt ngàn, núi non, yêu thú sơ cấp... tất cả như giấy hồ, bị sóng xung kích nghiền nát.

Sóng dao động kinh thiên động địa, sớm đã thu hút sự chú ý của các Nguyên Anh trong kinh thành Thiên Cơ. "Đại tu sĩ giao thủ?" Trong triều đình, Tạ thừa tướng cùng gia đa đồng đạo xa xa cảm ứng, không dám lại gần chút nào.

Cuộc đấu pháp ở cấp độ này hoàn toàn không phải là thứ bọn họ có thể tham gia.

Đi vào chỉ có một con đường chết!

Trong nhất thời, ai nấy đều đang suy đoán thân phận của những người giao thủ.

Mà trong hoàng cung đại nội, Thiên Cơ Nữ Đế vận một bộ đế bào, dõi mắt nhìn về phương xa.

Khoảng cách quá xa, không thấy được trận chiến, nhưng có thể dựa vào khí tức để phán đoán. "Hai Nguyên Anh trung kỳ mạnh nhất giao thủ, ai mạnh ai yếu?" Thiên Cơ Nữ Đế mong chờ.

Nàng nghiêng về phía Diệp Bất Phàm, tuy hắn có chút háo sắc, nhưng ít nhất cũng là người trọng tình trọng nghĩa, biết giữ quy củ.

Chân Ma tông chủ thì khác, tu luyện Sát Lục Đạo, hành sự theo kiểu thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Bất chợt, nàng nhìn về phía Tuyết Quốc, bấm ngón tay bói toán, nhíu mày nói: "Có đại lão đến rồi." Suy nghĩ một chút, nàng hướng vào trong hoàng cung đại nội tóm lấy một con tiểu kim long, đánh ra pháp quyết, dung nhập vào hư không. "Chỉ có thể kéo dài thời gian cho ngươi, làm loạn thuật truy tung của hắn." Nàng nhẹ nhàng di chuyển, bước ra khỏi kinh thành. …… Trong chiến trường. "Ào ào!" Nước biển trên trời đổ xuống như thác, nước sông lớn trên mặt đất bay lên trời, tấn công thẳng vào Thiên Kiếp Pháp Tướng của Diệp Bất Phàm.

Thần thông cấm kỵ này, lúc trước lão ẩu thi triển đã tạo thành uy hiếp rất lớn cho Diệp Bất Phàm, khiến hắn căn bản không dám đỡ chính diện.

Còn bây giờ thì — "Ầm!" Diệp Bất Phàm chân đạp sông lớn, đâm nát biển cả, lôi đình cuồn cuộn phá tan thần thông, dũng mãnh tiến lên.

"Pháp lực của ngươi không bằng ta, thần thông không thể gây thương tổn cho pháp tướng của ta." Ánh mắt hắn lạnh lùng, ầm một tiếng, bàn tay như cối xay ma, ép về phía Tử Quần La Lỵ. "Sinh Quang!" Tử Quần La Lỵ gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, kết quyết tạo ra một đạo thần quang hộ thể, "bốp" một tiếng, ăn trọn một chưởng ma.

Bão táp quét qua, ma khí ngập trời.

Thần quang không ngừng làm suy yếu sức mạnh của ma chưởng, suy yếu đến chín thành, cuối cùng "rắc" một tiếng vỡ tan, Tử Quần La Lỵ bị đánh trúng, thân thể mềm mại bay ngược trăm dặm. "Thần thông nghịch thiên này mạnh thật, nhưng không hoàn toàn triệt tiêu được uy lực." Diệp Bất Phàm truy kích, vẻ mặt bình thản.

Tiểu la lỵ biết Sinh Quang, hắn không hề bất ngờ.

Tử Quần La Lỵ tóc đen bay múa, từ trong khe núi bò ra, khóe miệng rỉ máu, giáp trụ sát khí trên người nứt vỡ, một đôi mắt hoa đào dần dần đỏ như máu.

Sát khí càng lúc càng nồng đậm.

Khí thế cũng càng mạnh hơn.

Diệp Bất Phàm đồng tử co rút: "Chẳng trách lúc đầu có thể trọng thương Thần Du, càng đánh càng mạnh." Sát Lục Chi Đạo, đáng sợ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Nếu là một đại tu sĩ khác, sớm đã bị hắn đánh chết. "Diệp Bất Phàm, ta càng lúc càng muốn biết trên người ngươi rốt cuộc có bí mật gì." "Toàn bộ đều là đại thần thông, mà bản thân lại không hề bị phản phệ." Tử Quần La Lỵ đột nhiên cười rộ lên, giống như tìm được một món đồ chơi.

Vẻ mặt có chút bệnh hoạn.

Nàng dùng tu vi trung kỳ thi triển thần thông, tác dụng phụ là dựa

vào vô số phân thân gánh chịu, bản thân chỉ gánh một phần rất nhỏ.

Diệp Bất Phàm làm gì có thủ đoạn phân tán tác dụng phụ. "Địa Sát · Thỉnh Tiên!" Tử Quần La Lỵ kết quyết, miệng lẩm bẩm niệm chú, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi trông thấy.

Sau đó, một bóng ảo của nữ tử xé rách hư không, từ trong bóng tối bước ra, ngón tay thon dài điểm về phía Diệp Bất Phàm. "Rắc!" Thiên Kiếp Pháp Tướng vốn được coi là đáng sợ lại vỡ tan, lôi đình tiêu tán.

Mỏng manh như giấy hồ. "Cái quái gì vậy?" Diệp Bất Phàm da đầu tê dại, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt chưa từng có.

Hắn vội vàng đánh ra pháp quyết, ba đạo Chân Ma phân thân chắn phía trước, còn bản thân thì thi triển Kinh Hồng Huyết Độn Thuật, bỏ chạy xa mấy nghìn dặm.

Chân Ma phân thân phiên bản tăng cường vẫn không cản nổi, thậm chí còn không thể làm ngón tay của bóng ảo nữ tử dừng lại một chút.

Sau đó, nó như thể bật định vị, đuổi thẳng theo Diệp Bất Phàm.

Tốc độ nhanh đến mức thần thức không thể bắt kịp. "Đây là mời... kiếp trước sao?" Diệp Bất Phàm nhận ra điều bất thường, bóng ảo nữ tử có chút giống với người phụ nữ tuyệt mỹ khỏa thân mà hắn từng thấy trong cung điện của sư tôn ác niệm.

Chương 310

Thấy ngón tay điểm tới, hắn linh cơ khẽ động, lấy ra chiếc nhẫn giấy màu đỏ mà Lý Hàn đưa.

Nhưng thứ này không có phản ứng gì cả. "Vãi, cái quái gì thế?

Sư tôn ác niệm lừa tôi à?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, cuối cùng lấy ra Trấn Yêu Tháp, ầm một tiếng, đập mạnh vào ngón tay kia.

Thân tháp rung chuyển, trực tiếp nứt ra một vết.

Diệp Bất Phàm đau lòng không thôi, đây là một trong những pháp bảo mạnh nhất của hắn.

May mà đã cản được ngón tay đó. "Trấn Yêu Tháp." Tử Quần La Lỵ mặt lạnh như sương, nhìn về một nơi khác.

Ba thanh phi kiếm màu máu bị Chân Ma kiếm trận áp chế, khó lòng thoát thân.

Mà bản thân nàng, sau một chiêu thần thông Thỉnh Tiên, trạng thái tụt dốc không phanh. "Ta không hiểu, đánh đến bây giờ, trừ pháp lực ra, sao trạng thái của ngươi vẫn ở đỉnh phong, vết thương thần hồn nặng trước đó thậm chí đã hoàn toàn hồi phục?" Tử Quần La Lỵ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Trừ tử đối đầu ở kiếp trước ra, đây là người đầu tiên khiến nàng cảm thấy khó giải quyết. "Vút!" Diệp Bất Phàm mỉm cười nhạt, một đốt ngón tay nhanh chóng biến đen, sau đó như mũi tên xuyên về phía Tử Quần La Lỵ.

Đoạn Chỉ Thiên Ma Thuật!

Theo pháp thuật được thi triển, pháp lực vốn đã suy yếu của hắn lại trở nên mạnh mẽ.

Tác dụng phụ của loại cấm thuật này là pháp lực suy yếu trăm ngày, sau khi nghịch chuyển chính là cường thịnh trăm ngày, có thể bổ sung một chút hao hụt.

Tử Quần La Lỵ thấy vậy, đôi mắt hoa đào trợn to, lần đầu tiên lộ ra vẻ chấn động.

Đầu óc nhỏ bé ong ong.

Pháp lực... lại mạnh lên rồi?

Đây là quái thai gì vậy.

Không kịp suy nghĩ, nàng vội vàng phun ra một đóa hoa bách hợp pháp bảo, cánh hoa bao bọc lấy thân, bảo vệ nàng ở trung tâm. "Đùng!" Từng vòng gợn sóng nổ tung trên đóa hoa bách hợp, không ngừng triệt tiêu lực xung kích của đoạn chỉ.

Thấy công kích bị chặn, Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm: "Pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp." Đóa hoa bách hợp này, phòng ngự còn mạnh hơn cả bảo y của hắn.

Sau đó, vẻ mặt hắn lại tươi tỉnh trở lại, triệu hồi một con Chân Long chi linh có thể sánh ngang với đại tu sĩ, tấn công về phía Tử Quần La Lỵ, cười nhạt nói: "Liên tục thi triển thần thông, lại còn thúc giục pháp bảo đỉnh cấp, pháp lực của ngươi chống đỡ không được bao lâu nữa đâu nhỉ?" Hắn có thể cảm giác rõ ràng tiểu la lỵ đã quá tải.

Cho dù vẫn còn thần thông mạnh mẽ, cũng không dám thi triển nữa, nếu không thân thể nhỏ bé của nàng không chịu nổi.

Còn chính hắn.

Căn bản không có nỗi lo này, hệ thống nghịch chuyển, không có cái gọi là quá tải. "Vèo ——" Hoa bách hợp nở rộ, gương mặt xinh đẹp của Tử Quần La Lỵ trắng bệch, hừ lạnh nói: "Sau này sẽ thu thập

ngươi!" Nói xong, nàng quay người hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt đã ở ngoài năm nghìn dặm. "Sau này?

Ta phải bắt ngươi về làm ấm giường mới được." Diệp Bất Phàm trong lòng vui sướng, bị đè nén nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn.

Hắn thúc giục Kinh Hồng Huyết Độn Thuật, ba bước vạn dặm, đuổi kịp Tử Quần La Lỵ. "Vút!" Giương cung lắp tên, một tia sáng trắng bắn ra.

Quang Âm Tự Tiễn! "Sinh Quang!" Tiểu la lỵ ho ra máu, nâng lên thần quang hộ thể, miễn cưỡng chống đỡ.

Pháp lực của nàng đã cạn kiệt, thân thể cũng đã đến giới hạn. "Đoạn chỉ!

Đoạn chỉ!

Đoạn chỉ!" Chín ngón tay trên tay Diệp Bất Phàm bùng lên ma quang ngút trời, thậm chí để tăng cường thần thông này, hắn còn vận chuyển Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, khiến ngón tay cứng như sắt.

Sau đó, chín ngón tay bị chặt đứt đồng loạt bay ra. "Sao có thể!" Tiểu la lỵ đôi mắt hoa đào trợn tròn xoe.

Thần thông này sau khi thi triển, ngón tay sẽ không mọc lại, hơn nữa còn chuyên tiêu hao pháp lực.

Pháp lực của Diệp Bất Phàm không những không giảm, mà mười ngón tay lại mọc ra!

Nàng vội vàng triệu hồi ba thanh phi kiếm màu máu, chặn lại chín ngón tay. "Phi kiếm này của ngươi, sắp lên đến ngũ giai rồi nhỉ?" Diệp Bất Phàm tắc lưỡi.

Sau đó hai tay chắp lại, rồi lại kéo ra.

Liên tục tung ra sáu lần.

Cấm thuật của Yến Đế, «Vạn Giang Thùy Điếu», bây giờ đã đạt đến mức đăng phong tạo cực.

Dưới tác dụng phụ "pháp lực cường thịnh trăm ngày" của Đoạn Chỉ, thần thông có thể thi triển nhiều lần! "Ong ong..." Sáu bóng ảo ngư ông, vung cần câu, lưỡi câu tranh nhau lao về phía mông nhỏ của Tử Quần La Lỵ. "Diệp Bất Phàm!

Đừng có quá đáng!" Tử Quần La Lỵ vừa xấu hổ vừa tức giận, không ngừng né tránh, chống đỡ lưỡi câu, chật vật vô cùng.

Lần phục kích này, tính toán quá sai lầm.

Nàng đã đánh giá thấp thực lực của Diệp Bất Phàm.

Thực tế, năng lực chiến đấu tổng hợp của nàng và Diệp Bất Phàm không chênh lệch bao nhiêu.

Thiếu sót duy nhất là nàng không thể thi triển thần thông cấm kỵ mà không cần lo lắng, rất nhiều thuật nghịch thiên căn bản không dùng được.

Còn đối phương thúc giục thần thông cấm kỵ như ăn cơm uống nước.

Đánh thế nào được? "Quá đáng?

Ta quá hiểu ngươi rồi." Diệp Bất Phàm bĩu môi, hắn biết rõ tính cách của sư tôn, lòng dạ còn đen tối hơn hắn nhiều.

Tử Quần La Lỵ không có ai quản chế, ra tay tàn nhẫn độc ác, nếu hắn rơi vào thế yếu, đối phương chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn sấm sét sưu hồn hắn, thuận tiện giết luôn!

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện một cái hồ lớn.

Nước hồ đen ngòm, sâu không thấy đáy. "Diệp Bất Phàm, ngày sau

Nguyệt Cung, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ!" Tử Quần La Lỵ vui mừng, quay đầu quát khẽ.

Sau đó "bốp" một tiếng giòn tan, không biết từ lúc nào một cái long trảo thủ đã lặng lẽ đuổi tới, vỗ mạnh một cái vào mông nhỏ của nàng.

Trong nháy mắt, mông sưng lên. "Ngươi!

Ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Tử Quần La Lỵ xấu hổ và tức giận đến muốn chết: "Địa Sát · Nhập Thủy!" Nàng thúc giục thần thông, thân thể nhỏ bé chìm vào trong nước hồ, biến mất trong nháy mắt.

Thần thông này, lặn xuống vực sâu mà không chết đuối, là một trong những thủy độn mạnh nhất, lại còn có thể che giấu khí tức và thân hình.

Diệp Bất Phàm đứng trên không trung trên hồ lớn, thần thức từng tấc một dò tìm.

Hồ sâu không biết vạn dặm, càng xuống dưới, càng có thể cảm nhận rõ ràng một luồng nguy hiểm lớn. "Phía dưới này... lẽ nào là Yêu Hồ?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, nhanh chóng lùi lại.

Yêu Hồ là một trong những cấm địa của Nam Hồng Vực, nghe đồn thông với biển cả vô tận.

Có người từng thấy bên trong có con cá mập lớn đi bằng hai chân.

Diệp Bất Phàm nheo mắt quan sát, không có ý định đuổi theo.

Có thể đánh bại Tử Quần La Lỵ, nhưng muốn giết, căn bản không thể.

Dồn nàng vào đường cùng, nàng tung ra một chiêu thần thông nghịch thiên hơn cả "Thỉnh Tiên", chính mình cũng phải chết ở đây.

Chương 311

Bất chợt, Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về phương xa, cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức cực mạnh đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Hắn khẽ nhíu mày, ngón tay trong tay áo lặng lẽ kết quyết, một bóng ảo dung nhập vào hư không biến mất. "Ong!" Một tấm lưới lớn trong suốt bùng phát ánh sáng bảy màu, từ trên trời chụp xuống.

Phạm vi của nó rộng lớn, có đến vạn dặm. "Pháp bảo đỉnh cấp!" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, thi triển Kinh Hồng Huyết Độn Thuật, một bước ba nghìn dặm, đồng thời hai tay kết quyết, xa xa chỉ một cái: "Định!" Tấm lưới lớn chỉ dừng lại một chút.

Mà hắn cũng nhân cơ hội này, thoát khỏi phạm vi bao phủ của tấm lưới.

Quay người nhìn lại, một bóng người thanh niên sải bước đi tới, giơ tay nhấc chân phảng phất như dung nhập vào thiên địa, khí tức mạnh mẽ tuyệt luân.

Mạnh hơn tiểu la lỵ quá nhiều! "Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, a ha ha ha!" Lý Thu Thủy ngửa mặt lên trời cười to, kích động không thôi.

Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Ngươi là Lý Thu Thủy?" Thời Yến Đế, hắn nắm giữ tư liệu của hầu hết các đại lão Chân Ma Tông, chỉ riêng người này, công pháp thần thông không biết gì cả. "Ngươi đã từng nghe câu chuyện của ta?" Thanh niên kinh ngạc.

Diệp Bất Phàm lắc đầu: "Không, trên mặt ngươi viết đầy câu chuyện rồi." Sau đó nhíu mày nói: "Ngươi làm sao tìm được ta?

Thời gian giao đấu, không quá nửa khắc." Vấn đề này không làm rõ, trong lòng hắn khó yên.

Thiên Cơ Thuật, thuật truy tung thông thường, căn bản không thể trong thời gian ngắn như vậy khóa chặt vị trí của hắn. "Tất nhiên là công pháp của ngươi, Thiên Sát Chân Ma Công đã được tổ tiên ta nghiên cứu vô số năm, chỉ cần ngươi động thủ, khí tức tự nhiên sẽ tiết ra ngoài, từ đó bị ta khóa chặt." Lý Thu Thủy đắc ý cười to, sau đó đột nhiên ra tay, thi pháp vẽ ra một cái lồng giam vạn trượng, vây chết Diệp Bất Phàm ở bên trong.

Lồng giam không ngừng co lại, thiên địa linh khí, không khí bên trong đều bị ép nổ, uy thế kinh người. "Không hổ là ma thổ tu sĩ, tùy tiện một đạo thần thông, đều là đỉnh tiêm." Diệp Bất Phàm cảm thán.

Tấm lưới lớn vừa rồi cũng là pháp bảo vây khốn đỉnh cấp, đại tu sĩ bình thường đối mặt, chỉ có nước bị bắt sống. "Vạn Giang Thùy Điếu!" Diệp Bất Phàm gầm lên, pháp lực toàn lực thúc giục, một bóng ảo lão ông hiện ra, đột nhiên vung cần câu, lưỡi câu nặng nề đập vào lồng giam. "Ầm" một tiếng vang lớn, lưỡi câu vỡ nát, một luồng lực phản chấn mạnh mẽ đánh tan bóng ảo lão ông. "Đừng tốn công vô ích nữa, Nguyên Anh đại lão đã đến giới hạn của pháp lực, lại thêm thần thông này mạnh mẽ, ngươi không phá được đâu, ngoan ngoãn theo ta về ma thổ đi!" Lý Thu Thủy rút thiên địa linh khí, gia cố lồng giam, cười cợt. "Quả thực rất mạnh." Diệp Bất Phàm vẻ mặt ngưng trọng, một đòn đã thăm dò được thực lực đối phương.

Vượt qua hắn mấy lần, tu vi quá chênh lệch.

Trừ phi hắn tấn thăng đại tu sĩ, pháp lực chất biến, hoặc là nâng cấp Chân Ma Kiếm lên ngũ giai. "Lý đạo hữu, không biết Nam Hồng Vực có bao nhiêu ma thổ?

Trước khi chết có thể cho ta một con số chính xác không?" Diệp

Bất Phàm không phản kháng nữa, mà cười hỏi.

Lý Thu Thủy nghe vậy sững sờ, cuối cùng nhận ra có gì đó không đúng, cẩn thận nhìn kỹ Diệp Bất Phàm. "Bốp!" Đúng lúc này, lồng giam đã thu nhỏ lại bằng người lớn, Diệp Bất Phàm vừa chạm vào, thân ảnh như bọt nước, từ từ vỡ tan. "Đây là Chân Ma phân thân!" Lý Thu Thủy tức giận, mắng to: "Lão già âm hiểm này!" Bao lâu rồi?

Diệp Bất Phàm lại có thể tu luyện «Thiên Sát Chân Ma Công» đến trình độ này, quả thực biến thái. "Chân thân của hắn ẩn nấp trong hồ kia!" Sắc mặt Lý Thu Thủy khó coi, quay người toàn lực thúc giục độn thuật, trong nháy mắt đã đến vị trí Yêu Hồ.

Thần thức khổng lồ như bão táp, từng tấc một tìm kiếm xung quanh, không hề phát hiện ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào hồ, sắc mặt âm tình bất định, cắn răng thúc giục thần thức thăm dò vào trong hồ.

Vừa mới vào.

Thần thức bị một luồng khí tức hung bạo nuốt chửng, Lý Thu Thủy sắc mặt hơi trắng. "Vừa rồi có phải ngươi đánh ta không?!" Một tiếng gầm vang lên, nước hồ nổ tung, một con cá mập đi bằng hai chân lao ra, nhe hai hàm răng, nhổ một bãi vào Lý Thu Thủy: "A ~ Thối!" Nước bọt dính nhớp bay đầy trời, Lý Thu Thủy bất ngờ không kịp đề phòng bị phun đầy đầu. "Ai đánh ngươi?

Mẹ nó... ngươi có tố chất không?!" Mùi hôi thối xông lên tận trời, Lý Thu Thủy ói ngay tại chỗ, tức đến điên người.

Hắn có chứng ưa sạch sẽ rất nghiêm trọng. "Ồ á?

Ngươi không phục?" Cá mập lại nhổ một bãi nữa, như mưa rào trút xuống: "Nhân tộc cự đầu, bản yêu vương cũng không yếu!

Hai ta luyện một trận?" Nói rồi, nó há cái miệng to như chậu máu,

cắn mạnh về phía Lý Thu Thủy.

Người sau vội vàng né tránh, đầu óc quay cuồng, trong nháy mắt đã hiểu ra. "Diệp Bất Phàm, ngươi thật là tiện!" Hắn gầm lên, quay người bỏ chạy.

Yêu Hồ nối liền với biển sâu cực kỳ xa xôi, hải yêu rất nhiều, không thiếu cấp bậc đại lão.

Con đại yêu vương này chắc chắn là bị Diệp Bất Phàm kích thích tỉnh dậy, còn mình thì vừa đúng lúc đâm vào họng súng.

Trước khi đi còn gài bẫy hắn một vố! "Chạy cái gì mà chạy?!

Cùng đại gia chiến một trận!" Cá mập trợn mắt, vung hai cái chân dài ngoẵng đuổi theo.

Mà Trần lão quái vừa mới đuổi tới thấy cảnh này cũng ngơ ngác.

Sợ đến mức vội vàng trốn sau khe núi. "Không phải đi tìm Diệp Bất Phàm sao?

Sao lại chọc vào ổ hải yêu rồi?" *** Kinh thành Thiên Cơ.

Mấy vị Nguyên Anh xa xa cảm ứng đã sớm tan đi, nhưng trong lòng khó mà bình tĩnh. "Đây chính là thực lực của Nguyên Anh đại tu sĩ, một ngày nào đó, bản thừa tướng cũng có thể đạt tới!" Tạ thừa tướng ánh mắt nóng rực, niềm tin kiên định.

Mà muốn làm được điều này, không thể thiếu tài nghệ luyện đan của con rể.

Đợi Lý Hàn đạt đến tứ giai luyện đan sư, dựa vào thuật luyện đan của hắn, ông ta sẽ có được nhiều thiên tài địa bảo hơn!

Còn về việc phá vỡ bình cảnh.

Bạch Trú bí cảnh là một cơ hội, Nguyệt Cung trên trời cũng là một cơ hội, ngàn năm khó gặp!

Nghĩ đến đây, ông ta nhanh chân đi đến phòng luyện đan của Lý Hàn, chuẩn bị thúc giục hắn luyện đan, để hắn tạo ra nhiều giá trị hơn cho mình. "Con rể có ở đó không?" Tạ thừa tướng đứng trước phòng luyện đan, đánh ra truyền âm phù.

Một lát sau.

Không có bất kỳ hồi âm nào.

Tạ thừa tướng nhíu mày, lại đánh ra mấy đạo truyền âm phù, nhưng như trâu đất xuống biển, trong phòng luyện đan không có bất kỳ phản ứng nào.

Ông ta sắc mặt hơi trầm xuống, Lý Hàn rất ít khi không trả lời truyền tấn của ông ta. "Chẳng lẽ... chạy rồi?" Sắc mặt ông ta đột nhiên đại biến, vội vàng lấy ra trận kỳ, nhanh chóng phá vỡ trận pháp cấm chế của phòng luyện đan.

Đúng lúc này, Lý Hàn mở cửa phòng, vội vàng khom người: "Không biết nhạc phụ, tìm tiểu tế có việc gì?" "Sao bây giờ mới mở cửa?" Tạ thừa tướng trong lòng hơi thả lỏng, nhưng vẻ mặt lại nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ, ngươi còn có chuyện gì mờ ám?" Nói rồi, ông ta bước vào phòng luyện đan, đa nghi nhìn xung quanh.

Bất chợt, ông ta đột nhiên nhìn về phía sâu trong phòng luyện đan.

Một vị trung niên anh vũ đang ngồi bên bàn trà, nhẹ nhàng thưởng trà, trong tay mân mê một cuốn sổ ghi chép.

Đây là tâm đắc luyện đan của Lý Hàn.

Đối với luyện đan sư mà nói, tầm quan trọng của nó gần như ngang với cả gia sản và tính mạng. "Quả nhiên có chuyện mờ ám, tiểu bối từ đâu ra?

Dám xông vào Tạ phủ của ta, muốn chết à?" Tạ thừa tướng sắc

mặt hơi biến, sát khí lộ ra.

Lại nhìn Lý Hàn, lạnh như băng nói: "Ngươi thật sự muốn bỏ trốn?" "Không dám..." Lý Hàn khúm núm.

Không đợi hắn nói xong, vị trung niên anh vũ đầu cũng không ngẩng, nhàn nhạt nói: "Đồ nhi, ngươi muốn hắn chết, ta có thể thay ngươi ra tay." "Sư tôn..." Lý Hàn vẻ mặt âm tình bất định, muốn nói lại thôi.

Mà Tạ thừa tướng đã sớm tức giận.

Chương 312

Ông ta ở Thiên Cơ quốc thân ở địa vị cao, nắm giữ quyền sinh sát, bị người ta coi thường như vậy bao giờ? "Tiểu bối, chết cho lão phu!" Nói xong, trực tiếp ra tay.

Nhưng vừa động thân, bóng dáng người trung niên đã mơ hồ, ngay sau đó xuất hiện sau lưng Tạ thừa tướng.

Người sau sắc mặt kịch biến, dịch chuyển tức thời ra xa.

Đáng tiếc... "Tốc độ của ngươi, quá chậm rồi." Người trung niên lạnh lùng lên tiếng, bàn tay to lớn chộp lấy cổ Tạ thừa tướng, cảm giác lạnh buốt trong nháy mắt đánh người sau vào vực sâu vô tận.

Mà người trung niên này, chính là do Diệp Bất Phàm hóa thành.

Hắn vẻ mặt không giận mà uy, dưới tác dụng của Dịch Hình và Man Thiên Thuật, khí tức đáng sợ đến cực điểm: "Một Nguyên Anh sơ kỳ, ai cho ngươi lá gan, ức hiếp đồ nhi của ta như vậy?" "Nguyên Anh...

đại lão?" Tạ thừa tướng sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Không biết Lý Hàn là đồ đệ của đạo hữu, mong đạo hữu thứ tội." Ông ta trong lòng gào thét, quả thực không dám tin.

Lý Hàn từ lúc nào lại có thêm một sư tôn đại lão? "Thứ tội?

Đồ nhi của ta ở chỗ ngươi, chịu không ít khổ sở đâu." Diệp Bất Phàm cười lạnh, sát khí lộ rõ: "Vừa hay, yêu sủng của ta thiếu thức ăn, đem ngươi cho yêu sủng ăn đi!" "Đạo hữu nguôi giận!

Đạo hữu!" Tạ thừa tướng kinh hãi, cầu xin tha thứ, sau đó liếc mắt ra hiệu với Lý Hàn, ánh mắt van xin.

Lý Hàn ngây người, nỗi uất ức bao năm qua tan biến, tìm lại được

sự kiêu ngạo của Thánh tử năm nào.

Vẫn là phải nhờ Diệp sư huynh.

Có người chống lưng, quả nhiên khác hẳn.

Hắn hít sâu một hơi nói: "Sư tôn, dù sao cũng là nhạc phụ của con, con..." Rõ ràng, đây là cầu tình.

Nếu không có con gái, hắn sẽ không do dự nhờ Diệp sư huynh ra tay giết chết ông ta, nhưng bây giờ gạo đã nấu thành cơm, hắn thực sự không có cách nào. "Do dự thiếu quyết đoán, tiền đồ của ngươi đã hết." Diệp Bất Phàm nhíu mày, lắc đầu nói.

Chỉ riêng điểm này, Lý Hàn không thể nào thành tựu Nguyên Anh, không qua được tâm ma kiếp.

Hắn hứng thú giảm đi, tiện tay đánh một đạo cấm chế vào cơ thể Tạ thừa tướng, ném ông ta sang một bên: "Cấm chế này ngươi không phá được, sau này đối xử tốt với đồ nhi của ta, nếu không... chết!" "Đa tạ đạo hữu!" Tạ thừa tướng như được đại xá, trong lòng hối hận, không nên tiến vào căn phòng này.

Không dám ở lâu, nhanh chóng lui ra ngoài.

Lý Hàn thấy vậy, trong lòng vừa cảm kích, lại vừa kính sợ.

Nguyên Anh sơ kỳ cao cao tại thượng, trước mặt Diệp sư huynh lại như con chó gãy xương sống, độ cao đó cả đời này hắn e là không thể chạm tới.

Diệp Bất Phàm quay người ngồi xuống bên bàn trà, ném ra một miếng ngọc bội, nói: "Sau này có chuyện, cứ truyền tấn cho ta." "Đa tạ sư huynh!" Lý Hàn cảm kích nhận lấy, như nhớ ra điều gì, nói: "Xin sư huynh đợi một chút." Hắn vội vàng rời đi, một lát sau ôm một đứa bé gái một tuổi đi tới, trên mặt nụ cười rạng rỡ: "Đây là con gái của con, Tạ Tư Tư." Diệp Bất Phàm bế đứa bé qua, nó không hề lạ

người.

Một đôi mắt to đen trắng trong veo, ê a gọi, rúc vào ngực Diệp Bất Phàm.

Lý Hàn thấy vậy, lộ ra vẻ lúng túng.

Con gái nhà hắn một tuổi rồi, vẫn chưa cai sữa. "..." Diệp Bất Phàm bật cười, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé gái, cười nói: "Đáng yêu hơn cha nó nhiều, món đồ chơi nhỏ này tặng cho cháu được không?" Nói rồi, hắn từ trong chưởng trung càn khôn lấy ra một thanh tiểu kiếm, được đựng trong vỏ.

Tặng đồ quá quý giá, chỉ mang đến đại họa cho đứa bé.

Pháp bảo Kim Đan, thì không sao.

Bé gái ngơ ngác, bàn tay nhỏ mũm mĩm ôm lấy thanh tiểu kiếm, đôi mắt to cong thành vầng trăng khuyết, ê a cười không ngớt.

Dường như rất thích thứ này. "Họ Tạ không hay, hay là đổi họ... thôi bỏ đi, họ Tạ cũng tốt." Diệp Bất Phàm đang định bảo Lý Hàn đổi tên cho con bé, đột nhiên đổi ý.

Hắn có một cái thân phận giả cũng tên là Lý Tư, không biết Lý Hàn có phải đang muốn chiếm hời của hắn không.

Trước khi đi, hắn bói cho Tư Tư một quẻ, không bệnh không tai, thậm chí còn có không ít cơ duyên. "Sống tốt nhé." Bóng dáng Diệp Bất Phàm dần dần mơ hồ. "Diệp sư huynh..." Lý Hàn vành mắt hơi đỏ, ôm con gái nhỏ, dập đầu ba cái thật kêu cho Diệp Bất Phàm.

Đây là dập đầu thay cho con gái.

Diệp Bất Phàm tặng pháp bảo cho con gái, đại biểu đã kết hạ nhân quả, tặng một phần nhân tình.

Nhân tình của một Nguyên Anh, thậm chí là Hóa Thần trong tương

lai.

Quá trân quý!

Diệp Bất Phàm đi chưa được bao lâu, vợ và nhạc phụ cẩn thận bước vào phòng luyện đan. "Phu quân, đó thật sự là sư tôn của chàng?" Vợ hắn thu lại giọng điệu gay gắt, dịu dàng như nước. "Tất nhiên." Lý Hàn làm theo lời Diệp Bất Phàm, gật đầu thừa nhận. "Ha ha ha!

Tốt, ta đã nói con rể là rồng phượng trong loài người, có sư tôn là Nguyên Anh đại lão, Tạ gia ta lo gì đại sự không thành!" Tạ thừa tướng cười to, lời lẽ hòa nhã: "Từ nay, con rể ngươi chính là gia chủ Tạ gia, lão phu toàn lực bồi dưỡng ngươi!" Thái độ này, quay ngoắt một trăm tám mươi độ so với trước đây.

Lý Hàn trong lòng càng thêm cảm kích Diệp Bất Phàm. …… Bên kia.

Diệp Bất Phàm tiến vào hoàng cung Thiên Cơ. "Ngươi không phải mạnh bình thường, bây giờ ngay cả ta, trong tay ngươi e là cũng không qua nổi mười chiêu." Thiên Cơ Nữ Đế ngồi trên chiếc ghế lớn trong ngự hoa viên, khó che giấu sự chấn động trong lòng, đôi mắt đẹp lấp lánh.

Nàng hiểu rõ Chân Ma tông chủ hơn nhiều người.

Mạnh mẽ không thể tưởng tượng.

Nhưng bây giờ, đã bại. "Không bì được với Thiên Cơ Nữ Đế, ăn cả hai đầu, lão quốc sư bói toán cho ta, là do ngươi thúc đẩy đúng không?" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Lão quốc sư tuy là ngũ giai, nhưng trên người hắn thiên cơ kỳ vật và phân thân quá nhiều, liên quan quá rộng, không có người liên thủ, đối phương sớm đã bị thiên khiển phản phệ chết rồi. "Khì khì ~ Lão

quốc sư đây là cho ngươi một đại tạo hóa, để ngươi và Chân Ma tông chủ gặp mặt, là để kết nối vận mệnh tuyến của hai người các ngươi." Thiên Cơ Nữ Đế cười duyên. "Vận mệnh tuyến?

Còn có ai tham gia vào?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, nhớ tới đào hoa kiếp mà mình bói ra trước khi đến đây.

Việc dao động vận mệnh ở cấp độ cao như vậy, không phải ngũ giai có thể làm được, cho dù là liên thủ.

Càng đừng nói đến việc tránh được cảm ứng của Tử Quần La Lỵ.

Người sau vốn dĩ cũng là một thiên cơ sư.

Đúng lúc này. "Diệp đạo hữu quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, không gì giấu được ngươi." Một lão đạo lôi thôi đi tới, chắp tay cười nói: "Lão quốc sư ra tay, là do lão phu ra hiệu, chỉ là muốn kết một thiện duyên với đạo hữu." "Người thượng giới?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co lại, bỗng nhiên nhớ tới lời kể của Triệu Vận.

Nửa tháng trước, kinh thành Thiên Cơ xuất hiện dị thường.

Ngày thứ hai trên đường phố kinh thành đã xuất hiện một lão thầy bói lôi thôi. "Diệp đạo hữu tuệ nhãn, tại hạ, Thiên Cơ Tiên Thổ, Vạn Thọ Thiên Quân." Lão đạo lôi thôi mỉm cười giới thiệu: "Lão quốc sư, là sư điệt của ta." "???" Diệp Bất Phàm thân thể khẽ run, bất giác lùi lại.

Kinh Hồng Huyết Độn Thuật âm thầm vận chuyển, thậm chí trong lòng bàn tay đã lấy ra pháp bảo chạy trốn, Phi Tiên Toa.

Hóa Thần Thiên Quân!

Không phải nghe đồn Hóa Thần Thiên Quân không ra được sao?!

Như biết được suy nghĩ của Diệp Bất Phàm, Vạn Thọ Thiên Quân xua tay cười nói: "Đây chỉ là một phân thân của ta, như ngươi nghĩ,

bản tôn của ta khó mà từ Tiên Thổ đi ra." Sắc mặt Diệp Bất Phàm không những không thả lỏng, ngược lại càng thêm cảnh giác, cố thủ tâm thần, nói: "Tha Tâm Thông?!" Thần thông này có thể nhìn trộm suy nghĩ trong lòng người khác.

Cực kỳ biến thái.

Đương nhiên, khuyết điểm cũng lớn, chỉ cần cố thủ tâm thần, rất khó để nhìn trộm nữa. "Phải." Vạn Thọ Thiên Quân mỉm cười.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, nói: "Trên người ta không có thứ mà tiền bối muốn đâu." Thiện duyên cái con khỉ.

Đánh nhau với tiểu la lỵ một trận gọi là thiện duyên?

Chương 313

Xạo chó. "Đạo hữu thẳng thắn, ngày sau khi đạo hữu tiến vào Nguyệt Cung, nếu có cơ hội, xin hãy lấy một vật, là Lục Hào truyền thừa bậc tám đã bị Hằng Nga tiên tử cướp đi trăm vạn năm trước." Lão đạo lôi thôi ánh mắt thâm thúy, cười híp mắt nói. "Bậc... bậc tám?" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, thầm nghĩ có cần phải vô lý như vậy không?

Hiện tại bói toán đại sư cao nhất Nam Hồng Vực chính là ngũ giai, lão quốc sư. "Tiền bối quá coi trọng Diệp mỗ rồi, truyền thừa này không phải thứ ta có tư cách nhúng chàm." Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối.

Món đồ nóng bỏng tay này, hắn không muốn đụng vào. "Chỉ là thử một chút, đạo hữu nếu lấy được, ta tất có hậu báo, không lấy được cũng không sao." Vạn Thọ Thiên Quân không hề ép buộc. "Sẽ cố gắng hết sức." Diệp Bất Phàm bề ngoài đồng ý, trong lòng chỉ muốn tránh xa lão già này.

Tiên Thổ đối với hắn quá thần bí, người trước mắt này tám phần là thiên cơ sư lục giai.

Thiên cơ kỳ vật và phân thân trên người hắn, căn bản không ngăn được đối phương bói toán. "Nếu đã nói xong, Diệp đạo hữu, mời bên này, tiếp nhận Lục Hào truyền thừa." Thiên Cơ Nữ Đế cũng không nói nhảm nữa, cười tủm tỉm dẫn Diệp Bất Phàm đến nơi sâu nhất hoàng cung, một tòa hoàng lăng.

Sâu trong hoàng lăng, một vách đá sừng sững.

Một tấm bia đá không chữ.

Diệp Bất Phàm quan sát kỹ, có cảm giác chóng mặt hoa mắt. "Bên

trong này chính là Lục Hào truyền thừa, hoàng thất chúng ta hầu như thành viên nào cũng sẽ đến đây để lấy, chín mươi chín phần trăm đều không lấy được, vì họ không có thiên phú bói toán, càng không có duyên phận trở thành thiên cơ sư." Thiên Cơ Nữ Đế chớp chớp mắt, phong tình vạn chủng: "Nếu không lấy được, đừng trách ta nhé." Nói xong, nàng uyển chuyển rời đi.

Diệp Bất Phàm nhìn theo đối phương rời đi, trầm ngâm một lát, khoanh chân ngồi trước bia đá không chữ.

Lấy ra một đống khôi lỗi phân thân hộ pháp bên ngoài. "Có được Lục Hào truyền thừa, bảo đảm sinh tồn lại lớn thêm một phần." Hai mắt nhắm lại, thần thức trong thức hải chạm vào bia đá, giống như chạm vào mặt hồ, ý thức trong nháy mắt bị hút vào.

Thần thức hóa thành bộ dạng của Diệp Bất Phàm, lơ lửng trong một vùng trời sao.

Thần thức tiếp tục đi sâu vào trời sao, trước mắt bỗng sáng lên.

Một khối quang đoàn hỗn độn đang lơ lửng phía trước. "Đây chính là truyền thừa?

Xem ra thiên phú bói toán của ta không tệ." Diệp Bất Phàm mỉm cười, thần thức chạm vào.

Tuy nhiên...

Quang đoàn dường như có linh tính, gầm lên với Diệp Bất Phàm, đầu óc hắn bỗng đau nhói, thần thức trực tiếp bị hất văng trở lại.

Sau đó, quang đoàn gầm lên cảnh cáo Diệp Bất Phàm hai tiếng, nhanh chóng độn đi về phía xa.

Trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Diệp Bất Phàm xoa đầu, mặt sa sầm lại. "Truyền thừa này không

muốn cho ta chạm vào, chứng tỏ không có thiên phú bói toán, cũng không có cơ duyên trở thành thiên cơ sư." Sắc mặt hắn âm tình bất định, cuối cùng cười lạnh một tiếng.

Thần thức trực tiếp rút khỏi vách đá, nhục thân bên ngoài đột nhiên mở mắt.

Lấy ra một đống thiên cơ kỳ vật, bố trí xung quanh.

Sau đó nói: "Ta phát đạo thệ, ngay giây phút này, ta sẽ tự sát!" Một giây trôi qua.

Hắn không chết.

Vi phạm đạo thệ, bị thiên khiển, dưới sự nghịch chuyển, trên đầu hiện ra vạn dặm ánh sáng lành, đại đạo bắt đầu chúc phúc.

Diệp mỗ nhân chỉ cảm thấy thân thể từng trận huyền diệu, khí vận tăng lên.

Không đợi chúc phúc biến mất. "Ta phát đạo thệ, một giây tiếp theo, ta sẽ tự nổ tan xác tại đây!" Đạo thệ lại một lần nữa bị vi phạm, hệ thống nghịch chuyển, đại đạo lại một vòng chúc phúc. "Ta..." Diệp Bất Phàm không biết mệt, một hơi phát năm sáu mươi cái đạo thệ.

Điều này khiến hắn có ảo giác mình là khí vận chi tử.

Ngẩng đầu nhìn lên, vô hình trung, trên đầu hiện ra cột sáng ngũ sắc cao mấy trượng, tăng vùn vụt.

Đây là khí vận của Diệp Bất Phàm.

Cảnh này mà để các thiên cơ sư nhìn thấy, e là có thể sợ chết ngay tại chỗ.

Khí vận mà có thể tăng như vậy, cả thế giới này Diệp mỗ nhân là độc nhất.

Sau đó, thần thức của Diệp Bất Phàm lại một lần nữa tiến vào

trong trời sao bên trong vách đá.

Thần thức vừa đến, khối quang đoàn hỗn độn chạy mất tăm kia nhanh chóng bay tới.

Nào còn vẻ ghét bỏ trước đó, tràn đầy thái độ nịnh nọt, không ngừng cọ cọ vào thần thức của hắn, điên cuồng hít khí vận. "Ha, liếm cẩu." Diệp Bất Phàm khinh bỉ nhổ một bãi, bàn tay to lớn chộp lấy quang đoàn, lập tức một luồng thông tin chui vào trong thần thức. "Lục Hào bí thuật, truyền thừa từ Tiên giới..." Thần thức của Diệp Bất Phàm trở về nhục thân, ngồi xếp bằng trong hoàng lăng yên lặng tham ngộ, nghiền ngẫm. …… Bên ngoài hoàng lăng.

Thiên Cơ Nữ Đế nhìn sang Vạn Thọ Thiên Quân bên cạnh: "Sư thúc có manh mối gì không?

Người này rốt cuộc là thân phận gì?" Vạn Thọ Thiên Quân ngồi xếp bằng, hai mắt bắn ra ánh sáng trắng, dường như có thể nhìn xuyên hoàng lăng.

Tay ông ta không ngừng kết quyết, bấm ấn, ba chiếc lá vàng bay lên, rơi xuống đất.

Lá vàng này, chính là lá cây của cây nguyệt quế trên Nguyệt Cung.

Truyền thừa trăm vạn năm, sớm đã được tiên hiền dưỡng thành thánh vật bói toán.

Vạn Thọ Thiên Quân sắc mặt ngưng trọng, theo thời gian trôi qua, hai mắt ông ta bắt đầu chảy máu.

Cuối cùng, tròng mắt trực tiếp nổ tung. "Sư thúc?" Thiên Cơ Nữ Đế kinh hãi, khó tin.

Với trình độ của thiên cơ sư lục giai như sư thúc, bất kỳ ai ở Nam Hồng Vực đều có thể bói toán.

Huống chi lần này còn có Thiên Cơ Bi phụ trợ, cho dù là Luyện Hư viên mãn cũng có thể bói toán đôi chút.

Nhưng bây giờ... trực tiếp bị phản phệ mù mắt! "Gã này rốt cuộc là ai?!

Sao có thể!

Tự nhiên ở đâu ra Thiên Đạo chúc phúc?!" Vạn Thọ Thiên Quân ho ra một ngụm máu lớn, gương mặt như già đi mấy trăm tuổi, vẻ mặt như gặp quỷ sống.

Người được Thiên Đạo chúc phúc, chỉ có thể có được khi đang trong trạng thái đốn ngộ, hoặc là lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc.

Phàm người được chúc phúc, được trời đất ưu ái, cơ duyên liên tục không ngừng, tương lai không thể lường được.

Diệp Bất Phàm chỉ là đi lấy Lục Hào truyền thừa mà thôi!

Vừa mới thông qua Thiên Cơ Bi bói toán, đã bị Thiên Đạo chúc phúc phản phệ.

Dưới gầm trời này, đừng nói lục giai, ngay cả thất giai thiên cơ sư cũng không dám bói toán một tu sĩ đang trải qua Thiên Đạo chúc phúc, hoặc là trải qua thiên kiếp. "Người này, tất là nhân vật như khí vận chi tử, không thể trêu chọc, cố gắng kết giao!" Vạn Thọ Thiên Quân lại ho ra máu, phân thân này dần dần tiêu tán.

Thiên Cơ Nữ Đế ngây người.

Sự phản phệ nghiêm trọng, vượt qua sức tưởng tượng của nàng. "Ngoài ra, người này thân mang đại khí vận, người phụ nữ bên cạnh hắn khí vận cũng cực lớn, tràn ngập biến số, biến số này có thể ảnh hưởng đến mệnh cách!" Giọng Vạn Thọ Thiên Quân ngày càng khàn đi, tai mũi miệng đều đang rỉ máu.

Khó khăn nói ra câu cuối cùng, thân thể hoàn toàn tan biến. "Ngươi muốn đột phá Hóa Thần, chỉ có hai con đường, một là gả vào Tiên Thổ!" "Hai là, song tu với Diệp Bất Phàm!" Tiền giả, Thiên Cơ Nữ Đế không hề cân nhắc.

Tư chất của nàng không tầm thường, trăm năm trước Tiên Thổ đã từng muốn gả nàng cho một vị Thượng Tiên trong đó.

Điều kiện là Hóa Thần, mà còn chưa chắc có thể tấn thăng thành công.

Chương 314

Nàng đã thẳng thừng từ chối.

Tại Nam Hồng Vực, nàng là quân chủ một nước, hưởng thụ quyền lực vô thượng.

Nhưng đến Tiên Thổ, nàng chẳng là gì cả.

"Song tu với Diệp Bất Phàm?

Song tu có nhiều chỗ tốt, nhưng có thể giúp ta đột phá Hóa Thần sao?" Gò má Thiên Cơ Nữ Đế hơi ửng hồng, rất không tự nhiên, ban đầu nàng từng nói đời này không thể ngủ với hắn.

Nàng định hỏi thêm.

Nhưng phân thân của Vạn Thọ Thiên Quân đã biến mất không thấy đâu.

Muốn một lần nữa vượt giới mà đến, cần một khoảng thời gian.

Đang suy nghĩ.

Một bóng người áo trắng tinh thần sảng khoái từ trong hoàng lăng bước ra, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, khí tức mờ mịt, mang lại cảm giác vô cùng thần bí.

"Thiên Cơ Nữ Đế, Vạn Thọ Thiên Quân tâm tư thật là nhiều a." Diệp Bất Phàm cười lạnh, tầng thứ Thiên Cơ của hắn cũng không thấp, có thể nhận ra có người thông qua thạch bích để bói toán vận mệnh của hắn.

Bỗng nhiên.

Hắn khẽ nhíu mày, lấy ra ba đồng tiền, bói một quẻ, vẻ căng thẳng trên mặt biến mất: "Chết rồi?

Chết nhanh thật.” “Ngươi cũng không đơn giản.” Thiên Cơ Nữ Đế đánh giá, lộ vẻ khác thường, đột nhiên sáp lại gần, ngón tay thon dài chạm vào lồng ngực Diệp Bất Phàm, rắn chắc hữu lực.

Không đợi nàng tìm hiểu kỹ, Diệp Bất Phàm đã nhíu mày lùi lại.

“Cảnh giác thế làm gì?

Ta lại đánh không lại ngươi… ân?” Thiên Cơ Nữ Đế lườm một cái, đột nhiên nhướng mày, ngón tay đặt dưới chiếc mũi xinh xắn ngửi ngửi.

Trong chốc lát.

Dung nhan tuyệt đại phong hoa lộ ra một tia hồng nhuận và say mê, như thể vừa uống tiên tửu.

Dáng vẻ kiều mị, đủ để khiến cao tăng hoàn tục.

Rất nhanh.

Nàng áp chế dục niệm, phượng mâu trừng tròn xoe: “Ngươi!

Ngươi là Thái Dương Chi Thể?!” Thể chất này.

Vạn năm khó gặp.

Dù có xuất hiện một người, cũng sống không được bao lâu, sớm đã bị nữ tu nào đó nuôi dưỡng, coi như lô đỉnh để đột phá đại cảnh giới.

Ngay sau đó lại nhíu mày, rất thất vọng nói: “Đáng tiếc, nguyên dương đã tiết.” Nếu là đồng tử, có thể giúp nàng đột phá Hóa Thần, nhưng không phải đồng tử, thì không có tác dụng đó, nhiều nhất là song tu nhanh hơn một chút.

“Nhưng nguyên âm của ngươi vẫn còn.” Diệp Bất Phàm đảo mắt, cười mỉm nói.

Nguyên âm của một đại tu sĩ Nguyên Anh, dù không phải là song tu thánh thể, cũng có trợ lực không nhỏ đối với hắn.

Ít nhất cũng tiết kiệm trăm năm khổ tu.

"Sao, ngươi muốn?" Thiên Cơ Nữ Đế cất tiếng cười duyên, ý vị sâu xa.

"Cầu còn không được." Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Thiên Cơ Nữ Đế trên dưới đánh giá Diệp Bất Phàm, mày mắt cong cong, cười đến ôm bụng: "Chỉ bằng ngươi?

Thân hình nhỏ bé của ngươi không chịu nổi sự giày vò của bản đế đâu." Để chống lại thiên khiển.

Nàng còn kiêm tu cả Luyện Thể chi đạo.

"Chưa chắc, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười nói, tay áo vung lên, thân hình lóe lên, xuất hiện bên ngoài kinh thành.

Chỉ còn dư âm quanh quẩn bên tai Nữ Đế: "Ngày sau, ta sẽ lấy nguyên âm của ngươi." "Sắc đảm bao thiên." Thiên Cơ Nữ Đế hừ lạnh.

Vốn dĩ còn muốn nhờ Diệp Bất Phàm giúp bói toán về đám quỷ tu của Quỷ Quốc, bây giờ quan hệ hai bên vì Vạn Thọ Thiên Quân mà trở nên hơi căng, không tiện nhắc lại nữa. ...

Diệp Bất Phàm đi thẳng một đường, hướng về phía Tuyết Quốc.

"Thái độ của Nữ Đế có chút thay đổi, đào hoa kiếp ứng lên người nàng, hay là lên người Tử Quần La Lỵ?" Trên đường, Diệp Bất Phàm nhíu mày suy tư.

Lời của Vạn Thọ Thiên Quân dù có tin.

Cũng chỉ có thể tin một nửa.

“Thôi vậy, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chỉ cần có thực lực tuyệt đối, bất kỳ kiếp nạn nào cũng sẽ trở thành tro bụi.” Trong lòng Diệp Bất Phàm dấy lên tham vọng.

Sự xuất hiện của Vạn Thọ Thiên Quân là một lời cảnh báo.

Bề mặt Nam Hồng Vực lộ ra chỉ là một góc của tảng băng chìm, phần lớn hơn ẩn dưới băng, đó mới là đại khủng bố.

“Ngày Nguyệt Cung mở ra, người của Tiên Thổ chắc chắn sẽ chen chân vào, nguy hiểm quá nhiều, phải nhanh chóng đạt tới Nguyên Anh cự đầu.” “Như vậy, dù đối mặt với Hóa Thần, không nói có đánh lại hay không, ít nhất cũng có thể toàn thân nhi thoái.” Diệp Bất Phàm nhìn lên mặt trăng đang từ từ rơi xuống trên cao, nội tâm kiên định.

Vài ngày sau.

Trở lại Phiêu Tuyết Thành.

Trên đường gặp không ít Kim Đan kiếp tu, nhưng đối phương vừa thấy người tới là tu sĩ Nguyên Anh, đã sợ hãi chạy tán loạn.

Chiến tranh vẫn chưa lan tới đây.

Nhưng Tuyết Quốc đã loạn, không ít tu sĩ lòng mang ý xấu, làm nghề cướp bóc.

Vừa về đến nhà, Hoàng Phủ Tang Du đi tới đón, đôi mắt đẹp long lanh, khẽ nói: “Ngươi rời đi không lâu, Thần Du Đại Chân Quân bị một Nguyên Anh cự đầu truy sát, đến nay tung tích không rõ.” “…” Diệp Bất Phàm cạn lời, tám phần là do Lý Thu Thủy làm.

Mà có thể sống sót dưới tay y, rất có thể là do khí tức của mình đột nhiên xuất hiện, đã thu hút Lý Thu Thủy đi.

“Còn có chuyện gì nữa?” Diệp Bất Phàm trở lại sảnh chính, ngồi bên bàn trà.

Tiểu Lục La chu đáo rót cho hắn một chén linh trà.

"Thái Thượng Cung Chủ chết rồi, ra tay là quỷ tu của Quỷ Quốc." Hoàng Phủ Tang Du thận trọng nói: "Quốc gia này đột ngột trỗi dậy, thành lập Quỷ Điện, ra sức chiêu thu đệ tử quỷ đạo, ẩn ẩn có xu thế tranh bá thế lực lớn thứ sáu." Diệp Bất Phàm nghe vậy nhíu mày: "Lại là quỷ tu?" Giết Nguyên Anh của Thiên Cơ Quốc, khôi lỗi phân thân của mình cũng mắc kẹt ở đó, bây giờ Thái Thượng Cung Chủ bị giết.

Quỷ Quốc.

Dường như mạnh hơn hắn tưởng tượng nhiều.

"Đáng tiếc, Thái Thượng Cung Chủ người cũng không tệ, cung chủ mới nhậm chức là con trai bà ấy phải không?" Lòng Diệp Bất Phàm ngày càng thêm cấp bách.

Mức độ nguy hiểm ở Nam Hồng Vực này tăng lên quá nhanh.

Sau Nguyệt Cung, lập tức trở về Triệu Quốc.

"Gần đây ta muốn bế quan, không tiếp khách." Diệp Bất Phàm dặn dò một phen, trở về thất bế quan.

Bắt đầu nghiên cứu 《Lục Hào Bí Thuật》. 【Lục Hào Bí Thuật: Bói toán thiên cơ, suy diễn cát hung họa phúc, số lần càng nhiều, tạo nghệ càng sâu, mỗi lần bói toán, tổn thất tuổi thọ, bói toán sâu về tương lai, sẽ gặp thiên khiển, tùy thuộc vào độ khó của đối tượng bói toán, có thể tu đến thất giai.】【Phụ diện nghịch chuyển: Tăng phúc tuổi thọ, nhận được thiên đạo chúc phúc.】 Tương tự như Thần Tướng Thuật.

Điểm khác biệt là 《Lục Hào Bí Thuật》 có thể bói toán sâu về tương lai, tu đến lục giai, thậm chí có thể nhìn thấy một góc hình ảnh tương lai.

Đây là trạng thái tĩnh.

Thất giai, có thể quan sát sâu bức tranh tương lai động.

Bát giai, có thể bói toán tiền kiếp.

Ví dụ như một người nào đó chết đi, sau khi đầu thai chuyển thế, có thể phân biệt được kiếp trước kiếp này.

Còn về cửu giai Thiên Cơ Tiên Sư trong truyền thuyết.

Trên các cổ tịch xa xưa, cũng không có ghi chép.

Ngày hôm sau. 《Lục Hào Bí Thuật》 và 《Thần Tướng Thuật》 kết hợp, hỗ trợ ấn chứng lẫn nhau.

Trên người linh quang chợt hiện, khí tức càng thêm huyền diệu, khuôn mặt mông lung, tự nhiên sinh ra một tầng "Thiên Cơ bình chướng".

"Tứ giai Thiên Cơ Sư!" Diệp Bất Phàm mở bừng hai mắt, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Sau đó, pháp nhãn giữa mi tâm mở ra, ẩn hiện một tia bạch quang.

Thiên Nhãn Thông!

Hai đại đồng thuật kết hợp, đã sinh ra dị biến.

Chương 315

"Đây là… vận mệnh tuyến?

Ngũ giai Thiên Cơ Sư cũng không thể nhìn thấy được đâu nhỉ?" Tầm mắt nhìn tới, trên người mình hiện ra từng đường vận mệnh, phần lớn nối liền với hư không, biến mất không thấy.

Mấy sợi vận mệnh tuyến thô to thì kéo dài ra ngoài, đến chỗ Hoàng Phủ Tang Du, Tiểu Lục La, Ngu Tuyền Cơ trong sân.

Sợi lớn nhất.

Thì kéo dài đến nơi xa hơn, đó là phương hướng của Chân Ma Tông.

Tử Quần La Lỵ!

Diệp Bất Phàm chấn động, thực sự không ngờ 《Pháp Nhãn Thông》 dung hợp với 《Thiên Nhãn Thông》, lại sinh ra dị biến như vậy.

Điều này quá khoa trương.

Bất kỳ ai ở trước mặt hắn, vận mệnh tuyến đều sẽ không thể che giấu!

Thậm chí, nếu đối mặt trực diện với Tử Quần La Lỵ.

Hắn có thể nhìn thấy đối phương có bao nhiêu phân thân!

"Ông ——" Đúng lúc này, trong cơ thể Diệp Bất Phàm bộc phát kim quang, xương cốt được tái tạo hoàn toàn.

Cốt suy.

Vượt qua!

Cùng lúc đó, cường độ nhục thân lại tăng vọt, thẳng tiến Nguyên Anh trung kỳ!

"Nhục thân cuối cùng… cũng sắp đột phá rồi!" ...

Diệp Bất Phàm thân hình lóe lên, nhanh chóng rời khỏi Phiêu Tuyết Thành, đến ngoại thành Tuyết Nhân Thành, lặn sâu xuống lòng đất vạn mét, mở ra một tòa động phủ.

Đồng thời để lôi phân thân hộ pháp.

Sau đó không còn áp chế nhục thân, "ông" một tiếng, pháp lực ngũ sắc Nguyên Anh từ trong đan điền độn ra, khoanh chân ngồi ở một bên.

Nhục thân bằng vàng bất giác thức tỉnh, nhục thân đột nhiên nổ tung.

Huyết nhục, xương cốt từng tấc hóa thành tro bụi.

Chỉ còn một tôn huyết sắc Nguyên Anh nhắm mắt, từ trạng thái hài nhi một tuổi chậm rãi trưởng thành đến hình dạng ba tuổi.

Đây chính là nhục thân Nguyên Anh, ẩn trong huyết dịch, bình thường không hiển lộ.

Theo nhục thân Nguyên Anh tấn thăng.

Lấy lòng đất làm trung tâm, bên ngoài Tuyết Nhân Thành hình thành một cơn lốc linh khí vạn trượng, có hình phễu, linh khí rót ngược xuống.

"Không phải linh mạch tứ giai, thiên địa linh khí quá ít, xa xa không đủ." Ngũ sắc Nguyên Anh thấy vậy, bất đắc dĩ lấy ra một đống linh thạch.

May mà ở Yến Quốc kiếm được không ít, tích trữ đầy đủ.

Nếu không vì linh thạch không đủ mà tấn thăng thất bại, thì đúng

là trò cười.

"Oanh!" Một trăm triệu trung phẩm linh thạch vỡ nát, hình thành linh vụ khổng lồ, toàn bộ chìm vào trong đó.

Nhục thân Nguyên Anh toàn thân dâng lên kim quang rực rỡ, khí tức ngày càng mạnh.

"Tấn thăng trung kỳ đã phải hao phí nhiều linh thạch như vậy, nếu tấn thăng đại tu sĩ, chỉ sẽ càng nhiều hơn, Bạch Trú Bí Cảnh không đi không được rồi." Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Đây chính là lý do vì sao rất nhiều Nguyên Anh, bắt buộc phải thành lập, hoặc gia nhập thế lực.

Không có linh mạch tứ giai, bao nhiêu linh thạch cũng không đủ đốt.

Pháp nhãn giữa mi tâm ngũ sắc Nguyên Anh mở ra, nhìn lên không trung, cơn lốc linh khí ngày càng lớn, đã lan đến Phiêu Tuyết Thành.

Động tĩnh đột phá.

Khó có thể tránh được.

Suy nghĩ một chút, hắn lấy ra một đống phù lục tứ giai đỉnh cấp, tổ thành phù trận vây quanh động phủ.

Đồng thời bố trí trận pháp tứ giai đỉnh cấp —— Thái Hư Trận.

Đây là lấy được từ chỗ lão ẩu, đại tu sĩ của Chân Ma Tông.

Lại phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, dùng để hộ pháp.

Đối phó đại tu sĩ không khó, cự đầu cũng có thể ngăn cản trong chốc lát. ...

Mà vào lúc nhục thân Diệp Bất Phàm đột phá trung kỳ.

Các Nguyên Anh chân quân của Tuyết Nhân Thành bị kinh động,

đồng loạt bay ra, lơ lửng trên không.

"Khí tức này… là hắn?

Lại còn chưa đi?" Vệ Chính Đạo sắc mặt cứng đờ, có chút xui xẻo.

Ban đầu đối phương bắt sống bốn người Ngọc Hoa, Thực Linh Chân Quân, lại đánh một trận với Bạch Cốt Đại Chân Quân, chiến lực vô song, chấn kinh các đại thế lực.

Sợ đến mức hắn vội vàng dâng lên bảo điển sinh tồn của Tuyết Nhân Cốc.

Cách đây không lâu lại bình an thoát thân dưới tay cự đầu Lý Thu Thủy, còn gài đối phương một vố.

Lý Thu Thủy bị con cá mập to lớn kia truy đuổi đến không còn chút tính tình, bị thương, đã quay về Chân Ma Tông dưỡng thương.

"Nhục thân Nguyên Anh tấn thăng trung kỳ, tên này pháp thể song tu cùng lúc tiến lên, thật sự không thể tưởng tượng nổi." Bên cạnh, Lý gia lão tổ thở dài, khó nén vẻ chấn động.

Người luyện thể không ít, nhưng đa số là do pháp lực không thể tiến thêm, bất đắc dĩ phải luyện thể.

"Lão tổ, con muốn bái người này làm sư!" Ánh mắt Lý Kha cuồng nhiệt, cung kính nói.

Vệ Chính Đạo liếc mắt.

Thầm nghĩ nếu không phải ngươi bị bắt, bị Diệp Bất Phàm mượn cớ, hắn cũng không đến mức tổn thất bảo điển của Tuyết Nhân Cốc.

"Tầng thứ như hắn, không phải ngươi có tư cách bái sư đâu." Lý gia lão tổ lắc đầu.

Tuy rằng Diệp Bất Phàm có nhiều kẻ thù, nhưng bản thân thực sự

là nhân vật cấp bá chủ, người sùng bái ở Nam Hồng Vực nhiều như cá diếc sang sông.

Sau đó nhìn về phía Lý Ấu Hương: "Ta nghe nói Diệp Bất Phàm thích nhân thê, vợ của Yến Đế cũng bị cướp đi, ngươi tuy không phải nhân thê, nhưng dựa vào dung mạo cũng có hai phần cơ hội." Hiện tại nữ nhân của Diệp Bất Phàm đã ai ai cũng biết.

Một là Hoàng Phủ Tang Du.

Một là nữ thần của Chân Ma Tông đã bị phế bỏ.

Lý Ấu Hương mặt đỏ bừng như ráng mây, trong lòng âm thầm mong đợi.

"Diệp Bất Phàm lại thích nhân thê?" Trong Tuyết Nhân Thành, mấy vị Nguyên Anh khác nghe thấy, trong lòng khẽ động.

Thành này vì gần Bì Lân Tuyết Nhân Cốc, chết người là chuyện thường.

Cho nên quả phụ xinh đẹp rất nhiều, con cháu hậu đại nhà nào cũng có mười mấy người. ...

Chân Ma Tông.

Lý Thu Thủy đang khoanh chân ngồi trong cung điện, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Y một bước bước ra, đứng trên đỉnh núi, nhìn về phía Tuyết Quốc, sắc mặt âm tình bất định.

"Lý đạo hữu, lại có khí tức của Diệp Bất Phàm xuất hiện?" Đại trưởng lão Chân Ma Tông sắc mặt tái nhợt, hiện ra: "U Minh sư đệ chuẩn bị xuất quan, có thể giúp ngươi bắt hắn." Mấy năm gần đây lão giao thủ với trưởng lão Vô Ưu Tông mấy lần, bị thương không nhẹ, đã không còn sức ra tay nữa.

“Lại từ chiến trường điều thêm hai vị cự đầu, đủ để bắt giữ hắn.” Hồng Y Thiên Quân lóe lên xuất hiện, lạnh lùng nói.

Lão trấn giữ Chân Ma Tông, căn bản không thể rời đi, nếu không Vô Ưu Tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, đánh úp lão sào của lão!

“Không có ý nghĩa gì, giao thủ một lần, ta xem như đã hiểu rõ, lão âm binh này quá khó đối phó, đã dám đường hoàng tấn thăng, tất có hậu thủ.” Lý Thu Thủy sắc mặt âm u, trầm ngâm nói: “Muốn bắt hắn, cần lục giai Thiên Cơ Sư ra tay, tìm ra điểm yếu chí mạng của hắn, một kích mà trúng!” Lục giai.

Không chỉ có thể suy diễn ra một đường sinh cơ, sinh môn của chính mình.

Mà còn có thể suy diễn ra tử môn của người khác.

“Ha ha, chờ chính là câu này của ngươi, ngươi truyền tin cho Ma Thổ, mời một vị lục giai Thiên Cơ Sư xuống đây đi.” Hồng Y Thiên Quân lộ ra nụ cười.

Lão không quen biết nhiều đại nhân vật trong Ma Thổ, không mời nổi.

“Được, dù sao Nguyệt Cung cũng mở ra sớm rồi, sau Bạch Trú Bí Cảnh, chính là Nguyệt Cung đăng tiên.” “Sớm để Ma Thổ vào cuộc, có thể chiếm được tiên cơ.” “Tiện thể giết luôn mấy tên Nguyên Anh cự đầu của Vô Ưu Tông!” Lý Thu Thủy gật đầu.

Mục đích y từ Ma Thổ đi ra, không chỉ vì Diệp Bất Phàm.

Chương 316

Phần lớn là muốn thông qua Nguyệt Cung, dùng công pháp đăng tiên để thành tựu Tam Tượng Nguyên Thần.

Nguyên Anh có ngũ sắc.

Nguyên Thần phân tứ tượng.

Lão Âm, Thiếu Âm, Lão Dương, Thiếu Dương.

Nói một cách thông thường chính là Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ tứ Nguyên Thần. ...

Đối với chuyện này.

Diệp Bất Phàm không hề hay biết.

Lúc này nhục thân Nguyên Anh của hắn đã lột xác hoàn thành.

Nhục thân tái tạo, thân hình tỉ lệ vàng, sức mạnh, tốc độ, năng lực phản ứng, phòng ngự tăng vọt mấy lần.

"Oanh!" Diệp Bất Phàm khẽ vung nắm đấm, khí huyết như biển lớn mênh mông, quét sạch vạn dặm đại địa, trong động phủ nổi lên quyền phong, hư không vặn vẹo biến hình.

Giây tiếp theo.

Trong phạm vi ngàn trượng dưới lòng đất, bùn đất trong nháy mắt hóa thành hư vô, hình thành vùng chân không.

Sức phá hoại trong từng cử chỉ.

Có thể nói là kinh thế.

"Chỉ riêng nhục thân, đủ để nghiền ép bất kỳ tu sĩ nào dưới đại tu sĩ, cứng rắn đối đầu với thần thông của tiểu la lỵ cũng thừa sức."

Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng.

Lại đánh với tiểu la lỵ, hắn có thể nghiền ép.

Khuyết điểm duy nhất, sau Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, không thể đúc thành Thủy Chi Nhục Thân, nếu không chỉ riêng nhục thân đối mặt với đại tu sĩ cũng không sợ.

"Chỉ chờ Bạch Trú Bí Cảnh, tu vi đột phá đại tu sĩ, đến lúc đó pháp thể song song hậu kỳ, dưới Hóa Thần ai là đối thủ của ta?" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, nén lại sự mong đợi.

Sau đó.

Hắn hai tay bắt quyết, vận chuyển 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, bắt đầu độ ba kiếp còn lại. 【Huyết suy, huyết dịch băng hoại, tiêu tán, vì huyết là gốc của nhục thân, huyết mất hết, nhẹ thì tầng thứ thể phách tụt dốc, nặng thì dẫn đến thần hồn nhiễm huyết suy, từ đó thần hồn câu diệt.

Vượt qua khí huyết tăng trưởng trên diện rộng.】【Phụ diện nghịch chuyển: Huyết dịch ngày càng ngưng luyện, thuần túy, nhẹ thì tầng thứ thể phách tăng lên, nặng thì dẫn đến thần hồn miễn dịch lây nhiễm, từ đó thần hồn đại thịnh, vượt qua khí huyết tăng trưởng trên diện rộng.】 Theo quá trình độ kiếp.

Huyết dịch của Diệp Bất Phàm tan rã, trong khoảnh khắc chỉ còn da bọc xương, thành một cái xác khô.

Hệ thống nghịch chuyển, huyết dịch bắt đầu tràn đầy, ngày càng ngưng luyện.

Cường độ thần hồn càng tiến vào Nguyên Anh đại viên mãn!

"Độ qua năm kiếp, phối hợp với Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, hẳn là có thể đến nhục thân hậu kỳ." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, lộ ra nụ cười.

Người khác độ nhục thân ngũ suy, cần phải cố thủ tâm thần, đề phòng bạo thể, hắn căn bản không có lo lắng này. ...

Sau khi trở về Phiêu Tuyết Thành, Diệp Bất Phàm tiếp tục tu hành ổn định.

Hắn để Bùi Thủy Nghiên, Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du đi khắp nơi, âm thầm thu thập các bảo vật thuộc tính mộc, thủy.

Dùng để tu luyện Phạm Thánh Thập Nhị Kinh.

Ban ngày bói toán cho người đời, buổi tối cùng ba nữ tu luyện.

Cuộc sống trôi qua đầy đủ, ung dung.

Hắn thích những ngày tháng như vậy.

Hơn vạn khôi lỗi phân thân giống như những chú ong nhỏ cần mẫn, cách một khoảng thời gian sẽ có một đợt trở về, mang theo một ít linh dược vạn năm, dùng để luyện chế 《Đại Hoàn Ma Thần Đan》.

Tuy không nhiều.

Nhưng được cái bền vững ổn định.

Đương nhiên.

Cũng có không ít con chết, mấy năm qua đã chết hơn một nghìn.

Mà không có lượng lớn tài nguyên khôi lỗi của Yến Quốc hỗ trợ, Diệp Bất Phàm không có cách nào chế tạo với số lượng lớn được nữa.

"Những khôi lỗi này, ước chừng có thể chống đỡ được mười năm." Diệp Bất Phàm ước tính.

Đáng nhắc tới là với việc tạo nghệ bói toán đạt tới tứ giai, danh tiếng Thiên Cơ Chân Quân càng lớn, ngang hàng với Thiên Cơ Nữ Đế, người đến cầu quẻ đông đúc không ngớt.

Đặc biệt là chiến tranh ngày càng ác liệt.

Vì cái mạng nhỏ, những người bói toán đã móc ra không ít bảo vật.

Tam đại bá chủ, Tán Tu Liên Minh, Tiên Tộc Trương gia đều có.

Nhờ chiến tranh.

Hắn kiếm được đầy bồn đầy bát. ...

Thoáng chốc, một năm trôi qua.

Ngày hôm đó.

Giang lão tổ đến thăm.

"Thiên Cơ đạo hữu, may nhờ lần trước ngươi bói cho ta, lần này chi viện Chân Ma Tông, suýt chút nữa bị một vị Nguyên Anh trung kỳ của Vô Ưu Tông đánh chết." Giang lão tổ mất một cánh tay, sắc mặt tái nhợt, than khổ.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm đầy thương cảm.

Chiến trường bây giờ quá thảm liệt, Nguyên Anh chết quá nhiều.

"Nghe nói Trấn Bắc Vương của Yến Quốc chết rồi?" Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm linh trà, lơ đãng hỏi.

"Chết rồi, bị đại tu sĩ của Vô Ưu Tông đánh nát nhục thân, Nguyên Anh bị một mũi Đinh Đầu Tiễn đóng chết trên Đại Âm Sơn." "Còn có một số Nguyên Anh khác của Yến Quốc cũng chết, Hắc Long Đài Trần chỉ huy sứ, Lục Vương…" Giang lão tổ vẻ mặt ảm đạm.

Lão và Lục Vương là bạn cũ.

"Yến Quốc nguyên khí đại thương a, giết bọn họ là vị kiêu hùng nào?" Diệp Bất Phàm khựng lại, nhắm mắt lại.

Trần chỉ huy sứ, thời Yến Đế, đã từng vì hắn mà liều mạng.

“Truyền văn là Hoàng Lân Chân Quân của Vô Ưu Tông.” Giang lão tổ lộ vẻ sợ hãi, nói: “Nguyên Anh trung kỳ, nửa bước chân vào đại tu sĩ, quá mạnh.” “Hiện nay bí mật về động phủ Nguyên Anh ở Yến Đô bị phanh phui, vô số tiểu thế lực thảo phạt, Yến Quốc như mặt trời sắp lặn, sợ là sắp xong rồi.” “…” Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng hơi thắt lại.

Ngay sau đó lại trầm mặc.

Đại thế đã định, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không thể thay đổi được gì.

Trừ phi có thể chống lại Hóa Thần Thiên Quân.

“Trong khả năng của mình, cứu mấy người.” Diệp Bất Phàm dự định bói một quẻ về quốc vận của Yến Quốc.

Thái Thượng Hoàng đối với hắn không tệ.

“Khụ khụ, lần này đến, là muốn mời Thiên Cơ đạo hữu lại bói cho ta một quẻ về vận thế tương lai, Giang gia ta chỉ là tiểu gia tộc, trong cơn sóng gió chiến tranh này chỉ có thể giãy giụa cầu sinh.” Giang lão tổ ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói.

Sau đó lấy ra một vật, là một bình “Thiên U Linh Thủy”, hàn khí bức người: “Đại chiến lần này, cũng không phải không có thu hoạch, ta và một vị trưởng lão của Chân Ma Tông liên thủ hủy đi nhục thân của trưởng lão Vô Ưu Tông, Nguyên Anh của y độn đào, không kịp mang theo túi càn khôn.” Linh vật thuộc tính thủy.

Diệp Bất Phàm mắt sáng lên, cười ha hả nhận lấy: “Dễ nói, dễ nói.” Trải qua một năm, bảo vật thuộc tính thủy đã thu thập được chín phần mười, chủ yếu là do không dám quá phô trương, bên Chân Ma Tông quá phiền phức.

Nếu không bảo vật thuộc tính ngũ hành sớm đã gom đủ rồi.

Sau đó.

Lấy ra ba đồng tiền.

Nửa năm tu hành, Lục Hào Bí Thuật đã thành thạo.

“Thiếu Âm, Thiếu Âm, Thiếu Dương.” “Lão Dương, Thiếu Âm, Thiếu Dương.” “…” Diệp Bất Phàm gieo quẻ sáu lần, cười nói: “Giang đạo hữu hai năm này sẽ không có đại kiếp, nhiều nhất là có tiểu kiếp, không nguy hiểm đến tính mạng.” Giang lão tổ nghe vậy mừng rỡ, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Hiện nay thuật bói toán của Thiên Cơ Chân Quân nổi danh thiên hạ, không một sai sót, được vô số Nguyên Anh hết mực tôn sùng.

Đợi Nam Hồng Vực loạn thêm một chút, muốn cầu quẻ sẽ phải xếp hàng.

Sau khi tiễn Giang lão tổ đi.

Hắn ngồi bên bàn trà, bắt đầu bói quốc vận cho Yến Quốc, càng bói sâu, trở ngại càng lớn.

Chương 317

"Quốc vận quá khó bói, trừ phi là ngũ giai." Diệp Bất Phàm nhíu mày, tiếp tục bói.

Cuối cùng bói ra được đại khái.

"Năm năm sau, trong vòng mười năm, Đại Yến tất vong!" Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, chuyển hướng tư duy, bói cho Chu Huyên Nhi: "Sáu năm sau, lô đỉnh đại kiếp, chẳng lẽ vào lúc Đại Yến vong quốc, có người muốn bắt nàng làm lô đỉnh?" Nghĩ đến đây, ánh mắt lộ ra hàn quang.

Nữ nhân khác, hắn không quen biết, không có tâm tư quản.

Nhưng Chu Huyên Nhi là nữ nhân của hắn.

Muốn tiếp tục bói sâu hơn, tìm hiểu thêm chi tiết, nhưng đây đã là cực hạn của tứ giai Thiên Cơ Sư rồi.

"Gần đây phải đón nàng qua đây." Diệp Bất Phàm suy tư, sắp xếp cho Hoàng Phủ Tang Du đi làm chuyện này.

Ngu Tuyền Cơ từ nội đường đi ra, đứng sau lưng Diệp Bất Phàm, lồng ngực rộng lớn tựa vào sau gáy hắn, xoa bóp thái dương cho hắn.

"Nam Hồng Vực này ngày càng nguy hiểm, trở về Triệu Quốc có được không?" Nàng khẽ nói, rất lo lắng.

Theo chiến tranh bước vào giai đoạn ác liệt.

Nàng ngày càng bất an.

"Triệu Quốc cũng nguy hiểm, tiên, ma của Nam Hồng Vực, tu sĩ trên Hóa Thần không ra được, nhưng tộc lão của Chu Tước nhất tộc ở Yêu Thổ có thể ra ngoài, vẫn luôn tìm con chim lông đỏ, nó bây giờ lại

không thấy tung tích, nếu hỏi chim từ ta, ta đi đâu mà tìm?" "Hơn nữa, ai mà biết con chim đó là đại tiểu thư tôn quý nhất của tộc Chu Tước chứ?" Diệp Bất Phàm cạn lời.

Từ chỗ Lý Hàn biết được cục thế Triệu Quốc.

Quý gia và Ma Yêu Đế vẫn luôn nhìn hắn chằm chằm như hổ rình mồi.

Còn có Nhan Như Ngọc cũng xảy ra vấn đề, ý thức kiếp trước nắm quyền khống chế thân thể, tu vi tăng lên cứ như ăn cơm uống nước.

"Chờ đi, chờ sau Nguyệt Cung, tu vi đạt đến Nguyên Anh cự đầu, trở về nuốt chửng Ma Yêu Đế, trở thành Hóa Thần." "Như vậy… cả thế giới này, ta đều có thể đi được!" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Đến lúc đó, mới có thể được xưng là bá chủ!

Đúng lúc này, hắn khẽ nhíu mày, phất tay để Ngu Tuyền Cơ lui xuống.

Ngoài sân có hai người đi tới.

"Không biết các hạ là…" Diệp Bất Phàm nhìn Trần lão quái, và thanh niên khí chất tôn quý.

"Tại hạ, Lý Thu Thủy." Thanh niên tôn quý chắp tay cười nói, lịch sự nho nhã.

"Ồ, ra là thượng giới đại tiên." Diệp Bất Phàm vội vàng chắp tay, trong lòng lại nghi hoặc.

Con cá mập lớn mà hắn tìm ở Yêu Hồ là con mạnh nhất trong đám đại yêu đang ngủ say đó, nửa năm đã dưỡng thương xong rồi?

Không hổ là thượng tiên.

Thật đúng là trâu bò!

“Không biết Lý đạo hữu đây là cầu sự nghiệp, hay là cầu nhân duyên?” Diệp Bất Phàm mỉm cười, ra hiệu ngồi xuống.

Lý Thu Thủy nghe vậy, lấy ra hai viên linh thạch xanh biếc lấp lánh.

Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Cực phẩm linh thạch!

Trung phẩm, thượng phẩm ở tầng thứ của bọn họ không hiếm, nhưng cực phẩm thì hiếm hơn nhiều.

Trong đó chứa đựng thiên địa linh khí thuần túy, có thể nhanh chóng bổ sung pháp lực, hiệu quả thậm chí còn mạnh hơn một số đan dược.

Nói là hai viên cực phẩm đổi hai trăm thượng phẩm linh thạch, thực tế không ai đi đổi cả.

“Ta đến đây, cầu nhân duyên.” Ánh mắt Lý Thu Thủy khẽ lóe, cười nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu, trong lòng lại cười lạnh.

Tên chó này đến đây không có ý tốt.

Hắn bói cho cả trăm Nguyên Anh chân quân, chưa từng có ai cầu nhân duyên.

Sau đó lấy ra ba đồng tiền, bói một quẻ, mày càng nhíu càng chặt.

Diệp Bất Phàm kinh ngạc nói: “Ngươi… đạo lữ tương lai, là một cô nàng xấu xí năm trăm cân.” Lý Thu Thủy sững sờ, mặt đầy kinh ngạc.

“Ngươi tính chuẩn thật đấy!

Một trong những nguyên nhân lão tử hạ giới, chính là để trốn

người phụ nữ đó!" Lão già Luyện Hư sắp xếp cho y xem mắt cháu gái của một vị đại lão, ngay hôm đó đã định hôn sự.

Hai trăm cân y còn có thể chấp nhận, năm trăm cân… y còn không tìm thấy mắt đối phương ở đâu.

Nếu không, một tiên thiếu tôn quý như y, sao phải chạy đến cái "nơi nhà quê" linh khí thiếu thốn này để mưu cầu Hóa Thần?

"Lý huynh, ngươi…" Trần lão quái kinh ngạc, một đại thiên tài khí thế ngút trời như vậy, đạo lữ lại béo tốt khỏe mạnh đến thế.

"Có cách nào giải cứu không?" Lý Thu Thủy lộ vẻ mong đợi.

"Vô giải." Diệp Bất Phàm lắc đầu, vị hôn thê của Lý Thu Thủy cũng không quá mạnh, hắn chỉ có thể bói đến đây.

Lên cao hơn nữa, liên quan đến tầng thứ quá cao, toàn là sương mù.

Lý Thu Thủy rất thất vọng.

Nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái, khẽ cười nói: "Thiên Cơ đạo hữu quả nhiên thần cơ diệu toán, e là người đứng đầu dưới ngũ giai rồi." "Kiếm miếng cơm ăn thôi." Diệp Bất Phàm cười khổ.

Lý Thu Thủy cười như không cười, lộ rõ mục đích: "Không biết đạo hữu có nguyện ý gia nhập Chân Ma Tông của ta không, đãi ngộ dễ nói, sẽ không thấp hơn Nguyên Anh cự đầu." "Nếu ta không muốn thì sao?" Diệp Bất Phàm híp mắt, lòng hơi trầm xuống.

Đây là muốn cưỡng ép trưng dụng, theo Quỷ Quốc dần dần lớn mạnh, trở thành thế lực lớn thứ sáu, Chân Ma Tông đang bị áp đảo.

Một năm nay.

Tổn thất thảm trọng.

"Đạo hữu, lần này là ta đến, lần sau nói không chừng là Hồng Y

Thiên Quân đích thân đến mời.” Lý Thu Thủy cười nói, lời lẽ ẩn chứa uy hiếp.

Thiên Cơ Sư đứng đầu dưới ngũ giai, ảnh hưởng đến chiến cục cực lớn, nếu lôi kéo được, tất sẽ vãn hồi được một ít thế cục suy tàn.

Thực tế, trước đây đã lôi kéo mấy lần, chỉ là vì Thiên Cơ Sư đặc thù, không muốn ép quá chặt.

Nhưng bây giờ, không được nữa rồi.

Trần lão quái cũng phụ họa: “Đạo huynh, thân ở Nam Hồng Vực, bị cuốn vào chiến tranh là chuyện sớm muộn, chỉ có gia nhập thế lực từ sớm, mới có thể tối đa hóa lợi ích.” Diệp Bất Phàm híp mắt, trầm mặc không nói.

Dù có gia nhập, hắn cũng sẽ không chọn Chân Ma Tông, dưới mí mắt của Hồng Y Thiên Quân, quá nguy hiểm.

Huống hồ.

Hai bên thế như nước với lửa.

Lý Thu Thủy thấy vậy, từ từ dụ dỗ: “Nếu đồng ý, đại tạo hóa Nguyệt Cung lần này, Chân Ma Tông ta nguyện ý hộ tống cho đạo hữu, truyền văn ở đó có truyền thừa Thiên Cơ bát giai.” “Không chỉ như vậy, chiến lợi phẩm, có thể chia một phần cho đạo hữu, nâng cao tu vi của đạo hữu, thậm chí… có chúng ta chống lưng, dẫn đạo hữu vào Ma Thổ, cho ngươi một cơ duyên Hóa Thần cũng không chừng.” Y tự tin, loại dụ dỗ này không ai có thể chống lại.

Bất kỳ loại nào, Nguyên Anh cự đầu cũng phải điên cuồng.

Nhưng lại không thấy trên mặt Thiên Cơ Chân Quân có bất kỳ vẻ vui mừng nào, chỉ có bình tĩnh và suy tư.

“Ta cân nhắc một chút.” “Vậy thì cân nhắc đi, càng nhanh càng tốt,

ngày nào đó Hóa Thần Thiên Quân của Chân Ma Tông và Hóa Thần của Vô Ưu Tông giao chiến, đối phương thắng suất không lớn, dù sao Hồng Y cũng là cường giả số một Nam Hồng Vực." Lý Thu Thủy không ép quá chặt, lại khuyên thêm mấy câu, rồi đưa Trần lão quái rời đi.

Lời này rất rõ ràng, đầu quân cho thế lực khác không có cửa thắng, cuối cùng sẽ bị Hồng Y Thiên Quân thanh toán, chỉ có gia nhập Chân Ma Tông mới là con đường đúng đắn.

Đáng tiếc.

Y đã đánh giá sai thân phận đằng sau của Thiên Cơ Chân Quân.

"Kéo dài đến khi Bạch Trú Bí Cảnh mở ra, sau đó gia nhập Tiên Tộc Trương gia." Danh tiếng của tộc này cũng không tệ, hơn nữa Hóa Thần Thiên Quân của họ là yếu nhất trong mấy đại thế lực, chỉ dính líu vào chiến tranh ở phạm vi nhỏ, giúp Thiên Tiên Tông đối phó Tán Tu Liên Minh.

An toàn tương đối được đảm bảo.

Lát sau.

Ngoài sân có một thanh niên bước vào, thánh tử của Trương gia, Trương Đạo Tiên.

Mới hai trăm tuổi đã đột phá Nguyên Anh sơ kỳ, được mệnh danh là thiên kiêu vạn năm khó gặp của Trương gia.

Trông cũng anh tuấn, khí chất bất phàm.

Nếu ở trong cốt truyện khác, chắc chắn là vai phản diện.

"Thiên Cơ đạo hữu, nhiều ngày không gặp, phong thái vẫn như xưa." Trương Đạo Tiên nghênh ngang ngồi xuống.

Một năm nay, người lôi kéo Diệp Bất Phàm không chỉ có Chân Ma

Tông, mà Vô Ưu, Thiên Tiên, Tán Tu, Trương gia đều có.

"Trương đạo hữu sắp đột phá trung kỳ rồi phải không?

Anh hùng xuất thiếu niên, lão phu thật sự già rồi." Diệp Bất Phàm phất tay áo, ngồi đối diện.

Chương 318

“Ha ha ha!

Ta đây đánh sống đánh chết, không bằng Thiên Cơ đạo hữu nhàn vân dã hạc, khiến người khác ghen tị a.” Miệng nói vậy, nhưng ngữ khí bất giác mang theo vẻ ngạo nghễ.

Nguyên Anh trung kỳ hơn hai trăm tuổi, cả Nam Hồng Vực tìm không ra mấy người, tên biến thái nhất là tông chủ Chân Ma Tông tuổi tác không rõ, nhưng thành thần tử đã hai ba trăm năm rồi, chắc chắn lớn hơn hắn.

“Ta lần này đến, là muốn nhờ đạo hữu bói một quẻ vận thế của ta, hai năm nữa là Bạch Trú Bí Cảnh, ta muốn mượn ‘Anh Biến Trì’ trong đó để đột phá trung kỳ.” Trương Đạo Tiên rất coi trọng cơ duyên Bạch Trú Bí Cảnh lần này.

Bí cảnh vừa mở, chiến tranh Nam Hồng Vực sẽ tạm thời dừng lại.

Không chỉ là muốn cướp đoạt “Nguyệt Phủ” bên trong, mà còn coi nó như bàn đạp, tăng cường thực lực trên diện rộng, để chuẩn bị cho việc đăng tiên ở Nguyệt Cung sau này.

“Hai năm sau… được.” Diệp Bất Phàm cảm khái, hắn đến Nam Hồng Vực đã hơn bốn năm, sắp được năm năm.

Sau đó lấy ra ba đồng tiền, bắt đầu bói toán.

“Tĩnh hào, động hào, tĩnh hào… Trương đạo hữu có thể cung cấp bát tự không?

Bói sẽ chuẩn xác hơn.” Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói.

Bạch Trú Bí Cảnh liên quan đến quá nhiều Nguyên Anh.

Độ khó tăng lên gấp bội.

Phải dùng các thuật bói toán khác để hỗ trợ.

Trương Đạo Tiên nghe vậy, lộ vẻ khó xử, bát tự thứ này liên quan đến thân gia tính mệnh, có một số chú sư có thể thông qua bát tự để chú sát Nguyên Anh.

Cuối cùng, cắn răng nói ra.

Diệp Bất Phàm lại bói một lần nữa, lấy Lục Hào làm chính, bài bàn bát tự, nói: "Ba phần hung, bảy phần cát, xác suất đột phá rất cao, chỉ là phải kiêng kỵ tránh xa 'thủy', bất kể là hoàn cảnh, hay là Nguyên Anh chân quân hệ thủy." "Thủy?

Ta hiểu rồi." Trương Đạo Tiên vội vàng cảm tạ, lấy ra một miếng ngọc giản nói: "Vật này là ta tình cờ có được, là bút ký của một vị đại sư chiêm tinh thượng cổ." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, vội vàng nhận lấy.

Tất cả thiên cơ thuật, đều cùng một đích đến, có thể giúp hắn đối chiếu Lục Hào và Thần Tướng.

Sau khi tiễn đối phương đi, Diệp Bất Phàm mở bút ký ra, trong lòng như có điều ngộ ra. ...

Thời gian như thoi đưa.

Thoáng chốc hai năm đã qua, Diệp Bất Phàm đã một trăm ba mươi hai tuổi, đến Nam Hồng Vực được bảy năm.

"Hoa!" Trong thất bế quan, Diệp Bất Phàm hóa thành một vũng chất lỏng, chảy đi khắp nơi, tốc độ cực nhanh.

Nửa lúc sau, chất lỏng tái tạo, ngưng tụ thành nhục thân.

"Thủy Chi Nhục Thân, đại viên mãn!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng.

Trải qua hai năm, hắn thu thập từ nhiều nơi, gom đủ bảo vật thuộc tính thủy, đúc thành Thủy Chi Nhục Thân.

Ở trạng thái nước, có thể làm suy yếu công kích của người khác, lấy nhu khắc cương, trời sinh giỏi thủy độn.

Mộc Chi Nhục Thân cũng đã tiểu thành, khả năng hồi phục của nhục thân tăng mạnh.

Điều này tăng phúc chiến lực không nhỏ.

Mà "Huyết suy", "Nhục suy" song kiếp đã qua, cường độ nhục thân đã đạt đến cực hạn trung kỳ.

"Trải qua hai năm, tu vi cũng đã tiếp cận Nguyên Anh hậu kỳ, các loại cấm kỵ thần thông cũng lần lượt đại thành, chiến lực hiện tại… đối mặt với Nguyên Anh đại viên mãn cũng có sức tự vệ." Diệp Bất Phàm rất hài lòng với hiện trạng.

Mấy năm nay, hắn hóa thân thành Thiên Cơ Chân Quân, luôn ẩn mình, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngược lại là cục thế Nam Hồng Vực, đã có biến động cực lớn.

Một năm trước, một vị Nguyên Anh cự đầu của Thiên Tiên Tông bị giết một cách khó hiểu.

Cuối cùng tra ra là do Lý Thu Thủy làm.

Hai tông trở mặt.

Cuối cùng Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh hợp tác, đối kháng Thiên Tiên Tông và Vô Ưu Tông.

Tiên Tộc Trương gia vẫn đang giúp đỡ Thiên Tiên Tông ở phạm vi nhỏ.

Phía sau còn có thế lực mới là Quỷ Điện.

Coi như là hai đánh bốn.

Vốn dĩ phe Chân Ma Tông yếu thế rõ ràng, nhưng sau đó Hồng Y Thiên Quân đột phá Hóa Thần đại viên mãn, dưới đòn tấn công lén, đã trọng thương Xuân Thu Thiên Quân của Vô Ưu Tông.

Nguyên Thần suýt chút nữa bị đánh nát.

Thiên hạ chấn động.

Cục diện của Chân Ma Tông lật ngược.

Một số cự đầu của Thiên Tiên, Vô Ưu Tông ngay cả ra ngoài cũng phải cẩn thận.

Sợ Hồng Y bất thình lình xuất hiện, bóp chết bọn họ.

Một kẻ ác độc đứng trên đỉnh cao Hóa Thần.

Quá khủng bố.

Diệp Bất Phàm cũng bị đại thế ảnh hưởng.

Hai năm qua, Lý Thu Thủy đã đến không biết bao nhiêu lần, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, bắt hắn dùng thiên cơ thuật để làm việc cho bọn họ.

Diệp Bất Phàm cứ lần lữa mãi.

Đã không thể kéo dài được nữa.

Nếu không, Hồng Y Thiên Quân thiên hạ vô địch sẽ tìm đến cửa bất cứ lúc nào.

Hôm nay, Thiên Cơ Nữ Đế đã ba năm không gặp bỗng tìm đến tận cửa. "Ngươi đúng là an ổn thật, không sợ Chân Ma Tông bắt ngươi về à?" Thiên Cơ Nữ Đế lười biếng dựa vào ghế, chẳng hề để ý đến hình tượng.

Diệp Bất Phàm đang xem xét Thần Tướng Thuật trong tay, không

thèm ngẩng đầu: "Bạch Trú Bí Cảnh còn nửa tháng nữa mới mở, ngươi sốt ruột rồi chứ gì." Thiên Cơ Quốc vì là Tiên thổ nên không bị ảnh hưởng.

Nhưng mấy năm nay nàng vẫn luôn thu thập linh dược vạn năm, cố gắng đột phá Đại viên mãn thông qua Bạch Trú Bí Cảnh. "Giúp đỡ lẫn nhau thôi, ngươi cũng cần Anh Biến Trì để đột phá hậu kỳ." Thiên Cơ Nữ Đế thu lại vẻ lười biếng, trịnh trọng nói: "Chỉ dựa vào một mình ngươi thì không thể nào đột phá dưới mí mắt của một đám đại tu sĩ và cự đầu được." Anh Biến Trì, mục tiêu cuối cùng của phần lớn tu sĩ Nguyên Anh. "Về chuyện đột phá, ta không lo có kẻ quấy rầy, tiểu kiếp ba năm của Thiên Sát Chân Ma Công sắp đến rồi." Diệp Bất Phàm rất bình tĩnh.

Thiên Cơ Nữ Đế ngẩn ra: "Ngươi không phải là định độ kiếp lúc đột phá đấy chứ?

Để tránh người khác cản trở?" Dưới thiên kiếp, không ai dám đến gần.

Nhưng nguy hiểm cũng rất lớn, sơ sẩy một chút là bị thiên kiếp đánh chết.

Diệp Bất Phàm lảng tránh không đáp, chỉ trả lời: "Ngày mai xuất phát." "Được." Thiên Cơ Nữ Đế không hỏi nhiều.

Buổi tối, Diệp Bất Phàm dặn dò Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ và tiểu Lục La một phen.

Còn có cả Chu Huyên Nhi được đón qua từ hai năm rưỡi trước.

Không giống ba người kia, Chu Huyên Nhi rất quấn người, vừa xuất quan là bám lấy hắn. "Nhất định phải cẩn thận." Chu Huyên Nhi "chụt" một tiếng, hôn lên má Diệp Bất Phàm.

Hắn gật đầu: "Lôi phân thân sẽ biến thành dáng vẻ của 'Thiên Cơ

Chân Quân' để đi lại bên ngoài, ngươi theo Hoàng Phủ Tang Du rời khỏi đây, đến Tuyết Nhân Cốc." Trong ba năm, thông qua bảo điển của Vệ Chính Đạo, hắn đã nắm rõ phương pháp ra vào Tuyết Nhân Cốc an toàn.

Đó là một nơi ẩn náu.

Hắn đâu muốn sau khi từ bí cảnh trở về lại phát hiện nhà mình bị trộm mất. …… Diệp Bất Phàm dịch dung thành một tráng hán mặc gấm, cùng Thiên Cơ Nữ Đế rời khỏi Phiêu Tuyết Thành, tiến đến Bạch Trú Bí Cảnh.

Còn về giao ước với Trần Lão Quái năm xưa, hắn đã ném thẳng ra sau đầu.

Gã kia đã trở thành tay chân của Lý Thu Thủy rồi.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm liên tục bói toán xu thế tương lai, tìm kiếm sinh môn. "Lục Hào Bí Thuật của ngươi đã đến bậc năm rồi sao?" Thiên Cơ Nữ Đế nhìn từng đạo huyền diệu bao phủ Diệp Bất Phàm, kinh ngạc không thôi.

Nàng thành tựu Thiên Cơ Sư bậc bốn đã tốn hơn hai trăm năm, kẹt tại đỉnh phong, không thể tiến thêm.

Gã này mới ba năm!

Trình độ còn cao hơn cả nàng!

Chương 319

"Vẫn chưa, nhưng sắp rồi, vài tháng nữa là gần đến bậc năm." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, đã nắm được phần nào xu thế tương lai, cát hung năm năm, trong đó có rất nhiều biến số.

Suy nghĩ một chút, hắn niệm "Tai Ách Ma Âm", dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, vận khí của bản thân được tăng lên.

Bói lại lần nữa, bảy phần cát, ba phần hung. "Ngươi đúng là... biến thái, ta đột nhiên tin lời Vạn Thọ Thiên Quân nói rồi." Thiên Cơ Nữ Đế ngưỡng mộ. "Lão ta nói gì?" "Không... không có gì." Gương mặt tuyệt thế phong hoa của Thiên Cơ Nữ Đế có chút nóng lên, giọng điệu không tự nhiên.

Diệp Bất Phàm không để tâm, nói: "Ngươi hỗ trợ ta bói toán." "Được!" Thiên Cơ Nữ Đế khẽ gật đầu, đánh ra mấy đạo pháp ấn, điểm vào ba đồng tiền của Diệp Bất Phàm.

Ánh sáng của ba đồng tiền tức thì rực rỡ.

Có sự trợ giúp của nàng, việc bói toán của Diệp Bất Phàm càng thêm dễ dàng, cuối cùng đã tìm ra sinh môn.

Đây chính là lợi ích của Thiên Cơ Sư.

Năng lực xu cát tị hung kéo đến cực hạn.

Muốn chết cũng khó. "Tiếc là, mười một môn đại thần thông lấy được từ Ngu Tuyền Cơ, chỉ có một hai môn có tác dụng phụ làm suy yếu tu vi, không đủ để đột phá hậu kỳ." "Cảnh giới Nguyên Anh đột phá, khó quá!" Diệp Bất Phàm thầm than.

Mục đích của chuyến đi này không chỉ là "Anh Biến Trì", mà còn có một loại linh dược vạn năm đặc hữu của Bạch Trú Bí Cảnh – Cửu

Diệu Anh Hoa.

Nuốt vật này, Nguyên Anh sẽ nở rộ như hoa, tỏa ra ánh hào quang trong khoảnh khắc, pháp lực trong thời gian ngắn tăng gấp ba lần, nhưng sau đó có nguy cơ tu vi bị rớt cảnh giới.

Cả hai thứ cùng hỗ trợ, đột phá hậu kỳ gần như chắc chắn một trăm phần trăm. "Đi theo ta một chuyến." Diệp Bất Phàm đi một vòng, tiến vào Bằng Quốc.

Vừa tiến vào, một đôi vợ chồng đang điều khiển độn quang bay về phía đông đập ngay vào mắt. "Đạo hữu, xin hãy giúp một tay." Diệp Bất Phàm nở nụ cười. "Cút, không rảnh!" Gã trung niên trong đó thiếu kiên nhẫn quát lên.

Mỹ phụ bên cạnh thì nhíu mày: "Đạo hữu nếu muốn nhờ chúng ta trợ giúp trong Bạch Trú Bí Cảnh thì tốt nhất đừng mở miệng." Hắc Dạ Song Sát của họ có chiến lực thuộc hàng đầu trong giới Nguyên Anh sơ kỳ, thuật hợp kích có uy lực đuổi kịp trung kỳ.

Mấy ngày nay có không ít đồng đạo muốn kết bạn với họ để vào bí cảnh. "Ta chỉ muốn nhờ đạo hữu giúp một việc nhỏ thôi mà." Diệp Bất Phàm vẫn giữ nụ cười. "Ta đã nói rồi, cút…" "Phanh!" Một tòa tháp vàng "loảng xoảng" một tiếng, từ phía sau đập vào gáy gã trung niên, sau đó gọn gàng trói chặt, phong cấm tu vi. "Ngươi!" Mỹ phụ kinh hãi, chưa kịp ra tay, Thiên Cơ Nữ Đế đã liên tiếp búng mấy ngón tay, từng tia sáng tạo thành dây thừng trói chặt bà ta.

Hai tu sĩ sơ kỳ đối mặt với hai người Diệp Bất Phàm, căn bản không có sức chống trả. "Mượn thân phận của các ngươi dùng một chút." "Sau khi xong việc, sẽ cho các ngươi chút lợi ích." …… vài ngày sau, hai người dịch dung thành Hắc Dạ Song Sát, tiến vào Lam Ảnh Quốc.

Nơi này nằm ở phía nam, quanh năm hoang vu, ngay cả một tia

thiên địa linh khí cũng không có, hoàn toàn là một khu không người ở.

Nhưng trong nửa tháng này, Lam Ảnh Quốc lại tụ tập đông đảo tu sĩ Nguyên Anh, náo nhiệt phi thường. "Cẩn thận, cẩn thận, lại cẩn thận, khoảng thời gian này vì Bạch Trú Bí Cảnh mà chiến tranh ở Nam Hồng Vực đều đã dừng lại." Diệp Bất Phàm trên đường gặp không ít người quen, trong lòng cảnh giác.

Sau khi bí cảnh kết thúc, tu vi cảnh giới Nguyên Anh của cả hai bên đều sẽ tăng lên, ảnh hưởng đến cục diện tương lai.

Dưới một ngọn núi khổng lồ cao chọc trời, vô số tu sĩ Nguyên Anh tụ tập.

Từ sơ kỳ đến đại tu sĩ.

Trần Lão Quái của Chân Ma Tông, Thanh Dương Đại Chân Quân, Hoàng Lân Chân Quân của Vô Ưu Tông, Bạch Hạc Chân Quân của Thiên Tiên Tông, Trương Tiên Khách của nhà họ Trương, Tam Vương của Đại Yến Quốc, vân vân.

Thậm chí còn có mấy vị cự đầu Nguyên Anh, rất nhiều đều là người quen cũ của Diệp Bất Phàm. "Hử?

Thần Du cũng ở đây sao?" Diệp Bất Phàm nhìn thấy Thần Du đã mất tích từ lâu trong thế lực của Vô Ưu Tông.

Đúng lúc này, một lão già áo xám đi tới, cười hắc hắc nói: "Vô Dạ Chân Quân, không ngờ ngươi lại thật sự đến đây." Lão lại liếc về phía Thiên Cơ Nữ Đế, mấp máy môi: "Hắc Dục tiên tử, mấy chục năm không gặp, nàng ngày càng quyến rũ rồi." Hắc Dạ Song Sát, Vô Dạ tu luyện "Đại Hắc Thiên Pháp", Hắc Dục tiên tử tu luyện "Tình Dục Đạo", có chút danh tiếng trong giới Nguyên Anh sơ kỳ.

Mà lão già áo xám này, cùng đến từ Bằng Quốc, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, có hiềm khích với Hắc Dạ Song Sát. "Cút!" Thiên Cơ Nữ Đế

dịch dung thành Hắc Dục tiên tử nhíu mày, thuận thế khoác lấy cánh tay Diệp Bất Phàm.

Thông qua sưu hồn, nàng cũng có chút ấn tượng về lão già áo xám này. "Chuyến đi Bạch Trú Bí Cảnh lần này, hai vị chưa chắc đã sống sót ra ngoài được đâu." Lão già áo xám cười lạnh, đi về phía địa bàn của Vô Ưu Tông.

Rõ ràng đã đầu quân cho bên đó.

Diệp Bất Phàm híp mắt, lười để ý đến nhân vật nhỏ bé Nguyên Anh sơ kỳ này, lợi dụng thân phận "Hắc Dạ Song Sát" chẳng qua là để che mắt thiên hạ.

Bỗng nhiên, cánh tay hắn hơi đau, quay đầu nhìn lại, phát hiện gò má Thiên Cơ Nữ Đế đỏ bừng, đang véo tay hắn, đôi mắt đẹp lộ vẻ tức giận. "Ngươi bị bệnh à?" Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt. "Ngươi mới bị bệnh, ngươi không thể thu liễm mùi hương trên người ngươi lại được à?!" Thiên Cơ Nữ Đế nghiến chặt răng bạc, hai chân ngọc khép chặt.

Chỉ cần áp sát Diệp Bất Phàm, mùi hương của Thái Dương Chi Thể trên người đối phương sẽ khơi dậy dục niệm của nàng. "Cách bề mặt cơ thể ba tấc đã là giới hạn của ta rồi." Diệp Bất Phàm cạn lời. "Ngươi sẽ không, động lòng rồi chứ?" Diệp Bất Phàm liếc nhìn thân hình lả lướt của đối phương.

Vóc dáng cao ráo, khí chất mê người.

Thiên Cơ Nữ Đế thấy vậy, trừng mắt uy hiếp: "Ngươi còn nhìn nữa, ta giết chết ngươi." "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng.

Đột nhiên đồng tử co rút lại, hắn đưa tay đan vào bàn tay ngọc thon dài của Thiên Cơ Nữ Đế, âm thầm vận chuyển yếu quyết trong

Lục Hào Bí Thuật.

Thân thể mềm mại của Thiên Cơ Nữ Đế cũng hơi rung lên, áp sát vào hắn.

Một luồng cảm giác huyền diệu lưu chuyển trong cơ thể hai người, cảm giác kỳ lạ khiến trái tim Thiên Cơ Nữ Đế đập nhanh. "Xin ra mắt Hồng Y Thiên Quân!" Từng tu sĩ Nguyên Anh đứng dậy, lần lượt hành lễ.

Hồng Y bước tới, vẫn mang dáng vẻ đồng tử, nhưng khí tức sâu như vực thẳm, thăm thẳm khôn lường.

Bên cạnh là một Thiên Cơ Sư bậc bốn đỉnh cấp.

Hồng Y Thiên Quân ánh mắt thờ ơ, nhìn xuống chúng sinh, thần thức mạnh mẽ như bão táp quét qua người mỗi tu sĩ Nguyên Anh như vật chất hữu hình.

Sắc mặt các tu sĩ Nguyên Anh đột biến, đầu óc ong ong, như bị kim châm.

Cường thế, bá đạo! "Ầm!" Ba luồng thần thức hóa thành rồng lớn, lao thẳng tới, liên hợp đẩy lùi thần thức của Hồng Y Thiên Quân.

Hắn khẽ nhíu mày, nhìn về phía tây bắc.

Thái Huyền Thiên Quân của Vô Ưu Tông, người mà Diệp Bất Phàm từng gặp khi còn là Yến Đế, bước tới, vẻ mặt lạnh lùng: "Hồng Y, đừng có khinh người quá đáng." Một người khác là Hồng Hà Thiên Quân của Thiên Tiên Tông.

Một thân trang phục bó sát màu đỏ, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, lại có khí chất anh hùng hiên ngang, tựa như nữ võ thần.

Người cuối cùng, đầu mọc sừng nhọn hoắt, răng nanh dài, mặt xanh, giống như quỷ dạ xoa.

Điện chủ Quỷ Điện, tự xưng – Thái Tuế Thần!

Ba vị Hóa Thần vừa xuất hiện, các tu sĩ Nguyên Anh của Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông thở phào nhẹ nhõm.

Ai dám chắc Hồng Y Thiên Quân sẽ không đột nhiên diệt sạch đám "tiểu bối" bọn họ chứ. "Ba vị, tuổi thọ của bản tọa cũng không còn nhiều đâu, đừng ép ta trước khi chết kéo cả các ngươi xuống cùng." Hồng Y đồng tử cười lạnh.

Thái Huyền, Hồng Hà, Thái Tuế nghe vậy, sắc mặt đều không tốt.

Đối mặt với Hồng Y sau khi đột phá, họ liên thủ mới có sức đánh một trận. "Trong Bạch Trú Bí Cảnh có linh dược kéo dài tuổi thọ vạn năm, có lấy được hay không, hoàn toàn xem vào tạo hóa của Hồng Y đạo hữu rồi." Thái Huyền mặt không cảm xúc nói.

Bí cảnh này không chịu nổi pháp lực của Hóa Thần Thiên Quân, chỉ có thể để đệ tử dưới trướng đi lấy. "Không cần lo lắng!" Hồng Y đồng tử phất tay áo, không dùng thần thức dò xét nữa.

Thái Huyền và hai người kia cũng không nói gì thêm.

Nhất thời, trời đất tĩnh lặng, kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Chương 320

"Vừa rồi Hồng Y Thiên Quân đang tìm ngươi phải không?

May mà có ba vị Hóa Thần của Thái Huyền ngăn cản, nếu không thuật dịch dung của ngươi chưa chắc đã qua mặt được lão." Thiên Cơ Nữ Đế thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Diệp Bất Phàm lắc đầu cười lạnh: "Ngăn cản?

Ba người Thái Huyền chỉ là không muốn Ma Long Ngọc Tỷ rơi vào tay Chân Ma Tông mà thôi." Hắn thầm thấy may mắn, may mà mang theo "Vân Không Sa", có thể truyền tống khoảng cách xa.

Nếu không bại lộ, hắn chắc chắn phải chết! "Ông!" Bất chợt, ngọn núi lớn mà các tu sĩ Nguyên Anh đang vây quanh vặn vẹo biến hình, như một tờ giấy bị xé nát, lộ ra một vòng xoáy khổng lồ vạn trượng.

Từng luồng linh khí ập vào mặt, khiến Diệp Bất Phàm tinh thần phấn chấn.

Linh khí bên trong này vượt xa Nam Hồng Vực mấy lần. "Vèo vèo ——" Đại trưởng lão Chân Ma Tông, cự đầu của Vô Ưu Tông... là những người đầu tiên tiến vào. "Đột phá cự đầu, chính là lúc này!" Chân Dương Đại Chân Quân cười lớn, cùng nhiều đại tu sĩ khác nối đuôi nhau đi vào.

Thần Du dường như đã khôi phục trí nhớ, cười lạnh nói: "Chưa chắc." Sau đó là các tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, sơ kỳ.

Chỉ riêng Nguyên Anh đã có hơn ngàn người, Kim Đan càng không

đếm xuể.

Diệp Bất Phàm và Thiên Cơ Nữ Đế trà trộn trong đám đông, cùng tiến vào bên trong bí cảnh. "Ra lệnh!

Bố trận, phong tỏa lối vào bí cảnh này!" Chờ mọi người tiến vào, Hồng Y Thiên Quân tỏa ra khí tức kinh thiên.

Lời vừa dứt, dưới ánh mắt kinh ngạc và tức giận của ba vị Hóa Thần Thái Huyền, bốn vị cự đầu Nguyên Anh cầm trong tay trận kỳ, bắn ra từng đạo huyền quang, khí thế quét ngang vạn dặm sơn hà. "Ngũ giai trận pháp, Hồng Y, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?!" Hồng Hà Thiên Quân lập tức lùi đến rìa trận pháp, quát khẽ. "Ba vị, hôm nay ai cản ta bắt Diệp Bất Phàm, kẻ đó phải chết!" Hồng Y Thiên Quân ánh mắt lạnh lùng: "Bao gồm cả các ngươi!" "Tốt tốt tốt, vậy để xem ngươi có cái…" Thái Tuế Thần hừ lạnh, lời chưa nói xong, sắc mặt đột biến, quay đầu nhìn về phía xa.

Một lão già mặc huyền phục di chuyển ngang trời mà đến, không gian xung quanh vặn vẹo, thiên cơ khó lường, một đôi mắt trong veo dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Thiên Cơ Sư bậc sáu! "Tại hạ, Mặc Thượng Sư." Lão già mặc huyền phục liếc nhìn Thái Tuế Thần: "Chẳng qua chỉ là một luồng ma niệm của Thái Tuế hóa thành, còn dám ngang ngược, lão phu sẽ bắt ngươi luyện thành đại đan." Thái Tuế Thần bị một câu nói vạch trần lai lịch, quay đầu bỏ đi.

Hồng Hà Thiên Quân cười lạnh: "Ngươi cũng chẳng qua là một luồng ý niệm của cảnh giới Luyện Hư hóa thành, ngay cả chiến lực Hóa Thần cũng không có, sao dám ngông cuồng!" Nói thì nói vậy, nhưng hai người vẫn lui ra khỏi phạm vi trận pháp, khẩn cấp liên lạc với các Hóa Thần khác.

Ý niệm của Luyện Hư không có thực lực, nhưng dựa vào khả

năng bói toán bậc sáu, phối hợp với Hồng Y, bốn Hóa Thần xông lên cũng không đủ đánh! "Một luồng ý niệm của Luyện Hư Thiên Tôn?" Không ít người da đầu tê dại, nội tâm hoảng sợ.

Hóa Thần đã là không thể với tới, Luyện Hư là truyền thuyết, quỷ mới biết mạnh đến mức nào? "Phân thân của ngươi vào trong rồi chứ?" Mặc Thượng Sư nhìn về phía Hồng Y đồng tử.

Hắn gật đầu: "Vào rồi, có thực lực Nguyên Anh đại viên mãn, chắc là có thể đoạt lại Ma Long Ngọc Tỷ." "Trên người tiểu bối kia có quá nhiều bí mật, đại đạo có năm mươi, bỏ đi một, ta cũng không thể bói toán hoàn toàn." Mặc Thượng Sư dừng lại một chút, lạnh lùng nói: "Nếu không thể bắt sống, thì giết tại trận đi, thù đã kết, không thể hóa giải, để phòng tương lai hắn trở thành biến số." "Được, Bạch Trú Bí Cảnh tồn tại một năm sẽ di chuyển đi, thời gian đủ rồi." Hồng Y đồng tử trầm ngâm rồi gật đầu. …… Về việc này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Bạch Trú Bí Cảnh tựa như một thế giới khác, mặt trời treo cao, núi non trùng điệp, sông lớn chảy xuôi, linh khí nồng đậm tạo ra từng cây linh thụ khổng lồ cao chọc trời. "Một ngọn cỏ cũng tiến hóa thành linh dược, linh khí ở đây có điều bất thường." Diệp Bất Phàm đứng trên đỉnh núi, thần thức quét ngang, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Thế giới quá lớn. "Linh khí ở đây xen lẫn tiên khí, linh dược trồng xuống, một ngàn năm là có thể trưởng thành đến hiệu quả của linh dược vạn năm." Thiên Cơ Nữ Đế rất am hiểu nơi này, cười nói: "Trăm vạn năm trước, đây là Tiên thổ, sau này thế giới không ổn định nên bị bỏ hoang, cứ cách vài trăm đến ngàn năm, Bạch Trú Tiên Thổ sẽ tiếp giáp với Nam Hồng Vực." "Nam Hồng Vực có bao nhiêu Tiên thổ?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Chắc là vài trăm cái, phàm là thế lực tồn tại triệu năm, bất kể lớn nhỏ, khu vực bọn họ tọa lạc đều có Tiên

thổ, đây cũng là nguyên nhân Chân Ma Tông không dám ép ta gia nhập chiến tranh." Thiên Cơ Nữ Đế bình tĩnh nói: "Sau lưng ta là Thiên Cơ Tiên Thổ, Tiên thổ duy nhất trong tất cả là thánh địa thiên cơ." "Quốc gia luyện thể, Chân Võ Quốc, sau lưng là Luyện Thể Tiên Thổ, có cả lão quái Luyện Hư nhục thân bất tử bất diệt, "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh" của ngươi cũng có liên quan đến bọn họ." Diệp Bất Phàm nghe vậy, nội tâm chấn động.

Mấy trăm cái?

Quá mức khoa trương rồi. "Những thứ khác, ta không thể nói được, nếu không dù ở đây cũng sẽ bị thiên khiển." Thiên Cơ Nữ Đế lắc đầu nói, rồi bỗng "hử" một tiếng, nhìn về phía xa.

Diệp Bất Phàm thất vọng, nhưng những bí mật này, theo cảnh giới của hắn tăng lên, sớm muộn cũng sẽ biết.

Hắn quay đầu, nhếch miệng cười. "Vừa đến đã gặp cơ duyên, đúng là của ta rồi." "Ngươi cảm nhận được rồi à?" Thiên Cơ Nữ Đế kinh ngạc, nàng chỉ lờ mờ cảm giác nơi đó có tạo hóa, đây là một phần thiên phú của Thiên Cơ Sư, có cảm ứng với nguy hiểm và cơ duyên.

Nhưng rất nông cạn, khoanh vùng được ngàn dặm đã là không tệ rồi. "Không có, năm xưa bói cho Trương Đạo Tiên, biết được hắn cơ duyên sâu dày, lờ mờ có liên quan đến ta, đoán là sẽ vì cơ duyên mà giao tranh." Diệp Bất Phàm cười nhẹ nói: "Về mặt thời gian, cũng gần đến hôm nay rồi." "Thế cũng được à?" Thiên Cơ Nữ Đế ngơ ngác.

Diệp Bất Phàm không nói nhiều, thân hình lóe lên, nhanh chóng lao về một hướng.

Trên đường gặp mấy người Nguyên Anh sơ kỳ đang tranh giành một gốc linh dược vạn năm.

Hắn không muốn lãng phí thời gian, không để ý tới. …… Nửa ngày sau, hai người đến không trung trên một mặt hồ, bề ngoài bình thường không có gì lạ, nhưng vận chuyển Pháp Nhãn Thông, đáy hồ lại tỏa ra bảo quang.

Hai vạch trắng, một vạch kéo dài về phía đông bắc, một vạch kéo dài về phía hắn.

Theo sự xuất hiện của hắn, vạch trên người càng ngày càng đậm.

Đây là đường vận mệnh sinh ra sau khi Pháp Nhãn Thông và Thiên Nhãn Thông dung hợp biến dị!

Ở trong bí cảnh này, đó chính là đường cơ duyên rõ ràng rành.

Diệp Bất Phàm hóa thành một vũng nước, hòa vào hồ lớn, nữ đế bên cạnh thấy vậy, lộ vẻ kỳ lạ: "Thủy Độn Đại Pháp của gã này, thật sự kinh người." Sau khi xuống nước, khí tức của đối phương trực tiếp biến mất.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm nâng một đoạn gỗ màu xanh trong tay nổi lên mặt nước. "Thương Thanh Mộc, bảo vật luyện khí bậc năm." Nữ đế ghen tị.

Cùng là Thiên Cơ Sư, nhưng thủ đoạn tìm bảo vật lại chênh lệch quá lớn.

Diệp Bất Phàm cũng rất hài lòng, tinh túy trong Thương Thanh Mộc có thể giúp mộc chi nhục thân của hắn tiến bộ vượt bậc. "Dừng tay!

Bảo vật này là của bản Chân quân!" Một tiếng quát vang lên, Trương Đạo Tiên tức giận vội vã chạy tới, định cướp Thương Thanh Mộc trong tay Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm và Thiên Cơ Nữ Đế chỉ để lộ tu vi sơ kỳ, lại mang thân phận Hắc Dạ Song Sát, không có mấy người sợ hãi. "Làm sao

chứng minh là của ngươi?" Diệp Bất Phàm lộ vẻ kỳ lạ.

Trương Đạo Tiên giận dữ quát: "Nói nhảm!

Trương gia ta truyền thừa trăm vạn năm, tiền bối vào bí cảnh này không biết bao nhiêu mà kể, nơi nào có bảo vật, ta há lại không biết?" "Vật này là tiền bối của ta cố ý đặt ở đây, dùng để hấp thụ tiên linh khí của trời đất để nuôi dưỡng!" Chuyện này, ba bá chủ lớn và liên minh tán tu cũng làm như vậy.

Coi Bạch Trú Bí Cảnh như vườn thuốc nhà mình. "Ồ, thảo nào bên dưới có trận pháp phong cấm khí tức." Diệp Bất Phàm chợt hiểu ra, rồi mặt không cảm xúc nói: "Ta cứ lấy đấy, ngươi làm gì được ta?" Nói xong, da hắn rung động, hóa thành từng dòng chất lỏng, giống như người nước nhỏ. "Phóng túng!

Nguyên Anh sơ kỳ quèn, lão tử giết ngươi như giết gà!" Trương Đạo Tiên nổi giận, y cũng là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng là cường giả đỉnh cao trong số đó, có chiến tích đáng tự hào là chống đỡ mười đòn của tu sĩ trung kỳ mà không chết. "Ầm!" Y hóa thành một luồng sáng, độn ra ngoài ngàn dặm, chớp mắt đã chạy mất tăm.

Thiên Cơ Nữ Đế có chút ngơ ngác, chỉ vào chấm đen nhỏ ở phía xa: "Ngươi bại lộ thân phận rồi à?

Sao hắn lại chạy?" "Ờm, chắc là, có lẽ, liên quan đến lần bói toán ta bói cho hắn năm xưa, bảo hắn tránh xa môi trường và tu sĩ có liên quan đến 'thủy'." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, nhíu mày nhìn về phía cuối trời, nhìn khí vận trên đầu Trương Đạo Tiên.

Hắn đột nhiên có một kế hoạch.

Thay vì mù quáng tìm kiếm "Cửu Diệu Anh Hoa" để hạ thấp tu vi, chi bằng đâm đầu vào đám đông.

Thấy ai khí vận cao, thì cướp cơ duyên của người đó.

Biết đâu, sau chuyến đi bí cảnh này, dược liệu cần cho "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh" của hắn sẽ được thu thập đủ, nhục thân đột phá cự đầu! "..." Thiên Cơ Nữ Đế nhìn thân thể toàn nước của hắn, không nói nên lời. "Đi theo." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, thi triển độn pháp, lặng lẽ bám theo. …… "Nguy hiểm quá, môi trường là nước, người kia lại là một thủy hệ chân quân, có đại nguy hiểm." Trương Đạo Tiên chạy thoát vạn dặm, lau mồ hôi lạnh.

Lời bói toán của Thiên Cơ Chân Quân hai năm trước, y vẫn luôn ghi nhớ, ngay cả tắm cũng không dám.

Chỉ là không hiểu lắm, Vô Dạ Chân Quân không phải tu luyện "Đại Hắc Thiên Pháp" sao?

Chương 321

Từ khi nào lại chuyển sang tu thủy hệ rồi? "May mà, tiên hiền Trương gia còn ghi chú lại mấy chỗ có bảo vật." Y lấy ra một quyển sổ tay, cẩn thận lật xem, lộ vẻ hưng phấn, bay về phía nam.

Trên đường đi, y tránh được mấy đại tu sĩ của Chân Ma Tông. "Ta chỉ là sơ kỳ, thực sự nguy hiểm, tiếc là bị truyền tống lạc mất người trong gia tộc." Trương Đạo Tiên bất đắc dĩ, có trưởng bối cự đầu bảo vệ, hành động sẽ an toàn hơn nhiều, mỗi lần Bạch Trú Bí Cảnh mở ra, Nguyên Anh đều chết mất ba thành.

May mà y có tu luyện "Liễm Tức Thuật", nên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Lão Kim Sơn, có một gốc Ma Thực Hoa, chủ dược để luyện chế phá giai ma đan." "Ngọn núi này có tác dụng cách ly thần thức, sẽ không có ai phát hiện!" Trương Đạo Tiên nhìn về một ngọn núi thấp bình thường, dưới ánh hoàng hôn như được dát vàng, phản chiếu ánh kim quang.

Hít một hơi thật sâu, y điều khiển độn quang, đào vào lòng núi.

Bỗng nhiên, thân hình y khựng lại, đá núi phía trước rung động, có phi kiếm đang từ bên trong đào ra ngoài, trong nháy mắt đã thông đường.

Va phải y một cách trực diện.

Diệp Bất Phàm cầm một gốc linh dược màu tím đen, hình dáng tựa hoa ăn thịt người, mỉm cười với Trương Đạo Tiên.

Sau đó, hắn lướt qua vai y, cùng Thiên Cơ Nữ Đế ung dung bay về phía xa. "Có chủ dược này, luyện chế ra ma đan, dù không có Cửu Diệu Anh Hoa, cũng có khả năng rất lớn đột phá đại tu sĩ." Diệp Bất Phàm tỏ ra rất hài lòng. 【Ma Thực Hoa: Chủ dược đan phá giai bậc

bốn, có thể giúp Nguyên Anh trung kỳ đột phá hậu kỳ, xác suất ba thành.】 Tác dụng phụ của đan phá giai không lớn, nhưng Diệp mỗ nhân là luyện đan đại sư, tiện tay luyện chế nó thành cực phẩm độc đan, xác suất phá giai sẽ tăng lên. …… "Nhất định là trùng hợp!" Sắc mặt Trương Đạo Tiên tái xanh, âm thầm nén giận.

Thông tin về "Ma Thực Hoa" ở đây chỉ có thành viên cốt cán của Trương gia mới biết, nhưng khó đảm bảo sẽ không có ai vô tình phát hiện. "May mà, tiên hiền còn để lại thông tin về các bảo vật khác." Trương Đạo Tiên vực lại tinh thần, điều khiển độn quang bay về phía đông.

Nửa buổi sau, y tiến vào một thung lũng. "Năm xưa thái gia gia của ta đã trồng 'Thanh Thần Thảo' ở đây, có thể tăng cường thần hồn, ngàn năm trôi qua, dược hiệu của nó đã đuổi kịp linh dược vạn năm." Y đầy mong đợi, ở nơi sâu nhất trong thung lũng đánh ra pháp quyết, vách đá nhẵn bóng mở ra, y tiến vào trong.

Đúng lúc này, hai bóng người từ sâu bên trong đi ra, một gốc "Thanh Thần Thảo" xanh biếc như ngọc tủy được người đàn ông trong đó bỏ vào hộp gỗ.

Diệp Bất Phàm nở một nụ cười ấm áp với Trương Đạo Tiên, ung dung rời đi. "……" Trương Đạo Tiên nhìn chằm chằm bóng lưng đối phương rời đi, nửa buổi không nói lời nào.

Cuối cùng tìm một nơi ngồi xếp bằng.

Ba ngày sau, y lại xuất phát, theo sổ tay của tông tộc để lại, tìm kiếm nơi cất giấu bảo vật tiếp theo.

Không lâu sau, y tiến vào một cổ động phủ do một tu sĩ thượng cổ để lại.

Năm đó, có một tổ tông khi rời khỏi bí cảnh đã phát hiện ra động

phủ Nguyên Anh này.

Lúc đó bí cảnh sắp đóng, không có thời gian vào trong, cuối cùng đã để lại thông tin liên quan trong sổ tay, hy vọng hậu nhân phá giải, lấy được bảo vật do tu sĩ thượng cổ để lại. "Trận pháp hoàn chỉnh, không có dấu vết bị phá." Trương Đạo Tiên mắt sáng lên, lấy ra cờ phá trận, bố trí trận pháp bậc bốn, dùng trận phá trận.

Trận pháp của cổ động phủ có bảy tám đạo trận pháp bậc bốn đỉnh cấp chồng lên nhau, cự đầu Nguyên Anh đến cũng phải tốn không ít công sức.

Nhưng thời gian quá lâu, trận pháp đã mục nát, chưa đến nửa nén hương đã dễ dàng phá vỡ.

Trương Đạo Tiên đầy kích động, tiến vào lối đi của cổ động phủ.

Hai bóng người từ phía trước đi ra, trong tay cầm một túi càn khôn cũ kỹ, mỉm cười lướt qua vai y.

Đối với Diệp Bất Phàm có "Hư Thân Thuật", không cần phá trận, có thể trực tiếp xuyên qua trận pháp mục nát.

Trương Đạo Tiên lửa giận ngút trời bùng phát: "Mẹ kiếp!

Hôm nay ta không giết ngươi, ta con mẹ nó theo họ ngươi!" "Vèo!" Trương Đạo Tiên phun ra một thanh phi kiếm màu đỏ rực, mang theo dung nham cuồn cuộn, đâm về phía Diệp Bất Phàm.

Là thiên tài của Trương gia, pháp bảo tự nhiên là hàng đầu, với pháp lực của y, có thể làm bị thương tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. "Bảo vật thuộc về người có duyên, ngươi làm gì vậy?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, bàn tay hóa thành nước, tay không bắt lấy phi kiếm, da thịt gợn sóng như mặt nước để hóa giải lực va chạm khổng lồ.

Công dụng kỳ diệu của thủy chi nhục thân, lấy nhu khắc cương. "Có duyên cái con khỉ!

Mẹ nó, ngươi vẫn luôn theo dõi tôi!

Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy!" "Bảo vật gia tộc ta để lại đều bị ngươi lấy hết rồi!" Trương Đạo Tiên giận dữ, thi triển đại thần thông, một cây quyền trượng hư ảo phun ra chân hỏa, trấn áp về phía Diệp Bất Phàm.

Hắn thúc đẩy thủy chi nhục thân, hai ngón tay xuyên qua chân hỏa, đầu ngón tay hóa vàng, điểm nát quyền trượng.

Thấy vậy, Trương Đạo Tiên như bị dội một gáo nước lạnh, vẻ mặt kinh hãi: "Ngươi không phải sơ kỳ, còn mạnh hơn cả trung kỳ!" Phá thần thông của y một cách nhẹ nhàng, thực lực vượt xa tưởng tượng của y. "Thiên Cơ Chân Quân nói không sai, tránh xa thủy pháp chân quân." Trương Đạo Tiên toàn thân lạnh buốt, lòng sinh tuyệt vọng.

Diệp Bất Phàm lắc đầu cười, cuốn lấy nữ đế rời đi: "Sau này tìm bảo vật, cẩn thận một chút, không có mấy người tốt bụng như ta, chỉ cướp, không giết người đâu." Chờ hắn biến mất, Trương Đạo Tiên mới thở phào nhẹ nhõm, mặt đầy uất ức: "Thật là xui tám đời!" Trước đó y ngồi thiền ba ngày, chính là để đoán xem có phải bị gã kia theo dõi không, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì. …… "Hai kiện cổ bảo bậc bốn, linh dược đã mất hết linh tính." Diệp Bất Phàm mở túi càn khôn, có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh, mắt hắn sáng lên, lấy ra một nắm cát vàng óng ánh: "Cẩm Tú Kim Sa, chí bảo thuộc tính thổ!" Thứ này, trộn vào pháp bảo có thể tăng thêm độ dẻo dai cực lớn, còn có thể giúp hắn tu luyện thổ chi nhục thân. "Thu hoạch không tệ, bí cảnh này, đúng là thánh địa nhặt bảo vật." Diệp Bất Phàm cười lớn, rất thích cảm giác nhặt bảo vật thế này.

Không cần mạo hiểm, chỉ cần theo dõi người có phúc duyên sâu

dày, bảo vật sẽ tự đến tay, nhanh hơn bói toán nhiều. "Cũng chỉ có ngươi mới làm được." Thiên Cơ Nữ Đế ghen tị không thôi.

Nàng không dám tùy tiện bói toán, nếu không bị thiên khiển mấy lần, nàng căn bản không chịu nổi.

Còn Diệp Bất Phàm?

Bói toán người khác như ăn cơm uống nước. "Đi thôi, lông dê trên người Trương Đạo Tiên vặt cũng gần hết rồi, đến người tiếp theo." "Hay là chúng ta chia đường đi…" Nữ đế chịu không nổi, bản thân chẳng vớt vát được gì. "Chín một chia, nếu gặp cường địch, sáu bốn chia, dù sao ta bói toán khí vận và tương lai của họ, cần hao tổn tuổi thọ." Diệp Bất Phàm tỏ ra mình rất công bằng.

Mà trên bảng hệ thống, vì bói toán cho Trương Đạo Tiên, hắn đã được nghịch chuyển lời. 【Nghịch chuyển phụ diện, tuổi thọ tăng thêm mười năm!】 "..." Nữ đế suy nghĩ một chút, tuy chỉ là một thành, nhưng đây là nhặt được, nàng không lỗ, một mình hành động, hiệu suất chậm chưa nói, còn phải mạo hiểm.

Quan trọng nhất là, "Anh Biến Trì" có linh tính, vị trí không cố định, nhất thời không thể tìm thấy.

Phải đợi nó lộ ra mới có thể vào đột phá.

Nàng liền nói: "Thành giao." …… "Cuối cùng cũng phá được trận pháp rồi!" Trong một sa mạc, cát vàng bay mù mịt, ba vị Nguyên Anh trung kỳ của liên minh tán tu liên thủ phá vỡ đại sa trận, lộ ra một tòa sa bảo bên trong.

Tuy không bằng Trấn Yêu Tháp, nhưng cũng là cổ bảo Nguyên Anh đỉnh cấp.

Quan trọng là có thể khống chế gió cát, bộc phát thần thông "sa bạo" ẩn chứa trong sa bảo. "Hàn huynh, Tiền huynh, ta tu luyện công

pháp thuộc tính phong, vật này thích hợp nhất với ta, ngày sau tìm được bảo vật khác, ta nhường cho hai vị thì sao?" Một lão già áo vàng thành khẩn nói.

Hai tu sĩ Nguyên Anh còn lại thấy vậy, nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ ra vẻ hung ác.

Trong các siêu đại thế lực ở Nam Hồng Vực, liên minh tán tu là ít đoàn kết nhất, đặc biệt là trong bí cảnh này, vì bảo vật mà trở mặt thành thù quá nhiều.

Càng huống hồ là loại cổ bảo hiếm có tự mang thần thông này.

Lão già áo vàng thấy vậy, trong lòng trầm xuống, vỗ vào túi linh thú, một con chuột yêu màu vàng óng ló đầu ra, ranh mãnh. "Con chuột tìm bảo vật bậc bốn này, đủ để chúng ta phát tài lớn trong bí cảnh, sa bảo này chỉ là một món khai vị thôi." Thấy vậy, hung quang trong mắt hai tu sĩ họ Hàn và họ Tiền thu lại, liên tục cười nói: "Hoàng huynh nói gì vậy, hai chúng ta còn phải trông cậy vào huynh, sao có thể làm chuyện giết người đoạt bảo chứ." Lão già áo vàng thấy chuột tìm bảo có tác dụng, trong lòng hơi thả lỏng, lập tức kích động đi lấy sa bảo. "Vèo!" Một bàn tay lớn duỗi ra, nhanh như chớp đoạt lấy sa bảo: "Vật này có duyên với ta." Trong nháy mắt, người đến đã không thấy bóng dáng. "Vô Dạ Chân Quân?!

Ngươi sống không kiên nhẫn rồi, dám cướp đồ của lão phu!" Lão già áo vàng giận dữ, gào thét hung tợn, điều khiển một trận cuồng phong đuổi theo.

Hai tu sĩ họ Hàn và họ Tiền cũng kinh ngạc và tức giận, thi triển hỏa thuật và độn thổ thuật theo sát phía sau.

Nhưng đáng tiếc, tốc độ độn của người kia quá nhanh, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi. "Vô Dạ Chân Quân từ khi nào tu thành độn thuật nghịch thiên như vậy?" Ba người kinh ngạc không thôi, rồi

lại chửi rủa vợ chồng Hắc Dạ Song Sát là súc sinh.

Chửi nửa canh giờ, mới hậm hực đi tìm nơi có bảo vật tiếp theo.

Bạch Trú Bí Cảnh là Tiên thổ, địa vực rộng lớn, mấy trăm vạn năm trước vô số tu sĩ đồng loạt biến mất.

Vì vậy, bảo vật còn sót lại cực kỳ nhiều.

Thêm vào đó, sau này các tu sĩ Nguyên Anh tìm bảo vật bị vẫn lạc tại đây, nên bảo vật không giảm đi bao nhiêu. …… Trong một hồ nước, sen bảy màu nở rộ, hạt sen căng mọng, tỏa ra ánh sáng xanh.

Chương 322

Trên không trung hồ nước, hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ hỗn chiến.

Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông đều có. "Thất Sắc Liên là do Thiên Tiên Tông của ta phát hiện trước, đáng lẽ phải là của chúng ta!" "Người có năng lực thì được!

Đừng nói nhảm nữa!" "Tham Lang Chân Quân, đừng khinh người quá đáng!

Bảo vật này không phải ngươi có thể nuốt một mình đâu!" Kiếm quang, đao quang, thần thông xuất hiện không ngừng, duy chỉ có không ai dám làm tổn thương hồ nước bên dưới.

Thất Sắc Liên có tác dụng dưỡng hồn, mà hồn phách mạnh mẽ là trọng điểm để đột phá Hóa Thần.

Điều này đối với cự đầu Nguyên Anh có sức hấp dẫn cực lớn, bán đấu giá đủ để đổi lấy mười viên Kết Anh Đan. "Vèo ——" Một luồng điện quang bắn tới, lao thẳng về phía Thất Sắc Liên: "Vật này có duyên với ta." "Dừng tay!" Mọi người sắc mặt kịch biến, đồng loạt chuyển hướng mũi nhọn, tung pháp bảo thần thông vào luồng điện quang oanh tạc điên cuồng.

Trong luồng điện quang, một tráng hán trung niên hiện ra, hai tay kết ấn, trực tiếp bỏ Thất Sắc Liên, lùi lại, bắn về phía xa. "Đồ ngu không biết sống chết." Tham Lang Chân Quân của Chân Ma Tông cười lạnh, rồi sắc mặt cứng đờ.

Một bóng người áo trắng nhân lúc sự chú ý của họ bị chuyển đi, đã sớm nhổ cả gốc Thất Sắc Liên, theo sát tráng hán trung niên mà đi. "Để lại cho ta!" Tham Lang Chân Quân và hơn mười tu sĩ Nguyên Anh

mặt đều tái xanh, tức giận gầm lên, vội vàng đuổi theo.

Nhưng đuổi nửa ngày, khoảng cách càng ngày càng xa. "Hắc Dạ Song Sát!

Hai tên tiện nhân các ngươi!" Các tu sĩ Nguyên Anh tức điên, phát ra tiếng gầm rú không cam lòng.

Tháng sau đó, khắp nơi trong Bạch Trú Bí Cảnh vang lên tiếng gầm giận dữ, tiếng chửi rủa xé lòng.

Danh tiếng của Hắc Dạ Song Sát ngày càng vang dội, nghiễm nhiên trở thành đứng đầu bảng cướp bóc. "Một đám chưa đến Nguyên Anh hậu kỳ, sao không trực tiếp giết bọn họ, cướp túi càn khôn của chúng?" Thiên Cơ Nữ Đế nghe tiếng chửi rủa phía sau, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy sát khí.

Vốn là nữ đế một phương, nào từng chịu nhục như vậy?

Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh: "Ngươi không muốn bị mấy tên cự đầu của Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông truy sát thì tốt nhất nên yên phận một chút." Hai người chỉ để lộ tốc độ độn, còn dùng thuật dịch dung và Lục Hào Bí Thuật che giấu, sẽ không liên quan đến thân phận thật của hắn.

Nhưng nếu ra tay, vạn nhất bại lộ, sau này đừng hòng đi cướp cơ duyên nữa, sẽ bị Lý Thu Thủy, đại trưởng lão Chân Ma Tông, các cự đầu của Vô Ưu Tông điên cuồng truy sát. …… "Nguyên Anh sơ kỳ quèn, dám tranh đồ ăn với ta?

Tìm chết!" Chân Dương Đại Chân Quân đứng sừng sững trên đỉnh núi, nhìn xuống mấy tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bị đánh trọng thương bên dưới, cười lạnh một tiếng.

Bên cạnh hắn, một cây quang thụ năm màu đứng đó.

Ngũ Hành Linh Thụ, bảo thụ đã tuyệt tích ở ngoại giới, ẩn chứa

thuộc tính ngũ hành, có thể tăng xác suất đột phá cảnh giới.

Yến Quốc Tứ Vương, Công Dương Phục, cùng với tu sĩ của mấy nước khác ho ra máu, sắc mặt tái xanh. "Vật này có duyên với ta." Một luồng độn quang bắn tới.

Người đến dường như đã thấy mặt Chân Dương Đại Chân Quân, một cước đá bay hắn, thuận tay vơ lấy Ngũ Hành Linh Thụ. "Nguyên Anh hậu kỳ quèn, dám tranh đồ ăn với ta à?

Tìm chết!" "Tặc tử phương nào?!" Chân Dương Đại Chân Quân run lên, nổi trận lôi đình, khi thấy Ngũ Hành Linh Thụ không còn thì càng tức đến sôi máu.

Lập tức khởi động độn quang, điên cuồng đuổi theo.

Thần thức khuếch tán về phía trước, thăm dò được diện mạo và khí tức của hai người.

Hắc Dạ Song Sát. "Hóa ra là bọn chúng, hai tên ngu xuẩn này!

Không sợ ta thu sau tính sổ sao?" Chân Dương trong lòng bốc hỏa, khoảng thời gian này y đã nghe qua danh tiếng của hai người này, hễ có bảo vật quan trọng xuất hiện là hai kẻ này sẽ đột nhiên ló mặt ra, nhanh chân đến trước.

Dựa vào độn thuật không biết từ đâu ra mà chạy mất dạng. "Huyết Ma Đại Độn!" Ma khí quanh thân Chân Dương bùng cháy, tốc độ độn thuật tăng vọt, một hơi năm nghìn dặm, tốc độ này xứng đáng là đỉnh cao của Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng điều khiến y kinh hãi là, với tốc độ của mình mà lại không đuổi kịp.

Hai người kia liên thủ, một hơi bảy nghìn dặm, chỉ trong một lần hít thở đã hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi bao phủ của thần thức y. "Lẽ nào là thần thông hợp kích độn pháp?" Chân Dương không cam

tâm, nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc.

Bạch Trú Bí Cảnh chỉ tồn tại một năm, y không có thời gian để truy sát Hắc Dạ Song Sát.

Mà khi y vừa đi, Tứ vương Yến Quốc và Công Dương Phục vốn đã tuyệt vọng lại may mắn thoát chết, không khỏi cười khổ. "Vì giúp Chân Ma Tông đối kháng Vô Ưu Tông, Trấn Bắc Vương, Thất Vương, Tề Vương, Trần chỉ huy sứ của Đại Yến chúng ta đã bỏ mạng tại Cổ Linh Quốc, vậy mà giờ đây mượn dao giết người, còn vào bí cảnh cướp cơ duyên của chúng ta." Công Dương Phục than thở, hoài niệm về Yến Đế.

Tuy là do Diệp Bất Phàm giả mạo, nhưng lúc đó đối phương mạnh mẽ biết bao?

Lâm Chân Quân của Vô Ưu Tông, Bích Tiêu Đại Chân Quân của Chân Ma Tông đều bị áp chế, cho dù không địch lại bá chủ, cũng có thể dựa vào đầu óc mà xoay xở.

Nếu Chân Dương Đại Chân Quân khiến Diệp Bất Phàm chịu thiệt, e rằng kẻ trước không trụ nổi hai năm đã phải chết trong con mương hôi thối nào đó.

Giờ đây Lão Cảnh Vương đăng cơ, tuy là Nguyên Anh hậu kỳ nhưng đã quá già, căn bản không dám tùy tiện ra tay, chỉ sợ bị thương rồi ngồi hóa ngay tại chỗ. "Haiz, nói nhiều vô ích, Diệp Bất Phàm đã bị Thái thượng hoàng đắc tội đến chết rồi, không tìm chúng ta gây phiền phức đã là may lắm rồi." Tứ vương cười khổ, Thái thượng hoàng trước khi chết từng hạ chiếu truy bắt Diệp Bất Phàm, ra vẻ không đội trời chung.

Sau đó, mấy người dọn dẹp tâm trạng, cẩn thận thăm dò sâu hơn để tìm kiếm bảo vật.

Giờ đây bọn họ đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, chỉ có đoàn kết mới có thể tìm được một tia sinh cơ trong bí cảnh này. …… "Thượng Cổ Huyết Minh Đăng, cuối cùng cũng tới tay ta!

Ha ha ha!" Giữa một bãi tha ma, quỷ hồn lảng vảng, trong đó có một người đàn ông trung niên áo vàng, khí tức mạnh mẽ khiến hàng ngàn hàng vạn cô hồn dã quỷ sợ hãi, không dám đến gần.

Dưới chân người đàn ông trung niên áo vàng là thi thể của lão tổ một tiểu quốc, toàn thân tím đen, rõ ràng là bị độc chết. "Dám tranh bảo vật với Hoàng Lân Chân Quân ta, cũng không xem lại mình có bao nhiêu cân lượng." Người đàn ông trung niên áo vàng thu một chiếc đèn lồng giấy đỏ vào túi Càn Khôn, khinh bỉ nhổ nước bọt vào thi thể. "Vụt…" Một bàn tay vươn tới, nhanh như chớp giật lấy túi Càn Khôn bên hông người đàn ông trung niên áo vàng, độn đi về phía xa: "Vật này có duyên với ta." "Hắc Dạ Song Sát?!

Chết cho Hoàng gia!" Người đàn ông trung niên áo vàng ngây người, hai mắt như muốn nứt ra, tế lên một chiếc răng nanh thật dài, đuổi theo.

Y đã nghe danh cặp đôi chó má này, thật không ngờ lại cướp đến trên đầu mình, hơn nữa… còn cướp cả túi Càn Khôn! "Đông!" Luồng sáng đang chạy trốn dừng lại, quay người, hai ngón tay hóa vàng, điểm nát chiếc răng nanh.

Một kiện trung phẩm pháp bảo, còn không bằng độ cứng của nhục thân hắn. "Ngươi họ Hoàng?

Hoàng Lân Chân Quân của Vô Ưu Tông?" Diệp Bất Phàm khựng lại, mặt không cảm xúc: "Trần chỉ huy sứ của Đại Yến, là ngươi giết?" Hai năm trước Giang lão tổ đã nhắc đến cái tên này, người cầm trịch Hắc Long Đài đã chết thảm dưới tay Hoàng Lân. "Là ta thì sao?!

Một tên Nguyên Anh sơ kỳ quèn, Hoàng gia ta đã giết không biết

bao nhiêu!" Hoàng Lân thấy đối phương quay lại, không kinh sợ mà còn vui mừng, lập tức phun ra một cây phi xoa, bắn tới.

Hắc Dạ Song Sát có độn tốc vô song, nhưng bản thân chiến lực không mạnh.

Y tự tin có thể trấn sát kẻ này.

Diệp Bất Phàm thần sắc lạnh lùng, bàn tay to duỗi ra, tóm lấy phi xoa, mặc cho nó dùng sức phản kháng thế nào cũng không thể thoát ra.

Hoàng Lân Chân Quân thấy vậy, sắc mặt kịch biến, xoay người bỏ chạy.

Nội tâm y gào thét: "Tay không bắt cao phẩm pháp bảo, đây mà là Nguyên Anh sơ kỳ sao?" "Xoẹt!" Thế nhưng vừa xoay người, một dải lụa trắng từ sau lưng vươn tới, siết đứt cổ y.

Nguyên Anh của Hoàng Lân kinh hãi độn ra, "Hống" một tiếng, một luồng khí huyết cuồn cuộn như nham thạch từ sau lưng ập tới, khiến Nguyên Anh trọng thương.

Ngay sau đó, một bàn tay to duỗi ra tóm lấy Nguyên Anh, tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra, đã bị Diệp Bất Phàm trực tiếp luyện hóa đoạt xá. "Thần thông đoạt xá trong thiên hạ, không ai bằng một phần vạn của ngươi." Thiên Cơ Nữ Đế thu lại dải lụa trắng, lộ vẻ kinh ngạc.

Phân liệt thần hồn mà không chút tổn thương, tốc độ đoạt xá lại nhanh đến kinh người. "Cũng coi như báo thù cho Trần chỉ huy sứ rồi, đi thôi, tiếp tục." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, pháp nhãn mở ra, bay lên không trung quan sát.

Khi cảm nhận được khí vận phía tây đang thịnh vượng, lập tức mang theo Thiên Cơ Nữ Đế độn đi.

Một lát sau.

Vân Cốc phía Tây. "A ha ha, Phong Linh Thụ, bảo vật thuộc tính phong, cuối cùng…" "Vật này có duyên với ta." Bên hồ Đại Minh phía Nam. "Toàn bộ mai của Vạn Niên Thần Quy, ta…" "Vật này có duyên với ta." Phía Bắc… Hai người Diệp Bất Phàm như châu chấu, phàm là nơi có cơ duyên, tất sẽ xuất hiện.

Chương 323

Hơn nửa Bạch Trú Bí Cảnh, rất nhiều Nguyên Anh bị cướp cơ duyên, thậm chí có hơn mười vị Nguyên Anh hậu kỳ cũng thảm tao bị cướp.

Một hai lần thì thôi.

Mấu chốt là bị cướp tới bốn năm lần.

Trong nhất thời.

Lòng người hoang mang.

Tiếng kêu gọi thảo phạt nổi lên khắp nơi, từ tam đại bá chủ, Tán Tu Liên Minh, Tiên tộc Trương gia, Quỷ Điện, đến các Chân Quân của một số đại quốc, không ai may mắn thoát khỏi.

Bạch Trú Bí Cảnh mở ra một tháng.

Hắc Dạ Song Sát lên đỉnh, trở thành đại ca bảng tất sát của các thế lực.

Vì việc này, đã kinh động đến các cự đầu Nguyên Anh của thế lực cấp bá chủ. …… Bạch Trú Bí Cảnh, Bất Lão Sơn. "Ngươi chắc chắn là một nam một nữ?" Trong lòng núi, Lý Thu Thủy và Chân Ma Đại trưởng lão ngồi đối diện nhau, sắc mặt khó coi.

Xưa nay chỉ có bọn họ cướp của người khác, làm gì có chuyện bị người khác cướp như thế này?

Đây là khiêu khích. "Vâng, Đại trưởng lão, tên đó còn đá vào mông ta một cái." Chân Dương Đại Chân Quân bị cướp ba lần, giận không thể át: "Không, đây không phải là đá vào mông ta, đây là tát vào mặt Đại trưởng lão ngài đó!" Đại trưởng lão là bộ mặt của Chân Ma Tông, trừ Lý Thu Thủy, là cường giả số một dưới Hóa Thần.

Đại trưởng lão nghe vậy, mí mắt giật giật, nghe thế nào cũng thấy không đúng. "Hành vi này, sao giống của tên Diệp Bất Phàm thế nhỉ?" Đại trưởng lão nghi ngờ nói.

Vân Vụ Đại Chân Quân lắc đầu: "Chắc không phải, Diệp Bất Phàm trước nay độc lai độc vãng, sẽ không có đồng bọn, hơn nữa độn tốc không chậm như vậy, nếu không thứ bị cướp sẽ không phải là đại tu sĩ, mà là cự đầu." Tốc độ của Diệp Bất Phàm không nói là thiên hạ đệ nhất, cũng không kém bao nhiêu.

Lý Thu Thủy cũng nhíu mày: "Truy tung thuật của ta đến nay vẫn chưa cảm ứng được khí tức của hắn, chứng tỏ 《Thiên Sát Chân Ma Công》 không hề lộ ra, hơn nữa nếu là hắn, phân thân của Hồng Y Thiên Quân đã sớm đuổi theo rồi." "Dàn trận đi, dù có phải hắn hay không, cũng phải chế tài bọn chúng." Đại trưởng lão mặt đầy hung quang: "Dám cướp đồ của Chân Ma Tông ta, không giết gà dọa khỉ, chuyến đi bí cảnh này sẽ có thêm nhiều phiền phức." Đương nhiên, đây chỉ là cái cớ.

Quan trọng nhất là bọn họ biết được trong tay Hắc Dạ Song Sát có "Thất Thải Liên" và "Ngũ Hành Linh Thụ".

Cự đầu đến bí cảnh, không phải để mưu đồ Anh Biến Trì, thứ đó vô dụng với họ.

Thứ họ cần là linh dược và bảo vật có thể tăng cường thần hồn, tăng xác suất đột phá Hóa Thần. "Thương nghị với Bạch Hổ, Thanh Long của Tán Tu Liên Minh đi, lan truyền tin tức ra một chút." "Được." Một nhóm người đã quyết định, lập tức liên hợp với Tán Tu Liên Minh để giăng bẫy, hòng giết chết Hắc Dạ Song Sát.

Đáng tiếc.

Bọn họ không biết Diệp mỗ nhân tinh thông thiên cơ, lại liên thủ với Nữ Đế, thuật bói toán đã thẳng tiến ngũ giai. "Bảy ngày sau có

hung hiểm, đến từ Chân Ma Tông, chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn, ổn định một phen." Diệp Bất Phàm đứng trên đỉnh núi, thu lại ba đồng tiền, cười hắc hắc.

Cướp bóc một tháng, thu hoạch rất phong phú.

Hắn muốn thử đột phá nhục thân hậu kỳ! "Nơi này lớn như vậy, ngươi không định làm thêm vài vụ nữa à?" Thiên Cơ Nữ Đế sau khi chia chác xong, vẫn chưa thỏa mãn.

Cảm giác không làm mà có ăn này khiến nàng mê mẩn.

Diệp Bất Phàm lắc đầu: "Dưới cự đầu Nguyên Anh, bọn họ đều bắt đầu hợp lại rồi, không dễ cướp cơ duyên, hành động tiếp sẽ rất nguy hiểm." Lần trước cướp cơ duyên, suýt chút nữa lật xe.

Mấy tên Nguyên Anh trung kỳ kia lòng phòng bị cực nặng, thần thức vừa cảm thấy không ổn đã lập tức kết trận nghênh địch, đồng thời tế xuất truyền âm phù gọi người.

Chỉ cần cầm chân được một lát, Diệp Bất Phàm sẽ bị một đám Nguyên Anh vây công. "Vậy chúng ta tạm thời chia tay, ta còn thiếu rất nhiều linh dược." Nữ Đế tiếc nuối nói, rồi xoay người rời đi.

Diệp Bất Phàm dặn dò một câu: "Ta còn thiếu 'Cửu Diệu Anh Hoa', nếu có tin tức, nhất định phải thông báo cho ta." Đây là vật mấu chốt để hắn đột phá một trăm phần trăm, bắt buộc phải có được.

Đợi Nữ Đế rời đi, Diệp Bất Phàm bói toán hồi lâu, tìm được nơi có sinh cơ mạnh nhất đối với mình, một đường lao đi, hạ xuống bên vách núi.

Thẳng đường đi xuống, nhìn vách đá trơn nhẵn lộ vẻ suy tư.

Thi triển 《Hư Thân Thuật》, xuyên thấu tiến vào.

Bên trong là một thế giới khác, lại là một quảng trường, bên ngoài

có trận pháp màu lam bao phủ, dù bị năm tháng ăn mòn vẫn kiên cố. "Cổ động phủ?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, thần sắc thả lỏng.

Nơi này ẩn nấp cực tốt, chỉ cần không gây ra động tĩnh quá lớn, người bình thường sẽ không phát giác, hơn nữa nồng độ linh khí đạt đến trình độ ngũ giai linh mạch.

Ngồi xếp bằng ở trung tâm, hắn lấy ra một đống bảo vật và linh dược từ trong chưởng trung càn khôn.

Ánh sáng chiếu rọi cổ động phủ sáng như tuyết, các loại dược vị và hương thơm kỳ lạ tràn ngập. "Thương Thanh Mộc, Tinh Đàn Thụ, Thần Quang Trúc…" Toàn bộ đều là bảo vật thuộc tính mộc thu được trong tháng này, Diệp Bất Phàm đặt lòng bàn tay lên Thương Thanh Mộc, vận chuyển Mộc thiên trong 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Bề mặt cơ thể hắn tỏa ra ánh sáng xanh, da dẻ trở nên dẻo dai hơn, toát ra sức sống mãnh liệt.

Một lát sau, tinh túy của mộc bị thôn phệ sạch sẽ, Thương Thanh Mộc biến thành tro bụi, mà ý vị thương thanh trên người Diệp Bất Phàm càng thêm nồng đậm. "Tiếp tục." Diệp Bất Phàm nhắm mắt, tiếp tục thôn phệ tinh túy mộc của các bảo vật như Tinh Đàn Thụ, Thần Quang Trúc.

Năm ngày sau.

Ngũ tạng lục phủ, da dẻ của Diệp Bất Phàm đều biến thành màu xanh.

Hắn búng ngón tay, một luồng pháp lực rơi xuống bụi cỏ khô héo bên cạnh.

Tức thì.

Bụi cỏ như cây khô gặp mùa xuân, tỏa ra sắc xanh, nhanh chóng trưởng thành. "Mộc chi nhục thân đại viên mãn, diệu dụng vô cùng."

Diệp Bất Phàm cười lớn, "rắc" một tiếng, bẻ gãy cánh tay mình.

Khí huyết thuộc tính mộc trào dâng, gần như trong nháy mắt đã mọc ra một cánh tay mới.

Cảnh giới không thay đổi, nhưng nhục thân lại càng mạnh mẽ hơn, khả năng hồi phục biến thái, có thể gọi là bất tử thân.

Thậm chí, nếu ở trong rừng rậm, hắn có thể nắm giữ toàn bộ linh khí thuộc mộc, sức mạnh, phòng ngự, tốc độ của nhục thân sẽ càng mạnh hơn!

Diệp Bất Phàm hài lòng, sau đó tu luyện thổ chi nhục thân.

Nửa buổi sau.

Lông mày hắn nhíu lại, cảm nhận được nhục thân có dấu hiệu nứt vỡ. "Trở lực quá lớn, bị cảnh giới hạn chế sao?" Diệp Bất Phàm cạn lời.

Kim, mộc, thủy tam nhục thân còn ổn, tài nguyên đủ, dễ như trở bàn tay.

Nhưng thổ chi nhục thân rõ ràng cảm thấy tu luyện gian nan, nhục thân không thể chịu đựng được bốn loại thuộc tính.

Chuyện này không liên quan đến hệ thống nghịch chuyển, giống như một cái bình không thể chứa quá nhiều nước.

Trừ khi đột phá hậu kỳ, đại viên mãn.

Nghĩ đến đây.

Diệp Bất Phàm quan sát cơ thể mình.

Ngũ tạng lục phủ tràn đầy sức sống, mỗi phút mỗi giây đều đang trở nên mạnh hơn.

Kiếp cuối cùng của 《Thiên Nhân Đạo Điển》 - Tạng kiếp. "Vẫn

cần vài tháng, Tạng kiếp mới có thể hoàn toàn vượt qua." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, lấy ra mười mấy loại linh dược.

Toàn bộ đều có ích cho nhục thân.

Thuốc nào cũng có ba phần độc, tất cả linh dược, nếu nuốt sống đều có tác dụng phụ.

Vì vậy đại bộ phận người tu luyện đều sẽ luyện chế thành đan, hoặc dược dịch để loại bỏ tác dụng phụ.

Nhưng Diệp mỗ nhân không sợ. 【Thánh Nhiên Thảo: vật cần cho luyện thể, sau khi nuốt, tăng cường sức mạnh, nội tạng thiêu đốt đau nhói, nhục thân bị tổn thương, ảnh hưởng cảnh giới.】 【Phụ diện nghịch chuyển: sau khi nuốt, tăng cường nhục thân, nội tạng thoải mái, nhục thân được bồi bổ trở nên mạnh hơn, củng cố cảnh giới.】 【Địa Long Ngọc Dịch Hoa: hai vạn năm tuổi, thánh dược luyện thể, sau khi nuốt chịu nỗi khổ băng hàn, toàn thân đông cứng, vượt qua được thì nhục thân tăng cường, không vượt qua được thì nhục thân hủy diệt.】 【Phụ diện nghịch chuyển…】 Diệp Bất Phàm rửa sạch linh dược, nuốt vào miệng.

Tức thì.

Nội tạng như có cỏ xanh lướt qua, tê dại thoải mái, dược lực tràn đến tứ chi bách hài, tăng cường nhục thân.

Và tốc độ của 《Tạng kiếp》 cũng nhanh hơn. "Quả nhiên có hiệu quả." Diệp Bất Phàm mừng rỡ.

Nhục thân ngũ suy, bốn kiếp suy trước đó hắn không biết có thể đẩy nhanh tiến độ, chủ yếu là do đang ở Phiêu Tuyết Thành, tài nguyên có hạn, không nỡ làm thí nghiệm.

Chương 324

Cùng với việc Diệp Bất Phàm không ngừng nuốt linh dược.

Thời gian cần thiết cho Tạng kiếp đã rút ngắn xuống còn một tháng.

Hai ngày sau.

Linh dược hao phí hết chín phần, Thiên Nhân Đạo Điển cuối cùng cũng hoàn toàn vượt qua. "Ông!" Nhục thân Diệp Bất Phàm từng tấc hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một Nguyên Anh màu máu ngồi xếp bằng.

Dáng vẻ như đứa trẻ ba tuổi, nhanh chóng trưởng thành, khí tức ngày càng mạnh.

Tựa như một hung thú bước ra từ hồng hoang, tự nhiên tỏa ra cảm giác áp bách.

Đồng thời.

Trên đỉnh đầu ngưng tụ một vòng xoáy, càng lúc càng lớn, tiên linh khí trong phạm vi vạn dặm quanh vách núi đều bị hút tới.

Lần này không cần dùng đến linh thạch.

Bạch Trú Bí Cảnh có thể gọi là thánh địa tu luyện, thứ không thiếu nhất chính là tiên linh khí. "Cổ trận pháp này, hiệu quả ẩn nấp quả thật kinh người, chẳng trách bói toán cho thấy đột phá ở đây là an toàn nhất." Phân thân khôi lỗi của Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài vách núi, ngẩng đầu nhìn vòng xoáy linh khí khổng lồ, cẩn thận thăm dò nhưng không cảm ứng được khí tức của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Trận pháp đã khóa khí tức công pháp ở bên trong.

Thậm chí nhìn từ bên ngoài, ngay cả việc đột phá cảnh giới cũng không nhìn ra được. "Có bảo vật xuất thế?" Hai Nguyên Anh trung kỳ thần sắc cuồng hỷ, thuận theo vòng xoáy, độn về phía này.

Hai lão giả, một xanh một xám, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, rõ ràng là tu sĩ của đại quốc luyện thể, Chân Võ Tông.

Phân thân khôi lỗi vung tay, đánh ra pháp quyết, vẽ một vòng tròn lớn trăm dặm quanh vách núi, mô phỏng ra uy áp của cự đầu Nguyên Anh. "Bước vào phạm vi trăm dặm, chết!" Phân thân khôi lỗi quát lớn, khí tức kinh người.

Hai lão giả áo xám, áo lam khựng lại, nghi ngờ nhìn chằm chằm phân thân khôi lỗi.

Sau khi nhìn nhau một cái, lão giả áo bào xám cường tráng chắp tay cười nói: "Đạo hữu, bảo vật xuất thế, không thể độc chiếm được." "Cút!" Phân thân khôi lỗi biểu cảm lạnh lùng, khí tức càng lúc càng mạnh.

Hai người co rúm mặt mày, nhìn chằm chằm phân thân khôi lỗi hồi lâu, lúc này mới không cam lòng rời đi.

Thấy hai người đã đi xa, phân thân khôi lỗi mới thu hồi ánh mắt.

Giữa chừng đột phá.

Lại có ba đợt tu sĩ bị hấp dẫn tới, đều bị Diệp Bất Phàm quát đuổi đi.

Đương nhiên.

Không phải là đi thật. "Một đám cáo già, chỉ chờ thấy bảo vật là đánh lén cướp đoạt." Trong cơ thể phân thân khôi lỗi có Nguyên Anh của Hoàng Lân, có thể cảm giác được ngoài ngàn dặm có bảy tám Nguyên Anh đang ẩn nấp, tĩnh quan kỳ biến.

Đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nếu khí tức công pháp của Diệp Bất Phàm tỏa ra, thứ bị dẫn tới sẽ không phải là tôm tép nhỏ, mà là cự đầu Nguyên Anh như Lý Thu Thủy.

Thời gian trôi qua.

Càng nhiều Nguyên Anh rình mò không ngồi yên được nữa, lén lút di chuyển, tiến về phía này.

Phân thân khôi lỗi biểu tình bình tĩnh, không hề để ý.

Bản tôn của hắn đã dựa vào kiếp cuối cùng của Thiên Nhân Đạo Điển, thể phách đại nhảy vọt!

Bên trong vách núi, không gian rộng lớn đã bị khí huyết nóng rực lấp đầy, giống như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Chỉ riêng khí huyết bàng bạc đã có thể áp chế Nguyên Anh sơ kỳ.

Diệp Bất Phàm trần thân ngồi xếp bằng trên đất, thân hình tỉ lệ vàng, tám múi bụng, tuấn mỹ mà không tỏ ra ẻo lả, tràn đầy khí chất dương cương.

Sức mạnh, tốc độ, năng lực phản ứng, năng lực dự đoán của nhục thân tăng vọt gấp mười lần! "Nhục thân Nguyên Anh hậu kỳ!" "Động tĩnh này, càng nhìn càng không giống bảo vật xuất thế, sao giống có người đột phá vậy?" Tám trăm dặm xa, Nguyên Anh trung kỳ áo lam vốn đã rời đi nhíu mày, chăm chú quan sát.

Khí huyết trong cơ thể bọn họ mơ hồ xao động bất an, giống như gặp phải lão tổ tông của giới luyện thể, có một sự sợ hãi tự nhiên.

Lão giả áo bào xám bên cạnh cười lạnh: "Phàm là đột phá, chắc chắn có khí tức, nhưng ở đây lại không có." "Hơn nữa, khí huyết của ta trồi sụt, bị thứ bên trong ảnh hưởng, tám phần là chí bảo luyện

thể!" Vừa dứt lời, ánh mắt hai người đều trở nên nóng rực.

Luyện thể gian nan hơn tu luyện pháp lực rất nhiều.

Nhục thân Nguyên Anh hậu kỳ, toàn bộ Nam Hồng Vực không vượt quá năm người.

Còn đại viên mãn.

Chỉ có lão tổ của Chân Võ Tông ngàn năm trước miễn cưỡng đạt được, mà còn là phụ tu ma đạo luyện thể pháp, ngấm ngầm ăn vô số tu sĩ Kim Đan. "Nhưng người lúc nãy…" "Xì!

Một tên Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi, thật sự coi người khác là kẻ ngốc, chưa từng thấy cự đầu Nguyên Anh sao?

Khí tức quá hư ảo." Lão giả áo bào xám khinh thường cười, quan sát lâu như vậy đã nhìn ra manh mối.

Thấy vòng xoáy trên cao đang co lại, y trầm giọng nói: "Xông qua, dùng tốc độ nhanh nhất cướp đoạt bảo vật, giống như Hắc Dạ Song Sát vậy." Gần đây, Hắc Dạ Song Sát đã dấy lên một luồng gió tà.

Lén lút di chuyển, thấy bảo vật, cướp xong liền chạy! "Vụt!" Khi cách còn trăm dặm, đất dưới chân lão giả áo bào xám nổ tung, thân ảnh như một quả tên lửa bắn ra, thẳng tiến đến vách núi.

Khoảng cách này, đối với tầng lớp như bọn họ là quá gần. "Vụt vụt vụt…" Vừa đến gần, bốn phương tám hướng xông ra năm sáu tu sĩ Nguyên Anh, tế lên các loại pháp bảo.

Nhìn nhau một cái, đều kinh ngạc. "Hóa Hư Chân Quân của Vô Ưu Tông?

Ngươi cũng ở đây sao?" "Thiên Tà Chân Quân của Chân Ma Tông?

Ngươi…" Đều là người quen cũ, thậm chí đã từng giao thủ trên chiến trường Cổ Linh Quốc. "Ai cướp được trước là của người đó!"

Hóa Hư Chân Quân cười lạnh, toàn lực thúc đẩy độn thuật, cơ thể hư hóa, như quỷ mị, lao thẳng vào trong vách núi. "Rắc!" "A a!!" Tiếng hét thảm vang lên, rồi đột ngột tắt lịm.

Tất cả mọi người đồng loạt dừng bước, toàn thân run rẩy.

Nguyên Anh trung kỳ, chết trong một khoảnh khắc? "Có đại tu sĩ, thậm chí là cự đầu lợi dụng hiện tượng bảo vật xuất thế để câu cá!" Thiên Tà Chân Quân sắc mặt đột biến, phản ứng thần tốc, khởi động tà quang, độn về phía cực bắc.

Những người khác cũng kinh hãi, đâu còn tâm tư đoạt bảo, nhao nhao thuấn di. "Mộc Chi Đại Độn!" Trong phạm vi vạn dặm xanh um, tất cả cây cối rừng rậm lay động, một luồng thanh quang lóe lên, vượt qua tám nghìn dặm, xuất hiện trước mặt một Nguyên Anh sơ kỳ.

Diệp Bất Phàm toàn thân xanh biếc, chộp tới. "Nhanh vậy?!" Nguyên Anh kia thần sắc kinh hãi, vội vàng tế lên pháp bảo mạnh nhất, một cái bát Vu biến lớn, kim quang rực rỡ, chụp thẳng xuống đầu. "Xoẹt!" Bát Vu bị bóp thành bánh quai chèo, Nguyên Anh sơ kỳ này ngay cả chạy trốn cũng không kịp, bị tóm gọn.

Cướp túi Càn Khôn, giết hồn, đoạt xá một lèo. "Nguyên Anh hậu kỳ?

Nhục thân Đại Chân Quân?!

Sao có thể!

Vừa rồi chẳng lẽ thật sự là cảnh tượng đột phá?" Lão giả áo bào xám của Chân Võ Tông đang chạy trốn, quay đầu lại nhìn thấy cảnh này, sợ đến mặt trắng bệch.

Trung kỳ và hậu kỳ, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Nếu không sẽ không có danh xưng "Đại tu sĩ".

Sau đó, thân ảnh của nhục thân Đại Chân Quân kia biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã ở cách đó tám nghìn dặm, trước mặt một Nguyên Anh trung kỳ khác.

Duỗi tay, năm ngón tay xòe ra.

Pháp bảo của Nguyên Anh trung kỳ kia như đồ chơi, bị khoan thành sắt vụn ngay tại chỗ, tất cả thần thông, cùng với cả Nguyên Anh trung kỳ đó cũng bị đấm chết ngay tại chỗ, máu thịt bay tứ tung.

Tôi khô lạp hủ. "Chạy!

Chương 325

Mau chạy!" Lão giả áo lam ở phía bên kia sợ đến da đầu tê dại, điên cuồng chạy trốn. "Bốp!" Giây tiếp theo, cái đầu cứng như thép của y bị đập bẹp. "Hả?

Luyện thể Nguyên Anh?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, hối hận không thôi.

Tu sĩ luyện thể quý giá nhất chính là thân thể, đầu bẹp rồi, hắn đoạt xá cái gì nữa?

Không kịp thu dọn thi thể, thân ảnh hắn khẽ động, dung nhập vào thiên địa.

Trong rừng rậm, mộc chi nhục thân được thúc đẩy đến cực hạn, như cá gặp nước, đúng là thập bộ sát nhất nhân. "Ở nơi linh khí mộc nồng đậm nhất, sức mạnh, phòng ngự, tốc độ đều tăng vọt, nhục thân đã vượt qua đại tu sĩ tầm thường." Chưa đầy một lát, tám vị Nguyên Anh đã bị giết chỉ còn lại một mình lão giả áo bào xám. "Phịch!" Lão giả áo bào xám nhận ra sự khủng bố của Diệp Bất Phàm, vượt xa Đại Chân Quân bình thường, vội vàng quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy, cao giọng hô: "Tiền bối, ta nguyện làm trâu làm ngựa!" "Không cần." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc. "Ta biết bí mật của Tiên Thổ!

Tiến vào Tiên Thổ, hấp thu tiên linh khí đặc thù, thọ mệnh vượt qua tu sĩ Nam Hồng Vực, hơn nữa muốn thành tựu Hóa Thần rồi tu vi đột phá mạnh mẽ, hoặc là tiến vào Tiên Thổ, hoặc là có được tiên linh ngọc đặc hữu của Tiên Thổ!" "Hồng Y Thiên Quân của Chân Ma Tông có thể thành tựu đại viên mãn, chính là nhờ có được lượng lớn tiên linh ngọc của Tiên Thổ!" Lão giả áo bào xám kinh hãi, nói ra bí

mật như trút đậu.

Bàn tay Diệp Bất Phàm khựng lại, hơi thở dồn dập.

Tin tức này, quá quan trọng. "Còn nữa, Tiên Thổ sở dĩ là Tiên Thổ, chính là vì… phụt!" Lão giả áo bào xám hoảng hốt nói năng lộn xộn, nói đến nửa chừng đột nhiên im bặt, thất khiếu chảy máu, sinh cơ trong nháy mắt tan biến.

Chết một cách quỷ dị.

Không hề có dấu hiệu.

Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, lùi lại trăm trượng.

Lần đầu tiên cảm thấy rợn tóc gáy: "Đây là cái quỷ gì vậy?" "Linh giới vô số năm trước đã bị hạ một đại tiên chú, liên quan đến bí mật Tiên Thổ, tiết lộ càng nhiều, chết càng nhanh." "Đây cũng là lý do sư tôn ngươi, và cả ta, không tiết lộ quá nhiều cho ngươi, nói nhiều, ta cũng phải chết." Một bóng hồng bay tới, ngáp một cái, móng vuốt nhỏ đáp xuống vai Diệp Bất Phàm.

Chính là Hồng Mao Điểu đã mất tích mấy năm.

Không biết từ lúc nào, nó đã trở thành đại yêu Nguyên Anh trung kỳ. "Ta còn tưởng ngươi bị Hồng Y Thiên Quân của Chân Ma Tông đánh chết rồi." Diệp Bất Phàm bất ngờ, cảm khái vạn phần.

Con chim này đúng là dai thật! "Ngươi mà bị đánh chết mới là thật đó, Ma Thổ xuất hiện một kẻ lợi hại, Lục giai Thiên Cơ Sư, bên ngoài đã giăng thiên la địa võng để bắt ngươi rồi, cô nãi nãi nhận được tin liền tức tốc vào đây cứu ngươi." Hồng Mao Điểu hừ lạnh. "Ha ha ha!

Vẫn là ngươi tốt với ta, lâu rồi không gặp, thơm một cái nhé?" Diệp Bất Phàm cười lớn, trêu chọc.

Hồng Mao Điểu quay đầu đi, xấu hổ tức giận nói: "Ngay cả chim

ngươi cũng không tha?

Ngươi đúng là súc sinh." Diệp Bất Phàm nheo mắt, thản nhiên nói: "Ta suýt bị ngươi hại chết, năm đó nếu đến Nam Hồng Vực muộn một chút, e rằng đã bị tộc lão của Chu Tước tộc các ngươi giết chết rồi." Hồng Mao Điểu vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, cười gượng: "Chuyện này ta không biết, hay là nói chuyện ở Nam Hồng Vực đi, ngươi có cách nào đối phó với sát cục bên ngoài không?" "Trước khi vào bí cảnh, ta có được một loại bí thuật, có thể trì hoãn thời gian lôi kiếp, sau khi rời bí cảnh, có thể dùng nó để an toàn thoát thân." Diệp Bất Phàm cũng không quá so đo, ánh mắt sâu thẳm.

Hắn không thể bói ra Lục giai Thiên Cơ Sư của Chân Ma Tông, nhưng có thể mơ hồ bói ra một tia sinh cơ trong tương lai. "Rủi ro quá cao, tiểu thiên kiếp của Thiên Sát Chân Ma Công không dễ qua như vậy đâu." Hồng Mao Điểu dường như sợ Diệp Bất Phàm còn hận thù tộc lão Chu Tước, nói: "Chuyện này, ta giúp ngươi giải quyết, tiện thể nói cho ngươi một chuyện." "Chuyện gì?" "Bí mật của Ma Long Ngọc Tỷ, bên trong là một phương tiểu tiên thổ, tiên linh chi khí dồi dào, đây mới là chân tướng Chân Ma Tông vô số năm không suy, luôn có Hóa Thần Thiên Quân." "Trừ Hồng Y ra, tất cả Hóa Thần của Chân Ma Tông trong quá khứ, đều được sinh ra từ bên trong đó." "Ngươi chỉ có Thiên Sát Chân Ma Công cũng vô dụng, chìa khóa nằm trong tay các cự đầu Nguyên Anh của Chân Ma Tông, nghĩ cách mà lấy đi." Diệp Bất Phàm rung động, khó có thể tin nổi: "Bên trong là Tiên Thổ?!" Hắn đã nghĩ đến vô số khả năng.

Duy chỉ không nghĩ tới đó là Tiên Thổ! "Nói cách khác, tu luyện bên trong, ngồi trên tiên linh mạch ngũ giai, còn có thể dùng làm thánh khí để chạy trốn?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm sáng rực.

Sau này đối mặt với Hóa Thần, chỉ cần trốn vào trong đó là được.

Hồng Mao Điểu liếc xéo hắn: "Ta không hiểu, tại sao ngươi lúc nào cũng dính líu đến chữ 'chạy' vậy." "Chìa khóa nằm trong tay cự đầu Nguyên Anh?

Là bí thuật để mở ra sao?" Diệp Bất Phàm lờ đi lời mỉa mai, hỏi.

Hồng Mao Điểu gật đầu: "Phải, ta đã trà trộn dưới lòng đất Chân Ma Tông mấy năm, biết được rất nhiều bí mật." "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu, trầm giọng nói: "Vậy nên, ta chỉ có hai cơ hội, hoặc là cướp lấy bí thuật ở đây, hoặc là ở Nguyệt Cung." Nhục thân hậu kỳ, chiến lực tăng vọt.

Có khả năng đánh bại cự đầu Nguyên Anh.

Nhưng giết thì rất khó. "Trừ phi, pháp lực đột phá hậu kỳ." Diệp Bất Phàm hỏi: "Có thể dò ra vị trí của 'Anh Biến Trì' không?" "Thứ đó qua bao năm đã sớm sinh ra linh trí, chạy loạn khắp thế giới, ta làm sao mà khóa được?" Hồng Mao Điểu trợn trắng mắt. "Vậy thì tìm 'Cửu Diệu Anh Hoa' trước, tiện thể cướp bóc một phen." Diệp Bất Phàm bắt đầu thu dọn chiến lợi phẩm, tổng cộng có tám túi Càn Khôn.

Trung phẩm linh thạch hơn ba trăm triệu, pháp bảo mười mấy kiện, thần thông công pháp một số, sau khi xem lướt qua, hắn liền mất hứng.

Thần thông cấp nhân khí, đối với hắn tác dụng không lớn.

Linh dược mấy chục cây, còn có những thứ linh tinh khác. "Thu hoạch coi như không tệ." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu.

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Hắn lấy ra một quyển sách chép tay. "Sách chép tay của tiên hiền Chân Ma Tông khi thăm dò Bạch Trú Bí Cảnh, có vị trí không ít bảo vật." Diệp Bất Phàm lật xem, hứng thú thiếu thốn.

Tìm bảo vật bằng chuột hay sách chép tay hắn căn bản không quan

tâm.

Cứ xem ai phúc duyên sâu dày, thì cướp của kẻ đó.

Tỉ lệ hiệu quả cực cao. "Hả?

Thật là trùng hợp, lại có thông tin tọa độ của Cửu Diệu Anh Hoa." Diệp Bất Phàm lật đến cuối, lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Không nói đến tác dụng phụ làm rớt cảnh giới của loài hoa này.

Bản thân dược hiệu của nó chính là kích phát tiềm lực, tạm thời tăng phúc ba lần cường độ pháp lực.

Diệp mỗ nhân mà nuốt vào, có thể càn quét Bạch Trú Bí Cảnh. "Ngươi giúp xử lý dấu vết chiến đấu đi." Diệp Bất Phàm nói một tiếng, ngồi xếp bằng, lấy ra ba đồng tiền bắt đầu bói toán. "…" Chu Tước cạn lời, vừa gặp mặt đã bắt nó làm việc bẩn.

Móng vuốt khẽ vung, đánh ra mấy đạo thần thông, dọn dẹp chiến trường. "Vị trí của Cửu Diệu Anh Hoa có rất nhiều tu sĩ, lẽ nào là một cổ động phủ dược viên ẩn giấu?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, tiếp tục bói toán: "Hai đại cự đầu Nguyên Anh… May mà nhục thân ta đột phá hậu kỳ, nếu không dù có được tin tức cũng không dám đi." Nhục thân mạnh mẽ, cho hắn tự tin, đối phó hai vị cự đầu không thành vấn đề. "Ừm?

Không ổn, đi!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến, một tay tóm lấy Hồng Mao Điểu, ẩn nấp di chuyển, trong nháy mắt biến mất.

Mà sau khi hắn đi không lâu.

Một đồng tử áo đỏ bước đến, lạnh lùng quan sát vùng đất này: "Dao động chiến đấu rõ ràng, nhưng bị phá hoại nghiêm trọng, không thể dò ra tu vi, khí tức, dấu vết pháp bảo." Người này, chính là phân thân của Hồng Y Thiên Quân.

Một lão bà Thiên Cơ Sư bên cạnh bất đắc dĩ nói: "Còn có kỳ vật che đậy thiên cơ, ta cũng không thể bói được." Tứ giai có thể bói ra một số thông tin.

Bà ta chỉ là tam giai. "Diệp Bất Phàm ra tay, khí tức công pháp rõ ràng, là hắn không còn nghi ngờ gì, chỉ không biết đã giết mấy người." Lão bà Thiên Cơ suy đoán.

Phân thân Hồng Y đột nhiên hỏi: "Hắc Dạ Song Sát đã biến mất nửa tháng rồi phải không?" "Phải." "Tám phần cũng là do Diệp Bất Phàm ngụy trang." Phân thân Hồng Y cười lạnh, lộ vẻ băng giá: "Lý Thu Thủy bọn họ giăng bẫy, Diệp Bất Phàm vừa lúc dừng tay, thời gian không thể trùng hợp như vậy, nữ nhân bên cạnh hắn là một Thiên Cơ Sư, hơn nữa trình độ không thấp, hẳn là nữ hoàng đế của Thiên Cơ Quốc." Chín mươi chín phần trăm Thiên Cơ Sư, không giỏi đấu pháp.

Thiên Cơ Nữ Đế là ngoại lệ. "Nữ nhân này, không biết sống chết." Lão bà sắc mặt hơi biến, có Nữ Đế tương trợ, vậy thì Diệp Bất Phàm sẽ khó bắt rồi. "Nữ nhân đó thông minh lắm, sẽ không dễ dàng nhúng tay vào đâu." Phân thân Hồng Y giọng điệu chế nhạo: "Khả năng duy nhất, là Thiên Cơ Tiên Thổ đã đặt cược vào Diệp Bất Phàm, cược vào tương lai của hắn, hoặc tương lai của Hằng Nga Tiên." Diệp Bất Phàm là biến số.

Kết quả bói toán thay đổi bất cứ lúc nào, nói không chừng giây tiếp theo đã bị người khác giết.

Thần thức của phân thân Hồng Y cảm ứng, không phát hiện khí tức của Thiên Sát và Phạm Thánh, xoay người đi về phía xa. "Đi, một thời gian nữa 'Anh Biến Trì' được tìm thấy, tên này sẽ tự mình ló mặt ra thôi, ngươi dốc toàn lực nhiễu loạn thiên cơ, đừng để Thiên Cơ Nữ Đế bói ra sự tồn tại của ta." "Nhưng đến lúc đó nhiều Nguyên Anh

như vậy, hắn tùy tiện ngụy trang thành một tu sĩ, chúng ta không thể xác định được chân thân của hắn." Lão bà cười khổ.

Thiên cơ đâu dễ nhiễu loạn như vậy, bà ta phải trả giá bằng tuổi thọ. "Vậy thì đánh từng đứa một, tát cho một cái là biết phải hay không." Phân thân Hồng Y mỉa mai, giọng điệu bá đạo.

Lần bí cảnh này, y đã bỏ ra vốn lớn để chế tạo ra cỗ phân thân Nguyên Anh đại viên mãn này.

Diệp Bất Phàm chỉ là một trong những mục tiêu.

Quan trọng nhất là - Nguyệt Phủ!

Nguyệt Cung, Hóa Thần vào trong sẽ bị suy yếu cảnh giới, tu vi càng cao, hạn chế càng lớn.

Chương 326

Nhưng chỉ cần có được Nguyệt Phủ, rồi đánh chết Thi Đế vào trong, lấy được Hậu Nghệ Cung, ngấm ngầm đạt thành hợp tác với Ngọc Quốc.

Dựa vào Ngọc Quốc, y có thể dùng tu vi Hóa Thần tiến vào Nguyệt Cung, mưu đồ Luyện Hư đại đạo!

Bao nhiêu năm nay, tài nguyên tu luyện bị Ma Thổ kìm kẹp chặt chẽ.

Muốn dựa vào bọn chúng để đột phá?

Nằm mơ giữa ban ngày! …… Nửa tháng sau.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng dưới lòng đất, toàn thân được thổ quang bao quanh, cả người tỏa ra khí chất dày nặng. "Thổ chi nhục thân, tiểu thành, sức mạnh, phòng ngự tăng trưởng không ít." Diệp Bất Phàm mở mắt, da dẻ màu vàng đất, khóe miệng nhếch lên hài lòng.

Nhục thân hậu kỳ, tu luyện thổ chi nhục thân lại nhanh hơn rất nhiều.

Đương nhiên.

Tiêu hao cũng lớn, nửa tháng đã nuốt hết "Cẩm Tú Kim Sa", tinh hoa của pháp bảo thuộc tính thổ và một lượng lớn thiên tài địa bảo.

Cự đầu Nguyên Anh bình thường cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy. "Tứ thuộc tính nhục thân, cộng thêm tích huyết trọng sinh, lại thêm pháp bảo phòng ngự, bảo y, dưới Hóa Thần kẻ có thể giết ta, gần như không có." "Về phương diện thần hồn, cũng có Dưỡng Hồn Mộc và vài loại bảo vật bảo vệ." Diệp Bất Phàm cảm thấy an toàn

tăng lên rất nhiều trong lòng.

Có thể nói.

Trong bí cảnh này, chiến lực của hắn không nhất định là vô địch.

Nhưng năng lực sinh tồn đã kéo max. "Cô nãi nãi đã tìm kiếm trên chiến trường trước đó một vòng, không thể xác định được ai đang truy tung ngươi." Hồng Mao Điểu lười biếng nằm trên đầu Diệp Bất Phàm. "Không thể xác định?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm tình bất định, dùng 《Lục Hào Bí Thuật》 suy diễn, trở lực rất lớn.

Nếu không phải năng lực dự đoán của nhục thân tăng mạnh, kịp thời cảnh báo, e rằng bây giờ đã đối mặt với kẻ truy tung rồi. "Kẻ đó rất mạnh sao?" Hồng Mao Điểu kỳ quái hỏi. "Mạnh, vô cùng mạnh, có thực lực giết cự đầu Nguyên Anh." "Hơn nữa, hắn là Thiên Cơ Sư, hoặc bên cạnh có Thiên Cơ Sư." Diệp Bất Phàm chắc chắn, kẻ đến đã che giấu sát ý, khí tức, thiên cơ từ trước.

Khó có thể khóa chặt và bói toán.

Nếu không phải vậy, hắn đã không cẩn thận nửa tháng, khổ luyện "thổ chi nhục thân", tăng cường khả năng bảo mệnh.

Diệp Bất Phàm lại lần nữa bói toán vận thế của mình, nói: "Mục tiêu hàng đầu, vẫn là lấy 'Cửu Diệu Anh Hoa' về tay trước, chờ Anh Biến Trì xuất hiện, pháp lực đột phá hậu kỳ!" “Hy vọng 'Cửu Diệu Anh Hoa' vẫn còn, nếu không lại phải đi khắp nơi truy lùng, tìm kiếm.” Diệp Bất Phàm thở dài, thân hình lóe lên, hóa thành độn quang bay về phía địa điểm đã đánh dấu.

Dọc đường gặp mấy bầy yêu thú.

Con nào con nấy da dày thịt béo, vượt xa yêu thú bình thường.

“Yêu thú bản địa được tiên linh khí nuôi dưỡng, quả nhiên mạnh mẽ.” Diệp Bất Phàm thấy một con địa long đang giao chiến với một

con thằn lằn đen, thân hình rõ ràng lớn hơn đám yêu thú ở Triệu Quốc.

Con trước như được nuôi nấng đầy đủ, da dẻ bóng loáng.

Con sau thì như bị bỏ đói, mặt vàng da bủng.

"Chân Dương Đại Chân Quân bị đánh trọng thương ư?" Diệp Bất Phàm đang bay bỗng dừng lại, cúi đầu nhìn xuống lòng đất.

Pháp nhãn thông, Thiên nhãn thông vận chuyển đến cực hạn, có thể cảm ứng được khí tức mơ hồ sâu bên dưới.

Có dao động của mộng đạo, tám phần là do một cự đầu của Vô Ưu Tông gây ra.

Hắn suy tư một lát rồi không để ý nữa, tiếp tục bay về phía đông.

Hai ngày sau, cuối cùng hắn cũng đến nơi.

Đó là một thảo nguyên rộng lớn, chính giữa được bao bọc bởi một màn sáng bảy màu khổng lồ, Thanh Long, Bạch Hổ tứ tượng trấn giữ một cây đại thụ thông thiên ở trung tâm.

Hơn hai mươi vị Nguyên Anh đang không biết mệt mỏi mà vây công.

"Công kích nửa tháng rồi mà vẫn chưa phá được?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào trận pháp, không khỏi kinh ngạc.

Chim lông đỏ kiến thức rộng rãi, nói: "Đó là Tứ Tượng Tuế Nguyệt Trận, trận pháp ngũ giai, thời gian càng dài, phòng ngự càng mạnh, cho dù là Hóa Thần Thiên Quân đến muốn phá giải cũng phải tốn không ít công sức." "Ước chừng còn phải phá thêm nửa tháng nữa." Chim lông đỏ lại liếc nhìn đám người, chép miệng nói: "Tam đại bá chủ, Quỷ Điện, tiên tộc Trương gia, tám vị Nguyên Anh hậu kỳ, bốn vị Đại viên mãn, trong tình huống này, ngươi vào được cũng không ra được đâu." Muốn đục nước béo cò dưới tay đám người này,

không khác gì kẻ si nói mộng.

Đối với bọn họ, giá trị của Diệp Bất Phàm còn lớn hơn cả cổ động phủ này.

Diệp Bất Phàm chau mày, cảm thấy khá đau đầu.

Sau khi bói một quẻ, hắn đã có chủ ý. … Giữa trận địa.

Hà Trận Pháp của Chân Ma Tông mặt mày trắng bệch, lùi xuống để trận pháp sư của Thiên Tiên Tông thay thế.

Hai bên giờ đây là địch thủ, nhưng trước lợi ích to lớn, mọi ân oán đều phải dẹp sang một bên.

"Còn mười ngày nữa, Tuế Nguyệt Trận gần như có thể phá vỡ, chủ nhân của cổ động phủ này ít nhất cũng là một cự đầu Nguyên Anh, thậm chí… là Hóa Thần Thiên Quân." Hà Trận Sư chắp tay với Lý Thu Thủy, sau đó lấy ra một chùm lưu quang: "Đây là thứ phát hiện được ở vòng ngoài trận pháp." Lý Thu Thủy nhận lấy, ánh mắt trở nên nóng rực: "Quả nhiên, cổ động phủ này là đạo trường tu luyện của Lưu Quang Thiên Quân." Một triệu năm trước, Lưu Quang Thiên Quân với tu vi Hóa Thần sơ kỳ đã đánh bị thương một cường giả trung kỳ, từ đó danh tiếng lẫy lừng.

Thứ y dựa vào chính là thể chất biến thái – Thời gian linh thể.

Y đã tự sáng tạo ra cấm kỵ pháp 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》, năng lực đấu pháp có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Sau đó, y nhìn về phía hai vị cự đầu của Thiên Tiên Tông và Vô Ưu Tông.

Người trước lưng đeo trường kiếm, khí chất sắc bén, chính là Lăng Thiên Kiếm Quân của Tiên Thổ.

Người sau mặc một bộ áo bào sơn thủy, lúc thì hư ảo, lúc lại chân

thực, đại mộng ý cảnh bóp méo cả thời không, vô cùng đáng sợ.

Ác Mộng Cự Đầu.

Lăng Thiên Kiếm Quân, Ác Mộng Cự Đầu quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay Lý Thu Thủy, sau đó cười lạnh hai tiếng.

"Lý Thu Thủy, ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định với cổ động phủ đi, Lưu Quang Thiên Quân năm xưa xuất thân từ Tiên Kiếm nhất mạch của ta, ngươi có được công pháp thần thông của ông ấy cũng không tu luyện được đâu." Lăng Thiên Kiếm Quân truyền âm, giọng điệu lạnh lùng.

"Xùy!

Tiên Kiếm nhất mạch, chẳng qua là một đám ngụy quân tử, vị Đại Thừa Tiên Quân năm đó, vì độ kiếp mà lấy tất cả tu sĩ của Bạch Trú Tiên Thổ làm tế phẩm, còn mặt mũi nào nói ông ta xuất thân từ Tiên Kiếm nhất mạch?" Lý Thu Thủy khinh miệt.

Lăng Thiên Kiếm Quân mặt không đổi sắc, chẳng hề lay động.

Ác Mộng Cự Đầu ở bên cạnh nhìn hai người, tỏ vẻ đầy hứng thú.

"Chân Dương, ra mắt Lý đạo hữu." Một bóng người áo xanh bay tới, đáp xuống trước mặt Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy ngạc nhiên nói: "Vết thương của ngươi đã lành rồi sao?" "Chưa, không có thánh dược chữa thương e là không thể khỏi hẳn." Diệp Bất Phàm trong lốt Chân Dương Đại Chân Quân nở một nụ cười khổ.

Cái chốn quỷ quái này cao thủ nhiều quá, đánh không lại thì gia nhập thôi.

"Ừm, khi trận pháp bị phá, ngươi giúp ta một tay, vào trong cổ động phủ sẽ không thiếu phần của ngươi đâu." Lý Thu Thủy cười lớn

nói: "Nhân tiện báo thù cho ngươi, xử lý lão già Ác Mộng kia." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, liếc nhìn Ác Mộng Cự Đầu.

Ba năm trước, không chỉ Lý Thu Thủy tìm hắn, mà cả Lăng Thiên Kiếm Quân và Ác Mộng Cự Đầu cũng vậy, là địch chứ không phải bạn.

"Ra mắt Thanh Dương sư huynh, không biết có tung tích của Hắc Dạ Song Sát không?" Nhạc Lão Quái cùng ba vị trưởng lão Nguyên Anh của Chân Ma Tông chắp tay.

"Đôi cẩu nam nữ đó gian xảo quá." Diệp Bất Phàm mặt mày sa sầm, hận thù nói.

Lý Thu Thủy nghe vậy, mất kiên nhẫn nói: "Đừng nhắc đến cái tên này nữa, phiền chết đi được!" Lần trước bày mưu, chờ đến hoa cũng tàn mà chẳng thấy ai.

Lãng phí bao nhiêu thời gian.

Mấy vị Nguyên Anh của Chân Ma Tông rối rít gật đầu, không dám nhắc lại.

Thực lực của Lý Thu Thủy siêu phàm, địa vị hiển hách, không phải đám "thổ dân" như họ có thể so bì.

Diệp Bất Phàm tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn về phía Tứ Tượng Đại Trận.

Có trận pháp sư hỗ trợ, các Nguyên Anh của mấy thế lực lớn đều công kích vào điểm yếu, Thanh Long, Bạch Hổ tứ tượng rõ ràng đã mờ đi rất nhiều.

Một ngày sau, mấy vị đại tu sĩ của Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông lui về.

Tu sĩ của Chân Ma Tông và Quỷ Quốc âm khí lạnh lẽo tiến lên,

tiếp tục tấn công vào điểm yếu.

Do "Chân Dương Đại Chân Quân" bị thương chưa lành, nên hiển nhiên không cần ra tay.

"Rắc rắc." Tượng Chu Tước kêu lên một tiếng ai oán rồi vỡ tan.

Điều này khiến mọi người tinh thần phấn chấn, liền gia tăng sức mạnh.

Diệp Bất Phàm lẳng lặng quan sát, bỗng quay đầu nhìn về phía xa, vẻ mặt kinh ngạc.

Thần thức của hắn mạnh nhất trong số những người ở đây, sánh ngang với Đại viên mãn, cộng thêm Pháp nhãn thông, Thiên nhãn thông, có thể phát hiện những thứ mà ngay cả cự đầu bình thường cũng khó lòng nhận ra.

"Không ngờ hắn cũng đến." Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

Chương 327

Cách đó trăm dặm, trên một cây cổ thụ chọc trời, Thi Đế đang ẩn mình trong hư không, tu vi vẫn là Nguyên Anh trung kỳ.

Trong Chưởng trung càn khôn, Thường Nga Từ phát sáng, giọng của con thỏ vang lên: "Hậu Nghệ Cung đang ở trên người hắn, lấy nó về, đối với ngươi có tác dụng lớn." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, gật đầu.

"Ta cảm ứng được khí tức của Nguyệt Phủ, cũng phải lấy được nó, dùng vật này chặt cây Nguyệt Quế, có thể nhận được một loại tiên thuật." "Tiên thuật?!

Ở đâu?" "Nguyệt Phủ đang di chuyển, có lẽ ở trong 'Anh Biến Trì'." "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn, nội tâm mừng như điên: "Ngươi có thể xác định vị trí không?" Đến giờ vẫn chưa ai tìm thấy Anh Biến Trì.

Nếu hắn có thể vào trước, đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, độ an toàn sẽ tăng lên rất nhiều, lúc đó ở toàn bộ Bạch Trú Bí Cảnh, hắn sẽ không có đối thủ!

Đương nhiên, bị vây giết lại là chuyện khác.

Hắn có nghịch thiên đến mấy cũng không chịu nổi vài chục, thậm chí hàng trăm Nguyên Anh vây đánh!

"Nguyệt Phủ ở trong Anh Biến Trì chỉ là suy đoán." Con thỏ truyền âm, có chút không thể tin nổi: "Ngươi không phải định đột phá Nguyên Anh hậu kỳ đấy chứ?" Lần trước gã này đột phá trung kỳ mới được ba năm.

Giờ lại sắp đột phá nữa rồi?

Tốc độ tu luyện vô lý thế này, dù là ở Tiên Thổ cũng hiếm thấy.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực, truyền âm nói: "Xong chuyện ở cổ động phủ, lập tức đưa ta đi!" Trong nháy mắt, Diệp Bất Phàm đã vào Bạch Trú Bí Cảnh được hai tháng.

Trên thảo nguyên, Tứ Tượng Trận pháp bảo vệ cổ động phủ đã bị phá ba tượng, chỉ còn lại Huyền Vũ Tượng cuối cùng.

"Rắc!" Như thể thủy tinh bị đập vỡ, Huyền Vũ Tượng cuối cùng cũng không chịu nổi, ầm ầm vỡ tan, một luồng xung kích tạo thành cơn bão càn quét khắp thảo nguyên.

Mọi người cuối cùng cũng thấy rõ diện mạo thật sự của động phủ dưới trận pháp.

Một cung điện khổng lồ được xây nên từ vô số linh thạch lấp lánh.

"Hít!

Toàn bộ là trung phẩm linh thạch, số lượng ít nhất cũng phải một tỷ!

Thật là hào phóng!" Các Nguyên Anh thấy vậy, mắt đều đỏ lên.

Một Nguyên Anh sơ kỳ bình thường, tài sản chỉ có mấy chục triệu, cự đầu cũng chỉ có gia sản hơn một trăm triệu.

Dùng một tỷ linh thạch để xây động phủ, đúng là xa hoa!

"Đi!" Lý Thu Thủy một tay đánh tan cơn bão, tay áo cuốn lấy Diệp Bất Phàm và mấy tu sĩ Chân Ma Tông tiến vào cung điện linh thạch.

"Mau vào, tuyệt đối không thể để Chân Ma Tông nhanh chân đến trước!" Lăng Thiên Kiếm Quân sắc mặt thay đổi, vội vàng dẫn người của Thiên Tiên Tông ồ ạt tiến vào.

Ác Mộng Cự Đầu cũng không chịu yếu thế.

Tiếp đó là Nguyên Anh của các thế lực khác, công khai hay ngấm ngầm cũng có tới ba bốn mươi vị, tranh nhau xông vào.

Phần lớn mọi người không hy vọng có được đại cơ duyên gì, đó không phải thứ họ có thể nhúng chàm.

Nhưng có thể húp được chút canh cũng đã là lãi to.

Trăm dặm bên ngoài.

Thi Đế mặc một bộ kim lũ trường bào, nheo mắt rình mò.

Không lâu sau, một bóng người vạm vỡ lao tới.

"Ngươi chắc chắn Diệp Bất Phàm ở bên trong chứ?" Bạch Hổ Cự Đầu nhìn về phía cung điện nguy nga.

Thi Đế vẻ mặt kích động, khẳng định: "Chắc chắn ở đó, Hậu Nghệ Cung và Thường Nga Từ có thể cảm ứng lẫn nhau, chỉ là không hiểu rõ, tại sao hắn biết Hậu Nghệ Cung ở trên người ta mà không đến cướp." Hắn xuất hiện ở đây, một là vì bảo tàng của Lưu Quang Thiên Quân để lại, hai là để câu cá, lấy thân làm mồi, dụ Diệp Bất Phàm cắn câu, Bạch Hổ Cự Đầu đứng sau hắn vẫn luôn giám sát nơi này.

Nhưng đối phương lại chẳng hề mắc bẫy.

"Một kẻ cẩn thận đến tận xương tủy như hắn, không cắn câu cũng là điều dễ hiểu, hắn đã đến đây, chứng tỏ bên trong có thứ hắn muốn." "Vừa hay, bắt ba ba trong rọ." Bạch Hổ Cự Đầu mỉa mai, gã tính tình nóng nảy, tôn thờ quan điểm sống chết xem nhẹ, không phục thì đánh, xem thường nhất là loại người như Diệp Bất Phàm.

Thi Đế lại nhíu mày: "Có ngươi ở đây, bắt Diệp Bất Phàm dễ như trở bàn tay, nhưng ba người Lý Thu Thủy không dễ đối phó." "Không sao, Đạm Đài Sương đang trên đường tới, nữ nhân đến từ Tiên Thổ chỉ có thể mạnh hơn ta, hai đại Nguyên Anh Đại viên mãn liên thủ,

bất luận là Thường Nga Từ trong tay Diệp Bất Phàm hay là truyền thừa của Lưu Quang Thiên Quân, đều sẽ là của chúng ta." Bạch Hổ Cự Đầu tự tin cười lớn, một hư ảnh bạch hổ bao phủ lấy Thi Đế, lóe mình độn về phía linh cung. … Cung điện nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng vào trong lại là một thế giới khác.

Đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, tiên linh khí đậm đặc như sương, quả thực là tiên cảnh chốn nhân gian.

"Không gian thạch đã mở rộng không gian này." Diệp Bất Phàm vào trong rồi chép miệng.

Sau đó hắn thấy Nhạc Lão Quái ra tay phá dỡ tòa đình đài kia, chất liệu của nó lại là dược liệu luyện chế pháp bảo đỉnh cấp.

"Lòng sông này lại là Vân Lưu Sa!

Đúng là phung phí của trời!" "Lầu các được làm từ rễ của Vạn Niên Tuyết Liên, quá xa xỉ!" Mấy vị Nguyên Anh khác của Chân Ma Tông vô cùng phấn khích, lấy pháp bảo ra, như châu chấu tràn qua.

Mỗi một loại đều là bảo vật hiếm có khó tìm ở bên ngoài, giá trị liên thành.

"Một đám nhà quê chưa từng thấy sự đời!

Mau tìm truyền thừa của Lưu Vân Thiên Quân, tìm được ta sẽ trọng thưởng!" Lý Thu Thủy lớn tiếng mắng, Nhạc Lão Quái và những người khác ngượng ngùng dừng tay, tản ra bốn phía, tiến vào từng tòa lầu các tìm kiếm truyền thừa.

"Yên tâm, có ta ở đây, nhất định có thể giúp Lý đạo hữu tìm được." Diệp Bất Phàm vỗ ngực đảm bảo, "rầm" một tiếng, đá tung cánh cửa lớn làm bằng gỗ kim ti đàn, lóe mình vào trong.

"Vẫn là cao đồ của Hồng Y Thiên Quân đáng tin cậy." Lý Thu Thủy khen ngợi, thần thức khuếch tán, tìm kiếm từng tấc đất.

Nơi Diệp Bất Phàm đang ở dường như là phòng khách, hắn nhìn quanh một vòng, thần thức dò lên tầng hai, ngoài mấy bình hoa ra thì không có vật gì đáng giá khác.

"Pháp nhãn thông, Thiên nhãn thông, mở!" Mi tâm nứt ra một khe hở, hắn đứng ở cửa sổ tầng hai quan sát toàn bộ cổ động phủ.

Phía bắc, tây bắc, tiên linh khí nồng đậm nhất, khí tức ẩn giấu.

"Ta đi phía tây bắc." Chim lông đỏ bay ra từ trong áo, hướng về phía tây bắc mà đi, nháy mắt đã biến mất.

Diệp Bất Phàm thì độn về phía chính bắc.

Bỗng nhiên, bước chân hắn dừng lại, nhìn về phía hòn non bộ đứng sừng sững ở trung tâm động phủ.

Trông rất bình thường.

"Đây là… bên trong có vật sống?!" Dưới Pháp nhãn thông của Diệp Bất Phàm, hắn có thể thấy bên trong hòn non bộ tỏa ra một luồng khí màu xanh.

Không phải do người cố ý nhét vào, mà là tự nhiên hình thành!

Hơi giống như đổ thạch.

"Bảo vật!" Diệp Bất Phàm không nói hai lời, đưa tay tóm lấy.

Nhưng có một bàn tay nhanh hơn, hai cánh tay ôm lấy hòn non bộ rồi bỏ chạy: "Cút!

Đây là của ta!" Một đại tu sĩ Nguyên Anh!

Vẻ mặt kích động, như thể vừa có được chí bảo.

"Trương Tiên Khách?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, khi ở Yến Đế, người này đã ngầm giúp đỡ Thi Đế.

Huynh trưởng của y là một cự đầu Nguyên Anh, Trương Tiên

Thần.

Diệp Bất Phàm lớn bước đuổi theo.

"Ầm" một tiếng, hắn ném Trấn Yêu Tháp qua.

"Thanh Dương Đại Chân Quân, trọng thương chưa lành, tốt nhất đừng động thủ với ta, nếu không chết thế nào cũng không biết đâu." Trương Tiên Khách hừ lạnh, tóc đen bay múa, miệng phun phi kiếm bắn tới.

"Keng!" Hai thứ va chạm, vang lên tiếng kim loại giao tranh, phi kiếm lập tức bị đánh bay, Trương Tiên Khách bị lực phản chấn làm cho ho ra máu, sắc mặt đại biến.

"Ngươi!" Chưa kịp nói nhiều, y vội vàng lấy ra một lá cờ nhỏ màu đen che trước người.

"Ầm!" Lá cờ nhỏ màu đen cùng Trương Tiên Khách bị đập ngã xuống đất, lún sâu vào lòng đất mấy trăm trượng, trực tiếp không còn động tĩnh, chỉ để lại một cái hố hình người.

"Nếu là trước đây, ta còn kiêng dè ngươi ba phần, nhưng bây giờ…" Diệp Bất Phàm cười lạnh, tóm lấy hòn non bộ định thu vào.

Điều khiến hắn ngẩn người là, hoàn toàn không thể thu vào Chưởng trung càn khôn.

Lần đầu tiên, không thể thu vật phẩm.

"Rốt cuộc bên trong hòn non bộ là thứ gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, đành phải tìm một sợi dây thừng chắc chắn, buộc hòn non bộ lại, đầu kia thì buộc vào cánh tay.

"Thì ra là ngươi!

Diệp Bất Phàm!" Trương Tiên Khách đầu vỡ máu chảy bò ra từ trong hố, vừa kinh hãi vừa tức giận.

Vừa động thủ, khí tức của Diệp Bất Phàm không thể che giấu được nữa.

"Rầm!" Hòn non bộ khổng lồ như một quả chùy sao băng, một tiếng hét thảm vang lên, Trương Tiên Khách vừa bò ra lại bị đập trở lại vào hố sâu.

"Uy lực cũng không tệ." Diệp Bất Phàm hài lòng, men theo hành lang lướt về phía bắc.

Hòn non bộ sau lưng như một cái cày, đi đến đâu cày ra một rãnh dài đến đó, động tĩnh vô cùng đáng sợ.

"Đây là bảo vật gì vậy?" Không ít Nguyên Anh giật nảy mình, mắt nhìn thẳng, lòng có chút ghen tị, nhưng nhanh chóng dẹp bỏ ý định.

Chương 328

Thanh Dương Đại Chân Quân, cấp bậc trần nhà dưới cự đầu.

Không mấy ai muốn đối đầu với hắn.

Trong thoáng chốc, nửa cổ động phủ như bị châu chấu quét qua, một đám Nguyên Anh ngay cả gạch ngói bùn đất cũng không bỏ qua, toàn bộ nhét vào càn khôn đại.

Diệp Bất Phàm lướt qua một con sông, trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Bên trong một lớp màn sáng màu lam, tiên linh khí nồng đậm đến cực điểm, tạo thành sương mù dày đặc, không thể nhìn rõ.

Nhưng dưới Pháp nhãn thông, có thể thấy bên trong là một vườn dược liệu cổ!

Vô số năm trôi qua, không có người chuyên chăm sóc, rất nhiều đại dược quý giá đã khô héo.

Nhưng vẫn còn lại rất nhiều, bảo dược trăm vạn năm!

"Ầm ầm!" Mười mấy Nguyên Anh hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng tấn công màn sáng màu lam.

Diệp Bất Phàm tâm trạng thấp thỏm, toàn lực thúc giục Pháp nhãn thông.

Cuối cùng, ở sâu trong vườn dược liệu cổ, hắn nhìn thấy một đứa trẻ đang bò qua bò lại, trên đầu mọc chín cái bọc.

Diệp Bất Phàm ngây người, vẻ mặt mừng như điên: "Cửu Diệu Anh Hoa trăm vạn năm tuổi, đã thành tinh!" Cửu Diệu Anh Hoa trăm vạn năm tuổi, dược hiệu tăng cường gấp mười pháp lực không thành

vấn đề.

Nhưng ai cũng tránh như tránh rắn rết.

Cự đầu Nguyên Anh nuốt vào, không chỉ là rớt cảnh giới, mà là gặp Diêm Vương ngay tại chỗ!

Có thể gọi là kịch độc!

"Tác dụng phụ này phải lớn đến mức nào?" Diệp Bất Phàm kích động đến run rẩy.

"Rắc!" Màn sáng màu lam vỡ tan, dược hương nồng nàn lan tỏa, khiến các đại tu sĩ ở xa cũng phải điên cuồng.

"Hoàng Kỳ Thảo trăm vạn năm!

Trời ơi!" "Cửu Thần Hoa!" "Đột phá cự đầu, có hy vọng rồi!" Bảy tám vị đại tu sĩ toàn lực thi triển độn thuật, trong khi mười mấy Nguyên Anh phá trận từ trước đã tiến vào vườn dược.

"Vút…" Một đạo kinh hồng màu máu trong nháy mắt vượt qua tất cả mọi người, tiến vào nơi sâu nhất.

Đứa trẻ do Cửu Diệu Anh Hoa hóa thành giật nảy mình, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của nó làm sao bì được với Diệp Bất Phàm, trực tiếp bị tóm lấy, nhét vào hộp ngọc, cẩn thận đặt vào Chưởng trung càn khôn.

"Cuối cùng cũng có được!" Diệp Bất Phàm đè nén sự hưng phấn trong lòng.

Nếu không dùng vật này để đột phá, sau này khi lên đến Nguyên Anh Đại viên mãn, nuốt vào, pháp lực tăng gấp mười lần, đến lúc đó Hóa Thần muốn giết hắn cũng rất khó.

"Nhanh chóng thu hoạch." Diệp Bất Phàm nhìn quanh mấy cây linh

dược lác đác, như gió thu cuốn lá rụng, một tay vơ lấy năm sáu cây.

Tu vi càng cao, thăng cấp càng khó.

Đợi hắn tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, sẽ càng khao khát tài nguyên hơn.

"Kim Diệp Trúc trăm vạn năm tuổi!" Một cây trúc vàng óng ánh lọt vào mắt, Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn, nhanh chóng tóm lấy.

Loại trúc này là chí bảo để luyện chế pháp bảo ngũ giai.

Chân Ma Kiếm là thuộc tính mộc, vật này vô cùng thích hợp.

"Chân Dương, ngươi dám nuốt riêng những bảo vật này, mau cút!" Một đạo kiếm quang sắc bén tấn công tới, chém về phía cánh tay của Diệp Bất Phàm.

Đồng thời, lại có mấy đạo pháp bảo khác ập đến, ánh sáng cực thịnh, nhắm thẳng vào đầu hắn, độc ác vô tình, không một lời thừa thãi.

Rõ ràng, đều đã thấy "Chân Dương Đại Chân Quân" điên cuồng thu hoạch.

"Mộc chi nhục thân." Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lẽo, cánh tay nhuộm màu xanh biếc, mộc chi linh khí trong toàn bộ vườn dược tràn vào cơ thể, gia cố phòng ngự.

Ở những nơi mộc linh khí dồi dào như rừng rậm, vườn dược, Mộc chi nhục thân mạnh hơn nhiều so với các thuộc tính khác.

"Phanh" một tiếng, kiếm quang sắc bén miễn cưỡng chém ra một vết nhỏ.

Còn ánh sáng của các pháp bảo khác, trực tiếp bị Diệp Bất Phàm cứng rắn đỡ lấy.

"Có được rồi." Diệp Bất Phàm không ngừng nghỉ, nhổ cả gốc

Kim Diệp Trúc, ném vào Chưởng trung càn khôn.

"Đại Chân Quân luyện thể, lại còn là cường giả đỉnh cấp trong số đó." Trung niên anh vũ lơ lửng phi kiếm trong tay sắc mặt thay đổi, lộ vẻ kiêng dè.

Y là Thất Tinh Đại Chân Quân của Thiên Tiên Tông.

Đại tu sĩ của Vô Ưu Tông, Quỷ Điện cũng kinh ngạc.

Liên thủ như vậy, bất kỳ ai dưới cự đầu đều không thể chống đỡ.

Thế mà đối phương chỉ bị rách một vết nhỏ!

Người này, tuyệt đối không phải Chân Dương!

"Hắn là Diệp Bất Phàm!

Liên thủ bắt lấy hắn, đoạt lấy Ma Long Ngọc Tỷ trên người hắn!" Trương Tiên Khách toàn thân đầy máu tức giận chạy tới, lớn tiếng gầm lên.

"Cái gì?!

Hắn tấn thăng nhục thân hậu kỳ từ khi nào?" Trong vườn dược, hơn hai mươi Nguyên Anh đều sững lại, chấn động khôn tả.

Năm năm trước, Diệp Bất Phàm mới chỉ là nhục thân Nguyên Anh sơ kỳ!

Đây là khái niệm gì?

Nguyên Anh bình thường, mấy trăm năm cũng chưa chắc đã thăng được một tiểu cảnh giới.

"Không phải nói luyện thể rất khó sao?

Sao hắn lại nhanh như vậy?" Có tu sĩ Nguyên Anh như gặp quỷ sống.

Luyện thể khó hơn tu pháp rất nhiều.

Nếu không, Chân Võ Tông, một đại tông có Tiên Thổ chống lưng, cũng không đến nỗi chỉ có một vị cự đầu luyện thể.

"Nhanh!" Một đám tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, sơ kỳ tăng tốc, điên cuồng thu hoạch linh dược, sợ động tác chậm sẽ bị Diệp Bất Phàm cướp mất.

Thất Tinh Đại Chân Quân và đại tu sĩ của Vô Ưu Tông nhìn nhau, không còn để ý đến Diệp Bất Phàm, quay người nhanh chóng ra tay, cướp đoạt linh dược.

Ma Long Ngọc Tỷ là chí bảo, nhưng bọn họ dù có được cũng phải nộp lên trên.

Hơn nữa, lần giao thủ đầu tiên đã có thể phán đoán ra thực lực của Diệp Bất Phàm.

Phòng ngự quá khủng bố, dù có thể áp chế cũng không giết được!

Chẳng bằng tranh thủ vơ vét thêm vài cây linh dược, gã khó nhằn này cứ để cho đám cự đầu xử lý.

"Các ngươi!" Trương Tiên Khách vừa tức vừa giận, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm, cũng tham gia vào đội ngũ thu hoạch.

Chỉ trong hai hơi thở, vườn dược đã bị cướp sạch.

"Lũ khốn này." Diệp Bất Phàm nhìn vết thương đang nhanh chóng lành lại trên cánh tay, sắc mặt âm trầm.

Lại có thể làm rách da hắn!

Thật đáng chết!

Hắn liếc nhìn vườn dược tan hoang, mày nhíu chặt, có ý định cướp bóc một phen.

Bỗng nhiên, sắc mặt Diệp Bất Phàm thay đổi, nhìn về hướng tây bắc.

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ lớn, một tòa lầu cao nguy nga ở phía tây bắc nổ tung, một bóng ảnh màu đỏ như tia chớp lao ra, chạy về phía lối ra của cổ động phủ.

“Tặc điểu đừng hòng chạy!” Một tiếng gầm giận dữ vang lên, vạn trượng kiếm quang hóa thành phượng hoàng, xé nát nửa cổ động phủ, chém vào bóng ảnh màu đỏ.

Tiên huyết bắn tung tóe, chim lông đỏ kêu lên một tiếng ai oán, từ trên cao rơi xuống.

Cùng rơi xuống với nó, còn có một mảnh đồng xanh.

“Thiên địa đại độn!

Tật hành!” “Vút” một tiếng, thân ảnh Lý Thu Thủy như lưu quang, một tay tóm lấy mảnh đồng xanh, vẻ mặt mừng như điên: “Cuối cùng, cuối cùng cũng có được rồi!” Y đột ngột quay người, miệng phun ra vòng tay ngũ sắc, nghênh đón sáu con đại yêu đỉnh cấp đang lao tới.

Tất cả đều bước ra từ trong đại mộng.

Mỗi một con, đều có thể sánh ngang với cự đầu Nguyên Anh!

“Ong!” Vòng tay phóng lớn, bùng phát ánh sáng năm màu, một phân thành sáu, tròng vào cổ sáu con đại yêu, siết một cái, tất cả đều vỡ nát thành hư vô.

Vòng tay này đặc biệt, có khả năng khắc chế thần thông cực mạnh.

Chương 329

"Ác Mộng, vẫn không bỏ được cái tật thích đánh lén của ngươi." Lý Thu Thủy thu hồi vòng tay, đeo lên cổ tay, cười lạnh nói.

Ác Mộng Cự Đầu mặt trầm như nước: "Đưa mảnh đồng xanh qua đây!" "Nói nhảm làm gì!" Lăng Thiên Kiếm Quân lạnh lùng nói, phân phó một đại tu sĩ của Thiên Tiên Tông: "Ngươi!

Giết con chim kia cho ta, xem trên người nó còn thứ gì khác không!" Thần thông của con chim kia quỷ dị, còn nhanh hơn cả bọn họ một bước tiến vào nơi bế quan của Lưu Vân Thiên Quân.

Nói xong, y hợp nhất với phi kiếm trong tay, phi kiếm nhanh chóng phình to, cao tới mười vạn trượng, đâm thủng cổ động phủ, để lộ ra một vệt trời bên ngoài.

"Ầm ầm ầm!" Phi kiếm giận dữ chém về phía Lý Thu Thủy, uy áp mạnh mẽ khiến nhiều đại tu sĩ Nguyên Anh cũng phải kinh hồn bạt vía.

Lăng Thiên Kiếm Quân, công phạt đứng đầu.

Dưới Hóa Thần không mấy ai có thể so sánh lực công kích với y.

Ác Mộng Cự Đầu cũng phân phó đại tu sĩ của Vô Ưu Tông: "Ngươi cũng ra tay, lục soát con chim kia." Nói xong, y cũng ra tay, pháp tướng đại mộng thông thiên như thực chất, đánh vỡ hư không, đấm về phía Lý Thu Thủy.

Người sau cười lạnh, liên tiếp tế ra vòng tay, chuông vàng hai đại chí bảo, đối phó với đòn hợp kích của hai người.

"Ầm!" Thần thông và pháp bảo va chạm, toàn bộ cổ động phủ triệt để bị phá hủy, sóng khí cuốn bay cả trăm trượng đất đá, quét ngang

tám hướng.

Cùng lúc đó, Chân Ma, Vô Ưu, Thiên Tiên, mỗi tông đều có ba vị đại tu sĩ bước ra, tóm về phía chim lông đỏ đang hấp hối trên mặt đất.

"Diệp… Diệp Bất Phàm." Toàn bộ cánh của chim lông đỏ đã bị chém nát, bụng chảy máu nhiều, khí tức yếu ớt đến cực điểm.

Nó chỉ là đại yêu Nguyên Anh trung kỳ, không thể nào chịu nổi đòn công sát của cự đầu.

"Mộc chi nhục thân!

Khởi!" Diệp Bất Phàm mặt mày sa sầm, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn.

Vô tận mộc chi linh khí trên khắp thảo nguyên như núi gào biển thét đổ về, gia trì lên người, hình thành một lớp cự khải màu xanh.

"Phanh!" Diệp Bất Phàm lóe mình chắn trước chim lông đỏ, ba đạo pháp bảo ánh sáng nặng nề nện vào lớp cự khải màu xanh của hắn.

Mộc khải nứt ra từng tấc, nhưng rất nhanh đã được chữa lành.

Khả năng hồi phục biến thái vào lúc này được thể hiện một cách triệt để.

"Kẻ nào động vào nó, kẻ đó phải chết!" Ma khí cuồn cuộn như khói sói, Diệp Bất Phàm tóc trắng bay múa, ba con mắt lạnh lẽo như gió lớn đầu đông, thổi khiến ba vị đại tu sĩ toàn thân lạnh buốt.

"Phòng ngự quỷ quái gì vậy?" Thiên Tàm Đại Chân Quân của Thiên Tiên Tông chấn động.

Hoàng Tuyền Đại Chân Quân của Chân Ma Tông, Bạch Hồng Đại Chân Quân của Vô Ưu Tông cũng sắc mặt khó coi.

Bọn họ sớm đã cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm, chỉ là

không ngờ phòng ngự lại vượt xa tưởng tượng.

"Thì ra là Diệp đạo hữu." "Lý Thu Thủy, Chân Dương bên cạnh ngươi là do tên này giả mạo, thế mà cũng không nhận ra?

Đúng là mắt mù rồi!" Ác Mộng Cự Đầu cười lớn, trào phúng.

Lăng Thiên Kiếm Quân thấy vậy, ánh mắt lóe lên, công kích Lý Thu Thủy càng thêm hung mãnh, dường như muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu để chém giết Diệp Bất Phàm.

"Hắn không chạy được đâu!" "Tất cả tu sĩ Chân Ma Tông, tấn công Diệp Bất Phàm, sống chết không cần luận!" Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường, Lý Thu Thủy phẫn nộ gầm thét: "Nổ!" Theo tiếng hét, pháp bảo chuông linh lập tức nổ tung, sóng xung kích lại cứng rắn đẩy lùi hai đại cự đầu.

Sắc mặt Ác Mộng và Lăng Thiên Kiếm Quân thay đổi, dường như không ngờ gã này lại quyết đoán đến vậy, ngay cả pháp bảo cũng tự bạo.

"Thiên địa đại độn, huyết thuật!" Lý Thu Thủy hai tay bắt quyết, thân ảnh bùng nổ lượng lớn huyết vụ, mắt lóe huyết quang, lao về phía Diệp Bất Phàm.

Cùng lúc đó, Hoàng Tuyền Đại Chân Quân và mấy vị Nguyên Anh trung kỳ chặn đường lui của hắn, tế ra một cái bình ngọc.

Bình ngọc nghiêng xuống, một lượng lớn nước sông màu vàng mang theo tử khí mãnh liệt, nhanh chóng đổ ập về phía Diệp Bất Phàm.

"Hoàng Tuyền Thủy?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Loại pháp bảo này cực kỳ nổi tiếng, không chỉ có thể làm ô uế pháp bảo, mà nếu bị chìm sâu vào trong đó, sinh cơ cũng sẽ bị hủy diệt.

“Định!” Giọng Diệp Bất Phàm như sấm, Hoàng Tuyền Đại Chân Quân lập tức bị định thân.

Chân hắn khẽ động, Kinh Hồng Huyết Độn nhẹ nhàng tránh được Hoàng Tuyền Thủy và đòn tấn công của mấy Nguyên Anh khác.

Năm ngón tay hắn như ngọn núi lớn, ầm ầm bóp nát nhục thân của Hoàng Tuyền Đại Chân Quân, Nguyên Anh của y kinh hãi hét lớn, độn thoát ra ngoài.

“Định lần nữa!” Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, nhân lúc y bị định thân, một tay tóm lấy Nguyên Anh, trong nháy mắt luyện hóa đoạt xá, thu vào Chưởng trung càn khôn.

Một vị Đại Chân Quân, chết!

Từ đầu đến cuối chưa đầy một hơi thở.

“Nhục thân hậu kỳ, pháp lực sánh ngang hậu kỳ, lại có đại thần thông như Định thân thuật, dưới cự đầu hắn đã vô địch rồi!” Thiên Tàm, Bạch Hồng Đại Chân Quân kinh hãi lùi lại, không dám tiến lên.

Nguyên Anh của các thế lực khác càng thêm tê dại da đầu, chạy tán loạn như chim vỡ tổ.

Ba năm trước, Diệp Bất Phàm miễn cưỡng mới giết được đại tu sĩ, nhưng bây giờ… thực lực tiến bộ thật không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng Tuyền bị miểu sát trong chớp mắt.

Không phải cự đầu mà xông lên, chỉ có một chữ chết.

“Để ngươi sống thêm trăm năm nữa, e rằng ngay cả ta cũng không phải đối thủ của ngươi.” Lý Thu Thủy cũng kinh hãi, sát khí mãnh liệt chưa từng có.

Y nháy mắt đã đến gần, tế ra vòng tay ngũ sắc, ném về phía Diệp Bất Phàm.

Vòng tay ngũ sắc lóe lên cuồng bạo, theo đó, cổ của Diệp Bất Phàm hơi thắt lại.

"Kinh Hồng Huyết Độn!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh đi, tức thì tránh né.

Vòng tay này quá quỷ dị, khả năng khống chế và giết chóc mạnh hơn nhiều pháp bảo Nguyên Anh thông thường.

"Độn thuật này, quá mạnh." Lý Thu Thủy ghét nhất là độn thuật của Diệp Bất Phàm, nếu không lần trước đối phương đã không chạy thoát.

"Địa Sát, Lang Yên!" Lý Thu Thủy hai tay bắt quyết, mạnh mẽ đẩy về phía trước, pháp lực như núi gào biển thét, hình thành khói sói đen cuồn cuộn, tạo thế bao vây, ập tới.

Mấy Nguyên Anh sơ kỳ hơi chạm vào khói mù, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, nửa người bị ăn mòn thối rữa.

Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh, đang định bắt quyết nghênh chiến, bỗng sau gáy nhói đau, điềm báo sinh ra.

"Gầm!" Sau lưng một hư ảnh bạch hổ vạn trượng gầm thét, miệng máu khổng lồ cắn xuống.

"Còn có cự đầu Nguyên Anh?" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, Kinh Hồng Huyết Độn thi triển, trong nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh chim lông đỏ, ôm nó vào lòng, thân ảnh lóe lên mấy lần, lao về phía đông.

"Tốc độ thật nhanh." Bạch Hổ Cự Đầu kinh ngạc, ánh mắt hung quang lóe lên, vội vàng đuổi theo.

Lý Thu Thủy, Ác Mộng, Lăng Thiên Kiếm Quân cũng điên cuồng truy đuổi.

Vừa đuổi ra ngàn dặm, thân ảnh đang bỏ chạy của Diệp Bất Phàm đột nhiên tan biến.

"Phân thân huyễn ảnh?!" Bạch Hổ Cự Đầu sững sờ, rồi sắc mặt đại biến, đột ngột quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, bản tôn của Diệp Bất Phàm một quyền đánh nát thảo nguyên, mặt đất như sóng lớn cuộn trào.

Thi Đế hừ một tiếng, bị ép phải hiện thân.

"Diệp lão huynh, không đến mức đó chứ?" Thi Đế lông tóc dựng đứng, cười gượng.

Diệp Bất Phàm tóc trắng bay múa, mặt không biểu cảm, lớn bước lao về phía Thi Đế.

"Được rồi, cho ngươi, cho ngươi là được chứ gì?" Thi Đế sắc mặt trắng bệch, không nói hai lời, trực tiếp ném một vật về phía xa, còn mình thì độn về hướng ngược lại: "Lần này là thật!" Nếu là trước đây, hắn còn tự tin đấu tay đôi với Diệp Bất Phàm.

Nhưng sau khi chứng kiến Hoàng Tuyền Đại Chân Quân bị miểu sát, hắn ngay cả ý niệm đấu pháp cũng không có.

Mẹ nó quá biến thái!

"Mau lấy nó!" Trong Chưởng trung càn khôn truyền ra giọng nói gấp gáp của con thỏ.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, một tay tóm lấy Hậu Nghệ Cung nặng trịch, như được đúc bằng vàng.

Thân cung hoa văn dày đặc, từng tiếng rồng ngâm truyền ra từ dây cung.

Dây cung được làm từ long gân thật sự!

Diệp Bất Phàm thu nó vào Chưởng trung càn khôn, nhìn về phía

bốn vị cự đầu Nguyên Anh Bạch Hổ đang cấp thiết truy sát tới.

Sau đó lại nhìn về phía mấy chục Nguyên Anh trong cổ động phủ.

Ánh mắt hắn quét đến đâu, bất luận là Thiên Tàm, Bạch Hồng, Đại Chân Quân của Quỷ Điện, hay là Nguyên Anh của các thế lực khác, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Bất Phàm dừng lại trên người mấy người Lý Thu Thủy.

"Chư vị, ngày tháng còn dài, trước khi Bạch Trú Bí Cảnh đóng lại, ta nhất định sẽ lấy đầu của các ngươi!" Diệp Bất Phàm mắt lộ sát khí, ôm Chu Tước đã hôn mê, thân ảnh lóe lên, độn ra xa vạn dặm.

Tốc độ của hắn bây giờ, có nhục thân mạnh mẽ gia trì, còn nhanh hơn trước.

Dưới Hóa Thần, không ai có thể sánh bằng hắn, kể cả Lăng Thiên Kiếm Quân với kiếm ý hóa hình đã đạt đến đỉnh cao.

Chương 330

"Khó giết quá." "Tốc độ này, vô giải." Lý Thu Thủy gân xanh trên trán nổi lên, tức đến phát điên.

Nếu là người khác, người bên cạnh bị trọng thương, đã sớm nổi giận liều mạng với bọn họ rồi.

Nhưng Diệp Bất Phàm, từ đầu đến cuối vẫn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo.

Thậm chí trong nháy mắt còn tính kế cả Bạch Hổ Cự Đầu, lợi dụng phân thân đánh lạc hướng, chân thân thì mưu đồ Hậu Nghệ Cung!

"Diệp Bất Phàm!" Mưu đồ Thường Nga Từ không thành, lại mất đi Hậu Nghệ Cung, Bạch Hổ Cự Đầu tức đến nổi trận lôi đình.

Và ngay lúc này, một bóng hình xinh đẹp từ xa độn tới.

Một bộ cung trang màu trắng tôn lên đường cong cơ thể hoàn mỹ, để lộ chiếc cổ thiên nga trắng nõn mượt mà, khuôn mặt trái xoan sáng bóng, ngũ quan tinh xảo, tóc đen xõa vai, quả thực là mỹ nhân tuyệt thế.

"Đạm Đài Sương, ngươi đến muộn rồi!" Bạch Hổ nghiến răng nói.

Nữ nhân này đến từ Tiên Thổ, giỏi nhất về cấm không khốn sát, bất kỳ thuật thuấn di nào trước mặt nàng đều vô hiệu, nếu vừa rồi có nàng ở đây, Diệp Bất Phàm căn bản không thể chạy thoát.

"Đánh một trận với Huyễn Thần của Vô Ưu Tông, nên chậm trễ." Đạm Đài Sương rất bình tĩnh, không để ý đến Diệp Bất Phàm đã chạy thoát, ánh mắt rơi vào người Lý Thu Thủy.

“Truyền thừa của Lưu Quang Thiên Quân không phải vẫn ở trên người hắn sao?

Cũng không tính là quá thiệt!” Vài ngày sau, tin tức về cổ động phủ lan truyền ra ngoài, toàn bộ Bạch Trú Bí Cảnh chấn động.

Tên tuổi của Diệp Bất Phàm vang dội, trỗi dậy như một ngôi sao chổi.

Trong một cung điện dưới lòng đất, Hồng Y phân thân tay cầm chiếc lá cây màu vàng, chậm rãi bước ra. "Thu gom hết sạch bảo vật bên trong đi." Hồng Y phân thân liếc nhìn Thiên Cơ Sư bên cạnh, người sau vẻ mặt kích động, vội vàng tiến vào cung điện thu gom. "Cây Nguyệt Quế kia trước đây từng đến đây, Nguyệt Phủ chẳng lẽ là do nó đặt ở đây?" Xoa xoa chiếc lá, Hồng Y phân thân nhíu chặt mày.

Suốt thời gian qua, gã vẫn luôn tìm kiếm Nguyệt Phủ và Anh Biến Trì nhưng không thu hoạch được gì. "Hửm?" Hồng Y phân thân hơi nhíu mày, bắt lấy một lá truyền âm phù bay tới, lắng nghe một lúc, vẻ mặt có chút kinh ngạc. "Sao lại trưởng thành nhanh như vậy?

Tên tiểu tử này ăn cái gì mà lớn thế?" Sắc mặt gã u ám, nghĩ mãi không ra.

Giai đoạn Nguyên Anh vô cùng gian nan, động một tí là mất cả trăm năm mới tiến thêm một bước, huống chi là luyện thể. "Mấy ngày trước liên tục có truyền âm phù gửi tới, tôi không dám làm phiền ngài, cho nên..." Thiên Cơ Sư đã thu gom xong thấy vậy, vội vàng tiến lên nói. "Có đuổi qua cũng muộn rồi, tên tiểu tử đó căn bản không ham chiến, lấy được thứ mình muốn là đi ngay, hắn vẫn luôn đề phòng ta." Hồng Y phân thân cười lạnh nói: "Nếu không thì người chết đã không chỉ có một vị đại tu sĩ, ít nhất cũng phải chết ba bốn người." "Năng lực đấu pháp của gã đó biến thái đến vậy sao?" Thiên Cơ Sư có chút không thể tin nổi.

Nhục thân Nguyên Anh, cận chiến cường hãn.

Nhưng lại sợ nhất là đấu pháp tầm xa, bất kỳ Nguyên Anh tu pháp lực nào cũng sẽ không cho họ cơ hội lại gần. "Tông chủ bị đánh bại, đến nay vẫn bế quan, ngươi nói xem?" Hồng Y phân thân hờ hững đáp lại.

Gã thực ra không rõ thực lực của Diệp Bất Phàm lắm, nhưng gã biết rõ thực lực của Tử Quần La Lỵ kia, đại tu sĩ có thể đánh bại nàng không có mấy người. "Vậy phải làm sao?

Cứ để hắn trưởng thành tiếp, e rằng Nam Hồng Vực không ai trị được hắn nữa." Thiên Cơ Sư lo lắng nói.

Hồng Y phân thân im lặng không nói, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chuyến đi Bạch Trú Bí Cảnh này nếu không thể bắt sống hoặc tiêu diệt hắn, sau khi ra ngoài độ khó sẽ ngày càng lớn. "Đi, Anh Biến Trì sớm muộn gì hắn cũng sẽ đến, cứ ôm cây đợi thỏ, để khỏi phải chạy thoát nữa." Hồng Y phân thân hừ lạnh, thân ảnh biến mất. ...

Ở một nơi khác, Diệp Bất Phàm ôm Chu Tước đi được vạn dặm, khai phá một động phủ trên một ngọn núi rồi tiến vào.

Hắn thôi động thân thể Mộc hành, truyền luồng mộc linh khí bàng bạc vào trong cơ thể Chu Tước.

Ngoài song tu ra, đây là phương pháp duy nhất có thể giúp người khác trị liệu.

Hắn lại cho nàng uống mấy viên đan dược chữa thương, một lát sau, Chu Tước mới từ từ tỉnh lại.

Nàng vỗ cánh hai lần, đôi cánh vỡ nát bị tác động, không khỏi kêu lên một tiếng khe khẽ. "Lâu như vậy rồi, bà cô đây lần đầu tiên bị thương nặng thế này." Chu Tước oai oái kêu lên, vô cùng phẫn nộ.

Diệp Bất Phàm đặt tay lên cánh của nàng, không buông ra, tiếp tục trị liệu, hắn mặt không biểu cảm nói: "Ta sẽ bắt chúng phải trả giá đắt." Giọng điệu ấm áp, kiên định.

Khiến Chu Tước dấy lên cảm giác khác lạ, rất không tự nhiên, kiêu ngạo nói: "Không cần, thù của ta, ta tự báo." Diệp Bất Phàm không trả lời, nhét vào miệng Chu Tước một viên thánh dược chữa thương trăm vạn năm tuổi.

Đây là thứ hắn lấy được từ trong cổ động phủ. "Tên tiểu Phàm tử này chẳng lẽ yêu mình thật rồi sao?

Dùng cả thuốc chữa thương tốt như vậy?" Chu Tước len lén liếc nhìn Diệp Bất Phàm, trong lòng thầm nghĩ.

Nàng quá hiểu gã này rồi.

Muốn lấy đồ từ trong túi hắn, khó như lên trời.

Nhờ có thánh dược hỗ trợ, Chu Tước không lâu sau đã khỏi hẳn. "Đáng tiếc, không nhận được truyền thừa của Lưu Quang Thiên Quân." Chu Tước vô cùng ảo não.

Diệp Bất Phàm thấy nàng nhảy nhót tưng bừng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ngươi còn sống là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng." Chu Tước ngẩn người, bộ lông vốn đã đỏ tươi, giờ lại càng đỏ hơn. "Cũng không phải không có thu hoạch, Hậu Nghệ Cung đã tới tay rồi." Diệp Bất Phàm lấy ra cây đại cung bằng lưu kim, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Cơ bắp trên cánh tay cuồn cuộn, hắn dùng sức kéo mạnh, với thể phách Nguyên Anh hậu kỳ của nhục thân, cây đại cung chỉ có thể kéo ra một chút xíu. "Chẳng lẽ thật sự là tiên cung?" Diệp Bất Phàm chấn động.

Chu Tước lắc đầu: "Không phải, trên đó có ba tầng phong ấn, nếu

là tiên cung, ngươi chạm cũng không chạm nổi, một chút cũng không thể lay động." "Khả năng cao là cổ bảo thất giai, có ba tầng phong ấn, nhiều nhất chỉ có thể phát huy uy lực của pháp bảo ngũ giai." Nàng cảnh cáo: "May mà có phong ấn, nếu không có thể hút cạn ngươi đấy." Thất giai, chỉ có Hợp Thể cảnh Tiên tôn mới có thể hoàn toàn thôi động.

Kể cả nàng không nói, Diệp Bất Phàm cũng đã biết từ thông báo của hệ thống. 【Hậu Nghệ Cung, Thất giai đỉnh cấp: Ba tầng phong ấn, Hóa Thần Thiên Quân miễn cưỡng có thể thôi động, dưới Hóa Thần, pháp lực tiêu hao lớn, e rằng có nguy cơ bị hút thành xác khô, cẩn thận sử dụng.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Dưới Hóa Thần, pháp lực tiêu hao nhỏ, e rằng có nguy cơ bổ sung pháp lực, cẩn thận sử dụng.】 Diệp Bất Phàm sững sờ, đôi mắt sáng rực.

Trước đây hắn tu hành, luôn lo lắng pháp lực cạn kiệt, cho dù có thần thông bổ sung cũng không theo kịp tiêu hao.

Nhưng Hậu Nghệ Cung bổ sung pháp lực, chắc chắn là đại bổ đặc bổ!

Không cần phải lo lắng về vấn đề pháp lực nữa. "Thảo nào Thi Đế vẫn luôn không dùng, hắn không dám, Hóa Thần đến cũng không muốn sử dụng thường xuyên." Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ.

Hắn không có nỗi lo này.

Có Hậu Nghệ Cung trong tay, sử dụng đúng cách, đối với Hóa Thần cũng có uy hiếp nhất định.

Tuyệt đối là đại sát khí!

Đương nhiên, tiền đề là tu vi của hắn phải theo kịp, nếu không không thể khóa mục tiêu, căn bản không bắn trúng người.

Diệp Bất Phàm trân trọng cất nó đi. "Đây là cái gì?" Chu Tước đáp

xuống hòn non bộ bên cạnh Diệp Bất Phàm, ra sức giẫm giẫm.

Diệp Bất Phàm lắc đầu, suy nghĩ một chút, một quyền đấm lên trên đó.

Với nhục thân Nguyên Anh hậu kỳ của hắn, miễn cưỡng lay động được, lớp đá ngoài cùng hơi nứt ra một khe.

Trong khe hở tỏa ra một luồng thanh quang.

Diệp Bất Phàm ngửi thấy, tinh thần đại chấn, pháp lực đã lâu không thể tiến thêm bỗng nhiên tăng lên một chút. "Đây là tiên khí thuần túy?!

Lạy trời của tôi!" "Bên trong chẳng lẽ là tiên thạch?

Tiên thổ còn tìm không được mấy mẩu đâu!" Chu Tước chấn động, say sưa hít thở thanh quang tỏa ra từ hòn non bộ, bộ lông càng lúc càng óng ả như lụa.

Trong tiên thổ, phần lớn đều là tiên linh khí, là sản phẩm dung hợp giữa một tia tiên khí và linh khí.

Tiên khí thuần túy là vật phẩm cần thiết của tu sĩ Đại Thừa, nếu không không thể thành tựu Chân Tiên!

Tiên thạch lớn bằng móng tay cũng đủ khiến Hóa Thần, Luyện Hư điên cuồng, nuốt vào chính là tiên đan diệu dược!

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, "beng beng" liên tiếp đấm mạnh vào hòn non bộ. "Rắc rắc!" Vết nứt trên hòn non bộ dày đặc, thanh quang ngày càng nhiều, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, lâng lâng như muốn bay lên. 《Thiên Sát Chân Ma Công》, 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 không tự chủ vận chuyển, tham lam nuốt chửng thanh quang tiên khí.

Chương 331

Cảnh giới không hề động.

Nhưng nhục thân lại càng thêm cường đại, chất lượng pháp lực cũng đang tăng trưởng.

Dường như đang sản sinh ra một loại chất biến nào đó. "Ầm!" Cuối cùng, lớp đá hoàn toàn vỡ nát, lộ ra một viên ngọc xanh hình bầu dục lớn bằng chậu rửa mặt, trong như lưu ly, bên trong lượn lờ sương mù.

Đẹp vô cùng. "Lớn như vậy?

Diệp Bất Phàm, chúng ta phát tài rồi!" Chu Tước hưng phấn không thôi: "Vật tu luyện ngươi cần sau khi tấn thăng Hóa Thần, không cần phải lo nữa rồi!" Trên Hóa Thần, chỉ riêng linh khí đã không thể thỏa mãn, cần có tiên linh khí, hoặc tiên khí cấp cao hơn!

Hồng Y Thiên Quân có thể đột phá đại viên mãn, hoàn toàn dựa vào tiên linh ngọc chống đỡ. "Ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cũng vui mừng, cười lớn một tiếng, vỗ vỗ tiên thạch, hỏi: "Tiên thạch đều không thể thu vào túi càn khôn sao?" "Có thể mà." "Vậy thứ này..." Diệp Bất Phàm sững sờ, đột nhiên dựng tóc gáy.

Một bàn tay từ trong tiên thạch đưa ra.

Nắm lấy chân hắn. "Cái gì thế!" Diệp Bất Phàm giật nảy mình, ôm lấy Chu Tước né ra ngoài hang động. "A u..." Một bé gái khoảng một tuổi mặc váy trắng từ trong tiên thạch bò ra, há miệng gặm tiên thạch một trận.

Những chiếc răng sữa còn chưa mọc đủ, tiên thạch cứng rắn lại như đậu phụ bị gặm mất, nuốt vào trong bụng nhỏ. "Đây là người?"

Diệp Bất Phàm kinh ngạc, vô cùng khó tin.

Tiên thạch này ít nhất cũng đã trăm vạn năm, sinh vật nào có thể sống trăm vạn năm?

Tiên quân Đại Thừa cũng không thể. "Thời không thể chất, không phải là chuyển thế của Thời không Chân tiên, thì cũng là hài nhi chân chính bị vị Chân tiên đó dùng thời không pháp tắc phong ấn bên trong." Chu Tước kiến thức rộng rãi, run giọng nói.

Tiên chân chính, cho dù là ở tiên thổ, cũng chỉ nghe nói qua chứ chưa từng thấy.

Cái gọi là Tiên tôn, Tiên quân, chỉ là một cách xưng hô tôn trọng, căn bản không phải Chân tiên.

Tiếng nói dường như làm kinh động đến bé gái, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm quay lại, đôi mắt to đen trắng rõ ràng.

Dường như rất vui, bò về phía Diệp Bất Phàm hai người. "Đi!" Diệp Bất Phàm dựng tóc gáy, ngay cả tiên thạch cũng không cần nữa, quay người bỏ chạy.

Đối mặt với sinh vật tồn tại trăm vạn năm, hắn không có một chút ý niệm trêu chọc nào.

Thế nhưng bé gái còn nhanh hơn, bò hai cái đã trực tiếp biến mất, lúc xuất hiện lại đã ôm lấy chân phải của Diệp Bất Phàm. "Sư phụ." Bé gái ê a, vụng về đọc ra hai chữ.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm biến đổi, "rắc" một tiếng, trực tiếp chặt đứt chân phải, liều mạng chạy như điên về phía xa.

Bé gái sững sờ, ôm lấy cái chân trong lòng, lại nhìn về phía người đàn ông chạy xa.

Lập tức oà khóc nức nở, giống như một con mèo con bị bỏ rơi, ra

sức bò về hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Đến chân cũng không cần, ngươi vẫn là ác nhất!" Chu Tước chết lặng, thấy bé gái đi đuổi theo Diệp Bất Phàm, vội vàng tiến vào hang động, nuốt nửa khối tiên thạch lớn.

Thấy bé gái không quay lại, nó đổi hướng khác chạy trốn.

Đừng nói Diệp Bất Phàm, bé gái sống trăm vạn năm, nó cũng sợ. ...

Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm đi về hướng Anh Biến Trì.

Trên chân treo một bé gái nhỏ.

Giống như một vật trang trí.

Bé gái mặc một chiếc váy nhỏ màu trắng, ngủ say sưa, nhưng bàn tay nhỏ béo mập vẫn ôm chặt lấy hắn không buông. "Tình huống gì vậy?

Sao nó lại bám lấy ngươi rồi?" Chu Tước đến hội hợp, trực tiếp ngây người. "Bé gái này không có pháp lực, nhưng trong cơ thể có thứ gì đó không rõ, tốc độ còn nhanh hơn cả Hóa Thần Thiên Quân, ta chạy không thoát." Da mặt Diệp Bất Phàm co giật.

Hắn đã chạy suốt hai ngày.

Chặt chân tám lần!

Thậm chí nhiều lần thay đổi hình dạng, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bé gái này, thật quá vô lý.

Chu Tước vẻ mặt quái dị, không biết nên nói gì cho phải.

Bé gái bị đánh thức, đáng thương nhìn Diệp Bất Phàm: "Sư... phụ, con đói." "Ta không phải sư phụ ngươi, ta cũng đói." Diệp Bất Phàm ném cho cô bé một miếng thịt khô. "Đa đa của con nói, tỉnh lại nhìn

thấy ai đầu tiên, người đó chính là sư phụ." Bé gái ê a nói, sau đó từ chối miếng thịt khô, tỏ vẻ thứ này hôi hôi. "Ngươi ăn gì?" Diệp Bất Phàm thực sự hết cách, mất kiên nhẫn ném ra một thanh pháp bảo hình kiếm: "Lấy mà chơi đi, chơi một lúc là hết đói ngay." "Rắc!" Đôi mắt bé gái sáng lên, ôm lấy pháp bảo nhét vào miệng nhỏ.

Cà rắc hai tiếng, pháp bảo đã bị gặm sạch. "Vãi, đây là quái vật gì vậy?" Diệp Bất Phàm mắt tròn mắt dẹt.

Hàm răng quá cứng rồi.

Chu Tước càng sợ đến mức chui vào trong áo của Diệp Bất Phàm.

Nó cảm thấy thân yêu quái Nguyên Anh của mình cũng không chịu nổi hàm răng của bé gái. "Sư phụ, con vẫn đói." Bé gái xoa xoa cái bụng nhỏ. "Đây." Diệp Bất Phàm lại ném cho cô bé một món pháp bảo, lần này là pháp bảo Nguyên Anh.

Vẫn không chịu nổi một đòn, ba hai miếng đã bị gặm nát, nuốt vào trong bụng. "Vũ khí hình người à." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Hắn đoán, trong cơ thể bé gái có "đại đạo bản nguyên" trong truyền thuyết.

Bản tôn của Hồng Y Thiên Quân chưa chắc đã đánh lại bé gái này. "Đa đa của ngươi là ai?" "Không, không biết ạ." "Nương của ngươi là ai?" "Không biết ạ." "Sao ngươi lại ở trong tiên thạch?" "Không biết ạ." "..." Trên đường đi, Diệp Bất Phàm gặng hỏi về lai lịch của bé gái, hỏi ba câu không biết một, chỉ biết tỉnh lại thì gọi sư phụ.

Hắn lại hỏi con thỏ trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Con thỏ cũng không rõ.

Diệp Bất Phàm thực sự bất lực.

Nhưng bé gái này dường như rất biến thái, không cần hắn bảo vệ.

"Trên người ngươi có thứ gì khác không?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động. "Có ạ, đây là thứ tiểu điệt tử cho con." Bé gái nghiêng đầu, từ trong lòng lấy ra một mảnh đồng xanh.

Diệp Bất Phàm sững sờ, nhận lấy mảnh đồng xanh, thần thức thâm nhập vào trong đó. 【Thời Gian Tĩnh Chỉ - Thiên Cương Pháp: Nắm giữ Thời Gian đại đạo, có thể khiến thời gian ngừng lại, thi triển dưới cảnh giới Luyện Hư, chắc chắn phải chết!】【Phụ diện nghịch chuyển: Thi triển dưới Luyện Hư, chắc chắn sống sót!】 "Đây là... thần thông của Lưu Quang Thiên Quân?

Thiên Cương Pháp!" Diệp Bất Phàm hít một hơi khí lạnh, mắt trợn tròn.

Thứ cao cấp nhất hắn tiếp xúc là 《Định Thân Thuật》, mà đó cũng chỉ là cấp Địa Sát.

Thiên Cương Pháp biến thái đến mức nào, chỉ có trời mới biết.

Tu luyện!

Phải tu luyện! "Lưu Quang Thiên Quân là ai ạ?" Bé gái nghiêng đầu hỏi. "..." Diệp Bất Phàm không nói nên lời, nhưng mơ hồ nắm được một chút manh mối.

Muốn thăm dò lai lịch của bé gái, nguồn gốc của môn thần thông này là trọng điểm.

Chương 332

Xưng hô một người nào đó là "tiểu điệt tử" (cháu trai), chứng tỏ bối phận của bé gái cực lớn.

Quay đầu hỏi Chu Tước, người sau tỏ vẻ không rõ: "Đại thần thông này lai lịch khó lường, e rằng cả Nam Hồng Vực không ai biết nguồn gốc, lần trước xuất hiện trong tay Lưu Quang Thiên Quân, đó cũng là chuyện của trăm vạn năm trước." "Phải lấy được mảnh đồng xanh trong tay Lý Thu Thủy." Diệp Bất Phàm lấy ra Phi Tiên Toa, lệnh cho Chu Tước điều khiển, còn mình thì cầm mảnh đồng xanh tham ngộ huyền diệu bên trong.

Hai ngày sau.

Miễn cưỡng tham ngộ được. "Muốn tu luyện nhập môn, e rằng phải mất một năm rưỡi." Diệp Bất Phàm cười khổ.

Thiên Cương Pháp quá khó, hoàn toàn không phải thần thông cấp Địa Sát, Nhân Khí có thể so sánh.

Nhưng hắn không nản lòng, nếu tu luyện thành công, đây sẽ là lá bài bảo mệnh mạnh nhất của hắn. "Còn bao xa?" Diệp Bất Phàm hỏi con thỏ trong Chưởng Trung Càn Khôn. "Không xa nữa, mười vạn dặm." Nghe vậy, Diệp Bất Phàm tiếp tục điều khiển Phi Tiên Toa đi tới, đồng thời dùng ba đồng tiền bói toán cát hung.

Đại cát tiểu hung.

Chi tiết hơn thì không bói ra được nữa, rõ ràng có người can thiệp. "Chắc là vị lần trước mang lại cho ta cảm giác nguy hiểm, rốt cuộc là ai?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra.

Cuối cùng, hắn đáp xuống một vùng hoang nguyên, cỏ dại mọc

đầy đất, tiên linh khí cũng không mấy nồng đậm. "Ở bên dưới." "Ngươi chắc chứ?" Diệp Bất Phàm hoài nghi.

Dưới thần thức, vùng đất này bình thường không có gì lạ. "Ta chỉ có thể xác định vị trí của Nguyệt Phủ, còn có phải ở trong Anh Biến Trì hay không, ta cũng không rõ." "Được!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, sử dụng độn thổ thuật, độn xuống lòng đất.

Bé gái trên chân tò mò nhìn xung quanh.

Đi sâu xuống lòng đất vạn trượng, cuối cùng hắn cảm giác có điều không đúng, tiên linh khí trở nên nồng đậm.

Lại đi thêm ngàn trượng, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa.

Dường như đang ở trong thế giới dưới lòng đất, trước mắt là một hồ nước trong xanh biếc, hồ nước rộng lớn kéo dài trăm dặm, tiên linh khí nồng đậm gần như hóa thành thực chất.

Nhảy ùm vào trong hồ, từng luồng nước hồ chui vào cơ thể Diệp Bất Phàm, nuôi dưỡng nhục thân, thần hồn, pháp lực.

Bất luận là nhục thân hay Nguyên Anh, đều đang lột xác, ngày càng thuần túy. "Đột phá Nguyên Anh hậu kỳ ở đây!

Tỷ lệ thành công trăm phần trăm!" Diệp Bất Phàm kích động không thôi.

Cửu Diệu Anh Hoa trăm vạn năm tuổi, có thể không dùng thì không dùng.

Trong Chưởng Trung Càn Khôn truyền ra giọng nói gấp gáp: "Ta cảm ứng được Nguyệt Phủ rồi, mau lên!" Diệp Bất Phàm đi thẳng xuống dưới, hồ rất sâu, đi được mấy dặm mới miễn cưỡng chạm đáy.

Trên một tế đàn, một chiếc ngọc phủ lớn bằng cối xay nằm ở đó, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Hắn cẩn thận nhặt nó lên, cảm giác tay ấm áp, giống như ngọc ấm. "Thứ này, không phải pháp bảo?" Diệp Bất Phàm không thấy thông báo trên bảng hệ thống, không khỏi ngẩn người. "Không phải, vật này sản sinh từ mặt trăng thật sự, hình thành tự nhiên, không phải đá cũng không phải ngọc, cho dù là Hằng Nga tiên tử cũng không biết là chất liệu gì." Thấy Hậu Nghệ Cung và Nguyệt Phủ đều đã tới tay, giọng con thỏ thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Bất Phàm gật đầu, thu nó vào Chưởng Trung Càn Khôn, lại nhìn tế đàn, nhíu mày nói: "Tế đàn này... không đúng lắm, dường như là một loại đàn hiến tế huyết tế của ma đạo." Quá cổ xưa, tế đàn đã sớm mất đi tác dụng.

Không nghe thấy con thỏ trả lời, ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Hắn khoanh chân ngồi trên tế đàn, Nguyên Anh ngũ sắc trong cơ thể bay ra, chìm vào trong Anh Biến Trì, vận chuyển 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Từng luồng tinh hoa của nước hồ tràn vào Nguyên Anh, nhanh chóng lột xác, chất lượng pháp lực tăng vọt.

Hai ngày sau.

Nguyên Anh hoàn toàn lột xác, ngũ sắc phân minh, căn cơ vững chắc chưa từng có.

Lại qua mấy ngày, cảnh giới đã đạt đến cực hạn của Nguyên Anh trung kỳ.

Diệp Bất Phàm có thể cảm nhận rõ ràng phía trước gặp phải một bức tường chắn dày đặc.

Giống như một ngọn núi lớn. "Xông lên!" Nguyên Anh hít sâu một hơi nước hồ, mượn tiên linh khí vô cùng tận hung hăng va chạm vào

tường chắn.

Tường chắn rung chuyển, hiện ra một vết nứt. "Anh Biến Trì quả nhiên có thể giúp người ta phá cảnh." Diệp Bất Phàm mừng rỡ.

Nếu ở bên ngoài, dựa vào linh khí mỏng manh, tường chắn ngay cả rung một cái cũng không thể. "Lại lần nữa!" Những ngày sau đó, Diệp Bất Phàm không biết mệt mỏi mà xông phá cảnh giới, có Anh Biến Trì làm hậu thuẫn, căn bản không lo hậu kình không đủ.

Sau mấy nghìn lần, tường chắn đã đầy vết nứt.

Nhưng muốn hoàn toàn phá vỡ, ít nhất cần nửa tháng, hoặc một tháng.

Tốc độ này, đã đủ nhanh rồi.

Nhưng phá cảnh, cần một môi trường an toàn, nếu không bị cắt ngang, công sức đổ sông đổ bể không nói, muốn lợi dụng Anh Biến Trì phá cảnh lần nữa, người khác căn bản không cho hắn cơ hội này.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, suy nghĩ một chút, ngưng đột phá, lấy ra ba đồng tiền bói toán tương lai của bản thân. "Bảy phần hung, ba phần cát, e rằng không chống đỡ được đến lúc hoàn toàn phá cảnh." Hắn sắc mặt khó coi, suy đoán Anh Biến Trì chẳng bao lâu nữa sẽ bị người khác phát hiện.

Kể từ khi hắn tiến vào nơi này, Anh Biến Trì không hề di chuyển vị trí nữa.

Do dự rất lâu.

Cuối cùng cắn răng, lấy ra "Cửu Diệu Anh Hoa". "Loại độc vật này, chẳng lẽ ngươi định nuốt trực tiếp?

Ngươi điên rồi." Con thỏ kinh hãi nói.

Diệp Bất Phàm nheo mắt hỏi: "Vậy ngươi có thể che giấu khí tức

cho ta, tránh bị phát hiện không?" "Được, chắc chắn được!" "Thời gian ta hấp thu nguyệt quang chỉ có mấy năm, không thể kéo dài lâu đâu." Con thỏ vội nói, sợ gã này nghĩ quẩn, nuốt Cửu Diệu Anh Hoa, chết ngay tại chỗ.

Trăm vạn năm tuổi, Nguyên Anh cự đầu nuốt vào cũng là kết cục bạo thể tại chỗ.

Diệp Bất Phàm vui mừng, trịnh trọng cất Cửu Diệu Anh Hoa đi.

Vật này tác dụng quá lớn.

Tương lai có thể giúp hắn đột phá Nguyên Anh cự đầu, tệ nhất cũng có thể tăng phúc pháp lực gấp mười lần, dùng làm lá bài bảo mệnh.

Lại bói một lần nữa, xác nhận tính an toàn. "Giúp ta hộ pháp." Diệp Bất Phàm vận chuyển công pháp, tiếp tục đột phá, trên đỉnh đầu Nguyên Anh hiện ra một vòng xoáy, điên cuồng hấp thu tinh túy của Anh Biến Trì.

Bé gái nhìn sư phụ tu luyện, buồn chán không chịu nổi, quẫy đôi chân ngắn cũn bơi qua bơi lại trong hồ lớn, khuôn mặt nhỏ béo mập đầy vui vẻ.

Chu Tước thấy vậy, vội vàng tiến lên kéo cô bé sang một bên: "Ngoan, sư phụ con đang tu luyện, đừng chạy lung tung." "Sư nương bế bế." Bé gái ngơ ngác nhìn Chu Tước, ê a cầu bế. "???" Chu Tước ngơ ngác, nhìn Diệp Bất Phàm, nhỏ giọng dạy dỗ: "Đừng nói bậy, ta không phải sư nương của con." "Sư nương." Bé gái bò lên lưng Chu Tước.

Chu Tước cạn lời, đành phải mang theo bé gái đi chơi khắp nơi. "Ầm ầm ầm!" Trong khi đó, tường chắn cảnh giới của Diệp Bất Phàm vết nứt ngày càng nhiều, nhanh chóng tiến về phía Nguyên Anh hậu

kỳ.

Bảy ngày sau, tường chắn đã giảm đi một nửa. ... "Là hắn?" Một bóng người nữ tử từ trong Chưởng Trung Càn Khôn đi ra, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Nàng vung tay bắt Chu Tước và bé gái lại, tay bấm pháp quyết, che đi vòng xoáy trên đầu Diệp Bất Phàm, đồng thời che giấu khí tức của mấy người.

Một lát sau.

Hồng Y phân thân mang theo Thiên Cơ Sư tay cầm la bàn tiến vào Anh Biến Trì.

Đi thẳng xuống dưới, cuối cùng đến trên tế đàn. "Không phải nói Nguyệt Phủ ở đây sao?" Hồng Y phân thân nhìn quanh bốn phía, trống không, sắc mặt khó coi liếc nhìn Thiên Cơ Sư.

Thiên Cơ Sư gảy la bàn, sắc mặt trắng bệch nói: "Tôi cũng chỉ là suy đoán, thứ ở tầng diện này không phải là thứ tôi có thể bói toán được." "Hừ!" Hồng Y phân thân hừ lạnh, cảm nhận tiên linh khí nồng đậm trong Anh Biến Trì, trên mặt lộ ra nụ cười: "Cũng không phải không có thu hoạch, nhiều tiên linh khí như vậy, có thể thúc đẩy tu vi của ta." Nói rồi, gã lấy ra một bình ngọc điên cuồng hấp thu tiên linh khí trong Anh Biến Trì.

Phân thân này hấp thu tiên linh khí không có tác dụng, tự nhiên là mang về cho bản tôn sử dụng.

Chương 333

"Hửm?" Hồng Y phân thân hơi nhíu mày, thần thức cẩn thận dò xét xung quanh. "Dường như có thứ gì đó đang tranh giành tiên linh khí với ngài." Thiên Cơ Sư kinh ngạc, mắt thường không thấy, nhưng có thể cảm giác được sự bất thường.

Mà Chu Tước ở khoảng cách chỉ mấy dặm vô cùng căng thẳng. "Phân thân của Hồng Y Thiên Quân!

Trời ơi, thứ này còn mạnh hơn Nguyên Anh cự đầu nhiều, pháp thuật che giấu của ngươi không đáng tin lắm đâu." Chu Tước thấy Hồng Y đi tới, giọng nói cũng run lên.

Nếu bị phát hiện, Diệp Bất Phàm đột phá tất nhiên sẽ thất bại, hơn nữa bọn họ một người cũng đừng hòng chạy thoát!

Tất cả đều phải chết ở đây! "Diệp Bất Phàm không đột phá, che giấu cảm giác của người này không vấn đề gì, nhưng hắn đang đột phá, hấp thu tiên linh khí động tĩnh quá lớn, có thể che giấu đến mức này đã là cực hạn rồi." Con thỏ bất lực, ba năm trước lúc mới tỉnh lại, Hóa Thần cũng có thể một chưởng vỗ chết.

Nhưng lúc đó đã tích lũy nguyệt quang vô số năm, tiêu hao hết rồi, mới hấp thu được ba năm, có thể che giấu đã là cực hạn, động thủ thì càng đừng nghĩ tới. "Ngon... ngon quá." Ngay lúc Hồng Y phân thân và Thiên Cơ Sư cách Diệp Bất Phàm chưa đầy trăm trượng, đôi mắt to đen láy của bé gái sáng lên, miệng nhỏ chảy nước miếng.

Sau đó liền bò ra khỏi phạm vi bao phủ của thuật che giấu của con thỏ. "Bỏ mẹ!" Chu Tước giật nảy mình.

Hồng Y phân thân sắc mặt cứng đờ, nhìn bé gái đột nhiên xuất hiện. "Đây là..." Thiên Cơ Sư cũng ngẩn người, mặt đầy cảnh giác.

Ở cái nơi quỷ quái này đột nhiên nhìn thấy một đứa trẻ.

Giống như người thường đột nhiên gặp ma, quá kinh hãi. "Thúc... thúc, con đói." Bé gái bò đến trước mặt Hồng Y phân thân, mút ngón tay nhỏ, đáng thương nói. "Cút!" Hồng Y phân thân nhíu mày, lạnh lùng quát.

Thiên Cơ Sư cũng phụ họa: "Tiểu oa tử, mau cút đi, không rảnh để ý ngươi." "Con... con đói." Bé gái bị vẻ mặt hung dữ của hai người dọa cho phát khóc, xoa xoa cái bụng nhỏ uất ức nói.

Dường như không nhịn được, cô bé bò lên người Hồng Y phân thân, xé một mảnh vạt áo nhét vào miệng, hàm răng sữa nhỏ bé nghiền nát vạt áo, nuốt vào trong bụng nhỏ.

Cơ thể Hồng Y phân thân lập tức cứng đờ.

Tung hoành Nam Hồng Vực ba nghìn năm, lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hãi.

Thiên Cơ Sư bên cạnh càng dựng tóc gáy: "Pháp bảo Nguyên Anh đỉnh cấp nhất, Hồng Liên Bảo Y, cứ thế bị dễ dàng xé xuống ăn mất?!" "Vút!" Hồng Y phân thân lấy ra một thanh phi kiếm, hung hăng đâm về phía mắt của bé gái.

Bé gái thấy vậy, mắt sáng lên, một tay bắt lấy phi kiếm, nhét vào miệng, vừa gặm vừa nói bằng giọng non nớt: "Cảm ơn thúc thúc." Pháp bảo bị hủy, dưới sự phản phệ, Hồng Y phân thân lập tức phun ra một ngụm máu, sắc mặt hơi tái nhợt.

Lại nhìn về phía bé gái, đã có chút kinh hãi. "Rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?" Sắc mặt gã âm trầm, nhanh chóng lùi lại mấy chục dặm.

Thiên Cơ Sư cũng điên cuồng chạy trốn. "Thúc thúc, con muốn ăn." Bé gái chỉ chỉ vào miệng nhỏ, đáng thương bò qua.

Động tác không nhanh, nhưng mỗi lần bò một cái, sẽ dịch chuyển

tức thời.

Mặc cho Hồng Y phân thân trốn chạy thế nào, đều không thể thoát được, một lát sau bé gái đã bám trên người, vừa xé bảo y của gã, vừa nhét vào miệng. "Ngươi!" Hồng Y phân thân tức đến muốn nổ tung, mắt đỏ ngầu thi triển thần thông, điên cuồng công kích bé gái.

Một bàn tay khổng lồ màu đen giống như Ngũ Chỉ Sơn, cố gắng kéo bé gái ra khỏi người gã.

Thế nhưng bàn tay khổng lồ vừa lại gần, đột ngột biến mất, lúc xuất hiện lại đã ở cách đó mấy chục dặm, toàn bộ Anh Biến Trì nổi sóng dữ dội, "ầm ầm ầm" phá vỡ lớp địa tầng dày đặc.

Trên vùng hoang nguyên vô tận, tiên linh khí phun trào, kinh động một số tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh tứ phía. "Anh Biến Trì!" Đại trưởng lão Chân Ma Tông, Huyễn Thần, Huyền Nữ các cự đầu tinh thần đại chấn, vội vàng phi độn tới.

Anh Biến Trì không thể giúp cự đầu đột phá Hóa Thần, nhưng thu thập một ít nước hồ, đối với việc đột phá sau này rất có lợi.

Sâu trong hồ.

Hồng Y phân thân có chút điên loạn, như thể gặp ma sống. "Sao có thể?

Không gian pháp tắc?!" Sự khác biệt giữa Hóa Thần và Luyện Hư, chính là người sau nắm giữ đại đạo pháp tắc.

Hoàn toàn là sức mạnh ở một tầng diện khác.

Vận dụng không gian pháp tắc, có thể chuyển dịch công kích đến một vị trí khác trong tức khắc, được coi là một trong những pháp tắc biến thái nhất.

Nửa lúc sau.

Hồng Y phân thân mặt mày tái mét, một bộ bảo y màu đỏ toàn bộ bị lột sạch.

Chỉ còn lại lớp áo lót bình thường trên người, giữ lại cho vị Hóa Thần Thiên Quân này một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Bé gái này ăn pháp bảo, không ăn đồ bình thường. "Thúc thúc, con đói." Bé gái đáng thương, kéo kéo cánh tay Hồng Y phân thân.

Sư phụ tu luyện, không rảnh để ý nó.

Nó đã đói mấy ngày rồi. "Chết tiệt!" Hồng Y phân thân nghiến răng nghiến lợi, không thể không lấy ra mấy món pháp bảo lấp đầy bụng bé gái.

Tuy nhiên, ánh mắt gã già dặn, có thể nhìn ra một vài manh mối.

Tâm tư bé gái đơn thuần, một thân không gian pháp tắc hoàn toàn là tự động hộ chủ.

Nó không biết lợi dụng, cũng không đánh người, chỉ biết ăn.

Cuối cùng, Hồng Y phân thân ngoan ngoãn thu thập tiên linh khí, bên cạnh Thiên Cơ Sư ôm chặt la bàn pháp bảo của mình, run rẩy, đứng xa bé gái.

Hắn có một loại trực giác, bói toán cho bé gái, mình sẽ bị phản phệ chết ngay lập tức.

Ở xa.

Chu Tước và con thỏ sớm đã xem đến mắt tròn mắt dẹt. "Đây là tiên thai à?" Chu Tước lẩm bẩm.

Con thỏ lắc đầu, e rằng chỉ có Hằng Nga tiên tử mới có thể nhìn thấu lai lịch của tiểu quỷ này.

Trong một lúc.

Diệp Bất Phàm và Hồng Y phân thân lại chung sống hòa bình. ...

Theo sau việc Anh Biến Trì bị bại lộ, trên hoang nguyên, dần dần tụ tập một lượng lớn tu sĩ, Nguyên Anh, Kim Đan đều có.

Vô Ưu, Thiên Tiên, Chân Ma, Tán Tu Liên Minh, Tiên tộc Trương gia hiếm thấy không tàn sát lẫn nhau, ngược lại còn hòa bình chung sống.

Mỗi người tự tìm một vị trí trong hồ nước khoanh chân ngồi xuống, dốc toàn lực đột phá cảnh giới.

Đấu pháp ở đây, phá hoại Anh Biến Trì, sẽ bị tất cả mọi người nhắm vào.

Đương nhiên.

Không phải là không phòng bị. "Ha ha, Huyễn Thần, cẩn thận như vậy làm gì?

Ta lại không ra tay giết thần tử nhà ngươi." Đại trưởng lão Chân Ma Tông liếc nhìn Vô Ưu Thần Tử, Thần Du Đại Chân Quân mấy người đang được Huyễn Thần cự đầu bảo vệ chặt chẽ, cười lạnh nói.

Phía sau lão, là Chân Dương Đại Chân Quân mấy vị Nguyên Anh.

Không lâu trước, Chân Dương nhận được thuốc chữa thương, thương thế đã khỏi.

Ngoài ra, còn có Lý Thu Thủy đứng trong hồ nước, thần thức quét khắp tám phương, tìm kiếm tung tích của Diệp Bất Phàm. "Ngươi phải có thực lực đó để giết hắn." Huyễn Thần cười lạnh, liếc nhìn Đạm Đài Sương ở phía xa, sắc mặt âm trầm.

Trước đó đánh với nàng một trận, hơi thua một chút.

Chương 334

Người từ tiên thổ ra quá khó chơi, chất lượng pháp lực vượt xa Nguyên Anh bình thường.

Trong trận doanh của Tán Tu Liên Minh, Đạm Đài Sương xinh đẹp tuyệt trần phớt lờ hắn, ánh mắt ngưng tụ vào Hồng Y phân thân ở nơi sâu nhất, và cả bé gái đang treo trên người gã. "Khí tức của Hồng Y Thiên Quân, là phân thân của hắn, chỉ là bé gái kia... là ai?

Con gái riêng của Hồng Y Thiên Quân?" Bạch Hổ cự đầu nhíu mày, chưa từng nghe nói tiến vào bí cảnh hung hiểm này còn mang theo trẻ con.

Đạm Đài Sương lắc đầu, không nhìn thấu.

Phía sau nàng, là Thi Đế và mấy người khác đang yên tĩnh ngồi xếp bằng, toàn lực xông phá cảnh giới.

Tiên tộc Trương gia.

Trương Tiên Khách mặt mày tái mét, nhìn quanh toàn bộ Anh Biến Trì: "Diệp Bất Phàm không đến sao?" Phía sau, thương thế của Trương Tiên Khách đã khỏi, nhưng đầu vẫn còn hơi bẹp.

Là bị Diệp Bất Phàm đập lúc ở cổ động phủ.

Thánh tử của họ, "Trương Đạo Tiên" bị Diệp Bất Phàm ba lần năm lượt nẫng tay trên, cũng đang xông phá Nguyên Anh trung kỳ. "Hắn dám đến sao?" Trong Thiên Tiên Tông, Lăng Thiên Kiếm Quân cười lạnh.

Phía sau hắn, là Huyền Nữ cự đầu, cùng mấy vị Nguyên Anh Chân Quân, dung mạo kinh diễm nhất không ai khác ngoài Thiên Tiên Thần Tử và Nữ Thần, trai tài gái sắc, rất thiêm tốn. "Không cần nghĩ nữa,

vạn dặm xung quanh ta đã hạ truy tung pháp trận, hắn đến, ta tất có chỗ phát hiện!" "Chỉ cần hắn không ngu, sẽ không dám đặt chân đến Anh Biến Trì." Ác Mộng cự đầu tiến vào Anh Biến Trì, hờ hững nói.

Lão đã tìm kiếm rất lâu, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Diệp Bất Phàm như thể đã bốc hơi khỏi nhân gian. "Nếu không phải hai ngươi cản trở, tên Diệp Bất Phàm này đã chết rồi!" Lý Thu Thủy sắc mặt có chút dữ tợn.

Mảnh đồng xanh giữ được rồi, nhưng bị hai người này liên thủ trọng thương, đến nay vẫn chưa dưỡng tốt. "A, chính mình phế vật, còn trách được người khác?" Lăng Thiên Kiếm Quân khinh bỉ. "Ngươi!" Lý Thu Thủy đại nộ, bên cạnh Chân Ma Đại Trưởng Lão phất tay, ngăn hắn nói tiếp.

Tất cả thế lực đều đang mượn Anh Biến Trì đột phá, không nên cứng đối cứng với Lăng Thiên Kiếm Quân hai người.

Trong một góc.

Một nữ tu bình thường không có gì lạ khoanh chân ngồi, nhìn quanh bốn phía, lộ vẻ thất vọng.

Nữ tử này, chính là Thiên Cơ Nữ Đế đã chia đường với Diệp Bất Phàm. "Xem ra gã này thật sự không đến rồi, ai, khoe khoang cái gì?

Cứ phải bại lộ chính mình." Nữ đế bói một quẻ, kết quả là sương mù dày đặc, không thể thăm dò vị trí của Diệp Bất Phàm, bất đắc dĩ, chỉ đành tự mình cẩn thận đột phá.

Một lát sau.

Toàn bộ Anh Biến Trì trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Chớp mắt một tháng trôi qua. "Ta Lý Nghị!

Hôm nay cuối cùng cũng bước vào Nguyên Anh!" Một trung niên

mặc cẩm y ngửa mặt lên trời cười lớn, đi ra khỏi Anh Biến Trì, độ kiếp trên hoang nguyên.

Không bao lâu, an toàn vượt qua, bước chân vào Nguyên Anh. "Chúc mừng." Một số đại tu Kim Đan khác ghen tị, liên tục chúc mừng, thái độ cung kính.

Tấn thăng Nguyên Anh, địa vị và thực lực thay đổi trời đất, có thể xưng là lão tổ một phương.

Cho dù ở trong thế lực cấp bá chủ, cũng là cấp bậc trưởng lão, hưởng nhiều tài nguyên hơn, hoàn toàn không phải Kim Đan có thể so sánh.

Mấy ngày trôi qua, lại có mấy vị đại tu Kim Đan bước vào Nguyên Anh.

Nhưng trong đó ba vị chết dưới thiên kiếp, khiến người ta thổn thức. "Ha ha ha!

Lão tử Nguyên Anh trung kỳ rồi!" Trương Đạo Tiên phá cảnh, khiến Chân Ma, Thiên Tiên mấy thế lực lớn chú ý, đều có chút kinh ngạc.

Từ Kim Đan vào Nguyên Anh, thời gian không dài.

Nhưng từ Nguyên Anh sơ kỳ vào trung kỳ, thời gian lại dài, hơn một tháng đột phá, đủ để chứng minh thiên phú của hắn cao đến mức nào.

Có người vui, lại có người sầu.

Bất luận là thế lực cấp bá chủ, hay thế lực đại quốc, đều có người tấn thăng thất bại. "Thất bại rồi, xong rồi." Trong một góc của Anh Biến Trì, vòng xoáy tan đi, Tứ Vương của Yến Quốc mặt mày trắng bệch, phun ra một ngụm máu, khí tức ngày càng yếu đi.

Ánh mắt lộ vẻ không nỡ và không cam lòng, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài vô lực.

Bên cạnh Công Dương Phục và các Nguyên Anh đại quốc khác ảm đạm.

Mắt trơ trơ nhìn sinh cơ của Tứ Vương tan biến, thân tử đạo tiêu.

Nguyên Anh của hoàng thất Yến Quốc tuổi thọ đều không còn nhiều, phản phệ sau khi đột phá thất bại, không mấy ai có thể chịu đựng nổi.

Nếu không thì Yến Đế hiện tại, cũng là lão Cảnh Vương năm xưa, đã sớm tiến vào Bạch Trú Bí Cảnh rồi. "Thu dọn thi thể cho hắn đi, đi được đến đây cũng không dễ dàng." Một lão tổ Nguyên Anh của nước láng giềng khẽ thở dài, có cảm giác như thỏ chết cáo buồn.

Công Dương Phục tiến lên, lặng lẽ thu dọn hài cốt của Tứ Vương.

Đúng lúc này.

Toàn bộ Anh Biến Trì rung chuyển, xoáy nước bỗng nhiên khuếch trương, nước trong hồ phạm vi mấy chục dặm hình thành một xoáy nước khổng lồ, đổ dồn về nơi sâu nhất.

Một luồng khí tức của Nguyên Anh đại tu sĩ bùng nổ. "Động tĩnh lớn như vậy, có thể so với đột phá lên cự đầu rồi, rốt cuộc là ai đột phá?" Không ít người kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang.

Tại trung tâm xoáy nước, trong khoảng không của lòng hồ, một bóng người áo trắng hiện ra.

Mái tóc trắng xóa, đang ngồi xếp bằng, dung mạo tuấn mỹ, tuyệt đại vô song, khí chất tựa như trích tiên lạc vào hồng trần cuồn cuộn. "Là ngươi!" Lý Thu Thủy trừng lớn mắt, lộ vẻ không thể tin nổi.

Lúc ở cổ động phủ, Diệp Bất Phàm ngụy trang thành Chân Dương Đại Chân Quân, ẩn náu ngay dưới mí mắt nàng, đó là nỗi sỉ nhục của nàng.

Vì vậy, đau rồi cũng phải rút kinh nghiệm, nàng đã điều tra cẩn thận từng tu sĩ tiến vào Anh Biến Trì.

Chắc chắn.

Diệp Bất Phàm không đến!

Vạn lần không ngờ, Diệp Bất Phàm đã sớm ẩn náu ở nơi sâu nhất của Anh Biến Trì, còn sớm hơn cả phân thân của Hồng Y! "Tên này làm sao ẩn nấp được đến tận bây giờ?" Huyền Nữ cự đầu, Huyễn Thần cự đầu và những người khác cũng kinh ngạc, càng kinh hãi hơn là Diệp Bất Phàm đã đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ! "Tốc độ trưởng thành quá nhanh!

Năm năm từ Kim Đan đại tu sĩ bước vào Nguyên Anh hậu kỳ, dù ở Tiên Thổ cũng không có kẻ biến thái như vậy!" "Trên người hắn tuyệt đối có chí bảo hỗ trợ tu hành!" "Phải cướp lấy!" Ác Mộng, Lăng Thiên Kiếm Quân, Trương Tiên Thần và những người khác mắt đều đỏ lên, hô hấp dồn dập.

Trước đây bọn họ cũng từng nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng quy kết là Diệp Bất Phàm nhận được đại tạo hóa.

Nhưng bây giờ họ không cho là vậy nữa.

Tạo hóa lớn đến đâu cũng không thể nào khiến một người có tiến bộ lớn như vậy trong năm trăm năm.

Ma Long Ngọc Tỷ vào lúc này còn không hấp dẫn bằng chí bảo hỗ trợ tu hành trên người Diệp Bất Phàm! "Ầm!" Toàn bộ Anh Biến Trì sôi trào, phân thân của Hồng Y bùng phát sát cơ ngút trời, ra tay dứt khoát.

Y hai tay bắt quyết, một con hắc long dài mười vạn trượng khuấy đảo sông biển, há cái miệng lớn như chậu máu, hung hăng lao tới cắn Diệp Bất Phàm.

Uy thế kinh người khiến cho các cự đầu như Ác Mộng cũng phải chấn động.

Cùng cảnh giới.

Nhưng phân thân của Hồng Y rõ ràng mạnh hơn bọn họ một bậc! "Hôm nay, ngươi phải chết!" Ánh mắt phân thân của Hồng Y lạnh lẽo, đồng thời tế ra một cây dù màu đỏ.

Cây dù đỏ bay thẳng lên trời, nhanh chóng khuếch trương lớn lên, bao trùm phạm vi mười vạn dặm, hồng quang như thủy ngân chảy lan, bao phủ toàn bộ Anh Biến Trì.

Khốn Tiên Tán!

Chương 335

Bất kỳ thuật thuấn di nào dưới tán dù đều sẽ bị cắt đứt, và cũng không thể thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của ánh sáng dù. "Đợi Diệp Bất Phàm chết rồi nói sau!" Lăng Thiên Kiếm Quân ánh mắt lạnh lùng, phất tay ngăn cản Huyền Nữ cự đầu.

Ác Mộng, Bạch Hổ, Đạm Đài Sương không tỏ thái độ, cũng không có ý định ra tay.

Đợi Diệp Bất Phàm chết, chí bảo hiện thế, lúc đó hành động cũng không muộn. "Tên này còn thật sự đến à?

Cho dù đột phá, cũng không thể nào xông ra khỏi vòng vây được!" Thiên Cơ Nữ Đế bị kinh động, nhìn thẳng vào nơi sâu nhất, gương mặt xinh đẹp hơi biến sắc, lộ vẻ lo lắng.

Nơi này có quá nhiều Nguyên Anh cự đầu!

Đừng nói là Diệp Bất Phàm, cho dù là phân thân của Hồng Y Thiên Quân đối mặt với nhiều cự đầu như vậy cũng chỉ có kết cục chết thảm! "Diệp Bất Phàm!" Chu Tước kinh hãi hét lên, bất chấp tất cả lao qua. "Đúng là không biết điều!" Con thỏ do dự một lát, cuối cùng đành bất đắc dĩ ra tay.

Nó không ngăn được phân thân của Hồng Y Thiên Quân, nhưng có đủ tự tin mang Diệp Bất Phàm chạy trốn khỏi đây!

Tuy nhiên, đúng lúc này. "Ầm ầm!" Thiên địa kinh biến, mây đen cuồn cuộn trong nháy mắt tụ tập trên không Anh Biến Trì, phạm vi lan rộng mười vạn dặm.

Thiên kiếp của một đại tu sĩ Kim Đan ở phía xa trực tiếp bị ép dạt sang một bên. "Tiểu kiếp của Thiên Sát Chân Ma Công?" Phân thân

Hồng Y thấy vậy vừa kinh vừa giận, không thể không mạo hiểm nguy cơ bị phản phệ, cưỡng ép thu hắc long và dù đỏ trở về.

Khóe miệng y rỉ ra máu tươi, đứng dưới mây sét mặt mày xanh mét.

Nói là tiểu kiếp, nhưng còn đáng sợ hơn cả thiên kiếp khi đột phá Nguyên Anh. "Tất cả vận chuyển bí thuật che giấu khí tức, tránh thiên kiếp!" Y hét lớn một tiếng, tiến vào trạng thái quy tức.

Ở trạng thái này, chỉ cần không cản trở người khác độ kiếp thì sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng nếu ra tay với người độ kiếp, chắc chắn sẽ bị thiên kiếp khóa chặt.

Đến lúc đó bản tôn ở bên ngoài cũng sẽ bị ảnh hưởng, hậu quả không phải là thứ y có thể gánh nổi. "Không thể nào!

Tiểu kiếp ba năm một lần, sao có thể trùng hợp như vậy!" Lý Thu Thủy chấn động, khó tin nói.

Nàng đã từng quan sát 《Thiên Sát Chân Ma Công》, có vi thiên kiếp, tiểu thiên kiếp, đại thiên kiếp.

Thời gian tiểu kiếp đến quá trùng hợp! "Hắn đã tu luyện một loại bí thuật nào đó để đẩy nhanh thời gian thiên kiếp giáng lâm, muốn dựa vào thiên kiếp để cản trở chúng ta." Sắc mặt Chân Ma Đại trưởng lão tái xanh.

Quả nhiên.

Cái thứ chó chết này đã dám đến thì chắc chắn có phương án đối phó với bọn họ! "Dám lợi dụng thiên kiếp, từ xưa đến nay, tên này là người đầu tiên nhỉ?" "Thật sự không sợ chết sao?" Miệng nhỏ của Đạm Đài Sương hơi mở, đôi mắt đẹp trừng lớn.

Bất kể là kiếp nạn gì, đều có nguy cơ tử vong.

Ác Mộng, Bạch Hổ, Huyễn Thần và những người khác sắc mặt âm tình bất định, càng không dám tùy tiện động thủ. "Quá nghịch thiên." Công Dương Phục nhìn về phía thanh niên áo trắng dưới lôi kiếp, thần tình hoảng hốt.

Năm đó đi đến Liêu Quốc, chính là hắn đi theo Diệp Bất Phàm.

Bị hai vị Chân quân Phong Lôi vây giết mà hắn có thể sống sót, cũng là do Diệp Bất Phàm báo trước, bảo hắn chạy đi.

Luôn có thể tạo ra những điều bất ngờ.

Diệp Bất Phàm búng ngón tay đánh bay con chim lông đỏ bay tới.

Mái tóc trắng của hắn bay múa, ngồi xếp bằng ở trung tâm thiên kiếp, hai mắt nhắm chặt.

Vừa mới bước vào hậu kỳ, pháp lực quá phân tán, cảnh giới vẫn chưa đủ ổn định, hắn cũng không muốn đối đầu với đám người này.

Tình thế ép buộc, vì vậy hắn dứt khoát dẫn thiên kiếp xuống.

Một là thiên kiếp không thể gây thương tổn cho hắn.

Hai là mượn thiên kiếp để củng cố tu vi hậu kỳ.

Chỉ cần an ổn vượt qua, cho dù mười Nguyên Anh cự đầu cùng lên, hắn cũng không sợ! "Ầm ầm!" Một tia sét to như thùng nước ầm ầm giáng xuống, hung hăng đánh vào trán Diệp Bất Phàm.

Tức thì, toàn thân hắn lóe lên điện quang, pháp lực hỗn loạn trong cơ thể ổn định lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, Nguyên Anh phảng phất như được tẩy lễ một lần, càng thêm tinh thuần, ổn định. "Cái này…… sao có thể!" Diệp Bất Phàm đột nhiên mở hai mắt, lộ vẻ khó tin, cả người kinh ngạc, run rẩy không ngừng.

Phảng phất như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. "Có thể chịu được một đạo thiên kiếp, đã rất không tệ rồi." Đạm Đài Sương cảm khái.

Đạo thiên kiếp này thật sự rất mạnh, một đòn vừa rồi đủ để đánh chết Nguyên Anh đại tu sĩ.

Mà Diệp Bất Phàm này lại không chết, cũng không bị trọng thương. "A, đây mới là đòn đầu tiên, phía sau còn có hơn trăm đạo nữa!" Lý Thu Thủy thấy khuôn mặt Diệp Bất Phàm đau đớn vặn vẹo, sắp bị đánh đến co giật, không khỏi nhếch mép cười, hả hê trên nỗi đau của người khác.

Tốt nhất là bị đánh chết!

Khỏi phải động thủ.

Ở phía xa, Thi Đế bị kinh động tỉnh lại như gặp quỷ sống, sắc mặt âm tình bất định, đột nhiên hỏi: "Tên họ Lý kia, ngươi là đồng tử thân phải không?" Lý Thu Thủy mặt cứng đờ, theo phản xạ đáp: "Sao ngươi biết?" Thi Đế rất có kinh nghiệm về phương diện này, dù sao cũng làm hoàng đế nửa đời người, hậu cung vô số, lập tức chửi ầm lên: "Bởi vì ngươi bị mù, chỉ cần là tu sĩ đã từng song tu, đều có thể nhìn ra đó không phải là biểu cảm đau đớn." "Đó là đang sướng, mẹ nó!" "……" Lý Thu Thủy.

Lý Thu Thủy cảm thấy mình bị xúc phạm.

Hắn không tin, thăm dò nhìn về phía Chân Ma Đại trưởng lão, người sau do dự một chút rồi gật đầu.

Hắn vẫn không tin, lại nhìn sang những người khác.

Lăng Thiên Kiếm Quân, Huyễn Thần, Bạch Hổ cự đầu nhìn hắn từ trên xuống dưới, đặc biệt là nửa thân dưới, thần tình quỷ dị.

Trai tân mấy trăm năm tuổi.

Còn hiếm thấy hơn cả thánh dược triệu năm. "A, mấy trăm năm vẫn còn là xử nam, không hợp lẽ thường, chỉ có từ 'thái giám' mới có thể giải thích được." Ác Mộng cự đầu của Vô Ưu Tông cười nhạo:

"Thái giám Chân quân." Lý Thu Thủy nhìn quanh những ánh mắt kỳ quái.

Sắc mặt hắn trắng bệch.

Lòng tự tôn cao ngạo bị đâm một nhát. "Ngươi mới là thái giám, cả nhà ngươi đều là thái giám!" Lý Thu Thủy gào thét.

Ác Mộng không giận mà còn cười, chỉ vào Lý Thu Thủy, nói với Huyễn Thần cự đầu: "Ngươi xem, hắn nóng nảy rồi kìa." Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chắc chắn Lý Thu Thủy có vấn đề, tám phần là không thể hành phòng sự.

Nếu không, tại sao phải nóng nảy?

Cứ như vậy, danh hiệu Thái giám Chân quân đã được xác nhận. "Thi Đế, tên tiện nhân nhà ngươi, sớm muộn gì ta cũng giết ngươi!" Lý Thu Thủy đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Thi Đế, nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp đưa hắn vào sổ đen, thay thế vị trí của Diệp Bất Phàm, trở thành người đứng đầu danh sách đen.

Thi Đế còn chưa đột phá hậu kỳ, cho dù đột phá cũng không phải là đối thủ của Lý Thu Thủy.

Nhưng có hai đại cự đầu là Bạch Hổ và Đạm Đài Sương che chở, hắn không hề sợ hãi, khinh miệt ngoắc ngoắc ngón tay: "Có bản lĩnh thì ngươi đánh ta đi." Tiện!

Thật sự rất tiện!

Tên này có cùng đức hạnh với Diệp Bất Phàm, chỉ có điều người sau không võ mồm, chỉ hành động. "Ta con mẹ nó…" "Ồn chết đi được!

Câm miệng!" Phân thân Hồng Y vốn đã tâm trạng tồi tệ lập tức nổi giận quát, lạnh lùng quét mắt qua Lý Thu Thủy đang đỏ mắt, cũng như Thi Đế và những người khác.

Lý Thu Thủy hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng lại. "Ầm ầm!" Một tia sét từ cửu thiên giáng xuống, hung hăng đánh vào người Diệp Bất Phàm, đánh cho hắn toàn thân run rẩy, mắt trợn trắng. "Sướng!" Diệp Bất Phàm cười lớn.

Cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ đã hoàn toàn ổn định. "Ầm ầm ầm!" Tiếng cười dường như đã chọc giận thiên kiếp, liên tiếp mấy đạo sét lớn giáng xuống, hóa thành biển sét cuồn cuộn nhấn chìm Diệp Bất Phàm.

Khí tức của người sau không giảm mà còn tăng, cường độ pháp lực đuổi thẳng kịp Nguyên Anh cự đầu.

Chương 336

Toàn bộ Anh Biến Trì tràn ngập lôi quang, một số tu sĩ Kim Đan bất ngờ không kịp đề phòng, bị nước hồ dẫn điện đánh cho toàn thân cháy đen, kinh hãi bỏ chạy. "Diệp Bất Phàm!

Ta đ*t tổ tông nhà ngươi!" Thế đột phá của Chân Dương Đại Chân Quân bị cắt ngang, sau khi tỉnh lại liền phẫn nộ gào thét, vội vàng rời khỏi Anh Biến Trì.

Mắt hắn đỏ ngầu, giận quá công tâm, một ngụm máu phun ra.

Không chỉ có hắn.

Trương Đạo Tiên, thần tử Vô Ưu Tông, thần tử thần nữ Thiên Tiên đều bị kinh động tỉnh lại, ai nấy đều bị điện giật cháy đen, chật vật độn chạy.

Đông đảo tu sĩ lơ lửng trên không Anh Biến Trì, nhìn Anh Biến Trì đã biến thành biển sét, sắc mặt tái xanh.

Nỗ lực hơn một tháng, khó khăn lắm mới có hy vọng đột phá, kết quả lại bị lôi kiếp ảnh hưởng, một sớm trở về nguyên hình. "Tên này." Thiên Cơ Nữ Đế cũng bị liên lụy, nghiến chặt hàm răng bạc, không thể không rời đi. "Hắn không kiêu ngạo được bao lâu đâu." Phân thân Hồng Y mặt lạnh như sương, sát khí ngút trời khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Lăng Thiên Kiếm Quân, Ác Mộng, Huyễn Thần và các cự đầu khác không nói một lời, lạnh lùng nhìn Diệp Bất Phàm đang độ kiếp, phảng phất như rắn độc chờ đợi thời cơ.

Họ không rõ tại sao thiên kiếp mạnh như vậy lại không đánh chết được người này.

Điều này đã vượt ra khỏi phạm trù nhận thức của họ.

Tuy nhiên, họ biết rõ, chỉ cần đợi Diệp Bất Phàm độ kiếp xong, chính là lúc liên thủ đánh chết hắn. "Ầm!" Hơn mười đạo lôi kiếp nữa giáng xuống, pháp lực của Diệp Bất Phàm được cường hóa, nhanh chóng tăng vọt, bất kể là lượng hay chất, đều hoàn toàn sánh ngang với Nguyên Anh cự đầu.

Nguyên Anh trong cơ thể càng trưởng thành đến bộ dáng của đứa trẻ mười tuổi, mỗi lần hít thở đều tràn ngập uy áp cái thế.

Phạm vi khống chế thiên địa linh khí càng rộng hơn, dường như muốn hòa làm một thể với trời đất.

Lúc này sự biến thái của Ngũ Sắc Nguyên Anh cộng thêm 《Thiên Sát Chân Ma Công》 đã được thể hiện một cách triệt để. "Thần thức chỉ còn cách Hóa Thần một bước." Diệp Bất Phàm nội thị, thần thức trong Nguyên Anh mênh mông như biển lớn.

Do các loại pháp thuật gây tổn thương thần hồn, dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, khiến cho thần hồn mạnh mẽ vô cùng.

Không chỉ vậy, nhục thân Nguyên Anh hậu kỳ cũng theo đó được rèn luyện, sức mạnh, phòng ngự, tốc độ, năng lực phản ứng, ngũ quan đều được tăng cường toàn diện. "Ầm ầm ầm!" Bầu trời bị mây đen kịt bao phủ, sấm chớp rền vang, theo lôi kiếp không ngừng giáng xuống, phạm vi vạn dặm đã trở thành khu vực cấm địa của biển sét.

Cảnh tượng diệt thế này khiến cho nhiều Nguyên Anh trong lòng chấn động. "Chẳng trách không ai có thể tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 thành công, chỉ là tiểu thiên kiếp, Nguyên Anh cự đầu cũng chưa chắc đã chống đỡ được, nếu là đại thiên kiếp giáng lâm, dưới Hóa Thần ai có thể qua được?" Lăng Thiên Kiếm Quân lần đầu tiên đối với môn công pháp này sinh ra lòng kính sợ.

Tiên phàm có khác.

Sức mạnh mà Chân Tiên nắm giữ là tiên lực, căn bản không phải là thứ pháp lực có thể so sánh.

Điểm bá đạo nhất của môn công pháp này nằm ở chỗ, pháp lực quá hùng hậu, cuối cùng lấy lượng biến gây ra chất biến, sinh ra tiên lực, đăng lâm Chân Tiên!

Ánh mắt Ác Mộng sâu thẳm, thờ ơ nói: "Đừng quên, Diệp Bất Phàm còn là Ngũ Sắc Nguyên Anh, con đường hắn đi khác với người thường, con đường này đến nay không ai đi thông được, hắn không thể thành tiên." Những người khác im lặng.

Bất kể là ở Tiên Thổ hay Nam Hồng Vực, việc Diệp Bất Phàm là Ngũ Sắc Nguyên Anh đã là sự thật mà ai cũng biết. "Cho dù là Ngũ Sắc Nguyên Anh, dưới kiếp này cũng phải chết." "Nhưng bây giờ... tiểu tử này đã vượt qua rồi." Đồng tử của Đạm Đài Sương co rút lại, không che giấu được sự kinh ngạc trong lòng.

Thiên kiếp giáng xuống đạo sấm sét to lớn cuối cùng, cuối cùng không cam lòng lui đi, trong nháy mắt bầu trời như được lau sạch một lần, trời quang vạn dặm.

Chỉ còn lại một vùng biển sét rộng lớn. "Biến thái." "Đúng là biến thái, thế này mà cũng có thể bình an vô sự, đúng là thánh thể độ kiếp trời chọn." Thi Đế nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm một thân áo trắng chậm rãi từ trong Anh Biến Trì bước ra, uy áp của hắn khiến y cũng có chút ngột ngạt, khó chịu.

So với cự đầu, không hề thua kém. "Thiên kiếp đã qua, không chạy sao?" Hồng Y Thiên Quân như thần ma giáng lâm, sải bước đi về phía Diệp Bất Phàm, biển sét cuồn cuộn đến gần thân, tại chỗ bị chấn tan.

Đồng thời hai tay bắt quyết, cây dù đỏ khổng lồ khuếch trương,

hồng quang bao trùm mười vạn dặm, phong tỏa toàn bộ hoang nguyên.

Diệp Bất Phàm tóc đen biến tóc trắng, tựa như trích tiên, lạnh lùng đáp lại: "Nếu là bản tôn, ta quay người liền đi, chỉ là một phân thân... tính là cái thá gì?" Giọng điệu ngông cuồng.

Khiến Lý Thu Thủy phải tặc lưỡi.

Lập tức cười nhạo nói: "Tên này bị đánh ngốc rồi sao?

Cho dù là ta đối mặt với phân thân của y, cũng không dám nói lời ngông cuồng." Phân thân Hồng Y là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng đã sống hơn ba nghìn năm, thần thông nắm giữ thực sự quá nhiều, hơn nữa tám chín phần mười đã tu luyện đến đại thành!

Lấy đầu mà đánh? "Nguyên Anh trung kỳ đã có thể giết đại tu sĩ, nhục thân, pháp lực song trọng Nguyên Anh hậu kỳ, thực lực đã không thể dự đoán được." Đạm Đài Sương bàn tay trắng nõn khẽ nâng, một thanh phi kiếm băng sương lơ lửng, sẵn sàng động thủ. "Sánh ngang với cự đầu đã là cực hạn rồi, Diệp Bất Phàm không đấu lại y đâu." Huyền Nữ cự đầu của Thiên Tiên Tông lắc đầu, không phải là hạ thấp, mà ngược lại đã đánh giá cao rồi.

Phân thân Hồng Y không nói là người đứng đầu dưới Hóa Thần, cũng không sai biệt lắm. "Quá ngông cuồng, hôm nay hắn không sống nổi." Ác Mộng, Huyễn Thần, Bạch Hổ và những người khác lạnh lùng đứng xem, giống như Đạm Đài Sương, mỗi người đều tế ra pháp bảo, án binh bất động.

Đi đến ngày hôm nay, không ai là kẻ ngốc, ít nhất phải thăm dò sâu cạn, làm rõ điểm mạnh yếu của Diệp Bất Phàm và phân thân Hồng Y.

Lỗ mãng xông lên hỗn chiến, không chừng sẽ chết ở đây. "Phiên Giang Đảo Hải!" Phân thân Hồng Y giơ tay chỉ một cái, thiên địa đột biến, biển cả mênh mông vô tận, gầm thét đổ ập về phía Diệp Bất

Phàm.

Vạn dặm đại địa sụp đổ, dòng sông màu vàng lao thẳng lên trời.

Cùng một loại thần thông.

Hoàn toàn không thể so sánh với lão bà mà Diệp Bất Phàm đã giết, đúng là múa rìu qua mắt thợ. "Đại Mộng Pháp Tướng!

Thiên Kiếp Pháp Tướng!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, pháp tướng vạn trượng bao bọc thân thể, song trọng chồng chất, đội trời đạp đất.

Đồng thời, khí huyết trong cơ thể lưu chuyển.

Dùng pháp tướng làm da thịt, khí huyết làm xương, pháp lực làm cốt, dung hợp hoàn mỹ, khí thế mạnh mẽ đến mức chưa từng có.

Nguyên Anh hậu kỳ, pháp lực so với trung kỳ mạnh hơn rất nhiều, kéo theo thần thông cũng mạnh hơn mười mấy lần. "Ầm" một tiếng, quyền nặng hung hăng đập vào biển lớn, cưỡi gió rẽ sóng, xông ra ngoài. "Nếu chỉ có chút bản lĩnh này, ngươi có thể đi chết được rồi." Diệp Bất Phàm lạnh nhạt nói, thân ảnh thoáng một cái, pháp tướng đen kịt biến mất tại chỗ. "Sinh Quang!" Phân thân Hồng Y nhíu mày, hai tay một hợp một kéo, thần quang hộ thể, cứng rắn chống đỡ cú quyền nặng đột nhiên xuất hiện.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, thần quang ảm đạm, đại lực ập tới, phân thân Hồng Y tại chỗ bị đánh bay, "đùng" một tiếng đâm vào lòng đất sâu nghìn trượng, mặt đất nứt ra những vết nứt dày đặc, như mạng nhện điên cuồng lan tràn. "Đại Mộng Pháp Tướng nhà ngươi bá đạo vậy sao?" "Thiên Kiếp Pháp Tướng của Chân Ma Tông, có vẻ hơi tà môn." Tu sĩ của Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông kinh hãi, gần như đồng thanh, rồi đều im lặng.

Hai loại pháp tướng dung hợp, sức mạnh quá đáng sợ, vượt qua

cả cự đầu bình thường. "Ngũ Hành Đại Độn, Hỏa Độn!" Một tiếng ngâm khẽ vang lên, trong thần thức cảm ứng của Diệp Bất Phàm, phân thân Hồng Y dưới lòng đất đột nhiên biến mất.

Sắc mặt hắn hơi biến, pháp tướng vạn trượng đột nhiên xoay người, một cước đá về phía hư không sau lưng. "Hống!" Hắc long xé rách hư không, gầm thét lao tới cắn xé, hai bên va chạm, hắc long phảng phất như bong bóng mộng ảo vỡ tan.

Huyễn ảnh! "Không ổn!" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, cảm giác sau gáy đau nhói, một mối đe dọa lớn ập đến, hai tay bắt quyết, pháp tướng đen kịt to lớn đột nhiên thuấn di.

Tuy nhiên hồng quang bao phủ, không gian phạm vi mười vạn dặm phảng phất như làm bằng đá, căn bản không thể thuấn di.

Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, không thể không thi triển luyện thể cấm kỵ pháp 《Đại Nhiên Huyết Độn Thuật》, khí huyết bàng bạc bùng cháy, sát na viễn độn.

Nhưng vẫn chậm hơn một chút. "Vèo!" Một đạo phi kiếm màu đỏ xé toạc hư không, trong nháy mắt xuyên qua cánh tay phải của pháp tướng.

Vết thương không lớn, chỉ khoảng một thước.

Đối với pháp tướng vạn trượng mà nói không đáng kể, nhưng tại vết thương lại có một tia lửa bùng lên, tia lửa càng ngày càng lớn, với tốc độ kinh khủng lan tràn khắp cánh tay pháp tướng.

Sau đó là thân thể, lao thẳng đến bản tôn Diệp Bất Phàm ở lồng ngực. "Một trong Tam Muội Chân Hỏa, Dân Hỏa!" Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể xao động, gần như muốn bốc cháy, sắc mặt hắn lại biến.

Loại lửa này, chuyên đốt pháp lực!

Chương 337

Pháp lực càng mạnh, đốt càng nhanh!

Mà đúng lúc này, những đòn tấn công liên tiếp như cuồng phong mưa rào ập đến.

Phân thân Hồng Y sắc mặt lạnh lùng, một tay đánh ra một đạo kiếm quang màu xanh ngút trời, như tia chớp đâm về phía bản tôn Diệp Bất Phàm.

Căn bản không cho Diệp Bất Phàm cơ hội thở dốc.

Tốc độ của nó quá nhanh.

Diệp Bất Phàm không có cách nào vừa áp chế Dân Hỏa, vừa đối phó với kiếm quang sát chiêu của phân thân Hồng Y.

Hơn nữa kiếm quang là công kích thần hồn, không thể cứng rắn chống đỡ! "Bạo!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ hung ác, nhục thân cùng pháp tướng cùng nhau nổ tung. "Ầm ầm ầm" phảng phất như hàng trăm triệu tấn vũ khí hạt nhân phát nổ, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ, cả thế giới rung chuyển, hoang nguyên trực tiếp sụp đổ, bùn đất như rồng đất cuộn lên trời cao.

Sóng xung kích xuyên qua trời đất, một số tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ tại chỗ bị quét bay vạn dặm, ho ra máu, tinh thần uể oải. "Tên này điên rồi!" Một cánh tay của Chân Dương Đại Chân Quân nổ nát, kinh hãi tột độ.

Động tĩnh này, có thể so với cự đầu tự bạo.

May mà khoảng cách xa.

Gần hơn một chút, hắn phải bị nổ chết! "Tự bạo, hắn thật sự không sợ chết." Ác Mộng, Huyễn Thần, Lăng Thiên Kiếm Quân và các

cự đầu khác cũng kinh hãi, lập tức lùi xa. "Hỏa Long Thuẫn!" Phân thân Hồng Y ở trung tâm nhất chỉ kịp tế ra một tấm khiên lớn màu lửa, dưới sóng xung kích "răng rắc" vỡ nát, ngay cả ngón tay cầm khiên cũng bị chấn nát, thân ảnh như sao băng, đâm vào sâu trong lòng đất. "Lão cáo già, sống hơn ba nghìn năm sắp thành tinh rồi." Một giọt máu hiện ra ở ngoài ngàn dặm, trong nháy mắt tái tạo lại nhục thân.

Bảo y đỉnh cấp đã sớm bị nổ nát, trần truồng. "Quang Âm Tự Tiễn!" Diệp Bất Phàm không kịp để ý đến thương thế, càng không có thời gian mặc quần áo, giương cung lắp tên, một mũi tên màu trắng xuyên qua hư không, bắn về phía sâu trong lòng đất. "Đùng!" Mũi tên bắn vào lòng đất, một tiếng nổ trầm đục, ngay sau đó phân thân Hồng Y từ lòng đất thoát ra, một khuôn mặt già nua đến cực điểm, phảng phất như bị rút đi sinh cơ và tuổi thọ.

Mà trên bảng hệ thống của Diệp Bất Phàm, lại hiện ra một dòng chữ. 【Phụ diện nghịch chuyển, tuổi thọ bổ sung tám mươi năm.】 "Tổn hại thọ mệnh của ta, ngươi thật đáng chết!" Phân thân Hồng Y chấn nộ, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Người sau căn bản không thèm để ý đến y, giương cung lắp tên, xoay người bắn về phía một ngọn núi lớn cách đó vạn dặm. "Ầm!" Ngọn núi đó nổ tung, bị nổ thành tro bụi, trong lúc hư không rung chuyển, một bóng người chật vật bước ra.

Chính là phân thân Hồng Y.

Kẻ vừa nói chuyện, chỉ là huyễn ảnh giả thân.

Dáng vẻ trẻ con, dung mạo già nua, bệnh tật, giống như một ông lão nhỏ bé sắp lâm chung. "Xem thường ngươi rồi." Phân thân Hồng Y sắc mặt tái xanh.

Kinh nghiệm chiến đấu của y phong phú, chuỗi công thế vừa rồi, đổi lại là bất kỳ cự đầu nào cũng không thể chống đỡ, chắc chắn sẽ

chết.

Nhưng tên này, dựa vào Tích Huyết Trọng Sinh của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, trực tiếp tự bạo, dùng cách này để cản trở công thế và tiến hành phản kích.

Quá quyết đoán.

Cũng quá khó đối phó! "Tuy nhiên, sau khi tự bạo, nhục thân và Nguyên Anh của ngươi cũng bị trọng thương, tiếp theo, ngươi lấy gì đấu với ta?" Phân thân Hồng Y cười lạnh, phất tay sáu đạo phi kiếm màu lửa đỏ chặn đường lui của Diệp Bất Phàm, bao vây lại.

Mỗi thanh phi kiếm đều là đại sát khí gần cấp năm.

Trên đó còn dính Dân Hỏa, ai dính vào người nấy chết. "Vậy sao?" Diệp Bất Phàm quả thực đã trọng thương, Nguyên Anh, thần hồn, khí huyết suy yếu nghiêm trọng, nhưng không sao cả.

Thúc đẩy Mộc Chi Nhục Thân, điên cuồng hấp thụ mộc linh khí của trời đất, tu phục khí huyết nhục thân. "Đoạn Chỉ, Đoạn Chỉ..." Diệp Bất Phàm chặt đứt mười ngón tay, cản trở phi kiếm màu lửa đỏ, Nguyên Anh vốn đang suy yếu bỗng nhiên phấn chấn trở lại, toàn thân pháp lực lại lần nữa cường thịnh.

Phân thân Hồng Y cười lạnh, thi triển mấy loại cấm kỵ thần thông, hắc long, cây kéo khổng lồ lao về phía Diệp Bất Phàm.

Tác dụng phụ của những thần thông này rất lớn, nhưng y không sợ.

Y chỉ là phân thân, chết thì chết thôi. "Thiên Địa Vi Cục, Thiên Địa Vi Cục, Thiên Địa..." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, liên tiếp thi triển mấy lần, từng bàn cờ như không cần tiền ném về phía những thần thông kia.

Tuy nhiên, giống như châu chấu đá xe, bàn cờ nhanh chóng tan

biến, căn bản không ngăn được hắc long và cây kéo lớn kia. "Chỉ là nhân khí thần thông, có tác dụng gì?" Phân thân Hồng Y cười nhạo, toàn lực thúc đẩy sáu thanh phi kiếm, kích nát Đoạn Chỉ, tấn công về phía Diệp Bất Phàm.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt y cứng lại.

Diệp Bất Phàm vốn đang trọng thương suy yếu như vừa uống thuốc đại bổ, mười ngón tay mọc lại đầy đủ, sắc mặt hồng hào, khí huyết, thần hồn, Nguyên Anh đều nhanh chóng cường thịnh trở lại. "Phanh phanh" mấy tiếng, mười hai thanh Chân Ma Kiếm chém nát thần thông của đối phương. "Chỉ là cấm kỵ thần thông, thì tính là gì?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, liên tiếp thi triển Đoạn Chỉ và các thần thông khác, căn bản không trông mong sát thương Hồng Y, hoàn toàn là để kích hoạt nghịch chuyển phụ diện của hệ thống.

Dùng để chữa thương. "Ngươi con mẹ nó..." Phân thân Hồng Y chấn kinh, phẫn nộ hét lớn: "Ngươi ăn cái gì vậy, đồ chó chết?" Y cuối cùng cũng biết Tử Quần La Lỵ đã bại như thế nào.

Chớp mắt vài cái, trạng thái đã hồi phục.

Ai có thể đánh chết hắn? "Vù ——" Thình lình, hư không sau lưng Diệp Bất Phàm vỡ tan như gương, một con bạch hổ như thực chất bất ngờ vồ tới.

Năm móng vuốt như móc câu thép to lớn, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Không một tiếng động.

Phân thân Hồng Y thấy vậy, ánh mắt lộ ra vẻ tươi cười, âm thầm bắt quyết.

Gần như ngay khi năm móng vuốt của bạch hổ chỉ còn cách sau lưng Diệp Bất Phàm mười trượng, hắn mới phát giác, sắc mặt hơi biến, đột nhiên dịch ngang sang trái trăm trượng. "Bạch Hổ cự đầu!

Ngươi muốn tìm chết?

Ngươi ——" "Ầm!" Tuy nhiên vừa dịch ngang, hư không bên trái gần trong gang tấc, phân thân Hồng Y đột nhiên xuất hiện, gần như đồng bộ với Diệp Bất Phàm.

Thời cơ nắm bắt chính xác, không sai một ly.

Bất cứ ai cũng không có thời gian phản ứng. "Khoảng cách gần như vậy, ngươi còn tránh thế nào?" Phân thân Hồng Y cười lạnh, phun ra từng trận sương đen, bao phủ chặt lấy Diệp Bất Phàm.

Hắn la hét thảm thiết, huyết nhục đều đang tan rã.

Sương mù này, tên là Hắc Ma Vụ, là bảo vật y luyện chế ngàn năm, không chỉ dung nhập Dân Hỏa, mà còn có thể thiêu đốt huyết nhục, tuyệt đối không có khả năng Tích Huyết Trọng Sinh.

Trong nháy mắt.

Diệp Bất Phàm biến thành một vũng chất lỏng màu đen hôi thối. "Chết rồi?" Bạch Hổ cự đầu sải bước đi tới, nhìn chằm chằm vũng chất lỏng màu đen.

Phân thân Hồng Y thấy vậy, nhíu mày, đột nhiên sắc mặt đại biến: "Không ổn!

Đây là thể dung hợp của nhục thân hắn và Chân Ma phân thân!

Trúng kế rồi!" Đột ngột quay đầu nhìn lại.

Ngàn dặm xa, một giọt máu tươi tái tạo lại thân ảnh của Diệp Bất Phàm.

Mái tóc trắng bay loạn, đôi mắt lạnh như băng, tay lớn nắm chặt cây cung lớn Lưu Kim, một tay kéo dây, khí thế như tiên vương chuyển thế, lại như Hậu Nghệ đứng trên đỉnh núi lớn, giương cung bắn mặt trời. "Nói về đánh lén, Bạch Hổ cự đầu, ngươi phải gọi ta

một tiếng tổ tông." "Nhưng cũng may có ngươi đánh lén, nếu không Hồng Y sẽ không dễ dàng mắc bẫy." Diệp Bất Phàm đứng trên cao nhìn xuống, biểu cảm lạnh lùng, khí huyết phun trào, cơ bắp cánh tay cuồn cuộn, sức mạnh bùng nổ ngưng tụ hai tay, dây cung bị kéo căng ra năm ngón tay. "Kéo nữa!" Hắn không dừng lại, pháp lực sánh ngang với Nguyên Anh cự đầu như sông lớn biển cả cuồn cuộn, dung hợp với khí huyết.

Dây cung lại lần nữa bị kéo động.

Mười ngón tay!

Đây là cực hạn của Diệp Bất Phàm, phảng phất như có một ngọn núi Thái Sơn đang so kè với hắn, không thể kéo thêm nữa.

Chương 338

Cả người khí huyết, thần hồn, pháp lực phảng phất như bị hút cạn, tại chỗ chỉ còn da bọc xương. "Ông!" Thiên địa đảo lộn, phong cảnh đẹp đẽ của vạn dặm non sông như một bức tranh, toàn bộ bị hút vào Cung Hậu Nghệ, hình thành một mũi tên Sơn Hà.

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ trong chớp mắt. "Cung Hậu Nghệ!

Ngươi lại dám kéo Cung Hậu Nghệ?!" Thi Đế há hốc miệng, khó tin.

Món đồ này ở trong tay y mấy năm, nhưng sau khi bị phụ thân cảnh cáo, căn bản không dám kéo, nếu không với tu vi của y, chắc chắn sẽ bị hút thành xác khô. "Chạy!" Sắc mặt phân thân Hồng Y kinh hãi, không cần suy nghĩ, tóm lấy cây dù đỏ đang bao phủ bầu trời, thi triển Hỏa Đạo Đại Độn, chạy trốn về phía xa.

Chớp mắt, đã ở ngoài vạn dặm.

Môn độn thuật này đã xuất thần nhập hóa, hoàn toàn không phải là thứ Nguyên Anh cự đầu bình thường có thể sánh được. "Vèo!" Diệp Bất Phàm buông dây cung, mũi tên Sơn Hà gây ra tiếng nổ siêu thanh, bắn về phía phương hướng phân thân Hồng Y chạy trốn.

Tốc độ quá nhanh.

So với nó, cả bầu trời, núi rừng, tất cả động tác của Nguyên Anh đều trở nên chậm chạp vô cùng. "Không!" Phía xa, phân thân Hồng Y phảng phất như một vầng mặt trời rực rỡ, ngọn lửa ngút trời, "ầm" một tiếng, tại chỗ bị mũi tên bắn nổ, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Mũi tên tan ra, hình thành một bức tranh Sơn Hà, những đốm lửa

rơi xuống mặt đất, như mặt trời rơi rụng.

Tĩnh.

Toàn trường tĩnh lặng đến đáng sợ.

Huyễn Thần, Lý Thu Thủy, Ác Mộng, Lăng Thiên Kiếm Quân và nhiều Nguyên Anh khác, toàn thân run rẩy.

Lần đầu tiên, cảm nhận được bóng ma của tử vong. "Uy lực này..." Thi Đế da đầu tê dại, vừa kinh hãi, trong lòng càng thêm hối hận.

Một Nguyên Anh cự đầu, phân thân của Hóa Thần Thiên Quân, ngay cả phản kháng cũng không làm được.

Trực tiếp bị bắn chết tại chỗ! "Sao ta có thể ném đi chí bảo này chứ!" Thi Đế càng nghĩ càng hối hận.

Mà Bạch Hổ cự đầu đánh lén không thành, sắc mặt tái nhợt, kinh hồn bạt vía.

Nhưng khi y nhìn thấy Diệp Bất Phàm bị hút thành xác khô, ngay cả một chút dao động pháp lực cũng không có, tinh thần chấn động mạnh. "Ha ha ha!

Tốt!

Tiểu tử này không bắn được mũi tên thứ hai nữa rồi!" "Nỏ mạnh hết đà!" Bạch Hổ cự đầu lắc mình một cái, hóa thân thành bạch hổ ngàn trượng, lông mao dựng đứng, như kim thép. "Hống!" Hổ gầm núi rừng, âm ba gây ra những làn sóng khí cuồn cuộn, chấn nứt mặt đất, Bạch Hổ cự đầu nhanh như tia chớp, há cái miệng lớn như chậu máu, hung hăng lao về phía Diệp Bất Phàm. "Cơ hội này, ngàn năm khó gặp!" "Bỏ lỡ, muốn giết hắn lần nữa, căn bản không thể!" "Nếu để hắn hồi phục lại, lại tế ra Cung Hậu Nghệ, dưới Hóa Thần ai có thể chống đỡ một mũi tên?

Mối đe dọa quá lớn!" Lý Thu Thủy, Ác Mộng, Lăng Thiên Kiếm Quân và nhiều cự đầu khác ánh mắt cuồng hỉ, sát cơ lộ rõ, lần lượt tế ra pháp bảo.

Phi kiếm, ma đao, ngọc tịnh bình, mộc trượng và các pháp bảo mạnh mẽ khác, từ các góc độ xảo quyệt, hung ác bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Đây đã không còn là vấn đề thèm muốn chí bảo trên người Diệp Bất Phàm.

Mà là liên quan đến tính mạng!

Tất cả những người có mặt đều đã kết thù với hắn, ngày nào đó Diệp Bất Phàm bất ngờ bắn ngươi một mũi tên, không ai có thể chịu nổi. "Vù!" Một trận gió nhẹ thổi qua, Diệp Bất Phàm khô quắt như được thổi phồng lên, khí thế tăng vọt, pháp lực trực tiếp hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Tác dụng phụ của Cung Hậu Nghệ —— nghịch chuyển! "Mẹ kiếp, hơi nhiều!" Diệp Bất Phàm cảm giác mình sắp bị căng nổ, Nguyên Anh nứt ra những vết nứt, pháp lực như không cần tiền tràn ra ngoài.

Pháp lực mà hệ thống nghịch chuyển bổ sung lại, ít nhất là gấp đôi ban đầu!

Lần đầu tiên, bị hệ thống bổ sung lại gây thương tích.

Cứ thế này, Nguyên Anh sẽ nổ tung! "A a a!" Diệp Bất Phàm đau đớn không chịu nổi, không thể không kéo Cung Hậu Nghệ ra.

Dường như đã tìm thấy lối thoát, sơn hà hội tụ, pháp lực rót vào mũi tên Sơn Hà.

Thân thể căng phồng lại lần nữa khô quắt xuống, Nguyên Anh cũng suy yếu đi. "Ngươi!

Ngươi!

Ngươi!" Đôi mắt hổ của Bạch Hổ cự đầu trợn tròn, lắp bắp, đầy vẻ không thể tin.

Não bộ đều đứng hình.

Bốn móng hổ theo phản xạ cắm vào lòng đất, cày ra những rãnh dài, phanh gấp. "Đệt!" Bạch Hổ cự đầu kinh hãi, văng tục, quay đầu cắm bốn chân chạy như điên. "Ầm!" Mũi tên còn nhanh hơn, do pháp lực của Diệp Bất Phàm quá nhiều, lần này uy lực của mũi tên vượt qua lần trước.

Bạch Hổ cự đầu kinh hãi tột độ, tế ra quang thuẫn, hắc tháp và mấy kiện pháp bảo phòng ngự khác.

Tuy nhiên những pháp bảo đủ để chống đỡ đồng cấp này, lại như giấy hồ, bị mũi tên Sơn Hà nghiền nát như chẻ tre, "phanh" một tiếng, Bạch Hổ cự đầu nổ tung, Càn Khôn Đại, pháp bảo, Nguyên Anh, thần hồn toàn bộ bị bắn nổ, ngay cả tro tàn cũng không còn.

Huyễn Thần cự đầu và những người khác đang chuẩn bị xông lên ở bốn phía đều ngây người. "Mẹ nó, sao có thể?

Không những không bị hút chết, ngược lại mũi tên sau còn mạnh hơn mũi tên trước?

Cái quái gì vậy?" Thi Đế ba hồn bị dọa mất hai, kinh hãi tột độ.

Ngay cả việc hấp thu tiên linh khí của Anh Biến Trì cũng không dám, quay đầu liền chạy. "Mau đi!!!" Lý Thu Thủy cũng hồn bay phách lạc, tóm lấy cổ áo Chân Dương Đại Chân Quân, thi triển toàn tốc chạy trốn về phía xa.

Trong mắt hắn, Diệp Bất Phàm đã được đánh đồng với "sinh vật không xác định".

Chỉ có vị hôn thê năm trăm cân cũng là sinh vật không xác định mới có thể so kè với hắn. …… "Tên quái vật này không ổn rồi, rời khỏi đây mau!" "Nhưng Anh Biến Trì..." "Anh Biến Trì cái con khỉ!

Mạng nhỏ quan trọng hơn, mau chạy!" Chân Ma Đại Trưởng Lão, Ác Mộng, Huyễn Thần và các cự đầu khác cũng nhận ra trạng thái bất thường của Diệp Bất Phàm, mỗi người đều thi triển độn thuật, tranh nhau bỏ chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Trong số đó, Lăng Thiên Kiếm Quân tu luyện Kiếm Đạo, tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt đã đuổi kịp Lý Thu Thủy rồi vượt qua. "Ở Bạch Trú Bí Cảnh, tên này đã vô địch rồi, mà còn hơn nửa năm nữa mới đến ngày mở cửa." Thân thể yêu kiều của Đạm Đài Sương, một vẻ đẹp tuyệt thế vô song, lạnh toát.

Thiên kiêu ở Tiên Thổ nhiều như mây, cũng có những quái vật đấu pháp hiếm thấy có thể vượt cấp giết người, nhưng sau đó bản thân không chết cũng tàn phế.

Loại như Diệp Bất Phàm, vừa bước vào hàng Đại tu sĩ đã có thể sánh ngang với những kẻ hung hãn trần đời dưới Hóa Thần.

Tuyệt thế vô song!

Nửa năm, đủ để Diệp Bất Phàm giết sạch cả bí cảnh. "A a a!" Diệp Bất Phàm khô quắt như một quả bóng bơm hơi, thân hình phình to, Nguyên Anh gần như muốn nứt ra.

Pháp lực như hồng thủy vỡ đê, cuồng dũng khắp nơi, trời đất đều tràn ngập những gợn sóng pháp lực hỗn loạn.

Càng lúc càng đau đớn. "Không ổn rồi, rốt cuộc hắn bị làm sao vậy?" Chu Tước lo lắng đi vòng quanh, lần đầu tiên thấy Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ mặt đau đớn như vậy.

Trước đây, mặt hắn toàn là vẻ sung sướng.

Con thỏ đã tồn tại mấy trăm vạn năm trên đời cũng không thể tin nổi, lần đầu tiên thấy một kẻ sắp bị pháp lực căng chết.

Tiểu nữ anh bị vẻ mặt méo mó của Diệp Bất Phàm dọa cho khóc thét tại chỗ, vội vàng bò tới: "Sư phụ." "Nữ anh này có lẽ..." Thỏ tử thấy vậy, nhìn chằm chằm tiểu nữ anh, lộ vẻ do dự. ... "Lần thứ nhất đã không chịu nổi, lần thứ hai càng không xong, nếu dùng Hậu Nghệ Cung nữa, hậu quả chỉ càng thêm nghiêm trọng." "Nhưng không kéo cung thì tôi bây giờ cũng toi đời." Diệp Bất Phàm nghiến răng đến chảy máu, ép mình phải bình tĩnh lại.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa từng nghĩ mình sẽ bị hệ thống bồi bổ đến chết.

Chương 339

Bây giờ trước mắt chỉ có một con đường.

Hủy đi Nguyên Anh, để lại một giọt máu trốn thoát.

Nhưng sau này tái tạo lại nhục thân, chỉ có thể tu luyện lại từ Luyện Khí.

Có kinh nghiệm rồi, trở về đỉnh phong sẽ nhanh hơn trước.

Nhưng không còn thực lực mạnh mẽ, chưa nói đến việc có thể sống sót trong bí cảnh nguy hiểm hay không, dù có ra ngoài an toàn cũng không thoát khỏi sự truy sát của Tiên Thổ.

Bói toán, thuật ẩn nấp, tất cả đều phải dựa trên nền tảng tu vi mạnh mẽ mới có thể phát huy hết tác dụng. "Trước khi hủy Nguyên Anh, phải kéo vài kẻ chết chung đã!" "Giảm bớt uy hiếp!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ tàn nhẫn, giương cung lắp tên, dây cung được kéo rộng mười lăm ngón tay, "Oanh long long" cả thiên địa rung chuyển, dường như không thể chịu nổi uy lực của mũi tên này.

Tiên Thổ, phần lớn là do con người tạo ra, không có đại năng trấn giữ gia trì, rất không vững chắc. "Ông!" Một mũi tên bắn ra, thế giới như một tấm màn lớn, trong nháy mắt bị xé toạc một vết nứt đen dài.

Uy lực đã có thể uy hiếp Hóa Thần. "Diệp Bất Phàm!

Có gì từ từ nói, ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, thân bất do kỷ!" Vạn dặm xa, Chân Ma Đại Trưởng Lão thấy vậy thì sắc mặt kinh hãi, dường như không ngờ Diệp Bất Phàm lại nhắm vào lão đầu tiên, lão liều mạng vận chuyển thần thông phòng ngự, pháp bảo phòng ngự.

Thế nhưng tất cả đều là vô ích.

Cả người lão như con rối rách, bị mũi tên xuyên qua, xé nát, mọi dấu vết đều tan biến.

Chân Ma Đại Trưởng Lão, chết! "Uy lực của Hậu Nghệ Cung mạnh hơn rồi!" Lý Thu Thủy, Lăng Thiên Kiếm Quân và những người khác đã chạy xa hơn năm vạn dặm, thần thức cũng không thể cảm ứng được, thần thông bình thường không thể tấn công xa đến vậy.

Nhưng cảm giác nguy hiểm trong thâm tâm họ ngày càng mạnh, họ quả quyết thi triển độn thuật có tác dụng phụ rất lớn, liều mạng chạy trốn. "Pháp Nhãn Thông!

Thiên Nhãn Thông, mở!" Diệp Bất Phàm không thể khóa chặt Lý Thu Thủy và những người khác, thậm chí các cự đầu khác cũng đã chạy thoát khỏi phạm vi khóa của thần thức.

Mắt thường không thấy nổi một bóng ma, chỉ có vài tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, Kim Đan lác đác.

Diệp Bất Phàm không có hứng thú với mấy con gà yếu này, quả quyết mở đồng thuật.

Trong chốc lát, thị lực được kích phát đến mức chưa từng có, có thể nhìn thấy cự đầu Huyễn Thần và Ác Mộng ở cách hai vạn dặm.

Tu sĩ của Vô Ưu Tông giỏi về đại mộng, huyễn thuật, nhưng phương diện độn thuật lại không bằng các thế lực bá chủ khác. "Diệp đạo hữu, oan gia nên giải không nên kết!" Cự đầu Ác Mộng ở cách hai vạn dặm cảm ứng nhạy bén, nhận ra mình bị theo dõi, lập tức hồn bay phách lạc.

Lão nhanh chóng bấm quyết, thần hồn tiến vào mộng cảnh, một không gian khác. "Đùng!" Đáp lại lão là một mũi tên to lớn lạnh lẽo, thân thể bị bắn nổ, trong hư không truyền ra tiếng kêu thảm thiết, hiện

ra một đạo thần hồn.

Thần hồn từng tấc nổ tung, tiêu tán giữa thiên địa. "Trốn sang không gian khác cũng không thoát được?" Cự đầu Huyễn Thần ở không xa kinh hãi, hai tay bấm quyết, phân ra hàng ngàn đạo huyễn ảnh.

Mỗi một đạo huyễn ảnh đều vô cùng chân thật, dù là thần thức dò xét, thậm chí là đồng thuật cũng không nhìn thấu.

Đây chính là điểm đáng sợ của Huyễn Thần, không tu luyện《Vô Ưu Kinh》, cũng không tu luyện《Đại Mộng Tiên Kinh》, mà tu luyện Huyễn Đạo Bảo Điển, hàng loạt huyễn ảnh xông lên, cùng cấp không thể phân biệt thật giả, chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn. "Ngươi không giết được ta!" Huyễn Thần gào thét, ngàn đạo huyễn ảnh chạy trốn về bốn phương tám hướng. "Hay là ngươi và ta cạn chén tương phùng, cùng nhau mưu đồ tạo hóa Quảng Hàn Cung thì sao?

Vô Ưu Tông của ta có bản đồ lộ trình chi tiết của Quảng Hàn Cung, một nửa tạo hóa ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, có thể tiết kiệm cho ngươi phần lớn thời gian tìm kiếm!" "Cự đầu Ác Mộng đã chết, Tiên Thổ tất nhiên sẽ chấn nộ, tra xét đến cùng!

Ta có thể làm tai mắt cho ngươi!" Lợi ích, uy hiếp, người bình thường đều không chống đỡ nổi.

Tiếc là lão đã đánh giá quá thấp sát tâm của Diệp Bất Phàm. "Vút!" Một đạo mũi tên vượt qua hai vạn tám ngàn dặm, bắn trúng một trong những thân ảnh một cách chuẩn xác không sai sót. "A a a!" Huyễn Thần kêu thảm, máu nhuộm trời cao, mũi tên sơn hà ghim lão chết trên một ngọn núi lớn nguy nga, "ầm" một tiếng, rừng núi khắp nơi bị xé nát, cùng với ngọn núi bị bắn nổ tung.

Huyễn Thần, chết!

Mặt trời trên cao, nắng gắt như thiêu, không ai cảm thấy nóng bức, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát. "Năm mũi tên, bắn chết năm vị cự đầu Nguyên Anh!

Chuyện động trời a!" Một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ may mắn chạy thoát ra ngoài một vạn dặm chấn động.

Họ đã thấy năm mũi tên, tuy không thấy cảnh tượng cự đầu bị bắn chết, nhưng đến cảnh giới của họ, Nguyên Anh cũng có thể cảm ứng mơ hồ. "Ngoại giới chiến tranh khắp nơi, cũng không có nhiều cự đầu chết như hôm nay, tin tức này nếu truyền ra ngoài, Nam Hồng Vực e là sẽ có một trận địa chấn thật sự." Đến tầng thứ cự đầu, cùng lắm là trọng thương, muốn chết đâu có dễ dàng như vậy?

Trừ phi Hóa Thần Thiên Quân ra tay. "Người này, chắc là không nhớ đến tiểu nhân vật như ta, mau đi mau đi." Trong một khu rừng, Nhạc Lão Quái run rẩy bước đi.

Lão thậm chí không dám bay nữa.

Người này, chính là trưởng lão của Chân Ma Tông, lúc Diệp Bất Phàm mới đến, chưa vào Yến Đô đã bị Trần Lão Quái và Nhạc Lão Quái chặn đường hỏi chuyện.

Khi đó, Diệp Bất Phàm hết sức cẩn thận, một tiếng tiền bối, hai tiếng tiền bối.

Bây giờ.

Lão ngay cả tư cách bị Diệp Bất Phàm nhắm đến cũng không có.

...

Trên không Anh Biến Trì, gió lớn gào thét, thổi tung mái tóc bạc trắng.

Diệp Bất Phàm đứng sừng sững như một xác khô, tay cầm Hậu Nghệ Cung, nhìn ra xa trời đất trống rỗng, có chút cảm giác "ngừng

chén ném đũa không nuốt nổi, rút kiếm bốn bề lòng mịt mờ". "Ầm!" Hệ thống trong cơ thể đã nghịch chuyển phản bổ xong.

Pháp lực còn cuồn cuộn hơn trước đã căng phồng Nguyên Anh, cánh tay nhỏ bé vỡ nát, từ chỗ gãy pháp lực như hồng thủy tuôn ra ngoài.

Pháp lực phản bổ đã vượt quá hắn mười lần.

Cho dù liều mạng thi triển thần thông cũng không kịp nữa. "Toang rồi." Diệp Bất Phàm thở dài một tiếng, duỗi ngón tay bắn ra một giọt máu.

Đến nước này, thần hồn và Nguyên Anh đã hòa làm một, Nguyên Anh mất đi, thần hồn dù có miễn cưỡng thoát ra, không chết cũng phải lột một lớp da.

Trong thời gian ngắn không đoạt xá, hoặc là tiêu tán, hoặc là trở thành quỷ tu.

Thần hồn của Hóa Thần mạnh mẽ, thiên nhân hợp nhất, không có nỗi lo này.

Diệp Bất Phàm lại khá đặc biệt.

Hắn có hai Nguyên Anh, thiếu một cái cũng không chết, có thể tu luyện lại. "Bắt đầu lại từ đầu, nói thì dễ?

Không cam tâm a." Diệp Bất Phàm trong lòng phiền muộn.

Thỏ tử bay tới, gấp gáp nói: "Mau để Nguyên Anh bay ra!

Để tiểu nữ anh hút!" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, không nghĩ ngợi gì, Nguyên Anh gần như bị căng nổ bay ra ngoài. "Mau!

Hút cánh tay của nó!

Hút theo chỗ gãy!" "Tiểu nữ anh này trong cơ thể có bản nguyên không gian!

Pháp bảo còn có thể nuốt chửng, huống chi là pháp lực!

Để nó thử xem, đây là cơ hội duy nhất của ngươi." Thỏ tử xách tiểu nữ anh lên, lo lắng nói. "Hu hu...

Sư phụ, người đừng chết." Tiểu nữ anh mặc váy trắng nhỏ, chỉ biết ôm đùi Diệp Bất Phàm khóc nức nở, nghe thỏ tử nói cũng không để ý, vẫn cứ khóc không ngừng. "..." Thỏ tử có chút sụp đổ.

Có phương án giải quyết cũng vô dụng, tiểu nữ anh ngốc nghếch, cái gì cũng không biết a! "Phụt!" Cánh tay còn lại của Nguyên Anh mười tuổi của Diệp Bất Phàm cũng bị pháp lực xung kích nổ tung.

Chẳng mấy chốc, một cái chân cũng không còn.

Chương 340

Pháp lực như biển cả, ngàn dặm xung quanh đều bị lấp đầy.

Chu Tước tức không chịu nổi, hung hăng nói: "Mau hút đi." Tiểu nữ anh bị dọa sợ, chui vào lòng Diệp Bất Phàm, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Diệp Bất Phàm thấy mình sắp toi, trong lúc nguy cấp nảy ra ý hay, nhanh như chớp lấy ra một món pháp bảo bằng gỗ, gọt thành hình núm vú, gắn vào chỗ cánh tay bị gãy: "Con ngoan, lại đây, bú sữa nào." "Nga." Tiểu nữ anh nín khóc, bò qua cắn lấy núm vú gỗ bắt đầu hút sữa, hai má phồng lên.

Trong nháy mắt.

Pháp lực đang muốn nổ tung của Diệp Bất Phàm bị hút sạch, chui vào bụng nhỏ của tiểu nữ anh.

Một lát sau.

Chín mươi chín phần trăm pháp lực đã bị hút đi, Nguyên Anh hoàn toàn ổn định, tuy đầy vết nứt, nhưng chỉ cần có thời gian là có thể tu phục hoàn toàn.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm. "Thế này mà cũng được à?" Thỏ tử kinh ngạc đến đứng hình: "Ngươi có nghề tay trái là vú em à?" Chu Tước cũng có vẻ mặt kỳ quái. "Đừng ăn nữa, mẹ con sắp hết sữa rồi." Diệp Bất Phàm thấy Nguyên Anh khô quắt đi, ảm đạm vô quang, sợ hãi vội vàng lùi lại, vứt núm vú đi. "Con... con vẫn chưa ăn no." Tiểu nữ anh ấm ức xoắn xoắn váy nhỏ.

Sữa của sư phụ không giống những gì bé ăn trước đây, nhưng rất tinh thuần, sạch sẽ, rất ngon. "Con ngoan, hôm khác ăn tiếp nhé." Diệp

Bất Phàm cười lớn, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Sau này dù đối mặt với Hóa Thần Thiên Quân, dựa vào Hậu Nghệ Cung, dù không giết được cũng có thể làm bị thương!

Có nữ anh ở đây, pháp lực phản bổ không còn là mối họa ngầm nữa! "Đồ nhi của ta có tư chất Đại Đế, sư phụ cho con ăn vặt trước nhé." Diệp Bất Phàm càng nhìn tiểu nữ anh càng thích, ném cho bé vài món pháp bảo, không phải Phương Thiên Họa Kích thì cũng là đại chùy.

Cô bé nín khóc mỉm cười, vui vẻ ôm pháp bảo gặm. "Ngươi cuối cùng cũng bình an rồi." Thiên Cơ Nữ Đế bước tới, tươi cười rạng rỡ. "Ở đây chỉ có mấy người chúng ta, mau chóng tu luyện đột phá đi, thương thế của ta rất nặng, không thể uy hiếp đám người kia quá lâu." Diệp Bất Phàm vẻ mặt ngưng trọng, dặn dò.

Thương thế của Nguyên Anh quá nặng, gần như sụp đổ, nặng hơn nhiều so với trước đây.

Cần thời gian dài thi triển thần thông, dựa vào tác dụng phụ nghịch chuyển để tu phục. "Được." Thiên Cơ Nữ Đế không hỏi nhiều, cũng không nói nhiều, lập tức tiến vào Anh Biến Trì tu luyện.

Lôi hải đã tan hết, trở lại yên tĩnh.

Diệp Bất Phàm và Chu Tước cũng tiến vào trong trì, một người hồi phục, một người tu luyện.

Cái mông nhỏ của tiểu nữ anh ngồi trên tế đàn, nghiêm túc vật lộn với pháp bảo.

Một khung cảnh tường hòa hiếm thấy. ...

Ngoại giới.

Lam Ảnh Quốc, trên một mảnh hoang nguyên.

Bên cạnh một vòng xoáy khổng lồ, từng bóng người đứng sừng sững, đều là nhân mã của các thế lực lớn.

Ba vị Hóa Thần Thiên Quân đang nhắm mắt ngồi thiền trên cao.

Địa vị cao nhất là Lục giai Thiên Cơ Sư, khách đến từ Ma Thổ – Mặc Thượng Sư. "Năm vị cự đầu Nguyên Anh bị giết, Diệp Bất Phàm quả thật có tài." Mặc Thượng Sư đột nhiên mở mắt.

Con ngươi tràn đầy vẻ tang thương, hiếm thấy lộ ra vẻ kinh ngạc. "Xuân Thu cũng chết rồi." Khóe miệng phân thân Hồng Y rỉ ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, khí tức nhanh chóng suy yếu, trong mắt không giấu được vẻ kinh hoàng.

Thái Huyền Thiên Cơ cũng đột nhiên mở mắt, vẻ mặt tức giận: "Diệp Bất Phàm!" Đối với Vô Ưu Tông mà nói, Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ, thật sự không là gì, chỉ cần chịu bỏ ra tài nguyên, luôn có thể tạo ra một vài người.

Nhưng cự đầu Nguyên Anh, cộng thêm Ác Mộng vừa đến không lâu, chỉ có năm vị, căn bản không phải là tài nguyên có thể tạo ra được, quá khó bồi dưỡng.

Bây giờ một lúc mất đi hai vị.

Có thể nói là tổn thương gân cốt.

Chỉ có Hồng Hà Thiên Quân của Thiên Tiên Tông lộ ra vẻ khác thường, cẩn thận cảm ứng, khí tức của Lăng Thiên Kiếm Quân và Huyền Nữ vẫn còn, không có tổn thất gì. "Tán Tu Liên Minh của ta, Bạch Hổ chết rồi." Thanh Long cự đầu ngồi xếp bằng trong hư không, giọng nói trầm thấp, điên cuồng kìm nén sự phẫn nộ trong lòng.

Khác với Hồng Y, Thái Huyền.

Tứ đại cự đầu của Tán Tu Liên Minh cùng tiến cùng lùi, tương trợ

lẫn nhau, không nói là anh em ruột thịt thì cũng gần như vậy. "Nói như vậy...

Diệp Bất Phàm đã giết liên tiếp năm vị cự đầu Nguyên Anh?!

Sao có thể chứ?" "Sao lại giết nhiều như vậy trong một lúc?

Dù có nghịch thiên, đột phá Đại viên mãn, cũng không thể làm được!" "Bên trong đã xảy ra chuyện gì?" Nhiều thế lực nghe ra vấn đề, vẻ mặt chấn động.

Quá hoang đường. "Tên này, đã trưởng thành đến mức này rồi sao?" Trong trận doanh Yến Quốc, Lão Cảnh Vương vẻ mặt hoảng hốt, Sở Thân Vương bên cạnh càng lộ vẻ phức tạp.

Mấy năm trước, Diệp Bất Phàm khúm núm cầu xin gã cho một cơ hội, trở thành hầu tước, mới có thể chiếm cứ động phủ Nguyên Anh để kết anh.

Mà nay...

đã mạnh hơn cả Thái Thượng Hoàng rồi! "Bên trong chắc chắn đã xảy ra biến cố, chỉ dựa vào một mình Diệp Bất Phàm là không thể, hắn chỉ mới Nguyên Anh trung kỳ." "Bất kể nguyên nhân gì, đợi hắn ra ngoài, cả Nam Hồng Vực sẽ phải điên cuồng." Không ít Nguyên Anh Chân Quân trong lòng run sợ, có một cảm giác nguy hiểm như mưa gió sắp đến.

Đến cấp bậc của họ, nhất cử nhất động đều liên quan đến phạm vi cực lớn, ảnh hưởng đến vận mệnh và sự hưng suy của các tiểu quốc, một chút sơ sẩy, có thể khiến hàng triệu người, hàng chục triệu người chết oan uổng.

Huống chi là Diệp Bất Phàm.

Có thể ảnh hưởng đến sinh tử của những Nguyên Anh như họ! "Không phải nói là năm vị sao?

Còn một vị nữa đâu?" Mọi người nghi ngờ, nhưng rất nhanh đã nhận ra điều bất thường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Hồng Y Thiên Quân, kinh hãi nói: "Hồng Y đã cho phân thân vào trong, cũng chết rồi?!" Phân thân chết, bản tôn cũng sẽ bị phản phệ trọng thương.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều người nắm giữ phân thân thuật nhưng đều không tu luyện, vừa tốn thời gian vừa tốn sức, phân thân chết đi bản tôn mấy chục đến cả trăm năm đừng hòng hồi phục.

Hồng Y Thiên Quân nghe vậy, nội tâm phẫn nộ.

Đến cảnh giới của lão, có thể thi triển thần thông, bắt được khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi phân thân chết. "Phân thân của ngươi, quá yếu rồi." Mặc Thượng Sư lắc đầu thở dài.

Giọng nói rất nhỏ, nhưng quá xát muối vào lòng, Hồng Y Thiên Quân vốn tính tình nóng nảy trực tiếp bị chọc giận. "Ngươi đang sủa bậy cái gì?" Hồng Y Thiên Quân quát: "Tiểu tử kia sắp bị phân thân của ta đánh chết rồi, hắn tại chỗ tự bạo, trong nháy mắt lại hồi phục một cách khó hiểu, cấm kỵ thần thông cứ như không cần tiền mà ném loạn xạ, ta đánh thế nào?" "Ta là vô địch sao?" "Cuối cùng tên đó thấy dân hỏa của ta mạnh mẽ, trực tiếp lấy Hậu Nghệ Cung ra bắn loạn xạ vào phân thân của ta." "Ta làm sao thắng?

Làm sao thắng?" Hồng Y Thiên Quân giận dữ gầm lên: "Trả lời ta!" "Cái quái gì?

Hậu Nghệ Cung bị kéo được rồi sao?

Không phải nói dưới Hóa Thần không thể thúc giục à?" "Có đại sát khí này, chẳng trách có thể săn giết phân thân của Hồng Y." Mọi Nguyên Anh nghe thấy, sống lưng lạnh toát.

Mặc Thượng Sư bị Hồng Y Thiên Quân phun đầy nước bọt, nước miếng rất hôi, hôi đến mức lão phải nhíu mày.

Lão không vui nói: "Lão phu chỉ thuận miệng nói một câu, ngươi hà tất phải kích động?" "Ta làm sao thắng?

Hả?

Trả lời ta!" Hồng Y Thiên Quân mắt đỏ ngầu, uất ức chết đi được, nếu không phải Ma Thổ lên tiếng, lão căn bản sẽ không kết tử thù với Diệp Bất Phàm.

Ngũ Sắc Nguyên Anh, Ma Long Ngọc Tỷ, đối với lão chẳng có ý nghĩa gì! "Ngươi..." Mặc Thượng Sư thấy lão được đằng chân lân đằng đầu, vẻ mặt lạnh băng, một Hóa Thần nho nhỏ lão sẽ không nuông chiều.

Hồng Y Thiên Quân cũng không phải người dễ nói chuyện, cười lạnh một tiếng: "Đừng có ra vẻ với lão tử, tin hay không cái đống nát này ta không quản nữa?" Bản tôn của Mặc Thượng Sư là Luyện Hư, rất mạnh, nhưng không ra được thì lão có gì phải sợ?

Mặc Thượng Sư nhìn chằm chằm lão, trầm mặc một lát rồi nói: "Chờ đi, đợi hắn ra ngoài, dưới thiên la địa võng hắn không thoát được đâu." Hậu Nghệ Cung có thể làm bị thương Hóa Thần.

Nhưng trong đó không bao gồm Hồng Y, dù sao cũng là người đã đi đến cực hạn của Hóa Thần. "Ngươi bói toán chuẩn xác chưa?" Hồng Y Thiên Quân nén lửa giận, lạnh lùng hỏi.

Chương 341

Nếu như trước khi Diệp Bất Phàm mới vào Nam Hồng Vực, lão biết sẽ có cảnh tượng như hiện tại, tuyệt đối sẽ không gây hấn với Diệp Bất Phàm, thứ này chính là một quái thai, tốc độ trưởng thành quá nhanh.

Nhưng bây giờ, đã là không chết không ngừng, chỉ có thể không tiếc bất cứ giá nào để tiêu diệt hắn! "Chuẩn xác." Mặc Thượng Sư nắm chắc phần thắng, thản nhiên nói: "Chỉ cần ra ngoài, vạn vô nhất thất, từ đầu đến cuối đều không mất đi sự khống chế." "Được!

Ta tin ngươi một lần, nếu không thành công, đến lúc Nguyệt Cung, Ma Thổ cần một người có thể bói ra chân thân của hắn, lại có thực lực mạnh mẽ ra tay!" Hồng Y Thiên Quân quả quyết nói: "Phải là Luyện Hư trở lên." Luyện Hư đánh Nguyên Anh, đó chính là lấy pháo lớn bắn muỗi.

Sở dĩ như vậy, Hồng Y Thiên Quân có dự cảm, Diệp Bất Phàm không chết, tương lai có ngày lão và Ma Thổ đều sẽ gặp họa.

Tu sĩ của các thế lực khác nghe vậy, đều kinh hãi, Hồng Y đã công khai nâng Diệp Bất Phàm lên một vị trí cực cao. "Ngươi bói toán những người bên cạnh hắn thế nào rồi?" Hồng Y hỏi. "Người này mệnh phạm đào hoa, phụ nữ không ít, có hai người ta không cách nào bói toán, lai lịch phi thường, nhưng bên cạnh có bốn người, đều ở cùng một vị trí." Mặc Thượng Sư gảy tinh bàn.

Hồng Y ngẩn ra, không thể tin được nói: "Lại có bốn người?

Trừ Hoàng Phủ Tang Du, còn có nữ thần bị đuổi ra ngoài, còn có ai nữa?" Tổ chức tình báo của Chân Ma Tông, quá phế vật. "Một nữ nhân của Yến Quốc, và một tiểu nữ tu, căn cước cách Nam Hồng Vực

quá xa, không thể thăm dò." Mặc Thượng Sư trong mắt lóe lên dị sắc.

Càng bói toán, kết quả càng kỳ quái.

Diệp Bất Phàm, tiểu nữ tu kia, và nữ thần phản bội, đều không thuộc về Nam Hồng Vực. "Bốn người đó ở đâu?" "Tuyết Nhân Cốc." "Cái gì?!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân đột biến: "Diệp Bất Phàm chết tiệt này, gửi người đi trước, lấy Tuyết Nhân Cốc làm nơi trú ẩn?!" Mặc Thượng Sư thản nhiên nói: "Ta sớm đã giao thiệp với bên đó, Tuyết Nữ đã giữ bốn người đó lại, không thả người." "Tiên Thổ sau lưng Tuyết Nữ còn muốn nhúng tay vào?!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân lại biến đổi.

Tiên Thổ kia, có quan hệ rất lớn với Tử Quần La Lỵ. "Không rõ, bắt nữ nhân của hắn để uy hiếp người này, thôi đừng nghĩ nữa, con đường đó không thông." Mặc Thượng Sư rất bất đắc dĩ.

Lão chưa từng gặp Diệp Bất Phàm.

Người này làm việc kín kẽ, không có một chút sơ hở nào.

Trong một lúc, khung cảnh trở nên im lặng, tất cả đều đang yên tĩnh chờ đợi. ...

Trong nháy mắt, Bạch Trú Bí Cảnh đã mở được nửa năm.

Trong Anh Biến Trì, một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra, bóng dáng Diệp Bất Phàm từ trong đó bước ra, nhất cử nhất động đều tràn ngập cảm giác áp bức như thiên uy.

Thương thế đã hoàn toàn hồi phục.

Tu vi của Chu Tước cũng đã đến đỉnh phong Nguyên Anh trung kỳ.

Thiên Cơ Nữ Đế cũng xuất quan, trong thời gian dài như vậy nàng đã bước vào Nguyên Anh đại viên mãn, có hy vọng Hóa Thần. "Đa tạ,

nếu không có ngươi, ta không thể an nhiên đột phá, đã bị người ta cắt ngang giữa đường rồi." Nữ Đế đôi mắt đẹp long lanh, cười duyên nói.

Diệp Bất Phàm nhướng mày: "Cảm tạ thế nào?

Ngủ cùng không?" "Đáng ăn đòn!" Nữ Đế hai tay bấm quyết, một đạo thiên ngoại phi kiếm bay thẳng đến ngực Diệp Bất Phàm.

Sau khi tiến vào đại viên mãn, pháp lực của nàng tăng vọt, đối với việc điều khiển linh khí trong thiên địa càng thêm thuận buồm xuôi gió. "Bốp!" Diệp Bất Phàm khí huyết và pháp lực giao hòa, một cái tát đánh bay phi kiếm, thân ảnh lóe lên, sau đó cặp mông cong của Nữ Đế khẽ rung lên, phát ra một tiếng giòn tan. "Cảm giác không tệ, coi như là báo đáp ngươi đã giúp ta một phen." Diệp Bất Phàm thu tay, cười nhạt nhìn Nữ Đế phong hoa tuyệt đại đang cứng đờ ở đó.

Bị chiếm tiện nghi lớn, Nữ Đế chỉ ngẩn người một chút, vuốt lại mái tóc, nheo mắt nói: "Nếu ngươi có thể giúp ta đột phá Hóa Thần, các bộ vị khác trên người ta, cảm giác còn tốt hơn nữa." Đột phá thành cự đầu, sự tự tin của nàng tăng vọt, nhưng Diệp Bất Phàm quá tà môn, khoảnh khắc vừa rồi, nếu đối phương muốn, mình sẽ bị trọng thương.

Kể cả khi không có Hậu Nghệ Cung.

Dưới Hóa Thần có thể đánh thắng Diệp Bất Phàm, căn bản không có.

Phân thân của Hồng Y dựa vào dân hỏa, mới miễn cưỡng cầm cự năm năm với hắn. "Hóa Thần?

Ta còn chưa đến đây này." Diệp Bất Phàm đảo mắt.

Nhưng hắn quả thực nên bắt đầu tính toán rồi.

Từ Trúc Cơ bắt đầu, hắn luôn tính toán trước. "Ngươi có biết huyền bí của Tứ Tượng Hóa Thần không?" "Tam Tượng chi pháp, ta

biết, chẳng qua là cần Nguyên Thần Đan, và chọn một tượng làm căn cơ, ví dụ như Chu Tước Tượng, cần chứa chí bảo thuộc tính hỏa ngũ giai, sau đó chọn hai tượng khác, phối hợp với Nguyên Thần bí thuật tương ứng, Tam Tượng pháp trận, mới có thể thành tựu." "Nhưng Tứ Tượng... nghe đồn cần tinh phách và tinh huyết của bốn thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, mỗi một loại thần thú đều đại diện cho cực hạn của một loại thuộc tính." "Phối hợp với Tứ Thần Bí Quyển, mới có thể thành tựu Tứ Tượng Hóa Thần, nhưng những bí quyển này đều nằm trong tay Tiên Thổ và Ma Thổ." "Ý là, muốn đi con đường hoàn mỹ đại đạo, mục tiêu cuối cùng vẫn là Tiên Thổ?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, trong nháy mắt đã nhìn thấu kế hoạch của Tiên Thổ.

Cửu Chuyển Kim Đan, Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp, toàn bộ đều là do Tiên Thổ truyền bá ra, đây là dẫn dụ người ta mắc câu.

Muốn tiếp tục tu hành?

Chỉ có thể tự chui đầu vào lưới!

Mà chỗ biến thái của Tứ Tượng Nguyên Thần, chính là ở chỗ nguyên thần bất diệt!

Giống như Nguyên Anh bị Hậu Nghệ Cung căng nổ, nếu có đặc tính này, nổ rồi cũng có thể tu phục. "Thôi bỏ đi, trước tiên thu thập đủ dược liệu luyện chế 'Nguyên Thần Đan' đã." Diệp Bất Phàm vẫn đi theo con đường đó.

Nguyên Thần Đan luyện thành cực phẩm độc đan, Nguyên Thần bí thuật thì tìm loại có tác dụng phụ lớn.

Còn về Tứ Thần Thú... trừ Chu Tước ra, ba loại còn lại hắn chưa từng thấy, huống chi là giết một con lấy tinh phách. "Tiếp theo ngươi đi đâu?" Nữ Đế hỏi. "Tự nhiên là tìm người, tống tiền linh dược, bảo vật." Diệp Bất Phàm cười lạnh: "Tiện thể tìm mấy tên của Tiên Thổ,

xem bọn chúng có bí pháp Tứ Tượng Hóa Thần không." Chỉ dựa vào chính mình mò mẫm, ít nhất cần trăm năm thời gian.

Đại tu sĩ đột phá thành cự đầu quá khó, nếu không các thế lực bá chủ này không đến mức một nhà chỉ có bốn năm cự đầu.

Ba năm trước, theo từng phân thân bị giết, vạn năm linh dược thu được ngày càng ít.

Ở Bạch Trú Bí Cảnh hắn vô địch, không cẩn thận lại bắn nổ Bạch Hổ mấy tên này, túi càn khôn cũng không giữ lại được, hắn chỉ có thể nhân cơ hội này đi cắt những đám rau hẹ khác.

Tiện thể, tìm kiếm thần thông công pháp có thể giảm tu vi, tác dụng phụ lớn để tăng tốc tu hành.

Thiên Cơ Nữ Đế bắt đầu thương cảm cho đám người kia.

Nàng khuôn mặt xinh đẹp hơi ngưng trọng: "Nhưng ngươi ra ngoài thế nào?

Phân thân của Hồng Y chết, lão ta tất nhiên biết là ngươi giết, bây giờ bên ngoài chính là một cái miệng lớn, chờ ngươi đi vào đó." Quả thực, Diệp Bất Phàm hiện tại đã là một đại nhân vật thông thiên của Nam Hồng Vực, nhưng nguy cơ không những không giảm đi, mà còn lớn hơn. "Cái này không cần ngươi lo lắng." Chu Tước khẽ hừ nói.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, dường như nghĩ đến điều gì đó, tảng đá trong lòng được đặt xuống.

Ban đầu hắn định dựa vào thiên kiếp để xông ra ngoài, bây giờ thiên kiếp không còn, muốn an toàn thoát thân phải dựa vào Chu Tước. "Được, ta không lo, ta đi trước đây." Thiên Cơ Nữ Đế lắc đầu, phiêu nhiên rời đi, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, lấy ra ba đồng tiền bắt đầu bói toán. "Bắt đầu từ Lý Thu Thủy trước vậy." ...

Không có bất kỳ vật môi giới nào, trở ngại khi bói toán Lý Thu

Thủy rất lớn, chỉ có thể nắm bắt được vị trí đại khái. "Đi!" Diệp Bất Phàm tay áo lớn cuốn lấy tiểu nữ anh và Chu Tước, một bước vạn dặm, độn về phía xa.

Thần thức như đèn pha, quét qua mọi nơi đi qua.

Bước vào Nguyên Anh hậu kỳ, tốc độ của 《Kinh Hồng Huyết Độn》 càng nhanh hơn, tốc độ cực hạn ba vạn dặm, vượt qua cự đầu gấp hai lần.

Trên đường đi qua một sơn cốc, nhận ra có sự tồn tại của một cổ động phủ.

Vài Nguyên Anh đang cẩn thận thăm dò bên trong, đối phó với sự tấn công của một số tàn trận.

Uy lực và độ bền của cổ trận trong Bạch Trú Bí Cảnh vượt xa Nam Hồng Vực.

Trăm vạn năm trôi qua, vẫn có thể duy trì. "Cố gắng thêm chút nữa!

Phá vỡ tàn trận cuối cùng là có thể lấy được bảo vật di lưu." Trương Đạo Tiên hét lớn, điều khiển phi kiếm chém chết một con chân long huyễn hóa, lập tức trước mắt trở nên sáng sủa, bên trong sơn động như một đào hoa nguyên, đình đài thủy tạ, ngọc lâu trúc lâm, "Mở rồi!

Mau vào!" Ba Nguyên Anh của ba đại quốc bên cạnh kích động không thôi, vội vàng nhường ra một con đường, cung kính để Trương Đạo Tiên vào trước. "Ừm, mấy người các ngươi biểu hiện không tệ, không hổ là nhân tài mà Trương gia ta coi trọng." Trương Đạo Tiên đắc ý cười lớn, sải bước tiến vào trong lòng núi.

Không có hai tên khốn "Hắc Dạ Song Sát", gã đã thuận lợi đột phá trung kỳ ở Anh Biến Trì, địa vị tăng vọt.

Tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ gặp gã đều phải cung kính khách sáo.

Chương 342

Hơn nữa vận khí ngày càng tốt, trong khoảng thời gian này liên tiếp nhận được bảo vật. "Đâu có, nếu không phải Trương Tiên Thần tiền bối, thúc phụ của Trương đạo hữu giúp đỡ, chúng ta e là đã chết trong tay Lý Thu Thủy rồi." Ba Nguyên Anh vội vàng cười làm lành, đi theo sau: "Lần này Trương đạo hữu chắc chắn sẽ bội thu, đột phá hậu kỳ chỉ là chuyện sớm muộn." "Theo ta lăn lộn, sẽ không bạc đãi các ngươi đâu, ha ha ha..." Trương Đạo Tiên trong đào hoa nguyên vô cùng vui vẻ, cười như ngỗng kêu.

Đợi bọn họ đi vào.

Diệp Bất Phàm lặng lẽ hạ xuống đỉnh sơn động, nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Khoảng hai nén hương trôi qua.

Trương Đạo Tiên và ba vị Nguyên Anh sơ kỳ mặt mày hồng hào, túi càn khôn căng phồng, rõ ràng thu hoạch không nhỏ. "Lần này đa tạ Trương đạo hữu, đã nhường chủ dược của Phá Giai Đan, sau này ta đột phá trung kỳ, nhất định sẽ cúc cung tận tụy cho Trương gia!" Một trong những Nguyên Anh trịnh trọng nói.

Vì Diệp Bất Phàm bá chiếm Anh Biến Trì, khiến đại bộ phận người không thể đột phá cảnh giới, nên rất oán niệm với hắn. "Dễ nói dễ nói." Trương Đạo Tiên ha ha cười. vừa bước ra khỏi sơn động, sắc mặt liền cứng đờ.

Ba người còn lại càng là vẻ mặt kịch biến, toàn thân run rẩy. "Ngoan, các ngươi còn trẻ, những bảo bối này các ngươi không giữ được đâu, giao cho ta bảo quản giúp các ngươi trước." Diệp Bất Phàm thần thái ôn hòa, giống như một người cha già muốn lấy tiền

mừng tuổi. "..." Vẻ mặt Trương Đạo Tiên đầu tiên là ngây dại, phẫn nộ, sợ hãi, giống như đổi mặt nạ, cuối cùng nặn ra một nụ cười: "Ha!

Vừa rồi ta đang nghĩ, lấy bảo bối hiếu kính ngài, không ngờ vừa ra đã gặp ngài, ngài xem, thật là trùng hợp phải không?" "À đúng đúng đúng, hiếu kính, phải hiếu kính!" Ba vị Nguyên Anh sơ kỳ phản ứng cũng rất nhanh, vội vàng khom lưng.

Bốn người lấy ra túi càn khôn của mình, không nỡ đưa ra. "Ta chỉ là tạm thời bảo quản, sau này sẽ trả lại cho các ngươi, xin hãy tin vào nhân phẩm của Diệp mỗ." Diệp Bất Phàm lần lượt nhận lấy, thần thức dò vào trong, nụ cười rạng rỡ.

Vài chục cây linh dược trăm vạn năm, một số cổ bảo, còn có điển tịch thần thông. "Diệp tiền bối cao phong lượng tiết, tiết tháo cảm động lòng người, chúng ta đã sùng kính từ lâu, nói chữ 'trả' thì khách sáo quá." Ba Nguyên Anh sơ kỳ nghĩa chính ngôn từ. "Tốt, hôm nào mời mấy vị đạo hữu uống trà." Diệp Bất Phàm gật đầu mỉm cười, xoay người phiêu nhiên ngự kiếm rời đi, dần dần nhỏ lại trong tầm mắt của mấy người. "Chết tiệt!

Diệp Bất Phàm, tổ tông nhà ngươi!" Trương Đạo Tiên thấy đối phương đã đi, nghĩ đến bảo vật vất vả thu thập bao nhiêu ngày đã mất sạch, không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét.

Thân phận của Hắc Dạ Song Sát sớm đã bị vạch trần, không nghi ngờ gì chính là Diệp Bất Phàm.

Đây là lần thứ mấy hắn cướp của gã rồi?

Ngay lập tức Trương Đạo Tiên từ trong áo lót lại lấy ra một cái túi càn khôn, cười lạnh nói: "May mà ta có kinh nghiệm." Ba vị kia thấy vậy, hối hận không thôi, sớm biết đã chuẩn bị thêm vài cái túi càn khôn dự phòng rồi.

Còn về việc phản kháng?

Diệp Bất Phàm giết năm vị cự đầu, giết bọn họ còn dễ hơn giẫm chết con kiến. "Ngươi vừa nói gì?

Ai là tổ tông?" Sau lưng, Diệp Bất Phàm đột ngột xuất hiện, nghiêng đầu hỏi. "Ta..." Sắc mặt Trương Đạo Tiên tái nhợt, run rẩy đưa ra túi càn khôn: "Ta nói, ta vẫn chưa hiếu kính tổ tông của Diệp đạo hữu, xin đạo hữu giao vật này cho tổ tông của ngài, để tỏ lòng hiếu thảo của Trương mỗ." "Chuyện này... sao lại ngại thế?" Diệp Bất Phàm mỉm cười, nhận lấy túi càn khôn rồi ngự kiếm rời đi.

Vừa rồi là phân thân.

Lần này là đi thật. "Ta muốn vào Tiên Thổ, ta muốn ở rể Tiên Thổ!" Trương Đạo Tiên lấy đầu đập vào tảng đá lớn bên cạnh, tiếng vang 'beng beng'.

Năm xưa một nữ Luyện Hư Thiên Tôn trong Tiên Thổ thấy gã tư chất phi phàm, tướng mạo tuấn lãng, đã đề nghị cưới gã.

Sính lễ là một trăm khối tiên linh ngọc, cộng thêm một chiếc chiến thuyền xa hoa lục giai, còn nói không muốn gả người, bao nuôi cũng được.

Lúc đó gã đã coi thường, trực tiếp từ chối. ...

Trong một con sông lớn, bốn vị tu sĩ Nguyên Anh đang phá vỡ một tảng đá lớn trong sông.

Nơi này là di chỉ tông môn của Bạch Trú Bí Cảnh năm xưa, sớm đã bị lục soát sạch sẽ, nhưng hoàng bào lão giả trong số đó có một con chuột tầm bảo cao cấp, nhận ra có vấn đề. "Bành!" Tảng đá cứng rắn cuối cùng cũng nứt ra, lộ ra một vốc bùn đất bảy màu.

Tỏa ra mùi thơm kỳ lạ, nặng đến trăm vạn cân.

Vật này là bảo vật luyện khí thuộc tính thổ, có thể tăng trọng lượng lên rất nhiều. "Thất Sắc Trọng Thổ!

Nơi này quả nhiên có chí bảo!" Hoàng bào lão giả cười lớn, quay đầu nói: "Hàn huynh, Tiền huynh, Vân Phá Chân Quân, chúng ta chia đều thế nào?" Trong bốn người, Vân Phá Chân Quân xuất thân từ Thiên Tiên Tông, Nguyên Anh trung kỳ, địa vị cao nhất.

Hoàng bào lão giả và hai người kia nhìn về phía Vân Phá Chân Quân, thấy y mỉm cười gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chia đều.

Nam Hồng Vực cũng có không ít tu sĩ tâm tính thiện lương, Vân Phá Chân Quân chính là một trong số đó. "Ồ?" Chuột tầm bảo có phản ứng rồi." Sau khi chia xong, Vân Phá Chân Quân thấy con chuột tầm bảo điên cuồng ngửi ngửi, bơi lên, lộ ra nụ cười: "Xem ra chuyến này sẽ có thu hoạch lớn." "Đi!" Hoàng bào lão giả và hai người kia cũng vui mừng, đi theo sau con chuột tầm bảo.

Một lát sau.

Rời khỏi mặt nước, con chuột tầm bảo dừng lại trước mặt một thanh niên tuấn mỹ.

Người kia vuốt ve cái đầu lông xù của con chuột tầm bảo, cười nhẹ một tiếng: "Tiểu gia hỏa này cũng thú vị đấy." "Diệp...

Diệp Bất Phàm?" Bốn người Vân Phá trong lòng 'lộp bộp' một tiếng, thầm kêu không ổn.

Chuột tầm bảo quả thực đã tìm thấy bảo vật.

Trên người Diệp Bất Phàm có đủ thứ.

Nhưng ai dám cướp? "Mạng nhỏ của lão phu coi như xong." Vân Phá Chân Quân tuyệt vọng cười khổ.

Thiên Tiên Tông và Diệp Bất Phàm cũng không hòa thuận, Lăng Thiên Kiếm Quân và Huyền Nữ đều có mâu thuẫn với người này.

Diệp Bất Phàm mỉm cười không nói, chìa tay ra. "Ai." Hoàng bào lão giả thở dài một hơi, cùng với hai Nguyên Anh họ Hàn và họ Tiền tự giác giao ra túi càn khôn.

Đợi đối phương nhận lấy, Nguyên Anh họ Hàn cười khổ nói: "Hóa thân 'Hắc Dạ Song Sát' của ngài đã cướp chúng ta một lần rồi, có thể cho một con đường sống không?" "Ồ?

Nhớ ra rồi, lần trước ở sa mạc đã cướp của các ngươi một tòa sa bảo." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh, nửa canh giờ trước sa bảo đã trở thành khẩu phần ăn của tiểu nữ anh.

Nuôi con, thật là vất vả. "Vân Phá đạo hữu, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa." Diệp Bất Phàm thần thức liếc qua ba cái túi càn khôn, lộ vẻ hài lòng, ngẩng đầu nhìn người cuối cùng chưa giao ra. "Đưa bảo vật thuộc tính thổ, hỏa cho ta, ta rất cần, những thứ khác thì thôi." Đây coi như là cố nhân của hắn, lần đầu gặp ở hội giao dịch Phiêu Tuyết Thành.

Sau này hắn hóa thân thành Thiên Cơ Chân Quân, thường xuyên tụ tập cùng Giang Lão Tổ, Vân Phá Chân Quân và những người khác. "Đa tạ!" Vân Phá Chân Quân ngẩn ra, vội vàng lấy ra Thất Sắc Trọng Thổ và mấy loại bảo vật khác, cảm kích nói.

Hoàng bào lão giả và hai người kia thì vô cùng hâm mộ, thầm nghĩ Vân Phá Chân Quân quả nhiên là quan hệ rộng rãi, lại quen biết với Diệp Bất Phàm! "Diệp mỗ ta cũng không phải kẻ lạm sát, xin các vị hãy lan truyền tin tức, ta đang đợi ở Thái Dương Hồ trung tâm Bạch Trú Bí Cảnh." "Trừ một vài người đặc biệt, những người còn lại chỉ cần hiến dâng bảo vật, ta sẽ không giết, nhưng nếu mang tâm lý may mắn... bạn của ta là Thiên Cơ Sư, có thể bói toán đại vận và vị trí,

trước khi bí cảnh đóng cửa ta có khối thời gian để tìm từng người một." Diệp Bất Phàm thần tình hòa nhã, biểu thị mình là người lòng dạ rộng rãi. "..." Bốn người Vân Phá há hốc mồm.

Tốt cho một tên.

Cướp cũng lười tự mình động thủ, trực tiếp bảo người ta mang đến nộp tiền?! "Vâng!" Kỷ Nhân nào dám nói nửa chữ "Không", vội vàng đáp ứng, chạy trối chết khỏi nơi này. "Nếu là ta, sớm đã đại khai sát giới rồi, đám người này toàn bộ đều có ý đồ xấu với ngươi, không giết giữ lại ăn Tết à?" Thỏ con lơ lửng bay ra, khinh thường nói.

Diệp Bất Phàm ước lượng túi càn khôn, mặt không biểu cảm nói: "Cho nên, Thường Nga Tiên và ngươi mới bị người ta vây giết vào trăm vạn năm trước, rơi vào kết cục như vậy." Hắn từng nghe thỏ con nhắc qua, Thường Nga Tiên bị mười vị Tiên quân Đại Thừa kỳ vây giết mà chết. "Ngươi có ý gì?" Biểu cảm của thỏ con thay đổi. "Thân phận Thiên Cơ Sư của ta, ngoài mấy người các ngươi ra, một trưởng lão họ Trần của Chân Ma Tông cũng đoán được, nhưng lão ta không tố giác, ngược lại còn giả ngu hết sức che đậy." "Năm đó lão ta và ta có chút ân oán nhỏ, ta đã không giết lão." Diệp Bất Phàm ngự kiếm bay về phía Lý Thu Thủy. "Hành động hôm nay, chỉ là phát ra một tín hiệu, chỉ cần không gây ra tổn hại thực chất cho ta, hoặc không có đại thù hận, thì có thể dùng tiền mua mạng, xóa bỏ hiềm khích cũ." "Thứ nhất, đừng bao giờ dồn người ta vào đường cùng, nếu không bọn họ liều mạng cũng sẽ giết ngươi.

Một người thì không sao, nhưng vô số Nguyên Anh vây giết, dù là Hóa Thần cũng không chống đỡ nổi." "Thứ hai, nếu một ngày nào đó ta bị phát hiện bí mật, bọn họ cũng sẽ giống như lão quái họ Trần, sẽ không tố giác, vì lợi ích và rủi ro không tương xứng." "Mà điều này đối với ta mà nói, không chỉ giảm bớt rất nhiều uy hiếp tiềm tàng, mà còn thu được lợi ích cực lớn." "Cả thế gian đều là địch, cho nên

Thường Nga Tiên mới chết." Trên đường đi, Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Chương 343

Thỏ con á khẩu không trả lời được.

Cuối cùng nó cũng hiểu tại sao tên nhóc này sống lâu như vậy.

Kẻ có đại thù, có uy hiếp thì một tên cũng không tha.

Kẻ có ân oán nhỏ lại không có uy hiếp thì tối đa hóa lợi ích.

Nắm bắt nhân tình thế thái một cách chắc chắn. "Ngươi xem Trương Đạo Tiên kia, ta và hắn không có thù hận gì lớn, chỉ cướp bảo vật của hắn.

Tiên tộc Trương gia dù có biết cũng sẽ không vì thế mà sống mái với ta.

Chỉ cần không ngu, thấy tiềm lực của ta lớn như vậy, đều sẽ không tiếp tục gây thù chuốc oán.

Như vậy, ta đã bớt đi một đại địch." "Nhưng nếu giết hắn... chưa nói đến ông nội Hóa Thần cảnh của hắn, ngươi dám chắc phía sau Tiên Thổ của hắn có cụ... cụ tổ hay không?

Tiếp theo chính là đánh con nhỏ thì con lớn ra mặt." Diệp Bất Phàm cười lạnh nói.

Đương nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là hắn đủ mạnh, có thể khiến những người đó kiêng dè.

Nếu không đều là nói nhảm. "Ngươi giỏi, ai có thể sống lâu hơn ngươi chứ." Thỏ con lẩm bẩm. "Còn một trăm vạn dặm nữa, bên cạnh tên đó hình như có Thiên Cơ Sư, bói ra được có nguy hiểm, đang chạy trốn." Diệp Bất Phàm lấy ra ba đồng tiền, tung lên, mày hơi nhíu lại.

Hắn có chút hiểu được khó khăn của Hồng Y Thiên Quân khi tìm hắn.

Bói toán cho người khác thì khó, nhưng bói toán cho chính mình, phối hợp với kỳ vật thiên cơ để tìm một con đường sống thì lại quá đơn giản.

Thế là.

Diệp Bất Phàm tăng cường lực độ bói toán. ... ... "Mẹ kiếp!

Tên này không giết chết ta không bỏ cuộc hay sao?" Trăm vạn dặm xa, Lý Thu Thủy điên cuồng ngự không phi hành, tốc độ cực nhanh.

Bà lão bên cạnh không nói nên lời.

Ai có thể ngờ mấy tháng trước vị này còn điên cuồng truy sát Diệp Bất Phàm, bây giờ lại hoàn toàn đảo ngược. "Trong Bạch Trú bí cảnh, không ai có thể trị được hắn nữa, hoàn toàn vô địch, chỉ có thể không ngừng chạy trốn." Bà lão vuốt ve thiên cơ bàn, sau khi thôi diễn thì cười khổ không thôi. "Không có cách nào giải quyết cái sinh vật không rõ lai lịch này sao?" Lý Thu Thủy không cam lòng nói.

Hắn ghét cảm giác bị người khác truy sát. "Không có, nhưng ngươi muốn sống, chỉ có một chữ 'kéo', kéo dài đến khi bí cảnh mở ra, ra ngoài có bản tôn của Hồng Y, người phải chạy trốn chính là hắn." Bà lão đề nghị. "Cái gì?

Còn nửa năm nữa mới mở!

Ta phải chạy trốn nửa năm sao?" Lý Thu Thủy vò đầu bứt tai. "Trong mắt hắn, mạng của ngươi không bằng thiên tài địa bảo, ném ra những thứ có giá trị lớn đi." Bà lão lại bói toán lần nữa, tìm được một tia sinh cơ. "Ta còn phải đưa bảo vật cho hắn?!" Lý Thu Thủy ngớ người, từ nhỏ đến lớn chưa từng uất ức như vậy. "Nếu không chịu từ bỏ thứ gì, vậy ngươi chỉ có thể chết.

Bên cạnh hắn có Thiên Cơ Sư, có thể bói ra vị trí đại khái của ngươi, chạy trốn ba tháng hắn sẽ đuổi kịp." "Ta nên ném bảo vật với tư thế nào là thích hợp nhất?" "... ..." Giằng co hai hơi thở, nỗi sợ hãi đã chiến thắng sự không nỡ.

Diệp Bất Phàm hiện tại quá mạnh mẽ, hắn là một Cự đầu xông lên cũng chỉ có đường chết.

Lý Thu Thủy quả quyết bắt lấy một con yêu thú tam giai đỉnh cấp, Thanh Lân Điểu, buộc một tấm lưới lớn lên người nó. "Bay về phía đông, toàn tốc!" Thanh Lân Điểu run lẩy bẩy, vội vàng bay về phía đông.

Lý Thu Thủy lại để lại một hộp gỗ lơ lửng trên không, còn bản thân thì độn thổ chạy về hướng ngược lại.

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm khoan thai đến nơi, nhìn thấy một hộp gỗ.

Mở ra xem, bên trong là một đạo ngọc phù truyền âm, còn có một giọt máu.

Ngọc phù đột nhiên nổ tung, truyền ra lời nhắn của Lý Thu Thủy. "Lão huynh, huynh lợi hại rồi được chưa?

Tha cho tiểu tử một mạng, Ngũ Sắc Tiên Võng coi như là quà bồi lễ của ta, cùng loại với món của đám bạn Hồng Y, chất lượng cực tốt, ta đã buộc nó lên người Thanh Lân Điểu rồi, dựa vào giọt máu này có thể truy tung được nó." "... ...Đây là cái trò quỷ gì vậy." Hồng Mao Điểu đứng trên vai Diệp Bất Phàm, mắt chữ A mồm chữ O.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt quái dị.

Vị khách đến từ Ma Thổ này có thể co có thể duỗi, thủ đoạn lại còn lắm trò như vậy.

Nhưng hắn đúng là có hứng thú với tấm lưới kia.

Diệp Bất Phàm xoay người đi về phía đông.

Một lát sau bắt được Thanh Lân Điểu, lấy đi tấm lưới lớn ngũ sắc, chép miệng nói: "Sản phẩm của Tiên Thổ, mạnh hơn pháp bảo của Nam Hồng Vực nhiều." Rồi lại bói toán lần nữa, tiếp tục đuổi theo.

Buổi trưa.

Diệp Bất Phàm nhặt được một hộp vàng trên đỉnh một ngọn núi.

Bên trong có ngọc phù và một giọt máu.

Phù truyền âm phát ra âm thanh tức muốn hộc máu: "Thằng khốn nào nhặt mất linh đinh của ta!

Cái đó là cho Diệp Bất Phàm, mày đợi đấy cho tao, linh đinh có định vị, sau này tao sẽ giết mày!" "Vật này, ở trên người một con cóc, lai lịch rất lớn, ta nhấn mạnh ba lần, chuyên dành cho Diệp Bất Phàm!

Ai khác dám lấy, kẻ đó chết cả nhà!" Diệp Bất Phàm sờ cằm, đoán rằng đây là bảo vật thứ ba, bảo vật thứ hai đã bị người khác nhặt mất.

Sau đó, hắn dựa theo giọt máu độn thổ về phía tây.

Nửa canh giờ sau, Diệp Bất Phàm lấy được một bức tranh từ con cóc đang run lẩy bẩy, trong tranh là một con thanh long. "Hít!

Tên này giỏi thật, trong bức tranh này phong ấn tinh phách Thanh Long ngũ giai, là vị đại lão nào đã luyện chế nó thành một món chí bảo dùng một lần vậy?!" Diệp Bất Phàm chấn động, bức tranh Thanh Long rõ ràng đã được dùng nhiều lần, uy lực không còn như trước, nếu không chỉ dựa vào bức tranh này đã có thể giết chết một vị Hóa Thần! "Tốt tốt tốt!

Có tinh phách Thanh Long rồi!" Hắn mặt mày kích động, trịnh

trọng cất đi.

Xem ra Tứ Tượng Hóa Thần thật sự có nhiều hy vọng! "Lý Thu Thủy này xuất thân từ Ma Thổ, lại là đại thiên kiêu, bảo bối trên người vượt xa Nam Hồng Vực." Diệp Bất Phàm bói toán tinh thần phấn chấn, sau đó biết được tên họ Lý đang ở cách chín mươi vạn dặm.

Không do dự, hắn lập tức toàn tốc đuổi theo.

Nửa ngày sau, Diệp Bất Phàm lại từ trung tâm một hồ lớn, men theo khí tức tìm được một hộp ngọc.

Một giọt máu.

Còn có... phù truyền âm đã không còn, thay vào đó là một lá thư.

Dường như để thể hiện thành ý.

Hắn mở ra.

Nội dung như sau —— Diệp Bất Phàm kính gửi, ai khác dám mở, kẻ đó đẻ con không có lỗ đít: Hôm nay, trời nhiều mây.

Gió bắc hiu hắt, đêm lạnh như nước, cũng như trái tim nguội lạnh của ta.

Diệp huynh, thấy chữ như thấy người...

Chương 344

Viết lan man một đống lời lẽ cảm động đến rơi lệ, nào là trên có mẹ già tám nghìn tuổi, dưới có con thơ nửa tuổi, ba la ba la...

Cuối cùng. "Men theo giọt máu của phi điểu này, có thể nhận được một đại thần thông." "Ta chí bảo đã hết sạch, thực sự không còn sức lực để tặng bảo vật, mong Diệp huynh tha cho ta, ngày sau tương kiến, nhất định sẽ mang trọng lễ đáp tạ." ——Lý Thu Thủy bái thượng.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, bay vạn dặm, tìm được con chim đó.

Từ chân chim giật xuống một cuộn giấy, mở ra xem. 【Đăng Sao · Địa Sát Thất Thập Nhị Pháp: Khiến sự vật gia tăng tốc độ, hoặc tăng cường, khuếch đại uy lực của pháp thuật thần thông, tùy thuộc vào tu vi.

Yêu cầu tu vi cường đại, Nguyên Thần phối hợp, chỉ Hóa Thần, Luyện Hư mới có thể thúc đẩy.】【Tác dụng phụ nghịch chuyển: Không phải Hóa Thần, Luyện Hư cũng có thể thúc đẩy.】 Diệp Bất Phàm nhướng mày, lòng chợt rung động.

Đây là môn Địa Sát Thất Thập Nhị Pháp thứ ba sau 《Định Thân Thuật》 và 《Sinh Quang》.

Còn biến thái hơn cả hai môn trước.

Có thể tăng cường tốc độ, phòng ngự, uy lực của các loại thần thông và pháp bảo, tăng cường toàn diện!

Còn về việc tăng cường bao nhiêu, hoàn toàn phụ thuộc vào cá nhân hắn. "Lý Thu Thủy này đúng là một kho báu di động mà!" Thần

thông này sẽ là chỗ dựa lớn nhất của hắn để đối kháng với Hóa Thần Thiên Quân trong tương lai! "Chu Tước, ngươi lái Phi Tiên Toa tiếp tục đuổi, ta tu luyện thần thông." Diệp Bất Phàm vung tay ném ra Phi Tiên Toa, nhảy lên, chìm đắm trong 《Đăng Sao Thuật》.

Chu Tước nghiêng đầu, bỏ vào trong Phi Tiên Toa mấy ngàn khối trung phẩm linh thạch.

Món bảo vật này trước đây là của Thi Đế, nhanh thì nhanh thật, nhưng rất tốn tiền. "Ngon... ngon quá." Tiểu nữ anh nhìn chằm chằm Phi Tiên Toa, nước miếng chảy ròng ròng. "Này này, cái này không ăn được, cho ngươi cái pháp bảo phi xoa này." Chu Tước vội vàng ngăn lại, ném ra một món pháp bảo, tiểu nữ anh "nga" một tiếng, lưu luyến thu lại ánh mắt. "Cha của con bé, ta sắp bị ăn đến nghèo rồi!" Chu Tước lườm Diệp Bất Phàm một cái, nó đã cho con bé ăn rất nhiều pháp bảo rồi. "Đây đây đây." Diệp Bất Phàm mí mắt cũng không nhấc, ném ra hơn mười món pháp bảo: "Tôi cũng hết rồi, nhưng đợi mấy ngày nữa sẽ có người mang pháp bảo đến tặng thôi." Trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Chu Tước lái Phi Tiên Toa không hề dừng lại, vẫn luôn điên cuồng nhặt bảo vật.

Công pháp điển tịch, pháp bảo, linh dược, trân thạch dị mộc. ... ...

Mặt khác, theo lệnh của Diệp Bất Phàm được Hoàng bào lão giả, Vân Phá Chân quân bốn người truyền bá, toàn bộ Bạch Trú bí cảnh như nổ tung. "Hắn Diệp Bất Phàm là cái thá gì!

Bảo vật lão tử vất vả thu thập được, nói giao ra là ta phải giao sao?

Không giao!" "Ngông cuồng!

Quá ngông cuồng!" Các Nguyên Anh của Vô Ưu Tông, Thiên Tiên

Tông, Tán Tu Liên Minh, Tiên tộc Trương gia phẫn nộ, phát ra kháng nghị.

Lần đầu tiên.

Bị người ta cướp bóc trắng trợn.

Mẹ kiếp, ngươi cướp thì thôi đi, lại còn bắt bọn họ chủ động đến nộp mạng bị cướp? "Còn có vương pháp không?

Còn có pháp luật không?!" Thi Đế tức muốn hộc máu.

Bên cạnh, gương mặt xinh đẹp của Đạm Đài Sương cũng phủ đầy sương lạnh. "Tên này thực lực quá mạnh, nói là đệ nhất nhân dưới Hóa Thần cũng không quá, nếu không giao, phối hợp với Thiên Cơ Sư bên cạnh hắn, chúng ta đều phải chết." Mấy tu sĩ của Tán Tu Liên Minh thì do dự không quyết. "Nếu liên thủ với các Cự đầu khác, đủ để vây giết hắn, nhưng... hắn có Hậu Nghệ Cung, ai cũng không dám xông lên." Sau cơn phẫn nộ, Thi Đế cúi đầu ủ rũ ngồi trên đất.

Giết Diệp Bất Phàm phải dùng mạng đi lấp, nhưng ai nguyện ý làm con chim đầu đàn đó?

Không chỉ bọn họ, Huyền Nữ của Thiên Tiên Tông, Lăng Thiên Kiếm Quân cũng tức không nhẹ.

Trong lúc nhất thời.

Khắp nơi trong Bạch Trú bí cảnh chửi bới ầm ĩ, oán than ngập trời, phảng phất như Diệp Bất Phàm đã trở thành một bạo quân áp bức dân lành. ... ...

Đương nhiên, người thảm nhất không phải là họ. "Mẹ kiếp!

Có thôi đi không!

Quần lót của ta cũng sắp đưa cho ngươi rồi, còn đuổi theo?" Lý Thu Thủy phi độn dưới trời đêm, kêu khổ không dứt.

Bà lão trong khoảng thời gian này cũng được mở rộng tầm mắt, bị vị thần hào đến từ Ma Thổ này triệt để chinh phục. "Còn có thứ gì, đưa hết cho hắn đi, nếu không hắn sẽ không tha cho ngươi đâu." Sau khi bói toán, bà lão trầm ngâm nói. "Ta hết rồi!" Lý Thu Thủy gầm lên, bà lão nhún vai, tỏ vẻ bó tay.

Nếu không phải tính mạng người này quan trọng, bà đã không đi theo hắn, sớm đã chạy mất dép rồi. "Hắn chắc chắn ngươi vẫn còn." "... ..." Lý Thu Thủy mặt mày tái mét, cắm đầu chạy trốn.

Nửa ngày nữa trôi qua, vì không kịp đưa bảo vật, Lý Thu Thủy cảm nhận rõ ràng nguy hiểm ngày càng gần.

Lông tơ dựng đứng cả lên. "Lần này không chết, ta phải gọi cứu viện, mời vị hôn thê của ta đến đối phó hắn!" "Mẹ nó, chẳng qua là hiến dâng đêm đầu tiên của lão tử thôi!" Lý Thu Thủy nghiến răng nghiến lợi, không cam lòng ném ra món đồ cuối cùng, và để lại một lá thư.

Rất nhanh.

Chu Tước tìm được lá thư đó và một giọt máu. "Diệp huynh, ngươi còn đuổi nữa, ta chỉ có thể tự bạo liều mạng với ngươi thôi." "Cuối cùng ta trịnh trọng nói cho ngươi biết...

đã bị vắt kiệt, cầu xin tha thứ." Chu Tước cầm lá thư đọc lẩm bẩm mấy câu, quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm vẫn đang nhắm mắt tu luyện, rồi quay đầu đi nhặt bảo bối.

Một lát sau, từ trên mình một con cá dưới nước vớt lên một hộp gỗ tinh xảo.

Bên trong là một viên đan dược to bằng mắt rồng. "Xem ra thật sự bị ta vắt kiệt rồi, Nguyên Thần Đan cũng đưa ra." Giọng của Diệp Bất Phàm vang lên sau lưng Chu Tước. "Thứ này có đến chín phần chín

dược hiệu, cực phẩm Nguyên Thần Đan, luyện đan sư của Nam Hồng Vực không chế tạo ra được, hẳn là sản vật của Tiên Thổ." "Đối với Lý Thu Thủy mà nói, vật này còn có giá trị lớn hơn cả bảo vật ngũ giai, thậm chí lục giai, không đến cuối cùng sẽ không lấy ra đâu." Chu Tước phân tích, Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý với quan điểm của nó.

Nhưng có ích gì?

Cực phẩm Nguyên Thần Đan nhiều nhất cũng chỉ tăng hai thành công suất đột phá Hóa Thần, đối với hắn mà nói thực sự quá thấp, xa không bằng cực phẩm phế đan do chính mình luyện chế. "Thôi vậy, sau này để dự phòng, hoặc xem Hoàng Phủ Tang Du mấy người họ, ai đến Nguyên Anh Đại viên mãn trước." Diệp Bất Phàm cẩn thận cất đi.

Nói xong, thu lại Phi Tiên Toa, thi triển 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》, độn thổ về phía xa.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, một bước ba vạn dặm!

Đây là cực hạn rồi, dù Diệp Bất Phàm đến Cự đầu cũng vô dụng.

Đây là nhân khí cấm kỵ pháp, nếu không phải hắn là người sáng tạo, người khác luyện đến đỉnh cũng chỉ có thể làm được vạn dặm.

Mỗi người cấu tạo khác nhau, công pháp khác nhau, hắn dựa vào công pháp thể chất của chính mình để sáng tạo, người khác thì không phải. "Thử 《Đăng Sao》 xem." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, thi triển thần thông mà hắn miễn cưỡng nhập môn trong bảy ngày qua.

Hai tay bắt quyết, liên tục điểm mấy cái lên người. "Ầm!" Sau lưng nổ tung một đám mây hình nấm, thần thông như được tiêm máu gà, 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 vượt qua tốc độ cực hạn, tức khắc biến mất. "Trời ạ, tốc độ quỷ quái gì vậy?" Chu Tước giật nảy mình, một chút khí tức cũng không cảm ứng được nữa. "Ầm!" Năm

vạn dặm xa, Diệp Bất Phàm không kịp phanh, đâm thẳng vào dãy núi vô tận, một mảng lớn rừng cây và đồi núi sụp đổ.

Chương 345

"Khụ khụ." Hắn đầu bù tóc rối bò ra từ đống đổ nát, ho liên tục.

Nhưng tâm tình lại vô cùng kích động.

Có 《Đăng Sao Thuật》 gia trì, tốc độ gần như tăng gấp đôi! "Nếu đem 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 nâng cấp lên cấp độ Địa Sát, tốc độ sẽ nhanh đến mức nào?" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, hào tình vạn trượng.

Bây giờ.

Hóa Thần bình thường không giết được hắn.

Mà thực lực bản thân, lại càng tăng vọt! "Pháp lực... tiêu hao lớn như vậy sao?" Đột nhiên sắc mặt Diệp Bất Phàm cứng lại, nội thị Nguyên Anh, pháp lực đã mất đi ít nhất một nửa.

Nói cách khác, với tu vi hiện tại chỉ có thể thi triển hai lần.

Nhưng vấn đề không lớn.

Hắn có hack.

Pháp lực mà Hậu Nghệ Cung phản hồi lại càng mạnh hơn! ... ...

Ba ngày sau.

Diệp Bất Phàm mang theo Chu Tước và tiểu nữ anh, đến một ngọn núi giống như mặt trời, phát ra ánh sáng nóng rực.

Hắn chắp tay sau lưng, đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống đám tu sĩ thành từng nhóm phía dưới.

Có Nguyên Anh, có Kim Đan, nam nữ già trẻ đủ cả.

Chu Tước nghênh ngang hô hào: "Đến đây đến đây, bắt đầu xếp

hàng giao túi càn khôn." "Ngươi!

Nói ngươi đó, lão quái họ Trần của Chân Ma Tông, đừng có chen hàng!" ... ... "Tên liếm cẩu chết tiệt, đi đưa tiền cho người ta mà còn chen hàng, một chút tiết tháo cũng không có!" Một Nguyên Anh sơ kỳ của Vô Ưu Tông mắng nhiếc.

Rồi lập tức cung kính dâng lên túi càn khôn, cười toe toét nói: "Diệp đạo hữu, đây là chút lòng thành của ta, trước đây có nhiều đắc tội, mong huynh rộng lòng bỏ qua." "Thiện." Diệp Bất Phàm mỉm cười, để Chu Tước nhận lấy, nói: "Ở Bạch Trú bí cảnh, gặp phải kẻ địch, cứ báo tên của ta, hắn không nể mặt ngươi, thì truyền tin cho ta." Có khoảng hơn một trăm người đến, đều là Nguyên Anh sơ, trung kỳ, một số ít hậu kỳ, Cự đầu thì không có một ai.

Đến cấp Cự đầu, địa vị cao nhất, rất coi trọng thể diện, cũng là những người giàu có nhất, sao nỡ dâng nộp.

Nguyên Anh của Vô Ưu Tông nghe vậy, tinh thần phấn chấn, chắp tay, xoay người rời đi.

Hiện tại ở Bạch Trú bí cảnh.

Danh tiếng của tam đại bá chủ không còn hữu dụng, nhưng thể diện của Sát Lục Ma Quân, không ai dám không nể mặt. "Đừng đi vội, qua đây đăng ký." Chu Tước ra vẻ quan trên: "Ngươi tên gì?" "Tiểu lão nhi, Hoắc Thanh, trưởng lão thứ ba mươi sáu của Vô Ưu Tông." "Ừm, đi đi." Chu Tước viết tên lên: "Người tiếp theo." "Tại hạ, Lư Lăng Phong của Phạm Dương sơn mạch, trưởng lão thứ bảy mươi tám của Tán Tu Liên Minh." "Hả?

Tán Tu Liên Minh các ngươi không phải chỉ có năm mươi trưởng lão sao?

Bị Thiên Tiên Tông giết năm sáu người, chỉ còn hơn bốn mươi

thôi mà." "Một số trưởng lão đã tọa hóa từ ngàn năm trước, lão phu là kế vị trí của cha ta." "... ...Người tiếp theo." Diệp Bất Phàm nhìn từng chiếc túi càn khôn bị Chu Tước thu lại, nụ cười rạng rỡ.

Đột nhiên mày nhíu lại, nhìn một người trung niên đã giao túi càn khôn với vẻ mặt thả lỏng.

Một vị trưởng lão của Thiên Tiên Tông.

Họ Hà. "Hà trưởng lão, nếu giao một phần, giấu một chút riêng cũng không sao, nhưng giao một thành, giấu chín thành...

đây là xem Diệp mỗ ta tính tình tốt sao?" "Ta nhớ, hai năm trước ngươi đã theo Lăng Thiên Kiếm Quân tham gia hành động truy lùng ta." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, gọi một người mặc áo choàng đen đến.

Người này giả vờ bói toán một phen, cung kính nói: "Diệp đạo hữu, người này khí vận sâu dày, nhưng bảo khí trong túi càn khôn không đủ, rõ ràng đã giấu trọng bảo ở nơi khác." Hà trưởng lão nghe vậy, mồ hôi lạnh túa ra.

Các Nguyên Anh khác cũng sắc mặt kịch biến, thầm chửi Diệp Bái Bì tìm đâu ra tên Thiên Cơ Sư này, tính toán chuẩn như vậy, không sợ tổn thọ sao?!

Người có ý đồ xấu, không chỉ có Hà trưởng lão.

Phần lớn đều là giao một thành, chín thành giấu đi. "Ta đi lấy ngay." Hà trưởng lão vội vàng xin tha, đợi Diệp Bất Phàm lạnh lùng gật đầu, điên cuồng độn thổ về phía xa. "Diệp đạo hữu, ta quên mất còn một món bảo bối chưa lấy." "Diệp..." Trong nháy mắt, đã chạy đi hơn một nửa. "Đám người này, cũng không tự soi gương xem, Diệp Bất Phàm dễ lừa gạt như vậy sao?" Trần lão quái tiến lên đăng ký, giao túi càn khôn, thầm lắc đầu.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, để Chu Tước tiếp tục thu túi càn khôn.

Một lát sau.

Hắn vô tình nhìn về một khu rừng xa xa, âm thầm vận chuyển pháp nhãn thông.

Khu rừng trở nên trong suốt, lộ ra một người đàn ông trung niên đang đứng trên một cái cây ở sâu bên trong.

Khí tức rất mờ nhạt, Cự đầu Nguyên Anh cũng rất khó phát hiện. "Khôi lỗi của Lăng Thiên Kiếm Quân?

Lão già này chẳng lẽ còn đang nhắm vào ta?

Tìm chết." Diệp Bất Phàm không hề động đậy, suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt hơi tái, quay người âm thầm lau đi vết máu ở khóe miệng.

Cảnh này, được che giấu rất tốt, không ai nhìn thấy.

Nhưng không qua được con mắt sắc bén, thần thức mạnh mẽ của khôi lỗi Lăng Thiên. "Liên tục giết năm vị Cự đầu, đã bị trọng thương, đến nay vẫn chưa lành." Khôi lỗi Lăng Thiên mắt lóe lên, đưa ra phán đoán.

Lúc Anh Biến Trì, nỗi sợ hãi tràn ngập đại não, sau đó hồi tưởng lại chi tiết, phát giác trạng thái của Diệp Bất Phàm lúc đó không ổn.

Liên tục thúc đẩy Hậu Nghệ Cung, chắc chắn đã bị phản phệ lớn.

Chỉ trong vòng một tháng, dù có thánh dược chữa thương cũng không thể khỏi hẳn.

Lúc đó.

Nếu mấy vị Cự đầu liên thủ, có cơ hội giết chết hắn. "Nếu liên hợp hành động, rủi ro rất lớn, nhưng thu hoạch còn lớn hơn, đáng để

thử." Ám sát trong bóng tối, chỉ cần không cho Diệp Bất Phàm có thời gian thúc đẩy Hậu Nghệ Cung, tỷ lệ thành công có đến bảy thành.

Một người đàn ông như u linh bay đến bên cạnh khôi lỗi.

Từ đầu đến cuối, Cự đầu của Quỷ Điện chưa từng lộ diện —— Quỷ Kiêu. "Trước khi ám sát, tính toán kỹ đường lui trước, ta không muốn bị Hậu Nghệ Cung bắn chết đâu." Quỷ Kiêu bình tĩnh nói.

Khôi lỗi Lăng Thiên cười nhẹ đáp: "Đó là tự nhiên, chỉ là không rõ các hạ vì sao lại quyết tâm muốn giết hắn?" Quỷ Kiêu nghe vậy, âm khí trên người bốc lên, cực kỳ bất ổn. "Tên chó này mấy năm trước phái một khôi lỗi phân thân Kim Đan viên mãn đến Quỷ quốc, bản thân không chịu nổi một đòn, nhưng Vạn Hồn Phiên trong tay điên cuồng thôn phệ quỷ hồn, càng ngày càng mạnh." "Ban đầu chỉ là Kim Đan âm hồn, nhưng số lượng lên đến hàng trăm triệu, đã dùng số lượng áp đảo giết chết một vị Nguyên Anh quỷ tu, sau đó mấy năm liên tục tìm cơ hội săn giết Nguyên Anh quỷ tu, bây giờ đã thành Thập Ức Hồn Phiên với hơn mười Nguyên Anh âm hồn, quấy đảo Quỷ quốc trong mưa máu gió tanh!" Giọng Quỷ Kiêu tràn đầy hận ý, con khôi lỗi đó không biết dùng phương pháp gì, cứng rắn chống lại sự phản phệ của hồn phiên.

Quan trọng là đánh xong liền chạy, không thể truy tung, pháp thuật bói toán lại bị bản tôn của nó ảnh hưởng. "... ...Chỉ là một khôi lỗi phân thân thôi, mà lại ly kỳ như vậy?

Vạn Hồn Phiên cấp bậc này, còn khó luyện chế hơn cả pháp bảo, hắn lấy đâu ra?" Khôi lỗi Lăng Thiên kinh hãi.

Hồn phiên, thứ chí bảo có uy lực vô hạn này là một điều cấm kỵ ở Nam Hồng Vực, tam đại bá chủ cũng không dám luyện chế.

Chỉ vì cả thế giới, chỉ có vô số lão quỷ của Quỷ quốc mới có thể nuôi béo món chí bảo này!

Ai luyện chế ra, Quỷ quốc sẽ liều mạng với kẻ đó! "Điều này không cần hỏi, tóm lại, giết bản tôn của hắn, khôi lỗi phân thân cũng phải chết theo." Quỷ Kiêu lạnh lùng nói, xoay người rời đi: "Thương nghị với mấy vị Cự đầu khác về việc ám sát." Khôi lỗi Lăng Thiên thấy vậy, cũng không ở lại nữa.

Đối với chuyện này.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Vạn Hồn Phiên đó ban đầu hắn lấy được từ Thiên Ma Giáo chủ, sau này vì chê cấp bậc quá thấp, tiện tay ném cho một khôi lỗi phân thân.

Mấy năm trước, khôi lỗi phân thân tiến vào Quỷ quốc không lâu, đã mất liên lạc với hắn.

Chương 346

Chính hắn cũng không biết nó có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy. "Đi rồi?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, như có điều suy nghĩ.

Một ngày trôi qua.

Đợi những Nguyên Anh có ý đồ xấu kia quay lại, dâng lên túi càn khôn.

Diệp Bất Phàm lúc này mới hài lòng gật đầu.

Tổng cộng hơn một trăm năm mươi vị, có thể nói là một đêm phất lên! "Rất nhiều người không đến, có cần..." Cánh của Chu Tước làm động tác cắt cổ. "Không vội, cứ để bọn họ tìm bảo vật, trước khi Bạch Trú bí cảnh kết thúc thu hoạch một lần." Diệp Bất Phàm cười nhạt.

Chờ rau hẹ mọc tốt rồi thu hoạch mới thơm. "Vẫn là ngươi độc ác." Cánh Chu Tước dang ra, cúi đầu bái lạy, bội phục sát đất.

Nụ cười của Diệp Bất Phàm thu lại, mặt không biểu cảm: "Trong lúc cúi đầu giấu mấy chục cái túi càn khôn vào cánh, ngươi tưởng ta mù à?" Chu Tước ho khan một tiếng, không nỡ lấy ra.

Diệp Bất Phàm bước lên cướp lấy, vơ vét hơn một trăm túi càn khôn, bắt đầu sắp xếp trang bị của mình. "Ừm, Ngọc Như Ý, sơ cấp pháp bảo...

đây, đồ đệ." Mở một túi càn khôn, lấy ra Ngọc Như Ý ném cho tiểu nữ anh. "Mẹ nó!

Cho... cho bà nội ta đứng lại!" Tiểu nữ anh đang bò trên đất, cầm cành cây "đát đát đát" chơi trò chiến tranh súng ống mà Diệp mỗ nhân dạy cho nó với con thỏ nhỏ đang sợ hãi.

Nghe thấy có đồ ăn, lập tức ném cành cây, lạch bạch chạy tới.

Diệp Bất Phàm quay đầu lườm Chu Tước một cái: "... ...Sau này không được dạy nó chửi bậy!" Chu Tước vỗ vỗ cánh, như không nghe thấy.

Diệp Bất Phàm cúi đầu kiểm tra kỹ hơn một trăm túi càn khôn.

Pháp bảo tấn công, phòng ngự, phụ trợ có khoảng bốn trăm năm mươi món, đỉnh nhất là tứ giai cao cấp.

Trung phẩm linh thạch trăm tỷ.

Vạn năm linh dược năm trăm cây, không thiếu những cây trăm vạn năm tuổi, những thứ này Diệp Bất Phàm coi trọng nhất, trịnh trọng cất kỹ.

Còn có lượng lớn trân mộc dị thạch, các loại dược liệu. "Tốt tốt tốt, có thể nâng cấp toàn diện trang bị rồi." Dược liệu có thể dùng để chế tạo Chân Ma Kiếm thành ngũ giai.

Chân Ma Kiếm ngũ giai và tứ giai khác nhau, có thể bắt tinh phách yêu thú, dùng làm khí linh, uy lực tăng mạnh.

Vốn là mười hai thanh một bộ, ngũ giai là hai mươi bốn thanh!

Kiếm trận tạo thành đủ để uy hiếp Hóa Thần Thiên Quân.

Tuy nhiên, hắn cần "Thiên Thương Ngọc Thụ" làm tài liệu chính để luyện chế Chân Ma Kiếm mới, nếu không chất liệu không phù hợp, uy lực kiếm trận sẽ giảm đi rất nhiều. "Khi còn làm hoàng đế, làm chết mệt chết sống thu thập mấy năm cũng không bằng thu hoạch ở Bạch Trú bí cảnh." Diệp Bất Phàm mừng thầm vì lần này mình đã đến đúng chỗ.

Nếu cứ ở lại Phiêu Tuyết Thành, hoàn toàn dựa vào thiên cơ bói toán, cả đời này đừng hòng có tạo hóa lớn như vậy, tấn thăng hậu kỳ

ít nhất cũng phải trì hoãn mười năm.

Ngoài ra.

Còn có lượng lớn công pháp thần thông điển tịch.

Phần lớn rất tầm thường.

Điều này cũng rất bình thường, một đám tu sĩ Nguyên Anh sơ, trung kỳ, trong túi có thể có thứ gì tốt?

Hàng cao cấp cốt lõi thật sự, đều nằm trong tay các Cự đầu Nguyên Anh.

Tuy nhiên.

Diệp Bất Phàm vẫn đặc biệt chú ý đến những công pháp điển tịch này, tìm kiếm những thần thông có tác dụng phụ lớn.

Mười người của Chân Ma Tông cũng đã dâng nộp một ít.

Đáng tiếc.

Cấp bậc thấp không nói, tác dụng phụ cũng không lớn.

Chẳng có tác dụng gì. "Tốt tốt tốt, cuối cùng cũng tìm được thứ tốt rồi." Diệp Bất Phàm từ trong túi càn khôn của một Nguyên Anh trung kỳ của Chân Ma Tông lấy ra một quyển đan phương. 【Tứ giai đỉnh cấp · Thần Tiên Hoàn: Sau khi nuốt, kích phát tiềm lực, tạm thời bộc phát ra tu vi vượt qua bản thân, cao nhất là một lần, sau đó tiềm lực và tu vi giảm xuống, đồng thời giảm xác suất đột phá tiểu cảnh giới, cẩn thận khi dùng.】 Khác với "Đại Hoàn Ma Thần Đan".

Đây hoàn toàn là đan dược kích phát tiềm lực, tăng cường chiến lực, thường được dùng làm át chủ bài, không đến lúc nguy cấp sẽ không ăn. 【Phụ diện nghịch chuyển: Sau đó tiềm lực và tu vi tăng trưởng, đồng thời tăng cao xác suất đột phá tiểu cảnh giới, cẩn thận khi dùng.】 "Trời ạ, không chỉ có thể tăng cường chiến lực, làm siêu

nhân trong vài giây, sau đó còn có thể tăng tu vi, ai mà chống lại được sự cám dỗ này?" Diệp Bất Phàm vui mừng quá đỗi.

Tu vi càng cao, việc nâng cao càng gian nan.

Vốn dĩ theo tính toán của hắn, tấn thăng Cự đầu cần mấy chục đến cả trăm năm, nhưng bây giờ mười năm cũng không cần.

Hắn cẩn thận xem xét các linh dược cần thiết cho "Thần Tiên Hoàn".

May mắn là.

Do tác dụng chính không phải là tăng tu vi, nên không cần nhiều vạn năm linh dược, chỉ ba bốn loại là đủ, linh dược phụ trợ đều là ngàn năm, trăm năm.

Không khó thu thập.

Chỉ riêng những thứ trong các túi càn khôn này đã đủ để luyện mấy chục lò.

Diệp Bất Phàm cẩn thận cất nó đi, tiếp tục xem các loại điển tịch khác. "Ừm?

Đây là...

Đoán Linh Quyết hoàn chỉnh?" Diệp Bất Phàm lật ra một quyển điển tịch cổ xưa, chính là đồ của Hà trưởng lão định lừa gạt qua cửa lúc trước.

Rõ ràng là lấy được từ một cổ động phủ nào đó trong Bạch Trú bí cảnh. "Trăm vạn năm trước Triệu Quốc và Nam Hồng Vực có qua lại mật thiết với nhau, Tạo Súc Thuật chính là đến từ Nam Hồng Vực." Diệp Bất Phàm nhớ lại người đầu tiên hắn giết sau khi Trúc Cơ.

Chu Vương Thần.

Lúc đó từ tay hắn lấy được 《Đoán Linh Quyết》 thiên Trúc Cơ,

dựa vào tác dụng phụ mà ngộ tính tăng lên đến đỉnh cao.

Tạo Súc Thuật trên người hắn giúp ích rất lớn, bây giờ Nguyên Anh thỉnh thoảng cũng dùng đến. 【Đoán Linh Quyết · Luyện Khí ~ Hóa Thần toàn thiên: Đoán luyện linh thức (thần thức), vượt xa cùng cấp.】 【Tác dụng phụ: Tốc độ tu luyện cực chậm, và khi tu luyện, linh thức (thần thức) bị tổn thương nghiêm trọng, dễ bị tinh thần hỗn loạn mà trở nên ngu ngốc.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Tốc độ tu luyện cực nhanh, và khi tu luyện linh thức (thần thức) được nuôi dưỡng, dễ dàng nâng cao "túc tuệ", cũng có thể tăng nhẹ ngộ tính.】 Công pháp này, có thể gọi là bảo điển phụ trợ biến thái nhất trong sự nghiệp của Diệp Bất Phàm.

Ở thế giới tu tiên, ngộ tính và túc tuệ là do trời định, không ai có thể nâng cao.

Cái trước có thể giúp hắn lĩnh ngộ đại đạo, nhanh chóng tu luyện thành công pháp thần thông, cái sau có thể biến học dốt thành học bá, nâng cao trí thông minh. "Đúng là than sưởi ấm trong ngày tuyết, việc tu luyện thần thông không cần phải lo lắng nữa rồi." Diệp Bất Phàm đè nén sự kích động trong lòng.

Bị giới hạn bởi ngộ tính.

Một thân cấm kỵ pháp, ngoài 《Định Thân Thuật》 thời kỳ đầu và vài môn thần thông ít ỏi, như 《Quang Âm Tự Tiễn》, tất cả đều chưa tu luyện đến đại viên mãn. 《Đăng Sao》 mới miễn cưỡng nhập môn, thiên cương pháp 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》 lấy được từ tay tiểu nữ anh, ngay cả nhập môn cũng chưa được.

Còn về cảnh giới xuất thần nhập hóa trong thần thông...

Diệp Bất Phàm căn bản không dám hy vọng. "Ngộ tính tăng lên, tất cả thần thông đều tu luyện đến xuất thần nhập hóa, không dựa vào Hậu Nghệ Cung, có lẽ cũng có thể so kè với Hóa Thần sơ kỳ, còn về

việc giết...

đến nay vẫn chưa nghe nói có Hóa Thần Thiên Quân nào bị người ta giết chết." Diệp Bất Phàm trịnh trọng cất 《Đoán Linh Thuật》 đi.

Quá quan trọng.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm lấy mấy loại pháp bảo bảo vệ thần hồn bỏ vào trong ngực, hơn bốn trăm món pháp bảo còn lại đựng riêng vào một túi càn khôn, treo trên đai váy của tiểu nữ anh làm đồ ăn vặt. "Sư phụ ~" Tiểu nữ anh gặm một món pháp bảo thần mộc thung, vừa ăn vừa khóc.

Chương 347

Từ khi tỉnh lại chưa được ăn no bao giờ.

Đi theo sư phụ.

Một ngày đói ba bữa. "Ăn vừa phải thôi." Diệp Bất Phàm dặn dò, tất cả vật phẩm còn lại chia một thành cho Chu Tước, số còn lại đều thu vào chưởng trung càn khôn.

Chuyến đi này, bồn đầy bát đầy. "Vẫn là ngươi có lương tâm." Chu Tước vui mừng ra mặt.

Diệp Bất Phàm không để ý đến nó, mà lặng lẽ suy nghĩ: "Tiếp theo, chính là luyện đan nâng cao tu vi và thần thông, trước khi ra ngoài, thực lực đạt đến cực hạn." Mặc dù Chu Tước có tự tin đối phó với thế cục vây giết bên ngoài, đưa Diệp Bất Phàm an toàn rời khỏi nơi này.

Nhưng để cho chắc chắn.

Vẫn nên nâng cao thực lực.

Tiện thể răn đe những Cự đầu trong bí cảnh, thu thập bảo vật.

Sau khi ra ngoài hắn tất nhiên sẽ ẩn trọng một thời gian, nâng cao tu vi đến Cự đầu Nguyên Anh.

Lúc đó dù là mưu đồ Nguyệt Cung.

Hay là quay về Triệu Quốc.

Đều sẽ không có nguy hiểm quá lớn. "Ta đi tìm một nơi tu luyện, nâng cao tu vi đây." Chu Tước vỗ cánh, bay về phía xa. "Chát" một tiếng, Diệp Bất Phàm một tay tóm lấy cổ Chu Tước, mặt không biểu cảm nói: "Đừng hòng chạy, đồ mà Lý Thu Thủy ném xuống đâu?" "A,

bà nội quên mất." Chu Tước giả vờ bừng tỉnh đại ngộ, trong miệng phun ra quang hà, hơn mười món đồ bay ra.

Đồng hoàn phòng ngự ngụy ngũ giai, bảo y, thanh ma nội giáp.

Ba môn công pháp, trong đó một môn là bí thuật Lý Thu Thủy dùng để tấn thăng Hóa Thần, lướt qua xem, tác dụng phụ quá nhỏ, chỉ có thể dùng làm dự phòng.

Thứ khiến hắn coi trọng nhất.

Là mảnh đồng thau bị phong thưởng kia!

Thần thức dò xét, trước mắt hiện ra từng hình ảnh, trung niên nho sinh đang diễn giải thuật thời gian, xung quanh một vài cây cỏ kỳ mộc mọc ra chồi non, sinh trưởng với tốc độ kinh khủng.

Đây không phải là công pháp truyền thừa.

Mà là một thần thông hoàn toàn trái ngược với 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》. 【Thời Gian Lưu Động · Thiên Cương Pháp: Điều khiển tốc độ dòng chảy thời gian trong phạm vi nhỏ quanh thân, có thể nhanh có thể chậm.

Tác dụng phụ, lấy tổn thương tuổi thọ làm cái giá, không phải Luyện Hư trở lên, người nắm giữ pháp tắc thời gian thì không thể tu luyện.】【Nghịch chuyển phụ diện: Lấy tăng trưởng tuổi thọ làm cái giá, không phải Luyện Hư, người nắm giữ pháp tắc thời gian cũng có thể tu luyện.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, nụ cười rực rỡ như ráng chiều.

Thần thông này không thể dùng từ mạnh mẽ để hình dung, nó thuộc về cấp độ hack, khuyết điểm duy nhất là phạm vi có thể điều khiển quá nhỏ.

Không ghi rõ tiêu hao pháp lực.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn lớn đến kinh người. "Chỉ có thể cận chiến, khi kẻ địch ở bên cạnh ta, có thể ảnh hưởng đến tuổi thọ, tốc độ tấn công, uy lực của chúng, nhưng không thể tấn công từ xa, có thể dùng làm át chủ bài." "Tu luyện thêm 《Sinh Quang》 đến viên mãn, phối hợp với nhục thân và pháp bảo phòng ngự, thần thông của Nguyên Anh cự đầu sẽ không gây ra uy hiếp gì với ta, thậm chí công kích của Hóa Thần cũng có thể suy yếu đi rất nhiều." Hắn ngày càng tán thưởng Lý Thu Thủy.

Trước có Thanh Long tinh phách, sau có 《Đăng Sao》 và 《Thời Gian Lưu Động》.

Xứng đáng là quý nhân của Diệp mỗ ta.

Tất cả vật phẩm đều được cất giữ cẩn thận, hắn phi độn về phía tây, nửa giờ sau đến Anh Biến Trì. "Tiểu Phàm tử, ngươi thay đổi rồi, ở Nam Hồng Vực ngươi thì khúm núm, đến bí cảnh ngươi liền ra tay mạnh mẽ, không còn 'cẩu' chút nào nữa." Chu Tước liếc xéo hắn.

Diệp Bất Phàm một mình chiếm cứ Anh Biến Trì, nhàn nhạt đáp lại: "Ở đây, ta đã vô địch rồi, 'cẩu' cái gì nữa?" Bây giờ hắn chỉ mong Lăng Thiên Kiếm Quân đến giết mình.

Độ khó để bói ra hắn cũng tương đương với Lý Thu Thủy, không có một tháng thì đừng hòng truy lùng được, còn có Huyền Nữ, Đạm Đài Sương, Thi Đế, v.v.

Chỉ có thể đào hố để bọn họ tự mình nhảy vào.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai tay bắt những pháp quyết cổ quái, chìm đắm trong việc tu luyện 《Đoán Linh Quyết》.

Từ sớm, Trúc Cơ Thiên đã viên mãn.

Chỉ nửa ngày sau đã bước vào 《Kim Đan Thiên》.

Thần thức tăng nhẹ.

Nửa tháng sau, 《Kim Đan Thiên》 viên mãn, bước vào 《Nguyên Anh Thiên》. "Thần thức tăng thêm một thành, đối mặt với bức tường Hóa Thần, không thể tăng thêm được nữa." Diệp Bất Phàm thần thức khuếch tán ra, vô hạn tiếp cận vạn dặm.

Mà dựa vào tác dụng phụ, ngộ tính cũng đã đạt đến cực hạn, nhưng không thể tiến thêm một bước.

Giống như đi thi lúc nào cũng được chín mươi chín điểm, không thể đột phá lên một trăm. "Tiếp tục!" Diệp Bất Phàm nghiến răng, hắn không tin không thể phá vỡ giới hạn.

Bảy ngày sau, 《Đoán Linh Quyết》 tiểu thành.

Một tháng sau, đại thành.

Thần thức và ngộ tính đều không tăng thêm, nhưng cảm giác được bức tường phía trước đã có chút lỏng lẻo.

Trong nháy mắt.

Diệp Bất Phàm tiến vào bí cảnh đã qua ba mùa hạ, thu, đông.

Mùa xuân đến rồi, vạn vật hồi sinh, lại đến mùa giao phối.

Khoảng cách đến lúc bí cảnh kết thúc, chỉ còn hơn hai tháng.

Nửa tháng trước, có tu sĩ Tiên Liên quốc lấy hết dũng khí bay đến Anh Biến Trì, xin Diệp Bất Phàm cho một vị trí tu luyện, cố gắng đột phá trung kỳ.

Mục đích của đại bộ phận Nguyên Anh, Kim Đan đại tu chính là nơi tạo hóa này.

Nhưng hiện tại đã bị Diệp Bất Phàm chiếm cứ. "Diệp đạo hữu, nhà ta có chút đặc sản quê nhà, một chút tấm lòng, không đáng kể." "Lần này đến, thiếp thân không phải vì đột phá, mà là để chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của Diệp đạo hữu, để không còn hối tiếc

trong đời." Một nữ tu dâng lên một giỏ tuyết liên tím, bên dưới lót một túi càn khôn.

Đây chính là nghệ thuật nói chuyện.

Diệp mỗ nhân đã đồng ý.

Một đồn mười, mười đồn trăm, sau đó từng Kim Đan, Nguyên Anh sơ, trung kỳ tu sĩ xách đủ loại giỏ trái cây đến bái kiến.

Không biết từ lúc nào.

Diệp Bất Phàm nằm không cũng thu được một đống tài sản, thậm chí còn có tu sĩ bán cả gia sản ở Nam Hồng Vực, viết giấy nợ. "Cao!

Thực sự là cao!" Anh Biến Trì đối với Diệp Bất Phàm không còn tác dụng, Chu Tước bây giờ mới biết tại sao hắn lại chọn nơi này để bế quan.

May mà Diệp Bất Phàm làm người có nguyên tắc.

Nếu không đám người này muốn đột phá ở đây sao?

Nữ tu thì lên giường một phen, nam tu thì chờ mà xuất huyết đi.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng có Kim Đan đột phá Nguyên Anh, dẫn động thiên kiếp, do Anh Biến Trì đặc thù, tỷ lệ thành công rất cao.

Đến ba thành.

Người kết anh, ai nấy đều hưng phấn, cảm kích không thôi.

Cũng có Nguyên Anh sơ kỳ bước vào trung kỳ, trung kỳ tấn thăng hậu kỳ. "Đa tạ Diệp đạo hữu thành toàn." Trần Lão Quái cảm thụ tu vi Nguyên Anh trung kỳ mạnh mẽ, tự tin bùng nổ, chắp tay với Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt, không để ý.

Đúng lúc này.

Một cỗ khí thế kinh khủng xông thẳng lên trời, khiến mấy trăm người da đầu tê dại, tu vi run rẩy. "Nguyên Anh cự đầu!" Người đột phá là một người quen cũ của Diệp Bất Phàm, Thần Du Đại Chân Quân.

Trước đây từng ra tay với hắn, để bù đắp lỗi lầm, đã ký khế ước bán thân trăm năm.

Không phải nô bộc, chỉ là thuộc hạ.

Coi như là một nước cờ nhàn của Diệp Bất Phàm.

Chương 348

Đương nhiên, người ngoài không biết, chỉ thấy Thần Du đã xuất huyết lớn, cộng thêm Diệp Bất Phàm độ lượng. "Cự đầu à!

Đây là nhân vật đầu tiên đột phá cự đầu trong bí cảnh phải không?

Chân Dương Đại Chân Quân ngang tài ngang sức với y đã bị bỏ lại phía sau rồi." Một Nguyên Anh trung kỳ cảm khái.

Thần Du có khí phách lớn, đến đây vốn là để cược mạng, cược Diệp Bất Phàm không giết y.

Đương nhiên, ra khỏi bí cảnh, Thần Du khó tránh khỏi bị Thái Huyền Thiên Quân điều tra, xem y có gian díu gì với Diệp Bất Phàm không. "Đa tạ Diệp đạo hữu." Thần Du thực lực đại tăng, cũng không dám làm càn trước mặt Diệp Bất Phàm, cung kính cảm tạ. "Vù..." Một tiếng gió rít vang lên, gió nhẹ thổi qua, trải dài vạn dặm sông núi.

Gió không lớn, nhưng lại ép cho Trần Lão Quái, Thần Du cự đầu phải run rẩy, bóng dáng Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên không trung ngày càng cao lớn, như thiên uy.

Nhưng cảm giác này thoáng qua rồi biến mất.

Khiến mọi người không hiểu ra sao. "Thần thức vậy mà đột phá Hóa Thần rồi?!" Chỉ có Thần Du vừa mới tấn thăng cự đầu là cảm ứng nhạy bén nhất, sắc mặt trắng bệch, mang theo một tia kinh hãi.

Y vội vàng hai tay bắt quyết, nhanh chóng quên đi đoạn ký ức này.

Có những chuyện, không biết mới là tốt nhất! ... "Hóa Thần kỳ — Thần Hồn!" Diệp Bất Phàm chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, nỗ lực tu luyện 《Đoán Linh Quyết》 mấy tháng cuối cùng đã phá vỡ được bức tường.

Nội thị, vị trí mi tâm của Nguyên Anh, một luồng ánh sáng lơ lửng, nhanh chóng thành hình, ngưng tụ thành một tiểu nhân.

Thần hồn thành hình.

Chính là Hóa Thần!

Chỉ mới Nguyên Anh hậu kỳ đã có thể đột phá thần hồn lên Hóa Thần, từ xưa đến nay chưa từng có.

Phạm vi thần thức đã vượt qua vạn dặm, cường độ còn vượt xa Nguyên Anh cự đầu mười mấy lần. "Thiên Địa Vi Cục." Diệp Bất Phàm một tay chỉ ra, tốc độ thi pháp vượt xa trước đây, một bàn cờ lập tức khóa chặt Chu Tước bên trong.

Môn thần thông này, sau khi tấn thăng Nguyên Anh càng ngày càng yếu, giết Nguyên Anh trung kỳ cũng khó khăn.

Nhưng bây giờ.

Chu Tước bị nhốt trong đó, không thể trốn thoát, không khỏi tức giận hét lên: "Ngươi có chút bệnh rồi đấy!" "Đây chính là uy lực của Hóa Thần khi thi triển hồn đạo thần thông, tùy tiện một đòn đã vượt qua trước đây mấy chục lần." Diệp Bất Phàm không để ý đến nó, tự mình cảm khái.

Nếu tu hành hồn đạo thần thông cấp bậc Địa Sát, Hóa Thần Thiên Quân không đề phòng cũng phải trọng thương!

Không chỉ vậy.

Đầu óc càng thêm minh mẫn, nhìn lại công pháp thần thông của mình, một số chỗ không thông suốt bỗng nhiên sáng tỏ.

Ngộ tính phá vỡ cực hạn.

Siêu cấp ngộ tính!

Sau khi thích ứng, Diệp Bất Phàm lại tu luyện 《Thời Gian Tĩnh

Chỉ》.

Những chỗ mờ mịt khó hiểu đều dễ dàng nhìn thấu, tu luyện dễ dàng hơn trước đây gấp trăm lần.

Hai ngày sau. 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》 nhập môn.

Kế hoạch ban đầu, thần thông này nhập môn ít nhất cần mấy tháng.

Siêu cấp ngộ tính, đã rút ngắn quá nhiều lần rồi. "Không bao lâu nữa, tất cả thần thông đều sẽ đại thành!" Diệp Bất Phàm tâm trạng vui vẻ, sau đó gác lại 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》, tu hành 《Thời Gian Lưu Động》, 《Quang Âm Tự Tiễn》, 《Đăng Sao》 và các thần thông khác.

Thời gian tiếp theo.

Các loại thần thông với tốc độ vượt xa người khác mấy chục lần tiến tới đại thành.

Thực lực tăng vọt.

Đã hoàn toàn nghiền ép Nguyên Anh cự đầu, vô hạn tiếp cận Hóa Thần Thiên Quân. ...

Bên kia.

Trong dãy núi liên miên bất tận.

Lăng Thiên Kiếm Quân, Huyền Nữ cự đầu, Quỷ Kiêu, Lý Thu Thủy và các cự đầu khác tụ tập, bên cạnh còn có nhiều đại tu sĩ.

Đối mặt với ngọn núi lớn Diệp Bất Phàm, bọn họ không thể không hợp sức. "Bây giờ ám sát, không được, ta có lý do nghi ngờ Diệp Bất Phàm đang giăng bẫy." Thi Đế phủ quyết kế hoạch ám sát của Lăng Thiên Kiếm Quân.

Tuy tu vi không mạnh, nhưng là đối thủ ban đầu của Diệp Bất

Phàm, có thể sống đến bây giờ đủ để các cự đầu phải nhìn bằng con mắt khác. "Cứ kéo dài nữa, phản phệ do cung Hậu Nghệ gây ra sẽ hoàn toàn hồi phục, lúc đó muốn giết, khó như lên trời." Quỷ Kiêu trầm giọng nói.

Lý Thu Thủy bất lực nói: "Trước khi bí cảnh kết thúc, ta sẽ không tham gia." "Không có cung Hậu Nghệ, ta sẽ ra tay, bây giờ... không được." Huyền Nữ cự đầu bình tĩnh đáp.

Nhiều tu sĩ trầm mặc.

Thực tế, nhiều người như vậy hợp lực, có thể chất chết Diệp Bất Phàm.

Nhưng ai cũng coi trọng mạng già của mình, ai sẽ lấy mạng đi lấp? "Trừ phi..." Thi Đế do dự.

Quỷ Kiêu mất kiên nhẫn nói: "Có rắm thì mau thả, nếu không phải nể mặt Đạm Đài Sương, sớm đã giết ngươi rồi." Lăng Thiên Kiếm Quân liếc xéo, nhìn Thi Đế không vừa mắt.

Nếu không phải tên này vứt cung Hậu Nghệ đi, bị Diệp Bất Phàm đoạt mất, bọn họ đâu đến nỗi phải trốn đông trốn tây?

Thi Đế cười nói: "Đầu tiên nói rõ, ta tu vi thấp, không tham gia được." Y lại nói: "Ra tay, phải nhắm ngay khoảnh khắc bí cảnh mở ra, thành công, thì cả làng đều vui, thất bại, cũng có thể an toàn thoát khỏi bí cảnh." Đạm Đài Sương nghe vậy, trong lòng khẽ động. "Mẹ nó bí cảnh đã mở rồi, ngươi ra tay có ý nghĩa gì?

Còn không bằng để Hóa Thần bên ngoài ôm cây đợi thỏ." Lý Thu Thủy khinh bỉ.

Những người khác ánh mắt lóe lên, nhìn nhau, trầm mặc không nói. "Hắc hắc, trên núi Thái Dương, Diệp Bất Phàm đã cướp bóc hơn một trăm tu sĩ." "Không lâu trước, chiếm cứ Anh Biến Trì, một đám

người lại phải dâng lên trọng bảo, hắn bây giờ thân gia giàu có, còn có cung Hậu Nghệ, ngoài ra, ta dám cá Nguyệt Phủ cũng ở trên người hắn." "Một thân bảo tàng, so với Hóa Thần cũng không thua kém, các ngươi... nỡ bỏ sao?" Thi Đế cười lạnh.

Câu nói này, đánh thẳng vào nội tâm của các cự đầu.

Diệp Bất Phàm ra khỏi bí cảnh, bất kể chết trong tay Hóa Thần nào, một thân bảo tàng bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn bay đi. "Được!

Vậy thì vào ngày bí cảnh mở ra sẽ ám sát kẻ này!

Tiến thoái tự do." Lăng Thiên Kiếm Quân mắt lóe lên tia sáng lạnh, đã quyết định.

Trừ Lý Thu Thủy không động lòng, Quỷ Kiêu, Đạm Đài Sương, Huyền Nữ mấy người đều đồng ý hợp tác.

Mấy đại cự đầu, cộng thêm một đám đại tu sĩ, thương nghị chi tiết vụ ám sát.

Một giọng nói ho khan một tiếng, nói: "Ta, có thể đến Anh Biến Trì bây giờ, giám sát động tĩnh của Diệp Bất Phàm cho chư vị." Người này, là một vị tu sĩ của Vô Ưu Tông.

Hiệu là Bách Lý Chân Quân. "Trọng trách này, Bách Lý Chân Quân không nắm chắc được đâu, hay là để lão phu làm đi." Một lão đạo mặc lục bào của Thiên Tiên Tông trầm giọng nói. "Thiên Quy đạo hữu của Thiên Tiên Tông, ngươi tốc độ quá chậm, ta cho rằng ta thích hợp hơn." "Ta..." Mười mấy Nguyên Anh trung, hậu kỳ tu sĩ lần lượt lên tiếng, mặt đầy vẻ không sợ chết.

Lý Thu Thủy suýt nữa cười phá lên, một câu nói toạc ra: "Đừng nói như thật vậy, các ngươi chẳng qua muốn đưa tiền cho Diệp Bất Phàm, rồi mượn Anh Biến Trì đột phá cảnh giới thôi." "Lời này sai rồi, cái gì gọi là nộp tiền?

Rõ ràng là vì đại kế ám sát, nhẫn nhục chịu đựng, đừng có vu khống người khác." Bách Lý Chân Quân lập tức phản bác, nhưng đôi mắt đảo qua đảo lại đã bán đứng y không thương tiếc.

Thiên Quy Chân Quân cười khổ, nói thẳng: "Ta đến đây, chính là vì đột phá, nhưng bây giờ... ai." Cảnh giới, địa vị, tuổi thọ chính là tất cả.

Chương 349

Nếu không người chết rồi, chẳng lẽ mang một thân bảo vật xuống quan tài sao?

Không đợi những người khác tức giận, Lăng Thiên Kiếm Quân bình tĩnh nói: "Các ngươi đi đi." "Đa tạ Lăng Thiên đại nhân!" Thiên Quy Chân Quân mừng rỡ, chắp tay bái, xoay người rời đi. "Vụt..." Chưa đi được hai bước, bỗng một đạo kiếm quang xẹt qua, lập tức xuyên thủng lớp phòng ngự mạnh mẽ sau lưng Thiên Quy Chân Quân, đánh nát Nguyên Anh của y.

Ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Chết thảm tại chỗ.

Bách Lý Chân Quân và những người khác vốn đang mừng rỡ thấy vậy, toàn thân lạnh toát, bất giác lùi lại.

Khách đến từ Tiên thổ.

Người của mình nói giết là giết.

Tàn độc hơn Lý Thu Thủy nhiều.

Người sau xuất thân Ma thổ, nhưng mấy năm qua, chưa từng giết người vô tội, thậm chí lúc chạy trốn ở Anh Biến Trì, cũng không quên mang theo Chân Dương Đại Chân Quân. "Kẻ làm loạn lòng quân, chết." Lăng Thiên Kiếm Quân mặt không biểu cảm.

Không ai dám trả lời.

Y lại nhìn về phía Lý Thu Thủy: "Lãng phí thân phận tu sĩ Ma thổ của ngươi, đã không có gan ám sát, vậy thì rời đi đi, nhưng nếu ngươi dám tiết lộ nửa lời về chuyện này, ngươi sẽ chết rất thảm." Một kiếm đạo cự đầu liều mạng, cùng cấp cơ bản không có đối thủ.

Lực công kích quá mạnh! "Ha, Diệp Bất Phàm không dễ giết như vậy đâu." Lý Thu Thủy cười lạnh, mang theo Chân Dương Đại Chân Quân và mấy tu sĩ Chân Ma Tông rời đi không ngoảnh đầu lại. "Vậy sao?

Không có cung Hậu Nghệ, Diệp Bất Phàm là cái thá gì?" Lăng Thiên Kiếm Quân lạnh lùng đáp.

Nam Hồng Vực có ba Tiên thổ mạnh nhất, Thiên Tiên Tông có thể đối đầu với Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, chính là dựa vào sát phạt cực hạn!

Thiên Tiên 《Phi Thăng Quyết》 và 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》, trạng thái mạnh nhất của cái sau — chỉ công không thủ. "Xì..." Lý Thu Thủy đi được một đoạn nghe thấy liền xì một tiếng. "Có lẽ thật sự có khả năng, 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》 đến nay vẫn chưa thấy người này thi triển, chỉ công không thủ, bất kỳ phòng ngự nào cũng vô dụng." Chân Dương Đại Chân Quân do dự nói.

Kiếm đạo quá khó tu, nhưng chỉ cần tu thành, lực công kích đó chính là vô địch.

Diệp Bất Phàm căn bản không kịp rút cung Hậu Nghệ. "Nửa tháng trước, ta đã gặp Thiên Cơ Nữ Đế đi gần nhất với Diệp Bất Phàm." "Ý gì?" "Đưa cho nàng mấy chục vạn năm linh dược, cầu một quẻ, nàng bảo ta tránh xa Diệp Bất Phàm một chút." Lý Thu Thủy ánh mắt sâu thẳm.

Nhiều hơn nữa, đối phương không chịu nói.

Tuy nhiên, chỉ bằng mấy chữ này, đã đáng giá vạn kim! "Tại sao không nhắc nhở Lăng Thiên bọn họ?" Chân Dương Đại Chân Quân sững sờ, bất giác nói.

Lý Thu Thủy mặt đầy kinh ngạc, chỉ vào mũi mình: "Ngươi xem ta có giống người tốt không?" "..." Chân Dương. ...

Trong nháy mắt, lại qua mấy tháng.

Hôm đó.

Mặt trời mọc ở phương đông.

Một vòng xoáy khổng lồ hiện ra dưới mặt trời, lờ mờ lộ ra hoang nguyên vô tận của Nam Hồng Vực bên ngoài.

Cùng với.

Vô số tu sĩ bên ngoài.

Dẫn đầu tự nhiên là Hồng Y, Thái Huyền, Hồng Hà tam đại Thiên Quân.

Ngoài ra, còn có Thanh Bào Thiên Quân của Thiên Tiên Tông, người tình trong mộng của Nguyên Anh, thậm chí là Hóa Thần, nghiêng nước nghiêng thành của Vô Ưu Tông — Tiên Mộng Thiên Quân. "Cuối cùng cũng mở rồi!

Lão tử có thể sống sót rời đi rồi!" Tu sĩ Nguyên Anh trốn ở rìa bí cảnh mừng đến phát khóc, điên cuồng độn về phía lối ra. "Tốt quá rồi!" Mấy ngàn bóng người từ khắp nơi bay lên, kích động không kìm được, lao về phía lối ra.

Tam đại bá chủ cấp, tán tu liên minh, Trương Tiên Thần, Trương Tiên Khách, v.v.

Tuy nhiên một bóng người còn nhanh hơn.

Diệp Bất Phàm trong bộ bạch y đứng sừng sững ở lối ra, khí thế mạnh mẽ như một bức tường cao.

Hắn mỉm cười không nói.

Chỉ đưa tay ra.

Chu Tước bên cạnh lấy ra quyển sổ nhỏ, bút lông chấm mực. "Làm phiền các vị, nộp phí qua đường một chút." "Nguyên Anh ở đây có đến sáu bảy trăm người, dám đòi hỏi nhiều Nguyên Anh như vậy, ngươi thật là có gan!" Bạch Hạc Chân Quân lạnh lùng quát, Trương Tiên Thần của Tiên tộc cũng vẻ mặt lạnh như băng. "Vụt vụt vụt..." Một đám Nguyên Anh tự mình tế ra pháp bảo, lơ lửng trên đầu, ngưng tụ khí thế như núi như biển, đủ để Nguyên Anh cự đầu phải biến sắc, lui ba thước.

Người quá đông.

Dưới Hóa Thần không ai dám đối đầu trực diện. "Ta đã nói rồi, đám gia hỏa không cống nạp này đáng lẽ nên ra tay từ sớm, bây giờ tốt rồi, cùng nhau lên, ngươi có đỡ nổi không?" Chu Tước vẻ mặt hơi đổi, lo lắng nói.

Nửa năm trước đến núi Thái Dương cống nạp chỉ là một bộ phận. "Chờ chính là lúc này, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn, pháp lực ngưng tụ như kiếm, đâm vào vòng xoáy, hóa thành sấm sét nổ tung bên ngoài. "Hồng Y, Thái Huyền tiền bối, truy sát ta mấy năm, hôm nay trước mặt các người thu một chút lợi tức, không quá đáng chứ?" Hắn là kẻ 'cẩu'.

Nhưng không phải không có tính khí! "Phóng túng!" "Tiểu bối ngươi dám!" Hồng Y Thiên Quân nghe vậy, hai tay bắt quyết, vòng xoáy không còn mơ hồ nữa, giống như một mặt gương, phản chiếu cảnh tượng bên trong.

Thái Huyền Thiên Quân ánh mắt lạnh lùng, bàn tay to ra vô số lần, giống như Ngũ Chỉ Sơn, "ầm ầm ầm" đâm vào trong vòng xoáy, một tay chộp tới.

Khí thế quá mạnh.

Khiến toàn bộ Bạch Trú bí cảnh rung chuyển.

Thế giới vốn đã không ổn định, rung lắc dữ dội, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bạch Hạc Chân Quân, Trương Tiên Thần và những người khác sắc mặt kịch biến, lộ vẻ kinh hãi.

Bí cảnh không chịu nổi sức mạnh của Hóa Thần, một khi bí cảnh sụp đổ, tất cả bọn họ đều phải chết.

Hồng Hà Thiên Quân ngọc thủ khẽ vung, một đạo phi tiên chi quang đánh lui Thái Huyền Thiên Quân, quát khẽ: "Ngươi đang làm gì vậy?" Muốn tất cả mọi người bên trong chôn cùng sao?!" Thái Huyền Thiên Quân không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Bất Phàm.

Bí cảnh lần này, Vô Ưu Tông tổn thất thảm trọng nhất, Ác Mộng, Huyễn Thần hai đại cự đầu bị giết. "Diệp đạo hữu, ta đã nộp phí bảo kê, xin cáo từ trước một bước!" "Diệp đạo hữu..." Trần Lão Quái và những người khác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhanh chóng tiến vào vòng xoáy, trở về Nam Hồng Vực.

Do đã đăng ký ở núi Thái Dương từ sớm, Diệp Bất Phàm không ngăn cản. "Ta Phạm Dương Lư Lăng Phong, đã thoát chết!" "Cuối cùng cũng rời đi rồi!" Lư Lăng Phong và các tu sĩ mừng đến phát khóc.

Trong đó bao gồm Yến quốc Công Dương Phục, nhiều Nguyên Anh của Bành quốc. "Ta nộp!

Ta nộp ngay!" Gần ngàn vị Kim Đan đại tu chưa thể đột phá đến Nguyên Anh kinh hãi, vội vàng ném ra túi càn khôn, xuyên qua vòng xoáy.

Chu Tước như đang đếm tiền, hưng phấn thu lại.

Trong nháy mắt.

Chỉ còn lại hơn sáu trăm vị Nguyên Anh.

Bọn họ không nộp ở núi Thái Dương, trốn khắp nơi, chính là chờ đợi khoảnh khắc này tất cả mọi người hợp sức, ép Diệp Bất Phàm nhượng bộ! "Diệp Bất Phàm, nói lại lần nữa, ngươi tránh ra hay không tránh ra!" Trương Tiên Thần một bước bước ra, khí tức Nguyên Anh đại viên mãn kinh thiên động địa, theo sát sau đó là mấy trăm Nguyên Anh.

Khí thế tụ tập ngày càng kinh khủng.

Không khí nhất thời ngưng đọng. "A a..." Bỗng một tiếng hét thảm vang lên, trong đám người một Nguyên Anh sơ kỳ bị tập kích, Nguyên Anh nổ tung.

Chương 350

Chết tại chỗ! "Hắc hắc hắc, truy sát Diệp mỗ ta nhiều năm, hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết." Một bóng người áo trắng trong đám người cười lạnh, cầm túi càn khôn của Nguyên Anh đó thoáng cái rồi biến mất.

Chu Tước thấy vậy, sắc mặt đột biến.

Diệp Bất Phàm hai mắt híp lại, lộ ra sát ý.

Người ra tay không phải hắn.

Nhưng giải thích căn bản không thông, ai cũng biết Diệp mỗ ta nắm giữ phân thân thuật mạnh mẽ.

Một Nguyên Anh tử vong, lập tức châm ngòi thùng thuốc súng. "Tên nghiệt súc này ngươi thật sự dám ra tay?!" "Huynh đệ, chém chết nó cho ta!" "Ta chọn Diệp Bất Phàm, hắn mới là người được lòng dân ~ giết người còn nhanh hơn xuất tinh sớm, nhanh quá, ta vẫn nên giao túi càn khôn thôi." "Giao cái con khỉ!

Đánh!" Có người trong đám đông gầm lên, sau đó như một phản ứng dây chuyền, "Ầm!" "Giết!" Một Nguyên Anh đại tu sĩ dẫn đầu lộ vẻ tàn nhẫn, ngồi xếp bằng, gảy Lưu Ly Cầm, âm ba hóa thành một người khổng lồ ngút trời, "phanh" một tiếng, đập nát hư không, tấn công thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Vô Ưu Tông, Cầm Âm Đại Chân Quân.

Giỏi tấn công thần hồn, vừa ra tay đã là đại thần thông! "Trói!" Trương Tiên Thần tế ra một cây pháp trượng gỗ, pháp trượng lập tức lớn lên, vươn ra vô số cành liễu thô to quấn về phía hắn.

Ngay sau đó, một đại hán râu dài vội vàng tế ra một pháp bảo

gương soi chiếu lên pháp trượng, "ong" một tiếng, vậy mà sao chép ra một thần thông pháp bảo tương tự, vô số cành liễu từ trong gương bay ra.

Không bằng Trương Tiên Thần, nhưng uy lực cũng không thể xem thường. "Thiên Chú, Ngũ Hành!" Một Chú Pháp Sư bắt được khí tức của Diệp Bất Phàm, lấy ra một người rơm nhỏ, năm ngón tay như kim, đâm vào các yếu huyệt trên người rơm. "Đinh linh linh..." Một tu sĩ trung kỳ của Chân Ma Tông tế ra Khống Thi Linh, từ trong túi càn khôn bay ra ba cỗ thi thể, không sợ chết xông lên phía trước.

Đỉnh đồng, xích đuôi rồng, đao nguyệt pháp, ấn hổ long, v.v.

Trong phút chốc, tất cả pháp bảo đều được tung ra.

Rợp trời kín đất, cảnh tượng kinh người. "Đám người này thật là hung hãn, thủ đoạn cuối cùng đều đã dùng hết, ta cũng không đỡ nổi." Xa xa, Lý Thu Thủy kinh ngạc.

Đừng nói là y, hai vị cự đầu xông lên cũng sẽ bị đánh chết tại chỗ!

Bất kỳ phòng ngự nào cũng không đỡ nổi.

Bên cạnh mấy đại cự đầu ẩn trong hư không, Huyền Nữ bình tĩnh nói: "Đừng xem thường bất kỳ Nguyên Anh nào ở Nam Hồng Vực, liều mạng lên, rất khó chống đỡ." "Nhiều người ra tay như vậy, hắn không chết cũng phải lột một lớp da, cũng không uổng công ta vừa rồi giả dạng Diệp Bất Phàm, châm ngòi cuộc chiến này." Quỷ Kiêu cười khà khà quái dị.

Vừa rồi là y ra tay giết một người, Thi Đế phụ trách hô hào. "Xem ra lần ám sát này, chắc chắn không có sai sót." "Cho dù tế ra cung Hậu Nghệ, có bọn họ kiềm chế, Diệp Bất Phàm cũng không kịp đối phó chúng ta." Lăng Thiên Kiếm Quân rất hài lòng, chỉ chờ tìm được cơ hội, một đòn tất sát!

Các cự đầu, đại tu sĩ đều đang chờ thời.

Chỉ có Thi Đế ánh mắt lóe lên, lùi về phía sau mọi người.

Diệp Bất Phàm mặc vào chiến giáp mà Lý Thu Thủy ném cho, lưới lớn năm màu, hình thành từng lớp phòng hộ.

Tuy nhiên đối mặt với pháp bảo như núi gào biển thét, căn bản không đỡ nổi.

Kiến nhiều cắn chết voi.

Huống chi toàn là Nguyên Anh.

Hai hơi thở, lưới lớn năm màu bị xé rách, chiến giáp hiện ra vết nứt. "Rắc!" Diệp Bất Phàm gầm lên, vừa đập vỡ một pháp bảo lưu ly trản, đỉnh đồng lớn đã nặng nề đập lên người, chiến giáp nứt nhiều hơn, chấn cho hắn ho ra máu. "A a a!" Kim chi nhục thân vận chuyển, phòng ngự tăng vọt, bắt quyết giữ chặt một cây xích đuôi rồng, nhưng lại bị cành liễu của pháp trượng Trương Tiên Thần quất vào người, sức mạnh cực lớn, chiến giáp cuối cùng cũng vỡ nát, nhục thân miễn cưỡng chống đỡ. "Ầm!" Nhưng rất nhanh, một loạt pháp bảo oanh kích lên người, nhục thân cứng rắn cũng không chịu nổi, nổ tung tại chỗ. "Trùng sinh!" Diệp Bất Phàm tích huyết trùng sinh, một mình chiến đấu với hơn sáu trăm vị Nguyên Anh. "Vút..." Hắn một tay kéo cung, thời gian tự tiễn, đóng đinh một vị Nguyên Anh trung kỳ, người sau kinh hãi hét lớn, dung mạo nhanh chóng già đi, hóa thành xương khô.

Tử vong!

Đáng tiếc, công kích thực sự quá nhiều, giết một người căn bản không ảnh hưởng gì. "Mỗi lần hắn tích huyết trùng sinh đều sẽ hao phí lượng lớn khí huyết, không bao lâu nữa sẽ không chống đỡ nổi!

Giết hắn!" Tất cả Nguyên Anh thấy vậy đều mừng rỡ, không còn

kìm nén được nỗi uất ức trong lòng, công kích càng thêm hung mãnh. "Ầm ầm!" Diệp Bất Phàm pháp tướng che thân, một quyền đấm nát nhục thân của một Nguyên Anh sơ kỳ, máu nhuộm trời xanh, sau đó di chuyển ngang ra, thân thể to lớn đâm chết hai đại Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng bản thân phải chịu quá nhiều công kích.

Thân thể không ngừng nổ tung, trong chốc lát đã tích huyết trùng sinh bảy lần, khí huyết ngày càng suy yếu.

Theo đà này.

Thêm mười mấy lần nữa, hắn sẽ phải chết!

Nhưng điều này đủ để khiến vô số người trong và ngoài bí cảnh phải chấn động. "Thật là biến thái, nhiều người hợp lực như vậy mà không thể giết chết hắn ngay lập tức." Bên ngoài vòng xoáy, tiền nhiệm Chân Ma Tông chủ cũng thấy rợn tóc gáy. "Thật sự khoa trương, may mà tên này tự mãn rồi, nếu không thoát khỏi bí cảnh, dưới Hóa Thần ai là đối thủ của hắn?" "Hắn phải chết!" Vô Ưu Tông chủ, Thiên Tiên Tông chủ và những người khác cũng chấn động không thôi, sát tâm đại khởi.

Những người quen biết Diệp Bất Phàm như Lão Cảnh Vương, tu sĩ của các đại quốc khác đều có vẻ mặt hoảng hốt.

Không lâu trước đây Diệp Bất Phàm miễn cưỡng giết chết đại tu sĩ, mà bây giờ lại đối đầu với hơn sáu trăm Nguyên Anh, trong đó còn có cự đầu như Trương Tiên Thần.

Trong dòng sông tuế nguyệt vô tận từ xưa đến nay, chưa có Nguyên Anh nào có thể làm được điều này.

Hôm nay qua đi.

Cho dù bị giết, hắn cũng sẽ được ghi vào sử sách!

Chỉ có Triệu Vận, Bùi Thủy Nghiên đang lén lút ẩn nấp là lộ vẻ lo lắng.

Thái Huyền Thiên Quân thấy lại có mấy Nguyên Anh chết, ánh mắt lạnh như băng: "Đây chính là thứ mà Chân Ma Tông các ngươi nuôi dưỡng, nếu sớm diệt trừ hắn, đâu đến nỗi để hắn trưởng thành đến mức này?" "Hôm nay, hắn dù thế nào cũng không sống nổi." Hồng Y Thiên Quân mặt không biểu cảm.

Bỗng nhíu mày, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Cuối cùng cũng không nhịn được phải dùng cung Hậu Nghệ rồi, xem ra không trụ được bao lâu nữa." "Các ngươi thật đáng chết!" Diệp Bất Phàm trong bí cảnh gào thét đến khàn cả giọng, khí huyết và pháp lực nhanh chóng suy yếu, hắn lấy cung Hậu Nghệ bắn ra một mũi tên, Nguyên Anh hậu kỳ dẫn đầu bị một mũi tên bắn chết.

Điều này khiến mấy trăm người chững lại một chút, nhưng rất nhanh lại không sợ chết tế ra pháp bảo xông lên.

Mọi người đều đã giết đến đỏ mắt, cung Hậu Nghệ căn bản không thể trấn áp được. "Bành!" Một cánh tay của Diệp Bất Phàm bị một cây búa nặng đập nát, tuy rất nhanh đã trùng sinh, nhưng khí huyết càng thêm suy yếu. "Vút!" Một mũi tên đem Nguyên Anh trung kỳ cầm búa nặng đóng đinh trên mặt đất, đất rung núi chuyển.

Diệp Bất Phàm khí tức càng thêm suy yếu.

Vẻ mặt rõ ràng có chút hoảng loạn, quả quyết lui lại, cung Hậu Nghệ trong tay lung lay, màu sắc tối sầm đi. "Chính là bây giờ!" Một bóng ma lóe lên, "ong" một tiếng, thổi ra một cây định hồn châm, hung hăng đâm vào đan điền của Diệp Bất Phàm.

Nguyên Anh thần hồn của hắn đại tổn, tinh thần cũng hoảng hốt trong chốc lát.

Quỷ Kiêu ra tay rồi! "Xoẹt!" Một luồng kiếm quang kinh thế xé rách bầu trời, chém đứt cánh tay phải của Diệp Bất Phàm, cung Hậu Nghệ trong tay hắn rơi xuống, nhanh chóng bị Lăng Thiên Kiếm Quân đuổi đến tóm lấy, thu vào túi càn khôn.

Y vẻ mặt cuồng hỉ, cười toe toét: "Diệp Bất Phàm!

Không có cung Hậu Nghệ, ngươi còn thủ đoạn gì?!" "Rất tốt!" Huyền Nữ cự đầu khẽ cười, bàn tay trắng nõn khẽ vung, một dải lụa trắng pháp bảo lập tức thẳng tắp như đao, hung hăng cắt tới.

Còn chưa đến, khí thế đã ép cho các tu sĩ Nguyên Anh xung quanh không thở nổi. "Đông!" Một chiếc chuông lớn màu xanh lam đứng trên cao, phát ra một tiếng chuông "đông", chấn cho thần hồn của nhiều Nguyên Anh run rẩy, đau đớn gào thét.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt càng thêm hoảng hốt.

Đạm Đài Sương bắt quyết, không ngừng truyền pháp lực vào chiếc chuông lớn. "Người này mọi phương diện đều cực mạnh, chỉ có thần hồn là yếu điểm, mau giết hắn!

Rời khỏi đây!" Đạm Đài Sương lạnh lùng quát.

Nguyên Anh ở đây quá nhiều, bọn họ lấy đi bảo vật trên người Diệp Bất Phàm, tất nhiên sẽ bị vây công!

Dù là tứ đại cự đầu, cũng không dám đối kháng với nhiều người như vậy. "Xoẹt!" Lại một kiếm chém ra, phòng ngự nhục thân mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm như giấy hồ, bị chém làm hai, nổ tung tại chỗ, máu tươi văng tung tóe.

Chương 351

"Diệp Bất Phàm, huyết chiến với chúng Nguyên Anh đã lâu, sớm đã dầu hết đèn tắt, ngươi có thể đỡ được mấy kiếm của ta?

Còn có thể phục sinh mấy lần?" Lăng Thiên Kiếm Quân chế giễu, phi kiếm trong tay bắn ra. "Đường đường là kiếm đạo cự đầu, lại đi làm mấy trò bỏ đá xuống giếng này." Diệp Bất Phàm con ngươi sâu thẳm, lạnh lùng nói. "Thì sao?

Ngươi làm gì được ta?" Lăng Thiên Kiếm Quân cười khẩy, toàn lực thúc đẩy phi kiếm, xé rách hư không, tấn công thẳng vào đan điền của Diệp Bất Phàm.

Tàn nhẫn mà lại hiểm hóc. "Diệp Bất Phàm lần này toi rồi." "Tứ đại cự đầu, cộng thêm hơn sáu trăm Nguyên Anh, lấy cái gì mà đánh?" Trong và ngoài bí cảnh, vô số người đã đưa ra phán đoán.

Tình thế này nhìn thế nào.

Đều là tử cục. "Thi Đế, bọn họ cố chấp chạy trốn, ta nhiều nhất chỉ có thể truy sát một người, nhưng bây giờ...

đa tạ ngươi đã dẫn bọn họ đến!" Diệp Bất Phàm hoàn toàn không để ý đến phi kiếm đang lao tới, cười với Thi Đế đang trốn ở phía sau cùng.

Thế cục sát phạt lần này, chính là do vị này thiết lập.

Người sau sắc mặt kịch biến: "Ngươi!" "Ầm!" Khí tức suy yếu của Diệp Bất Phàm bùng nổ, pháp lực cuồn cuộn như sóng thần biển gầm.

Sau đó lại nuốt một viên "Thần Tiên Hoàn" đã luyện chế từ sớm.

Pháp lực lại tăng!

Tăng cường toàn diện.

Đã vượt qua Nguyên Anh cự đầu. "Cái gì?!" Tất cả mọi người sắc mặt đều thay đổi.

Chưa kết thúc. "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm tóc trắng cuồng vũ, hai tay bắt quyết, hiệu quả của 'Thần Tiên Hoàn' tăng gấp đôi.

Pháp lực tiếp tục tăng vọt!

Ma khí cuồn cuộn, lấy Diệp Bất Phàm làm trung tâm, hình thành một đám mây đen khổng lồ, khí thế đội trời đạp đất, uy áp ngút trời.

Mạnh!

Quá mạnh mẽ!

Mạnh đến mức khiến tất cả mọi người nghẹt thở. "Tên này đã uống thuốc gì vậy?

Sao lại biến thái đến thế?" Thi Đế hồn bay phách lạc, điên cuồng lao về phía vòng xoáy.

Bất kể là cường độ pháp lực, hay độ dày, đều hoàn toàn nghiền ép cự đầu, đuổi kịp Hóa Thần Thiên Quân!

So với hắn, Lăng Thiên Kiếm Quân giống như một đứa trẻ chưa mọc đủ lông. "Toàn lực ra tay!

Diệt trừ hắn tại đây!

Nếu không tất cả mọi người đều phải chết!" Lăng Thiên Kiếm Quân gầm lên, pháp lực toàn bộ rót vào phi kiếm.

Ngắn ngủi nửa năm, tu vi của Diệp Bất Phàm không đổi, nhưng thực lực lại tăng lên một tầm cao mới, đã đến mức khiến y cũng cảm thấy kinh hãi. "Sinh Quang!" Diệp Bất Phàm như ma thần giáng thế, thần quang hộ thể, phi kiếm chạm vào, như trâu đất xuống biển.

Phải nói kiếm đạo của người này nghịch thiên, với pháp lực biến thái cấp của hắn, cự đầu bình thường căn bản không phá được phòng ngự Sinh Quang, phi kiếm lại cứng rắn đâm vào được. "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, hai tay bắt quyết, uy lực thần thông Sinh Quang tăng vọt, đánh bật phi kiếm.

Lăng Thiên Kiếm Quân thấy vậy, đột ngột quay đầu gào về phía Lý Thu Thủy: "Thằng họ Lý kia, ta... tổ tông nhà ngươi!

Bản mệnh thần thông của nhà ngươi, tại sao hắn lại biết!

Không có Đăng Sao, chỉ dựa vào Sinh Quang hắn căn bản không đỡ nổi pháp bảo thần thông của ta!" Nói là cấp bậc Địa Sát.

Nhưng hiệu quả tăng cường thần thông biến thái này, còn đáng sợ hơn cả Thiên Cương Pháp. "À cái này..." Lý Thu Thủy cũng ngớ người, thần thông này đến nay y còn chưa học được, tên này nửa năm đã đại thành rồi?! "Ta chỉ có thể nói, chạy đi, Sinh Quang cộng thêm Đăng Sao, thần thông của chúng ta căn bản vô hiệu." "Trước đó đối mặt với hơn sáu trăm vị Nguyên Anh, chỉ là giả vờ!" Lý Thu Thủy như đi giày trượt patin, trực tiếp lướt ra khỏi vòng xoáy.

Chuồn là thượng sách!

Còn Thi Đế, đã sớm chạy ra ngoài rồi. "Thần thông không được, vậy thì dùng pháp bảo thuần túy!" Quỷ Kiêu gầm lên, tế ra một cây gậy đầu lâu quỷ, âm phong từng trận, lao về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh. "Mau giết hắn!" Trương Tiên Thần và hơn sáu trăm vị Nguyên Anh cũng chấn động, nhưng sự việc đã đến nước này, cống nạp đã muộn, không thể không cứng rắn tế lên pháp bảo điên cuồng oanh tạc Diệp Bất Phàm. "Thời Gian Tĩnh Chỉ." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, bắt quyết điểm vào các pháp bảo.

Trời đất trong khoảnh khắc này yên tĩnh lại, tất cả pháp bảo đều

bất động.

Chỉ có vài món đại sát khí run rẩy không ngừng, nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc. "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm lại điểm, Thời Gian Tĩnh Chỉ được tăng cường, mấy món đại sát khí đó cứng rắn dừng lại.

Thần thông mạnh mẽ, cộng thêm tăng phúc biến thái.

Mọi người đều tuyệt vọng.

Thấy vậy, Lăng Thiên Kiếm Quân kinh hãi tột độ, căn bản không dám vòng qua Diệp Bất Phàm đến vòng xoáy, trực tiếp bay ngược hướng đi xa. "Lý Thu Thủy!" Đạm Đài Sương cũng quát khẽ, tức đến mức lồng ngực phập phồng như sóng cả.

Đây là thần thông của Lưu Quang Thiên Quân! "Liên quan quái gì đến ta, thứ này tuyệt đối không phải từ mảnh đồng của ta!" Lý Thu Thủy núp sau lưng Hồng Y Thiên Quân, lẩm bẩm. "Kinh Hồng Huyết Độn Thuật!" "Đăng Sao!" Môn thần thông này khởi động không nhanh, chỉ khoảng mấy ngàn dặm, tương đương với xe con vào số một, nhưng không chịu nổi Đăng Sao gia trì, lập tức vạn dặm. "Thời Gian Lưu Động!" Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết, tốc độ dòng chảy thời gian quanh người tăng vọt, tốc độ lại nhanh hơn.

Hai vạn dặm! "Cái này..." Bên ngoài, dù là Hồng Y Thiên Quân cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, chấn động không thôi.

Thi Đế da mặt co giật, lẩm bẩm một mình: "Thần thông một tầng lồng một tầng." "Lão heo nái mặc áo ngực, cũng không biết chồng lớp bằng ngươi a." Hồng Y Thiên Quân sắc mặt ngưng trọng, lần đầu tiên hỏi ra vấn đề này: "Trên người gã này rốt cuộc có bí mật gì?" Thời gian thuật, ngay cả Hóa Thần cũng khó thi triển.

Một Nguyên Anh quèn mà cả hai loại đều đã tiểu thành, lại còn thi

triển ra mà chẳng hề hấn gì!

Thật không thể tin nổi.

Hơn nữa, hình như còn có bí bảo bổ sung pháp lực nào đó, nếu không dùng nhiều pháp thuật cấm kỵ như vậy đã sớm bị rút cạn rồi. "Ngụy trang lâu như vậy, kẻ này chỉ để dụ Lăng Thiên Kiếm Quân và mấy vị cự đầu khác ra mặt, mưu đồ rất lớn, tiện thể tát vào mặt chúng ta để hả giận." Thái Huyền Thiên Quân ánh mắt lạnh lẽo, âm u nói: "Nếu không ra tay nữa, Nguyên Anh của Thiên Tiên Tông và Chân Ma Tông ít nhất cũng phải chết quá nửa." Lần này, Hồng Hà Thiên Quân không còn ngăn cản nữa. "Muộn rồi." Hồng Y Thiên Quân cười khẩy.

Trong bí cảnh, thân ảnh Diệp Bất Phàm nhanh đến khó nắm bắt, thoáng chốc đã đến gần Lăng Thiên Kiếm Quân đang chạy trốn cách đó ba vạn dặm.

Sắc mặt kẻ sau đại biến, đột ngột phun ra một ngụm tinh huyết nhuộm đỏ phi kiếm. "Phá Thần!" "Phá Thân!" "Phá Pháp!" Phi kiếm chia làm ba, hóa thành huyết sắc kiếm quang đáng sợ, chém mạnh vào người Diệp Bất Phàm.

Một đòn liều mạng của một cự đầu Kiếm đạo, đủ để đánh trọng thương tu sĩ cùng cấp. "Chính là lúc này!

Mau đi!" Quỷ Kiêu thấy vậy mừng rỡ, không có Diệp Bất Phàm chặn ở đó, vòng xoáy có thể an toàn đi qua.

Các Nguyên Anh khác như tỉnh mộng, điên cuồng lao về phía vòng xoáy.

Thế nhưng —— một Diệp Bất Phàm khác bước ra từ hư không, tay cầm Lưu Kim Đại Cung, mặt không cảm xúc chắn trước vòng xoáy.

Tựa như chiến thần một mình đối mặt thiên quân vạn mã.

Nhìn lại "Diệp Bất Phàm" đang truy kích Lăng Thiên Kiếm Quân, dưới ba đạo kiếm quang liền vỡ tan như bong bóng.

Chương 352

Lại là... phân thân! "Kiếm đạo thần thông của Thiên Tiên Tông không tệ, ta muốn nó." Hầu như ngay khoảnh khắc phân thân chết đi, Hậu Nghệ Cung trong tay bản thể Diệp Bất Phàm đã được kéo ra, mũi tên Sơn Hà mang theo sức mạnh kinh thiên động địa, bắn mạnh ra ngoài. "Không thể nào, ta rõ ràng đã lấy đi Hậu Nghệ Cung rồi!" Lăng Thiên Kiếm Quân dựng cả tóc gáy, theo phản xạ lấy ra Hậu Nghệ Cung cướp được, thần thức dò vào, kinh hãi phát hiện, lại là hàng nhái!

Lúc trước cướp quá nhanh, không kịp kiểm tra. "Đồ vật đã vào tay ta, ngươi nghĩ ngươi có thể cướp đi được sao?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc.

Lúc trước khi đối đầu với hơn sáu trăm vị Nguyên Anh, trong khoảnh khắc lùi lại hắn đã đổi Hậu Nghệ Cung thành đồ giả.

Năm xưa Thi Đế cũng dùng Hậu Nghệ Cung giả để lừa hắn.

Trong càn khôn đại của gã đó, đồ giả chất thành núi. "Ầm!" Lăng Thiên Kiếm Quân gầm lên, liên tiếp tung ra kiếm thuẫn, ngọc bội và nhiều loại pháp bảo đỉnh cấp khác.

Thế nhưng dưới sức xuyên phá của Sơn Hà Tiễn, chúng như thể giấy hồ, vỡ tan tành, "đông" một tiếng, mũi tên bắn nổ tung thân thể Lăng Thiên Kiếm Quân, đóng đinh Nguyên Anh của y xuống mặt đất. "Ta vừa hay đang thiếu một môn kiếm đạo thần thông có sức tấn công nghịch thiên, chắc hẳn vị khách đến từ Tiên Thổ như ngươi, trong đầu không có cấm chế thần hồn đâu nhỉ." Diệp Bất Phàm vung ra cần câu, dây câu dài vạn dặm quấn lấy Nguyên Anh của Lăng Thiên Kiếm Quân, bắt vào trong tay.

Chờ lâu như vậy, thứ hắn mưu đồ chính là thần thông của Tiên Thổ!

Đây sẽ là vũ khí sắc bén để hắn đối đầu với Hóa Thần Thiên Quân. "Diệp Bất Phàm, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết trong tay Tiên Thổ của ta!" Lăng Thiên Kiếm Quân oán độc gào thét, Diệp Bất Phàm chẳng thèm để ý, phong ấn lại rồi ném vào càn khôn đại. "Vù ——" Thân thể Quỷ Kiêu phình to, trong nháy mắt biến thành một gã khổng lồ mặt xanh nanh vàng, quỷ khí âm u, nuốt chửng về phía Diệp Bất Phàm.

Quỷ tu, giỏi nhất là tấn công hồn phách. "Kẻ này quá mạnh!" "Mạnh đến đâu cũng không thể giết hết chúng ta!

Ép hắn nhường đường!" Mấy trăm tu sĩ khác thấy vậy, nỗi sợ hãi biến thành phẫn nộ vô tận, điên cuồng tế ra pháp bảo. "Trấn!" Diệp Bất Phàm hét lên như sấm, thần thức hình thành một làn sóng xung kích khổng lồ, càn quét tám phương, thế công của mọi người đều khựng lại, thần hồn bị thương, miệng mũi rỉ máu.

Gã khổng lồ mặt xanh nanh vàng ở gần nhất còn bị sóng thần thức đánh cho tan nát, Quỷ Kiêu như bị trọng thương, trạng thái nhanh chóng suy yếu. "Thần… thần thức cảnh giới Hóa Thần?!" Quỷ Kiêu kinh hoàng thất sắc, "bụp" một tiếng, thân thể cao lớn bị một bàn tay đầy lôi quang tát bay, đâm gãy mấy ngọn núi lớn ở phía xa, thần hồn tan biến.

Một đại cự đầu Quỷ đạo, chết! "Vút!" Huyền Nữ cự đầu lặng lẽ độn về phía vòng xoáy, nhưng một mũi tên còn nhanh hơn. "Không, đừng, ta nguyện..." Huyền Nữ kinh hãi tột độ, vội vàng tế ra một lá đại kỳ và khăn tay.

Đây là pháp bảo phòng ngự cuối cùng của nàng. "Rắc!" Đại kỳ bị mũi tên bắn gãy, xé toạc chiếc khăn tay, Huyền Nữ bị một mũi tên bắn

nổ tung, xuyên qua vạn dặm, Nguyên Anh nổ tan tành.

Lại một cự đầu nữa chết.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, tay cầm Hậu Nghệ Cung, nhìn xuống dòng thác thần thông pháp bảo đang ồ ạt kéo tới. "Kinh Hồng Huyết Độn." Hắn bước một bước, tránh được vô số đòn tấn công, độn vào giữa đám người. "Diệp… Diệp đạo hữu, ta bằng lòng dâng càn khôn…" Cự đầu cuối cùng, Trương Tiên Thần nặn ra một nụ cười. "Ngươi nói nhảm nhiều quá!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, thân ảnh biến mất.

Trương Tiên Thần sắc mặt đột biến, đột nhiên phun ra một ngọn núi nhỏ màu đen, nện về phía hư không bên phải.

Hư không rách toạc, Diệp Bất Phàm bước ra, đưa một tay chỉ: "Thời gian tĩnh chỉ." "Rắc!" Ngọn núi nhỏ đứng yên, Diệp Bất Phàm trực tiếp né qua, kim chi nhục thân được thúc đẩy, pháp lực cuộn trào, một quyền đánh nổ đầu Trương Tiên Thần, óc văng tung tóe.

Pháp lực của hắn dưới sự gia trì của "Thần Tiên Hoàn" đã vượt xa các cự đầu quá nhiều.

Thêm vào đó là nhục thân của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh.

Pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp cũng không đỡ nổi.

Hoàn toàn là nghiền ép. "Vút" một tiếng, Nguyên Anh của Trương Tiên Thần kinh hoàng bỏ chạy, chưa chạy được bao xa đã bị đuổi kịp, bắt lại rồi phong ấn vào càn khôn đại. "A a!!" Sau đó, tiếng hét thảm vang lên.

Diệp Bất Phàm như ma thần, lao vào đám người, các loại đại thần thông được thi triển, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả bầu trời. "Phụt!" Một ngón tay bắn ra, găm vào bụng dưới của một vị Nguyên Anh trung kỳ, Nguyên Anh vỡ nát trong sự sợ hãi.

Diệp Bất Phàm tóc trắng bay múa, như vào chốn không người, dễ dàng né tránh âm ba của gã khổng lồ, Chân Ma Kiếm lướt ra, chém nổ Cầm Âm Đại Chân Quân.

Tiện tay cướp luôn càn khôn đại của đối phương. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi sẽ không được chết yên lành!" "Thiên Tiên Tông của ta sẽ không tha cho ngươi!" Tiếng kêu thảm, tiếng chửi rủa vang lên không ngớt, trong nháy mắt hơn ba mươi vị Nguyên Anh bị tàn sát, khiến tất cả mọi người bên ngoài bí cảnh đều lạnh sống lưng.

Tốc độ quá nhanh.

Đám người này dù dùng thần thông, pháp bảo gì cũng không thể đến gần Diệp Bất Phàm.

Sức tấn công có thể sánh ngang với Hóa Thần. "Chạy!" Cuối cùng, mấy trăm vị Nguyên Anh kinh hãi, không dám xông lên nữa, ai nấy đều thi triển thần thông chạy về phía vòng xoáy. "Rắc!" Lại một tu sĩ bị bẻ gãy cổ, Nguyên Anh bị moi ra.

Diệp Bất Phàm tắm trong máu tươi, ánh mắt lạnh lùng, giương cung lắp tên, lợi dụng Hậu Nghệ Cung bổ sung pháp lực tiêu hao, đồng thời bắn nổ các đại tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tiên Tông.

Chỉ trong chốc lát.

Hơn một trăm vị Nguyên Anh đã chết.

Ai chạy nhanh nhất, kẻ đó chết, rõ ràng hắn không muốn bỏ qua bất kỳ ai. "Pháp lực của kẻ này vô cùng vô tận!

Rất không ổn!" Thái Huyền Thiên Quân ánh mắt băng giá, cuối cùng không nhịn được ra tay, hai tay kết ấn, linh khí vô tận trong hoang nguyên bị rút cạn, hóa thành một pháp ấn vàng rực xé rách vòng xoáy, trấn áp xuống Diệp Bất Phàm.

Bạch Trú Bí Cảnh rung chuyển, dường như không chịu nổi, nhanh chóng sụp đổ, khắp nơi đều là những vết nứt lớn, mười mấy Nguyên Anh không kịp đề phòng, gào thét bị vết nứt hư không xé thành từng mảnh.

Mà pháp ấn cũng bị thế giới phản đòn, uy lực không ngừng suy yếu.

Nhưng dù uy lực có yếu đi, cũng không phải là thứ Nguyên Anh có thể chống đỡ. "Sinh Quang." "Đăng Sao." Diệp Bất Phàm ánh mắt sáng rực, hộ thể thần quang bao bọc toàn thân, miệng phun ra mười hai thanh Chân Ma Kiếm, hội tụ thành kiếm trận.

Với pháp lực hiện tại, uy lực của kiếm trận đã có thể sánh ngang với Hóa Thần sơ kỳ.

Nhưng dưới pháp ấn, nó cong oằn từng tấc, linh tính mất sạch. "Quang Âm Tự Tiễn." Diệp Bất Phàm bắn mạnh ra một mũi tên, nhưng ngay lập tức bị nghiền nát, pháp ấn chỉ tối đi một chút. "Kim Chi Nhục Thân." "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm toàn thân vàng rực như pho tượng, cứng rắn đối đầu với pháp ấn khổng lồ, hộ thể thần quang nhấp nháy liên tục, không ngừng làm suy yếu uy lực của nó.

Đến khi suy yếu được sáu bảy phần, hộ thể thần quang tan biến không còn dấu vết.

Làn da vàng kim như bị Thái Sơn đè nặng, không ngừng nứt ra, máu tươi phun trào, Diệp Bất Phàm bị hất văng ngàn dặm, "ầm" một tiếng, lún sâu vào lòng đất.

Bụi đất cuồn cuộn bốc lên, che khuất một vùng rộng lớn. "Hắn, chết rồi sao?" Bên ngoài bí cảnh, các tu sĩ của ba đại bá chủ hy vọng, mắt dán chặt vào trong bí cảnh. "Cạch!" Một thân ảnh toàn thân đẫm máu, chậm rãi bước ra, phủi bụi trên tóc, để lộ hai hàm răng trắng bóng, nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh. "Đây chính là Hóa Thần,

rất mạnh, nhưng không giết được ta." "Trời ơi, Hóa Thần Thiên Quân ra tay mà cũng không chết?!" Lý Thu Thủy há hốc mồm, những người khác cũng chấn động, như đang ở trong mơ.

Bất luận là Tiên Thổ hay Nam Hồng Vực, từ cổ chí kim, chưa từng có Nguyên Anh nào đỡ nổi một đòn thịnh nộ của Hóa Thần Thiên Quân. "Bạch Trú Bí Cảnh sụp đổ phản đòn, làm suy yếu phần lớn uy lực, tương đương với một đòn thần thông của Hóa Thần sơ kỳ." Hồng Y Thiên Quân nhíu mày.

Thái Huyền Thiên Quân là Hóa Thần hậu kỳ, nếu không có bí cảnh cản trở, Diệp Bất Phàm không thể chịu nổi.

Thần hồn và pháp lực của Hóa Thần hợp nhất, không phân biệt cao thấp, dù nhục thân tan vỡ cũng không ảnh hưởng, chất lượng pháp lực vượt xa Nguyên Anh quá nhiều.

Hơn nữa còn khống chế trời đất, tự thành một phương.

Chỉ cần xung quanh còn có linh khí, sẽ không có chuyện cạn kiệt pháp lực. "Cho dù là Hóa Thần sơ kỳ, cũng không lẽ không giết nổi hắn." Hồng Hà Thiên Quân khó tin nói.

Chương 353

Giống như người lớn không giết nổi trẻ con, thực sự rất hoang đường.

Thái Huyền Thiên Quân mặt mày tái mét, lạnh lùng nói: "Tiểu bối, có dám ra đây một trận không?!" "Mặt dày của các hạ vượt xa tưởng tượng của ta, đợi ta lên Hóa Thần sẽ lĩnh giáo cao chiêu." Diệp Bất Phàm cười khẩy, không hề động tâm.

Sau đó hắn nhìn về phía đám Nguyên Anh đã chạy thoát quá nửa, lắc đầu thở dài: "Tiếc thật." Chu Tước run rẩy bay tới, đối mặt với Diệp Bất Phàm toàn thân sát khí, nhất thời không dám đến gần. "Nguyên Anh quá nhiều, cho dù Hóa Thần Thiên Quân ra tay cũng phải giết nửa ngày, giết được hơn trăm người đã là nghịch thiên lắm rồi." Nó sống lâu như vậy, chưa từng thấy kẻ nào biến thái như thế.

Quá khoa trương. "Cũng may, cướp được không ít càn khôn đại, còn có mấy chục cái Nguyên Anh, tạo ra một lô phân thân khôi lỗi Nguyên Anh không thành vấn đề." Diệp Bất Phàm ôm đống càn khôn đại, mặt mày tươi cười.

Hắn không dùng Hậu Nghệ Cung, thuần túy là để thử xem Hóa Thần Thiên Quân mạnh đến đâu, trong lòng đã có tính toán.

Một chút cũng không lỗ. "Đi thôi." Diệp Bất Phàm phất tay áo, xách theo tiểu nữ anh lướt về phía sâu trong bí cảnh, trong nháy mắt biến mất. "Tiểu bối, bản tôn không tin ngươi không ra ngoài." Thái Huyền Thiên Quân cười lạnh, dặn dò Tiên Mộng Thiên Quân mấy câu rồi ngồi xếp bằng trong hư không.

Hồng Y Thiên Quân im lặng không nói, nhìn về phía Mặc Thượng Sư, nhíu mày nói: "Kết quả thế nào?" "Chỉ cần ra ngoài, sẽ chết, vẫn

là kết quả đó." Mặc Thượng Sư lộ vẻ kỳ lạ, vẫn tự tin như cũ. "Thôi vậy, đợi một chút thì có sao?" Hồng Y Thiên Quân phất tay, ra lệnh: "Chân Dương, ngươi dẫn mấy Nguyên Anh còn sót lại của Chân Ma Tông về trước đi." "Vâng." Chân Dương Đại Chân Quân vội vàng đáp lời, nhanh chóng dẫn theo đồng đội thiếu tay thiếu chân rời đi.

Còn về Lý Thu Thủy, lúc này hắn lấy ra một chiếc gương, đánh ra mấy đạo pháp quyết, quẹt một vệt máu lên mặt, trông thảm thương vô cùng.

Mặt gương mờ ảo, hiện ra một khuôn mặt lớn của một nữ tử, đầy thịt mỡ, mắt chỉ còn một khe hẹp. "Thứ chết tiệt!

Chết dí ở đâu rồi!" Người phụ nữ mập mạp trong gương gầm lên. "Vợ yêu, ta đang ở Nam Hồng Vực, bị đánh đến mức nghi ngờ nhân sinh rồi." Lý Thu Thủy nặn ra nụ cười lấy lòng.

Bỗng nhiên nụ cười cứng đờ, khó tin nói: "Nàng lại mập lên rồi à?

Lại còn thăng cấp Hóa Thần nữa chứ?" Vì thể chất đặc thù, tu vi của vị hôn thê của hắn càng cao, thân hình càng vạm vỡ. "Câm miệng!

Mau cút về đây cho lão nương!" Người phụ nữ mập mạp gầm lên như rồng giận dữ. "Về không được, ta đang bị một người tên Diệp Bất Phàm truy sát, gã đó dẫn theo hơn tám trăm người chém ta đó!

Nàng xem này, mặt ta toàn là máu." "Lần này liên lạc, chỉ muốn hỏi xem nàng có đại thần thông chạy trốn nào không?" Lý Thu Thủy tiện miệng bịa chuyện. "Là ai?!

Là ai truy sát phu quân của ta!

Lão nương chém chết hắn!" Người phụ nữ mập mạp lập tức xù lông, giọng nói chấn động đến mức màng nhĩ người ta đau nhói. "Không có thì thôi, sau này nàng nhặt xác cho ta là được." Lý Thu Thủy trực tiếp ngắt liên lạc. "Chắc hẳn bị kích thích như vậy, nàng ấy

sẽ truyền về một vài thần thông bảo mệnh, nếu không được thì cho một bảo tiêu Luyện Hư cũng được." Dường như tâm trạng tốt lên không ít, hắn huýt sáo nghêu ngao rời đi.

Diệp Bất Phàm có bị Hồng Y giết hay không, hắn không muốn dính vào nữa, chỉ muốn an ổn tiến vào Nguyệt Cung, tấn thăng Hóa Thần. "E rằng Diệp Bất Phàm sẽ không ra ngoài nữa." "Ra ngoài là chết chắc!" Lão Cảnh Vương nheo mắt, cười lạnh một tiếng, dẫn theo Công Dương Phục và những người khác bay về phía Yến quốc.

Các tu sĩ của các đại quốc khác cũng lần lượt rời đi.

Chỉ có gia quyến của những Nguyên Anh bị Diệp Bất Phàm giết, mắt đỏ hoe, đứng bất động. "Ta muốn nhìn hắn chết!" Một bà lão hận đến nghiến răng.

Trong nháy mắt.

Bảy ngày trôi qua, vòng xoáy dần thu nhỏ, nhưng Diệp Bất Phàm vẫn không có dấu hiệu ra ngoài.

Nửa tháng sau, tin tức Diệp Bất Phàm đánh trọng thương tám vị cự đầu, liên tiếp giết hơn một trăm vị Nguyên Anh như một cơn bão quét qua toàn bộ Nam Hồng Vực.

Thiên hạ chấn động.

Danh hiệu Sát Lục Ma Quân bị gán chặt lên đầu Diệp Bất Phàm, truyền đi khắp nơi, có thể khiến trẻ con nín khóc.

Một tháng sau.

Vòng xoáy hoàn toàn đóng lại, một ngọn núi lớn lại hiện ra.

Mấy vạn người dưới chân núi đều không ngồi yên được nữa. "Gã này định ở trong đó luôn hay sao?!" Thái Huyền Thiên Quân đột ngột đứng dậy, sắc mặt âm trầm gần như nhỏ ra nước.

Hồng Hà Thiên Quân cũng tâm trạng bực bội, nhíu mày nói: "Bí cảnh này ngàn năm mới giao nhau với Nam Hồng Vực một lần, gã này chuẩn bị chết già trong đó, không định mưu đồ Hóa Thần nữa à?" Trong bí cảnh không hề có cơ duyên Hóa Thần.

Thậm chí cả Hóa Thần bí thuật, Nguyên Thần Đan cũng không thu thập đủ, không thể đột phá Hóa Thần. "Ngàn năm, ai biết hắn bao nhiêu tuổi?

Nguyên Anh có tuổi thọ một nghìn hai trăm năm, giới hạn của bảo vật kéo dài tuổi thọ là một nghìn sáu, lần sau mở ra, nói không chừng hắn mới ra ngoài." Cựu tông chủ Chân Ma Tông, Thanh Mộc cự đầu cười khổ nói.

Nghe vậy.

Sắc mặt mọi người đều có chút tái xanh. "Ngươi không phải nói hắn sẽ ra ngoài chịu chết sao?" Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng nhìn Mặc Thượng Sư.

Mặc Thượng Sư âm thầm bói toán, mày nhíu chặt: "Một tháng trước, đúng là kết quả này, nhưng bây giờ đã thay đổi, có Thiên Cơ Sư ngũ giai ra tay can nhiễu thiên cơ, vận mệnh của người này đã trở thành một ẩn số." "Ngũ giai?

Nam Hồng Vực ngoài lão quốc sư ra, còn ai là ngũ giai?!" Hồng Y Thiên Quân mặt đen lại: "Cái thuật bói toán vớ vẩn của ngươi, còn tự xưng là lục giai?

Chẳng là cái thá gì!" Mặc Thượng Sư liếc lão một cái, ánh mắt rất lạnh. "Còn đợi không?" Một bên khác, Thần Du ánh mắt lóe lên, hỏi lão tổ. "Đợi thêm chút nữa." Thái Huyền Thiên Quân âm trầm nói. "Trương gia ta không đợi nữa." Trương Tiên Khách vẻ mặt thờ ơ, dẫn Trương Đạo Tiên rời đi.

Hai tháng sau.

Ngay cả những gia quyến có thù lớn với Diệp Bất Phàm cũng không đợi được nữa.

Hậm hực rời đi.

Trong nháy mắt, bí cảnh đã đóng cửa được nửa năm, Diệp Bất Phàm dường như đã cùng bí cảnh rời khỏi Nam Hồng Vực.

Cuối cùng ngay cả Hồng Y, Thái Huyền, Hồng Hà các vị Hóa Thần cũng không cam lòng rời đi.

Không lâu sau.

Chiến tranh tại Tiêu Đình, vì nhiều tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tiên Tông bị giết, lại một lần nữa nổ ra.

Đồng thời, nhiều vị cự đầu Nguyên Anh từ Ma Thổ, Tiên Thổ đi ra, điều tra chuyện của Diệp Bất Phàm.

Nửa tháng sau.

Một người phụ nữ mập mạp từ Ma Thổ bước ra, chấn kinh Nam Hồng Vực.

Người đầu tiên.

Hóa Thần đi ra! ... "Cuối cùng cũng về rồi!" Tại thành Phiêu Tuyết, Diệp Bất Phàm mình đầy phong trần đẩy cửa viện ra, bước vào nhà chính, ngồi phịch xuống ghế. "Nguy hiểm thật." Chu Tước từ trong áo chui ra, lòng vẫn còn sợ hãi. "Sau này đừng có khoác lác về cái 'Phá Giới Toa' của ngươi nữa, quá tệ, nếu không phải tôi đột phá Thiên Cơ Sư ngũ giai, tìm được điểm yếu của bí cảnh thì e là đã bị nhốt cả ngàn năm rồi." Diệp Bất Phàm lườm nó một cái.

Chu Tước thân là đại tiểu thư của tộc Chu Tước, tự nhiên nắm giữ chí bảo.

Phá Giới Toa là một trong số đó.

Có thể tại Tiên Thổ đả thông điểm yếu của tường thế giới, an toàn tiến vào Nam Hồng Vực.

Năm xưa nó trốn thoát khỏi Yêu Thổ, cũng là dựa vào bảo vật này.

Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất để Chu Tước tự tin nói với hắn rằng có thể đối phó với sát cục bên ngoài khi tiến vào bí cảnh.

Hoàn mỹ tránh khỏi sát cục!

Tuy nhiên.

Chương 354

Bạch Trú Bí Cảnh rất đặc thù, không cố định, vẫn luôn phiêu đãng trong hư vô, ngàn năm mới giao nhau với Nam Hồng Vực một lần.

Diệp Bất Phàm ở trong bí cảnh mất nửa năm, Lục Hào Thuật đột phá ngũ giai, lúc này mới tìm được điểm yếu.

Nếu kéo dài thêm vài tháng, cho dù có thể dựa vào Phá Giới Toa đả thông tường chắn, hắn cũng không tìm được Nam Hồng Vực ở đâu. "Chẳng phải về rồi sao." Chu Tước lí nhí.

Diệp Bất Phàm phất tay, lười nói thêm. "Gần đây, Nam Hồng Vực xảy ra không ít chuyện, các đại thế lực lần lượt lôi kéo, hơn nữa thế cục rất không ổn, nếu không gia nhập một phe, lần lôi kéo tiếp theo khả năng cao sẽ có Hóa Thần Thiên Quân đích thân ra mặt." Một thân ảnh từ sâu trong viện bước ra, kể lại cho Diệp Bất Phàm.

Trong nửa năm Diệp Bất Phàm không có ở đây.

Lôi phân thân vẫn luôn ngụy trang thành "Thiên Cơ Chân Quân" đi lại bên ngoài.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt tiêu hóa những chuyện này, mày nhíu chặt. "Ngươi giết quá nhiều Nguyên Anh, bây giờ ba đại bá chủ đều thiếu tu sĩ Nguyên Anh, thân phận 'Thiên Cơ Chân Quân' của ngươi chắc chắn nằm trong danh sách lôi kéo hàng đầu." Chu Tước đậu trên vai Diệp Bất Phàm, cười trên nỗi đau của người khác.

Hóa Thần đích thân đến.

Không ai dám từ chối.

Hoặc là bạn, hoặc là thù.

Hiện tại ở Nam Hồng Vực có thể giữ trung lập, chỉ có Tuyết Nữ,

Thiên Cơ Nữ Đế những người có bối cảnh lớn. "Nếu là trước đây, ta thật sự có vài phần kiêng kỵ, còn bây giờ... cho dù là Hóa Thần sơ kỳ, cũng có thể đấu một trận, cộng thêm Thiên Cơ Thuật ngũ giai, ai có thể giết ta?" Diệp Bất Phàm ra lệnh cho Lôi phân thân pha trà, nhấp một ngụm linh trà, lời nói bình tĩnh. "Ồ hô, cứng xương rồi đấy." Chu Tước tán thưởng. "Đợi đón Ngu Tuyền Cơ mấy người về, gia nhập Trương gia của Tiên tộc, trở thành một khách khanh, chi phối chiến cục." Diệp Bất Phàm nghĩ một lúc rồi nói.

Một là đề thăng tu vi đến cự đầu, cần luyện chế linh dược cho "Thần Tiên Hoàn", các loại linh dược trong đơn thuốc đều là loại đặc định, không thể thay thế.

Chuyến đi Bạch Trú Bí Cảnh, thu hoạch vô cùng lớn, nhưng tạp nham thứ gì cũng có, hắn cần trao đổi, giao dịch, Trương gia nắm giữ lượng lớn tài nguyên, chắc chắn có rất nhiều.

Hai là mưu đồ Hóa Thần, chỉ có tiếp cận Tiên Thổ, Ma Thổ, mới có thể nhận được Tứ Tượng Hóa Thần Pháp, cùng với tinh phách của thần thú các loại. "Đồng thời, phòng bệnh hơn chữa bệnh, trong Ma Thổ lại có một vị Hóa Thần đi ra, đây không phải là điềm tốt, có Trương gia của Tiên tộc làm lá chắn, độ an toàn tăng lên rất nhiều." "Tại sao lại chọn Trương gia?

Trương Tiên Thần đều bị ngươi giết rồi." Chu Tước nghiêng đầu, thầm nghĩ nếu Trương gia biết chuyện, chắc sẽ liều mạng với hắn. "Trương gia chỉ có một vị Hóa Thần trung kỳ, với tốc độ của ta hiện tại, có tự tin chạy thoát khỏi tay lão ta, các thế lực khác tầng lớp Hóa Thần quá cao, không được." "Huống hồ, người mà Diệp Bất Phàm giết, có liên quan gì đến Thiên Cơ Chân Quân ta?" Diệp Bất Phàm kỳ quái nói. "..." Chu Tước ngây người. ...

Lôi phân thân sắc mặt ngưng trọng, mở miệng nói: "Còn một

chuyện nữa, Lục La, Ngu Tuyền Cơ bốn người tiến vào Tuyết Nhân Cốc lánh nạn, đã bị Tuyết Nữ mang đi." "Cái gì?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến, ánh mắt đột nhiên lạnh băng.

Hắn cảm ứng một lát, nhận ra khí tức của mấy người vẫn còn, chưa chết. "Chuyện này có tốt có xấu, hơn một năm trước, Mặc Thượng Sư của Chân Ma Tông bói ra vị trí của họ, đàm phán với Tuyết Nữ, đòi người, nhưng Tuyết Nữ không đồng ý, không biết mục đích của nàng ta là gì." Lôi phân thân tiếp tục bổ sung. "Nữ nhân này muốn làm gì?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm tình bất định. "Còn một chuyện nữa." "Nói!" "Phân thân đến Quỷ Quốc đã rút về, nghe nói đã tham gia vào cuộc chiến của mấy đại bá chủ, chẳng làm gì cả, chỉ đi khắp nơi nhặt xác, chuyên thu tàn hồn của Nguyên Anh, Kim Đan, còn có cả thi thể." "Vạn Hồn Phiên trong tay nó, đã biến thành Thập Ức Hồn Phiên." "???" Diệp Bất Phàm ngẩn người, có chút mơ hồ.

Hắn đã tưởng phân thân đó chết rồi. "Phân thân của ngươi đúng là có tài, chẳng trách tên quỷ tu trong Bạch Trú Bí Cảnh liều mạng đánh ngươi." Chu Tước há hốc mồm.

Quỷ Quốc có Minh Thổ chống lưng, tương truyền nơi đó là địa phủ.

Nơi vãng sinh của vạn vật sinh linh.

Chu Tước nhắc nhở: "Quỷ Quốc ngươi tốt nhất đừng chọc vào, truyền thuyết Minh Thổ chi chủ đã tồn tại hàng triệu năm, quá xa xưa rồi." "Tiên, Ma, Yêu tam thổ, phỏng đoán ngài ấy là Chân Tiên duy nhất." Diệp Bất Phàm đảo mắt nói: "Phân thân của ta gây chuyện, liên quan quái gì đến ta?" "Phân thân của ngươi độc lập rồi sao?

Đây là đại kỵ!" Chu Tước kinh ngạc nói. "Chỉ là gián đoạn liên lạc thôi." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Phân Thân Thuật đã được hệ thống nghịch chuyển, căn bản không

tồn tại vấn đề "phản khách vi chủ". "Không cần triệu hồi, cứ để nó đi." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, quyết định thả rông.

Hắn muốn xem, phân thân khôi lỗi sau khi được thả rông, có thể trưởng thành đến mức nào.

Sau khi giải quyết mọi chuyện, Diệp Bất Phàm để Lôi phân thân đến hoàng thành Tuyết Quốc, đồng thời giao cho nó ba mươi lăm Nguyên Anh và dược liệu đỉnh cấp.

Ra lệnh cho nó chế tạo khôi lỗi theo yêu cầu.

Đây là để đối phó với vị Thiên Cơ Sư lục giai kia, đồng thời hắn chuẩn bị phái toàn bộ ra ngoài tìm kiếm tin tức và vị trí cụ thể của Tiên Thổ, Ma Thổ.

Hai ngày sau, Chu Tước lại biến mất tăm, còn dắt theo cả tiểu nữ anh.

Hắn lười hỏi.

Về khả năng sinh tồn, một lớn một nhỏ đều mạnh đến mức vô lý.

Mà trong hai ngày này, hắn thì thu dọn hơn một trăm cái càn khôn đại.

Linh dược vạn năm, tổng cộng một nghìn ba trăm cây, không thiếu loại trăm vạn năm.

Pháp bảo tấn công, trận bàn, các thứ linh tinh có hơn bảy trăm món, cấp bậc không cao, lúc ở bí cảnh đã cho tiểu nữ anh làm đồ ăn vặt hết.

Đan dược, dược liệu thì không cần phải nói.

Diệp Bất Phàm chọn ra một số đan dược quý giá nhất để nuốt, dược liệu thì để sửa chữa Chân Ma Kiếm.

Mười hai thanh.

Toàn bộ bị một đạo pháp ấn của Thái Huyền Thiên Quân đánh cho tàn phế, khiến hắn đau lòng không thôi. "Còn có công pháp thần thông." Diệp Bất Phàm cẩn thận lướt qua, lập tức thất vọng.

Thần thông điển tịch của Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ thực sự quá rác, cho đến khi lật đến càn khôn đại của Quỷ Kiêu, Lăng Thiên Kiếm Quân, lúc này mắt mới sáng lên.

Hồn đạo cấm kỵ pháp!

Uy lực thần hồn Hóa Thần của hắn, cuối cùng cũng có thể phát huy toàn bộ.

Còn có kiếm đạo thần thông chỉ công không thủ, sát phạt kinh người. "Công pháp này..." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào chữ triện trên cuộn giấy cổ, mày càng nhíu càng chặt.

Bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, thân hình thoáng một cái, thu hết tất cả vật phẩm, xuất hiện trong phòng khách.

Một thân ảnh vội vã từ ngoài sân đi vào, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, căng thẳng đến toát mồ hôi hột. "Thiên Cơ đạo hữu!

Xin hãy cứu ta!" Lý Thu Thủy lau mồ hôi lạnh trên mặt, ba bước thành hai, đi đến trước mặt Diệp Bất Phàm chắp tay, cúi đầu thật sâu. "Lý đạo hữu đây là?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đây là quý nhân.

Tán bảo đồng tử.

Nhưng rất nhanh nụ cười của hắn cứng lại, chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển, như có vật gì đó khổng lồ đang đến gần.

Diệp Bất Phàm sau gáy hơi lạnh, dâng lên một điềm báo chẳng lành.

Hai ngón tay trong tay áo khẽ búng đồng tiền thiên cơ, âm thầm bói toán, đồng thời mời Lý Thu Thủy: "Mời ngồi." "Thiên Cơ đạo hữu, xin hãy cứu ta!" Lý Thu Thủy mặt mày đưa đám. "Không lâu trước nghe nói có một vị Hóa Thần Thiên Quân từ Ma Thổ giáng lâm, chẳng lẽ là vị hôn thê của ngươi?" Diệp Bất Phàm không để lộ cảm xúc, thu lại đồng tiền, tỏ ra ngạc nhiên.

Vừa hay.

Làm rõ xem cường giả Hóa Thần làm thế nào để đi ra khỏi Ma Thổ.

Không phải Ma Thổ có hạn chế gì, ngược lại tu vi càng cao, càng dễ đi ra.

Nguyên nhân sâu xa là vì Hóa Thần trở lên dễ làm lung lay sự ổn định của "Ma Thổ", đây là điều bị các Tiên Quân cao cao tại thượng ra lệnh cấm. "Là nàng ta!

Ta cũng không ngờ nàng ta lại xuống đây!" Lý Thu Thủy vẻ mặt rất sợ hãi. "Xuống bằng cách nào?" "Lão tổ tông của nàng ta đã nửa bước chân vào Đại Thừa, có tiếng nói ở Ma Thổ, hơn nữa còn ban cho trọng bảo, không ảnh hưởng đến tiên linh khí của Ma Thổ." Lý Thu Thủy cười khổ, có chút tuyệt vọng.

Chương 355

Nửa năm trước từ Bạch Trú Bí Cảnh ra ngoài, hắn chỉ muốn kiếm hai môn thần thông chạy trốn, chỉ vậy mà thôi!

May mà hắn chạy nhanh, nếu không bây giờ đã bị bá vương ngạnh thượng cung rồi. "Vị đó đã đến rồi, ta cũng không cứu được ngươi." Diệp Bất Phàm nhún vai, có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển, vật khổng lồ ngày càng gần.

Năm trăm cân, chỉ là quẻ bói mấy năm trước.

Bây giờ... năm vạn cân cũng không chỉ.

Lý Thu Thủy ngây người, vò đầu bứt tai, dường như nghĩ ra điều gì, kêu lên: "Ta cho ngươi một tấm bản đồ!

Bản đồ Nguyệt Cung!" Bị họ Diệp cướp sạch, hắn làm gì còn thứ gì đáng tiền.

Diệp Bất Phàm mắt sáng lên.

Quý nhân!

Đây mới đúng là quý nhân!

Nguyệt Cung hiện tại tình hình thế nào, Thỏ con hoàn toàn không biết, có bản đồ, đi vào sẽ bớt đi rất nhiều đường vòng. "Cũng không phải là không thể, ta có một kế, có muốn nghe không?" "Nói!

Cầu xin Thiên Cơ chân quân dạy ta!" Lý Thu Thủy mừng rỡ, vội vàng lấy ra một cuộn da thú đặt lên bàn. "Ngươi trước tiên giả vờ đồng ý, chuyển dời sự chú ý của nàng ta, sau đó tìm một vài nam mô...

à không! là những mỹ nam tử có khí chất yếu đuối, quyến rũ nàng ta." Diệp Bất Phàm thu lại bản đồ, nghiêm túc bói cho hắn: "Tỷ lệ

thành công cao đến tám thành." "Thật không?" "Đương nhiên, bản tọa chưa bao giờ sai." Loại nữ tu thân hình vạm vỡ này, thích nhất là những người thân hình mảnh khảnh, rất có sự tương phản.

Giống như mãnh nam yêu loli. "Nhưng bây giờ..." "Ầm!" Lý Thu Thủy mừng rỡ, vừa nói được mấy chữ, mặt đất đột nhiên rung chuyển, nội đường bị một bóng đen khổng lồ bao phủ.

Diệp Bất Phàm nhìn ra ngoài, miệng há hốc.

Một cái đùi to bằng hai tấm ván cửa chặn ngay cửa chính, ngay sau đó mái nhà bị hất tung, hai ngón tay thò xuống kẹp lấy cổ áo Lý Thu Thủy, xách lên không trung. "Phu quân, chàng đi đâu đó?!" Nữ tu áo vàng cao bằng tòa nhà hai mươi tầng kẹp Lý Thu Thủy, trừng mắt chất vấn.

Giọng nói như sấm, chấn sập một mảng lớn nhà cửa.

Diệp Bất Phàm ngồi trong đống đổ nát, ngơ ngác giữa gió.

Sau khi hoàn hồn liền phong tỏa thật chặt mùi hương của Thái Dương Chi Thể, sợ rò rỉ ra một chút. "Người nào?!

Dám..." Nhà bên cạnh, Thần Du cự đầu vừa từ chiến trường trở về mặt mày tái mét, nói chưa hết câu, người đã cứng đờ tại chỗ. "Thì ra là Tiêu Mật Đào, Tiêu tiểu thư, thất kính." Thần Du lau mồ hôi, nặn ra nụ cười cung kính cất tiếng. "Lão nương đang bận, không rảnh để ý đến tiểu tử Vô Ưu Tông, cút!" Tiêu Mật Đào trừng mắt, Thần Du như được đại xá, vội vàng bỏ chạy.

Tuy đã tấn thăng Nguyên Anh cự đầu, nhưng đối mặt với Hóa Thần căn bản không đáng là gì. "Mật Đào, có thể thả ta xuống được không?" Lý Thu Thủy nhận thấy toàn bộ thành Phiêu Tuyết có không ít ánh mắt chiếu tới, gượng cười nói. "Ta cho chàng hai lựa chọn, hoặc là chàng cưỡng hiếp ta, hoặc là ta cưỡng hiếp chàng." Tiêu Mật

Đào không nghe nói nhảm, buông lời ngông cuồng. "Về... về nhà rồi nói." Sắc mặt Lý Thu Thủy tái nhợt.

Hắn đã từ chối động phòng hơn một nghìn lần, Tiêu Mật Đào đã hết kiên nhẫn. "Vù ——" Khuôn mặt to lớn của Tiêu Mật Đào lộ ra vẻ vui mừng, kẹp Lý Thu Thủy vào nách, bước đi như bay, trong nháy mắt biến mất khỏi thành Phiêu Tuyết.

Còn về Diệp Bất Phàm, lão già đầu tóc bạc trắng này.

Nàng ta liếc cũng không thèm liếc một cái. "Thiên Cơ chân quân nói đúng, phải tìm một mỹ nam tử để chiếm được trái tim nàng." Trên đường, Lý Thu Thủy hạ quyết tâm.

Suy nghĩ nát óc, không biết tìm ai.

Bỗng nhiên, mắt hắn sáng lên: "Đúng, Diệp Bất Phàm đẹp trai kinh người, tìm hắn!

Phân thân khôi lỗi của gã đó không chết, còn sống nhăn răng, rõ ràng bản thể cách Nam Hồng Vực không xa lắm!" "Hắn nhất định đã quay lại!" Dung mạo của Diệp Bất Phàm, Lý Thu Thủy chưa bao giờ nghi ngờ.

Vừa hay.

Hắn có ký ức liên quan đến Diệp Bất Phàm, làm thành lưu ảnh thạch cho Tiêu Mật Đào xem. ...

Về việc này, Diệp Bất Phàm không hề hay biết.

Hắn quả thực đã bói ra được "sinh cơ" của Lý Thu Thủy, chỉ là không biết cụ thể rơi vào người mỹ nam tử nào. "Tốt tốt tốt, tên này tốt nhất là bị Tiêu Mật Đào ngồi một phát chết tươi!" Thần Du lén lút quay lại, hai người đã biến mất không còn tăm hơi, hung hăng nói.

Năm xưa Lý Thu Thủy suýt chút nữa đã giết chết hắn, nếu không

tế ra bản mệnh thần thông, bây giờ đã toi đời rồi.

Cũng vì vậy, ký ức đã khôi phục được phần lớn. "Thần Du đạo hữu là người có tình có nghĩa." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, sau đó gọi mấy tu sĩ Trúc Cơ đến, xây nhà cho mình.

Viện của hắn có trận pháp phòng hộ tứ giai, nhưng Tiêu Mật Đào thực sự quá đáng sợ, pháp lực của nữ nhân đó là Hóa Thần, nhục thân không thua kém đại tu sĩ Nguyên Anh!

Đây là người tàn nhẫn đầu tiên mà Diệp Bất Phàm gặp được, pháp thể song tu đến mức độ này.

Nhà xây xong, Thần Du đặc biệt lấy ra trà quý, mời Diệp Bất Phàm thưởng thức, nói chuyện trên trời dưới đất.

Cuối cùng, hắn thăm dò: "Có thể nhờ Thiên Cơ đạo hữu giúp ta một việc được không?" "Việc gì?" "Giúp bói toán sinh tử của Diệp Bất Phàm, và... hắn cách Nam Hồng Vực bao xa?" Thần Du trầm giọng nói.

Trước khi từ bí cảnh trở về, Diệp Bất Phàm từng dặn dò hắn ở lại thành Phiêu Tuyết.

Hắn suy đoán họ Diệp muốn ra tay với Thiên Cơ Chân Quân.

Nửa năm nay, ngoài việc ra chiến trường, hắn còn quan sát nhất cử nhất động của Thiên Cơ Chân Quân. "Thần Du đây là muốn phản bội hắn?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc: "Đừng quên ngươi đã ký khế ước." "Phản bội?

Ta nào dám!" Sắc mặt Thần Du hơi biến, vội vàng nói.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, đến nay vẫn không thể quên được cảnh tượng tám vị cự đầu chết thảm.

Nếu tính thêm phân thân của Hồng Y, đó là chín vị!

Sau đó như ý thức được điều gì, hắn đột nhiên nhìn về phía Thiên Cơ Chân Quân, lộ vẻ khó tin.

Giọng nói cũng có chút lắp bắp: "Ngươi, ngươi!" "Thuộc hạ, bái kiến Diệp chân quân!" Thần Du đột ngột đứng dậy, lùi lại cung thân, trán đầy mồ hôi lạnh.

Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Diệp Bất Phàm lại bảo hắn ở lại thành Phiêu Tuyết, hóa ra là để tiện nghe lệnh! "Chuyện ta bảo ngươi điều tra thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm nhấp trà, lơ đãng hỏi.

Thần Du run rẩy nói: "Về bí pháp Tứ Tượng Hóa Thần, Nam Hồng Vực không có, chỉ có Tiên Thổ mới có, họ kiểm soát rất chặt, căn bản không tiết lộ ra ngoài." "Trong tay những cự đầu từ Tiên Thổ ra cũng không có?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, hắn đã tra xét ký ức thần hồn của Lăng Thiên Kiếm Quân trong bí cảnh.

Tiếc là vừa mới dò vào gã đó đã tự bạo.

Ở cấp bậc này, tự bạo không phải là thứ hắn có thể ngăn cản. "Không có, họ không phải là hạt nhân của các thế lực ở Tiên Thổ, Lý Thu Thủy cũng không được." Thần Du ngừng một chút, nói: "Nếu nói bây giờ ở Nam Hồng Vực, người có khả năng nắm giữ bí pháp Tứ Tượng Hóa Thần, chỉ có hai người." "Ai?" "Một là Đại Địa Chi Mẫu, tương truyền bà ấy là cây Nguyệt Quế rơi từ Nguyệt Cung xuống." "Còn một người, chính là Tiêu Mật Đào vừa mới rời đi." "Nàng ta là hòn ngọc quý trên tay của Tiêu gia, thân phận tôn quý, lại còn di truyền thiên phú của lão tổ tông Tiêu gia, cho nên cực kỳ được sủng ái, nắm giữ rất nhiều bí mật." Thần Du tuy không ưa gì nữ mập đó, nhưng không thể không thừa nhận.

Thiên phú cực kỳ đáng sợ.

Diệp Bất Phàm im lặng, suy nghĩ cách moi tin từ Lý Thu Thủy.

Còn việc tự mình tìm Tiêu Mật Đào?

Đừng có đùa!

“Ngươi xuống trước đi, tiếp tục dò la tin tức, tiện thể thu thập một ít dược liệu cho ta.” Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút rồi nói.

Sau đó, hắn viết ra một danh sách dược liệu của "Thần Tiên Hoàn", rồi đưa cho đối phương hai cái túi Càn Khôn, dùng để trao đổi mua bán.

Thần thức của Thần Du thăm dò vào túi Càn Khôn, bên trong đầy ắp châu quang bảo khí, trong lòng không khỏi chấn động.

Chương 356

Vô nhân tính!

Vẫn là cướp bóc kiếm tiền nhanh thật.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng dặn dò: "Nhớ kỹ, những thứ này đều không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, đừng để người khác phát hiện, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm." "Ta hiểu rồi." Thần Du trong lòng căng thẳng, lập tức đáp ứng, sau đó cung kính lui xuống.

Đợi đến khi rời khỏi phòng khách, y mới thở phào một hơi. "Một cự đầu đường đường, đối mặt với một Nguyên Anh hậu kỳ mà lại cho ta cảm giác áp bức như Hóa Thần Thiên Quân." Thần Du cười khổ. …… Diệp Bất Phàm quay người trở lại mật thất bế quan, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra công pháp thần thông. 【Minh Vương Quyết · Địa Sát Cấm Kỵ Pháp: Dùng sức mạnh thần hồn triệu hoán Địa Phủ Minh Vương, chuyên công kích thần hồn, uy lực tùy thuộc vào cường độ thần hồn của bản thân, tác dụng phụ, hiến tế thần hồn cho Minh Vương thôn phệ, dễ gây tổn khuyết thần hồn, vĩnh viễn không thể bù đắp.】 Môn thần thông này có nguồn gốc từ Quỷ Kiêu, rõ ràng là hắn chưa tu luyện thành công, nếu không dựa theo miêu tả ở trên, cho dù Diệp Bất Phàm có thần hồn cảnh giới Hóa Thần cũng phải bị thương. "Triệu hoán chân long chi linh của Yến Đế có thể hiểu được, chẳng qua chỉ là thu thập khí tức chân long còn sót lại trong thế giới qua vô số năm tháng rồi hóa thành linh thể mà thôi." "Nhưng Minh Vương này… lẽ nào thật sự có Địa Phủ?

Còn phải cống cho Minh Vương thôn phệ." Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Điều này giống như bị một con quái vật cắn một miếng, thần hồn sẽ bị tàn khuyết. 【Phụ diện nghịch chuyển: Hiến tế thần hồn cho Minh Vương thôn phệ, dễ khiến thần hồn đại trướng, có tính vĩnh cửu.】 Lông mày của Diệp mỗ nhân giãn ra.

Một môn thần thông khác là công pháp bản mệnh của Lăng Thiên Kiếm Quân —— Tiên Kiếm Tam Thập Lục Kinh. 《Thượng Thanh Diệu Chân Kiếm Điển》 mà Diệp Bất Phàm từng tu luyện lại chính là bản giản lược của công pháp này.

Môn này rõ ràng càng thêm sâu xa khó hiểu.

Từ Luyện Khí đến Luyện Hư đều có đủ.

Nhân kiếm hợp nhất, chỉ công không thủ. "Một triệu năm trước, Triệu Quốc và Nam Hồng Vực, tám chín phần là nối liền với nhau." Diệp Bất Phàm suy đoán, đã không còn thấy lạ nữa.

Mấy loại công pháp hắn có được từ Triệu Quốc đều có liên quan đến các thế lực cấp bá chủ của Nam Hồng Vực.

Không chỉ có công pháp, phía sau còn kèm theo một loại thần thông —— Trảm Tam Thi.

Tam Thi, lần lượt khắc chế Thần, Thân, Pháp.

Chính là sát chiêu cuối cùng của Lăng Thiên Kiếm Quân, nhưng đối phương chưa tu luyện đến tầng thứ cao nhất của Trảm Tam Thi, chỉ mới ở tầng "Phá" của chương Nguyên Anh.

Tác dụng phụ rất nhỏ.

Nhưng lực công kích có thể coi là mạnh nhất Nam Hồng Vực! "Tu luyện thành công hai môn này, hắn là có thể thực sự đối đầu với Hóa Thần sơ kỳ." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, bắt đầu tu luyện hai môn công pháp thần thông này.

Với ngộ tính siêu cấp của hắn.

Bảy ngày đã nhập môn. "Phụt!" Pháp lực tuôn ra, hình thành một con rồng dài bằng kiếm khí, tấm khiên phòng ngự đỉnh cấp trước mặt trực tiếp bị xuyên thủng một lỗ nhỏ. "Tính xuyên thấu của pháp lực tăng lên gấp bội." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Cho dù không dùng cung Hậu Nghệ, pháp bảo đỉnh cấp bình thường cũng không đỡ nổi một kiếm của hắn.

Còn 《Minh Vương Quyết》, với thần hồn hiện tại của hắn, thi triển ra đủ để gây uy hiếp lớn cho Hóa Thần sơ kỳ.

Bỗng nhiên hắn nhíu mày, nhìn sang một bên.

Lôi phân thân lặng lẽ bước tới, báo cáo: "Thất bại rồi, ý của Tuyết Nữ là, muốn cứu người từ chỗ nàng ta, bản tôn phải đến Tuyết Nhân Cốc một chuyến, nàng ta đang đợi ở đó." "Nữ nhân này, rốt cuộc muốn làm gì?

Lấy Hoàng Phủ Tang Du bọn họ ra uy hiếp ta?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Với địa vị hiện tại của hắn, ngoài kẻ thù ra, những cự đầu Nguyên Anh khác thật sự không có mấy ai dám không nể mặt hắn.

Tuyết Nữ dám nói như vậy, tám chín phần là có tự tin đối phó với việc hắn trở mặt. "Hừ!" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, phất tay áo, trở về mật thất bắt đầu bói toán.

Với trình độ ngũ giai của hắn, có thể suy diễn ra kết quả rõ ràng.

Có cát không hung.

Đợi đến khi hắn suy diễn lai lịch của Tuyết Nữ, chữ viết trên bảng hệ thống điên cuồng nhảy múa. 【Phụ diện nghịch chuyển, tuổi thọ tăng trưởng trăm năm…】 "Hít!

Nữ nhân này có lai lịch gì?" Diệp Bất Phàm dừng tay, hít một hơi khí lạnh.

Nếu không phải hệ thống nghịch chuyển, lần bói toán này ít nhất cũng tổn thất trăm năm tuổi thọ, độ khó thậm chí còn vượt qua cả Hóa Thần Thiên Quân.

Hắn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, sắc mặt âm tình bất định.

Cuối cùng vẫn quyết định đi Tuyết Nhân Cốc một chuyến. "Ngươi cầm 'Vân Không Sa' theo ta." Diệp Bất Phàm dặn dò Lôi phân thân, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, hắn treo một tấm biển "Có việc ra ngoài, tạm ngừng kinh doanh" ở cửa viện.

Khoảng thời gian này hắn cũng không phải toàn bộ thời gian đều đặt vào 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》.

Ban ngày vẫn tiếp khách như thường.

Đẩy nhanh việc tu hành của "Lục Hào".

Ngũ giai đối với hắn mà nói còn xa mới đủ, phải là lục giai mới được, Mặc Thượng Sư của Chân Ma Tông chính là lục giai.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Phiêu Tuyết Thành, đi thẳng đến Tuyết Nhân Cốc.

Sau khi hắn đi không lâu.

Một luồng khí tức cường đại uy áp thiên địa giáng lâm, khiến tất cả tu sĩ trong Phiêu Tuyết Thành sợ hãi đến mức nín thở.

Hồng Y Thiên Quân với vẻ mặt lạnh lùng đáp xuống trước một sân viện.

Bên cạnh là Lý Thu Thủy. "Thiên Cơ Chân Quân ở ngay đây." Lý Thu Thủy lộ vẻ nịnh nọt: "Lần này, đa tạ Hồng gia." May mà có Hồng Y Thiên Quân ra tay, nếu không nàng ta bây giờ đã bị Tiêu Mật Đào ăn

sạch sành sanh rồi. "Ta chỉ giúp ngươi lần này thôi." Hồng Y Thiên Quân liếc xéo nàng ta một cái.

Chân Dương Đại Chân Quân ở bên cạnh nhìn Lý Thu Thủy, bỗng nhiên tò mò hỏi: "Nếu hai người các ngươi động phòng, sau đó thân xử tử của nàng ta còn không?" "Ngươi quá đáng rồi." Lý Thu Thủy mặt đỏ bừng, tức giận quát.

Hồng Y Thiên Quân không để ý đến hai người, nhặt tấm biển "Có việc ra ngoài, tạm ngừng kinh doanh" trên cửa lên, ánh mắt trở nên u ám. "Thuật chiêm bốc của người này quả thật lợi hại." "Đây là bói trước được bản Thiên Quân sẽ đến, nên đã chạy trước rồi sao?" Ngoài lão quốc sư, đây là Thiên Cơ Sư đầu tiên có thể bói toán về Hóa Thần.

Đến cảnh giới của bọn họ, căn bản không phải Thiên Cơ Sư tứ giai bình thường có tư cách bói toán. "Xem ra không có hy vọng rồi." Lý Thu Thủy lộ vẻ thất vọng, vì để lôi kéo, Hồng Y đã đích thân đến.

Có được đãi ngộ này, toàn bộ Nam Hồng Vực chỉ có một trường hợp này. "Không có hy vọng?

Hắn chạy không thoát đâu, năm xưa lão quốc sư chẳng phải cũng bị ta bắt về, hiệu lực cho bản Thiên Quân sao?" Hồng Y Thiên Quân cười lạnh, lập tức ra lệnh: "Lý Thu Thủy, ngươi phụ trách việc này, hiện nay chiến sự căng thẳng, bản Thiên Quân không thể rời đi quá lâu." Gần đây.

Thiên Tiên, Vô Ưu, Quỷ Điện, Tiên tộc Trương gia công thế ngày càng hung mãnh.

Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh đã chết hơn mười vị Nguyên Anh.

Hồng Y định tự mình ra tay, giết chết một vị Hóa Thần, triệt để

chấm dứt cuộc chiến này.

Lý Thu Thủy gật đầu như gà mổ thóc.

Hồng Y lại nhìn về phía Chân Dương Đại Chân Quân: "Ngươi tìm cách tìm được phân thân của Diệp Bất Phàm trên chiến trường, một khi có tung tích, đừng đả thảo kinh xà, cứ theo dõi phía sau, ta muốn xem bản tôn của Diệp Bất Phàm rốt cuộc đã trở về hay chưa!" Chân Dương cười khổ nói: "Cho dù hắn đã trở về, với tu vi của ta, e là cũng không thể truy tung, thần thức của tên đó đã đạt đến Hóa Thần, bất kỳ thuật ẩn nấp nào của Nguyên Anh đều không thể che giấu." Sau trận chiến trong bí cảnh, thần hồn Hóa Thần của Diệp Bất Phàm đã bị lộ.

Ai dám truy tung hắn? "Không sao, lão già Mặc Thượng Sư sẽ âm thầm che đậy thiên cơ cho ngươi, tên họ Diệp sẽ không phát hiện đâu." Hồng Y bình thản nói.

Hắn không mấy tin tưởng vào thuật chiêm bốc vớ vẩn của Mặc Thượng Sư.

Nhưng không còn cách nào khác, không có người để dùng.

Diệp Bất Phàm một thân nho sam, ăn mặc như một thư sinh trẻ tuổi, nghênh đón tuyết bay đầy trời bước vào Tuyết Nhân Cốc.

Cửa cốc chật hẹp, nhưng càng vào trong càng rộng rãi, như thể bước vào một thế giới khác.

Hắn tình cờ gặp mấy nhóm tu sĩ đang đi săn Tuyết Nhân.

Thậm chí còn nhìn thấy người quen.

Lý Kha cùng với cô em gái hâm mộ Lý Ấu Hương, đang nghiêm túc đấu pháp với Tuyết Nhân Kim Đan.

Chương 357

So với mấy năm trước, một nam một nữ trông trưởng thành hơn nhiều, tu vi càng đạt đến Kim Đan viên mãn.

Trên không trung là Vệ Chính Đạo và lão tổ Lý gia. "Thoáng một cái, đều đã trưởng thành hơn nhiều." Diệp Bất Phàm lắc đầu cười, đi sâu vào bên trong Tuyết Nhân Cốc. "Đạo hữu, hiện nay bên trong Tuyết Nhân Cốc vô cùng nguy hiểm, tùy tiện tiến vào e rằng có nguy hiểm đến tính mạng." Vệ Chính Đạo thấy Diệp Bất Phàm cứ thế đi thẳng vào sâu bên trong, không nhịn được nhắc nhở.

Nửa năm trước.

Bên trong Tuyết Nhân Cốc xảy ra biến động, xuất hiện rất nhiều Tuyết Nhân cấp bậc cự đầu, từ đó khiến đa số thợ săn phải chạy ra ngoài, không dám bước vào nữa.

Chỉ dám loanh quanh ở vòng ngoài. "Nhắc nhở hắn làm gì?

Chết đi cho rồi, nếu có để lại bảo vật gì, chúng ta không làm mà hưởng chẳng phải tốt sao?" Lão tổ Lý gia không cho là đúng, ngược lại còn đề nghị.

Vệ Chính Đạo bất đắc dĩ nói: "Dù sao cũng là một mạng người." "Cái tên của ngươi quả không phải gọi cho có, vẫn là quá lương thiện." Lão tổ Lý gia lắc đầu.

Vệ Chính Đạo mỉm cười, không đáp lại.

Không lương thiện?

Hắn đã sớm bị Sát Lục Ma Quân giết chết rồi.

Bỗng nhiên, ánh mắt hai người ngưng lại, đột nhiên nhìn thấy thư sinh trẻ tuổi đi vào sâu bên trong bị mấy tôn Tuyết Nhân Nguyên Anh

sơ kỳ đột kích vây giết.

Tuyết lớn bay lả tả, mặt đất nổi lên một trận hàn khí, có thể đóng băng cả Nguyên Anh.

Thư sinh trẻ tuổi thản nhiên như đi dạo, nhẹ nhàng né tránh, vài lần lóe lên đã hoàn toàn biến mất trong vùng sâu. "Tốc độ này… Cự đầu Nguyên Anh?" "Đại Phật ở đâu mà lại đến Tuyết Nhân Cốc vậy." Vệ Chính Đạo và lão tổ Lý gia nhìn nhau, đều có chút kinh hãi.

Nếu không phải vì Diệp Bất Phàm và cuộc chiến tranh, khiến cho Hóa Thần Thiên Quân liên tục xuất hiện, cự đầu Nguyên Anh gần như có thể đi ngang. …… "Bành!" Diệp Bất Phàm chập hai ngón tay lại, bắn ra một luồng kiếm quang.

Con Tuyết Nhân trăm trượng đang tập kích tới lập tức bị xuyên thủng lồng ngực, trước khi chết toàn thân tuyết hoa tựa như đao kiếm, quét ngang về phía Diệp Bất Phàm. "Tĩnh chỉ." Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, xuyên qua những bông tuyết đang tĩnh lặng giữa trời, móc lấy hai con mắt trên mặt Tuyết Nhân.

Kích thước bằng nắm tay, tròn trịa như ngọc, yêu khí cực nặng. "Yêu đan của đại yêu Nguyên Anh, có khí tức tương tự Chu Tước, Yêu Thổ?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, lấy ra ba đồng tiền, dựa theo yêu đan để bói toán nguồn gốc.

Tuy nhiên, trước mắt là một màn sương mù dày đặc, trở lực của việc bói toán lớn chưa từng có. 【Phụ diện nghịch chuyển: Tăng thọ hai trăm năm.】 "Lão tổ của đám Tuyết Nhân này, tu vi đã vượt qua Hóa Thần, ít nhất cũng là đại lão Luyện Hư." Diệp Bất Phàm lập tức dừng tay, không dám bói toán nữa.

Đến cảnh giới Luyện Hư, một khi bói toán, trong cõi u minh đối phương sẽ có cảm ứng.

Kẻ thù của hắn đã đủ nhiều rồi.

Không muốn chọc thêm người nào nữa. "Tuổi thọ đã cao tới tám nghìn năm, qua một thời gian nữa, ước chừng có thể đột phá mốc một vạn." Đến Nam Hồng Vực gần chín năm, Diệp Bất Phàm tròn một trăm ba mươi lăm tuổi, cảm thấy mình ngày càng trẻ ra.

Cứ thế này, sống dai hơn Luyện Hư Thiên Tôn cũng dễ như trở bàn tay. "Lão già thối tha!

Có cự đầu Nguyên Anh của Nhân tộc tới rồi!

Mau chạy đi!" "Nhân loại này quá mạnh, mau đi mời Tuyết Hồ đại nhân!" Giết chết một Tuyết Nhân, những Tuyết Nhân khác liền tan tác như ong vỡ tổ, chạy ào về phía sâu bên trong.

Diệp Bất Phàm không chút biểu cảm, pháp lực ngập trời hóa thành một bàn tay lớn, tóm lấy một Tuyết Nhân Nguyên Anh sơ kỳ trong số đó.

Hắn nhìn chằm chằm vào con Tuyết Nhân ngàn trượng, hỏi: "Tuyết Nữ ở đâu?" "Lão tử làm sao biết được, ngươi đừng có chọc ta, ta hung dữ lắm đấy." Đại Tuyết Nhân hung hăng nói, nhưng một đôi chân to màu trắng tuyết lại run lẩy bẩy, như thể bị lạnh cóng. "Ầm!" Đột nhiên đất rung núi chuyển, sâu trong tận cùng một màu trắng xóa, một ngọn núi tuyết lớn lăn tới. "Định." Diệp Bất Phàm nheo mắt, ngọn núi tuyết đột nhiên dừng lại, nhưng rất nhanh trên người nó hiện lên ánh sáng trắng rực rỡ, hóa giải Định Thân Thuật.

Một cánh tay tuyết vươn ra, hóa thành triệu đạo kiếm tuyết, đâm thẳng vào mi tâm của Diệp Bất Phàm.

Gió gào thét, mỗi một thanh kiếm tuyết đều có sức mạnh chém giết Nguyên Anh trung kỳ. "Không phải pháp lực, không phải sức mạnh khí huyết, đây rốt cuộc là cái gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, hai

tay bắt quyết: "Sinh Quang, Tinh Đăng." Thần quang hộ thể, triệu đạo kiếm tuyết như gặp ánh nắng ban mai, nhanh chóng tan chảy, bị thần quang tiêu diệt. "Nguyên Anh Nhân tộc, đây không phải là nơi ngươi có tư cách đặt chân vào!" Ngọn núi tuyết lộ ra một cái đầu tuyết, miệng há to gầm lên giận dữ, cây gậy đen thô to dùng làm mũi bị rút ra, vung lên đập về phía Diệp Bất Phàm.

Thế lớn lực trầm.

Mặt đất dưới chân Diệp Bất Phàm trực tiếp nứt ra.

Chỉ một cây gậy này thôi.

Thực lực không thua kém uy lực thần thông của cự đầu Nguyên Anh.

Đồng thời, tuyết tích xung quanh chấn động, như có linh tính ồ ạt kéo tới, dường như muốn bao bọc hắn thành một người tuyết. "Đây là đạo tiếp khách của Tuyết Nữ sao?

Nếu muốn thăm dò ta, thì tự mình ra tay, một cự đầu Nguyên Anh cỏn con thế này là để ta khởi động à?" Giọng nói của Diệp Bất Phàm như sấm, vang vọng khắp vạn dặm tuyết giới.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, miệng phun ra hai chữ "Tĩnh chỉ".

Cây gậy đen thô to và tuyết tích đều tĩnh lặng. "Kinh Hồng, Thời Gian Lưu Động, Tinh Đăng." Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết, từng đạo thần thông gia trì lên người.

Sau khi thần hồn tấn cấp Hóa Thần, tốc độ thi pháp càng nhanh hơn, hô gì có đó. "Vút!" Thân hình thoáng động, tức thì di chuyển ngang mấy ngàn dặm, khi xuất hiện lần nữa đã đứng trên đỉnh đầu của con Tuyết Nhân khổng lồ. "Ngươi!" Con Tuyết Nhân vừa thoát khỏi Tĩnh Chỉ kinh hãi, ngẩng đầu đập mạnh vào ngọn núi bên cạnh, ý đồ đập chết Diệp Bất Phàm.

Tuy nhiên vừa mới hành động, một cây trường mâu màu vàng kim lấp lánh hỏa quang, thuận theo đỉnh đầu nó mà cắm mạnh xuống. "Phụt" một tiếng, ngập đến tận cán.

Pháp bảo này, có được từ Lăng Thiên Kiếm Quân, ngụy ngũ giai, phá vỡ đầu của Tuyết Nhân dễ như trở bàn tay. "A a!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tuyết Nhân bị đốt cháy đến toàn thân bốc khói, hai con mắt khảm yêu đan rơi ra, toàn thân tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong chốc lát.

Đã hóa thành một vũng nước tuyết.

Chỉ còn lại một tinh phách hình rắn thoát ra, kinh hãi bắn về phía chân trời xa. "Thì ra là thế, những Tuyết Nhân này toàn bộ đều do thần hồn của người và yêu tạo thành." Diệp Bất Phàm thấy vậy, sống lưng lạnh toát.

Hắn nhớ tới tiểu nhân quốc với hàng chục triệu người tí hon.

Nơi đó có vô số người tí hon, bây giờ xem ra, e rằng tất cả đều là thần hồn của con người! "Ta đối với ngươi, Tuyết Nữ, ngày càng cảm thấy hứng thú rồi đấy." Diệp Bất Phàm bước một bước, thân hình biến mất. "Ầm!" Hư không phía sau tinh phách yêu rắn nổ tung, tuyết hoa bay lượn, thân hình Diệp Bất Phàm hiện ra, thu tay lại, đứng im bất động.

Mà nơi vừa nổ tung, một nữ tu tuyệt thế dáng người uyển chuyển, toàn thân trắng như tuyết bay ngược ra như một viên đạn pháo, dừng lại ở ngoài ngàn trượng. "Cường độ pháp lực này…" Tuyết Nữ lạnh lùng vô cùng nhíu mày, bàn tay trắng nõn hơi đen lại.

Nhờ vào thời tiết tuyết lớn, thực lực của nàng vượt qua cự đầu Nguyên Anh, nhưng dưới một đòn tập kích, không những không thành

công mà còn bị đánh bay.

Đối phương không hề hấn gì.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng: "Thăm dò đủ chưa?

Tính khí của ta không tốt, đừng ép ta đánh chết ngươi." Tuyết Nữ nghe vậy, lạnh lùng nói: "Chỉ là thử thực lực của ngươi, có đủ tư cách song tu với ta hay không." "???" Diệp Bất Phàm trợn mắt: "Đầu óc ngươi có bệnh à, có bệnh thì đi chữa, ta không có tâm tình chơi với một bức tượng băng đâu." Qua tiếp xúc ngắn ngủi, hắn đã phán đoán ra.

Cơ thể nữ nhân này không có nhiệt độ.

Ngoài việc cơ thể mềm mại, các phương diện khác không khác gì một xác nữ bị đông trong quan tài băng.

Hơn nữa.

Coi hắn là gì?

Trai bao à?

Nói lên là lên sao?

Chương 358

Tuyết Nữ không giận cũng không tức, như thể không có cảm tình, ánh mắt bình tĩnh. "Đừng nghĩ nhiều, vì ngươi là Dương linh căn, nên mới song tu với ngươi." Diệp Bất Phàm nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên, thông tin này rõ ràng không phải do Thiên Cơ Nữ Đế cung cấp.

Đây là muốn lợi dụng hắn để tấn thăng Hóa Thần!

Tuyết Nữ thấy Diệp Bất Phàm im lặng, tưởng hắn không đồng ý, liền trực tiếp mở miệng: "Bao nhiêu linh thạch mới mua được một đêm của ngươi, ngươi ra giá đi." Tình tiết này, không phải là kiểu tổng tài bá đạo yêu tôi sáo rỗng.

Mà giống như một nữ khách làng chơi trong hộp đêm, định chi tiền đậm để bao Diệp Bất Phàm một đêm. "Xin lỗi, bao nhiêu tiền ta cũng không bán thân." Diệp Bất Phàm không chút biểu cảm, đây là đang sỉ nhục nhân cách của hắn.

Tuyết Nữ cuối cùng cũng có biểu cảm, dường như không thể hiểu được lời của Diệp Bất Phàm: "Ngươi không phải rất háo sắc sao?

Ta cũng không xấu." Nàng quả thực đẹp kinh người.

Làn da mịn màng trắng như bạch ngọc, thân hình cao ráo, một bộ váy tuyết che thân, khí chất như một mỹ nhân băng sơn.

Hoàn toàn khác biệt với những nữ tu mà hắn từng biết.

Nhưng… giữa trời băng đất tuyết thế này, bảo lão tử cùng ngươi dã chiến à?

Đùa chắc. "Ngu Tuyền Cơ bốn người họ ở đâu?" Diệp Bất Phàm không muốn nói nhảm nữa, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Tuyết Nữ nhìn hắn thật sâu, xoay người nhẹ nhàng bước đi, hướng về phía sâu trong Tuyết Nhân Cốc.

Núi non trùng điệp, một màu trắng bạc, thần thức của Diệp Bất Phàm khuếch tán ra, căn bản không thể dò đến tận cùng.

Hắn còn cảm nhận được một dao động quen thuộc.

Tiên linh khí! "Không cần dò nữa, ngươi đã tiến vào phạm vi Tiên Thổ, nơi này khá đặc biệt, có Tiên, Ma, Yêu, tận cùng nối liền với Yêu Thổ, bên kia Yêu Thổ chính là nơi ngươi đến, Triệu Quốc." "Năm đó tiểu bối tên Lý Hàn, chính là xuyên qua từ khu vực tam bất quản kia." Khí chất của Tuyết Nữ tĩnh lặng, chậm rãi nói.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, hai mắt híp lại: "Ngươi và Hắc Quần Tử có quan hệ gì?" "Chỉ là bạn bè, lai lịch của cô ấy, ta cũng không rõ." Tuyết Nữ thẳng thắn trả lời, dường như muốn hòa hoãn quan hệ hai người.

Đi được trăm vạn dặm, Tuyết Nhân dần dần ít đi.

Xuân về hoa nở, hoa nở khắp sườn núi, tiên linh khí lượn lờ, xuất hiện một số thành trấn cổ xưa, từng bóng người qua lại trong đó.

Có phàm nhân, cũng có tu sĩ. "Quả thật kỳ dị." Diệp Bất Phàm hít một hơi thật sâu, so với nơi này, Nam Hồng Vực giống như đã bước vào thời đại "mạt pháp".

Theo Tuyết Nữ đến một nơi tên là "Tiên Tuyết Thành".

Người qua lại tấp nập, tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh không hề hiếm thấy, thậm chí Diệp Bất Phàm còn mơ hồ cảm ứng được sâu trong tiên thành có khí tức Hóa Thần ẩn giấu. "Công tử, qua đây chơi đi." Trên đường phố, những cô gái ăn mặc như gái lầu xanh, lả lơi ong bướm, liếc mắt đưa tình với Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm kinh ngạc: "Môi trường sinh tồn của Tiên Thổ này

khắc nghiệt đến vậy sao?

Chân nhân Kim Đan cũng phải dấn thân vào chốn bụi trần rồi?" Ở Nam Hồng Vực, chân nhân Kim Đan ở các nước nhỏ vẫn có địa vị nhất định, không đến mức phải bán thân kiếm sống. "Họ là người, nơi nào có người thì có tranh đoạt, đấu tranh lợi ích, về một phương diện nào đó, Tiên Thổ còn tàn khốc hơn Nam Hồng Vực." Tuyết Nữ bình tĩnh nói: "Những nữ nhân này, một nửa là tự nguyện, đa phần là bị đại thế lực của Tiên Thổ ép lương vi xướng, nếu không tuân theo, đã sớm bị người ta hành hạ đến chết rồi." Diệp Bất Phàm nghe vậy, tỏ vẻ khinh bỉ.

Mà Tuyết Nữ dường như có địa vị rất cao, đi trên đường, bất kể là Kim Đan hay Nguyên Anh, tất cả đều cung kính hành lễ. "Gặp qua Tuyết Nữ." "Phương viên mấy trăm vạn dặm là địa giới của Tuyết Tiên Tông, còn ta là trưởng nữ của một mạch trong Tuyết Tiên Tông." Tuyết Nữ bình tĩnh giải thích.

Bức màn bí mật của Tiên Thổ, vào lúc này đang từ từ được vén lên trước mắt Diệp Bất Phàm.

Hắn đột nhiên hỏi: "Tuyết Linh Tông của Triệu Quốc có quan hệ gì với các ngươi?" "Nhiều năm như vậy, không thiếu các thế lực phái người hạ giới, bất kể là Tuyết Linh Tông, hay Hợp Hoan Tông, hay là Thượng Thanh Cung, đều có quan hệ với Tiên Thổ." "Chỉ là theo thời gian trôi qua, họ đã sớm cắt đứt liên lạc, hoàn toàn độc lập rồi." Tuyết Nữ nói những chuyện nhỏ này cũng không có gì kiêng kỵ.

Đến trung tâm tiên thành, tiến vào phủ thành chủ, một lão ẩu mặc đạo bào đang ngồi ngay ngắn dưới trường đình, dùng lời lẽ hòa nhã chỉ dạy cho tiểu Lục La.

Dường như rất yêu thích Lục La.

Ngược lại, Ngu Tuyền Cơ đang chơi xích đu ở xa, mỗi lần bà ta

nhìn thấy, trong lòng đều không vui. "Vị này là chưởng sự của Tuyết Tiên Tông, Hà Vận Đạo Quân." Tuyết Nữ khom người hành lễ, môi anh đào khẽ động, truyền tấn vài câu cho lão ẩu.

Lão ẩu nhíu mày, hai mắt hiện lên thần quang, tựa như có thể nhìn thấu chân thân của Diệp Bất Phàm, tán dương nói: "Dáng vẻ không tệ, nếu lão thân mà trẻ lại hai ngàn tuổi, có lẽ sẽ động lòng với ngươi." "Gặp qua tiền bối." Diệp Bất Phàm chắp tay, dò xét được lão ẩu này là Hóa Thần sơ kỳ. "Ừm, ừm?" Lão ẩu hiền từ cười cười, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, giọng điệu đột biến: "Ngươi tu luyện Hợp Hoan Lô Đỉnh Công, lão thân ghét nhất những kẻ tu luyện loại công pháp ghê tởm này!" Ở Ma Thổ, có một tông môn tên là Âm Dương Tiên Tông.

Chính là chủ tu Hợp Hoan Thuật.

Mối thù giữa Hợp Hoan Tông và Tuyết Linh Tông của Triệu Quốc, ở một ý nghĩa nào đó chính là sự tiếp nối của Tuyết Tiên Tông và Âm Dương Tiên Tông ở thượng giới. "Phải." Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ khác thường.

Lão ẩu này tám chín phần đã tu luyện một loại đồng thuật cường đại nào đó, Dịch Hình Thần Thông trước mặt bà ta như không có. "Ồ?" Không đúng, tu luyện lại là chương Lô Đỉnh?" Lão ẩu ngưng thần, lộ vẻ không thể tin được.

Tuyết Tiên Tông nắm giữ Tuyết Nhân Cốc, hai giới thông nhau, đối với Diệp Bất Phàm tự nhiên có nghe nói.

Thế hệ trẻ.

Có thể xưng là đỉnh cao.

Nhưng người như vậy lại là lô đỉnh của người khác.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, pháp lực che đậy tất cả công pháp thần

thông.

Lão ẩu thấy vậy, lông mày giãn ra, lại trở nên hiền từ: "Ngươi che giấu cũng vô dụng, lão thân đã giao đấu với Âm Dương Tiên Tông cả đời, công pháp gì, khí vị gì, lão thân đều rõ như lòng bàn tay." "Không tệ, rất không tệ, Dương linh căn lại thêm Lô Đỉnh Pháp, đủ để giúp Tuyết Nữ đột phá Hóa Thần." Tuyết Nữ thân mang Hàn Âm Thể, tu luyện đạo của thủy và băng, tiến bộ thần tốc, nhưng cũng có khuyết điểm.

Bình cảnh của đại cảnh giới quá lớn.

Nếu có Dương linh căn phụ trợ, dùng thuộc tính dương tạm thời làm suy yếu Hàn Thể, đột phá đường vòng, bình cảnh này sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Diệp Bất Phàm không để ý, xoay người ôm lấy tiểu Lục La đang lao vào lòng mình. "Một năm rưỡi nay, có ai bắt nạt con không?" Hắn cúi đầu véo véo sống mũi cao của Lục La, cười tủm tỉm hỏi. "Không có ạ." Tiểu Lục La dụi dụi đầu vào lòng hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên lúm đồng tiền, rất vui vẻ.

Ngu Tuyền Cơ thì oán giận nói: "Cũng không nói ôm ta một cái." "Nàng không tới, ta làm sao ôm?" Diệp Bất Phàm nhìn Ngu Tuyền Cơ trong bộ váy hồng, dáng người yểu điệu, ngón trỏ khẽ động. "Hừ." Ngu Tuyền Cơ hừ nhẹ, cuối cùng vẫn lao vào vòng tay hắn. "Sư phụ~" Chu Huyên Nhi cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm, vội vàng chạy tới, đâm vào người Diệp Bất Phàm, người sau vội vàng ôm lấy.

Hoàng Phủ Tang Du tư thái ưu nhã, khoan thai bước tới, nàng tương đối giữ kẽ, chỉ mỉm cười đứng bên cạnh hắn.

Lão ẩu thấy vậy, thần tình ngẩn ra. "Người này có sức hút cá nhân rất lớn, nếu không không thể khiến mấy nữ nhân này chết mê chết

mệt." Lão ẩu truyền âm cho Tuyết Nữ.

Bà ta đã thử mời ba người kia ngoài Ngu Tuyền Cơ gia nhập Tiên Thổ, với địa vị của bà, đừng nói Nguyên Anh sơ kỳ, cho dù là cự đầu Nguyên Anh cũng sẽ vui mừng khôn xiết, lập tức cúi đầu bái sư. "Ừm." Vẻ mặt Tuyết Nữ nhàn nhạt, không có chút cảm xúc dao động. "Ngươi làm thế nào mới đồng ý song tu với Tuyết Nữ?

Muốn cái gì?" Vẻ mặt lão ẩu trịnh trọng.

Giúp Tuyết Nữ song tu, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến tu vi của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, trầm ngâm nói. "Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ tứ tinh phách." "Cái gì?!" Sắc mặt lão ẩu cứng lại, thật sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại sư tử ngoạm như vậy.

Tinh phách của tứ đại thần thú, bất kỳ cái nào cũng là chí bảo.

Có thể luyện chế thành đại đan, luyện thành khí linh, đối với việc tăng phúc uy lực của pháp bảo càng khó mà tưởng tượng. "Lão thân chỉ nghe đồn ngươi là Ngũ Sắc Nguyên Anh, bây giờ xem ra là thật, đây là muốn đột phá Tứ Tượng Hóa Thần sao?" Bà ta cười lạnh nói, lộ vẻ chế giễu: "Ngươi cũng không sợ thất bại, tại chỗ nổ tung mà chết à." Đột phá Hóa Thần, rủi ro cực cao.

Càng đừng nói là Tứ Tượng Hóa Thần. "Chuyện này không phiền bà lo, hoặc là bà có bí pháp Tứ Tượng Hóa Thần cũng được." Diệp Bất Phàm tự mình ngồi xuống, thản nhiên nói. "Tuyết Tiên Tông của ta có, nhưng ngươi có dám lấy không?

Lão thân mời ngươi đến đây, tầng lớp cao nhất không hề hay biết, nếu ngươi bị bại lộ ở đây, còn muốn trở về Nam Hồng Vực ư?

Khó như lên trời." Hầu như tất cả Tiên Thổ đều có hứng thú với Ngũ Sắc Nguyên Anh của Diệp Bất Phàm. "Vậy thì không có gì để

thương lượng nữa." Diệp Bất Phàm phất tay áo, cuốn lấy Ngu Tuyền Cơ bốn người.

Nếu không phải bất đắc dĩ, hắn căn bản sẽ không đến Tuyết Nhân Cốc.

Chương 359

Ở Nam Hồng Vực hắn có thể tự vệ.

Nhưng vào Tiên Thổ, cái quỷ địa phương này ngay cả đại lão Luyện Hư cũng có, thậm chí còn có Tiên Tôn cảnh giới Hợp Thể trong truyền thuyết.

Chút tu vi này của hắn không thể gây ra sóng gió gì. "Lão thân chỉ có Chu Tước tinh phách, mấy ngàn năm trước bị một vị lão tổ luyện chế thành khí linh của pháp bảo." Lão ẩu thấy Diệp Bất Phàm đi xa, đau lòng lấy ra một cây ngọc như ý.

Đây là pháp bảo đỉnh cấp ngũ giai.

Tinh phách bên trong cũng chỉ ở cấp bậc đại yêu, tương đương với Nguyên Anh của nhân tộc. "Được." Diệp Bất Phàm đè nén sự vui mừng trong lòng, nhưng mặt không đổi sắc.

Thật là một niềm vui bất ngờ.

Vốn dĩ muốn thu thập đủ tứ thần thú tinh phách, ngàn năm cũng chưa chắc đã thành. "Đã đồng ý rồi, khoảng thời gian này ngươi cứ ở lại đây, cùng Tuyết Nữ liên lạc tình cảm, song tu cần tâm thần hợp nhất, vạn lần không được có nửa phần lơ là." Lão ẩu thở phào, do dự một chút, nói: "Ngoài ra, ta còn phải nhắc nhở ngươi, thể chất của Tuyết Nữ rất đặc biệt, song tu với nàng ấy sẽ gây tổn thương nặng cho tu vi của ngươi, mấy chục năm cũng không thể hồi phục." "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, trong lòng vui như điên.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Hắn đang lo tiến độ tu vi chậm chạp, có "Thần Tiên Hoàn" và pháp song tu trợ giúp, cũng phải mất nhiều năm mới có thể đột phá cự đầu.

Lão ẩu thấy biểu cảm của hắn, còn tưởng hắn không đồng ý, vội vàng mở miệng: "Yên tâm, lão thân sẽ cho ngươi một ít bồi thường." "Tư chất của nha đầu Lục La này không tốt, có thể đạt đến Kim Đan đại viên mãn đã là kỳ tích, nếu không có gì bất ngờ, đời này vô vọng Nguyên Anh, nhưng lão thân có một loại bí pháp, có thể giúp nó tăng xác suất đột phá." "Bí pháp gì?" "Một loại pháp nâng cao linh căn đặc thù, 《Thăng Linh Thuật》, đương nhiên, chỉ là tạm thời nâng linh căn của nó lên cực phẩm, giảm nhỏ độ khó đột phá." "Tạm thời nâng cao linh căn?" Diệp Bất Phàm lộ vẻ thất vọng.

Lão ẩu hừ lạnh nói: "Tiểu tử, đừng không biết đủ, có thể tạm thời nâng cao đã là không tầm thường, là bí mật không truyền của Tuyết Tiên Tông, trên thế giới không có phương pháp nâng cao linh căn vĩnh viễn, nếu không những đại thế lực kia đâu cần phải đi khắp nơi tìm kiếm người có thiên phú cực giai, trực tiếp chế tạo nhân công chẳng phải được rồi sao?" "Được, ta đồng ý." Diệp Bất Phàm nở nụ cười trên mặt.

Có thể cùng Tuyết Nữ lạnh lùng vô song một đêm phong lưu.

Lại có thể nâng cao tu vi, tiện thể kiếm được một môn 《Thăng Linh Thuật》.

Lời to không lỗ. "Còn về việc ở lại đây, Diệp mỗ nhân không có thói quen ăn nhờ ở đậu, hay là để Tuyết Nữ theo ta về Phiêu Tuyết Thành, giao lưu tình cảm." Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối đề nghị này của lão ẩu, mà định trở về.

Nửa lúc sau.

Hắn cầm bình ngọc đựng Chu Tước tinh phách, dẫn theo Tuyết Nữ rời đi. …… Lão ẩu nhìn họ rời đi, trầm ngâm không nói.

Một lát sau.

Một thiếu niên áo trắng từ hư không hiện ra, không tiếng động, như một cơn gió nhẹ.

Nếu Lý Thu Thủy thấy vị này, e là đến rắm cũng không dám thả, trực tiếp cúi đầu bái lạy.

Hợp Thể cảnh Tiên Tôn! "Gặp qua Thanh Phong Tiên Tôn." Lão ẩu thấy vậy, như gặp thần minh, vội vàng cung kính cúi lạy, bà ta do dự nói: "Lão tổ, vừa rồi sao không trực tiếp bắt hắn lại?

Nghiên cứu bí mật của Ngũ Sắc Nguyên Anh?" Nói đến đây, đôi mắt già nua vẩn đục bắn ra hàn quang.

Đối với Hợp Thể cảnh Tiên Tôn mà nói, đừng nói là Nguyên Anh, giết Hóa Thần, Luyện Hư, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. "Chỉ là một lần thăm dò mà thôi." Thiếu niên áo trắng đôi mắt sâu thẳm, giơ tay nhấc chân dường như có thể trấn áp cả đại thiên thế giới.

Y bình tĩnh nói: "Thường Nga Tiên đang ngủ say trên người hắn, bản tọa ra tay chỉ kích thích tỉnh nàng ấy, đến lúc đó… ta cũng không chắc có thể sống sót." "Cái… cái gì?!" Lão ẩu thất kinh, hoảng sợ nói: "Sao có thể, Thường Nga Tiên không phải đã chết rồi sao?!" Đối với Hóa Thần, Hợp Thể Tiên Tôn đã là tồn tại xa không thể với tới.

Huống hồ là Thường Nga Tiên trong truyền thuyết. "Một nữ nhân tuyệt thế nửa bước chân vào Chân Tiên, tuổi thọ không biết đâu là cùng, chết?

Có thể sao?" Thiếu niên áo trắng chắp tay sau lưng, chế giễu nói: "Trên thế giới này có thể so kè với nàng ấy, chỉ có mấy người như Minh Thổ Chi Chủ mà thôi." "Nếu vãn bối ra tay, sẽ không kích thích tỉnh Thường Nga Tiên…" Ánh mắt lão ẩu sắc bén, vẫn không cam lòng.

Trắng trợn tặng cho Diệp Bất Phàm một đạo Chu Tước tinh

phách, còn kèm theo cả Tuyết Nữ. "Chỉ bằng ngươi?

Nhục thân pháp lực song Nguyên Anh, thần hồn bước vào Hóa Thần, còn nắm giữ một đống cấm kỵ pháp, lại là ngũ giai Thiên Cơ Sư, ngươi muốn giết hắn?

Nằm mơ giữa ban ngày!" Thiếu niên áo trắng liếc bà ta một cái.

Loại quái thai này, với tầm mắt của Hợp Thể Tiên Tôn như y cũng là lần đầu tiên nghe thấy. "Hắn, hắn…" Lão ẩu nghe vậy, có chút chấn động, chỉ cảm thấy nhận thức có chút sụp đổ.

Với tu vi tuyệt đối áp chế, hoàn toàn có thể trấn sát Diệp Bất Phàm, nhưng đối phương là ngũ giai Thiên Cơ Sư, vậy thì không thể nào.

Ngươi làm bất cứ điều gì, mỗi một bước đều nằm trong tính toán của Thiên Cơ Sư.

Căn bản không thể giết được. "Tặng cho hắn một đạo Chu Tước tinh phách, lại để Tuyết Nữ cùng hắn song tu, chỉ là kết một nhân quả, đặt một nước cờ tiếp theo mà thôi." "Truyền lệnh cho Tuyết Tiên Tông, thu hồi các tu sĩ Nguyên Anh đang điều tra lai lịch của hắn, từ bây giờ, không được dính líu vào ân oán giữa Diệp Bất Phàm và Ma Thổ, cũng như các Tiên Thổ khác, trên người hắn không chỉ có bố cục của Thường Nga Tiên, còn có một dấu vết bố cục rất mờ, không biết là của vị Đại Thừa Tiên Quân nào." "Bất kể là ai, các ngươi đều không chọc nổi đâu!" Thiếu niên áo trắng chắp tay xoay người, thân hình tan ra, hóa thành những điểm sáng li ti, tiêu tán giữa thiên địa. "Cung tiễn Thanh Phong Tiên Tôn!" Lão ẩu cung kính, không dám ngẩng đầu.

Rất lâu sau mới thả lỏng.

Đến tầng thứ Hợp Thể, rất ít khi xuất hiện, bất kể là Nam Hồng

Vực hay Tiên Thổ, rất ít bảo vật có thể khiến họ động lòng. "Tiên Tôn đây là muốn có được thứ gì từ trên người Diệp Bất Phàm?" Lão ẩu lẩm bẩm, nghĩ mãi không ra.

Thanh Phong Tiên Tôn đã bế quan năm trăm năm, đột nhiên xuất thế, rất bất thường.

Quan trọng nhất là, Thanh Phong Tiên Tôn không chỉ tu vi đạt đến Hợp Thể, mà còn nửa bước chân vào thất giai Thiên Cơ Sư, nhất cử nhất động đều có thâm ý.

Lần này giao thiệp với Diệp Bất Phàm, bà ta chỉ là một con tốt thí.

Dùng để che mắt thiên hạ. …… "Thuận, quá thuận lợi." Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm rời khỏi Tiên Thổ, trở về Phiêu Tuyết Thành.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn cẩn thận suy nghĩ về chuyến đi Tiên Thổ lần này.

Vợ của mình thuận lợi đón về.

Tinh phách hắn muốn, dễ như trở bàn tay.

Tuyết Nữ tự mình dâng tới cửa.

Tuy rằng lý do đầy đủ, dường như hợp tình hợp lý.

Nhưng đối với Diệp Bất Phàm, người không phải đang bị truy sát thì cũng là trên đường bị truy sát mà nói.

Quá thuận lợi!

Chưa bao giờ làm chuyện gì thuận lợi như vậy.

Nhắm mắt trầm ngâm một lát, mở mắt ra liền bắt đầu dùng Lục Hào Thuật bói toán thiên cơ của bản thân.

Kết quả giống như mấy ngày trước, có cát không hung.

Lại lấy gương ra, dùng Thần Tướng Thuật xem tướng cho mình.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong gương, vẻ mặt dần dần ngưng trọng. "Người này quả thật đẹp trai đến mức hiếm thấy trên đời." Cuối cùng, tôi vẫn chẳng bói ra được gì cả, tuyến nhân quả của bản thân vô cùng hỗn loạn phức tạp, chẳng có gì bất thường. "Trừ phi, có Thiên cơ sư đẳng cấp cao hơn ra tay can nhiễu, ẩn giấu tuyến nhân quả." Phương pháp này cao minh hơn nhiều so với việc che đậy thiên cơ thông thường, ẩn đi nhân quả của bản thân, giống như "bốc hơi khỏi nhân gian".

Tôi dù có nghịch thiên đến đâu cũng không thể bói ra một "người đã biến mất". "Cứ chuẩn bị theo phương án xấu nhất, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào." Diệp Bất Phàm âm thầm cảnh giác.

Sau đó một thời gian.

Ban ngày, Diệp Bất Phàm vẫn tiếp khách như thường lệ, làm nghề bói toán, không cần gì khác, chỉ cần dược liệu của "Thần Tiên Hoàn".

Ban đầu, gã Nguyên Anh trung kỳ mà hắn giết là một khổ tu sĩ, nên hắn không sợ Hồng Y Thiên Quân và đám người kia lần theo manh mối "Thần Tiên Hoàn" mà tìm ra mình.

Buổi tối thì song tu cùng bốn nàng Ngu Tuyền Cơ.

Một năm rưỡi không gặp, quả thật là xa nhau một thời gian ngắn còn hơn cả tân hôn.

Đêm đến hưởng lạc cùng bốn nàng.

Bốn nàng phải vịn tường mà ra, còn Diệp mỗ nhân thì ngày nào cũng tinh thần phơi phới.

Thân xác Nguyên Anh hậu kỳ của hắn bây giờ quá mức cường hãn, lại thêm tác dụng phụ của hệ thống bị nghịch chuyển, chẳng khác nào cây Định Hải Thần Châm trong tay Đấu Chiến Thắng Phật.

Đồng thời, hắn cũng tranh thủ luyện chế "Thần Tiên Hoàn".

Trong bí cảnh, hắn đã luyện chế được vài viên, nhưng do thủ pháp còn non nớt nên chỉ ra được độc đan trung phẩm.

Chương 360

Còn bây giờ, trình độ luyện đan đã tiến bộ vượt bậc, mỗi ngày một lò, đều là độc đan cực phẩm. "Một viên nuốt vào, cao thủ Nguyên Anh cũng phải trúng độc, trọng thương ngay tại chỗ." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong phòng bế quan, lấy ra một viên đan dược từ trong lò đan đã nứt vỡ, vô cùng hài lòng. 【Thần Tiên Hoàn: Độc đan cực phẩm, không có hiệu quả kích phát tiềm lực, bộc phát tu vi, ngược lại độc tố sẽ bùng nổ, gây trọng thương tại chỗ, sau đó tiềm lực và tu vi giảm xuống, đồng thời giảm xác suất đột phá tiểu cảnh giới, cẩn thận khi dùng.】【Nghịch chuyển phụ diện: Có hiệu quả kích phát tiềm lực, bộc phát tu vi, độc tố bùng nổ có thể so với thánh dược chữa thương, sau đó tiềm lực và tu vi tăng trưởng, đồng thời tăng cao xác suất đột phá tiểu cảnh giới, cẩn thận khi dùng.】 Diệp Bất Phàm há miệng nuốt chửng, một luồng nhiệt lưu lan tỏa trong bụng.

Hệ thống nghịch chuyển nó thành dược lực khổng lồ, qua vận chuyển của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, toàn bộ rót vào Nguyên Anh.

Nguyên Anh mười tuổi phảng phất như thực thể, pháp lực tăng cường thêm một chút. "Độc đan cực phẩm, tiết kiệm được một năm rưỡi khổ tu." Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Hiệu quả mạnh hơn "Đại Hoàn Ma Thần Đan" mấy lần.

Cộng thêm 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, một ngày tu luyện bằng hai năm của các đại tu sĩ Nguyên Anh khác, tiến bộ thần tốc. "Loại đan dược này còn có hiệu quả giảm bớt bình cảnh, phối hợp với Cửu Diệu Anh Hoa trăm vạn năm tuổi, mười năm là có thể đột phá lên cấp bậc cự đầu, nếu không bị hạn chế bởi số lượng đan dược không đủ

thì tốc độ còn nhanh hơn." Diệp Bất Phàm thầm mong đợi.

Toàn bộ Nam Hồng Vực, đại tu sĩ Nguyên Anh rất nhiều, nhưng cấp bậc cự đầu lại cực kỳ hiếm hoi.

Có thể thấy độ khó lớn đến mức nào.

Thần tốc như hắn, dù ở Tiên Thổ cũng không có.

Mà Tuyết Nữ đi theo hắn, đã vào ở phủ thành chủ của thành Phiêu Tuyết, thành chủ tu vi Kim Đan đại tu bị buộc phải nhường chỗ.

Thỉnh thoảng nàng đến tìm Diệp Bất Phàm, đàm luận đại đạo.

Nói trắng ra là giao lưu tình cảm, chuẩn bị cho việc "song tu".

Muốn giúp hắn đột phá thì trong lòng không thể có sự bài xích, nếu không nguy cơ thất bại rất lớn. ...

Hôm nay.

Giang Lão Tổ đến thăm.

Lão trông càng già nua hơn, phảng phất như sắp chết bất cứ lúc nào: "Thiên Cơ huynh, lần này đến chỉ để cầu một quẻ, lão phu muốn đưa cả nhà họ Giang di dời đến Trung Vực." "Đây là một cây Mặc Trúc vạn năm mà tiểu bối nhà ta lấy được từ Bạch Trú bí cảnh, có thể dùng làm thuốc, chính là thứ mà ngươi cần." Nói xong, lão trịnh trọng đưa ra một hộp ngọc.

Măng của Mặc Trúc là một trong những dược liệu để luyện chế "Thần Tiên Hoàn".

Diệp Bất Phàm nhận lấy, vẻ mặt xúc động nói: "Từ Nam Hồng Vực đến Trung Vực phải qua hàng vạn đại quốc, tiểu quốc thì không kể xiết.

Còn cách một con sông lớn vô biên, ngươi thật sự đã quyết định rồi sao?" Thế giới này có năm đại vực.

Đông Hải, Tây Vực Tam Thập Tam Thiên, Nam Hồng Vực, và Bắc Vực nơi Diệp Bất Phàm đến.

Trung tâm nhất là Trung Vực hùng mạnh nhất, còn được gọi là Trung Thổ.

Nam Hồng Vực cách Trung Vực tương đối gần.

Nhưng một Nguyên Anh muốn bay qua cũng phải mất cả trăm năm, huống chi là một đại tộc di cư.

Chỉ có Hóa Thần mới có bản lĩnh vượt vực.

Ít nhất cũng không đến nỗi đang chạy giữa đường thì già chết. "Ai, nhà họ Giang ta dưới sự chỉ huy của Chân Ma Tông, mấy năm nay đã chết quá nhiều tộc nhân, hiện tại chỉ còn lại mấy trăm người, nếu không chạy nữa, thật sự sẽ bị diệt tộc." Giang Lão Tổ buồn bã nói.

Gần đây, trận chiến giữa phe Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông vô cùng thảm khốc, trung tâm chiến sự ban đầu là Cổ Linh Quốc, Đăng Quốc, Thạch Quốc đã bị đánh cho diệt quốc.

Nguyên Anh chết và bị thương hàng trăm người, Kim Đan cả triệu, còn Trúc Cơ, Luyện Khí chỉ là bia đỡ đạn, không đếm xuể.

Đương nhiên.

Đằng sau chiến tranh là lợi ích khổng lồ, các Nguyên Anh lão làng chết đi, không ít thiên tài nhân cơ hội đột phá Nguyên Anh, danh tiếng vang dội.

Phảng phất như tuyên cáo sự kết thúc của một thời đại.

Nếu không xét đến tuổi tác, Diệp mỗ nhân trong mắt đám Nguyên Anh mới nổi kia đã trở thành lão già của thời đại trước. "Theo ta tính toán, Tuyết Quốc cách trung tâm chiến sự rất xa, không đến mức khiến Giang đạo hữu phải vội vàng trốn chạy như vậy chứ?" Diệp

Bất Phàm nhận ra trong lời nói của đối phương có ẩn ý.

Giang Lão Tổ không giấu giếm, nói: "Từ trước đến nay, Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh đều ở thế yếu, bị bốn thế lực kia đè đầu cưỡi cổ." "Nhưng ta vừa nhận được tin, Thần Hải Quốc đã bị đánh tan, biến thành một biển dung nham.

Hồng Y đã lợi dụng oán khí của vô số oan hồn trong chiến tranh, luyện thành loại thứ hai trong Tam Muội Chân Hỏa – Quân Hỏa, đột kích thiêu chết Xuân Thu Thiên Quân." "Thế yếu của Chân Ma Tông đã được đảo ngược, nhìn qua thì tình hình rất tốt, nhưng Vô Ưu Tông và bọn họ đâu phải làm bằng bùn?

Một Hóa Thần tử vong, tất sẽ điên cuồng phản công, chiến tranh sẽ chỉ càng ngày càng thảm khốc hơn.

Các Nguyên Anh của những thế lực nhỏ nhận được tin này đều hoảng sợ." Giang Lão Tổ nhớ lại, giọng nói run rẩy.

Hai người đó là kẻ thù cũ, đại trưởng lão của Chân Ma Tông thời trẻ được Hồng Y Thiên Quân đặt cho ngoại hiệu "Xuân Thu", chính là để chọc tức vị kia của Vô Ưu Tông. "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm tỏ ra kinh hãi, da đầu có chút tê dại.

Xuân Thu Thiên Quân là Hóa Thần hậu kỳ, giết chết khó hơn đánh bại rất nhiều. "Quân Hỏa… lão già này mạnh đến vậy sao?" Tâm trạng thản nhiên ban đầu của Diệp Bất Phàm lập tức căng thẳng, Hồng Y càng mạnh, uy hiếp đối với hắn càng lớn.

Một chút Dân Hỏa trong tay đối phương suýt nữa đã khiến hắn lật thuyền trong bí cảnh.

Dân Hỏa, pháp lực càng mạnh chết càng nhanh.

Bây giờ lại luyện thành Quân Hỏa chuyên thiêu đốt thần hồn.

Ai có thể chống đỡ nổi? "Các Hóa Thần của Chân Ma Tông những

năm qua đều dựa vào 'Ma Long Ngọc Tỷ' để đột phá, Thiên Tiên, Vô Ưu Tông những Hóa Thần này đột phá cũng có liên quan đến Tiên Thổ." "Hồng Y là người duy nhất đương thời không dựa vào ngọc tỷ, không dựa vào Tiên Thổ mà đột phá.

Nếu không phải thời mạt pháp, lão thậm chí còn có hy vọng đạt tới Hợp Thể Tiên Tôn trong truyền thuyết!" Giang Lão Tổ lộ vẻ sùng kính, và cả sợ hãi. "Ao nhỏ lại xuất hiện chân long?" Diệp Bất Phàm giật giật mí mắt.

Hóa ra, đây mới là thiên chi tử. "Trước đây chiến tranh tuy thảm khốc, nhưng vẫn chưa đến mức quá cực đoan, bây giờ… nhà họ Giang ta phải chạy thôi, nếu không bị ép hết lên tiền tuyến, tất cả đều phải chết." Giang Lão Tổ than khổ.

Diệp Bất Phàm hiểu ngay.

Trước đây Vô Ưu, Thiên Tiên, Quỷ Điện, Trương gia Tiên tộc vẫn chưa liên thủ.

Đặc biệt là Trương gia, chỉ ra quân chứ không ra sức, là cao thủ làm biếng chèo thuyền.

Tổn thất chiến lực cao cấp không quá nghiêm trọng, đều không muốn liều mạng, do đó hình thành một sự cân bằng vi diệu.

Bây giờ thì hay rồi.

Hồng Y có khả năng trấn sát Hóa Thần, những đại thế lực này tất nhiên sẽ liên thủ để tiêu diệt lão.

Nếu không Thái Huyền, Tiên Mộng Thiên Quân mấy vị này ngủ cũng phải mở một mắt. "Nói trắng ra, bọn họ không cho phép Nam Hồng Vực có một tồn tại trâu bò như vậy." Diệp Bất Phàm lau mồ hôi lạnh, lòng đầy lo lắng. "Ta cũng không cho phép có một tồn tại trâu bò như vậy." Nếu không có Diệp Bất Phàm, Hồng Y Thiên Quân chính là

kẻ hack game của phiên bản hiện tại.

Quân Hỏa, Dân Hỏa hai cái buff đỏ trên người, ai đụng vào người đó chết. "Thôi được, ta sẽ bói cho ngươi một quẻ." Diệp Bất Phàm lợi dụng Lục Hào Dữ Thần Tướng, bói một quẻ sâu cho Giang Lão Tổ.

Kết hợp với Pháp nhãn và Thiên nhãn, hắn cảm nhận rõ ràng mệnh cách và khí vận của đối phương. 【Nghịch chuyển phụ diện: Tăng thọ năm mươi năm.】 "Mệnh cách đại suy, khí vận suy yếu, phạm thủy, hỏa, mộc tam kiếp, e rằng giữa đường gặp phục kích, có nguy cơ vong tộc diệt chủng." "Kẻ thù của ngươi cũng không ít, đạo hữu à, ngươi không ra khỏi Nam Hồng Vực này được đâu." Diệp Bất Phàm lắc đầu nói.

Điều này không khó hiểu, người có thể tu đến Nguyên Anh, tuy không thể nói là đào lý khắp thiên hạ, nhưng kẻ thù khắp thiên hạ thì không thành vấn đề.

Sắc mặt Giang Lão Tổ trắng bệch, không dám tin nói: "Sao có thể?

Lão phu khởi nghiệp bằng luyện đan, luôn đối xử tốt với mọi người, dù là trong chiến tranh cũng chỉ trọng thương chứ không giết người, cho dù có giết cũng chỉ là những tu sĩ nhỏ không thành danh." Lão không còn nhiều tuổi thọ, con cháu đời sau lại không có chí tiến thủ, vì tương lai gia tộc, lão chỉ có thể cẩn thận từng li, có thực lực cũng không dám giết.

Lo rằng sau khi chết, gia tộc sẽ bị người ta tính sổ. "Chính vì luyện đan, dính líu đến nhân quả của người khác quá nhiều.

Một viên đan dược cứu sống một tu sĩ đang bị truy sát, kẻ truy sát không tìm ngươi tính sổ thì tìm ai?" "Hắn ta vất vả chém nửa ngày, quay đầu lại đối phương đã đầy máu hồi sinh." Diệp Bất Phàm nói với vẻ kỳ quái.

Giống như hiệu ứng cánh bướm, một hành động thiện ý vô tình của một tu sĩ địa vị cao, nhiều năm sau sẽ hình thành một cơn bão ở một nơi nào đó.

Đương nhiên.

Tuyến nhân quả của hắn còn nhiều hơn.

Khi còn là Yến Đế, một hành động của hắn, trời mới biết đã chọc phải bao nhiêu kẻ theo mô-típ "mạc khiếu thiếu niên cùng"?

Chỉ là hắn tu luyện quá nhanh, đám thiếu niên trung nhị kia không đuổi kịp.

Chương 361

"Có cách nào hóa giải không?" Giang Lão Tổ ngây người, cầu xin nói. "Có xả mới có đắc, lời nói đến đây là hết." Diệp Bất Phàm bưng chén trà lên.

Giang Lão Tổ im lặng, đứng dậy vái dài một cái, giọng khàn khàn: "Đa tạ Thiên Cơ chân quân, nếu có thể thoát chết, con cháu đời sau của Giang gia ta sẽ đặt bài vị của ngài vào từ đường, ngày ngày cúng bái!" "Nếu ngài không chê, hậu bối có thể để ngài sai khiến." Đây là đại ân cứu mạng.

Nói xong, lão xoay người rời đi.

Hai ngày sau.

Cái chết của Xuân Thu Thiên Quân chấn động thiên hạ, Chân Ma Tông thay đổi thế yếu, hoàn toàn trỗi dậy.

Sĩ khí của các tu sĩ trên tiền tuyến đại chấn, lấy ít thắng nhiều, đè bẹp bốn thế lực lớn của Vô Ưu Tông.

Các cự đầu còn không dám ló mặt ra.

Cùng lúc đó.

Hơn một trăm người nhà họ Giang bị diệt, nhưng Giang Lão Tổ đã phòng bị từ trước, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, sớm đã đưa các tộc nhân cốt cán đi trong bí mật.

Những người ở lại chỉ là vật hy sinh để thu hút sự chú ý. "Kẻ ra tay là một Nguyên Anh của Phù Quốc, một Phù sư tứ giai.

Nghe đồn là một Kim Đan đại tu mà Giang Lão Tổ đã cứu, sau này tu thành Nguyên Anh, đã giết cả nhà Nguyên Anh của Phù Quốc kia." "Nguyên Anh của Phù Quốc đã nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, sau

khi giết được kẻ thù, lại tìm đến Giang Lão Tổ." Trần Lão Quái ngồi đối diện Diệp Bất Phàm, trông có vẻ bình thường, nhưng giọng điệu lại có chút cẩn trọng.

Lần trước ở bí cảnh, lão đã bị dọa cho khiếp vía. "Ta thấy rồi, tuyến nhân quả của ta lại nhiều thêm vài sợi." Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp.

Rõ ràng, Nguyên Anh của Phù Quốc kia thấy Giang Lão Tổ đã chạy, nên đã chuyển thù hận sang hắn.

Kẻ ngốc cũng có thể thấy được vị Thiên Cơ chân quân này đã ra tay.

Nhưng Diệp Bất Phàm không để ý.

Cần người giúp một tay cũng chưa đến lượt ngươi. "Không biết Thiên Cơ chân quân có dự định gì?" Trần Lão Quái thăm dò hỏi.

Tông chủ tiền nhiệm Thanh Mộc cự đầu rất nhiệt tình trong việc chiêu mộ Diệp Bất Phàm, cộng thêm Chân Ma Tông đang trên đà phát triển, nên đã cử lão, một người quen cũ của "Thiên Cơ chân quân" đến để chiêu mộ.

Diệp Bất Phàm trực tiếp loại bỏ lựa chọn này, chui vào Chân Ma Tông, sớm muộn gì cũng lộ tẩy, thật sự nghĩ Hồng Y Thiên Quân bị loạn thị, không nhìn ra ngươi là ai sao? "Trần đạo hữu có chỉ giáo gì?" Diệp Bất Phàm cười như không cười. "Không dám." Trần Lão Quái giật mình, vội vàng nói: "Tình hình hiện nay đã rõ ràng, không chỉ Giang Lão Tổ đưa tộc nhân trốn đi, một số thế lực khác cũng bắt chước, có kẻ trốn sang Trung Vực, có kẻ thì đến Đông Hải, Tây Vực Tam Thập Tam Thiên." "So sánh ra, Trung Vực tương đối ổn định." "Ở đó 'Tử Vi Tiên Triều' một nhà độc đại, có Luyện Hư Thiên Tôn trấn giữ, không ai dám làm loạn." Trần Lão Quái nói một cách ẩn ý, ý tứ là ngài mau đi đi, đổi chỗ khác mà quậy. "Ha ha, ta không có hứng

thú với Tử Vi Tiên Triều, nơi đó nhân kiệt địa linh, bản chân quân đến đó e rằng ngay cả cơ hội sống sót cũng không có." Diệp Bất Phàm liếc lão một cái.

Một nhà độc đại, có nghĩa là hắn không thể tả hữu phùng nguyên, đắc tội với người ta, thì căn bản không thể sống nổi.

Nam Hồng Vực thì khác, các thế lực lớn kiềm chế lẫn nhau, không thể dồn hết tinh lực vào hắn.

Hơn nữa.

Bảo hắn không làm gì cả, cắm đầu đi đường mấy chục năm?

Đùa cái gì vậy! "Chuyện này, Thiên Cơ chân quân cũng phải cho lão hủ một câu trả lời, để về còn báo cáo chứ?" "Hồng Y lão tổ đã tự mình hạ lệnh, bảo ta chiêu mộ ngài về." Trần Lão Quái cười khổ, im lặng một lúc rồi nói: "Nếu ngài không đồng ý, lần sau lão đích thân đến mời, ngài e rằng ngay cả cơ hội từ chối cũng không có." Cùng với việc chiến tranh ngày càng gay gắt, nhu cầu của Chân Ma Tông đối với Thiên cơ sư càng lớn, lão Quốc sư sắp chết, Mặc thượng sư lại không sai khiến được.

Thiên Cơ chân quân là lựa chọn duy nhất. "Sao?

Đây là bảo ngươi cảnh cáo bản chân quân, không đồng ý thì chết?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh như băng, cười lạnh nói: "Giết được một Hóa Thần, thằng nhãi già này càng ngày càng ngông cuồng rồi." Hắn cảm thấy cần phải cho vị Hóa Thần vô địch này biết thế nào là lễ độ. "Xin cáo từ." Trần Lão Quái sợ đến mức mặt trắng bệch, vội vàng xin cáo từ, vội vã rời đi.

Những lời này bất kỳ Nguyên Anh nào cũng không dám nói.

Lão càng không dám nghe thêm. "Thời gian này, không ít người cầu ngươi bói toán, đều muốn trốn đi, chúng ta cũng đi thôi?" Tiểu

Lục La không muốn Diệp Bất Phàm mạo hiểm. "Đi?

Có thể đi đâu?" Diệp Bất Phàm lắc đầu, trong túi còn đang giấu Thường Nga Từ.

Hắn có dự cảm, rời khỏi Nam Hồng Vực sẽ gặp rắc rối lớn. "Nhưng bên Hồng Y Thiên Quân…" Tiểu Lục La níu lấy vạt áo hắn.

Diệp Bất Phàm lại cười rạng rỡ, thơm lên má Tiểu Lục La một cái: "May mà, lão không biết ta đã tấn thăng ngũ giai Thiên cơ sư, nếu không lão đã trực tiếp đến chặn cửa rồi." "Lão Quốc sư năm đó không phải cũng bị đối xử như vậy sao?" Tứ giai vẫn trong phạm vi kiểm soát của Hồng Y, sẽ không gây nguy hiểm cho lão, thậm chí còn báo trước cho ngươi một tiếng, tránh gây căng thẳng.

Nhưng ngũ giai.

Lão già đó sẽ đích thân đến tận nhà phục vụ.

Căn bản không cho ngươi cơ hội đầu quân cho địch. "Chủ nhân, vậy tiếp theo định làm thế nào?

Lần này từ chối, Hồng Y Thiên Quân e là sẽ không vui, thành Phiêu Tuyết đã không thể ở lại được nữa rồi." Tiểu Lục La do dự nói. "Từ khi ta vào Nam Hồng Vực, lão già này đã luôn gây áp lực tâm lý cho ta, lần này đến lượt ta gây áp lực cho lão." Diệp Bất Phàm véo má trắng nõn của Tiểu Lục La, cười híp mắt nói. "Ta đánh không lại lão, nhưng ta có thể đến Trương gia của Tiên tộc, làm một gã quân sư quạt mo, chỉ huy các Hóa Thần Thiên Quân liên thủ đánh lão!

Khu hổ thôn lang, chẳng phải sung sướng lắm sao?!" "Mà còn không cần phải mạo hiểm chút nào." Lúc này đến Trương gia là hợp lý nhất.

Thái Huyền, Tiên Mộng, Hồng Hà các Thiên Quân đang đau đầu vì mối đe dọa lớn là Hồng Y.

Vừa đúng lúc này.

Diệp Bất Phàm bỗng có cảm ứng, quay đầu nhìn lại.

Bên ngoài có một bóng người bước vào tiểu viện.

Là một người quen cũ.

Thiên chi kiêu tử của Trương gia. "Thiên Cơ đạo hữu, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa a." Trương Đạo Tiên cười lớn bước vào sân.

Một thân bảo y ngũ giai màu xanh, chân đi giày tật phong đầy phù văn, trên cổ còn đeo một món bảo vật phòng ngự hồn đạo, đối diện là một mùi của đại gia lắm tiền.

Nhưng thân hình gầy đi rất nhiều.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt kinh ngạc nói: "Trương huynh đây là phát tài lớn ở đâu vậy?" Trong bí cảnh, hắn nhớ đã cướp sạch gã này rồi mà, trông bộ dạng này cứ như thể đối phương mới là người thắng lớn nhất trong bí cảnh. "Cũng… cũng không hẳn." Trương Đạo Tiên vẻ mặt không tự nhiên, khiêm tốn nói.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, âm thầm bói một quẻ, có chút ghen tị: "Chúc mừng đạo hữu, hạ hỉ đạo hữu, đã tìm được một chỗ dựa vững chắc." Khí vận của người này tăng vọt, có nhân quả lớn với người trên Hóa Thần.

Đây là ôm được đùi vàng của một vị đại lão nào đó ở Tiên Thổ. "Trình độ của Thiên Cơ đạo hữu, e rằng đã sắp đạt tới ngũ giai rồi." Trương Đạo Tiên cười khổ, lựa lời nói: "Mong hãy giữ bí mật giúp ta, để đối phó với tên Diệp Bất Phàm kia, ta…" Bỗng nhiên che mặt, khóc nức nở nói: "Ta bị một bà già đùa bỡn, bà ta… bà ta đã vũ nhục ta, còn nhỏ sáp lên người ta, trói ta lại, giẫm lên ta, hu hu…" Trương thiên kiêu cảm thấy mình không còn trong sạch nữa. "…" Diệp Bất

Phàm há hốc miệng, vỗ vỗ vai Trương Đạo Tiên: "Bảo trọng thân thể." Đây mới là tu tiên giới tàn khốc.

Thiên tài?

Trước khi trưởng thành, vẫn phải bị quy tắc ngầm.

Cơm chùa cũng không dễ ăn như vậy.

Trương Đạo Tiên giống như một nàng dâu bị bắt nạt, được Diệp Bất Phàm an ủi một hồi, lúc này mới khá hơn một chút. "Lần này đến, là để mời Thiên Cơ đạo hữu gia nhập Trương gia của ta, với sự bá đạo của Hồng Y Thiên Quân, ngài ở đó e rằng sẽ không được đối đãi tốt đâu." "Lão Quốc sư, chính là tấm gương đi trước, lợi lộc không có, tuổi thọ lại tổn hại lớn." Trương Đạo Tiên lau nước mắt, đưa ra lời mời chân thành.

So sánh ra, lão tổ của Trương gia khao khát Thiên cơ sư nhất, vì lão là Hóa Thần trung kỳ, còn không bằng Xuân Thu Thiên Quân.

Sợ bị Hồng Y bất ngờ đánh chết.

Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Hắn do dự.

Đùi vàng mà Trương Đạo Tiên ôm rõ ràng vẫn luôn quan sát Nam Hồng Vực, nếu không sẽ không bao nuôi hắn ta.

Lỡ như hắn vào Trương gia, bị quy tắc ngầm thì phải làm sao?

Món cơm chùa này.

Chương 362

Ăn không nổi. "Ta cần phải gặp mặt lão tổ của ngươi." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Thật sao?" "Tất nhiên." "Được!

Ta sẽ thông báo cho lão tổ ngay!" Trương Đạo Tiên vui mừng khôn xiết.

Các thế lực cấp bá chủ mời mọc, vị Thiên cơ sư danh tiếng lẫy lừng này đều từ chối cả.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối phũ phàng.

Nói xong, vội vã xoay người rời đi.

Diệp Bất Phàm bói một quẻ, xác định không có vấn đề gì mới yên tâm.

Sau đó bắt đầu sắp xếp hành trình. "Đây là bản đồ Càn Quốc, Tang Du ngươi dẫn họ đến Càn Kinh trước." Diệp Bất Phàm đưa cho Hoàng Phủ Tang Du một tấm bản đồ, trầm giọng nói.

Trương gia của Tiên tộc nằm ở Đại Càn Quốc, không xa Tội Quốc, cũng chính là không gian tiết điểm để đi đến Triệu Quốc. "Được." Hoàng Phủ Tang Du khẽ gật đầu.

Bốn nàng nghỉ ngơi một hồi, liền lưu luyến rời đi. "Ba mươi lăm Nguyên Anh kia thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm triệu hồi lôi phân thân, ánh mắt lộ vẻ mong đợi.

Các Nguyên Anh bắt được trong bí cảnh, nếu toàn bộ chế tạo thành khôi lỗi, cũng là một lực lượng không nhỏ, dù là phái ra ngoài, hay nắm giữ bên mình, đều là trợ lực lớn.

Nếu tu luyện hợp kích trận pháp tứ giai, uy hiếp Nguyên Anh cự đầu không thành vấn đề.

Đáng tiếc, không có hợp kích trận pháp ngũ giai.

Nếu không có thể uy hiếp Hóa Thần! "Khôi lỗi ngũ giai luyện chế quá phiền phức, độ khó cũng lớn, đã lãng phí quá nhiều dược liệu, đến nay chỉ mới luyện chế được sáu cỗ, muốn luyện thành toàn bộ, cần một thời gian rất dài." Lôi phân thân tỏ ra bất lực.

Đoạn thời gian này nó vẫn luôn nghiên cứu khôi lỗi thuật, nhưng tiến triển chậm chạp.

Mỗi cỗ khôi lỗi, đều có thể chế tạo ra mấy món pháp bảo tứ giai đỉnh cấp, đây cũng may là gia sản phong phú, nếu không ai cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy. "Cứ từ từ vậy." Diệp Bất Phàm nhíu mày. ...

Bảy ngày sau.

Một lão giả mặc lam bào giáng lâm thành Phiêu Tuyết, chấn động một số Nguyên Anh chân quân. "Lại là một vị Hóa Thần Thiên Quân, ở thành Phiêu Tuyết có thể thu hút Hóa Thần, chỉ có vị Thiên Cơ chân quân kia thôi." Thái Thượng cung chủ và mấy người khác kinh hãi trong lòng, không nói nên lời ngưỡng mộ.

Hiện nay chiến tranh xảy ra thường xuyên, những Nguyên Anh như họ chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn cao cấp trong tay các thế lực bá chủ.

Chỉ có Thiên Cơ chân quân là đặc biệt.

Địa vị của ông ta còn cao hơn Nguyên Anh cự đầu, chỉ sau Hóa Thần.

Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, Tán Tu Liên Minh những thế lực này đều vô cùng coi trọng ông ta, nhiều lần đưa ra lời mời. "Xin ra mắt Trương tiền bối." Diệp Bất Phàm không dám sơ suất, vội vàng ra nghênh đón, chắp tay hành lễ.

Lão giả này chính là Hóa Thần Thiên Quân duy nhất của Trương gia Tiên tộc – Trương Thiên Sư.

Không có đạo hiệu, tên chính là Trương Thiên Sư.

Diệp Bất Phàm không ngờ vị này lại đích thân đến đây. "Ha ha ha, Thiên Cơ đạo hữu không lâu nữa sẽ có hy vọng thành tựu ngũ giai Thiên cơ sư, không cần phải hành lễ đâu." "Ngươi và ta cứ xưng hô là đạo hữu đi." Trương Thiên Sư vuốt râu cười lớn, giọng nói như chuông đồng vang dội. "Không dám." Diệp Bất Phàm vội nói.

Tu tiên giới luận tôn ti bằng tu vi, Hóa Thần Thiên Quân thuận miệng nói một câu, hắn không dám coi là thật. "Vậy đi thôi?

Điều kiện chúng ta nói chuyện trên đường." Trương Thiên Sư cười nói, trong lời nói rất cấp bách, dường như lo lắng Hồng Y Thiên Quân bất ngờ giết tới.

Diệp Bất Phàm gật đầu.

Trương Thiên Sư vung tay, trước mặt hiện ra một chiếc thuyền lớn, hai người nhảy lên, thuyền đã rời khỏi thành Phiêu Tuyết với tốc độ kinh khủng, hướng về phía nam.

Chẳng mấy chốc, đã ra khỏi Tuyết Quốc. "Trương tiền bối, đây là cổ chiến thuyền thời thượng cổ phải không?

Tốc độ thật là nhanh nhẹn." Diệp Bất Phàm nhìn chiếc thuyền có chút cổ xưa dưới chân, có chút thèm thuồng.

Hắn duyệt qua vô số bảo vật, ánh mắt sắc bén, chiến thuyền là pháp bảo ngũ giai, không chỉ có tốc độ cực nhanh sánh ngang Hóa Thần, mà còn có cả phòng ngự ngũ giai.

Ở Nam Hồng Vực này.

Có thể được coi là chí bảo thuộc hàng đầu! "Ha ha ha, đây chính là

một trong những trấn tộc chi bảo của Trương gia ta, Khải Linh Thuyền." Trương Thiên Sư cười lớn nói, giọng điệu có chút tự hào.

Ban đầu khi chưa trở mặt với Chân Ma Tông, Hồng Y Thiên Quân muốn mua với giá cao, đã bị lão thẳng thừng từ chối.

Lão khẽ nheo mắt, cười nói: "Nếu Thiên Cơ đạo hữu yêu thích, làm Đại Cung Phụng của Trương gia một trăm năm, có thể tặng bảo vật này cho ngươi." Cung phụng và khách khanh khác nhau.

Mà Đại Cung Phụng, địa vị cực cao, cho dù là Trương Đạo Tiên gặp cũng phải hành lễ.

Chức trước là lâu dài, chức sau chỉ là tạm thời, có thể rời đi bất cứ lúc nào. "Một trăm năm?" Diệp Bất Phàm do dự, trong lòng thì thầm mắng lão hồ ly.

Một trăm năm đủ để hắn đột phá Hóa Thần rồi, chỉ một chiếc "Khải Linh Thuyền" này thì còn lâu mới đủ.

Sau đó, hắn uyển chuyển từ chối.

Trương Thiên Sư lộ vẻ thất vọng, một Thiên cơ sư phục vụ một trăm năm, quý hơn chiến thuyền nhiều, người trước là trợ thủ mang tính chiến lược, người sau giá trị dù lớn cũng chỉ là vật chết, đối với lão trợ giúp không lớn. "Hiện nay Thiên Cơ đạo hữu chịu làm một khách khanh của Trương gia ta, không biết muốn nhận được cái gì?" Trương Thiên Sư cười híp mắt nói: "Tài bảo, mỹ nữ, đều được, cho dù ngươi để mắt đến thánh nữ của Trương gia ta, cũng có thể tặng nàng cho ngươi." Nghe đồn thánh nữ Trương gia quốc sắc thiên hương, cực kỳ giỏi cầm đạo.

Tiếng đàn của nàng vô song, có hiệu quả tẩy rửa thần hồn, đối với việc Nguyên Anh cự đầu tấn thăng Hóa Thần cũng có trợ giúp nhất định.

Lại vì không thích tranh đấu, tính cách tĩnh lặng, nên rất được sùng bái.

Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông đều từng có thiên tài đến cửa cầu thân, nhưng đều bị Trương gia uyển chuyển từ chối. "Lão già này sợ chết đến mức nào chứ, để trói buộc ta vào Trương gia của họ, lại dám đẩy cả thánh nữ ra." Rất rõ ràng, đề nghị này không phải vì gia tộc, mà là vì chính Trương Thiên Sư.

Đón tiếp mình cũng phải ngồi chiến thuyền ngũ giai.

Sợ bị Hồng Y giết chết. "Đây là những thứ ta cần, nếu Trương tiền bối có thể định kỳ cung cấp, vãn bối nguyện ý gia nhập Trương gia trở thành khách khanh." Diệp Bất Phàm chắp tay, đưa ra một miếng ngọc giản.

Từ khi dùng một viên "Thần Tiên Hoàn" cực phẩm, hắn rất hài lòng với hiệu quả của nó, phải tăng liều lượng.

Như vậy, có thể nhanh chóng đột phá Nguyên Anh cự đầu, nâng cao thực lực.

Lão già Hồng Y này ngày càng nghịch thiên, lỡ một ngày nào đó có thể nhìn thấu chân thân của hắn, muốn chạy cũng không chạy được. "Đây là dược liệu của đan dược?

Tương đối hiếm thấy, khó mà gom đủ." Trương Thiên Sư cúi đầu xem xét, có chút khó xử.

Chủ dược quý giá đã đành, số lượng lại còn lớn.

Đừng nói là ăn, đủ để luyện ra một ao dược dục để tắm rồi. "Xin Trương tiền bối yên tâm, cuộc chiến lần này, ta nhất định sẽ dốc toàn lực phụ tá, ngoài ra, vãn bối còn có phương án đối phó với Hồng Y Thiên Quân." "Cái gì?!" Trương Thiên Sư đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm vào Diệp Bất Phàm.

Không tự giác bộc phát khí thế Hóa Thần trung kỳ bàng bạc, chiếc Khải Linh Thuyền đang di chuyển với tốc độ cực nhanh trong tầng mây cũng rung lên một cái.

Bờ vai của Diệp Bất Phàm đột nhiên nặng trĩu, như đang gánh mười vạn ngọn núi lớn.

Đồng tử hắn co rút, tâm thần thả lỏng đột nhiên căng cứng.

Quá mạnh.

So sánh sơ bộ, hắn đối mặt với lão già này, không có một chút cơ hội thắng nào.

Có thể chạy thoát đã là siêu thường phát huy.

Chương 363

"Hồng Y Thiên Quân, cho dù là lão Quốc sư ngũ giai kia, cũng không thể dễ dàng bói ra vận thế của lão, ngươi chắc chắn chứ?" Ánh mắt lão đầy nghi ngờ.

Cảnh giới Hóa Thần hoàn toàn không phải là thứ mà Thiên cơ sư tứ giai có tư cách bói toán, dù có liều mạng cũng không tìm ra được kẽ hở!

Chiêu mộ Thiên Cơ chân quân, cũng chỉ là lợi dụng thiên cơ thuật, nâng cao tỷ lệ sống sót của các tu sĩ Nguyên Anh trong Trương gia của họ.

Trận chiến này.

Đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Thấy trên mặt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ tự tin, lão càng thêm nghi ngờ, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Tiểu bối, đừng có lừa gạt lão phu, nếu xảy ra sai sót, ta có thể tha cho ngươi, nhưng Thái Huyền của Vô Ưu Tông, Điện chủ của Quỷ Điện mấy tên hung thần ác sát kia, sẽ không tha cho ngươi đâu." Đến Hóa Thần, không ai dễ dàng lấy gia sản tính mạng ra mạo hiểm, đặt cược vào một "phương án" của Thiên Cơ chân quân. "Vãn bối đã nói ra, tự nhiên có đối sách, huống hồ, tiền bối tìm ta, mục đích căn bản nhất, không phải là để bảo mệnh sao?" "Khụ khụ, lão phu chỉ là để ngươi bói cho ta vận thế tương lai, tránh ngày nào đó bị giết như Xuân Thu Thiên Quân." Trương Thiên Sư ho khan hai tiếng.

Lão trầm ngâm nói: "Nếu ngươi có thể bói ra Hồng Y, điều kiện ngươi yêu cầu lão phu đồng ý, dốc toàn lực của cả tộc, đi tìm dược liệu ngươi cần." "Thậm chí, chiếc chiến thuyền này cũng sẽ tặng

ngươi." So với việc giết hoặc trọng thương Hồng Y, trấn tộc chi bảo đau lòng cắt bỏ thì có sao đâu? "Đa tạ đã thành toàn." Diệp Bất Phàm mừng rỡ, vội vàng cảm tạ.

Đây chính là lợi ích lớn nhất mà các Nguyên Anh và Hóa Thần say mê xây dựng thế lực, quyền lực và tài nguyên, những thứ cần thiết, không cần phải lo lắng.

Cỗ máy lớn của gia tộc vận hành, sẽ có hàng ngàn vạn người làm việc cho ngươi.

Mình chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được.

Suốt đường đi nhanh chóng, an toàn không lo ngại.

Điều này khiến Trương Thiên Sư càng hài lòng hơn về Thiên Cơ chân quân, chứng tỏ có đối phương ở đây, độ an toàn sẽ tăng lên không ít.

Nửa ngày sau.

Chiến thuyền lướt qua hàng trăm quốc gia, cuối cùng cũng đến Đại Càn Quốc, đại bản doanh của Trương gia. "Quý tộc, dân số thật sự đông như sao trên trời." Diệp Bất Phàm đứng trên boong tàu, cúi đầu nhìn xuống, các thành trì của Càn Quốc được xây dựng khắp nơi, tu sĩ nhiều không kể xiết, phàm nhân lại càng đông hơn.

Một nửa mang huyết mạch Trương gia, một nửa là phụ thuộc.

Nổi bật nhất là một tòa thành khổng lồ ở trung tâm, trải dài trên mặt đất, thần thức lướt qua, linh khí như sương mù bốc lên, ít nhất có mười tầng trận pháp ngũ giai bảo vệ.

Còn có các loại trân cầm dị thú.

Chiến thuyền đáp xuống bầu trời Càn Kinh, Trương Thiên Sư bấm quyết đánh ra pháp quyết, thu lại chiến thuyền, theo lối đi của trận

pháp đang mở ra tiến vào thành. "Xin ra mắt lão tổ!" "Cung nghênh lão tổ!" Nhiều tu sĩ Trương gia cúi người, dẫn đầu là tộc trưởng Trương gia, Trương Thương Vân, cũng là phụ thân của Trương Đạo Tiên.

Phía sau là ba mươi vị Nguyên Anh, Kim Đan trên vạn, khiến Diệp Bất Phàm suýt nữa phát bệnh sợ không gian hẹp.

Nhiều người trong Trương gia thấy vậy, đều tò mò đánh giá Diệp Bất Phàm. "Mau đến ra mắt Thiên Cơ đạo hữu." Trương Thiên Sư mỉm cười gật đầu, đồng thời giới thiệu các nhân vật quan trọng của Trương gia cho Diệp Bất Phàm.

Ngoài Trương Thương Vân là Nguyên Anh cự đầu, còn có hai vị cự đầu khác.

Một người đạo hiệu là Tị Trần Tử, người còn lại là một bà lão tóc trắng, hiệu là Vân Mộng Quân. "Đã sớm nghe đại danh của Thiên Cơ chân quân, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy." Thương Vân tộc trưởng tương đối trầm ổn, lời nói khách khí.

Bên cạnh, Tị Trần Tử và Vân Mộng Quân cũng mỉm cười ra hiệu, những người khác cũng vội vàng hành lễ.

Xét về địa vị.

Thiên Cơ chân quân cao hơn bất kỳ cự đầu nào.

Gặp mặt đã ra vẻ ta đây, cố tình làm màu thì căn bản không sống được đến bây giờ.

Diệp Bất Phàm thái độ khiêm tốn, chắp tay hoàn lễ, quay đầu cười khổ nói: "Trận thế này có phải quá lớn rồi không?" Thật sự không ngờ để nghênh đón hắn, quy cách lại cao như vậy.

Ngoài Hóa Thần Thiên Quân, hắn e rằng là người đầu tiên được thế lực cấp bá chủ đối đãi như thế.

Trương Thiên Sư sững sờ, ho khan hai tiếng nói: "Ờ, cái này… chủ yếu là muốn nhờ Thiên Cơ đạo hữu bói một chút khí vận cho các tộc nhân này của ta." "???" Diệp Bất Phàm nhìn hơn một vạn người, mặt mày xanh mét.

Hắn chắp tay nói: "Vãn bối hôm nay bị phản phệ nghiêm trọng, có chút mệt mỏi, cần nghỉ ngơi." "Không vội, không vội." Trương Thiên Sư nhìn sang Thương Vân tộc trưởng, nhàn nhạt nói: "Sắp xếp cho Thiên Cơ chân quân ở động phủ bên cạnh lão phu, tuyệt đối không được bạc đãi." "Chuyện này… được." Thương Vân tộc trưởng kinh ngạc, nơi bế quan của lão tổ, người trong tộc còn không vào được, huống chi là tu luyện.

Lão tổ dường như coi trọng Thiên Cơ chân quân hơn cả hắn tưởng tượng. "Không cần, vãn bối ở Càn Kinh, để Trương đạo hữu dẫn ta đi là được." Diệp Bất Phàm xua tay, dưới mí mắt của Hóa Thần Thiên Quân, hành động rất bất tiện.

Trương Thiên Sư ánh mắt khẽ lóe, gật đầu cười nói: "Cũng được, Đạo Tiên, dẫn Thiên Cơ đạo hữu đến Ngự Long Lâu ở Càn Kinh, nếu có sơ suất… phạt ngươi đến Tiên Thổ tu luyện mấy tháng." Trương Đạo Tiên nghe vậy, mặt trắng bệch.

Lập tức ra khỏi hàng, run giọng nói: "Lão tổ yên tâm." Hắn được bà già ở Tiên Thổ thuận lợi bao nuôi, công lao của lão tổ không thể không kể, thường xuyên xúi giục hắn đến chỗ bà già kia để lấy tiên linh ngọc.

Nói khó nghe một chút.

Lão tổ chính là ma cô dắt mối.

Hồng Y Thiên Quân bá khí, Thái Huyền Thiên Quân hung ác, vị này của Trương gia… nổi tiếng là quý mạng, cộng thêm không biết xấu hổ. "Thiên Cơ đạo hữu, mời." Trương Đạo Tiên vội vàng dẫn

đường phía trước, sợ động tác chậm trễ, bị lão tổ ném vào Tiên Thổ cho bà già hưởng dụng.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt kỳ quái.

Đợi hắn đi rồi.

Trương Thiên Sư không cho phép nghi ngờ nói: "Thương Vân, ngươi đi gọi Diệu Tiên đến đây, hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của hắn, nhớ kỹ, chừng mực phải nắm giữ tốt, trước khi khống chế được Thiên Cơ chân quân, đừng để mất thân." Trương Diệu Tiên, chính là thánh nữ của Trương gia.

Con gái út của Thương Vân tộc trưởng, cũng là em gái của Trương Đạo Tiên. "Lão tổ, có phải là quá coi trọng người này rồi không?" Sắc mặt Thương Vân tộc trưởng biến đổi, vội vàng nói: "Diệu Tiên tuổi còn quá nhỏ, tâm tư đơn thuần, e là không thể đảm nhận được." Thiên Cơ chân quân vừa già vừa xấu, tóc trắng còn nhiều hơn cả hắn.

Bắt con gái trẻ đẹp của mình dùng mỹ nhân kế với một lão già?

Là một người cha, làm sao hắn có thể đồng ý! "Ngươi hiểu cái gì?

Người này có hy vọng trở thành Thiên cơ sư ngũ giai, đến lúc đó tương lai gia tộc sẽ được bảo đảm, lão phu đối phó với Hồng Y Thiên Quân cũng sẽ có thêm phần nắm chắc." Trương Thiên Sư ánh mắt sâu thẳm.

Thương Vân tộc trưởng trong lòng không khỏi bi thương, đành phải gian nan đáp ứng.

Điều này quả thật là vì gia tộc.

Nhưng với sự hiểu biết của y về lão tổ, việc cố gắng chiêu mộ Thiên Cơ Chân Quân, phần lớn là vì tính mạng của chính mình.

Không lâu sau, một thiếu nữ mặc tố quần khoan thai bước tới, vóc dáng cân đối duyên dáng, tóc xanh búi cao, mày mắt như tranh vẽ, một đôi mắt trong veo như mặt hồ.

Khí chất tựa trúc biếc trong rừng, mang một loại ma lực khác biệt.

Dù là người nóng nảy đến đâu, khi thấy nữ tử này cũng sẽ tĩnh tâm lại.

Không ít người trong Trương gia thấy vậy cũng phải nuốt nước bọt ừng ực. "Ừm, không tồi, tu vi càng thêm tinh tiến, nửa chân đã bước vào Nguyên Anh." Trương Thiên Sư tán thưởng.

Diệu Tiên Thánh Nữ thân mang biến dị linh căn, Tố Âm Thể, là sự kết hợp của thuộc tính Thủy và thuộc tính Âm.

Tốc độ tu luyện không nhanh, thậm chí không thể so với cực phẩm linh căn, nhưng trở ngại khi đột phá đại cảnh giới lại nhỏ hơn xa so với các linh căn khác.

Càng có năng lực kỳ dị khiến người ta ngưng thần tĩnh khí, đối với tu sĩ cấp cao tu luyện thần thông bí pháp cũng có ích lợi lớn, là một đạo lữ tuyệt vời. "Lão tổ." Diệu Tiên Thánh Nữ cúi người thi lễ, dáng vẻ ninh tĩnh thoát tục. "Đi hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Thiên Cơ Chân Quân đi." Trương Thiên Sư ánh mắt hơi lóe lên, truyền âm nói: "Tiện thể, dò xét thử tính tình và gốc gác của người này, tuy nói lai lịch có thể tra được, nhưng dù sao cũng đã biến mất quá nhiều năm, lão phu muốn biết hắn rốt cuộc đã nhận được tạo hóa ở đâu." Phàm là nam tử có thể nói chuyện với Diệu Tiên, đều sẽ vì nàng mà xiêu lòng.

Sức quyến rũ không cần phải nghi ngờ. "Vâng." Diệu Tiên Thánh Nữ nhẹ nhàng gật đầu, không có phản ứng bài xích gì.

Thương Vân tộc trưởng thấy vậy trong lòng thầm than.

Nữ nhi của y bề ngoài có vẻ hiền hòa, nhưng thực chất bên trong lại cự tuyệt người khác ở ngàn dặm. …… Tại thời điểm Thiên Cơ Chân Quân gia nhập Trương gia không lâu, tin tức không cánh mà bay, truyền khắp Nam Hồng Vực.

Phàm là những người quen biết rõ chuyện này, đều vô cùng kinh ngạc. "Cái này… có chút khó tin, Chân Ma Tông hiện đang áp chế Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông, Trương gia và các đại thế lực khác không ngóc đầu lên nổi, đang ở thế yếu, hắn lại chọn Trương gia?" Trên Thiên Sơn nơi Chân Ma Tông tọa lạc, Lý Thu Thủy nghe Trần Lão Quái báo cáo tin tức, có chút không dám tin. "Người này, rốt cuộc có mục đích gì?" Tiền nhiệm tông chủ Chân Ma Tông, Thanh Mộc Cự Đầu chắp tay sau lưng, mày nhíu chặt. "Dù không vào Chân Ma Tông, Thiên Tiên Tông không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất, kế đó là Vô Ưu Tông, rồi sau đó mới đến Trương gia." "Nếu Trương Thiên Sư bị lão tổ giết chết, Trương gia sẽ sụp đổ, Nam Hồng Vực còn có chỗ cho hắn dung thân sao?" Thanh Mộc Cự Đầu mân mê ngọc phù trong tay, không thể nào hiểu nổi. "Sao lại thành kẻ địch rồi chứ?

Thiên cơ sư tứ giai đỉnh cấp, không dễ đối phó đâu." Lý Thu Thủy rất đau đầu.

Hai người giao tình không tệ, nàng không muốn ra tay với Thiên Cơ Chân Quân.

Chương 364

"Không phải bạn thì là thù, nếu hắn đã lựa chọn, thì phải hạ sát thủ, nhân từ nương tay là đại kỵ." Thanh Mộc trong lòng âm thầm đưa Thiên Cơ Chân Quân vào danh sách đen: "Loại người này ảnh hưởng rất lớn đến chiến tranh, phải chết." Lão nghĩ ngợi, ánh mắt lộ sát cơ, đánh ra một lá truyền âm phù, nhanh chóng triệu tập cao tầng Chân Ma Tông thương nghị đối sách.

Đương nhiên, trước tiên phải liên hợp với các Thiên cơ sư của Chân Ma Tông.

Đồng thời, báo cáo lên Hồng Y lão tổ.

Ngày hôm sau.

Hồng Y Thiên Quân xuất quan, nổi giận đùng đùng.

Trong đại điện trên đỉnh Thiên Sơn, Hồng Y mặt mày tái mét, vẫn là Thanh Mộc, Thanh Dương, Lạc Vân Chân Quân và đông đảo Nguyên Anh khác. "Nói cho bản Thiên Quân biết, tiểu bối Thiên Cơ đó sao lại vào Trương gia!" Tuy nói không thể gây tổn hại cho lão, nhưng đối với chiến tranh có ảnh hưởng nhất định, hơn nữa gã đó dường như có chút bất thường, là kẻ duy nhất ở Nam Hồng Vực lấy việc chiêm bốc làm ăn.

Trên người chắc chắn có bí pháp né tránh thiên khiển phản phệ.

Mọi người trong đại điện run như cầy sấy, nhất thời không ai trả lời. "Nghe nói hắn để ý Trương Diệu Tiên của Trương gia, thể chất Tố Âm của nàng có hiệu quả ngưng thần, đối với việc tu luyện thiên cơ thuật có trợ giúp nhất định." Lạc Vân Cự Đầu cứng rắn nói.

Trừ Lý Thu Thủy, trong tám vị Cự đầu của Chân Ma Tông, lão

xếp thứ ba.

Vị thứ nhất là Chân Ma Đại trưởng lão, đã bị Diệp Bất Phàm giết chết. "Sao ta lại nghe nói hắn biết Trương Đạo Tiên được bao nuôi mới quyết định vào Trương gia, tám phần cũng muốn được bao nuôi." Người nói là Thông Thiên Chân Quân, một gã khổng lồ mình trần. "Phụt…" Lý Thu Thủy bật cười thành tiếng, nói: "Một lão già thối, vị ở tiên thổ Trương gia kia sao có thể để mắt tới, theo ta được biết, vị Luyện Hư đó thích thiếu niên lang tuấn mỹ." Giữa ma thổ và tiên thổ không có lo ngại về việc tiên linh khí thất thoát, rất nhiều nơi đều thông với nhau, nàng tương đối hiểu rõ. "Lão hủ tương đối nghiêng về lời của Lạc Vân trưởng lão, Trương Diệu Tiên thân mang Tố Âm Thể, có thể khiến Nguyên Anh, Hóa Thần, thậm chí là Luyện Hư Thiên Tôn không còn tạp niệm trong lòng, tu luyện công pháp thần thông sẽ làm ít công to." Một vị trưởng lão lên tiếng.

Hiệu quả này, sắp sánh được với "Ngộ Đạo Trà" rồi. "Câm miệng!" Hồng Y Thiên Quân cau mày lạnh lùng, mất kiên nhẫn ngắt lời. "Tề trưởng lão, truyền tin cho các Thiên cơ sư bên Tán Tu Liên Minh, triệt tiêu thuật chiêm bốc của Thiên Cơ Chân Quân, tránh ảnh hưởng đến chiến tranh." Hồng Y suy nghĩ một lúc, ánh mắt lộ vẻ hung ác: "Đồng thời, sắp xếp vài vị Cự đầu, lẻn vào Càn Kinh giết hắn!" Lão đã thực sự nổi giận, cười lạnh nói: "Tên này nhiều lần từ chối lời mời của bản Thiên Quân, cho mặt mũi lại không biết điều, trực tiếp diệt trừ hậu hoạn!" "Vâng." Tề trưởng lão vừa mới bước vào Thiên cơ sư tứ giai ra khỏi hàng, do dự nói: "Thiên cơ sư tứ giai đỉnh cấp, độ khó để giết chết là cực lớn." Bên này vừa phái người đi, Thiên Cơ Chân Quân đã có thể bói ra được.

Hơn nữa Cự đầu của Trương gia và Thiên Tiên Tông cũng không phải ngồi không.

Đi mấy người, chết mấy người. "Đây là da của Thiên Linh Thú

ngũ giai, có thể che đậy thiên cơ, ngăn chặn thuật chiêm bốc của hắn." Hồng Y Thiên Quân cong ngón tay bắn ra một tấm da thú màu ngọc.

Chân Ma Tông đứng vững vô số năm, bảo vật trấn phái vẫn là có. "Vậy thì không thành vấn đề." Tề trưởng lão mừng rỡ, vội vàng nhận lấy.

Hồng Y quay về đại điện, giọng nói bá đạo vô song: "Ngoài ra, trận chiến với Xuân Thu Thiên Quân, chiến quả đã được tiêu hóa, giết thêm một Hóa Thần nữa, tứ hải có thể bình định!" Cái chết của Xuân Thu Thiên Quân, phản ứng của Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông mấy đại bá chủ nằm ngoài dự liệu.

Bọn họ không đầu hàng, ngược lại còn trực tiếp liên kết với nhau.

Mâu thuẫn ngày càng lớn, kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, vạn năm cũng khó mà hồi phục.

Đây không phải là điều lão muốn.

Nhưng nếu chính diện giết thêm một hai người nữa, lòng phản kháng của họ sẽ tức khắc tan vỡ.

Sau đó dùng kế ly gián liên minh này, họ Trương sẽ là người đầu tiên đầu hàng, kế đến là Thiên Tiên Tông.

Đến lúc đó, Chân Ma Tông độc bá Nam Hồng Vực, tạo hóa thiên đại như Nguyệt Cung đăng tiên sẽ dễ như trở bàn tay. …… Bảy ngày sau.

Chân Ma Tông phái ra ba vị Cự đầu, cộng thêm Chu Tước Cự Đầu của Tán Tu Liên Minh, âm thầm tiến đến đại bản doanh của Trương gia, ám sát Thiên Cơ Chân Quân, bên cạnh còn có sáu vị Thiên cơ sư liên thủ che đậy thiên cơ.

Sau đó, do Thanh Mộc Cự Đầu dẫn đầu, suất lĩnh hơn mười vị Nguyên Anh đột kích Lôi Quốc ở cánh sườn của Vô Ưu Tông, nhằm

thu hút sự chú ý.

Chưa đầy hai ngày, Lôi Quốc thất thủ, Hạ trưởng lão và ba vị Nguyên Anh của Vô Ưu Tông trú thủ tại đó bị giết, thành trì bị tàn sát.

Vô số tu sĩ trở thành dưỡng chất cho pháp bảo "Huyết Độc Khô" của Thanh Mộc Cự Đầu, nhân tiện khiến pháp bảo đột phá ngũ giai đại quan!

Thiên hạ chấn động!

Vô Ưu Tông kiểm soát Lôi Quốc là một vùng tài nguyên quan trọng, Lôi Linh Trì ở đó có thể gột rửa Nguyên Anh, loại bỏ đan độc, tạp chất v.v...

Thái Huyền, Hồng Hà Thiên Quân chấn nộ, nhanh chóng triệu tập bốn mươi vị Nguyên Anh.

Bọn họ không truy kích Thanh Mộc Cự Đầu, bây giờ đi thì người ta đã chạy mất rồi, Lôi Linh Trì cũng bị cướp sạch, ngoài việc nhìn thấy một đống phế tích hoang tàn thì không có ý nghĩa gì.

Chẳng thà đổi một lấy một, đổi lấy "Huyết Oán Lâm" do Chân Ma Tông nắm giữ.

Đây cũng là một vùng tài nguyên chiến lược của Chân Ma Tông.

Nhưng Chân Ma Tông đã sớm có đối sách.

Nửa tháng sau.

Hồng Y Thiên Quân ôm cây đợi thỏ, dùng sức một mình đánh trọng thương Thái Huyền, Hồng Hà Thiên Quân suýt bị giết, hơn bốn mươi vị Nguyên Anh càng như bị chém dưa thái rau, bị thiêu chết hai mươi vị.

Đông đảo Nguyên Anh đại bại, độn chạy trở về.

Tin tức truyền ra, cả Nam Hồng Vực sôi sục.

Xuân Thu Thiên Quân bị giết là do đột kích, hơn nữa Hóa Thần Thiên Quân đối với đại đa số người mà nói là đại nhân vật cao cao tại thượng, không thể thực sự hiểu được rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng họ đều rất rõ về chiến lực của Nguyên Anh.

Hồng Y một mình chống lại hai đại Thiên Quân, thuận tay dùng minh hỏa thiêu chết hai mươi Nguyên Anh, điều này quả thực khủng bố đến cực điểm.

Diệp Bất Phàm giết hơn một trăm người, đó là toàn lực ra tay.

Còn đây là tiện tay giết.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Phe Chân Ma Tông sĩ khí đại chấn, còn phe Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông thì như quả bóng xì hơi, người người tuyệt vọng. …… Đăng Quốc nơi Vô Ưu Tông tọa lạc.

Quốc đô, trong đại điện nghị sự, đông đảo Hóa Thần tụ tập một nơi. "Mặc Thượng Sư của Chân Ma Tông đã ra tay, sớm đã bói ra được các ngươi sẽ đột kích 'Huyết Oán Lâm', mà Thiên cơ sư của chúng ta cấp bậc quá thấp, căn bản không ngăn được thuật chiêm bốc của đối phương." Tiên Mộng Thiên Quân đưa ra phán đoán, vô cùng đau đầu.

Đây là một sai lầm.

Chuyện bí cảnh lúc trước, Mặc Thượng Sư đã nếm mùi thất bại trước Diệp Bất Phàm, bị Hồng Y đánh giá là "phế vật chẳng ra gì".

Điều này trực tiếp khiến mọi người đều đánh giá sai về mức độ mạnh mẽ của Mặc Thượng Sư. "Một Diệp Bất Phàm còn không bói ra được, chúng ta hai Hóa Thần, cộng thêm một đám Thiên cơ sư che đậy, kết quả lại bị hắn bói ra?!" Thái Huyền Thiên Quân bị đánh nát nhục thân tức giận, nhưng cũng bất lực.

Hai bên sau lưng đều có tiên thổ.

Nhưng tiên thổ phía sau Vô Ưu Tông, đám Thiên cơ sư cấp cao đó chê Nam Hồng Vực là "nơi khỉ ho cò gáy", căn bản không muốn ra ngoài!

Trong cung điện, các cao tầng các phe đều im lặng.

Lúc này họ mới hiểu.

Mức độ khó giết của Diệp Bất Phàm vượt xa tưởng tượng.

Mặc Thượng Sư có thể khiến hai Thiên Quân phải bại trận trở về, kết quả lại không xử lý được tên họ Diệp. "Lão tổ, có Mặc Thượng Sư thường xuyên ra tay, chúng ta không có một chút cơ hội thắng nào, kết quả cuối cùng chỉ có thể bị Hồng Y Thiên Quân lần lượt giết chết." Vô Ưu Tông chủ là một nam tử mặc hắc bào gầy gò, hiệu là Đại Phong Chân Quân.

Ánh mắt y u ám, hiến độc kế: "Nửa năm trước, tiên thổ sau lưng chúng ta đã hạ giới một vị Cự đầu Nguyên Anh trẻ tuổi, là để điều tra chuyện của Diệp Bất Phàm, ta âm thầm dò la, được biết hắn là con cháu của đại nhân vật thượng giới." "Nếu như 'hợp lý' đưa hắn đến tay Hồng Y Thiên Quân, để Hồng Y giết chết, những đại nhân vật thượng giới kia dù không muốn hạ giới cũng phải hạ giới!" "Để bọn họ đối phó Mặc Thượng Sư, như vậy, chúng ta mới có một tia hy vọng sống." Không thể không nói, kế sách này độc ác đến cực điểm.

Nhưng cũng là phương án tốt nhất.

Vấn đề duy nhất là làm thế nào để Hồng Y giết chết vị Cự đầu trẻ tuổi kia một cách hợp lý, tránh bị cấp trên thanh toán. "Ngươi thật sự coi các đại nhân vật của tiên thổ đều là kẻ ngốc sao?

Chuyện này không được nhắc lại nữa!" Thái Huyền Thiên Quân dứt khoát từ chối.

Vạn sự đều có dấu vết.

Thật sự nghĩ ai cũng như Diệp Bất Phàm, đặt mông ngồi xuống đất, một cọng lông cũng không để lại sao? "Chuyện này, có thể để Thiên Cơ Chân Quân tham gia, hắn là Thiên cơ sư đỉnh tiêm nhất hiện nay ngoài Mặc Thượng Sư và Lão Quốc Sư." Hồng Hà Thiên Quân yếu ớt nói.

Y chỉ còn lại một đạo Nguyên Thần.

Trên Nguyên Thần khoác một tầng bảo giáp phòng ngự hồn đạo. "Hắn?

Chương 365

Đỉnh tiêm đến mấy cũng chỉ là tứ giai!

Ngay cả Lão Quốc Sư ngũ giai cũng không bằng, huống chi là Mặc Thượng Sư lục giai!" Thái Huyền Thiên Quân mặt mày tái mét, căn bản không hy vọng vào hắn.

Không phải là xem thường.

Vô Ưu Tông thường xuyên chiêu mộ, cũng chỉ là để hắn ảnh hưởng đến cục diện chiến trường một chút, bớt tổn thất vài Nguyên Anh mà thôi.

Trận chiến đỉnh cao nhất, vẫn phải dựa vào chính bọn họ. "Khụ khụ, người này từng nói, hắn có phương án đối phó Hồng Y." Trương Thiên Sư ho khan hai tiếng nói: "Nhìn bộ dạng thề thốt chắc nịch của hắn, không giống như giả dối." Thanh Bào Thiên Quân của Thiên Tiên Tông vẫn chưa lộ diện, ánh mắt hơi lóe lên, lắc đầu nói: "Hy vọng không lớn, tồn tại như Hồng Y Thiên Quân Hóa Thần đại viên mãn, Lão Quốc Sư mất nửa cái mạng cũng không thể bói ra nhân quả vận mệnh của lão, một kẻ tứ giai quèn, e rằng một chiêu đã bị phản phệ trọng thương." Y và Hồng Y thân thiết nhất, năm xưa vì nhìn trộm đạo lữ của Tử Tiêu Thiên Quân tắm rửa, sợ bị đánh nên trốn đến Chân Ma Tông cùng Hồng Y đánh cờ.

Diệp Bất Phàm mang theo Ma Long Ngọc Tỷ tiến vào Nam Hồng Vực, cũng là y biết được tin tức liên quan đầu tiên. "Thử một lần đi." Hóa Thần đệ nhất của Thiên Tiên Tông, Tử Tiêu Thiên Quân trầm giọng nói.

Y dùng cực phẩm lôi linh căn chứng được Hóa Thần đạo quả, Lôi đạo cộng thêm Kiếm đạo, năng lực đấu pháp chỉ đứng sau Hồng Y.

"Thử một lần?

Lấy mạng của chúng ta ra thử à?!" Thái Huyền Thiên Quân giận dữ nói.

Tử Tiêu Thiên Quân liếc y một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi còn có lựa chọn tốt hơn sao?

Hồng Y Thiên Quân phối hợp với Mặc Thượng Sư, trong vòng một năm nữa sẽ có thêm một Hóa Thần phải chết, là ngươi?

Hay là ta?" Trận đại chiến lần này, cũng không phải không có thu hoạch.

Ít nhất cũng biết được, Hồng Y sát tâm rất mạnh, nếu không đầu hàng, thì không ai trong số những người có mặt ở đây có thể thoát được.

Thái Huyền Thiên Quân im lặng, cuối cùng quyết định đánh cược một lần. "Trương Thiên Sư, vạn nhất Thiên cơ sư ngươi vừa mới chiêu mộ này bị phản phệ chết, đừng có mà đau lòng." Thái Huyền Thiên Quân nhìn về phía Trương Thiên Sư.

Bị mấy vị Hóa Thần hậu kỳ như Thái Huyền, Tử Tiêu nhìn chằm chằm, dù là Trương Thiên Sư cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Trong số các Hóa Thần, thực lực của lão chỉ có thể xếp ở mức trung hạ. "Ta sẽ thông báo cho hắn ngay." Trương Thiên Sư gật đầu, đang định lấy ra truyền âm ngọc phù, bỗng một đạo lưu quang rơi vào lòng bàn tay, lắng nghe một lát, sắc mặt biến đổi dữ dội. "Không hay rồi!

Tên Hồng Y này nhân lúc ta không ở Càn Kinh, đã sắp xếp bốn vị Cự đầu, sáu vị Thiên cơ sư ám sát Thiên Cơ Chân Quân!" "Cái gì?!" Sắc mặt Thái Huyền Thiên Quân thay đổi, vừa chuẩn bị đánh cược, quay đầu lại Thiên Cơ Chân Quân đã bị giết rồi? "Sáu vị Thiên cơ sư,

bốn Cự đầu, thủ bút thật lớn, tiểu bối này e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn." Lão giả áo xanh kinh ngạc.

Thiên Cơ Chân Quân ngoài việc chiêm bốc mạnh, bản thân thực lực bình thường, bên ngoài chỉ đồn là tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Hơn nữa, phàm là Thiên cơ sư, phương diện đấu pháp đều không ra gì. "Chết tiệt!" Sắc mặt Trương Thiên Sư tái xanh, đứng dậy lóe lên, tức khắc biến mất khỏi đại điện nghị sự.

Lão vừa mới trả một lô dược liệu.

Thiên Cơ Chân Quân bây giờ mà chết, thì lão lỗ to rồi. "Chậm đã!

Phá Hiểu Chân Quân, bói một quẻ xem." Tử Tiêu Thiên Quân sắc mặt không tốt, tiến lên ngăn Trương Thiên Sư lại, quay đầu nhìn một tu sĩ Nguyên Anh.

Đây là Chiêm tinh sư tứ giai của Thiên Tiên Tông.

Người sau gật đầu, nhanh chóng bước ra khỏi đại điện, ánh mắt bắn ra thần quang, nhìn trộm thiên tượng, sau đó lay động la bàn. "Nhân quả tuyến của Trương Thiên Sư không có gì bất thường, nhưng thiên cơ liên quan rất mơ hồ, không nhìn rõ." "Dùng thuật phong thủy để suy đoán cũng có kết quả tương tự, phong thủy dưới Đại Càn biến ảo, một mảng sương mù, thất tinh trên Đại Càn ẩn giấu, thiên cơ rối loạn, không thể suy đoán chân tướng." Phá Hiểu Chân Quân vẻ mặt ngưng trọng: "Có Thiên cơ sư ra tay rồi, không biết là Chân Ma Tông, hay là Thiên Cơ Chân Quân." Thân thể Trương Thiên Sư chấn động mạnh, có một sự thôi thúc muốn mặc kệ tất cả, quay người bỏ chạy. "Tử Tiêu đạo hữu, đây có phải là Hồng Y mượn cớ cái chết của Thiên Cơ Chân Quân để săn giết ta không?" Theo lão thấy, Thiên Cơ Chân Quân đã bị giết rồi.

Cự đầu quá nhiều.

Toàn bộ Trương gia có tổng cộng bốn Cự đầu Nguyên Anh, Trương Tiên Thần đã bị Diệp Bất Phàm giết, chỉ còn lại ba.

Dù có biết trước cũng không thể ngăn được vụ ám sát. "Không rõ, cẩn thận thì hơn." Tử Tiêu Thiên Quân lắc đầu, trầm ngâm nói: "Ta sẽ đi cùng ngươi một chuyến, Tiên Mộng Thiên Quân, Quỷ Điện điện chủ, phiền hai vị giúp Thái Huyền và Hồng Hà chữa thương, để tránh Hồng Y giương đông kích tây." Tình hình hiện tại, chuyện gì cũng có thể xảy ra. "Được." Trương Thiên Sư thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cùng Tử Tiêu Thiên Quân đến Trương gia ở Đại Càn.

Trên đường đi, vị lão tổ Trương gia này sợ hãi đến mức tiếng gió hạc kêu cũng giật mình, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng. …… Càn Kinh, Ngự Long Lâu.

Màn che rung động, giường lớn lắc lư dữ dội, "rắc" một tiếng, không chịu nổi nữa, trực tiếp sập xuống.

Ngu Tuyền Cơ rên rỉ một tiếng, oán trách liếc Diệp Bất Phàm một cái. "Lão tổ Trương gia keo kiệt quá, cái giường cao cấp nhất mà chẳng chắc chắn chút nào." Diệp Bất Phàm vô cùng bất mãn.

Để sớm ngày bước vào Nguyên Anh đại viên mãn, hắn cần cù chăm chỉ, không dám lười biếng một chút nào. "May mà ta có một chiếc giường ngọc." Diệp Bất Phàm lấy ra một chiếc giường lớn từ trong chưởng trung càn khôn.

Vừa lấy ra, Diệp Bất Phàm nhíu mày, sắc mặt âm trầm xuống. "Bốn Cự đầu?

Lũ tìm chết." Hắn để Ngu Tuyền Cơ dùng Vân Không Sa rời khỏi Ngự Long Lâu.

Sau đó pháp lực cuồn cuộn, giọng nói như sấm sét nổ vang khắp Càn Kinh, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều nghe rõ.

Thậm chí còn truyền ra ngoài vạn dặm. "Mau, mau tới đây!" "Hộ giá!

Hộ giá!

Có thích khách!" Cách một vạn hai ngàn dặm.

Bốn Cự đầu và sáu Thiên cơ sư dừng lại trên sườn núi, nhìn nhau.

Lại nhìn về phía thành Càn Kinh xa tít chân trời, mặt mày ngơ ngác. "Chúng ta cách xa vạn dặm, còn chưa bắt đầu ám sát, gã này đã kêu thảm như heo bị chọc tiết?

Ý gì đây." Chu Tước Cự Đầu của Tán Tu Liên Minh là một nữ tu sĩ dáng người nóng bỏng, mày chau ẩn chứa sát khí, vô cùng tức giận.

Kẻ cầm đầu của Chân Ma Tông là Minh Huyết Cự Đầu, một lão giả tóc đỏ như máu.

Lão trầm giọng nói: "Tình hình hiện tại, đã không thích hợp để ám sát nữa." "Chẳng lẽ cứ thế xám xịt bỏ đi?" Chu Tước Cự Đầu rất không cam lòng.

Trăm cay nghìn đắng, kết quả vừa đến cửa nhà người ta đã bị phát hiện. "Chuyện này phải hỏi mấy vị Thiên cơ sư rồi, lão hủ rất tò mò, hắn làm thế nào bói ra được chúng ta?" Minh Huyết Cự Đầu âm trầm nhìn về phía Tề trưởng lão và mấy người khác.

Mấy người lúng túng, cũng không hiểu được.

Tề trưởng lão cười khổ nói: "Hồng Y lão tổ ban cho 'Thiên Linh Thú Bì' ngũ giai, theo lý mà nói, loại yêu thú này bẩm sinh đã che đậy thiên cơ, Thiên cơ sư tứ giai căn bản không thể bói ra được." "À." Chu Tước Cự Đầu nhếch đôi môi đỏ mọng, ánh mắt khinh thường.

Kém thì chính là kém, còn viện cớ Thiên Linh Thú Bì. "Nhân lúc còn cách xa Càn Kinh, mau chóng rút lui." Một Cự đầu trầm giọng nói,

nói xong cũng không quan tâm những người khác nghĩ gì, quay người bay về phía Chân Ma Tông.

Minh Huyết, Chu Tước Cự Đầu và những người khác bất đắc dĩ, đành phải đi theo.

Bọn họ đã bị lộ, Thiên Cơ Chân Quân chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt.

Còn muốn ám sát?

Dù có thể thành công cũng phải trả một cái giá rất đắt. "Sau này có khối cơ hội giết hắn!" Minh Huyết Cự Đầu cười lạnh. …… Thành Càn Kinh.

Diệp Bất Phàm sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt chạy ra khỏi Ngự Long Lâu, chạy về phía tộc địa Trương gia.

Một lát sau.

Cả Trương gia hỗn loạn, hai mươi vị Nguyên Anh đang ở trong tộc địa đồng loạt xông ra, nghiêm trận chờ địch. "Địch tập!

Địch tập!

Mở hộ tộc đại trận!" Giọng nói của Thương Vân tộc trưởng chấn động bên tai, nhanh chóng thông báo cho lão tổ.

Chương 366

Đông đảo người Trương gia như đã diễn tập vô số lần, các đại tu sĩ Kim Đan trấn giữ các tiết điểm trong thành Càn Kinh phản ứng nhanh chóng, vung cờ trận, tu sĩ Trúc Cơ làm mắt trận.

Sau hai hơi thở, từng lớp quang tráo bao phủ thành trì.

Tị Trần Tử và Vân Mộng Quân hai đại Cự đầu đến nơi, chắn trước người Diệp Bất Phàm, đồng thời phóng ra thần thức, tìm kiếm từng tấc đất, từng ngóc ngách, từng người một trong Càn Kinh.

Toàn bộ tu sĩ trong thành đều đề phòng, cả thành tràn ngập sát khí.

Nửa buổi sau.

Không có vụ ám sát nào, thậm chí một chút dao động pháp lực cũng không có.

Gió nhẹ thổi bay chiếc lá rụng, lơ lửng bay qua trước mắt các tu sĩ cao tầng Trương gia, cuối cùng rơi xuống chân Diệp Bất Phàm. "Dám hỏi Thiên Cơ Chân Quân, thích khách ở đâu?" Thương Vân tộc trưởng không nhịn được, nhíu mày hỏi. "Một vạn hai ngàn dặm ngoài kia, đáng sợ quá, tận bốn vị Cự đầu lận đó!" Diệp Bất Phàm trốn sau lưng Thương Vân tộc trưởng, mặt đầy sợ hãi nói. "???" Từng đạo ánh mắt đồng loạt nhìn qua, như thể gặp ma giữa ban ngày.

Một vạn hai ngàn dặm!

Cự đầu Nguyên Anh toàn tốc bay đến cũng phải mất mấy hơi thở, huống chi là ẩn giấu khí tức lẻn vào, không có nửa canh giờ thì căn bản không thể.

Cách xa như vậy, mà kêu thảm như thế.

Có phải là quá lố rồi không? "Thiên Cơ đạo hữu, đừng đùa nữa."

"Ta trông giống đang đùa lắm à?" "……" Thương Vân tộc trưởng im lặng, có một bụng lời châm chọc mà không biết có nên phun ra không.

Bói ra số người và khoảng cách chính xác như vậy, đây đã không còn là phạm trù năng lực của Thiên cơ sư tứ giai nữa rồi, y nghi ngờ Thiên Cơ Chân Quân đang đùa giỡn bọn họ.

Mấu chốt là đã qua lâu như vậy, một bóng ma của thích khách cũng không thấy đâu. "Thiên Cơ đạo hữu!" Đúng lúc này, Trương Thiên Sư đánh ra pháp quyết, tiến vào Trương gia ở Càn Kinh, nhìn thấy Diệp Bất Phàm thì sững sờ, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Thần thức bàng bạc của Tử Tiêu Thiên Quân khóa chặt Diệp Bất Phàm.

Người sau chỉ cảm thấy da thịt như bị kim châm, kèm theo cảm giác tê dại. "Lôi đạo đại thành, Kiếm đạo đại thành, Hóa Thần này hơi mạnh một chút." Diệp Bất Phàm kinh hãi trong lòng, vận chuyển Dịch Hình Thần Thông đến cực hạn, không dám lộ ra chút sơ hở nào.

Thương Vân tộc trưởng thấy vậy, vội vàng tiến lên báo cáo.

Nghe xong, thần thức của Tử Tiêu Thiên Quân lan ra vạn dặm, tìm kiếm từng tấc một, cuối cùng có phát hiện.

Y quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, lộ vẻ khác lạ, hòa nhã nói: "Một vạn hai ngàn dặm, bốn người, chính xác như vậy, tài nghệ chiêm bốc của Thiên Cơ tiểu hữu vượt ngoài dự liệu của ta." Vốn tưởng gã này chết rồi.

Không ngờ vẫn sống khỏe mạnh, cũng không xảy ra tình huống tồi tệ nhất. "Niềm vui bất ngờ, ha ha ha!" Trương Thiên Sư cười lớn, tài nghệ của Thiên Cơ Chân Quân càng cao, đối với bọn họ càng có lợi. "Bốn người đó độc ác đến cực điểm, dám hành thích, xin hai vị tiền bối ra tay trừng trị bọn chúng!" "Ngoài ra, bên cạnh họ còn có sáu vị

Thiên cơ sư." Diệp Bất Phàm chắp tay, lòng còn sợ hãi nói: "Ta suýt nữa bị giết, bọn chúng không chết, lòng ta khó yên." Thương Vân tộc trưởng nghe vậy, liếc xéo hắn. "Đó là lẽ tự nhiên, nhưng có sáu vị Thiên cơ sư, e rằng không dễ giết." Trương Thiên Sư ánh mắt lóe lên, nói: "Không biết Thiên Cơ Chân Quân có diệu kế gì không?" Tử Tiêu Thiên Quân không nói gì, y cũng muốn nhân cơ hội này thử tài của Thiên Cơ Chân Quân, nếu quá kém, thì chuyện đối phó Hồng Y, đối phương không có tư cách tham gia.

Diệp Bất Phàm lấy ra ba đồng tiền, toàn lực chiêm bốc.

Trước mặt hiện ra những sợi nhân quả tuyến mà người thường khó có thể nhận ra, dày đặc, phần lớn xuất phát từ Tử Tiêu Thiên Quân và Trương Thiên Sư, còn có một đám Nguyên Anh xung quanh.

Cùng với việc chiêm bốc, nhân quả tuyến trên người Tử Tiêu, Trương Thiên Sư và những người khác ngày càng nhạt đi.

Cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn lại vài chục sợi lưa thưa. "Hướng đông bắc, biên giới Yến Quốc." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Trương Thiên Sư nghe vậy nhíu mày, có chút do dự.

Nơi đó là phạm vi thế lực của Chân Ma Tông, năm xưa Diệp Bất Phàm từng làm hoàng đế ở đó, sơ sẩy một chút là bị Hồng Y để mắt tới.

Ánh mắt Tử Tiêu Thiên Quân sâu thẳm, nhàn nhạt nói: "Thiên Cơ Chân Quân, nếu là thật, bản tọa tất sẽ trọng dụng ngươi, lợi lộc không thiếu cho ngươi, nhưng nếu có vấn đề gì…" Nói đến đây, ánh mắt y trở nên lạnh lẽo.

Thuật chiêm bốc của Thiên Cơ Chân Quân quyết định vận mệnh của rất nhiều người, thậm chí cả bọn họ.

Một sai lầm có thể gây ra đại họa. "Sẽ không sai đâu, sáu Thiên cơ sư đó tài nghệ bình thường, không thoát khỏi lòng bàn tay đâu." Hắn dừng lại một chút, bổ sung: "Đương nhiên, tiền đề là hai vị tiền bối không thể để lộ khí tức." "Tốt." Tử Tiêu Thiên Quân gật đầu, lập tức để Trương Thiên Sư lấy ra chiến thuyền, tay áo lớn vung lên, mang Diệp Bất Phàm lên đó.

Hộ tộc đại trận tan ra, chiến thuyền phá không bay đi. "Thật sự có thể dựa vào gã này để giết bốn Cự đầu, sáu vị Thiên cơ sư sao?" Tị Trần Tử thấy chiến thuyền biến mất khỏi tầm mắt, không nhịn được nhìn về phía Thương Vân tộc trưởng.

Phe bọn họ trước đây không phải chưa từng làm như vậy, Hóa Thần Thiên Quân từng thử thanh lý Cự đầu Nguyên Anh, nhưng kết quả đều thất bại, đối phương cũng không phải kẻ ngốc, Hồng Y vẫn luôn đề phòng. "Sáu vị Thiên cơ sư che đậy thiên cơ, nếu phát hiện thiên cơ biến động, có thể tùy thời tìm ra một tia sinh cơ, chỉ dựa vào một mình Thiên Cơ Chân Quân, rất khó làm được." Thương Vân tộc trưởng phán đoán.

Trong sáu người, có hai người là tứ giai.

Liên thủ bố trí đại trận, dù là Hóa Thần Thiên Quân cũng không tìm được tung tích.

Tị Trần Tử lập tức thất vọng. "Nếu thật sự làm được, có Thiên Cơ Chân Quân ở đây, chiến tranh chúng ta sẽ không còn bị động nữa." Vân Mộng Quân liếc y một cái, nói không mặn không nhạt: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, Hồng Y Thiên Quân như một ngọn núi lớn đè trên đầu, bói thế nào cũng không dời được ngọn núi này đi." Mọi người lập tức im lặng.

Trên tầng mây, chiến thuyền phá không, tốc độ hoàn toàn vượt qua Cự đầu. "Không biết Thiên Cơ đạo hữu đã nhận được tạo hóa ở đâu?

Có thể tu luyện thiên cơ thuật đến mức này, ngay cả Thiên Cơ Nữ Đế cũng không bằng ngươi." Tử Tiêu Thiên Quân đứng trên boong tàu, chậm rãi hỏi.

Thiên Cơ Nữ Đế ở Nam Hồng Vực, được công nhận là người có thiên phú chiêm bốc đệ nhất, lại còn có năng lực đấu pháp cực mạnh, sự tồn tại này còn hiếm thấy hơn cả loại biến thái như Hồng Y Thiên Quân.

Thêm một thời gian nữa, đạt tới Hóa Thần Thiên Quân, chiêm bốc đột phá ngũ giai, Hồng Y Thiên Quân cũng phải nể ba phần. "Chỉ là di tích của một tiên hiền thượng cổ thôi, không đáng nhắc đến." Diệp Bất Phàm chắp tay, trả lời nước đôi.

Tử Tiêu Thiên Quân nghe vậy, cười cười, biết ý không hỏi thêm.

Nửa ngày sau.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, lấy đồng tiền ra chiêm bốc.

Vẻ mặt lộ ra sự khác lạ, nói: "Thiên cơ biến động, bọn họ đã đổi hướng, xem ra trên người có thứ gì đó không tầm thường." Nghĩ ngợi, hắn thay đổi ý định. "Nói như vậy, lần chặn giết này là công cốc?" Sắc mặt Tử Tiêu Thiên Quân bình tĩnh, dường như đã sớm dự liệu.

Hồng Y Thiên Quân đã phái bọn họ đến Càn Kinh ám sát, trên người tự nhiên có trọng bảo. "Đổi hướng khác, hướng tây bắc, Thiên Liễu Quốc." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Ngươi chắc chứ?" Trương Thiên Sư liếc hắn một cái, ý muốn hắn thấy tình hình không ổn thì mau rút lui, để tránh cuối cùng mất mặt, còn đắc tội với Tử Tiêu Thiên Quân.

Tiếc là, Diệp mỗ nhân dường như không lĩnh hội được, gật đầu xác nhận. "Tốt." Tử Tiêu Thiên Quân nhìn sâu vào hắn một cái, ra hiệu cho Trương Thiên Sư điều khiển chiến thuyền đổi hướng.

Sau đó cả một ngày, Diệp Bất Phàm đổi hướng mấy lần. "Ta không có thời gian để lãng phí ở đây với ngươi." Tử Tiêu Thiên Quân mặt không biểu cảm, ánh mắt đã lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Nhiều lần đổi hướng, đi đường cả một ngày, bây giờ đã hoàn toàn xa rời phạm vi của Chân Ma Tông và Trương gia, đi về phía tây nữa là đến Thi Quốc. "Đổi hướng một lần nữa, hướng tây nam, Nữ Nhi Quốc." "Nữ Nhi Quốc?

Ngươi còn đùa giỡn bản tọa nữa, đừng trách ta vô tình." Ánh mắt Tử Tiêu Thiên Quân ngưng lại, quát lớn, khí thế như núi kiếm đè lên vai Diệp Bất Phàm, kêu răng rắc.

Nữ Nhi Quốc gần sa mạc phía tây.

Nơi đó toàn là nữ tu, không có nam tu, tu luyện ma công chí tà, phàm là nam tu tiếp cận đều bị bắt, hút thành xác khô.

Tiên thổ sau lưng bọn họ và Hợp Hoan Tông cùng một nguồn gốc. "Nơi quỷ quái đó quá kỳ dị, nghe đồn có đại yêu vương sánh ngang Hóa Thần, không dễ chọc." Trương Thiên Sư cũng nhíu mày. "Chỉ là biên giới Nữ Nhi Quốc thôi mà." "Mấy lần đổi hướng trước đó, chỉ là để đuổi bốn vị Cự đầu đó đến nơi xa Chân Ma Tông, khoảng cách quá xa, cộng thêm vị trí địa lý đặc thù của Nữ Nhi Quốc, Mặc Thượng Sư không thể bói ra được." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Mặc Thượng Sư, không thể không phòng, hắn không muốn đâm đầu vào cạm bẫy, bị Hồng Y Thiên Quân gài bẫy giết chết.

Đồng thời, đây cũng là làm cho Tử Tiêu Thiên Quân xem, mình càng vất vả, lợi lộc càng nhiều. "Mặc Thượng Sư…" Tử Tiêu Thiên Quân nghe vậy khựng lại, không nói nhảm nữa, tự mình điều khiển chiến thuyền bay về hướng Nữ Nhi Quốc. …… "Lần này chắc đã thoát khỏi Thiên Cơ Chân Quân rồi chứ?" Minh Huyết Cự Đầu mặt mày tái mét.

Chương 367

Tề trưởng lão và sáu vị Thiên cơ sư khác toàn thân tỏa ra khí tức mục nát, như thể đã già đi trăm tuổi, thở phào nhẹ nhõm nói: "Yên tâm, lần này tổn thất trăm năm tuổi thọ, chắc chắn sẽ bình an vô sự." "May mà có Thiên Linh Thú Bì do Hồng Y Thiên Quân ban cho, nếu không lần này e rằng tất cả đều phải nếm mùi thất bại." Một chiêm tinh sư lòng còn sợ hãi.

Tài nghệ của Thiên Cơ Chân Quân mạnh đến đáng sợ, vừa rời khỏi Càn Quốc không bao lâu đã bị bám theo, bên cạnh gã đó còn có Hóa Thần Thiên Quân.

Chạy trốn suốt một đường, dựa vào chiêm bốc, nhiều lần thay đổi phương vị, vượt qua mấy chục đại quốc, kết quả đều như nhau.

Tử cục!

Cho đến khi bố trí đại trận chiêm bốc, thúc đẩy Thiên Linh Thú Bì, lúc này mới hoàn toàn che đậy thiên cơ, tìm được một tia sinh cơ.

Chu Tước Cự Đầu và mấy người nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đáp xuống một ngọn núi hoang, mở ra động phủ, che giấu khí tức.

Nơi đây đã thuộc phạm vi của Nữ Nhi Quốc, đi tiếp về phía trước chính là quốc độ của họ.

Cự đầu vào đó cũng sẽ bị một đám phụ nữ vây lại, làm lô đỉnh hút khô. "Đợi khi về đến Chân Ma Tông, nhất định phải bẩm báo lên trên, mời Mặc Thượng Sư ra tay, triệt để loại bỏ người này." Tề trưởng lão hung hăng nói.

Lão tổn thất lớn nhất, thọ mệnh tổn thất đến cực hạn, đã không

sống được bao lâu nữa.

Chu Tước Cự Đầu cũng uất ức, nghiến chặt răng bạc: "Lần đầu tiên, bị truy đuổi thảm hại như vậy." "Ầm!" Cả ngọn núi đột nhiên rung chuyển, đá xung quanh động phủ đột ngột ép tới.

Sắc mặt mấy người hơi biến, nhanh chóng lao ra khỏi động phủ.

Nhưng vẫn có người chậm một bước.

Trừ Tề trưởng lão là Nguyên Anh, năm người còn lại chỉ là đại tu sĩ Kim Đan, phản ứng chậm một chút, tức khắc bị đá xung quanh ép nổ, phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Trương Thiên Sư?!" Chu Tước Cự Đầu lao ra khỏi động phủ, thấy một bàn tay khổng lồ tóm lấy ngọn núi bóp nát, tu vi Hóa Thần khủng bố như thiên uy, đè nén bốn đại Cự đầu không thở nổi. "Còn có… Tử Tiêu Thiên Quân của Thiên Tiên Tông!" Hai lão Cự đầu Nguyên Anh nhìn thấy ba người trên chiến thuyền, lập tức tuyệt vọng. "Tề trưởng lão!

Không phải nói đã an toàn vô sự rồi sao?!" Minh Huyết Cự Đầu kinh hãi và giận dữ, gào thét về phía Tề trưởng lão.

Người sau mặt mày trắng bệch, đầy vẻ không thể tin nổi, lão đột ngột nhìn về phía người đứng cạnh Tử Tiêu Thiên Quân và Trương Thiên Sư. "Thiên Linh Thú Bì cũng vô hiệu, Thiên Cơ Chân Quân, ngươi!

Ngươi đột phá ngũ giai rồi?!" Nhanh như vậy đã tìm được bọn họ, còn có thể hoàn mỹ triệt tiêu thiên cơ, chỉ có một khả năng.

Thiên cơ sư ngũ giai! "Cái gì?!

Sao có thể!" Minh Huyết, Chu Tước bốn Cự đầu chấn động, thất thanh kinh hô.

Ngũ giai, có thể bói ra Hóa Thần, bói ra bọn họ càng dễ như trở bàn tay.

Nhưng cấp bậc này, mấy ngàn năm cũng chỉ có một vị Lão Quốc Sư! "Thiên Linh Thú Bì?" Tử Tiêu Thiên Quân chợt hiểu ra, loại kỳ bảo ngũ giai này không phải là thứ mà tứ giai có thể bói ra được, có thể gián tiếp phán định cấp bậc của Thiên cơ sư.

Nói như vậy… "Thiên Cơ đạo hữu thật là thâm tàng bất lộ." Y nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nheo mắt lại, trực tiếp thay đổi cách xưng hô. "Tiếp theo, phải xem hai vị rồi." Diệp Bất Phàm không trả lời, chắp tay cười với Tử Tiêu Thiên Quân và Trương Thiên Sư. "Tốt." Trương Thiên Sư cười lớn, một ngón tay điểm ra, trời long đất lở, một con thổ long trăm trượng từ dưới đất đột ngột lao lên, một ngụm nuốt chửng hai Cự đầu Nguyên Anh trong đó.

Mặc cho bọn họ thúc đẩy pháp bảo thần thông thế nào cũng vô hiệu, căn bản không phá được phòng ngự của thổ long.

Lại còn tốc độ quá nhanh, khí thế quá mạnh.

Hoàn toàn không phải là thứ mà Nguyên Anh có thể sánh bằng. "Đại Minh Huyết Độn!" Minh Huyết Cự Đầu mặt mày trắng bệch, nhanh chóng thúc đẩy thần thông chạy trốn, độn thoát về phía xa, trong nháy mắt đã đi được tám ngàn dặm.

Thân hình mềm mại của Chu Tước Cự Đầu khẽ rung, một hư ảnh Chu Tước khổng lồ bao phủ lấy nàng, cuốn theo nàng độn vào không trung, đồng thời miệng phun ra mấy món pháp bảo cố gắng ngăn cản sự truy kích của hai đại Thiên Quân. "Chỉ là lũ kiến hôi." Trương Thiên Sư cười lạnh, không đối phó được Hồng Y, nhưng giết mấy Nguyên Anh vẫn là nhẹ nhàng. "Ngươi mau chóng tiêu diệt hai Nguyên Anh trong Thổ Long Thuật đi, hai tiểu bối Minh Huyết kia để bản tọa giết, tốc độ phải nhanh, không thể ở Nữ Nhi Quốc này lâu được." Tử Tiêu Thiên Quân lạnh lùng nói, bóng dáng chợt biến mất. "A a!" Tiếng hét thất thanh truyền đến từ phía xa, rồi đột ngột tắt lịm.

Tử Tiêu Thiên Quân trong nháy mắt bộc phát kiếm quang ngút trời, diệt sát Chu Tước, quay đầu hai lần lóe lên, đuổi kịp Minh Huyết Cự Đầu ở cách đó hai vạn dặm. "Không, không…" "Rắc!" Minh Huyết Cự Đầu kinh hãi, lộ vẻ cầu xin, nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị một móng vuốt sấm sét khổng lồ bóp nát xương cốt và Nguyên Anh, máu tươi bắn tung tóe. "Hai người này một người mạnh hơn một người." Mí mắt Diệp Bất Phàm co giật, rồi khóe miệng nở nụ cười.

Càng mạnh càng tốt, chỉ huy Hóa Thần giết chết Hồng Y sẽ càng có thêm phần nắm chắc.

Sau khi giải quyết xong bốn vị cự đầu Nguyên Anh, Tử Tiêu Thiên Quân bèn đưa cho Diệp Bất Phàm túi Càn Khôn của Minh Huyết và cự đầu Chu Tước, cười nói: "Lần này gặp mặt, không chuẩn bị lễ ra mắt gì, bảo vật của hai người này tặng cho đạo hữu thì sao?" Thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ.

Vẻ mặt ôn hòa, lời nói cũng thêm mấy phần khách sáo.

Tuy thực lực của vị này chỉ là gà mờ, nhưng trình độ chiêm bốc đã đạt tới ngũ giai, địa vị ngang hàng Hóa Thần, không thể đối đãi như với tứ giai được.

Trương Thiên Sư đang chuẩn bị cất túi Càn Khôn của hai người còn lại vào lòng, nghe vậy ho khan hai tiếng, đành phải ném túi Càn Khôn qua. "Vậy vãn bối xin không khách sáo nữa." Diệp Bất Phàm cất hết túi Càn Khôn vào lòng, trong lòng vui như nở hoa.

Làm cẩu đầu quân sư vẫn là sướng nhất.

Không cần ra tay, bảo vật tự tìm đến cửa.

Nhưng tận mắt chứng kiến sự hùng mạnh của Hóa Thần Thiên Quân cũng khiến hắn sinh lòng cảnh giác.

Hai vị Thiên Quân chỉ cần dùng pháp lực đã có thể nghiền ép các

cự đầu Nguyên Anh.

Nếu dùng đến thần thông, lại thêm việc khống chế một phương trời đất để hình thành "pháp vực" đặc thù, cũng có thể gọi là "trường vực", thì bốn vị cự đầu Nguyên Anh kia không trụ nổi hai hơi thở. "Cuộc chiến lần này, còn phải trông cậy nhiều vào Thiên Cơ đạo hữu." Tử Tiêu Thiên Quân mỉm cười nói.

Trương Thiên Sư cũng hùa theo, bọn họ còn cần Thiên Cơ Chân Quân chiêm bốc Hồng Y.

Diệp Bất Phàm vui vẻ đồng ý: "Tất nhiên." Hắn đột nhiên nhíu mày, nhìn về phía quốc đô của Nữ Nhi Quốc.

Một lúc sau, Tử Tiêu Thiên Quân mới có chút cảm giác, thần thức cảm ứng được có một luồng yêu khí cực mạnh ở cách đó vạn dặm.

Trương Thiên Sư là người cảm nhận được muộn nhất, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ kinh ngạc.

Đạo chiêm bốc quả thật đáng sợ, có thể biết trước được. "Vị Đại Yêu Vương ở Nữ Nhi Quốc kia đến rồi." Tử Tiêu Thiên Quân cuộn lên một tia chớp, bao bọc lấy Diệp Bất Phàm độn ra khỏi phạm vi Nữ Nhi Quốc. "Hai vị, đã đến cửa nhà bản vương, sao không vào uống chén trà rồi hãy đi?" Người đến là một nữ nhân mặc váy dài màu vàng nhạt, dung mạo mỹ diễm, khí thế mạnh mẽ, hai mắt nổi lên huyết quang, giống như một bà thím hung dữ vừa ly hôn mang theo ba đứa con.

Lão tổ của Nữ Nhi Quốc.

Hiệu là Hổ Tiên, do yêu tộc có tuổi thọ dài hơn nhân tộc nên đã sống được năm nghìn năm.

Tử Tiêu Thiên Quân chắp tay giải thích: "Hổ tiên tử, chúng ta nào dám vào cái ma động của ngài, chuyến này chỉ là giải quyết mấy tên

lâu la, không có ý mạo phạm." "Hổ Tiên?

Chẳng lẽ là… tộc thần thú Bạch Hổ?" Diệp Bất Phàm đang thiếu tinh phách của Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Nhưng vừa nhìn khí chất hung hãn của nữ nhân này, hắn lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Không chọc nổi. "Nàng ta có huyết mạch của tộc Bạch Hổ, sau này phản tổ nên huyết thống mới trở nên thuần khiết, sao thế?

Ngươi muốn có ý đồ với nàng ta à?" Trương Thiên Sư thấy ánh mắt hắn không đúng, liền truyền âm nhắc nhở: "Thể phách của nữ nhân này thiên hạ vô song, ngay cả Hồng Y cũng không phải đối thủ, nam nhân bị nàng ta chơi chết không có một vạn cũng có tám nghìn, cái thân thể nhỏ bé của ngươi không đủ cho nàng ta chơi một đêm đâu." Hổ Tiên cứ mỗi trăm năm lại ra ngoài một lần, bắt mấy trăm tu sĩ luyện thể về chơi đùa.

Người luyện thể có thể phách mạnh mẽ, chịu được giày vò.

Nhưng dù vậy, một năm cũng bị chơi chết mấy người. "..." Diệp Bất Phàm. "Không có ý mạo phạm?

Nữ Nhi Quốc của bản vương không phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi." Hổ tiên tử cười khẩy, chỉ vào Diệp Bất Phàm: "Đem nam nhân này tặng cho bản vương chơi vài năm, bản vương sẽ không truy cứu nữa." Yêu tộc có thể phách mạnh mẽ, đối với khí huyết của tu sĩ luyện thể cảm ứng nhạy bén nhất. "Đi!" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút lại.

Tử Tiêu Thiên Quân càng không nói lời thừa, cuộn lấy Diệp Bất Phàm và Trương Thiên Sư, hóa thành một đạo kiếm lôi độn về phía chân trời xa, nhìn từ xa chỉ thấy một vệt trắng trên bầu trời. "Tiếc thật." Hổ tiên tử tiếc nuối, Tử Tiêu Thiên Quân thân mang hai loại

đạo pháp kiếm và lôi, nếu y quyết tâm chạy trốn, dưới Luyện Hư không mấy ai đuổi kịp.

Nàng dừng lại một chút, nhìn thiếu nữ mặc váy đỏ đang đi tới từ phía sau: "Anh Linh, bên phía Đại Địa Chi Mẫu đã giao thiệp xong chưa?" "Đã thành công, lấy được một nhánh của cây Nguyệt Quế, ngày Nguyệt Cung đăng tiên, tất sẽ nhận được công pháp bản mệnh của Thường Nga tiên tử." Thiếu nữ váy đỏ cúi người thi lễ, khi ngẩng đầu lên lộ ra một khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ, vẻ đẹp lấn át muôn hoa.

Quốc vương Nữ Nhi Quốc.

Chương 368

"Ừm, phái người đi thăm dò tin tức của Diệp Bất Phàm, sau khi có được Hậu Nghệ Cung hoặc Nguyệt Phủ, dù không lấy được cũng phải chuẩn bị sẵn đối sách, đến Nguyệt Cung thế nào cũng sẽ xảy ra xung đột, bản tổ cũng không giúp được ngươi." Hổ tiên tử suy tính nói.

Dựa vào Hậu Nghệ Cung có thể tiến vào trung tâm Nguyệt Cung, còn Nguyệt Phủ là chìa khóa để mở ra tiên thuật.

Ngay cả Đại Thừa Tiên Quân cũng phải động lòng! "Diệp Bất Phàm?

Có nghe qua một chút." Quốc vương Nữ Nhi Quốc khẽ gật chiếc cằm thon gọn, đôi mắt trong như nước gợn sóng.

Tên tuổi của Diệp Bất Phàm đã lan truyền khắp nơi, ngay cả ở Tiên Thổ cũng có chút danh tiếng.

Nếu không có hạn chế, Luyện Hư Thiên Tôn đã sớm hạ giới ra tay với hắn rồi. ...

Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm trở về Ngự Long Lâu, mời Tử Tiêu và Trương Thiên Sư uống rượu.

Hai người vui vẻ nhận lời.

Ba người uống rượu luận đạo, trước tấm bình phong có Diệu Tiên Thánh Nữ gảy đàn trợ hứng, tiếng đàn như suối núi trong veo, róc rách chảy xuôi, gột rửa linh hồn, xoa dịu nội tâm. "Tiếng đàn của quý nữ quả thực là tuyệt đỉnh thiên hạ, may là ở Nam Hồng Vực, nếu ở Tiên Thổ, e rằng đã sớm bị đại năng nào đó bắt đi kim ốc tàng kiều

rồi." Diệp Bất Phàm tâm thần yên tĩnh, không khỏi cảm thán.

Ở Nam Hồng Vực, rất ít người tu luyện âm luật, nữ tử này trong khoảng thời gian hầu hạ hắn, hắn chưa từng để nàng gảy đàn.

Hắn ngoài luyện đan ra thì song tu với bốn nữ, lúc rảnh rỗi còn phải giao lưu tình cảm với Tuyết Nữ đang ẩn mình trong Càn Kinh, bận tối mắt tối mũi, đã bỏ qua vị tuyệt thế giai nhân này. "Chút tài mọn thôi, không được trường sinh, mấy nghìn năm sau cũng chỉ là một bộ xương hồng." Tử Tiêu Thiên Quân bình tĩnh nói, rõ ràng là một gã thẳng nam sắt thép.

Trương Thiên Sư cũng không giận, đã quen rồi.

Nếu vị này mà biết tình thú, năm đó Thanh Bào Thiên Quân đã không có cơ hội nhìn trộm đạo lữ của y tắm, nữ nhân kia rõ ràng là cố ý.

Dĩ nhiên.

Việc đội mũ xanh cho Tử Tiêu Thiên Quân thì không đến mức đó, nếu không vị này có thể xé sống đôi cẩu nam nữ kia rồi. "Không biết Thiên Cơ đạo hữu có cách nào đối phó với Hồng Y?" Tử Tiêu Thiên Quân nhấp rượu, đầu ngón tay gõ nhịp trên bàn.

Trương Thiên Sư nhìn sang.

Diệu Tiên Thánh Nữ cũng khẽ nhíu mày, dường như kinh ngạc trước thái độ của Tử Tiêu Thiên Quân đối với Thiên Cơ Chân Quân. "Bên cạnh hắn có Mặc Thượng Sư, tính kế sau lưng hắn không có ý nghĩa gì, chỉ có thể đánh vào mặt trận chiến tranh, đánh cho hắn thành một tên tướng không quân, chính diện đối đầu." Diệp Bất Phàm thẳng thắn nói.

Đương nhiên, hắn còn có phương án tốt nhất, nhưng không định dùng.

Chiến tranh kéo dài càng lâu, càng có lợi cho hắn, hai bên đều không có thời gian đi tìm tung tích của hắn. "Nếu vậy, vậy thì phiền Thiên Cơ Chân Quân đến tiền tuyến, chỉ huy chiến sự." Tử Tiêu Thiên Quân cười nói, y chính là có ý này.

Phe Chân Ma Tông có thể áp chế bọn họ, hoàn toàn là nhờ có Hồng Y và Mặc Thượng Sư chống đỡ, nếu không bọn họ đã sớm tiêu diệt đối phương rồi.

Phe bọn họ có bốn đại thế lực, bất kể là Hóa Thần, Nguyên Anh, thậm chí là Kim Đan, đều vượt xa đối phương gấp mấy lần.

Nếu Thiên Cơ Chân Quân ở chiến trường chỉ huy, luôn chiếm bốc đề phòng, cục diện chiến tranh sẽ đảo ngược ngay lập tức.

Còn việc các Hóa Thần liên thủ đấu pháp với Hồng Y… "Thiên Cơ Chân Quân, nhiều Hóa Thần đấu pháp như vậy, ngươi có chịu nổi không?" Trương Thiên sư nhíu mày nói.

Lão không phải lo Diệp Bất Phàm bị thiên khiển phản phệ mà chết.

Mà là lo gã này mà toi đời, bọn họ sẽ lập tức rơi vào thế bị động.

Diệp Bất Phàm lòng dạ biết rõ, cũng không vạch trần. "Chỉ cần các vị Hóa Thần nghe theo ý kiến của vãn bối, phản phệ sẽ nhẹ đi không ít." Diệp Bất Phàm cười nói, phản phệ càng lớn càng tốt.

Sau một trận đại chiến, hắn ít nhất cũng tăng thêm nghìn năm tuổi thọ.

Ngay sau đó, hắn lấy ra tấm da Thiên Linh Thú ngũ giai lượm lặt được từ phế tích của Nữ Nhi Quốc. "Huống hồ có vật này ở đây, không cần lo lắng." Đây được coi là một trong những thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này.

Không chỉ có thể che đậy thiên cơ cho hắn, mà còn có thể chiêm

bốc sâu về chiến tranh, tạm thời sở hữu trình độ chiêm bốc ngũ giai trung phẩm.

Cộng thêm việc không phải lo lắng về thiên khiển phản phệ, trình độ không hề thua kém cao phẩm.

Còn về Mặc Thượng Sư.

Diệp mỗ nhân có thể chiêm bốc vô số lần, đối phương chiêm bốc mấy chục lần là phải toi đời. "Hy vọng là vậy." Tử Tiêu Thiên Quân và Trương Thiên Sư nhìn nhau, lần lượt gật đầu.

Một lúc sau, tiễn hai vị Hóa Thần rời đi. "Thiên Cơ tiền bối còn có phân phó gì nữa không?" Diệu Tiên Thánh Nữ tay ôm cổ cầm, khẽ cúi người.

Diệp Bất Phàm nhìn nàng cười như không cười: "Có phân phó đặc biệt ngươi có đồng ý không?" Gò má trắng như tuyết của Diệu Tiên Thánh Nữ hơi ửng hồng, lùi lại mấy bước, cung kính nói: "Tiểu nữ tử chỉ phụ trách sinh hoạt thường ngày của tiền bối, chỉ vậy mà thôi." "Lão phu chỉ bảo ngươi đổi một loại nhạc cụ khác, ví dụ như cổ tranh." Diệp Bất Phàm nói một cách kỳ quái: "Tiểu cô nương, lão phu giữ mình trong sạch nhiều năm rồi, đừng có nghĩ nhiều." Diệu Tiên Thánh Nữ sững người, biết mình đã bị lừa. "Tiểu nữ tử đi đổi cổ tranh ngay." Nàng không giận không bực, khí chất yên tĩnh hòa nhã, lấy cổ tranh từ trong túi Càn Khôn ra, đặt lên bàn ngọc rồi gảy đàn.

Âm phù so với cổ cầm trở nên cao vút hơn, như thể có tình cảm ẩn chứa bên trong. "Thú vị." Diệp Bất Phàm cười thầm, thiên chi kiêu nữ của Trương gia này trông thì tĩnh lặng như xử nữ, lòng như giếng cổ không gợn sóng, nhưng thực ra cũng có chút tính khí, chỉ là cảm xúc giấu kín, không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Tiếng đàn có thể phản ánh chân thực nội tâm.

Tuyết Nữ thì khác nàng.

Nữ nhân đó trong ngoài đều lạnh như băng, một lòng theo đuổi đại đạo.

Vấn đề nàng hỏi hắn nhiều nhất chính là.

Khi nào có thể song tu. ...

Diệp Bất Phàm tiến vào phòng, thông qua Vân Không Sa đến một đại viện độc lập trong góc của Càn Kinh.

Ngu Tuyền Cơ tựa vào ghế thái sư, vắt chéo đôi chân dài, xem xét cổ tịch thần thông trong tay, đôi chân thon tròn trắng nõn dưới ánh mặt trời rất chói mắt.

Kể từ khi phát hiện mình tu hành mấy tháng không bằng song tu một ngày với Diệp Bất Phàm.

Về mặt tu hành, nàng trực tiếp buông xuôi, chuyên tu thần thông, nâng cao năng lực đấu pháp.

Chu Huyên Nhi thì đang ngồi xếp bằng tu luyện trong phòng.

Tiểu Lục La như một chú ong nhỏ, cần mẫn chế tác phù chỉ ngũ giai trong sân.

Diệp Bất Phàm chuẩn bị vẽ phù trận ngũ giai.

Một là để bảo mệnh, hai là vì bốn nữ, chuyện bị Tuyết Nữ bắt đi, hắn không muốn xảy ra lần thứ hai. "Tang Du đâu?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Ngu Tuyền Cơ nhăn khuôn mặt yêu mị lại, nói: "Hoàng đế Liêu quốc bị trọng thương, nàng đến 'Huyền Thiên Các', đi dò la tin tức rồi." Huyền Thiên Các là một thế lực mới nổi, không lớn, chuyên thu thập, bán tin tình báo. "Chuyện gì vậy?" "Liêu Đế mấy ngày trước bị người ta chặt mất một cánh tay, thần hồn bị thương nặng, mà kẻ thù

đó xuất thân từ Vô Ưu Tông, năm xưa vì tranh giành cơ duyên mà kết thù với ngài ấy." Ngu Tuyền Cơ vội vàng đáp lời, lo lắng nói: "Hay là, đi xem thử?" Sống chung nhiều năm, vẫn có tình chị em. "Là ai?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm trầm xuống.

Năm đó hắn có thể nhanh chóng thăng lên Nguyên Anh trung kỳ, mấy trăm chu linh dược của hoàng đế Liêu quốc công lao không nhỏ.

Sau này chiến sự xảy ra thường xuyên, hắn truyền tin cho ngài ấy thu hẹp quốc thổ, hành sự kín đáo, lựa chọn Chân Ma Tông, cố gắng đục nước béo cò.

Dưới đại chiến, cả Nam Hồng Vực bị cuốn vào, hắn đã lay động thiên cơ của Liêu quốc, vì vậy tu sĩ Nguyên Anh của Liêu quốc tổn thất là nhỏ nhất.

Chỉ là không ngờ.

Vẫn xảy ra chuyện. "Vô Ưu Tông, Trường Vân Chân Quân Nguyên Anh trung kỳ, người này giỏi tính kế, lần trước ngươi đến bí cảnh, hắn không vào." Lục La nhỏ giọng nói, nàng và Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ quan hệ đều rất tốt.

Đúng lúc này, cửa viện kẽo kẹt mở ra, Hoàng Phủ Tang Du dịch dung thành một thiếu nữ bình thường bước vào, nàng nhẹ giọng nói: "Chuyện này, không cần tham gia, ta đã truyền tin cho phụ hoàng di dời đến Trung Vực." Đại thế đã định, không thể tránh khỏi.

Diệp Bất Phàm cố nhiên có thể giải quyết Trường Vân Chân Quân, nhưng lần thứ hai vẫn sẽ như vậy. "Tra rõ rồi sao?" Ba đồng tiền lơ lửng quanh người Diệp Bất Phàm, hắn chiêm bốc thiên cơ, không phát hiện điều gì bất thường. "Tra rõ rồi, không lâu trước đó, cự đầu Thanh Mộc của Chân Ma Tông dẫn người tấn công Lôi quốc, trong đó có phụ hoàng của ta, và trong trận chiến ở Lôi quốc, Trường Vân Chân Quân đã may mắn thoát chết." Hoàng Phủ Tang Du gật đầu.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, lại chiêm bốc lần nữa, tấm da Thiên Linh Thú lơ lửng quanh người, tăng cường năng lực chiêm bốc.

Chương 369

Hắn đột nhiên khựng lại, sắc mặt trở nên khó coi, trong mắt lóe lên sát khí: "Có người dùng chí bảo che đậy thiên cơ, ẩn đi nhân quả, đây là nhắm vào ta, muốn dụ ta đến Liêu quốc." Chiêm bốc nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện ra sợi dây nhân quả ẩn giấu cực sâu. "Cái gì?" Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Tang Du hơi biến sắc: "Có thể che đậy được chàng, chẳng lẽ là Mặc Thượng Sư?" "Không phải, là một người khác, bí cảnh Bạch Trú qua đi không bao lâu, một vị cự đầu Nguyên Anh trẻ tuổi từ Tiên Thổ đứng sau Vô Ưu Tông hạ giới, nghe nói họ Tạ, Tạ Vô Tửu." Chiêm bốc không chuẩn xác đến thế, nhưng có thể khoanh vùng được phạm vi – Vô Ưu Tông.

Không lâu trước đó Hồng Y Thiên Quân đại khai sát giới, trọng thương Thái Huyền Thiên Quân, cao tầng Vô Ưu Tông cả ngày lo lắng bất an, làm gì có thời gian tính kế hắn?

Chỉ có Tạ Vô Tửu không tham gia vào chiến tranh.

Không chỉ hắn, Tiên Thổ đứng sau Thiên Tiên Tông, Chân Ma Tông đều có người hạ giới.

Chỉ là Diệp Bất Phàm nắm giữ thiên cơ, bọn họ trước sau vẫn không tìm được tung tích. "Vậy phải làm sao?

Trực tiếp ra tay sao?" Hoàng Phủ Tang Du nắm chặt vạt áo: "Lai lịch của người này, dường như còn lớn hơn cả Lý Thu Thủy." "Lớn?

Càng lớn càng tốt." Diệp Bất Phàm cười lạnh, sát khí lộ rõ: "Để hắn chết trong cuộc chiến giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, Tiên Thổ dù có người đến, cũng chỉ tìm Hồng Y tính sổ, vừa hay, chó cắn chó." "Ta lại muốn xem Nam Hồng Vực này cuối cùng có thể loạn đến mức nào!" "Làm thế nào?" "Chẳng qua là hy sinh một phân thân,

hắn không phải muốn tìm ta sao?

Vậy thì đến chiến trường mà tìm ta đi!" Đồng thời hắn nghĩ đến bí thuật để thành tựu Tứ Tượng bí pháp, đây là thứ hắn vẫn luôn tìm kiếm nhưng không thấy đâu.

Tạ Vô Tửu mới một trăm năm mươi tuổi đã thành tựu cự đầu Nguyên Anh, chỉ lớn hơn Diệp Bất Phàm mười lăm tuổi.

Bối cảnh của hắn chắc chắn cực lớn.

Trên người loại người này có sáu phần khả năng nắm giữ bí pháp! "Nếu thành công, Tứ Tượng Hóa Thần có hy vọng rồi." Diệp Bất Phàm nhanh chóng vạch ra đối sách, nheo mắt suy tính kỹ lưỡng các chi tiết.

Nào ngờ, ý tưởng này lại trùng khớp với ý của tông chủ Vô Ưu Tông, gã đó để đối phó với Hồng Y Thiên Quân, cũng muốn giết Tạ Vô Tửu, kéo Tiên Thổ xuống nước. "Diệp lang ngày càng lợi hại." Ngu Tuyền Cơ mắt đẹp như tơ.

Đổi lại là nàng, không thể trong thời gian ngắn như vậy nghĩ ra đối sách.

Đi cứu Liêu Đế, chắc chắn sẽ bị lộ, dù giết được Trường Vân Chân Quân và Tạ Vô Tửu, cũng sẽ dẫn Hồng Y ra tay, từ đó rơi vào cảnh trốn chạy vô tận.

Không cứu, lòng Hoàng Phủ Tang Du sẽ nguội lạnh.

Càng đừng nói đến việc phản tính kế. ...

Ngày hôm sau.

Tin tức bốn cự đầu Minh Huyết, Chu Tước thảm tử ở Nữ Nhi Quốc bùng nổ, Nam Hồng Vực dậy sóng.

Điều khiến họ kinh ngạc không phải là Hóa Thần giết chết bốn cự

đầu, sáu vị thiên cơ sư.

Mà là Thiên Cơ Chân Quân đã ra tay.

Lần đầu tiên họ được chứng kiến mức độ đáng sợ của vị này, sáu vị thiên cơ sư liên thủ cũng không chống lại được chiêm bốc. "Quá ác rồi, vừa gia nhập Trương gia đã tặng cho phe mình một món quà lớn." Các Nguyên Anh của phe Chân Ma, liên minh tán tu đang chiếm ưu thế như bị dội một gáo nước lạnh, toàn thân phát lạnh.

Mà tin tức này đối với Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông, Quỷ Điện, Trương gia lại là một liều thuốc trợ tim, sĩ khí đang sa sút được vực dậy.

Sau đó, thế lực tình báo mới nổi "Huyền Thiên Các" tiết lộ.

Thiên Cơ Chân Quân đã tấn thăng ngũ giai thiên cơ sư.

Nam Hồng Vực sôi trào! "Gã này không muốn sống nữa à?

Gia nhập Trương gia đục nước béo cò thì thôi, sao lại còn làm thật?" "Nếu phe Trương gia thất bại, hắn sẽ là người đầu tiên bị Hồng Y thanh toán!" Lý Thu Thủy nhận được tin tức, da đầu tê dại.

Nếu không có Thiên Cơ Chân Quân tham gia, Hồng Y Thiên Quân sẽ thuận lợi trấn áp Nam Hồng Vực, thiên hạ thái bình.

Nhưng bây giờ, chỉ càng ngày càng loạn!

Trực tiếp biến thành cái cối xay thịt!

Ba ngày sau.

Hồng Y Thiên Quân nổi giận, đích thân dẫn hai mươi vị Nguyên Anh, đột kích "Tượng quốc", đây là yêu quốc do Thiên Tiên Tông và Trương gia cùng nắm giữ, nuôi dưỡng vô số yêu sủng, đủ loại trân cầm dị thú.

Một trong những vùng tài nguyên quan trọng nhất.

Dựa vào đây, các tu sĩ dưới Nguyên Anh của Chân Ma Tông, liên minh tán tu tổn thất cực lớn.

Kết quả là hàng vạn yêu thú bị tàn sát sạch sẽ, máu nhuộm vạn dặm non sông.

Nếu không phải Tử Tiêu Thiên Quân, Tiên Mộng Thiên Quân, Quỷ Điện điện chủ kịp thời đến nơi, liên thủ đẩy lùi Hồng Y, Tượng quốc e rằng đã gà chó không tha.

Sau đó.

Trương Thiên Sư khẩn cấp đến Ngự Long Lâu, mời Diệp Bất Phàm ra tay.

Ngày thứ tư.

Diệp Bất Phàm xuất chinh, Trương Thiên Sư và Thanh Bào Thiên Quân của Thiên Tiên Tông đích thân hộ vệ.

Bên cạnh cự đầu Nguyên Anh không dưới tám vị, Đại tu sĩ hơn hai mươi vị, Nguyên Anh sơ, trung kỳ càng có đến hơn bốn mươi.

Trận thế lớn lao.

Tuyệt đỉnh xưa nay!

Chiến thuyền xuyên qua tầng mây, bay về phía Thiên Liễu Quốc, đó là tiền tuyến xa nhất, chiến trường chính diện.

Trên boong thuyền, nhiều Nguyên Anh nhìn về phía lão giả đang đứng song song với Trương Thiên Sư và Thanh Bào Thiên Quân ở phía trước nhất, ánh mắt khá ghen tị.

Vị trí đứng đại diện cho địa vị.

Có thể đứng ngang hàng với Hóa Thần Thiên Quân, ở Nam Hồng Vực chỉ có một mình Thiên Cơ Chân Quân.

Một con sẻ trắng bay đến, đậu trên lòng bàn tay của Thanh Bào Thiên Quân, đây là một loại truyền âm phù độc đáo, khoảng cách xa, lại có thể phòng người khác nhìn trộm. "Chiến trường chính diện Thiên Liễu Quốc gặp nạn, cự đầu Thanh Mộc dẫn đầu nhiều Nguyên Anh tập kích, mấy vị Nguyên Anh của Vô Ưu Tông và Trương gia bị giết, sườn bên thì tu sĩ Kim Đan lợi dụng hợp kích thuật đánh sập một tòa đại thành, tổn thất bốn nghìn Kim Đan." Không có tin xấu của Thiên Tiên Tông, cũng khiến lòng Thanh Bào Thiên Quân hơi thả lỏng.

Nhưng Trương Thiên Sư thì lại vô cùng đau lòng.

Bồi dưỡng một vị Nguyên Anh, quá khó.

Chiến tranh bắt đầu bao nhiêu năm, chết phần lớn đều là Nguyên Anh của các nước phụ thuộc. "Thiên Cơ Chân Quân có diệu kế gì?" Thanh Bào Thiên Quân hỏi, có ý thăm dò.

Y chỉ nghe qua những lời đồn liên quan, chưa từng tận mắt chứng kiến bản lĩnh chiêm bốc. "Phong vân chiến trường biến hóa quá nhanh, ta cần phải tự mình chỉ huy." Tay trái và phải của Diệp Bất Phàm lần lượt hiện ra đồng tiền và tấm da Thiên Linh Thú, tỏa ra ánh sáng huyền diệu.

Sau khi chiêm bốc, sắc mặt hắn âm trầm, lập tức nói: "Mệnh lệnh chiến thuyền chuyển hướng, vòng qua Liêu quốc đến Thiên Liễu Quốc." "Cái gì?" Một đám Nguyên Anh sau lưng vẻ mặt ngưng trệ.

Trương gia vốn đã cách Thiên Liễu Quốc xa, bây giờ chiến trường thất lợi, đáng lẽ phải đến nơi với tốc độ nhanh nhất, vòng đường sẽ tốn thời gian hơn, nói không chừng còn gặp phiền phức.

Hơn nữa để bảo vệ Thiên Cơ Chân Quân, quá nhiều Nguyên Anh bị kìm chân, gián tiếp dẫn đến tiền tuyến bại lui.

Nhất thời, đều có chút không tình nguyện. "Thiên Cơ đạo hữu, có

phải đã chiêm bốc được gì rồi không?" Thanh Bào Thiên Quân lộ vẻ khác lạ. "Tin ta." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói. "Vòng đường!" Trương Thiên Sư căn bản không nói lời thừa nào, trực tiếp ra lệnh cho tám vị cự đầu toàn lực thúc đẩy chiến thuyền.

Trong đó mạnh nhất, không ai khác ngoài tông chủ Vô Ưu Tông, Đại Phong cự đầu.

Chiến thuyền nhanh chóng quay đầu, phá không bay về phía Liêu quốc.

Nửa ngày sau.

Một hồng y đồng tử nhanh chóng đuổi theo, gương mặt trẻ con nghiêm túc, toát ra uy nghiêm vô thượng.

Bên cạnh là một lão giả huyền phục, hai mắt sâu như vực thẳm. "Chạy mất rồi, thiên cơ ẩn giấu, không biết tung tích, tiểu bối kia quả là có mấy phần bản lĩnh." Lão giả buông tay, dùng bàn cờ vi kỳ thôi diễn, đưa ra kết quả. "Ngươi đúng là phế vật!

Diệp Bất Phàm chiêm bốc không ra, bây giờ một ngũ giai thiên cơ sư cũng chiêm bốc không được?" Hồng Y Thiên Quân chắp tay sau lưng, không vui nói.

Da mặt Mặc Thượng Sư co giật, đường đường là một Luyện Hư, cả ngày bị Hóa Thần mắng là phế vật, quả thực khó mà chịu đựng.

Nhưng lại không có cách nào.

Chương 370

Phân thân này của lão không có năng lực đấu pháp, bản tôn lại không ra được. "Nếu không phải tấm da Thiên Linh Thú của ngươi, nâng trình độ thiên cơ của hắn lên một bậc, làm sao có kết quả này?" Mặc Thượng Sư nói. "Phế vật!" "Ngươi!" "Phế vật!" Hồng Y Thiên Quân trước sau vẫn là hai chữ này, tức đến nỗi Mặc Thượng Sư râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng. "Đi, nếu đã chặn đường thất bại, vậy thì ở chiến trường chính diện giết hắn đi, đỡ cho bản Thiên Quân phiền lòng." Hồng Y Thiên Quân phất tay áo, cưỡi hỏa độn phá không bay đi.

Trên đường, y lạnh lùng nói: "Nếu ở chiến trường ngươi cũng đánh không lại hắn, ngươi có thể mua một khối tiên linh ngọc, đâm đầu vào đó mà chết đi." "Không cần ngươi nói lời châm chọc!

Ở chiến trường chính diện mà đấu không lại hắn, lão phu trực tiếp tự vẫn!" Mặc Thượng Sư lạnh lùng, có một sự tự tin lớn.

Chuyện này liên quan đến thể diện của lão.

Nếu bại bởi một Thiên Cơ Chân Quân quèn, truyền về Tiên Thổ há chẳng phải để đồng đạo cười cho rụng răng? ...

Hai ngày sau.

Khải Linh chiến thuyền lướt qua đế đô Liêu quốc, thần thức của Diệp Bất Phàm tự nhiên tỏa ra, rất nhanh đã cảm nhận được khí tức của Liêu Đế trong hoàng cung đang suy yếu, mất một cánh tay, đang cùng hoàng hậu thương nghị chuyện gì đó. "Gần đây không được liên lạc với con gái, dù cho trẫm có chết." Liêu Đế không còn vẻ oai hùng như trước, trở nên già nua yếu ớt, đột nhiên lông tóc dựng đứng, mạnh mẽ thuấn di ra khỏi tẩm cung, đứng trên bậc thềm nhìn lên

chiến thuyền khổng lồ đang lướt qua trên cao. "Trương Thiên Sư, Thanh Bào Thiên Quân?

Đây…" Lòng Liêu Đế nguội lạnh đi một nửa, nhìn thấy lão giả được hai vị Thiên Quân bảo vệ, vẻ mặt càng thêm tái nhợt: "Còn có… Thiên Cơ Chân Quân!" Ngài và Thiên Cơ Chân Quân không quen, chưa từng tiếp xúc.

Nhưng người này chiêm bốc chết bốn vị cự đầu, danh tiếng như sấm bên tai, đã thay thế con rể của ngài, trở thành tu sĩ nổi bật nhất Nam Hồng Vực. "Liêu quốc chúng ta nằm trong phạm vi thế lực của Chân Ma Tông, nhiều cự đầu và đại tu sĩ như vậy, lẽ nào họ muốn đột kích phúc địa của Chân Ma Tông?" Giọng hoàng hậu hơi run rẩy, tùy tiện lôi ra một vị cự đầu, cũng không phải là thứ mà Liêu quốc bọn họ có thể chống lại. "Thì ra là hoàng đế của Liêu quốc, vẫn chưa chết à?" Trên chiến thuyền, một lão giả áo đen của Vô Ưu Tông cười nham hiểm, thỉnh thị: "Trương Thiên Sư, Thanh Bào Thiên Quân, kẻ này tham gia trận chiến Lôi quốc, khiến Vô Ưu Tông ta tổn thất không nhỏ, xin hãy cho phép vãn bối giết hắn." Người này là Nguyên Anh hậu kỳ, hiệu là Thiên Huyễn Chân Quân.

Mấy vị đồng môn Nguyên Anh bên cạnh cũng không khỏi động lòng.

Bọn họ nhiều người như vậy, trong nháy mắt có thể diệt được Liêu quốc.

Ánh mắt Thanh Bào Thiên Quân hơi lóe lên, đang định đồng ý thì nghe Thiên Cơ Chân Quân lạnh lùng nói: "Đừng nhiều chuyện, người này là nhạc phụ của Diệp Bất Phàm, ngươi giết ông ta, chỉ khiến Diệp Bất Phàm không còn gì phải lo lắng, giữ lại mạng ông ta, tương lai có cơ hội thuận dây tìm dưa, tìm ra tung tích của hắn." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm, bình tĩnh nói: "Huống hồ, bây giờ phải

nhanh chóng đến Thiên Liễu Quốc, lão phu không có thời gian xem ngươi nhảy nhót." Lời lẽ rất không khách sáo, khiến Thiên Huyễn Chân Quân có chút mất mặt.

Lần đầu tiên.

Bị một Nguyên Anh trung kỳ quát mắng như vậy, nhưng địa vị của Thiên Cơ Chân Quân quá cao, hắn chỉ đành liên tục xin lỗi, thuận thế nịnh hót một câu: "Vẫn là Thiên Cơ Chân Quân suy nghĩ chu toàn, Thiên Huyễn vô cùng khâm phục." Thanh Bào Thiên Quân cũng cảm thấy lời của Thiên Cơ Chân Quân có lý.

Giữ lại lão nhạc phụ của Diệp Bất Phàm, nói không chừng ngày nào đó thật sự có thể dụ hắn ra, liền lạnh lùng quát: "Còn không lui xuống!" "Vâng!" Thiên Huyễn Chân Quân cung kính lui xuống.

Các Nguyên Anh xung quanh nhìn nhau, trong lòng khó tránh khỏi bất mãn với Thiên Cơ Chân Quân.

Nhưng rất nhanh, sự bất mãn biến mất. "'Văn Thanh Cổ Trùng' dò xét được, Hồng Y Thiên Quân xuất hiện ở Phong quốc, cũng chính là nơi chúng ta vừa đi qua." Một bóng đen bước lên chiến thuyền, cung kính báo cáo.

Trương Thiên Sư nghe vậy, sắc mặt hơi đổi.

Thiên Huyễn Chân Quân và các Nguyên Anh khác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đồng loạt nhìn về phía Thiên Cơ Chân Quân với vẻ cảm kích. "Lão quỷ này, thật là âm hiểm, chiến trường thất lợi, đây là muốn dụ ngươi qua đó, giữa đường chặn giết." Tông chủ Vô Ưu Tông lau mồ hôi lạnh.

May mà có Thiên Cơ Chân Quân, nếu không bọn họ bây giờ đã bị tiêu diệt rồi.

Trương Thiên Sư và Thanh Bào Thiên Quân liên thủ cũng không

đánh lại Hồng Y.

Giờ khắc này.

Mọi người hoàn toàn hiểu rõ tại sao địa vị của Thiên Cơ Chân Quân lại cao như vậy, tác dụng quá lớn. "Tăng tốc!" Vẻ mặt Diệp Bất Phàm bình thản.

Lệnh được ban ra, tám vị cự đầu và các Nguyên Anh không tiếc sức lực thi hành, liên thủ thúc đẩy chiến thuyền, tốc độ lại tăng lên.

Chiến thuyền như tia chớp, lướt qua bầu trời.

Liêu Đế và hoàng hậu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà ngay tại ngoại thành Liêu đô không xa, trong một tửu lâu, một thanh niên tóc xanh mặc cẩm y đang uống rượu, nhìn chằm chằm chiến thuyền rời đi.

Không thể nói là tuấn tú, dung mạo bình thường, nhưng khí chất phi phàm, phảng phất như công tước của một gia tộc lớn.

Tạ thị Tiên Thổ.

Tạ Vô Tửu! "Bên phía Liêu Đế vẫn chưa có động tĩnh gì sao?" Hắn nhìn về phía một tu sĩ áo đen đội nón lá vừa bước vào.

Người này, chính là thống quân của doanh tuần phòng Liêu quốc, họ Xa, không lâu trước đã bị hắn mua chuộc. "Có chút bất thường, không lâu sau khi Khải Linh chiến thuyền xuất hiện, một thái giám trong hoàng cung biến mất, nhưng rất nhanh lại xuất hiện, ta nghi ngờ đó là Diệp Bất Phàm giả mạo." "Hai vị Hóa Thần có lẽ đã kích động đến hắn, muốn đưa Liêu Đế và hoàng hậu đi, nhưng sau khi chiến thuyền rời đi, lại từ bỏ ý định." Xa thống quân phân tích phán đoán, lộ ra nụ cười: "Chúc mừng Tạ đạo hữu, cuối cùng đã tìm được chân thân của Diệp Bất Phàm." "Ha ha ha!

Đợi ta dùng chí bảo chế phục kẻ này, ngươi chính là công thần của Lam Tiên Tạ thị ta!

Tiếp dẫn ngươi vào Tiên Thổ, không thành vấn đề!" Tạ Vô Tửu đắc ý cười lớn.

Để bắt được cái đuôi của Diệp Bất Phàm, hắn đã tốn nửa năm.

Xa thống soái nghe vậy mừng rỡ.

Phục vụ lâu như vậy, chẳng phải là vì muốn tiến vào Tiên Thổ sao?

Ở Nam Hồng Vực hắn vô vọng Hóa Thần, nhưng tiến vào Tiên Thổ lại có một tia hy vọng.

Nhưng lại có chút lo lắng: "Hồng Y Thiên Quân tìm kiếm mười năm, cũng không chế phục được kẻ này, Tạ đạo hữu…" Chiến lực của Diệp Bất Phàm thực sự quá vô lý.

Vị cự đầu họ Tạ từ Tiên Thổ này dù có nghịch thiên đến đâu, cũng chỉ có nước bị ngược sát. "Bảo vật này của ta đối với Hóa Thần sơ kỳ cũng có uy hiếp nhất định, huống hồ là một Diệp Bất Phàm quèn, chỉ cần khóa chặt được chân thân, hắn chạy không thoát!" Tạ Vô Tửu cười lạnh, vô cùng tự tin.

Ở Tiên Thổ, Hóa Thần và Luyện Hư không có giấy phép, rất khó hạ giới.

Nhưng bảo vật thì có thể.

Phù trận ngũ giai, pháp bảo dùng một lần, hồn đạo độc dược, chú sát bí bảo, Hóa Thần sơ kỳ sơ sẩy một chút cũng phải trúng chiêu, săn bắt Diệp Bất Phàm càng dễ như trở bàn tay.

Dĩ nhiên.

Những thứ này cực kỳ quý giá, nếu không phải hắn xuất thân tôn

quý, địa vị phi phàm, cũng không lấy ra được. "Tốt!

Ta tiếp tục giám thị." Vẻ mặt Xa thống soái hơi thả lỏng.

Có thể chế phục Diệp Bất Phàm là tốt rồi, hắn không muốn bị cái gã có chiến lực biến thái đó truy sát. "Đi đi." "Vâng." Tiễn Xa thống soái rời đi, nụ cười của Tạ Vô Tửu biến mất, lộ ra vẻ giễu cợt: "Ngươi là cái thá gì, mà cũng muốn vào Tiên Thổ?

Đợi xong việc, giết ngươi." Chuyện mượn dao giết người, hắn ở Tiên Thổ cũng làm không ít.

Nội bộ Lam Tiên Tạ thị đấu tranh nghiêm trọng, hắn có thể nổi bật lên được, dựa vào không chỉ là thiên phú, mà còn có cả tâm địa độc ác.

Hắn uống cạn ly rượu, tâm tình khoan khoái. "Diệp Bất Phàm, có thể nhanh chóng tấn thăng lên Nguyên Anh Đại tu sĩ như vậy, ta rất muốn biết trên người ngươi rốt cuộc có bí mật gì." Ánh mắt Tạ Vô Tửu tham lam và khát vọng. ...

Chiến trường Thiên Liễu Quốc.

Đại địa bị nhuộm đỏ máu, khắp nơi là tay chân cụt lủn, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Một thanh niên áo xám dùng độn thổ ló đầu lên, tướng mạo đen nhẻm, bình thường không có gì nổi bật. "Chiến tranh cuối cùng cũng qua rồi." Thanh niên áo xám như một bóng ma, xách túi Càn Khôn đi khắp nơi thu lượm xác chết, đồng thời tế ra một lá Hồn Phiên nhỏ thu thập những tàn hồn vô hình.

Người này.

Chính là chuyên gia nhặt xác.

Nắm giữ Vạn Hồn Phiên, phân thân đầu tiên của Diệp mỗ nhân.

Hồi lâu sau, hơn nửa chiến trường đã được thu dọn xong.

Điều duy nhất khiến phân thân áo xám tiếc nuối là, túi trữ vật, mảnh vỡ pháp bảo các loại đã sớm bị những người nhặt mót của cả hai phe nhặt đi rồi. "Nhưng không sao, có tàn hồn là được." Phân thân áo xám rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng.

Hắn bây giờ chính là một kẻ nhặt đồng nát, đòi xe đạp làm gì?

Chương 371

Sau đó, hắn đến một ngọn núi hoang, đào một cái động phủ chui vào, lấy ra một lá Hồn Phiên đã ố vàng, đen kịt, cổ xưa và rách nát.

Đánh ra pháp quyết, điều khiển một âm hồn cao lớn bên trong bước ra.

Trong động phủ lập tức nổi lên từng trận gió âm, các góc cạnh trên vòm động phủ kết một lớp băng sương.

Âm hồn cao lớn hai mắt đỏ rực, toàn thân tỏa ra hắc khí, khí tức mạnh mẽ vô song, không hề thua kém Nguyên Anh Đại tu sĩ.

Vẻ mặt hắn đờ đẫn, máy móc nhìn về phía phân thân áo xám.

Phân thân áo xám nói: "Huynh đệ, mau mau thôn phệ tàn hồn, lớn mạnh lên, dẫn ta đi ra vẻ, dẫn ta bay." Âm hồn cao lớn tiến lên nắm lấy Vạn Hồn Phiên nhỏ, như trút đậu từ ống tre, nuốt hết tàn hồn vào bụng.

Cùng với việc thôn phệ, khí tức của âm hồn cao lớn càng lúc càng mạnh, đuổi thẳng đến cự đầu Nguyên Anh.

Phân thân áo xám rất hài lòng, khen ngợi: "Không tồi, thu thập thêm vài lần nữa, ngươi gần như có thể tấn thăng lên cấp độ cự đầu Nguyên Anh." Lúc này một hư ảnh lão giả từ trong Hồn Phiên bay ra, phảng phất như một tồn tại từ vạn cổ trước, đầy vẻ tang thương.

Lão trừng mắt nhìn phân thân áo xám: "Tôn Thất, ngươi không giữ chữ tín, đây là lần thứ mấy rồi?

Mỗi lần đều để nó thôn phệ tàn hồn, bản tổ sư chỉ đứng nhìn thôi sao?" Hư ảnh lão giả tu dưỡng cả triệu năm cũng không nhịn được nữa.

Cái thứ chó này thực sự không phải người.

Ban đầu mời gã này giúp mình thoát khốn, ký sinh trên thân, cung cấp cho lão thôn phệ hồn phách.

Lão đã trả giá bằng Tôn Hồn Phiên, thấy hắn là thân thể khôi lỗi, còn giúp hắn tạo ra một thân thể hoàn mỹ, thậm chí còn hiến ra "Thôn Hồn Bí Pháp".

Loại bí pháp này có thể giúp âm hồn trong Hồn Phiên trưởng thành.

Bị liệt vào hàng cấm kỵ trong vạn pháp.

Cũng là nguồn cơn khiến Quỷ quốc, thậm chí là Minh Thổ căm hận Hồn Phiên!

Kết quả sau khi thoát khốn, hai điều trước thì làm được, nhưng một tàn hồn cũng không cho lão. "Hồn Tổ, đừng vội, đợi ta kết Anh thành công." Phân thân áo xám ngáp một cái, căn bản không hề nghĩ đến việc cho gã này thôn phệ tàn hồn.

Lão quỷ này sống cả triệu năm, tự xưng Vạn Cổ Hồn Tổ, trời mới biết lúc còn sống mạnh đến mức nào?

Có khi là Đại Thừa Tiên Quân cũng không chừng.

Nếu để lão lớn mạnh, trở mặt không nhận người, hắn chẳng phải toi đời sao? "Kết Anh, được, bản tổ sư chờ!" Hồn Tổ hít sâu một hơi, bất đắc dĩ đồng ý.

Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, thực sự không có cách nào.

Lão bây giờ chỉ là một âm hồn, mọi thần thông công pháp đều không còn tác dụng, không còn huy hoàng như xưa, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu.

Quan trọng là tiểu tử này quá tinh ranh, không lừa được.

Còn việc thoát ly?

Một khi lão rời khỏi cơ thể của tiểu tử này, không có cực phẩm dương linh căn che đậy, chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Đến lúc đó đám lão già ở địa phủ tuyệt đối sẽ bò ra giết lão. "Có phương án nào để ta kết xuất Ngũ Sắc Nguyên Anh không?" Phân thân áo xám mắt đảo một vòng, hỏi.

Hắn không phải bản tôn, không có hệ thống nghịch chuyển, căn bản không thể kết thành Ngũ Sắc Nguyên Anh.

Hồn Tổ thản nhiên nói: "Không có." Dừng một chút, lão bổ sung: "Nhưng có thể giúp ngươi đoạt xá Ngũ Sắc Nguyên Anh, nghe đồn Sát Lục Ma Quân Diệp Bất Phàm chính là nhân tài đi con đường này, hồn phách của ngươi mạnh mẽ, có thể đoạt xá hắn." "Ách…" Phân thân áo xám ngẩn người, ánh mắt quái dị.

Hắn để không bị lão quỷ này phát hiện, đã dùng đại thần thông cắt đứt nhân quả với bản tôn, tái tạo hồn phách.

Khí tức, tướng mạo hồn phách, các phương diện đều khác với bản tôn, càng không có đặc trưng của phân thân.

Lại còn đổi tên thành – Tôn Thất. "Tiểu bối kia trong vài năm ngắn ngủi đã có thể từ Kim Đan đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ, tạo hóa trên người khó mà tưởng tượng, đặt ở thời thượng cổ, tu sĩ Hợp Thể Cảnh cũng phải động lòng, nghiên cứu một chút." Hồn Tổ còn tưởng Tôn Thất động lòng, ký sinh trên người đối phương, lão đối với chuyện bên ngoài nắm rõ như lòng bàn tay.

Sau đó cười hắc hắc, khéo léo dụ dỗ: "Ngũ Sắc Nguyên Anh theo truyền thuyết là con đường duy nhất không có trở ngại, có thể chứng đắc Chân Tiên đại đạo, trường sinh đấy… chỉ cần ngươi đoạt xá hắn, ngươi liền có thể thành Chân Tiên!" Không ai có thể nói không với hai

chữ "trường sinh". "Làm sao đoạt xá?" Phân thân áo xám nheo mắt: "Nếu ta nhớ không lầm, Trúc Cơ hoàn mỹ, Kim Đan cửu chuyển, Ngũ Sắc Nguyên Anh không thể bị đoạt xá, đoạt xá tất chết." Hồn Tổ không để ý, nói: "Đại đạo năm mươi, độn đi một, vạn pháp đều có kẽ hở, chỉ cần ngươi dùng bí pháp, nuốt thần hồn của hắn, luyện hóa dung hợp, ý thức lại nuốt ý thức của hắn, và chiếm giữ vai trò chủ đạo, ngươi chính là hắn!

Cũng không tính là đoạt xá!" Loại bí pháp này, trong cả đại tu tiên giới người nắm giữ được đếm trên đầu ngón tay.

Nếu ở Tiên Thổ, mấy vị Đại Thừa Tiên Quân mà lão quen biết nắm giữ bí pháp này biết được tin tức về Ngũ Sắc Nguyên Anh.

Tám phần là đã chú ý đến Diệp Bất Phàm rồi.

Chỉ là đang đợi.

Đợi cừu béo rồi mới thịt! "Thì ra là vậy, có thể cho ta biết bí pháp không?" Phân thân áo xám cúi mi mắt, che đi sát khí trong mắt. "Bí pháp?

Tiểu tử, loại pháp nghịch thiên thế này sao có thể tùy tiện truyền thụ?

Phải thêm tiền!" "Cho bản tổ sư hai vạn tàn hồn, ta sẽ truyền thụ cho ngươi." Hồn Tổ thấy đã nắm chắc được kẻ này, không khỏi nở nụ cười.

Đừng nói là một tiểu tu sĩ Kim Đan quèn.

Dù là Đại Thừa Tiên Quân cũng không chống lại được sự cám dỗ này, chỉ cần Tôn Thất làm theo lời lão nói, chính mình sẽ có thể xử lý hắn, thuận thế chiếm được quả thực là Diệp Bất Phàm, thay thế hắn!

Hôi y phân thân thấy vậy, có cảm giác hoang đường.

Hắn cảm thấy mình giống như thằng nhóc trong phim 《Tuyệt Đỉnh Kungfu》, còn Hồn Tổ chính là lão già bán Như Lai Thần Chưởng.

Không cần 999.

Chỉ cần hai vạn.

Nhiệm vụ giải cứu thế giới, bảo vệ hòa bình thế giới giao cho ngươi đó! "Ngươi đang tìm gì vậy?" Hồn Tổ thấy Tôn Thất cúi đầu tìm gì đó.

Hôi y phân thân tìm một lúc rồi nói: "Ta đang tìm viên gạch vừa tay, đập chết lão súc sinh nhà ngươi, lão tử mới là Kim Đan, ngươi bảo ta đi thôn phệ Sát Lục Ma Quân?" Nụ cười trên mặt Hồn Tổ cứng đờ.

Lão im lặng một lúc lâu, khó khăn nói: "Bản tổ sư có thể giúp ngươi thành tựu Tứ Sắc Nguyên Anh, sau này đoạt xá cũng không muộn." "Đại thiện!

Ngày sau giúp ta thôn phệ Sát Lục Ma Quân, đại ca sẽ dắt chú đi làm màu, dắt chú bay cao!" "Tin Thất ca, được vĩnh sinh." Hôi y phân thân mặt lộ vẻ nhiệt huyết, vỗ ngực 'phanh phanh' vang dội.

Trong lòng lại thầm cười lạnh.

Hắn thà tin một con heo, chứ không tin lời ma quỷ của Vạn Cổ Hồn Tổ, cứ vặt lông dê kết anh trước đã.

Không có hệ thống, hắn kết anh quả thực rất tốn sức. "Ha ha ha!

Vậy sau này phải trông cậy vào Tôn tiểu hữu rồi." Hồn Tổ cười lớn, sâu trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

Lão thà tin chó, chứ không tin lời hoang đường của tiểu tử này, cứ lừa hắn thôn phệ Diệp Bất Phàm trước rồi nói.

Một lớn một nhỏ trên mặt đều là vẻ khao khát và mong chờ.

Trong thâm tâm toàn là mưu mô tính toán. "Có Hóa Thần đến!" Hồn Tổ cảm ứng được, lập tức chui vào trong cơ thể hôi y phân thân để ẩn nấp.

Hôi y phân thân thu lại con âm hồn cao lớn, âm thầm vận chuyển bí thuật liễm tức, nhìn về phía xa.

Một lát sau.

Trong tầm mắt xuất hiện một chiếc chiến thuyền đang lao tới với tốc độ cực nhanh. "Là bản tôn." Hôi y phân thân sững sờ.

Ánh mắt hắn không thiện chí, nhưng dù sao cũng là phân thân của bản tôn, nhân quả có thể chặt đứt, nhưng mối liên hệ vô hình thì không thể cắt bỏ. "Vạn Cổ Hồn Tổ là một kẻ khó chơi, sau này quyết không thể có bất kỳ liên hệ nào với bản tôn, thậm chí tiếp cận cũng không được." Hôi y phân thân hạ quyết tâm.

Trong lòng lại có chút không hiểu, người khác xuyên không, tùy thân lão gia gia đều hòa ái dễ gần, vì đệ tử có thể nói là dốc hết tâm huyết.

Còn mình thì sao?

Khó khăn lắm mới đào được một lão gia gia từ trong mộ ra, kết quả là một bụng ý đồ xấu xa.

Lúc nào cũng phải đề phòng tin tức mình là phân thân của Diệp Bất Phàm lọt vào tai Hồn Tổ. ... "Phân thân có chút khác thường." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng đứng, sinh ra cảm ứng.

Chương 372

Nếu như 《Phân Thân Thuật》 không bị hệ thống nghịch chuyển, trăm phần trăm đảm bảo sẽ không phản bội.

Phân thân này chính là người uy hiếp lớn nhất đối với hắn trong tu tiên giới!

Hắn đã sớm tự mình đến Quỷ Quốc một chuyến để tiêu diệt nó rồi! "Sắp tới rồi." Trương thiên sư nhắc nhở. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, thu hồi ánh mắt, trong lòng lại hơi động: "Phân thân mạnh lên không ít, mà gia sản dường như cũng khá phong phú, bây giờ nhặt ve chai cũng kiếm tiền như vậy sao?" Hắn lười quan tâm.

Bất kể là nhặt ve chai, hay bán thân làm trai bao, hay là bán gan bán thận, chỉ cần có thể mạnh lên là được.

Chốc lát sau.

Chiến thuyền đến biên cảnh Thiên Liễu Quốc, trong một pháo đài khổng lồ hùng vĩ.

Tử Tiêu, Thái Huyền, Tiên Mộng, Hồng Hà Thiên Quân đích thân ra ngoài đại điện nghị sự nghênh đón, quy cách trước nay chưa từng có.

Chiến tranh càng kịch liệt.

Địa vị của Thiên Cơ Chân Quân cũng ngày càng cao. "Ôi chao, vãn bối lo sợ, sao dám làm phiền các vị tiền bối hưng sư động chúng như vậy." Chiến thuyền dừng lại, Diệp Bất Phàm đáp xuống trước điện chắp tay, mặt đầy vẻ thụ sủng nhược kinh.

Mấy vị Hóa Thần ở phía trước, sau lưng Nguyên Anh nhiều như chó.

Một nửa đều rất quen thuộc.

Hoặc là khách hàng của tiểu hào Thiên Cơ Chân Quân.

Hoặc là kẻ địch của đại hào Diệp mỗ nhân. "Thiên Cơ Chân Quân xứng đáng." Tử Tiêu Thiên Quân mỉm cười, xoay người mời Diệp Bất Phàm vào điện, ngồi xuống bên chiếc bàn hội nghị khổng lồ.

Vị trí chỉ sau các Hóa Thần Thiên Quân.

Kế đó mới đến lượt các đại cự đầu.

Còn về Đại tu sĩ, Nguyên Anh trung kỳ, sơ kỳ, đám trâu ngựa này ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Trong tứ đại thế lực cũng có Nguyên Anh bất mãn với Thiên Cơ Chân Quân.

Dù sao cũng chỉ là Nguyên Anh trung kỳ.

Xét về chiến lực, trong số đông đảo Nguyên Anh có mặt, đối phương căn bản không có cửa xếp hạng.

Nhưng không ai dám nói ra. "Đây chính là địa vị." Diệp Bất Phàm nhìn lướt qua Thần Du, Bạch Hạc, Trương Tiên Khách, những kẻ thù cũ trong đại điện, trong lòng cảm khái.

Đám người này vẫn luôn tìm kiếm tung tích của mình.

Mà nay.

Chính mình đường hoàng ngồi ở đây, trở thành khách quý của kẻ thù, nắm giữ quyền phát ngôn.

Không biết sau khi biết thân phận của hắn.

Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông những thế lực lớn này có nhảy dựng lên không.

Điều duy nhất không hoàn mỹ là.

Hắn ngồi cạnh Tiên Mộng Thiên Quân, chỉ cách mấy thước.

Nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, một thân bạch y trắng hơn tuyết, tóc xanh buông xõa vai, ngũ quan tinh xảo, phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp đến không chân thực.

Thân hình càng thêm thướt tha, như liễu non trong gió xuân, khí chất thanh nhã thoát tục.

Năm đó vị này được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Nam Hồng Vực, nhan sắc thống trị cả một thời đại.

Hiện tại người có thể sánh được với nàng.

Chỉ có nữ vương Nữ Nhi Quốc trong truyền thuyết.

Diệp Bất Phàm thậm chí có thể ngửi thấy hương thơm trên người đối phương. "Sao vậy?

Thiên Cơ Chân Quân ngồi cạnh ta, dường như không tình nguyện?" Tiên Mộng Thiên Quân cười nhẹ, khiến cả thẳng nam như Tử Tiêu Thiên Quân cũng phải liếc mắt nhìn.

Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, vội vàng chắp tay: "Chỉ là thấy được tiên nhan của Tiên Mộng tiền bối, vãn bối có chút thất thố." Nói xong, hắn khóa chặt mùi hương trên người mình.

Đặc trưng Thái Dương Chi Thể của mình tuyệt đối không thể bại lộ!

Nếu không Dịch Hình Thần Thông, Tạo Súc Thuật đều phế hết. "Được rồi." Thái Huyền Thiên Quân phất tay, nói: "Hiện nay chính diện chiến trường thất lợi, cần một trận đại thắng để cổ vũ sĩ khí, các vị có quyết sách gì không?" Sĩ khí đối với chiến tranh rất quan trọng, nếu không trên dưới đều sẽ không liều mạng, chỉ nghĩ đến việc chạy trốn. "Ta cho rằng, Chân Ma Tông có Hồng Y trấn giữ, không thể công phá, chỉ có Tán Tu Liên Minh là điểm yếu, mấy vị lão tổ có thể

tìm thời cơ tốt, ám sát minh chủ của họ, Tán Tu Liên Minh tất nhiên sẽ giải thể, tương đương với việc chặt đứt một cánh tay của Hồng Y." Thiên Tiên Tông chủ đề xuất kiến nghị, vừa nói xong đông đảo Nguyên Anh đều gật đầu phụ họa.

Hồng Y chính là một ngọn núi, không ai dời nổi. "Minh chủ Tán Tu là Hóa Thần hậu kỳ, không dễ đối phó như vậy." Vô Ưu Tông chủ lắc đầu.

Trương gia tộc trưởng giọng điệu nhàn nhạt: "Vô Ưu Tông chủ có cao kiến gì?

Xin rửa tai lắng nghe." "Mấy vị lão tổ liên thủ hợp kích Hồng Y Thiên Quân, hắn là mấu chốt của cuộc chiến, hắn không bị trọng thương, phe ta vĩnh viễn không thể thắng lợi." Vô Ưu Tông chủ liếc nhìn ông ta một cái, cười lạnh nói.

Trọng thương đã là cực hạn rồi, giết chết, căn bản không thể nào.

Nhất thời, tiếng thảo luận nổi lên bốn phía, các loại kiến nghị đều có.

Quỷ Điện Thái Tuế Thần nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Thiên Cơ Chân Quân có ý kiến gì không?" Toàn trường im lặng, đồng loạt nhìn sang. "Ám sát minh chủ Tán Tu thì thôi đi, người này giảo hoạt đa đoan, từ khi chiến tranh bắt đầu đến giờ chưa từng động thủ, mấy vị Thiên Quân e là không giết được hắn." Diệp Bất Phàm đáp lại, con trai là Thi Đế đã âm hiểm giảo trá, làm cha thì có thể kém đi đâu được?

Còn khó giết hơn.

Minh chủ Tán Tu xếp hạng đệ nhất. "Sáu vị Thiên Quân dẫn dắt toàn bộ Nguyên Anh tử chiến với Chân Ma Tông, Thái Tuế tiền bối đề phòng Tán Tu Liên Minh là được." "Chiến tranh toàn diện, liên lụy quá rộng, Mặc Thượng Sư bói toán không được mấy lần sẽ bị phản phệ

mà chết, giảm thiểu uy hiếp của hắn đến mức thấp nhất." Diệp Bất Phàm nói thẳng.

Hắn muốn lợi dụng cuộc chiến này, đánh tàn Hồng Y Thiên Quân và Mặc Thượng Sư, nhân cơ hội lấy được bí pháp mở khóa "Ma Long Ngọc Tỷ".

Đây là mấu chốt để hắn tấn thăng Hóa Thần.

Thứ hai là xử lý Tạ Vô Tửu, lấy được Tứ Tượng Hóa Thần bí pháp.

Ngoài ra.

Còn một điểm nữa.

Tiêu hao thực lực cấp bá chủ của Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, chuẩn bị trước cho Nguyệt Cung.

Bởi vì con thỏ năm đó ra tay, dẫn đến Nguyệt Cung hạ xuống, ngày càng thấp.

Không đến mười năm là có thể tiến vào.

Hắn không muốn sau khi vào trong phải đối mặt với một đám đông nghìn nghịt Nguyên Anh cự đầu.

Hắn là người, không phải thần, giết đến kiệt sức cũng không giết hết được.

Lời này vừa nói ra, bốn phía đều kinh ngạc.

Thực sự không ngờ Thiên Cơ Chân Quân lại cấp tiến như vậy. "Có phải quá mạo hiểm rồi không?" Thái Huyền Thiên Quân vẻ mặt không vui nói: "Thiên Cơ Chân Quân, lần này là để ngươi đến dốc toàn lực xoay chuyển chiến cục, không phải trò đùa!" Chúng tu sĩ cũng đồng loạt nhíu mày, hảo cảm giảm mạnh.

Toàn bộ tu sĩ xông lên.

Một chút không cẩn thận là toi đời.

Không nguy hiểm đến tính mạng, bọn họ tôn kính Thiên Cơ Chân Quân.

Nhưng liên quan đến cái mạng nhỏ, nói trở mặt là trở mặt. "Đây là cơ hội duy nhất, nếu không sẽ bị Hồng Y Thiên Quân lần lượt đánh tan, không còn khả năng xoay chuyển." Diệp Bất Phàm đã sớm có đối sách, bình tĩnh nói: "Thái Huyền tiền bối nếu có chủ ý, vãn bối sẽ nghe theo ngài." Hắn không có cảm tình tốt với lão già này.

Lần trước ở bí cảnh chính là người này ra tay làm hắn bị thương.

Tốt nhất là chết trong trận đại chiến này.

Thái Huyền Thiên Quân sắc mặt hơi trầm xuống, đang định phát tác, nhưng nghĩ đến Thiên Cơ Chân Quân là Thiên Cơ Sư ngũ giai duy nhất, không thể không đè nén lửa giận.

Im lặng hồi lâu.

Chương 373

Thái Tuế Thần suy nghĩ rồi nói: "Có thể thử một lần, sự việc đến nước này cũng không có phương pháp nào khác." Rồi lạnh lùng nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Nhưng, nếu xảy ra vấn đề, Thiên Cơ Chân Quân phải chịu trách nhiệm." "Nếu không có vấn đề thì sao?" Diệp Bất Phàm sắc mặt không đổi, trong lòng lại cảm thán.

Địa vị hiện tại rất cao, nhưng lại quá hư phù, nếu có tu vi Hóa Thần, đám người này ai dám bắt hắn chịu trách nhiệm? "Ngươi muốn cái gì?" Tử Tiêu Thiên Quân thẳng tính nói.

Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Mục đích hắn đến đây, chẳng phải là để kiếm chác sao?

Hiện nay chín thành chín linh dược quý giá ở Nam Hồng Vực đều nằm trong tay các thế lực cấp bá chủ, huống chi là "Thần Tiên Hoàn" loại cần linh dược đặc định này.

Muốn sản xuất hàng loạt, ăn như ăn đậu, chút ít của Trương gia còn xa mới đủ. "Vãn bối cả đời này phần lớn tinh lực đều đặt vào đạo bói toán, trì hoãn tu vi, cần dược liệu." Diệp Bất Phàm cân nhắc nói: "Ta thực lực thấp kém, càng cần thần thông bảo mệnh, chỉ cần có thể bảo mệnh, cho dù tác dụng phụ lớn một chút cũng không sao." Hắn lấy ra một miếng ngọc giản, trên đó là danh sách dược liệu.

Nếu có được toàn bộ, trước khi lên Hóa Thần hắn không cần phải lo lắng nữa, mấy năm là có thể đột phá lên Nguyên Anh cự đầu.

Vừa vặn.

Tiến vào Nguyệt Cung thành tựu Hóa Thần.

Tử Tiêu Thiên Quân thần thức lướt qua, lập tức hít một hơi khí

lạnh: "Vạn năm Linh Ngọc Quả, Kỳ Liên Hoa...

Ngươi muốn nhiều như vậy?

Cho dù mời Luyện Đan Sư tứ giai đỉnh cấp luyện chế, cũng phải luyện bốn năm năm." Thanh Bào Thiên Quân cũng kinh ngạc: "Ngươi tưởng là đi mua rau à?

Thiên Tiên Tông ta tích lũy bao nhiêu năm cũng không lấy ra được." Thế lực bá chủ gia nghiệp lớn, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Mấy chục trưởng lão Nguyên Anh đang chờ được nuôi. "Chỉ là vì tương lai, chuẩn bị trước mà thôi." Diệp Bất Phàm nhún vai, tùy ý nói: "Nếu không muốn, vậy thì thôi, ta là khách khanh của Trương gia, chỉ bói toán cho Trương gia." Còn muốn hắn góp sức.

Lại không muốn xuất huyết.

Làm gì có chuyện tốt như vậy? "Được, mấy nhà chúng ta góp lại, cũng gần đủ." Giọng nói của Tiên Mộng Thiên Quân như châu lớn châu nhỏ rơi trên mâm ngọc, trong trẻo dễ nghe.

Nàng dừng một chút, nói: "Về phần thần thông, cũng có thể hiểu được, ta có một môn thần thông bảo mệnh, ngàn năm trước lấy được từ di tích Huyễn Hải, có thể khiến tốc độ của ngươi sánh ngang Hóa Thần sơ kỳ, nhưng tác dụng phụ có chút lớn, cực độ tiêu hao thọ mệnh, ngươi đã gần đất xa trời, e là dùng không được hai lần." Diệp Bất Phàm nhíu mày, trong lòng lại mừng rỡ.

Tốt.

Hắn chính là thích loại có tác dụng phụ lớn. 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 tự sáng tạo chỉ là nhân khí pháp, tốc độ đã đến giới hạn.

Nói xong, đưa cho Diệp Bất Phàm một miếng ngọc giản.

Hắn nhận lấy, bên trong hiện ra thần thông. 【Tế Mệnh Đại Độn ·

Địa Sát Cấm Kỵ Pháp: Lấy sinh cơ làm nguồn, đạt được độn tốc vô thượng, cần phải trả giá bằng thọ mệnh.】【Phụ diện nghịch chuyển: Lấy sinh cơ làm nguồn, đạt được độn tốc vô thượng, cần nhận được thọ mệnh.】 Diệp Bất Phàm trong lòng nóng rực, mặt không đổi sắc, than thở: "Thôi vậy, có còn hơn không." Tiên Mộng Thiên Quân khẽ cười.

Môn thần thông này, nàng đã tu luyện qua, nhưng chưa từng thi triển.

Còn về thần thông truyền thừa của Thiên Tiên Tông, cho dù tông môn bị diệt, cũng không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không tiên thổ đứng sau lưng chắc chắn sẽ thanh toán. "Bản tọa ở đây cũng có, chỉ xem ngươi có dám luyện không, đưa cho ngươi trước coi như báo đáp việc ngươi góp sức." Thái Huyền Thiên Quân nhàn nhạt nói, tiện tay ném cho Diệp Bất Phàm một quyển cổ tịch: "Đây là Kỳ Môn Thiên Sát, có thể tạm thời đạt được sức mạnh, nâng cao thực lực……" "Thần thông tấn công ta không có, nhưng có thể cho ngươi một môn Thiên Cơ Thuật, Chiêm Tinh Chi Pháp, có thể tu luyện đến lục giai." "Môn thần thông phòng ngự này, là lấy được từ thần thông yêu tộc do thượng cổ Huyền Vũ nhất tộc để lại, nhân tộc không thể luyện, nhưng có thể dùng để tham khảo." "..." Trong nháy mắt, trước mặt Diệp Bất Phàm có thêm mấy chục môn thần thông.

Những thứ này không ít đều là cấp bậc Địa Sát, nhưng đối với bọn họ mà nói, tác dụng phụ quá lớn, tỷ lệ hiệu suất giá cả thực sự không ra sao, thà tặng đi làm phí lao vụ còn hơn.

Mà Diệp Bất Phàm thu hết tất cả thần thông, rất hài lòng.

Bí cảnh Bạch Trú thu hoạch được đều là Nguyên Anh, có thần thông cũng là nhân khí pháp, Địa Sát pháp rất ít.

Hóa Thần thì khác.

Mỗi người đều là nhân vật cấp lão tổ, nhân khí pháp đều không thèm lấy ra.

Thứ mà Diệp Bất Phàm coi trọng nhất, là thần thông yêu tộc, có thể ngưng tụ ra thứ giống như mai rùa, lực phòng ngự bùng nổ.

Còn về việc không thể tu luyện?

Dịch Hình Thần Thông của hắn khi mới sơ thành, biến thành Chu Tước cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần có được một giọt tinh huyết của Huyền Vũ, hoàn toàn có thể thi triển ra. "Dược liệu ngươi cần, sau khi thành công sẽ đưa cho ngươi." Ánh mắt Thái Huyền Thiên Quân lộ vẻ giảo hoạt: "Bản thiên quân cần thời gian thu thập." Tử Tiêu và những người khác cũng có ý này. "Được." Diệp Bất Phàm nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý.

Sau đó thương nghị chi tiết về cuộc chiến.

Nửa tháng sau.

Sáu vị Hóa Thần, hơn một trăm vị Nguyên Anh tràn ra khỏi pháo đài, tiến vào địa giới Thiên Liễu Quốc.

Phía sau tu sĩ Kim Đan, Trúc Cơ dày đặc, trong đó còn xen lẫn Trận Pháp Sư, Cấm Chú Sư, Y Sư, Luyện Đan Sư các loại tu sĩ phụ trợ.

Số lượng lên tới một trăm triệu, hội tụ tinh anh của hơn nửa Nam Hồng Vực.

Nhìn từ xa, giống như biển cả mênh mông, khí thế kinh thiên.

Mà Diệp Bất Phàm, ở trung tâm của các Nguyên Anh, được bảo vệ kín như bưng.

Chẳng mấy chốc.

Tin tức truyền đến phe cánh của Chân Ma Tông. "Bọn họ thật sự

điên rồi!" Trong đại điện nghị sự, Thanh Mộc cự đầu đập bàn đứng dậy, sắc mặt tái mét.

Các cuộc chiến trước đây, đều là vừa thăm dò vừa đánh, tu sĩ tham gia không khoa trương như vậy.

Bây giờ đối phương dốc toàn bộ lực lượng, cho dù có thể thắng, Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Minh chủ Tán Tu nhíu mày: "Đây là muốn một trận định thắng bại, bọn họ bị Hồng Y đạo hữu bức ép quá rồi." "Là chủ ý của tiểu bối Thiên Cơ." Mặc Thượng Sư lạnh nhạt nói, bắt đầu dùng bàn cờ bói toán: "Thiên cơ hỗn loạn, đã bị tiểu tử kia che đậy rồi, muốn tiếp tục bói toán, phân thân này của bản thiên tôn không giữ được." Điều này không khác gì bói toán cho cả nửa Nam Hồng Vực.

Bản tôn đích thân tới cũng sẽ bị cản trở lớn.

Lão trầm ngâm nói: "Ta cần phải đích thân đến chiến trường, mới có thể bói toán ra nhiều thứ hơn." "Được!" Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng hét lên, sát ý ngút trời: "Nếu bọn họ muốn liều mạng, vậy bản thiên quân xin phụng bồi!

Vừa hay, lãng phí nhiều năm như vậy, cũng nên kết thúc rồi." Cả hai bên đều đã lãng phí quá nhiều thời gian trong chiến tranh.

Dẫn đến bây giờ lão cũng không có thời gian để tìm kiếm tiểu vương bát đản Diệp Bất Phàm kia. ... "Vâng!" Thanh Mộc cự đầu lĩnh mệnh lui xuống, nhanh chóng tập kết tu sĩ của Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh.

Trong nháy mắt, ngưng tụ được mười triệu người, mênh mông cuồn cuộn tiến vào phúc địa Thiên Liễu Quốc.

Mặc dù về số lượng kém xa phe cánh của Vô Ưu Tông.

Nhưng bất luận là Nguyên Anh hay Kim Đan, trên mặt đều là

chiến ý, không hề sợ hãi.

Nhìn về phía Hồng Y Thiên Quân đi đầu với dáng vẻ long hành hổ bộ, ánh mắt vừa sùng kính vừa cuồng nhiệt.

Những trận đại thắng liên tiếp khiến lòng tin của họ tăng vọt.

Chỉ cần có Thiên Quân.

Vẫn có thể thắng! ...

Nhìn từ trên cao xuống, hai quân lấy Thiên Liễu Quốc làm ranh giới, như sóng triều nhanh chóng hội tụ.

Chẳng mấy chốc, đã cách nhau chưa đầy trăm dặm.

Khoảng cách này đối với tu sĩ, chỉ là một lần xung kích mà thôi. "Hồng Y!

Có dám một trận không!" Tử Tiêu Thiên Quân tóc đen bay múa, đứng giữa hư không, kiếm ý hóa thần, hình thành vạn trượng lôi long quấn quanh thân, kinh thiên động địa, hướng về vô số tu sĩ Chân Ma Tông phát ra tiếng gầm của nộ long.

Hàng triệu tu sĩ run rẩy, ánh mắt kinh hãi.

Tử Tiêu đã đại thành cả hai đạo kiếm và lôi, năng lực phá phòng ngự ở Nam Hồng Vực có thể xếp hạng nhất. "Trước đây chúng ta chưa từng liên thủ, hôm nay cũng coi như là một thịnh thế chưa từng có." Tiên Mộng Thiên Quân bàn tay thon thả nâng lên bình ngọc tịnh, tiên khí lượn lờ, tựa tiên nữ hạ phàm, như mộng như ảo, không chút khói lửa trần gian.

Thái Huyền, Hồng Hà Thiên Quân tiến lên, người trước nắm giữ một quyển kinh văn hư vô, trên đó khắc bốn chữ —— Vô Ưu Tiên Kinh.

Người sau lưng có một vầng thái dương chiếu rọi, tựa mặt trời

lặn phía tây, hồng hà vạn đạo.

Chương 374

"Lão hữu, kiếp này ngươi và ta e là không thể đánh cờ nữa rồi." Thanh Bào Thiên Quân than thở, một hư ảnh thần mộc xanh biếc bao phủ lấy lão, tán cây che trời lấp đất.

Trương Thiên Sư không nói một lời, tay không tấc sắt, bước về phía trước, sau lưng lôi vân, đại phong, thanh liên các loại dị tượng bốc lên.

Đây là biểu hiện của việc các loại thần thông đều đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Trong số các Hóa Thần, tư chất tu luyện của ông ta có lẽ không bằng, nhưng ngộ tính lại là mạnh nhất!

Hầu như mỗi một vị Hóa Thần, đều đã tu luyện thần thông đạo pháp sở trường của mình đến cực hạn.

Nếu không phải tu tiên giới này linh khí mỏng manh, bị trời đất hạn chế.

Thành tựu Luyện Hư Thiên Tôn cũng không phải là không thể. "Thái Tuế Thần đâu?

Chỉ bằng mấy người các ngươi, vẫn chưa đủ!" Một mình địch sáu, vẫn có niềm tin vô địch, hai vai Hồng Y Thiên Quân hiện lên hai màu thiên hỏa đỏ và lam, linh khí trên vạn dặm không trung đều đang bốc cháy, hình thành biển lửa hừng hực.

Sáu vị Tử Tiêu không trả lời, vẻ mặt ngưng trọng, cố thủ pháp lực và thần hồn, để tránh bị Quân, Dân lưỡng hỏa thiêu chết. "Còn có Thiên Cơ Chân Quân, bản thiên quân thật hối hận, đáng lẽ lúc ở Phiêu Tuyết Thành nên tìm được ngươi, giết ngươi đi." Ánh mắt Hồng Y

Thiên Quân sắc bén, nhìn về phía lão giả tóc trắng phía trước vô số Nguyên Anh.

Lão đã đích thân đến Phiêu Tuyết Thành chiêu mộ, kết quả là công cốc.

Từ đó dẫn đến không lâu trước đó bốn vị cự đầu, sáu vị Thiên Cơ Sư chết ở Nữ Nhi Quốc. "Đây chính là Thiên Cơ Chân Quân?

Quả nhiên là... già." Chúng tu sĩ của Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh đồng loạt nhìn sang, sau đó lại thất vọng.

Không có vẻ tiên phong đạo cốt như Lão Quốc Sư, cũng không kinh diễm tuyệt luân như Thiên Cơ Nữ Đế, chỉ là một lão già rất bình thường, thậm chí nhìn qua cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa. "Người này... thiên cơ khó lường, không thể đoán được, giống như một người không tồn tại." Mặc Thượng Sư tay cầm bàn cờ, ánh mắt bắn ra huyền quang.

Lão cũng không ngạc nhiên, trên thế giới có quá nhiều tồn tại mà lão không thể bói toán được, chỉ riêng ở Nam Hồng Vực đã có Ngọc Quốc, Tiểu Nhân Quốc, Tuyết Nhân Cốc, v.v.

Đừng nói là lão, Thiên Cơ Sư thất giai cũng không bói ra được. "Hắn từng là khí tử Lý Nhĩ của Lý gia, biến mất mấy trăm năm mới xuất hiện, tám phần là đã nhận được truyền thừa của Thiên Cơ Sư thượng cổ, trên người có thiên cơ kỳ vật lục giai, thậm chí thất giai che đậy bản thân." Lý Thu Thủy ánh mắt phức tạp, bất đắc dĩ nói. "Hồng Y tiền bối, vãn bối chỉ là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, người già rồi, cũng phải kiếm chút tiền dưỡng lão cho mình." Diệp Bất Phàm tóc trắng bay bay, đi đến một khoảng hư không, khoanh chân ngồi xuống, quanh thân quấn quanh mấy chục loại thiên cơ kỳ vật, làm không gian bị bóp méo.

Hồng Y Thiên Quân nhìn thấy da Thiên Linh Thú của mình trong

đống kỳ vật đó, sắc mặt tái mét, nói: "Tiền dưỡng lão, bản thiên quân phát không nổi sao?

Hay là ngươi nhìn trúng hai nữ nhân Tiên Mộng và Hồng Hà, muốn liều một phen?" "Đường đường là Hồng Y, dùng kế ly gián hạ tác này, có phải quá mất giá không?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, hai tay đánh ra ấn quyết, bắt đầu bói toán.

Trước mặt hiện ra vô số sợi tơ nhân quả, Diệp Bất Phàm khảy vào sợi tơ thô nhất trong số đó, nhìn trộm tử môn của Hồng Y Thiên Quân.

Mặc Thượng Sư thấy vậy ánh mắt ngưng lại, nhanh chóng gảy bàn cờ trong tay, hai luồng thiên cơ va chạm, ở giữa lóe lên vô số dị tượng, tiên sơn, thiên quy, thanh phượng, thiên hoàng, tiên đình, v.v., giống như một màn hình lớn đang nhấp nháy.

Diệp Bất Phàm thân thể hơi lảo đảo, rơi vào thế hạ phong.

Thiên cơ bác dịch, đấu chính là khí vận, tuổi thọ, và sức ảnh hưởng đối với người và sự vật xung quanh.

Hắn chỉ là ngũ giai, kém xa Mặc Thượng Sư.

Nhưng mà... "Tên này sao không bị thiên khiển vậy?" Mặc Thượng Sư mày nhíu chặt, Lão Quốc Sư đến đây cũng phải bị phản phệ tại chỗ, thiên khiển giáng lâm, từ đó nổ tan xác.

Nhưng tên này lại chẳng có chuyện gì.

Chưa từng thấy người nào tà môn như vậy. "Lão già, cái phân thân rách nát của ngươi, còn có thể chống đỡ được bao nhiêu lần thiên cơ chiêm bói?" Diệp Bất Phàm không địch lại, nhưng trên mặt lại là nụ cười rạng rỡ.

Chỉ cần không phải là nghiền ép, tiêu hao lâu dài, đối phương sớm muộn cũng bị hắn bào mòn đến chết. ... "Thiên Cơ Chân Quân, hôm nay ngươi không sống được!" "Vù!" Hồng Y Thiên Quân nhận thấy

có điều không ổn, bất ngờ búng ngón tay, một đốm lửa xẹt qua hư không.

Tốc độ của nó còn nhanh hơn tia chớp mấy chục lần, trên đường không ngừng lớn lên, cuối cùng giống như một vầng mặt trời rực rỡ, hơi nóng hừng hực khiến vô số tu sĩ phía dưới pháp lực sôi trào, mơ hồ có dấu hiệu bốc cháy.

Dân hỏa!

Vô Ưu Tông chủ, Thiên Tiên Tông chủ, Trương tộc trưởng và những người khác sắc mặt hơi biến, vội vàng tế ra pháp bảo thuộc tính thủy, áp chế sự dị động của pháp lực. "Rắc!" Tử Tiêu Thiên Quân tế ra một đạo lôi đình màu tím hung hăng cắm vào mặt trời, lôi đình và hỏa diễm giao thoa, không ngừng tiêu hao lẫn nhau.

Hỏa diễm ngày càng thịnh, dần dần chiếm thế thượng phong. "Thiên Thủy Pháp!" Trương Thiên Sư hai tay bấm quyết, há miệng phun ra dòng nước cực âm như thác đổ, xối lên mặt trời, mất một lúc lâu mới dập tắt được nó. "Một Hóa Thần đại viên mãn, ra tay với một tiểu bối Nguyên Anh, cũng không thấy mất mặt sao?" Tử Tiêu Thiên Quân hừ lạnh, người và kiếm hợp nhất, nhanh như tia chớp chém về phía Hồng Y, "Vong Ngã!" Thái Huyền Thiên Quân lật động Vô Ưu Kinh Văn, hai mắt lộ vẻ mờ mịt, tựa như đã quên đi sự tồn tại của chính mình, cả người trở nên thuần túy, rơi vào trạng thái đặc thù.

Nếu phải hình dung, đó chính là tiến vào trạng thái tương tự như 'tâm lưu', pháp lực, thần thông, ngộ tính, thậm chí cả kinh nghiệm đấu pháp đều sẽ đạt đến một mức độ khủng khiếp.

Hiệu quả tăng phúc tương tự như 《Đăng Sao》, nhưng toàn diện hơn Đăng Sao. "Đại Mộng...

Pháp Tướng!" Lão hai mắt vô thần, hai tay vô thức bấm quyết, một đạo pháp tướng thông thiên bao bọc thân thể, đội trời đạp đất,

một quyền đấm về phía Hồng Y Thiên Quân.

Uy thế lớn đến mức, mạnh hơn rất nhiều lần so với khi Diệp Bất Phàm thi triển. "Tiên Huyễn Đại Mộng." Tiên Mộng phất tay áo, tiên khí trong bình ngọc tịnh phun ra, lấy tiên khí làm thân, lấy đại mộng làm gốc, tạo thành một con thần hoàng vạn trượng, lao xuống.

Hồng Hà, Trương Thiên Sư, Thanh Bào Thiên Quân đồng loạt ra tay, gần như trong nháy mắt đã giao chiến với Hồng Y Thiên Quân.

Các loại pháp bảo thần thông, tốc độ nhanh đến mức Nguyên Anh cũng khó lòng bắt kịp.

Giống như mấy đạo lưu quang trên không trung không ngừng va chạm, bùng nổ những đợt sóng pháp lực kinh khủng. "Giết!" Thanh Mộc cự đầu của Chân Ma Tông, Thanh Long cự đầu của Tán Tu Liên Minh dẫn đầu các Nguyên Anh hung hăng lao về phía phe cánh Vô Ưu Tông.

Vô Ưu, Thiên Tiên Tông chủ và các thủ lĩnh khác cũng không chịu yếu thế.

Hai bên chớp mắt giao chiến, đại địa sụp đổ, sóng pháp lực như sóng biển từng đợt từng đợt khuếch tán ra ngoài.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh, tùy ý liếc nhìn một góc chiến trường, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm.

Cá.

Đến rồi.

Biên giới Thiên Liễu Quốc.

Tạ Vô Tửu ẩn nấp trong hư không, dùng khóe mắt nhìn trộm một trung niên bình thường ở rìa chiến trường.

Ở Liêu Quốc, Xa Thống Quân suýt chút nữa đã mất dấu Diệp Bất

Phàm, bất đắc dĩ phải đích thân truy đuổi, thế là đến Thiên Liễu Quốc này. "Đây là định nhân lúc hỗn loạn xử lý cái phân thân kia của hắn?" Tạ Vô Tửu thầm cười lạnh, mắt lộ sát cơ.

Hắn đã điều tra lịch sử của Diệp Bất Phàm, cái phân thân gây náo loạn cả thành ở Quỷ Quốc kia hắn nắm rõ trong lòng bàn tay, theo lẽ thường, phân thân của hắn đã mất khống chế, độc lập quá lâu rồi.

Tình huống bình thường, phân thân phải được kiểm tra và tăng cường khống chế sau mỗi khoảng thời gian nhất định.

Thời thượng cổ, ví dụ về phân thân thay thế bản tôn thực sự quá nhiều. "Người này quả thật tâm trí hơn người, chọn lúc đại chiến để xử lý phân thân, cho dù bị bại lộ, Hồng Y và Thái Huyền Thiên Quân mấy vị này cũng không có thời gian để ý đến hắn." Xa Thống Quân đứng bên cạnh, tặc lưỡi nói.

Thời cơ vô cùng tinh diệu.

Sống được lâu như vậy không phải là không có nguyên nhân.

Rồi hắn mím môi, ánh mắt hiện lên một tia nóng rực nói: "Bây giờ có động thủ không?

Nếu có được bảo vật trên người hắn, Tạ đạo hữu e là sẽ một bước lên trời." "Không vội, người này giảo hoạt đa đoan, ai biết được chúng ta truy tung có phải cũng là phân thân không?" Tạ Vô Tửu mắt sáng như sao, tự tin nói: "Đợi hắn xử lý phân thân Quỷ Quốc, xác định thân phận rồi mới động thủ!

Chỉ cần là chân thân, hắn không chạy thoát được." "Tạ đạo hữu anh minh." "Ha ha, thật sự tưởng ta là đám thiên kiêu ngốc nghếch kia sao?" Tạ Vô Tửu dâng lên sự tự tin mạnh mẽ, khinh thường nói.

Bất chợt, ánh mắt hắn ngưng lại, tinh thần phấn chấn: "Cuối cùng cũng động thủ rồi." Trong chiến trường, trung niên bình thường nhanh

chóng đi về một hướng, chỉ trong vài hơi thở đã vượt qua nửa chiến trường, căn bản không ai đuổi kịp.

Điều này khiến Tạ Vô Tửu mừng như điên, càng thêm chắc chắn đây chính là chân thân của Diệp Bất Phàm!

Phân thân làm sao có thể có tốc độ của cự đầu? "Hử?" Dưới lòng đất một ngọn núi hoang, hôi y phân thân nhíu mày, lật ra hồn phiên, thúc giục một con âm hồn khổng lồ bước ra.

Âm hồn vác hắn nhanh chóng lướt ra khỏi núi hoang, đứng trên sườn núi nhìn trung niên bình thường đang lao tới với tốc độ cực nhanh.

Chương 375

Nghìn dặm.

Trăm dặm.

Năm mươi dặm.

Tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp. "Đây là ai?

Ngươi chọc giận Nguyên Anh cự đầu à?" Trong cơ thể truyền ra giọng nói kinh ngạc của Vạn Cổ Hồn Tổ.

Sóng pháp lực của đối phương rất không ổn định, lúc thì hậu kỳ, lúc thì đại viên mãn.

Hôi y phân thân nheo mắt, ánh mắt lóe lên, bình tĩnh nói: "Kẻ thù năm xưa thôi, lúc đó đại ca còn chưa đào ngươi từ trong mộ ra." "Mau đi!" Vạn Cổ Hồn Tổ nói thẳng, không muốn gây thêm chuyện.

Hôi y phân thân không trả lời, đáy mắt lóe lên vẻ kinh nghi, trầm ngâm nói: "Đi không được nữa rồi, ta phong ấn ngươi trước, tránh để lúc đại chiến bị Hồng Y phát hiện sự tồn tại của ngươi." "Được." Hồn Tổ bất đắc dĩ.

Đợi sau khi phong ấn, một giọng nói truyền âm vừa vặn lọt vào tai. "Thì ra là vậy, bản tôn diễn hay thật!" Hôi y phân thân cạn lời, sau đó gầm lên giận dữ: "Bản tôn!

Ngươi đừng khi người quá đáng!" Nói xong, nhanh chóng lấy ra một đống xác vụn, chất thành núi.

Âm hồn cao lớn bước vào núi xác, vô số khối thi thể lúc nhúc, bao phủ lên nó, tạo thành một thân xác thịt ngàn trượng, chỉ riêng vị trí trái tim là thiếu một mảnh.

Hôi y phân thân hai tay bấm quyết, thân ảnh chìm vào trái tim, vừa vặn lấp đầy.

Từ đó.

Khống chế âm hồn cao lớn! "Gầm!" Khí thế của âm hồn tăng vọt một đoạn, không hề yếu hơn Nguyên Anh cự đầu, vung nắm đấm khổng lồ hung hăng đập về phía trung niên bình thường đang lao tới. "Định!" Trung niên bình thường khẽ quát, thế đi của âm hồn đột ngột dừng lại. "Vút!" Mười hai thanh Chân Ma Kiếm bay ra, hợp thành một thanh cự kiếm, xuyên thủng bụng âm hồn, xác vụn bay tứ tung. "Mẹ kiếp, A Trân, ngươi chơi thật à?!" Hôi y phân thân đứng trong lồng ngực âm hồn, đau lòng đến nhỏ máu.

Hắn nhặt ve chai mấy năm trời mới lắp ráp được con Âm Thi Khôi này, kết quả một chiêu đã bị chém mất một mảng lớn. "Ông!" Đúng lúc này, một luồng uy hiếp cực hạn ập đến, hôi y phân thân nhìn sang, sắc mặt kịch biến.

Trung niên bình thường tay cầm Hậu Nghệ Cung, kim quang vạn đạo, từ từ kéo ra. "A Trân, tao có phải là phân thân của mày không hả?

Chết tiệt!" Hôi y phân thân chửi ầm lên, điều khiển Âm Thi cao lớn xông vào chiến trường, nhân lúc hỗn loạn mà trốn chạy.

Trung niên bình thường mày hơi nhíu, không thể không thu lại Hậu Nghệ Cung, điên cuồng truy đuổi phía sau. "Xác định là bản tôn của hắn không thể nghi ngờ!" Xa xa, Tạ Vô Tửu cười ha hả, tế ra một chiếc khăn tay, đánh về phía trung niên bình thường.

Tốc độ quá nhanh, chớp mắt đã đến. "Đây là bảo vật ngũ giai dùng một lần?" Trung niên bình thường đột ngột quay đầu, sắc mặt biến đổi, lập tức giương cung lắp tên, "vù" một tiếng, trời đất đảo lộn, Sơn Hà Tiễn xuyên thủng chiếc khăn tay.

Hắn chỉ là phân thân, không có hệ thống nghịch chuyển, cơ thể hắn lập tức khô quắt lại, thọ mệnh ít nhất cũng tổn thất mấy trăm năm. "Diệp Bất Phàm, ngươi không thoát được đâu!" Tạ Vô Tửu cười lạnh, đã sớm chuẩn bị, ném ra một bình rượu bằng ngọc bích, nhanh chóng phồng to, phảng phất như có thể chứa cả trời đất, nuốt về phía trung niên bình thường.

Người sau gầm lên giận dữ, mười hai thanh Chân Ma Kiếm hung hăng đánh vào thân bình, phát ra tiếng 'đinh đinh đang đang' giòn tan, lại bị bật trở lại. "Pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp!

Ngươi!" Trung niên bình thường kinh hãi, chí bảo cấp bậc này, cả Nam Hồng Vực cũng không tìm ra được một cái.

Hắn nhanh chóng bấm quyết thi triển thần thông, cố gắng ngăn cản, nhưng các loại thần thông đánh lên, như trâu đất xuống biển, toàn bộ bị bình rượu nuốt chửng, biến mất không dấu vết. "Vút!" Trung niên bình thường bị nuốt vào trong bình. "Ha ha ha!

Cuối cùng cũng có được rồi!" Tạ Vô Tửu cười như điên, nhanh chóng điều khiển bình rượu thu nhỏ, bay trở về.

Tất cả những điều này rất ngắn ngủi, nhìn qua có vẻ dễ dàng, thực chất lại vô cùng gian nan.

Chí bảo ngũ giai đỉnh cấp, hắn thúc giục nó cần phải trả một cái giá rất lớn. ...

Trong lúc bọn họ giao chiến, cả chiến trường đã sớm rơi vào hỗn loạn. "Lý Hạ, ta muốn ngươi chết!" "Giết!" "Đừng giết ta!" Tiếng la hét thảm thiết, tiếng gầm giận dữ liên thành một mảng, như bão tố càn quét cả Thiên Liễu Quốc.

Trên không trung.

Hồng Y huyết chiến với sáu vị Hóa Thần, không hề rơi vào thế hạ

phong, lửa cháy cuồn cuộn vạn dặm. "Xoẹt!" Quân hỏa như phượng điểu, xé rách nửa thân mình của Thanh Bào Thiên Quân, thần hồn bị thương.

Người sau sắc mặt trắng bệch, không thể không lui ra.

Hồng Y quá mạnh, lại thêm Dân hỏa khắc chế pháp lực, sáu người bọn họ mười thành pháp lực chỉ có thể phát huy được tám chín thành. "Lão hữu, chút tu vi này thì đừng tham gia nữa, cút!" Hồng Y ánh mắt liếc xéo, lạnh lùng hét lên, đồng thời đối phó với sự vây giết của năm người Thái Huyền, Tử Tiêu.

Các loại thần thông không ngừng, đánh nát cả bầu trời. "Hử?

Phân thân của Diệp Bất Phàm?

Còn có...

Diệp Bất Phàm bản tôn!" Hồng Y ánh mắt ngưng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trung niên bình thường ở phía xa, sóng pháp lực của hắn không dưới Nguyên Anh cự đầu, lại thêm mười hai thanh Chân Ma Kiếm và Hậu Nghệ Cung, thân phận của hắn không thể nghi ngờ.

Phán đoán ban đầu của lão không sai.

Giữ lại phân thân này, sớm muộn cũng có thể dụ được Diệp Bất Phàm đến.

Sau đó.

Lão liền thấy cảnh Tạ Vô Tửu dùng bình rượu thu lấy Diệp Bất Phàm. "Chí bảo ngũ giai đỉnh cấp!" Hồng Y Thiên Quân hai mắt sáng lên, há miệng tế ra bản mệnh Dân hỏa, tạm thời đẩy lùi năm người Tử Tiêu.

Lão nhanh chóng bấm quyết, thiên địa linh khí cuồng dũng, tạo thành bàn tay khổng lồ vạn trượng chộp về phía bình rượu.

Chí bảo ngũ giai lão có thể không quan tâm.

Nhưng Diệp Bất Phàm.

Nhất định phải nắm trong tay! "Hồng Y Thiên Quân!

Ta là thiếu tộc trưởng của Lan Tiên Tạ gia!

Diệp Bất Phàm này là người mà Đại Thừa Tiên Quân bắt buộc phải bắt!

Xin hãy dừng tay!" Tạ Vô Tửu mặt xanh mét, lo lắng gào lớn.

Hắn thực sự không ngờ Hồng Y này lại biến thái đến vậy, một chọi sáu mà vẫn có thể phân thần cướp đồ!

Hóa Thần đại viên mãn ra tay quá nhanh, hắn cho dù bắt được Diệp Bất Phàm cũng có thể bị lão cướp đi. "Đại Thừa Tiên Quân?

Ngươi đang uy hiếp bản thiên quân?" Hồng Y Thiên Quân ánh mắt lạnh như băng, trong lúc nắm lấy bình rượu, bàn tay khổng lồ siết thành quyền, hung hăng đấm về phía Tạ Vô Tửu.

Lão không quan tâm đến cái mạng nhỏ của Tạ Vô Tửu.

Bối cảnh có lớn đến đâu, căn bản không uy hiếp được lão.

Cho đến nay, cả Nam Hồng Vực người có thể làm lão bị thương còn không có, huống chi là giết lão?

Nắm đấm nặng nề phá hủy mọi thứ, mặc cho Tạ Vô Tửu tế ra các loại đại thần thông và pháp bảo đều không thể ngăn cản, "ầm ầm" vỡ nát. "Ngươi!" Tạ Vô Tửu vừa kinh vừa giận, truyền âm về phía Thái Huyền, Tiên Mộng Thiên Quân: "Xin hai vị tiền bối giữ chân hắn!

Ta chỉ cần một hơi thở!" Hai vị đại thiên quân giữ chân một hơi thở, đủ để hắn triệu hồi bình rượu, và chạy thoát khỏi chiến trường.

Nhưng...

Chương 376

Thái Huyền và Tiên Mộng Thiên Quân mặt không biểu cảm, phảng phất như không nghe thấy, phớt lờ lời nói của hắn.

Thậm chí, thế công kích Hồng Y Thiên Quân còn chậm đi một chút.

Ở cả Nam Hồng Vực.

Tạ Vô Tửu là nhân vật mấu chốt nhất.

Hồng Y Thiên Quân muốn giết người này, bởi vì tên này tranh ăn với lão.

Thái Huyền Thiên Quân cũng muốn Tạ Vô Tửu chết, bởi vì chỉ có hắn chết, đại nhân vật của tiên thổ sau lưng mới ra mặt!

Trong chuyện này không có mưu đồ của ông ta.

Không thể tra ra được!

Mà ở trung tâm chiến trường, bản tôn Diệp Bất Phàm hóa thân thành Thiên Cơ Chân Quân khoanh chân ngồi, được mấy vị Nguyên Anh cự đầu bảo vệ, và Mặc Thượng Sư đối đầu bằng Thiên Cơ Thuật, đánh trận tiêu hao.

Hoàn toàn đứng ngoài cuộc.

Trước khi đến chiến trường, hắn đã lệnh cho phân thân Nguyên Anh cự đầu mới ra lò đến Liêu Quốc làm thái giám, câu con cá lớn Tạ Vô Tửu, cho đến tận bây giờ.

Mặc Thượng Sư là Thiên Cơ Sư lục giai, nếu bói toán, tất có thể tìm ra dấu vết bố cục.

Nhưng bây giờ bị bản tôn kiềm chế, căn bản không thể bói toán.

"Gió nổi lên rồi." Diệp Bất Phàm vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt sâu thẳm, tóc trắng bay theo gió. "Các ngươi!" Tạ Vô Tửu lòng rét run, gần như ngay khoảnh khắc nắm đấm chạm vào cơ thể, y vội vàng tế ra một chiếc lá xanh.

Chiếc lá phồng lên to ra, bao bọc lấy y rồi độn chạy.

Tốc độ nhanh như chớp. "Ầm ầm ầm!" Nắm đấm của Hồng Y Thiên Quân phủ xuống một mảng bóng tối lớn, tựa như một ngọn núi sượt qua người Tạ Vô Tửu, pháp lực cuồng bạo xé nát nhục thân của y.

Nguyên Anh may mắn tránh được, nhưng cũng bị trọng thương, yếu ớt không gượng dậy nổi. "A a!

Hồng Y!" Tạ Vô Tửu gào thét thảm thiết, oán độc hét lớn, Nguyên Anh nhanh chóng độn chạy về phía xa. "Vút!" Một bóng ảnh khổng lồ cao nghìn trượng lao tới, âm phong từng trận, chính là phân thân áo xám đã ra tay. "Chỉ là một phân thân, còn muốn cứu bản tôn của ngươi từ trong tay bản thiên quân sao?" Hồng Y Thiên Quân coi thường phân thân áo xám, cười khẩy nói.

Giây tiếp theo, sắc mặt lão cứng lại, lộ vẻ kinh ngạc.

Phân thân áo xám điều khiển âm thi khổng lồ, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến hồ lô rượu, áp sát Nguyên Anh tàn tạ của Tạ Vô Tửu, một tay tóm lấy rồi há cái miệng lớn như chậu máu nuốt chửng. "Hồng Y, đa tạ ngươi đã giết chết bản tôn của ta, ca đây tự do rồi, ha ha ha!" Phân thân áo xám cười lên những tiếng như ngỗng kêu, thân thể nghìn trượng thi triển tốc độ cực hạn độn chạy về phương xa.

Hồng Y Thiên Quân thấy vậy, trực giác mách bảo lão có chuyện không ổn.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, một tiếng nổ lớn "ầm ầm" vang

lên, bên trong hồ lô rượu dường như có bom hạt nhân phát nổ, thân hồ lô rung chuyển dữ dội, bị xé toạc ra một vết nứt lớn.

Hậu Nghệ Cung vàng óng ánh trượt ra từ vết nứt. "Tự bạo rồi ư?!" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân khẽ biến, thần thức khuếch tán, nhanh chóng tìm kiếm tung tích bản tôn của Diệp Bất Phàm.

Người khác tự bạo là chết chắc.

Nhưng Diệp Bất Phàm quá biến thái, tự bạo nhiều nhất chỉ bị thương chứ không thể chết được.

Thế nhưng tìm kiếm khắp chiến trường cũng không thấy bóng dáng bản tôn của Diệp Bất Phàm đâu. "Bên trong chắc chắn có vấn đề!

Dù có che giấu hành tung thế nào cũng không thể biến mất giữa không trung được, chắc chắn phải có dấu vết!" Mắt Hồng Y trừng đến sắp nứt ra nhưng vẫn không tìm thấy.

Bất đắc dĩ, lão đành ngưng tụ bàn tay che trời tóm về phía Hậu Nghệ Cung. "Ngăn lão lại!" Sắc mặt Tử Tiêu Thiên Quân đột biến, thân hình như sấm sét, kiếm ý quét ngang, đánh nổ bàn tay che trời.

Thái Huyền, Tiên Mộng Thiên Quân cũng toàn lực ra tay.

Hậu Nghệ Cung được xưng là thần khí, nếu rơi vào tay Hồng Y Thiên Quân thì không biết chiến lực của lão sẽ tăng lên đến mức độ kinh khủng nào?

Đám Hóa Thần bọn họ không ai sống nổi! "Cút!" Hồng Y Thiên Quân cười lạnh, tế ra song hỏa, cuồn cuộn bao phủ khắp nơi, ép lui Tử Tiêu và những người khác.

Sóng xung kích kinh khủng quét ngang trời đất, Hậu Nghệ Cung đang rơi xuống mặt đất lập tức bị sóng xung kích xé thành từng mảnh vụn.

Hồng Y và đám Hóa Thần Thiên Quân như Tử Tiêu đều sững lại.

Hậu Nghệ Cung là thần khí, không ai có thể đập vỡ, trừ khi...

đây là đồ giả! "Sao có thể?

Uy lực mạnh mẽ như vậy trước đó, sao có thể là giả được!" Hồng Y ngây người, tâm tư quay cuồng, trong nháy mắt đã hiểu ra mọi chuyện.

Diệp Bất Phàm sau khi bắn ra một mũi tên đã cất cây cung thật đi, đổi thành cây cung giả để đánh lừa mọi người.

Đồng thời, lão cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn.

Diệp Bất Phàm tự bạo để an toàn thoát thân thì chắc chắn sẽ có dấu vết.

Nếu không có, chỉ có thể chứng minh Diệp Bất Phàm trong hồ lô rượu đã thật sự chết, Nguyên Anh, thần hồn đều tan thành mây khói. "Diệp Bất Phàm đó cũng là giả, hai phân thân diễn kịch ở đây là vì Tứ Tượng Hóa Thần Bí Pháp trên người Tạ Vô Tửu!" "Cố tình để lại cây Hậu Nghệ Cung giả là để thu hút sự chú ý, tạo thời gian cho phân thân áo xám kia chạy trốn." Hồng Y càng nghĩ càng tức, mắt cũng đỏ ngầu.

Nhìn lại về phía phân thân áo xám, nó đã chạy đến biên giới Thiên Liễu quốc.

Toàn lực truy sát vẫn có thể đuổi kịp, nhưng bản thân lão đang kẹt sâu trong chiến trường, không thể thoát thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi Thiên Liễu quốc. "Tiểu súc sinh này!" Sắc mặt Thái Huyền Thiên Quân và những người khác cũng không khá hơn.

Tất cả đều bị lừa! "Bản tôn của hắn nhất định vẫn còn trên chiến trường, nếu không không thể tính toán chính xác như vậy!" Hồng Y Thiên Quân nhanh chóng truyền âm cho Mặc Thượng Sư, bảo y tìm

tung tích bản tôn của Diệp Bất Phàm. "Thiên Cơ Chân Quân!

Có thể bói ra tung tích của Diệp Bất Phàm không?" Tử Tiêu Thiên Quân cũng truyền âm cho Thiên Cơ Chân Quân, sáu người bọn họ thật sự không đánh lại Hồng Y Thiên Quân.

Hậu Nghệ Cung đã xuất hiện, đó là thần khí duy nhất có thể xoay chuyển cục diện. "..." Diệp Bất Phàm lắc đầu, hất hàm về phía Mặc Thượng Sư: "Ta giằng co với lão già này cả buổi, đâu có thời gian bói toán cho tiểu bối Diệp Bất Phàm kia chứ?" Mặc Thượng Sư cũng tỏ vẻ cạn lời, y cũng không rảnh.

Trận chiến thiên cơ, nhìn bề ngoài thì tĩnh lặng như nước, nhưng thực chất lại ẩn chứa đầy nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bị thiên khiển phản phệ đến chết.

Hiện tại không ai dám dừng tay. "Thiên Cơ Chân Quân, chiến tranh đã đến mức này, ngày càng thảm khốc, ngươi không phải nói là chắc chắn sẽ đại thắng sao?!" Thái Huyền hét lớn, đối mặt với đòn phản kích sau cơn thịnh nộ của Hồng Y Thiên Quân, không thể không cứng rắn xông lên. "Ầm!" Tử Tiêu, Hồng Hà, Tiên Mộng cũng đồng loạt ra tay, toàn lực vây giết Hồng Y, các loại thần thông đánh nổ hư không, thậm chí còn lan đến giết chết một lượng lớn tu sĩ Kim Đan bên dưới.

Toàn bộ chiến trường, trận pháp cấp Hóa Thần của phe Vô Ưu Tông rơi vào thế hạ phong, tu vi của Thanh Bào Thiên Quân không đủ, tương đương với năm đánh một.

Hồng Y quá mạnh, dân hỏa có thể đốt cháy pháp lực, cũng có thể làm suy yếu uy lực thần thông.

Cứ kéo dài thế này, phe Vô Ưu Tông sớm muộn cũng bại vong.

Cảnh giới thấp cũng không chiếm ưu thế, chất lượng tu sĩ dưới Kim Đan của Chân Ma Tông vượt qua phe Vô Ưu Tông, trong nửa

ngày đã chết hơn trăm vạn.

Chỉ có cấp Nguyên Anh dựa vào số lượng chiếm ưu thế, giết được mười vị Nguyên Anh của Chân Ma Tông và Tán Tu Liên Minh.

Nhưng dựa vào họ không thể thay đổi được cục diện.

Một khi cấp Hóa Thần bại trận, đám Nguyên Anh này căn bản không thể ngăn cản được cuộc tàn sát của Hồng Y. "Kéo dài!

Cứ cố gắng kéo dài!" Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp: "Lão già Mặc Thượng Sư này không trụ được bao lâu đâu." "Ta đúng là tin ngươi mới lạ!

Nếu đại bại, ngươi phải bồi táng cho các tu sĩ Vô Ưu Tông đã chết!" Thái Huyền Thiên Quân bị đánh đến hộc máu, nhục thân lại bị đánh nổ, chỉ có thể dùng nguyên thần chống đỡ Hồng Y Thiên Quân.

Tử Tiêu, Hồng Hà và những người khác cũng tức đến hộc máu.

Trong lòng vô cùng hối hận, không nên tin Thiên Cơ Chân Quân mà vội vàng phát động đại quyết chiến.

Sau ngày hôm nay, bọn họ hoàn toàn tiêu đời!

Chương 377

"Thiên Cơ Chân Quân!

Hậu bối của ta đã chết mấy nghìn người, ngươi phải cho một lời giải thích!" "Cha ta đã tử trận, lão cẩu Thiên Cơ, ngươi phải bồi táng!" Vô Ưu Tông chủ và không ít Nguyên Anh khác còn chửi ầm lên với Diệp Bất Phàm.

Tổn thất ở cấp Kim Đan quá nghiêm trọng.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong hư không, làm như không nghe thấy, chỉ nhìn Mặc Thượng Sư, bình tĩnh nói: "Cứ tiếp tục thế này, phân thân này của ngươi không giữ được đâu." Hư không giữa hai người vặn vẹo, các loại dị tượng bốc lên.

Ban đầu Mặc Thượng Sư áp chế Diệp Bất Phàm, nhưng sau khi tiêu hao thời gian dài như vậy, Mặc Thượng Sư bị áp chế ngược lại, trên đầu các loại hắc khí cuồn cuộn, giữa trán hiện lên huyết quang.

Đại hung chi triệu, sắp chết đến nơi rồi. "Bây giờ ta không còn hứng thú với Diệp Bất Phàm nữa, ngược lại là ngươi... ta rất có hứng thú." Gương mặt Mặc Thượng Sư ngày càng già nua, tràn ngập tử khí, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm, như thể phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm.

Y trầm giọng nói: "Có nguyện bái ta làm sư phụ không?

Bản thiên tôn sẽ đích thân tiếp dẫn ngươi vào Ma Thổ." Giằng co cả buổi, đối phương đến giờ vẫn mặt mày hồng hào, không có một chút triệu chứng bị thiên khiển.

Thực sự khó tin. "Xì, lão già, nói nhảm gì thế?" Diệp Bất Phàm cười khẩy.

Đối phương rõ ràng đã thèm muốn thứ giúp hắn né tránh thiên khiển.

Mặc Thượng Sư không nói một lời, cuối cùng không cầm cự nổi, thân thể hóa thành mưa ánh sáng, từ từ phiêu tán vào hư không. "Giữa ngươi và ta, vẫn chưa kết thúc.

Khi Nguyệt Cung mở ra, bản thiên tôn sẽ lại phái phân thân hạ giới." Mặc Thượng Sư cười lạnh một tiếng rồi hoàn toàn biến mất.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng chết rồi." Đối phương là Thiên Cơ Sư lục giai, uy hiếp không kém Hồng Y Thiên Quân là bao, diệt được y, nguy hiểm đã giảm đi một nửa.

Sau đó hắn đứng dậy, mấy chục món Thiên Cơ kỳ vật vây quanh người, bước lớn đến gần chiến trường Hóa Thần.

Đã đến lúc xử lý mối uy hiếp Hồng Y này rồi. "Hộ pháp cho ta!" Giọng Diệp Bất Phàm như sấm, vang dội khắp chiến trường.

Vô Ưu Tông chủ, Thiên Tiên Tông chủ và các cự đầu Nguyên Anh khác công kích không ngừng, miệng giận dữ hét lên: "Thiên Cơ Chân Quân, lại rút thêm người, ưu thế của chúng ta ở cấp Nguyên Anh sẽ mất đi rất nhiều!" Sự tin tưởng của họ đối với Thiên Cơ Chân Quân đã xuống đến điểm đóng băng.

Thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ đây là gián điệp do Chân Ma Tông cài vào.

Quá mức gian trá!

Tử Tiêu Thiên Quân luôn chú ý đến phía Thiên Cơ Chân Quân, nghe thấy tiếng liền lạnh lùng quát: "Quỷ Điện Đại trưởng lão, Đại Phong Chân Quân, Trương Thương Vân, Phá Nhạc Chân Quân, bốn người các ngươi mau chóng đến hộ pháp cho hắn!" Bốn vị này là

cường giả hàng đầu trong đám Nguyên Anh. "Thiên Quân!" Sắc mặt các Nguyên Anh kinh biến.

Đại Phong Chân Quân bốn người do dự một lát, không tình nguyện đánh lui đối thủ của mình, chạy đến hộ pháp cho Diệp Bất Phàm.

May mà bên họ Nguyên Anh đông, nhanh chóng có cự đầu Nguyên Anh khác thay thế họ, nghênh chiến kẻ địch. "Thiên Cơ Chân Quân, đừng để chúng ta thất vọng!" Giọng Quỷ Điện Đại trưởng lão âm u, mang theo ý uy hiếp.

Diệp Bất Phàm lười để ý đến y, ngẩng đầu nhìn lên chiến trường Hóa Thần.

Dù với thị lực của hắn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được quỹ tích ra tay, Nguyên Anh bình thường chỉ có thể thấy vài luồng sáng không ngừng va chạm trên cao. "Ông!" Các kỳ vật bói toán xung quanh Diệp Bất Phàm đồng loạt rung lên, hai mắt hắn sâu thẳm, ánh sáng suy diễn nổi lên.

Hắn nhanh chóng tìm ra đường nhân quả của Hồng Y, bói toán sâu để tìm ra sơ hở. "Hồng Y, bên trái một trượng, tử môn của dân hỏa!" Diệp Bất Phàm nhanh chóng truyền âm. "Rắc!" Tử Tiêu Thiên Quân mạnh mẽ chém ra một kiếm, vạn trượng kiếm lôi chặn lại một ma quyền của Hồng Y Thiên Quân, y hộc máu lùi lại, hai tay bắt quyết, nhân kiếm hợp nhất, phá vỡ dân hỏa, đánh mạnh vào bên trái của Hồng Y.

Sắc mặt lão âm u, hai tay bắt quyết, thần thông sinh quang bùng nổ, thần quang hộ thể.

Là lão tổ của Chân Ma Tông, loại địa sát pháp này đã được tu luyện đến đỉnh cao. "Trương Thiên Sư, bên phải tám tấc, tử môn của sinh quang." Ánh sáng suy diễn trong mắt Diệp Bất Phàm càng lúc

càng mạnh, ba đồng tiền kẹp giữa vô số Thiên Cơ kỳ vật không ngừng lật tung, cho ra kết quả bói toán.

Điều này giống như một phép toán, tính toán hàng nghìn hàng vạn lần, không ngừng thử sai, cho đến khi tìm ra đáp án chính xác nhất. "Ngũ Hành Thiên Lôi!" Trương Thiên Sư ở bên phải Hồng Y, khoảng cách gần nhất, nhanh chóng triệu hồi ngũ sắc thiên lôi, đánh mạnh vào vị trí tám tấc bên phải của lão.

Sinh quang lập tức tối sầm, vỡ tan.

Đến cảnh giới của họ, trải qua vô số trận chiến, phối hợp với nhau có thể nói là hoàn mỹ. "Ầm!" Ngay lúc này, Tử Tiêu Thiên Quân đã đến, sấm sét và kiếm quang giao nhau, như đánh vào điểm yếu bảy tấc của rắn, dân hỏa lập tức tối sầm không còn ánh sáng. "Thái Huyền Thiên Quân, bảo vệ bên phải Tử Tiêu Thiên Quân sáu tấc!" Diệp Bất Phàm tiếp tục truyền âm.

Thái Huyền Thiên Quân tiến vào trạng thái vô ngã, tai khẽ động, nhanh chóng lật Vô Ưu Kinh trong tay, miệng lẩm bẩm: "Diệt Pháp!" Bên phải Tử Tiêu Thiên Quân nhanh chóng hiện ra một luồng sáng trắng, hình thành một vòng xoáy màu đen.

Gần như cùng lúc, Hồng Y Thiên Quân ra tay, một mũi tên ma màu đen mang theo u quang lặng lẽ độn vào hư không, sau đó xuất hiện ở bên phải Tử Tiêu Thiên Quân sáu tấc.

Vừa hay bị vòng xoáy màu đen chặn lại, nhanh chóng bị nuốt chửng, vạn pháp tiêu tan. "Đa tạ đã bói toán!" Tử Tiêu Thiên Quân thấy vậy, trán toát mồ hôi lạnh. "Thiên Cơ Chân Quân!" Hồng Y Thiên Quân sững sờ, rồi nổi giận đùng đùng, đột ngột quay đầu nhìn Thiên Cơ Chân Quân đang đứng ở rìa chiến trường.

Đây là dự đoán trước đòn tấn công của lão.

Hơn nữa còn chính xác đến mức khó tin.

Sắc mặt Hồng Y đen như đít nồi, hai tay chắp lại, dân hỏa lại sôi trào. "Trên đầu Trương Thiên Sư mười trượng!" Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, tiếp tục truyền âm. "Thu!" Tiên Mộng Thiên Quân tay ngọc bắt quyết, Ngọc Tịnh Bình nhanh chóng bay ra, phồng lên to ra, chắn trên không Trương Thiên Sư. "Ầm!" Hồng Y Thiên Quân nắm giữ dân hỏa như mặt trời, thân ảnh hư ảo, nhanh chóng xuất hiện trên đầu Trương Thiên Sư, đánh mạnh xuống, trúng vào Ngọc Tịnh Bình.

Dân hỏa không có hiệu quả quá lớn đối với pháp bảo, trực tiếp bị chặn lại.

Trương Thiên Sư không hề hấn gì!

Lại là dự đoán trước! "Sau lưng Tiên Mộng Thiên Quân chín thước, dùng đại thần thông tấn công!" Diệp Bất Phàm bình tĩnh truyền âm. "Trảm Thần!" "Thiên Địa Pháp Tướng!" "Vong Sinh · Khô Vinh!" Tử Tiêu Thiên Quân phun ra tinh huyết, phủ lên phi kiếm, kiếm quang rực rỡ.

Trương Thiên Sư thi triển thần thông, một tôn Thiên Địa Sơn Hà Pháp Tướng ngưng tụ.

Thái Huyền Thiên Quân hai ngón tay chập lại, nơi đi qua sắc trời trở nên xám xịt, mục nát và hoang tàn. "Hỏa Chi Pháp Thể!" Hồng Y Thiên Quân ra tay đồng bộ với họ, song hỏa trên vai bao phủ thân mình, thoáng chốc biến mất, hiện ra sau lưng Tiên Mộng Thiên Quân chín thước, trực tiếp va vào ba đại thần thông.

Lão kinh hãi, thu tay cũng không kịp. "Ầm ầm!" Cả Thiên Liễu quốc rung chuyển, bầu trời nổ tung, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ quét ngang tám hướng, bên dưới từng mảng lớn tu sĩ Kim Đan bị lan đến chết, một đám Nguyên Anh sơ kỳ cũng bị chấn đến thất khiếu chảy máu, thần hồn chấn động. "Ầm!" Hồng Y Thiên

Quân bay ngược ra ngoài vạn dặm, đâm vào một hồ nước lớn, nước hồ trong nháy mắt bốc hơi, lộ ra gương mặt thê thảm của lão.

Nhục thân bị đánh nổ, nguyên thần mờ mịt không còn ánh sáng.

Đây là lần đầu tiên lão bị thương kể từ khi cuộc chiến bắt đầu. "Thiên...

Thiên Cơ Chân Quân!" Hai mắt Hồng Y đỏ rực, ngửa mặt lên trời gào thét.

Liên tục bị đoán trước, khiến cho thế cục tốt đẹp của lão bị đảo ngược, rơi vào thế bị động. "Bên phải Hồng Y ba thước." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói.

Tử Tiêu Thiên Quân, Thái Huyền và mấy vị Thiên Quân khác nhìn nhau, quyết đoán ra tay.

Hồng Y dường như đã có phòng bị, ngọn lửa lớn hình thành một tấm khiên phòng ngự kiên cố, nhưng đáng tiếc là, mấy người tấn công vào tử môn của lão. "Ầm!" Nguyên thần của Hồng Y lại bị thương, bị đập sâu xuống lòng đất, tại chỗ hiện ra một hố sâu hình người. "A a a!!!" Hồng Y như con sư tử điên, gầm lên giận dữ: "Giết Thiên Cơ Chân Quân cho ta!

Để hắn biến mất vĩnh viễn!" ... "Đây...

Chương 378

trời đất ơi, Thiên Cơ Chân Quân biến thái đến thế sao?" Đại Phong Chân Quân vốn bất mãn giờ đây chấn động, vẻ mặt như gặp ma.

Quỷ Điện Đại trưởng lão, Thương Vân tộc trưởng, Phá Nhạc Chân Quân đang hộ pháp cũng kinh hãi không nhẹ.

Họ khá hiểu về Thiên Cơ Sư.

Nhưng loại như Thiên Cơ Chân Quân đã phá vỡ nhận thức của họ.

Họ không biết, Diệp Bất Phàm có thể làm được điều này, hoàn toàn là nhờ tác dụng phụ của Thiên Cơ Thuật được nghịch chuyển, trong chốc lát, tuổi thọ đã tăng thêm hai nghìn năm!

Nếu là Mặc Thượng Sư, sớm đã bị thiên khiển phản phệ chết rồi.

Cảnh này trực tiếp gây ra phản ứng dây chuyền, sĩ khí của các tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan phe Vô Ưu đại chấn, công thế bắt đầu trở nên hung mãnh, đại cục có dấu hiệu xoay chuyển.

Ngược lại, phe Chân Ma Tông đều kinh hãi. "Không thể nào!

Thiên Cơ Sư không thể làm được đến bước này." Lý Thu Thủy đang huyết chiến với Quỷ Điện Nhị trưởng lão, nhận thấy tình hình chiến sự bên này, da đầu tê dại.

Khác với thổ dân Nam Hồng Vực, nàng xuất thân từ Tiên Thổ, đã từng thấy Thiên Cơ Sư lục giai, thậm chí thất giai, dự đoán trước vài lần còn có thể.

Nhưng nhiều lần như vậy, căn bản không thể làm được.

Không có Thiên Cơ Sư nào dự đoán mấy chục lần mà còn sống.

"Toàn lực hộ pháp!

Bất cứ ai cũng không được lại gần!" Đại Phong Chân Quân trầm giọng hét, không còn lơ là nữa, trực tiếp tế ra pháp bảo, chắn trước người Thiên Cơ Chân Quân.

Ba người còn lại cũng không dám chậm trễ.

Giờ phút này, uy danh của Diệp Bất Phàm trong phe Vô Ưu đã đảo ngược, được nâng lên một tầm cao đáng sợ.

Không ai nghi ngờ, sau cuộc chiến này, Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông, Trương gia, Quỷ Điện sẽ đặt hắn lên bàn thờ, cung phụng như tổ tông.

Ai đụng đến hắn, người đó chết! ... "Ông!" Một luồng sáng đen lặng lẽ tiếp cận Diệp Bất Phàm, nhưng lại bị một bàn tay đen che trời chặn lại, hung hăng bóp nát luồng sáng. "Hắc hắc, Tán Tu Minh chủ, đã sớm đề phòng ngươi rồi." Thái Tuế Thần Hồn Thân, người chưa từng xuất hiện, toàn thân bốc lên hắc khí, chắn bên cạnh Diệp Bất Phàm, đồng tử đỏ như máu phản chiếu một bóng người trung niên ở phía xa.

Tán Tu Minh chủ khẽ thở dài, hắn vốn là hậu thủ của Hồng Y Thiên Quân, định đợi lát nữa mới vào, ám sát Hồng Hà Thiên Quân hoặc Trương Thiên Sư.

Nhưng năng lực bói toán của Thiên Cơ Chân Quân quá phi thường.

Không thể không ra tay. "Loại Thiên Cơ Sư này, không nên tồn tại trên đời." "Tán Tu Minh chủ, ám sát một Thiên Cơ Sư khó hơn ngươi tưởng tượng nhiều." Sắc mặt Diệp Bất Phàm như thường, dường như đã liệu trước.

Hắn cũng không rảnh rỗi, Thanh Bào Thiên Quân bị thương nặng

trước đó đã rút khỏi chiến trường, còn hắn thì tiếp tục chỉ huy Tử Tiêu, Thái Huyền năm người vây giết Hồng Y Thiên Quân.

Khói lửa mịt mù, năm người không ngừng nhận được kết quả dự đoán, đánh cho nguyên thần của Hồng Y ngày càng bất ổn, gầm lên liên tục.

Ánh mắt Tán Tu Minh chủ u ám: "Thiên Cơ Thuật có mạnh đến đâu, bản thân ngươi cũng chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, chẳng khác gì con kiến, bản minh chủ dù lưng gánh vực thẳm, tay chống Thiên Sơn, vẫn có thể giết ngươi." Giọng điệu này và con trai hắn, Thi Đế, đúng là cùng một giuộc. "Ngươi đánh ta đi." Diệp Bất Phàm chỉ vào mũi mình. "Vút!" Tán Tu Minh chủ giật giật khóe mắt, thân hình vạm vỡ tức khắc biến mất, lúc xuất hiện lại đã cách Diệp Bất Phàm chưa đầy trăm trượng, một tay tế ra pháp bảo Ngọc Đỉnh, lưu quang như thác nước tuôn ra từ trong đỉnh. "Hắn không phải là người ngươi có thể động vào!" Ánh mắt Thái Tuế Thần lạnh như băng, lưỡi như sấm xuân, phun ra một đoá sen đen, lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm.

Thác lưu quang đánh vào đoá sen đen khổng lồ, sau đó đổ xuống xung quanh Diệp Bất Phàm.

Mỗi giọt lưu quang đủ để diệt sát một vị Nguyên Anh trung kỳ. "Thiên Cơ Chân Quân, ngươi không hề dự đoán được, chứng tỏ chỉ có thể bói toán cho một mình Hồng Y Thiên Quân." Mắt Tán Tu Minh chủ lóe lên tinh quang, vỗ vào Càn Khôn Đại, bốn kiện pháp bảo bay ra, lần lượt là ba thanh phi kiếm xanh lam lục, và một cây búa. "Vèo vèo vèo!" Phi kiếm đồng loạt bắn về phía Thái Tuế Thần, kẻ sau vội vàng thi triển quỷ đạo thần thông ngăn cản.

Nhân cơ hội này, Tán Tu Minh chủ thúc đẩy pháp bảo búa nhanh chóng đập về phía Diệp Bất Phàm. "Ầm!" Hư không phía trước Diệp Bất Phàm bị búa đập lõm xuống, một đòn này uy thế quá lớn, đủ để

lấy mạng hắn. "Cẩn thận!" Sắc mặt Đại Phong Chân Quân kịch biến, chỉ có thể cứng rắn cùng ba vị hộ pháp khác xông lên.

Đối mặt với pháp bảo của Hóa Thần hậu kỳ, họ căn bản không thể chống đỡ.

Nhưng không còn cách nào khác.

Nếu Thiên Cơ Chân Quân bị giết, cán cân thắng lợi sẽ lập tức nghiêng về phía Chân Ma Tông. "Keng!" Bốn cự đầu không chống đỡ được dù chỉ một khắc, pháp bảo của mỗi người đều bị búa lớn đập nát, pháp lực kinh khủng xé nát nhục thân của họ, Nguyên Anh sắp bị hủy diệt.

Ngay lúc này, Thanh Bào Thiên Quân vội tới, tế ra phi kiếm màu xanh, "keng" một tiếng, miễn cưỡng chống đỡ được búa lớn. "May mà lão phu sớm rút khỏi chiến đoàn của Hồng Y bọn họ, nếu không... hậu quả khó lường." Thanh Bào Thiên Quân lòng còn sợ hãi.

Hóa Thần bình thường không thể đồng thời điều khiển nhiều pháp bảo như vậy, nếu không sự chú ý sẽ bị phân tán, pháp lực cũng phân tán, bên nào cũng sẽ yếu đi.

Duy chỉ có Tán Tu Minh chủ, tu luyện Phân Thần Bí Thuật, cao nhất có thể điều khiển sáu kiện pháp bảo, mà cái nào cũng mạnh mẽ, hoàn toàn có thể cầm chân Thái Tuế Thần, đồng thời đánh giết Thiên Cơ Chân Quân.

Diệp Bất Phàm thấy Tán Tu Minh chủ lại lần nữa giết tới, vẻ mặt trở nên kinh hãi, vội vàng rút lại việc bói toán cho Hồng Y, chuyển sang nhắm vào Tán Tu Minh chủ.

Hắn gào lên khản cổ: "Bên trái ta tám trượng!" Sắc mặt Thanh Bào Thiên Quân đột biến, không dám chậm trễ, phi kiếm quay đầu đâm mạnh về phía bên trái tám trượng. "Keng!" Hư không nơi đó vặn vẹo,

một cây kim đen nhỏ như tia chớp lao ra, va chạm với mũi kiếm, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Lại là một kiện pháp bảo!

Khác với bốn kiện trước đó, đây là pháp bảo ngũ giai sơ cấp thật sự, chấn cho Thanh Bào Thiên Quân liên tục lùi lại. "Hắn chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, dù ngươi có thể bói toán thì sao?

Hắn đỡ được không?" "Nếu không phải trước đó Hồng Y nể tình cũ, hắn đã sớm bị giết rồi!" Tán Tu Minh chủ đại chiến với Thái Tuế Thần, đồng thời phân thần chú ý bên này, cười lạnh nói.

Sơ kỳ và hậu kỳ, chênh lệch quá lớn.

Hắn dù chỉ phân ra một phần nhỏ tâm thần cũng không phải là thứ Thanh Bào có thể chống lại. "Đối phó với cây búa kia!" Diệp Bất Phàm lại hét lớn, Thanh Bào Thiên Quân súc địa thành thốn, một bước tới nơi, miệng phun ra một mảng lớn sương mù màu xanh, không ngừng làm suy yếu cây búa lớn đang giết tới. "Bên phải ta bảy thước, cây phi châm kia!" "Keng!" "Phía trước mười trượng..." Có thuật bói toán phối hợp, Thanh Bào Thiên Quân miễn cưỡng chống lại các đòn công sát liên tục của Tán Tu Minh chủ.

Trong lúc nhất thời, Tán Tu Minh chủ lấy một địch hai, lại rơi vào thế giằng co.

Còn bên kia, không có sự hỗ trợ bói toán của Diệp Bất Phàm, áp lực của Hồng Y giảm mạnh, lại lần nữa vùng lên, quân hỏa và dân hỏa đốt cháy bầu trời, huyết chiến với năm đại Thiên Quân.

Nhưng dù sao cũng đã bị thương, không thể áp chế được nữa, miễn cưỡng chiến hòa với năm người Tử Tiêu.

Chiến tranh tiếp diễn, thây chất đầy đồng.

Hoàn toàn bước vào giai đoạn gay cấn, tiếng la hét thảm thiết,

tiếng gầm giận dữ vang lên không ngớt, ngày càng thảm khốc.

Còn Diệp Bất Phàm ở trung tâm nhìn các loại pháp bảo không ngừng đâm tới, trên mặt đầy vẻ kinh hãi đối với Hóa Thần Thiên Quân. "Đây là Hóa Thần sao?

Thật đáng sợ!" Giọng hắn run rẩy, toàn thân run bần bật, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Giết đi!

Cứ giết thỏa thích đi!

Bây giờ mới là cục diện hắn muốn!

Sự xuất hiện của Tán Tu Minh chủ có thể giúp hắn đường đường chính chính rút khỏi chiến đoàn của Hồng Y, để hai bên rơi vào thế giằng co.

Giằng co, mới có thể lưỡng bại câu thương!

Trong vòng mười năm, Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, Tán Tu Liên Minh, vân vân, tất cả Hóa Thần chỉ có thể dưỡng thương, không dám ra ngoài.

Không còn Hóa Thần, hắn, Diệp mỗ nhân, dù có ngang nhiên xuất hiện, ai có thể giết hắn? ...

Chiến tranh tiếp tục.

Tán Tu Minh chủ dần dần bị thương, nguyên thần yếu ớt, dù sao cũng là một đánh hai, quỷ đạo thần thông của Thái Tuế Thần cực mạnh, nguyên thần đã bị từng nhát quỷ nhận chém ra vô số vết thương.

Mà Thái Tuế Thần cũng không khá hơn, pháp bảo của đối phương rất khắc chế quỷ tu, thần hồn cũng bị trọng kích mấy lần.

Chương 379

Thanh Bào thì khỏi phải nói, còn sống đến bây giờ đã là không tồi.

Chiến đoàn của Hồng Y và năm người Tử Tiêu còn thảm khốc hơn.

Nhục thân đều vỡ nát, chỉ còn nguyên thần giao phong. "Xoẹt!" Một cánh tay nguyên thần của Thái Huyền Thiên Quân bị dân hỏa đốt thành tro, khí tức mờ mịt.

Pháp bảo phi kiếm của Tử Tiêu Thiên Quân cũng gãy, nguyên thần tổn thương nặng, miễn cưỡng dùng thần thông chống đỡ, y thỉnh thoảng nhìn về phía Thiên Cơ Chân Quân, trên mặt đầy vẻ bất lực.

Không có thuật bói toán liệu địch tiên cơ, không thể chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng cũng không có cách nào trách được.

Nếu Thiên Cơ Chân Quân giúp họ, sẽ bị Tán Tu Minh chủ tìm thấy sơ hở và giết chết trong nháy mắt.

Tiên Mộng, Trương Thiên Sư cũng lần lượt kiệt sức, pháp bảo vỡ nát, nguyên thần tiêu hao đến cực hạn.

Thảm nhất phải kể đến Hồng Hà Thiên Quân.

Vị nữ Hóa Thần trung kỳ của Thiên Tiên Tông này không giỏi bảo mệnh như Trương Thiên Sư, nguyên thần đã thu nhỏ lại mấy lần, gần như sắp tan biến.

Còn Hồng Y cũng thê thảm, đồng tử nguyên thần gần như trong suốt, đã sớm bị trọng thương.

Nửa ngày sau, Hồng Hà Thiên Quân là người đầu tiên không trụ

nổi, cứng rắn đỡ một đòn quân hỏa, nguyên thần nhanh chóng lùi lại, định rút khỏi chiến trường.

Đánh tiếp nữa, e là thật sự sẽ đồng quy vu tận.

Mà việc nàng rút lui trực tiếp dẫn đến thế liên thủ của năm người xuất hiện sơ hở, khiến sắc mặt Thái Huyền bốn người đại biến.

Đấu pháp ở cấp độ này, một chút sơ hở cũng là trí mạng! "Thái Huyền!

Chết cho ta!" Hồng Y tóc dài bay múa, gầm lên giận dữ đánh ra một cột lửa kinh thiên, đồng thời thân thể nhanh chóng biến mất. "Vong Thân!" Thái Huyền vừa kinh vừa sợ, nhanh chóng thi triển thần thông, một lớp hư ảnh phòng ngự bao phủ bên ngoài.

Cột lửa đánh vào hư ảnh, không những không làm gì được y, ngược lại còn bị hư ảnh chấn tan.

Thái Huyền sững sờ, sắc mặt cuồng biến: "Đây là hư chiêu!

Không ổn!" Y đột ngột quay người.

Chỉ thấy Hồng Y hóa thành một luồng huyết quang, hai lần lóe lên đã xuất hiện sau lưng Hồng Hà Thiên Quân đang chạy trốn, con ngươi đỏ rực, hai tay bốc lên quân, dân hỏa diễm, mạnh mẽ ấn tới. "Không ——" "Ầm!" Hồng Hà Thiên Quân tức khắc bị ngọn lửa cuồn cuộn nhấn chìm, nguyên thần vốn đã hấp hối tại chỗ bị thiêu đốt thành tro bụi.

Một Hóa Thần, chết!

Hồng Y Thiên Quân thở dốc kịch liệt, mạnh mẽ phun ra một ngụm nguyên thần tinh khí.

Như quả bóng xì hơi, nguyên thần càng thêm mờ mịt.

Vết thương của lão còn nặng hơn bốn người Thái Huyền, giết

Hồng Hà Thiên Quân đã là cực hạn. "Lại một Hóa Thần bị giết." Thái Huyền Thiên Quân run rẩy, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực.

Tử Tiêu Thiên Quân ngơ ngác nhìn hư không, lộ vẻ đau thương. "Hồng Y!

Mối thù này, không đội trời chung!

Đợi ta bước vào Hóa Thần đại viên mãn, nhất định sẽ giết ngươi!" Tử Tiêu phẫn nộ gầm lên, đau lòng tột độ.

Hồng Hà Thiên Quân tuy không phải đạo lữ của y, nhưng tình nghĩa đồng môn gần ba nghìn năm, tình cảm không phải người thường có thể so sánh. "Lão tổ!" Bên dưới, đông đảo Nguyên Anh và tu sĩ Kim Đan của Thiên Tiên Tông đau buồn tột cùng, công thế càng thêm mãnh liệt. "Giết ta?

Chỉ bằng ngươi?" Hai mắt Hồng Y Thiên Quân lạnh lẽo, như diều hâu nhìn sói, quét qua từng Hóa Thần, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Bất Phàm.

Dường như muốn khắc ghi dung mạo của hắn vào trong đầu. "Thiên Cơ tiểu nhi, trận chiến này, bản thiên quân nhớ kỹ!" Nếu không có người này, sẽ không đánh gian nan như vậy, đã sớm đánh bại phe Vô Ưu Tông rồi.

Nói xong, lão vung tay, giọng nói chấn động chiến trường: "Chân Ma Tông, Tán Tu Liên Minh, rút quân!" "Xoạt xoạt xoạt!" Thanh Mộc cự đầu và Lý Thu Thủy các cự đầu khác yểm hộ, dẫn theo chúng tu sĩ nhanh chóng rút khỏi chiến trường.

Lúc đến số lượng tu sĩ lên đến hàng chục triệu, bây giờ chưa đến trăm vạn, không đủ một phần mười, có thể nói là thảm liệt.

Tu sĩ phe Vô Ưu Tông đã giết đỏ cả mắt, đang định truy kích, lại bị Thái Huyền Thiên Quân khẩn cấp ngăn lại.

Số lượng của họ cũng đã giảm mạnh bảy tám phần mười.

Trận này, hai bên tổn thất thảm trọng, không có người thắng.

Tất nhiên, phe Vô Ưu không phải không có chút lợi ích nào, ít nhất đã đánh tàn Hồng Y, trong vòng mười mấy năm đối phương không có khả năng gây chiến nữa, giúp họ thoát khỏi khả năng bại vong.

Thời gian tiếp theo, các thế lực bá chủ chỉ có thể nghỉ ngơi dưỡng sức. "Thiên Cơ Chân Quân, ngày sau còn dài, những ngày sắp tới tốt nhất mỗi ngày bói một quẻ, nếu không chết ngày nào cũng không biết." Tán Tu Minh chủ hừ lạnh, kéo theo thương thế yểm hộ đại quân rút lui. ...

Nửa lúc sau, trong lãnh thổ Thiên Liễu quốc chỉ còn lại mấy nghìn tu sĩ của bốn thế lực Vô Ưu dọn dẹp chiến trường, thu nhặt chiến lợi phẩm.

Mà Diệp Bất Phàm cũng ngừng bói toán, trở về pháo đài biên cảnh.

Trong đại điện nghị sự một mảnh tĩnh mịch.

Sáu vị Hóa Thần ngồi ngay ngắn, bên cạnh một đám Nguyên Anh im lặng không nói. "Lần này, vẫn phải đa tạ Thiên Cơ Chân Quân." Tử Tiêu Thiên Quân thu dọn tâm tình, chắp tay cảm tạ.

Thái Huyền, Tiên Mộng các vị Thiên Quân cũng đứng dậy chắp tay.

Nếu không có vị này, phe Hóa Thần của họ còn phải chết thêm một người, cuối cùng chỉ có thể quy hàng, trở thành thuộc hạ của Chân Ma Tông. "Ai, là ta thất trách, không ngờ Tán Tu Minh chủ lại đột nhiên ra tay với ta, lúc đó nếu bói thêm cho các vị một hai quẻ, có lẽ đã giết được Hồng Y Thiên Quân." Diệp Bất Phàm áy náy nói.

Trận chiến này, hắn mới là người hưởng lợi lớn nhất, Hóa Thần

kẻ thương người tàn, uy hiếp giảm mạnh.

Đồng thời còn có được Tạ Vô Tửu, sau này toàn bộ dược liệu của "Thần Tiên Hoàn" cũng sẽ về tay.

Tiên Mộng Thiên Quân tay ngọc cầm Ngọc Tịnh Bình đã vỡ, khẽ lắc đầu, nói: "Dù ngươi có bói, cũng không giết được Hồng Y, kết quả này đã tốt hơn trước rất nhiều rồi." Hồng Y vốn là Hóa Thần đại viên mãn.

Dù đại bại, cuối cùng cũng chỉ có thể dẫn đại quân tu sĩ của lão rút lui chạy trốn.

Hóa Thần phân thắng bại thì dễ, nhưng giết chết thì thực sự quá khó.

Nếu không phải Hồng Hà Thiên Quân đột nhiên rút lui, dẫn đến lộ ra sơ hở lớn, nàng đã không chết nhanh như vậy.

Hồng Y cũng không cầm cự được bao lâu, tám phần là liều mạng trốn khỏi chiến trường. "Thiên Cơ đạo hữu, dược liệu ngươi cần, Đại Phong Chân Quân sẽ thu thập đủ nhanh nhất có thể, giao cho ngươi." Thái Huyền Thiên Quân trầm giọng nói, lời lẽ đã khách khí hơn trước rất nhiều. "Ta sẽ đi sắp xếp ngay." Đại Phong Chân Quân chỉ còn lại Nguyên Anh lập tức đi sắp xếp.

Nguyên Anh của Vô Ưu Tông chết mười mấy người, Kim Đan vô số, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị Chân Ma Tông đánh thành thuộc hạ. "Thiên Tiên Tông không lâu nữa cũng sẽ có đại lễ dâng lên." Tử Tiêu Thiên Quân mặt không cảm xúc nói.

Quỷ Điện, Trương gia đều có tỏ thái độ.

Các Nguyên Anh Chân Quân còn sống sót trong điện càng thêm kính trọng, thậm chí có phần nịnh nọt.

Bây giờ địa vị của Thiên Cơ Chân Quân đã khác xưa.

Ai có thể kết giao tốt với hắn, không chỉ có thể dễ dàng bảo toàn tính mạng, thậm chí còn ảnh hưởng đến vận mệnh của tông môn sau lưng. "Đa tạ các vị." Diệp Bất Phàm trịnh trọng chắp tay.

Tiếp theo là thương nghị các chi tiết kết thúc sau chiến tranh. "Không biết sau này, Chân Ma Tông có còn phát động tập kích không?" Thái Huyền hỏi.

Diệp Bất Phàm đáp: "Cứ yên tâm, Hồng Y thân mang trọng thương, trước khi Nguyệt Cung đăng tiên, lão sẽ không rời khỏi Chân Ma Tông nữa, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Nghe vậy, mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục thảo luận.

Trong lúc đó Thái Huyền Thiên Quân công khai và ngấm ngầm ném cành ô liu cho Thiên Cơ Chân Quân, lần này lời hứa còn nặng hơn ở Phiêu Tuyết Thành rất nhiều, thậm chí còn cho hắn nắm giữ đại quyền tông môn.

Rắc rối của Vô Ưu Tông vẫn chưa kết thúc, Tạ Vô Tửu bị phân thân của Diệp Bất Phàm bắt đi, cơ bản không sống được, đến lúc đó khó tránh khỏi bị Tiên Thổ trách tội.

Trương Thiên Sư ngồi bên cạnh, mấy lần mặt đen lại.

Chương 380

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối lời mời.

Hắn không muốn đối mặt với Tiên Thổ sau lưng Vô Ưu Tông.

Sau khi thương nghị xong, Diệp Bất Phàm đi theo Trương Thiên Sư ra khỏi đại điện, hướng về Càn quốc.

Phía sau là các tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan còn lại của Trương gia.

Tổn thất rất lớn, Nguyên Anh chết bốn người.

Điều duy nhất khiến Trương Thiên Sư vui mừng là Tị Trần Tử và Vân Mộng Quân không chết.

Trương Thương Vân vì bảo vệ Thiên Cơ Chân Quân mà nhục thân bị đánh nát, may mà Nguyên Anh đã chạy thoát. "Thiên Cơ đạo hữu đừng bị lão ta lừa gạt, Thái Huyền tên này tâm tư độc ác, để ngươi nắm đại quyền, rõ ràng là muốn ngươi gánh tội thay Tạ Vô Tửu." Trên đường, Trương Thiên Sư lo lắng vị tổ tông này bị người khác cướp mất, không ngừng nói xấu Thái Huyền Thiên Quân.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, liên tục đảm bảo sẽ không.

Mà trong lòng thì lắc đầu.

Cái nồi này dù hắn có đến Vô Ưu Tông hay không, cũng phải gánh.

Kế hoạch có sai lệch, cái nồi đen không thể úp lên đầu Hồng Y Thiên Quân được, chỉ có thể tự mình gánh. "Tạ Vô Tửu, vạn lần đừng làm tôi thất vọng, nếu có Tứ Tượng Hóa Thần Bí Pháp, cái nồi này dù có gánh cũng là xứng đáng." Diệp Bất Phàm không hề hối hận.

Tứ Tượng Hóa Thần Bí Pháp, hoặc là vào Tiên Thổ, hoặc là ra tay

với Tạ Vô Tửu.

Vế trước hắn trực tiếp loại bỏ.

Vào Tiên Thổ, Dịch Hình Thần Thông của hắn có thể che mắt Hóa Thần, nhưng không thể che mắt được các đại lão Luyện Hư, thậm chí Hợp Thể. ...

Không lâu sau, một đoàn người trở về Càn Kinh, Trương Thiên Sư mặc kệ trọng thương, đích thân sắp xếp cho Diệp Bất Phàm một phủ đệ ở trung tâm thành, xây dựng nhiều lớp trận pháp, ban cho pháp bảo phòng hộ, có thể chống đỡ vài đòn tấn công của Hóa Thần sơ kỳ.

Cuối cùng, thậm chí còn đích thân khắc biển cho phủ đệ —— Thiên Cơ Phủ!

Địa vị của Diệp mỗ nhân tăng vọt, tộc trưởng Trương gia cũng phải đứng sang một bên.

Cuối cùng, Trương Thiên Sư ngấm ngầm dặn dò Diệu Tiên Thánh Nữ, lệnh cho nàng phải 'chốt' được vị đại phật này!

Diệp Bất Phàm liên tục cảm tạ, tiễn Trương Thiên Sư bế quan, còn mình thì an nhiên vào ở "Thiên Cơ Phủ".

Những ngày tiếp theo, không ngừng có Nguyên Anh đến thăm, nườm nượp không ngớt, ngưỡng cửa cũng bị giẫm nát, Hóa Thần Thiên Quân cũng không có được cảnh tượng này.

Có người đến kết giao, mang theo trọng lễ, cũng có người mang theo nữ tu hậu bối trong nhà, làm tiểu thiếp cho Thiên Cơ Chân Quân.

Sau mấy ngày, tin tức về trận chiến ở Thiên Liễu quốc lan khắp Nam Hồng Vực, Thiên Cơ Chân Quân trực tiếp được liệt vào danh sách đệ nhất Thiên Cơ Sư, được nâng lên thần vị.

Ảnh hưởng rộng lớn, dấy lên một phong trào học tập Thiên Cơ

Thuật.

Thậm chí một số gia tộc Thiên Cơ còn lập bài vị cho hắn, ngày ngày dâng hương, thỉnh thoảng lại bái lạy ba cái.

Điều này cũng giống như muốn phát tài thì bái Thần Tài vậy.

Ảnh hưởng từ trong ra ngoài, rồi lại từ ngoài vào trong, mỗi ngày những thanh niên tài tuấn muốn bái sư xếp thành hàng dài.

Từ Thiên Cơ Phủ nhìn ra, không thấy điểm cuối.

Diệp Bất Phàm đối với việc này đau đầu không thôi.

Cuối cùng đành phải tuyên bố bế quan.

Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng có thời gian, thông qua Vân Không Sa rời khỏi phủ đệ, đến một biệt viện, gặp mặt phân thân áo xám của mình.

Trong chính đường, một bức chân dung treo trên tường.

Bên dưới là một bài vị, trên đó khắc mấy chữ —— Thiên Cơ Chân Quân chi vị. "Bản tôn phù hộ, phù hộ ta nhặt được nhiều thi thể và tàn hồn hơn." Phân thân áo xám hai tay chắp lại, hướng về bức chân dung bái lạy, trên mặt đầy vẻ thành kính.

Diệp Bất Phàm một cước đá văng gã xuống đất, mắng: "Cút!

Khắp thiên hạ này, có ai lại đi bái chính mình không?" Hôi y phân thân bò dậy, đảo mắt xem thường: "Ngươi cũng không nhìn xem khí vận của ngươi dày đến mức nào, cả Nam Hồng V vực rộng lớn này ai có thể so bì với ngươi?" Nó là phân thân, ở khoảng cách gần như vậy có thể cảm nhận được khí vận.

Khí vận của bản tôn giống như một con chân long đang ngự trên người, độ dày đặc chấn động cổ kim.

Bái một người có khí vận đại thành, xem ra thật sự có thể thay đổi

bản thân. "Hệ thống nghịch chuyển thật quá vô lý." Diệp Bất Phàm vẻ mặt bất đắc dĩ, từ lúc hắn bắt đầu đánh tiêu hao chiến với Mặc Thượng sư, phản phệ không ngừng nghịch chuyển, phúc lợi cứ thế tăng lên.

Sau này bói toán cho Hồng Y Thiên Quân, phúc lợi tăng còn mạnh hơn.

Hiện giờ khí vận quá lớn, tuổi thọ đã cao tới một vạn năm, hoàn toàn vượt qua cảnh giới Luyện Hư.

Nếu không phải hắn có Thiên Cơ thuật cao minh, có thể che giấu, sớm đã bị người ta phát hiện rồi. "Cho nên bái ngươi, rất có khả năng thật sự hữu dụng." Hôi y phân thân nghiêm túc nói, rồi trầm ngâm: "Vạn Cổ Hồn Tổ từng nói, còn có một con đường khác để thành tựu Ngụy tiên, đó chính là hương hỏa thành tiên đạo." "Một trăm vạn năm trước, có một nhân vật Thiên Mệnh Chi Tử thành tựu Đại Thừa, sau khi vô vọng đột phá Chân Tiên, đã đổi một con đường khác.

Ban đầu y ở nhân gian hô mưa gọi gió, tạo phúc cho bá tánh, sau đó lập ra các tông môn, tạo phúc cho tu tiên giả, vô số người tạc tượng thần cho y, ngày ngày cúng bái." "Vạn năm sau, ngưng tụ vô tận hương hỏa, đúc thành Ngụy tiên thể, những tín đồ thành kính nhất, vận may đều trở nên tốt hơn." Hôi y phân thân vẻ mặt khao khát.

Theo một nghĩa nào đó, Tôn Hồn Phiên cũng là một loại hương hỏa đạo, chỉ có điều đã đi chệch hướng. "Vạn Cổ Hồn Tổ?" Diệp Bất Phàm híp mắt, nghiêng đầu lộ vẻ kỳ quái: "Ngươi tìm được một lão gia gia à?" "Moi từ trong mộ ra." Hôi y phân thân kể lại những gì đã trải qua trong mấy năm nay, Diệp Bất Phàm càng nghe lông mày càng nhíu chặt.

Khi nghe lão già kia còn muốn nhắm vào mình, hắn không khỏi cười lạnh. "Một Đại Thừa tiên quân, lúc sinh thời pháp lực vô biên,

nay chuyển tu quỷ đạo, chẳng qua chỉ là một luồng tàn hồn, còn vọng tưởng thôn phệ ta sao?

Thật nực cười." Diệp Bất Phàm khinh thường, rồi lại trầm ngâm: "Cái bí pháp gì đó của lão, lừa về đây cho ta, ta muốn tu hành, đề phòng trước." Quỷ tu hắn không để ý.

Nhưng loại bí pháp này tuyệt đối không chỉ có một mình Vạn Cổ Hồn Tổ biết.

Chỉ cần tu luyện loại bí pháp này, là có thể phản thôn phệ. "Không dễ lừa đâu, trừ khi ngươi làm mồi nhử." Hôi y phân thân lắc đầu. "Cứ từ từ thử đi, trước tiên cứ để lão đi theo ngươi, có lão gia gia miễn phí, không dùng thì phí." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ vai hôi y phân thân.

Người sau nhún vai, mở túi trữ vật ra, một Nguyên Anh bị âm khí màu đen bao bọc bay ra, bên trong truyền đến tiếng la mắng: "Diệp Bất Phàm!

Thả ta ra!" Hôi y phân thân gật đầu, lắc lắc Tôn Hồn Phiên, bên trong bay ra một âm hồn cao lớn, nhanh chóng nuốt chửng âm khí bao phủ bên trên.

Mất đi phong tỏa của âm khí, Tạ Vô Tửu phản ứng cực nhanh độn về phía chân trời. "Trốn trước mặt ta, ngươi trốn được sao?" Bản tôn Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, dùng Định Thân Thuật cố định y lại, tiện tay tóm gọn trong lòng bàn tay.

Tạ Vô Tửu phản ứng lại, dường như lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của "Thiên Cơ Chân Quân", mắt trợn trừng, thất thanh nói: "Ngươi!

Ngươi mới là chân thân!" Chưa có khoảnh khắc nào lại có sức chấn động lớn như trước mắt.

Y đến Nam Hồng Vực nửa năm.

Ngoài việc nghe thấy đại danh của Diệp Bất Phàm, thì chính là Thiên Cơ Chân Quân.

Trên chiến trường còn từng xa xa thấy hắn giao thủ với Mặc Thượng sư, được bản gia của y là Vô Ưu Tông bảo vệ.

Nực cười.

Thật quá nực cười!

Diệp Bất Phàm đã lừa tất cả mọi người.

Nếu y sớm biết đối phương biết Thiên Cơ thuật, tuyệt đối sẽ không tùy tiện động thủ. "Một thân thực lực thông thiên, lại thêm Thiên Cơ thuật bói toán không sai sót, ai có thể giết hắn chứ?" Tạ Vô Tửu tuyệt vọng, nhưng vẫn liều mạng bỏ chạy.

Y như con khỉ bị Ngũ Chỉ Sơn trấn áp, mặc cho đào tẩu thế nào, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Ngũ Chỉ Sơn.

Pháp lực trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm dâng trào, xông vào trong Nguyên Anh của Tạ Vô Tửu tàn phá.

Chẳng mấy chốc, Nguyên Anh trở nên ảm đạm, suy yếu. "A a a!" Tạ Vô Tửu đột nhiên hét lên thảm thiết, một luồng thần thức của cảnh giới Hóa Thần như thanh kiếm sắc bén đâm vào Nguyên Anh của y, tìm đến thần hồn mà lật tung ký ức.

Không có cấm chế tự bạo.

Nhưng khi Diệp Bất Phàm lật sâu hơn, một luồng kiếm ý đột nhiên bộc phát từ nơi sâu thẳm, dễ dàng chém tan thần thức của hắn.

Luồng kiếm ý đó tựa như vạn cổ huyền băng, cực lạnh cực hàn. "Kiếm đạo pháp tắc?!" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút lại, gần như theo bản năng muốn vứt bỏ Nguyên Anh đi.

Đây là sức mạnh ở một chiều cao hơn cả kiếm ý.

Chương 381

Dấu hiệu của cảnh giới Luyện Hư chính là bước đầu lĩnh ngộ được một tia pháp tắc, gột rửa nguyên thần.

May mắn thay, luồng kiếm đạo pháp tắc đó chỉ là phòng hộ, chứ không thoát ra ngoài phản kích. "Dù sao cũng là thiếu gia của đại gia tộc Tiên thổ, trong thần hồn có thủ đoạn bảo vệ là rất bình thường, không có mới là chuyện lạ." Hôi y phân thân ngáp một cái.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát, nhanh chóng thi triển nhiều loại thần thông, dựa vào tác dụng phụ nghịch chuyển để hồi phục thương thế thần hồn.

Sau đó lại tiếp tục dùng sưu hồn.

Lặp đi lặp lại mấy chục lần, tia kiếm đạo pháp tắc kia không ngừng bị bào mòn.

Loại vật chết này, mỗi lần phòng hộ sẽ yếu đi một phần, chẳng mấy chốc đã bị mài mòn đến mức chỉ còn lại một chút xíu. "Cầu xin ngươi, giết ta đi, mau! mau!" Nỗi đau đớn của việc bị sưu hồn khiến Tạ Vô Tửu sống không bằng chết, từ lúc đầu tức giận mắng chửi, cuối cùng chỉ còn khổ sở cầu xin tha thứ.

Diệp Bất Phàm cũng hết cách.

May mà cuối cùng cũng mài mòn hoàn toàn kiếm đạo pháp tắc. "Không ổn!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến đổi, sau gần trăm lần sưu hồn, ký ức hải của Tạ Vô Tửu đã vỡ nát, ký ức bị tàn khuyết nghiêm trọng.

Trong ký ức, Tiên thổ rộng lớn vô tận, kỳ hoa dị thảo, linh dược tiên điền, những thứ này ở Nam Hồng Vực sớm đã tuyệt chủng.

Hắn còn thấy rất nhiều tu sĩ, Nguyên Anh, Hóa Thần rất nhiều, ở Tiên thổ người thật sự có địa vị là Luyện Hư, Hợp Thể mới có thể xưng bá một phương.

Còn về Đại Thừa tiên quân, cực kỳ ít khi xuất thế.

Các loại nhân vật hắn không kịp xem kỹ, nhanh chóng tìm kiếm bí pháp Tứ Tượng Hóa Thần. "Không lẽ nào!

Chẳng lẽ lại uổng công vô ích?" Diệp Bất Phàm tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng vẫn không tìm thấy, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Bỗng nhiên, thần thức đột ngột dừng lại, thâm nhập vào một cái ngọc giản trong phòng bên, trên đó hiện lên một mảng chữ triện.

Hư ảnh của Thanh Long và Tứ Thần Thú khác ẩn hiện. "Tứ Tượng Hóa Thần Pháp!" Diệp Bất Phàm mừng như điên, thần thức bao bọc lấy ngọc giản này, thoát ra khỏi ký ức hải.

Ngay lúc này, ý thức của Tạ Vô Tửu sụp đổ, ký ức vỡ tan thành hư vô, ngay cả Nguyên Anh cũng không giữ được, hóa thành những đốm sáng li ti trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm rồi tiêu tán.

Chết hoàn toàn.

Diệp Bất Phàm vội vàng chìm vào thức hải, ý thức tiến vào trong công pháp. 【Tứ Tượng Bí Quyển: Lấy tinh phách của Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ làm căn cơ, đúc thành bốn đạo nguyên thần, nguyên thần hợp nhất, ngưng tụ Tứ Tượng nguyên thần, cường đại vô biên, có năng lực vạn pháp bất xâm.】【Tác dụng phụ: Yêu cầu phải có hoàn mỹ Trúc Cơ, cửu chuyển Kim Đan, ngũ sắc Nguyên Anh làm tiền đề.

Tinh phách thần thú cuồng bạo, dễ xung kích hồn phách, thần trí thác loạn, tứ tượng xung đột, cực kỳ hung hiểm, không phải kỳ tài vạn cổ thì không thể tu luyện!】【Phụ diện nghịch chuyển: Tinh

phách thần thú cuồng bạo, dễ xoa dịu hồn phách, thần trí thư thái tỉnh táo, tứ tượng xung đột, cực kỳ an toàn, không phải kỳ tài vạn cổ cũng có thể tu luyện.】 "Vãi." Diệp Bất Phàm ngẩn người, tiện tay bấm like cho hệ thống.

Đúc thành bốn đạo nguyên thần, mỗi đạo đều có thể so sánh với cùng cấp, bốn hợp thành một, nguyên thần sẽ mạnh đến mức nào Diệp Bất Phàm không dám tưởng tượng.

Hơn nữa còn có thêm một loại năng lực đặc thù so với Nguyên Anh.

Vạn pháp bất xâm.

Tương tự như hiệu quả của Sinh Quang, chỉ có điều vạn pháp bất xâm là bản năng, tiềm lực lớn hơn Sinh Quang. "Nếu ngươi đã thành công lấy được Tứ Tượng Hóa Thần Pháp, ta phải rời khỏi đây rồi." "Trong thời gian ngắn, sẽ không gặp lại ngươi, nếu không dễ bị Vạn Cổ Hồn Tổ phát hiện dị thường." Hôi y phân thân biểu tình ngưng trọng.

Diệp Bất Phàm gật đầu, thân ảnh thoáng một cái, trực tiếp biến mất tại chỗ, chỉ để lại một câu nói vang vọng bên tai hôi y phân thân: "Muốn thành tựu Hóa Thần, chỉ dựa vào Tứ Tượng Bí Quyển này vẫn chưa đủ, còn thiếu hai loại tinh phách, Huyền Vũ và Bạch Hổ, nếu có động tĩnh liên quan, nhất định phải thông báo cho ta." "Được." Hôi y phân thân gật đầu.

Bản tôn thiếu không chỉ những thứ này, mà còn có dược liệu luyện chế "Nguyên Thần Đan", thứ này quá quý giá, trên thị trường căn bản không có, chỉ có thế lực cấp bá chủ mới có một chút tích trữ.

Nhưng căn bản không động vào được.

Nghĩ rồi, gã lặng lẽ rời khỏi Càn Kinh, cho đến khi chạy qua mấy

quốc gia, mới giải trừ phong ấn trên người. "Sao lâu vậy?" Vạn Cổ Hồn Tổ bay ra, nghi ngờ hỏi.

Hôi y phân thân mắng: "Ta suýt nữa bị kẻ thù giết chết!

May mà mượn tay Hồng Y Thiên Quân đối phó hắn, mới thoát chết trong gang tấc, ngươi còn chất vấn ta?" Vạn Cổ Hồn Tổ mặt sa sầm, xua tay chuyển chủ đề: "Tiếp theo ngươi định làm gì?" "Trở lại chiến trường thu thập một ít tàn hồn, sau đó rời khỏi Nam Hồng Vực!" Hôi y phân thân quyết đoán.

Hiện giờ danh tiếng của bản tôn quá lớn, nếu còn ở lại, tin tức mình là phân thân của hắn sớm muộn gì cũng bị Hồn Tổ phát hiện, đến lúc đó chỉ có thể trở mặt.

Càng không thể lợi dụng lão để trở nên mạnh hơn. "Bản tổ sư cho rằng, Đông Hải không tồi, nơi đó từng là nơi phát tích của ta, cũng lưu lại một số động thiên phúc địa, chỉ không rõ một trăm vạn năm đã qua, có bị người ta khai quật hay không." Vạn Cổ Hồn Tổ lộ vẻ hồi tưởng, cảm khái muôn vàn. "Đông Hải thật sự có bảo tàng ngươi để lại sao?" "Thật!

Năm đó bản tổ sư được liệt vào hàng cấm kỵ, cường giả vô địch, cả Đông Hải đều là giang sơn của ta!

Bảo tàng vô số!" Vạn Cổ Hồn Tổ thấy Tôn Thất (tên giả của phân thân) mặt đầy hưng phấn, ha ha cười nói.

Hôi y phân thân đập đùi, lập tức nói: "Được!

Vậy thì đi Tây Vực!" "???" Vạn Cổ Hồn Tổ.

Hôi y không giải thích, dùng mấy ngày thời gian càn quét tàn hồn và thi thể trên chiến trường, sau đó thẳng tiến đến Tây Vực Tam Thập Tam Thiên.

Đông Hải đã là nơi phát tích của Vạn Cổ Hồn Tổ, rất khó nói có

lưu lại hậu thủ hay không.

Vạn nhất lão già này đưa mình vào bẫy, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn! "Đông Hải mới có bảo tàng, Tây Vực là nơi khỉ ho cò gáy, thực sự không có tạo hóa gì." Trên đường, Vạn Cổ Hồn Tổ không ngừng khuyên can.

Mà trong lòng thì lại cười lạnh, lộ vẻ khinh miệt. "Tiểu tử, đấu với bản tổ sư?

Ngươi còn non lắm, Tây Vực mới là nơi phát tích của bản tổ sư!" Lão đã sống quá lâu, đến lông mi cũng rỗng tuếch, sâu sắc biết loại người như Tôn Thất không dễ đối phó, biện pháp tốt nhất chính là làm ngược lại!

Nào ngờ... "Ừm, đúng, ngươi nói đúng, Tây Vực là nơi khỉ ho cò gáy, vậy thì đi Trung Vực đi." Trên đường, hôi y phân thân nghe Vạn Cổ Hồn Tổ lải nhải, cảm thấy lão nói rất có lý, lại quay đầu đi về phía Trung Vực.

Vạn Cổ Hồn Tổ ngớ người.

Trong lòng chỉ muốn tự tát vào miệng mình.

Ngươi thật sự biết nghe lời khuyên à! ...

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Diệp Bất Phàm trở lại Thiên Cơ Phủ, chuẩn bị nghiên cứu 《Tứ Tượng Bí Quyển》, tiện thể tu luyện mấy môn thần thông tác dụng phụ lấy được từ Tiên Mộng Thiên Quân và những người khác.

Những thần thông trước đây của hắn, chỉ có vài môn có thể đối phó với Hóa Thần Thiên Quân.

Những cái khác, như 《Vạn Giang Thùy Điếu》, 《Chân Long Chi Linh》, 《Thiên Địa Vi Cục》... chỉ có thể ứng phó với Nguyên

Anh cự đầu.

Đúng lúc này, Tuyết Nữ trong bộ y phục trắng muốt như tuyết, tựa như một tiên tử băng giá, chậm rãi bước ra từ Vân Không Sa.

Nàng đứng trước mặt Diệp Bất Phàm, trên người tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Vẫn là câu hỏi mỗi ngày: "Khi nào song tu?" "Tỷ, ta gọi ngươi là tỷ được không?" Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói: "Ngươi đột phá Hóa Thần động tĩnh quá lớn, với tu vi hiện tại của ta, căn bản không thể hộ pháp cho ngươi, vạn nhất bị người ta đánh lén, thì làm sao?" "Có thể đến Tuyết Nhân Cốc." Dung nhan Tuyết Nữ tuyệt thế, chau mày nói.

Lòng nàng như băng sơn, rất khó tan chảy, nhưng trong khoảng thời gian này lại vì Diệp Bất Phàm mà tan ra một chút.

Không phải động tình, hoàn toàn là do tức giận.

Không biết đã bị từ chối bao nhiêu lần. "Lạnh quá, ta sợ bị cảm." Diệp Bất Phàm nghiêm túc cam đoan: "Đợi ta bước vào Nguyên Anh đại viên mãn, nhất định sẽ trợ giúp ngươi tu hành!" Tu hành càng về sau càng gian nan.

Sau khi đột phá cự đầu, song tu với Tuyết Nữ, hiệu quả sẽ được tối đa hóa.

Nói rồi, hắn đưa tay về phía đôi tay nhỏ nhắn như tuyết đông của Tuyết Nữ, nhưng lại bị nàng né đi, hắn nhướng mày nói: "Ngươi xem, tình cảm còn chưa tới nơi tới chốn, sao mà song tu?" "Khi nào ngươi đột phá?" Tuyết Nữ nhíu mày càng chặt hơn. "Nhanh thì ba năm ngày, chậm thì ba năm mươi năm." Diệp Bất Phàm búng búng móng tay.

Hắn thật sự không biết, trước khi chiến tranh bắt đầu vẫn luôn tu hành, luyện đan.

Dược liệu cho Thần Tiên Hoàn vẫn luôn gom góp, việc nuốt thuốc cũng đứt quãng.

Tu vi tuy rằng tăng lên rất nhanh, nhưng đến đại viên mãn vẫn còn một đoạn đường rất dài. "Hừ!" Tuyết Nữ hừ lạnh một tiếng, xoay người, mái tóc tuyết lướt qua mặt Diệp Bất Phàm, gây ngứa ngáy.

Chương 382

Giây tiếp theo, nàng tiến vào Vân Không Sa rồi biến mất. "Có cảm xúc rồi, là chuyện tốt." Diệp Bất Phàm xoa cằm, nhìn về phía một bóng hình xinh đẹp đang đi vào từ cửa nhỏ của phủ đệ. "Thiên Cơ tiền bối, Thiên Tiên Tông, Quỷ Điện, Vô Ưu Tông đều đã phái người đến, có cần sắp xếp thời gian gặp mặt không?" Diệu Tiên Thánh Nữ thân hình thướt tha, uyển chuyển.

Khoảng thời gian này vẫn luôn là nàng phụ trách ứng đối với những người đến bái phỏng ùn ùn kéo tới, bận đến chân không chạm đất.

Còn về việc nghe theo lời lão tổ, hạ gục Thiên Cơ Chân Quân, nàng đã mấy lần muốn tiếp cận, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt già nua kia, nội tâm luôn kháng cự. "Cuối cùng cũng đến rồi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng, hắn đã đợi rất lâu. "Nhanh chóng sắp xếp đi." Không lâu sau, Thiên Tiên Tông chủ Vân Lan cự đầu và Quỷ Điện nhị trưởng lão từ cửa chính đi vào, tiến vào phòng khách.

Phía sau còn có ba người trẻ tuổi đi theo.

Hai người đầu tiên Diệp Bất Phàm đã gặp ở Bạch Trú bí cảnh, là Thần Tử và Nữ Thần của Thiên Tiên Tông, người còn lại là một quỷ tu trẻ tuổi, một tân tú nổi lên từ khi chiến tranh bắt đầu. "Vân Lan đạo hữu, Dạ Kiêu đạo hữu, đã lâu không gặp, quý lão tổ vẫn khỏe chứ?" Diệp Bất Phàm mỉm cười ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

Còn về Thần Tử, Nữ Thần và người kia, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng sau lưng trưởng bối của mình, không dám ngồi.

Tuy cùng là Nguyên Anh, nhưng địa vị của Thiên Cơ Chân Quân cao hơn bọn họ quá nhiều.

Hai vị cự đầu vội vàng xua tay, vô cùng khách khí nói: "Lão tổ bế quan, thương thế không mấy lạc quan, e là cần phải nghỉ ngơi một thời gian rất dài." Đến cảnh giới của bọn họ, nếu thương thế rất nặng, sẽ khó hồi phục hơn cả Nguyên Anh, đan dược chữa thương thông thường chỉ như muối bỏ bể.

Không giống như Diệp Bất Phàm, tự mình nổ đến chỉ còn lại một cái chân, cũng có thể dựa vào tác dụng phụ nghịch chuyển của hệ thống mà phục sinh. "Đây là dược liệu đạo hữu cần." Vân Lan cự đầu và người kia lần lượt lấy ra túi càn khôn, Diệp Bất Phàm nhận lấy, thần thức quét qua, trong lòng chấn động mạnh.

Vẫn là thế lực cấp bá chủ mới hào phóng như vậy.

Đánh nhau lâu như thế, mà vẫn chưa cạn kiệt.

Trong hai túi càn khôn, linh dược vạn năm có đến tám trăm cây, linh dược ngàn năm thì nhiều vô số kể, hơn nữa đều là dược liệu phụ hợp với "Thần Tiên Hoàn", ngay cả thế lực cấp bá chủ cũng khó tìm.

Luyện chế trên trăm lò đan dược, dư sức. "Đa tạ, ha ha ha." Diệp Bất Phàm chắp tay cảm tạ, cộng thêm nguồn cung ứng liên tục của Trương gia, hắn có thể toàn lực đột phá Nguyên Anh cự đầu rồi!

Sau đó, ba người thảo luận về đại đạo tu hành.

Trong lúc đó, Vân Lan cự đầu vô tình kéo Thần Tử và Nữ Thần ra, cười nói: "Không biết hai tên hậu bối bất tài này của ta, có tư cách trở thành đệ tử của đạo hữu không?" "Văn bối Mạch Phương, đã ngưỡng mộ Thiên Cơ thuật của tiền bối từ lâu, khẩn cầu tiền bối nhận con làm đồ đệ." Thần Tử tướng mạo tuấn tú, phong thái như ngọc, Nữ Thần cũng khí chất thanh nhã, như tiểu thư khuê các, thướt tha hành lễ: "Văn bối Hương Lăng, khẩn cầu tiền bối thu nhận." Xét về thực lực, hai người họ là Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, chẳng bao lâu nữa sẽ đột phá trung kỳ.

Ở Bạch Trú bí cảnh, họ còn là đồng bối với Diệp Bất Phàm.

Vậy mà bây giờ, lại muốn bái hắn làm thầy!

Tuấn kiệt trẻ tuổi của Quỷ Điện cũng chân thành mở lời, thỉnh cầu thu nhận làm đồ đệ.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt kỳ quái.

Nghĩ một chút, liền hiểu ra mấu chốt.

Thế lực cấp bá chủ không thiếu truyền thừa Thiên Cơ thuật, nhưng thiếu bí thuật nghịch thiên như hắn, bói toán mấy chục, thậm chí cả trăm lần mà vẫn còn sống! "Hai vị đạo hữu, ta trước nay không nhận đồ đệ." Diệp Bất Phàm uyển chuyển từ chối, mặc cho Vân Lan cự đầu, Dạ Kiêu cự đầu thuyết phục thế nào, cuối cùng vẫn không nhận.

Cuối cùng, tuấn kiệt trẻ tuổi của Quỷ Điện tên là Tần Đồng không nhịn được nói: "Tiền bối, ngài dù sao cũng cần một người truyền thừa y bát, có người kế vị chứ?" "Có người kế vị?

Lão phu đang lúc tuổi xuân sức dài, cần gì người kế vị?" Nụ cười của Diệp Bất Phàm thu lại, bình tĩnh đáp lại.

Sắc mặt Dạ Kiêu cự đầu hơi biến, "phanh" một tiếng, đá mạnh vào chân Tần Đồng, người sau lảo đảo, suýt nữa bị đá ngã.

Sau đó chắp tay xin lỗi: "Thiên Cơ đạo hữu, tiểu bối lỗ mãng, mong ngài đừng trách tội." Lời của Tần Đồng nghe có lý, nhưng ý tứ ngoài lời rất dễ bị hiểu lầm thành Thiên Cơ Chân Quân sống không được bao lâu nữa. "Không sao, người trẻ tuổi mà." Diệp Bất Phàm xua tay.

Tần Đồng đáy mắt lóe lên vẻ âm u, nhưng trên mặt lại giả vờ hoảng hốt, vội vàng xin lỗi.

Mắt Diệp Bất Phàm sắc bén đến mức nào, một cái đã nhìn ra tiểu bối này nói không thật lòng, lòng dạ hẹp hòi, đã ngầm ghi hận hắn.

Sóng sau xô sóng trước, vài năm sau tên này thật sự sẽ đem "lão tiền bối" như hắn đập chết trên bãi cát.

Có Tần Đồng phá đám, Dạ Kiêu, Vân Lan cũng không còn mặt mũi nào nói chuyện thu đồ đệ nữa.

Đúng lúc này, một bóng hình tuyệt thế khoan thai bước vào phòng khách, dọa hai vị cự đầu vội vàng đứng dậy hành lễ: "Kính chào Tiên Mộng Thiên Quân." Vị này là Hóa Thần trung kỳ, nhưng lại là người mạnh nhất trong số đó.

Mạch Phương và Hương Lăng ba người cũng vội vàng cúi người, đầu không dám ngẩng lên, chỉ có Tần Đồng không ngừng liếc trộm, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, và... dục vọng.

Nàng tựa như tiên nữ trong mộng, tùy thời có thể cưỡi gió bay đi, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Đây là nữ tử đầu tiên Diệp Bất Phàm gặp có khí chất gần với tiên. "Ừm." Mỹ mâu của Tiên Mộng Thiên Quân lưu chuyển, giọng nói phiêu diêu. "Tiền bối giá lâm, mấy người vãn bối xin cáo từ trước." Hai vị cự đầu không dám ở lâu, lập tức dẫn Thần Tử và Nữ Thần rời đi.

Sau khi họ đi, Tiên Mộng Thiên Quân tự mình ngồi xuống, làm nổi bật đường cong ưu mỹ, cười nhẹ nói: "Đây là dược liệu mà Vô Ưu Tông đã hứa." "Đâu dám làm phiền Tiên Mộng tiền bối đích thân mang đến." Mặt Diệp Bất Phàm đầy vẻ được sủng ái mà kinh ngạc, nhưng tay lại nhận lấy túi càn khôn, thần thức quét qua, trong lòng mãn nguyện.

Tài nguyên trước khi lên Hóa Thần, không cần phải lo nữa.

Sau đó hắn bảo Diệu Tiên Thánh Nữ dâng trà. "Lần này đến, là vì chuyện đột phá, không biết Thiên Cơ đạo hữu có thể bói toán ra ta còn có cơ hội đột phá Hóa Thần hậu kỳ không?" Tiên Mộng Thiên Quân môi hồng khẽ nhấp trà linh, nước trà làm ướt đôi môi, kiều diễm như sắp nhỏ ra nước.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, nhẹ nhàng giơ tay lên, các loại kỳ vật bay lơ lửng quanh người: "Khả năng không lớn, trừ phi..." "Trừ phi cái gì?" Mỹ mâu của Tiên Mộng Thiên Quân sáng lên. "Thiên Quân bị thiên địa nơi này hạn chế, muốn đột phá, chỉ có thể tiến vào Tiên thổ, hoặc là..." Bói đến cuối cùng, vẻ mặt Diệp Bất Phàm trở nên kỳ quái.

Tiên Mộng Thiên Quân chau mày, bất đắc dĩ nói: "Vào Tiên thổ thì không cần nữa." "Hoặc là cái gì?" Hóa Thần của Nam Hồng Vực, thành cũng vì Tiên thổ, bại cũng vì Tiên thổ, tài nguyên bị kẹt chết cứng.

Đặc biệt là nàng, vì dung mạo, vô hình trung còn có thêm một rào cản so với Hồng Y, Thái Huyền, nếu không hiến dâng thân thể, phía trên sẽ không cho nàng có được tài nguyên để đột phá nữa. "Không có gì." Vẻ mặt Diệp Bất Phàm không tự nhiên.

Tiên Mộng Thiên Quân kỳ quái nhìn hắn, trầm ngâm nói: "Cứ nói thẳng không sao, nếu ta đột phá, tất có hậu tạ." "Khụ khụ, hoặc là song tu với nam tử, mà không phải nam tử bình thường, lời chỉ nói đến đây." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, bất đắc dĩ nói.

Bói đến cuối cùng, trực tiếp bói ra chính mình.

Bất kể là Lô Đỉnh Công, hay là Thái Dương Chi Thể, đều là tài nguyên tốt nhất cho nữ tu.

Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ mấy năm nay được hắn tẩm bổ, chỉ còn thiếu một bước là vào trung kỳ.

Nếu chỉ dựa vào bản thân họ tu hành, cho dù có cơ duyên, đột phá trung kỳ vẫn cần một thời gian rất dài. "Song tu, không phải nam tử bình thường?" Dung nhan Tiên Mộng Thiên Quân hơi ửng hồng, rồi lại lắc đầu nói: "Song tu là không thể nào." Tuy nhiên nàng vẫn hỏi thăm về thân phận của "nam tử" đó, nhưng Diệp Bất Phàm lảng tránh không trả lời.

Hắn và nữ nhân này không có tư thù gì, nhưng phe phái đối địch, thực sự đánh không lại, không muốn dấn thân vào nguy hiểm.

Trừ phi, có ngày hắn đột phá Hóa Thần.

Trò chuyện một lát, Diệp Bất Phàm tiễn nàng đi, sau đó tuyên bố bế quan.

Trở lại phòng bế quan, Diệp Bất Phàm bố trí nhiều tầng trận pháp, nghênh đón vi hình lôi kiếp của mình.

Sau khi được gột rửa một phen, hắn an toàn vượt qua. "Bắt đầu, luyện đan!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt hưng phấn, lấy túi càn khôn ra, bày một đống dược liệu trên mặt đất.

Sau đó lấy ra lò luyện đan, cho dược liệu vào luyện đan.

Mấy năm nay, số lần hắn nổ lò không đếm xuể, lò luyện đan cũng phế không biết bao nhiêu cái, chỉ riêng việc mua lò đã là một khoản chi phí khổng lồ.

Không còn cách nào khác, muốn luyện chế ra cực phẩm độc đan, nổ lò là điều không thể thiếu.

Chốc lát sau. "Ầm!" Lò đan nổ tung, Diệp Bất Phàm mắt lanh tay lẹ, mặc kệ những mảnh vỡ bay tứ tung, tay không thò vào trong lò lấy ra một viên đan dược đen thui, đầy vết nứt. "Cực phẩm!" Diệp Bất Phàm ngửi mùi độc khí tỏa ra từ nó, lộ vẻ hài lòng.

Hắn trịnh trọng cất nó vào bình ngọc, rồi lại bắt đầu luyện đan.

Vài tháng sau, Diệp Bất Phàm dùng hết tất cả dược liệu, luyện chế ra gần một ngàn viên "Thần Tiên Hoàn".

Hơn nửa trong số đó là cực phẩm độc đan, số còn lại là cao cấp độc đan. "Không biết có thể đẩy tu vi đến mức nào đây?" Diệp Bất Phàm tràn đầy mong đợi, vận hành 《Thiên Sát Chân Ma Công》, nuốt một viên đan dược, hệ thống nghịch chuyển, tạo thành một luồng dược lực khổng lồ cuồn cuộn trong cơ thể.

Tu vi trực tiếp tăng vọt một đoạn, tạm thời trở nên mạnh hơn.

Đợi dược hiệu qua đi, tác dụng phụ ập đến, tu vi bắt đầu giảm xuống, nhưng sau khi nghịch chuyển, việc giảm xuống trực tiếp biến thành tăng phúc.

Chương 383

Vài ngày sau.

Tu vi của Diệp Bất Phàm đã tinh tiến rất nhiều. "Tiêu hóa và củng cố một phen." Tu hành, chú trọng sự cân bằng giữa căng và chùng.

Hắn bước ra khỏi phòng bế quan, thông qua Vân Không Sa tiến hành giao lưu hữu hảo với bốn nữ nhân Hoàng Phủ Tang Du.

Lại vài ngày nữa trôi qua, Diệp mỗ nhân thần thanh khí sảng bước ra từ căn phòng lớn trong biệt viện, tu vi được củng cố vô cùng.

Còn bốn nữ nhân thì đã mềm nhũn ra.

Tạo thành một đường phong cảnh mỹ lệ. "Chiến đấu lực quá mạnh, cũng là một loại phiền não." Diệp Vĩnh Cửu Động Cơ có chút sầu não.

Không có đối thủ.

Hoàn toàn không có đối thủ.

Mới một ngày, Lục La và Chu Huyên Nhi đã xin tha.

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ lần lượt bại trận.

Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có loli sư tôn là có thể phân cao thấp với hắn.

Bởi vì nàng có nhiều phân thân.

Từ sau khi Tử Quần La Lỵ bị hắn đánh bại, nàng không còn xuất hiện nữa, không biết chạy đi đâu phát triển rồi.

Sau đó, Diệp Bất Phàm bắt đầu tu hành thần thông, chủ tu là 《Tế Mệnh Đại Độn》 mà Tiên Mộng Thiên Quân đã đưa trước trận chiến.

Thần thông này có giới hạn rất cao, cho dù đối mặt với Hóa Thần trung kỳ cũng có sức chạy thoát.

Thứ hai là thần thông phòng ngự 《Huyền Vũ Biến》, hóa thân thành Huyền Vũ, phòng ngự tuyệt đối.

Trong mắt Diệp mỗ nhân, chạy trốn và phòng ngự mới là ưu tiên hàng đầu.

Tấn công gì đó, đều xếp sau cả.

Cứ như vậy, Diệp Bất Phàm vừa uống thuốc vừa tu hành, lại thêm song tu, tu vi tiến bộ vượt bậc, có thể nói là như ngồi tên lửa.

Ngoài ra, hắn còn tu luyện thần thông, thỉnh thoảng tiếp đón các Nguyên Anh của bốn thế lực cấp bá chủ đến bái phỏng, ngày tháng trôi qua cũng thật sung túc.

Mấu chốt là yên ổn.

Không còn ai bói toán, giăng bẫy đối phó Diệp Bất Phàm nữa.

Thời gian như cát, chảy qua kẽ tay.

Chớp mắt đã là ba năm.

Chút thời gian này đối với Nguyên Anh mà nói, chỉ là một cái chớp mắt.

Tình hình Nam Hồng Vực, hai năm đầu dần dần ổn định, các thế lực lớn nhỏ đều nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng rất nhanh, sự ổn định này đã bị phá vỡ.

Thiên Cơ Phủ, trong phòng khách.

Mười mấy Nguyên Anh tụ tập.

Ba năm trôi qua, ngoại trừ Hóa Thần chưa hồi phục thương thế, những người khác cơ bản đều đã hồi phục. "Tình hình Nam Hồng

Vực khó khăn lắm mới ổn định, không ngờ biên cảnh lại bị Tây Vực Tam Thập Tam Thiên đánh lén, cướp bóc khắp nơi." Vô Ưu Tông chủ, Đại Phong Chân Quân cảm thán nói.

Ban đầu vì bảo vệ Thiên Cơ Chân Quân, nhục thân bị đánh nổ, hiện tại đoạt xá trọng sinh, vẫn chưa hồi phục tu vi đỉnh phong.

Thiên Tiên Tông chủ cười nói: "Không sao, Tán Tu Liên Minh ở ngay biên cảnh Nam Hồng Vực, đám súc sinh Tây Vực kia cướp bóc đều là địa bàn và tài nguyên của bọn họ, không liên quan đến chúng ta." "Chỉ là cướp bóc thôi, không đánh lớn được đâu, chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ rút về Tây Vực." Diệp Bất Phàm lắc đầu cười nói.

Tây Vực đến xâm phạm, hắn cũng không bất ngờ.

Mấy năm trước Nam Hồng Vực chiến tranh khắp nơi, người có chút đầu óc đều biết đây là thời cơ tốt để nhúng tay vào, thừa nước đục thả câu.

Chỉ có điều tu sĩ Tây Vực ở quá xa, bọn họ không ngờ vừa mới đến nơi, chiến tranh đã kết thúc.

Kẻ cầm đầu, là Lâu Lan Cổ Quốc của Tam Thập Tam Thiên.

Không cam lòng, bọn họ liền tấn công Tán Tu Liên Minh.

Các loại linh khoáng sản, dược điền bị cướp sạch, khiến cho Tán Tu Minh Chủ vô cùng tức giận. "Tây Vực tài nguyên thiếu thốn, tu hành càng thêm gian nan, hay là tiết lộ tin tức của Diệp Bất Phàm ra ngoài, nói không chừng bọn họ có thể tìm được tung tích của hắn." Nhiếp Hồn Chân Quân của Quỷ Điện cười hắc hắc nói.

Hiện giờ ở Nam Hồng Vực, chiến lực Hóa Thần tổn thất nặng nề, đối với chuyện của Diệp Bất Phàm chỉ có thể tạm gác lại.

Cho dù tìm được tung tích liên quan, với chiến lực nghịch thiên của đối phương, cũng chỉ là đi nộp mạng.

Chỉ có Quỷ Điện là vẫn rất cố chấp với Diệp Bất Phàm, ba năm qua vẫn luôn ngầm phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Cũng tìm được tung tích của hôi y phân thân.

Nhưng mà, người ta đã chạy ra khỏi phạm vi Nam Hồng Vực, đi đến Trung Vực rồi, vùng đất đó do Tử Vi Tiên Triều độc bá thiên hạ, vòi của Quỷ Điện không thể vươn tới được. "Có lý, vậy thì cứ tung tin ra đi." "Thiên Cơ Chân Quân thấy thế nào?" Đại Phong Chân Quân và những người khác mắt sáng lên, đều tán thành.

Tây Vực linh khoáng sản, linh dược tương đối nghèo nàn, nhưng do vị trí địa lý, lại thịnh sản khoáng thạch, kỳ trùng, cho nên trình độ về khống thú, khống trùng, khôi lỗi cực sâu, thần thông cũng tự thành một hệ, vô cùng kỳ lạ. "Chư vị nói rất phải." Diệp Bất Phàm cười nói, trong lòng thì lại chửi ầm lên.

Chính mình tìm không được, bắt đầu mời viện trợ bên ngoài rồi.

Thần thông Tây Vực quỷ dị, đặc biệt là Lâu Lan Cổ Quốc, các loại thần thông về mắt, thiếu điều chế tạo mắt thành mắt chó hợp kim titan luôn rồi.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, dịch hình thần thông của hắn chưa chắc đã phòng được.

Chủ đề chuyển sang Diệp Bất Phàm, các Nguyên Anh chân quân của tứ đại thế lực hứng thú dạt dào, thương nghị xem làm thế nào để Tây Vực đối phó Diệp Bất Phàm.

Bản tôn Diệp Bất Phàm đang ngồi trước mặt họ không thể không phụ họa, hiến kế bày mưu.

Trong lòng thì đã quyết, đợi hắn tu thành Hóa Thần, thế nào cũng phải đá chết đám này. "Cho dù không có Tây Vực ra tay, cũng có thể tìm được tung tích của Diệp Bất Phàm." Thiên Tiên Tông chủ vuốt râu

cười nói.

Mọi người nhìn sang, y tiếp tục nói: "Đừng quên, người này tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công, vi hình thiên kiếp hắn có thể che giấu được, nhưng tiểu thiên kiếp ba năm một lần phạm vi rất rộng, căn bản không giấu được." "Hắn từ Bạch Trú bí cảnh đến nay, đã ba năm rưỡi, gần bốn năm rồi, tiểu thiên kiếp vẫn chưa xuất hiện." Đại Phong Chân Quân nhíu mày.

Nhiếp Hồn Chân Quân thì cười lạnh: "Suýt nữa thì quên mất vụ này, lúc ở Bạch Trú bí cảnh đã có thể nhìn ra, hắn có bí pháp trì hoãn thiên kiếp giáng lâm, nhưng loại bí pháp này tác dụng phụ tất nhiên rất lớn, hơn nữa hắn không thể trì hoãn quá lâu, trong vòng vài tháng, nếu hắn còn ở Nam Hồng Vực, tất phải độ kiếp!" Mọi người nghe vậy, tinh thần đều phấn chấn, nhưng rất nhanh sắc mặt lại xịu xuống.

Đại Phong Chân Quân bất đắc dĩ nói: "Tên đó quá biến thái, chiến lực cá nhân đủ để đối đầu với bất kỳ Nguyên Anh cự đầu nào, lại thêm uy lực của Hậu Nghệ Cung, ngay cả khả năng vây giết cũng không có." Vây giết Diệp Bất Phàm, chỉ có thể do Hóa Thần Thiên Quân ra tay.

Nhưng Thái Huyền, Tiên Mộng, Trương Thiên Sư mấy vị này đều đang dưỡng thương, căn bản không thể mạo hiểm xuất quan. "Vẫn còn một vị Hóa Thần có thể ra tay, là Tiêu Mật Đào của Chân Ma Tông, đến lúc đó Hồng Y Thiên Quân tám phần sẽ phái nàng ta đi vây giết." "Diệp Bất Phàm không thể rơi vào tay bọn họ, nếu không dựa vào Ma Long Ngọc Tỷ, bọn họ sẽ rất nhanh lại lớn mạnh lần nữa." "Tiên thổ sau lưng Vô Ưu Tông, đã chuẩn bị phái người hạ giới rồi, khả năng cao cũng là Hóa Thần Thiên Quân, không biết có thể đuổi kịp không." Các tu sĩ nghị luận sôi nổi.

Ba năm trước, vì cái chết của Tạ Vô Tửu, đại nhân vật trong Tiên

thổ nổi giận, đã bắt đầu đột phá giới bích, phái Hóa Thần Thiên Quân giỏi truy tung, ám sát hạ giới tìm Diệp Bất Phàm tính sổ. "Chắc là có thể." Diệp Bất Phàm bình tĩnh phụ họa.

Đây chính là lợi ích của thân phận hiện tại, thường có thể nhận được tin tức đầu tay, từ đó đề phòng trước.

Thiên Cơ thuật chỉ có thể bói toán những chuyện gần đây, thời gian càng xa, thiên cơ càng mơ hồ.

Các Nguyên Anh cao đàm khoát luận, buổi tối Diệp Bất Phàm mở tiệc chiêu đãi, lại là một trận chém gió, thu được không ít tin tức hữu dụng.

Cuối cùng, Đại Phong Chân Quân nói ra mục đích thực sự của chuyến đi này, trầm giọng nói: "Không biết Thiên Cơ Chân Quân, có thể bói toán về Nguyệt Cung không?" Đại sảnh trở nên yên tĩnh, các Nguyên Anh đều vểnh tai lên nghe.

Đây mới là đại sự liên quan đến tiền đồ của bọn họ.

Tây Vực xâm nhập vào lúc này, khả năng cao cũng có ý đồ với Nguyệt Cung. "Bói không được, cho dù là lục giai Thiên Cơ Sư, cũng không thể vén được màn sương thiên cơ của Nguyệt Cung." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Ba năm trôi qua, Nguyệt Cung càng lúc càng hạ thấp, khiến nó trông to lớn vô biên, giống như mặt trăng sắp đâm vào trái đất.

Thậm chí, Diệp Bất Phàm dùng Thiên Nhãn Thông, Pháp Nhãn Thông có thể nhìn thấy đường nét đại khái của Quảng Hàn Cung ẩn hiện trên đó, tiên khí lượn lờ, như thiên đình hiện thế, cực kỳ chấn động.

Trong vòng mười năm, nhất định sẽ mở ra.

Đại Phong, Thiên Tiên Tông chủ và những người khác vô cùng

thất vọng, cười khổ lắc đầu.

Bọn họ đã là Nguyên Anh cự đầu, không thể tiến thêm được nữa.

Nguyệt Cung là hy vọng để tấn thăng Hóa Thần.

Nếu thành công, đó sẽ là một bước lên trời, từ đó tiêu dao trong tu tiên giới, chấp chưởng càn khôn.

Chương 384

Tiễn mọi người đi, Diệp Bất Phàm trở lại phòng bế quan, tiếp tục tu hành.

Ba năm qua, thần thông của hắn đã đại tiến, 《Tế Mệnh Đại Độn》 đã đại thành, 《Huyền Vũ Biến》 chỉ mới nhập môn, muốn thi triển còn cần đến tinh huyết Huyền Vũ.

Những thần thông như 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》, 《Thời Gian Lưu Động》, 《Đăng Sao》 đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Về mặt tu vi càng tiến bộ thần tốc. ...

Hôm nay, trong phòng bế quan, một luồng khí tức bàng bạc tỏa ra, thổi tung mái tóc trắng của Diệp Bất Phàm. "Cuối cùng, đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong!" Diệp Bất Phàm đột ngột mở mắt, bắn ra lôi quang, ba năm tu hành, nay đã đạt đến cực hạn.

Thực tế nếu bế tử quan, thời gian sẽ còn nhanh hơn.

Nhưng hắn còn phải đối phó với những ánh mắt không có ý tốt kia.

Hơn nữa những thứ cần thiết cũng quá nhiều, dược liệu của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, bí pháp mở Ma Long Ngọc Tỷ, tinh phách Bạch Hổ Huyền Vũ... "Cửu Diệu Anh Hoa có thể dùng rồi!

Chuẩn bị đột phá Nguyên Anh đại viên mãn!" Diệp Bất Phàm thở ra một hơi dài, thầm mừng vì lúc ở bí cảnh đã không dùng thứ này.

Nếu không hắn còn phải nghĩ cách phá vỡ rào cản khổng lồ này.

Ai biết sẽ trì hoãn bao nhiêu năm?

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhanh chóng bói toán

cho bản thân, tìm một địa điểm và thời cơ thích hợp.

Cuối cùng, hắn chọn một nơi.

Đại Yến Quốc. "Đột phá đại viên mãn, cho dù là Hóa Thần sơ kỳ, cũng có thể chém giết!" Diệp Bất Phàm ngồi trong thất bế quan suy tư hồi lâu rồi đánh ra một tấm truyền âm phù.

Sau đó, hắn không ngừng nén tu vi của mình lại.

Vài ngày sau, hắn bước ra khỏi thất bế quan. "Sư phụ, bế bế." Tiểu nữ anh đứng trên bàn trong phòng khách, giơ đôi tay nhỏ mũm mĩm lên.

Diệp Bất Phàm đành bất lực bế cô bé lên, véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của bé: "Con đi đâu chơi thế?" "Đi Ma Thổ ạ, vừa về chưa được bao lâu." Tiểu nữ anh nói bằng giọng non nớt.

Diệp Bất Phàm giật giật mí mắt, nhìn sang Chu Tước đang vội vàng dùng cánh che miệng cô chủ nhỏ của mình lại.

Chu Tước ho khan một tiếng đầy ngượng ngùng: "Chỉ là đi dạo chơi thôi, không làm chuyện gì xấu cả." "Nam Hồng Vực đã không còn đủ cho ngươi rồi sao?

Dẫn con bé đến Ma Thổ, không sợ không về được à?" Diệp Bất Phàm híp mắt cảnh cáo.

Chu Tước có chí bảo xuyên qua giới bích, có thể vào Ma Thổ cũng không có gì lạ.

Nhưng tiểu nữ anh dù kỳ diệu đến đâu cũng không thể chống lại được đám nhân vật cấp bậc thần tiên trong Ma Thổ. "Chỉ lần này thôi." Chu Tước vội vàng nói. "Hừ, coi như trừng phạt, gần đây không được đi đâu cả, ngoan ngoãn ở lại đây trông chừng Hoàng Phủ Tang Du và những người khác, cũng không được để lộ thân phận." Diệp Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, ra lệnh.

Chính mình đi Đại Yến, mang theo Lục La và mấy người kia quả thực bất tiện.

Nhưng hiện tại thân phận đã khác, vạn chúng chú mục, hắn lo lắng cho mấy người Hoàng Phủ.

Lỡ như lộ ra sơ hở, thân ở Càn Kinh, có Trương thiên sư ra tay thì không thể nào thoát được.

Lôi phân thân cũng chỉ để làm cảnh mà thôi.

Nhưng có Chu Tước thì khác.

Năng lực bảo mệnh của nó cực mạnh, át chủ bài rất nhiều, đối mặt với Hóa Thần nói không chừng cũng có cách chạy thoát.

Cho dù không được, vẫn còn có tiểu nữ anh, một yêu nghiệt thực thụ. "Cái gì?

Bảo một tiểu yêu như ta bảo vệ hai Nguyên Anh?

Hai Kim Đan đại tu?

Có nhầm không vậy?" Chu Tước không tình nguyện. "Cứ quyết định vậy đi." Diệp Bất Phàm nói thẳng.

Chu Tước im lặng, đột nhiên nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mắt trợn to: "Trời đất, ngươi không phải lại sắp đột phá nữa đấy chứ?" Diệp Bất Phàm không phủ nhận. "Ngươi là quái vật à?

Ta đi Ma Thổ một chuyến, vất vả trộm tài nguyên mới lên được Nguyên Anh trung kỳ, ngươi đã sắp thành cự đầu rồi?

Có khoa trương quá không vậy?" Chu Tước không giấu được vẻ ghen tị.

Lật nát cả cổ sử của tu tiên giới cũng không tìm ra được trường hợp nào như thế này.

Đối với thiên tài mà nói, ba năm có thể tiến thêm một bước đã là không tệ.

Gã này ba năm từ hậu kỳ đã sắp lên Nguyên Anh cự đầu rồi.

Diệp Bất Phàm lười để ý đến nó.

Hắn triệu Ngu Tuyền Cơ và mấy người kia qua.

Hắn nhìn về phía Chu Huyên Nhi, nói: "Lần này cần đến Đại Yến Quốc bế quan, Huyên Nhi, có muốn về cùng ta không?" Chu Huyên Nhi vẫn mặc một bộ váy màu vàng ngỗng, dáng vẻ thiếu nữ, mắt sáng răng trắng, xinh đẹp động lòng người.

Chỉ là không còn "sân bay" như lúc ở Yến Đô nữa.

Có sự tưới tiêu ngày đêm của Diệp mỗ nhân, sớm đã trưởng thành đến quy mô nhất định. "Ngươi muốn về Yến quốc?

Ta đi cùng." Chu Huyên Nhi tủi thân nói: "Ta đã lâu không gặp đa đa rồi." Hiện tại cục thế Yến quốc cũng vô cùng hỗn loạn, Thái tử thiên phú dị bẩm, một năm trước đã bước vào Nguyên Anh.

Phụ thân của hắn là lão Cảnh Vương đại hạn sắp tới, cũng chính là bào đệ của Thái Thượng Hoàng năm xưa, đang bận rộn thanh trừ phe đối lập để dọn đường cho con trai.

Đi theo con đường của lão Chu ngày trước, anh em một trận chém giết loạn xạ.

Sở Thân Vương những năm đầu dưới sự phò trợ của Thái Thượng Hoàng đã bước vào Nguyên Anh trung kỳ.

Tuy đã rời xa triều chính, cũng không kết bè kéo cánh, nhưng vẫn bị lão Cảnh Vương nhắm đến. "Được, vừa hay về đó chấn nhiếp bọn tiểu nhân." Diệp Bất Phàm gật đầu, xoa xoa đầu Chu Huyên Nhi, ánh mắt ôn hòa.

Năm đó đã hẹn với Thái Thượng Hoàng là sẽ tạo ra mấy đứa nhỏ.

Đến giờ vẫn chưa thực hiện được, quả thực có chút áy náy.

Diệp Bất Phàm lại dặn dò một hồi, sau đó để Lôi phân thân ở lại trong thất bế quan, làm nhiễu loạn tầm mắt, đối ngoại tuyên bố bế tử quan.

Nửa khắc sau, hắn mang theo Chu Huyên Nhi lặng lẽ rời đi.

Chu Tước nhìn họ rời đi, quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ với ánh mắt kỳ quái, không nhịn được hỏi: "Song tu thật sự tốt đến vậy sao?" Hai nàng bảy tám năm trước mới tiến vào Nguyên Anh.

Bây giờ đã là Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá trung kỳ.

Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ nhìn nhau một cái, quay đầu không để ý đến Chu Tước.

Chu Tước ra vẻ đăm chiêu… … Đại Yến Quốc.

Yến Đô, phủ Sở Thân Vương. "Phụ vương, Cảnh Đế đã phái người giám sát chặt chẽ nhánh của chúng ta, nếu không đi, e rằng chúng ta sẽ bị nhổ cỏ tận gốc." Chu Tuyền sắc mặt khó coi, đứng trong thư phòng nói.

Hắn là đích trưởng tử của Sở Thân Vương, thiên phú và thủ đoạn đều không yếu, mọi việc lớn nhỏ trong ngoài phủ Thân vương hiện tại đều do hắn quán xuyến. "Ba năm trước sau đại chiến, thực lực Yến quốc của ta suy giảm nghiêm trọng, Nguyên Anh còn lại không được mấy người, vốn tưởng Cảnh Đế vì tương lai Đại Yến sẽ không thanh trừng tàn nhẫn như vậy, không ngờ, ai..." Sở Thân Vương ngồi ngay ngắn bên bàn sách, ôm trán khẽ than.

Nếu là thời thịnh thế, Cảnh Đế trước khi chết dọn dẹp triều đình,

dọn đường cho Thái tử là chuyện rất bình thường.

Nhưng hiện tại Yến quốc vì chiến tranh mà thực lực đại giảm, lại thêm sự việc "kết anh động phủ" bùng nổ, kẻ địch trong tối ngoài sáng thực sự quá nhiều, lúc này Cảnh Đế thanh trừ phe đối lập, làm gia tăng nội hao, chỉ khiến Đại Yến đi đến diệt vong.

Nội ưu ngoại hoạn cũng không đủ để hình dung. "Tên cẩu hoàng đế này không xứng chức, nếu Thái Thượng Hoàng còn tại thế, hắn há dám ngang ngược như vậy?" Chu Tuyền nghiến răng nghiến lợi nói.

Thái tử có thể thuận lợi kết anh, các đại tộc có công không nhỏ, không biết đã bị vơ vét bao nhiêu tài nguyên, chỉ là vì sợ hãi uy quyền mà không dám phát tác.

Cảnh Đế quá mạnh, là Nguyên Anh hậu kỳ duy nhất của Đại Yến.

Chương 385

"Thôi vậy, thông báo xuống dưới, chuẩn bị rút khỏi Đại Yến, đợi Cảnh Đế băng hà rồi quay lại." Sở Thân Vương xua tay, gương mặt càng thêm già nua.

Chu Tuyền lại không cho là vậy: "Phụ vương, cần gì phải quay lại?

Yến quốc đã thủng trăm ngàn lỗ, giày vò thêm mấy năm nữa, không diệt quốc cũng gần như vậy rồi." Dù có quay lại cũng là tiếp quản một mớ hỗn độn, đến lúc đó diệt quốc, bọn họ tất nhiên sẽ mang tiếng xấu muôn đời. "Dù sao cũng là giang sơn của Chu gia ta, cho dù phải chết, mang tiếng xấu, cũng phải liều một phen." Sở Thân Vương cười thản nhiên, hoàn toàn không để ý: "Chẳng qua chỉ là vứt bỏ một thân xác thối tha mà thôi, sau khi chết cũng có đủ tự tin để đối mặt với liệt tổ liệt tông." Chu Tuyền vành mắt đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào.

Khác với các hoàng gia khác, nhánh của Sở Thân Vương cực kỳ trọng tình nghĩa. "Phụ vương, con đi sắp xếp ngay đây." Chu Tuyền cúi người lui ra, nhanh chóng sắp xếp người dọn dẹp tai mắt của Cảnh Đế, nhưng đối phương lại ra tay nhanh hơn bọn họ.

Chỉ trong nửa ngày, người của họ hoặc bị giết, hoặc phản bội, trở thành nanh vuốt của Cảnh Đế. … "Bệ hạ!" Sở Thân Vương sắc mặt tái mét, đứng trước cổng phủ cung nghênh thánh giá, khóe mắt liếc thấy những chiếc đầu lâu được xếp ngay ngắn bên cạnh, không khỏi co giật.

Máu me đầm đìa, trên mặt những chiếc đầu lâu vẫn còn lưu lại sự sợ hãi và không cam lòng trước khi chết.

Những người này không phải là tướng lĩnh trong quân đội thì cũng

là văn quan có quyền hành trong triều, đều có quan hệ với ông.

Chu Tuyền càng thêm mặt mày tái nhợt, toàn thân lạnh toát.

Trên đường phố, một cỗ xe ngựa từ hướng hoàng cung từ từ tiến đến, phía trước là tám con long mã kéo xe, Ngự Lâm quân hộ vệ hai bên.

Hai bên đường, vô số tu sĩ run rẩy, đồng loạt bái kiến, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. "Hoàng điệt, không mời trẫm vào phủ ngồi một chút sao?" Cảnh Đế đầu đội đế quan, thân hình gầy gò như que củi, gương mặt đầy vẻ mục rữa cười lên trông như lệ quỷ.

Bên cạnh hắn, một bên là Thái tử điện hạ trẻ trung tuấn tú, mình khoác hoa phục.

Khí chất ôn hòa, nhưng vẻ kiêu ngạo giữa hai hàng lông mày không sao che giấu được. "Bệ hạ, thần không dám." Sở Thân Vương trán rịn mồ hôi lạnh, vội vàng nghênh đón Cảnh Đế vào phủ, nhưng khi ánh mắt lướt qua một lão già phía sau, trong mắt liền lóe lên lửa giận và sát khí.

Lão già đó chính là tâm phúc của ông, Binh bộ thị lang hiện tại —— Chu Dư.

Một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đã đầu quân cho ông từ những năm đầu.

Nếu không có người này, bè phái của ông sao có thể bị tiêu diệt nhanh như vậy? "Hắc hắc, Vương gia, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt." Chu Thị lang cười lạnh nói, không hề để ý đến sự căm hận của Sở Thân Vương.

Con thuyền Sở Thân Vương sắp chìm rồi, hắn không thể đi theo chôn cùng.

Sau khi vào đại sảnh, Cảnh Đế ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn chằm

chằm cha con Sở Thân Vương đang đứng.

Hắn ra hiệu cho Thái tử, người sau lập tức quát lạnh: "Dẫn vào." Một lát sau, mấy thanh niên bị áp giải vào đại sảnh.

Chính là mấy người con trai khác của Sở Thân Vương. "Không biết bệ hạ, đây là có ý gì?" Sở Thân Vương sắc mặt hơi đổi, cố gắng nặn ra nụ cười nói. "Sở Thân Vương, đừng có giả ngây giả dại trước mặt bệ hạ, nếu ngài không nói…" Khóe miệng Thái tử điện hạ nhếch lên một nụ cười tàn khốc, nhẫn tâm nói: "Chu Thị lang, nhắc nhở ngài ấy một chút." "Vâng." Chu Thị lang bất đắc dĩ nhún vai, ra vẻ như không còn cách nào khác, nói: "Vương gia, đừng trách ta." Nói xong, hắn đột ngột ra tay, pháp lực cuồn cuộn ngưng tụ thành một thanh đao chém đầu, chém thẳng vào đầu của một trong những người con trai của Sở Thân Vương.

Người sau kinh hãi, lập tức hét lớn: "Phụ vương, cứu con!" "Đợi đã." "Thần muốn biết, các người muốn gì?" Sở Thân Vương trong lòng rùng mình trước sự độc ác của Cảnh Đế, đây là để Thái tử lấy đầu con trai ông để lập uy, củng cố vị trí Thái tử.

Chu Thị lang thấy vậy, thế ra tay hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía Thái tử.

Người sau xua tay ngăn lại, mỉm cười nói: "Được." Hắn dừng một chút, lựa lời nói: "Theo ta được biết, Sở Thân Vương không có khả năng đột phá Nguyên Anh trung kỳ, thiên phú của ngài đã đến cực hạn, làm sao lại đột phá được?" "Năm đó Thái Thượng Hoàng, có phải đã để lại cho ngài thứ gì không?" Thái Thượng Hoàng trước khi băng hà, trên danh nghĩa căn bản không có di sản gì để lại, điểm này sớm đã khiến Cảnh Đế sau này lên ngôi nghi ngờ.

Chỉ là không thể tra ra được.

Cho đến mấy ngày trước, mới tra ra được hướng đi của di sản đó.

Sở Thân Vương! "Năm đó Thái Thượng Hoàng truyền vị cho trẫm, điều kiện yêu cầu không nhiều, lúc đó trẫm đã cảm thấy kỳ quái, cho đến khi nghe nói chính ngươi đã nhận được di sản của ông ta." "Lão nhân gia đó là muốn ngầm bồi dưỡng ngươi, để sau này khi trẫm chết, sẽ đoạt lấy giang sơn đúng không?" Cảnh Đế nhàn nhạt nói, liếc nhìn bức họa Thái Thượng Hoàng treo trên tường sau lưng, gương mặt khô héo hiện lên vẻ giễu cợt: "Thái Thượng Hoàng mưu tính vô song, đáng tiếc, công bại thành công." Có hắn ở đây, năm đó dù là Sở Thân Vương, hay Việt Vương đám người lên ngôi, đều không thể giữ vững hoàng vị.

Bởi vì tu vi không đủ!

Bị hắn cướp đoạt là chuyện sớm muộn.

Thà rằng trực tiếp truyền vị cho hắn, trong tối lại lợi dụng tài nguyên cuối cùng để phò trợ Sở Thân Vương. "Ngươi." Sở Thân Vương ngẩn ra, đột ngột quay đầu nhìn chằm chằm Chu Thị lang một cách âm u.

Ông có thể đột phá, hoàn toàn dựa vào Phá Giai Đan, mấy năm trước đã bỏ ra một lượng lớn tài nguyên, lệnh cho Chu Thị lang đến địa giới của Chân Ma, Vô Ưu Tông để dò hỏi, mua sắm dược liệu liên quan, nhờ người luyện chế.

Chu Thị lang không biết chi tiết, nhưng rõ ràng đã suy đoán và tra ra được chứng cứ liên quan, dùng cái này trình lên long án, mưu cầu tiền đồ.

Nếu không đã không có kiếp nạn ngày hôm nay! "Tài nguyên đã hao hết rồi." Lưng Sở Thân Vương còng xuống, trông càng thêm già nua. "Hao hết?

Vốn dĩ cô còn định giữ lại cho nhánh của ngươi mấy mạng, nếu đã không hợp tác, vậy thì tất cả đi chết đi." Gương mặt Thái tử trong

nháy mắt lạnh băng, lộ ra vẻ hung ác.

Những tài nguyên này là thứ hắn muốn, nếu không thì căn bản sẽ không ở đây nói nhảm với Sở Thân Vương, đã trực tiếp tiêu diệt gọn gàng rồi.

Sở Thân Vương im lặng không nói.

Chu Thị lang nghe vậy, cười tàn nhẫn, đang định động thủ.

Đôi mắt đục ngầu của Cảnh Đế lóe lên, đột nhiên nói: "Hoàng điệt, còn một điểm, trẫm đến nay vẫn chưa nghĩ thông, năm đó ngươi không phải là người thích hợp nhất để mưu đồ hoàng vị, tại sao Thái Thượng Hoàng lại chọn ngươi?" Trên Sở Thân Vương còn có Việt Vương và mấy vị thân vương khác, thiên phú của họ nhỉnh hơn một chút, lại tinh thông đế vương thuật.

Còn người trước mặt, tài ngự hạ rất kém cỏi.

Nếu không Chu Thị lang đã không thể phản bội.

Em vợ của ông là Hoài An Hầu lại càng không thể coi được, nếu không phải hắn giới thiệu Diệp Bất Phàm đến trước mặt Sở Thân Vương, đối phương căn bản không có khả năng len lỏi vào kết anh động phủ, đột phá Nguyên Anh.

Diệp Bất Phàm càng không thể thay thế Yến Đế. "Ha ha." Sở Thân Vương cười khổ hai tiếng, không trả lời.

Chuyện Diệp Bất Phàm và con gái, hiện tại chỉ có mình ông là cha biết, những người khác, bao gồm cả đích trưởng tử đều không rõ. "Đa ——" Ngay lúc này, một bóng hình xinh đẹp chạy như bay tới, bị Ngự Lâm quân trước cổng phủ chặn lại.

Thần thức của mọi người trong đại sảnh đều nhạy bén, có chút kinh ngạc. "Thì ra là cháu gái, Sở Thân Vương, không phải nói con bé đã bị người ta ám toán giết rồi sao?" Cảnh Đế ngạc nhiên, rồi ngay

lập tức mỉm cười: "Để nó vào!" Chu Huyên Nhi là cục cưng của Sở Thân Vương, lúc này trở về, quả thực là một niềm vui bất ngờ. "Muội muội?

Ngươi." Chu Tuyền ngây người, đầu tiên là vui mừng khôn xiết, sau đó sắc mặt đột biến.

Gương mặt già nua của Sở Thân Vương cũng thay đổi, vội vàng kéo lấy cánh tay Chu Huyên Nhi, tức giận mắng lớn: "Nói!

Có phải tên chó đó không cần ngươi nữa không?" Phản ứng đầu tiên của ông chính là tên họ Diệp đã chơi chán con gái mình, nên đã vứt bỏ con bé. "Đa!

Người nói gì vậy." Chu Huyên Nhi mặt đỏ bừng, vội vàng biện giải cho Diệp Bất Phàm.

Bên cạnh, ánh mắt Cảnh Đế u ám, còn Thái tử thì không kiên nhẫn quát lạnh: "Nếu Sở Thân Vương không nói ra nơi cất giấu tài nguyên, vậy thì giết Chu Huyên Nhi trước đi." Chu Huyên Nhi là con gái út của Sở Thân Vương, được sủng ái nhất. "Vâng!" Chu Thị lang gật đầu đáp, dứt khoát ra tay.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc bàn tay lớn sắp chạm vào Chu Huyên Nhi, mắt hắn đột nhiên trợn to, nhìn về phía bên cạnh Cảnh Đế như gặp phải ma, cứng rắn dừng lại động tác.

Sở Thân Vương, Chu Tuyền, Thái tử điện hạ, các văn võ trọng thần đứng hai bên đại sảnh đều ngây ra.

Cảnh Đế cũng thân thể cứng đờ, máy móc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến, tuấn mỹ vô song như tiên khách trên trời, chắp tay sau lưng, lặng lẽ đứng đó, nhìn bức họa của Thái Thượng Hoàng. "Đáng tiếc, lão bất tử này kinh tài tuyệt diễm, nếu ở tiên thổ, tám phần có thể thành tựu

Luyện Hư Thiên Tôn." Thanh niên áo trắng ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng và cảm khái, cười khẩy nói: "Chỗ không tốt duy nhất, chính là kỹ thuật làm đẹp quá kém, gửi mấy tấm ảnh đến lừa ta." Thái Thượng Hoàng có khí phách lớn, mưu tính cũng kinh người, sáng tạo ra "kết anh động phủ", cứng rắn tạo nên một Đại Yến thịnh thế.

Tuổi thọ cũng kéo dài thêm mấy trăm năm.

Nếu cùng thời đại với ông ta, Diệp Bất Phàm cũng không dám nói chắc thắng. "Ngươi!" Cảnh Đế nhìn thấy dung mạo của hắn, sắc mặt trở nên vô cùng đặc sắc, có phẫn nộ, sát ý, sợ hãi, v.v., giống như đang lật mặt nạ.

Khí thế đế vương toàn thân bị đánh tan, bàn tay già nua cũng có chút run rẩy: "Ngươi!

Sao ngươi lại ở đây?!" Năm đó Thái Thượng Hoàng trong cơn thịnh nộ đã ra lệnh cho tất cả Nguyên Anh truy tìm, và đã cho xem qua bức họa. "Lão Cảnh Vương, nhiều năm không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?" Diệp Bất Phàm xoay người mỉm cười nói.

Năm đó khi hắn là Yến Đế, trước mặt lão Cảnh Vương phải cẩn thận dè dặt, sợ để lộ sơ hở.

Bây giờ, lão Cảnh Vương ngay cả dũng khí động thủ với hắn cũng không có.

Chương 386

"Ngươi là ai?" Thái tử nhận ra có điều không ổn, nhíu chặt mày.

Hắn chưa từng gặp Diệp Bất Phàm, lúc Thái Thượng Hoàng còn tại thế, lão Cảnh Vương đã đưa hắn ra ngoài nuôi dưỡng, căn bản không dám đón về kinh. "Tên trẻ tuổi này không tệ, chỉ là tâm địa độc ác một chút." Diệp Bất Phàm trên dưới đánh giá Thái tử Đại Yến, chỉ vào Chu Huyên Nhi, bình tĩnh nói: "Nữ nhân của ta, cha ngươi còn không dám động, ngươi dám?" Giọng nói rất bình thản, cũng không có khí thế kinh thiên động địa.

Nhưng ánh mắt bình tĩnh như vực sâu, khiến Thái tử Đại Yến nhìn vào, không hiểu sao lại sinh lòng sợ hãi.

Hắn, một Nguyên Anh sơ kỳ, trước mặt Diệp Bất Phàm, phảng phất như biến thành một người phàm. "Rắc!" "A a!" Cảnh Đế đột ngột đá một cước, một chân của Thái tử tại chỗ bị đá gãy, vặn vẹo một cách kỳ dị, ngã xuống đất kêu la thảm thiết. "Diệp đạo hữu, tiểu nhi còn trẻ không hiểu chuyện, mong ngài đừng trách." "Thực ra đây là một hiểu lầm, ta đến đây chỉ là để thử thách tâm tính của Sở Thân Vương, chuẩn bị mời ngài ấy lên ngôi đại bảo." Uy nghi đế vương của Cảnh Đế không còn chút nào, cố nặn ra nụ cười chắp tay, thái độ vô cùng cung kính.

Hắn là Nguyên Anh đại tu sĩ, ở Đại Yến hô phong hoán vũ, ở toàn bộ Nam Hồng Vực cũng có địa vị rất cao.

Nhưng, trước mặt Diệp Bất Phàm, hắn chẳng là gì cả.

Cảnh Đế lại nhìn về phía Sở Thân Vương, trách móc nói: "Hoàng điệt, sao không nghe ngươi nhắc đến chuyện này?" Diệp Bất Phàm bây giờ, hiệu là Sát Lục Ma Quân, thực lực quá đáng sợ.

Giết cự đầu như giết gà.

Có vị này làm con rể, ngươi Sở Thân Vương bày ra bộ mặt sắp chết làm gì? "Thần…" Sở Thân Vương mở miệng, lời chưa nói xong đã bị Cảnh Đế cắt ngang, trầm giọng nói: "Khảo nghiệm của ngươi đã qua, bây giờ phải tự xưng là trẫm." "…" Sở Thân Vương ngẩn người, vẫn là tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả thủ lĩnh Ngự Lâm quân, văn võ đại thần, lại nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Lưng trong nháy mắt thẳng tắp, thần thái rạng rỡ.

Phảng phất như trẻ lại. "Khụ khụ, bản vương năm đó đem con gái út giao phó cho hắn, chỉ là hành động vô ý.

Hắn không quen tự xưng 'trẫm'." "Ừm, thì ra là vậy, Diệp đạo hữu ngài xem…" Cảnh Đế gật đầu, thấp thỏm nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Hiện tại, toàn bộ Nam Hồng Vực có thể giết được đối phương, chỉ có Tiêu Mật Đào của Ma Thổ.

Hồng Y và các Thiên quân khác đều trọng thương bế quan, căn bản không ra ngoài được. "Lần này đến đây, ta không muốn người khác biết hành tung của ta, ngươi hiểu không?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm u u.

Đại sảnh trong nháy mắt tĩnh lặng như chết, văn võ đại thần, thống lĩnh Ngự Lâm quân sắc mặt trắng bệch.

Chu Thị lang vốn đang đắc ý bỗng lộ vẻ sợ hãi, quay người định bay ra khỏi phủ Thân vương. "Bùm!" Trên ngưỡng cửa đại sảnh gợn sóng, Chu Thị lang đâm vào đó rồi bị bật trở lại.

Cảnh Đế mắt nhanh tay lẹ, bàn tay như móng gà, phá nát đan điền của hắn, móc Nguyên Anh máu me đầm đìa ra ngoài. "Diệp đạo hữu, ta nguyện làm nô làm…" "Bùm!" Nguyên Anh của Chu Thị lang kinh

hãi, vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng lời chưa nói xong đã bị Cảnh Đế bóp nát. "Loại phản đồ này, ta sớm đã muốn giết rồi." Cảnh Đế hừ lạnh nói.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ tán thưởng, lão Cảnh Vương này vẫn như năm nào, tâm ngoan thủ lạt. "Diệp đạo hữu, xin hãy tha cho ta một con đường sống." "Diệp đạo hữu, ta nguyện dâng toàn bộ gia sản!" "Diệp…" Văn võ đại thần run rẩy, đồng loạt cúi người cầu xin.

Trong số họ cũng có hai vị là Nguyên Anh, Tả tướng và thống lĩnh Ngự Lâm quân, nhưng trước mặt Diệp Bất Phàm ngay cả phản kháng cũng không dám.

Còn chạy trốn?

Toàn bộ đại sảnh rõ ràng đã bị Diệp Bất Phàm hạ cấm chế cực mạnh, bọn họ sống hay chết bên ngoài sẽ không thể dò xét được một chút động tĩnh nào. "Sở Thân Vương, trồng cấm thuật khống chế sinh tử lên người bọn họ." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: "Còn về lão Cảnh Vương, ngươi hoặc là chết, hoặc là ngoan ngoãn làm hoàng đế của ngươi, cho đến khi ngươi thoái vị." Hắn đến đây, sẽ không tự mình phò trợ Sở Thân Vương.

Chân Ma, Vô Ưu những uy hiếp này vẫn còn đó, chỉ cần tra ra được manh mối, Sở Thân Vương sẽ chết thảm hơn bây giờ.

Cách tốt nhất, chính là đợi sau khi mình đột phá cự đầu rời khỏi Đại Yến mấy năm, lão Cảnh Vương tọa hóa, Sở Thân Vương khống chế văn võ đại thần, dựa vào chính mình tạo phản lên ngôi. "Được." Cảnh Đế nhìn đứa con trai toàn thân run rẩy của mình, khẽ than một tiếng, chấp nhận số phận.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, đích thân hạ cấm chế vào thần hồn của lão Cảnh Vương, lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ đến việc báo tin cho mấy lão bất tử Hồng Y kia, chỉ cần ngươi tiết lộ một chút

thông tin về ta, cả nhà ngươi trên dưới, gà chó không tha." Nói xong, hắn búng ngón tay, một viên đan dược bay vào miệng Thái tử đang bị gãy chân, chữa lành vết thương. "Vãn bối, đa tạ Diệp tiền bối!" Thái tử không còn vẻ kiêu ngạo như trước, đứng trước mặt Diệp Bất Phàm toàn thân run rẩy. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu thiện ý, trách móc nhìn lão Cảnh Vương: "Người trẻ tuổi khó tránh khỏi sai lầm, sửa sai là được, vẫn là đứa trẻ ngoan, ngươi làm cha như vậy ra tay có phần quá độc ác, sau này đừng quá hà khắc." "Vâng!" Cảnh Đế cười khổ, trong lòng thì điên cuồng chửi rủa.

Tên chó này quả thực âm hiểm, một mặt thông qua cấm chế khống chế tính mạng của hắn, một mặt ngầm hạ độc con trai mà hắn coi trọng nhất.

Chỉ cần hắn dám có động tĩnh gì, con trai hắn sẽ chết đầu tiên. "Đi đi." Diệp Bất Phàm đợi Sở Thân Vương hạ cấm chế cho văn võ đại thần, không kiên nhẫn xua tay.

Cảnh Đế, Thái tử và những người khác cung kính lui ra.

Một lát sau, trong đại sảnh chỉ còn lại gia đình Sở Thân Vương. "Lần này đa tạ ngươi." Sở Thân Vương chắp tay cảm tạ, thần tình không khỏi hoảng hốt.

Vẫn còn nhớ Diệp Bất Phàm năm đó, vì cầu một tước vị mà trước mặt ông cẩn thận dè dặt, cung kính dâng lên vạn năm linh dược.

Bây giờ… đã trở thành con rể của ông.

Một lời có thể quyết định vận mệnh của một đại quốc. "Chuyện nhỏ thôi." Diệp Bất Phàm ôm Chu Huyên Nhi đang nhào vào lòng khóc nức nở, xoa đầu cô, ôn hòa cười nói.

Sau đó nhìn về phía người anh vợ đang bối rối bất an —— Chu Tuyền, lộ vẻ tán thưởng. "Ngươi rất không tệ, tâm trí, thủ đoạn, thực

lực đều mạnh hơn người cùng cảnh giới, chắc hẳn tương lai Đại Yến trong tay ngươi sẽ không tệ." Sở Thân Vương làm vương hầu, làm phụ thân đều có thể, nhưng không thích hợp làm hoàng đế.

Lòng không đủ tàn nhẫn.

Nếu là hắn, Chu Thị lang ngay cả cơ hội phản bội cũng không có, hoặc là chết, hoặc là trực tiếp hạ cấm chế, khống chế cả gia đình hắn. "Ta, ta…" Chu Tuyền lắp bắp không nói nên lời.

Diệp Bất Phàm ha ha cười nói: "Cứ gọi ta là Diệp Bất Phàm là được, không cần câu nệ." "Diệp… Diệp Bất Phàm, Diệp huynh." Chu Tuyền ngượng ngùng nói, vẫn còn căng thẳng.

Vị này đã là nhân vật lớn thực sự của Nam Hồng Vực, nếu không phải muội muội theo đối phương, chính mình ngay cả tư cách gặp một lần cũng không có. "Đây là Kết Anh Đan và Kết Anh linh vật, còn có một ít thuốc chữa thương, đủ để ngươi tấn thăng Nguyên Anh." Diệp Bất Phàm cười khẽ, tiện tay ném cho Chu Tuyền một cái túi càn khôn.

Gia sản của hắn hiện tại, đủ cho hai mươi Kim Đan đại tu tấn thăng Nguyên Anh. "Đa tạ Diệp huynh!" Chu Tuyền vui mừng khôn xiết, vội vàng chắp tay nhận lấy, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Những thứ này, ở Đại Yến đủ để gây nên sóng gió.

Sở Thân Vương cũng lộ vẻ cảm kích, nói: "Tiếp theo, ngươi có dự định gì?" "Tạm thời ở lại Đại Yến, bế quan một thời gian." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: "Qua một thời gian nữa, ngươi tiết lộ thông tin ta nghi ngờ xuất hiện ở Đại Yến cho Chân Ma Tông, bề ngoài thì vạch rõ quan hệ với ta, đối với ngươi có lợi ích vô cùng lớn." Chính mình đột phá cự đầu, phạm vi quả thực quá lớn, căn bản không thể giấu được, Chân Ma Tông tất nhiên sẽ phái người đến.

Thà rằng tiện tay tặng cho Sở Thân Vương một món quà lớn, dọn đường cho tương lai của Chu Tuyền.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là hắn nghi ngờ Mặc Thượng Sư đã suy diễn ra Chu Huyên Nhi xuất thân từ Yến quốc, chỉ là trước đây Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông đánh nhau túi bụi, không có thời gian điều tra kỹ.

Đến khi điều tra kỹ ra, Sở Thân Vương sẽ bị bắt, trở thành con tin để uy hiếp hắn.

Sớm "trở mặt thành thù" với Sở Thân Vương, để tránh sau này bị mình liên lụy. "Được." Sở Thân Vương cũng không hỏi lý do, trực tiếp đồng ý.

Hai người trong đại sảnh trò chuyện vui vẻ, trong lúc đó còn chỉ điểm cho Chu Tuyền tu hành, cũng như tâm đắc khi đột phá Nguyên Anh.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm để Chu Huyên Nhi ở lại gặp mặt và hàn huyên với mẫu thân.

Chính mình thì cáo từ, một mình rời khỏi Yến Đô. "Phụ vương, tiết lộ thông tin của Diệp huynh cho Chân Ma Tông, có phải quá mạo hiểm không?

Tiêu Mật Đào vị Hóa Thần đó không hề bị thương, lỡ như…" Chu Tuyền lo lắng nói.

Trước đây hắn luôn nghe đồn "Sát Lục Ma Quân" hung thần ác sát đến mức nào, động một chút là diệt tộc đoạt phách.

Bây giờ gặp mặt, trong lúc nói chuyện đối phương ăn nói lịch sự, kiến thức sâu rộng.

Lại không có vẻ bề trên của kẻ ở vị trí cao, ngược lại vô cùng thân thiện, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp. "Hắn không phải

người thường, khó mà đoán được." Sở Thân Vương lắc đầu.

Ông cũng không hiểu lắm, Tiêu Mật Đào giết đến, Diệp Bất Phàm có thể chống đỡ được không?

Hay là đã mời vị đại Phật nào đó đến hộ pháp? "Hy vọng hắn mọi chuyện bình an." … Nửa tháng sau.

Diệp Bất Phàm chọn Tuyết Ưng Sơn trong lãnh thổ Đại Yến làm nơi bế quan, khai phá động phủ, bố trí trận pháp.

Chương 387

Mọi thứ ổn thỏa, hắn ngồi xếp bằng trên ngọc tháp trong động phủ, nhắm mắt điều tức.

Đợi đến khi trạng thái đạt đến đỉnh phong, hắn hít sâu một hơi, bắt đầu công phá bình chướng đại viên mãn.

Bình chướng dày đặc như một ngọn núi.

Hắn chỉ miễn cưỡng phá ra được một khe nứt.

Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm mở mắt ra, khóe miệng rỉ máu: "Thất bại rồi." Hắn phỏng đoán, chỉ dựa vào chính mình, phải mất mười năm mới có thể mài mòn được bình chướng này. "Thôi vậy, vẫn là dùng hack đi, Thâm Lam, cộng điểm cho ta!" Diệp Bất Phàm lôi ra đóa "Cửu Diệu Anh Hoa" trăm vạn năm tuổi, nhét vào miệng nhai, vị đắng chát, giống như ăn sống thuốc bắc.

Nhưng rất nhanh, dược lực khổng lồ tràn vào bụng, tu vi của Diệp Bất Phàm tăng vọt.

Pháp lực gấp mười!

Cảm giác sức mạnh cuồn cuộn khiến hắn có một ảo giác, hiện tại mình có thể một quyền đấm chết Hóa Thần Thiên Quân. "Thật tuyệt vời." Diệp Bất Phàm tiếc nuối, Cửu Diệu Anh Hoa chỉ có một đóa này, ăn rồi là hết.

Hắn diễn luyện thần thông trong động phủ, Định Thân Thuật, Thời Gian Tĩnh Chỉ, Thời Gian Lưu Động và các loại thần thông khác, dùng để tiêu hao pháp lực.

Nửa ngày sau, pháp lực cạn kiệt.

Tác dụng phụ của Cửu Diệu Anh Hoa ập đến, tu vi đại giảm, cảnh giới bắt đầu tụt xuống.

Dưới sự nghịch chuyển phụ diện, cảnh giới tăng vọt.

Bình chướng vốn kiên cố như núi, giống như bị búa tạ đập vào, run rẩy dữ dội, cực kỳ không ổn định. "Ầm!" Cuối cùng, dưới tác dụng phụ mạnh mẽ, bình chướng bị đánh vỡ.

Nguyên Anh trong cơ thể nhanh chóng trưởng thành, cho đến khi lớn bằng đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi, tu vi cũng theo đó mà tăng vọt, một bước tiến vào Nguyên Anh đại viên mãn.

Sóng pháp lực cực mạnh lấy động phủ làm trung tâm, chấn vỡ trận pháp, nhanh chóng lan ra bốn phía.

Một số yêu thú cấp thấp sợ hãi nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy. "Ầm ầm!" Trên cao, mây cuộn thành một xoáy nước hình phễu, nhanh chóng khuếch trương, dần dần bao phủ hơn nửa lãnh thổ Yến quốc, kinh thiên động địa. "Vẫn là dùng hack sướng thật." Diệp Bất Phàm cảm khái, cảm nhận tu vi mạnh lên nhanh chóng.

Bất kể là chất hay lượng đều được nâng lên một tầm cao mới, thậm chí còn có thể điều khiển nhiều linh khí trời đất hơn, thậm chí có thể làm được việc phong tỏa khu vực một cách nhẹ nhàng.

Trong khu vực đó, người khác không thể hấp thụ được một tia linh khí nào. "Đây là đặc tính pháp vực của Hóa Thần?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, có chút không thể tin được.

Rồi lại lắc đầu, nhận ra sự khác biệt, Hóa Thần Thiên Quân là dung nhập vào trời đất, dựa vào đó để ngăn cản người khác hấp thụ linh khí trời đất, trong phạm vi nhất định, pháp lực sẽ hình thành áp chế tuyệt đối, như thiên uy.

Nhưng hắn không giống lắm, hoàn toàn là do việc điều khiển linh

khí trời đất đã đạt đến cảnh giới biến thái, gián tiếp ảnh hưởng đến người khác.

Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, lập tức nhắm mắt toàn lực vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, toàn lực thôn phệ linh khí trời đất.

Theo sự thôn phệ, Nguyên Anh càng lúc càng vững chắc, khí tức càng ngày càng mạnh, hoàn toàn vượt qua giới hạn của Nguyên Anh.

Thần hồn cảnh giới Hóa Thần cũng theo đó mà lên cao, đạt đến Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong.

Chỉ riêng về phương diện thần hồn, đã có thể so tài cao thấp với Thanh Bào Thiên Quân của Thiên Tiên Tông. … Chân Ma Tông.

Trong một tòa cung điện, trên mặt đất vương vãi lớn nhỏ hàng ngàn bình thuốc chữa thương, Hồng Y Thiên Quân ngồi xếp bằng ở chính giữa, lại nuốt thêm một bình đan dược.

Nửa khắc sau, gương mặt trắng bệch cuối cùng cũng khôi phục được một tia huyết sắc. "Những đan dược này, cấp bậc quá thấp." Hồng Y Thiên Quân sắc mặt âm u, tâm tình cực kỳ tệ.

Sau đại chiến, hắn bị thương nặng, dựa vào đan dược tứ giai chẳng khác nào muối bỏ bể.

Còn ngũ giai liệu thương thánh đan, hắn đã thu thập vô số dược liệu, miễn cưỡng mới nhờ người luyện chế được vài bình.

Quả thực ít đến đáng thương.

Dẫn đến ba năm trôi qua, thương thế chỉ hồi phục được một nửa. "Nếu ở tiên thổ, bản thiên quân đâu đến nỗi này?

Vì mấy viên thuốc chữa thương cỏn con mà phải khổ tâm như vậy." Hồng Y Thiên Quân nghiến răng nghiến lợi.

So sánh ra, hắn căm hận tiên thổ nhất.

Đám người này đã chặt đứt con đường của tất cả mọi người trong tu tiên giới, tu vi khó mà tiến thêm một tấc thì không nói, cấp bậc tài nguyên trời đất cũng giảm mạnh.

Trăm vạn năm trước, hiệu quả của một cây linh dược ngàn năm còn mạnh hơn linh dược vạn năm bây giờ! "Hử?!" Hồng Y Thiên Quân cầm lên một bình thuốc chữa thương tứ giai, bỗng nhiên quay đầu, một đôi đồng tử phảng phất có thể xuyên thấu cung điện, nhìn ra thế giới bên ngoài, nhìn thấy Diệp Bất Phàm đang đột phá trong lãnh thổ Đại Yến Quốc. "Gã này, hơn ba năm, vậy mà đã đột phá Nguyên Anh cự đầu?" Đầu tiên là kinh ngạc, không dám tin, sau đó cúi đầu nhìn lại đan dược của mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn về hướng Diệp Bất Phàm.

Tâm trạng trong nháy mắt nổ tung. "Choang" một tiếng, ném vỡ tan bình đan dược. "Mẹ kiếp!

Bản thiên quân nếu có tốc độ tu luyện của hắn, đâu đến nỗi bị kẹt ở cảnh giới Hóa Thần?" "Nếu có bản lĩnh không ngừng tái tạo nhục thân, không ngừng chữa thương của hắn, đâu đến nỗi phải ăn cái thứ hàng rẻ tiền tứ giai này?!" Hồng Y Thiên Quân đột ngột đứng dậy, thở hổn hển như trâu, tròng mắt đỏ ngầu.

Ghen tị.

Không cam lòng.

Và dã tâm mãnh liệt.

So với hắn, y cảm thấy mình giống như một kẻ ăn mày bên đường, sống không bằng chó.

Còn đối phương, lại là một tên địa chủ trong biệt thự sang trọng, ôm thê thiếp xinh đẹp, ăn sơn hào hải vị.

Dựa vào cái gì?!

Cuối cùng, y mạnh mẽ đè nén xúc động muốn lao đến Đại Yến Quốc, quát lớn: "Người đâu!" Với trạng thái trọng thương hiện tại của y, nếu ra ngoài, rất dễ bị mấy tên Hóa Thần của Vô Ưu Tông tính kế, từ đó bị giết chết.

Lại thêm Mặc Thượng Sư bị Thiên Cơ Chân Quân hại chết.

Không thể bói toán thiên cơ, vậy thì càng không an toàn.

Thanh Mộc cự đầu vội vàng tiến vào cung điện, sợ đến toàn thân căng cứng, nói: "Lão tổ có gì phân phó?" "Gọi Tiêu Mật Đào đến đây!" "Vâng!" Nửa khắc sau, cung điện rung chuyển, một ngọn núi thịt mặc một chiếc váy hồng siêu cỡ, cứng rắn chen vào từ cửa.

Ngọn núi thịt nhìn lướt qua Hồng Y Thiên Quân nhỏ bé như hạt đậu, ồm ồm nói: "Làm gì?

Đừng có nghĩ đến việc song tu với bản tiểu thư, bản tiểu thư không có hứng thú với thứ nhỏ như que tăm của ngươi đâu." Ma Thổ có bí pháp, có thể thông qua song tu, hấp thu pháp lực của nữ tử để đẩy nhanh tốc độ chữa thương.

Nhưng Hồng Y Thiên Quân chưa từng làm chuyện này.

Do vấn đề công pháp, dẫn đến thân hình đồng tử, đi song tu, đó chính là khiêu chiến tôn nghiêm của y.

Hồng Y Thiên Quân ngước nhìn ngọn núi thịt trước mắt, khóe mắt giật giật.

Y trầm giọng nói: "Mời Tiêu tiểu thư giúp một việc, săn giết Diệp Bất Phàm." Hiện tại Chân Ma Tông, chỉ có Tiêu Mật Đào có thể giết được đối phương, Thanh Mộc cự đầu, Lý Thu Thủy đám người đi lên cũng chỉ là nộp mạng.

Và bây giờ, là cơ hội cuối cùng.

Đợi Diệp Bất Phàm bước vào Hóa Thần, y cho dù có thể đánh bại, với năng lực chạy trốn của đối phương, cũng rất khó giết chết hắn. "Không rảnh!" Tiêu Mật Đào trực tiếp từ chối, gân cổ gầm lên: "Bản tiểu thư không phải là thuộc hạ của ngươi!" "Giết Diệp Bất Phàm, đoạt lấy bí mật trên người hắn, ta có thể triệu Lý Thu Thủy về, mặc cho ngươi xâm phạm." Hồng Y Thiên Quân đưa ra điều kiện. "Thật sao?" "Thật!" "Một tên Diệp Bất Phàm cỏn con, mạnh đến mấy cũng chỉ là Nguyên Anh, bản tiểu thư giết hắn như giết gà!" Tiêu Mật Đào cười lớn, giọng nói vang dội, gần như lật tung nóc cung điện.

Sau đó "Ầm" một tiếng, đâm vào tường cung điện, cứng rắn tạo ra một cái lỗ lớn hình ngọn núi thịt, sải bước chạy về hướng Yến quốc.

Ánh nắng chói chang xuyên qua một cái hố lớn, rọi lên người Hồng Y Thiên Quân.

Hồng Y nhìn cái hố, ngẩn ngơ, đột nhiên thở dài một hơi, mang theo cảm giác thê lương.

“Ma Thổ rốt cuộc có người bình thường hay không?” “Cũng may, ta có thể gián tiếp khống chế nữ nhân này.” Năm đó Tiêu Mật Đào ở Phiêu Tuyết Thành bắt Lý Thu Thủy về Chân Ma Tông, là hắn ra tay giải vây, sau đại chiến liền điều Lý Thu Thủy đi điều tra tung tích của Diệp Bất Phàm.

Đương nhiên, hắn không hề hy vọng có thể tra ra được thứ gì.

Hoàn toàn là dùng nàng làm mồi nhử để câu Tiêu Mật Đào mà thôi.

Lợi dụng thỏa đáng, chính là một trợ thủ đắc lực.

“Với bản lĩnh của nó, chắc hẳn có thể giết chết Diệp Bất Phàm.” Hồng Y Thiên Quân trầm ngâm, tính toán tỉ lệ thành công.

Chương 388

Tiêu Mật Đào có nhục thân Nguyên Anh, đối đầu trực diện với Diệp Bất Phàm cũng không thiệt thòi, cộng thêm tu vi Hóa Thần, cùng đủ loại thần thông mạnh mẽ đến từ Ma Thổ.

Chỉ cần tìm được Diệp Bất Phàm, kẻ sau chỉ có một con đường chết.

Nhưng để cho chắc ăn, hắn vẫn triệu tập bốn vị cự đầu: "Các ngươi đến Đại Yến một chuyến, phụ tá Tiêu Mật Đào, tiêu diệt Diệp Bất Phàm." "A?

Chúng ta ư?" Bốn người Thanh Mộc nhìn nhau, có Hậu Nghệ Cung, tên họ Diệp kia bắn một mũi tên là chết một người.

"Chỉ là phụ tá, quấy nhiễu mà thôi.

Diệp Bất Phàm đánh không lại tất sẽ bỏ chạy, đến lúc đó các ngươi cản lại trong một hai hơi thở, tạo thời gian cho Tiêu Mật Đào ra tay." "Thì ra là vậy, chúng thần lĩnh mệnh." Cự đầu Thanh Mộc và mấy người thở phào nhẹ nhõm, lần lượt cung thân lui xuống.

Chỉ là quấy nhiễu và cản đường, bọn họ vẫn rất tự tin.

Vừa rời khỏi Chân Ma Tông, một đạo truyền tấn đã bay vào tay cự đầu Thanh Mộc.

"Tin tức của Sở Thân Vương Đại Yến nhanh hơn chúng ta, đáng tiếc vẫn muộn một chút." Thanh Mộc bóp nát truyền âm phù, thầm thấy tiếc nuối.

Nếu sớm hơn một chút, chặn giết từ trước, Diệp Bất Phàm ngay cả thời gian đột phá cự đầu cũng không có.

"Địa giới Đại Yến, linh khí biến hóa, Yến Quốc cảm nhận rõ ràng

nhất, chuyện này không có gì lạ.

Xem ra cái chết của Thái Thượng Hoàng và Yến Đế năm đó đã khiến người này ôm hận trong lòng, vẫn luôn truy tìm tung tích của Diệp Bất Phàm." Một lão giả áo lam bên cạnh vuốt râu nói.

Lão có hiệu là Sơn Hà Chân Quân, những người có thể sống sót sau đại chiến, thực lực đều không tồi. ...

Cùng lúc đó, bên trong Vô Ưu Tông.

"Tiên Mộng, thương thế của ngươi đã hồi phục được chút nào chưa?" Thái Huyền Thiên Quân gặp mặt Tiên Mộng Thiên Quân, trầm giọng hỏi.

Người sau nhẹ nhàng lắc đầu: "Vẫn chưa hồi phục." "Ta vừa nhận được tin, Diệp Bất Phàm đã đột phá lên Nguyên Anh cự đầu ở Đại Yến, Tiêu Mật Đào và mấy người Thanh Mộc đã vội vàng tới đó rồi." Thái Huyền Thiên Quân nhíu mày.

Tiên Mộng Thiên Quân nghe vậy, đôi môi hồng hơi mím lại, vô cùng bất đắc dĩ: "Tiêu Mật Đào đã qua đó, chúng ta cũng không thể không phái người đi.

Chuyện khác không nói, chỉ riêng việc Ma Long Ngọc Tỷ rơi vào tay Hồng Y, hắn đột phá Luyện Hư chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó kết cục của chúng ta chính là tù nhân." Diệp Bất Phàm tu luyện có nhanh đến mấy, uy hiếp cũng không lớn bằng Hồng Y.

Người trước trong vòng trăm năm không có khả năng đột phá Hóa Thần, nhưng kẻ sau nếu có đủ tài nguyên, có thể tiến vào Luyện Hư bất cứ lúc nào.

Thiên phú và ngộ tính của Hồng Y Thiên Quân đều cực cao, trên con đường Hỏa chi đại đạo đã đi quá xa rồi.

"Xin Thanh Bào ra tay đi, thương thế của hắn tương đối nhẹ."

Thái Huyền Thiên Quân lộ vẻ tự giễu: "Ai mà ngờ được, Hóa Thần yếu nhất lại là người bị thương nhẹ nhất sau đại chiến." Hồng Y và Thanh Bào là bạn cũ, trong đại chiến đã nương tay.

Sau đó minh chủ tán tu ra tay một chọi hai, mục tiêu trọng điểm cũng không phải là Thanh Bào, mà là Thái Tuế Thần.

Tin tức rất nhanh truyền đến Thiên Tiên Tông.

Thanh Bào Thiên Quân chần chừ hai giây, quyết định đi một chuyến đến Đại Yến Quốc.

"Mọi việc phải cẩn thận, ta không muốn mất thêm một đồng môn sư đệ nữa." Thương thế của Tử Tiêu và Thái Huyền là nặng nhất, chỉ sau Hồng Y.

Thanh Bào Thiên Quân cười khẩy, không để tâm: "Tiểu bối Diệp Bất Phàm kia dù có nghịch thiên, cũng không thể gây uy hiếp cho ta." Nguyên Anh và Hóa Thần là hai khái niệm khác nhau.

Từ xưa đến nay, chưa từng có Nguyên Anh nào có thể chiến một trận với Hóa Thần Thiên Quân, nhiều nhất cũng chỉ có thể chạy trốn mà không chết.

"Ta bảo ngươi cẩn thận Tiêu Mật Đào.

Đừng thấy nó vừa vào Hóa Thần, thực lực của nó ở sơ kỳ là tồn tại cực mạnh." Tử Tiêu Thiên Cơ nhíu mày quát.

"Được." Thanh Bào Thiên Quân thu lại nụ cười, trịnh trọng nói.

Lập tức, áo bào xanh phất lên, thân ảnh biến mất, xuất hiện ở vạn dặm xa.

Đối với Hóa Thần mà nói, vượt quốc gia để đi đường, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt. ...

Đại Yến Quốc, Tuyết Ưng Sơn.

Diệp Bất Phàm như một vực thẳm, nuốt chửng toàn bộ thiên địa linh khí của Đại Yến Quốc.

Bất luận là các thành trì xung quanh hay các Nguyên Anh Chân Quân trong Yến Đô, việc tu luyện đều bị gián đoạn, kinh hãi và tức giận xuất quan.

Khi ngẩng đầu nhìn thấy vòng xoáy khổng lồ trên cao, lửa giận liền bị dập tắt.

"Tên này, vậy mà đã đột phá Nguyên Anh cự đầu rồi?" Cảnh Đế đứng trong hoàng cung, cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm, mí mắt giật liên hồi.

Yến Thái tử tiến lên, ánh mắt lộ vẻ âm độc nói: "Phụ hoàng, lúc này chính là thời cơ tốt để báo cho Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, mượn tay bọn họ trừ khử kẻ này." Thù đoạn chân mới qua không lâu, sao hắn có thể quên được.

"Chát!" Cảnh Đế tát một cái vào mặt Yến Thái tử, người sau loạng choạng, suýt nữa bị đánh ngã xuống đất, gò má nhanh chóng sưng vù lên.

"Đồ ngu." Cảnh Đế hận rèn sắt không thành thép: "Bớt tham gia vào chuyện của các đại nhân vật!

Nếu không chết lúc nào cũng không biết!" "Diệp Bất Phàm kẻ này tâm cơ sâu thẳm, đã dám đột phá ở Yến Quốc, ắt có chỗ dựa!" "Hơn nữa, không cần ngươi mật báo, động tĩnh lớn như vậy, mấy thế lực bá chủ kia đã sớm phát giác rồi." Cảnh Đế lạnh lùng nói.

Người thừa kế mà ông ta chọn, bất luận là tâm trí hay thiên phú, đều là kẻ xuất chúng, duy chỉ có lòng dạ quá hẹp hòi.

Loại người này thường sẽ bị thù hận che mờ lý trí, làm ra những chuyện ngu xuẩn nhất.

“Vậy…” “Cứ đứng yên quan sát là được, hy vọng Diệp Bất Phàm đột phá thất bại, rồi bị những đại nhân vật như Chân Ma Tông giết chết đi.” Sắc mặt Cảnh Đế âm tình bất định, suy đoán xem Diệp Bất Phàm rốt cuộc có át chủ bài gì.

Dường như nghĩ tới điều gì, ông ta nhíu mày tự lẩm bẩm: “Chẳng lẽ là tiểu nữ anh trong bạch trú bí cảnh kia?” Lúc ở bí cảnh, mấy Nguyên Anh đã cố gắng bắt lấy nó, cuối cùng lại bị dễ dàng thoát được.

Đúng lúc này, ông ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, trên mặt lộ ra nụ cười: “Tiêu Mật Đào, quả nhiên là nó đến.” Cảm ứng của ông ta nhạy bén, có thể phát giác được ở hướng đông bắc Đại Yến có một luồng khí tức cực mạnh đang nhanh chóng di chuyển tới.

“Một Hóa Thần, chưa chắc đã đủ.

Tên nhóc họ Diệp kia có nhiều át chủ bài như vậy, nói không chừng có thể an toàn thoát khỏi tay Tiêu Mật Đào.” Cảnh Đế khẽ nói, nhưng rất nhanh, vẻ mặt ông ta thả lỏng, cười nói: “Lại một vị Hóa Thần nữa đến rồi.

Như vậy, Diệp Bất Phàm hẳn là không có khả năng trốn thoát.” “Là ai?” Yến Thái tử ôm mặt hỏi.

“Hẳn là Thanh Bào Thiên Quân của Thiên Tiên Tông, khí tức của vị đại nhân vật này không giống với bọn Hồng Y.” Cảnh Đế cười lạnh hắc hắc, nói: “Diệp Bất Phàm cũng có lúc tính sai.

Hắn tám phần không tính đến việc Thanh Bào Thiên Quân sẽ đến.” Sau đại chiến, tất cả mọi người đều có một nhận thức chung.

Đó là những người như Hồng Y, Thái Huyền đều bị trọng thương bế quan, sẽ không mạo hiểm xuất quan.

Ông ta suy đoán đây là lý do Diệp Bất Phàm chọn thời điểm này để

đột phá.

Sẽ không ai ngờ được Thanh Bào lại đến.

"Ngươi ở đây, trẫm đi ôn lại chuyện cũ với Sở Thân Vương." Vẻ mặt Cảnh Đế hiện lên vẻ quỷ dị, lóe người đến phủ Sở Thân Vương.

Người sau vội vàng dẫn ông ta vào thư phòng uống trà.

"Hiền điệt, không cần khách sáo như vậy, ngươi và ta đều là người một nhà." Cảnh Đế xua tay, lấy ra một hộp trà: "Nào, nếm thử Bích Lĩnh trà của ta đi." "Lần này đến đây, là để thương nghị với hiền điệt, khi nào thì để ngươi đăng cơ.

Ngươi cũng biết đấy, ta sống không được bao lâu nữa." "Đăng cơ thực sự là nói quá sớm." Sở Thân Vương xua tay, cùng Cảnh Đế nói cười vui vẻ.

Nhưng trong lòng ông ta lại không ngừng chùng xuống.

Diệp Bất Phàm lúc này đang ở thời điểm đột phá mấu chốt, Cảnh Đế lại đến vào lúc này, trời mới biết trong lòng đang có ý đồ quỷ quái gì. … "Ầm!" Bất thình lình, Đại Yến Quốc chấn động, như thể sao băng rơi xuống đất, vòng xoáy trên cao bị xé nát.

Một bàn chân nữ từ trên trời giáng xuống, đạp nổ Tuyết Ưng Sơn nơi Diệp Bất Phàm đang ở.

Khói bụi như một trận bão cát, càn quét mấy nghìn dặm sông núi, khiến người ta không thấy rõ cảnh thật bên trong.

Tiêu Mật Đào ưỡn cái bụng lớn, mắt híp lại thành một đường, nhìn chằm chằm vào dấu chân khổng lồ mình vừa tạo ra, gầm lên: "Đừng giả vờ nữa, bản tiểu thư biết ngươi chưa chết, cút ra đây!" "Tiêu tiểu thư, ta và cô không thù không oán, hà tất phải đuổi cùng giết tận?" Diệp Bất Phàm mặt mày xám xịt từ dưới đất bò lên, lông mày nhíu chặt.

Cũng may đã ổn định được tu vi Đại viên mãn, nếu không thật sự có thể bị một đòn này làm gián đoạn, dẫn đến đột phá thất bại, cảnh giới tụt dốc.

"Ngươi là cái thá gì, bản tiểu thư muốn giết ai thì giết… Hửm?

Đẹp trai vậy sao?" Tiêu Mật Đào khinh thường, bỗng sững người, nhìn thẳng vào mặt Diệp Bất Phàm.

Trong phút chốc kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Thân hình thon dài, cân đối mạnh mẽ, dung mạo lại càng tuấn mỹ vô song, như một vị trích tiên giáng trần.

Nàng ta chưa bao giờ thấy một nam nhân nào đẹp như vậy.

Quan trọng là, đã tấn thăng Hóa Thần, nàng ta có thể cảm nhận được một luồng dương khí bàng bạc, chí thuần chí dương từ trong cơ thể đối phương.

"Hồng Y Thiên Quân đã hứa hẹn cho ngươi lợi ích gì?

Là Lý Thu Thủy sao?

Ta có thể để người này cùng ngươi trải qua một đêm tuyệt vời." Diệp Bất Phàm nhíu mày càng chặt hơn.

Dự định ban đầu là dùng Tiêu Mật Đào để thử thực lực của mình.

Xem mất bao lâu để giết chết một Hóa Thần.

Chương 389

Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, không muốn đánh nữa!

"Thật không?" "Thật!" Cả hai người đều nở nụ cười.

Ngay lúc này, Thanh Bào Thiên Quân sát khí đằng đằng đi tới, thấy cảnh này trong đầu hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Ngay sau đó, cự đầu Thanh Mộc và những người khác cũng vội vàng tới nơi, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp Bất Phàm, lại nhìn sang vẻ có chút động lòng của Tiêu Mật Đào, lập tức thầm kêu không ổn.

Đánh chết Hồng Y lão tổ cũng không thể ngờ được, một cái bẫy giết người kinh thiên động địa lại có thể bị khuôn mặt của Diệp Bất Phàm phá hỏng.

"Diệp đạo hữu nếu có cách giúp ta có được Lý Thu Thủy, ta sẽ không giết ngươi.

Thêm một câu nữa, ngươi có đạo lữ chưa?

Bản tiểu thư bao nuôi ngươi thì thế nào?" Tiêu Mật Đào nói giọng ồm ồm, cố gắng làm cho ngữ khí của mình có vẻ dịu dàng.

"Tiêu tiền bối!

Hồng Y lão tổ đã phân phó…" Sắc mặt cự đầu Thanh Mộc đại biến, vội vàng la lớn.

"Bốp!" Tiêu Mật Đào giơ bàn tay to như hòn non bộ lên, một tát đánh bay cự đầu Thanh Mộc đi.

Sơn Hà Chân Quân và mấy người khác sợ đến mặt mày tái nhợt.

“Cút xéo!

Hồng Y là cái thá gì?

Dám phân phó bản tiểu thư?” Tiêu Mật Đào gầm lên, sau đó dịu dàng nhìn về phía Diệp Bất Phàm: “Ý ngươi thế nào?” “…” Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt, dường như nghĩ tới điều gì, thân ảnh hóa thành một tia chớp, cực tốc bỏ chạy về phía xa.

Vừa chạy vừa chửi ầm lên: “Tính sai rồi!

Lý Thu Thủy, con chó này, lão tử sớm muộn cũng đánh chết ngươi!” Hắn có thể đánh sống đánh chết với Thanh Bào Thiên Quân.

Duy chỉ có không thể động thủ với Tiêu Mật Đào.

“Vút!” Thanh Bào Thiên Quân ánh mắt lóe lên, nhanh như chớp chặn đường đi của Diệp Bất Phàm, một tay bấm quyết, một cây thần thụ màu xanh che trời lấp đất, hình thành một bức tường chắn vạn dặm, đột ngột trấn áp xuống Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy toàn thân bị phong tỏa, thiên địa linh khí như những gông cùm vô hình, khóa chặt toàn thân hắn.

Pháp vực độc hữu của Hóa Thần hình thành sự áp chế tuyệt đối.

Bất kỳ cự đầu nào đối mặt với pháp vực, thực lực đều bị suy yếu, chỉ một chiêu là chết.

“Kim chi nhục thân!” Sắc mặt Diệp Bất Phàm trở nên sắc bén, toàn thân vàng óng, “ầm” một tiếng, không khí xung quanh nổ tung, sự phong tỏa bị phá vỡ.

“Thanh Bào, đừng tìm chết!

Ta không có thời gian lãng phí với ngươi!” Diệp Bất Phàm thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, phun ra một thanh phi kiếm đỉnh cấp, người kiếm hợp nhất, hung hăng chém lên cây thần thụ màu xanh.

“Rắc rắc!” Cây thần thụ màu xanh bị xuyên thủng một lỗ nhỏ, kiếm ảnh lóe lên, lướt ra từ khe hở.

“Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh của Thiên Tiên Tông ta?

Không, không đúng!

Dù là kinh này, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của ta!” Thanh Bào thấy vậy, lộ vẻ kinh ngạc.

Cường độ pháp lực của chính mình vượt xa Nguyên Anh cự đầu quá nhiều, cộng thêm pháp vực, chưởng khống thiên địa linh khí, bất kỳ tồn tại nào dưới Hóa Thần cũng không thể dễ dàng chém phá.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, một bóng người khổng lồ đã nhân cơ hội chặn trước mặt Diệp Bất Phàm.

“Tránh ra!” Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái mét, thân ảnh lùi lại, giữ khoảng cách rất xa với Tiêu Mật Đào.

“Ta rất tò mò, tại sao ngươi lại sợ ta như vậy?” Tiêu Mật Đào cũng không ngốc, đã nhìn ra manh mối, nghiêng cái đầu to hỏi.

Nói xong, bàn tay to lớn như gang thép, đột ngột chộp về phía Diệp Bất Phàm.

“Đại Mộng Pháp Tướng!” Diệp Bất Phàm tức giận quát, pháp tướng vạn trượng bao phủ thân thể, một quyền hung hăng va chạm với bàn tay béo mập của đối phương.

“Bùm!” Cả hai cùng lùi lại mấy bước, bất phân thắng bại.

Sơn Hà Chân Quân quan chiến từ xa sắc mặt tái xanh, chỉ cảm thấy Diệp Bất Phàm biến thái đến cực điểm.

Nguyên Anh và Hóa Thần, tương đương với sự chênh lệch giữa một đứa trẻ và một người lớn.

Mà Diệp Bất Phàm, tương đương với thân thể của một đứa trẻ,

lại sở hữu sức mạnh của một người lớn, chưa từng nghe thấy bao giờ.

"Cường độ pháp lực của ngươi đã có thể sánh ngang với Hóa Thần." Thanh Bào Thiên Quân thấy vậy, sát ý đại thịnh, quả quyết ra tay, cành cây của thần thụ màu xanh vươn ra, như roi đánh thần, quất nổ pháp tướng của Diệp Bất Phàm.

Tốc độ của nó vượt qua cả tia chớp, nhắm thẳng vào đan điền của Diệp Bất Phàm.

"Thời Gian Tĩnh Chỉ." "Phá Pháp!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm bấm quyết, cành cây đang đến gần bỗng khựng lại, không đợi nó phản ứng, hai ngón tay chập lại, như một thanh tiên kiếm chém đứt cành cây.

"Ma Thiên Thủ!" Cánh tay thô kệch của Tiêu Mật Đào bùng phát ma khí cuồn cuộn, phình to ra mấy chục lần trong không trung, như một bàn tay khổng lồ chống trời, từ phía sau chộp lấy cổ của Diệp Bất Phàm.

Người sau sắc mặt khó coi, vội vàng tế ra Ngũ Thải Tiên Võng, nó phình to ra, bao phủ lấy bàn tay ma khổng lồ, khiến nó không thể tiến thêm một tấc.

"Lưới của Lý Thu Thủy?" Tiêu Mật Đào hừ lạnh, phun ra một mảng sương mù màu xanh lục, tiên võng vừa chạm vào, liền nhanh chóng ảm đạm đi, từ từ tuột khỏi cánh tay.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, lại một lần nữa tế ra một đống đồ vật.

Có khiên phòng ngự, ngọc như ý phòng ngự, vân vân, uy lực đều không tầm thường.

Dưới sự ô nhiễm của sương mù màu xanh lục, tất cả đều trở nên

ảm đạm, linh tính mất đi rất nhiều.

"Đừng uổng công vô ích nữa, bản tiểu thư dù sao cũng là đại tiểu thư của nhà họ Tiêu, 'Lục Hoàng Khí' luyện hóa được có thể ăn mòn pháp bảo." Tiêu Mật Đào giọng nói vang như sấm, cười lớn nói: "Bây giờ ta ngày càng tò mò, tại sao ngươi lại sợ ta đến vậy?" "Vút!" Thanh Bào Thiên Quân căn bản không cho Diệp Bất Phàm cơ hội thở dốc, từ trên cây thần thụ che trời lấp đất rủ xuống hàng ngàn hàng vạn cành cây, không ngừng quất về phía Diệp Bất Phàm.

Hư không bị quất nổ, mỗi một đòn đủ để oanh sát Nguyên Anh cự đầu.

"Quang Âm Tự Tiễn!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, trong lòng bàn tay hiện ra một cây cung lớn hư ảo, không ngừng kéo cung bắn tên, bắn nổ từng cành cây đang tập kích tới.

Đồng thời ứng phó với Tiêu Mật Đào có nhục thân và pháp lực đều cực kỳ kinh người.

Các loại thần thông lật tung vạn dặm đất đai, núi cao đứt gãy, sông lớn ngừng chảy.

Diệp Bất Phàm một chọi hai, vừa đánh vừa lùi.

"Hóa Thần sơ kỳ bình thường đã không phải là đối thủ của ngươi nữa rồi." Tiêu Mật Đào càng đánh càng kinh hãi.

Diệp Bất Phàm quá mạnh, tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, nhưng cường độ pháp lực và thần hồn đều không yếu hơn bất kỳ Hóa Thần sơ kỳ nào.

Thần thông có "Đăng Sao" gia trì, uy lực càng thêm nghịch thiên.

Điều khoa trương nhất là, nàng ta rõ ràng cảm giác được đối phương vẫn còn dư lực, ra tay rất gượng gạo.

“Vèo!” Diệp Bất Phàm tế ra Hậu Nghệ Cung, một mũi Sơn Hà tiễn thế như chẻ tre, trong nháy mắt bắn nổ thân thể khổng lồ của Tiêu Mật Đào.

Không có máu tươi, cũng không phải ảo thuật, nhục thân của nàng ta nhanh chóng mục rữa, như một cái xác chết.

“Cái quỷ gì vậy?

Thế Tử Thuật?!” Diệp Bất Phàm đồng tử co rút lại, đột ngột xoay người đánh ra một chưởng.

“Bùm” một tiếng, bàn tay như đánh vào một thứ gì đó mềm mại, thân thể khổng lồ của Tiêu Mật Đào hiện ra phía sau, lớp mỡ trên lòng bàn tay dập dờn như sóng biển, không ngừng làm suy yếu sức mạnh tấn công tới.

“Mùi hương này…” Tiêu Mật Đào cảm thấy kỳ lạ, giơ bàn tay mập mạp lên mũi ngửi ngửi, ánh mắt tức thì trở nên mê ly.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm đại biến, thầm kêu toang rồi.

Hắn vẫn luôn tránh né tiếp cận nữ nhân này, chỉ muốn bỏ chạy, chính là vì mùi hương trên người.

Một chọi hai, cho dù có thể đánh thắng, mùi hương trên người hắn cũng không giấu được.

“Thì ra…” “Ngươi là Thái Dương Chi Thể!!” Một đôi mắt nhỏ của Tiêu Mật Đào trở nên sáng rực, nhìn chằm chằm vào Diệp Bất Phàm.

Kích động đến mức có chút run rẩy.

“Cái gì?!

Thái Dương Chi Thể?!” Thanh Bào Thiên Quân cũng ngây người, không thể tin được nhìn về phía Diệp Bất Phàm, rồi lập tức cười lớn.

“Ha ha ha!

Tốt!

Cuối cùng cũng biết được nhược điểm của ngươi rồi!” Thể chất này là lô đỉnh mạnh nhất trong giới tu tiên, có một mùi hương kỳ lạ, nam tu không ngửi thấy, nhưng nữ tu ở khoảng cách gần có thể ngửi thấy rõ ràng.

Không có mấy nữ tu có thể chống lại sự cám dỗ của Thái Dương Chi Thể.

Không chỉ là sức hấp dẫn của mùi hương, quan trọng nhất là có thể trợ giúp tu hành, còn hiệu quả hơn bất kỳ linh đan diệu dược nào.

Mà tất cả những người có thể chất này, từ xưa đến nay, hễ xuất hiện, không một ngoại lệ nào đều bị nữ tu ép khô, hút thành xác chết.

“Hôm nay.” Diệp Bất Phàm ném vào miệng một viên Thần Tiên Hoàn, cảm nhận được dao động pháp lực ngày càng bàng bạc trong cơ thể, lãnh đạm nói: “Ta muốn đánh chết hai vị, hoặc là bị hai vị đánh chết.” Sau khi đột phá Nguyên Anh cự đầu, cường độ pháp lực so với Hóa Thần sơ kỳ không hề yếu hơn.

Chương 390

Bây giờ, còn mạnh hơn Hóa Thần sơ kỳ một bậc.

Da mặt Thanh Bào Thiên Quân cứng lại: "Thực lực đã đủ mạnh rồi, sao còn uống thuốc?" "Ông!" Diệp Bất Phàm toàn lực thúc giục Hậu Nghệ Cung, kéo rộng sáu ngón, sông núi cuộn ngược hình thành một mũi tên khổng lồ, ầm ầm bắn về phía Tiêu Mật Đào.

"Liên thủ bắt lấy hắn!" Tiêu Mật Đào hưng phấn gào thét, hai tay đẩy ra, một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao dài sáu trăm trượng chắn ngang trước mặt, "keng" một tiếng, cứng rắn đỡ lấy mũi tên Sơn Hà.

Dao động pháp lực chấn cho mặt đất trong phạm vi nghìn dặm lún xuống, động tĩnh kinh người.

Đây là lần đầu tiên một mũi tên của Hậu Nghệ Cung không giết chết được một người.

"Pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp." Diệp Bất Phàm nhíu mày, sát ý đại thịnh.

Hắn có rất nhiều pháp bảo, nhưng đều là tứ giai, đã không theo kịp tu vi, mà Chân Ma Kiếm trong đại chiến đã hoàn toàn phế bỏ, đang rất cần pháp bảo ngũ giai.

"Ầm!" Thanh Bào Thiên Quân ra tay, thần thụ màu xanh lay động theo gió, thân cây to lớn như một thanh thần kiếm xuyên thủng về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm một tay bấm quyết, ấn xuống mặt đất: "Minh Vương Quyết." Tiếng nói vừa dứt, bầu trời trong sáng như bị phủ một lớp sương mù xám, nhanh chóng tối sầm lại, gió âm gào thét, mặt

đất lún xuống, lộ ra một cái hố đen.

"Hắc hắc, nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có người triệu hoán bản vương." Một con quái vật ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh dài từ trong hố đen bước ra, nụ cười nhe nanh đáng sợ, toàn thân tỏa ra khí bạo ngược và tử khí.

"Nào, hiến tế thần hồn của ngươi, bản vương…" Minh Vương như một vong linh Chân Tiên, coi thường thiên hạ, nhìn xuống Diệp Bất Phàm.

Lời còn chưa nói xong, đã bị người sau cắt ngang, hắn xé ra một mảnh thần hồn trên người, tiện tay ném cho Minh Vương: "Đừng lải nhải, mau động thủ đi!" Minh Vương sững sờ, trước đây khi được triệu hoán, những tu sĩ nhân tộc kia hiến tế thần hồn không ai là không lề mề, như thể cha mẹ chết.

Chưa từng thấy ai sảng khoái như vậy.

Làm cho hắn không biết phải làm sao.

"Ngươi, bản vương thích, ngươi nói đánh ai?" Minh Vương một ngụm nuốt chửng thần hồn, như ăn phải thuốc đại bổ, trên mặt hiện lên vẻ hưởng thụ quỷ dị.

Kèm theo đó khí tức cũng trở nên mạnh mẽ hơn, không hề thua kém hai người Thanh Bào.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, đồng tử đột ngột co rút lại: "Thì ra là vậy." Thần thông này rõ ràng là một loại công pháp tu luyện khác biệt, lấy thần hồn của vô số tu sĩ làm dưỡng chất, lớn mạnh bản thân.

Thứ mà chính mình triệu hoán chẳng qua chỉ là một phân hồn của Minh Vương, bản tôn ắt là một quỷ vật cấp bậc Đại Thừa Tiên Quân!

"Xử Thanh Bào." Diệp Bất Phàm tay cầm Hậu Nghệ Cung, bắn ba mũi tên về phía Tiêu Mật Đào, một mũi tên mạnh hơn một mũi tên.

Dưới tác dụng phụ nghịch chuyển, pháp lực bàng bạc như biển, gần như muốn làm nổ tung nhục thân.

"Hắc hắc, một Hóa Thần sơ kỳ quèn, bản vương năm xưa không biết đã giết bao nhiêu." Minh Vương cười quái dị, dấy lên một trận gió quỷ ngập trời, lao về phía Thanh Bào Thiên Quân.

Sắc mặt người sau hơi đổi, vội vàng thúc giục thần thụ phòng ngự.

Trong khoảnh khắc một người một quỷ đã giao chiến với nhau.

"Xoẹt!" Ba đầu sáu tay hóa ra quỷ tiễn đao, quỷ quyền trượng và các pháp bảo khác, chỉ một chiêu đã hình thành thế áp chế, Thanh Bào Thiên Quân bị đánh đến liên tiếp bại lui, nhục thân bị quỷ khí xâm thực, có dấu hiệu mục rữa.

"Diệp Bất Phàm, thần thông của Quỷ Điện, vậy mà bị ngươi tu luyện đến mức này?

Không sợ bị phản phệ nghiêm trọng, từ nay đoạn tuyệt con đường Hóa Thần sao?" Thanh Bào Thiên Quân vừa kinh hãi vừa tức giận, bị đánh không còn sức phản kháng.

Thần thông này ở Quỷ Điện cũng là cấm kỵ, không đến lúc hấp hối, căn bản không dám sử dụng.

"Ngươi nói nhảm nhiều thế làm gì?

Ngoan ngoãn bị bản vương xử tử không tốt sao?" Minh Vương mất kiên nhẫn quát, quỷ tiễn đao đột kích, đâm vào bụng Thanh Bào, cắt đứt eo của y.

Pháp bảo của nó là do quỷ đạo thần thông hóa thành, pháp bảo bình thường rất khó phòng ngự.

"Thần trượng!" Thanh Bào Thiên Quân tức đến hỏng người, thần

thụ phân ra một cây quyền trượng khổng lồ, đập nát một cái đầu của Minh Vương, nhưng rất nhanh lại mọc ra một cái đầu khác, chỉ là khí tức có chút ảm đạm hơn.

Minh Vương tỏ vẻ không sao cả, cái đầu mới phun ra lửa quỷ màu xanh lục, thiêu đốt nửa bầu trời xanh, bao vây Thanh Bào một cách áp đảo.

Một người một quỷ đánh sống đánh chết.

Bên kia, Diệp Bất Phàm công thế càng hung mãnh hơn.

Hắn thu lại Hậu Nghệ Cung, tế ra một thanh phi kiếm màu lam, nhanh như chớp xuyên về phía Tiêu Mật Đào.

Người sau vung Thanh Long Yển Nguyệt Đao, chính xác chém văng phi kiếm.

"Đinh đinh đương đương!" Hai người thân ảnh như điện, liên tục giao nhau trong hư không, từ trên trời xuống dưới đất, di chuyển ngang mấy vạn dặm, nơi đi qua không ngừng nổ ra những đám mây hình nấm, mặt đất lún xuống, sông ngầm cuồn cuộn trào ra.

Kéo theo đó các thành trì gần đó cũng bị phá hủy, tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngớt.

"Đây là muốn đánh tới Yến Đô hay sao?!" Trong phủ Sở Thân Vương, Cảnh Đế đứng trong đình đá, nhìn xa xăm lên bầu trời, sắc mặt tái nhợt.

Hóa Thần đại chiến, bất kể là Kim Đan hay Nguyên Anh, đều không thể chịu nổi sóng xung kích khổng lồ.

"Chắc là không đâu." Sở Thân Vương cũng biến sắc.

Mãi cho đến khi hai người vòng qua Yến Đô, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Diệp Bất Phàm một Nguyên Anh cự đầu, đã có thể đối đầu với Hóa Thần rồi sao?

Đây là người hay là quái vật?” Cảnh Đế là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng cũng không thể nhìn rõ được cảnh tượng đấu pháp, chỉ có thể thấy hai luồng sáng một lớn một nhỏ không ngừng va chạm.

Luồng sáng nhỏ kia ma khí như biển lớn, tràn ngập sự bá đạo và lạnh lùng, rõ ràng là Diệp Bất Phàm.

Đối đầu với Tiêu Mật Đào, không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn mơ hồ chiếm thế thượng phong.

“Chính hắn, mới là át chủ bài lớn nhất.” Sở Thân Vương cũng kinh hãi, từ cổ chí kim, đây là người đầu tiên lấy thân Nguyên Anh mà đánh với Hóa Thần đến mức này.

Ngày sau tấn thăng Hóa Thần, thực lực sẽ còn biến thái đến mức nào?

“Chuyện này đã không phải là thứ chúng ta có thể can thiệp được nữa, mau chóng báo cáo cho Thiên Quân!” Thanh Mộc, Sơn Hà Chân Quân nhìn từ xa, vẻ mặt kinh hãi, ngay cả đến gần cũng không dám.

Diệp Bất Phàm sau khi đột phá Đại viên mãn, chiến lực đã vượt xa nhận thức. … “Định!” Diệp Bất Phàm thốt ra một chữ, thân thể khổng lồ của Tiêu Mật Đào dừng lại, “vút” một tiếng, thanh phi kiếm màu đen đã sớm ẩn mình trong hư không tức khắc đâm vào ngực nàng, điên cuồng khuấy đảo.

Máu tươi như thác, tuôn trào không ngừng.

“Ngươi!

Ngươi dám đâm vào tim ta?!

Chết đi cho lão nương!” Tiêu Mật Đào nổi giận, đôi mắt nhỏ nổi

lên huyết quang bạo ngược.

Trong cơ thể bùng phát ra một lượng lớn sương mù màu xanh lục, biến thanh phi kiếm màu đen trong cơ thể thành sắt vụn, sau đó hình thành một lớp giáp bảo vệ màu xanh, tung một quyền về phía Diệp Bất Phàm.

Nhục thân Nguyên Anh cộng với tu vi Hóa Thần, một quyền có thể đấm nát cả một ngọn núi lớn.

"Thời Gian Tĩnh Chỉ!" Đôi mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, chỉ về phía trước.

Dao động pháp lực xung quanh, thiên địa linh khí, bao gồm cả thế công của Tiêu Mật Đào đều dừng lại.

"Thần Dương!" Tiêu Mật Đào kinh hãi và tức giận, khó khăn thoát khỏi trạng thái tĩnh chỉ, há miệng phun ra tinh huyết.

Tinh huyết hóa thành những phù hiệu màu máu quỷ dị, ấn vào mi tâm, như thể vừa ăn thuốc đại bổ, nhục thân, pháp lực, khí thế tức khắc bùng nổ, hoàn toàn thoát khỏi trạng thái tĩnh chỉ.

Mà theo thần thông bộc phát, thân thể béo phì của nàng ta nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến khi đạt đến hình dạng người thường.

Một bộ váy hồng, thân hình yểu điệu như quả đào mọng nước, môi hồng má phấn, khí chất thanh nhã như hoa cúc non.

Phù hiệu màu đỏ trên mi tâm điểm xuyết, mang một phong vị riêng, đôi mắt đẹp trong veo như nước, nhìn thẳng vào Diệp Bất Phàm, giọng nói cũng không còn thô kệch.

Như thể đã biến thành một người khác.

"Keng!" Bàn tay trắng ngần giơ lên, một ngón tay điểm vào thanh phi kiếm màu lam đang bay tới, pháp lực và sức mạnh nhục thân bùng

nổ.

Phi kiếm như đâm vào thép, bị một lực cực lớn chấn bay, bắn sâu vào lòng đất.

"Trước đó ta muốn lấy ngươi làm lô đỉnh." Ánh mắt nàng ta băng giá, sát ý lộ rõ: "Nhưng loại người như ngươi, quá khó khống chế, nên bây giờ ta chỉ muốn giết ngươi!" Diệp Bất Phàm lần đầu tiên thấy một người có sự tương phản lớn như vậy, nghe vậy không khỏi cười lạnh, sát khí ngút trời.

"Giết ta?

Ngươi đủ tư cách sao?" "Ma Đao Sơn!" Tiêu Mật Đào một tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, khí thế tăng vọt, đột ngột chém về phía Diệp Bất Phàm.

Thế như núi non sông lớn, cảm giác áp bức kinh người.

Người sau thúc giục Kim chi nhục thân, tế ra phi kiếm: "Tiên kiếm, Phá Pháp!" "Đăng Sao!" Một tiếng nổ "keng" vang lên, lực đạo kinh khủng càn quét toàn thân, ngón tay của Diệp Bất Phàm đang thúc giục pháp bảo nát bấy, toàn thân run rẩy dữ dội, cơ thể bị một đòn đánh bay, hung hăng đâm vào lòng đất.

Thân hình yểu điệu của Tiêu Mật Đào khẽ rung lên, nhìn xuống cái hố sâu trên mặt đất, đôi mắt đẹp lạnh lùng.

"Đây là công pháp gì?

Khí huyết và pháp lực dung hợp hoàn hảo, không hề xung đột." Diệp Bất Phàm tái tạo lại ngón tay bị gãy, từ trong hố sâu bước ra, vẻ mặt kinh ngạc.

Khí huyết và pháp lực của hắn chỉ có thể cộng dồn, không thể dung hợp.

“Ầm!” Đáp lại hắn là một luồng đao quang kinh thế, trời đất như sa mạc, bị xé toạc ra, Tiêu Mật Đào tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém thẳng vào đan điền của hắn.

“Kinh Hồng Huyết Độn Thuật, Đăng Sao.” Diệp Bất Phàm bước một bước, tức thì đi được tám nghìn dặm, vị trí cũ bị chém ra một hẻm núi nghìn trượng, đất đá bay tung tóe.

Chương 391

"Thiên Ma Huyết Độn." Tiêu Mật Đào đưa tay điểm vào mi tâm, tốc độ đột nhiên tăng vọt một đoạn, vậy mà lại đuổi kịp Diệp Bất Phàm.

Sau đó tế ra một sợi xích vàng lớn, "rắc" một tiếng, đầu xích rơi xuống, khóa chặt hư không của cả Đại Yến Quốc.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy vai đột nhiên trĩu xuống, như trâu sa vũng lầy, không thể nhúc nhích.

Lại là một pháp bảo khốn sát ngũ giai.

Tiêu Mật Đào căn bản không cho Diệp Bất Phàm một chút cơ hội nào, Thanh Long Yển Nguyệt Đao vung lên, khuấy động phong vân, đột ngột chém về phía Diệp Bất Phàm, phía sau nó là vô số bóng ma, không ngừng gia trì lên thân đao.

Đao quang rực rỡ như mặt trời đen, lay trời động đất.

Đại thần thông cấp Địa Sát!

Không thể không nói, nữ nhân này thật sự biến thái, trong trạng thái gầy đi này, chiến lực ở Hóa Thần sơ kỳ cũng là đỉnh của đỉnh.

Diệp Bất Phàm vừa mới vào Nguyên Anh cự đầu, đã gặm phải một khúc xương cứng.

"Đoạn Chỉ Thiên Ma!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm lấy Trấn Yêu Tháp treo trên đỉnh đầu, chống lại hiệu quả trói buộc của sợi xích vàng.

Sau đó mười ngón tay đồng loạt gãy, đối đầu trực diện với đao quang, nhưng kẻ sau như phá tan cây khô cành mục, dù có Đăng Sao gia trì cũng không thể chống đỡ, từng tấc bị đao quang nghiền nát, đối

diện như một bánh xe khổng lồ không thể cản phá.

"Thực lực của ngươi đã ngang với Hóa Thần, nhưng để đối phó với ta, vẫn chưa đủ." Ánh mắt Tiêu Mật Đào càng thêm lạnh lùng, có một sự tự tin thiên hạ vô địch, pháp lực và khí huyết không ngừng dung hợp, hình thành một sức mạnh mới rót vào Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

"Vậy sao?" Diệp Bất Phàm đưa tay ra nắm hư không, tế ra đại thần thông Quang Âm Tự Tiễn, lại gia trì Đăng Sao thuật, tức thì một mũi tên màu trắng xuyên thủng trời đất, nơi đi qua không ngừng hiện lên dị tượng xuân đi thu đến.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang, mũi tên nặng nề bắn vào đao quang, đao quang như trải qua mấy trăm năm tháng, không ngừng suy yếu, cho đến khi tan biến.

Mái tóc xanh của Tiêu Mật Đào rủ xuống đến bắp chân thẳng tắp, mơ hồ lộ ra một sợi tóc bạc.

Gương mặt xinh đẹp của nàng ta ẩn chứa sát khí, sát khí bùng nổ.

"Ta ghét nhất người khác làm giảm tuổi thọ của ta!" Tốc độ của Tiêu Mật Đào nhanh đến khó tưởng, ba bước đã tiếp cận, trực tiếp cận chiến với Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm tóc trắng tung bay, hai tay bấm quyết: "Đại Mộng Pháp Tướng." Một bóng ảo bao phủ thân thể, như mộng ảo.

"Thiên Kiếp Pháp Tướng, Ma Khải, Phân Thân!" Tốc độ thi pháp của hắn cực nhanh, Thiên Kiếp Pháp Tướng và Đại Mộng Pháp Tướng chồng lên nhau, toàn thân sấm sét cuồn cuộn, khoác lên một bộ chiến giáp, như một vị lôi thần màu đen bước ra từ trong mộng.

Hầu như ngay khoảnh khắc Tiêu Mật Đào lao đến, pháp tướng vạn trượng lại phân ra ba đạo, đồng loạt trấn áp về phía Tiêu Mật

Đào.

"Ầm ầm ầm!" Bốn pháp tướng liên thủ, không ngừng công kích Tiêu Mật Đào.

Nhưng người sau như Sở Bá Vương chuyển thế, sức mạnh hình thành từ sự dung hợp của khí huyết và pháp lực quá khủng khiếp, cộng thêm Thanh Long Yển Nguyệt Đao là pháp bảo ngũ giai, một chọi bốn không hề rơi vào thế hạ phong.

"Nhiều thần thông gia trì như vậy, pháp lực của ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?" Tiêu Mật Đào cười lạnh, nhưng rất nhanh, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy Diệp Bất Phàm thúc giục Đăng Sao, bốn đạo pháp tướng lại một lần nữa cao lên, đến hai mươi vạn trượng, uy thế đại tăng.

"Ầm!" Pháp tướng bản tôn của Diệp Bất Phàm một quyền đối đầu với đao quang vô tận, biến quyền thành chưởng, nắm chặt lấy nó.

Cùng lúc đó, ba đạo pháp tướng còn lại áp sát, đánh thẳng vào thân thể yêu kiều của Tiêu Mật Đào.

"Khụ!" Tiêu Mật Đào hừ một tiếng, không thể không từ bỏ Thanh Long Yển Nguyệt Đao, một tay bấm quyết, cơ thể nhanh chóng mục rữa.

"Sớm đã đề phòng thế tử thuật này của ngươi." "Thiên nhãn, mở!" Diệp Bất Phàm bên trong pháp tướng cười lạnh, mi tâm nứt ra một khe hở, một đôi mắt dọc nhìn thấu tám cõi, sau đó lật tay lấy ra Hậu Nghệ Cung, kéo cung lắp tên, một mũi Sơn Hà tiễn xé toạc sa mạc trời đất, bắn về phía hư không phía sau.

"Ầm!" Hư không như một tờ giấy bị xé nát, vỡ thành vô số mảnh, lộ ra Tiêu Mật Đào đang lao ra từ bên trong, trong tay cầm một lá bùa vàng.

Trên đó khắc họa một thanh kiếm.

Một pháp bảo đặc thù dùng một lần, dao động phát ra từ nó đủ để khiến Hóa Thần trung kỳ phải chạy trối chết.

Sắc mặt Tiêu Mật Đào tái mét, không thể không dùng lá bùa vàng để đối phó với mũi tên đang lao tới.

Đánh cả nửa ngày.

Diệp Bất Phàm thực sự khó nhằn, các loại thần thông chồng chất, Hóa Thần bình thường căn bản không phải là đối thủ.

"Ông!" Thanh phi kiếm trên lá bùa vàng bay ra, bùng phát kiếm quang kinh khủng, hung hăng đâm về phía Sơn Hà tiễn.

"Đăng Sao!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, điểm chỉ vào Sơn Hà tiễn, mũi tên lập tức tỏa sáng rực rỡ, cảnh tượng sông núi che trời lấp đất, ầm ầm va chạm với phi kiếm.

Một tiếng động lớn "đùng" vang lên, một luồng sóng xung kích quét ngang trời đất, phạm vi vạn dặm trực tiếp bị san thành bình địa, hai người ở trung tâm lần lượt hộc máu bay ngược ra ngoài.

Cả hai đều bị trọng thương!

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Mật Đào trắng bệch, hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Lý Thu Thủy, Đăng Sao thuật của nhà họ Lý ngươi, đã nâng chiến lực của kẻ này lên mấy bậc!" Nếu không có Đăng Sao gia trì, Hậu Nghệ Cung kéo rộng sáu ngón, căn bản không thể chống lại kiếm phù của nàng.

Mà trạng thái vô địch này của nàng ta, không thể kéo dài được bao lâu, cứ tiếp tục như vậy, ắt sẽ bại vong!

"Không được, phải nhanh chóng giải quyết hắn!

Chỉ có thể…" Tiêu Mật Đào lộ vẻ quả quyết.

Nhưng ngay lúc này.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm trở nên hung ác, quát nhẹ với chính mình: "Định!" Thân ảnh đang bay ngược của hắn tức thì dừng lại, cứng rắn chống lại luồng sóng xung kích đang không ngừng quét tới.

Cùng lúc đó, pháp lực cạn kiệt trong cơ thể bị tác dụng phụ của Hậu Nghệ Cung nghịch chuyển, nhanh chóng được bổ sung, bàng bạc như đại dương, khiến Tiêu Mật Đào kinh ngạc đến mức tròng mắt suýt lòi ra ngoài.

Nàng ta thất thanh la lớn: "Không thể nào!

Uống thuốc gì cũng không thể bù đắp sự thiếu hụt pháp lực nhanh như vậy!" Không chỉ vậy, nàng ta kinh hãi phát hiện, vết thương Nguyên Anh nặng của đối phương cũng đang hồi phục.

"Không ổn!" Đồng tử Tiêu Mật Đào co rút lại, gắng gượng nén thương thế của mình, miệng lẩm bẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Đao ở xa nhanh chóng bay ngược trở lại, đồng thời vận chuyển độn thuật cố gắng rời xa Diệp Bất Phàm.

"Kinh Hồng Huyết Độn Thuật!" "Thời Gian Lưu Động!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm liên tiếp thúc giục ba đại thần thông, tốc độ tăng vọt mấy lần, chỉ một bước đã vượt qua một vạn bốn nghìn dặm, tức khắc áp sát Tiêu Mật Đào.

Kinh Hồng Huyết Độn trước đó, tốc độ biểu hiện bình thường, chỉ là để che giấu thực lực mà thôi.

Chỉ vì khoảnh khắc này!

Mái tóc trắng của hắn tung bay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm, vung tay bắn ra một thanh phi kiếm: "Tiên Kiếm Trảm Tam Thi, Phá Thân!" Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh.

Người kiếm hợp nhất, chỉ công không thủ.

Công pháp sát phạt đệ nhất đương thời.

“Lông Vũ Thuẫn!” Sắc mặt Tiêu Mật Đào đại biến, vội vàng tế ra tấm khiên lông vũ ngũ giai đỉnh cấp.

Nhưng vừa tế ra, một mùi hương khiến người ta dục hỏa nổi lên đã xộc vào mũi, ánh mắt mê loạn trong một khoảnh khắc.

Mùi hương của Thái Dương Chi Thể!

“Ầm!” Phi kiếm đột ngột xuyên thủng áo giáp phòng ngự của Tiêu Mật Đào, đâm vào vị trí trái tim, ghim nàng ta xuống đất, nhục thân bị kiếm khí sắc bén từng tấc xé nát, máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ còn lại một đạo nguyên thần yếu ớt.

“Thực lực và pháp bảo đều không tồi, nhưng đầu óc không được.” Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, nhìn xuống nguyên thần của Tiêu Mật Đào, trong lòng bàn tay ma khí cuồn cuộn, đánh thẳng vào đầu nàng ta.

Ong!

Một luồng sáng dịu dàng tỏa ra từ nguyên thần của Tiêu Mật Đào, nhẹ nhàng hóa giải ma chưởng của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm con ngươi co rút, trong nháy mắt lùi xa mấy chục dặm.

Một luồng khói trắng bốc lên từ nguyên thần của Tiêu Mật Đào, hóa thành một bà lão tóc trắng chống gậy, trông khoảng tám mươi tuổi, mang lại cho người ta cảm giác hiền từ. "Tiểu hữu, tha cho hậu bối của ta một con đường sống được không?" Bà lão nói giọng ôn hòa. "Đúng là kinh điển vãi, đánh đứa nhỏ, ra đứa già đúng không?" Diệp Bất Phàm không nói nên lời, nheo mắt nói: "Không biết là vị tiền bối nào ở Ma Thổ?" Bà lão xua tay cười nói: "Chỉ là nửa bước Đại Thừa, không đáng nhắc tới." "…" Diệp Bất Phàm cảm thấy mình đã

mạo phạm rồi.

Tuy kinh điển, nhưng không quá kinh điển, nhà ai mà con cháu bị bắt nạt lại gọi ngay lão tổ cấp trần nhà ra thế này?

Hắn ánh mắt bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Hư ảnh này của tiền bối, ngay cả thân ngoại hóa thân cũng không tính là, chỉ là một luồng ý niệm lưu lại trong nguyên thần của cô ta, không biết có thể đỡ được mấy lần công kích của ta?" "Tiểu hữu có thể thử xem." Mắt bà lão như ngân hà, mỉm cười nói.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, đứng yên không nhúc nhích.

Bất kể đối phương là hư trương thanh thế hay có thực lực thật, hắn cũng sẽ không đi mạo hiểm.

Thà rằng tối đa hóa lợi ích còn hơn: "Văn bối bị nữ tử này đánh cho một trận, thân thể chịu tổn thương nghiêm trọng, cần phí thuốc men, tinh thần cũng bị giày vò, hơn nữa thể chất của ta bị nữ tử này phơi bày, chẳng bao lâu nữa sẽ bị bạo lực mạng, ta cần phí tổn thất tinh thần." Khóe miệng bà lão giật giật, tiện tay vẫy, đem Thanh Long Yển Nguyệt Đao và Kim Sắc Đại Tỏa rơi ở xa, hai món pháp bảo cấp năm đỉnh cấp này đưa tới cho Diệp Bất Phàm: "Hai món đồ nhỏ này tặng cho tiểu hữu, coi như chút lòng thành xin lỗi." "Còn có cả tấm Lông Vũ Thuẫn này nữa." "Không đủ, ta cần phương pháp dung hợp khí huyết và pháp lực trên người cô ta." Diệp Bất Phàm chộp lấy ba vật phẩm thu vào chưởng trung càn khôn, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói.

Hai loại sức mạnh của hắn cộng dồn, một cộng một nhỏ hơn hai, nhưng nếu dung hợp thành sức mạnh mới thì lại lớn hơn hai.

Có thể gọi là siêu nhân ba phút.

Nếu hắn nắm giữ được, không cần tính kế, trực tiếp có thể nghiền

ép Tiêu Mật Đào. "Loại bí pháp đó, chỉ có thể chất đặc thù của hậu bối ta mới có thể thi triển, ngươi dù có được cũng vô dụng." Bà lão ngẩn ra, bật cười nói: "Khí huyết và pháp lực có thể cộng dồn, không phải thể chất đặc thù thì không thể dung hợp, nếu không tu tiên giới đã sớm đầy rẫy pháp thể song tu rồi." "Không thể dung hợp?" "Đúng vậy." "Tốt!

Ta muốn thứ này!" Diệp Bất Phàm quả quyết nói, thứ hắn muốn chính là không thể dung hợp! "Ngươi tên tiểu bối này… Thôi được, cho ngươi cũng không sao, coi như kết một thiện duyên vậy." Bà lão nhíu mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra, búng tay một cái, một tấm ngọc phù rơi vào lòng bàn tay Diệp Bất Phàm.

Thứ này rơi vào tay đối phương cũng vô dụng.

Chương 392

Diệp Bất Phàm nhận lấy, xoay người bỏ đi. "Tiểu hữu, có nguyện ý ở rể Tiêu gia ta không?

Lão thân tương lai có thể bảo vệ ngươi tấn thăng Đại Thừa Tiên Quân, còn việc có thể thành Chân Tiên hay không, thì phải xem tạo hóa của ngươi." Giọng bà lão phiêu đãng truyền đến, cực kỳ có sức mê hoặc.

Bước chân Diệp Bất Phàm không những không dừng lại, ngược lại còn đi nhanh hơn. "Người này không biết điều, cơm mềm dâng tận miệng cũng không ăn." Nguyên thần Tiêu Mật Đào đứng dậy, lạnh lùng hừ nói.

Sau đó như nghĩ tới điều gì, trợn to đôi mắt đẹp nói: "Tổ nãi nãi, người sẽ không phải là… muốn tìm một ông bạn già đấy chứ?" Sắc mặt bà lão sa sầm, dạy dỗ: "Con nha đầu thối, nói bậy bạ gì đó, đây là vì ngươi!" … Ở một bên khác, Thanh Bào Thiên Quân và Minh Vương đang đánh nhau long trời lở đất. "Tiểu bối, sao ngươi vẫn chưa chết?" Minh Vương một nhát Quỷ Tiễn Đao đâm xuyên qua thần thụ dày rộng, cắt đứt một cánh tay của Thanh Bào Thiên Quân, một gương mặt già nua trắng bệch vô cùng. "Đợi Diệp Bất Phàm bị trọng thương, ngươi con quỷ này cũng không thể tồn tại được nữa." Thanh Bào Thiên Quân nhanh chóng lùi lại dung nhập vào Thương Thanh Thần Thụ, hấp thụ tinh túy của cây đại mộc để tẩm bổ nguyên thần.

Công pháp của lão đặc thù, đã dung hợp làm một thể với thần thụ, có hiệu quả trị liệu cực mạnh. "Chỉ cần kéo dài thêm một lát, Tiêu Mật Đào rảnh tay… Hả?

Cái gì?!" Thanh Bào Thiên Quân hận hận nói, đột nhiên sắc mặt

cứng đờ, thần thức nhìn thấy Tiêu Mật Đào đã bại trận. "Nữ tử này còn mạnh hơn ta một bậc, lại bại trong tay một Nguyên Anh?" "Tên họ Diệp này rốt cuộc là người hay quỷ?!" Thanh Bào Thiên Quân da đầu tê dại, vội vàng thúc giục thần thụ, khiến nó thu nhỏ lại, giống như một cây ngọc phỉ thúy tinh mỹ, tiếng "đang" một tiếng, chặn lại cây quỷ quyền trượng đang điểm tới.

Lão mượn thế bay ngược ra vạn dặm, há miệng ho ra tinh khí nguyên thần, thần thái càng thêm uể oải.

Không kịp áp chế thương thế, lão thúc giục «Mộc Chi Đại Độn» điên cuồng chạy trốn về phía Thiên Tiên Tông xa xôi. "Ngươi chạy được sao?" Diệp Bất Phàm tay cầm Hậu Nghệ Cung, sải bước như sao băng đi tới, mỗi bước chân bước ra đều xa vạn dặm.

Sau đó hắn giơ đại cung lên, một mũi tên sơn hà như lưu tinh, xuyên qua trời đất, nhanh chóng tiếp cận Thanh Bào Thiên Quân.

Lão như có gai đâm sau lưng, mồ hôi lạnh đầm đìa, lập tức tế ra Thương Thanh Thần Thụ, "ầm" một tiếng chống lại mũi tên.

Một luồng lực xuyên thấu cực mạnh bộc phát, Thương Thanh Thần Thụ bị xuyên thủng một lỗ lớn bằng miệng bát, dịch màu xanh lá cây chảy ra, bên trong cây phát ra tiếng hét thảm như trẻ sơ sinh.

Thanh Bào Thiên Quân và thần thụ là một thể, lập tức bị phản phệ, nguyên thần mờ ảo gần như trong suốt. "Diệp đạo hữu, giữa ngươi và ta không có thâm cừu đại hận gì, không cần phải đánh đến chết chứ?

Ngươi cũng không được lợi lộc gì đâu." Giọng Thanh Bào Thiên Quân có ý hòa giải, miệng phun ra tinh khí nguyên thần bao bọc lấy bản thân, tốc độ lại lần nữa tăng vọt.

Nhanh hơn cả tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã chạy ra khỏi phạm

vi Đại Yến, tiến vào địa giới Mộc Thần Quốc.

Thanh Bào Thiên Quân sống mấy nghìn năm, lần đầu tiên cúi đầu trước một tu sĩ Nguyên Anh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, có thể bị các Hóa Thần khác cười cho chết. "Tiểu tử, ta giúp ngươi một tay, đuổi kịp hắn." Minh Vương cười to nói. "Không cần." Diệp Bất Phàm thần tình lạnh lùng, liên tiếp thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, một bước vạn dặm, thời gian lưu động và Đăng Sao gia trì, lại lần nữa phá vỡ giới hạn, trong nháy mắt đạt tới hai vạn dặm, nhanh chóng áp sát Thanh Bào Thiên Quân.

Minh Vương thấy vậy, lộ ra vẻ quỷ dị: "Tên tiểu tử này, tốc độ có chút tà môn, rất không đúng." "Ầm!" Diệp Bất Phàm giương cung lắp tên, dưới sự gia trì của Đăng Sao, mũi tên sơn hà bắn ra, xé rách hư không, thẳng đến sau gáy Thanh Bào Thiên Quân.

Sau đó phụ diện nghịch chuyển, pháp lực cuồn cuộn trong cơ thể gào thét, gần như muốn làm nổ tung thân thể.

Hắn trực tiếp bỏ qua, tiếp tục truy đuổi.

Nhìn từ mặt đất, ba luồng lưu quang thế như sấm sét, lướt qua bầu trời Mộc Thần Quốc.

Hoàng đế Mộc Thần Quốc của họ sớm đã nhận ra động tĩnh lớn trên cao, cảm ứng một chút, liền lộ vẻ kinh hãi: "Thanh Bào Thiên Quân đang chạy trốn?

Ai đang đuổi theo phía sau?" Hóa Thần trong mắt hắn là tồn tại cao cao tại thượng. "Đó là… Hậu Nghệ Cung?

Diệp Bất Phàm?" Quốc sư bên cạnh kinh ngạc không thôi, vội vàng thu liễm khí tức, sợ bị vị ma quân sát lục này để mắt tới.

Diệp Bất Phàm đột phá Nguyên Anh cự đầu, các thế lực lớn xung quanh sớm đã biết tin tức, dù sao động tĩnh lớn như vậy, muốn giấu

cũng không giấu được. "Chúng ta đã lạc hậu so với tu tiên giới rồi sao?

Chuyện gì cũng có thể xảy ra." Rất nhiều Nguyên Anh của Mộc Thần Quốc bị kinh động, từ các động phủ của mình đi ra, vẻ mặt chấn động. "Một Nguyên Anh truy sát một Hóa Thần, thế giới này đúng là quá điên rồ." "Ầm!" Bầu trời nổ tung, hình thành một đám mây hình nấm quét ngang trời đất, Thanh Bào Thiên Quân bị một mũi tên xuyên thủng lồng ngực.

Nguyên thần ảm đạm không ánh sáng, thần trí cũng có chút không tỉnh táo. "Mộc Tế!" Thanh Bào Thiên Quân gần như dầu cạn đèn tắt, đành nén đau lòng tế đi Thương Thanh Thần Thụ.

Thụ linh của thần thụ phát ra tiếng kêu bi ai, bốc lên ngọn lửa hừng hực, hóa thành vô số bóng cây, bao bọc lấy Thanh Bào Thiên Quân chạy trốn về phía Thiên Tiên Tông.

Tốc độ sau Mộc Tế không hề thua kém Hóa Thần trung kỳ, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua ba vạn dặm, rời khỏi địa giới Mộc Thần Quốc. "Hóa Thần Thiên Quân một lòng chạy trốn, độ khó để giết sẽ tăng lên theo cấp số nhân." Diệp Bất Phàm tóc trắng bay phấp phới, toàn lực truy đuổi.

Tốc độ Kinh Hồng Huyết Độn thuật đã đến cực hạn, giống như một cái bình chỉ có thể chứa từng đó nước, hắn đột phá cự đầu pháp lực tăng gấp bội, nhưng cái bình vẫn là cái bình đó, dù nhét đầy cũng không chứa thêm được.

Năm đó Tiên Mộng Thiên Quân cho hắn «Tế Mệnh Đại Độn», tốc độ nhanh hơn, đáng tiếc đó là thứ "Thiên Cơ Chân Quân" nhận được, hắn mà thi triển, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra Thiên Cơ Chân Quân và hắn có quan hệ mật thiết. "Vút ——" Diệp Bất Phàm như mũi tên rời cung, vượt qua mấy đại quốc, Thanh Bào Thiên Quân ở cách sáu vạn

dặm cuối cùng cũng chậm lại. "Sắp đến địa giới Thiên Tiên Tông rồi, chỉ cần đến nơi, Diệp Bất Phàm sẽ không dám đuổi nữa." Thanh Bào Thiên Quân nhìn Thương Thanh Thần Thụ trong tay đã biến thành một đoạn cành khô, đau lòng đến mức sắp nhỏ máu, đây là pháp bảo bản mệnh lão đã uẩn dưỡng ngàn năm, cộng sinh với thụ linh bên trong, có thể kéo dài một phần tuổi thọ. "Hử?

Sao có thể?!" Thanh Bào Thiên Quân đột nhiên sinh lòng cảnh giác, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, trong phạm vi thần thức bao phủ, bóng dáng Diệp Bất Phàm đang tiếp cận với một tốc độ kinh khủng.

Không hề thua kém Hóa Thần hậu kỳ.

Sắc mặt lão đột biến, điều khiển thiên địa linh khí, mạnh mẽ đánh ra mấy đạo mộc đạo thần thông và pháp bảo. "Ầm!" Thân ảnh Diệp Bất Phàm nhanh hơn cả tia chớp, toàn thân bao phủ một tầng âm khí, tốc độ được Minh Vương gia trì thêm một tầng, nhẹ nhàng né qua công kích của Thanh Bào.

Thanh Bào Thiên Quân thấy vậy, cuối cùng cũng lộ ra một tia kinh hoảng, hét lớn: "Diệp đạo hữu, lần này phục kích ngươi là chủ ý của Thái Huyền Thiên Quân, ta chỉ là một kẻ chạy việc!" "Thái Huyền?

Sớm muộn gì cũng sẽ tìm hắn tính sổ!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, Hậu Nghệ Cung được kéo ra, một mũi tên sơn hà xuyên thủng mà đi.

Thanh Bào chỉ kịp tế ra một cái linh đang, cố gắng chặn lại mũi tên này. "Keng!" Linh đang bị một mũi tên đánh bay, mũi tên hơi lệch đi, lướt qua đùi của Thanh Bào Thiên Quân, cuốn nát nửa phần dưới của nguyên thần.

Mũi tên sơn hà được Đăng Sao gia trì, dưới Hóa Thần gần như không ai có thể đỡ được. "Không!" Thanh Bào Thiên Quân tuyệt vọng gào thét, "phụt" một tiếng, một thanh phi kiếm màu lam xuyên qua mi

tâm của lão, ghim chặt lão trên cổng thành hoàng thành của Dược Quốc phía dưới, tường thành sụp đổ, hiện ra một cái hố lớn.

Những tu sĩ đang xếp hàng vào kinh thành bị liên lụy, máu tươi bắn tung tóe, tiếng hét thảm vang trời, trong khoảnh khắc loạn thành một nồi cháo. "Không biết vị tiền bối nào giá lâm, trẫm…" Dược Đế và mấy vị Nguyên Anh trong hoàng thành bị kinh động, lần lượt đi ra.

Nhưng vừa đến nơi đã thấy Thanh Bào Thiên Quân đang thoi thóp trong hố sâu, mi tâm cắm một thanh phi kiếm. "Hóa… Hóa Thần Thiên Quân?" Dược Đế sắc mặt đại biến, mạnh mẽ nhìn lên bầu trời, lại thấy một thanh niên áo trắng chậm rãi bước xuống, khí thế kinh thiên, con mắt dọc ở mi tâm chuyển động, khiến các Nguyên Anh có mặt có cảm giác bí mật bị nhìn thấu mà hoảng hốt. "Nguyên Anh cự đầu?

Chuyện này… nói ra ngoài sợ là không ai tin." Dược Đế cảm nhận được dao động tu vi của đối phương, da đầu lập tức nổ tung.

Trong lòng hối hận, không nên đi ra.

Dược Quốc là đại quốc luyện đan, có luyện đan sư cấp năm trấn giữ, cũng không giỏi chiến đấu.

Diệp Bất Phàm không để ý đến họ, đi đến bên nguyên thần của Thanh Bào Thiên Quân, lạnh lùng nhìn xuống. "Diệp đạo hữu, mong hãy tha…" "Phanh!" Thanh Bào Thiên Quân kinh hãi, định cầu xin tha thứ, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị một ngón tay búng ra xóa sổ nguyên thần.

Hóa Thần Thiên Quân.

Chết. "Ba lần bảy lượt tìm đến gây phiền phức cho ta, thật sự coi ta là người dễ tính sao?" Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh, tự mình thu lại túi càn khôn của Thanh Bào Thiên Quân, tiện tay nhét vào lòng.

Các tu sĩ Nguyên Anh xung quanh sớm đã nhìn đến ngây người,

thần tình thất thần.

Hóa Thần Thiên Quân chết, không khác gì sao chổi rơi.

Nguyên Anh giết Hóa Thần.

Càng là trường hợp đầu tiên trong lịch sử.

Sau ngày hôm nay, Nam Hồng Vực sợ rằng sẽ có một trận đại địa chấn. "Sao?

Chư vị đây là muốn đi theo Thanh Bào về miền tây?" Diệp Bất Phàm nhìn quanh, ánh mắt thờ ơ.

Một luồng áp lực mạnh mẽ như Thái Sơn, đè nén Dược Đế và những người khác đến không thở nổi.

Chương 393

"Vãn bối không dám." Dược Đế và mấy vị Nguyên Anh vội vàng cúi người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, nhàn nhạt nói: "Các ngươi có Cực phẩm Kết Anh Đan không?" Đã đến rồi, tiện đường vặt lông cừu một phen.

Trên người hắn có Kết Anh Đan, lấy được từ đám Nguyên Anh trong Bạch Trú bí cảnh, nhưng phẩm chất không đạt đến cực phẩm. "Có ạ, tiền bối." Dược Đế trong lòng đau khổ, nhưng trên mặt không dám lộ ra chút nào, đau lòng lấy ra một cái bình ngọc.

Cực phẩm Kết Anh Đan, luyện đan sư cấp năm cũng rất khó luyện chế ra được.

Đây là dùng để tổ chức đại hội đấu giá lớn.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, mở ra xem, nhíu mày nói: "Chỉ có một viên?" Bây giờ ở Nam Hồng Vực đã có một chút sức tự vệ, có thể toàn lực mưu đồ cho con đường kết anh của Lục La và Chu Huyên Nhi rồi. "Còn… còn một viên nữa." Dược Đế thấy vị đại phật này sắc mặt không tốt, kêu khổ không ngừng, lại lần nữa lấy ra một bình đan dược.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, lộ vẻ hài lòng: "Không tồi, sau này phái người truyền tin cho ta, nói với Hồng Y Thiên Quân, thương thế chưa lành thì đừng phái người đến giết ta nữa, ngoài việc nộp mạng ra, chẳng có ý nghĩa gì." Dược Quốc thiên về Chân Ma Tông, cung cấp dịch vụ luyện đan cho họ, nếu không phải vậy, năm đó phe Chân Ma Tông dù có nghịch thiên cũng không thể đánh bại nhiều tu sĩ của phe Vô Ưu Tông như vậy.

Phía sau họ cũng có Tiên Thổ, được coi là thánh địa của luyện đan

sư.

Nói xong, Diệp Bất Phàm phiêu nhiên xoay người. "Dám hỏi tiền bối quý danh?" Dược Đế cúi người nói. "Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề, họ Diệp." Diệp Bất Phàm chắp hai tay sau lưng, một bước bước ra, tóc trắng theo gió bay, thân ảnh biến mất, xuất hiện ở ngàn dặm xa, mấy lần chớp mắt liền hoàn toàn biến mất khỏi phạm vi cảm tri của mọi người. "Quả nhiên là hắn!" Dược Đế run rẩy, cùng mấy vị Nguyên Anh chân quân bên cạnh nhìn nhau.

Nếu nói Nam Hồng Vực ai có thể đấu pháp với Hóa Thần Thiên Quân, chỉ có Diệp Bất Phàm một người.

Không lâu sau.

Một luồng khí tức kinh khủng như mây đen cuồn cuộn kéo đến, sấm sét dày đặc, tràn ngập cảm giác áp bức tột độ.

Tử Tiêu Thiên Quân vẻ mặt dữ tợn, lửa giận ngưng tụ thành thực chất, nhuộm đỏ một mảng lớn hư không. "Gặp qua Tử Tiêu tiền bối." Dược Đế vừa chuẩn bị trốn vào hoàng cung thì cười khổ, cứng rắn da đầu tiến lên bái kiến. "Nói chi tiết!" Mắt Tử Tiêu Thiên Quân lóe lên tia điện lạnh. "Là… Diệp Bất Phàm." Dược Đế cười khổ, đem quá trình tử vong của Thanh Bào Thiên Quân kể lại một lần, chuyện này vị sát thần kia không định giấu, mà muốn giấu cũng không giấu được. "Diệp Bất Phàm…" Tử Tiêu Thiên Quân sắc mặt dữ tợn, gần như muốn phát điên.

Ba năm, liên tiếp mất đi Hồng Hà, Thanh Bào hai đại Thiên Quân, bây giờ Thiên Tiên Tông chỉ còn lại một mình lão cô gia quả nhân. "Nếu không phải ta thương thế chưa lành, sao có thể cho ngươi cơ hội đột phá Nguyên Anh cự đầu, Thanh Bào lại sao có thể chết?" Tử Tiêu Thiên Quân càng nghĩ càng đau lòng, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Thân ngoại hóa thân của Hồng Y?"

"Tên này cũng không nhịn được nữa sao?" Tử Tiêu Thiên Quân lạnh lùng hừ, đột nhiên con ngươi co lại, nhận ra một luồng khí tức mạnh mẽ đang hướng về phía Diệp Bất Phàm.

Khí tức quỷ dị, hoàn toàn khác biệt với tu sĩ Nam Hồng Vực.

Lại là Đại Thượng Sư của Lâu Lan Cổ Quốc. "Đám người này cũng muốn nhúng tay vào sao?" Tử Tiêu Thiên Quân trầm mặc một lát, nhìn Dược Đế mấy người, lạnh lùng nói: "Có đan dược chữa thương cấp năm không?" "Cái này… đây là Hồng Y Thiên Quân phân phó luyện chế, nếu ngài lấy đi, chúng ta sợ là không dễ ăn nói." Dược Đế sắc mặt hơi đổi, miễn cưỡng nặn ra nụ cười. "Hoặc là ta đồ sát Dược Quốc, hoặc là bây giờ đưa cho bản thiên quân!" Tử Tiêu Thiên Quân cười lạnh lẽo, hăm dọa: "Thiên Tiên Tông bây giờ chỉ còn lại một mình ta, đừng ép ta động thủ!" Mặt Dược Đế xanh mét, trong lòng thầm mắng xui xẻo.

Nhưng không thể không hai tay dâng lên đan dược chữa thương, tổng cộng ba viên, là do luyện đan sư cấp năm duy nhất của Dược Quốc luyện chế. "Hừ!" Tử Tiêu Thiên Quân chộp lấy bình đan dược, hóa thành một đạo hồng quang bắn về phía Thiên Tiên Tông. … Ở một bên khác.

Diệp Bất Phàm thu lại «Minh Vương Quyết», đột nhiên dừng bước, phía trước có một bóng người chặn đường.

Một lão giả mặc váy da thú, nửa thân trên trần trụi, cơ bắp cuồn cuộn, vẽ đầy các loại hình xăm con mắt, vị trí mi tâm cũng có một vết dọc, ẩn hiện tỏa ra ánh sáng kỳ lạ. "Tại hạ Lâu Lan Cổ Quốc, Đại Thượng Sư, Ban Chân." "Tiểu hữu, sớm đã nghe đại danh của ngươi, nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, có thể thỉnh giáo một chuyện được không?" Giọng Ban Chân thô ráp, ánh mắt sáng rực.

Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói: "Chẳng lẽ là thỉnh giáo ta bí pháp tu

hành?" Tây Vực ba mươi ba thiên, tài nguyên khan hiếm, tu hành tương đối chậm, đối với công pháp thần thông phương diện tu hành lại càng khao khát.

Trước khi đến Yến Quốc, mấy vị Nguyên Anh của Thiên Tiên Tông đã thương nghị tiết lộ tin tức cho Lâu Lan Cổ Quốc, để bọn họ đối phó mình, chỉ là không ngờ cách một cái Tán Tu Liên Minh mà họ lại đến nhanh như vậy. "Tiểu hữu quả là thông minh, không biết có thể giải đáp thắc mắc không?" Ban Chân cười lớn nói, đôi mắt nhìn chằm chằm, như một con mãnh hổ vẫn đang nhìn con mồi, tràn đầy dã tính tột độ.

Đến Nam Hồng Vực đã ba năm, lão đã nghe quá nhiều lời đồn về Diệp Bất Phàm, rất khao khát bí pháp tu hành nhanh như vậy của hắn, cho đến một tháng trước từ Vô Ưu Tông truyền đến tình báo chi tiết hơn về Diệp Bất Phàm.

Vì thế mới lặng lẽ vòng qua Tán Tu Liên Minh, tiến vào trung tâm Nam Hồng Vực.

Chỉ là không ngờ.

Vừa đến đã gặp Diệp Bất Phàm đột phá cự đầu, mừng rỡ khôn xiết, nhanh chóng chặn lại.

May mà.

Không quá muộn. "E rằng phải khiến ngươi thất vọng rồi." Diệp Bất Phàm chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh nói.

Ban Chân nhướng mày, một luồng khí thế kinh người đè ép bát hoang, sau lưng ẩn hiện một hư ảnh mãng xà khổng lồ vạn trượng, nhìn xuống Diệp Bất Phàm, thờ ơ nói: "Lâu Lan Cổ Quốc ta không có thói quen bắt nạt tiểu bối, nhưng vì bí pháp tu hành, chỉ có thể bắt ngươi, hoặc là giết ngươi, nghiên cứu thi thể của ngươi." Tu vi của

lão cuồng dã bá đạo.

Hóa Thần hậu kỳ!

Hoàn toàn không phải là Thanh Bào, Tiêu Mật Đào có thể so sánh được. "Ha ha, ngươi muốn giết ta nhiều như vậy, ngươi là cái thá gì?" Diệp Bất Phàm chế nhạo.

Hắn liếc nhìn hư không xa xa: "Trung tâm Nam Hồng Vực đến một vị như vậy, Hồng Y tiền bối không quản sao?" Hư không vặn vẹo, thân ảnh của đồng tử áo đỏ xuất hiện. "Bản thiên quân chẳng qua chỉ là thân ngoại hóa thân, ngay cả ngươi cũng đánh không lại, sao có thể đánh thắng một vị Đại Thượng Sư Hóa Thần hậu kỳ?" Hồng Y Thiên Quân cười khẩy, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, không giấu được vẻ chấn động: "Có năng lực giết Thanh Bào, thực lực của ngươi thật sự ngày càng khó lường." Ban Chân lạnh lùng nói: "Không thích có người nhìn lúc ta giết người." Nói xong, giơ tay chỉ về phía Hồng Y Thiên Quân.

Cát bụi đầy trời đột ngột nổi lên, xung quanh Hồng Y Thiên Quân hiện ra một đôi bàn tay lớn tạo thành từ cát, năm ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay mạnh mẽ khép lại.

Chỉ nghe một tiếng "phanh", hư không bị ép nổ, thân ngoại hóa thân của Hồng Y Thiên Quân bị ép nổ ngay tại chỗ. "Thật sự nghĩ rằng ta chỉ có một thân ngoại hóa thân sao?" Hư không xa lại lần nữa hiện ra thân ảnh của Hồng Y Thiên Quân, y mỉa mai nhìn Ban Chân: "Nếu ta không bị trọng thương, giết ngươi như giết chó." Nhìn khắp thiên hạ, dù là Trung Vực hay Tây Vực, trong số các Hóa Thần y gần như không có đối thủ. "Hai vị từ từ đánh, ta không tiếp nữa." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, thân ảnh nhoáng lên, từ từ trở nên hư ảo. "Muốn đi?" Ban Chân lệ khí đại thịnh, cát bụi cuồng phong bao trùm trời đất, hình thành một vùng cấm không, Diệp Bất Phàm vốn đang hư

ảo lại lần nữa trở nên chân thực, bị cưỡng ép đẩy ra khỏi trạng thái dịch chuyển tức thời. "Được thôi." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, giải trừ phong cấm trên người. "Ầm ầm!" Bầu trời trong xanh vạn dặm trong nháy mắt mây đen dày đặc, đen kịt một mảng lớn, che khuất ánh mặt trời chói lọi, "rắc" một tiếng, sấm sét đánh xuống, mạnh mẽ đánh vào trán Diệp Bất Phàm. "Hít!" Diệp Bất Phàm hít một hơi khí lạnh, ánh sáng sấm sét lan tỏa toàn thân, tê dại đến cực điểm.

Gương mặt già nua của Ban Chân lập tức biến sắc, vội vàng che giấu khí tức, lùi xa vạn dặm, tránh xa phạm vi bao phủ của thiên kiếp.

Hồng Y Thiên Quân đứng yên không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn, khẽ thở dài nói: "Dưới gầm trời này, cũng chỉ có ngươi mới có thể dùng thiên kiếp làm lá bài tẩy." Tiểu thiên kiếp ba năm một lần, Diệp Bất Phàm dùng bí pháp kéo dài đến bây giờ, rõ ràng là để đối phó với những biến cố bất ngờ. "Hai vị, cáo từ." Diệp Bất Phàm cười lớn, hứng chịu những tia sét không ngừng oanh kích, sải bước đi về phía xa.

Ban Chân không cam lòng, vẫn luôn bám theo phía sau: "Ta xem thiên kiếp của ngươi có thể kéo dài đến lúc nào." Hồng Y Thiên Quân thấy vậy, không khỏi lắc đầu, không đuổi theo, xoay người đi về phía Chân Ma Tông.

Từ khi Diệp Bất Phàm đến Nam Hồng Vực, đã mười ba năm.

Giao đấu quá lâu, Hồng Y không cho rằng con hồ ly này không có hậu chiêu.

Quả nhiên.

Ban Chân đuổi theo một đoạn liền không dám đuổi nữa.

Tuyết lớn bay đầy trời, Diệp Bất Phàm đầu đội thiên kiếp, tiến vào Tuyết Nhân Cốc, nơi hắn đi qua, bất kể là Nguyên Anh hay Kim

Đan, đều né tránh, không dám tiếp cận. "Tên này, giống như trong lời đồn, khó giết." Ban Chân đứng ngoài cốc, sắc mặt đen như đít nồi.

Tuy là tu sĩ Tây Vực, nhưng cũng có hiểu biết nhất định về Nam Hồng Vực, đặc biệt là các khu cấm, Hóa Thần Thiên Quân không được phép tự ý xông vào, tỷ lệ tử vong cực lớn.

Tuyết Nhân Cốc càng đặc biệt hơn.

Tiên Thổ tiếp giáp với Nam Hồng Vực, bước vào một bước, nghênh đón lão chính là sự công sát của Luyện Hư Thiên Tôn. "Người này giảo hoạt đa đoan, cần phải từ từ tính kế." "Nhưng hiện tại quan trọng nhất, vẫn là Nguyệt Cung, tạo hóa này không thể bỏ qua." Ban Chân trầm ngâm hồi lâu, xoay người lặng lẽ đi về phía Tán Tu Liên Minh.

Đồng thời.

Trong Tuyết Nhân Cốc, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, tận hưởng sự tắm rửa của thiên kiếp, dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, hắn sướng đến mức gần như muốn rên lên.

Cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn, theo sự tẩy lễ của thiên kiếp, trở nên càng thêm vững chắc. "Tiếp theo, phải mưu đồ Hóa Thần rồi." Diệp Bất Phàm suy nghĩ làm sao để lấy được hai đại tinh phách Bạch Hổ, Huyền Vũ, trước đó đã phái rất nhiều phân thân đi các nơi tìm kiếm tin tức, nhưng không thu hoạch được gì.

Không chỉ vậy.

Chương 394

Còn có bí pháp mở Khải Ma Long Ngọc Tỷ, vẫn phải nghĩ cách bắt một tên cự đầu của Chân Ma Tông để tra hỏi. "Phương diện luyện thể, cũng phải đưa vào kế hoạch, nói không chừng… nhục thân sẽ Hóa Thần trước một bước." Diệp Bất Phàm hoạch định tương lai, kế hoạch lướt qua trong đầu.

Đúng lúc này.

Một thân ảnh yểu điệu đi tới.

Tuyết Nữ lẳng lặng nhìn hắn, giống như một tảng băng không có chút biểu cảm nào. "Bây giờ có thể song tu được chưa?" Diệp Bất Phàm đứng dậy, nghiêm túc nhìn nàng, đáp: "Được, ta sẽ truyền tin cho Lục La và Chu Huyên Nhi, tiện thể giúp các nàng đột phá Nguyên Anh." "Ngươi muốn để bọn họ mượn thế đột phá Hóa Thần của ta, để đột phá Nguyên Anh?" Tuyết Nữ ngạc nhiên nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu nói: "Tại nơi Tiên Thổ và Tuyết Nhân Cốc tiếp giáp, ngươi tự mình chọn một nơi bế quan thích hợp đi." Điều kiện Hóa Thần vô cùng khắc nghiệt, khả năng Hóa Thần ở Nam Hồng Vực rất nhỏ, đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy thế lực bá chủ lại phụ thuộc vào Tiên Thổ.

Có tiên linh khí vô tận của Tiên Thổ, ít nhất có thể chống đỡ được nhu cầu của Hóa Thần. "Ừm, ta đi chuẩn bị ngay." Tuyết Nữ vuốt lại mái tóc, nở một nụ cười nhẹ, như tuyết đông tan chảy, thấm vào lòng người. "Vẫn là cười lên đẹp hơn." Diệp Bất Phàm phất phất tay, xoay người đi ra khỏi Tuyết Nhân Cốc, sau đó ẩn nấp hành tung, hướng về Đại Càn.

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm thông qua Vân Không Sa tiến vào Thiên Cơ Phủ. "Đây là bái thiếp của các đại Nguyên Anh, còn có truyền tin của Trương Thiên Sư, Tử Tiêu Thiên Quân, Thái Huyền Thiên Quân, muốn mời ngươi gặp mặt." Lục La đón lên, lấy ra một đống bái thiếp.

Rồi sau đó kỳ quái nhìn Diệp Bất Phàm. "Nhìn ta làm gì?" Diệp Bất Phàm nhận lấy, lần lượt xem qua, không nhịn được điểm vào chiếc mũi xinh của Lục La.

Lục La nhỏ giọng lầm bầm: "Chỉ là không ngờ có một ngày, chủ nhân có thể chém giết Hóa Thần Thiên Quân, nếu chuyện này truyền về Triệu Quốc, sợ là sẽ kinh ngạc đến rớt cằm." Trong khoảng thời gian này.

Vì cái chết của Thanh Bào Thiên Quân, cả Nam Hồng Vực đã sôi sục.

Nghe đồn tin tức này đã truyền vào Tiên Thổ, cũng gây ra sóng gió không nhỏ, kinh động đến cả đại năng Hợp Thể.

Nguyên Anh nghịch trảm Hóa Thần.

Quá mức chấn động lòng người, mặc cho những yêu nghiệt trong Tiên Thổ kia có nỗ lực thế nào, cũng không làm được điều này. "Giết lão ta, xem như là kiểm chứng thực lực bản thân, trong Hóa Thần sơ kỳ không có đối thủ, trung kỳ thì khó nói, nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề." "Hơn nữa, phòng ngừa thể chất bị bại lộ, ít nhất không thể bại lộ quá sớm, nếu không phiền phức sẽ càng nhiều hơn." Diệp Bất Phàm lắc đầu, hắn thà mua một miếng đậu hũ đập đầu chết, cũng không muốn bị đám bà lão trong Tiên Thổ kia để mắt tới.

Hiện tại người biết thể chất của hắn chỉ có Tiêu Mật Đào.

Mấy tên Nguyên Anh cự đầu như Thanh Mộc không hề hay biết, lúc bọn họ đánh nhau thì đã chạy mất dạng rồi.

Đột nhiên hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm vào một tấm bái thiếp trong đó.

Chỉ có hai chữ —— Tạ Cừu.

Nét chữ mạnh mẽ hữu lực, bút pháp như rồng bay phượng múa, tỏa ra một luồng khí tức tuyệt cường. "Tên họ Tạ này là ai?" Diệp Bất Phàm nhíu mày hỏi.

Ngu Tuyền Cơ khoan thai đi tới, ngáp một cái, lười biếng nói: "Là một Hóa Thần Thiên Quân, hẳn là người của Tạ gia ở Tiên Thổ." "Hóa Thần?

Cấp bậc nào." Hoàng Phủ Tang Du từ trong phòng đi ra, đáp: "Hóa Thần sơ kỳ, lúc Trương Thiên Sư đến thăm có nhắc tới, rất không dễ chọc." "À, tám phần là đến báo thù cho Tạ Vô Tửu." Diệp Bất Phàm cười lạnh, đang định vứt đi, đột nhiên bái thiếp tự động bốc cháy, trong chốc lát đã thành một đống tro tàn.

Ngay sau đó, một luồng khí tức như núi như biển đột ngột xuất hiện bên ngoài phủ đệ. "Tạ Cừu, đặc biệt đến bái kiến Thiên Cơ Chân Quân!" Tiếng như hồng chung đại lữ, khiến Diệp Bất Phàm hơi kinh ngạc, lập tức phán đoán ra vị khách này tuy là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng thực lực còn mạnh hơn Tiêu Mật Đào, bỏ xa Thanh Bào Thiên Quân mấy con phố.

Ngu Tuyền Cơ ba nữ nhìn nhau, nhanh chóng tiến vào phòng, che giấu khí tức.

Diệp Bất Phàm phất tay, một luồng gió thổi mở cửa lớn phủ đệ, lộ ra một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào, mi tâm có một nốt ruồi.

Thân hình cao lớn hữu lực, tràn đầy sức mạnh bùng nổ, ánh mắt như ưng sói, cảm giác áp bức mạnh mẽ đáng sợ. "Nhục thân Nguyên

Anh đại viên mãn, tu vi Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, tinh thông công pháp thần thông thuộc tính thổ, kim." Diệp Bất Phàm sau khi tiến vào Nguyên Anh cự đầu, thần thức càng thêm mạnh mẽ, có thể cảm nhận rõ ràng dao động tu vi của đối phương. "Thì ra là tiền bối của Tiên Thổ, mời vào trong ngồi." Diệp Bất Phàm mỉm cười ra hiệu, dẫn Tạ Cừu vào phòng khách.

Ngồi đối diện nhau, Tạ Cừu đánh giá Diệp Bất Phàm: "Trăm nghe không bằng một thấy, Thiên Cơ đạo hữu sinh cơ rất thịnh, không giống người sắp đến đại hạn." "Hơi biết chút đạo dưỡng sinh, tiểu đạo thôi." Diệp Bất Phàm xua xua tay, theo bản năng nói: "Không biết Tạ đạo hữu đến đây là cầu nhân duyên, hay là cầu sự nghiệp?" Gieo quẻ cho người, câu nói này đã trở thành bản năng. "Xin đạo hữu tính toán, xác suất ta giết được Diệp Bất Phàm là bao nhiêu." Tạ Cừu trầm mặc một lát, hỏi.

Lão vừa từ Tiên Thổ vượt giới mà đến, cái giá phải trả không nhỏ.

Sát khí đằng đằng, chuẩn bị đánh giết Diệp Bất Phàm, báo thù cho Tạ Vô Tửu.

Chưa kịp động thủ, đã nghe tin Tiêu Mật Đào trọng thương, và tin dữ về Thanh Bào Thiên Quân, trực tiếp dập tắt sát tâm.

Lão mạnh hơn hai người đó.

Nhưng không chắc chắn có thể một chọi hai, từ đó suy đoán, dù trực diện Diệp Bất Phàm, phần thắng nhiều nhất cũng là năm năm.

Giết thì càng không thể.

Nói xong, lão đưa ra một chiếc lông vũ, trên đó tỏa ra thiên cơ kỳ quang. "Thiên cơ kỳ vật cấp năm?" Diệp Bất Phàm nhận lấy, mắt sáng lên.

Khách từ Tiên Thổ, vừa đến Nam Hồng Vực đều mang theo một

luồng khí chất cao cao tại thượng của người thành phố nhìn người nhà quê và sự khinh bỉ, vốn tưởng sẽ cưỡng ép hắn gieo quẻ.

Không ngờ lại là người biết điều.

Hắn thích người biết điều. "Khả năng rất nhỏ, tên Diệp Bất Phàm này là một kẻ biến thái, dù ngươi đánh thắng được hắn, cũng không chạy nhanh bằng hắn." Diệp Bất Phàm xung quanh lơ lửng thiên cơ quy giáp, đồng tiền và các thiên cơ kỳ vật khác, sau khi nghiêm túc gieo quẻ, đáp lại.

Tạ Cừu im lặng hồi lâu.

Đột nhiên thở dài, xoa xoa mi tâm than thở: "Không có cách nào xử lý tên này sao?" "Trừ phi ngươi tìm một thiên cơ sư cấp bảy, hoặc một tu sĩ Hóa Thần trung hậu kỳ hạ giới." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, đề nghị.

Tạ Cừu cười khổ: "Cấp bảy?

Thiên Cơ đạo hữu quá coi trọng ta rồi, tồn tại như vậy sao ta có thể mời được?

Hơn nữa những người có thể thành cấp bảy, phần lớn đều là cường giả Luyện Hư." "Còn về Hóa Thần trung hậu kỳ, càng không cần phải nói, trời có sập xuống thì bên trên cũng không cho phép hạ giới đâu." Tu vi càng cao, bị quản chế càng nghiêm trọng.

Lão là một Hóa Thần cũng phải nhờ sự giúp đỡ của đại năng Hợp Thể mới miễn cưỡng hạ giới được.

Nếu là Hóa Thần hậu kỳ, lúc hạ giới sẽ gây ra biến cố cho Tiên Thổ, dẫn đến tiên linh khí thất thoát ngàn dặm, bị Nam Hồng Vực hút cạn, vậy thì Tiên Thổ sẽ hoàn toàn phế đi. "Vậy thì không còn cách nào khác." Diệp Bất Phàm trong lòng thầm thở phào, trên mặt không chút biểu cảm, nói: "Các ngươi chỉ có thể đợi đến khi nào thông đạo

Tiên Giới mở ra, tiên khí bổ sung lại cho Nam Hồng Vực, lúc đó không cần phải lo lắng vấn đề thất thoát tiên linh khí của Tiên Thổ nữa." Thông đạo Tiên Giới, nói trắng ra là thông đạo phi thăng của Chân Tiên.

Mấy trăm vạn năm mới mở một lần, Đại Thừa Tiên Quân nếu có cơ duyên, có khả năng nhân lúc thông đạo phi thăng mở ra, mượn vô cùng tiên khí để đúc tiên thể, thành tựu Chân Tiên.

Người sáng tạo ra Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, nghe đồn chính là phi thăng như vậy.

Khóe miệng Tạ Cừu giật giật, lão có sống được đến ngày đó hay không vẫn còn là vấn đề. "Nếu có chí bảo tương trợ, liệu có cơ hội không?" Tạ Cừu ánh mắt lóe lên, trầm giọng hỏi.

Hóa Thần trung hậu kỳ không xuống được, nhưng pháp bảo thì có thể. "Có cơ hội, nhưng tên Diệp Bất Phàm này giảo hoạt vô cùng, ngươi làm sao dụ hắn ra?

Thuật truy tung thông thường, không tìm được hắn đâu." Trong đầu Diệp Bất Phàm lóe lên một tia sáng, nheo mắt nói. "Ý của ngươi là…" "Thiên cơ khó dò, lời nói đến đây là hết." Diệp Bất Phàm mỉm cười lắc đầu.

Có những thứ, không thể nói quá rõ ràng, người sống được đến Hóa Thần ai mà không phải là kẻ tinh ranh?

Chỉ dẫn quá rõ ràng, rất dễ bị nghi ngờ. "Ta hiểu rồi." Tạ Cừu suy nghĩ đăm chiêu một lúc, đã thông suốt được mấu chốt bên trong, mắt sáng rực.

Diệp Bất Phàm thiếu nhất cái gì?

Hắn đã tấn thăng Nguyên Anh cự đầu, Tứ Tượng Bí Quyển cũng đã có, thứ thiếu nhất tự nhiên là bốn đại tinh phách Thanh Long, Bạch

Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Dùng nó làm mồi nhử.

Thuận lý thành chương để tin tức lọt vào tai đối phương, lại có chí bảo phụ trợ, xác suất bắt ba ba trong rọ là cực lớn.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tạ Cừu vội vã rời đi.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, nhìn theo bóng đối phương biến mất. "Không có tài nguyên?

Vậy thì tự mình tạo ra tài nguyên thôi, quả nhiên vẫn phải là mình." "Tốt nhất đừng là Thanh Long và Chu Tước, hai đại tinh phách này." Diệp Bất Phàm thầm cầu nguyện, vì để đột phá Hóa Thần, hắn đã phải dốc hết tâm huyết. "Nhưng cũng có rủi ro, ừm, cứ ẩn mình một phen, đợi gã giăng bẫy, mình sẽ không chui vào, phá nát tâm lý của gã." Chuyện này cũng giống như việc trên giường vậy, tôi cứ lượn lờ bên ngoài, nói không vào là không vào, đợi đến khi tâm lý cô nổ tung, lộ ra sơ hở, thì lại để nữ anh lợi dụng không gian chi đạo để trộm tinh phách.

Chương 395

Có khốn sát chí bảo cũng vô dụng, không thể cản được nữ anh. "Coi như không gom đủ Tứ Tượng cũng chẳng sao, sau khi từ Nguyệt Cung trở về Triệu quốc sẽ thôn phệ Ma Yêu Đế, cưỡng ép đột phá Hóa Thần." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, thầm tính toán.

Hắn vẫn còn nhớ đến vị kia, tương đương với một gốc tiên dược.

Trong những ngày tiếp theo, liên tục có các cự đầu Nguyên Anh đến bái phỏng, vẻ mặt hoảng sợ, nhờ hắn bói toán sinh cơ của bản thân. "Ai, bây giờ đã không còn ai trị được Diệp Bất Phàm rồi, Thiên Cơ đạo hữu, xin hãy vì ta mà bói một quẻ, để khỏi ra ngoài bị tên kia tập kích chém chết." Đại Phong Chân Quân lo lắng không yên, nói.

Thiên Tiên tông chủ, Quỷ Điện Dạ Kiêu và những người khác cũng phụ họa, sắc mặt bao trùm một tầng mây đen.

Đây là lần đầu tiên các thế lực cấp bá chủ này lại sợ hãi một người đến thế. "Không cần lo lắng, tên Diệp Bất Phàm đó không dám ló mặt đâu, vừa mới đột phá lên cự đầu Nguyên Anh, người bình thường đều cần một thời gian để củng cố." "Ít nhất là trước khi Nguyệt Cung mở, hắn hẳn sẽ không ra ngoài gây chuyện đâu." Diệp Bất Phàm an ủi các cự đầu Nguyên Anh này, lời này nếu người khác nói, đám người này sẽ không tin một chữ.

Duy chỉ có hắn, sự tín nhiệm của tứ đại thế lực cấp bá chủ đối với hắn là cực cao, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, đáy mắt lóe lên vẻ kỳ quái.

Chuyện trên thế gian này nói ra cũng thật kỳ diệu.

Hỏi Diệp Bất Phàm xem Diệp Bất Phàm có giết họ không.

Nếu bây giờ đột nhiên lộ ra bộ mặt thật, đám người này có lẽ sẽ bị dọa chết ngay tại chỗ.

Mọi người tụ họp lại, buổi tối Trương Thương Vân của Trương gia bày yến tiệc linh đình.

Cuối cùng, đám đông tan đi.

Trương Thiên Sư, vị Hóa Thần trung kỳ này đến bái phỏng. "Diệp Bất Phàm người này, tiềm lực quá lớn, không biết Thiên Cơ đạo hữu có hay, làm thế nào để có thể hóa giải ân oán?" Trương Thiên Sư trịnh trọng hỏi, đã nảy sinh ý định lùi bước.

Diệp Bất Phàm lấy thân Nguyên Anh một chọi hai, giết chết Thanh Bào, uy hiếp quả thực quá lớn, không thể không khiến đám Hóa Thần này phải coi trọng, bắt đầu xem xét lại mối quan hệ với Diệp Bất Phàm.

Khác với Hồng Y và Thái Huyền, mâu thuẫn giữa Trương gia và hắn là nông cạn nhất.

Nếu có thể hóa giải, tự nhiên không muốn tiếp tục kết thù, đánh nhau đến chết. "Chuyện này... hóa giải rất khó." Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lóe lên, nhíu mày trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trừ phi, Trương gia có thứ mà hắn muốn." "Thứ mà hắn muốn?" Sắc mặt Trương Thiên Sư hơi biến đổi, tên kia ngoài Tứ Thần Thú tinh phách ra, còn có thể muốn cái gì?

Nhưng chí bảo này, ông ta biết tìm ở đâu?

Chẳng lẽ phải đến yêu thổ Bắc Vực để săn giết Tứ Thần Thú Thanh Long sao?

Ông ta thà liều mạng với Diệp Bất Phàm còn hơn. "Ta thấy người này có khí phách lớn, không phải kẻ bụng dạ hẹp hòi, cho dù không có bảo vật, có manh mối liên quan cũng có thể hóa giải ân oán." Diệp Bất

Phàm mỉm cười.

Giết Thanh Bào, nước cờ này đi đúng rồi.

Hắn thiếu cái gì, cứ dùng thân phận Thiên Cơ Chân Quân để phát nhiệm vụ cho đám người muốn hòa giải hoặc muốn giết hắn là xong.

Chỉ cần là thứ có ở Nam Hồng Vực, với năng lực của Hóa Thần Thiên Quân, tuyệt đối có thể tìm được thông tin liên quan.

Chỉ dựa vào sức mình, khổ sở tìm kiếm đến năm nào tháng nào? "Manh mối sao?

Khó lắm." Trương Thiên Sư thở dài, suy nghĩ một hồi rồi cáo từ rời đi.

Sau đó, Thái Huyền, Tiên Mộng, Tử Tiêu Thiên Quân lần lượt đến bái phỏng.

Suy nghĩ của Tiên Mộng khác với Trương Thiên Sư, do lập trường, Vô Ưu Tông và Diệp Bất Phàm kết thù quá lớn, rất khó hòa giải, nên đến tìm hắn để cầu một phương pháp trung hòa.

Thái Huyền Thiên Quân phản ứng kịch liệt, sát tâm đối với Diệp Bất Phàm càng thêm mãnh liệt. "Uy hiếp của người này càng lúc càng lớn, hắn không chết, Vô Ưu Tông ta ăn không ngon ngủ không yên!" Đối với điều này, Diệp Bất Phàm đưa ra kế sách của Tạ Cừu, khiến Thái Huyền phải suy nghĩ lại.

Thái Huyền cảm thấy rất có lý, tính toán một hồi rồi rời đi.

Tử Tiêu Thiên Quân còn kịch liệt hơn, trực tiếp yêu cầu hắn bói ra vị trí của Diệp Bất Phàm. "Xin lỗi, trên người kẻ này có quá nhiều kỳ vật che đậy thiên cơ, lại còn mang theo chí bảo, độ khó bói toán quá lớn, ta không thể làm gì được." Diệp Bất Phàm cười khổ khoanh tay.

Tử Tiêu Thiên Quân ánh mắt âm trầm, khàn giọng nói: "Vậy bói

người bên cạnh hắn thì sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Liên tiếp hai vị Hóa Thần tử vong đã khiến vị kiếm đạo đệ nhất nhân này mất đi lý trí.

May mà Hoàng Phủ Tang Du, Lục La, Ngu Tuyền Cơ ba người sống ở phía nam thành, bình thường không ở Thiên Cơ Phủ, nếu có ai đến đều trực tiếp thông qua Vân Không Sa để trở về nơi ở. "Thân bằng của hắn đều ở Tuyết Nhân Cốc, đây là cực hạn bói toán của ta rồi, vùng đất đó liên lụy quá lớn." Diệp Bất Phàm đáp.

Tử Tiêu Thiên Quân im lặng, gân xanh trên trán không ngừng giật giật, rõ ràng nội tâm đã phẫn nộ và uất ức đến cực điểm.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, liền đề nghị: "Hoặc là, đợi đến ngày Nguyệt Cung, Tử Tiêu tiền bối lại đối phó hắn cũng không muộn, theo như ta tính toán, Nguyệt Cung mở ra, không cần đến mười năm." Hắn nắm giữ Thường Nga Từ đã không còn là bí mật, tất cả mọi người đều biết Nguyệt Cung hắn chắc chắn sẽ đi. "Ta hiểu rồi." Trong mắt Tử Tiêu Thiên Quân lóe lên tia sáng lạnh lẽo, chắp tay rồi xoay người biến mất. "Nguyệt Cung đăng tiên, khó tránh khỏi lại là một trận đại loạn." Diệp Bất Phàm xoa xoa mi tâm, theo lẽ thường, khu vực Nguyệt Cung rất đặc thù, Hóa Thần tiến vào nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy thực lực cự đầu Nguyên Anh.

Nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách.

Thông qua một số bảo vật và bí pháp, có thể phát huy ra thực lực Hóa Thần sơ kỳ.

Hồng Y, Tử Tiêu, Thái Huyền, Đại Địa Chi Mẫu, Nữ Nhi Quốc, Tây Vực Tam Thập Tam Thiên, còn có các đại tiên thổ và cấm khu cũng đều nhòm ngó, đến lúc đó trời mới biết sẽ xuất hiện bao nhiêu kẻ mạnh?

Có thể đánh được một hai người đã là cực hạn.

Nếu hắn bị một đám Hóa Thần, cự đầu Nguyên Anh vây công, căn bản không chống đỡ nổi. "Cần tìm người hợp tác." Diệp Bất Phàm lơ đãng gõ ngón tay lên mặt bàn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều không có đồng minh thích hợp. "Còn phải chuẩn bị trước một vài lá bài tẩy." Hắn suy nghĩ một chút, ứng phó với các tu sĩ Nguyên Anh đến cầu quẻ, mấy ngày sau lại tuyên bố bế tử quan.

Diệp Bất Phàm thông qua Vân Không Sa, mang theo Ngu Tuyền Cơ ba người lặng lẽ rời khỏi Càn Kinh, hướng về phía Tuyết Quốc, trên đường đi tại Đại Yến đón thêm Chu Huyên Nhi. … Bên kia.

Tạ Cừu đang ngồi xếp bằng trong một cung điện của Vô Ưu Tông, nơi này vốn là nơi bế quan của Xuân Thu Thiên Quân, chính là vị Hóa Thần hậu kỳ đầu tiên bị Hồng Y giết chết.

Sau đó, y lấy ra một cái bát, đổ chất lỏng màu xanh lá đã chuẩn bị sẵn vào, miệng lẩm bẩm, các loại chú ngữ bay lơ lửng, hình thành phù hiệu màu vàng, rơi vào trong bát.

Một lát sau, hình ảnh hiện ra. "Chuyện làm đến đâu rồi?" Trong bát, một lão giả mặt trắng không râu vẻ mặt uy nghiêm, lạnh lùng mở miệng.

Người này chính là lão tổ Hợp Thể của Tạ gia, cũng là người đã ngược xuôi vất vả, tự mình hộ tống Tạ Cừu hạ giới. "Tiên tôn đại nhân, không được thuận lợi, tên Diệp Bất Phàm đó cách đây không lâu đã tiến vào cảnh giới cự đầu Nguyên Anh, giết Thanh Bào của Thiên Tiên Tông, trọng thương Tiêu Mật Đào." Tạ Cừu thái độ cung kính, âm trầm nói: "Ta đối mặt với người này, phần thắng chỉ có năm năm." "Cự đầu?

Giết Hóa Thần?" "Ngươi chắc chứ?" Tạ Đạo Uấn nhíu mày, nhìn chằm chằm Tạ Cừu.

Sau lưng lão, còn có mấy người trẻ tuổi của Tạ gia, có nam có nữ, đều là rồng phượng trong loài người của Tạ gia.

Lúc này mặt lộ vẻ bi thống và tức giận, hận không thể bây giờ liền hạ giới giết chết Diệp Bất Phàm.

Nhưng trong mắt bọn họ lại hiện lên vẻ hưng phấn và khoái ý.

Tạ Vô Tửu chết đi, nhường ra vị trí và tài nguyên, người được lợi chính là bọn họ, cảm ơn Diệp Bất Phàm còn không kịp, nói gì đến giết hắn. "Chắc chắn." "Vẫn là đánh giá thấp Ngũ Sắc Nguyên Anh rồi, chẳng lẽ, đây mới là con đường chứng đạo thành tiên?" Tạ Đạo Uấn buồn bã như mất đi thứ gì.

Năm đó, lão cũng từng thử con đường này, luyện thành Thiên Đạo Trúc Cơ, cuối cùng bị kẹt ở Bát Chuyển Kim Đan, bất đắc dĩ mới chuyển sang tu con đường khác. "Lão tổ, hay là để vãn bối hạ giới, bắt giết tên này!" Một người đàn ông trung niên sau lưng trầm giọng nói.

Hắn chính là phụ thân của Tạ Vô Tửu, Tạ Lưu Thủy, một Luyện Hư Thiên Tôn. "Hóa Thần trung kỳ còn không xuống được, huống chi là ngươi." Lão tổ Tạ gia nhàn nhạt nói: "Nếu dẫn động linh khí Tiên Thổ thất thoát, Tạ gia ta không gánh nổi đâu." "Nhưng..." Tạ Lưu Thủy không cam tâm.

Hắn có rất nhiều con trai, nhưng người sâu sắc hợp ý hắn chỉ có một người này. "Để Doanh Khổ trong tộc hạ giới đi, Hóa Thần sơ kỳ, cộng thêm tài nghệ Thiên Cơ ngũ giai, đối phó Diệp Bất Phàm là đủ rồi, lại để nó mang theo mấy kiện bí bảo, có thể đảm bảo vẹn toàn tuyệt đối." Lão tổ Tạ gia phất tay, phân phó: "Đồng thời để nó thăm dò Nguyệt Cung, xem Thường Nga Tiên có thật sự còn sống không." Ban đầu để Tạ Vô Tửu hạ giới, trọng điểm không phải là Diệp Bất Phàm, mà là Thường Nga Từ trên người hắn.

Đồng thời thăm dò bên trong Nguyệt Cung, xem Thường Nga Tiên

có thật sự còn sống hay không.

Đây mới là đại sự liên quan đến tất cả các tiên thổ. "Vâng!" Tạ Lưu Thủy không thể không tuân mệnh, cung kính lui xuống. "Đa tạ lão tổ!" Tạ Cừu đứng bên bát nước, mừng rỡ nói.

Chương 396

Y rất quý mạng, nếu không đã chẳng đi tìm Thiên Cơ Chân Quân bói toán, nếu có Doanh Khổ ở đây, không cần lo lắng về an toàn, hơn nữa tỷ lệ thành công rất lớn. "Ừm." Lão tổ Tạ gia gật đầu, phất tay cắt đứt truyền tin, quay đầu nhìn mấy người trẻ tuổi tuấn kiệt sau lưng.

Lão bình tĩnh nói: "Chuyện Nguyệt Cung, các ngươi phải toàn lực ứng phó, có thể thay thế vị trí của Tạ Vô Tửu hay không, mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình." Những người trẻ tuổi này đều là cự đầu Nguyên Anh, vì Nguyệt Cung, lão đã tự mình xuất quan chỉ điểm.

Bất luận là Tạ Vô Tửu, hay Tạ Cừu, Doanh Khổ, cũng chỉ là một phần sức mạnh mà lão chuẩn bị. "Vâng!" Tám vị tuấn kiệt Tạ gia vui mừng, đồng loạt cung kính nói. "Đừng có đại ý, các tiên thổ khác cũng sẽ có người hạ giới, bọn họ sẽ không quan tâm các ngươi là ai đâu, có thể giết thì sẽ giết sạch cả." Lão tổ Tạ gia dặn dò.

Tám người nhìn nhau, vẻ mặt trở nên trịnh trọng.

Nguyệt Cung trước đây là tạo hóa độc quyền của Nam Hồng Vực, tiên thổ nói chung sẽ không can thiệp, nhưng bây giờ tin tức Thường Nga Tiên nghi là còn sống truyền ra, các tiên thổ không thể không coi trọng.

Nếu thật sự còn sống, Đại Thừa Tiên Quân chỉ có thể mạo hiểm hạ giới, liên thủ oanh sát nữ tử này.

Về phần quy tắc Hóa Thần trở lên ở tiên thổ không thể hạ giới, không áp dụng cho Tiên Quân. … Tuyết Quốc.

Diệp Bất Phàm mang theo Ngu Tuyền Cơ bốn người đi một mạch, rất nhanh đã tiến vào Tuyết Nhân Cốc.

Vừa hay, một đạo truyền âm phù rơi vào lòng bàn tay hắn. "Tuyết Nữ Sơn?

Đó là đạo trường của cô ta ở Tuyết Nhân Cốc sao?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, lập tức đổi hướng, đi về phía Tuyết Nữ Sơn.

Không lâu sau, một ngọn núi lớn được quần sơn bao bọc đã hiện ra xa xa, như tiên nữ đứng sừng sững, trình hiện trạng thái phi thăng, tựa như tùy thời cưỡi gió bay đi.

Do nằm ở nơi giao thoa giữa tiên thổ và Tuyết Nhân Cốc, tiên linh khí vô cùng nồng đậm. "Quả là một nơi không tồi." Diệp Bất Phàm mắt sáng lên, ngày nào đó không sống nổi nữa, nơi này không nghi ngờ gì là nơi ẩn thân tốt nhất, hơn nữa còn có thể sắp xếp cho Ngu Tuyền Cơ bốn người.

Vừa đến chân núi, Tuyết Nữ Sơn rung chuyển, tầng tầng quang mạc mở ra một lối đi, đồng thời truyền ra giọng nói của Tuyết Nữ: "Vào đi." Mấy người leo lên một mạch, đến tận vị trí đầu lâu của Tuyết Nữ Sơn, thuận theo cái miệng lớn đang mở mà đi vào.

Trước mắt bỗng trở nên sáng sủa, giống như một cung điện băng tinh, những viên bảo châu màu xanh lam như đèn tiên, chiếu sáng cả cung điện.

Bốn phía có mấy cánh cửa đá, dường như là phòng khách.

Diệp Bất Phàm nói: "Các cô đến phòng khách chờ trước đi, Lục La và Chu Huyên Nhi một phòng, chuẩn bị cho việc đột phá Nguyên Anh." "Vâng ạ." Hai nàng Lục La mắt sáng rực, vội vàng gật đầu.

Đặc biệt là người trước, tư chất quá kém, cho dù có Diệp Bất Phàm giúp đỡ, khả năng kết anh cũng không lớn. "Diệp lang có được niềm vui mới, đừng quên tình cũ nhé." Ngu Tuyền Cơ u oán kéo kéo tay áo Diệp Bất Phàm, người sau vỗ vào mông cong của nàng, trợn

mắt nói: "Vi phu chẳng qua chỉ là món đồ chơi nhỏ của nữ nhân kia, dùng xong rồi vứt, tính là niềm vui mới gì chứ?" Trong mắt Tuyết Nữ, hắn chẳng khác gì búp bê người lớn.

Nếu phải nói khác, thì một cái biết nói, một cái không biết nói. "Phụt ~" Ngu Tuyền Cơ không nhịn được cười, ngẩng chiếc cằm nhọn tinh xảo lên: "Nam nhân của ta, không phải là món đồ chơi nhỏ." "Đừng đùa nữa, nhân cơ hội lần này, các cô đột phá Nguyên Anh trung kỳ đi." Diệp Bất Phàm véo véo đầu mũi trắng ngần của Ngu Tuyền Cơ, rồi lại nhìn Hoàng Phủ Tang Du nghiêm túc nói.

Đột phá Hóa Thần sẽ dẫn động tiên linh khí trời đất hội tụ, đến lúc đó nồng độ sẽ tăng lên gấp bội, đối với các Nguyên Anh khác cũng có lợi ích to lớn.

Hai nàng lần lượt gật đầu.

Diệp Bất Phàm lại dặn dò một phen, lúc này mới đi vào sâu trong cung điện băng tinh, đến tẩm cung của Tuyết Nữ.

Trên chiếc giường băng đầy hàn khí, thân hình yểu điệu của Tuyết Nữ đang ngồi xếp bằng, mắt sáng răng trắng, lặng lẽ nhìn Diệp Bất Phàm.

Nàng ngửi ngửi mùi hương trong không khí, nhíu mày nói: "Đi tắm đi." Sau đó chỉ vào một hồ nước bốc hơi nóng ở phía xa.

Nước trong hồ như sữa bò, rõ ràng là một hồ tu luyện được luyện chế từ một loại dược liệu nào đó.

Diệp Bất Phàm nhún vai, tiếp xúc lâu rồi, hắn sớm đã nhận ra Tuyết Nữ có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng. "Phùm" một tiếng nhảy vào hồ nước.

Tuyết Nữ nhắm đôi mắt sáng lại, ngồi thiền điều tức, nâng trạng thái lên đến đỉnh cao nhất, tùy thời chuẩn bị đột phá Hóa Thần.

Một lát sau, chăn bên cạnh rung động, mở mắt ra phát hiện Diệp Bất Phàm đã chui vào trong chăn. "Đến đây nào!

Nữ lưu manh!" Diệp Bất Phàm nằm dang tay dang chân thành hình chữ "Đại", một bộ dạng mặc cho người ta tùy ý xử lý.

Tuyết Nữ sững sờ, nhìn vào mặt Diệp Bất Phàm, rồi lại nhìn xuống hạ thân của hắn.

Trái tim vốn băng giá như bị ném một tảng đá lớn vào, dấy lên từng đợt sóng.

Dường như có chút không thể tin nổi. "Ngươi, có thể, biến hóa một chút không?" Tuyết Nữ do dự một lát, chỉ chỉ vào ngón út của mình.

Diệp Bất Phàm trợn mắt: "Trời sinh, không biến hóa được." Tuyết Nữ nghe vậy, lập tức im lặng. "Hô... hít..." Tuyết Nữ hít sâu mấy lần, một đôi mắt sáng lộ ra vẻ kiên định.

Nàng chậm rãi cởi bỏ y phục, để lộ ra thân thể hoàn mỹ không tì vết.

Tựa như ngọc bích tiên đình, vai như đẽo gọt; như cây tùng xuân tươi tốt, eo thon như lụa, trắng nõn đầy đặn, động lòng người.

Chạm vào, lạnh như nước thu; ngửi vào, khí như lan u.

Một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Đây là đánh giá cao nhất mà Diệp Bất Phàm dành cho Tuyết Nữ. "Cái dáng vẻ thiếu kinh nghiệm của cô, thôi, vẫn là để ta đến đi." Diệp Bất Phàm thấy cử chỉ của Tuyết Nữ vụng về, bất đắc dĩ nói. "Không!

Ta muốn tự mình hành động!" Tuyết Nữ nghiêm túc nói, đây là sự kiên định đối với đại đạo.

Sau đó — Ngón tay trắng nõn của Tuyết Nữ đột nhiên véo chặt

vào cánh tay Diệp Bất Phàm, lông mày nhíu chặt, hiện lên vẻ đau đớn.

Lần đầu tiên.

Đạo tâm kiên như bàn thạch có chút lung lay. "Vẫn là ngươi đến đi." Người đời từng nói, chỉ có một con đường dẫn đến trái tim phụ nữ.

Lời này không sai chút nào.

Ban đầu, Tuyết Nữ còn có chút kháng cự, nhưng rất nhanh một trái tim băng giá đã tan chảy, giống như mở ra cánh cửa của một thế giới mới, cam tâm tình nguyện, đòi hỏi không ngừng.

Giường băng khẽ rung, hai bóng người quấn quýt như keo như sơn, phát ra những âm thanh giòn giã.

Đồng thời, Tuyết Nữ vận chuyển công pháp, không ngừng hấp thụ, do nguyên nhân thể chất, tóc trắng của Diệp Bất Phàm càng nhiều thêm, khí tức rõ ràng giảm xuống.

Lời Hà Vận Đạo Quân nói năm xưa không sai.

Song tu với Tuyết Nữ sẽ gây ra tổn thương nghiêm trọng cho hắn.

Nhưng không sao cả.

Diệp Bất Phàm vận chuyển «Hợp Hoan Lô Đỉnh Công», không ngừng cung cấp cho Tuyết Nữ để nâng cao tu vi.

Mà bản thân hắn dưới tác dụng nghịch chuyển của hệ thống, tu vi Đại viên mãn vừa mới củng cố đã nhanh chóng tăng lên, tiến về phía Hóa Thần Thiên Quân.

Tốc độ này, còn mạnh hơn cả tác dụng của "Thần Tiên Hoàn".

Chỉ một đêm, sánh bằng ba mươi năm tu hành!

Tôi có thể cảm giác được pháp lực ngày càng thâm hậu, cảm giác

khống chế thiên địa linh khí ngày càng mạnh mẽ.

Đến ngày thứ hai, tốc độ tu hành này bắt đầu giảm đi, điều này khiến Diệp Bất Phàm đang đắm chìm trong sự thăng cấp cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Tuyết Nữ là lần đầu, có nguyên âm, lại thêm thể chất Hàn Âm đặc thù, mới dẫn đến việc thăng cấp nhanh chóng.

Nguyên âm bị luyện hóa, tốc độ thăng cấp chậm đi rất nhiều.

Nhưng cũng mạnh hơn hiệu quả song tu với Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ. "Cứ tiếp tục thế này, mười năm đột phá Hóa Thần, phối hợp với Thần Tiên Hoàn, còn có thể rút ngắn thời gian, ba năm là được!" Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, làm thế nào để lừa được Tuyết Nữ đi. "Ngươi, ngươi rốt cuộc là thể chất gì vậy." Tuyết Nữ thở hổn hển, hơi thở như lan, bị ảnh hưởng bởi mùi hương, có cảm giác mơ màng như say rượu.

Khác với người thường, cơ thể nàng lạnh như nước, không có một chút nhiệt độ nào.

Diệp Bất Phàm cảm thấy rất kỳ diệu. "Thái Dương Chi Thể a." "Không thể nào, loại thể chất này ta đã tìm hiểu qua, có trợ giúp cho việc tu hành của nữ nhân, nhưng không lớn đến thế." Tuyết Nữ ở trên, cúi đầu nhìn vào mặt Diệp Bất Phàm, mái tóc đen như thác nước, rải trên mặt hắn, có chút ngứa ngáy.

Chương 397

"Có thể Thái Dương Chi Thể của ta tương đối đặc thù?

Đây là thể chất gần đây mới thức tỉnh." Diệp Bất Phàm miệng nói dối như cuội, động tác lại không ngừng: "Hay là, cô theo ta về Càn Kinh?

Ta có thể giúp cô tu hành." Tuyết Nữ do dự một lúc, cuối cùng lắc đầu.

Diệp Bất Phàm cũng không quá thất vọng, có Tuyết Nữ ở đây, việc tu hành của hắn như hổ thêm cánh, không có nàng, trước khi đến Nguyệt Cung hắn cũng có thể kịp thời nâng tu vi lên đến cực hạn.

Sau đó, hai người chìm sâu vào song tu, chuyên tâm giao lưu.

Không thể không nói Tuyết Nữ ở Nguyên Anh Đại viên mãn thật sự rất mạnh, ròng rã bảy ngày bảy đêm mới bắt đầu xin tha. "Trên thế gian này người có thể thực sự cùng ta một phen cao thấp, e rằng chỉ có Tiên Mộng Thiên Quân của Vô Ưu Tông thôi." Diệp Bất Phàm cảm khái.

Đệ nhất mỹ nhân Nam Hồng Vực ngàn năm trước, khí chất như tiên, hiện tại cũng chỉ có quốc vương Nữ Nhi Quốc thoáng qua kinh hồng mới có thể so sánh về nhan sắc. "Ầm!" Ngày thứ tám, khí tức của Tuyết Nữ đột nhiên tăng vọt, giống như phá vỡ một rào cản khổng lồ nào đó, một luồng khí tức Hóa Thần bùng nổ không kiêng dè.

Khí tức, pháp lực dao động mạnh hơn trước gấp mấy chục lần.

Nguyên Anh trong khoảnh khắc trưởng thành thành dáng vẻ người lớn, từ đan điền nhảy ra, cùng với thân thể đạt đến cảnh giới "linh nhục hợp nhất".

Tựa như tùy thời cưỡi gió bay đi, hòa hợp cao độ với không gian trời đất. "Cứ thế đột phá rồi?" Diệp Bất Phàm kinh hãi trong lòng, vội vàng rút lui, nhanh chóng mặc quần áo rời khỏi tẩm cung. "Lúc phá quan, không được làm phiền." Giọng Tuyết Nữ gấp gáp, chuyên tâm củng cố nguyên thần.

Theo cảnh giới đại nhảy vọt, lấy Tuyết Nữ Sơn làm trung tâm, tiên linh khí bát hoang hội tụ về, kéo dài vạn dặm.

Dẫn đến nồng độ tiên linh khí ở đây tăng lên gấp bội.

Diệp Bất Phàm thì nhanh chóng đến phòng của Lục La và Chu Huyên Nhi, nói: "Mau kết anh!" Hai nàng không dám chậm trễ, vận chuyển công pháp hấp thu tiên linh khí xung quanh, mãnh liệt công phá rào cản Nguyên Anh.

Đồng thời, hắn phân phó Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ nhân cơ hội đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Đột phá Hóa Thần dẫn tới tiên linh khí cực kỳ nồng đậm, tu luyện ở đây tốc độ tăng gấp bội, sánh ngang với việc ngâm mình trong hồ thuốc tự nhiên.

Mà động tĩnh như vậy, dường như đã kinh động Hà Vận Đạo Quân đang quan sát nơi này. "Tốt tốt tốt, thể chất của tiểu tử này quả nhiên không tầm thường, hiệu quả còn mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều." Hà Vận Đạo Quân mừng rỡ, vượt qua mười mấy vạn dặm đến nơi, đứng dưới chân Đại Tuyết Sơn, hộ pháp cho nàng.

Công phá đại cảnh giới, nếu bị kẻ thù quấy nhiễu, cứ thế bị cắt ngang, vậy thì cuộc đời này coi như xong.

May mắn là nơi này hoang vắng, lại là địa bàn của Tuyết Tiên Tông, nên không có ai quấy rầy.

Bỗng nhiên ở sâu trong động phủ, một vòng xoáy nhỏ hình thành.

"Khí tức của Chu Huyên Nhi, đây là phá đan thành công, kết thành Nguyên Anh sao?

Còn là Tam Sắc Nguyên Anh?" Hà Vận Đạo Quân bừng tỉnh, rõ ràng là do Diệp Bất Phàm ra hiệu.

Quá trình hóa thần rất chậm, Hóa Thần kiếp cần mấy ngày sau mới có thể giáng xuống, việc đột phá Nguyên Anh không ảnh hưởng nhiều đến nhau.

Một lát sau.

Nguyên Anh kiếp đến, sấm sét đánh vào bên trong ngọn núi, phát ra một tiếng rên khe khẽ.

Mãi đến nửa buổi sau, thiên kiếp tiêu tán, Chu Huyên Nhi thành công độ kiếp, thực sự trở thành Nguyên Anh Chân Quân. "Thiên phú của cô bé không tồi, công pháp, căn cơ đều tương đối vững chắc, còn có Diệp Bất Phàm cái tên biến thái này tự mình chỉ dạy, cộng thêm tiên linh khí mà Tuyết Nữ hội tụ đến, đột phá Nguyên Anh chỉ là vấn đề sớm muộn." Hà Vận Đạo Quân không ngạc nhiên, điều khiến bà tiếc nuối là Lục La đã thất bại.

Vòng xoáy Nguyên Anh vừa mới dâng lên, chỉ chống đỡ được mấy hơi thở, liền tan rã.

Đồng thời từ trong động phủ truyền ra một tiếng kêu đau đớn. "Tiếc quá, nha đầu này ta còn rất thích." Hà Vận Đạo Quân rất bất đắc dĩ.

Cửa ải Nguyên Anh, trừ Đại Thừa Tiên Quân có thể can thiệp, các tu sĩ khác rất khó giúp đỡ.

Bây giờ thất bại một lần, may mắn không chết, sinh cơ cũng sẽ đại tổn, tương lai xác suất kết anh lần nữa sẽ càng nhỏ hơn.

Nhưng rất nhanh.

Hà Vận Đạo Quân mặt lộ vẻ kinh ngạc, phảng phất có thể nhìn xuyên qua vách núi dày, thấy được Lục La bên trong, cảm nhận rõ ràng khí tức suy yếu của đối phương đang nhanh chóng hồi phục. "Ăn phải thuốc đại bổ gì vậy?

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy hồi phục thương thế." … Trong động phủ, hai bóng người một lớn một nhỏ quấn lấy nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục La ửng hồng, mắt say lờ đờ, răng cắn chặt môi đỏ cố gắng không để mình phát ra tiếng.

Theo sự trị liệu song tu không mệt mỏi của Diệp mỗ nhân, thương thế của nàng nhanh chóng hồi phục.

Hợp Hoan Lô Đỉnh Công, không chỉ có thể giúp người tu hành, còn có thể chữa thương. "Ngươi vẫn là không nghe lời, nếu sớm dùng Thăng Linh Thuật, đâu đến nỗi bị thương thất bại?" Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói, không thể không ra sức.

Thăng Linh Thuật là do Hà Vận Đạo Quân cho lúc trước, có thể tạm thời nâng cao tư chất của Lục La lên cực phẩm, giảm bớt độ khó phá cảnh.

Lục La khẽ nói: "Ta muốn dựa vào nỗ lực của chính mình để đột phá." "Ta cảm thấy bây giờ mình chính là gánh nặng của người, người cũng không cần phù chỉ nữa, ta một chút tác dụng cũng không có." Những năm này, nàng tuy không nói, nhưng nhìn Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ ra ngoài làm việc cho Diệp Bất Phàm, vì hắn mà chia sẻ lo âu, trong lòng khó tránh khỏi ngưỡng mộ.

Chính mình chỉ có thể không ngừng luyện chế phù chỉ, loại tứ giai đã quá nhiều, có đến mấy vạn tấm.

Hơn nữa, về vóc dáng, ngoại hình cũng không chiếm ưu thế, dần dần nảy sinh tâm lý tự ti.

Diệp Bất Phàm cưng chiều vuốt nhẹ sống mũi thanh tú của Lục La, khẽ nói: "Đừng nghĩ lung tung." Tu tiên một trăm bốn mươi năm, ở Nam Hồng Vực mười bốn năm, cố nhân, kẻ thù lần lượt ngã xuống, ân oán và sinh tử đã trải qua quá nhiều.

Hắn muốn trường sinh, cũng muốn người bên cạnh mình trường sinh.

Mặc dù mục tiêu rất khó đạt được, nhưng hắn sẽ toàn lực ứng phó. "Được rồi, vận chuyển Thăng Linh Thuật, đột phá Nguyên Anh, lần này hẳn sẽ không xảy ra vấn đề nữa." Diệp Bất Phàm xuống giường, đứng bên cạnh hộ pháp.

Lục La nghiêm túc gật đầu, mặc quần áo rồi ngồi xếp bằng.

Theo sự vận chuyển của Thăng Linh Thuật, trên người nàng tỏa ra ánh sáng huỳnh quang, linh căn tạm thời được nâng cao.

Một khắc nào đó. "Rắc" một tiếng vỡ vụn vang lên, dưới sự quan sát của Pháp Nhãn Thông của Diệp Bất Phàm, một viên Kim Đan trong đan điền của Lục La vỡ nát, một tiểu nữ anh đáng yêu mềm mại vụng về bò ra.

Mở miệng nhỏ, ôm lấy mảnh vỡ Kim Đan mà gặm.

Đợi gặm xong, khí tức Nguyên Anh ổn định không ít, mà nàng hiện ra là Nhất Sắc Nguyên Anh, cấp thấp nhất.

Đây đã là cực hạn rồi, thực sự không có cách nào, tư chất của nàng vốn không tốt, năm xưa Hà Vận Đạo Quân từng nói nàng có thể đi đến Kim Đan đại tu đã là kỳ tích.

Nhưng điều này đã khiến Lục La rất mãn nguyện.

Tiến vào Nguyên Anh, tuổi thọ kéo dài, cũng có thể giúp được Diệp Bất Phàm rồi. "Chủ nhân." Lục La kinh hỉ nói, nhìn làn da của mình, so với trước đây càng thêm mịn màng, săn chắc, vóc dáng cũng

tốt hơn. "Đừng phân tâm, đối phó thiên kiếp." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói, con mắt thứ ba giữa trán chuyển động, nhìn về phía đám mây đen đang ngưng tụ bên ngoài Tuyết Sơn.

Thiên kiếp của Nhất Sắc Nguyên Anh cường độ không cao, nhưng cũng không phải dễ dàng vượt qua. "Ầm ầm!" Một đạo kinh lôi đánh xuống, trực kích vào mi tâm của Lục La.

Nàng phun ra một thanh phi kiếm, lại tế ra pháp thuật, chặn được một đạo sấm sét, lực xung kích chỉ khiến nàng loạng choạng một chút, rất nhanh đã khôi phục tự nhiên.

Nàng đi theo Diệp Bất Phàm hai mươi lăm năm, bỏ qua vấn đề tư chất, bất luận là nội tình đấu pháp, hay là tu vi vững chắc, đều là đỉnh tiêm trong đám bạn cùng lứa.

Về mặt pháp bảo càng là hàng đầu. "Toàn lực ứng phó, thiên kiếp tẩy lễ, đối với tu vi của ngươi có lợi ích to lớn, là nguy hiểm, cũng là tạo hóa." Diệp Bất Phàm không ra tay, mắt không chớp một cái.

Bất kỳ thiên kiếp nào trong phạm vi Nguyên Anh, hắn đều có thể thay người khác chịu đựng, bị đánh quá nhiều lần, cơ thể gần như miễn dịch rồi. "Vâng vâng." Lục La khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, không ngừng chống đỡ những tia sét từ trên trời rơi xuống, đến phía sau, thiên lôi càng lúc càng mạnh, to bằng cánh tay, hung hăng oanh kích lên thân thể yêu kiều.

Nàng ho ra máu, khí tức suy yếu, ngay cả pháp bảo tứ giai cũng trở nên ảm đạm, linh tính mất đi rất nhiều.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, tiện tay ném cho Lục La một cái chuông đồng. "Tiếp tục đi." Lục La nhận lấy, không kịp luyện hóa, lại một lần nữa cứng rắn chống lại thiên kiếp.

Khác với Diệp Bất Phàm có hệ thống, pháp bảo của người khác,

Lục La không thể phát huy được bao nhiêu uy lực, huống chi còn chưa luyện hóa.

Rất nhanh, chuông đồng báo hỏng.

Diệp Bất Phàm lại ném cho nàng hai thanh phi đao.

Việc này đã được coi là can thiệp vào độ kiếp, theo lý thường Diệp Bất Phàm sẽ bị sét đánh, nhưng kỳ lạ là, đám mây đen trên không trung động phủ không ngừng cuồn cuộn, căn bản không thèm để ý đến hắn, ngược lại công kích Lục La càng thêm hung mãnh. "Hả?

Chương 398

Thiên kiếp này, chẳng lẽ có ý thức?" Diệp Bất Phàm thấy vậy, đồng tử co lại.

Trước đây hắn vẫn cho rằng thiên kiếp là quy luật tự nhiên của tu tiên giới, theo một quy tắc nào đó mà giáng xuống thiên kiếp có cường độ khác nhau.

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy. "Thiên kiếp có ý thức, chứng tỏ thế giới này cũng có ý thức, chẳng lẽ...

đây mới là nguyên nhân chính khiến tiên thổ luôn phong bế, rất ít phái người hạ giới?" Diệp Bất Phàm nhíu mày trầm tư, có cảm giác như đang chạm đến nguồn gốc bí mật của thế giới này.

Một lát sau.

Lục La độ kiếp thành công, tuy bị trọng thương, nhưng pháp lực lại càng thêm ổn định và tinh thuần. "Đa tạ chủ nhân." Lục La miễn cưỡng đứng dậy, cảm nhận được pháp lực dao động mạnh mẽ của Nguyên Anh, có chút hoảng hốt.

Ở Thiên Ma Giáo, nàng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé, Kim Đan còn không có khả năng.

Thật khó tưởng tượng có một ngày, nàng có thể trở thành Nguyên Anh Chân Quân.

Đặt ở Triệu quốc, đó chính là lão tổ của một tông môn.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, xoa xoa đầu nàng.

Đúng lúc này, vẻ mặt hắn hơi động, bước ra khỏi phòng, nhìn về phía hai phòng còn lại, hai luồng tu vi Nguyên Anh trung kỳ bùng phát, Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ lần lượt đột phá! "Chả trách ở

tiên thổ có thể sinh ra nhiều Luyện Hư, Hợp Thể như vậy, tốc độ tu hành ở đây quả nhiên nhanh hơn Nam Hồng Vực rất nhiều." Diệp Bất Phàm tắc lưỡi.

Điều này cũng liên quan đến việc hắn tưới tiêu lâu dài, hai nàng đã kẹt ở Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong rất lâu, lại thêm thiên phú cao, đột phá cũng không có gì kỳ lạ.

Nhiều ngày sau.

Thế đột phá của Tuyết Nữ vẫn còn tiếp diễn, tiên linh khí không ngừng đổ vào tẩm cung. "Diệp lang." Ngu Tuyền Cơ sau khi ra khỏi bế quan, lao vào lòng Diệp Bất Phàm, môi son in trên má hắn, sau đó như một con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng hắn.

Rõ ràng là rất hưng phấn.

Cảnh giới Nguyên Anh, càng trẻ tuổi, xác suất đột phá Hóa Thần càng lớn, điều này đại diện cho tiềm lực.

Như Quỷ Kiêu của Quỷ Điện, loại cự đầu đã sống không biết bao nhiêu năm, cho dù có đại năng hết lòng tương trợ, xác suất đột phá cũng gần như bằng không.

Hoàng Phủ Tang Du khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm càng thêm dịu dàng.

Nếu không có người này, hiện tại nàng đột phá Nguyên Anh còn khó, muốn đến trung kỳ, ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Vô số lần song tu, lại thêm Diệp Bất Phàm cố ý dồn tài nguyên phụ trợ, mới có thành tựu như ngày hôm nay. "Đều không tồi." Diệp Bất Phàm ôm bốn nàng vào lòng, trong lòng cũng vui mừng.

Tất cả đều đã thành Nguyên Anh, không nói có thể giúp được hắn không, ít nhất cũng có năng lực tự vệ nhất định. "Ghen tị, quá ghen tị rồi." Chu Tước không biết từ đâu chui ra, nhìn chằm chằm bốn nàng,

lời nói chua lè.

Nó vất vả bao nhiêu năm, đông bôn tây tẩu, chân sắp chạy gãy, mới đến Nguyên Anh trung kỳ.

Còn bọn họ thì sao?

Ngày nào cũng ngủ một giấc, tu vi đã sắp đuổi kịp nó rồi.

Đặc biệt là Lục La, lúc mới gặp chỉ là Trúc Cơ, tư chất không ra sao, bây giờ đã là Nguyên Anh sơ kỳ rồi.

Diệp Bất Phàm không để ý đến nó, bế tiểu nữ anh đang lao vào lòng lên. "Sư phụ, con đói ~" Tiểu nữ anh mút ngón tay nhỏ, đáng thương nói.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm hơi giật, nhìn về phía Chu Tước.

Hắn nhớ, pháp bảo cho tiểu nữ anh gần một ngàn kiện, mà đều là hàng tinh phẩm. "Đừng nhìn ta, pháp bảo ngươi cho nó sớm đã ăn hết rồi." Chu Tước vỗ vỗ cánh, tức giận nói.

Diệp Bất Phàm cạn lời, lại lấy ra mấy chục kiện pháp bảo cuối cùng đưa cho tiểu nữ anh.

Nàng lập tức cười tươi như hoa, bàn tay nhỏ béo mập nhận lấy một thanh phi kiếm, cạch cạch gặm một trận. "Nuôi không nổi, thật sự nuôi không nổi a." Diệp Bất Phàm đau đầu không thôi, cảm thấy mình phải quay lại nghề cũ, thỉnh thoảng luyện chế pháp bảo cho tiểu nữ anh làm đồ ăn vặt.

May mà tài sản của hắn phong phú, các loại dược liệu luyện khí nhiều không kể xiết. "Bốn người các cô ổn định tu vi trước đi, ta cần tế luyện pháp bảo." Diệp Bất Phàm thấy Tuyết Nữ kết thúc còn cần một thời gian nữa, bèn dặn dò bốn nàng một phen, còn mình thì quay về phòng của Lục La, lấy ra mấy kiện pháp bảo.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Tiêu Mật Đào, Kim Sắc Đại Tỏa dùng để khốn địch tỏa không, còn có Lông Vũ Thuẫn mang tính phòng ngự.

Đều là ngũ giai đỉnh cấp.

Còn có túi càn khôn của Thanh Bào Thiên Quân.

"Chỉ tiếc là không có pháp bảo loại phi kiếm, nếu không nhân kiếm hợp nhất, sức công phá sẽ còn mạnh hơn!" Diệp Bất Phàm cảm thấy rất đáng tiếc.

Mười hai thanh Chân Ma Kiếm của hắn đã dùng làm mồi nhử trên chiến trường, bị phân thân cho nổ hỏng rồi.

Tuy có thể luyện chế lại một bộ khác, nhưng vấn đề là trên người hắn toàn là dược liệu bậc bốn, dược liệu bậc năm ở Nam Hồng Vực quá ít, độ hiếm có khác gì trai thẳng 18cm.

Hơn nữa hắn cần luyện chế một lúc hai mươi bốn thanh, bắt buộc phải dùng cùng một loại dược liệu, điều kiện quá đỗi hà khắc.

Thiên Thương Ngọc Thụ trong tay Ma Yêu Đế không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Cây là vật sống, chỉ cần bồi dưỡng lên bậc năm là được, dăm ba bữa lại chặt một lần, luyện chế sáu mươi bốn thanh cũng không thành vấn đề.

"Không biết một vị Hóa Thần, trong túi sẽ có thứ tốt gì đây." Diệp Bất Phàm lộ vẻ mong chờ, xóa đi dấu ấn thần thức của Thanh Bào Thiên Quân, đổ hết đồ vật trong túi càn khôn ra ngoài.

Trong chốc lát, căn phòng bị ánh sáng rực rỡ bao phủ, trên đất là một đống thiên tài địa bảo.

"Linh dược vạn năm, hai trăm cây, lại đều là cực phẩm, không hổ

là lão tổ một phái." "Hóa Linh Quả, Hư Thần Thảo, Lục Nguyệt Cam Lộ…" Trái tim Diệp Bất Phàm đập thình thịch, nhanh chóng kiểm kê, cẩn thận cất đi: "Chắc là chuẩn bị cho hậu bối có tiềm lực đột phá Hóa Thần đời sau, không ngờ lại làm lợi cho ta.

Bây giờ dược liệu của Nguyên Thần Đan đã gom được một nửa, chỉ riêng những thứ này, chuyến đi này đã đáng giá rồi." Hắn có Tứ Tượng Bí Quyển, vấn đề là vẫn thiếu Nguyên Thần Đan.

Mà bắt buộc phải là do chính mình luyện chế.

Nếu không đủ độc, hắn ăn vào sẽ không yên tâm.

Còn có dược liệu luyện khí bậc năm, số lượng khá nhiều, Thiên Long Thạch, Kỳ Ảnh Thạch vân vân, đều là để luyện chế pháp bảo phòng ngự.

Diệp Bất Phàm dự định luyện cho mình một bộ mai rùa.

Lỡ như tiến vào Nguyệt Cung bị hội đồng, thể phách của hắn có mạnh đến mấy cũng không chịu nổi.

Đan dược không có bậc năm, toàn bộ là bậc ba, bậc bốn, ngược lại có thể phụ trợ cho "Thần Tiên Hoàn", nâng cao tu vi.

Những thứ còn lại ngoài tạp vật ra thì chính là công pháp thần thông.

Thanh Bào Thiên Quân tu luyện không phải công pháp trấn phái, mà là một loại công pháp thuộc tính Mộc tên là 《Thương Thanh Thần Quyết》, có thể hợp nhất với yêu mộc, không chỉ kéo dài tuổi thọ mà còn nâng cao chiến lực và phòng ngự.

"Đây là luyện chế Thương Thanh Thần Mộc thành pháp bảo sống, thảo nào Minh Vương đánh nửa ngày không chết." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh ngộ, trầm ngâm hồi lâu rồi cất đi.

Sinh mệnh lực đã có hệ thống nghịch chuyển, chiến lực có sự công phá cực hạn của Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh, phòng ngự lại có thể phách, thứ này đối với hắn vô dụng.

Ngược lại có thể đưa cho Chu Huyên Nhi, nàng có thiên phú thuộc tính Mộc tốt nhất.

Lại lật xem thần thông, tổng cộng có mấy chục môn, Địa Sát Pháp chỉ có bốn môn, Diệp Bất Phàm để mắt tới một môn cấm kỵ thần thông trong đó — Diêu Quang Tiên Mộc.

Trên đời có cây tiên, tên là Diêu Quang.

Sinh trưởng trong ánh sáng, là một loại tiên thụ đặc thù hoàn toàn hóa thành từ ánh sáng, có tác dụng khắc chế ma đạo, bản thân không chỉ là dược liệu luyện khí mạnh nhất mà tiên thụ kỳ trưởng thành còn có thể sinh ra Huyền Thiên Linh Bảo.

Huyền Thiên Linh Bảo là bậc chín, ẩn chứa sức mạnh pháp tắc cực hạn, Đại Thừa Tiên Quân cả đời cũng chưa chắc tìm được một món. 【Diêu Quang Tiên Mộc · Địa Sát Cấm Kỵ Pháp: Thân hóa Diêu Quang Tiên Mộc, toàn thân mộc hóa, tăng mạnh sức mạnh, tốc độ, phòng ngự.

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển, cơ thể dễ bị mộc hóa hoàn toàn, trở thành một cây tiên thụ.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Cơ thể không còn nỗi lo mộc hóa.】"Cũng không tệ." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu.

Nhưng hiện tại, thứ giúp ích cho hắn lớn nhất không nghi ngờ gì là《Pháp Huyết Hợp Nhất》mà vị lão thái thái "vỏn vẹn" nửa bước Đại Thừa kia đưa cho.

Nếu không nhờ công pháp này nâng Tiêu Mật Đào lên trạng thái tiểu siêu nhân, hắn đã sớm đánh chết đối phương rồi. 【Pháp Huyết

Hợp Nhất · Bí pháp: Pháp lực và sức mạnh khí huyết nhục thân giao dung hợp nhất, hình thành sức mạnh "pháp huyết" mới, lực công kích, lực phòng ngự, tốc độ, năng lực phản ứng các phương diện đều tăng vọt, mức độ tăng lên liên quan đến cường độ pháp lực và khí huyết của bản thân, đồng thời có thể thi triển bất kỳ thần thông nào của nhục thân và pháp lực.】【Tác dụng phụ: Thể chất không đặc thù không thể tu luyện, trăm phần trăm khí huyết và pháp lực xung đột, nổ tan xác mà chết, thời gian duy trì ngắn ngủi, từ ba đến mười phút.】"Đúng là tiểu siêu nhân ba phút thật." 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Thể chất không đặc thù có thể tu luyện, không có nguy cơ nổ tan xác, thời gian duy trì vĩnh cửu.】"Tuyệt!

Quá tuyệt vời!" Diệp Bất Phàm lần đầu tiên muốn cất cao tiếng hát để biểu đạt sự kích động của mình.

Có thần thông này, quỷ mới biết chiến lực của hắn sẽ tăng lên đến mức độ kinh khủng nào?

Còn mạnh hơn cả Sinh Quang, Đăng Sao, mà tiềm lực lại lớn hơn.

Một cái là tăng phúc, một cái là biến đổi về bản chất, hoàn toàn khác nhau, đến Hóa Thần, Luyện Hư đều có thể dùng.

Chương 399

"Bây giờ phải đặt nhục thân lên hàng đầu, nhục thân và pháp lực đều đại viên mãn, dựa vào công pháp này, không biết có thể đánh chết Hóa Thần trung kỳ hay không." Diệp Bất Phàm cảm thấy mình sắp cất cánh.

Nếu vị lão thái thái nửa bước Đại Thừa kia mà biết, e là hối hận đến chết.

Điều này có nghĩa là, tương lai trong Nguyệt Cung, hắn tuyệt đối vô địch, Hồng Y Thiên Quân bị áp chế xuống Hóa Thần sơ kỳ gặp hắn cũng chỉ có nước bỏ chạy. … Thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm toàn lực tu luyện 《Pháp Huyết Hợp Nhất》 và 《Diêu Quang Tiên Mộc》.

Hai môn công pháp thần thông này độ khó tu luyện cực lớn, may mà Diệp mỗ là người có ngộ tính siêu cấp.

Ngày thứ bảy, 《Diêu Quang Tiên Mộc》 nhập môn, sau khi thi triển, toàn thân bao phủ một tầng thanh quang, cơ thể bắt đầu biến hóa, trở thành một cây đại thụ màu xanh do ánh sáng tạo thành.

"Thật thần kỳ." Diệp Bất Phàm vẫy vẫy cánh tay, mấy cành cây của đại thụ dễ dàng phá vỡ mặt đất, lại đạp chân, rễ cây chạy tán loạn khắp nơi.

Đồng thời thị giác cũng thay đổi, thế giới trở nên rõ ràng hơn, đối với tiên linh khí và bảo vật thuộc tính Mộc, sự nhạy bén đạt đến cực điểm.

Đợi 《Diêu Quang Tiên Mộc》 tan đi, cơ thể khôi phục bình thường.

“Pháp Huyết Hợp Nhất, độ khó tu luyện khá lớn, còn cần một thời gian nữa.” Diệp Bất Phàm suy ngẫm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời cao, sắc mặt hơi biến.

Thân hình nhoáng lên, ôm lấy Lục La nhanh chóng rời khỏi cung điện.

Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du ba người cũng lần lượt chạy ra ngoài.

Trên cao, mây đen giăng kín, trong nháy mắt bao phủ vạn dặm non sông, thiên uy kinh khủng khiến người ta có cảm giác kính sợ muốn thần phục.

“Đây là Hóa Thần thiên kiếp sao?” Bốn cô gái đều có chút sợ hãi, phảng phất như nhìn thấy thiên địch.

Đây là bản năng.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm sự sợ hãi trong mắt họ, như có điều suy nghĩ.

Bản thân hắn lại chẳng có chút cảm giác nào.

“Chắc là có liên quan đến con đường Thiên Đạo Trúc Cơ mà ta đi.” Diệp Bất Phàm phỏng đoán.

Điều này giống như nhảy ra khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành vậy.

“Không biết Tuyết Nữ có thể vượt qua không.” Giọng Hoàng Phủ Tang Du trong trẻo, rất mực ngưng trọng.

“Nguyên Anh kiếp đã gian nan như vậy, không biết đã chặn đường bao nhiêu Kim Đan, huống chi là Hóa Thần kiếp.” Ngu Tuyền Cơ nhớ lại kinh nghiệm độ kiếp của mình, lòng còn sợ hãi.

“Tiền bối, Tuyết Nữ đây là Tam Tượng Hóa Thần phải không?”

Diệp Bất Phàm nhìn về phía Hà Vận Đạo Quân đang đi tới, chắp tay nói.

Người sau gật đầu: "Bất luận là mấy chuyển của Kim Đan, hay mấy màu của Nguyên Anh, ở một ý nghĩa nào đó đều đại biểu cho tiềm lực.

Ban đầu Tuyết Nữ ngưng tụ là Tứ Sắc Nguyên Anh, tiềm lực mạnh hơn người khác, cho nên mới có thể thành tựu Tam Tượng Hóa Thần." "Nhưng thiên kiếp của loại Hóa Thần này cũng sẽ mạnh hơn người khác, khó vượt qua hơn." Hà Vận Đạo Quân vừa tự hào, lại vừa có chút lo lắng.

Thiên kiếp vô tình.

Nguyên Anh chết dưới kiếp lôi quá nhiều rồi.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, cười nói: "Ta có cách giúp nàng gánh một chút thiên kiếp, chỉ là tổn thất sẽ rất lớn." Hắn và Tuyết Nữ có thực tế vợ chồng, giúp đỡ là chuyện hợp tình hợp lý.

Tiện thể vặt lông cừu trên người vị Hóa Thần này một phen.

"Nếu Hà Vận tiền bối cho tại hạ mượn Bạch Hổ, Huyền Vũ tinh phách, tại hạ nguyện thử một lần." Cho dù không có nghịch chuyển tác dụng phụ, hắn cũng có thể dễ dàng độ kiếp, các phương diện cơ thể gần như miễn dịch rồi.

Hà Vận Đạo Quân ngẩn người.

Người khác nói, bà một chữ cũng không tin, nhưng tên này dăm ba bữa bị sét đánh mà không chết, nói không chừng thật sự có cách.

Bà lắc đầu cười khổ: "Chu Tước tinh phách đã cho ngươi rồi, không còn nữa." "Pháp bảo bậc sáu cũng được." "Không có." "Pháp bảo kiếm đạo bậc năm đỉnh cấp." "Có một món, nhưng mà…" Ngay lúc Hà Vận Đạo Quân do dự, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ

bên trong cung điện truyền ra: "Thiên kiếp của ta, ta tự mình độ." Tuyết Nữ phiêu nhiên xuất hiện, đứng dưới thiên kiếp, bình tĩnh nói: "Nếu ngay cả cửa ải độ kiếp cũng không qua được, nói gì đến trường sinh đại đạo?

Chết thì cũng chết thôi." Diệp Bất Phàm ngẩn ra, không nói thêm gì nữa.

Hà Vận Đạo Quân thở dài, thần thức lan ra, hộ pháp cho nàng.

"Ầm ầm!" Một đạo lôi đình màu đen to bằng lu nước đánh xuống, Tuyết Nữ ngọc thủ khẽ nâng, hình thành hai lớp phòng ngự màu lam và trắng, gắng gượng chống đỡ đạo lôi kiếp đầu tiên.

Thân thể mềm mại khẽ run, trong mắt đẹp hiện lên vẻ mờ mịt, nhưng rất nhanh đã kiên định trở lại.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, nheo mắt nói: "Màu đen, trong này có pha tạp tâm ma lôi, người tâm chí không kiên, đạo lôi kiếp đầu tiên cũng không qua nổi." Khác với Nguyên Anh kiếp, tâm ma kiếp là sau khi độ xong pháp lực kiếp mới xuất hiện, tương đối dễ đối phó.

Hóa Thần kiếp là ba loại pháp lực, nhục thân, tâm ma chồng chất lên nhau, bất luận phương diện nào yếu cũng sẽ trở thành điểm yếu, từ đó bị thiên kiếp đánh chết.

"Đây mới là Hóa Thần, càng về sau càng khó độ, trong truyền thuyết Chân Tiên kiếp, vô số năm qua chỉ có vài người độ thành công." Hà Vận Đạo Quân đáp lại.

Trong lịch sử, thiên kiêu nhiều như cá diếc sang sông, đặc biệt là thời thượng cổ, hồng hoang, Đại Thừa Tiên Quân rất nhiều, nhưng đều gãy gánh chìm thuyền dưới tiên kiếp.

Bà nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, Thiên Sát Chân Ma Công của ngươi, thực tế chính là công pháp

chuyên môn tạo ra để đối phó với tiên kiếp.

Cái trước đúc thành tiên thể, nhục thân bất diệt dưới tiên kiếp, cái sau thì là độ trước vô số lôi kiếp, để nguyên thần sản sinh một sự miễn dịch nhất định." "Hai loại công pháp tu luyện toàn bộ, xác suất độ tiên kiếp thành công có tám thành!" Người bình thường chuẩn bị đầy đủ, ngay cả một thành xác suất cũng không có.

"Tám thành?

Rủi ro quá lớn." Diệp Bất Phàm nhíu mày, không có xác suất trên chín thành, vậy thì khác gì đi nộp mạng?

Không, phải là mười thành!

Hà Vận Đạo Quân mặt đen lại, lười đáp lời tên này. … Tuyết Nữ gắng gượng chống đỡ năm mươi đạo hắc lôi, pháp bảo đều bị hủy, pháp thể cũng bị thương nhiều chỗ, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Sau một trăm đạo, nàng triệt để trọng thương.

Đạo lôi đình thứ một trăm tám mươi đánh xuống, "ầm ầm" một tiếng, thân thể mềm mại bị nện vào lòng đất, phương viên vạn dặm biến thành biển sấm.

Diệp Bất Phàm thấy Tuyết Nữ hoàn toàn không còn động tĩnh, sắc mặt âm trầm.

Hà Vận Đạo Quân gần như sắp không nhịn được mà ra tay.

May mà cuối cùng Tuyết Nữ khó khăn bò ra, một đôi mắt đẹp tràn ngập sự kiên định đối với trường sinh đại đạo.

Sau khi đạo thiên kiếp thứ hai trăm đánh xuống, thiên kiếp triệt để tiêu tan.

Tuyết Nữ chìm vào lòng đất, nhục thân vỡ nát, nguyên thần suy yếu.

Nhưng về bản chất lại như thép đã tôi trăm lần, không gì phá nổi.

"Cuối cùng cũng vượt qua." Hà Vận Đạo Quân thở phào nhẹ nhõm, Diệp Bất Phàm cũng thấy lòng nhẹ đi.

"Diệp Bất Phàm, giúp ta chữa thương." Tuyết Nữ bay tới, yếu ớt nói.

Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, dưới ánh mắt khó hiểu của Hà Vận Đạo Quân, ôm lấy nguyên thần của Tuyết Nữ, mở một động phủ trong một ngọn núi tuyết gần đó.

Vài ngày sau, hắn tinh thần phấn chấn bước ra, vết thương của Tuyết Nữ đã khỏi hẳn, thậm chí nhục thân cũng đã khôi phục.

"Tiền bối, tại hạ còn có việc quan trọng, xin cáo từ." Diệp Bất Phàm chắp tay với Hà Vận Đạo Quân, tay áo vung lên, cuốn theo Ngu Tuyền Cơ bốn người biến mất tại chỗ.

Hà Vận Đạo Quân người già thành tinh, hai người này ở bên trong làm chuyện xấu gì, đoán cũng đoán ra được, nhíu mày nhìn về phía Tuyết Nữ: "Thái Dương Chi Thể có công năng trị liệu?" "Không có." "Vậy tại sao…" "Không biết." Tuyết Nữ lắc đầu, nàng cũng nghĩ không thông, lần đầu song tu đã phát hiện đối phương có hiệu quả chữa thương.

"Nếu hai người các ngươi đã có quan hệ, sau này nên qua lại nhiều hơn." Hà Vận Đạo Quân nói ẩn ý.

Thanh Phong Tiên Tôn muốn bày bố cục trên người Diệp Bất Phàm, Tuyết Nữ là mấu chốt. … Trương gia, Càn Kinh.

Diệp Bất Phàm trở lại Thiên Cơ Phủ, một lần nữa khôi phục cuộc sống bình tĩnh.

Song tu, nuốt Thần Tiên Hoàn, tu luyện thần thông, ngày tháng trôi qua ung dung tự tại, khoảng cách với cảnh giới Hóa Thần cũng ngày

càng gần.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe Miểu Tiên Thánh Nữ gảy đàn, dạy nàng hát một bài hát phổ thông.

Ví dụ như bài 《Thanh Hoa Từ》 của Chu mỗ.

Phải nói, thật sự không tệ, rất có phong vị.

Đương nhiên, hắn cũng không quên thu thập dược liệu thuộc tính Hỏa, Phong, Lôi, Băng, tu luyện Phạm Thánh Thập Nhị Kinh.

Môn công pháp luyện thể 《Thiên Nhân Đạo Kinh》 này, Ngũ Suy Kiếp trong đó cũng không ngừng được độ qua.

Không lâu sau, một luồng gió quét qua Nam Hồng Vực, khiến nhiều người kinh ngạc, đồng thời lại cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Tuyết Nữ đột phá Hóa Thần, cả Tuyết Quốc sôi trào.

Từ nay lại có thêm một thế lực cấp bá chủ.

Sự tồn tại cấp trần nhà này muốn mở mang bờ cõi, cướp đoạt tài nguyên, đám người Hồng Y, Thái Huyền cũng chỉ có thể đàm phán, hoặc là lui nhường ba xá.

Trong tình huống bọn họ đều trọng thương, lại xuất hiện một mãnh nhân, ai cũng không dám đối đầu trực diện.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, chuyện của Tuyết Nữ còn chưa lắng xuống, lại có một cơn gió khác cuốn qua Nam Hồng Vực, phá vỡ cuộc sống bình tĩnh của Diệp Bất Phàm.

Trong Thiên Cơ Phủ, Miểu Tiên Thánh Nữ đang gảy đàn, Diệp Bất Phàm thì tu luyện thần thông, diễn luyện cấm kỵ thể thuật 《Đại Chân Võ Quyền》.

Chương 400

Đây là một trong những Địa Sát Pháp có tác dụng phụ mà Thái Huyền và những người khác đưa cho hắn trước đại chiến.

Do thể phách không theo kịp tu vi, nên không tập trung tu luyện, mà nay 《Pháp Huyết Hợp Nhất》 đã nhập môn, loại vô địch thuật cận chiến này có thể phát huy một cách hoàn hảo.

Thần thông này, nghe đồn là thần thông diễn hóa từ trong 《Chân Võ Tiên Kinh》, là do Thái Huyền Thiên Quân vì đứa cháu trai cố chấp luyện thể của mình mà cướp từ Chân Võ Tông về.

Sau đó, cháu trai của lão cũng chết.

"Phù—" "Một bộ quyền đánh xong, tuổi thọ lại tăng thêm hai năm." Diệp Bất Phàm thu công, lau mồ hôi trên mặt.

Tác dụng phụ của công pháp này là tổn thương căn cơ nhục thân, cũng tổn thương tuổi thọ, nói trắng ra là lấy tuổi thọ để nâng cao uy lực quyền pháp, trước khi Chân Võ Tông suy bại đều dùng cái này làm át chủ bài.

Đây chỉ là diễn luyện, nếu ra tay thật, tuổi thọ tăng lên có thể gấp mấy lần.

Đứa cháu trai kia của Thái Huyền, tám phần là vì đánh nhau sảng khoái với người ta mấy trận, dẫn đến tuổi thọ hao hết mà chết.

"Không biết Thiên Cơ Chân Quân có từng bói ra, Diệp Bất Phàm thân mang Thái Dương Chi Thể không?" Miểu Tiên Thánh Nữ tiếp tục gảy đàn, nhẹ giọng hỏi.

Ở chung lâu, nàng không còn câu nệ, lời nói cũng tùy ý hơn nhiều.

"Sao?

Ngươi muốn song tu với hắn à?" Diệp Bất Phàm dùng một tiểu pháp thuật tịnh thân lên người, rửa sạch mồ hôi.

Trong lòng thì một mảnh âm u.

Tin tức này là từ Tiêu Mật Đào truyền ra, mà có thể nhanh chóng lan truyền khắp Nam Hồng Vực như vậy, chín mươi chín phần trăm là do Hồng Y Thiên Quân giở trò.

Thái Dương Chi Thể bị tiết lộ, cái hại là người khác truy tung, không cần bói toán, trực tiếp để phụ nữ lại gần ngửi mùi là được.

Cái lợi cũng có, dễ bị đám phụ nữ ở Tiên Thổ đang khao khát đột phá bao nuôi.

Nhưng hành động này của Hồng Y, Diệp Bất Phàm không thể đoán được thâm ý trong đó.

Miểu Tiên Thánh Nữ khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Tiền bối hà tất phải biết rõ còn hỏi?" "Ha, Trương Thiên Sư sợ chết đến tận xương tủy." Diệp Bất Phàm khịt mũi coi thường: "Trước đại chiến, lo lắng mình bị Hồng Y ám sát, trăm phương ngàn kế lôi kéo, để ngươi hầu hạ bản thiên sư.

Bây giờ uy hiếp của Hồng Y không còn, lại bắt đầu lo lắng Diệp Bất Phàm trỗi dậy, giết chết lão, lại để ngươi chuyển sang hiến thân cho kẻ họ Diệp." Trương Thiên Sư đây là muốn thông qua cô gái này để thăm dò thái độ của hắn, tránh vì Miểu Tiên Thánh Nữ mà sinh ra hiềm khích.

Diệp Bất Phàm không dễ chọc, Thiên Cơ Chân Quân càng không dễ chọc.

Đằng sau còn có Tử Tiêu, Thái Huyền mấy vị Thiên Quân.

"Vâng, tiểu nữ tử chỉ là một công cụ liên hôn của lão tổ." Miểu Tiên Thánh Nữ chậm rãi nói.

Diệp Bất Phàm xua tay: "Nói với lão, đừng tốn công vô ích nữa, Thái Dương Chi Thể đã lộ ra, muốn ngủ với Diệp Bất Phàm nhiều lắm, phải xếp hàng." "Được." Miểu Tiên Thánh Nữ thở phào nhẹ nhõm, nàng ghét bị đưa đi đưa lại.

Hơn nữa, bản thân nàng không quá khao khát tu hành, Diệp Bất Phàm cũng không phải người phối ngẫu tốt.

Đối phương có mấy người phụ nữ, kẻ thù lại càng nhiều, không chừng ngày nào đó sẽ bị đám người ở Tiên Thổ đánh chết.

Chẳng lẽ để nàng ở vậy?

Miểu Tiên Thánh Nữ chỉ muốn yên tĩnh gảy đàn.

Mà sau khi tin Thái Dương Chi Thể lan truyền không bao lâu, một nữ tu mạnh mẽ kẹt ở Luyện Hư đỉnh phong trong Tiên Thổ, cách đại giới bích chướng đã truyền đạt ý muốn cưới Diệp Bất Phàm.

Và hứa hẹn tứ thần thú tinh phách, Nguyên Thần Đan, chiến hạm bậc sáu đỉnh cấp, phi kiếm bậc sáu đỉnh cấp, cùng với tất cả tài nguyên tu luyện sau khi đột phá Hóa Thần.

Có thể gọi là — sính lễ trên trời. … "Vãi nồi, hào phóng, quá hào phóng!" Cả Nam Hồng Vực dấy lên sóng to gió lớn.

Đàn ông ghen tị đến đỏ cả mắt.

Nữ tu cũng mắt đỏ, nếu bọn họ có nhiều tiền như vậy, cũng có thể bao nuôi Diệp Bất Phàm rồi!

Dưới gầm trời này ai mà không biết vị Sát Lục Ma Quân này quan tâm nhất đến tài nguyên tu luyện?

Huống chi là tạo hóa tám kiếp mới gặp của Hóa Thần.

Trong tất cả mọi người, chỉ có một người còn vui hơn cả Diệp Bất Phàm.

“Tốt tốt tốt, quá tốt rồi!

Có Diệp Bất Phàm hầu hạ mụ già đó, ta được tự do rồi!!” Trong Thiên Cơ Phủ, Trương Đạo Tiên kích động đến rơi nước mắt.

Lập tức mong đợi nhìn về phía Diệp Bất Phàm, chắp tay nói: “Còn xin Thiên Cơ Chân Quân bói cho ta một quẻ, xác suất thoát khỏi mụ già đó.” “…” Diệp Bất Phàm liếc xéo Trương Đạo Tiên, thầm nghĩ hóa ra là người phụ nữ thích chơi S&M kia.

Không chỉ thực lực bản thân mạnh mẽ, e là còn có bối cảnh lớn, nếu không Luyện Hư có giàu đến mấy cũng không thể nào lấy ra sính lễ trên trời.

“Khả năng không lớn, Diệp Bất Phàm không có hứng thú với việc được bao nuôi.” Diệp Bất Phàm nhìn Trương Đạo Tiên đã bị chơi hỏng, lộ vẻ thương hại.

“Cái… cái gì?!” Trương Đạo Tiên từ đại hỉ chuyển sang đại bi, lộ vẻ tuyệt vọng, sau khi xác nhận lại nhiều lần, lảo đảo bước đi.

Sau đại chiến, lão tổ trọng thương, vì đan dược chữa thương, nhiều lần để gã vào Tiên Thổ hầu hạ mụ già kia.

Vài ngày sau, Diệp Bất Phàm không hồi âm, nữ Thiên Tôn của Tiên Thổ lại lần nữa tăng giá, hứa hẹn tài nguyên đột phá Luyện Hư, toàn lực giúp hắn ngưng tụ Tam Tài Hư Thần.

Thiên, Địa, Nhân tam hư thần, chính là Luyện Hư hoàn mỹ.

Lần này ngay cả Thái Huyền, Tử Tiêu cũng phải động lòng.

Không lâu sau, một nữ Hóa Thần họ Băng của một Tiên Thổ khác bày tỏ muốn kết làm đạo lữ với Diệp Bất Phàm, sính lễ tuy không nhiều bằng nữ Thiên Tôn, nhưng lại thông qua hoàng đế Băng Nguyên Quốc, truyền ra một bức chân dung của mình.

Băng Nguyên Quốc, nằm ở trung tâm Nam Hồng Vực, ngay phía dưới Nguyệt Cung.

Thế lực không mạnh, nhưng không thuộc bất kỳ bá chủ nào quản hạt, chỉ vì Băng Nguyên Tiên Thổ đứng sau quá mạnh.

"Là hậu duệ trực hệ của vị Đại Thừa Tiên Quân trong Băng Nguyên Tiên Thổ." Lý Thu Thủy đã trốn đến biên giới Nam Hồng Vực nghe tin, lộ vẻ kinh ngạc, bình giấm chua lập tức lật đổ.

Nếu Diệp Bất Phàm đồng ý, vậy chính là một bước lên trời, hơn nữa vị nữ Hóa Thần kia là thiên kiêu trẻ tuổi của Băng tộc, tư chất dung mạo đều là đỉnh tiêm.

"Đúng là đẹp thật." Ngu Tuyền Cơ đứng sau lưng Diệp Bất Phàm, xoa bóp vai cho hắn, nhìn bức mỹ nhân họa trong tay hắn cười tủm tỉm nói.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, mặt không biểu cảm.

Không lâu sau, lần lượt lại có nhiều vị nữ Hóa Thần, hoặc nữ Thiên Tôn bày tỏ rất có thiện cảm với Diệp Bất Phàm, bằng lòng tiến hành giao lưu tình cảm.

"Thế này đã dụ ra được bao nhiêu Tiên Thổ rồi?" Trương Thiên Sư dựa vào nỗ lực của Trương Đạo Tiên, nhận được không ít đan dược chữa thương, thương thế đã khỏi, tâm tình vui vẻ đến Thiên Cơ Phủ cùng Thiên Cơ Chân Quân đàm đạo.

Diệp Bất Phàm lắc đầu: "Tổng cộng ba mươi sáu Tiên Thổ, rất nhiều trước đây chưa từng nghe nói." Không phải Tiên Thổ nào cũng có Đại Thừa Tiên Quân, chiến lực cấp trần nhà của đại bộ phận là Hợp Thể Tiên Tôn.

Thế lực mà họ để lại ở Nam Hồng Vực đã sớm bị nhấn chìm trong dòng sông lịch sử.

“Đám người này, không có lợi lộc, căn bản lười nhìn đến nơi quê mùa như Nam Hồng Vực, bây giờ có Thái Dương Chi Thể hiện thế, tất cả đều không nhịn được.” Trương Thiên Sư cười lạnh, đồng thời lại ghen tị.

Không thể không nói, thể chất này của Diệp Bất Phàm đối với nữ tu có sức hấp dẫn quá lớn.

“Trương tiền bối có hiểu rõ về Tiên Thổ đứng sau Chân Võ Tông không?” Diệp Bất Phàm nhìn bức chân dung cuối cùng trong tay, một người phụ nữ thân hình khỏe khoắn.

Người này được gọi là Khôi Bạt Thiên Tôn.

Bá khí tuyên bố, Diệp Bất Phàm là của bà ta.

Chân Võ Tông từ khi hắn vào Nam Hồng Vực đã có nghe qua, là tông môn luyện thể duy nhất ở Nam Hồng Vực.

Nói thật, trên giường, hắn chưa chắc là đối thủ của Khôi Bạt Thiên Tôn.

“Chân Võ Tiên Thổ rất kín tiếng, bên trong toàn là tu sĩ luyện thể, pháp luyện thể cốt lõi của họ không được truyền thừa đến Nam Hồng Vực, nếu không Chân Võ Tông trong trăm vạn năm qua đã sớm xuất hiện Hóa Thần Thiên Quân rồi.” Trương Thiên Sư sắc mặt ngưng trọng, kỳ quái nhìn hắn: “Thiên Cơ đạo hữu, ngươi chẳng lẽ thích loại hình này?” Bên cạnh Thiên Cơ Chân Quân vẫn luôn không có đạo lữ, Miểu Tiên Thánh Nữ ở bên hầu hạ, đến nay lông mày chưa mở, rõ ràng vẫn còn là xử nữ.

Có lúc lão còn nghi ngờ xu hướng của Thiên Cơ Chân Quân này có phải là đoạn tụ hay không.

“Trương tiền bối nói đùa rồi.” Diệp Bất Phàm cạn lời, lại tán gẫu một lát, cuối cùng Trương Thiên Sư nhờ hắn bói vận thế.

“Vận thế đang lên, Trương tiền bối bĩ cực thái lai, sẽ có tạo hóa đến thân.” Diệp Bất Phàm mỉm cười đáp lại.

Trương Thiên Sư đắc ý cười lớn: “Không hổ là Thiên Cơ Chân Quân, mấy ngày nay từ Tiên Thổ gửi đến một ít tài nguyên tu luyện, đời này ta còn có cơ hội đột phá Hóa Thần hậu kỳ.” Nói xong, cáo từ rời đi.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm quỷ dị, thầm lắc đầu.

Cái gọi là tài nguyên, tám phần là đã giao dịch da thịt với mụ già kia, mà da thịt này, tự nhiên là của Trương Đạo Tiên.

Những ngày sau đó, bất luận Tiên Thổ tung ra lời gì, Diệp Bất Phàm cũng lười đáp lại, cơm mềm có ngon cũng phải có mạng mà ăn.

Không lâu sau, một tin tức như gió thoảng, lọt vào tai Diệp Bất Phàm.

“Một cổ động phủ ở Thi Quốc xuất hiện, trong đó nghi là có pháp bảo bậc năm, khí linh của pháp bảo là Bạch Hổ tinh phách?” Diệp Bất Phàm từ bế quan đi ra, nghe tin Lục La truyền đến.

Sau khi vào Nguyên Anh, Lục La chủ động yêu cầu ra ngoài, dò la tin tức cho hắn.

Nàng đã là Nguyên Anh, năng lực bảo mệnh mạnh hơn, hắn cũng không cản.

“Tin tức có thật không?” “Đúng là thật, ở đó có Nguyên Thần Đan, rất nhiều Nguyên Anh Chân Quân đều đã vội vã tới đó, mà qua điều tra, nô tỳ từ sử sách tìm được lai lịch, hắn là nơi tọa hóa của Nhân Ma Thiên Quân thời thượng cổ.” Lục La nghiêm túc nói.

“Nhân Ma Thiên Quân.” Diệp Bất Phàm trầm ngâm, cười nhạt: “Tạ Cừu này cũng chịu bỏ vốn thật, nếu không phải ta bố trí trước, nói không chừng thật sự đã mắc bẫy.” Cổ động phủ là thật, cũng đúng

là có Nguyên Thần Đan, e là Bạch Hổ tinh phách cũng là thật, có người đã thấy.

Chương 401

Không một kẽ hở.

"Vậy chủ nhân…" "Thứ ta muốn chính là hắn lấy Tứ Tượng Tinh Phách ra, Bạch Hổ tinh phách, vừa hay đang thiếu." Diệp Bất Phàm tâm tình thoải mái, đánh ra pháp quyết truyền tin cho Chu Tước.

Sau chuyện ở Tuyết Nhân Cốc, Chu Tước bị kích thích, không biết lại chạy đi đâu rồi.

"Bây giờ đi, chẳng phải là trúng kế đối phương sao?

Chỉ cần muốn có được Bạch Hổ tinh phách, thế nào cũng phải nhập cuộc." Lục La ngây người, ngơ ngác nói.

"Bây giờ không đi, mài mòn tính kiên nhẫn của Tạ Cừu." Diệp Bất Phàm cười khẽ.

Hắn hiện tại Pháp Huyết Hợp Nhất đã dung hợp sơ bộ, chiến lực tăng vọt, hai Tạ Cừu cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng đối phương đã dám bố cục, ắt có chí bảo vây giết hắn.

Mạo muội đi qua, chỉ có kết cục bị vây giết.

Sau đó bói một quẻ về động tĩnh của Tạ Cừu, mày hơi nhíu lại.

"Thiên cơ khó lường, trên người hắn chẳng lẽ có kỳ vật thiên cơ cao cấp?" Diệp Bất Phàm nheo mắt: "Hay là nói, bên cạnh có Thiên Cơ Sư bậc năm." Thiên Cơ Sư bậc bốn thông thường, không thể nào che giấu thiên cơ đến mức này.

Diệp Bất Phàm đi đi lại lại, cười lạnh: "Vấn đề không lớn, cổ động phủ duy trì không được lâu, hắn sẽ còn gấp hơn ta." Thi Quốc.

Một hồ nước lớn màu đen âm khí lạnh lẽo, chỉ có hòn đảo ở trung

tâm hồ là sương mù bốc lên, linh khí lan tỏa.

Rất nhiều Nguyên Anh Chân Quân đang dùng pháp bảo thần thông, không ngừng công kích hòn đảo, cố gắng đánh chìm nó.

Hòn đảo kiên cố, mặc cho bọn họ nỗ lực thế nào, vẫn không thể lay chuyển chút nào.

Mà ở ngoại vi hòn đảo, trong một khu rừng đen rậm rạp, một người trung niên áo vàng có nốt ruồi ở mi tâm đang ngồi xếp bằng trên chạc cây, khí tức hòa làm một với cây cối, không phân biệt được.

Chính là Tạ Cừu.

Bên cạnh là một lão già âm hiểm tóc đen, cũng im hơi lặng tiếng.

Là Doanh Khổ mới hạ giới không lâu, Hóa Thần sơ kỳ, lại là Thiên Cơ Sư bậc năm, khuyết điểm duy nhất là, bói toán quá thường xuyên, định sẵn lão không sống được mấy năm nữa.

"Đã một tháng rồi, ngươi chắc chắn lần này bố cục hoàn mỹ không tì vết?" Tạ Cừu liếc Doanh Khổ một cái, nếu Diệp Bất Phàm không đến, lần bố cục này hoàn toàn vô nghĩa.

Giọng Doanh Khổ khàn khàn, trong mắt tinh thần luân chuyển: "Trên người kẻ đó có kỳ vật thiên cơ cao cấp, rất khó bói toán, lão hủ chỉ có thể tính toán đại khái, hắn nhất định sẽ ra tay với pháp bảo Bạch Hổ mà ngươi đặt trong cổ động phủ." Phán đoán của lão và Diệp Bất Phàm giống nhau.

Nhưng Doanh Khổ nghiêng về khả năng là kỳ vật thiên cơ, Diệp Bất Phàm đột phá Nguyên Anh chưa được bao nhiêu năm, xác suất bản thân là Thiên Cơ Sư cực thấp.

"Cổ động phủ là thật, Bạch Hổ tinh phách cũng là thật, có thông minh đến mấy cũng không có chỗ nghi ngờ." Doanh Khổ rất kiên nhẫn, không vội vàng: "Chỉ không biết trận pháp của động phủ này,

có thể chống đỡ được sự công kích của đám Nguyên Anh này không." Năm đó Nhân Ma Thiên Quân đã bố trí trận pháp bậc năm đỉnh cấp ở nơi tọa hóa, Hóa Thần muốn phá cũng phải tốn nhiều công sức.

Vô số năm trôi qua, trận pháp bị năm tháng ăn mòn quá nghiêm trọng, ngay cả bậc bốn cũng không bằng.

"Yên tâm, ta đã cho người đích thân sửa chữa, chống đỡ nửa năm cũng không vấn đề." Tạ Cừu rất tự tin, những Nguyên Anh đến từ tứ phương tám hướng này, chỉ để chứng thực tính chân thật của cổ động phủ.

Chỉ cần Diệp Bất Phàm tiến vào trung tâm hồ, khoảng cách gần như vậy, với trình độ thiên cơ của Doanh Khổ, phối hợp với "Văn Hương Kỳ Cổ" nhắm vào Thái Dương Chi Thể, có thể phán đoán chính xác vị trí của Diệp Bất Phàm.

"Vậy thì đợi đi." Doanh Khổ nói.

Tạ Cừu nghe vậy, gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi mãnh liệt.

Hắn có chí bảo vây địch bậc năm đỉnh cấp, do lão tổ đích thân ban cho, chỉ cần chui vào rọ, kẻ họ Diệp sẽ không thoát được.

Đợi rồi đợi, hai năm trôi qua.

Tạ Cừu biểu cảm đờ đẫn nhìn con nhện đang vất vả giăng tơ trước mặt, bên cạnh Doanh Khổ dung mạo càng thêm già nua.

Còn trung tâm hồ… cổ động phủ một năm rưỡi trước đã bị phá sạch sẽ, pháp bảo Bạch Hổ thì bị một tu sĩ đại quốc tên là "Thiên Lang Chân Quân" cướp đi.

Vì mang trọng bảo, đã bị các đại Nguyên Anh truy sát một năm rưỡi.

Đương nhiên, Thiên Lang Chân Quân là người do Tạ Cừu cố ý

sắp xếp, không còn cách nào khác, cổ động phủ bị phá, hắn không thể để pháp bảo rơi vào tay người khác.

Chỉ cần Diệp Bất Phàm ra tay cướp đoạt, phù lục trong pháp bảo sẽ được kích hoạt, ấn ký truy tung sẽ được khắc lên người hắn.

Đến lúc đó không cần bói toán, trực tiếp có thể khóa định vị trí.

"Tên kia kiên nhẫn thật tốt, đến giờ vẫn không động thủ?" Doanh Khổ cau mày khổ não: "Không biết trước khi lão hủ chết, có thể nhìn thấy bóng ma của kẻ này không." "Liệu có phải đã xảy ra vấn đề gì, khiến hắn sinh lòng cảnh giác?" Đây đã không phải lần đầu Tạ Cừu hỏi, Doanh Khổ vẫn trả lời như cũ: "Không vấn đề." Trong nháy mắt, lại nửa năm nữa trôi qua.

Tạ Cừu nhìn Doanh Khổ toàn thân mục nát, tỏa ra một tia mùi tử thi, cuối cùng cũng sốt ruột.

"Hai năm rưỡi, ta đã bói quá nhiều lần, đã đến cực hạn." Doanh Khổ không còn cách nào khác, phán đoán: "Tên này tám phần muốn dùng thời gian để chứng thực xem bên trong có bẫy hay không." Mức độ khó nhằn của đối thủ vượt xa tưởng tượng.

Đây là định kéo cho lão già này chết.

"Ngươi chết rồi, sự chắc chắn của ta sẽ giảm đi một nửa!" Tạ Cừu mặt mày xanh mét, đột ngột đứng dậy.

Hắn trầm giọng nói: "Ta còn quen một Thiên Cơ Sư bậc năm khác, hai người các ngươi liên thủ, sự chắc chắn truy tung kẻ này là bao nhiêu?" "Có đáng tin không?" "Đáng tin, dù sao cũng từng bán mạng cho bốn thế lực Vô Ưu Tông." "Sáu thành, nếu lấy cái chết của ta làm cái giá, thì là tám thành." Doanh Khổ đáp lại.

"Vậy thì đi!" Tạ Cừu mặt lạnh tanh, quay người đi về hướng Càn Kinh.

Đầu ngón tay Doanh Khổ rách ra, chui ra một con giáp xác trùng màu đỏ, mắt to lạ thường, là biến chủng trong Văn Hương Cổ Trùng, suy nghĩ một lát, nắm cổ trùng trong lòng bàn tay, theo sau Tạ Cừu.

Không lâu sau, liền đến Càn Kinh.

Nhưng điều khiến Tạ Cừu ngớ người là, Thiên Cơ Chân Quân nửa năm trước đã ra ngoài du lịch, đến nay chưa về.

Tạ Cừu uất ức đến muốn hộc máu: "Sao lại như vậy?!" "Xem ra vị này không muốn dính vào chuyện này." Doanh Khổ như có điều suy nghĩ. … Đại Càn, mười vạn trượng dưới lòng đất.

Thế giới dưới lòng đất nham thạch cuồn cuộn, ở khu vực rìa, Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ nhắm mắt tu luyện.

Diệp Bất Phàm thì toàn thân trần trụi, ngồi xếp bằng trên cột đất cao vút ở trung tâm, da đỏ như sắt nung.

Vào một khoảnh khắc nào đó, thân hình phồng lên như quả bóng bay, rồi lại thu nhỏ, giống như trái tim đang hô hấp.

Sau hơn trăm lần, cơ thể run rẩy, da nứt nẻ, huyết nhục, xương cốt, ngũ tạng lục phủ như đồ sứ vỡ, nát từng tấc, chỉ còn một đạo nguyên anh màu máu lơ lửng, nhanh chóng lớn lên.

Cho đến khi thành hình dạng thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, lúc này mới dừng lại, tỏa ra một luồng áp lực phảng phất như hung thú hồng hoang.

Khí tức rất nhanh bị trận pháp xung quanh che giấu.

Nhục Thân Nguyên Anh đại viên mãn!

Sau khi đột phá, Phạm Thánh Thập Nhị Kinh vận chuyển, nhục thân tái tạo, ngũ sắc quang hoa lưu chuyển trên bề mặt cơ thể, lần lượt đại biểu cho Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ kinh.

Hai năm rưỡi này, hắn đương nhiên từng nghĩ đến việc đoạt Bạch Hổ tinh phách.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Chu Tước mang theo tiểu nữ anh biến mất không tăm tích.

Hắn lại không muốn mạo hiểm, chỉ có thể gác lại chuyện này, an ổn tu luyện.

Tu vi dưới sự gia trì của các phương diện, đã đến cực hạn Nguyên Anh.

Trải qua vô số lần Thiên Nhân Ngũ Suy, cộng thêm các loại dược liệu luyện thể, bây giờ cũng đã nâng nhục thân lên cảnh giới đại viên mãn.

"Đây chính là cự đầu nhục thân." Diệp Bất Phàm mở hai mắt, cầm lấy một cây mộc trượng bậc bốn đỉnh cấp bên cạnh, dễ dàng bóp gãy nó.

Phạm Thánh Thập Nhị Kinh đã tu thành ngũ kinh.

Thể phách mạnh hơn các cự đầu luyện thể khác quá nhiều, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự toàn diện tăng vọt, chỉ riêng nhục thân hắn đã có thể làm được Hóa Thần trở xuống vô địch.

Pháp bảo bậc bốn và thần thông cấp nhân khí, đã hoàn toàn mất đi uy hiếp đối với nhục thân của hắn.

"Pháp Huyết Hợp Nhất." Tay trái Diệp Bất Phàm khí huyết bành trướng cuộn trào, tay phải ma đạo pháp lực dâng lên, hai thứ dung hợp không chút trở ngại, hình thành một khối quang đoàn năng lượng màu đỏ sẫm bá đạo.

Biến động của khối quang đoàn năng lượng kinh người, khiến Hoàng Phủ Tang Du và Ngu Tuyền Cơ đang hộ pháp có cảm giác sợ

hãi đến tận tâm can.

“Sức mạnh pháp huyết cao hơn pháp lực một tầng.” Ánh mắt Diệp Bất Phàm kỳ dị, trực giác mách bảo hắn, nếu ném khối quang đoàn năng lượng màu đỏ sẫm này ra ngoài, có thể nổ chết một đám lớn cự đầu Nguyên Anh.

Bây giờ mạnh đến mức nào, hắn không rõ.

Nhưng nếu đối mặt với Tiêu Mật Đào lần nữa, không cần đến mười hơi thở, hắn có thể đánh sống đối phương đến chết.

“Hô, bây giờ chỉ còn thiếu Bạch Hổ, Huyền Vũ tinh phách, cùng với mấy vị chủ dược của Nguyên Thần Đan.” Diệp Bất Phàm hai tay hợp lại, dập tắt khối quang đoàn đỏ sẫm.

Nhục thân đột phá Hóa Thần, điều này là không thể.

Nam Hồng Vực đã sớm đứt đoạn truyền thừa liên quan, chỉ có thể quay lại Triệu Quốc, mượn yêu kinh của đại yêu để đột phá Hóa Thần.

Ngay lúc này, một bóng đỏ vỗ cánh bay tới.

“Chát!” Diệp Bất Phàm tay lớn vồ một cái, bóng đỏ còn chưa kịp phản ứng, đã bị tóm gọn trong tay.

“Ngươi làm gì đấy!” “Ta đã đợi ngươi hai năm rưỡi, còn mang đồ đệ của ta chạy lung tung nữa, ta sẽ luyện chế một cái lồng, nhốt ngươi lại!” Bàn tay của Diệp Bất Phàm tựa như gọng kìm sắt, mặc cho Chu Tước giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra được. "Sư phó ~" Tiểu Nữ Anh không có bất kỳ biến hóa nào, vui vẻ nhào vào lòng Diệp Bất Phàm, chớp chớp đôi mắt to tròn nói: "Sư phó, con đói rồi." "..." Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái xanh, trừng mắt nhìn Chu Tước: "Ngươi đúng là đồ bỏ đi, mỗi lần mang một đống linh thực ra ngoài, nó đều đói bụng quay về!" Chu Tước đuối lý, không dám nói lời nào.

"Sau này đừng đi lung tung với nó nữa." Diệp Bất Phàm như một người cha nghiêm khắc, bắt đầu dạy dỗ Tiểu Nữ Anh.

Chương 402

"Vâng ạ ~" "Đây là linh thực, cầm lấy đi." Diệp Bất Phàm ném cho cô bé một đống pháp bảo, phải đến hơn trăm món.

Tài nguyên luyện đan, luyện khí cướp được từ Bạch Trú bí cảnh đã cạn kiệt, chỉ còn lại mười tỷ trung phẩm linh thạch.

Tiểu Nữ Anh ngồi trên vai hắn, vui vẻ gặm một cái búa. "Đến lúc làm việc rồi, không biết Doanh Khổ chết chưa." Diệp Bất Phàm rời khỏi lòng đất, bói toán một quẻ, thiên cơ vẫn mờ mịt như cũ.

Sau khi cổ động phủ xuất hiện, hắn đã dùng thân phận Thiên Cơ Chân Quân để dò hỏi bóng gió từ Đại Phong Chân Quân của Vô Ưu Tông và Thái Huyền.

Hắn biết được ngoài Tạ Cừu mang theo khốn sát chí bảo, còn có một vị Thiên Cơ Sư ngũ giai hạ giới.

Tin tức này được giữ bí mật, chỉ riêng Thiên Cơ Chân Quân là không bị đề phòng. "Vẫn chưa chết?

Hay là đợi thêm một chút?" Diệp Bất Phàm vuốt cằm suy nghĩ, hắn khá e ngại khốn sát chí bảo của đối phương.

Để cho an toàn, tốt nhất là cứ ổn định thêm một thời gian.

Dù sao thì hắn cũng chờ được.

Nhưng chưa đợi hắn "nằm gai nếm mật" thêm vài năm thì khắp nơi ở Nam Hồng Vực đã xảy ra biến cố. "Nguyệt Cung mở rộng, các phe phái ở Tiên thổ đều đã hạ giới, có rất nhiều Nguyên Anh cự đầu, cũng không thiếu một vài Hóa Thần sơ kỳ." Trương Thiên Sư đến Thiên Cơ Phủ, mời hắn bói toán thiên cơ liên quan. "Những năm trước khi Nguyệt Cung đăng tiên, Tiên thổ dường như chưa bao giờ

can thiệp, lần này..." "Còn có thể vì cái gì nữa?

Một phần là để điều tra xem Thường Nga Tiên còn tồn tại hay không, một phần là thèm muốn tiên thuật, chính là «Đăng Tiên Quyết» của Quảng Hàn Cung." Trương Thiên Sư bất đắc dĩ nói: "Điều này chẳng khác nào đang chèn ép không gian sinh tồn của tu sĩ bản địa chúng ta." Mỗi lần sau khi Nguyệt Cung mở ra, đều sẽ có nhân tài kiệt xuất tấn thăng Hóa Thần, thực lực của tầng lớp cao tầng Nam Hồng Vực sẽ tăng trưởng toàn diện.

Nhưng bây giờ...

Tu sĩ Tiên thổ đứng lù lù ở đó, làm sao mà tranh giành với đám người này được? "Có mấy vị Hóa Thần?" "Sáu bảy vị gì đó, đại đa số chỉ là Nguyên Anh cự đầu, số lượng phải đến hơn bốn mươi người." "Sáu bảy vị, Trương tiền bối hà tất phải phiền lòng?

Với năng lực của ngài, Thái Huyền và bọn họ, còn sợ tranh không lại bọn chúng sao?" Diệp Bất Phàm búng búng móng tay, cười nhạt nói.

Đại chiến đã qua sáu năm, Trương Thiên Sư, Tiên Mộng Thiên Quân, Thái Tuế Thần đã lần lượt hồi phục, Hồng Y và Thái Huyền cũng sắp rồi. "Tranh?

Trong số đó có cao nhân Tiên thổ đứng sau Thiên Tiên Tông, còn có người của Trương gia ta ở Tiên thổ, tranh thế nào được?" Sắc mặt Trương Thiên Sư âm trầm: "Đám người đó vừa đến đã cướp đi chìa khóa tiến vào Nguyệt Cung – Thỏ ngọc từ." Ông ta chấp chưởng Trương gia ở Nam Hồng Vực, chính là thổ hoàng đế, nhưng từ khi người đồng tộc ở Tiên thổ kia đến, tu vi chẳng qua chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại ra lệnh cho ông ta như kẻ dưới.

Hắn ta trực tiếp lấy đi Thỏ ngọc từ của Thương Vân, Tị Trần Tử mấy người, đưa cho mấy vị Nguyên Anh hạ giới dùng.

Không có Thỏ ngọc từ, lấy gì để leo lên Nguyệt Cung? "Yêu cầu của tiền bối, ta đã hiểu, chuyến đi Nguyệt Cung sắp tới, tiền bối sẽ có một phen tạo hóa." "Về phần vị trí của những Thỏ ngọc từ khác, ta cũng không rõ." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh, sau khi bói toán kỹ lưỡng, đã đưa ra kết quả.

Trương Thiên Sư trầm mặc một lúc, chắp tay rời đi.

Nhìn theo đối phương rời đi, sắc mặt Diệp Bất Phàm trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: "Nghe thấy chưa?

Vì chuyện của ngươi mà mang đến cho ta bao nhiêu phiền phức?

Nếu không có tạo hóa gì, ta tổn thất lớn rồi!" Thường Nga Tiên đang ở trên người hắn, chuyện này có khác gì nhắm vào chính mình đâu?

Toàn là kẻ địch!

Một hư ảnh con thỏ bay ra, lơ đãng nói: "Yên tâm, chỉ cần tiến vào Quảng Hàn Cung, Đăng Tiên Quyết, tiên thuật, ngươi chắc chắn sẽ có được, hơn nữa mấy vị chủ dược của Nguyên Thần Đan mà ngươi cần, bên trong Quảng Hàn Cung cũng có, là để lại cho việc thu đồ đệ truyền thừa sau này." "Có Tứ Thần Thú tinh phách không?" "Cái này không có, đối với Thường Nga Tiên năm đó thì đây chỉ là đồ chơi vặt vãnh, cần thứ này cũng chẳng có tác dụng gì." Diệp Bất Phàm cạn lời, hít sâu một hơi nói: "Ta có thể đột phá Hóa Thần hay không, đều trông cậy vào chuyến đi Nguyệt Cung này." Nói xong, hắn không đợi thêm nữa, tuyên bố bế quan với bên ngoài, trực tiếp rời khỏi Càn Kinh.

Không lâu sau, hắn đã dò la được vị trí của Bạch Hổ tinh phách.

Thiên Lang Chân Quân mang theo pháp bảo Bạch Hổ vẫn đang trốn chạy, đã tiến vào địa phận Huyễn Kiếm Quốc. ...

Nửa tháng sau.

Tạ Cừu và Doanh Khổ ẩn mình trong hư không, vẻ mặt mệt mỏi nhìn về phía Thiên Lang Chân Quân đang bị hơn mười vị Nguyên Anh truy sát ở vạn dặm xa.

Người sau là Đại tu sĩ, sở trường về tốc độ và ẩn nấp, lại gian xảo đa đoan, có thể trốn chạy nhiều năm như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Ban đầu, số lượng người truy sát còn nhiều hơn bây giờ, thời gian trôi qua lâu như vậy, rất nhiều người đã từ bỏ. "Thiên Lang, trốn hai năm rồi, ngươi đã đến cực hạn rồi chứ?

Còn muốn trốn đi đâu?" "Thiên Lang, giao ra pháp bảo ngũ giai!" "..." Nhiều Nguyên Anh truy đuổi, gầm lên giận dữ.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, có thể sẽ nhìn thấy vài người quen cũ, Chân Dương của Chân Ma Tông đã đột phá cự đầu, lão bà cự đầu của Vô Ưu Tông, những người còn lại đều là Nguyên Anh hậu kỳ đến từ các thế lực lớn khác nhau. "Thần Công Chu." Thiên Lang Chân Quân sắc mặt trắng bệch, thấy hơn mười đòn tấn công bằng pháp bảo thần thông ập đến, vội vàng tế ra một chiếc thuyền buồm màu xanh lam, sau khi ngồi lên tốc độ tăng vọt, lại vượt qua cả Nguyên Anh cự đầu. "Lại là thứ này!" Chân Dương trơ mắt nhìn đối phương chạy xa, không nhịn được chửi ầm lên.

Thiên Lang Chân Quân đã nhận được không ít thứ tốt trong cổ động phủ, Thần Công Chu chính là một trong số đó, là một pháp bảo phi hành ngũ giai chính hiệu, đã vô số lần giúp gã thoát khỏi sự truy đuổi.

Đây cũng là thứ mà gã rất muốn có, có vật này trong tay, ngày nào đó gặp phải Diệp Bất Phàm cũng có thể chạy thoát. "Tiếp tục truy đuổi, mài hai năm rồi, hắn đã đến giới hạn rồi." Lão bà của Vô Ưu Tông cười lạnh, tiếp tục truy kích.

Bà ta không giống Chân Dương, là diễn viên do Tạ Cừu sắp xếp,

một lần diễn chính là hai năm. ...

Tạ Cừu ánh mắt đờ đẫn nhìn đám đông lố nhố truy đuổi, bỗng cảm thấy hơi buồn nôn.

Trò chơi mèo vờn chuột này, hắn đã xem đến phát ngán.

Doanh Khổ gần như sắp chết đột nhiên sáng mắt lên, sử dụng chiêm tinh bàn để suy diễn, kích động đến run rẩy: "Hắn đến rồi." Đồng thời, Văn hương cổ trùng ở đầu ngón tay phá ra, như thể ngửi thấy thứ gì đó, bay về phía Thiên Lang Chân Quân. "Bói toán và Văn hương cổ trùng cùng chứng thực, lần này không phải là phân thân chứ?" Tạ Cừu nghi ngờ hỏi.

Diệp Bất Phàm có nhiều phân thân, đây là điều ai cũng biết. "Không phải, trên người phân thân có lưu lại mùi của Thái Dương Chi Thể, có lẽ có thể khiến Văn hương cổ trùng phán đoán sai lầm, nhưng bói toán sẽ không sai." Doanh Khổ mỉm cười nói.

Bói toán phân thân ở cự ly gần không khó, dù cho có thiên cơ kỳ vật phòng thân.

Bây giờ chiêm tinh bàn cho ra kết quả là, người đến thiên cơ mờ mịt, khó có thể bói toán, chắc chắn là bản tôn không thể nghi ngờ. "Ầm!" Một bóng người như sấm sét, trong nháy mắt chặn trước Thần Công Chu, mũi tên ánh sáng thời gian bắn ra, nhanh như chớp xuyên về phía bụng của Thiên Lang Chân Quân.

Thiên Lang Chân Quân sắc mặt điên cuồng biến đổi, lớn tiếng kêu: "Tiền bối cứu ta!" "Diệp Bất Phàm?!" Thanh Dương, lão bà cùng hơn mười vị Nguyên Anh nhìn thấy Diệp Bất Phàm, sắc mặt đại biến, nào còn để ý đến việc truy kích Thiên Lang Chân Quân, quay người bỏ chạy.

Trong mắt bọn họ, Diệp Bất Phàm không phải Đại viên mãn, mà

đã là cấp bậc Hóa Thần, ngay cả Thanh Bào cũng có thể giết! "Cuối cùng... cuối cùng cũng ra rồi!

Ha ha ha!" Tạ Cừu cười lớn, không lại gần, mà cách không đánh ra mấy đạo phù lục ngũ giai, hình thành một phù trận hình vòng, một con phượng hoàng lửa đỏ từ trong phù trận lao ra, hung hăng đâm vào mũi tên thời gian. "Bành!" Hai thứ triệt tiêu lẫn nhau, tan biến.

Tạ Cừu thân hình lóe lên, đến bên cạnh Thiên Lang Chân Quân, giữa không trung ném về phía Diệp Bất Phàm một chiếc bát sứ.

Chiếc bát sứ gặp gió thì lớn, nhanh chóng mở rộng đến vạn trượng, từng đạo ánh sáng chiếu xuống, bao phủ vạn dặm sông núi.

Thanh Dương, lão bà và những người vốn đang bỏ chạy như bị sa vào vũng lầy, toàn lực vận chuyển tu vi, vậy mà không thể bước ra một bước.

Diệp Bất Phàm đang ở trung tâm, càng khó di chuyển hơn. "Tiền bối!

Chúng ta không có ý định tham gia vào chuyện này, xin hãy tha mạng!" Ngay lập tức có tu sĩ của một đại quốc cầu xin tha thứ, giọng nói đầy kinh hãi.

Bây giờ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, đây là một cái bẫy nhắm vào Diệp Bất Phàm.

Thế nhưng...

Tạ Cừu không thèm nhìn bọn họ một cái, thấy Diệp Bất Phàm mặt đỏ bừng, bước đi khó khăn, cười gằn rồi toàn lực thúc đẩy bát sứ, úp xuống: "Diệp Bất Phàm, đừng hòng thoát chết, Thanh Thiên Từ Oản này là chí bảo đỉnh cấp ngũ giai, là khốn sát bảo vật của Hợp Thể lão tổ thời Hóa Thần, cho dù là Hồng Y đến đây, cũng có thể vây khốn được một lúc." "Không ổn, mau đi!" Doanh Khổ đang ngồi xếp bằng

ở xa, da mặt rơi xuống, hoàn toàn thối rữa, miệng lắp bắp hét lớn.

Khi Thanh Thiên Từ Oản được tế ra, hắn có thể mơ hồ bói toán được một vài thứ.

Xác suất vây giết Diệp Bất Phàm, gần như bằng không. "Hi hi ~" Ngay lúc Tạ Cừu nhíu mày, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn mập mạp thò ra từ hư không, tóm lấy túi càn khôn bên hông hắn, tiện thể cũng vơ luôn túi càn khôn của Thiên Lang Chân Quân và Thần Công Chu.

Trong nháy mắt, nó độn vào hư không biến mất. "Không, không đúng!

Trên người phân thân này không có thiên cơ kỳ vật, làm sao có thể đánh lừa được thuật bói toán của ta, lẽ nào..." Doanh Khổ tiếp tục bói toán sâu hơn, khí tức suy yếu đến cực điểm.

Chương 403

Dường như nghĩ đến điều gì đó, gã lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Chỉ có một khả năng.

Đó là bản tôn của Diệp Bất Phàm chính là Thiên Cơ Sư ngũ giai, đã dùng thiên cơ thuật để che đậy thiên cơ cho phân thân, tạo ra ảo giác rằng đó là bản tôn.

Mà ở Nam Hồng Vực, lão quốc sư đã sớm tọa hóa, người ngũ giai chỉ có một, chính là người được Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông bốn thế lực tôn làm tân khách thượng tọa – Thiên Cơ Chân Quân!

Gã vội vàng hét lớn về phía Tạ Cừu: "Là..." "Ầm!" Hư không phía sau lưng gã vặn vẹo, một bóng người áo trắng chậm rãi bước ra, bàn tay đen kịt như gọng kìm sắt, một tay chụp lấy đầu Doanh Khổ, "bốp" một tiếng bóp nát, óc văng tung tóe, máu tươi bắn ra. "Ngươi nói nhiều quá rồi." Bóng người áo trắng ánh mắt lạnh lùng, pháp huyết hùng mạnh xung kích vào nhục thân của gã, trong khoảnh khắc nghiền nát nguyên thần của gã thành bột mịn.

Doanh Khổ ở trong trạng thái tuổi thọ sắp cạn kiệt này, ngay cả Nguyên Anh cự đầu cũng không đánh lại, căn bản không thể chống đỡ được đòn tập kích của hắn.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, ngẩng mắt nhìn Tạ Cừu đang ở đó: "Bạch Hổ tinh phách, Diệp mỗ nhân lấy đi, cáo từ." Nói xong trực tiếp bỏ lại phân thân Nguyên Anh đang bị vây khốn dưới Thanh Thiên Từ Oản, mấy lần lóe lên đã biến mất khỏi địa phận Huyễn Kiếm Quốc. "Ầm!" Phân thân Nguyên Anh tại chỗ tự bạo, tạo ra từng đợt sóng xung kích, làm Thanh Thiên Từ Oản rung chuyển một chút.

Loại chí bảo này, hiệu quả vây khốn quá biến thái, bản tôn của Diệp Bất Phàm cũng không chắc có thể thoát ra. "Diệp Bất Phàm!" Tạ Cừu phẫn nộ gào thét, mắt cũng đỏ lên.

Đây là lần đầu tiên đối mặt trực tiếp với người này, chiến lực bản thân của hắn mạnh hơn gã, năng lực tính toán lại càng mạnh hơn. "May mà, ta vẫn còn hậu thủ!" Tạ Cừu cố nén giận dữ, nhanh chóng bấm quyết, truy lùng pháp bảo Bạch Hổ, bên trong đó có ấn ký truy tung do Hợp Thể lão tổ đích thân hạ xuống, chỉ cần Diệp Bất Phàm chạm vào, mặc cho hắn nghịch thiên thế nào cũng không thể thoát được.

Thế nhưng điều khiến gã kinh ngạc là, ấn ký truy tung đã biến mất! ... "Ợ ~" Trong Tội Quốc, Tiểu Nữ Anh nuốt pháp bảo Bạch Hổ vào bụng, ợ một tiếng, sau đó lại nhổ ra một đạo khí linh Bạch Hổ.

Cái gọi là ấn ký truy tung do Hợp Thể lão tổ hạ xuống, đối với Tiểu Nữ Anh hoàn toàn vô hiệu.

Diệp Bất Phàm một tay tóm lấy khí linh, phong ấn nó rồi thu vào chưởng trung càn khôn.

Kiểm tra túi càn khôn của Tạ Cừu, Thiên Lang Chân Quân, lại bói toán một quẻ, xác nhận không có vấn đề gì, lúc này mới yên tâm.

Doanh Khổ không có túi càn khôn, gã đó tuổi thọ vốn không còn nhiều, hạ giới cũng không định sống sót trở về, làm gì có chuyện mang theo bảo vật gì. "Lần này biểu hiện không tệ." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói, trước đó hắn định để Tiểu Nữ Anh ăn luôn chí bảo của Tạ Cừu, nhưng nghĩ lại thì từ bỏ, chí bảo đang được toàn lực thúc đẩy, trời mới biết Tiểu Nữ Anh có gặm nổi không?

Hắn không muốn để Tiểu Nữ Anh mạo hiểm.

Dù sao mục tiêu là Bạch Hổ tinh phách, những thứ khác không

quan trọng. "Còn thiếu một đạo Huyền Vũ tinh phách nữa, là có thể Tứ Tượng Hóa Thần rồi!" "Hi hi, sư phó, con muốn ăn cái này." Tiểu Nữ Anh được khen, lập tức vui vẻ hẳn lên, chỉ tay về phía Thần Công Chu.

Pháp bảo phi hành ngũ giai.

Nhưng đối với Diệp Bất Phàm không có tác dụng gì nhiều, chỉ là sơ cấp, còn không nhanh bằng tốc độ của hắn.

Thế là hắn ném thẳng cho Tiểu Nữ Anh làm phần thưởng.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to, ôm lấy Thần Công Chu rồi gặm lấy gặm để. "Nguyệt Cung sắp mở rồi, ta đi đâu để kiếm Huyền Vũ tinh phách đây?" Diệp Bất Phàm nhìn lên trời xanh mây trắng, xoa xoa thái dương.

Nếu con thỏ đã đảm bảo Nguyệt Cung có dược liệu cho Nguyên Thần Đan, nơi đó không nghi ngờ gì là nơi đột phá tốt nhất, tiểu Tiên thổ trong Ma Long Ngọc Tỷ chỉ là phương án dự phòng.

Một đồng tử khoảng bảy tám tuổi đi tới, nhìn chằm chằm Tiểu Nữ Anh, ngạc nhiên nói: "Tiểu Nữ Anh này quả thực kỳ lạ, bản Thiên Quân đã tra hết điển tịch của Chân Ma Tông, lại hỏi riêng Tiêu Mật Đào, Lý Thu Thủy, cũng không tìm thấy một chút thông tin liên quan nào." Diệp Bất Phàm quay đầu, nheo mắt nói: "Hồng Y tiền bối đây là phái một cái thân ngoại hóa thân đến giết ta sao?" Đối phương xuất hiện ở đây, hắn không hề ngạc nhiên.

Đối thủ hiểu rõ hắn nhất ở Nam Hồng Vực, chính là Hồng Y Thiên Quân.

Lúc hắn ra tay với Doanh Khổ, đối phương đã ở trong bóng tối quan sát. "Giết ngươi?

Lực bất tòng tâm." Hồng Y Thiên Quân nhìn Diệp Bất Phàm, cảm

khái vạn phần: "Năm đó khi ngươi lần đầu đặt chân đến Nam Hồng Vực, ta đã có trực giác, ngươi rất khó giết, cứ biến mất rồi lại xuất hiện không biết bao nhiêu lần." Diệp Bất Phàm ngẩn ra, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên phát hiện ra thông đạo không gian ở Nguyên Quốc.

Lúc đó qua lại liên tục, thuần túy là lo lắng đối diện có nguy hiểm gì, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy. "Tội Quốc là vùng đất tam bất quản, cũng không có Tiên thổ, ngươi và ta cũng coi như là bạn cũ, tìm một quán trà trò chuyện thế nào?" Hồng Y Thiên Quân mời. "Được." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, ra hiệu cho đối phương dẫn đường phía trước.

Với trạng thái pháp huyết hợp nhất hiện tại của hắn, ở Nam Hồng Vực rộng lớn này, người có thể đánh thắng hắn chắc chắn có, nhưng không ai có thể giết hắn.

Hồng Y, Thái Huyền, Tử Tiêu chưa lành hẳn, không dám xuất quan.

Tiên Mộng, Trương Thiên Sư mấy người này thương thế đã lành, cũng không có năng lực giết hắn.

Hóa thân này của Hồng Y, hắn có thể diệt trong một cái búng tay.

Một lát sau.

Hai người dịch dung thành tu sĩ bình thường, tiến vào Tội Thành ở trung tâm Tội Quốc.

Tội Thành, thành chủ chỉ là Nguyên Anh.

Không ai có thể ngờ được hai kẻ thù, hai sự tồn tại đứng trên đỉnh của Nam Hồng Vực, lại hội ngộ tại đây.

Hồng Y Thiên Quân ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nhấp trà nhìn những tu sĩ cấp thấp hung thần ác sát, đi lại vội vã trên đường, lơ đãng nói: "Món quà lớn ta tặng ngươi, có vừa ý không?" "Quà lớn gì?" "Tất

nhiên là Thái Dương Chi Thể của ngươi, nếu ngươi thích, tùy tiện tìm một tu sĩ cao giai ở Tiên thổ bao dưỡng, tiết kiệm được bao nhiêu năm khổ tu?" Hồng Y Thiên Quân ha ha cười nói. "Ngươi nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, thì về nhà chơi chim của mình đi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm.

Hắn trước đó đã đoán là Hồng Y cố ý tung tin ra ngoài, chỉ là không biết mục đích là gì.

Hồng Y Thiên Quân khóe miệng giật giật, vẻ mặt thu lại. "Việc này, chỉ là để dụ một bộ phận cường giả của Tiên thổ ra, để ngươi thấy rõ bọn họ rốt cuộc mạnh đến đâu!" "Vậy nên, đây là gây áp lực cho ta?" "Gây áp lực thì không hẳn, chỉ là nhắc nhở ngươi, đừng đánh giá thấp tu sĩ của Tiên thổ, chuyến đi Nguyệt Cung một mình ngươi không thể đối phó với nhiều Hóa Thần như vậy, những bảo vật như chiếc bát sứ trong tay Tạ Cừu, bọn họ cũng có." Hồng Y Thiên Quân ánh mắt bình tĩnh, nhìn thẳng vào Diệp Bất Phàm: "Mà ta, cũng cần một vài thứ trong Nguyệt Cung." "Ngươi và ta hợp tác một phen thế nào?" Qua chuyện của Tạ Cừu, Diệp Bất Phàm buộc phải đánh giá lại những Hóa Thần Thiên Quân hạ giới kia.

Nếu ai cũng có chí bảo tương tự, thì khác gì ai nấy đều bật hack?

Dưới sự vây công, hắn không chết cũng phải lột một lớp da.

Nhưng nếu hợp tác với Hồng Y... bên trong Nguyệt Cung, e rằng không ai có thể ngăn cản được. "Ta đã giết nhiều Nguyên Anh của Chân Ma Tông các ngươi như vậy, ngươi lại muốn hợp tác với ta?" Diệp Bất Phàm nheo mắt nói.

Hồng Y Thiên Quân ha ha cười một tiếng, nói: "Người làm nên đại sự, không câu nệ tiểu tiết, nếu ta dễ dàng bị thù hận chi phối, làm sao có thể đi đến bước đường hôm nay?" "Hơn nữa, mấy đệ tử mà ta coi trọng nhất là Thanh Dương đều không chết." Y dừng một chút, bổ

sung: "Ta bắt ngươi, giết ngươi, đều là mệnh lệnh của Ma thổ, bọn họ kiểm soát tài nguyên của ta, ta vì tu hành đại đạo, không thể không làm như vậy." Ma thổ khống chế y, chính là thông qua tài nguyên.

Từ khi bắt đầu truy bắt Diệp Bất Phàm, lần nào cũng thất bại, bọn họ không còn cung cấp một chút tiên linh ngọc nào nữa, một phần công lao giúp y đột phá Đại viên mãn, vẫn là do Lý Thu Thủy mang từ Ma thổ ra.

Y đã sống rất lâu, tuổi thọ cũng không còn nhiều, bây giờ đại tạo hóa Nguyệt Cung đang ở ngay trước mắt.

Hy vọng duy nhất để đột phá Luyện Hư.

Mọi ân oán, đều phải nhường đường! "Ta muốn xem thành ý của ngươi." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm linh trà, bình tĩnh đáp lại.

Đối phương cần trợ lực, hắn cũng cần, hợp tác thì cứ đề phòng một chút là được.

Hồng Y Thiên Quân không ngạc nhiên, nói: "Ngươi muốn gì?" "Thần thông Tam Muội Chân Hỏa, bí pháp mở Ma Long Ngọc Tỷ." "Cái trước không thể được." Hồng Y Thiên Quân quả quyết từ chối, sau đó bổ sung một câu: "Bí pháp của Ma Long Ngọc Tỷ thì được." Tam Muội Chân Hỏa là bí mật lớn nhất của y, nếu bị Diệp Bất Phàm có được, ngày nào đó sinh tử đối đầu y còn có gì để dựa vào? "Chỉ có bí pháp, không đủ." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, hợp tác hay không tính sau, trước tiên cứ lấy lợi ích đã. "Thêm một tin tức, đây là giới hạn rồi." Hồng Y nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm hồi lâu, môi khẽ mấp máy, truyền âm nói. "Tin tức gì?" "Sau Nguyệt Cung, bất kể thành công hay không, ta đều sẽ mang theo một số người của Chân Ma Tông rời khỏi Nam Hồng Vực, Tiên thổ đứng sau Chân Ma Tông đã sắp sụp đổ, rất nhanh sẽ hoàn toàn dung hợp với Nam Hồng Vực." Hồng Y cười lạnh một cách u ám: "Đến lúc đó, các Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp

Thể đại năng bên trong sẽ chạy ra, thực lực của ngươi và ta ở trước mặt bọn họ chẳng khác gì những tên hề." "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm sắc mặt kịch biến, không dám tin vào tai mình.

Chuyện này, còn nghiêm trọng hơn chiến tranh rất nhiều. "Nếu không thì vị Luyện Thể Thiên Tôn kia, dựa vào đâu mà nói ngươi là của hắn?

Một khi Tiên thổ vỡ nát, chỉ dựa vào tài nguyên tu luyện của Nam Hồng Vực, cả đời này tu vi đừng hòng tiến thêm một bước, cho nên, ngươi sớm muộn cũng là vật trong túi của hắn." Hồng Y Thiên Quân vẻ mặt kỳ quái, cười như không cười.

Những chuyện này là do y dùng Mê Hồn Thuật, moi ra từ miệng Tiêu Mật Đào.

Diệp Bất Phàm thật sự có chút choáng váng, thực sự không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành thế này. "Chân Võ Tiên Thổ một khi toàn bộ hạ giới, Ngũ Đại Vực đều sẽ gặp tai ương đúng không?

Các ngươi, những thế lực cấp bá chủ đã từng nhắm vào Chân Võ Tông, bọn họ có thể tha cho các ngươi sao?" Diệp Bất Phàm nghe ra có điều không ổn, con ngươi khẽ lóe lên. "Chiếm lĩnh Nam Hồng Vực, chỉ là làm căn cứ địa mà thôi, mục tiêu chủ yếu là thông qua một số con đường, chiếm lại một khối Tiên thổ, có lẽ là Tuyết Nhân Cốc, cũng có thể là Ma thổ." Hồng Y Thiên Quân lắc đầu, khinh thường nói: "Bọn họ đâu có coi trọng cái nơi cằn cỗi như Nam Hồng Vực này." Những đại nhân vật ở Tiên thổ, không ai muốn hạ giới.

Một khi không còn Tiên thổ, bọn họ muốn tiến thêm một bước, căn bản là không thể.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu cười.

Chuyện này rất lớn, nhưng không liên quan đến hắn, sau Nguyệt

Cung hắn trực tiếp chạy về Triệu Quốc, Nam Hồng Vực có nổ tung cũng không sao.

Chương 404

"Tin tức này đối với ta vô dụng." "Ngươi đừng có được voi đòi tiên." Hồng Y Thiên Quân thấy Diệp Bất Phàm ánh mắt sáng rực nhìn mình, mặt đen lại nói.

Nếu không phải đối phương nắm giữ Hậu Nghệ Cung, Nguyệt Phủ, Thường Nga Từ, y sẽ không hợp tác với hắn, ở cùng với gã này, đối đầu với đám người Tiên thổ, thực sự không sáng suốt. "Ta cần Huyền Vũ tinh phách." "Không có!

Ngươi có lật tung cả Nam Hồng Vực cũng không tìm được một cái, trừ phi đến Yêu thổ ở Bắc Vực tìm Huyền Vũ nhất tộc." "Ngươi cứ suy nghĩ đi." Diệp Bất Phàm nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

Hắn chỉ còn thiếu Huyền Vũ tinh phách.

Hồng Y Thiên Quân sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng trầm giọng nói: "Ta quả thực không có, nhưng trong Nguyệt Cung có." "Nói láo cái gì?" "Từng có một vị tu sĩ, không biết đến từ đâu, vì thể chất đặc thù, tu luyện kinh văn yêu tộc, chủ tu «Huyền Vũ Kinh», tình cờ hắn lại có được một đạo Huyền Vũ tinh phách, hợp nhất với thần hồn của bản thân, trở thành bán nhân bán Huyền Vũ." "Vừa vào Hóa Thần, đã thể hiện tư chất vô địch, cuối cùng chết ở bên ngoài Quảng Hàn Cung của Nguyệt Cung, nguyên thần của hắn bị trận pháp hấp thu, trở thành một phần của đại trận hộ sơn." Hồng Y Thiên Quân nheo mắt, cười lạnh nói: "Chắc là giống như ngươi, đến từ Bắc Vực, không biết thông qua con đường nào mà trốn đến đây." Tiếp xúc với Diệp Bất Phàm quá lâu rồi.

Trước Kim Đan đại tu, quá khứ của hắn là một trang giấy trắng, như thể từ trên trời rơi xuống Nam Hồng Vực.

Y đã sớm nghi ngờ về lai lịch của hắn.

Xác định hắn đến từ Bắc Vực, là thông qua vị Lý Hàn đi ra từ Tuyết Nhân Cốc, một số kỹ pháp luyện đan truyền ra từ tay người đó, có độ tương đồng cao với Bắc Vực. "Ngươi phát đạo thệ đi." Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng trên mặt không hề biểu lộ.

Thấy Hồng Y trực tiếp phát đạo thệ, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ đồng ý.

Xem ra việc đột phá Hóa Thần trong Nguyệt Cung, có hy vọng rồi, chỉ là cái nguyên thần bán nhân bán yêu này, có tác dụng hay không vẫn là một vấn đề.

Hồng Y ánh mắt nghi ngờ nói: "Ngươi cũng phát đạo thệ đi." Diệp Bất Phàm nhún vai, vui vẻ làm theo.

Hồng Y lúc này mới yên tâm, nói: "Bí pháp mở Ma Long Ngọc Tỷ, vào Nguyệt Cung ta sẽ đưa cho ngươi." Như vậy, hợp tác bước đầu đã đạt thành. "Khụ khụ, có thần thông bí pháp nào khác không?

Ví dụ như, công pháp nhục thân đột phá Hóa Thần?" Diệp Bất Phàm ho khan một tiếng, rất thèm muốn kho kiến thức khổng lồ của Hồng Y, với tư cách là người đứng đầu Nam Hồng Vực, pháp bảo thần thông tuyệt đối nhiều hơn Thanh Bào Thiên Quân rất nhiều. "Không có!" Hồng Y Thiên Quân liếc xéo hắn, lười biếng trả lời, quay người bước ra khỏi quán trà biến mất. "Tiếc thật." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, thầm mong đợi chuyến đi Nguyệt Cung.

Có đạo thệ ràng buộc, lại cần hắn ra sức, Hồng Y sẽ không dễ dàng trở mặt, hai người hợp tác, tin rằng sẽ có thu hoạch lớn.

Ngược lại là hắn, có thể ra tay với Hồng Y Thiên Quân bất cứ lúc nào, đạo thệ đối với hắn chẳng có tác dụng gì. "Thanh toán!" Diệp Bất

Phàm tiện tay ném xuống tiền trà nước, rời khỏi quán trà, mấy lần lóe lên đã biến mất.

Khi sắp rời khỏi Tội Quốc, tâm niệm khẽ động, hắn chuyển hướng lặng lẽ đến hồ nước ngầm có một điểm nối không gian.

Mười mấy năm trôi qua, vẫn như năm xưa.

Một số con yêu Thiên Văn đang nằm phục xung quanh, nhắm mắt canh giữ.

Năm đó lần đầu tiên thông qua điểm nối không gian đến đây, hắn suýt chút nữa đã bị hơi thở của yêu Thiên Văn chích chết.

Bây giờ... một đám yêu Thiên Văn bị khí tức trên người hắn áp chế, sợ hãi không dám động đậy. "Không có ai đến, như vậy là tốt nhất." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào vòng xoáy trên không trung hồi lâu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đây là đường lui lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề, nếu không chỉ có thể đến Trung Vực.

Về việc thông qua Tiên thổ của Tuyết Nhân Cốc để trở về Bắc Vực, hắn chưa từng nghĩ tới. ...

Đại Càn.

Càn Kinh, Diệp Bất Phàm trở về với thân phận Thiên Cơ Chân Quân, trọng điểm tu luyện các loại thần thông, «Pháp Huyết Hợp Nhất», «Dao Quang Tiên Mộc» vân vân, cố gắng hết sức để nâng cao thực lực.

Bên trong Nguyệt Cung rất khó nói có nguy hiểm gì, dù tự tin, nhưng sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Đồng thời dò la tin tức chi tiết về các Hóa Thần hạ giới.

Ưu điểm và nhược điểm của mỗi người.

Mà trong khoảng thời gian này, danh tiếng Thiên Cơ Chân Quân càng được hoan nghênh hơn, đa số đều là mời hắn đến Nguyệt Cung.

Diệp Bất Phàm đều từ chối hết. "Tiếc thật, nếu có Thiên Cơ Chân Quân tương trợ, lão phu rất có hy vọng đột phá Hóa Thần trong Nguyệt Cung." Đại Phong Chân Quân của Vô Ưu Tông tiếc nuối nói, trả pháp bảo, thỉnh cầu Diệp Bất Phàm bói toán.

Sau khi Diệp Bất Phàm bói toán, hắn thiện ý nhắc nhở: "Đạo hữu tốt nhất không nên vào Nguyệt Cung, e rằng có nguy cơ vẫn mệnh." "Thiên Cơ đạo hữu, nói thật chứ?" Đại Phong Chân Quân sắc mặt hơi biến. "Đạo hữu đến chỗ ta chẳng qua là để tìm kiếm sự an lòng mà thôi, lần này Nguyệt Cung không giống như trước đây, người từ Tiên thổ đến quá nhiều, quá mạnh, làm sao có thể cạnh tranh với bọn họ?" Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói.

Dù đó là Nguyên Anh cự đầu đứng sau Vô Ưu Tông, chỉ cần vị này động chạm đến lợi ích của họ, cần biết ngươi là ai?

Trực tiếp xử lý! "Ai, lão phu đã gần một nghìn một trăm tuổi, trong đại chiến nhục thân bị đánh nát, bây giờ tuổi thọ giảm nhiều, vốn cũng không sống được bao nhiêu năm nữa." Đại Phong Chân Quân sau một hồi im lặng thì cười khổ, chắp tay, buồn bã cáo từ rời đi.

Diệp Bất Phàm không khuyên can thêm.

Mỗi người có số mệnh riêng, chỉ còn lại mấy năm tuổi thọ, đối phương dù thế nào cũng phải liều một phen.

Ngay sau đó là tông chủ Thiên Tiên Tông, cũng có hung hiểm, nhưng không đến mức đại hung chi triệu như Đại Phong Chân Quân.

Đa số người đến đều là Nguyên Anh cự đầu.

Đại tu sĩ không nói đến việc có Thỏ ngọc từ để vào Nguyệt Cung

hay không, cho dù có thể vào được, cũng là kết cục chết.

Còn có Hóa Thần Thiên Quân như Tử Tiêu, Diệp Bất Phàm trực tiếp tỏ vẻ thực lực thấp kém, không có duyên với kỳ ngộ Nguyệt Cung. "Ai, nếu có đạo hữu tương trợ, chuyện Nguyệt Cung, lão phu tất sẽ có thu hoạch lớn." Tử Tiêu vẻ mặt ảm đạm.

Trong trận đại chiến với Hồng Y Thiên Quân, sức ảnh hưởng của Thiên Cơ Chân Quân đối với chiến cục lớn đến mức khoa trương.

Ông ta cũng không ép buộc.

Tu vi Nguyên Anh trung kỳ của Thiên Cơ Chân Quân quả thực thấp, hơi bất cẩn là có nguy cơ bỏ mạng. "Ta xem tương lai của tiền bối, hẳn là không có kinh không có hiểm, nhiều hơn nữa ta cũng không thể bói toán được." Diệp Bất Phàm áy náy nói: "Gần đây vãn bối cảm giác có nguy hiểm sắp đến, cho nên phải đi ngao du bốn phương, có thể là Trung Vực, cũng có thể là Tây Vực." "Nguy hiểm?

Là ai, người của Tiên thổ sao?" Tử Tiêu Thiên Quân ánh mắt chợt lạnh, lộ ra sát ý: "Báo cho bản Thiên Quân biết, cho dù là Tiên thổ ta cũng có thể giải quyết cho ngươi!" "Vẫn là không nên gây thêm phiền phức cho tiền bối." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cười khoáng đạt: "Trong mệnh có một kiếp, kiếp này tiền bối thay tại hạ gánh chịu, thay đổi vận mệnh, tương lai kiếp này e rằng sẽ rơi xuống đầu tiền bối." "Thiên Cơ đạo hữu, ngươi... ai." Tử Tiêu Thiên Quân ngẩn ra, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng.

Nhân phẩm này... quả thực là một dòng bùn đá trong giới tu tiên.

Trước khi Tử Tiêu rời đi, đã tặng cho Diệp Bất Phàm một món thiên cơ kỳ vật ngũ giai: "Đây là bảo vật mà Thiên Tiên Tông ta trân quý nhiều năm, nay tặng cho đạo hữu, coi như là quà chia tay." Nói xong, ông ta sải bước rời đi. "Cái này..." Diệp Bất Phàm cầm trong tay một viên ngọc nhãn màu vàng, không nói nên lời.

Hắn chỉ là chuẩn bị trước cho sự biến mất của mình, tương lai thân phận này nói không chừng còn có thể dùng đến, không ngờ Tử Tiêu Thiên Quân lại tặng quà lớn như vậy. "Xem ra chuyện Chân Võ Tiên Thổ vỡ nát là thật rồi, Tử Tiêu Thiên Quân cũng đã nhận được tin tức, chuẩn bị rời khỏi Nam Hồng Vực sau chuyến đi Nguyệt Cung." "Cho nên, trước khi đi không còn gì cố kỵ, đã cho thứ này." Diệp Bất Phàm bói toán cho tương lai của Thiên Tiên Tông, trở lực lớn chưa từng có.

Sau đó vài ngày, trừ Thái Huyền ra, Tiên Mộng, Thái Tuế Thần, Trương Thiên Sư và các Hóa Thần Thiên Quân quen thuộc khác lần lượt đến thăm, nhờ hắn bói toán vận thế.

Do liên quan đến Nguyệt Cung, phạm vi và tầng thứ quả thực quá lớn, Diệp Bất Phàm cũng chỉ có thể mơ hồ bói toán được một chút.

Đồng thời cũng báo cho mấy người tin tức mình sắp đi xa. "Ai, Trương gia ta không giữ được đạo hữu rồi." Trương Thiên Sư tỏ vẻ không muốn, dù sao cũng đã bàn xong chuyện làm khách khanh, nhưng biết đối phương có nguy hiểm cận kề, cũng không thể ngăn cản, cuối cùng trịnh trọng bái biệt. "Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu." Diệp Bất Phàm đáp lễ.

Tiên Mộng Thiên Quân thì ẩn ý nhắc nhở: "Đạo hữu, nếu muốn rời đi thì nên sớm, nếu không... phiền phức quấn thân." "Tiên tử chỉ..." "Tiên thổ." Nhắc nhở xong, Tiên Mộng Thiên Quân phiêu nhiên rời đi. "Đám người này còn muốn tính kế ta?" Diệp Bất Phàm nghe ra ý sâu xa, lộ ra nụ cười lạnh.

Tám phần là đã biết tin hắn giúp Thái Huyền, Tử Tiêu và những người khác đánh bại Hồng Y, cho nên cũng muốn mời hắn vào Nguyệt Cung.

Mà đám người đó đã quen cao cao tại thượng, sẽ không có tính khí

tốt như vậy.

Diệp Bất Phàm đứng ở Thiên Cơ Phủ, nhìn vầng trăng khổng lồ gần như che khuất cả bầu trời, suy nghĩ một chút, quả quyết biến mất.

Nguyệt Cung mở ra, sẽ không quá hai năm. "Tiểu nha đầu, hữu duyên tái kiến!" Trước khi đi, hắn tặng cho Diệu Tiên Thánh Nữ vài món pháp bảo đỉnh cấp, dù sao cô ấy cũng đã gảy đàn cho hắn mấy năm.

Diệu Tiên Thánh Nữ nhìn Diệp Bất Phàm rời đi, ngơ ngẩn thất thần, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài.

Ra khỏi Càn Kinh, hắn gặp Ngu Tuyền Cơ tứ nữ đã đợi từ lâu, mang theo bọn họ lặng lẽ rời khỏi Đại Càn, tiến đến Thiên Cơ Quốc.

Chương 405

Nơi đó khá đặc biệt.

Phía sau có Thiên Cơ Tiên Thổ, Thiên Cơ Sư quá nhiều, phe Tiên thổ đó cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Giống như năm đó đại chiến giữa phe Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, cũng không muốn kéo Thiên Cơ Quốc vào.

Hắn định sẽ tĩnh tu ở đó, chờ ngày Nguyệt Cung mở ra.

Mà sau khi hắn đi chưa được ba ngày, mấy vị Hóa Thần Thiên Quân dẫn theo chúng Nguyên Anh cự đầu giáng lâm Càn Kinh, đến thăm Thiên Cơ Chân Quân.

Tiếc là đến công cốc. "Lão già này tám phần là đã bói toán được sự tồn tại của chúng ta, không muốn tham gia vào chuyện Nguyệt Cung nên trực tiếp chạy rồi." Có một Nguyên Anh cự đầu trẻ tuổi cười lạnh.

Người này đến từ Vạn Cổ Tiên Thổ, là Tiên thổ đứng sau một siêu cấp đại quốc mấy vạn năm trước, sau này đại quốc đó đắc tội với Chân Ma Tông, trực tiếp bị diệt. "Như vậy cũng tốt, chỉ cần không giúp đỡ các Tiên thổ hoặc Ma thổ khác đối phó chúng ta, vấn đề sẽ không lớn." Nguyên Sơ Thiên Quân nhàn nhạt nói.

Y là Hóa Thần sơ kỳ do Vạn Cổ Tiên Thổ phái xuống, trong số các sơ kỳ là tồn tại đỉnh tiêm, nhưng dù đỉnh tiêm cũng không đối phó được với Hồng Y Thiên Quân.

Các Hóa Thần khác cũng gật đầu, không thèm để ý đến con rắn đất Trương Thiên Sư, trực tiếp rời khỏi Càn Kinh. "Với cái dáng vẻ hung hăng đó, mà còn muốn mời Thiên Cơ Chân Quân sao?" Trương

Thiên Sư đứng trong tộc địa, xa xa nhìn thấy cảnh này, lộ vẻ khinh thường.

Bỗng nhiên ánh mắt ông ta ngưng lại, đột nhiên nhìn về phía bóng người nữ tử xuất hiện trước cửa Thiên Cơ Phủ.

Một cảm giác nguy hiểm tột độ ập đến trong lòng, lông tơ dựng đứng cả lên. "Đó là... tông chủ Chân Ma Tông đã biến mất mấy năm?" Chỉ thấy, nữ tử đó mặc một chiếc váy màu tím, thân hình nhỏ nhắn, một đôi mắt hoa đào tĩnh lặng như giếng cổ, kết hợp với gương mặt búp bê trẻ con, tạo cho người ta một cảm giác tương phản cực độ.

Tu vi của nàng đã mạnh hơn mấy năm trước rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ là Nguyên Anh Đại tu sĩ mà thôi.

Tuy nhiên, Trương Thiên Sư nhìn thẳng vào nàng, lại có cảm giác tim đập thình thịch.

Dường như nhận ra ánh mắt của ông ta, gương mặt đáng yêu không hề có chút biểu cảm nào, nhàn nhạt hỏi: "Thiên Cơ Chân Quân ở đâu?" … “Không biết Chân Ma Tông chủ tìm ta có việc gì?” Trương Thiên Sư cười nhạt nói, càng lúc càng cảm thấy Tử Quần nữ nhân này có gì đó không ổn, cảm giác nguy hiểm cực mạnh.

Tu vi tuyệt đối không chỉ là Nguyên Anh đại tu sĩ trên bề mặt.

“Bảo hắn giúp ta tìm một người, hắn ở đâu?

Ta không muốn nói lại lần thứ hai.” Tử Quần La Lỵ lạnh lùng nói, mái tóc đen dần chuyển sang màu đỏ, lờ mờ xen lẫn màu vàng, khí tức không ngừng tăng vọt, khiến Trương Thiên Sư cũng phải kinh hãi.

Hắn đã sớm nghe nói về sự đặc biệt của vị la lỵ này ở Chân Ma Tông, ngay cả Hồng Y Thiên Quân cũng không dám trêu chọc.

Bây giờ thì đã hơi hiểu ra.

Màu sắc trên người đối phương càng nhiều, dường như càng đáng sợ.

Trương Thiên Sư không muốn rước thêm phiền phức, bèn nói thẳng: "Hắn từng nói sẽ đến Trung Vực, hoặc là Tây Vực, còn cụ thể ở đâu thì ta cũng không biết." Tử Quần La Lỵ nghe vậy liền nhíu mày.

Váy áo lấp lánh, dần chuyển sang màu đỏ, một giọng nữ trong trẻo vang lên đầy mất kiên nhẫn: "Bảo hắn bói toán cái quái gì, cứ đi thẳng vào Nguyệt Cung, giết quách cái tên Diệp Bất Phàm kia đi." Sau đó màu đỏ chuyển sang vàng, lại một giọng nói khác đầy quyến rũ vang lên: "Giết thì tiếc quá, người đàn ông mà có thể khiến Hắc Quần Tử coi trọng như vậy, ta thật muốn xem thử trông như thế nào." Bên trong cơ thể có hai ý niệm, một là nộ niệm, một là dục niệm.

Được triệu đến từ Tây Vực, mục đích chính là vì tạo hóa trong Nguyệt Cung, Diệp Bất Phàm chỉ là tiện thể.

Ba ý niệm hợp nhất, thực lực đã được nâng lên một tầm cao đáng sợ.

"Hai kẻ ngu ngốc." Tử Quần La Lỵ lạnh lùng mắng, thân hình khẽ lay động rồi biến mất không tăm tích.

Trương Thiên Sư nhìn về hướng đối phương rời đi, mày nhíu chặt, suy đoán thân phận của vị này.

"Không có lý, nếu đến từ Tiên Thổ, ta không thể nào không tra ra được, nếu không phải tu sĩ Tiên Thổ, tại sao Hồng Y Thiên Quân lại phải kiêng kỵ nữ nhân này?" Lần đầu tiên hắn cảm thấy một người lại quỷ dị đến thế.

Hồng Y không chỉ kiêng kỵ, mà còn cố ý né tránh nữ nhân này, đến nay không ai biết tên của nàng, cũng không biết đạo hiệu của nàng. …… Thiên Cơ Quốc.

Diệp Bất Phàm đang cùng lão hữu đánh cờ dưới gốc cây đại thụ trong phủ đệ.

Hiện nay, Lý Hàn có địa vị không thấp ở Thiên Cơ Quốc, đã tấn thăng tứ giai, trở thành thủ tịch luyện đan sư của Thiên Cơ Quốc.

Lại thêm nhờ có Diệp Bất Phàm, nhạc phụ của hắn là Tạ thừa tướng đối xử với hắn vô cùng lễ độ.

Tính tình của thê tử cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là, Lý Hàn vẫn chỉ có tu vi Kim Đan, nhiều năm trôi qua, tóc mai đã điểm bạc, càng thêm trưởng thành ổn trọng, ẩn chứa vẻ uy nghiêm.

Thế nhưng khi ở trước mặt Diệp Bất Phàm, hắn lại như trở về thời trai trẻ, vừa đi nước cờ vừa cười nói: "Sư huynh, khi nào huynh sinh một đứa con trai đây?

Con gái ta mười một tuổi rồi, đang chờ huynh sinh con trai để gả cho nó đấy." Hai người là bạn cũ, không câu nệ lễ nghi tôn ti trong giới tu tiên, khi không có người ngoài, vẫn luôn xưng hô sư huynh sư đệ.

Với bên ngoài cũng chỉ tuyên bố Diệp Bất Phàm là người bạn luyện đan sư của hắn.

"Tạm thời chưa có ý định sinh con." Diệp Bất Phàm nhìn Tạ Tư Tư đang cưỡi bạch hổ, hoạt bát đáng yêu ở phía xa, lắc đầu cười nói.

Lần trước gặp Tạ Tư Tư, cô bé mới chỉ hơn một tuổi.

"Vậy thì tiếc quá, hắc hắc, sư huynh, đại long vây diệt, huynh thua rồi." Lý Hàn đặt quân cờ xuống, nuốt chửng một đám quân đen của Diệp Bất Phàm, đắc ý cười lớn.

Diệp Bất Phàm cạn lời, xua tay nói: "Không chơi nữa, ta không

giỏi cờ vây." Mấy năm nay Lý Hàn ngoài luyện đan, thời gian còn lại đều dành cho con gái, hoặc tìm ba năm người bạn tốt chơi cờ, kỹ nghệ tiến bộ vượt bậc.

"Cờ vây cũng như đời người, mỗi bước đi đều cần tính toán, như vậy mới có thể đại thắng." Lý Hàn nhếch miệng nói: "Bàn cờ đời người của sư huynh đây còn tinh diệu hơn của ta nhiều." Hắn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Diệp Bất Phàm, từ lúc ban đầu bị truy sát khắp nơi, đến nay giết chết Thanh Bào, chấn kinh thiên hạ, nghiễm nhiên trở thành một đại nhân vật đỉnh cao của Nam Hồng Vực.

So với y, hắn chỉ nhỏ bé như hạt cát.

Đúng lúc này, một nữ nhân tuyệt thế mặc đại hồng đế bào, đầu đội đế quan đột nhiên xuất hiện bên bàn cờ, giọng không mấy vui vẻ nói: "Ngươi thật là nhàn rỗi, ta mời ngươi vào hoàng cung nhiều lần, tại sao không đi?" Chính là Thiên Cơ Nữ Đế.

"Bệ hạ, hai người cứ nói chuyện, thần xin cáo lui trước." Lý Hàn nháy mắt với Diệp Bất Phàm, ha ha cười một tiếng, xoay người bế con gái đi, nhường chỗ cho hai người.

Từ khi sư huynh đến đây, Thiên Cơ Nữ Đế cứ dăm ba bữa lại tìm tới.

Dù chậm chạp đến đâu cũng có thể nhìn ra, Nữ đế có tình ý với sư huynh, cộng thêm lời đồn về Thái Dương Chi Thể bên ngoài, vị Nữ đế phong hoa tuyệt đại này muốn làm gì, đoán cũng có thể đoán ra.

"Hoàng cung Thiên Cơ của ngươi chính là một cái long đàm hổ huyệt, ta không muốn vào." Diệp Bất Phàm liếc mắt nói.

Nếu Thiên Cơ Tiên Thổ hạ giới, "điểm xuất sinh" chính là hoàng lăng, hắn không muốn bị người ta bói toán một cách khó hiểu.

Cổ thiên nga trắng như tuyết của Thiên Cơ Nữ Đế ửng hồng, vẻ

mặt không tự nhiên nói: “Chuyện đó ngươi xem xét thế nào rồi?” Trước đây không cảm thấy gì.

Nhưng sau khi nàng và Tuyết nữ tướng thân thiết, biết được đối phương đột phá Hóa Thần, nàng lập tức phán đoán ra trong đó có công lao của Diệp Bất Phàm.

Nàng ghen tị.

Sau bí cảnh Bạch Trú, nàng đã muốn chiếm lấy Diệp Bất Phàm, nhưng tính cách nàng mạnh mẽ, chỉ muốn độc chiếm, không thích chia sẻ với bốn nữ nhân Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ.

Cứ lần lữa mãi cho đến bây giờ.

Nàng cảm thấy, nếu cứ kéo dài nữa thì một chén canh cũng khó mà có phần.

“Đợi ngươi đến Nguyên Anh đại viên mãn cực hạn, e rằng ta đã không còn ở Nam Hồng Vực nữa rồi, thật sự lực bất tòng tâm.” “Không thể giúp ngươi đột phá Hóa Thần được.” Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ dang tay: “Trừ khi ngươi cùng ta đi tranh đoạt ở Nguyệt Cung, ngươi đoạt tạo hóa ở đó, tu vi đạt đến cực hạn, vừa hay có thể mượn hoàn cảnh ở đó để đột phá Hóa Thần.” Nói rồi, hắn đứng dậy, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người Nữ đế, bàn tay to lớn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cười khẽ nói: “Ngươi và ta cùng nhau đột phá Hóa Thần, chẳng phải tuyệt diệu sao?” “Không đi, ta đã bói rồi, khả năng vào đó mà còn sống ra được không lớn.” Thiên Cơ Nữ Đế thân thể mềm mại cứng đờ, trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm một cái, nhưng lại không phản kháng.

Bàn tay to của Diệp Bất Phàm di chuyển xuống dưới, đặt lên cặp mông ngọc cong vút của Nữ đế, người sau run lên, từng cơn tê dại lan tỏa, dù mạnh mẽ như nàng cũng không nhịn được mà mặt nóng bừng.

Nhưng do tính cách, không những không phản kháng, ngược lại còn đưa tay nhỏ ra cởi thắt lưng của Diệp Bất Phàm.

Nàng hừ lạnh, nói: "Ngươi muốn ở đây cùng bản đế một trận?

Được thôi, vừa hay ta biết một loại bí thuật mang thai, sinh cho ngươi sáu đứa luôn." Theo nàng biết, Diệp Bất Phàm có nhiều hồng nhan, nhưng trước sau vẫn chưa có con cái.

Có vài đứa con rồi, cho dù không thể độc chiếm, vị trí chính cung cũng sẽ vững vàng, đến lúc đó còn sợ gã này chạy mất sao?

"Cái quái gì?

Sinh sáu?

Thù gì oán gì?" Diệp Bất Phàm giật nảy mình, lập tức thu tay lùi xa, thắt lại dây lưng.

Nếu thật sự có con, hắn rất khó đảm bảo chúng có thể sống sót, ngày nào đó chuyện này bị lộ ra, đây sẽ là điểm yếu lớn nhất của hắn.

"Phì!

Tra nam!" Thiên Cơ Nữ Đế nhổ một bãi nước bọt, khinh thường nói: "Bản Nữ đế bao dưỡng ngươi, biết chịu trách nhiệm với ngươi, còn ngươi, tên đàn ông chó má này, ăn sạch rồi chuồn mất." Diệp Bất Phàm cười khổ, không nói nên lời.

Thiên Cơ Nữ Đế vuốt lại mái tóc, nhàn nhạt nói: "Tử Quần Tử đến rồi, ngươi có biết không?" "Đến rồi?

Chẳng lẽ đã đến Thiên Cơ Quốc?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, hắn quá hiểu vị sư tôn này, nếu không nắm chắc có thể tiêu diệt được hắn, sẽ không xuất hiện.

"Phải, hôm qua ta đã gặp nàng, trạng thái rất không ổn." "Nhìn qua là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng ta đoán, sẽ không yếu hơn Hóa Thần

Thiên Quân." "Chẳng lẽ… trên người nàng có ý niệm khác?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, thầm suy đoán.

Hắn và Hắc Quần Tử đã giao đấu quá lâu, sâu sắc biết được điểm mạnh của nàng nằm ở việc có nhiều phân niệm.

Hơn nữa còn có thể hợp nhất một cách hoàn mỹ.

Chương 406

Thậm chí hắn còn đoán, đây chính là chỗ dựa lớn nhất để la lỵ sư tôn đột phá Chân Tiên trong tương lai.

Hắn thì khác, phân thân chỉ là phân thân.

"Nàng đến tìm ta, là để liên thủ với ta bói toán sự tồn tại của ngươi, ta đã từ chối." Thiên Cơ Nữ Đế nhắc nhở: "Tuy nhiên, lúc ở Nguyệt Cung nàng vẫn sẽ tìm đến ngươi, lần trước ngươi đã trọng thương nàng, mối thù này đã kết hạ rồi." Theo nàng biết, Tử Quần La Lỵ rất thù dai, sát tâm cực lớn.

Số Nguyên Anh chết trong tay nàng rất nhiều, nguồn cơn của trận đại chiến giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông cũng là nàng.

"Không sao." Diệp Bất Phàm xua tay, tuy có kiêng kỵ, nhưng vẫn chưa đến mức phải bỏ chạy.

Ba ý niệm hợp nhất có lẽ rất mạnh, nhưng hiện tại hắn đã Pháp Huyết Hợp Nhất, cũng không phải dạng vừa.

"Trước khi Nguyệt Cung mở ra, vẫn nên cố gắng nâng thực lực lên cực hạn, để đề phòng vạn nhất." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Hiện tại, tốc độ, sức mạnh, phòng ngự, các loại thần thông phụ trợ đều đã có, chỉ thiếu một bộ phi kiếm pháp bảo hoàn chỉnh, Chân Ma Kiếm Trận không thể dùng.

Sau đó, Diệp Bất Phàm ở lại Thiên Cơ Quốc với thân phận luyện đan sư một thời gian dài, hành sự kín đáo, cũng không kinh doanh thân phận này.

Một lòng tu luyện các đại thần thông như 《Pháp Huyết Hợp Nhất》.

Thoáng chốc, hai năm trôi qua.

Tu vi và nhục thân đã đạt đến cực hạn, không thể tiến thêm được nữa, nhưng thực lực lại tăng lên không ít, các thần thông như 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Dao Quang Tiên Mộc》 đều đã bước vào đại viên mãn, các phương diện đều đã được nâng lên đến cực hạn.

Bên ngoài cũng là phong vân biến ảo.

Ban đầu, các tu sĩ từ Tiên Thổ hạ giới tương đối ổn định, nhưng không bao lâu sau đã nảy sinh xung đột với tu sĩ bản địa của Nam Hồng Vực.

Phụ nữ, pháp bảo dược liệu hiếm có, v.v.

Tuy nhiên tất cả đều kiềm chế, không hoàn toàn bùng nổ.

Cho đến ngày này.

Một vầng trăng sáng treo trên bầu trời xa xôi, phạm vi bao phủ đủ lớn bằng mười mấy đại quốc, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh trên thiên đình.

Ở các nơi trong Nam Hồng Vực, các tu sĩ mang trong mình Thỏ Ngọc Từ đều cảm ứng được, đồng loạt lấy Thỏ Ngọc Từ ra.

Lúc này, Thỏ Ngọc Từ phát sáng, hô ứng với vầng trăng khổng lồ kia.

"Cuối cùng, cũng mở rồi!" "Ha ha ha, còn phải cảm ơn Diệp Bất Phàm nhiều, nếu không Nguyệt Cung làm sao có thể mở nhanh như vậy, còn phải đợi tám mươi năm nữa." Chân Ma Tông, Vô Ưu Tông, Thiên Tiên Tông, Tiên Thổ Trương gia, Quỷ Điện cùng các thế lực bá chủ đều vang lên tiếng cười lớn, các cự đầu Nguyên Anh và Hóa Thần từ Tiên Thổ đều bước ra khỏi động phủ của mình, nhanh chóng đi tới vị trí trung tâm Nam Hồng Vực — Băng Nguyên Quốc.

“Ngày Luyện Hư, không thành công, thì thành nhân.” Hồng Y Thiên Quân hai mắt rực cháy như lửa, chỉ một cái chớp mắt đã rời khỏi Chân Ma Tông.

Vết thương của hắn hiện đã lành.

Đồng thời đánh ra một tấm truyền âm phù: “Chân Dương, ngươi hãy mang một phần đệ tử nòng cốt rời khỏi Nam Hồng Vực trước, đến Trung Vực!” So sánh mà nói, Trung Vực phồn hoa hơn.

Cũng là nơi duy nhất có Luyện Hư Thiên Tôn tại thế.

“Rời khỏi quê hương rồi.” Chân Dương cung kính lĩnh mệnh, nhìn Chân Ma Tông rộng lớn, không khỏi cảm thán.

Nếu sư tôn thuận lợi đột phá, có thể dẫn dắt bọn họ tạo dựng một mảnh trời đất ở Trung Vực, nếu không được, chỉ có thể gia nhập “Tử Vi Tiên Triều”, tranh đoạt một không gian sinh tồn. …… Thiên Tiên Tông, Tử Tiêu Thiên Quân đứng trước cung điện, nhìn các vị cự đầu Nguyên Anh và các đệ tử nòng cốt có tiềm lực lớn trước mặt, trầm giọng nói: “Vân Lan, hãy mang bọn họ đến Trung Vực đi.” “Lão tổ, có lẽ có thể xin viện trợ từ Tiên Thổ.” Tông chủ Thiên Tiên Tông, cự đầu Vân Lan không nỡ nói.

Dù sao cũng đã ở Nam Hồng Vực hơn một ngàn năm, đến Trung Vực, hắn phải liều mạng tranh giành địa bàn với các tu sĩ ở đó.

“Tiên Thổ?

Ha, đối với bọn họ, chúng ta chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi.” Tử Tiêu Thiên Quân chế nhạo nói: “Huống hồ, toàn bộ Chân Võ Tiên Thổ hạ giới, bọn họ sợ bị cướp đoạt địa bàn Tiên Thổ, trốn còn không kịp, huống chi là nhúng tay vào?” Nếu Tiên Thổ và Tiên Thổ xảy ra đại chiến, đại giới bích chướng vỡ nát, tất cả đều sẽ bị ép phải hạ giới.

Không đợi mọi người nói thêm, y xua tay: "Không cần nói nữa, đến Trung Vực đợi ta!" Nói xong, thân hình hóa thành một đạo kiếm lôi, hướng về Băng Nguyên Quốc.

Không chỉ bọn họ, Vô Ưu Tông, Tán Tu Liên Minh, Quỷ Điện, Trương gia cũng đều phái người đến Băng Nguyên Quốc, khác biệt là, Quỷ Điện hoàn toàn không có ý định rút lui khỏi Nam Hồng Vực.

Thái Huyền Thiên Quân cũng không đến Nguyệt Cung, tự mình dẫn đệ tử nòng cốt rời khỏi Nam Hồng Vực.

Tiên Mộng Thiên Quân thì có ý định thử vận may, đã đến Băng Nguyên Quốc.

Về phía Trương gia, bọn họ và Tiên Thổ Trương gia có mối liên hệ quá sâu, cũng không thể đi được.

Trương Thiên Sư sợ chết, hơn nữa vào Nguyệt Cung cũng vô dụng, cả đời này không thể đột phá Luyện Hư.

Thay vì đến Nguyệt Cung liều mạng, không bằng an hưởng tuổi già.

Tuy nhiên để đột phá Hóa Thần hậu kỳ, hắn đã lấy ra Thỏ Ngọc Từ, để cự đầu Nguyên Anh Vân Mộng Quân vào Nguyệt Cung tranh đoạt tài nguyên cho hắn.

Trọng điểm là tìm kiếm Vạn Niên Duyên Thọ Quả.

Thương Vân tộc trưởng, Tị Trần Tử, hai đại cự đầu Trương gia lấy ra các loại pháp bảo hộ thân, giao cho Vân Mộng Quân, tiễn đi ngàn dặm.

"Ai, gặp phải một lão tổ như vậy, Trương gia ta thật là xui xẻo tám đời, làm gì có chuyện để vãn bối liều mình, còn mình thì ngồi mát ăn bát vàng?" "Quá cẩu, có thể so với Diệp Bất Phàm." Tị Trần Tử vẻ mặt ảm đạm, Vân Mộng Quân lần này đi lành ít dữ nhiều.

Thương Vân tộc trưởng cười khổ: "Diệp Bất Phàm đúng là cẩu, nhưng tài nguyên cần đoạt, một cái cũng không bỏ qua, nếu không làm sao có thể đi đến ngày hôm nay?" Tên họ Diệp kia là thông qua các phương diện tính toán, hạ thấp mọi rủi ro xuống mức tối thiểu, nhìn thì có vẻ mạo hiểm, nhưng thực chất là ổn định, lợi ích tối đa hóa.

Lão tổ của bọn họ thì khác, hoàn toàn là cẩu sống.

Nếu không dựa vào Tiên Thổ bản tộc và nhiều tạo hóa ở Nam Hồng Vực, bây giờ đã tấn thăng Hóa Thần hậu kỳ rồi. …… Tán Tu Liên Minh.

"Lần này đến Nguyệt Cung, là cơ hội duy nhất của vi phụ, con hãy theo Thanh Long đến Tuyết Nhân Cốc trước, xuyên qua Tiên Thổ đến Bắc Vực." "Tuyết Tiên Tông ở sâu trong Tiên Thổ của Tuyết Nhân Cốc, vi phụ đã sắp xếp ổn thỏa rồi, mượn đường không vấn đề gì, phía yêu tộc lại càng không cần lo lắng." Tán Tu Minh Chủ dặn dò Thi Đế.

Bọn họ và Yêu Thổ có chút quan hệ, công pháp truyền thừa của bốn đại cự đầu Nguyên Anh Thanh Long, Chu Tước, về bản chất là diễn hóa từ yêu pháp mà ra.

Mà tin tức Chân Võ Tiên Thổ vỡ nát, cũng là do Tiên Thổ ở Nam Hồng Vực thông báo.

"Vâng, phụ thân." Thi Đế cung kính lĩnh mệnh, không lo lắng về sinh tử của phụ thân.

Dù sao cũng là Hóa Thần hậu kỳ, dù có bị Nguyệt Cung áp chế cảnh giới, thực lực vẫn ở đó, có thể uy hiếp y rất ít.

Dường như nhớ ra điều gì, y do dự nói: "Phụ thân, vẫn nên cẩn thận Diệp Bất Phàm, người này quá âm hiểm, rất khó đoán được hắn có những lá bài tẩy nào." Tất cả Hóa Thần ở Nam Hồng Vực đều biết

rõ về nhau, duy chỉ có Diệp Bất Phàm.

Lá bài tẩy của hắn tầng tầng lớp lớp, đến nay không ai tìm ra được điểm yếu, cũng không mò ra được gốc gác.

"Hắn có mạnh đến đâu, cũng không làm gì được vi phụ." Tán Tu Minh Chủ ha ha cười nói, con trai mình tính tình cẩn thận đa nghi, cảm nhận được nguy hiểm là quả quyết bỏ chạy, điểm này hoàn mỹ kế thừa truyền thống tốt đẹp của y.

"Huống hồ, Tán Tu Liên Minh chúng ta nhiều lần chịu thiệt trong tay hắn, nhưng cũng không làm gì được hắn, người nên lo lắng là Hồng Y, chứ không phải vi phụ." Người có thù hận lớn nhất với Diệp Bất Phàm, thứ nhất là Hồng Y, thứ hai là Vô Ưu Tông.

Sau khi dặn dò xong, Tán Tu Minh Chủ độn đi về phía Băng Nguyên Quốc. …… Nguyệt Cung mở ra, không chỉ lay động thần kinh của họ, một số cấm khu cũng có đủ loại nhân vật bước ra.

Ngọc Quốc.

"Tiểu tử, theo đại ca đây, ăn ngon mặc đẹp, đến Nguyệt Cung đại ca ăn Hóa Thần, ngươi ăn Nguyên Anh." Một cái bình sứ xanh to lớn chỉ tay năm ngón, vô cùng phấn khích.

Bên cạnh nó, là một tiểu ngọc nhân có bím tóc sừng dê.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, nhất định sẽ cảm thấy quen thuộc.

Tiểu ngọc nhân này chính là lão đại ngọc khí năm xưa đã cho Diệp Bất Phàm bảo y đỉnh cấp tứ giai, còn ném cho hắn một cái đùi lớn bảo hắn ăn.

Sau sự kiện lần trước, địa vị của tiểu ngọc nhân đã giảm sút, trở thành tiểu đệ bên cạnh bình sứ xanh, vì vậy đối với Diệp Bất Phàm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngọc nhân bím tóc sừng dê mặt dày tiến lên, nịnh nọt một câu: "Đại ca thần uy cái thế, pháp lực vô biên, ngài vừa ra tay, cái gì Hồng Y, cái gì Tử Tiêu, tất cả đều phải quỳ xuống gọi ngài là cha." "Đại ca xuất chinh, cỏ cây không mọc." "A, ha ha ha~" Nửa thân trên của bình sứ xanh nứt ra một khe lớn, ha ha cười lớn, rõ ràng rất hưởng thụ: "Ngươi biết ta thích ngươi ở điểm nào không?

Nói chuyện quá thành thật!" Nói rồi, nó phun ra sương xanh, cuốn lấy tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê bay về phía Băng Nguyên Quốc.

Chưa bay được bao xa, đã gặp phải một đám người.

"Ô a, tiểu tử của tiểu nhân quốc, sao thế?

Ngươi cũng muốn tham gia một chân à?" Bình sứ xanh liếc mắt nhìn tám tiểu nhân ba tấc đang khiêng một cỗ kiệu hoa nhỏ màu đỏ ở phía xa.

Trong kiệu hoa là một tiểu nhân mập mạp, thân hình trẻ con nhưng tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn.

Lão đầu tiểu nhân nghe vậy nhìn sang.

Chưa kịp nói gì, ngọc nhân bím tóc sừng dê đã tiến lên gầm lên: "Nhìn cái gì?

Nhìn nữa đập nổ mắt ngươi!

Ngươi có biết mình đang đối mặt với ai không?

Là Thanh Từ đại nhân anh tuấn uy vũ!

Còn không mau quỳ xuống cầu xin tha mạng?" "A, ra là ngọc khí mà năm xưa Hằng Nga tiên tự mình chọn ra." Lão đầu tiểu nhân nhìn ngọc nhân bím tóc sừng dê cáo mượn oai hùm.

Vị ở Ngọc Quốc kia tinh thông khiêu khích như vậy, phần lớn kỹ nghệ là nghiên cứu từ trên người bím tóc sừng dê mà ra.

Bím tóc sừng dê bị nói toạc lai lịch, lập tức im bặt, lắp bắp nói: "Ngươi là vị nào?" "Không tài cán gì, chỉ từng đi theo Lão Tiên một thời gian." Lão đầu tiểu nhân cười ha hả nói.

Lão Tiên, là người sáng lập tiểu nhân quốc, đến nay đã một triệu năm.

Chương 407

"Đi đi đi." Bình sứ xanh lẩm bẩm chửi rủa rồi cưỡi sương xanh bỏ đi: "Ra là một lão yêu tinh." Bím tóc sừng dê vội vàng theo sau.

Cùng lúc đó, còn có các cấm khu khác cũng đang vội vàng đi tới Băng Nguyên Quốc. …… Thiên Cơ Quốc, quốc đô.

Diệp Bất Phàm giao bốn nữ nhân Ngu Tuyền Cơ cho Thiên Cơ Nữ Đế chăm sóc, và nghiêm túc dặn dò: "Chuyến đi này chưa biết kết quả, nếu không về được, ngươi hãy đưa bọn họ đến chỗ Tuyết nữ." Chân Võ Tiên Thổ vỡ nát, lượng lớn tu sĩ cấp cao hạ giới, cả Nam Hồng Vực đều sắp bị cuốn vào.

Nếu có đại lão nào nhắm vào hắn, bốn nữ nhân sẽ bị hắn liên lụy.

Chuyển đi trước, để phòng bất trắc.

"Được." Thiên Cơ Nữ Đế cười nhẹ, bàn tay ngọc vuốt ve mặt Diệp Bất Phàm, cười tủm tỉm nói: "Đợi ta thu thập đủ tài nguyên cần cho Hóa Thần, ngươi phải quay lại giúp ta đột phá, nếu không… đừng hòng gặp lại mấy nữ nhân của ngươi." Diệp Bất Phàm cạn lời.

Ngu Tuyền Cơ nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng hắn dụi dụi: "Ta không nỡ xa ngươi." Hoàng Phủ Tang Du, Chu Huyên Nhi ba nữ nhân cũng không nỡ.

Thời gian Nguyệt Cung mở ra không cố định, có thể là một năm, có thể là năm sáu năm, bọn họ đã ở cùng Diệp Bất Phàm quá lâu, sớm đã có một sự dựa dẫm nhất định.

"Đợi ta." Diệp Bất Phàm nhẹ giọng đáp, thân hình dần trở nên mơ hồ.

Thiên Cơ Nữ Đế dường như nhớ ra điều gì, vội vàng nói:

“Chuyện ngươi đã hứa với Vạn Thọ Thiên Quân đừng quên, truyền thừa bát giai lục hào, nếu có được, sau này gặp phiền phức có thể trực tiếp đến Thiên Cơ Tiên Thổ.” Khi Diệp Bất Phàm mới đến Thiên Cơ Quốc, từng có giao ước với Thiên Quân đứng sau Thiên Cơ Quốc.

Khác với những Tiên Thổ dối trá khác, Thiên Cơ Tiên Thổ luôn đối xử tốt với mọi người, họ tin vào mệnh do trời định, mất là do mệnh, được là do may mắn.

Lời chưa nói xong, Diệp Bất Phàm đã biến mất không dấu vết.

Thiên Cơ Nữ Đế thì thầm: “Trực giác cho ta biết, lần chia tay này, e rằng sẽ không ngắn.” …… Trung tâm Băng Nguyên Quốc.

Hàn Mai Thành.

Thành này nổi tiếng vì hoa mai, đúng vào mùa xuân, cả thành thơm ngát mùi hoa mai.

Từng đạo thân ảnh mạnh mẽ giáng lâm thành này, tìm động phủ ở lại, khiến một số tu sĩ bản địa run rẩy, nói chuyện cũng trở nên cẩn thận, không dám đắc tội bất kỳ vị nào.

Hóa Thần đi đầy đất, cự đầu Nguyên Anh nhiều như chó.

Phần lớn chiến lực đỉnh cao của Nam Hồng Vực đều hội tụ tại đây.

Diệp Bất Phàm tiến vào thành, nhìn thấy toàn là trang phục kỳ lạ.

“Người của Tiên Thổ, thật không ít, lần này vào Nguyệt Cung ít nhất cũng phải có trên trăm người.” Diệp Bất Phàm tắc lưỡi, cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa tu sĩ Tiên Thổ và tu sĩ bản địa Nam Hồng Vực.

Kẻ trước trong xương tủy mang theo vẻ cao cao tại thượng, và sự khinh bỉ đối với dân bản xứ.

Kẻ sau thì cẩn thận đa nghi, cùng cảnh giới nói chuyện lời lẽ khách sáo.

Diệp Bất Phàm tùy tiện tìm một khách sạn ở lại.

Đợi vài ngày.

Nguyệt Cung cuối cùng không còn hạ xuống nữa, ổn định ở trên cao vạn dặm, nhìn qua như một hành tinh khổng lồ lơ lửng.

Một cánh cửa màu trắng từ từ ngưng tụ bên ngoài Nguyệt Cung, rất nhiều cường giả nhanh chóng tới nơi.

Khi Diệp Bất Phàm đến gần, trong hư không đã có các tu sĩ của các thế lực lớn hoặc đứng, hoặc ngồi xếp bằng.

Hắn hóa thân thành một trung niên mặc nho sam, tìm một vòng, nhíu mày tự nhủ: "Chu Tước mang theo tiểu nữ Anh đi đâu rồi?" "Đạo hữu, tại hạ Phương Dục, có muốn kết bạn đồng hành không?" Một trung niên mặt vuông đi tới, chắp tay cười với Diệp Bất Phàm: "Lần này vào Nguyệt Cung, không phải là tu sĩ cấp bá chủ thì cũng là đại nhân vật của Tiên Thổ, sức mạnh cá nhân rất khó chống lại, chỉ có kết thành đoàn, mới có thể giành được một chút cơ duyên." Bên cạnh hắn, có sáu vị cự đầu Nguyên Anh, mặt mũi xa lạ, Diệp Bất Phàm chưa từng gặp qua.

"Các vị là người ở đâu?" Diệp Bất Phàm nheo mắt nói.

Kết bạn xông pha bí cảnh gì đó, không hiếm lạ, đa phần là thấy hắn một mình, muốn lôi kéo.

"Trung Vực." Phương Dục thẳng thắn, chỉ vào trung niên mỹ phụ bên cạnh nói: "Vị này đến từ Tây Vực Tam Thập Tam Thiên." Mỹ phụ dịu dàng cười một tiếng, khom người hành lễ: "Thiếp thân, họ Âm." Mấy người này không phải từ Trung Vực thì cũng là từ Tây Vực, người cuối cùng là một lão giả mặc hoa phục màu xanh lam, tỏa

ra mùi tanh của biển, đến từ Đông Hải.

Mặt mày lạnh lùng, có vẻ không thích nói chuyện.

“Không ngờ Nguyệt Cung này lại thu hút cả ba đại vực.” Diệp Bất Phàm cảm thán.

“Nguyệt Cung không phải là truyền tống ngẫu nhiên sao?

Lẽ nào các vị có bí pháp để truyền tống đến cùng một vị trí?” Diệp Bất Phàm hỏi.

“Có, cho nên kết bạn đồng hành là tốt nhất.” Phương Dục ôn hòa nói.

Diệp Bất Phàm nheo mắt đánh giá bảy người.

Hoặc là sắc mặt lạnh lùng, hoặc là tươi cười, hoặc là ánh mắt cảnh giác, loại người nào cũng có.

Kết bạn đồng hành, có lợi có hại, lợi là có thể cùng nhau đối địch, hại là… một khi lợi ích vượt quá một giới hạn nào đó, lòng tham chiếm lấy lý trí, sẽ đâm sau lưng.

Hắn định mở miệng từ chối, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, gật đầu cười nói: “Tại hạ Chu Bạt, vừa mới nhập Nguyên Anh đại viên mãn, đang muốn tìm người đồng hành.” “Ha ha ha, tốt!” Phương Dục vui mừng, cười lớn nói.

Những người khác cũng gật đầu, thái độ hòa nhã hơn không ít.

Diệp Bất Phàm cùng bảy người trò chuyện vui vẻ, dò hỏi về một số thế lực và tạo hóa ở Trung Vực, Tây Vực, Đông Hải.

Đặc biệt là các công pháp ma đạo có tác dụng phụ lớn.

Đợi hắn tiến vào Hóa Thần, muốn nâng cao tu vi, độ khó sẽ lớn hơn bây giờ gấp mấy chục lần.

Chỉ dựa vào Nam Hồng Vực, Bắc Vực, tạo hóa có thể giúp Hóa Thần tiến bộ thực sự ít đến đáng thương.

Hoặc là phải nhắm đến toàn bộ giới tu tiên, nơi nào có công pháp, đan dược có tác dụng phụ lớn thì đến đó.

Cần phải tìm hiểu trước về tạo hóa của các đại vực.

Hoặc là vào Tiên Thổ, nhưng trong Tiên Thổ có Luyện Hư, Hợp Thể, nói không chừng thỉnh thoảng còn xuất hiện Đại Thừa Tiên Quân.

Hệ số nguy hiểm quá cao.

Chỉ dựa vào Tạo Súc Thuật, Dịch Hình Thần Thông, căn bản không thể qua mặt được những tu sĩ cảnh giới cao đó.

Sau một hồi tìm hiểu, Diệp Bất Phàm đã có một sự hiểu biết nhất định về ba đại vực còn lại.

"Hiện nay trong giới tu tiên, Hóa Thần muốn tiến thêm một bước, khó như lên trời." Trong lúc nói chuyện, Phương Dục nhân phẩm không tệ, biết gì nói đó.

"Truyền văn, vị Luyện Hư của Tử Vi Tiên Triều kia là lục giai luyện đan sư, lấy trời đất làm lò luyện, lấy sông núi làm dược liệu, lấy dung nham làm củi, luyện chế ra thiên địa đại đan, sau khi nuốt vào liền đột phá Luyện Hư Thiên Tôn." "Như vậy cũng được sao?" Diệp Bất Phàm nghe mà mắt tròn miệng dẹt.

"Không còn cách nào khác, bao nhiêu năm qua, linh dược ngày càng ít, càng đừng nói đến linh dược có thể giúp Hóa Thần tiến bộ." Âm tính mỹ phụ giải thích: "Mỗi đại vực, luyện khí, luyện đan các phương diện đều không giống nhau, ví dụ như Bắc Vực Tiên Đường, rất nhiều người dùng tinh phách yêu thú làm chủ dược, luyện chế đan dược." "Nhưng tác dụng phụ khá lớn, hơn nữa còn đắc tội Yêu Thổ."

“Tài nguyên của Tây Vực chúng ta nghèo nàn nhất, đi theo con đường 'dưỡng dược', dùng bí pháp gieo một loại hạt giống đan dược vào nơi có tạo hóa, trưởng thành rất nhanh, tà đạo hơn một chút thì dùng cơ thể người làm đất, trồng linh dược bí chế.” Một đại hán đầu trọc tên Ban Thông ở Tây Vực không cho là đúng nói.

Loại “dưỡng dược pháp” này, một năm bằng linh dược bình thường mười năm, thậm chí ngàn năm hiệu quả, tác dụng phụ cũng không nhỏ.

“Xì!

Tây Vực còn tà đạo hơn cả ma đạo, có không ít tu sĩ cấp thấp gieo hạt giống bí dược vào trong cơ thể trẻ sơ sinh, dùng tiên thiên chi khí và sinh cơ làm dưỡng chất, thúc đẩy bí dược nhanh chóng sinh trưởng.” Người nói là lão giả hoa phục ở Đông Hải, vẻ mặt chán ghét, rõ ràng không hợp với Ban Thông.

Trồng trên trẻ sơ sinh.

Rất nhiều người điên cuồng sinh con, trồng trên chính con mình, hoặc trao đổi con cái với người khác để trồng.

Diệp Bất Phàm nghe mà lòng phát lạnh, tam quan vỡ nát.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, bí pháp này quả thực là mất hết nhân tính.

“Loại bí pháp này, tuyệt đối không thể dùng, nhưng loại 《Luyện Thiên Pháp》, 《Luyện Yêu Pháp》 kia lại là con đường khả thi.” Diệp Bất Phàm thầm ghi nhớ hai loại luyện đan pháp này.

Hắn cùng mấy người trò chuyện rất vui vẻ, thu hoạch không nhỏ, sau khi đã quen thuộc, Phương Dục đi một vòng, lại kéo thêm một vị cự đầu Nguyên Anh.

Cộng thêm Diệp Bất Phàm, tổng cộng chín vị.

“Kia là… Đại Thượng Sư Ban Chân của Lâu Lan.” Đại hán đầu trọc đột nhiên nhìn về phía tây, một lão giả mặc quần da thú bước tới, như một mãnh thú hồng hoang, áp lực cực mạnh.

Bên cạnh có hai vị cự đầu Nguyên Anh, rõ ràng là đệ tử của y.

Y quét mắt nhìn toàn trường, các Nguyên Anh nhanh chóng nhường đường, tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

“Vị này, không phải là người cùng họ với ngươi sao?” Diệp Bất Phàm ngạc nhiên nói.

Đại hán đầu trọc lắc đầu: “Không phải, ta là người của Bắc Khương Quốc.” Tây Vực Tam Thập Tam Thiên, có nơi lấy bộ lạc làm chủ, có nơi thì lập quốc, Bắc Khương Quốc là một trong số đó, tổng thể không khác Lâu Lan Cổ Quốc là bao.

“Vị Hóa Thần này dường như đang tìm ai đó.” Âm tính mỹ phụ lộ vẻ khác thường.

Phương Dục cười nói: “Nghe nói Ban Chân Đại Thượng Sư từng lẻn vào sâu trong Nam Hồng Vực, ra tay với Diệp Bất Phàm, kết quả thất bại, lần này đến Nguyệt Cung một trong những mục tiêu chính là hắn.” Tài nguyên Tây Vực thiếu thốn, thiếu nhất là chí bảo hoặc bí thuật giúp tu hành nhanh chóng.

Vừa hay, Diệp Bất Phàm có.

Sau đó nhỏ giọng hỏi Diệp Bất Phàm: “Không biết Chu huynh, có từng gặp qua vị Sát Lục Ma Quân đó chưa?” Đại hán đầu trọc, Âm tính mỹ phụ mấy người cũng tò mò nhìn sang.

Diệp Bất Phàm ở Nam Hồng Vực uy danh cực thịnh, có thể gọi là truyền kỳ đương đại.

“Chưa từng gặp, lẽ nào Phương huynh cũng muốn ra tay với tên họ Diệp?” Diệp Bất Phàm cười như không cười nói.

Phương Dục giật mình, vội vàng xua tay: "Sát tinh đó quá biến thái, ngay cả Thanh Bào Thiên Quân cũng có thể giết, ta lên đó chẳng qua chỉ là một chữ chết, sao dám mưu đồ chí bảo gì?" Rồi nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Chu huynh đừng hại ta, truyền văn người đó hung tàn đến cực điểm, trên đến người già ngàn tuổi, dưới đến trẻ nhỏ ba tuổi đều không tha, nhìn hắn một cái là đồ sát cả nhà, nếu bị hắn nghe thấy, ta còn có mạng sống sao?" "???" Diệp Bất Phàm. …… Đột nhiên trong lòng khẽ động, nhìn về phía xa.

Chương 408

Mười mấy đạo lưu quang lóe lên rồi nhanh chóng đến nơi.

“Ban Chân, đây là tạo hóa của Nam Hồng Vực, còn dám tham gia một chân?

Không sợ chết sao?” Tán Tu Minh Chủ mặc áo vải màu xám, nhìn Ban Chân với ánh mắt không thiện chí.

Mấy năm nay, Lâu Lan Cổ Quốc nhiều lần xâm lược Nam Hồng Vực, chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là Tán Tu Liên Minh.

Hai bên đã như nước với lửa.

“Thiên địa tạo hóa, người có năng lực thì được, thiếp thất của ngươi ta còn có thể cướp, tạo hóa Nguyệt Cung có gì mà không cướp được?” Ban Chân ngữ khí bá đạo, cười lạnh nói.

Tán Tu Minh Chủ lập tức nổi giận, y có nhiều thiếp thất, trong đó người y yêu thích nhất đã bị Ban Chân cướp đi, chuyện này là nỗi sỉ nhục lớn nhất đời y.

Đang định ra tay, đột nhiên dừng lại, nhìn về phía kinh lôi xa xa.

Tử Tiêu Thiên Quân, Thái Tuế Thần, Tiên Mộng Thiên Quân cùng nhau đến, khí thế bàng bạc như đại dương, trực tiếp khiến toàn trường im lặng.

“Diệp Bất Phàm, bản tọa biết ngươi đã đến, đạo Huyền Vũ Trận Linh ở Quảng Hàn Cung ta biết vị trí, ở nơi đó, ta đợi ngươi đến!” Giọng Tử Tiêu Thiên Quân như sấm sét, chấn động hư không.

Cách cái chết của Thanh Bào đã hai năm, y đợi khoảnh khắc này, cũng đã đợi hai năm.

“Giết hắn, e rằng không đến lượt ngươi.” Lại có mấy bóng người độn đến, dẫn đầu là một lão giả lơ lửng, nơi y đứng thiên cơ vặn vẹo, hai mắt sâu thẳm như vực thẳm.

Chính là Mặc Thượng Sư, người từng bị “Thiên Cơ Chân Quân” hao mòn đến chết, trước khi chết từng nói, khi Nguyệt Cung mở ra sẽ hạ giới lần nữa.

Khác với lần trước, phân thân lần này có thực lực Hóa Thần sơ kỳ.

Bên cạnh y, là một thanh niên, đầu mọc hai sừng, một bộ đồ đen bó sát gần như bị cơ bắp làm nổ tung, ánh mắt lạnh lẽo như kiếm.

Ma Thổ Hóa Thần — Ma Giác Thiên Quân.

Cao đồ của Mặc Thượng Sư.

“Mặc Thượng Sư, ta nhớ ngươi tìm Diệp Bất Phàm nhiều năm không có kết quả, sau đó bị Thiên Cơ Chân Quân hành cho chết, bây giờ lại đến nộp mạng à?” Một lão đạo mũi đỏ bỗng nhiên xuất hiện, ợ một cái, trào phúng nói.

Tiên Thổ Trương gia, Trương Miếu.

Bên cạnh y là mấy vị cự đầu Nguyên Anh, trong đó có lão ẩu Trương gia mà Diệp Bất Phàm quen biết, Vân Mộng Quân.

Đồng thời, Tạ Cừu cũng đến, vẻ mặt âm trầm, không nói một lời.

Sau lưng y là tám vị cự đầu Nguyên Anh, đều là những nhân kiệt của Tạ gia cạnh tranh vị trí của Tạ Vô Tửu đã chết.

“Còn nói nữa, bây giờ ta giết ngươi.” Chưa đợi Mặc Thượng Sư nói, đồ đệ Ma Giác Thiên Quân đã bước lên một bước, toàn thân tràn ngập ma khí đen kịt bạo ngược.

Hắn không tu Thiên Cơ Thuật, mà tu ma công thuần túy, nên đầu

mọc sừng, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

"Các ngươi tốt nhất là đánh nhau đi." Một người khổng lồ cao đến mười trượng bước tới, như Cự Linh Thần, mạnh mẽ đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Chân Võ Tiên Thổ, Phá Thiên Thần.

Người duy nhất tại đây là nhục thân Hóa Thần, cùng cảnh giới không mấy ai dám cận chiến với hắn.

Phá Thiên Thần vừa xuất hiện, tất cả Hóa Thần đều lộ vẻ kiêng kỵ, trực tiếp im miệng.

Bọn họ không sợ Phá Thiên Thần, nhưng một thời gian nữa toàn bộ Chân Võ Tiên Thổ hạ giới, tất cả bọn họ đều có nguy hiểm, bao gồm cả Ban Chân của Lâu Lan Cổ Quốc.

Cùng lúc đó, lần lượt có một số Hóa Thần đến, đều xuất thân từ các Tiên Thổ khác, đứng trong hư không, lạnh lùng quan sát.

Trong đó có Nguyên Sơ Thiên Quân của Vạn Cổ Tiên Thổ, người đã mời Thiên Cơ Chân Quân xuất sơn nhưng không thành.

"Các vị, lần này ở Nguyệt Cung, mong hãy nể mặt ta, có một số cơ duyên, đừng tranh giành, nếu không…" Phá Thiên Thần lộ ra nụ cười dữ tợn, con ngươi to bằng cái bát ẩn chứa sự điên cuồng.

Các Hóa Thần nghe vậy, im lặng không nói.

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Dọa cho một số cự đầu Nguyên Anh run rẩy, đồng loạt lùi xa.

Ngay cả tám vị cự đầu Nguyên Anh bên cạnh Diệp Bất Phàm cũng lùi lại, lộ vẻ kinh hãi.

Số lượng Hóa Thần đến, dường như nhiều hơn họ tưởng tượng.

“Hắc, học trò đầy thiên hạ thì ta chưa làm được, nhưng kẻ thù đầy thiên hạ thì ta sắp đạt được rồi.” Diệp Bất Phàm quét mắt nhìn qua, nhếch miệng cười.

Số lượng Hóa Thần Thiên Quân đến đây có đến hai mươi vị, đội hình này quét ngang nửa giới tu tiên cũng không thành vấn đề.

Trong đó hơn một nửa có ân oán với hắn.

Một đứa bé trai bảy tám tuổi mặc áo đỏ từ xa đi tới, chỉ hai hơi thở đã đến nơi.

Y đứng ở vị trí cao nhất, nhìn xuống tất cả mọi người, ánh mắt lạnh lùng.

Sự xuất hiện của Hồng Y Thiên Quân, khiến không khí tại đây càng thêm ngưng trọng, không chỉ Trương Miếu của Trương gia, ngay cả Phá Thiên Thần cũng thu lại vẻ mặt, trực tiếp im miệng.

Các Hóa Thần này lai lịch rất lớn, nhưng bản thân chỉ là Hóa Thần sơ kỳ.

Ngoài Nguyệt Cung, tất cả các sơ kỳ cộng lại cũng không đủ cho Hồng Y Thiên Quân đánh.

Bất quá, đám Hóa Thần cũng không quá sợ hãi, sau khi tiến vào Nguyệt Cung, cảnh giới càng cao thì bị áp chế càng mạnh, đến lúc đó liên thủ là đủ để xử lý Hồng Y Thiên Quân rồi. "Diệp Bất Phàm có đó không?

Lão đại của hắn tới rồi!

Mau ra nghênh tiếp!" Một giọng nói ngạo mạn vang lên, các Hóa Thần bỗng nhiên thấy hai sinh vật kỳ hình quái trạng bay tới, một là người ngọc có sừng dê bím tóc, một là cái bình gốm xanh. "Ngọc khí của Ngọc Quốc?" Có Hóa Thần Thiên Quân nhíu mày.

Sinh vật trong cấm khu đi ra ngoài, hạn chế còn lớn hơn cả Tiên thổ.

Hồng Y Thiên Quân thì sắc mặt cổ quái: "Lão đại của Diệp Bất Phàm?" Không chỉ Ngọc Quốc, còn có lão già người lùn của Tiểu Nhân Quốc, mấy người tuyết mập của Tuyết Nhân Cốc, và cả... mấy người giấy đồng nam đồng nữ, trên khuôn mặt trắng bệch còn quẹt má hồng, vô cùng quỷ dị. "Cấm khu cũng muốn nhúng một tay vào à?" Mặc Thượng Sư lộ vẻ kiêng kỵ, lai lịch của cấm khu còn lâu đời hơn cả Tiên thổ.

Tương truyền Thường Nga Tiên xuất thân từ một cấm khu nào đó. "Sao thế?

Không được à?" Người ngọc sừng dê bím tóc hếch mũi nhìn người, vẻ mặt đầy khinh thường.

Sau đó, nó nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Diệp Bất Phàm, tìm nửa ngày cũng không thấy.

Mặc Thượng Sư ánh mắt lóe lên, không thèm để ý đến người ngọc sừng dê bím tóc.

Đám sinh vật cấm khu này không mấy hứng thú với tạo hóa của Nguyệt Cung, rõ ràng là nhắm vào Thường Nga Tiên.

Đặc biệt là Ngọc Quốc, năm đó có quan hệ mật thiết với Thường Nga Tiên, sau khi rạn nứt, vẫn luôn nghi ngờ Thường Nga Tiên chưa chết, nên bao nhiêu năm qua vẫn luôn có thỏ ngọc từ xuất hiện, không ngừng thu hút tu sĩ đến thăm dò. …… "Ong~" Cánh cổng khổng lồ đứng sừng sững giữa hư không đột nhiên rung động, dấy lên một làn sóng gợn, lướt qua người Diệp Bất Phàm.

Thỏ ngọc từ trong túi Càn Khôn phát sáng, từ xa hô ứng.

Những người khác cũng vậy. "Cuối cùng cũng vào được rồi." Có

Nguyên Anh cự đầu kích động không thôi, lập tức cầm thỏ ngọc từ tiến vào cánh cổng khổng lồ.

Diệp Bất Phàm cùng chín người Phương Dục, và hơn trăm vị Nguyên Anh cự đầu khác cũng cầm thỏ ngọc từ, thuận thế đi lên.

Nhưng lại bị một luồng khí tức mạnh mẽ ép lùi lại. "Cút!

Lũ Nguyên Anh quèn, xếp hàng ra sau!" Phá Thiên Thần lạnh lùng quát, tựa như Cự Linh Thần coi thường chúng sinh, dẫn theo mấy hậu bối nối đuôi nhau đi vào.

Nhiều Nguyên Anh nghe vậy, sắc mặt khó coi, nhưng không thể không nhượng bộ, để vị đại phật này vào trước.

Hóa Thần Thiên Quân.

Đại diện cho thực lực và địa vị, trong số các Nguyên Anh cự đầu có mặt, không nhiều người có bối cảnh lớn, cho dù vào được, có thể húp chút canh đã là may mắn rồi.

Tử Tiêu, Ban Chân, Tạ Cừu, Mặc Thượng Sư, Trương Miếu và những người khác vẻ mặt thờ ơ, dẫn người của mình tiến vào quang môn khổng lồ, biến mất không dấu vết. "Đây chính là Hóa Thần à, sớm muộn gì có một ngày, ta cũng phải đạt tới!" Đại hán đầu trọc của Bắc Khương Quốc căm hận nói.

Phương Dục, mỹ phụ âm tính mấy người nhìn nhau, đều ảm đạm, Hóa Thần chi nạn, khó hơn lên trời xanh.

Nhưng họ nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, nhìn về phía Nguyệt Cung với vẻ hy vọng.

Đợi tất cả Hóa Thần Thiên Quân, cũng như sinh vật cấm khu đều đã vào hết, bọn họ mới theo đám đông Nguyên Anh cự đầu tiến vào quang môn. "Vận chuyển bí pháp ta đã dạy các ngươi." Ngay khoảnh khắc tiến vào, Phương Dục trầm giọng nói, mấy người vội vàng niệm

pháp quyết.

Chương 409

Diệp Bất Phàm cũng lẩm nhẩm trong miệng.

Loại bí pháp này có thể đảm bảo bọn họ được truyền tống đến cùng một chỗ.

Diệp Bất Phàm giờ đây tu vi cường hãn, không có cảm giác chóng mặt, chỉ thấy hoa mắt một cái liền nhìn rõ nơi mình đang đứng.

Mặt đất trắng bạc, lồi lõm, tầm mắt nhìn tới, ngay cả rừng rậm và hoa cỏ cũng đều màu trắng bạc, phảng phất như đang ở trên mặt trăng thật sự.

Nhưng khác với không gian vũ trụ.

Nơi này không phải là môi trường không có dưỡng khí, ngay khoảnh khắc tiến vào, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy vai đột nhiên trĩu xuống, dường như có một luồng lực huyền diệu đè lên, muốn áp chế tu vi của hắn xuống Nguyên Anh Đại viên mãn.

Cuối cùng.

Tu vi và nhục thân đều không có gì bất thường. "Hóa Thần chân chính tới đây đều sẽ bị áp chế, nhưng những người có thể tới đây đều có sách lược đối phó, ổn định ở tầng Hóa Thần sơ kỳ." Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lóe lên, hít sâu một hơi.

Tiên linh khí chui vào mũi, làm tinh thần sảng khoái, mạnh hơn Bạch Trú bí cảnh không biết bao nhiêu lần.

Bên cạnh hắn, tám người Phương Dục cũng thoát khỏi cơn chóng mặt, khi thấy Diệp Bất Phàm thì đều sững sờ. "Chu huynh pháp lực kinh người, lại là người đầu tiên hồi phục bình thường." Phương Dục ánh mắt lóe lên, những người khác thấy vậy cũng mỉm cười.

Nhưng trong lòng họ lại không hẹn mà cùng nâng cao cảnh giác, có thể nhanh chóng thoát khỏi cảm giác chóng mặt do truyền tống như vậy đã chứng tỏ thực lực phi phàm. "Chỉ là hơi biết về đạo truyền tống thôi, không đáng nhắc tới." Diệp Bất Phàm cười nhạt, trong lòng thì hỏi thỏ con về nơi có tạo hóa trong Nguyệt Cung.

Hắn có bản đồ sơ lược của Nguyệt Cung, lấy được từ Lý Thu Thủy, nhưng quá mờ, cần thỏ con xác nhận.

Con thỏ thì nóng lòng muốn đến Quảng Hàn Cung.

Diệp Bất Phàm lại không vội, lợi ích của mình còn chưa lấy được. "Nơi này hẳn là Thiềm Thừ Địa ở phía đông nam Nguyệt Cung, đi sâu vào trong chính là Thiềm Thừ Cung, năm đó Thường Nga Tiên từng nuôi một con Ngọc Thiềm Thừ, tương đương với Luyện Hư Thiên Tôn của nhân tộc các ngươi." Thỏ con bất đắc dĩ nói. "Luyện Hư?" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, Ngọc Thiềm Thừ là thượng cổ thánh thú, máu của nó màu trắng ngọc, không chỉ là thánh dược chữa thương, mà còn có thể giúp luyện thể tu sĩ đột phá đại cảnh giới.

Không đợi hắn mở miệng, một lão già áo bào đen khoảng tám mươi tuổi được Phương Dục chiêu mộ cuối cùng cười hắc hắc nói: "Nếu đã đến rồi, ta có thể cho các vị biết một nơi có tạo hóa, chỉ là không biết các vị có dám đi không." Lão già áo bào đen tự xưng là Vạn Thánh Chân Quân, là tán tu ở Nam Hồng Vực, quanh năm bế quan ẩn cư, không bị cuốn vào các cuộc chiến tranh trước đây.

Nhưng Diệp Bất Phàm chưa từng nghe nói về người này.

Có thể đi đến tầng thứ Nguyên Anh cự đầu, làm gì có kẻ vô danh? "Ồ?

Vậy thì tốt quá." Mấy người Phương Dục mừng rỡ khôn xiết, rất nhiều thế lực cấp bá chủ có bản đồ khái quát của Nguyệt Cung, nhưng bọn họ là người ngoài thì không có. "Nơi này hẳn là góc đông

nam của Nguyệt Cung, đi về phía tây bắc có một tòa Thiềm Thừ Cung, năm đó con Ngọc Thiềm Thừ kia bị giết, máu nhuộm ngọc cung, quanh năm không tan, phàm là ai chịu được sát khí của nó gột rửa, sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc luyện thể." "Nếu có thể lấy được máu của nó, dùng luyện yêu pháp luyện chế thành đan, có thể tăng thêm một chút xác suất thành công Hóa Thần." Vạn Thánh Chân Quân lấy ra một cuộn giấy da cổ, đối chiếu với hoàn cảnh xung quanh. "Tăng xác suất Hóa Thần?" Mỹ phụ âm tính mắt sáng rực, vội vàng hỏi.

Lão già mặc hoa phục đến từ Đông Hải, đại hán đầu trọc cũng thở dốc.

Bọn họ đến đây, chẳng phải là để mưu đồ đại đạo Hóa Thần sao?

Chỉ có Phương Dục, trên mặt lộ vẻ khao khát, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia hắc quang khó hiểu.

Tâm tư của mọi người, Diệp Bất Phàm đều thu vào mắt. "Haiz, đâu đâu cũng toàn là ngọa long phượng sồ a." Hắn không khỏi cảm thán.

Nhóm chín người, trông có vẻ hòa thuận, thực ra ai cũng có mưu đồ riêng, ẩn giấu tu vi cũng có đến hai vị.

Nhưng hắn cũng không để ý.

Nguyệt Cung là động phủ của Thường Nga Tiên, thời gian có xa xôi đến đâu, cũng có mức độ nguy hiểm nhất định.

Có những người này đi đầu, rủi ro có thể giảm xuống mức thấp nhất. "Nếu các vị đã đồng ý, vậy lão phu sẽ dẫn đường cho các vị." Vạn Thánh Chân Quân cười nói, đi đầu lướt về phía tây bắc.

Những người khác theo sát phía sau, còn Diệp Bất Phàm thì đi cuối cùng.

Cả nhóm đều là Nguyên Anh cự đầu, rất nhanh đã vượt qua mấy ngàn dặm, đến trước một tòa cung điện màu máu khổng lồ.

Nói là cung điện.

Chẳng bằng nói là một đống đổ nát, phảng phất như có một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đập bẹp cung điện, để lộ ra một dấu tay cực lớn.

Xung quanh đâu đâu cũng là những vết nứt hư không lớn, từ bên trong thổi ra những cơn gió lạnh vô hình, như dao cắt làm mặt đau rát.

Diệp Bất Phàm mí mắt giật mạnh: "Chủ nhân của dấu tay này phải mạnh đến mức nào, mới có uy lực lớn như vậy?" Mấy người Phương Dục cũng kinh hãi không nhẹ, nhìn chằm chằm vào những vết nứt đen kịt chi chít, lộ vẻ kiêng kỵ.

Vết nứt không có uy hiếp với họ.

Nhưng nếu bị cuốn vào hư vô, chín mươi chín phần trăm khả năng sẽ bị lạc trong đó, không bao giờ quay lại được nữa. "Đây e là một đòn của Đại Thừa Tiên Quân năm đó đánh ra." Vạn Thánh Chân Quân nghiêm nghị nói.

Đối với sự tồn tại gần như Chân Tiên như vậy, sức mạnh của họ không có bất kỳ khái niệm nào.

Nhưng Diệp Bất Phàm lại nghe nói Bạch Trú bí cảnh sở dĩ không một bóng người, là bị một vị Tiên Quân nào đó trực tiếp hiến tế.

Từ đó có thể thấy mức độ đáng sợ.

Mấy người lại gần cung điện, từng cơn gió lạnh gào thét, dễ dàng xé rách bảo y của họ, hiện ra từng vết máu. "Đây là pháp tắc phong chi còn sót lại của vị Tiên Quân kia, mau chóng tế ra pháp bảo chống cự." Vạn Thánh Chân Quân hét lớn, há miệng phun ra một viên châu màu đen, lơ lửng trên đỉnh đầu tạo thành một lớp phòng ngự, gió thổi

đến, lại phát ra âm thanh như kim qua giao nhau.

Mấy người Phương Dục không dám chậm trễ, vội vàng tế ra pháp bảo của mình.

Diệp Bất Phàm cũng ra vẻ tế ra một cây cờ nhỏ màu lam, tạo thành một lớp bảo vệ che chắn bản thân.

Thấy cơn gió vô hình thổi vào pháp bảo mà không phá hủy nó, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Không ngờ, đám Nguyên Anh chúng ta lại phải tế ra pháp bảo để chống lại di tích còn sót lại từ cuộc đấu pháp thời thượng cổ." Mỹ phụ âm tính cười khổ nói, đối với Đại Thừa Tiên Quân sinh ra sự sợ hãi và kính nể sâu sắc.

Vạn Thánh Chân Quân kiến thức rộng, bất đắc dĩ nói: "Đến tầng thứ của họ, đã có khả năng thay trời đổi đất, pháp tắc của họ còn sót lại ảnh hưởng lâu dài, cộng thêm Nguyệt Cung đặc thù, không giống như Nam Hồng Vực, có chức năng tự phục hồi." Mấy người càng đến gần đống đổ nát của cung điện màu máu, gió càng mạnh.

Cuối cùng, phải vận chuyển pháp lực, toàn lực thúc đẩy pháp bảo phòng ngự, mới miễn cưỡng chống lại được vô số lưỡi đao gió.

Khi đã hoàn toàn đến bên cạnh đống đổ nát của cung điện, Vạn Thánh Chân Quân ánh mắt tham lam, chạm vào vết máu đã khô trên một cây cột gãy.

Sắc mặt lão lúc trắng lúc đỏ, vết máu khô trên đó tan biến với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Dường như đã bị lão hấp thu.

Điều này khiến những người khác lộ vẻ kinh ngạc, không khỏi nhìn Vạn Thánh Chân Quân thêm vài lần.

Sau đó không hẹn mà cùng nhau thu thập vết máu khô.

Diệp Bất Phàm híp mắt, không có động tác gì, chỉ dựa vào chút máu còn sót lại của Ngọc Thiềm Thừ này, đối với hắn không có tác dụng gì. "Con Ngọc Thiềm Thừ kia bị Đại Thừa Tiên Quân tiện tay một chưởng đập chết, yêu đan tinh phách của nó hẳn là chưa bị lấy đi, chỉ là bao nhiêu năm đã qua, không biết còn ở đó không?" Diệp Bất Phàm nhìn quanh, có dấu vết người khác tìm kiếm, còn có mấy cỗ thi thể. "Hử?" Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào mấy cỗ thi thể kia, nói là thi thể, thực ra chỉ là bộ xương, đầy những vết nứt màu đen, phảng phất như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Hắn nhíu chặt mày, lộ vẻ kinh ngạc. "Tiếp tục đi vào trong." Đợi sau khi thu thập sạch sẽ vết máu khô xung quanh, Vạn Thánh Chân Quân lộ vẻ phấn khích, nhanh chóng tiến sâu vào trong đống đổ nát của cung điện.

Sâu bên trong, một luồng sát khí cực mạnh ập tới, có khả năng ảnh hưởng đến thần trí.

Mỹ phụ âm tính và mấy người khác vội vàng vận chuyển công pháp, theo lời Vạn Thánh Chân Quân, tiếp nhận sát khí gột rửa.

Phảng phất như được cọ rửa một lần, mọi người kinh hỉ phát hiện Nguyên Anh càng thêm cứng cỏi, pháp lực trở nên tinh thuần.

Mà Vạn Thánh Chân Quân thì đã đi đến nơi sâu nhất, tầm mắt nhìn tới, dưới những bức tường đổ nát đang đè lên một bộ hài cốt thiềm thừ khổng lồ, toàn thân đen bóng, đến nay vẫn không mục nát. "Nhục thân của Ngọc Thiềm Thừ đã sớm theo năm tháng trôi đi, mục nát cả rồi, chỉ còn lại hài cốt." Vạn Thánh Chân Quân tiếc nuối nói.

Lời tuy nói vậy, nhưng mắt lão lại nhìn chằm chằm vào bộ hài cốt.

Những người khác thấy vậy, ánh mắt trở nên nóng rực.

Trăm vạn năm đã qua, hài cốt vẫn như cũ, luyện chế pháp bảo lục giai cũng dư dả.

Mọi người đều nhìn.

Nhưng không ai ra tay.

Cảnh giác và đề phòng lẫn nhau, không khí bắt đầu trở nên căng thẳng.

Con thuyền hữu nghị mong manh sắp lật.

Chương 410

"Bộ hài cốt này, chúng ta chia đều thì sao?" Phương Dục là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, hắn không muốn đội nhóm khó khăn lắm mới tập hợp được lại tan vỡ ngay khi vừa vào. "Được!" Mọi người đồng ý, Vạn Thánh Chân Quân cười nói: "Thôi vậy, ta muốn xương sườn." "A a ——" Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tu sĩ lớn tuổi đứng gần một cây cột màu máu dường như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, trên bụng xuất hiện một cái lỗ lớn, máu tươi đầm đìa, Nguyên Anh bên trong đã không cánh mà bay. "Rột rột……" Dưới đống đổ nát, mơ hồ truyền ra tiếng nhai nuốt khiến người ta rợn tóc gáy. "Thứ gì vậy?" Đại hán đầu trọc kinh hãi, vội vàng tế ra pháp bảo phòng ngự toàn lực.

Những người khác cũng kinh hãi, lần lượt tế ra pháp bảo.

Chỉ riêng Vạn Thánh Chân Quân, trên mặt vô cùng căng thẳng, nhưng trong mắt lại là một mảnh bình tĩnh, như giếng cổ không gợn sóng. "A a!" Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người đàn ông trung niên tóc bạc còn chưa kịp kêu lên, tấm khiên phòng ngự đã vỡ nát, ầm ầm ngã xuống, bụng ông ta cũng xuất hiện một cái lỗ lớn. "Một bóng đen, tốc độ quá nhanh." Mỹ phụ âm tính sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ tuyệt vọng.

Nàng còn không nhìn rõ. "Vút ——" Một bóng đen lại một lần nữa với tốc độ nhanh hơn cả tia chớp tấn công về phía Diệp Bất Phàm, người sau kêu thảm một tiếng, bụng hiện ra một lỗ máu.

Nguyên Anh bị lấy đi, chết thảm tại chỗ. "Lại chết một người?" Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, chín người, thoáng cái đã chết ba.

Không dám ở lại nữa, họ điều khiển độn quang, lướt ra ngoài Thiềm Thừ Cung. "Vút ——" Một cự đầu áo xám đang chạy trốn ở phía trước nhất đột nhiên dừng lại, rơi từ trên không xuống, bị gió thổi xé thành từng mảnh, máu tươi phun tung tóe.

Ngay sau đó, lão già mặc hoa phục của Đông Hải đi ngay phía sau cũng bị đâm thủng đan điền, chết thảm tại chỗ. "Rốt cuộc là thứ gì?!" Đại hán đầu trọc gầm lên, vừa kinh vừa giận.

Đến giờ vẫn chưa thấy thứ quỷ gì đã ra tay.

Bọn họ không dám chạy nữa, đồng loạt lùi lại, tụ tập cảnh giác xung quanh.

Xung quanh tĩnh lặng.

Chỉ có tiếng gió vang lên.

Cùng lúc đó, một mùi máu tanh từ thi thể của năm người tỏa ra, lan khắp nơi. "Rắc ——" Dưới tấm ngói vỡ truyền ra một tiếng động nhỏ, một con thiềm thừ màu ngọc lớn bằng lòng bàn tay thò đầu ra.

Nó ngửi thấy mùi máu tanh, lộ vẻ say sưa và tham lam. "Ha ha ha!

Truyền thuyết quả nhiên là thật, con Ngọc Thiềm Thừ trăm vạn năm trước có hậu duệ, có thể dùng mùi máu tanh để dụ nó ra." Vạn Thánh Chân Quân vui mừng khôn xiết, mắt dán chặt vào con Ngọc Thiềm Thừ.

Sau đó tay bắt quyết, đột nhiên chỉ một cái. "Vút ——" Một bóng đen với tốc độ nhanh hơn cả tia chớp lao về phía Ngọc Thiềm Thừ, quấn chặt lấy nó, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Bóng đen đó, lại là một con rắn song hoàn màu đen bạc, to bằng

ngón tay cái, đầu mọc một sừng độc, mơ hồ tỏa ra một luồng yêu khí cực kỳ mạnh mẽ.

Hóa Thần yêu thú! "Ngươi!

Ngươi!" Sắc mặt của mỹ phụ âm tính và đại hán đầu trọc mấy người đột ngột thay đổi, mạnh mẽ nhìn về phía Vạn Thánh Chân Quân.

Dù chậm chạp đến đâu cũng nhận ra, con rắn song hoàn đen bạc kia là yêu sủng mà Vạn Thánh Chân Quân nuôi, cố ý dẫn bọn họ đến đây, chính là để giết chết mấy người họ, dùng máu của họ làm mồi, dụ Ngọc Thiềm Thừ ra.

Bọn họ, chỉ là mồi nhử.

Bỗng nhiên.

Họ đồng loạt nhìn về phía Phương Dục.

Vạn Thánh Chân Quân là do Phương Dục chiêu mộ đến.

Phương Dục chắp tay sau lưng, ánh mắt bình tĩnh: "Đông Hải, Vạn Độc Thiên Quân của Hải Thánh Tông, sớm đã nghe nói ngươi có một con yêu xà Hóa Thần, vừa hay khắc chế Ngọc Thiềm Thừ, nay được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền." Ngọc Thiềm Thừ có độc tính kỳ lạ.

Dù chỉ là Ngọc Thiềm Thừ cấp Nguyên Anh Đại viên mãn, độc tính của nó cũng cực mạnh, y cũng không dám chạm vào, cho nên khi ở bên ngoài thấy Vạn Độc Thiên Quân đang ẩn mình, y liền chiêu mộ vào đội.

Mục đích của lão ta chín phần cũng là Ngọc Thiềm Thừ, lấy lão ta làm chủ đạo, tiến vào Thiềm Thừ Cung, mượn yêu xà bắt thiềm thừ, là chuyện thuận lý thành chương.

Còn về những người như Diệp Bất Phàm.

Cho dù không có Vạn Độc Thiên Quân, y cũng sẽ giết hết mọi người, dùng máu tươi để dụ Ngọc Thiềm Thừ ra, tìm cách đoạt lấy, chỉ là cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Yêu đan của thiềm thừ nếu luyện chế thành đan dược, có khả năng giúp họ đột phá tiểu cảnh giới. "Kim Bát!" Y hai tay bắt quyết, một cái bát vàng óng ánh rung lên, tức thì hiện ra trên không trung phía trên con rắn song hoàn đen bạc, nhốt cả Ngọc Thiềm Thừ vào trong đó. "Các hạ là ai?" Vạn Độc Thiên Quân nhíu mày, nhìn chằm chằm Phương Dục.

Lão không cảm nhận được tu vi của đối phương. "Trung Vực Tử Vi Tiên Triều, Thất Tinh Vương." Gió nổi lên quanh người Phương Dục, giọng nói bình tĩnh, y tự mình điểm vào cái bát, nhốt một rắn một thiềm thừ bay về phía mình. "Cái gì?!" Vạn Độc Thiên Quân con ngươi co rút, Thất Tinh Vương, tồn tại Hóa Thần hậu kỳ ở Trung Vực, nửa chân đã bước vào Đại viên mãn.

Còn lão, chỉ là Hóa Thần sơ kỳ.

Ngay sau đó lão cười lạnh một tiếng: "Đây là trong Nguyệt Cung, ngươi bị áp chế xuống Hóa Thần sơ kỳ, cũng chỉ ngang ngửa ta thôi!" Vạn Độc Thiên Quân đột nhiên phun ra một mũi tên độc, bắn thẳng vào mi tâm Phương Dục, cùng lúc đó, tay bắt quyết, nhanh như chớp tế ra phi kiếm, chém về phía cái bát. "Dù bị áp chế, cũng mạnh hơn ngươi nhiều." Phương Dục cười khẩy, lắc người một cái đã né được mũi tên độc.

Đang định tế ra pháp bảo tấn công, đột nhiên sắc mặt hơi biến. "Ầm!" Một bàn tay khổng lồ màu đỏ sẫm che trời đột ngột hiện ra từ hư không, một tay tóm lấy cái bát, như gọng kìm sắt mặc cho nó phản kháng thế nào cũng không thể thoát ra.

Diệp Bất Phàm lật cái bát lại, nhìn chằm chằm vào con rắn và con thiềm thừ bên trong, cười nhẹ nói: "Hóa ra còn có một con Ngọc Thiềm Thừ, nuốt Ma Yêu Đế, lại phối hợp với vật này, nhục thân đủ để đột phá Hóa Thần." "Không uổng công ta lãng phí một cái Nguyên Anh phân thân." "Còn có cao thủ?!" Đại hán đầu trọc, mỹ phụ âm tính và mấy người khác khó có thể tin, thực sự không ngờ Chu Bạt đã "chết" này lại mạnh mẽ như vậy.

Sau đó trong miệng họ cảm thấy đắng chát.

Tổng cộng chín người, ba tên là Hóa Thần. "Hóa Thần?

Không đúng, chỉ là Nguyên Anh, nhưng Nguyên Anh sao có thể khống chế được cái bát của ta?" "Ngươi là……" Phương Dục dường như nghĩ ra điều gì đó, con ngươi co rút, lập tức phun ra một cây dù đen, xoay tròn lơ lửng trên đỉnh đầu, bảo vệ bản thân.

Đây là bản mệnh pháp bảo của y. "Hóa ra là Diệp đạo hữu, màn giả chết này đúng là thành thục quá." Vạn Độc Thiên Quân sớm đã tìm hiểu tư liệu về Diệp Bất Phàm, mỉa mai nói, tiện tay tế ra một thanh phi kiếm màu tím.

Diệp Bất Phàm mắt lạnh lùng, cười nhẹ nói: "Hay là nhường con Ngọc Thiềm Thừ này cho ta thì thế nào?" "Hả, sao không nói đưa chí bảo giúp ngươi tăng tu vi cho ta đi?" Vạn Độc Thiên Quân cười khẩy, "vút" một tiếng, phi kiếm lại biến mất trong không trung, hiện ra sau lưng Diệp Bất Phàm, mạnh mẽ đâm về phía đan điền của hắn.

Phương Dục ánh mắt lạnh lẽo, dù đen xoay tròn bắn ra ánh sáng đen bao phủ tới: "Ta lại muốn xem ngươi có mạnh như trong lời đồn không, mà lại dám tranh đoạt bảo vật ngay dưới mắt Hóa Thần." Diệp Bất Phàm pháp huyết hợp nhất, thi triển 《Đại Chân Võ Quyền》, quyền pháp đại khai đại hợp, đánh mạnh vào thanh phi kiếm màu tím. "Keng!" Phi kiếm bị đánh bật ra, cơ thể Diệp Bất Phàm không hề lay

động, đồng thời miệng lẩm nhẩm, trong lòng bàn tay Càn Khôn phun ra một tấm khiên lông vũ, chặn lại ánh sáng từ cây dù đen. "Hử?

Có độc?" Bỗng nhiên, Diệp Bất Phàm nhíu mày nhìn bàn tay mình, nơi tiếp xúc với phi kiếm màu tím rõ ràng đã thâm đen, nhanh chóng lan về phía cánh tay.

Nó có tính ăn mòn cực mạnh đối với pháp lực và khí huyết. "Hắc hắc, nếu không thì sao ta lại được gọi là Vạn Độc Thiên Quân?

Độc của ta, Hóa Thần cũng không dám dễ dàng chạm vào." Vạn Độc Thiên Quân cười lớn, nhân cơ hội phun ra một mũi tên độc, tấn công vào đầu Diệp Bất Phàm, đồng thời tế ra đại thần thông, một con rồng độc màu tím há cái miệng lớn như chậu máu, trực tiếp cắn tới.

Chuỗi tấn công liên hoàn như vậy, cùng cảnh giới rất khó chống đỡ.

Diệp Bất Phàm ánh mắt băng lãnh, vận chuyển Mộc chi nhục thân, khống chế độc tố, tế ra một sợi xích vàng lớn quăng về phía Phương Dục, ánh vàng lưu chuyển, nhốt y lại.

Đây là pháp bảo ngũ giai đỉnh tiêm, lấy được từ Tiêu Mật Đào, nhốt Phương Dục vài hơi thở không thành vấn đề.

Diệp Bất Phàm bước một bước, trong trạng thái pháp huyết hợp nhất gần như vô địch, "bốp" một tiếng, đánh tan mũi tên độc.

Và đúng lúc này, con rồng độc đã đến gần, nuốt chửng hắn. "Thần thông này của ta, cho dù là Hóa Thần trung kỳ muốn phá cũng phải tốn không ít công sức, chỉ bằng……" Vạn Độc Thiên Quân đắc ý cười nói, còn chưa kịp vui mừng bao lâu, con rồng độc đã bị xé nát từ bên trong, Diệp Bất Phàm tóc trắng bay phấp phới, mi tâm hiện ra một vết sẹo dọc, nhìn thấu vạn pháp.

Sắc mặt lão đột ngột thay đổi, lộ vẻ kinh hãi.

Hoàn toàn không ngờ thần thông của mình lại có thể bị phá dễ dàng như vậy, đối phương còn biến thái hơn trong lời đồn. "Trạng thái này của ngươi, không đúng!" Lão không nói hai lời, phun ra một ngụm máu tươi, triệu hồi con rắn song hoàn đen bạc trở về, bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ của nó cực nhanh.

Chương 411

Hóa Thần sơ kỳ bất ngờ cũng không thể đỡ được.

Tiếc là. "Thời gian tĩnh chỉ." Diệp Bất Phàm phun ra bốn chữ, tốc độ của con rắn song hoàn đen bạc đột nhiên chậm lại. "Xoẹt!" Trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm phun ra Thanh Long Yển Nguyệt Đao, tay lớn nắm chặt, thân đao kẹp theo vô cùng kiếm khí, một đao chém con rắn song hoàn đen bạc thành hai đoạn, máu đen bắn tung tóe.

Con rắn giết Nguyên Anh cự đầu như giết gà, trong tay hắn lại không chịu nổi một đao, trực tiếp bị chém chết.

Phòng ngự của Hóa Thần yêu thú rất mạnh.

Nhưng Diệp Bất Phàm tu luyện Tiên Kiếm Kinh Văn, khả năng phá phòng chỉ đứng sau Tử Tiêu Thiên Quân. "Ngươi dám giết rắn của ta?!

Diệp Bất Phàm!

Ta muốn ngươi chết!" Vạn Độc Thiên Quân đau lòng đến rỉ máu, tròng mắt đỏ ngầu, lão phẫn nộ gào thét, toàn thân bùng nổ lượng lớn độc vụ màu tím đen, cuốn lấy lão độn đi về phía xa.

Mà trong lòng, lại là một mảnh kinh hãi, thầm chửi xui xẻo: "Pháp lực và khí huyết giao dung, sức mạnh đã nghiền ép Hóa Thần sơ kỳ rồi, bên trong Nguyệt Cung, ai có thể đánh bại hắn?" Giao thủ mấy lần, lão đã lập tức phán đoán ra thực lực của đối phương. "Mộc Kinh" trong Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, có khả năng khắc chế độc tố, cộng thêm một đống pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp, trạng thái pháp huyết hợp nhất cường đại, ngay cả Hồng Y cũng chưa chắc là đối thủ.

Diệp Bất Phàm lười đuổi theo, lòng bàn tay hóa thành Diêu Quang

Tiên Mộc, tóm lấy Ngọc Thiềm Thừ.

Những cái bọc chi chít trên lưng thiềm thừ vỡ ra, độc tố phun ra, bàn tay hóa thành gỗ hơi thâm đen, nhưng rất nhanh đã bị một luồng pháp lực Mộc chi tinh thuần xua tan.

Thứ này chỉ ở cấp Nguyên Anh cự đầu, nhưng được trời đất tạo hóa ưu ái, độc tính còn mạnh hơn con rắn song hoàn nhiều.

Nhưng Mộc chi nhục thân có công hiệu trừ độc, nên không sợ.

Đánh mấy đạo phong ấn, thu vào Chưởng trung Càn Khôn, hắn nhìn về phía Phương Dục vừa phá vỡ phong tỏa của sợi xích vàng lớn.

Phương Dục nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, lộ vẻ kiêng kỵ mạnh mẽ, im lặng một lúc rồi nói: "Thôi vậy, Ngọc Thiềm Thừ nhường cho ngươi, cáo từ!" Nói xong, ngay cả cái bát cũng không cần, quay đầu bỏ đi.

Bên ngoài Nguyệt Cung, với tu vi Hóa Thần hậu kỳ, giết chết Diệp Bất Phàm rất đơn giản.

Nhưng ở đây.

Y chỉ có nước chạy trốn.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, không đuổi theo, lợi ích đã đến tay không cần phải đánh sống đánh chết, xóa đi ấn ký thần thức trên cái bát, rồi thu vào Chưởng trung Càn Khôn.

Thứ này là pháp bảo ngũ giai, uy lực không tồi. "Đa tạ Diệp tiền bối đã cứu mạng." Đại hán đầu trọc cười khổ, thái độ cung kính nói.

Ánh mắt mỹ phụ âm tính thì lóe lên tia sáng khác thường, lộ rõ ý muốn ôm đùi. "Tìm một nơi trốn đi, Nguyệt Cung này không phải là nơi các ngươi có thể xông vào." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, xoay

người đi về phía xa.

Một bước đã rời khỏi phạm vi của Thiềm Thừ Cung. "Nguyệt Quế Thụ cách đây bao xa?" Diệp Bất Phàm hỏi thỏ con. "Khoảng mười vạn dặm, cẩn thận một chút, ngươi mang theo Nguyệt Phủ, đám Hóa Thần kia vì muốn lấy tiên thuật từ Nguyệt Quế Thụ, sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Một trong những tạo hóa lớn nhất của Nguyệt Cung chính là Nguyệt Quế Thụ, lai lịch thần bí, còn lâu đời hơn cả Thường Nga Tiên.

Dùng pháp bảo chém nó, có thể nhận được tiên thuật.

Tiên thuật chân chính.

Cả Tu Tiên giới rộng lớn, chỉ có Đại Thừa Tiên Quân trong truyền thuyết mới có một hai môn.

Dùng pháp bảo chém để nhận được tiên thuật xác suất gần như bằng không, nhưng dùng Nguyệt Phủ chém, chắc chắn sẽ nhận được tiên thuật! "Không sao, một đám Hóa Thần liên thủ cũng không có uy hiếp với ta." "Ừm, trên đường này vừa hay có một nơi có tạo hóa, tiện thể đến đó luôn." Diệp Bất Phàm lấy ra bản đồ nhận được từ Lý Thu Thủy, nhìn vào một ký hiệu trên đó —— Minh Nguyệt Quỳnh Tương.

Một loại tạo hóa dịch, uống một ngụm, pháp lực tức khắc hồi phục.

Có Hậu Nghệ Cung, hắn không có hứng thú với việc hồi phục pháp lực, nhưng vật này có tiên linh khí cực kỳ nồng đậm, có ích nhất định cho việc hắn tấn thăng Hóa Thần. …… Thiềm Thừ Cung.

Không lâu sau khi Diệp Bất Phàm rời đi, Vạn Độc Thiên Quân lại quay trở lại, sắc mặt tái mét thu thập vết máu khô còn sót lại của thượng cổ Ngọc Thiềm Thừ.

Còn về bộ hài cốt kia, lão không hề chạm vào.

Trông có vẻ không mục nát, thực ra chạm vào là hỏng ngay, bảo tồn đến giờ, hoàn toàn là do con thiềm thừ nhỏ kia dùng làm mồi nhử, dụ dỗ các sinh linh khác.

Vừa thu thập xong.

Một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên sau lưng.

Gần trong gang tấc, một Hóa Thần Thiên Quân đường đường lại không hề hay biết. "Tiểu hữu, có từng thấy Diệp Bất Phàm không?" Vạn Độc Thiên Quân da đầu tê dại, mạnh mẽ lao về phía trước mười dặm, lúc này mới quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy hai lão già đang đứng ở nơi lão vừa đứng.

Một lão già mặc trường sam màu đỏ, phảng phất như đến từ thời thượng cổ, khí chất cổ xưa uy nghiêm, mái tóc đen xõa vai, ánh mắt lạnh lùng như thần minh.

Người còn lại là lão già áo xanh vừa hỏi chuyện, tóc bạc trắng, khóe miệng mỉm cười, như một vị chân tiên hạ phàm. "Không… không có tu vi?" Vạn Độc Thiên Quân kiểm tra kỹ, vẻ mặt kinh hãi.

Với thần thức mạnh mẽ của lão, ngay cả một chút dao động pháp lực cũng không cảm nhận được.

Lão không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên chắp tay nói: "Vãn bối biết, nửa canh giờ trước có giao thủ, nhưng hắn đi đâu rồi, ta cũng không rõ." "Giao thủ?" Lão già áo xanh sững sờ, suy nghĩ một lát, tay áo xanh nhẹ nhàng phất một cái, phảng phất như thời gian quay ngược, cả Thiềm Thừ Cung hiện ra từng khung cảnh.

Trong khung cảnh, chín Nguyên Anh đang khám phá di tích thiềm thừ, sau đó Vạn Độc Thiên Quân và Thất Tinh Vương Phương Dục ra tay.

Dáng vẻ, chi tiết thần thông đều hiện ra rõ ràng. "Lão già áo xanh

này rốt cuộc là ai?" Vạn Độc Thiên Quân thấy vậy, tim đập thình thịch.

Ngay cả thi pháp cũng không cần, trực tiếp hồi tố lịch sử, hơn nữa là hồi tố bên trong Nguyệt Cung, Luyện Hư Thiên Tôn đến đây cũng không làm được!

Khung cảnh tiếp tục.

Chỉ riêng Diệp Bất Phàm đi ngay sau đó, tuy có thể nhìn rõ dấu vết thần thông đạo pháp, nhưng khuôn mặt lại tương đối mơ hồ. "Thanh Tổ, có thấy quen mắt không?

Thời gian tĩnh chỉ, hẳn là thần thông của tiểu bối trong Bạch Trú bí cảnh, thi triển cũng khá tinh diệu." Lão già áo đỏ ngạc nhiên, rồi nhíu mày: "Dung mạo mơ hồ, không nhìn rõ, không ngờ hắn còn là một Thiên Cơ Sư, hơn nữa trình độ không thấp." "Không sao, không ảnh hưởng lớn." Lão già áo xanh phất tay, khung cảnh vỡ tan biến mất. "Người họ Diệp này tội ác tày trời, rất nhiều người ở Nam Hồng Vực đều bị hắn giết, thậm chí thiên kiêu Tạ Vô Tửu của Tiên thổ Tạ gia cũng bị giết, mấy vị tiền bối nếu có thể tiêu diệt hắn, quả thực là trừ hại cho dân." Vạn Độc Thiên Quân ánh mắt lóe lên vẻ âm độc, cung kính cười nói.

Ngọc Thiềm Thừ bị cướp, lão chỉ mong Diệp Bất Phàm chết đi.

Sau đó lại bổ sung: "Văn bối hơi thông thạo đạo truy tung, có thể phục vụ cho hai vị tiền bối." "Tiểu tử, đây là muốn mượn dao giết người?

Lão phu tuy có hứng thú với Diệp Bất Phàm, nhưng cũng không muốn bị người khác tính kế." Lão già áo đỏ thờ ơ nói, từ từ đưa ngón tay ra, cách không điểm một cái về phía Vạn Độc Thiên Quân. "Phụt!" Mi tâm Vạn Độc Thiên Quân hiện ra một lỗ máu, ngay cả phản ứng cũng không kịp, ầm ầm ngã xuống.

Một Hóa Thần đại năng.

Chết một cách gọn gàng dứt khoát. "Ngươi người này, cũng không sợ kinh động thiên đạo, giáng xuống thiên phạt sao?" Lão già áo xanh nhíu mày: "Ngươi chết rồi, Ma thổ không có Tiên Quân trấn giữ, trong vòng một năm sẽ tan rã." Lão già áo đỏ không trả lời, mà nhìn về phía Quảng Hàn Cung, lộ vẻ ngạc nhiên: "Tiểu bối kia của Ma thổ ta cũng có chút thú vị, Tam Muội Chân Hỏa, đây là muốn tụ tập đạo thần hỏa cuối cùng." Lão già áo xanh liếc lão một cái: "Sao?

Chân Ma Tiên Quân vạn năm không xuất thế muốn thu đồ đệ rồi à?" "Tuổi thọ sắp hết, nếu nó đột phá Luyện Hư ở đây, cũng có thể thu làm đệ tử." Lão già áo đỏ bình tĩnh nói. "Vẫn là nên nghĩ xem làm sao xác định sinh tử của Thường Nga Tiên đi!" "Cứ chờ xem, nếu Diệp Bất Phàm tiến vào Quảng Hàn Cung, xuất hiện dị thường, vậy chứng tỏ nàng ta còn sống, nếu không, vậy là đã chết hoàn toàn." Lão già áo đỏ không để ý, cười khẩy nói: "Bọn người Ngọc Quốc kia còn sốt ruột hơn chúng ta, con thỏ ngọc kia không phải đã phái tiểu ngọc nhân có sừng dê bím tóc đến thăm dò rồi sao?" Thỏ ngọc, chính là vị nữ tử thần bí không ngừng chế tạo ngọc khí ở Ngọc Quốc.

Mà cả Ngọc Quốc rộng lớn.

Chỉ riêng tiểu ngọc nhân có sừng dê bím tóc là không phải do nàng chế tạo ra. …… Bên kia.

Trước mặt Diệp Bất Phàm hiện ra một ngọn núi tròn như trăng sáng, từng bóng người không ngừng qua lại trong đó, đều là Nguyên Anh cự đầu, không có Hóa Thần.

Trong núi có một dòng suối trong màu trắng, như sữa, tỏa ra tiên linh khí kinh người.

Lý Thu Thủy và Vân Mộng Quân cùng những người khác cảnh giác lẫn nhau, đàm phán về việc phân chia Minh Nguyệt Quỳnh

Tương.

Minh Nguyệt Sơn sản xuất nhiều Minh Nguyệt Quỳnh Tương, đối với Nguyên Anh cự đầu có sức hấp dẫn lớn nhất, ngược lại đối với Hóa Thần lại không có nhiều trợ giúp. "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi." Một con chim lông đỏ bay tới, đậu trên vai Diệp Bất Phàm hưng phấn nói: "Mau cướp đi," Tiểu nữ anh thì ôm lấy đùi Diệp Bất Phàm, như một món đồ treo lủng lẳng trên người hắn.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, xoa đầu tiểu nữ anh: "Vào lúc nào vậy?" "Sau ngươi chứ sao, ta mang theo nó, nào dám xuất hiện trước mặt đám Hóa Thần kia?" Chim lông đỏ vỗ cánh.

Đặc điểm của tiểu nữ anh quá rõ ràng, ai ở bên cạnh nó, người đó có khả năng cao chính là Diệp Bất Phàm, thế tất sẽ bị tập trung tấn công.

Chương 412

Diệp Bất Phàm gật đầu, đi thẳng đến dòng suối trong màu trắng. …… "Ta không muốn mọi chuyện trở nên quá căng thẳng, Minh Nguyệt Quỳnh Tương này, ta chia ba thành, nếu không…… hắc hắc." Lý Thu Thủy đối mặt với nhiều người cùng cảnh giới, không hề sợ hãi.

Hắn đánh không lại Diệp Bất Phàm, không có nghĩa là hắn yếu, cùng cảnh giới có thể đánh bại hắn không có mấy người. "Ta cũng muốn chia ba thành." Một tuấn kiệt trẻ tuổi của Tạ gia lạnh lùng nói.

Hắn tên Tạ Giáp Ất, một trong tám người cạnh tranh vị trí thánh tử Tạ gia. "Dựa vào cái gì?!" Đại Phong Chân Quân trực tiếp lật mặt, Tạ gia này là Tiên thổ đứng sau Vô Ưu Tông của bọn họ, nhưng động đến lợi ích, một chút tình cảm cũng không nể. "Chỉ bằng ta mạnh!" Tạ Giáp Ất cười lạnh. "Ta muốn không nhiều, chỉ cần hai thành." Vân Mộng Quân của Trương gia trầm giọng nói. "Các ngươi chia hết rồi, chúng ta lấy cái gì?!" Các Nguyên Anh cự đầu khác lập tức nổi giận, tranh cãi kịch liệt.

Tổng cộng hơn ba mươi vị Nguyên Anh cự đầu, cãi nhau đỏ mặt tía tai, không khí căng như dây đàn, có thể bùng nổ đại chiến bất cứ lúc nào.

Minh Nguyệt Quỳnh Tương có thể tăng thêm một chút xác suất Hóa Thần, ai cũng không chịu bỏ qua.

Đúng lúc này.

Một bóng người áo trắng đáp xuống bên bờ suối, thản nhiên như không có ai lấy ra một cái vại lớn, múc đi chín thành Minh Nguyệt Quỳnh Tương, sau đó dán phong ấn lên, để tránh tiên linh khí thất

thoát. "Chắc cũng đủ rồi, đi thôi." Diệp Bất Phàm thu cái vại lớn vào Chưởng trung Càn Khôn, ung dung rời đi.

Chỉ để lại một đám Nguyên Anh cự đầu mặt mày cứng đờ.

Mọi người nhìn một thành Minh Nguyệt Quỳnh Tương còn lại, rồi lại nhìn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Cái thằng chó này, trước đây cướp đồ ít ra còn chào một tiếng, giờ chào cũng không chào, trực tiếp lấy luôn à?" Lý Thu Thủy thấy Diệp Bất Phàm đã đi xa, không nhịn được chửi ầm lên. "Đúng là chó thật!" Đại Phong Chân Quân, Vân Mộng Quân và những người khác mặt mày xanh mét, nhưng không ai dám tìm Diệp Bất Phàm tính sổ.

Bao gồm cả Tạ Giáp Ất của Tạ gia.

Hắn là thiên kiêu, vô cùng cao ngạo, nhưng không ngốc, não có bệnh mới đi chặn Diệp Bất Phàm.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều náo loạn.

Bọn họ kinh hãi khi thấy Lý Thu Thủy vừa chửi Diệp Bất Phàm, vừa nhanh như chớp lao vào dòng suối, dúi đầu vào trong đó.

Trong một khoảnh khắc.

Chút quỳnh tương chỉ còn một thành đã bị Lý Thu Thủy hút vào miệng.

Má phồng lên gần như sắp nổ, thần thức truyền ra lời nói: "Ta uống rồi đó, các ngươi không định cướp chứ?" Dáng vẻ này, giống như nhổ nước bọt vào nồi cơm chung, rồi hỏi người khác còn ăn không. "Diệp Bất Phàm cũng không chó bằng ngươi!

Mau nhổ ra!" Tạ Giáp Ất, Đại Phong Chân Quân và những người khác đều điên tiết, tức giận đến mức nổi điên tại chỗ, tế ra các loại pháp bảo thần thông. "Các ngươi thật sự muốn à?" Lý Thu Thủy giật mình, co giò bỏ chạy.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Minh Nguyệt Sơn chưa được bao lâu, mày hắn hơi nhíu lại, Thường Nga Từ bay ra từ trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Lúc này, miếng ngọc từ đỏ tươi như máu, tỏa ra hồng quang đầy điềm gở. "Có ý gì đây?" Diệp Bất Phàm hỏi thỏ con, nhưng nó tỏ vẻ không biết gì. "Biết đâu là vì đã đến Nguyệt Cung nên nó tự động có phản ứng?" Chu Tước ló đầu qua, hiếu kỳ vô cùng.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, suy nghĩ một lát rồi dùng đồng tiền, da thú và các vật bói toán thiên cơ khác để xem bói tương lai, kết quả là chẳng có hung hiểm gì.

Giờ đây theo thời gian, Thiên Cơ Thuật của hắn đã đạt đến ngũ giai cao phẩm.

Nhưng đang ở trong Nguyệt Cung, việc bói toán bị cản trở, không thể bói ra được một vài chi tiết nhỏ trong tương lai. "Thường Nga Từ trước giờ không có động tĩnh gì, nay lại có dị thường... sự việc bất thường ắt có yêu ma." Ánh mắt Diệp Bất Phàm u ám, lật ra con mắt ngọc màu vàng mà Tử Tiêu Thiên Quân tặng trước lúc chia tay.

Vật này có thể giúp Thiên Cơ Sư nhìn trộm một góc tương lai, tạm thời có được năng lực của Lục giai Thiên Cơ Sư.

Hắn lại bói toán lần nữa.

Một góc tương lai hiện ra trong đầu hắn.

Dưới tán cây hoa trà ngập trời, một thiếu nữ dáng loli ngồi một mình dưới gốc cây, thân thể trần trụi, khuôn mặt búp bê tinh xảo như đồ sứ, làn da trắng nõn mịn màng như sữa bò, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh, bụng dưới phẳng lì, rồi xuống nữa... "Mẹ kiếp, không phải tôi đang bói xem có nguy hiểm không sao?

Cho tôi xem cái quái gì thế này?" Diệp Bất Phàm trợn tròn mắt,

thật sự không ngờ rằng một góc tương lai lại hiện ra cảnh thân thể trần trụi của Tử Quần La Lỵ.

Dù với đầu óc của hắn cũng không hiểu nổi.

Hắn muốn bói sâu hơn, nhưng hình ảnh đó chỉ thoáng qua rồi biến mất. "Bốp!" Diệp Bất Phàm tự tát mình một cái, thầm niệm "không phải lễ thì đừng nhìn".

Hắn không muốn dính dáng gì đến Tử Quần La Lỵ nhất, sát niệm của đối phương quá nặng, nếu chọc giận nàng, nàng sẽ tìm mọi cách để giết chết ngươi.

Điều này khác với Hắc Quần La Lỵ.

Đối phương tuy là ác niệm, hỉ nộ vô thường, rất xấu xa, nhưng có Bạch La Lỵ kìm hãm nên thực ra không có sát tâm lớn đến vậy.

Hắn tiếp tục bói toán, không có nguy hiểm gì, nhưng vẫn giữ một phần cảnh giác. "Cách cây quế không xa nữa, đi thôi." … Trong một khu rừng cổ thụ ngút trời, cây quế cao lớn sừng sững, tán cây như những đám mây che khuất cả bầu trời, từng đợt hương hoa quế lan tỏa, thấm vào lòng người.

Mùi hương này có tác dụng tăng cường thần hồn.

Còn lá cây quế có thể luyện chế pháp bảo, thậm chí luyện thành vật bói toán.

Lúc này, bảy tám vị Hóa Thần Thiên Quân và mấy chục vị Nguyên Anh đại lão đang tụ tập ở đây. "Bùm!" Tiên Mộng Thiên Quân tung ra bình ngọc Tịnh Bình, thúc đẩy Tiên Huyễn Đại Mộng, hóa thành thần hoàng vạn trượng hung hăng nện vào thân cây to lớn.

Thân cây dấy lên một lớp lưu quang màu vàng, rực rỡ như lửa, thần hoàng va vào như trâu đất xuống biển, tan biến vào hư vô.

Một lúc sau, không có nửa điểm dị thường nào xảy ra. "Lại thất bại rồi, haiz." Tiên Mộng Thiên Quân mím môi, vẻ mặt ảm đạm.

Truyền thuyết kể rằng người có duyên khi tấn công vào thân cây sẽ nghe thấy đại đạo tiên âm, và được truyền cho một bộ tiên thuật.

Vô số năm qua chỉ có vài người ít ỏi nhận được tiên thuật.

Hơn nữa, họ đều không cần dùng đến Nguyệt Phủ. "Xem ra Tiên Mộng đạo hữu không có duyên với tiên thuật." Nguyên Sơ Thiên Quân vuốt râu cười nói, giọng điệu ôn hòa: "Hay là để ta thử xem, nếu thành công, có thể tặng cho tiên tử." Lão không hề che giấu sự ngưỡng mộ của mình đối với Tiên Mộng Thiên Quân.

Khí chất như tiên, dung mạo khuynh thành, không có Hóa Thần nào mà không rung động.

Tiên Mộng Thiên Quân liếc nhìn lão một cái, không thèm để ý, tự mình quay về trận doanh của Vô Ưu Tông, ngồi xếp bằng trên tiên liên. "Ha ha ha!

Nguyên Sơ Thiên Quân, người ngươi đã già nhưng tâm thì chưa già nhỉ, Tiên Mộng đạo hữu quốc sắc thiên hương, sao có thể để mắt đến lão già nhà ngươi được?" Ban Chân Đại thượng sư cười lớn, chế nhạo.

Nguyên Sơ Thiên Quân nghe vậy sắc mặt vẫn như thường, đột nhiên tung ra phi đao pháp bảo, chém một nhát về phía cây quế. "Keng!" Như thể chém vào tiên thạch, thân cây to lớn với lớp vỏ như da nhăn của người già bừng lên kim quang, đến vỏ cây cũng không rách.

Một lúc lâu sau, không có chút động tĩnh nào.

Nguyên Sơ Thiên Quân liên tiếp tung ra nhiều loại pháp bảo thần thông, tiếng nổ không dứt, đừng nói là được đáp lại bằng tiên thuật,

cây quế ngay cả rung lắc một chút cũng không có.

Lão mặt mày xanh mét, không cam lòng quay về chỗ ngồi. "Xem ra Nguyên Sơ Thiên Quân cũng không có cơ duyên với tiên thuật." Trương Miếu của Trương gia ánh mắt lóe lên, như đang suy tư điều gì.

Sau đó, y chứng kiến Ban Chân Đại thượng sư tung ra kỳ thuật, cổ trùng, thần thông, pháp bảo các loại, nhưng vẫn vô hiệu.

Lão không từ bỏ, liên tục tung đại thần thông oanh tạc điên cuồng vào cây tiên.

Một lát sau.

Cây quế dường như đã mất kiên nhẫn, một luồng kim quang đột nhiên phản lại, xuyên thủng bụng dưới của Ban Chân, máu tươi phun ra.

Lão ta mặt mày tái mét, đành phải lủi thủi lui ra.

Cây tiên này có linh tính, một người tấn công quá nhiều cũng sẽ khiến nó phản phệ, nhưng không đến mức trí mạng.

Chương 413

"Thật đúng là tiên thụ, Hóa Thần Thiên Quân không thể lay chuyển dù chỉ một chút." "Chẳng trách vô số năm qua không mấy ai nhận được tiên thuật." Nhiều Nguyên Anh đại lão xem mà tắc lưỡi, Hóa Thần Thiên Quân đối với họ là tồn tại xa không thể với tới, vậy mà những nhân vật như vậy cũng không nhận được tiên thuật, khó mà tưởng tượng được tiền nhân đã làm thế nào. "Tiên thuật chỉ người có duyên mới nhận được, không nhất thiết phải có tu vi cảnh giới cao." Tạ Cừu lắc đầu nói.

Xuất thân từ tiên thổ, y biết nhiều bí mật hơn.

Năm đó trong số những người nhận được tiên thuật, có cường giả, nhưng cũng có hai vị chỉ là Nguyên Anh đại lão.

Một người trong số đó đã chết yểu.

Người còn lại, thì như một huyền thoại, một đường tiến mạnh, cuối cùng trở thành Đại Thừa Tiên Quân.

Đạo hiệu của người này là — Thanh Tổ!

Hiện là người chưởng quản thực sự của tiên thổ sau lưng Thiên Tiên Tông! "Đại Dương Tiên Đao!" Tạ Cừu tiến lên ra tay, đại dương hội tụ thành đao, sắc bén vô song, nhưng vẫn không làm gì được cây tiên, không thu hoạch được gì.

Lão thở dài, sợ đi vào vết xe đổ của Ban Chân Đại thượng sư nên không dám thử nữa.

Sau đó, lại có mấy vị Hóa Thần Thiên Quân ra tay, kết quả cũng giống như họ. "Các ngươi đi thử xem." Tạ Cừu ra lệnh cho mấy thiên kiêu Tạ gia sau lưng, lộ vẻ chờ mong.

Các vị Hóa Thần nhìn sang, ánh mắt khó hiểu, nhưng không ngăn cản.

Họ không có duyên, nhưng có lẽ những Nguyên Anh đại lão này lại có duyên thì sao?

Ai nhận được, họ căn bản sẽ không nói nhiều lời, trực tiếp hạ sát thủ cướp đoạt!

Tiên thuật vẫn sẽ là của họ.

Nếu không thì nhiều người như vậy chờ ở đây làm gì? "Vâng!" Một thiên kiêu trẻ tuổi tuấn tú bước lên, mặc bộ hoa phục màu vàng đỏ, nhổ ra một thanh phi kiếm pháp bảo chém mạnh một nhát. "Ong!" Kiếm quang như rồng, trực tiếp bị kim quang trên cây tiên nuốt chửng, không tạo ra nổi một gợn sóng.

Thiên kiêu trẻ tuổi ngây người, lộ vẻ không cam lòng, muốn thử lại.

Những người được gọi là thiên kiêu, ai mà không tự cho mình là phi phàm, tâm cao khí ngạo? "Lui về." Tạ Cừu lạnh lùng ngăn lại, ra lệnh cho người tiếp theo đi thử.

Cứ thế từng Nguyên Anh đại lão tiến lên, cây tiên vẫn như một tảng đá ngầm khổng lồ giữa biển, mặc cho tấn công thế nào cũng không hề lay động.

Cuối cùng, tất cả Nguyên Anh đại lão đều đã thử một lần, chỉ có một nữ tu tuyệt mỹ làm cho cây tiên gợn lên một chút sóng lăn tăn.

Các vị Hóa Thần tinh thần đại chấn, hơi thở dồn dập, đều chuẩn bị động thủ cướp đoạt.

Nhưng rất nhanh họ lại thất vọng.

Cây tiên có phản ứng, nhưng cuối cùng lại trở về tĩnh lặng, mặc

cho nữ tu tuyệt mỹ tấn công thế nào cũng không có phản ứng nữa. "Nữ Nhi Quốc quốc vương ra tay cũng vô dụng sao?" Trương Miếu khẽ thở dài.

Trong số những người trẻ tuổi ở Nam Hồng Vực hiện nay, theo y biết, chỉ có Nữ Nhi Quốc vương là mạnh nhất, thân mang Thiên linh căn, ngộ tính càng là vô song.

Tu luyện tư chất của tu sĩ cao cấp đều không khác nhau nhiều, lúc đó so kè chính là ngộ tính và cơ duyên.

Nếu tiến vào tiên thổ, có hy vọng bước vào Luyện Hư Thiên Tôn. "Thất bại rồi." Nữ Nhi Quốc vương buồn bã nói.

Trong chốc lát, xung quanh tĩnh lặng, không ít Nguyên Anh đại lão đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Tự mình ra trận, họ mới biết được độ khó để nhận được tiên thuật lớn đến mức nào.

Tuy nhiên, các vị Hóa Thần vẫn còn ôm một tia hy vọng.

Họ đang chờ.

Chờ Diệp Bất Phàm mang Nguyệt Phủ đến!

Và lúc này, Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng đã đến. "Sao giống như tìm đạo ở Đại Thiên Tự thế, chặt cây ngàn năm, tại chỗ phi thăng à?" Diệp Bất Phàm từ xa đã thấy cảnh tượng rất nhiều Nguyên Anh đại lão tấn công, đến gần không nhịn được lộ vẻ kỳ quái.

Trương Miếu, Ban Chân, Tạ Cừu và các Hóa Thần Thiên Quân khác thấy hắn, tinh thần đại chấn, nở nụ cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười cứng đờ. "Ầm ầm ầm!" Cả mặt đất rung chuyển, như địa long lật mình, rễ cây quế trực tiếp bật khỏi mặt đất.

Như thể nhìn thấy điều gì đó vô cùng kinh khủng.

Vô số rễ cây vung vẩy, chạy bán sống bán chết về phía xa. "Cây quế chạy... chạy mất rồi?!" Trong nháy mắt, cây quế đã chạy xa trăm dặm.

Mọi người ngơ ngác nhìn bóng lưng của cây quế, có chút không biết phải làm sao.

Cây này đã bén rễ ở đây quá lâu, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói cây quế lại biết chạy. "Chuyện này là sao?" Diệp Bất Phàm thầm hỏi thỏ con.

Thỏ con im lặng, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Tiên thụ đặc thù, cảm ứng còn nhạy hơn cả Đại Thừa Tiên Quân, chắc là nó cảm nhận được sự tiếp cận của Hằng Nga tiên tử." "???" Diệp Bất Phàm. "Năm đó...

Hằng Nga tiên tử đã chặt một đoạn cành của nó, thử chiết cành xem có thể tái sinh ra cây quế tiên thứ hai không." "Thành công, cũng thất bại, chiết cành rất thành công, nhưng không có đặc tính 'tiên', trưởng thành có hạn, mười triệu năm cũng không đến được tầng thứ của Đại Thừa Tiên Quân." Thỏ con giải thích một cách khô khốc.

Diệp Bất Phàm mắt chữ A mồm chữ O, chẳng trách nó bỏ chạy, người biết thì hiểu là chiết cành, người không biết còn tưởng Hằng Nga tiên tử quay lại định đem nó ra làm củi đốt.

Hắn đột nhiên nói: "Vị Đại Địa Chi Mẫu ở Nam Hồng Vực kia, không lẽ chính là cái cây được chiết cành đó chứ?" "Đúng vậy, sau này không biết làm sao mà lại rơi xuống dưới đó." Thỏ con nói.

Diệp Bất Phàm im lặng một lúc lâu, thầm nghĩ nó chạy rồi thì mình chặt cái gì?

Chặt vào không khí à. "Cứ đuổi theo là được, tiếp cận liên tục vài

lần, nó sẽ nghĩ rằng Hằng Nga tiên tử đã nhắm trúng nó, tự nhiên sẽ buông xuôi, không phản kháng nữa." "Nói vậy là, ta có thể nhận được rất nhiều tiên thuật?" "Không được, lai lịch của cây tiên này khó lường, chủ nhân của ta là Hằng Nga tiên tử cũng không nhìn thấu." Thỏ con đáp, nghi ngờ cây tiên này đến từ một thế lực lớn nào đó ở Tiên giới, dùng để rèn luyện con cháu hậu bối, bị bản nguyên pháp tắc ảnh hưởng, sẽ chỉ đưa ra một bộ tiên thuật.

Diệp Bất Phàm thất vọng, nhưng có còn hơn không.

Hắn điều khiển độn quang, trực tiếp đuổi theo cây tiên. "Theo sau!" Trương Miếu không nói hai lời, bám sát phía sau.

Ban Chân Đại thượng sư, Tạ Cừu và các vị Hóa Thần khác đuổi theo ráo riết, ánh mắt nóng rực.

Họ không quan tâm tại sao cây tiên lại có dị thường như vậy, nhưng có thể khẳng định là, Diệp Bất Phàm thân mang Nguyệt Phủ, chắc chắn sẽ nhận được tiên thuật. "Chỉ cần cướp được, dù là dâng cho Đại Thừa Tiên Quân, hay là tự mình dùng, đều là tạo hóa thiên đại." Lửa tham lam trong mắt Nguyên Sơ Thiên Quân bùng cháy, gần như không thể kìm nén được.

Được Đại Thừa Tiên Quân coi trọng, bọn họ đột phá Luyện Hư cũng không phải là không thể, thậm chí tông tộc sau lưng cũng sẽ trỗi dậy.

Còn về sự mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm, mạnh đến mấy liệu có thể chống lại được nhiều Hóa Thần như bọn họ liên thủ hay không? … Đuổi theo vạn dặm.

Diệp Bất Phàm từ xa thấy cây quế cắm rễ trong một hồ nước, dường như cảm nhận được hắn đến, liền nhảy vọt lên, vung vẩy vô số rễ cây, lướt về phía xa.

Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. "Tiếp tục đuổi." Thỏ con nói.

Diệp Bất Phàm rất kiên nhẫn, đuổi liên tục mấy ngày.

Cây quế cũng trốn chạy liên tục nhiều lần, cuối cùng, lần này nó không chạy nữa, cắm rễ trên một ngọn núi, vô số cành cây cong xuống, bảo vệ thân chính của mình.

Tựa như một mỹ nhân bị tên háo sắc dồn vào góc tường, run rẩy sợ hãi. "He he." Diệp Bất Phàm đáp xuống trước cây quế, hít hà hương hoa quế, nở nụ cười. "Cục cưng, yên tâm, ta chỉ chặt một nhát, lấy được tiên thuật là đi ngay." Diệp Bất Phàm an ủi vài câu, rồi rút ra cây Nguyệt Phủ to lớn.

Cây quế dường như nghe hiểu, từ từ buông cành cây ra, để lộ thân chính đầy nếp nhăn. "Vút..." Diệp Bất Phàm ánh mắt phấn khích, vung Nguyệt Phủ, chém mạnh vào cây quế.

Từng luồng kim quang lan tỏa, định ngăn cản Nguyệt Phủ, nhưng kim quang vừa chạm vào Nguyệt Phủ liền vỡ tan, như băng tuyết gặp nắng mai, dễ dàng chém ra một vết thương.

Dịch thể màu xanh lục chảy ra, từ trên cây quế truyền ra tiếng Phạn.

Chương 414

Như pháp âm đại đạo, khó hiểu, vang vọng khắp nơi, dấy lên từng đợt tiên quang vô lượng. "Tiên thuật, cuối cùng cũng sắp xuất hiện!" Tám vị Hóa Thần Thiên Quân đuổi tới, thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ kích động.

Hận không thể thay thế Diệp Bất Phàm.

Trong đó Tiên Mộng Thiên Quân, Trương Miếu và những người khác lộ vẻ hối hận, sớm biết như vậy, lúc ở Bạch Trú bí cảnh, nên toàn lực ứng phó, để đệ tử dưới trướng dốc sức tìm kiếm Nguyệt Phủ.

Nếu không, bây giờ tiên thuật này đã là của họ, cũng không cần phải tranh đoạt với các Hóa Thần khác. "Ong!" Tạ Cừu ánh mắt lộ vẻ hung ác, trực tiếp tung ra một cái bát sứ màu xanh, lơ lửng trên đỉnh đầu, tùy thời chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng cho Diệp Bất Phàm.

Lão vốn đã có thù với kẻ họ Diệp, lần trước bị tính kế, khiến cho Bạch Hổ tinh phách bị đoạt đi, Doanh Khổ cũng bị hắn giết chết.

Sau đó còn bị Tạ lão tổ mắng cho một trận như tát nước. "Ha ha, đừng vội, đợi hắn nhận được tiên thuật đã." Trương Miếu cũng tung ra một cây đại kỳ, âm phong từng trận, lại là một loại Yêu hồn phiên khác.

Loại hồn phiên này do bên trong đều là hồn phách yêu thú, tương đối khó khống chế hơn, biến hóa cũng không nhiều bằng Vạn Hồn Phiên.

Nhưng lại bá đạo hơn Vạn Hồn Phiên.

Ban Chân Đại thượng sư khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh:

"Nếu chỉ có một mình ta, ở trong Nguyệt Cung này, có lẽ sẽ không tùy tiện động thủ với ngươi, nhưng bây giờ... tám vị Hóa Thần liên thủ, ngươi có chạy đằng trời." Lần trước truy kích Diệp Bất Phàm, bị tên này dựa vào thiên kiếp cản đường, lão đành phải rút lui.

Bây giờ, lão không nghĩ ra đối phương còn có con bài tẩy nào khác.

Nguyên Sơ và các vị Thiên Quân khác cũng có suy nghĩ giống lão.

Diệp Bất Phàm có khả năng giết Hóa Thần sơ kỳ, một chọi một, không ai dám chắc.

Cho nên họ ngầm thỏa thuận liên thủ, hạ gục hắn.

Còn về chí bảo và tiên thuật trên người đối phương, thì sau khi hạ gục hắn sẽ tranh đoạt sau.

Trong chốc lát, kẻ địch vây quanh, nhìn chằm chằm như sói như hổ.

Khí thế lạnh lẽo, sát khí ngập trời.

Diệp Bất Phàm chọn cách phớt lờ, mắt nhìn thẳng vào cây quế.

Tại vết thương của nó, từng đạo phù văn màu vàng từ từ hiện ra, giống như kinh văn đại đạo, tiên khí huyền diệu bốc lên như sương.

Cuối cùng hóa thành một dòng lũ màu đỏ, nhấn chìm Diệp Bất Phàm.

Trong đầu hắn, các loại hình ảnh lóe lên, theo sau đó là những phù văn màu vàng chui vào cơ thể, một bộ tiên thuật hiện ra trong đầu.

Chữ viết giống như chữ Giáp cốt, từng câu từng chữ cực kỳ huyền ảo, lại phối hợp với từng bức tranh hỏa diễm.

Thần thông cao cấp hoặc tiên thuật, chỉ có kinh văn thôi thì không có tác dụng gì.

Cái gọi là pháp bất truyền lục nhĩ, cùng một chữ, mỗi người lĩnh ngộ ý nghĩa đều khác nhau, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ lầm đường lạc lối, tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên cần có tranh vẽ, phối hợp với nhau, lĩnh ngộ thần vận chân lý trong đó.

Cùng lúc đó, thông báo của hệ thống hiện ra trước mắt Diệp Bất Phàm. 【Hỗn Độn Tiên Diễm - Tiên thuật: Sinh ra tiên diễm trong cơ thể, không gì không đốt, không gì không cháy, đến cực hạn còn có thể nhóm lửa Chân Tiên, rèn đốt bản nguyên Đại đạo.】 Giới thiệu đơn giản, rõ ràng, nhưng lại bao hàm vạn tượng.

Trong đó phân biệt có mấy tầng thứ, Ngũ Hành tiên diễm, Tứ Tượng tiên diễm, Tam Tài tiên diễm, Âm Dương tiên diễm... cuối cùng mới đến Hỗn Độn tiên diễm. 【Tác dụng phụ: Không phải kỳ Đại Thừa thì không thể tu luyện, khi tu luyện cần hết sức cẩn thận, dễ tự thiêu thân, tự nhiên mà chết, cực kỳ hao tổn bản nguyên pháp tắc.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Không phải kỳ Đại Thừa cũng có thể tu luyện, dễ được Dục hỏa trọng sinh, và có thể bổ sung bản nguyên pháp tắc.】 Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào tiên thuật sau khi đã được nghịch chuyển, trọng điểm là bốn chữ trên giao diện — Dục hỏa trọng sinh. "Một cái thẻ phục sinh... theo kiểu hướng tử mà sinh?!" Đời người, giống như mở hộp mù.

Ngươi vĩnh viễn không biết giây tiếp theo ngươi sẽ nhận được bất ngờ gì.

Mà trong tu tiên giới, có thể Dục hỏa trọng sinh chỉ có một tộc — Phượng Hoàng.

Một sinh linh đã đi đến cực hạn của hỏa.

Dục hỏa trọng sinh, phượng hoàng niết bàn.

Bị đánh đến còn một giọt máu vẫn có thể tắm trong lửa tiên tại chỗ, lập tức đầy máu sống lại, còn mạnh hơn, biến thái hơn, đúng là cấp thần thú.

Cái mà Diệp Bất Phàm nghịch chuyển được, chỉ có Dục hỏa trọng sinh, không có phượng hoàng niết bàn.

Nhưng thế này đã đủ nghịch thiên rồi.

Chưa kể trọng điểm của tiên thuật này là uy lực cường đại! "Nghĩa là, sau này rất có khả năng mình sẽ trở thành loại tồn tại giết không chết, còn một giọt máu là sống lại." Giờ khắc này, đối với Diệp mỗ, người coi trọng sinh mệnh, trường sinh càng có giá trị hơn, hắn kích động chưa từng có.

Chơi liều mạng với tu sĩ cao cấp, vất vả lắm mới đánh hắn còn một giọt máu, quay đầu lại đã thấy hắn đầy máu sống lại, tâm trạng của đối phương chắc chắn sẽ nổ tung ngay lập tức.

Còn về việc có thể "chết đi sống lại" hay không, cho dù có thể, Diệp mỗ cũng không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút.

Trên giao diện hệ thống là "dễ Dục hỏa trọng sinh", chứ không phải là trăm phần trăm.

Khi Diệp Bất Phàm nhận được tiên thuật, cây quế run rẩy kịch liệt, vài chiếc lá vàng bay xuống, rơi vào lòng bàn tay hắn.

Dường như đây là quà tặng trước lúc chia tay của cây.

Rễ cây quế bay lên, trong nháy mắt đã chạy mất tăm.

Diệp Bất Phàm thu lại những chiếc lá vàng, có chút tiếc nuối nhìn bóng lưng cây quế rời đi, nếu có thể, hắn thật sự muốn luyện chế nó thành Chân Ma Kiếm, uy lực chắc chắn sẽ cực mạnh. "Ong!" Một cảm giác nguy hiểm ập đến, trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm.

Chỉ thấy Tạ Cừu không biết từ lúc nào đã tung ra cái bát sứ màu xanh, phình to ra, chụp xuống đầu hắn.

Ánh sáng bao phủ, Diệp Bất Phàm như trâu đất xuống biển, không thể nhúc nhích.

Vật này có tác dụng khống chế kẻ địch. "Giao tiên thuật ra đây." Tạ Cừu đứng trên bát sứ, gia trì pháp lực, nhìn xuống nói.

Diệp Bất Phàm cười lạnh không nói, trực tiếp ném ra Khóa vàng lớn và Trấn Yêu Tháp lơ lửng trên không, song pháp bảo gia trì, kim quang bao phủ thân thể, cảm giác lún sâu lập tức nhẹ đi.

Một bước bước ra, dễ dàng thoát khỏi vòng vây của bát sứ màu xanh.

Trước khi đến đây, hắn đã tìm hiểu thông tin về tất cả các Hóa Thần lộ diện, bao gồm cả chí bảo mà họ mang theo, hắn đều có cách đối phó. "Ngươi thật sự muốn tìm chết." Diệp Bất Phàm trừng mắt nhìn Tạ Cừu.

Và ngay lúc này, mấy luồng ánh sáng pháp bảo từ sau lưng ập đến.

Trương Miếu vung Yêu hồn phiên, vô số yêu thú âm hồn dấy lên âm phong, nhe nanh múa vuốt lao về phía Diệp Bất Phàm.

Số lượng không nhiều, chỉ có trăm con yêu hồn, nhưng mỗi con đều là cấp Nguyên Anh, con cầm đầu càng là âm hồn của một con yêu thú Hóa Thần, nửa hổ nửa rắn, há cái miệng máu táp xuống. "Vù vù!" Cùng lúc đó, Ban Chân Đại thượng sư vỗ bụng, phun ra một lượng lớn khí đen, nhìn kỹ lại, sương đen lại hoàn toàn do những con cổ trùng cực nhỏ tạo thành, xuyên thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Nơi chúng đi qua, tiên linh khí đều bị nuốt chửng sạch, cảnh tượng kinh người.

Diệp Bất Phàm Pháp huyết hợp nhất, lông vũ thuẫn bài trải rộng

ngàn trượng, chặn lại trăm con yêu hồn.

Quay đầu lại tung ra phi kiếm màu lam, người kiếm hợp nhất, mang theo kiếm quang trắng xóa của lôi đình quán xuyên trời đất, trong nháy mắt chém giết vô số cổ trùng, xuyên thủng qua.

Nói thì dài dòng, nhưng chỉ diễn ra trong chớp mắt. "Một địch ba, vậy mà vẫn ung dung tự tại, đây thật sự là Nguyên Anh Thiên Quân sao?" Trương Miếu ngẩn người, lần đầu tiên có nhận thức mới về cảnh giới Nguyên Anh. "Trạng thái này, là Pháp huyết hợp nhất của Tiêu gia, hắn không duy trì được lâu đâu, liên thủ giết hắn!" Nguyên Sơ Thiên Quân lạnh lùng quát, cũng tung ra một thanh phi đao, đao quang bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, bộc phát đao ý cường đại, chém thẳng xuống Diệp Bất Phàm. "Đùng!" Các vị Hóa Thần khác đến từ tiên thổ cũng đồng loạt hạ sát thủ, tung ra hỏa long, phi xoa và các thần thông pháp bảo khác, trong nháy mắt chiếu sáng cả trời đất, ngọn núi dưới chân cũng bị ba động pháp lực kinh khủng trấn áp thành tro bụi, khói bụi cuồn cuộn như khói sói.

Tổng cộng tám vị Hóa Thần, trừ Tiên Mộng Thiên Quân do dự rồi không ra tay, bảy người còn lại đều ra tay.

Cảnh tượng này, khiến cho các vị Nguyên Anh đại lão vừa đuổi tới xem mà kinh hồn bạt vía.

Ở trong Nguyệt Cung này, cho dù là Hồng Y đối mặt với bảy người liên thủ, cũng chỉ có kết cục hận chết miền Tây Bắc. "Sinh Quang!" "Hư Thân Thuật!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, bấm quyết gia trì mấy đạo thần thông hộ thân lên người, đồng thời thi triển 《Dao Quang Tiên Mộc》. "Vù vù!" Bề mặt cơ thể rung động, trong khoảnh khắc hóa thành cây cổ thụ ngàn trượng, hai tay hình thành vô số cành cây to lớn phòng ngự phía trước, "ầm ầm ầm" cứng rắn đỡ lấy tất cả thần thông pháp bảo.

Tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên, cây cổ thụ bị xé nát từng tấc, 《Dao Quang Tiên Mộc》 bị phá vỡ, lộ ra chân thân.

Đồng thời Sinh Quang và Hư Thân Thuật trên người liên tục lóe lên, làm suy yếu uy lực còn sót lại của thần thông, miễn cưỡng chống đỡ được.

Chương 415

"Cái gì?!

Uy lực liên thủ, Hóa Thần trung kỳ cũng chưa chắc chống đỡ nổi, hắn lại có thể..." "Làm sao có thể?!" Trương Miếu, Nguyên Sơ Thiên Quân và bảy người khác đều lộ vẻ kinh ngạc, như thể gặp ma giữa ban ngày. "Kinh Hồng Huyết Độn!" "Phá Pháp!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm tóc trắng tung bay, một bước bước ra, thân ảnh tức thì biến mất.

Từ khi tu luyện 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》, kiếm đạo gia trì bản thân, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Một cảm giác nguy hiểm cực độ ập đến, Nguyên Sơ Thiên Quân sắc mặt đột biến, vội vàng tung ra thuẫn bài phòng ngự chắn sau lưng.

Chỉ nghe một tiếng "keng", một đạo kiếm quang đánh vào thuẫn bài, ngay sau đó thân ảnh của Diệp Bất Phàm hiện ra. "Tốc độ của hắn quá nhanh, cấm không!" Trương Miếu gầm lên, tay áo vung ra một tấm vải, che trời lấp đất, bao phủ phạm vi vạn dặm.

Pháp bảo này không có tính công kích, chỉ là khóa chặt một phương hư không, cấm chỉ Súc địa thành thốn và Thuấn di, làm suy yếu tốc độ của Diệp Bất Phàm. "Ầm ầm ầm!" Sau đó, hơn trăm đạo yêu hồn, cổ trùng, phi đao các loại, nhanh chóng nhấn chìm Diệp Bất Phàm.

Một tiếng "bùm", thân thể hắn vỡ nát, hóa thành một làn khói xanh tiêu tan.

Điều này khiến sắc mặt mọi người lại thay đổi: "Là giả thân, phân thân thuật của Thiên Sát Chân Ma Công!" "A a a!!!" Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, Tạ Cừu bị Diệp Bất Phàm từ sau lưng một

quyền đấm nổ nhục thân, nguyên thần tại chỗ trọng thương, hung hăng đập sâu xuống lòng đất.

Thầm để phân thân thu hút hỏa lực, bản tôn lén lút tập kích, bất cứ ai cũng rất khó phòng ngự được. "Lần trước không giết ngươi, là vì Hồng Y đang rình mò trong bóng tối, ba lần bốn lượt tìm phiền phức cho ta, thật sự nghĩ rằng ta giết không được ngươi sao?" Diệp Bất Phàm khuôn mặt lạnh lùng, thu lại nắm đấm, Hậu Nghệ Cung đã ở trong tay, giương cung lắp tên.

Trong trạng thái Pháp huyết hợp nhất, dây cung bị kéo căng ra tám ngón tay, sơn hà đảo ngược, hóa thành một mũi tên kinh thế.

Chỉ với pháp lực và nhục thân đơn thuần, cực hạn của hắn là năm ngón, Pháp huyết hợp nhất, trực tiếp lên tám ngón! "Ầm!" Hư không nổ tung, bắn thẳng xuống lòng đất, mặt đất màu bạc của Nguyệt Cung lõm xuống vì khí lãng, lộ ra nguyên thần của Tạ Cừu. "Ngươi giết không được ta!" Tạ Cừu oán độc gào thét, tung ra bát sứ màu xanh.

Loại chí bảo này, phòng ngự công thế của Hóa Thần cũng không khó. "Định Thân Thuật!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm phớt lờ vô số pháp bảo thần thông đang ập đến, xa xa chỉ một ngón tay về phía Tạ Cừu.

Động tác giơ bát sứ màu xanh của Tạ Cừu dừng lại.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng đối với tầng thứ của họ, một khoảnh khắc đủ để trí mạng. "Đùng!" Mũi tên sơn hà bộc phát ánh sáng tuyệt thế, vắt ngang trường không, xuyên thủng nguyên thần của Tạ Cừu, ghim chặt trên mặt đất, rồi đột nhiên nổ tung, nguyên thần tan biến.

Một vị Hóa Thần.

Chết! "Trong một hơi thở, giết một vị Hóa Thần?" Mấy chục vị

Nguyên Anh đại lão da đầu tê dại, Hóa Thần đối với họ là tồn tại cao cao tại thượng, là đỉnh cao của Nam Hồng Vực, độ khó để giết chết lại càng lớn hơn.

Không có gì chấn động hơn việc tận mắt chứng kiến một vị Hóa Thần bị giết.

Trương Miếu, Ban Chân Đại thượng sư và các Hóa Thần Thiên Quân khác cũng kinh hãi. "Bùm!" Ngay sau đó, Diệp Bất Phàm bị pháp bảo thần thông đánh trúng, nhục thân nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời. "Chết rồi?" Diệp Bất Phàm một lòng muốn giết Tạ Cừu, căn bản không có thời gian phòng ngự, hoàn toàn dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ.

Chưa kịp để Trương Miếu và những người khác thở phào nhẹ nhõm, một ngũ sắc Nguyên Anh hiện ra ở phía xa, trong nháy mắt tái tạo lại một cỗ nhục thân. "Muốn ta chết?

Có thể sao?" Trong khoảnh khắc cuối cùng, hắn toàn lực vận chuyển 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, tăng cường phòng ngự, chỉ để bảo vệ Nguyên Anh không bị diệt ngay lập tức. "Chỉ là pháp lực tiêu hao hơi lớn." Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi tái nhợt.

Trong thời gian ngắn liên tiếp thi triển đại thần thông, pháp lực trực tiếp cạn kiệt, nhưng rất nhanh dưới tác dụng nghịch chuyển của Hậu Nghệ Cung, pháp lực lập tức đầy ắp, lại càng thêm dồi dào.

Nhìn mà Nguyên Sơ Thiên Quân và những người khác có chút ngây người.

Pháp vực của họ vẫn còn, đối phương căn bản không thể nào hấp thu linh khí từ trời đất để dùng.

Khả năng duy nhất, chính là tự bổ sung từ bên trong.

Một cách khó hiểu, họ sinh ra một cảm giác tên này không phải

người. "Pháp huyết hợp nhất của Tiêu Mật Đào, thời gian duy trì không đến nửa khắc, hắn cũng không thể lâu hơn, chỉ cần kéo dài thêm một lúc, hắn tất chết!" Trương Miếu quát lớn, đánh ra mấy đạo pháp quyết vào Yêu hồn phiên, hơn trăm con yêu hồn khí tức tăng vọt, như sơn hô hải khiếu vây giết Diệp Bất Phàm.

Đồng thời tung ra một cây đại kỳ, tỏa ra ánh sáng, bảo vệ bản thân bên trong.

Tránh bị tập kích như Tạ Cừu, ngay cả thần thông pháp bảo cũng chưa dùng ra đã toi mạng. "Không sai!

Trạng thái Pháp huyết hợp nhất thời gian rất ngắn!" Nguyên Sơ và các Thiên Quân tiên thổ tinh thần đại chấn, nhanh chóng ra tay vây giết.

Chưa nói đến việc tham lam tiên thuật và chí bảo giúp tăng nhanh tu vi trên người Diệp Bất Phàm, cái chết của Tạ Cừu trực tiếp gióng lên hồi chuông cảnh báo, cắt đứt khả năng họ bỏ trốn.

Nếu không, chạy trốn tứ tán, ai bị đuổi kịp, người đó tất chết! "Thời Gian Tĩnh Chỉ!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm bấm quyết, trong phạm vi trăm trượng quanh thân, tất cả pháp bảo tiếp cận đều khựng lại, nhưng rất nhanh đã thoát ra được.

Dù sao cũng là một chọi sáu, thần thông có mạnh đến mấy cũng không thể nào thực sự làm ngưng đọng những người này. "Thời gian lưu động, chậm!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm thần sắc không đổi, trong phạm vi trăm trượng lại gia trì thêm một đạo thần thông.

Tốc độ của âm hồn, phi đao, Cửu Tinh Kiếm và các pháp bảo khác rõ ràng giảm xuống, thời gian chậm lại, kéo theo cả pháp bảo thần thông cũng chậm lại.

Có pháp lực từ nghịch chuyển của Hậu Nghệ Cung làm hậu thuẫn,

Diệp mỗ thi pháp tốc độ cực nhanh, căn bản không sợ tiêu hao: "Pháp nhãn, mở!" Con mắt thứ ba ở mi tâm đột nhiên mở ra, cả trời đất trở nên khác biệt.

Hắn tức khắc tìm thấy sơ hở của tất cả pháp bảo thần thông. "Đại Nhiên Huyết Độn Thuật!" "Thời gian lưu động, nhanh!" Trong trạng thái cấm không, Kinh Hồng Huyết Độn của Diệp Bất Phàm bị cản trở, hắn trực tiếp đốt cháy máu huyết, thi triển thần thông thể thuật thuần túy, lại có thời gian lưu động gia trì, tốc độ tăng vọt. "Ong!" Diệp Bất Phàm giống như một chiếc máy bay ném bom, trực tiếp lao lên đối đầu, 《Đại Chân Võ Quyền》 diễn dịch đến cực hạn, tìm thấy sơ hở, một quyền đánh nổ yêu hồn Hóa Thần.

Sau đó nhổ ra một đạo kiếm quang, đánh lui phi đao.

Đối mặt với Cửu Tinh Kiếm đã lao đến gần, hắn không hề nao núng, quyền chưởng chồng lên nhau, cứng rắn đẩy lùi nó. "Ầm ầm ầm!" Diệp Bất Phàm một chọi sáu, thời gian lưu động không ngừng giảm tốc, giúp hắn không bị tập trung hỏa lực giết chết ngay lập tức, đánh cho hư không không ngừng nổ tung, mặt đất sụp đổ.

Ba động đáng sợ quét bay một đám Nguyên Anh đại lão.

Mà pháp lực của Diệp Bất Phàm, tốc độ tiêu hao cũng kinh người, mấy hơi thở đã hết sạch. "Nhân lúc hắn yếu, lấy mạng hắn!" Trương Miếu và các Hóa Thần thấy vậy mừng rỡ, cũng liều mạng tung ra nhiều loại pháp bảo và thần thông.

Chưa kịp mừng xong, vẻ mặt đã cứng đờ.

Diệp Bất Phàm không kịp rút Hậu Nghệ Cung, trực tiếp lôi ra một cái vại nước lớn, tu ừng ực một ngụm, pháp lực trong khoảnh khắc đầy ắp.

Dường như vẫn chưa hài lòng, hắn trực tiếp vác cái vại sau lưng,

pháp lực tiêu hao một nửa là lập tức hút một ngụm từ xa. "Minh Nguyệt Quỳnh Tương?

Nhiều thế này?!" Tâm trạng Nguyên Sơ Thiên Quân tại chỗ nổ tung, bất ngờ không kịp phòng bị, bị Diệp Bất Phàm một quyền đánh nổ nhục thân, nguyên thần may mắn thoát được.

Trương Miếu, Ban Chân Đại thượng sư và mấy người khác thấy vậy giận sôi máu, hoàn toàn liều mạng, bộc phát thanh long, nham thạch nóng chảy, cực quang và nhiều loại đại thần thông khác tấn công.

Như vậy, họ miễn cưỡng chiếm được thế thượng phong.

Nhưng rất nhanh cảm thấy có gì đó không ổn, kinh hãi phát hiện nửa canh giờ đã trôi qua, trạng thái Pháp huyết hợp nhất của đối phương vẫn chưa lui! "Ầm ầm!" Diệp Bất Phàm dù sao cũng là một chọi sáu, cái chết của Tạ Cừu không thể tái diễn lần thứ hai.

Đám Hóa Thần này một người còn khó giết hơn người kia, quan trọng là ai cũng mang theo pháp bảo đỉnh cấp tương tự như "bát sứ màu xanh", nếu có phòng bị từ trước, tập kích thất bại, tất sẽ lộ ra sơ hở, đó là điều tuyệt đối trí mạng! "Minh Vương Quyết!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, bắt đầu gọi người.

Bầu trời như bị một tấm vải xám che phủ, âm phong gào thét, một cái hố đen lớn hiện ra.

Ngay sau đó, một con quái vật mặt xanh răng nanh, ba đầu tám tay bước ra từ hố đen.

Minh Vương mang theo vẻ thờ ơ nhìn xuống vạn vật sinh linh, nhàn nhạt nói: "Đến đây, hiến tế thần hồn của ngươi, bản vương...

Hả?

Sao lại là ngươi?" Hắn càng nhìn Diệp Bất Phàm càng thấy quen

mắt. "Sao ngươi lại mọc thêm hai cánh tay rồi?" Diệp Bất Phàm cũng ngẩn người, một quyền đánh trúng viên tiên châu màu trắng mà Trương Miếu tập kích tới, đẩy lùi nó.

Sau đó xé một mảnh thần hồn trên người mình ném cho Minh Vương. "Lần trước không ra tay giết chết tên tiểu tử áo xanh kia, bản tôn nói ta làm hắn mất mặt, cho nên lại lắp cho ta thêm hai cánh tay." "Mẹ kiếp, vẫn là ngươi sảng khoái, hai ngày trước ở Đông Hải có một tiểu ma tu triệu hoán bản vương, kết quả hiến tế thần hồn cứ lề mà lề mề, như đàn bà vậy." Minh Vương mừng rỡ, một ngụm nuốt chửng, tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với Diệp Bất Phàm: "Bản vương thật muốn ôm lấy mặt ngươi hôn một cái, quá mê người." "Ngươi họ gì?

Chương 416

Thêm phương thức liên lạc đi?" Bản tôn của Minh Vương là một đại lão cấp Thông Thiên, tự có thủ đoạn liên lạc với tu tiên giới.

Hắn định đạt thành hợp tác lâu dài với người trước mắt.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, đối mặt với nhát đao kinh thiên của Nguyên Sơ Thiên Quân, trực tiếp né ra sau lưng Minh Vương. "Ầm!" Một thanh đại đao màu vàng chém vào đầu Minh Vương, tại chỗ chém nát đầu hắn.

Giây tiếp theo, đầu Minh Vương lại mọc ra, gầm lên giận dữ: "Ai!

Là ai chém?!

Ngươi mù à, không thấy bản vương đang nói chuyện với vị tiểu hữu này sao?!" Nói rồi, trên tám cánh tay hiện ra quỷ kiếm đạo, quỷ quyền trượng, một đống pháp bảo, khí thế kinh người.

Trong trạng thái tám tay, rõ ràng mạnh hơn lần triệu hoán trước.

Diệp Bất Phàm suy đoán, có liên quan đến trạng thái Pháp huyết hợp nhất, bản thân càng mạnh, Minh Vương triệu hoán ra cũng càng mạnh.

Sau đó hắn chỉ vào một người: "Hắn, Nguyên Sơ Thiên Quân chém đấy, xử hắn đi." "Ngươi chính là Nguyên Sơ hả?

Chết cho bản vương!" Mắt Minh Vương đỏ ngầu, gầm thét lao về phía Nguyên Sơ Thiên Quân, "ầm ầm ầm", các loại quỷ đạo pháp bảo cứng rắn đối đầu với công kích của ba vị Hóa Thần trong số đó, quỷ thể bị đánh nổ nhiều lần, nhưng rất nhanh đã hồi phục. "Minh Vương Quyết của Quỷ Quốc?!" Nguyên Sơ Thiên Quân nhận ra thần thông này, sắc mặt đại biến.

Vừa chống lại Minh Vương, vừa nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang hiến tế thần hồn mà không bị ảnh hưởng chút nào, khó tin nói: "Làm sao có thể?" Quyết này ở tiên thổ cũng có danh tiếng lẫy lừng, bị nghiêm cấm tu luyện.

Tác dụng phụ của nó cực lớn, cũng không mấy ai dám tu.

Diệp Bất Phàm triệu hoán ra Minh Vương, cục diện lập tức đảo ngược, một người một quỷ mỗi bên đánh ba.

Minh Vương tuy mạnh, nhưng ba người Nguyên Sơ cũng không phải quả hồng mềm, miễn cưỡng cầm chân được.

Mà bên phía Diệp Bất Phàm, một mình đấu với Ban Chân Đại thượng sư, Trương Miếu và Thiên Quân của Vân Hạc tiên thổ, hoàn toàn là nghiền ép.

Diệp Bất Phàm mở toang Pháp nhãn thông, nhìn thấu điểm yếu của Ban Chân Đại Thượng Sư, quyền chưởng hóa nước thành băng, đông cứng vô số cổ trùng sương đen.

Cổ trùng chết đi với số lượng lớn, phản phệ lại Ban Chân Đại Thượng Sư, khiến lão trào máu miệng.

Trong lúc không kịp phòng bị, đầu lão đã bị Diệp Bất Phàm tập kích đánh nổ, nhục thân bị hủy diệt.

Nguyên thần của lão trốn chạy, Diệp Bất Phàm vừa đối kháng với Trương Miếu và Ám Thiên Quân của Vân Hạc Tiên Thổ, vừa truy kích Ban Chân Đại Thượng Sư. "Tốc độ của kẻ này quá nhanh, pháp huyết hợp nhất cũng quá mạnh.

Cứ tiếp tục thế này, cả ba chúng ta đều sẽ bỏ mạng ở đây." Ban Chân Đại Thượng Sư quay người tế ra pháp bảo ngăn cản, trong lòng uất ức vạn phần.

Ở Nguyệt Cung, lão chỉ có thể phát huy tu vi Hóa Thần sơ kỳ, căn

bản không thể đối phó với Diệp Bất Phàm.

Nếu ở bên ngoài, lão tự tin có thể dùng tu vi tuyệt đối để nghiền ép! "Rắc" một tiếng, Trương Miếu tế ra một phương đại ấn, cứng rắn đối đầu với kiếm quang đang lao tới, cơ thể bị chấn đến run rẩy, sắc mặt trắng bệch. "Thần thông của kẻ này uy lực cực lớn, ta không chống đỡ được mấy lần.

Ngược lại, chúng ta đánh trúng hắn thì hắn lại chẳng hề hấn gì, hoàn toàn là một sự tồn tại vô giải." Trương Miếu mặt mày sa sầm, gã vẫn luôn tìm kiếm điểm yếu của Diệp Bất Phàm, cuối cùng phát hiện, bất kể là du kích chiến, trận địa chiến, hay tiêu hao chiến, đều không có tác dụng. "Ta không tin trạng thái đỉnh phong này của hắn có thể duy trì mãi được.

Chỉ cần kéo dài đến khi Minh Vương biến mất, sáu người chúng ta liên thủ, nhất định có thể tiêu diệt hắn!" Ám Thiên Quân gầm lớn.

Gã có thể chất đặc thù, tu luyện 《Hắc Ám Quang Kinh》, cực kỳ giỏi về tốc độ và ám sát, từng ám sát Hóa Thần cùng cấp ở Tiên Thổ.

Trong trận chiến này, gã dựa vào tốc độ ánh sáng đã thành công đánh trúng Diệp Bất Phàm, nhưng khổ nỗi...

đối phương trong trạng thái pháp huyết có phòng ngự quá biến thái. "Được!" Ban Chân Đại Thượng Sư mặt mày dữ tợn, ra vẻ liều mạng.

Trương Miếu đang vây công Diệp Bất Phàm cũng sát cơ ngút trời, hét lớn: "Vậy thì kéo dài!" Sau đó, bọn họ đồng thời bấm quyết, đều thi triển thần thông bảo mệnh, phân ra bỏ chạy về các hướng khác nhau.

Trong đó, Ám Thiên Quân có tốc độ nhanh nhất, như một chùm sáng, tức thì xé rách hư không, biến mất ở cuối Nguyệt Cung. "Biết

ngay hai tên các ngươi sẽ bỏ chạy mà, lũ tiểu nhân âm hiểm!" Trương Miếu vừa chạy vừa chửi. "Rõ ràng là hai người các ngươi chạy trước!" Ban Chân Đại Thượng Sư giận dữ hét lên, thi triển toàn bộ tốc độ, chỉ sợ bị tụt lại phía sau.

Thực tế, bọn họ đều biết rõ, cho dù kéo dài đến khi Minh Vương biến mất, sáu người bọn họ cũng không làm gì được Diệp Bất Phàm.

Cứ tiêu hao lâu dài, bọn họ gộp lại cũng không bằng một mình đối phương. "Trừ khi... sáu người đều giỏi thuật hợp kích, hoặc có người khắc chế được Diệp Bất Phàm." Ban Chân không ngừng suy nghĩ đối sách.

Theo lão biết, cũng có vài người như vậy.

Ví dụ như Tử Tiêu Thiên Quân, phòng ngự của Diệp Bất Phàm rất khó chống đỡ.

Bọn họ còn cần phải đề phòng bí thuật tái tạo nhục thân của hắn.

Hoặc là tập hợp đủ thần hỏa, khắc chế cả thần, thân, pháp như Hồng Y Thiên Quân. "Ban Chân, ngươi chạy được sao?" Một giọng nói như đến từ cõi u minh vang lên sau lưng Ban Chân Đại Thượng Sư.

Lão đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Bất Phàm đang giương cung Hậu Nghệ, bắn ra một mũi tên sơn hà thô to, rồi nhảy lên thân tên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lão.

Tốc độ quá nhanh.

Trong nháy mắt đã đến nơi. "Thế này cũng được à?!" Ban Chân Đại Thượng Sư kinh hãi đến cực điểm, vội vàng tế ra đại thần thông bỏ chạy: "Lấy thân làm cổ, Tiên Cổ Đại Độn!" "Ong ong!" Trên nguyên thần hiện ra một con cổ trùng màu đen khổng lồ, tám chân chuyển động, tốc độ tăng vọt gấp đôi, ngay cả Hóa Thần trung kỳ

cũng không đuổi kịp.

Đồng thời, lão gầm lên: "Diệp Bất Phàm!

Đừng khinh người quá đáng!

Sau này Lâu Lan Cổ Quốc ta không đối địch với ngươi nữa là được!" Diệp Bất Phàm thấy vậy, khẽ nhíu mày.

Tốc độ này, mũi tên sơn hà không đuổi kịp.

Kinh Hồng Huyết Độn thì càng không cần phải nói, đó chỉ là nhân khí pháp, bị cảnh giới của bản thân hạn chế. "Đồ nhi!" Hắn lên tiếng, hư không bên cạnh nứt ra, một bé gái xuất hiện. "Giúp vi sư đuổi kịp lão." Diệp Bất Phàm mỉm cười, bồi thêm một câu: "Pháp bảo trong túi của lão này cho con ăn hết." Nghe có đồ ăn, bé gái lập tức phấn khích, níu lấy tay Diệp Bất Phàm rồi biến mất.

Khi xuất hiện lại, đã ở cách đó ba vạn dặm. "Vãi chưởng, tốc độ này quá vô lý." Diệp Bất Phàm giật nảy mình.

Súc địa thành thốn hoàn toàn không thể so sánh với tốc độ này.

Vài hơi thở sau, hắn đã tiếp cận Ban Chân Đại Thượng Sư đang bỏ chạy. "Ầm!" Cung Hậu Nghệ kéo căng đến tám phần, mũi tên sơn hà cuộn trào phong vân, trong nháy mắt ghim chặt Ban Chân đang trốn chạy xuống mặt đất. "Ngươi!" Ban Chân Đại Thượng Sư kinh hãi, bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mũi tên sơn hà nổ tung, xé nát nguyên thần của lão thành vô số mảnh vụn, kéo theo cả bề mặt lồi lõm của Nguyệt Cung cũng bị xé ra một vết nứt lớn, hình thành một hẻm núi. "Ở bên ngoài Nguyệt Cung, ta thấy ngươi thì tránh đi, nhưng ở đây, ngươi là cái thá gì?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, tiến lên cầm lấy Càn Khôn Đại của lão.

Thần thức dò vào trong, lập tức thất vọng.

Có rất nhiều điển tịch linh tinh, nào là phương pháp nuôi cổ trùng,

phương pháp nuôi yêu thú...

đủ các loại điển tịch, trông như một chủ trang trại chăn nuôi.

Linh dược thì một cây cũng không có, trung phẩm linh thạch miễn cưỡng hơn trăm vạn.

Pháp bảo thì khá nhiều, nhưng đa số chỉ là tứ giai, ngũ giai chỉ có hai món, lại còn liên quan đến cổ trùng. "Đến tài sản của Thanh Bào Thiên Quân cũng không bằng, Hóa Thần Tây Vực đều nghèo thế này sao?" Diệp Bất Phàm sắc mặt khó coi, cuối cùng cũng hiểu vì sao Lâu Lan Cổ Quốc lại xâm lược Nam Hồng Vực.

Đều là nghèo đến phát điên. "Đi thôi!" Diệp Bất Phàm tâm trạng tồi tệ, ném Càn Khôn Đại cho bé gái, rồi dẫn nàng đi xa.

Nửa buổi sau, từ dưới mặt đất nứt vỡ của Nguyệt Cung chui ra một con côn trùng đen bóng, đôi mắt nhỏ oán độc nhìn về phía Diệp Bất Phàm. "Tiểu súc sinh, đợi ta rời khỏi Nguyệt Cung, nhất định sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc bể!" Giọng nói của con cổ trùng đen bóng tràn ngập hận thù.

Ban Chân Đại Thượng Sư là cổ tu, có rất nhiều thần thông quỷ dị.

Đây là Cổ Thần Thuật, sớm đã dung hợp một nửa nguyên thần với thần hồn cổ, có thể thi triển một phần thần thông của cổ trùng, hơn nữa năng lực bảo mệnh và ẩn nấp cực mạnh. "Ong ong!" Đôi cánh nhỏ của con cổ trùng rung lên, phun ra Thỏ Ngọc Từ, định rời khỏi Nguyệt Cung.

Chương 417

Bây giờ chỉ còn lại một nửa nguyên thần, không thể sống sót ở Nguyệt Cung được nữa, chỉ có thể quay về dưỡng thương. "Bốp!" Đôi cánh vừa giang ra, hư không trước mắt bỗng vặn vẹo như gợn nước, một bàn tay lớn từ trong đó thò ra, đập con cổ trùng xuống đất như đập muỗi.

Ngay sau đó, Diệp Bất Phàm bước ra từ hư không, "ầm" một tiếng, mặt đất rung chuyển, con cổ trùng đang choáng váng bị một bàn chân từ trên trời giáng xuống dẫm nát bét. "Diệp Bất Phàm!

Ta đ*t tổ tông nhà ngươi!" Một luồng thần hồn từ trong cơ thể nát bét của con cổ trùng bay ra, phát ra tiếng gào thét tức tối, nhanh chóng độn chạy về phía xa.

Lão thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại quay lại bất ngờ như vậy. "Thế này mà cũng không chết?

Gián cũng không dai bằng ngươi." Diệp Bất Phàm kinh ngạc thán phục, hai tay đột nhiên vỗ mạnh, tại chỗ đập tan tia thần hồn cuối cùng của Ban Chân Đại Thượng Sư.

Làm xong tất cả, hắn phủi tay áo, thản nhiên bay về phía xa.

Một lát sau, hư không lại vặn vẹo, bóng dáng Diệp Bất Phàm hiện ra, nhìn xung quanh yên tĩnh, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Lần này, Ban Chân Đại Thượng Sư đã chết hẳn. "Nếu thế này mà còn chưa chết, Diệp mỗ ta đây xin nhận thua!" Diệp Bất Phàm quay lại mấy lần, cũng chỉ là thăm dò mà thôi.

Ban Chân Đại Thượng Sư vốn là Hóa Thần hậu kỳ, lại đến từ Tây Vực quỷ dị, có thần thông gì cũng không lạ.

Nếu không phải Nguyệt Cung áp chế lão xuống Hóa Thần sơ kỳ, Diệp Bất Phàm thấy lão chỉ có nước xách dép lên mà chạy.

Không lâu sau, hắn xuyên qua mấy chục vạn dặm, quay lại nơi giao chiến.

Nơi này sớm đã thành một đống phế tích, cảnh tượng tan hoang, trong phạm vi vạn dặm chỉ còn một người một quỷ. "Sau khi ngươi rời đi, ba vị Hóa Thần kia thấy tình hình không ổn cũng chạy mất rồi.

Còn đám Nguyên Anh, ta không đuổi theo." Minh Vương với bộ dạng mặt xanh răng nanh có chút suy yếu.

Bản tôn đã cho gã hai cánh tay, một chọi ba, có thể cầm chân được đã là cực hạn, căn bản không thể ngăn cản bọn họ bỏ chạy. "Không sao, khả năng tiêu diệt toàn bộ vốn dĩ không lớn." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Tu luyện được đến Hóa Thần, ai cũng có thần thông bảo mệnh không yếu, hắn cũng chỉ có thể truy sát một hai người. "Đây là bản tăng cường của 《Minh Vương Quyết》, lần sau triệu hoán, dùng cái này.

Chỉ cần ngươi trả giá đủ thần hồn, cấp bậc Minh Vương đến sẽ ngày càng mạnh, có thể bảo vệ mạng của ngươi." "Thậm chí, thông qua chương cuối cùng của quyết này, Quỷ Thiên, có thể dùng chú ngữ quỷ đạo đặc thù để liên lạc với ta." Minh Vương tạo ra một viên ngọc giản màu đen, thi pháp bay về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm sững sờ, nhìn sâu vào Minh Vương.

Kẻ sau nhếch miệng rộng, để lộ hàm răng nanh, cười khà khà: "Người khác muốn ngươi chết, nhưng ta thì không.

Ngươi chết rồi, ai cung cấp thần hồn cho ta nuốt?" Địa phủ có quỷ tu, bản chất cũng là thần hồn, nhưng đối với gã lại không có tác dụng.

Cái gọi là quỷ đạo, là người chết, đi con đường nghịch thiên, cần chính là hồn phách mang sinh cơ.

Giữa sinh tử có đại khủng bố, cũng có con đường thành tiên.

Nói xong, Minh Vương từ từ tan biến.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm 《Minh Vương Quyết》 một lúc, tác dụng phụ của nó cũng giống như cái nhận được từ Quỷ Kiêu.

Khác ở chỗ, thần hồn phải trả giá nhiều hơn.

Sau khi tác dụng phụ bị nghịch chuyển, mức tăng thần hồn của hắn cũng nhiều hơn.

Hiện tại thần thức của hắn đã sớm đạt đến cấp độ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong, thi triển thêm vài lần nữa, ước chừng có thể đạt đến cấp độ Hóa Thần hậu kỳ. "Đúng là một niềm vui bất ngờ." Diệp Bất Phàm cất ngọc giản, quay đầu nhìn về phía người con gái tuyệt mỹ đang ngồi xếp bằng trên tòa sen ở rìa phế tích. "Tiên Mộng Thiên Quân không sợ chết sao?" Diệp Bất Phàm híp mắt, lạnh lùng nói: "Diệp mỗ nhân ta thương hoa tiếc ngọc, chỉ đối với người của mình.

Đối với kẻ địch... dù có đẹp như tiên nữ, ta cũng sẽ không do dự mà hạ sát thủ." "Sợ chứ." Tiên Mộng Thiên Quân khí chất như tiên, mỉm cười thản nhiên, nụ cười như vạn đóa hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Nàng vén lọn tóc trên vầng trán trắng ngần, giọng nói như chim tiên: "Ta biết Diệp đạo hữu không phải hạng đại gian đại ác, có giết cũng chỉ giết kẻ có thù, mà ta và ngươi lại vô oan vô cừu." Khi ở Nam Hồng Vực, nàng không tự mình ra tay với Diệp Bất Phàm, nhiều nhất chỉ là đứng ra trấn giữ cho Vô Ưu Tông.

Vừa rồi, nàng cũng là người duy nhất không động thủ.

Cũng chính vì thế, Diệp Bất Phàm mới có kiên nhẫn nói với nàng

vài câu, nếu không thì lười cả nói nhảm, trực tiếp bóp chết nàng rồi. "Ồ?

Tiên Mộng Thiên Quân không lẽ muốn ở Nguyệt Cung này, cùng Diệp mỗ nhân ta có một mối tình qua đường?" Diệp Bất Phàm chỉ vào mũi mình, thẳng thắn không kiêng dè nói: "Cô muốn bao nuôi ta?

Phí qua đêm của ta không rẻ đâu, càng đừng nói là bao nuôi dài hạn, hơn nữa ta cũng không phải người tùy tiện." "..." Gương mặt tiên tử của Tiên Mộng Thiên Quân hơi cứng lại.

Nàng im lặng hồi lâu, không biết phải đáp lại thế nào.

Vị mỹ nhân xếp hạng nhất trong ba ngàn năm qua, trước nay chỉ có người khác theo đuổi nàng, bao gồm cả Hồng Y Thiên Quân thời trẻ.

Những Nguyên Anh cự phách, Hóa Thần Thiên Quân ở Nam Hồng Vực còn sống đến bây giờ, đều từng ngưỡng mộ nàng.

Diệp Bất Phàm thấy nàng im lặng, đảo mắt nói: "Cô không định ăn chùa đấy chứ?

Cáo từ!" Nói xong, hắn quay người bỏ đi, không chút lưu luyến.

Một người phụ nữ nghèo kiết xác đến một đồng cũng không muốn trả.

Muốn chơi hắn à?

Sao có thể! "Đợi...

đợi đã." Tiên Mộng Thiên Quân thấy Diệp Bất Phàm định đi, liền cuống lên, gò má hoàn mỹ không tì vết hiện lên vầng hồng.

Nàng nói: "Ta muốn liên thủ với ngươi, cùng nhau khám phá Nguyệt Cung." *Phì!

Ngươi đây mà là liên thủ với ta sao?

Rõ ràng là thèm muốn thân thể ta!* Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

Hắn từng hóa thân thành "Thiên Cơ Chân Quân", bói cho nàng một quẻ, nói rằng muốn đột phá Hóa Thần hậu kỳ, thì phải tìm nam nhân song tu.

Kể từ khi thái dương chi thể của hắn bị lộ ra, Tiên Mộng Thiên Quân đã đoán chắc "nam nhân" đó chính là hắn, Diệp Bất Phàm.

Hắn suy đoán, đây cũng là nguyên nhân chính mà vừa rồi Tiên Mộng Thiên Quân không động thủ.

Vận mệnh trông có vẻ khó lường, nhưng thực ra đều có manh mối. "Thiên Cơ Chân Quân" năm đó bắn ra một phát súng, mấy năm sau, tại thời điểm này, chính giữa mi tâm của Diệp Bất Phàm. "Ta tuy cấp thiết muốn đột phá Hóa Thần hậu kỳ, nhưng vẫn chưa đến mức phải bán rẻ thân thể, tìm người song tu." Tiên Mộng Thiên Quân dừng một chút, mặt đỏ lên nói: "Còn phải xem nhân phẩm nữa." "Nhân phẩm?

Tu tiên giới làm gì có người tốt." Diệp Bất Phàm khịt mũi coi thường, nhìn về phía xa, nhàn nhạt nói: "Ngươi mà còn không đi, e là sắp bị người ta đánh chết rồi đấy." Tiên Mộng Thiên Quân sững sờ, đưa tay lên ngực, vẻ mặt nghiêm nghị.

Phía xa, một bóng hồng đạp không mà đến, thân hình như trẻ con, môi hồng răng trắng, giữa mi tâm có một ấn ký màu đỏ như lửa, nhiếp hồn đoạt phách, khí thế còn mạnh hơn trước kia. "Diệp đạo hữu đúng là có nhã hứng, vừa giết người xong đã đi trêu ghẹo phụ nữ rồi?" Hồng Y Thiên Quân đứng trên không, nhìn xuống hai người, cười khẩy nói.

Nguyệt Cung chỉ lớn có vậy.

Diệp Bất Phàm mạnh mẽ tiêu diệt Tạ Cừu và Ban Chân, tin tức đã

lan truyền ra ngoài. "Còn hơn cái thân thể búp bê của ngươi, đến cả chim cũng nhỏ hơn người ta một khúc." Diệp Bất Phàm châm chọc lại.

Hồng Y Thiên Quân mắt lộ hung quang, đột nhiên đánh ra một ngọn lửa màu trắng.

Trong nháy mắt, trời đất bốc cháy, ngay cả đá cũng bắt đầu cháy hừng hực. "Bốp!" Diệp Bất Phàm điểm vào mi tâm, cơ thể hóa thành thủy chi nhục thân, cứng rắn lao vào ngọn lửa trắng. "Xèo xèo!" Một mảng lớn hơi nước bốc lên, nhục thân liên tiếp bị thiêu đốt năm lần, cũng tái tạo năm lần, lúc này mới dập tắt được ngọn lửa trắng. "Hồng Y tiền bối, có chuẩn bị mà đến nhỉ, thần hỏa cũng luyện thành rồi." Diệp Bất Phàm híp mắt, lạnh lùng nói.

Lúc này, Hồng Y Thiên Quân tuy bị áp chế xuống Hóa Thần sơ kỳ, nhưng còn mạnh hơn cả sáu người Trương Miếu, Ban Chân Đại Thượng Sư liên thủ.

Sáu người kia liều mạng cũng không thể hủy diệt nhục thân của hắn năm lần.

Thần hỏa mới tu luyện của Hồng Y chuyên đốt nhục thân.

Cộng thêm quân hỏa, dân hỏa, phương diện thần hồn và pháp lực cũng bị khắc chế.

Toàn bộ tu tiên giới, tất cả Hóa Thần, quỷ, người, yêu, bất kỳ tồn tại nào cũng không phải là đối thủ của Hồng Y Thiên Quân.

Chương 418

Đương nhiên, Diệp Bất Phàm tuy bị khắc chế, nhưng cũng có giới hạn, nhiều nhất là tự giảm ba thành thực lực, dùng để áp chế sự thiêu đốt từ ba phương diện thần, thân, pháp. "Cho dù luyện thành, cũng không giết được ngươi, không phải sao?" Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân lóe lên, cuối cùng hóa thành nụ cười rạng rỡ: "Ngươi đã mạnh hơn rồi.

Như vậy, ở Nguyệt Cung này, ngươi và ta hợp tác, không ai có thể cản được." Diệp Bất Phàm cũng cười, nụ cười càng thêm lạnh lẽo.

Vừa rồi chỉ là thăm dò.

Trong tu tiên giới, giữa người với người, là địch hay là bạn, chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Bên cạnh, Tiên Mộng Thiên Quân trợn to đôi mắt đẹp, lộ vẻ không thể tin nổi, dường như không bao giờ ngờ được hai kẻ thù này lại đi cùng nhau! "Diệp Bất Phàm và Hồng Y liên thủ, vậy thì còn gì bằng?" Nàng trong lòng lạnh toát.

Một mình Diệp Bất Phàm, có lẽ mười vị Hóa Thần liên thủ có thể trấn sát được.

Nhưng cộng thêm Hồng Y, trong Nguyệt Cung này, kể cả đám người ở cấm khu, cũng phải chạy xa tít tắp. "Đi theo ta đến dược viên di tích của Thường Nga tiên tử năm xưa.

Nhiều năm trôi qua, những cây non không bị phá hủy, chắc đã trưởng thành rồi." Hồng Y trầm giọng nói.

Nơi quỷ quái đó có yêu vật mạnh mẽ, còn có trận pháp, cũng như những dao động pháp tắc còn sót lại từ đại chiến năm xưa, nguy hiểm

hơn Thiềm Thừ Cung rất nhiều.

Không đợi Diệp Bất Phàm từ chối, lão lấy ra một tinh phách đầu người thân rùa, mặc cho nó không ngừng giãy giụa, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay.

Tinh phách cuối cùng mà Diệp Bất Phàm còn thiếu, Huyền Vũ tinh phách! "Lão già nhà ngươi sớm đã lấy được Huyền Vũ tinh phách, định dùng nó để nắm giữ mệnh môn của ta?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm lạnh đi.

Hồng Y Thiên Quân lại cười ha hả: "Ta lấy trước cho ngươi, đỡ cho ngươi mất công mất sức." Da mặt Diệp Bất Phàm co giật, đá một cước qua: "Cút mẹ ngươi đi!" ...

Nói trắng ra, đây là dùng Huyền Vũ tinh phách để ép hắn toàn lực giúp đỡ, phòng trường hợp hắn ra công không ra sức.

Còn cuối cùng có đưa tinh phách cho hắn hay không, hoàn toàn do Hồng Y quyết định! "Xác suất giết được lão ta là bao nhiêu?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Hồng Y, trong lòng tính toán xác suất giết chết đối phương.

Tam Muội Chân Hỏa chưa tập hợp đủ, Diệp Bất Phàm còn có nắm chắc.

Bây giờ đã đủ rồi, gã này đã biến thành một tồn tại vô giải, nhược điểm duy nhất là phòng ngự.

Nhưng đối phương sẽ không cho hắn cơ hội này.

Hơn nữa, các phương diện của hắn đều bị khắc chế, pháp huyết hợp nhất cũng bị kiềm chế, hắn nhiều nhất chỉ có thể đánh bại, khả năng giết chết Hồng Y Thiên Quân là rất nhỏ.

Trừ khi – tu luyện thành công 《Hỗn Độn Tiên Diễm》 có thể đốt cháy vạn vật! "Đây là bí pháp mở Ma Long Ngọc Tỷ." Hồng Y Thiên

Quân dường như nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Bất Phàm, lấy ra một viên ngọc giản ném qua.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, cơn giận hơi nguôi ngoai.

Tiểu tiên thổ bên trong Ma Long Ngọc Tỷ, bất kể là đối với việc tu hành sau khi hắn tiến vào Hóa Thần, hay đối với mấy người Ngu Tuyền Cơ, đều cực kỳ quan trọng.

Tương đương với một động thiên phúc địa di động.

Hắn lười nói nhảm, trực tiếp nói: "Vậy bây giờ đi thôi!" Vừa hay, dược liệu cần cho Nguyên Thần Đan cũng ở trong dược viên di tích. "Tập hợp đủ mọi thứ, lập tức đột phá Hóa Thần!" Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm, xếp việc vào Quảng Hàn Cung ra sau.

Dù sao không có cung Hậu Nghệ, đám người kia cũng không vào được nơi sâu nhất.

Việc cấp bách bây giờ, chỉ có đột phá, mới có thể thực sự áp chế tất cả, không sợ sự kiềm chế của bất kỳ ai, bao gồm cả Hồng Y Thiên Quân.

Hồng Y Thiên Quân gật đầu, quay đầu lại lạnh lùng nói: "Nữ nhân này từng liên thủ vây công ta, ta giết nàng, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Lão từng theo đuổi Tiên Mộng Thiên Quân, nhưng đó đã là quá khứ. "Diệp đạo hữu..." Gương mặt Tiên Mộng Thiên Quân kinh biến, vội vàng di chuyển qua.

Diệp Bất Phàm nhún vai: "Cô lại không phải vợ ta, không thân không quen, ta không giúp được cô đâu." Tiên Mộng Thiên Quân vội nói: "Ta có thể song tu với ngươi, kết thành đạo lữ." Nàng vẫn chưa muốn chết, hơn nữa lời của Thiên Cơ Chân Quân vẫn còn văng vẳng bên tai. "Ăn chùa ta à?

Không được." Diệp Bất Phàm từ chối. "Còn cho ngươi một trăm

cây linh dược vạn năm, trong đó có mấy vị chủ dược của Nguyên Thần Đan." Tiên Mộng Thiên Quân tức đến mức gương mặt tiên tử đỏ bừng, mím chặt đôi môi anh đào.

Nàng thực sự không ngờ đợi Diệp Bất Phàm thương lượng cùng nhau khám phá Nguyệt Cung, lại rước lấy họa sát thân. "Chủ dược của Nguyên Thần Đan?" "Hồng Y tiền bối, bây giờ cô ấy là vợ ta rồi, ngài không thể động vào được đâu." Diệp Bất Phàm cười lớn, vòng tay qua vòng eo thon gọn của Tiên Mộng Thiên Quân, cảm giác mềm mại, trên người nàng còn có một mùi hương thanh khiết, như tiên tử không vướng bụi trần.

Tiên Mộng Thiên Quân mặt đỏ đến mức muốn rỉ máu, thân thể mềm mại hơi cứng lại. "???" Hồng Y Thiên Quân.

Lão nhìn Tiên Mộng Thiên Quân, rồi lại nhìn Diệp Bất Phàm, tức đến mức chửi ầm lên: "Thứ cẩu nô tài nhà ngươi!

Cố ý phải không?" Gã này thân mang Thái Dương Chi Thể thì ai cũng biết, có thể nói Tiên Mộng Thiên Quân sớm đã có ý với Diệp Bất Phàm, chỉ là vẫn luôn do dự, chần chừ.

Lão doạ một phen như vậy, không nghi ngờ gì là đã phá vỡ sự do dự của Tiên Mộng Thiên Quân, trực tiếp đẩy nàng về phía Diệp Bất Phàm.

Lại còn kèm theo dược liệu của Nguyên Thần Đan.

Vô hình trung, Hồng Y Thiên Quân vinh dự nhận được danh hiệu phụ trợ đỉnh cấp. "Đi thôi!" Hồng Y Thiên Quân lười nhìn cái mặt đáng ghét của Diệp Bất Phàm nữa, vung tay áo, nhanh chóng lướt về phía dược viên di tích. "Cô đi theo ta, hay tự mình đi tìm cơ duyên trong Nguyệt Cung." Diệp Bất Phàm nhìn Tiên Mộng Thiên Quân đang ở ngay gần.

Ngắm mỹ nhân ở Nguyệt Cung, càng ngắm càng mê hồn.

Lông mày lá liễu, mắt hạnh, sống mũi cao thẳng, môi anh đào đầy đặn bóng bẩy, ngũ quan tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Dung nhan như ngọc, sánh ngang với người phụ nữ ở nơi bế quan của sư tôn Thiên Ma Giáo, chỉ là khí chất hoàn toàn khác biệt.

Tiên Mộng Thiên Quân thật sự có khí chất tiên nữ, như người trong mộng. "Ta đi theo ngươi vậy, dược viên di tích có một số linh dược, ta cũng cần." Tiên Mộng Thiên Quân dù sao cũng là nhân vật đã sống mấy nghìn năm, không còn cứng đờ nữa, đã hồi phục tự nhiên, nhưng rất nhanh gò má ngọc lại đỏ như máu, hàm răng trắng cắn chặt, nói: "Có thể, bỏ tay ngươi ra khỏi mông ta được không?" "Ồ, quen tay rồi." Diệp Bất Phàm da mặt dày như tường thành, căn bản không bỏ ra.

Vòng ba đầy đặn ấm áp mềm mại, lại còn có độ đàn hồi kinh người, chỉ vài cái, thân thể mềm mại của Tiên Mộng Thiên Quân đã hoàn toàn mềm nhũn.

Gương mặt ửng hồng như say rượu, cộng thêm mùi hương trên người Diệp Bất Phàm, song trọng tấn công, dù là vị nữ Hóa Thần này cũng khó lòng chống đỡ. "Thực sự không ngờ, đệ nhất mỹ nhân, khí chất như tiên của Tiên Mộng Thiên Quân, lại là thể chất mẫn cảm." Diệp Bất Phàm sững sờ, vẻ mặt quái dị.

Phụ nữ có thể chất này, dễ ngất nhất. "Ngươi có đi không!" Hồng Y Thiên Quân đi rồi quay lại, tại chỗ ăn một bụng cẩu lương, không nhịn được buột miệng chửi bậy: "Mẹ nó, bản thiên quân thật muốn đánh chết ngươi!" Tiên Mộng Thiên Quân giãy giụa thoát khỏi vòng tay Diệp Bất Phàm, trên má vẫn còn vương vấn dư vị. "Gấp cái gì?

Vội đi đầu thai à!" Diệp Bất Phàm đảo mắt, dưới sự dẫn dắt của Hồng Y Thiên Quân, thẳng tiến về phía dược viên di tích, Tiên Mộng

Thiên Quân theo sát phía sau.

Nhưng lần này nàng đã thông minh hơn, giữ khoảng cách rất xa với Diệp Bất Phàm. "Sao cảm giác như một nhà ba người đi du lịch vậy nhỉ." Dược viên di tích không quá xa, chưa đầy nửa ngày đã đến gần.

Ba người đứng cùng nhau, hai người lớn dắt một đứa trẻ, khiến Diệp Bất Phàm có một cảm giác kỳ diệu khó tả. "Sao giống một nhà ba người đi du lịch thế nhỉ?" Diệp Bất Phàm sờ cằm nói. "Ý gì?

Coi ta là con trai ngươi?" "Ngươi còn lải nhải một câu nữa, tin bản thiên quân đánh chết tiểu tình nhân của ngươi trước, rồi đánh chết ngươi sau không?" Hồng Y Thiên Quân nổi giận ngay tại chỗ.

Lão tâm cơ rất sâu, nhưng tính tình lại rất nóng nảy, người tu luyện hỏa chi đại đạo, ít nhiều đều bị ảnh hưởng.

Tiên Mộng Thiên Quân thấy vậy, không nhịn được cười, cuối cùng cũng biết vì sao Diệp Bất Phàm lại bị người ta ghét như vậy.

Chỗ nào của Hồng Y Thiên Quân đau, hắn chọc đúng chỗ đó.

Diệp Bất Phàm không nói nữa, ngẩng mắt nhìn về phía trước.

Phía trước là một thung lũng lớn, cây hoa trà mọc khắp núi, hương trà lan tỏa, thấm vào lòng người.

Trong đó còn có mùi thuốc nồng nặc, rõ ràng là một dược cốc. "Vù vù ——" Gió lớn gào thét, những vết nứt đen kịt chi chít, cùng với trận pháp công kích, những dao động pháp tắc thuộc tính ngũ hành, phong, lôi cuồn cuộn.

Một triệu năm trước, nơi này trải qua đại chiến, phần lớn ruộng thuốc bị hủy hoại, một phần khác thì bị cướp sạch.

Chỉ còn lại một số cây non.

Trải qua mấy lần Nguyệt Cung mở ra, những cây non đã trưởng thành cũng bị thu hoạch nhiều lần, ngày càng ít đi.

Nhưng Hồng Y lại biết thông tin quan trọng, ở những nơi nguy hiểm có pháp tắc đan xen, trận pháp còn sót lại, vẫn còn linh dược quý giá, trong đó có một số là đại dược để đột phá Luyện Hư.

Chương 419

"Hửm?

Có người đã vào rồi." Diệp Bất Phàm vận chuyển Pháp nhãn thông và Thiên nhãn thông, nhíu mày nói.

Hồng Y Thiên Quân rất bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Có gì lạ đâu, Nguyệt Cung mở ra, dược viên lần nào cũng có Nguyên Anh, Hóa Thần đến.

Nhưng không ảnh hưởng đến hành động của chúng ta, bọn họ không dám đi sâu vào trong, nếu không rất dễ bị pháp tắc còn sót lại từ triệu năm trước xé nát." Trận chiến năm đó, Thường Nga tiên tử vẫn lạc, pháp tắc chiến đấu còn sót lại tuy bị thời gian bào mòn chín thành chín, nhưng một chút uy lực còn lại, cũng không phải Hóa Thần bình thường có thể chống đỡ. "Ý của ta là," Diệp Bất Phàm híp mắt, nói: "Chân Ma Tông Chủ của quý tông, cũng ở bên trong." "Nàng ta?

Sao nàng ta lại ở đây?" Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân trầm xuống, trong phạm vi Nam Hồng Vực, lão kiêng kỵ nhất là nữ nhân này.

Danh húy của nàng, không thể nói, không thể nhắc.

Lão từng nói bóng nói gió với Lý Thu Thủy, Tiêu Mật Đào từ Tiên Thổ xuống, hai người này hoàn toàn không biết thân phận của nàng, Mặc Thượng Sư thì biết một chút.

Nhưng hễ nhắc đến Tử Quần La Lỵ, đối phương lập tức im bặt, rất kiêng kỵ.

Hồng Y Thiên Quân từng vào một bí địa, không chỉ lấy được 《Tam Muội Chân Hỏa》 và công pháp hỏa đạo từ trong đó, mà còn có một bức họa.

Bức họa về một vị tuyệt đại ma nữ, dung mạo có tám phần tương tự Tử Quần. "Vào nhanh!" Hồng Y Thiên Quân đi đầu, xông vào dược cốc. "Vút ——" một bóng đen từ trong vết nứt lớn lao ra, giống như một con rắn, đâm thẳng vào mi tâm Hồng Y Thiên Quân.

Tốc độ cực nhanh, đến tàn ảnh cũng không thấy. "Bốp" một tiếng, lòng bàn tay Hồng Y Thiên Quân hiện ra thần hỏa màu trắng, một tay chộp lấy bóng đen, dưới sự thiêu đốt, con rắn đen toàn thân bốc khói, phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Cẩn thận một chút, đây là Hư Không Xà sống trong hư không ngoại vực, thích nhất tinh hoa huyết nhục của con người, cực kỳ giỏi xuyên qua hư không, khó lòng phòng bị." "Gặp phải cấp Nguyên Anh thì còn đỡ, nếu là cấp Hóa Thần, ta cũng phải đau đầu." Hồng Y Thiên Quân thiêu nó thành tro, cảnh báo.

Diệp Bất Phàm sắc mặt không đổi, âm thầm vận chuyển pháp huyết hợp nhất, tăng cường phòng ngự.

Tiên Mộng Thiên Quân bản thân cũng không yếu, không cần bảo vệ.

Tiếp tục tiến sâu vào dược cốc, mùi thuốc càng lúc càng nồng nặc.

Diệp Bất Phàm từ xa đã thấy bên cạnh một dải cực quang màu lam, có một cây thánh dược xanh mướt cắm rễ trên vách núi, tỏa ra từng đợt hương thơm.

Không đợi hắn có hành động, Hồng Y Thiên Quân búng ngón tay, một tia lửa trắng bắn về phía cây thánh dược.

Cây thánh dược đột nhiên thụt vào trong vách núi, để lộ một cái hang đen, từ trong hang thò ra một thứ giống con bướm đêm, toàn thân màu xanh biếc, đôi mắt to bằng hạt đậu xanh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồng Y Thiên Quân. "Có chút tạo hóa, trông thì là tạo hóa, thực chất là huyễn thuật của những dị chủng thượng cổ này.

Ngươi mà tiến lên hái thuốc, giây sau là chết chắc." Hồng Y Thiên Quân cười lạnh, lười để ý đến con bướm đêm màu xanh biếc.

Diệp Bất Phàm chép miệng, cuối cùng cũng hiểu được lợi ích của việc nắm giữ đại thế lực.

Thông tin mà bọn họ nắm giữ vượt xa người thường, Nguyệt Cung đối với bọn họ về cơ bản không có bí mật gì.

Càng đi sâu vào trong, dấu vết đại chiến thượng cổ càng rõ ràng.

Nguy hiểm cũng ngày càng nhiều, không chỉ có dị chủng thượng cổ, mà còn có pháp tắc còn sót lại.

Một cơn gió thổi qua tùy ý, cũng đủ xé nát nhục thân của Nguyên Anh cự phách.

May mà ba người đều không phải người thường, nhẹ nhàng tránh được.

Trên đường, cũng ngẫu nhiên gặp vài nhóm tu sĩ, đa số đều là Nguyên Anh cự phách, Hóa Thần Thiên Quân chỉ có một hai vị. "Hồng Y Thiên Quân, Diệp Bất Phàm, Tiên Mộng Thiên Quân, sao ba kẻ thù này lại đi cùng nhau?" Thái Tuế Thần như một bóng ma từ trong một hang núi bước ra, tay cầm một khối Âm Minh Thạch, kinh ngạc nhìn bóng lưng ba người.

Chuyện Diệp Bất Phàm chém giết Tạ Cừu và Ban Chân Đại Thượng Sư, hai ngày trước gã đã nhận được truyền tấn của Tử Tiêu Thiên Quân. "Hai người này liên thủ, ai có thể địch lại?

Tạo hóa ở Quảng Hàn Cung này, e là hoàn toàn vô duyên với chúng ta rồi." Gương mặt Thái Tuế Thần âm u bất định.

Cơ thể hiện tại, không phải là bản tôn.

Bản tôn là Thái Tuế, muốn để Thái Tuế thân hoàn toàn hóa thành

hình người, bảo vật trong Quảng Hàn Cung là thứ không thể thiếu. "Phải liên thủ tiêu diệt hai gã này, ít nhất không thể ảnh hưởng đến việc ta vào Quảng Hàn Cung." Thái Tuế Thần nhíu mày, suy nghĩ đối sách, một lúc sau cười lạnh một tiếng: "Độ khó rất lớn, nhưng cộng thêm đám người ở cấm khu, thì không có gì khó nữa." Bất kể là Ngọc Quốc, Tiểu Nhân Quốc, hay Trát Chỉ Nhân, mục đích của bọn họ chỉ có một – thăm dò xem Thường Nga tiên tử có còn tồn tại hay không.

Mà Thường Nga Từ và cung Hậu Nghệ trong tay Diệp Bất Phàm là mấu chốt.

Nghĩ đến đây, gã không do dự nữa, hóa thành một luồng sáng độn chạy ra ngoài dược cốc, chớp mắt đã biến mất. ... "Phụt!" Diệp Bất Phàm pháp huyết hợp nhất, toàn thân kim quang rực rỡ như hoàng kim, Thanh Long Yển Nguyệt Đao thuận thế chém xuống, chém đôi con cự nhân Nguyên Anh đại viên mãn đang lao tới. "Gầm!" Cự nhân kêu thảm thiết gầm lên, cuối cùng không cam lòng ngã xuống, hóa thành một con hổ đen có đôi cánh sặc sỡ.

Trước đại chiến Nguyệt Cung, Thường Nga tiên tử nuôi dưỡng rất nhiều yêu thú dị chủng, đây đều là hậu duệ của những yêu thú dị chủng còn sót lại đó.

Linh dược có sức hấp dẫn lớn đối với người ngoài, cũng có sức hấp dẫn đối với những yêu thú bản địa này.

Diệp Bất Phàm thu thi thể hổ vào trong chưởng trung càn khôn.

Hồng Y Thiên Quân mỉm cười, tiến lên lấy ra một nụ hoa màu đỏ như mây chiều ở phía sau. "Đại dược hỏa đạo, Thùy Vân Hoa." Hồng Y cười nói: "Vẫn là có ngươi ở đây tiện lợi hơn, chỉ dựa vào một mình ta, muốn thu thập đủ, e là phải đợi đến năm khỉ tháng lừa." Đây là một trong những phụ dược để đột phá Luyện Hư cảnh.

Diệp Bất Phàm xách đao, mặt không biểu cảm: "Đây là lần thứ

chín rồi, có thể đưa Huyền Vũ tinh phách cho ta được chưa?" "Đợi tìm được 'Kỳ Diễm Thảo', ta sẽ đưa tinh phách cho ngươi." Hồng Y cười nói, sau đó sắc mặt trầm xuống: "Nơi có loại cỏ đó, có một con yêu vương Hóa Thần canh giữ, hy vọng cây cỏ đó vẫn còn." Theo thủ trát của người lần trước từ Nguyệt Cung trở về, từng thấy loại kỳ thảo này ở một nơi nào đó trong dược cốc. "Yêu vương gì?" "Bạch Kỳ Lân, hậu duệ lai tạp của thần thú Hỏa Kỳ Lân." "Cái gì?!" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, thảo nào lão già này cứ nhất quyết lôi hắn đến đây.

Loại yêu vương này, huyết mạch dù không thuần khiết đến đâu, cũng mang hai chữ "Kỳ Lân".

Kỳ hỏa của nó có thể thiêu đốt thần thông, phòng ngự càng mạnh, vì nó vốn là thuộc tính hỏa, Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Y Thiên Quân đối với nó tác dụng có hạn.

Cộng thêm thiên phú thần thông, một chọi một Hồng Y có thể đánh thắng, nhưng bản thân cũng sẽ trọng thương, điều này ở Nguyệt Cung là chí mạng. "Không đúng, nếu chỉ là để lấy 'Kỳ Diễm Thảo', ngươi hoàn toàn có thể cướp xong rồi chạy." "Bây giờ lôi cả ta vào, chẳng lẽ ngươi còn hứng thú với tinh phách và đại đan của con Bạch Kỳ Lân này?" Diệp Bất Phàm lạnh giọng nói.

Bạch Kỳ Lân sau khi hóa hình, linh trí đã mở, không kém nhân tộc bao nhiêu, cực kỳ khó giết. "Chỉ cần lấy được hai vật này, Huyền Vũ tinh phách lập tức đưa cho ngươi, ta có thể phát đạo thệ." "Sau đó những dược liệu phụ trợ kia, ta tự mình đi lấy." Hồng Y Thiên Quân thản nhiên thừa nhận.

Tinh phách và đại đan của Bạch Kỳ Lân có thể giúp lão sơ bộ lĩnh ngộ hỏa chi pháp tắc, đây là mấu chốt để đột phá Luyện Hư Thiên Tôn.

Diệp Bất Phàm quay đầu bỏ đi.

Cảm giác đây là một cái bẫy. "Huyền Vũ tinh phách không cần nữa à?" "Đợi ngươi chết rồi, ta đến xác ngươi tìm." "..." Sắc mặt Hồng Y Thiên Quân đen như đít nồi, thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại quả quyết như vậy, nói đi là đi.

Thấy đối phương đã đi xa, lão trầm giọng nói: "Huyền Vũ tinh phách bây giờ có thể đưa cho ngươi, nhưng ngươi cần phải phát đạo thệ, và ký Thiên Khiển Khế Ước." Có hai ràng buộc này, đừng nói là Diệp Bất Phàm, Luyện Hư Thiên Tôn đến cũng phải ngoan ngoãn tuân thủ. "Được!" Diệp Bất Phàm mặt lộ vẻ do dự, một lúc sau mới miễn cưỡng đồng ý.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Hồng Y Thiên Quân, hắn phát đạo thệ, lại ký khế ước, đối phương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão lấy ra Huyền Vũ tinh phách, ném cho Diệp Bất Phàm. "Tinh phách cuối cùng, cuối cùng cũng đến tay rồi!" Diệp Bất Phàm nhận lấy, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Còn về đạo thệ, khế ước.

Có lợi thì lấy, thấy tình hình không ổn, xách dép lên mà chạy.

Hồng Y Thiên Quân chết hay không, liên quan quái gì đến hắn chứ?

đột phá Hóa Thần.

Hắn chỉ còn lại dược liệu của vài viên Nguyên Thần Đan. "Vậy thì đi thôi!" Hồng Y Thiên Quân cười lớn, độn đi về một hướng, Diệp Bất Phàm mang theo Tiên Mộng Thiên Quân theo sát.

Nửa canh giờ sau.

Họ đến khu vực trung tâm của một dược cốc, nơi đây chi chít hố

sâu, đã hoàn toàn bị các đại tu sĩ thượng cổ đánh thành phế tích, đừng nói là linh dược, ngay cả một cọng cỏ cũng không có.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, nhìn lướt qua một lượt, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Lúc này hắn mới phát hiện tiên linh khí trên cao rất nồng đậm.

Một đám mây trắng lơ lửng trên cao, một gốc linh dược cắm rễ trong mây, tỏa ra hương thuốc nồng nàn.

Nhìn thoáng qua, linh dược tựa như một ngọn lửa. "Đây chính là Kỳ Diễm Thảo?

Chương 420

Quả nhiên là tạo hóa của trời đất, lại mọc trong mây." Diệp Bất Phàm kinh ngạc thán phục, vận chuyển Pháp nhãn thông nhìn kỹ, chợt phát hiện đám mây trắng kia chính là do linh dược huyễn hóa ra, dường như là công năng ẩn nấp có sẵn của nó.

Hắn tặc lưỡi nói: "Chẳng trách bao nhiêu năm qua không ai phát hiện, loại dược này có hiệu quả ẩn nấp cực mạnh." Hồng Y Thiên Quân thì nhíu mày nhìn bốn phía trống không, thất vọng nói: "Tiếc thật, con bạch kỳ lân kia hình như không có ở đây." "Biết đâu nó ra ngoài du lịch rồi." Diệp Bất Phàm nói. "Cứ lấy linh dược trước rồi tính." Hồng Y Thiên Quân thân hình lóe lên, xuất hiện bên ngoài đám mây trắng, bàn tay nhỏ vươn ra chộp về phía Kỳ Diễm Thảo bên trong. "Bùm!" Một bàn tay khổng lồ đột nhiên đánh tới, mang theo đại lực, đánh văng Hồng Y Thiên Quân ra. "Hai vị đạo hữu, thứ này là của ta." Trong một khe nứt gần đó, một thanh niên anh vũ mặc đạo bào bước ra, hắn nhìn Hồng Y Thiên Quân mỉm cười nói. "Ngươi là cái thá gì?" Hồng Y Thiên Quân hừ lạnh, dân hỏa hình thành một con hồng điểu, lao thẳng về phía thanh niên anh vũ, còn bản thân lão thì nhanh chóng tiếp cận Kỳ Diễm Thảo.

Thanh niên anh vũ tính tình rất tốt, bất đắc dĩ nói: "Đạo hữu, vật này vừa mới thai nghén ra hỏa chi pháp tắc, còn xa mới đến lúc thành thục, đợi vài năm nữa, ngươi ta chia nhau không tốt hơn sao?" Vừa nói, miệng hắn vừa quát: "Hỏa!" Một luồng hỏa diễm trong suốt bùng lên giữa không trung, bao bọc lấy con hồng điểu, nhanh chóng thiêu rụi nó.

Đồng thời chặn trước mặt Hồng Y Thiên Quân, ngón tay hóa thành đao, mạnh mẽ chém tới.

Hồng Y cười lạnh: "Sinh Quang!" Thần quang hộ thể, lão định dùng nó để đỡ lấy một đao này rồi đoạt lấy Kỳ Diễm Thảo. "Ầm!" Thần quang chỉ chống đỡ được một khoảnh khắc rồi lập tức bị chém nổ, sắc mặt Hồng Y Thiên Quân kịch biến, vội vàng tế ra pháp thuẫn ngăn cản, nhưng cũng bị dư uy từ thủ đao của thanh niên anh vũ đánh vỡ.

Hồng Y Thiên Quân lùi gấp, miễn cưỡng né được. "Mạnh như vậy?" Lão kinh hãi tột độ, Sinh Quang hộ thể đủ để chặn được chín thành uy lực của thần thông thông thường, vậy mà chỉ trong một khoảnh khắc đã tan biến, đủ để chứng minh mức độ đáng sợ của thanh niên này.

Diệp Bất Phàm con mắt thứ ba giữa trán chuyển động, cười nói: "Bạch kỳ lân, có thể không mạnh sao?

Đó không phải là đao, mà là móng vuốt của nó, Sinh Quang không suy yếu được bao nhiêu đâu." Thuật này chủ yếu nhắm vào thần thông.

Đối với nhục thân, pháp bảo thì tác dụng không lớn.

Hồng Y Thiên Quân nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Lão không nhìn thấu được.

Điều này chỉ có thể chứng minh, con thần thú này còn mạnh hơn lão tưởng tượng!

Thanh niên anh vũ kinh ngạc nhìn con mắt thứ ba giữa trán Diệp Bất Phàm: "Thì ra là Pháp nhãn thông, đạo hữu đã tu luyện môn thần thông này đến mức xuất thần nhập hóa rồi, Hóa Thần bình thường không nhìn xuyên được bản thể của ta đâu." "Liên thủ giết nó!" Hồng Y Thiên Quân ánh mắt sắc lẹm, Tam Muội Chân Hỏa hợp nhất, tiên linh khí nơi đây lập tức bốc cháy, hình thành một biển lửa ngút trời.

"Được." Diệp Bất Phàm mỉm cười, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, mạnh mẽ chém về phía thanh niên anh vũ, trạng thái pháp huyết hợp nhất đạt đến đỉnh phong, uy lực một đao khiến đồng tử thanh niên anh vũ co rụt lại.

Hắn đã giết rất nhiều người trong nhân tộc.

Nhưng trạng thái pháp huyết hợp nhất mạnh mẽ thế này, hắn mới thấy lần đầu. "Keng!" Thanh niên anh vũ giơ tay đỡ cứng, phát ra âm thanh kim loại va chạm, bạch quang bùng nổ giữa hai người.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy như chém vào núi Thái Sơn, thân thể bị phản chấn lùi lại, tay cầm đao cũng có chút tê dại.

Hắn giật mí mắt, nói: "Cái nhục thân quái quỷ gì thế này?" Còn thanh niên anh vũ, hình người bị đánh tan, lộ ra hình dạng kỳ lân, đầu dê, móng sói, lại giống hươu nai, nhưng toàn thân phủ đầy vảy trắng, nhìn thoáng qua như được tạc từ bạch ngọc.

Không còn thân người.

Hắn như trút bỏ được xiềng xích, nhe nanh múa vuốt trông thật đáng sợ. "Thì ra hai vị tu ma công, tu ma giả, chết!" Thanh niên anh vũ uy phong lẫm liệt, trừng mắt giận dữ, miệng phun ra hỏa diễm trong suốt, bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Trong thần thoại, kỳ lân tính cách nhân hậu, chính nghĩa, là một con thụy thú chính trực, có thể xua tà tránh hung, còn được gọi là linh vật ban con.

Cái tên "Kỳ lân nhi" cũng bắt nguồn từ đây.

Nhưng nếu nổi điên lên thì lại hung mãnh dị thường, miệng phun thần hỏa, tiếng rống như sấm. "Thời gian tĩnh chỉ!" "Sao chép!" Diệp Bất Phàm tóc trắng bay múa, điểm vào thần hỏa, tốc độ của nó đột ngột giảm xuống, hắn nhân cơ hội né qua. "Ầm!" Hồng Y Thiên Quân

ra tay, Tam Muội Chân Hỏa hợp nhất, uy lực còn mạnh hơn lúc đại chiến trước đây, như một cột trụ trời đổ ập xuống thân kỳ lân, lớp long lân phòng ngự kinh người nhanh chóng tan chảy.

Pháp bảo thần thông thông thường không có tác dụng với yêu thể của nó.

Nhưng thần hỏa trong chân hỏa lại chuyên khắc chế yêu thể và nhục thân.

Con kỳ lân đau đớn, yêu khí cuồn cuộn như sóng lớn, một móng đạp nát chân hỏa, giẫm lên ngực Hồng Y, lão vội vận chuyển thần thông hỏa đạo phòng ngự, không ngừng hóa giải cự lực.

Nhưng ngực vẫn lõm xuống một mảng, suýt chút nữa bị một móng đạp xuyên. "Ăn một đao của ta!" Diệp Bất Phàm lại xông tới, vung đao chém.

Bạch kỳ lân trên đầu có một sừng, bắn ra điện quang, đánh lui Diệp Bất Phàm, và đúng lúc này, Hồng Y Thiên Quân xoay tròn, như một con phượng hoàng lửa hung hãn lao tới.

Trong nháy mắt.

Hai người một thú giao chiến, cuộc đấu pháp trực tiếp bước vào giai đoạn gay cấn. "Con bạch kỳ lân này, không hổ là thần thú, một chọi hai mà vẫn không rơi vào thế hạ phong." Tiên Mộng Thiên Quân đứng trên đỉnh núi, nhìn ba bên không ngừng lóe lên trên cao, đôi mắt đẹp mở to, kinh ngạc không thôi.

Nàng không tham gia vào.

Hồng Y Thiên Quân cần linh dược và tinh phách kỳ lân, còn nàng thì chẳng liên quan.

Dù có tham gia đấu pháp, cũng không ảnh hưởng đến đại cục, bạch kỳ lân tuy là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng sức mạnh và phòng ngự

còn khoa trương hơn cả Hóa Thần trung kỳ.

Tương đương với một tồn tại có cả nhục thân và pháp lực đều ở mức Hóa Thần trung kỳ. "Không đúng!

Sao ngươi càng lúc càng yếu!" Hồng Y Thiên Quân liều mạng với bạch kỳ lân, vết thương trên người ngày càng nhiều, lão nhanh chóng nhận ra điều không ổn, đột nhiên nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Đây không phải là thực lực đã chém Tạ Cừu, Ban Chân Đại Thượng Sư!

Có cảm giác như mình đang liều mạng, còn tên này thì đang câu giờ. "Ầm!" Bạch kỳ lân nhân cơ hội vung một móng vuốt chộp xuống, Diệp Bất Phàm không kịp phòng bị, thân thể nổ tung, Thanh Long Yển Nguyệt Đao từ trên cao rơi xuống.

Mắt Hồng Y Thiên Quân lập tức trừng lớn: "Phân thân?

Bảo sao yếu thế!

Đạo thệ và khế ước song trọng ràng buộc, ngươi còn dám không giữ chữ tín?!" Chỉ một thoáng phân thần, lão suýt chút nữa bị sừng thần của bạch kỳ lân đâm xuyên não.

Đúng lúc này, bản tôn của Diệp Bất Phàm ẩn nấp trong hư không, lặng lẽ tiếp cận đám mây trắng, chộp về phía Kỳ Diễm Thảo bên trong.

Loại dược này đối với hắn bây giờ không có tác dụng.

Nhưng dù sao đi nữa, cũng không thể để nó rơi vào tay Hồng Y Thiên Quân, nếu tên này tấn thăng Luyện Hư, hắn lại phải vong mệnh thiên nhai. "Hồng Y tiền bối, vãn bối thực lực không đủ, e là không thể tham chiến được nữa." Diệp Bất Phàm đảo mắt một vòng, chính khí lẫm liệt nói: "Tiền bối yên tâm, vật này ta nhất định sẽ theo lời ngài dặn dò, bảo quản cho tốt, đợi ngài giết bạch kỳ lân xong, sẽ giao

lại cho ngài." "Các ngươi!

Chết tiệt!" Bạch kỳ lân lập tức tức nổ phổi, công kích Hồng Y Thiên Quân càng thêm hung mãnh, đồng thời phân ra một đạo huyễn thần, lao thẳng về phía bản tôn của Diệp Bất Phàm.

Nhưng đã muộn. "Vụt!" Diệp Bất Phàm mặt đầy ý cười, ngay khi bàn tay chỉ còn cách Kỳ Diễm Thảo vài tấc, giữa đường đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhỏ trắng nõn, giật lấy Kỳ Diễm Thảo.

Một bóng dáng nhỏ nhắn giật lấy Kỳ Diễm Thảo, đồng thời tay kia bấm quyết, mạnh mẽ điểm vào Diệp Bất Phàm: "Định!" Diệp Bất Phàm thân thể khựng lại, một mối đe dọa lớn ập đến trong lòng. "Sát lục cửu thần!" Bóng dáng nhỏ nhắn, đôi mắt hoa đào lộ ra sát ý, bấm quyết không ngừng, Thần Hoàng, Phượng Điểu cùng chín loại thần thông ngợp trời nhấn chìm hắn.

Thế công quá gấp, quá nhanh, Diệp Bất Phàm không kịp phòng bị, nhục thân bị cửu thần thông đánh nổ, Nguyên Anh hiểm lại càng hiểm thoát ra được. "Định lần nữa!" "Sát lục kiếm quyết!" Tử Quần La Lỵ đôi mắt băng lãnh, miệng niệm Định thân thuật.

Thế tái tạo nhục thân của Nguyên Anh Diệp Bất Phàm bị chặn lại, một thanh phi kiếm màu máu như tia chớp xuyên tới, muốn nghiền nát Nguyên Anh của hắn. "Trong cơ thể Tử Quần Tử này rốt cuộc có mấy ý niệm?

Còn mạnh hơn cả Hóa Thần sơ kỳ!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái xanh, cường độ pháp lực của đối phương gần như sánh ngang với trạng thái pháp huyết hợp nhất của hắn.

Hơn nữa, tác dụng phụ của đại thần thông, trong thời gian ngắn đối phương căn bản không sợ hãi.

Phản phệ của nó, cô ta có thể dùng một con đường đặc thù để các

ý niệm khác chia sẻ.

Không chỉ vậy.

Thần thông ẩn nấp cũng trở nên vô cùng khoa trương, Pháp nhãn thông của hắn nhất thời cũng không phát giác được đối phương đã đến gần. "Phá!" Diệp Bất Phàm phản ứng thần tốc, hắn cũng tu luyện Định thân thuật, nhanh chóng tìm ra kẽ hở hóa giải, đồng thời Lông Vũ Thuẫn chắn ngang trước người, gắng gượng đỡ lấy thanh kiếm sát lục này.

Lông Vũ Thuẫn bị đánh rung lên, một vết kiếm hiện ra.

May mà cuối cùng cũng đỡ được, Diệp Bất Phàm nhân cơ hội này tái tạo nhục thân. "Trong pháp lực ẩn chứa một tia sát lục ý niệm, tăng cường vô hạn năng lực phá phòng của cô ta." Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn Lông Vũ Thuẫn, mặt mày đen thui.

Tấm thuẫn phòng ngự có được từ Tiêu Mật Đào, chất lượng không cần bàn cãi, Hồng Y không dùng Tam Muội Chân Hỏa thì căn bản không đánh phá được.

Tử Quần hiện tại, trông thì là Nguyên Anh, nhưng pháp lực đã không yếu hơn Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, năng lực đấu pháp tổng hợp còn mạnh hơn cả trung kỳ!

Chương 421

"Tiểu ca ca đẹp trai thế này, Sát Lục sao ngươi không nói sớm?" Một giọng nói khác vang lên từ trong cơ thể Tử Quần La Lỵ, tràn ngập sự quyến rũ tột cùng: "Tạc hắn thành tượng, đặt ở chỗ ta làm đồ trang trí, chắc chắn rất đẹp." "Kiếp trước sư tôn có chút bệnh nặng." Diệp Bất Phàm co giật da mặt. "Trang trí cái con khỉ!

Giết hắn đi!

Ta nhìn hắn không thuận mắt!" Một giọng nói khác đầy tức giận vang lên trong cơ thể Tử Quần. "Nếu ngươi muốn động thủ, hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi phục." Diệp Bất Phàm cười lạnh, lấy ra tinh phách Huyền Vũ, rút một tia tinh huyết trong đó ra, chớp mắt luyện hóa.

Trước đại chiến hắn đã có được Huyền Vũ bí pháp, khổ nỗi không có tinh huyết Huyền Vũ, không thể thi triển, bây giờ mọi thứ đã sẵn sàng.

Sau đó hắn độn về phía xa, chớp mắt biến mất không thấy.

Tử Quần La Lỵ hừ lạnh, đuổi theo sát.

Tiên Mộng Thiên Quân thấy vậy, ngây người hồi lâu, vội vàng đuổi theo.

Còn trong chiến trường. "Mẹ kiếp nhà ngươi Diệp Bất Phàm!

Ta trù ngươi ra đường bị người ta đánh chết!" Hồng Y Thiên Quân một mình chiến đấu với bạch kỳ lân, tức đến văng tục.

Lão muốn đuổi theo, nhưng con thần thú này cứ bám riết lấy.

Trong mắt bạch kỳ lân, thanh niên kia và tên đồng tử này là một phe, Kỳ Diễm Thảo nuôi mấy vạn năm bị cướp, nó đã hoàn toàn nổi

điên, tế ra mấy loại đại thần thông thiên phú liều mạng với Hồng Y Thiên Quân. "Ầm ầm ầm!" Nơi vốn đã là phế tích trực tiếp bị đánh nát, mặt đất sụp đổ, núi non đứt gãy.

Hồng Y Thiên Quân không ngừng ho ra máu, vảy trên người bạch kỳ lân cũng sớm đã bị thiêu xuyên.

Người trước rất mạnh, nhưng người sau thân là thần thú cũng không phải dạng vừa.

Nếu không đã chẳng thể lấy được tinh phách Huyền Vũ trong trận pháp Quảng Hàn Cung, uy hiếp Diệp Bất Phàm hợp tác với lão.

Bây giờ.

Bị gài cho thê thảm. "Nếu Kỳ Diễm Thảo đã mất, hôm nay dù thế nào, cũng phải lấy được tinh phách của con bạch kỳ lân này!" Hồng Y Thiên Quân cân nhắc lợi hại, cũng hoàn toàn liều mạng. … "Sao không chạy nữa?" Tử Quần La Lỵ đuổi đến một khu rừng, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, Sát lục chi kiếm mạnh mẽ chém tới. "Ta đã nói, hôm nay sẽ đánh cho ngươi phục." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, vận chuyển thần thông 《Dịch Hình》, thân thể dị hóa, thoáng chốc biến thành một con Huyền Vũ, sau đó thi triển đại thần thông, một hư ảnh Huyền Vũ che trời lấp đất, bao phủ lấy thân hắn.

Hư ảnh nhanh chóng thu nhỏ, hình thành một lớp mai Huyền Vũ dày nặng trên người hắn. "Keng!" Sát lục chi kiếm chém mạnh vào mai Huyền Vũ, với năng lực phá phòng của nó, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chém ra một vết kiếm, rất nhanh đã được tu phục. "Đây là..." Tử Quần La Lỵ nhíu mày. "Ngươi!

Ngươi là Thiên Cơ Chân Quân?!" Tiên Mộng Thiên Quân vội vã chạy tới, vừa hay nhìn thấy cảnh này, đôi mắt đẹp trợn tròn, có chút mơ màng.

Đại yêu ở Nam Hồng Vực rất ít, yêu tộc thần thông lại càng hiếm thấy.

Trước đại chiến với Chân Ma Tông, rất nhiều Hóa Thần cấp đã đưa cho Thiên Cơ Chân Quân không ít pháp thuật cấm kỵ để báo thù, đại thần thông Huyền Vũ này chính là do Thái Tuế Thần đưa.

Bất chợt.

Đồng tử Tiên Mộng Thiên Quân co rút, quả thực không thể tin nổi.

Nàng nhìn thấy thần thông của chính mình! "Tế Mệnh Đại Độn!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, lập tức biến mất. "Tốc độ này không tệ, nhưng muốn giết ta, còn chưa đủ!" Tử Quần La Lỵ gương mặt búp bê lộ ra vẻ giễu cợt, bàn tay nhỏ trắng nõn đánh ra một vòng sáng, giống như vầng kim quang sau đầu chó đá, đè mạnh về phía hư không phía sau.

Thân là sát niệm, cảm ứng với sát ý là nhạy bén nhất.

Bất kỳ kẻ địch nào cũng không thoát khỏi cảm ứng của cô ta.

Thế nhưng —— Một luồng hương thơm kỳ lạ ập đến, khuôn mặt búp bê của Tử Quần La Lỵ trở nên hồng hào, lộ ra một khoảnh khắc mê man. "Bùm!" Diệp Bất Phàm một quyền đánh nát vòng sáng, đấm vào bụng nhỏ của Tử Quần La Lỵ, người sau bay ngược ra ngoài, đâm gãy vô số cổ thụ cao chọc trời. "Ngươi hèn hạ!" Tử Quần La Lỵ bị thương, lập tức cách tuyệt ngũ cảm.

Dục niệm trong cơ thể thì truyền ra giọng nói say mê: "Mùi vị của Thái Dương Chi Thể?

Thơm quá đi." "Hèn hạ sao?" Ngươi hack game được, không cho phép ta hack game à?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, Tế Mệnh Đại Độn lại lần nữa thi triển, tốc độ sánh ngang Hóa Thần hậu kỳ.

Đây là thần thông độn thuật mạnh nhất của hắn tính đến thời điểm

hiện tại. "Hắn không sợ thọ mệnh tiêu hao hết, chết già luôn sao?" Tiên Mộng Thiên Quân nhìn đến ngẩn người, thần thông Tế Mệnh mà nàng đưa cho Thiên Cơ Chân Quân, không đến lúc sinh tử quan đầu, nàng căn bản không dám dùng.

Bây giờ Diệp Bất Phàm thi triển, cứ như ăn cơm uống nước. "Bùm bùm bùm!!" Tử Quần La Lỵ không ngừng thi triển đại thần thông nghênh kích Diệp Bất Phàm đang tập kích tới, khu rừng thông này trong khoảnh khắc bị san thành bình địa, bụi mù cuồn cuộn bốc lên.

Mùi hương của Thái Dương Chi Thể không thể hoàn toàn cách tuyệt, mỗi lần cô ta ra tay đều bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau, dẫn đến rơi vào thế hạ phong.

Trong nháy mắt.

Trận chiến bước vào giai đoạn gay cấn.

Diệp Bất Phàm lợi dụng Tế Mệnh Đại Độn liên tiếp cận thân vật lộn, 《Đại Chân Võ Quyền》 thi triển đến cực hạn, Tử Quần La Lỵ phòng ngự có mạnh đến đâu cũng không chống đỡ nổi, rất nhanh đã mình đầy thương tích.

Cứ tiếp tục như vậy.

Chẳng bao lâu nữa Tử Quần La Lỵ sẽ lại bại trận. "Thơm quá, thật sự quá thơm." Dục niệm không ngừng phát ra tiếng thì thầm, phảng phất như nhìn thấy món đồ chơi thú vị nhất trên đời.

Nộ niệm là người đầu tiên phát hiện ra điều không ổn, thất thanh nói: "Ngươi không phải là định...

Tĩnh niệm!

Ngăn nó lại!" Ác niệm có thiện niệm kiềm chế.

Dục niệm cũng vậy, nhưng nó ẩn sâu trong dục niệm, và bị nó áp chế.

Nếu không, mặc cho dục niệm bùng phát, cô ta không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì. "Mau đi!" Sâu trong dục niệm, truyền ra một giọng nói yếu ớt của tĩnh niệm: "Tránh xa người này ra!" "Thơm quá!" Dục vọng của dục niệm vào lúc này dưới sự hấp dẫn của mùi hương Thái Dương Chi Thể, hoàn toàn bùng nổ, đã ảnh hưởng đến Tử Quần La Lỵ.

Thân thể trắng nõn kiều diễm nổi lên màu hồng đào.

Một đôi mắt hoa đào không ngừng lóe lên, lúc thì phẫn nộ, lúc thì sát ý, lúc thì dục hỏa dâng trào.

Diệp Bất Phàm cũng phát hiện điều không ổn, dường như nghĩ đến điều gì đó, lộ ra vẻ kinh hãi.

Chưa đợi hắn bỏ chạy.

Một luồng hỏa diễm màu đào tràn ngập dục vọng mạnh mẽ ập tới, nhấn chìm cả người hắn.

Loại hỏa diễm này rất kỳ quái, không gây thương tổn cho hắn, nhưng lại khiến bụng dưới của hắn dâng lên dục vọng vô tận. "Trong cơ thể Tử Quần La Lỵ, có dục niệm?

Đây là dục hỏa!" Diệp Bất Phàm thân Huyền Vũ tan đi, lộ ra bản tôn, hắn ôm đầu lộ vẻ đau đớn, lúc thì dục hỏa dâng trào, lúc thì tỉnh táo.

Dục hỏa là ngọn lửa thuần túy của cảm xúc, có thể đốt cháy dục vọng của bất kỳ ai.

Không thuộc về bất kỳ loại thần thông nào trong hồn đạo, thể thuật, pháp thuật.

Phòng không thể phòng.

Đúng lúc này.

Một chiếc nhẫn màu đỏ từ trong Chưởng trung Càn khôn bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm, tỏa ra từng luồng khí tức thanh mát, áp chế dục niệm.

Chiếc nhẫn này.

Chính là bảo vật mà Hắc Quần Tử năm đó đã để Lý Hàn vượt qua Bắc Vực mang đến giao cho hắn. "Hắc Quần Tử đưa nhẫn tới, là để đề phòng ta gặp phải dục niệm của cô ấy, làm bậy làm bạ?" Diệp Bất Phàm trong lòng hoảng hốt tỉnh ngộ, cuối cùng cũng hiểu được mục đích thật sự của sư tôn khi để Lý Hàn tới.

Dục niệm gặp phải dương linh căn, hoặc Thái Dương Chi Thể, chẳng khác nào thiên lôi câu động địa hỏa. "Mau cút!" Tử Quần La Lỵ lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng loạn, cô ta vội vàng khoanh chân ngồi giữa hư không, không ngừng áp chế dục niệm trong cơ thể, giận dữ quát Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm toàn thân dục hỏa thiêu đốt, gần như sắp nổ tung.

Chương 422

May mà có chiếc nhẫn màu đỏ, miễn cưỡng giúp hắn áp chế.

Hắn đứng dậy, vừa áp chế ngọn lửa dục hỏa màu đào trên người ngày càng cháy mạnh, vừa quay người đi về phía Tiên Mộng Thiên Quân ở xa.

Loại lửa này, cách tốt nhất là giải quyết dục vọng.

Làm sao để giải quyết.

Hiển nhiên dễ thấy.

So sánh ra, Tiên Mộng Thiên Quân là lựa chọn tốt nhất, Tử Quần La Lỵ hắn một chút cũng không muốn trêu chọc. "Nhanh lên!" Tử Quần La Lỵ quát, càng thêm phẫn nộ.

Dục niệm bị tĩnh niệm kiềm chế, áp chế quá nhiều năm, dường như thấy Diệp Bất Phàm muốn đi, thế phản công ngày càng hung mãnh. "Mẹ nó!

Cho ngươi mặt mũi rồi phải không!" Diệp Bất Phàm đang khổ sở áp chế dục hỏa quay đầu lại, phẫn nộ nhìn chằm chằm Tử Quần La Lỵ, trực tiếp đập nồi dìm thuyền, mặc cho dục hỏa thiêu thân.

Kéo theo cả chiếc nhẫn màu đỏ trên đỉnh đầu, cũng theo đó "rắc" một tiếng vỡ nát. "Lão tử không áp chế nữa!" Nói xong, Diệp Bất Phàm một cú hổ vồ, bổ nhào vào Tử Quần La Lỵ đang khoanh chân ngồi giữa hư không, đè cô ta xuống sườn một ngọn núi.

Thật trùng hợp.

Xung quanh là một rừng cây hoa trà, hương hoa bay bốn phía, tiên linh khí lượn lờ.

Diệp Bất Phàm vung tay, đánh ra một lớp bình chướng dày, cách ly cả ngọn núi, thần thức không thể dò vào. "Ngươi!

Ngươi muốn làm gì?!" Tử Quần La Lỵ gương mặt xinh đẹp kinh biến, muốn phản kháng, nhưng theo sự tiếp xúc của Diệp Bất Phàm, dục niệm không còn áp chế được nữa, dục hỏa đốt thân.

Một bộ váy dài màu tím bốc cháy, sau đó là áo lót quần lót, trong nháy mắt đã không còn một mảnh vải che thân.

Dưới cây hoa trà.

Thân hình nhỏ nhắn linh lung, vòng eo không đủ một nắm tay, làn da trắng hơn tuyết, trắng nõn pha chút hồng phấn, phảng phất như một quả đào chín mọng, tỏa ra từng luồng hương sữa.

Rất phù hợp với một từ nào đó, đồng nhan… Cảnh này khiến Diệp Bất Phàm thoáng chốc hoảng hốt.

Mọi chi tiết trong đầu liên kết lại, bỗng nhiên sáng tỏ.

Hắn từng bói ra mình sẽ có đào hoa kiếp, sau đó ở Thiên Cơ Quốc lần đầu tiên giao chiến với Tử Quần La Lỵ.

Mà khởi nguồn của đào hoa kiếp này, có hai phương diện.

Một là lão quốc sư Thiên Cơ Quốc, âm thầm thúc đẩy, sau đó Diệp Bất Phàm gặp mặt Vạn Thọ Thiên Quân của thượng giới, đối phương từng nói "kết cái thiện duyên", mục đích là truyền thừa Thiên Cơ bát giai trong Nguyệt Cung.

Vô hình trung, nhân quả giữa Diệp Bất Phàm và Tử Quần La Lỵ đã đan xen sâu sắc.

Thứ hai là Hắc Quần sư tôn để Lý Hàn đến Nam Hồng Vực, đưa chiếc nhẫn màu đỏ, mục đích là ngăn cản hắn gặp phải dục niệm.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, nếu không có sự tồn tại

của Lý Hàn, dẫn đến hắn ở lại Thiên Cơ Quốc nhiều ngày, sau này sẽ không có trận chiến với Tử Quần La Lỵ, cũng sẽ không có nhân quả.

Mà Tử Quần La Lỵ, càng sẽ không dung hợp dục niệm, tăng cường thực lực bản thân để đối phó hắn.

Không có dục niệm.

Cũng sẽ không có cảnh tượng trước mắt này.

Không lâu trước đây lại bói một lần nữa, nhìn thấy một góc tương lai.

Giờ phút này.

Trùng khớp với hình ảnh tương lai, không khác chút nào. "Ngươi dám động vào ta, sau này ta không tiếc bất cứ giá nào cũng sẽ nghiền ngươi thành tro bụi!" Tử Quần La Lỵ khoanh chân ngồi dưới cây hoa trà, thân thể như một quả ngọt dụ người, khuôn mặt búp bê đỏ bừng, đôi mắt hoa đào lúc thì lộ ra sát ý, lúc thì nổi lên dục hỏa.

Cô ta đã đánh giá thấp uy lực của Thái Dương Chi Thể của Diệp Bất Phàm, cũng đánh giá thấp mức độ hung mãnh khi dục niệm phản công. "Mau cút..." Tử Quần La Lỵ mạnh mẽ áp chế dục niệm, đồng thời quát khẽ, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị miệng của Diệp Bất Phàm chặn lại, hơi thở đàn ông mãnh liệt xộc thẳng vào linh hồn khiến cô ta hoàn toàn cứng đờ.

Mắt hoa đào dần dần trợn lớn, tràn ngập sự không thể tin nổi.

Lời nói của cô ta băng lãnh, ẩn chứa sát ý.

Nhưng đôi môi anh đào lại ấm áp thơm ngọt, khiến người ta lưu luyến không rời. "Ngươi bảo ta cút, ta liền cút à?" Diệp Bất Phàm hai mắt đỏ ngầu, dục hỏa đốt thân, một bộ bạch y nổ tung, lộ ra thân thể cường tráng.

Tử Quần La Lỵ theo bản năng nhìn sang, mắt hoa đào tròn xoe, đầu óc nhỏ bé trong khoảnh khắc trống rỗng.

Sau đó cô ta bị Diệp Bất Phàm bế lên.

Bất chợt.

Tử Quần La Lỵ lộ vẻ đau đớn, bàn tay nhỏ trắng nõn siết chặt vào lưng Diệp Bất Phàm, mắt hoa đào dâng lên hơi nước, lệ rơi.

Hận ý, phẫn nộ, hối hận các loại cảm xúc hỗn tạp.

Cuối cùng đều bị dục hỏa thiêu đốt, bắt đầu đáp lại. ... (Tại đây tỉnh lược một vạn chữ) ...

Vài ngày sau.

Vòng ngoài núi hoa trà, Tiên Mộng Thiên Quân nhìn lớp bình chướng khổng lồ hình thành từ sương trắng trước mặt, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên vẻ do dự.

Nàng đang cân nhắc có nên phá vỡ lớp bình chướng này không.

Hay là... tiếp tục hộ pháp cho đôi nam nữ này?

Còn về chuyện gì xảy ra bên trong, với sự thông minh của nàng, sao có thể không hiểu? "Rốt cuộc là chuyện gì?

Kẻ thù sao lại... sao lại..." Tiên Mộng Thiên Quân mặt đỏ bừng, những từ phía sau khó mà nói ra khỏi miệng.

Theo nàng biết, Diệp Bất Phàm rất không ưa tông chủ Chân Ma Tông.

Người sau giống như sát thần tại thế, cũng rất thù dai, lần trước có một tên lộ ý theo đuổi, trực tiếp bị tiểu la lỵ này đánh chết. "Dù sao đi nữa, cũng không thể lâu như vậy được chứ?" Tiên Mộng Thiên Quân đôi mắt đẹp nghi ngờ nhìn bình chướng, bảy ngày đã qua, Diệp Bất Phàm hai người vẫn chưa có dấu hiệu ra ngoài.

Theo nhận thức nông cạn của nàng.

Hình như không có đôi đạo lữ nào có thể duy trì lâu như vậy. "Đợi thêm chút nữa." Tiên Mộng Thiên Quân cuối cùng không phá vỡ bình chướng, thực sự không thể đi xem cảnh tượng đó.

Thời gian trôi đi.

Nửa tháng nữa thoáng chốc đã qua.

Lần này Tiên Mộng Thiên Quân thật sự có chút lo lắng, nghi ngờ Diệp Bất Phàm có phải đã sức cùng lực kiệt mà chết rồi không.

Thời gian quá lâu, đã hai mươi hai ngày.

Cả tu tiên giới rộng lớn làm gì có chuyện khoa trương như vậy.

Đang định phá vỡ bình chướng, đột nhiên bình chướng rung động, bị người từ bên trong xé ra một vết nứt lớn.

Ngay sau đó một bóng dáng la lỵ tóc xanh buông vai, mặc váy tím loạng choạng bước ra khỏi vết nứt, trên khuôn mặt búp bê đầy vẻ xấu hổ và phẫn nộ.

Diệp Bất Phàm một thân bạch y, cũng từ bên trong đi ra, sắc mặt lạnh lùng.

Thành thật mà nói.

Trải nghiệm hai mươi hai ngày hoàn toàn khác với Ngu Tuyền Cơ, Nhan Như Ngọc mấy người, dù sao Tử Quần Tử vóc người nhỏ, sự tương phản cũng lớn.

Nhưng đó là lúc dục hỏa bốc lên đầu, bây giờ dục hỏa đã tan, trong lòng lập tức hiện lên hối hận.

Kiếp trước kiếp này, la lỵ này vẫn luôn giữ thân xử nữ, điều này liên quan đến việc đột phá Chân Tiên.

Nay bị hắn phá thân.

Nửa đời sau của Diệp mỗ coi như xong rồi, tất nhiên sẽ bị truy sát điên cuồng.

Chương 423

Mà Hắc Quần sư tôn đối với việc này cũng không hay biết, nếu biết, có lẽ cũng sẽ trở mặt với hắn. "Một Tử Quần Tử dung hợp ba bốn đạo ý niệm đã khó đối phó như vậy, nếu một đám ý niệm tụ lại, sẽ đáng sợ đến mức nào?" Diệp Bất Phàm nghĩ đến đã thấy lạnh lòng. "Diệp Bất Phàm, chuyện này ta nhớ kỹ." Tử Quần La Lỵ ngực phập phồng, đôi mắt hoa đào lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, dường như muốn khắc sâu dung mạo hắn vào trong đầu.

Người này.

Phải chết! "Tìm các ý niệm khác đi, hợp nhất lại giết chết tên này, ta không muốn hắn sống thêm một hơi thở nào nữa!" Giọng nói của Nộ niệm vang lên, dẫn động một luồng hỏa diễm màu đỏ bao bọc thân thể.

Đây là —— nộ hỏa.

Về cơ bản mỗi ý niệm, đều mang trong mình một loại hỏa diễm cảm xúc.

Mà dục niệm dường như biết mình đã gây họa, không nói thêm gì nữa.

Rất nhiều ý niệm, mục đích và tư tưởng gần như nhất trí, chỉ là cảm xúc thể hiện ra khác nhau, dục hỏa đốt thân, lý trí của bọn họ trực tiếp bị che lấp. "Nhớ kỹ rồi?

Còn muốn thêm mấy lần nữa?" Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, bước tới một bước.

Chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, chi bằng trực tiếp đối mặt. "Chuyện này, không được nhắc lại!" Tử Quần La Lỵ

nhớ lại những ngày hoang đường, khuôn mặt búp bê tức giận đỏ bừng.

Nửa tháng trước dục hỏa đã giảm đi chín phần, nhưng lại bị Diệp Bất Phàm ép quay trở lại.

Nói xong, cô ta bước chân loạng choạng độn đi về phía xa.

Hiện tại cô ta không phải là đối thủ của Diệp Bất Phàm.

Chỉ có thể đợi ngày sau ý niệm hợp nhất, giết chết hắn. … "Hừ." Diệp Bất Phàm nhìn bóng lưng đối phương, hừ lạnh không nói.

Trông thì hung dữ, thực ra không chịu nổi một đòn, thân hình nhỏ bé giày vò một ngày đã không xong.

Hắn quay người nhìn về phía mỹ nhân tuyệt sắc đang ngây ngốc ngoài núi hoa trà, bực bội nói: "Đi thôi." "À, à à." Tiên Mộng Thiên Quân gật đầu, đi theo bên cạnh Diệp Bất Phàm.

Trên đường đi, Tiên Mộng Thiên Quân im lặng hồi lâu cuối cùng không nhịn được, hỏi: "Nhiều ngày như vậy, ngươi không phải là vẫn luôn..." "Đúng vậy, quá mạnh, không có cách nào." Diệp Bất Phàm liếc nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Bây giờ hối hận, vẫn còn kịp." Tiên Mộng Thiên Quân gương mặt xinh đẹp như ráng chiều, rất không tự nhiên.

Nàng không trả lời nữa, mà thật sự có chút do dự.

Quả thật.

Song tu với Thái Dương Chi Thể rất hấp dẫn.

Nhưng Thái Dương Chi Thể này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự song tu.

Thể chất mẫn cảm của nàng, chẳng phải sẽ chết ở đó sao?

Cả đường không nói gì.

Diệp Bất Phàm lại lần nữa tiến vào dược cốc, đánh thức con thỏ, dưới sự chỉ dẫn của nó tìm kiếm dược liệu cần cho Nguyên Thần Đan.

Phần lớn đều đã bị người khác nhanh chân lấy trước, chỉ còn lại vài cây non nhỏ, cùng với phế tích.

May mà một số linh dược trong khu vực nguy hiểm vẫn còn.

Cộng thêm những dược liệu mà Tiên Mộng Thiên Quân tặng, thu thập nửa tháng, miễn cưỡng gom đủ những gì cần cho Nguyên Thần Đan.

Trước khi rời khỏi dược cốc.

Diệp Bất Phàm đến nơi giao chiến của Hồng Y Thiên Quân và bạch kỳ lân một chuyến.

Mặt đất đã bị đánh nát, vô số vết nứt lớn hình thành hẻm núi, xung quanh còn có một số thi thể của yêu xà, dị chủng thượng cổ.

Máu đã khô, nhưng mùi máu tanh lại rất lâu không tan. "Xem ra, là Hồng Y thắng rồi." Diệp Bất Phàm vận chuyển Pháp nhãn thông và Thiên nhãn thông, tìm thấy một khối thi thể ở sâu trong hẻm núi dưới lòng đất, yêu khí lan tràn, thuộc về bạch kỳ lân. "Yêu vương mạnh như vậy cũng có thể giết?" Tiên Mộng Thiên Quân kinh ngạc, Hồng Y Thiên Quân nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, còn đáng sợ hơn nàng tưởng tượng rất nhiều. "Xác suất Hồng Y thắng vốn đã rất lớn, ngọn lửa mà lão nắm giữ, bạch kỳ lân chỉ có thể chống đỡ vài ngày, càng về sau, càng không đỡ nổi." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm tình bất định.

Lúc này Hồng Y tám phần đã trọng thương, là thời cơ tốt nhất để giết lão.

Dùng thuật bói toán suy diễn một hồi, cuối cùng không có kết quả.

"Tên này, trốn đến một bí địa nào đó, hoàn cảnh đặc thù, không thể bói toán." Hắn bất đắc dĩ, thầm than đáng tiếc.

Ở trong Nguyệt Cung, do nguyên nhân hoàn cảnh, ảnh hưởng cực độ đến việc bói toán, nếu không hắn và Tử Quần La Lỵ đã không xảy ra chuyện gì.

Mà một số nơi đặc thù, ngay cả bói một chút cũng khó khăn.

Diệp Bất Phàm phán đoán: "Kỳ Diễm Thảo bị tiểu la lỵ cướp đi rồi, không có thảo dược này, chỉ dựa vào tinh phách của bạch kỳ lân, có lẽ không thể thuận lợi đột phá Luyện Hư." Tiên Mộng Thiên Quân lại cười khổ: "Ngươi đánh giá thấp Hồng Y Thiên Quân rồi, tất cả Hóa Thần ở Nam Hồng Vực đều dựa vào tiên thổ để đột phá, lão là người duy nhất trong vô số năm qua, không cần tiên thổ, mà gắng gượng phá cảnh Hóa Thần." "Nếu lão hồi phục sau trọng thương, đột phá Luyện Hư, có bảy thành xác suất." Đây là sự công nhận đối với thiên tài, giống như tất cả các tầng lớp cao tầng ở Nam Hồng Vực, đều khẳng định Diệp Bất Phàm chắc chắn sẽ đột phá Hóa Thần vậy.

Đương nhiên.

Tứ Tượng Hóa Thần là ngoại lệ.

Điều này bản thân nó đã tăng thêm độ khó gấp vô số lần.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, híp mắt không nói một lời, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy cơ không rõ.

Tu vi của hắn đột phá nhanh chóng.

Nhưng người khác cũng không phải dậm chân tại chỗ. "Quảng Hàn Cung tạm thời gác lại, việc quan trọng nhất hiện nay là, mượn tiên linh khí nồng đậm của Nguyệt Cung, đột phá Hóa Thần Thiên Quân, để phòng bất trắc." Diệp Bất Phàm ánh mắt kiên định như sắt. "Tứ Tượng?" "Phải." "Chắc chắn được bao nhiêu?" "Không chắc

chắn." "..." Tiên Mộng Thiên Quân không nói nên lời.

Không chắc chắn mà còn dám Tứ Tượng Hóa Thần.

Mức độ nguy hiểm trong đó cực cao, hơi bất cẩn một chút, mọi nỗ lực đều sẽ đổ sông đổ bể, không chết cũng phải lột một lớp da.

Nào biết.

Diệp Bất Phàm căn bản không lo lắng điểm này, cho dù thất bại, hắn cũng có thể hồi phục trong nháy mắt.

Mà có thể thành công hay không.

Hoàn toàn phụ thuộc vào Tứ Tượng Hóa Thần bí pháp, và tác dụng phụ của Nguyên Thần Đan có đủ mạnh hay không. "Chỉ cần đột phá, trong toàn bộ Nguyệt Cung, tất cả Hóa Thần liên thủ, cũng không phải là đối thủ của ta." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, bước ra khỏi dược cốc.

Trong thời gian ngắn, Hồng Y Thiên Quân không thể đột phá Luyện Hư, trực tiếp đoạn tuyệt mối đe dọa khổng lồ này.

Mà Nguyệt Cung kết thúc, hắn trực tiếp xách vali chạy về Triệu Quốc.

Hồng Y Luyện Hư thành công, thì có thể làm gì hắn? "Ta đột phá, ngươi hộ pháp cho ta, ta bảo đảm ngươi tiến vào Hóa Thần hậu kỳ." Diệp Bất Phàm trịnh trọng nói.

Đồng thời triệu hồi tiểu nữ anh, truyền tin cho hồng mao điểu.

Con chim đó không còn mang theo tiểu nữ anh nữa, một mình ra ngoài tìm tạo hóa rồi.

Theo lời nó nói, đi theo Diệp Bất Phàm thì có canh uống.

Nhưng không nhiều. "Ừ!" Tiên Mộng Thiên Quân gật nhẹ đầu.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm hỏi thăm con thỏ, từ miệng nó biết được nhiều nơi thích hợp để đột phá, những nơi đó áp chế cảnh giới là nhỏ nhất.

Cuối cùng.

Hắn tìm kiếm một tháng, chọn một hồ nước.

Tiên Nữ Hồ.

Nói trắng ra là nơi Hằng Nga tiên tử từng tắm rửa.

Lúc này các Hóa Thần và Nguyên Anh đều đang tìm kiếm tạo hóa, không ai rảnh rỗi đi tìm phúc địa bế quan.

Tiên Nữ Hồ vừa hay không có người quấy rầy.

Chương 424

Phía tây nam Nguyệt Cung, cách Quảng Hàn Cung không xa không gần.

Một hồ lớn sương mù bốc hơi, phảng phất như tiên trì.

Trung tâm tiên hồ sừng sững một pho tượng bạch ngọc cao ngàn trượng, giống như một bức tượng Hằng Nga phóng to, ngọc bích và đầu đã bị hư hại, bị người ta đánh nát, trông rất tàn tạ.

Hắn tiến vào đáy hồ, bố trí các loại phù trận, trận pháp, sau đó khoanh chân ngồi ở trung tâm, lấy ra lò luyện đan bắt đầu luyện chế Nguyên Thần Đan. "Lần này, nhất định phải luyện chế ra cực phẩm độc đan!" "Không độc, không yên tâm!" Hắn sắc mặt ngưng trọng, lấy ra các loại dược liệu. … Cùng lúc đó.

Trong một ngọn thiên sơn hùng vĩ của Nguyệt Cung.

Tử Quần La Lỵ khoanh chân ngồi trong động phủ mới mở, nhìn vào một tấm gương trước mặt.

Trong gương phản chiếu một khuôn mặt búp bê, và đôi mắt hoa đào ẩn chứa sự ngây dại.

Cách trận chiến với Diệp Bất Phàm, đã qua một tháng rưỡi.

Thời gian đối với nhiều tu sĩ mà nói, rất ngắn ngủi.

Nhưng đối với cô ta, lại dài đến lạ thường. "Tại sao... lại trở thành thế này." Tử Quần La Lỵ lẩm bẩm, cúi đầu nhìn bụng nhỏ của mình.

Vài ngày trước, cô ta cảm ứng được khí tức sinh mệnh trong bụng nhỏ.

Một sinh mệnh mới!

Chuyện này tựa như sét đánh ngang tai, khiến nàng choáng váng.

Thật sự không ngờ tới, hai mươi mấy ngày hoang đường với Diệp Bất Phàm lại khiến nàng mang thai!

Hơn nữa âm khí khá nặng, là một bé gái.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì về chuyện này, có đánh chết hắn cũng không thể ngờ được, Hắc Quần Tử tâm tâm niệm niệm muốn ôm đứa con của hắn và Nhan Như Ngọc, kết quả là con của Nhan Như Ngọc thì chưa ôm được, còn mình thì lại có trước! "Phải phá bỏ!" Tử Quần La Lỵ lộ ra sát ý, vô cùng quả quyết.

Thân là tu sĩ, luyện hóa một đứa trẻ sơ sinh không hề khó.

Nhưng vừa định hành động thì đã bị ngăn cản. "Con gái đầu của ta, ngươi không phá được đâu!" Dục Niệm lạnh lùng nói, ảnh hưởng đến hành động của Sát Niệm.

Dục vọng, không chỉ là chuyện nam nữ, mà còn có cả dục vọng bản năng của sinh linh, bảo vệ con của mình.

Cùng lúc đó, Tĩnh Niệm nói: "Dù sao cũng là một sinh mệnh mới, giữ lại đi." Nàng và Thiện Niệm có phần tương tự, lương thiện, nhưng phần lớn chiếm cứ là sự tĩnh lặng.

Lần này lại nhất trí với suy nghĩ của Dục Niệm.

Nộ Niệm cũng có chút dao động, giận dữ nói: "Cùng lắm thì đi phụ lòng tên kia, giết Diệp Bất Phàm đi, đứa bé thì giữ lại." "Các ngươi!

Thành sự không đủ, bại sự có thừa!" Gương mặt búp bê của Tử Quần La Lỵ phủ đầy sương lạnh, nàng hiện tại cực kỳ hối hận vì đã hợp nhất với mấy ý niệm này.

Nếu không phải Dục Niệm, nàng đã không có chuyện hoang

đường như vậy với Diệp Bất Phàm.

Cho dù có, đứa bé cũng không thể giữ lại.

Nếu nàng cứ do dự, đợi đến khi đứa bé ra đời, thì mọi chuyện đã muộn!

Cuối cùng, sau mấy ngày đàm phán với các ý niệm, đôi bên thỏa hiệp vài lần, cuối cùng đã đạt được sự nhất trí.

Đứa bé được giữ lại.

Nhưng tin tức phải được phong tỏa, tuyệt đối không thể để các ý niệm khác biết được.

Ác Niệm có Thiện Niệm áp chế còn đỡ, nhưng Tà Niệm tà tính nhất chắc chắn sẽ không từ bất cứ giá nào mà giết chết đứa bé này!

Về phần cha của đứa bé...

Giết.

Giết không được, hiện tại không có năng lực đó.

Để đứa bé nhận cha sau khi sinh ra, càng không thể.

Chỉ có thể chọn cách xử lý lạnh. "Nếu đã như vậy, vậy thì đi tìm bản nguyên thời gian, trồng vào trong cơ thể đứa bé." Dục Niệm nói.

Nàng không muốn nhiều năm sau, mình vẫn còn sống mà con mình đã già chết trước.

Bản nguyên thời gian có thể kéo dài tuổi thọ, một đứa trẻ bình thường dung hợp loại bản nguyên này, tuổi thọ ít nhất cũng cả ngàn năm.

Cũng có tác dụng phụ, đó là tốc độ trưởng thành rất chậm.

Tương tự như tiểu nữ anh nắm giữ bản nguyên thời không. "Năm đó Thường Nga Tiên từng giết một vị Đại Thừa Tiên Quân nắm giữ

thời gian, người tuy đã chết, nhưng bản nguyên còn sót lại vẫn còn, hẳn là ở trong Nguyệt Cung." "Tìm được bản nguyên, lập tức rời khỏi Nguyệt Cung." Mấy đạo ý niệm sau khi cân nhắc lợi hại đã đưa ra quyết định.

Có Diệp Bất Phàm ở đây, tạo hóa của Quảng Hàn Cung bọn họ không lấy được, chỉ có thể rút lui, hơn nữa bọn họ cũng không muốn gặp lại đối phương.

Lỡ như đối phương thông qua cảm ứng huyết mạch mà phát giác, hậu quả khó lường. ...

Về chuyện này, Diệp Bất Phàm không hề hay biết, hắn đang chuyên tâm luyện chế đan dược.

Nguyên Thần Đan ngũ giai. "Bùm!" Trong Tiên Hồ, đan lô nổ tung, Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, lập tức lấy ra từ trong lò một viên đan dược đầy vết nứt.

Mùi vị khá khó ngửi, thậm chí còn có cảm giác đầu váng mắt hoa. "Chín thành chín mươi chín, vật hiếm có." Diệp Bất Phàm cẩn thận phân biệt, tức thì cười lớn.

Sau nửa tháng luyện đan, cuối cùng cũng đã luyện chế nó thành độc đan.

Cực phẩm trong cực phẩm. 【Nguyên Thần Đan · Ngũ giai: Không có dược hiệu, tạp chất chín thành chín mươi chín, sau khi uống vào, nhẹ thì căn cơ tổn hại, đột phá vô vọng, nặng thì trúng độc chết tại chỗ.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Mười thành dược hiệu, sau khi uống vào, nhẹ thì căn cơ vững chắc, đột phá trăm phần trăm, nặng thì cải tử hồi sinh.】 "Tuyệt diệu, tuyệt diệu!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt kích động, viên đan dược luyện chế lần này có thể nói là xưa nay chưa từng có, độc tố đạt mức tối đa, sau khi nghịch chuyển lại có hiệu quả cải tử hồi sinh.

Cải tử hồi sinh, cũng chỉ có tiên dược chân chính mới có thể sánh bằng.

Rất rõ ràng, những độc đan luyện chế trước đây, vẫn chưa đủ độc! "Lập tức đột phá!" Diệp Bất Phàm trân trọng cất nó đi, lấy ra Tứ Tượng Bí Pháp bắt đầu tu luyện.

Hơn một tháng sau.

Tu luyện thành công.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Nguyên Anh ngũ sắc từ trong đan điền bò ra, ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu.

Vô tâm hướng lên trời, vận chuyển Tứ Tượng Bí Pháp oanh kích bức tường chắn của Hóa Thần Thiên Quân. "Ầm!" Tựa như đánh vào Thái Sơn, Nguyên Anh bị phản chấn đến mức uể oải, bức tường chắn của cảnh giới Hóa Thần khó mà lay chuyển.

Tình huống bình thường, cho dù có thể phá vỡ bức tường chắn, cũng cần một thời gian dài, bức tường chắn quá dày, chỉ có thể mài mòn từng chút một.

Hắn không nói hai lời, nuốt Nguyên Thần Đan.

Độc đan nghịch chuyển, dược lực trở nên bàng bạc, tựa như thần kiếm, cứng rắn phá vỡ bức tường chắn.

Tác dụng phụ quá mạnh, căn bản không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản, thậm chí ngay cả Nguyên Anh đang uể oải cũng được phục hồi hoàn toàn. "Rắc rắc!" Bức tường chắn chấn động dữ dội, sau đó vỡ tan.

Diệp Bất Phàm như được khai sáng, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Nguyên Anh nhanh chóng phình to, trong nháy mắt đã lớn bằng

người trưởng thành, hình thể không khác gì nhục thân, pháp lực càng có sự thay đổi về chất, vừa thâm hậu vừa cường đại.

Mà thần hồn mạnh nhất, một bước nhảy vọt lên Hóa Thần hậu kỳ, cường độ thần thức tăng vọt.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời Tiên Nữ Hồ, một xoáy nước khổng lồ lan ra gần nửa Nguyệt Cung, tiên linh khí điên cuồng đổ xuống, kinh động vô số Hóa Thần Thiên Quân. "Hơi thở của Diệp Bất Phàm, tên này... lại đột phá Hóa Thần rồi?!

Chương 425

Chẳng lẽ là Tứ Tượng?!" "Hiện tại xem ra, không phải Tứ Tượng." "Uy hiếp ngày càng lớn rồi." Ngoài Quảng Hàn Cung, Tử Tiêu Thiên Quân đang cùng mấy người giấy bàn bạc chuyện phá Quảng Hàn Cung, xung quanh còn có Mặc Thượng Sư và những người khác.

Thấy thiên địa dị tượng, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi, sát khí lộ rõ.

Người chết trong tay Diệp Bất Phàm, đã có ba vị Hóa Thần là Thanh Bào, Tạ Cừu, Ban Chân.

Đây còn là trong tình huống hắn chỉ có tu vi Nguyên Anh.

Nay đã bước vào Hóa Thần, không ai biết thực lực của hắn sẽ tăng vọt đến mức độ kinh khủng nào. "Phải ngăn cản..." Tử Tiêu Thiên Quân lạnh lùng nói, lời chưa dứt đã bị tiếng sấm ầm ầm cắt ngang.

Một đám mây máu cứng rắn chen vào Nguyệt Cung, phạm vi rộng lớn đến mức khoa trương, rộng đến mười vạn dặm. "Mây đỏ?

Đây là kiếp gì?" Phá Thiên Thần mí mắt giật mạnh, sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy loại thiên kiếp này.

Hóa Thần bình thường, đều là hắc vân kiếp. "Huyết kiếp, ẩn chứa nộ hỏa của thiên đạo." Mặc Thượng Sư hiểu biết rất nhiều, trừng lớn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Lão chỉ từng nghe nói về huyết kiếp trên người Đại Thừa Tiên Quân.

Dưới Tiên Quân, hoàn toàn chưa từng nghe qua. "Có thể vượt qua

không?" Phá Thiên Thần nhíu mày. "Người bình thường, dưới huyết kiếp chắc chắn sẽ chết, nhưng hắn... vẫn có một tia sinh cơ, sự tồn tại của Thiên Sát Chân Ma Công khiến hắn thường xuyên bị sét đánh, hắn đối với thiên lôi đã có một sự miễn dịch nhất định." Mặc Thượng Sư lắc đầu. "Đã là độ kiếp, thì không phải là việc chúng ta có thể nhúng tay, cứ chờ đi, cho dù hắn may mắn sống sót, cũng chắc chắn sẽ thoi thóp, không thể nhúng tay vào chuyện Quảng Hàn Cung được." Thái Tuế Thần lạnh lùng hừ nói.

Trên một cây cổ thụ khô héo cách Quảng Hàn Cung không xa, hai bóng người đang ngồi xếp bằng.

Chính là Thanh Tổ, Chân Ma hai vị Tiên Quân. "Huyết kiếp, chỉ khi đắc tội với thiên đạo mới xuất hiện, tiểu tử này làm sao mà đắc tội được?" Thanh Tổ nhướng mày, nhìn đám mây máu khổng lồ, rất là bất ngờ.

Chân Ma Tiên Quân ánh mắt sâu thẳm, suy đoán nguyên nhân xuất hiện huyết kiếp: "Chắc là có liên quan đến Thiên Sát Chân Ma Công." "Kiếp này khó vượt qua, Thường Nga Tiên nói không chừng sẽ ra tay giúp đỡ, đến lúc đó có thể chứng thực, nàng có còn sống hay không." Thanh Tổ suy nghĩ một lát, cười nhẹ nói.

Bỗng nhiên, lão nhìn về phía đông bắc, nhíu mày nói: "Bản nguyên thời gian của vị kia đã biến mất, là người phụ nữ đó, nàng ta thật sự đã chuyển thế thành công." "Sao thế?

Ngươi động lòng rồi à?" Chân Ma Tiên Quân nhàn nhạt nói. "Không dám trêu vào lão tổ tông Ma Thổ nhà ngươi đâu." Thanh Tổ vội vàng xua tay, nhíu mày nói: "Chỉ là không rõ, nàng ta cần bản nguyên thời gian còn sót lại đó để làm gì." Cùng lúc đó.

Vừa mới lấy được bản nguyên thời gian, Tử Quần La Lỵ cũng có cảm ứng, nhíu mày nhìn về phía Tiên Nữ Hồ.

Lại cúi đầu nhìn xuống bụng dưới.

Kể từ chuyện hoang đường đã qua ba tháng, bụng đã hơi nhô lên.

Theo hơi thở của Diệp Bất Phàm tỏa ra, đứa bé trong bụng xuất hiện dị động, rất không ngoan ngoãn.

Gương mặt búp bê của Tử Quần La Lỵ có chút tái đi, tức giận nói: "Hắn không phải cha ngươi, cha ngươi đã chết rồi." Nàng vội vàng bấm quyết, cắt đứt cảm ứng huyết mạch giữa hai người.

Sau đó không dám ở lại Nguyệt Cung thêm một ngày nào nữa, trực tiếp dùng Thỏ Ngọc Từ rời đi.

Diệp Bất Phàm sau khi đột phá Hóa Thần quá mạnh, nếu biết được tin này, khống chế nàng lại.

Với cái thể chất dễ thụ thai chết tiệt này của nàng, từ nay về sau chỉ có thể không ngừng sinh con cho tên vương bát đản đó.

Một đứa, đã đủ khiến nàng phiền lòng. ... "Đây chính là Hóa Thần?" Ngũ quan của Nguyên Thần Diệp Bất Phàm trở nên cực kỳ nhạy bén, bàn tay nắm chặt, trời đất trong phạm vi một trượng bị khóa lại, hình thành một pháp vực độc đáo.

Tự thành một cõi, trong gang tấc là chúa tể.

Trong phạm vi này, hắn hoàn toàn nắm giữ tiên linh khí của trời đất, dù không ra tay, cũng có thể tạo ra áp chế đối với Nguyên Anh.

Mà theo việc đột phá Hóa Thần, sự áp chế của Nguyệt Cung ập đến, cảnh giới Hóa Thần nhanh chóng tụt xuống.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, ném ra cái bát sứ xanh lấy được từ Tạ Cừu, lơ lửng trên không, để hóa giải sự áp chế này. "Bắt đầu ngưng tụ Tứ Tượng Nguyên Thần." Diệp Bất Phàm làm theo bí pháp, Nguyên Thần bùng nổ huyết quang, "rắc rắc" vỡ thành bốn phần.

Toàn bộ khí tức đột ngột giảm xuống. "Chu Tước ở phía nam, là Hỏa, Hỏa Nguyên Thần." Trong chưởng trung càn khôn của Diệp Bất Phàm bay ra tinh phách Chu Tước, dung hợp với một phần Nguyên Thần trong đó, khiến nó hoàn chỉnh, ngồi xếp bằng ở phía nam, giao thoa với thiên túc bên ngoài Nguyệt Cung. "Thanh Long ở phía đông, là Mộc, Mộc Nguyên Thần." "Bạch Hổ..." Nhục thân của Diệp Bất Phàm lần lượt bắn ra bốn đạo tinh phách, dung hợp với bốn phần Nguyên Thần, tương ứng với tinh tượng thiên túc.

Theo sự hình thành của Tứ Tượng, trên bầu trời Tiên Nữ Hồ sinh ra dị động.

Xuân, hạ, thu, đông bốn mùa giao thế, luân chuyển qua lại, diễn biến, tựa như sự ra đời của một thế giới mới. "Dung!" Nhục thân Diệp Bất Phàm khẽ quát, bốn đạo Hóa Thần nhanh chóng hợp lại, dung hợp.

Trong quá trình đó xảy ra va chạm lớn, phảng phất như sắp nổ tung bất cứ lúc nào, nhưng lại bị tác dụng phụ nghịch chuyển cứng rắn ngăn lại.

Cuối cùng, tứ Nguyên Thần hợp nhất.

Màu sắc hiện ra bốn màu, trông có vẻ ít hơn một màu so với Nguyên Anh, nhưng thực tế lại sinh ra nhiều biến hóa hơn.

Hơn nữa pháp lực còn mạnh hơn trước, mạnh hơn Hóa Thần trung kỳ một bậc, khả năng khống chế thiên địa linh khí cũng mạnh hơn.

Nhục thân Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, Đại Chân Võ Quyền tung ra quyền quang, đánh thẳng tới. "Ong!" Trên Nguyên Thần, Chu Tước, Thanh Long Tứ Tượng luân chuyển, không ngừng làm suy yếu quyền quang, cuối cùng tiêu diệt nó trong vô hình. "Thần thông độc hữu của Tứ Tượng Hóa Thần, vạn pháp bất xâm, còn mạnh hơn sinh

quang một bậc." Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Loại thần thông này tự động hộ thể, nếu có cự đầu Nguyên Anh dùng thần thông đánh lén, cho dù hắn đứng yên không động, đối phương cũng không thể làm gì được Nguyên Thần của hắn.

Vạn pháp bất xâm, có năng lực miễn dịch cực mạnh đối với pháp thuật thần thông.

Tuy nhiên pháp bảo, phù lục, trận pháp thì khác, chúng không thuộc phạm trù pháp thuật thần thông.

Sau đó.

Nguyên Thần hạ xuống, trùng khớp với nhục thân, không mất bao lâu đã hoàn thành dung hợp. "Vút ——" Diệp Bất Phàm bước ra khỏi Tiên Nữ Hồ, chân khẽ động, vạn dặm sông núi thu nhỏ dưới chân hắn, tựa như đang đi trên bản đồ, trực tiếp xuất hiện trên một ngọn núi lớn cách đó vạn dặm.

Súc địa thành thốn!

Đi thêm hai bước, đã xuất hiện bên cạnh một cây cổ thụ mục nát cách đó ba vạn dặm. "Không tệ, với pháp lực hiện tại, phối hợp với thần thông Tế Mệnh, Hóa Thần hậu kỳ cũng chỉ có thể hít bụi sau mông ta." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Với tu vi hiện tại của hắn, có thể nghiền ép Hóa Thần trung kỳ.

Nếu pháp huyết hợp nhất, có thể năm năm với Hóa Thần hậu kỳ.

Cộng thêm các loại thần thông cấp biến thái, Hóa Thần hậu kỳ bình thường trong tay hắn cũng chỉ có đường chết. "Hử?

Hai vị là?" Diệp Bất Phàm thấy hai bóng người lão giả trên cây cổ thụ, híp mắt chắp tay. "Ha ha, hai người chúng ta, đi ngang qua thôi." Thanh Tổ Tiên Quân nhìn đám mây đỏ khổng lồ trên đầu Diệp Bất

Phàm, cười ha ha, xoay người bỏ đi.

Không có huyết kiếp, lão thật sự có hứng thú với người này, lấy ra Thường Nga Từ xem thử.

Nhưng bây giờ nhúng tay vào, bị một tia ý chí thiên đạo trong huyết kiếp phát giác, hậu quả khó lường.

Nhẹ nhất, hai người bọn họ cũng chỉ có thể lui về ba xá, ngoan ngoãn ở lại Tiên Thổ và Ma Thổ.

Tất cả Đại Thừa Tiên Quân của Tiên Thổ, đều không được thiên đạo ưa thích.

Bởi vì bọn họ đã chia cắt thế giới tu tiên này, thay đổi quy tắc. "Tiểu tử, sống cho tốt." Chân Ma Tiên Quân nhìn Diệp Bất Phàm đầy thâm ý, xoay người hóa thành ảo ảnh biến mất.

Không một tiếng động.

Ngay cả một chút không gian ba động cũng không có. "Hai người này là ai?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, trong lòng dâng lên điềm báo xấu.

Dùng Pháp Nhãn Thông nhìn trộm, không thu hoạch được gì.

Chương 426

Hắn nghĩ ngợi, lấy ra một đống thiên cơ kỳ vật, bói toán lai lịch hai người, vẫn không thu hoạch được gì.

Phảng phất như hai người đó không tồn tại. "Nguy cơ không rõ mà mình bói được trước đây, là đến từ hai lão quỷ này?" Diệp Bất Phàm nhớ lại lần bói toán trước.

Hắn muốn bói về nguy cơ trong tương lai, kết quả lại bói ra cơ thể trần trụi của Tử Quần La Lỵ. "Ầm ầm ầm!" Một tia sét đỏ thô to hung hăng giáng xuống trán Diệp Bất Phàm, toàn thân tia điện lưu chuyển, trong nháy mắt cháy đen một mảng. "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm ho ra một làn khói đen.

Cơ thể có cảm giác đau đớn, nhưng không mạnh.

Bị sét đánh quá nhiều lần, sức miễn dịch với thiên kiếp đã vô cùng khoa trương.

Đồng thời, cảnh tượng xung quanh thay đổi, trong thoáng chốc phảng phất như đã trở về Trái Đất, xuất hiện trong một căn phòng trọ.

Tất cả ký ức về tu tiên trong đầu bắt đầu mơ hồ.

Tâm ma kiếp. "Cùng một chỗ, tôi mà lại vấp ngã hai lần sao?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, ngồi xếp bằng tại chỗ, mặc cho cảnh tượng trong đầu không ngừng thay đổi, một trái tim vững như núi.

Lần Nguyên Anh kiếp trước đã hành hạ hắn không nhẹ.

Trải qua một đời độc thân, trải nghiệm sự giày vò của bệnh tật, cho đến khi nằm trong quan tài mới hoàn toàn tỉnh táo.

Lần tâm ma kiếp này có nhiều chiêu trò hơn.

Ví dụ như sự phản bội của Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du, Chu Huyên Nhi, Sở Tử Tuyết và các nàng.

Rất chân thật.

Nhưng vô dụng. "Mấy người phụ nữ này, giết ta thì có lợi gì?" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng tại chỗ, mặt không biểu cảm.

Hắn không nghĩ ra được lý do phản bội.

Cho dù đi theo Đại Thừa Tiên Quân, cũng không có lợi ích lớn bằng đi theo hắn.

Trong số các nàng, Nhan Như Ngọc cũng phản bội.

Diệp Bất Phàm mí mắt cũng không nhấc lên.

Nếu không có gì bất ngờ, Nhan Như Ngọc hiện tại đã không còn là nàng nữa, cơ thể đã bị ý thức kiếp trước hoàn toàn chủ đạo.

Ở Nguyên Quốc bên cạnh Triệu Quốc, chính mình đã hành hạ kiếp trước của nàng lên bờ xuống ruộng.

Đã đắc tội chết rồi.

Nếu trở về Triệu Quốc, kẻ thù đầu tiên chính là kiếp trước của nàng!

Nàng ta mạnh đến đâu, Diệp Bất Phàm không rõ, nhưng sau khi hắn rời Triệu Quốc một năm, đối phương đã là Nguyên Anh.

Tốc độ tu luyện quá khoa trương.

Mà có thể ép sư tôn đến mức đó, sức chiến đấu đơn lẻ của Nhan Như Ngọc chỉ có thể mạnh hơn sư tôn!

Sau đó.

Cảnh tượng lại thay đổi, Hắc Quần sư tôn dắt theo mấy đứa trẻ xuất hiện trước mặt hắn.

Mấy đứa trẻ có tướng mạo rất giống hắn, rõ ràng là con của hắn, dùng chúng để uy hiếp và đe dọa. "Xì, loại tâm ma cấp thấp này thì đừng xuất hiện nữa, sao tôi có thể có con được chứ?" Diệp Bất Phàm khinh bỉ, không hề lay động.

Tâm ma kiếp bám thân, ảo ảnh lướt qua như ngựa xem hoa.

Diệp Bất Phàm thủy chung giữ vững tâm thần, bất động như núi.

Đồng thời cứng rắn chống đỡ huyết kiếp.

Suốt hai canh giờ, mây máu trên cao mới không cam lòng tan đi. "Khụ." Diệp Bất Phàm ho ra máu, thần thái có phần uể oải, nhưng pháp lực trong cơ thể đã được huyết kiếp gột rửa một lần, trở nên tinh thuần đến cực hạn.

Tiên Mộng Thiên Quân vội vàng bước tới, dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn Diệp Bất Phàm.

Nàng thật sự không ngờ, tên này thật sự có thể thành tựu Tứ Tượng Hóa Thần. "Loại huyết kiếp này xuất hiện, rất không bình thường, ẩn chứa nộ hỏa ý chí của thiên đạo, ngươi đắc tội thiên đạo khi nào vậy?" Chu Tước vỗ cánh bay tới, đậu trên vai hắn tò mò hỏi.

Nàng đã đến từ sớm, vẫn luôn âm thầm hộ pháp.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, trầm mặc không nói.

Suy đoán là do mình đột phá lúc trước biểu hiện quá sảng khoái, khiến thiên kiếp không vui?

Cũng có khả năng liên quan đến Tứ Tượng Hóa Thần của mình. "Thiên đạo, là gì?" Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn lên trời sao. "Không rõ, dường như là một loại quy tắc, quy tắc vận hành, giống như sinh lão bệnh tử của phàm nhân, hay thiên nhân ngũ suy mà tu sĩ sớm muộn cũng phải trải qua." "Thiên địa tự nhiên?" Diệp Bất Phàm lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Tuy đã là Hóa Thần, nhưng khoảng cách đến tầng thứ này còn quá xa xôi. "Chúng ta đến Quảng Hàn Cung nhé?" Chu Tước đổi chủ đề, hưng phấn nói.

Nơi ở năm xưa của Thường Nga Tiên, tạo hóa vô số, cũng là nơi được bảo tồn hoàn chỉnh nhất trong Nguyệt Cung.

Không biết vì sao, những đại nhân vật năm đó vây giết Thường Nga Tiên, lại không hủy hoại nơi đó. "Không đi, ta chuẩn bị về phủ rồi." Diệp Bất Phàm híp mắt nói, nhớ lại hai lão đầu vừa mới gặp.

Pháp Nhãn Thông và Thiên Nhãn Thông của hắn, hoàn toàn vô hiệu đối với hai vị đó.

Chu Tước ngạc nhiên, vội nói: "Tại sao?" "Luôn cảm thấy bên trong đó là một cái bẫy." "Hì hì, sớm biết ngươi sẽ đổi ý, nhưng bây giờ ngươi không ra ngoài được đâu, không tin ngươi thử thúc giục Thỏ Ngọc Từ xem?" Lần này trả lời hắn là con thỏ.

Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi đổi, lấy ra Thỏ Ngọc Từ, thúc giục pháp lực kích hoạt, không có một chút phản ứng nào.

Trên đó bao phủ một lớp sa mỏng ánh trăng, mặc cho hắn cố gắng thế nào, cũng không thể làm gì được.

Hắn mặt đen lại, lại lấy ra Thường Nga Từ, sau đó sợ đến mức suýt nữa ném cái từ khí này đi.

Chỉ thấy, không biết từ lúc nào đôi mắt của Thường Nga Từ không còn là màu ngọc, mà lóe lên ánh sáng, mang theo một tia linh động. "Từ lúc ngươi tiến vào Nguyệt Cung, Thường Nga Tiên đã bắt đầu hấp thu sức mạnh bản nguyên tàn vỡ, Nguyệt Cung hiện tại, không có sự cho phép của nàng, không ai có thể ra ngoài, càng không thể vào trong." Hư ảnh con thỏ hiện ra, hả hê nói.

Diệp Bất Phàm là quân cờ quan trọng trên bàn cờ của Thường Nga

Tiên, sớm đã có sự phòng bị đối với nàng. "Tiền bối, hai người kia chắc người cũng thấy rồi chứ?

Ta nhìn còn không thấu, căn bản không trêu vào nổi đâu." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng bất đắc dĩ nói.

Ban đầu khi đột phá Hóa Thần, hắn tự tin bành trướng.

Nhưng sau khi thấy hai vị đó, hắn trực tiếp bị dội một gáo nước lạnh. "Yên tâm, ngươi sẽ không sao đâu, chỉ cần mang Thường Nga Từ đến Đăng Tiên Thê bên trong Quảng Hàn Cung là được." Hư ảnh con thỏ an ủi: "Chuyện tiếp theo, tự có Thường Nga Tiên xử lý." Diệp Bất Phàm trầm mặc, gật đầu đồng ý.

Hắn không vội vàng đi ngay, mà ngồi xếp bằng xuống, tu luyện chương Hóa Thần của 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Chương Hóa Thần và chương Nguyên Anh không khác nhau nhiều.

Điểm khác biệt là, thu thập lôi kiếp, đã biến thành nuốt chửng thiên kiếp.

Càng thêm bá đạo mãnh liệt.

Chịu không nổi thì chết.

Chịu được thì pháp lực hoàn toàn biến thành pháp lực thiên kiếp, kèm theo sức hủy diệt cực mạnh.

Nói cách khác, một đòn đánh thường của hắn, đánh lên người khác, nhẹ thì bị đánh thành than, nặng thì hồn phi phách tán.

Mà đến cảnh giới Luyện Hư, thì còn biến thái hơn.

Trực tiếp hóa thân thành thiên kiếp.

Người khác đối mặt với hắn, cũng giống như đối mặt với thiên kiếp mạnh nhất. "Hù!" Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện, một lát sau

dẫn động thiên kiếp, trên đầu hiện ra đám mây đen nhỏ, chỉ lớn bằng cái bàn.

Sấm sét lách tách vang lên.

Chương 427

Khoảnh khắc tiếp theo, đám mây đen còn chưa kịp phản ứng, đã bị Diệp Bất Phàm há miệng hút vào bụng. "Cái quái gì vậy?" Chu Tước trợn mắt há mồm, trơ mắt nhìn bụng Diệp Bất Phàm phồng lên, sau đó "bụp" một tiếng, truyền ra tiếng sấm nổ trầm đục, rồi nhanh chóng xẹp xuống.

Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt, co giật hai cái rồi bất động.

Chu Tước co rúm lại, nhìn mà ngây cả người.

Một ngày sau.

Diệp Bất Phàm tỉnh lại, lòng còn sợ hãi.

Hắn chau mày ủ rũ, lần đầu tiên e dè với Thiên Sát Chân Ma Công: "Công pháp này quả nhiên rất nguy hiểm, trực tiếp sướng đến ngất đi, nếu đến Luyện Hư, chẳng phải sẽ sướng đến chết sao?" Từ Trúc Cơ trở đi, càng về sau, tu luyện công pháp này càng đau khổ, dưới tác dụng nghịch chuyển, cảm giác sung sướng càng lúc càng mạnh.

Trước đây làm gì có chuyện sướng đến ngất? "Phải nghĩ cách giảm độ nhạy cảm của mình mới được." Diệp Bất Phàm sờ cằm, suy nghĩ đối sách.

Nhưng cũng không thể không nói, công pháp này cực kỳ biến thái.

Tứ Tượng Nguyên Thần của Diệp Bất Phàm trong ngoài đều đầy lôi văn, hội tụ ở mi tâm, hình thành một ấn ký tia chớp.

Giơ tay tung ra pháp lực.

Một tia sét trắng bắn ra, xuyên thủng lòng đất trăm trượng.

Mức độ thâm hậu của pháp lực không đổi, nhưng sức phá hoại lại

tăng lên rất nhiều. "Quái thai." Tiên Mộng Thiên Quân đôi mắt đẹp lưu chuyển, từ ba động pháp lực của đối phương cảm nhận được uy hiếp.

Nghe vậy, Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, ánh mắt quỷ dị nhìn Tiên Mộng Thiên Quân, hắn hiện tại giống như một phiên bản yếu của nhân hình thiên kiếp, nếu cùng người phụ nữ này song tu... e là hai ba chiêu đối phương sẽ ngất đi.

Khoảng thời gian tiếp theo.

Hắn chuyển sang tu luyện tiên thuật —— Hỗn Độn Tiên Diễm.

Môn tiên thuật này huyền ảo khó hiểu, cho dù có tiên đồ phụ trợ, từ lúc tu luyện đến nhập môn, hắn cũng mất hơn nửa năm thời gian.

Mà tiến vào Nguyệt Cung, cũng đã được một năm. "Với ngộ tính siêu cấp mà tu luyện pháp này, nhập môn cũng mất hơn nửa năm, nếu là ngộ tính bình thường, cho dù đưa cho tiên thuật cũng luyện không thành." Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng hiểu tại sao Cây Nguyệt Quế trước giờ chưa từng truyền ra tiên thuật.

Toàn bộ Nam Hồng Vực, bao gồm cả những thiên kiêu của Tiên Thổ, có mấy người ngộ tính cao hơn hắn?

Cho ngươi tiên thuật cũng vô dụng! "Hỗn Độn Tiên Diễm." Diệp Bất Phàm búng tay, trong lòng bàn tay hiện ra một ngọn lửa nhỏ màu xám, nhiệt độ không cao, nhưng lại khiến cả Tiên Nữ Hồ sôi trào.

Đá và đất xung quanh có dấu hiệu tan chảy.

Tiên Mộng Thiên Quân, Chu Tước hai nàng đều biến sắc, vội vàng rời khỏi Tiên Nữ Hồ.

Chỉ có tiểu nữ anh không bị ảnh hưởng, vui vẻ bò tới bò lui bên cạnh Diệp Bất Phàm. "Uy lực này, không tệ." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên.

Điều khiến hắn coi trọng nhất không phải là uy lực, mà là năng lực phục sinh sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, đây là mấu chốt để hắn tiến vào Quảng Hàn Cung. "Đi thôi, đến Quảng Hàn Cung!" Diệp Bất Phàm thu dọn trận pháp và các dụng cụ khác, thi triển 《Tế Mệnh Đại Độn》 lướt về phía Quảng Hàn Cung.

Tiên Mộng Thiên Quân thấy vậy, không nhịn được tò mò: "Bình thường đi đường đều dùng đại độn bảo mệnh này, ngươi thật sự không sợ tuổi thọ hao hết mà chết sao?

Hay là, ngươi có bí pháp tránh tác dụng phụ của thần thông này?" Đây là thần thông của nàng, nàng quá hiểu rõ về nó. "Không có bí pháp, hoàn toàn dựa vào mạng lớn." Diệp Bất Phàm cười nhạt, sau đó nhìn vào tuổi thọ của mình trên bảng hệ thống.

Hai vạn năm!

Nếu hắn bây giờ ẩn mình, không ngừng thi triển 《Tế Mệnh Đại Độn》 để kéo dài mạng sống, hắn có thể sống đến khi Tiên Thổ sụp đổ.

Tiên Mộng Thiên Quân môi khẽ nhếch, căn bản không tin lời nói vớ vẩn của Diệp Bất Phàm.

Nhưng cũng biết điều không hỏi thêm.

Đây là bí mật của đối phương, mỗi tu tiên giả đều có bí mật của riêng mình.

Chốc lát sau.

Diệp Bất Phàm đáp xuống trước một quần thể cung điện bằng ngọc trắng, đa số đã đổ nát, bị đánh nát, duy chỉ có một tòa cung khuyết cao chót vót ở vị trí trung tâm vẫn đứng sừng sững, tỏa ra ánh trăng bạc nhàn nhạt.

Lúc này vô số Thiên Quân đều tự thi triển thần thông, xông vào

bên trong Quảng Hàn Cung.

Quảng Hàn Cung không có trận pháp phòng hộ.

Chỉ có từng tầng ánh trăng lưu chuyển, hình thành lớp phòng hộ tự nhiên, ngăn cản tất cả tu sĩ cố gắng tiến vào.

Diệp Bất Phàm không hề né tránh, một bước đã đáp xuống bên ngoài Quảng Hàn Cung.

Đông đảo Hóa Thần trong lòng có cảm ứng, thế công phá vỡ lớp phòng hộ ánh trăng liền dừng lại, tất cả đều nhìn sang. "Diệp đạo hữu, dạo này vẫn khỏe chứ." Phương Dục da mặt co giật, không còn vẻ cao cao tại thượng nhìn xuống nữa, hoàn toàn là bình đẳng.

Lúc ở Thiềm Thừ Cung, Diệp Bất Phàm có mạnh đến đâu, bản thân cũng chỉ là Nguyên Anh, tuổi thọ chỉ hơn một ngàn năm.

Nay đã thành công Hóa Thần.

Địa vị đã ngang hàng với lão, ở Nam Hồng Vực tạo ra một siêu cấp đại thế lực là chuyện dễ như trở bàn tay, cho dù đến Trung Vực nơi đại tu sĩ nhiều như mây, cũng có thể xếp vào hàng có số má. "Không ngờ Diệp đạo hữu thật sự có thể tạo ra Tứ Tượng Hóa Thần, chỉ là không biết ngươi mạnh đến đâu." Tử Tiêu Thiên Quân ánh mắt lạnh lùng, chiến ý hừng hực.

Thái Tuế Thần nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, vẻ mặt không rõ, cười nói: "Không biết phân thân của Diệp đạo hữu, hiện đang ở đâu?

Quỷ Điện của ta, có thể cùng đạo hữu làm một cuộc giao dịch, trao đổi Vạn Hồn Phiên trong tay hắn." Lúc này, vị điện chủ đã truy sát hôi y phân thân nhiều năm, không còn sống chết đối đầu, trong lời nói có ý muốn giảng hòa.

Diệp Bất Phàm thành tựu Hóa Thần Thiên Quân.

Địa vị tăng vọt, không ai dám coi hắn là tiểu bối.

Hơn nữa, tiềm lực của Tứ Tượng Hóa Thần quá lớn, càng khó giết.

Những thế lực như Quỷ Điện có thù oán với bản tôn của Diệp Bất Phàm không quá sâu, hóa giải can qua mới là lựa chọn tốt nhất. "Mấy vị đạo hữu, chuyện cũ sau này hãy nói, hiện tại ta chỉ muốn lấy được Đăng Tiên Quyết trong Quảng Hàn Cung, cùng các công pháp điển tịch khác." Diệp Bất Phàm không còn tự xưng là vãn bối, bước tới gần, ánh mắt tĩnh lặng như nước.

Nơi hắn đi qua, đám cự đầu Nguyên Anh ngay cả nhìn cũng không dám, tất cả đều cúi đầu.

Phương Dục, Thái Tuế Thần và những người khác lộ vẻ kiêng kỵ, lần lượt né tránh.

Trước khi tấn thăng Hóa Thần, Diệp Bất Phàm đã có thể một mình đánh sáu.

Đặc biệt là Trương Miếu và Nguyên Sơ mấy vị Thiên Quân, lúc ở Cây Nguyệt Quế, bọn họ suýt nữa bị đánh chết.

Bây giờ quỷ mới biết Diệp Bất Phàm mạnh đến đâu? "Đạo hữu, có phải quá bá đạo rồi không, Đăng Tiên Quyết là công pháp tiên đạo như vậy, lẽ ra nên cùng hưởng mới phải." Phá Thiên Thần của Chân Võ Tiên Thổ trầm giọng nói.

Nếu là người khác, lão đã nổi giận ra tay rồi, ngay cả lời thừa cũng không có.

Nhưng đối mặt với vị này, dù là một Hóa Thần luyện thể như lão, cũng không dám dễ dàng động thủ. "Bá đạo?

Ngươi thì làm gì được ta?" Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói: "Trước Nguyệt Cung, Phá đạo hữu chẳng phải từng nói, ai cướp cơ duyên

của ngươi, ngươi sẽ khô máu với kẻ đó sao?" "Phá đạo hữu..." Phá Thiên Thần đôi mắt to như chuông đồng giật giật, cố nén lửa giận, không nói thêm nữa.

Tại hiện trường có đến mười lăm vị Hóa Thần.

Lúc này, không một ai dám đứng ra thách thức vị Hóa Thần mới tấn chức này.

Kẻ mạnh thế như Mặc Thượng Sư, cũng một lời không nói. "Các hạ chính là Diệp Bất Phàm?

Thường Nga Từ có phải đang ở trên người ngươi không?" Lão già lùn của tiểu nhân quốc lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng. "Là hắn!

Chính là trên người hắn!" Tiểu ngọc nhân có bím tóc sừng dê không biết từ đâu chui ra, chỉ vào Diệp Bất Phàm la lớn. "Có muốn làm một cuộc giao dịch không?

Giao Thường Nga Từ ra, ta có thể cung cấp cho ngươi Hóa Thần đạo trường, giúp ngươi tu vi đột phá mạnh mẽ." Một người giấy đồng nữ mặt bôi má hồng của chỉ nhân quốc tiến lên, đôi mắt quỷ dị vô cùng.

Vô số cấm khu.

Chương 428

Chỉ có mấy người tuyết lớn của Tuyết Nhân Cốc không đến gần, đứng ở xa lạnh lùng quan sát. "Được thôi, ta muốn... ngươi!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, đột nhiên di chuyển ngang, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng người giấy đồng nữ.

Các đồng nam đồng nữ khác khí thế đột biến, đồng loạt phun ra những mảnh giấy lớn, trên đó có phù văn bao phủ, hình thành một phù hiệu khổng lồ quỷ dị đáng sợ, hiên ngang ấn về phía Diệp Bất Phàm. "Bùm!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, bóp lấy cổ giấy của đồng nữ má hồng, quay người ném ra một quả pháp lôi, "bùm" một tiếng đánh nổ phù hiệu khổng lồ.

Lôi đình dày đặc, mấy đồng nam đồng nữ bị đánh lui, thân giấy co giật, hiện lên vẻ đau đớn.

Tử Tiêu Thiên Quân thấy vậy, đồng tử co lại: "Loại lôi này... không phải lôi bình thường, có thể làm tổn thương thần hồn." Lão cũng tu luyện lôi đạo.

Nhưng chỉ gây ra phá hoại lớn đối với nhục thân, tác dụng với thần hồn không lớn.

Phàm là người giấy đến đây, đều có thực lực Hóa Thần sơ kỳ, lại còn bất tử bất diệt.

Nhưng nhược điểm lại nằm ở thần hồn. "Buông ta ra!" Đồng nữ má hồng hét lên, đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số mảnh giấy bay về phía xa.

Diệp Bất Phàm cười lạnh, lôi đạo pháp vực tự thành một cõi, khóa chặt các mảnh giấy, mặc cho chúng cố gắng thế nào cũng không thể phá vỡ bức tường sấm sét xung quanh.

Chỉ có thể ngưng tụ lại thành hình người, cố gắng phá vỡ pháp vực.

Nhưng lại bị Diệp Bất Phàm một tay tóm lấy, đánh ra mấy đạo phong ấn, thu vào chưởng trung càn khôn.

Hắn từng ở Thiên Ma Giáo, tu tập qua 《Trát Chỉ Bảo Điển》, con rối tạo ra đã giúp hắn thoát hiểm mấy lần.

Cho nên hắn muốn nghiên cứu người giấy của chỉ nhân quốc, rốt cuộc là được tạo ra như thế nào.

Nói không chừng tương lai có thể chế tạo ra một lượng lớn con rối, không cần phải bị vấn đề dược liệu làm phiền. "Mấy người các ngươi tốt nhất nên yên phận một chút, nếu không ta bắt hết các ngươi, ném vào thanh lâu kiếm tiền cho ta." Diệp Bất Phàm thấy mấy đồng nam đồng nữ kia còn muốn gây rối, trừng mắt uy hiếp.

Mấy người giấy giật mình, chỉ có thể nhìn đồng bạn bị bắt đi, không dám la lối nữa.

Các vị Hóa Thần nghe vậy, không khỏi kinh hãi.

Tên chó này ngay cả cấm khu cũng dám trêu, lại còn muốn bắt người giấy bán vào thanh lâu?

Lão già của tiểu nhân quốc ánh mắt co lại, lập tức ngậm miệng. "Tiểu lão đệ này, có chút biến thái nha, pháp lực mạnh vậy sao?" Bình sứ xanh va vào bím tóc sừng dê, nhỏ giọng nói.

Cường độ pháp lực bộc lộ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, đã không thua kém Hóa Thần trung kỳ. "Sao ta biết được?

Đại ca, hay là ngươi lên đi?" Bím tóc sừng dê cũng sợ hết hồn, trốn sau lưng bình sứ xanh.

Hắn nhớ ở Ngọc Quốc, đối phương mới chỉ là Kim Đan, gặp

mình, phải cung kính gọi một tiếng lão đại. "Sao ngươi không lên?" "Không ngầu bằng ngươi." Bím tóc sừng dê lập tức tâng bốc. "Ngầu con mẹ ngươi!" Bên dưới bình sứ xanh mọc ra một cái chân, đá cho bím tóc sừng dê một cước. "Chư vị, nhường đường, bắn trúng ai, khụ, không chịu trách nhiệm đâu." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, lấy ra Hậu Nghệ Cung, trực tiếp kéo căng đến mười ngón tay. "Ong!" Trời đất đảo lộn, Nguyệt Cung rung chuyển, một mũi Sơn Hà Tiễn to bằng cánh tay hình thành, ba động pháp lực cường đại khiến tất cả mọi người đều biến sắc.

Phương Dục, Trương Miếu, Nguyên Sơ Thiên Quân và những người ở gần điên cuồng lùi lại.

Sơn Hà Tiễn kéo căng tám ngón, đã bắn chết Tạ Cừu, Ban Chân Đại Thượng Sư.

Mười ngón, uy lực còn kinh khủng hơn.

Không ai có đủ tự tin đỡ được. "Ầm!" Sơn Hà Tiễn xuyên thấu hư không, dễ dàng phá vỡ từng tầng ánh trăng.

Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo nhỏ của Tiên Mộng Thiên Quân, di chuyển lên Sơn Hà Tiễn, theo mũi tên nhanh chóng tiến vào bên trong Quảng Hàn Cung.

Đây, chính là tác dụng của Hậu Nghệ Cung.

Có thể dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự ánh trăng bên ngoài Quảng Hàn Cung.

Các vị Hóa Thần sắc mặt tái mét, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Bất Phàm tiến vào Quảng Hàn Cung.

Không một ai, dám cản trở! "Nhanh, theo hắn vào trong!" Tử Tiêu Thiên Quân hóa thành một tia sét kinh hoàng, bám sát khe hở do Sơn Hà Tiễn phá ra để tiến vào, nhưng vừa vào được một nửa đã bị quyền

quang vô khuyết của Diệp Bất Phàm ép lùi.

Đúng lúc này, khe hở bị một mảng lớn ánh trăng bao phủ, hội tụ lại thành một lớp phòng ngự tự nhiên.

Chỉ có giọng nói lạnh lùng của Diệp Bất Phàm truyền ra: "Tử Tiêu, ta không muốn giết ngươi lắm đâu, ngoan ngoãn ở bên ngoài chờ đi." "Chết tiệt!" Tử Tiêu Thiên Quân đứng giữa ánh trăng, chống lên thần thông phòng ngự để ngăn cản ánh trăng tấn công.

Đồng thời lùi ra khỏi Quảng Hàn Cung. "Đừng phí sức nữa, hắn rõ ràng là muốn nuốt trọn tạo hóa bên trong." Thái Tuế Thần cười lạnh nói.

Tử Tiêu sắc mặt tái mét, nói: "Cũng không sợ khẩu vị quá lớn, tự làm mình chết no." Truyền thuyết kể rằng, bên trong Quảng Hàn Cung không chỉ có tiên đạo kinh văn 《Đăng Tiên Quyết》 mà thậm chí còn có bất tử tiên dược, Thần nha huyết các loại đại tạo hóa của trời đất.

Tiên dược có thể kéo dài tuổi thọ rất nhiều, khiến người vừa chết sống lại.

Thần nha huyết lại càng là thánh dược luyện thể, nhờ nó có hy vọng đột phá Luyện Hư Thiên Tôn. "Liên thủ đi, chỉ có như vậy mới có thể chém giết kẻ này, đoạt lấy tạo hóa, nếu không chúng ta dù có xông vào cũng chẳng húp được chút canh nào." Minh chủ Tán tu từ xa đi tới, trầm giọng nói.

Nay đã khác xưa.

Ở trong Nguyệt Cung, Diệp Bất Phàm gần như vô địch, Hồng Y Thiên Quân có thể so kè với hắn thì đến nay vẫn bặt vô âm tín. "Sớm đã bảo liên thủ, các ngươi không nghe, còn từng chế nhạo Diệp Bất Phàm, nói hắn không đột phá được Tứ Tượng Hóa Thần, cho dù đột phá được, tất sẽ trọng thương hấp hối, không dám đến Quảng Hàn

Cung này." "Một lũ ngu xuẩn!" Trương Miếu, Nguyên Sơ Thiên Quân cười lạnh, sau lưng cây Nguyệt Quế, Diệp Bất Phàm có nghịch thiên cũng không thể một mình địch lại mười mấy vị Hóa Thần, lại thêm cả cấm khu.

Hắn lấy đầu mà đánh à?

Diệp Bất Phàm dù đột phá Hóa Thần cũng không dám tới.

Sắc mặt Thái Tuế Thần tức thì đen lại, đây rõ ràng là đang chửi hắn.

Nhưng những gì hắn nói trước đó cũng không sai, một Nguyên Anh bình thường đột phá Hóa Thần, để ổn định tu vi ít nhất cũng phải mất mấy tháng, rồi dưỡng thương thêm, một hai năm cũng là chuyện thường.

Diệp Bất Phàm chỉ mất hơn nửa năm đã xong xuôi.

Quả thực vượt ngoài lẽ thường. "Bây giờ liên thủ cũng không muộn, không cần phải lục đục nội bộ." Lão già lùn của Tiểu Nhân Quốc ho khan nói. "Vậy thì cùng nhau phá vỡ lớp phòng ngự ánh trăng, tiến vào Quảng Hàn Cung đi." Mặc Thượng Sư khàn giọng nói, đồng thời bói toán thiên cơ, nhưng lại như rơi vào sương mù, không thể nhìn thấu tương lai.

Xung quanh Quảng Hàn Cung, mọi thuật thôi diễn của thiên cơ sư đều mất tác dụng.

Cuối cùng, lão ta bồi thêm một câu: "Ta khuyên chư vị đừng giữ bài nữa, át chủ bài lấy ra cả đi, nếu không đừng nói là canh, đến cặn canh cũng không có đâu." Lũ người này, ai nấy đều lòng mang dạ quỷ, thực lực bộc lộ ra nhiều nhất cũng chỉ bảy tám phần, giữ lại hai ba phần để bảo mệnh, hoặc để bất ngờ đoạt lấy tạo hóa.

Thế là, các Hóa Thần liên thủ công kích lớp phòng ngự ánh trăng

của Quảng Hàn Cung, tiến độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng dù nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng Diệp Bất Phàm.

Sau khi Diệp Bất Phàm tiến vào Nguyệt Cung, trước mắt là một không gian rộng lớn, đó là một tòa đại điện, tổng cộng có ba tầng.

Tầng thứ nhất có Đan các, Dược các, Khí các, Điển Tịch các v.v.

Diệp Bất Phàm lần lượt kiểm tra, kết quả lại vô cùng thất vọng.

Đến một cọng lông cũng không có. "Một triệu năm đã qua, không biết đã có bao nhiêu người tiến vào Quảng Hàn Cung này, rất nhiều thứ sớm đã bị vơ vét sạch sẽ rồi." Ảo ảnh con thỏ bay ra, nhìn khung cảnh quen thuộc mà thổn thức không thôi.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

Ảo ảnh con thỏ nói thêm: "Nhưng không cần lo lắng, tầng thứ ba cho đến nay chưa một ai vào được, nơi đó có pháp tắc tàn dư của Hằng Nga Tiên bảo vệ, dù là Đại Thừa Tiên Quân cũng không vào nổi." "Vậy thì đi thôi." Diệp Bất Phàm quyết định ngay lập tức, tìm kiếm một hồi, sau khi thấy cầu thang liền tiến lên tầng hai.

Tầng thứ hai là dược viên, yêu lâu v.v.

Nhưng cũng chẳng còn gì.

Tìm một vòng mà không thấy lối vào tầng ba, Diệp Bất Phàm nhíu mày hỏi: "Tầng ba đâu?" Hằng Nga Từ phát sáng, từ trong chưởng trung càn khôn bay ra, tỏa ra từng luồng ánh trăng dịu nhẹ, chiếu về phía một bức tường ngọc.

Bức tường ngọc biến đổi, lộ ra lối vào tầng thứ ba.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, vừa đặt chân lên cầu thang, toàn thân lông tóc dựng đứng, một cảm giác nguy hiểm tột độ ập đến.

Chương 429

Vận chuyển Pháp Nhãn Thông, hắn mơ hồ nhìn thấy xung quanh cầu thang trống rỗng bị một luồng ánh trăng vô hình bao phủ. "Đây chính là pháp tắc?" Diệp Bất Phàm kinh nghi bất định.

Hằng Nga Từ lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh trăng chiếu rọi, hấp thu những luồng nguyệt sắc kia.

Men theo cầu thang, hắn tiến vào tầng thứ ba.

Tầng ba không lớn, giống như khuê các của nữ tử.

Một cái ao hoàn toàn do nguyệt sắc tạo thành nằm ở một bên khuê các, trên đó có một đài ngọc, tỏa ra dao động kinh người. "Tiên khí chân chính?" Diệp Bất Phàm nhìn đài ngọc kia, mắt lập tức sáng rực.

Tiên thổ đều là tiên linh khí, nhiều nhất cũng chỉ có tiên linh ngọc.

Mà cái đài ngọc kia... rõ ràng là tiên ngọc chân chính, tu luyện trên đó, bất kể là tu pháp hay luyện thể chắc chắn sẽ làm ít công to.

Trong nước ao còn mọc lên những đóa sen trắng như ngọc, tựa như những vầng trăng nhỏ.

Thu hút ánh mắt nhất là một cây nguyệt liên trong đó.

Tựa như đóa sen được tạo thành từ ánh trăng, từng hạt sen trong suốt lấp lánh, tỏa ra dao động huyền diệu làm lòng người rung động. "Bất tử tiên dược, thứ mà Đại Thừa Tiên Quân cũng phải thèm khát, cả tu tiên giới cũng chẳng có mấy cây.

Tuổi thọ của bọn họ rất dài, nhưng chung quy vẫn có giới hạn, có thể dùng bất tử tiên dược để kéo dài tuổi thọ, cũng có thể chuyển thế trọng sinh, tác dụng rất nhiều." Ảo ảnh con thỏ giải thích. "Cho tôi à?" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Hắn tu hành bao năm nay, mới chỉ thấy hai người chuyển thế tu lại, đủ biết chuyển thế khó đến mức nào.

Có vật này trong tay, lỡ ngày nào đó thật sự chết đi, cũng có thể dùng tiên liên để chuyển thế tu lại.

Chỉ không biết có còn hệ thống hay không.

Ảo ảnh con thỏ lườm một cái: "Nghĩ cũng hay thật đấy, Hằng Nga Tiên muốn hồi sinh, bất tử tiên liên chính là mấu chốt." Nó đánh ra pháp quyết, bất tử tiên liên từ từ bay lên, dung hợp làm một với Hằng Nga Từ.

Hằng Nga Từ phát sáng, dần dần lớn lên.

Hai ngày sau, nó đã hoàn toàn phát triển thành hình người lớn.

Trên mặt bị một lớp sương mù che phủ, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra dung nhan tuyệt thế vô song, một đôi mắt trong như nước, khí chất phiêu diêu, phong hoa tuyệt đại.

Ba ngàn sợi tóc đen xõa vai, thân hình linh lung như ngọc, trước ngực căng đầy, bụng dưới phẳng lì, phảng phất như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ của tạo hóa.

Lần đầu gặp mặt đã thấy được thân thể không mảnh vải che của Hằng Nga Tiên, quả thực có chút khiến người ta khó mà chống đỡ. "Nhan sắc này, vóc dáng này, đúng là thiên hạ đệ nhất mà!" Diệp Bất Phàm nhìn không chớp mắt, rõ ràng Hằng Nga Tiên đang ở ngay trước mặt, nhưng cảm giác lại xa tận chân trời.

Thần thánh, không thể xâm phạm. "Còn nhìn nữa, ta khoét mắt ngươi bây giờ." Hằng Nga tiên tử đảo mắt, lẳng lặng liếc hắn một cái.

Chỉ một cái liếc mắt.

Diệp Bất Phàm đã nổi hết cả da gà, dường như mọi bí mật toàn thân đều bị nhìn thấu. "Ta chỉ bị lóa mắt, nhìn không rõ thôi." Diệp Bất Phàm gượng cười, lùi lại hai bước, không dám nhìn nữa.

Hằng Nga tiên tử dù có yếu đến đâu, một ngón tay cũng có thể nghiền chết hắn. "Mở." Giọng Hằng Nga tiên tử trong trẻo, phiêu diêu, ngón tay ngọc thon dài khẽ điểm vào đài ngọc.

Đài ngọc tỏa ra huyền quang, trải ra từng bậc thang, thẳng tắp đi lên, cuối cùng ở điểm cuối hình thành một cánh cửa khổng lồ, trên đó đầy những vết nứt.

Cánh cửa được tạo thành từ ánh sáng, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, đè nén khiến người ta không thở nổi. "Ầm!" Tiên khí cuồn cuộn như sóng lớn, từ cánh cửa ánh sáng đó bùng phát ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ tầng thứ ba.

Diệp Bất Phàm cảm nhận rõ ràng tu vi trong cơ thể tăng lên một chút: "Đây là..." Ảo ảnh con thỏ ngạo nghễ nói: "Tiên khí thuần túy." "Sau cánh cửa tiên, chính là Tiên Giới!" "Tiên Giới?" Diệp Bất Phàm chấn động trong lòng, quả thực không dám tin.

Hắn đã từng nghe truyền thuyết về Tiên Giới.

Một triệu năm trước, cứ mỗi vạn năm, thông đạo Tiên Giới sẽ mở ra để tiếp dẫn tu sĩ hạ giới.

Bây giờ, thông đạo Tiên Giới đã một triệu năm không xuất hiện. "Hằng Nga Tiên xuất thân từ Tiên Giới, sau khi cánh cửa tiên này vỡ nát, nàng không thể quay lại Tiên Giới, chỉ có thể mắc kẹt ở đây." Con thỏ giải thích: "Đây không phải là thông đạo chính thức của Tiên Giới, chỉ là một cánh cửa nhỏ do tiên khí tạo thành, dùng để đi xuyên qua thôi." "Nói trắng ra là vượt biên trái phép." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, không hỏi vị Hằng Nga Tiên này tại sao lại hạ giới.

Khi thực lực không tương xứng, biết càng nhiều, chết càng nhanh! "Nàng ta hồi phục cần bao lâu?

Bây giờ tôi đi được rồi chứ?" Diệp Bất Phàm nói thẳng.

Quả thực, Hằng Nga Tiên rất mạnh.

Nhưng phiền phức của nàng còn nhiều hơn, mười cái tiên thổ thì chín cái có thù.

So với đám kẻ thù của hắn, chỉ là muỗi so với voi. "Không được đi." Hằng Nga Tiên bình tĩnh đáp lại, bàn tay ngọc khẽ vẫy, một chiếc áo bào màu trăng từ trong ao trăng bay ra, bao bọc lấy thân thể đầy đặn lồi lõm.

Nàng ngồi xếp bằng trước cửa tiên, nhắm mắt tĩnh tâm hồi phục.

Diệp Bất Phàm cạn lời.

Không biết người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn đi một vòng quanh tầng ba, cuối cùng tìm thấy một tấm bia đá trên bàn trang điểm.

Trên bia khắc ba chữ lớn —— Đăng Tiên Quyết. "Đây là quà chủ nhân tặng cho ngươi, pháp này có thể luyện hóa tiên linh khí thành tiên khí thuần túy, đẩy nhanh tốc độ tu hành Thiên Sát Chân Ma Công và Phạm Thánh Thập Nhị Kinh của ngươi." "Nếu ngươi trở thành Đại Thừa Tiên Quân, cũng có thể dựa vào pháp này, từ từ chuyển hóa sức mạnh pháp tắc thành tiên lực, rất có ích cho việc thành Chân Tiên, hơn nữa còn có thể giúp ngươi lên thẳng Tiên Giới mà không cần thông đạo Tiên Giới." Ảo ảnh con thỏ kiêu ngạo nói, vẻ mặt đầy tự hào.

Pháp này, không biết bao nhiêu Đại Thừa Tiên Quân thèm khát, tiếc là không một ai có được.

Trận chiến năm đó, Hằng Nga Tiên hồn phi phách tán, những Đại

Thừa Tiên Quân ra tay cũng trọng thương hấp hối.

Sau đó vì kiêng dè bản nguyên pháp tắc còn sót lại của Hằng Nga Tiên trong Quảng Hàn Cung, nên vẫn luôn cử Nguyên Anh, Hóa Thần đến thăm dò, chứ không tự mình đến. "Thành Chân Tiên?

Lên thẳng Tiên Giới?" Diệp Bất Phàm nín thở, mắt sáng rực. 【Đăng Tiên Quyết: Tinh luyện tiên khí để dùng cho bản thân, đúc thành tiên thể, tiên hồn, tiên thần.】 Giao diện hệ thống không có tác dụng phụ nào.

Dù sao cũng là công pháp phụ trợ. "Thế này là đủ rồi, vừa hay giúp ta tăng tốc tu hành." Diệp Bất Phàm như nhặt được chí bảo, trịnh trọng cất đi.

Từ khi bước vào Hóa Thần, tốc độ tu luyện đã chậm hơn, ước tính phải mất mấy trăm năm mới có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ.

Đây đã được coi là nhanh, như Thanh Bào Thiên Quân, mắc kẹt ở sơ kỳ cả ngàn năm.

Đám người Hồng Y, Thái Huyền, Tử Tiêu đều phải dựa vào tài nguyên của tiên thổ.

Hắn thì nghèo rớt mồng tơi, chỉ có thể dựa vào chính mình. "Đây là... một bình máu?" Diệp Bất Phàm nhặt một bình sứ khác lên, bên trong tràn ngập yêu khí cuồng bạo, mùi máu tanh nồng nặc dù đã trải qua một triệu năm vẫn không có dấu hiệu tan đi. "Máu của Thần Nha, là tâm đầu huyết của yêu đế Đại Thừa kỳ, đối với luyện thể tu sĩ là chí bảo, tuy đã qua một triệu năm, linh tính đã tiêu tan chín phần, nhưng hẳn cũng có thể giúp nhục thân của ngươi đột phá Hóa Thần." Ảo ảnh con thỏ cười duyên dáng: "Gọi ngươi đến, không bạc đãi ngươi chứ?" "Quá tốt!" Diệp Bất Phàm cười lớn, cẩn thận cất nó đi.

Bắc Vực có pháp môn dùng đại yêu làm dược liệu để luyện chế

đại đan, đến lúc đó tìm được một hai môn, lấy tâm đầu huyết của yêu đế làm chủ dược, luyện chế đại đan, nâng cao tu vi.

Còn về nhục thân đột phá Hóa Thần, Ma Yêu Đế chính là đại dược tốt nhất. "Có công pháp thần thông nào nâng cao tu vi không?

Tác dụng phụ lớn một chút cũng không sao." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, cười nói.

Ảo ảnh con thỏ lắc đầu: "Những thứ cấp thấp đó đều ở tầng một, tầng hai, sớm đã bị cướp sạch rồi." "..." Mi mắt Diệp Bất Phàm giật giật, không còn cách nào khác.

Nhưng chuyến đi này có được 《Đăng Tiên Quyết》 và Thần nha huyết, đã rất đáng giá rồi.

Tìm một vòng, ngoài việc tìm được đạo truyền thừa thiên cơ bát giai kia, không tìm thấy thứ gì khác, Diệp Bất Phàm đành ngồi xếp bằng bên cạnh, vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công thử tu luyện.

Kết quả không được như ý.

Nếu nói Nguyên Anh là một cái hồ chứa nhỏ, thì Hóa Thần là một cái hồ lớn, tiên linh khí vất vả thu thập được luyện hóa cả buổi, cũng chỉ ngưng tụ được một giọt pháp lực.

Chương 430

Muốn lấp đầy, không biết đến năm tháng nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hằng Nga Tiên đang ngồi xếp bằng bên cạnh cửa tiên.

Người phụ nữ đã sống không biết bao nhiêu năm vẫn như thiếu nữ, làn da mịn màng.

Hơn nữa, càng nhìn càng đẹp.

Tiên Mộng Thiên Quân khí chất tựa tiên, vị này khí chất lại như mộng như ảo, lúc thì quyến rũ động lòng người, lúc thì trong sáng đáng yêu, lúc lại lạnh lùng như băng sơn... bất cứ khí chất nào bạn có thể nghĩ đến, đều có thể thấy trên người nàng.

Tựa như ảo giác.

Diệp Bất Phàm càng nhìn càng kinh hãi, triệt để hiểu ra chuyện gì.

Trong lòng nghĩ gì, thì sẽ thấy như thế ấy. "Nếu có thể song tu với Hằng Nga Tiên... ta chỉ cần mấy chục năm là có thể đột phá Luyện Hư." Diệp Bất Phàm động lòng, nhưng nhanh chóng dập tắt ý niệm.

Hắn mà dám đề nghị, vị này có thể đánh chết hắn. "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công không có công pháp kế thừa, đan phương tứ giai lại càng không được, con đường phía trước hoàn toàn bị cắt đứt." Diệp Bất Phàm tính toán hồi lâu, đành chịu.

Hiện tại trước mắt hắn chỉ có hai con đường.

Bắt đầu từ Tiên Mộng Thiên Quân, có được 《Đại Mộng Tiên Kinh》, trong mộng hắn có ngộ tính mạnh hơn, có khả năng sáng tạo ra công pháp thần thông có tác dụng phụ cực lớn.

Hoặc là, ở Nam Hồng Vực, tiên đường Bắc Vực v.v. các nơi tìm kiếm công pháp, thần thông, đan phương có tác dụng phụ lớn.

Con đường thứ nhất đầy bất định, 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 vốn là do ngoài ý muốn sáng tạo ra. "Hai tay cùng làm, một bên sáng tạo công pháp tác dụng phụ, một bên tìm kiếm." Nghĩ hồi lâu, hắn quyết định. "Không biết yêu pháp có được không?

Người tu yêu pháp, tác dụng phụ chắc chắn càng lớn hơn." Diệp Bất Phàm cân nhắc lần này trở lại Triệu Quốc, phải đi một chuyến đến Vạn Yêu Quốc, đồng thời với việc diệt Ma Yêu Đế, cũng lấy công pháp yêu tộc từ hắn. ...

Sau đó một thời gian.

Tiên Mộng Thiên Quân ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Diệp Bất Phàm, không dám nhìn, cũng không dám nói chuyện, chỉ muốn làm một người vô hình nhỏ bé.

Diệp Bất Phàm thì tĩnh lặng tu luyện 《Đăng Tiên Quyết》, nửa tháng sau, dựa theo công pháp này luyện hóa tiên linh khí lan tràn xung quanh thành một giọt chất lỏng.

Tiên dịch.

Sau khi nuốt nó vào, Thiên Sát Chân Ma Công điên cuồng vận chuyển, hấp thu, luyện hóa.

Tu vi tăng trưởng một chút. "Quả nhiên có hiệu quả?!" Diệp Bất Phàm vui mừng khôn xiết.

Chất lượng của tiên dịch quá cao, sau khi hấp thu, pháp lực chuyển hóa được rất nhiều, tương đương với tỷ lệ một so với năm mươi.

Gián tiếp nâng cao tốc độ tu luyện.

Cứ theo tốc độ này, Diệp Bất Phàm không cần mấy trăm năm nữa, một trăm năm là có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ.

Nếu tìm được công pháp kế thừa của 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, tốc độ sẽ còn nhanh hơn!

Trong nháy mắt, hai năm rưỡi trôi qua.

Tu vi của Diệp Bất Phàm đã tăng tiến không ít, các phương diện thần thông thì được chú trọng tu luyện.

Quan trọng nhất là 《Hỗn Độn Tiên Diễm》. ...

Cùng lúc đó.

Tầng thứ nhất Quảng Hàn Cung.

Tử Tiêu Thiên Quân cung kính cúi đầu: "Vãn bối Tử Tiêu, ra mắt tổ sư!" Thái Tuế Thần, Nguyên Sơ, minh chủ Tán tu và các Hóa Thần khác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi gằm đầu, không dám ngẩng lên.

Bọn họ khó khăn lắm mới phá vỡ được lớp phòng ngự ánh trăng, đang định vào vơ vét thiên tài địa bảo thì lại thấy hai lão già.

Người có thể được Tử Tiêu Thiên Quân gọi là tổ sư, chỉ có một.

Xuất thân từ Nam Hồng Vực, trong vạn cổ tuế nguyệt, đã dẫn dắt Thiên Tiên Tông lên đến đỉnh cao, sau đó tiến vào tiên thổ, chấp chưởng tiên thổ, chính là Đại Thừa Tiên Quân —— Thanh Tổ!

Trong vô số năm, là một trong số ít những nhân vật truyền thuyết đã nhận được tiên thuật từ cây Nguyệt Quế! "Trở về đi, đây không phải là nơi các ngươi có thể ở." Thanh Tổ liếc nhìn Tử Tiêu Thiên Quân một cái, lộ vẻ tán thưởng.

Nam Hồng Vực ngày nay, ngoài Hồng Y ra, cũng chỉ có Tử Tiêu là tạm coi được. "Tiện thể, mang đi một ít hạt giống của Thiên Tiên Tông, tránh để bị đám súc sinh Chân Võ Tiên Thổ kia tàn sát sạch sẽ."

"Vâng!" Tử Tiêu Thiên Quân dù có vạn phần không cam lòng, lúc này cũng chỉ đành tuân mệnh.

Hắn do dự một chút, thỉnh cầu: "Còn xin tổ sư trấn sát Diệp Bất Phàm, kẻ này đã giết một vị Hóa Thần của Thiên Tiên Tông ta, khiến thực lực tổng thể đại giảm." "Ừm, ta sẽ xem xét." Thanh Tổ gật đầu, sau đó nhìn về phía đám Hóa Thần Thiên Quân như Phương Dục, Thái Tuế Thần, nhàn nhạt nói: "Không muốn chết thì rời khỏi Nguyệt Cung." "Vâng, tiền bối!" Phương Dục vội vàng cung kính đáp lời, không nói hai lời, quay người bỏ đi.

Thái Tuế Thần và những người khác cũng tuân lệnh, lần lượt kích hoạt Thỏ Ngọc Từ, thân ảnh dần dần mờ đi.

Trước mặt Tiên Quân, đám đại lão Hóa Thần này ngay cả rắm cũng không dám thả.

May mà chuyến đi này không phải là không có thu hoạch gì, trước khi đến Quảng Hàn Cung đã nhận được những tạo hóa khác của Nguyệt Cung. "Diệp Bất Phàm... lần này ngươi mà không chết, ta thật sự bái phục ngươi." Trương Miếu lẩm bẩm, cuối cùng liếc nhìn Quảng Hàn Cung, lộ ra nụ cười lạnh.

Nguyên Sơ, minh chủ Tán tu cũng có cùng suy nghĩ.

Trong mắt bọn họ, Đại Thừa Tiên Quân nghiền chết Diệp Bất Phàm chẳng khác nào nghiền chết một con kiến.

Đợi tất cả mọi người rời khỏi Nguyệt Cung.

Chân Ma Tiên Quân chắp tay sau lưng, bước lên tầng hai. "Pháp tắc đứng sừng sững vô số năm không tan, nay đã bị hấp thu rồi." Trong mắt Thanh Tổ hiện lên thanh quang, kinh ngạc nhìn thấy pháp tắc nguyệt đạo như bị thứ gì đó nuốt chửng, dần dần yếu đi.

Kéo theo đó, phòng ngự của toàn bộ Quảng Hàn Cung cũng giảm

đi rất nhiều.

Chân Ma Tiên Quân nhìn về phía sau, một số nhân vật cấm khu của Ngọc Nhân Quốc, Tiểu Nhân Quốc, Chỉ Nhân Quốc vẫn chưa rời đi. "Bảo người đứng sau các ngươi ra đi." "Chắc chắn không?" "Chắc chắn không sai." "Được." Một đồng nam chỉ nhân dẫn đầu điểm vào mi tâm, tức thì một luồng khí tức vĩ ngạn từ trong cơ thể bùng phát.

Lão già lùn của Tiểu Nhân Quốc, người tuyết của Tuyết Nhân Cốc cũng bắt đầu giao tiếp với một tồn tại nào đó.

Bình sứ xanh của Ngọc Nhân Quốc nhìn Dương Giác Biện, nhếch miệng cười lớn: "Đời này kết giao với ngươi, xem như ta ba đời có phúc, sống cho tốt, đi đi." Dương Giác Biện ngẩn người, im lặng hành lễ, quay người rời khỏi Quảng Hàn Cung.

Bình sứ xanh nhìn đối phương rời đi, thân bình phát sáng, nhanh chóng tan chảy.

Trong nháy mắt, biến thành một con thỏ ngọc.

Khi Hằng Nga Tiên còn tại thế, từng nuôi rất nhiều yêu sủng, thỏ ngọc của Ngọc Nhân Quốc này chính là một trong số đó, cũng chính nó đã chế tạo ra vô số Thỏ Ngọc Từ.

Cái chết của Hằng Nga Tiên, có quan hệ mật thiết với nó. ...

Ngày hôm đó.

Diệp Bất Phàm đang xem xét một miếng ngọc giản cổ xưa trong tay. 【Lục Hào Bí Thuật: Bói toán thiên cơ, thôi diễn cát hung họa phúc, số lần càng nhiều, tạo nghệ càng sâu, mỗi lần bói toán sẽ tổn thất tuổi thọ, bói toán sâu về tương lai sẽ bị trời phạt, độ khó tùy thuộc vào đối tượng bói toán, có thể tu đến bát giai.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Tăng phúc tuổi thọ, nhận được thiên đạo chúc phúc.】 Nội dung đại khái tương tự Thiên Cơ Hoàng Lăng, nhưng chi

tiết và toàn diện hơn. "Hai năm rưỡi, thiên cơ thuật của ta đã gần đến ngũ giai đỉnh cấp, còn thiếu một chút nữa mới có thể đạt đến lục giai." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, tìm kiếm phương pháp đột phá.

Đối thủ bây giờ ngày càng mạnh, ngũ giai đã không còn đủ dùng.

Nếu hắn là bát giai, cho dù là Quảng Hàn Cung cũng không ngăn được thuật bói toán của hắn. "Vẫn phải bói toán thật nhiều, sau khi trở về Triệu Quốc, tạo một thân phận thiên cơ sư." Diệp Bất Phàm cẩn thận cất ngọc giản cổ xưa đi, nhíu mày nhìn Hằng Nga Tiên trước cửa.

Hai năm rưỡi trôi qua, thân thể yêu kiều của Hằng Nga tiên tử tỏa ra thanh huy, càng lúc càng thần thánh không thể xâm phạm. "Ầm!" Đúng lúc này, toàn bộ Quảng Hàn Cung rung chuyển, như thể có bom hạt nhân đang điên cuồng oanh tạc cung điện. "Pháp tắc tàn dư ở tầng ba đã bị hấp thu, phòng ngự của Quảng Hàn Cung giảm mạnh, Hằng Nga Tiên, ngươi quả nhiên vẫn còn sống." Một giọng nói âm lãnh vang lên, theo sau đó ma khí cuồn cuộn như khói báo động, một bàn tay khổng lồ giận dữ chém xuống, ánh sáng pháp tắc xuyên suốt trời đất, nghiền nát mái vòm như chẻ tre, nửa cái Quảng Hàn Cung đều bị đập nát.

Chương 431

Diệp Bất Phàm vừa kịp phản ứng, cả người đã bị bàn tay khổng lồ nghiền thành bột mịn, chỉ còn lại một tia nguyên thần trong suốt, ngơ ngác nhìn quanh. "Mẹ kiếp!

Bà ta còn sống thì ngươi đánh bà ta đi chứ!

Đánh ta làm gì?" Lực lượng đó quá mạnh.

Vượt trên cả pháp lực, giống như quy tắc của thế giới, Diệp Bất Phàm dù đã tấn thăng Hóa Thần, trước mặt lực lượng này vẫn nhỏ bé như hạt cát, không có chút năng lực phản kháng nào.

Hơn nữa, việc tái tạo nhục thân dưới quy tắc này hoàn toàn mất tác dụng! "Mau đi!" Ảo ảnh con thỏ chộp lấy một hạt sen bất tử tiên liên do Hằng Nga Tiên bắn tới, nhét vào miệng Diệp Bất Phàm.

Nguyên thần còn sót lại của hắn như ăn phải thuốc đại bổ, trong nháy mắt nguyên thần lành lại, cả nhục thân cũng được tái tạo.

Diệp Bất Phàm nào dám chậm trễ, Tế Mệnh Đại Độn thi triển, thu một tia nguyên thần bị đánh nát của Tiên Mộng Thiên Quân vào chưởng trung càn khôn, lóe mình độn ra khỏi Quảng Hàn Cung.

Lúc này, Quảng Hàn Cung, ngoài lão già cấm khu, người giấy, người tuyết v.v., những người khác sớm đã không thấy bóng dáng đâu.

Thậm chí thần thức quét qua, cả Nguyệt Cung ngoài hai lão già ra, những người khác đều biến mất.

Hai luồng khí tức kinh khủng đứng sừng sững trên không trung Quảng Hàn Cung, Thanh Tổ và Chân Ma Tiên Quân nhìn xuống Hằng Nga Tiên trước cửa tiên, trực tiếp phớt lờ Diệp Bất Phàm.

Mà bình sứ xanh phía sau lão ta khí chất đại biến, ánh mắt lạnh như băng, giống như Chân Tiên, tràn ngập sức mạnh pháp tắc vô tận.

Người giấy, người tuyết cũng khí thế ngút trời, hoàn toàn vượt qua giới hạn của Hóa Thần.

Rõ ràng, đám người cấm khu này đã bị những tồn tại thông thiên kia nhập vào. "Mẹ nó!

Toàn là Đại Thừa Tiên Quân cả sao?!" Diệp Bất Phàm tê cả da đầu.

Chẳng trách những người khác đều biến mất. "Lũ khốn này, chạy trốn mà không rủ ta à?" Diệp Bất Phàm chửi ầm lên, liều mạng chạy trốn về phía xa, đồng thời tế ra Thỏ Ngọc Từ.

Thỏ Ngọc Từ bây giờ đã khôi phục bình thường, có thể kích hoạt sử dụng rồi. "Là ngươi đã bắt một người giấy của ta?" Một trong số các đồng nam nhìn về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt vô cảm, vung tay tung ra mấy chục hạt đậu vàng.

Đậu vàng trong nháy mắt biến thành giáp sĩ vàng, tay cầm kim qua, lao về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh.

Hoàn toàn vượt qua giới hạn của Hóa Thần. "Sái Đậu Thành Binh, lão già này đối phó với ngươi mà dùng đến Thiên Cương pháp đỉnh cấp, có phải quá đáng lắm không?" Ảo ảnh con thỏ sợ hãi không nhẹ.

Thần thông này được Đại Thừa Tiên Quân thi triển, giết Hợp Thể Tiên Tôn cũng dư sức. "Ầm!" Diệp Bất Phàm chạy được tám vạn dặm, vẫn bị truy đuổi trong nháy mắt, vô số giáp sĩ vàng cầm kim qua, oanh kích lên người hắn.

Ngay tại chỗ, Diệp mỗ nhân nhận cơm hộp. "Tụ Hồn!" Trong hư không, tiểu ngọc nhân Dương Giác Biện bước ra, một tay điểm vào

nơi Diệp Bất Phàm chết, từng mảnh tàn hồn vỡ nát bị tập hợp lại, hình thành một quả cầu.

Nó chộp lấy quả cầu tàn hồn, thân hình khẽ động, tức thì biến mất tại Nguyệt Cung. "Thỏ Ngọc tiên tử, ngươi có ý gì đây?" Đồng nam lạnh lùng nhìn Thỏ Ngọc.

Thỏ Ngọc cười khẽ: "Không có ý gì, ta chỉ cảm thấy hứng thú với người này, muốn mang tàn hồn của hắn về nghiên cứu một chút." "Đừng nói nhảm nữa!

Đối phó Hằng Nga Tiên mới là quan trọng!" Chân Ma Tiên Quân quát lạnh, hai bàn tay ma thông thiên hội tụ, giận dữ đập xuống Hằng Nga Tiên trước cửa tiên.

Thanh Tổ, Bàn Tiểu Nhân, Thỏ Ngọc mấy vị Tiên Quân cũng đồng loạt ra tay.

Hằng Nga Tiên chung quy vẫn là Hằng Nga Tiên, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dù có đối phó nghiêm túc thế nào cũng không thừa.

Tuy nhiên, các loại công kích rơi xuống người Hằng Nga Tiên, lại như bọt nước trong mơ, dễ dàng bị đánh tan.

Nàng hóa thành một làn khói xanh, bay lên. "Mấy tiểu bối, cũng muốn giết ta?" Trong làn khói xanh truyền ra giọng nói bình tĩnh của Hằng Nga tiên tử.

Ngay sau đó, một tiếng quát khẽ: "Phong!" Một chữ vang lên, cả Nguyệt Cung rung chuyển, vô tận ánh trăng từ dưới đất bùng phát, hình thành một cái lồng, phong tỏa tất cả người và vật bên trong Nguyệt Cung. "Đây là pháp tắc hóa thân?!

Vẫn còn hậu thủ?!

Sao có thể!" Ánh mắt Chân Ma Tiên Quân ngưng lại, dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên nhìn về phía Diệp Bất Phàm chết.

Nơi đó trống rỗng, ngay cả một chút tàn hồn cũng không có. "Chân thân của Hằng Nga Tiên ở trên người Diệp Bất Phàm, Thỏ Ngọc, có phải ngươi đã sớm liệu được?!" Chân Ma Tiên Quân tức giận nói.

Thỏ Ngọc tiên tử nhìn làn khói xanh do Hằng Nga Tiên hóa thành đang từ từ tiêu tán, nhíu mày không thôi.

Theo như nó biết, nếu bản tôn của Hằng Nga Tiên thật sự ẩn nấp trên người Diệp Bất Phàm, sẽ không thể trơ mắt nhìn đồng nam diệt hắn, ít nhất cũng phải bảo vệ một chút.

Chuyện này, có sơ hở. "Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu?" Lông mày của Thỏ Ngọc càng nhíu chặt.

Cuối cùng suy nghĩ không ra, đành phải tấn công vào cái lồng phong tỏa của Nguyệt Cung, cố gắng tìm kiếm tung tích bản tôn của Hằng Nga Tiên. "Mau phá ra!

Nếu không đợi nàng ta hồi phục thành Chân Tiên, không một ai ở đây chạy thoát được đâu!" Sắc mặt Thanh Tổ hiện lên vẻ u ám, một tay nắm chặt, một cây trường mâu pháp tắc hình thành, hung hăng đâm về phía phong tỏa của cái lồng.

Trường mâu đi qua đâu, liền xé toạc một vết nứt hư không khổng lồ, như thể hủy thiên diệt địa, xé rách cái lồng thành một khe hở.

Phong tỏa này, không cầm chân được bọn họ bao lâu. ...

Bên ngoài Nguyệt Cung, tiểu ngọc nhân Dương Giác Biện ngơ ngác nhìn quả cầu hồn trong tay.

Quả cầu hồn đang khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tàn hồn của Diệp Bất Phàm ngày càng yếu đi, chẳng mấy chốc đã hồn phi phách tán, đến cặn cũng không còn. "Chết rồi?

Không thể nào!

Ta rõ ràng đã phong ấn hồn phách, sao lại có thể tan đi?" Biểu cảm của Dương Giác Biện lo lắng, ẩn chứa chút tức giận: "Diệp Bất Phàm, đồ vô dụng nhà ngươi, sao có thể chết được!" "Lão đại ta vì ngày này mà ở bên cạnh con mụ Thỏ Ngọc kia hầu hạ trước sau, tỏ lòng trung thành, nhẫn nhục chịu đựng bao năm, mới đổi được một cơ hội!

Bây giờ ngươi nói chết là chết?!" Nó được Hằng Nga Từ tự tay chế tạo ra, sau đó dưới sự chỉ thị của Hằng Nga Tiên, phản bội đầu quân cho Thỏ Ngọc, và đem pháp thiêu từ truyền thụ không giữ lại gì.

Một triệu năm, mới đổi được sự tin tưởng tuyệt đối của Thỏ Ngọc, và được hứa hẹn vị trí của bất tử tiên dược trong Quảng Hàn Cung, nhờ đó mới được vào Nguyệt Cung.

Bây giờ Hằng Nga Tiên cuối cùng cũng có thể dùng đến nó, kết quả Diệp Bất Phàm quay đầu chết luôn.

Kế hoạch cũng vì thế mà chết yểu. "Không, không đúng, hắn chết rồi, Hằng Nga Tiên cũng không thể chết được." Dương Giác Biện nhìn lòng bàn tay trống rỗng, đột nhiên tỉnh ngộ, không nhịn được chửi ầm lên: "Đồ khốn nạn nhà ngươi!" Nó lập tức phán đoán ra, tàn hồn thu được căn bản không phải là bản tôn của Diệp Bất Phàm, giống như những phân thân kia của hắn.

Bản tôn của hắn đã dựa vào con đường khác để chạy trốn rồi! ...

Cùng lúc đó.

Trên một ngọn núi hoang ở Băng Nguyên Quốc, một quả cầu ánh sáng màu xanh từ trên cao rơi xuống.

Cùng với việc tác dụng phụ của 《Hỗn Độn Tiên Diễm》 được kích hoạt, hồn phách, nguyên thần, nhục thân của Diệp Bất Phàm nhanh chóng hồi phục, trong nháy mắt đã trở lại trạng thái đỉnh cao.

"Lũ Đại Thừa Tiên Quân này, lão tử sớm muộn gì cũng có ngày chém chết hết các ngươi!" Diệp Bất Phàm vừa chửi bới vừa mặc quần áo.

Nhờ có tác dụng phụ của 《Hỗn Độn Tiên Diễm》 mới có thể hồi sinh, nếu không vừa rồi hắn đã chết thật rồi.

Cũng may là đã thúc đẩy Thỏ Ngọc Từ, trong gang tấc đã gửi ra một tia hồn phách.

Có thể nói đây là lần gần với cái chết nhất từ trước đến nay!

Trực diện với những nhân vật trùm cuối của tu tiên giới, hắn mới biết rõ chênh lệch thực lực lớn đến mức nào, như một vực thẳm trời ngăn, lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng. "Chu Tước và tiểu nữ anh cũng không biết đi đâu rồi." Diệp Bất Phàm xoa xoa thái dương.

Chu Tước muốn vào Quảng Hàn Cung, bị hắn ngăn cản, nếu xảy ra vấn đề, hắn tự vệ còn khó, huống chi là chăm sóc nó.

Vì vậy đã để hai người họ ở bên ngoài Quảng Hàn Cung.

Diệp Bất Phàm lấy ra một đạo tàn hồn từ trong chưởng trung càn khôn, chính là Tiên Mộng Thiên Quân.

Chương 432

Hắn lộ vẻ lúng túng, áy náy nói: "Nàng có thể hồi phục được không?" Mỹ nhân này, theo hắn đông bôn tây tẩu, vừa hộ pháp vừa giúp tìm linh dược.

Bản thân nàng chẳng được lợi lộc gì, ngược lại còn bị hắn liên lụy, suýt chút nữa bị tiêu diệt. "Đi theo ngươi, một ngày ăn ba trận đòn." Tàn hồn của Tiên Mộng Thiên Quân yếu ớt nói, muốn khóc cũng không khóc được.

Nàng bây giờ chỉ còn lại tàn hồn, pháp lực nguyên thần đã không còn, thương thế nặng chưa từng có, muốn hồi phục lại, ít nhất cũng cần hàng trăm năm, hơn nữa còn có khả năng tiêu tán bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ định dựa vào song tu để đột phá Hóa Thần hậu kỳ.

Bây giờ đã trở thành xa vời. "Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nàng hồi phục như cũ." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói, trong lòng sát khí đối với Đại Thừa Tiên Quân nhập vào người giấy kia càng thêm mãnh liệt.

Tên đó, phải chết!

Nói xong, hắn lấy ra một đoạn gỗ đen. "Đây là kỳ mộc ta có được từ Quan Vương năm đó, Dưỡng Hồn Mộc, có thể bảo vệ hồn phách của nàng không tan." Diệp Bất Phàm đặt Dưỡng Hồn Mộc xuống dưới tàn hồn của Tiên Mộng Thiên Quân, nhìn nàng tiến vào trong gỗ.

Năm đó Quan Vương của Đại Yến Quốc bị giết, một luồng tàn hồn dựa vào Dưỡng Hồn Mộc trốn thoát, sau đó bị khôi lỗi phân thân chặn bắt. "Cảm ơn." Giọng nói trong trẻo của Tiên Mộng Thiên Quân truyền ra, mang theo vẻ cảm kích.

Nếu là kẻ vô tình vô nghĩa, căn bản sẽ không cho nàng dùng Dưỡng Hồn Mộc, mà trực tiếp sưu hồn, lấy hết mọi công pháp thần thông của Vô Ưu Tông. "Đáng tiếc, rất nhiều thứ nàng đều không dùng được." Diệp Bất Phàm bất lực, những thần thông tác dụng phụ về phương diện nguyên thần, thần hồn, hắn chỉ có thể trị liệu cho chính mình.

Người khác, thứ duy nhất có thể trị liệu là Hợp Hoan Lô Đỉnh Công.

Trạng thái này của Tiên Mộng căn bản không thể song tu.

Chỉ có thể tìm kiếm đan dược, thiên địa kỳ vật chữa trị thần hồn, mà đan dược, kỳ vật liên quan đến thần hồn lại cực kỳ hiếm thấy trong tu tiên giới. "Hửm?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đột nhiên biến đổi, vội vàng thu Tiên Mộng Thiên Quân vào chưởng trung càn khôn, vận chuyển Dịch Hình Thần Thông và Tạo Súc Thuật, hóa thành một cọng cỏ khô trên núi hoang.

Một lát sau, một gã khổng lồ cao đến mười trượng, mặc áo giáp da đằng xanh, sải bước đi tới, mỗi bước đều nặng như Thái Sơn, giẫm đến cả ngọn núi hoang rung chuyển, bụi bay mù mịt.

Luyện thể tu sĩ, Hóa Thần sơ kỳ! "Rõ ràng cảm ứng được khu vực này có một luồng khí tức Hóa Thần." Đôi mắt to như quả trứng của gã khổng lồ đảo quanh, khí huyết sôi trào, cẩn thận cảm ứng.

Nhục thân Hóa Thần khác với pháp lực Hóa Thần.

Thần thức của người trước là điểm yếu, nhưng thị giác, khứu giác, thính giác v.v., các phương diện đều cực kỳ kinh người, giác quan thứ sáu lại càng nhạy bén đến mức đáng sợ.

Có thể phân biệt rõ ràng phương hướng và vị trí của sát ý, địch ý. "Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi." Gã khổng lồ cười tự giễu, giọng như

chuông đồng, quay người sải bước rời đi.

Diệp Bất Phàm không hề động đậy, vẫn giữ nguyên hình dạng.

Không lâu sau, gã khổng lồ đột nhiên quay trở lại, mắt nhìn chằm chằm xung quanh. "Xem ra đã đi rồi." Gã khổng lồ cười lạnh một tiếng, lại rời đi.

Lần này, gã thật sự đi rồi.

Nửa ngày sau, Diệp Bất Phàm mới từ trạng thái cỏ khô khôi phục lại chân thân.

Hắn nhìn về hướng gã khổng lồ rời đi, sắc mặt âm trầm: "Hóa Thần từ đâu ra vậy?

Lại còn là luyện thể tu sĩ." Hóa Thần xa lạ kia là sơ kỳ, hắn giết rất dễ dàng.

Nhưng trực giác mách bảo hắn, giết đối phương sẽ rước lấy đại họa!

Đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng lại, thần thức nội thị.

Đến tận bây giờ, hắn mới có thời gian kiểm tra cơ thể.

Ở vùng bụng, hạt sen mà ảo ảnh con thỏ nhét vào miệng hắn, giúp hắn hồi phục, "rắc" một tiếng nứt ra, lộ ra một cái quan tài ngọc nhỏ, bên trong quan tài là một nữ tiên mặc nguyệt bào với thân hình uyển chuyển đang nằm.

Hằng Nga tiên tử!

“Kháo!

Lại lừa tôi nữa rồi phải không?!” Diệp Bất Phàm sắc mặt kịch biến, chửi ầm lên.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Thường Nga Tiên không để hắn

rời đi, hóa ra là muốn chơi trò ve sầu thoát xác, để hắn mang theo chân thân của nàng chạy trốn!

"Thần hồn, nguyên thần, nhục thân, pháp tắc của ta đều không hoàn chỉnh, cần phải tu dưỡng một thời gian." Bên trong tiểu ngọc quan, Thường Nga Tiên tỏa ra ánh sáng xanh, tiên tư ngọc mạo, đôi mắt đẹp mở hé, bình thản nói.

Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, liên quan quái gì đến tôi?

Thường Nga Tiên giọng trong như tiếng trời, tiếp tục nói: "Ngươi muốn dựa vào con đường hoàn mỹ để thành tiên, cần thông tin của ta, Tam Tài Luyện Hư, Âm Dương Hợp Thể, những thứ cần thiết, ta đều biết." Diệp Bất Phàm im lặng.

Sự cám dỗ này, hắn không thể chống lại.

Trước Hóa Thần, hắn có thể tự mình tìm kiếm, tài nguyên không hề thiếu.

Nhưng sau Hóa Thần, dù có lật tung cả Ngũ Đại Vực cũng chưa chắc tìm được tài nguyên liên quan, con đường duy nhất chỉ có Tiên Thổ.

"Những chuyện khác, ngươi hỏi khí linh đi, ta phải ngủ say rồi." Thường Nga Tiên mệt mỏi nói, nắp quan tài đóng lại, chìm vào giấc ngủ sâu.

Ảo ảnh Thỏ Ngọc từ trong quan tài bay ra, gấp gáp nói: "Mau đi thôi!

Đợi mấy người bọn họ phá vỡ phong ấn, ngươi muốn đi cũng không đi được!" Diệp Bất Phàm nghe vậy, sắc mặt đột biến, lập tức chuyển hướng đi về phía Thiên Cơ Quốc.

"Đừng đến Thiên Cơ Quốc nữa!

Mau rời khỏi Nam Hồng Vực đi!" Ảo ảnh thỏ ngăn cản.

Đi theo Diệp Bất Phàm lâu như vậy, nó sớm đã đoán ra gã này không phải tu sĩ Nam Hồng Vực.

Thường Nga Tiên cũng hiểu rõ năng lực chạy trốn của hắn, nên không quá lo lắng.

"Mang theo các ngươi, ta thật sự là đổ tám đời huyết môi!" Diệp Bất Phàm đen mặt, đánh ra một đạo truyền âm phù, quay người một bước bốn vạn dặm, lao nhanh về phía Tội Quốc.

Càng đi, Diệp Bất Phàm càng cảm thấy không ổn.

Hắn phát hiện địa giới Nam Hồng Vực xuất hiện rất nhiều khu vực xa lạ, những nơi đó mang theo tiên linh khí nồng đậm.

"Bản đồ Nam Hồng Vực...

đã mở rộng!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, khó mà tin được.

"Tất cả Hóa Thần của Nam Hồng Vực, dừng bước!" Vừa đi đến Đại Yến, một gã khổng lồ mặc áo bào xám từ kinh đô Kỳ Quốc bước ra, giơ quả đấm to như lu nước đập tới.

Hóa Thần trung kỳ!

"Lũ người của Chân Võ Tiên Thổ quả nhiên đã hạ giới!" Diệp Bất Phàm mặt mày tái mét, trong nháy mắt suy đoán ra mọi chuyện.

Tại Tội Quốc, Hồng Y Thiên Quân từng nói Chân Võ Tiên Thổ vỡ nát, tất cả tu sĩ đều sẽ hạ giới.

Mảnh vỡ Tiên Thổ dung hợp với Nam Hồng Vực, khiến bản đồ mở rộng.

Đồng thời, Hóa Thần, Luyện Hư, thậm chí cả Hợp Thể Tiên Tôn cũng sẽ xuất hiện.

Trước đó ở Băng Nguyên Quốc hắn không động thủ với gã khổng lồ mặc da thú kia, chính là không muốn rước phiền phức.

"Cút!" Diệp Bất Phàm hét như sấm, Pháp Huyết hợp nhất, nhấc chân đá mạnh.

Trạng thái Pháp Huyết hợp nhất mạnh mẽ đến mức nào, quả đấm của gã khổng lồ áo xám trong nháy mắt bị đá nát, máu tươi bắn tung tóe.

"Cái gì?!" Gã khổng lồ áo xám đau đớn, kinh hãi lùi lại.

Diệp Bất Phàm cũng không rảnh để ý đến gã, Tế Mệnh Đại Độn thi triển toàn lực, trong nháy mắt biến mất tại Đại Yến Quốc.

"Pháp Huyết hợp nhất của Tiêu gia Ma Thổ, lẽ nào người này là Tiêu Mật Đào?!" Gã khổng lồ áo xám kinh hãi, nghi ngờ chồng chất: "Tiêu Mật Đào không phải là nữ sao?

Sao lại chuyển giới rồi?" "Tiêu Mật Đào cái con khỉ, là Diệp Bất Phàm!

Mau thông báo cho Vô Cực Tiên Tôn!" Từ Liêu Quốc bước ra một gã khổng lồ mặc chiến giáp, đầu có sừng nhọn hoắt, tựa như đại ma đầu, ma uy ngút trời.

Sau khi đám Hóa Thần và Nguyên Anh từ Nguyệt Cung trở về, tin tức Diệp Bất Phàm tấn thăng Hóa Thần đã bị lộ ra ngoài.

"Là hắn sao?

Quả nhiên không phải người thường, vừa vào Hóa Thần sơ kỳ đã có thể khiến ta bị thương." Gã khổng lồ áo xám ánh mắt ngưng trọng, bàn tay khẽ rung lên, chỉ trong chốc lát quả đấm bị đánh nát đã khôi phục như cũ.

Tin tức truyền đi không bao lâu.

Một lão già gầy gò mặc hắc bào hiện ra trên bầu trời Đại Yến, so với hai gã khổng lồ kia, lão trông yếu ớt như không chịu nổi một cơn gió, nhưng khí phách lại khiến hai gã khổng lồ phải cúi đầu.

Hợp Thể cảnh Tiên Tôn!

Chương 433

"Kính chào Vô Cực Tiên Tôn!" "Ừm." Vô Cực Tiên Tôn gật đầu, hỏi han một hồi, nhíu mày nói: "Người này là Thái Dương Chi Thể, sao lại có thể Pháp Huyết hợp nhất?

Mà thời gian lại dài như vậy." "Hai người các ngươi tiếp tục thanh trừng dị kỷ, tu sĩ của các thế lực như Chân Ma, Thái Huyền, Thiên Tiên, người thần phục thì không giết, kẻ không phục... thì tiễn chúng đi đầu thai đi." "Trọng điểm là Hồng Y của Chân Ma Tông, có được tin tức liên quan, lập tức thông báo cho bản tiên tôn!" Vô Cực Tiên Tôn tựa như thần minh, giọng điệu lãnh đạm, đi về phía Diệp Bất Phàm vừa rời khỏi.

Bước chân rất chậm.

Nhưng mỗi bước hạ xuống đều vượt qua mấy chục vạn dặm, có thể nói là khoa trương.

Không lâu sau.

Phong ấn Nguyệt Cung bị phá vỡ, hai bóng người khí thế ngút trời bước ra.

"Ở phía nam." Thanh Tổ hai mắt sáng rực, trầm giọng nói.

Lão không thể khóa chặt vị trí của Thường Nga Tiên, nhưng với cảnh giới của lão, không còn sự hạn chế của Nguyệt Cung, việc khóa chặt Diệp Bất Phàm cũng không khó.

"Phải nhanh lên, để tránh xảy ra biến cố." Chân Ma Tiên Quân lạnh lùng nói, thoáng chốc biến mất.

Thanh Tổ ánh mắt lóe lên, theo sát phía sau.

Sau bọn họ là Thỏ Ngọc tiên tử, đồng nam chỉ nhân, bàn tiểu nhân.

“Tiên tử, ta thất bại rồi, tên Diệp Bất Phàm đó thực sự quá giảo hoạt, tàn hồn lấy được căn bản là giả.” Tiểu ngọc nhân bím tóc sừng dê mặt đỏ bừng tiến lên.

Nếu kế hoạch của Thường Nga Tiên đã xuất hiện sơ hở, lúc này vẫn nên ở bên cạnh Thỏ Ngọc làm tai mắt là tốt nhất.

“Ta biết rồi.” Thỏ Ngọc tiên tử liếc y một cái, cùng đồng nam chỉ nhân, bàn tiểu nhân đuổi thẳng theo.

Chỉ có một người tuyết mắt đỏ không hề động đậy, dừng lại một lát, quay người đi về phía Tuyết Nhân Cốc.

Chỉ trong hai hơi thở.

Y đã quay về Tiên Thổ sâu trong Tuyết Nhân Cốc.

“Gọi Tương Thanh Phong tới đây.” Y đứng trong phủ thành chủ của Tiên Tuyết Thành, hai tay chắp sau lưng, thuận miệng phân phó.

Thành này, vẫn do Hà Vận Đạo Quân chủ sự.

Chính là vị đã giao dịch Chu Tước tinh phách cho Diệp Bất Phàm, nhờ hắn giúp Tuyết Nữ đột phá Hóa Thần.

“Vâng!” Hà Vận Đạo Quân không dám chậm trễ, cung kính nhận lệnh.

Một lát sau, gió mát thổi nhẹ, một thiếu niên áo trắng xuất hiện từ hư không, chắp tay với người tuyết mắt đỏ.

“Lệnh cho Tuyết Nữ tiến vào Thiên Cơ Quốc, cố gắng hết sức đưa mấy vị hồng nhan tri kỷ của Diệp Bất Phàm đến Tuyết Quốc, có mấy nữ nhân này ở đây, Diệp Bất Phàm sớm muộn cũng sẽ xuất hiện.” Người tuyết mắt đỏ bình tĩnh phân phó.

Thường Nga Tiên bố cục tinh vi, có nàng ở đó, mấy kẻ như Chân Ma, Thanh Tổ sẽ không đuổi kịp Diệp Bất Phàm.

“Đã sớm phân phó rồi, đáng tiếc, bị ngăn cản, vị Thiên Vận tổ sư của Thiên Cơ Tiên Thổ đã đích thân lên tiếng, Ngu Tuyền Cơ tứ nữ, không ai có thể động vào.” Thiếu niên áo trắng sắc mặt âm tình bất định.

Thiên Vận tổ sư là Đại Thừa Tiên Quân, thất giai Thiên Cơ Sư.

Lão rất ít khi dính vào ân oán của các thế lực lớn, hành động lần này rất khác thường.

“Thiên Vận tổ sư cũng xuất quan rồi sao?” Người tuyết mắt đỏ trầm ngâm, phân tích nguyên nhân: “Năm xưa Thường Nga Tiên đã cướp truyền thừa Thiên Cơ của bọn họ, dẫn đến sự đứt gãy, chắc là vì truyền thừa bát giai Lục Hào trong tay Diệp Bất Phàm.” Truyền thừa Thiên Cơ, đa phần đều là thất giai.

Bát giai ở tất cả các Tiên Thổ đều cực kỳ hiếm thấy.

Còn cửu giai trong truyền thuyết, cả tu tiên giới rộng lớn chỉ có một vị Đại Tiên Sư đạt tới, truyền thừa của người đó rất đặc biệt, chỉ có thể truyền lại cho đời sau khi đã qua đời.

“Thôi vậy, để Tuyết Nữ tiếp tục chú ý động tĩnh của Diệp Bất Phàm.” Người tuyết mắt đỏ suy tư một lát, nhàn nhạt nói: “Tu vi của hắn hiện giờ vẫn còn quá thấp, chuyện này không vội.” “Vâng.” … Tội Quốc.

Diệp Bất Phàm đi thẳng đến hồ nước ngầm, trên đường không ngừng dùng Lục Hào Quái để bói toán.

Vận mệnh bình bình, không tốt không xấu.

“Không cần bói nữa, ngươi chỉ là ngũ giai Thiên Cơ Sư, Đại Thừa Tiên Quân trong quẻ bói của ngươi căn bản không tồn tại, điều này gián tiếp ảnh hưởng đến độ chính xác trong quẻ bói của ngươi.” Ảo ảnh thỏ nói.

Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm như nước.

Mặc dù không bói ra được thứ gì, nhưng nhục thân do hắn tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 có khả năng dự đoán cực mạnh.

Trong cõi u minh, có một mối nguy cơ lớn.

"Vút ——" Tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả tia chớp, trong vài hơi thở đã xuất hiện tại hồ nước ngầm.

Trong hồ chính là vòng xoáy khổng lồ thông đến Triệu Quốc.

Đột nhiên.

Diệp Bất Phàm lông tóc dựng đứng, một cảm giác nguy hiểm chưa từng có ập đến trong lòng.

Hắn vội vàng lấy ra Lông Vũ Thuẫn, thúc giục toàn lực.

"Rắc!" Một ngón tay màu xanh to như cột chống trời vượt qua khoảng cách vô tận, trong nháy mắt phá vào sơn cốc, phá vào lòng đất, Lông Vũ Thuẫn ngũ giai đỉnh cấp không thể chống đỡ nổi một khoảnh khắc, tức thì vỡ nát.

"Phanh!" Diệp Bất Phàm bị một ngón tay điểm nổ tung, huyết nhục và nguyên thần tan vỡ, tại chỗ bỏ mạng.

Tác dụng phụ của 《Hỗn Độn Tiên Diễm》 được kích hoạt, hắn sống lại lần nữa.

"Đại Thừa Tiên Quân!" Diệp Bất Phàm toàn thân trần trụi, mặt mày tái mét, không kịp quay đầu lại nhìn, lao thẳng vào vòng xoáy khổng lồ với tốc độ tối đa, đồng thời lấy ra Huyết Dẫn Đồ và la bàn.

Chỉ có nắm giữ Huyết Dẫn Đồ này, mới có thể thuận lợi xuyên qua.

Thế nhưng, một cảm giác nguy cơ sinh tử lại lần nữa ập đến trong

lòng.

Vừa rồi là Thanh Tổ ra tay, lần này là Chân Ma Tiên Quân.

"Ông!" Một tia hắc quang tinh tế ăn mòn một mảng lớn núi non, ngay cả hồ nước ngầm cũng bị bốc hơi, phương viên vạn dặm chỉ còn lại một cái hố khổng lồ đen kịt.

Diệp Bất Phàm chỉ kịp tách ra chủ hồn tiến vào vòng xoáy, nhục thân và nguyên thần của hắn trong nháy mắt bị ăn mòn, hóa thành một làn khói xanh.

Khói xanh lượn lờ, ma đạo pháp tắc khóa chặt lấy một tia nguyên thần khói xanh mà hắn để lại.

Một lát sau.

Thanh Tổ và Chân Ma Tiên Quân sánh vai mà tới.

"Hắn vẫn còn sống." Chân Ma Tiên Quân phất tay áo, thổi tan pháp tắc, để lộ một tia khói xanh bên trong.

Nguyên thần trong đó nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt đã không còn.

"Đây là thế tử thuật?

Hay là bí pháp gì?" Sắc mặt Thanh Tổ phủ một tầng âm u.

Sống vô số năm, lần đầu tiên gặp phải loại quái thai giết không chết này.

Kể cả lần đồng nam chỉ nhân ra tay, Diệp Bất Phàm đã chết ba lần, sống lại ba lần.

"Chắc là thế tử thuật, loại bí pháp này có hạn chế rất lớn, tác dụng phụ cực đại, cho dù thuận lợi sống sót, trong vòng ngàn năm cũng khó có thể đột phá lần nữa, hắn đã vô duyên với Luyện Hư Thiên Tôn rồi." Chân Ma Tiên Quân nói, không khỏi nhíu mày.

Đến cấp bậc của lão, một tên Hóa Thần cỏn con, thật sự không đáng để vào mắt.

Mấu chốt là Thường Nga Tiên đang ở trên người hắn.

"Đầu kia của vòng xoáy, hẳn là Bắc Vực, tiết điểm không gian này quá không ổn định, không chịu nổi tu vi của chúng ta." Thanh Tổ trầm giọng nói: "Chân Võ Tiên Thổ đã sụp đổ, hạ giới không ít tu sĩ, nên thương lượng với Võ Tiên Quân của Chân Võ Tiên Thổ, sắp xếp vài vị Luyện Hư Thiên Tôn xuyên qua đó đi." Tiết điểm không gian này, chịu được tu vi Luyện Hư Thiên Tôn đã là cực hạn, đó là còn trong tình huống có bọn họ trợ giúp.

"Không được, bên đó là Yêu Thổ, bên Tiên Đường cũng xuất hiện dị biến, mấy Tiên Thổ lớn chủ động mở ra giới bích, ráo riết thu nạp khí vận chi tử, với ý thức lãnh thổ mạnh mẽ của bọn họ, chưa thông báo đã phái Luyện Hư qua đó, rủi ro quá cao, trở lực cũng quá lớn." "Hơn nữa, Võ Tiên Quân một lòng muốn chiếm lĩnh Tiên Thổ của chúng ta, bây giờ đến đề nghị, hẳn chỉ có nước sư tử ngoạm." Chân Ma Tiên Quân quả quyết lắc đầu.

Thường Nga Tiên là kẻ thù của tất cả Tiên Thổ ở Nam Hồng Vực, nhưng không có quan hệ gì với Bắc Vực, Trung Vực, Tây Vực, Đông Hải.

Thậm chí, nếu họ biết Thường Nga Tiên vào địa bàn của mình, xác suất kết giao còn lớn hơn xác suất trở mặt.

"Để Hồng Y qua đó đi." Thanh Tổ ánh mắt hơi lóe lên, nói.

Hồng Y và Diệp Bất Phàm là kẻ thù sinh tử, trong đám Hóa Thần không ai là đối thủ của y.

Hơn nữa lần này chỉ là truy tung, khóa chặt.

Về phần ra tay, bọn họ sẽ giao thiệp với Yêu Thổ và Tiên Đường.

“Cũng là một ý kiến không tồi, nhưng tiểu bối đó quá tùy hứng, tâm tư khó đoán, bên Thiên Tiên Tông sắp xếp một người đi hỗ trợ, Tử Tiêu là rất tốt.” Hồng Y và Tử Tiêu cũng không ưa nhau, hành động này thuần túy là để kiềm chế, giám sát lẫn nhau.

Còn về việc phản kháng mệnh lệnh của họ ư?

Mệnh lệnh của Đại Thừa Tiên Quân, cả tu tiên giới rộng lớn, có mấy ai dám không tuân?

“Được.” Thanh Tổ gật đầu, trầm ngâm nói: “Tiện thể giao thiệp với Thiên Cơ Tiên Thổ, mời một vị thất giai Thiên Cơ Sư.” Diệp Bất Phàm chỉ là một vai nhỏ, không đáng kể.

Người họ muốn đối phó là Thường Nga Tiên.

Hiện tại cục diện vẫn còn trong tầm kiểm soát, thực lực của Thường Nga Tiên rất yếu, thậm chí còn không bằng Luyện Hư, nếu cho nàng thời gian, để nàng khôi phục thực lực Chân Tiên.

Chương 434

Đến lúc đó sẽ đến lượt bọn họ chạy trốn.

Sau đó, Thỏ Ngọc tiên tử, đồng nam chỉ nhân, bàn tiểu nhân của Ngọc Quốc đến, mấy người thương nghị xong, quyết định chi tiết. … Thiên Cơ Quốc.

Chu Tước ở trong hoàng cung đợi mấy ngày không có kết quả, cuối cùng cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm hoàn toàn biến mất ở Nam Hồng Vực.

Nó lập tức ngây người.

"Tình hình gì đây?

Chạy trốn không mang theo ta à?" Nó nhìn tiểu nữ anh đang gặm một thanh kiếm, trợn mắt nói: "Sư phụ của ngươi không cần ngươi nữa rồi." Tiểu nữ anh đang gặm pháp bảo động tác khựng lại, "oa" một tiếng khóc rống lên.

"Cần mà, sư phụ của ngươi cần ngươi." Hoàng Phủ Tang Du bất đắc dĩ, vội vàng ôm tiểu nữ anh vào lòng dỗ dành, đồng thời oán trách: "Nó còn nhỏ, đừng kích động nó." "Nhỏ?

Con nhóc này còn lớn tuổi hơn cả ta." Chu Tước cạn lời, cân nhắc có nên đến Trung Vực hay không.

Hiện tại tình hình Nam Hồng Vực đại biến, Chân Võ Tiên Thổ vỡ nát, một đám đại nhân vật hạ giới.

Các tông môn như Thiên Tiên Tông, Chân Ma Tông đều đã chạy trốn, có kẻ đến Trung Vực, có kẻ đến Đông Hải.

Nó cũng không thể ở lại được nữa.

Đương nhiên, nguyên nhân chính là Diệp Bất Phàm không có ở đây, với thể chất xui xẻo của nó, nó lo sẽ khắc chết mấy người phụ nữ này.

Đến lúc đó Diệp Bất Phàm có thể liều mạng với nó.

"Các ngươi có muốn đi không?" "Đi không được, Thiên Cơ Nữ Đế nghiêm lệnh chúng ta không được rời khỏi Thiên Cơ Quốc, nếu không sẽ gây phiền phức cho Diệp Bất Phàm." Ngu Tuyền Cơ ngồi bên bàn đá trong ngự hoa viên, hai tay nhỏ chống cằm trắng nõn, ngẩn ngơ nói.

Tình cảnh của họ, có thể nói là được bảo vệ, cũng có thể nói là con tin.

Nữ Đế từng nói, hiện tại Thiên Vận Tiên Quân đang hau háu chờ truyền thừa bát giai Lục Hào đưa tới cửa.

"Vậy ta đi đây." Chu Tước suy nghĩ một chút, vỗ vỗ cánh, rời khỏi Thiên Cơ Quốc.

Nó cũng không mang theo tiểu nữ anh.

Có nó ở lại, có thể ứng phó một vài bất trắc.

Hoàng Phủ Tang Du ôm tiểu nữ anh, cùng Ngu Tuyền Cơ, Chu Huyên Nhi, Lục La dõi theo nó rời đi.

"Khi nào mới có thể gặp lại hắn?" Ngu Tuyền Cơ uể oải.

Ở bên Diệp Bất Phàm quá lâu, đột nhiên xa cách lâu như vậy, khiến nàng rất không quen. … Tuyết Quốc.

Gió lạnh gào thét.

Đôi chân trần trắng nõn của Tử Quần La Lỵ dẫm trên tuyết, đi về phía trước giữa trời tuyết rơi.

Trong lòng nàng là một tiểu nữ oa đang ngủ say sưa, khuôn mặt

tròn trịa, lông mày cực kỳ giống Diệp Bất Phàm.

Trông như mới mấy tháng tuổi.

Thực tế đã hơn một tuổi, chỉ là có bản nguyên thời gian, dẫn đến tốc độ trưởng thành cực chậm.

Bên cạnh nàng, còn có một nữ tu đầy đặn đi theo.

Bùi Thủy Nghiên.

Nữ tỳ mà Diệp Bất Phàm thu nhận khi tiến vào Nam Hồng Vực năm xưa.

Tử Quần La Lỵ sau khi rời Nguyệt Cung, thông qua Thiên Cơ Thuật, đã tìm thấy nữ nhân này, còn có một nam tu khác là Triệu Vận.

Nhưng tên Triệu Vận đó trốn rất nhanh, sớm đã vào kinh đô Thiên Cơ Quốc, cân nhắc lợi hại nên nàng không đi tìm.

"Sống cho tốt, đừng chết." Tử Quần La Lỵ đôi mắt hoa đào liếc Bùi Thủy Nghiên.

Một giọt hồn huyết của Bùi Thủy Nghiên đang ở trong tay Diệp Bất Phàm, nàng có năng lực lợi dụng giọt hồn huyết này, để khóa ngược lại vị trí của Diệp Bất Phàm.

Hoặc là giết đi, hoặc là cách đối phương thật xa, để tránh con gái bị phát giác.

"Vâng." Bùi Thủy Nghiên cười khổ, cẩn thận liếc nhìn nữ oa trong lòng Tử Quần La Lỵ: "Dám hỏi, đây là…" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Tử Quần La Lỵ nhàn nhạt nói: "Lần này đến Bắc Vực, ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, tiện thể trông con giúp ta." Nam Hồng Vực bị Chân Võ Tiên Thổ chiếm lĩnh, đã không thể ở lại, không về Bắc Vực không được.

Hơn nữa nàng có rất nhiều chuyện cần hỏi thiện ác lưỡng niệm.

Đương nhiên, con gái thì không thể gặp mặt thiện ác lưỡng niệm.

"Vâng!" Bùi Thủy Nghiên không dám nói thêm, nhưng từ dung mạo của nữ oa, nàng đã nhìn thấy bóng dáng của chủ nhân.

Tiểu chủ nhân!

"A u…" Tiểu nữ oa tỉnh dậy, ngáp một cái, bàn tay nhỏ mũm mĩm dụi dụi mắt.

Dung mạo của bé giống Diệp Bất Phàm, nhưng đôi mắt lại di truyền từ mẹ nó - mắt hoa đào.

"Nương thân, đa đa của con đâu?" Tiểu nữ oa non nớt hỏi.

Người không lớn, nhưng không biết có phải di truyền từ Diệp Bất Phàm hay không, vừa sinh ra mấy tháng đã khai tuệ.

Bây giờ hơn một tuổi, đầu óc còn lanh lợi hơn cả tiểu nữ anh sống cả trăm vạn năm kia.

Tử Quần La Lỵ lần đầu trông con, không biết dỗ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Đa đa của con bị người ta đánh chết rồi." "Ồ, con muốn xem mộ của đa đa, đào lên xem trông thế nào." Tiểu nữ oa mắt hoa đào đảo một vòng, giọng điệu đầy ngây thơ và trong sáng.

Bùi Thủy Nghiên nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

Hiếu tử.

Thật là đại hiếu tử.

Không hổ là con gái của Diệp Bất Phàm, lối suy nghĩ quả nhiên khác người.

Bắc Vực.

Nguyên Quốc, trong bụng một ngọn núi.

Vòng xoáy lưu chuyển, một đạo hồn phách từ bên trong bắn ra.

Một ngọn lửa bùng lên, tác dụng phụ nghịch chuyển của 《Hỗn Độn Tiên Diễm》, bóng dáng Diệp Bất Phàm hiện ra.

Không kịp quan sát xung quanh, hắn trực tiếp ra tay đánh nổ vòng xoáy, tiết điểm không gian tại chỗ mất hiệu lực.

"Hai vị Đại Thừa Tiên Quân, ta ghi nhớ rồi." Diệp Bất Phàm mặt mày âm trầm, mặc vào một bộ bạch y, nhìn quanh bốn phía.

Trong bụng núi trống không, không có ai cả.

Hắn nhìn hoàn cảnh quen thuộc, thần tình có chút hoảng hốt.

Hiện tại đã một trăm bốn mươi lăm tuổi, rời Bắc Vực hai mươi tám năm.

Thời gian đối với tu sĩ cấp cao rất ngắn ngủi, nhưng đối với Diệp Bất Phàm lại rất dài, giống như đã trải qua vạn năm.

"Lúc rời đi chẳng qua là Kim Đan, trở về đã là Hóa Thần." Diệp Bất Phàm có cảm giác vinh quy bái tổ.

Nhưng hắn không hề tự mãn, đã chứng kiến tiên uy vô thượng của Đại Thừa Tiên Quân, sau này hắn chỉ càng thêm cẩn thận.

"Trước tiên tìm hiểu tình hình Triệu Quốc hiện tại, lợi dụng Ma Yêu Đế đột phá nhục thân Hóa Thần, không thể mù quáng." Bóng dáng Diệp Bất Phàm hơi nhoáng lên, xuất hiện trên đỉnh núi, nhìn quanh bốn phía, hướng về phía Chung gia của Nguyên Quốc.

Năm xưa.

Hắn ở Nguyên Quốc đột phá Kim Đan, thuận thế trở thành khách khanh của Chung gia.

Trước khi về Thiên Ma Giáo, hắn từng để đồng môn sư đệ "Dư Thành" thay thế thân phận của mình, trở thành "Vương Vũ".

Ngay lúc này, sau lưng vang lên giọng nói của một lão già.

“Tiểu tử, lão phu đã đợi ngươi hai mươi mấy năm, ngươi… cuối cùng cũng đã trở về.” “Minh Vương Quyết!” Diệp Bất Phàm lông tóc dựng đứng, không nói hai lời, thúc giục Minh Vương Quyết phiên bản tăng cường.

Sau lưng một hố đen hiện ra, Minh Vương mặt xanh nanh già chậm rãi bước ra.

Y so với trước đây còn mạnh hơn.

Đã không phải là ba đầu tám tay.

Mà là ba đầu mười hai tay.

Bản tôn của y lại lắp thêm cho y bốn cánh tay nữa.

Toàn thân tỏa ra tu vi quỷ đạo Hóa Thần hậu kỳ.

“Ha ha ha!

Tiểu lão đệ, chúng ta lại…” Minh Vương nhìn thấy Diệp Bất Phàm lập tức cười lớn, nhưng lời chưa nói xong, một đạo thần hồn đã bị cưỡng ép nhét vào miệng.

Chương 435

"Giúp ta cản hắn lại!" Nói xong, Diệp Bất Phàm không thèm liếc mắt một cái, nhanh như chớp độn về phía xa.

Chỉ trong nháy mắt, người đã biến mất không còn tăm hơi.

"Ách…" Minh Vương ngạc nhiên, lần đầu bị cưỡng ép cho ăn, khá là không quen.

Y nhai nhai hai cái, quay đầu nhìn về phía sau.

Chẳng biết từ khi nào, một lão già tóc đỏ áo bào đỏ xuất hiện giữa hư không, nhìn về hướng Diệp Bất Phàm chạy trốn, rồi lại nhìn Minh Vương, nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Chu Tước nhất tộc của Yêu Thổ?

Phân thân của Luyện Hư Yêu Tôn, tên tiểu tử này có kẻ thù khắp thế giới hay sao?" Minh Vương kinh ngạc nói.

Nam Hồng Vực và Bắc Vực Yêu Thổ, tám sào cũng không với tới nhau.

"Minh Vương Quyết, đầu kia của tiết điểm không gian quả nhiên là Nam Hồng Vực." Lão già áo bào đỏ khẽ than: "Hai mươi mấy năm trôi qua, không ngờ từ một tiểu tu sĩ Kim Đan, đã vọt lên thành Hóa Thần Thiên Quân." Tốc độ tu luyện này, dù là xuất thân từ Yêu Thổ, cũng bị chấn động không nhẹ.

Lão già này, chính là trưởng lão Chu Tước tộc năm xưa xuất hiện ở Lưu Vân Thành tìm kiếm con chim lông đỏ khi Diệp Bất Phàm rời khỏi Triệu Quốc —— Ti Thần!

Tìm kiếm rất lâu, cuối cùng khóa chặt tiết điểm không gian trong Chân Ma Điện.

Tuy nhiên, giữa hai đại vực không thể tùy ý qua lại, đặc biệt là lão xuất thân từ Yêu Thổ, rất dễ gây ra chiến tranh giữa Tiên Thổ và Yêu Thổ.

Bất đắc dĩ, lão đành phải ở đây chờ đợi.

Một lần chờ, chính là hai mươi tám năm.

Không ngờ, đối phương vừa ra, nói chưa được hai câu đã chạy mất!

"Vút ——" Chu Tước Ti Thần nhoáng lên, với tốc độ vượt qua cả tia chớp đuổi theo hướng Diệp Bất Phàm.

"Keng!" Một chiếc kéo quỷ đâm tới, thẳng vào eo của Ti Thần.

Sắc mặt người sau hơi trầm xuống, tay hóa thành móng vuốt màu đỏ, "keng" một tiếng đánh bật chiếc kéo quỷ.

Lão nhíu mày nói: "Minh Vương, Yêu Thổ xưa nay và Địa Phủ nước sông không phạm nước giếng, đừng có khinh người quá đáng." "Huynh đệ của ta bảo ta cản ngươi lại, ngươi là ngoan ngoãn ở đây, hay là hai ta luyện tập một chút?" Minh Vương cười hắc hắc.

Chu Tước Ti Thần sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đối phương là Hóa Thần hậu kỳ, đạo phân thân này của lão chỉ là trung kỳ, rất khó địch lại.

Lão trầm giọng nói: "Người này đã bắt cóc tiểu thư nhà ta hai mươi tám năm, bây giờ hắn đã trở về, nhưng tiểu thư nhà ta lại không rõ tung tích, ta phải tìm hắn hỏi cho ra lẽ!" "Nữ nhân bị hắn bắt cóc nhiều lắm." Minh Vương nhún vai: "Ta chưa từng thấy qua Chu Tước nhất tộc, có lẽ bị hắn chơi chết rồi." Y và Diệp Bất Phàm từng giao tiếp, hiểu rõ người này lòng dạ đen tối.

"Chơi… chơi chết rồi?!" Chu Tước Ti Thần như bị sét đánh, tròng mắt lập tức đỏ ngầu.

“Ngươi tên Minh Vương này phải chết!” Khuôn mặt lão già dần dần nứt ra, lộ ra mỏ chim sắc nhọn.

Trong nháy mắt một con Chu Tước màu đỏ lửa hình thành, đôi cánh dài vạn dặm, như lưỡi đao chém mạnh về phía Minh Vương.

“Hắc hắc, một con chim rách mà dám kêu gào trước mặt bản vương?

Bản vương dạy ngươi làm người… không, làm chim!” Minh Vương khinh thường, mười hai cánh tay mỗi cái cầm đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, tấn công mãnh liệt về phía Chu Tước Ti Thần. … Bên kia, Diệp mỗ nhân chạy được ba mươi vạn dặm, sau đó lặng lẽ quay lại, tiến vào phạm vi của Chung gia Nguyên Quốc.

Lúc này, trong Lang Gia Tiên Thành, đa số tu sĩ đều nhìn về phía tây nam xa xôi, nơi đó đã bị âm phong và hỏa diễm bao phủ.

Bầu trời bị xé rách, tiếng giao đấu chấn động đến điếc tai.

“Động tĩnh này, rốt cuộc là đại nhân vật cấp bậc nào đang giao thủ?” Có người run rẩy kinh sợ, cảm nhận được uy áp ngập trời.

“Nguyên Anh cự đầu?

Chắc chắn là vậy rồi.” “Ta từng đến Tiên Đường, thấy cự đầu giao thủ, không đáng sợ như vậy.” “Không lẽ là Hóa Thần Thiên Quân sao?

Sự tồn tại thông thiên như vậy sao lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé như Nguyên Quốc?” Trong thành lòng người hoang mang, chỉ sợ đánh tới chỗ bọn họ.

Giao đấu ở cấp bậc này, một tia dư ba cũng đủ để hủy diệt cả tòa tiên thành.

“Tất cả tu sĩ trong Lang Gia Tiên Thành, nghe lệnh!” Ngay lúc này,

một thanh niên áo lam bay tới từ trên không, cao giọng hô lớn.

Uy thế Kim Đan trung kỳ kinh người, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ uy nghiêm.

"Kính chào Vương khách khanh!" "Tham kiến Vương khách khanh!" Các tu sĩ Chung gia đóng quân trong thành vội vàng tiến lên bái kiến, thái độ cung kính.

Từ khi Vương Vũ gia nhập Lạc Vân Chung gia, luôn tận tâm tận trách, tu vi càng là đột phá mạnh mẽ, mười năm trước đã đạt đến Kim Đan trung kỳ, nghiễm nhiên trở thành cao tầng cốt lõi của Chung gia, được gia chủ Chung gia hết mực tin tưởng.

"Phạm chưởng quỹ, dẫn tất cả mọi người di dời khỏi Lang Gia Tiên Thành!" Vương Vũ hai tay chắp sau lưng, quát lớn, âm thanh vang vọng khắp tiên thành.

"Vâng!" Một lão già mập mạp đứng đầu Chung gia cung kính nhận lệnh, lập tức dẫn người của Chung gia bắt đầu tổ chức rút lui.

Phạm chưởng quỹ năm xưa chẳng qua chỉ là một chưởng quỹ của "Vân Khí Các", thành viên ngoại vi của Chung gia mà thôi, sau này nhờ bám vào cây đại thụ Vương khách khanh, địa vị lên như diều gặp gió, nắm giữ quyền hành không nhỏ.

Vương Vũ nhìn xuống các tu sĩ trong thành có trật tự rời đi, thu hồi ánh mắt, ngưng trọng nhìn về phía cuộc giao đấu xa xôi.

Với cấp bậc của hắn, hoàn toàn không nhìn rõ hai vị đại nhân vật kia trông như thế nào.

"Rốt cuộc là nhân vật cấp bậc nào đang giao đấu?" Ba bóng dáng Kim Đan đi tới, đứng bên cạnh Vương Vũ, sắc mặt hơi tái nhợt.

Ba người này, chính là những tu sĩ Kim Đan năm xưa đã lôi kéo Diệp Bất Phàm vào Chung gia, Chung Thanh Hồng, Chung Nguyệt, và

cả Đông Lê đạo nhân.

Hai mươi tám năm trôi qua, dung mạo ngày càng già nua.

Chung Nguyệt năm xưa còn là một mỹ thiếu phụ, nay cũng đã lộ vẻ già nua.

"Không rõ, ít nhất cũng phải là Nguyên Anh đại viên mãn, cũng có khả năng... là Hóa Thần Thiên Quân." Vương Vũ do dự nói.

Người mạnh nhất mà hắn từng gặp trong đời, chính là Ma Yêu Đế.

Hai mươi tám năm trước Ma Yêu Đế dẫn dắt Vạn Yêu Quốc, hoàn toàn chiếm lĩnh Triệu Quốc, vì Chung gia giáp ranh biên giới, nên nhiều lần bị xâm phạm.

Bát đại thế gia Nguyên Quốc mỗi năm nộp cống một lượng lớn linh thạch, mới không bị diệt đi.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là Ma Yêu Đế hiện đang trong giai đoạn đột phá Hóa Thần Thiên Quân, cũng không có thời gian dẫn quân tàn sát Nguyên Quốc.

"Hóa Thần… Thiên Quân?

Ngôi miếu nhỏ như Nguyên Quốc, làm sao chứa nổi đại phật như vậy?" Chung Thanh Hồng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Phạm vi giao đấu của Hóa Thần quá lớn.

Nếu sinh tử giao chiến, cả Nguyên Quốc sẽ phải toi đời.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể thông báo cho người của Chung gia ta rút lui." Vương Vũ nhìn đám đông tu sĩ đang vội vã rút lui trong thành, bất đắc dĩ nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn co lại.

Hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Ký ức bị phủ bụi nhiều năm trong đầu hắn trỗi dậy, dần dần hình thành một bóng dáng bạch y.

Diệp Bất Phàm.

Người đã thay đổi nửa đời vận mệnh của hắn, thân phận "Vương Vũ" của hắn, chính là do đối phương trao cho.

Diệp Bất Phàm đã biến mất hai mươi tám năm, hắn cũng đã thay thế thân phận "Vương Vũ" của y hai mươi tám năm.

Rất nhiều lúc, hắn đã không phân biệt được mình là Vương Vũ, hay là tiểu tu sĩ của Thiên Ma Giáo – Dư Thành.

"Diệp sư huynh…" Dư Thành nhìn kỹ, bóng dáng quen thuộc kia đã biến mất không thấy.

Hắn thì thầm: "Nhìn nhầm sao?" Ngay lúc này, bên tai truyền đến tiếng nói gấp gáp của Chung Thanh Hồng.

"Mau mời lão tổ." Dư Thành nói: "Đã mời rồi, chắc là…" Ngay lúc này, một ngư ông mặc áo tơi, tay cầm cần câu chậm rãi bước tới.

Người này, chính là lão tổ Chung gia, Bích Thủy Chân Quân!

Năm xưa để lôi kéo Vương Vũ do Diệp Bất Phàm hóa danh, lão đã chỉ định con gái của đại trưởng lão Chung gia, Chung Lam Nguyệt, gả cho y.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, Chung Lam Nguyệt xem thường đối phương, nhiều năm sau khi Chung Lam Nguyệt bước vào Kim Đan, một đường thăng tiến thẳng đến Kim Đan trung kỳ, cuộc hôn sự này cũng không thành.

Dư Thành, Chung Thanh Hồng mấy người vội vàng tiến lên chắp tay: "Kính chào lão tổ!" "Ừm." Bích Thủy Chân Quân gật đầu, nhìn về

phía cuộc giao đấu xa xôi, thần thức của lão rất mạnh, có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình dáng mơ hồ của hai vị Hóa Thần, một con Chu Tước khổng lồ, và một con quái vật kỳ hình dị dạng.

"Đây chính là… Hóa Thần Thiên Quân." Bích Thủy Chân Quân ngẩn ngơ, lòng tràn đầy khao khát, lại có chút mất mát.

Hóa Thần Thiên Quân.

Cảnh giới mà tất cả Nguyên Anh đều theo đuổi, lão cũng không ngoại lệ.

Phấn đấu tám trăm năm, khoảng cách đến cảnh giới này vẫn còn xa vời.

"Lão tổ, có cần sắp xếp cho người của Chung gia trong tộc địa rút lui không ạ?" Dư Thành tiến lên cung kính nói.

Giao đấu ảnh hưởng quá lớn, hai gia tộc Chung, Tống gần nhất bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ.

Chương 436

"Rút lui đã muộn rồi, hai vị Hóa Thần kia giao chiến, nếu thật sự đánh tới đây, chạy cũng không thoát." Bích Thủy Chân Quân xua tay thở dài.

May mắn là, hai vị Thiên Quân không giao chiến lâu, theo sau sự biến mất của con quái vật ba đầu mười hai tay, bầu trời nơi đó đã yên tĩnh trở lại.

Con Chu Tước khổng lồ kia cũng theo đó lao nhanh về phía xa.

Cho đến một lúc lâu sau, Dư Thành, Chung Thanh Hồng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đều về đi." Bích Thủy Chân Quân phân phó, trầm ngâm một lát, lướt về phía địa điểm chiến đấu.

Hóa Thần Thiên Quân giao thủ, tàn dư của trận chiến đối với các Nguyên Anh Chân Quân như bọn họ có trợ giúp rất lớn.

"Vâng." Dư Thành mấy người cung kính nhận lệnh.

Đợi Bích Thủy Chân Quân đi rồi, Chung Thanh Hồng cười nói: "Vương lão đệ, khó khăn lắm mới đến Lang Gia Tiên Thành một chuyến, uống một chén không?

Tiện thể giới thiệu cho ngươi một vị mỹ nhân?" "Ngày khác đi, ta còn có việc." Dư Thành áy náy chắp tay, tâm sự nặng nề đi về phía đạo trường của mình.

"Vương lão đệ này, cũng không biết giấu chuyện gì, bao nhiêu năm nay chưa từng lấy vợ, cũng không gần nữ sắc." Chung Thanh Hồng lắc đầu nói.

Địa vị của Vương Vũ trong Chung gia của họ rất cao, tiềm lực rất

lớn, tương lai có hy vọng trở thành Kim Đan đại tu, Chung gia của họ không biết đã gửi bao nhiêu nữ nhân qua đó.

Đáng tiếc, đều bị Vương Vũ khéo léo từ chối.

"Thanh Hồng đại ca, hay là, làm mai cho muội muội đi?" Chung Nguyệt mắt đảo một vòng, cười tủm tỉm nói.

Nàng từng gả một lần, sau này vì bị bạo hành gia đình nên đã ly hôn.

Quan sát nhiều năm như vậy, nàng phát hiện vị này thật sự là một người đàn ông tốt.

Thực lực mạnh, tiềm lực lớn.

Mấu chốt là cực kỳ có trách nhiệm.

"Cố hết sức thôi." Chung Thanh Hồng bất đắc dĩ nói. … Dư Thành rất nhanh đáp xuống trước một sơn cốc phong cảnh hữu tình, mở trận pháp đi vào.

Nhìn hoàn cảnh quen thuộc, không sử dụng pháp lực, mà lặng lẽ lấy chổi từ góc, đi vào một gian động phủ cẩn thận quét dọn.

Động phủ này, là nơi ở năm xưa của Diệp Bất Phàm.

Bao nhiêu năm nay Dư Thành vẫn luôn giữ gìn, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận, thỉnh thoảng quét dọn bụi bặm bên trong.

Nửa buổi sau.

Dư Thành quét dọn xong, đi ra khỏi động phủ, đặt cây chổi ở góc sơn cốc.

Vừa định quay về động phủ của mình, một lão ông mặc áo tơi đi vào trong cốc.

Bích Thủy Chân Quân nhìn động phủ của Diệp Bất Phàm, nói:

“Ngươi đúng là trọng tình trọng nghĩa, tên tiểu tử đó bao nhiêu năm không về, vẫn còn dọn dẹp nơi ở của hắn.” Dư Thành dịch dung thành Vương Vũ đã rất lâu, bao nhiêu năm nay lừa được người khác, nhưng không lừa được vị Nguyên Anh Chân Quân này.

Về thân phận thật của Vương Vũ, Bích Thủy Chân Quân cũng sớm đã tra rõ ràng.

Chỉ là những người khác trong Chung gia không hề hay biết.

“Năm xưa hắn đã cứu ta một mạng, còn báo thù cho huynh trưởng Lệ Khuê của ta, hắn xứng đáng.” Dư Thành nghiêm túc nói, sau đó dẫn Bích Thủy Chân Quân vào động phủ, tự tay pha trà.

“Hai mươi tám năm, nói không chừng hắn đã vẫn lạc rồi, tu tiên giới rộng lớn, cao nhân quá nhiều.” Bích Thủy Chân Quân ngồi bên bàn trà, nhấp một ngụm trà, cảm khái nói.

Cho đến khi tận mắt chứng kiến cảnh giao đấu của Hóa Thần Thiên Quân, lão mới biết sự chênh lệch giữa Nguyên Anh và Hóa Thần lớn đến mức nào.

Lão tiếp tục nói: “Hơn nữa kẻ thù của hắn cũng quá nhiều, ví dụ như trưởng lão của Chu Tước nhất tộc, Ti Thần, một trong hai người trong trận đại chiến vừa rồi hắn là lão ta, còn có Quý gia của Tiên Đường, quốc chủ Vạn Yêu Quốc, Ma Yêu Đế.” Dư Thành im lặng.

Hắn nhớ lại bóng dáng bạch y nhìn thấy ở Lang Gia Tiên Thành.

Chỉ là thoáng qua, lại là bóng lưng, hắn không chắc có phải không.

“Dù có vẫn lạc, động phủ của hắn, ta cũng nên giữ lại.” Dư Thành nói.

“Ừm.” Bích Thủy Chân Quân gật đầu, không nói gì thêm.

Lão trọng dụng Dư Thành, và giúp hắn che giấu thân phận, đã

không chỉ vì muốn tạo mối quan hệ với Diệp Bất Phàm nữa.

Mà là Dư Thành trọng tình trọng nghĩa, xứng đáng để lão trọng dụng.

"Ít ngày nữa, ngươi cùng Chung Lam Nguyệt và mấy vị trưởng lão khác, dẫn theo một số tinh anh hậu bối của Chung gia, rời khỏi Nguyên Quốc, đi khai phá một nơi tu luyện ổn định." Bích Thủy Chân Quân nói, nói ra ý định.

"Tình hình đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao?" Dư Thành sắc mặt hơi biến.

"Hơn một tháng trước từ Vạn Yêu Quốc truyền đến tin tức, Ma Yêu Đế sắp đột phá Hóa Thần, một khi đột phá, các quốc gia xung quanh như Nguyên Quốc, Thiên Thương Quốc, Hỏa Vân Quốc, Cửu Khúc Quốc, v.v., đều sẽ bị công hãm." "Với tính cách tàn nhẫn của đám yêu thú hung bạo ở Vạn Yêu Quốc, chúng sẽ không cho chúng ta con đường sống." Bích Thủy Chân Quân im lặng một lát, cay đắng nói.

Thực tế với tu vi Nguyên Anh đại viên mãn của Ma Yêu Đế, hai mươi tám năm trước đã có năng lực quét sạch bát hoang lục hợp, công hãm tất cả các tu tiên quốc xung quanh.

Chỉ là đối phương vì để đột phá Hóa Thần, nên đã tạm hoãn việc xâm lược.

Một khi đột phá, với sự bá đạo và ý thức xâm lược mạnh mẽ của đối phương, các nước láng giềng như bọn họ chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Còn Tiên Đường?

Yêu Thổ đứng sau Vạn Yêu Quốc đã lộ diện, Tiên Đường căn bản sẽ không phái người đến.

“Được.” Dư Thành sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng bất lực gật đầu.

Hắn chỉ là một Kim Đan, đừng nói Ma Yêu Đế, Vạn Yêu Quốc tùy tiện lôi ra một con đại yêu, cũng có thể diệt hắn mấy trăm lần.

“Chuẩn bị đi, thương nghị chi tiết rút lui với Chung Lam Nguyệt, đảm bảo không có sơ suất.” Bích Thủy Chân Quân gật đầu, lại dặn dò thêm mấy câu, rồi đi ra khỏi động phủ.

“Chung Lam Nguyệt… Lão tổ vẫn nên đích thân phân phó nàng ấy đi ạ.” Dư Thành đứng dậy tiễn, do dự nói.

Vì năm xưa Bích Thủy Chân Quân ra lệnh cho Chung Lam Nguyệt gả cho “Vương Vũ”, dẫn đến Chung Lam Nguyệt không ưa gì hắn, bao nhiêu năm nay nhiều lần gây khó dễ.

Dư Thành không có cách nào, hắn đã nhận thân phận “Vương Vũ”, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Con bé đó tuy có hơi hẹp hòi, nhưng liên quan đến đại sự của tông tộc, nó không dám làm càn.” Bích Thủy Chân Quân an ủi.

Dư Thành cười khổ gật đầu.

Bỗng nhiên, hắn như có cảm giác, quay đầu nhìn về phía bờ hồ trong một hồ nước trong cốc.

Chẳng biết từ khi nào, bên hồ đã có thêm một bóng dáng thanh niên.

Thanh niên đó áo trắng tóc trắng, lúc này đang nhìn những con cá chép bơi lội trong hồ, rắc một ít tiểu đan dược cho chúng ăn.

“Diệp sư…” “Thiên Ma Giáo Dư Thành, kính chào chủ nhân!” Dư Thành sững sờ, thần tình hiện lên vẻ kích động, một bước lao tới cung kính cúi đầu.

“Vẫn nên gọi ta là sư huynh đi.” Diệp Bất Phàm thu lại đan dược trong tay, quay người đánh giá cố nhân năm xưa, dường như có thể nhìn thấy diện mạo thật dưới lớp dịch dung, có chút hoảng hốt, lại có chút bùi ngùi: “Ngươi già rồi.” Thuật dịch dung của Dư Thành qua mặt được Bích Thủy Chân Quân, nhưng không qua mặt được Diệp Bất Phàm.

Dưới lớp ngụy trang là một khuôn mặt trung niên.

Giống như Lý Hàn, những năm qua e rằng gã đã nếm trải không ít đắng cay của xã hội. "Diệp...

Diệp sư huynh phong thái vẫn như xưa." Dư Thành cười khổ nói.

Gã cẩn thận cảm ứng tu vi của Diệp Bất Phàm, nhưng hoàn toàn không nhìn thấu, phảng phất như trước mắt là một màn sương mù.

Dư Thành lộ vẻ ngưỡng mộ, thầm nghĩ: "Diệp sư huynh quả không hổ là Diệp sư huynh, e rằng bây giờ đã Kết Anh rồi." Gã không nghĩ đến Hóa Thần.

Thiên kiêu trong sử sách nhiều như sao trên trời, nhưng không một ai có thể từ Kim Đan đạt tới Hóa Thần trong vòng hai mươi tám năm. "Trẻ tuổi?

Tuổi của ta lớn hơn ngươi đấy." Diệp Bất Phàm bật cười.

Hắn một trăm bốn mươi lăm tuổi, Dư Thành không quá bảy mươi tuổi.

Dư Thành nghe vậy cũng cười theo. "Diệp đạo hữu tu vi đột phá mạnh mẽ, đạt tới Nguyên Anh, thật đáng mừng." Bích Thủy Chân Quân lúc này không còn gọi Diệp Bất Phàm là tiểu bối nữa, mà tiến lên chắp tay, lời lẽ khách sáo.

Lão thăm dò: "Diệp đạo hữu chẳng lẽ đã đột phá đến Nguyên Anh trung kỳ rồi sao?" Lão là Nguyên Anh sơ kỳ, không nhìn thấu tu vi của

Diệp Bất Phàm, Nguyên Anh trung kỳ đã là giới hạn tưởng tượng của lão.

Hai mươi tám năm, chỉ bằng một lần lão ngồi đả tọa, tu vi có thể tinh tiến được một chút đã coi như không uổng phí.

Tấn thăng Nguyên Anh trung kỳ trong thời gian ngắn như vậy, nói ra đã đủ kinh thế hãi tục. "Nguyên Anh trung kỳ ư?" Diệp Bất Phàm sững sờ, mỉm cười, cũng không phản bác.

Hắn nói: "Đạo hữu năm đó đã thủ hạ lưu tình, phần tình này, ta đã ghi nhớ." Bây giờ nhìn lại, năm đó hắn hóa danh Vương Vũ, sớm đã bị Bích Thủy Chân Quân nhìn thấu, cho nên mới để thiên chi kiêu nữ đệ nhất của Chung gia là Chung Lam Nguyệt gả cho hắn.

Rõ ràng là thủ đoạn lôi kéo.

Có lẽ cũng có thâm ý khác, nhưng điều đó không quan trọng.

Chương 437

Kết quả tốt đẹp đã bày ra trước mắt. "Diệp đạo hữu là người trọng tình trọng nghĩa." Bích Thủy Chân Quân cười nói, trong lòng khoan khoái.

Nhân tình của một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, giá trị quá lớn.

Hàn huyên một hồi, Diệp Bất Phàm tiến vào động phủ đã lâu không gặp, trên mặt đều là vẻ hoài niệm.

Năm đó, chính tại nơi này, ý thức kiếp trước của Nhan Như Ngọc đã dạy dỗ hắn một trận tàn nhẫn, cũng chính tại nơi này, hắn thực sự bước vào trái tim Nhan Như Ngọc. "Đây là trà Ô Vân ta cất giữ nhiều năm, Diệp đạo hữu phẩm giám thử xem?" Bích Thủy Chân Quân lấy ra lá trà, tự mình pha trà cho Diệp Bất Phàm.

Sau khi pha xong, Dư Thành đứng bên cạnh rót trà.

Diệp Bất Phàm khẽ nhấp một ngụm, ban đầu chát đắng, vào họng lại ngọt ngào, cuối cùng hóa thành một luồng hơi nóng tiến vào bụng, thần hồn lập tức như rơi vào trong mây, lâng lâng như tiên. "Trà ngon!" Diệp Bất Phàm lớn tiếng khen ngợi.

Sau đó hai người trò chuyện với nhau, Bích Thủy Chân Quân biết điều không hỏi Diệp Bất Phàm những năm qua ở đâu, sau khi trò chuyện cởi mở, lão nói: "Không biết Diệp đạo hữu lần này trở về, có dự định gì?" Diệp Bất Phàm thẳng thắn nói: "Xử lý xong chuyện bên Triệu Quốc, sẽ đi một chuyến đến Tiên Đường, diện kiến sư tôn." Vô tình ngủ với Tử Quần Tử mất rồi.

Hắn phải đến chỗ Hắc Quần Tử và Bạch Quần Tử chích ngừa trước, thăm dò thái độ của các nàng.

Kẻo có ngày bị một đám loli truy sát mà còn không biết.

Còn có ý thức kiếp trước của Nhan Như Ngọc, hắn cũng phải xử lý, dù sao cũng là bà xã đầu tiên của mình. "Chuyện Triệu Quốc ư?

Bây giờ đã hoàn toàn trở thành Vạn Yêu Quốc rồi, Chung gia chúng ta cũng sẽ dần dần di dời." Bích Thủy Chân Quân cười khổ, kể lại chuyện của hai mươi tám năm qua.

Trong đó một nửa gần giống với những gì thánh tử Thiên Ma Giáo Lý Hàn đã nói, các thế lực như Thiên Ma Giáo, Tuyết Linh Tông, Thượng Thanh Cung đều rút về Tiên Đường.

Trọng điểm là ba việc.

Thứ nhất, Ma Yêu Đế sắp đột phá Hóa Thần.

Thứ hai, Vạn Yêu Quốc những năm gần đây xuất hiện rất nhiều thái cổ dị chủng, đa số là Nguyên Anh đại yêu, nghi là từ yêu thổ đi ra.

Thứ ba… "Mấy đại tiên thổ của Tiên Đường mở ra, cùng nhau nâng đỡ một thế lực mới, Tiên Hỏa Giáo?" Diệp Bất Phàm ánh mắt ngưng lại, có chút không thể tin nổi.

Nguyên Anh bình thường không rõ, nhưng hắn lại biết rất rõ hậu quả nghiêm trọng của việc mở ra tiên thổ.

Tiên linh khí bị tu tiên giới nơi này hút cạn, trực tiếp đập tan con đường tu tiên của vô số tu sĩ tiên thổ.

Tiên thổ điên rồi sao? "Không sai, hai mươi năm trước, cuộc chiến giữa Tiên Đường và Biên Mục Tiên Triều đã bị Tiên Hỏa Giáo khẩn cấp yêu cầu dừng lại, mâu thuẫn nội bộ của họ, cuộc chiến tranh giành hoàng vị của Lý gia và Quý gia cũng bị trấn áp mạnh mẽ." "Hiện nay Bắc Vực chỉ có một thế lực siêu nhiên, đó chính là Tiên Hỏa Giáo, năm đại tiên triều, Tiên Đường, Biên Mục, Đế Khâu, Thiên Tống, U Tiên Triều đều phải xếp sau." Bích Thủy Chân Quân nghiêm nghị nói.

Trước đây những bí mật như vậy, lão ngay cả tư cách tìm hiểu cũng không có.

Nhưng nay đã khác xưa.

Lão say mê nói: "Hiện nay Tiên Hỏa Giáo rộng mở tiên môn, chiêu mộ đệ tử quy mô lớn, tất cả tu sĩ Bắc Vực chỉ cần tuổi tác, tư chất, ngộ tính phù hợp, đều có thể bái nhập, nếu được cao tầng coi trọng, thậm chí có thể tiến vào tiên thổ tu luyện, tiếp nhận truyền thừa tu tiên đỉnh cấp nhất." "Chiêu mộ đệ tử?

Tiến vào tiên thổ?" Diệp Bất Phàm híp mắt, chìm vào trầm tư.

Ấn tượng đầu tiên mà Tiên Hỏa Giáo mang lại cho người ta chính là — danh môn chính phái!

Dường như mục đích thành lập là để mưu cầu một con đường tu tiên quang minh cho đông đảo thanh thiếu niên, cống hiến vô tư cho xã hội Bắc Vực, toàn thân toát ra một mùi vị vĩ đại, quang minh, chính trực.

Chỉ thiếu điều khắc chữ "Vì yêu mà phát điện" lên cổng lớn của Tiên Hỏa Giáo. "Hồng Y Thiên Quân, Tử Tiêu Thiên Quân và mấy người bọn họ, tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng muốn vào tiên thổ, kết quả đến Bắc Vực thì ai cũng vào được." Diệp Bất Phàm thật sự không hiểu đây là trò gì.

Hắn bản năng sử dụng Lục Hào Chiêm Bặc, kết quả không thu được gì. "Liên quan đến tầng thứ quá cao." Hắn lười nghĩ nữa, trọng điểm trước mắt là Ma Yêu Đế. "Hai mươi tám năm rồi mà chưa đột phá Hóa Thần, tên Ma Yêu Đế này cũng chậm quá rồi!" Diệp Bất Phàm nhíu mày nói.

Trước đó không động thủ với lão Chu Tước, chính là vì nguyên nhân này.

Sự xuất hiện của hắn đã đánh rắn động cỏ, nếu lại giết lão Chu Tước, Ma Yêu Đế sẽ lập tức chạy trốn vào yêu thổ!

Bây giờ, rau hẹ còn chưa mập, Diệp Bất Phàm cắt cái gì? "..." Bích Thủy Chân Quân cảm thấy mình bị xúc phạm.

Ma Yêu Đế mà còn chậm, vậy lão là cái gì?

Lão cảm thấy cần phải phổ cập cho Diệp đạo hữu về độ khó của Hóa Thần: "Hóa Thần, mấy ngàn Nguyên Anh chưa chắc đã ra được một người, Ma Yêu Đế thiên phú cường tuyệt, có thể trong hai mươi tám năm bước vào ngưỡng cửa Hóa Thần, đã rất kinh người rồi." "Thôi vậy, đợi một chút cũng được." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói, dự định tiến vào Vạn Yêu Quốc, tìm một chút công pháp thần thông của yêu tộc, sau đó ngồi chờ Ma Yêu Đế đột phá Hóa Thần.

Năm đó để đột phá Kim Đan, hắn tu luyện "Ma Long Công", tu luyện công pháp này sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Ma Yêu Đế.

Tác dụng phụ nghịch chuyển, đối phương lại trở thành chất dinh dưỡng của hắn.

Một chất dinh dưỡng Hóa Thần, đủ để nhục thân của hắn đột phá! "Đợi?" Bích Thủy Chân Quân không hiểu tại sao, nhưng bản năng cảm thấy vị này sắp gây chuyện, lão cân nhắc nói: "Diệp đạo hữu, Ma Yêu Đế thực lực mạnh mẽ, vẫn nên tránh xa thì hơn, lúc này hắn vẫn chưa biết ngươi đã trở về, chính là thời cơ tốt để rời đi." Năm đó Ma Yêu Đế bị nhốt trong Phong Ma Di Tích, phe yêu tộc định cứu hắn ra, kết quả bị Diệp Bất Phàm chặn đứng, sau đó huyết tế cũng bị cản trở, khiến cho đại kế khôi phục tu vi đỉnh phong của Ma Yêu Đế thất bại.

Mối thù của hai người quá lớn.

Sau đó lão lại bổ sung một câu: "Chung gia ta dự định phái tộc nhân cốt cán đến Tiên Đường, Diệp đạo hữu nếu không chê, có thể hộ

tống tộc nhân Chung gia ta đến Tiên Đường, đương nhiên, ta sẽ trả thù lao." Có Nguyên Anh trung kỳ ở đây, sự an toàn của người nhà họ Chung tăng lên rất nhiều.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, uyển chuyển từ chối, hắn không có thời gian làm bảo mẫu.

Lại hỏi thăm một số thông tin liên quan đến Tiên Đường và loli sư tôn, Diệp Bất Phàm đứng dậy cáo từ. "Diệp sư huynh, ta..." Dư Thành muốn đi theo, nhưng bị Diệp Bất Phàm từ chối.

Trước khi đi, hắn tặng Bích Thủy Chân Quân một kiện pháp bảo thuộc tính Thủy, lại đưa cho Dư Thành một túi trữ vật, vỗ vai gã cười nói: "Sau này, ngươi chính là chính ngươi, thân phận Vương Vũ này ngươi giữ lại cũng được, dùng lại tên thật cũng được, hãy sống cuộc sống mà ngươi muốn." Ban đầu để Dư Thành kinh doanh thân phận "Vương Vũ", chính là để có thể tìm hiểu tình hình và tin tức ngay khi quay trở về.

Diệp Bất Phàm đi ra ngoài cốc, Dư Thành và Bích Thủy Chân Quân vội vàng tiễn. "Ngoài ra, ở bên ngoài, hai vị tốt nhất nên phân rõ quan hệ với ta." Hằng Nga Tiên ở trên người hắn, mấy vị Đại Thừa Tiên Quân ở Nam Hồng Vực sẽ không cam tâm.

Nút không gian trong lòng núi đã bị phá hủy, nhưng bên Nam Hồng Vực vẫn còn nguyên vẹn, tu sĩ Đại Thừa có rất nhiều thủ đoạn để mở lại. "Nếu gần đây Nguyên Quốc xuất hiện tu sĩ lạ mặt, đừng gây sự, nhất định phải tránh xa." Diệp Bất Phàm cuối cùng dặn dò.

Bích Thủy Chân Quân và Dư Thành nghi hoặc không hiểu, nhưng có thể khiến một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ như Diệp Bất Phàm cẩn trọng như vậy, bọn họ sao dám chậm trễ?

Vừa ra khỏi sơn cốc, một nữ tử mặc váy xanh đạp pháp bảo bay tới, dung mạo xinh đẹp, khí chất cao quý kiêu ngạo, như một con công

lam.

Nữ tử này chính là thiên chi kiêu nữ của Chung gia, Chung Lam Nguyệt.

Nàng so với hai mươi tám năm trước đã bớt đi vài phần non nớt, thêm vài phần trưởng thành. "Vị đạo hữu này là?" Chung Lam Nguyệt thấy Diệp Bất Phàm, mắt lập tức sáng lên.

Dáng vẻ tuấn mỹ vô song, thân hình cân đối cao ráo, khí chất lại như trích tiên giáng trần, có thể nói là tuyệt sắc thế gian, không khỏi rung động. "Chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt thôi." Diệp Bất Phàm tuy hoài niệm, nhưng không có hứng thú hàn huyên với Chung Lam Nguyệt, mỉm cười gật đầu, lướt qua người nàng, trong nháy mắt đã biến mất.

Chung Lam Nguyệt thấy vậy, ngay cả mục đích đến đây cũng ném ra sau đầu, vội vàng cúi người nói: "Lão tổ, người này là ai?" "Một vị cố nhân." Bích Thủy Chân Quân bất đắc dĩ lắc đầu.

Chung Lam Nguyệt từng có cơ hội trở thành đạo lữ của Diệp Bất Phàm, tiếc là bị chính nàng làm hỏng.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác.

Chung Lam Nguyệt là người trọng vẻ ngoài, dung mạo mà Diệp Bất Phàm dịch dung thành "Vương Vũ" năm đó, quả thực bình thường. "Hắn là nhân vật của thế lực nào?" Chung Lam Nguyệt hỏi dò, thất vọng là lão tổ lại im bặt không nói, cuối cùng chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, dự định sau này sẽ điều tra kỹ.

Khi nàng nhìn Dư Thành đang dịch dung thành Vương Vũ, lạnh lùng hừ một tiếng: "Cha ta bảo ta đến mời ngươi chế tác trận pháp." Hai mươi sáu năm trước, Vương Vũ đã thể hiện thiên phú trận pháp cực tốt, hiện nay đã đạt đến tam giai, trận pháp khí cụ luyện chế ra đa

số là tinh phẩm. "..." Dư Thành không nói nên lời, thầm nghĩ hai bộ mặt này thay đổi thật đúng là nhanh.

Nhưng cũng không so đo nhiều, gật đầu đồng ý.

Gã đã quen với cuộc sống ở Chung gia, không có ý định chạy lung tung nữa. "Vừa hay ngươi đến đây, triệu tập thêm vài vị trưởng lão trẻ tuổi, thương nghị chuyện rút khỏi Nguyên Quốc." Bích Thủy Chân Quân nói.

Chung Lam Nguyệt nhíu mày nói: "Lão tổ, Ma Yêu Đế chưa chắc đã đột phá được Hóa Thần, hơn nữa Tiên Đường lại ở rất xa, có nên xem xét lại không?" "Không cần xem xét nữa, bảy đại tộc như Lâm gia, Tống gia trong Nguyên Quốc đã ngầm chuyển đi tộc nhân cốt cán rồi, chúng ta cũng không thể lạc hậu." Bích Thủy Chân Quân xua tay: "Lão phu đã đến chiến trường Hóa Thần một lần, cũng đã gặp mặt mấy vị Nguyên Anh của Lưu Ly Quốc, bọn họ cũng đã sắp xếp cho đệ tử cốt cán rút lui rồi." Dư Thành nói: "Chuyện này càng bí mật càng tốt, Vạn Yêu Quốc sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta mang theo lượng lớn tài nguyên rời đi, nếu nhận được tin tức, chắc chắn sẽ ngăn cản." "Ta đi triệu tập mấy vị trưởng lão khác." Chung Lam Nguyệt không muốn ở lại lâu, quay người liền đi. "Lão tổ, ta muốn trước khi đi, trấn thủ tại Lang Gia Tiên Thành." Dư Thành do dự nói, tuy không biết Diệp sư huynh muốn làm gì, nhưng việc làm đó chắc chắn liên quan đến Vạn Yêu Quốc, gã định xem xét tình hình, tìm hiểu thông tin liên quan.

Nếu có thể giúp được gì, gã chắc chắn sẽ là người đầu tiên! "Ừm." Bích Thủy Chân Quân không từ chối, sau đó cúi đầu nhìn phi đao màu xanh biếc trong tay, cảm khái nói: "Sư huynh của ngươi cũng không biết phát tài ở đâu, giàu quá rồi." Pháp bảo tứ giai cao cấp!

Ra tay quá hào phóng, lão nỗ lực mấy trăm năm cũng chỉ kiếm

được một kiện pháp bảo tứ giai trung phẩm.

Dư Thành mỉm cười, không nói nhiều.

Chương 438

Vị trí của nút không gian thông đến Nam Hồng Vực là do gã nói cho Diệp Bất Phàm, đối phương đã đi đâu, gã biết rất rõ.

Sau đó thần thức dò vào túi trữ vật.

Vẻ mặt ngạc nhiên, chấn động, rồi cuồng hỉ, mờ mịt, cuối cùng nhìn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi, hốc mắt hơi đỏ, trong lòng cảm động vô cùng.

Trong túi trữ vật có đủ tám mươi bình đan dược Kim Đan, còn có một lượng lớn phù lục tứ giai.

Giá trị lớn đến mức đủ để bất kỳ đại thế lực nào cũng phải điên cuồng! ...

Nửa tháng sau.

Trong lòng núi của Nguyên Quốc, hư không vốn đã khôi phục bình thường đột nhiên bị xé ra một khe nứt lớn, nhìn kỹ có thể thấy vài bóng người ở cuối khe nứt.

Chân Ma, Thanh Tổ Tiên Quân, cùng với Thỏ Ngọc Tiên Tử và mấy vị Đại Thừa Tiên Quân khác, đã mạnh mẽ đả thông nút không gian, đưa một bóng người màu đỏ và một màu tím xuyên qua.

Một lát sau.

Hai bóng người từ trong khe nứt bước ra, đứng trên mặt đất trong lòng núi.

Hai người này chính là Hồng Y Thiên Quân và Tử Tiêu Thiên Quân! "Ở Bắc Vực, hành sự cẩn thận, nhiệm vụ của các ngươi chỉ là truy tung vị trí của Diệp Bất Phàm, không phải động thủ, ngoài ra, đừng gây xung đột với yêu thổ và Tiên Đường." Khe nứt lớn từ từ

khép lại, từ bên trong truyền ra giọng dặn dò của Chân Ma Tiên Quân. "Vâng!" Hồng Y và Tử Tiêu cung kính đáp.

Đợi khe nứt lớn hoàn toàn biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Y lập tức trở nên vô cùng khó coi, buột miệng chửi rủa: "Cái quái gì thế!

Coi lão tử đây là trâu ngựa à?

Cứ bắt tới là dùng sao?" Y có thù oán với Diệp Bất Phàm.

Nhưng từ khi đối phương thành công Tứ Tượng Hóa Thần, y đã không còn muốn gây sự nữa, chỉ muốn tìm một nơi phong thủy bảo địa để tấn thăng Luyện Hư.

Kết quả vừa ra khỏi Nguyệt Cung, mới dẫn theo tinh anh của Chân Ma Tông bỏ chạy, đã bị Chân Ma Tiên Quân "mời" đến làm cu li.

Đương nhiên, cũng có chỗ tốt.

Đó là sau khi thành công, sẽ được bái Đại Thừa Tiên Quân làm sư, lợi ích ngầm rất nhiều.

Nhưng... chuyện vẽ bánh này, y căn bản không tin.

Tử Tiêu Thiên Quân không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn y. "Ngươi nhìn cái gì?

Còn nhìn nữa, tin ta bây giờ đánh chết ngươi không!" Vóc dáng của Hồng Y Thiên Quân miễn cưỡng chỉ đến eo của Tử Tiêu, nhưng giọng điệu lại vô cùng ngang ngược.

Tử Tiêu Thiên Quân và Hồng Y Thiên Quân không hợp nhau, không chỉ cần truy tung Diệp Bất Phàm, mà còn phải giám sát Hồng Y.

Hắn mặt không biểu cảm lấy ra một lệnh bài màu xanh: "Ta bây giờ có thể truyền tin cho tổ sư." "Mách lẻo phải không?

Coi cái bộ dạng hèn hạ của ngươi kìa!

Chẳng ra cái thá gì!" Hồng Y Thiên Quân rất muốn một mồi lửa thiêu chết Tử Tiêu, nhưng cuối cùng vẫn nén được cơn giận. "Đi đâu?" Tử Tiêu trực tiếp hỏi. "Trước tiên ẩn nấp khí tức đi dạo một vòng yêu tộc, tìm vài con yêu quái hỏi thăm tình hình." Tử Tiêu nhíu mày: "Tiên Quân ra lệnh, không được gây xung đột với yêu thổ." "Nói nhảm!

Chân ướt chân ráo, ngươi tự mình truy tung, đến năm nào tháng nào mới tìm được?

Mấy lời tào lao của đám tiên quân đó nghe cho có thôi." "Nơi này là địa bàn của yêu thổ!

Hỏi bọn chúng là chắc chắn nhất!" Hồng Y Thiên Quân cười lạnh nói.

Ở Nam Hồng Vực, nắm trong tay quyền hành to lớn, tai mắt trải khắp thiên hạ, truy tung Diệp Bất Phàm trong tình huống đó còn cực kỳ gian nan, huống chi là ở Bắc Vực.

Tử Tiêu trầm ngâm một lát, gật đầu đồng ý.

Hắn cũng cảm thấy chỉ dựa vào hai người bọn họ truy tung Diệp Bất Phàm, không mấy khả năng.

Thế là, hai người ẩn nấp khí tức, dịch dung, không bao lâu đã tiến vào Vạn Yêu Quốc.

Thật trùng hợp, bên ngoài một tòa yêu thành của Vạn Yêu Quốc, họ tình cờ gặp một con đại yêu đang đi đường.

Một con Bạch Lang Vương cấp bậc Nguyên Anh.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra, năm đó chính là Tam Vĩ Yêu Hồ, Bạch Lang Vương, Hắc Quan Xà Vương và sáu vị đại yêu khác truy sát hắn, sau đó dựa vào uy hiếp của thiên kiếp, mới thành công rời khỏi địa giới Vạn Yêu Quốc, trở về Lưu Vân Thành.

"Ma Yêu Đế tấn thăng Hóa Thần, loại công pháp đó của ngài ấy, ta nhất định phải thử!" Bạch Lang Vương vẻ mặt kích động.

Nó là tâm phúc của Ma Yêu Đế, nếu đối phương thành công, địa vị của nó cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Lần này đến quốc đô là để hộ pháp cho Ma Yêu Đế.

Cơ bản chín thành đại yêu Nguyên Anh đều tụ tập tại yêu đô. "Bốp!" Đang bay, một bàn tay nhỏ đột nhiên chộp tới, nó còn chưa kịp phản ứng, đã bị tóm lấy chân sói đầy lông. "Không hổ là đại bản doanh của yêu tộc, bộ lông sói yêu ở đây quả thật mượt mà." Hồng Y Thiên Quân cảm thán, sau đó kéo lê cái chân dài của Bạch Lang Vương mà đi.

Một lát sau.

Hồng Y Thiên Quân tìm một ngọn núi hoang, tiện tay mở ra một động phủ, lôi Bạch Lang Vương vào trong.

Bạch Lang Vương cảm ứng rõ ràng khí tức của đối phương, sợ đến không dám động đậy.

Hóa Thần Thiên Quân!

Lại còn là hai người! "Không biết hai vị tiền bối tìm tiểu yêu có gì phân phó?" Bạch Lang Vương cẩn thận dùng từ, run rẩy nói. "Có biết Diệp Bất Phàm không?" Hồng Y Thiên Quân vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt như có thể nhìn thấu linh hồn. "Biết!

Đương nhiên biết!" Bạch Lang Vương sững sờ, răng sói nghiến ken két, hận thù nói. "Tên này biến mất hai mươi tám năm, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra!" Nếu không phải vì đối phương, Ma Yêu Đế đã sớm khôi phục tu vi đỉnh phong, đột phá Hóa Thần rồi.

Những năm qua, rất nhiều chuyện của Diệp Bất Phàm đã bị điều tra rõ ràng. "Biến mất hai mươi tám năm?

Tên này quả nhiên xuất thân từ Bắc Vực." Tử Tiêu Thiên Quân không hề ngạc nhiên, từ lúc Diệp Bất Phàm tiến vào nút không gian, lai lịch đã bị bại lộ. "Kể chi tiết." "Người này hơn ba mươi năm trước chỉ là tu sĩ Luyện Khí, tuổi đã qua một trăm, sắp chết già rồi, sau đó không biết gặp được tạo hóa gì, chỉ trong vài năm đã đạt đến Kim Đan, hắn còn có mấy hồng nhan tri kỷ, Ngu Tuyền Cơ, Lục La..." "Đợi đã, hơn ba mươi năm trước hắn chỉ là tu sĩ Luyện Khí?" Hồng Y Thiên Quân mắt nhìn chằm chằm, cùng Tử Tiêu liếc nhau, đều kinh hãi.

Diệp Bất Phàm dường như còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng nhiều, hơn ba mươi năm từ Luyện Khí đến Hóa Thần, tốc độ này thực sự biến thái.

Thiên kiêu yêu nghiệt nhất từ trước đến nay, cũng phải mất một hai trăm năm. "Nói tiếp đi." "Vâng, người này xuất thân từ Thiên Ma Giáo, sư tôn là Thiên Ma Lão Tổ..." Bạch Lang Vương không dám hỏi nhiều, như đổ đậu trong ống tre, kể rõ ràng xuất thân, lai lịch của Diệp Bất Phàm.

Nghe xong, hai người Hồng Y im lặng rất lâu. "Có phương án truy tung không?" Tử Tiêu Thiên Quân hỏi. "Có, giao đấu với tên nhóc đó nhiều năm như vậy, ta hiểu ra một đạo lý." Hồng Y nói. "Gì?" "Đánh không lại thì gia nhập, hắn không phải thích dịch dung sao?

Bản thiên quân sẽ dịch dung thành bộ dạng của hắn, mô phỏng khí tức công pháp của hắn, đánh chết vài nhân vật quan trọng của yêu thổ, yêu thổ đại nộ, tự sẽ giúp chúng ta tìm hắn." "Cái nồi đen này, Diệp Bất Phàm không nhận cũng phải nhận." Hồng Y Thiên Quân cười nói, y quá hiểu về "Thiên Sát Chân Ma Công" và "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh".

Cộng thêm y cũng là ma tu, việc mô phỏng không quá khó.

Tử Tiêu Thiên Quân gật đầu nói: "Ý này hay." Bọn họ thậm chí không cần tốn nhiều sức. "Nhưng chỉ một mình ta dịch dung thì chưa đủ, ngươi cũng cần phải dịch dung." Hồng Y Thiên Quân trầm ngâm nói: "Một nữ nhân của hắn là Ngu Tuyền Cơ, ở Vạn Yêu Quốc ai cũng biết, ngươi cứ dịch dung thành bộ dạng của nàng ta đi." "???" Sắc mặt Tử Tiêu Thiên Quân tái đi.

Hắn đột nhiên cảm thấy ý này rất không hay.

Hồng Y cũng không quan tâm hắn có đồng ý hay không, suy tính nói: "Tên nhóc đó có một kẻ thù là Ma Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc, ta dịch dung thành Diệp Bất Phàm giết chết hắn, rất hợp lý đúng không?" Bạch Lang Vương ở bên cạnh nghe mà lông sói dựng đứng, lộ vẻ kinh hãi.

Nó cứng rắn nói: "Tiền bối, sau lưng Ma Yêu Đế có Giao Long tộc và Chân Long tộc của yêu thổ, mà trong quốc đô cũng có một vị Hóa Thần sơ kỳ Hỏa Giao Long trấn giữ..." Yêu thổ cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần giao thủ, là có thể phân biệt rõ có phải Diệp Bất Phàm hay không.

Mỗi tu sĩ pháp lực ba động và khí tức đều khác nhau, cho dù tu luyện cùng một loại công pháp. "Hóa Thần sơ kỳ?

Chương 439

Giết trong nháy mắt." Hồng Y Thiên Quân lộ vẻ khinh thường.

Tam Muội Chân Hỏa của y hiện đã tập hợp đủ, nếu quay lại thời điểm đại chiến với Vô Ưu Tông, cho dù có Thiên Cơ Chân Quân có thể dự đoán trước, Tử Tiêu, Thái Huyền và những người đó liên thủ cũng không phải là đối thủ của y.

Bạch Lang Vương nghe vậy, càng thêm kinh hãi.

Hóa Thần sơ kỳ mà cũng chỉ là con kiến, hai vị này rốt cuộc là tồn tại ở tầng thứ nào? "Bây giờ động thủ?" Tử Tiêu Thiên Quân nói. "Không vội, đợi Ma Yêu Đế đột phá Hóa Thần, một tên Nguyên Anh thực sự không có sức nặng, sau đó lại xử lý con Hỏa Giao Long kia." Nói đến đoạn sau, trong mắt Hồng Y Thiên Quân lóe lên vẻ khác thường.

Tinh phách của Hỏa Giao Long ẩn chứa thuộc tính Hỏa cực mạnh, đối với y là đại bổ, có thể phụ trợ y đột phá Luyện Hư. ...

Vạn Yêu Quốc, Yêu Đô.

Yêu Đô hiện nay vì Ma Yêu Đế đang đột phá Hóa Thần, nên giới bị cực kỳ nghiêm ngặt, yêu tộc lạ mặt căn bản không thể tiến vào.

Vòng ngoài có mấy vạn đầu yêu thú bảo vệ, dày đặc, hung quang ngập trời.

Vòng trong lại có Nguyên Anh đại yêu trấn thủ.

Trung tâm nhất lại có một luồng uy áp đáng sợ.

Hóa Thần Yêu Vương!

Không chỉ vậy, còn có tầng tầng lớp lớp trận pháp phòng ngự.

Toàn bộ yêu đô tràn ngập khí tức túc sát, ngưng trọng. "Trong Vạn Yêu Quốc, phòng thủ nghiêm mật như vậy, lẽ nào có người không muốn hắn đột phá?" Diệp Bất Phàm đứng cách vạn dặm, ẩn nấp trong hư không, nhíu mày tự nói.

Phía nhân tộc không có khả năng.

Chỉ có nội bộ yêu tộc.

Mà đối với yêu thổ, một Nguyên Anh đột phá Hóa Thần, căn bản không gây được sự chú ý, càng không thể bị nhắm vào.

Trừ phi...

Hắn nhớ tới Phong Ma Di Tích, đó là nơi phong ấn Ma Yêu Đế, tại sao Tiên Đường chỉ phong ấn mà không giết?

Bây giờ nhìn lại, trong chuyện này có rất nhiều uẩn khúc. "Thân phận Ma Yêu Đế đặc thù, đối với một số người ở yêu thổ, có ý nghĩa khác." Diệp Bất Phàm suy đoán, có lẽ liên quan đến công pháp mà Ma Yêu Đế tu luyện.

Sự khác biệt giữa nhân tộc và yêu tộc, nằm ở chỗ thần thông, công pháp của kẻ trước thần diệu, còn kẻ sau thì yêu thể cường đại.

Mà Ma Yêu Đế, lại có được cả hai, cho nên hắn ở Nguyên Anh không có đối thủ.

Diệp Bất Phàm lấy ra ba đồng tiền, bói một quẻ, ngồi xếp bằng trong hư không yên tĩnh chờ đợi.

Lần này hắn không chỉ muốn nuốt chửng Ma Yêu Đế, mà còn muốn vơ vét bảo khố của Vạn Yêu Quốc.

Hiện tại Tiên Mộng Thiên Quân chỉ còn lại một luồng tàn hồn, phải tìm được đại dược chữa trị hồn phách.

Nửa nén hương sau.

Diệp Bất Phàm đứng dậy, nhìn về phía sau.

Một chiếc xe liễn màu hồng phấn từ từ tiến đến, phía trước có sáu con hồ ly trắng đi thẳng người dẫn đường, hai bên là chồn vàng bảo vệ, phía sau là mười mấy con nhím.

Trong yêu tộc, trí tuệ của yêu thú bình thường không cao, nhưng hồ ly, chồn vàng, nhím, rắn là ngoại lệ, rất nhiều con đều sớm khai linh trí, trí tuệ không tầm thường.

Mà trên xe liễn, là một chiếc giường lớn màu hồng phấn.

Một nữ tử mặc váy dài màu hồng phấn nằm trên giường, hai đôi chân thon dài trắng nõn vắt chéo nhau, vểnh chân bắt chéo, đầu ngón chân sơn màu hồng phấn khẽ đung đưa.

Nàng tựa vào gối gỗ, thích thú nhón một quả anh đào, ném vào miệng nhỏ, nước bọt làm đôi môi căng mọng, bóng loáng quyến rũ.

Nữ tử mặt trái xoan, mắt hồ ly, toát ra một vẻ quyến rũ trời sinh.

Chính là Tam Vĩ Yêu Hồ, Thanh Khâu Hồ Tổ — Bạch Hồ Tiên, người đã từng giao đấu với Diệp Bất Phàm. "Tới chưa?" Bạch Hồ Tiên lười biếng nói, giọng điệu quyến rũ.

Mấy năm nay nàng toàn ở nhà.

Nếu không phải bên Ma Yêu Đế ra lệnh cứng rắn, nàng căn bản sẽ không ra ngoài. "Tỷ tỷ, vẫn chưa tới ạ." Một con hồ ly nhỏ vội vàng đáp lời.

Toàn bộ yêu tộc, chỉ có lão tổ hồ tộc của bọn chúng là lười nhất.

Vừa lười vừa thích ru rú trong nhà, đến nơi rồi nàng cũng lười dùng thần thức kiểm tra.

Vạn Yêu Quốc bảo nàng đi hộ pháp.

Ngoài việc phá phách hoa quả ngon trong yêu đô, không có tác

dụng gì cả.

Hơn nữa, nàng chỉ cho thuộc hạ gọi nàng là tỷ tỷ, không được gọi lão tổ. "Tiểu yêu yêu, lại đây đấm vai cho tỷ tỷ, ta nằm mỏi quá..." Bạch Hồ Tiên đứng dậy vươn vai, lộ ra đường cong đầy đặn.

Nàng lại nằm xuống, hai cánh tay ngọc ngà bắt chéo, úp sấp trên giường, mắt hồ ly nửa nhắm nửa mở, chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành. "Được thôi." Một giọng nói vang lên.

Sau đó hai bàn tay lớn đặt lên vai thơm của nàng, dùng lực vừa phải xoa bóp. "Tiểu yêu yêu, móng vuốt nhỏ của ngươi sao lại lớn thế này rồi?" Bạch Hồ Tiên mơ màng lẩm bẩm, đột nhiên cảm thấy không đúng, mắt hồ ly mở to, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ đang ngồi bên gối, hai tay đang mát-xa cho nàng.

Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm nói: "Lâu rồi không gặp, tỷ tỷ dạo này vẫn khỏe chứ?" Bạch Hồ Tiên sợ đến mức tim đập loạn xạ.

Nàng dù sao cũng là Nguyên Anh đại yêu, cảm giác nhạy bén, một nhân tộc lẳng lặng đến bên cạnh nàng, điều này căn bản không thể nào. "Thì ra là tiểu đệ đệ à, dạo này tỷ tỷ ăn không ngon, ngủ không yên, chắc là mắc bệnh tương tư rồi." "Bây giờ nhìn thấy đệ đệ, tâm trạng tỷ tỷ tốt hơn nhiều rồi." Bạch Hồ Tiên cười khúc khích đầy quyến rũ, giọng nói mềm mại, nghe mà toàn thân như có điện giật. "Miệng nhỏ của tỷ tỷ đúng là bôi mật rồi, không biết nếm thử mùi vị sẽ thế nào nhỉ?" Diệp Bất Phàm trêu chọc: "Năm đó ta chạy thoát khỏi Vạn Yêu Quốc đã nói với ngươi, bảo ngươi rửa sạch mông, lần sau gặp mặt, cùng nhau trải qua một đêm xuân, đệ đệ nhớ ngươi hai mươi mấy năm rồi đấy." Sau đó, hắn nhìn vào cặp mông cong vút của Bạch Hồ Tiên, cười nói: "Để đệ đệ kiểm tra xem sao?" "Nhiều năm như vậy không về thăm tỷ tỷ một lần, tỷ tỷ đã đau lòng lắm rồi, đợi ngươi dỗ tỷ tỷ vui lên, tỷ tỷ sẽ cho ngươi kiểm tra, được không?" Bạch Hồ

Tiên mặt đỏ như ráng mây, vừa giận vừa hờn, đồng thời nhích mông sang một bên, cách xa Diệp Bất Phàm, âm thầm vận chuyển yêu pháp.

Không thể không nói.

Hồ ly tinh quả nhiên không giống người thường, rõ ràng mang ý từ chối, nhưng nghe vào lại khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, suy nghĩ miên man.

Diệp Bất Phàm híp mắt, cười khẽ: "Tỷ tỷ tốt nhất nên thu lại yêu khí của mình, nếu không ta không cẩn thận đánh chết ngươi, ta sẽ rất đau lòng đó." "Khì khì, nhiều năm không gặp, tiểu đệ đệ càng ngày càng tự tin rồi nhỉ." Bạch Hồ Tiên cười duyên nói, ngực rung rinh, khiến người ta hoa mắt.

Có thể lẳng lặng xuất hiện bên cạnh nàng, quả thực rất mạnh, nhưng chỉ mới qua hai mươi tám năm, Diệp Bất Phàm nhiều nhất cũng chỉ có thể đột phá Nguyên Anh, mạnh cũng có hạn.

Muốn giết nàng ư?

Năng lực của hồ tộc ở một phương diện nào đó còn mạnh hơn cả Chân Long, Chu Tước tứ tộc.

Diệp Bất Phàm cũng cười.

Hắn nhìn Bạch Hồ Tiên, đột nhiên ra tay chộp vào hư không bên phải.

Hư không vặn vẹo, hắn tóm được một cổ tay trắng ngần bên trong, bàn tay thon dài trắng nõn đang nắm một viên châu màu hồng, tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Mà "Bạch Hồ Tiên" vốn đang nằm bên cạnh làm duyên làm dáng, chẳng qua chỉ là một ảo ảnh, tan biến như mây khói.

Về huyễn thuật, mị thuật, hồ tộc không ai sánh bằng. "Tỷ tỷ, ta

không vui rồi." Diệp Bất Phàm cười nói, bàn tay lớn như gọng kìm, mặc cho Bạch Hồ Tiên phản kháng thế nào, cũng không thể thoát ra.

Lần này Bạch Hồ Tiên thật sự kinh hãi, sức mạnh của yêu tộc cực mạnh, nhưng sức mạnh của đối phương còn mạnh hơn, phảng phất như một ngọn tiên sơn.

Nhục thân Nguyên Anh!

Hơn nữa không dưới trung kỳ! "Rắc rắc." Diệp Bất Phàm bàn tay hơi dùng lực, Bạch Hồ Tiên chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, gần như sắp bị bóp nát. "Tiểu đệ đệ, đây là Vạn Yêu Quốc, cẩn thận tỷ tỷ gọi người bắt ngươi đó, trong yêu đô có không ít cự đầu Nguyên Anh đâu nha." Khuôn mặt tinh xảo của Bạch Hồ Tiên hiện lên vẻ đau đớn, nhưng giọng nói vẫn quyến rũ đến tận xương, mang theo sức dụ hoặc cực mạnh.

Pháp nhãn giữa trán Diệp Bất Phàm hơi mở ra, một luồng uy áp khủng bố bao trùm lên người Bạch Hồ Tiên, hắn nhàn nhạt nói: "Còn dùng mị thuật nữa, ta sẽ vặn đầu ngươi xuống." "Hóa...

Hóa Thần?" Bạch Hồ Tiên ngây dại, hoàn toàn chấn động.

Vừa rồi nàng không nhìn thấu Diệp Bất Phàm, chỉ nghĩ là Nguyên Anh, vạn lần không ngờ lại là Hóa Thần!

Giờ phút này, nàng thậm chí còn nghi ngờ có phải là huyễn thuật của đối phương không.

Nhưng ba động Hóa Thần mạnh mẽ đè ép khiến nàng không thở nổi, khí tức này tuyệt đối không sai!

Chương 440

Nhưng mới có hai mươi tám năm.

Rốt cuộc làm thế nào mà được? "Tiểu đệ đệ mạnh như vậy, sao không nói sớm?

Nói sớm thì tỷ tỷ đã không phản kháng rồi." Bạch Hồ Tiên dứt khoát buông xuôi, thu lại viên châu màu hồng, mềm mại không xương nằm vào lòng Diệp Bất Phàm, vừa đưa ngón tay nhỏ vẽ vòng tròn trên ngực hắn, vừa oán trách nói.

Diệp Bất Phàm ngửi thấy mùi thơm cơ thể của đối phương, cảm nhận hai khối to lớn của nàng, khóe mắt giật giật.

Hồ ly tinh.

Thật sự rất biết cách. "Tiểu đệ đệ muốn bây giờ có được ta, hay là về nhà ta đây?" Bạch Hồ Tiên mặt đỏ như ráng mây, e thẹn nói.

Giọng nói này phảng phất như tiếng rên rỉ trên giường, nghe mà khiến người ta bốc hỏa.

Diệp Bất Phàm cười nhạt: "Ta bây giờ hứng thú nhất với Ma Yêu Đế, đưa ta vào hoàng cung Vạn Yêu Quốc." "Bên trong và bên ngoài yêu đô hiện nay đều có tầng tầng trận pháp, trận pháp của nhân tộc và yêu tộc kết hợp với nhau, ngươi chỉ cần đi vào, khí tức nhân tộc sẽ lập tức bị phân biệt, thuật ẩn nấp đỉnh tiêm cũng vô dụng." Bạch Hồ Tiên ngẩn ra, nghi ngờ nói: "Ngươi không phải là muốn nhân lúc hắn chưa Hóa Thần, trực tiếp xử lý hắn đấy chứ?

Bên cạnh hắn còn có một vị Hỏa Giao Long, cũng là Hóa Thần, khả năng giết hắn không lớn." "Tìm ngươi, là vì yêu khí của ngươi có thể che giấu nhân khí của ta, cộng thêm dịch hình, không có vấn đề

gì." "Còn về Ma Yêu Đế... cố nhân nhiều năm không gặp, đặc biệt nhớ nhung, muốn đến thăm hắn một chút." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói, thân hình dần dần biến đổi, trong nháy mắt đã trở thành một con hồ ly trắng nhỏ.

Bạch Hồ Tiên kinh ngạc, thần thức dò xét nửa ngày, vậy mà không thể nhìn xuyên qua chân thân của đối phương, khí tức của hắn giống hệt tiểu yêu yêu.

Diệp Bất Phàm thấy nàng do dự, liền lắc lắc móng vuốt nhỏ đầy lông của mình, nói: "Yên tâm, chỉ là tìm hắn ôn chuyện cũ thôi, sau này cũng sẽ không liên lụy đến ngươi, càng không liên lụy đến cả hồ tộc của ngươi." "Được rồi mà." Bạch Hồ Tiên lẩm bẩm: "Còn nói là nhớ tỷ tỷ, vừa đến đã muốn hại tỷ tỷ rồi." Mọi chuyện xảy ra trên xe liễn.

Những con hồ ly, chồn vàng bên ngoài hoàn toàn không hay biết gì, phảng phất như bị che mắt, điều này khiến Bạch Hồ Tiên càng thêm chắc chắn, Diệp Bất Phàm đã là Hóa Thần! "Tiểu yêu yêu, lại đây đấm vai cho tỷ tỷ." "Vâng!" Con hồ ly nhỏ vừa trả lời vội vàng nhảy lên xe liễn, sau đó liền nhìn thấy một con hồ ly giống hệt mình.

Ngây người ra, đang định nói, miệng nhỏ của Bạch Hồ Tiên phun ra một làn sương mù màu hồng, con hồ ly nhỏ lập tức mơ màng ngủ thiếp đi.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, thân hình khẽ động, đứng ở phía trước xe liễn, hòa vào mấy con hồ ly khác. "Sao đấm nhanh vậy?" Một con hồ ly xanh bên cạnh nhỏ giọng nói.

Diệp Bất Phàm nhún vai, nói: "Vị lão tổ này của chúng ta tính tình thất thường, ngài ấy lại không muốn đấm nữa rồi." "Ồ ồ." Con hồ ly xanh ngưỡng mộ nói: "Vẫn là yêu yêu được lão tổ yêu thích, bình thường ngài ấy không cho ta đấm đâu." Diệp Bất Phàm mỉm cười, sau đó không để ý đến nó nữa.

Xe liễn tiến về phía trước, không bao lâu đã đến yêu đô, có thần thông dịch hình của Diệp Bất Phàm, cửa ải đầu tiên trôi qua thuận lợi.

Bên trong yêu đô lại không quá giới nghiêm.

Các loại trân cầm dị thú đi lại trên đường, hai bên có không ít cửa hàng, nhưng đều là các tiệm dược liệu, linh dược.

Chưởng quỹ cũng đều là yêu thú, thằn lằn, bọ ngựa, hổ răng kiếm, lưu ly ngưu vân vân.

Thoạt nhìn rất kỳ quái.

Tiến vào nội thành yêu đô.

Diệp Bất Phàm nhìn thấy mấy con đại yêu hóa hình, yêu khí cường đại, mắt hoặc xanh hoặc đỏ, đều là thái cổ dị chủng.

Nhiều nhất là giao long, dưới sự vận chuyển âm thầm của pháp nhãn thông, có thể nhìn thấy chân thân của những đại yêu hóa hình này.

Đúng lúc này, một bóng người chặn trước xe liễn.

"Ngươi đến muộn rồi." Một gã trung niên nam tử toàn thân phủ đầy vảy đen, ánh mắt âm lãnh, nhìn về phía Bạch Hồ Tiên trên liễn xa.

Yêu vật này, chính là một trong những đại yêu đã cùng Bạch Lang Vương và Bạch Hồ Tiên truy sát Diệp Bất Phàm năm xưa, Hắc Quan Xà Vương.

"Lo chuyện bao đồng!" Bạch Hồ Tiên liếc gã một cái, liễn xa tiếp tục tiến về phía trước.

Hắc Quan Xà Vương ánh mắt âm u, không ngăn cản nữa, chỉ liếc qua thân hình quyến rũ của Bạch Hồ Tiên, nhìn liễn xa của đối phương tiến vào Yêu Hoàng Cung.

"Xà Vương đại nhân, lão tổ Hồ tộc này vừa lười vừa trạch, cống

hiến cho Vạn Yêu Quốc lại càng ít ỏi, thế mà lại được sắp xếp làm hộ pháp trong Yêu Điện.

Ngài vì Vạn Yêu Quốc mà xông pha trận mạc, cúc cung tận tụy, vậy mà chỉ có thể làm hộ pháp ở nội thành này, thật quá bất công." Một thuộc hạ đầu rắn mình người phía sau bất bình nói.

"Ai bảo ả là Tam Vĩ Yêu Hồ chứ?

Lại còn dựa vào Hồ tộc trong Yêu Thổ." Hắc Quan Xà Vương âm trầm nói.

Tiên Hồ nhất tộc có địa vị cực cao trong Yêu Thổ, có thể sánh ngang với Chân Long tộc.

Giao Long nhất tộc của Ma Yêu Đế cũng phải xếp sau.

"Cứ chờ đi, đợi Ma Yêu Đế đột phá Hóa Thần thành công, giúp ta hóa rắn thành giao, địa vị tự khắc sẽ nước lên thuyền lên." Hắc Quan Xà Vương bắt đầu tuần tra trong nội thành.

Trong yêu tộc, huyết mạch phân chia cực kỳ nghiêm ngặt, Giao Long cao quý hơn huyết mạch của rất nhiều yêu tộc khác. …...

Tiểu hồ ly do Diệp Bất Phàm hóa thành bước những bước chân ngắn cũn tiến vào hoàng cung.

Kiến trúc ở đây tương tự như của nhân tộc, nhưng có thêm vài phần hoang dã.

Rất nhiều cung điện, lầu đài được xây từ xương sọ của nhân tộc, điều này phần nào cho thấy sự căm hận của Ma Yêu Đế đối với nhân tộc.

"Năm đó Triệu Quốc, rốt cuộc đã chết bao nhiêu người?" Diệp Bất Phàm nhìn một tòa cung điện được xây bằng đầu người, ánh mắt lộ ra vẻ băng giá.

Trong những chiếc đầu lâu đó thậm chí còn có cả những luồng khí tức quen thuộc, rất nhiều người trong số đó là tu sĩ đã từng mua phù lục của hắn.

Năm xưa khi hóa thân thành "Lý Phù Sư", tuy không dám nói là quen biết cả giới tu tiên Triệu Quốc, nhưng cũng gần như vậy.

Cuối cùng, liễn xa dừng lại trước một tòa trận pháp ngũ sắc.

Trận pháp này hoàn toàn khác với của nhân tộc, bên trên bao phủ bởi yêu khí cường đại, bốn phương đều có các đại yêu Nguyên Anh cầm trong tay trận kỳ khắc đồ đằng của yêu tộc.

Bạch Hồ Tiên khoan thai bước xuống liễn xa, vươn vai một cái, đường cong kinh người.

Sau đó nàng dẫn theo tiểu hồ ly do Diệp Bất Phàm hóa thành đến gần trận pháp ngũ sắc.

"Trừ Nguyên Anh ra, tiểu bối không được vào trong." Một yêu tộc đầu trâu mình người trong đó lạnh lùng quát, giữa mi tâm có một chiếc vảy vàng, tỏa ra uy áp mãnh liệt.

Yêu vật này là người của Thần Ngưu nhất tộc, hậu duệ lai tạp của thái cổ dị chủng Tù Ngưu.

Hắn khẽ lắc yêu kỳ trong bàn tay màu xanh, trận pháp ngũ sắc rung nhẹ, một hư ảnh Tù Ngưu thái cổ hiện ra, đứng trước mặt Diệp Bất Phàm và Bạch Hồ Tiên gầm rống.

"Bạch Hồ Tiên, ngươi đến đây để hộ pháp, hay là để chơi đùa?" "Bảo mấy đứa nhóc Hồ tộc của ngươi cút khỏi đây." Ở vị trí phía đông nam, Bạch Thần Viên và Tuyết Sơn Điêu chau mày, vẻ mặt không vui.

Chuyện Ma Yêu Đế đột phá vô cùng quan trọng, ngoài những yêu tộc đáng tin cậy, bất kỳ tộc quần nào khác cũng không được đến gần,

dù chỉ là tiểu yêu Kim Đan kỳ.

Mà bọn chúng, chính là hai kẻ đã truy sát Diệp Bất Phàm năm xưa.

Không chỉ vậy, ở các vị trí khác còn có hơn mười thái cổ dị chủng đang lăm le quan sát, nào là Lôi Xà, Huyết Quan Ưng, Cửu Đầu Huyết Nha, tỏa ra khí tức cổ xưa hoang dã, tựa như bước ra từ thời thái cổ.

Đây đều là những chủng tộc đã biến mất ở Bắc Vực trăm vạn năm.

"Thôi thôi, ta chỉ là thấy nhàm chán, để tiểu yêu yêu này hầu hạ ta thôi mà.

Nếu đã không cho nó vào, ta cũng không vào nữa, dù sao có các ngươi cũng đủ rồi." Bạch Hồ Tiên trong lòng căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn cười tủm tỉm nói.

Các đại yêu nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Theo địa vị chủng tộc, Tiên Hồ tộc vượt qua tất cả đại yêu có mặt, cho dù Bạch Hồ Tiên không xuất thân từ Yêu Thổ, nhưng dù sao cũng thuộc về Tiên Hồ nhất tộc.

Trong trường hợp không liên quan đến lợi ích, không ai muốn đắc tội quá mức.

"Không cần để ý đến ả." Trong số hơn hai mươi đại yêu, một con giao long màu đen dẫn đầu đang cuộn mình trong hư không, không kiên nhẫn nói.

Yêu vật này chính là chủ nhân Vạn Yêu Sơn, Hắc Ma Giao.

Khi Ma Yêu Đế chưa thoát khỏi phong ấn, chính hắn đã nắm quyền toàn bộ yêu tộc, cũng là kẻ phát động cuộc chiến với mấy thế lực lớn của Triệu Quốc.

Chỉ là sau khi Yêu Thổ can thiệp, Ma Yêu Đế xuất thế, hắn không

còn nắm quyền nữa, lui về hậu trường.

Các đại yêu nghe vậy không nói gì thêm, thần thức quét qua từng tấc đất, từng ngóc ngách xung quanh, cảnh giới nghiêm ngặt đến cực điểm.

Bạch Hồ Tiên cũng vui vẻ được yên tĩnh, nàng đặt liễn xa ở góc tường ngự hoa viên, nằm trên đó, ăn từng quả anh đào nhỏ, ung dung nhìn Bạch Cốt Điện.

Tư thái này hoàn toàn đối lập với đám đại yêu đang căng thẳng tột độ kia.

Diệp Bất Phàm thì ngoan ngoãn ở bên cạnh xoa bóp vai cho Bạch Hồ Tiên, nhưng khóe mắt lại đang nhìn chăm chú vào Bạch Cốt Điện.

Một khát vọng bản năng trào dâng trong lòng.

Đó là dục vọng thôn phệ.

"Ma Yêu Đế đột phá đã đến giai đoạn mấu chốt, nhanh thì hai tháng, chậm thì nửa năm." Diệp Bất Phàm vận dụng đồng thời Pháp Nhãn Thông và Thiên Nhãn Thông, Bạch Cốt Đại Điện bắt đầu hư hóa, biến thành vô số đường vân.

Nhìn xuyên qua Bạch Cốt Điện, hắn có thể thấy một trung niên anh vũ đang ngồi xếp bằng ở trung tâm.

Một thân đế bào đen vàng, thân hình cao lớn vạm vỡ, khí chất bá đạo tuyệt luân, áp lực cực mạnh.

Chương 441

Ma Yêu Đế!

Xung quanh y là hơn vạn khối Tiên Linh Ngọc, cung cấp năng lượng không ngừng cho việc đột phá.

Tiên Linh Ngọc còn tinh khiết hơn cả tiên linh khí đơn thuần, chất lượng cũng cao hơn.

"Hồng Y Thiên Quân mà thấy cảnh này, chắc ghen đến lồng lộn lên mất." Diệp Bất Phàm trợn to hai mắt, nội tâm chấn động.

Ở Nam Hồng Vực, một khối Tiên Linh Ngọc, vạn khối cực phẩm linh thạch cũng không đổi được.

Hồng Y Thiên Quân đột phá Đại viên mãn cũng chỉ dùng vài nghìn khối, đó còn là toàn bộ gia sản tích góp không biết bao nhiêu năm, mãi đến cuối cùng cướp được của Lý Thu Thủy một mớ mới miễn cưỡng gom đủ.

Nghèo như quỷ.

Kết quả là, Ma Yêu Đế đột phá Hóa Thần, trực tiếp dùng đến vạn khối!

"Chỉ riêng số Tiên Linh Ngọc này đã là vô giá!" Diệp Bất Phàm có ý định xông vào cướp, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén lại.

Thôn phệ Ma Yêu Đế, đột phá nhục thân Hóa Thần mới là mấu chốt.

"Hửm?" Đúng lúc này, trên thạch đài ở góc Bạch Cốt Điện truyền ra một tiếng nghi hoặc, Diệp Bất Phàm lập tức thu hồi ánh mắt.

Ở đó, một con giao long màu đỏ, đầu mọc một sừng, toàn thân vảy

đỏ, dài đến mấy chục trượng, cuộn mình thành một đống lớn.

Hóa Thần cảnh giới Hỏa Giao Long!

"Ảo giác?" Đồng tử của Hỏa Giao Long lóe lên, kinh nghi bất định.

Vừa rồi có cảm giác bị nhìn trộm, nhưng dùng thần thức quét qua từng tấc đất, thậm chí dùng thần thông quan sát toàn bộ Yêu Đô, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

"Chẳng lẽ là bọn chúng?" Yêu Thổ Thanh Phượng nhất tộc không hòa hợp với Giao Long và Chân Long tộc, liên quan đến đại sự Ma Yêu Đế đột phá, rất khó để không nghi ngờ bọn chúng sẽ ra tay cản trở.

"Thanh Minh đại nhân, xin hãy đề phòng một chút." Cuối cùng không tra ra được gì, nhưng nó vẫn nâng cao cảnh giác, âm thầm truyền âm nói.

"Ừm." Trong bóng tối sau lưng nó, một lão giả áo xanh nhàn nhạt gật đầu.

Trên trán lão, hai chiếc sừng rồng màu xanh hơi cong, đầu sừng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Chân Long tộc!

Hóa Thần trung kỳ, Thanh Minh!

Ngoài Bạch Cốt Điện, Diệp Bất Phàm cau chặt mày, thần thức của hắn đã đạt đến Hóa Thần hậu kỳ, cảm ứng nhạy bén đến cực điểm.

Khí tức ẩn giấu kia không thể qua mắt được hắn.

"Ma Yêu Đế rốt cuộc có thân phận gì, Chân Long tộc cũng cử người đến đích thân hộ pháp?" "Chẳng lẽ, Ma Yêu Đế này là con riêng

của một vị đại nhân vật nào đó trong Chân Long tộc?" "Không giống lắm, không có một chút huyết mạch Long tộc nào." Diệp Bất Phàm nhíu mày suy tư.

Vuốt nhỏ lông xù khẽ lật, ba đồng tiền xu xoay tròn trong vuốt.

Hắn không thể bói ra bí mật bên trong, không có phương hướng và môi giới, rất khó bói toán từ hư không.

Nhưng lại bói ra được thứ khác.

"Chân Long Hóa Thần, với trình độ bói toán cấp năm của ta, bói ra lai lịch dễ như trở bàn tay.

Nhưng yêu vật này lại rất khó, chỉ có thể nói...

đây là một đạo phân thân, bản tôn của nó tám phần là Luyện Hư Yêu Tôn." Diệp Bất Phàm híp mắt, sự coi trọng của Chân Long tộc đối với Ma Yêu Đế vượt xa sức tưởng tượng.

Hắn chưa từng nghe nói có ai đột phá Hóa Thần mà lại được đường đường Luyện Hư Yêu Tôn đích thân hộ pháp.

Sau đó hắn âm thầm hỏi Bạch Hồ Tiên.

Bạch Hồ Tiên lười biếng truyền âm: "Tỷ tỷ làm sao biết được?

Vạn Yêu Sơn chi chủ năm xưa tấn công Triệu Quốc, ngoài việc khai phá một vùng đất cho Yêu Thổ, một nguyên nhân khác chính là vì Ma Yêu Đế." "Bí mật này, e rằng trong cả Vạn Yêu Quốc rộng lớn chỉ có mình Ma Yêu Đế biết rõ." Diệp Bất Phàm nhướng mày, cũng lười hỏi nữa.

Nhiều lần cản trở Ma Yêu Đế khôi phục tu vi, hắn đã sớm đắc tội với Yêu Thổ.

Thêm cả con Chu Tước già kia, hiện tại hắn tám phần đã nằm trong danh sách đen của Yêu Thổ.

Nợ nhiều không sợ, rận nhiều không ngứa.

Đợi hắn thôn phệ Ma Yêu Đế, trực tiếp đến Tiên Đường, Vạn Yêu Quốc có ngập trong hồng thủy cũng không liên quan đến hắn.

Bản lĩnh khác của Diệp mỗ ta có thể nghi ngờ, nhưng bản lĩnh chạy trốn giữ mạng thì ngoài ta còn ai?

"Tỷ tỷ, ta xoa bóp chân cho tỷ nhé?" Diệp Bất Phàm nói, đổi một hướng khác.

Tay trái vuốt ve đôi chân dài thon thả của Bạch Hồ Tiên, cảm giác cực tốt.

Bạch Hồ Tiên khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, cảm thấy nhồn nhột, hờn dỗi nói: "Giữa thanh thiên bạch nhật, tiểu đệ đệ đừng bắt nạt tỷ tỷ nga." "Bắt nạt tỷ?" Diệp Bất Phàm cạn lời, từ sau khi tấn thăng Hóa Thần, mùi hương của Thái Dương Chi Thể đã có thể thu liễm hoàn toàn vào trong cơ thể, chỉ cần tỏa ra một chút thôi, Bạch Hồ Tiên đã sớm chìm đắm rồi.

Giả vờ xoa bóp vài cái, Diệp Bất Phàm thu tay lại, quay lưng về phía Bạch Cốt Điện, một tay hiện ra ba đồng tiền xu, tay kia thì bay ra ngọc nhãn màu vàng cùng với lá Nguyệt Quế Thụ, tiến hành bói toán sâu.

Đôi mắt lóe lên, trước mắt hiện ra từng sợi nhân quả.

Dày đặc, nối liền tứ phương tám hướng.

Trong đó có mấy sợi to nhất, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, nối liền với Bạch Cốt Điện và bên ngoài Yêu Đô.

"Hử?

Đây là...

Hồng Y và Tử Tiêu?

Hai tên này sao lại chạy đến Bắc Vực?" Diệp Bất Phàm sững sờ, hắn bói ra được sự tồn tại của Hồng Y và Tử Tiêu trên hai sợi nhân quả.

Bói tiếp về sau, độ khó liền tăng lên.

Trên người hai kẻ đó có bảo vật che đậy thiên cơ.

"Chắc là do mấy vị Tiên Quân kia đã đả thông tiết điểm không gian, đưa bọn họ đến đây, để truy lùng ta sao?" Diệp Bất Phàm híp mắt, lộ ra nụ cười lạnh.

Tiết điểm không gian ở Bắc Vực đã bị hắn phá hủy, Hồng Y Thiên Quân không có bản lĩnh đó để cưỡng ép đả thông.

Theo quá trình bói toán, trên mặt Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ quỷ dị.

Tâm niệm khẽ động, một kế hoạch nảy ra trong đầu.

Hắn định đào một cái hố cho Hồng Y, Phân Thân Thuật vận chuyển, tách ra một đạo phân hồn, lặng lẽ chui vào lòng đất.

Đạo phân hồn này khá đặc biệt, Diệp Bất Phàm đã bổ sung cho nó một luồng khí tức của con chim lông đỏ.

"Còn có cao thủ?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm khẽ lóe, lại bói ra được thứ khác.

Hắn hơi nghiêng người, liếc nhìn đám đại yêu đang hộ pháp, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người con đại yêu đầu trâu mình người kia.

Số lượng sợi nhân quả trên người đối phương cực kỳ nhiều, rõ ràng có vấn đề.

"Bố cục và tính toán trên người Ma Yêu Đế quá nhiều." Trong đó thậm chí còn có... dấu vết bố cục của Hắc Quần sư tôn.

Diệp Bất Phàm đã sớm nghi ngờ sự xuất hiện của Ma Yêu Đế, sự

thành lập của Vạn Yêu Quốc, phía sau đều có Hắc Quần sư tôn âm thầm thúc đẩy.

Bây giờ, đã được chứng thực.

Điều này càng khiến hắn chắc chắn rằng, trên người Ma Yêu Đế có liên quan đến một bí mật nào đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khí tức của Ma Yêu Đế trong Bạch Cốt Điện ngày càng mạnh, cho đến nửa tháng sau.

"Ông!" Một làn sóng vô hình gợn lên như sóng nước, lại như gió nhẹ thổi qua, quét khắp toàn bộ Yêu Đô.

Ma Yêu Đế, đột phá rồi!

Ngay sau đó, một cơn lốc xoáy lớn hình thành trên không trung điện vũ, dần dần khuếch trương, cho đến khi lan rộng ra nửa Vạn Yêu Quốc.

Giây phút này, dù là Thanh Minh Chân Long đang ẩn náu, hay là Hỏa Giao Long, đều trở nên vô cùng căng thẳng, như thể đang chứng kiến một chí bảo nào đó xuất thế.

Đám đại yêu Nguyên Anh bên ngoài Bạch Cốt Điện cũng tăng cường cảnh giới.

"Không hổ là Ma Yêu Đế, động tĩnh đột phá này quá lớn." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Hắn đã lật xem rất nhiều sử liệu, chín phần mười những người đột phá Hóa Thần thành công đều không tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Đương nhiên, so với hắn thì còn kém xa.

Diệp Bất Phàm sờ cằm suy nghĩ: "Nếu có thể vượt qua yêu kiếp, sẽ mạnh hơn những Hóa Thần lâu năm kia." Một kẻ vừa có thần

thông của nhân tộc, thiên phú thần thông của yêu tộc, lại thêm thể phách giao long cứng rắn không thể phá hủy, quả thực là một tồn tại vô giải.

Trên bầu trời Vạn Yêu Quốc, phong vân biến ảo, lốc xoáy như một cái miệng khổng lồ, thôn phệ vô tận thiên địa linh khí.

Chương 442

"Không quá mấy ngày nữa sẽ độ yêu kiếp, vạn lần đừng thất bại." Diệp Bất Phàm nhìn lốc xoáy khổng lồ, cũng trở nên căng thẳng.

Nếu Ma Yêu Đế thất bại, thân tử đạo tiêu, hắn sẽ đau lòng chết mất...

Bên ngoài Yêu Đô.

Trong một khu rừng thông, Hồng Y Thiên Quân đứng trên ngọn cây, ngẩng khuôn mặt trẻ con lên, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Động tĩnh này cũng có thể so sánh với ta năm xưa." "Ma Yêu Đế không đơn giản, Bắc Vực này đúng là ngọa hổ tàng long a." Tử Tiêu Thiên Quân gật đầu.

Nếu để đối phương trưởng thành, sẽ là một Hóa Thần vô địch.

"Ma Yêu Đế yêu hóa thành người, Nguyên Anh kỳ đã vô địch rồi." Bạch Lang Vương bên cạnh giải thích, lời nói đầy tự hào.

Hắn là tâm phúc của Ma Yêu Đế, gần như mù quáng tin vào sức mạnh của y.

"Vô địch?

Ha!" Hồng Y Thiên Quân cười khẩy: "Cho dù hắn bước vào Hóa Thần Đại viên mãn, bản thiên quân nói giết là giết." Trên đời không ai có thể chịu được Tam Muội Chân Hỏa của lão.

Về cơ bản, tất cả tu sĩ cùng cảnh giới giao thủ với lão đều phải tự động giảm đi hai ba phần thực lực, để phòng bị thân, pháp, thần tự bốc cháy.

Kể cả Diệp Bất Phàm cũng không ngoại lệ.

Bạch Lang Vương nghe vậy, mặt cứng đờ.

Không biết vị này rốt cuộc là cảnh giới gì, Hóa Thần Đại viên mãn mà nói giết là giết?

"Có bản lĩnh, cũng không thấy ngươi giết được Diệp Bất Phàm." Tử Tiêu bất ngờ nói.

Hồng Y Thiên Quân mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Ta nói là người và yêu, chứ không phải con sinh vật không rõ nguồn gốc kia." Nếu Diệp Bất Phàm là Hóa Thần Đại viên mãn.

Hồng Y Thiên Quân có thể chạy xa bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu, tên đó dù bị suy yếu ba phần thực lực, chiến lực cũng cực kỳ biến thái.

Bạch Lang Vương nghe mà kinh nghi bất định.

Trong ấn tượng của hắn, Diệp Bất Phàm vẫn là tên tu sĩ Kim Đan nhỏ bé bị truy sát chạy khắp nơi.

Sao lại khiến hai vị đại nhân vật thần bí này căm hận đến vậy?

"Chuẩn bị động thủ đi, Ma Yêu Đế đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, với thực lực của y hẳn là có thể vượt qua yêu kiếp." Hồng Y Thiên Quân nhàn nhạt nói, vận chuyển dịch dung thuật đã nhiều năm không thi triển.

Những kẻ sống được đến Hóa Thần, về cơ bản đều nắm giữ các pháp thuật thần thông về ẩn nấp, dịch dung.

Chỉ là phần lớn không quá cao minh.

Một lát sau, Hồng Y hóa thành bộ dạng của Diệp Bất Phàm, tóc trắng như tuyết, tuấn mỹ vô song, thậm chí khí tức và khí chất cũng y hệt.

Bạch Lang Vương nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia, nhất

thời ngẩn ngơ.

Khuôn mặt này, so với Diệp Bất Phàm năm xưa đã có thêm vài phần sâu sắc và trầm ổn.

"Khuôn mặt ngươi trông thật đáng ghét!" Tử Tiêu Thiên Quân chau mày.

"Đừng nói nhảm nữa!" Hồng Y không kiên nhẫn thúc giục.

Tử Hà Thiên Quân im lặng một lúc, không tình nguyện dịch dung thành bộ dạng của "Ngu Tuyền Cơ".

Một thân váy dài hồng phấn, khí chất vũ mị động lòng người, một nốt ruồi duyên dưới khóe mắt càng thêm vài phần quyến rũ.

Nhìn mà Bạch Lang Vương tim đập thình thịch.

Tốc độ đột phá của Ma Yêu Đế rất chậm.

Lốc xoáy trên bầu trời Vạn Yêu Quốc kéo dài nửa tháng.

Theo một tiếng cười lớn vang vọng Yêu Đô, thế đột phá cuối cùng cũng kết thúc.

Trong Bạch Cốt Điện, vạn khối Tiên Linh Ngọc đã sớm bị hút thành bụi phấn.

Ma Yêu Đế ngồi xếp bằng ở giữa, một nguyên thần hình thù kỳ quái đứng trước mặt y.

Đầu người thân người, điểm khác biệt duy nhất với nhân tộc là trên người phủ đầy những lớp vảy hư ảo, cả người tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ.

Mạnh hơn cả những Thiên Quân vừa mới bước vào Hóa Thần!

Hỏa Giao Long thấy vậy, kích động không kìm được, ngay cả Thanh Minh Chân Long tộc đang ẩn náu cũng khó che giấu vẻ vui

mừng.

“Tốt tốt tốt!

Tiên pháp này đã thành công một nửa, chỉ cần thêm thời gian, nhất định có thể hóa người thành công!” Hỏa Giao Long cười nói, giọng điệu đầy mong đợi.

Nếu thành công, đạo tiên pháp này tất sẽ thay đổi hoàn toàn cả yêu tộc, đưa yêu tộc đến đỉnh cao huy hoàng!

“Ha ha ha!

Đó là tự nhiên!” Ma Yêu Đế cười lớn, bá đạo cuồng quyến, lộ ra dã tâm mãnh liệt.

Có một câu y không nói, y là người thành công đầu tiên, tương lai tất sẽ thống trị cả Yêu Thổ.

Sau đó y ngừng lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Nghe nói tên họ Diệp đã trở về?” “Kẻ này đã tấn thăng Hóa Thần, Chu Tước Ti Thần bảo chúng ta truy lùng hắn, ta chỉ phái vài tiểu yêu đi truy lùng, hiện tại ngươi độ kiếp mới là trọng điểm.” “Một Diệp Bất Phàm, trong phạm vi thế lực của Yêu Thổ không gây ra được sóng gió gì đâu.” Hỏa Giao Long lắc đầu cười khẽ.

Nói đến cuối, lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Không biết có phải Diệp Bất Phàm đã đào mộ tổ của Chu Tước Ti Thần không, gần đây điên cuồng tìm kiếm đối phương.

“Hóa Thần?

Hắn đã Hóa Thần rồi?!” Tâm trạng tốt đẹp của Ma Yêu Đế lập tức trở nên tồi tệ, có chút khó tin.

Y không thể ngờ rằng, ngọn cỏ dại năm xưa có thể tùy tay bóp nát, nay đã trưởng thành thành một cây đại thụ, đột phá còn sớm hơn cả y!

“Hắn hẳn cũng vừa mới bước vào Hóa Thần, với thực lực của ngươi, đủ để giết hắn, hiện tại mục tiêu hàng đầu của ngươi là ổn định tâm thần, độ thiên kiếp!” Thanh Minh chau mày, truyền âm nói.

Hỏa Giao Long cũng gật đầu.

Ma Yêu Đế sau khi tấn thăng tương đương với nhân tộc nhục thân Hóa Thần, cộng thêm pháp lực Hóa Thần, cùng cảnh giới căn bản không có đối thủ.

Ma Yêu Đế hít sâu một hơi, vận chuyển Tĩnh Tâm Quyết, trở lại trạng thái bình tĩnh như giếng cổ.

“Ầm ầm ầm!” Trên bầu trời Bạch Cốt Điện, mây đen dày đặc hội tụ, “ầm” một tiếng, một tia sét kinh thiên lập tức phá hủy trận pháp ngũ sắc, một đám đại yêu xung quanh bị phản phệ, thân thể đều có chút cháy đen.

Nguyên thần của Ma Yêu Đế trở về cơ thể, da dẻ phủ đầy vảy đen, y giơ quyền đối đầu với đạo thiên lôi đầu tiên.

Y như bị trọng kích, thân hình cao lớn bị đập sâu xuống lòng đất, nhưng rất nhanh đã bò lên, không hề hấn gì!

“Tới nữa đi!” Ma Yêu Đế hừ lạnh, sải bước đi vào hư không, cứng rắn đối đầu với đạo lôi kiếp thứ hai.

Từng đạo lôi kiếp rơi xuống như mưa, trên bầu trời Yêu Đô không ngừng vang lên tiếng nổ, yêu khí của Ma Yêu Đế ngút trời, như một vị thần minh, liên tiếp chịu đựng mấy chục đạo lôi đình, thân hình vẫn sừng sững như núi.

Cho đến sau hơn trăm đạo lôi đình, thân thể cường đại của Ma Yêu Đế hiện ra những vết cháy xém sâu đến tận xương.

Nhưng sinh mệnh lực và khả năng hồi phục của yêu tộc đều cực mạnh.

Lôi kiếp đủ để oanh sát Hóa Thần Thiên Quân, chỉ có thể khiến y bị thương, chứ không thể giết chết.

"Ha ha ha!

Thiên kiếp thì làm gì được ta?!" Ma Yêu Đế ngông cuồng cười lớn, ngạo khí ngút trời.

Y tắm mình trong biển sấm sét, như một yêu tiên tranh đấu với trời, khiến tất cả yêu tộc trong Yêu Đô chấn động, kích động.

Giây phút này, địa vị của Ma Yêu Đế trong lòng tất cả yêu tộc được nâng lên vô hạn.

"Yêu Đế!" Một đám tiểu yêu quỳ rạp trên mặt đất, sùng bái và cuồng nhiệt.

"Quá mạnh mẽ, đây là Yêu Đế đại nhân sau khi đột phá Hóa Thần sao?" Hắc Quan Xà Vương bị chấn động đến mức không nói nên lời.

Hắn chưa từng độ Hóa Thần yêu kiếp, nhưng đã độ Nguyên Anh yêu kiếp.

Năm đó vì thế mà suýt chết.

Hắn quá rõ uy lực của yêu kiếp.

Chín phần mười yêu tộc đối mặt với thiên kiếp chỉ có thể trốn đông trốn tây, đối đầu trực diện chỉ là ảo tưởng.

"Thiên hạ dám cứng rắn đối đầu thiên kiếp, chỉ có một mình Ma Yêu Đế." "Theo ngài ấy, quả nhiên tiền đồ vô lượng." Bạch Thần Viên, Tuyết Sơn Điêu lộ ra vẻ hưng phấn, càng thêm kiên định ý niệm theo sát bước chân Ma Yêu Đế.

Các thái cổ dị chủng khác thì lộ ra vẻ kính sợ.

Chỉ có con Thần Ngưu đầu trâu mình người kia ánh mắt âm u, thầm nghĩ: "Ma Yêu Đế này quá mạnh, phải tiêu diệt!" Sau đó, Thái

Cổ Thần Ngưu âm thầm truyền đi một tin tức.

Góc ngự hoa viên, trên liễn xa.

Cái miệng nhỏ của Bạch Hồ Tiên há thành hình chữ "O", sững sờ.

Nàng nhìn về phía Diệp Bất Phàm, do dự nói: "Ngươi chắc chắn ngươi đánh lại hắn không?" Ma Yêu Đế thực sự quá biến thái.

Chương 443

Nàng nghi ngờ đối phương vừa bước vào Hóa Thần sơ kỳ đã có thể một chọi hai.

Diệp Bất Phàm không nói một lời, đôi mắt trở nên càng thêm nóng rực.

Như thể đang nhìn một gốc đại dược đã trưởng thành.

“Hay là thôi đi?

Ngươi mà bị giết, tỷ tỷ sẽ đau lòng lắm đó.” Bạch Hồ Ly giọng điệu quyến rũ.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Con hồ ly trắng này đang lo bị mình liên lụy.

Hắn không để ý, tiếp tục quan sát. …...

Cùng lúc đó.

Biên giới Vạn Yêu Quốc, hai bóng người lão giả ngự không bay tới.

Một vị trong đó, chính là Chu Tước Ti Thần một thân đại hồng bào.

Vị còn lại là một nam tử trung niên.

Áo xanh tóc xanh, trông trong suốt như nước, nhưng lại cho người ta cảm giác nóng bỏng.

Tư Không của Chu Tước tộc, ở Yêu Thổ là Luyện Hư Yêu Tôn, nửa bước chân đã đạp vào Hợp Thể, địa vị và thực lực còn cao hơn Chu Tước Ti Thần.

Mấy ngày trước, tin tức đại tiểu thư "Ti Yêu Yêu" của Chu Tước tộc bị Diệp Bất Phàm "chơi chết" truyền về Yêu Thổ.

Cả Chu Tước tộc trên dưới trực tiếp náo loạn.

Lão tổ tông đích thân đi xem hồn đăng của Ti Yêu Yêu, xác nhận nhiều lần rằng nàng vẫn còn sống.

Sau đó hạ tử lệnh, để Tư Không phái một phân thân Hóa Thần đi một chuyến, đưa Ti Yêu Yêu trở về.

"Ma Yêu Đế đang ở thời điểm mấu chốt để đột phá, lúc này đi vào, e rằng sẽ gây ra lửa giận của Chân Long tộc." Chu Tước Ti Thần đứng ở biên giới Vạn Yêu Quốc, cau mày nói.

Năm xưa Ma Yêu Đế không chết, chỉ bị phong ấn ở Phong Ma Di Tích, sau lưng chuyện này là kết quả của sự giao thiệp giữa Chân Long tộc và Tiên Thổ sau lưng Tiên Đường.

Sau khi Ma Yêu Đế xuất thế, Chân Long tộc ngày càng coi trọng y.

"Ngươi chắc chắn Diệp Bất Phàm đang ở Yêu Đô không?" Tư Không tóc xanh không trả lời, mà hỏi thẳng.

"Không sai được, mấy ngày trước, ta đã nhờ Thiên Cơ Sư của Tiên Đường khóa chặt vị trí của hắn." Chu Tước Ti Thần sắc mặt âm trầm nói: "Còn có một chút khí tức của tiểu thư." "Vậy thì vào!" Tư Không tóc xanh nhàn nhạt nói, căn bản không để ý đến thể diện của Chân Long tộc.

Hắn sải bước tiến vào lãnh thổ Vạn Yêu Quốc. …...

Ngoài Yêu Đô, Hồng Y Thiên Quân hóa thân thành "Diệp Bất Phàm" nhìn chằm chằm Ma Yêu Đế, như một thợ săn đang rình mồi, sẵn sàng ra tay.

"Ma Yêu Đế này, còn mạnh hơn cả ngươi năm xưa vừa mới bước

vào Hóa Thần." Tử Tiêu Thiên Quân hơi chau mày, không biết Ma Yêu Đế rốt cuộc đi con đường nào, mạnh hơn rất nhiều so với những yêu tộc hắn từng gặp.

Hắn chưa từng thấy ai có thể đối đầu trực diện với thiên kiếp.

Đương nhiên, trong đó không bao gồm Diệp Bất Phàm, tên đó cứ như là người một nhà với thiên kiếp, hoàn toàn không giống đang độ kiếp.

Hồng Y Thiên Quân mặt không biểu cảm nói: "Mạnh đến đâu, cũng chỉ là Hóa Thần sơ kỳ." Đợi một lát.

Mây đen đầy trời tan đi, Ma Yêu Đế độ kiếp thành công, như được thiên kiếp gột rửa một lần, khí tức còn mạnh hơn trước một bậc.

Y ngửa mặt lên trời cười lớn: "Bản Yêu Đế, thành công rồi!" "Động thủ!" Hồng Y Thiên Quân thấy vậy, lập tức biến mất.

Tử Tiêu Thiên Quân giả trang thành "Ngu Tuyền Cơ", thì giả vờ đi theo sau lưng lão.

Ngay lúc bọn họ ra tay.

Có người tốc độ còn nhanh hơn!

"Vút ——" Trong hoàng cung, con Thái Cổ Thần Ngưu kia lặng lẽ lấy ra một chiếc lông vũ màu xanh, nhẹ nhàng vạch một đường trong hư không.

Như một con dao sắc bén rạch một tờ giấy.

Bầu trời bị xé ra một vết rách, theo sau là ánh sáng xanh từ chiếc lông vũ bùng nổ, vết rách khuếch trương lớn ra, "vèo" một tiếng, một luồng sáng xanh đỏ từ trong đó lao ra, bắn về phía Ma Yêu Đế.

Tốc độ đó, còn nhanh hơn cả tia chớp.

Hóa Thần vừa mới độ kiếp, cảnh giới rất không ổn định, một khi

bị trọng thương, rất dễ bị đánh trở về nguyên hình, rớt xuống tầng thứ Nguyên Anh.

"Sớm đã đoán được Thanh Phượng nhất tộc các ngươi sẽ đến gây rối!

Hừ!" Hỏa Giao Long hiện ra trước mặt Ma Yêu Đế, hừ lạnh một tiếng, cái đuôi khổng lồ quất vào luồng sáng xanh đỏ đang lao tới.

"Keng!" Tựa như kim loại va chạm, bắn ra một chuỗi tia lửa, luồng sáng xanh đỏ bị đánh bay trở lại, lộ ra một con phượng hoàng màu xanh, đầu cao quý, ánh mắt lạnh lùng.

"Vút ——" Ngay lúc hai đại Hóa Thần Yêu Vương giao thủ, một luồng lưu quang lặng lẽ đến gần sau lưng Ma Yêu Đế, đột nhiên đánh ra một thanh vũ kiếm màu vàng, trong nháy mắt đã cách gáy Ma Yêu Đế chưa đến ba tấc.

Hỏa Giao Long sắc mặt đại biến, vội vàng hét lớn: "Mau ra tay!" Trong bóng tối sau lưng nó, Thanh Minh đã sớm phòng bị, đưa ra một vuốt rồng tóm lấy thanh vũ kiếm màu vàng, hung hăng bóp nát nó.

"Thì ra là Kim Thành đạo hữu của Thanh Phượng tộc." Thanh Minh bước ra khỏi bóng tối, che chắn bên cạnh Ma Yêu Đế, nhìn về phía một bóng người màu vàng ở xa.

Người đó trông trung niên, một thân trường bào màu vàng, mắt hẹp dài, tướng mạo tuấn lãng.

Giống như Thanh Minh, cũng là phân thân của Luyện Hư Yêu Tôn.

"Không ngờ Thanh Minh đạo hữu lại đích thân hộ pháp cho y, lời đồn quả nhiên là thật, Ma Yêu Đế này đã tu luyện tiên pháp 'Hóa Nhân'." Sắc mặt Kim Thành khó coi, có Hỏa Giao Long cộng thêm Thanh Minh, hai người bọn họ căn bản không thể giết được Ma Yêu

Đế.

Mà một khi để y có thêm thời gian, Ma Yêu Đế ổn định cảnh giới, muốn giết nữa, căn bản không thể.

Trong nhất thời, cục diện trở nên giằng co.

Hai đại Thanh Phượng đang do dự có nên vì một Ma Yêu Đế mà liều mạng với Thanh Minh hay không.

"Mau cút!" Thanh Minh lạnh lùng quát, không muốn giao thủ với Kim Thành vào thời điểm mấu chốt này.

Hai người họ đã đánh nhau ở Yêu Thổ hơn nghìn năm, ai cũng không làm gì được ai.

Chân Long tộc giao thủ trực diện cực kỳ mạnh mẽ, nhưng tốc độ của Thanh Phượng tộc lại quá nhanh, ngoài Chu Tước, Phượng Hoàng những chủng tộc này có thể áp chế một bậc, các chủng tộc khác không có tốc độ nhanh như vậy.

Sắc mặt Kim Thành âm tình bất định, liếc nhìn con Thanh Phượng kia, đang định rút lui, tìm kế khác.

Bỗng nhiên cả hai cùng ngẩng đầu, nhìn ra ngoài Yêu Đô.

"Xoẹt!" Hai bàn tay khổng lồ dễ dàng xé nát lớp lớp trận pháp phòng hộ, sau đó một nam một nữ từ bên ngoài Yêu Đô đi vào.

"Ha ha ha!

Ma Yêu Đế!

Diệp mỗ ta hôm nay đến báo thù năm xưa!" Hồng Y Thiên Quân dịch dung thành bộ dạng của Diệp Bất Phàm, nhìn chằm chằm vào Ma Yêu Đế, như có thâm cừu đại hận, tròng mắt cũng có chút đỏ lên.

Tốc độ của lão cực nhanh, trong nháy mắt đã tiến vào hoàng cung, phóng ra một thanh phi kiếm đâm thẳng vào mi tâm Ma Yêu Đế.

Hồng Y Thiên Quân bắt chước công pháp rất giống, tu vi lộ ra chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng uy lực của phi kiếm lại không kém trung kỳ bao nhiêu.

"Là ngươi, tiểu súc sinh!" Sắc mặt Ma Yêu Đế tái xanh, trong cơn thịnh nộ, tu vi vừa mới đột phá suýt chút nữa không giữ vững được.

Y vội vàng ổn định tâm thần, toàn tâm toàn ý củng cố cảnh giới.

"Người này chính là Diệp Bất Phàm!

Xin Thanh Minh tiền bối giết hắn!" Ma Yêu Đế âm trầm nói.

Thanh Minh khẽ nhíu mày, thực sự không ngờ Yêu Thổ của bọn họ còn chưa đi tìm Diệp Bất Phàm gây sự, tiểu bối này lại dám đánh tới cửa.

Lão không nói hai lời, hai vuốt rồng đập vào phi kiếm, đánh bay nó.

Mà bản thân lão cũng bị chấn lui.

"Mạnh vậy sao?" Sắc mặt Thanh Minh khẽ biến, đạo phân thân này của lão tuy yếu, nhưng dù sao cũng là Hóa Thần trung kỳ.

Lại bị một Hóa Thần sơ kỳ đánh lui.

"Vút ——" Kim Thành và Thanh Phượng thấy cơ hội ngàn năm có một này, sao có thể bỏ qua, lần lượt ra tay, lao về phía Ma Yêu Đế.

Hỏa Giao Long vội vàng nghênh chiến, một chọi hai, bị đánh cho da tróc thịt bong, máu tươi tung tóe, khổ không tả xiết.

Nó chỉ là một Yêu Vương Hóa Thần sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của hai người kia.

Mà Hồng Y Thiên Quân thấy vậy, ánh mắt khẽ lóe, gầm lên: "Ma Yêu Đế!

Hôm nay Diệp mỗ ta nhất định sẽ băm vằm ngươi thành nghìn mảnh!" Nói xong, độn tốc của lão đột ngột tăng lên, lao về phía Ma Yêu Đế.

Chương 444

"Xấc xược!" Thanh Minh gầm lên, thi triển thiên phú thần thông, một hư ảnh Long Vương khổng lồ bao bọc lấy thân, dung nhập vào vuốt rồng, xé về phía Hồng Y.

Tuy nhiên, Hồng Y Thiên Quân chỉ là hư chiêu, lao đến nửa đường, đột ngột chuyển hướng, một tay bấm quyết, trong nắm đấm ẩn giấu Tam Muội Chân Hỏa khó có thể phát hiện, hung hăng đập xuống Hỏa Giao Long.

"A a a!!" Hỏa Giao Long một chọi hai đã là miễn cưỡng, bị Hồng Y Thiên Quân bất ngờ tấn công, không kịp trở tay, cái đầu rắn to lớn bị một quyền đập nát, máu thịt văng tung tóe, kêu la thảm thiết.

Hồng Y Thiên Quân trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, tóm lấy tinh phách bên trong đầu rắn, phong ấn lại rồi cưỡng ép nhét vào trong túi càn khôn của mình.

"Ha ha ha!

Ma Yêu Đế, con giao long này cùng tộc với ngươi, chắc là thân bằng hảo hữu của ngươi, ta giết nó trước!

Để ngươi cảm nhận nỗi đau mất đi người thân!" Hồng Y quay người nhìn Ma Yêu Đế cười lớn, mặt đầy khoái trá.

Tử Tiêu Thiên Quân ở không xa nghe mà cạn lời.

Rõ ràng là muốn tinh phách của đối phương, lại còn bày đặt nói mấy lời độc địa làm gì?

Mà Hỏa Giao Long bị bắt, khiến cả Yêu Đô trở nên tĩnh lặng.

"Một Hóa Thần, trực tiếp bị bắt?

Tên này biến mất hai mươi tám năm, rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?" Hắc Quan Xà Vương, Bạch Thần Viên và những kẻ thù năm xưa của Diệp Bất Phàm nhìn mà da đầu tê dại.

Thanh Minh tức đến bảy lỗ phun khói, toàn thân run rẩy, nhưng lại không thể làm gì, căn bản không dám rời khỏi Ma Yêu Đế, sợ rằng Kim Thành và hai đại Thanh Phượng nhân cơ hội trọng thương y.

"Ông!" Một luồng lửa xanh lam từ xa bay tới, đến gần hơn, có thể thấy hai bóng người.

Chính là Ti Thần và Tư Không của Chu Tước tộc.

"Diệp Bất Phàm, Ti Yêu Yêu đâu?!" Ti Thần gầm lên với Hồng Y Thiên Quân, hiện ra chân thân Chu Tước khổng lồ, đôi cánh lớn như thiên đao, chém tới với thế tồi khô lạp hủ.

Tư Không không thèm nói nhảm, khí tức đáng sợ hiển lộ ra ngoài.

Tuy tu vi cũng là Hóa Thần trung kỳ như Ti Thần, nhưng khí thế lại vô hạn tiếp cận hậu kỳ.

"Ầm!" Lão bước một bước, ngọn lửa xanh lam đầy trời như cuồng phong bão táp, cuốn về phía Hồng Y Thiên Quân.

"Ti Yêu Yêu?" Hồng Y Thiên Quân nghe mà không hiểu gì, định hỏi Ti Yêu Yêu là vị nào.

Trực giác mách bảo lão, chuyện này có vấn đề.

Vấn đề lớn! …...

"Diệp lão cẩu!

Ngươi muốn đoạt chí bảo trên người Ma Yêu Đế, đúng là si tâm vọng tưởng!" Còn chưa đợi Hồng Y Thiên Quân nghĩ thông, một đứa trẻ bảy tám tuổi mặc áo đỏ từ dưới đất bay lên, nhe răng trợn mắt với lão.

Mà đứa trẻ áo đỏ này, chính là Diệp Bất Phàm đã dịch dung thành Hồng Y Thiên Quân!

"Chí bảo trên người hắn là của ta rồi!" Diệp Bất Phàm toàn thân tỏa ra khí tức Hóa Thần Đại viên mãn, thoáng chốc đã đến gần Ma Yêu Đế, tiểu quyền đầu hung hăng đập vào gáy đối phương.

"Ngươi là ai?!" Ma Yêu Đế bị đập đến quay cuồng, phẫn nộ gào thét.

"Bản Thiên Quân là Hóa Thần đệ nhất Nam Hồng Vực!

Người đời gọi ta là Hồng Y Thiên Quân!" "Tam Muội Chân Hỏa!" Diệp Bất Phàm ngạo nghễ nói, sau đó ra vẻ phun ra một ngọn lửa nóng rực, nhốt Ma Yêu Đế vào trong, đóng gói mang đi.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả Thanh Phượng, thời gian trước sau chưa đến một cái chớp mắt.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, đứa trẻ áo đỏ đột nhiên xuất hiện này đã bắt Ma Yêu Đế xuất hiện ở ngoài vạn dặm rồi. …...

Bên trong hoàng thành Yêu Đô.

Vô số yêu tộc nhìn đứa bé áo đỏ trốn chạy đến tận chân trời, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Đặc biệt là Hồng Y Thiên Quân, nhìn đứa bé vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, trong đầu ong ong.

"Hồng Y Thiên Quân của Nam Hồng Vực?

Sao lại chạy đến Bắc Vực rồi, mà còn… vị này là ai thế?" Phía xa, Kim Thành Sinh chết lặng, thật sự không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này.

Từng nhân vật đột ngột xuất hiện, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Nhưng kết quả đối với Thanh Phượng tộc của bọn họ lại là tốt,

Ma Yêu Đế bị bắt đi, kết cục không cần nghĩ cũng biết.

Nghĩ đến đây, hai con Thanh Phượng quay đầu bỏ đi, trong nháy mắt đã biến mất nơi cuối trời, không muốn dính vào vũng nước đục này nữa.

"Chết đi!

Chết đi cho ta!" Thanh Minh giận sôi gan, yêu khí cuồn cuộn dâng lên, hiện ra chân thân Thanh Long khổng lồ.

Long uy cái thế, toàn thân vảy rồng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, hắn đột nhiên nhìn về phía "Diệp Bất Phàm", hung hăng nói: "Tên Hồng Y Thiên Quân chó má kia chắc chắn cùng một phe với ngươi!" Theo hắn thấy, Diệp Bất Phàm cũng giống như Thanh Phượng tộc, đều có hai người, một sáng một tối.

Kẻ trong tối kia giả trang thành kẻ địch của Diệp Bất Phàm, bắt cóc Ma Yêu Đế, cuối cùng chia chác chiến lợi phẩm.

"Ầm!" Cái đuôi rồng to như căn nhà quật ra, tạo ra tiếng nổ siêu thanh, hung hăng quất về phía "Diệp Bất Phàm".

Ti Thần và Tư Không cũng đồng thời ra tay, ngọn lửa ngập trời nhuộm cả bầu trời thành một màu xanh lam, đồng thời giận dữ quát hỏi: "Diệp Bất Phàm!

Ti Yêu Yêu ở đâu?!" Bọn họ có cùng suy nghĩ với Thanh Minh.

Hơn nữa, kẻ bắt Ma Yêu Đế đi là Hóa Thần Đại viên mãn, cho dù tất cả bọn họ liên thủ đuổi theo cũng là đi nộp mạng.

Kẻ ngốc cũng biết nên đối phó với ai.

"Thôi xong, mình thành kẻ thế thân rồi!" Hồng Y Thiên Quân đang giả dạng Diệp Bất Phàm thầm kêu không ổn, tức giận chửi ầm lên: "Thằng họ Diệp kia, ta đệt tổ tông nhà ngươi!" Hắn và Diệp Bất

Phàm đã giao chiến quá lâu rồi.

Hắn lập tức nhận ra mưu kế của đối phương, với thủ đoạn ẩn nấp cao minh của hắn, hai kẻ của Chu Tước tộc không thể nào truy lùng nhanh như vậy được.

Rõ ràng là Diệp Bất Phàm đã thả ra khí tức, cố ý dẫn dụ bọn chúng đến đây.

Chiêu này có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, không chỉ có thể xử lý kẻ địch cũ Ma Yêu Đế, mà còn có thể để mấy tên Hóa Thần này giữ chân hắn!

"Chư vị, vừa rồi bản thiên quân chỉ là dịch dung thành bộ dạng của Diệp Bất Phàm, ép hắn ra mặt mà thôi, ta mới là Hồng Y Thiên Quân thật sự!" Hồng Y Thiên Quân không thể giả vờ được nữa, hiện ra chân thân, đồng thời một luồng khí tức Hóa Thần Đại viên mãn bùng nổ.

"Phanh!" Hắn miệng niệm chú, hai tay nổi lên Tam Muội Chân Hỏa, đột ngột đẩy ngang, đẩy lùi đuôi rồng của Thanh Minh, đồng thời áp chế cả hai đại Chu Tước là Tư Không và Ti Thần.

Chu Tước Chi Hỏa như thể trở thành nhiên liệu, lại bị Tam Muội Chân Hỏa áp chế.

"Đây thực sự là Hóa Thần Đại viên mãn!" Ba người Thanh Minh cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Hồng Y, vừa kinh vừa giận, không thể không lùi lại ba thước.

Giờ phút này.

Bọn họ nhìn đồng tử áo đỏ đã lộ chân thân, rồi lại nghĩ đến người đã bắt Ma Yêu Đế đi.

Hoàn toàn không biết ai là thật, ai là giả.

"Vút!" Tử Tiêu Thiên Quân cũng trở lại chân thân, gần như trong khoảnh khắc bọn họ giao thủ, hóa thành một đạo kiếm hình lôi đình đuổi theo hướng Diệp Bất Phàm chạy trốn.

Đồng thời truyền ra tiếng quát mắt kiên nhẫn: "Hồng Y!

Đừng lãng phí thời gian với bọn chúng nữa, bên cạnh Diệp Bất Phàm rất có thể có Thiên Cơ Sư!

Điểm này phải đuổi theo xác nhận!" Ván cờ này quá tinh vi, phảng phất như chưa bói đã biết, nếu bên cạnh Diệp Bất Phàm không có Thiên Cơ Sư tương trợ, căn bản không thể làm được.

Thanh Minh, Tư Không, Ti Thần thấy vậy, sắc mặt lại biến đổi: "Hóa Thần hậu kỳ!

Hơn nữa còn là Kiếm Lôi chi đạo công phạt đệ nhất." Tử Tiêu và Hồng Y Thiên Quân khác nhau, bản mệnh công pháp của Hồng Y không phải đến từ Chân Ma Tông, khó phân biệt lai lịch.

Nhưng công pháp mà Tử Tiêu Thiên Quân tu luyện lại là 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》 chính tông, một trong những bá chủ của Nam Hồng Vực, Thiên Tiên Tông!

"Thiên Cơ Sư?" Hồng Y Thiên Quân nhíu mày, vận chuyển Hỏa Độn Đại Pháp, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Ba người Thanh Minh nhìn nhau, cũng đuổi theo.

Ma Yêu Đế liên quan đến sự hưng thịnh của Long tộc, tuyệt đối không thể chết, còn Chu Tước tộc thì muốn tìm Ti Yêu Yêu cho bằng được.

Sau khi tất cả mọi người rời đi.

Bạch Hồ Tiên ngồi trên xe liễn, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, nói: "Hù chết tỷ tỷ rồi, không ngờ tiểu đệ đệ này lại mạnh như vậy." Ngang

nhiên bắt Ma Yêu Đế đi giữa một đám Hóa Thần.

Tuy rằng Ma Yêu Đế vừa mới tấn thăng Hóa Thần, nhưng khi liều mạng, cũng không phải cùng cấp bậc có thể tùy tiện đối phó.

Nhưng trong tay Diệp Bất Phàm, không có chút sức phản kháng nào, lập tức bị khống chế.

"Diệp Bất Phàm này, sau này không thể trêu chọc." Bạch Thần Viên toàn thân lông lá đều ướt đẫm, kinh hồn bạt vía.

Đã có lúc, Diệp Bất Phàm ở trước mặt hắn ngay cả nửa điểm sức phản kháng cũng không có, mà bây giờ, Hóa Thần nói bắt đi là bắt đi.

Mà Hắc Quan Xà Vương, Tuyết Sơn Điêu cũng bị dọa không nhẹ, quyết định phải tránh xa tên sát tinh này.

Chương 445

Còn về hoàng đế của bọn họ, Ma Yêu Đế.

Đó là chuyện mà những nhân vật lớn ở Yêu Thổ phải cân nhắc.

Nhưng có thể thấy trước là, Chân Long tộc và Giao Long tộc chắc chắn sẽ nổi giận.

"Đi, về nhà!" Bạch Hồ Tiên lười nghĩ nhiều như vậy, bất kể là Ma Yêu Đế hay Yêu Thổ, có động tĩnh gì cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon.

Ngày mai lại là một ngày mới.

Mấy con hồ ly đi trước mở đường, xe liễn chậm rãi rời khỏi Yêu Đô, hướng về phía Vạn Yêu Sơn.

Không có Diệp Bất Phàm, Bạch Hồ Tiên thả lỏng tư thái, lười biếng dựa vào ghế dài, ra lệnh cho tiểu hồ ly bóc vỏ nho cho mình, chu đáo đút vào miệng nhỏ hồng nhuận.

Lần này, nàng ngay cả tay cũng lười động.

"Tiểu yêu yêu, buổi tối ăn hoa quả gì đây?

Tỷ tỷ phiền não quá." Bạch Hồ Tiên mỉm cười lộ vẻ ưu sầu, nàng thích nho, lại thích Lưu Ly quả.

"Đương nhiên là ăn ngươi rồi." Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng.

Thần kinh đang thả lỏng của Bạch Hồ Tiên lập tức căng cứng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Bất Phàm đang nằm phía sau nàng, cầm một cái bát sứ màu xanh, nhốt Ma Yêu Đế đang gào thét không thành tiếng bên

trong.

Cái bát sứ này đến từ Tạ Cừu, là pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp, hiệu quả vây khốn địch nhân căn bản không phải Ma Yêu Đế có thể thoát ra, thậm chí một tia khí tức cũng không thể thoát ra ngoài.

"Ngươi không phải là…" "Ta?

Ta sao nỡ rời xa Bạch tỷ tỷ, chuẩn bị ở chỗ ngươi an cư rồi." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, không để tâm.

Sau khi rời khỏi Vạn Yêu Quốc, hắn liền thu liễm khí tức, quay trở lại.

Hắn cần tìm nơi để luyện hóa Ma Yêu Đế, Vạn Yêu Sơn là lựa chọn hàng đầu.

"Tiểu đệ đệ ~ ngươi lại dọa tỷ tỷ." Bạch Hồ Tiên đáng thương nói, có chút muốn khóc.

Khi chưa thấy Diệp Bất Phàm mạnh mẽ, cảm giác sợ hãi của nàng không mạnh, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, nàng chỉ muốn tránh xa con người này.

Mà tiểu hồ ly bên cạnh càng bị dọa đến run lẩy bẩy.

"Ta mệt rồi, ngủ một lát." Diệp Bất Phàm ngáp một cái, thu lại bát sứ xanh, xoay người, ôm lấy bụng nhỏ mềm mại tinh tế của Bạch Hồ Tiên giả vờ ngủ.

Hắn quả thật mệt rồi, mấy ngày nay hắn liên tục bói toán, tuổi thọ tăng không ít, nhưng tâm thần tiêu hao rất lớn.

Thân thể mềm mại của Bạch Hồ Tiên cứng đờ, uất ức nằm trong lòng Diệp Bất Phàm, không dám nhúc nhích.

Sợ làm Diệp Bất Phàm không vui.

Sẽ đánh chết mình.

Nửa ngày sau.

Xe liễn đến một dãy núi, phảng phất như bước vào nơi hoang dã, khắp nơi đều là yêu thú chưa khai trí.

Cuối cùng dừng lại trong một bầy yêu tộc.

Không ít hồ ly trắng, hồ ly đỏ đang nô đùa trong rừng.

Diệp Bất Phàm xuống xe liễn, đứng trên tầng ba khuê các của Bạch Hồ Tiên, nhìn về ngọn yêu sơn màu đen cao nhất phía xa.

"Nơi đó chính là Vạn Yêu Sơn sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, pháp nhãn ở mi tâm và thiên nhãn thông chồng lên nhau, có thể cảm nhận rõ ràng tiên linh khí mờ nhạt tỏa ra từ trong núi.

Tuy rằng ít ỏi, nhưng quả thật tồn tại.

Tình hình hoàn toàn khác với việc bị ngăn cách hoàn toàn ở Nam Hồng Vực.

"Đúng vậy, Vạn Yêu Thổ phía sau Vạn Yêu Sơn sắp sụp đổ, yêu tộc bên trong đều đã di dời đến các Yêu Thổ khác, Vạn Yêu Tiên Thổ cũng trở thành nơi vô chủ, bây giờ trở thành trạm trung chuyển." "Bất luận là Chu Tước, Chân Long, Thanh Phượng đều đến trạm trung chuyển trước, sau đó mới hạ giới, cho nên mới có thực lực Hóa Thần trung kỳ." Bạch Hồ Tiên nói với giọng yếu ớt, lười biếng.

Trong tình hình bình thường, thực lực mạnh như vậy hạ giới, sẽ có ảnh hưởng nhất định đến Yêu Thổ.

Nhưng từ Vạn Yêu Tiên Thổ xuống, e rằng không có nhiều lo ngại như vậy.

"Nói cách khác, không có nỗi lo về sau, Luyện Hư Yêu Tôn cũng có thể đích thân hạ giới?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co lại.

"Luyện Hư hạ giới, trạm trung chuyển này sẽ bị phế, phía trên

không cho phép, thậm chí Hóa Thần hậu kỳ, Đại viên mãn cũng có ảnh hưởng nhất định, làm tăng tốc độ sụp đổ." Bạch Hồ Tiên cười tủm tỉm nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi không phải là đang có ý đồ với Yêu Thổ đấy chứ?" "Hiện tại không có hứng thú." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Hắn ở đây có thể tự vệ, nhưng nếu vào Yêu Thổ, chỉ cần có chút bất trắc là phải chết ở đó, bên trong có quá nhiều nhân vật thần tiên, chạy cũng không có chỗ mà chạy.

Nhưng tương lai thì có thể.

"Vẫn chưa đủ mạnh a." Diệp Bất Phàm cảm thán, phân phó: "Ta muốn bế quan một thời gian, không có chuyện gì, không được làm phiền." Bạch Hồ Tiên không có phòng bế quan.

Chỉ có một phòng ngủ chính, giống như váy của Bạch Hồ Tiên, có màu hồng rất tinh xảo, khắp nơi đều thoang thoảng hương thơm.

"Ngoài ra, tốt nhất đừng có ý đồ xấu xa gì, cho dù là con rồng kia và hai lão Chu Tước liên thủ, trong tay ta cũng không trụ được một canh giờ." Diệp Bất Phàm cảnh cáo Bạch Hồ Tiên.

Đây không phải khoác lác, mà là sự thật, với thực lực hiện tại của hắn, Hóa Thần hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn, huống chi là ba Hóa Thần trung kỳ.

Thứ duy nhất phải kiêng dè.

Là Hồng Y Thiên Quân.

"Được rồi, cứ theo ý tiểu đệ đệ." Bạch Hồ Tiên bĩu môi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Bất Phàm chiếm lấy khuê phòng của mình.

"Tiện thể mang những công pháp điển tịch mà hồ tộc các ngươi sưu tầm qua đây, bất kể là công pháp của nhân tộc hay yêu tộc." Diệp Bất Phàm bổ sung một câu, rồi đóng cửa lại.

Tu luyện tốc độ của hắn bây giờ quá chậm, cần gấp các công pháp có tác dụng phụ.

Câu nói "Vạn Yêu Thổ sắp sụp đổ" của Bạch Hồ Tiên đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho hắn.

Chân Võ Tiên Thổ đã sụp đổ, Nam Hồng Vực bây giờ nói là Hóa Thần nhiều như chó cũng không ngoa.

Vạn Yêu Thổ sắp đi vào vết xe đổ, mấy Tiên Thổ lớn bên phía Tiên Đường càng chủ động mở ra.

Đủ loại dấu hiệu đều toát ra vẻ quỷ dị.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ mới có thể cho Diệp Bất Phàm cảm giác an toàn.

Hắn ngồi xếp bằng trên chiếc giường hồng, đặt ra tầng tầng cấm chế, lôi Ma Yêu Đế ra khỏi bát sứ xanh.

"Diệp Bất Phàm!

Ngươi…" Ma Yêu Đế gầm lên, chưa nói hết lời đã bị Diệp Bất Phàm bóp cổ, mặc cho hắn điên cuồng giãy giụa, cũng không thể thoát khỏi bàn tay sắt của Diệp Bất Phàm.

"Năm đó trước mặt ngươi ta chỉ có nước chạy trối chết, bây giờ… cho dù ngươi đã bước vào Hóa Thần, trong mắt ta cũng chỉ là một con kiến hôi to hơn một chút." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, lười nghe hắn nói nhảm, nhìn vào 《Ma Long Công》 trên bảng hệ thống. 【Ma Long Công: Ma công đỉnh cấp kỳ Trúc Cơ, là tử công pháp của 《Ma Yêu Địa Tổ Kinh》 kỳ Nguyên Anh, tốc độ tu luyện cực nhanh… tất thành giả đan!】【Tác dụng phụ…】【Nghịch chuyển phụ diện: Giả đan biến thành kim đan, thần trí tỉnh táo.

Thân phận nghịch chuyển, người tu luyện 《Ma Yêu Địa Tổ Kinh》 trở thành "nhân dược", dùng toàn bộ thần hồn, tu vi, nhục thân

làm dưỡng chất, cung cấp cho người tu luyện 《Ma Long Công》 thôn phệ, bồi dưỡng cảnh giới tu vi.】 Thời gian trôi qua, thân thể, nguyên thần, thần hồn của Ma Yêu Đế đều nhanh chóng tan chảy.

Sự phẫn nộ ban đầu của Ma Yêu Đế nhanh chóng chuyển thành kinh hoàng, quả thực không dám tin, từ trong cổ họng nặn ra mấy chữ: "Sao… sao có thể!" 《Ma Long Công》 này là tử công pháp mà năm đó hắn truyền ra, chỉ cần có người tu luyện, hắn liền có thể áp chế, thôn phệ.

Chính vì vậy, tu vi của hắn tiến triển vượt bậc, Nguyên Anh vô địch.

Nhưng bây giờ.

Rõ ràng Diệp Bất Phàm tu luyện là tử công pháp 《Ma Long Công》, ngược lại còn áp chế hắn, kẻ tu luyện mẫu công pháp, hoàn toàn nghiền nát quan niệm tu tiên của hắn.

"Ta… ta không cam lòng!" Ma Yêu Đế điên cuồng giãy giụa, nhưng tất cả đều là vô ích.

Nửa tháng sau.

Hắn hoàn toàn tan chảy thành một khối quang cầu màu máu chói mắt, phảng phất như đại dược, tỏa ra khí tức hấp dẫn.

Toàn bộ tinh hoa của nhục thân, nguyên thần, hồn phách đều ngưng tụ ở đây.

"Nếu mỗi ngày đều nuốt một thứ thế này, nhục thân và tu vi của ta chưa đến một năm, là có thể đột phá Luyện Hư." Diệp Bất Phàm có chút tiếc nuối.

Ma công tương tự, nhân tộc cũng có, nhưng rất ít.

Phần lớn đều thông qua trận pháp, bắt một lượng lớn tu sĩ cấp

thấp, hợp luyện thành "huyết đan".

Sau đó.

Diệp Bất Phàm loại bỏ khí tức thuộc về Ma Yêu Đế, hai tay nổi lên vòng xoáy, nhanh chóng thôn phệ nó.

"Chuẩn bị… nhục thân Hóa Thần!" Hắn lấy ra 'Vân Không Sa', thân ảnh lập tức biến mất khỏi phạm vi Vạn Yêu Sơn, xuất hiện tại Bắc Tề Quốc ở phía bắc Vạn Yêu Sơn.

Dưới một sa mạc, Diệp Bất Phàm bố trí nhiều đạo trận pháp che giấu, thân ảnh lại lần nữa biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một khối ngọc tỷ.

Rất nhanh, Diệp Bất Phàm xuất hiện trong Tiên Thổ.

Tiên Thổ này rộng khoảng trăm vạn dặm, núi cao sông dài, cổ thụ um tùm, tiên linh khí không bằng Tiên Thổ chính tông, nhưng lại mạnh hơn nhiều so với Nam Hồng Vực, Bắc Vực.

Chương 446

Còn có một số trân cầm dị thú thời thái cổ.

Chỉ có điều không có người.

Nơi này, chính là tiểu Tiên Thổ bên trong Ma Long Ngọc Tỷ!

Sau khi nhận được bí pháp mở ra từ Hồng Y, Diệp Bất Phàm đã thử vào đây.

Đây là lần thứ hai hắn tiến vào.

"Tiếc là, Tiên Thổ cuối cùng vẫn dựa vào Ma Long Ngọc Tỷ, động tĩnh quá lớn vẫn có ảnh hưởng nhất định đến thế giới bên ngoài, nếu không đây chính là nơi ẩn náu di động tuyệt vời." Diệp Bất Phàm tiếc nuối nói, ngồi xếp bằng trong một tòa cung điện màu tím giữa không trung.

Cung điện này, tựa như do tiên hiền của Chân Ma Tông tạo ra, thậm chí có cả tụ linh trận pháp, là nơi chuyên dùng cho hậu bối đột phá Hóa Thần.

Nguyên thần của hắn bước ra, đứng một bên, còn nhục thân thì vận chuyển 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, theo sự thôn phệ của Ma Yêu Đế, một luồng năng lượng khổng lồ cọ rửa nhục thân, khiến nó dần dần lột xác.

Tốc độ rất chậm.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ quyết đoán, trực tiếp lấy ra một bình máu, nuốt vào bụng.

Thứ này chính là Thần Nha Huyết.

Hắn không có thời gian như Ma Yêu Đế, đột phá một cảnh giới mà

lề mề, tốn thời gian lâu như vậy.

Nhất thời.

Phảng phất như dầu sôi đổ vào nước, khí huyết trong cơ thể sôi trào, tốc độ đột phá đột nhiên tăng nhanh.

"Ầm!" Nhục thân trực tiếp nổ tung, vị trí trái tim lộ ra một đạo Nguyên Anh màu máu.

Chính là hạt nhân của nhục thân.

Khí tức của Nguyên Anh màu máu tăng vọt, nhanh chóng trưởng thành.

Cùng lúc đó.

Một số mảnh ký ức của Ma Yêu Đế cũng bị thôn phệ, hiện ra trong đầu Diệp Bất Phàm.

Lộn xộn lung tung, ngoài một số thần thông của yêu tộc, thứ khiến hắn để ý nhất là một loại công pháp.

Đây là môn tiên công thứ hai hắn có được sau 《Đăng Tiên Quyết》 —— Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh! 【Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh · Tiên pháp: Nhân tộc không thể tu luyện, có thể lợi dụng tinh huyết của nhân tộc, hóa yêu thành người, giữ lại thiên phú, nhục thân của yêu tộc, sau khi hóa thành hình người có thể tu luyện công pháp, thần thông của nhân tộc, nhận được tạo hóa của nhân tộc, tăng tỷ lệ đột phá Chân Tiên.】【Tác dụng phụ: Hóa người gian nan, có khả năng thất bại, cũng có rủi ro không xác định.】 Diệp Bất Phàm sững sờ, suy nghĩ rủi ro không xác định này có nghĩa là gì? 【Nghịch chuyển phụ diện: Nhân tộc có thể tu luyện, lợi dụng tinh huyết của vạn yêu, có thể hóa thành vạn yêu, nhận được nhục thân và thần thông của yêu tộc, tăng cơ hội đột phá Chân Tiên.】【Hóa yêu dễ dàng, có phúc báo không xác định.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy mừng như điên.

Người hóa vạn yêu, là khái niệm gì?

Hắn có thần thông dịch hình, nhưng chung quy vẫn là giả.

Mà bây giờ, nếu nhận được tinh huyết Chân Long, hắn có thể hóa thành Long tộc thật sự, nhục thân vô song, thiên phú thần thông cũng có thể thi triển hoàn hảo.

Thậm chí.

Hắn có thể ngang nhiên trà trộn vào các đại yêu tộc.

Điều này đối với việc tiến vào Yêu Thổ, trợ giúp cho tu vi tiến cảnh trong tương lai có thể nói là rất lớn.

"Tuyệt vời!

Tuyệt vời!" Diệp Bất Phàm cười lớn.

Chỉ là không biết phúc báo không xác định này chỉ cái gì.

"Ông!" Lúc này, Nguyên Anh của nhục thân hoàn toàn trưởng thành thành nguyên thần, một luồng khí huyết màu hồng như biển cả mênh mông, tràn ngập nửa tiểu Tiên Thổ.

Nhục thân tái tạo, mái tóc đen tung bay, khí thế ngút trời, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến một số thái cổ dị chủng trong Tiên Thổ phải quỳ rạp trên đất, run lẩy bẩy.

"Vèo!" Pháp lực nguyên thần của Diệp Bất Phàm lấy ra Hậu Nghệ Cung, kéo rộng năm ngón tay, Sơn Hà tiễn nhanh như sấm sét, bắn thẳng về phía nhục thân.

Mũi tên này đủ để uy hiếp Hóa Thần sơ kỳ.

"Phanh!" Nắm đấm trắng nõn của nhục thân khẽ rung lên, khí huyết cuồn cuộn như sóng dữ, đánh nát Sơn Hà tiễn.

"Không tệ." Pháp lực nguyên thần của Diệp Bất Phàm hết lời khen

ngợi.

Nhục thân không thể so với pháp lực, cái sau là Tứ Tượng Hóa Thần.

Nhưng chung quy là tu luyện từ 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, mạnh hơn nhiều so với Hóa Thần bình thường.

Sau đó.

Pháp lực nguyên thần lóe lên, hợp nhất với nguyên thần nhục thân, khí thế càng thêm mạnh mẽ.

Cảm nhận kỹ một phen, ngũ giác càng thêm nhạy bén, thậm chí có thể nhìn thấy chi tiết vân lá của hoa cỏ cây cối cách xa mười vạn dặm, khả năng dự đoán của giác quan thứ sáu cũng mạnh hơn.

Đối với những nguy hiểm chưa xảy ra, có thể cảnh báo trước.

Lúc đầu dùng thuật bói toán, không thể bói ra Thanh Tổ, Chân Ma hai vị tiên quân, nhưng giác quan thứ sáu lại cảm nhận được sự bất thường.

"Ầm ầm!" Trên cao, mây đen dày đặc, sấm sét vạn quân.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi đổi, nhanh chóng rời khỏi tiểu Tiên Thổ, xuất hiện trong sa mạc của Bắc Tề Quốc.

Lôi kiếp của mình mạnh hơn Hóa Thần bình thường nhiều, lỡ như tiểu Tiên Thổ không chịu nổi bị hủy hoại, hắn sẽ đau lòng chết mất.

Đồng thời, mây đen cũng theo sát, lan rộng khắp cả Bắc Tề Quốc.

Sa mạc khói bay thẳng tắp, sông dài mặt trời lặn tròn, cát vàng cuồn cuộn, nối liền với mây đen, cảnh tượng hùng vĩ.

Một đạo sấm sét hung hăng bổ xuống, như một con lôi long.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, không dùng Thiên Sát Chân Ma

Công để thôn phệ, mà mặc cho thiên kiếp gột rửa nhục thân.

Hắn tắm mình trong biển sấm, khí huyết và nhục thân ngày càng ngưng luyện, cảnh giới nhục thân cũng theo đó mà ổn định.

Mà động tĩnh như vậy.

Căn bản không thể tránh khỏi bị người khác phát giác, nhưng ở Bắc Tề Quốc lại không ai dám tiếp cận, trốn trong động phủ của mình, không dám ra ngoài. …… Nguyên Quốc.

Trong khách sạn của Lang Gia Tiên Thành.

Hồng Y Thiên Quân đứng bên cửa sổ, nhìn về phía kiếp vân đen kịt của Bắc Tề Quốc, mày nhíu chặt.

Chuyến đi này, hắn đã chứng minh bên cạnh Diệp Bất Phàm, chắc chắn có Thiên Cơ Sư mạnh mẽ.

Sự dao động của Ma Long Ngọc Tỷ, hắn đã sớm cảm ứng được, nhưng hắn nghi ngờ tên tiểu vương bát đản đó cùng Thiên Cơ Sư hợp tác bày kế, nên không đi.

"Tên này nhục thân Hóa Thần rồi." Sắc mặt Tử Tiêu Thiên Quân khó coi, nói: "Diệp Bất Phàm chưa bao giờ làm chuyện không có lợi, con Ma Yêu Đế kia, quả nhiên có tác dụng lớn với hắn, chỉ là không ngờ lại có thể khiến nhục thân hắn tấn thăng Hóa Thần." Hắn cảm thấy tên này rất vô lý.

Tốc độ pháp vũ song tu quá nhanh rồi.

Hắn nhìn về phía Hồng Y Thiên Quân, trầm giọng nói: "Ngươi ta hai người liên thủ, có thể giết chết Diệp Bất Phàm trong nháy mắt, nếu cho hắn thêm mấy năm nữa, cái đầu trên cổ ngươi, e rằng cũng không giữ được." Bọn họ liên thủ, dưới Luyện Hư, bất kỳ tồn tại nào cũng có thể giết chết trong nháy mắt.

“Ta mệt rồi.” Hồng Y Thiên Quân im lặng một lúc, lắc đầu nói: “Hơn nữa tên đó chắc chắn có hậu thủ, đi cũng chẳng có tác dụng gì.” Bị lừa quá nhiều lần, cho dù Diệp Bất Phàm ở ngay trước mắt, hắn cũng phải nghi ngờ dưới chân có cái hố đang chờ hắn nhảy vào hay không.

“Hồng Y không ai bì nổi ngày nào, giờ lại như một con chó mất hết lòng tin.” Tử Tiêu Thiên Quân chế nhạo, cảm thấy đầu óc Hồng Y này có vấn đề.

Trở nên đa nghi.

Hồng Y Thiên Quân lười đôi co với hắn, nhàn nhạt nói: “Thay vì mệt sống mệt chết truy lùng hắn, chi bằng nâng cao cảnh giới tu vi của bản thân, đến lúc đó dù là truy tìm hay giết hắn cũng đều dễ như lấy đồ trong túi.” Đây mới là trọng tâm của hắn.

Bất kể là thù hận, hay là mệnh lệnh của Ma Thổ, đều không thể ngăn cản hắn tấn thăng Luyện Hư.

Hiện tại chỉ có hai phương án.

Một là giống như Ma Yêu Đế, chuẩn bị một lượng lớn tiên linh ngọc.

Hai là tiến vào Tiên Thổ.

Những nơi khác, căn bản không có điều kiện để đột phá Luyện Hư.

“Ngươi định đi đâu?” Tử Tiêu Thiên Quân nhíu mày.

“Tiên Đường, cái gì mà Tiên Hỏa Giáo không phải đang thu nhận đệ tử sao?

Không biết Hóa Thần Đại viên mãn như ta, bọn họ có nhận không.” “Cho nên, ta đi trước đây!” Hồng Y Thiên Quân nhún vai, vẫy

vẫy tay, không thèm nhìn nơi Diệp Bất Phàm đột phá một cái, lướt về phía Tiên Đường.

Một lát sau, Tử Tiêu Thiên Quân đuổi kịp.

"Ngươi làm gì?" "Ngươi không ở đây, ta không chắc có thể truy lùng Diệp Bất Phàm, đặt ký hiệu lên người hắn." "Cùng đi Tiên Hỏa Giáo đi, không biết bọn họ có nhận đệ tử Hóa Thần hậu kỳ không, ta trẻ hơn ngươi, hy vọng lớn hơn ngươi." Tử Tiêu Thiên Quân mặt không biểu cảm nói.

Hồng Y Thiên Quân thấy vậy, ánh mắt lóe lên, cười cười, nói: "Ngươi ta hai người cùng một đám tiểu bối Kim Đan, Nguyên Anh cạnh tranh, thật đúng là cậy già lên mặt rồi." Hắn biết rõ tâm tư của Tử Tiêu.

Chương 447

Vừa mới đến, lạ nước lạ cái, lại đắc tội với Yêu Thổ, nơi này không thể ở được nữa.

Mà tiến vào Tiên Đường, bọn họ cũng không quen biết ai, hai người liên thủ mới có thể đảm bảo cơ sở sinh tồn.

Tu tiên giới rộng lớn.

Kẻ địch và đồng minh, chỉ cách nhau một ý niệm. …… Vạn Yêu Sơn.

Trên đỉnh núi có một tế đàn màu đen, yêu vụ cuồn cuộn, ẩn hiện ba bóng người.

Chính là Thanh Minh, Chu Tước Ti Thần, Tư Không ba người.

Miệng họ niệm chú, yêu khí từ trong cơ thể bộc phát, hình thành một liên kết đặc biệt với tế đàn.

Đây là để ngăn chặn tiên giới bích chướng sụp đổ lớn, gây ra việc tiên linh khí bị rò rỉ vô hạn.

"Ông!" Hồi lâu sau, một luồng yêu khí kinh người bùng nổ, tế đàn nứt ra, từ trong đó bước ra một bóng người mặc áo bào đen đầu mọc sừng rồng.

Một đôi đồng tử thẳng đứng lạnh như dao, bá đạo tàn khốc, phảng phất như chúa tể trời đất, nắm giữ sức mạnh hủy diệt.

Tu vi của hắn là Hóa Thần hậu kỳ, nhưng cảm giác áp bức mang lại lại kinh người vô cùng.

Cùng là Long tộc, nhưng Thanh Minh so với hắn, khí thế yếu đi rất nhiều.

Nội bộ Long tộc cũng có phân chia tầng lớp, huyết mạch càng thuần khiết, càng gần với "Long Vương", tiềm lực và thực lực cũng càng mạnh, mà vị trước mắt này, là xuất thân từ một mạch được coi là trần nhà chiến lực của Chân Long tộc —— Diệt Thế Hắc Long.

Bẩm sinh nắm giữ sức mạnh hủy diệt.

Chân thân của hắn là Hợp Thể cảnh Yêu Tôn.

Hiện tại tuy chỉ là một phân thân, nhưng đủ để nghiền ép bất kỳ Hóa Thần hậu kỳ nào.

Diệt Thế Hắc Long lạnh lùng nhìn xuống Thanh Minh, giận dữ không thôi.

"Đúng là phế vật!

Ma Yêu liên quan đến đại hưng của Long tộc, ngươi lại để hắn chết!" Khoảnh khắc Ma Yêu Đế chết, Chân Long tộc trong Yêu Thổ đã phát giác.

Vì vậy.

Tầng lớp cao tầng hoàn toàn nổi giận.

"Mong U Hoàng đại nhân cứu vãn." Thanh Minh mồ hôi đầm đìa, vội vàng chắp tay.

Bản tôn của hắn trong Yêu Thổ là Luyện Hư Yêu Tôn, địa vị khá cao, nhưng so với vị trước mắt này vẫn thấp hơn một bậc.

"Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện Diệp Bất Phàm không nhận được môn tiên pháp kia, nếu không ta cũng không cứu được ngươi." Giọng Diệt Thế Hắc Long lạnh thấu xương. 《Hóa Nhân Yêu Tiên Pháp》 là Long tộc giao tiếp với tiên giới vô số năm, mới giáng xuống môn yêu tiên pháp này, nhân tộc không thể tu luyện, điểm này không cần lo lắng.

Nhưng nếu bị truyền ra ngoài, bị yêu tộc khác tu luyện thành công, Long tộc trực tiếp mất đi vị thế bá chủ trong tương lai.

Mức độ nghiêm trọng, không kém gì chết một vị Đại Thừa tiên quân.

Tư Không và Ti Thần của Chu Tước tộc cũng có nghe nói về môn tiên pháp này, nhưng cụ thể là tiên pháp gì, ngoài Chân Long tộc và Giao Long tộc, không ai biết rõ.

Bọn họ cũng không hỏi, đứng tại chỗ coi như không nghe thấy.

"Tiểu bối Tư Không, nghe nói con chim xui xẻo của Chu Tước tộc các ngươi bị chơi chết rồi?" Diệt Thế Hắc Long liếc mắt nhìn qua.

Da mặt Tư Không giật giật, cứng rắn nói: "U Hoàng tiền bối, lần này là ba người chúng ta mời ngài ra, có vài lời, tốt nhất nên nói ít thôi." Chân thân của hắn ở Yêu Thổ sớm muộn cũng tiến vào Hợp Thể, lại không phải Long tộc, lời lẽ không cần phải cung kính.

"A, đừng tưởng ta không biết hai ngươi các ngươi có tâm tư gì, muốn mượn tay ta, cạy miệng Diệp Bất Phàm kia ra chứ gì?" Diệt Thế Hắc Long khinh miệt, vẫy tay nói: "Thôi được, Chân Long tộc và Chu Tước tộc xưa nay giao hảo, giúp ngươi một tay cũng không sao." Hắn dừng lại một chút, bổ sung: "Có một điểm các ngươi cần biết, Ti Yêu Yêu trở về Yêu Thổ, không được đi lung tung nữa." Ti Yêu Yêu và tiểu Hắc Long của Long tộc bọn họ có hôn ước, sau này vì "Ách Vận Tiên Chú", tiểu Hắc Long sợ đến mức trực tiếp hủy hôn, trốn trong tộc không dám ló đầu ra.

Chu Tước tộc trong cơn đại nộ, định tìm hắn tính sổ.

Nhưng sau khi thấy mấy con ấu long nhỏ bị Ti Yêu Yêu khắc chết, bọn họ lập tức im miệng.

Sau đó, trên dưới Long tộc nhìn thấy Ti Yêu Yêu đều đi đường

vòng.

Sợ nói với nàng thêm vài câu, mình sẽ đột tử tại chỗ.

"Tất nhiên!" Tư Không, Ti Thần mặt đen như đít nồi.

Diệt Thế Hắc Long không nói nhiều nữa, nhìn về phía Bắc Tề Quốc, cười lạnh nói: "Một Hóa Thần nhỏ bé, độ kiếp mà có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng không thường thấy." "Ầm!" Tại chỗ nổ ra một cái hố đen lớn, Diệt Thế Hắc Long trong nháy mắt vượt qua mấy vạn dặm, chỉ hai hơi thở đã xông vào dưới thiên kiếp.

Hắn nhìn về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt mang theo sự khinh miệt, năm ngón tay vuốt đen xé về phía đối phương.

Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng trong hư không liên tục bị sấm sét đánh bỗng nhiên mở mắt, thân hình thoáng một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Tại chỗ bị xé ra một khe nứt hư không lớn, mãi không thể khép lại.

Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng đứng ở không trung xa xa, nhìn chằm chằm vào năng lượng màu đen ở rìa khe nứt lớn, đồng tử co lại.

"Rắc!" Một đạo sấm sét bổ xuống, đánh vào người Hắc Long, lực tấn công mạnh mẽ của nó chỉ khiến thân thể hắn rung lên một chút, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

"Ta tự hỏi sao ngươi lại dám tấn công trong thiên kiếp, ra là Diệt Thế Hắc Long nắm giữ sức mạnh hủy diệt." Diệp Bất Phàm cười nhạt, ánh mắt kỳ lạ.

Tộc này mang trong mình sức mạnh hủy diệt, bản thân đối với thiên kiếp có sức kháng cự rất mạnh.

Diệt Thế Hắc Long lười nói nhảm, phun ra một cột sáng đen,

nhanh như chớp bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Người sau dường như đã lường trước, thân hình lắc lư, né được cột sáng hủy diệt này, xuất hiện ở chân trời.

"Giác quan thứ sáu của nhân tộc?

Mạnh như vậy?" Diệt Thế Hắc Long có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm nói: "Nghe nói Nam Hồng Vực có người tu thành 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 của Ma Thổ, xem ra là ngươi rồi." Giác quan thứ sáu của luyện thể tu sĩ bình thường rất mơ hồ, và không thể dự đoán được.

Chỉ có nhục thân tu luyện từ 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 mới đặc biệt, tương truyền tu luyện đến đỉnh cao, có thể dự đoán chính xác bất kỳ thế công nào của kẻ địch.

"Tin tức cũng nhanh nhạy đấy, là con hổ trắng ở Nữ Nhi Quốc truyền tin về Yêu Thổ phải không?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Diệp Bất Phàm và Hổ Tiên Tử của Nữ Nhi Quốc đã từng giao tiếp, lão bà đó còn muốn bắt hắn chơi đùa.

"Không sai." Diệt Thế Hắc Long cười lạnh, sau lưng mọc ra một cái đuôi rồng vừa đen vừa thô, đột ngột quất vào hư không bên cạnh: "Trò vặt này, đừng có thi triển trước mặt bản tôn." Mảnh hư không đó nổ tung, Diệp Bất Phàm vừa bước ra đã bị quất nát bét, máu tươi và thịt vụn bay tứ tung.

Nhục thân của hắn rất mạnh, nhưng không thể đọ lại với Long tộc Hóa Thần hậu kỳ.

Mà "Diệp Bất Phàm" ban đầu, chậm rãi tan biến, lại là một ảo ảnh phân thân.

"Không hổ là Diệt Thế Hắc Long, đối với sát ý cảm nhận rất nhạy bén, thể phách cũng đủ mạnh." Diệp Bất Phàm đè nén khí huyết đang

cuộn trào, muốn tái tạo nhục thân.

Tuy nhiên, từng luồng khí tức đen kịt lan tỏa khắp người, trực tiếp ngăn cản việc tái tạo nhục thân của hắn.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm ngưng trọng, trong lòng kinh hãi.

Hắn cuối cùng cũng biết tại sao Diệt Thế Hắc Long lại có thể được gọi là "Diệt Thế", hủy diệt mọi sinh cơ, bất kỳ hiệu quả hồi phục nào dưới khí tức hủy diệt, đều sẽ bị cản trở cực lớn.

"Nhục thân tái tạo của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 bị Long tộc ta khắc chế, không biết sao?" Diệt Thế Hắc Long trào phúng, vuốt rồng siết chặt, trực tiếp vồ về phía nguyên thần của Diệp Bất Phàm.

"Ầm!" Diệp Bất Phàm vận chuyển thần thông, không ngừng giao thủ với Diệt Thế Hắc Long, phảng phất như đang đấu pháp với long thần, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự của đối phương đều biến thái đến mức khoa trương.

"Phá Thân!" Hắn thúc giục phi kiếm, kiếm như tia chớp, hung hăng đâm vào móng vuốt của Diệt Thế Hắc Long, với khả năng phá phòng của nó, lại chỉ có thể xé rách da.

Mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, nhanh chóng suy diễn khả năng giết chết đối phương.

Cuối cùng kết luận.

Rất khó!

Phòng ngự của Diệt Thế Hắc Long có thể so với pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp, chiến lực này so với Hóa Thần Đại viên mãn cũng không kém bao nhiêu.

Muốn giết đối phương, không chỉ phải liều mạng, mà còn phải đề phòng các Hóa Thần khác của Yêu Thổ tập kích bất cứ lúc nào.

“Rắc!” Diệt Thế Hắc Long trở tay bắt lấy phi kiếm, sức mạnh hủy diệt bùng nổ, linh tính phi kiếm của hắn tổn hại nặng nề, tại chỗ bị vặn thành bánh quai chèo.

“Nhiều nhất là thực lực Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong, ta rất muốn biết, ngươi sao lại dám đột phá Hóa Thần ở xung quanh Vạn Yêu Sơn?

Ai cho ngươi lá gan đó?” Diệt Thế Hắc Long cười lạnh, khinh thường thiên hạ, vuốt rồng xé sa mạc thành vô số mảnh, đánh cho nguyên thần của Diệp Bất Phàm nhanh chóng suy yếu.

Gần như bị đánh tan.

“Ầm!” Cuối cùng, nguyên thần của Diệp Bất Phàm bị sức mạnh hủy diệt đánh nổ, hoàn toàn chết đi.

“Thế là… chết rồi?” Chu Tước Ti Thần vừa đến, liền thấy cảnh Diệp Bất Phàm bị đánh chết tươi.

Nói thì dài dòng, trước sau chỉ có hai hơi thở.

“U Hoàng tiền bối!

Người này liên quan đến tung tích của Ti Yêu Yêu, sao ngài có thể giết hắn!” Tư Không ở bên kia mặt tái mét, giận dữ gầm lên.

Diệt Thế Hắc Long cũng nhíu mày.

Chương 448

Hắn cảm thấy Diệp Bất Phàm gây ra sóng gió khắp thành này, nên có chút bài tẩy bảo mệnh.

Lại thêm hắn đã nương tay.

Cú vừa rồi không đến mức khiến hắn hồn bay phách tán.

Dù sao hắn còn cần sưu hồn, đề phòng Hóa Nhân Tiên Pháp bị truyền ra ngoài.

Nhưng bây giờ, người cũng không còn, sưu cái gì?

"Pháp huyết hợp nhất!" "Phá Thân!" "Đăng Sao!" Đúng lúc này, một đạo kiếm quang kinh thế từ hư không sau lưng Diệt Thế Hắc Long đột ngột tấn công tới.

Tốc độ quá nhanh, quá gấp.

Toàn thân vảy rồng của Diệt Thế Hắc Long căng cứng, một cảm giác nguy cơ lớn ập đến, hắn đột ngột điểm một ngón tay về phía sau.

"Phụt!" Kiếm khí vốn yếu ớt không chịu nổi phảng phất như trở thành tiên kiếm không gì không phá được, một ngón tay rồng bị đánh nổ trong nháy mắt.

Kiếm khí không dừng lại, mạnh mẽ cắt xuyên qua tim của Diệt Thế Hắc Long, mang theo một khối máu tươi bắn ra từ phía bên kia.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng chộp lấy khối máu này, thi triển Tế Mệnh Đại Độn, lao nhanh về phía xa.

"Đa tạ Hắc Long đạo hữu đã tặng tâm đầu tinh huyết, cáo từ, ha ha ha!" Diệp Bất Phàm cười lớn, hai bước chân đã đi được mười vạn dặm, tốc độ nhanh hơn mấy lần so với lúc đấu pháp.

Giết Diệt Thế Hắc Long thực sự tốn sức, còn có hai lão Chu Tước, một con Thanh Long.

Hơn nữa lại đang ở Yêu Thổ, trạm trung chuyển ở Vạn Yêu Sơn có cả đống đại lão.

Não có bệnh mới đi tử chiến.

Chẳng bằng giả vờ yếu thế trước địch, lợi dụng tiên hỏa sống lại, dùng tốc độ nhanh nhất đoạt lấy tinh huyết của đối phương, tối đa hóa lợi ích mới là khôn ngoan.

Mà có khối tinh huyết này.

Diệp Bất Phàm không cần mấy ngày là có thể trở thành một thành viên của Long tộc!

"Ngươi!

Ngươi!" Diệt Thế Hắc Long sững sờ, tức đến nỗi phổi sắp nổ tung.

"Hộc!

Hộc!" Diệt Thế Hắc Long thở dốc kịch liệt, khói đen tuôn ra từ mũi miệng, vết thương trên ngực nhanh chóng lành lại.

"Thật là giảo hoạt đến cực điểm." Thanh Minh kinh hãi trong lòng, đứng ở xa không dám lại gần.

Với sức hồi phục của vị này, chút vết thương này chẳng là gì, nhưng bị một tiểu bối đùa bỡn, sự sỉ nhục này quá lớn.

Chu Tước Tư Không thì cười lạnh không nói, không hề né tránh mà xem trò cười của đối phương.

"Truy!" Diệt Thế Hắc Long gầm lên, hóa thành một đạo hắc quang đuổi theo hướng Diệp Bất Phàm bỏ chạy.

Thanh Minh vội vàng đuổi theo.

Thế nhưng sau khi truy đuổi mười vạn dặm, mặc cho hai người truy lùng thế nào, cũng không thể khóa được vị trí của Diệp Bất Phàm.

"Khí tức, huyết mạch, dao động pháp lực, một chút cũng không lưu lại, người này về phương diện bảo mệnh, có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao." Thanh Minh dùng đủ loại phương pháp tìm kiếm đều không có kết quả, trong lòng chấn động.

"Đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra hắn!" Diệt Thế Hắc Long gầm lên giận dữ.

Những ngày sau đó, yêu tộc hành động quy mô lớn, phái những yêu thú giỏi truy lùng đến các liệt quốc xung quanh.

Hồ tộc cũng nhận được mệnh lệnh từ cấp trên.

Một con tiểu hồ ly đứng ngoài khuê phòng, lớn tiếng ra lệnh: "Người này là Diệp Bất Phàm, tội ác tày trời, nhất định phải khóa chặt hắn!" "Vâng!" Mấy trăm con hồ ly ở phía dưới nhận lệnh, trong nháy mắt tản ra.

Tiểu hồ ly xoay người tiến vào khuê phòng.

Bạch Hồ Tiên lười biếng nằm trên ghế tựa, duyên dáng nói: "Ngươi phái tộc nhân của ta đi bắt chính mình ư?

Nếu không phải sớm biết thân phận thật của ngươi, ta suýt nữa đã tin rồi đấy." "Chỉ là thao tác cơ bản thôi." Diệp Bất Phàm đang hóa thân thành tiểu hồ ly nhàn nhạt đáp lại, hiện ra chân thân, ngồi xếp bằng trên giường.

"Cuốn Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh này, tương tự Đăng Tiên Quyết, thật khó tu luyện." Diệp Bất Phàm nhíu mày, trong thời gian ngắn rất khó nhập môn.

Hắn nhìn về phía Bạch Hồ Tiên: "Tiểu hắc long mà ngươi nói hạ giới, là thật sao?" "Đúng vậy, đang đàm phán với bên Tiên Hỏa Giáo, cụ thể đàm phán chuyện gì thì ta không biết đâu nha." Bạch Hồ Tiên nhón một quả nho trên bàn, bỏ vào miệng nhỏ hồng nhuận.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Hình như có liên quan đến khí vận gì đó." "Khí vận?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, nếu nói về khí vận, hắn bói toán nhiều năm như vậy, dưới tác dụng phụ nghịch chuyển, sớm đã hùng hậu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Năm đó Quý gia của Tiên Đường, chính là vì khí vận mà tìm đến ta, bây giờ Tiên Hỏa Giáo lại và Long tộc đàm phán về khí vận." "Thời gian tiểu hắc long hạ giới có biết không?" Bạch Hồ Tiên lười biếng nói: "Nửa tháng nữa thì phải, Vạn Yêu Chi Chủ còn bảo ta hộ pháp nữa đấy, con hắc long đó là Hóa Thần sơ kỳ, ta một Nguyên Anh nhỏ bé hộ pháp cái gì chứ?" "Hộ pháp?" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Bạch Hồ Tiên tướng mạo xinh đẹp, dáng người tinh tế, rất ít yêu tộc nào không động lòng.

Vạn Yêu Chi Chủ rõ ràng là muốn để Bạch Hồ Tiên hầu hạ, nếu tiểu hắc long thuận thế chiếm được nữ nhân này, Vạn Yêu Chi Chủ coi như đã bám được vào đùi vàng của Long tộc.

Diệp Bất Phàm suy tính xem bên trong có lợi lộc gì không.

Hắn cho dù hóa yêu thành công, cũng không có thiên phú thần thông, thiên phú thần thông của Long tộc khiến hắn rất thèm thuồng.

Hơn nữa, gia sản của tiểu hắc long chắc chắn không tầm thường.

"Nếu hóa thành bộ dạng của tiểu hắc long, đến Tiên Hỏa Giáo kiếm một mớ… Thôi bỏ đi, hệ số rủi ro quá cao." Diệp Bất Phàm trực tiếp dập tắt ý nghĩ.

Hiện tại những yêu tộc hạ giới đến Yêu Thổ, hắn cũng không sợ,

chỉ duy nhất kiêng kỵ Tiên Hỏa Giáo.

Có Luyện Hư Thiên Tôn tọa trấn, hơn nữa bên kia Tiên Thổ đã mở rộng, các loại nhân vật thần tiên tùy thời hạ giới, đi sai một bước là vạn kiếp bất phục.

Không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

"Công pháp yêu tộc thu thập thế nào rồi?" "Đều ở đó cả." Bạch Hồ Tiên chỉ vào một chồng ngọc giản dày cộp trên bàn sách, Diệp Bất Phàm gật đầu, nói: "Ta muốn bế quan một thời gian, ngươi ra ngoài trước đi." "Được thôi." Bạch Hồ Tiên bĩu môi, yểu điệu bước ra khỏi phòng, đây là khuê phòng của nàng, giờ lại thành nơi tu luyện của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm ngồi ngay ngắn bên bàn sách, cầm lên một miếng ngọc giản, thần thức chìm vào trong đó. 【Huyết Yêu Pháp - Yêu công Nguyên Anh: Dùng máu làm dẫn, ngưng tụ thân huyết yêu, tăng tốc độ hồi phục thương thế của yêu thể, vạn yêu đều có thể tu luyện, tác dụng phụ, nhiễu loạn tâm trí, cuối cùng trở thành huyết yêu chỉ biết giết chóc.】【Nghịch chuyển phụ diện: Ngưng tụ thân huyết yêu, tăng tốc độ hồi phục thương thế, và nâng cao tâm trí.】 "Huyết Yêu Pháp, ta cũng có thể tu luyện, tiếc là tác dụng phụ không ra làm sao cả." Diệp Bất Phàm ném nó sang một bên, thứ hắn muốn tìm là công pháp có tác dụng phụ làm giảm tu vi. 【Luyện Hồn Pháp - Nhân khí sơ giai: Tộc Thiên Quy có thể tu, tăng cường yêu hồn, nâng cao lực phòng ngự của hồn phách, tác dụng phụ…】【Yêu Phong Cửu Chuyển…】 Diệp Bất Phàm xem từng cái một, mày càng nhíu chặt.

Đại bộ phận đều là yêu pháp, tương đương với thần thông của nhân tộc, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi.

Cũng có yêu pháp có tác dụng phụ làm giảm tu vi, nhưng tiếc là biên độ quá thấp, còn không bằng mức tăng phúc của 《Đăng Tiên

Quyết》.

"Cấp bậc của những yêu pháp này chung quy vẫn quá thấp." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

Lão tổ của Hồ tộc cũng chỉ là Nguyên Anh, yêu pháp về phương diện Hóa Thần ít đến đáng thương, đa số chỉ ở cấp độ Nguyên Anh, Kim Đan.

Sau đó, Diệp Bất Phàm lấy ra một cái túi càn khôn.

Đây là của Ma Yêu Đế, trước đó vội vàng đột phá, không có thời gian sắp xếp.

Bên trong cũng có rất nhiều công pháp yêu tộc, nhưng đa số đều là cấp Nguyên Anh.

Cuối cùng, yêu pháp về phương diện tu vi không tìm được, nhưng lại tìm được một loại về phương diện nhục thân.

Là yêu pháp của Long tộc. 【Bất Tử Thiên Công - Thiên Hóa Thần: Chỉ Long tộc mới có thể tu luyện, phòng ngự, sức mạnh, tốc độ bùng nổ trong thời gian ngắn, sinh mệnh lực tăng mạnh, cực kỳ khó giết chết, sau khi thi triển, cảnh giới yêu thể sẽ hạ xuống, cẩn thận tu luyện.】【Nghịch chuyển phụ diện: Bùng nổ phòng ngự, sức mạnh lâu dài… sau khi thi triển, cảnh giới yêu thể sẽ tăng lên, cẩn thận tu luyện.】 Loại yêu pháp này hoàn toàn là đại thuật liều mạng.

Nếu không đến thời khắc liều mạng, Long tộc sẽ không sử dụng, tương tự như Nhiên Huyết Đại Pháp của nhân tộc. 【Nghịch chuyển phụ diện: Không phải Long tộc cũng có thể tu luyện… sau khi thi triển, cảnh giới thể phách tăng lên, cẩn thận tu luyện.】 "Cái này được." Diệp Bất Phàm thầm khen, sau khi nhục thân đạt Hóa Thần, tiến cảnh cũng rất khó khăn, 《Thiên Nhân Đạo Kinh》 trước đây của hắn hiệu quả ngày càng yếu đi, đã không thể thỏa mãn hắn được nữa.

Ngoài ra, hắn tìm được một cái cây.

Thiên Thương Ngọc Thụ!

Dược liệu pháp bảo bậc bốn, cây trong bí cảnh năm đó, cũng là vật liệu chính để Diệp Bất Phàm luyện chế Chân Ma Kiếm, sau này vẫn luôn khổ sở vì không có dược liệu thích hợp, bản mệnh pháp bảo đành phải tạm gác lại.

"Cuối cùng cũng có thể luyện chế Chân Ma Kiếm rồi." Diệp Bất Phàm vui mừng.

Uy lực của Chân Ma Kiếm Trận mạnh đến đâu, hoàn toàn phụ thuộc vào số lượng, lần này hắn dự định luyện chế ba mươi sáu thanh.

Sau đó nuôi dưỡng Thiên Thương Ngọc Thụ, tương lai luyện chế sáu mươi bốn thanh, một trăm linh tám thanh.

Uy lực của cả một bộ, nghĩ thôi đã thấy kinh khủng.

Sau khi lấy Thiên Thương Ngọc Thụ ra, Diệp Bất Phàm lập tức bắt tay vào luyện khí.

Ngoài luyện khí, hắn còn kiêm tu cả 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》 và 《Bất Tử Thiên Công》.

Trong nháy mắt, nửa tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này Vạn Yêu Quốc, Bắc Tề, Nguyên Quốc, Lưu Ly Quốc vân vân, đều bị yêu tộc xâm nhập quy mô lớn.

Không phải là xâm lược, mà thuần túy là tìm kiếm manh mối của Diệp Bất Phàm.

Cơn cuồng phong bão táp càn quét mấy chục đại quốc, khiến nhân tộc đang thoi thóp xung quanh khổ không tả xiết.

Chương 449

Và cũng vì vậy, danh tiếng của Diệp Bất Phàm cũng được lan truyền ra ngoài, khiến không ít tu sĩ từng giao thiệp với hắn phải chấn động.

Sau đó là một trận chửi bới điên cuồng.

"Lại là cái tên sát tinh này!

Biến mất hơn hai mươi năm, vừa quay lại đã gây sóng gió!" Họ không dám chửi yêu tộc, vì họ đang bị xâm lược và tàn sát.

Nhưng đối với Diệp Bất Phàm không nhìn thấy, không sờ được, họ không hề kiêng dè.

Đối với điều này, Diệp Bất Phàm không hề hay biết.

"Vù vù vù!!" Ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm lơ lửng trong khuê phòng của Bạch Hồ Tiên, tỏa ra ma khí mãnh liệt.

"Cuối cùng cũng luyện chế thành công!" Diệp Bất Phàm thu dọn dụng cụ luyện khí, cười lớn không ngớt.

Trải qua nửa tháng, Thiên Thương Ngọc Thụ gần như bị chặt trụi, càng hao tốn dược liệu mà Diệp Bất Phàm tích góp mười mấy năm, thậm chí còn nung chảy mấy loại pháp bảo bậc năm, chiết xuất dược liệu phụ mạnh mẽ, lúc này mới luyện chế ra được cả bộ Chân Ma Kiếm.

Mỗi một thanh, đều là bậc năm sơ cấp!

Trong tu tiên giới rộng lớn này, trong số các Hóa Thần không tìm ra ai có bản mệnh pháp bảo hoành tráng hơn Diệp mỗ nhân.

Chỉ riêng bộ phi kiếm này, đã đủ để mua mạng của Hóa Thần

Thiên Quân!

Uy lực thì càng không cần phải nói, có thể vây giết Hóa Thần hậu kỳ.

"Một bộ pháp bảo, trực tiếp khuynh gia bại sản." "Nhưng cũng đáng." Diệp Bất Phàm phun ra ma khí cuồn cuộn, nuốt chúng vào nguyên thần để tế luyện.

Tế luyện một lát, hắn mới đứng dậy, vận chuyển 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》.

Hồn phách, nguyên thần, nhục thân đều đang vặn vẹo biến hóa, không lâu sau, một con chân long đen tuyền lơ lửng giữa không trung.

Sừng rồng của nó tỏa ra ánh sáng u tối, con ngươi thẳng đứng lạnh lẽo, vảy trên toàn thân như áo giáp, tỏa ra long uy kinh người.

Diệp Bất Phàm đưa tay ra, móng rồng cào cào vào tay, ma sát tạo ra một chuỗi tia lửa.

"Phòng ngự thật là biến thái." Hắn tấm tắc khen ngợi, miệng phun ra một đoàn hắc quang, nhẹ nhàng hủy diệt chiếc bàn trà bên cạnh, biến nó thành tro bụi màu đen.

Ngoại trừ không có thiên phú thần thông, sức mạnh hủy diệt độc hữu của Diệt Thế Hắc Long, Diệp Bất Phàm lại kế thừa được.

Do 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》 mới nhập môn, loại sức mạnh này cũng không quá mạnh.

"Ở trạng thái long thân, pháp và huyết hợp nhất, lại thêm sức mạnh hủy diệt tăng phúc uy lực, không biết Tử Tiêu Thiên Quân có chịu nổi không." Diệp Bất Phàm mỉm cười, cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào.

Hắn trước đây toàn lực bộc phát, có thể trấn sát Hóa Thần hậu kỳ,

bây giờ thực lực lại tăng lên một bậc, rốt cuộc mạnh đến đâu chính hắn cũng không có khái niệm.

Tuy nhiên hắn đoán, vẫn không đánh lại Hồng Y Thiên Quân, chỉ có thể tự vệ.

Gã kia là Đại viên mãn, lại thêm Tam Muội Chân Hỏa, các loại thần thông, đã đứng trên đỉnh của Hóa Thần.

Cảm nhận một chút đặc tính của Diệt Thế Hắc Long, Diệp Bất Phàm lại hóa thành hình người.

"Đến lúc đi Tiên Đường rồi." Diệp Bất Phàm khẽ thở ra một hơi, triệu Bạch Hồ Tiên trở về.

"Ngươi sắp đi rồi à?" Bạch Hồ Tiên vui mừng nói.

Diệp Bất Phàm cười như không cười nói: "Sao thế?

Muốn ta đi đến vậy à?" Bạch Hồ Tiên ngẩn người, lập tức nũng nịu nói: "Không nỡ xa ngươi đâu, ta sợ ngươi ở đây có nguy hiểm, con Diệt Thế Hắc Long kia điên cuồng tìm ngươi khắp nơi, mãi đến hôm qua tiểu hắc long xuống đây, mới tạm dừng." "Ồ?

Tiểu hắc long?" Diệp Bất Phàm híp mắt, bàn tay hóa thành móng rồng.

Sau đó từ trên móng rồng hiện ra ba đồng tiền, cẩn thận lợi dụng huyết mạch long tộc của mình để bói toán.

Bạch Hồ Tiên ngơ ngác nhìn móng rồng, có chút không thể tin nổi: "Ngươi!

Sao ngươi lại thành Long tộc rồi?" Hồ tộc giỏi nhất về huyễn thuật, ngụy trang.

Nàng có thể nhìn ra móng vuốt này của Diệp Bất Phàm là móng rồng thật sự, lại còn mang theo khí tức hủy diệt.

“Thật sự đến rồi.” Trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ khác thường, bước ra khỏi khuê các, nhìn về hướng Vạn Yêu Sơn, Pháp Nhãn Thông và Thiên Nhãn Thông vận chuyển đến cực hạn, trên Vạn Yêu Sơn yêu khí trùng điệp, không nhìn rõ được.

Hắn lại đẩy năng lực bói toán đến cực hạn.

Cuối cùng cũng nhìn thấy điều bất thường.

Một cột kim quang ngút trời từ trung tâm Vạn Yêu Sơn bốc lên, phảng phất như cột ngọc màu vàng, đâm thẳng vào mây xanh.

Khí vận!

Khí vận nồng đậm đến cực điểm!

“Tiểu hắc long khí vận đỉnh thịnh, cộng thêm thiên phú của nó, tương lai bước vào Đại Thừa Tiên Quân cũng không phải không có khả năng.” Diệp Bất Phàm hít một hơi khí lạnh.

Lần đầu tiên nhìn thấy khí vận lớn như vậy, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn khí vận của chính mình!

“Lần này Chân Long tộc và Tiên Hỏa Giáo đàm phán, chẳng lẽ có liên quan đến khí vận trên người tiểu hắc long?” Diệp Bất Phàm mơ hồ nắm được mấu chốt.

Hắn ánh mắt lấp lóe, lại bói toán lần nữa.

Lần này là bói toán tương lai của chính mình.

“Không vào Tiên Đường, an nhiên vô sự, một khi tiến vào Tiên Đường, có hai thành hung hiểm, là điềm báo phiền phức quấn thân.” Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Theo lẽ thường, tu vi của hắn bây giờ mạnh như vậy, lại thêm thần thông ẩn nấp dịch hình cao thâm, không có phiền phức nào có thể quấn lấy hắn.

Hắn đi đi lại lại trong phòng, không ngừng suy luận nguyên nhân.

Bỗng nhiên trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, đồng tử co rút lại.

"Tiên Hỏa Giáo không thật tâm chiêu mộ đệ tử, mà là đang chiêu mộ con cưng của khí vận, bọn họ có phương pháp khóa chặt người có đại khí vận, cho nên ta mới có hai thành hung hiểm này, tiểu hắc long cũng mang đại khí vận, như vậy xem ra, việc hắn hạ giới cũng hợp lý rồi." Mặt Diệp Bất Phàm tái mét.

Chẳng trách lại chiêu mộ đệ tử rầm rộ, hóa ra cũng giống như Quý gia, khắp nơi cướp đoạt đại khí vận.

Một khi tiến vào Tiên Thổ, những con cưng của khí vận đó sẽ bị tàn sát ngay lập tức, bị cướp đoạt khí vận.

Thân phận của tiểu hắc long đặc thù, không thể dùng vũ lực, cho nên mới đàm phán với Chân Long tộc, để an toàn tách khí vận trên người hắn ra.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm bói ra được phương án an toàn tiến vào Tiên Đường.

Đi theo tiểu hắc long, có khí vận của hắn che chở, Tiên Hỏa Giáo rất khó nhìn thấu khí vận trên người hắn, giống như một đốm lửa nhỏ giấu bên cạnh ngọn đuốc lớn, không ai có thể nhìn thấy.

"Con tiểu hắc long đó, khi nào đi Tiên Hỏa Giáo?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía Bạch Hồ Tiên.

Nàng kia dùng ngón tay ngọc điểm nhẹ vào cằm nhọn, suy nghĩ một chút rồi nói: "Con rồng nhỏ này sợ chết, vừa nghe nói ngươi làm cho thúc phụ nó chịu thiệt, lại nghe thấy hai vị từ Nam Hồng Vực đến kia mạnh mẽ vô cùng, sợ mấy người mạnh như các ngươi giết nó, sống chết cũng phải đợi người của Tiên Hỏa Giáo hộ tống mới chịu đi." Đây không phải là sợ chết.

Rõ ràng là chứng hoang tưởng bị hại.

Diệp Bất Phàm và tiểu hắc long không có thù oán, thậm chí chưa từng gặp mặt, mà lại lo lắng mình sẽ giết nó!

Nhân tài!

Chẳng trách lại bất chấp nguy cơ đắc tội với Chu Tước tộc, cũng phải từ hôn với tiểu yêu yêu kia.

"Đến Tiên Hỏa Giáo, ngươi sẽ đi theo, đến lúc đó mang theo ta." Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm nói.

"Lại nữa rồi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Hồ Tiên lập tức xị xuống, vô cùng tủi thân.

Nàng chỉ muốn nằm ở nhà ngủ một giấc thật ngon. … Nhiều ngày sau.

Ngoài Vạn Yêu Sơn, một chiếc chiến thuyền vô cùng vững chắc đang nhanh chóng di chuyển về hướng Tiên Đường.

Trên boong thuyền, ngoài Thanh Minh và con Diệt Thế Hắc Long kia, cùng với Bạch Thần Viên, Bạch Hồ Tiên những người đi theo, còn có một thanh niên tuấn lãng mặc áo bào xanh.

Tiểu hắc long — U An.

Hắn lúc này lộ vẻ cảnh giác, quét mắt qua từng yêu tộc có mặt, ngay cả Diệp Bất Phàm hóa thành tiểu yêu Kim Đan cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt đó như radar, quét qua mấy trăm lần.

Thậm chí, hắn ngay cả thúc phụ của mình là U Hoàng cũng không ngoại lệ, cũng bị quét mấy chục lần.

Điển hình của chứng hoang tưởng bị hại, hơn nữa còn là giai đoạn cuối.

U Hoàng dường như đã quen với việc này, nhìn sang lão giả áo bào trắng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Xác định không có vấn đề gì chứ?" Lão giả áo bào trắng này là sứ giả của Tiên Hỏa Giáo, tu vi Hóa Thần trung kỳ, cũng là người phụ trách hộ tống tiểu hắc long đến Tiên Hỏa Giáo.

"Trong giáo của ta có Thiên Cơ Sư bậc sáu, đủ để tách khí vận trên người hắn một cách hoàn hảo, dù sao quý tộc cũng không muốn hắn khí vận quá thịnh đúng không?" Lão giả áo bào trắng cười nói.

Khí vận thứ này, có lợi có hại.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, lộ ra vẻ khác thường.

Còn chưa đợi hắn nghe kỹ, tiểu hắc long đột nhiên quay sang, gầm lên giận dữ: "Ngươi có phải muốn hại ta không?!" "???" Diệp Bất Phàm.

Chương 450

Trong lòng Diệp Bất Phàm "lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ không ổn.

Trong đầu thoáng qua vô số ý niệm.

Làm sao bị lộ?

Phát hiện lúc nào?

Là Bạch Hồ Tiên mật báo?

Bây giờ bỏ chạy, hay là giết hết yêu tộc có mặt ở đây rồi mới chạy?

"Ngươi là ai?!" Lão giả áo bào trắng nghe vậy, sắc mặt đột biến, ánh mắt như dao găm nhìn tới.

U Hoàng thì liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, bình tĩnh nói: "Hậu bối nhà ta có hơi cẩn thận một chút, không cần để ý." Tất cả yêu tộc có mặt, lão đã kiểm tra mấy lần, không có gì bất thường.

Lão giả áo bào trắng đầu óc đầy dấu chấm hỏi.

"Lúc nó mới hạ giới, cũng từng chất vấn bản tôn." U Hoàng vẻ mặt cứng đờ.

"À… à à, quả nhiên là có 'chút' cẩn thận." Da mặt lão giả áo bào trắng co giật, cố gắng nặn ra một nụ cười phụ họa.

Tiểu hắc long nghi ngờ nhìn Diệp Bất Phàm nửa ngày, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, cuối cùng thu lại ánh mắt, cảnh giác quét nhìn các yêu tộc khác.

Cảnh này, trực tiếp làm cho Diệp mỗ nhân đang trăm ngàn ý niệm trong đầu phải câm nín.

Hắn rất muốn đánh chết tên thần kinh tiểu hắc long này, để cho hắn nếm thử hậu quả của việc dọa người.

"Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Chiến thuyền tiếp tục tiến lên, đi được nửa đường, tiểu hắc long đột nhiên nhìn về phía Bạch Thần Viên, tròng mắt đầy tơ máu.

Bạch Thần Viên sắc mặt tái nhợt, ngay cả trả lời cũng không dám.

Vạn Yêu Chi Chủ nhìn không nổi nữa, cung kính nói: "U An đại nhân, hay là để Bạch Hồ Tiên ở bên cạnh ngài, bảo vệ an nguy cho ngài?" Nụ cười của Bạch Hồ Tiên hơi biến đổi, trừng lớn mắt.

Thân là Hồ tộc, tâm tư linh hoạt dễ thấu, đối với mục đích của Vạn Yêu Chi Chủ muốn dùng nàng đổi lấy tiền đồ, nàng nhìn rất rõ.

"Ở bên cạnh ta?

Ngươi muốn để cô ta giết ta?" Tiểu hắc long như xù lông, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa Vạn Yêu Chi Chủ và Bạch Hồ Tiên, đầy vẻ đề phòng: "Phụ nữ càng đẹp, càng nguy hiểm." Vạn Yêu Chi Chủ ngớ người, trực tiếp câm miệng.

Bạch Hồ Tiên chỉ là Nguyên Anh, lấy gì để giết vị hắc long Hóa Thần nhà ngươi?

Diệp Bất Phàm thấy vậy, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Không giống những thiên kiêu bình thường, nhìn thấy mỹ nữ là không đi nổi, tiểu hắc long này hoàn toàn là né tránh phụ nữ mà đi.

Trên đoạn đường tiếp theo, tiểu hắc long cứ chốc chốc lại giật mình.

Nhưng các yêu tộc đã quen với việc này, đều không mấy để tâm.

Diệp Bất Phàm cũng chuyển suy nghĩ, ánh mắt xuyên qua biển mây, nhìn về phía các quốc gia Bắc Vực đang nhanh chóng lùi lại.

Sa mạc, biển lớn, núi non, đủ loại địa hình đều có.

Hắn còn nhìn thấy một quốc gia tuyết bay đầy trời — Bạch Tuyết Quốc.

Ở vị trí ven biên giới của nó, có một dải băng hà lớn, sương mù mờ mịt, trông có vẻ tĩnh lặng, không biết thông đến nơi nào.

"Đây chính là nơi năm đó Lý Hàn tiến vào Nam Hồng Vực sao?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Năm đó Lý Hàn từ đây tiến vào, vượt qua Tiên Thổ sâu thẳm, cuối cùng từ Tuyết Nhân Cốc của Nam Hồng Vực đi ra.

Với tu vi của đối phương, không thể nào sống sót đến được Nam Hồng Vực.

"Trừ phi, Hắc Quần sư tôn có một mạng lưới quan hệ khổng lồ trong Tiên Thổ ở đó." Đây là lời giải thích duy nhất.

Diệp Bất Phàm đã tra rất nhiều sử liệu, nhưng đáng tiếc chưa bao giờ tìm được thông tin liên quan đến hai người chuyển thế là Hắc Quần sư tôn và Nhan Như Ngọc.

Chiến thuyền bay nhanh lướt qua bầu trời Bạch Tuyết Quốc.

Hắn không nhìn thấy, trong tuyết trắng mênh mông có hai bóng dáng nữ tử đang dẫm lên nền tuyết lớn, đi về hướng Tiên Đường.

Một người mặc trường quần màu xanh, một người mặc váy màu tím.

"Mẹ ơi, khi nào mới đến Tiên Đường ạ?" Bé gái trong lòng Tử Quần La Lỵ chớp chớp đôi mắt hoa đào, đạp đạp chân.

Tử Quần La Lỵ cau mày, quát: "Đừng có ý đồ xấu!" Bé gái đã hai tuổi, nhưng vóc dáng chỉ như đứa trẻ mấy tháng, cũng chưa có tên.

Từ Tuyết Nhân Cốc, Tiên Thổ, đến Bạch Tuyết Quốc hiện tại, bé

gái ngày càng quậy phá.

Nó không thích bị quản giáo, miệng thì nói chuyện, thực ra nó chỉ muốn thoát khỏi ma chưởng của mẹ, rồi chạy đi chơi.

Hoàn mỹ kế thừa gen của Diệp Bất Phàm.

"Ồ." Bé gái cũng không khóc, đưa bàn tay nhỏ mập mạp ra, ngây thơ vô tội nói: "Dì Bùi bế bế." Bùi Thủy Nghiên giật mình, nào dám bế.

Con của Diệp Bất Phàm tâm trí phát triển quá nhanh, tâm tư quỷ quái ngày càng nhiều, lần trước nàng vừa bế lên, bé gái này liền nhảy ra khỏi lòng nàng, chạy về phía xa.

Đôi chân ngắn đạp thoăn thoắt, tốc độ còn nhanh hơn cả Trúc Cơ.

Tử Quần La Lỵ không biết dỗ, véo tai bé gái: "Ngoan ngoãn chút đi, cẩn thận ta ném con vào chuồng sói đấy." "Con muốn mách đa đa, nói với đa đa, vợ của người bắt nạt con." Bé gái đau đến mức oa oa kêu lên, kháng nghị. … Nhiều ngày sau.

Linh khí trời đất bắt đầu trở nên nồng đậm, cuối cùng chiến thuyền tiến vào một quốc gia.

Đại quân tu sĩ biên giới canh giữ, cờ xí tung bay, trên đó khắc một chữ — Đường!

Diện tích quốc thổ lớn hơn Đại Yến mấy chục lần, rộng lớn vô biên, các loại thành trì san sát, tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh nhiều không kể xiết.

"Không hổ là Tiên Đường, mạnh hơn Triệu Quốc không biết bao nhiêu lần." Diệp Bất Phàm trong lòng cảm khái.

Sau khi tiến vào Tiên Đường, hắn cảm ứng được rất nhiều khí tức quen thuộc, đều là cố nhân thời ở Triệu Quốc.

Còn chưa tiến vào kinh thành, hai bóng người nhanh chóng từ xa bay tới.

Một người là Đại giáo chủ của Tiên Hỏa Giáo, tóc đen áo bào đen, hai mắt như điện, tỏa ra cảm giác áp bức kinh người.

Hóa Thần hậu kỳ!

Người khiến Diệp Bất Phàm kiêng kỵ nhất là người còn lại, tu vi chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng nơi đi qua, không lưu lại chút khí tức nào.

Dáng vẻ trung niên, tướng mạo bình thường, ánh mắt như chứa đựng vũ trụ tinh thần, bóp méo tầm nhìn của mọi người.

"Thiên Cơ Sư bậc sáu!" Diệp Bất Phàm mi mắt rũ xuống, vận chuyển 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》 đến cực hạn, đồng thời âm thầm nén khí vận của mình lại.

Không giống như Mặc Thượng Sư của Nam Hồng Vực, gã kia tuy cũng là bậc sáu, nhưng chỉ là phân thân, năng lực bói toán không quá mạnh mẽ.

Nhưng vị trước mắt này là chân thân thật sự.

"Tại hạ, đã đợi U Hoàng đạo hữu đã lâu." Tiên Hỏa Đại giáo chủ chắp tay, nghiêng đầu nhìn về phía tiểu hắc long, cười nói: "Vị này chính là thiếu tộc trưởng của quý tộc phải không?" Cha của tiểu hắc long là Hợp Thể Yêu Tôn, ông nội càng là Đại Thừa Tiên Quân của Long tộc.

"Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Tiểu hắc long trừng mắt, quát lên.

"Ơ…" Tiên Hỏa Đại giáo chủ ngạc nhiên.

Thiên Cơ Sư bậc sáu bên cạnh cười nhạt nói: "Xem ra chuyện

năm đó, đã tạo thành ám ảnh không nhỏ cho thiếu chủ của quý tộc." Hắn danh hiệu là Chân Diệu Thiên Quân.

Đối với việc liên hôn của Chu Tước và Long tộc có nghe qua.

Tiểu hắc long lúc nhỏ thiên phú cực tốt, nhưng năng lực chịu đựng tâm lý rất kém, nói trắng ra là đạo tâm không vững, có liên quan đến việc mẹ nó bị Thanh Phượng tộc ám toán lúc chưa sinh ra.

Sau khi tận mắt chứng kiến mấy người bạn chơi của mình bị Chu Tước Ti Yêu Yêu khắc chết, tính tình càng đại biến, nhìn ai cũng thấy nguy hiểm.

"Chân Diệu đạo hữu, có cách nào giải quyết không?" U Hoàng nhíu mày, hỏi.

"Có, nhưng thời gian trị liệu tương đối dài." Chân Diệu Thiên Quân mỉm cười gật đầu.

Chẳng qua là mài giũa đạo tâm của tiểu hắc long một chút.

Sau đó hắn cười nói: "Mấy vị, trước tiên ở lại kinh thành Đường quốc thế nào?

Chuyện khí vận, ngày mai hãy tiến hành." U Hoàng gật đầu, thu lại chiến thuyền, đi theo Đại giáo chủ và Chân Diệu Thiên Quân, chẳng mấy chốc đã tiến vào kinh thành.

Tiên Hỏa Giáo được xây dựng trong tiên sơn bên trong kinh thành của Tiên Đường.

Dường như bị ảnh hưởng, linh khí trong kinh thành cực kỳ nồng đậm, bên trong còn lẫn cả tiên linh khí, nghiễm nhiên trở thành thánh địa tu luyện đệ nhất Bắc Vực.

Kéo theo đó là các phương diện thương mại cũng phồn hoa lên.

Điều này khiến Diệp Bất Phàm sáng mắt lên, âm thầm khen ngợi.

Đây không nghi ngờ gì là bảo địa tốt nhất để thu thập công pháp tác dụng phụ ở Bắc Vực, hơn nữa còn có tiên linh khí gia trì.

Năm đó hắn đã để lại một thân phận hợp lý, vừa hay có thể dùng đến.

Chương 451

Phù sư Triệu Quốc.

Lý Tư!

Kinh thành của Tiên Đường cực kỳ rộng lớn, có núi sông, rừng cây cổ thụ, phảng phất như một quốc gia thu nhỏ.

Trên đường phố toàn là tu sĩ, Kim Đan, Nguyên Anh nhiều không kể xiết.

Diệp Bất Phàm thậm chí còn cảm nhận được khí tức Hóa Thần trong mấy ngọn núi hùng vĩ ở sâu nhất, và tiên linh khí ở đó cũng nồng đậm nhất.

Còn về Luyện Hư Thiên Tôn trong truyền thuyết, hắn không hề cảm nhận được.

Kinh thành Đường quốc hiện tại, đã trở thành đại bản doanh của Tiên Hỏa Giáo.

Trừ Hóa Thần ra, bất kỳ ai cũng không được bay lượn trong thành, kể cả thành viên hoàng thất Tiên Đường.

"Kinh thành Tiên Đường trước đây, chẳng qua chỉ có một hai chục vị Nguyên Anh, hai vị Hóa Thần, bây giờ lại phồn hoa đến vậy." Bạch Hồ Tiên bay trên không, nhận được ý của Diệp Bất Phàm, duyên dáng nói.

"Nơi này vì Tiên Thổ mở rộng, tiên linh khí bổ sung ngược lại, khiến nơi này trở thành địa điểm tu luyện tuyệt vời, cho nên Nguyên Anh của Bắc Vực đổ xô đến, Nguyên Anh và Hóa Thần của Biên Mục, Đế Khâu, Thiên Tống, U Tiên Triều, phần lớn đều tụ tập ở đây." Chân Diệu Thiên Quân không hề có vẻ cao ngạo, cười ha hả

giải thích.

Hắn chuyển lời, nói: "Mỗi năm một lần, Tiên Hỏa Giáo của chúng ta đều sẽ tuyển mộ môn đồ rộng rãi, không phân biệt chủng tộc, lần tuyển mộ đệ tử tiếp theo, là hơn một tháng nữa, mấy vị đạo hữu yêu tộc nếu không chê, có thể vào Tiên Hỏa Giáo ở tạm để quan lễ." Không biết có phải là ảo giác không, Diệp Bất Phàm mơ hồ cảm nhận được ánh mắt của đối phương dừng lại trên người mình thêm một khắc.

"Lão già này chẳng lẽ đã phát giác được khí vận trên người ta?!" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Hắn vì để an toàn vào Tiên Đường, đặc biệt đi theo bên cạnh tiểu hắc long, chính là để khí vận của đối phương che lấp khí vận của mình.

"Quan lễ thì không cần, sau khi hoàn thành công việc, bản tôn muốn nhờ Chân Diệu Thiên Quân bói toán một người." U Hoàng thuận miệng nói.

"Là tìm Diệp Bất Phàm sao?" "Không hổ là Thiên Cơ Sư bậc sáu." "Đối với người này, tại hạ có nghe qua một chút, mấy ngày trước từ Nam Hồng Vực trở về, đã thành tựu cảnh giới Hóa Thần, càng là từ dưới tay U Hoàng đạo hữu trốn thoát." Chân Diệu Thiên Quân vuốt râu, hứng thú nói: "Khí vận của người này, e là không thấp đâu." Từ khi Tiên Hỏa Giáo thành lập, bất kể là Bắc Vực hay Trung Vực, phàm là người mang khí vận, toàn bộ đều nằm trong danh sách, trong đó có cả Diệp Bất Phàm.

Chỉ là đối phương đã mất tích, không có cách nào tìm được.

"Có chắc chắn không?" U Hoàng ánh mắt nhìn thẳng.

Chân Diệu Thiên Quân suy tư một lát, cười nói: "Không rõ, thử

xem sao.” Tiên Hỏa Giáo và Long tộc lướt qua ngoại thành, tiến vào nội thành, cuối cùng đặt chân lên một ngọn núi mây mù bao phủ ở khu vực trung tâm.

Khu vực này chính là phạm vi của Tiên Hỏa Giáo.

Trong mây mù đình đài lầu các ẩn hiện, hào quang vạn đạo, khí lành ngàn tia, tiên linh khí nồng đậm đến cực điểm, đúng là phúc địa tu luyện.

Đưa U Hoàng và tiểu hắc long vào “Nghênh Tiên Các” tôn quý nhất, cười nói: “Các vị đợi một lát, lão phu sẽ giới thiệu trưởng công chúa của Tiên Đường cho các vị, cũng chính là Thánh nữ điện hạ của Tiên Hỏa Giáo chúng ta, chuyện khí vận của thiếu chủ quý tộc, cần có nàng tương trợ.” Thánh nữ của Tiên Hỏa Giáo là Nguyên Anh đại viên mãn, nửa chân đã bước vào Hóa Thần.

Tu vi không cao, nhưng địa vị lại vô cùng tôn quý.

“Ừm.” U Hoàng gật đầu, không cảm thấy có gì không ổn.

Sau khi sắp xếp cho U Hoàng, tiểu hắc long, Thanh Minh, Đại giáo chủ Tiên Hỏa Giáo lại gọi hai trưởng lão Nguyên Anh đến, sắp xếp chỗ ở cho Bạch Hồ Tiên và các đại yêu khác.

Cách “Nghênh Tiên Các” không xa, nhưng hoàn cảnh và trang trí lại kém hơn một bậc.

Địa vị rõ ràng.

“Cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon rồi.” Trong lầu tre, Bạch Hồ Tiên nằm dài trên chiếc giường lớn mềm mại, vui vẻ nói.

Diệp Bất Phàm đứng ở lan can tầng hai của lầu tre, nhìn chằm chằm vị Thiên Cơ Sư bậc sáu đi xa.

Một lát sau, sắc mặt hắn đột nhiên âm trầm, nhanh chóng lấy ra ba

đồng tiền, ngọc nhãn màu vàng các loại thiên cơ kỳ vật để bói toán.

"Hắn ở đây càng lâu, càng nguy hiểm, lão già này quả nhiên đã phát giác được khí vận bất thường trên người ta." "Rốt cuộc là ta đã đánh giá thấp năng lực bói toán của Thiên Cơ Sư bậc sáu, hay là Chân Diệu Thiên Quân đã tu luyện một số thuật bói toán đặc thù?" Phương diện ẩn nấp, dịch hình của Diệp Bất Phàm không có vấn đề gì, chỉ duy nhất là khí vận.

Cùng với việc hắn không ngừng bói toán, khí vận ngày càng thịnh, mặc dù đã cố gắng che giấu, nhưng trong mắt một số Thiên Cơ Sư, giống như một đốm lửa trong bóng tối.

Không đủ sáng, nhưng vẫn có thể phát hiện được.

Nếu không có cách nào giải quyết vấn đề khí vận, Diệp Bất Phàm ở Tiên Đường căn bản không thể trốn được.

Kế hoạch tìm kiếm công pháp tác dụng phụ, an ổn tu luyện ở Tiên Đường, trực tiếp chết từ trong trứng nước, hơn nữa Bắc Vực bây giờ là thiên hạ của Tiên Hỏa Giáo, nơi nào cũng không an toàn.

Phương án duy nhất, chính là tách khí vận.

Tiên Hỏa Giáo chắc chắn có, dù sao người ta là chuyên nghiệp, nhưng Diệp Bất Phàm không thể nào đi tìm bọn họ xin được.

Lỡ như Luyện Hư Thiên Tôn xuất hiện, hắn không thể chống đỡ nổi.

"Đi tìm Hắc Quần sư tôn, người tinh thông bói toán, hẳn là sẽ biết thần thông phương diện này." Diệp Bất Phàm quyết định, đột nhiên vỗ mạnh vào trán, nhục thân nổ tung, nguyên thần như bị trọng kích, đương trường suy yếu.

Cùng với việc trọng thương hấp hối, khí vận đỉnh thịnh trên người đột ngột giảm xuống.

Đây là phương án giảm khí vận duy nhất mà hắn biết.

Người có thể chết bất cứ lúc nào, khí vận lúc tỏ lúc mờ, rất không ổn định.

"Ngươi để tiểu hồ ly ra ngoài, thay thế thân phận của ta, ta rời đi một thời gian." Nói xong, một tia nguyên thần lặng lẽ độn xuống lòng đất, lướt về phía ngoài Tiên Hỏa Giáo.

Bạch Hồ Tiên thấy vậy đều ngây người, hoàn toàn không biết tình hình gì. … Cùng lúc đó, hoàng cung Tiên Đường.

Một nữ tử mặc trường quần lam trắng, mày kiếm phong thái, khí chất thanh lãnh đang ngồi xếp bằng trong điện vũ.

Có thể nói là vẻ đẹp bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn.

Đệ nhất mỹ nhân Triệu Quốc.

Nhan Như Ngọc!

"Lão hủ, tham kiến Thánh nữ điện hạ!" Chân Diệu Thiên Quân ở ngoài điện cung kính cúi đầu, tư thái tôn kính vô cùng.

"Vào đi!" Nhan Như Ngọc mở đôi mắt đẹp, bình tĩnh đáp lại.

"Vâng!" Chân Diệu Thiên Quân chậm rãi bước vào điện, ngay cả ngẩng đầu nhìn cũng không dám.

Vị trước mắt này vốn xuất thân từ Tuyết Linh Tông ở Triệu Quốc hẻo lánh, sau đó tiến vào Tiên Đường, liên lạc được với Tiên Thổ, trực tiếp kinh động đến Đại Thừa Tiên Quân đã bế quan vô số năm.

Sau đó, thân phận trưởng công chúa Tiên Đường được gán cho nàng, tiếp theo Tiên Hỏa Giáo thành lập, nàng ngồi lên bảo tọa Thánh nữ.

Bề ngoài địa vị không rõ.

Nhưng trong bóng tối, tầng lớp cao tầng của Tiên Thổ đã cho vị này một địa vị cực cao, nói là nửa người nắm quyền của Tiên Hỏa Giáo cũng không quá, vị Hóa Thần Thiên Quân như hắn cũng phải hết mực cung kính.

"Thánh nữ điện hạ, người mà người muốn tìm, nghi là đã xuất hiện." Đôi mắt đẹp của Nhan Như Ngọc hơi ngưng lại, trong phút chốc nhớ đến tên vương bát đản từng đè nàng dưới thân bắt nạt.

"Hắn ở đâu?!" "Người này khí vận bất thường, ở bên cạnh con tiểu hắc long kia, rất khó xác định, nhưng có một chút bất thường, chứng tỏ có vấn đề, lão hủ có năm thành chắc chắn là hắn." Chân Diệu Thiên Quân trên mặt hiện lên nụ cười: "Thánh nữ tự mình đi kiểm chứng là được." Con tiểu hồ ly kia tu vi không cao, nhưng dù sao cũng là yêu tộc.

Nếu công khai điều tra chân thân, U Hoàng chắc chắn sẽ nổi giận, hơn nữa với lòng cảnh giác của tiểu hắc long, chuyện đoạt khí vận của đối phương đừng hòng nghĩ tới.

Chuyện khí vận ảnh hưởng đến Tiên Thổ của Bắc Vực và Trung Vực, trách nhiệm này hắn không gánh nổi.

"Đi!" Thân hình yêu kiều của Nhan Như Ngọc khẽ động, nhanh chóng bay về phía Khách Tiên Phong.

Một lát sau, hai người đáp xuống Khách Tiên Phong.

Nhan Như Ngọc dùng bàn tay trắng nõn bấm quyết, khắc họa một đạo phù hiệu thần diệu ấn vào mi tâm.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng cất bước, tiến vào khuê phòng của Bạch Hồ Tiên. "Ngươi là ai?" Bạch Hồ Tiên giật nảy mình, tức giận nói. "Cút!" Đôi mắt đẹp của Nhan Như Ngọc lạnh lùng, trực tiếp tóm lấy tiểu hồ ly đang hầu hạ bên cạnh: "Sưu hồn!" Tiểu hồ ly hét lên thảm

thiết, vẻ mặt đau đớn. "Thả nó ra!" Bạch Hồ Tiên khẽ quát, cái đuôi lông xù như roi tiên quất về phía Nhan Như Ngọc.

Cả hai đều là Nguyên Anh, nhưng thực lực chênh lệch như trời với vực.

Nhan Như Ngọc chỉ nhẹ nhàng búng tay, đuôi hồ ly đã bị bắn ngược trở lại. "Một con yêu hồ ba đuôi thì đừng tìm chết nữa." Ánh mắt Nhan Như Ngọc bình tĩnh: "Ta chỉ tra một vài thông tin, thị nữ của ngươi không chết được đâu." Nói xong, nàng không thèm để ý nữa, tập trung lật xem ký ức. "Ký ức bị xóa rồi sao?" Nàng ném tiểu hồ ly lên giường, nhìn chằm chằm Bạch Hồ Tiên, lạnh lùng nói: "Lại đây." "Ngươi còn muốn sưu hồn ta chắc?" Bạch Hồ Tiên tức giận nói.

Lúc này, bên ngoài có tiếng nói vọng vào: "Đây là đạo tiếp khách của Tiên Hỏa Giáo sao?" U Hoàng, Tiểu Hắc Long, Thanh Minh từ bên ngoài bước vào, sắc mặt đều không mấy dễ coi.

Nhan Như Ngọc nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Ta nghi ngờ Diệp Bất Phàm đã trà trộn vào đây, nên muốn kiểm tra một chút." "Nói bậy!" U Hoàng lạnh lùng quát, căn bản không tin.

Y rất tự tin, phe yêu tộc bên này đã điều tra vô số lần, Diệp Bất Phàm lấy gì trà trộn vào? "Tin hay không thì tùy!" Nhan Như Ngọc lười để ý, quay người rời đi.

Chân Diệu Thiên Quân chắp tay, tỏ vẻ áy náy, vội vàng đuổi theo Nhan Như Ngọc.

Hai người bay lên không trung, Nhan Như Ngọc bấm quyết, cả người trở nên trong suốt, phảng phất như hòa làm một với trời đất, tỏa ra khí tức của đại đạo.

Cảm ứng một lát, nàng đột ngột nhìn về hướng Thiên Ma Giáo: "Là bà ta đang can thiệp." Rất nhiều tông môn của Triệu Quốc đã di

dời đến đây, Thiên Ma Giáo là một trong số đó, quan hệ với hoàng thất rất thân thiết. "Vị đó...

Chương 452

cấp trên đã ra lệnh, không được tùy ý đắc tội." Chân Diệu Thiên Quân cười khổ.

Giống như Nhan Như Ngọc, địa vị của Thiên Ma Lão Tổ cực kỳ đặc thù, sau lưng có Đại Thừa Tiên Quân của Ma Thổ chống lưng. "Không sao, chỉ cần hắn còn ở Tiên Đường, sớm muộn cũng tìm ra thôi." Nhan Như Ngọc hừ lạnh, liếc Chân Diệu Thiên Quân một cái: "Nghe nói bà ta đã tấn thăng Hóa Thần rồi?" "Vâng." "Tốc độ tu luyện cũng nhanh thật." Nhan Như Ngọc nhàn nhạt nói: "Cử người đến Nam Hồng Vực, điều tra quá khứ của Diệp Bất Phàm." "Vâng." Chân Diệu Thiên Quân cúi đầu. ...

Đường Kinh Thành, Thiên Ma Giáo.

Trong một ngọn ma sơn, Bạch Quần ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, chăm chú câu cá ở góc hồ sen.

Nơi đây chính là địa phận của Thiên Ma Giáo, gần hoàng cung.

Toàn bộ Bắc Vực, chỉ có hai nhà có thể khai tông lập phái ở đây, một là Thiên Ma Giáo, một là Tuyết Linh Tông. "Bõm!" Hắc Quần La Lỵ ném mấy viên sỏi nhỏ xuống, tạo nên từng gợn sóng, quấy rầy Bạch Quần câu cá.

Người sau cũng không tức giận, tính tình tốt đến lạ thường. "Đã đến thì đến rồi, lén lút trốn tránh làm gì?

Chẳng lẽ đã làm chuyện gì không thể để người khác biết sao?" Hắc Quần La Lỵ liếc mắt nhìn về phía rừng núi phía đông.

Một lúc sau.

Bóng dáng Diệp Bất Phàm hiện ra, hắn ho khan một tiếng, chắp

tay nói: "Gặp qua sư tôn." "Chúc mừng hai vị sư tôn bước vào Hóa Thần." Hai mươi tám năm trôi qua, Hắc Quần và Bạch Quần đã từ Nguyên Anh hậu kỳ bước vào Hóa Thần, tiến độ còn nhanh hơn cả Ma Yêu Đế, không biết đã trải qua chuyện gì. "Chúc mừng?

Nếu không phải tiểu tình nhân của ngươi từng bước ép sát, ta có cần vội vàng hấp tấp Hóa Thần không?

Dẫn đến căn cơ không vững, phải mất mười năm mới ổn định được." Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh.

Tốc độ tiến cảnh của Nhan Như Ngọc quá nhanh, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn Diệp Bất Phàm, không đầy hai năm nữa sẽ Hóa Thần.

Đến lúc đó, nàng ở trạng thái không hoàn chỉnh, căn bản không phải đối thủ. "Nàng... thật sự mạnh đến vậy sao?" Diệp Bất Phàm nghi ngờ. "Nàng ta là con cưng của trời đất, ngộ tính nghịch thiên, nếu không tốc độ tu luyện của người bình thường làm sao nhanh như vậy được?" "Thêm nữa công pháp nàng ta tu luyện là 《Vũ Hóa Thiên Tiên Công》, có thể nắm giữ vĩ lực của trời đất, thay trời hành sự." Hắc Quần La Lỵ lườm Diệp Bất Phàm: "Ngươi có biết 'thay trời hành sự' là khái niệm gì không?

Đánh với nàng ta, tương đương với đánh với thiên đạo, hiểu chưa?" Nàng đi theo con đường phân hóa vạn niệm, tương lai dùng lượng biến sinh ra chất biến, đột phá Chân Tiên.

Trong đó cũng có tệ nạn rất lớn, đó là mỗi ý niệm đều độc lập, cuối cùng các ý niệm nảy sinh bất đồng, rất khó dung hợp lại, càng khó khống chế.

Nhan Như Ngọc thì khác.

Tương lai hoặc là vũ hóa, dung hợp làm một với toàn bộ tu tiên

giới, không phân biệt đôi bên, trở thành một phần của thiên đạo.

Hoặc là mượn cả tu tiên giới để phá vỡ xiềng xích, trở thành Chân Tiên.

Con đường này đầy rẫy nguy hiểm, có thể hóa đạo bất cứ lúc nào, các Đại Thừa Tiên Quân đời trước không mấy ai dám đi con đường này.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, mí mắt giật giật.

Bây giờ xem ra, Nhan Như Ngọc mới giống kẻ điên, lúc nào cũng có thể chết. "Nếu lúc trước ngươi chịu tạo ra một đứa nhóc với nó, vi sư đâu đến nỗi bị ép thành thế này?

Lấy con của nó ra uy hiếp, nó dám làm gì ta?" Nói đến đây, Hắc Quần La Lỵ tức không chịu nổi.

Lúc ở Phong Ma Di Tích, nàng đã hạ không biết bao nhiêu thuốc cho Diệp Bất Phàm, kết quả là không sinh ra được đứa con nào. "Vâng, vâng." Diệp Bất Phàm cố nặn ra một nụ cười. "Thôi, không nói nữa, lại đây, để vi sư xem có đẹp trai lên không?" Hắc Quần La Lỵ kéo kéo Bạch Quần, đôi mắt hoa đào đảo một vòng, cười hì hì nói. "Khụy người xuống." Hắc Quần La Lỵ ngẩng đầu nhìn Diệp Bất Phàm, tức thì nổi giận.

Gã này lại cao thêm rồi.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, đành phải khụy người xuống, ngang bằng với Hắc Quần La Lỵ.

Tuy rằng bây giờ hắn rất mạnh, có tự tin đánh chết hai tiểu loli này, nhưng dù sao các nàng cũng có ơn với hắn.

Mấu chốt là chuyện ở Nguyệt Cung khiến hắn có chút chột dạ. "Sao ngươi lại nhuộm tóc trắng rồi?" Hắc Quần La Lỵ sờ sờ tóc Diệp Bất Phàm, tấm tắc nói: "Nhục thân, pháp lực song trọng Hóa Thần,

không hổ là đồ đệ của ta." Lại nắn nắn cơ ngực của Diệp Bất Phàm: "Thân hình cũng cường tráng hơn rồi." "Đừng quá đáng." Bạch Quần không thể bình tĩnh được nữa. "Quá đáng?

Tin hay không ta hạ dược ngươi, để đồ đệ ngủ với ngươi!" Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh, lời lẽ không chút thiện ý.

Bị thiện niệm áp chế nhiều năm như vậy, nàng đã chán ngấy rồi.

Khuôn mặt búp bê của Bạch Quần La Lỵ hơi ửng hồng, không thèm để ý đến Hắc Quần La Lỵ. "Hửm?

Ngươi đã gặp mặt phân niệm Sát Lục rồi?

Sao nhân quả tuyến lại nặng như vậy?" Hắc Quần La Lỵ đột nhiên nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Khác với ý niệm Sát Lục, gã đó chỉ biết giết chóc, thiên cơ thuật chỉ khôi phục được một chút xíu của kiếp trước.

Mà thiên cơ thuật của nàng lại khôi phục được hai thành của kiếp trước, ngũ giai đỉnh cấp!

Còn mạnh hơn cả Diệp Bất Phàm!

Lục hào chiêm bặc của Diệp Bất Phàm, một trong ba đồng tiền, chính là do Hắc Quần La Lỵ cho.

Mà 《Dịch Hình》, 《Tạo Súc Thuật》 trên người hắn ở trước mặt hai người các nàng chỉ là trò trẻ con. "Đắc tội với nàng ấy, bị nàng ấy truy sát một thời gian." Diệp Bất Phàm trong lòng căng thẳng, nhưng mặt ngoài vẫn không đổi sắc. "Thật sao?" Hắc Quần La Lỵ đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt cổ tay Diệp Bất Phàm, một đôi mắt hoa đào trở nên đen kịt, lạnh lùng nói: "Nói!

Ngươi đã làm gì nàng?!" "Người là sư tôn của ta, nàng là phân

niệm của người, cũng là sư tôn của ta, ta sẽ không giết nàng đâu." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói, ánh mắt chân thành.

Trong tất cả các ý niệm, năng lực tính kế của Hắc Quần La Lỵ đủ để xếp vào top ba.

Hơn nữa hỉ nộ vô thường, không ai đoán được nàng đang nghĩ gì.

Nhưng Diệp mỗ nhân đã sớm có kinh nghiệm đối phó. "Ngươi cũng không dám giết nàng." Biểu cảm lạnh lùng của Hắc Quần La Lỵ tan ra như tuyết đông, đôi mắt hoa đào cong cong, mê người đoạt phách. "Nói đi, tìm ta có chuyện gì?" "Nhiều năm không gặp, rất nhớ người." "Nói tiếng người." "Khí vận của ta quá thịnh, cần phương pháp làm suy yếu nó." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói: "Hơn nữa, ta cũng cần đối phó với Nhan Như Ngọc." Dịch Hình và Tạo Súc Thuật có thể đối phó với Hóa Thần, nhưng không qua mắt được Nhan Như Ngọc, còn có vị Luyện Hư Thiên Tôn thần long thấy đầu không thấy đuôi của Tiên Hỏa Giáo kia. "Lại muốn lấy đồ từ chỗ ta à?" Hắc Quần La Lỵ trợn mắt, rồi nói: "Được thôi, nhưng ngươi phải làm giúp ta một việc." "Phục vụ sư tôn là vinh hạnh của con." "Nếu đã nói vậy thì đồ sẽ không cho ngươi nữa." "Tình cảm là tình cảm, đồ vật là đồ vật." Diệp Bất Phàm lau mồ hôi, nói bừa một câu mà người cũng tin là thật sao? "Một thời gian nữa Tiên Hỏa Giáo sẽ tổ chức thịnh điển thu nhận đệ tử, sau đó, sẽ cưỡng ép mở ra một tiên thổ đã suy tàn, dùng để cho những đệ tử đó trưởng thành.

Ngươi đến tiên thổ đó tìm giúp ta một thứ." Diệp Bất Phàm nghe vậy, mày hơi nhíu lại.

Cái gọi là để đệ tử trưởng thành, theo hắn thấy chính là "nuôi rau hẹ".

Chỉ là không biết Tiên Hỏa Giáo rốt cuộc muốn làm gì, bỏ ra vốn lớn như vậy, lại dùng tiên thổ làm chất dinh dưỡng để nuôi đám rau

hệ này. "Thứ gì?" Nếu là tiên thổ, vậy thì sẽ có tạo hóa, cho dù sư tôn không nói, hắn cũng sẽ tìm cách đột phá Luyện Hư, tăng tiến tu vi.

Dù sao cũng đã Hóa Thần, chỉ cần không gặp phải Luyện Hư Thiên Tôn thì không có nguy hiểm đến tính mạng. "Một món Thông Thiên Linh Bảo ta đánh rơi năm đó, Huyền Minh Xích, có thể đo lường trời đất, uy lực cũng không tệ." Cái gọi là Thông Thiên Linh Bảo chính là thất giai, món Thông Thiên Linh Bảo duy nhất trên người Diệp Bất Phàm chính là Hậu Nghệ Cung đang bị phong ấn. "Được." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Cứ lấy được lợi ích trước đã rồi tính sau. "Ừm, vẫn là ngươi đáng tin cậy." Hắc Quần La Lỵ cười hì hì, lấy ra một mảnh ngọc giản ném cho Diệp Bất Phàm: "Đây là một trong Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp, Thai Hóa Dịch Hình, thuật dịch dung của ngươi chính là được tách ra từ nó." Diệp Bất Phàm mừng như điên, vội vàng nhận lấy: "Sư tôn quả nhiên có thần thông trong truyền thuyết này." 《Tạo Súc Thuật》 của hắn có liên quan đến Nam Hồng Vực, 《Dịch Hình》 thì có được từ Đại Yến, mà Tử Quần La Lỵ lại có quan hệ với Ma Thổ đứng sau Chân Ma Tông.

Hắn đã sớm nghi ngờ trong tay sư tôn nắm giữ đại thần thông 《Thai Hóa Dịch Hình》 này. 【Thai Hóa Dịch Hình · Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp: Từ trong ra ngoài, hoặc nam hoặc nữ, hoặc thần cầm dị thú, biến hóa thiên địa vạn vật, Luyện Hư khó tra, tác dụng phụ, sau khi thi triển thời gian biến hóa duy trì ngắn ngủi.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển, thời gian duy trì có thể vĩnh cửu.】 Diệp Bất Phàm không hề kiêng dè, lập tức ngồi xếp bằng bên cạnh Hắc Quần La Lỵ, tu luyện thuật này.

Do 《Tạo Súc Thuật》 và 《Dịch Hình》 được tách ra từ 《Thai Hóa Dịch Hình》, Diệp Bất Phàm tu luyện không hề khó khăn, chỉ mất một ngày đã nhập môn.

Bạch quang lóe lên, Diệp Bất Phàm lập tức biến thành một tảng đá lớn, từ trong ra ngoài đều trở thành "vật chết".

Sau đó lại lóe lên, lại từ tảng đá biến thành một con chim sẻ, con cá, hoa sen, v.v...

Cho dù là thần thức của Luyện Hư Thiên Tôn dò xét, cũng rất khó phát hiện ra chân thân, thậm chí thiên cơ sư muốn nhìn thấu cũng rất khó.

Chương 453

"Trên người tên đồ đệ này rốt cuộc có bí mật gì?

Hai mươi tám năm trôi qua, linh căn đã trở thành Thái Dương Chi Thể, ngộ tính cũng mạnh lên, khí vận lại càng hơn người thường một cách lạ lùng." Bạch Quần trong lòng kinh ngạc, nhíu mày khó hiểu.

Kiếp trước trải qua vô số năm tháng, chưa từng thấy sự tồn tại nào có thể nâng cao linh căn và ngộ tính như vậy. "Ai cũng có bí mật, ta không muốn hỏi, càng không muốn biết." Hắc Quần La Lỵ nhàn nhạt nói. "Ngươi còn có tình cảm sao?" Bạch Quần La Lỵ liếc nàng một cái. "Nuôi một con mèo, nuôi lâu rồi cũng không nỡ giết, huống chi là người, trừ phi tên tiểu tử này cản đường thành tiên của ta." Hắc Quần La Lỵ cười duyên nói. "Hù..." Hồi lâu, Diệp Bất Phàm thu lại 《Thai Hóa Dịch Hình》, nụ cười trên mặt rạng rỡ, cảm giác an toàn tăng lên đáng kể.

Có thứ này, hắn ở Tiên Đường không cần lo lắng gặp phải Luyện Hư Thiên Tôn của Tiên Hỏa Giáo nữa, đối phương không nhìn thấu được chân thân của hắn. "Đây là pháp môn bóc tách khí vận, thứ khí vận này, chưa đến tầng thứ Đại Thừa Tiên Quân thì lợi nhiều hơn hại, tốt nhất nên giữ lại một ít trên người, có thể bảo vệ mạng nhỏ của ngươi." Hắc Quần La Lỵ lại ném cho Diệp Bất Phàm một mảnh ngọc giản.

Hắn nhận lấy, bên trong ghi chép chi tiết cách bóc tách khí vận, cách gán khí vận lên người khác. "Gán sao?" Diệp Bất Phàm nếu có điều suy nghĩ, xem ra có thể lợi dụng một phen.

Do dự một lúc, hắn hỏi: "Sư tôn, không biết bên Nhan Như Ngọc..." "Ý thức kiếp này của Nhan Như Ngọc vẫn còn, chỉ là bị áp

chế, đây là nhược điểm duy nhất của nó, trên thế giới này cũng chỉ có ngươi có thể đối phó.

Còn về cách đối phó..." Hắc Quần La Lỵ dường như biết Diệp Bất Phàm đang nghĩ gì, đôi mắt hoa đào đảo một vòng, từ từ dụ dỗ: "Ngươi nghĩ cách tạo cho nó một đứa nhóc, con của hai ngươi sẽ khuếch đại nhược điểm này đến vô hạn." Khả năng này tuy không lớn, nhưng vẫn có.

Nhục thân, pháp lực của Diệp Bất Phàm đều đã Hóa Thần, có thể chống lại vĩ lực trời đất gia trì trên người Nhan Như Ngọc.

Mà có ràng buộc con cái, Nhan Như Ngọc muốn đột phá thần tốc, căn bản không thể nào. "Đây là ngũ giai 'Đản Nguyên Đan' ta đã tốn đại giới luyện chế, cho dù khả năng sinh sản của ngươi thấp, xác suất tạo ra đứa trẻ cũng có bảy thành!" "Thời thượng cổ, đám Luyện Hư Thiên Tôn kia khó sinh con, dùng cái này đều nói hiệu quả tốt." Hắc Quần La Lỵ đưa ra một bình đan dược, hai mươi tám năm trôi qua, vẫn không từ bỏ ý định xấu xa.

Năm đó không thành công, nàng liền nghi ngờ Diệp Bất Phàm có vấn đề ở phương diện kia, cho nên đã khổ tâm nghiên cứu ra viên đan này. "...Cáo từ." Diệp Bất Phàm im lặng, quay đầu bỏ đi. "Mau chóng bóc tách khí vận, rồi tu luyện Thai Hóa Dịch Hình đến viên mãn, vị Luyện Hư Thiên Tôn của Tiên Hỏa Giáo kia đã đi một vòng Trung Vực, tính thời gian cũng sắp về rồi." Hắc Quần La Lỵ dặn dò, cho đến khi Diệp Bất Phàm biến mất khỏi ma sơn.

Nụ cười hì hì trên mặt nàng lúc này mới thu lại, mân mê viên đan dược trong tay cười lạnh nói: "Muốn thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?

Có thể không?

Ta đợi ngươi quay lại đối phó Nhan Như Ngọc, đã đợi hai mươi tám năm." Nàng quá hiểu tên đồ đệ này, đối mặt với Nhan Như Ngọc

do ý thức kiếp trước chủ đạo, không thể không động lòng.

Chỉ cần Diệp Bất Phàm ra tay tính kế, nàng liền có thể châm kim vào kẽ hở, lại diễn một màn kịch hương diễm.

Có "Đản Nguyên Đan" trong tay.

Lần này, nàng chắc chắn có thể khiến Nhan Như Ngọc mang thai!

Một khi Nhan Như Ngọc có sơ hở lớn, uy hiếp của đại địch kiếp trước này ít nhất giảm đi ba thành.

Đến lúc đó chỉ cần thoát khỏi thiện niệm, nàng có tự tin rất lớn sẽ xử lý được nó! "Thiện niệm, tiện thể tra xem bên Sát Niệm thế nào, nhân quả giữa tên đồ đệ này và Sát Niệm có vấn đề!" Hắc Quần La Lỵ đột ngột chuyển giọng, nghiêm túc nói. "Nhân quả tuyến của hai người đã kết thành một đóa hoa đào, chắc là bên Thiên Cơ Tiên Thổ ở Nam Hồng Vực đã nhúng tay tính kế, nhưng với thiên cơ thuật của Sát Niệm, đóa hoa đào này không nở nổi đâu." Bạch Quần trầm ngâm nói. "Để phòng vạn nhất, ta không muốn Tình Niệm bị đóa hoa đào này thúc đẩy, rồi lại nảy sinh một cách kỳ lạ." Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh.

Dục vọng của Dục Niệm rất mạnh, nhưng ít nhất còn có lý trí.

Nhưng Tình Niệm thì một chút lý trí cũng không có. ...

Diệp Bất Phàm rời đi, thuê một viện lạc trong nội thành, cách không xa Thiên Ma Giáo và Tuyết Linh Tông, quay lại với thân phận Lý Phù Sư.

Tên của viện lạc rất tao nhã, "Đăng Tiên Viện".

Bên trái là "Đăng Thần Viện", bên phải là "Đăng Ma Viện". "Kinh thành bây giờ, tiền thuê thật là đắt đỏ a!" Diệp Bất Phàm tiễn người môi giới, trong lòng cảm khái.

Tiền thuê một năm, ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch, có thể nói là

tấc đất tấc vàng.

Trước đây Diệp Bất Phàm thuê tứ hợp viện ở Lưu Vân Thành của Triệu Quốc, một năm cũng chỉ bốn vạn.

Tất nhiên, phồn hoa là thật sự phồn hoa, trước cửa là đường phố, đủ loại cửa hàng, hàng xóm trái phải không phải Kim Đan đại viên mãn thì cũng là Nguyên Anh chân quân.

Ném một viên gạch cũng có thể trúng một hai vị đại lão Nguyên Anh. "Keng!" Diệp Bất Phàm treo tấm biển phù lục của mình lên cửa. "Khai trương đón khách!" Tu vi hắn thể hiện ra là Nguyên Anh.

Mà tạo nghệ phù lục đã sớm đạt tới ngũ giai, nhưng chỉ để lộ ra là tứ giai đỉnh cấp.

Ở Bắc Vực, ngũ giai phù sư cũng chỉ có một hai người.

Diệp Bất Phàm dám bộc lộ tạo nghệ ngũ giai, tối đến sẽ có người của Tiên Hỏa Giáo đến kiểm tra đồng hồ nước, xem xem tên phù sư hai mươi tám năm trước mới tam giai này, sao lại lợi hại như vậy. "Tìm một cơ hội thích hợp 'đột phá ngũ giai phù sư', đến lúc đó điều tra sẽ không quá gắt gao." Tầng thứ tứ giai quá thấp, ngũ giai phù sư mới có thể hòa nhập vào vòng tròn của Hóa Thần, giao dịch với các tu sĩ của tiên thổ những thứ mình cần.

Sau đó, Diệp Bất Phàm theo thói quen ở Lưu Vân Thành, tươi cười đi thăm hàng xóm trái phải, làm quen mặt.

Một lát sau, hắn từ sân nhà hàng xóm đi ra.

Một người đàn ông trung niên mặc đồ đen, một mặc đồ trắng từ "Đăng Ma Viện" khách khí tiễn hắn.

Tu vi họ thể hiện ra đều là Nguyên Anh sơ kỳ. "Ha ha, Lý đạo hữu, nếu gom đủ dược liệu, còn xin đạo hữu giúp đỡ vẽ mấy tấm tứ giai phù lục bảo mệnh." Trung niên áo đen mỉm cười nói, trung niên

áo trắng bên cạnh phụ họa.

Đứng chung với nhau, trông như Hắc Bạch Song Sát. "Ha ha ha, dễ nói, dễ nói." Diệp Bất Phàm cười lớn, quay về "Đăng Tiên Viện" của mình.

Thấy "Lý Phù Sư" đóng cửa lớn.

Hai người đàn ông trung niên thu lại nụ cười, lộ vẻ khinh miệt.

Bọn họ không quen Lý Phù Sư, cũng không muốn quen, lần này đến là để trà trộn vào Tiên Hỏa Giáo. "Một tháng nữa, Tiên Hỏa Giáo thu nhận đệ tử, ngươi làm sao qua mặt được vị lục giai thiên cơ sư kia?

Chưa kể đến vị Luyện Hư Thiên Tôn nữa." Trung niên áo trắng thu lại ánh mắt, nhíu mày nói. "Tông chủ Chân Ma Tông của ta sắp đến rồi, nhờ ngài ấy giúp là được." Trung niên áo đen cười nhạt.

Người này, chính là Hồng Y Thiên Quân đã sớm từ Triệu Quốc chạy đến!

Trung niên áo trắng bên cạnh, thì là Tử Tiêu của Thiên Tiên Tông, đang ở tại "Đăng Thần Viện". "Nhờ bà ta giúp, ta không tin không có điều kiện." Tử Tiêu Thiên Quân cười lạnh nói.

Đại chiến năm đó, nữ nhân Tử Quần không hề xuất hiện, hắn đã sớm nhìn ra địa vị phi phàm, Hồng Y không dám dễ dàng đắc tội.

Hồng Y Thiên Quân không để ý nói: "Có chứ, chuyện nhỏ thôi, bà ta mới thu một tiểu đồ đệ, nhờ ta giúp trông nom một chút mà thôi." Nghe nói là một đứa nhóc hai tuổi.

Trông một đứa nhóc hai tuổi thì có gì khó? ... "Vận may không có vấn đề, sao lại gặp phải hai tên quỷ xui xẻo này?" Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn đá trong sân nhà mình bói toán, nheo mắt tự nhủ: "Hay là, khí vận dẫn đường?" Hắn có Pháp Nhãn Thông và Thiên Nhãn Thông,

thuật dịch dung của Hồng Y và Tử Tiêu không qua mắt được hắn.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Bất Phàm lười nghĩ nữa.

Hắn lật ra bí thuật bóc tách khí vận xem xét. 【Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật · Cấm kỵ pháp: Thiên cơ sư có thể tu, tách năm hồn, tu ra năm quỷ, bóc tách khí vận của người khác, gán lên thân mình, cũng có thể bóc tách khí vận của bản thân, gán lên người khác.】【Tác dụng phụ: Đây là thuật nghịch thiên cải vận, cực dễ bị thiên đạo phản phệ, tổn thất vận đạo của bản thân.】【Nghịch chuyển phụ diện: Nghịch thiên cải vận, cực dễ được thiên đạo chúc phúc, tăng trưởng vận đạo của bản thân.】 "???" Diệp Bất Phàm xem đến ngây người.

Ý gì đây?

Càng bóc tách càng mạnh phải không? "Chắc là tăng phúc không nhiều đâu." Diệp Bất Phàm cuối cùng vẫn tu luyện Ngũ Quỷ Bàn Vận.

Hắn thiết lập trận pháp trong sân để tránh bị phát hiện.

Chưa đầy nửa ngày, đã dễ dàng nhập môn, năm con quỷ vật có dung mạo mơ hồ từ trong cơ thể chui ra, âm khí sâm sâm. "Còn cần người gánh chịu khí vận." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, Lôi phân thân bị phong ấn trong chưởng trung càn khôn đi ra.

Hắn niệm chú trong miệng, điểm một cái vào Ngũ Quỷ.

Chương 454

"Vù vù..." Ngũ quỷ bay lên trên đầu Diệp Bất Phàm, khí vận gần như là cột ngọc màu vàng bị tước đoạt, gán lên người Lôi phân thân.

Mà bản tôn của hắn, rõ ràng cảm nhận được khí vận của mình đã suy yếu đi một chút. "Thật sự có tác dụng?" Diệp Bất Phàm mừng rỡ, không ngừng ra lệnh cho Ngũ Quỷ vận chuyển khí vận.

Khí vận chuyển dời, khí vận trên đầu Lôi phân thân ngày càng thịnh.

Nửa ngày sau, khí vận của bản tôn Diệp Bất Phàm đã bị tước đoạt hoàn toàn.

Lúc này, hệ thống nghịch chuyển, bắt đầu bù đắp lại.

May là khí vận bù đắp không nhiều, chỉ duy trì khí vận của hắn ở mức người bình thường. "Lỗ hổng khí vận này, cuối cùng cũng bù đắp xong, có Lôi phân thân ở đây, ngày nào cần khí vận, cũng có thể kịp thời đoạt lại." "Bây giờ, không còn khí vận khổng lồ, Thai Hóa Dịch Hình dịch dung hoàn mỹ, cho dù là Luyện Hư Thiên Tôn đứng trước mặt, cũng không thể nhìn thấu ta, thậm chí...

Hắc Quần La Lỵ cũng không dễ dàng dòm ngó được." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, ra lệnh cho Lôi phân thân rời khỏi kinh thành. "Không biết con mồi này, đám Hóa Thần của Tiên Hỏa Giáo có cắn câu không." Hắn cười lạnh, tiện tay hạ một nước cờ.

Tên lục giai thiên cơ sư kia để lại là một tai họa, giết được thì cứ giết!

Tiện thể giải quyết luôn ý thức kiếp trước của Nhan Như Ngọc.

Sau khi mọi thứ không còn vấn đề.

Ban ngày Diệp Bất Phàm bắt đầu tìm kiếm công pháp và thần thông có tác dụng phụ trên thị trường kinh thành, trọng điểm là những thứ liên quan đến việc hạ thấp tu vi.

Buổi tối thì tu luyện 《Bất Tử Thiên Công》, lợi dụng tác dụng phụ để nâng cao cường độ nhục thân.

Cùng với việc hắn thường xuyên lộ diện, những khách hàng cũ cũng dần dần quay trở lại. ... "Không ngờ nhiều năm không gặp, Lý Phù Sư lại đã bước vào Nguyên Anh, thật là đáng mừng đáng mừng!" Kiếm Hạc Chân Nhân bước vào sân, chắp tay cười nói với Diệp Bất Phàm.

Phía sau y là Tiểu Kiếm Tiên và các đệ tử Thượng Thanh Cung.

Không chỉ vậy, còn có Bách Thú Chân Nhân của Vạn Thú Cốc, Thánh tử Khánh Vũ Phiến của Phiêu Miểu Cốc, Huyết Phong Phong chủ của Thiên Ma Giáo cùng mấy chục người quen cũ. "Vãn bối, ra mắt tiền bối." "Ra mắt tiền bối." Mọi người bước lên bái kiến, ánh mắt phức tạp.

Ban đầu khi nghe tin về Lý Phù Sư, họ không dám tin.

Năm đó Lý Phù Sư chỉ là tu vi Kim Đan, tam giai phù sư, ở Triệu Quốc xem như không tồi, nhưng ở Tiên Đường này thực sự không là gì cả.

Sau đó cáo biệt họ, chu du các nước.

Hai mươi tám năm trôi qua, họ đã nhiều lần nghi ngờ đối phương đã thân vẫn.

Nay đột nhiên xuất hiện, không chỉ tu vi tấn thăng Nguyên Anh, tạo nghệ phù lục càng đạt đến tứ giai, tiến độ này thực sự khiến người ta chấn kinh.

Nhìn lại họ.

Trừ Kiếm Hạc Chân Nhân may mắn đột phá Nguyên Anh, những người khác vẫn là Kim Đan.

Bao gồm cả Tiểu Kiếm Tiên và Khánh Vũ Phiến từng tham gia Phong Ma Di Tích, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Kim Đan đại viên mãn. "Chư vị, biệt lai vô dạng." Diệp Bất Phàm nhìn đám người vừa quen thuộc vừa xa lạ, thần tình hoảng hốt, hồi lâu mới nở nụ cười.

Tất cả mọi người ở đây, đều có thù oán lớn nhỏ với Diệp Bất Phàm.

Nhưng giao tình với "Lý Phù Sư" lại không cạn.

Mối quan hệ con người này, tìm khắp Bắc Vực cũng không ra được người thứ hai.

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Bất Phàm dừng lại trên một nữ tử mặc váy lụa màu tím nhạt đứng phía sau đám đông.

Mái tóc đen nhánh, dung mạo tinh xảo, thân hình yểu điệu, khí chất vũ mị, tựa như nữ tử bước ra từ trong tranh, khiến người ta khó lòng quên được.

Sở Tử Tuyết.

Sở Tử Tuyết ngơ ngẩn nhìn hắn, một đôi mắt đẹp mang theo kỳ vọng, lại có chút rụt rè, không dám tiến lên.

Nhiều năm trôi qua, hồng nhan tri kỷ từng thanh xuân kiêu ngạo, đã bị mài mòn góc cạnh.

Tựa như con thuyền nhỏ giữa biển lớn, cô độc không nơi nương tựa.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả. "Nói mới nhớ, sao không thấy Ma Kiếm Thượng Nhân?" Diệp Bất Phàm ra hiệu cho mọi người vào sảnh ngồi, ra vẻ vô tình hỏi.

Ma Kiếm Thượng Nhân là cha của Sở Tử Tuyết, Phong chủ của Ma Kiếm Phong.

Năm đó biết rõ con gái bị Diệp Bất Phàm hạ cấm chế, nhưng không hề động đao, cuối cùng còn tặng trọng lễ. "Ông ấy à... ai, năm đó khi rút lui, Thiên Ma Giáo bị Hóa Thần mới tấn thăng của nhà họ Quý chặn đánh, bị ảnh hưởng, không may... vẫn lạc." Kiếm Hạc Chân Nhân thở dài, cảm thán nói.

Hai mươi tám năm đối với tu sĩ không dài.

Nhưng lại thay đổi vận mệnh của vô số người.

Tu sĩ Kim Đan ở trước mặt Hóa Thần Thiên Quân yếu ớt như giấy hồ.

Bách Thú Chân Nhân cười khổ: "Không chỉ có ông ấy, Thanh Vân Tông, Thượng Thanh Cung, Chân Lan Lâu, Vạn Thú Cốc khi rút lui cũng gặp chuyện không may, chết rất nhiều người." Nói đến đây, sắc mặt mọi người đều trầm trọng.

Thế lực lớn di dời, đắc tội với thế lực bản địa là không thể tránh khỏi, vận may tốt thì chiếm được một địa bàn, vận may không tốt cả tông môn đều bị tàn sát. "Chu Thanh Vân cũng chết rồi." Tiểu Kiếm Tiên thần tình ảm đạm.

Hắn và Chu Thanh Vân của Thanh Vân Tông không mấy hòa hợp, nhưng nhiều năm qua đi, ân oán năm xưa đã sớm theo gió bay đi.

Chỉ còn lại sự cảm thương.

Mà hắn có thể sống đến hôm nay, ở một phương diện nào đó, là có công của Diệp Bất Phàm.

Đối phương đã dạy hắn học được sự âm hiểm giảo hoạt, đánh được thì đánh lén, đánh không lại thì chạy. "Cố nhân đã khuất." Diệp Bất Phàm trầm mặc, lấy ra bầu rượu, rót một chén đổ xuống đất.

Sau đó không đổi sắc nói: "Không ngờ Thiên Ma Giáo lại có thể khiến Hóa Thần nhà họ Quý chặn đánh, theo ta được biết, nhân vật cấp bậc này, năm đó không dễ dàng lộ diện." Chuyện này lúc ở Nam Hồng Vực đã nghe Lý Hàn nhắc qua.

Chỉ là không hiểu nội tình.

Ma Kiếm Thượng Nhân năm đó tuy thọ mệnh không còn nhiều, nhưng chết già và bị Hóa Thần Thiên Quân ảnh hưởng mà chết, đó là hai chuyện khác nhau.

Ma Kiếm Thượng Nhân vừa chết, Sở Tử Tuyết chỉ có thể dựa vào chính mình. "Ai, năm đó Quý lão bát và Lão tổ ở Lưu Vân Thành một trận chiến, sau đó lại đánh thêm mấy trận, cuối cùng Lão tổ đã đánh chết Quý lão bát, cho nên mới có chuyện Lão tổ nhà họ Quý chặn đánh." Huyết Phong Phong chủ của Thiên Ma Giáo cười khổ: "Nói cho cùng, vẫn là do Diệp Bất Phàm mang đi Trấn Yêu Tháp, nắm giữ một phần khí vận trong đó mà ra." Không có Diệp Bất Phàm, nhà họ Quý sẽ không đến Triệu Quốc, càng không thể giao chiến với Thiên Ma Giáo. "Thì ra là vậy." Diệp Bất Phàm uống một ngụm trà, mặt không biểu cảm.

Sau đó, hắn cùng mọi người trò chuyện, tìm hiểu những chuyện đã xảy ra ở Thượng Thanh Cung, Thiên Ma Giáo những năm qua.

Trừ Thiên Ma Giáo và Tuyết Linh Tông.

Thượng Thanh Cung, Chân Lan Lâu mấy thế lực này đã thành lập liên minh, cùng nhau chiếm giữ một bảo địa trong Tiên Đường.

Ban đầu phát triển bình thường, nhưng sự xuất hiện của Tiên Hỏa Giáo, dẫn đến Nguyên Anh ở Tiên Đường ngày càng nhiều, thậm chí còn có Hóa Thần Thiên Quân cao cao tại thượng.

Những năm này bọn họ giãy giụa cầu sinh, miễn cưỡng sống sót.

Diệp Bất Phàm thì đã sớm có bản nháp, kể lại kinh nghiệm của mình.

Đương nhiên là giả.

Chỉ là để lấp đầy khoảng trống hai mươi tám năm biến mất, tránh bị người khác chú ý.

Mà nội dung, không ngoài những tình tiết như rơi xuống vách đá, gặp được lão gia gia thần bí.

Dù sao chuyện này ở tu tiên giới cũng rất thường gặp. "Lý Phù Sư tạo hóa vô cùng a, nay lại đúng lúc Tiên Hỏa Giáo thu nhận đệ tử, có thể đi thử xem, nếu có thể thành công bái nhập vào đó, thì có thể một bước lên trời a." "Biết đâu tương lai có thể đuổi kịp tên quái thai Diệp Bất Phàm kia." Tiểu Kiếm Tiên hâm mộ nói. "Tư chất của ta bình thường, e rằng Tiên Hỏa Giáo không coi trọng ta." Diệp Bất Phàm cười nhạt.

Cái gọi là thu nhận đệ tử, chính là một cái hố lớn, hắn không muốn đâm đầu vào. "Nghe nói Diệp Bất Phàm đã về Triệu Quốc rồi, lại còn có thực lực Hóa Thần, không biết chuyện này là thật hay giả." Khánh Vũ Phiến nói.

Bách Thú Chân Nhân lắc đầu cười nói: "Lời ma quỷ này ngươi cũng tin à?

Chương 455

Hai mươi tám năm từ Kim Đan bước vào Hóa Thần, ngày nào cũng cắn thuốc cũng không thể nhanh như vậy được." Mọi người phụ họa, đều không tin.

Gần đây, tin tức truyền về từ Triệu Quốc ngày càng tà môn.

Truyền văn Diệp Bất Phàm đã đột phá Hóa Thần hậu kỳ, đại chiến ba ngày ba đêm với Diệt Thế Hắc Long của Yêu Thổ, suýt chút nữa đã đánh chết con hắc long đó.

Đây là phiên bản thứ tám.

Phía trước còn có bảy phiên bản khác nhau. "Ai mà tin được?" Diệp Bất Phàm bản nhân cũng tỏ vẻ không tin.

Cuối cùng, hắn nhờ mọi người giúp thu thập công pháp thần thông, đại giới là vẽ phù miễn phí. "Ha ha ha!

Lý Phù Sư vẫn là Lý Phù Sư của năm đó, trượng nghĩa!" Bách Thú Chân Nhân và những người khác mừng rỡ, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Nguyên Anh chân quân vẽ phù miễn phí, còn là tứ giai, đãi ngộ này, vô số Kim Đan nghĩ cũng không dám nghĩ. "Chuyện nhỏ thôi, chư vị nếu cần, cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào." Diệp Bất Phàm cười nhạt.

Mục đích này, nói trắng ra là quảng bá rộng rãi.

Biết đâu lại tìm được thì sao?

Mục tiêu trọng điểm của hắn, vẫn là đặt trên những Hóa Thần của tiên thổ này.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm tiễn từng người một, mỉm cười đóng cửa.

Sở Tử Tuyết đứng ngoài cửa, ngây ngốc nhìn cánh cửa đóng chặt.

Từ đầu đến cuối, nàng không nói một câu nào. "Ta... ta chỉ muốn nhìn chàng một chút." Sở Tử Tuyết tâm trạng sa sút, nhỏ giọng nói.

Những năm này nàng đã quen nhìn thói đời bạc bẽo, cũng không kỳ vọng Diệp Bất Phàm và nàng nối lại tiền duyên.

Nàng chỉ muốn nhìn chàng một chút.

Chỉ vậy mà thôi. "Tỷ tỷ, tỷ khóc à?" Lúc này, một bé gái hai tuổi mặc váy hồng bên cạnh nghiêng đầu, ngẩng lên nhìn Sở Tử Tuyết. "Không, không khóc." Sở Tử Tuyết vội lau khóe mắt, nhìn bé gái.

Nàng không quen, nhưng lại cảm thấy có chút thân thiết một cách khó hiểu. "Cha và mẹ con đâu?" Sở Tử Tuyết nhìn trái nhìn phải. "Đa đa của con ở trong đất, nương thân của con...

à không, sư phụ của con ở kia kìa." Bé gái ngây thơ vô tà nói, chỉ vào người phụ nữ mặc đồ tím đang đi về phía một quán trà đối diện.

Từ khi vào Tiên Đường, nương thân không cho nàng gọi là nương nữa, chỉ có thể gọi là sư phụ.

Mà ở cửa sổ lầu hai, Hồng Y Thiên Quân liếc nhìn người phụ nữ mặc đồ tím, lại nhìn bé gái, mày nhíu chặt.

Tử Quần dịch dung thì thôi đi, nhưng bé gái này cũng dịch dung là tình huống gì?

Với tu vi của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy một lớp màng mỏng màu trắng che trên mặt bé gái. "Ngoan, đi tìm sư phụ con đi." Sở Tử Tuyết cúi người nói, nhìn theo bé gái chạy qua.

Sau đó ngơ ngẩn nhìn "Đăng Tiên Viện" của Diệp Bất Phàm, ảm đạm rời đi.

Một lát sau, nàng quay về Thiên Ma Giáo.

Nàng từng là thánh nữ, sau đó chủ động từ chức vị thánh nữ, trở thành tân tấn trưởng lão của Thiên Ma Giáo.

Về đến phủ đệ, lên khuê các, lập tức nhìn thấy một bóng người áo trắng ở lan can lầu hai.

Sở Tử Tuyết có chút ngây người. "Nhiều năm như vậy, vẫn cái bộ dạng ngốc nghếch này." Diệp Bất Phàm khẽ lắc đầu, thở dài nói: "Có chỗ dựa, thì phải lợi dụng, bỏ ra hai khối linh thạch mời ta giết chết lão tổ nhà họ Quý, báo thù cho cha nàng, như vậy không tốt sao?" Hắn và nhà họ Quý sớm đã có ân oán.

Năm đó ở Lưu Vân Thành, nếu không phải Hắc Quần La Lỵ và Lưu Vân Thành chủ ra tay, hắn căn bản không có cách nào an toàn rời khỏi Triệu Quốc, tiến vào Nam Hồng Vực. "Ta... ta tưởng chàng không cần ta nữa." Sở Tử Tuyết lệ mắt lưng tròng, nhưng trên khuôn mặt lại mang theo nụ cười. "Sao có thể không cần?

Ta còn chưa ngủ đủ mà." Diệp Bất Phàm phá lên cười nói.

Quan niệm của hắn rất truyền thống, người đã ngủ cùng, dù chỉ là phàm nhân, đó cũng là nữ nhân của hắn.

Nếu bị hại, vậy thì giết cả nhà! "Phụt..." Sở Tử Tuyết mặt ửng hồng, nụ cười càng thêm rạng rỡ, nàng lao vào lòng Diệp Bất Phàm, ôm chặt lấy hắn: "Ta đã mất đi phụ thân, không muốn mất thêm ngươi nữa." "Yên tâm." Diệp Bất Phàm ôm lấy thân thể mềm mại, ngửi mùi hương trên người nàng, cười nhẹ nói: "Người muốn giết ta rất nhiều, nhưng không ai có thể khiến ta chết được." Nói rồi, hắn búng ngón tay, một viên "Vân Không Sa" rơi vào góc phòng của Sở Tử Tuyết: "Thông qua vật này, có thể tức thời truyền tống đến 'Đăng Tiên Viện', đồng thời cũng là đường lui của ta." Sở Tử Tuyết ngơ ngác, không hiểu gì. "Thân phận Lý Tư của ta Nhan Như Ngọc đã biết, hành động này chỉ là để phòng ngộ nhỡ." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu

thẳm. "Vậy chẳng phải bây giờ ngươi đang gặp nguy hiểm sao?" Gương mặt xinh đẹp của Sở Tử Tuyết biến sắc, lo lắng nói: "Địa vị của Nhan Như Ngọc rất cao, nghe đồn nàng ta nắm giữ quyền hành rất lớn trong Tiên Hỏa Giáo." Năm đó khi Nhan Như Ngọc mới đến Tiên Đường, vì dung mạo vô song nên đã được thiên kiêu của mấy đại tộc như Quý gia theo đuổi.

Kết quả Đường hoàng đã tự mình ra tay giết chết mấy kẻ theo đuổi đó. "Lôi phân thân của ta đang ở ngoài kinh thành, trong mắt nàng ta, đó chính là bản tôn của ta." Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Một kẻ khí vận đỉnh thịnh, một kẻ chẳng có bao nhiêu khí vận, người thông minh sẽ cho rằng kẻ trước là chân thân.

Còn về việc thân phận giả này có bị lộ ra ngoài hay không.

Trừ khi Nhan Như Ngọc muốn chuyện mình bị người ta ngủ cùng trở nên ai ai cũng biết... "Chỉ cần ngươi có thể đảm bảo an toàn cho mình là được." Sở Tử Tuyết nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, vành tai trong suốt của nàng ửng hồng, cơ thể mềm nhũn, khe khẽ rên rỉ mấy tiếng như muỗi kêu~ Không biết từ lúc nào, bàn tay to lớn của Diệp Bất Phàm đã đặt lên cặp mông căng tròn của nàng, di chuyển theo đường cong.

Đêm nay trăng rất tròn, định sẵn là một đêm khó ngủ.

Hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, xa cách một thời gian ngắn còn hơn tân hôn, với thể phách của Diệp mỗ nhân hiện nay, một Sở Tử Tuyết chỉ mới Kim Đan viên mãn căn bản không phải là đối thủ, liên tục cầu xin tha thứ. "Đây là vì tốt cho nàng, nếu chỉ dựa vào bản thân nàng, muốn đột phá Nguyên Anh cần rất nhiều thời gian." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ. 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 vận chuyển không quá nhanh.

Chỉ có thể cống hiến từng chút một. "Ưm~" Sở Tử Tuyết khẽ cắn môi, những giọt mồ hôi trong suốt lăn dài, vô cùng hương diễm.

So với năm đó, nàng đã có thêm vài phần kiên cường.

Chỉ một đêm, tu vi của nàng đã áp sát Nguyên Anh, đạt đến cực hạn của Kim Đan. ...

Bên trong hoàng cung, Nhan Như Ngọc đè nén ý thức của kiếp này vừa thức tỉnh xuống, gương mặt xinh đẹp lạnh băng: "Chỉ khi hắn chết rồi, ngươi mới có thể không còn vướng bận, dung hợp làm một với ý thức của ta." Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đều là chính nàng, thiếu đi bất kỳ một ai, nàng sẽ không viên mãn, điều này bất lợi cho việc đột phá Chân Tiên trong tương lai. "Đã tra được rồi, Diệp Bất Phàm đang ở Hoàng Lăng Sơn ngoài kinh thành, dường như đang mưu đồ gì đó." Chân Diệu Thiên Quân tiến vào cung điện, chắp tay nói. "Chắc chắn không?" "Khí vận tuy đã ẩn giấu, nhưng không qua mắt được thuật chiêm bốc của ta, chắc chắn không sai." Chân Diệu Thiên Quân tự tin nói. "Vậy thì bắt hắn về, tung tin tức về cái chết của cha Sở Tử Tuyết ra ngoài, để lão tổ Quý gia đi giết hắn." Nhan Như Ngọc bình tĩnh nói: "Dù thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua kẻ thù đã giết chết nhạc phụ của mình, chỉ cần hắn ra tay, thân phận sẽ được xác thực hoàn toàn, lúc đó có thể tiến hành bắt giữ, đoạt lấy khí vận trên người hắn." Trong mắt nàng ta, Quý gia chính là một con mồi nhử, là lựa chọn hợp lý nhất, cũng là thích hợp nhất.

Diệp Bất Phàm nếu muốn giết, vậy cứ để hắn giết! "Cần mấy vị Hóa Thần đi vây quét trong bóng tối?" Chân Diệu Thiên Quân lập tức hiểu ra ý của nàng ta. "Đại giáo chủ, ngươi, cộng thêm Thất Chỉ Thiên Quân của Tiên Hỏa Giáo." "Cái này... có phải là quá chuyện bé xé ra to không?" Chân Diệu Thiên Quân ngạc nhiên nói.

Việc Diệp Bất Phàm khiến Diệt Thế Hắc Long chịu thiệt, hoàn

toàn là do Hắc Long khinh địch.

Nói cho cùng, kẻ trước chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, dù có nghịch thiên cũng chỉ có thể đối đầu với Hóa Thần trung kỳ.

Đại giáo chủ cộng thêm Thất Chỉ Thiên Quân, hai vị Hóa Thần hậu kỳ, lại thêm thuật chiêm bốc của ông ta, cho dù là Hóa Thần đại viên mãn cũng phải lùi bước ba phần.

Mà Tiên Hỏa Giáo hiện nay, tổng cộng có bảy vị Hóa Thần, trừ vị Hóa Thần đại viên mãn trấn thủ trong giáo, tiếp theo chính là Đại giáo chủ và Thất Chỉ Thiên Quân.

Lão tổ Quý gia, Đường hoàng đế, Tiên Mục hoàng đế những Hóa Thần này, chỉ là người ngoài chịu sự quản hạt của Tiên Hỏa Giáo.

Chương 456

Nhan Như Ngọc tiếp tục bổ sung: "Con Diệt Thế Hắc Long kia không phải rất hận hắn sao?

Tiện thể để nó cũng qua đó đi." Ba vị Hóa Thần hậu kỳ!

Thêm một vị Thiên Cơ Sư cấp sáu!

Trận thế này có thể nói là xưa nay chưa từng có, nói là dùng đại bác bắn muỗi cũng không quá đáng.

Chân Diệu Thiên Quân nghe mà sững sờ, trực tiếp ngây người.

Diệp Bất Phàm rốt cuộc đã làm gì, mà có thể khiến Thánh nữ điện hạ căm hận đến vậy?

Thấy nàng ta kiên trì, Chân Diệu Thiên Quân cũng không nói nhiều nữa, lĩnh mệnh lui xuống.

Trước khi đi, ông ta do dự nói: "Vị bên Thiên Ma Giáo kia là sư tôn của người này, nếu bà ta cản trở..." "Ta trấn thủ ở kinh thành, bà ta không cản trở được đâu." Đợi Chân Diệu Thiên Quân rời đi, Nhan Như Ngọc cười lạnh nói: "Diệp Bất Phàm, ta không tin, tình huống này mà ngươi còn sống được." Nàng ta chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Diệp Bất Phàm cực kỳ giỏi độn thuật, đây là để phòng gã này bỏ trốn.

Lỡ như trốn thoát, muốn tìm lại, căn bản là không thể.

Chấp niệm của ý thức kiếp này không tan, độ khó dung hợp sẽ tăng lên đột ngột.

Lúc này, từ điện bên cạnh bước ra một thiếu phụ mặc váy lụa, vóc

dáng đầy đặn, mang khí chất của một góa phụ.

Liên Ương Chân Quân.

Lão tổ của Tuyết Linh Tông ở Triệu Quốc năm xưa. "Ngươi tra Lý Tư làm gì?" Liên Ương Chân Quân lạnh lùng nói, từ khi rút khỏi Triệu Quốc, Nhan Như Ngọc giống như biến thành một người khác, rất xa lạ.

Một ngày trước, tin tức về Lý Tư truyền ra, bà phát hiện Nhan Như Ngọc đặc biệt quan tâm đến người này. "Không có gì, là cố nhân năm xưa, tra một chút có vấn đề gì sao?" Nhan Như Ngọc bình tĩnh đáp lại. "Người này bản tính nhân hậu lương thiện, năm xưa đã giúp đỡ Tuyết Linh Tông, Thượng Thanh Cung cùng mấy thế lực lớn không ít, đừng có đuổi cùng giết tận." Liên Ương Chân Quân im lặng một lát, thở dài nói. "Nhân hậu lương thiện?" Nhan Như Ngọc hừ lạnh, lười giải thích.

Ban đầu, nàng ta nghi ngờ Lý Tư là chân thân của Diệp Bất Phàm, sau đó cảm nhận được luồng khí vận bất thường ngoài kinh thành.

Nàng ta hoàn toàn xác định Lý Tư là phân thân, còn bản tôn thì trốn ở Hoàng Lăng Sơn để trong ngoài phối hợp, không biết đang mưu đồ thứ gì.

Chỉ cần Lý Tư chết, bản tôn Diệp Bất Phàm nhất định sẽ chạy xa.

Cho nên Lý Tư không thể động đến. "Bất kể mưu đồ gì, chỉ cần lão tổ Quý gia thăm dò một phen, tất cả sẽ rõ ràng." Nhan Như Ngọc không nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt ngồi thiền. ...

Gần đây, Diệp Bất Phàm rất vui, do danh tiếng tốt ở Triệu Quốc, cái tên Lý Phù Sư đã bắt đầu lan truyền trong phạm vi nhỏ ở kinh thành, cộng thêm thịnh điển chiêu thu đệ tử của Tiên Hỏa Giáo bắt đầu, kinh thành có thể nói là người đông như kiến. "Thịnh điển Bái

giáo" của Tiên Hỏa Giáo không giới hạn tu vi, bất cứ ai trong vòng năm trăm tuổi đều có thể tham gia.

Điều này gián tiếp khiến việc làm ăn của hắn cực kỳ tốt.

Mặc dù những thứ mọi người mang đến đều là pháp thuật, chưa đạt đến cấp bậc thần thông, nhưng cũng coi như là một khởi đầu tốt.

Quăng lưới rộng, bắt cá điên cuồng.

Biết đâu bên trong lại có thần thông cấm kỵ pháp từ thời thượng cổ.

Những pháp thuật này cũng không phải là vô dụng, ghi nhớ toàn bộ chúng, đó chính là kho tàng tri thức, đặt nền móng vững chắc cho việc sáng tạo công pháp thần thông có tác dụng phụ.

Hắn ngoài việc tu luyện 《Bất Tử Thiên Công》 để tăng cường thể phách và song tu với Sở Tử Tuyết ra, thời gian còn lại đều là nghĩ cách tái tạo lại nguyên thần cho Tiên Mộng Thiên Quân.

Chưa phá thân, nhưng đã là nữ nhân của hắn.

Hơn nữa 《Đại Mộng Tiên Kinh》 trên người đối phương, là trọng điểm để hắn sáng tạo công pháp thần thông.

Còn về việc chế phù?

Bản tôn Diệp Bất Phàm không có thời gian rảnh đó, trực tiếp để "Mộc phân thân" do Lôi phân thân luyện chế đi làm.

Năm đó ở bí cảnh Bạch Trú Nam Hồng Vực đã giết rất nhiều Nguyên Anh, đều được luyện chế thành phân thân, đa số đã được thả ra ngoài, tự mình khởi nghiệp.

Trong Chưởng Trung Càn Khôn chỉ phong ấn ba phân thân, Mộc phân thân chính là một trong số đó. "Bổ Thần Thuật?

Tốt tốt tốt!

Không hổ là Lưu Vân thành chủ chấn động thiên hạ năm xưa, mối quan hệ ở Tiên Đường quả nhiên rộng rãi, thần thông hiếm có như vậy cũng tìm được." Diệp Bất Phàm nhìn điển tịch thượng cổ trong tay, phá lên cười nói. 【Bổ Thần Thuật · Nhân khí cấm kỵ pháp: Bản thiếu, hi sinh lực lượng thần hồn của bản thân, bổ sung sự thiếu hụt thần hồn của người khác, tác dụng phụ, hi sinh lớn, bổ sung rất nhỏ.】【Nghịch chuyển phụ diện: Có thể phản bổ thần hồn bản thân, bổ sung lớn.】Đây là thần thông duy nhất hiện tại có thể chữa trị cho người khác ngoài 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, tuy là bản thiếu, nhưng nếu có được Đại Mộng Tiên Kinh, hoàn toàn có khả năng sáng tạo ra phần tiếp theo. "Điển tịch này cũng là ta năm xưa có được trong một cổ động phủ ở Triệu Quốc, trong tay ta không có tác dụng gì, vì là bản thiếu, giao dịch đi cũng không có giá trị gì, tặng cho Lý Phù Sư đổi lấy mười mấy tấm 'Kiếm Sát Phù Trận' tứ giai đỉnh cấp, đáng giá." Lưu Vân thành chủ cười nói.

Diệp Bất Phàm năm xưa đã đấu pháp với Hợp Hoan lão tổ ở thành Lưu Vân.

Hắc Quần La Lỵ giúp hắn chặn Quý lão bát, còn Lưu Vân thành chủ thì nhận lời mời của Hắc Quần, chống lại Chân Lan lão tổ. "Lưu Vân thành chủ làm vậy là vì Vân Không thành?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía thanh niên mặc hoa phục đứng bên cạnh Lưu Vân thành chủ.

Người này là con trai của Lưu Vân thành chủ, ngoài Tiểu Kiếm Tiên, Sở Tử Tuyết ra, là thiên kiêu kín tiếng nhất Triệu Quốc.

Tu vi hiện nay đã là Kim Đan đại viên mãn. "Lý tiền bối, tại hạ chuẩn bị đột phá Nguyên Anh, dùng phù trận để đối phó với Nguyên Anh kiếp, tăng xác suất sống sót, dù sao Nguyên Anh gian nan." Vân Không thành cung kính nói.

Trước đây y và Lý Phù Sư xưng hô đạo hữu, bây giờ chỉ có thể

gọi là tiền bối. "Vân tiểu hữu không cần quá khiêm tốn, sáng nay, hậu sinh Tiểu Kiếm Tiên cũng đến chỗ ta cầu mấy tấm phù lục, xem ra các ngươi muốn thông qua thịnh điển Bái giáo để gia nhập Tiên Hỏa Giáo a." Diệp Bất Phàm xua tay cười nói.

Còn hơn nửa tháng nữa mới đến thịnh điển Bái giáo.

Những người đến chỗ hắn, chín phần mười đều là để gia nhập Tiên Hỏa Giáo, một bước lên trời. "Tiên Hỏa Giáo a, là tiên giáo do Tiêu Dao Tiên Thổ đứng đầu, được mấy đại tiên thổ cùng nhau chống lưng, ai mà không muốn bái nhập vào chứ?" Lưu Vân thành chủ cảm khái nói, nếu không phải ông ta quá già, ông ta cũng muốn cùng con trai vào đó rồi. "Cũng phải, phù lục ngày mai đến lấy nhé." Diệp Bất Phàm cười nói, không hề nói rõ Tiên Hỏa Giáo là một cái hố lớn.

Khí vận trên người Vân Không thành không đủ, những người như Chân Diệu Thiên Quân căn bản sẽ không ra tay với y, ngược lại còn có lợi. "Đa tạ!" Lưu Vân thành chủ vui mừng khôn xiết, đang định dẫn Vân Không thành rời đi, Diệp Bất Phàm đột nhiên nói: "Từ khi tiến vào Nguyên Anh, tu vi của ta bị đình trệ, không biết Lưu Vân thành chủ có biết thế lực phương nào có song tu pháp không?

Khụ khụ, Lý mỗ muốn thử một chút." "Có, phương diện này năm xưa Hợp Hoan Tông là chuyên gia, chỉ là công pháp quá tà ma ngoại đạo." Lưu Vân thành chủ có chút do dự.

Hai mươi tám năm trước Hợp Hoan lão tổ bị Diệp Bất Phàm giết chết, tông môn đó trực tiếp tan rã, dẫn đến rất nhiều công pháp và pháp thuật bị lưu truyền ra ngoài. "Nghe nói rồi, chỉ là nghe đồn 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 của bọn họ không có phần tiếp theo." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Hắn có thể đi đến ngày hôm nay, công pháp này có tác dụng rất lớn. "Xem ra Lý Phù Sư dã tâm không nhỏ, muốn đột phá Hóa Thần?"

"Ai mà không muốn chứ?" "Ta từng tìm hiểu về tông môn này qua sử liệu của Tiên Đường, công pháp của họ hẳn là được truyền thừa từ Âm Dương Tiên Tông của Ma Thổ, vị trí dường như gần Bạch Tuyết Quốc." Lưu Vân thành chủ thầm than, định bụng sau này sẽ để con gái nhà mình tránh xa Lý Phù Sư một chút.

Ông ta nói: "Một trong những Tiên Thổ đứng sau Tiên Hỏa Giáo, chính là Âm Dương Tiên Thổ, mạch của Đường hoàng, dường như có chút quan hệ với Âm Dương Tiên Tông, Lý Phù Sư nếu muốn biết, chỉ có thể đi thỉnh giáo vị đó thôi." Mấy nghìn năm trước, tiên tổ của Tiên Đường và một nữ nhân hạ giới của Âm Dương Tiên Tông có quan hệ, vị đó cũng là tồn tại mạnh nhất trong lịch sử Tiên Đường, nửa chân đã bước vào Luyện Hư. "Đường hoàng?

Hóa Thần Thiên Quân bực này, há là tiểu nhân vật như ta có thể gặp, thôi vậy, ta tìm phương pháp khác vậy." Diệp Bất Phàm lộ vẻ thất vọng trên mặt, nhưng trong lòng lại vui như điên.

Âm Dương Tiên Tông là lão tổ tông của Hợp Hoan Tông, song tu ma công của họ chỉ có thể bá đạo hơn 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》!

Năm đó ở Tuyết Nhân Cốc, Hà Vận Đạo Quân chính là ngửi thấy mùi lô đỉnh trên người hắn, một lời nói toạc ra công pháp này đến từ Âm Dương Tiên Tông!

Nếu được hệ thống nghịch chuyển, cái lô đỉnh này của hắn có thể đồng thời cống hiến cho nhiều nữ tử, Diệp mỗ nhân dù có tiến vào Luyện Hư, tu vi cũng sẽ tăng vọt!

Song tu?

Không!

Mười tám tu!

Nghĩ thôi đã thấy kích động rồi!

Tiễn Lưu Vân thành chủ đi, Diệp Bất Phàm suy tính tìm thời gian lẻn vào tẩm cung của Đường hoàng đế, tìm ông ta thắp nến nói chuyện thâu đêm. "Trước mắt vẫn là tái tạo lại thần hồn cho Tiên Mộng Thiên Quân đã." Diệp Bất Phàm quay người trở lại phòng bế quan.

Đang định nghiên cứu 《Bổ Thần Thuật》, bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, mày nhíu lại.

Hắn lấy ra đồng tiền, chiêm bốc một quẻ. "Có hung hiểm?

Chương 457

Cái quái gì vậy?" Diệp Bất Phàm chiêm bốc sâu hơn, cuối cùng ra kết quả. "Yêu tộc, Hóa Thần, Tiên Thổ...

Nhan Như Ngọc, cá đã cắn câu rồi... chỉ là con cá này có vẻ hơi lớn thì phải?

Rốt cuộc đã xuất động bao nhiêu vị Hóa Thần?" Hắn mặt mày tái xanh, cố gắng thông qua Kim Sắc Ngọc Nhãn, nhìn trộm một góc tương lai.

Nhưng trong đó dính dáng đến Chân Diệu Thiên Quân, một Thiên Cơ Sư cấp sáu, căn bản không thể nhìn trộm được. "Thiên Cơ Thuật vẫn chưa đủ mạnh a." Diệp Bất Phàm thầm than, nếu hắn tấn thăng lên cấp sáu, hoàn toàn có thể vén màn sương mù, nhìn thấy tương lai.

Gần đây hắn không chỉ tiếp khách, đồng thời còn ngầm xem bói cho khách hàng, để nâng cao Thiên Cơ Thuật. "Tám phần cát, hai phần hung, vẫn là quá nguy hiểm, cứ ổn định trước đã." Hắn nghĩ một lúc, đánh ra một đạo pháp quyết, truyền tin cho Lôi phân thân của mình.

Trong chốc lát, chưa đợi Đại giáo chủ của Tiên Hỏa Giáo, Chân Diệu Thiên Quân động thân, Lôi phân thân ở xa trên Hoàng Lăng Sơn đã trực tiếp xách mông bỏ chạy. "Đợi chuẩn bị vẹn toàn, lại để Lôi phân thân quay lại." Làm xong tất cả, Diệp Bất Phàm nghĩ một lát, lấy ra Hậu Nghệ Cung.

Vì an toàn tuyệt đối, Diệp mỗ nhân chỉ có thể bật hack.

Thất giai Thông Linh Pháp Bảo, Hợp Thể Tiên Tôn mới có thể nắm giữ, uy lực không chỉ là có thể uy hiếp Hóa Thần.

Chỉ là trên đó có phong ấn, Diệp Bất Phàm trước khi tiến vào Hóa

Thần căn bản không dám xé ra.

Nếu không bắn ra một mũi tên, kẻ địch chưa chết, mình đã bị phản bổ của hệ thống nghịch chuyển làm cho nổ tung.

Sau đó hắn lệnh cho ảo ảnh con thỏ từ trong ngọc quan trong cơ thể đi ra, bảo nó đi giải phong ấn tầng thứ nhất, còn mình thì tu luyện 《Bổ Thần Thuật》. ... "???" Tại Tiên Hỏa Giáo, Chân Diệu Thiên Quân đã chuẩn bị xong xuôi nhìn về phía Hoàng Lăng Sơn, đầu đầy dấu chấm hỏi. "Sao vậy?" Đại giáo chủ quay đầu nhìn lại.

Diệt Thế Hắc Long đang mài đao ở phía xa, thì mặt đầy sát khí.

Vị này đã tưởng tượng ra cảnh tượng xé Diệp Bất Phàm thành tám mảnh rồi.

Mặt Chân Diệu Thiên Quân cứng đờ một lúc, ngơ ngác nói: "Không phải, sao hắn lại chạy rồi?

Ý gì đây?" "Cái gì?!" Khuôn mặt của U Hoàng tái xanh, nổi trận lôi đình: "Ngươi đùa ta à?!" "Không dám, không dám, người này quả thực đã rời khỏi Hoàng Lăng Sơn." Chân Diệu Thiên Quân vội vàng chắp tay.

Đại giáo chủ nhíu chặt mày: "Chẳng lẽ, hắn đã phát giác được?" "Không thể nào, hắn lại không phải là Thiên Cơ Sư, làm sao có thể biết trước được?" Chân Diệu Thiên Quân quả quyết nói.

Ông ta đột nhiên tai hơi động, bắt lấy một lá truyền âm phù bay tới từ xa, nghe một lát rồi nói: "Cứ đợi thêm đi, chắc không có vấn đề gì đâu." Đây là tin nhắn của Thánh nữ, chỉ nói phân thân của Diệp Bất Phàm vẫn còn ở kinh thành, bản tôn sẽ không rời đi quá lâu.

Chân Diệu Thiên Quân chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của mình.

Vị kia tuy chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng thần thông đạo

pháp cực nhiều, tinh thông sát phạt, phòng ngự, chú pháp, tiên cổ, truy tung thuật, vân vân.

Đồng thời còn là Phong Thủy Sư cấp năm.

Phong Thủy Sư là một loại của Thiên Cơ Sư, cực kỳ giỏi khí vận chi thuật, trận phong thủy bày ra có thể cải vận, giáng vận, tổ chức sát cục.

Thuật chiêm bốc cũng khá đặc biệt, có thể chiêm bốc tương lai của người tiến vào cục phong thủy.

Ra khỏi cục phong thủy, năng lực chiêm bốc rất yếu. "Bản tôn không thích bị người khác đùa giỡn, nếu là trước đây... bản tôn đã sớm giết ngươi rồi!" Ánh mắt U Hoàng lạnh băng.

Khí vận đã được tách ra khỏi người tiểu hắc long.

Đến nay vẫn chưa rời đi là vì chuyện "Tế thiên", Tử Vi Tiên Triều ở Trung Vực đã bị lôi vào, Long tộc cũng muốn chen một chân.

Chân Diệu Thiên Quân chỉ đành ngượng ngùng cười làm lành, U Hoàng là Hợp Thể Yêu Tôn của tộc Diệt Thế Hắc Long, không phải Hóa Thần bình thường, ông ta dù là Thiên Cơ Sư cấp sáu cũng không đắc tội nổi. "Thôi vậy, chuyện này cứ tạm gác lại, thịnh điển Bái giáo mới là mấu chốt, gần trăm vạn người, hẳn là có những mầm non khí vận không tồi." Đại giáo chủ giảng hòa. ...

Đăng Tiên Viện, phòng bế quan.

Diệp Bất Phàm lợi dụng ngộ tính siêu cấp, tốn nửa ngày, đã tu luyện thành công 《Bổ Thần Thuật》.

Tuy là bản thiếu, nhưng phương diện chữa trị thần hồn tương đối hoàn chỉnh.

Lấy Dưỡng Hồn Mộc từ trong Chưởng Trung Càn Khôn ra, phát

hiện Tiên Mộng Thiên Quân bên trong đang ngủ say.

Đánh thức nàng dậy, Diệp Bất Phàm lẩm bẩm trong miệng, một tay đánh ra mấy đạo phù hiệu, ấn lên Dưỡng Hồn Mộc. "Xoẹt!" Diệp Bất Phàm xé một cái trên người mình, thần hồn bị xé rách, hóa thành một luồng sáng hấp dẫn, tiến vào Dưỡng Hồn Mộc. "Hấp thu luồng thần hồn chi lực này đi." "Cảm... cảm ơn." Tiên Mộng Thiên Quân lập tức hiểu ra, vội vàng hấp thu.

Giống như ăn phải thuốc đại bổ, khí tức thần hồn của nàng rõ ràng tăng cường thêm một chút.

Hiệu quả không mạnh.

Hóa Thần Thiên Quân bình thường, cho dù hiến tế cả thần hồn của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chữa trị được một phần mười thương thế linh hồn.

Thương thế thần hồn khó hồi phục hơn nhiều so với thương thế nhục thân và nguyên thần.

Thiên tài địa bảo liên quan lại càng hiếm thấy. "Loại bí thuật này, ta chỉ từng thấy trên cổ tịch, ngươi... không sao chứ?" Tiên Mộng Thiên Quân lo lắng nói.

Chữa trị thương thế linh hồn, đối với người thi pháp có tác dụng phụ cực mạnh, nhẹ thì thần hồn tổn thương nặng, nặng thì hồn bay phách tán. "Ông!" Một luồng sức mạnh thần hồn bàng bạc bộc phát ra từ người Diệp Bất Phàm, không những không suy giảm, ngược lại còn mạnh hơn. "..." Tiên Mộng Thiên Quân.

Diệp Bất Phàm mỉm cười nói: "Tiếp tục nào." Sau đó một thời gian, hắn vẫn luôn chữa trị thương thế linh hồn cho Tiên Mộng Thiên Quân, cùng với sự phản bổ không ngừng của hệ thống, sức mạnh thần hồn đã đạt đến Hóa Thần hậu kỳ, tốc độ tiến bộ có thể nói là

khoa trương.

Nếu thi triển hồn đạo thần thông, có thể tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Diệt Thế Hắc Long.

Thể phách của yêu tộc mạnh, nhưng thần hồn lại là điểm yếu.

Đáng tiếc, hồn đạo thần thông của Diệp Bất Phàm chỉ có lèo tèo vài loại, uy lực không quá mạnh.

Ngày thứ tám.

Thần hồn của Tiên Mộng Thiên Quân cuối cùng đã hoàn toàn hồi phục, sau đó là hồi phục nguyên thần và nhục thân.

Diệp Bất Phàm không sử dụng 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, công pháp này có thể chữa trị nguyên thần và nhục thân.

Nhưng chưa từng thử song tu với thần hồn, lỡ như xảy ra sự cố gì, Tiên Mộng Thiên Quân có thể khóc ngất đi. "Nàng cứ ở trong Dưỡng Hồn Mộc hồi phục nguyên thần đi, trong phòng bế quan tạm thời an toàn." Diệp Bất Phàm nói, quay đầu nhìn về phía Hậu Nghệ Cung ở trong góc, ảo ảnh con thỏ ngơ ngác nhìn hắn, dường như đang nghĩ gã này chữa trị thương thế linh hồn, sao mình lại không có tổn thất gì? "Phong ấn tầng thứ nhất đã giải được rồi?" Diệp Bất Phàm nhặt Hậu Nghệ Cung lên, cảm giác như đang cầm một ngọn núi, trọng lượng tăng vọt mấy trăm lần.

Hơi kéo dây cung ra, lực cản trở nên lớn hơn.

Trước đây hắn có thể kéo rộng mười ngón tay, bây giờ chỉ có thể kéo rộng ba ngón. "Ông!" Dây cung rung động, một luồng dao động kinh khủng đang hội tụ, phảng phất như một vị thần ma đang thức tỉnh. "Cẩn thận một chút, với tu vi hiện tại của ngươi, ba ngón là cực hạn, có thể giết Hóa Thần hậu kỳ, đối với đại viên mãn cũng có uy hiếp nhất định, kéo thêm một ngón nữa, ngươi có thể bị phản phệ nổ

tung tại chỗ." Ảo ảnh con thỏ nhắc nhở. "Nếu kéo rộng mười ngón, có thể giết được Luyện Hư Thiên Tôn không?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực.

Ở Bắc Vực, nguy hiểm của hắn chỉ nhiều hơn Nam Hồng Vực, chỉ là chúng đều ẩn giấu trong Tiên Thổ, chưa lộ ra ngoài.

Ví dụ như vị cự phách Luyện Hư chưa từng xuất hiện của Tiên Hỏa Giáo - Bắc Huyền Thiên Tôn. "Mười ngón?

Đợi ngươi đến Hóa Thần đại viên mãn rồi hẵng nói, nếu đột kích, có lẽ có thể làm bị thương Luyện Hư, còn giết... căn bản không thể, cấp độ đó đã lĩnh ngộ pháp tắc, ngươi ngay cả quỹ đạo di chuyển của ông ta cũng không nắm bắt được." Ảo ảnh con thỏ chế nhạo: "Trừ phi, ngươi có thể luyện chế ra mũi tên cấp sáu, trong đó có khí linh, có thể khóa mục tiêu, tự động truy tung." "Tự mang theo định vị GPS dẫn đường à?" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, vội nói: "Nói nhanh." Nếu luyện chế thành công, đây chính là át chủ bài mạnh nhất của hắn! "Ta cho dù có đưa phương pháp luyện chế cho ngươi, thì khắp tu tiên giới này, ngoại trừ Tiên Thổ và Ma Thổ ra, ngươi định đi đâu tìm luyện khí sư lục giai để luyện chế đây?" "Hơn nữa còn cần khí linh, phải là yêu thú cấp năm, thiên địa chi linh làm khí linh, nếu không thì sự tăng phúc cho mũi tên không lớn." Ảo ảnh con thỏ trợn trắng mắt nói.

Trình độ luyện khí cấp năm của Diệp Bất Phàm rất ảo, toàn bộ dựa vào 《Vạn Luyện Pháp》 mà "Thiết đại sư" cho năm xưa.

Chương 458

Sau khi nghịch chuyển phụ diện, vạn lần rèn luyện, pháp bảo có chín mươi chín phần trăm xác suất còn nguyên vẹn.

Thông qua ngộ tính siêu cấp của hắn không ngừng cải tiến, đã nâng cấp thành mười vạn lần rèn luyện, tỷ lệ thành công của pháp bảo cấp năm cực cao. "Cái này ngươi không cần quản." Diệp Bất Phàm xua tay, đợi có được 《Đại Mộng Tiên Kinh》, trong mộng nâng cấp 《Vạn Luyện Pháp》, sẽ có cơ hội tấn thăng lên cấp sáu.

Cuối cùng, không chịu nổi sự mè nheo của Diệp Bất Phàm, ảo ảnh con thỏ đã đưa cho hắn phương pháp luyện chế mũi tên.

Diệp Bất Phàm tĩnh tâm nghiên cứu một lát, vô cùng hài lòng.

Khoảng thời gian tiếp theo, ban ngày hắn vẫn tiếp khách như thường, khi gần đến thịnh điển Bái giáo, Nguyên Anh ở kinh thành Đường nhiều như chó, về cơ bản đã hội tụ hơn một nửa Nguyên Anh của cả Bắc Vực.

Diệp Bất Phàm bỏ ra số tiền lớn để quảng cáo cho mình, danh tiếng của Lý Phù Sư vang dội khắp kinh thành.

Nhất thời, các Nguyên Anh và Kim Đan mang theo giấy phù và mực phù đến cầu phù, kết thành từng đoàn.

Từ họ, hắn đã nhận được lượng lớn điển tịch pháp thuật, sự lĩnh ngộ đối với pháp thuật thần thông lại lên một tầm cao mới.

Diệp Bất Phàm chắc chắn, chỉ cần có được 《Đại Mộng Tiên Kinh》, tiến vào tầng mộng cảnh sâu nhất, hắn nhất định có thể sáng tạo ra thần thông mới!

Còn về việc chế tác hàng vạn tấm phù lục cấp ba cấp bốn.

Người làm công "Mộc phân thân" tỏ ra rất cam tâm tình nguyện.

Phân thân không có hệ thống, trình độ và tốc độ chế tác phù lục rất bình thường.

Diệp mỗ nhân dứt khoát gọi hai phân thân còn lại ra, tăng ca tăng giờ.

Tiếp khách, song tu với Sở Tử Tuyết, thông qua các kênh khác nhau tìm kiếm thần thông có tác dụng phụ làm giảm tu vi, phía Đường hoàng hắn cũng không ngừng dò la tin tức liên quan, chuẩn bị lẻn vào.

Bên Lôi phân thân, hắn cũng luôn chú ý, bảo nó quay trở lại Hoàng Lăng Sơn, tiếp tục câu cá.

Lịch trình được sắp xếp kín mít, xứng danh bậc thầy quản lý thời gian.

Ngày hôm đó. "Ngày mai là thịnh điển Bái giáo, nên đi tìm Đường hoàng đế nói chuyện rồi." Diệp Bất Phàm bước ra khỏi cửa, nhìn mặt trời chói chang trên cao, chuẩn bị lẻn vào hoàng cung.

Song tu pháp hắn nhất định phải lấy được.

Hắn là vì đêm ngự mười tám... không, là vì tu luyện!

Vừa đóng cửa lớn, liền thấy từ "Đăng Ma Viện" bên cạnh chạy ra một bé gái, vóc người gần bằng một đứa trẻ sơ sinh, nhưng có thể chạy có thể nhảy, rất kỳ quái. "Lý thúc thúc, Hồng đại thúc bảo con qua tìm thúc chơi." Bé gái với khuôn mặt ngây thơ vô tội, đứng trước mặt Diệp Bất Phàm, ngẩng đầu mong chờ nói. "Nhóc con, thúc không rảnh chơi với con đâu, qua một bên chơi đi!" Diệp Bất Phàm trong lòng hơi chùng xuống, nghiêm mặt nói.

Bé gái này không có tên, mọi người đều gọi là "Niếp Niếp", mấy ngày trước xuất hiện ở "Đăng Ma Viện", Hồng Y Thiên Quân nói bé gái này là cháu gái họ xa của lão.

Mỗi ngày không đập phá sân của Hồng Y thì cũng là mắng Hồng Y Thiên Quân, quấy rầy lão tu luyện.

Ngươi dám mắng, nó liền dám khóc.

Ban đầu, Diệp Bất Phàm và Hồng Y Thiên Quân trở thành hàng xóm, lão thất phu kia đối với Nguyên Anh nho nhỏ như hắn chẳng thèm để vào mắt, sau này thấy hắn là người tốt, bèn xúi giục Tiểu Niếp Niếp đi tìm Lý thúc thúc này chơi.

Với pháp nhãn thông của Diệp Bất Phàm, chỉ có thể nhìn ra bé gái này đã dịch dung, nhưng không nhìn thấu được diện mạo thật sự.

Quá khứ, tương lai, vận thế, huyết mạch tông tộc các phương diện đều bị đại thần thông che đậy.

Bối cảnh tuyệt đối cực lớn.

Diệp mỗ nhân không muốn dính dáng quá nhiều đến nó. "Thúc thúc..." Tiểu Niếp Niếp bĩu môi, véo một vết đỏ lên cánh tay mũm mĩm của mình, quay về phía "Đăng Ma Viện" oa oa khóc: "Hồng thúc thúc!

Lý Phù Sư véo con!" "Mẹ kiếp, nhóc con nhà ai đây, lòng dạ thật đen tối!" Diệp Bất Phàm mặt mày đen sì. "Ai." Hồng Y Thiên Quân bước ra khỏi sân, mệt mỏi thở dài.

Lão có chút hối hận vì đã chăm sóc nhóc con này, đồ đệ của Tử Quần Tử quá quậy phá.

Ngươi không để ý đến nó, nó liền ra ngoài gây thù chuốc oán cho ngươi.

Vì nó, Hồng Y đã đắc tội với mấy vị Nguyên Anh.

Suýt chút nữa không nhịn được mà giết chết mấy vị Nguyên Anh đó.

Diệp Bất Phàm thấy bé gái khóc, trong lòng không hiểu sao có chút không nỡ, bèn ném cho nó một kiện pháp khí phi kiếm: "Được rồi, cho con một kiện pháp khí, đi gặm chơi đi." Tiếng khóc của Tiểu Niếp Niếp ngừng bặt, nhìn lưỡi kiếm sắc bén của pháp khí, mắt đầy cảnh giác: "Thúc lừa người, cái này không ăn được." "Ồ, quên mất." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ trán, đây là hành động theo thói quen của hắn, bé gái sơ sinh ở bí cảnh Bạch Trú kia rất thích gặm pháp bảo. "Thôi vậy, lát nữa thấy ai bán kẹo hồ lô, mua cho con hai xiên." Diệp Bất Phàm xua tay, ung dung rời đi. "Lý thúc thúc không chơi với con, Hồng thúc thúc dẫn con ra ngoài dạo chơi được không?" Tiểu Niếp Niếp đáng thương nói, đôi mắt to tròn đầy hy vọng.

Mới sinh ra, cha đã mất, mẹ cũng không cho nó ra ngoài chơi, nên đối với người và vật trên đường phố đều rất tò mò. "Ai, được rồi." Hồng Y Thiên Quân không còn cách nào khác, đành dẫn Tiểu Niếp Niếp đi dạo khắp kinh thành Đường. "Tiểu Niếp Niếp, cha con tên gì?" Mua cho Tiểu Niếp Niếp mấy con rối gỗ, thấy nó vui vẻ, lão giả vờ vô ý hỏi.

Trẻ con hai tuổi bình thường không có nhiều tâm tư như vậy, chạy cũng không nhanh như thế.

Lão rất muốn tìm hiểu thân phận lai lịch của nó. "Không biết ạ." "Mẹ con thì sao?" "Không biết ạ." "Vậy con biết gì?" "Con có một người dì, thúc mua cho con cái kia, con sẽ nói cho thúc biết." Tiểu Niếp Niếp chỉ vào một người bán la bàn ở ven đường, nhìn kim chỉ nam trên đó quay qua quay lại, cảm thấy rất thú vị.

Mắt Hồng Y Thiên Quân sáng lên, vung tay, trực tiếp mua cho Tiểu Niếp Niếp hai cái la bàn, hỏi: "Dì của con là ai?" "Dì của con?

Con quên rồi." Tiểu Niếp Niếp ngơ ngác nói. "..." Hồng Y Thiên Quân. ...

Hoàng cung Đại Đường, Ngự thư phòng.

Đường hoàng đế thân khoác long bào, ngồi trên ghế lớn phê duyệt tấu chương, trong đó phần lớn đều là tấu chương đàn hặc thái tử.

Ông ta đã già, tuổi thọ chỉ còn lại ba bốn năm, dẫn đến cuộc đấu đá trong triều ngày càng kịch liệt, mấy vị hoàng tử có thiên phú mạnh đều đang nhòm ngó hoàng vị, liên thủ công kích thái tử.

Nội bộ đảng tranh không ngừng.

Bên ngoài lại có Quý gia hổ đói rình mồi, những năm đầu hai tộc khai chiến, nếu không phải Tiên Hỏa Giáo ra tay ngăn cản, kinh thành Đường hiện tại đã máu chảy thành sông rồi.

Những năm gần đây lão tổ Quý gia không ngừng dâng lễ vật cho đại giáo chủ của Tiên Hỏa Giáo, cố gắng nịnh bợ.

Chỉ cần ông ta chết, đại giáo chủ rất có thể sẽ nâng đỡ Quý gia lên ngôi. "Lũ ngu xuẩn này, ai." Đường hoàng đế phê duyệt xong, thở dài một hơi. "Cũng không phải ngu, bất kể hoàng tử nào lên ngôi, những người còn lại dù thế nào cũng sẽ bị thanh trừng, đâu còn bận tâm nhiều như vậy." Tiên Đường quốc sư Mai Tĩnh Hạc xuất hiện bên cạnh long án, lắc đầu nói.

Từ xưa đến nay, hoàng đế mới cũ thay thế, việc đổ máu luôn không thể tránh khỏi, trường hợp giao thế ổn định rất ít.

Dù ông ta là Thiên Cơ Sư cấp năm cũng không thể thay đổi được. "Bên Phế Khí Tiên Thổ, đã suy tính thế nào rồi?" Đường hoàng đế trầm giọng hỏi.

Sau khi Tiên Hỏa Giáo chiêu thu đệ tử, tất cả những người mang khí vận trên người đều phải tiến vào Phế Khí Tiên Thổ, đẩy nhanh sự trưởng thành của họ.

Khi họ mạnh lên, khí vận trên người một số người sẽ tăng lên một

chút. "Mấy vị hoàng tử tiến vào, có xác suất rất lớn đột phá Hóa Thần." Mai quốc sư đáp lời. "Vậy thì tốt, ai, nếu không phải Tiên Hỏa Giáo chiếm đoạt quốc vận của Đại Đường ta, nếu không thái tử sao lại đột phá Hóa Thần thất bại!

Kế thừa không có người?" Sắc mặt Đường hoàng đế âm trầm.

Người có khí vận, quốc gia tự nhiên cũng có, Tiên Đường luôn thịnh vượng, chính là vì có quốc vận gia trì.

Hơn nữa công pháp của hoàng thất Tiên Đường, lại có liên quan mật thiết đến quốc vận.

Thái tử bế quan mười mấy năm, vốn có hy vọng đột phá Hóa Thần, trực tiếp bị Tiên Hỏa Giáo chiếm đoạt quốc vận làm gián đoạn, dẫn đến công sức đổ sông đổ bể. "Còn có Quý gia, những năm đầu đã trộm đi một phần quốc vận, nếu không lão già của Quý gia sao có thể đột phá Hóa Thần?" Đây chính là nguyên nhân chính tại sao Quý gia lại đi khắp nơi cướp đoạt khí vận.

Có khí vận bên người, vô hình trung sẽ tăng xác suất soán vị thành công.

Mai quốc sư im lặng.

Đường hoàng đế chuyển lời: "Bên trưởng công chúa nói thế nào?" Những năm này ông ta cũng không phải không làm gì, thân phận trưởng công chúa của Nhan Như Ngọc là do ông ta ban cho, hiện nay lại là Thánh nữ của Tiên Hỏa Giáo. "Vẫn là câu nói đó, quốc vận không giữ được, dù có tụ lại cũng sẽ bị Tiên Hỏa Giáo cướp đoạt.

Chương 459

Đây là ý chí của cả tu tiên giới, cách tốt nhất, chính là biến Tiên Đường thành hình thức gia tộc, tông môn." "Đến lúc đó nàng ta sẽ bảo vệ hoàng thất Lý gia của ngài không bị diệt vong." Mai quốc sư không còn cách nào khác, có một số chuyện, dính dáng đến quá nhiều bí mật, ông ta cũng không thể nói quá rõ. "Tiên Đường đứng vững vô số năm, nay lại phải hủy trong tay trẫm hay sao?" Bàn tay khô héo của Đường hoàng đế nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên.

Ông ta hít sâu một hơi, nói: "Bên ngươi thì sao?" "Tiên Thổ đứng sau ta, sẽ không can thiệp vào chuyện này, trừ phi..." Mai quốc sư nói đến một nửa, những lời tiếp theo lại nuốt vào. "Trừ phi cái gì?" Ánh mắt Đường hoàng đế nhìn chằm chằm.

Trong Ngự thư phòng lặng lẽ xuất hiện một bóng người áo trắng, nhàn nhạt liếc Mai quốc sư một cái, mi tâm pháp nhãn thông và thiên nhãn thông mở ra, trong nháy mắt nhìn thấu thân phận lai lịch của Mai quốc sư.

Y châm biếm nói: "Trừ phi là dẫn Diệp mỗ nhân ta về?" Giọng của Diệp Bất Phàm không lớn nhưng lại như sấm sét nổ vang, chấn động đến mức khiến cả hai dựng hết cả lông tơ. "Vút!" Đường Hoàng đế phản ứng cực nhanh, phun ra một thanh phi kiếm màu bạc, bắn thẳng về phía yếu hại của Diệp Bất Phàm.

Đồng thời, y rạch đầu ngón tay lấy máu, nhanh chóng vẽ ra một đạo Chú Sát phù, tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm.

Các đòn công thế liên tiếp, uy lực kinh người, đủ để uy hiếp tính mạng của Hóa Thần sơ kỳ.

Lúc này, Đường Hoàng hoàn toàn không giống một người sắp

chết, còn mạnh mẽ hơn cả thanh niên. "Không hổ là Đường Hoàng đế." Diệp Bất Phàm tán thưởng, pháp huyết hợp nhất, nhẹ nhàng một vỗ một chộp, Chú Sát phù bị nghiền nát, công thế vũ bão của phi kiếm màu bạc đột ngột dừng lại, bị tóm gọn tại chỗ.

Như bị gọng kìm sắt kẹp chặt, phi kiếm không thể tiến thêm nửa phân. "Ngươi!

Ngươi là Hóa Thần sơ kỳ?" Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân của Đường Hoàng đế chạy thẳng lên gáy, khiến y hoài nghi nhân sinh ngay tại chỗ.Tay không đỡ pháp bảo ngũ giai, tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ bình thường cũng không làm được.

Mai Quốc sư cũng chấn động, tuy đã sớm nghe tin đồn Diệp Bất Phàm từng chém giết tu sĩ Hóa Thần, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn mang lại sự đả kích quá lớn.

Đường Hoàng đế là Hóa Thần trung kỳ, đã bước vào tuổi già, thực lực giảm mạnh, nhưng đòn tấn công chớp nhoáng của y cũng không phải Hóa Thần sơ kỳ bình thường có thể đỡ được. "Vèo ——" Trong lúc nói chuyện, thân thể già nua của Đường Hoàng đế lập tức dịch chuyển biến mất, ý đồ bỏ trốn. "Pháp vực, phong!" Trong trạng thái pháp huyết hợp nhất, pháp vực mạnh đến đáng sợ, toàn bộ không gian Ngự Thư Phòng như bị giam cầm, Đường Hoàng đế như trâu đất xuống biển, buộc phải thoát ra khỏi trạng thái dịch chuyển. "Bốp!" Vừa xuất hiện, một bàn tay lớn đã ấn lên trán y, Diệp Bất Phàm năm ngón siết chặt, mặt không biểu cảm nói: "Ta giết ngươi, không cần đến một hơi thở." "Chênh lệch quá lớn." Mai Quốc sư thấy vậy, da đầu tê dại.

Hóa Thần trung kỳ Đường Hoàng đế lại không có chút sức phản kháng nào.

Đường Hoàng đế phảng phất như đã nhìn thấy tử thần, giọng nói

khô khốc: "Ngươi rốt cuộc cảnh giới gì?" "Nhìn không ra sao?

Hóa Thần sơ kỳ." Diệp Bất Phàm thu tay lại, ngồi chễm chệ trên long ỷ.

Khóe mắt Đường Hoàng đế giật giật, không dám bỏ chạy nữa, trầm giọng nói: "Tiên Hỏa Giáo lệnh cho trẫm điều tra ngươi, trẫm chưa hề thực hiện." "Ta đến đây không phải để bàn những chuyện này." Diệp Bất Phàm xua tay, liếc mắt nhìn thẳng Mai Quốc sư: "Ngươi tu luyện là Lục Hào Chiêm Bốc đúng không?" "Đúng vậy, tại hạ Mai Tĩnh Hạc, xuất thân từ Thiên Cơ Tiên Thổ, ra mắt Diệp đạo hữu." Mai Quốc sư cũng là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng vì chỉ tu luyện chiêm bốc nên phương diện chiến lực rất kém.

Diệp Bất Phàm híp mắt, cười lạnh nói: "Sao thế?

Quý tiên thổ biết ta có được truyền thừa Lục Hào bát giai, nên muốn trở mặt không nhận người quen à?" Nếu nói thế lực nào trên đời có thể truy lùng hắn một cách chính xác, không nghi ngờ gì chính là Thiên Cơ Tiên Thổ. "Không dám." Mồ hôi lạnh của Mai Quốc sư túa ra, cười khổ nói: "Bên trên chỉ nói, nếu Diệp đạo hữu cần thứ gì, có thể dùng truyền thừa Lục Hào bát giai để giao dịch với chúng ta." "Giao dịch?

Vậy thì xem thành ý của các ngươi trước đã." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Mai Quốc sư mắt sáng lên, nếu gã thành công giao dịch với Diệp Bất Phàm, đây chính là công lao to lớn, vội vàng hỏi: "Đạo hữu cần gì?" "Thân phận của ngươi, ta lấy, ngoài ra, ta không dám đến Thiên Cơ Tiên Thổ giao dịch với các ngươi, đợi ta tiến vào Luyện Hư rồi nói sau, đến lúc đó các ngươi thu thập đủ dược liệu 'Âm Dương Hợp Thể', ta sẽ hai tay dâng lên truyền thừa Lục Hào bát giai này." Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Thân phận của lão Quốc sư quá thích hợp, có bối cảnh Thiên Cơ Tiên Thổ, chỉ cần không có xung đột lợi ích quá lớn, Tiên Hỏa Giáo sẽ không động đến hắn.

Hơn nữa còn có thể trà trộn vào giới Hóa Thần, giao dịch những thứ mình cần. "Âm Dương Hợp Thể?" Mai Quốc sư ngây người.

Dược liệu cần cho Âm Dương Hợp Thể, ngay cả Đại Thừa Tiên Quân tìm kiếm cũng rất khó khăn.

Gã do dự nói: "Đạo hữu có thể đổi điều kiện khác không?" "Không thể." "Việc này ta cần phải báo cáo lên trên." Mai Quốc sư suy nghĩ rồi nói: "Về phần thân phận của ta, ta sẽ về Nam Hồng Vực, thân phận Đại Đường quốc sư sẽ giao lại cho Diệp đạo hữu." Nói xong, gã lặng lẽ ra hiệu cho Đường Hoàng đế.

Đường Hoàng đế hiểu ý ngay, vội vàng tiến lên nói: "Nếu Diệp đạo hữu có thể trở thành quốc sư của Đại Đường ta, đó là phúc của Đại Đường!" Y không hiểu rõ lai lịch của Diệp Bất Phàm, nhưng y tin tưởng Mai Quốc sư, dù sao cũng là giao tình mấy trăm năm. "Rất tốt!" Diệp Bất Phàm cười lớn, trong lòng hài lòng.

Chỉ riêng thân phận này, chuyến đi đến hoàng cung đại nội này đã đáng giá. "Đây là những gì ta thấy, ta nghe trong những năm qua, Diệp đạo hữu chỉ cần không đối mặt trực diện với vị Luyện Hư Thiên Tôn của Tiên Hỏa Giáo, chắc sẽ không bị bại lộ." Mai Quốc sư lấy ra một ngọc giản trống, dán lên trán, một lúc sau mới giao cho Diệp Bất Phàm.

Làm xong những việc này, gã cáo lỗi một tiếng rồi xoay người rời đi. "Thật biết điều." Diệp Bất Phàm cảm khái, thu ngọc giản lại.

Hắn nhìn Đường Hoàng đế nói: "Có một vụ giao dịch, không biết bệ hạ có muốn làm không?" "Xin lắng nghe." "Ta cần công pháp kế thừa của Hợp Hoan Tông nước Triệu là 《Hợp Hoan Lô Đỉnh

Công》, hoặc là công pháp song tu của Âm Dương Tiên Tông." "Hợp Hoan Lô Đỉnh Công?" Đường Hoàng đế trong lòng lạnh buốt, thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm có dáng vẻ như trích tiên lại thích món này.

Hợp Hoan lão tổ của nước Triệu có thể tu luyện đến Nguyên Anh, công pháp này công lao rất lớn, nữ nhân chết trong tay lão không có một vạn cũng có tám ngàn.

Mà Diệp Bất Phàm hai mươi tám năm đã đạt đến Hóa Thần, ít nhất cũng phải thải bổ sáu bảy vạn nữ nhân, hơn nữa tu vi đều không thấp!

Trung bình mỗi ngày sáu bảy người. "Thận thật là mạnh mẽ." Đường Hoàng đế trong lòng chửi bới, lại có chút hâm mộ, lựa lời nói: "Tiên tổ năm xưa có quen biết với một nữ tu của Âm Dương Tiên Tông, con đường chủ tu vẫn là công pháp hoàng thất của ta, song tu pháp chỉ là phụ tu." Y lấy ra mấy quyển cổ tịch từ trong túi Càn Khôn: "Một quyển 《Loan Phượng Hòa Minh》, mấy quyển còn lại là thủ trát, là những lý giải và cảm ngộ của tiên tổ về song tu." Bìa cổ tịch đã mờ, Đường Hoàng đế gần như đã lật nát chúng. 【Loan Phượng Hòa Minh: Luyện Khí ~ Luyện Hư cảnh toàn thiên, công pháp song tu đỉnh cấp, âm dương hòa hợp đạt đến đỉnh cao, có thể lợi dụng song tu ở mức độ lớn nhất để nâng cao tu vi, không có tác dụng phụ.】 "..." Diệp Bất Phàm cạn lời.

Đây chính là công pháp song tu chính thống, không dính dáng gì đến ma đạo.

Tác dụng phụ không đủ lớn, hắn cần nó làm gì?

Hắn nhíu mày nói: "Nghe đồn Âm Dương Tiên Tông có công pháp hấp thu lô đỉnh, ngươi không có sao?" Quả nhiên.

Gã này trăm phần trăm là dựa vào thải bổ người khác để phất lên.

Đường Hoàng đế cười khổ nói: "Không có, Âm Dương Tiên Tông có một môn tiên pháp tên là 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, trong đó 'Ma Kinh' chính là pháp môn chuyên dùng để thải bổ lô đỉnh, chỉ là kinh văn này là bí mật cốt lõi của họ, nữ nhân mà tiên tổ ta giao hảo năm đó, không có tư cách tu luyện." "Âm Dương Tiên Ma Kinh." Diệp Bất Phàm rất thất vọng.

Ánh mắt Đường Hoàng đế lóe lên, do dự nói: "Đạo hữu có biết về Phế Khí Tiên Thổ không?

Sau bái giáo thịnh điển của Tiên Hỏa Giáo, tất cả đệ tử đều sẽ đến Phế Khí Tiên Thổ tu hành." "Ý gì?" "Bốn đại tiên thổ đứng sau Tiên Hỏa Giáo là Tiêu Dao, Âm Dương, Trường Sinh, Ngô Đồng cũng sẽ cử người đến, một phần là vì tạo hóa của tiên thổ, một phần là phụ trách giám sát khí vận trên người các đệ tử." "Tuyệt vời!" Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Người của Âm Dương Tiên Tông đến Phế Khí Tiên Thổ, đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Còn về 《Loan Phượng Hòa Minh》 trong tay, cũng không phải vô dụng, kết hợp với thủ trát của tiên tổ Đường Hoàng, hắn có cơ hội thôi diễn ra công pháp kế thừa của 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》 trong Đại Mộng.

Ngay sau đó, hắn cười như không cười nói: "Bệ hạ đây là muốn ta chiếu cố mấy vị hoàng tử của ngài?" "Một hai người là được, Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử." "Chỉ chiếu cố hai người, cũng không ảnh hưởng gì." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý. "Đa tạ." Đường Hoàng đế vui mừng, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, rồi búng tay ném ra một hạt cát.

Ván cờ ở Hoàng Lăng Sơn này cần phải đồng bộ với bên Nhan Như Ngọc, thời gian phải khớp. "Đây là Vân Không Sa, đặt ở Ngự

Hoa Viên, dùng trận pháp che đậy một chút." Đường Hoàng đế thấy vậy, cảm thấy không ổn, nhưng sự đã đến nước này, chỉ có thể làm theo. "Ừm, sau khi thành công, lợi ích cho ngươi sẽ không thiếu." Diệp Bất Phàm hài lòng gật đầu, xoay người định đi. "Đợi đã." Đường Hoàng đế vẻ mặt trịnh trọng, truyền âm nói: "Không biết đạo hữu có biết nguyên nhân Tiên Hỏa Giáo chiêu thu đệ tử trên quy mô lớn không?" "Nói chi tiết." Diệp Bất Phàm dừng lại, híp mắt. "Tiên Hỏa Giáo đứng sau không chỉ liên quan đến tiên thổ Bắc Vực, mà còn có Tử Vi Tiên Triều ở Trung Vực, gần đây thậm chí còn tiếp xúc với Yêu Thổ, Tây Vực, Đông Hải, Nam Hồng Vực cũng đang thử giao lưu." "Cái gì?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đột biến, nội tâm không thể bình tĩnh. "Chuyện này ta chỉ biết một vài tin tức vụn vặt, cộng thêm suy đoán, mới đưa ra kết luận, tiên thổ dường như đang cố gắng mượn khí vận của toàn bộ tu tiên giới, để phá vỡ tiên giới bích lũy, mở ra tiên giới chi môn!" Giọng của Đường Hoàng đế cũng đang run rẩy.

Tiên giới chi môn mở ra, có nghĩa là tiên khí thuần chính sẽ quay trở lại toàn bộ tu tiên giới.

Tài nguyên không còn bị hạn chế, trở thành Chân Tiên cũng không còn là truyền thuyết xa vời. "Thật là điên cuồng." Diệp Bất Phàm chấn động, cuối cùng cũng hiểu tại sao các tiên thổ ở Bắc Vực lại mở rộng cửa, quảng thu môn đồ.

Nếu thành công.

Những bất lợi của việc tiên thổ sụp đổ sẽ được giải quyết, thậm chí còn tiến lên một tầm cao mới!

Tin tức này quá quan trọng, dù thành công hay không, hắn đều có thể chiếm được tiên cơ trong đó!

Tương lai tấn thăng Hợp Thể, Đại Thừa Tiên Quân sẽ dễ dàng

hơn nhiều! "Đa tạ!" Diệp Bất Phàm trịnh trọng cảm tạ, xoay người biến mất khỏi Ngự Thư Phòng.

Đợi hắn rời đi.

Ánh mắt Đường Hoàng đế lấp lánh, lộ ra nụ cười lạnh: "Tiên Hỏa Giáo, cướp quốc vận của Tiên Đường ta, cản trở tiên đồ của thái tử, thật sự cho rằng trẫm sẽ nhịn nhục sao?" Có Diệp Bất Phàm phá rối, không nói là đánh đau Tiên Hỏa Giáo, nhưng gây cho chúng một chút phiền phức thì không thành vấn đề.

Y lại cúi đầu nhìn Vân Không Sa trong tay, nhíu mày tự nhủ: "Diệp Bất Phàm dùng thứ này, rốt cuộc muốn làm gì?" Đường Hoàng đế đột nhiên nhớ lại chuyện Diệp Bất Phàm hỏi về song tu ma công, sắc mặt lập tức tái xanh: "Chẳng lẽ muốn dâm loạn hậu cung của trẫm?" Y vội vã đi ra khỏi Ngự Thư Phòng, dặn dò các phi tần của mình. "Gần đây trong kinh thành cao thủ như mây, trong đó dâm tặc hoành hành, các ngươi đừng ra ngoài, cẩn thận đề phòng." Y không muốn đội ba ngàn cái mũ xanh xuống mồ đâu. ...

Đăng Tiên Viện.

Diệp Bất Phàm vừa bước vào cửa viện, đã thấy một người đang đu trên bức tường giữa viện mình và Đăng Ma Viện, đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn chằm chằm.

Chương 460

Hai viện đều có trận pháp cách ly, cũng không biết bị phá từ lúc nào. "Hai xiên kẹo hồ lô, đừng quấy rầy ta nữa." Diệp Bất Phàm bực bội ném cho Tiểu Niếp Niếp hai xiên kẹo hồ lô.

Mua kẹo hồ lô, thực sự là ma xui quỷ khiến.

Hắn đối với cô bé này thực sự không thể ghét nổi, ngược lại còn cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu.

Nếu không phải mấy người phụ nữ của mình đều không có thai, hắn còn nghi ngờ đây có phải là con mình không nữa. "Cảm ơn Lý thúc thúc." Tiểu Niếp Niếp cầm lấy kẹo hồ lô, ngọt ngào nói.

Sau đó, cô bé đưa một xiên cho Hồng Y Thiên Quân đang đứng ở phía bên kia tường viện, ngây thơ trong sáng nói: "Cho này, Hồng thúc thúc ăn đi." Hồng Y Thiên Quân sững sờ, cảm động đến suýt khóc. "Thúc thúc không ăn, Niếp Niếp ăn đi." Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân dịu dàng hơn rất nhiều. "Ăn đi mà, thúc không ăn, Niếp Niếp buồn đó." "Được được được, ta ăn." Hồng Y Thiên Quân ôn hòa cười, nhận lấy kẹo hồ lô cắn một viên.

Thầm nghĩ mấy ngày nay dỗ con bé này không uổng công. "Ủa?

Không có độc?

Tốt quá!" Tiểu Niếp Niếp vui mừng nói, sung sướng ăn xiên kẹo hồ lô còn lại. "..." Hồng Y Thiên Quân. "..." Diệp Bất Phàm. "Thật là gặp quỷ mà." Diệp Bất Phàm không khỏi lắc đầu, xoay người trở về phòng bế quan của mình.

Hắn quan sát 《Loan Phượng Hòa Minh》 và thủ trát vừa nhận được, đồng thời ghi nhớ ngọc giản của Mai Quốc sư.

Bên trong ghi chép rất nhiều người và việc.

Thậm chí còn có cả cảm ngộ về Thiên Cơ chi đạo.

Cùng tu luyện Lục Hào Chiêm Bốc, Diệp Bất Phàm lĩnh ngộ được không ít từ trong đó, chỉ còn cách Lục giai Thiên Cơ Sư một bước chân. "Bái giáo thịnh điển, hẳn là có thể đẩy Thiên Cơ thuật của ta lên Lục giai." Diệp Bất Phàm trong lòng kích động.

Mấy ngày nay hắn toàn bói cho những kẻ mệnh số bình thường, đối với việc nâng cao thuật chiêm bốc gần như không có tác dụng.

Nhưng bái giáo thịnh điển thì khác, thiên kiêu nhiều như mây, hoặc là vận mệnh trắc trở, hoặc là tiền đồ tươi sáng, có quá nhiều người như vậy, bói một lượng lớn chắc chắn có thể nâng Thiên Cơ thuật của hắn lên Lục giai.

Đến lúc đó.

Hắn dù đối mặt với Luyện Hư Thiên Tôn, cũng có năng lực thôi diễn, hơn nữa còn có thể trực quan nhìn thấy một góc tương lai. ...

Chớp mắt.

Đã đến ngày bái giáo thịnh điển.

Diệp Bất Phàm thi triển 《Thai Hóa Dịch Hình》, dịch dung thành bộ dạng của Mai Quốc sư, cùng Đường Hoàng đế xuất hiện tại Tiên Hỏa Giáo.

Tiên Hỏa Giáo tọa lạc tại Cửu Long Sơn, sơn môn của nó ở ngọn núi thứ chín.

Lúc này, ngoài sơn môn người đông như biển, Nguyên Anh Chân Quân có hai ba ngàn, còn Kim Đan Chân Nhân thì lên đến cả trăm vạn.

Mà trên không trung, là các vị Hóa Thần Thiên Quân cao cao tại thượng, có đến mười hai vị.

Ngoài các lão tổ Hóa Thần của Biên Mục, Đế Khâu, Thiên Tống, U Tiên Triều, những người còn lại chính là trưởng lão của Tiên Hỏa Giáo.

Đại giáo chủ, Chân Diệu Thiên Quân, Diệt Thế Hắc Long U Hoàng, Tiểu Hắc Long U An, vân vân. "Quá khoa trương." Diệp Bất Phàm đứng trên hư không, nhìn xuống đám người dày đặc bên dưới, không khỏi cảm thán.

Một lão giả áo bào trắng vuốt râu cười nói: "Thực ra cũng không nhiều, dù sao cũng là một nửa số Nguyên Anh và Kim Đan của Bắc Vực, nếu phân tán ra, mỗi quốc gia cũng chỉ có một hai Nguyên Anh." Người này chính là vị sứ giả đã tiếp dẫn Tiểu Hắc Long.

Huyền Đỉnh Thiên Quân.

Diệp Bất Phàm hai mắt híp lại, thăm dò: "Không biết Bắc Huyền Thiên Tôn của Tiên Hỏa Giáo, khi nào trở về?

Lão phu có chút chuyện muốn thỉnh giáo một hai." Đại giáo chủ xen vào, cười nói: "Hóa Thần bình thường không có tư cách diện kiến Bắc Huyền Thiên Tôn, nhưng nếu Mai Quốc sư có ý gia nhập Tiên Hỏa Giáo của ta, ta có thể giới thiệu cho ngài." Sau khi Tiên Hỏa Giáo thành lập, người đầu tiên họ lôi kéo chính là Mai Quốc sư của Đại Đường.

Thiên Cơ Tiên Thổ đứng sau lưng gã, đối với kế hoạch của bọn họ vô cùng quan trọng, tiếc là vẫn chưa thành công. "Đại giáo chủ nói đùa rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng cười lạnh, nhưng mặt ngoài vẫn không đổi sắc. "Tiên Hỏa Giáo chúng ta rất có thành ý, nếu Mai Quốc sư làm thuyết khách, mời cao tầng của Thiên Cơ Tiên Thổ ra mặt, ta có thể xin chỉ thị cấp trên, ban cho ngài pháp bảo Thông Linh thất giai." Đại giáo chủ nhiệt tình nói.

Diệp Bất Phàm qua loa vài câu, lười để ý đến gã nữa.

Thay vào đó, hắn liếc nhìn Tiểu Hắc Long đang trốn sau lưng U Hoàng, chuyển chủ đề: "U Hoàng đạo hữu, nghe nói thiếu tộc trưởng của quý tộc cũng muốn gia nhập Tiên Hỏa Giáo, chẳng lẽ định mưu đồ cơ duyên trong Phế Khí Tiên Thổ?" Chuyện này đối với Nguyên Anh, Kim Đan là bí mật.

Nhưng đối với tầng lớp Hóa Thần thì không.

Đây chính là lợi ích của việc hòa nhập vào giới Hóa Thần, có thể biết được rất nhiều thông tin hữu ích. "Ừm, đúng là..." U Hoàng nhàn nhạt đáp lại.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Tiểu Hắc Long cắt ngang. "Hỏi thăm ta làm gì?

Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Tiểu Hắc Long xù lông, giọng điệu gay gắt.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, lộ ra nụ cười hòa nhã.

Thật thông minh!

Nếu hắn muốn mưu đồ công pháp của Âm Dương Tiên Tông trong Phế Khí Tiên Thổ, thân phận của Tiểu Hắc Long không nghi ngờ gì là thích hợp nhất.

Giết mấy tên Hóa Thần.

Dù có điều tra thế nào cũng không tra ra được hắn.

Yêu tộc làm.

Liên quan gì đến Diệp Bất Phàm hắn? "Thiếu tộc trưởng của quý tộc e là có chút..." Diệp Bất Phàm ngập ngừng.

Tiểu Hắc Long như bị chọc vào chỗ đau, tức giận quát: "Ngươi mới có bệnh, cả nhà ngươi đều có bệnh!" Xem ra người nói nó có bệnh không ít.

Phản ứng rất kịch liệt.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, sau khi có được thông tin quan trọng, không nói nữa, chuyển sang giao lưu với Chân Diệu Thiên Quân.

Tên Lục giai Thiên Cơ Sư này, tốt nhất là giết đi.

Một lát sau.

Đại giáo chủ đích thân chủ trì bái giáo thịnh điển, Chân Diệu Thiên Quân đứng bên cạnh phối hợp quan sát khí vận của mỗi người. "Im lặng!" Đại giáo chủ miệng nói chân ngôn, một luồng uy áp đáng sợ của Hóa Thần hậu kỳ lan ra, toàn trường lập tức yên tĩnh.

Đừng nói Nguyên Anh, ngay cả các Hóa Thần Thiên Quân của các siêu cường quốc như Đường Hoàng đế cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Biên Mục Đại Tế Ti lộ vẻ kiêng dè: "Hóa Thần hậu kỳ, khủng bố như vậy." "Tiên Hỏa Giáo phân làm ba ải, Linh Quan, Tâm Quan, Mệnh Quan." Cho đến khi từng ánh mắt kinh sợ nhìn tới, Đại giáo chủ mới hài lòng, vung tay lên, một chiếc gương đồng cực lớn treo ngược trên cao, chiếu rọi tám phương, tỏa ra ánh sáng bảy màu. "Cơ hội không thể bỏ lỡ, mất đi sẽ không có lại!

Hôm nay nhất định phải gia nhập Tiên Hỏa Giáo!" "Lão hủ bốn trăm tuổi tiến vào Nguyên Anh, thiên phú dị bẩm, vào giáo phái này, dễ như trở bàn tay!" Vô số tu sĩ kích động không thôi, tràn đầy khao khát và mong muốn gia nhập Tiên Hỏa Giáo.

Theo ánh sáng của gương đồng chiếu rọi, tâm thần của trăm vạn người tại đó bị kéo vào ảo cảnh, bắt đầu vượt qua ải linh căn và ải tâm quan. "Ba cái ải vớ vẩn, chẳng qua chỉ là đi cho có lệ." Diệp Bất Phàm trong lòng khinh bỉ.

Trong ngọc giản Mai Quốc sư đưa, có ghi chép liên quan đến

"Chư Thiên Kính", có thể quan sát chi tiết mọi thứ của người bị chiếu, Chân Diệu Thiên Quân có thể nhìn thấy khí vận của tất cả mọi người một cách trực quan hơn.

Hắn cũng không rảnh rỗi, Lục Hào Chiêm Bốc âm thầm thi triển, bói tương lai cho những thiên kiêu này. "Hai lão già này hóa trang cũng giống thật." Lúc Diệp Bất Phàm bói toán, nhìn thấy Hồng Y Thiên Quân và Tử Tiêu Thiên Quân, hai người bị gương đồng chiếu rọi, ra vẻ chìm sâu trong đó.

Hiển nhiên là có bí pháp đối phó với "Chư Thiên Kính".

Hắn lười nhìn nhiều, bói cho những người khác. "Mai Quốc sư chẳng lẽ muốn thu đồ đệ?

Lại có hứng thú với những người này?" Chân Diệu Thiên Quân cảm nhận được dao động thiên cơ, kinh ngạc nhìn sang.

Chương 461

Thân là Lục giai Thiên Cơ Sư, bói ở khoảng cách gần như vậy, căn bản không thể qua mắt được gã.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ tang thương, thở dài nói: "Người già rồi, chỉ muốn tìm một đệ tử để truyền thừa y bát." Chân Diệu Thiên Quân gật đầu, không nói gì thêm.

Diệp Bất Phàm không hề để tâm, nhìn về một tu sĩ trong đó, âm thầm gật đầu: "Tu sĩ Linh Quốc, bốn mươi tuổi kết đan, ba trăm tuổi tiến vào Nguyên Anh, thiên phú và cơ duyên đều không tồi." "Tu sĩ Bắc Tề Quốc, tông chủ của Thiên Sát Môn?

Có chút thú vị." "Tu sĩ Tống gia của Nguyên Quốc...

Ể?

Chung Lam Nguyệt của Chung gia?" Diệp Bất Phàm nhìn thấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp trong đó, suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Lúc rời khỏi Nguyên Quốc, Bích Thủy Chân Quân từng đề cập với hắn, Chung gia sẽ di dời đến quốc gia khác, bây giờ xem ra là đã di dời đến Tiên Đường.

Hắn quan sát khí vận của nàng, là tư chất thượng đẳng.

Không chỉ Chung gia.

Còn có một số thiên kiêu từ các nước lân cận của Triệu Quốc như Lưu Ly Quốc, Thiên Thương Quốc, Hỏa Vân Quốc. "Đây là...

Quý Vô Hối?

Khí vận của tên này là thượng thượng đẳng, từ khi nào lại biến thái như vậy?" Diệp Bất Phàm nhìn thấy một thanh niên trong đó, một

thân áo dài màu hồng, vẻ lẳng lơ ngút trời, đúng là một kẻ thích thể hiện.

Năm đó Quý lão bát dẫn Quý Vô Hối đến Triệu Quốc, chính là để đoạt lấy khí vận, bổ sung cho Quý Vô Hối.

Nhưng Quý Vô Hối lại rất bài xích khí vận, ngược lại rất nhiệt tình với việc tán gái, vì vậy đã kết giao với cao thủ tán gái "Lý Phù Sư".

Lúc Diệp Bất Phàm rời khỏi Triệu Quốc, tên này cũng đã chạy trốn.

Hai mươi tám năm trôi qua, đối phương đã tiến vào Nguyên Anh. "Tên này tương lai có hy vọng đặt chân vào Hóa Thần a." Diệp Bất Phàm tắc lưỡi, sau đó lần lượt bói cho những người khác, đại bộ phận khí vận bình thường, số ít khí vận thượng đẳng.

Cuối cùng.

Hắn chuyên chọn những tu sĩ có thiên phú, khí vận cực mạnh để bói, tạo nghệ thiên cơ tăng vọt, đồng thời tuổi thọ cũng tăng vùn vụt.

Một khắc nào đó.

Tuổi thọ của Diệp Bất Phàm đột phá mốc hai vạn năm ngàn năm. "Ầm!" Đồng thời trong đầu nổ vang, như thể mở ra một cánh cửa thế giới mới, đầu óc minh mẫn, trước mắt sáng tỏ.

Lục giai Thiên Cơ Sư!

Hắn quét mắt, một lần nữa dừng lại trên người Quý Vô Hối, ba đồng tiền trong tay áo không ngừng xoay chuyển, phát huy Lục Hào Chiêm Bốc đến cực hạn.

Trở ngại bói toán ban đầu đã nhỏ đi, quỹ đạo tương lai của hắn càng rõ ràng hơn, thậm chí có thể thôi diễn ra giới hạn tương lai của

Quý Vô Hối.

Hóa Thần Đại viên mãn! "Lục giai và Ngũ giai quả nhiên khác biệt!" Diệp Bất Phàm trong lòng chấn động, hưng phấn không thôi.

Cấp bậc Thiên Cơ Sư càng cao, hắn càng an toàn, đối với việc mưu đồ cơ duyên cũng có trợ giúp lớn.

Bất chợt.

Trước mắt hiện lên một hình ảnh tĩnh, thần kỳ như vụ bê bối ảnh nóng.

Trong hình, Quý Vô Hối đang trên giường, cùng mấy cô gái tiến hành giao lưu thân mật. "Nét quá, quá nét!" Diệp mỗ nhân cảm thấy chấn động trước hình ảnh rõ nét này, phảng phất như biến thành một chiếc máy ảnh kỹ thuật số 4K, đang chụp lại cảnh giường chiếu trong tương lai của Quý Vô Hối.

Đây.

Chính là năng lực của Lục giai Thiên Cơ Sư! "Không biết Thất giai, Bát giai Thiên Cơ Sư, rốt cuộc mạnh đến mức nào." Diệp Bất Phàm trong lòng khao khát, nghe đồn Thất giai nhìn thấy hình ảnh nhiều hơn, giống như chụp ảnh đa góc.

Nếu là Bát giai, hình ảnh nhìn thấy sẽ không phải là tĩnh, mà là đoạn phim động.

Đến lúc đó.

Sẽ không phải là máy ảnh kỹ thuật số, mà là máy quay phim 4K.

Các chi tiết động tác trong lúc giao lưu của Quý Vô Hối và các cô gái sẽ rõ ràng có thể phân biệt, tương đương với việc cắt ghép thành một đoạn video ngắn vài giây.

Về phần Cửu giai.

Đó là một bộ phim dài, còn có thể nghe thấy âm thanh.

Chỉ không biết có phụ đề hay không. "Hử?!" Chân Diệu Thiên Quân đột nhiên quay đầu, kinh ngạc bất định nói: "Khí vận của Mai Quốc sư... dường như đã tăng lên không ít." "Ha ha, tâm có sở cảm, tương lai sẽ có giao thoa với một vài nhân vật lớn." Diệp Bất Phàm trong lòng hơi rùng mình, nhưng mặt ngoài vẫn không đổi sắc.

Thiên Cơ Sư tấn thăng Lục giai, lặng yên không tiếng động.

Nhưng do bói quá nhiều lần, dẫn đến khí vận bình thường của bản thân, trực tiếp tăng lên mấy lần. "Thì ra là vậy, chúc mừng Mai Quốc sư." Ánh mắt Chân Diệu Thiên Quân lóe lên, chắp tay cười nói, rồi không chú ý nữa.

Tâm có sở cảm, tương lai xảy ra chuyển biến, dẫn đến khí vận tăng lên cũng có trường hợp.

Nhưng không nhiều.

Diệp Bất Phàm hai mắt híp lại, sát tâm đại khởi.

Mối uy hiếp tiềm tàng từ người này quá lớn.

Phải chết!

Chớp mắt, đã đến chạng vạng.

Bái giáo thịnh điển của Tiên Hỏa Giáo cuối cùng cũng kết thúc.

Đệ tử được chiêu thu chỉ có ba ngàn, tỷ lệ một phần nghìn. "Cuối cùng cũng gia nhập được Tiên Hỏa Giáo rồi!" Có người cười lớn, kích động đến rơi lệ, cũng có người cúi đầu ủ rũ, đau lòng rơi nước mắt, cũng có người ghen tị căm hận, mắt đỏ ngầu.

Trăm vẻ nhân gian, thể hiện một cách tinh tế và trọn vẹn.

Cá nhân gia nhập Tiên Hỏa Giáo sẽ ảnh hưởng đến gia tộc sau lưng họ, gián tiếp thay đổi cục diện thế lực của gia tộc mình.

Diệp Bất Phàm và Đường Hoàng đế chào hỏi Đại giáo chủ một phen rồi xoay người rời đi.

Mọi việc kết thúc, Đại giáo chủ nhàn nhạt phân phó Huyền Đỉnh Thiên Quân: "Huyền Đỉnh, việc kết thúc thịnh điển giao cho ngươi." "Đại giáo chủ đây là..." "Tất nhiên là đi gặp một vị đạo hữu." Đại giáo chủ lộ ra vẻ lạnh lùng và sát ý.

Chân Diệu Thiên Quân cười nói: "Khí vận trên người Diệp Bất Phàm, còn mạnh hơn những đệ tử này rất nhiều, một người địch trăm người!" Lúc bái giáo thịnh điển bắt đầu, gã đã cảm nhận được khí vận của Diệp Bất Phàm ở ngoài kinh thành.

Bây giờ cuối cùng cũng có thời gian. "Vậy Huyền Đỉnh xin chờ hai vị khải hoàn trở về." Mắt Huyền Đỉnh Thiên Quân sáng lên, chắp tay cười nói.

U Hoàng lười nói cả lời thừa, một bước bước ra, sát khí đằng đằng dịch chuyển về phía ngoại thành.

Bốn bóng người rời khỏi kinh thành, nhanh chóng tiến về Hoàng Lăng Sơn.

Ngoài Đại giáo chủ, Hắc Long, Chân Diệu, còn có thêm một lão giả gầy gò mặc pháp bào màu xanh biếc, hai bàn tay mỗi bên mọc thêm hai ngón tay, đen như mực, vô cùng quỷ dị.

Thất Chỉ Thiên Quân! "Tên này gian xảo đa đoan, đừng nên đại ý." Trên đường đi, U Hoàng trầm giọng dặn dò.

Thất Chỉ Thiên Quân nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng khè: "Diệt Thế Hắc Long nhất tộc nổi tiếng bá đạo ngang ngược, không vừa mắt là san phẳng, không ngờ cũng có lúc cẩn thận." Sắc mặt U Hoàng tối sầm, cảm thấy tên nhóc này đang nói kháy mình.

Đại giáo chủ liếc Thất Chỉ Thiên Quân một cái, thấy đối phương

im miệng, y mới lên tiếng: "U Hoàng không cần lo lắng, ba vị Hóa Thần hậu kỳ vây giết, cộng thêm Lục giai Thiên Cơ Sư, hắn dù có bản lĩnh ngút trời, hôm nay cũng chỉ có một con đường chết." Đội hình như vậy, đối phó với Hóa Thần hậu kỳ cũng dư sức, huống hồ chỉ là một sơ kỳ.

U Hoàng nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Chỉ là lo hắn trốn thoát khỏi Tiên Đường mà thôi, bản lĩnh bảo mệnh của tên này không hề tầm thường." "Có ta ở đây, hắn không trốn được." Lời nói của Chân Diệu Thiên Quân ôn hòa, nhưng lại tràn đầy tự tin mạnh mẽ.

Bất kỳ đường lui nào của Diệp Bất Phàm, gã đều có thể thôi diễn ra, khí vận dị thường kia giống như ngọn đuốc trong bóng tối, truy tìm không khó đến vậy. "Như vậy thì tốt." U Hoàng trầm ngâm một lát, nhàn nhạt gật đầu.

Tốc độ của mấy người không nhanh, đây là để phòng Diệp Bất Phàm phát giác trước, cho đến khi đến không trung Hoàng Lăng Sơn. "Vèo ——" Một bóng người từ trong lòng núi bắn ra, độn thổ chạy trốn về phía xa. "Phản ứng cũng nhanh đấy, tiếc là... muộn rồi!" Đại giáo chủ, Thất Chỉ Thiên Quân, U Hoàng gần như đồng thời ra tay, chớp mắt vượt qua vạn dặm, trước sau giáp công Diệp Bất Phàm.

Chương 462

Chân Diệu Thiên Quân thì đứng trên hư không, không đuổi theo, trong lòng bàn tay hiện ra Thiên Địa song bàn, lợi dụng Đại Lục Nhâm để bói đường sống và nhược điểm của Diệp Bất Phàm. "Hử?

Thiên cơ mơ hồ?" Chân Diệu Thiên Quân cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Gã quan sát kỹ lưỡng, xác định không có vấn đề gì.

Khí vận trên người Diệp Bất Phàm đang thịnh, vượt qua khí vận chi tử thông thường mấy lần.

Tuy nói người có khí vận lớn có ảnh hưởng nhất định đến việc bói toán.

Nhưng gã dù sao cũng là Lục giai Thiên Cơ Sư, cộng thêm khoảng cách gần như vậy, không nên đến mức không thể bói ra một chút tương lai nào. "Mấy ngày trước ở kinh thành, còn có thể bói ra một số thứ, nhưng tại sao bây giờ thiên cơ lại mơ hồ?

Có người âm thầm giúp hắn sao?" Chân Diệu Thiên Quân mày càng nhíu chặt.

Gã đổi hướng suy nghĩ, bói cho ba người Đại giáo chủ.

Thiên cơ mơ hồ.

Gã kinh ngạc bất định, chuyển sang bói cho bản thân.

Vẫn là kết quả tương tự. "Có vấn đề!" Sắc mặt Chân Diệu Thiên Quân khó coi, bất giác tế ra một chiếc ô nhỏ màu lam, che trên người mình. ...

Phía xa. "Ầm!" Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường, đồng tử U

Hoàng băng lãnh, hai tay nhanh chóng phình to, hóa thành hai chiếc long trảo lớn như núi, mạnh mẽ hợp lại, ý đồ bóp nát hắn. "Cấm không!" Đại giáo chủ mặt không biểu cảm, một tay vẽ ra từng đạo phù văn, dung nhập vào hư không.

Trong chớp mắt, thiên địa bị phong tỏa, cắt đứt khả năng dịch chuyển.

Thất Chỉ Thiên Quân miệng niệm chú, thần hồn chi lực khổng lồ bùng nổ, duỗi ra năm ngón, cách không chộp về phía Diệp Bất Phàm: "Ngũ chỉ, tâm ma!" Gã cực kỳ am hiểu hồn đạo đại thần thông, ba người phối hợp với nhau, có thể nói là thiên y vô phùng, đủ để trong nháy mắt trọng thương Hóa Thần hậu kỳ. "Tiên Hỏa Giáo!

Các ngươi đừng có khinh người quá đáng!" Diệp Bất Phàm kinh hãi hét lớn, ý đồ dịch chuyển, nhưng thân thể như trâu đất xuống biển, không thể độn vào hư không, cuối cùng hóa thành một luồng sáng bay về phía xa. "Ông!" Công kích hồn đạo của Thất Chỉ Thiên Quân là nhanh nhất, Diệp Bất Phàm lập tức dừng lại, trong ánh mắt hiện lên sự giãy giụa và mê mang.

Tâm ma nảy sinh, trong đầu như có hai tiểu nhân không ngừng ảnh hưởng đến thần trí của hắn. "Sợ cái gì?

Cùng lắm là chết!" Tiểu nhân tâm ma hung tợn gào thét. "Đánh không lại, mau chạy đi!" Một tiểu nhân khác thì thúc giục. "Bốp!" Diệp Bất Phàm như một quả bóng bay, bị long trảo đánh nổ trong nháy mắt, ngay cả Nguyên Anh bên trong cũng không thoát ra được, chết thảm tại chỗ. "Chết rồi sao?" Đại giáo chủ sững sờ, có chút không thể tin được.

U Hoàng cũng ngẩn người, y đã từng giao đấu với Diệp Bất Phàm, đối phương không dễ chết như vậy.

Y dùng thần thức tìm kiếm từng tấc, sắc mặt biến đổi: "Trong cơ

thể đối phương không phải Nguyên Thần, mà là Nguyên Anh, đây lại là phân thân?!" U Hoàng đột nhiên quay đầu chất vấn: "Chân Diệu Thiên Quân, ngươi không phải nói đây là chân thân sao?!" Mà lúc này Chân Diệu Thiên Quân, căn bản không có thời gian để ý đến y, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, mồ hôi lạnh ròng ròng, ánh sáng thiên cơ trên Thiên Địa la bàn chói lòa đến cực hạn. "Không thể nào!

Ta làm sao có thể chết được!

Không thể nào!" Gã lẩm bẩm, không tiếc tuổi thọ thi triển Đại Lục Nhâm chiêm bốc, trong nháy mắt, thôi diễn bản thân mấy chục lần, cố gắng tìm ra một tia sinh cơ.

Nhưng kết quả khiến gã tuyệt vọng.

Thập tử vô sinh.

Dù cầu cứu cũng không kịp! "Xoẹt!" Khoảnh khắc tiếp theo, hư không sau lưng bị xé toạc một cách mạnh mẽ, Diệp Bất Phàm một thân áo trắng tóc trắng bước ra, ba mươi sáu thanh phi kiếm hợp nhất, bùng phát kiếm quang kinh thế, đâm về phía sau gáy Chân Diệu Thiên Quân. "Rắc" một tiếng, chiếc ô phòng ngự màu lam quanh thân Chân Diệu Thiên Quân vỡ tan như gương, phi kiếm như chẻ tre xuyên thủng đầu lâu của gã.

Gã chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại còn là loại yếu nhất trong đó, căn bản không chịu nổi một kích pháp huyết hợp nhất. "Diệp Bất Phàm!" Chân Diệu Thiên Quân không cam lòng gầm lên, nhục thân bị ma khí khổng lồ hủy diệt, ngay cả Nguyên Thần cũng theo đó nổ tung, hồn phi phách tán.

Mà ngay lúc này, gã phúc chí tâm linh, trong đầu hiện lên hình ảnh vị Đại Đường quốc sư có khí vận đột nhiên tăng vọt tại bái giáo thịnh điển. "Hắn chính là Diệp Bất Phàm!" Chân Diệu Thiên Quân cười thảm, muốn nhắc nhở, nhưng Nguyên Thần đã bị Chân Ma Kiếm

nghiền nát, hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Tại chỗ chỉ còn lại một túi Càn Khôn, bị Diệp Bất Phàm nhặt lên. "Lục giai Thiên Cơ Sư còn nguy hiểm hơn cả Hóa Thần Đại viên mãn, ngươi không chết, ta ăn ngủ không yên." Không ai hiểu rõ sự đáng sợ của Thiên Cơ Sư hơn Diệp Bất Phàm, năm đó dựa vào tài bói toán của hắn, không ngừng dự đoán.

Tử Tiêu, Thái Huyền đám người liên thủ, suýt nữa đã đánh chết Hồng Y Thiên Quân.

Gương mặt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, triệu hồi phi kiếm, ngẩng mắt nhìn ba người Đại giáo chủ, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Nói thì dài dòng.

Thực tế chỉ trong một cái chớp mắt.

Lúc Đại giáo chủ quay đầu lại, Chân Diệu đã chết. "Chân Diệu!" Đại giáo chủ và Thất Chỉ Thiên Quân không thể tin nổi, tức giận đến tóc dựng ngược, gầm lên với Diệp Bất Phàm: "Ngươi dám giết hắn?!" Hai người và Chân Diệu Thiên Quân đã có giao tình ngàn năm, nếu không phải Đại giáo chủ cực lực mời, Chân Diệu Thiên Quân sẽ không từ bỏ tài nguyên ở tiên thổ để hạ giới đến Tiên Đường.

U Hoàng thì sắc mặt tái mét, lập tức phán đoán ra vấn đề.

Một cái bẫy đơn thuần, căn bản không thể qua mắt được Lục giai Thiên Cơ Sư.

Chỉ có một khả năng, ngay khoảnh khắc bọn họ đến, đã có người ra tay che đậy thiên cơ cho Diệp Bất Phàm.

Thậm chí còn ẩn giấu một phần nhân quả.

Diệp Bất Phàm thu hết biểu cảm của ba người vào mắt, chắp tay sau lưng, nhàn nhạt nói: "Mấy vị đã kề dao vào cổ ta rồi, giết một

người giải hận, rất hợp lý đúng không?" "Ầm!" Lời này như châm ngòi thuốc nổ, mái tóc dài của Đại giáo chủ tung bay, mắt đỏ như máu, lao đến với tốc độ kinh hoàng, đồng thời tế ra một bức Thiên Địa Càn Khôn Đồ, trùm về phía Diệp Bất Phàm.

Đây là pháp bảo ngụy lục giai, ngay cả Hồng Y Thiên Quân đến cũng phải bị nhốt lại một lúc.

Đại giáo chủ nghiến răng nghiến lợi, gào thét: "Hôm nay, ngươi dù lên trời xuống đất cũng không thoát được!

Không khóa cốt dương hôi ngươi, khó giải mối hận trong lòng ta!" Dưới chân Thất Chỉ Thiên Quân phù văn lóe lên, tốc độ không hề chậm hơn Đại giáo chủ chút nào. "Ha ha ha!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười vang động tám phương, sải bước tiến lên. "Chẳng lẽ không nghe nói trời không tuyệt đường người, chỉ cần ta muốn trốn, đường sẽ ở dưới chân!" Diệp Bất Phàm tế xuất kim sắc đại tỏa, kim quang bùng nổ, chặn đứng Thiên Địa Càn Khôn Đồ.

Đây là pháp bảo khốn địch đỉnh cấp năm đó đoạt được từ Tiêu Mật Đào.

Chống đỡ pháp bảo Ngụy Lục giai trong chốc lát vẫn không có vấn đề gì.

“Sơn thủy hữu tương phùng, cáo từ!” Diệp Bất Phàm cười lớn, để đề phòng bị cấm không, hắn không dùng thuấn di mà chỉ dựa vào nhục thân và pháp lực, tốc độ nhanh như sấm sét, trong nháy mắt đã lao ra ngoài tám vạn dặm, rời xa kinh thành.

Đại giáo chủ, Diệt Thế Hắc Long, Thất Chỉ Thiên Quân tức đến sôi máu, mỗi người thi triển độn thuật thần thông, truy đuổi sát sao phía sau.

“Vút vút vút ——!” Ba người rất nhanh đã đuổi theo sáu trăm vạn

dặm, khoảng cách với Diệp Bất Phàm ngày càng gần.

"Sơn Diễm Khốn Long Phù!" Diệp Bất Phàm vung tay tế ra mấy chục tấm phù lục Ngũ giai đỉnh cấp, phù lục xếp thành hàng trong hư không, giống như những điểm tựa của một công trình kiến trúc, nhanh chóng tạo thành một ngọn núi lửa khổng lồ đang hoạt động.

Sơn nhạc khí thế bàng bạc, nhốt ba đại Hóa Thần vào trong lòng núi, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, chặn đứng đường đi của bọn họ.

Đây là phù trận hắn luyện chế ở Nam Hồng Vực, do dược liệu nguyên bản cao cấp khan hiếm, hắn cũng chỉ có vài đạo phù trận đỉnh cấp.

"Phanh!" Cái đuôi màu vàng sẫm của U Hoàng va vào vách núi, lực đạo cực lớn chấn động ngọn núi lửa, núi lửa rung lắc mấy cái, cuối cùng vẫn kiên cường chống đỡ được đòn tấn công của nó.

Nó khẽ nhíu mày, cố gắng dùng thần thức xuyên thấu để nhìn ra thế giới bên ngoài, nhưng thần thức cũng bị ngăn cản.

Có thể nói là cách biệt với thế giới.

"Phù trận?

Phù sư Ngũ giai đỉnh cấp ở Bắc Vực chỉ đếm trên đầu ngón tay, sao hắn lại có thứ này?!" Thất Chỉ Thiên Quân ánh mắt âm u, đột nhiên phun ra một thanh phi kiếm màu xanh biếc, đâm về phía vách núi.

Phù trận đỉnh cấp không bằng trận pháp đỉnh cấp, nhưng cũng đủ để cầm chân bọn họ trong vài hơi thở.

Vài hơi thở, Diệp Bất Phàm đã sớm chạy mất tăm!

"Chúng ta liên thủ tấn công vào điểm yếu, chỉ cần một sát na." Đại

giáo chủ gầm lên, miệng niệm chú, mặt trời chói chang trên cao biến mất, một vầng minh nguyệt dâng lên, ánh bạc chiếu rọi tựa như có thể phân giải vạn vật, Thiên Sơn Phù Trận vang lên tiếng xèo xèo, tan rã với một tốc độ kinh hoàng.

Lão tu luyện chính là 《Minh Nguyệt Tiên Kinh》, miệng nuốt âm quang minh nguyệt, khắc chế vạn dương trên thế gian, có năng lực không thể tưởng tượng.

Chương 463

"Đạm Quỷ!" Cùng lúc Thất Chỉ Thiên Quân điều khiển phi kiếm, lão vỗ vào túi càn khôn đen ngòm bên hông, âm khí điên cuồng trướng lên, một con lệ quỷ không có mắt mũi, chỉ có cái miệng to ngoác bước ra, há miệng gặm nhấm quang huy của phù trận.

Phù lục cấu thành Thiên Sơn đang mờ đi và suy yếu với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đạm Quỷ có thể nuốt chửng pháp thuật thần thông cũng như trận pháp, cần phải tàn sát sáu triệu tu sĩ, bắt hồn phách của họ đặt trong cực âm trận pháp nuôi dưỡng ngàn năm, dùng phương thức dưỡng cổ mới có thể nuôi ra một con Đạm Quỷ.

U Hoàng thì đơn giản hơn nhiều, chỉ dùng long tộc thể phách va chạm, vang lên tiếng "phanh phanh".

"Tên nào tên nấy đều là nhân tài." Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài phù trận, lộ ra nụ cười lạnh, lấy ra Hậu Nghệ Cung, pháp huyết hợp nhất, mạnh mẽ kéo căng dây cung.

Bốn ngón!

Hắn vốn dĩ không nghĩ phù trận có thể nhốt được ba tên Hóa Thần hậu kỳ, chỉ dùng nó để che giấu sát cơ thật sự của mình mà thôi!

"Vèo!" Thiên địa càn khôn đảo lộn, tinh tú dời đổi, vô tận sơn hà hội tụ thành một mũi tên màu đen, bắn về phía Thất Chỉ Thiên Quân.

Uy thế của nó mạnh đến mức chấn vỡ một mảng lớn hư không, vượt xa thời còn ở Nam Hồng Vực.

"Không ổn!" Thần thức của Thất Chỉ Thiên Quân bị núi lửa ngăn cách, chỉ có thể nhìn thấy nham thạch nóng chảy cuồn cuộn trước

mắt, không thấy được bên ngoài, nhưng lại cảm nhận được một luồng sinh tử nguy cơ.

Trong nhất thời lông tóc dựng đứng.

"Ma Quang Tiên Chỉ, đoạn lục chỉ!" "Đoạn thất chỉ!" Lão lộ vẻ tàn nhẫn và quyết đoán, tại chỗ chặt đứt ngón tay thứ sáu và thứ bảy trên tay trái.

Đồng thời ngón thứ sáu và thứ bảy của tay phải cũng tách ra.

Ma diễm ngút trời bùng lên, bốn ngón tay đen kịt ấn về phía trước.

Đây là thần thông mạnh nhất của lão, nuôi tám trăm năm mới ra được bốn ngón Ma Quang Tiên Chỉ, còn mạnh hơn cả một đòn toàn lực của Hóa Thần đại viên mãn!

Tuy nhiên —— "Xoẹt!" Núi lửa bị xé toạc, bốn ngón Ma Quang Tiên Chỉ miễn cưỡng chống đỡ được một sát na, liền bị nghiền thành bột mịn.

"Sao có thể?!" Thất Chỉ Thiên Quân kinh hãi muốn chết, vội vàng tế ra một con búp bê quỷ.

Đây là Thế Tử Quỷ.

"Sớm đã liệu được ngươi có át chủ bài bảo mệnh." Diệp Bất Phàm cười khẩy, chỉ về phía Thất Chỉ Thiên Quân: "Thời gian tĩnh chỉ, sao chép." "Không ——!!!" Thất Chỉ Thiên Quân đột nhiên khựng lại, tuy rất nhanh đã thoát ra được, nhưng pháp quyết thúc đẩy Thế Tử Quỷ đã bị cắt đứt.

"Ầm!" Toàn thân lão trong nháy mắt bị xé nát, nhục thân nổ tung, nguyên thần bị mũi tên sơn hà hủy diệt một cách mạnh mẽ.

Mũi tên không dừng lại, xuyên thủng mặt đất, để lại một cái hố sâu hoắm tại chỗ, sóng xung kích càn quét tám phương.

Cùng lúc đó, Diệp Bất Phàm đã dự đoán trước, sớm thu lấy mấy cái túi càn khôn của Thất Chỉ Thiên Quân, tránh để chúng bị hủy diệt cùng nhau.

"Hậu Nghệ Cung?!

Lại còn là cây cung đã được giải trừ phong ấn!" Đại giáo chủ và U Hoàng vừa kinh vừa giận, mỗi người thi triển thần thông phòng ngự, chấn tan dư ba của mũi tên.

Xuất thân từ Tiên Thổ và Yêu Thổ, bọn họ đều đã từng nghe nói về thông linh pháp bảo này.

"Một Hóa Thần hậu kỳ, cứ thế mà chết." U Hoàng nhìn vị trí Thất Chỉ Thiên Quân tan biến, chấn động khôn nguôi.

Một Hóa Thần bình thường cầm đại sát khí như Hậu Nghệ Cung cũng không thể nào dễ dàng hạ gục một Hóa Thần hậu kỳ.

Mắt Đại giáo chủ đỏ ngầu, thù hận và phẫn nộ lấp đầy lồng ngực.

Liên tiếp chết hai Hóa Thần!

Diệp Bất Phàm không chết, lão không thể ăn nói với chính mình, càng không thể ăn nói với đại nhân vật ở Tiên Thổ. …… "Ông!" Mà đúng lúc này, sự nghịch chuyển phản bổ của Hậu Nghệ Cung ập đến, một luồng pháp lực bàng bạc đang cuộn trào trong cơ thể hắn, gần như muốn làm hắn nổ tung.

"Phong ấn tầng thứ nhất được giải khai, phản bổ cũng quá mạnh rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng sóng gió cuộn trào, không dám kéo dây cung nữa.

Kéo cung bốn ngón, hắn còn có thể tiêu hóa, nhưng nếu cứ chồng chất lên, càng lúc càng mạnh, cho dù có tiên thuật cũng vô dụng, hắn không có thời gian để thi triển tiên thuật tiêu hao!

Hắn quay đầu nhìn Đại giáo chủ và U Hoàng, ánh mắt lóe lên, cuối cùng xua tay.

Thể phách và khả năng hồi phục của Diệt Thế Hắc Long quá biến thái, rất khó để một mũi tên bắn chết.

Còn Đại giáo chủ, gã này có thể trở thành giáo chủ, át chủ bài chắc chắn không ít.

Đây là kết quả hắn bói ra được, Thất Chỉ Thiên Quân là kẻ dễ giết nhất, mà lợi ích lại lớn nhất.

Cho nên hắn chọn ra tay với lão, lấy được túi càn khôn.

Nếu cứ đánh tiếp, chưa nói có thể giết được hai người này hay không, hắn chắc chắn sẽ bị một đám Hóa Thần Thiên Quân dưới trướng Tiên Hỏa Giáo vây lại, lợi bất cập hại.

"Diệp Bất Phàm!

Hôm nay không ngươi chết thì ta chết!" Đại giáo chủ gào thét giận dữ, giơ cao hai tay như đang nâng đỡ thứ gì đó, ném về phía Diệp Bất Phàm.

Ngay sau đó.

Vầng minh nguyệt trên cao "ầm ầm" vang động, mang theo uy năng vô tận lao xuống.

"Chân Long Bát Chú!

Tịch Diệt Chú!" U Hoàng hiện ra chân thân Diệt Thế Hắc Long vạn trượng, phù văn trên long trảo lay động, ấn lên thân nó.

Trong chốc lát, một luồng khí tức tịch diệt bùng nổ, nó vung vuốt chộp về phía Diệp Bất Phàm.

Nơi nó đi qua, thiên địa tịch diệt, vạn vật không tồn tại.

Thần thông thiên phú của Diệt Thế Hắc Long!

Cả hai đều thấy rõ, Diệp Bất Phàm rất khó bắn ra mũi tên thứ hai từ cây Hậu Nghệ Cung đã giải phong ấn.

Cho dù có thể, có phòng bị thì bọn họ cũng sẽ không chết.

"Thời gian lưu động, chậm!" Diệp Bất Phàm chỉ tay về phía Diệt Thế Hắc Long, độn tốc của nó lập tức giảm mạnh.

Hắn xoay người đối mặt trực diện với vầng minh nguyệt khổng lồ, mặt không biểu cảm, diễn giải 《Đại Chân Võ Quyền》, "ầm" một tiếng, đấm vào vầng minh nguyệt khổng lồ.

Diệp Bất Phàm đứng sừng sững trong hư không, như Bàn Cổ khai thiên, quyền thế chặn đứng vầng minh nguyệt.

Một quyền, hai quyền, ba quyền… Trong nháy mắt đánh ra vạn quyền.

"Phanh!" Vầng minh nguyệt khổng lồ rung chuyển, cuối cùng bị đánh nổ tan tành.

"Ngươi!" Đại giáo chủ chấn động, khó có thể tin nổi.

Trong mắt lão, Diệp Bất Phàm ngoài Hậu Nghệ Cung ra thì bản thân không mạnh, nhiều nhất chỉ ngang với Hóa Thần trung kỳ.

Nhưng bây giờ… đại thần thông của lão lại bị đánh nổ một cách thô bạo!

Điều này có nghĩa là, thực lực của Diệp Bất Phàm, một Hóa Thần sơ kỳ, đã sánh ngang với đỉnh phong Hóa Thần hậu kỳ!

Bước nhảy vọt thực lực này quá khoa trương.

Cho dù không có Hậu Nghệ Cung, bọn họ liên thủ cũng rất khó giết được hắn!

Diệp Bất Phàm thần sắc lạnh lùng, phun ra ba mươi sáu thanh phi kiếm, hợp thành một thanh: "Tiên kiếm tam thi, trảm thân!" Kiếm ý thông thiên, đối đầu trực diện với Tịch Diệt Chú, kiếm khí sắc bén để lại một vết máu trên vuốt của Diệt Thế Hắc Long.

"Trảm Tam Thi của Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh?!" Vuốt của U Hoàng hơi đau, không khỏi biến sắc.

Thế lực mà Yêu Thổ kiêng kỵ không nhiều, Tiên Thổ đứng sau Thiên Tiên Tông ở Nam Hồng Vực là một trong số đó.

Kiếm đạo của Kiếm Đạo Tiên Thổ có khả năng phá phòng quá mạnh, thể phách của long tộc cũng không đỡ nổi.

"Ta không có thời gian đấu pháp với các ngươi ở đây!" Diệp Bất Phàm bình tĩnh lên tiếng, tế ra chiếc bát sứ thanh mà hắn lấy được từ Tạ Cừu.

Nếu có thời gian, cho dù hai kẻ này dùng hết át chủ bài, hắn cũng có thể hạ gục chúng.

Nhưng hắn không có thời gian!

"Phóng!" Bát sứ thanh phồng lên, tỏa ra ánh sáng màu xanh, vây giết hai đại thiên quân.

Đồng thời hắn lại ném ra hai kiện pháp bảo Ngũ giai, một cái đồng hồ cát, một cái thành bảo màu đất.

Cả hai đều có hiệu quả khốn địch, lấy được từ Ban Chân Đại Thượng Sư.

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Diệp Bất Phàm khẽ hô: "Minh Vương Quyết!" Hư không sau lưng hắn vặn vẹo, một hắc động hiện ra, Minh Vương ba đầu mười tám tay cười lớn bước ra: "Sớm đã biết là ngươi, lần này chiến lực của

bản vương sánh ngang Hóa Thần hậu kỳ!

Nhất định có thể giúp ngươi một tay!" Lần trước gã đã giữ chân Lão Chu Tước, tuy có công nhưng công lao cũng chỉ có chút đó, thật sự không đáng nhắc đến.

Sau khi trở về địa phủ, gã đau khổ suy nghĩ, lại để bản tôn lắp thêm cho mình sáu cánh tay.

Hơn nữa cùng với việc nhục thân của Diệp Bất Phàm đã Hóa Thần, phân thân này của gã đã bước nửa chân vào hậu kỳ.

Đột nhiên, tiếng cười của Minh Vương tắt ngóm, gã nhìn chằm chằm vào Đại giáo chủ và Hắc Long: "Ặc… lại là kèo đỉnh cao à?

Này huynh đệ, sao mấy kẻ ngươi chọc vào tên nào cũng mạnh thế?" "Ngươi nói nhiều quá rồi." Diệp Bất Phàm lạnh nhạt lên tiếng, tiện tay xé một đạo thần hồn ném cho Minh Vương, nói: "Hai tên này giao cho ngươi, giết hay nhốt là tùy ngươi quyết, tóm lại một câu, trong vòng nửa canh giờ, ta không muốn bọn chúng quay lại Tiên Đường!" Nói xong, hắn thi triển Tế Mệnh Đại Độn, lao như điên về phía Tiên Đường, trong nháy mắt đã vọt ra mười vạn dặm.

Chương 464

“Không ổn!

Tên súc sinh này trước đó vốn không định chạy trốn, mà là dụ chúng ta ra khỏi Tiên Đường, là vì một thứ gì đó, hoặc một người nào đó trong kinh thành!” “Ngăn hắn lại!” Đại giáo chủ cảm thấy không ổn, lớn tiếng gầm lên, thi triển thần thông xông vào bát sứ thanh.

Trực giác mách bảo lão, Diệp Bất Phàm quay lại Tiên Đường, sẽ có chuyện lớn xảy ra!

“Ái chà… lại bắt bản vương làm chân sai vặt à?” Minh Vương cạn lời, người khác triệu hoán gã, lần nào mà gã chẳng đại sát tứ phương?

Đến lượt Diệp Bất Phàm, gã, một đại lão của địa phủ, trực tiếp biến thành kẻ dọn dẹp mớ hỗn độn.

Nghĩ đến đây, gã có chút bất mãn.

Nhưng khi nhìn thấy đạo thần hồn mà Diệp Bất Phàm xé ra, sự bất mãn biến thành vui mừng: “Bản vương năm xưa xuất thân là tạp dịch đệ tử trong tông môn, đối với việc làm chân sai vặt, ngoài ta ra còn ai vào đây?” “Kéo đâu, múa lên!” Minh Vương đối với khách hàng lớn của mình, làm việc vô cùng năng nổ, tế ra cây kéo quỷ của mình, đâm vào eo của Đại giáo chủ.

Mười bảy cánh tay còn lại cũng không rảnh rỗi, cầm đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, tròng mắt khô lâu các loại tấn công U Hoàng.

“Minh Vương! 《Minh Vương Quyết》 truyền ra ngoài đã là cấm kỵ, bị Tiên Thổ và Ma Thổ không dung!

Ngươi còn đưa cho hắn pháp quyết đã cải tạo!" Đại giáo chủ tức đến hộc máu, tròng mắt sắp nứt ra.

Lần này vây giết Diệp Bất Phàm, Chân Diệu và Thất Chỉ chết thảm, tổn thất quá lớn, bây giờ lại bị vây khốn, bị Minh Vương nhắm vào, uất ức đến gần như nổ tung.

Lão thà huyết chiến với Diệp Bất Phàm đến chết còn hơn!

"Bản vương sống quá lâu rồi, nếu không đột phá hóa quỷ thành tiên, e rằng chỉ có con đường tiến vào luân hồi chuyển thế!" "Cho dù lão tổ tông của Tiêu Dao Tiên Thổ các ngươi đến đây thì sao?!" "Diệp tiểu hữu là tấm gương điển hình để bản vương tuyên truyền rộng rãi 《Minh Vương Quyết》, ai động đến hắn, bản vương sẽ liều mạng với kẻ đó!" Minh Vương cười lạnh, điên cuồng oanh tạc đối phương.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm tu luyện Minh Vương Quyết, tất cả mọi người ở Nam Hồng Vực đều thấy được sự cường đại của Minh Vương.

Thế là, nghiệp vụ của gã bắt đầu nhiều lên, hiện tại ở Quỷ Quốc của Nam Hồng Vực, quỷ tu từ Nguyên Anh trở lên gần như ai cũng có một bản.

Nói trắng ra.

Diệp Bất Phàm hiện tại không chỉ là đối tác, mà còn là đại sứ tuyên truyền.

"Sao không bắt chước mấy vị kia, chuyển thế trọng sinh?!

Tỷ lệ thành công cũng không thấp!" U Hoàng cũng đang bực mình, phòng ngự của nó mạnh mẽ, bị Minh Vương chăm sóc đặc biệt.

"Trọng sinh cái mả mẹ nhà ngươi!

Tên tiểu bối nhà ngươi biết cái gì?

Mười kẻ chuyển thế thì chín kẻ toi đời!" Minh Vương gầm lên: "Yêu Thổ các ngươi cũng muốn ta chết?!" Gã tu chính là quỷ đạo, quỷ thọ dài hơn tiên quân bình thường rất nhiều, không ai rõ hơn gã về độ khó của việc chuyển thế.

Thời thượng cổ, người chuyển thế trọng sinh có cả đống, nhưng trường hợp thành công chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có lẽ rất nhiều người đã thành công, nhưng hắn đã không còn là hắn, hoàn toàn vô nghĩa.

Đại giáo chủ không nói gì, chỉ một mực tử chiến với bát sứ thanh và Minh Vương, muốn nhanh chóng quay lại Tiên Đường. …… "Thời gian chắc là đủ rồi." Diệp Bất Phàm phi hành với tốc độ cực nhanh, một lát sau cuối cùng cũng đặt chân lên lãnh thổ Tiên Đường.

Vài lần chớp mắt, hắn đã quay lại kinh thành, vào trong Đăng Tiên Viện của mình.

Một cô bé đang bò trên tường viện, thấy Diệp Bất Phàm quay về, liền vui vẻ nói: "Chào chú Lý." "Ừ, chào cháu." Diệp Bất Phàm đầu cũng không ngẩng, gật đầu cho có lệ, chỉ muốn nhanh chóng vào mật thất bế quan, lợi dụng Vân Không Sa để tiến vào hoàng cung.

"Chú Lý, lần trước chú cho cháu một xâu kẹo hồ lô, cháu làm cho chú một người gỗ này, là Niếp Niếp tự tay làm đó nha." Tiểu Niếp Niếp đưa ra bàn tay nhỏ mập mạp, trao một bức tượng gỗ lớn bằng lòng bàn tay.

Tượng gỗ là hình dáng một thanh niên, mặc trường bào, vết khắc nguệch ngoạc, dung mạo giống như tranh vẽ của trẻ con, rất xấu, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra là dáng vẻ của Lý Tư.

Trong Đăng Ma Viện, Hồng Y Thiên Quân đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây hòe già thấy vậy, suýt nữa thì rơi lệ.

Đây là tức giận.

Ban ngày lão tham gia đại điển bái giáo, để Tiểu Niếp Niếp một mình trong phòng cả ngày.

Về đến nơi thì thấy bức tượng gỗ này.

Tim Hồng Y vỡ nát ngay tại chỗ.

Lão mua cho nha đầu này cả đống đồ chơi, bản thân chẳng được lợi lộc gì, còn tên họ Lý kia chỉ cho một xâu kẹo hồ lô mà lại được con bé tạc tượng gỗ.

"Ai, Tông chủ mau đến đón con bé đi." Hồng Y lòng rất mệt mỏi, lão đã gia nhập Tiên Hỏa Giáo, chắc chắn không thể chăm sóc Tiểu Niếp Niếp, theo giao ước, hôm nay Tử Quần sẽ phải đón con bé đi.

Vừa hay.

Chuyện của đối phương cũng đã làm xong.

"Ặc…" Diệp Bất Phàm sững sờ, nhận lấy tượng gỗ xem xét, tuy công nghệ điêu khắc rất tệ, nhưng có thể thấy được Tiểu Niếp Niếp đã từng nhát từng nhát khắc ra.

Hắn có chút ngạc nhiên, không biết tiểu gia hỏa tâm cơ này đã đổi tính từ lúc nào?

"Không tệ, Niếp Niếp có lòng rồi." Diệp Bất Phàm cười, nhìn về phía Tiểu Niếp Niếp.

Tiểu Niếp Niếp thấy Diệp Bất Phàm cười, trong lòng cũng rất vui, đôi mắt to cong thành vầng trăng khuyết.

Cô bé không thích chú Lý cau mày.

Thích nhìn chú ấy cười.

Chỉ có Hồng Y Thiên Quân nhìn biểu cảm vui vẻ hiện lên trên

khuôn mặt phúng phính của Tiểu Niếp Niếp, chỉ cảm thấy trên đầu mình có một đám mây đen, lặng lẽ đổ mưa.

Một trái tim bên đông mất một miếng, bên tây mất một miếng. …… Trên tường viện, dưới tường viện, một lớn một nhỏ bốn mắt nhìn nhau hồi lâu.

Diệp Bất Phàm vô thức sử dụng Lục Hào chiêm bốc, ba đồng tiền trong tay áo bay ra, thôi diễn vận thế tương lai của Tiểu Niếp Niếp.

Nếu tương lai có tai họa, thì nhắc nhở Hồng Y một tiếng.

Trước đây hắn là Thiên Cơ Sư Ngũ giai, không nhìn thấu, hắn muốn thử xem Lục giai có được không.

"Vẫn còn mơ hồ, nhưng đã có thể thấy được một vài thứ." Nụ cười của Diệp Bất Phàm đột nhiên cứng lại.

"Nhân quả giữa con bé và ta, sao có thể nặng như vậy!" Nhân quả của Tiểu Niếp Niếp và hắn quấn lấy nhau sâu đậm đến mức hắn chưa từng thấy qua.

Đương nhiên, đây chỉ là một góc của tảng băng chìm, thần thông của người thi pháp cực kỳ cao minh.

Mấu chốt nhất là hắn cảm nhận được trên người Tiểu Niếp Niếp có khí tức tương tự như của bé gái sơ sinh.

Đại đạo bản nguyên!

Điều này khiến hắn không thể bói ra thêm nhân quả.

Sau đó hắn sử dụng Pháp Nhãn Thông, Thiên Nhãn Thông.

Hai loại thần thông này đẳng cấp không đủ, vẫn không thể nhìn thấu huyết mạch và chân dung của Tiểu Niếp Niếp.

"Pháp Nhãn Thông thuộc tầng Địa Sát, có thể nhìn thấu vạn pháp phá tan chướng ngại, cộng thêm Thiên Nhãn Thông, thuật dịch dung

trong giới Hóa Thần về cơ bản không ai qua được mắt ta." "Trừ phi… thuật dịch dung rất cao cấp." Trong đầu Diệp Bất Phàm lóe lên một tia sáng, cười nói: "Niếp Niếp mấy tuổi rồi?

Sinh thần lần sau, chú tổ chức cho cháu có được không?" Giọng hắn hơi run, dường như đang xác nhận điều gì đó.

"Niếp Niếp một tuổi rồi ạ." Tiểu Niếp Niếp cười hì hì nói, đây là lúc cô bé đi dạo phố thấy các chị gái khác đều nói vậy, nếu có người hỏi tuổi thì cứ khai nhỏ đi.

Người khác sẽ không chê mình già.

Diệp Bất Phàm lập tức thất vọng, cẩn thận nhìn khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Niếp Niếp, vóc dáng này đúng là chỉ mới một tuổi.

Nhưng hắn thông minh đến mức nào, chỉ cần nảy sinh nghi ngờ, cho dù chỉ là một phần vạn khả năng, cũng phải kiểm chứng!

"Tiểu Niếp Niếp, ta còn có chút việc phải xử lý, đợi chú quay lại được không?

Sẽ đưa cháu đi dạo chợ đêm." Diệp Bất Phàm cười nói, cẩn thận dùng lụa bọc bức tượng gỗ lại rồi cất đi.

"Được ạ, được ạ." Tiểu Niếp Niếp vui mừng hớn hở, cô bé rất thích đi dạo phố.

Diệp Bất Phàm ôn hòa gật đầu, nhanh chóng xoay người vào mật thất bế quan.

"Chuyện Nhan Như Ngọc, phải giải quyết càng sớm càng tốt!" …… Đợi Diệp Bất Phàm đi rồi, Tiểu Niếp Niếp ngồi trên đầu tường, vui vẻ dang hai tay ra: "Chú Hồng, bế Niếp Niếp xuống đi ạ." Hồng Y Thiên Quân cạn lời, tiện tay vung một cái, một luồng pháp lực nâng Tiểu Niếp Niếp xuống mặt đất.

“Cháu không đi chợ đêm được nữa đâu, cô ấy đến đón cháu rồi.” Hồng Y đứng dậy, nhìn về phía cổng viện, không lâu sau Tử Quần La Lỵ chậm rãi bước vào, đôi mắt hoa đào nhìn Tiểu Niếp Niếp, bế cô bé lên: “Đi thôi, rời khỏi Tiên Đường, đến Bạch Tuyết Quốc.” Tiểu Niếp Niếp không thể ở Tiên Đường quá lâu, nếu không với sự thông minh của Hắc Quần sớm muộn cũng sẽ phát hiện.

Bạch Tuyết Quốc thì khác, có thể qua lại giữa Tiên Thổ và Bắc Vực.

Cơ duyên trong phế tích Tiên Thổ cũng sẽ không bỏ lỡ.

“Sư phụ, con đã hẹn với chú Lý đi chơi rồi, hay là… ngày mai hẵng đi?” Tiểu Niếp Niếp bĩu môi, đôi mắt to đảo quanh, cười hì hì nói.

“Chú Lý?” Tử Quần La Lỵ nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Bây giờ đi ngay.” Nói xong, nàng khẽ gật đầu với Hồng Y, bế Tiểu Niếp Niếp đi ra ngoài viện.

“Chú Hồng, thật ra Niếp Niếp cũng làm cho chú một cái tượng gỗ, giấu ở dưới gầm giường của Niếp Niếp đó, lúc nãy là Niếp Niếp lừa chú thôi.” Tiểu Niếp Niếp quay đầu lại, vẫy tay chào tạm biệt Hồng Y Thiên Quân.

Cuối cùng lưu luyến nhìn lại Đăng Tiên Viện.

Chương 465

Một lát sau, cô bé biến mất ở đầu phố.

Hồng Y Thiên Quân vội vàng đến phòng của Niếp Niếp, tìm thấy một bức tượng gỗ dưới gầm giường, xiêu xiêu vẹo vẹo, rất xấu.

"Không uổng công thương, ha ha ha!!" Hồng Y Thiên Quân vui mừng cười lớn.

Cười xong.

Lão ngồi một mình trên chiếc giường nhỏ, nhìn căn phòng trống rỗng, ánh mắt có chút ngẩn ngơ, một lúc lâu sau lộ ra vẻ cô liêu.

"Đây chính là… tu tiên." …… Hoàng cung.

Trong đại điện, Nhan Như Ngọc ngồi xếp bằng, tu luyện 《Vũ Hóa Thiên Tiên Công》.

Công pháp này, mọi lúc đều ở trong trạng thái "thiên nhân hợp nhất", cho nên tốc độ tu luyện cực nhanh, mà cảnh giới lại ổn định.

"Sắp rồi, không cần mấy ngày nữa là có thể đột phá Hóa Thần." Một lát sau, Nhan Như Ngọc mở mắt đẹp, khẽ thở ra một hơi trọc khí.

Công pháp của nàng đặc thù, không thể vào Tiên Thổ đột phá, không hợp với thiên đạo, chỉ có thể đột phá ở Tiên Đường, may mà đã sớm lấy được một lượng lớn tiên linh ngọc từ Tiên Thổ, đủ để chống đỡ.

"Hửm?" Nhan Như Ngọc đột nhiên nhíu mày, lấy la bàn phong thủy ra, thôi diễn tương lai.

Cung điện nàng ở đã sớm bố trí phong thủy cục, tương lai có người xông vào, chắc chắn sẽ phát hiện.

“Có Lục giai Thiên Cơ Sư quấy nhiễu phong thủy cục.” Nhan Như Ngọc gương mặt xinh đẹp lạnh như băng, bói toán sâu hơn, vén ra từng lớp sương mù thiên cơ trong cục diện.

Cuối cùng, nàng thấy được một đạo nhân quả.

Sợi dây nhân quả giữa nàng và Diệp Bất Phàm.

“Đại giáo chủ bốn người vây giết, vậy mà không thành công?” Mắt đẹp của Nhan Như Ngọc hiện lên hàn quang, bói sâu hơn nữa.

Nàng cảm nhận được nguy cơ từ trong quẻ bói.

“Xoẹt!” Trận pháp bên ngoài cung điện bị phá vỡ một cách mạnh mẽ, phảng phất như tấm màn trời bị xé toạc, âm thanh sắc nhọn chói tai, vang vọng khắp kinh thành Đường quốc.

Mái tóc trắng của Diệp Bất Phàm bay múa, lạnh lùng nói: “Không cần bói nữa đâu.” “Ầm!” Hắn diễn giải 《Đại Chân Võ Quyền》, quyền quang che trời lấp đất, cuốn về phía Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc trong một bộ váy trắng, dưới quyền phong, váy áo bó sát vào làn da trắng nõn, phác họa ra đường cong quyến rũ, mái tóc xanh cũng theo đó tung bay.

Phong thái đệ nhất mỹ nhân Triệu quốc được thể hiện một cách hoàn mỹ.

“Tiểu bối, thật sự cho rằng ta trốn ngươi sao?” Nhan Như Ngọc hừ lạnh, ngón tay ngọc khẽ búng, một miếng ngọc bội phù văn bay ra, rơi xuống trên bầu trời toàn bộ hoàng cung.

Đây không phải trận pháp, mà là phong thủy cục, vô hình trung thiên cơ nơi đây bị xoắn loạn, trực tiếp ngăn chặn sự bói toán từ bên ngoài.

Đây là để phòng Hắc Quần Tử.

Sau đó nàng chỉ tay lên trời, trong nháy mắt cả người trở nên khác biệt, tràn ngập uy nghiêm vô tình coi vạn vật như chó rơm, khí tức tăng vọt, thẳng đến tiêu chuẩn Hóa Thần trung kỳ.

Đây là mượn sức mạnh thiên đạo.

"Lôi!" Nhan Như Ngọc mở miệng, như ngôn xuất pháp tùy, một đạo thần lôi to bằng ngôi nhà đột ngột hiện ra, "ầm" một tiếng, đánh mạnh vào nắm đấm của Diệp Bất Phàm.

Một luồng thiên uy trấn áp, tựa như búa tạ, đánh nát nắm đấm của Diệp Bất Phàm, máu thịt be bét.

Sóng xung kích mãnh liệt càn quét, Kim Loan Điện trong hoàng cung bị xé thành mảnh vụn, mấy tên binh lính tu sĩ cấp thấp tại chỗ nổ tung, tiếng kêu thảm thiết kinh thiên.

Không chỉ vậy.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy không gian, linh khí xung quanh đều đang gây áp lực lên hắn.

Phảng phất như đang đối mặt không phải một người.

Mà là cả thiên đạo, đối kháng với trời đất vạn vật.

Đấu pháp chưa gì đã bị áp chế ba phần thực lực, còn khoa trương hơn cả tam muội chân hỏa của Hồng Y.

"Mẹ kiếp!

Cái hack này mở cũng quá lớn rồi đi!" Diệp Bất Phàm chấn động, cuối cùng cũng hiểu tại sao kiếp trước của Hắc Quần sư tôn lại bị Nhan Như Ngọc truy sát.

Ai có thể đấu pháp với hóa thân thiên đạo chứ?

"Ngươi tự kết liễu, hay để ta tự tay giết ngươi?" Nhan Như Ngọc bình tĩnh nói.

“Ta không phải Hắc Quần Tử.” Diệp Bất Phàm cười khẩy, pháp huyết hợp nhất, Đại Chân Võ Quyền diễn giải đến cực hạn, phảng phất như Chân Võ Đại Đế chuyển thế, quyền quang đánh vỡ cấm cố thiên địa.

Trên bầu trời toàn bộ hoàng cung, từng mảng hư không nổ tung, tựa như vạn đóa hoa tuyết nở rộ.

Diệp Bất Phàm toàn thân nhẹ bẫng, bắt quyết thi triển Tế Mệnh Đại Độn, tức thì đến gần Nhan Như Ngọc.

“Ngươi phá vỡ thiên địa áp chế cũng vô dụng.” Nhan Như Ngọc kinh ngạc trước sự cường đại của Diệp Bất Phàm, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, một tay bắt quyết, tay ngọc vung lên, toàn bộ hư không hoàng cung vặn vẹo, một lần nữa hình thành áp chế.

Giống như một người bị kẹt trong biển sâu, mọi lúc mọi nơi đều phải đề phòng bị áp lực nước từ bốn phương tám hướng ép nổ.

Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng, quyền quang bị cản trở, nhưng vẫn kiên cường tiến về phía trước, nhắm thẳng vào gương mặt tiên tử kinh diễm thập quốc của Nhan Như Ngọc.

“Súc địa thành thốn.” Nhan Như Ngọc nhẹ nhàng di chuyển.

“Tỏa không!” Diệp Bất Phàm quát lớn.

Tuy nhiên phong tỏa không gian đối với Nhan Như Ngọc hoàn toàn vô hiệu.

Nàng dễ dàng né được quyền quang, hiện ra dưới tầng mây trên trời, bình tĩnh nói: “Sư tôn ngươi chưa nói với ngươi về ta sao?

Tất cả thần thông pháp thuật, trận pháp cần mượn lực lượng của trời đất, đều vô hiệu với ta.” Thần thông khóa không gian, cũng giống như làm cho nước thành băng.

Tình huống hiện tại là, bản thân nước từ chối biến thành băng.

Biến thái!

Thật sự là quá biến thái!

Diệp Bất Phàm sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy người nào biến thái như thế.

Cùng cảnh giới căn bản không phải đối thủ.

Chỉ có thể dùng tu vi cao tuyệt đối để nghiền ép.

"Diêu Quang Tiên Mộc!

Sao chép!" Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết, thân hóa thành một cây Diêu Quang Tiên Mộc, cao đến vạn trượng, vô số cành cây như vạn mũi tên cùng bắn, che trời lấp đất đâm về phía Nhan Như Ngọc.

Nàng hừ lạnh, bắt quyết khẽ quát: "Ngũ hành kim linh!" Nàng phác họa ra một ký hiệu khung người, vô tận kim linh khí cuồn cuộn đổ vào, lấp đầy khung người, hình thành một vị Hoàng Kim Cự Linh Thần đầy thiên uy, "phụt" một tiếng, xé nát cành cây đầy trời.

"Hống!" Hoàng Kim Cự Linh Thần chộp vào hư không, một chiếc rìu vàng khổng lồ hình thành, chém thân cây Diêu Quang vạn trượng của Diệp Bất Phàm thành hai nửa, lộ ra chân thân của hắn.

Một vết chém từ ấn đường kéo dài xuống háng, trông vô cùng kinh hãi.

"Kim khắc mộc, nhưng kim bình thường không khắc chế được mộc thân của ta, pháp lực thiên đạo mà nàng mượn, có tác dụng gia tăng cực lớn đối với uy lực thần thông." Diệp Bất Phàm vận chuyển mộc chi nhục thân, hồi phục thương thế, sau đó thúc đẩy bản mệnh công pháp Thiên Kiếp Pháp Tướng và Đại Mộng Pháp Tướng, hóa thành một gã khổng lồ màu đen mặc áo giáp, giao chiến với Hoàng

Kim Cự Linh Thần.

Đồng thời, tâm tư Diệp Bất Phàm xoay chuyển, phân tích thực lực và cách phá giải của Nhan Như Ngọc.

Trạng thái hóa thân thiên đạo của đối phương cực mạnh.

Nhìn thì là Hóa Thần trung kỳ, nhưng chiến đấu lực còn mạnh hơn cả Hóa Thần hậu kỳ, phối hợp với thiên địa áp chế, Đại giáo chủ, Diệt Thế Hắc Long đến đây cũng phải chết.

"Ông!" 《Thiên Sát Chân Ma Công》 trong cơ thể Diệp Bất Phàm vận chuyển đến cực hạn, toàn thân lôi đình dày đặc, đánh nổ Hoàng Kim Cự Linh Thần.

Cự linh thần này tương đương với đỉnh phong Hóa Thần trung kỳ, ngoài khả năng phá phòng mạnh ra, các phương diện khác không mạnh.

Nhan Như Ngọc hừ lạnh, một lần nữa ngưng tụ ra bốn vị cự linh thần mộc thủy hỏa thổ, đồng thời tế ra một thanh phi kiếm xanh biếc, kiếm khí tung hoành, vây giết Diệp Bất Phàm.

Thông thiên kiếm ý xuyên thấu trời đất, lực xuyên thấu còn khoa trương hơn cả Diệp Bất Phàm tu luyện 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》.

"Mẹ nó, kiếp trước ít nhất cũng là Đại Thừa Tiên Quân!

Rốt cuộc tinh thông mấy loại đại đạo?!" Diệp Bất Phàm mí mắt giật điên cuồng, với thể phách pháp huyết hợp nhất của hắn, cũng bị cắt ra từng vết máu.

"Thông tin biết được vẫn chưa đủ!" Diệp Bất Phàm một chọi bốn, cộng thêm một thanh phi kiếm, nhất thời trên cao xảy ra đại bạo tạc, tốc độ nhanh đến mức không thấy được bóng người.

“Sao chép!” Diệp Bất Phàm gia trì một đạo sao chép lên pháp tướng của mình, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Đến tầng thứ của bọn họ, đấu pháp không chỉ là pháp lực và thần thông, mấu chốt nhất là át chủ bài, đánh vào sự chênh lệch thông tin!

Thời ở Nam Hồng Vực, nếu Hồng Y biết hết mọi át chủ bài của hắn, hắn chưa chắc đã sống sót quay về Bắc Vực.

“Thiên Sát Chân Ma Phân Thân!” Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng tìm được một khoảnh khắc sơ hở, ba đạo phân thân xếp hàng phía trước, chặn đứng bốn đạo cự linh thần và thanh phi kiếm xanh biếc.

Kể từ khi tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 Hóa Thần thiên, phân thân, pháp tướng cũng theo đó tăng lên, ba đạo phân thân mỗi một vị đều tương đương với Hóa Thần sơ kỳ.

Có thể kéo dài được một hơi thở.

“Tế Mệnh Đại Độn!

Chương 466

Thời gian lưu động!" Sau khi bản tôn của Diệp Bất Phàm rảnh tay, hắn tiếp cận Nhan Như Ngọc với tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp, có thêm thời gian lưu động gia trì, tốc độ lại tăng thêm mấy phần.

Tốc độ này, so với Hóa Thần đại viên mãn cũng không kém.

Mắt đẹp của Nhan Như Ngọc hơi nheo lại: "Ngươi mạnh hơn ta tưởng tượng rất nhiều." Trong cả tu tiên giới rộng lớn, kiếp trước người có thể được nàng xem là đối thủ, chỉ có sư tôn của Diệp Bất Phàm, nay lại thêm một người.

"Điếu Quỷ Chú!" Nhan Như Ngọc miệng thổ chân ngôn, gương mặt xinh đẹp có phần tái đi.

Diệp Bất Phàm vừa đến gần mười trượng, một sợi dây thừng vô hình đã siết lấy cổ hắn, treo hắn lơ lửng giữa không trung, giống như một con quỷ treo cổ.

Một cảm giác ngạt thở và choáng váng ập đến toàn thân, thần hồn, nguyên thần, nhục thân đều bị treo lên, sau lưng như có một bàn tay lớn túm lấy sợi dây, siết chặt cổ hắn, muốn siết chết hắn.

Một loại thần thông rất hiếm thấy trong tu tiên giới —— trớ chú.

"Bạo!" Mặt Diệp Bất Phàm tái xanh, nhục thân tại chỗ tự bạo, chấn tan luồng sức mạnh trớ chú này.

Một đạo nguyên thần hiện ra ở phía xa, trong nháy mắt tái tạo lại nhục thân.

Nhan Như Ngọc bị phản phệ, khóe miệng rỉ máu, giọng nói càng thêm băng hàn: "Thì ra là Phạm Thánh Thập Nhị Kinh." Luyện thể tu sĩ đến cảnh giới này, đều có thể hồi phục nhục thân.

Nhưng hồi phục nhanh như vậy.

Chỉ có Phạm Thánh Thập Nhị Kinh.

“Hôm nay dù thế nào ngươi cũng phải chết!” Nhan Như Ngọc hít một hơi, một tay bắt quyết.

Thực lực của Diệp Bất Phàm quá mạnh, tinh thông các loại cấm kỵ pháp, nếu đổi lại là Đại giáo chủ của Tiên Hỏa Giáo, sớm đã bị siết chết rồi.

“Thái Âm!” Một bình ngọc hiện ra trong lòng bàn tay Nhan Như Ngọc, một giọt nước đen bay ra, điên cuồng hấp thu linh khí tám phương.

Sau đó nàng lại lấy ra một bình ngọc khác, chảy ra một giọt nước trắng, quấn lấy giọt nước đen, một luồng dao động kinh khủng sinh ra từ giữa hai giọt nước.

“Một đạo Thái Âm, một đạo Thái Dương, âm dương luân chuyển, cho dù ngươi đạt đến Hóa Thần hậu kỳ, cũng phải chết.” Mắt đẹp của Nhan Như Ngọc chứa đầy sát khí, thúc đẩy Thái Âm Thái Dương trấn áp về phía Diệp Bất Phàm.

Đạo thần thông này.

Là thần thông mạnh nhất hiện tại của nàng, bản thân nàng là Thái Âm chi thể, không thiếu Thái Âm thủy, nhưng trong đó Thái Dương chi thủy nàng đã tốn mười năm mới luyện chế ra được.

“Ta tố cáo!

Con mụ này hack!

Mở hack lớn!” Diệp Bất Phàm chửi ầm lên.

“Thiên đạo hóa thân” tăng phúc cho Nhan Như Ngọc quá khoa trương, phải biết rằng, bản thân đối phương chỉ là một Nguyên Anh!

Thần thông bộc phát ra có thể giết Hóa Thần hậu kỳ?

Hắn nhục thân pháp lực song trọng Hóa Thần mới làm được!

"Chạy!" Diệp Bất Phàm thi triển độn thuật, quay người bỏ chạy.

Nhưng hai giọt nước âm dương còn nhanh hơn, sức mạnh hủy diệt không ngừng sinh ra từ sự quấn quýt của chúng va mạnh vào người hắn.

"Ầm!" Nhục thân Diệp Bất Phàm vỡ nát, nguyên thần hủy hết, chết thảm tại chỗ.

"Cuối cùng cũng chết." Nhan Như Ngọc thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, không hiểu sao lại có chút đau lòng, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một tia thống khổ.

Ý thức của kiếp này dường như bị kích thích, giãy giụa ngày càng kịch liệt.

"Hắn không chết, cả đời này ngươi đều sẽ bị hắn hạn chế!" Nhan Như Ngọc nghiến chặt răng bạc, cảnh cáo ý thức kiếp này, mạnh mẽ trấn áp nó.

"Tiên kiếm, trảm tam thi!" Đúng lúc này, một đạo kiếm quang tuyệt thế từ bên cạnh tấn công tới.

Diệp Bất Phàm tóc trắng bay múa, từ trong hư không bước ra, sức mạnh pháp huyết hợp nhất trong lòng bàn tay toàn bộ rót vào ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm.

"Ngươi!

Sao có thể!" Nhan Như Ngọc ngây người, đầy vẻ không thể tin nổi.

Nàng vội vàng thúc đẩy thần thông phòng ngự, quanh thân hiện lên

từng đạo ánh sáng bảy màu, đồng thời tế ra một chiếc vòng vàng.

"Keng" một tiếng, chiếc vòng đủ để chống lại một đòn toàn lực của Hóa Thần đại viên mãn bị chém nổ tan tành.

May mà uy lực của nó đã bị suy yếu quá nhiều, bị ánh sáng bảy màu chặn lại.

"Ngươi rõ ràng không dùng pháp bảo thế mạng, sao lại có thể hồi sinh?!" Nhan Như Ngọc lời lẽ băng giá, trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Kiếp trước nàng tung hoành tu tiên giới, có thể nói là vô địch dưới Chân Tiên, nhưng chưa từng thấy qua quái thai như Diệp Bất Phàm.

"Hồi sinh thôi mà, có khó gì đâu, giữ lại một tia hồn phách không tan là được." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Tế Mệnh Đại Độn, Thời gian lưu động, Sao chép toàn bộ được thúc đẩy, tốc độ còn nhanh hơn trước, cho dù Hồng Y đích thân đến cũng chưa chắc đuổi kịp.

Trong nháy mắt, khoảng cách đến Nhan Như Ngọc chỉ còn mười trượng.

Tám trượng.

Năm trượng.

"Ngươi không giết được ta đâu." Nhan Như Ngọc thần sắc không đổi, thi triển các loại thần thông phòng ngự gia trì lên người, đồng thời chuẩn bị độn tẩu.

Trước khi làm rõ tại sao Diệp Bất Phàm lại có thể hồi sinh, nàng không định ra tay nữa.

"Trạng thái thiên đạo hóa thân rất mạnh, nhưng không kéo dài, hẳn là còn có một số nhược điểm và thiếu sót mà ta không biết, nếu không

Hắc Quần Tử sẽ không thể sống nhăn răng dưới mí mắt ngươi.” Đây là kết quả thăm dò của Diệp Bất Phàm.

Ngộ tính của Nhan Như Ngọc nghịch thiên, tinh thông các loại thần thông, có thể gọi là toàn năng đại sư, không có điểm yếu nào để nói.

Mà thiên đạo hóa thân theo thời gian trôi qua, ngày càng yếu đi, chỉ là đối phương cố gắng chống đỡ, không rõ ràng lắm.

Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh nói: “Ta thật sự muốn giết ngươi, vừa rồi ngươi đã chết rồi.” Hắn duỗi ngón tay khẽ điểm, một ngọn lửa nhỏ bùng lên trên đầu ngón tay.

Chỉ là một tia nhỏ bé không đáng kể, nhưng lại như chẻ tre, đánh tan toàn bộ thần thông phòng ngự của Nhan Như Ngọc.

Một chút sức cản cũng không có!

“Tiên thuật!” Gương mặt xinh đẹp của Nhan Như Ngọc cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, vội vàng độn tẩu.

Nàng cũng có tiên thuật, nhưng với tu vi hiện tại, căn bản không thể thi triển!

Tuy nhiên tốc độ của Diệp Bất Phàm còn nhanh hơn, trong khoảnh khắc phá vỡ thần thông phòng ngự của nàng, một tay tóm lấy cánh tay ngọc thon thả, kéo vào lòng.

“Ngươi!” Nhan Như Ngọc vừa xấu hổ vừa tức giận, mắt đẹp sắp phun ra lửa.

Nhưng rất nhanh, một mùi hương cực kỳ đặc biệt xộc vào mũi, đầu óc lập tức choáng váng, dục vọng nảy sinh.

Đồng thời ý thức kiếp này nhanh chóng phản kháng, tranh đoạt quyền kiểm soát cơ thể với nàng.

Diệp Bất Phàm sớm đã liệu được, lộ ra nụ cười.

Đốt lên dục hỏa, phá hủy phòng tuyến tâm lý của ý thức kiếp trước, ý thức kiếp này mới có thể thoát khỏi áp chế.

Hắn ngàn cay vạn đắng, chính là để tiếp cận!

“Phải nói là, diệu dụng của Thái Dương chi thể này quả thật là vô cùng.” Lúc này.

Trong ngoài hoàng cung, một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Đường hoàng đế nhìn hoàng cung bị dư chấn biến thành phế tích, thi thể đầy đất, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Môi run rẩy, lòng nguội lạnh: "Nàng… nàng bảo trẫm đặt Vân Không Sa, hóa ra là để đối phó Nhan Như Ngọc!

Sao dám chứ?" Tuy nói hắn không ra tay, nhưng Diệp Bất Phàm vô duyên vô cớ xuất hiện ở hoàng cung, nói không có chút quan hệ nào với hắn, ai mà tin?

Hắn có thể tưởng tượng được sự chấn nộ sắp tới của Tiên Hỏa Giáo.

Đại Đường triệt để tiêu đời rồi. "Đây chính là thực lực của Diệp Bất Phàm và Nhan Như Ngọc sao?

Thật là đáng sợ." Tư chủ Hoàng Thành Ti trong lòng kinh hãi.

Hắn dường như cảm nhận được điều gì, nhìn về phía bóng người áo trắng bên ngoài hoàng cung.

Người đó chính là Huyền Đỉnh Thiên Quân của Tiên Hỏa Giáo.

Y nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, mặt đầy lửa giận.

Nhưng y lại không dám bước vào hoàng cung một bước nào, ngược lại còn thu liễm khí tức, sợ Diệp Bất Phàm chú ý đến mình.

"Loại dao động pháp lực này, Hóa Thần sơ kỳ bình thường mà cuốn vào chỉ có một chữ 'chết'." Các Hóa Thần Thiên Quân của hoàng triều Biên Mục, Thiên Tống, U Tiên đứng trên đỉnh núi, sắc mặt thận trọng, trực tiếp liệt Diệp Bất Phàm vào danh sách không thể trêu chọc. "Tiểu nhân vật năm xưa, đã trưởng thành đến mức này rồi." Kiếm Hạc chân nhân cười khổ.

Chương 467

Ba mươi năm trước, lão từng vì Tiểu Kiếm Tiên mà truy sát đối phương, giờ đây lão chỉ có thể ngước nhìn. "Tiểu Kiếm Tiên có thể…" Lão tổ của Thượng Thanh Cung, Đồ Kiếm chân quân, do dự nhìn sang Tiểu Kiếm Tiên bên cạnh.

Người sau ngây người, đầu lắc như trống bỏi: "Tên này không phải người, ta đời này có thể tiến vào Hóa Thần đã là kỳ tích, đánh với hắn?

Đợi kiếp sau đi." "Nghĩ cách đi, năm đó đệ tử dưới trướng chúng ta đều đã nhắm vào người này, đặc biệt là Chân Lan lão tổ, ngươi đã cùng Hợp Hoan lão tổ liên thủ đối phó hắn, Hợp Hoan đã chết, bây giờ chỉ còn lại ngươi thôi." Thanh Vân lão tổ trầm giọng nói.

Lúc này, các Nguyên Anh của mấy thế lực lớn ở Triệu quốc năm xưa đều tụ tập ở đây, bàn bạc đối sách.

Bọn họ bây giờ trước mặt Diệp Bất Phàm chỉ là tiểu nhân vật, có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào. "Ai mà ngờ được thằng nhóc đó có thể đi đến bước đường hôm nay, sớm biết như vậy…" Chân Lan lão tổ mặt mày tái mét.

Lời chưa nói xong đã bị Kiếm Hạc chân nhân ngắt lời: "Bây giờ phải gọi là Diệp tiền bối, tuyệt đối không được mạo phạm." Chân Lan lão tổ sắc mặt cứng đờ, một lúc lâu sau khó khăn nói: "Kế sách bây giờ, chỉ có thể đi mời Thiên Ma lão tổ đứng ra hòa giải thôi." Sau đó, tất cả mọi người nhìn về phía lão tổ Vạn Thú Cốc – Thanh Ngọc chân quân.

Thời còn ở Triệu quốc, Vạn Thú Cốc và Thiên Ma Giáo cùng là ma đạo, chỉ có lão mới có thể nói chuyện được. "Sẽ cố gắng hết sức."

Thanh Ngọc chân quân cưỡi trên lưng con trâu xanh lớn, cười khổ nói.

...

Hồng Y Thiên Quân đứng trong Đăng Ma Viện, nhìn trận đại chiến trên không hoàng cung hạ màn, mày nhíu chặt.

Tử Tiêu Thiên Quân sắc mặt âm trầm, nói: "Thực lực của Diệp Bất Phàm đã vượt qua ta rồi, nếu đối phương liều mạng, chiến lực không thua gì Hóa Thần Đại viên mãn, chỉ có ngươi mới giải quyết được hắn." Là đối thủ cũ của Diệp Bất Phàm, y có thể nhìn ra tên kia vẫn còn giữ sức.

Minh Vương Quyết, Thời Gian Tĩnh Chỉ và các pháp thuật cấm kỵ khác đều chưa thi triển, thậm chí thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao cấp năm đỉnh cấp cướp được từ Tiêu Mật Đào năm xưa cũng chưa lấy ra. "Giải quyết?

Ngươi không thấy hắn có thể hồi sinh sao?

Ai mà giết nổi?

Hay là truyền tin về Nam Hồng Vực đi, để mấy vị Đại Thừa Tiên Quân của bọn họ giải quyết." Hồng Y Thiên Quân thản nhiên nói: "Bọn họ bảo chúng ta truy tung, chứ không phải truy sát." Y nói thêm: "Ta bây giờ chỉ muốn vào Phế Khí Tiên Thổ, mượn tiên linh khí chất lượng cao để đột phá Luyện Hư." Tử Tiêu nghe vậy, lấy ra lệnh bài màu xanh, trực tiếp bắn vào đó một đạo tin tức. "Ta đột phá Đại viên mãn nhanh hơn ngươi, ngươi hộ pháp cho ta trước, đợi ta đột phá xong, ta lại hộ pháp cho ngươi, thế nào?

Để tránh bị đám Hóa Thần của Tiêu Dao Tiên Thổ nhắm vào." Tử Tiêu đề nghị. "Được." "Ồ, Diệp Bất Phàm tên này đúng là điên thật rồi, Tiên Hỏa Giáo chết một Hóa Thần hậu kỳ, một Thiên Cơ Sư Lục giai Hóa Thần sơ kỳ, Đại giáo chủ và Diệt Thế Hắc Long bị nhốt, bây giờ đã thoát ra được." Đột nhiên, Hồng Y Thiên Quân nhận được một

tin nhắn, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Tin nhắn này là do Tử Quần gửi về, sau khi mang Tiểu Niếp Niếp rời khỏi Tiên Đường, nàng đã nhìn thấy chiến trường đó. "..." Mí mắt Tử Tiêu Thiên Quân giật giật.

Thật không ngờ không lâu trước đó, Diệp Bất Phàm lại đánh một trận, một chọi ba! "Có Thiên Cơ Sư Lục giai phụ trợ dự đoán mà vẫn chết hai người, vị Thiên Cơ Sư bên cạnh Diệp Bất Phàm không phải Ngũ giai, ít nhất cũng là Lục giai, hơn nữa tên này còn có át chủ bài khác." "Không sai." Hồng Y Thiên Quân vô cùng đồng tình, mức độ nguy hiểm của Thiên Cơ Sư Lục giai chỉ cao chứ không thấp hơn Hóa Thần Đại viên mãn.

Lần trước Chân Ma và Vô Ưu đại chiến, chỉ là Thiên Cơ chân quân Ngũ giai không ngừng dự đoán đã khiến y suýt lật thuyền.

Y nhớ ra điều gì đó, cười ha hả nói: "Lần này Tiên Thổ sau lưng Tiên Hỏa Giáo phải nổi điên rồi, Diệp Bất Phàm ở Tiên Đường e là không sống nổi nữa." Tử Tiêu cũng cười.

Sự chú ý của Tiên Hỏa Giáo đã bị Diệp Bất Phàm kéo đi, trở ngại cho việc đột phá của hai người họ sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Đột nhiên, Hồng Y Thiên Quân dường như cảm nhận được điều gì, đột ngột nhìn về phía bóng người mặc váy đen bên ngoài hoàng cung, trừng lớn mắt, lộ vẻ khó tin.

Tử Tiêu nhìn theo ánh mắt của y, sắc mặt cũng thay đổi.

Y lẩm bẩm, có chút không hiểu: "Giống hệt tông chủ Chân Ma Tông của ngươi..." ...

Diệp Bất Phàm đứng trong đại nội hoàng cung, trong lòng, đôi mắt Nhan Như Ngọc mơ màng, hơi thở như hoa lan, khuôn mặt tuyệt thế ửng hồng, rõ ràng là đã say.

Hắn vội vàng thu lại mùi hương kỳ lạ, nhìn về phía Huyền Đỉnh Thiên Quân, cười lớn nói: "Thánh nữ của quý giáo giờ là tù binh của ta, muốn cứu nàng ta?

Lấy pháp môn Tam Tài Luyện Hư, hoặc thần thông bí bảo ra mà đổi!" "Đương nhiên, các ngươi có thể không cứu, tiểu nữu này trông mơn mởn, chắc chắn sẽ rất 'mướt'~" Diệp Bất Phàm mặt đầy vẻ tà ác, cười khà khà quái dị.

Mối quan hệ giữa hắn và Nhan Như Ngọc, ngoài một vài người biết, người ngoài hoàn toàn không hay.

Dù sao cũng đã kết thù với Tiên Hỏa Giáo.

Hành động này không chỉ bảo mệnh mà còn có thể tống tiền. "Ngươi dám!" Da đầu Huyền Đỉnh Thiên Quân tê dại, không thể không ra mặt.

Địa vị của Nhan Như Ngọc quá cao, nếu thất thân, tất cả bọn họ đều phải chết.

Kể cả Đại giáo chủ! "Ha ha ha!

Trên đời này không có chuyện gì Diệp mỗ không dám làm, nhớ kỹ, chỉ cho các ngươi một tháng!" Diệp Bất Phàm ngửa trời cười lớn, thân hình loáng một cái, biến mất tại chỗ.

Huyền Đỉnh Thiên Quân tức đến run người.

Đúng lúc này, hai bóng người từ ngoài kinh thành bay đến, chính là Đại giáo chủ và U Hoàng.

Biết được chuyện xảy ra từ miệng Huyền Đỉnh Thiên Quân, Đại giáo chủ cảm giác như cả thế giới đang quay cuồng, có chút choáng váng. "Diệp Bất Phàm!

Ta chửi tổ tông nhà ngươi!" Dù là tâm cơ và sự hàm dưỡng của

Đại giáo chủ, lúc này cũng không nhịn được mà chửi ầm lên.

Bây giờ hắn mới nhìn ra mục đích của Diệp Bất Phàm.

Đối phương biết địa vị của Nhan Như Ngọc đặc biệt, nên dứt khoát bắt đi, tống tiền! "Phải làm sao đây?" Huyền Đỉnh Thiên Quân cũng biết được tin Chân Diệu và Thất Chỉ bị giết từ miệng Đại giáo chủ, nhất thời kinh hãi đến mặt mày trắng bệch. "Chuyện của Nhan Như Ngọc quá quan trọng, chỉ có thể thông báo cho Tiên Thổ thôi!" "Hy vọng Diệp Bất Phàm sẽ không động đến nàng, nếu không... ngươi và ta không chỉ phải chết, mà cả gia tộc sau lưng cũng sẽ bị mấy vị đại nhân vật kia tàn sát!" Đại giáo chủ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Không lâu sau.

Tin tức Chân Diệu và Thất Chỉ tử vong truyền ra, cả Tiên Đường dấy lên sóng to gió lớn, nhanh chóng lan ra toàn bộ Bắc Vực.

Trong một đêm.

Diệp Bất Phàm leo lên top 1 bảng tìm kiếm nóng của Bắc Vực.

Không chỉ vậy, hắn còn nổi danh ở các Tiên Thổ như Tiêu Dao, Âm Dương, Trường Sinh, Ngô Đồng, kinh động đến mấy vị Đại Thừa Tiên Quân.

Đăng Tiên Viện, trong mật thất bế quan. "Diệp Bất Phàm." Nhan Như Ngọc khôi phục ý thức của kiếp này, đôi mắt lộ vẻ cảm kích.

Diệp Bất Phàm ngửi mùi hương trên người đối phương, cười nhẹ nói: "Ta giúp nàng áp chế ý niệm kiếp trước, để nó không chạy ra ngoài nữa." "Ừm~" Gò má trắng như tuyết của Nhan Như Ngọc ửng hồng, nàng véo vạt áo, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó nàng nằm xuống chiếc giường ở góc mật thất, hàng mi dài khẽ run, xấu hổ nhắm mắt lại.

Thân thể ngọc ngà da thịt trắng nõn mịn màng, đường cong tinh tế.

Như núi cao nước chảy, khiến người ta lưu luyến không rời, không thể tự thoát ra được.

Diệp Bất Phàm đang lúc dũng mãnh, đột nhiên quay đầu, dường như có thể nhìn xuyên qua bức tường dày, thấy được bên ngoài mật thất.

Hắn có chút cạn lời, truyền âm nói: "Sư tôn, tỉnh táo lại đi, ta không thể nào rơi vào cùng một cái hố hai lần đâu." Bên ngoài mật thất, khuôn mặt búp bê của Hắc Quần La Lỵ cứng đờ một lát, giơ viên đan dược trong tay lên, lạnh lùng truyền âm: "Đây là vì tốt cho ngươi, có con rồi, nàng ta sẽ xuất hiện sơ hở, ngươi cũng thấy thực lực của nàng ta biến thái đến mức nào rồi đấy." Được thiên đạo gia trì, tu vi của Nhan Như Ngọc tăng lên quá nhanh.

Nàng ta phải kiềm chế! "Ta không cần." Diệp Bất Phàm dứt khoát từ chối.

Kẻ thù đầy trời, hắn không muốn có thêm bất kỳ sơ hở nào. "Không, ngươi cần." "Cũng được, nhưng người phải sinh một đứa trước đã." Diệp Bất Phàm đảo mắt, nói thử. "Khà khà~ Ngươi cũng dám nghĩ nhỉ, tiện nghi của vi sư mà cũng dám chiếm sao?

Ta kiếp trước kiếp này chỉ theo đuổi đại đạo, không có hứng thú tìm đạo lữ sinh con." Hắc Quần La Lỵ cười khanh khách hai tiếng, giọng điệu lạnh đi. "Nếu như chính người cũng muốn có con thì sao?" Diệp Bất Phàm nhướng mày. "Đánh chết ngươi!" "Là người muốn." "Đánh chết ngươi!" "..." Diệp Bất Phàm trán đổ mồ hôi, vội vàng đuổi Hắc Quần La Lỵ đi.

Hắc Quần La Lỵ biết mình đã thất bại, không tình nguyện rời đi. "Thằng nhóc này tu vi ngày càng mạnh, không dễ đối phó nữa rồi." Hắc Quần La Lỵ suy tính, đôi mắt đào hoa lóe lên, nhảy một cái, bám

lên tường.

Khoảnh khắc này.

Động tác và tư thế của nàng giống hệt Tiểu Niếp Niếp. "Hai người kia, các ngươi biết ta sao?" Hắc Quần La Lỵ nghiêng đầu, nhìn hai bóng người trong Đăng Ma Viện.

Chương 468

"Ngươi là vị nào?" Hồng Y Thiên Quân trong lòng rùng mình, dứt khoát nói.

Sau khi trận chiến giữa Diệp Bất Phàm và Nhan Như Ngọc kết thúc, y đã thấy Hắc Quần La Lỵ, khí tức còn mạnh hơn Tử Quần, và cũng nguy hiểm hơn.

Y bây giờ chỉ muốn đột phá Luyện Hư, không muốn gặp phải chuyện gì phiền phức. "Nhóc con, đừng có nói dối." Hắc Quần La Lỵ phớt lờ lời cảnh cáo của Hồng Y Thiên Quân: "Dịch dung thuật hai ngươi thi triển, là của ta." "Chỉ là lấy được từ một động phủ cổ thôi." "Một kẻ tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, thần thông này hình như ở Nam Hồng Vực, một kẻ tu luyện Tiên Kiếm Kinh Văn của Kiếm Đạo Tiên Thổ, còn dám nói dối trước mặt ta?" Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh.

Nàng và Tử Quần khác nhau, đối phương chỉ biết sơ qua về thiên cơ thuật, tinh thông thần thông sát lục, các loại thần thông khác thì biết không nhiều.

Còn nàng, biết rất nhiều, nắm giữ đồng thuật đỉnh cấp nhất, xem xét lai lịch của hai người rõ như ban ngày.

Nàng uy hiếp: "Tin hay không ta đến Tiên Hỏa Giáo tố cáo hai ngươi." "Ách…" Hồng Y Thiên Quân cạn lời.

Tử Tiêu cũng đầy dấu hỏi chấm trong đầu.

Hắc Quần này và Tử Quần kia hình như không giống nhau lắm.

Người sau có thể động thủ thì tuyệt đối không nhiều lời, người này thì lại vòng vo tam quốc để hại ngươi. "Nói cho ta nghe, cái người ở Nam Hồng Vực giống hệt ta mấy trăm năm nay rốt cuộc đã làm

những gì." Hắc Quần La Lỵ tò mò hỏi.

Nàng và Tử Quần đã thương lượng rất lâu, trạng thái của đối phương rất không ổn.

Ý thức sát lục không còn thuần túy nữa!

Hồng Y Thiên Quân suy nghĩ một lúc lâu, Hắc Quần này và Tử Quần kia tám phần là cùng một người, nói ra cũng không sao.

Thế là y lựa chọn những gì mình biết, kể lại một lượt.

Trọng điểm là mối thù giữa Diệp Bất Phàm và Tử Quần.

Còn thêm mắm dặm muối. "Thù lớn vậy sao?" Hắc Quần La Lỵ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nụ cười tươi như hoa.

Thù càng lớn càng tốt.

Lớn, chứng tỏ giữa hai người không có chuyện gì. "Còn chuyện gì khác liên quan đến Tử Quần không?" Hắc Quần La Lỵ thuận miệng hỏi, chuẩn bị quay về suy nghĩ cách đối phó Nhan Như Ngọc. "Nàng ta hình như đã nhận một nữ đồ đệ nhỏ." "Nữ đồ?" Hắc Quần La Lỵ ngạc nhiên.

Nàng rất hiểu sát niệm, khả năng đối phương nhận đồ đệ cực thấp.

Hơn nữa giấu nàng ta là có ý gì?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu.

Nàng cũng lười để ý đến Hồng Y, xoay người phiêu diêu rời đi. "Mấy ngày trước ta nghe được một vài lời đồn, người này ăn mặc thế này, dường như là Thiên Ma lão tổ." Đợi đối phương đi rồi, Tử Tiêu Thiên Quân do dự nói. "Gì cơ?!" Sư tôn của Diệp Bất Phàm là Thiên Ma lão tổ, bọn họ đã nghe nói, nhưng chưa từng gặp.

Nếu thật là như vậy, vừa rồi mình cứ thao thao bất tuyệt nói xấu

Diệp Bất Phàm… Hồng Y Thiên Quân nhất thời đứng hình trong gió. … Ba ngày sau.

Nhan Như Ngọc như một vũng bùn nằm trên giường, vẻ hồng hào trên nụ cười vẫn chưa tan, đến một ngón tay cũng không muốn nhấc lên. "Sau này không được hành hạ người ta như vậy nữa." Nhan Như Ngọc oán giận nói.

Nhiều năm không gặp, thể phách của Diệp Bất Phàm ngày càng cường đại, nàng thật sự không chịu nổi. "Ta làm vậy là để giúp nàng trấn áp ý thức kiếp trước, chỉ có thỉnh thoảng song tu, mới có thể trấn áp nó vĩnh viễn." Diệp Bất Phàm nói một cách đương nhiên, tinh thần sảng khoái mặc lại y phục. "Ta còn không biết ngươi sao?" Nhan Như Ngọc hừ lạnh, nói: "Người phụ nữ trong mật thất kia là ai?" Bây giờ thần thông của nàng cực mạnh, trận pháp của Đăng Tiên Viện này đối với nàng hoàn toàn vô dụng, ngay lúc bước vào mật thất, nàng đã cảm nhận được có một đạo nguyên thần đang hồi phục ở phòng bên cạnh. "Một người bạn." "Ta tin?" "Ừm, dù sao thì ta tin rồi." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng.

Nhan Như Ngọc không giống mấy người Ngu Tuyền Cơ, rất giống ý thức kiếp trước, trong xương cốt tràn ngập sự kiêu ngạo và bá đạo, tính chiếm hữu cực mạnh.

Nói trắng ra là một hũ giấm lớn.

Diệp Bất Phàm không đợi nàng truy hỏi, trực tiếp nói: "Hay là thêm mấy ngày nữa nhé?" Nhan Như Ngọc mặt đỏ bừng, cầm gối ném qua: "Ta không hỏi nữa!" Nàng chuyển chủ đề, nhẹ giọng nói: "Bên Tiên Hỏa Giáo, ngươi định xử lý thế nào?

Một khi tầng lớp cao của Tiên Thổ phát hiện ta không phải là ý thức kiếp trước, bọn họ sẽ ra tay để kiếp trước thức tỉnh." "Có nàng làm lá chắn, trong thời gian ngắn ta sẽ không sao." "Mấy Tiên Thổ kia,

có quan hệ gì với nàng?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, hỏi ra vấn đề đã băn khoăn từ lâu. "Đại đa số Đại Thừa Tiên Quân của các Tiên Thổ đều là những con bài tẩy mà kiếp trước để lại, hoặc là thế lực do nàng ta tạo ra, hoặc là hậu duệ của mấy thuộc hạ năm xưa." "Nàng có cách khắc chế họ?" Diệp Bất Phàm lập tức tìm ra sơ hở, híp mắt nói.

Vô số năm đã qua, vật đổi sao dời, hắn không tin những Đại Thừa Tiên Quân đó lại tốt bụng giúp đỡ Nhan Như Ngọc như vậy. "Nắm giữ một số điểm yếu trong truyền thừa của họ, hoặc là bí mật." Nhan Như Ngọc dường như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Bất Phàm, nói với vẻ không vui: "Đừng nhìn ta, ý thức kiếp trước trước khi bị trấn áp đã phong ấn rất nhiều ký ức, chính là để phòng ngừa ngươi lợi dụng những thứ này, loại bỏ những con bài tẩy của nàng ta." Diệp Bất Phàm như có điều suy nghĩ.

Chuyện này e là không đơn giản như vậy.

Bất kể là Nhan Như Ngọc hay Sư tôn, tên húy và kinh nghiệm của kiếp trước đã trở thành cấm kỵ, không thể nói ra.

Thậm chí trong cổ sử cũng không tìm thấy dấu vết nào. "Thôi bỏ đi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, lười suy nghĩ nhiều, tu vi đủ rồi, mọi thứ tự nhiên sẽ biết.

Đúng lúc này, hắn nhíu mày, lập tức xuất hiện trong sân, nhìn ra ngoài kinh thành.

Một cỗ khí tức vượt qua Hóa Thần, gần như thần minh, chỉ vài bước đã vượt qua mấy chục vạn dặm, xuất hiện trên không Tiên Hỏa Giáo.

Luyện Hư Cảnh!

Bắc Huyền Thiên Tôn! ...

Đó là một người đàn ông trung niên tóc xanh lam, giữa trán có một

vết băng màu lam, nơi y đứng, những bông hoa băng kỳ dị nổi lên, giống như tuyết bay đầy trời. "Đây chính là Luyện Hư, Bắc Huyền Thiên Tôn lĩnh ngộ chính là Băng chi pháp tắc, Hóa Thần Thiên Quân ngay cả Băng chi pháp vực của y cũng không vào được." Nhan Như Ngọc trong bộ váy trắng, khoan thai đi đến bên cạnh Diệp Bất Phàm.

Pháp vực của Hóa Thần chỉ có thể ảnh hưởng một chút đến không gian, còn Luyện Hư thì có thể thay đổi cả tự nhiên trời đất. "Đúng là mạnh thật, mà còn là một tên thích làm màu, đi đường cũng phải để hoa băng bay phấp phới." Diệp Bất Phàm không cần giao đấu, năng lực dự đoán của «Phạm Thánh Thập Nhị Kinh» đã cảnh báo cho hắn.

Nếu là bình thường, hắn đã sớm co giò chạy lấy người. "Có nàng làm con tin ở đây, không sao cả." Diệp Bất Phàm cười ha hả, thái độ thoải mái.

Nhan Như Ngọc liếc hắn một cái, nói: "Đừng lừa ta, trong lòng ngươi sớm đã có đường lui rồi đúng không?" Diệp Bất Phàm cười mà không nói.

Nếu hắn liều mạng bỏ chạy, Luyện Hư bình thường rất khó giết được hắn.

Năng lực hồi sinh của «Hỗn Độn Tiên Diễm», kết hợp với uy lực không ngừng tăng lên của Hậu Nghệ Cung, hắn có tám phần chắc chắn sẽ chạy thoát thành công.

Hắn do dự một lát, cuối cùng không thi triển thiên cơ chiêm bặc.

Đối với Luyện Hư Thiên Tôn đã lĩnh ngộ pháp tắc, bất cứ ai bói toán quá sâu, họ sẽ có cảm ứng theo bản năng.

Về phía Tiên Hỏa Giáo, khi Bắc Huyền Thiên Tôn giá lâm, Đại giáo chủ, Huyền Đỉnh Thiên Quân và các Hóa Thần khác vội vàng bay lên không, cung kính bái kiến.

U Hoàng cũng thu lại tính khí nóng nảy của mình.

Bản tôn của lão là Hợp Thể, là nhân vật tiền bối của Bắc Huyền Thiên Tôn, nhưng lúc này chỉ là phân thân Hóa Thần, chỉ cần đầu óc bình thường, sẽ không ỷ già lên mặt.

Bắc Huyền Thiên Tôn liếc nhìn bọn họ một cái, không thèm để ý, một tay chắp sau lưng, đi vào bên trong Tiên Hỏa Giáo. ... "Tu vi vẫn chưa đủ, phải nhanh lên mới được." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm một lúc, thân hình khẽ động, đến Đăng Ma Viện. "Đi rồi sao?" Hắn nhìn khoảng sân trống không, im lặng một lúc lâu, lại chạy đến Đăng Thần Viện.

Hồng Y và Tử Tiêu đều đã biến mất. "Chẳng lẽ Tử Quần đã phát hiện ra thân phận của mình?

Nên mới đưa Tiểu Niếp Niếp rời khỏi kinh thành?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, thử dùng thiên cơ thuật để bói ra vị trí của hai người.

Tuy nhiên, trở lực rất lớn, chỉ có thể xác định được phương hướng đại khái. "Đi cũng tốt, Tiên Đường cuối cùng không phải là nơi ở lâu dài." Diệp Bất Phàm định xử lý xong chuyện ở Tiên Đường sẽ đi tìm Tử Quần.

Hắn phải xác định, đó có phải là con gái của hắn không! "Sao vậy?" Nhan Như Ngọc tâm tư tinh tế, nghi ngờ hỏi. "Không có gì." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, ôm eo Nhan Như Ngọc trở về mật thất.

Chương 469

Sau đó lấy ra một cái túi càn khôn.

Đây là của Chân Diệu Thiên Quân, người này không giỏi đấu pháp.

Công pháp điển tịch thật sự không ra gì, tài sản cũng bình thường, cơ bản đều là đan dược, linh dược để bù đắp tổn thương do thiên khiển, đối với Diệp Bất Phàm không có tác dụng gì.

Ngược lại, những ghi chép về chiêm bặc, các điển tịch liên quan khiến hắn sáng mắt lên. "Không tệ." Diệp Bất Phàm trong lòng hài lòng, những thứ này có thể giúp hắn nhanh chóng đột phá thành Thiên Cơ Sư Thất giai. "Ồ?

Truyền thừa trận pháp?" Diệp Bất Phàm cầm một cuộn thẻ tre cổ xưa, sau khi mở ra, bên trong ghi chép rất nhiều kiến thức trận pháp, còn có rất nhiều bản vẽ trận pháp, đều là truyền thừa của đại tông trận pháp thời thượng cổ "Bất Hủ Trận Tông".

Từ trận pháp Nhất giai đến Thất giai.

Đối với trận pháp sư mà nói, đây được xem là báu vật vô giá.

Nhưng đối với Diệp Bất Phàm thì không có tác dụng gì. "Chờ đã, đạo trận pháp, có lẽ có thể nghiên cứu một chút." Diệp Bất Phàm đang định tiện tay vứt đi, bỗng nảy ra ý tưởng, nghiêm túc xem xét.

Tu tiên bách nghệ, phần lớn các kỹ năng đều không thể tách rời khỏi trận pháp.

Ví dụ như luyện khí, cấu tạo bên trong chính là những cấm chế, trận pháp vi mô.

Còn có phong thủy sư, bố cục phong thủy ẩn chứa đạo trận pháp

của trời đất.

Lại ví dụ như phù trận.

Cùng đẳng cấp, phù trận không bằng trận pháp.

Uy lực của phù trận hoàn toàn dựa vào phù lục, còn trận pháp thì dùng các dụng cụ trận pháp, mượn sức mạnh của trời đất để đối địch.

Trong giới tu sĩ cấp thấp, phù sư được yêu thích hơn trận pháp sư.

Trở thành trận pháp sư yêu cầu thiên phú về trận pháp quá cao, hơn nữa muốn giết người còn phải mất rất nhiều thời gian để bố trí trận pháp.

Đâu giống như phù lục?

Kích hoạt đơn giản nhanh chóng, ném ra là xong chuyện.

Nhưng đến cấp bậc Hóa Thần, Luyện Hư, uy lực của phù lục không theo kịp, trận pháp sư ngược lại được yêu thích hơn.

Cái danh Lý Phù Sư đến nay vẫn chưa thu hút được mấy Hóa Thần Thiên Quân nào đến đặt hàng.

Trước đây hắn cũng từng nghĩ đến việc chuyển sang tu luyện đạo trận pháp, nhưng đạo này quá rộng lớn và sâu sắc, cần một thời gian dài để nghiên cứu.

Trận pháp sư cao cấp trong giới tu tiên hiếm hơn nhiều so với luyện đan, luyện khí, hắn cũng chỉ mới gặp qua Chung gia của Nguyên quốc, một thế gia trận pháp.

Cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Trận pháp sư Tứ giai. "Trận pháp sư có ba điểm, một là dụng cụ bày trận, ta là luyện khí sư, điểm này không thành vấn đề; hai là sự thấu hiểu về trận pháp, với ngộ tính siêu cấp cũng không có vấn đề gì; vấn đề duy nhất là pháp môn kết nối và kích hoạt các dụng cụ." Diệp Bất Phàm lật tìm trong truyền thừa nửa

ngày, cuối cùng cũng tìm được pháp môn phù hợp với mình. [Tế Ngộ Pháp: Dùng tổn thương thần hồn của bản thân làm cái giá phải trả, tăng tốc khả năng học tập trận đồ.

Tác dụng phụ: tùy theo số lần thi triển, thi triển ít lần có thể khiến trí nhớ, phản ứng, năng lực suy nghĩ suy giảm; thi triển nhiều lần có thể khiến thần hồn, thần trí, ngộ tính suy giảm.] [Nghịch chuyển phụ diện: Dùng bổ sung thần hồn làm cái giá phải trả... thi triển ít lần có thể khiến trí nhớ... năng lực suy nghĩ tăng lên; thi triển nhiều lần có thể khiến thần hồn, thần trí, ngộ tính tăng lên.] "Ngộ tính… tăng lên?!" Diệp mỗ nhân mắt sáng rực, lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn biết rõ ngộ tính quan trọng đến mức nào đối với tu sĩ cao cấp, tu luyện thần thông, sáng tạo thần thông, lĩnh ngộ đại đạo, ngộ tính càng mạnh càng tốt!

Bây giờ.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Tương lai có ngộ tính nghịch thiên không còn là giấc mơ! [Bất Hủ Bố Trận Pháp: Pháp môn bày trận, dùng tinh huyết của bản thân làm mồi dẫn, có thể nhanh chóng giao tiếp với trời đất, bố trí và thúc đẩy trận pháp.

Tác dụng phụ: tổn thất tinh huyết nhục thân, dễ gây ra nhục thân suy bại, tử vong.] [Nghịch chuyển phụ diện: Bổ sung tinh huyết nhục thân, dễ gây ra nhục thân tăng cường.] "Chuyển nghề!

Chuyển nghề ngay lập tức!" Diệp Bất Phàm thở gấp.

Hắn thật không ngờ, bố trí trận pháp lại có thể tăng cường nhục thân.

Pháp môn này kết hợp với «Bất Tử Thiên Công» của yêu tộc, nhục thân chẳng phải sẽ tăng vùn vụt sao? "Ngươi muốn dùng trận

pháp để đối phó Bắc Huyền Thiên Tôn?

Có phải... quá muộn rồi không?" Nhan Như Ngọc nhíu mày.

Trận pháp sư muốn tu luyện thành công, không có mấy trăm năm là không thể, huống chi là bố trí trận pháp Lục giai có thể vây giết Luyện Hư. "Không muộn." Diệp Bất Phàm hoàn toàn không để ý. «Tế Ngộ Pháp» cộng với «Bất Hủ Bố Trận Pháp», hắn có thể với tốc độ kinh khủng nhất biến bản thân từ một kẻ gà mờ về trận pháp thành đại sư trận pháp!

Đến lúc đó chưa chắc không thể dùng trận pháp vây giết Luyện Hư Thiên Tôn! "Nàng cứ chuẩn bị đồ để đột phá Hóa Thần đi, ta ở đây tu luyện trận pháp." Diệp Bất Phàm lôi ra một đống tài liệu trận pháp, cẩn thận nghiên cứu, đồng thời tu luyện «Tế Ngộ Pháp» và «Bất Hủ Bố Trận Pháp».

Nửa ngày sau.

Hắn lại tìm ra một đống bản vẽ trận pháp, từ Nhất giai đến Ngũ giai đều có, những năm qua số tu sĩ chết trong tay hắn quá nhiều, góp nhặt cũng được mấy chục bản vẽ. "Kim Mộc Nguyên Linh Trận…" Diệp Bất Phàm nhìn vào bản vẽ.

Một tia kim linh khí cộng thêm năm tia mộc linh khí, hình thành hai đạo kim mộc linh khí, dùng pháp quyết khắc vào trận kỳ, lại phụ trợ thêm một hai giọt linh thủy, ba tiền kim huyết mộc điều phối, kết hợp với kim mộc linh khí, vẽ ra văn lộ trận pháp "kim mộc" bên trong trận kỳ.

Trận kỳ dùng tiên toán pháp, thiên xu công thức, tính toán ra phạm vi giao điểm liên kết với các trận kỳ khác, phụ trợ bằng... "???" Diệp Bất Phàm trừng mắt nhìn những đường nét chằng chịt, giao nhau, rối rắm trên bản vẽ.

Chỉ cần một khâu xảy ra vấn đề, việc bố trí trận pháp này sẽ thất bại ngay lập tức!

Còn có các loại công thức trận pháp, gần giống như công thức toán học. "Cái quái gì đây là bản vẽ trận pháp Nhất giai á?" Diệp Bất Phàm run rẩy cầm lên bản vẽ trận pháp Ngũ giai.

Trên đó, các đường nét cấu trúc và công thức trận pháp còn nhiều hơn, dày đặc.

Nếu vừa rồi là bài toán mẫu giáo, thì đây chính là bài toán trung học. "Chỉ riêng lượng tính toán trong này cũng đủ làm tám mươi cái máy tính chết đứng tại chỗ!" Diệp Bất Phàm mắt đỏ ngầu, dứt khoát vận chuyển «Tế Ngộ Pháp».

Trong nháy mắt.

Diệp Bất Phàm cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã tăng lên, toàn bộ tâm thần đắm chìm vào trận đồ, năng lực lý giải, năng lực phân tích, năng lực tính toán các phương diện đều tăng vọt. "Vẫn phải là hack mới được!" Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm thăng cấp thành Trận pháp sư Nhất giai, tự tay bố trí 'Huyền Diễm Trận', uy lực mạnh mẽ, có thể chém giết đại năng Luyện Khí tầng mười.

Nhan Như Ngọc trực tiếp ngây người. "Ngươi làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành Trận pháp sư Nhất giai." Nhan Như Ngọc nhìn trận kỳ trong tay Diệp Bất Phàm.

Trận pháp Nhất giai không có gì đáng nói.

Nhưng từ không biết gì, trong mấy ngày đã trở thành Trận pháp sư Nhất giai, tốc độ này đã vượt qua những thiên kiêu được gọi là của các Tiên Thổ. "Không có gì khác, chỉ dựa vào nỗ lực không ngừng nghỉ của ta và một chút trợ giúp nho nhỏ từ bên ngoài thôi." Diệp Bất

Phàm nghiêm túc nói.

Không chỉ là trình độ trận pháp, mà ngộ tính, nhục thân cũng đang tăng lên, theo tốc độ này, trong vòng năm mươi năm nhục thân có thể bước vào Hóa Thần trung kỳ.

Chỉ có phương diện tu vi là không như ý. "Suýt chút nữa thì quên." Diệp Bất Phàm vỗ trán, lấy ra một cái túi càn khôn.

Đây là của Thất Chỉ Thiên Quân.

Tài sản rõ ràng phong phú hơn Chân Diệu Thiên Quân, linh thạch không nhiều, nhưng tiên linh ngọc có đủ tám trăm khối.

Hóa Thần bình thường, trên người có mấy chục khối đã là không tồi, ở phương tu tiên giới này căn bản không có nơi sản xuất tiên linh ngọc.

Còn có một số pháp môn luyện quỷ, thần thông hồn đạo. [Ma Quang Tiên Chỉ - Thiên Cương Cấm Kỵ Pháp: Ngưng tụ ánh sáng tiên ma, nuôi dưỡng tiên chỉ, thời gian nuôi dưỡng càng dài, số lượng tiên chỉ càng nhiều, uy lực càng lớn.

Tác dụng phụ: cần dùng thần hồn, nguyên thần, tinh hoa nhục thân để nuôi dưỡng, mỗi lần nuôi dưỡng đều sẽ suy yếu một thời gian, và sau khi thi triển, cần phải ngưng tụ lại.] Đây là thần thông mạnh nhất của Thất Chỉ Thiên Quân, cũng là nguồn gốc đạo hiệu của y.

Chương 470

Nói trắng ra, chính là mài kiếm mười năm, sau khi xuất kiếm, chỉ có thể quay lại mài tiếp mười năm.

Coi như là một loại thần thông dùng một lần. [Nghịch chuyển phụ diện: Mỗi lần nuôi dưỡng, đều sẽ mạnh lên một thời gian, và sau khi thi triển, không cần ngưng tụ lại.] "Không cần ngưng tụ lại?

Tức là nói, đạo thần thông này của ta, sẽ chỉ ngày càng mạnh hơn?!" Diệp Bất Phàm sững sờ, lộ vẻ kỳ quái.

Hắn cuối cùng cũng hiểu thế nào là dùng chiêu cuối như đánh thường. "Không tệ, nuôi dưỡng một thời gian, chắc có thể uy hiếp Hóa Thần Đại viên mãn, lại có thêm 'Đăng Sao' gia trì, trong số Đại viên mãn trừ những kẻ biến thái như Hồng Y, những người khác đều có thể giết." Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ.

Khi huyết chiến với ba người Đại giáo chủ, nếu có thần thông này, có thể nhanh chóng chém giết cả ba! [Đoạn Hồn Thuật - Đỉnh cấp Địa Sát Pháp: Thần thông hồn đạo, tụ thần hồn thành đao, đao xuất có thể chém đứt thần hồn của người khác.

Tác dụng phụ: tiêu hao lực thần hồn cực lớn, dễ gây ra trạng thái tinh thần uể oải.] [Nghịch chuyển phụ diện: tiêu hao lực thần hồn rất nhỏ, dễ gây ra trạng thái tinh thần hưng phấn.] "Đây là… thuốc kích thích sao?" Diệp Bất Phàm nhìn vào nghịch chuyển phụ diện, mắt sáng lên.

Nói trắng ra là có thể kích thích adrenaline, kích phát tiềm năng của cơ thể, càng đánh càng hăng.

Hơn nữa đạo thần thông hồn đạo uy lực lớn này, vừa hay bù đắp cho điểm yếu của hắn.

Thần hồn của hắn mạnh hơn tu vi và nhục thân rất nhiều, thi triển thần thông hồn đạo, uy lực sẽ càng mạnh hơn! [Đại Tiểu Như Ý - Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp: Thuật biến hóa lớn nhỏ, lớn có thể đội trời đạp đất, nhỏ có thể ẩn mình giấu dạng, không có tác dụng phụ.] Ngoài ra, còn có các thần thông hồn đạo khác, như Dưỡng Quỷ Thuật, v.v., Diệp Bất Phàm đều thu vào túi, chuẩn bị tu luyện.

Trọng điểm là ba môn «Ma Quang Tiên Chỉ» này.

Trong đó «Đại Tiểu Như Ý», kết hợp với «Thai Hóa Dịch Hình», năng lực ẩn nấp lẩn trốn đạt đến một tầm cao mới.

Biến thành một hạt bụi, Bắc Huyền Thiên Tôn có trừng lòi mắt cũng chưa chắc tìm ra được hắn. "Lại không có công pháp thần thông làm giảm tu vi." Diệp Bất Phàm lật nát túi càn khôn của Thất Chỉ Thiên Quân, cũng không tìm thấy loại thần thông này, không khỏi có chút nản lòng.

Mục đích lớn nhất của hắn khi đến kinh thành Tiên Đường chính là loại thần thông này.

Nhưng bây giờ đã gần hai tháng rồi.

Thần thông pháp thuật linh tinh thì có được không ít, nhưng thần thông giảm tu vi thì một chút manh mối cũng không có.

Bất đắc dĩ, Diệp Bất Phàm chỉ có thể tu luyện các thần thông như «Ma Quang Tiên Chỉ», trận pháp, thiên cơ thuật cũng không bỏ bê.

Thỉnh thoảng còn dùng thân phận Lý Phù Sư để nhận đơn hàng.

Ba phân thân của hắn giống như bị đưa sang Miến Bắc, không ngừng chế tạo bùa dưới lòng đất, chưa từng nghỉ ngơi.

Bên ngoài.

Trong kinh thành một mảnh xôn xao.

Từ Hóa Thần Thiên Quân, đến người bán hàng rong, đều bàn tán về đại danh của Diệp Bất Phàm.

Hai vị Hóa Thần bị giết, Thánh nữ Tiên Hỏa bị bắt, Diệp Bất Phàm tương đương với việc tát một cái thật mạnh vào mặt Tiên Hỏa Giáo trước mặt mọi người.

Điều này ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch thu nhận môn đồ của bọn họ.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là.

Kể từ khi Bắc Huyền Thiên Tôn trở về, Tiên Hỏa Giáo dường như đã quên mất chuyện này, luôn không có động tĩnh gì. ...

Chớp mắt, đã gần đến kỳ hạn một tháng.

Hôm nay.

Những người như Đồ Kiếm, Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên của Thượng Thanh Cung đến bái phỏng, còn có cả các Nguyên Anh chân quân của Vạn Thú Cốc, Chân Lan lão tổ, mời Lý Phù Sư luyện chế phù lục.

Lý mỗ nhân nhận lấy một số pháp thuật và công pháp mà họ đưa, mỉm cười gật đầu.

Sau đó giao đơn hàng cho ba con trâu ngựa là Mộc phân thân. "Vẫn là ngưỡng mộ Lý Phù Sư, không tranh với đời." Trong lúc nói chuyện, Chân Lan lão tổ thở dài thườn thượt, dường như đã già đi mấy trăm tuổi.

Đồ Kiếm chân quân vô cùng đồng tình, nói: "Lý Phù Sư là người tốt, giao du rộng rãi, không tranh không đoạt, cũng có thể đột phá Nguyên Anh, có lẽ con đường của chúng ta đã đi sai rồi." "Sau này Lý đạo hữu chính là tấm gương của chúng ta, rộng kết thiện duyên, như vậy mới có thể bảo toàn bản thân." Lão tổ Vạn Thú Cốc, lão tổ Phiêu

Miểu Cốc cũng hùa theo.

Từ sau khi Diệp Bất Phàm bắt đi Nhan Như Ngọc, bọn họ luôn sống trong sợ hãi, sợ vị đại phật này tìm đến cửa.

Trong thời gian này, họ không thể không đi lại khắp nơi, kéo quan hệ, cuối cùng cũng được diện kiến Thiên Ma lão tổ.

Hắc Quần La Lỵ đã đồng ý giúp họ hòa giải.

Cái giá là chín thành gia sản của họ!

Thế là, mấy thế lực lớn phá sản. "Ra là vậy." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh ngộ, thầm mắng Hắc Quần La Lỵ lòng dạ thật đen tối.

Mấy ngày trước đối phương truyền cho hắn một câu, bảo hắn đừng làm khó các thế lực ở Triệu quốc, nói gì mà đều là bạn cũ, sống không dễ dàng này nọ.

Lời lẽ chân thành tha thiết.

Hắn cũng đã đồng ý.

Nhưng gia sản của mấy thế lực này, hắn một cọng lông cũng chưa thấy! "Ai, Diệp Bất Phàm lòng dạ quá đen tối, Lý Phù Sư ngài cũng biết đấy, những thế lực chúng ta tuy đã truy sát hắn, nhưng đều là chúng ta chịu thiệt, tên đó không hề tổn hại một sợi tóc nào cả!

Lại còn đòi chín thành gia sản của chúng ta." Chân Lan lão tổ càng nói càng đau lòng.

Đồ Kiếm chân quân bất đắc dĩ nói: "Bản mệnh pháp bảo của ta cũng phải đưa vào rồi." "Hừ, tên đó một bụng nước đục, sớm muộn cũng có ngày gặp họa." Tiểu Kiếm Tiên hừ một tiếng. "Đúng vậy, núi cao còn có núi cao hơn, người tài ắt có người tài hơn." "Lý Phù Sư nên tránh xa lão già đó một chút." Những người quen cũ ở Triệu quốc bảy miệng tám lưỡi, than ngắn thở dài.

Họ cũng bị ép đến đường cùng, không có chỗ xả, đồng thời biết rõ nhân phẩm của Lý Phù Sư rất tốt, sẽ không đem chuyện của họ đi nói lung tung, nên mới dám than thở. "..." Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, lợi lộc không có, lại còn phải gánh một cái nồi đen.

Cuối cùng, hắn tiễn khách.

Vừa tiễn đám người này ra khỏi phòng khách, một người đàn ông trung niên tóc xanh lam bước vào từ ngoài cửa, giữa trán có một vết băng màu lam, chân bước như hoa sen nở, phảng phất như chân tiên hạ phàm, tỏa ra cảm giác áp bức khiến người ta nghẹt thở.

Người đi đến đâu, liền trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Bắc Huyền Thiên Tôn! "Diệp tiểu hữu đây là đại ẩn ẩn vu thị nhỉ." Bắc Huyền Thiên Tôn phớt lờ đám người Đồ Kiếm, ánh mắt rơi vào người Diệp Bất Phàm, giọng điệu lãnh đạm.

Diệp Bất Phàm nhìn tên thích làm màu này, đồng tử co rút mạnh, chắp tay cười nói: "Sớm đã nghe đại danh của Bắc Huyền Thiên Tôn, vãn bối sớm đã định đến bái kiến, nhưng vì bận chút việc vặt." Ngày đầu tiên đến kinh thành Đại Đường, hắn đã biết thân phận Lý Phù Sư rất có thể sẽ không giữ được.

Lai lịch của hắn không chịu nổi điều tra kỹ lưỡng.

Chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Trong chuyện này.

Còn có sơ hở mà hắn không biết! "Không mời bản Thiên tôn vào trong ngồi một chút sao?" Bắc Huyền Thiên tôn lạnh nhạt nói, nhìn thẳng vào mắt Diệp Bất Phàm: "Hay là, ngươi không dám?" "Ha ha ha, có gì mà không dám?

Mời vào trong." Diệp Bất Phàm cười ha hả, dứt khoát xóa bỏ dung mạo và thân hình của Lý Phù Sư, để lộ chân dung áo trắng tóc trắng.

Bắc Huyền Thiên tôn lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói: "Đúng là có khí phách, đến giờ vẫn chưa bỏ trốn, còn dám để lộ chân thân.

Ngươi đã hạ cấm chế khống chế sinh tử lên người Nhan Như Ngọc?" "Tiền bối thông minh hơn người." Diệp Bất Phàm chắp tay cười nói: "Tiền bối đợi một chút, ta sẽ tiễn mấy vị đạo hữu này ra ngoài." Đồ Kiếm, Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên, Chân Lan Lão Tổ...

đều trơ mắt nhìn Lý Phù Sư biểu diễn màn người sống biến hình, ai nấy đều như bị sét đánh.

Bọn họ nghi ngờ Lý Phù Sư đang diễn trò ảo thuật.

Dọa bọn họ chơi thôi.

Đặc biệt là Tiểu Kiếm Tiên và những người khác, họ đã quen biết Lý Phù Sư ba mươi năm, chưa từng nghi ngờ.

Dù sao thì, ai có thể liên hệ đại thiện nhân Lý Phù Sư của Triệu Quốc với Diệp Bất Phàm lòng dạ đen tối, ra tay tàn nhẫn, giết người không chớp mắt chứ? "Lão gia ta vừa mới nói gì về Diệp tiền bối nhỉ?

Sao không nhớ ra được?" Tiểu Kiếm Tiên thấm nhuần tinh túy của Diệp mỗ nhân, lập tức tỏ vẻ ngơ ngác, vừa lẩm bẩm vừa nhích từng bước ra ngoài cửa.

Chạy!

Mau chạy!

Nói xấu sau lưng Diệp Bất Phàm ngay trước mặt hắn, giết cả nhà hắn cũng là chuyện thường tình.

Chương 471

"Diệp tiền bối!

Xin hãy cho lão phu một cái chết thống khoái." Chân Lan Lão Tổ chắp tay, giọng run run nói: "Xin hãy tha cho gia đình già trẻ nhà ta, tha cho các đệ tử của Chân Lan Lâu." "Văn bối và Diệp tiền bối ân oán không sâu, nếu muốn giết... xin hãy cho ta thời gian, sắp xếp ổn thỏa cho các đệ tử dưới trướng." Đồ Kiếm Chân Quân, Phiêu Miểu Cốc Lão Tổ và các tu sĩ Nguyên Anh khác bước lên.

Diệp Bất Phàm ngay cả Hóa Thần hậu kỳ cũng giết được, bọn họ dù có trốn hay phản kháng, cũng chỉ làm tăng thêm cơn giận của đối phương, cuối cùng vẫn là một chữ chết.

Kiếm Hạc Chân Nhân cũng bước lên, chắp tay nói: "Năm đó là ta và Tiểu Kiếm Tiên không hiểu chuyện, ta nguyện lấy cái chết để tạ tội!

Cầu xin Diệp tiền bối tha cho nó một mạng!" "Thôi bỏ đi, ân oán cũng được, thù hận cũng thế, bao nhiêu năm qua, các ngươi trả cũng gần đủ rồi." Diệp Bất Phàm nhìn lên trời xanh mây trắng, nhớ đến những cố nhân đã qua đời trong những năm này, buồn bã nói: "Các ngươi đi đi, sau này hy vọng chư vị... tiên lộ trường thanh." Chân Lan, Đồ Kiếm, Kiếm Hạc, Tiểu Kiếm Tiên và những người khác đều chấn động, im lặng một lúc rồi cúi người bái lạy: "Nguyện Diệp tiền bối... tiên lộ trường thanh!" Nói xong, họ rời khỏi Đăng Tiên Viện. "Tâm cơ, thủ đoạn, khí phách, tầm nhìn đều không tệ, chẳng trách có thể đi đến ngày hôm nay." Bắc Huyền Thiên tôn chậm rãi nói, lời khen từ tận đáy lòng. "Thiên tôn chắc không phải đến đây để tán gẫu chứ?" Diệp Bất Phàm mời Bắc Huyền Thiên tôn vào nhà, người sau không

chút khách khí tự biến khách thành chủ, ngồi lên ghế chính. "Dịch dung thuật của ngươi không có kẽ hở, ta cũng rất khó nhìn ra manh mối.

Có biết ngươi bị lộ như thế nào không?" Bắc Huyền Thiên tôn nhàn nhạt nói, ra hiệu cho Diệp Bất Phàm pha trà.

Diệp Bất Phàm thầm chửi trong lòng, thật sự coi mình là thuộc hạ chắc? "Xin lắng tai nghe." Diệp Bất Phàm pha trà, rót một chén. "Thông tin từ Nam Hồng Vực, năm đó Lý Hàn vì tìm ngươi, đã từng đưa ra ba cái tên, Diệp Bất Phàm, Vương Vũ, Lý Tư.

Hai cái tên sau, chắc là tên của ngươi sau khi dịch dung nhỉ?" "Trăm lần tính toán cũng có một lần sai sót a." Diệp Bất Phàm xoa xoa mi tâm, chuyện nhỏ này lúc đó hắn căn bản không để trong lòng, sau này Chân Ma và Vô Ưu Tông đại chiến, lại càng ném nó ra sau đầu.

Hồng Y và Tử Tiêu cũng từng nghe qua hai cái tên Vương Vũ, Lý Tư, nhưng chuyện này nhỏ như hạt vừng, đệ tử dưới trướng mình còn chưa nhận hết, ai mà nhớ nổi hai người đó? "Thiên tôn thẳng thắn nói cho ta biết, chẳng lẽ không định giết vãn bối nữa?" Diệp Bất Phàm híp mắt, nghe ra ý sâu xa trong lời nói. "Giết ngươi?

Tại sao phải giết ngươi?

Thất Chỉ bọn họ đến từ Tiêu Dao Tiên Thổ, bản Thiên tôn đến từ Trường Sinh Tiên Cảnh." Bắc Huyền Thiên tôn lạnh nhạt nói, như thể chỉ chết hai nhân vật nhỏ không đáng kể.

Y mạn bất kinh tâm thưởng thức trà, bình tĩnh nói: "Ta đến đây, chỉ là để đón Thánh nữ trở về, tiện thể cùng Diệp tiểu hữu bàn chuyện hợp tác." "Ồ?

Hợp tác gì?" "Bí thuật Pháp Huyết Hợp Nhất." Theo quan điểm của Bắc Huyền Thiên tôn, chiến lực của Diệp Bất Phàm mạnh như

vậy, bí thuật này chắc chắn là công lao lớn nhất.

Nếu y học được, thực lực tất nhiên sẽ tăng mạnh. "Được, nhưng ta cần một số công pháp, điển tịch thần thông, đặc biệt là loại cấm kỵ pháp uy lực lớn, còn có bí pháp tăng tu vi nhanh chóng." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, mỉm cười nói.

Nhan Như Ngọc tuy nắm giữ lượng lớn công pháp thần thông, cấp bậc cũng không thấp, nhưng không có cái nào dùng để hạ thấp tu vi.

Tu vi kiếp trước của nàng tăng như tên lửa, cả người là một từ đồng nghĩa với vô địch, đối với những công pháp thần thông lấy việc hạ thấp tu vi làm cái giá để bộc phát thực lực cường đại, xưa nay đều khinh thường.

Giống như song tu pháp, đều là rác rưởi.

Ngược lại, lại cho hắn bí pháp mà hắn khao khát nhất — Tam Tài Luyện Hư Pháp! "Được." Bắc Huyền Thiên tôn phất tay áo, mấy chục bản thần thông bí pháp được đặt lên bàn trà.

Diệp Bất Phàm tiện tay lật một quyển đã là Địa Sát Pháp, các thần thông khác cũng ở cấp bậc tương tự, còn có cả bí pháp hạ thấp tu vi.

Thậm chí... còn có cả luyện đan chi đạo, 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》.

Lấy yêu thú làm thuốc, luyện chế thành đan để dùng.

Thần thông mà đối phương đưa, chính là thứ hắn đang cần gấp! "Ha ha ha!

Đa tạ Bắc Huyền Thiên tôn!" Diệp Bất Phàm vui mừng cười lớn, sao chép một bản 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, giao cho đối phương.

Lão già này thấy hắn tu luyện thành công, còn tưởng mình cũng có thể bắt chước. "Ngày mai ta muốn thấy Thánh nữ bình an vô sự trở

về, ngươi hiểu chứ?

Địa vị của nàng cao hơn ngươi tưởng tượng rất nhiều, ngươi không đắc tội nổi đâu, đừng làm chuyện ngu ngốc gì!" "Tâm tính của ngươi không tệ, bản Thiên tôn rất tán thưởng, tương lai có hy vọng đột phá Luyện Hư, thậm chí Hợp Thể, không cần thiết vì nửa thân dưới mà hủy hoại tiền đồ của mình." Bắc Huyền Thiên tôn thu lại 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, khuyên răn một hồi, rồi xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối đều không hề lộ ra sát ý.

Đợi y đi rồi, Diệp Bất Phàm mới lật xem những điển tịch trong tay. "Người này ta gặp không nhiều lần, nhưng những gì y nói quả thật có vài phần đáng tin, người của Trường Sinh Tiên Cảnh không cần thiết phải báo thù cho Thất Chỉ và Chân Diệu." Nhan Như Ngọc từ trong phòng bế quan đi ra. "Ngươi tin rồi à?" Diệp Bất Phàm chỉ vào mũi mình: "Bí mật về việc ta tiến cảnh nhanh chóng, vô số người đỏ mắt, Đại giáo chủ, Thất Chỉ, Chân Diệu bọn họ cắn chặt không buông, không chỉ đơn giản là mưu đồ khí vận của ta đâu." "Nếu thật sự muốn mưu đồ, vừa rồi đã nên ra tay với ngươi rồi, ít nhất cũng phải thăm dò." Nhan Như Ngọc trầm ngâm nói.

Kẻ có thể sống đến Luyện Hư Thiên tôn, không ai là đèn cạn dầu. "Không ra tay, là vì mưu đồ còn lớn hơn." Diệp Bất Phàm cười lạnh, lật ra ba bản công pháp.

Lần lượt là 《Âm Minh Công》, 《Niết Bàn Kinh》, 《Phệ Linh Quyết》. "Ba loại công pháp này có thể tăng tốc độ tu vi, phần cảnh báo về tác dụng phụ đã bị thay đổi một phần, y muốn lấy ta làm nhân dược hình người, để tương lai thôn phệ ta." "Đến lúc đó, ký ức của ta và mọi bí mật khác sẽ không tốn chút sức lực nào mà rơi vào tay y." Đối phương và Ma Yêu Đế cùng một loại, chỉ là công pháp cao minh hơn, tác dụng phụ ẩn giấu hơn, rất khó nhìn ra manh mối.

Đợi đến khi vấn đề lộ ra, thì đã muộn rồi.

Hắn cũng phải dựa vào hệ thống mới biết được bản hoàn chỉnh của tác dụng phụ. "Lặng lẽ nhét vào trong một đống công pháp thần thông, ba cái hố lửa kiểu gì cũng phải nhảy vào một cái." "Qua một thời gian, nếu y phát hiện ta không tu luyện cái nào trong số đó, ngươi tin không, y sẽ lập tức lật mặt, giết tới tận cửa?" Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên vẻ chế nhạo.

Tu tiên giới.

Làm quái gì có người tốt? "Mục dương nhân?" Nhan Như Ngọc nghe vậy, trong lòng phát lạnh.

Cái gọi là mục dương nhân, chính là coi những tu sĩ có tư chất và khí vận không tồi làm cừu, chăn thả nuôi lớn, rồi một ngày nào đó sẽ giết chết để thôn phệ.

Khác với Ma Yêu Đế, mục dương nhân quý hồ tinh bất quý hồ đa, số lượng cừu mục tiêu không nhiều, sau khi thôn phệ ảnh hưởng đến bản thân rất nhỏ.

Nhan Như Ngọc lập tức nói: "Vậy thì đừng tu luyện nữa." "Tu luyện, sao lại không tu luyện?

Tám nghìn phú quý a." Diệp Bất Phàm nhếch miệng cười.

Hệ thống ca ca vừa nghịch chuyển, Bắc Huyền Thiên tôn chính là con cừu của hắn! "Tu vi của Bắc Huyền Thiên tôn càng cao càng tốt, sau này ta đột phá Luyện Hư đều trông cậy vào ngươi rồi." Diệp Bất Phàm híp mắt nhìn một cuốn điển tịch trong tay.

Trên đó có lưu lại một dấu ấn truy tung rất mờ nhạt, cho dù là Pháp Nhãn Thông cũng không nhìn thấu.

Nhưng mà... hắn là Thiên Cơ Sư! "Cứ giữ lại dấu ấn truy tung này, đặt ở chỗ phân thân, để tránh lão quỷ Bắc Huyền chó cùng rứt

giậu." Cuối cùng, hắn cùng Nhan Như Ngọc quấn quýt một ngày, cũng không đưa về Tiên Hỏa Giáo, mà đưa về phủ Trưởng công chúa trong hoàng cung. "Thân phận Lý Phù Sư không thể dùng được nữa." Diệp Bất Phàm tuyên bố với bên ngoài là rời khỏi Tiên Đường, quay đầu lại, trực tiếp dọn vào hoàng cung, khoác lên mình lớp vỏ Đại Đường Quốc Sư.

Đồng thời, hắn tạo ra một lớp vỏ mới "Ngô Tửu", để mộc phân thân mở một cửa hàng trận pháp trên đường phố kinh thành, để dùng sau này.

Sau đó một thời gian.

Diệp Bất Phàm chọn tu luyện 《Niết Bàn Kinh》, công pháp đúng như tên gọi, là do một cự kiêu ma đạo thượng cổ sáng tạo ra từ phượng hoàng, tu luyện ở Hóa Thần có tác dụng rõ rệt nhất. 【Niết Bàn Kinh: Công pháp Hóa Thần, lấy ý từ phượng hoàng niết bàn, mỗi lần đại niết bàn, trải qua đại thống khổ, đại dày vò, có thể khiến tu vi đột phá mạnh mẽ.

Dùng yêu huyết phụ trợ, niết bàn càng thống khổ, tu vi tăng trưởng càng nhanh, trong đó phượng hoàng, chu tước là tốt nhất, chân long, huyền vũ các loại trân thú xếp sau...】 【Tác dụng phụ: Mỗi lần niết bàn, gia tốc mức độ "hóa dược" của bản thân, cho đến khi niết bàn thành một cây nhân dược, cung cấp cho 《Phượng Hoàng Ma Kinh》 thôn phệ.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Niết bàn trải qua đại thư sướng, có thể khiến tu vi đột phá mạnh mẽ, dùng yêu huyết phụ trợ, tu vi tăng trưởng càng nhanh...

Thân phận nghịch chuyển, có thể thôn phệ người tu luyện 《Phượng Hoàng Ma Kinh》.】 "Yêu huyết...

đáng tiếc Chu Tước không có ở đây." Diệp Bất Phàm thầm than đáng tiếc.

Không chỉ 《Niết Bàn Kinh》, 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》 mà hắn có được cũng cần yêu huyết.

Suy nghĩ hồi lâu.

Diệp Bất Phàm đi một chuyến đến ngự thư phòng của Đường Hoàng Đế. "Lý đạo hữu, ngươi đúng là hại trẫm khổ rồi, Tiên Hỏa Giáo đã bắt đầu điều tra trẫm." Đường Hoàng Đế khẽ thở dài: "Hơn nữa, Nhan Như Ngọc bị bắt trong hoàng cung của trẫm, làm tù nhân của ngươi một tháng, nếu họ tìm ta tính sổ, Tiên Đường thật sự xong đời." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói: "Không sao, ngày mai cuộc điều tra đối với ngươi sẽ được hủy bỏ." Đường Hoàng Đế ngẩn ra, có chút động lòng nói: "Chẳng lẽ Diệp đạo hữu có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Tiên Hỏa Giáo?" Diệp Bất Phàm cười mà không nói.

Nhan Như Ngọc lên tiếng, Tiên Hỏa Giáo sẽ không làm khó Tiên Đường, quan trọng là sẽ không gây ra nghi ngờ.

Đường Hoàng Đế biết điều không hỏi nhiều, nói: "Tiên Hỏa Giáo truyền tin, mời ngươi qua đó phục vụ cho họ, giúp họ truy tung Diệp Bất Phàm, cũng như tính toán về Phế Khí Tiên Thổ, và việc đệ tử lịch lãm." Chân Diệu Thiên Quân chết rồi, Tiên Hỏa Giáo hiện tại rất cần một vị Thiên Cơ Sư để giành lấy khí vận, Quốc Sư của Tiên Đường có lai lịch trong sạch không nghi ngờ gì đã trở thành người thích hợp nhất.

Chương 472

Về phía Tiên Thổ, trong số các Thiên Cơ Sư lục giai, không mấy ai muốn hạ giới.

Nhưng do áp lực của Đại Thừa Tiên Quân, hiện tại bọn họ chỉ có thể đùn đẩy cho nhau, trong thời gian ngắn không giải quyết được.

Đường Hoàng Đế lại bổ sung: "Đến lúc đó mời ngươi, khả năng cao là Bắc Huyền Thiên tôn." "Chuyện này ta đồng ý." Diệp Bất Phàm híp mắt, không hề biến sắc.

Truy tung hắn?

Đây là nói nhảm.

Hiện tại người không muốn hắn chết nhất chính là Bắc Huyền Thiên tôn.

Trọng điểm là Phế Khí Tiên Thổ! "Đời người thật kỳ diệu, vừa giết Thiên Cơ Sư của Tiên Hỏa Giáo, giờ lại mời ta qua tham gia vào chuyện 'khí vận'." Diệp Bất Phàm không có lý do gì để từ chối, bên trong có quá nhiều lợi ích, còn có thể tìm hiểu sâu hơn về bí mật của khí vận.

Về mặt an toàn, lại càng không lo lắng.

Thân là Thiên Cơ Sư lục giai, cộng thêm năng lực phục sinh, ở Tiên Đường hiện nay, ai có thể giết hắn?

Đường Hoàng Đế nghe ra ý tứ, vẻ mặt kinh hãi.

Hắn thực sự không ngờ, tu vi của Diệp Bất Phàm tăng trưởng nhanh như vậy, không chỉ tinh thông phù đạo, mà còn tinh thông cả thiên cơ thuật! "Hy vọng Diệp đạo hữu đừng để lộ thân phận Quốc Sư này." Đường Hoàng Đế trực tiếp cắt đứt ý định muốn hỏi thêm.

Việc Diệp Bất Phàm là Thiên Cơ Sư quá chấn động lòng người, nếu lộ ra, Tứ Đại Tiên Thổ chắc chắn sẽ phải đánh giá lại hắn.

Lúc này giả vờ hồ đồ, mới là lựa chọn tốt nhất! "Yên tâm, sẽ không liên lụy đến quý quốc, dù Bắc Huyền Thiên tôn đối mặt trực diện, cũng không nhìn thấu chân thân của ta." Hắn hỏi: "Phế Khí Tiên Thổ khi nào mở?" "Nhanh thì một tháng, chậm thì ba tháng, đám đệ tử mới của Tiên Hỏa Giáo bồi dưỡng một phen, sẽ được đưa vào đó." Đường Hoàng Đế cảm thấy gã này lại sắp gây chuyện, mệt mỏi nằm dài trên long ỷ.

Bây giờ đã lên thuyền giặc của Diệp Bất Phàm, không xuống được nữa rồi. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm cong ngón tay, một viên đan dược bay ra.

Đường Hoàng Đế nhận lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, vui mừng khôn xiết: "Đan dược Diên Thọ ngũ giai đỉnh cấp?!" "Coi như là bồi lễ của Diệp mỗ nhân." Diệp Bất Phàm cười nói, đan dược Diên Thọ trên người hắn đều là cướp được từ Thanh Bào, Ban Chân những Hóa Thần này, bản thân hắn căn bản không dùng đến.

Nói xong, phất phất tay, xoay người rời đi.

Đường Hoàng Đế tâm trạng u uất tan biến hết, vội vàng cầm đan dược Diên Thọ tiến vào phòng bế quan.

Đại nạn của ông ta sắp đến, đan dược Diên Thọ thông thường không có tác dụng, viên thuốc mà Diệp Bất Phàm tặng không nghi ngờ gì là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. ...

Sau đó một thời gian.

Đại giáo chủ của Tiên Hỏa Giáo nhiều lần đến thăm Đại Đường Quốc Sư, đều bị từ chối với đủ loại lý do, Bắc Huyền Thiên tôn cũng đến một lần, trực tiếp tránh mặt không gặp.

Một là làm màu, đồng ý quá nhanh, không phù hợp với phong cách làm việc của Đại Đường Quốc Sư cũ.

Hai là đẩy nhanh tu luyện 《Thai Hóa Dịch Hình》 và 《Đại Tiểu Như Ý》.

Tuy rằng tự tin qua mặt được đồng thuật của Bắc Huyền Thiên tôn, nhưng cẩn thận vẫn hơn, phải tu luyện hai môn Thiên Cương Pháp này đến đại viên mãn.

Đồng thời chuẩn bị cho Phế Khí Tiên Thổ.

Hắn cần yêu huyết, Tiểu Hắc Long không nghi ngờ gì là thích hợp nhất.

Còn bên ngoài.

Chuyện của Diệp Bất Phàm không những không lắng xuống, mà ngược lại ngày càng kịch liệt.

Thân phận Lý Phù Sư hoàn toàn bị bại lộ.

Gây ra một trận sóng gió không nhỏ, vì thời gian trước có rất nhiều tu sĩ tìm y luyện chế phù lục.

Ngơ ngác nhất, không ai khác ngoài Tử Tiêu và Hồng Y Thiên tôn. "...

Mẹ kiếp, cái thằng chó này tiện thật!

Coi bản Thiên tôn như khỉ mà đùa giỡn à?" Trên đệ tử phong của Tiên Hỏa Giáo, Hồng Y Thiên tôn tức đến sôi máu, chửi ầm lên.

Tử Tiêu cũng mặt mày xanh mét, thân tâm bị tổn thương sâu sắc. "Ngươi nên thấy may mắn, hắn không ra tay hạ sát đồ đệ của Tử Quần, nếu không dưới trướng ngươi xảy ra chuyện... sớm muộn gì nàng ta cũng giết ngươi." Tử Tiêu trầm giọng nói.

Kể từ lúc nhìn thấy Hắc Quần Tử đó, y đã cảm thấy nữ nhân này

có chút đáng sợ, không nên dây vào.

Hồng Y vẻ mặt như nuốt phải ruồi, hừ lạnh nói: "Lần Phế Khí Tiên Thổ này, nhất định phải đột phá Luyện Hư, đến lúc đó dù không giết được Diệp Bất Phàm, cũng phải đâm hắn hai nhát, để giải mối hận trong lòng!" Y đột nhiên quay đầu, nhìn về phía ngọn núi cao nhất ở nơi sâu nhất của Tiên Thổ.

Vài luồng khí tức Hóa Thần giáng xuống, cái sau mạnh hơn cái trước. "Người của Âm Dương và Ngô Đồng Tiên Thổ đã đến, còn có Hóa Thần của Trường Sinh Tiên Cảnh..." Hồng Y nhíu mày nói.

Điều này không tốt cho việc đột phá của y.

Cùng lúc đó, Diệp Bất Phàm cũng có cảm ứng, đứng bên ngoài phủ Quốc Sư, nhìn về hướng Tiên Hỏa Giáo.

Một luồng khí tức tương tự 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》. "Hóa Thần của Âm Dương Tiên Thổ... cuối cùng cũng đến rồi." "Hy vọng vị Hóa Thần này có trấn phái tiên điển của họ," Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ, cảm thấy tương lai tươi sáng.

Luyện Yêu Bách Đan Pháp, Âm Dương Tiên Ma Kinh, Đăng Tiên Quyết, Niết Bàn Kinh, tổng cộng bốn phương pháp nâng cao tu vi, cộng dồn lại, hắn sẽ đón chào một thời kỳ tu vi tăng vọt!

Đương nhiên.

Vẫn thiếu yêu thú, yêu huyết. "Tiểu Hắc Long à, chịu thiệt cho ngươi rồi." Diệp Bất Phàm thở dài, không nỡ giết con rồng này.

Hắn dự định đạt được một sự hợp tác lâu dài với đối phương.

Dốc toàn lực giúp đối phương trở nên mạnh mẽ, sau đó vừa chữa trị, vừa lấy máu...

Đương nhiên.

Những thứ này vẫn chưa đủ, hắn hiện tại chủ yếu là trận pháp sư, có thể kiêm chức ngự thú sư, thử liên lạc với Yêu Thổ, đạt được hợp tác thương mại, nuôi vài con thần thú.

Sau đó một thời gian.

Tiên Hỏa Giáo lần lượt có các Hóa Thần Thiên quân giáng lâm, tổng cộng hơn ba mươi vị, đội hình khủng bố này khiến cả Diệp Bất Phàm cũng phải tê cả da đầu.

Hai ngày sau.

Những Hóa Thần đó xuất hiện trong kinh thành, đi du ngoạn khắp nơi. "Sao lại có cả Thất Tinh Vương của Trung Vực?" Diệp Bất Phàm vừa từ cửa hàng trận pháp của mình bước ra, đã thấy vài người quen cũ đi qua.

Phương Dục, người đã tìm hắn hợp tác bên ngoài Nguyệt Cung ở Nam Hồng Vực, sau đó vì Ngọc Thiềm Thừ mà trở mặt, từ đó kết thù.

Thậm chí còn có Minh chủ của Tán Tu Liên Minh Nam Hồng Vực, bên cạnh còn có Thi Đế! "Đi đâu cũng nghe thấy cái tên quái thai họ Diệp đó." Nghe những lời bàn tán trong quán trà, Thi Đế xuýt xoa cảm thán.

Hai cha con lúc này đang đi theo một lão giả mày trắng, một thân bạch bào bị căng phồng lên, như thể đang vác một cái nồi đen sau lưng.

Yêu khí!

Huyền Vũ nhất tộc! "Chỉ cần tế thiên thành công, một Diệp Bất Phàm nhỏ bé, không đáng lo ngại." Giọng của Huyền Vũ mày trắng như sấm.

Một khi cánh cửa Tiên giới mở ra, tiên khí phản bổ, tất cả tu sĩ Tiên Thổ đều sẽ hạ giới, bước vào thời kỳ tu tiên thịnh thế.

Minh chủ Tán tu nhíu mày: "Cần bao lâu?" "Không biết, có thể là năm mươi năm, cũng có thể là mấy trăm năm." Bạch mi Huyền Vũ và mấy người dần đi xa. "Chuyện khí vận này, Trung Vực, Yêu Thổ đều bị kéo vào." Diệp Bất Phàm có một dự cảm.

Đông Hải, Nam Hồng Vực, Tây Vực tất cả Tiên Thổ đều sẽ nhập cuộc!

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, đi một chuyến đến Thiên Ma Giáo.

Sở Tử Tuyết trong thời gian này đang đột phá Nguyên Anh, cảm ứng một phen, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới đến nơi ở của Thiên Ma Lão Tổ.

Cùng bà thương nghị chuyện Phế Khí Tiên Thổ. "Được, ý thức tiền thế của Nhan Như Ngọc đã bị trấn áp, vậy thì mối đe dọa không còn nữa, ta có thể vào Phế Khí Tiên Thổ, thay ngươi hành động với thân phận Đại Đường Quốc Sư." Hắc Quần La Lỵ ngáp một cái.

Chương 473

Diệp Bất Phàm thăm dò: "Về phương diện dịch dung..." "Dịch dung?

Thai Hóa Dịch Hình là ta dạy ngươi, trình độ thiên cơ cũng không thấp, ngươi nghĩ mấy tên Hóa Thần kia có thể nhìn thấu vi sư sao?" Hắc Quần La Lỵ khinh thường nói. "Đa tạ sư tôn." "Nếu thật sự muốn cảm ơn thì sinh một đứa trẻ, để vi sư bế cho." Hắc Quần La Lỵ liếc mắt đào hoa nhìn hắn. "..." Diệp Bất Phàm quả quyết rời đi.

Bạch Quần La Lỵ hiện thân, nhíu mày nói: "Hắn có bí mật giấu chúng ta, mà còn liên quan đến cả ta và ngươi." "Cho nên ta vẫn luôn thăm dò, tiếc là thằng nhóc này quá cẩn thận." Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh, suy nghĩ rồi nói: "Mối đe dọa từ Nhan Như Ngọc tạm thời được giải trừ, ngươi ở Thiên Ma Giáo trấn thủ đi, ta đi giám sát thằng nhóc này." ...

Diệp Bất Phàm trở về phủ Quốc Sư.

Tiến vào mật thất dưới lòng đất, sau hơn một tháng, nhục thân của Tiên Mộng đã hoàn toàn hồi phục.

Một bộ cung trang, tóc xanh như thác, thân hình đầy đặn, khí chất như tiên tử trên trời, đẹp đến kinh tâm động phách. "Đa tạ Diệp đạo hữu." Tiên Mộng Thiên Quân cúi người thi lễ, cảm kích nói. "Còn gọi là đạo hữu?" Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Tiên Mộng Thiên Quân ngẩn ra, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, khẽ cắn môi son, hai chữ kia cuối cùng vẫn không nói ra được.

Diệp Bất Phàm không trêu chọc nàng nữa, nói: "Đại Mộng Tiên Kinh, có thể truyền thụ được rồi chứ?" "Có thể." Tiên Mộng Thiên Quân vội vàng nói, đang định lấy ngọc giản ra, bàn tay nhỏ đã bị Diệp

Bất Phàm nắm lấy, cảm giác nóng rực khiến Tiên Mộng Thiên Quân tim đập loạn xạ, thân hình mềm mại cứng đờ tại chỗ.

Nàng sống đã lâu, nhưng về phương diện này lại không có kinh nghiệm gì. "Ngọc giản gì đó, phiền phức quá, truyền trực tiếp đi." "A...

được." Tiên Mộng Thiên Quân căng thẳng, vội vàng truyền ký ức liên quan đến 《Đại Mộng Tiên Kinh》 theo lòng bàn tay vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm. 【Đại Mộng Tiên Kinh: Thiên Luyện Khí ~ Luyện Hư, tốc độ tu hành, ngộ tính, tu luyện thần thông... sẽ được tăng cường ở các mức độ khác nhau, Đại Mộng Cửu Trọng Thiên, tầng càng sâu, càng chân thực, hiệu quả càng mạnh...

Tác dụng phụ: Nếu tiến vào mộng cảnh tầng sâu, cực dễ gây ra hỗn loạn ký ức, khó phân biệt thực tế và mộng cảnh, có thể khiến vĩnh viễn ngủ say, không thể tỉnh lại!

Cẩn thận tu tập!】 【Nghịch chuyển phụ diện: Tiến vào mộng cảnh tầng sâu, ký ức rõ ràng, thực tế và mộng cảnh phân biệt rõ ràng, có thể tùy thời rút khỏi mộng cảnh...】 Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên một nụ cười.

Sáng tạo công pháp thần thông, cuối cùng cũng có hy vọng, nếu không thành công, cũng có thể dựa vào thần thông hiện có để tiến hóa, cải tạo, có thể khiến tác dụng phụ trở nên mạnh hơn! "Tại sao không có thiên Hợp Thể?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Thiên Sát Chân Ma Công và Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh đều như vậy, cao nhất cũng chỉ đến thiên Luyện Hư. "Thiên Hợp Thể, thiên Đại Thừa liên quan đến đại đạo bản nguyên, là bí mật cốt lõi cao nhất của Tiên Thổ, một khi tiết lộ, nhược điểm công pháp của các đại nhân vật đỉnh tầng sẽ bị lộ ra, ta chỉ là tu sĩ hạ giới, không thể có được." Nàng bổ sung: "Thậm chí một số Luyện Hư Thiên tôn, nếu

không có cống hiến lớn, cũng không nhận được phần sau." "Thôi bỏ đi, đợi đến khi vào Hợp Thể rồi tìm sau." Diệp Bất Phàm suy tính.

Tiên Mộng Thiên Quân đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay hơi ngứa, thì ra là Diệp Bất Phàm đang dùng ngón cái gãi lòng bàn tay nàng. "Nhục thân hồi phục, có thể song tu rồi." "Đợi tìm được nơi đột phá thích hợp, nơi này tuy chịu ảnh hưởng của Tiên Thổ, nhưng tiên linh khí chung quy vẫn không đủ." Tiên Mộng Thiên Quân hoảng hốt rút tay mình lại, sợ Diệp Bất Phàm bá vương ngạnh thượng cung.

Nếu tùy tiện phá thân, dẫn đến đột phá thất bại, nàng có thể khóc chết. "Vậy thì đáng tiếc quá." Diệp Bất Phàm thất vọng.

Nhan Như Ngọc đang ở thời điểm mấu chốt đột phá Hóa Thần, Sở Tử Tuyết cũng đang đột phá, hắn hiện tại không nói là phải sống như người góa vợ, nhưng cũng gần như vậy. "Ta sẽ truyền thụ một số mộng đạo thần thông của tông môn cho ngươi." Để bù đắp, Tiên Mộng Thiên Quân khẽ nói.

Diệp Bất Phàm gật đầu, tiếp nhận thần thông của đối phương, trong đó có Đại Mộng Pháp Tướng, Đại Mộng Ánh Chiếu... thậm chí còn có cả Mộng Đạo Trớ Chú Pháp, có thể khiến kẻ địch nhập mộng từ xa.

Tiêu hóa tất cả công pháp thần thông.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong phòng bế quan, bắt đầu tu luyện 《Đại Mộng Tiên Kinh》.

Trước đây hắn có thể mượn 《Đại Mộng Thiên Thu》, tiến vào mộng cảnh tầng thứ ba, đó là giới hạn rồi.

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm tu luyện sơ bộ thành công, trực tiếp tiến vào tầng thứ tư, cảm giác rõ rệt tốc độ hấp thu tiên linh khí tăng lên, ngộ tính,

cảm tri càng mạnh hơn.

Trong mộng cảnh.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hắn không chọn sáng tạo công pháp thần thông.

Quá tốn thời gian.

Hơn nữa Phế Khí Tiên Thổ sắp mở ra.

Cải tạo, dung hợp thần thông không nghi ngờ gì là cách có lợi nhất.

Mà với nền tảng đồ sộ từ việc đọc lượng lớn công pháp thần thông gần đây, tốc độ cải tạo công pháp của Diệp Bất Phàm có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Đầu tiên là tốc độ thần thông.

Với lượng lớn công pháp, pháp thuật làm phụ trợ, 《Tế Mệnh Đại Độn》 đã dung hợp với 《Kinh Hồng Huyết Độn Thuật》 và 《Sinh Quang》, hai môn thần thông này, diễn hóa thành 《Tế Mệnh Hồng Quang Độn》.

Tốc độ ở khoảng cách xa không thay đổi nhiều, chỉ ngang với Hóa Thần đại viên mãn.

Nhưng dịch chuyển tức thời ở khoảng cách gần nhanh hơn, dù là truy sát hay né tránh thần thông, hiệu quả đều cực mạnh, và còn bỏ qua không gian phong tỏa!

Về tác dụng phụ, cũng đã được tăng cường không ít.

Thi triển một lần.

Giảm thọ năm mươi năm.

Nghịch chuyển phụ diện.

Tăng thọ năm mươi năm. 《Niết Bàn Kinh》 cũng được Diệp Bất Phàm cải tạo một chút, tiến hóa thành phiên bản 2.0.

Trước đó là mỗi lần niết bàn thành công, tu vi tăng cường.

Sau khi cải tạo, mỗi lần niết bàn thất bại, tu vi sẽ giảm mạnh.

Sau khi nghịch chuyển phụ diện, niết bàn thất bại, tu vi tăng mạnh.

Hiệu quả còn mạnh hơn cả phiên bản thành công.

Sau đó một thời gian.

Đại Mộng Tiên Kinh ngày càng tinh tiến, Diệp Bất Phàm tiến vào mộng cảnh tầng thứ sáu, tốc độ cải tạo thần thông lại tăng lên.

Hắn trực tiếp hóa thân thành đại sư cải tạo thần thông, nâng cấp một phần thần thông.

Cảnh này nếu để cho những người sáng tạo công pháp nhìn thấy, chắc có thể khóc tại chỗ.

Nhìn khắp tu tiên giới, người có thể sáng tạo thần thông đều là những người tài năng kinh thiên động địa, dù vậy cũng phải mất mấy trăm năm, cả ngàn năm.

Mà Diệp Bất Phàm.

Chỉ cần một lúc chỉnh sửa, uy lực của thần thông được cải tạo còn mạnh hơn cả người sáng tạo, mà lại còn sản xuất hàng loạt.

Hôm nay.

Bắc Huyền Thiên tôn cùng Đại giáo chủ đích thân đến thăm Đại Đường Quốc Sư.

Diệp Bất Phàm cũng không làm giá nữa, mời hai người vào phủ. "Quốc Sư cân nhắc thế nào rồi?" Bắc Huyền Thiên tôn mỉm cười nói.

Y không tiếc công sức lôi kéo Quốc Sư, không chỉ vì thiếu Thiên

Cơ Sư, mà còn muốn thông qua người này, liên lạc với Thiên Cơ Tiên Thổ. "Chuyện này..." "Mai Quốc Sư, ngươi phải nghĩ cho kỹ, chuyện tế thiên, liên quan đến cả tu tiên giới, đối với Tiên Thổ, Ma Thổ, Yêu Thổ mà nói, không hợp tác chính là kẻ địch, bọn họ sẽ không dễ nói chuyện như bản Thiên tôn đâu." Không đợi Diệp Bất Phàm từ chối, Bắc Huyền Thiên tôn lạnh lùng nói: "Phải vì tương lai mà suy nghĩ." Diệp Bất Phàm giả vờ do dự, trầm giọng nói: "Ta cần loại đồng thuật như Thiên Nhãn Thông, Pháp Nhãn Thông." "Tốt!

Quốc Sư là người thông minh, một tháng sau theo ta vào Phế Khí Tiên Thổ, quan sát khí vận mệnh số của đám đệ tử đó." Bắc Huyền Thiên tôn cười nói.

Đại giáo chủ bên cạnh cũng phụ họa: "Ha ha, Quốc Sư xin yên tâm, Tiên Hỏa Giáo sẽ không bạc đãi ngươi, sau này, có thể giúp đạo hữu trở thành Thiên Cơ Sư lục giai, thậm chí thất giai." "Chỉ mong đừng để Mai mỗ nhân đi vào vết xe đổ của Chân Diệu Thiên quân, bị Diệp Bất Phàm giết chết." Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lóe lên, trầm giọng nói.

Đại giáo chủ mặt mày cứng đờ, răng gần như nghiến nát, hận hận nói: "Yên tâm, Diệp Bất Phàm không chạy được đâu, phía Nam Hồng Vực đã đạt được hợp tác với cấp cao, không bao lâu nữa, Chân Võ Tiên Thổ sẽ có tu sĩ cấp cao đến." Bắc Huyền Thiên tôn không nói gì, nhưng đáy mắt lại lóe lên vẻ chế giễu.

Trong điển tịch y tặng cho Diệp Bất Phàm có dấu ấn truy tung.

Đối phương không trốn được.

Chỉ là thuật ẩn nấp của đối phương quá mạnh, không thể thăm dò được đối phương có tu luyện ba môn công pháp kia hay không. "Chân Võ Tiên Thổ?

Tiên Hỏa Giáo quả thật là thần thông quảng đại, nghe đồn Tiên

Thổ đó đã vỡ nát, nhưng lại có rất nhiều cường giả cảnh giới cao hạ giới." "Có câu nói này của Đại giáo chủ, Mai mỗ nhân cũng yên tâm rồi." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, nhưng trong lòng lại chùng xuống.

Đây không phải tin tốt gì.

Chương 474

Phải đẩy nhanh tốc độ tu hành trận pháp, đặc biệt là việc học tập đại hình truyền tống trận, để phòng vạn nhất. "Hai vị, mời ngồi." Diệp Bất Phàm mời hai người đến ngồi trong đình đá, lấy rượu ngon ra đãi.

Trong lúc nói chuyện, hắn khéo léo dò hỏi, biết được không ít thông tin.

Ví dụ như Chân Võ Tiên Thổ ở Nam Hồng Vực đang khai chiến với một Tiên Thổ nào đó, ý đồ độc chiếm.

Lại ví dụ như một tu sĩ ở Trung Vực tên là "Tôn Thất", tu vi chỉ mới Nguyên Anh, lại dựa vào một cây Hồn Phiên, khuấy đảo Tử Vi Hoàng Triều đến mức gió tanh mưa máu.

Luyện Hư Thiên tôn của hoàng triều nổi giận, đã ra lệnh truy sát...

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm cười nói: "Không biết lần này các Tiên Thổ đến, đều là những nhân vật nào?" "Yên Chi Tiên Tử của Trường Sinh Tiên Cảnh, Hợp Hoan Song Tử của Âm Dương Tiên Thổ, Lữ Phong Trần của Ngô Đồng Tiên Thổ...

đều là những Hóa Thần lão làng, Mai Quốc Sư nếu muốn kết giao, hoặc giao dịch thứ gì đó, ta có thể giới thiệu cho ngươi." Đại giáo chủ cười nói.

Hợp Hoan Song Tử...

Diệp Bất Phàm tập trung chú ý, gật đầu nói: "Đa tạ Đại giáo chủ." Sau khi trò chuyện, hai bên đều khá hài lòng, Diệp Bất Phàm tiễn hai người ra khỏi phủ Quốc Sư.

Sau đó, tuyên bố bế quan.

Ban ngày tiến vào mộng cảnh, tu tập trận pháp và thần thông, buổi

tối thì nâng cao nhục thân, pháp lực.

Có 《Niết Bàn Kinh》 và 《Bất Tử Thiên Công》, một ngày bằng Hóa Thần bình thường tu hành trăm ngày, tiến độ đáng mừng.

Một tháng sau.

Diệp Bất Phàm như thể đã tu luyện hơn mười năm, tu vi và nhục thân đều có sự nâng cao rõ rệt.

Trình độ trận pháp cũng đã đạt đến tam giai.

Về thần thông, 《Ma Quang Tiên Chỉ》, 《Đoạn Hồn Thuật》, 《Đại Tiểu Như Ý》... cũng đã bước vào đại viên mãn, từ khi ngộ tính dần tăng lên, tốc độ nâng cao phương diện này cực nhanh. "Cảnh giới không có chút thay đổi nào, nhưng nếu đối mặt lại với tiền thế của Nhan Như Ngọc, chỉ cần mấy chục hơi thở là có thể giải quyết được nàng ta." Diệp Bất Phàm đưa ra phán đoán.

Hóa Thần đại viên mãn thông thường đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

Nhưng muốn giết, nếu không dùng đến Hậu Nghệ Cung những thủ đoạn cấm kỵ này, vẫn có chút khó khăn, đến tầng thứ này, ai mà không có át chủ bài bảo mệnh chứ? "Nhục thân và pháp lực đều đã tiến vào Hóa Thần trung kỳ, ở cảnh giới này, ta hẳn là có thể tàn sát lung tung." Diệp Bất Phàm tâm tình thoải mái, sang bên cạnh trêu chọc Tiên Mộng Thiên Quân.

Hoàn cảnh bây giờ đặc thù, nếu giúp Tiên Mộng Thiên Quân đột phá hậu kỳ, động tĩnh quá lớn, ngủ thì không ngủ được.

Nhưng có thể sờ.

Nửa buổi sau.

Tiên Mộng Thiên Quân mặt ngọc ửng hồng, thân thể mềm nhũn

ngồi trên bồ đoàn, một đôi mắt đẹp vừa muốn kháng cự lại vừa muốn thuận theo, gần như sắp chảy ra nước, như một quả đào mật chín mọng mặc cho người hái. "Ngươi đúng là cơ thể mẫn cảm, không có cách nào chữa được." Diệp Bất Phàm thu tay lại, chậc lưỡi nói.

Chỉ là động tay thôi, nếu tiến hành giao lưu thân mật, khó mà tưởng tượng được Tiên Mộng Thiên Quân sẽ ở trong trạng thái nào. "Ta nghe nói ngươi ở Thiên Ma Giáo còn có một tiểu tình nhân, ngươi đi tìm nàng đi." Tiên Mộng Thiên Quân cầu xin tha thứ. "Nàng đang bế quan." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, sau đó trở nên nghiêm túc: "Gần đây ngươi ở kinh thành chuẩn bị đan dược và vật phẩm đột phá, đề phòng đám Hóa Thần kia, đợi ta từ Phế Khí Tiên Thổ trở về, sẽ giúp ngươi bước vào Hóa Thần hậu kỳ!" "Vâng." Đôi mắt đẹp của Tiên Mộng Thiên Quân sáng lên, khẽ gật đầu. ...

Sáng sớm hôm sau.

Phế Khí Tiên Thổ cuối cùng cũng mở ra.

Theo một tiếng chuông vang lên từ Tiên Hỏa Giáo.

Diệp Bất Phàm hóa thân thành Mai Quốc Sư, đi về phía Tiên Hỏa Giáo.

Nửa buổi sau, hắn đến một quảng trường bên trong Tiên Hỏa Giáo. "Kiến quá Mai Các lão!" "Kiến quá Mai Các lão!" Phía dưới, hai vạn tu sĩ Tiên Hỏa Giáo thấy vậy, đồng loạt cúi người hành lễ.

Tiên Hỏa Giáo ngày nay, đã thành lập Hóa Thần Các, tất cả Hóa Thần đến trong thời gian trước đều được đưa vào trong đó, treo một cái danh Các lão, địa vị tương tự Thái thượng trưởng lão, hiển hách vô cùng.

Diệp Bất Phàm vị Thiên Cơ Sư này tự nhiên cũng ở trong đó. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhìn về phía mấy chục bóng người

đang đi tới từ sâu trong Tiên Hỏa Giáo.

Toàn bộ đều là Hóa Thần.

Ánh mắt của Diệp Bất Phàm cuối cùng dừng lại trên một nam một nữ trong số đó.

Nam tử có dáng vẻ thanh niên, thân hình gầy gò, mặt bôi son, toàn thân toát ra khí tức bệnh tật, ẻo lả.

Nữ tử thì mặc một bộ đồ bó sát màu đỏ, lưng hùm vai gấu, cơ bắp gần như muốn xé toạc quần áo.

Âm Dương Tiên Thổ.

Hợp Hoan Song Tử.

Một nam một nữ đều là Hóa Thần hậu kỳ, khí tức ẩn ẩn giao dung, hợp thành pháp lực ba động có thể sánh ngang Hóa Thần đại viên mãn.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, lại nhìn sang các Hóa Thần khác của Tiên thổ.

Tổng cộng có ba mươi tám vị, từ sơ kỳ đến đại viên mãn đều có.

Trong đó bao gồm Tán Tu Minh chủ, Huyền Vũ tộc lão, Trung Vực Thất Tinh Vương. "Muốn ra tay với Hợp Hoan Song Tử ngay dưới mí mắt của đám người này, gần như là không thể." Diệp Bất Phàm thầm than.

Hóa Thần thật sự quá nhiều.

Hơn nữa Hợp Hoan Song Tử rõ ràng cực kỳ am hiểu thuật hợp kích, có thể đối đầu với đại viên mãn, hắn trong thời gian ngắn muốn giết bọn họ cũng tốn sức, đừng nói là bắt sống. "Xem ra, thân phận Tiểu Hắc Long này là phương án duy nhất." Diệp Bất Phàm quét mắt toàn trường, thấy được Tiểu Hắc Long đang trốn trong góc, cảnh giác

nhìn quanh.

Chân thân của hắn xuất hiện, khó tránh khỏi bị vây giết.

Nhưng nếu là hóa thân Tiểu Hắc Long đấu pháp với Hợp Hoan Song Tử, các Hóa Thần Thiên Quân khác sẽ không dễ dàng hạ tràng. "Ha ha!

Sớm đã nghe đại danh của Mai Quốc Sư, ngưỡng mộ đã lâu!" Một lão giả mặc trường sam, trông như một vị đại nho, chắp tay hành lễ.

Hợp Hoan Song Tử hai người cũng chỉ khẽ gật đầu với Diệp Bất Phàm, tỏ ý đã gặp qua.

Các Hóa Thần khác thì tươi cười hòa nhã, lần lượt chào hỏi.

Phần lớn mọi người đều mạnh hơn Mai Quốc Sư, nhưng không ai dám tùy tiện đắc tội ông ta.

Trong tu tiên giới, người nào là không thể trêu vào nhất?

Không nghi ngờ gì chính là thiên cơ sư. "Thì ra là Thiên Thư đạo nhân của Tiêu Dao Tiên thổ, các hạ lấy văn chứng đạo, thần thông khó lường, lão phu khâm phục." Diệp Bất Phàm chắp tay cười nói.

Vị đại nho này là một trong ba vị Hóa Thần đại viên mãn có mặt tại đây.

Cũng là người mạnh nhất!

Kể từ khi những người này hạ giới, hắn đã điều tra tất cả một lượt.

Trong chốc lát, Diệp Bất Phàm hòa nhập vào giữa các Hóa Thần, thu được không ít tin tức liên quan đến Tiên thổ.

Trong đó ý muốn kết giao của Tán Tu Minh chủ rất rõ ràng.

Từ Nam Hồng Vực di dời đến Bắc Vực, đầu quân cho Yêu thổ,

khắp nơi bị hạn chế, rất hy vọng có thể mở ra cục diện ở Tiên Đường bên này.

Nữ tử trong Hợp Hoan Song Tử cũng có ý kết giao, ra sức thể hiện cơ bắp bùng nổ của mình với Diệp Bất Phàm, sức hấp dẫn giới tính tăng vọt.

Khiến cho đạo lữ ẻo lả bên cạnh ghen tuông dữ dội, liên tục lộ ra vẻ cảnh giác với Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm không coi ra gì, nhẹ nhàng ứng đối.

Một lát sau.

Bắc Huyền Thiên Tôn tay cầm một cây roi dài màu bạc, từ trên trời giáng xuống, quanh thân vài trượng băng hoa phiêu lãng, trở thành tiêu điểm của toàn trường. "Chuyến đi Phế thổ lần này, thời gian là ba năm!

Điều này sẽ quyết định vận mệnh tương lai của các ngươi, nếu biểu hiện ưu tú, có thể tiến vào Tiên thổ chân chính, tiếp nhận truyền thừa của đại giáo!" "Bên trong có không ít tạo hóa, linh dược, đan dược, tiên tuyền...

Mục tiêu duy nhất của các ngươi, chính là lợi dụng những tạo hóa đó để trở nên mạnh hơn!" Bắc Huyền Thiên Tôn nhìn xuống chúng sinh, thanh âm phiêu diêu.

Chương 475

Thiên Tôn lên tiếng.

Mấy vạn đệ tử Tiên Hỏa Giáo lập tức kích động.

Kể từ khi Tiên Hỏa Giáo thành lập, tất cả tu sĩ hạ giới đều tràn đầy khát khao đối với Tiên thổ thần bí mà mạnh mẽ.

Chỉ có ở nơi đó.

Mới có thể thành tiên! "Xoẹt!" Bắc Huyền Thiên Tôn vung roi dài, đầu roi có hình dạng như mũi thương sắc bén, rạch một vết nứt lớn trên sa mạc bầu trời.

Tiên linh khí cuồn cuộn phun ra, khiến mọi người tinh thần phấn chấn. "Ta đến trước!" Một lão hán tám mươi tuổi tu vi Nguyên Anh đại viên mãn đi đầu tế ra phi xoa, đạp lên xông vào vết nứt lớn.

Vị này là hoàng đế của Trần Quốc, chưa đến năm trăm tuổi đã bước vào đại viên mãn, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, hiện là đệ tử nòng cốt của Tiên Hỏa Giáo. "Chuyến này, ta nhất định đột phá Hóa Thần!" "Ngươi mới Kim Đan đại viên mãn thôi, mấy món nhắm, uống thành ra thế này rồi à?" "Ta yêu cầu không cao, chỉ muốn đột phá Luyện Hư." "..." Từng bóng người như châu chấu, chen chúc vào vết nứt lớn.

Trong đó Thi Đế, Hồng Y Thiên Quân, Tử Tiêu Thiên Quân... những người Diệp Bất Phàm quen thuộc cũng đã đi vào. "Ha ha, chúng ta cũng vào thôi." Thiên Thư đạo nhân cười nói.

Bọn họ, những Hóa Thần này, phụ trách khống chế cục diện, để tránh những người có tiềm lực bị giết chết, còn những kẻ khí vận đã tận, họ sẽ phụ trách lặng lẽ tiêu diệt, giao cho Mai Quốc Sư cắt lấy

khí vận.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm cùng mọi người tiến vào vết nứt lớn, trước mắt hoa lên, xuất hiện trên một vùng hoang nguyên.

Phế thổ rộng lớn vô ngần, giống như một thế giới mới.

Tận cùng của thế giới, là những mảng sương mù màu xám lớn, đang chậm rãi ăn mòn thế giới này. "Chẳng trách bị vứt bỏ, theo tốc độ này, vài chục năm là có thể ăn mòn toàn bộ thế giới này." Diệp Bất Phàm nhìn về phía màu xám nơi tận cùng trời đất, cảm khái nói. "Đây là vấn đề mà tất cả Tiên thổ đều phải đối mặt, chỉ có tiên khí chống cự mạnh mẽ, mới có thể làm chậm tốc độ xâm thực của sương mù xám.

Chân Võ Tiên thổ sụp đổ nhanh như vậy, là vì tiên khí của họ đã bị hủy hoại." Nữ tử âm trầm trong Hợp Hoan Song Tử ồm ồm nói, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm lóe lên dục vọng chinh phục mãnh liệt.

Rõ ràng là một lão già.

Nhưng lại có sức hấp dẫn khó hiểu đối với nàng. "Thì ra là vậy." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng dâng lên sự cảnh giác.

Hắn bừng tỉnh, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Thái Dương Chi Thể của hắn, mùi hương lạ có thể phong tỏa tuyệt đối, nữ tử này cố ý tiếp cận, rõ ràng là vấn đề của công pháp lô đỉnh Hợp Hoan.

Đúng lúc này, Bắc Huyền Thiên Tôn cũng tiến vào Tiên thổ, ngồi xếp bằng giữa hư không, phụ trách duy trì sự ổn định của Phế thổ, ngăn không cho tiên linh khí thất thoát quá nhiều.

Mà Hợp Hoan Song Tử, Thiên Thư đạo nhân, Huyền Vũ và các

Hóa Thần khác thì phân tán khắp Phế thổ, mỗi người phụ trách một khu vực.

Tại chỗ chỉ còn lại U Hoàng, Thất Tinh Vương, và một vị Ma thổ Hóa Thần của Nam Hồng Vực —— Ma Lệ Thiên Quân.

Ba bên này là đại biểu của Yêu thổ, Trung Vực, và Nam Hồng Vực. "Linh Lung tháp ở trung tâm Phế thổ là một kỳ vật thiên cơ, ở trong đó có thể tăng cường khả năng thôi diễn thiên cơ, còn có thể phong tỏa khí vận, Mai Quốc Sư ở đó quan sát đệ tử, cắt lấy khí vận là được." Đại giáo chủ cười nói, dẫn đường ở phía trước.

Diệp Bất Phàm, Thất Tinh Vương, Ma Lệ Thiên Quân theo sát phía sau. "Ồ?

Vận may cũng không tệ, lại gặp được một gốc vạn năm linh dược." Khi tiếp cận Linh Lung tháp, Diệp Bất Phàm lật mấy đồng tiền, mắt sáng lên, cáo lỗi với Đại giáo chủ một tiếng rồi đi thẳng vào một sơn cốc. "Vạn năm linh dược?" Thất Tinh Vương thấy vậy, có chút thèm thuồng.

Vạn năm linh dược được tiên linh khí nuôi dưỡng hoàn toàn khác với của Trung Vực, Nam Hồng Vực, chất lượng cao hơn mấy bậc, đối với Hóa Thần có ích lợi rất lớn.

Người của Tiên thổ gọi nó là tiên linh dược.

Nhưng cuối cùng y cũng không qua tranh giành, Mai Quốc Sư vì là thiên cơ sư, địa vị trong Tiên Hỏa Giáo cao hơn Hóa Thần bình thường rất nhiều.

Đại giáo chủ cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm cầm một đóa bỉ ngạn hoa màu đỏ đi ra. "Vạn năm bỉ ngạn hoa, đối với thần hồn quả thật có ích lợi rất lớn." Đại giáo

chủ cười nói: "Mai Quốc Sư khí vận cũng không tầm thường a." "Đi thôi." Diệp Bất Phàm không nói nhiều, cất bỉ ngạn hoa đi, quay đầu lại nhìn sâu vào sơn cốc kia, rồi hướng về Linh Lung tháp.

Không lâu sau khi họ rời đi.

Một bóng người từ trong sơn cốc bước ra.

Diện mạo và thân hình giống hệt Mai Quốc Sư. "Vẫn là sư tôn lợi hại, tài nghệ dịch dung này, pháp nhãn thông của ta hoàn toàn không nhìn thấu." Diệp Bất Phàm đứng ngoài cốc, mỉm cười.

Hắn vốn không phải đến vì vạn năm linh dược, đợi khi đã cách xa Bắc Huyền Thiên Tôn, hắn lập tức tìm cớ, thoát khỏi tầm mắt của mấy người Đại giáo chủ, tiến vào sơn cốc.

Bảo Hắc Quần Sư Tôn đang ẩn nấp dịch dung thành dáng vẻ của Mai Quốc Sư, thay hắn hành sự.

Đương nhiên.

Cũng có cái giá của nó.

Đó chính là tìm được món thất giai Thông Thiên Linh Bảo mà Hắc Quần Sư Tôn để lại. "Không biết Tiểu Hắc Long chạy đi đâu rồi." Diệp Bất Phàm lấy ra ba đồng tiền, trực tiếp triển khai chiêm bốc.

Trên người Tiểu Hắc Long có kỳ vật che giấu thiên cơ.

Nhưng với tài nghệ thiên cơ của Diệp Bất Phàm hiện tại, có thể phá vỡ kỳ vật thiên cơ trung giai, truy ngược bản nguyên.

Theo quá trình chiêm bốc sâu hơn, trước mắt hiện ra từng khung cảnh.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ kỳ quái, suy nghĩ một lát, hóa thành một thanh niên tóc xanh, sau đó thi triển 《Đại Tiểu Như Ý》, thân thể nhanh chóng thu nhỏ đến kích cỡ sợi tóc, lao nhanh về phía xa.

Hai loại thần thông chồng lên nhau, bất kể là thần thức hay mắt thường, đều rất khó nhận ra sự tồn tại của hắn. ... ...

Trong Phế thổ.

Chín ngọn núi nối liền bao quanh, trông như một con rồng thật đang nằm cuộn mình. "Gào!" Một hư ảnh thanh long gầm giận, vung vuốt rồng, chặn đánh mười mấy tu sĩ Nguyên Anh phía trước, cùng với hơn trăm vị Kim Đan chân nhân.

Hư ảnh thanh long này cực mạnh, nhiều Nguyên Anh liên thủ cũng không làm gì được, hơi sơ sẩy là sẽ bị trọng thương. "Cố gắng thêm chút nữa!

Hư ảnh chân long này sắp không xong rồi!" Quý Vô Hối mặc trường bào màu hồng phấn hét lớn, tế ra chín lá cờ đen liên tục oanh kích hư ảnh thanh long, cờ đen nối thành một hàng, đánh cho đối phương thủng trăm ngàn lỗ.

Bộ cờ này là pháp bảo thành bộ hắn có được trong di tích thượng cổ, uy lực đơn lẻ rất yếu, chỉ có trận cờ được tạo thành từ số lượng lớn cờ, mới có sức sát thương.

Hắn từng dựa vào chín lá cờ, trấn sát qua hai vị Nguyên Anh đại viên mãn. "Quý Vô Hối, ngươi nói có thật không?

Chín ngọn núi này thật sự là do di hài của chân long thượng cổ hóa thành sao?" Một thiếu nữ mặc váy xanh lục điều khiển một đàn cổ trùng lớn, mày chau mắt chứa sát khí, âm tình bất định nói.

Nữ tử này, chính là Cổ Nữ của Cổ Phong Thiên Ma Giáo.

Năm đó Thiên Ma Giáo rút lui bị lão tổ Quý gia chặn đánh, nàng và đồng môn thất lạc, mấy năm sau kết giao với Quý Vô Hối.

Hắn đã theo đuổi nàng một thời gian dài.

Có lẽ là do khí vận, hai người phát hiện một bí cảnh thượng cổ, ở trong đó nhận được không ít tạo hóa trời đất, giúp nàng một đường đột phá mạnh mẽ, bước vào Nguyên Anh.

Nhưng từ khi Quý Vô Hối trở về Quý gia một chuyến.

Tính tình có chút thay đổi, nàng không nhìn thấu.

Quý gia vốn có mấy thiên chi kiêu tử cạnh tranh với Quý Vô Hối, kết quả đều bị giết sạch!

Nhiều năm không gặp, tâm tính Quý Vô Hối đã hung ác đến mức này.

Quý Vô Hối cười lớn nói: "Cổ Nữ yên tâm, năm xưa dù sao cũng cùng ta xông pha bí cảnh, ta khi nào nói dối chứ?" "Được!" "Phi Thiên Cổ!" Cổ Nữ cắn răng bạc, vỗ vào túi càn khôn, lập tức một đàn cổ trùng lớn bay ra, che trời lấp đất, hình thành một mũi tên, mạnh mẽ xuyên thủng bụng của hư ảnh thanh long, khiến nó linh tính đại thất.

Chương 476

"Nhanh!

Nhanh!" Các Nguyên Anh khác thấy Quý Vô Hối thề thốt chắc nịch, cắn răng một cái, không còn giữ lại, tế ra các loại bí bảo, toàn lực tiêu diệt hư ảnh thanh long.

Mà các tu sĩ Kim Đan phía sau họ cũng toàn lực ra tay.

Họ không mong có được xác rồng, đó là thứ chỉ có Nguyên Anh chân quân mới có thể chạm vào.

Họ chỉ cầu được húp chút canh. "Gào!" Lập tức, hư ảnh thanh long gào thét thảm thiết, thân thể gần như trong suốt. "Tốt tốt tốt, chỉ cần phá vỡ thi ảnh thanh long này, luyện hóa di hài chân long thành đại đan, trong vòng mười năm là có thể đột phá Nguyên Anh trung kỳ!" Quý Vô Hối vẻ mặt kích động, trong mắt lóe lên một tia tang thương và mục nát quỷ dị.

Giống như một lão quái vật đã sống nhiều năm.

Chín ngọn núi này, vốn là do tu sĩ Tiên thổ vạn năm trước giết chân long, dùng thi thể của nó tạo ra bảo địa tu luyện.

Long khí trong đó quanh năm không tan, đối với nhục thân có trợ giúp nhất định.

Vạn năm qua đi, xác rồng đã sinh ra linh trí, chính là thi ảnh thanh long này! "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, hư ảnh thanh long bị vô số đạo pháp bảo đánh nát, hoàn toàn tiêu vong. "Quý Vô Hối, xác rồng nên luyện thế nào..." Một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Quý Vô Hối, nhưng lời còn chưa nói xong, "phụt" một tiếng, bụng dưới bị xuyên thủng, Nguyên Anh bị một thanh phi kiếm màu

máu đánh nát.

Quý Vô Hối thu hồi phi kiếm, tóm lấy thi thể của hắn, ném về phía chín ngọn núi rồng.

Sau đó vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía các Nguyên Anh và Kim Đan. "Quý Vô Hối!" Một Nguyên Anh trung kỳ nổi giận, y là người có tu vi cao nhất trong đám này, thật sự không ngờ họ Quý lật mặt nhanh như vậy. "Quý Vô Hối, ngươi muốn chết sao?" Các Nguyên Anh khác cũng vừa kinh vừa giận. "Ha ha, chết?

Chỉ bằng đám phế vật các ngươi?" Quý Vô Hối cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Ta chẳng qua chỉ muốn coi các ngươi là phụ liệu để ta luyện chế đại đan mà thôi." "Xoẹt!" Mười lá cờ lặng lẽ xuất hiện từ sau lưng tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia, tạo thành một bàn tay đen lớn, trong nháy mắt xé nát lưng y, bóp nát Nguyên Anh. "Bịch!" Thi thể từ trên cao rơi xuống, đập vào một ngọn núi rồng. "Sao có thể mạnh như vậy?

Một Nguyên Anh sơ kỳ, miểu sát trung kỳ?!" Các Nguyên Anh toàn thân lạnh buốt, không nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy.

Cổ Nữ cũng sững sờ, trong mắt tràn đầy vẻ xa lạ.

Quý Vô Hối trước mắt giống như Diệp Bất Phàm, hoàn toàn vượt ngoài lẽ thường. "Chạy được sao?" Quý Vô Hối khinh thường cười, hai tay bắt quyết, mạnh mẽ ấn vào hư không.

Lập tức, từng lá cờ hiện ra bên ngoài chín ngọn núi rồng, lấy đại địa làm bàn cờ, hình thành khốn sát kỳ trận, nhốt tất cả Nguyên Anh vào trong.

Còn đám Kim Đan kia, hắn lười thèm liếc mắt. "A a a!!!" Cùng với sự hình thành của kỳ trận, từng lá cờ như thiên thạch rơi xuống, tiếng la hét thảm thiết vang vọng.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy Nguyên Anh bị tàn sát sạch sẽ, chỉ còn lại Cổ Nữ đứng giữa hư không, toàn thân lạnh toát. "Ngươi cũng đi chết đi..." Quý Vô Hối nhàn nhạt nói, đang định ra tay, bỗng nhiên nhíu mày, lộ vẻ bực bội: "Thôi bỏ đi, tha cho ngươi một mạng, đợi luyện hóa xong xác rồng, sẽ hảo hảo hưởng dụng ngươi." Cổ Nữ mặt đẹp lạnh như băng, luôn cảm thấy Quý Vô Hối này có gì đó không đúng. "Vút ——" Ngay khi Quý Vô Hối chuẩn bị động thủ, một móng vuốt rồng như mây đen, mạnh mẽ cắm vào trung tâm chín ngọn núi rồng, cứng rắn lôi ra một bộ hài cốt khổng lồ vô biên. "Tiểu Hắc Long?!" Quý Vô Hối sắc mặt đại biến, giận dữ nói: "Đường đường là Hóa Thần, lại đi làm trò trộm gà bắt chó, không thấy mất mặt sao?!" Trong số các đệ tử Tiên Hỏa Giáo, Tiểu Hắc Long U An là Hóa Thần Thiên Quân duy nhất. "Xác rồng này là tiền bối của Long tộc ta, phải mang về." Tiểu Hắc Long trầm giọng nói, một đôi mắt rồng cảnh giác nhìn về phía Quý Vô Hối và Cổ Nữ, sợ hai người ra tay đối phó mình, cẩn thận rút lui.

Quý Vô Hối mặt tái xanh, do dự nửa ngày, không ra tay.

Mà Cổ Nữ thấy vậy, vội vàng tiến lên, hàn khí toàn thân tan biến, lộ vẻ quyến rũ: "U An tiền bối, xin hãy cứu tiểu nữ tử một mạng." Vừa rồi không phải nàng không chạy, mà là đối mặt với Quý Vô Hối có thể miểu sát Nguyên Anh trung kỳ, căn bản không chạy thoát. "Nữ nhân!

Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Tiểu Hắc Long càng thêm cảnh giác, nhanh như chớp chạy trốn về phía xa.

Trộm đi di hài Long tộc, đã hao hết dũng khí cả đời của nó, đánh với hai Nguyên Anh?

Nó sợ hai người này có sát thủ giản gì đó, giết chết nó.

Cổ Nữ nhìn đến ngẩn người, nghi ngờ con hắc long này có phải là

Hóa Thần không.

Chưa từng nghe nói Hóa Thần lại sợ Nguyên Anh. "Xui xẻo!" Quý Vô Hối mặt mày tái mét, tính toán lâu như vậy, kết quả lại bị người khác hái mất đào.

Nộ hỏa không có chỗ phát tiết, quay đầu nhìn chằm chằm Cổ Nữ.

Đúng lúc này, một tiếng rên ét vang lên từ phía xa.

Tiểu Hắc Long đang bỏ chạy như va phải một ngọn núi lớn, thân rồng bị đập lật ngửa xuống đất, tạo ra một hố rồng khổng lồ, cuộn lên bụi mù. "Ngươi đúng là túng thật." Trong bụi mù truyền ra giọng nói của Diệp Bất Phàm: "Hai tên Nguyên Anh đã dọa ngươi thành ra thế này?" "Ngươi là ai?!" Tiểu Hắc Long vừa bò ra khỏi hố, đã thấy một con hắc long giống hệt mình, lộ vẻ kinh hãi.

Nó quả quyết tế ra thần thông bảo mệnh của Long tộc. "Ta là ca ca của ngươi." Diệp Bất Phàm thi triển Pháp Huyết Hợp Nhất, chỉ vào Tiểu Hắc Long: "Định!" Động tác thi pháp của Tiểu Hắc Long khựng lại, vừa thoát khỏi định thân thuật, cổ đã bị Diệp Bất Phàm bóp chặt.

Không đợi Tiểu Hắc Long cầu xin tha thứ, Diệp Bất Phàm thi triển mấy đạo phong ấn thuật, phong ấn nó lại, tiện tay ném vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Với thực lực của hắn.

Hóa Thần sơ kỳ căn bản không có sức phản kháng.

Có đại sát khí gì, dưới hai loại thần thông Định Thân Thuật và Thời Gian Tĩnh Chỉ, cũng không có cơ hội thi triển.

Sau đó, hắn kiểm tra lại bản thân, xác định giống hệt Tiểu Hắc Long, lúc này mới từ trong làn bụi mù mịt trời bước ra, nhìn về phía Quý Vô Hối.

Diệp Bất Phàm vận chuyển pháp nhãn thông, nhìn thấu từ trong ra ngoài đối phương, nhếch miệng cười nói: "Quả nhiên là Quý gia lão tổ, ta đã muốn giết ngươi từ lâu rồi." "Quý gia lão tổ?!" Cổ Nữ mặt đẹp trắng bệch, nhanh chóng lùi ra xa ngàn dặm.

Năm xưa chính là Quý gia lão tổ chặn đánh Thiên Ma Giáo, khiến nàng và tông môn phân tán.

Khi đó Quý gia lão tổ như chân tiên tại thế, mạnh mẽ đến mức khiến nàng tuyệt vọng. "Không biết là vị đạo hữu nào?" Quý Vô Hối mặt mày âm trầm, lộ vẻ kiêng dè.

Động tĩnh vừa rồi, Tiểu Hắc Long thật sự hoặc là bị bắt, hoặc là bị giết.

Thực lực của vị trước mắt này, quả thực mạnh đến quá đáng. "Vô danh tiểu tốt." "Đạo hữu, Diệt Thế Long Tộc U Hoàng đang ở trong Phế Thổ này, lúc này nếu y chạy tới, ngươi sợ là không dễ chịu đâu, không bằng đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng." Quý Vô Hối trầm giọng nói, bàn tay giấu trong tay áo đang âm thầm bắt quyết. "U Hoàng?

Cho dù là Thiên Thư đạo nhân, vị Hóa Thần đại viên mãn kia tới đây cũng vô dụng." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói. "Hử?!

Kính chào Bắc Huyền Thiên Tôn!" Quý Vô Hối bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, chắp tay về phía sau lưng Diệp Bất Phàm.

Rồi sau đó thân ảnh hóa thành một đạo quỷ ảnh, nhanh chóng độn đào về phía xa. "Trò vặt này còn muốn lừa ta?

Tế Mệnh Hồng Quang Độn!" Diệp Bất Phàm ánh mắt mỉa mai, thân rồng khổng lồ huyết quang lóe lên, xuất hiện ở ba ngàn dặm ngoài, chặn đánh Quý Vô Hối, vuốt rồng cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt đao chém mạnh xuống.

Cảm giác áp bức mãnh liệt làm đại địa lún xuống, pháp lực ba động kinh người. "Diệp Bất Phàm!

Đừng có khinh người quá đáng!" Quý Vô Hối nhe răng gào thét, tế ra một cái đầu lâu, chắn trước người. "Rắc!" Đao quang như thác đổ, thế như chẻ tre chém nát đầu lâu, Quý Vô Hối theo sát phía sau, từ đầu đến háng bị chém làm đôi, máu tươi bắn tung tóe. "Bịch" một tiếng, thi thể từ trên cao rơi xuống, đập vào đại địa, khí tuyệt thân vong. "Quý gia lão tổ, kẻ năm xưa suýt nữa tiêu diệt Thiên Ma Giáo, cứ thế mà chết sao?" Cổ Nữ run rẩy, hơn một tháng trước Diệp Bất Phàm từng chém giết hai đại Hóa Thần hậu kỳ, nhưng chung quy chỉ là lời đồn, làm sao có sức đả kích mạnh bằng việc tận mắt chứng kiến?

Diệp Bất Phàm ánh mắt bình tĩnh, giơ vuốt hút lấy nửa thi thể của Quý Vô Hối, lòng bàn tay đột nhiên chấn động, huyết nhục rơi xuống, lộ ra hài cốt đen như mực, như ngọc đen.

Trên đó khắc đầy những phù văn thượng cổ quỷ dị. "Thế Tử Hài." Một loại bí bảo thế thân thượng cổ, chỉ cần tháo xương của mình ra, thay bằng Thế Tử Hài, gặp nguy hiểm có thể nhanh chóng kích hoạt, để lại thân thế tử, chân thân lặng lẽ độn đào. "Tiếc thật, loại dược liệu này đương thời quá hiếm thấy, nếu không thì có thể luyện chế một lô cho bọn Sở Tử Tuyết." Diệp Bất Phàm vẻ mặt tiếc nuối, ngước mắt nhìn về phía dãy núi xa xa.

Pháp nhãn thông nhìn qua, có một bóng người đang lẻn đi, vượt núi băng sông, chạy như điên về hướng trung tâm Phế thổ.

Chương 477

Nếu không phải có pháp nhãn thông, thần thức và mắt thường rất khó nhìn thấy. "Diệp tiền bối, nếu để tên trộm này chạy thoát, báo cho Đại giáo chủ Tiên Hỏa Giáo, ngài sợ là khó tránh khỏi bị một đám Hóa Thần vây giết." Cổ Nữ vội vàng tiến lên khom người hành lễ, vẻ mặt lo lắng.

Chứng kiến Tiểu Hắc Long bị tập kích, sau đó lại xuất hiện một Tiểu Hắc Long khác, người thông minh nào cũng biết là ai.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, không nói một lời.

Cùng lúc đó.

Trong khu rừng cách đó vạn dặm, Quý Vô Hối mặt mày dữ tợn, vừa chạy trốn vừa không quên che giấu khí tức, cố gắng hết sức né tránh cảm ứng thần thức của Diệp Bất Phàm. "Diệp Bất Phàm!

Năm xưa bản lão tổ đáng lẽ nên tự mình đi một chuyến đến Triệu Quốc, giết chết ngươi!" Quý Vô Hối ánh mắt oán độc.

Thế Tử Hài chỉ có một cái, nay đã tiêu hao, tổn thất thật sự quá lớn. "May mà đạo nguyên thần này vẫn còn sống, chỉ cần quay về Linh Lung tháp, không những an toàn không lo, mà còn có thể mời động đông đảo Hóa Thần Thiên Quân vây giết tên này!" Nghĩ đến đây, hận ý càng tăng, hắn nhanh chóng lên đường.

Giây tiếp theo. "Rầm" một tiếng, hắn như đâm vào một ngọn núi đen hùng vĩ, Quý Vô Hối tại chỗ đầu vỡ máu chảy.

Ngẩng đầu nhìn lên, kinh hãi thấy một con hắc long vạn trượng đang cuộn mình ở phía trước, giống như một ngọn yêu sơn chắn ngang, cảm giác áp bức mãnh liệt gần như khiến người ta nghẹt thở.

"Ngươi!" "Bốp!" Bản tôn của Diệp Bất Phàm duỗi vuốt rồng, một tay tóm lấy Quý Vô Hối, thân hình nhỏ bé của hắn còn không bằng một ngón tay của y. "Thì ra không phải đoạt xá, mà là dung hồn, chẳng trách có thể lừa được mấy lão bất tử của Đại giáo chủ." Diệp Bất Phàm đưa hắn đến trước mắt, nghiêng đầu rồng kỳ lạ nói.

Đoạt xá không thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng vào thời thượng cổ, có bí pháp dung hồn, rất nhiều lão bất tử tuổi thọ sắp cạn, sẽ cắt nguyên thần thành hai nửa, một nửa tiến vào cơ thể của con cháu huyết mạch, cùng thần hồn của người đó hợp hai làm một, để trốn tránh hạn chế tuổi thọ của bản thân.

Nửa còn lại dùng để phụ trợ dung hồn, phòng ngừa có bất trắc gì xảy ra.

Dù vậy, tỷ lệ thất bại cũng cao tới chín thành, và phải là huyết mạch đích hệ.

Cuối cùng dung hợp thành công, phần lớn cũng là một ý thức thể mới.

Diệp Bất Phàm năm xưa khi tấn thăng lục giai thiên cơ sư, đã nhìn thấy tương lai Quý Vô Hối đại chiến với một đám phụ nữ, đó chính là ý thức thể mới!

Vừa có sự cố chấp với việc tán gái của Quý Vô Hối, lại có thủ đoạn đùa giỡn lòng người của Quý gia lão tổ. "Diệp Bất Phàm, hà tất phải đuổi cùng giết tận?

Giữa ngươi và ta vốn không có ân oán." Quý gia lão tổ dưới sự kinh hãi, giọng điệu mềm mỏng. "Năm xưa ngươi chặn đánh sư tôn ta, làm liên lụy chết một tu sĩ Kim Đan, đó là nhạc phụ của ta." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm. "Cái gì?!" Quý gia lão tổ ngây người, Hóa Thần giao chiến, điều này khó tránh khỏi.

Năm xưa ông ta làm liên lụy chết một đám người, hoàn toàn không nhớ ra đối phương đang nói đến vị nào. "Minh Vương Quyết." Diệp Bất Phàm lười nói nhảm với ông ta, sau lưng hiện ra một hố đen, Minh Vương hai mươi tám tay bước ra một bước.

Lần này hắn càng mạnh hơn, tu vi đã đến Hóa Thần hậu kỳ, những cánh tay kỳ cảnh kia mỗi cái đều cầm một đống lớn quỷ khí, chiến lực đã có thể sánh ngang với Hóa Thần đại viên mãn. "Diệp lão đệ, ngươi yên tâm, lần này bản vương nhất định có thể giúp ngươi một tay, nói!

Kẻ nào là địch nhân?!" Minh Vương lời lẽ bá khí, nhìn quanh bốn phía, ngay cả một cái bóng quỷ của Hóa Thần cũng không thấy. "Giúp ta tách nguyên thần của người này ra, ngươi am hiểu hồn đạo, hẳn là không khó." Diệp Bất Phàm tiện tay ném cho đối phương một đạo thần hồn.

Minh Vương sững sờ, lúc này mới chú ý đến người nhỏ bé trong vuốt của Diệp Bất Phàm.

Hắn nhìn Quý Vô Hối, rồi lại nhìn hai mươi tám cánh tay của mình, có cảm giác rút kiếm bốn phía lòng mờ mịt. "Chuyện bé tí tẹo, ngươi gọi bản vương ra làm gì?" Minh Vương trầm mặc nửa ngày, nghẹn ngào nói. "Trong Phế thổ này có tổng cộng ba mươi tám vị Hóa Thần các lão, trong đó ba người là Hóa Thần đại viên mãn, hay là mời ngươi đi trấn áp bọn họ?" "Không cần, chỉ là ba mươi tám vị Hóa Thần, để chúng sống thêm mấy ngày thì có sao?" Minh Vương vung tay, quả quyết nói: "Vẫn là giải quyết chuyện tách nguyên thần của tên nhóc này quan trọng hơn." Nói xong, hắn tóm lấy đầu Quý Vô Hối, âm khí bàng bạc rót vào trong đó. "Lần sau giáng lâm, cho ta một cảnh giới Luyện Hư đi, Hợp Thể là tốt nhất." Diệp Bất Phàm hữu tình nhắc nhở.

Không nói đến Bắc Huyền Thiên Tôn, Chân Võ Tiên thổ của Nam Hồng Vực rõ ràng đã đạt được hiệp nghị với Thanh Tổ, Ma Thổ Tiên Quân, đã phái đại lão qua giết hắn rồi.

Không phải Luyện Hư, thì là Hợp Thể!

Chuyện truy sát cao hơn một tiểu cảnh giới, ở chỗ hắn căn bản không tồn tại.

Dùng đại bác bắn muỗi, mới là lựa chọn thông minh nhất. "Luyện Hư, còn đặc biệt là Hợp Thể...

Phân thân ta bước ra mạnh đến đâu, là do tu vi của ngươi quyết định, dựa vào Minh Vương Quyết của ngươi để mở thông đạo địa phủ." "Thông đạo mà Hóa Thần mở ra, nhỏ như ngón tay, phân thân Luyện Hư của ta cũng không chen vào được!

Trừ phi ngươi đạt đến Luyện Hư, mở rộng thông đạo." Minh Vương vừa bận rộn, vừa oán giận.

Minh Vương Quyết bình thường, Hóa Thần sơ kỳ nhiều nhất chỉ triệu hoán được phân thân Minh Vương cùng cấp, hắn đã cho đối phương bản tăng cường, nên triệu hoán ra mạnh hơn.

Hóa Thần hậu kỳ đã là cực hạn.

Minh Vương hắn vì giúp Diệp Bất Phàm, chỉ có thể tìm đường khác, không ngừng lắp tay cho mình, tăng cường sức chiến đấu. "Vì đại khách hàng như ngươi, bản vương có thể nói là dốc hết tâm sức a!" Diệp Bất Phàm không nói gì, không nói thêm nữa.

Đổi lại là người thường, tốc độ tăng tiến tu vi của hắn đã đủ nhanh rồi, mỗi một bước thăng tiến ở cảnh giới Hóa Thần đều tính bằng đơn vị trăm năm. "Xử lý xong Quý Vô Hối, lợi dụng yêu huyết của Tiểu Hắc Long luyện chế thành đại đan, sau đó cướp bóc thiên tài địa bảo của Phế thổ, hắn là có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ." Diệp

Bất Phàm âm thầm suy tính.

Hắn tấn thăng Hóa Thần đã rất lâu, tu vi dưới tác dụng của Đăng Tiên Quyết, Niết Bàn Kinh đã thăng tiến không ít.

Một lát sau.

Minh Vương tóm lấy một nguyên thần lão đầu thân hình nhỏ gầy, nói: "Thứ này ngươi có cần không?

Không cần bản vương giết chết nó." Thần hồn không tu luyện Minh Vương Quyết, đối với hắn không có tác dụng gì. "Diệp đạo hữu, ta biết một số nơi có tạo hóa trong Phế thổ, ta nguyện..." "Bốp!" Quý gia lão tổ vừa cầu xin tha thứ, đã bị Diệp Bất Phàm một tay tóm lấy, đánh ra mấy đạo phong ấn, ném vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Nửa nguyên thần của đối phương vẫn còn ở Tiên Đường.

Diệp Bất Phàm cần phải ngăn không cho đối phương cảm nhận được nửa nguyên thần kia đã chết, từ đó bỏ trốn.

Mà không còn nguyên thần của Quý gia lão tổ, Quý Vô Hối đã khôi phục ý thức, mờ mịt một lúc, cuối cùng nhìn về phía Diệp Bất Phàm, phức tạp nói: "Đa tạ ơn cứu mạng của Diệp tiền bối." Diệp Bất Phàm gật đầu, lần nữa quan sát vận mệnh của đối phương, đã phát sinh biến số. "Tương lai không chỉ là Hóa Thần đại viên mãn, mà còn có tư chất Luyện Hư!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, đây không chỉ đơn giản là vấn đề khí vận nữa.

Mà là mệnh cách của Quý Vô Hối tôn quý, như tiềm long nơi vực sâu, một khi gặp phong vân liền hóa rồng.

Mệnh cách quan trọng hơn khí vận, cái trước có thể quyết định điểm cuối của một đời người, khí vận chỉ là nhất thời.

Tiên Hỏa Giáo chỉ sẽ cắt lấy khí vận trên người hắn, mà không làm quá tuyệt. "Ngươi quả là một nhân tài có thể đào tạo." Diệp Bất

Phàm tán thưởng nói.

Quý Vô Hối nghe vậy, không nói hai lời, lập tức hiến dâng hồn huyết của mình, phát hạ đạo thệ: "Chỉ cần báo thù cho ta, giết chết lão tổ, ta Quý Vô Hối, nguyện vĩnh sinh đi theo Diệp tiền bối!

Cúc cung tận tụy, chết không hối tiếc!" Mấy năm trước, lão tổ mời Chân Diệu Thiên Quân chiêm bốc ra mệnh cách của hắn kỳ quý, sau đó trực tiếp bỏ qua những ứng cử viên khác, chọn định hắn!

Để dung hồn với hắn, trước mặt hắn, đã luyện sống cha và đệ đệ của hắn, đốt thiên đăng.

Khiến cho tâm thần của hắn xuất hiện vết rách lớn, thành công dung hồn!

Đối với lão tổ này, hắn có thể nói là thống hận đến cực điểm! "Không tệ." Diệp Bất Phàm thu hồi hồn huyết của hắn, lộ vẻ hài lòng.

Khi tham gia đại điển bái giáo, hắn đã thấy được vận mệnh tương lai của Quý Vô Hối, nên chưa từng nghĩ sẽ giết hắn.

Bồi dưỡng hắn một phen, cài vào Tiên thổ, bất kể là làm tai mắt, hay là cái đinh, đều có giá trị cao hơn là giết chết! "Đến địa bàn quản hạt của Hợp Hoan Song Tử làm việc, khi cần, ta sẽ truyền tin cho ngươi." Diệp Bất Phàm lấy ra một lệnh bài truyền tin, ném cho đối phương.

Quý Vô Hối nhận lấy, cung kính lĩnh mệnh lui xuống: "Vâng!" "Ngươi muốn giết tu sĩ của Âm Dương Tiên thổ?

Đám người đó đã nghiên cứu song tu pháp đến cực hạn, nam nữ tu luyện thuật hợp kích, có thể giao thủ với tu sĩ cao hơn một tiểu cảnh giới." Minh Vương nghe ra manh mối, nhắc nhở.

Âm Dương Tiên thổ và Âm Dương Ma thổ là một nhà, thời thượng cổ thế lực vô cùng lớn mạnh, có thể xếp vào top năm. "Không

sao." Diệp Bất Phàm xua tay, đợi Minh Vương trở về địa phủ, hắn mới xoay người rời đi.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm trở lại khu vực Cửu Long Sơn.

Đứng song song với Cổ Nữ, chẳng qua chỉ là phân thân của hắn từ《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Chương 478

Dù chỉ là phân thân, cũng có chiến lực cực mạnh. "Sư muội, nhiều năm không gặp, càng xinh đẹp hơn xưa." Diệp Bất Phàm trong hình dạng hắc long cười nhạt nói. "Đa tạ Diệp...

Diệp sư huynh ơn cứu mạng." Cổ Nữ khom người hành lễ, lúc cúi người lộ ra một mảng trắng như tuyết bên trong cổ áo.

Con ngươi Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ khác lạ, Cổ Nữ năm xưa, ngây thơ trong sáng, nhiều năm qua đi, tuy vẫn là dáng vẻ thiếu nữ, nhưng tâm cơ thành phủ đã sâu hơn rất nhiều.

Có thể tối đa hóa lợi ích từ ưu thế của bản thân. "Ta cần phong ấn một số ký ức của ngươi." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Cổ Nữ nghe vậy, không kinh mà còn vui, ngoan ngoãn đứng trước mặt Diệp Bất Phàm.

Phong ấn ký ức, tức là sẽ không giết nàng.

Những năm nay chuyện đồng môn tương tàn nàng đã gặp quá nhiều.

Còn về việc tại sao đối phương lại biến thành long tộc.

Đối phương dám nói.

Nàng không dám nghe.

Diệp Bất Phàm thi pháp phong ấn ký ức của Cổ Nữ, để nàng rời đi, rồi vác lấy bộ di hài chân long khổng lồ. "Thứ này, hẳn là có thể luyện chế thành đại đan chứ?" Hắn suy ngẫm, cất di hài chân long đi, chiêm bốc một phen, sau đó đuôi rồng quẫy động, hướng về nơi khí vận thịnh nhất.

Cũng như Bạch Trú bí cảnh năm đó.

Cuộc cướp đoạt bắt đầu!

Không lâu sau khi hắn đi.

Một vị Hóa Thần trung kỳ của Tiên Thổ chạy tới, quét mắt nhìn phế tích dãy núi, cảm nhận được khí tức Long tộc: "Tiểu hắc long này cũng tàn nhẫn thật, giết mười mấy Nguyên Anh." Người này tên là Thanh Nhai Thiên Quân, là tu sĩ của Ngô Đồng Tiên thổ.

Hắn không để tâm đến chuyện nhỏ này.

Những người này chết đi, chứng tỏ khí vận đã tận, không còn chút tiềm lực nào.

Thanh Nhai Thiên Quân bắt quyết chỉ xuống phía dưới, mười mấy đạo ngọc phù ngưng tụ từ không trung, từ từ rơi vào lòng bàn tay.

Trong ngọc phù, chứa đựng khí vận khổng lồ, một khi túc chủ tử vong, khí vận sẽ tự động được thu vào ngọc phù, tránh bị tiêu tán.

Làm xong, hắn xoay người rời đi. ... ...

Trong dãy núi, một lão đạo sĩ Nguyên Anh đại viên mãn kích động hái một gốc vạn năm linh dược sau thác nước lớn. "Vạn năm linh dược được Tiên thổ nuôi dưỡng, chất lượng quả nhiên cao, tìm thêm vài gốc nữa là có thể nhờ người luyện chế Nguyên Thần đan rồi." Lão đạo sĩ cẩn thận cất linh dược đi.

Nhưng đúng lúc này, một móng vuốt rồng giật lấy linh dược. "Ai?!" Lão đạo sĩ nổi giận, quay đầu lại thì thấy một con hắc long cao chừng một trượng, đang trừng mắt đỏ ngầu nhìn mình.

Lão đạo sĩ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng tiến lên: "Kính chào U An tiền bối, tiền bối khi nào..." "Ngươi có phải muốn hại ta không?" Tiểu Hắc Long gầm lên. "???" "Ngươi có phải muốn dùng

vạn năm linh dược này đột phá Hóa Thần, sau đó giết ta không?!

Đừng có ngụy biện!

Mọi bí mật của ngươi ta đều nhìn thấu rồi!" Tiểu Hắc Long dường như sợ hãi đến cực điểm, tức giận nói.

Rồi cất linh dược đi, cười lạnh: "Ngươi đừng hòng được toại nguyện!" Lão đạo sĩ mặt mày ngơ ngác, suýt nữa thì chửi ầm lên.

Sớm đã nghe nói Tiểu Hắc Long này đầu óc có vấn đề, không ngờ bệnh nặng đến vậy.

Mẹ kiếp nhà ngươi cướp đồ của ta, lại còn hỏi ta có phải muốn hại ngươi không?

Cái não gì vậy? "Ta oan uổng a!" Lão đạo sĩ trong lòng uất ức, nhưng mặt lại lộ vẻ kinh hãi, vội vàng cầu xin tha thứ.

Đối mặt với Diệt Thế Hắc Long, cho dù ông ta có đột phá Hóa Thần, cũng không có cơ hội chiến thắng. "Không có là tốt rồi!

Ta sẽ không cho ngươi cơ hội hại ta!" Tiểu Hắc Long gầm lên, gầm xong liền bỏ đi.

Lão đạo sĩ nhìn bóng lưng đối phương rời đi, tức đến toàn thân run rẩy. "Súc sinh a!" ... ...

Trên một ngọn núi tuyết lớn, một nam tử trẻ tuổi tu vi Nguyên Anh sơ kỳ cẩn thận hái được một đóa tiên thiên tuyết liên hai vạn năm tuổi trong hồ tuyết trên đỉnh núi.

Trong vũng máu bên cạnh hắn, là thi thể của một con tiên hạc.

Tiên hạc này là thái cổ dị chủng, để giết nó, hắn đã tốn chín trâu hai hổ chi lực.

May mà tiên thiên tuyết liên đã tới tay. "Bốp!" Một móng vuốt rồng còn nhanh hơn cả tia chớp, tóm lấy tiên thiên tuyết liên, ngay cả

thi thể tiên hạc cũng không tha, như gió cuốn mây tan vơ vét đi. "Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Tiểu Hắc Long như một ngọn núi nhỏ chắn ngang trên đầu nam tử trẻ tuổi, che khuất một mảng bóng râm lớn. "... ..." Nam tử trẻ tuổi cứng ngắc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt to đầy sợ hãi của Tiểu Hắc Long.

Hắn cúi đầu nhìn tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của mình.

Rồi lại nhìn yêu khí Hóa Thần sơ kỳ khổng lồ của Tiểu Hắc Long.

Ai hại ai đây chứ! "Trẻ tuổi như vậy, tu vi đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ!

Chắc chắn có bối cảnh lớn, ngươi chắc chắn muốn mời thế lực sau lưng đến giết ta?!

Có phải không!" Tiểu Hắc Long phẩng phất như nhìn thấu mọi thứ, vì quá sợ hãi mà nổi điên.

Yêu khí khủng bố làm rung chuyển cả ngọn núi tuyết lớn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "Ta không có bối cảnh!

Lai lịch có thể tra!

Xin hắc long đại nhân nguôi giận." Thanh niên sợ đến mặt xanh mét, bị yêu khí mạnh mẽ áp bức đến khó thở. "Hừ!

Tạm tin ngươi một lần." "Luôn có điêu dân muốn hại ta!" Tiểu Hắc Long cất tiên thiên tuyết liên và thi thể tiên hạc, nửa tin nửa ngờ cảnh cáo.

Nói xong liền bay vút lên trời, độn đào về phía xa.

Dường như phía sau có yêu ma quỷ quái gì đang truy sát nó.

Tại một nơi chứa đựng tạo hóa. "Đại ca!

Nguyên Thần Đan!

Đây thật sự là Nguyên Thần Đan!

Không ngờ trong đời còn có ngày..." "Phụt—!" "Đại ca, huynh..." Một tu sĩ Nguyên Anh đang cầm hộp ngọc đựng đan dược trong một cổ động phủ, mặt đầy kích động, bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới đau nhói, quay đầu lại thì thấy người anh em ruột thịt của mình đã tế ra phi kiếm đâm xuyên qua Nguyên Anh của hắn. "Xin lỗi, xin lỗi." Vị đại ca mặt đầy áy náy và nước mắt, phụt phụt phụt lại đâm thêm mấy kiếm vào người em ruột của mình.

Áy náy là thật, mà tham lam cũng là thật.

Giá trị của Nguyên Thần Đan thực sự quá lớn, y phấn đấu ngàn năm cũng chưa chắc có thể gom đủ dược liệu để luyện chế một viên.

Hắn vội vàng ra tay chộp lấy hộp ngọc đựng đan dược, kích động đến mức tay cũng run lên. "Phụt—!" "Ngươi!" "Ngươi cái gì mà ngươi!

Ngươi ngay cả em ruột cũng không tha, chắc chắn muốn dùng Nguyên Thần Đan đột phá Hóa Thần, rồi giết ta!

Chương 479

Ta với ngươi có thù oán gì, mà ngươi lại đối xử với ta như vậy?!" "Nhân loại thật là đáng sợ!" Tiểu hắc long giận không thể át, vì sợ hãi mà trở nên quá mức bạo tàn, phụt phụt phụt lại đâm thêm mấy nhát vào người đại ca này.

Vị đại ca này cho đến lúc chết cũng không hiểu tiểu hắc long này có ý gì. "Haiz, ta sống cũng không dễ dàng, tại sao lúc nào cũng có người ép ta!" Diệp Bất Phàm thở dài, tiện tay thu Nguyên Thần Đan lại, nhân tiện cũng thu luôn túi trữ vật của hai người, thần thức quét qua, lập tức thất vọng.

Toàn là hàng rác rưởi.

Chỉ có vài pháp thuật thần thông lẻ tẻ là có chút tác dụng tham khảo. "Người tiếp theo." Diệp Bất Phàm hóa thân thành tiểu hắc long, bắt đầu hành trình khủng bố của mình. "Ha ha ha, Phong Linh Thạch!

Ta cuối cùng cũng..." "Ngươi vì sao lại muốn hại ta?" "Ta..." "..." Toàn bộ tiên thổ như thể nổi lên một cơn gió của sự sợ hãi, tàn phá tứ phía.

Tiểu hắc long đáng sợ, khiến vô số tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh phải kinh hoàng. "Đây không phải là bắt nạt người ta sao?

Một tu sĩ Hóa Thần, lại còn là long tộc có chiến lực vô song, thế này thì chúng ta đối phó thế nào?" "Còn nói chúng ta muốn giết nó, hai mươi tu sĩ Nguyên Anh cũng không đủ cho nó đánh!" "Bất công!" Nhiều người sau khi bị cướp bóc, phẫn nộ gào thét, chỉ hận không thể quỳ ngay tại chỗ, cầu xin tiểu hắc long đừng cướp nữa.

Thực sự đánh không lại, đối mặt với tiểu hắc long, ngay cả lời độc ác cũng không dám nói.

Cuối cùng, bọn họ liên hợp lại, đi cáo trạng với Đại giáo chủ trong Linh Lung Tháp. "Đã ba tháng rồi, cháu trai lớn của ngươi có thôi đi không?" Đại giáo chủ trừng mắt nhìn U Hoàng, sắc mặt tái mét.

Lúc đầu thì không có gì, dù sao thân phận tiểu hắc long cũng tôn quý, mắt nhắm mắt mở cho qua là được.

Vấn đề là ngươi quá đáng quá, khiến cho khí vận của nhiều đệ tử không tăng mà còn giảm, việc này ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch tế thiên. "Nó chẳng qua là tuân theo quy tắc của phế thổ, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu thôi." U Hoàng thở dài, nói: "Đứa cháu này của ta, thật sự quá sợ chết rồi, phiền ngươi thông cảm cho một chút." "Cháu ngươi sợ chết ta hiểu, nhưng vì sợ chết mà trở nên quá mức hung tàn, có phải là quá vô lý rồi không?" Đại giáo chủ nén giận, giọng ồm ồm nói.

Lão không hề nghi ngờ vấn đề thân phận của tiểu hắc long, cái gã đó đầu óc có vấn đề không phải ngày một ngày hai. "Đúng là cần phải chế tài một chút." "Không thể để nó ảnh hưởng đến khí vận của các đệ tử, nếu không chuyển đi phế thổ lần này, thật sự là phế rồi." Thất Tinh Vương trầm giọng nói.

Ban đầu Tiên Hỏa Giáo thành lập, có sự can thiệp của Tử Vi Hoàng Triều ở Trung Vực.

U Hoàng liếc mắt nhìn y, thản nhiên nói: "Ngươi muốn chế tài thế nào?

Nó là con của huynh trưởng ta, nếu nó xảy ra chuyện, tộc trưởng không ngại tự mình hạ giới, tìm tiên triều sau lưng Trung Vực các ngươi nói chuyện đâu." Tiên thổ đứng sau Trung Vực là thế lực duy nhất trong tất cả các tiên thổ tồn tại dưới hình thức quốc gia.

Nhưng long tộc không sợ.

Thất Tinh Vương im lặng, không dám nói thêm. "Không làm tổn

thương đến nó là được." Mai Quốc Sư ánh mắt sâu thẳm, mở lời.

Có Linh Lung Tháp gia trì, năng lực chiêm bốc của nàng tăng vọt, vẫn luôn thôi diễn.

Không chỉ phía Diệp Bất Phàm, sát niệm của chính mình cũng đã lặng lẽ tiến vào, không biết định làm gì.

Đại giáo chủ đứng ra giảng hòa: "Thế này đi, nó ở khu vực nào, thì để Hóa Thần Thiên Quân phụ trách khu vực đó chế ngự một chút." "Để ta tự mình đi một chuyến." Ma Lệ Thiên Quân của Nam Hồng Vực bình tĩnh nói. "Cũng được." Đại giáo chủ gật đầu.

Ma Lệ Thiên Quân của Nam Hồng Vực ánh mắt hơi lóe lên, thân ảnh biến mất trong Linh Lung Tháp, sau khi phân biệt phương hướng, nhanh chóng bay về phía đông.

Hắn không đi tìm tiểu hắc long ngay lập tức.

Một ngày sau.

Ma Lệ Thiên Quân hạ xuống bên ngoài một cây cổ thụ to lớn um tùm, bên ngoài hang cây ở trung tâm, có một bóng người đang ngồi xếp bằng.

Chính là Tử Tiêu Thiên Quân. "Diệp Bất Phàm ở đâu?" Ma Lệ hỏi thẳng.

Tử Tiêu Thiên Quân không ưa người của Ma Thổ, lạnh nhạt nói: "Không biết." "Thôn Thiên Ma Tôn của Chân Võ Tiên Thổ sắp tới rồi, ngươi không có chút tin tức nào, chẳng lẽ để vị Thiên Tôn đó tự mình truy lùng sao?!" Ma Lệ lạnh giọng nói.

Tử Tiêu Thiên Quân im lặng một lúc rồi nói: "Tài nguyên tu luyện của phế thổ này, hắn sẽ không bỏ qua đâu, sớm muộn gì cũng sẽ lộ diện, ngươi muốn động thủ, tốt nhất là liên hợp với tất cả Hóa Thần để đối phó hắn." "Đợi khi ra khỏi phế thổ, ngươi muốn tìm lại hắn,

thì chính là mò kim đáy bể." Bọn họ ba người đã giao đấu quá lâu, rất hiểu nhau.

Tử Tiêu Thiên Quân thậm chí có thể đoán được quần lót của Diệp Bất Phàm màu gì. "Được!" Trong mắt Ma Lệ Thiên Quân cuối cùng cũng hiện lên tia sáng.

Tử Tiêu Thiên Quân nói: "Thân tình nhắc nhở, năng lực bảo mệnh của hắn rất mạnh, Hậu Nghệ Cung trong tay có thể giết được Hóa Thần hậu kỳ." "Nếu ba mươi tám vị Hóa Thần mà không làm gì được, thì đám Hóa Thần này có thể đập đầu vào tường tự vẫn được rồi!" Ma Lệ Thiên Quân cười lạnh, rất tự tin.

Tử Tiêu Thiên Quân cau mày, trầm giọng nói: "Theo ta thấy, nên đưa cho Hồng Y hộ pháp, đợi hắn đột phá Luyện Hư cảnh, đến lúc đó bất luận là giết Diệp Bất Phàm hay tìm, đều dễ như lấy đồ trong túi." Trong hang cây sau lưng y.

Chính là Hồng Y Thiên Quân đang đột phá.

Để Luyện Hư thành công, Hồng Y đã xuất huyết nặng, mua sắm hơn mười đạo trận pháp Ngũ giai.

Thế vẫn chưa yên tâm, cho đến khi tìm được hai đạo kỳ vật che đậy thiên cơ Lục giai trong phế thổ.

Chính là để đề phòng vị thiên cơ sư bên cạnh Diệp Bất Phàm chiêm bốc. "Ta không rảnh hộ pháp, bên tiểu hắc long cần phải xử lý." "Con hắc long đầu óc không bình thường đó sao?

Mặc kệ nó làm gì?" Tử Tiêu nhíu mày, mấy ngày nay y không chỉ hộ pháp, mà còn dò la tin tức bên ngoài về Diệp Bất Phàm.

Không có một tin tức nào về kẻ sau.

Khắp nơi đều là tin tức tiểu hắc long vì quá sợ hãi mà điên cuồng cướp bóc. "Đã ảnh hưởng đến khí vận rồi." Ma Lệ Thiên Quân xoay

người rời đi.

Tuy nhiên.

Chưa đợi hắn tìm thấy tiểu hắc long để chế tài đối phương.

Đối phương đã im hơi lặng tiếng, biến mất không dấu vết. ...

Trong động phủ sâu ngàn trượng dưới lòng đất.

Diệp Bất Phàm đang sắp xếp những gì mình thu được. "Ngự Long Quả, Kim Tuyền Dịch, Thanh Trúc Tủy...

đều là tiên linh dược tăng trưởng tu vi, không tệ." Hắn cười rạng rỡ, phân loại chúng.

Cướp bóc ba tháng đã đến giới hạn rồi, nếu làm tiếp nữa, hắn sẽ bị đám Hóa Thần kia để ý kỹ, đến lúc đó muốn làm gì cũng bị giám sát chặt chẽ, hạn chế quá nhiều.

Lợi bất cập hại.

Ngoài tiên linh dược tăng trưởng tu vi, còn có tiên linh dược tăng trưởng thần hồn, chữa thương.

Không chỉ vậy, Diệp Bất Phàm còn tập trung thu thập thiên tài địa bảo thuộc tính phong, lôi, băng, dùng để tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Đến lúc đó tu luyện ra nhục thân phong, lôi, sẽ gia tăng tốc độ của bản thân rất nhiều.

Sắp xếp xong xuôi.

Diệp Bất Phàm dự định luyện chế yêu đan, tấn thăng Hóa Thần trung kỳ, đến lúc đó, chiến lực đại tăng, sẽ không sợ ba mươi tám vị Hóa Thần, dễ dàng giải quyết Hợp Hoan Song Tử.

Hắn giơ tay, một luồng hào quang phun ra, một con tiểu hắc long

hiện ra. "Lão đệ, có thể cho mượn chút dược liệu thân thể dùng không?" "Ngươi là ai?!" Tiểu hắc long co rúm lại thành một cục. "Tại hạ, Diệp Bất Phàm." Diệp Bất Phàm nở nụ cười hiền hòa, nhưng đối phương vừa nghe thấy tên hắn, lập tức hét toáng lên. "Là ngươi!

Ma quỷ!

Ma quỷ!" Tiểu hắc long kinh hoàng tột độ, long khu như con giun, muốn tìm một khe đất chui vào để trốn.

Diệp Bất Phàm nói: "Ta có thể không giết ngươi, chúng ta hợp tác với nhau thế nào?" Tiểu hắc long liều mạng chui vào khe đất, toàn thân run rẩy, sợ hãi tột cùng. "Chỉ cần hợp tác, ta sẽ giúp ngươi huyết mạch phản tổ, thậm chí có thể để ngươi nắm giữ đại quyền của long tộc." "Ma quỷ, ma quỷ." Tiểu hắc long như bị ám ảnh, cào cấu bùn đất. "Ta có thể để ngươi nắm giữ Yêu Thổ." "Ma quỷ..." "Ta có thể truyền cho ngươi bí thuật trường sinh bất tử." "Ma quỷ..." "Ngươi còn không nghe lời, tin hay không ta đánh chết ngươi?" Diệp Bất Phàm hung hăng nói.

Sau đó chỉ thấy tiểu hắc long vẫn điên cuồng đào đất, hận không thể trốn xa hắn, không khỏi ôm trán.

Đúng là hết cứu. "Tin hay không ta gọi Ti Yêu Yêu tới, giáng vận rủi lên đầu ngươi?

Để ngươi sống không bằng chết?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Con chim đó với ta có giao tình mấy chục năm, tin ta đi, ta làm được." Tiểu hắc long toàn thân run lên, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, run rẩy nói: "Ngươi!

Chương 480

Ngươi và nó có giao tình mấy chục năm?

Mà vẫn chưa chết?!" "Ách..." Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu được mạch não của tiểu hắc long, nhưng hắn phản ứng nhanh, nghiêm túc gật đầu: "Ngươi cứ đi hỏi thăm xem, chỉ cần có ta ở đây, lời nguyền xui xẻo của nó sẽ mất hiệu lực, có ta che chở, nó không khắc chết được bất kỳ ai!" Trong nháy mắt.

Ánh mắt của tiểu hắc long thay đổi, nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn một vị... tiên!

Tràn đầy ngưỡng mộ.

Theo nó thấy, có thể ở bên cạnh con chu tước đó mấy chục năm mà không chết, đó chính là chân tiên!

Còn mạnh hơn cả phụ thân của nó! "Gã này năm đó rốt cuộc đã thấy cái gì?

Bị dọa thành ra thế này?" Diệp Bất Phàm có chút ngơ ngác.

Người ta nói bóng ma tuổi thơ, cần cả đời để chữa lành.

Ti Yêu Yêu có lẽ đứng đầu bảng xếp hạng nỗi sợ của tiểu hắc long. "Ngươi không giết ta?" "Không giết!" "Thật không?" "Thật!" "Thật chứ?" "Thật cái con mẹ ngươi!

Còn lải nhải nữa ta gọi Ti Yêu Yêu đến đây ngay!" Diệp Bất Phàm quát. "Được!

Chỉ cần ngươi dạy ta làm thế nào để không chết, ta sẽ hợp tác!" "Ta là chuyển thế thân của ý chí thiên đạo giới này, chỉ cần ở bên cạnh ta đủ trăm năm, bản thiên đạo bảo đảm ngươi bất tử!" Diệp Bất Phàm nói nhảm một cách nghiêm túc.

Sau đó.

Tiểu hắc long gật đầu.

Không biết là tin thật, hay là giả tin. "Lại đây, cưng, để ta cắt một ít máu tươi." Diệp Bất Phàm rút ra Thanh Long Yển Nguyệt Đao. "Ngươi muốn giết ta?" "Phụt phụt—!" Diệp Bất Phàm lười nghe nó nói nhảm, xông lên chém một nhát, một lượng lớn long huyết phun trào ra.

Hắn vội vàng lấy ra một cái vò lớn, thu hết tinh huyết hắc long vào.

Tiểu hắc long sợ đến run lẩy bẩy, khí tức suy yếu đi không ít. "Cầm lấy." Diệp Bất Phàm ném cho nó một bình đan dược chữa thương, lệnh cho nó chữa trị ở bên cạnh.

Còn mình thì lấy ra lò luyện đan, dùng hắc long huyết làm nguyên liệu chính, lấy tinh phách, tinh huyết của một số yêu thú cấp thấp và tiên linh dược làm dược liệu phụ trợ, luyện chế yêu đan.

Cái gọi là 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》, phẩm cấp của yêu đan luyện ra cao hay thấp, hoàn toàn phụ thuộc vào cấp bậc của nguyên liệu chính.

Tiểu hắc long là yêu vương Ngũ giai.

Luyện ra tự nhiên là "Long Huyết Đan" Ngũ giai.

Nếu là tinh huyết Huyền Vũ, thì chính là "Huyền Vũ Đan".

Nửa giờ sau. "Bùm!" Lò luyện đan nổ tung, Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, từ trong đó lấy ra một viên đan dược đen như tro. "Gào!" Trong đan dược bộc phát ra tiếng gào thét của các loại yêu thú, một luồng oán khí mãnh liệt ngập trời, xộc thẳng vào thần hồn con người.

Đừng nói đến dược hiệu, bên trong này toàn là yêu độc, Hóa Thần

bình thường nuốt một viên, thần trí lập tức không còn tỉnh táo. [Long Huyết Đan: Đan dược Ngũ giai, hàm lượng yêu độc tám thành, dược hiệu hai thành, sau khi uống sẽ bị oán khí quấn thân, ý thức hỗn loạn, có nguy cơ tu vi giảm mạnh, cẩn thận khi dùng.] Diệp Bất Phàm nhìn giao diện hệ thống, không hề bất ngờ.

Tất cả đan dược, về cơ bản đều có những thứ như đan độc.

Đặc biệt là yêu độc của yêu đan, cực kỳ cuồng mãnh bá đạo, ảnh hưởng nghiêm trọng đến căn cơ tu vi.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao trong giới tu sĩ cấp thấp, không có bí pháp luyện yêu thành đan nào được lưu truyền.

Còn tu sĩ cấp cao thực sự không còn cách nào khác, bất đắc dĩ mới phải dùng yêu đan.

Cho dù có dùng.

Cũng cần sự hỗ trợ của các loại đan dược như 《Tẩy Linh Đan》 để tẩy rửa pháp lực, trừ bỏ yêu độc. [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Dược hiệu tám thành, không chứa yêu độc, sau khi dùng sẽ tịnh hóa bản thân, ý thức tỉnh táo, có nguy cơ tu vi tăng mạnh, cẩn thận khi dùng.] Diệp Bất Phàm tinh thần chấn động, thầm nghĩ quả nhiên có hiệu quả. "Cái tịnh hóa bản thân này là cái quỷ gì?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc, không hiểu nhưng thấy lợi hại.

Suy nghĩ một lúc, hắn nuốt Long Huyết Đan vào. "Ầm!" Dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, dược hiệu được kéo lên mức tối đa, dược lực bàng bạc điên cuồng va chạm vào Nguyên Thần. 《Thiên Sát Chân Ma Công》 vận chuyển, nhanh chóng luyện hóa dược lực, làm đầy cường độ Nguyên Thần.

Một lát sau.

Tu vi của Diệp Bất Phàm tăng lên một chút, bằng mười năm khổ

tu.

Ngay sau đó, tác dụng phụ ập đến, năng lượng thần bí tái tạo tứ chi bách hài, tu vi lại tăng thêm một đoạn nữa.

Tổng kết lại.

Dược hiệu cộng thêm tác dụng phụ, một viên yêu đan ngang bằng ba mươi năm khổ tu.

Còn "tịnh hóa bản thân" hắn cũng đã hiểu ra hiệu quả là gì.

Có thể tịnh hóa, giảm nhẹ nhân quả của bản thân.

Trong cả tu tiên giới rộng lớn, trong số các Hóa Thần không ai có nhân quả lớn hơn Diệp Bất Phàm, giảm nhẹ nhân quả, người khác muốn chiêm bốc về mình, độ khó sẽ tăng lên không ít. "Hệ thống trâu bò!" Diệp Bất Phàm trong lòng vui như điên, nhìn lượng long huyết không nhiều trong vò, không luyện chế "Long Huyết Đan" nữa, mà dùng để tu luyện 《Niết Bàn Kinh》.

Một ngọn lửa bùng cháy từ trên người Diệp Bất Phàm, xương cốt và huyết nhục như đang tan chảy, máu tươi phun ra dữ dội, trông như sắp chết. "Sướng!" Diệp Bất Phàm không những không đau đớn, ngược lại còn vô cùng khoan khoái, như đang ngâm mình trong bồn nước nóng. "Tình hình gì vậy?" Tiểu hắc long đang chữa thương ở góc phòng bị đánh thức, thấy cảnh này, trực tiếp ngây người.

Thấy người tự hành hạ mình rồi, nhưng chưa thấy ai tự hành hạ mà còn rên rỉ sung sướng.

Hai nén hương sau.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của nó, Diệp Bất Phàm phảng phất như thay da đổi thịt, xương cốt và huyết nhục được tái tạo, tu vi tổng thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Phảng phất như long vương khổ tu hai mươi năm trở về. "Tiên!

Đây là chân tiên a!

Tự hành hạ một lần là có thể mạnh lên sao?" Tiểu hắc long mắt tròn xoe mồm há hốc, tâm hồn non nớt của nó bị đả kích rất lớn.

Nó đến nhân gian chưa được bao lâu, hiểu biết về pháp tu luyện của nhân tộc không nhiều, càng chưa từng thấy kiểu tu luyện tự hành hạ này. "Cứ theo tốc độ này, chưa đến nửa năm là có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ." Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

Cảm giác tu vi tăng vọt này, hắn đã rất lâu không được trải nghiệm.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm ổn định tu vi, dời ánh mắt về phía tiểu hắc long.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn thân thiện chưa từng có: "Lão đệ, cho mượn chút đồ?" Tiểu hắc long trợn to long nhãn, râu rồng run lẩy bẩy, run giọng nói: "Vết thương của ta vẫn chưa lành." Hôm qua Diệp Bất Phàm rút đi đều là tinh hoa long huyết, nó muốn hồi phục ít nhất cũng cần nửa tháng. "Vậy à." Diệp Bất Phàm cau mày, im lặng hồi lâu, ngồi xếp bằng, tiến vào mộng cảnh.

Nằm mơ trong mộng cảnh, tiến vào tầng mộng cảnh thứ hai, cho đến... tầng mộng cảnh thứ bảy.

Cùng với sự tinh tiến của 《Đại Mộng Tiên Kinh》, hắn sắp đột phá tầng thứ tám, ngộ tính và các phương diện khác đều được tăng ích rất lớn.

Hai ngày sau.

Hắn tinh thần phấn chấn tỉnh lại. "Lão đệ, ta đã nỗ lực hai ngày, cuối cùng cũng hoàn thiện được một phần của tàn thiên 《Bổ Thần

Thuật》, có thể giúp ngươi nhanh chóng chữa thương." Diệp Bất Phàm cười lớn nói.

Thần thông này là do Lưu Vân thành chủ giao dịch cho hắn, thần hồn của Tiên Mộng Thiên Quân có thể hồi phục, hoàn toàn là nhờ hắn thi triển thuật này.

Hai ngày nay không ngừng tìm hiểu trong mộng cảnh, lấy 《Bổ Thần Thuật》 làm cơ sở, đã hoàn thiện ra 《Bổ Thân Thuật》!

Chương 481

Chỉ là hoàn thiện, không phải sáng tạo.

Theo hắn suy đoán.

Thần thông này toàn thiên hẳn là Bổ Thần, Bổ Nguyên, Bổ Thân tam thiên, lần lượt trị liệu thần hồn, nguyên thần, nhục thân.

Bổ Thân Thuật, có thể tổn thương nhục thân của mình, để trị liệu thể phách của người khác! "..." Tiểu hắc long. [Bổ Thân Thuật: Dùng tổn thương nhục thân, khí huyết của bản thân làm cái giá, giúp người khác trị liệu thương thế thể xác.] [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Dùng tăng cường nhục thân, khí huyết của bản thân làm cái giá, giúp người khác trị liệu thương thế thể xác.] Diệp Bất Phàm hai tay đặt lên lưng tiểu hắc long, thi triển 《Bổ Thân Thuật》, khí tức yếu ớt của kẻ sau lại lần nữa cường thịnh lên.

Hai ba lần sau, tiểu hắc long kinh ngạc phát hiện tinh huyết đã mất của mình đã hồi phục hoàn toàn. "Hiệu quả không tệ." Diệp Bất Phàm vô cùng hài lòng.

Không chỉ thể phách của đối phương hồi phục, dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, thể phách của bản thân cũng mạnh lên một chút, hiệu quả không kém 《Bất Diệt Thiên Công》 là bao.

Đôi bên cùng có lợi! "Nào, cưng, cho thêm một vò máu nữa." Diệp Bất Phàm tay cầm đao chém xuống, long huyết tuôn ra ào ạt, rất nhanh đã đầy cả một vò.

Tiểu hắc long cũng theo đó mà yếu đi.

Lấy long huyết làm chính, tinh huyết của các yêu thú khác và linh dược thu thập được làm phụ, quen tay hay việc luyện chế yêu đan.

Có kinh nghiệm lần đầu, lần này hàm lượng yêu độc trong đan dược cao tới chín mươi chín phần trăm, thuần túy là hàng hiếm.

Nuốt đan dược, lợi dụng long huyết còn lại tiến hành đại niết bàn, tu vi lại lần nữa tăng trưởng.

Đến cảnh giới Hóa Thần.

Trong tình huống có đan dược, tu vi tăng trưởng cũng rất khó, tất cả đều dựa vào huyết mạch cao quý của tiểu hắc long.

Dù sao.

Cha nó là Đại Thừa Tiên Quân! "Long huyết Hóa Thần sơ kỳ đã mạnh mẽ như vậy, thật muốn trải nghiệm một phen long huyết Hóa Thần đại viên mãn, thậm chí là phượng hoàng huyết." Diệp Bất Phàm nghĩ đến đây, nước miếng cũng sắp chảy ra.

Khác với việc luyện đan, công pháp có tác dụng phụ trước đây. 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》 hoàn toàn là con đường phát triển bền vững, chỉ cần số lượng và chất lượng yêu thú đủ, đến Luyện Hư cũng có thể dùng được. "Long bảo bối..." Diệp Bất Phàm nhanh chóng trị liệu cho tiểu hắc long, nhục thân lại mạnh lên một chút, sau đó thành khẩn mời nó cho máu. "..." Tiểu hắc long.

Trong nháy mắt, năm tháng đã trôi qua.

Bên ngoài không còn cảnh tiểu hắc long đi cướp bóc khắp nơi, đã khôi phục lại sự cân bằng.

Có người nhận được tạo hóa, đột phá Hóa Thần, cũng có người nhận được pháp môn vô địch, thực lực đại tăng, danh tiếng vang dội.

Và cũng có thiên kiêu vẫn lạc, hóa thành một nắm đất vàng.

Thời gian này, Diệp Bất Phàm ngoài việc để một phân thân của mình ra ngoài săn giết yêu thú, gom đủ dược liệu phụ cho "Long

Huyết Đan".

Bản tôn luôn ở trong động phủ dưới lòng đất, luyện đan, nuốt đan, tu hành đại niết bàn.

Năm tháng trôi qua.

Dược liệu phụ đã cạn kiệt, bảy thành yêu thú còn sót lại trong phế thổ đều bị phân thân dọn dẹp sạch sẽ.

May mắn là, tu vi đã đến bình cảnh, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ, nhục thân cũng dưới vô số lần 《Bổ Thân Thuật》, đã tiến gần đến Hóa Thần trung kỳ.

Đáng nhắc tới là.

Huyết mạch của tiểu hắc long ngày càng thuần túy, có dấu hiệu phản tổ.

Không biết có phải là do vô số lần hiến máu, bổ máu hay không.

Hôm nay.

Tiểu hắc long đau khổ nói: "Để ta nghỉ một lát đi!" Nói xong, sống chết cũng không chịu hiến máu nữa.

Mấy ngày nay, nó không phải đang trên đường đi hiến máu, thì cũng là đang trên đường chữa thương.

Diệp Bất Phàm không còn cách nào, đành phải lấy ra di hài chân long có được từ Cửu Long Sơn. "Chắc là được." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào bộ xương rồng khổng lồ, pháp lực cuộn trào, bắt đầu luyện hóa.

Nhiều năm trước, chủ nhân của bộ xương rồng này là yêu tôn Luyện Hư, sau bị tu sĩ tiên thổ luyện thành bảo địa tu luyện, làm chậm đi rất nhiều tốc độ hao hụt tinh hoa chân long.

Lúc đầu tiểu hắc long và lão tổ Quý gia đều tranh giành vật này,

chính là để tôi luyện ra tinh hoa, nâng cao tu vi bản thân.

Mấy ngày sau.

Toàn bộ xương rồng biến mất, chỉ còn lại một đoàn rồng hư ảo, xoay quanh trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm.

Sau đó ném nó vào lò luyện đan, lấy tinh huyết yêu thú còn sót lại làm phụ, luyện ra một lò long đan to bằng nắm tay trẻ con.

Đang định nuốt vào, Diệp Bất Phàm bỗng có cảm ứng, đột ngột nhìn về phía đông.

Một luồng khí tức mạnh mẽ đến nghẹt thở bộc phát ở "hoang lâm" phía đông, chấn động cả phế thổ, khiến nó trở nên cực kỳ bất ổn định. "Quả nhiên...

đột phá Luyện Hư rồi." Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Sau khi tiến vào phế thổ, hắn đã chiêm bốc về Hồng Y Thiên Quân, nhưng đối phương đã sớm có chuẩn bị, trên người mang theo một đống lớn kỳ vật và thủ đoạn che đậy thiên cơ.

Không thể chiêm bốc chính xác vị trí.

Khoảnh khắc đó.

Diệp Bất Phàm đã hiểu rằng mình không thể ngăn cản đối phương đột phá. "Lúc trước ở Đăng Ma Viện chăm sóc Tiểu Niếp Niếp, hẳn là để đổi lấy thần thông ẩn nấp, che đậy thiên cơ phương diện này từ Tử Quần." "Hắn đột phá Luyện Hư, sẽ mạnh đến mức nào?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Hóa Thần trung vô địch.

Bước vào Luyện Hư, tất nhiên cũng sẽ là vô địch.

Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt hồn, thần, pháp, trong đó chữ pháp không chỉ là pháp lực, mà còn bao gồm cả pháp tắc!

Bắc Huyền Thiên Tôn cũng chưa chắc là đối thủ.

Trong một lúc.

Trong lòng Diệp Bất Phàm dâng lên một cảm giác cấp bách chưa từng có. "Phải đột phá Hóa Thần trung kỳ, giải quyết Hợp Hoan Song Tử trước khi hắn độ kiếp!" Diệp Bất Phàm ánh mắt sâu thẳm, một ngụm nuốt yêu đan, xung kích Hóa Thần trung kỳ. ...

Thế giới bên ngoài.

Lúc này nhiệt độ của phế thổ đột ngột tăng cao, các tu sĩ Kim Đan rải rác khắp nơi đều cảm thấy nóng bức.

Bầu trời hoàn toàn bị một mảng ráng đỏ bao phủ, như thể thuốc nhuộm màu đỏ đã nhuộm hồng toàn bộ bầu trời, kéo dài vô tận.

Tiên linh khí cuồn cuộn tranh nhau đổ về phía đông, hình thành một xoáy nước lớn vô biên vô tận. "Một tên Hóa Thần đại viên mãn trà trộn vào từ lúc nào!" Đại giáo chủ đứng trên đỉnh Linh Lung Tháp, sắc mặt tái mét, giận dữ gầm lên.

Hóa Thần đại viên mãn độ kiếp Luyện Hư, việc này sẽ đẩy nhanh tốc độ sụp đổ của phế thổ.

Tổn thất cực lớn! "Trên người kẻ này có kỳ vật và thần thông che đậy thiên cơ Lục giai, ta không thể thôi diễn được." Hắc Quần La Lỵ hóa thành Mai Quốc Sư kỳ dị nói.

Trong chuyện này, nàng cảm nhận được sự bố trí của sát niệm. "Đi!" U Hoàng cảm thấy khí tức có chút quen thuộc, nhanh chóng bay về phía đông.

Thất Tinh Vương, Đại giáo chủ và những người khác theo sát phía sau. "Người tới dừng bước!" Tuy nhiên, vừa mới di chuyển đến bầu trời trên khu rừng cổ hoang vu vô tận, một đạo kiếm quang tuyệt thế vắt ngang trời đất, "Ầm" một tiếng đẩy lùi ba người.

Sắc mặt Đại giáo chủ khó coi, nửa tấm mai rùa phòng ngự trong tay vỡ tan.

Trên vuốt rồng của U Hoàng cũng bị chém ra một vết máu. "Hóa Thần hậu kỳ, kiếm đạo tu sĩ." Thất Tinh Vương mí mắt giật giật, nhìn thấy một bóng người từ trong rừng cổ bước ra, tỏa ra kiếm ý mãnh liệt, sắc mặt hơi biến đổi nói: "Tử Tiêu Thiên Quân?!" Nếu không phải chiến lực của Hồng Y Thiên Quân quá khoa trương.

Chương 482

Người đứng đầu Nam Hồng Vực chính là Tử Tiêu Thiên Quân. 《Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh》 được xưng là kinh văn sát phạt đệ nhất Nam Hồng Vực, không phải chỉ nói suông, cùng cảnh giới không mấy ai có thể chịu được công kích kiếm đạo của Tử Tiêu. "Tiểu bối, mượn phế thổ đột phá Luyện Hư, ngay cả một lời chào hỏi cũng không có, có phải là quá không coi bản Thiên Tôn ra gì không?" Hư không vặn vẹo, Bắc Huyền Thiên Tôn sải bước ra, nhìn chằm chằm vào sâu trong rừng cổ lạnh lùng nói, không thèm liếc Tử Tiêu một cái.

Vừa dứt lời.

Một đồng tử mặc hồng y bảy tám tuổi từ sâu trong rừng bước ra, toàn thân bao phủ bởi pháp tắc hỏa đạo, điên cuồng hấp thụ tiên linh khí của phế thổ.

Hắn đã bước vào Luyện Hư, việc còn lại chỉ là ổn định cảnh giới và độ thiên kiếp. "Ha ha ha!

Lão tử nếu mà xuất thân từ tiên thổ, bây giờ đã sớm Hợp Thể rồi!" "Ngươi là cái thá gì, mà phải coi ngươi ra gì?!" Hồng Y hai mắt sáng rực như lửa, cuồng ngạo mà bá đạo.

Phảng phất như trở về thời kỳ là lão tổ của Chân Ma Tông.

Nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, cho dù là Luyện Hư ra tay, cũng không thể ngăn cản hắn được. "Ngươi!" Bắc Huyền Thiên Tôn giận dữ, pháp tắc băng chi quanh thân bóp méo không gian, trời đất đầy băng tuyết.

Đúng lúc này, Ma Lệ Thiên Quân vội vàng bay tới, chắp tay nói: "Bắc Huyền Thiên Tôn, nếu Hồng Y đã đột phá, vậy thì chính là

người có quyền quyết định của Ma Thổ, từ nay về sau, kế hoạch tế thiên mà Ma Thổ tham gia, đều do Hồng Y Thiên Tôn phụ trách!" Ma Lệ Thiên Quân xuất thân từ Ma Thổ, biết một số tin tức nội bộ.

Thời ở Nguyệt Cung, Chân Ma Tiên Quân đã rất coi trọng Hồng Y, nếu chưa đột phá Luyện Hư, mọi chuyện còn dễ nói, một khi đột phá, liền là đệ tử thân truyền dự bị của Tiên Quân!

Đến lúc đó.

Ai có thể so bối cảnh với Hồng Y? "Cái gì?!" Sắc mặt Đại giáo chủ hoàn toàn thay đổi.

Bắc Huyền Thiên Tôn cũng sững lại, không thể không thu lại khí tức Luyện Hư.

Đại diện cho Ma Thổ, vậy thì không thể động thủ được, nếu không Ma Thổ bất mãn rút khỏi kế hoạch tế thiên, tổn thất sẽ chỉ càng lớn hơn.

Hồng Y Thiên Quân cũng bất ngờ, nhìn sâu vào Ma Lệ Thiên Quân một cái, không nói nhảm nữa, ngồi xếp bằng trên hư không.

Thiên địa tiên linh khí như sông dài chảy về biển đông, nhìn mà Đại giáo chủ tim cũng rỉ máu.

Sau lần này.

Phế thổ thật sự phế rồi.

Muốn cho đệ tử lịch luyện, chỉ có thể tìm nơi khác.

Xoáy nước kéo dài mấy ngày.

Trong tiếng sấm "Ầm ầm ầm", mây đen dày đặc, bao phủ nửa cái tiên thổ, phạm vi rộng lớn, khiến Bắc Huyền Thiên Tôn cũng phải kinh hãi.

Phạm vi của thiên kiếp, đại diện cho tiềm lực của một người.

Mà có thể đến mức này, từ xưa đến nay đều là số ít. "Tam tài, thiên địa nhân, hắn đã tụ tập được thiên địa lưỡng tài, chẳng lẽ tương lai có tư chất Đại Thừa?" Bắc Huyền Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, trong mắt lóe lên vẻ ghen tị.

Người có thể Luyện Hư, cả đời cũng không thành tựu nổi một tài.

Nhất tài, có tư chất Hợp Thể.

Nhị tài, tương lai có cơ hội chứng đắc đạo quả Đại Thừa.

Còn về tam tài.

Hắn còn chưa từng nghe nói qua. "Nhất tài giả, hợp với thiên dương; nhị tài giả, dung với địa âm; tam tài giả, phi âm phi dương, phi thiên phi địa, có thể gọi là 'nhân trung' hợp nhất âm dương." "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, tam là đạo của biến hóa, ẩn chứa vô cùng vô tận, tức là cửa của chúng diệu, huyền diệu vô cùng." U Hoàng bình tĩnh nói.

Đây là lời cảm thán của phụ thân tiểu hắc long, một vị Đại Thừa Tiên Quân.

Một câu nói đã nói ra nguyên nhân chính vì sao tất cả Đại Thừa Tiên Quân không thể đột phá Chân Tiên.

Cũng là nguyên nhân vì sao qua vô tận năm tháng, nhân tộc lại theo đuổi con đường hoàn mỹ.

Người duy nhất bước lên con đường này, chỉ có một mình Diệp Bất Phàm.

Tam tài thiếu một, không thể làm được nhị hóa nhất, nhất hóa đạo, đạo hóa Chân Tiên.

Những người có thể bước vào Chân Tiên, đều là đi con đường khác. "Làm thế nào để có được lưỡng tài?

Về phương diện này, sư trưởng chưa từng truyền thụ." Đại giáo chủ chắp tay hỏi. "Thiên địa đại đạo sở chung, tất đắc thiên chi tài, địa lợi sở chung, tức mệnh cách, khí vận, thiên địa đại thế, đắc chi khả đắc địa tài." U Hoàng thản nhiên nói. "..." Đại giáo chủ không nói nên lời.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao sư trưởng không truyền thụ, nói hay không nói cũng không có gì khác biệt. "Ầm ầm!" Đúng lúc này, sấm sét nổ vang, một đạo lôi đình đột ngột từ trong mây đen đánh xuống.

Trong lôi đình ẩn chứa ngũ sắc quang, uy lực vượt qua kiếp Nguyên Anh, Hóa Thần vô số lần. "Ngũ sắc kiếp, không dễ độ." Bắc Huyền Thiên Tôn lắc đầu.

Đến tầng thứ này, đã dính líu đến sức mạnh pháp tắc, ngũ sắc kiếp thực chất là thiên kiếp pháp tắc năm thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ, tấn công toàn diện vào điểm yếu của ngươi.

Tầng thứ càng cao, màu sắc càng nhiều, trong truyền thuyết Chân Tiên là thập nhị sắc kiếp, ẩn chứa ngũ hành, phong, lôi, băng các loại thuộc tính. 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 chính là được sáng tạo ra để đối phó với thập nhị sắc kiếp. "Bùm" một tiếng, Hồng Y bị lôi đình đánh sâu xuống lòng đất, trong vòng vạn dặm, trở thành một biển sấm. "Tới nữa đi!" Trên đầu Hồng Y Thiên Quân hiện ra Tam Muội Chân Hỏa, ha ha cười lớn, xông thẳng lên trời cao.

Từng đạo lôi đình đánh xuống, Hồng Y vận chuyển các loại thần thông đối phó, càng lúc càng khó khăn, nhưng vẫn không chết. "Chả trách lại kiêu ngạo như vậy, pháp lực hùng hậu thế này." Bắc Huyền Thiên Tôn kinh ngạc, cường độ pháp lực của đối phương đã vượt qua đại bộ phận người, lại còn tinh thông các loại thần thông.

Ngay lúc Hồng Y đang độ kiếp.

Bắc Huyền Thiên Tôn đột nhiên hơi cau mày, nhìn về phía xa.

Một luồng thiên kiếp cũng mạnh mẽ tương tự hiện ra, nhưng rất nhanh lại biến mất một cách khó hiểu, phảng phất như bị ai đó ăn mất. "Ta cảm nhận được khí tức của Diệp Bất Phàm, hắn đang độ kiếp sao?" Đại giáo chủ đột ngột quay đầu nhìn lại. "Khí tức biến mất rồi, để Mai Quốc Sư chiêm bốc xem sao." Bắc Huyền Thiên Tôn ánh mắt lóe lên, thờ ơ nói.

Trong lòng thì lại là một trận vui sướng điên cuồng.

Diệp Bất Phàm, đột phá Hóa Thần trung kỳ rồi!

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được dao động công pháp đặc hữu của "Niết Bàn Kinh". "Diệp Bất Phàm không hổ là Diệp Bất Phàm, vừa mới tấn thăng Hóa Thần không lâu, vậy mà đã đột phá Hóa Thần trung kỳ." "Tốt tốt tốt, thật tốt quá, đợi ngươi tiến vào Luyện Hư, con cừu béo này bản Thiên Tôn ăn chắc rồi!" Bắc Huyền Thiên Tôn cố nén sự kích động trong lòng.

Hắn không sợ Diệp Bất Phàm phản chế, 《Phượng Hoàng Ma Kinh》 của hắn có hiệu quả khống chế rất lớn đối với 《Niết Bàn Kinh》, có thể dễ dàng giết chết.

Đến lúc đó.

Tất cả bí mật của Diệp Bất Phàm đều là của hắn!

Còn có thể luyện hóa đối phương, thuận thế đột phá Luyện Hư trung kỳ! "Kẻ tên Hồng Y này và Diệp Bất Phàm có thù oán, phải giúp tiểu bối đó an toàn rời khỏi phế thổ mới được." Bắc Huyền Thiên Tôn nhìn Hồng Y Thiên Quân mạnh mẽ vô cùng, trong lòng tính toán đối sách.

Hắn không muốn con cừu béo Diệp Bất Phàm nuôi được một nửa, lại bị Hồng Y làm thịt mất. "Để ta chiêm bốc thử." Hắc Quần La Lỵ cải trang thành Mai Quốc Sư gật đầu, ra vẻ chiêm bốc. ... "Hóa Thần,

trung kỳ!" Cách Hồng Y Thiên Quân vạn dặm, Diệp Bất Phàm nuốt thiên kiếp, ợ một cái.

Do tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》, hắn cứ dăm ba bữa lại độ kiếp, đã quen rồi, thiên kiếp trước đây vừa ngưng tụ đã bị hắn ăn mất, khiến pháp lực càng thêm tinh thuần, lần này thiên kiếp lớn hơn, gây ra chút động tĩnh.

Diệp Bất Phàm cảm nhận tu vi bàng bạc trong cơ thể.

Mạnh hơn trước gấp mười lần không chỉ.

Mà Nguyên Thần thì đã bán thực thể hóa, cho dù không có nhục thân, hắn cũng có thể làm những chuyện của nhục thân.

Phương diện thần hồn càng tăng vọt, đạt đến tầng thứ đại viên mãn.

Chương 483

"Bây giờ đối mặt với tiền thế của Nhan Như Ngọc, có thể dễ dàng trấn áp." Diệp Bất Phàm tự tin bùng nổ.

Ở cảnh giới này, hắn đã đứng trên đỉnh cao.

Đợi nhục thân tiến vào Hóa Thần trung kỳ, tăng cường 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, đó mới là Hóa Thần vô địch thật sự. "Gã này chắc chắn là thiên đạo chuyển thế!" Tiểu hắc long mắt không chớp nhìn Diệp Bất Phàm nuốt thiên kiếp, trong lòng hoàn toàn tin tưởng lời nói trước đây của Diệp Bất Phàm.

Theo đối phương trăm năm, có lẽ mình thật sự có thể bất tử.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm nhìn về phía đám mây kiếp ở phương đông, lòng tự tin đang bành trướng nhanh chóng thu lại.

Hắn đột phá nhanh, nhưng người khác cũng không phải dậm chân tại chỗ.

Hồng Y đột phá Luyện Hư, quỷ mới biết mạnh đến mức nào? "Đi, mau chóng giải quyết Hợp Hoan Song Tử, lấy được 'Âm Dương Tiên Ma Kinh'." Diệp Bất Phàm xách tiểu hắc long lên, nhanh chóng bay về phía bắc.

Nơi đó.

Là phạm vi quản hạt của Hợp Hoan Song Tử, trước khi đột phá đã để Quý Vô Hối bố trí.

Hắn phải giải quyết với tốc độ nhanh nhất! ...

Phía bắc phế thổ, trong một sơn cốc chim hót hoa thơm. "Bộp bộp

bộp..." Trong Hợp Hoan Song Tử, nam tử có vẻ yếu đuối đứng ngoài hang động, nghe âm thanh dâm mỹ bên trong, tức đến toàn thân run rẩy.

Hắn muốn xông vào chất vấn đạo lữ, nhưng lại không dám nhấc chân.

Nửa giờ sau.

Âm thanh biến mất, nữ tử mặc kình trang cơ bắp cuồn cuộn dáng đi như rồng như hổ, bước ra khỏi động phủ, thần sắc tràn đầy vui vẻ và hưởng thụ.

Phía sau mông nàng, là một thanh niên tuấn tú, hai chân lơ lửng đi theo. "Địa chỉ của ngươi ở Tiên Đường ta nhớ rồi, lần sau lại tìm ngươi." Hàn Yên Tiên Tử khoe cơ bắp, ha ha cười lớn nói.

Thanh niên này là đệ tử Tiên Hỏa Giáo mà nàng vô tình quen biết, khí vận rất thịnh.

Khi sắp bị người khác giết chết, nàng đã ra tay cứu giúp.

Sau đó mở động phủ, mời y một phen.

Một phen chính là ba ngày.

Năng lực phương diện đó tuy yếu, nhưng người đẹp trai biết nói chuyện.

Công phu trên miệng rất giỏi. "Vâng, vâng." Thanh niên tuấn tú run rẩy, cố gắng nặn ra nụ cười, hoàn toàn không dám nhìn nam tử yếu đuối kia, cẩn thận bước ra khỏi sơn cốc.

Nam tử yếu đuối đó là Hoài Ngọc Thiên Quân của Âm Dương Tiên Thổ, Hóa Thần hậu kỳ, bóp chết y như bóp chết một con kiến. "Bốp!" Thanh niên tuấn tú đi ngang qua Hàn Yên Tiên Tử, Hàn Yên Tiên Tử dùng bàn tay thô ráp vỗ vỗ vào mông cong của y, trêu chọc

nói: "Nhớ lời ta nói, về chuẩn bị chút thuốc đi!" Thanh niên tuấn tú sợ hãi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, chạy như bay đi. "Ngươi quá đáng rồi!

Ta dù sao cũng là đạo lữ của ngươi!" Hoài Ngọc Thiên Quân chỉ vào Hàn Yên Tiên Tử, mắt đỏ hoe, tức đến sắp khóc.

Hàn Yên Tiên Tử nghe vậy cười lạnh: "Ngươi?

Ngươi chỉ bé bằng hạt đậu, đã thỏa mãn được ta chưa?!

Phế vật!" "Nếu không phải vì công pháp, lão nương đã sớm đá ngươi đi rồi!" "Ngươi!" Hoài Ngọc Thiên Quân tức đến ngón tay run rẩy, cuối cùng ngồi phịch xuống đất, khóc nức nở.

Tuy hai người kết thành đạo lữ là do cao tầng tiên thổ tác thành, đôi bên không có tình cảm gì, nhưng đối phương ngang nhiên tìm đàn ông, để tôn nghiêm của hắn ở đâu? "Một chút dương cương chi khí cũng không có!" Hàn Yên Tiên Tử hừ lạnh, đột nhiên sắc mặt lạnh đi, sải bước về phía xa. "Có khí vận chi tử sắp chết rồi!

Mau đi!" Trên một sườn núi, tiếng pháp thuật va chạm vang lên không ngớt. "Quý Vô Hối!

Ngươi đừng có khinh người quá đáng!" Một thanh niên mặc cẩm y, mặt đẹp như ngọc phẫn nộ gầm lên, vừa bỏ chạy vừa lấy ra một tấm gương xám xịt để chống cự.

Đối phương như một con chó điên, đã truy sát hắn suốt hai ngày trời. "Rắc!" Quý Vô Hối pháp lực dâng trào, điều khiển phi kiếm đánh vỡ tấm gương, xuyên qua lồng ngực của thanh niên cẩm y, kéo theo một vệt máu tươi.

Thanh niên cẩm y kêu thảm một tiếng, bất đắc dĩ phải thi triển cấm thuật độn pháp, bỏ chạy ra xa ngàn dặm. "Đoạn Phong Lưu, năm đó nếu không phải ngươi tiết lộ hành tung của ta, lão tổ Quý gia sao

lại lệnh cho ta trở về?

Phụ thân ta sao có thể chết?" Quý Vô Hối ánh mắt lạnh lẽo, như giòi trong xương, bám riết không tha. "Phập phập" mấy tiếng, lại đục thêm mấy lỗ máu trên người đối phương.

Đoạn Phong Lưu đau đớn kêu gào, gào thét đến khản cổ: "Cái chết của cha ngươi thì liên quan gì đến ta!" Hắn xuất thân từ Đoạn gia, một gia tộc thuộc vương thất Tiên Đường, từ nhỏ đã có ân oán với Quý Vô Hối.

Hắn rất hiểu rõ cuộc tranh đoạt khí vận giữa các tộc nhân Quý gia, sau này nghe được tin tức của Quý Vô Hối, liền đem tin này bán cho Quý gia, ý đồ để các thiên tài khác của Quý gia trừ khử Quý Vô Hối.

Nào ngờ.

Quý Vô Hối không chết, mà các thiên tài khác của Quý gia lại chết!

Lần nữa đối mặt với Quý Vô Hối, đối phương không chỉ tinh thông các loại thần thông đạo pháp, mà pháp bảo trên người cũng có không ít, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ. "Không liên quan?

Hôm nay ngươi phải chết ở đây!" Quý Vô Hối sát ý ngút trời, điều khiển phi kiếm đâm về phía đan điền của Đoạn Phong Lưu. "Xoạt xoạt xoạt!" Đoạn Phong Lưu vội vàng phun ra một lá ngọc phù, tạo thành vô số tia nước, quấn chặt lấy phi kiếm, khiến nó không thể tiến thêm một phân nào. "Không hổ là phù lục do… Diệp Bất Phàm chế tạo!" Đoạn Phong Lưu mừng rỡ.

Hắn đã phải trả giá bằng rất nhiều điển tịch công pháp của gia tộc để mua được hơn mười lá phù lục tứ giai từ chỗ Diệp Bất Phàm, chuyến đi đến Phế Thổ lần này, chúng đã giúp hắn nhiều lần thoát chết trong gang tấc.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Chỉ thấy Quý Vô Hối trong lúc điều khiển phi kiếm, tay kia đã kết ấn quyết, cách không ấn một chưởng về phía Đoạn Phong Lưu. "Thiên Ấn!" Hư không vặn vẹo, một pháp ấn khổng lồ khắc chữ "Thiên" che trời lấp đất, hung hãn đập xuống.

Đoạn Phong Lưu kinh hãi tột độ, muốn lấy pháp bảo ra chống đỡ, nhưng sau hai ngày bị truy sát, các loại pháp bảo phù lục đều đã tiêu hao sạch sẽ, ngay cả pháp lực cũng đã hao tổn tám phần. "Quý Vô Hối!

Đây là ngươi ép ta, muốn chết thì cùng chết!" Đoạn Phong Lưu ánh mắt điên cuồng, Nguyên Anh trong cơ thể rung lên, định tự bạo.

Nguyên Anh sơ kỳ tự bạo, đủ để trọng thương tu sĩ cùng cấp.

Thế nhưng Quý Vô Hối không hề sợ hãi, dồn toàn bộ pháp lực vào thần thông đại ấn, khiến phạm vi của nó càng lớn, uy thế càng mạnh. "Bốp!" Ngay lúc này, một cánh tay đầy cơ bắp từ hư không thò ra, dễ dàng bóp nát pháp ấn.

Hàn Yên tiên tử từ hư không bước ra, chỉ tay về phía Đoạn Phong Lưu: "Tình Dục, trấn." Lời vừa dứt, tiểu phúc của Đoạn Phong Lưu dâng lên một luồng tà hỏa, dục vọng toàn thân hóa thành một đạo phù văn quỷ dị, mạnh mẽ trấn áp Nguyên Anh đang chuẩn bị tự bạo. "Tiểu tử, trông đẹp trai thế này, chết đi thì đáng tiếc lắm?" Hàn Yên tiên tử nhìn chằm chằm Đoạn Phong Lưu, hai mắt sáng rực.

Mặt đẹp như ngọc, khí chất dương cương, toàn thân tràn đầy sức sống bừng bừng, ánh mắt trong trẻo mà lại có chút ngây ngô. "Đa tạ tiền bối cứu mạng!" Đoạn Phong Lưu vui mừng khôn xiết, dập đầu lạy tạ. "Ừm, không tệ, khí vận đỉnh thịnh, bây giờ chết thì còn quá sớm." Hàn Yên tiên tử tán thưởng, sau đó nhìn về phía Quý Vô Hối. "Trông xấu thế kia mà cũng dám giết người à?" "..." Quý Vô Hối.

"Tiền bối, ân oán giữa các đệ tử Tiên Hỏa Giáo, thiết nghĩ người không cần phải xen vào đâu nhỉ?" Quý Vô Hối sắc mặt khó coi, trầm giọng nói. "Đệ tử này, bản Thiên Quân nhìn trúng rồi, ngươi có ý kiến gì sao?" Hàn Yên tiên tử cười khẩy, một luồng linh áp Hóa Thần hậu kỳ như thiên uy đè xuống, khiến Quý Vô Hối rơi thẳng xuống đất, hai chân cắm sâu vào lòng đất.

Nàng gồng cơ bắp, uy hiếp: "Hay là, ngươi muốn chết?" Đệ tử của Tiên Hỏa Giáo chẳng qua chỉ là một đám rau hẹ, nếu không phải tên đệ tử trước mắt này khí vận cao, nàng ta còn lười nghe hắn nói nhảm, đã trực tiếp nghiền chết rồi. "Tiền bối, đây là ân oán giữa ta và Đoạn Phong Lưu." Gân xanh trên trán Quý Vô Hối nổi lên, mặt đỏ bừng. "Chỉ là một tên Nguyên Anh sơ kỳ, cũng dám la lối à?" Ánh mắt Hàn Yên tiên tử lạnh đi, uy áp càng thêm khủng khiếp, như một ngọn tiên sơn vạn dặm đè lên vai Quý Vô Hối.

Khóe miệng hắn trào máu, xương cốt gần như bị ép nát.

Chương 484

"Đây… chính là Hóa Thần hậu kỳ sao?

Chỉ riêng uy áp thôi cũng không phải là thứ mà một kẻ Nguyên Anh sơ kỳ như mình có thể chống lại." Quý Vô Hối lẩm bẩm. "Ong ——!" Một luồng dao động quỷ dị từ sau lưng Hàn Yên tiên tử lan ra, nàng ta dựng tóc gáy, đột ngột quay đầu lại, tế ra một món pháp bảo gọi là "Âm Dục Luân".

Âm Dục Luân trông như một cái cối xay, mép ngoài nhô ra mười mấy gai nhọn, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo. "Keng!" Phía sau, một nắm đấm khổng lồ mạnh mẽ trấn áp Âm Dục Luân, ngay sau đó là một cú đá nhanh như tia chớp, quất mạnh vào cổ Hàn Yên tiên tử. "Rắc" một tiếng, cổ của Hàn Yên tiên tử gãy lìa, thân thể bị đập mạnh xuống đất, để lại tại chỗ một cái hố khổng lồ. "Chỉ là Hóa Thần hậu kỳ, cũng dám la lối à?" Diệp Bất Phàm tóc trắng tung bay, mặt không biểu cảm đứng giữa hư không, cúi nhìn đại địa.

Hắn sải bước về phía cái hố, tu vi rõ ràng chỉ là Hóa Thần trung kỳ, nhưng khí thế tỏa ra lại mạnh hơn cả Đại viên mãn một bậc, sánh ngang với Hồng Y Thiên Quân. "Vút!" Đột nhiên, sau lưng Diệp Bất Phàm sáng như ban ngày, một chiếc "Dương Dục Luân" lặng lẽ tập kích tới, uy lực đủ để trọng thương Hóa Thần hậu kỳ. "Tật!" Diệp Bất Phàm không quay đầu lại, dường như đã lường trước, một tay kết ấn, chỉ ra sau lưng. "Vút vút vút——!" Ba mươi sáu thanh phi kiếm từ hư không hiện ra, trong nháy mắt tạo thành kiếm trận, vây khốn cả "Dương Dục Luân" lẫn người điều khiển nó.

Lập tức, kiếm quang ngập trời như mưa bão, "Dương Dục Luân" bị đánh bật trở lại. "Diệp Bất Phàm, chúng ta có thù oán gì?" Hoài

Ngọc Thiên Quân tóm lấy Dương Dục Luân, khẽ thở dài, bất đắc dĩ phải thi triển thần thông để ngăn cản kiếm quang.

Khi Diệp Bất Phàm bước vào trung kỳ, dưới trạng thái Pháp Huyết Hợp Nhất, Chân Ma Kiếm Trận do kiếm tổ tạo thành cực kỳ mạnh mẽ, có thể uy hiếp cả Hóa Thần Đại viên mãn, y chỉ có thể miễn cưỡng đối phó. "Bắt nạt người của ta, hai vị nói xem đây là thù oán gì?" Diệp Bất Phàm tung một cước xuống cái hố dưới đất, Hàn Yên tiên tử bên trong vội vàng tế xuất Âm Độn Thuật, hiểm hóc né được.

Nàng chật vật đứng trên không, gầm lên giận dữ: "Nói láo!

Rõ ràng là ngươi tính kế hai chúng ta!" Những người sống được đến Hóa Thần hậu kỳ, làm gì có kẻ ngốc?

Từ khoảnh khắc Diệp Bất Phàm xuất hiện, họ đã ngay lập tức đoán ra được đầu đuôi câu chuyện.

Quý Vô Hối truy sát Đoạn Phong Lưu có khí vận cường thịnh, rõ ràng là muốn dồn hắn đến địa giới do họ quản hạt, để dễ dẫn dụ họ ra tay! "Vút——!" Hàn Yên tiên tử lóe lên rồi biến mất, muốn phá vỡ kiếm trận để liên thủ với Hoài Ngọc Thiên Quân.

Thế nhưng vừa đến gần, đã bị một quyền đấm bay ngược lại ngàn trượng, lực đạo kinh khủng truyền từ pháp bảo sang người, chấn cho nàng run rẩy như cầy sấy, hộc máu mồm. "Ngươi!" Hàn Yên tiên tử thấy Diệp Bất Phàm chắn trước kiếm trận, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm mình, trong lòng không khỏi lạnh gáy.

Xuất thân từ Âm Dương Tiên Thổ, thứ mạnh nhất chính là thuật hợp kích.

Nhưng bây giờ hai người họ lại bị chia cắt một cách mạnh mẽ. "Ngươi sớm đã tính kế xong rồi, chia cắt chiến trường, lần lượt đánh bại!" "Chứ sao?

Nếu có thể nghiền ép, tại sao ta phải để các ngươi liên thủ?" Diệp Bất Phàm cười nhạt.

Hắn đột phá Hóa Thần trung kỳ, chiến lực tăng mạnh, nhưng không có nghĩa là hắn bị thần kinh đến mức đợi hai người kia thi triển thuật hợp kích rồi mới ra tay. "Vút——!" Diệp Bất Phàm biến mất trong nháy mắt.

Hàn Yên tiên tử lập tức cảm thấy nguy hiểm, nhanh chóng phun ra một viên châu màu hồng, lơ lửng trên đỉnh đầu để phòng ngự, đồng thời tế ra "Âm Dục Luân", âm khí bàng bạc như đại dương, xé toạc hư không bên phải.

Một bóng người vừa xuất hiện bên trong đã bị xé thành hai nửa, hóa thành vô số mảnh giấy vụn, bay lả tả như tuyết rơi.

Đây là Chỉ Nhân Thuật phiên bản tăng cường mà Diệp Bất Phàm nghiên cứu được từ người giấy của Chỉ Nhân Quốc. "Bốp!" Ngay sau đó, Thanh Long Yển Nguyệt Đao đột nhiên từ bên trái chém ra, chém mạnh vào viên châu phòng ngự màu hồng, khiến nó nổ tung, đao thế không giảm, chém thẳng xuống đầu nàng ta. "Người giấy?

Ngươi con tiện nhân này!

Đã mạnh như vậy rồi mà còn tính kế!" "Âm Thủy Độn!" Sắc mặt Hàn Yên tiên tử thay đổi đột ngột, tế ra cấm thuật độn pháp, miễn cưỡng độn ra xa ngàn dặm.

Nhưng vẫn chậm một chút, trước ngực nàng ta có một vết máu từ vai kéo dài đến bên hông, máu tươi phun ra như suối. "Vút——!" Diệp Bất Phàm lại biến mất.

Hàn Yên tiên tử khẽ quát một tiếng, "Âm Dục Luân" nhanh chóng giãn nở, bao bọc lấy toàn bộ cơ thể nàng. "Keng!" Âm Dục Luân như bị một ngọn tiên sơn đâm phải, mang theo Hàn Yên tiên tử bay ngược

vạn dặm, đâm nát mấy ngọn núi lớn. "Tình Dục, khởi!" Hàn Yên tiên tử nén cơn đau kịch liệt toàn thân, thi triển thần thông hồn đạo.

Diệp Bất Phàm trong trạng thái Pháp Huyết Hợp Nhất quá mạnh, sánh ngang với Đại viên mãn, chỉ có thể tấn công vào điểm yếu của đối phương. "Ong!" Nàng chỉ một ngón tay về phía Diệp Bất Phàm ở xa, một luồng sóng vô hình gợn lên, sau đó quét ngang về phía hắn. "Ầm!" Một luồng thần thức bàng bạc hóa thành thần kiếm, chém đứt luồng Tình Dục vô hình.

Hàn Yên tiên tử bị phản phệ, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt không thể tin nổi: "Sao có thể!

Một kẻ Hóa Thần trung kỳ, sao có thể có thần hồn của Đại viên mãn!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt lãnh đạm, dưới chân gợn sóng, lại biến mất. "Vô Cực Âm Thổ!" Hàn Yên tiên tử thấy vậy, sắc mặt tái mét, quả quyết thi triển cấm pháp, cơ thể đầy cơ bắp được bao phủ bởi từng lớp đất âm màu đen, lan tỏa ra xung quanh.

Thần thông này, là cấm kỵ thần thông mà nàng luyện thành sau khi luyện hóa trăm cân Âm Thổ, uy lực cực mạnh, lại có khả năng bảo mệnh cường đại.

Đúng lúc này, Diệp Bất Phàm tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, xuyên qua lớp Âm Thổ đang lan tỏa.

Ngay sau đó.

Âm Thổ ngập trời bắt đầu phản kích, cuồn cuộn kéo đến, âm khí gần như có thể đóng băng linh hồn.

Tốc độ vận hành pháp lực và tốc độ di chuyển của Diệp Bất Phàm đều bị ảnh hưởng rất lớn. "Sinh Quang, vạn pháp bất xâm!" Toàn thân Diệp Bất Phàm nổi lên thần quang hộ thể, làm suy yếu hiệu quả "giảm tốc" của thần thông Âm Thổ, dưới chân thi triển 《Tế Mệnh

Hồng Quang Độn》, dễ dàng né tránh các đòn tấn công của Âm Thổ. "Định!" Phía sau lớp Âm Thổ do Hàn Yên tiên tử hóa thành, bóng dáng của Diệp Bất Phàm đột nhiên hiện ra, miệng thốt ra chữ "Định", nhân lúc Âm Thổ khựng lại một thoáng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao hung hãn chém xuống. "A a a ——!" Tiếng hét thảm vang lên, Âm Thổ vỡ tan từng mảng lớn, rỉ ra máu tươi, miễn cưỡng hóa thành một "người đất" hình nữ. "Vút" một tiếng, bóng dáng Diệp Bất Phàm lại biến mất. "Bốp bốp bốp!!!" Hư không nổ vang, Hàn Yên tiên tử không ngừng thi triển thần thông và pháp bảo để chống cự, nhưng chẳng khác nào châu chấu đá xe, lực đạo kinh khủng đánh cho nàng không ngừng hộc máu, ngày càng suy yếu.

Nàng nhiều lần muốn tìm cơ hội phản kích.

Nhưng tốc độ độn thuật thần thông của Diệp Bất Phàm quá nhanh, vượt qua cả Đại viên mãn thông thường, căn bản không thể chạm tới.

Hơn nữa, từng đạo đao quang kinh thế liên tiếp ập đến như mưa bão, không có một chút kẽ hở, nàng chỉ có thể bị động chịu đòn. "Một tên Hóa Thần trung kỳ, lại còn vừa mới đột phá, tại sao lại mạnh hơn cả Đại viên mãn?!" Hàn Yên tiên tử càng đánh càng kinh hãi.

Nàng và Hoài Ngọc Thiên Quân từng liên thủ giao chiến với tu sĩ Đại viên mãn, nhưng cảm giác áp bức từ vị đó còn thua xa Diệp Bất Phàm.

Cuối cùng, Hàn Yên tiên tử dùng hết thủ đoạn, bị đao quang của Diệp Bất Phàm chém nát nhục thân, chỉ còn lại Nguyên Thần bay đi, ý đồ bỏ trốn. "Bốp!" Diệp Bất Phàm đuổi kịp trong nháy mắt, một tay kết ấn, năm ngón tay như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ Như Lai, tóm chặt Nguyên Thần của Hàn Yên tiên tử trong lòng bàn tay. "Đừng giết…" "Phong!" Diệp Bất Phàm không cho đối phương cơ hội nói, đánh ra mười mấy đạo phong ấn, phong ấn Nguyên Thần, rồi ném vào

Chưởng Trung Càn Khôn.

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong vòng năm hơi thở.

Hắn quay người nhìn về chiến trường bên kia.

Ba mươi sáu thanh phi kiếm tạo thành Chân Ma Kiếm Trận đang vây chết Hoài Ngọc Thiên Quân, mặc cho y thi triển thần thông và pháp bảo, vẫn không thể đột phá vòng vây.

Ngược lại còn bị kiếm quang vô tận xé rách lớp phòng ngự, toàn thân chi chít vết thương, máu chảy ròng ròng.

Kiếm trận này, theo sự đột phá của Diệp Bất Phàm mà trở nên mạnh hơn, đối với Đại viên mãn cũng có uy hiếp nhất định. "Diệp đạo hữu, ta sớm đã thấy người đàn bà lẳng lơ đó không vừa mắt rồi, thu phục được nàng ta, thật sự là đã trừ đi một khối tâm bệnh cho ta!

Cảm tạ, quá cảm tạ!" Hoài Ngọc Thiên Quân thấy đạo lữ của mình bị Diệp Bất Phàm tóm gọn trong vài chiêu, khuôn mặt vốn đã bệnh tật càng thêm tái nhợt, lòng run sợ.

Y nghi ngờ về giống loài của Diệp Bất Phàm.

Nhân tộc không thể mạnh như vậy được.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, không để ý đến y, mà cau mày nhìn lên mây đen trên trời.

Lúc này, Luyện Hư kiếp của Hồng Y Thiên Quân đã đi đến hồi kết.

Đại Giáo chủ, Thiên Thư Đạo Nhân và hơn ba mươi vị Hóa Thần khác đang từ bốn phương tám hướng lao đến đây với tốc độ cực nhanh, rõ ràng đã phát giác ra Hợp Hoan Song Tử bị Diệp Bất Phàm tập kích.

Còn về Bắc Huyền Thiên Tôn, không biết là vô tình hay cố ý, căn

bản không đến. "Đều là một đám lão quái vật thân kinh bách chiến." Diệp Bất Phàm thở dài, đám Hóa Thần này phản ứng quá nhanh, vừa thấy không ổn đã lập tức liên thủ lao tới.

Chương 485

Với thực lực hiện tại của hắn, tuy có tự tin xử lý hết bọn họ, nhưng cần thời gian quá lâu.

Mà Hồng Y Thiên Quân lại là biến số lớn nhất trong chuyến đi Phế Thổ này của hắn.

Một khi bị y giữ chân, đợi Hồng Y Thiên Quân độ kiếp xong đến đây, hắn muốn an toàn rút lui là điều không thể. "Ta chỉ có năm hơi thở." Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Khoảng cách trăm vạn dặm, đối với đám Hóa Thần kia chỉ là một cái búng tay. "Diệp đạo hữu, ngươi xem chúng ta không thù không oán, ta cũng không động thủ với thuộc hạ của ngươi, ngươi xem…" Hoài Ngọc Thiên Quân khó xử, lắp bắp lên tiếng.

Thế nhưng, đáp lại y là một mũi tên Sơn Hà thô to. "Vút!" Diệp Bất Phàm kéo Hậu Nghệ Cung đến ba ngón tay, mũi tên xé toạc không gian, bắn thẳng về phía lồng ngực của Hoài Ngọc Thiên Quân.

Sắc mặt y đột biến, "Dương Dục Luân" phóng to, chắn trước người. "Keng!" Dương Dục Luân rung lên, tuy đã chặn được mũi tên, nhưng cũng vì thế mà linh tính giảm mạnh, uy lực mất đi quá nửa.

Kiếm khí của Chân Ma Kiếm Trận từ bốn phương tám hướng nhân cơ hội đó xé ra những vết thương chi chít trên người y, máu tươi xì xì.

Vốn đã bị thương, lần này là triệt để trọng thương. "Diệp đạo hữu, ngươi…" Hoài Ngọc Thiên Quân vội vàng đem Dương Dục Luân đã gần như phế bỏ chắn sau lưng, đề phòng kiếm khí tập kích.

Nhưng vừa di chuyển Dương Dục Luân, đã thấy Diệp Bất Phàm

như một bóng ma, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mắt, cách chưa đầy một trượng. "Thời gian tĩnh chỉ!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, điểm một ngón tay về phía Hoài Ngọc Thiên Quân.

Hành động của y khựng lại, Diệp Bất Phàm nhân cơ hội bóp cổ y, "rắc rắc" tiếng xương bị nghiền nát, toàn bộ nhục thân nổ tung, chỉ còn lại một đạo Nguyên Thần.

Hoài Ngọc Thiên Quân kinh hãi tột độ, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái tĩnh chỉ, thi triển cấm thuật độn pháp, lại thấy Diệp Bất Phàm miệng thốt ra chữ "Định", độn thuật thần thông bị đánh gãy. "Phong!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, làm theo cách cũ, phong ấn Nguyên Thần của Hoài Ngọc Thiên Quân, thu vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Lúc này, đã trôi qua ba hơi thở. "Còn một tên nữa." Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn về phía Đoạn Phong Lưu ở cách đó ngàn dặm.

Tên tiểu bối đó vừa thấy tình hình không ổn đã bỏ chạy, lại bị Quý Vô Hối chặn lại, dây dưa không dứt. "Quý Vô Hối, ta cho ngươi toàn bộ gia sản!

Cho ta đi!" Đoạn Phong Lưu thần thức cảm ứng được khí tức của Hợp Hoan Song Tử biến mất, gấp đến độ hai mắt đỏ ngầu.

Quý Vô Hối không nói gì, chỉ một mực thi triển thần thông ngăn cản. "Ngươi!" Đoạn Phong Lưu tức đến run người, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nhìn thấy một bóng người áo trắng tóc trắng đang bay tới.

Người đó khí chất như trích tiên, nhưng trong mắt Đoạn Phong Lưu lại như một ma thần mặt xanh nanh vàng, tỏa ra khí tức khiến hắn tuyệt vọng. "Diệp tiền bối!

Ta nguyện làm nô làm tỳ!

Hầu hạ ngài trước ngựa sau yên!" Đoạn Phong Lưu gào lớn. "Vút ——!" Diệp Bất Phàm tiện tay vỗ ra một chưởng, Đoạn Phong Lưu tại chỗ bị đập thành một cái bánh bẹp, chết không thể chết hơn. "Coi như là báo thù cho ngươi rồi." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nhìn về phía Quý Vô Hối.

Quý Vô Hối lộ vẻ cảm kích, cung kính xưng vâng. "Còn lại một hơi thở." Diệp Bất Phàm tóm lấy Quý Vô Hối, ném vào trong Ma Long Ngọc Tỷ, sau đó ném ra một người giấy chạy về phía xa, bản thân thì thu liễm khí tức, hóa thành hình dạng của tiểu hắc long. "Đời là sân khấu, tất cả đều nhờ diễn xuất." Diệp Bất Phàm quay người đáp xuống chân một ngọn núi lớn, duỗi long trảo ra, lấy một tấm gương.

Nhìn đầu rồng uy phong lẫm liệt trong gương, điều chỉnh lại biểu cảm, lại tự đâm mình mấy nhát, máu chảy ròng ròng, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, từng luồng thần thức từ xa quét tới.

Diệp Bất Phàm lập tức làm ra vẻ kinh hãi quá độ, sợ hãi hét lớn: "Diệp Bất Phàm đáng sợ quá!

Đáng sợ quá!" "Mau cứu ta!" "Tên Diệp Bất Phàm chết tiệt này!

Chẳng lẽ hắn đã ra tay với tiểu hắc long?!" Ở xa, Đại Giáo chủ đang lao tới với tốc độ cực nhanh trong lòng giật thót, vội vàng tăng tốc, sợ rằng giây sau tiểu hắc long sẽ bị Diệp Bất Phàm chém chết.

Thiếu chủ của Long tộc mà chết ở Phế Thổ, ông ta sẽ phải gánh cái nồi đen này!

Rất nhanh, ông ta nhìn thấy tiểu hắc long đang co ro dưới chân núi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. "May quá, chỉ cần không chết, bị thương chút ít cũng không phải chuyện lớn." U Hoàng là người thứ

hai đến, nhanh như chớp đáp xuống bên cạnh tiểu hắc long, quan tâm hỏi: "Thương thế có nặng không?" "Ta sợ quá, sợ quá." Tiểu hắc long mặt mày hoảng hốt, co ro trong góc, chỉ hận không thể chui vào khe núi.

U Hoàng thấy vậy, đau lòng muốn chết, không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét: "Diệp Bất Phàm!

Long tộc và ngươi không đội trời chung!" "..." Diệp Bất Phàm.

Hắn cảm thấy mình có phải đã diễn hơi lố rồi không?

Sau đó, U Hoàng đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm Đại Giáo chủ, giận dữ quát: "Tiên Hỏa Giáo chủ!

Ngươi phải cho ta một lời giải thích!

Không phải nói con trai ta ở Phế Thổ rất an toàn sao?!

Suýt chút nữa, suýt chút nữa là nó bị Diệp Bất Phàm giết rồi!" Đại Giáo chủ nghe vậy, nhìn mấy vết thương đã đóng vảy trên người tiểu hắc long, không nói nên lời.

Ông ta nghi ngờ tiểu hắc long này đang ăn vạ. "Yên tâm, bản giáo chủ nhất định sẽ bắt Diệp Bất Phàm, báo thù cho tiểu hắc long!" Ông ta đảm bảo, rồi cẩn thận tìm kiếm trên chiến trường, đại khái hình dung lại được cảnh tượng chiến đấu.

Hợp Hoan Song Tử sống chết chưa rõ, trách nhiệm này ông ta cũng phải gánh, bên Âm Dương Tiên Thổ chắc chắn sẽ đòi một lời giải thích.

Các Hóa Thần khác cũng lần lượt đến nơi. "Sau khi hắn đột phá trung kỳ, rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, không thua kém tu sĩ Đại viên mãn." Thiên Thư Đạo Nhân thốt ra chân ngôn, lấy khí tức trên chiến trường làm môi giới, nhìn thấy được một vài hình ảnh chiến đấu.

Ông ta xuất thân từ Tiêu Dao Tiên Thổ, rất tinh thông thần thông hồi quang phản chiếu.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi trong lòng, bắt đầu có ý định rút lui.

Ba mươi tám vị Hóa Thần mà Tiên Thổ hạ giới, chỉ có ba người là Hóa Thần Đại viên mãn, gồm Thiên Thư Đạo Nhân, Ma Lệ Thiên Quân và Huyền Vũ Tộc Lão. "Chỉ có Luyện Hư Thiên Tôn, hoặc nhiều vị Hóa Thần liên thủ mới có thể chế phục được hắn." Tán Tu Minh chủ trầm giọng nói, do dự một chút rồi nuốt lại nửa câu sau.

Diệp Bất Phàm người này, vĩnh viễn đều giấu át chủ bài, cho đến nay chưa ai thấy được toàn bộ thực lực của hắn. "Truy tung trước!

Sau đó mời Bắc Huyền Thiên Tôn và Hồng Y Thiên Tôn ra tay." Đại Giáo chủ trầm giọng nói, rồi mời vị "Mai Quốc Sư" đến muộn lên tiếng. "Mai Quốc Sư" do Hắc Quần La Lỵ cải trang bình tĩnh nói: "Ở phương đông, người này bên cạnh có Thiên Cơ Sư, thuật chiêm bốc của ta tác dụng không lớn." "Đi!" Đại Giáo chủ cùng đông đảo Hóa Thần di chuyển về phía đông.

U Hoàng không động, y sợ lão già gian xảo Diệp Bất Phàm kia sẽ quay lại đánh úp, giết chết đứa cháu trai của mình.

Đối với những kẻ luyện yêu, Chân Long tộc chẳng khác nào chí bảo.

Trong nháy mắt, tại chỗ chỉ còn lại ba người Mai Quốc Sư. "Ngươi có phải muốn hại ta không!" Tiểu hắc long đột nhiên hét lớn, cảnh giác nhìn chằm chằm U Hoàng.

Sau đó lại như kẻ thần kinh chỉ vào Mai Quốc Sư: "Ngươi có phải muốn hại ta không?" "Có chút thú vị." Hắc Quần La Lỵ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, có chút kinh ngạc và không chắc chắn.

Với năng lực nhìn trộm của mình, nàng cũng không thể nhìn thấu con tiểu hắc long này.

Một lát sau.

Luyện Hư thiên kiếp tiêu tan.

Một luồng khí tức cường đại như mây cháy từ xa cuồn cuộn kéo đến, trong nháy mắt đã đáp xuống sườn núi, nhìn xuống ba người. "Diệp Bất Phàm ở đâu?" Hồng Y Thiên Tôn khí thế như rồng, ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ.

Y cảm thấy mình lại "được" rồi. "Ngươi có phải muốn hại ta không?!" Tiểu hắc long sợ hãi hét lớn. "???" Hồng Y Thiên Tôn liếc nó một cái, cau mày nói: "Đồ thiểu năng ở đâu ra, cút!" "Ngươi thấy chưa, hắn quả nhiên muốn hại ta!" Tiểu hắc long sợ đến mức run rẩy, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, loạng choạng bay về phía xa: "Tất cả đều muốn hại ta!

Hại ta!" Điên!

Quá điên rồi!

Hắc Quần La Lỵ nhìn đến ngây người.

Chương 486

U Hoàng tức muốn nổ phổi, đến Tiên Đường một chuyến, đứa cháu trai này của y không những không được chữa khỏi, bệnh tình còn ngày càng nặng hơn, y không nhịn được gầm lên với Hồng Y Thiên Tôn: "Hồng Y!

Ngươi dám nói thêm một câu nữa, bản tôn nhất định sẽ hạ giới giết ngươi!" "Xì!" Hồng Y Thiên Tôn đảo mắt một cái, lười chấp nhặt với kẻ đầu óc có vấn đề.

U Hoàng vội vàng chạy về phía tiểu hắc long, nhẹ nhàng an ủi: "Không cần sợ, có ta ở đây, không ai động được vào ngươi đâu." "Tất cả đều muốn hại ta, đều…" Tiểu hắc long vừa bay vừa nói mớ.

U Hoàng đau đầu, đành phải sắp xếp nó ở một nơi an toàn, lúc này mới quay lại nơi đại chiến.

Nơi an toàn đó, cách Linh Lung Tháp không xa, quan trọng là có "Tĩnh Tâm Trận" do tiền nhân Tiên Thổ để lại, có thể khiến tâm cảnh con người bình hòa.

Y thấy Đại Giáo chủ, Thiên Thư Đạo Nhân và những người khác tay không trở về, tâm trạng tồi tệ nói: "Lại để hắn chạy thoát rồi à?" "Chúng ta truy đuổi, chỉ là một phân thân người giấy." Thiên Thư Đạo Nhân cau mày nói.

Lần đầu giao thủ, họ đã cảm nhận được sự khó chơi của đối thủ. "Cũng không khác dự liệu là mấy, tên tiểu tử đó nhân lúc ta độ kiếp, bắt đi Hợp Hoan Song Tử, hẳn là có mưu đồ gì đó." Hồng Y lắc đầu.

Đây chính là lý do y không đuổi theo.

Thứ có thể dễ dàng bị truy tung, không thể nào là bản tôn của Diệp

Bất Phàm. "Chẳng lẽ cứ thế bỏ qua à?" U Hoàng lạnh lùng nói. "Việc quan trọng bây giờ là kế hoạch Tế Thiên, nếu thành công, Diệp Bất Phàm sẽ không còn là uy hiếp nữa, dù có nghịch thiên đến đâu, chẳng lẽ có thể chống lại Đại Thừa Tiên Quân sao?" "Hay là nói, hắn có thể chạy thoát dưới mí mắt của Thiên Cơ Sư thất, bát giai?" Hồng Y Thiên Tôn nhàn nhạt nói, từ khi biết kế hoạch Tế Thiên bắt đầu, y đã tập trung chú ý vào phương diện này.

Tu vi vĩnh viễn là số một.

Diệp Bất Phàm chỉ là thứ yếu.

Khoảnh khắc cánh cửa Tiên giới mở ra, một lượng lớn tiên khí sẽ tràn về.

Nếu có thể hấp thu ngay lập tức, tu vi của y sẽ tăng vọt trong nháy mắt, còn hữu dụng hơn bất kỳ thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược nào.

Mà đến lúc đó, tất cả Tiên Thổ sẽ dung hợp với thế giới này.

Tu tiên giới sẽ mở ra một thời đại mới.

Y tiếp tục nói: "Còn về Diệp Bất Phàm, cứ để Thôn Thiên Ma Tôn đi đối phó đi, vị đó nhục thân Luyện Hư đã nâng ngũ quan lên đến mức biến thái, lại còn là phụ nữ, có thể ngửi được mùi hương đặc dị của Thái Dương chi thể trên người Diệp Bất Phàm." Chân Võ Tiên Thổ phái Luyện Hư Thiên Tôn xuống, tự nhiên là có mục đích.

Thôn Thiên Ma Tôn giỏi truy tung, đồng thuật, vây khốn, phong ấn, thể chất của Diệp Bất Phàm chính là điểm đột phá duy nhất. "Chỉ có thể như vậy thôi." Đại Giáo chủ khẽ thở dài.

Ông ta chắp tay về phía Mai Quốc Sư: "Tiếp theo, phải dựa vào Mai Quốc Sư rồi." Mai Quốc Sư gật đầu.

Hồng Y Thiên Tôn liếc nhìn mọi người, ánh mắt lóe lên, phất tay

áo, quay người rời đi.

Nay đã tấn thăng Luyện Hư.

Lời hứa mà y đã hứa, cũng nên thực hiện rồi. … Bên kia.

Diệp Bất Phàm để Quý Vô Hối đi, còn mình thì ngồi xếp bằng trong "Tĩnh Tâm Trận", lấy ra ba đồng tiền để chiêm bốc.

Một lúc lâu sau. "Xem ra lời dặn của sư tôn, e là ta không hoàn thành được rồi." Diệp Bất Phàm nheo mắt, thở dài.

Dự định ban đầu là, đột phá Hóa Thần trung kỳ, giải quyết Hợp Hoan Song Tử, cuối cùng đi một chuyến đến biên giới Phế Thổ, lấy được "Huyền Minh Xích", giao cho sư tôn.

Nhưng kết quả chiêm bốc lại rất không lý tưởng.

Huyền Âm Hồ nơi có Huyền Minh Xích, thiên cơ mơ hồ, khi chiêm bốc sâu, ít nhất có hai bàn tay đang khuấy đảo, còn có một cái là uy hiếp cực lớn.

Hắn mà đi, xác suất lật thuyền trong mương không dưới tám phần!

Với khả năng của một nhà chiêm bốc, Diệp Bất Phàm có thể đoán ra ba thế lực này là bên nào. "Chẳng trách Hồng Y đột phá, trở lực chiêm bốc của ta lại lớn như vậy, trong đó không chỉ có nguyên nhân của bản thân y, mà còn có sự ra tay của Tử Quần Tử, người phụ nữ này dường như đã biết nhiệm vụ mà Hắc Quần Tử giao cho ta, dùng Huyền Minh Xích để giăng bẫy, dẫn ta vào tròng." "Hồng Y Thiên Tôn thì phối hợp, chờ thời cơ ra tay." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, cau mày tự nhủ: "Còn bàn tay cuối cùng… không nghi ngờ gì là sư tôn rồi, bà ấy muốn ta và Tử Quần Tử gặp mặt, để thăm dò thứ gì đó." Tử Quần Tử giăng bẫy mưu sát chồng mình.

Sư tôn thì lại giăng thêm một lớp bẫy nữa lên trên.

Còn về việc bà ấy muốn thăm dò cái gì, Diệp Bất Phàm đoán rằng đối phương đã nhận ra quan hệ giữa hắn và Tử Quần Tử có gì đó không ổn. "May mà đã tấn thăng lục giai Thiên Cơ Sư, có thể không màng hậu quả mà chiêm bốc sâu, nếu không rơi vào bẫy, không chết cũng phải lột một lớp da." Hắn có thể tránh được sự truy tung của Hồng Y Thiên Tôn, nhưng không tránh được Hắc Quần sư tôn.

Nhan Như Ngọc kiếp trước còn chưa thức tỉnh, ngây ngô không biết gì, bà ấy còn tìm được!

Tìm hay không tìm ngươi, chỉ xem bà ấy có quyết tâm hay không mà thôi.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ nửa ngày, quyết định đợi chuyện này qua đi, an toàn rồi mới gặp mặt Tử Quần Tử.

Hắn phải xác định thân phận của Tiểu Niếp Niếp.

Nếu đúng là vậy, vậy thì phải cướp về!

Tiện thể hàn gắn lại quan hệ vợ chồng. "Hiện tại vẫn nên lấy được 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 đã." Trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm phun ra hà quang, hai đạo Nguyên Thần hiện ra, chính là Hợp Hoan Song Tử. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi thật đáng chết!" Hàn Yên tiên tử rất cứng rắn, cố gắng thoát khốn, nhưng thủy chung không thể thoát khỏi phong ấn, không nhịn được mà chửi mắng.

Hoài Ngọc Thiên Quân thì mặt đầy ai oán, thở dài nói: "Không biết Diệp đạo hữu muốn cái gì?" "Vẫn là Hoài Ngọc đạo hữu thông minh." Diệp Bất Phàm cười nói, rồi lập tức thu lại nụ cười, đi thẳng vào vấn đề: "Âm Dương Tiên Ma Kinh." "Bộ kinh văn này là tuyệt mật của Âm Dương Tiên Thổ, hai người chúng ta muốn đưa cho ngươi cũng không làm được." Hoài Ngọc Thiên Quân chỉ vào đầu mình, bất đắc dĩ

nói: "Trong thần hồn của mỗi tu sĩ Âm Dương Tiên Tông đều có cấm chế." Những thế lực như họ, tự nhiên có thủ đoạn để ngăn chặn công pháp thần thông bị rò rỉ.

Đặc biệt là thiên Đại Thừa trong bộ kinh này, ngoại trừ tầng lớp cao nhất của Tiên Thổ là Hợp Thể cảnh đỉnh phong, những người khác ngay cả tư cách xem cũng không có. "Ngươi đừng có mơ, cho dù có thể, cũng không thể nào giao cho ngươi đâu." Hàn Yên tiên tử thì cười lạnh. "Đã bắt được các ngươi, ta tự có một bộ phương án." Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp lại.

Đối mặt trực diện với cấm chế, hắn đương nhiên không thể phá giải, nhưng nếu kéo thần hồn hai người vào mộng cảnh, có thể làm suy yếu loại cấm chế thần hồn này.

Tuy nhiên cần phải có sự phối hợp, dù sao hai vị này cũng là Hóa Thần. "Có thể, nhưng ngươi phải để chúng ta rời đi." Hoài Ngọc Thiên Quân ấp úng, tỏ vẻ đáng thương.

Cái bộ dạng này chẳng khác nào một oán phụ đã thủ tiết nhiều năm. "Làm việc dưới trướng ta một trăm năm." "Không được!" "…" Diệp Bất Phàm và Hoài Ngọc Thiên Quân không ngừng cò kè mặc cả, cuối cùng đạt được thỏa thuận.

Làm việc năm mươi năm.

Nghe có vẻ dài, nhưng đối với Hóa Thần Thiên Quân mà nói, năm mươi năm chỉ là một cái búng tay.

Hàn Yên tiên tử thì phản kháng kịch liệt, sau một hồi thuyết phục của Hoài Ngọc Thiên Quân, đối phương mới đồng ý. "Ta còn có một điều kiện!" Hàn Yên tiên tử lạnh lùng hừ một tiếng. "Nói." "Sớm đã nghe danh Thái Dương chi thể của ngươi tác dụng cường đại, ta đột phá Hóa Thần Đại viên mãn, cần ngươi phối hợp song tu!" "…" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, chẳng trách lúc nãy biểu hiện cứng rắn

như vậy.

Càng cứng rắn, sau khi dịu đi, lúc đàm phán sẽ có nhiều điều kiện được nới lỏng hơn.

A, phụ nữ. "Không được!" Diệp Bất Phàm quả quyết từ chối, không đợi Hàn Yên tiên tử đổi ý, hắn hứa hẹn: "Nhưng, ta có thể giới thiệu cho ngươi một đồng nam, nguyên dương trăm phần trăm vẫn còn!

Hắn đủ để giúp ngươi đột phá Hóa Thần Đại viên mãn!" "Ai?!" Đôi mắt Hàn Yên tiên tử sáng rực.

Nguyên dương của nam tử cũng quan trọng như nguyên âm của nữ tử.

Ban đầu nguyên dương của Diệp Bất Phàm đã giúp Nhan Như Ngọc đột phá Kim Đan. "Hồng Y Thiên Tôn." "Cái gì?!" Hàn Yên tiên tử chấn động, trợn to hai mắt. "Tốc độ đột phá cảnh giới của ta các ngươi đều biết, rất nhanh, không cần bao nhiêu năm là có thể đột phá Luyện Hư, đến lúc đó bắt Hồng Y Thiên Tôn cũng không khó, cho y uống thuốc, mặc cho ngươi tùy ý sắp đặt." Diệp mỗ nhân thề thốt chắc nịch.

Đến cảnh giới của bọn họ, nam tu có thể giữ được thân đồng tử thực sự rất hiếm thấy.

Hồng Y Thiên Quân tuy thân hình nhỏ bé, nhưng không có nghĩa là y không có năng lực phương diện đó. "Thật không?" "Thật." "Được!" Hai người đạt được thỏa thuận, Hoài Ngọc Thiên Quân ở bên cạnh nghe mà ngây người, trong lòng oán khí với Diệp Bất Phàm vô cùng.

Đúng là súc sinh!

Sau khi thu phục hai người, Diệp Bất Phàm thi triển 《Đại Mộng Thiên Thu》, kéo Hoài Ngọc Thiên Quân vào mộng cảnh.

Trên sườn núi trong mộng cảnh, Diệp Bất Phàm dùng thần thức thâm nhập vào thần hồn của Hoài Ngọc Thiên Quân, nhìn thấy phong ấn khổng lồ trong thức hải của đối phương.

Một bức… nam nữ hợp hoan đồ. "Không hổ là Âm Dương Tiên Tông, ngay cả phong ấn cũng toát ra hơi thở của mùa xuân." Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Tông môn này cường thịnh không phải là không có lý do, tinh thần nghiên cứu của các lão tổ đời trước thật đáng khâm phục.

Chương 487

Đồng thời cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm trên đạo phong ấn đó.

Người bố trí phong ấn này, không phải Luyện Hư, thì cũng là Hợp Thể Tiên Tôn. "Vào tầng thứ hai!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, dẫn dắt thần hồn của Hoài Ngọc Thiên Quân vào tầng mộng cảnh thứ hai.

Sau đó là tầng thứ ba, thứ tư… cho đến tầng thứ tám.

Thần hồn của Hoài Ngọc Thiên Quân vô thức đi lại trong mộng cảnh, quên mất bản thân, quên mất tiền kiếp kim sinh, đến cả thần hồn cũng đang suy yếu.

Mộng cảnh tầng sâu, ảnh hưởng cực lớn đến thần hồn của địch nhân.

Khoảnh khắc triệt để lạc lối, chính là lúc tử vong.

Mà theo thần hồn ngày càng nhạt đi, phong ấn trong thần hồn tự nhiên cũng theo đó mà suy yếu, dường như muốn tan biến cùng thần hồn.

Diệp Bất Phàm đứng trên không trung của mộng cảnh, không hề động đậy.

Ngay lúc thần hồn của Hoài Ngọc Thiên Quân chỉ còn lại một tia, thần thức của Diệp Bất Phàm như một thanh kiếm sắc, đâm mạnh vào thần hồn của đối phương, nhanh chóng tìm kiếm 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 trong biển ký ức.

Bức hợp hoan đồ kia đột nhiên có cảm ứng, nam nữ trong tranh giao chiến càng thêm kịch liệt, mơ hồ bộc phát ra một luồng ánh sáng

hủy diệt. "Tìm thấy rồi!" Mắt Diệp Bất Phàm đột nhiên sáng lên, ở nơi sâu nhất đã tìm thấy một bộ kinh văn.

Không kịp xem kỹ, hắn nhanh chóng sao chép một bản 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, thần thức rút khỏi thần hồn của Hoài Ngọc Thiên Quân, xóa sạch mọi khí tức của mình.

Mộng cảnh sụp đổ, Hoài Ngọc Thiên Quân đột nhiên tỉnh lại.

Bức hợp hoan đồ trong thần hồn dường như mất đi mục tiêu, dần dần bình tĩnh trở lại. "Đại Mộng Tiên Kinh, tầng thứ tám, không ngờ ngươi lại tu luyện công pháp của Nam Hồng Vực Tiên Thổ đến trình độ này." Hoài Ngọc Thiên Quân tâm thần rung động, lộ vẻ kinh hãi.

Cảnh giới cao thâm như vậy, cho dù là tu sĩ của Nam Hồng Vực Tiên Thổ cũng rất khó đạt tới.

Chỉ có thể chứng minh một điều.

Ngộ tính của Diệp Bất Phàm cực kỳ đáng sợ! "Chỉ là may mắn thôi." Diệp Bất Phàm lấy được 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, tâm trạng vui vẻ tột cùng, nhưng để cẩn thận, vẫn phải xâm nhập vào thần hồn của Hàn Yên tiên tử để đối chiếu. "Ong!" Diệp Bất Phàm kéo Hàn Yên tiên tử vào mộng cảnh.

Sau đó liền thấy trên một hoang nguyên, Hàn Yên tiên tử đang dùng thân thể cường tráng của mình quất roi vào một đám nam nhân anh tuấn.

Ai nấy đều tuấn mỹ vô song, tám múi bụng, thân hình cân đối hữu lực. "Mộng cảnh của ngươi thú vị đấy!

Lão nương đã lâu lắm rồi chưa được sảng khoái như vậy!" Hàn Yên tiên tử ha ha cười lớn, ai đến cũng không từ chối, đồng thời khoe khoang cơ bắp toàn thân với Diệp Bất Phàm.

Nàng kiêm tu luyện thể, trình độ không thấp, người có thể giao

chiến với nàng chỉ có đám người của Chân Võ Tiên Thổ.

Nhưng nàng không thích đám người đó, cảm thấy bọn họ thô bỉ không chịu nổi. "…" Diệp Bất Phàm. "Ngươi đúng là 'cẩu' thật." Diệp Bất Phàm lần đầu tiên cảm thấy bài xích với "cảnh tượng trực tiếp cỡ lớn", lập tức vận chuyển Đại Mộng Tiên Kinh, tiến vào tầng mộng cảnh sâu hơn.

Ở tầng thứ tám, hắn bổn cũ soạn lại, sao chép kinh văn liên quan đến 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 trong thức hải của Hàn Yên tiên tử, rồi nhanh chóng rời khỏi mộng cảnh. "Ngươi đã lấy được công pháp, không biết định xử trí chúng ta thế nào?" Hoài Ngọc và Hàn Yên tiên tử khí tức suy yếu đi không ít, cảnh giác lùi lại.

Chuyện trở mặt không nhận người quen họ đã thấy quá nhiều rồi.

May mà Diệp Bất Phàm giữ chữ tín. "Hồn huyết, cộng thêm đạo thệ, sinh tử cấm thì thôi, rất dễ bị người khác nhìn thấu." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói: "Hãy nghĩ cách quay về Tiên Hỏa Giáo, tiếp tục đảm nhiệm chức Các lão của Hóa Thần Các, thăm dò tin tức cho ta." Hai người quay về, dù lý do có hoàn hảo đến đâu cũng sẽ bị nghi ngờ, nhưng vì xuất thân từ Âm Dương Tiên Thổ, nên không thể bị nghiêm hình khảo đả.

Nghi ngờ cũng chỉ có thể là nghi ngờ. "Được." Hai người thầm thở phào nhẹ nhõm, lần lượt hiến ra hồn huyết, lập đạo thệ.

Đây là thủ đoạn thông thường để khống chế tu sĩ cảnh giới cao.

Đạo thệ hữu dụng hơn sinh tử cấm, sinh tử cấm trước mặt Hợp Thể, Đại Thừa tiên quân rất có thể sẽ bị hóa giải.

Giống như Diệp Bất Phàm đã lợi dụng 《Đại Mộng Tiên Kinh》 để vòng qua cấm chế trong thần hồn hai người, lấy được 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》.

Sau khi để hai người rời đi.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, trong đầu hiện lên kinh văn huyền ảo và thần ý đồ. 【Âm Dương Tiên Ma Kinh: Chia làm hai thiên Tiên và Ma, thiên Tiên là song tu đại đạo, âm dương tương phụ tương thành, sau khi hợp thành một thể, chiến lực tăng gấp bội; thiên Ma là pháp lô đỉnh song tu, thái bổ lô đỉnh để dùng cho mình, thái bổ càng nhiều, tu vi càng mạnh, nhưng cực kỳ dễ gây ra tu vi tạp nham, độ khó đột phá bình cảnh cảnh giới tăng gấp bội.】 Diệp Bất Phàm nhìn những dòng chữ chi chít trên đó, chợt bừng tỉnh ngộ. "Bảo sao Âm Dương Tiên Thổ và Âm Dương Ma Thổ rõ ràng là một nhà, tại sao lại tách ra, hóa ra là hai phe Tiên và Ma?" Hai thiên kinh văn, có lợi có hại.

Tốc độ tăng tu vi của thiên Tiên yếu hơn một chút, nhưng âm dương tương trợ, nam nữ có thể cùng nhau tiến bộ, hợp kích thuật cực kỳ mạnh mẽ, lại còn giảm bớt độ khó đột phá bình cảnh.

Tốc độ tăng tu vi của thiên Ma thì biến thái, nhưng uy lực hợp kích thuật rõ ràng yếu hơn, và sẽ làm tăng độ khó đột phá cảnh giới.

Diệp Bất Phàm tiếp tục xem.

Bộ kinh văn này bao la vạn tượng, trong đó phần Tiên kinh bao gồm 《Nam Nữ Thiên》, 《Hợp Kích Thuật》, 《Phòng Trung Thuật · Kim Thương Bất Đảo》, 《Bách Chủng Tu Luyện Tư Thế Tạp Đàm》, 《Tư Mật Khẩn Trí Yếu Luận》.

Cùng với Ma kinh là 《Lô Đỉnh Đại Dược Thiên》, 《Thái Bổ Pháp》, 《Đa Nhân Ao Chiến Pháp》, 《Tăng Đại Thuật》... "Vãi thật!" Diệp Bất Phàm chấn động không nói nên lời.

Không hổ là thánh địa song tu đệ nhất tu tiên giới.

So với những thứ này, việc song tu trước đây của mình quá ư thô bạo, không đủ tinh tế.

Giống như từ thời kỳ đồ đá, trực tiếp tiến vào thời đại khoa học kỹ thuật, tính kỹ thuật đã đạt đến mức tối đa.

Trước tiên.

Diệp Bất Phàm trực tiếp bỏ qua Tiên kinh. 【Tăng Đại Thuật: Dùng các loại bí pháp như kéo, rèn, bí dược để tăng kích thước bản thân, có thể đạt tới hai mươi...

Tác dụng phụ, sáu phần xác suất thất bại, biến nhỏ ngược lại, cùng các tác dụng phụ không rõ khác...】 【Nghịch chuyển phụ diện, tăng kích thước chắc chắn thành công, có thể tăng cường mị lực bản thân, tràn đầy dương cương.】 "..." Diệp Bất Phàm thất vọng, lười xem tiếp.

Có thể đạt tới hai mươi... hắn đã sớm vượt qua rồi, về phần mị lực, hắn không dám nâng cấp thêm nữa.

Có điều.

Diệp Bất Phàm nghi ngờ Hoài Ngọc Thiên Quân đã tu luyện thứ này, kết quả thất bại, dẫn đến mị lực giảm xuống, không những không có khí chất dương cương, ngược lại còn có một mùi ẻo lả. 【Lô Đỉnh Đại Dược Thiên: Dùng đan dược, pháp song tu để tăng tu vi, tốc độ cực nhanh, thuế biến thành lô đỉnh đại dược, cống hiến bản thân, để cho người tu luyện 《Ma Kinh》 thôn phệ tăng tu vi, chỉ có thể cung cấp cho một người.

Tu vi bản thân giảm mạnh, tinh khí thần suy yếu, thần hồn tổn thương nặng, cho đến khi tử vong.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Cống hiến bản thân, cho người khác thôn phệ, hoặc thôn phệ ngược lại, có thể cống hiến cho nhiều người, hoặc thôn phệ ngược lại nhiều người.

Tu vi bản thân tăng mạnh, tinh khí thần trở nên mạnh mẽ, thần

hồn được nâng cao.】 Nhìn chung nó tương tự như 《Hợp Hoan Lô Đỉnh Công》, cái sau rõ ràng là được diễn hóa từ 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》.

Hiệu quả của môn tiên kinh này rõ ràng mạnh hơn, có thể cống hiến cho nhiều người!

Hơn nữa, trong phần nghịch chuyển phụ diện còn có thêm một lựa chọn. "Có thể chọn cống hiến bản thân, cho người khác thôn phệ, cũng có thể đảo ngược thân phận, thôn phệ ngược lại?

Cái này..." Diệp Bất Phàm mắt nhìn thẳng đơ.

Điều này có nghĩa là, tất cả nữ tu trong tu tiên giới tu luyện 《Ma kinh》 đều trở thành đại dược song tu của hắn!

Nói không động lòng là giả.

Nếu thái bổ toàn bộ nữ tu của Âm Dương Ma Thổ và Tiên Thổ, tu vi của hắn sẽ đạt tới mức độ kinh khủng nào? "Thôi bỏ đi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là đừng thái bổ." Diệp Bất Phàm nghĩ ngợi, cuối cùng lắc đầu.

Thứ nhất, hắn có thói ở sạch, không hứng thú với "xe buýt công cộng".

Thứ hai, nếu chuyện thái bổ này bị phanh phui, Đại Thừa tiên quân của Ma Thổ không tiếc bất cứ giá nào cũng sẽ giết hắn!

Một kẻ có thể nuốt chửng tất cả nữ nhân của họ, uy hiếp quá lớn.

Diệp Bất Phàm lại xem qua 《Bách Chủng Tu Luyện Tư Thế Tạp Đàm》, 《Đa Nhân Ao Chiến Pháp》, thu hoạch được không ít.

Nửa ngày sau.

Hắn bắt đầu tham ngộ 《Lô Đỉnh Đại Dược Thiên》.

Kinh văn này chỉ có hai thiên Hóa Thần và Luyện Hư.

Chương 488

Hắn đoán rằng thiên Hợp Thể, Đại Thừa ẩn chứa bản nguyên đại đạo song tu, nhân vật không phải cốt cán không thể nào có được. "Hợp Thể còn sớm, không vội." Diệp Bất Phàm đã rất hài lòng.

Âm Dương Tiên Ma Kinh, phối hợp với Luyện Yêu Pháp, Niết Bàn Kinh, đủ để đẩy tu vi của hắn lên Hóa Thần đại viên mãn, chỉ thiếu một lượng lớn yêu huyết.

Đến lúc đó làm ăn với Yêu Thổ là được.

Việc còn lại là đánh thức Hằng Nga Tiên, kiếm được dược liệu cho Tam Tài Luyện Hư.

Rất nhanh.

Diệp Bất Phàm tham ngộ xong, tu luyện 《Lô Đỉnh Đại Dược Thiên》, đồng thời bói toán tương lai của mình. ...

Nửa năm sau.

Trong Phế Thổ, giữa một hồ nước âm khí nồng đậm, Tử Quần La Lỵ thôi động một cây Phân Thủy Kỳ, từ giữa hồ bay vọt ra. "Ta đã hứa sẽ phối hợp với ngươi bố cục, bắt Diệp Bất Phàm, rất rõ ràng, cục này đã thất bại." Trên không hồ nước, hỏa đạo pháp tắc khiến hư không vặn vẹo, hiện ra thân ảnh của Hồng Y Thiên Tôn.

Bên cạnh y, còn có Tử Tiêu Thiên Quân.

Dưới sự hộ pháp của Hồng Y Thiên Tôn, Tử Tiêu đã đột phá Hóa Thần đại viên mãn.

Với trình độ kiếm đạo của Tử Tiêu Thiên Quân, trong hàng Hóa Thần hiếm có đối thủ. "Ngươi chắc chắn bên cạnh hắn là Thiên Cơ Sư Lục giai?

Chứ không phải Thất giai?" Tử Quần La Lỵ vớt một nắm bùn đỏ từ lòng hồ, mày liễu nhíu chặt.

Theo suy diễn của nàng, Diệp Bất Phàm bị ác niệm ảnh hưởng, chắc chắn sẽ đến.

Nhưng đối phương từ nửa năm trước ra tay một lần rồi biến mất tăm, không hề xuất hiện trở lại.

Muốn sớm phát giác được bố cục của nàng, Thiên Cơ Sư Lục giai không làm được.

Cho dù có thể, cũng phải trả một cái giá thảm khốc.

Ai lại vì Diệp Bất Phàm mà liều mạng như vậy? "Chắc chắn, nếu là Thất giai, ta đã chết từ lâu rồi." Hồng Y Thiên Tôn giật giật mí mắt, quả quyết nói.

Thiên Cơ Sư Thất giai, ngay cả cảnh giới Hợp Thể cũng phải đối đãi trịnh trọng, hoàn toàn có thể can dự vào nhân quả của y, mà lại thần không biết quỷ không hay.

Ví dụ như, y tiến vào Tiên Đường, tình cờ gặp phải Bắc Huyền Thiên Tôn, tình cờ đối phương tâm trạng không tốt, vì y bước chân trái trước mà khiến Bắc Huyền Thiên Tôn nổi sát tâm.

Sau đó.

Hồng Y đột phá Luyện Hư chưa được nửa đường đã chết yểu.

Tử Quần La Lỵ im lặng, trong đôi mắt hoa đào lóe lên vẻ không cam lòng.

Ban đầu.

Nàng cũng không có sát tâm lớn như vậy đối với Diệp Bất Phàm, nhưng theo sự trưởng thành của con gái, tâm cảnh của nàng nảy sinh biến hóa, một vài suy nghĩ và cảm xúc ngày càng không ổn.

Nhất là sau khi biết Lý phù sư chính là Diệp Bất Phàm, và đã tiếp xúc với con gái.

Công pháp của nàng đặc thù, suy nghĩ và cảm xúc càng tạp loạn, càng dễ phân tách ra ý niệm.

Các ý niệm khác thì không sao.

Nhưng nếu tình niệm nổi lên.

Đây sẽ là trở ngại lớn nhất khi nàng đột phá Chân Tiên trong tương lai!

Tình khởi, thì ràng buộc sinh, lại dung hợp với dục niệm, hình thành "tình dục", sẽ vô hình trung trở thành gông xiềng, trói chặt nàng lại! "Phế Thổ sắp đóng lại rồi, ngươi định thế nào?" Hồng Y Thiên Tôn hỏi.

Vì y đột phá Luyện Hư, khiến Phế Thổ bị hủy diệt nhanh hơn.

Căn bản không trụ được đến ba năm.

Tử Quần La Lỵ lạnh lùng nói: "Diệp Bất Phàm phải bị xử lý, sau khi rời khỏi Phế Thổ, đợi tin của ta." "Được, ta sẽ đảm nhiệm chức Các chủ của Hóa Thần Các ở Tiên Hỏa Giáo, có chuyện gì, cứ việc truyền lời." Hồng Y Thiên Tôn gật đầu.

Y dõi theo Tử Quần La Lỵ rời đi, đột nhiên nói: "Có ta trấn giữ ở Tiên Hỏa Giáo, an toàn không lo, có thể để Tiểu Niếp Niếp qua chơi, bồi dưỡng con bé tu tiên." Tử Quần La Lỵ không quay đầu lại, hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi. "Ngươi chẳng lẽ muốn nhận tiểu nha đầu đó làm đồ đệ?" Tử Tiêu Thiên Quân kinh ngạc nói. "Có gì không được?

Thêm một sư phụ là thêm một con đường." Hồng Y Thiên Tôn nhàn nhạt nói: "Tiểu Niếp Niếp tương lai tiềm lực lớn hơn ta, lại tâm trí bất phàm, là mầm tiên tử tu luyện bẩm sinh." Nói xong, y xoay

người rời đi. ...

Thoáng cái, lại nửa năm trôi qua.

Tu vi của các đệ tử Tiên Hỏa Giáo đều có mức độ tăng tiến khác nhau, có người nhờ vào vùng đất tạo hóa đột phá Hóa Thần, cũng có người đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn.

Đương nhiên cũng có không ít người chết đi.

Chém giết báo thù, tranh giành thiên tài địa bảo, hỗn chiến, cộng thêm Tiên Hỏa Giáo ngấm ngầm ra tay, cướp đoạt những đệ tử đã cạn kiệt tiềm lực, khí vận không thể tăng thêm được nữa.

Dẫn đến hơn hai vạn đệ tử, chết chỉ còn lại hơn tám nghìn.

Những người sống sót được, hoặc là khí vận đỉnh thịnh, hoặc là thực lực kiêm khí vận, toàn là tinh anh trong tinh anh. "Đệ tử Tiên Hỏa Giáo!

Trong vòng hai ngày, toàn bộ rút khỏi Phế Thổ!" Giọng nói của Bắc Huyền Thiên Tôn vang vọng khắp Phế Thổ. "Khó khăn lắm mới vào được vùng đất tạo hóa này, tu vi của ta còn chưa tăng đủ, thế mà đã kết thúc rồi sao?

Không phải nói là ba năm à?" "Chỉ còn thiếu một đóa Nguyên Anh Hoa là ta có thể đột phá Nguyên Anh, ta không cam tâm!" Lời này truyền ra, khiến không ít đệ tử bất mãn, dù sao vùng đất tạo hóa như Phế Thổ này là độc nhất vô nhị.

Bất kể là tài nguyên, hay là tiên linh khí đều vô cùng nồng đậm, đích thực là thánh địa tu luyện.

Nhưng dù bất mãn thế nào.

Họ cũng không dám vi phạm ý chí của Luyện Hư Thiên Tôn, ngoan ngoãn từ bốn phương tám hướng, đi về phía nơi Bắc Huyền

Thiên Tôn đang ở. "Cũng nên quay về rồi." Tử Quần La Lỵ lại không có biến động cảm xúc gì, từ trong một biển thây núi máu ở Phế Thổ bước ra.

Chuyến đi này đối phó Diệp Bất Phàm chỉ là một trong những mục tiêu.

Mục tiêu lớn nhất, chính là nâng cao tu vi.

Vùng "biển thây núi máu" này, chính là phúc địa dành riêng cho người tu luyện ma công, không ngừng hấp thu sát khí, khí tức sát lục, có thể tăng tiến tu vi của nàng rất nhiều.

Một năm rưỡi, nàng đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn.

Cộng thêm tạo hóa từng nhận được ở Nguyệt Cung, rời khỏi Phế Thổ nàng liền chuẩn bị đột phá Hóa Thần cảnh.

Nhưng vừa mới rời đi.

Một bàn tay từ sau lưng đã vươn tới. "Di hình hoán vị!" Tử Quần La Lỵ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi biến sắc, một tay bấm quyết, thân hình nhoáng lên, di hình hoán vị với người phía sau.

Tập trung nhìn lại, liền thấy một thân ảnh áo trắng tóc trắng xuất hiện tại nơi nàng vừa đứng. "Là ngươi?!

Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta?!" Tâm cảnh phẳng lặng của Tử Quần La Lỵ bị phá vỡ, cơn giận tăng vùn vụt. "Lâu rồi không gặp, ngươi và Hồng Y liên thủ muốn xử lý ta đúng không?

Cục đó không tệ, nhưng..." Diệp Bất Phàm ánh mắt đầy vẻ trêu chọc, nói được một nửa, giọng điệu đột nhiên thay đổi, quát lớn: "Con gái ta đâu!" "Cái gì?!" Thân hình nhỏ nhắn của Tử Quần La Lỵ khẽ run lên, nhưng nàng phản ứng cực nhanh, lạnh lùng nói: "Con gái ngươi?

Không ngờ lâu như vậy không gặp, ngươi đã có con gái rồi." "Nó quả nhiên là con gái ta." Mặc dù đối phương cố gắng che giấu, nhưng vẻ kinh hoảng thoáng qua vừa rồi đã để lộ chân tướng.

Diệp Bất Phàm thần tình hoảng hốt, im lặng một lúc lâu mới nói: "Nó theo ngươi quá nguy hiểm, giao cho ta." "Con gái ngươi không liên quan đến ta!" Tử Quần La Lỵ miệng cứng, vẫn không thừa nhận.

Giây tiếp theo.

Thân ảnh nàng tức thì biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở cách đó vạn dặm, độn tốc kinh người đến cực điểm.

Nhưng tốc độ của Diệp Bất Phàm còn nhanh hơn, hắn thi triển 《Tế Mệnh Hồng Quang Độn》, vượt qua vạn dặm, chặn trước mặt Tử Quần La Lỵ. "Thiên Cương · Hô Phong Hoán Vũ!" Tử Quần La Lỵ bấm quyết, trong nháy mắt mây đen dày đặc, mưa gió như thác đổ, cuốn về phía Diệp Bất Phàm.

Sức phá hoại mạnh mẽ đủ để chống lại Hóa Thần sơ kỳ.

Chương 489

"Ra là hai ý niệm kia không ở trên người ngươi, thực lực hiện tại của ngươi nhiều nhất chỉ có thể đánh với Hóa Thần sơ kỳ, không gây uy hiếp được cho ta." "Sinh Quang, vạn pháp bất xâm!" Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, hộ thể thần quang bao bọc thân thể, mưa gió quất vào người, giống như trâu đất xuống biển, thoáng chốc tan biến vào hư không.

Thiên phú thần thông của Tứ Tượng Hóa Thần, cộng thêm Sinh Quang, thần thông của Hóa Thần sơ kỳ cũng có thể miễn dịch chín phần, huống chi Tử Quần Tử còn chưa tới Hóa Thần. "Định!" "Định!" Hai người gần như đồng thời nói ra chữ Định, Diệp Bất Phàm chỉ khựng lại một chút, liền nhanh chóng thoát ra.

Bàn tay to lớn vồ tới, kéo Tử Quần La Lỵ đang bị kẹt trong định thân thuật lại, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn vừa một vòng tay của nàng.

Diệp Bất Phàm không cho đối phương cơ hội phản ứng, pháp huyết hợp nhất, tu vi kinh khủng trấn áp Nguyên Anh của nàng, phong cấm khả năng hành động.

Khi mới vào Nam Hồng Vực, đối mặt với Tử Quần Tử, hắn chỉ có thể bị động chịu đòn, điên cuồng chạy trốn.

Nhưng với thực lực hiện tại của hắn.

Tử Quần Tử đến phản kháng cũng khó khăn. "Đồ khi sư diệt tổ!

Buông ta ra!" Tử Quần La Lỵ áp sát vào cơ thể Diệp Bất Phàm, thậm chí có thể ngửi thấy mùi trên người đối phương, khuôn mặt búp bê kia lập tức đỏ bừng, đôi mắt hoa đào vừa thẹn vừa giận. "Lời này thì lỗ mãng rồi nhé, chuyện ở Nguyệt Cung, hoàn toàn là ngoài ý muốn." Diệp Bất Phàm nhướng mày nói: "Ngươi chỉ cần cho ta biết,

con gái ta ở đâu, sau này ngươi muốn làm gì thì làm." Hắn thật sự không yên tâm về Tử Quần Tử đầy đầu óc giết chóc này, lỡ như nàng giết con gái hắn, hắn biết tìm ai báo thù đây? "Có thể, nhưng ngươi phải buông ta ra trước!" "Không buông, trước tiên cho ta biết con gái ở đâu." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, đột nhiên nhíu mày: "Ngươi rất không ổn, theo thói quen của ngươi, bây giờ đã sớm tự bạo rồi." Hắn rất hiểu sát niệm, thà tự bạo chứ không thể để hắn tùy ý định đoạt.

Nhất là khi các ý niệm khác không có ở đây, đối phương căn bản không bị cảm xúc ảnh hưởng!

Diệp Bất Phàm đột nhiên nói: "Ta nói này, ngươi không phải là yêu ta rồi chứ?

Thế thì không được đâu." "..." Nội tâm Tử Quần La Lỵ chấn động, đầu óc nhỏ bé ong ong.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, ánh mắt hơi lóe lên, bàn tay trong tay áo lật ra ba đồng tiền, nhanh chóng bói toán, suy diễn.

Ban đầu sương mù dày đặc, nhưng theo độ sâu bói toán của hắn, vén từng lớp sương mù, đã tìm ra được điểm yếu của Tử Quần La Lỵ.

Đồng thời.

Đó cũng là điểm yếu của ác niệm, thiện niệm, dục niệm, v.v., của tất cả các sư tôn! "Làm sâu sắc thêm nhân quả với Tử Quần Tử là có ý gì?" Diệp Bất Phàm nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra.

Cuối cùng lười nghĩ nữa.

Chuyện điểm yếu hay không để sau, trước tiên đón con gái về đã.

Thân xác xuyên không đến đây, đã hơn một trăm năm.

Đó là huyết mạch duy nhất của hắn! "Nói, con gái ta ở đâu!"

"Ngươi giết ta đi." Tử Quần La Lỵ nghiến chặt răng bạc, đột nhiên thân thể mềm mại cứng đờ, vừa thẹn vừa giận nói: "Ngươi sờ đâu đấy?!" Chỉ thấy, không biết từ lúc nào bàn tay to lớn của Diệp Bất Phàm đã leo lên cặp mông cong vút của nàng.

Mặc dù dáng người nhỏ nhắn, nhưng lại là trước lồi sau vểnh, giống như thạch rau câu, cảm giác tay cực tốt, độ đàn hồi mười phần. "Ngươi không nói, ta chỉ đành 'làm' ngươi thôi." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, bắt cóc Tử Quần La Lỵ, đáp xuống một hẻm núi.

Sau khi khai mở ra một động phủ, liền trực tiếp chui vào.

Động phủ bên trong. "Diệp Bất Phàm!" Khuôn mặt búp bê của Tử Quần La Lỵ trắng bệch, trong cơn phẫn nộ lập tức chọn cách tự bạo.

Nhưng dưới sự áp chế tu vi mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm, nàng đến tự bạo cũng không làm được. "Cứ la đi, la rách cổ họng cũng vô dụng." Diệp Bất Phàm cười nhạt, bắt đầu cởi váy áo của Tử Quần La Lỵ.

Trong nháy mắt chỉ còn lại yếm và quần lót, để lộ cánh tay thon nhỏ như ngó sen, đôi chân dài tròn trịa, bàn chân ngọc không lớn hơn bàn tay.

Hùng vĩ nhất là phía trước.

Bị áo yếm bó chặt, vẫn ngạo nghễ. "Chậc, lần trước có tác dụng của thuốc, không nhìn kỹ, không ngờ da ngươi tốt như vậy, mướt, quá mướt." Đầu ngón tay Diệp Bất Phàm lướt qua xương quai xanh tinh tế trắng nõn của Tử Quần La Lỵ, chậc chậc cảm thán.

Đồng thời một mùi hương kỳ lạ len vào chóp mũi.

Một loại mùi rất khó nhận ra, bị Tử Quần cố ý che giấu... mùi sữa. "Không, không được." Tử Quần La Lỵ hoàn toàn hoảng sợ, dùng giọng điệu kinh hãi đến gần như cầu xin, đôi mắt hoa đào tựa như

một hồ nước mùa thu.

Lần đầu tiên, vị sát niệm gần như vô tình này đã mềm lòng. "Ý niệm sát niệm này không còn thuần túy nữa rồi, theo sát niệm thời kỳ Nam Hồng Vực, căn bản sẽ không mềm lòng cúi đầu." Diệp Bất Phàm híp mắt, nhận ra manh mối.

Trực giác mách bảo hắn, chuyện này sẽ gây ra một số hậu quả.

Nhưng không rõ là gì. "Ta cho ngươi biết con gái ở đâu!" Thấy Diệp Bất Phàm sắp cởi nốt yếm và quần lót cuối cùng của mình, Tử Quần La Lỵ đỏ hoe mắt nói.

Kiếp trước sống vô số năm, chưa bao giờ bất lực như hôm nay.

Kẻ thù, nàng có thể đợi mình mạnh lên rồi giết chết.

Nhưng lỡ như sinh thêm một đứa nữa, thì thật sự không có cách nào xử lý. "Rất tốt!" Diệp Bất Phàm cười lớn, chu đáo mặc lại y phục cho nàng.

Hắn vốn dĩ không có ý định 'làm' Tử Quần Tử.

Lần trước là ngoài ý muốn, cả hai bên đều rất rõ.

Nhưng lần này rất tỉnh táo, trong trạng thái này mà cưỡng ép 'làm' Tử Quần Tử, chỉ làm tăng thêm hận ý của đối phương.

Cha mẹ tàn sát lẫn nhau, để Tiểu Niếp Niếp phải làm sao?

Tử Quần Tử thầm thở phào, chỉnh lại y phục rồi nói: "Ở Bạch Tuyết Quốc, gần Đại Băng Xuyên, có thị nữ của ngươi là Bùi Thủy Nghiên, còn có hai ý niệm khác của ta trông chừng." "Bùi Thủy Nghiên?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, người phụ nữ đẫy đà đó là thuộc hạ đầu tiên hắn thu nhận sau khi vào Nam Hồng Vực.

Hắn trầm giọng nói: "Sau khi rời khỏi Phế Thổ, đợi ta ở ngoại thành Đường Kinh, ta sẽ đích thân đi một chuyến." Tử Quần La Lỵ im

lặng một lát, rồi gật đầu. "Đừng có ý đồ xấu, bất kỳ tính toán nào của ngươi đối với ta đều vô dụng." Diệp Bất Phàm xoay người đi ra ngoài động phủ. "Bản thân ngươi chính là Thiên Cơ Sư Lục giai đúng không?" Tử Quần La Lỵ nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, lạnh lùng hừ nói: "Thiên Cơ Chân Quân kẻ đã khống chế Nam Hồng Vực, thao túng cuộc chiến giữa Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông, khách khanh của Trương gia, cũng là ngươi." Chuyện này không cần bói toán, chỉ cần suy luận.

Nàng đã nhận được rất nhiều thông tin hữu ích từ Hắc Quần Tử.

Người có thể giảm bớt tác dụng phụ, giảm thiểu phản phệ chỉ có hai người, một là Diệp Bất Phàm, một là Thiên Cơ Chân Quân.

Diệp Bất Phàm không đáp, ngự không rời đi. ...

Cùng lúc đó.

Hắc Quần La Lỵ đang đàm phán với Đại giáo chủ, giao dịch Linh Lung Tháp.

Ở trong tháp có thể giúp Thiên Cơ Sư tăng cường trình độ bói toán, Hắc Quần La Lỵ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Bỗng nhiên, Hắc Quần La Lỵ nhíu mày, nhìn về phía tây bắc xa xôi.

Suy nghĩ một lát, nàng âm thầm bói toán, kết quả lại là thiên cơ mờ mịt, không thể truy tìm nguồn gốc của sự bất an trong lòng.

Mà ở Phế Thổ có thể khiến nàng bất an.

Chỉ có đồ đệ của nàng. "Diệp Bất Phàm đang làm gì?

Rốt cuộc có chuyện gì đang cố ý giấu ta?" Hắc Quần La Lỵ không khỏi phiền muộn.

Đối phương sau khi từ Nam Hồng Vực trở về, trông có vẻ bình

thường, nhưng thực ra lại cố ý vô tình né tránh nàng.

Trực giác rất không tốt. "Mai quốc sư, sao vậy?" Đại giáo chủ nhận ra biến động thiên cơ. "Không có gì." Hắc Quần La Lỵ lắc đầu, cười nói: "Không biết Đại giáo chủ cân nhắc thế nào rồi?

Linh Lung Tháp đối với các vị không có tác dụng gì nhiều, nhưng nếu ở trong tay ta, có thể phát huy tác dụng lớn nhất." "Bảo vật này là kỳ vật thiên cơ của Tiêu Dao Tiên Thổ, Tiên Hỏa Giáo cũng chỉ là mượn dùng mà thôi." Đại giáo chủ cười khổ, nhìn về phía Thiên Thư đạo nhân: "Không biết đạo hữu có ý kiến gì?" Lần này Phế Thổ mở ra, Mai quốc sư đã cướp được rất nhiều khí vận, giúp đỡ rất nhiều. "Có thể mượn dùng, đừng mang vật này rời khỏi Đường Kinh Thành là được." Thiên Thư đạo nhân gật đầu, y cũng đang muốn nhân cơ hội lôi kéo Mai quốc sư, nhân tình của Thiên Cơ Sư không dễ có được.

Linh Lung Tháp tuy là Lục giai, nhưng đối với những người không thông bói toán như họ thì không có tác dụng gì. "Đa tạ." Hắc Quần La Lỵ mỉm cười nói, sau khi rời khỏi Linh Lung Tháp, liền bấm quyết thu tháp này vào túi.

Chương 490

Nàng không có ý định trả lại.

Mai quốc sư mượn, có quan hệ gì với Thiên Ma Lão Tổ nàng?

Hai ngày sau.

Bắc Huyền Thiên Tôn dùng roi dài một lần nữa xé ra một khe nứt lớn, hơn tám nghìn đệ tử nhanh chóng rời khỏi Phế Thổ, trở về Tiên Hỏa Giáo.

Diệp Bất Phàm dịch dung trà trộn vào trong đó.

Sau khi trở về, Diệp Bất Phàm lẻn đi mất dạng, rời khỏi Tiên Hỏa Giáo.

Vừa về đến hoàng cung, Hắc Quần La Lỵ dịch dung thành Mai quốc sư cũng được Đại giáo chủ và những người khác tiễn vào hoàng cung.

Nàng đến Quốc Sư Phủ, trở lại diện mạo ban đầu, nghiêng đầu nhìn Diệp Bất Phàm đang ngồi ngay ngắn trong lương đình, nói: "Huyền Minh Xích đâu?" "Sư tôn." Diệp Bất Phàm chắp tay, giả vờ bất đắc dĩ nói: "Thất bại rồi, bị sát niệm của sư tôn nhanh chân đến trước, hơn nữa còn có Hồng Y Thiên Tôn hổ báo dòm ngó, bất đắc dĩ, chỉ đành từ bỏ." "Thôi bỏ đi, chuyến đi này cũng không phải không có thu hoạch." Hắc Quần La Lỵ không mấy bận tâm, dù sao cũng đã lấy được Linh Lung Tháp.

Nàng bước từng bước tới, lập tức một mùi hương len vào chóp mũi. "Sư tôn có đẹp không?" Hắc Quần La Lỵ hai tay nhỏ bé chắp sau lưng, thân hình mềm mại nghiêng về phía trước, trêu chọc nói, đôi mắt hoa đào long lanh nước, đáng yêu mê người. "Thứ cho đệ tử mắt

kém, không nhìn ra được." Diệp Bất Phàm lùi lại mấy bước, ánh mắt trong veo.

Hắc Quần La Lỵ chậc chậc nói: "Đúng là đã lớn rồi, chuyến đi Nam Hồng Vực, khiến định lực của ngươi tăng lên không ít." "Thôi bỏ đi, lười thử ngươi." Nàng vẫy vẫy tay nhỏ, khuôn mặt búp bê nghiêm túc nói: "Sau Phế Thổ, khí vận đã ngưng tụ được một phần ba, những Hóa Thần kia sẽ vân du tứ phương, ở Bắc Vực, Trung Vực, Nam Hồng Vực, thậm chí cả Đông Hải để tìm kiếm những kẻ có đại khí vận, thu thập hai phần ba còn lại." "Một khi khí vận tập hợp đủ, phối hợp với tiên khí, rất có khả năng phá vỡ bức tường tiên giới.

Đến lúc đó tế thiên bắt đầu, tiên khí phản bổ hạ giới, nhóm người hấp thu đầu tiên sẽ có lợi ích lớn nhất." "Nhưng suất có hạn, ngươi tranh thủ một suất cho vi sư." Lời của Hắc Quần La Lỵ ngày càng trịnh trọng, suất này nàng và Nhan Như Ngọc đều không lấy được, Tiên Thổ và Ma Thổ lo lắng hai người họ đánh nhau, dẫn đến tế thiên thất bại.

Diệp Bất Phàm lần đầu tiên nghe nói chuyện này, nhíu mày nói: "Đại giáo chủ chưa từng đề cập." "Ngươi đoán xem tại sao y lại không tiếc công sức chấp chưởng Tiên Hỏa Giáo, thúc đẩy kế hoạch tế thiên?

Chẳng phải là để mượn tiên khí phản bổ, đột phá Luyện Hư sao?" Hắc Quần La Lỵ lạnh lùng hừ.

Nàng hóa thân thành Mai quốc sư ở Phế Thổ cướp đoạt khí vận, cống hiến rất lớn, đã chiếm được một suất.

Nhưng đây là của Diệp Bất Phàm, nàng không muốn chiếm cơ duyên của đồ đệ. "Đột phá Luyện Hư?" Mắt Diệp Bất Phàm lập tức sáng rực, hơi thở dồn dập.

Đây tuyệt đối là tạo hóa cực lớn, nếu có thể tiến vào Hóa Thần đại viên mãn trước khi tế thiên, lúc tế thiên đột phá Luyện Hư, cho dù tu sĩ Tiên Thổ toàn bộ hạ giới, hắn cũng có một phần sức mạnh tự vệ nhất định. "Khi nào?" "Nếu là mấy tháng trước, ít nhất cũng phải trăm năm, nhưng bây giờ Trung Vực, Nam Hồng Vực, Yêu Thổ đều hợp tác, thời gian thu thập khí vận sẽ rút ngắn, hai ba mươi năm nói không chừng là thành công." "Hai ba mươi năm?" Diệp Bất Phàm nhíu mày trầm tư, muốn trong hai ba mươi năm bước vào Hóa Thần đại viên mãn, và thu thập đủ dược liệu hoàn mỹ Luyện Hư, độ khó rất lớn.

Hắc Quần La Lỵ cười như không cười nói: "Ngươi tốt nhất nên làm theo, lúc tế thiên, sẽ có mấy vị Đại Thừa tiên quân liên thủ tế tiên khí, không có vi sư, ngươi sẽ chết rất thảm." Nàng bổ sung: "Một khi tế thiên thành công, Tiên Thổ toàn bộ hạ giới, chỉ bằng tu vi của ngươi tuyệt đối sống không quá hai năm." Lòng Diệp Bất Phàm hơi thắt lại, im lặng không nói. "Còn về Hằng Nga Tiên trong cơ thể ngươi, trong thời gian ngắn như vậy, nàng không thể hồi phục tu vi toàn thịnh, không những không bảo vệ được ngươi, ngược lại còn rước họa vào thân." Hắc Quần La Lỵ chỉ vào bụng dưới của Diệp Bất Phàm, cười lạnh nói: "Năm đó, là ta, Nhan Như Ngọc, Minh Chủ, Yêu Tổ... cùng nhiều tiên quân khác, liên thủ giết chết nàng!" "Tế Thiên Tiên Pháp, chính là lấy được từ trên người nàng, vì dược liệu hạn chế, đã trì hoãn vô số năm tháng, khí vận và tiên khí là do đám lão già không chịu chết của Tiên Thổ nghiên cứu ra từ 《Tế Thiên Tiên Pháp》." "..." Diệp Bất Phàm.

Lượng thông tin có chút lớn, nhất thời có chút tiêu hóa không nổi.

Hắn do dự nói: "Chân Tiên, dễ giết vậy sao?" "Chân Tiên hạ giới, bị thiên địa nơi đây áp chế, không thể phát huy toàn bộ thực lực, nếu không thì không giết được." Hắc Quần La Lỵ lắc đầu nói.

Chân Tiên, đã vượt qua phạm trù của "người". "Về phần suất, ta

sẽ dốc hết toàn lực tranh thủ cho sư tôn." Diệp Bất Phàm đồng ý, chẳng qua là diễn lại màn kịch mận chết thay đào thôi.

Hắn dừng một chút, trầm ngâm nói: "Có phương pháp nào tránh được sự truy lùng của Đại Thừa tiên quân không?" "Không có, tất cả ẩn nấp thuật, đều lấy cường độ tu vi của bản thân làm tiền đề, 《Thai Hóa Dịch Hình》 của ngươi có thể tránh được Luyện Hư, đã là cực hạn rồi." Hắc Quần La Lỵ an ủi: "Cũng đừng quá lo lắng, Đại Thừa tiên quân có hứng thú với ngươi chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong mắt họ ngươi chỉ là cỏ dại ven đường, nhìn cũng lười nhìn, họ chỉ quan tâm đến việc trở thành Chân Tiên." Có một câu nàng không nói, nếu đột phá thất bại, Đại Thừa tiên quân phát điên lên, cỏ dại ven đường cũng phải nhổ lên xem hai mắt. "Đa tạ sư tôn nhắc nhở." Lòng Diệp Bất Phàm thắt lại, trịnh trọng nói. "Trong thời gian tới, Trung Vực, Nam Hồng Vực, Yêu Thổ sẽ có một nhóm thiên kiêu đến, chiếm suất, ngươi tự mình nghĩ cách đi." "...

Vẫn là phải có bối cảnh a, một đám con ông cháu cha không làm gì, ngồi không hưởng lợi đúng không?" Da mặt Diệp Bất Phàm giật giật, bảo sao Hắc Quần La Lỵ lại nhờ hắn làm chuyện này, tranh suất với một đám "nhị đại môn"?

Độ khó không phải là lớn bình thường.

Cái gọi là tu tiên giới, không có thù hận vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn và vô số con ông cháu cha.

Hắc Quần La Lỵ dặn dò xong, liền rời đi.

Khi bàn chân nhỏ bước ra khỏi phủ đệ thì dừng lại một chút, truyền âm nói: "Ngoài ra, gần đây tu tiên giới sẽ xuất hiện một số di tích và bí địa, hoặc là tiểu tiên thổ, tạo hóa rất nhiều, nhưng ngươi tốt nhất đừng tham gia vào." "Di tích?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, có thể khiến Hắc Quần La Lỵ nghiêm túc cảnh báo, chuyện liên quan trong

này e rằng không nhỏ.

Có điều.

Hắn vốn dĩ không có ý định mạo hiểm, có 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》, về mặt tu vi không cần lo lắng.

Chỉ cần giao lưu hữu nghị với Nhan Như Ngọc là được, tiện thể làm ăn với Yêu Thổ, thu thập yêu huyết.

Hắc Quần La Lỵ rời đi không lâu.

Nhan Như Ngọc đến nhà.

Thời gian một năm rưỡi, nàng đã từ đại viên mãn đột phá Hóa Thần sơ kỳ, rạng rỡ chói lòa, khí chất càng hơn xưa. "Chân Võ Tiên Thổ sắp có một vị nữ Thiên Tôn đến, dường như có cách truy lùng ngươi, ngươi tốt nhất nên tránh đi một chút." Nhan Như Ngọc báo tin.

Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, bói toán một chút liền có kết quả.

Vấn đề nằm ở Thái Dương Chi Thể. "Trừ khi ở cự ly gần, nếu không dù có đến, cũng không thể dễ dàng truy lùng được ta." "Thôi bỏ đi, nhân tiện rời khỏi Tiên Đường một thời gian." Diệp Bất Phàm suy tính nói. "Ừm, chú ý an toàn." Nhan Như Ngọc nhẹ giọng nói, giúp Diệp Bất Phàm chỉnh lại y phục.

Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thì thấp thỏm không yên.

Nhan Như Ngọc ghen rất dữ, nếu biết sự tồn tại của Tiểu Niếp Niếp, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì? ...

Diệp Bất Phàm rời khỏi hoàng cung.

Nửa khắc sau, trong Quý gia dấy lên một luồng dao động mạnh

mẽ. "Diệp Bất Phàm! "Mẹ nó, ta chọc gì ngươi, gây hấn gì ngươi?!" Tiếng gào thét tuyệt vọng của Quý gia lão tổ truyền ra.

Chưa đầy một hơi thở, âm thanh đột ngột dừng lại.

Quý gia lão tổ.

Chết!

Không lâu sau.

Kinh thành đại địa chấn, vô số tu sĩ da đầu tê dại.

Hóa Thần Thiên Quân trong mắt họ giống như tiên thần cao cao tại thượng.

Nhưng những tiên thần này trong tay Diệp Bất Phàm lại như gà con, giết hết người này đến người khác.

Tiên Hỏa Giáo sau khi rảnh tay hoàn toàn, trong cơn thịnh nộ, trực tiếp phát lệnh truy sát.

Cung cấp manh mối, thưởng pháp bảo Lục giai, tiên ngọc một nghìn khối!

Kẻ giết được, thưởng ngụy Thất giai Thông Linh pháp bảo, tiên ngọc mười vạn!

Dưới thưởng lớn ắt có kẻ dũng, Hóa Thần của Tiên Thổ, Biên Mục, U Tiên Quốc đều động lòng.

Họ không đánh lại Diệp Bất Phàm, nhưng nếu chỉ cung cấp manh mối, thì tương đương với việc nhận không một món pháp bảo Lục giai, mà còn không cần mạo hiểm.

Nhất thời trong kinh thành sóng ngầm cuộn trào. ...

Mà kẻ gây chuyện.

Lúc này đã xuất hiện tại một ngọn núi bên ngoài kinh thành.

Tử Quần La Lỵ đang ngồi xếp bằng trên đỉnh cao, quay đầu nhìn về hướng tây bắc của Tiên Đường.

Nơi đó.

Có một luồng dao động bất thường.

Giống như một tiểu tiên thổ mở ra, tiên linh khí nồng đậm hơn bình thường.

Diệp Bất Phàm híp mắt, vận chuyển Pháp Nhãn Thông, có thể nhìn thấy một khe nứt nhỏ trong hư không nơi đó, đang mở rộng với tốc độ cực kỳ chậm. "Thượng cổ bí cảnh, nếu ngươi đến đó, có lẽ sẽ nhận được một số tạo hóa, bất kể là tài nguyên Hóa Thần, hay tài nguyên Luyện Hư, trong bí cảnh đều có đủ, sẽ không thua kém Phế Thổ." Tử Quần La Lỵ nhàn nhạt nói.

Diệp Bất Phàm nhớ lại lời của Hắc Quần La Lỵ trước khi đi, đối phương tám phần là đã nhìn thấy khe nứt đó, nên mới có lời cảnh báo.

Hắn đảo mắt nói: "Làm gì?

Ngươi muốn mưu sát thân phu à?" Tu tiên giới, đằng sau bất kỳ cơ duyên nào cũng có nguy hiểm.

Chương 491

Suy tính kỹ rồi mới hành động, cho dù có đi, cũng phải giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

Nguy hiểm cao hơn một phần, có khác gì đi nộp mạng? "..." Khuôn mặt nhỏ nhắn phẳng lặng như giếng cổ của Tử Quần La Lỵ lộ ra vẻ tức giận, lập tức phá phòng. "Được rồi, không nói nữa, dẫn ta đi gặp con gái, tiện thể trốn tránh sự truy lùng của Chân Võ Tiên Thổ." Diệp Bất Phàm vội vàng xua tay. "Hừ!" Tử Quần La Lỵ hừ lạnh, khởi động độn quang, bay về phía Bạch Tuyết Quốc.

Diệp Bất Phàm theo sát phía sau, thoáng chốc đã rời khỏi Tiên Đường.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm dùng Pháp Nhãn Thông nhìn thấy mấy khe nứt không gian tương tự, một trong số đó thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Hào quang từ trong đó chiếu ra, khiến vô số tu sĩ bên dưới khe nứt quỳ lạy, mặt đầy kích động.

Nơi này, chính là Đại Chu Quốc.

Khe nứt nằm ngay trên không trung của Cơ tộc Đại Chu Quốc. "Năm đó lão tổ từng nói, hào quang hiện, Cơ tộc hưng, quả nhiên là thật!" Cơ gia tộc trưởng hưng phấn, lập tức triển khai đại điển tế tổ.

Cơ gia Đại Chu là đại tộc thượng cổ, từng thống trị một thời đại, nay tuy đã sa sút, cũng có tu sĩ Nguyên Anh.

Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc, lướt qua không trung Đại Chu Quốc.

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm tiến vào khu vực biên giới của Bạch Tuyết Quốc, phía nam là một đại băng xuyên rộng lớn vô tận.

Bên ngoài băng xuyên, là một tòa thành băng.

Vì nồng độ linh khí của băng xuyên cao hơn những nơi khác, khiến thành băng khá phồn hoa, thành chủ của nó càng là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

Tử Quần La Lỵ đưa Diệp Bất Phàm vào một sân viện.

Tiểu Niếp Niếp cưỡi một con hổ trắng, đang vui đùa trong sân, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Bùi Thủy Nghiên thì đứng bên cạnh mỉm cười trông chừng.

Sâu hơn trong sân viện, có hai luồng khí tức, hiển nhiên là nộ niệm và dục niệm đang bế quan. "Nương thân." Tiểu Niếp Niếp nhìn thấy Tử Quần La Lỵ, kinh hỉ nhảy xuống lưng hổ trắng, chạy lon ton nhào vào lòng người sau.

Một năm rưỡi trôi qua, chiều cao của cô bé không tăng lên bao nhiêu, vẫn là một tiểu bất điểm.

Diệp Bất Phàm nhìn cô bé, thần tình có chút hoảng hốt.

Trước đây, hắn không có cảm giác thân thuộc gì với thế giới này, dù sao hắn cũng không phải người bản địa.

Nhưng bây giờ, đã có một chút cảm giác thân thuộc. "Ngươi là ai?" Tiểu Niếp Niếp dường như vừa mới nhìn thấy Diệp Bất Phàm, nghiêng đầu tò mò hỏi.

Diệp Bất Phàm ôn nhu nói: "Ta là đa đa của con." Tiểu Niếp Niếp có chút mờ mịt nhìn thanh niên tóc trắng trước mặt. "Oa nộn điệp." Tiểu Niếp Niếp phồng má, tức giận nói: "Đa đa của ta đã chết mấy năm rồi, ngươi đừng hòng lừa ta!" Cô bé thông minh lanh lợi, đâu có

dễ dàng tin người khác như vậy. "???" Nụ cười của Diệp Bất Phàm cứng đờ, mặt không biểu cảm nhìn về phía Tử Quần La Lỵ.

Gương mặt xinh đẹp của Tử Quần La Lỵ không hề thay đổi, cũng không hề giải thích.

Đôi chân ngắn của Niếp Niếp lùi lại mấy bước, cô bé nhìn Diệp Bất Phàm, rồi lại nhìn Tử Quần La Lỵ, nước mắt lưng tròng: "Nương thân, đa đa của con vừa mới mất, người đã tìm người khác rồi sao?

Đa đa của con dưới suối vàng, hu hu..." Cô bé càng nói càng đau lòng, nước mắt lã chã rơi.

Tử Quần La Lỵ lập tức chau mày. "Thôi xong, đứa nhỏ này bị dạy hư rồi, hay là chúng ta sinh đứa khác đi?" Diệp Bất Phàm quay đầu đề nghị với Tử Quần La Lỵ.

Nhà ai có đứa trẻ ba bốn tuổi mà suy nghĩ nhiều thế này chứ? "Diệp Bất Phàm!

Ngươi câm miệng!" Tử Quần La Lỵ nghe vậy, đôi mắt hoa đào tức giận đến gần như phun lửa.

Nàng đã nhìn ra, hai cha con này đúng là cá mè một lứa, tâm tư người nào người nấy đều nhiều như nhau.

Diệp Bất Phàm cười gượng, lấy ra tượng gỗ mà Tiểu Niếp Niếp làm cho hắn, cúi người xuống cười nói: "Ngoan, đừng khóc, xem đây là gì nào?" "Tượng gỗ con cho Lý thúc thúc?" Tiểu Niếp Niếp dùng bàn tay nhỏ mũm mĩm lau nước mắt, ngơ ngác nói. "Nương thân của con và ta có chút hiểu lầm, nên mới dịch dung thành dáng vẻ của Lý phù sư, muốn được nhìn con nhiều hơn." Diệp Bất Phàm xoa xoa gò má bầu bĩnh của Tiểu Niếp Niếp, ôn hòa nói: "Không tin con cứ nhìn mặt mình xem, có phải có vài phần giống ta không?" Lúc này Tiểu Niếp Niếp không hề dịch dung, ngoài đôi mắt hoa đào ra, những

phương diện khác đều rất giống Diệp Bất Phàm. "Ngươi tên gì?" Tiểu Niếp Niếp nín khóc, theo bản năng cảm thấy thanh niên trước mắt rất thân thiết.

Nhưng tính cách lại quá giống Diệp Bất Phàm, nên vẫn giữ vài phần hoài nghi. "Phụ thân của con họ Diệp, tên Bất Phàm." Bùi Thủy Nghiên vội vàng tiến lên, cúi người thi lễ: "Thủy Nghiên, ra mắt chủ nhân." Diệp Bất Phàm thầm tán thưởng thuộc hạ này, ném cho cô một bình đan dược rồi nói: "Vất vả cho ngươi rồi, đan này có thể giúp ngươi đột phá Nguyên Anh, còn có thành công hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi." "Đa tạ chủ nhân." Bùi Thủy Nghiên vui mừng, cẩn thận nhận lấy.

Tiểu Niếp Niếp nghe lời của tiểu di, trong lòng lại tin thêm vài phần. "Con gái ta có tên chưa?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía Tử Quần La Lỵ.

Ánh mắt Tử Quần La Lỵ phức tạp, lắc đầu nói: "Chưa có, một số Thiên Cơ Sư có thể từ tên tuổi mà bói ra được vài thông tin, nên để tránh chuyện này, ta chưa đặt tên cho nó." "Ừm." Diệp Bất Phàm nghe vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đây cũng là điều hắn lo lắng, may mà Tử Quần La Lỵ suy nghĩ chu toàn. "Khoảng thời gian này, ta sẽ tu hành ở Băng Thành." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Tử Quần La Lỵ lập tức không vui, nói: "Con gái ngươi đã gặp rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" "Làm quen với con gái một chút, sau đó đón nó đi." Diệp Bất Phàm nói một cách đương nhiên.

Còn một lý do khác, đó là bồi đắp tình cảm với Tử Quần La Lỵ.

Đồng thời đứng ngoài Tiên Đường, thăm dò tin tức về nữ Thiên Tôn của Chân Võ Tiên Thổ để có sách lược đối phó.

Ít nhất, trình độ trận pháp phải nâng lên Lục giai, dù không địch lại cũng có thể dựa vào trận pháp mà an toàn thoát thân.

Tử Quần La Lỵ nghe vậy, dù rất bài xích nhưng cũng đành chịu.

Nàng bây giờ dù đã dung hợp hai niệm Dục và Nộ cũng không phải là đối thủ của Diệp Bất Phàm. …… Những ngày tiếp theo, Diệp Bất Phàm ngoài việc chơi với con gái, tu luyện ra thì liên lạc từ xa với Quý Vô Hối, Hợp Hoan Song Tử để dò la tin tức.

Tình hình Tiên Đường bây giờ vô cùng kỳ quái.

Các loại thiên kiêu đều tụ hội.

Ví như thái tử của Tử Vi Tiên Triều.

Tu vi là Hóa Thần trung kỳ, đã ngồi trên vị trí thái tử hai nghìn năm, ít hôm trước thấy cha mình là Tử Vi Đế dùng Duyên Thọ Đan, còn có thể sống thêm trăm năm nữa, liền dứt khoát chạy đến Bắc Vực.

Lại ví như Tiên Thổ đứng sau Tử Vi Tiên Triều, đã cử xuống mấy người con cháu của Hợp Thể Tiên Tôn, ý đồ mượn "Tế Thiên" để đột phá Luyện Hư.

Ma Thổ, Tiên Thổ của Nam Hồng Vực cũng lần lượt phái đến các thiên kiêu trẻ tuổi.

Về phía Yêu Thổ, các tuấn kiệt của yêu tộc như Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Phượng Hoàng, Thạch Linh, Thanh Phượng cũng đã đến, chuẩn bị chia một chén canh.

Nói là tuấn kiệt trẻ tuổi.

Thực chất đều là những kẻ đã sống cả nghìn năm.

Do số người quá đông, mà danh ngạch Tế Thiên có hạn, đám người này đều đang tranh đấu cả trong tối lẫn ngoài sáng. "Tốt!

Tốt quá rồi!" Diệp Bất Phàm nghe tin Phượng Hoàng tộc đến, vui mừng cười lớn. 《Niết Bàn Kinh》 hợp nhất chính là huyết Phượng Hoàng, nếu có được, có thể đẩy nhanh tiến độ tu vi. "Nương thân, người xem phu quân của người kìa, phát điên rồi." Tiểu Niếp Niếp đang làm theo lời dạy của Diệp Bất Phàm, lắp ráp người giấy ngựa giấy, thấy hắn vô cớ cười lớn thì vội vàng hét vào trong phòng.

Một lúc sau.

Tử Quần La Lỵ bước ra khỏi phòng, khuôn mặt búp bê lạnh như băng sương.

Nàng nhìn người giấy ngựa giấy đầy sân, phảng phất như bước vào một tiệm đồ cõi âm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm dọn vào đây đã được nửa tháng, mỗi ngày ngoài tu luyện ra thì hắn đều dạy con gái các phương pháp bảo mệnh, khôi lỗi thuật người giấy ngựa giấy này là một trong số đó.

Thậm chí hắn còn triệu hoán Minh Vương ra, nhờ y truyền thụ cho con gái đạo sinh tồn.

Đúng chuẩn danh sư chỉ đạo. "Con gái ngày nào cũng học mấy thứ âm ti địa phủ này của ngươi hay sao?!

Toàn là tà ma ngoại đạo!" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng quát.

Chương 492

Minh Vương ba mươi sáu cánh tay ở bên cạnh lập tức không vui, nói: "Ngươi có ý gì?

Quỷ tu muốn bái ta làm sư có thể xếp hàng từ địa phủ lên tới dương gian đấy!

Trước kia sợ ngươi ba phần, bây giờ bản vương không sợ đâu!" "Cút!" Ánh mắt Tử Quần La Lỵ lạnh lùng.

Minh Vương cười lạnh không nói.

Nếu không phải Diệp Bất Phàm hứa hẹn tương lai sau khi tiến vào Đại Thừa sẽ cung cấp hồn phách cho y nuốt, đường đường là vua của địa phủ, y có thèm ở đây làm bảo mẫu không?

Vì nghịch quỷ thành tiên, y bây giờ việc gì cũng nhận.

Hơn nữa đã cùng Tiểu Niếp Niếp xác lập quan hệ sư đồ.

Y quay đầu lại, hòa ái nói với Tiểu Niếp Niếp: "Ngoan, nghe lời sư phụ, sư phụ dạy con cách làm Câu Hồn Tác, Khốc Tang Bổng, chuyên thu hồn phách người sống!" "Vâng ạ." Tiểu Niếp Niếp làm xong người giấy ngựa giấy, lại chăm chú bắt đầu làm Khốc Tang Bổng.

Tử Quần La Lỵ tức đến xanh cả mặt.

Nàng quát Diệp Bất Phàm: "Diệp Bất Phàm!

Mấy cái Khốc Tang Bổng, người giấy ngựa giấy này, sớm muộn gì cũng dùng lên người ngươi!" "Dạy con gái mạng sống là trên hết, những thứ khác đều là thứ yếu." Diệp Bất Phàm ngáp một cái.

Hắn và Minh Vương là cộng đồng lợi ích, xác suất phản bội rất

thấp, để con gái và y xây dựng quan hệ cũng tương đương với việc tìm chỗ dựa cho con gái.

Đương nhiên.

Hắn cũng không quên bồi dưỡng cho con gái quan niệm "tự lực cánh sinh".

Dựa vào người không bằng dựa vào mình.

Lỡ ngày nào đó mình không còn, nó vẫn có thể sống tốt! "Hắn nói cũng không sai, ta không muốn con gái sau này bị người ta tính kế." Dục Niệm từ một căn phòng khác bước ra, đôi mắt hoa đào nhìn Diệp Bất Phàm, tràn ngập dục vọng nguyên thủy nhất, nhưng rất nhanh đã bị Tĩnh Niệm áp chế. "Các ngươi!" Tử Quần La Lỵ cuối cùng "rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Nộ Niệm trong bộ váy đỏ nhìn vào phòng của Tử Quần, mày liễu nhíu chặt, ẩn hiện vẻ lo lắng.

Nàng rất nhạy cảm với cảm xúc, Tử Quần hiện tại đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh như khi ở Nam Hồng Vực.

Nộ Niệm muốn thay đổi hiện trạng này.

Nhưng vì công pháp, không thể can thiệp.

Mà Diệp Bất Phàm thấy vậy cũng không để tâm.

Sau khi liên lạc xong với bên Tiên Đường, hắn khoanh chân ngồi xuống, tiến vào mộng cảnh, nghiên cứu công pháp bảo mệnh.

Loại pháp môn có thể bảo toàn tính mạng trước mặt Luyện Hư Thiên Tôn.

Buổi tối.

Diệp Bất Phàm lặng lẽ lẻn vào phòng của Tử Quần La Lỵ, sau đó bị mắng đuổi ra ngoài. "Ai, quan hệ vẫn không thể hòa hoãn được."

Diệp Bất Phàm rất bất đắc dĩ, 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 không thể thử được, hắn chỉ đành đến mật thất rút tinh huyết của tiểu hắc long để tu luyện.

Dựa vào Long Huyết Đan, cộng thêm Niết Bàn Kinh, tu vi vừa mới bước vào Hóa Thần trung kỳ đã hoàn toàn ổn định, hơn nữa còn vững vàng tăng lên.

Một ngày tu luyện bằng người tu luyện Hóa Thần bình thường mấy năm.

Có thể nói là thần tốc.

Tiện thể nhắc tới trình độ trận pháp.

Trong nháy mắt, lại một tháng trôi qua.

Ngày hôm đó.

Nộ Niệm, Dục Niệm đồng thời mở mắt trong phòng của mình, lóe người đến phòng của Tử Quần.

Hai người nhìn Tử Quần đang khoanh chân ngồi trên giường, lộ vẻ đau đớn, sắc mặt tái nhợt, khó tin nói: "Xong rồi!" Hơi thở của Tử Quần lúc mạnh lúc yếu, mồ hôi tuôn như tắm, càng lúc càng đau đớn.

Cho đến một khắc nào đó.

Trên bộ váy tím xuất hiện một vệt màu hồng phấn, thân thể mềm mại run rẩy, thần hồn phân liệt ra một đạo hồn phách hoàn toàn mới.

Tình Niệm.

Xuất hiện! "Lạc Lạc, mấy vị tỷ muội, muốn áp chế ta sao?

Có thể không?" Hồn phách hoàn toàn mới duyên dáng nói, phối hợp với đôi mắt hoa đào kia, mỗi cử chỉ đều toát ra sức quyến rũ cực mạnh. "Phong!" Gương mặt xinh đẹp của Tử Quần La Lỵ tái nhợt, lập tức ra tay phong ấn Tình Niệm vào trong cơ thể. "Ta muốn gặp

con gái." Giọng nói của Tình Niệm truyền ra.

Tử Quần La Lỵ không để ý, nhắm mắt áp chế.

Nộ Niệm và Dục Niệm tâm trạng tồi tệ, nói: "Ngươi sao lại sinh ra tình cảm?" "Đã nói từ lâu, con gái không thể giữ lại!" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng đáp lại.

Nộ, Dục hai niệm á khẩu không trả lời được.

Tình Niệm khó khống chế hơn tất cả các ý niệm khác, hơn nữa tiềm lực cực lớn, Tử Quần không thể áp chế được bao lâu.

Trong nháy mắt, một đêm trôi qua, Tử Quần La Lỵ cuối cùng cũng hoàn toàn áp chế được Tình Niệm, mồ hôi tuôn như tắm, mở đôi mắt hoa đào ra.

Tuy nhiên —— "Nương thân." Tiểu Niếp Niếp đẩy cửa phòng, tung tăng nhảy vào lòng Tử Quần La Lỵ, vui vẻ nói: "Mấy ngày nữa, đa đa muốn dẫn con đến Tiên Đường, người có đi không ạ?" Tình Niệm vừa bị áp chế liền náo động, trong nháy mắt phản khách vi chủ.

Tử Quần La Lỵ như biến thành một người khác, đôi mắt đẹp dịu dàng, yêu thương nói: "Đều nghe theo Niếp Niếp." Nàng ôm Tiểu Niếp Niếp lên, bước đi nhẹ nhàng, ra khỏi phòng: "Đến Tiên Đường, phải nghe lời đa đa nhé." "Vâng ạ." Tiểu Niếp Niếp vội gật đầu. "Không hay rồi!" Nộ, Dục hai niệm dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt hơi thay đổi, muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng đã muộn.

Tử Quần La Lỵ ôm Tiểu Niếp Niếp xuất hiện trong sân, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Bất Phàm đang tu luyện thần thông. "Phu quân." Tử Quần La Lỵ đến bên cạnh Diệp Bất Phàm, đôi mắt hoa đào trong veo si tình, cúi người thi lễ. "???" Diệp Bất Phàm nghe thấy hai chữ này, như bị sét đánh, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, trong khoảnh khắc Nộ, Dục hai niệm lao tới, hắn đột nhiên điểm một chỉ: "Định!" Thân hình hai niệm dừng lại, bị định tại chỗ. "Giúp ta khống chế Sát Niệm." Tử Quần La Lỵ nhẹ giọng nói, sau đó hồn phách Tình Niệm từ trong cơ thể Tử Quần La Lỵ phân tách ra, ngồi xếp bằng hư không sau lưng Diệp Bất Phàm.

Sát Niệm giành lại quyền kiểm soát cơ thể, nhanh như chớp chộp về phía hồn phách Tình Niệm. "Không vấn đề." "Thời gian tĩnh lặng, Đăng Sao!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm khác lạ, miệng phun chân ngôn.

Phảng phất như thời gian ngưng đọng, Tử Quần La Lỵ khó có thể cử động, Diệp Bất Phàm giơ tay ấn một cái, ba niệm Sát, Dục, Nộ bị tu vi bàng bạc mạnh mẽ trấn áp, mất đi khả năng hành động.

Cùng lúc đó.

Hồn phách Tình Niệm bộc phát thiên địa huyền quang, thiên địa linh khí cuồn cuộn kéo tới, từ từ đúc thành một thân thể mới.

Vì lý do công pháp, về cơ bản mỗi ý niệm đều là hồn phách và thể xác độc lập, chỉ là cần một chút thời gian. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi có biết mình đang làm gì không?!

Đừng phá hỏng đại sự của ta!" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng quát, sát ý ngút trời.

Nộ, Dục hai niệm cũng đồng thanh: "Ngươi không muốn bị Ác Niệm truy sát thì tốt nhất hãy thả chúng ta ra!" "Xin lỗi, chuyện con gái sớm muộn gì cũng bại lộ, ta cũng sớm muộn bị Ác Niệm sư tôn truy sát, ý niệm này, dường như là sinh cơ của ta." Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm nói.

Bây giờ hắn mới hiểu "gia tăng nhân quả" mà hắn bói được ở phế thổ là có ý gì.

Tử Quần lại phân ra một niệm.

Niệm này, chính là sinh cơ!

Tử Quần La Lỵ tức muốn hộc máu, nhưng lại không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tình Niệm ngưng tụ ra thể xác.

Tiểu Niếp Niếp ngồi trên mặt đất, nhìn thấy có nhiều nương thân, có chút mờ mịt.

Hai ngày sau, thể xác của Tình Niệm hoàn chỉnh.

Khuôn mặt búp bê, thân hình nhỏ nhắn trắng nõn, mặc một bộ váy lụa màu hồng phấn.

Mà đôi mắt hoa đào của nàng, lúc này mới phát huy được sức quyến rũ thực sự, tựa như thiếu nữ đang chìm trong lưới tình, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm gần như kéo ra được cả tơ.

Tình chẳng biết từ đâu mà đến, đã khắc sâu trong lòng. "Đa tạ phu quân." Phấn Quần La Lỵ duyên dáng nói, giọng nói ngọt ngào mềm mại.

Chương 493

"Khách sáo." Ánh mắt Diệp Bất Phàm có chút kỳ quái, đang suy nghĩ thì Phấn Quần La Lỵ đã nói ra lời kinh người: "Phu quân có muốn giúp ta tu hành không?" Nàng bây giờ chỉ mới Luyện Khí tầng một, cấp bách muốn nâng cao tu vi.

Chỉ có như vậy mới có thể chống lại các ý niệm khác.

Về phần có hợp hay không.

Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi lối về, vì sự tồn tại của con gái, bản thân Tình Niệm đã có chút tình cảm với Diệp Bất Phàm. "À cái này..." Diệp Bất Phàm ngớ người.

Hạnh phúc đến quá nhanh, giống như một cơn lốc. "Tiện thể, sinh thêm mấy chục đứa con trai nữa." Phấn Quần La Lỵ cười tủm tỉm nói. "Ngươi dám!" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng quát, Nộ Niệm, Dục Niệm cũng hoảng.

Bọn họ đều có lý trí, chỉ riêng Tình Niệm này là không có, làm việc không màng hậu quả.

Một Tiểu Niếp Niếp đã khó xử lý, rất khó giấu được các ý niệm khác.

Diệp Bất Phàm cũng hoảng.

Chứng bệnh của ý niệm này có vẻ hơi quá đà.

Hắn có thể tưởng tượng được cảnh Hắc Quần sư tôn một ngày nào đó vào sân của hắn, đột nhiên nhìn thấy một đống con trai con gái, e là sẽ phát điên ngay tại chỗ.

Vốn dĩ còn muốn cùng Phấn Quần La Lỵ tiến hành giao lưu hữu nghị.

Giờ thì không dám nữa. "Đợi ta nghiên cứu 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, tìm ra được pháp môn tránh thai đã." Diệp Bất Phàm thầm tính toán, cố gắng nặn ra nụ cười: "Chuyện sau này hãy nói." "Bây giờ muốn." Phấn Quần La Lỵ khoác tay Diệp Bất Phàm, hương thơm cơ thể làm say lòng người.

Diệp Bất Phàm tỏ ý từ chối. "Ngươi không muốn sinh con với ta, chẳng lẽ muốn sinh với mấy con hồ ly tinh Sở Tử Tuyết kia?" Phấn Quần La Lỵ nhíu mày, đôi mắt hoa đào không thiện ý.

Đây không phải là nhắm vào Diệp Bất Phàm, mà là nhắm vào những người phụ nữ khác của hắn.

Do thoát thai từ Sát Niệm, Phấn Quần La Lỵ tự mang một số thuộc tính. "....." Diệp Bất Phàm cảm thấy ngạt thở trước sự si tình này. "Chưa thành Đại Thừa Tiên Quân, không thể bảo vệ được, sinh nhiều cũng vô dụng." Diệp Bất Phàm nghĩa chính ngôn từ, dỗ dành Phấn Quần La Lỵ một hồi lâu, lúc này nàng mới nguôi ngoai.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm dựa vào tài ăn nói ba tấc lưỡi của mình, đàm phán với Tử Quần La Lỵ, Nộ Niệm, Dục Niệm, cuối cùng đạt được thỏa thuận.

Hắn sẽ mang Phấn Quần và Tiểu Niếp Niếp đi.

Ba người Tử Quần thì rời khỏi Bạch Tuyết Quốc, tự đi tu hành.

Sự việc đã đến nước này, họ không thể ngăn cản Diệp Bất Phàm, chỉ có thể thỉnh thoảng đến thăm con gái của mình. …… Một thanh phi kiếm khổng lồ bay về hướng Đường Kinh Thành, trên đó có Phấn Quần La Lỵ, Tiểu Niếp Niếp, Bùi Thủy Nghiên.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng ở phía trước, yên lặng bói toán tương lai. "Lần này chắc chắn sẽ không có sai sót." Diệp Bất Phàm

trầm ngâm.

Ở Băng Thành hai tháng, hắn đã nghiên cứu ra bí thuật che giấu khứu giác, vị nữ Thiên Tôn của Chân Võ Tiên Thổ kia chỉ cần không ở gần sát người, sẽ không ngửi thấy mùi hương lạ trên người hắn.

Trình độ trận pháp cũng đã đạt đến cấp Ngũ giai.

Muốn lên Lục giai, lại thiếu dược liệu trận pháp, Băng Thành thực sự quá nghèo nàn.

Mà tình hình Đường Kinh Thành hiện tại đã sáng tỏ, hội tụ đủ mọi thế lực từ Nam Hồng Vực, Trung Vực, Yêu Thổ, phồn hoa đến cực điểm.

Một số linh dược, dược liệu đã tuyệt tích, tầng tầng lớp lớp xuất hiện.

Không chỉ vậy.

Các nơi ở Bắc Vực, đều có một số di tích thượng cổ, tiểu Tiên Thổ nổi lên mặt nước, tạo hóa liên tục xuất hiện, các loại thiên tài địa bảo đổ về Đường Kinh Thành.

Nơi đó, nghiễm nhiên trở thành địa điểm giao dịch lớn nhất của toàn bộ Bắc Vực, thậm chí cả Ngũ Đại Vực!

Đương nhiên.

Vì vấn đề danh ngạch, chủng tộc, tranh giành di tích, bề ngoài Đường Kinh Thành sóng yên biển lặng, nhưng trong tối lại loạn thành một nồi cháo.

Nơi nào có lợi ích, nơi đó có tranh đoạt.

Điều này hoàn toàn phù hợp với dự đoán của Diệp Bất Phàm.

Loạn, mới có thể an toàn thu lợi.

Mới có thể khiến hắn đột phá mạnh mẽ ở mọi phương diện. "Thân phận Mai Quốc Sư, không nghi ngờ gì là thích hợp nhất." "Một vò máu yêu, tính một quẻ." Diệp Bất Phàm thầm tính toán chuyện làm ăn của mình, chuyện này không thể làm quá thường xuyên, nếu không rất dễ bị liên hệ với Thiên Cơ Chân Quân ở Nam Hồng Vực.

Rất ít Thiên Cơ Sư lấy việc bói toán làm ăn.

Nhưng vấn đề không lớn.

Hắn còn có thân phận trận pháp sư. "Lợi dụng dược liệu yêu thú để chế tạo trận pháp, hợp tình hợp lý." "Chỉ cần một ít dược liệu trên người yêu thú Hóa Thần, là có thể nhận được một bộ trận pháp khí cụ Ngũ giai từ ta, ai mà không động lòng?" Tiên Hỏa Giáo.

Bên trong Hóa Thần Các, một nữ tu áo đen đang ngồi xếp bằng, bấm quyết thúc đẩy chiếc chuông màu xám trong tay.

Nữ tu trông không phải tuyệt mỹ, chỉ có thể nói là ưa nhìn, da màu lúa mì, thân hình cân đối thon thả, cho người ta cảm giác mạnh mẽ.

Người này.

Chính là Thôn Thiên Ma Tôn của Chân Võ Tiên Thổ!

Tu luyện Thôn Thiên Pháp, có thể nuốt chửng vạn vật thế gian để luyện thể, trong đó bao gồm cả nguyên thần của người sống.

Tiếng "đinh linh linh" truyền ra, chuông phát ra những gợn sóng khó có thể nhận ra, lấy Tiên Hỏa Giáo làm trung tâm, khuếch tán ra toàn bộ Đường Kinh Thành.

Đây là 'Ngũ Cảm Linh'.

Không chỉ có thể tìm kiếm những dao động bất thường trong phạm vi nghìn dặm, mà còn có thể tăng cường độ nhạy bén của ngũ quan, phối hợp với nhau, mọi thần thông ẩn nấp, dịch dung đều vô

hiệu.

Tuy nhiên —— "Vẫn không được, chỉ có thể chứng minh, tên đó không ở Đường Kinh Thành." Thôn Thiên Ma Tôn chau mày lộ sát khí.

Vốn định xử lý xong Diệp Bất Phàm sẽ lập tức trở về Chân Võ Tiên Thổ, dù sao bên đó đã đạt được thỏa thuận với Ma Thổ, Tiên Thổ, có thể chiếm một mảnh Tiên Thổ, để không làm lỡ việc tu luyện của nàng.

Nhưng bây giờ.

Diệp Bất Phàm đã trốn mất.

Bắc Vực lớn như vậy, nàng không thể nào đi tìm từng tấc đất được? "Bắc Huyền, Hồng Y hai vị đạo hữu, chẳng lẽ hoàn toàn dựa vào ta đi tìm sao?

Tên tiểu bối đó và ta chẳng có thù oán gì." Thôn Thiên Ma Tôn nhìn hai kẻ đang ngồi ung dung bên cạnh, lộ vẻ bất mãn. "Ta không giỏi truy lùng." Bắc Huyền Thiên Tôn áy náy nói, trong lòng chỉ mong Diệp Bất Phàm được an toàn, hắn mà bị ngươi giết, ta ăn cái gì?

Hồng Y Thiên Quân thì khỏi phải nói, y bây giờ một lòng một dạ luyện chế pháp bảo bản mệnh Lục giai.

Gần đây y đã để mắt đến ngọn Hỏa Lang Sơn trong Hỏa Lang Quốc.

Vạn vật thế gian đều có linh, Hỏa Lang Sơn cũng có linh, theo cách nói của thế tục, đó chính là "Sơn Thần".

Tự nhiên ẩn chứa pháp tắc hỏa đạo, có thể luyện chế pháp bảo Lục giai. "Nếu không phải cấp trên ra lệnh, bản ma tôn chẳng thèm quản mấy chuyện vặt vãnh của các ngươi!" Thấy vậy, Thôn Thiên Ma Tôn càng thêm bất mãn.

Lúc này, bên ngoài phòng có tiếng của Đại giáo chủ truyền vào: "Thôn Thiên tiền bối, Mai Quốc Sư bế quan hai tháng, đã xuất quan." "Bảo hắn qua đây!" Thôn Thiên Ma Tôn hai mắt sáng lên, lập tức nói. "Vâng." Lát sau, Diệp Bất Phàm vừa mới trở về Quốc Sư Phủ trong hoàng cung, mông còn chưa kịp nóng, đã vội vàng đến Hóa Thần Các. "Ra mắt Bắc Huyền Thiên Tôn, Hồng Y Thiên Quân, ra mắt...

Thôn Thiên Ma Tôn!" Diệp Bất Phàm dịch dung thành Mai Quốc Sư, vận chuyển bí thuật, phong tỏa mùi hương lạ trên người, tiến lên chắp tay, âm thầm quan sát vị Thôn Thiên Ma Tôn này. "Khí huyết như biển rộng, nhục thân Luyện Hư sơ kỳ." Giác quan thứ sáu của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 rất nhạy bén, có thể từ mức độ nguy hiểm mà phán đoán đại khái được cấp bậc của Thôn Thiên Ma Tôn.

Pháp tu Luyện Hư, lĩnh ngộ chính là pháp tắc.

Thể tu Luyện Hư, cũng tương tự là pháp tắc, khác biệt là, đại bộ phận thể tu lĩnh ngộ đều là "lực chi pháp tắc", dung hợp là nhục thân, chứ không phải pháp lực.

Một sức mạnh phá vỡ vạn pháp.

Chương 494

Loại thể tu này, lỡ có chết đi, cũng có thể giữ cho nhục thân vạn năm không mục nát, tươi rói như lúc còn sống. "Có thể phụ trợ bản ma tôn bói ra tung tích của Diệp Bất Phàm không?" "Người này bên cạnh có Thiên Cơ Sư Lục giai, ta chỉ là một Ngũ giai... e là không được." Diệp Bất Phàm lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn đột nhiên chuyển chủ đề, nói: "Vãn bối hai tháng trước ở phế thổ có được một loại bí pháp, dùng nhục thân yêu tộc Ngũ giai luyện chế thành thiên cơ kỳ vật, có thể giúp ta đột phá Lục giai Thiên Cơ Sư, đến lúc đó, có lẽ có thể bói ra được đôi chút." Bắc Huyền Thiên Tôn nghe vậy, trong lòng chùng xuống: "Hiện tại nhân tộc và yêu tộc của Tiên Hỏa Giáo vì chuyện danh ngạch mà đánh nhau nảy lửa, đã có sự kiện đổ máu, không nên đổ thêm dầu vào lửa." Y nhàn nhạt nói: "Những lời không có lợi cho đoàn kết này, tốt nhất đừng nên nói." Hồng Y Thiên Quân nghe vậy, suýt nữa thì bật cười.

Tên này ít hôm trước đã ngầm thao túng, bất chấp sự phẫn nộ của Yêu Thổ, nhét mấy tên Hóa Thần của Trường Sinh Tiên Cảnh vào Hóa Thần Các, sau đó chiếm mấy cái danh ngạch. "Nhục thân yêu tộc Ngũ giai?

Có yêu cầu gì không?" "Không có." "Bản ma tôn sẽ cố gắng hết sức." Chuyện này, vấn đề không lớn.

Một cái chân của Long tộc phía đông, một tấm da của Bạch Hổ tộc phía tây, chắp vá cũng có thể tạo ra một thân xác yêu tu.

Dù sao yêu tộc có khả năng phục hồi mạnh mẽ, cũng không chết được. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng, "Bên Thiên Cơ Tiên Thổ nói thế nào?" Bắc Huyền Thiên Tôn thăm dò. "Ta vẫn đang

đàm phán." Diệp Bất Phàm thuận miệng bịa chuyện, Thiên Cơ Tiên Thổ vì truyền thừa Lục Hào Bát giai, hiện tại đối với chuyện hắn cáo mượn oai hùm đều nhắm một mắt mở một mắt.

Hồng Y Thiên Quân mất kiên nhẫn nói: "Tốt nhất là nhanh lên, nếu có Thiên Cơ Sư Thất giai ở đây, Diệp Bất Phàm đã sớm bị chúng ta bắt được rồi." Tiên Thổ, Ma Thổ cũng có Thiên Cơ Sư Thất giai.

Nhưng số lượng hiếm hoi, địa vị còn tôn quý hơn cả Hợp Thể Tiên Tôn bình thường.

Cấp cao hận không thể cung phụng những người này như tổ tông, có hạ giới hay không hoàn toàn tùy thuộc vào ý nguyện của bản thân Thiên Cơ Sư.

Thiên Cơ Tiên Thổ thì có nhiều Thất giai hơn.

Dù sao người ta cũng là chuyên nghiệp. "Ta sẽ cố gắng hết sức." Diệp Bất Phàm chắp tay, nghe ba vị đại lão tu tiên giới này nói thêm vài câu, rồi rời khỏi Hóa Thần Các.

Đứng trên đường phố kinh thành, suy nghĩ một lát, hắn đến phủ của Trưởng công chúa. "Ta gần đây có nghiên cứu 《Bàn Luận Tạp Nham Về Trăm Loại Tư Thế Tu Luyện》, muốn cùng ngươi giao lưu tâm đắc." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, nói với Nhan Như Ngọc. "Ngươi muốn làm gì?" Nhan Như Ngọc khí chất thanh lãnh, đang ngồi xếp bằng trong đại điện tu luyện, thấy Diệp Bất Phàm thì đôi mắt đẹp đảo qua, lườm hắn một cái.

Diệp Bất Phàm ôm ngang eo nàng lên. …… Hồi lâu sau. "Tu vi tăng nhanh như vậy?

Ngươi tu luyện cái gì thế?" Nhan Như Ngọc phát hiện tốc độ tăng trưởng tu vi của mình cực nhanh, rất là vui mừng.

Theo tính toán của nàng, có 《Vũ Hóa Thiên Tiên Công》, muốn

đột phá Hóa Thần trung kỳ, cần mười năm.

Nhưng bây giờ trong trạng thái song tu, thời gian này sẽ giảm đi một nửa! "Âm Dương Tiên Ma Kinh, có thể liên quan đến Thái Dương Chi Thể." Diệp Bất Phàm dừng lại, quan sát bản thân.

Có 《Lô Đỉnh Đại Dược Thiên》 không ngừng cống hiến, tu vi của mình có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Một ngày, bằng một năm khổ tu! "Chẳng trách ngươi có duyên với phụ nữ như vậy." Nhan Như Ngọc bĩu môi.

Có thể thúc đẩy tu vi của đạo lữ tăng lên đáng kể, không có người phụ nữ nào không động lòng. "Khụ khụ..." Năm ngày sau.

Tu vi của Diệp Bất Phàm và Nhan Như Ngọc đều có sự tăng trưởng ở mức độ khác nhau.

Nếu phối hợp thêm 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》 và 《Niết Bàn Kinh》, trong vài năm hắn có thể đột phá Hóa Thần hậu kỳ!

Vài năm một cảnh giới.

Nếu chuyện này để Hồng Y Thiên Quân biết được, e là sẽ ghen tị đến thổ huyết, y đã mất trọn năm trăm năm mới từ Hóa Thần trung kỳ đột phá đến hậu kỳ. "Tu luyện cần có chừng mực, ngươi hãy tiêu hóa cho tốt đi." Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Nhan Như Ngọc, trắng nõn mịn màng, bụng nhỏ không một chút mỡ thừa.

Đôi mắt đẹp của Nhan Như Ngọc như nước xuân, vội vàng gật đầu.

Năm ngày, đã là giới hạn của nàng.

Diệp Bất Phàm hôn lên má nàng một cái, mặc quần áo vào, rời khỏi phủ công chúa.

Vài ngày sau.

Hắn lại một lần nữa mặc quần áo, tinh thần sảng khoái bước ra từ khuê phòng của Sở Tử Tuyết.

Sở Tử Tuyết đã sớm đột phá Nguyên Anh, tu vi đã ổn định, qua nhiều lần giúp đỡ của hắn, nhanh chóng tiến tới Nguyên Anh trung kỳ.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm vào một tòa ma sơn của Thiên Ma Giáo, tiến vào một viện lạc.

Hoàn cảnh, phong cách trang trí của nó, không khác gì tiểu viện của hắn ở Thiên Ma Giáo Triệu Quốc, bên ngoài còn có mấy đạo trận pháp cách âm, phòng hộ, công kích.

Rõ ràng là do Sở Tử Tuyết tạo ra. "Ở đây, ngươi có thể an tâm đột phá Hóa Thần hậu kỳ, trở thành thái thượng trưởng lão của Thiên Ma Giáo." Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm nhìn mỹ nhân tuyệt sắc đang ngó đông ngó tây.

Khí chất như tiên nữ hạ phàm trần của Tiên Mộng Thiên Quân. "Cái đó, có thể dịu dàng một chút không?" Tiên Mộng Thiên Quân hai ngón tay thon dài xoắn vào nhau, căng thẳng đến mức trắng bệch. "Yên tâm, ta bây giờ đã tu tiến khóa học cao cấp của Âm Dương Tiên Tông, chắc chắn sẽ dịu dàng!" Diệp Bất Phàm vỗ ngực đảm bảo.

Tiên Mộng Thiên Quân khẽ gật đầu, e thẹn đến mức gần như vùi đầu vào ngực.

Một lúc sau.

Một tiếng kêu đau vang lên.

Thân thể mềm mại của Tiên Mộng Thiên Quân mềm nhũn, thân hình trắng nõn như đồ sứ, quả là cực phẩm nhân gian. "...Này, ngất rồi sao?" Một phút sau, Diệp Bất Phàm nhìn Tiên Mộng Thiên Quân đã ngất đi, có chút ngớ người.

Hắn biết người phụ nữ này thuộc loại nhạy cảm.

Nhưng thật sự không ngờ lại đến mức này.

Bất đắc dĩ, Diệp Bất Phàm chỉ có thể thi triển Bổ Thần Thuật, khiến nàng tỉnh lại. "Ngươi không phải nói sẽ dịu dàng sao..." Tiên Mộng Thiên Quân oán khí đầy mình, hung hăng véo vào eo Diệp Bất Phàm. "Ai biết ngươi lại..." "Không được nói!" Tiên Mộng Thiên Quân xấu hổ dùng bàn tay nhỏ trắng nõn bịt miệng Diệp Bất Phàm. "Vận chuyển công pháp, nếu không trạng thái này của ngươi căn bản không thể đột phá Hóa Thần hậu kỳ." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ truyền âm. "Được." Hai phút sau.

Diệp Bất Phàm nhìn Tiên Mộng Thiên Quân lại ngất đi một lần nữa, cạn lời, chỉ có thể vội vàng dùng Bổ Thần Thuật kích thích thần hồn của nàng, khiến nàng tỉnh lại.

Cứ như vậy.

Tiên Mộng Thiên Quân không ngừng hôn mê, tỉnh lại.

Tuần hoàn lặp lại.

Bảy ngày sau, Diệp Bất Phàm mệt mỏi bước ra khỏi viện lạc.

Quỷ mới biết hắn đã thi triển bao nhiêu lần Bổ Thần Thuật, nhưng không thể không nói, Tiên Mộng Thiên Quân mang lại cảm giác rất đặc biệt.

Giường bị ướt sũng, bảy ngày đã thay mười mấy lần ga giường và chăn.

May mắn thay.

Hắn đã giúp Tiên Mộng Thiên Quân phá vỡ bình cảnh.

Không bao lâu nữa là có thể hoàn toàn bước vào Hóa Thần hậu kỳ.

Lát sau.

Diệp Bất Phàm đến một "Tiệm Trận Pháp" trong thành.

Hắn sắp xếp cho Phấn Quần La Lỵ và Tiểu Niếp Niếp ở sân sau của tiệm. "Hơn nửa tháng nay, ngươi đi đâu vậy?" Phấn Quần La Lỵ đang cùng con gái làm người giấy ngựa giấy, thấy hắn thì nghiêng đầu hỏi. "Cùng vài vị đạo hữu bàn mấy chuyện làm ăn nhỏ vài trăm triệu." Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc.

Chương 495

Phấn Quần La Lỵ lại gần, ngửi ngửi trên người hắn, không thấy mùi gì lạ. "Chắc chắn là đi tìm tiểu lão bà rồi, nương thân, lúc con ở nhà Hồng Y thúc thúc, con lén thấy đa đa dẫn mấy tỷ tỷ xinh đẹp vào sân của thúc ấy." Tiểu Niếp Niếp lớn tiếng nói: "Còn có tiểu thư tỷ tỷ ở cổng sân của thúc ấy khóc nữa đó." Đôi mắt hoa đào của Phấn Quần La Lỵ u ám, ánh mắt không thiện ý. "Con gái, vào nhà với đa, đa cho con kẹo." Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười của một người cha hiền từ, kéo cánh tay Tiểu Niếp Niếp vào nhà.

Cửa phòng "rầm" một tiếng đóng lại, một lát sau, truyền ra tiếng đế giày đánh vào mông. "Nương thân, hu hu..." Tiểu Niếp Niếp khóc lớn. "Diệp Bất Phàm!" Phấn Quần La Lỵ đau lòng không chịu nổi, vội vàng vào nhà, cứu con gái ra.

Tiểu Niếp Niếp mắt lưng tròng, bĩu môi, tủi thân vô cùng. "Chỉ là cho nó một tuổi thơ trọn vẹn, nói cho nó biết, lời nào có thể nói, lời nào không thể nói." Diệp Bất Phàm liếc Tiểu Niếp Niếp một cái, nói: "Trên thế giới này, năm phần sinh tử đều là họa từ miệng mà ra, hiểu chưa?" "Hiểu rồi ạ." Tiểu Niếp Niếp nghẹn ngào đáp.

Diệp Bất Phàm gật đầu hài lòng, lúc này mới thu dọn đồ đạc, hóa thân thành "Ngô Tửu", dán ở cửa dòng chữ "Bán trận pháp khí cụ Ngũ giai", "Đổi bằng dược liệu yêu thú".

Đồng thời, vung linh thạch, thu mua dược liệu luyện chế trận pháp khí cụ Ngũ giai trên thị trường Tiên Đường, đạt được thỏa thuận hợp tác với Vạn Hòa Thương Hội.

Thiên tài địa bảo trên người hắn rất ít, nhưng tích góp bao nhiêu năm, linh thạch lại có mấy trăm tỷ, huống chi còn có vật tư hiếm có

như Tiên Linh Ngọc.

Đồng thời.

Lấy thân phận Mai Quốc Sư mua một tòa nhà ở nội thành, ngầm tung tin tức bói toán bằng máu yêu.

Dược liệu của 《Luyện Yêu Bách Đan Pháp》 đã cạn kiệt, chỉ dựa vào một con yêu thú tiểu hắc long, căn bản không đủ.

Một là máu yêu, một là dược liệu yêu thú.

Tình hình bình thường dù có nghi ngờ, cũng sẽ không nghi ngờ Mai Quốc Sư chính là Ngô Tửu.

Trở thành trận pháp sư Ngũ giai đã là thiên phú dị bẩm, kiêm cả Thiên Cơ Sư, ngoài đám Hợp Thể, Đại Thừa có tuổi thọ cao đến mức vô lý ra, về cơ bản không ai có thể làm được.

Ban đầu tiệm trận pháp không có mấy khách.

Dù sao "Ngô Tửu" trận sư cũng không có danh tiếng gì.

Nhưng Diệp Bất Phàm không vội, ngày tháng còn dài mà.

Những ngày tiếp theo, ban ngày Diệp Bất Phàm làm ăn, nâng cao trình độ thiên cơ, trận pháp.

Buổi tối thì cùng Nhan Như Ngọc, Sở Tử Tuyết song tu, lại thêm 《Niết Bàn Kinh》 phụ trợ, tu vi tăng trưởng ổn định, tiến tới Hóa Thần hậu kỳ.

Về phía Phấn Quần La Lỵ, do nàng có thể chất dễ thụ thai nên hắn luôn không dám đụng vào.

Hắn cũng không quên sáng tạo, cải tiến thần thông của mình trong mộng cảnh.

Thu thập các loại pháp thuật thần thông không rõ lai lịch trên chợ

đen kinh thành, dùng làm tư liệu phụ trợ để sáng tạo thần thông.

Về mặt thần thông tốc độ không có nhiều cải tiến, ngược lại đồng thuật lại có tiến bộ.

Lấy Pháp Nhãn Thông, Thiên Nhãn Thông làm chủ, phối hợp với các thuật thu thập được như 《Huyết Đồng Thuật》, 《Tâm Ma Thuật》, 《Lôi Quang Thuật》, dung hợp ra đồng thuật mới. 【Pháp Kiếp Đồng · Thiên Cương Cấm Kỵ Pháp: Mở con mắt thứ ba, có thể quan sát mệnh, quan sát nhược điểm, quan sát hư vọng, phá huyễn thuật, huyễn trận, hội tụ pháp lực lôi kiếp, bộc phát một kích pháp kiếp, trong đó ẩn chứa tâm ma kiếp, ngũ hành kiếp, hóa huyết kiếp, hủy diệt nhục thân, tâm thần, nguyên thần, có thể uy hiếp Luyện Hư sơ kỳ.】【Tác dụng phụ: Mỗi lần thi triển, bị thiên kiếp phản phệ, nhục thân, tâm thần, nguyên thần bị tổn thương.】【Phụ diện nghịch chuyển: Mỗi lần thi triển, bị thiên kiếp phản phệ, nhục thân, tâm thần, nguyên thần được trị liệu.】"Tốt tốt tốt, cuối cùng cũng sáng tạo ra được thần thông đa phương diện." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong mật thất bế quan của "Mai phủ", ha ha cười lớn, vô cùng hưng phấn.

Đây là môn thần thông thứ hai của hắn có thể uy hiếp Luyện Hư Thiên Tôn, có thể gọi là mạnh nhất!

Tác dụng phụ hắn cũng đã cải tiến, dưới phụ diện nghịch chuyển, kiêm cả trị liệu đa phương diện.

Môn thứ nhất là 《Hỗn Độn Tiên Diễm》, cấp bậc quá cao, cũng quá khó khống chế, giai đoạn hiện tại Diệp Bất Phàm chỉ dùng nó như một lá bài hồi sinh.

Có nền tảng của Pháp Nhãn, Thiên Nhãn, Diệp Bất Phàm tu luyện rất nhanh.

Chỉ trong nửa ngày.

Hắn đã tu luyện 《Pháp Kiếp Đồng》 đến đại thành. "Ong!" Con mắt thứ ba mở ra, kim quang vạn đạo, hoàn toàn có thể xuyên qua tường đá của mật thất, nhìn thấy bên ngoài.

Thậm chí có thể xuyên thấu qua mấy chục dặm kiến trúc, nhìn thấy tần phi trong hoàng cung đang tắm rửa. "Phụt" một tiếng, con mắt dọc giữa trán bắn ra một đạo kiếp quang màu vàng, đánh nát một khối Bạch Lệnh Thạch Ngũ giai đỉnh cấp trong tay, để lại một mảng đen cháy.

Giống như bị thiên kiếp đánh trúng. "Tốc độ nhanh, uy lực mạnh, Luyện Hư Thiên Tôn nếu không kịp phòng bị, e là sẽ bị trọng thương ngay tại chỗ." Diệp Bất Phàm hài lòng với uy lực, nhưng thần thông uy lực lớn, cực kỳ tiêu hao pháp lực.

Dùng làm sát chiêu là hợp lý nhất.

Có thể tu luyện đến cảnh giới Luyện Hư Thiên Tôn, làm gì có kẻ tầm thường, nếu có phòng bị, muốn trọng thương căn bản là không thể.

Nhưng Hóa Thần Thiên Quân, dù có phòng bị cũng không được. 《Pháp Kiếp Đồng》 có tác dụng của "Tâm Ma Kiếp", tâm ma rất khó phòng bị.

Kẻ ý chí không kiên định, một khi vì tâm ma kiếp mà thất thần, trong khoảnh khắc đó, đủ để Diệp Bất Phàm giết chết mấy chục lần.

Trừng ai nấy mang thai...

à không, trừng ai nấy chết.

Đúng lúc này.

Dưới 《Pháp Kiếp Đồng》 của Diệp Bất Phàm, hắn nhìn thấy một thanh niên lưng đeo mai rùa đi đi lại lại bên ngoài phủ, thỉnh thoảng lại nhìn vào phủ, rất do dự.

Nhìn thoáng qua, phảng phất như Quy Tiên Nhân.

Huyền Vũ tộc!

Mà trong đồng thuật của hắn ẩn chứa "Quan Mệnh", có thể quan sát mệnh cách, trong đó bao gồm cả huyết mạch.

Huyết thống Huyền Vũ thuần khiết.

Thân phận của kẻ này tuyệt đối không thấp! "Khách hàng tới cửa rồi." Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười, truyền ra giọng nói hùng hồn. "Tiểu hữu, ta thấy ngươi cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài tu tiên vạn cổ khó gặp!" "Chỉ cần một vò máu yêu, có thể tính toán tiền đồ tương lai của ngươi, giúp ngươi thoát khỏi khốn cảnh, một bước lên mây, nhiệm vụ bảo vệ hòa bình thế giới giao cho ngươi rồi!" Bên ngoài phủ đệ, một thanh niên của tộc Huyền Vũ đang ngây người, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn về phía dinh thự. "Két..." một tiếng, cửa lớn phủ đệ tự động mở ra.

Tuyên Dục nghiến răng tiến vào, đi qua hành lang hình chữ Hồi, chỉ thấy trong đình tạ giữa hành lang có một vị trưởng giả tiên phong đạo cốt đang ngồi ngay ngắn. "Tuyên Dục, ra mắt Mai đạo hữu." Thanh niên vác mai rùa hành lễ, nở một nụ cười thật thà.

Hắn tuy là Yêu Vương Hóa Thần sơ kỳ, nhưng lời lẽ lại khá khách sáo, ra vẻ một người thật thà chất phác. "Ra là thiếu chủ của tộc Huyền Vũ, không biết gần đây có gặp phải khó khăn gì chăng?" Diệp Bất Phàm mỉm cười, vẻ mặt càng thêm hiền hòa dễ gần.

Thân phận của Huyền Vũ thiếu chủ cũng tương tự như Tiểu Hắc Long và Ti Yêu Yêu. "Gần đây ta định đi một chuyến đến 'Thiên Tàm Bí Cảnh', nhưng sợ có nguy hiểm, mong Mai đạo hữu xem bói một quẻ." Tuyên Dục gãi gãi đầu.

Gần đây, các bí cảnh xuất hiện khắp nơi ở Bắc Vực.

Rất nhiều tu sĩ đã đến đó, có người nhận được cơ duyên, từ Nguyên Anh đại viên mãn đột phá Hóa Thần, cũng có người thân tử đạo tiêu.

Diệp Bất Phàm vẫn luôn muốn đi, nhưng lời khuyên của sư tôn vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nước trong những bí cảnh này rất sâu, bước vào rất dễ bị chết chìm. "Tuyên đạo hữu, ngươi sợ bị người ta đánh chết đúng không?

Xem ra đã đắc tội không ít người rồi." Diệp Bất Phàm lấy ra ba đồng tiền, sau khi bói một quẻ liền lộ vẻ kinh ngạc.

Nhìn thì có vẻ thật thà, nhưng thực chất lại là một kẻ lòng dạ đen tối, các đại yêu tộc đều bị gã này cướp sạch, cướp xong liền rụt vào trong mai rùa, không ai có thể phá vỡ phòng ngự, đợi người khác đánh mệt, hắn lại bỏ chạy.

Chả trách lại đến xem bói, mai rùa có cứng đến đâu cũng không chống lại được bị vây đánh. "Mai đạo hữu cao kiến." Tuyên Dục kinh ngạc, vội vàng nói: "Có cách nào giải cứu không?" Vì huyết mạch hắn tôn quý, liên quan đến nhiều nhân quả, Thiên Cơ Sư ngũ giai bình thường căn bản không thể bói ra được nhiều thứ. "Chuyện này..." Diệp Bất Phàm mỉm cười, xoa xoa ngón tay.

Tuyên Dục hiểu ý, không chút do dự lấy ra một túi càn khôn từ trong mai rùa, từ bên trong đổ ra một cái bình ngọc to như vại nước.

Bình ngọc vừa mở, tức thì vạn đạo hào quang tỏa ra, mơ hồ có tiếng phượng hoàng cùng hót, tỏa ra hỏa linh khí nồng đậm.

Tinh huyết Phượng Hoàng! "Quả nhiên lòng dạ đen tối, đây là chém một con phượng hoàng từ trước, chuyên môn thu thập tinh huyết để đến đây giao dịch à!" Diệp Bất Phàm đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Mấy ngày trước, vào lúc thiếu chủ của tộc Phượng Hoàng đột phá Hóa Thần trung kỳ, đột nhiên bị người ta hạ thủ, dẫn đến đột phá thất bại.

Bây giờ xem ra, rõ ràng là do Tuyên Dục làm.

Chương 496

"Tuyên đạo hữu có lòng rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc, đem bình ngọc cất đi.

Hắn thu thập yêu huyết, mục đích không chỉ đơn thuần là để nâng cao tu vi. 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》 lấy yêu huyết làm cốt lõi, có thể hóa thành vạn yêu! "Xin Tuyên đạo hữu đợi một lát." Diệp Bất Phàm trịnh trọng sử dụng Lục Hào xem bói.

Nhân quả trên người Tuyên Dục rất nhiều, cực kỳ khó bói, một lát sau, tác dụng phụ nghịch chuyển, tuổi thọ tăng thêm ba mươi năm, hắn nhìn thấy được một góc tương lai của Tuyên Dục.

Tuyên Dục bị thiếu chủ Phượng Hoàng, Thanh Phượng, Bạch Hổ, Thạch Linh các đại yêu tộc Hóa Thần vây đánh, mai rùa bị đánh nổ, chết thảm tại chỗ.

Địa điểm tử vong là phúc địa của Đại Khánh quốc, bên ngoài Thiên Tàm Bí Cảnh. "Tuyên đạo hữu đến tìm ta, e là có tế ti của yêu tộc chỉ điểm đúng không?" Diệp Bất Phàm híp mắt.

Trong yêu tộc, Thiên Cơ Sư được gọi là "tế ti", tạo nghệ của tế ti tộc Huyền Vũ thuộc hàng đầu.

Mai rùa của họ bẩm sinh đã ẩn chứa đạo văn. "Mai rùa" mà Ngu Tuyền Cơ tặng cho hắn ba mươi năm trước chính là được luyện chế từ mai của một vị tế ti yêu tộc cấp thấp.

Yêu tộc bói toán thường dùng "xương", "da", "vảy" của chính mình để giao tiếp với thiên cơ, từ đó xem bói, không giống như nhân tộc cần phải mượn vật báu thiên cơ làm môi giới. "Tạo nghệ thiên cơ của đạo hữu quả nhiên sâu dày, lần này đến đây, chính là do tiểu tế ti của tộc Huyền Vũ chúng ta chỉ điểm, theo cách nói của nhân tộc thì

tương đương với Thiên Cơ Sư ngũ giai." "Thiên Tàm Bí Cảnh là di tích của Thiên Tàm Tiên Tôn nhân tộc thời thượng cổ, trong đó có di hài của tổ tiên tộc Huyền Vũ chúng ta, có thể khiến huyết mạch của ta phản tổ, tạo hóa không nhỏ, nhưng nguy hiểm trùng trùng, vì vậy mới chỉ điểm ta đến đây cầu kiến Mai đạo hữu." Tuyên Dục nghe vậy, giọng điệu càng thêm tôn kính.

Tiểu tế ti không thể bói ra được lai lịch của Mai quốc sư, nhưng có thể mơ hồ biết được sinh cơ của Tuyên Dục nằm ở chỗ này. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu nói: "Đạo hữu ở bên trong bí cảnh, nguy hiểm không cao lắm, chủ yếu là bên ngoài bí cảnh, có thể dùng trận pháp ngũ giai hỗ trợ, mua một bộ pháp khí trận pháp cỡ lớn là được." "Trận Pháp Sư ngũ giai?

Tạo nghệ trận pháp của yêu tộc không bằng nhân tộc, Mai đạo hữu có đề cử ai không?" "Ha ha, Tuyên đạo hữu, ngươi cũng biết đấy, tiết lộ thiên cơ, do đó thay đổi tương lai của ngươi, thiên cơ phản phệ thực sự quá lớn." "Đây là tinh huyết của tộc Bạch Hổ, tuy không phải huyết mạch Bạch Hổ thuần chủng, nhưng cũng khá gần rồi." Tuyên Dục không nói hai lời, lập tức lấy ra một cái vại lớn.

Khí tức hung sát ập vào mặt, phảng phất có tiếng hổ gầm truyền ra.

Diệp Bất Phàm thầm nghĩ con rùa đen phúc hắc này rốt cuộc đã hại bao nhiêu người?

Cất cái vại lớn đi, hắn bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, Trận Pháp Sư ngũ giai ở thành Đường Kinh có ba bốn vị, nhưng đa số đều già yếu, pháp khí trận pháp không đầy đủ.

Nghe nói trên đại lộ Chu Tước có một vị Trận Pháp Sư họ 'Ngô', đạo hữu có thể đến đó thử xem." "Được!" Tuyên Dục mừng rỡ, lại hỏi thêm các chi tiết liên quan đến sự nguy hiểm của bản thân, trong

lòng càng thêm kính ngưỡng Mai quốc sư.

Không hổ là Thiên Cơ Sư xuất thân từ Tiên Thổ Thiên Cơ, tạo nghệ thiên cơ cao thâm hơn tiểu tế ti của tộc Huyền Vũ bọn họ rất nhiều, ngay cả những chi tiết liên quan đến tương lai của hắn cũng có thể bói ra được. "Người này cách Lục Giai Thiên Cơ Sư, e rằng chỉ còn một bước nữa thôi." Tuyên Dục quyết định, nhất định phải kết giao với Mai quốc sư.

Để phán đoán tạo nghệ của một Thiên Cơ Sư sâu đến đâu, có thể xem độ dài và chi tiết tương lai mà người đó bói ra, đại đa số chỉ có thể bói được tương lai gần, nhiều nhất là một năm, nhưng Mai quốc sư có thể bói ra được mười năm sau của hắn.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm mỉm cười nhìn đối phương rời đi, sau đó nhanh chóng quay về phòng bế quan, dùng "Vân Không Sa" để trở lại tiệm trận pháp. "Cơ hội này, ngàn năm có một, là bước đột phá để mở rộng thị trường, phải nắm chắc!" Diệp Bất Phàm hóa thân thành Ngô Tửu, ngồi ngay ngắn trong tiệm.

Danh tiếng "Ngô Tửu" của hắn thực sự quá nhỏ, nửa tháng không có mối làm ăn nào, dẫn đến không đủ yêu huyết, quá lỡ dở việc tu hành.

Ngược lại, mấy vị Trận Pháp Sư ngũ giai khác trong kinh thành lại làm ăn phát đạt.

Một lát sau, thanh niên vác mai rùa ghé cửa. "Sớm đã nghe danh Ngô trận sư, Tuyên Dục đặc biệt đến bái kiến." "Yêu tộc?" Diệp Bất Phàm mặc một bộ nho sam, giống như một lão phu tử dạy học, vẻ mặt cứng nhắc, nói năng ngắn gọn: "Nói." "Tại hạ, thỉnh cầu Ngô đại sư ra tay, giúp ta bố trí trận pháp." Ánh mắt Tuyên Dục nhìn thẳng, hắn không tin tưởng vào tạo nghệ trận pháp của Ngô Tửu, nhưng lại

tin tưởng Mai quốc sư, dứt khoát mời đối phương đi một chuyến đến bí cảnh, tự mình bố trí trận pháp. "Bản trận sư, chỉ phụ trách bán, không phụ trách bố trí." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm. "Nghe nói Ngô đại sư cần dược liệu yêu tộc ngũ giai, ta có thể cho ngươi bốn bộ nhục thân yêu thú!" Tuyên Dục nghiến răng.

Hắn cũng không ngốc, giết yêu tộc tôn quý, tất sẽ bị cao tầng của các yêu tộc đó điên cuồng truy sát, cho nên chỉ cướp nhục thân của một số yêu tộc, để yêu hồn tinh phách của họ rời đi.

Dù sao thì đám đó cũng có thể tái tạo nhục thân, cùng lắm là tốn thời gian và tài nguyên.

Làm những việc này, vốn dĩ là để lấy yêu tộc giao dịch với nhân tộc. "Không được." "Tám bộ." "..." "Mười hai bộ, và ta hứa với Ngô đại sư, đợi ta từ bí cảnh ra, tất cả nhục thân yêu tộc thu được, toàn bộ tặng cho Ngô đại sư!" "Được." Diệp Bất Phàm động lòng, lập tức đồng ý.

Tự mình bố trí trận pháp, chắc chắn sẽ đắc tội người khác.

Nhưng không sao, chỉ bố trí khốn trận, chứ không phải sát trận, người có đầu óc bình thường sẽ hiểu hắn đã chừa một con đường sống.

Cho dù có kẻ hẹp hòi ghi hận, cũng chỉ có thể ghi hận.

Trận Pháp Sư bản thân thực lực có thể không ra gì, nhưng không ai dám đánh trận địa chiến với Trận Pháp Sư.

Ai dám chui vào trong trận pháp để đấu pháp với Trận Pháp Sư chứ?

Tuyên Dục và Diệp Bất Phàm đạt thành giao dịch, mười hai bộ nhục thân yêu thú lần lượt là một con Chu Tước, một con Thạch Linh, hai con Giao Long có huyết mạch cao quý.

Huyết mạch của những con còn lại không cao, nhưng làm dược liệu phụ trợ thì tuyệt đối đủ tư cách.

Do được bảo quản tốt, trông khá tươi mới.

Nửa buổi sau, Diệp Bất Phàm nhìn đối phương rời đi, vội vàng quay về phòng bế quan, rút tinh huyết từ nhục thân yêu thú, dùng một số bí bảo để bảo quản, tránh linh khí thất thoát.

Đầy ắp mười tám vại!

Tiểu Hắc Long có cạn máu mà chết, cống hiến mười ngày cũng không cống hiến nổi. "Chừng này hẳn là đủ để ta đạt tới Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong, đột phá hậu kỳ vẫn còn thiếu không ít." Đây là lý do hắn đồng ý đến bí cảnh, dĩ nhiên, không thể đi vào, hắn chỉ đợi bên ngoài bí cảnh.

Đây là kết quả sau khi Diệp Bất Phàm suy nghĩ kỹ lưỡng.

Hắn không chỉ cần yêu huyết, mà còn cần lượng lớn công pháp điển tịch.

Thần thông mà Phấn Quần La Lỵ nắm giữ có tầng thứ quá cao, chỉ có thể tham khảo, số lượng cũng không đủ.

Hơn nữa hắn cũng không dám tu luyện.

Một khi tu luyện, lộ ra đặc tính thần thông, Hắc Quần Tử sẽ có thể ngay lập tức phán đoán ra hắn và các ý niệm khác có gian tình, đến lúc đó thì cứ chờ bị truy sát đi.

Giống như năm đó Tử Quần La Lỵ nhìn thấy "Định Thân Thuật" mà ra tay truy sát vậy.

Ngoài ra, hắn còn cần dược liệu để nâng cấp Chân Ma Kiếm, dược liệu cho Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, dược liệu cho pháp khí trận pháp, v.v.

Giao dịch bên ngoài bí cảnh, không chỉ không cần mạo hiểm, mà còn có thể thu được tài nguyên từ nguồn đầu tiên.

Sau đó, Diệp Bất Phàm hỏi thăm Phấn Quần La Lỵ về thông tin của Thiên Tàm Bí Cảnh.

Bí cảnh của Đại Khánh quốc liên quan đến rất nhiều thứ, nhiều thì hơn một tháng, ít thì nửa tháng sẽ mở ra. "Thiên Tàm Bí Cảnh?

Ta nhớ năm đó có một vị Thiên Tàm Tiên Tôn, ở cảnh giới Hợp Thể được xưng là bất tử, chủ tu 《Thiên Tàm Cổ Kinh》, tu đến đại thành, có thể trước khi hồn diệt hóa thành kén tằm, lực phòng ngự còn mạnh hơn Thông Thiên Linh Bảo thất giai.

Trải qua ma nạn, có thể hóa thành bướm bay ra, khôi phục trạng thái đỉnh phong." Phấn Quần La Lỵ nghiêng đầu nói: "Năm đó ta chuyển thế quá sớm, cuối cùng ông ta thế nào rồi, ta không rõ." Sau đó bổ sung: "Ngươi muốn đi à?

Cẩn thận một chút, loại người này đã để lại bí cảnh, tám phần là để phục sinh ở đời này, sau khi phục sinh ngươi chắc chắn sẽ chết." Thời thượng cổ, sau khi nhận được 《Tế Thiên Pháp》 từ Hằng Nga Tiên, đã có Cửu Giai Thiên Cơ Tiên Sư để lại lời tiên tri.

Đời này, là đại thế tu tiên, là cơ hội thành tiên duy nhất.

Điều này dẫn đến một đám Đại Thừa và Vô Địch Tiên Tôn thời thượng cổ nghiên cứu pháp môn kéo dài tuổi thọ.

Nàng và Nhan Như Ngọc chuyển thế, cũng là vì thế. "Không đi, ở ngoài bí cảnh thu 'đồ cổ' là được rồi." Diệp Bất Phàm cảm thấy đám người này cùng một ruộc với tiểu nữ anh, phong ấn trong tiên thạch, mấy năm sau bị người ta mở ra như mở hộp mù.

Hắn quyết định, tuyệt đối không thu những tảng đá kỳ quái.

Những ngày sau đó, một số tu sĩ trong kinh thành lên đường, tiến

về Đại Khánh quốc.

Yêu tộc, nhân tộc, từ Nguyên Anh đến Hóa Thần đều có, một vị sư tôn khác, Bạch Quần La Lỵ cũng đã đi.

Diệp Bất Phàm thì luyện chế "Long Huyết Đan", "Phượng Hoàng Đan", "Chu Tước Đan", vững bước nâng cao tu vi, thỉnh thoảng đến chỗ Nhan Như Ngọc, Sở Tử Tuyết tiến hành giao lưu mỹ diệu.

Mệt, hắn đang nâng cao tu vi.

Nhàn, hắn cũng đang tu luyện.

Diệp Bất Phàm xứng danh là lao động gương mẫu của giới tu tiên.

Đáng nhắc tới là, Tiên Mộng Thiên Quân đã đạt tới Hóa Thần hậu kỳ, trở thành Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Ma Giáo, trong nháy mắt đã nâng thế lực này lên một tầm cao mới.

Một tháng sau, tu vi của Diệp lao mô đã đạt tới Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào hậu kỳ!

Tốc độ này có thể gọi là biến thái.

Về phương diện nhục thân, Diệp lao mô vẫn luôn thi triển công pháp yêu tộc 《Bất Tử Thiên Công》, đồng thời thi triển 《Bổ Thân Thuật》 cho Tiểu Hắc Long, cái bao máu di động này, dưới tác dụng nghịch chuyển phụ diện, cường độ nhục thân tăng vùn vụt, có thể bước vào Hóa Thần trung kỳ bất cứ lúc nào. "Tu vi hậu kỳ, nhục thân trung kỳ, trong tình huống này, pháp huyết hợp nhất sẽ mạnh đến mức nào?" Diệp Bất Phàm rất mong chờ.

Chương 497

Ở Hóa Thần trung kỳ đã không có đối thủ, chỉ không biết có thể so tài với Luyện Hư Thiên Tôn không.

Nhưng có thể khẳng định một điều.

Phối hợp với trận pháp lục giai, hắn có thể nhốt Hồng Y Thiên Tôn, ra sức thả xuân dược, tặng cho Hàn Yên tiên tử song tu. "Đột phá Hóa Thần hậu kỳ, động tĩnh e là không nhỏ, ngoài Bắc Huyền Thiên Tôn, Thôn Thiên Ma Tôn và Hồng Y Thiên Tôn tám phần sẽ đến gây rối." "Trước đó, phải nâng cấp trận pháp lên lục giai!" Diệp Bất Phàm nhớ tới "Đản Nguyên Đan" mà sư tôn khổ công luyện chế, xác suất sinh con cao tới bảy thành!

Vốn là để tính kế hắn và Nhan Như Ngọc, hắn cảm thấy có thể lấy được, tặng cho Hồng Y Thiên Tôn, coi như "lễ thành nhân".

Hừm, có con rồi, sẽ không còn tâm tư đánh đấm nữa. ... "Ngô trận sư, lần này vấn đề an toàn sau khi ta rời bí cảnh, toàn quyền giao cho ngài." Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm cùng Tuyên Dục rời kinh thành, ngự không phi hành, hướng về Đại Khánh quốc.

Đại Khánh quốc nằm ở phía đông bắc Tiên Đường, vượt qua ba mươi sáu quốc gia, gần Trung Vực.

Đối với Hóa Thần mà nói, chỉ mất một ngày đường. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Trên đường đi, hắn lại lần nữa nhìn thấy vết nứt hư không kia.

Trước đó khi đi cùng Tử Quần La Lỵ đến Bạch Tuyết quốc đã từng thấy qua, nhưng mới qua mấy tháng, phạm vi vết nứt đã lớn hơn, và có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Đây cũng là một bí cảnh."

Tuyên Dục lộ vẻ kiêng dè, trực tiếp đổi hướng bay vòng qua.

Hắn trầm giọng nói: "Ta nghe trưởng bối trong tộc nói, Tiên Đường có thể đứng vững đến ngày nay, công lao của chủ nhân bí cảnh này không thể không kể đến, người này là Đại Thừa Tiên Quân thời thượng cổ, Kính Nguyệt Tiên Quân, lấy ý từ 'kính hoa thủy nguyệt', ngộ ra hư thực đại đạo, năm đó Long tộc, Huyền Vũ mấy vị Đại Thừa yêu tổ liên thủ cũng không làm gì được ông ta." Pháp tắc hư thực, có thể nói là pháp tắc biến thái nhất.

Chuyển đổi hư thực, có thể giảm mạnh công kích của ngươi. "Hư thực?" Diệp Bất Phàm đột nhiên nhớ tới 《Hư Thần Thuật》 mà năm đó hắn nhận được, một pháp thuật nghịch thiên, người sáng tạo ra nó, hình như chính là Kính Nguyệt.

Hắn thầm ghi nhớ trong lòng, nếu bí cảnh này mở ra, hắn tuyệt đối không ra khỏi nhà!

Một ngày sau, Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng bước vào lãnh thổ Đại Khánh quốc.

Lúc này, hoàng lăng Đại Khánh quốc đã đông nghẹt người, đủ loại tu sĩ Nguyên Anh bay loạn xạ, còn có không ít Hóa Thần Thiên Quân, cả nhân tộc và yêu tộc.

Như Huyền Đỉnh Thiên Quân, Ly Vận Thiên Quân là mấy vị Hóa Thần trong các.

Còn có những người đá toàn thân phát sáng như được làm từ ngọc trắng Hán Bạch, đây là tộc Thạch Linh trong yêu tộc.

Cùng với thanh niên nóng tính của tộc Phượng Hoàng mặc áo bào đỏ rực, tóc đỏ, mày đỏ, mắt đỏ, như thể bị bệnh đau mắt đỏ.

Tộc Thanh Phượng thì là một nam tử áo xanh tuấn tú ôn hòa, sau lưng có hai đôi cánh màu xanh, khóe miệng mỉm cười, ra vẻ một

chàng trai ấm áp.

Tộc Bạch Hổ là một nữ tử dáng người cao ráo, mặc áo bào trắng, dung mạo tú lệ, nhưng khí chất lại tràn đầy bá khí.

Còn có một số lão quái ở Trung Vực, mặc quan bào đội quan mão, rõ ràng là trọng thần của triều đình.

Đại Khánh gần Trung Vực, quan viên của Tử Vi Tiên Triều đến đây cũng không có gì lạ. "Đều là những nhân vật cùng thế hệ với Ti Yêu Yêu." Diệp Bất Phàm liếc một cái, liền không chú ý nữa.

Đang định tìm một nơi bố trí trận pháp, ngồi chờ thu đồ cổ, đột nhiên ánh mắt hắn ngưng lại.

Trong đám người, hắn chợt nhìn thấy một thanh niên mặc áo xám.

Dưới Pháp Kiếp Đồng, có thể thấy trong cơ thể đối phương có một luồng âm khí bàng bạc, tựa như có hàng tỷ lệ quỷ đang gào thét bên trong.

Nhìn lại khí vận, khí vận đỉnh thịnh, so với khí vận chi tử cũng không kém bao nhiêu.

Thanh niên áo xám tựa như có cảm ứng trong cõi u minh, quay đầu nhìn lại, lộ vẻ ngạc nhiên: "Ái chà chà, bản tôn, mấy năm không gặp, sao người lại thay một thân phận khác rồi?" Diệp Bất Phàm có rất nhiều phân thân độc lập, nhưng đa số đều sống không ra gì, mấy tên đã chết rồi. "Tôn Thất" này là người duy nhất dựa vào lão gia gia, đi khắp nơi nhặt xác lượm đồ ve chai, bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Từ sau đại chiến giữa Chân Ma và Vô Ưu Tông nhiều năm trước, Diệp Bất Phàm chưa từng gặp lại tên lượm ve chai này. "Động tĩnh ngươi gây ra ở Trung Vực cũng không nhỏ, ngày ngày bị truy sát." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, trước đó đã nghe Thiên Thư đạo nhân ở Trung Vực kể về phân thân.

Tử Vi Tiên Triều đã không đội trời chung với tên này, chỉ không biết nguyên do cụ thể. "Haizz, ai bảo ta là phân thân của ngươi chứ?

Bản tôn ngươi còn đang bị truy sát, một phân thân như ta bị truy sát thì cũng hợp lý mà?" Phân thân áo xám nhún vai, truyền âm nói.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, khóe mắt giật giật, nói: "Sao ngươi lại chạy đến Bắc Vực rồi?" "Hết đường sống rồi chứ sao.

Ta chỉ đào mộ tổ của hoàng lăng Tử Vi Tiên Triều thôi, ai ngờ Tử Vi Đế nổi điên luôn, lập tức cắn Duyên Thọ Đan, mượn trời thêm một trăm năm nữa, đuổi theo cắn ta như chó điên!" "Ta khó khăn lắm mới đợi được cơ hội, dịch dung đi theo sau mông thái tử Tử Vi, mới trốn thoát khỏi Trung Vực." "..." Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến Diệp Bất Phàm bản tôn câm nín.

Trong chuyện này, tám phần là có sự xúi giục của lão gia gia trong nhẫn của tên này, Vạn Cổ Hồn Tổ.

Nếu không với phẩm đức cao thượng của hắn, làm sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy?

Tử Vi Đế sớm muộn gì cũng vào hoàng lăng, ngày đó mình chân trước vừa chết, chân sau tên chó này đã đào mình ra nhét vào hồn phiên.

Nếu không giết chết phân thân áo xám, Tử Vi Đế có dám chết không? "Không lượm ve chai nữa, chuyển sang nghề trộm mộ rồi à?" Diệp Bất Phàm khô khốc nói. "Haizz, nghề chính vẫn là lượm ve chai, ở đâu có đại chiến, ta liền ngồi chờ thi thể và tàn hồn rơi xuống để thu dọn, đào mộ chỉ là nghề tay trái, trong mộ có tàn hồn lưu lại, ta thực sự không nhịn được." Phân thân áo xám chỉ vào vết nứt hư không giữa sườn núi phía trước, nói: "Đây không phải sao?

Ta nghe nói Thiên Tàm Bí Cảnh ở đây mở ra, không ít người đã

đến, ta nghĩ chắc chắn sẽ có người chết!

Nơi nào có người chết, sao ta có thể vắng mặt?" Diệp Bất Phàm tê dại rồi, tính cách của phân thân này thật sự thay đổi quá nhiều, ngày càng thất đức.

Ngày nào đó Tử Vi Đế đích thân đến tìm hắn, bản tôn này, để tính sổ!

Hắn còn chưa từng đến Trung Vực.

Kết quả là khắp Trung Vực đều là kẻ thù? "Nước ở đây rất sâu, ngươi không nắm bắt được đâu." Diệp Bất Phàm đối phó với Tuyên Dục xong, đến một góc của hoàng thành Đại Khánh, bắt đầu bố trí trận pháp ngũ giai, vừa bố trí vừa cảnh cáo.

Phân thân áo xám đã đột phá Nguyên Anh, khó khăn lắm mới bồi dưỡng được, hắn không muốn đối phương chết trong Thiên Tàm Bí Cảnh. "Không sao, kỹ năng chạy trốn của ta tự nhận đã vượt qua ngươi rồi, tên Luyện Hư Thiên Tôn của Tử Vi Tiên Triều cũng không tìm được ta, một cái Thiên Tàm Bí Cảnh nho nhỏ, có đáng là gì?" Phân thân áo xám vô cùng tự tin.

Có Vạn Cổ Hồn Tổ giúp đỡ, năng lực chạy trốn của hắn có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao. "Được được được, tùy ngươi, Hồn Tổ có biết ngươi là phân thân của ta không?" "Trước khi đến đã phong ấn rồi, để tránh gặp phải người quen ở Bắc Vực, nhưng ta đoán lão đã biết rồi, lão cáo già đó giảo hoạt lắm." "Nói với lão, Minh Vương là bạn của ngươi." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói, Hồn Tổ lúc sinh thời là lão tổ tông nghiên cứu hồn phiên, Quỷ Quốc căm ghét Hồn Tổ nhất, mà sau lưng Quỷ Quốc là Minh Thổ Địa Phủ, lại là địa bàn của Minh Vương, hai bên thù hận cực lớn.

Chỉ cần nói thông tin này cho Minh Vương, bản tôn của tên đó có thể đích thân từ địa phủ xông ra, chém chết Hồn Tổ. "Được!" Phân

thân áo xám mắt sáng rỡ. "Tiện thể, nếu ngươi vào bí cảnh, giúp ta thu thập một số công pháp điển tịch và dược liệu, tiện thể thu thập máu yêu thú." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, liệt kê danh sách những thứ cần thiết, giao cho phân thân áo xám.

Tiện thể cũng giao cho hắn bản tăng cường của 《Minh Vương Quyết》. "Ok luôn." Phân thân áo xám ra dấu OK, hăm hở đi về phía sườn núi sau hoàng cung. ...

Diệp Bất Phàm lặng lẽ bố trí ba đạo trận pháp ngũ giai ở hoàng thành Đại Khánh, cho dù Hóa Thần liên thủ cũng rất khó công phá.

Sau khi bố trí xong, hắn mới đến sườn núi sau hoàng cung.

Ngọn núi đó tên là "Thiên Khải", là nơi đặt hoàng lăng của Đại Khánh, lúc này trên bầu trời có một vết nứt hư không tỏa ra tiên linh khí mãnh liệt, xung quanh từng vị Hóa Thần khoanh chân ngồi, ánh mắt nóng rực.

Xa hơn nữa là hàng trăm Nguyên Anh Chân Quân.

Dường như vì sự xuất hiện của Tuyên Dục, đã gây ra sự bất mãn của thiếu chủ Phượng Hoàng, nữ tử tộc Bạch Hổ và các yêu tộc khác, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Tuyên Dục. "Nhìn cái gì, ta có làm gì đâu!" Tuyên Dục mặt đầy vẻ thật thà, gãi gãi đầu. "Ngươi đã dám đến, chuyến này chắc chắn sẽ chết trong Thiên Tàm Bí Cảnh." Thanh niên mắt đỏ của tộc Phượng Hoàng cười lạnh, lộ ra sát ý.

Các yêu tộc khác tuy không nói gì, nhưng ánh mắt sắc như dao đã chứng minh thái độ của họ.

Tuyên Dục sờ sờ mai rùa của mình, miễn cưỡng có được một chút cảm giác an toàn.

Huyền Đỉnh, Ly Vận Thiên Quân bên phía Tiên Thổ đối với chuyện nội bộ của yêu tộc căn bản không có ý định can thiệp.

Bọn họ chỉ quan tâm chuyến này có thể nhận được tiên linh dược, tạo hóa dịch và những bảo vật có thể giúp họ nâng cao tu vi hay không.

Mấy vị trọng thần Hóa Thần của Tử Vi Tiên Triều thì tỏ ra hứng thú.

Tu vi cao nhất, chính là Binh Bộ Thị Lang của Tử Vi Tiên Triều, Nhạc Trung Tiên, Hóa Thần hậu kỳ, dáng vẻ lão giả cường tráng, giống như một đại tướng đã chinh chiến sa trường nhiều năm.

Thứ hai là thanh niên mắt đỏ của tộc Phượng Hoàng, Hóa Thần trung kỳ.

Đại đa số còn lại đều là Hóa Thần sơ kỳ.

Chương 498

Diệp Bất Phàm khoanh chân ngồi trong hư không, chỉ biểu hiện ra tu vi "Hóa Thần sơ kỳ", trong hơn hai mươi vị Hóa Thần, không hề nổi bật. "Với thực lực của ta, vào bí cảnh có thể càn quét." Diệp Bất Phàm thầm lắc đầu.

Nếu không phải kiêng dè bí cảnh này có thủ đoạn do Thiên Tàm Tiên Tôn để lại, hắn đã sớm vào càn quét rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mọi người đều đang đợi.

Đợi lối vào bí cảnh ổn định lại.

Loại vết nứt không gian này chứa đầy những yếu tố bất ổn, một chút bất cẩn là sẽ bị cuốn vào dòng chảy không gian hỗn loạn.

Cuối cùng hoặc là chết, hoặc là lạc trong hư vô ngoại giới.

Mấy ngày sau, lối vào Thiên Tàm Bí Cảnh dần ổn định, tiên linh khí càng thêm nồng đậm, đã bao phủ cả hoàng thành Đại Khánh. "Vút vút vút ——" Thanh niên mắt đỏ của tộc Phượng Hoàng mắt sáng rỡ, hóa thành hồng quang lóe lên chui vào trong vết nứt rồi biến mất.

Nhạc Trung Tiên của Tử Vi Tiên Triều, Huyền Đỉnh Thiên Quân và các Hóa Thần Thiên Quân khác lần lượt đi vào, cuối cùng là một đám Nguyên Anh Chân Quân.

Một lúc lâu sau, một bóng dáng Bạch Quần Tử quen thuộc cũng tiến vào trong bí cảnh. "Thiện Niệm sư tôn, nàng vào Thiên Tàm Bí Cảnh này làm gì?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, vị Bạch Quần Tử này từ trước đến nay chưa bao giờ theo đuổi bảo vật gì, vẫn luôn kiềm chế Ác Niệm.

Suy nghĩ một chút, trong lòng Diệp Bất Phàm khẽ động: "Chẳng lẽ, Ác Niệm sư tôn sắp mất khống chế rồi?" Ác Niệm mất khống chế.

Sẽ xảy ra chuyện gì, Diệp Bất Phàm không dám nghĩ tới.

Nếu hắn tu luyện công pháp của sư tôn, phân ra ác niệm, hắn ước chừng có thể hiến tế tất cả mọi người trong toàn bộ giới tu tiên, để cung cấp cho mình những thứ cần thiết cho tu luyện.

Suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra, Diệp Bất Phàm dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

Một lát sau, trên núi Thiên Khải của Đại Khánh chỉ còn lại một đám tu sĩ cấp thấp, Nguyên Anh cũng rất ít.

Trong đó Diệp Bất Phàm nhìn thấy hoàng đế của Đại Khánh quốc —— Khánh Đế.

Tu vi Nguyên Anh sơ kỳ. "Bệ hạ, đám người này thật đáng hận, Thiên Tàm Bí Cảnh rõ ràng là do lão tổ của họ Liễu chúng ta để lại, bọn họ dựa vào đâu mà cướp đoạt!" Một tộc lão của hoàng thất Đại Khánh chống gậy, thấp giọng chửi rủa.

Bí cảnh ở nơi nào, ít nhiều cũng có quan hệ với thế lực địa phương.

Thiên Tàm Tiên Tôn đã để lại không ít con cháu, qua vô số năm, trải qua nhiều lần hủy diệt, thời đại thay đổi, còn lại một nhánh huyết mạch ở Khánh quốc. "Không còn cách nào khác, đều là một đám Hóa Thần, Đại Khánh chúng ta trong mắt họ chỉ là một quốc gia nhỏ bé, chẳng là gì cả." Khánh Đế tuy nói vậy, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một đường cong quỷ dị.

Giống như đang chế nhạo những Hóa Thần đó, lại tựa như đang mong chờ điều gì. "Đám Hóa Thần này, thật đáng chết!" Tộc lão hoàng thất hận hận nói, bất lực nói: "Hy vọng thái tử điện hạ chuyến

này có thể thành công đột phá Hóa Thần." Thái tử Đại Khánh, Liễu Vô Ngân, tu luyện công pháp truyền thế của hoàng thất 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》, đã đạt đến hóa cảnh.

Trong thế hệ này, hắn có thiên tư cao nhất, khí vận không tầm thường, tu hành ở phế thổ, tiến vào Nguyên Anh đại viên mãn.

Chỉ thiếu phúc địa và đan dược đột phá thích hợp là có thể tiến vào Hóa Thần.

Đáng nhắc tới là, hắn không phải con trai của Khánh Đế, mà là con riêng. "Hắn nhất định sẽ thành công." Khánh Đế nói, đường cong trên khóe miệng càng thêm quỷ dị.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Diệp Bất Phàm, Khánh Đế quay đầu nhìn lại, trong lòng khẽ run, vội vàng nói: "Tiền bối." "Bản Thiên Quân thấy tiểu hữu phúc tinh cao chiếu, tương lai có hy vọng đột phá Hóa Thần a." Diệp Bất Phàm mỉm cười, ánh mắt lóe lên vẻ khác thường.

Khánh Đế là Nguyên Anh sơ kỳ, và đã sống được một nghìn tuổi, thời trẻ bị ám thương không ít, dẫn đến tuổi thọ không bình thường, chỉ còn lại trăm năm.

Nguyên Anh bình thường, trong vòng trăm năm từ sơ kỳ đột phá Hóa Thần, về cơ bản là không thể, tên quái vật thiên phú như Hồng Y Thiên Tôn cũng chưa chắc làm được.

Hơn nữa, khí vận của Khánh Đế bình thường, mệnh cách cũng không ra gì.

Tương lai lại có thể đột phá Hóa Thần!

Điều này rất không hợp lý! "Tiền bối thông thạo thuật xem bói?" Khánh Đế ngẩn ra, cẩn thận hỏi.

Tộc lão hoàng thất của Khánh quốc, và đám đại thần triều đình kia

cũng vội vàng tiến lên hành lễ.

Hóa Thần Thiên Quân, trong mắt họ giống như tiên phật cao cao tại thượng, chỉ có thể ngưỡng vọng, tuyệt đối không dám đắc tội. "Muốn trở thành Thiên Cơ Sư khó khăn đến mức nào chứ?

Chỉ là tu luyện qua mấy môn thần thông xem tướng thôi." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói. "Ra là vậy." Khánh Đế chắp tay nói: "Không biết tiền bối vì sao không vào bí cảnh?

Chắc hẳn sẽ có cơ duyên mà tiền bối muốn." "Bản Thiên Quân tuy là Hóa Thần, nhưng chỉ tinh thông bố trận, không thông thạo thần thông đấu pháp, chỉ muốn giao dịch một số thứ ở bên ngoài, ví dụ như điển tịch trận pháp thượng cổ, và một số công pháp điển tịch, dùng để nghiên cứu." "Tiền bối muốn công pháp điển tịch? 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 của Đại Khánh quốc chúng ta là bảo điển trấn quốc, đáng tiếc đã thất truyền rất nhiều, thời thượng cổ có thể tu đến Luyện Hư đấy." Người nói là tộc lão hoàng thất, lời lẽ có ý muốn kết giao.

Khó có dịp gặp được Hóa Thần dễ nói chuyện, nếu kết giao được, dù phải trả giá bao nhiêu cũng đáng. "Ồ?

Đã là bảo điển trấn quốc, cớ sao lại cho người ngoài xem?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên nói, loại kinh văn tu tiên này, về cơ bản là bí mật không truyền ra ngoài. "Ha ha ha!

Bảo điển trấn quốc này, tu luyện hà khắc, cực kỳ khó tu luyện thành công." Khánh Đế cười lớn nói, mặt không chút để ý.

Diệp Bất Phàm hỏi kỹ, mới biết 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 ở Đại Khánh quốc, bất kỳ tu tiên giả nào cũng có thể đọc.

Ngược lại, một số thần thông pháp thuật khác lại được giữ gìn như phòng trộm. "Người trong Thiên Tàm Bí Cảnh ra ngoài, còn cần mấy tháng nữa, hay là để vãn bối làm tròn nghĩa vụ chủ nhà, khoản

đãi tiền bối có được không?" Khánh Đế thành khẩn mời.

Diệp Bất Phàm ánh mắt khẽ lóe, mỉm cười gật đầu.

Hắn đột nhiên có hứng thú với cái gọi là 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》.

Thế là, Diệp Bất Phàm tiến vào hoàng cung Đại Khánh.

Khánh Đế khẩn trương chuẩn bị yến tiệc.

Trên yến tiệc, quý nữ hoàng đình hầu rượu, cung nữ múa hát, các đại thần triều đình đồng loạt cung kính dâng rượu, trong tiếng cụng ly, không khí hòa hợp, vui vẻ.

Điều khiến Diệp Bất Phàm kinh ngạc là, Nguyên Anh của Đại Khánh quốc thực sự không ít.

Chỉ tham gia yến tiệc thôi đã có hơn mười vị. "Đây đều là quý nữ hoàng thất của ta, nếu tiền bối không chê, có thể thu vào phòng, làm một thị thiếp." Cuối yến tiệc, Khánh Đế chỉ vào các hoàng nữ của mình.

Sau đó lại bổ sung: "Các hoàng tử này của ta thiên phú cũng không tệ, tiền bối cũng có thể thu làm ký danh đệ tử." Lời này vừa nói ra, yến tiệc yên tĩnh trở lại. "Thiếp thân Liễu Thanh Hòa, nguyện hầu hạ Ngô tiền bối." Một nữ tử áo lam có tư sắc không tầm thường cúi người, ánh mắt đong đầy tình cảm, mang theo sự mong đợi.

Công chúa nhỏ nhất của Đại Khánh.

Được mệnh danh là người tình trong mộng của thanh niên quý tộc Đại Khánh, vô số người theo đuổi mà không được, lúc này lại cam nguyện trở thành thị thiếp.

Nhưng không ai cảm thấy không ổn.

Các hoàng tử thì hành đại lễ bái kiến, ý định bái sư.

Không ít quý tộc Đại Khánh nhìn về phía các hoàng nữ hoàng tử, lộ vẻ ghen tị.

Trước khi Tiên Thổ xuất hiện, Hóa Thần Thiên Quân chính là người nắm giữ đại thế, địa vị vượt qua tất cả mọi tồn tại, giống như thần long trên trời.

Nếu có thể trở thành thị thiếp, hoặc đệ tử của họ, đó chính là một bước lên trời! "Bản Thiên Quân không có hứng thú thu đồ đệ, thu thị thiếp, hảo ý của tiểu hữu ta xin nhận." Diệp Bất Phàm liếc nhìn Khánh Đế một cái, cười nói: "Bản Thiên Quân muốn xem qua 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》, không biết tiểu hữu có thể cho xem một lần không?" Khánh Đế sững sờ, sau đó cười nói: "Nếu đã như vậy, vãn bối sẽ đi lấy 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 đến đây." Hắn đích thân đi một chuyến đến tàng kinh các, hai tay dâng lên một quyển sách cổ xưa.

Rõ ràng là sản vật của thời thượng cổ.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, cẩn thận xem xét.

Cái gọi là 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》, khi đột phá sẽ hóa kén thành bướm, đối với việc tu sĩ đột phá bình cảnh có sự giúp đỡ rất lớn. "Chả trách Nguyên Anh ở Khánh quốc này lại nhiều như vậy." Diệp Bất Phàm hiểu ra, rất nhanh phát hiện ra nhược điểm.

Mỗi lần hóa kén thành bướm, tốc độ tu hành sẽ chậm lại.

Bất chợt, đồng tử của Diệp Bất Phàm co rút mạnh, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, cất 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 đi, cười nói: "Không tệ, đối với việc đột phá bình cảnh của ta có ích rất lớn." "Có thể giúp được tiền bối, là vinh hạnh của vãn bối." Khánh Đế cúi đầu cung kính.

Khoảnh khắc cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia kích động.

Biểu hiện còn vui hơn cả Diệp Bất Phàm.

Chương 499

"Bản Thiên Quân mệt rồi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ mệt mỏi. "Thanh Hòa, mau mời Ngô tiền bối vào Càn Ninh cung nghỉ ngơi." Khánh Đế lập tức nói.

Liễu Thanh Hòa vui mừng, vội vàng hành lễ, dẫn Diệp Bất Phàm đi trong hoàng cung, cuối cùng tiến vào một tòa tẩm cung.

Ngay khi Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng, Liễu Thanh Hòa đã tắm rửa xong, như đóa phù dung mới nở, mặc một chiếc váy lụa mỏng gần như trong suốt, từ từ quỳ phục trước giường.

Từ góc nhìn của Diệp Bất Phàm, có thể thấy rõ khe ngực, trắng nõn mịn màng, thậm chí còn có giọt nước theo chiếc cổ thiên nga chảy vào vực sâu vô tận. "Vãn bối hầu hạ tiền bối." Liễu Thanh Hòa má đỏ như hoa đào, giọng nói trong như chim hoàng oanh, mềm mại dễ nghe.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

Có thể trở thành vạn người mê, thật không phải là nói suông, nhưng phương diện này lại nắm bắt vừa phải, mỹ nhân sau khi tắm rửa về cơ bản không ai có thể từ chối.

Đáng tiếc, Diệp mỗ nhân không phải người thường. "Ngươi lui ra đi." Giọng Diệp Bất Phàm hơi lạnh. "Tiền...

Vâng." Liễu Thanh Hòa lộ vẻ đáng thương, khi đối diện với đôi mắt lạnh như băng của Diệp Bất Phàm, tim cô run lên, không dám nói nữa, ngoan ngoãn lui ra.

Nửa buổi sau.

Cô đến ngự thư phòng của Khánh Đế. "Phụ hoàng, người này thật sự không gần nữ sắc, không thể tiếp cận lâu dài." Liễu Thanh Hòa

cung kính nói. "Vậy thì không thể phán đoán được ngài ta có tu hành 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 hay không, nếu bỏ lỡ vị Hóa Thần này, lần sau lại có Hóa Thần hứng thú với kinh này, không biết phải đợi đến năm khỉ tháng ngựa nào." Khánh Đế nhíu mày, đi đi lại lại.

Thiên Tàm Bí Cảnh có quá nhiều biến số, hắn phải chuẩn bị hai phương án. "Kinh này, rốt cuộc có tác dụng gì?" Liễu Thanh Hòa không nhịn được hỏi. "Trước đây không có tác dụng, bây giờ có tác dụng lớn." Khánh Đế lạnh lùng nói: "Không nên biết thì đừng hỏi!" Đuổi công chúa Thanh Hòa đi, Khánh Đế suy nghĩ một lát, gọi tộc lão hoàng thất đến: "Gần đây, bất kể giá nào cũng phải kết giao với người này, dò la xem ngài ta có thật sự tu luyện kinh này không!" "Vâng." Mấy vị tộc lão hoàng thất nhận lệnh.

Mệnh lệnh được ban ra, Khánh Đế xử lý tấu chương, quay về tẩm cung. "Chỉ cần thành công, ta với tư cách là hoàng đế Đại Khánh của thế hệ này, người chủ sự của họ Liễu, tất nhiên sẽ được ưu đãi!" Khánh Đế lộ ra vẻ dã tâm: "Hóa Thần?

Ta cũng có thể đạt được!" Nghĩ đến đây, hắn lòng đầy cao ngạo, nhắm mắt ngồi thiền tu luyện trên long sàng.

Không biết từ lúc nào, hắn ngủ thiếp đi, chìm vào giấc mơ, mơ thấy 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》, mơ thấy di ngôn trước khi lâm chung của tiên đế.

Trong tẩm cung tối tăm tĩnh mịch, không biết từ lúc nào, một bóng đen lặng lẽ đứng trước long sàng, nhìn chằm chằm Khánh Đế đang say ngủ.

Người sau hoàn toàn không hay biết.

Một tia trăng xuyên qua cửa sổ trời chiếu xuống, soi rõ nửa khuôn mặt của bóng đen, nửa còn lại ẩn trong bóng tối.

Rất lâu sau, Diệp Bất Phàm thu hồi thần niệm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, và một chút kích động. "Pháp môn phục sinh của Thiên Tàm Tiên Tôn lại là như thế này, thật là... một niềm vui bất ngờ a!" 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 mà Khánh Đế đưa cho Diệp Bất Phàm trong yến tiệc không hề hoàn chỉnh, Hóa Thần bình thường cũng rất khó nhìn thấu.

Nhưng kể từ khi đến Bắc Vực, Diệp mỗ nhân đã ra sức tìm kiếm công pháp điển tịch, lượng đọc có thể gọi là khổng lồ.

Sự hiểu biết của hắn về công pháp, thần thông đã vượt xa Hóa Thần, lại thêm ngộ tính biến cường, bất kỳ công pháp nào chỉ cần có một tia sơ hở, hắn đều có thể nhìn thấu.

Đối với âm mưu của Khánh Đế, hắn có thể trực tiếp sưu hồn.

Nhưng kết quả sau khi thiên cơ thôi diễn không được tốt cho lắm.

Nhân quả quấn thân, tương lai sẽ có thêm vài phần nguy hiểm.

Vì vậy, hắn quả quyết thi triển 《Đại Mộng Thiên Thu》 kéo Khánh Đế vào mộng, lặng lẽ thu được mọi thứ mình muốn trong giấc mơ.

Với tu vi và trình độ mộng đạo của hắn, một Nguyên Anh nho nhỏ căn bản không có chút năng lực phản kháng nào, sau khi tỉnh lại cũng chỉ cảm thấy kỳ quái chứ không phát hiện ra điều gì bất thường. "Cơ duyên lớn chưa từng có!" Diệp Bất Phàm đè nén sự kích động trong lòng, lặng lẽ rời khỏi tẩm cung của Khánh Đế.

Trời vừa tờ mờ sáng, Khánh Đế tỉnh giấc từ trong mộng, nhíu mày khó hiểu. "Đến cảnh giới của ta, xác suất ngủ thiếp đi rất nhỏ, sao lại có thể ngủ được chứ?" Lão cảm thấy không ổn, nhưng kiểm tra bản thân lại chẳng phát hiện ra điều gì bất thường.

Cuối cùng, lão đè nén nghi hoặc, giao chính vụ triều đình cho tể

tướng và hoàng tử, còn mình thì đi đến tẩm cung của Ngô tiền bối, tự mình hầu hạ.

Đồng thời thăm dò xem đối phương có tu luyện 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 hay không. … Chớp mắt, hai tháng trôi qua.

Ban đầu Thiên Tàm bí cảnh không có động tĩnh gì, nhưng theo thời gian trôi đi, thỉnh thoảng sẽ có vài vị Nguyên Anh chân quân hoảng hốt chạy trốn khỏi bí cảnh.

Không cụt tay thì cũng mất chân, khí tức suy yếu, người nào người nấy đều thê thảm.

Hiển nhiên, ở bên trong không những không có được cơ duyên, mà còn vì thế mà bị trọng thương, bất đắc dĩ chỉ có thể trốn khỏi bí cảnh.

Bên trong bí cảnh, đánh nhau sống chết.

Bên ngoài bí cảnh, cuộc sống của Diệp Bất Phàm lại vô cùng ung dung, ban ngày du sơn ngoạn thủy, xem cung nữ múa hát, Khánh Đế - vị hoàng đế quân lâm thiên hạ - thì ở bên cạnh hầu hạ.

Buổi tối thì bồi bổ thân thể cho tiểu hắc long, dựa vào tác dụng phụ để luyện thể.

Thể phách đã có thể tùy thời bước vào trung kỳ.

Nhưng đến cảnh giới này, động tĩnh khi đột phá thật sự quá lớn, lại thêm Thôn Thiên Ma Tôn, nữ nhân kia vẫn luôn như hổ rình mồi, chỉ cần tiết lộ khí tức là sẽ tìm tới cửa.

Vì vậy, hắn định sẽ đột phá cùng lúc với tu vi.

Cứ như vậy, từ lúc Diệp Bất Phàm đến Đại Khánh Quốc đã được nửa năm.

Trong thời gian này hắn cũng từng ra tay, quảng bá trận pháp của mình, đổi được một số công pháp điển tịch, trận đồ cổ xưa từ đám

Nguyên Anh kia, cũng coi như có chút danh tiếng.

Hiện tại các Nguyên Anh ở Đại Khánh Quốc về cơ bản đều biết vị Ngũ giai trận pháp sư này có trình độ không tầm thường.

Ngày hôm nay, Diệp Bất Phàm thôi diễn một hồi lâu, rồi chờ đợi bên ngoài bí cảnh.

Trong lúc đó, Diệp Bất Phàm vận chuyển 《Thiên Sát Chân Ma Công》, tách ra một đạo chân ma phân thân, có được một phần ba chiến lực của hắn.

Hắn tự mình dịch dung cho phân thân, biến thành dáng vẻ của một trung niên mặc cẩm y.

Đã đến rồi thì nghiệp vụ phải làm cho trót. "Vút!" Tuyên Dục như bị lửa đốt vào mông, từ trong bí cảnh nhảy vọt ra, lo lắng nói: "Ngô đạo hữu!

Trận pháp ở đâu?" Diệp Bất Phàm chỉ về một hướng, Tuyên Dục lập tức hóa thành một luồng lưu quang màu vàng đất, độn vào một góc hoàng thành.

Ngay sau đó, Phượng Hoàng thiếu chủ, Bạch Hổ nữ, Thạch Linh, Thanh Phượng mấy vị Hóa Thần yêu tộc xông ra, ánh mắt sát khí đằng đằng, sau khi truy tung được khí tức của Tuyên Dục liền lập tức đuổi giết qua. "Tuyên Dục!

Ngươi cản ta bước vào Hóa Thần trung kỳ, trong bí cảnh lại cướp bí bảo của ta, hôm nay dù thế nào ngươi cũng phải chết!" Nam tử mắt đỏ của Phượng Hoàng tộc gào thét, tựa như một đám mây cháy, quét tới.

Lúc y đột phá thì bị đánh lén, dẫn đến lần đột phá đầu tiên thất bại, sau đó tộc nội gửi đến đại dược bổ sung căn cơ, lần thứ hai mới đột phá thành công.

Thạch đầu nhân cũng lạnh lùng quát: "Tộc đệ vì ngươi mà phải tái tạo lại nhục thân, mau mau trả lại nhục thân của nó đây!" "Mau giao lột xác kén tằm của Thiên Tàm Tiên Tôn hóa thành ra đây!" Bạch Hổ nữ và Thanh Phượng cũng đồng thời truy sát, đại thần thông của yêu tộc ngợp trời rợp đất ập về phía nơi Tuyên Dục đang ẩn trốn.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, sắc mặt cổ quái.

Nhục thân của Thạch Linh tộc, hình như… đã bị hắn tháo dỡ rồi. "Tên chó này tâm địa thật xấu, giao dịch toàn là nhục thân của đám quý tộc yêu tộc này, nếu tôi không quan tâm sống chết của hắn, e là hắn có thể bán đứng tôi, gieo họa về phương đông." Diệp Bất Phàm cạn lời, nhưng cũng không tức giận.

Đây là thủ đoạn phản kháng bình thường, vô điều kiện tin tưởng một trận pháp sư xa lạ, sao có thể không để lại hậu thủ?

Nhưng hắn lại để ý đến cái lột xác của Thiên Tàm Tiên Tôn.

Thiên kiêu yêu tộc liên thủ, một nửa mục đích là vì cái lột xác kia, rõ ràng là một tạo hóa không tầm thường. "Ông!" Ở góc hoàng thành, ba đạo quang mạc trận pháp run rẩy, cứng rắn chống đỡ các loại thần thông của thanh niên mắt đỏ và những người khác.

Hai bộ phòng ngự trận, lần lượt là Thất Tinh Mộc Trận, Cốt Thần Trận, còn khốn trận là Khốn Tiên Trận cấp ngũ giai đỉnh cấp.

Tuyên Dục đang co mình trong mai rùa thấy vậy mừng rỡ: "Không hổ là trận pháp do Ngô trận sư tự mình bố trí, quả nhiên mạnh mẽ!" Mấy vị yêu tộc này, ai cũng có chiến lực cường hãn, vượt xa yêu vương cùng cấp.

Trận pháp bình thường không thể ngăn cản được đòn liên thủ. "Trận pháp của nhân tộc?

Còn là ngũ giai đỉnh cấp?" Thanh niên mắt đỏ càng công kích càng

kinh hãi, trận pháp này phòng ngự mạnh hơn cái mai rùa của Tuyên Dục quá nhiều, bọn họ liên thủ oanh kích mười mấy lần mà hoàn toàn không phá được.

Thậm chí, nếu không phải bọn họ sớm có phòng bị, không đâm đầu vào, thì bây giờ đã bị nhốt ở bên trong rồi.

Chương 500

Nhất thời lửa giận ngút trời, y hung hăng nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Là ngươi bố trí?" Trước khi vào Thiên Tàm bí cảnh, y từng thấy người này lượn lờ ở khu vực này.

Thạch đầu nhân chấn nộ, từ trên cao quát lớn: "Mở trận pháp này ra!" "Chư vị, đây chỉ là khốn trận, phòng ngự trận, đã nể mặt các vị lắm rồi." "Ngoài ra, ta chỉ là một trận pháp sư, chỉ phụ trách vấn đề trận pháp của khách hàng, không dính líu đến vấn đề ân oán." Diệp Bất Phàm nở một nụ cười chuyên nghiệp, nói: "Cần dịch vụ khốn trận, xin nói một; cần dịch vụ huyễn trận, xin nói hai; cần dịch vụ trị liệu trận, xin nói ba… cần ta tự mình bố trí trận pháp, đây là dịch vụ trực tiếp, xin nói không." "..." Khánh Đế đứng bên cạnh nghe mà ngây người, vị này thật sự không sợ đắc tội yêu tộc sao?

Lão vội vàng trốn đi thật xa, sợ vạ lây. "Thứ quỷ quái gì vậy!

Mau mở ra!

Nếu không đừng trách Bạch Hổ tộc ta vô tình!" Bạch Hổ nữ khẽ quát, bá khí ngời ngời.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, nói: "Bản trận sư không tiếp nhận những vấn đề không liên quan đến dịch vụ." "Muốn chết!" Thiếu chủ Thanh Phượng tộc ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, đôi cánh dang rộng, tựa như đôi cánh che trời, hung hăng chém về phía Diệp Bất Phàm.

Hư không bị xé toạc, uy thế kinh khủng tuyệt luân.

Thanh Phượng thiếu chủ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng huyết thống tôn quý, yêu khí vô song, so với Hóa Thần trung kỳ cũng không hề kém cạnh. "Ầm!" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong hư không, không hề

nhúc nhích, lấy ra một lá cờ trận cắm trước mặt, lập tức một trăm lẻ tám lá cờ trận ẩn nấp xung quanh hiện ra, ánh sáng rực rỡ, sát phạt kinh thiên.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm đạo huyền quang hội tụ, hình thành ngũ sắc thần quang, oanh kích lên đôi cánh che trời. "Phụt" một tiếng, ánh sáng cờ trận sắc bén, cứng rắn xuyên thủng một lỗ máu trên cánh của đối phương. "Sát trận ngũ giai đỉnh cấp?" Thanh Phượng thiếu chủ đồng tử co rút, lùi lại như tia chớp.

Bạch Hổ nữ, thanh niên mắt đỏ mấy vị yêu vương sắc mặt khó coi, không dám la lối nữa.

Đây không phải là phù trận, đối với bọn họ uy hiếp không lớn.

Một sát trận ngũ giai đỉnh cấp thực thụ, ngưng tụ đại thế đất trời, đủ để trọng thương tất cả bọn họ.

Hơn nữa, trận pháp này còn là sát trận thượng cổ!

Khánh Đế cùng các trọng thần triều đình thì chấn động, thật không ngờ trình độ trận pháp của vị Ngô tiền bối này lại mạnh mẽ đến vậy.

Trừ phi là Luyện Hư, hoặc nhiều trận pháp sư liên thủ, e rằng không ai làm gì được Ngô tiền bối. "Ngũ Hành Thần Quang Trận, mời tìm hiểu." Diệp Bất Phàm nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Là một trận pháp sư, sớm muộn gì cũng đắc tội người khác.

Nhưng chỉ cần thể hiện trình độ trận pháp mạnh mẽ, chỉ cần đầu óc còn dùng được, sẽ không ai liều chết với hắn.

Đương nhiên, trong đó phải nắm giữ chừng mực, nếu đánh chết người ta, cho dù là Luyện Hư Thiên Tôn, trưởng bối nhà người ta cũng sẽ liều mạng với ngươi đến cùng.

Trong chốc lát, cảnh tượng trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, Thạch đầu nhân ồm ồm nói: "Không, ta muốn dịch vụ trực tiếp!

Phá vỡ trận pháp này cho ta!" "Xin lỗi, Tuyên Dục là khách hàng của ta, ta không thể tự mình bố trí trận pháp để đối phó với hắn." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Quy tắc này không thể phá.

Nếu không làm ăn hai mang, sau này ai còn làm ăn với hắn?

Nhưng… Diệp Bất Phàm lợi dụng sự che đậy của sát trận, ngón tay trong tay áo bấm quyết, lặng lẽ hoán đổi với phân thân trong hư không.

Phân thân đóng vai Ngô trận sư.

Bản tôn thì rời đi. … Sắc mặt Thạch đầu nhân lập tức đen lại, nếu không phải kiêng dè sát trận của người này, nó đã xông lên đánh chết y rồi.

Bất đắc dĩ, thanh niên mắt đỏ của Phượng Hoàng tộc, thiếu chủ Thanh Phượng mấy vị yêu vương chỉ có thể cúi đầu khổ cực, liều mạng oanh kích trận pháp bên phía Tuyên Dục.

Trong nháy mắt, nửa hoàng thành bị đánh thành phế tích, Khánh Đế nhìn mà lòng đau như cắt, nhưng lại không dám nói gì. "Phòng ngự này quá mạnh, Tiên Đường từ khi nào lại xuất hiện một vị trận pháp sư ngũ giai đỉnh cấp như vậy?" Bạch Hổ nữ nhíu mày, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng ung dung ở xa trong hư không, tâm trạng phiền não. "Trừ phi tìm trận pháp sư khác đến phá giải, hoặc mời Hóa Thần hậu kỳ đến bào mòn trận pháp này." Thiếu chủ Thanh Phượng lạnh lùng nói.

Tất cả trận pháp từ xưa đến nay đều có cách phá giải, chỉ là cần thời gian.

Bọn họ không thể ở đây tiêu tốn mười mấy năm với Tuyên Dục.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức mạnh mẽ đến nghẹt thở bùng nổ, từ xa đi tới. "Mấy vị đạo hữu, tại hạ Hoắc Quang Trần, đến từ Đông Hải, nếu các vị giao ra bảo vật trong Thiên Tàm bí cảnh, bản tọa có thể giúp các vị phá vỡ trận pháp này." Người đến có mái tóc đen, khuôn mặt cứng rắn, vẻ mặt uy nghiêm. "Hoắc Quang Trần?" Bạch Hổ nữ kinh ngạc bất định, hoàn toàn chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhưng đối phương rõ ràng có lai lịch lớn, khí tức cực mạnh, Hóa Thần hậu kỳ! "Dựa vào đâu mà tin ngươi?" Thanh niên mắt đỏ lạnh lùng quát. "Ha ha, với tu vi của bản tọa, ta thật sự muốn cướp cái gì, mấy vị liên thủ e rằng cũng vô dụng." Hoắc Quang Trần cười nhạo nói.

Thanh Phượng mấy người nghe vậy đại nộ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Đúng vậy, Hoắc Quang Trần này mạnh mẽ đáng sợ. "Bản tọa ở Đông Hải có chút danh tiếng mỏng, chỉ là không thể ra ánh sáng, phụ trách một số việc giết người." Hoắc Quang Trần than thở: "Vốn định đến Thiên Tàm bí cảnh tìm bảo vật, tiếc là đến muộn một bước." "Thì ra là sát thủ." Thạch đầu nhân bừng tỉnh, đối với loại tổ chức này của nhân tộc có nghe nói qua, thời thượng cổ đã có, chuyên làm nghề ám sát.

Trong chốc lát, bọn họ có chút do dự.

Ai cũng không muốn giao bảo vật của mình ra, nhưng không mời người giúp, trong thời gian ngắn bọn họ căn bản không phá được, càng không lấy được "lột xác kén tằm".

Vật này liên quan đến việc nhục thân của bọn họ phá cảnh. "Có thể, nhưng ngươi cần phải phát đạo thệ." Bạch Hổ nữ lạnh lùng quát, ánh mắt tràn đầy sự không tin tưởng.

Lỡ như lão già này tranh đoạt "lột xác kén tằm" với bọn họ, cuối cùng chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?

Hoắc Quang Trần trầm ngâm một lát, gật đầu đồng ý, tại chỗ phát đạo thệ.

Thanh Phượng, Thạch đầu nhân mấy người thương lượng một chút, cuối cùng mỗi người lấy ra một món bảo vật có được từ Thiên Tàm bí cảnh, ném qua.

Công pháp điển tịch cao cấp, pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp, v.v. "Không đủ." Hoắc Quang Trần lắc đầu cười nhạo nói: "Phí ra tay của ta, không hề thấp đâu." Thanh Phượng sắc mặt âm trầm, cắn răng, mỗi người lấy ra ba món bảo vật.

Hoắc Quang Trần lúc này mới hài lòng gật đầu.

Hắn cũng không nói nhiều, ngón tay biến thành đen kịt như mực, phảng phất như một ngón tay chống trời, nặng nề điểm về phía phòng ngự trận phía trên Tuyên Dục.

Bản cải tạo, Ma Quang Tiên Chỉ! "Ầm!" Thất Tinh Mộc Trận ở vòng ngoài cùng ánh sáng bỗng nhiên đại thịnh, nhanh chóng chống cự, nhưng đối mặt với một chỉ kinh khủng này, trận pháp chỉ kiên trì được hai hơi thở, rồi đột nhiên vỡ tan trong tiếng nổ. "Làm sao có thể?!" Tuyên Dục tròng mắt suýt nữa lồi ra, kinh hãi hét lớn.

Thanh Phượng, Thạch đầu nhân, Bạch Hổ nữ đám người cũng kinh ngạc không nhẹ.

Bọn họ liên thủ, tốn cả nửa ngày trời, căn bản không làm gì được trận này.

Có thể một chỉ phá vỡ trận pháp ngũ giai đỉnh cấp, ít nhất phải là thực lực Hóa Thần đại viên mãn!

Tiên Đường hiện nay, có thực lực này chỉ đếm trên đầu ngón tay!

"Tốt tốt tốt!

Không ngờ lại mời được một vị đại phật ẩn mình!

Số bảo vật này bỏ ra thật đáng!" Thạch đầu nhân mừng rỡ, sau đó mỉa mai nhìn về phía Ngô trận sư.

Ngô trận sư ngồi xếp bằng tại chỗ, không nói một lời. "Ngô trận sư!

Cứu ta!" Thấy Hoắc Quang Trần lại ra tay, Tuyên Dục kinh hồn bạt vía, truyền âm nói. "Tuyên đạo hữu, chiến lực của vị này quá mạnh, huống hồ ta chỉ phụ trách bố trí ba đạo trận pháp, nếu nhiều hơn nữa, dược liệu trận pháp tổn thất quá lớn… phải thêm tiền!" Ngô trận sư nói. "Thêm!" Tuyên Dục vội vàng nói: "Nhanh!

Nhanh cứu ta!" "Được thôi." Ngô trận sư thân ảnh lóe lên, xuất hiện bên trong trận pháp, đợi Tuyên Dục đưa cho hắn một cái túi càn khôn, lúc này mới bắt đầu bố trí trận pháp.

Hắn hiện tại tuy là phân thân, nhưng chỉ đơn giản là lấy dụng cụ bố trí trận pháp, cũng không khó.

Hoắc Quang Trần vừa phá vỡ tầng phòng ngự thứ hai, Ngô trận sư lại bố trí thêm một tầng.

Chớp mắt, Hoắc Quang Trần phá vỡ năm tầng trận pháp, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói: "Loại thần thông uy lực này, ta chỉ có thể thi triển bốn năm lần, nhiều hơn nữa thì không được." "Ta cho ngươi pháp bảo ngụy lục giai!" Thạch đầu nhân phẫn nộ nhìn chằm chằm Ngô trận sư trong trận pháp, nghiến răng nghiến lợi nói. "Chúng ta chỉ cần cái lột xác trên người tên này, tất cả vật phẩm khác, toàn bộ cho ngươi!" Gương mặt xinh đẹp của Bạch Hổ nữ cũng tái xanh.

Chương 501

Thanh niên mắt đỏ, Thanh Phượng do dự nửa ngày, cuối cùng cũng đồng ý.

Bọn họ đã bỏ ra bảo vật, nếu không lấy được lột xác Thiên Tàm, thì thật sự là lỗ nặng.

Giống như đánh bạc vậy, bỏ ra càng nhiều, càng khó rút lui. "Chuyện này… được thôi." Hoắc Quang Trần nhận lấy mấy cái túi càn khôn, nghỉ ngơi một lát, bắt đầu đợt tấn công thứ hai.

Thế là, hình thành một cảnh tượng kỳ dị.

Một người phá trận, một người bố trí trận pháp.

Cả hai bên lại giằng co với nhau.

Chỉ có Thanh Phượng, Tuyên Dục hai bên không ngừng ném tiền, mời Hoắc Quang Trần và Ngô trận sư ra tay.

Một lúc lâu sau, túi càn khôn của Thanh Phượng mấy người đều xẹp đi một nửa, tức đến hộc máu.

Túi tiền của Tuyên Dục càng khô kiệt, hắn sắp khóc đến nơi rồi.

Cuối cùng, bất đắc dĩ hai bên chỉ có thể dừng tay.

Bởi vì không còn tiền để mời người giúp mình ra tay nữa.

Quan trọng là Thanh Phượng, Thạch đầu nhân đám yêu vương này cảm thấy không ổn.

Nghi ngờ Hoắc Quang Trần và Ngô trận sư là một phe, mục đích chính là moi rỗng túi càn khôn của bọn họ.

Nhưng không có chứng cứ. "Ai, thật đáng tiếc." Hoắc Quang Trần bất đắc dĩ nói, ngồi xếp bằng trên sườn núi dưới Thiên Tàm bí cảnh,

thổ nạp đả tọa, ra vẻ đang khôi phục pháp lực.

Mà người này, tự nhiên chính là bản tôn Diệp Bất Phàm đi một vòng, thay một cái áo choàng khác mà đến.

Ngô trận sư chẳng qua chỉ là phân thân.

Thần thức của hắn lướt qua một đống lớn thiên tài địa bảo trong túi càn khôn, trong lòng vô cùng hài lòng.

Ngô trận sư ngoài mặt không thể ăn hai mang, ảnh hưởng đến việc kinh doanh sau này.

Nhưng hắn có thể tạo áo choàng mới mà!

Bản tôn thi triển 《Thai Hóa Dịch Hình》, ngụy trang thành tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ của Đông Hải, phân thân hóa thành Ngô trận sư ở chỗ Tuyên Dục vặt lông cừu.

Thành công thì lời to, thất bại cũng không có tổn thất gì. "Thi thể dị chủng yêu thú thượng cổ, ba mươi cỗ, dược liệu thuộc tính phong, lôi, băng, sáu mươi tám loại, dược liệu luyện chế pháp bảo thông linh lục giai, mười hai loại…" Diệp Bất Phàm và "Ngô trận sư" mỗi người ngồi một bên, kiểm kê chiến lợi phẩm, rất là kinh hỉ.

Yêu thi, có thể đề luyện ra tinh huyết, tăng ích tu vi.

Dược liệu phong lôi các loại, là vì nhục thân tương quan của phong, lôi, băng trong Phạm Thánh Thập Nhị Kinh.

Dược liệu pháp bảo càng không cần phải nói nhiều, ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm của hắn chỉ là ngũ giai, sau khi thăng lên lục giai, có thể tăng mạnh uy lực kiếm trận, nhốt Luyện Hư Thiên Tôn cũng không phải là không thể.

Sau chuyến đi này, Diệp Bất Phàm toàn phương vị trở nên mạnh hơn, cho dù không giết được Luyện Hư, nhưng an toàn thoát thân vẫn

không có vấn đề gì. "Quan trọng là Thiên Tàm Tiên Tôn…" Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Bản hoàn chỉnh của 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 không phải là thôn phệ, mà là khống chế, tương đương với việc tương lai có thêm một tay sai cấp bậc Hợp Thể Tiên Tôn.

Bên kia, Thanh Phượng, Bạch Hổ nữ mấy người không còn mời Hoắc Quang Trần ra tay nữa, mà liên thủ từ từ bào mòn trận pháp.

Tầng phòng ngự cuối cùng, muốn hoàn toàn bào mòn cần một thời gian rất dài.

Mấy ngày sau, trận pháp bị phá, đợi bọn họ kinh hỉ tiến vào trận pháp, thì bạo nộ phát hiện Tuyên Dục chỉ để lại một cỗ nhục thân che mắt người khác, thần hồn tinh phách đã sớm mang theo "lột xác Thiên Tàm" độn tẩu từ trước. "Tuyên Dục!" Thanh niên mắt đỏ của Phượng Hoàng tộc giận tím mặt, tức đến nỗi nôn ra một ngụm máu lớn.

Chuyến đi này của bọn họ, thật sự là mất cả vốn lẫn lời. "Tên Huyền Vũ tộc này bây giờ nhục thân không còn, chỉ có thần hồn tinh phách, tất nhiên suy yếu đến cực điểm, chỉ cần mời thiên cơ sư ra tay, hẳn là có thể thuận lợi truy tung vị trí của hắn, bắt giữ hắn." Hoắc Quang Trần tốt bụng nhắc nhở.

Bạch Hổ nữ, Thạch đầu nhân mấy người nhìn về phía hắn, lửa giận bùng lên, nhưng nghe đến ba chữ thiên cơ sư, không nhịn được nhìn nhau, vô cùng động lòng. "Tuyệt đối không thể chịu thiệt như vậy, phải tìm ra tên Tuyên Dục chết tiệt này." Thiếu chủ Thanh Phượng hung hăng nói. "Bắc Vực hiện nay, không có thiên cơ sư lục giai, trong ngũ giai thì người có trình độ cao nhất, phải kể đến Mai quốc sư…" Giọng Bạch Hổ nữ trong trẻo, nghĩ đến đây, mấy người nhanh chóng rời khỏi Đại Khánh Quốc.

Trong Thiên Tàm bí cảnh có lẽ còn có một số tạo hóa khác, nhưng

bọn họ là yêu tộc, công pháp, pháp bảo đối với bọn họ ý nghĩa không lớn.

Dược liệu khó khăn lắm mới có được cũng bị Hoắc Quang Trần moi đi rồi. "Không tệ, lại có thêm một mối làm ăn." Diệp Bất Phàm nhìn mấy vị yêu vương rời đi, trong lòng hài lòng.

Hắn đã thèm muốn tinh huyết của mấy tên này từ lâu rồi. … Mấy ngày sau, trong Thiên Tàm bí cảnh lại xuất hiện mấy vị Hóa Thần. "Giao Thiên Tàm Cổ Kinh ra đây!" Nhạc Trung Tiên của Tử Vi Tiên Triều sắc mặt lạnh lùng, truy sát Huyền Đỉnh, Ly Vận Thiên Quân của Tiên Hỏa Giáo, uy áp Hóa Thần hậu kỳ chấn thiên động địa.

Huyền Đỉnh, Ly Vận hai vị sắc mặt tái nhợt, ngay cả trả lời cũng không dám, điên cuồng chạy trốn.

Đồng thời, trên chiến trường khác, hai nhóm Hóa Thần giao phong, cũng là Hóa Thần của Tiên Hỏa Giáo và đại thần triều đình của Tử Vi Tiên Triều.

Còn có mấy chiến trường khác, với nhãn lực của Diệp Bất Phàm, có thể nhìn ra đều là tu sĩ Tây Vực vì bảo vật mà nội chiến, pháp bảo bay loạn xạ, đầu người sắp đánh thành đầu chó rồi. "Nhạc Trung Tiên, Trung Vực và Tiên Hỏa Giáo giao hảo, hà tất phải đuổi cùng giết tận?" Huyền Đỉnh Thiên Quân hét lớn.

Ly Vận Thiên Quân cũng phụ họa: "Không bằng ngươi ta cùng nhau quan sát cổ kinh văn thượng cổ này!

Để tránh làm tổn thương hòa khí!" "Hai Hóa Thần sơ kỳ, có tư cách gì mà đàm phán với ta?

Giao ra đây, có thể tha cho các ngươi một mạng!" Nhạc Trung Tiên đứng trên cao nhìn xuống, đan thư thiết khoán trong tay bắn ra thần quang, xuyên thủng lồng ngực Huyền Đỉnh Thiên Quân, máu

tươi phun trào.

Với tu vi Hóa Thần hậu kỳ của hắn, nếu không phải lo lắng hai tên này hủy đi 《Thiên Tàm Cổ Kinh》, hắn đã sớm giết cả hai rồi.

Đúng lúc này, một tiếng cười vang lên. "Chư vị đạo hữu, ta ở đây có liệu thương trận, phòng ngự trận, khốn trận ngũ giai đỉnh cấp, có thể giải quyết được nhu cầu cấp bách của các vị." "Chỉ cần đổi bằng một chút bảo vật nho nhỏ." Ngô trận sư lớn tiếng nói, sau đó thúc đẩy mấy đại trận sau lưng. "Cái gì?!" Huyền Đỉnh Thiên Quân thấy vậy tinh thần đại chấn, không nói hai lời, mang theo Ly Vận Thiên Quân, chui vào một tòa phòng ngự trận sau lưng Ngô trận sư.

Trận này là "Cửu Cung Hư Linh Trận", dù là Đại viên mãn đến cũng có thể phòng ngự được rất lâu. "Ầm!" Nhạc Trung Tiên nhíu mày, tay cầm đan thư thiết khoán, thần quang thiết khoán như thác đổ, toàn bộ trút lên trận pháp, nhưng lại bị từng đạo trận pháp hư linh chống đỡ lại. "Đạo hữu, bản quan là Binh Bộ Thị Lang của Tử Vi Tiên Triều, phụng mệnh bệ hạ, đến đây lấy Thiên Tàm Cổ Kinh, có thể nể mặt bản quan, mở trận pháp ra không?" Nhạc Trung Tiên lời lẽ khách khí, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ cao ngạo.

Phảng phất như Ngô trận sư đã trở thành tội phạm chờ ngày xử trảm.

Ngô trận sư lười đáp lại hắn, quay đầu mỉm cười nói: "Huyền Đỉnh hai vị đạo hữu, bố trí trận pháp không dễ, về phần giá cả…" "Được!" Huyền Đỉnh Thiên Quân và Ly Vận Thiên Quân vội vàng lấy túi càn khôn ra, ném về phía Ngô trận sư.

So với 《Thiên Tàm Cổ Kinh》, bất kỳ bảo vật nào trên người bọn họ cũng không thể sánh bằng, đây chính là công pháp đỉnh tiêm bất tử của vô địch tiên tôn thượng cổ.

Ngô trận sư nhận lấy, lộ ra vẻ hài lòng. "Ngô đạo hữu, đừng có

tìm chết, trình độ trận pháp của ngươi không thuộc về truyền thừa của bất kỳ tiên thổ nào, cực kỳ tạp nham, ta giết ngươi, cũng không ai tìm đến phiền phức của bản quan." Nhạc Trung Tiên ánh mắt hung ác, uy hiếp nói.

Hắn cũng không phải là mấy tên yêu vương như Thanh Phượng kia.

Hắn cũng hơi thông thạo trận pháp chi đạo, chỉ cần mấy ngày là có thể phá vỡ trận pháp.

Ngô trận sư không để ý, hướng về các tu sĩ trong các chiến trường khác chào hàng.

Một lát sau, lại có mấy vị Hóa Thần chui vào trận pháp, hoặc là trị liệu, hoặc là phòng ngự trốn tránh.

Túi càn khôn lại nhiều thêm mấy cái.

Đương nhiên, vì thế cũng đắc tội với sáu vị Hóa Thần Thiên Quân. "Không biết Ngô đạo hữu là thật ngu, hay là quá tự tin, chỉ dựa vào những trận pháp này, không thể ngăn được chúng ta liên thủ đâu." Nhạc Trung Tiên thấy vậy lộ ra nụ cười lạnh, kéo sáu vị Hóa Thần Thiên Quân kia qua, hình thành một thế lực không yếu.

Trong chốc lát, kiếm đã tuốt vỏ, cung đã giương dây.

Huyền Đỉnh Thiên Quân mấy người trong trận pháp bắt đầu căng thẳng.

Ngô trận sư khoát tay, nhíu mày nói: "Nhạc đạo hữu, ngươi muốn giết ta?

Không đến mức đó chứ?" "Giết ngươi thì đã sao?" Nhạc Trung Tiên thần tình lạnh lùng.

Hắn cần 《Thiên Tàm Cổ Kinh》 để đột phá Hóa Thần đại viên

mãn, một trận pháp sư, sao có thể cản được hắn? "Ngô đạo hữu, lợi ích trước mắt, đừng nói những lời vô ích này nữa, mở trận pháp ra, ngươi còn có thể sống, nếu không kéo dài thời gian, chúng ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Một đại hán mặc da thú của Tây Vực lạnh lùng quát, trên đầu là một đám cổ trùng lớn như một đám mây đen.

Rõ ràng là cùng một loại với Ban Chân Đại Thượng Sư mà Diệp Bất Phàm đã giết.

Chương 502

"Nếu đã muốn giết ta, vậy được thôi." Ngô trận sư như xác nhận gật gật đầu, sau đó hướng về phía Hoắc Quang Trần đang ngồi xếp bằng ở xa chắp tay nói: "Hoắc đạo hữu làm nghề sát thủ, ta nguyện trả sáu món pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp, mười bộ dụng cụ trận pháp ngũ giai đỉnh cấp để đổi lấy ngài ra tay." "Hơn nữa!

Bảo vật trên người đám người này toàn bộ đều cho ngài!" Sau đó quay đầu nhìn về phía Huyền Đỉnh Thiên Quân, nói: "Mấy vị thấy thế nào?

Bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, muốn bảo mệnh, chỉ có thể mời hắn ra tay thôi." "Có đáng tin không?" Một nữ thần tử Hóa Thần của Tây Vực nhìn Hoắc Quang Trần, kinh nghi bất định.

Những người khác trong trận pháp cũng đầy vẻ hoài nghi.

Nhạc Trung Tiên cực mạnh, huống hồ còn có sáu vị Hóa Thần sơ kỳ liên thủ.

Nhìn thế nào, phần thắng cũng không lớn.

Cảnh Hoắc Quang Trần tấn công trận pháp trước đó, bọn họ không thấy. "Đáng tin." "Được!" Mấy người cắn răng, mỗi người lấy ra bảo vật.

Bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Trận pháp mạnh thì mạnh, nhưng cũng không chịu nổi oanh tạc điên cuồng mười ngày nửa tháng! "Ha ha ha!

Chuyến đi này không tệ!" Bản tôn Diệp Bất Phàm mắt sáng rực lên, ha ha cười lớn, bàn tay vươn ra, thu hết tất cả bảo vật vào túi.

"Các hạ là vị nào?" Nhạc Trung Tiên lộ ra vẻ không vui.

Hắn đã sớm chú ý đến người này, dù sao khí tức của người sau là Hóa Thần hậu kỳ, là cường giả thứ hai ngoài hắn. "Đông Hải, Hoắc Quang Trần." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói. "Có bối cảnh không?" "Không có." "Không có bối cảnh thì đừng tìm chết, cút!" Nhạc Trung Tiên lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: "Không kể ngươi có phải là đối thủ của ta hay không, cho dù có thể so tài một chút, bản quan chỉ cần kéo dài một chốc lát, người của Tử Vi Tiên Triều đến, ngươi cũng sẽ chết ở đây!" Người làm quan, cực kỳ coi trọng bối cảnh, nếu cha của tên họ Hoắc này là một vị Hợp Thể Tiên Tôn nào đó, hắn không nói hai lời, quay người bỏ đi.

Không có bối cảnh, lại thêm Đại Khánh Quốc chỉ cách Trung Vực một bước chân, hắn sao lại phải sợ? "Ầm!" Diệp Bất Phàm lười nói nhảm, ngón tay tỏa ra ánh sáng đen, nhanh chóng ngưng tụ thành một ngón tay đen vạn trượng, nghiền ép về phía Nhạc Trung Tiên. "Hừ!" Nhạc Trung Tiên hừ lạnh, đan thư thiết khoán bùng phát ánh sáng trắng, bắn ra, nặng nề đánh vào ngón tay đen vạn trượng.

Một tiếng nổ lớn, đan thư thiết khoán trong nháy mắt trở nên ảm đạm, mà ngón tay đen khổng lồ cũng bị chấn tan, dấy lên một cơn bão, không ít Nguyên Anh ở gần đều bị quét bay, ho ra máu. "Mạnh như vậy?!" Khánh Đế cùng các đại trọng thần kinh hãi, vội vàng lùi ra xa nghìn dặm.

Khác với việc Hoắc Quang Trần tấn công trận pháp, ba động Hóa Thần đều bị trận pháp hấp thu, ảnh hưởng không lớn.

Nhưng bây giờ hai đại Hóa Thần hậu kỳ giao thủ, động tĩnh đó hoàn toàn không phải là hoàng thành Đại Khánh Quốc có thể chịu đựng được. "Cho tử dân trong hoàng thành rút lui." Đúng lúc này, một thanh niên tuấn lãng mặc long bào bốn móng vuốt bước ra từ Thiên

Tàm bí cảnh, đáp xuống bên cạnh Khánh Đế, giọng nói bình tĩnh, ánh mắt tang thương.

Thái tử Đại Khánh, Liễu Quan. "Văn bối, bái kiến lão tổ tông!" Khánh Đế mặt lộ vẻ kích động, đang định quỳ xuống, một cỗ tu vi Hóa Thần sơ kỳ đỡ lão dậy.

Trong bí cảnh, Liễu Quan đã thành công đột phá Hóa Thần. "Không cần đa lễ." Liễu Quan bình tĩnh nói, khí độ bất phàm: "Có người tu luyện thích hợp 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 không?

Tu vi của con cháu Liễu Quan ngươi quá yếu, ta không thể ở lại thế gian này lâu." "Có, chính là vị Ngô trận sư kia." Khánh Đế cung kính nói. "Ồ?" Liễu Quan nhìn về phía Ngô trận sư, mày hơi nhíu lại, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người Hoắc Quang Trần, lộ ra vẻ hứng thú: "Pháp huyết hợp nhất, thú vị đấy." Trong ký ức của Liễu Quan tìm kiếm một hồi lâu, đã tìm thấy manh mối. "Thì ra là hắn…" Liễu Quan cười, nhìn Khánh Đế tán thưởng nói: "Ngươi công lao không nhỏ, chuyện này ta ghi nhớ." "Đa tạ tiên tôn!" Khánh Đế trong lòng mừng như điên, vội vàng nói.

Liễu Quan yên lặng nhìn chiến trường, xem xét mục tiêu của mình.

Đồng thời, liên lạc với yêu vương trong túi linh sủng.

Vì lần này, trong bí cảnh tự nhiên có hậu thủ để lại.

Mà trong chiến trường, Nhạc Trung Tiên nhìn đan thư thiết khoán ảm đạm trong tay, lòng chợt chùng xuống.

Pháp bảo ngụy lục giai này uy lực cực mạnh, cùng cảnh giới căn bản không thể nào một ngón tay phá hủy nó, linh tính tổn hại nặng nề. "Loại thần thông này, ngươi có thể bộc phát mấy lần?" Nhạc Trung Tiên lạnh lùng quát, ném ra một chiếc vòng tay, vòng tay nhanh chóng

biến lớn, cuối cùng hình thành một tòa núi lớn hình tròn, trấn áp về phía Diệp Bất Phàm.

Lại một món pháp bảo ngũ giai đỉnh cấp.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy áp lực quanh thân tăng mạnh, phảng phất như tiến vào trường trọng lực, đi một bước cũng cực kỳ gian nan. "Đùng!" Diệp Bất Phàm bắn ra Ma Quang Tiên Chỉ, cứng rắn đẩy lui ngọn núi lớn, hung hăng điểm về phía Nhạc Trung Tiên.

Nhạc Trung Tiên sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi, bấm quyết thi triển đại thần thông, hét lớn: "Liên thủ!" Vừa dứt lời, sáu vị Hóa Thần sơ kỳ khác vội vàng tế ra pháp bảo của mình, hình thành sáu luồng ánh sáng, miễn cưỡng đánh tan ngón tay kinh thiên, nhưng bọn họ cũng bị phản chấn làm nguyên thần run rẩy, tại chỗ bị thương.

Nhạc Trung Tiên hứng chịu đòn đầu tiên, há miệng ho ra máu nguyên thần, bị thương không nhẹ. "Không thể nào, loại cấm kỵ thần thông này, sao ngươi còn có thể thi triển lần thứ hai?" Nhạc Trung Tiên kinh nộ nói.

Nói chưa dứt lời, hắn quả quyết hóa thành độn quang, bỏ chạy về phía xa.

Giao thủ hai lần, hắn lập tức phán đoán ra thực lực của Hoắc Quang Trần, ít nhất cũng ở cấp độ Hóa Thần đại viên mãn!

Pháp lực quá mạnh!

Hắn không thể nào hiểu được, cùng là Hóa Thần hậu kỳ, đối phương sao có thể mạnh đến mức này. "A a a!!" Nhạc Trung Tiên vừa chạy thoát khỏi chiến trường, thân thể đột nhiên đứng yên, một khắc sau, nguyên thần bị một bàn tay lớn bóp nát, tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng rất nhanh lại im bặt.

Từ lúc bắt đầu đấu pháp đến giờ, chỉ mới hai hơi thở.

Một vị Hóa Thần hậu kỳ cứ thế chết một cách đơn giản.

Chết một cách đột ngột. "Đông Hải từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật như vậy?" Trong sáu vị Hóa Thần kia, một lão giả sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói.

Chiến đấu lực này thật sự quá khoa trương.

Huyền Đỉnh, Ly Vận mấy vị Thiên Quân cũng chấn động, da đầu tê dại.

Mức độ mạnh mẽ của tên này, có thể so sánh với Diệp Bất Phàm rồi. "Mấy vị, giao túi càn khôn ra đi." Diệp Bất Phàm tiện tay lấy túi càn khôn của Nhạc Trung Tiên vào tay, quay đầu nhìn về phía sáu vị Hóa Thần còn lại, nở một nụ cười.

Nụ cười rất hiền lành, nhưng trong mắt sáu vị Hóa Thần kia, lại như ma quỷ khiến người ta lạnh sống lưng. "Giao ngay đây!" Một trung niên nam tử trong số đó sắc mặt cứng đờ, ném túi càn khôn về phía Diệp Bất Phàm, sau đó nhanh chóng độn tẩu về phương xa.

Năm người còn lại cũng lần lượt giao túi càn khôn, trực tiếp thi triển thần thông rời khỏi đây.

Lợi ích chẳng vớt vát được chút nào, bảo vật mình mang theo cũng mất sạch, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Diệp Bất Phàm kiểm tra một lượt, rất hài lòng.

Bỗng nhiên, đúng lúc này, 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 trong cơ thể tự động vận chuyển, toàn thân pháp lực cuồn cuộn dâng lên, chiếu ra một hư ảnh trong không trung.

Dáng vẻ trung niên, mái tóc đen tung bay, huyền bào phi thân, có một loại khí phách nuốt sông núi vạn dặm như hổ.

Phảng phất như bước ra từ thời thượng cổ, khiến pháp tắc vặn

vẹo.

Đôi mắt sáng ngời, đầy vẻ mục nát và tang thương. "Tiểu hữu, có bằng lòng giúp ta một tay không?" Giọng nói của nam tử trung niên phiêu diêu như tiên, ánh mắt như đuốc.

Lời tuy như thế, nhưng ngữ khí lại không cho phép nghi ngờ. "Sáng tạo công pháp, dùng công pháp triệu hoán tiên hiền, tiên hiền từ thượng cổ bước đến hiện thế, cùng người tu luyện công pháp cộng sinh, cuối cùng thoát thai thành tiên!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc không thôi.

Loại công pháp này rất nhiều, giống như 《Vạn Giang Thùy Điếu》 mà hắn từng tu luyện, mỗi lần thi triển, sau lưng đều sẽ có ngư ông câu cá.

Nhưng có thể làm được đến mức có ý thức, lại có thể tồn tại lâu dài ở thế gian, Diệp Bất Phàm chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

Tương tự như, mượn xác hoàn hồn!

Diệp Bất Phàm nhìn vào bảng hệ thống. [Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh: Triệu hoán Thiên Tàm Tiên Tôn, dung hợp bản thân, tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh.

Tác dụng phụ: Triệu hoán ra ý thức, thần hồn, nguyên thần hư ảo của Thiên Tàm Tiên Tôn, dung hợp với bản thân, cùng nhau cộng sinh, Thiên Tàm Tiên Tôn có thể khống chế mọi thứ của ngươi.] [Tu luyện 《Thiên Tàm Cổ Kinh》 đến cảnh giới Đại viên mãn, Thiên Tàm Tiên Tôn có thể mượn công pháp, từ hư ảo bước ra thực thể, thoát ly cộng sinh, độc lập giữa thế gian!] Không thể không nói, pháp môn phục sinh này quả thật là khoáng cổ tuyệt kim.

Mà người sáng tạo ra nó, Thiên Tàm Tiên Tôn, lại càng là một kỳ

tài vạn cổ.

Muốn làm được bước này, tất phải tinh thông các loại pháp tắc như thời không, huyễn thuật, hư thực. [Nghịch chuyển mặt trái: Triệu hoán ra ý thức, thần hồn, nguyên thần hư ảo của Thiên Tàm Tiên Tôn, có thể khống chế mọi thứ của Thiên Tàm Tiên Tôn, bao gồm cả sinh tử.] "Đả thủ miễn phí, kiêm luôn kho tư liệu di động miễn phí." Diệp Bất Phàm trong lòng mừng rỡ, nhưng mặt ngoài vẫn không chút biểu cảm, nói: "Hỗ trợ thế nào?" "Ngươi và ta cộng sinh, đợi bản tiên tôn từ hư ảo chuyển thành thực thể, tái tạo lại chân thân, có thể giúp ngươi trực tiếp leo lên Chân Tiên." Giọng nói của Thiên Tàm Tiên Tôn tựa như ẩn chứa ma lực, khiến người ta khó lòng từ chối.

"Các hạ ở thời Thượng cổ bất quá chỉ là Hợp Thể Tiên Tôn, cớ gì dám nói giúp ta thành Chân Tiên?" Diệp Bất Phàm nghi ngờ lão già này đang sỉ nhục chỉ số thông minh của mình.

Chương 503

“Ha ha ha!

Hiện nay đang là thời đại tu tiên thịnh vượng, bản tiên tôn tiến vào Đại Thừa chỉ là sớm muộn, mượn cửa Tiên giới để phi thăng, nào có khó khăn gì?

Đến lúc đó lại giúp ngươi thành tiên, độ khó cũng không lớn như ngươi tưởng tượng đâu.” Giọng của Thiên Tàm Tiên Tôn ngày càng phiêu diêu, mang theo ý mê hoặc lòng người.

“Ta không tin.” Diệp Bất Phàm cười khẩy, từ chối thẳng thừng.

“Không tin?

Vậy thì tốt nhất.” Ánh mắt Thiên Tàm Tiên Tôn như ngọn đuốc, đột nhiên nở nụ cười.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng lập tức hiểu ra, những lời cuồng vọng vừa rồi của đối phương chẳng qua chỉ là thử dò xét.

Nếu như hắn đồng ý ngay lập tức, đối phương chắc chắn sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Một kẻ đã đắc tội với cả Tiên thổ và Ma thổ mà vẫn còn sống nhăn răng, sao có thể dễ dàng tin lời người khác?

Tin rồi.

Vậy chỉ có thể chứng minh hắn có vấn đề.

Thiên Tàm Tiên Tôn ngược lại sẽ phải cân nhắc lại vấn đề cộng sinh.

“Tiểu hữu, đã tu luyện 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》, việc cộng sinh đã không còn do ngươi quyết định nữa rồi, bản tiên tôn hứa rằng,

đợi ta tái tạo chân thân, nhất định sẽ giúp ngươi bước vào Hợp Thể Tiên Tôn!

Thành tiên thì khó, nhưng Hợp Thể thì không vấn đề gì." Ảo ảnh khổng lồ trên cao cười nhẹ nói, nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành một luồng sáng chui vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm. 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 tự động vận chuyển, hình thành một đồ đằng hình con bướm, lơ lửng trong đan điền.

Ảo ảnh của Thiên Tàm Tiên Tôn thì mượn đồ đằng "bướm" làm nơi nương tựa, chiếm cứ lâu dài trong đan điền của Diệp Bất Phàm.

Lão đang định mượn 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 để khống chế thần hồn và pháp lực của Diệp Bất Phàm, thì đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

"Đây là…" Thiên Tàm Tiên Tôn nhìn vào chiếc quan tài thủy tinh bên cạnh, từ đó tỏa ra một luồng dao động khiến thần hồn lão cũng phải run rẩy.

"Két!" Tựa như đã kinh động đến một sự tồn tại nào đó, nắp quan tài được mở ra, để lộ một khuôn mặt xinh đẹp điên đảo chúng sinh.

"Ngươi muốn tranh địa bàn với ta?" Ánh mắt Thường Nga Tiên lãnh đạm nhìn lão.

"…" Thiên Tàm Tiên Tôn.

"Bên trong chắc chắn có hiểu lầm." Sắc mặt Thiên Tàm Tiên Tôn cứng đờ, trong lòng sóng cuộn biển gầm.

Lão vạn lần không ngờ trong cơ thể Diệp Bất Phàm lại có một vị Chân Tiên!

Lão dù có bản lĩnh ngút trời, cũng không dám tranh giành địa bàn với Chân Tiên.

Lão lập tức nói: “Ta chỉ đi ngang qua, đi ngay đây.” Nói xong, ảo ảnh nhanh chóng tiêu tan, định hòa vào giữa đất trời, tìm kiếm người khác.

Giây tiếp theo.

Đà tiêu tan của lão đột ngột dừng lại, phảng phất như có một bàn tay vô hình thao túng ý thức của lão, ảo ảnh ngưng tụ trở lại.

Từ ý thức đến nguyên thần, dường như đã mất kiểm soát.

Mà căn nguyên, chính là từ 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》.

“Thao túng ngược?!

Sao có thể?!” Thiên Tàm Tiên Tôn cả người chấn động, khó tin, muốn thử thao túng pháp lực của Diệp Bất Phàm lần nữa, nhưng hoàn toàn không làm được.

“Cho ngươi hai lựa chọn, một là hồn bay phách tán, hai là bị ta khống chế.” Một luồng thần niệm hóa thành dáng vẻ của Diệp Bất Phàm, xuất hiện trước mặt lão, cười như không cười nhìn chằm chằm.

Thiên Tàm Tiên Tôn gặp lại người này, cảm giác đã hoàn toàn khác, toàn thân lạnh buốt, nói: “Ngươi làm thế nào được?” 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 là do lão sáng tạo, lão không thể hiểu nổi tại sao đối phương lại có thể thao túng ngược lại mình!

Điều này hoàn toàn vô lý.

Rất vô lý!

“Chọn một trong hai.” Diệp Bất Phàm chẳng thèm để ý, thản nhiên nói: “Ta nghĩ, nếu ý thức của ngươi bị hủy diệt, sau này dù có người tu luyện 《Hóa Vũ Điệp Đạo Kinh》 thành công, ngươi cũng không thể tái hiện thế gian được nữa.” Đây chính là lý do tại sao Thiên Tàm

Tiên Tôn lại thử hắn, chứ không trực tiếp chọn cộng sinh.

Thiên Tàm Tiên Tôn im lặng, nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn một con quái vật.

Còn đáng sợ hơn cả Đại Thừa Tiên Quân mà lão từng gặp.

Đại Thừa Tiên Quân lão còn có thể hiểu, nhưng thủ đoạn thao túng ngược không thể biết này, lão một chút cũng không hiểu nổi.

"Ngươi muốn làm gì?" "Ta cần ký ức của ngươi, và một tên đả thủ miễn phí." "…Ta có lợi ích gì?" "Giúp ngươi từ hư ảo chuyển sang thực thể, chân chính tồn tại trên thế gian này, hoàn toàn độc lập!

Tiện thể đưa ngươi thành Chân Tiên." "Chân Tiên?" Sắc mặt Thiên Tàm Tiên Tôn không tốt lắm, câu này lão vừa nói với Diệp Bất Phàm, bây giờ đối phương lại dùng y hệt lên người lão.

Không khí giằng co trong chốc lát.

Thiên Tàm Tiên Tôn trầm giọng nói: "Hy vọng ngươi nói được làm được, ngoài ra, ta cần ngươi tu luyện thành công 《Thiên Tàm Cổ Kinh》, như vậy ta mới có thể độc lập thực sự trên thế gian." "Còn nữa, ngươi muốn thứ gì của ta, phải được ta đồng ý, nếu không dù có thân tử đạo tiêu, bản tôn cũng sẽ không chịu sự khống chế của ngươi." Ánh mắt Thiên Tàm Tiên Tôn sâu thẳm.

Thân là một Tiên Tôn vô địch Thượng cổ, tự có tôn nghiêm của mình.

"Được." Diệp Bất Phàm sảng khoái đáp ứng.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm ngưng tụ đồ đằng bướm ra, khắc lên một viên tiên thạch lớn bằng lòng bàn tay.

Viên tiên thạch này chính là mảnh vỡ còn sót lại khi tiểu nữ anh chào đời năm đó, sau được Chu Tước thu lại, đưa cho hắn hai khối.

Ảo ảnh của Thiên Tàm Tiên Tôn thì ký thác trên đó, bị hắn tiện tay ném vào chưởng trung càn khôn.

Diệp Bất Phàm trên người có rất nhiều bí mật, không muốn bị Thiên Tàm Tiên Tôn dò xét, huống chi trong cơ thể còn có Thường Nga Tiên, vị đại Phật này rõ ràng không cho phép bên cạnh giường của mình có người khác ngáy ngủ.

Bên ngoài.

Ánh mắt của đám người Gia Đa nhìn sang, hoàn toàn không hiểu ảo ảnh dung nhập vào cơ thể "Hoắc Quang Trần" là tình huống gì, chỉ có Khánh Đế mặt đầy kích động.

Diệp Bất Phàm mở mắt, cười nói với mấy người Huyền Đỉnh Thiên Quân: "Mấy vị đạo hữu, hiện giờ đã an toàn, không định ra ngoài sao?" "Ha ha ha, đa tạ Hoắc đạo hữu tương trợ." Huyền Đỉnh Thiên Quân thở phào nhẹ nhõm, chắp tay cười nói.

Bọn họ không phải không muốn ra, mà là lo Hoắc Quang Trần sẽ lật mặt không nhận người, cướp luôn cả bọn họ.

May mà vị sát thủ này là người có nguyên tắc.

Những tu sĩ Hóa Thần này cẩn thận bước ra khỏi trận pháp, chắp tay với Hoắc Quang Trần và Ngô Trận Sư, rồi nhanh chóng độn đi về phía xa.

"Hoắc đạo hữu, tại hạ cũng xin cáo từ." Ngô Trận Sư ra vẻ chắp tay, rồi quay người rời đi cùng mọi người.

Diệp Bất Phàm thì đáp xuống trước mặt Khánh Đế.

"Chúc mừng tiên tôn đại thành công." Khánh Đế cung kính nói, vẻ mặt kích động.

Khánh thái tử đã lấy lại được ý thức của bản thân, ánh mắt phức

tạp nói: "Chúc mừng tiên tôn." Được cộng sinh với tiên tôn là điều hắn hằng mơ ước, chỉ cần thời gian, tiên tôn thực sự thức tỉnh, lợi ích dành cho hắn là vô cùng lớn, nhưng bây giờ tiên tôn lại cộng sinh với người khác.

Khánh thái tử kiếp này cũng chỉ có thể dừng lại ở Hóa Thần.

"Tiên tôn?" Đáy mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ trào phúng, nhưng không vạch trần, thản nhiên nói: "Bản tiên tôn cần nghỉ ngơi một thời gian ở Khánh quốc." "Mời bên này." Khánh Đế lập tức ra hiệu, dẫn Diệp Bất Phàm đến một tòa thạch điện.

Lúc này hoàng thành đã sớm thành phế tích, nhưng đều là tu tiên giả, việc xây dựng lại cũng chỉ mất vài ngày, tòa thạch điện này là do Khánh Đế vừa dùng Tụ Thạch Thuật tạo ra.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong thạch điện, chỉnh lý lại những gì thu hoạch được trong chuyến đi này.

Tám kiện ngụy Lục giai pháp bảo.

Linh nguyên liệu, đại dược chất thành núi.

Công pháp điển tịch cũng không ít.

Còn có một trăm thi thể yêu thú Thái cổ dị chủng.

Cùng với một con Lôi Cáp yêu.

Lôi Cáp yêu là hậu thủ của Thiên Tàm Tiên Tôn, năm xưa lão có nuôi mấy con dị chủng.

Bao nhiêu năm trôi qua, những con khác đều đã tuyệt chủng, chỉ có Lôi Cáp yêu là còn lưu lại huyết mạch hậu duệ, hiện giờ hậu duệ đã là Hóa Thần Đại viên mãn.

Con yêu này toàn thân sấm sét, tựa như sinh ra để ứng kiếp, ngoại hình gần giống con cóc, các nốt sần trên người có kịch độc, tu sĩ Hóa

Thần bình thường chạm phải, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết tại chỗ.

"Cái Thiên Tàm di thuế của ngươi rốt cuộc là thứ gì?" Diệp Bất Phàm nhớ lại vẻ thèm thuồng của mấy tên Thanh Phượng, Phượng Hoàng khi nhìn thấy di thuế.

"Một bộ nhục thân của ta, lưu lại tinh hoa tu vi, sau này nếu có người luyện hóa nó, ta có thể thao túng sinh tử của kẻ đó, để ta sử dụng." Giọng của Thiên Tàm Tiên Tôn truyền ra, rất mỉa mai.

"…" Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt, hậu thủ của tên này không phải nhiều bình thường.

Sáng sớm hôm sau.

Phân thân áo xám từ bí cảnh Thiên Tàm đi ra, ném cho Diệp Bất Phàm một cái túi càn khôn.

"Đây đều là những thứ ngươi cần, yêu thi, dược liệu thuộc tính phong, lôi các loại." Diệp Bất Phàm dùng thần thức quét qua một lượt, lộ vẻ hài lòng.

Cộng thêm những thứ này.

Chương 504

《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》và 《Thiên Sát Chân Ma Công》đều sẽ có tiến bộ lớn, pháp lực đột phá Hóa Thần hậu kỳ đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Không tệ, ủa?

Tu vi của ngươi đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi?" Diệp Bất Phàm nhìn thấu tu vi của phân thân.

"Không thể so với ngươi được." Phân thân áo xám rất không hài lòng với tiến độ tu vi của mình.

"Đã rất không tệ rồi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm có chút kỳ lạ, nhìn phân thân áo xám như đang nhìn khí vận chi tử.

Tốc độ tăng tu vi của đối phương kinh người, hẳn là có liên quan đến Hồn Tổ.

Có lão gia gia đúng là khác bọt.

"Đi đây, ta phải đến bí cảnh tiếp theo." Phân thân áo xám vẫy tay, xoay người rời đi, bóng lưng vô cùng tiêu sái.

Diệp Bất Phàm nhìn đối phương đi xa, đợi mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được Bạch Quần La Lỵ từ trong bí cảnh bước ra, đi về phía Tiên Đường, chớp mắt đã biến mất không thấy.

Trước khi đến, la lỵ là Hóa Thần sơ kỳ, bây giờ đã đột phá trung kỳ.

"Đến bí cảnh Thiên Tàm, e rằng không chỉ đơn giản là nâng cao tu vi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ kỳ quái, hẳn cảm giác Hắc Quần La Lỵ sắp bị phản áp chế.

Hắn dặn dò Khánh Đế vài câu, ngồi xếp bằng trên một thanh phi kiếm, cũng bay về phía Tiên Đường.

Trên đường đi, hắn tu luyện 《Thiên Tàm Cổ Kinh》mà Thiên Tàm Tiên Tôn đưa cho.

Tu luyện đến cảnh giới Đại viên mãn, Thiên Tàm Tiên Tôn mới có thể từ hư ảo chuyển thành thực thể, từ đó sở hữu chiến lực mạnh mẽ của Hợp Thể Tiên Tôn.

Chỉ là hư ảnh thì căn bản không có bao nhiêu chiến đấu lực.

Đồng thời hắn cũng nghiên cứu Lục giai trận pháp, chuẩn bị cho việc đột phá cảnh giới.

Ngay sau khi hắn đi không lâu.

Một luồng khí tức mạnh mẽ xuyên thấu trời đất giáng xuống Đại Khánh quốc, lực chi pháp tắc như núi lớn, đè sập cả hư không, các tu sĩ Nguyên Anh trong hoàng thành run rẩy, đầu cũng không ngẩng lên nổi.

"Hoàng đế Đại Khánh, ra mắt tiền bối!" Khánh Đế kinh hãi, khó khăn chắp tay.

Uy áp này quá mạnh, tựa như tiên linh ngự trị trên chúng sinh, tầng thứ sinh mệnh đã vượt qua một chiều không gian.

"Hoắc Quang Trần ở đâu?" Thôn Thiên Ma Tôn lạnh lùng nhìn chằm chằm.

"Không, không biết." Khánh Đế trong lòng run rẩy, vội vàng đáp lại.

Ánh mắt Thôn Thiên Ma Tôn lạnh đi, bàn tay lớn vồ tới, một luồng lực trường mạnh mẽ bao bọc lấy Khánh Đế kéo đến trước mặt, Khánh Đế ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

“Sưu hồn.” Thần thức của Thôn Thiên Ma Tôn sắc như dao, đâm vào nguyên anh của Khánh Đế, bạo lực lật xem ký ức, đối với tiếng hét thảm của hắn ta thì như không nghe thấy.

Khánh thái tử ở phía dưới trơ mắt nhìn cảnh này, hai tay nắm chặt, mắt đỏ như máu, nhưng không dám chất vấn.

Cuối cùng, thần thức của Thôn Thiên Ma Tôn dừng lại ở hình ảnh ký ức Hoắc Quang Trần đấu pháp với Nhạc Trung Tiên.

“Ma Quang Tiên Chỉ, thần thông của Thất Chỉ Thiên Quân, quả nhiên là hắn.” Thôn Thiên Ma Tôn tiện tay ném Khánh Đế đang thoi thóp đi, nhíu mày trầm tư.

Mấy ngày trước y còn đang thu thập yêu huyết, hy vọng Mai Quốc Sư đột phá Lục giai, bói toán hành tung của Diệp Bất Phàm.

Chưa kịp thu thập xong, bên Trung vực đã phái sứ giả đến Tiên Hỏa Giáo hỏi tội.

Cái chết thảm của Binh bộ Thị lang Tử Vi Tiên triều Nhạc Trung Tiên, chuyện này vô cùng trọng đại.

Dù sao cũng là Hóa Thần hậu kỳ.

Tại Tử Vi Tiên triều có địa vị cực cao.

Hai bên cãi vã một hồi, cuối cùng phát hiện ra cái gọi là Sát thủ chi vương Đông Hải, Hoắc Quang Trần, nghi ngờ là do Diệp Bất Phàm hóa thành.

Thứ nhất, thiên hạ này ngoài tên biến thái Diệp Bất Phàm ra, không có tu sĩ Hóa Thần nào có thể gọn gàng như vậy mà giết chết Nhạc Trung Tiên.

Thứ hai, chính là chỉ pháp thần thông của Diệp Bất Phàm, rất giống với môn thần thông của Thất Chỉ Thiên Quân.

Thôn Thiên Ma Tôn sau khi nhận được tin tức, liền ngựa không dừng vó chạy tới, nhưng vẫn đến chậm một bước.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch.

"Thiên Tàm Tiên Tôn nghi là mượn thân thể Diệp Bất Phàm để hồi sinh?" Sắc mặt Thôn Thiên Ma Tôn âm tình bất định, cho đến nay, đã có mấy vị đại năng Thượng cổ hồi sinh, chỉ là đều đang ẩn mình.

Thiên Tàm Tiên Tôn hồi sinh, y không hề kỳ quái.

Vấn đề là.

Diệp Bất Phàm còn là Diệp Bất Phàm không?

"Bất luận thế nào, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Thôn Thiên Ma Tôn thoáng cái biến mất: "Vẫn phải đặt hy vọng vào Mai Quốc Sư." Kẻ mà tầng lớp cao nhất kiêng kỵ nhất chưa bao giờ là Diệp Bất Phàm.

Mà là Thường Nga Tiên.

Vị đại Phật đó như một quả bom, không biết ngày nào đó sẽ nổ chết mấy vị Đại Thừa Tiên Quân. …… Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm trở lại Đường kinh thành.

Lúc này kinh thành còn náo nhiệt hơn xưa, Diệp Bất Phàm vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》, nhìn thấy được một vài khí tức cổ xưa.

Ví dụ như bên cạnh tiệm trận pháp.

Mới đến một nữ họa tượng, bỏ ra số tiền lớn thuê lại mặt tiền, chuyên môn bồi dưỡng, bán các loại kỳ hoa dị thảo.

Giống như những bà chủ tiệm hoa trên Trái Đất, nhan sắc diễm lệ, thân hình đầy đặn, nhất cử nhất động đều toát lên phong tình của một thiếu phụ.

Nhưng dưới 《Pháp Kiếp Đồng》, Diệp Bất Phàm có thể thấy nữ họa tượng này toàn thân toát ra khí tức cổ xưa, giống như một nữ quỷ vừa từ trong mộ bò ra.

"Ồ, vị này chính là Ngô Trận Sư sao?

Đã nghe danh từ lâu, tiểu nữ tử Hồng Mạn Mạn." Diệp Bất Phàm vừa mở cửa kinh doanh, đã thấy thiếu phụ bên cạnh đang liếc mắt đưa tình, duyên dáng thi lễ, bộ cung trang màu hồng nhạt gần như bị bộ ngực căng tròn làm nổ tung.

Nhìn xuống dưới, vòng eo thon gọn như rắn nước.

Dưới vòng eo rắn nước lại đột nhiên nở nang, giống như một quả đào mật khổng lồ thành tinh.

Điển hình của ngực nở mông cong.

"Hồng tiểu thư, tại hạ Ngô Tửu, chút danh mọn, không đáng nhắc tới." Diệp Bất Phàm mỉm cười, tự mình treo tấm biển kinh doanh lên.

Hắn quay người trở lại hậu viện, dặn dò Tiểu Niếp Niếp tránh xa người phụ nữ đó ra.

Sau đó chuyên tâm nghiên cứu trận pháp và 《Thiên Tàm Cổ Kinh》.

Trong những ngày Diệp Bất Phàm trở về.

Cũng có mấy đám đến gây phiền phức, ví dụ như mấy vị của Phượng Hoàng tộc, Thanh Phượng tộc, nhưng đối mặt với tầng tầng lớp lớp trận pháp trong tiệm, bọn họ chỉ có thể lủi thủi ra về.

Ngược lại, những người của Tiên Hỏa Giáo như Huyền Đỉnh Thiên Quân, Ly Vận Thiên Quân lại nhiều lần đến thăm, bày tỏ lòng cảm kích.

Nếu không có Ngô Trận Sư, bọn họ đã chết trong tay Nhạc Trung

Tiên.

Mà nhờ có sự tuyên truyền hữu ý vô ý của những người này, danh tiếng của Ngô Trận Sư dần dần nổi lên, việc kinh doanh ngày càng tốt, người thì đặt làm trận pháp, người thì mua trận pháp khí cụ, có thể nói là ngày kiếm đấu vàng.

Suýt chút nữa đã chèn ép việc kinh doanh của mấy vị Ngũ giai Trận pháp sư khác đến phá sản.

Bên Mai Quốc Sư, việc kinh doanh cũng không tệ, Diệp Bất Phàm ban ngày chạy qua chạy lại hai nơi, bận đến chân không chạm đất.

Nhưng thu hoạch cũng đầy ắp.

Các loại dược liệu và yêu huyết, không nghi ngờ gì đã đẩy nhanh tiến độ trở thành Lục giai Trận pháp sư.

Hôm nay.

Diệp Bất Phàm cuối cùng đã luyện chế thành công Lục giai trận pháp khí cụ.

Chính thức bước vào hàng ngũ Lục giai Trận pháp sư!

"Đại Thiên Ma Tâm Trận, tiến vào bên trong, tâm ma xâm nhập, có thể vây khốn Luyện Hư sơ kỳ." Diệp Bất Phàm rất hài lòng, sau đó đi một chuyến đến Thiên Ma Giáo.

Tìm Hắc Quần La Lỵ đòi "Đản Nguyên Đan".

Thần đan có bảy thành tỷ lệ sinh tử.

Thiên Ma Giáo hiện nay, có thêm Tiên Mộng Thiên Quân gia nhập, có thể nói là ngày càng phát triển, đệ tử hai mươi vạn, chỉ đứng sau Tiên Hỏa Giáo, nghiễm nhiên là thế lực lớn thứ hai Bắc Vực.

Vị trí ở Ma Sơn trong Đường kinh thành.

Rất nhiều tu sĩ Bắc Vực không hiểu, tại sao Tiên Hỏa Giáo lại trơ mắt nhìn Thiên Ma Giáo phát triển lớn mạnh như vậy.

Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, đi qua ngay dưới mí mắt của mấy đệ tử gác núi, mấy người hoàn toàn không hay biết.

Chương 505

Không lâu sau, hắn đến nơi bế quan của sư tôn.

Một hồ nước, trong hồ có mấy tòa cung điện, phong cách kiến trúc tương tự Thiên Ma Giáo ở Triệu quốc.

Trong cung điện, lúc này Hắc Quần La Lỵ đang mệt mỏi ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đôi mắt hoa đào thỉnh thoảng lóe lên vẻ giãy giụa.

Từ khi thiện niệm đi một chuyến đến bí cảnh Thiên Tàm, không chỉ tiến vào Hóa Thần trung kỳ, mà còn luyện chế ra bí bảo, tác dụng áp chế đối với nàng cực lớn.

"Ngươi đến làm gì?" Hắc Quần La Lỵ khẽ nhíu mày.

"Sư tôn không phải có một viên 'Đản Nguyên Đan' sao?

Ta cần vật này." "Ồ?

Ngươi nghĩ thông suốt rồi?" "Vâng." "Nói đi, ngươi muốn vật này rốt cuộc để làm gì?" Hắc Quần La Lỵ cười lạnh: "Ta còn không hiểu ngươi sao?" "Ta có một vị túc địch cần đối phó." "Túc địch?" Hắc Quần La Lỵ sững sờ, cảm thấy chiêu này có chút quen tai.

Ban đầu để đối phó với túc địch Nhan Như Ngọc, nàng đã đưa Diệp Bất Phàm vào Phong Ma di tích, chuốc thuốc cả hai người.

"Suất tế thiên, ngươi đã lấy được cho ta chưa?

Cả ngày đến chỗ ta đòi lợi lộc, cũng không thấy ngươi hiếu kính chút nào." Hắc Quần La Lỵ liếc mắt, hừ lạnh nói.

Hiếu kính rồi chứ.

Sao lại không hiếu kính?

Làm cho người một đứa con gái, đó không phải là hiếu kính sao?

Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, mặt ngoài vẫn không đổi sắc nói: "Thân phận Mai Quốc Sư đã đi vào quỹ đạo, nhưng địa vị không thể can thiệp vào suất tế thiên, cần phải đường đường chính chính trở thành Lục giai Thiên Cơ Sư, nâng cao địa vị trong Tiên Hỏa Giáo." "Như vậy, đại sự có thể thành." Thân phận Lục giai Thiên Cơ Sư cần có quá trình chuyển tiếp, bây giờ mà lộ ra, thực sự quá đột ngột.

"Ngươi chắc chứ?" "Chắc chắn." "Được, đan dược này cho ngươi, đừng làm ta thất vọng." Hắc Quần La Lỵ nhìn Diệp Bất Phàm một lúc lâu, lúc này mới ném qua một cái bình ngọc.

Diệp Bất Phàm mở ra, lập tức mùi hương thơm ngát xộc vào mũi, bụng dưới dâng lên một luồng tà hỏa, ánh mắt nhìn Hắc Quần sư tôn lập tức trở nên mờ ám.

"Tránh xa ta ra một chút." Hắc Quần La Lỵ cảnh giác nói.

Ở Thiên Ma Giáo, nàng dám lợi dụng Diệp Bất Phàm để áp chế thiện niệm, nhưng bây giờ không dám nữa.

Thực sự sợ tên đồ đệ này không kìm chế được, làm ra chuyện khi sư diệt tổ.

Mấu chốt là nàng còn đánh không lại.

"Cáo từ." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

Hắc Quần La Lỵ thấy hắn đi rồi, miễn cưỡng chống lại sự áp chế của thiện niệm, trầm giọng nói: "Đừng ép ta dung hợp với các ý niệm khác." Sâu trong đại điện, Bạch Quần La Lỵ bước ra, chắp tay, chậm rãi nói: "Bây giờ dung hợp còn quá sớm." "Ngươi cũng biết là quá sớm?

Cục thế hiện nay biến hóa khôn lường, chúng ta đối với sự khống chế của đám tiên quân Ma thổ ngày càng yếu, các ý niệm lại còn kìm hãm lẫn nhau, sớm muộn gì cũng bị đám phản đồ đó diệt sạch!" Hắc

Quần La Lỵ hừ lạnh.

Nàng và Nhan Như Ngọc năm xưa đều lưu lại hậu thủ, nhưng thời gian đã qua quá lâu rồi.

Uy hiếp đã giảm đi rất nhiều.

Nếu không nàng đâu đến nỗi phải để đồ đệ đi kiếm cho mình một suất tế thiên?

Bạch Quần La Lỵ trong lòng rối bời, cuối cùng thở dài nói: "Đừng làm quá đáng, ta không muốn nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thán." "Cũng không phải giết sạch cả thế giới, chỉ là cướp bí cảnh của mấy tiểu bối thôi mà." Hắc Quần La Lỵ không cho là đúng.

Những bí cảnh xuất hiện liên tục hiện nay, đối với người khác là uy hiếp, nhưng đối với nàng thì không.

"Không được động đến thân xác tiền thế." Bạch Quần La Lỵ nhắc nhở, nhìn về một hồ nước sâu trong đại điện.

Trên đài sen giữa hồ, có một nữ tử xinh đẹp vóc dáng cao ráo, dung mạo có tám phần tương tự các nàng đang ngồi xếp bằng.

"Thân xác tiền thế là thủ đoạn cuối cùng, ta có điên cuồng đến đâu, cũng sẽ không dễ dàng dung hợp vào đó." Hắc Quần La Lỵ hứa. …… Bên kia.

Diệp Bất Phàm cầm đan dược vừa trở về tiệm trận pháp, tâm thần khẽ động, dùng "Vân Không Sa" trở lại phủ đệ của Mai Quốc Sư.

"A ha, xem ra mấy vị đạo hữu thu hoạch không tồi?" Diệp Bất Phàm mỉm cười, đón mấy vị khách quý vào phủ.

Mấy vị này chính là thiếu chủ Phượng Hoàng tộc, thanh niên mắt đỏ, thiếu chủ Thanh Phượng, Bạch Hổ nữ, và cả người đá kia.

Từ bí cảnh Thiên Tàm trở về, mấy người này đã tìm đến cửa.

Sau nhiều lần từ chối, thấy mấy người dâng lên năm vạc tinh huyết, Diệp mỗ nhân lúc này mới miễn cưỡng giúp họ bói toán tung tích của Tuyên Dục.

Rất rõ ràng.

Bọn họ đã cướp được Thiên Tàm di thuế.

Dưới sự dẫn dắt cố ý của Diệp Bất Phàm, Tuyên Dục cũng không chết.

"Chuyến này đến đây, đặc biệt để cảm tạ Mai Quốc Sư, sau này nếu ta đột phá Hóa Thần hậu kỳ, tất sẽ báo đáp bằng hậu huyết!" Phượng Hoàng nam trịnh trọng cảm tạ.

Thiếu chủ Thanh Phượng, Bạch Hổ nữ cũng tỏ lòng cảm kích.

Vì Thiên Tàm di thuế, quỷ mới biết bọn họ đã trả giá bao nhiêu.

Đồng thời cũng đã trải nghiệm được sự hiểm ác của nhân gian, chỉ có Mai Quốc Sư là người lương thiện, nguyện cứu họ ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

"Ai, chỉ là giao dịch thôi, không cần cảm tạ." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, xua tay.

"Đây là tinh huyết của vị tiểu tế ti Huyền Vũ tộc, cùng là Thiên Cơ Sư, hẳn là sẽ có chút trợ giúp cho Mai đạo hữu." Nữ tử xinh đẹp của Bạch Hổ tộc lấy ra một vạc tinh huyết.

Nếu không phải tiểu tế ti xuất huyết lớn, cầu xin cho Tuyên Dục một mạng, bọn họ sẽ không dễ dàng tha cho đối phương.

"Cái này… ngại quá." Diệp Bất Phàm kinh ngạc, miệng thì nói ngại, nhưng tay lại rất nhanh, vội vàng thu lấy vạc lớn.

Phượng Hoàng nam và mấy người nhìn nhau cười, trong lúc nói chuyện với Mai Quốc Sư càng thêm thân thiết.

Lễ tạ là một phần.

Chủ yếu là nghe nói Mai Quốc Sư có hy vọng tấn thăng Lục giai Thiên Cơ Sư, nên mới đến để tranh thủ kéo gần quan hệ.

Nói trắng ra là đầu tư.

Đợi đến khi đối phương đã tấn thăng Lục giai, lúc đó mới đến kết giao thì phải xếp hàng.

Mà chưa chắc đã đến lượt ngươi.

Lục giai.

Luyện Hư Thiên Tôn cũng phải đối xử lễ phép.

Nhất thời, hai bên trò chuyện rất vui vẻ, đến chiều tối, Diệp Bất Phàm từ chối lời mời dự tiệc tối của mấy người, tiễn họ ra khỏi phủ.

"Ai, hy vọng ngày đó đừng trách ta." Diệp Bất Phàm thở dài.

Thiên Tàm Tiên Tôn có thể dựa vào di thuế để khống chế tính mạng của mấy người này, điều này đối với việc hắn làm ăn sâu rộng với Yêu thổ trong tương lai vô cùng quan trọng, cho nên di thuế mới rơi vào tay bọn họ.

Yêu huyết Hóa Thần còn dễ kiếm.

Nhưng đợi hắn tiến vào Luyện Hư, yêu huyết cấp bậc Luyện Hư Thiên Tôn thì không dễ kiếm đâu!

Vừa định quay người, thì thấy U Hoàng bước chân lảo đảo đi tới, mặt mày khá tiều tụy, đâu còn vẻ oai phong như lúc mới hạ giới.

"Mai Quốc Sư, tung tích con trai ta, bói toán thế nào rồi?" U Hoàng trầm giọng nói.

Con trai lớn của y sau khi rời khỏi Phế thổ, liền trở thành người mất tích.

U Hoàng khoảng thời gian này vẫn luôn tìm kiếm, Bắc Vực, Trung Vực đều đã đi một lượt.

Một cọng lông cũng không tìm thấy.

Chỉ thiếu điều dán thông báo "Mỗ mỗ vào ngày mỗ tháng mỗ đi lạc, người thấy xin liên hệ gia đình", in lên khuôn mặt rồng đầy sợ hãi của tiểu hắc long.

"Có cao nhân che đậy thiên cơ cho nó, ta không thể bói toán được." Mai Quốc Sư nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

"Ngay cả phương hướng đại khái của nó cũng không tìm được sao?" Tròng mắt U Hoàng đỏ ngầu, đây là lần thứ ba y tìm Mai Quốc Sư giúp đỡ.

Nếu không phải thi triển bí thuật, dò biết được con trai lớn vẫn còn sống nhăn răng, y đã sớm thông báo cho phía Yêu thổ rồi.

"Cái này, ta đoán tiểu hắc long nhà ngươi vì quá sợ hãi, nên tìm một chỗ trốn rồi." Diệp Bất Phàm an ủi, trong lòng suy nghĩ, có nên để tiểu hắc long viết một lá thư tay không?

Thực sự chọc giận U Hoàng, trực tiếp mời Long tộc Tiên quân ra tay.

Vậy thì Diệp mỗ nhân thực sự toi đời.

Nhưng hắn không ngừng rút máu tiểu hắc long, cũng không phải không có lợi, huyết mạch của tên này ngày càng thuần khiết, mẹ nó sắp phản tổ rồi!

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm an ủi U Hoàng một hồi lâu, lúc này mới tiễn y đi.

Buổi tối.

Thôn Thiên Ma Tôn đúng hẹn mà đến.

Chương 506

“Ra mắt Thôn Thiên tiền bối.” Diệp Bất Phàm đứng dậy mở cổng phủ, dẫn Thôn Thiên Ma Tôn anh khí bừng bừng vào trong đình tạ.

“Đây là thi thể yêu thú đỉnh cấp nhất, là do bản thiên tôn đông góp tây nhặt mới có được, đừng làm ta thất vọng.” Thôn Thiên Ma Tôn mặc một bộ hắc bào, bàn tay màu lúa mạch, vung tay một cái, gió tanh thổi tới, một thi thể yêu thú kỳ quái rơi xuống sân lớn.

Ngoài cái đầu là bộ xương khô, tứ chi và thân thể đều còn tươi mới, thân rồng, đuôi phượng, móng vuốt của chúc long.

Cũng không biết Thôn Thiên Ma Tôn đã tháo từ trên người con yêu thú Hóa Thần Đại viên mãn nào xuống.

“Đương nhiên, có những thứ này, vãn bối tất nhiên sẽ đột phá Lục giai.” Sắc mặt Diệp Bất Phàm trịnh trọng.

“Bao lâu?” “Không quá ba ngày.” “Được, ba ngày này bản thiên tôn sẽ ở đây canh giữ, đợi ngươi đột phá, bói toán tung tích của Diệp Bất Phàm.” Thôn Thiên Ma Tôn ánh mắt lãnh đạm nhìn chằm chằm Mai Quốc Sư, nhàn nhạt nói: “Nếu không bói ra được, đừng trách ta vô tình.” “Đương nhiên.” Diệp Bất Phàm cười chắp tay, xoay người vào phòng bế quan, mặc cho Thôn Thiên Ma Tôn ở bên ngoài chờ đợi.

Một lát sau, Hồng Y Thiên Quân phiêu nhiên bay tới, nhíu mày nói: “Bên cạnh Diệp Bất Phàm cũng có Lục giai Thiên Cơ Sư, ngươi chắc chắn hắn có thể bói ra vị trí?” “Dù sao cũng là xuất thân từ Thiên Cơ Tiên thổ, huống hồ ta bảo hắn truy tung là sơ hở của Diệp Bất Phàm, 'nguyên dương hương' trên người hắn, Lục giai là đủ rồi.” Thôn Thiên Ma Tôn ung dung nói.

Hồng Y Thiên Quân gật đầu, nói: “Có một mình ngươi là đủ rồi, ta

không tham gia nữa, gần đây ta sẽ đến một vài bí cảnh tìm kiếm tạo hóa." "Cùng đi đi, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Thôn Thiên Ma Tôn nhíu mày.

Y theo đuổi sự chắc chắn tuyệt đối.

"Cũng được, nhưng ta muốn biết bí mật tu hành nhanh như vậy của Diệp Bất Phàm." Ánh mắt Hồng Y Thiên Quân khẽ lóe.

"Có thể." Thôn Thiên Ma Tôn cười lạnh.

Tên Hồng Y này chính là có ý đồ này, những lời nói trước đó chỉ là lấy lùi làm tiến mà thôi.

Chớp mắt, ba ngày trôi qua, một luồng dao động thiên cơ kỳ dị từ phòng bế quan tỏa ra, khiến hai người tinh thần chấn động.

"Không hổ là cao đồ của Thiên Cơ Tiên thổ, vậy mà thật sự đột phá?" "Có lẽ là do tác dụng của thi thể yêu thú ta tặng hắn, một số yêu thú trên người có khắc ấn đại đạo chí lý, giống như Huyền Vũ tộc, nếu tham ngộ đủ lâu, cũng có thể lĩnh ngộ ra được một vài thứ." Thôn Thiên Ma Tôn tán thưởng nói.

Rất nhiều thần thông đều là do tiên hiền Thượng cổ, từ trên người yêu thú mà tham ngộ ra.

Một lát sau.

Mai Quốc Sư mồ hôi đầm đìa từ phòng bế quan bước ra, chắp tay nói: "May mắn đột phá Lục giai, đa tạ Thôn Thiên tiền bối." "Đây là Nguyên Dương Tỏa, là vật dùng để truy tung mùi hương lạ trên người hắn, lấy nó làm cơ sở, truy tìm tung tích của Diệp Bất Phàm." Thôn Thiên Ma Tôn không nói nhảm, ném qua một chiếc khóa lớn màu đỏ.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm khẽ lóe, tay áo cuốn một vòng, thu lấy Nguyên Dương Tỏa, quay người đi vào phòng bế quan.

“Người này vẫn còn ở Đường kinh thành, nhưng nơi này có quá nhiều tu sĩ Thượng cổ, làm nhiễu loạn thiên cơ, hỗn loạn khí tức, khó mà truy tung vị trí cụ thể.” Không lâu sau, Diệp Bất Phàm bước ra, mái tóc trắng xóa ảm đạm không ánh sáng, tựa như đã giảm thọ rất nhiều năm.

“Nói vậy, ngươi không thu hoạch được gì rồi?” Sắc mặt Thôn Thiên Ma Tôn khẽ biến, ánh mắt trong nháy mắt lạnh như băng.

Diệp Bất Phàm mồ hôi đầm đìa, vội nói: “Không dám, lần bói toán này, phát giác thiên cơ của người này dị thường, khí vận có dấu hiệu đỉnh thịnh, nghi là sắp đột phá cảnh giới.” “Cái gì?!” Hồng Y Thiên Quân kinh ngạc thất thanh: “Hắn vừa mới đột phá Hóa Thần trung kỳ ở Phế thổ chưa được hai năm, lại sắp đột phá nữa rồi?!” Thôn Thiên Ma Tôn cũng kinh ngạc không nhẹ.

Đã từng thấy biến thái.

Chưa từng thấy biến thái như vậy.

“Chỉ là nghi ngờ, thiên cơ bên cạnh hắn ngày càng mờ mịt, có sự ảnh hưởng của tu sĩ Thượng cổ, độ khó bói toán rất lớn.” Ánh mắt Diệp Bất Phàm lấp lóe, trầm giọng nói.

Có những chuyện, nói quá rõ ràng, mục đích sẽ quá mạnh.

Mập mờ là tốt nhất.

“Khi nào?” Thôn Thiên Ma Tôn nhìn chằm chằm Mai Quốc Sư.

“Ngắn thì vài tháng, dài thì một năm.” “Có thể bói ra vị trí đại khái hắn sẽ đột phá trong tương lai không?” “Độ khó quá lớn, một khi bói toán, ta e rằng sẽ chết tại chỗ vì thiên cơ phản phệ.” Diệp Bất Phàm mặt đầy khổ sở.

“Được!

Nếu chuyện này xác định, công của ngươi không nhỏ!" "Văn bối có hai vị chí hữu, cần hai suất tế thiên, không biết hai vị tiền bối có thể linh động một chút không?

Để hai vị chí hữu của ta chiếm suất?" Diệp Bất Phàm thuận nước đẩy thuyền.

Thôn Thiên Ma Tôn tâm trạng vui vẻ, chỉ vào Mai Quốc Sư, cười nhẹ nói: "Ta đã nói tại sao ngươi lại tận tâm tận lực như vậy, thì ra là thế, thôi được, sau chuyện này ta và Hồng Y Thiên Tôn sẽ sắp xếp, không biết Hồng Y đạo hữu thấy thế nào?" "Chuyện nhỏ thôi." Hồng Y Thiên Quân không hề để ý, chỉ một vị Thiên Tôn lên tiếng, có thể sẽ có trở ngại, nhưng hai vị cùng mở miệng, chuyện này sẽ không khó nữa.

Hai đại Thiên Tôn lại hỏi thêm một vài chi tiết, Diệp Bất Phàm đối đáp trôi chảy, cuối cùng tiễn hai người ra khỏi phủ.

Diệp Bất Phàm quay người trở lại đình tạ, ngồi trên ghế đá xem xét lại từng chi tiết lời nói hôm nay.

Xác định không có sơ hở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế.

Dù hôm nay hắn không bói toán, động tĩnh đột phá của mình cũng sẽ dẫn hai người đó đến, không thể tránh được.

Bất kỳ thần thông bí thuật nào cũng không thể che đậy được dị tượng đột phá.

Huống chi còn có thiên kiếp, từ khi bước vào Hóa Thần, thỉnh thoảng sẽ có thiên kiếp giáng xuống, chỉ là trước đây quy mô quá nhỏ, vừa xuất hiện đã bị nuốt chửng, rất khó phát hiện.

Nhưng khi đột phá cảnh giới, thiên kiếp thực sự quá lớn.

Thôi thì, lấy thân phận Mai Quốc Sư để bói toán cho họ, giành lấy lợi ích, còn có thể thuận lý thành chương mà lộ ra tài nghệ thiên cơ Lục giai, tăng thêm trọng lượng cho thân phận này.

"Để đề phòng vạn nhất, vẫn nên chế tạo thêm vài loại trận pháp." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát, tuyên bố ra bên ngoài là bế quan, đối phó với thiên cơ phản phệ.

Bản tôn thì lặng lẽ trở về tiệm trận pháp.

"Chỉ có Đại Thiên Tâm Ma Trận là không đủ." "Thêm vào Ngũ Hành Trọng Linh Trận, Lục Hợp Thời Gian Trận, hai loại trận pháp Lục giai này, hẳn là đủ rồi." Diệp Bất Phàm tìm kiếm dược liệu liên quan trong chưởng trung càn khôn.

Dược liệu cao cấp hệ Ngũ hành còn dễ nói, những năm qua ít nhiều cũng tích lũy được một ít.

Nhưng dược liệu "thời gian" thì ít đến đáng thương.

Hơn nữa, loại dược liệu này đối với việc hắn tu luyện thiên cuối cùng trong 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, 《Thời Gian Nhục Thân》 vô cùng quan trọng.

"Thôi vậy, vẫn là nên đối phó với chuyện trước mắt, các dược liệu khác còn hiếm hơn, quá khó để gom đủ." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ, lập tức luyện chế trận pháp khí cụ trong phòng bế quan.

Đồng thời.

Triệu hồi Thiên Tàm Tiên Tôn.

Vị đại năng Thượng cổ này ngộ tính siêu phàm, đối với luyện khí, trận pháp, luyện đan đều có am hiểu, làm phụ tá hoàn toàn đủ rồi.

Chẳng mấy chốc.

Trong phòng bế quan truyền ra tiếng "đinh đinh đang đang".

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng bên cạnh lò luyện khí, bỏ dược liệu vào.

Ở góc phòng, Thiên Tàm Tiên Tôn giống như một thợ rèn, vung búa lớn, không ngừng đập vào phôi trận pháp.

“Thật là đổ tám đời huyết môi, mới gặp phải ngươi.” Thiên Tàm Tiên Tôn vừa đập phôi vừa thầm mắng trong lòng.

Khi phụ thân vào Khánh thái tử trong bí cảnh, lão hùng tâm tráng chí, mưu đồ đại đạo Chân Tiên.

Chớp mắt.

Mình lại thành thợ rèn.

Cảm giác hụt hẫng thực sự quá lớn.

Nhưng rất nhanh, tâm lý của lão đã cân bằng trở lại.

Vì phát hiện ra đại lão của địa phủ, phân thân Minh Vương cũng bị Diệp Bất Phàm triệu hồi ra, giống như lừa già kéo cối, miệng phun quỷ hỏa luyện hóa các loại trân khoáng, thú cốt cho Diệp Bất Phàm.

Có sự gia nhập của Thiên Tàm Tiên Tôn và phân thân Minh Vương, tốc độ luyện chế trận pháp khí cụ của Diệp Bất Phàm rất nhanh.

Mười ngày sau, trong tay Diệp Bất Phàm đã có thêm hai bộ trận pháp khí cụ. "Ha ha, phẩm tướng không tồi, không hổ là Minh Vương, dùng quỷ hỏa luyện hóa dược liệu, toàn bộ chiết xuất ra đều là tinh hoa." Diệp Bất Phàm mỉm cười, tâm tình vui vẻ, đưa thêm cho Minh Vương hai đạo thần hồn. "Hahaha, bản vương đã sống nhiều năm như vậy, sớm đã bước vào tầng thứ Luyện khí sư thất giai, chỉ là tinh lọc dược liệu thôi, nhẹ nhàng đơn giản." Minh Vương vội vàng nuốt thần hồn vào bụng, cười ha hả nói. "Có việc thì gọi ta." Nói xong, Minh Vương tiêu tán giữa đất trời. "...Minh Vương này đã bị thuần

hóa rồi." Thiên Tàm Tiên Tôn giật giật khóe mắt, cảm thấy Minh Vương lừng lẫy đại danh này chẳng khác gì sủng vật của Diệp Bất Phàm, gọi thì đến, đuổi thì đi.

Lão quay đầu hỏi: "Thiên Tàm Cổ Kinh tu luyện đến đâu rồi?" "Thời gian quá ngắn, mới đến Kim Đan thiên thôi." Diệp Bất Phàm lắc đầu thầm than, kinh văn này hắn phải tu luyện lại từ đầu, nói là đặt nền móng cho chính mình, thực chất là đặt nền móng cho chân thân của Thiên Tàm Tiên Tôn.

Tùy tiện luyện là có thể khiến Thiên Tàm Tiên Tôn từ hư hóa thực, có được thực lực của Hợp Thể Tiên Tôn sao?

Sao có thể chứ!

Ít nhất cũng phải tu luyện đến Hóa Thần thiên. "Tốc độ rất khá rồi, ngộ tính của ngươi cao hơn ta." Thiên Tàm Tiên Tôn không những không thất vọng mà ngược lại còn lộ vẻ vui mừng.

Cứ theo tốc độ này, chưa đầy một năm, lão đã có thể tái hiện thế gian! "Vạn sự đã sẵn sàng, có thể đột phá Hóa Thần hậu kỳ rồi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ mong chờ, dặn dò Phấn Quần La Lỵ mấy câu. "Chú ý an toàn, trở về ta muốn ngươi trợ giúp ta tu hành." Phấn Quần La Lỵ dùng đôi mắt hoa đào nhìn hắn, bên cạnh Tiểu Niếp Niếp tò mò hỏi: "Tu hành gì ạ?" "Trẻ con, bớt tò mò đi." Diệp Bất Phàm búng trán cô bé, đau đến mức bàn tay mũm mĩm của Tiểu Niếp Niếp phải ôm lấy cái đầu nhỏ, miệng chu lên. "Được, trở về sẽ trợ giúp ngươi tu hành." Diệp Bất Phàm đồng ý, gần đây hắn đã có chút tâm đắc về phương pháp tránh thai, hoàn toàn không cần lo lắng Phấn Quần La Lỵ mang thai.

Sau khi dặn dò xong, Diệp Bất Phàm rời khỏi Tiên Đường, đi lại trên đại địa Bắc Vực.

Chương 507

Cuối cùng, hắn chọn một quốc gia tên là "Nam Chiếu".

Diệp Bất Phàm lấy ra Ma Long ngọc tỷ, ngồi xếp bằng trên ngọn núi trong tiểu tiên thổ, gọi ra tiểu hắc long.

Tiểu hắc long hiện giờ, bề ngoài không còn là màu đen nữa mà hiện ra những lớp vảy vàng, giơ tay nhấc chân đều toát ra vẻ uy nghiêm vô tận.

Tu vi cũng tiến bộ vượt bậc, nửa chân đã bước vào Hóa Thần trung kỳ. "Ước chừng rút thêm ngàn lần tinh huyết nữa là có thể trực tiếp phản tổ, trở thành Long Vương." Diệp Bất Phàm sờ lên lớp vảy lạnh băng, tấm tắc khen ngợi.

Bị chạm vào, tiểu hắc long toàn thân run rẩy, ánh mắt oán hận nói: "Khi nào mới tha cho ta?" "Đợi ta tu thành Chân Tiên." Diệp Bất Phàm mí mắt cũng không nhấc, kỳ quái nói: "Phản tổ không phải là điều mà Long tộc các ngươi mơ ước sao?

Ngoài ta ra, không có bất kỳ tồn tại nào có thể giúp ngươi phản tổ đâu." Lợi ích của việc phản tổ là cực lớn, thật sự có hy vọng trở thành Chân Tiên. "Ta chỉ muốn yên tĩnh ở Long tộc cho đến khi già chết, không đi đâu cả." Tiểu hắc long cuộn thành một cục, cảm thấy thế giới này đối với nó tràn đầy ác ý sâu sắc. "Ta đây là giúp ngươi trường sinh đó, cưng à." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói: "Nào, cho thêm một vại máu rồng nữa." Tiểu hắc long chỉ có thể trơ mắt nhìn ác quỷ này rút máu trên người mình, đau đến mức mặt rồng nhăn lại như cái bánh bao. "Ta luyện đan, ngươi viết thư cho thúc thúc ngươi đi, an ủi trái tim già nua của lão." Diệp Bất Phàm lấy ra lò luyện đan, lấy máu phượng hoàng làm chính, máu rồng, máu thanh phượng, máu

thạch linh làm phụ, bắt đầu luyện chế yêu đan.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm luyện chế ra một viên đan dược màu xám tro. "Độc đan ngũ giai đỉnh cấp, hàm lượng yêu độc chín thành tám, không tồi." Diệp Bất Phàm tán thưởng, độc đan luyện chế trước đây nhiều nhất cũng chỉ là ngũ giai trung phẩm, chủ yếu là do dược liệu phụ trợ không đủ tốt.

Nhưng bây giờ, yêu huyết toàn là hàng thượng đẳng.

Hắn lập tức nuốt viên đan dược.

Dưới tác dụng nghịch chuyển của hệ thống, dược lực khổng lồ rót vào nguyên thần, xung kích bình cảnh vô hình.

Dược lực như núi lửa phun trào, bình cảnh ầm ầm bị phá vỡ.

Diệp Bất Phàm phảng phất như cá chép vượt vũ môn, tiến vào cảnh giới mới.

Hóa Thần hậu kỳ!

Cả người như một cái động không đáy, điên cuồng nuốt chửng một nửa tiên linh khí của Ma Long tiên thổ.

Nguyên thần tựa như thực chất, cường độ tăng vọt một đoạn dài.

Kéo theo đó, Tứ Tượng Hóa Thần đi kèm 《Vạn Pháp Bất Xâm》 cũng trở nên mạnh hơn.

Thần hồn cường độ vô hạn tiếp cận Luyện Hư Thiên Tôn.

Ào ào!

Pháp lực lưu chuyển trong nguyên thần như sông dài cuồn cuộn, khí tức cường đại khiến một nửa Ma Long ngọc tỷ cũng phải bất ổn.

Chỉ riêng tu vi, Diệp Bất Phàm không hề thua kém Hóa Thần đại viên mãn, chiến lực còn vượt xa Hồng Y Thiên Quân năm đó. "Đây

chính là Hóa Thần hậu kỳ sao?" Diệp Bất Phàm mở bừng hai mắt, thế giới trước mắt trở nên sáng sủa hơn, giữa đất trời hiện ra từng đường nét mơ hồ.

Hắn đưa tay ra, định chạm vào.

Lòng bàn tay trực tiếp xuyên qua những đường nét mơ hồ đó.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, pháp huyết hợp nhất, lòng bàn tay lại lần nữa chạm vào, lần này chạm được vào một đường nét màu đỏ. "Xèo" một tiếng, đường nét đó bùng lên ánh lửa nóng rực, đốt cháy lòng bàn tay hắn thành một vết thương đen kịt.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Mộc chi nhục thân trong 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, tốn mất mười hơi thở, vết thương mới miễn cưỡng lành lại. "Hỏa đạo pháp tắc." Diệp Bất Phàm không kinh sợ mà ngược lại vui mừng.

Những đường nét này đều là thiên địa pháp tắc, chỉ khi đạt đến Hóa Thần đại viên mãn mới có thể nhìn thấy, mới có thể lĩnh ngộ, đây cũng là mấu chốt để đột phá Luyện Hư.

Hồng Y Thiên Quân có thể đột phá thuận lợi như vậy, chính là vì đã sớm lĩnh ngộ được Hỏa đạo pháp tắc. "Sau này có thể vừa tu luyện vừa lĩnh ngộ pháp tắc rồi." Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Ngũ hành pháp tắc là lựa chọn của đa số Luyện Hư, vì tương đối dễ dàng, còn về thời gian, không gian, luân hồi, sinh, tử,...

độ khó thực sự quá lớn.

Tuy nhiên, 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 tương ứng với mười hai loại pháp tắc, có điều kiện tiên thiên này, xác suất Diệp Bất Phàm nắm giữ được thời gian, không gian vẫn là rất lớn.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm nhanh chóng ổn định tu vi, thi triển 《Bất Tử Thiên Công》.

Đây là công pháp chuyên thuộc Long tộc, tác dụng phụ của nó là khiến cảnh giới yêu thể hạ xuống.

Sau vài lần, nhục thân của Diệp Bất Phàm phá cảnh, bước vào Hóa Thần trung kỳ.

Khí huyết bàng bạc như mây, nhuộm cả bầu trời thành màu đỏ máu, Diệp Bất Phàm phảng phất như một yêu vương hình người, tràn ngập sự hoang dã và cảm giác áp bức cường đại. "Tu vi Hóa Thần hậu kỳ, nhục thân cũng đột phá theo, đây là thần tiên hay là yêu quái?" Tiểu hắc long đang bò trên đất viết thư, thấy cảnh này, sợ đến run lẩy bẩy, cây bút lông kẹp trong móng vuốt cũng rơi xuống.

Từ khi sinh ra đến nay, nó chưa từng thấy ai có tốc độ tu luyện biến thái như vậy.

Mỗi ngày lấy máu yêu của nó luyện chế yêu đan cũng không thể nào nhanh thế được. "Tiêu rồi, sau này càng không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn." Tiểu hắc long cảm thấy bi thương cho số phận thảm thương của mình.

Nó sợ chết, xác định đi theo Diệp Bất Phàm sẽ không chết.

Nhưng nó cũng sợ đau.

Cứ dăm ba bữa lại bị rút máu, ai mà chịu nổi? "Nhục thân Hóa Thần trung kỳ, trạng thái pháp huyết hợp nhất sẽ mạnh đến mức nào?" Trong lòng Diệp Bất Phàm dâng lên sự tự tin mạnh mẽ.

Dưới trạng thái này, hắn đã vượt qua được lằn ranh ngăn cách với Luyện Hư Thiên Tôn.

Sự khác biệt duy nhất chỉ là việc khống chế pháp tắc.

Đúng lúc này, ánh mắt Diệp Bất Phàm ngưng lại, cả tiểu tiên thổ cũng vậy.

Cùng với việc hắn điên cuồng nuốt tiên linh khí, phạm vi của thế giới này ngày càng nhỏ đi, đã ở bên bờ vực sụp đổ.

Nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ cho hắn đột phá thêm một lần nữa là sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Hắn vội vàng rời khỏi bên trong Ma Long ngọc tỷ, xuất hiện tại dãy núi của Nam Chiếu quốc.

Trên cao, mây đen dày đặc, thiên uy cuồn cuộn, lan rộng khắp mấy quốc gia lớn, một cái liếc mắt không thấy điểm cuối.

Cùng lúc đó, từ hướng Tiên Đường có hai luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng lao tới.

Hồng Y Thiên Quân và Thôn Thiên Ma Tôn! "Tới rồi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, ném ra ba đạo trận kỳ ẩn vào hư không, ngẩng đầu chuyên tâm đối phó thiên kiếp.

Đối với người khác, thiên kiếp là ác quỷ thu gặt sinh mệnh, đối với hắn đây chính là đại dược tôi thể.

Ầm ầm!

Một tia sét to như thùng nước đánh xuống, Diệp Bất Phàm há miệng nuốt chửng, toàn bộ tia sét đều chui vào bụng, trong cơ thể truyền ra tiếng sấm nổ vang, nguyên thần dường như được tôi luyện một lần, trở nên càng thêm thuần túy.

Kéo theo đó thể phách cũng ngày càng cường kiện.

Ầm ầm ầm!!

Thiên kiếp dường như nổi giận, liên tục không ngừng giáng xuống từng đạo sấm sét, đến cuối cùng sấm sét đỏ rực như máu.

Diệp Bất Phàm nhận hết toàn bộ, dưới sự tẩy lễ của thiên kiếp, cảnh giới hoàn toàn được ổn định. "Diệp Bất Phàm, nhiều năm không

gặp, ngươi ngày càng không thể diễn tả nổi." Hồng Y Thiên Quân lướt đến ngoài vạn dặm, kinh ngạc không ngớt.

Không biết là do công pháp hay là do Tứ Tượng Hóa Thần, uy lực thiên kiếp suýt soát bằng thiên kiếp Luyện Hư của lão rồi.

Năm đó lão đối mặt thiên kiếp, gian nan vượt qua.

Diệp Bất Phàm lại trực tiếp nuốt chửng thiên kiếp, không hề hấn gì.

Mẹ nó chứ, đây có thể là người sao? "Nói nhảm cái gì!" Thôn Thiên Ma Tôn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, tế ra "Lam Sắc Bảo Oản", lơ lửng trên không.

Cái bát này có thể né tránh thiên kiếp.

Đối với việc Diệp Bất Phàm dựa vào thiên kiếp để hại người, gã đã sớm có đối sách.

Sau đó, nắm đấm như tiên sơn, trực tiếp đấm tới.

Lực chi pháp tắc đáng sợ bóp méo thời không, vô tận sơn mạch dưới chân Diệp Bất Phàm ầm ầm nổ tung, uy thế ngút trời. "Ngũ Hành Trọng Linh Trận!

Chương 508

Mở!" "Lục Hợp Thời Gian Trận, mở tiếp!" Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết, mấy đạo quang hoa đánh vào hư không, lập tức những văn lộ trận pháp phức tạp hiện ra trên mặt đất, giống như mạng nhện lan khắp cả Nam Chiếu quốc.

Ngay sau đó, mạng nhện bắn ra từng đạo tơ, đan vào nhau tạo thành một thân ảnh khổng lồ. "Gào!" Một người khổng lồ màu vàng cao ngất trời đất được hình thành, ngửa mặt lên trời gào thét, hung hăng đâm vào nắm đấm của Thôn Thiên Ma Tôn, dưới cú va chạm, người khổng lồ vỡ tan từng mảnh, phảng phất như đối mặt với thiên uy, trực tiếp bị Lực chi pháp tắc của Thôn Thiên Ma Tôn nghiền thành hư vô.

Nhưng rất nhanh, bốn người khổng lồ trận linh màu xanh, vàng, đỏ, lam lần lượt được tổ hợp lại, hợp lực ngăn chặn cú đấm nặng nề của Thôn Thiên Ma Tôn.

Trong nháy mắt, người khổng lồ màu vàng hấp thu vô số văn lộ trận pháp, lại một lần nữa hiện ra. "Lục giai trận pháp?" Sắc mặt Thôn Thiên Ma Tôn lập tức trở nên khó coi, loại trận pháp cấp bậc này, ngoài tiên thổ, ma thổ ra, cả tu tiên giới không tìm ra được cái thứ hai. "Chỉ là lục giai sơ cấp trận pháp thôi, không ngăn được bản Thiên Tôn!" Thôn Thiên Ma Tôn giận dữ hét lên, chộp vào hư không, một cây rìu khổng lồ màu đỏ máu như ngọn núi được hình thành, so với nó, thân thể gã nhỏ bé như hạt cát.

Xoẹt!

Thiên địa bị chém thành hai nửa, chiếc rìu khổng lồ hung hăng chém về phía năm trận linh trước mặt Diệp Bất Phàm.

Một khắc sau, trận pháp lại nổi lên, tựa như gợn nước lăn tăn, lấy chân Diệp Bất Phàm làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Thế giới dường như chậm lại.

Tốc độ của chiếc rìu khổng lồ đột ngột giảm xuống, nhưng tốc độ của năm trận linh lại tăng vọt, sau mấy tiếng "đang đang" vang lên, chiếc rìu khổng lồ bị đánh lệch quỹ đạo, chém rách mặt đất, vết nứt gần như lan ra nửa cái Nam Chiếu quốc. "Thời gian trận?" Thôn Thiên Ma Tôn bị hãm sâu trong dòng sông thời gian, hành động bị thời gian như nước cản trở, vô cùng khó chịu.

Một trận pháp công kích đơn lẻ, tác dụng đối với gã có hạn.

Nhưng loại song trọng trận pháp tương phụ tương thành này lại cực kỳ khó chơi. "Trong thời gian ngắn căn bản không thể phá được trận pháp." Thôn Thiên Ma Tôn quay đầu giận dữ hét: "Hồng Y!

Còn không ra tay!" "Ta đang quan sát xem con cáo già này còn có hậu thủ nào khác không." Hồng Y Thiên Quân đối với tình cảnh của Thôn Thiên Ma Tôn cũng không hề bất ngờ, lão và Diệp Bất Phàm đã giao chiến quá nhiều lần rồi.

Mưu định rồi mới động, đột phá không thể nào không có phòng bị.

Chỉ là không ngờ lần này có chút tà môn, lão nghi ngờ trận pháp này là từ bí cảnh Thiên Tàm.

Phụt!

Hồng Y Thiên Quân thấy thăm dò đã gần đủ, ngọn lửa bao trùm thân thể, biến lão thành một người lửa nhỏ, né tránh trận pháp, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Diệp lão đệ, ngươi giao bí pháp tăng tu vi cho ta, ta trói Thôn Thiên Ma Tôn lại, tặng cho ngươi làm vợ thì thế nào?" "Chân Võ tiên thổ, phong tình dị vực, rất có khí thế đó." Hồng Y Thiên Quân cười lớn, miệng phun ra một cây trường thương màu đỏ

rực, như tia chớp đâm về phía mi tâm của Diệp Bất Phàm. "Hồng Y huynh đệ, hay là ta tặng ngươi một cô vợ, ngươi và ta bãi thủ giảng hòa thì sao?" Diệp Bất Phàm nuốt ba đạo sấm sét, ợ một cái, cười nói với Hồng Y Thiên Quân.

Hắn pháp huyết hợp nhất, 《Đại Chân Võ Quyền》 diễn dịch đến cực hạn, sau lưng một vị Chân Võ Đại Đế dung nhập vào nắm đấm, "đang" một tiếng, đấm mạnh vào mũi thương.

Lập tức tia lửa bắn ra tứ phía, trường thương bị chặn lại, bị sức mạnh khổng lồ chấn lùi.

Đồng thời, Hỏa chi pháp tắc cường đại quấn lấy thân thể, da của Diệp Bất Phàm trong nháy mắt cháy đen một mảng, càng nhiều Hỏa đạo pháp tắc chui vào trong cơ thể, Diệp Bất Phàm pháp lực khẽ chấn, miễn cưỡng đẩy chúng ra ngoài.

Thấy vậy, Hồng Y Thiên Quân trong lòng sóng cuộn biển gầm, kinh ngạc nói: "Pháp lực của ngươi rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Lại có thể chống lại pháp tắc?" Pháp tắc, là cội nguồn của vạn đạo.

Đại thần thông mà Hóa Thần Thiên Quân dốc toàn lực đánh ra cũng không bằng một đạo pháp tắc mà Luyện Hư tùy tay vung ra. "Cũng tạm." Diệp Bất Phàm cười nói, rất hài lòng.

Tuy vẫn yếu hơn Luyện Hư một chút, nhưng chênh lệch không quá lớn, chỉ cần nhục thân tấn thăng hậu kỳ, trong trạng thái pháp huyết hợp nhất, sự chênh lệch này hoàn toàn có thể san bằng. "Tam Muội Chân Hỏa." Hồng Y Thiên Quân hừ lạnh, ba ngọn lửa bao bọc thân thể.

Cùng với việc tiến vào Luyện Hư, uy lực của môn thần thông này của lão càng mạnh hơn, ngay cả pháp tắc cũng có thể đốt xuyên. "Sinh

quang!

Vạn pháp bất xâm!" Diệp Bất Phàm không sợ hãi, hộ thể thần quang bao bọc thân thể, vừa đối mặt với thiên kiếp, một ngón tay bay ra, ma quang kinh người, điểm về phía Hồng Y Thiên Quân. "Xèo" một tiếng, Ma Quang Tiên Chỉ bị đốt cháy, Hồng Y Thiên Quân một tay bắt quyết, Tam Muội Chân Hỏa bao bọc trường thương, dẫn đầu xuyên về phía Diệp Bất Phàm.

Hư không bị xé ra một lỗ lớn, Hồng Y Thiên Quân thi triển hỏa độn, theo sát sau trường thương.

Cây thương này là do lão luyện hóa linh khí của mấy ngọn núi lửa mà thành, do không có Luyện khí sư lục giai, nên chỉ ở cấp bậc ngũ giai đỉnh cấp.

Diệp Bất Phàm tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, nuốt mấy đạo thiên kiếp xong, liền lao lên. "Đang đang đang!" Trong chớp mắt, Diệp Bất Phàm và Hồng Y Thiên Quân giao phong, pháp bảo của mỗi người không ngừng va chạm, pháp tắc và pháp lực triệt tiêu lẫn nhau, núi sông xung quanh trực tiếp bị đánh sập.

Càng đánh, Hồng Y Thiên Quân càng kinh hãi.

Diệp Bất Phàm tuy tạm thời rơi vào thế hạ phong, pháp lực trong trạng thái pháp huyết hợp nhất cũng không bằng pháp tắc, nhưng lượng thực sự quá lớn, liên tiếp Hỏa đạo pháp tắc bị mài mòn đi.

Thêm vào đặc tính của Sinh quang và Vạn Pháp Bất Xâm, uy lực của Tam Muội Chân Hỏa lại bị suy giảm.

Nếu không dùng đại thần thông, trong thời gian ngắn rất khó hạ được hắn. "Cho ngươi thêm vài năm nữa, ta thấy ngươi chắc phải chạy trối chết." "Xích Luyện Ma Quang." Hồng Y Thiên Quân lộ vẻ lạnh lùng, toàn thân bốc cháy, pháp tắc hình thành một đạo ma quang,

uy thế khủng bố, trong nháy mắt đánh nát Thanh Long Yển Nguyệt Đao, xé nát nhục thân của Diệp Bất Phàm.

Cả nguyên thần cũng bị ma quang nuốt chửng, không còn lại một mảnh vụn.

Thần thông do cảnh giới Luyện Hư thi triển, uy lực vượt xa Hóa Thần quá nhiều, Diệp Bất Phàm trong trạng thái pháp huyết hợp nhất cũng không chống đỡ nổi. "Đừng giả vờ nữa, ta biết ngươi có thể hồi sinh." Hồng Y Thiên Quân một tay nắm chặt trường thương, mái tóc đỏ bay phấp phới, cười lạnh nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, thiên kiếp trên cao không làm gì được Diệp Bất Phàm, không cam lòng mà tan đi.

Dưới bầu trời trong xanh vạn dặm, Diệp Bất Phàm đứng trên không trung Nam Chiếu quốc, quát lên: "Còn không ra?!" Một khắc sau, Hàn Yên Tiên Tử trong Hợp Hoan Song Tử từ hoàng thành bay ra, đáp xuống bên cạnh Diệp Bất Phàm, theo bản năng định khoe cơ bắp của mình, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của Hồng Y, không khỏi rụt cổ lại. "Hồng Y Thiên Tôn, có cần vợ không?" Diệp Bất Phàm cười lớn, bắt quyết chỉ vào đống phế tích núi sông bên dưới Hồng Y Thiên Tôn. "???" "Vừa mới nói rồi, tặng cho ngươi một người vợ." "Cái gì?!" Hồng Y Thiên Tôn nhíu mày, cảm thấy không ổn, sau đó tâm thần phảng phất bị một bàn tay lớn nắm lấy, tâm ma xâm nhập, đầu óc trong nháy mắt hỗn loạn. 《Đại Thiên Ma Tâm Trận》 đã được mai phục sẵn dưới chân bị kích hoạt, sương mù màu tím đen bao phủ lấy lão.

Không chỉ vậy, đầu mũi còn thoang thoảng mùi hương quỷ dị, xộc thẳng vào bụng dưới, khiến dục hỏa dâng trào, thiêu đốt toàn thân.

Đang lúc không có chỗ phát tiết, một thân ảnh nữ tử vạm vỡ đi tới. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi rốt cuộc có ý gì?!" Hồng Y Thiên Tôn vừa phải áp chế tâm ma, lại vừa phải áp chế dục hỏa, có thể nói là nước sôi lửa bỏng, giận dữ gầm lên.

Lúc này đừng nói là đấu pháp, dưới sự dày vò kép này, lão có thể thoát ra đã là kỳ tích.

Đáng tiếc, Diệp Bất Phàm không trả lời.

Trả lời lão là Hàn Yên Tiên Tử. "Tiền bối, ngài xem cơ bắp của ta có đẹp không?" Hàn Yên Tiên Tử mỉm cười lộ vẻ mong chờ, khoe ra cơ bắp cuồn cuộn, sức hấp dẫn giới tính tăng max.

Nàng cũng đang thấp thỏm trong lòng, vì đột phá nàng đã liều mạng rồi. "Ngươi!

Ngươi!" Hồng Y Thiên Tôn như bị sét đánh, trong lòng bài xích, nhưng dục hỏa ở bụng dưới dâng trào, khiến lão khó có thể từ chối sự quyến rũ của mỹ sắc.

Lão ngồi xếp bằng, toàn lực áp chế dục hỏa, nhưng rất nhanh tâm ma xâm nhập, không ngừng tìm kiếm sơ hở, chiếm lĩnh ý thức của lão.

Cái gọi là tâm ma, có loại là vực ngoại thiên ma, hóa thành một phần trong thiên kiếp, tấn công tâm thần của người đột phá, hoặc ăn mất tâm thần, hoặc đoạt xá nhục thân, đi lại trong thế gian.

Có loại lại là tâm ma của chính mình.

Nội tâm của mỗi người đều ẩn giấu một con quỷ, 《Đại Thiên Tâm Ma Trận》 chính là kích động tâm ma của Hồng Y Thiên Tôn, khiến nó phản khách vi chủ, chiếm cứ ý thức của Hồng Y Thiên Tôn.

Hồng Y không thể không áp chế tâm ma của bản thân, vô cùng gian nan.

Đối với bất kỳ tu sĩ nào, kẻ thù lớn nhất vĩnh viễn không phải là địch nhân, mà là chính mình.

Sau đó phát hiện mùi hương ở đầu mũi càng thêm nồng nặc, ngẩng mắt nhìn lên, thì thấy bên ngoài Đại Thiên Tâm Ma Trận, Diệp Bất Phàm đang lấy ra một lượng lớn xuân dược điên cuồng rắc vào trong trận pháp. "Là đối thủ của ngươi mấy chục năm, nay lấy đức báo oán, ngươi nên mời ta ăn khuya rồi đó." Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Cái bẫy này, thực ra là nhắm vào Thôn Thiên Ma Tôn, Diệp mỗ nhân từ đầu đến cuối không hề gài bẫy Hồng Y, là lão già này tự mình chui vào. "Vút!" Cuối cùng, Diệp Bất Phàm ném ra "Đản Nguyên Đan", loại đan này hiệu quả mạnh nhất, sau khi nổ tung hóa thành sương mù màu hồng đậm, từ miệng mũi, lỗ chân lông chui vào cơ thể Hồng Y.

Trong nháy mắt, dục hỏa sôi trào. "Ta đ*t tổ tông nhà ngươi!

Diệp Bất Phàm!

A a a a!" Hồng Y Thiên Tôn ngửa mặt lên trời mắng chửi, thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để đối phó mình.

Chương 509

Đừng nói là đánh bại đối phương, chính mình qua ải này cũng khó.

Với đạo tâm kiên định của lão, tâm ma và dục vọng đều có thể áp chế.

Nhưng không thể làm được việc đồng thời áp chế cả hai bên, chỉ có thể chọn một trong hai. "Diệp Bất Phàm!

Mối nhục hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần!

Mẹ nó chứ, ta sẽ mang Tiêu Mật Đào tới, đè chết ngươi, đồ chó này!" Hồng Y Thiên Tôn phát ra tiếng gầm cuối cùng. "Nữ nhân!

Ngươi qua đây!" Hồng Y Thiên Tôn ngồi xếp bằng, toàn lực áp chế tâm ma, còn dục vọng của nhục thân thì hoàn toàn thả lỏng.

Sau khi phá thân, tuy có ảnh hưởng nhất định đến tu luyện, nhưng đó là đối với trước Luyện Hư, lão cần nguyên dương của bản thân để tham ngộ đại đạo cực dương.

Mà hỏa thuộc dương.

Sau Luyện Hư mới phá thân, ảnh hưởng đối với bản thân rất nhỏ. "Tiền bối nhẹ tay với tiểu nữ tử nhé." Hàn Yên Tiên Tử vui mừng, đi như rồng như hổ đến trước mặt Hồng Y Thiên Tôn. "Ngươi mẹ nó nhẹ tay với ta một chút!" Hồng Y nhìn nữ nhân cơ bắp, giận dữ hét: "Bản Thiên Tôn là lần đầu tiên!" Nói xong, thân hình nhỏ bé nằm ngửa trên hư không: "Đến đây!

Súc sinh!" Hàn Yên Tiên Tử cẩn thận từng chút xé nát hồng y của Hồng Y Thiên Tôn, để lộ ra thân thể trắng nõn. "Hơi nhỏ..." Hàn Yên Tiên Tử thầm nghĩ, nhưng cũng không để ý nhiều như vậy, chấn nát quần áo của mình, để lộ thân hình cường tráng, nhào tới. (Chỗ này

lược bỏ ba vạn chữ...) "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chiến tranh thế giới nổ ra rồi sao?" Trong vô số thành trì của Nam Chiếu quốc, các tu sĩ nhìn ánh sáng trận pháp vô biên, sợ đến mặt mày trắng bệch.

Cảnh tượng Luyện Hư Thiên Tôn giao chiến thực sự quá kinh khủng, nửa cái Nam Chiếu quốc đã biến mất, vô số người chết oan, có thể nói là ngày tận thế.

Lúc này trên hoàng thành đang đứng mười mấy vị Nguyên Anh. "Hẳn là Luyện Hư Thiên Tôn, hai đại Luyện Hư vây công một người, người đó rốt cuộc là ai?" Có một Nguyên Anh đoán thân phận.

Hiện nay Bắc Vực chỉ có ba vị Luyện Hư, đoán cũng có thể đoán ra. "Còn có thể là ai, ngoài Diệp Bất Phàm cái tên quái thai này ra, ai có thể khiến hai đại Luyện Hư ra tay?" Hoàng đế Nam Chiếu chứng kiến trận chiến của thiên nhân, lòng bất an, sợ mấy vị đại năng này đánh hăng lên, hủy luôn cái tiểu quốc của ông ta.

Ông ta là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng đối mặt với Luyện Hư Thiên Tôn, chẳng qua chỉ là một con kiến. "Diệp Bất Phàm?

Từ khi nào có thể đấu với Luyện Hư Thiên Tôn rồi?" "Không thấy trận pháp sao?

Dưới chân chúng ta đều là văn lộ trận pháp, trận pháp lan ra nửa cái Nam Chiếu quốc, vượt xa ngũ giai rồi." "Lục giai trận pháp trong truyền thuyết...

Diệp Bất Phàm quả thật ngày càng tà môn." Không ít Nguyên Anh chấn động, xem lại sử sách, không tìm ra được một Hóa Thần nào có thể đấu tay đôi với Luyện Hư Thiên Tôn, cho dù là dựa vào trận pháp.

Đa số trường hợp là, tu sĩ Hóa Thần ngay cả thời gian bố trí trận pháp cũng không có, đã trực tiếp bị đại đạo pháp tắc xóa sổ. ... "Hùng

vĩ!

Thật là hùng vĩ!" Diệp Bất Phàm đứng trên không trung của trận pháp, vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》, xuyên qua sương mù, nhìn trộm cảnh Hồng Y Thiên Tôn đại chiến Hàn Yên Tiên Tử.

Rất rõ ràng, Hồng Y hoàn toàn không phải đối thủ.

Nửa canh giờ sau, đã bị rút cạn.

Hai canh giờ sau, Hồng Y đã bị vắt kiệt hoàn toàn.

Diệp Bất Phàm cũng không rảnh rỗi, quay người điều khiển 《Lục Hợp Thời Gian Trận》 và 《Ngũ Hành Trọng Linh Trận》, toàn lực đối phó Thôn Thiên Ma Tôn. "Đúng là phế vật!" Thôn Thiên Ma Tôn thấy Hồng Y hoàn toàn không trông cậy được, tức đến giận sôi lên, lại không thể làm gì. "Đùng" một tiếng, gã tìm được sơ hở, sức mạnh pháp tắc hóa thành vô số quyền quang, đánh nát một trận nhãn ở góc đông bắc của 《Ngũ Hành Trọng Linh Trận》.

Năm trận linh khổng lồ lập tức lung lay, bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã. "Thời gian trận!" Diệp Bất Phàm tay cầm trận kỳ, một tay bắt quyết, bắn ra một đạo lưu quang, đánh vào 《Lục Hợp Thời Gian Trận》, thời gian bị bóp méo, phảng phất như một bàn tay vô hình nắm lấy Thôn Thiên Ma Tôn, kiềm chế hành động và tốc độ của gã. "Biến trận." Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh nhạt, bắn ra một tảng đá khổng lồ khắc họa trận nhãn, ném vào góc đông bắc của 《Ngũ Hành Trọng Linh Trận》 để bổ sung.

Đồng thời pháp quyết biến đổi, trận nhãn đó nhanh chóng di chuyển, ẩn vào hư không.

Trận nhãn của bất kỳ trận pháp nào cũng đều là điểm yếu, giống như cột chống của ngôi nhà, cột sập thì nhà sẽ không vững.

Nhưng mà, đến lục giai trận pháp, trận nhãn có thể thay đổi vị trí,

người không tinh thông trận pháp muốn tìm ra, chỉ có thể từng chút một thăm dò, rất tốn thời gian. "Gào!" Thân thể của năm trận linh lại lần nữa ngưng tụ, tấn công về phía Thôn Thiên Ma Tôn, kẻ sau chỉ có thể toàn lực ứng phó, không rảnh lo chuyện khác. "Diệp Bất Phàm, ta thực sự đã đánh giá thấp ngươi." Sắc mặt Thôn Thiên Ma Tôn âm tình bất định, trầm giọng nói: "Hôm nay ngươi có thể cản ta, nhưng không cản được Đại Thừa Tiên Quân, hay là theo ta trở về, chỉ cần hiến dâng Hằng Nga tiên, Chân Võ Đại Đế có thể thu ngươi làm thân truyền đệ tử, ngươi hiện tại cần là tài nguyên tu luyện, và một chỗ dựa lớn!" "Ngươi xem ta có tin không?" "Tin hay không, cục diện tương lai của ngươi cũng sẽ không tốt đẹp gì, một khi cánh cửa Tiên giới mở ra, tiên thổ không còn kiêng kỵ, Hợp Thể, Đại Thừa Tiên Quân hạ giới, ngươi có thể cản được ai?" Thôn Thiên Ma Tôn vừa vận dụng pháp tắc cứng rắn chống lại năm trận linh, vừa cười lạnh nói.

Thành thật mà nói, nếu cho Diệp Bất Phàm thời gian, sau này trở thành Đại Thừa Tiên Quân cũng không phải là không thể, nhưng kẻ sau không còn thời gian nữa.

Thanh Tổ, Chân Ma Tiên Quân và những đại năng Đại Thừa kỳ này sở dĩ không tự mình đến, là vì Tiên Thổ và Ma Thổ còn cần họ khống chế, ổn định.

Dù có thể hạ giới, thời gian lưu lại cũng rất ngắn. "Cho nên, ngươi cần một chỗ dựa, đây là hy vọng sống sót duy nhất trong tương lai của ngươi." Thôn Thiên Ma Tôn trịnh trọng nói: "Để biểu đạt thành ý, trong vòng trăm năm, ta sẽ phụ tá ngươi lên Tam Tài Luyện Hư, trong vòng ngàn năm, Chân Võ Đại Đế hứa sẽ giúp ngươi bước vào Âm Dương Hợp Thể." "Chỉ cần, ngươi theo ta trở về, giao Hằng Nga tiên cho Đại Đế." "Thật cũng tốt, giả cũng được, Diệp mỗ nhân từ trước đến nay không giao tính mạng của mình cho người khác." Diệp

Bất Phàm ngồi xếp bằng trên không trung của trận pháp, mặt không biểu cảm. "Ngươi còn muốn bị truy sát sao?!

Bỏ trốn nhiều năm như vậy, ngươi không thấy mệt à?" Thôn Thiên Ma Tôn vẫn đang khuyên nhủ.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, phủi phủi bụi trên bạch y, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là một chút gió sương mà thôi." Tu tiên giống như lái máy bay.

Phong cảnh phía trước rất đẹp, nhưng gió to tuyết lớn là không thể tránh khỏi, có người gặp thời tiết mưa gió thì rơi máy bay, có người vì vấn đề kỹ thuật, bay được nửa đường, bị ná bắn trúng rơi xuống.

Có người trách vận mệnh không tốt, oán trách thời tiết gió tuyết chết tiệt, oán trách cái ná chết tiệt.

Diệp Bất Phàm chưa bao giờ trách vận mệnh.

Điều hắn có thể làm, chính là mặc áo chống đạn, áo chống nước cho máy bay, máy bay hỏng thì hạ cánh xuống âm thầm sửa chữa, sửa xong lại khởi hành, những thứ khác thì xem vào kỹ thuật.

Lái máy bay đến ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào kỹ thuật điều khiển và kỹ thuật độ máy bay tinh xảo. "Chuyện của ngươi, sẽ không kết thúc đâu." Thôn Thiên Ma Tôn nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm một cái, "ầm" một tiếng, chiếc rìu máu khổng lồ chém ra một vết nứt trên trận pháp, né tránh sự tấn công của năm trận linh, nhanh chóng độn về hướng Tiên Đường.

Diệp Bất Phàm có trong tay mấy bộ trận pháp này, muốn bắt hắn đã không còn khả năng.

Chỉ có thể trở về báo cáo cho Chân Võ Đại Đế.

Còn về việc phái thêm người?

Lễ tế trời sắp đến, chuyện của Diệp Bất Phàm và Hằng Nga tiên chỉ có thể tạm thời gác lại, đợi đến khi cánh cửa Tiên giới mở ra, tất cả đại năng hạ giới, cùng nhau xử lý.

Diệp Bất Phàm cũng không đuổi theo, dựa vào trận pháp để chống cự và để giết chết, đó hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Đến cảnh giới Luyện Hư này, nắm giữ pháp tắc, trong cơ thể còn sinh ra "Nội Cảnh Địa" đặc thù.

Cái gọi là nội cảnh, chính là sự cụ tượng hóa đại đạo nội tại của tu vi, nguyên thần, thần hồn, ngũ tạng của nhục thân, hình thành cảnh tượng đặc thù.

Tương tự như mộng cảnh hoặc thế giới tưởng tượng khi nhắm mắt, "Luyện Hư hợp đạo" chính là chỉ điều này, lại tựa như câu của nhà Phật "Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề".

Nội Cảnh Địa là hư ảo, không tồn tại trên thế gian, chỉ tồn tại trong bản tâm.

Nhưng tuân theo bản tâm, có thể khiến bản thân tiến vào Nội Cảnh Địa hư ảo.

Luyện Hư Thiên Tôn cùng lắm thì trốn vào Nội Cảnh Địa của mình, người ngoài rất khó tìm kiếm, càng khó phá vỡ.

Mà Hợp Thể, chính là hợp đạo, hợp nhất với đại đạo của bản thân, Nội Cảnh Địa phá hư hoàn chân, từ hư chuyển thực, trở thành Nội Cảnh Địa tồn tại thực sự, mang theo đại đạo.

Còn Đại Thừa Tiên Quân, thì là Nội Cảnh Địa khuếch đại, hoàn chỉnh hóa, hình thành tiểu thế giới, nếu thôn phệ một phần bản đồ của tu tiên giới, sẽ hình thành tiên thổ, ma thổ, yêu thổ! "Vẫn chưa đủ mạnh, tiếp theo tài nguyên tu hành không có vấn đề gì, nhưng dược liệu cho Tam Tài Luyện Hư nhất định phải có được." Diệp Bất Phàm

trong lòng cấp bách, liếc nhìn Hồng Y và Hàn Yên Tiên Tử vẫn đang giao chiến.

Hai ngày sau, Hàn Yên Tiên Tử lấy được nguyên dương của Hồng Y, không ngừng song tu, cuối cùng đột phá Hóa Thần đại viên mãn.

Với tu vi này, trong tình huống Luyện Hư không xuất hiện, về cơ bản có thể đi ngang ở Bắc Vực. "Ầm!" Lúc này, Hồng Y Thiên Tôn cũng thoát khỏi xuân độc và tâm ma, mặt đỏ bừng, sát khí ngút trời, Tam Muội Chân Hỏa trong lòng bàn tay bùng cháy dữ dội, trực tiếp ra tay giết chết Hàn Yên Tiên Tử.

Sắc mặt Hàn Yên Tiên Tử đại biến, vội vàng cầu cứu.

Nàng dù có tấn thăng thế nào cũng không thể là đối thủ của Hồng Y Thiên Tôn. "Hồng Y tiền bối, dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên của ngài, hà tất phải thế?" Diệp Bất Phàm vận chuyển Ma Quang Tiên Chỉ, chặn ở lòng bàn tay Hồng Y, trong khoảnh khắc ngăn cản đó, tóm lấy Hàn Yên Tiên Tử, lùi về phía xa.

Chương 510

Hồng Y lúc này đã bị rút cạn, thân thể suy yếu, công kích cũng không mạnh. "Năm đó ngươi bắt Hợp Hoan Song Tử, sau đó lại thả ra, chính là vì ngày hôm nay phải không?" Hồng Y Thiên Tôn giận dữ hét.

Lúc ở phế thổ, lão đã thấy kỳ lạ tại sao Hợp Hoan Song Tử lại sống sót trở về, hơn nữa trên người cũng không có cấm chế khống chế gì. "Miễn phí tặng ngươi một người vợ, không thơm sao?" "Cút xéo!" Hồng Y Thiên Tôn buột miệng mắng, hung hăng nói: "Diệp Bất Phàm, mối thù này ta ghi nhớ rồi." Nói xong, quay người độn về phương xa. "Đa tạ Diệp đạo hữu." Hàn Yên Tiên Tử tiến lên ôm quyền, giọng nói như sấm.

Bỗng nhiên, nàng đổi giọng nói: "Tại sao không nhốt hắn lại?" "Nhốt không được." "Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Y quá mạnh, trong số Luyện Hư sơ kỳ không mấy ai là đối thủ của hắn, bao gồm cả tên Thôn Thiên Ma Tôn kia." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm, nhìn thấu như lửa.

Tam Muội Chân Hỏa ngay cả pháp tắc cũng có thể đốt xuyên, muốn nhốt lâu dài, căn bản là không thể, cho nên Diệp Bất Phàm mới ra tay từ tâm ma.

Hắn nhìn Hàn Yên Tiên Tử, lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nói: "Gần đây cứ ở bên cạnh ta, đừng đi đâu cả, tiện thể thông báo cho Hoài Ngọc Thiên Quân, lập tức rời khỏi Tiên Hỏa Giáo, chuyển từ sáng sang tối." "Diệp đạo hữu, đây là động lòng với nô gia sao?" Hàn Yên Tiên Tử mắt sáng lên.

So với Hồng Y, Diệp Bất Phàm hợp gu thẩm mỹ của nàng hơn,

hơn nữa đối phương là Thái Dương Chi Thể, thể chất lô đỉnh số một tu tiên giới. "Không phải, chuyện hôm nay cần phải thông báo trước cho ngươi, ngươi có xác suất rất lớn sẽ mang thai." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Cái gì?!" Sắc mặt Hàn Yên Tiên Tử cứng đờ. "Cả tu tiên giới rộng lớn này, ngoài tiên thổ, ma thổ ra, Hồng Y hẳn là người có thiên phú mạnh nhất, mà tu sĩ cảnh giới cao rất khó sinh con, đặc biệt là Âm Dương Tiên Tông các ngươi, do công pháp đặc thù, xác suất sinh con càng nhỏ." "Nếu ngươi có thể sinh hạ con của Hồng Y, sau này lợi ích sẽ không thiếu, nhưng sinh hay không, quyền lựa chọn nằm trong tay ngươi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm kỳ dị.

Hồng Y là một cổ phiếu tiềm năng, lại thêm việc bái Chân Ma Tiên Quân làm sư phụ, Hợp Thể Tiên Tôn đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, tương lai có thể lên Đại Thừa hay không, thì phải xem vào tạo hóa.

Sắc mặt Hàn Yên Tiên Tử âm tình bất định, do dự rất lâu, nói: "Ta cần suy nghĩ." "Suy nghĩ đi." Diệp Bất Phàm hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại Nam Chiếu quốc.

Vài ngày sau, tin tức từ Nam Chiếu quốc như một cơn gió bắc, càn quét Bắc Vực, cuối cùng thổi đến Tiên Đường.

Hai đại Thiên Tôn vây giết Diệp Bất Phàm, thất bại mà về!

Tin tức này quá chấn động. "Tên này lại có thể giao thủ với Luyện Hư Thiên Tôn rồi sao?" Giáo chủ Tiên Hỏa Giáo khó có thể tin, ngay sau đó là một cảm giác nguy cơ.

Một tồn tại có thể sánh ngang Luyện Hư, đối với Tiên Hỏa Giáo là một mối đe dọa quá lớn.

Nói không khách khí, các đại năng của tiên thổ, ma thổ không hạ giới, Diệp Bất Phàm gần như có thể đi ngang. "Hắn Hóa Thần vô địch, nhưng vẫn chưa đến mức sánh ngang với Luyện Hư Thiên Tôn,

tin tức từ Nam Chiếu quốc là Diệp Bất Phàm đã bố trí ba bộ trận pháp." "Dù là mượn sức trận pháp, điều này cũng đủ kinh khủng rồi, hiện nay trong tu tiên giới, ai có thể giết hắn?" Trong Tiên Hỏa Giáo, rất nhiều Hóa Thần Thiên Quân trầm mặc.

Hóa Thần đối chiến Luyện Hư, chuyện nghịch cảnh phạt thượng như vậy, từ xưa đến nay chưa từng có.

Chưa đầy hai ngày, giáo chủ Tiên Hỏa Giáo đã hủy bỏ lệnh truy nã đối với Diệp Bất Phàm.

Một số lời lẽ hô đánh hô giết cũng biến mất không dấu vết sau một đêm.

Tiên Hỏa Giáo có ba vị Luyện Hư trấn giữ, Diệp Bất Phàm không làm gì được họ.

Nhưng ra khỏi Tiên Hỏa Giáo, họ sẽ gặp nguy hiểm.

Diệp Bất Phàm sau khi đột phá Hóa Thần hậu kỳ, thực lực quá đáng sợ.

Không có trận pháp, cũng có thể làm được việc chớp nhoáng giết chết Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí là đại viên mãn. "Bất kể là Bắc Vực, hay Trung Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải, dường như đều không có lục giai trận pháp, ba bộ trận pháp của Diệp Bất Phàm từ đâu ra?" Huyền Đỉnh Thiên Quân đặt ra nghi vấn.

Lão đã đến bí cảnh Thiên Tàm, nhưng trận pháp ở đó và của Diệp Bất Phàm rõ ràng không phải cùng một loại.

Vô số suy đoán nổi lên.

Cuối cùng, ánh mắt của các Hóa Thần đều đổ dồn vào trận pháp sư nổi danh gần đây – Ngô Tửu.

Tuy nói là ngũ giai, nhưng bối cảnh quá trong sạch, đã sớm thu hút

sự chú ý của rất nhiều Hóa Thần, lại thêm chuyện bên ngoài bí cảnh Thiên Tàm, sự kiện ba bộ trận pháp ở Nam Chiếu quốc.

Gã là nghi phạm duy nhất.

Tất nhiên, chỉ là nghi ngờ.

Cả Tiên Hỏa Giáo, mấy chục vị Hóa Thần, bao gồm cả Biên Mục, U Tiên Hoàng Triều và các đại quốc khác, tất cả đều ngầm hiểu mà không đi sâu điều tra.

Không chỉ vậy, những Hóa Thần Thiên Quân như Huyền Đỉnh, cũng như thường lệ, đến chỗ Ngô trận sư để mua trận pháp khí cụ.

Việc kinh doanh không những không suy giảm, mà ngược lại còn phát đạt một cách kỳ lạ.

Vào lúc này, ai dám biểu hiện ra hành động "ta nghi ngờ Ngô trận sư ngươi chính là Diệp Bất Phàm", Diệp Bất Phàm cái tên sát thần này nổi khùng lên, trực tiếp giết cả nhà ngươi.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể giả ngu giả ngơ!

"Nghĩ đến cả Thiên Thư Đạo Nhân cũng cần pháp khí trận pháp, lại còn là loại ngũ giai đỉnh cấp sao?" Diệp Bất Phàm ngồi ngay ngắn trong tiệm, bắt đầu tiếp đón đơn hàng đầu tiên của ngày hôm nay.

Thiên Thư Đạo Nhân chính là tu sĩ Hóa Thần Đại viên mãn của Tiêu Dao Tiên Thổ, Diệp Bất Phàm từng có dịp qua lại với lão dưới thân phận Mai quốc sư ở Phế Thổ.

"Ha ha, ta cũng định bắt chước Hồng Y Thiên Tôn, chuẩn bị đến 'Chân Uyên Bí Cảnh' để giành lấy tạo hóa, đột phá Luyện Hư." Thiên Thư Đạo Nhân mặc một bộ nho sam, nói với ẩn ý: "Đây cũng là chỉ thị của Tiên Hỏa giáo chủ, ngài ấy cảm thấy ta có hy vọng đột phá Luyện Hư, 'Chân Uyên Bí Cảnh' là phúc địa đột phá thích hợp nhất, mà đột phá lại không thể thiếu trận pháp, nên đã tiến cử Ngô đại sư

cho ta." "Ồ?

Tiên Hỏa giáo chủ?" "Không sai." Thiên Thư Đạo Nhân cười ha ha gật đầu.

Lão đến đây, quả thực là cần pháp khí trận pháp ngũ giai đỉnh cấp, đồng thời cũng là Tiên Hỏa giáo chủ thông qua lão để truyền đạt tín hiệu hòa hoãn quan hệ với Diệp Bất Phàm.

Điều này tương đương với việc biến tướng chịu thua.

Diệp Bất Phàm sau khi đột phá Hóa Thần hậu kỳ, chiến lực đã khác xưa một trời một vực.

Địa vị tuy không bằng Luyện Hư, nhưng cũng không kém hơn là bao.

Lễ Tế Thiên sắp đến gần.

Nếu lúc này gây chuyện, Tiên Hỏa giáo chủ không chết cũng phải lột một lớp da.

Lão chỉ có thể nén lại thù oán, mọi chuyện đều phải đợi sau lễ Tế Thiên rồi nói.

"Ồ, nghe nói có người nghi ngờ Ngô mỗ nhân này là Diệp Bất Phàm?" Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế thái sư, bưng tách trà bên cạnh lên, nhấp một ngụm, lơ đãng nói.

"Ai?!

Kẻ nào dám bịa đặt như vậy!" Thiên Thư Đạo Nhân sắc mặt kịch biến, lộ vẻ chấn nộ: "Chuyện hoang đường như thế, sao có thể tin bừa?!" "Ha ha, chỉ là nghe nói thôi." "Ngô đại sư, đây chắc chắn là do mấy trận pháp sư khác bài xích ngài nên mới nói bậy nói bạ!

Lát nữa về ta sẽ hạ lệnh, nghiêm khắc khiển trách!" Thiên Thư Đạo Nhân nói năng đầy chính nghĩa.

Trong lúc nói, trán lão đã lấm tấm mồ hôi, rõ ràng là rất căng thẳng.

Lão sợ Ngô trận sư còn chẳng thèm diễn, trực tiếp lộ ra bộ mặt của Diệp Bất Phàm, sau đó đánh chết lão ngay tại chỗ.

"Vậy thì đa tạ." Diệp Bất Phàm mỉm cười, tán gẫu với Thiên Thư Đạo Nhân một hồi, cuối cùng đối phương dùng dược liệu yêu thú làm thù lao, chốt lại loại pháp khí trận pháp rồi tiễn lão ra khỏi tiệm.

"Thú vị, thật là thú vị." Diệp Bất Phàm tung tẩy túi trữ vật, nhìn bóng lưng vội vã của đối phương, mày kiếm giãn ra, tâm trạng vui vẻ.

Theo một nghĩa nào đó, hắn xem như đã quang minh chính đại lộ diện trên thế giới này.

"Chỉ cần tôi đủ mạnh!

Thì dù thân phận ngụy trang bị mọi người biết rõ, cũng chẳng ai dám vạch trần!" Diệp Bất Phàm càng thêm khao khát cảnh giới Đại Thừa Tiên Quân.

Đến ngày đó, hắn sẽ dùng danh nghĩa "Diệp Bất Phàm" đi lại trong thế gian, không còn bất kỳ e dè nào nữa!

Trong khoảng thời gian tiếp theo.

Buổi tối Diệp Bất Phàm song tu cùng Nhan Như Ngọc và Sở Tử Tuyết.

Ban ngày ngoài việc luyện chế pháp khí trận pháp, hắn liền dùng số yêu huyết còn lại để luyện chế yêu đan, tu luyện 《Niết Bàn Kinh》, từng bước nâng cao tu vi.

Sau khi hắn tấn thăng Hóa Thần hậu kỳ, tác dụng của yêu đan đã giảm đi một chút.

Nhưng vấn đề không lớn, chỉ cần lượng yêu huyết đủ nhiều, là đủ

để giúp hắn đột phá Hóa Thần Đại viên mãn.

Về phương diện nhục thân cũng đang tăng tiến một cách có trật tự, 《Bất Tử Thiên Công》 cộng thêm tác dụng phụ của 《Bổ Thân Thuật》, tốc độ tiến bộ rất nhanh.

Không chỉ vậy, hắn đã tu luyện viên mãn nhục thân thuộc tính "phong", "lôi" trong 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, tốc độ và sức phá hoại của nhục thân tăng lên không ít.

Đồng thời hắn tìm kiếm dược liệu thuộc tính "băng", dùng để tu luyện 《Băng Chi Nhục Thân》 trong Thập Nhị Kinh.

Vấn đề duy nhất là, tài nguyên tiêu hao quá nhiều.

Chỉ dựa vào việc kinh doanh của hai phân thân Mai quốc sư và Ngô trận sư, khó mà duy trì được.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm đích thân đến nơi ở của Yêu tộc tại Đường Kinh thành để hiệp đàm chuyện hợp tác, lần này dùng thân phận Ngô trận sư, không có gì phải e ngại.

Ban đầu, đám yêu tộc như Thanh Phượng, Phượng Hoàng đều tỏ ra rất thù địch với hắn.

Nhưng không lâu sau, giọng điệu của chúng đã dịu đi, có ý hóa giải thù hận.

Chỉ vì Ngô trận sư đã hứa hẹn, có thể giúp chúng huyết mạch phản tổ!

Huyết mạch của Yêu tộc tương tự như linh căn của Nhân tộc, cấp độ huyết mạch càng cao, thiên phú và thực lực càng mạnh.

Chương 511

Từ xưa đến nay, chúng chưa từng có phương pháp huyết mạch phản tổ.

Sự cám dỗ này tương đương với việc cho chúng một cơ duyên tấn thăng Đại Thừa Tiên Quân, bất kỳ thù oán nào trước tạo hóa này cũng chẳng là gì cả.

Tuy nhiên, đám yêu tộc như Phượng Hoàng thiếu chủ và Thanh Phượng thiếu chủ cũng không ngốc, chúng rất cẩn thận, sau khi thương lượng rất lâu, cuối cùng quyết định để một thiên kiêu trẻ tuổi của Phượng Hoàng tộc làm vật thí nghiệm.

Đó là em họ của Phượng Hoàng thiếu chủ.

Thử nghiệm cái gọi là phương pháp huyết mạch phản tổ.

Vài ngày sau, trước cửa tiệm trận pháp, Diệp Bất Phàm tiễn Phượng Hoàng thiếu chủ, cũng chính là thanh niên mắt đỏ, Hoàng Kha.

Mà bên cạnh Hoàng Kha, là một thanh niên áo đen, vẻ mặt đau đớn xen lẫn kích động.

"Huyết mạch quả nhiên đã tinh khiết hơn rất nhiều, không ngờ Ngô trận sư lại có thủ đoạn như vậy." Hoàng Kha cảm ứng được huyết mạch ngày càng thuần túy trong cơ thể em họ, chấn động không sao tả xiết.

Chỉ cần thay xương, rút máu, sau đó dùng bí pháp tái sinh.

Lặp lại mấy chục lần trong thời gian ngắn, cấp độ huyết mạch có thể được nâng cao!

Mà xương và máu thay ra, Diệp Bất Phàm nói mỹ miều là cần

phải tế tự đi, phối hợp với trận pháp tế thiên, để tránh bị thiên đạo phản phệ.

Hoàng Kha ban đầu không tin, nhưng bây giờ đã tin là thật.

Loại phương pháp nghịch thiên cải mệnh này, việc tế tự cũng không có gì kỳ lạ.

Nếu không phải trả một cái giá nào, vậy mới là bất hợp lý.

Đương nhiên, vị Ngô trận sư này có tư túi một phần dược liệu yêu tộc của chúng hay không, chúng không thể biết được.

Cũng không quan tâm.

Dù sao thì Ngô trận sư có thể dùng bí pháp để xương máu của chúng tái sinh.

"Ha ha, đã bắt đầu rồi thì không tiến ắt sẽ lùi, thời gian phản tổ cần tính bằng năm, cứ hai ba ngày có thể đến một lần." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

"Được, vậy phiền Ngô trận sư rồi, chi phí phản tổ hôm nay, vài ngày nữa ta sẽ đích thân mang đến." Hoàng Kha chắp tay nói.

Phản tổ không phải miễn phí, Yêu tộc cần phải trả một số dược liệu lục giai để xây dựng trận pháp.

Diệp Bất Phàm dõi theo đối phương rời đi, thần thức lướt qua đống dược liệu Phượng Hoàng trong chưởng trung càn khôn, tâm trạng vô cùng kích động.

"Mối làm ăn này, có thể làm!

Không vốn vạn lời!" Không chỉ thu được lượng lớn yêu huyết, yêu cốt, mà còn có được dược liệu trận pháp lục giai.

Thậm chí, việc không ngừng thi triển 《Bổ Thân Thuật》 còn có thể thúc đẩy thể phách tăng cường.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, lập tức khắc một tấm biển treo ở cửa, sáng tạo ra một nghề nghiệp mới.

"Chuyên gia Phản Tổ, chỉ cần dược liệu trận pháp ngũ, lục giai, có thể giúp ngươi huyết mạch phản tổ, bước lên đỉnh cao yêu sinh!" Ban đầu mối làm ăn này không mấy ai tin, nhưng theo thời gian ngày qua ngày, không ít đại yêu trẻ tuổi của tộc Phượng Hoàng, Thanh Phượng huyết mạch tiến hóa, thậm chí có yêu được hưởng lợi, thuận lợi tấn thăng Hóa Thần!

Một năm sau, trong Đường Kinh thành dấy lên một làn sóng phản tổ.

Thậm chí kinh động đến một số nhân vật lớn của Yêu Thổ, khiến cho số lượng yêu tộc ở Đường Kinh thành ngày càng nhiều.

Mà điều này, cũng khiến Tiên Hỏa Giáo kinh hãi không nhẹ.

Một năm qua, Bắc Huyền Thiên Tôn và Thôn Thiên Ma Tôn vốn luôn nhắm một mắt mở một mắt với Diệp Bất Phàm, cũng không thể ngồi yên được nữa.

"Tên này làm sao có thể khiến huyết mạch của Yêu tộc tiến hóa đến mức độ này!

Hắn không biết hậu quả của việc một lượng lớn yêu tộc phản tổ sao?!" Thôn Thiên Ma Tôn rất tức giận.

Thân là Luyện Hư Thiên Tôn, tầm mắt của lão cực kỳ xa, nếu cứ để đám yêu tộc đó phản tổ tiếp, vài năm sau thực lực tổng thể của Yêu tộc chắc chắn sẽ vượt qua Nhân tộc!

Đến lúc đó trên đường toàn là Long Vương, Tổ Phượng Hoàng, Tổ Thanh Phượng.

Cả tu tiên giới có thế lực nào đánh lại được?

Trong tiệm trận pháp.

Diệp Bất Phàm đã trở về Bắc Vực được bốn năm đang ngồi bên bàn trà, đối diện là Bắc Huyền Thiên Tôn đã lâu không gặp.

"Ngô đạo hữu, đây là ý của Tiên Thổ và Ma Thổ, ngươi nên hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng của việc một lượng lớn yêu tộc huyết mạch phản tổ." Bắc Huyền Thiên Tôn nhấp một ngụm trà, giọng điệu mang theo cảnh cáo.

Một năm rưỡi qua, Thôn Thiên Ma Tôn và Hồng Y Thiên Tôn đều không muốn gặp Diệp Bất Phàm, chỉ có thể để lão đến.

Nếu nói ở Bắc Vực ai có thể chắc chắn giết được Diệp Bất Phàm nhất, thì không ai khác chính là Bắc Huyền Thiên Tôn.

Đối với lão, Diệp Bất Phàm tu luyện 《Niết Bàn Kinh》, đã là một gốc đại dược sắp chín muồi.

Lão có thể tuyệt đối áp chế hắn.

"Ha ha, tương lai của Yêu tộc ra sao, có liên quan gì đến Ngô mỗ?" Diệp Bất Phàm rất không thích thái độ kẻ cả của Bắc Huyền, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt: "Yêu Thổ không phải đang hợp tác với quý Tiên Thổ sao?" Bắc Huyền Thiên Tôn nhíu mày, không vui nói: "Đó chỉ là tạm thời, còn ngươi, đây là phản bội Nhân tộc, cổ vũ cho dã tâm thống trị tu tiên giới của Yêu tộc!" "Trong tu tiên giới tàn khốc này, tiền bối đừng nhắc đến hai chữ phản bội." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Đám yêu tộc sắp phản tổ này muốn uy hiếp đến Nhân tộc, ít nhất cũng phải sáu ngàn năm, hắn hơi đâu mà quản chuyện của sáu ngàn năm sau?

Hiện tại chỉ muốn kiếm yêu huyết, luyện chế đan dược tăng tiến tu vi.

Một năm rưỡi này, tu vi của hắn đã gần đến Hóa Thần Đại viên mãn, nhục thân cách hậu kỳ cũng chỉ còn một bước chân.

Trận pháp và thiên cơ tạo nghệ, cũng có phần tinh tiến.

"Bản thiên tôn không phải nhắc nhở, mà là cảnh cáo." Bắc Huyền Thiên Tôn mày càng nhíu chặt, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, che đi sát cơ trong đáy mắt, phất tay áo rời đi.

Nếu không phải lão cần Diệp Bất Phàm tấn thăng Luyện Hư, trở thành tài nguyên cho lão đột phá, lão mới lười quản nhiều như vậy.

Diệp Bất Phàm nhìn đối phương biến mất khỏi tiệm trận pháp, lộ vẻ trầm tư.

Một năm nay, Bắc Vực sóng yên biển lặng, phảng phất như mọi mâu thuẫn đều đã tạm gác lại.

Nhưng hắn biết rõ, đây là điềm báo trước cơn bão.

Sau lễ Tế Thiên, cục diện tu tiên giới tất sẽ thay đổi đột ngột.

Đúng lúc này, một nữ tử cao lớn vạm vỡ bế một bé gái mới sinh không lâu đi tới.

Đây là con gái của Hồng Y Thiên Tôn.

Một năm trước Hàn Yên tiên tử quyết định hòa ly với Hoài Ngọc Thiên Quân, không lâu trước đã hạ sinh một bé gái, đặt tên là Hồng Anh.

"Tin tức về con gái ta, có thể báo cho Hồng Y Thiên Tôn không?" Giọng Hàn Yên tiên tử trầm hậu, thỉnh thị.

"Báo cho lão biết đi." Diệp Bất Phàm nói với vẻ kỳ quái: "Tiện thể dò hỏi chuyện liên quan đến lễ Tế Thiên." Chuyện này mới là quan trọng nhất, độ khó đột phá Luyện Hư quá lớn, bất kể là bí cảnh, hay là tiểu tiên thổ của Ma Long Ngọc Tỷ, hắn đều không yên tâm.

Nhưng nếu có thể mượn tiên khí từ cánh cửa Tiên giới, thì tỷ lệ thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Bất kể thế nào, hắn đều phải xác định được thời gian chính xác của lễ Tế Thiên.

"Vâng." Hàn Yên tiên tử bế Hồng Anh vội vã rời khỏi tiệm trận pháp.

"Không biết Hồng Y nhìn thấy con gái ruột của mình, sẽ có cảm tưởng gì." Diệp Bất Phàm thấy vậy lắc đầu, giữ hay bỏ đứa bé này là do Hàn Yên tiên tử quyết định, hắn không hề can dự.

Hắn ở lại trong tiệm thêm một lúc, đối phó với vài tốp tu sĩ Nguyên Anh đến mua trận pháp, đợi đến khi trời tối mới đóng cửa.

Hơn một năm nay, cuộc sống của hắn khá là phong phú và dễ chịu.

Ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm đã dung luyện một lượng lớn dược liệu yêu thú, đã trở thành ngụy lục giai pháp bảo.

Trận pháp cũng đã đạt đến lục giai trung phẩm, trong tay có năm bộ pháp khí trận pháp lục giai trung phẩm, nếu đối mặt với Thôn Thiên Ma Tôn lần nữa, hắn hoàn toàn có thể vây giết lão.

Thiên cơ tạo nghệ cũng đạt đến lục giai cao cấp, tỷ lệ sống sót tăng mạnh.

Thần thông phương diện cũng tinh tiến, trong đại mộng đã ngộ ra hai loại thiên cương cấm kỵ pháp uy lực lớn, 《Đại Chân Võ Tiên Quyền》 và 《Định Thần Thuật》.

Cái trước là thần thông nhục thân, dung hợp nhiều loại thần thông như 《Đại Chân Võ Quyền》, cái sau là thần thông hồn đạo, là phiên bản tiến hóa của 《Định Thân Thuật》, có thể định trụ nguyên thần.

Đến cấp bậc Luyện Hư, 《Định Thân Thuật》 cấp bậc quá thấp,

thời gian định thân quá ngắn, hơn nữa chỉ định được "thân", không thể định trụ nguyên thần, nếu có phòng bị thì khó mà thi triển được.

"Đa đa, nương thân nói tối nay để ngươi ở cùng người." Tiểu Niếp Niếp chạy tới.

Đã lâu như vậy trôi qua, tiểu bất điểm chỉ cao thêm chưa đến nửa tấc, tốc độ trưởng thành thật cảm động.

"Được." Diệp Bất Phàm do dự một chút, rồi gật đầu.

Một năm trước hắn đã chuẩn bị động phòng với Phấn Quần La Lỵ, kết quả thấy đối phương không biết từ đâu kiếm được một viên "Đản Nguyên Đan", dọa Diệp Bất Phàm lập tức rút lại lời cầu hôn.

Phương pháp tránh thai mà hắn nghiên cứu, hiệu quả bình thường, không thể chống lại được thứ này.

Chẳng phải Hàn Yên tiên tử gần như vô sinh mà cũng bị Hồng Y làm cho mang thai đó sao?

Cuối cùng tra ra, Phấn Quần La Lỵ và bà chủ tiệm hoa Hồng Mạn Mạn ở cách vách đi lại rất gần, đan dược là nhờ tiệm hoa luyện chế ra.

Do đó, đã trì hoãn một năm, cho đến mấy ngày trước Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng sáng tạo ra phương pháp không sợ loại đan dược này.

Chương 512

"Đa đa, có phải người sắp sinh cho con một đệ đệ không ạ?" Tiểu Niếp Niếp ngẩng khuôn mặt nhỏ tròn xoe lên, tò mò hỏi.

Cùng với sự trưởng thành, cô bé biết ngày càng nhiều.

Mà về phương diện tu vi, cũng đã đến Luyện Khí nhị tầng.

Diệp Bất Phàm không để cô bé tu luyện công pháp phân liệt tinh thần của mẹ mình, mà là 《Trường Sinh Công》 do hắn tốn mấy tháng trời sáng tạo ra, không có tác dụng phụ, pháp lực tu luyện ra có sức tấn công bình thường, nhưng ưu điểm là có thể tăng tuổi thọ.

So với cùng cảnh giới nhiều hơn một phần ba tuổi thọ.

"Đi tìm nhị sư phụ của con chơi đi." Diệp Bất Phàm xua tay, triệu hồi Thiên Tàm Tiên Tôn ra. 《Thiên Tàm Cổ Kinh》 của hắn đã gần đại viên mãn, không bao lâu nữa, chân thân của Thiên Tàm Tiên Tôn có thể từ hư chuyển thực, sở hữu tu vi mạnh mẽ của Hợp Thể đỉnh phong.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, Tiểu Niếp Niếp lại có thêm một sư phụ nữa —— Thiên Tàm Tiên Tôn.

"Đi, theo sư phụ tu luyện, sư phụ dạy con làm sao để giết người không thấy máu." Thiên Tàm Tiên Tôn kéo Tiểu Niếp Niếp ra sân, đích thân giám sát, truyền thụ pháp thuật tấn công.

"Không, con muốn tu luyện Tiên Quy Thuật." Tiểu Niếp Niếp rất bướng bỉnh.

Có lẽ là do gen di truyền, cô bé rất thích các loại kỹ năng bảo mệnh, Tiên Quy Thuật là khi Thiên Tàm Tiên Tôn mới nhận đồ đệ này, đã tiện tay ném cho cô bé.

Không có tác dụng gì khác, chỉ là ngưng tụ một lớp mai rùa hư ảo trên bề mặt cơ thể, phòng ngự khá mạnh.

"Mai rùa có gì hay mà học, giết người không thơm sao?" Thiên Tàm Tiên Tôn nhíu mày, cảm thấy đồ đệ rẻ mạt của mình đi sai đường rồi.

"Con muốn giống như đa đa của con, đi giữa vạn quân mà không hề hấn gì!

Tính mạng vô lo!" Tiểu Niếp Niếp kiêu ngạo nói.

"Bản tiên tôn không tinh thông phương diện này." Lý niệm của Thiên Tàm Tiên Tôn khá là cực đoan, nói: "Chỉ có giết hết kẻ địch, ngươi mới có thể bảo toàn tính mạng." "Vậy sao?" Tiểu Niếp Niếp ngẩn ra, nghi ngờ.

"Chắc chắn rồi, ngươi xem đa đa của ngươi, mấy năm nay đã đánh chết mấy Hóa Thần rồi." Thiên Tàm Tiên Tôn nói năng đầy chính nghĩa.

"Vậy người dạy con cái gì?" "Bạt Đao Thuật." Loảng xoảng một tiếng, Thiên Tàm Tiên Tôn ném cho Tiểu Niếp Niếp một thanh đại khảm đao to như tấm ván cửa, nói: "Dùng pháp lực nuôi dưỡng thanh đao này, nuôi dưỡng càng lâu, uy lực càng mạnh." Tiểu Niếp Niếp nhìn thanh đại khảm đao to hơn thân mình gấp bốn năm lần, nghi ngờ vị sư phụ rẻ mạt này đang lừa mình.

Nhưng không có bằng chứng. … Diệp Bất Phàm không quản những chuyện này, mà chậm rãi bước vào phòng của Phấn Quần La Lỵ.

Giống như quần áo của nàng, khuê phòng một màu hồng phấn, hương thơm thoang thoảng.

Vừa vào phòng, một thân thể mềm mại đã nhào vào người hắn,

đôi mắt đào hoa đen trắng rõ ràng của Phấn Quần La Lỵ nhìn hắn chằm chằm, tình ý triền miên.

"Đồ nhi, ta muốn ngươi trợ ta tu hành!" … Da Phấn Quần La Lỵ mịn màng như mỡ đông, chạm vào trơn láng mềm mại, má bầu bĩnh, mắt đẹp như hoa đào, muốn từ chối mà lại thôi.

Vẻ đáng yêu xen lẫn quyến rũ, khiến người ta rung động.

"Ha ha ha!

Được, ta trợ ngươi tu hành!" Diệp Bất Phàm cười lớn, ôm ngang nàng lên, nhẹ nhàng đặt lên giường hồng.

Giày thêu được cởi ra, lộ ra đôi vớ lụa trắng, cởi vớ lụa, bắp chân thon thả, bàn chân ngọc nhỏ nhắn xinh xắn, nhẹ nhàng nắm lấy, như cầm một viên ngọc ấm.

Bàn tay lớn di chuyển, vén váy hồng lên trên, như vén tấm màn che bí ẩn, để lộ cặp đùi trắng ngần tròn trịa.

Ánh nến ấm áp, chiếu rọi khuê phòng, đồng thời cũng chiếu ra chiếc quần lót tam giác màu trắng của Phấn Quần La Lỵ.

Dường như đang căng thẳng, tai Phấn Quần La Lỵ đỏ như mây, hơi thở dồn dập, khiến cặp gò bồng đảo phập phồng, tráng lệ vô biên.

Diệp Bất Phàm như đang vuốt ve tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế gian, men theo váy hồng leo lên, bụng dưới thon gọn phẳng lì, chạm vào mềm mại mịn màng.

"Ngươi, ngươi nhẹ nhàng một chút." Mắt Phấn Quần La Lỵ sáng ngời, xuân ý mông lung.

Dù sao cũng là lần đầu.

Lần trước Diệp Bất Phàm và Tử Quần vui vẻ một đêm, ý thức của nàng chưa sinh ra, nhưng lại biết Diệp Bất Phàm thiên phú dị

bẩm.

"Đương nhiên." Diệp Bất Phàm tỏ vẻ mình đã nghiên cứu kỹ pháp song tu của Âm Dương Tiên Thổ, kỹ thuật tinh xảo vô song.

Hắn búng tay, pháp lực tuôn ra, ánh nến vụt tắt.

Một tiếng hừ nhẹ.

Phấn Quần như rơi xuống địa ngục.

Lát sau, lại thẳng lên chín tầng mây. … Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên qua cửa sổ giấy trắng, chiếu ra những bộ quần áo lộn xộn trên đất, trong tấm rèm sa màu hồng, thấp thoáng lộ ra thân thể mềm mại lồi lõm kiều diễm.

Tóc Phấn Quần La Lỵ rối tung, mồ hôi thơm đầm đìa.

"Luyện Khí bát tầng." Phấn Quần La Lỵ quan sát bản thân, trong lòng vui mừng.

Cho đến lúc này, nàng mới biết rõ lợi ích của việc song tu với Diệp Bất Phàm lớn đến mức nào, một đêm từ Luyện Khí ngũ tầng thẳng lên bát tầng, mà tu vi lại vững chắc, đây là điều mà bất kỳ đan dược công pháp nào cũng không thể sánh bằng.

"Đồ nhi, sư phụ ta định ba ngày Trúc Cơ, một tháng Kim Đan." Phấn Quần La Lỵ rúc vào lòng Diệp Bất Phàm, cánh tay ngó sen ôm lấy cổ hắn, mắt đào hoa đong đầy tình ý, hơi thở như lan, giọng nói nũng nịu.

"Ngươi chắc chứ?" Diệp Bất Phàm vẻ mặt kỳ quái, ho khan nói: "Ngươi đây đã phun hết… ra rồi…" Phấn Quần La Lỵ mặt đỏ như máu, vội vàng bịt miệng Diệp Bất Phàm, hung dữ nói: "Ngươi dám nói nữa, tin ta cắt nó không." "Thôi được, ta không sao cả, ngươi chịu được là được." Diệp Bất Phàm gỡ ngón tay thon của Phấn Quần ra, không hề để ý.

“Ta ngủ một lát, ngươi không được động đậy.” Phấn Quần La Lỵ vùi đầu vào lồng ngực Diệp Bất Phàm, treo trên người hắn như một con lười.

Diệp Bất Phàm đành chịu thua cô nàng dính người này.

Phấn Quần chính là nhân cách lụy tình của sư tôn, rất thích dính người.

Đúng lúc này, trong sân sau của tiệm trận pháp truyền đến một giọng nói.

Đó là tiếng ngạc nhiên của Hắc Quần La Lỵ.

“Ơ?

Con nhà ai đây?” “Đương nhiên là con nhà Diệp Bất Phàm rồi.” Trong phòng, mặt Diệp Bất Phàm trắng bệch, đầu óc gần như muốn nổ tung, hắn nhanh chóng mặc quần áo, xóa đi mùi hương còn sót lại của Phấn Quần La Lỵ, vọt mình đến sân.

Chỉ thấy Hắc Quần La Lỵ đang đứng dưới gốc cây hòe lớn, nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Niếp Niếp đang xách đại khảm đao tu luyện 《Bạt Đao Thuật》.

Tiểu Niếp Niếp cũng nghiêng đầu nhìn nàng, có chút mơ hồ.

Vị nương thân áo đen này, cô bé chưa từng gặp.

Đang định hỏi có phải mẹ mình không, Diệp Bất Phàm đã vỗ vào đầu con gái, quát: “Đây là sư tổ của con, mau gọi người!” “Ồ, con chào sư tổ.” Tiểu Niếp Niếp ấm ức xoa xoa cái đầu nhỏ, bĩu môi, gọi một tiếng sư tổ.

“Ha ha, đây là con gái của ta và Ngu Tuyền Cơ, từ Nam Hồng Vực mang về, không có tên.” Diệp Bất Phàm mặt mày thản nhiên, không chút biến sắc ôm con gái vào lòng.

Hắn đã dám mang con gái đến Đường Kinh thành, tự nhiên đã có phòng bị đối với Hắc Quần La Lỵ.

Trước đó Tử Quần đã gia trì thuật dịch dung lên người cô bé, che giấu cảm ứng huyết mạch, sau đó Diệp Bất Phàm lại gia trì thêm 《Thai Hóa Dịch Hình》, môn thần thông này hắn đã đặc biệt cải tiến trong đại mộng, chuyên để đối phó với Hắc Quần La Lỵ.

Mãi cho đến khi 《Pháp Kiếp Đồng》 cũng không nhìn thấu, hắn mới yên tâm.

Vấn đề duy nhất là, không thể chạm vào.

Hắc Quần La Lỵ một khi chạm vào Tiểu Niếp Niếp, thần thông che giấu mạnh đến đâu cũng không ngăn được cảm ứng huyết mạch.

"Sao ta không biết?" Hắc Quần La Lỵ mắt đào hoa nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, lại nhìn sang đứa nhóc, đột nhiên lửa giận bùng lên.

"Ta khổ cực bảo ngươi sinh một đứa với Nhan Như Ngọc, ngươi không chịu, kết quả lại đi sinh một đứa với con nhóc lừa đảo của Hợp Hoan Tông?

Ngươi quá làm ta thất vọng rồi!" Hắc Quần La Lỵ càng nói càng tức, cảm thấy bị phản bội.

"Tai nạn, hoàn toàn là tai nạn." Diệp Bất Phàm lập tức làm mặt hối lỗi.

"Hừ!

Thôi bỏ đi!

Ta thấy bé con này thân thiết, lại còn gọi một tiếng sư tổ, hay là để nó đến chỗ ta tu hành đi, ta dạy nó tu hành đại đạo." Hắc Quần La Lỵ hừ lạnh, rồi cúi người xuống, mắt đào hoa cong cong, cười tươi nói:

“Có muốn theo sư tổ học tập tu tiên đại đạo không?” Nói rồi, nàng định bói toán quá khứ và tương lai của Tiểu Niếp Niếp.

Điều khiến nàng kinh ngạc là, tương lai một mảng mơ hồ, không chỉ bị gia trì thiên cơ thuật, mà còn có một lực cản không rõ, độ khó bói toán sắp bằng cả Diệp Bất Phàm.

“Trông thì một hai tuổi, nhưng Diệp Bất Phàm đến Bắc Vực đã hơn ba năm… Trên người bé con này có thời gian bản nguyên?” Hắc Quần La Lỵ nhíu mày suy đoán.

Thời gian bản nguyên, có thể làm chậm tốc độ lão hóa của con người, tăng tuổi thọ, nếu đặt trong cơ thể trẻ em, sẽ khiến tốc độ trưởng thành quá chậm.

Càng có thể ngăn cản bói toán!

“Sư tổ đang hỏi con đó!” Diệp Bất Phàm trong lòng hơi căng thẳng, cúi đầu trừng mắt nhìn con gái.

Tiểu Niếp Niếp bị ánh mắt của cha dọa cho không nhẹ, quả quyết tỏ vẻ không đi, đánh chết cũng không đi.

Diệp Bất Phàm trong lòng hài lòng, cười nói: “Nó có sư phụ rồi, một là Minh Vương, một là Thiên Tàm Tiên Tôn.” “Xì, hai tên háo sắc đó sao có thể sánh vai với ta?” Hắc Quần La Lỵ cười lạnh, khinh thường, nhìn Tiểu Niếp Niếp không ngừng lắc đầu: “Đứa trẻ ngốc, không thông minh bằng một nửa cha ngươi.” “Vâng vâng vâng.” Tiểu Niếp Niếp vội gật đầu, không hề phản bác.

“Lần này đến là vì chuyện Tế Thiên, theo tình báo của ta ở Ma Thổ, không đầy bốn năm nữa, đám Hóa Thần đó sẽ thu thập khí vận xong, bắt đầu Tế Thiên.” Hắc Quần La Lỵ chuyển sang nói nghiêm túc.

Diệp Bất Phàm nghe vậy động dung, thuận thế triệu hồi Thiên

Tàm Tiên Tôn, giao con gái cho lão, rồi dẫn Hắc Quần sư tôn đến tiệm trận pháp, ngồi đối diện.

Chương 513

Vốn dĩ hắn đã phái Hàn Yên tiên tử đi tìm Hồng Y Thiên Tôn để dò hỏi tin tức, không đầy hai ngày, tin tức sẽ được mang về.

Không ngờ, tin tức của Hắc Quần La Lỵ còn nhanh hơn hắn.

"Chính xác không?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, chuyện Tế Thiên, hắn không thể ngăn cản, một khi ngăn cản, các Đại Thừa Tiên Quân của tất cả tiên thổ ở Bắc Vực, Trung Vực, Nam Hồng Vực, Yêu Thổ, Tây Vực tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết hắn.

Đây là mối thù cản đường!

Hắn chỉ có thể thuận theo dòng nước, nhân cơ hội đột phá Luyện Hư.

"Mười phần chắc tám chín." "Còn tin tức gì nữa không?" "Lúc Tế Thiên, sẽ có thêm nhiều Hợp Thể Tiên Tôn hạ giới, họ đã chuẩn bị rồi, còn có mấy vị Đại Thừa Tiên Quân chủ trì việc Tế Thiên, ngươi phải chuẩn bị cho tốt, tốt nhất là để Hằng Nga Tiên khôi phục tu vi Hợp Thể Đại viên mãn, đến lúc đó có thể đưa ngươi chạy trốn, chỉ dựa vào một Thiên Tàm Tiên Tôn, căn bản không đủ." Hắc Quần La Lỵ nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Ngươi ở Bắc Vực và Nam Hồng Vực gây gió gây mưa, cho dù Đại Thừa Tiên Quân không để ý đến ngươi, nhưng đám Hợp Thể đó chắc chắn sẽ không tha cho ngươi đâu." Bất luận là Chân Diệu Thiên Cơ Sư hay Thất Chỉ Thiên Quân mà Diệp Bất Phàm đã giết, ở Tiên Thổ đều có sư thừa và bối cảnh.

"Dựa vào họ, không bằng dựa vào sư tôn." Diệp Bất Phàm cười nói.

"Một số át chủ bài không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không dùng." Hắc Quần La Lỵ liếc mắt.

“Ngoài ra, sau lễ Tế Thiên, tu tiên giới dưới sự ảnh hưởng của tiên khí, tạo hóa liên tục xuất hiện, động loạn là không thể tránh khỏi, tranh giành tạo hóa các kiểu, ngươi tốt nhất nên có sự chuẩn bị, đây là cơ hội để tu vi của ngươi tiến bộ vượt bậc.” Diệp Bất Phàm đã hiểu.

Điều này tương đương với việc tiên khí phục hồi, các mỏ linh khoáng, linh dược, yêu thú trong tu tiên giới sẽ sản sinh dị biến, cấp độ sinh mệnh nhảy vọt.

Đến lúc đó chính là thời kỳ thịnh thế của tu tiên!

Trong thời kỳ thịnh thế này, tu sĩ của Tiên, Ma, Yêu Thổ tất sẽ một bước lên trời, ngược lại là những thổ dân tu tiên giới như Diệp Bất Phàm, không gian sinh tồn sẽ bị chèn ép không còn một chút nào.

Bất kể là Nguyên Anh hay Hóa Thần, lấy gì để tranh giành cơ duyên với đám Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa Tiên Quân của Tiên Thổ?

Thậm chí, ngay cả nhà cũng sẽ bị tu sĩ Tiên Thổ chiếm đoạt!

“Đa tạ sư tôn nhắc nhở.” Diệp Bất Phàm gật đầu nói, sau lễ Tế Thiên, hắn chỉ có thể càng thêm cẩn thận.

Sư tôn và Nhan Như Ngọc thì không cần lo lắng.

Các Đại Thừa Tiên Quân vốn đã rất kiêng kỵ hai người, dù sao cũng là những nhân vật vô địch năm xưa, rất khó nói đã để lại hậu thủ gì.

Sau khi dặn dò, Hắc Quần La Lỵ đánh ra một đạo pháp quyết truyền âm.

Không lâu sau, từ tiệm hoa cách vách đi tới một nữ tử dáng người thướt tha đầy đặn, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều quyến rũ đa tình, như một đóa hồng mân côi đang nở rộ.

“Hồng Mạn Mạn, ra mắt Ma Tổ.” Nữ tử đầy đặn cúi người thi lễ.

Diệp Bất Phàm đưa mắt qua lại giữa hai người, có vẻ suy tư.

Hắn dường như đã đánh giá thấp lai lịch của bà chủ tiệm hoa này, mạnh như Thiên Tàm Tiên Tôn cũng không nhận ra La Lỵ sư tôn.

“Đây là Bỉ Ngạn Hoa từ thời thượng cổ, tồn tại trên đời đã rất lâu rồi, còn sớm hơn cả ta.” Hắc Quần La Lỵ gật đầu, trực tiếp giới thiệu với Diệp Bất Phàm.

Hoa nở bên bờ Bỉ Ngạn, kết nối sinh tử.

Lai lịch của bà chủ tiệm hoa rất thần bí, truyền văn sinh trưởng bên đường Hoàng Tuyền, quanh năm hấp thu khí sinh tử luân hồi, từ đó sinh ra linh trí, nhưng thật giả đã không thể khảo cứu.

Do sống lâu, cộng thêm thân là hoa cỏ, thiên phú luyện đan cực mạnh, tạo nghệ luyện đan đứng đầu tu tiên giới thượng cổ, là một Bát giai Luyện Đan Sư!

Đan phương “Đản Nguyên Đan” mà Hắc Quần La Lỵ luyện chế, chính là do nàng sáng tạo ra!

“Ma Tổ không cần đề cao Hồng Mạn Mạn, tu hành vô số năm, cũng chỉ là Hợp Thể Tiên Tôn, cách thoát thai thành tiên, xa vời vô kỳ.” Bà chủ tiệm hoa cúi người phúc lễ, thân hình đầy đặn, khí chất dịu dàng như thiếu phụ, nàng dịu dàng cười nói: “Ngược lại là cao đồ của Ma Tổ, gây ra đại bản sự khiến Mạn Mạn khâm phục.” Lời lẽ bình thường, nhưng lọt vào tai Diệp Bất Phàm lại biến thành một ý vị khác.

Nữ nhân này đã tiếp xúc với Phấn Quần, Tiểu Niếp Niếp.

Cái gọi là “bản sự”, ý chỉ việc Diệp Bất Phàm giấu Hắc Quần, đã chiếm được các ý niệm khác của nàng, lại còn sinh ra một cô con gái.

“Bỉ Ngạn Hoa này, muốn cầm điểm yếu để uy hiếp mình sao?” Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ rùng mình, thầm sinh cảnh giác.

Hắc Quần La Lỵ hoàn toàn không biết, tự hào nói: “Đó là đương nhiên, đệ tử của ta sao có thể tầm thường?” “Lạc Lạc.” Bà chủ tiệm hoa mỉm cười dịu dàng, đường cong đầy đặn dưới bộ cung trang màu đỏ khiến người ta động lòng.

Hắc Quần La Lỵ không nói nhiều lời vô ích, nói: “Ta cần đan dược đột phá Hóa Thần hậu kỳ, ngoài ra mượn ngươi một cánh hoa để dùng.” Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết, có tác dụng tái tạo thần hồn, giúp người luân hồi chuyển sinh.

Nếu đoạt xá người khác, thần hồn và nhục thân không phù hợp, còn có thể dựa vào Bỉ Ngạn Hoa để hồn phách và nhục thân hợp nhất hoàn hảo.

“Có thể, nhưng ta cần tiên khí tư dưỡng, lúc Tế Thiên, mang ta theo bên người.” Bà chủ tiệm hoa khẽ gật đầu, tự nhiên tỏa ra một mùi hương hoa.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, cũng không kinh ngạc, một năm trước Hắc Quần La Lỵ theo sát Bạch Quần, bước vào Hóa Thần trung kỳ.

Dường như không còn áp chế, Hắc Quần La Lỵ không còn trì trệ ở Đường Kinh thành, bắt đầu chu du ở Bắc Vực, Trung Vực, khắp nơi cướp đoạt tài nguyên bí cảnh, tốc độ tu hành cực kỳ kinh người, cách hậu kỳ không còn xa.

Mà đối thủ của nàng là Nhan Như Ngọc còn nhanh hơn, dưới sự song tu không ngừng của 《Vũ Hóa Thiên Tiên Công》 và Diệp Bất Phàm, chỉ trong hai năm đã đạt đến cấp độ Hóa Thần trung kỳ.

Cũng vì thế, dưới sự che chở của hai người, Tuyết Linh Tông và Thiên Ma Giáo phát triển mạnh mẽ, trong đó lão tổ của Tuyết Linh

Tông là Liên Ương Chân Quân dưới sự giúp đỡ của Nhan Như Ngọc, đã đạt đến Nguyên Anh Đại viên mãn.

Cùng thế hệ với lão là Đồ Kiếm, Vạn Thú Cốc, Chân Lan lão tổ đã bị bỏ lại phía sau rất xa, dần dần chìm vào quên lãng.

"Được." Hắc Quần La Lỵ gật đầu đồng ý, nói với Diệp Bất Phàm: "Nếu ngươi cần 'Phá Hư Đan', có thể nhờ nàng luyện chế." Phá Hư Đan, có thể tăng ba thành cơ hội ngưng tụ "nội cảnh địa" hư ảo, đột phá Luyện Hư, năm đó Hồng Y Thiên Tôn hợp tác với Diệp Bất Phàm vào Nguyệt Cung, chính là vì chủ dược liên quan.

Do là đan dược lục giai, cả tu tiên giới rộng lớn, chỉ có Vân Sơn Đại Dược Sư của Trung Vực là Lục giai, sau khi kết thúc ở Nguyệt Cung, Hồng Y liền lập tức mời Đại Dược Sư đến Nam Hồng Vực, luyện chế ra một lò "Phá Hư Đan".

Như vậy mới có được lần đột phá ở Phế Thổ.

"Ha ha, đan phương Phá Hư Đan đã có được rồi, vừa hay Diệp mỗ nhân này cũng biết chút ít về luyện đan pháp, việc luyện đan không làm phiền tiền bối, nhưng nếu tiền bối có dược liệu liên quan, có thể nhượng lại không?

Về phương diện dược liệu ta đã gom đủ bảy tám phần mười rồi, chỉ thiếu hai vị chủ dược 'Hư Tĩnh Trúc' và 'Thần Nguyên Chi'." Diệp Bất Phàm mắt lộ vẻ mong đợi.

Đan phương là lấy được từ chỗ Phấn Quần.

Dược liệu một năm nay hắn vẫn luôn thu thập, thân phận chuyên gia phản tổ, giúp hắn vơ vét không ít tài nguyên của Yêu tộc.

Trong đó rất nhiều dược liệu đối với Nhân tộc đều là tài nguyên chiến lược đỉnh cấp, nhưng đối với Yêu tộc tác dụng không lớn lắm.

Các yêu tộc như Phượng Hoàng, Thanh Phượng, Huyền Vũ lấy

những dược liệu không có tác dụng lớn với chúng, đổi lấy cơ duyên phản tổ, không hề lỗ chút nào.

"Tạo nghệ luyện đan của Diệp đạo hữu, e rằng không dưới Lục giai." Nụ cười của bà chủ tiệm hoa hơi cứng lại, có chút không thể tin nổi.

Phải biết, trong tu tiên giới mỗi một nghề nghiệp muốn tinh thông, đạt đến Lục giai, thiên phú có mạnh đến đâu cũng cần nửa đời tâm huyết, vị hàng xóm này tinh thông trận pháp, luyện khí đã đủ kinh khủng rồi.

Lại còn tinh thông cả luyện đan!

Nàng sống vô tận năm tháng, cũng chưa từng thấy qua loại quái thai này.

"May mắn, may mắn mà thôi." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng.

Hắn có bí thuật tác dụng phụ tăng tỷ lệ thành đan, với ngộ tính mạnh mẽ như hiện tại của hắn, thành Lục giai vấn đề không lớn.

Đương nhiên, hắn chỉ là Lục giai Độc Đan Sư.

Bà chủ tiệm hoa thấy Diệp Bất Phàm không trả lời, biết ý không hỏi nhiều, trầm ngâm một lát, lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương, sau khi mở ra, ánh hào quang bảy màu chiếu rọi, bên trong rõ ràng là một cây linh chi.

Thần Nguyên Chi!

Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, khó mà rời đi.

Bất kể là "Hư Tĩnh Trúc" hay "Thần Nguyên Chi" đều là thánh dược đã tuyệt tích trong tu tiên giới, cái trước có thể giúp người ngưng tụ nội cảnh địa, cái sau càng có thể giúp người lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc.

Cũng chỉ có Tiên Thổ, Ma Thổ những thế lực Đại Thừa đó mới có bồi dưỡng.

Diệp Bất Phàm tìm mua đã lâu mà vẫn luôn không được.

Thực sự không ngờ bà chủ tiệm hoa lại cho hắn một bất ngờ.

"Vật này đổi lấy một nhân tình của Diệp đạo hữu, thế nào?" Bà chủ tiệm hoa cười duyên một tiếng, quyến rũ đa tình.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra.

Bên cạnh Hắc Quần La Lỵ ngáp một cái, nói: "Nữ nhân này khéo léo, giỏi kết thiện duyên, đừng nhìn tu vi không ra gì, nhưng thời thượng cổ nhân mạch trải khắp cả tu tiên giới, Minh Vương, Hồn Tổ đều từng chịu ân huệ, Thanh Tổ của Nam Hồng Vực, ông cố của Chân Ma Tiên Quân cũng có giao hảo với nàng." Đây cũng là nguyên nhân nàng cố ý giới thiệu hai người quen biết.

Bà chủ tiệm hoa đi đến đâu cũng có thể nói được vài câu.

Mối quan hệ giữa các cá nhân này rất giống với Lý phù sư thời Triệu Quốc, một người tốt, Thượng Thanh Cung, Vạn Thú Cốc, Tuyết Linh Tông những thế lực này đều sẽ nể mặt vài phần.

"Thì ra là một nhà đầu tư thiên thần." Thiếu phụ Hoa Tượng rõ ràng đã nhìn ra tiềm năng của hắn.

Diệp Bất Phàm lập tức gật đầu đồng ý, nhận lấy "Thần Nguyên Chi", trịnh trọng đặt vào trong hộp.

Có được vật này, chủ dược chỉ còn thiếu "Hư Tĩnh Trúc", các phụ dược còn lại có thể dựa vào việc kinh doanh của mình để thu thập đủ.

Có được sự đầu tư, hắn và thiếu phụ Hoa Tượng cũng thân thiết hơn không ít.

Sau một hồi trò chuyện phiếm, Diệp Bất Phàm đột nhiên hỏi:

"Không biết tiền bối đã từng kết hôn chưa?" "Chưa từng." Thiếu phụ Hoa Tượng đưa tay vuốt lại mái tóc, cười như không cười. "Vậy..." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, đang định nói hay là cô gia tăng đầu tư đi.

Dù sao cũng là một Hợp Thể Tiên Tôn chính hiệu, lại còn là một đóa hoa Bỉ Ngạn, nếu như song tu... tốc độ tu hành sau khi bước vào Luyện Hư sẽ được bảo đảm.

Hắc Quần La Lỵ liếc đôi mắt hoa đào, nhìn Diệp Bất Phàm, rồi đột nhiên nổi giận đập bàn nói: "Ta đến đây là để giới thiệu hai người quen biết, không phải làm ma cô!

Ngươi tiểu tử ngoài việc trêu hoa ghẹo nguyệt ra còn biết làm gì?" "Sư tôn, người biết mà, con là Thái Dương chi thể, có hiệu quả rất lớn với nữ tu, đây chẳng phải là vì suy nghĩ cho tiền bối sao." Diệp Bất Phàm mặt dày vô cùng, nói năng đầy chính nghĩa.

Chương 514

"Xin lỗi, ta tạm thời không có ý định tìm kiếm đạo lữ." Thiếu phụ Hoa Tượng mỉm cười lắc đầu.

Làm hàng xóm hơn một năm, nàng rất hiểu Diệp Bất Phàm.

Nhân quả trên người hắn quá nhiều, liên quan đến cả ba cõi Tiên, Ma, Yêu, sau khi tế thiên sẽ có Tiên Tôn, Tiên Quân hạ giới, tỷ lệ tử vong thực sự quá cao.

Chi bằng dùng "Thần Nguyên Chi" để đầu tư một chút.

Nếu sau này Diệp Bất Phàm tấn thăng Đại Thừa thì tốt nhất, còn nếu bị người ta giết, nàng cũng không mất mát gì, lần này không chỉ bán ân tình cho một mình Diệp Bất Phàm, mà còn cho cả Ma Tổ.

Trò chuyện một lúc lâu, thiếu phụ Hoa Tượng xoay người rời đi.

Trước khi đi, Hắc Quần La Lỵ ném cho hắn một miếng ngọc giản.

Diệp Bất Phàm dùng thần thức quét qua, lộ ra vẻ kinh ngạc. 【Tam Tài Luyện Hư Pháp: Được đại đạo trời đất ưu ái, ngưng tụ thiên dương chi tài, mệnh cách, khí vận cực cao, ngưng tụ địa âm chi tài, hai bên giao hội, lấy Tứ Tượng Hóa Thần làm bước đệm, đắc nhân trung biến hóa chi tài.】【Tam Tài Luyện Hư giả, tức vạn pháp bất xâm, thần thông khó thương, tác dụng phụ, được đại đạo ưu ái, gian nan vô cùng, tự thân mệnh cách không thể thay đổi, khí vận khó ngưng tụ, địa âm khó được, và tỷ lệ thành công của Tam Tài Luyện Hư cực thấp.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Được đại đạo ưu ái, dễ dàng vô cùng, tự thân mệnh cách có thể thay đổi, khí vận dễ ngưng tụ, địa âm dễ được, và tỷ lệ thành công của Tam Tài Luyện Hư cực cao.】 Pháp môn này, sớm đã được Nhan Như Ngọc đưa cho hắn khi giúp nàng áp chế ý thức tiền thế.

Nhưng hắn vẫn luôn không nắm được yếu lĩnh.

Nội dung bên trong chỉ nói về cách dựa vào tam tài để tiến vào Luyện Hư.

Nhân tài đã có, nhưng căn bản không hề nói làm thế nào mới có thể được đại đạo ưu ái.

Dường như, trong mắt người sáng tạo ra pháp môn này, thiên tài và địa tài là do số mệnh định sẵn, không thể thay đổi. "Nhân tài, ngươi đã có, muốn có được hai tài còn lại, vi sư cũng không rõ.

Về phương diện này, người duy nhất có thể chỉ điểm cho ngươi, chỉ có nữ nhân từ Tiên giới hạ phàm kia, Thường Nga Tiên." Hắc Quần La Lỵ vẫy vẫy tay nhỏ, rời khỏi tiệm trận pháp.

Diệp Bất Phàm nghe vậy thì cười khổ.

Năm đó khi Thường Nga Tiên nhập vào nguyên thần của hắn, đã hứa sẽ tìm giúp hắn dược liệu của Tam Tài Luyện Hư.

Còn trong mắt các tu sĩ Tiên thổ, Ma thổ kia, Diệp mỗ nhân hắn tất nhiên phải có đủ cả thiên, địa song tài, nếu không làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đi đến bước này?

Chỉ có bản thân hắn mới biết chuyện nhà mình.

Hắn vốn mang mệnh cách chết yểu, mệnh đã định sẵn sẽ chết ở Thiên Ma Giáo, bị Sở Tử Tuyết hút thành xác khô, chỉ là sau đó hệ thống xuất hiện, giúp hắn tránh được vận mệnh đã định.

Được đại đạo ưu ái, không phải là khí vận chi tử.

Nói trắng ra chính là có độ tương thích cực cao với tam thiên đại đạo như ngũ hành, phong, lôi.

Có kẻ ngộ tính nghịch thiên, cảm ngộ đại đạo ngũ hành, nhưng lại bị kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành bài xích, không thể nhập môn.

Có kẻ ngộ tính tầm thường, lại được ngũ hành ưu ái, chỉ cần cảm ngộ một chút, đại đạo ngũ hành sẽ tự động chui vào cơ thể ngươi, mặc cho ngươi khống chế.

Nếu nói có sự khác biệt, đó chính là khác biệt giữa độ tương thích bằng không và một trăm.

Rõ ràng, Diệp Bất Phàm thuộc về loại trước.

Hắn là nhục thân xuyên không, còn không phải là người bản địa, làm sao có thể được đại đạo của thế giới này ưu ái! "Thường Nga Tiên, dậy chưa?" Diệp Bất Phàm thấy không có khách, bèn hỏi Thường Nga Tiên trong cơ thể mình. "Ừm, ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng ta cần một ít thiên tài địa bảo để giúp ta khôi phục tu vi đỉnh phong.

Nếu ngươi tìm được, ta sẽ dạy ngươi cấm kỵ tiên thuật 《Thâu Thiên Hoán Nhật》." Trong ngọc quan, truyền ra giọng nói của Thường Nga Tiên.

Tiên thuật này, nói trắng ra là trộm mệnh cách, khí vận, linh căn, độ tương thích đại đạo của người khác để mình dùng, rồi hoán đổi cái của mình cho người ta.

Quả là một môn tiên thuật nghịch thiên!

Nhưng sau khi trộm, thời gian bản thân sử dụng được không dài. "Tu vi ngươi quá thấp, không thể thi triển được, nhưng có thể luyện chế 'Khiên Thiên Luân' để hỗ trợ ngươi thi triển tiên thuật này.

Đến lúc tế thiên, ngươi cứ trộm mệnh cách và độ tương thích đại đạo của người khác, tốt nhất là trộm của đám Hợp Thể kia.

Tuy thời gian trộm được rất ngắn, chỉ có nửa ngày, nhưng cũng đủ để ngươi ngưng tụ thiên dương và địa âm rồi." Nói xong, thông tin về pháp bảo 《Khiên Thiên Luân》 liền tràn vào đầu Diệp Bất Phàm.

"Thứ này vốn là Huyền Thiên Linh Bảo bát giai, ngươi không luyện chế được, nên ta đã sửa thành Thông Linh Pháp Bảo lục giai, miễn cưỡng có thể dùng." Giọng Thường Nga Tiên bình tĩnh.

Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, hỏi: "Ngươi cần gì?" "Tiên Phương Đỉnh của Tử Vi Tiên Triều, có thể ngưng tụ quốc lực của một nước, dùng để chữa thương, kéo dài tuổi thọ, khôi phục tu vi, còn có một số đại dược chữa thương, khôi phục tu vi, thần hồn." Thường Nga Tiên nói ra yêu cầu của mình. "...

Đó là quốc chi trọng khí của Tử Vi Tiên Triều, độ khó không nhỏ đâu." Diệp Bất Phàm cạn lời, thực sự không muốn đến Tử Vi Tiên Triều.

Bởi vì phân thân của hắn đã đào mộ tổ tiên nhà người ta.

Hơn nữa, triều đại này trước khi Tiên thổ chưa xuất thế, là thế lực duy nhất trong toàn bộ tu tiên giới có Luyện Hư Thiên Tôn, thống ngự vạn dặm cương thổ, nội tình sâu không lường được.

Quá nguy hiểm!

Truyền văn rằng, Tử Vi Đế có thể tập hợp quốc lực của cả nước gia trì lên bản thân, nâng thực lực lên một mức độ biến thái. "Tùy ngươi thôi, ta không ép." Lời nói của Thường Nga Tiên rất bình tĩnh. "Để ta nghĩ đã." Diệp Bất Phàm ngồi trong tiệm trận pháp, nhíu mày trầm tư.

Cứ cho là có đi nữa, cũng phải chuẩn bị vẹn toàn, ít nhất phải nâng trình độ thiên cơ lên lục giai đỉnh cấp, như vậy mới có thể xé rách quốc vận khổng lồ của Tử Vi Tiên Triều, nhìn thấu được cát hung.

Còn phải nâng tu vi lên Đại Viên Mãn để đối phó với những nguy hiểm chưa biết.

Trong một khoảng thời gian sau đó.

Diệp Bất Phàm ban ngày nâng cao trình độ thiên cơ, trình độ trận pháp, lấy máu cho yêu tộc, tìm kiếm dược liệu luyện chế 《Khiên Thiên Luân》, cũng như chủ dược "Hư Tĩnh Trúc" của Phá Hư Đan.

Buổi tối thì chạy sô ba nơi.

Song tu với Nhan Như Ngọc, song tu xong lại cùng Hồng Thủy Đại Sư, Tiên Mộng Thiên Quân, Sở Tử Tuyết tam tu, cuối cùng lại chạy đến chỗ Phấn Quần Tử.

Hắn còn phải tranh thủ luyện yêu đan, tu luyện 《Niết Bàn Kinh》.

Bận, thật sự quá bận! ...

Trong nháy mắt, ba năm trôi qua.

Biên Mục Quốc, Bắc Vực, sâu trong thảo nguyên vô tận. "Ầm ầm!" Trên cao, thiên kiếp vô tận bao trùm vạn phương, dọa cho vô số mục tu trên thảo nguyên run lẩy bẩy, quỳ rạp xuống đất.

Tu sĩ của Biên Mục không giống với Tiên Đường, họ gọi tu sĩ là mục tu.

Kinh đô Biên Mục Quốc.

Sắc mặt Biên Mục Hoàng Đế âm trầm nhìn lên thiên kiếp, bên cạnh Đại Tế Ti thì mặt mày bất đắc dĩ.

Một lát sau.

Thiên kiếp như bị cá kình nuốt chửng, toàn bộ rơi vào miệng của đạo thân ảnh bạch y bạch phát giữa không trung.

Sau khi độ kiếp xong.

Một luồng uy áp Hóa Thần Đại Viên Mãn tràn ngập khắp tám cõi,

khiến toàn bộ Biên Mục Quốc run rẩy.

Không chỉ vậy.

Còn có một luồng sức mạnh nhục thân cực kỳ cường đại làm không gian méo mó, linh khí không dám đến gần.

Nhục thân Hóa Thần hậu kỳ! "Tu vi Hóa Thần Đại Viên Mãn, nhục thân Hóa Thần hậu kỳ!

Luyện Hư sơ kỳ, có thể chiến một trận!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời hú dài, tâm trạng kích động.

Hiện tại pháp lực đã vượt qua tầng thứ Hóa Thần.

Về phương diện thần hồn, nửa chân đã bước vào Luyện Hư.

Nếu gặp lại Thôn Thiên Ma Tôn, không cần dùng trận pháp, trong trạng thái pháp huyết hợp nhất, hắn cũng có thể trấn áp được lão!

Giết thì hơi khó.

Thực tế nếu hắn chăm chỉ tu luyện, sớm đã đột phá rồi, phần lớn thời gian đều lãng phí vào việc thu thập dược liệu của 《Khiên Thiên Luân》 và Hư Tĩnh Trúc. "Rắc!" Ma Long Ngọc Tỷ đã đi theo Diệp Bất Phàm mấy chục năm, tiên linh khí bên trong đã bị hấp thụ cạn kiệt, hoàn toàn vỡ nát. "Sau này muốn đột phá, chỉ có thể dựa vào tiên linh ngọc, hoặc là tiên khí." Diệp Bất Phàm thầm than, vô cùng tiếc nuối.

Hắn một đường phá quan, tiểu tiên thổ bên trong Ma Long Ngọc Tỷ công lao không thể không kể.

Chương 515

Cuối cùng cũng hiểu tại sao tu sĩ Tiên thổ sống chết không chịu hạ giới.

Diệp Bất Phàm xoay người đi về phía kinh đô Biên Mục Quốc, cười nói: "Diệp mỗ nhân mượn quý bảo địa độ kiếp, không làm phiền chứ?" "...

Diệp đạo hữu nói đâu xa vậy, ngài có thể để mắt đến nơi đất chật người thưa này của ta, là vinh hạnh của Biên Mục Tiên Triều." Biên Mục Đế nhìn thảo nguyên đen kịt mười vạn dặm ở phía xa, trong lòng thầm chửi, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Lão cũng là Hóa Thần, nhưng chỉ là sơ kỳ.

Một đám phiên vương và đại thần sau lưng thì tò mò nhìn nhân vật truyền kỳ này.

Ba năm qua, Tiên Hỏa Giáo ngày càng hưng thịnh, rồng rắn trỗi dậy, thiên kiêu nhiều như mây.

Cộng thêm nguyên nhân từ bí cảnh, người đột phá Hóa Thần không ít.

Nhưng không ai dám đối mặt trực diện với vị đại phật trước mắt này, một người trước nay chưa từng có.

Lần này đến Biên Mục Tiên Triều đột phá một cách quang minh chính đại, Thôn Thiên Ma Tôn và Bắc Huyền Thiên Tôn căn bản không đến.

Hồng Y Thiên Tôn càng khỏi phải nói, ba năm trước vui mừng có được quý nữ, bây giờ ngoài tu luyện ra thì chỉ trông con, làm gì có thời gian để ý đến Diệp Bất Phàm? "Ha ha ha!

Biên Mục Đế không hổ là hùng ưng mạnh nhất thảo nguyên, lòng dạ rộng rãi, khiến người ta khâm phục." Diệp Bất Phàm nghe vậy cười lớn, rồi lập tức đổi giọng: "Không biết Biên Mục Đế có 'Hư Tĩnh Trúc' không?

Đại dược phẩm chất cao khác cũng được." Nụ cười của Biên Mục Đế cứng lại. "Diệp đạo hữu, ngài biết đấy, Biên Mục Tiên Triều của ta tài nguyên khan hiếm, không bằng Đế Khâu Tiên Triều và Tiên Đường." Biên Mục Đế cẩn thận nói. "Ai, thật đáng tiếc, vốn dĩ ta còn định giao dịch Duyên Thọ Quả với các ngươi." Diệp Bất Phàm lắc đầu nói, hắn cũng chỉ hỏi bâng quơ.

Ba bốn năm nay, không ít yêu tộc được hắn giúp đỡ, huyết mạch đã gần phản tổ, chỉ cách phản tổ thật sự một bước chân.

Hắn cũng từ đó thu được không ít tiên linh dược, tiên linh quả đã tuyệt tích.

Đã gom đủ chín phần mười dược liệu của "Phá Hư Đan", chỉ thiếu mỗi chủ dược này, còn các tiên linh dược khác, phần lớn đều bị Thường Nga Tiên ăn mất. "Nếu đã vậy, Diệp mỗ xin cáo từ." Diệp Bất Phàm không ở lại thêm, xoay người rời đi. "Đợi đã." Ánh mắt Biên Mục Đế lóe lên, vội vàng gọi.

Diệp Bất Phàm dừng bước, chỉ nghe Biên Mục Đế với vẻ mặt khao khát, cấp thiết nói: "Không biết là Duyên Thọ Quả mấy giai?

Nếu chỉ là ngũ giai, đối với ta không có tác dụng gì nhiều." Lão và hoàng đế Tiên Đường là nhân vật cùng thời, tuổi thọ đều không còn nhiều.

Duyên Thọ Quả ngũ giai đã dùng không ít, nhưng loại trân dược này dùng một lần, lần thứ hai hiệu quả sẽ giảm một nửa, cứ thế suy ra.

Hiện tại, chỉ có Duyên Thọ Quả lục giai mới có tác dụng với lão.

Nhưng Duyên Thọ Quả lục giai, ngay cả Luyện Hư Thiên Tôn cũng phải coi như bảo bối cất giữ, lão đã phái người tìm kiếm trong rất nhiều bí cảnh, nhưng vẫn không tìm được một quả nào. "Lục giai, tuổi thọ của yêu tộc ở Yêu thổ dài hơn Nhân tộc rất nhiều, họ không hứng thú lắm với loại linh dược này, trong tay ta vừa hay có một quả." Diệp Bất Phàm híp mắt. "Ta không có Hư Tĩnh Trúc." Hơi thở của Biên Mục Đế dồn dập, trầm giọng nói: "Nhưng có tin tức liên quan.

Tử Vi Tiên Triều vô số năm qua, Luyện Hư không dứt, là vì bọn họ có con đường thông qua nội bộ Tử Vi Tiên Thổ, để có được tài liệu chính của 'Phá Hư Đan'." "Loại tài liệu chính này, hoặc là trong tay Tử Vi Đế, hoặc là trong tay vị Đại Dược Sư lục giai kia." "Ngươi lấy tin tức này từ đâu?" Diệp Bất Phàm híp mắt, hắn ở Tiên Đường lâu như vậy, một chút tin tức liên quan cũng không có. "Biên Mục Tiên Triều những năm nay giao thiệp khá nhiều với Tử Vi Tiên Triều, đã cống nạp không ít thứ tốt, tin tức là do Huyền Âm Thân Vương của hoàng thất Tử Vi Tiên Triều tiết lộ." Giọng điệu của Biên Mục Đế có chút không tự nhiên.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, đã đoán ra được đại khái.

Sau khi tế thiên, không gian sinh tồn của các thế lực trong tu tiên giới đều sẽ bị chèn ép đến cạn kiệt, bao gồm cả Tiên Đường, Biên Mục, Đế Khâu, U Tiên Triều ở Bắc Vực.

Bề ngoài Biên Mục Đế thần phục Tiên Hỏa Giáo, nhưng ngấm ngầm lại có ý định đầu quân cho Tử Vi Tiên Triều, để tìm kiếm cơ hội sinh tồn cho biến cục tương lai. "Thân ở Bắc Vực, lại đầu quân cho Tử Vi Tiên Triều, trong này có bí mật gì mà ta không biết, liên quan đến cục diện tu tiên giới sau khi tế thiên sao?" Diệp Bất Phàm

trong lòng suy đoán, nhưng Biên Mục Đế rõ ràng không muốn tiết lộ, hắn cũng không ép, nói: "Tin tức cũng đáng tiền, nhưng chưa đủ." Hắn muốn có thêm thông tin.

Đầu năm, hơn mười vị Hóa Thần Thiên Quân thu thập khí vận chi tử đã lần lượt trở về, điều này có nghĩa là việc tế thiên đã cận kề, hắn không còn thời gian nữa.

Bất luận thế nào, cũng phải đi một chuyến đến Tử Vi Tiên Triều.

Huống chi Thường Nga Tiên cần quốc chi trọng khí của Tử Vi Tiên Triều để khôi phục tu vi. "Gần đây cháu gái của Đại Dược Sư Tử Vi Tiên Triều đại hôn, đây là cơ hội duy nhất để Diệp đạo hữu tiếp xúc với Đại Dược Sư và Tử Vi Đế." Biên Mục Đế thấp giọng nói: "Hoàng cung của họ có trận pháp lục giai bảo vệ, trong tình huống thông thường, Diệp đạo hữu đi vào, chắc chắn sẽ bị trận pháp vây khốn." "Đại hôn?" Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, rồi lại lắc đầu: "Chỉ tình báo đổi lấy Duyên Thọ Quả, vẫn chưa đủ." "Diệp đạo hữu còn cần gì nữa?" "Một số dược liệu, Ô Kim Sa, Thiên Lưu Vân, Kỳ Linh Mộc..." Diệp Bất Phàm tiện tay lấy ra danh sách dược liệu.

Đây là dược liệu để luyện chế "Khiên Thiên Luân". "Rất nhiều thứ đã tuyệt tích, trong kho của ta chỉ có bảy loại." "Được." "Diệp đạo hữu đợi một chút." Biên Mục Đế chắp tay, để Đại Tế Ti chiêu đãi, còn mình thì đích thân đi lấy dược liệu.

Vị Đại Tế Ti này là em ruột của Đại Tế Ti trước, một Thiên Cơ Sư tứ giai, mặc một bộ đạo bào không hề ăn nhập với Biên Mục Tiên Triều, mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Diệp Bất Phàm cùng Đại Tế Ti nói cười vui vẻ, nhưng khóe mắt lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Biên Mục Đế, lộ ra vẻ kỳ lạ.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm và Biên Mục Đế đã đạt thành giao dịch, phiêu nhiên rời đi.

Biên Mục Đế và Đại Tế Ti nhìn bóng lưng của Diệp Bất Phàm, vẻ mặt thu lại. "Việc này, liệu có sơ hở không, phải biết bên cạnh người này có Thiên Cơ Sư lục giai." Đại Tế Ti nhíu mày nói.

Diệp Bất Phàm cần dược liệu của "Phá Hư Đan", bọn họ sớm đã dò la được.

Ở Biên Mục đột phá, hỏi Biên Mục Đế về tài liệu chính, người sau bị động thông báo, mọi chuyện thuận theo tự nhiên, dù tâm cơ sâu đến đâu cũng sẽ không nghi ngờ.

Mọi thứ đều là bị động!

Vấn đề duy nhất là Thiên Cơ Sư lục giai. "Đây là ý chỉ của Cổ Tôn, ngươi và ta chỉ cần chấp hành, huống hồ bản thân Cổ Tôn có năng lực ẩn hình giấu tung tích, che đậy thiên cơ, Thiên Cơ Sư thất giai đến cũng vô dụng." Biên Mục Đế nói, vẻ mặt hiện lên sự đau đớn kỳ dị, nhưng rất nhanh lại trở lại như thường.

Trên mi tâm của lão, một cục u nhỏ hơi nhô lên, "xẹt" một tiếng, da bị xé rách, một con côn trùng giống như bọ giáp xác màu đen chui ra, đôi mắt xanh biếc oán độc nhìn chằm chằm vào hướng Diệp Bất Phàm rời đi.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, nhất định sẽ nhận ra con trùng này.

Năm đó ở Nguyên Quốc, con Thần Du Cổ suýt chút nữa đã ký sinh trên người hắn.

Trời đất có kỳ cổ, tên là Thần Du.

Mẫu cổ Thần Du, tử cổ phân hóa vạn ngàn.

Bản thân không có sức chiến đấu gì, nhưng có thể khống chế tư

duy, thần hồn, thân thể, nguyên thần của con người.

Nếu nó theo tu sĩ tu đến Đại Thừa, thì đối với tu tiên giới mà nói, không khác gì một trận tai nạn.

Chân Tiên đến cũng vô giải.

Hợp Hoan Tông thời Triệu Quốc, tông môn lớn như vậy toàn bộ đều do tử cổ của Thần Du Cổ khống chế, bao gồm cả Hỏa Vân Chân Nhân và Hợp Hoan Lão Tổ mà Diệp Bất Phàm đã giết trước và sau đó! "Vậy thì mau chóng thông báo cho Cổ Tôn, chuẩn bị sẵn sàng ở Tử Vi Tiên Triều." Đại Tế Ti trầm ngâm nói. "Ừm, lần này chỉ cần thành công, Cổ Tôn mượn thân thể Diệp Bất Phàm tấn thăng Chân Tiên, tất sẽ thống ngự toàn bộ tu tiên giới." Biên Mục Đế cười lạnh.

Đây không phải là đoạt xá, mà là ký sinh.

Tu vi càng cao, càng khó ký sinh.

Diệp Bất Phàm, một thiên tài có tiềm năng cực lớn, đã trở thành mục tiêu thích hợp nhất.

Biên Mục Đế ra lệnh cho các đại thần lui ra, trở về tẩm cung.

Mà trong đám mây trắng cách đó vạn dặm, một bóng người thanh niên bạch y bạch phát chắp tay sau lưng đứng đó, không chút biểu cảm nhìn về phía kinh đô Biên Mục Quốc.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát, kim sắc thụ đồng ở mi tâm xé rách da, nhìn trộm kinh đô Biên Mục Quốc. "Pháp Kiếp Đồng cũng không nhìn thấu." Bản nâng cấp của 《Pháp Kiếp Đồng》 cực mạnh, đủ để nhìn thấu hư thực của Luyện Hư Thiên Tôn, nhưng không nhìn thấy được Thần Du Cổ.

Hắn lại dùng Thiên Cơ Thuật lục giai để bói toán, mọi thứ đều bình thường, vẫn không có chút dấu vết nào của Thần Du Cổ.

Ba năm nay hắn đã nâng Thiên Cơ Thuật lên lục giai đỉnh cấp, dưới Hợp Thể, gần như không ai có thể thoát khỏi sự suy diễn của hắn.

Nhưng bây giờ cũng mất hiệu lực, chỉ có giác quan thứ sáu của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 mới có thể cảm nhận được. "Thần Du Cổ... thật sự nghĩ ta dễ bắt nạt sao?" Diệp Bất Phàm dừng lại một lúc lâu, cuối cùng cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Nửa ngày sau, rời khỏi thảo nguyên, tiến vào lãnh thổ Tiên Đường, trở về tiệm trận pháp. "Chúc mừng Diệp đạo hữu, tấn thăng Hóa Thần Đại Viên Mãn, tiến vào Luyện Hư, chỉ còn là vấn đề thời gian." Hoa Tượng dựa vào ghế mây tắm nắng, thấy Diệp Bất Phàm có chút thất thần, không khỏi cảm thán: "Chỉ mới ở Bắc Vực sáu bảy năm, đã từ sơ kỳ bước vào Đại Viên Mãn, tiến độ này của ngươi... quả là thần tốc." Bình thường mà nói, tu vi càng cao, nâng cấp càng khó.

Diệp Bất Phàm hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường.

Trước khi tấn thăng Hóa Thần ở Nam Hồng Vực, hắn đã mất hơn hai mươi năm từ Nguyên Anh đến Hóa Thần.

Chương 516

Nhưng từ Hóa Thần tấn thăng Đại Viên Mãn, chỉ mất sáu bảy năm. "Môi trường tu luyện ở Bắc Vực tương đối ổn định, nên tấn thăng nhanh hơn một chút." Diệp Bất Phàm cười nói.

Thời kỳ ở Nam Hồng Vực, hắn không bị truy sát thì cũng là đi tìm tài nguyên, thời gian tu luyện chiếm tỷ lệ không lớn.

Đang định củng cố tu vi, suy tính chuyện tiến vào Tử Vi Tiên Triều, thì ngoài cửa tiệm có mấy vị Hóa Thần Thiên Quân đi vào. "Ngô trận sư, lần này bần đạo đến để bàn chuyện kinh doanh trận pháp khí cụ của 'Liệu Linh Trận' ngũ giai đỉnh cấp." Thiên Thư Đạo Nhân bước vào tiệm, chắp tay nói.

Lão đã già đi rất nhiều so với mấy năm trước, tóc mai bạc trắng, mặt mày khô héo.

Vị Hóa Thần Đại Viên Mãn của Tiêu Dao Tiên Thổ này, hai năm trước đã cố gắng đột phá Luyện Hư, kết quả thất bại, căn cơ bị tổn thương nặng, không có trăm năm thì căn cơ không thể hồi phục. "Ta đến đây là để thương nghị với Ngô trận sư về việc phản tổ." Tộc lão của Huyền Vũ tộc, Thanh Phượng Thiếu chủ, Hoàng Lưu của Phượng Hoàng tộc lần lượt mỉm cười thi lễ, rồi theo sự ra hiệu của Diệp Bất Phàm ngồi xuống trong đại sảnh.

Ngoài ra, còn có Thất Tinh Vương Phương Dục của Trung Vực, Ma Lệ Thiên Quân của Nam Hồng Vực, mấy vị Đại Thượng Sư của Tây Vực.

Đều là những người đã từng làm ăn với "Ngô trận sư". "Ha ha ha!

Không ngờ hôm nay lại náo nhiệt như vậy, Ngô trận sư định mở tiệc hay sao?" Một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu

xanh biếc cười lớn bước vào, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, mùi tanh của biển tỏa ra từ người hắn khiến những người có mặt đều nhíu mày.

Người này tên là Hư Hải Thiên Quân, tu vi Hóa Thần Đại Viên Mãn, từng mua trận pháp công kích ngũ giai đỉnh cấp ở chỗ Diệp Bất Phàm.

Đông Hải địa vực rộng lớn vô biên, có năm đại thế lực Tiên thổ: Thiên Tinh, Hồng Trần, Hải Yêu, Phù Tang, Ngũ Tiên Giáo.

Người này đến từ thế lực đệ nhất Đông Hải, Thiên Tinh Tông.

Ba năm trước Đông Hải nhúng tay vào, cống hiến một lượng lớn tu sĩ khí vận, mới dẫn đến việc tế thiên bị đẩy sớm hơn rất nhiều.

Tiên Hỏa Giáo ngày nay, về cơ bản đã quy tụ thế lực của toàn bộ tu tiên giới, khí vận hưng thịnh, trước nay chưa từng có. "Không có hỉ sự gì, mở tiệc gì chứ?" Diệp Bất Phàm ngồi ở ghế chủ, cười nói chuyện với mọi người, lời lẽ ôn hòa, quan tâm đến từng tu sĩ, mang lại cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Nếu không liên quan đến lợi ích và lập trường, những người có mặt thật sự muốn kết giao sâu sắc với Diệp Bất Phàm.

Nhưng mà...

Sau khi bàn xong chuyện làm ăn, Thiên Thư Đạo Nhân ho khan một tiếng, thăm dò: "Không biết Ngô đạo hữu có biết Diệp Bất Phàm đã đột phá Hóa Thần Đại Viên Mãn chưa?" "Biết sơ qua." "Chuyện này thật nhảm nhí, sao Diệp Bất Phàm có thể đột phá nhanh như vậy!

Chắc chắn là giả!" "Chưa chắc đâu?" Các vị Hóa Thần bảy miệng tám lưỡi thảo luận, nhưng khóe mắt lại đều tập trung vào "Ngô trận sư", cố gắng tìm ra manh mối trên mặt hắn.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng cười lạnh.

Bọn người này hôm nay tụ tập ở đây, bàn chuyện làm ăn chỉ là cái cớ, mục đích lớn nhất là dò la hư thực của hắn. "Hắn đột phá hay chưa, trong lòng chư vị chẳng phải đã rõ rồi sao?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, không che giấu quá nhiều.

Sau khi nhận được thông tin xác thực, sắc mặt các vị Hóa Thần đều hiện lên vẻ chấn động, có người ngượng ngùng, có người không tự nhiên, cũng có người lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng điểm chung là, giọng điệu của họ đối với Ngô trận sư ẩn chứa sự kính trọng, lời nói cũng cẩn thận hơn. "Hóa Thần hậu kỳ đã có thể dựa vào trận pháp để đấu tay đôi với Luyện Hư Thiên Tôn, bây giờ Hóa Thần Đại Viên Mãn... rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Tán tu Minh chủ thần tình hoảng hốt, tâm trạng ảm đạm.

Khi ở Nam Hồng Vực, Diệp Bất Phàm chỉ là một Nguyên Anh nhỏ bé, chỉ có nước bỏ chạy.

Bây giờ, tu vi đã vượt qua hắn, chiến lực càng không thể tưởng tượng nổi.

Còn Thi Đế bên cạnh hắn, càng cúi đầu thuận mắt, ngay cả dũng khí nhìn Diệp Bất Phàm một cái cũng không có. "Ai, không ngờ Diệp Bất Phàm lại đến bước này, chỉ không biết người này nhìn nhận thế nào về chuyện tế thiên?" Ma Lệ Thiên Quân thở dài, ý có điều ám chỉ. "Chắc là sẽ không ảnh hưởng đến việc tế thiên." Diệp Bất Phàm cười nói.

Nghe vậy, các vị Hóa Thần nhìn nhau, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Với thực lực khủng bố của Diệp Bất Phàm hiện nay, hắn là một mối đe dọa lớn đối với Tiên Hỏa Giáo.

Nếu hắn ảnh hưởng đến việc tế thiên, họ không muốn đại sự này

xảy ra sơ suất gì, tốt nhất là dò hỏi rõ ràng thái độ của Diệp Bất Phàm đối với việc tế thiên.

Sau khi trò chuyện với "Ngô trận sư" một lúc, để lại yêu cầu về trận pháp, họ liền cáo từ rời đi.

Đợi tất cả mọi người rời khỏi tiệm trận pháp, Diệp Bất Phàm thu lại thù lao mà các Hóa Thần nhờ hắn luyện chế trận pháp, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. "Luyện chế Khiên Thiên Luân, gần đủ rồi." Hắn nhanh chóng trở lại phòng bế quan, lấy ra lò luyện khí, bày ra đống dược liệu chất thành một ngọn núi nhỏ, triệu hồi Minh Vương hỗ trợ luyện khí.

Thiên Tàm Tiên Tôn mặc một bộ trường bào màu vàng kim, giống như đế vương của Tiên giới, cầm một cây búa lớn, đứng bên cạnh chờ phôi khí ra lò.

Hai năm trước 《Thiên Tàm Cổ Kinh》 của Diệp Bất Phàm đã đại viên mãn, Thiên Tàm Tiên Tôn nhờ công pháp này, từ hư chuyển thực, hoàn toàn tái hiện thế gian!

Tu vi Hợp Thể Đại Viên Mãn.

Ngưng tụ pháp tắc đạo chủng chính là Hợp Thể, đạo chủng viên mãn, như cây non lớn thành cây cổ thụ.

Thiên Tàm Tiên Tôn nắm giữ hai đạo pháp tắc, một hư một thực, đều đã đại viên mãn.

Đệ nhất thợ rèn dưới trướng Diệp Bất Phàm! "Nhanh!" Diệp Bất Phàm tôi luyện ra phôi khí, thò tay vào trong lò lấy ra một cái phôi khí hình tròn, nhanh chóng ném qua.

Đệ nhất thợ rèn Thiên Tàm Tiên Tôn lập tức nhận lấy, đặt lên đe lớn, vung búa lớn lên "cang cang" đập mạnh.

Trong chốc lát, tia lửa bắn tung tóe.

Diệp Bất Phàm hài lòng gật đầu, nhận lấy dung dịch dược liệu đã được luyện hóa từ tay Minh Vương, ném vào lò luyện khí, bắt đầu đúc linh kiện pháp bảo thứ hai.

Bảy ngày sau.

Diệp Bất Phàm luyện chế xong Khiên Thiên Luân.

Một cái luân bàn khắc vô số phù văn, lúc ẩn lúc hiện, tỏa ra huyền quang màu lam. "Thứ này có tác dụng gì?" Thiên Tàm Tiên Tôn thu lại cây búa lớn, nhíu mày hỏi.

Lão ngộ tính cực cao, nhưng đạo luyện khí chỉ mới biết sơ qua, không tinh thông, không nhìn ra được manh mối.

Minh Vương là đại sư luyện khí, nhưng cũng không nhìn ra được tại sao.

Không đợi Diệp Bất Phàm nói.

Giọng của Tiểu Niếp Niếp truyền đến: "Đa đa, truyền âm phù của người." Diệp Bất Phàm nhíu mày, đưa tay ra, mở cửa phòng bế quan, một cái đầu nhỏ chui vào, tò mò nhìn tới nhìn lui. "Đi tu luyện với nương con đi, đừng làm phiền vi phụ." Diệp Bất Phàm lấy truyền âm phù từ tay Tiểu Niếp Niếp, đóng cửa phòng bế quan lại, lắng nghe một lúc, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Đây là truyền tấn của hôi y phân thân.

Nhìn lại 《Khiên Thiên Luân》, ánh mắt hắn sáng tối bất định.

Nội dung truyền tấn.

Đại ý là hôi y phân thân đã nỗ lực nhiều năm, cuối cùng đã lấy được một loại bí thuật từ tay Vạn Cổ Hồn Tổ.

Bí thuật có thể đoạt xá Ngũ Sắc Nguyên Anh, Tứ Tượng Hóa Thần. 《Đoạt Tiên Thuật》!

Diệp Bất Phàm híp mắt, tự hỏi lòng mình. "Những vị Đại Thừa Tiên Quân kia, là thật sự không hứng thú với ta, hay là... cố ý nuôi ta?

Mưu cầu tương lai?" Diệp Bất Phàm đi con đường tu tiên hoàn mỹ, thẳng đến đại đạo Chân Tiên.

Cũng là sự tồn tại duy nhất trên thế gian không thể bị đoạt xá.

Đoạt xá tất chết!

Nhưng mà, khi Chân Ma Tông và Vô Ưu Tông ở Nam Hồng Vực đại chiến, lão gia gia của hôi y phân thân là Vạn Cổ Hồn Tổ đã từng hứa sẽ giúp hắn đoạt xá Diệp Bất Phàm.

Cái gọi là đại đạo năm mươi, độn đi một, vạn vật đều có kẽ hở.

Lợi dụng bí pháp thôn phệ hồn phách của hắn, luyện hóa dung hợp, sau đó dung hợp ý thức của hắn, theo một nghĩa nào đó, không được tính là đoạt xá.

Bởi vì hắn chưa chết.

Ý thức và hồn phách đều còn đó, chỉ là bị người ta dung hợp, chiếm lấy quyền chủ đạo. "Năm đó trước khi ta rời khỏi Bắc Vực, Tiên thổ sau lưng Tiên Đường cũng từng ra sức quảng bá đạo cơ hoàn mỹ, pháp Ngũ Sắc Nguyên Anh, vẫn luôn tìm kiếm người có thể đi con đường tu tiên hoàn mỹ." "Sau khi từ Nam Hồng Vực trở về, chuyện này đã bị ta vô thức bỏ qua, bí pháp đoạt xá của Vạn Cổ Hồn Tổ, cũng bị ta bỏ qua." "Ta... tại sao lại bỏ qua?" Diệp Bất Phàm nhớ lại quá khứ, trong lòng lạnh toát.

Chương 517

Trong cõi u minh dường như có một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào hắn, đùa bỡn với vận mệnh của hắn.

Nếu là thật, thì đó là tử cục.

Bất kể hắn đi con đường nào trong đời, phía trước chờ đợi hắn đều là vực sâu. "Hy vọng là không phải, nếu không sau khi tế thiên kết thúc, ta có lên trời xuống đất, cũng không thể thoát được." Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, ánh mắt đã sâu thẳm như vực u.

Việc tế thiên liên quan đến toàn bộ tu tiên giới.

Đại Thừa Tiên Quân ẩn sau màn không biết có bao nhiêu, mười người, hay hai mươi người?

Có lẽ còn có Thiên Cơ Sư bát giai bói toán tương lai, đảo loạn chính phản.

Diệp Bất Phàm một Hóa Thần, lấy gì để ngăn cản?

Hắn bây giờ, ở Bắc Vực gần như tung hoành vô địch.

Nhưng sự vô địch của hắn, trong mắt những vị Đại Thừa Tiên Quân kia lại vô cùng nực cười, hắn chỉ là một con châu chấu nhảy qua nhảy lại, không ngứa mắt thì mặc cho ngươi nhảy, ngứa mắt, một chân giẫm chết ngươi.

Hắn lặng lẽ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lặng lẽ nhìn Khiên Thiên Luân vừa mới luyện chế xong trước mặt, không chút biểu cảm.

Một lần nhìn, là một ngày.

Một lần ngồi, cũng là một ngày.

Minh Vương sớm đã trở về địa phủ.

Trong phòng bế quan yên tĩnh, Thiên Tàm Tiên Tôn đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không biểu cảm, như người chết của Diệp Bất Phàm, không hiểu sao lại rùng mình một cái.

Người trước mắt rõ ràng tĩnh lặng như xử nữ, nhưng lại cho lão một cảm giác điên cuồng. "Tên này sắp điên rồi." Thiên Tàm Tiên Tôn có một trực giác, và trực giác này càng trở nên mãnh liệt hơn khi Diệp Bất Phàm đứng dậy. "Cùng ta đi một chuyến đến Tử Vi Tiên Triều, đàm phán với Tử Vi Đế, lấy được Tiên Phương Đỉnh và Hư Tĩnh Trúc." Diệp Bất Phàm mở cửa phòng bế quan, đúng lúc ánh nắng xuyên qua trận pháp chiếu lên người hắn.

Trước người, trong sân nhỏ rực rỡ ánh sáng.

Sau lưng, phòng bế quan chật hẹp u tối.

Hắn nhấc chân bước ra khỏi bóng tối, đứng dưới ánh nắng, cười nhìn con gái chơi đùa với cây đại khảm đao, dịu dàng nhìn Phấn Quần La Lỵ bên cạnh ân cần dạy dỗ.

Ba năm, con gái đã Trúc Cơ, thiên phú giống mẹ nó.

Còn Phấn Quần dưới sự "tưới tiêu" của hắn, đã bước vào Nguyên Anh. "Ngươi định đi đâu?" Phấn Quần La Lỵ thấy Diệp Bất Phàm nhấc chân định đi, nghiêng đầu hỏi. "Đến Tử Vi Tiên Triều làm chút chuyện, tiện thể đón một người bạn cũ về." Diệp Bất Phàm nói, nhớ đến con chim lông đỏ.

Hắn từng nghe hôi y phân thân nhắc qua, con chim lông đỏ đã đến Trung Vực, gây ra một số động tĩnh.

Trước khi đi, như thường lệ dùng lục hào bói toán một quẻ, nhìn thấy được một góc tương lai, Diệp Bất Phàm sững sờ, lộ ra vẻ kinh ngạc. "Bắc Huyền Thiên Tôn... cái thứ tìm chết!" Ánh mắt hắn lạnh

băng, đánh ra một đạo truyền âm pháp quyết.

Một lúc sau, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi tiệm trận pháp, đang định rời khỏi thành Đường Kinh, trước mắt đột nhiên bay lượn những bông hoa băng, Bức Vương Bắc Huyền Thiên Tôn đi tới từ phía đối diện. "Ngô trận sư, bản thiên tôn đến đây, cầu mua trận pháp." Bắc Huyền Thiên Tôn mỉm cười nói, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Diệp Bất Phàm, đáy mắt dâng lên sự hưng phấn và tham lam.

Nếu nói Diệp Bất Phàm đột phá Hóa Thần Đại Viên Mãn ai vui nhất, Bắc Huyền Thiên Tôn xếp hạng nhất!

Cây đại dược này sắp thành hình, sao lão có thể không vui?

Nhưng vui mừng xen lẫn kiêng kị.

Tự hỏi lòng, giả sử Diệp Bất Phàm thật sự đột phá Luyện Hư, lão có thật sự chắc chắn dựa vào sự khắc chế của 《Phượng Hoàng Ma Kinh》 để nuốt chửng hắn không?

Trước đây lão rất tự tin.

Nhưng bây giờ, lão không chắc nữa.

Diệp Bất Phàm quá mạnh!

Diệp Bất Phàm híp mắt nhìn lão, mặt mày cười khổ nói: "E là phải để Bắc Huyền Thiên Tôn thất vọng rồi, hiện nay dược liệu trận pháp ngũ giai khan hiếm, khó mà luyện chế ra được bộ khí cụ hoàn chỉnh." "Bản thiên tôn cầu không phải ngũ giai, mà là lục giai, dược liệu liên quan ta sẽ cung cấp, hơn nữa ta biết trong một bí cảnh có Ngộ Đạo Tuyền, ở trong suối này có thể nâng cao đáng kể tỷ lệ thành công luyện chế trận pháp khí cụ lục giai!" Bắc Huyền Thiên Tôn trịnh trọng nói: "Nếu thành công, ta có thể cho ngươi thông tin về 'Phá Hư Đan', trong tu tiên giới rộng lớn này, ai có bảo vật như vậy, ta biết rõ như lòng bàn tay." Gần đây có bí cảnh Đạo Ảnh xuất thế, Ngộ Đạo Tuyền

chính là một trong những tạo hóa trong đó, Diệp Bất Phàm cũng đã nghe qua tin tức liên quan.

Không nói đến chuyện này, chỉ riêng Phá Hư Đan, đã đủ khiến bất kỳ Hóa Thần Thiên Quân nào cũng phải điên cuồng.

Bắc Huyền Thiên Tôn tin rằng Diệp Bất Phàm sẽ động lòng.

Một khi đến bí cảnh Đạo Ảnh, lão sẽ ra tay! "Ha ha, Phá Hư Đan ta đã có mục tiêu rồi, không phiền Bắc Huyền Thiên Tôn, còn về trận pháp khí cụ lục giai, tiền bối vẫn nên tìm cao nhân khác đi, ta bất tài vô lực." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, lắc đầu từ chối: "Vãn bối còn có việc quan trọng, xin cáo từ." Nói xong, biến mất không dấu vết.

Bắc Huyền Thiên Tôn thấy Diệp Bất Phàm không mắc bẫy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, trong mắt sát ý dâng trào, gần như không thể kìm nén được. "Tuyệt đối không thể để hắn tấn thăng Luyện Hư!

Gần đây phải nuốt chửng hắn, mượn thân thể hắn, đột phá Luyện Hư trung kỳ!" "Cho dù đột phá thất bại, ta cũng có thể có được tất cả bí mật trên người hắn!" Bắc Huyền Thiên Tôn thần tình lạnh băng, sự cường đại của đối phương vượt xa tưởng tượng, lão không thể xác định sau khi đối phương tiến vào Luyện Hư, lão có còn khống chế được hay không!

Đúng lúc này, một hồng y đồng tử đi tới, cười lạnh khè khè: "Bắc Huyền đạo hữu, sớm đã thấy ngươi không ổn rồi, luôn che chở cho Diệp Bất Phàm, tất có mục đích." "Hồng Y, ngươi muốn thế nào?" Bắc Huyền Thiên Tôn nhíu mày, có chút không kiên nhẫn. "Ta muốn giết hắn!

Ngươi và ta liên thủ, lập bẫy giết hắn!" Hồng Y Thiên Tôn lạnh lùng nói. "Ta không có hứng thú." Bắc Huyền Thiên Tôn nhàn nhạt nói, xoay người định đi, lại nghe Hồng Y Thiên Tôn chế nhạo: "Chỉ

bằng ngươi, không giết được người này đâu, bên cạnh hắn có Thiên Cơ Sư lục giai, cho dù ngươi có cách đưa hắn vào chỗ chết, cũng vô dụng, ngươi ngay cả vạt áo của hắn cũng không chạm tới được!" "Huống hồ, người này át chủ bài rất nhiều, ngươi vĩnh viễn không biết hắn có đại sát khí gì." "Ồ?" Bắc Huyền Thiên Tôn dừng bước, nhìn sâu vào Hồng Y Thiên Tôn, trầm ngâm nói: "Ngươi muốn gì?" Hồng Y và Diệp Bất Phàm vốn đã có thù oán rất lớn, có Hồng Y Thiên Tôn phụ tá, quả thực có khả năng thành công rất lớn. "Ta muốn Hậu Nghệ Cung trên người hắn!" "Được." "Ta có bảo vật che đậy thiên cơ lục giai, còn có trận pháp lục giai lấy được từ bí cảnh, bố trí trước, đủ để vây giết hắn!

Vấn đề duy nhất là làm sao xác định được hành tung của hắn." "Ta có thể truy tung." Khóe miệng Bắc Huyền Thiên Tôn cuối cùng cũng hiện lên nụ cười, chỉ cần Hậu Nghệ Cung, quả thực có thể hợp tác. "Tốt." Hồng Y Thiên Tôn cười lớn, sau khi thương nghị, lập tức trở về động phủ trong Tiên Hỏa Giáo chuẩn bị trận pháp.

Sau khi chuẩn bị xong, Hồng Y Thiên Tôn lấy ra một tờ da thú từ trong lòng.

Nội dung trên tờ da thú rất đơn giản.

Đại ý là Hàn Yên tiên tử mang con gái về nhà mẹ đẻ rồi, bảo Hồng Y Thiên Tôn đừng lo lắng.

Cái gọi là nhà mẹ đẻ, căn bản không phải là Âm Dương Tiên Thổ.

Mà là tiệm trận pháp!

Đây là chủ ý của Diệp Bất Phàm. "Ngươi cái đồ chó chết này, lão tử chỉ giúp ngươi lần này thôi!" Hồng Y Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi, thu lại tờ da thú.

Trước đó nhận được truyền âm phù của Diệp Bất Phàm, tên này

cũng không biết phát điên cái gì, nhất quyết phải giết chết Bắc Huyền Thiên Tôn.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Tiên Đường, xuyên qua tầng mây, ngồi xếp bằng trên Chân Ma Kiếm bay về phía Tử Vi Tiên Triều. "Chín phần lành, một phần hiểm." Ba đồng tiền xu lật qua lật lại trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm, trước mắt hiện lên một góc hình ảnh tương lai.

Trong hình ảnh là cảnh đại hôn của Lục hoàng tử Tử Vi và cháu gái của Vân Sơn Đại dược sư, Tử Vi Đế đích thân chủ trì, khách quý ngồi đầy, trong đó có nhiều vị Hóa Thần Thiên Quân.

Đợi đến khi hình ảnh biến mất, Diệp Bất Phàm tiếp tục bói toán.

Lần này đổi sang một cảnh khác. "Ti Yêu Yêu?

Thật là... không biết yên phận." Diệp Bất Phàm nhìn thiếu nữ trong hình ảnh, không khỏi bật cười.

Với tính tình của con chim lông đỏ, đâu có chỗ tốt là nó chui vào đó.

Ở Tử Vi Tiên Triều, ngoài hoàng cung ra thì dược viên và dược khố của Vân Sơn Đại dược sư là quý giá nhất, nó giở trò "nơi tối nhất là dưới chân đèn", hắn cũng không thấy lạ.

Chỉ là dường như đã xảy ra sơ suất. "Đợi đến nơi rồi tính sau vậy." Diệp Bất Phàm nhắm mắt ngồi thiền, trong lòng hỏi Thường Nga Tiên. "Có Tiên Phương Đỉnh tương trợ, cô có thể khôi phục bao nhiêu tu vi?" "Hợp Thể Đại viên mãn." Giọng nói truyền ra từ trong ngọc quan. "Hợp Thể sao?" Diệp Bất Phàm thầm lắc đầu, chỉ là Hợp Thể Đại viên mãn, không bảo vệ được hắn.

Nhưng hắn cũng không để tâm.

Thứ hắn muốn là môn cấm kỵ tiên thuật 《Thâu Thiên Hoán

Nhật》, đây là lá bài tẩy lớn nhất của hắn sau khi tế trời, cũng là căn bản của Tam Tài Luyện Hư.

Nhiều ngày sau.

Chương 518

Diệp Bất Phàm tiến vào Tử Vi Tiên Triều.

Lãnh thổ tiên triều rộng lớn vô ngần, thành trì nhiều như sao trên trời, từ trên cao nhìn xuống, những bóng người trong thành trì nhỏ bé như kiến, tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh cực kỳ nhiều.

Diệp Bất Phàm dùng 《Pháp Kiếp Đồng》 quan sát, có thể thấy toàn bộ Trung Vực là một thể thống nhất, mây vàng lượn lờ, ánh sáng lành vạn dặm, trong đó mây vàng ở trung tâm tiên triều là nồng đậm nhất.

Khí vận!

Khí vận khổng lồ duy nhất trong tu tiên giới chưa bị Tiên Hỏa Giáo cướp đoạt! "Tu tiên theo dòng khí vận?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Tử Vi Tiên Triều có khí vận gia trì, thần dân bất luận là tốc độ tu hành hay đột phá cảnh giới đều sẽ nhanh hơn người khác.

Mà với tư cách là hoàng thất, nhờ vào khí vận, thực lực cũng mạnh hơn cùng cảnh giới.

Khuyết điểm cũng rất rõ ràng, bị hạn chế bởi lãnh thổ.

Sau khi rời khỏi Tử Vi Tiên Triều, chiến lực, tốc độ tu hành sẽ giảm đi đáng kể.

Giống như thái tử Tử Vi.

Ở Tử Vi Tiên Triều, hắn gần như vô địch cùng cảnh giới, nhưng khi vào Tiên Hỏa Giáo, chiến lực chỉ có thể xem là thượng đẳng. "Đạo hữu, ngươi cũng đến tham gia đại hôn của Lục hoàng tử sao?" Lúc này, một bóng người trẻ tuổi cưỡi một con Bích Thủy Kỳ Lân,

tỏa ra hào quang màu lam, khí thế kinh người kinh động không ít Nguyên Anh ở thành trì bên dưới. "Thủy Kỳ Lân?

Tam thái tử Đông Hải?" Trong thành trì có tu sĩ Nguyên Anh đi ra, lộ vẻ kính sợ.

Đông Hải cách Trung Vực không xa, vật sản phong phú, tài nguyên vô số, thậm chí vượt qua cả tổng hòa của Trung Vực, Bắc Vực, Nam Hồng Vực.

Nhưng do diện tích Đông Hải quá lớn, có bảo vật cũng rất khó tìm, cộng thêm yêu quái biển đông đúc, tu sĩ bình thường căn bản không dám đi sâu. "Con trai của Đông Hải Long Vương..." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên.

Hắn từng giao thiệp với Đông Hải Long Vương, đối phương là Hóa Thần Đại viên mãn, cường giả tốp đầu, đại diện cho hải tộc Đông Hải.

Con trai của lão thì hắn có nghe qua, thiên phú không tồi, đã theo Đông Hải Long Vương gia nhập Tiên Hỏa Giáo. "Phải, tại hạ họ Chu, lần này đến tham gia đại hôn, cũng là để cầu xin Vân Sơn Đại dược sư mua đan dược." "Tại hạ sớm đã nghe qua đại danh của Ngao Bệnh điện hạ, một trăm hai mươi tuổi thành tựu Nguyên Anh, nay đã hai trăm tuổi, đã là Nguyên Anh Đại viên mãn, khiến người ta ghen tị muốn chết.

Tương lai e rằng sẽ kế vị Long Vương, trở thành thái thượng trưởng lão của Hải Yêu Tông." Diệp Bất Phàm chắp tay cười nói.

Hắn lúc này đang dịch dung thành một thanh niên áo vàng bình thường, chỉ có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn. "Ha ha ha!

Chu đạo hữu khéo nói!

Thưởng!" Ngao Bệnh cười ha hả, tiện tay ném cho Diệp Bất Phàm

một khối cực phẩm linh thạch, ngạo nghễ nói: "Thái thượng trưởng lão chỉ là phong cảnh trên con đường của bản long thôi, mục tiêu của ta là trở thành yêu nghiệt như Diệp Bất Phàm!" Hiện nay trong tu tiên giới, Diệp Bất Phàm đã trở thành tấm gương cho các tu sĩ trẻ tuổi, người sùng bái rất nhiều.

Dù sao thì ai mà không muốn trở thành một kiêu hùng cái thế, áp đảo Tiên Hỏa Giáo, địch lại Luyện Hư Thiên Tôn? "Diệp Bất Phàm?

Thôi đi, đối với những đại nhân vật chân chính mà nói, hắn quá yếu." Diệp Bất Phàm nhận lấy linh thạch cất vào lòng bàn tay, nghe vậy lắc đầu.

Đây là lời thật lòng. "Yếu?

Ngươi chỉ là một Nguyên Anh, mà cũng dám nghi ngờ Diệp Bất Phàm yếu sao?" Ngao Bệnh khinh thường: "Ngươi trước khi chết mà mạnh bằng một ngón tay của hắn, đã là mộ tổ nhà ngươi bốc khói xanh rồi." "..." Diệp Bất Phàm không nói nên lời.

Hai người cùng đi về phía thành Triều Ca.

Dọc đường đi, Ngao Bệnh cực kỳ phô trương, thái độ ngông cuồng, ra vẻ trời là số một, ta là số hai.

Diệp Bất Phàm khéo nói chuyện, thỉnh thoảng hùa theo vài câu, ngược lại thu được không ít thông tin về Đông Hải. "Ngươi chỉ là một Nguyên Anh nhỏ bé, e rằng đến tư cách gặp Vân Sơn Đại dược sư cũng không có, có cần bản long giới thiệu không?" Ngao Bệnh thấy nhân tộc này không tệ, cười ha hả.

Lần này, hắn đại diện cho phụ thân tham dự đại hôn.

Hải Yêu Tông và Tử Vi Tiên Triều qua lại khá thân thiết, thân là con trai Long Vương, Tử Vi Tiên Triều tự nhiên phải nể mặt vài phần. "Cầu còn không được." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Vân Sơn Đại dược sư là Lục giai luyện đan sư, người giao thiệp với ông đều là Hóa Thần Thiên Quân, tu sĩ Nguyên Anh quả thực rất khó gặp.

Rất nhanh, hai người tiến vào thành Triều Ca.

Trong thành phồn hoa như thời thịnh thế, quân lính gác cổng thành thấy Ngao Bệnh cưỡi Thủy Kỳ Lân, khí thế bất phàm, vội vàng cho qua.

Lát sau, hai người đáp xuống trước tộc địa Vân gia.

Những bóng người ăn mặc lộng lẫy tiến vào tộc địa Vân gia, đại đa số đều là tu sĩ Nguyên Anh.

Những người có thể tham gia hôn lễ này đều là những nhân vật có tu vi không tầm thường, thân phận tôn quý, Kim Đan bình thường ngay cả tư cách vào cửa cũng không có.

Đáng nói là, Lục hoàng tử Tử Vi không phải là nghênh thú, mà là ở rể.

Xét về địa vị, Vân Sơn Đại dược sư thân là Lục giai luyện đan sư, còn cao hơn Tử Vi Đế một bậc.

Hơn nữa, ở Tử Vi Tiên Triều cũng có địa vị không nhỏ.

Đi sâu vào trong tộc địa, yến tiệc chưa bắt đầu nhưng đã khách quý ngồi đầy, trên đại yến ở sâu bên trong còn có mấy vị Hóa Thần Thiên Quân đang ngồi, Vân Sơn Đại dược sư cùng Tử Vi Đế già nua đang nói cười vui vẻ. "Hư Hải Thiên Quân, Huyền Đỉnh Thiên Quân, Tiểu Thanh Long của Long tộc..." Diệp Bất Phàm thấy mấy người quen bên cạnh Tử Vi Đế.

Suy nghĩ một chút liền hiểu ra nguyên do.

Con trai Tử Vi Đế đại hôn, Tiên Hỏa Giáo ít nhất cũng phải cử

người đến tỏ ý.

Tiểu Thanh Long của Long tộc là anh họ của Tiểu Hắc Long, đại diện cho Yêu Thổ.

Ngoài ra, còn có mấy tu sĩ xa lạ, ai nấy đều mặc mãng bào, hiển nhiên là nhân vật cấp thân vương của Tử Vi Tiên Triều. "Vị này hẳn là Ngao huynh phải không?

Mời bên này." Con trai cả của Vân Sơn Đại dược sư phụ trách tiếp đãi, cười tiến lên, dẫn Ngao Bệnh đến bàn thứ.

Ngao Bệnh chỉ là Nguyên Anh, dù có đại diện cho Đông Hải Long Vương thế nào đi nữa, cũng không thể ngồi cùng bàn với đám Hóa Thần bên trong. "Vị này là?" Vân Thanh Thành ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Bất Phàm. "Lão đệ của ta!

Lần này đến là để nhờ Vân Sơn Đại dược sư luyện đan!" Ngao Bệnh cười toe toét, vỗ vỗ vai Diệp Bất Phàm. "Ặc... việc này e là không được." Vân Thanh Thành khó xử, phụ thân ông ta sao có thể luyện đan cho một Nguyên Anh? "Ngươi không nể mặt ta sao?

Cha ta là Đông Hải Long Vương!" Ngao Bệnh thấy bị mất mặt, lập tức nổi giận.

Vân Thanh Thành cười khổ.

Đông Hải Long Vương quả thực không dễ chọc, sau lưng còn có một nhánh Long tộc khác. "Thôi vậy, chỉ là một viên đan dược thôi mà." Vân Sơn Đại dược sư nghe thấy tiếng ồn ào, quay đầu nhìn qua, liếc Ngao Bệnh một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hôm nay cháu gái đại hôn, ông ta tự nhiên không muốn xảy ra chuyện gì rắc rối.

Còn về chính chủ cầu đan là Diệp Bất Phàm, ông ta liếc cũng không thèm liếc.

Một tu sĩ Nguyên Anh không có bối cảnh, không lọt vào mắt xanh của ông ta. "Thằng con trai này của Đông Hải Long Vương, thật là được nuông chiều quá rồi." Hư Hải Thiên Quân lắc đầu. "Tính tình thẳng thắn thật." Lưu Kim Thân vương của hoàng tộc cười lớn, Huyền Đỉnh, Tiểu Thanh Long và các Hóa Thần khác cũng cười theo.

Sau khi giao thiệp nhiều với một kẻ tâm cơ sâu xa, âm hiểm độc ác như Diệp Bất Phàm, bọn họ ngược lại lại tán thưởng loại người như Ngao Bệnh.

Không có tâm cơ, lòng dạ cũng không đen tối như vậy. "Ngươi thấy chưa, bản long nói có tác dụng không?" Ngao Bệnh để Diệp Bất Phàm ngồi xuống, đắc ý nói.

Nhiều tu sĩ Nguyên Anh trên bàn tiệc nhìn về phía hắn, lộ vẻ cổ quái.

Có nhiều Hóa Thần ở đây như vậy, một Nguyên Anh còn dám ngông cuồng, còn dám ngang ngược, chỉ có thể nói là nghé con không sợ hổ. "Lợi hại!" Diệp Bất Phàm giơ ngón tay cái lên.

Chương 519

Ngao Bệnh càng thêm đắc ý, không ngừng khoác lác với Diệp Bất Phàm về lịch sử huy hoàng của mình.

Diệp Bất Phàm im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, trong lòng thì vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》, quan sát khắp trong ngoài Vân gia.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn co rụt lại.

Tại tộc địa Vân gia, một bà lão tóc trắng mặc áo thọ, chống gậy xanh biếc, run rẩy bước vào yến tiệc. "Kính kiến Hoàng tổ mẫu!" "Kính kiến Thái hoàng thái hậu!" ử Vi Đế mặc đế bào, thân hình gầy gò, sắc mặt hơi biến đổi, lập tức tiến lên bái kiến.

Hư Hải Thiên Quân, Lưu Kim Thân vương và các Hóa Thần khác càng không dám chậm trễ, chắp tay hành lễ.

Tất cả tu sĩ trên bàn tiệc cũng kinh ngạc, lập tức hành đại lễ tham bái.

Bà lão này chính là vị Luyện Hư cảnh duy nhất của Tử Vi Tiên Triều hiện nay, Sương Hàn Thiên Tôn.

Đã sống sáu nghìn năm, địa vị chí cao vô thượng, chính là cây định hải thần châm của Tử Vi Tiên Triều.

Một lời nói có thể quyết định việc thay đổi ngôi vua. "Thái hoàng thái hậu, chỉ là đại hôn của tiểu bối, sao lại kinh động đến đại giá của người?" Vân Sơn Đại dược sư vội vàng cúi người, mời bà lão lên ghế trên. "Khụ khụ, lão thân ở trong núi sâu lâu quá rồi, ra ngoài hoạt động một chút." Thái hoàng thái hậu được Vân Sơn Đại dược sư dìu đến ngồi ở vị trí trên cùng, mắt đã mờ, răng rụng hết, giọng nói khàn khàn

không rõ.

Bà ta thân hình nhỏ bé, da bọc xương, dường như một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

Lúc này, Lục hoàng tử tuấn tú vô song, mặc đại hồng bào, kích động quỳ xuống, bên cạnh là tân nương xinh đẹp duyên dáng, khí chất thanh lệ, Vân Vân.

So với Lục hoàng tử, Vân Vân có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều, sau khi khẽ cúi người hành lễ, giữa đôi mày thanh tú hiện lên vẻ oán khí, rõ ràng là không hài lòng với cuộc hôn nhân này.

Hoàng thất và Vân gia hoàn toàn là liên hôn chính trị.

Đạo lữ trong lòng nàng là một nhân vật thiên kiêu có thiên phú vô song, tương lai chắc chắn sẽ thành Luyện Hư.

Hơn nữa, bản thân nàng thiên phú cũng không kém, thân phụ Địa linh căn, mới hơn trăm tuổi đã kết Anh.

Còn Lục hoàng tử, thiên phú ở hoàng thất Tử Vi không quá nổi bật, tám trăm tuổi mới là Nguyên Anh hậu kỳ, lại còn là do tài nguyên đắp lên. "Ha ha, hiếm khi tham gia hôn lễ của tiểu bối, lần trước tham gia đại hôn đã là sáu trăm năm trước rồi." "Tiếp tục đi." Những nếp nhăn trên mặt Thái hoàng thái hậu xếp chồng lên nhau, giống như đang cười, nhưng lại cho người ta một cảm giác âm u. "Ha ha, Lục hoàng tử và tiểu cô nương Vân gia quả là trời sinh một cặp." "Có thể khiến Sương Hàn Thiên Tôn giá lâm, là phúc ba đời của hai người." Mấy vị Hóa Thần nịnh hót, một đám Nguyên Anh cũng hùa theo.

Đây không phải là nịnh bợ đơn thuần, đến tầng thứ Luyện Hư, địa vị tôn sùng, có thể quyết định vận mệnh của một đại vực, sinh tử của vô tận sinh linh.

Có thể đến, chứng tỏ coi trọng hai người.

Dù không làm gì, cũng sẽ ảnh hưởng đến cục thế triều đình của Tử Vi Tiên Triều.

Đại hôn tiếp tục. "Nhất bái thiên địa đại đạo!" "Nhị bái..." Lễ Bộ Thượng Thư hô lớn.

Nhưng lời còn chưa nói xong, một tiếng nổ lớn truyền đến từ vị trí từ đường của Vân gia, nửa bầu trời bị ánh sáng trận pháp rực rỡ bao phủ. "Đó là... hướng dược khố của Vân gia?" "Lúc này mà lại có người định trộm dược khố?

Điên rồi sao?!" Hỉ yến xôn xao, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía ngọn núi từ đường ở sâu trong Vân gia, sững sờ kinh ngạc.

Tổ tiên Vân gia là y sư, sau chuyển sang luyện đan sư, qua vô số năm đã trở thành thế gia luyện đan, dược liệu trong dược khố nhiều không kể xiết, là hạt nhân của Vân gia.

Bên trong thậm chí còn có mấy đạo Lục giai trận pháp.

Nay, phần lớn trận pháp đã bị phá vỡ một cách lặng lẽ. "Thật thú vị, phía trước đại hôn, phía sau phòng bị lơi lỏng, nhân cơ hội trộm cắp, tỷ lệ thành công quả thực không nhỏ." Hư Hải Thiên Quân lộ vẻ khác lạ.

Nếu thông thạo đạo phá trận, tỷ lệ thành công rất cao, nhưng nếu bị lộ, chắc chắn sẽ chết.

Tiểu Thanh Long, Huyền Đỉnh Thiên Quân và các Hóa Thần khác cũng ngạc nhiên, lắc đầu không nói nên lời. "Trận pháp ẩn hình thượng cổ!

Mau đi!" Tiếng hét thất thanh truyền ra từ núi từ đường, hai đạo lưu quang nhanh chóng độn đào về phía xa. "Hôn lễ tiếp tục." Tử Vi Đế bình tĩnh nói, phất tay áo một cái, lập tức biến mất.

Hiển nhiên là đã nổi giận.

Bình thường thì không sao, nay Thái hoàng thái hậu giá lâm, dưới bao nhiêu con mắt mà lại xảy ra chuyện rắc rối này, thể diện của Tử Vi Đế hắn để đâu? "Ầm!" Bên ngoài thành Triều Ca truyền đến tiếng nổ lớn, một đám mây hình nấm nổ tung. "May quá, có bảo bối nhà ta ở đây." "Bái bai các vị nhé." Cách đó trăm vạn dặm, hư không vặn vẹo, một lớn một nhỏ hai bóng người hiện ra.

Chính là Ti Yêu Yêu và tiểu nữ anh. "Sư nương, con hình như thấy sư phụ kìa." Tiểu nữ anh gặm một thanh phi kiếm, răng rắc vang lên, đôi mắt to tròn nhìn về phía thành Triều Ca. "Sư phụ con sớm đã không cần con nữa rồi, mau đi mau!" Ti Yêu Yêu chọc chọc trán tiểu nữ anh, bảo nó mang mình chạy trốn.

Tiểu nữ anh "nga" một tiếng, ôm lấy đôi chân thon nhỏ của Ti Yêu Yêu, không gian phía trước vặn vẹo, bóng người ngày càng mơ hồ. "Pháp tắc?" Tử Vi Đế đứng bên ngoài thành Triều Ca, sắc mặt âm trầm: "Thì ra là tiểu bối của tộc Chu Tước, thảo nào dám đến trộm cắp." Ti Yêu Yêu của tộc Chu Tước sáu năm trước vì trộm cắp mà bị truy sát, sau khi yên tĩnh được nửa năm, bên cạnh liền có thêm một tiểu nữ anh.

Tiểu nữ anh cực kỳ đặc biệt, thân mang pháp tắc, có thể điều khiển thời không, trận pháp bình thường khó mà cản được, càng không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản việc chạy trốn.

Thế là đã gây ra nhiều vụ trộm cắp.

Lưu Kim Thân Vương phủ, Tể tướng phủ, Biên cương thống soái phủ, v.v., đều bị trộm sạch.

Cuối cùng phải huy động nhiều vị Hóa Thần, nhưng cũng không làm gì được một lớn một nhỏ này.

Không bắt được! "Phong!" Ngay khoảnh khắc Ti Yêu Yêu và tiểu nữ anh sắp biến mất, bầu trời đột nhiên phủ đầy băng sương, vạn

dặm băng phong, ngàn dặm tuyết bay, phảng phất như một vương quốc băng giá, lập tức cắt đứt thuật dịch chuyển thời không của tiểu nữ anh. "Ầm ầm ầm!" Một bàn tay già nua che trời lấp đất, bao phủ một khoảng cách vô tận, tóm chặt lấy Ti Yêu Yêu và tiểu nữ anh, pháp tắc băng sương phong tỏa, kéo chúng từ trăm vạn dặm xa xôi trở về.

Đến khi Ti Yêu Yêu hoàn hồn, đã xuất hiện trên hỉ yến của Vân gia. "Tiểu nha đầu của tộc Chu Tước, coi lão thân không tồn tại sao?" Thái hoàng thái hậu thu lại bàn tay già nua, đôi mắt già nua đục ngầu nhìn Ti Yêu Yêu, lại liếc qua tiểu nữ anh một cái, đồng tử hơi co lại, nhưng rất nhanh đã không để ý nữa.

Còn toàn bộ tân khách, sớm đã chìm trong sự chấn động khi Thái hoàng thái hậu ra tay, khó mà thoát ra được. "Luyện Hư Thiên Tôn, nắm giữ pháp tắc, thật đáng sợ." Ngao Bệnh ngơ ngác, phảng phất như đối diện với thiên uy, trong lòng không hề dấy lên ý niệm phản kháng.

Hóa Thần Thiên Quân có mạnh đến đâu, cũng nằm trong phạm vi hiểu biết.

Nhưng Luyện Hư hoàn toàn vượt ra ngoài sự hiểu biết, pháp tắc vừa xuất ra, có thể thay đổi trời đất tự nhiên. "Băng sương đại đạo của Sương Hàn Thiên Tôn quả thực mạnh mẽ vô biên, vãn bối khâm phục." Huyền Đỉnh Thiên Quân lòng hướng về, miệng đầy tôn kính.

Hư Hải, Lưu Kim Thiên Quân và các vị Hóa Thần khác thái độ càng thêm cung kính. "Cái đó, ta chỉ đi ngang qua thôi, các vị có tin không?" Ti Yêu Yêu sợ đến nỗi mặt tái mét, nặn ra một nụ cười cẩn thận nói.

Luyện Hư Thiên Tôn của Tử Vi Tiên Triều đã mấy trăm năm không xuất thế.

Nó làm sao cũng không ngờ lại đụng phải bà ta!

Xong rồi!

Hoàn toàn xong rồi.

Còn tiểu nữ anh bên cạnh thì "cạp cạp" gặm phi kiếm, hoàn toàn không chú ý đến sự nghiêm trọng của tình hình, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía một thanh niên trên bàn tiệc. "Ả này, đáng chết!" Vân Sơn Đại dược sư vừa từ dược khố trở về, mặt mày xanh mét, đầy sát ý nhìn chằm chằm Ti Yêu Yêu.

Một phần đan dược trong dược khố đã bị trộm! "Tiểu nha đầu của tộc Chu Tước, là ngươi tự xử, hay là để người của lão thân ra tay?" Thái hoàng thái hậu cười tủm tỉm nói. "Ấy ấy, ta không thể chết được, ta chết rồi, Ách Vận Tiên Chú trên người nổ tung, e là các vị ở đây sẽ bị vận rủi ám thân đấy." Ti Yêu Yêu vội vàng nói, mắt đảo một vòng, nói: "Ta trả lại hết đồ cho các ngươi, được không?" "Tiên chú?

Lão thân tuy già rồi, nhưng vẫn chưa hồ đồ, tiên chú trên người ngươi, sẽ theo cái chết của ngươi mà hoàn toàn tan biến." Thái hoàng thái hậu cười, những nếp nhăn trên mặt xếp chồng lên nhau, trông càng thêm âm u đáng sợ.

Bà ta phất tay ra hiệu, để Vân Sơn Đại dược sư ra tay.

Vị lão tổ Vân gia này không chỉ là Lục giai luyện đan sư, mà còn là đại tu sĩ Hóa Thần trung kỳ.

Ti Yêu Yêu chỉ là Nguyên Anh Đại viên mãn, làm sao có sức phản kháng? "Tiểu bối của tộc Chu Tước quả thực vô pháp vô thiên, chết cũng không oán được ai." Chúng tu sĩ trên hỉ yến lắc đầu, không hề có chút thương hại.

Chương 520

Ngay lúc Vân Sơn Đại dược sư ra tay.

Một giọng nói vang lên. "Sương Hàn tiền bối, dọa một chút là được rồi, chẳng lẽ người thật sự dám giết con gái độc nhất của Chu Tước Tiên Quân sao?" Lời vừa dứt, hiện trường im lặng trong giây lát.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh. "Ai to gan vậy?

Dám chất vấn Thái hoàng thái hậu?" Nhiều đại thần triều đình của Tử Vi Tiên Triều tức giận, lạnh lùng nhìn về phía thanh niên đang ngồi cạnh Ngao Bệnh.

Trong đó, chỉ huy sứ của Hoàng thành ti còn trực tiếp ra tay, tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn bùng nổ, một thanh phi đao chém thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Ngao Bệnh sợ đến mặt xanh lè, hắn tuy ngông cuồng, nhưng không muốn tìm chết!

Cha hắn đến đây gặp bà lão này cũng phải cung kính gọi một tiếng tiền bối.

Ngao Bệnh vội vàng kéo kéo vạt áo của Diệp Bất Phàm: "Lão đệ, lúc này không được xen vào, đại ca ta không bảo vệ được ngươi đâu, mau nhận sai đi." Diệp Bất Phàm sắc mặt bình tĩnh, liếc cũng không thèm liếc vị chỉ huy sứ kia, tay áo nhẹ phất, một cơn gió nhẹ thổi lên, lập tức nghiền nát phi đao.

Vị chỉ huy sứ kia còn không kịp phản ứng, thân thể đã bị gió thổi cho nổ tung, nguyên anh vỡ nát, thân thể hóa thành một màn sương

máu bay đầy trời, nhuộm đỏ y phục lộng lẫy của các đại thần triều đình.

Nhìn cảnh này, ánh mắt các tân khách trên yến tiệc đột nhiên ngưng tụ. "Loại ruồi nhặng này thì đừng ra đây làm mất mặt nữa." Diệp Bất Phàm phủi đi một giọt máu trên vạt áo, thờ ơ nhìn về phía Thái hoàng thái hậu.

Từ khoảnh khắc không thể bói ra Sương Hàn Thiên Tôn, hắn đã đoán được nguyên nhân hậu quả.

Chu Tước hôm nay trộm cắp, không phải là ngẫu nhiên, mà là do bà lão này cố ý tung tin về một số bảo dược trong dược khố ra ngoài, truyền vào tai Chu Tước.

Con chim này muốn đột phá Hóa Thần, tự nhiên sẽ mắc bẫy.

Liên tưởng đến sự bất thường của Biên Mục hoàng đế, một sợi dây đã được nối lại.

Từ đầu đến cuối, chẳng qua chỉ là một cái bẫy của Thái hoàng thái hậu để dụ hắn ra mặt.

Nếu không phải vì hắn, chỉ là hôn lễ của tiểu bối, vị Luyện Hư Thiên Tôn mấy trăm năm không xuất thế này sao lại đích thân đến? "Ha ha, nếu lão thân không dọa tiểu nha đầu này, e là Diệp đạo hữu sẽ không ra mặt." Thái hoàng thái hậu không hề để tâm đến cái chết của một Nguyên Anh, những nếp nhăn trên mặt như đóa cúc già nở rộ, mỉm cười với Diệp Bất Phàm. "Sư phụ." Tiểu nữ anh nghe thấy giọng nói, bay như tên bắn nhào vào lòng Diệp Bất Phàm, cái đầu nhỏ dụi dụi, ấm ức đến rơi nước mắt: "Sư phụ, con nhớ người." Nói xong, nhét thanh phi kiếm trong tay vào miệng, cạp cạp một hồi.

Ti Yêu Yêu cũng phản ứng lại, vừa mừng vừa sợ, lập tức hóa thành hình dạng tiểu Chu Tước, hai cái móng nhỏ vạch cổ áo Diệp

Bất Phàm chui vào, chỉ để lộ ra một cái đầu đỏ.

Cảm giác an toàn tràn ngập bao bọc lấy nó, Ti Yêu Yêu thở phào nói: "Cảm giác về nhà, thật tốt." Diệp Bất Phàm vẻ mặt ôn hòa, đưa cho tiểu nữ anh một món pháp bảo Ngũ giai đỉnh cấp. "Sư phụ tốt quá!" Mắt tiểu nữ anh sáng rực, vội vàng ôm lấy pháp bảo, "chụt" một cái hôn lên má Diệp Bất Phàm: "Muah~" Diệp Bất Phàm dịu dàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nó.

Hắn lại liếc nhìn con chim lông đỏ, nhàn nhạt nói: "Coi đây là tổ chim của ngươi rồi à?

Sau chuyện này, ta sẽ đưa ngươi về tộc Chu Tước." Chim lông đỏ biết mình đã phạm sai lầm, lí nhí không dám nói gì. "Ha ha, nó và tiểu nữ anh có thể về, nhưng Diệp đạo hữu e là không đi được rồi." Thái hoàng thái hậu cười nói, lớp vỏ xanh trên cây gậy xanh biếc trong tay bong ra, để lộ ra cây gậy màu lam bên trong, xanh biếc như được sương giá đúc thành.

Cây gậy nhẹ nhàng điểm xuống đất, một làn sóng vô hình lấy nó làm trung tâm, nhanh chóng lan rộng đến hoàng cung. "Ong!" Một cái đỉnh đồng lớn bằng khí vận bay lơ lửng lên, dừng lại trên không, đổ xuống ánh sáng vàng rực, hình thành một kết giới khổng lồ, phong tỏa toàn bộ Trung Vực.

Kết giới quốc vận!

Luyện Hư đến đây, trong thời gian ngắn cũng đừng hòng thoát khỏi Trung Vực! "Tiên Phương Đỉnh, cuối cùng cũng đợi được rồi, còn thiếu Hư Tĩnh Trúc." Diệp Bất Phàm nhìn về phía cái đỉnh đồng kia, lộ vẻ khác lạ.

Cái đỉnh này, là một món thông linh pháp bảo Lục giai đỉnh cấp.

Thấy cảnh tượng đột ngột này, sắc mặt của nhiều vị Hóa Thần tại

hiện trường đại hôn đều thay đổi. "Diệp đạo hữu...

Diệp Bất Phàm?" Huyền Đỉnh Thiên Quân là người đầu tiên phản ứng lại, nhìn Diệp Bất Phàm như gặp ma.

Trong lòng thầm chửi, sao đâu đâu cũng có ngươi vậy? "Sao tên sát tinh này lại chạy đến Tử Vi Tiên Triều?

Bị bệnh à!" Tâm trạng xem náo nhiệt của Hư Hải Thiên Quân, Tiểu Thanh Long tan biến không còn sót lại, bọn họ chỉ muốn chạy trốn.

Các Luyện Hư Thiên Tôn khác có lẽ sẽ nể mặt bối cảnh của họ, không giết chết họ.

Nhưng Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Nhưng rất nhanh, bọn họ thấy Thái hoàng thái hậu ra tay, tâm thần ổn định lại.

Có vị Luyện Hư Thiên Tôn thành danh đã lâu này ở đây, cộng thêm kết giới quốc vận vây giết, họ Diệp tuyệt đối không có khả năng trốn thoát. "Thì ra là Diệp tiền bối." Ngao Bệnh ngây người một lát, không những không sợ hãi, ngược lại còn đầy vẻ hưng phấn, như thể nhìn thấy tấm gương của mình, mục tiêu vĩ đại của mình. "Diệp Bất Phàm!

Phân thân của ngươi đã đào mộ tổ của hoàng thất trẫm!

Thù này không đội trời chung, hôm nay thù mới hận cũ cùng nhau tính sổ!" Tử Vi Đế tỏa ra khí thế cường đại, gầm lên giận dữ.

Lão cúi người nói: "Xin hoàng tổ mẫu trấn sát lão này!

Cơ hội ngàn năm có một, nếu để hắn rời đi, sau này e là không còn khả năng diệt trừ!" "Chư vị, so ra thì, uy hiếp của vị này dường như lớn hơn ta." Diệp Bất Phàm nhìn Tử Vi Đế, Vân Sơn Đại dược sư và

những người khác, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu.

Cuối cùng, hắn dời ánh mắt lên người Thái hoàng thái hậu, cười nói: "Thời thượng cổ, Thần Du Cổ hoành không xuất thế, điều khiển nhiều vị Hợp Thể, sau bị mấy vị Đại Thừa Tiên Quân tiêu diệt, nhưng diệt đều là tử cổ, mẫu cổ không rõ tung tích." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, giác quan thứ sáu tu luyện từ 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 có thể cảm nhận được giữa mi tâm của Thái hoàng thái hậu có một bóng trùng mờ ảo: "Các hạ là Thần Du tử cổ phải không?" "Tiểu tử Diệp Bất Phàm, đừng có nói bậy!" Tử Vi Đế nghe vậy nổi giận, lớn tiếng ngắt lời. "Tử Vi hoàng đế, chuyện này nếu ngươi xử lý không tốt, toàn bộ hoàng thất của ngươi, thậm chí là tất cả tu sĩ ở Trung Vực, đều sẽ bị Tiên Thổ tàn sát!" Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Thần Du Cổ...

Diệp đạo hữu, trò đùa này hơi lớn rồi đấy." Hư Hải Thiên Quân theo bản năng lùi xa khỏi Thái hoàng thái hậu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tiểu Thanh Long, Huyền Đỉnh, thậm chí cả Lưu Kim Thân vương và các Hóa Thần của hoàng thất sắc mặt đều thay đổi, kinh nghi bất định.

Thần Du Cổ là một tai họa không có lời giải.

Tương đương với ôn dịch ở phàm giới.

Cổ tịch ghi lại, Thần Du Cổ ở thời Tiên Cổ xa hơn từng thống trị một thời đại, hàng tỷ sinh linh bị ký sinh, sức phá hoại còn kinh khủng hơn cả Chân Tiên.

Có mấy vị Đại Thừa Tiên Quân liên thủ tiêu diệt.

Đáng tiếc, tốc độ tàn sát còn xa mới bắt kịp tốc độ ký sinh của Thần Du Cổ.

Ngược lại còn bị hơn mười vị Đại Thừa Tiên Quân do Thần Du Cổ điều khiển vây giết, chết thì chết, tàn thì tàn.

Cuối cùng vẫn là "Hương Hỏa Chân Tiên" của thời Tiên Cổ ra tay, phá hủy Thần Du tử cổ.

Còn mẫu cổ, không rõ tung tích. "Nếu thật sự như Diệp Bất Phàm nói, vậy chúng ta..." Sắc mặt Huyền Đỉnh Thiên Quân trắng bệch.

Điểm đáng sợ nhất của Thần Du Cổ chính là, ẩn nấp sâu trong thần hồn, trong tình huống không ra tay, thần thức, đồng thuật, thiên cơ thuật đều không thể nhìn thấu, thậm chí người bị ký sinh cũng không thể biết mình có bị ký sinh hay không.

Trong nhất thời, tất cả các Hóa Thần và Nguyên Anh có mặt đều cảnh giác lẫn nhau. "Hắn đang nói bậy!" Vẻ mặt Tử Vi Đế âm u, miệng hô lớn, nhưng chân lại lùi ra xa khỏi hoàng tổ mẫu của mình. "Tên này giảo hoạt đa đoan, các ngươi tin hắn sao?

Chẳng qua chỉ là một kế ly gián thấp hèn mà thôi." Thái hoàng thái hậu nhàn nhạt nói, đôi mắt già nua đục ngầu lóe lên một tia phẫn nộ và oán độc.

Bà ta không biết vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, sau ngày hôm nay, cỗ thân thể này không thể dùng được nữa!

Phải ký sinh Diệp Bất Phàm! "Tam xích băng phong." Thái hoàng thái hậu chống gậy xuống đất, trong phạm vi ba thước quanh Diệp Bất Phàm, từng phiến băng sương rơi xuống, trong nháy mắt đông cứng hắn thành một bức tượng băng. `Cẩu Kinh` từng nói: Một cái búng tay là sáu mươi sát-na, một sát-na có chín trăm lần sinh diệt.

Tốc độ thi pháp quá nhanh, hoàn toàn không phải là thứ Hóa Thần Thiên Quân có thể so sánh. "Tiểu bối, ta không phải là hai tên Thôn

Thiên Ma Tôn, Hồng Y Thiên Tôn vừa mới tấn thăng Luyện Hư sơ kỳ không bao lâu đâu." Thái hoàng thái hậu lạnh lùng nói, bàn tay khô héo chộp về phía Diệp Bất Phàm. "Không có Lục giai trận pháp phụ trợ, trong mắt lão thân ngươi chẳng qua chỉ là một con chó hoang ven đường, tiện tay có thể giết." Là một Luyện Hư kỳ cựu, lại có thể phân hóa một phần pháp tắc của những ký sinh giả khác, ở Luyện Hư sơ kỳ, Thái hoàng thái hậu không có đối thủ. "Rắc rắc!" Bàn tay khô héo chưa đến, tượng băng đột nhiên vỡ nát, những mảnh thi thể của Diệp Bất Phàm bay tung tóe, một đạo nguyên thần bắn ra, đáp xuống trên bầu trời thành Triều Ca. 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 vận chuyển, nhục thân được tái tạo.

Chương 521

"Quả thực mạnh mẽ." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Thái hoàng thái hậu, ánh mắt hiện lên vẻ quỷ dị.

Mục đích của chuyến đi này của hắn, không chỉ là để có được Tiên Phương Đỉnh và Hư Tĩnh Trúc, mà còn có cả Thần Du tử cổ.

Bắt được một con, với ngộ tính của hắn, chỉ cần đủ thời gian, hoàn toàn có thể nghiên cứu ra thần thông phản ký sinh.

Kết hợp với 《Phân Thân Thần Thông》, không ngừng phân liệt thần hồn, vô số phân hồn phản ký sinh Thần Du Cổ, gián tiếp điều khiển các cường giả bị Thần Du Cổ ký sinh!

Số lượng tu sĩ bị Thần Du Cổ ký sinh có bao nhiêu?

Mười vạn?

Trăm vạn?

Luyện Hư?

Hợp Thể?

Đây là một kho báu chưa được biết đến, một cơ duyên chưa từng có! "Hôm nay, ta muốn lĩnh giáo một chút Luyện Hư Thiên Tôn, rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Diệp Bất Phàm vận chuyển pháp huyết hợp nhất, dao động pháp lực mênh mông như biển khói cuốn sạch toàn bộ thành Triều Ca.

Uy áp mãnh liệt chấn thiên động địa, khiến Tử Vi Đế, Vân Sơn Đại dược sư trên hỉ yến run rẩy, có cảm giác ngạt thở.

Mạnh!

Quá mạnh!

Rõ ràng là cùng một tầng thứ, nhưng pháp lực của Diệp Bất Phàm đã vượt qua cực hạn của Hóa Thần, đạt đến một cảnh giới xưa nay chưa từng có.

Nếu nói pháp lực của bọn họ là một cái hồ, thì pháp lực của Diệp Bất Phàm chính là cả Đông Hải! "Pháp lực không tệ, nhưng vẫn quá yếu!

Ngươi không biết cái gì là pháp tắc." Thái hoàng thái hậu cười lạnh, bước về phía Diệp Bất Phàm.

Bước thứ nhất, dung mạo của bà lão thay đổi, nếp nhăn co lại, hóa thành một mỹ phụ trung niên, khí tức tăng vọt.

Bước thứ hai, đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp độ tuổi đôi mươi, áo thọ cũng không che được thân hình uyển chuyển.

Mà khí tức, càng mạnh mẽ đến cực điểm, hoàn toàn bóp méo không gian. "Vậy sao?

Bây giờ thì sao?" Diệp Bất Phàm ánh mắt thờ ơ, vận chuyển kinh văn, điểm một cái vào mi tâm.

Pháp lực vốn đã mênh mông lại một lần nữa tăng vọt gấp đôi.

Những năm gần đây, ngoài việc tu luyện, thu thập dược liệu, công pháp thần thông hắn cũng không hề bỏ bê.

Kinh văn này, tên là 《Thần Tiên Quyết》, được sáng tạo trong tầng mộng cảnh thứ chín của 《Đại Mộng Tiên Kinh》. 【Thần Tiên Quyết - Thiên Cương Cấm Kỵ Pháp: Đốt cháy tuổi thọ, tăng gấp đôi pháp lực và cường độ nhục thân.

Tác dụng phụ: Tiêu hao tuổi thọ quá nhiều, thời gian duy trì ngắn ngủi.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Tăng tuổi thọ quá nhiều, thời gian duy trì dài lâu.】 Môn thần thông này dung hợp phương đan thời Nguyên Anh 《Thần Tiên Hoàn》, ma đạo 《Nhiên Huyết Bí Thuật》

《Đoán Chỉ Thiên Ma Công》, nhục thân 《Hỗn Nguyên Minh Vương Kinh》 cùng vô số thần thông có tác dụng phụ khác.

Những thần thông này đều có tác dụng tăng phúc, nhưng theo cảnh giới của hắn tăng lên, bị chính bản thân thần thông hạn chế, mức tăng phúc ngày càng nhỏ.

Do đó, hắn đã cải tạo lại chúng.

Có thể coi đây là thuật tăng phúc mạnh nhất của Diệp Bất Phàm hiện tại. "Đây là thần thông gì?" Thái Hoàng Thái Hậu đang trong trạng thái cải lão hoàn đồng kinh ngạc, cảm nhận được một tia áp lực.

Bà ta là một con Thần Du Cổ sống từ thời Tiên Cổ đến nay, từng trải vô số.

Tu vi càng cao, hiệu quả của các loại thần thông tăng phúc sẽ càng yếu, ba bốn thành đã là cực hạn, tăng phúc gấp một lần thì đúng là xưa nay chưa từng nghe.

Hơn nữa, pháp lực của Diệp Bất Phàm cao đến đáng sợ.

Nhưng rất nhanh, Thái Hoàng Thái Hậu chuyển từ kinh ngạc sang vui mừng, Diệp Bất Phàm càng mạnh, càng có tiềm lực, bà ta càng có hy vọng trở thành "Du Tiên Cổ".

Một con Tiên Cổ chân chính! "Pháp lực có cao đến đâu, chung quy cũng chỉ là pháp lực, hôm nay ngươi đừng hòng thoát!" Ánh mắt Thái Hoàng Thái Hậu ánh lên vẻ tham lam, hai tay bắt quyết, đột ngột vung về phía Diệp Bất Phàm.

Trong nháy mắt, vạn dặm tuyết bay, cả tòa Triều Ca Thành hóa thành thành tuyết, pháp tắc hàn sương đáng sợ như những lưỡi đao vô hình, hội tụ thành hàng trăm con hàn long bằng băng tinh vạn trượng, gầm thét lao về phía Diệp Bất Phàm.

Mỗi một con hàn long đều do pháp tắc hóa thành, sức mạnh sánh

ngang một vị Hóa Thần Đại viên mãn.

Khiến cho đám Hóa Thần Thiên Quân trong tiệc cưới nhìn mà mật chiến tâm kinh. "Đạo Hàn Sương, Thái Hoàng Thái Hậu đã đạt tới tiểu thành, ngay cả Thôn Thiên Ma Tôn cũng không bằng." Huyền Đỉnh Thiên Quân run rẩy, có một cảm giác bất lực đến tuyệt vọng.

Hắn xuất thân từ Tiên Thổ, hiểu rất rõ về cảnh giới Luyện Hư.

Phần lớn Luyện Hư sơ kỳ chỉ có thể thao túng pháp tắc thiên địa một cách sơ sài, chỉ mới nhập môn, trung kỳ thì pháp tắc tiểu thành, hậu kỳ pháp tắc đại thành, đến cảnh giới viên mãn thì pháp tắc sẽ có linh tính và sinh mệnh lực nhất định.

Mà khi đến Hợp Thể, sẽ không còn mượn dùng pháp tắc thiên địa nữa, mà dùng thiên địa tạo hóa làm nền tảng, ngưng tụ đạo chủng, tự thành một thể, có thể làm được "ngôn xuất pháp tùy".

Nếu phải hình dung, thì một bên vẫn còn là phôi thai trong bụng mẹ, một bên đã thoát ly khỏi bụng mẹ, trở thành một cá thể chân chính, sức mạnh cũng không cùng một đẳng cấp. "Diệp Bất Phàm hôm nay toi rồi, Hoàng tổ mẫu không phải là Thôn Thiên Ma Tôn, lại thêm Tiên Phương Đỉnh vây khốn, có muốn chạy cũng không thoát." Tử Vi Đế cười lạnh, ánh mắt đầy hận thù.

Bây giờ chuyện đào mộ tổ đã là chuyện nhỏ.

Chuyện lớn là câu nói Hoàng tổ mẫu là Thần Du Cổ, bất kể thật giả, Tiên Thổ đều phải điều tra Tử Vi Tiên Triều từng tấc một.

Hư Hải, Tiểu Thanh Long gật đầu tán đồng, bọn họ từng nghe qua truyền thuyết Diệp Bất Phàm đối chiến với Thôn Thiên Ma Tôn, Hồng Y Thiên Tôn, có thể chống lại là do ba đạo trận pháp lục giai kia đã đóng vai trò cực kỳ quan trọng. "Đại Chân Võ Tiên Quyền." Diệp Bất Phàm đứng sừng sững giữa hư không, thân ảnh nhỏ bé trước hàng

trăm con hàn long vạn trượng tựa như một hạt cát trong vũ trụ.

Hắn thi triển quyền pháp nhục thân, khí huyết bàng bạc bốc lên trời, ngập trời dậy đất, cứng rắn xé toạc vạn dặm tuyết quốc, chiếu rọi đất trời một màu đỏ như máu.

Môn thần thông nhục thân này sau khi tiến hóa, đã trở thành Thiên Cương cấm kỵ pháp, dưới sự gia trì của pháp lực vô cùng, uy thế kinh khủng, 'Phanh' một tiếng, một quyền tung ra giữa trời, đánh nổ một con hàn long pháp tắc vạn trượng.

Hư không vỡ nát, pháp tắc điêu tàn. "Xoẹt!" Một con hàn long pháp tắc nhanh như chớp vồ tới, móng vuốt lớn như quảng trường chụp thẳng vào nguyên thần của Diệp Bất Phàm, người sau thúc đẩy 《Đại Chân Võ Tiên Quyền》 đến cực hạn, khí huyết bao bọc hai cánh tay, xé nát con hàn long.

Con thứ ba.

Con thứ tư.

Diệp Bất Phàm mặt mày lạnh lùng, tựa như Chân Võ Tiên Đế chuyển thế, không ngừng đánh nổ từng con hàn long pháp tắc. "Tên này… hơi vô lý rồi, pháp lực không hề yếu hơn sức mạnh pháp tắc của Luyện Hư Thiên Tôn, thậm chí còn mơ hồ vượt qua." Hư Hải Thiên Quân thất thanh, khó mà tin nổi.

Hắn từng giao đấu với Luyện Hư của Tiên Thổ đứng sau Đông Hải, một tia pháp tắc đã có thể dễ dàng xé nát toàn bộ pháp lực của hắn, khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ chênh lệch giữa Hóa Thần và Luyện Hư lớn đến mức nào.

Pháp lực như giấy, pháp tắc như thép, hoàn toàn không phải là sức mạnh cùng một đẳng cấp.

Mà Diệp Bất Phàm lại trực tiếp phá vỡ nhận thức của hắn về

"pháp lực", cứng rắn san bằng hố sâu ngăn cách khổng lồ ở giữa. "Lão thân không tin loại cấm kỵ thần thông này ngươi có thể thi triển mãi được." Thái Hoàng Thái Hậu nhíu mày, rồi hừ lạnh, thao túng pháp tắc hàn sương của thiên địa, lại ngưng tụ thêm mấy chục con hàn long, cùng nhau xông lên.

Nhược điểm của cấm kỵ pháp chính là ở đây.

Chẳng qua là ép khô tiềm lực của bản thân đến cực hạn, bộc phát ra sức mạnh vượt qua chính mình, nhưng thời gian duy trì loại sức mạnh này thường rất ngắn, phần lớn tu sĩ sau khi thi triển sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Tuy nhiên —— Diệp Bất Phàm càng đánh càng hăng, giống như vừa được tiêm máu gà, đánh nổ hết tất cả hàn long. "Ầm!" Theo sau con hàn long cuối cùng bị phá hủy, khuôn mặt xinh đẹp của Thái Hoàng Thái Hậu đột nhiên kinh biến, bà ta vội vàng tế ra cây quyền trượng băng sương trong tay, đâm về phía hư không bên cạnh. "Rắc!" Ngay lúc này, hư không vặn vẹo, Diệp Bất Phàm tóc trắng dày xõa vai, hai mắt lóe lên tia điện lạnh, một đạo ma quang tiên chỉ tựa như cột ngọc chống trời xuyên thấu trời đất. "Keng!" Ma quang tiên chỉ đột nhiên phình to một vòng, uy thế lại tăng lên, "Keng" một tiếng đánh bật cây gậy băng sương, tòa quan tinh lâu khổng lồ của Triều Ca Thành lập tức bị cây gậy đập nát, lộ ra một hố sâu khổng lồ, tiếng kêu thảm thiết của một vài tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh vang lên không ngớt.

Mà cho đến lúc này, hư ảnh ‘Diệp Bất Phàm’ đang đánh nổ hàn long ở xa xa mới dần tiêu tán. "Tốc độ gì đây?" Sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu tái mét.

Tốc độ này đã vượt qua Thuấn Di, Súc Địa Thành Thốn, còn nhanh hơn cả Luyện Hư sơ kỳ bình thường!

Nếu không phải bà ta phản ứng kịp thời, nhục thân bây giờ đã bị một ngón tay chọc nát rồi. "Hàn Sương Hàng!" Đối chiến hồi lâu mà vẫn không làm gì được đối phương, Thái Hoàng Thái Hậu đã nổi giận, chỉ tay về phía Diệp Bất Phàm, một luồng phù hiệu huyền ảo hình thành, như một tấm lưới lớn bao phủ lấy hắn.

Cùng lúc đó, bà ta vung tay triệu hồi cây gậy, dấy lên băng vân hàn phong, đâm về phía đối phương. "Vù ——!" Phù hiệu giống như một cơn gió thổi qua, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy máu trong người bị đóng băng, hóa thành những mũi kim đâm vào ngũ tạng lục phủ, thẳng tới nguyên thần, pháp lực cũng ngưng trệ, khó mà nhúc nhích.

Không phải định thân thuật, nhưng còn hơn cả định thân thuật.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, pháp lực vô cùng cứng rắn phá tan gông xiềng trong huyết dịch.

Chương 522

Cây gậy màu xanh băng kia đã lao đến, tựa như một cây dùi băng, mang lại cảm giác lạnh thấu xương.

Pháp bảo này đã thông linh, là một món pháp bảo lục giai chính hiệu. "Tật!" Diệp Bất Phàm không thèm để ý đến cây gậy, phun ra ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm, vây giết Thái Hoàng Thái Hậu ở bên trong.

Vô số bóng kiếm quang ảnh như sóng thần cuồn cuộn quét tới.

Mà lúc này, cây gậy đã đâm xuyên lồng ngực Diệp Bất Phàm, nhục thân, nguyên thần hóa thành băng tinh vỡ vụn. "Chết rồi?" "Thà lưỡng bại câu thương cũng phải dùng kiếm trận vây giết Thái Hoàng Thái Hậu, kết quả lại tự mình chết trước?" Trong đại yến, các tu sĩ Nguyên Anh hoàn toàn không nhìn rõ trận đấu trên cao, còn những Hóa Thần như Hư Hải thì có thể thấy được quỹ tích giao đấu, không khỏi ngẩn người.

Biểu hiện hôm nay của Diệp Bất Phàm mạnh mẽ vượt xa lẽ thường, không cần trận pháp cũng có thể giao thủ với Luyện Hư Thiên Tôn.

Chết nhanh như vậy, thực sự có chút khó tin.

Nhìn lại Thái Hoàng Thái Hậu, bà ta không thể không thi triển các loại thần thông hàn sương để chống lại vô số kiếm khí đang bùng nổ trong kiếm trận.

Kiếm trận do ba mươi sáu thanh pháp bảo ngụy lục giai tạo thành cực kỳ mạnh mẽ, đã có thể uy hiếp đến Luyện Hư Thiên Tôn. "Hàn Sương Ngũ Chú Quang." Thái Hoàng Thái Hậu mặt mày tái mét, căn bản không tin Diệp Bất Phàm đã chết, thần thức tìm kiếm xung quanh,

đồng thời thi triển cấm kỵ thần thông, năm vòng sáng do phù hiệu hình thành chiếu rọi tứ phía, nơi nào ánh sáng chiếu tới, kiếm khí đều bị đóng băng, vỡ vụn từng tấc. "Vút ——" Trên hoàng cung, một bóng người tóc trắng tái sinh, giương cung lắp tên, kéo dây cung bảy phần, một mũi tên Sơn Hà dấy lên cơn bão kinh khủng, xuyên thẳng về phía Thái Hoàng Thái Hậu đang ở trung tâm kiếm trận. "Ầm ầm ầm!" Mũi tên Sơn Hà như máy ủi, thiên địa hư không như tờ giấy bị tầng tầng lớp lớp đẩy qua, nghiền nát.

Mà Thái Hoàng Thái Hậu bị kiếm trận vây khốn, khó mà thoát thân, càng không thể né tránh.

Luận về chiến lực, hai người thể hiện ra kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu và khả năng tính toán của Diệp Bất Phàm rõ ràng mạnh hơn bà ta rất nhiều. "Tật." Sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu âm trầm, vừa chống đỡ kiếm quang, vừa điều khiển cây gậy bên ngoài kiếm trận đâm vào mũi tên, ý đồ chặn lại đòn tấn công đáng sợ này.

Tuy nhiên, cây gậy chỉ cản được một khoảnh khắc, đã bị mũi tên Sơn Hà hất văng, đâm thẳng vào mi tâm của bà ta. "Hàn Ảnh." Thái Hoàng Thái Hậu đành phải thi triển thần thông bảo mệnh, thân thể hóa thành tượng băng, nhanh chóng nhạt dần, tựa như sắp biến thành một bóng ảnh băng điêu. "Ầm ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, mũi tên Sơn Hà đánh nát tượng băng, hư không nổ tung. "Phụt!" Ở phía xa, một bóng ảnh băng hiện ra, khôi phục lại hình dạng của Thái Hoàng Thái Hậu.

Khóe miệng bà ta rỉ máu, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng đã bị thương nặng. "Bản thiên tôn xem thường ngươi rồi, ngươi…" Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Hoàng Thái Hậu vặn vẹo dữ tợn, ánh mắt oán

độc đến cực điểm.

Tuy nhiên, lời còn chưa nói xong, ánh mắt bà ta ngưng lại, Diệp Bất Phàm trong tầm mắt đang lạnh lùng nhìn chằm chằm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng. "Không ổn rồi!

Cung Hậu Nghệ trong tay Diệp Bất Phàm là giả!

Đây là phân thân!" Một cảm giác nguy hiểm chưa từng có ập đến, Thái Hoàng Thái Hậu trong nháy mắt phán đoán ra manh mối, sắc mặt đột biến, quả quyết tế ra một đại ấn màu xanh lam, bao phủ lấy thân mình.

Lam Hoàng Ấn này là pháp bảo phòng ngự ngụy lục giai, có thể chặn được mấy đòn tấn công của Luyện Hư Thiên Tôn.

Ngay lúc này, hư không bên cạnh vặn vẹo, bóng dáng Diệp Bất Phàm hiện ra.

Tựa như đã chờ đợi ở đây từ lâu.

Giữa trán hắn xé ra một khe hở, con mắt dọc màu vàng kim tựa như tiên thần lạnh lùng nhìn xuống bà ta. "Xoẹt!" Một luồng thần quang màu vàng kim bắn ra từ con ngươi, tựa như pháp kiếp cửu thiên, Lam Hoàng Ấn còn chưa chống đỡ được một hơi thở đã bị xé nát.

Kéo theo cả khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của Thái Hoàng Thái Hậu cũng bị xé nát, xuyên thủng. "A a a ——!" Nhục thân Thái Hoàng Thái Hậu tan vỡ, nguyên thần nhanh chóng ảm đạm, kêu thảm liên hồi. "Tiên Phương Đỉnh!" Bà ta oán độc hét lên, muốn triệu hồi Tiên Phương Đỉnh, ngưng tụ quốc vận gia trì bản thân, nhưng uy lực của đạo pháp kiếp này vượt xa tưởng tượng, nguyên thần và thần hồn trong nháy mắt bị trọng thương, càng khiến bà ta kinh hoàng hơn là tâm ma kiếp ẩn chứa bên trong.

Trong khoảnh khắc đã kéo bà ta vào vực sâu tâm ma, thất thần tại chỗ. "Ta dây dưa với ngươi lâu như vậy, chẳng qua là đề phòng Tiên Phương Đỉnh mà thôi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh nhạt.

Hắn có rất nhiều thần thông vẫn chưa dùng đến, như định thân thuật, thời gian tĩnh, thời gian lưu động, thậm chí kiếm đạo của Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh cũng chưa thi triển.

Có quốc vận của Tử Vi Tiên Triều gia trì, thực lực của Thái Hoàng Thái Hậu sẽ tăng lên một bậc, hắn rất khó giết chết bà ta.

Cho dù không có quốc vận gia trì, nếu bộc phát thực lực quá mạnh, mụ già này thấy tình hình không ổn sẽ trực tiếp bỏ chạy.

Luyện Hư Thiên Tôn đều có Hư Huyễn Nội Cảnh Địa, đánh không lại sẽ trực tiếp trốn vào đó, hắn biết đi đâu mà tìm?

Giống như mò kim đáy biển, có chọc mù mắt cũng khó tìm được lối vào hư huyễn của nội cảnh địa.

Vì vậy, Diệp Bất Phàm đã sử dụng Pháp Kiếp Đồng.

Uy lực lớn, lại có khả năng tâm ma kiếp, dưới tình huống bất ngờ, Thái Hoàng Thái Hậu căn bản không có cơ hội trốn thoát, càng không có cơ hội triệu hồi Tiên Phương Đỉnh. "Xoẹt ——!" Ngay lúc này, con Thần Du Cổ trong thần hồn của Thái Hoàng Thái Hậu cuối cùng cũng không nhịn được, đột ngột bắn ra, lao thẳng vào mi tâm của Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh, tựa như một tia sáng. "Chết tiệt!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm đột biến, lớn tiếng mắng giận, vội đưa tay ngăn cản, nhưng đã muộn, mi tâm bị xé toạc, con Thần Du Cổ cứng rắn đào một cái lỗ máu bên dưới con mắt dọc, chui vào trong não.

Đôi mắt xanh lục của nó hiện lên vẻ trào phúng và đắc ý.

Nhưng rất nhanh, vẻ đắc ý biến mất, lộ ra vẻ kinh hoàng, nó vội

vàng lùi lại, ý đồ thoát khỏi cơ thể Diệp Bất Phàm. "Ta đợi chính là ngươi!

Bây giờ muốn đi?

Có phải đã quá muộn rồi không?" Sắc mặt Diệp Bất Phàm khôi phục bình tĩnh, tay bắt quyết, con Thần Du Cổ vừa chạy đến lỗ máu ở mi tâm đã bị một đám lửa bao bọc, trực tiếp kéo ngược vào trong cơ thể. "Chít chít ——" Thần Du Cổ phát ra âm thanh chói tai, không ngừng va chạm vào ngọn lửa, nhưng rất nhanh đã bị đốt đến co giật, co ro trong đám lửa không dám động đậy.

Đừng nói nó chỉ là một tử cổ, cho dù là mẫu cổ ở đây cũng không chịu nổi sự thiêu đốt của Hỗn Độn Tiên Diễm. "Vật thí nghiệm đã tới tay, sớm muộn gì cũng tìm ra mẫu thể của ngươi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, điều khiển một đám Hỗn Độn Tiên Diễm, ép con Thần Du Cổ xuống tiểu phúc. "……" Thường Nga Tiên bị đánh thức, từ trong ngọc quan đứng dậy, nhìn người hàng xóm mới của mình mà có chút cạn lời. "Thứ gì cũng nhét vào trong người vậy?

Ngươi không sợ con cổ trùng này thao túng ngươi sao?" Giọng nói của Thường Nga Tiên mang theo một tia cảm xúc.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, mặt không biểu cảm, lười đáp lời người phụ nữ chỉ biết ăn không biết làm này.

Chân Tiên?

Hừ… Lúc này, thế giới bên ngoài rơi vào một sự im lặng kỳ quái.

Trong đại yến, Tử Vi Đế, Vân Sơn Đại Dược Sư ngây ngốc nhìn Thái Hoàng Thái Hậu chỉ còn lại một tia nguyên thần, toàn thân lạnh toát. "Luyện Hư Thiên Tôn... bị chém chỉ còn lại một tia nguyên thần, đây… là giả phải không?" Hư Hải Thiên Quân lẩm bẩm, hoảng hốt như trong mộng, khó mà tin nổi.

Vừa rồi còn đấu nhau như lửa với nước, trong nháy mắt cục diện đã xoay chuyển, đường đường Luyện Hư Thiên Tôn suýt chút nữa bị một ánh mắt trừng chết.

Chuyện này mẹ nó nhìn thế nào cũng giống như đang diễn kịch! "Lấy thân Hóa Thần, trấn áp Luyện Hư, chuyện thiên cổ chưa từng có, sau ngày hôm nay, e là sẽ chấn động tất cả Tiên Thổ." Huyền Đỉnh Thiên Quân thất thần, hoài nghi mình là Hóa Thần giả.

Chênh lệch sao lại lớn như vậy?

Sau khi thất thần, ý nghĩ bỏ chạy mãnh liệt đến cực điểm.

Đừng nói hắn, ngay cả các thân vương như Lưu Kim Thiên Quân của hoàng thất Tử Vi cũng muốn bỏ chạy.

Diệp Bất Phàm sau khi tấn thăng Hóa Thần Đại viên mãn quá kinh khủng. "Đây mới là… thiên kiêu." Tân nương Vân Vân nhìn bóng người áo trắng như tiên trên cao, tâm thần lay động, khó mà kìm lòng.

Mà nhân vật chính của hôn lễ là tân lang Lục hoàng tử đã hoàn toàn trở thành kẻ làm nền.

Giữa hư không.

Nguyên thần thoi thóp của Thái Hoàng Thái Hậu cuối cùng cũng thoát khỏi tâm ma, nhưng ngay giây tiếp theo, bàn tay lớn của Diệp Bất Phàm đã tóm lấy nguyên thần.

Dung mạo của bà ta trở lại già nua, một luồng tử khí tỏa ra, rõ ràng sống không còn bao lâu nữa.

Luyện Hư Thiên Tôn có tuổi thọ tám ngàn năm, nhưng bà ta sớm đã bị thương, dẫn đến tuổi thọ giảm mạnh, chỉ có thể sống thêm hai ba trăm năm nữa.

Quá già rồi.

Chương 523

Khí tức suy bại, sớm đã không còn ở trạng thái đỉnh phong.

Diện mạo trẻ trung trước đó chẳng qua là do Thần Du Cổ ép khô sinh cơ của bà ta, cưỡng ép tăng lên trạng thái đỉnh phong, bây giờ nhiều nhất chỉ có thể sống thêm trăm năm. "Diệp đạo hữu rút Thần Du Cổ ra, lão thân xin tạ ơn tại đây." Thái Hoàng Thái Hậu yếu ớt nói, giọng khàn khàn khó nghe: "Những việc lão thân làm trước đây, đều là ý chí của Thần Du Cổ, lão thân bất đắc dĩ, không thể phản kháng." Sự mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm đã trực tiếp đánh nát đạo tâm của bà ta, bây giờ ngay cả việc trốn vào nội cảnh địa cũng không làm được.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, mặt không biểu cảm.

Thái Hoàng Thái Hậu thấy thế, lòng biết mình là cá trên thớt, cười khổ nói: "Diệp đạo hữu muốn gì?" Diệp Bất Phàm vẫn không trả lời, hắn xách theo thần hồn của Thái Hoàng Thái Hậu, nhìn khắp tám hướng. "Đến bây giờ vẫn không sử dụng sức mạnh pháp tắc của các tử cổ khác, chỉ có thể chứng minh ngươi chỉ là một quân cờ, kẻ đứng sau không phải ngươi." Hắn hiểu về Thần Du Cổ, chỉ cần khoảng cách không quá xa, Thái Hoàng Thái Hậu có thể tạm thời mượn một phần sức mạnh của những ký sinh giả khác.

Nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy một chút dao động pháp tắc của người khác.

Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói: "Đường đường Hợp Thể Tiên Tôn trốn lâu như vậy, thật là kiên nhẫn, ngươi sợ cái gì?

Sợ Thường Nga Tiên sao?" … Thiên địa một mảnh tĩnh lặng. "Hợp Thể Tiên Tôn?

Ta điên rồi hay hắn điên rồi?

Không có Tiên Quân cho phép, Hợp Thể làm sao có thể hạ giới?" Hư Hải Thiên Quân cứng ngắc quay đầu, nhìn xung quanh, cố gắng tìm ra vị Hợp Thể Tiên Tôn được gọi là.

Các Hóa Thần khác cũng kinh ngạc, nhìn quanh tứ phía.

Vẫn tĩnh lặng như tờ, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cho đến nay, chưa có bất kỳ một vị Hợp Thể Tiên Tôn nào hạ giới.

Thậm chí Luyện Hư trung kỳ cũng không có.

Nếu hạ giới, vậy chứng tỏ tế thiên sắp bắt đầu. "Cẩn thận, quá cẩn thận rồi." Diệp Bất Phàm nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn đã từng thôi diễn thiên cơ, càng về sau, thiên cơ càng rõ ràng, nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng đây mới là điều bất thường lớn nhất!

Hắn đoán rằng, trong tối chắc chắn có một tồn tại vượt xa tưởng tượng.

Không nghi ngờ gì là Hợp Thể Tiên Tôn!

Còn có phải là Đại Thừa hay không, điều này không thể, nếu Thần Du Cổ thực sự ký sinh Đại Thừa Tiên Quân, còn cần phải trốn đông trốn tây, trong toàn bộ Tử Vi Tiên Triều chỉ ký sinh một mình Thái Hoàng Thái Hậu sao?

Trực tiếp chạy loạn khắp thế giới rồi. "Không có bất kỳ khí tức nào, phép bói toán của ngươi có sai sót không?" Thiên Tàm Tiên Tôn trong bóng tối truyền âm. "Ta đã bói toán mấy chục lần, không thể sai được." "…" Thiên Tàm Tiên Tôn không nói nên lời: "Mấy chục lần?

Ngươi thật sự không sợ tổn thọ à?" Một chuyện mà bói toán mấy

chục lần, phải tiêu hao bao nhiêu tuổi thọ? "Trừ phi…" "Trừ phi cái gì?" "Trừ phi là mẫu cổ của Thần Du Cổ, tử cổ nó có thể tạo ra bất cứ lúc nào, nhưng bản thể chỉ có một, không dám mạo hiểm dù chỉ một chút." Một tia sét lóe lên trong đầu Diệp Bất Phàm, lòng hắn đột nhiên lạnh toát.

Nếu là mẫu cổ, vậy nó coi trọng hắn đến mức nào? "Chuyện này… thật khó tin." Thiên Tàm Tiên Tôn nghẹn họng hồi lâu, mới nặn ra được một câu như vậy.

Đối mặt với Diệp Bất Phàm, một vị Hóa Thần, một con mẫu cổ cảnh giới Hợp Thể lại dùng Luyện Hư Thiên Tôn để thăm dò, nhìn Thái Hoàng Thái Hậu bị bắt mà vẫn án binh bất động.

Cẩn thận.

Thật sự quá ổn kiện rồi.

Đợi hồi lâu, bốn phương tám hướng vẫn không có động tĩnh. "Ha ha!!!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, nhẹ nhàng bóp một cái, tiếng kêu thảm thiết của Thái Hoàng Thái Hậu vang lên. "Tha cho ta!

Tha…" "Phanh!" Tia nguyên thần cuối cùng của Thái Hoàng Thái Hậu nổ tung, bị bóp nát tại chỗ.

Một đời Luyện Hư Thiên Tôn.

Chết!

Tử Vi Đế trơ mắt nhìn Hoàng tổ mẫu bị giết, ngay cả một lời cũng không dám nói, chỉ cúi đầu im lặng.

Hư Hải và các Hóa Thần khác càng câm như hến.

Diệp Bất Phàm phất tay áo, vồ về phía Tiên Phương Đỉnh trên không trung hoàng cung. "Phụt ——!" Tiên Phương Đỉnh rung động, bắn ra một luồng thần quang khí vận, ý đồ chạy trốn.

Đây rõ ràng là khí linh, cùng thuộc tính với khí linh của Thường Nga Tiên, nhưng yếu hơn rất nhiều.

Diệp Bất Phàm hừ lạnh một tiếng, pháp lực cuồn cuộn hóa thành một cây búa lớn, hung hăng đập vào Tiên Phương Đỉnh, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ, trực tiếp suy yếu đi. "Một cái khí linh, mà cũng dám ngông cuồng trước mặt ta?" Diệp Bất Phàm tiện tay thu Tiên Phương Đỉnh vào lòng bàn tay, ném vào trong nguyên thần của mình. "Diệp đạo hữu, cái đỉnh này là do luyện khí sư của Tử Vi Tiên Thổ luyện chế ra, nếu ngài lấy đi, e rằng…" Sắc mặt Tử Vi Đế kịch biến, cứng rắn bước lên.

Lúc này, hắn không còn vẻ uy nghi đế vương như trước, lời nói vô cùng cẩn trọng.

Tiên Phương Đỉnh là bản sao của Tiên Đỉnh thật sự, tuy là hàng nhái, nhưng tác dụng cực lớn, là căn bản để Luyện Hư Thiên Tôn của Tử Vi Tiên Triều không bị đứt gãy thế hệ! "Lấy đi?

Bản thiên quân trước nay không chiếm tiện nghi của người khác, chỉ là mượn dùng năm trăm năm, đến hạn sẽ trả lại, có vấn đề gì không?" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm.

Mượn… "Bắt buộc phải mượn!" Sắc mặt Tử Vi Đế tái mét, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. "Ừm, hôm nay ta bị Hoàng tổ mẫu của bệ hạ trọng thương, cần quý quốc bồi thường, phí tổn thất tinh thần, phí lỡ việc, phí tu luyện…" Diệp Bất Phàm đáp xuống tiệc cưới, chìa tay ra với Tử Vi Đế.

Hắn nhìn Diệp Bất Phàm chẳng bị làm sao, mặt già co quắp, tức đến run người. "Ta thấy, đúng là cần phải bồi thường, Thái Hoàng Thái Hậu đã gây ra tổn thương nghiêm trọng cho tâm hồn non nớt của Diệp đạo hữu." "Đúng đúng đúng, Thái Hoàng Thái Hậu là Thần Du Cổ, Diệp đạo hữu thâm minh đại nghĩa, trừ diệt Thần Du Cổ, cứu Tử

Vi Tiên Triều khỏi nước sôi lửa bỏng, xứng danh thánh nhân tại thế!" "Hoàng đế Tử Vi nếu không đưa ra một chút báo đáp, tỏ lòng biết ơn, quả thực không thể nói nổi." Hư Hải, Tiểu Thanh Long lập tức lên tiếng, vẻ mặt đầy chính nghĩa.

Đồng thời nháy mắt với Tử Vi Đế, sợ tên này không biết điều, nói ra những lời không nên nói, bị Diệp Bất Phàm một chưởng đánh chết. "Nếu không có Diệp đạo hữu, e rằng chúng ta đã bị Thần Du Cổ đầu độc, đây là một chút tâm ý của tại hạ, tỏ lòng cảm kích." Huyền Đỉnh Thiên Quân không nói lời thừa, trực tiếp bước lên cung kính dâng túi càn khôn.

Toàn Tiên Hỏa Giáo.

Hắn là người giao thiệp với Diệp Bất Phàm nhiều nhất, từ việc đến Triệu Quốc đón Tiểu Hắc Long, cho đến bây giờ, vẫn luôn sống tốt.

Sở trường của hắn chính là thức thời.

Mấy vị Hóa Thần như Hư Hải Thiên Quân thấy vậy sắc mặt đột biến, trong lòng thầm mắng tên chó này thật tiện, ngươi móc túi "tỏ lòng cảm kích", bọn họ phải làm sao?

Vốn chỉ cần một mình Tử Vi Đế móc tiền là được rồi! "A ha, đây là một chút tâm ý của ta, mong Diệp đạo hữu vui lòng nhận cho." "Đa tạ Diệp đạo hữu." Tiểu Thanh Long, Lưu Kim Thiên Quân và những người khác bất đắc dĩ, đành đau lòng lấy túi càn khôn ra dâng lên. "Ha ha ha, đâu có đâu có, đây đều là việc Diệp mỗ nên làm." Diệp Bất Phàm cười lớn, nhét từng cái túi càn khôn vào lòng.

Thần thức quét qua, trong lòng hài lòng.

Hầu hết là tài nguyên bình thường, có tác dụng với Hóa Thần, đối với hắn hiệu quả không lớn nữa, nhưng có thể cho La Lỵ sư tôn, còn

có Nhan Như Ngọc.

Tử Vi Đế thấy thế, trong lòng bỗng nhiên cân bằng hơn một chút.

Lập tức lấy ra túi càn khôn, bên trong có một ít dược liệu Luyện Hư Thiên Tôn cần, dược liệu luyện khí, tiên linh ngọc. "Một phần chủ dược luyện chế 'Phá Hư Đan', rất nhiều thứ vẫn chưa thu thập đủ." Vân Sơn Đại Dược Sư đưa ra túi càn khôn.

Đây là những thứ chuẩn bị cho Luyện Hư Thiên Tôn thế hệ tiếp theo của Tử Vi Tiên Triều, không thể không lấy ra.

Diệp Bất Phàm lập tức giật lấy, thần thức quét vào, mắt sáng lên.

Hắn lấy ra một hộp ngọc dài, mở ra, bên trong không có gì cả.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Pháp Kiếp Đồng, lúc này mới thấy được một cây trúc trong suốt, giống như được làm từ ngọc thạch trong suốt, một mùi hương măng trúc phả vào mặt, khiến tâm thần sảng khoái.

Hư Tĩnh Trúc!

Có tác dụng ngưng tụ Hư Huyễn Nội Cảnh Địa.

Vật này không có thực thể, giống như không khí, không nhìn thấy, không sờ được, nhưng lại thực sự tồn tại.

Ngoài ra, còn có một số dược liệu phụ trợ cho 《Phá Hư Đan》.

Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng hài lòng.

Tác dụng của Phá Hư Đan là tăng ba thành xác suất đột phá Luyện Hư, nhưng Diệp mỗ là người thế nào?

Chương 524

Hoàn toàn có thể luyện nó thành độc đan, không nói là chín thành xác suất thì cũng gần như vậy. "Diệp đạo hữu, Tử Vi Tiên Triều đột ngột gặp biến cố, e là không thể giữ đạo hữu ở lại đây được nữa." Vân Sơn Đại Dược Sư cẩn thận dùng lời, thăm dò.

Bây giờ ông ta chỉ muốn mau chóng tiễn vị đại phật này đi.

Diệp Bất Phàm ở đây, bọn họ thực sự không có cảm giác an toàn. "Diệp mỗ định ở lại Tử Vi Tiên Triều một thời gian, không biết Vân Sơn Đại Dược Sư có rảnh rỗi cùng ta thảo luận về đạo luyện đan không?

Ta khá có hứng thú với luyện đan." Diệp Bất Phàm thu lại tất cả vật phẩm, mỉm cười nói với Vân Sơn Đại Dược Sư.

Trình độ luyện độc đan của hắn kinh người.

Nhưng Phá Hư Đan là chuyện trọng đại, phải đảm bảo luyện thành độc đan cực phẩm.

Vân Sơn là luyện đan sư lục giai duy nhất trong tu tiên giới hiện nay, thỉnh giáo ông ta là tốt nhất.

Dù sao tu vi cũng không thể tiến thêm được nữa, tu luyện tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Một điểm nữa.

Tử Vi Tiên Triều là sân nhà của Thần Du Cổ, hắn muốn dụ con mẫu cổ ra. "…" Vân Sơn Đại Dược Sư nghe vậy, cảm thấy miệng đắng ngắt, nhưng không thể không đồng ý.

Thế là, Diệp Bất Phàm ở lại Vân gia một thời gian, còn Hồng Mao Điểu thì mang theo tiểu nữ anh về căn cứ lấy bảo vật.

Còn về hôn lễ.

Vì cái chết thảm của Thái Hoàng Thái Hậu, nó đã bị gác lại ngay tại chỗ.

Tử Vi Đế bận rộn với tang lễ của Thái Hoàng Thái Hậu, làm gì có thời gian tổ chức hôn lễ?

Triều Ca Thành bị trận đấu của Diệp Bất Phàm và Thái Hoàng Thái Hậu phá hủy bảy tám phần, các loại trận pháp phòng ngự sớm đã bị xé nát.

Tử Vi Đế ngoài việc tổ chức tang lễ, còn phải lo xây dựng lại, nhất thời bận tối mắt tối mũi. "Đây là muốn dùng tang lễ để che giấu chuyện Thần Du Cổ, an ổn lòng dân." Diệp Bất Phàm đối với chuyện này lòng biết rõ.

Chuyện Thần Du Cổ quá lớn, nếu truyền ra ngoài, trong Tử Vi Tiên Triều, các tu sĩ cao tầng tuyệt đối sẽ hoảng sợ bỏ chạy, không ai muốn cả nhà bị con Thần Du Cổ không gì không chui vào được ký sinh. … Mà trong lúc Diệp Bất Phàm ở tại tộc địa Vân gia.

Ngoài thành Triều Ca, một bóng người áo đen ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn thành trì rộng lớn trước mắt.

Y ngồi đó, vô hình trung tỏa ra dao động cực mạnh, hư không xung quanh sụp đổ, pháp tắc hỗn loạn. "Phụt!" Một con hổ yêu cấp thấp vừa đi qua, đã bị uy áp vô hình nghiền thành một vũng máu thịt.

Hợp Thể Tiên Tôn!

Nếu nói Luyện Hư Thiên Tôn thấp hơn thiên địa này một bậc, thì Hợp Thể chính là ngang hàng với thiên địa, trở thành một tồn tại hoàn toàn độc lập. "Diệp Bất Phàm, ngươi phá hỏng đại sự của bản tôn!" Giọng nói của bóng người áo đen khàn khàn, xen lẫn lửa giận vô tận.

Chết một tử cổ Luyện Hư là chuyện nhỏ.

Nhưng chuyện này bùng nổ, truyền đến tai Tiên Thổ, toàn bộ tu tiên giới sẽ bị Đại Thừa Tiên Quân điều tra!

Điều này không nghi ngờ gì sẽ làm tăng thêm độ khó sinh tồn của y.

Im lặng hồi lâu, y vẫy tay gọi một tu sĩ đến.

Người này, chính là tể tướng đương triều của Tử Vi Tiên Triều, Hóa Thần trung kỳ.

Vẫn luôn bế quan trong phủ tể tướng, không tham gia đại hôn. "Chủ nhân." Tể tướng cúi người. "Phái một tử cổ đến Vân gia." Người áo đen bình tĩnh nói. "Diệp Bất Phàm ở đó, Thường Nga Tiên có thể sẽ…" "Thường Nga Tiên, chẳng qua chỉ là một kẻ ngu bị Thiên Đạo che mắt mà thôi." Người áo đen chế nhạo, nói: "Ngay cả tu vi Hợp Thể cũng chưa khôi phục, hiện tại không có gì uy hiếp." Không khôi phục tu vi, cũng giống như con hổ bị bẻ răng.

Chỉ có thế mà thôi.

Thứ y kiêng kỵ là một lá bài tẩy khác của Diệp Bất Phàm. "Phái người tìm Diệp Bất Phàm, chỉ là bàn chuyện hợp tác." "Tu tiên giới rộng lớn, chỉ có ta mới có thể bảo vệ hắn, nếu ký sinh, đó chính là đôi bên cùng có lợi!

Mà hắn có tiên hỏa, cũng không cần lo lắng ta sẽ phản phệ." Người áo đen trầm giọng nói: "Bản tôn tin rằng hắn là người thông minh, biết nên lựa chọn thế nào." "Vâng." Tể tướng cúi người lui xuống. "Chú ý đến tiểu nữ anh bên cạnh hắn, xem nó đã trưởng thành đến mức nào rồi." Người áo đen dặn dò.

Đương thời chỉ có ba tồn tại sống từ thời Tiên Cổ đến nay.

Y là một.

Thứ hai, chính là tiểu nữ anh kia.

Tên của nó là -- Tiên Thai!

Vô số năm qua đã tỉnh lại mấy lần, cuối cùng đều bị phong ấn. … Phủ đệ Vân gia.

Ánh trăng soi hồ sen, trên mặt nước, những hành lang thủy uốn lượn bốn phía bao quanh một tòa đình tạ.

Tân nương Vân Vân dáng người nhẹ nhàng yểu điệu, một thân váy dài tay rộng màu xanh lam, đầu búi tóc kiểu bách hợp, cài ngang cây trâm mây, khí chất trang nhã tú lệ, đang quỳ ngồi trên tấm đệm ngọc trắng mềm mại pha trà.

Diệp Bất Phàm và Vân Sơn Đại Dược Sư ngồi đối diện, phẩm trà luận đạo. "Đây là tâm đắc luyện đan nhiều năm của lão phu." Vân Sơn Đại Dược Sư lấy ra một cuốn sổ tay, lưu luyến không rời đưa đến trước mặt Diệp Bất Phàm.

Tâm đắc luyện đan của một luyện đan sư còn quý hơn bất kỳ đan phương nào, huống chi là tâm đắc của một luyện đan sư lục giai.

Giá trị của cuốn sổ tay này không dưới một viên Nguyên Thần Đan dùng để đột phá Hóa Thần.

Diệp Bất Phàm vui vẻ nhận lấy, xem qua một lượt, trong lòng có chút lĩnh ngộ.

Đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, rất nhiều nghi vấn về phương diện luyện đan đều được giải đáp.

Trình độ luyện chế độc đan đã tăng lên không ít. "Không hổ là Vân Sơn đạo hữu, thiên tư xuất chúng, luyện đan càng không ai bì kịp." Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Thiên phú tu luyện của Vân Sơn Đại Dược Sư cực cao, nếu một lòng tu luyện, bây giờ tuyệt đối có thể đạt tới Hóa Thần Đại viên mãn, có hy vọng đột phá Luyện Hư. "Vân Sơn đạo hữu, có còn một số điển

tịch luyện đan nào khác không?" Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Vân Sơn Đại Dược Sư nghe vậy, da mặt co giật, thầm mắng tham lam.

Điển tịch của Vân gia, đều là công sức tâm huyết của vô số luyện đan sư Vân gia từ xưa đến nay, và đây cũng là nền tảng để ông ta thành tựu luyện đan sư lục giai.

Nhưng bây giờ, tên này lại muốn cuỗm không nội tình của nhà họ Vân.

Nhưng dưới dâm uy, ông ta không còn cách nào khác, ra hiệu cho Vân Vân đến tàng kinh các.

Nửa lúc sau.

Vân Vân bước sen tới, giọng trong như chim hoàng oanh: "Diệp tiền bối, đây là điển tịch luyện đan mà Vân gia chúng con sưu tầm nhiều năm." Vân Sơn Đại Dược Sư nhìn thấy một chồng sách dày, nhìn sâu vào Vân Vân một cái, rồi chuyển sang cười nói: "Diệp đạo hữu, mời." "A ha, ta lấy về đọc, trước khi rời Vân gia sẽ trả lại." Diệp Bất Phàm cười lớn, tay áo vung lên, thu hết tất cả điển tịch, thản nhiên đi về phía phòng khách của Vân gia.

Đợi hắn rời đi.

Nụ cười của Vân Sơn Đại Dược Sư tắt ngấm, lạnh lùng nhìn Vân Vân: "Ngươi muốn tạo phản à?

Một số điển tịch cơ mật thâm sâu nhất của Vân gia cũng dám lấy ra cho hắn?" "Không dám." Vân Vân quỳ ngồi trên đệm trắng, hai tay đan vào nhau đặt dưới trán, phủ phục trên đất. "Hừ!" Vân Sơn Đại Dược Sư cười lạnh, chế giễu nói: "Muốn lấy lòng Diệp Bất Phàm để thoát khỏi Vân gia?

Nuôi ngươi nhiều năm như vậy, không phải để ngươi phản kháng

gia tộc!" "Huống hồ, tên ma đầu Diệp Bất Phàm này đắc tội nhiều người như vậy, sớm muộn gì cũng chết!

Sao có thể so sánh với tông tộc đứng sau Tử Vi Đế được?

Ngươi tuổi còn nhỏ biết cái gì?!

Bây giờ cút về khuê các, sau tang lễ của Thái Hoàng Thái Hậu, hôn lễ tiếp tục cử hành!" Vân Vân mặt xinh tái nhợt, đôi mắt linh động lóe lên vẻ không cam lòng, môi hồng mấp máy một lúc, nói: "Vâng." Đây chính là vận mệnh của nữ nhi thế gia đại tộc, trông có vẻ tôn quý, thực ra chẳng qua chỉ là quân cờ trên bàn giao dịch của kẻ bề trên. … Bên kia, Diệp Bất Phàm trở về phòng, thắp đèn đọc sách luyện đan thâu đêm, cảm ngộ ngày càng sâu sắc, niềm tin vào việc luyện chế "Phá Hư Đan" tăng vọt. "Từ nay về sau, ta có thể đảm bảo chất lượng mỗi lần luyện chế độc đan đạt tới trên chín thành ba!" Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ vui mừng, cảm thấy chuyến đi này không uổng.

Không chỉ như vậy.

Trong đó còn ghi chép về 《Thiên Địa Đại Đan Pháp》, lấy thiên địa làm lò, lấy sông núi làm thuốc, luyện chế kinh thế đại đan.

Chương 525

Kể cả sau này nguồn cung yêu huyết không đủ, cũng có thể luyện chế Thiên Địa Đại Đan, đảm bảo tốc độ tu hành.

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm đã tiêu hóa hết tất cả điển tịch.

Sau đó tìm Vân Sơn Đại Dược Sư đàm đạo thâu đêm, luận về đạo luyện đan.

Thảo luận một lần, chính là một tháng.

Lão già Vân Sơn Đại Dược Sư suýt chút nữa bị Diệp Bất Phàm vắt kiệt, trong lòng thầm mắng họ Diệp không biết tôn lão ái ấu, uổng làm người.

Cuối cùng, ngày hôm đó Diệp Bất Phàm rời khỏi đan các của Vân Sơn Đại Dược Sư, tuyên bố bế quan.

Vân Sơn Đại Dược Sư mệt mỏi nặn ra nụ cười, tiễn đại ma đầu về phòng khách. "Tên ma đầu chó chết, sớm muộn gì ngươi cũng bị Tiên Thổ đánh chết!" Đợi bên ngoài phòng khách của Diệp Bất Phàm được bao phủ bởi một tầng trận pháp, Vân Sơn Đại Dược Sư cuối cùng cũng không nhịn được mà mắng thành tiếng.

Giao lưu hơn một tháng, ông ta cũng đã nhìn ra, Diệp Bất Phàm đây là muốn tự mình luyện chế "Phá Hư Đan" lục giai. "Chắc chắn thất bại!" Vân Sơn Đại Dược Sư chế nhạo, rất chắc chắn.

Phá Hư Đan khó luyện hơn nhiều so với đan dược lục giai bình thường, ngay cả ông ta cũng không có trăm phần trăm nắm chắc, tên có kỹ thuật luyện đan cùi bắp như Diệp Bất Phàm làm sao có thể luyện chế ra được?

Giao lưu lâu như vậy, ông ta sớm đã nhìn ra trình độ của Diệp Bất Phàm đối với thành phẩm đan dược thấp đến đáng thương.

Cùng lắm chỉ ở trình độ tứ giai.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bảy ngày sau. "Ầm ầm!" Tiếng nổ lò đan giống như một vụ nổ hạt nhân, phòng khách nơi Diệp Bất Phàm ở trực tiếp bị san thành bình địa, ngay cả trận pháp cũng bị thổi bay, khói đen nồng nặc bao trùm cả Vân gia. "Không hay rồi!

Đây là đan độc!" Một số già trẻ trai gái nhà họ Vân không kịp đề phòng, hít phải một tia khói đen, ngay tại chỗ sùi bọt mép, co giật không ngừng.

May mà đây chỉ là dư âm của đan độc, sức phá hoại không đến mức thái quá như vậy.

Lại thêm các luyện đan sư của Vân gia cứu chữa, tu sĩ trúng độc nhanh chóng hồi phục. "Hay, hay lắm, thất bại rồi!

Lại còn là loại nổ lò thất bại nhất!

Đáng đời!" Vân Sơn Đại Dược Sư đã u uất nhiều ngày nhìn đống đổ nát kia, tâm trạng tức thì tốt lên, vui vẻ gọi mấy đứa con trai của mình tới, uống rượu ngon, ăn mừng một phen. "Mang Huyễn Tiên Trà này qua cho Diệp ma đầu, kẻo hắn tức giận lại tìm cớ tống tiền Vân gia chúng ta." Cuối cùng, Vân Sơn Đại Dược Sư cười ha hả gọi cháu trai nhỏ đến.

Cháu trai nhỏ tên là Vân Lăng, chưa đầy trăm tuổi đã là luyện đan sư tứ giai, thiên phú khá tốt, rất được ông coi trọng.

Sau khi Vân Vân bị cấm túc, đều là Vân Lăng ở bên cạnh ông và Diệp Bất Phàm. "Vâng." Vân Lăng cung kính nhận lệnh, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị. ... "Không tệ, không uổng công giao

lưu tâm đắc luyện đan với Vân Sơn Đại Dược Sư, chín thành chín mươi chín là tạp chất, đúng là của hiếm!" "Hóa Thần bình thường mà nuốt vào, không chết cũng tàn phế, đúng là tác phẩm đỉnh cao trong đời của tôi!" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên đống đổ nát, mặt mày tươi cười, không hề để tâm đến sự phá hoại do nổ lò gây ra.

Hắn tu tiên nhiều năm như vậy, số lần nổ lò đã trở thành con số thiên văn.

Nhưng cũng vì thế mà nổ ra kinh nghiệm.

Nổ lò càng mạnh, đan dược càng phế, hàm lượng đan độc càng cao!

Độc đan có chín thành chín mươi chín độc tính, mấy chục năm qua hắn cũng chưa luyện ra được mấy viên.

Hắn nâng niu viên đan dược đen sì, còn vương mùi khét lẹt như trân bảo, ngước mắt nhìn lên bảng hệ thống. 【Phá Hư Đan · Lục giai sơ cấp: Có thể trợ giúp người dùng ngưng tụ Nội Cảnh Địa, bước đầu nắm giữ pháp tắc bản thân sở ngộ, đột phá Luyện Hư, tối đa tăng ba thành xác suất đột phá, tác dụng phụ: Sau khi dùng, tăng độ khó Luyện Hư lần thứ hai.】 Diệp Bất Phàm nhíu mày, đây là tác dụng phụ của đan dược bình thường.

Nhưng rất nhanh, chân mày hắn giãn ra.

Theo dòng chữ trên bảng hệ thống nhảy lên, tác dụng phụ của Phá Hư Đan trong tay hiện ra. 【Phá Hư Đan: Hàm lượng đan độc chín thành chín mươi chín, sau khi dùng đột phá Luyện Hư chắc chắn thất bại, tổn thương căn cơ, không còn khả năng Luyện Hư lần thứ hai, đồng thời có nguy cơ nổ tan xác.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Dược hiệu chín thành chín mươi chín, sau khi dùng đột phá Luyện Hư chắc chắn thành công, bù đắp căn cơ, tăng xác suất Luyện Hư lần thứ hai, đồng thời có năng lực hồi sinh.】 "Ổn rồi." Diệp Bất Phàm nhếch

miệng cười.

Đây chính là lý do hắn theo đuổi độc đan cực phẩm.

Càng độc, hiệu quả càng tốt. "Chỉ còn thiếu Thâu Thiên Hoán Nhật, đoạt lấy mệnh cách, ngưng tụ tam tài nữa thôi." Diệp Bất Phàm trịnh trọng cất Phá Hư Đan đi.

Sau đó nhìn vào trong cơ thể.

Trong Tiên Phương Đỉnh, Thường Nga Tiên đang ngồi xếp bằng, tu vi dưới sự gia trì của quốc vận khổng lồ mà tăng vọt.

Hơn một tháng đã mơ hồ tỏa ra tu vi Hợp Thể. "Chân Tiên đúng là Chân Tiên, chỉ cần có bảo vật và tài nguyên thích hợp, việc hồi phục đến cảnh giới Hợp Thể cũng dễ như ăn cơm uống nước." Diệp Bất Phàm cảm thán, lại có chút đau lòng.

Bởi vì trong đỉnh có lượng lớn linh dược, tiên linh ngọc mà hắn thu thập được, hơn một nửa gia tài của hắn đều ném vào đó. "Vụ thua lỗ này, không thể chịu thiệt suông được." Diệp Bất Phàm nội thị Thường Nga Tiên trong đỉnh, hạ quyết tâm, tương lai phải chiếm được vị Chân Tiên này để trợ giúp hắn tu hành!

Hắn chuyển sang hỏi: "Thâu Thiên Hoán Nhật khi nào mới đưa cho ta?" "Đây." Thường Nga Tiên lấy ra một viên ngọc giản, đánh ra một đạo tin tức rồi tiện tay ném cho Diệp Bất Phàm.

Ngay lập tức không để ý đến hắn nữa, tĩnh tâm khôi phục tu vi.

Diệp Bất Phàm nhận lấy ngọc giản, ánh mắt kích động, lập tức đứng dậy, bảo người của Vân gia đổi cho hắn một phòng khách khác.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, đang định đưa thần thức vào trong ngọc giản thì cửa phòng bị gõ. "Diệp tiền bối, tổ phụ bảo vãn bối mang linh trà đến cho ngài." "Vào đi." Diệp Bất Phàm cất ngọc giản, phất tay một cái, một luồng gió nhẹ đã mở cửa phòng.

Một thanh niên khí chất tôn quý, mặc trường bào gấm kim tuyến thêu mây rồng cung kính bước vào.

Vân Lăng bưng trà đặt lên bàn trà.

Sau đó quay người, thong thả đóng cửa phòng lại. "Cổ đạo hữu phái một con tử cổ đến đây, là để nộp mạng sao?" Diệp Bất Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm tiểu bối đã hầu hạ mình hơn một tháng này. "Diệp đạo hữu quả là có mắt nhìn, xem ra ta đã xem nhẹ 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 do vị lão ma năm đó sáng tạo ra, nhục thân cảm ứng quá kinh người." Vân Lăng cười thản nhiên, chắp tay hành lễ rồi ngồi ngay ngắn bên bàn trà.

Lão ma trong miệng y, chính là người sáng tạo ra 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》. "Vào thẳng vấn đề đi." Diệp Bất Phàm vẫn ngồi yên không động. "Lần này đến, là muốn hợp tác với Diệp đạo hữu, bản tôn tạm thời ký sinh trên người ngươi, có thể cho ngươi sai khiến toàn bộ tử cổ của bản tôn, tin rằng ngươi ta hợp tác, tương lai có thể cùng nhau trở thành Chân Tiên." Vân Lăng mặt mày tươi cười, giọng nói cực kỳ có sức mê hoặc.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Vân Lăng, im lặng một lúc rồi nói: "Thật ra, ta là phụ thân thất lạc nhiều năm của ngươi." "???" Nụ cười của Vân Lăng cứng đờ, ánh mắt trở nên âm hàn: "Có ý gì?" "Ngươi không tin ta là cha ngươi, thì sao ta lại tin lời ma quỷ của ngươi được?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Ngươi nắm giữ tiên hỏa, còn sợ ta thật sự có thể ký sinh trên người ngươi sao?" Vân Lăng cười lạnh nói: "Chết đến nơi rồi mà không biết, chuyện tế thiên này bất luận thành công hay không, ngươi đều sẽ bị đám Đại Thừa Tiên Quân kia bắt lại nuốt chửng!" "Tiên Thổ, Ma Thổ, đều có Thiên Cơ Sư bát giai đỉnh cấp đang dòm ngó ngươi, bất kỳ thần thông che giấu nào cũng không ngăn được thuật chiêm bặc của bọn họ, tu tiên giới rộng lớn như vậy, ngươi có thể trốn đi đâu?" Diệp Bất Phàm nghe

vậy, đồng tử co rút.

Hắn đoán có Thiên Cơ Sư bát giai đang ảnh hưởng đến nhân quả của mình, chỉ là không ngờ...

Thiên Cơ Sư bát giai dòm ngó hắn lại nhiều như vậy.

Trong phút chốc, căn phòng trở nên yên tĩnh. "Lũ lão già bất tử âm hiểm này." Diệp Bất Phàm sở dĩ phải chọn tế thiên để đột phá Luyện Hư cũng là vì lý do này.

Nếu không phát giác bị người ta tính kế, hắn đã sớm chọn một bí cảnh rồi.

Nhưng đã phát giác ra.

Tế thiên là lựa chọn duy nhất, đây cũng là để lát đường cho việc tu luyện ổn định sau này. "Sau khi tế thiên, Bắc Vực không thể ở lại, Trung Vực cũng không được." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, lựa chọn đường lui.

Hắn ở Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Trung Vực đã có số má, dù có cẩn thận thế nào đi nữa, sớm muộn cũng sẽ bị Đại Thừa Tiên Quân dòm ngó.

Tây Vực thì chưa có số má, nhưng Diệp Bất Phàm căn bản không có ý định đến đó, cho dù sau khi tế thiên tiên khí có phục hồi, Tây Vực vẫn nghèo nàn, cần linh dược không có linh dược, cần yêu huyết không có yêu huyết.

Trong lúc suy tư.

Vân Lăng lộ vẻ chế giễu, tiếp tục nói: "Chỉ có ta mới có thể giúp ngươi che giấu thiên cơ một cách hoàn hảo, Thiên Cơ Sư bát giai đỉnh cấp cũng không thể dòm ngó được nơi ở của ngươi." Tránh né thiên cơ, là chỗ dựa lớn nhất của Cổ Tôn, cũng là nguyên nhân căn bản giúp y sống sót từ tay Hương Hỏa Tiên trong thời đại Tiên Cổ. "Không

hứng thú." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Xét về độ ổn trọng, âm hiểm, Cổ Tôn này còn hơn hẳn một bậc, đối mặt với một Hóa Thần mà còn phải để Thái Hoàng Thái Hậu, một Luyện Hư Thiên Tôn đến thử dò xét hắn.

Chuyện này giống như một Đại Thừa Tiên Quân đánh một Luyện Hư mà còn phải mặc nguyên một bộ tiên giáp, mang theo một đống tiên bảo vậy.

Chương 526

Bỉ ổi.

Thực sự quá bỉ ổi! "Ngươi không tin?" Vân Lăng nhíu mày, cười khẩy nói: "Ngươi chỉ trong sáu bảy năm ngắn ngủi đã từ Hóa Thần sơ kỳ đột phá lên Hóa Thần đại viên mãn, thật sự cho rằng mình hồng vận ngút trời sao?

Chẳng qua là Thiên Cơ Sư của hai cõi Tiên Ma cố ý giảm bớt trở ngại trên đường cho ngươi mà thôi!" "Bọn người này cứ để mặc cho ngươi sinh trưởng hoang dã, cuối cùng sẽ thu hoạch quả ngọt là ngươi." Từ khi Diệp Bất Phàm trở về từ Nam Hồng Vực, trên đường đi cũng không gặp phải bao nhiêu sát cơ, tương đối ổn định.

Hoàn toàn không giống thời kỳ ở Nam Hồng Vực, mỗi bước đi đều gian nan, đột phá một tiểu cảnh giới cũng phải đề phòng vạn phần. "Rồi sao nữa?" Diệp Bất Phàm vẻ mặt thản nhiên, không hề bị lay động.

Điểm này.

Khi đột phá đại viên mãn, lúc trở về tiệm trận pháp, hoa tượng phơi nắng bên ngoài đã ám chỉ qua.

Chỉ là lúc đó hắn không để ý. "Ngươi vẫn không tin?

Đúng là ngu đến không thể cứu chữa!" Giống như một cú đấm vào bịch bông, Vân Lăng tức đến mặt mày tái mét.

Y đã nói rõ lợi hại, nhưng tên này cứ như một khúc gỗ. "Sớm muộn gì ngươi cũng có lúc hối hận!

Nếu may mắn không chết, tìm được tử cổ của ta, ngươi ta vẫn có thể hợp tác." Thấy khuyên giải vô ích, Vân Lăng không nói nhiều nữa,

"Ầm" một tiếng, đầu trực tiếp nổ tung, thần hồn câu diệt, chỉ để lại một cỗ thi thể không đầu và máu tươi vương vãi khắp đất. "Cẩu, thật sự quá cẩu!

Tử cổ này thà chết chứ không chịu rơi vào tay mình." Hắn cơ bản đoán chắc, thứ ẩn nấp trong bóng tối chắc chắn là mẫu cổ!

Còn chưa đợi hắn dọn dẹp phòng.

Cửa phòng "Rầm" một tiếng bị tông mở, Vân Sơn Đại Dược Sư cảm ứng được hồn bài của Vân Lăng vỡ nát liền xông vào, ngây ngốc nhìn thi thể trên mặt đất, giọng run rẩy nói: "Cháu của ta!" Vân Lăng có thiên phú luyện đan cực cao, ông thương yêu nhất.

Bây giờ.

Chỉ đi đưa ấm trà mà đã mất mạng.

Vân Sơn Đại Dược Sư đột ngột ngẩng đầu nhìn Diệp Bất Phàm, mắt đầy tơ máu.

Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn thi thể, rồi lại nhìn lão già đang tức giận đến sôi máu. "Ơ... ta nói không phải ta giết, ngươi tin không?" ... "Diệp Bất Phàm!" Vân Sơn Đại Dược Sư không thể nén được lửa giận nữa, gầm lên: "Lão phu với ngươi có thù gì, oán gì?!" Diệp Bất Phàm nói: "Vấn đề là thật sự không phải ta giết nó, ta ra tay sao có thể để lại thi thể?" Vân Sơn Đại Dược Sư cố nén lửa giận, cúi xuống kiểm tra kỹ lưỡng.

Diệp Bất Phàm quả thực không cần thiết phải ra tay với một tiểu bối.

Khi nhìn thấy đám bụi phấn do Thần Du Tử Cổ hóa thành, sắc mặt ông đột biến, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dù không phải ngươi giết, cũng là vì ngươi mà chết!" "Ngươi muốn gì?" Diệp Bất Phàm tự thấy mình đuối lý.

Vân Sơn Đại Dược Sư hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Dù sao cũng là lão quái vật đã sống mấy nghìn năm, không thể nào dẫn cả gia tộc đi liều mạng với Diệp Bất Phàm, huống hồ hung thủ thực sự là Thần Du Cổ. "Truyền thừa!" Ông không thiếu đan dược, nhưng thiếu truyền thừa về luyện khí, khôi lỗi, phù lục và các kỹ nghệ khác.

Đây là con đường tương lai của Vân gia. "Được." Diệp Bất Phàm lấy ra một đống điển tịch.

Số người chết trong tay hắn nhiều không kể xiết, truyền thừa nhiều vô số. "Diệp đạo hữu mau chóng rời khỏi Vân gia đi, lão phu không muốn bị Thần Du Cổ nhắm tới đâu!" Vân Sơn Đại Dược Sư thu dọn thi thể và điển tịch, trước khi đi, trầm giọng nói.

Mục tiêu của Thần Du Cổ là Diệp Bất Phàm.

Cứ thế này, cả Vân gia đều sẽ bị ký sinh! "Thôi vậy, thôi vậy." Diệp Bất Phàm thở dài, dự định quay về Tiên Đường.

Chuyện đã xong, không cần thiết phải ở lại nữa. ...

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Vân gia, đi ra khỏi thành Triều Ca.

Tử Vi Đế, Vân Sơn Đại Dược Sư, hoàng thất tông thân xếp hàng hai bên tiễn đưa, chỉ sợ Diệp Bất Phàm quay đầu lại. "Ngao lão đệ, núi sông còn gặp lại, cáo từ." Diệp Bất Phàm liếc nhìn Ngao Bệnh trong đám người, ha hả cười một tiếng, rồi ngự phi kiếm rời đi.

Trong chuyến đi này.

Chỉ có con trai của Đông Hải Long Vương, Ngao Bệnh, là có chút thú vị, còn đám Thiên Quân như Hư Hải thì đã chạy mất dạng từ lâu. "Cung tiễn tiền bối." Ngao Bệnh mặt đỏ bừng, kích động chắp tay.

Tử Vi Đế và Vân Sơn Đại Dược Sư thì thở phào nhẹ nhõm. "Tiên Phương Đỉnh bị mang đi, ảnh hưởng rất lớn, chuyện này đã thông báo cho Tiên Đình rồi." Tử Vi Đế trầm giọng nói: "Phiền Đại Dược Sư dùng mối quan hệ của mình, nói giúp vài lời tốt đẹp." Trong Tử Vi Tiên Thổ chỉ có một thế lực duy nhất.

Đó chính là Tử Vi Tiên Quốc, còn được gọi là Tiên Đình. "Ta sẽ cố gắng hết sức." Vân Sơn Đại Dược Sư gật đầu, cùng Tử Vi Đế bàn bạc một lúc về các nghi thức đại hôn, rồi trở về Vân gia.

Nửa giờ sau.

Đại sảnh Vân gia.

Vân Sơn Đại Dược Sư nhìn chằm chằm vào con trai trưởng của mình. "Vân Vân đâu?" "Phụ thân, nó đã rời đi rồi, là con để nó đi." Con trai trưởng Vân Thanh Thành hai gối quỳ xuống đất, dập đầu nói. "Hay, hay lắm, nhu nhược nửa đời người, hôm nay lại dám hát ngược lại với vi phụ?!" Vân Sơn Đại Dược Sư phẫn nộ. "Nó là con gái của con, không phải là con bài trên bàn giao dịch của người, con có quyền quyết định việc đi ở của nó!" Vân Thanh Thành trầm giọng nói.

Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Bất Phàm chém giết Thái Hoàng Thái Hậu.

Cái gì mà luyện đan!

Cái gì mà quan hệ!

Đều không bằng nắm đấm to!

Con gái theo đuổi sức mạnh, hắn làm cha, sao có thể không ủng hộ.

Còn về sinh tử?

Sống chết có số, phú quý tại trời! "Nó đi đâu rồi?" "Không biết."

Vân Thanh Thành quả thực không biết. "Ngươi!" Vân Sơn Đại Dược Sư tức đến râu tóc dựng ngược, hồi lâu sau mới dịu lại, suy sụp ngồi trên ghế lớn, dường như già đi mấy trăm tuổi. "Thôi vậy, để con gái của lão tam gả qua đi, tuy có hơi xấu một chút, nhưng hiền lương thục đức, phương diện này so với con lừa bướng bỉnh Vân Vân kia mạnh hơn nhiều, tin rằng Lục hoàng tử sẽ hài lòng." Lần này không thể chiêu mộ Lục hoàng tử ở rể được nữa.

Chỉ có thể gả con gái qua đó. ...

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên Chân Ma Kiếm, bay về hướng Bắc Vực.

Vừa rời khỏi thành Triều Ca không bao lâu, hắn liếc mắt nhìn về hư không phía sau, thản nhiên nói: “Tiểu cô nương theo dõi bản Thiên Quân, không sợ ta ra tay tàn phá hoa sao?” Một bóng hình xinh đẹp bước ra, quỳ phục giữa hư không: "Vãn bối Vân Vân, khẩn cầu Diệp tiền bối nhận ta làm đồ đệ!" Chiếc váy tay rộng màu xanh nhạt, thân hình thon thả, khí chất thanh nhã.

Chính là tân nương của ngày đại hôn. "Chỉ là Nguyên Anh, ngươi dựa vào đâu mà cho rằng, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh như băng, một luồng uy áp như núi Thái Sơn đè xuống khiến xương cốt Vân Vân kêu răng rắc, gần như vỡ vụn. "Tiền bối không muốn nhận ta làm đồ đệ, cũng có thể nhận làm thị nữ, chỉ cần có thể ở bên cạnh tiền bối, vãn bối nguyện hầu hạ tiền bối cả đời!" Vân Vân cố nén đau đớn, giọng nói run rẩy nhưng mang theo một tia kiên định.

Nàng và Vân gia có lý niệm khác nhau.

Đời này nàng theo đuổi đại đạo.

Đặc biệt là khoảnh khắc nhìn thấy tu vi cái thế của Diệp Bất Phàm, lòng cầu đạo của nàng mạnh mẽ đến cực hạn.

Người sau là sự tồn tại duy nhất trong tu tiên giới có thể vượt cấp khiêu chiến, đi theo đối phương, tiền đồ còn sáng lạn hơn cả đi theo Đại Thừa Tiên Quân!

Tất nhiên.

Chương 527

Vẻ ngoài của Diệp Bất Phàm, cũng là một trong những nguyên nhân. "Thị nữ?

Ngươi đủ tư cách sao?" Đáy mắt Diệp Bất Phàm lóe lên vẻ ngạc nhiên, rồi sắc mặt trở nên lạnh như băng. "Bốp!" Uy áp lại tăng lên, thân thể yếu đuối của Vân Vân như bị sóng thần vỗ vào, nhục thân tại chỗ nổ tung, hóa thành bụi trần. "Ta không cam tâm!" Thần hồn của Vân Vân phản kháng, đầy vẻ không cam lòng, cuối cùng bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một khoảng sáng.

Thân thể vẫn nguyên vẹn không tổn hại. "Tiền bối, đây là..." Vân Vân nhìn Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng trên thân kiếm, có chút mờ mịt. "Chỉ là một giấc mộng lớn mà thôi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ tán thưởng.

Tâm tính của nữ tử này kiên định, khí vận sâu dày, lại có mệnh cách bất phàm, tương lai có hy vọng tấn thăng Luyện Hư, ít nhất không sợ tâm ma kiếp. "Ta không có thói quen mang theo bình hoa di động, nhưng nếu ngươi làm tốt một việc, ta có thể nhận ngươi làm thị nữ, dạy ngươi con đường tu tiên." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: "Nhưng chuyện này có nguy cơ tử vong, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ." Sau khi tế thiên, hắn định sẽ đoạn tuyệt quá khứ, một mình lên đường.

Những hồng nhan tri kỷ của mình một người cũng không thể tiếp xúc, đây là để bảo vệ bọn họ, cũng là để bảo vệ chính mình.

Vân Vân và hắn gần như không có nhân quả gì, không nghi ngờ gì là người thích hợp nhất.

Hơn nữa có thị nữ hầu hạ sinh hoạt, thay hắn làm việc, sẽ bớt lo

đi không ít. "Đa tạ Diệp tiền bối thành toàn!" Gương mặt xinh đẹp của Vân Vân lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng cung kính: "Vân Vân, ra mắt chủ nhân!" "Đây là trận pháp khí cụ của Man Thiên Trận, còn có vật này." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, giao cho đối phương một bộ trận pháp khí cụ, và một quả cầu thủy tinh màu máu.

Cuối cùng dặn dò cẩn thận một hồi, rồi đưa cho nàng một tấm bản đồ: "Đến nơi này, một thời gian sau sẽ có người đến tìm ngươi." Nói xong.

Diệp Bất Phàm ngự kiếm bay đi, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời. "Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Đôi mắt long lanh của Vân Vân lộ ra vẻ kiên định. ... "Tùy tiện giao cho một người xa lạ, thật không sợ lật thuyền trong mương sao?" Giọng của Thường Nga Tiên vang lên bên tai. "Không còn cách nào khác, dù là Ti Yêu Yêu, Sở Tử Tuyết hay những người khác, nhân quả vướng mắc với ta quá sâu, để bọn họ đi làm cũng không có ý nghĩa gì cả." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cười nhẹ nói: "Ta đã dùng Đại Mộng Tiên Kinh để thử tâm tính của nàng, khá tốt, phương diện này không có vấn đề gì." "Hy vọng như ngươi mong muốn." Thường Nga Tiên thở dài.

Theo nàng thấy, chuyện này rủi ro cực lớn, đi sai một bước, chính là vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu không đi bước này.

Càng không có khả năng sống sót.

Diệp Bất Phàm ánh mắt ôn hòa, ngồi xếp bằng trên phi kiếm, lấy ra ngọc giản. 【Thâu Thiên Hoán Nhật · Cấm kỵ tiên thuật: Trộm lấy mệnh cách, khí vận, linh căn, độ tương hợp đại đạo của người khác để dùng cho mình, đem của mình trao đổi với đối phương, tác dụng phụ: Vì đây là thuật nghịch thiên cải mệnh, thời gian trộm lấy cực ngắn.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Vì đây là thuật nghịch thiên

cải mệnh, thời gian trộm lấy, vĩnh viễn!】 Diệp Bất Phàm ánh mắt sáng rực, hơi thở dồn dập.

Đến tầng thứ Luyện Hư, Hợp Thể này, thiên phú linh căn đều gần như nhau, so kè là ngộ tính, mệnh cách, độ tương hợp đại đạo, những thứ hư vô mờ mịt này. "Loại tiên thuật này, ở Tiên giới cũng là cấm kỵ trong cấm kỵ, bị nghiêm cấm." Thường Nga Tiên nhắc nhở: "Trừ khi vạn bất đắc dĩ, đừng dùng, hơn nữa thời gian duy trì quá ngắn, yếu tố không xác định quá nhiều." "Vĩnh viễn." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

Hắn trong lòng khẽ động, hỏi: "Có bản nguyên pháp không?" Bản nguyên pháp là thần thông, vượt qua cả Địa Sát, Thiên Cương, chỉ có Đại Thừa Tiên Quân nắm giữ bản nguyên mới có thể vận dụng, thi triển.

Hợp Thể Tiên Tôn có bản nguyên pháp cũng vô dụng. "Có, nhưng loại thần thông này cần có bản nguyên pháp tắc tương ứng, ngươi cho dù đến Đại Thừa Tiên Quân, bản nguyên pháp tắc không giống nhau, cũng không phát huy được bao nhiêu uy lực." Thường Nga Tiên lắc đầu.

Giống như thần thông hỏa chi bản nguyên, một người chỉ có thủy chi bản nguyên làm sao thi triển?

Chưa kịp làm bị thương kẻ địch, chính mình đã bị bản nguyên hỗn loạn nổ chết rồi. "Vẫn phải chọn một loại pháp tắc." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, cuối cùng quyết định lựa chọn lĩnh ngộ không gian pháp tắc.

Không vì gì khác.

Chạy trốn nhanh.

Đại bộ phận Luyện Hư, Hợp Thể, tu luyện cơ bản đều là ngũ

hành, vì tương đối dễ dàng.

Như thời gian, không gian, luân hồi, nhân quả những pháp tắc này, độ khó nắm giữ cực lớn.

Nhưng Diệp mỗ nhân không sợ.

Hắn ngộ tính yêu nghiệt, cùng lắm thì tìm một bản công pháp không gian có tác dụng phụ lớn là được.

Ngay lúc này.

Hồng Mao Điểu mang theo tiểu nữ anh bay tới, một con đậu trên vai, một đứa nhào vào lòng hắn. "Sau khi trở về Tiên Đường, ta sẽ để Tư Không, Ti Thần hai tên kia đến đón ngươi." Diệp Bất Phàm liếc nhìn Hồng Mao Điểu, chế nhạo nói: "Trước đó hai tên kia tưởng ta chơi chết ngươi rồi, cũng không biết tin đồn từ đâu ra." "Cái quái gì?" Hồng Mao Điểu ngẩn ra, rồi tức giận dùng mỏ chim mổ Diệp Bất Phàm một cái, bộ lông đỏ trên người càng thêm rực rỡ: "Ngươi mới bị chơi chết!" Diệp Bất Phàm không để ý, hỏi: "Trong Tiên Thổ, Ma Thổ có ai lĩnh ngộ không gian pháp tắc không?" "Trong Luyện Hư rất ít, nhưng có Hợp Thể Tiên Tôn lĩnh ngộ được loại pháp tắc này." Hồng Mao Điểu nghĩ nửa ngày, đột nhiên nói: "Trong Yêu tộc thì có một vị, Đông Hải Long Vương là sự kết hợp giữa Nhân tộc và Yêu tộc mà sinh ra hậu duệ, và do vị Nhân tộc đó nắm giữ không gian pháp tắc, dẫn đến yêu thân của hắn biến dị, có thuộc tính không gian." "Đông Hải Long Vương?

Cha của Ngao Bệnh?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, hắn đã từng giao tiếp với Đông Hải Long Vương.

Khí tức của con rồng này rất bất thường, mang theo một chút khí tức cổ xưa, hắn suy đoán tên này đã bị lão già thượng cổ nào đó đoạt xá rồi.

Chỉ là năng lực ẩn giấu siêu phàm, Thôn Thiên, Bắc Huyền, Hồng Y Thiên Tôn đều không phát giác được.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, trầm ngâm.

Trong lòng đã có kế hoạch, "Ngươi điều khiển phi kiếm của ta, ta tu tập thần thông." Nói xong, bắt đầu tham ngộ 《Thâu Thiên Hoán Nhật》. ...

Tại nơi giao giới giữa Trung Vực và Bắc Vực, một con sông rộng lớn vô tận chảy xiết, đổ về biển đông.

Dưới bờ sông, sâu trong một dãy núi liên miên, có hai bóng người đứng đó. "Ngươi chắc chắn hắn sẽ đi qua dãy núi Li Giang chứ?" Bắc Huyền Thiên Tôn đi qua đi lại, sắc mặt âm tình bất định, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồng Y Thiên Tôn.

Bọn họ đã ở đây hơn một tháng.

Do Hồng Y Thiên Tôn bố trí trận pháp lục giai trung phẩm, lại có áo giáp làm từ da Thiên Cơ Bảo Tượng che giấu thiên cơ. "Bắc Huyền Thiên Tôn vẫn còn thiếu kiên nhẫn quá, đối phó với Diệp Bất Phàm, cẩn thận thế nào cũng không thừa." Hồng Y Thiên Tôn dựa vào một tảng đá lớn, lười biếng nói: "Nếu theo lời ngươi, hơn một tháng trước xông thẳng vào Tử Vi Tiên Triều, thì bây giờ ngươi sợ là đã có kết cục giống như Tử Vi Thái Hoàng Thái Hậu rồi, lão bà đó còn mạnh hơn ngươi nhiều." Bắc Huyền Thiên Tôn nghe vậy sững lại, lúng túng không nói.

Ban đầu khi truy tung Diệp Bất Phàm, để phòng đêm dài lắm mộng, hắn muốn trực tiếp đuổi theo giết chết Diệp Bất Phàm, hắn và Hồng Y liên thủ, tỷ lệ thành công rất lớn.

Chỉ là không ngờ... lão bà pháp tắc tiểu thành, nửa bước chân vào Luyện Hư trung kỳ lại bị giết!

Đối phương chỉ còn thiếu thần hồn vượt cảnh là có thể trở thành Luyện Hư trung kỳ thực sự.

May mà Bắc Huyền Thiên Tôn là Mục Dương Nhân, 《Phượng Hoàng Ma Kinh》 có thể áp chế 《Niết Bàn Kinh》 mà Diệp Bất Phàm tu luyện, nếu không hắn không có một chút chắc chắn nào để đối kháng Diệp Bất Phàm. "Có Hồng Y đạo hữu tương trợ, lại thêm trận pháp, chỉ cần hắn đi qua đây, bắt được hắn là chuyện chắc như đinh đóng cột." Bắc Huyền Thiên Tôn lời lẽ khách sáo, do dự nói: "Chỉ là không thể phán đoán được hắn có đi qua đây không." "Yên tâm đi, đây là con đường bắt buộc phải đi để trở về Tiên Đường, hai bên dãy núi Li Giang đều là lối vào Tiên Thổ, với tính cách cẩn thận của hắn sẽ không đi qua hai bên đó đâu." Hồng Y Thiên Tôn an ủi.

Bắc Huyền Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt âm tình bất định, ngồi xếp bằng trên mặt đất, miệng niệm tĩnh tâm chú.

Đến cảnh giới của hắn, sự bất an trong lòng đại diện cho nguy hiểm nhất định, chỉ là cảm ứng không nhạy bén như Luyện Hư nhục thân. "Bắc Huyền đạo hữu, không biết một năm sau, quý Tiên Thổ có mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn hạ giới?" Hồng Y Thiên Tôn ánh mắt lóe lên, tò mò hỏi.

Tế thiên bắt đầu, Đại Thừa Tiên Quân chắc chắn sẽ hạ giới, chỉ là không biết có bao nhiêu Hợp Thể Tiên Tôn. "Một phương Tiên Thổ tối đa hạ giới một hai người, chuyện tế thiên luôn có nguy cơ thất bại, trước khi hoàn toàn thành công, Tiên Thổ sẽ không hạ giới với số lượng lớn." Bắc Huyền Thiên Tôn trầm ngâm nói, không giấu giếm, nói cho Hồng Y biết Trường Sinh Tiên Cảnh nơi mình ở chỉ có một vị Hợp Thể hạ giới. "Ra là vậy." Hồng Y Thiên Tôn gật đầu, khoan khoái hướng về nói: "Truyền văn Vĩnh Sinh Tiên Quân của Trường Sinh Tiên Cảnh đã sống mười một vạn năm, pháp tắc thông tiên, đại trượng phu nên như vậy a." Đại Thừa Tiên Quân bình thường tuổi thọ

cực hạn là mười vạn năm.

Duy chỉ có Trường Sinh Tiên Cảnh, các Tiên Quân từ trước đến nay tuổi thọ đều rất dài, công pháp của họ 《Trường Thanh Tiên Kinh》, có thể phá vỡ cực hạn, đạt đến mười hai vạn năm.

Tất nhiên, những trường hợp dùng bí pháp không bình thường để kéo dài tuổi thọ là ngoại lệ, phàm là người kéo dài tuổi thọ, đều phải trả giá lớn.

Họ còn phải là con người hay không cũng là một vấn đề. "Tầng thứ đó, không phải chúng ta có thể tưởng tượng được." Bắc Huyền Thiên Tôn im lặng một lúc, khẽ lắc đầu.

Hắn khi còn nhỏ từng xa xa nhìn thấy Vĩnh Sinh Tiên Quân, khí độ cái thế, phảng phất như một cây tiên thụ tồn tại vĩnh cửu.

Bất chợt.

Bắc Huyền Thiên Tôn trong lòng sinh cảm ứng, đột ngột nhìn về hướng Trung Vực, tinh thần chấn động mạnh: "Quả nhiên đến rồi!" "Ha ha ha!

Ta đã nói tên cẩu này phải đi qua đây mà." Hồng Y Thiên Tôn cười lớn.

Bàn tay nhỏ vung lên, tảng đá lớn sau lưng nổ tung, một lá cờ lớn bay ra rơi vào lòng bàn tay: "Ta chủ trì Đấu Chuyển Tinh Di Đại Trận, giúp ngươi đánh giết lão già này!" "Được!" Bắc Huyền Thiên Tôn hít sâu một hơi, tế ra hai món pháp bảo lục giai, lơ lửng trên đỉnh đầu, một là Tử Ma Huyết Sát Đại, một là Băng Long Kích.

Đồng thời bình tĩnh ngưng thần, thu liễm khí tức đến cực hạn.

Một lát sau.

Chương 528

Hắn cuối cùng cũng nhìn thấy một thanh phi kiếm vượt qua sông, bước vào Bắc Vực, thẳng tiến đến Tiên Đường.

Mười vạn dặm.

Vạn dặm.

Ngàn dặm. "Ra tay!" Bắc Huyền Thiên Tôn ánh mắt tham lam, nhanh như chớp lao lên trời, pháp tắc rót vào Tử Ma Huyết Sát Đại, cái túi màu tím gặp gió phồng to, che phủ cả bầu trời, miệng túi phun ra vô số đầu lâu màu máu, sát khí kinh thiên, lao thẳng đến Diệp Bất Phàm.

Mỗi một đạo sát khí đầu lâu, đủ để diệt sát một Hóa Thần mười mấy lần qua lại. "Băng Long Kích, đi!" Bắc Huyền Thiên Tôn động tác không ngừng, điều khiển Băng Long Kích, hung hăng chém xuống Diệp Bất Phàm, nơi nó đi qua, trời đất bị đóng băng, trong nháy mắt hình thành một vùng băng quốc.

Hắn và Thái Hoàng Thái Hậu lĩnh ngộ cùng một loại pháp tắc, đều là băng đạo pháp tắc, chỉ là cách thi triển có chút khác biệt.

Bắc Huyền Thiên Tôn vẫn không yên tâm, vận chuyển 《Phượng Hoàng Ma Kinh》, hình thành uy áp huyền diệu, dùng để khắc chế 《Niết Bàn Kinh》 của Diệp Bất Phàm. "Ra đây làm việc đi." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng giữa không trung, mặt không biểu cảm, tay không xé ra một vết nứt lớn trước mặt, đồng thời ném ra một đạo thần hồn. "Kiệt kiệt kiệt!

Cả ngày châm lửa cho ngươi, bản vương đã chán ngấy rồi, hôm nay cuối cùng cũng có thể đại triển thần uy!" Luyện Hư sơ kỳ Minh Vương cười lớn bước ra, miệng há to, vừa vặn đón lấy thần hồn, sau

đó vung vẩy sáu mươi tư cánh tay nghênh chiến hai đại pháp bảo, đánh nhau túi bụi. "Minh Vương?!

Luyện Hư sơ kỳ?!

Ngươi dù mạnh cũng chỉ là Hóa Thần, làm sao có thể triệu hoán ra Luyện Hư?!" Bắc Huyền Thiên Tôn ánh mắt co rút, không đợi hắn tiếp tục xông lên, đột nhiên cảm thấy một luồng nguy cơ mãnh liệt, chỉ kịp gia trì một đạo thần thông phòng ngự lên người, ánh sáng bao phủ toàn thân. "Phụt ——!" Ánh sáng phòng ngự bị Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy một lỗ lớn, ngay sau đó, một cây trường thương đỏ rực từ phía sau đâm vào eo của Bắc Huyền Thiên Tôn. "Hồng Y!!" Bắc Huyền Thiên Tôn chỉ cảm thấy thận đau nhói, đột ngột quay đầu gầm lên.

Giây tiếp theo, một luồng hỏa đạo pháp tắc bùng nổ ở eo thận, nhục thân tan vỡ, bị đốt cháy không còn một mảnh vụn.

Nhưng Bắc Huyền Thiên Tôn dù sao cũng là Luyện Hư, trong gang tấc, nguyên thần độn ra vạn dặm, dừng lại bên ngoài dãy núi. "Diệp lão ma, bản Thiên Tôn cuối cùng cũng hiểu vì sao ngươi thích đánh lén, gài bẫy người khác rồi, hiệu quả đúng là tuyệt vời!" Hồng Y Thiên Tôn như mở ra một cánh cửa thế giới mới, ha hả cười lớn.

Y tính tình nóng nảy, ở Nam Hồng Vực trước nay đều là ngang tàng xông thẳng, rất ít khi làm những trò bẩn thỉu này.

Bắc Huyền Thiên Tôn thấy vậy, tức đến hộc máu, gầm lên: "Tại sao?!" Hắn không hiểu.

Hồng Y Thiên Tôn và Diệp Bất Phàm có thù oán mấy chục năm, sao hai người lại có thể liên thủ?

Tuy nhiên.

Cả hai đều không trả lời. "Ba hơi thở, giải quyết ngươi." Diệp Bất

Phàm đứng trên phi kiếm, vẻ mặt lãnh đạm. "Ba hơi thở giết ta?

Khẩu khí thật lớn!" Bắc Huyền Thiên Tôn tức quá hóa cười, một tay bấm quyết, thân hình hóa thành một đạo độn quang màu xanh băng lao về phía Tiên Đường.

Tốc độ nhanh đến khó tin, ngay cả thần thức của Diệp Bất Phàm cũng khó mà bắt được quỹ đạo di chuyển. "Muốn chạy?

Khốn!" Hồng Y Thiên Tôn tay cầm trận kỳ, vung lên, từng lớp quang mạc của đại trận bao phủ cả vùng núi, hình thành một cái lồng, ngăn cản Bắc Huyền Thiên Tôn đào tẩu. "Thánh Hỏa · Du Hải!" Đồng thời, Hồng Y một tay bấm quyết, miệng phun Tam Muội Chân Hỏa, dưới sự gia trì của hỏa đạo pháp tắc nhanh chóng lan rộng, trong chốc lát biển lửa cuồn cuộn, như Du Thiên Tiên Hỏa, lao thẳng về phía Bắc Huyền Thiên Tôn.

Tốc độ nhanh đến cực điểm, "Ầm" một tiếng, nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn nổ tung, hình thành vô số tinh thể băng, theo gió tan đi. "Hử?" Hồng Y Thiên Tôn sững sờ. "Xoẹt!" Mà ngay lúc này, hư không sau lưng Diệp Bất Phàm bị một bàn tay băng giá xé toạc, Bắc Huyền Thiên Tôn ánh mắt hung ác, miệng phun ra một mảng lớn sương băng. "Băng Nguyên Tiên Quốc!" Sương băng trong nháy mắt hình thành một phương quốc độ, trong đó có sông băng biển lớn, thành trì sừng sững, bóng người trùng trùng, phảng phất như một quốc gia băng giá thật sự, giam cầm Diệp Bất Phàm bên trong.

Quốc độ không ngừng thu nhỏ, vô số bóng người màu băng lao tới.

Thần thông này, Bắc Huyền Thiên Tôn đã tu luyện ngàn năm, luyện hóa đủ mười vạn hồn phách tu sĩ, Luyện Hư trung kỳ nếu không đề phòng cũng sẽ bị trọng thương. "Hơi thở thứ nhất." Diệp Bất Phàm ánh mắt lãnh đạm: "Sinh quang, vạn pháp bất xâm, đăng

sao." Thần quang hộ thể, những bóng người màu băng va vào người hắn, nhanh chóng tan biến.

Không hề hấn gì! "Sao có thể suy yếu thần thông đến mức này?" Bắc Huyền Thiên Tôn ánh mắt co rút, lập tức thúc đẩy 《Phượng Hoàng Ma Kinh》 đến cực hạn, hình thành uy áp huyền quang, khắc chế Diệp Bất Phàm.

Tuy nhiên, Diệp Bất Phàm chỉ giơ tay lên, "Ầm" một tiếng, nguyên thần trong cơ thể Bắc Huyền Thiên Tôn ngưng trệ, pháp tắc tắc nghẽn, ngược lại bị áp chế một nửa thực lực. "Không thể nào!

Niết Bàn Kinh của ngươi là do ta đưa, sao có thể khắc chế ta?!" Ánh mắt Bắc Huyền Thiên Tôn cuối cùng cũng thay đổi, kinh hãi tột độ. "Hơi thở thứ hai." Mái tóc trắng dày của Diệp Bất Phàm xõa vai, từ dưới đất hút lên một lá trận kỳ, nhìn xuống Bắc Huyền Thiên Tôn, như một Chân Tiên giữa nhân gian.

Lời vừa dứt, đại trận bao phủ dãy núi rung chuyển, một ngôi sao khổng lồ lấp đầy bầu trời, lao thẳng về phía Bắc Huyền Thiên Tôn.

Thế công này, đủ để nghiền nát một Luyện Hư sơ kỳ.

Hồng Y Thiên Tôn thấy vậy, miệng niệm chú, hai tay nâng trận kỳ của mình, thi triển thuật đằng vân đáp xuống ngôi sao, hai chân xếp bằng.

Ngôi sao khổng lồ bỗng nhiên bùng lên Tam Muội Chân Hỏa, đốt cháy hư không kêu xèo xèo, uy thế càng thêm khủng bố.

Băng Nguyên Tiên Quốc bên dưới lập tức bị nghiền nát. "Các ngươi!" Bắc Huyền Thiên Tôn uất ức gào thét, những đợt công kích liên tiếp quá nhanh, quá dồn dập, không cho hắn một chút cơ hội thở dốc nào.

Lại thêm pháp tắc toàn thân bị Diệp Bất Phàm ngược lại áp chế,

thực lực bị suy yếu đến cực điểm.

Mà pháp bảo lại bị Minh Vương kiềm chế, khó mà thu hồi.

Ngay cả chạy trốn cũng không làm được. "Huyền Thiên Giám!" Bắc Huyền Thiên Tôn mặt mày dữ tợn, miệng phun ra một tấm bảo giám, nhanh chóng phình to, lơ lửng trên đỉnh đầu, nghênh đón ngôi sao khổng lồ. "Ầm ầm ầm!" Ngôi sao rơi xuống, một luồng sức mạnh vô cùng chấn động khiến nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn run rẩy, nhanh chóng mờ đi, bảo giám trên đầu miễn cưỡng chống đỡ được nửa hơi thở, liền bị Tam Muội Chân Hỏa vô tận đốt cháy từng tấc vỡ vụn.

Pháp bảo phòng ngự ngụy lục giai này, căn bản không chống đỡ được.

Tuy nhiên.

Bắc Huyền Thiên Tôn cũng không định chống đỡ, chỉ là để tranh thủ cơ hội chạy trốn cho mình. "Diệp Bất Phàm, ngươi sống không được bao lâu đâu!" Bắc Huyền Thiên Tôn độc địa nói, sau lưng hiện ra một thế giới hư ảo, vô số bông tuyết rơi xuống, khắp núi đồi không có một chút sinh khí nào.

Đồng thời, thân ảnh của Bắc Huyền Thiên Tôn cũng bắt đầu mờ đi, dần dần dung nhập vào thế giới hư ảo đó. "Nội Cảnh Địa!

Ngăn hắn lại!" Hồng Y Thiên Tôn thấy vậy, sắc mặt đột biến.

Đây là chỗ dựa đào thoát mạnh nhất của Luyện Hư Thiên Tôn, trốn vào trong Nội Cảnh Địa, lối vào sẽ như một hạt cát rơi vào sa mạc, quá khó tìm!

Một khi Bắc Huyền Thiên Tôn chạy thoát.

Y chắc chắn sẽ bị Trường Sinh Tiên Cảnh nhắm tới, truy sát.

Y không muốn vong mạng nơi chân trời góc bể. "Hơi thở thứ ba." Diệp Bất Phàm vẻ mặt không đổi, thần thông đã sớm tích tụ sẵn sàng, gần như cùng lúc với nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn mờ đi, một ngón tay điểm ra: "Định Thần Thuật!

Đăng sao!" Nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn khựng lại, tại chỗ bị định trụ. "Ầm!" Ngôi sao khổng lồ rơi xuống, nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn bị đập cho tan thành bốn năm mảnh, ngay cả dung nhập vào Nội Cảnh Địa cũng không kịp. "A a!!" Nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn bị trọng thương, tiếng kêu thảm thiết kinh thiên.

Hắn cuối cùng cũng hoảng sợ, kinh hãi nói: "Diệp đạo hữu!

Được tha người thì nên tha!" "Phong!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, bàn tay lớn vung lên, bắt lấy nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn trong tay, đánh ra hàng trăm đạo phong ấn, sau đó ném vào một quả cầu thủy tinh đã chuẩn bị sẵn.

Quả cầu này tên là 《Phong Thiên Bảo》, có thể phong ấn nguyên thần bên trong đến cực hạn. "Ngươi quả nhiên là Thiên Cơ Sư lục giai, năm đó giúp Thái Huyền, Tử Tiêu đối phó ta, Thiên Cơ Chân Quân đó là ngươi phải không?" Hồng Y Thiên Tôn phất tay áo đáp xuống bên cạnh Diệp Bất Phàm, sắc mặt đen như đáy nồi.

Từ lúc Diệp Bất Phàm ra tay, đến lúc Bắc Huyền Thiên Tôn bị bắt, chỉ trong ba hơi thở.

Thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Chỉ cần chậm một chút, Bắc Huyền Thiên Tôn sẽ chạy vào Nội Cảnh Địa, từ đó bắt giữ thất bại.

Chương 529

Điều này không chỉ cần năng lực tính toán mạnh mẽ, mà còn cần chiêm bặc trước, phối hợp với nhau, như vậy mới có thể vạn vô nhất thất.

Trước đây y cho rằng bên cạnh Diệp Bất Phàm có Thiên Cơ Sư lục giai.

Bây giờ không nghĩ như vậy nữa. "Ha ha, sau chuyện này, ta sẽ tặng cho cháu gái lớn của ta một món quà lớn." Diệp Bất Phàm cất quả cầu thủy tinh, mỉm cười nói.

Cháu gái lớn tự nhiên là con gái của Hồng Y, Hồng Anh.

Không đợi Hồng Y Thiên Tôn nói gì, hắn tiếp tục: "Bốn kinh đầu của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, ta đã cải tạo một chút, uy lực hơi kém, nhưng ưu điểm là người bình thường cũng có thể tu luyện, cũng không cần phế bỏ linh căn, truyền thụ cho nó thì sao?" "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh?" Hồng Y đang đầy lửa giận nghe vậy sững lại, có chút chấn động, nói: "Thật sao?" Không ai hiểu rõ kinh này mạnh đến mức nào hơn y.

Giai đoạn đầu đoạn chi trùng sinh, giai đoạn sau nhục thân tái tạo, sức mạnh cường đại, cùng cảnh giới khó tìm được đối thủ.

Có thể cải tạo kinh này.

Ngộ tính của Diệp Bất Phàm phải nghịch thiên đến mức nào? "Tất nhiên." Diệp Bất Phàm cười nhạt nói, tự mình thu dọn trận pháp do Hồng Y bố trí.

Ngoài Đấu Chuyển Tinh Di Đại Trận, còn có một đại trận che giấu khí tức, thiên cơ, đây là để phòng ngừa cảnh tượng Bắc Huyền

Thiên Tôn bị bắt bị người khác dòm ngó. "Được!" Hồng Y hừ lạnh một tiếng, sắc mặt dịu đi một chút.

Với sự hiểu biết của y về Diệp Bất Phàm, lời hứa mà đối phương nghiêm túc đưa ra, vẫn sẽ được thực hiện.

Diệp Bất Phàm xử lý xong hiện trường, đang định lấy phi kiếm ra, bay về Tiên Đường.

Bỗng nhiên mày khẽ nhíu lại, nhìn về phía một ngọn đồi nhỏ thấp trong dãy núi.

Một lão giả tóc trắng râu bạc, trông như tiên khách chốn nhân gian, đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây cổ thụ, mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

Lão phảng phất vẫn luôn ở đó, hòa làm một thể với rừng cây cổ thụ xung quanh.

Diệp Bất Phàm trước giờ chưa từng phát hiện ra. "Đạo hữu là vị nào?" Hồng Y nhíu mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão giả.

Tu vi của đối phương, trông qua chỉ là Hóa Thần đại viên mãn.

Lão giả không để ý đến Hồng Y, mà nhìn về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt hiền từ, nói: "Trước kia lão hủ từng nghi ngờ tính thật giả của con đường tu tiên hoàn mỹ, liệu có thật sự thông thẳng đến Chân Tiên hay không, bây giờ lão hủ đã tin rồi, vỏn vẹn ba hơi thở, nghịch phạt Luyện Hư." "Lão hủ đạo hiệu Tầm Tiên." Lão giả Tầm Tiên đứng dậy vái chào, tiên phong đạo cốt. "Chưa từng nghe qua." Hồng Y nghĩ nửa ngày, mày càng nhíu chặt. "Lão hủ chẳng qua chỉ là một hạt bụi trong tu tiên giới, khó mà lên được chốn đại nhã." Lão giả Tầm Tiên ôn hòa nói.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, chắp tay hoàn lễ: "Các hạ là người của Thiên Cơ Tiên Thổ phải không?" Có thể qua mặt được cảm ứng của

hắn, chỉ có thể nói trình độ thiên cơ của đối phương cực cao, ít nhất cũng là thất giai! "Tiểu hữu tuệ nhãn." Lão giả Tầm Tiên cười nói: "Xem ra Diệp tiểu hữu vẫn chưa quên ước định năm đó." Thời kỳ ở Nam Hồng Vực, Vạn Thọ Thiên Quân của Thiên Cơ Tiên Thổ từng nhờ Diệp Bất Phàm tiến vào Nguyệt Cung, lấy được truyền thừa Lục Hào bát giai. "Quý tiên thổ có các truyền thừa khác, thậm chí có không ít thiên cơ sư bát giai, cớ sao vì truyền thừa Lục Hào này mà hao tổn tâm cơ?" Diệp Bất Phàm nheo mắt hỏi.

Thiên Cơ Tiên Thổ có địa vị đặc thù, không mấy tiên thổ dám chọc vào.

Tương truyền, tiên thổ này thậm chí có cả cửu giai Đại tiên sư.

Vị đã dự ngôn thế giới này là thịnh thế tu tiên năm xưa cũng xuất thân từ Thiên Cơ Tiên Thổ. "Lục Hào là khởi nguồn truyền thừa của Thiên Cơ Tiên Thổ, không thể để mất." Lão giả Tầm Tiên khẽ than.

Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, không nói nhảm nữa, ném truyền thừa Lục Hào qua.

Lão giả Tầm Tiên nhận lấy, trịnh trọng nói: "Đa tạ Diệp đạo hữu." "Vừa hay lão hủ muốn quan sát việc tế trời, hay là đồng hành cùng Diệp đạo hữu?" Lão giả Tầm Tiên cất truyền thừa đi, vái chào nói. "Vô cùng vinh hạnh." Diệp Bất Phàm cười nói.

Đợi lão giả Tầm Tiên bước lên Chân Ma Kiếm, phi kiếm hóa thành một vệt sáng, bay về phía Tiên Đường.

Hồng Y Thiên Tôn thì tự mình rời đi, rõ ràng không muốn dính líu quá sâu với Diệp Bất Phàm.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm thỉnh giáo ông về đạo thiên cơ, lão giả Tầm Tiên như một bậc trí giả, trên thông Tử Vi Đấu Số, dưới tường Phong Thủy Kỳ Môn, trình độ uyên bác khiến người ta phải

thán phục.

Diệp Bất Phàm như được khai sáng, trình độ thiên cơ tăng lên không ít, chỉ còn một chút nữa là có thể bước vào thất giai thiên cơ sư.

Tiến vào kinh thành Tiên Đường, Diệp Bất Phàm chắp tay nói: "Ta còn có việc quan trọng, ngày khác nếu đạo hữu rảnh rỗi, có thể ghé qua tiệm trận pháp của ta một chuyến." "Ha ha, vô cùng vinh hạnh." Lão giả Tầm Tiên vái chào, nhìn Diệp Bất Phàm biến mất trong biển người mênh mông. "Thú vị, thật là thú vị." Lão giả Tầm Tiên khẽ cười: "Ba con bài tẩy của lão già kia đều có nhân quả rất lớn với người này, thật là… thiên ý a." Ông bấm ngón tay tính toán, mắt sâu như vực biển, trầm tư một lát: "Thôi vậy, giúp ngươi một tay." Lão giả Tầm Tiên đi dạo trên phố, thuê một căn nhà.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên anh vũ trong bộ trường bào màu tím vàng bước vào sân, mắt như tia chớp, khí chất như núi cao nước chảy, vững chãi uy nghiêm, khó mà lường được. "Cửu giai Đại tiên sư của Thiên Cơ Tiên Thổ cũng có hứng thú với việc tế trời sao?" Người đàn ông trung niên ngồi đối diện, ánh mắt kỳ lạ.

Người này đạo hiệu là Thủy Trạch Tiên Quân, là Đại Thừa Tiên Quân của Thiên Tinh Tiên Tông ở Đông Hải.

Mấy ngày trước đã phái phân thân đến đây, tự mình quan sát việc khí vận, tìm kiếm sơ hở.

Việc này liên quan đến đại đạo thành tiên của ông, không thể có sai sót! "Hơi có hứng thú một chút, năm đó lão hủ thay ngươi che đậy thiên cơ, nhân tình này, Thủy Trạch đạo hữu còn nhớ chứ?" Lão giả Tầm Tiên khẽ điểm, chén trà trượt trên bàn, di chuyển đến trước mặt Thủy Trạch Tiên Quân. "Cứ nói thẳng đi." Thủy Trạch Tiên Quân bình thản nói. "Giết một người." Lão giả Tầm Tiên ôn hòa nói. …

Diệp Bất Phàm trở lại tiệm trận pháp, cuộc sống quay về quỹ đạo cũ.

Ban ngày nâng cao thiên cơ thuật, trình độ trận pháp, ban đêm thì lợi dụng 《Bổ Thần Thuật》, 《Bất Tử Thiên Công》 tăng cường thể phách, đột phá nhục thân đại viên mãn, đồng thời tu luyện 《Thâu Thiên Hoán Nhật》.

Môn thần thông này cực kỳ khó tu luyện, hơn một tháng Diệp Bất Phàm mới nhập môn, miễn cưỡng có thể trộm được mệnh cách của Luyện Hư Thiên Tôn, còn cảnh giới Hợp Thể, ít nhất phải đạt đến đại thành mới trộm được.

Trong lúc hắn mải mê tu luyện, kinh thành Tiên Đường đã nổi sóng gió, các vị Hóa Thần từ các tiên thổ giáng lâm đều im như ve sầu mùa đông.

Trước đây, Diệp Bất Phàm cùng lắm chỉ gây uy hiếp cho họ.

Nhưng từ sau khi Luyện Hư Thiên Tôn duy nhất của Tử Vi Tiên Triều bị đánh chết, bọn họ đã hoàn toàn kinh hãi.

Mỗi lần đi ngang qua tiệm trận pháp, cánh cửa mở toang như cái miệng khổng lồ của một đại ma vương, sẵn sàng nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Thêm vào đó, chuyện Thần Du Cổ bùng nổ, bọn họ càng không dám ra khỏi cửa.

Ai nấy đều đang cầu nguyện cho lễ tế trời mau đến.

Điều này gián tiếp dẫn đến việc kinh doanh của Diệp Bất Phàm sa sút, vắng như chùa Bà Đanh.

Những ai đến đều là những lão quái vật sống lại từ thời thượng cổ, không hề kiêng kỵ gì.

Trong số đó có Đông Hải Long Vương.

Trong tiệm, người đàn ông trung niên mặc long bào màu xanh vàng đang trò chuyện vui vẻ với Diệp Bất Phàm, cuối cùng đề cập đến chuyện trận pháp: "Không biết Ngô đại sư đã luyện chế ra 'Thủy Thiên Trận' chưa?" "Sắp rồi, nhiều nhất là bảy ngày." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Loại trận pháp này không có tác dụng gì khác, là một loại tụ linh trận, tu luyện trong đại trận tốc độ sẽ nhanh hơn bên ngoài không ít, có thể tụ linh khí, tự nhiên cũng có thể tụ tiên khí. "Ha ha ha, không hổ là Ngô đại sư, trình độ trận pháp này không thua kém các trận pháp sư lục giai của tiên thổ." Đông Hải Long Vương mắt lóe lên tia sáng lạ, cười ha hả.

Trò chuyện một lúc, Đông Hải Long Vương nhìn về phía Ngao Bệnh ở góc tiệm.

Không lâu sau khi Diệp Bất Phàm trở về, Ngao Bệnh tham gia hôn lễ của lục hoàng tử xong liền quay lại kinh thành Tiên Đường, thường xuyên lân la bên cạnh Diệp Bất Phàm, ý đồ bái sư, nhưng bị Diệp Bất Phàm từ chối. "Đi thôi." Đông Hải Long Vương gọi Ngao Bệnh, thong thả bước ra khỏi tiệm trận pháp.

Diệp Bất Phàm mỉm cười tiễn khách, đợi hai người đi xa, hắn mới nhíu mày.

Đông Hải Long Vương nói là đến mua trận pháp, nhưng hắn luôn cảm thấy đối phương có chút cố ý tiếp cận, mục đích không rõ. "Hoa Tượng tiền bối có biết thân phận của người này không?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía Bỉ Ngạn Hoa đang phơi nắng.

Trong mắt hắn, người phụ nữ này đang tiến hành quang hợp. "Thông qua công pháp, ngưng tụ ý thức vào hiện thế, từ đó tiến hành đoạt xá trùng sinh, là một Hợp Thể Tiên Tôn.

Do là đoạt xá, nên không có tu vi thời thượng cổ." "Loại tồn tại

này muốn thành tiên, phương pháp tốt nhất là đoạt xá tu sĩ có tiềm lực cực lớn, tám phần là đã nhắm vào ngươi rồi." Hoa Tượng khí chất dịu dàng, khẽ mở đôi môi đỏ nói.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, chỉ vào mũi mình: "Đoạt xá ta?" "Rất kỳ lạ sao?

Bọn họ sống lại ở thế giới này chính là để thành tiên, chỉ cần đạt được mục đích, họ sẽ không từ bất cứ giá nào, bao gồm cả việc liều mạng." Hoa Tượng hờ hững nói.

Không giống Thiên Tằm Tiên Tôn, kẻ đoạt xá Đông Hải Long Vương kia đột phá Chân Tiên xa vời vợi, thậm chí có thể nói là không thể, loại tồn tại này dễ phát điên nhất. "Ý là, lão già này có Đoạt Tiên Thuật, nếu không sao dám đoạt xá ta?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Vốn dĩ hắn đã định ra tay với những lão già này, bây giờ thì hay rồi, tự mình dâng đến cửa, vậy thì không thể trách hắn được.

Diệp Bất Phàm trở lại sân sau, triệu hồi Thiên Tằm Tiên Tôn: "Đi theo dõi lão rồng đó, tìm cơ hội bắt hắn lại." Nói xong, hắn liền gạt Đông Hải Long Vương ra sau đầu, trở về mật thất, lấy ra sáu lá cờ trận, kích hoạt trận pháp bên ngoài mật thất. "Thử đoạt mệnh cách của Bắc Huyền Thiên Tôn." Trong mật thất, Diệp Bất Phàm nâng một quả cầu ánh sáng, bên trong có một đạo nguyên thần không ngừng giãy giụa, cố gắng thoát ra.

Chương 530

Tuy nhiên, vô số phong ấn như mạng nhện bao phủ lấy hắn, khó mà thoát được. "Diệp Bất Phàm, ngươi muốn gì?

Ta cho ngươi tất cả!" Bắc Huyền Thiên Tôn như con chó bị đánh gãy xương sống, khổ sở cầu xin.

Hiện nay đại thế tu tiên sắp đến, hắn vẫn còn một tia hy vọng thành tiên, sao cam lòng bị giết?

Diệp Bất Phàm vẻ mặt lãnh đạm, một tay bắt quyết, điểm vào giữa trán, miệng niệm chú.

Chú ngữ hóa thành phù văn đại đạo, bao phủ lấy hắn và Bắc Huyền Thiên Tôn trong quả cầu.

Một lát sau, bóng dáng hai người dần trở nên mơ hồ, chồng lên nhau. "Mệnh cách, khí vận?

Không!!" Bắc Huyền Thiên Tôn kinh hoàng hét lớn, trơ mắt nhìn một khối ánh sáng bị vô số phù văn kéo ra khỏi cơ thể.

Cùng với việc khối ánh sáng rời đi, hắn cảm nhận rõ rệt sự cảm ứng đối với đại đạo đã yếu đi vô số lần. "Thâu thiên, hoán nhật." Trong cơ thể Diệp Bất Phàm cũng có một khối ánh sáng tỏa ra, nhưng so với của Bắc Huyền Thiên Tôn thì mờ nhạt hơn nhiều, trong nháy mắt đã nhập vào cơ thể của kẻ sau.

Còn mệnh cách của Bắc Huyền Thiên Tôn thì bắn vào giữa trán của Diệp Bất Phàm. "Đây chính là… mệnh cách của Bắc Huyền Thiên Tôn, người này tương lai có hy vọng đạt đến Luyện Hư đại viên mãn." Diệp Bất Phàm cảm thấy mình đã trở nên khác biệt, như thể bước ra từ vũng lầy, hít thở không khí trong lành.

Cơ duyên tương lai của Bắc Huyền Thiên Tôn, bây giờ đều thuộc về hắn!

Chuyện này giống như một người mệnh đã định sẵn sẽ trở thành người giàu nhất thế giới, cho dù việc kinh doanh bị cướp, đột nhiên trở thành thiểu năng, cũng sẽ trở thành người giàu nhất.

Trở thành thiểu năng, chỉ là khí vận không tốt, đó là quá trình, người giàu nhất là kết quả; mất đi đầu óc, cũng sẽ có tám ngàn phú quý từ trên trời rơi xuống, khiến hắn một bước trở thành người giàu nhất.

Mà nhân quả vốn thuộc về hắn, cùng với việc trao đổi mệnh cách, trực tiếp đổ lên người Bắc Huyền Thiên Tôn.

Bản thân hắn thì tiếp nhận nhân quả của đối phương.

Tất nhiên, Thái Dương Chi Thể không bị trao đổi, thể chất này mạnh hơn Thiên linh căn của Bắc Huyền Thiên Tôn nhiều. "Tương lai trở thành Luyện Hư đại viên mãn, chỉ là vấn đề thời gian, dù có lười biếng ăn không ngồi rồi, cũng sẽ đến đại viên mãn." Diệp Bất Phàm trong lòng chợt hiểu.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao 《Thâu Thiên Hoán Nhật》 lại là cấm thuật của tiên giới.

Nếu một Hợp Thể đại viên mãn mệnh đã định không thể thành tựu Đại Thừa, hoàn toàn có thể dùng 《Thâu Thiên Hoán Nhật》 để trộm mệnh cách của người khác, đột phá trong thời gian ngắn, từ đó nghịch thiên cải mệnh.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của pháp tắc thiên địa, cộng thêm ngộ tính siêu phàm, nắm giữ pháp tắc không mất bao lâu.

Hắn vận chuyển 《Tam Tài Luyện Hư Pháp》.

Khi vận chuyển, vô số pháp tắc của thiên địa đại đạo vây quanh thân hắn.

Ngưng tụ Thiên Dương độ khó rất lớn, nhưng dưới sự nghịch chuyển của tác dụng phụ, độ khó giảm mạnh, trong nháy mắt, vùng bụng nguyên thần đã có thêm một vệt sáng trắng, nóng bỏng như mặt trời. "Địa Âm." Diệp Bất Phàm tiếp tục vận chuyển, mệnh cách trên người tỏa ra ánh sáng huyền diệu, bên cạnh vòng xoáy lại có thêm một vệt sáng đen, lạnh lẽo như sương.

Đen trắng xen kẽ xoay tròn, từ Tứ Tượng Nguyên Thần bắn ra một luồng sáng màu xám.

Nhân Trung.

Giờ khắc này, Tam Tài đã tụ đủ. "Những thứ cần cho Luyện Hư, cuối cùng đã tập hợp đủ cả." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, nhanh chóng ổn định Tam Tài sâu trong nguyên thần.

Sau đó lợi dụng Thâu Thiên Hoán Nhật, đổi mệnh cách của mình trở lại, Tam Tài đã thành, mệnh cách nào đối với hắn cũng không quan trọng.

Dựa vào Phá Hư Đan, thăng cấp Luyện Hư là chuyện chắc như đinh đóng cột. "Thường Nga Tiên, có pháp môn nào thôn phệ người khác, chứng đạo Chân Tiên không?" Diệp Bất Phàm nheo mắt hỏi. "Có, nhưng chứng được là Ngụy Tiên, mà tỷ lệ thành công rất thấp." Thường Nga Tiên đáp, rồi dừng lại một chút, nói: "Ngươi muốn làm gì?" "Đại Thừa Tiên Quân tính kế ta, ta cũng phải đáp lễ chứ?

Có qua có lại mới toại lòng nhau." Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Loại công pháp cao cấp này hắn không thể tự tạo ra, hơn nữa quá tốn thời gian và công sức, thực sự không đáng.

Nhưng có thể dựa vào công pháp, sáng tạo ra pháp môn phản thôn

phệ, loại pháp môn này không cần cấp độ quá cao, tương đương với một môn Thiên Cương Pháp.

Đây cũng là tạo hóa hắn chuẩn bị cho tương lai của mình.

Vài năm sau, nuốt chửng chục Đại Thừa Tiên Quân, hắn không tin không đột phá được Chân Tiên! "Thôi được, cho ngươi vậy." Thường Nga Tiên im lặng một lát, lấy ra một miếng ngọc giản, tên của nó là ——《Ngụy Tiên Quyết》.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, thần thức quét qua, trong lòng hài lòng.

Tuy là Ngụy Tiên, nhưng cũng là tiên!

Đủ để những lão đại không thể đột phá Chân Tiên phải điên cuồng rồi. "Chắc hẳn khi quyết này tuồn ra ngoài, tu tiên giới sẽ loạn, loạn một chút cũng tốt." Sau đó một thời gian, Diệp Bất Phàm ngoài việc nghiên cứu 《Ngụy Tiên Quyết》, thời gian còn lại là nâng cao thể phách, thiên cơ thuật, trình độ trận pháp.

Thể phách và trận pháp thì còn dễ nói.

Nhưng thiên cơ thuật đột phá thất giai thực sự quá khó.

May mà Diệp Bất Phàm biết được nơi ở của lão giả Tầm Tiên, thỉnh thoảng lại chạy qua đó, thỉnh giáo về thiên cơ thuật.

Lão giả Tầm Tiên thái độ ôn hòa, chỉ điểm rất nhiều lần.

Cứ thế, hai người trở nên thân thiết hơn không ít, vừa là thầy vừa là bạn.

Đáng nói là, theo thời gian trôi qua, Tiên Hỏa Giáo đã nhận ra điều không ổn.

Bắc Huyền Thiên Tôn mất tích, bặt vô âm tín, Thôn Thiên Ma Tôn và Hồng Y liên thủ tìm kiếm, nhưng mãi không tìm được, cuối cùng đành bất lực bỏ cuộc.

Mà các vị Hóa Thần lang bạt tu tiên giới đã toàn bộ trở về, khí vận trong Tiên Hỏa Giáo có thể nói là xưa nay chưa từng có, do Thôn Thiên Ma Tôn và Hồng Y đứng đầu, điên cuồng thu gom dược liệu, xây dựng đài tế trời. … Bảy tháng sau, trình độ trận pháp của Diệp Bất Phàm tăng lên lục giai cao phẩm.

Nhục thân đột phá đại viên mãn!

Thiên cơ thuật chính thức đột phá thất giai! "Đây chính là thất giai thiên cơ sư?" Diệp Bất Phàm nhìn chính mình, toàn thân tỏa ra huyền quang thiên cơ, bề mặt cơ thể bao phủ một lớp sương mù mỏng.

Đây là, Sương mù Thiên Cơ.

Nó có tác dụng che đậy thiên cơ, cảm ứng bói toán.

Người khác muốn bói toán hắn, rất khó xuyên qua lớp Sương mù Thiên Cơ này, hơn nữa hắn có thể cảm ứng ngược lại, nhận ra bản thân đang bị bói toán và tính kế.

Tất nhiên, chỉ có thể cảm ứng ngược lại, không thể xác định vị trí và thân phận của người bói toán.

Lúc này, sương mù mỏng lưu động trên bề mặt cơ thể, có mười vị trí hơi lõm vào, rất khó nhận ra. "Mười vị thiên cơ sư đang can thiệp vào nhân quả của ta." Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, sắc mặt đột nhiên âm trầm, số người tính kế hắn nhiều hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Do dự một chút, cuối cùng không truy cứu đến cùng.

Những người này trăm phần trăm là thiên cơ sư từ bát giai trở lên, nếu không trước đó không thể âm thầm can thiệp vào nhân quả mà không bị hắn phát giác.

Một khi truy cứu sâu, đối phương chắc chắn sẽ có cảm ứng.

Hắn không những không truy cứu, ngược lại còn thả lỏng thu hồi Sương mù Thiên Cơ, mặc cho bọn họ bói toán. "Một đứa cũng đừng hòng sống." Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Hắn gọi Tiểu Niếp Niếp đến, lợi dụng Lục Hào để bói toán, quan sát tương lai của con bé. "Đa đa, Niếp Niếp không làm chuyện xấu." Tiểu Niếp Niếp tưởng cha già muốn đánh người, đáng thương nói. "Chỉ làm một thí nghiệm thôi." Diệp Bất Phàm xua tay, trong cơ thể Tiểu Niếp Niếp có một tia bản nguyên thời gian, trước đây bói toán trở lực rất lớn, nhưng bây giờ đã thăng cấp thất giai thiên cơ sư, trở lực đã nhỏ đi rất nhiều.

Lần này, không còn như trước đây, một lần chỉ có thể bói được một hình ảnh.

Mà là rất nhiều hình ảnh, và khoảng thời gian còn dài hơn.

Phần lớn là quá trình trưởng thành của Tiểu Niếp Niếp, không có gì bất thường, duy chỉ có hình ảnh cuối cùng, khiến Diệp Bất Phàm có chút kinh ngạc.

Trong hình ảnh đó, Tiểu Niếp Niếp khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, cầm một thanh đại khảm đao đấu pháp với người khác trên một cái đài cao, phía sau là một đám bóng người mơ hồ như vệ sĩ, tựa như đang cảnh cáo kẻ đấu pháp. "Rắc!" Hình ảnh đột nhiên vỡ tan, bị bóng tối nuốt chửng, chỉ có một bóng người mơ hồ trong đó như chiếc đinh, đứng sừng sững trong bóng tối vô tận, cách không thời gian lạnh lùng nhìn tới, phát ra âm thanh như lệ quỷ. "Bất kể ngươi là ai, bói nữa, chết!" Âm thanh dần dần biến mất, Diệp Bất Phàm tâm thần chấn động mạnh, bị ép thoát khỏi trạng thái bói toán.

Nhìn lại bảng hệ thống, dòng chữ trên đó chói mắt vô cùng.

Chương 531

【Tác dụng phụ nghịch chuyển, tăng tuổi thọ ngàn năm!】 "Hít!" Diệp Bất Phàm hít một hơi khí lạnh, mí mắt nhảy loạn. … "Tăng tuổi thọ ngàn năm, đây ít nhất phải là Đại Thừa viên mãn!" Diệp Bất Phàm có chút kinh hãi.

Cảm giác này giống như đang xem một bộ phim cũ, đột nhiên con ma trong bộ phim đó quay ra quát mắng ngươi, tỏ ý có thể trèo ra khỏi màn hình đến nhà ngươi bất cứ lúc nào.

Thực sự là chuyện khó tin.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, vẫn không thể trực tiếp bói toán Đại Thừa.

Bói toán Tiểu Niếp Niếp, tương đương với việc đi đường vòng, gián tiếp thăm dò Đại Thừa Tiên Quân. "Người này là ai?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, tính theo thời gian, là mấy chục năm, thậm chí là trăm năm sau. "Đi chơi đi." Diệp Bất Phàm mở cửa, Tiểu Niếp Niếp lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhảy chân sáo rời khỏi mật thất.

Bên ngoài, một bé gái ba bốn tuổi, tóc buộc hai bím sừng dê, đang lén lút nhìn vào trong mật thất.

Bé gái này chính là Hồng Anh.

Không giống như Tiểu Niếp Niếp có bản nguyên thời gian, khiến tốc độ trưởng thành chậm lại, tốc độ trưởng thành của Hồng Anh rất nhanh, cao hơn Niếp Niếp nửa cái đầu. "Diệp đạo hữu, mọi chuyện đã xong." Thiên Tằm Tiên Tôn từ ngoài sân bay về, đáp xuống bên ngoài mật thất, tay nâng một cái bình ngọc, trong bình tỏa ra một mùi hôi thối.

Diệp Bất Phàm nhận lấy bình ngọc, cúi đầu nhìn, kinh ngạc thấy một con kim long đang ngâm trong dung dịch màu đen, hôn mê bất tỉnh.

Đông Hải Long Vương —— Ngao Quảng. "Không hổ là Thiên Tằm Tiên Tôn, làm tốt lắm." Diệp Bất Phàm vui mừng, nở nụ cười.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông. "Có thể nhờ đạo hữu giúp một việc được không?

Ta cần đột phá Đại Thừa Tiên Quân, muốn Thường Nga Tiên chỉ điểm." Thiên Tằm Tiên Tôn cúi người chín mươi độ, trịnh trọng hành lễ.

Thời thượng cổ, ông chỉ là một tán tu, không có sư thừa, con đường phía trước chỉ có thể tự mình mò mẫm.

Có một vị Chân Tiên chỉ đạo trực tuyến, chắc chắn sẽ giúp ông đi ít đường vòng hơn rất nhiều. "Được, ta ra ngoài một chuyến, mấy ngày sau trở về, sẽ để Thường Nga Tiên chỉ điểm ngươi." Diệp Bất Phàm gật đầu, thân hình khẽ động, rời khỏi tiệm trận pháp.

Mấy ngày sau, Diệp Bất Phàm trở về, để Thường Nga Tiên ra khỏi cơ thể để chỉ điểm.

Trải qua tám tháng này, người phụ nữ này đã khôi phục tu vi Hợp Thể đỉnh phong, cách Đại Thừa chỉ còn một bước chân.

Mà cái giá phải trả cũng rất lớn, khí vận bị thôn phệ sạch sẽ, Tiên Phương Đỉnh trực tiếp bị hút vỡ. "Có thể chỉ điểm ngươi, thậm chí vì ngươi mà thiết kế riêng con đường đột phá Đại Thừa." Thường Nga Tiên trong bộ váy trắng, khuôn mặt tiên tử lúc thì quyến rũ, lúc thì thanh thuần, muôn màu muôn vẻ.

Thiên Tằm Tiên Tôn không dám nhìn thẳng vào nàng, cúi người lắng nghe tiên âm.

Ông biết, đây là nể mặt Diệp Bất Phàm, nếu không vị này ngay cả đoái hoài cũng không thèm.

Diệp Bất Phàm không để ý nữa, quay người vào sân sau dạy Tiểu Niếp Niếp tu luyện.

Dạy nhiều nhất là kỹ năng sinh tồn, chạy trốn trong tu tiên giới, như phiên bản cải tiến của 《Tạo Súc Thuật》.

Về công pháp, pháp thuật chính thống, kinh nghiệm của hắn không bằng Minh Vương và Thiên Tằm Tiên Tôn.

Đồng thời, hắn cũng dạy con gái của Hồng Y là Hồng Anh tu luyện phiên bản cải tiến của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Sau đó một thời gian, Diệp Bất Phàm hoàn toàn gác lại việc kinh doanh trận pháp, thân phận quốc sư cũng tuyên bố bế quan, càng không tu luyện.

Nhục thân, pháp lực đều đã đại viên mãn, không thể tiến thêm được nữa.

Ban ngày bầu bạn với Tiểu Niếp Niếp.

Buổi tối thì cùng Nhan Như Ngọc, Phấn Quần, Sở Tử Tuyết và Tiên Mộng chơi bài, cuộc sống hiếm khi được thảnh thơi tự tại.

Trong nháy mắt, chỉ còn nửa tháng nữa là đến lễ tế trời.

Đài tế trời của Tiên Hỏa Giáo đã xây dựng xong, chỉ chờ trận pháp sư bát giai từ thượng giới xuống để hoàn thành phần quan trọng nhất.

Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm đang ngồi trong sân, cùng Tiểu Niếp Niếp làm người giấy.

Mấy năm trôi qua, tài nghệ làm người giấy của Tiểu Niếp Niếp ngày càng tinh xảo, dùng da thú, xương thú chế tác, giống hệt người thật. "Đa đa, đây là vòng ngọc mà Hồng thúc thúc cho Hồng Anh, con

lấy về rồi nè, Thường Nga sư phụ nói, thứ này có uy lực bằng một đòn của Luyện Hư Thiên Tôn, cho đa đa phòng thân." Tiểu Niếp Niếp lén lút nhét cho Diệp Bất Phàm một chiếc vòng tay ngọc bích, trên đó có quang hoa lưu chuyển.

Nửa tháng trước, Thường Nga Tiên đã trở thành sư phụ thứ ba của Tiểu Niếp Niếp, chính thức thu cô bé làm đồ đệ.

Diệp Bất Phàm giúp nàng nhiều như vậy, sự báo đáp này là lẽ dĩ nhiên. "Đồ bảo mệnh Hồng Y cho con gái nó mà con cũng lừa được về à?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Hồng Anh bốn tuổi, trí tuệ rõ ràng không bằng Tiểu Niếp Niếp, không có việc gì làm là cứ lẽo đẽo theo sau Niếp Niếp chơi đùa, nghiễm nhiên trở thành bạn thân. "Đa đa, đây không gọi là lừa, con rõ ràng đã cho muội ấy hai khối linh thạch mà!" Tiểu Niếp Niếp hùng hồn nói, nói xong, lén liếc nhìn Hồng Anh đang chơi ngựa gỗ ở góc sân.

Diệp Bất Phàm cạn lời, búng nhẹ vào trán Tiểu Niếp Niếp.

Đúng lúc này, hắn quay đầu nhìn về phía cổng sân, một bóng người áo đỏ lặng lẽ bước vào, nhìn thấy thứ Tiểu Niếp Niếp đưa cho Diệp Bất Phàm, sắc mặt lập tức đen lại. "Ban đầu bản thiên tôn đã thấy kỳ lạ, phong cách hành sự của con nhóc này rất quen mắt." "A, đúng là như từ một khuôn đúc ra." Hồng Y cười lạnh, rất không hài lòng.

Mấy ngày trước hắn đến đón con gái, phát hiện ra Tiểu Niếp Niếp, hoàn toàn hiểu rõ đây là con gái của ai.

Diệp Bất Phàm cũng không che giấu.

Khoảnh khắc Hồng Y thăng cấp Luyện Hư, đã là đệ tử của Chân Ma Tiên Quân, tương lai tiền đồ vô lượng.

Hắn giữ vững quan niệm nhiều sư phụ nhiều con đường, liền để Tiểu Niếp Niếp bái sư, đây cũng coi như là thay Tử Quần La Lỵ thực hiện ước định với Hồng Y. "Ngồi đi." Diệp Bất Phàm trả lại vòng ngọc cho Hồng Anh, ra hiệu cho Hồng Y ngồi xuống.

Hồng Y cũng không khách khí, ôm con gái mình, ngồi xuống một cách tự nhiên.

Dáng vẻ một đứa trẻ bảy tám tuổi, ôm Hồng Anh, trông thế nào cũng thấy kỳ quái.

Diệp Bất Phàm tự mình rót trà cho hắn, cười nói: "Giữa ta và ngươi, có thể có thù hận, nhưng hy vọng đừng liên lụy đến thế hệ sau." "Bản thiên tôn còn không thèm làm chuyện đó." Hồng Y Thiên Tôn đáp, lấy ra hai cái trống bỏi, cười hắc hắc với Tiểu Niếp Niếp và Hồng Anh: "Xem này, đây là gì?" "Oa, vui quá." Hồng Anh kinh ngạc, cầm lấy một cái trống bỏi quay qua quay lại, phát ra tiếng "tùng tùng".

Tiểu Niếp Niếp cầm lấy cái còn lại, rút đại khảm đao ra chém tới tấp, vui vẻ nói: "Vậy mà chém không vỡ, vui thật." Nói xong, cô bé ngồi bệt xuống đất, lấy dao nhỏ ra, tháo dỡ cái trống bỏi. "…" Hồng Y Thiên Tôn khóe mắt giật giật.

Giống của Diệp Bất Phàm, não toàn ý nghĩ tà môn.

Chơi với hai cô nhóc một lúc, Hồng Y Thiên Tôn nhấp một ngụm trà, chép miệng nói: "Trà ngon, được ủ từ Ngộ Đạo Quả thượng phẩm." Ngộ Đạo Quả không phải mọc từ cây Ngộ Đạo Trà.

Nhưng cũng có thể nâng cao khả năng cảm ngộ đại đạo trong thời gian ngắn, là hàng có tiền cũng không mua được. "Chịu bỏ những thứ này ra, thật hiếm có." Hồng Y Thiên Tôn ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Thời gian này, hắn cảm nhận rõ ràng lão ma đầu này đang hòa

hoãn mối quan hệ giữa hai người, không biết có ý gì. "Thứ này đối với ta vô dụng, lát nữa ngươi mang đi một ít." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói. "Ồ, hào phóng đến mức này, ngươi muốn làm gì?" Hồng Y Thiên Tôn cảnh giác, rồi nhíu mày nói.

Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Tiểu Niếp Niếp, không trả lời.

Hồng Y Thiên Tôn không hỏi dồn, mà nói: "Ngày mai sẽ có sáu vị thiên cơ sư bát giai hạ giới, chuẩn bị cho bước cuối cùng của đại trận tế trời phá tiên, lấy mấy món tiên khí làm hạt nhân, triển khai việc tế trời." "Cùng hạ giới với họ, là một số Hợp Thể Tiên Quân, từ Bắc Vực Tiên Thổ, Nam Hồng Vực Tiên Thổ, còn có Tử Vi Tiên Đình, Đông Hải Tiên Tông, khoảng hai mươi tám vị Hợp Thể Tiên Tôn, đều là Hợp Thể đại viên mãn." "Hai mươi tám vị…" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

So với vô số tiên thổ trong tu tiên giới, hai mươi tám vị không phải là nhiều, thậm chí có thể nói là rất ít. "Chỉ để khống chế đại trận, làm trận nhãn mà thôi, xuống quá nhiều cũng vô nghĩa, trọng điểm là những vị Đại Thừa Tiên Quân kia." Hồng Y Thiên Tôn trầm giọng nói. "Mấy vị?" "Năm vị, Bắc Vực Tiêu Dao Tiên Quân, Hương Phi của Trung Vực Tiên Đình, Đại Vu Nữ của Tây Vực, Thanh Tổ của Nam Hồng Vực, Thủy Trạch Tiên Quân của Đông Hải." Diệp Bất Phàm nghe vậy bật cười chế nhạo: "Không chỉ có vậy chứ?" Hồng Y Thiên Tôn rất tán đồng phán đoán của Diệp Bất Phàm: "Bề ngoài chỉ có năm vị này, trong tối có bao nhiêu, vậy thì chỉ có trời mới biết." Hắn bổ sung: "Ít nhất, vị cấm kỵ của Ngọc Quốc ở Nam Hồng Vực chắc chắn sẽ đến, ta từng giao thiệp với Ngọc Quốc, tương truyền sinh vật ở đó sắp hóa đạo, sống không được bao lâu nữa, lần này chắc chắn sẽ liều mạng một phen." Cấm khu chi chủ sở dĩ là cấm kỵ, là vì tuổi thọ của họ đã đến cực hạn, sử dụng một số pháp môn đặc thù để

kéo dài tuổi thọ.

Tuy nhiên, vạn sự vạn vật đều có lợi có hại, việc kéo dài tuổi thọ này sẽ sinh ra dị biến, đã không thể gọi là người được nữa.

Không thể hình dung.

Cánh cửa tiên giới mở ra, chắc chắn sẽ có Đại Thừa Tiên Quân sắp hết tuổi thọ mượn tiên khí để đột phá Chân Tiên. "Không biết Thường Nga Tiên nhìn nhận chuyện này thế nào?

Những người này thật sự có thể thành công không?" Hồng Y Thiên Tôn thăm dò. "Tỷ lệ thất bại chín mươi chín phần trăm." Diệp Bất Phàm cười lạnh: "Nếu tỷ lệ thành công cao, Thường Nga Tiên đã sớm không tiếc giá nào để ngăn cản rồi." Thường Nga Tiên muốn mượn lễ tế trời để khôi phục tu vi Đại Thừa, cộng thêm xác suất thành tiên của những người đó cực thấp, nên mới mặc kệ.

Mà sau khi nàng khôi phục tu vi Đại Thừa, cho dù không chống lại được đám đông, cũng có thể chạy thoát.

Ăn một lần ngã đau một lần, nàng không thể bị vây giết lần nữa.

Chương 532

"Thì ra là vậy." Hồng Y Thiên Tôn nghe xong, trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng có người thành tiên.

Từ thượng cổ đến nay, lịch sử như dòng sông dài cuồn cuộn không ngừng, thiên kiêu nhiều như cá diếc qua sông, không đếm xuể, nhưng lại không một ai vượt qua được dòng sông thời gian này, đắc đạo thành tiên.

Nếu không phải sự tồn tại của Thường Nga Tiên, một vị Chân Tiên hạ giới, hắn thậm chí còn nghi ngờ liệu có thật sự có tiên hay không.

Lần tế trời này, nếu có người thăng cấp Chân Tiên, vậy sẽ tương đương với việc mở ra một con đường quang minh đại đạo, trở thành một cột mốc, mở ra một thời đại mới, tất cả tu sĩ trong tu tiên giới đều sẽ có một mục tiêu. … Sáng sớm hôm sau, một luồng khí tức chấn động toàn bộ kinh thành Tiên Đường giáng lâm, một lão giả mặc pháp bào, mắt như thái dương từ ngoài thành bước trên không trung tới, phảng phất như hóa thân của đạo và pháp, hư không sinh sen vàng, mỗi bước đều ẩn chứa đạo văn.

Tiêu Dao Tiên Thổ, Thái Dương Tiên Tôn! "Không phải Luyện Hư, đây là… Hợp Thể?!" "Vị đại năng Hợp Thể đầu tiên của tu tiên giới giáng lâm từ tiên thổ, rốt cuộc mạnh đến mức nào?!" Trong kinh thành Tiên Đường, vô số tu sĩ như đang cõng một ngọn tiên sơn vạn dặm, đè nặng đến mức linh hồn cũng run rẩy, khó mà nảy sinh một tia ý niệm phản kháng.

Đây là biểu tượng của một tầng lớp sinh mệnh hoàn toàn vượt trên bọn họ. "Hợp Thể Tiên Tôn à, sớm muộn có một ngày, trẫm cũng

sẽ đạt tới." Đế Khâu Hoàng Đế đứng trên đỉnh núi, nhìn về vị Hợp Thể Tiên Tôn cao cao tại thượng kia.

Nếu hắn xuất thân từ tiên thổ, có lẽ đã có cơ hội đặt chân đến cảnh giới thần bí này.

Nhưng ở "hạ giới" này, hắn ngay cả Hóa Thần đại viên mãn cũng không làm được, bất quá tế trời sắp đến, mọi thứ đều có khả năng. "Đừng có mơ nữa, tuổi thọ của ngươi và ta đều không còn bao nhiêu, sống lay lắt đã là cực hạn, còn muốn tiến thêm một bước?

Người si nói mộng." Đế vương của U Tiên Hoàng Triều mặc hắc long bào, chế nhạo.

Nói xong, vẻ mặt ông ta hiện lên một tia mất mát.

Đại thời đại tu tiên sắp đến, nhưng bọn họ đã già rồi.

Tu sĩ càng già, càng khó đột phá bình cảnh.

Đế Khâu Hoàng Đế nghe vậy, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn U Tiên Hoàng Đế một cái, giọng điệu kiên định như sắt: "Trẫm dù chỉ còn một hơi thở, cũng tuyệt đối không từ bỏ đại đạo thành tiên!" Không chỉ có họ.

Kinh thành Tiên Đường, trong cung đình. "Tuổi thọ của ta càng không còn nhiều, đã hết hy vọng rồi, ai." Đường Hoàng Đế thở dài, nguyện vọng duy nhất của ông, chính là sau lễ tế trời, Tiên Đường sẽ không bị diệt vong. "Hợp Thể đại viên mãn mà thôi, thời Trung cổ, loại nhân vật này bản tổ không biết đã giết bao nhiêu." Phía sau, một lão giả áo xám nhìn về bóng người kia, ánh mắt khinh miệt, không thèm để vào mắt.

Người này, chính là Thái tổ hoàng đế khai sáng ra Tiên Đường, sau đó tiến vào Tiêu Dao Tiên Thổ, chứng được đạo quả Đại Thừa Tiên Quân.

Tiên Đường Thái Tổ ý khí phấn chấn, tưởng rằng đó là khởi đầu của mình, nào ngờ đó lại là điểm cuối.

Mấy vạn năm tháng trôi qua, mãi không thể đột phá Đại Thừa trung kỳ, khi tuổi thọ sắp hết liền tiến vào một phương tiểu tiên thổ, lợi dụng bí pháp kéo dài tuổi thọ.

Mãi đến mấy ngày trước mới tỉnh lại, từ trong tiểu tiên thổ bước ra.

Mà tiểu tiên thổ này chính là bí cảnh đầu tiên Diệp Bất Phàm gặp phải khi đi theo Tử Quần La Lỵ tìm con gái!

Cũng là bí cảnh duy nhất trong lãnh thổ Tiên Đường!

Lão giả áo xám bình tĩnh nói: "Chỉ cần bản tổ tiến vào Chân Tiên, Tiên Đường sẽ thịnh vượng chưa từng có, đến lúc đó giúp ngươi đột phá bình cảnh, dễ như trở bàn tay." "Vâng." Đường Hoàng Đế cúi người nói, không dám ngẩng đầu.

Nếu nhìn kỹ Tiên Đường Thái Tổ, có thể thấy trên khuôn mặt đó mọc ra từng chùm lông dài màu trắng xanh.

Lông dài trắng xanh ngo ngoe như sâu mọt, tỏa ra mùi hôi thối của thịt rữa, mắt của ông ta càng hiện lên màu xanh biếc, cả người tràn ngập sự bất tường.

Tiên Đường có họa tượng của các đời hoàng đế.

Đường Hoàng Đế năm nào cũng cúng tế.

Trong họa tượng, Thái tổ hoàng đế anh minh thần võ, tuấn lãng vô song, nhưng bây giờ… giống như một cái xác đang thối rữa.

Ông còn nghi ngờ đây rốt cuộc có phải là Thái tổ hay không. "Lại có một vị Hợp Thể Tiên Tôn đến rồi." Bỗng nhiên, đại thái giám bên cạnh kinh hô.

Đường Hoàng Đế ngẩng mắt nhìn, kinh ngạc thấy phía sau lão giả mặc pháp bào, xuất hiện một vùng kỳ cảnh rộng lớn, sương mù dày đặc, ánh sáng bảy màu bao quanh, một con hắc long đen như mực bay lượn trong mây, ẩn hiện. "Ha ha ha!

Bản tôn, cuối cùng cũng hạ giới rồi!" Tiếng cười của đại long như sấm, cuồng phóng không kiềm chế. "Đó là… U Hoàng?" Đường Hoàng Đế kinh ngạc, người đến chính là bản thể của Diệt Thế Hắc Long U Hoàng, con trai của hắn là tiểu hắc long đến nay vẫn mất tích.

Đột ngột, mây trên cao nổ tung, ngọn lửa sắc như lưỡi đao chém rách vạn dặm trường không, lộ ra một con Chu Tước. "Ti Sài Tinh, ngươi muốn chết à?" U Hoàng ánh mắt lạnh lùng.

Hắn đã tìm con trai lớn mấy năm, ngay cả một cái bóng ma cũng không thấy, tâm trạng tự nhiên không tốt. "Muốn chết, ngươi lại có thể làm gì?" Chu Tước khổng lồ phun ra tiếng người, ánh mắt mỉa mai: "Năm đó tiểu bối nhà ta giúp phân thân ngươi hạ giới, đúng là mắt mù, đồ vong ân bội nghĩa." Thấy không khí căng như dây đàn, một người đàn ông khôi ngô đầu mọc hai sừng đi tới, ánh mắt tỏa ra tử quang, phảng phất như ma giới chi vương. "Hai vị lúc này đừng nội chiến nữa, sau khi tế trời, hai tộc các ngươi có thể khai chiến." Người đàn ông khôi ngô giọng như chuông lớn, nhíu mày cảnh cáo.

Người này là Hợp Thể đệ nhất dưới trướng Chân Ma Tiên Quân, Tịch Diệt Tiên Tôn, chấp chưởng pháp tắc Tịch Diệt. "A a, ta nhớ Long tộc và Chu Tước tộc là thông gia, sao bây giờ…" "Đạo huynh bế quan nghìn năm nên có điều không biết, độc nữ của Chu Tước Tiên Quân không biết vì sao trúng phải Ách Vận Tiên Chú, khắc chết mấy ấu tể của Long tộc, cuối cùng náo loạn đến mức không vui vẻ gì." Nhiều bóng người từ xa đi tới, giọng nói vang dội, không hề kiêng dè.

Những người này lần lượt đến từ Hải Yêu Tiên Tông của Đông

Hải, Tử Vi Tiên Đình, Nam Hồng Vực Tiên Thổ, và Tây Vực Tam Thập Tam Thiên.

Đều là Hợp Thể Tiên Tôn, tiến thêm một bước nữa chính là Đại Thừa Tiên Quân, trở thành tồn tại lăng giá trên chúng sinh. "Ồ?

Còn có chuyện này?" "Nghe nói bị tên nhóc họ Diệp kia chơi đến chết, không biết thật hay giả." Người đàn ông trung niên mặc hoa phục của Hải Yêu Tiên Tông cười lớn, vị này thuộc Côn Bằng nhất tộc của Đông Hải, tên là Cầu Đạt Lạp, dịch sang ngôn ngữ nhân tộc chính là Thái Khôn. "Không thể nào?

Chơi chết thế nào, nói kỹ xem." "Haiz, tên nhóc họ Diệp kia tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, thể phách còn mạnh hơn cả yêu tộc, mấy ngày liền, con Chu Tước nhỏ đó chết luôn." "Sao ta nghe nói nó không chết?

Thời gian trước còn đến Trung Vực trộm gà mà." "Nghe nói kẻ đi trộm gà là một tên nhóc khác của Chu Tước tộc, Chu Tước tộc đang cố gắng che đậy bê bối này…" "Câm miệng!" Ti Sài Tinh vỗ cánh, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt toàn bộ bầu trời Tiên Đường, sắc mặt vặn vẹo giận dữ.

Từ khi kế hoạch tế trời bắt đầu, các tiên thổ vẫn luôn chú ý đến hạ giới, tin đồn về Ti Yêu Yêu bay loạn xạ, trong đó không thiếu các thế lực thù địch thêm mắm dặm muối, cố ý bôi nhọ.

Giữa các tiên thổ trông có vẻ hòa bình, thực ra đều có thù oán, hơn nữa là ân oán tích tụ vô số năm, kéo dài từ thượng cổ đến nay. "Đúng là xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn!" Thái Dương Tiên Tôn xuất hiện đầu tiên phất tay áo, giọng nói át đi tất cả mọi người.

Các Hợp Thể Tiên Tôn thấy vậy, không nói thêm nữa.

Thái Dương Tiên Tôn xuất thân từ Tiêu Dao Tiên Thổ, tiên thổ này

là tiên thổ đệ nhất Bắc Vực.

Huống hồ việc tế trời là do đối phương khởi xướng, tự nhiên phải nể mặt một chút. "Đi thôi, đại trận tế trời phải hoàn thành trong vòng nửa tháng!" Ti Sài Tinh trầm giọng nói, đi đầu tiến vào Tiên Hỏa Giáo.

U Hoàng, Ti Sài Tinh, Tịch Diệt Tiên Tôn và các vị Hợp Thể khác vẻ mặt trịnh trọng, bước nhanh theo sau.

Trên đường phố.

Trước tiệm trận pháp, Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của họ. "Đã đến thời đại Luyện Hư đầy đất, Hợp Thể nhiều như chó." "Giá đó vẫn còn nói thiếu." Bỉ Ngạn Hoa đang nằm trên ghế mây phơi nắng ở cách vách cảm thấy mình bị xúc phạm, bèn liếc hắn một cái. "Đám người này, có đến gây phiền phức cho tôi không?" Diệp Bất Phàm im lặng, quay sang hỏi Bỉ Ngạn Hoa.

Bỉ Ngạn Hoa lười biếng đáp: "Không đâu, cho dù là mối thù giết cha, trước đại sự tế trời này cũng phải xếp sau, muốn tìm ngươi tính sổ thì cũng là chuyện sau khi tế trời." Diệp Bất Phàm nghe vậy, cảm thấy vẫn nên tạm thời tránh đi cho an toàn.

Trước khi tế trời bắt đầu, không nên để lộ quá nhiều thứ.

Thu dọn xong xuôi.

Diệp Bất Phàm mang theo Phấn Quần La Lỵ và con gái, khoác lên mình lớp ngụy trang Mai quốc sư, trở về quốc sư phủ.

Nhìn dọc theo con phố, thậm chí hắn còn có thể thấy được tiệm trận pháp của mình. "Rốt cuộc tin đồn vớ vẩn này từ đâu ra!" Hồng Mao Điểu hùng hổ đi vào quốc sư phủ, bé gái bên cạnh cứ như cái đuôi lẽo đẽo theo sau. "Không biết." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà thơm, liếc nhìn nó một cái, thấy bụng nó căng phồng thì trong lòng

đã hiểu rõ.

Gần đây trong thành Đường Kinh xảy ra mấy vụ trộm cắp, tám phần là do Hồng Mao Điểu gây ra.

Hồng Mao Điểu tu luyện một loại thần thông không gian, bụng nhỏ của nó có tác dụng chứa đồ. "Sư phụ, bế bế." Bé gái vui vẻ giơ đôi tay mũm mĩm ra.

Tiểu Niếp Niếp đang ngồi xếp giấy bên cạnh thấy vậy, lập tức không vui, hung hăng nói: "Đây là đa đa của ta, không được bế." "Hu hu... sư phụ." Bé gái oa một tiếng khóc nức nở, tủi thân vò vạt áo.

Phấn Quần La Lỵ mềm lòng, vội vàng tiến lên dỗ dành bé gái. "Diệp Bất Phàm!

Chương 533

Có phải ngươi tung tin đồn không!" Hồng Mao Điểu ríu rít chất vấn: "Bà cô đây chưa bị ai chơi cả!

Ngươi mau ra thông báo, giải thích cho rõ ràng!" "Tin đồn không liên quan đến ta, người của tộc Chu Tước nhà ngươi đến rồi, mau đi đi." Diệp Bất Phàm bị tiếng ồn ào làm cho đau đầu, hắn bê một chiếc ghế ra trước cổng sân ngồi phơi nắng.

Không lâu sau, một lá truyền âm phù rơi vào lòng bàn tay.

Diệp Bất Phàm nhướng mày, đứng dậy biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở trong đại nội hoàng cung, phủ đệ của trưởng công chúa.

Lúc này, trong phủ trưởng công chúa không có cung nữ.

Chỉ có một mình Nhan Như Ngọc ngồi trên bồ đoàn trong đại điện, một thân váy dài màu trắng, vẫn thanh lệ động lòng người như ngày nào, tựa tiên tử trong tranh.

Nàng nhìn về phía Diệp Bất Phàm, đôi mắt trong như nước, nói: "Ngươi không định rời đi sao?" Hai mươi tám vị Hợp Thể cảnh hạ giới, thực lực quá mạnh, hoàn toàn không phải là thứ Diệp Bất Phàm có thể đối phó. "Ta định đột phá Luyện Hư trong lúc tế trời." Diệp Bất Phàm ngồi xuống đối diện Nhan Như Ngọc. "Ngươi đúng là dám nghĩ, những vị Đại Thừa tiên quân kia sẽ lấy mạng ngươi đó." Nhan Như Ngọc khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta không muốn ngươi chết." "Yên tâm, không chết được đâu." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại của Nhan Như Ngọc, an ủi.

Nhan Như Ngọc lao vào lòng Diệp Bất Phàm, ôm chặt lấy eo hắn, khuôn mặt trắng ngần tinh xảo tựa vào lồng ngực Diệp Bất Phàm,

nhắm mắt lại lắng nghe nhịp tim của hắn. "Với thiên phú của ngươi, thành tựu Đại Thừa chỉ là vấn đề thời gian, không cần phải nóng vội như vậy." Giọng nói của Nhan Như Ngọc mang theo vẻ ai oán.

Diệp Bất Phàm cười khổ.

Hắn nào có muốn nóng vội?

Nếu không phải bị Thiên Cơ Sư bát giai tính kế, không còn đường lui, hắn căn bản sẽ không chọn đột phá Luyện Hư vào lúc tế trời. "Yên tâm đi, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát." Diệp Bất Phàm đưa tay ra, nhào nặn khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Như Ngọc thành hình bánh bao, thấy có vài phần đáng yêu mới hài lòng.

Hắn không nói ra kế hoạch của mình.

Một số chuyện, biết càng ít càng tốt, để tránh bị Thiên Cơ Sư suy diễn ra.

Nhan Như Ngọc nhìn Diệp Bất Phàm chăm chú, bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp tiến lại gần, đôi môi thơm áp lên môi hắn.

Một lúc sau.

Y phục trượt xuống, để lộ thân thể ngọc ngà hoàn mỹ không tì vết.

Trong đại điện, hai bóng người quấn lấy nhau.

Lần này.

Nhan Như Ngọc rất mãnh liệt, đòi hỏi không ngừng.

Ba ngày sau, Nhan Như Ngọc mệt mỏi thiếp đi, Diệp Bất Phàm bế ngang nàng lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, rồi quay người rời đi.

Đợi Diệp Bất Phàm đi rồi, Nhan Như Ngọc mới mở đôi mắt trong veo. "Nói chuyện đi." Ý thức của nàng chìm vào thần hồn, đối thoại với kiếp trước.

Mặc dù đã áp chế được ý thức kiếp trước, nhưng mấy năm nay vẫn luôn bị kìm hãm, một số thủ đoạn không thể sử dụng được.

Tốc độ tu luyện của nàng rất nhanh, theo sát sau Diệp Bất Phàm, đã đến Hóa Thần hậu kỳ, cách đại viên mãn cũng không còn xa nữa. "Sao nào, thấy tình nhân bé nhỏ sắp chết, định thỏa hiệp rồi à?" Ý thức kiếp trước lạnh lùng hừ một tiếng. "Coi như vậy đi." Nhan Như Ngọc bình tĩnh đáp lại: "Ngươi và ta cũng nên có một kết thúc rồi." "Cứu không nổi hắn đâu." Ý thức kiếp trước nói ngắn gọn, thờ ơ: "Một khi những Đại Thừa tiên quân kia đột phá Chân Tiên thất bại, Diệp Bất Phàm chính là phương án cứu vãn tốt nhất, mấy tiên thổ lớn ở Bắc Vực vẫn luôn tìm kiếm người tu tiên theo con đường hoàn mỹ, bây giờ cuối cùng cũng tìm được, sao có thể bỏ qua?" "Cứu được hắn một lúc, cũng không cứu được cả đời." Nàng có thủ đoạn tạm thời che đậy thiên cơ, để Diệp Bất Phàm tránh được sự bói toán của Thiên Cơ Sư bát giai đỉnh cấp.

Nhưng chung quy cũng chỉ là tạm thời.

Các Đại Thừa tiên quân sẽ không tiếc bất cứ giá nào, dù đào sâu ba thước đất cũng sẽ tìm ra Diệp Bất Phàm. "Dốc hết toàn lực, còn lại xem ý trời vậy." Nhan Như Ngọc nói. ...

Diệp Bất Phàm trở lại quốc sư phủ chưa được hai ngày thì đã đưa Hồng Mao Điểu đến Tiên Hỏa Giáo.

Vị Hợp Thể đại viên mãn của tộc Chu Tước kia là trưởng bối của nó, nên cũng không cần lo lắng có nguy hiểm gì.

Còn bé gái thì không đi, ở lại với Phấn Quần La Lỵ.

Dưới sự chăm chỉ "tưới tắm" của hắn, Phấn Quần đã bước vào Nguyên Anh trung kỳ, tốc độ có thể gọi là như ngồi tên lửa.

Nhưng so ra vẫn còn quá yếu, có bé gái ở bên cạnh sẽ tốt hơn một

chút, bản nguyên thời không của nó một khi vận dụng, Hóa Thần Thiên Quân căn bản không thể bắt được.

Đây mới chỉ là giai đoạn đầu.

Nếu bé gái trưởng thành, thao túng được ngày càng nhiều bản nguyên, thì e rằng Luyện Hư Thiên Tôn cũng chỉ có thể hít bụi sau lưng nó.

Diệp Bất Phàm lại đến Thiên Ma Giáo một chuyến, cùng Tiên Mộng Thiên Quân, Sở Tử Tuyết thân mật mấy ngày.

Hai nàng một người Hóa Thần hậu kỳ, một người Nguyên Anh hậu kỳ, chủ yếu là do số lần Diệp Bất Phàm "tưới tắm" không nhiều lắm, nếu không hai người còn có thể tiến xa hơn. "Hai nàng không có thù oán gì với bên ngoài, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát rồi lại đi tìm sư tôn.

Mấy năm trôi qua, Hắc Quần La Lỵ không biết đã càn quét bao nhiêu bí cảnh, nay đã là bán bộ Hóa Thần hậu kỳ, Bạch Quần La Lỵ cũng theo sát ngay sau.

Điều khiến Diệp Bất Phàm bất ngờ là.

Nơi sư tôn bế quan không chỉ có hai loli đen trắng, mà còn có mấy loli khác.

Tử Niệm mặc váy dài màu xám, đôi mắt hoa đào đen kịt, không một chút sức sống.

Bốn ý niệm Lam, Kim, Thanh, Lục, lần lượt đại diện cho Ai (buồn), Hỉ (vui), Cụ (sợ), Sinh Niệm. "Đây là đồ đệ của ngươi à?" Ai Niệm mặc một bộ váy dài màu xanh, rụt rè nói: "Gây thù chuốc oán với không ít người, e là chúng ta cũng bị liên lụy." "Trông cũng đẹp trai, đắc tội người khác thì cứ đắc tội thôi, sợ gì chứ?" Hỉ Niệm có mái tóc đen ánh vàng, nàng rất lạc quan, ung dung tự tại. "Trong chúng

ta tu vi cao nhất là Ác Niệm, mà cũng mới là Hóa Thần, so với đám Đại Thừa tiên quân kia chênh lệch quá lớn, căn bản đánh không lại!

Chúng ta mau chạy trốn thôi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ám Thanh La Lỵ viết đầy vẻ sợ hãi, nói rồi đứng dậy định đi, chuẩn bị xách dép bỏ chạy. "Ta không muốn chết, ta cũng muốn đi." Thiển Bạch La Lỵ cũng đứng dậy.

Sinh Niệm và Tử Niệm trái ngược nhau, người trước đại diện cho sinh cơ.

Diệp Bất Phàm nhìn mà hoa cả mắt, trong lòng phát lạnh.

Những ý niệm này hắn đều chưa từng gặp qua.

Một cái trừu tượng hơn một cái. "Câm miệng!" Hắc Quần La Lỵ quát khẽ, ánh mắt lạnh như băng.

Lập tức, khung cảnh yên tĩnh trở lại, Cụ Niệm mặt đầy sợ hãi ngồi lại vị trí cũ, Sinh Niệm cũng không dám nói nữa.

Mấy năm trước Bạch Quần Tử đã không còn kìm hãm Hắc Quần Tử nhiều nữa.

Bây giờ sự khác biệt giữa Hắc Quần và Tử Quần là, người sau sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái.

Còn người trước là thuần túy hành hạ ngươi.

Hắc Quần La Lỵ liếc nhìn bọn họ một cái, lúc này mới nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nghiêm mặt nói: "Rời khỏi Tiên Đường!" "Bọn họ có Thiên Cơ Sư bát giai, đi đâu cũng có thể bói toán chính xác vị trí của ta." Diệp Bất Phàm lắc đầu. "Rời đi còn một tia hi vọng sống, ở lại Tiên Đường ngươi không có một con đường sống nào cả." Hắc Quần La Lỵ nhíu mày.

Thiên cơ tạo nghệ của nàng bây giờ không bằng Diệp Bất Phàm,

khó mà nhận ra được sự bói toán của Thiên Cơ Sư bát giai, nhưng cũng có thể đoán được đại khái. "Ta tự có tính toán." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Hắc Quần La Lỵ nhìn hắn thật sâu, phảng phất như muốn nhìn thấu hắn, nàng lấy ra một miếng ngọc giản, đặt lên trán nói: "Đây là thứ duy nhất vi sư có thể giúp ngươi." Diệp Bất Phàm nhận lấy ngọc giản, thần thức tiến vào trong đó.

Bên trong chính là một môn thần thông. 【Di Hình Hoán Vị · Tiên thuật: Chia làm Thiên Cương pháp, Bản Nguyên pháp, Tiên pháp ba tầng, sau khi thi triển, lợi dụng không gian để hoán đổi vị trí với người khác, tầng càng cao, khoảng cách dịch chuyển không gian càng lớn.

Tác dụng phụ, Thiên Cương pháp yêu cầu đối với đạo không gian vô cùng hà khắc, Bản Nguyên pháp và Tiên pháp cần bản nguyên pháp tắc không gian, lại dễ bị lún sâu vào loạn lưu không gian, có rủi ro lớn, cực kỳ hao tổn pháp lực và pháp tắc.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Không cần cảm ứng và cảm ngộ không gian, không cần pháp tắc, an toàn không lo lắng, bổ sung pháp lực và pháp tắc.】 Diệp Bất Phàm mở mắt ra, trong lòng hơi chấn động.

Thời còn ở Nam Hồng Vực, hắn từng giao đấu với Tử Quần La Lỵ ở Thiên Cơ Quốc, đối phương thi triển chính là 《Di Hình Hoán Vị》, suýt chút nữa khiến hắn ăn quả đắng.

Lúc đó hắn đã thèm thuồng vô cùng.

Hắn hỏi Phấn Quần La Lỵ, người sau thẳng thừng từ chối.

Theo Phấn Quần La Lỵ, loại thần thông này có nguy cơ lún sâu vào loạn lưu không gian, sợ hắn thi triển thường xuyên rồi toi mạng, để nàng phải ở vậy. "Loại thần thông này, chỉ có người nắm giữ pháp tắc không gian thi triển mới ổn thỏa, nhưng bây giờ... có lẽ có thể cứu

ngươi một mạng." Hắc Quần La Lỵ thở dài.

Kiếp trước nàng tu luyện mấy loại pháp tắc, pháp tắc không gian là một trong số đó, không ai rõ hơn nàng mức độ nguy hiểm của loại thần thông này. "Đa tạ sư tôn!" Diệp Bất Phàm chắp tay.

Chương 534

"Ngươi đi đi." Hắc Quần La Lỵ phất phất bàn tay nhỏ.

Diệp Bất Phàm cũng không tức giận, quay người lui ra.

Đột nhiên, Hắc Quần La Lỵ dường như nhớ ra điều gì, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Diệp Bất Phàm nói: "Có từng gặp Tử Quần, còn có Nộ Niệm, Dục Niệm mấy đứa nó không?" Lần tế trời này là một cơ duyên.

Là cơ hội để tu vi của tất cả ý niệm của nàng tăng vọt, những ý niệm có thể liên lạc đều đã liên lạc, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Ban đầu đã hẹn với Tử Quần sẽ có mặt vào lúc tế trời, bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu. "Ờ... không biết." Diệp Bất Phàm ngơ ngác lắc đầu, thầm nghĩ mẹ nó quỷ mới biết nó chạy đi đâu rồi?

Đối phương giao Tiểu Niếp Niếp cho hắn xong, liền bốc hơi khỏi nhân gian.

Kết quả bói toán là ở Đông Hải.

Hắn đoán, Tử Quần Tử đi giết hải yêu rồi.

Dĩ sát chứng đạo, giết chóc càng nhiều, tu vi tăng trưởng càng nhanh.

Xét về số lượng yêu thú, cả tu tiên giới không nơi nào bì được với Đông Hải, yêu thú trong biển thật sự quá nhiều. "Cái đồ trời đánh đó, tốt nhất đừng tới." Cụ Niệm, Sinh Niệm lập tức nói.

Nếu Ác Niệm dung hợp với Tử Niệm, Sát Niệm, bọn họ không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Một đứa tâm tư đen tối, một đứa không sợ chết, một đứa chỉ biết

giết người. "Hừ!" Hắc Quần La Lỵ lộ vẻ mỉa mai, hừ lạnh không nói gì.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi Thiên Ma Giáo, quay đầu nhìn ngọn Ma Sơn to lớn, ánh mắt sâu thẳm. "Sau khi tế trời, thân phận của Tiểu Niếp Niếp e là không giấu được nữa." Ác Niệm dung hợp mấy đạo ý niệm, các phương diện đều sẽ tăng mạnh, bao gồm cả thuật bói toán.

Mà không có hắn, Phấn Quần La Lỵ không ngăn được thuật bói toán của Ác Niệm.

Sự tồn tại của Tiểu Niếp Niếp cũng không giấu được.

Nhưng có Phấn Quần La Lỵ và Bạch Quần Tử xoay xở, Tiểu Niếp Niếp sẽ không sao. ...

Diệp Bất Phàm quay người biến mất, trở về quốc sư phủ.

Vừa về đến nơi, hắn liền nhìn dọc theo con phố, xa xa thấy hai bóng người đi vào tiệm trận pháp.

Hai người đó.

Chính là Diệt Thế Hắc Long U Hoàng, và Liệt Nhật Tiên Tôn của Tiêu Dao Tiên Thổ.

Một lát sau, hai người mặt mày âm trầm bước ra, đi về phía Tiên Hỏa Giáo. "U Hoàng e là đã sớm nghi ngờ ta bắt tiểu hắc long, chỉ là trước đây là phân thân, đánh không lại ta, bây giờ bản tôn hạ giới, muốn tìm ta chất vấn?" Diệp Bất Phàm híp mắt lại.

U Hoàng thì còn dễ nói, Liệt Nhật Tiên Tôn rõ ràng là không nhịn được nữa rồi.

Hắn đã giết Thất Chỉ và Chân Diệu, cả hai vị này đều là người của Tiêu Dao Tiên Thổ, Liệt Nhật Tiên Tôn tìm hắn tính sổ cũng không khó hiểu.

Diệp Bất Phàm cười lạnh một tiếng, quay người tiến vào mật thất bế quan. ...

Nửa tháng sau.

Theo chín cột sáng từ Tiên Hỏa Giáo phóng thẳng lên trời, một luồng dao động trận pháp cực hạn quét qua bầu trời, âm thanh "ầm ầm" đinh tai nhức óc, tế thiên đài cao lớn sừng sững giữa chín cột sáng.

Đồng thời.

Chín vị Hợp Thể tiên tôn mặc trang phục cổ xưa bước lên, mỗi người ngồi xếp bằng trên đỉnh cột sáng.

Toàn bộ đều là Trận Pháp Sư bát giai. "Xoẹt!" Đúng lúc này, một bàn tay lớn màu trắng xé toạc trời đất, vết nứt lớn như vực thẳm, vắt ngang toàn bộ Tiên Đường. "Bành!" Một bóng người vĩ ngạn bước ra, khí tức nghiền nát đạo và pháp trong trời đất, phảng phất như Chân Tiên giáng lâm. "Đây là cảnh giới gì?!" Trong thành Đường Kinh, từng ánh mắt của các Hóa Thần nhìn tới, vẻ mặt kinh hãi.

Giống như đang nhìn một vầng mặt trời rực rỡ, căn bản không thể nhìn rõ hình dạng của bóng người vĩ ngạn kia, mắt còn bị ánh sáng làm cho chảy máu.

Tiêu Dao Tiên Quân!

Tiên thổ Bắc Vực, cự đầu số một. "Đến!" Đôi mắt Tiêu Dao Tiên Quân vô tình, bàn tay hư không chộp một cái, từ trong vết nứt lớn tuôn ra núi thây biển máu, giữa biển máu cuồn cuộn, một thanh tiên kiếm màu đỏ máu bay ra, lơ lửng trên không tế thiên đài, bùng nổ uy áp kinh thế.

Tiên khí trấn tông của Tiêu Dao Tiên Tông —— Lục Tiên. "Ầm ầm!" Từ phía Nam Hồng Vực, một cỗ quan tài lớn màu trắng bay

ngang đến, trong nháy mắt đã vượt qua Nam Hồng Vực, Trung Vực, cuối cùng đáp xuống tế thiên đài.

Trên cỗ quan tài, một bóng người áo xanh chắp tay sau lưng đứng đó, ánh mắt tỏa ra tiên quang.

Cỗ quan tài dưới chân y, chính là Táng Tiên Quan.

Mà lão giả trên Táng Tiên Quan, chính là chúa tể tiên thổ đứng sau Thiên Tiên Tông, Thanh Tổ.

Năm đó đã ra tay với Diệp Bất Phàm, nếu không nhờ năng lực phục sinh của Hỗn Độn Tiên Hỏa, Diệp mỗ nhân đã trở thành bữa ăn của Thanh Tổ. "Hai vị đến sớm nhỉ." Từ phía Tây Vực bước đến một nữ tử, che mặt bằng lụa mỏng, mặc váy lụa màu trắng bạc, điểm xuyết bảo thạch trắng và trang sức bạc, đầu đội ngân quan, tai đeo khuyên mây, tựa như thiếu nữ Miêu tộc cổ xưa trong trang phục lộng lẫy, tràn đầy phong tình dị vực.

Trong lòng bàn tay nàng, là một cây ngọc địch, thân địch khắc đầy phù văn đại đạo, đẹp đẽ vô cùng. "Đại Vu Nữ đến cũng không muộn." Từ phía Đông Hải, Thủy Trạch Tiên Quân mặc trường bào tím vàng, dáng đi như rồng như hổ, tay nâng bảo tháp tiên ngọc, tựa tiên nhân trong biển cả. "Nếu mọi người đã đến đủ, vậy thì bắt đầu thôi." Phía trên Tiên Hỏa Giáo, mây mù bốc hơi, hiện ra một nữ tử, mặc bộ váy lụa trăm nếp màu mây chiều ráng đỏ, bên trong là áo yếm trắng, khoác ngoài tấm sa mỏng màu vàng nhạt, đầu cài trâm phượng, khí độ ung dung hoa quý, tuyệt đại phong hoa.

Diễn tả một cách hoàn mỹ cái gì gọi là vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Tử Vi Tiên Đình, Hương Phi. "Rắc!" Phía Triệu Quốc, Bắc Vực, bầu trời như tấm gương vỡ tan, một móng rồng màu vàng đen to như núi non thò ra, ép mình chui ra từ hư không.

Cự long vàng đen cuộn mình trên không trung Tiên Đường, thân thể to lớn, đè sập cả vạn dặm non sông.

Đây cũng là một vị Đại Thừa tiên quân.

Long Tộc chi chủ.

Cũng chính là phụ thân của tiểu hắc long. "Năm vị Đại Thừa là đủ, không cần nhiều như vậy, Long Chủ có ý gì?" Tiêu Dao Tiên Quân nhíu mày nhìn sang. "Bản tọa đến, chỉ là để phòng ngừa bất trắc mà thôi, tiện thể mang thằng con bất tài kia về." Long Tộc chi chủ nhìn quanh tám cõi, hóa thành một nam tử trung niên mặc đại bào tím vàng, giọng nói như sấm sét: "Diệp Bất Phàm ở đâu?!

Giam giữ con ta lâu như vậy, cũng nên thả nó ra rồi!" Một lát sau.

Tiểu hắc long từ trong con phố lao ra, hoàn toàn không còn chút màu đen nào.

Tựa như được đúc bằng vàng ròng, lấp lánh đến chói mắt. "Vút ——" Tiểu hắc long căn bản không định chạy về phía cha mình, mà nhanh chóng độn đào về phía xa. "Chạy cái gì?

Cha ruột còn có thể hại ngươi sao?" Long Chủ quát lớn, bàn tay chộp một cái, cách không tóm tiểu hắc long lại. "Ừm, huyết mạch triệt để phản tổ, không tệ." Long Chủ nhìn đứa con trai thay đổi lớn, vô cùng hài lòng.

Nhân tộc có Thiên Cơ Sư bát giai, Long tộc tự nhiên cũng có Đại Tế Ti bát giai, thật sự muốn tìm con cháu huyết mạch của mình, độ khó cũng không quá lớn.

Sở dĩ để mặc, là vì Đại Tế Ti đã suy diễn ra tiểu hắc long có một cơ duyên.

Nay cơ duyên đã có, Diệp Bất Phàm lại khó giữ được tính mạng, y tự nhiên không thể để con trai mình tiếp tục theo đối phương.

Tuy nhiên.

Giúp một tay thì vẫn không thành vấn đề. "Tế trời, bắt đầu!" Tiêu Dao Tiên Tôn không để ý đến Long Chủ nữa, thúc giục tiên kiếm, cao giọng hô lớn.

Đại Vu Nữ, Hương Phi, Thủy Trạch Tiên Quân, Thanh Tổ năm vị tiên quân bày trận thế ngũ giác.

Năm món tiên khí xoay tròn nhanh chóng ở trung tâm trận pháp, như rồng hút nước mà thu lấy khí vận khổng lồ bao trùm trung tâm Tiên Hỏa Giáo.

Chương 535

Khí vận dường như đang giãy giụa, huyễn hóa ra các loại sinh linh, nam nữ già trẻ, chim quý thú lạ, sông núi non cao, v.v., chống lại sự thu lấy của tiên khí. "Khí vận đại trận!

Chuyển!" Chín vị trận pháp sư gầm lên, mỗi người thúc giục trận bàn.

Trận pháp rung chuyển, không ngừng ép khí vận tám cõi, truyền vào trong tiên khí. "Nhanh!" Hai mươi tám vị Hợp Thể tiên tôn hóa thành mắt trận, dùng pháp tắc của bản thân gia trì trận pháp.

Diệt Thế Hắc Long U Hoàng, Liệt Nhật Tiên Tôn, Chu Tước Ti Sài Tinh, Thái Khôn, Tịch Diệt Tiên Tôn và những người khác ánh mắt nhìn chằm chằm lên cao, lộ vẻ khát vọng và kích động. "Thành tiên có lẽ có độ khó, nhưng nếu mở được cánh cửa Tiên Giới, ta tuyệt đối có thể đột phá Đại Thừa!" Ánh mắt U Hoàng nóng rực.

Một tiên thổ có rất nhiều Hợp Thể tiên tôn, mấy chục, cả trăm, nhưng Đại Thừa tiên quân chỉ có một hai người.

Phần lớn các tiên thổ, một Đại Thừa tiên quân cũng không có, dần dần suy tàn, thế suy sụp của tiên thổ khó mà ngăn cản, có thể tồn tại đến ngày nay, chẳng qua là nhờ vào di sản của tiên tổ thượng cổ. "Ong!" Tiên khí rung động.

Cùng với việc nuốt chửng khí vận, địch, kiếm, tháp, quan, kính năm đại tiên khí uy thế ngày càng mạnh, nghiền nát từng mảng pháp tắc trong trời đất.

Sức mạnh này, hoàn toàn vượt qua đạo và pháp trong trời đất, chí cao vô thượng, tuyên cổ chưa từng có. ...

Trên không Tiên Đường, tiên khí rung chuyển, tạo thành uy áp mãnh liệt, đè nén khiến tất cả các Hóa Thần, Nguyên Anh của cả Tiên Đường không ngóc đầu lên được.

Có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy, đỉnh lễ bái phục.

Mà tại Tiên Hỏa Giáo, phía dưới đại trận, từng bóng người ngồi xếp bằng trên các đỉnh núi, gần như chật kín nơi này.

Những người này, tự nhiên là các tu sĩ đang chờ mượn sức tiên khí để đột phá.

Phần lớn đều là Hóa Thần, Luyện Hư thì lác đác vài người.

Đều là thiên kiêu của tiên, ma, yêu tam thổ.

Vị trí góc.

Diệp Bất Phàm dịch dung thành bộ dạng Mai quốc sư, ngồi xếp bằng.

Hắn chỉ chờ tiên khí rò rỉ ra ngoài là có thể đột phá Luyện Hư.

Bên cạnh hắn, là Hắc Quần La Lỵ và Nhan Như Ngọc sau khi đã dịch dung. "Sao cảm giác, thế giới đã trở nên khác rồi?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, hắn là Thiên Cơ Sư thất giai, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an. "Ầm ầm!" Vỏ trái đất của toàn bộ Bắc Vực bắt đầu biến động, khắp nơi đều là cảnh tượng núi lửa phun trào, hồ nước cạn kiệt, mặt đất cũng trở thành màu nâu cháy.

Tựa như tận thế giáng lâm, bầu trời, mặt đất, tiên linh khí bắt đầu trở nên khô héo, có chút ngả vàng.

Giống như một tấm ảnh cũ đang dần phai màu.

Không chỉ vậy.

Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được rào cản kiên cố của Luyện Hư, nhưng theo sự vận chuyển của trận pháp, hắn thậm chí còn không

cảm ứng được rào cản nữa.

Có một cảm giác... cả đời này không thể đột phá được nữa.

Hắc Quần La Lỵ nhàn nhạt nói: "Khí vận đến từ toàn bộ tu tiên giới, đến từ người, yêu và các loại sinh linh, mà những sinh linh này nói cho cùng cũng là một phần của trời đất." "Khí vận bị rút đi, tương đương với việc rút đi khí vận trời đất, có tổn hại đến thiên đạo." "Người có thọ mệnh, trời cũng có thọ mệnh, thời thượng cổ phương thiên địa này đã bước vào tuổi già, chỉ là chưa đến thời đại mạt pháp, chưa đến lúc dầu cạn đèn tắt, nay rút đi khí vận, tương đương với việc giảm thọ mệnh của trời, xem như đã hoàn toàn vén lên bức màn của thời mạt pháp." Diệp Bất Phàm nghe vậy, khóe mắt giật giật.

Người thường rất khó hiểu, nhưng hắn từng được hun đúc bởi thời đại bùng nổ thông tin, cũng có chút lĩnh ngộ.

Giống như địa cầu sau đại hủy diệt mà sinh ra, thai nghén sinh linh, trải qua hàng ức vạn năm tháng, sinh mệnh của địa cầu đi đến hồi kết, hủy diệt trong vũ trụ.

Hắn trầm giọng nói: "Ý là, hôm nay không thành công, tu tiên giới sẽ hoàn toàn xong đời?" "Kể từ khi thượng cổ không thể sinh ra Chân Tiên, đã bắt đầu xong đời rồi, hành động hôm nay, chẳng qua là đẩy nhanh sự diệt vong của thế giới." "Tổ chim đã lật, làm sao có trứng lành, thế giới vong, vạn vật sinh linh cũng sẽ chết theo, không có luân hồi, không có kiếp sau, tất cả sẽ trở về hỗn độn." Hắc Quần La Lỵ nói rất bình tĩnh, phảng phất như đang thuật lại một chuyện không liên quan đến mình.

Nhan Như Ngọc liếc nhìn nàng một cái, nói: "Đẩy nhanh sự hủy diệt cũng có chỗ tốt, có thể nhân lúc trời đất suy yếu mà mở ra cánh cửa Tiên Giới, một khi mở ra, tương đương với việc bơm sinh mệnh lực vào thế giới này, kéo dài tuổi thọ cho thế giới." Ngắn gọn mà nói.

Không phá thì không xây được.

Về phần tin đồn thế giới này lối đi Tiên Giới sẽ tự động mở ra, có người tin, có người không tin, cho dù là thật, rất nhiều người cũng không đợi được nữa. "Thành Chân Tiên, là có thể thoát khỏi luân hồi của thế giới này sao?" Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Theo lý thuyết, trời đất có thọ mệnh, Chân Tiên cũng có thọ mệnh, chẳng qua là kéo dài tuổi thọ đến vô hạn.

Một kỷ nguyên, tương đương mười hai vạn chín ngàn năm.

Tuổi thọ của Đại Thừa sống không qua một kỷ nguyên.

Chân Tiên có lẽ có thể sống mười, trăm kỷ nguyên. "Không biết, có lẽ có thể thoát khỏi, có lẽ không, thời tiên cổ Chân Tiên đối với ta cũng chỉ là truyền thuyết, cho đến nay, ta chỉ từng gặp một mình Thường Nga Tiên." Đôi mắt hoa đào của Hắc Quần La Lỵ trở nên sâu thẳm, nói: "Nàng ta thật sự là tiên sao?" Nàng ta thật sự là tiên sao?

Câu nói này như một cây búa lớn giáng mạnh vào trán Diệp Bất Phàm, khiến hắn toàn thân chấn động mạnh, rơi vào trạng thái thất thần ngắn ngủi.

Từ xưa đến nay, không ai nghi ngờ sự thật giả của Thường Nga Tiên.

Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Tổ, Đại Vu Nữ, Long Chủ mấy vị Đại Thừa tiên quân.

Những vị Đại Thừa tiên quân này cũng chưa từng nghi ngờ.

Mà Thường Nga Tiên trước mặt hắn, cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện "Tiên Giới".

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về một bóng dáng nữ tử diễm lệ trong đám đông, đó là bộ dạng sau khi dịch dung của Thường Nga

Tiên, đã bắt một vị thiên kiêu của tiên thổ, dịch dung thành bộ dạng của người đó để trà trộn vào.

Trước đây nhìn, Thường Nga Tiên băng thanh ngọc khiết, không nhiễm trần ai, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Bây giờ nhìn lại...

Diệp Bất Phàm phảng phất như đang nhìn một con ác quỷ, khiến hắn có cảm giác rợn cả tóc gáy. "Nàng ta có phải là tiên hay không, không ai biết, lai lịch của nàng ta rốt cuộc là gì, cũng không ai rõ." Hắc Quần La Lỵ nhìn về phía Diệp Bất Phàm: "Thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận Chân Tiên của nàng ta là tiên kinh, là pháp tế trời đang diễn ra trên đầu ngươi, những thứ này chỉ là vật chết, bao gồm cả những tồn tại đã sáng tạo ra 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, 《Thiên Sát Chân Ma Công》, ta biết họ, nhưng chưa từng tận mắt thấy họ thành tiên, những dấu vết liên quan đến 'tiên', toàn bộ đều là truyền văn." Diệp Bất Phàm trầm mặc, lần đầu tiên tâm thần có chút dao động. "Đây chỉ là suy đoán, không thể xem là thật." Hắc Quần La Lỵ nhắm mắt lại, không nói nhiều nữa. "Ầm!" Đúng lúc này, trời đất nổ vang.

Năm đại tiên khí vút ngang trời, độ cao khó mà tưởng tượng, mắt thường không thể nhìn thấy. "Hỗn độn, mở!" Năm vị tiên quân gầm lên, toàn lực thúc giục tiên khí, bản nguyên pháp tắc dung hợp khí vận, dung hợp tiên khí, đánh ra một đạo ánh sáng hỗn độn, thẳng lên cửu trọng thiên.

Đạo ánh sáng hỗn độn này, chính là mấu chốt để mở ra cánh cửa Tiên Giới.

Sức người, nhiều nhất chỉ có thể phá vỡ không gian, để lộ ra hư vô mịt mờ.

Chỉ có loại sức mạnh hỗn độn vượt trên tất cả này, mới có thể mở

ra rào cản thế giới, xé toạc lối đi đến Tiên Giới.

Tương tự như việc mở ra không gian song song ở một chiều không gian cao hơn. "Rắc rắc!" Một khắc nào đó.

Phảng phất như đã phá vỡ một loại rào cản nào đó, trên cửu trọng thiên dần dần hiện ra từng vết nứt, vết nứt màu trắng, giống như một chùm sáng treo trên trời. "Ong!" Rào cản truyền ra một lực phản chấn mãnh liệt, khiến năm vị Đại Thừa tiên quân hộc máu, nhưng ánh mắt họ vẫn kiên định, vẫn tiếp tục kiên trì. "Lại nữa!" "Đùng!" Năm vị Đại Thừa tiên quân không ngừng thúc giục tiên khí, dung hợp bản nguyên và khí vận trời đất, đánh ra từng đạo ánh sáng hỗn độn.

Mỗi lần ánh sáng hỗn độn đánh ra, vết nứt trắng kia lại lớn thêm một phân.

Nửa canh giờ sau.

Vết nứt trắng đã vắt ngang nửa Tiên Đường.

Nhưng năm vị Đại Thừa tiên quân cũng bị phản phệ không nhẹ, khí tức yếu ớt không phấn chấn. "Bành!" Tám vị trận pháp sư, hai mươi tám vị Hợp Thể tiên tôn không thể chịu nổi dư chấn, nhục thân bị chấn nát. "Quá kinh khủng, mở ra cánh cửa Tiên Giới khó đến vậy sao?" Có Hợp Thể tiên tôn chấn động.

Năm vị tiên quân đều là cảnh giới Đại Thừa viên mãn, đã đứng trên đỉnh của tu tiên giới, lại thêm tiên khí, tung hoành thiên hạ không một ai có thể ngăn cản.

Nhưng bây giờ.

Có tiên khí, có trận pháp, lại thêm khí vận của vô số tu sĩ, vẫn không được! "Lão phu tu luyện tám vạn năm ngàn năm, chỉ vì thành tiên!" "Hôm nay, không có bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản ta!

Trời cũng không được!" "Mở!" Đôi mắt Tiêu Dao Tiên Quân tỏa ra

tiên quang, ngửa mặt lên trời gầm lên, tràn đầy khát vọng và chấp niệm đối với tiên, y phun ra bản nguyên phong, dung nhập vào kiếm Lục Tiên, chém mạnh một nhát.

Kiếm khí như hồng, phá diệt đạo và pháp.

Chương 536

Bốn vị tiên quân khác cũng tế ra bản nguyên của mình, liều mạng thúc giục tiên khí. "Ầm ầm ầm!!" Bắc Vực, Trung Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải, Tây Vực, toàn bộ tu tiên giới phảng phất như địa chấn, núi lửa phun trào, cây cổ thụ khô héo, sông ngòi chảy ngược.

Bầu trời như mây, mưa máu ào ào trút xuống, nhuộm cả thế giới thành một màu đỏ máu.

Tựa như trời đang khóc. "Xảy ra chuyện gì?" "Rốt cuộc là chuyện gì?!" Tử Vi Tiên Triều, trong thành Triều Ca vô số tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời màu máu, kinh hãi tột độ. "Trời đã đổi!" Nam Hồng Vực, Thái Huyền Thiên Quân và Trương Thiên Sư đứng kề vai nhau, cũng nhìn lên màu máu vô tận trên cao, dù là với tu vi của họ cũng cảm thấy từng đợt áp lực.

Sợ hãi, bất an, giống như dịch bệnh lan tràn khắp Nam Hồng Vực.

Đông Hải, trong biển cả mênh mông vô tận, có cá voi vàng phóng lên trời, phát ra tiếng gầm rú; cũng có chúc long màu đỏ mở đôi mắt, vạn dặm biển cả từ đêm đen bước sang ngày trắng.

Biển cả sôi trào, vô số hải yêu cuộn trào, gào thét lên trời.

Chúng cảm nhận được sự hủy diệt.

Tây Vực Tam Thập Tam Thiên vô số sinh linh cũng xao động bất an. "Cánh cửa Tiên Giới, mở rồi!" Thành Đường Kinh, Bắc Vực, trên từ Luyện Hư, dưới đến Nguyên Anh, tất cả mọi người nhìn lên, kinh ngạc thấy vết nứt trắng xuyên suốt nửa Tiên Đường giống như một khe cửa, đang từ từ mở ra.

Bên trong tiên vụ bốc hơi, có ánh hào quang vắt thẳng lên mây,

lượn quanh tiên cung thần điện, có tiên hoa nở rộ như sông, tiên thụ lay động như mây.

Có Chân Tiên cưỡi hạc đi về phía đông hái sao, cũng có nữ tiên chân đạp dải lụa bắt trăng, lại có loan phượng cất tiếng hót, thanh âm như tiên âm đại đạo, khiến người ta trầm luân, khó mà thoát ra.

Tựa như cảm nhận được điều gì, có nữ tiên xuyên qua tiên vụ nhìn lại, trong làn sương mờ ảo, dáng vẻ uyển chuyển như kinh hồng. "Nhất hạc đông phi quá thương hải, phóng tâm tán mạn tri hà tại." "Tiên nhân hạo ca vọng ngã lai, ứng phàn ngọc thụ trường tương đãi." Diệp Bất Phàm nhìn ngắm vô số cảnh đẹp trong cánh cửa Tiên Giới, ngẩn ngơ xuất thần.

Đúng lúc này.

Tiên khí cuồn cuộn từ trong cửa tiên đổ ngược ra, như ngân hà treo ngược cửu trọng thiên, tràn ngập toàn bộ Tiên Đường.

Trước đó còn là cảnh tượng tận thế, trong nháy mắt như thu qua xuân đến, vạn vật hồi sinh. "Hù!" Diệp Bất Phàm thở ra một hơi trọc khí, hít thở tiên khí đầy trời, pháp lực và nhục thân đã lâu không tinh tiến lại lần nữa tiến thêm một chút, toàn thân trên dưới phảng phất như được tẩy lễ.

Điều này giống như ăn quen đồ công nghệ và đồ bẩn, đột nhiên ăn một miếng thực phẩm xanh thuần tự nhiên, hoàn toàn không thể so sánh. "Bắt đầu đột phá Luyện Hư!" Diệp Bất Phàm không nói hai lời, trực tiếp nuốt 《Phá Hư Đan》, đột phá Luyện Hư.

Hắc Quần, Nhan Như Ngọc, Thường Nga Tiên cũng bắt đầu hấp thu tiên khí.

Mà các tu sĩ xung quanh, sớm đã kích động nhắm mắt lại, đột phá bình cảnh của mình. "Cánh cửa Tiên Giới, cuối cùng cũng mở rồi!

Ha ha ha!" Tiêu Dao Tiên Quân ngửa mặt lên trời cười lớn, cười đến mức hai hàng lệ trong chảy dài trên má.

Y đã đợi quá lâu rồi. "Tốt tốt tốt!" Thủy Trạch Tiên Quân cũng thất thố, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng khôn xiết.

Đại Vu Nữ, Hương Phi, Thanh Tổ, Long Chủ mấy vị Đại Thừa tiên quân cũng kích động không thôi, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa Tiên Giới.

Cảnh tượng bên trong đã bị mây mù thay thế, không thể nhìn thấu, nhưng không ngăn được sự khao khát của họ. "Cuối cùng, cuối cùng cũng đợi được rồi!" "Ta muốn thành tiên!

Thành tiên!" Trong đại nội hoàng cung, một lão giả áo xám toàn thân mọc đầy lông dài màu trắng xanh, hình dạng như lệ quỷ, mắt đỏ ngầu, dấy lên một luồng hắc quang, lao thẳng về phía cánh cửa Tiên Giới. "Một vị Đại Thừa tiên quân bị dị biến!" Liệt Nhật Tiên Tôn chỉ còn lại nguyên thần, đồng tử co rút lại, trong lòng chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiên Đường Thái Tổ phảng phất như đâm phải một bức tường trong suốt, một luồng sức mạnh kinh khủng xé nát nhục thân y, máu nhuộm trời cao.

Nguyên thần của y cũng mọc đầy lông dài trắng xanh, ánh mắt xanh u u. "Thành tiên!

Thành tiên!" Tiên Đường Thái Tổ gào thét gầm lên, không quản ngại gì mà đâm mạnh tới. "Ầm!" Tựa như tuyết đông gặp nắng mai, nguyên thần tan chảy, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Một Đại Thừa tiên quân.

Chết! "Tiên!

Tiên!" Không đợi người quan sát kịp phản ứng, trong kinh thành lại một bóng người nữa lao ra, không có thân thể, không có nguyên

thần, chỉ có một bộ hài cốt đen sì.

Trên người khoác tấm áo đen rách nát, trong hốc mắt quỷ hỏa nhảy múa, điên cuồng lao về phía cánh cửa Tiên Giới. "Đây là...

Hắc Uyên Tiên Quân của hai mươi vạn năm trước?!" Tịch Diệt Tiên Tôn chấn động, khó có thể tin được.

Tấm áo đen rách nát kia, là Huyền Thiên Linh Bảo bát giai, phòng ngự được xem là vô địch, thời niên thiếu y từng thấy qua bức họa liên quan trong di tích ma thổ.

Mà vị tiên quân này, là chúa tể ma thổ, sau này đã tọa hóa.

Không ngờ.

Vẫn còn sống! "Rắc!" Bộ hài cốt màu đen đâm mạnh vào cánh cửa Tiên Giới, cũng như kết cục của Tiên Đường Thái Tổ, đương trường tan thành tro bụi. "Ha ha ha!

Đến lượt ta thành tiên rồi!

Đến lượt ta rồi!" Lại có mấy lão quái vật không biết đã sống bao lâu từ trong kinh thành bay ra, muốn bước vào Tiên Giới.

Nhưng kết cục một người thảm hơn một người.

Rào cản vô hình của cánh cửa Tiên Giới giống như tiên hỏa, liên tiếp sáu người lao lên, đều bị xóa sổ không còn một mảnh vụn. "Sao có thể như vậy!" Phía dưới, vô số tu sĩ chấn động, khó tin.

Sáu vị kia, một người mạnh hơn một người, đều là Đại Thừa tiên quân chính hiệu, nhưng bây giờ ngay cả cánh cửa Tiên Giới cũng không qua được, tất cả đều chết thảm.

Chỉ có Tiêu Dao Tiên Quân và các tiên quân khác không có chút biểu cảm bất ngờ nào, ngược lại còn lộ vẻ mỉa mai. "Một đám 'chấp niệm' sống lay lắt bằng bí pháp, sao có tư cách bước vào Tiên Giới?"

Giọng Đại Vu Nữ thờ ơ.

Loại tồn tại này đã không thể gọi là sinh linh, mà là dị loại, tuổi thọ kéo dài chỉ là giả tượng, chúng đã chết từ lâu rồi.

Chỉ còn lại chấp niệm khống chế thân xác, cộng thêm một thân bất tường, xác suất thành tiên quá nhỏ. "Ầm!" Một lão giả khô gầy hoắt bay ngang đến, ánh mắt nóng rực, dấy lên bản nguyên hỏa, đâm mạnh vào cánh cửa Tiên Giới. "Đại Thừa tiên quân của Kim Tiên Tông ở Tây Vực?" Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lóe lên.

Kim Tiên Tổ Sư là Đại Thừa sơ kỳ bình thường, tuổi thọ chỉ còn lại vài năm, cho dù tiên khí hồi phục, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiến thêm một bước.

Muốn thành tiên, chỉ có thể tiến vào Tiên Giới!

Mà muốn vào Tiên Giới, hoặc là lợi dụng lối đi Tiên Giới để vượt biên, giống như bây giờ.

Hoặc là thành Chân Tiên, phi thăng bình thường. "Ba!" Lần này Kim Tiên Tổ Sư không gặp bất kỳ trở ngại nào, nửa bàn chân đã bước vào trong cửa! "Ha ha ha!

Ta thành công rồi!" Kim Tiên Tổ Sư cười điên cuồng, ánh mắt tràn đầy khát vọng và mong chờ đối với Tiên Giới, lao đầu vào trong làn tiên vụ vô biên.

Tuổi thọ của lão không còn nhiều, nhưng trong Tiên Giới cơ duyên vô số, lão vẫn còn cơ hội!

Trong nháy mắt.

Kim Tiên Tổ Sư biến mất trong làn tiên vụ mịt mờ trong cửa, không còn thấy đâu nữa. "Thành công rồi?" Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy, lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Đại Vu Nữ, Hương Phi mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này.

Thủy Trạch Tiên Quân lạnh lùng nói: "Ta và người này ba vạn năm trước đã kết làm chí hữu, nắm giữ một đạo khí tức của y, có thể đại khái phán đoán sinh tử của y." "Ý gì?" Tiêu Dao Tiên Quân đột ngột quay đầu.

Sắc mặt Thủy Trạch Tiên Quân tái mét, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa Tiên Giới.

Chương 537

"Y chết rồi." "Cái gì?!" Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân đột biến, quát lên: "Sao có thể?!

Hắn rõ ràng đã an toàn tiến vào Tiên giới!" "Thủy Trạch Tiên Quân, lời không thể nói bừa." Long Chủ cũng lạnh lùng quát, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Tuy nói tiên khí hồi phục, nhưng đột phá Chân Tiên cũng không phải là trăm phần trăm.

Cơ hội còn xa mới lớn bằng việc tiến vào Tiên giới để đột phá. "Mấy vị thấy ta giống đang đùa sao?" Thủy Trạch Tiên Quân mặt trầm như nước, lạnh lùng nói: "Hay là, chư vị vào trong xem thử?" "Thôi vậy, bây giờ tiên khí đã hồi phục, vẫn nên dựa vào tiên khí đột phá Chân Tiên rồi hãy nói, lúc đó vào lại, chắc chắn sẽ không có gì sai sót." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói. "Không sai, như vậy sẽ ổn thỏa hơn." Thanh Tổ cũng gật đầu.

Tiên khí hồi phục, tạo hóa liên tục xuất hiện, bọn họ vẫn còn thời gian đột phá, ứng phó Chân Tiên kiếp. "Ông!" Toàn bộ Bắc Vực rung chuyển, một vùng sa mạc mênh mông hiện ra giữa không trung, tựa như một thế giới song song khác đang chồng lên và giao hòa với Bắc Vực.

Bên trong thành Đường Kinh, đường phố bắt đầu trở nên rộng rãi.

Sự biến động của vỏ trái đất khiến lãnh thổ được mở rộng, toàn bộ Bắc Vực giống như một tờ giấy được trải ra.

Tiên thổ bắt đầu dung hợp với hạ giới.

Trong thế giới song song đó, từng bóng người cách lớp sa mạc

nhìn về phía Tu Tiên giới, nhìn về phía Cổng Tiên Giới, vẻ mặt kích động khó mà kìm nén.

Ngay sau đó, lại một vùng sa mạc nữa hiện lên, chồng lên Bắc Vực.

Vùng thứ ba.

Vùng thứ tư… Trong nháy mắt Bắc Vực đã mở rộng gấp mười lần, và vẫn còn đang tiếp tục.

Phạm vi của Tu Tiên giới vốn đã cực lớn, chỉ là sau này bị tiên thổ nuốt chửng, bây giờ tất cả đều đã trở về. "Nếu chư vị muốn quan sát, vậy thì cứ quan sát đi!

Bản tiên quân sẽ đột phá Chân Tiên trước!" Vùng sa mạc bị xé toạc, một lão già tang thương bước ra từ Ngô Đồng Tiên Thổ, thân hình gầy gò như que củi, toàn thân tràn ngập tử khí.

Hiển nhiên tuổi thọ đã gần đến giới hạn.

Phía sau lão là đại đệ tử, Nguyên Long Tiên Tôn. "Ha ha ha!

Nếu đã như vậy, lão phu sẽ hộ pháp cho Ngô Đồng Tiên Quân tại đây." Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lóe lên, cất tiếng cười ha hả.

Bọn họ đang lo không có ai đi tiên phong.

Có Ngô Đồng Tiên Quân, bọn họ tự nhiên vui mừng thấy chuyện thành công.

Về phần uy hiếp sau khi đối phương đột phá Chân Tiên.

Chỉ cần Thiên Đạo còn đó, áp chế Chân Tiên, Ngô Đồng dám động thủ, sẽ đi theo vết xe đổ của Thường Nga Tiên. "Vậy thì đa tạ." Ngô Đồng Tiên Quân cười lạnh, tâm tư của những đồng đạo này lão rõ như lòng bàn tay, nhưng tuổi thọ đã đến giới hạn, lão không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể liều mạng một phen!

Đương nhiên, cũng có hậu chiêu.

Ánh mắt lão quét qua đại địa, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Bất Phàm, sau đó truyền âm cho đại đệ tử Nguyên Long Tiên Tôn của mình. "Nguyên Long, trông chừng hắn cho ta, nếu vi sư thất bại, hắn chính là đường lui duy nhất!" "Nếu có Tiên Quân tranh đoạt, cứ để sư thúc của con xuất quan, bất kể giá nào cũng phải đoạt được người này!" Ngô Đồng Tiên Thổ không chỉ có mình lão là Đại Thừa Tiên Quân, vạn năm trước đã xuất hiện vị thứ hai, chỉ là hiếm có người biết.

Dặn dò xong, Ngô Đồng Tiên Quân khoanh chân ngồi dưới thác tiên mịt mờ, bắt đầu đột phá cảnh giới Chân Tiên. "Vâng." Nguyên Long Tiên Tôn cung kính lĩnh mệnh, đứng bên cạnh Tiên Hỏa Giáo, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diệp Bất Phàm.

Tiên thổ hoàn toàn giao hòa với Tu Tiên giới cần một khoảng thời gian nhất định, mục đích chính mà Tiên Quân đưa hắn xuống hạ giới, chính là vì Diệp Bất Phàm.

Trên cao.

Mấy vị Tiên Quân đứng sừng sững giữa hư không, không một chút động đậy, yên lặng chờ đợi kết quả đột phá của Ngô Đồng Tiên Quân.

Phía dưới.

Một đám tu sĩ Hóa Thần cũng đang tranh thủ tu luyện.

Vài ngày sau.

Một luồng tu vi Hóa Thần Đại Viên Mãn bùng nổ.

Đôi mắt Hắc Quần La Lỵ tựa như dải ngân hà, khí tức tăng vọt. "Là nàng ta." Đại Vu Nữ lộ vẻ kinh ngạc, Tiêu Dao Tiên Quân, Thủy

Trạch Tiên Quân mấy người nhìn nhau, đều tỏ ra kiêng dè. "Sao nàng ta lại đến Tiên Hỏa Giáo?" Long Chủ trầm giọng nói.

Là Yêu tộc, hắn không muốn vị Ma Tổ này khôi phục tu vi tiền thế, thật sự quá kinh khủng.

Yêu Tổ thời thượng cổ cũng không phải là đối thủ của nữ nhân này. "Không biết, ta không hề cấp cho nàng ta danh ngạch, có lẽ là do tiểu bối kia tự tác chủ trương." Thanh Tổ bình tĩnh nói.

Sự đã đến nước này, bọn họ không thể ngăn cản, chỉ chuốc thêm phiền phức. "Nàng ta đã đến, Tiên Tổ hẳn cũng đã đến rồi." Hương Phi nhẹ nhàng vuốt tấm sa mỏng màu vàng nhạt trong suốt, lơ đãng nói.

Không bao lâu sau.

Tiên khí lượn lờ tạo thành một vòng xoáy, lại có người đột phá Hóa Thần Đại Viên Mãn. "Đến thật rồi." Tiêu Dao Tiên Quân nhìn về một nữ tử phía dưới, càng thêm kiêng dè.

Thời thượng cổ Tiên, Ma, Yêu có ba nhân vật đứng đầu.

Tiên Tổ, Ma Tổ, Yêu Tổ.

Mỗi một vị đều là Tiên Quân vô địch. … Trong nháy mắt.

Nửa tháng trôi qua.

Hôm đó, một luồng uy áp Luyện Hư xông thẳng lên trời, kèm theo không gian ba động mãnh liệt, khiến người ta kinh hãi. "Diệp Bất Phàm đột phá rồi, ha ha." Tiêu Dao Tiên Quân nhìn xuống một người trong đám đông Tiên Hỏa Giáo, lộ ra vẻ chế nhạo.

Hương Phi, Đại Vu Nữ lần lượt nhìn sang, vẻ mặt đều trở nên kỳ quái.

Không đột phá thì thôi.

Nay đã đột phá, vậy thì chính là con cừu béo trong mắt các Đại Thừa Tiên Quân.

Những vị Đại Thừa như bọn họ chưa chắc đã tấn thăng được Chân Tiên, nhưng nếu đoạt xá người này, thành tiên gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ai mà không động lòng?

Đặc biệt là Tiêu Dao Tiên Quân, Đại Thừa Tiên Quân của Âm Dương Tiên Tông, nhiều năm trước đã truyền Ngũ Sắc Nguyên Anh Pháp xuống hạ giới, tìm kiếm tu sĩ có thể bước vào con đường tu tiên hoàn mỹ. "Chỉ không biết, hắn có thể…" Tiêu Dao Tiên Quân nhìn xuống, bỗng nhiên hai mắt bùng lên tiên quang, hơi thở cũng trở nên dồn dập: "Tam Tài!" Trên sườn núi.

Diệp Bất Phàm khoanh chân ngồi, nguyên thần xuất khiếu, nhanh chóng lột xác thành thực thể, pháp lực trong cơ thể cũng đang chuyển hóa thành không gian pháp tắc, sức mạnh bước sang một tầng thứ mới.

Không gian pháp tắc mạnh mẽ bóp méo thời gian, hoàn toàn không giống một người vừa mới bước vào Luyện Hư.

Chỉ riêng Diệp Bất Phàm hiện tại, đã đủ sức đối đầu với Luyện Hư trung kỳ.

Trên đỉnh đầu hắn, ba luồng ánh sáng đen, trắng, xám xoay chuyển, từ từ dung nhập vào nguyên thần.

Pháp tắc vốn đã cường đại lại lần nữa bành trướng, hư không xung quanh Diệp Bất Phàm bị ép đến co sụp, hủy diệt.

Sức mạnh lại tăng thêm một bậc!

Nếu lần nữa đối mặt với Thái Hoàng Thái Hậu của Tử Vi Tiên Triều, chỉ bằng không gian pháp tắc, Diệp Bất Phàm đã có thể nghiền

ép bà ta, nếu pháp huyết hợp nhất, ở Luyện Hư trung kỳ gần như không có đối thủ.

Không chỉ có vậy.

Sâu trong nguyên thần hiện ra một thế giới hư ảo, tựa như hỗn độn sơ khai, pháp tắc hỗn loạn.

Nội Cảnh Địa!

Có sự gia trì biến thái của Phá Hư Đan, cho dù Diệp Bất Phàm nằm yên không động, cũng có thể tự động lĩnh ngộ pháp tắc, sinh ra Nội Cảnh Địa. "Tốt!

Tam Tài Luyện Hư!

Tốt tốt tốt!" Tiêu Dao Tiên Quân vỗ tay cười lớn, trong mắt tràn đầy kích động.

Chương 538

Vốn lão không nắm chắc việc đột phá Chân Tiên, từ xưa đến nay, Đại Thừa chết dưới Chân Tiên kiếp thật sự quá nhiều.

Nhưng bây giờ.

Có thân thể nguyên thần hoàn mỹ của Diệp Bất Phàm làm hậu thuẫn, lão dù không thành công cũng có thể đoạt xá hắn, tương lai đột phá Chân Tiên! "Ngày sau âm dương hợp thể, tương lai tiến vào Chân Tiên, đó sẽ là Chân Tiên mạnh nhất." Ánh mắt Thủy Trạch Tiên Quân lóe lên, liếc nhìn một sân viện nào đó trong kinh thành, trong lòng đã có quyết định.

Long Chủ vẻ mặt lạnh lùng, không nói một lời. "Hô hô ——!" Cùng với việc Diệp Bất Phàm điên cuồng nuốt chửng vô tận tiên khí từ Cổng Tiên Giới tuôn xuống, phong vân đột biến, toàn bộ Tiên Đường trong chốc lát bị mây đen vô tận bao phủ. "Ầm ầm!" Một tia sét hình người từ trong mây máu bước ra, toàn thân màu trắng, hung hăng đánh về phía Diệp Bất Phàm. "Nhân hình thiên kiếp?" Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân cứng đờ, khó tin.

Loại thiên kiếp này, chỉ khi đột phá Chân Tiên mới gặp phải.

Diệp Bất Phàm chỉ mới đột phá Luyện Hư thôi, sao có thể dẫn ra nhân hình thiên kiếp?! "Tiêu Dao Tiên Quân, e rằng ngươi sắp thành giỏ tre múc nước, công dã tràng rồi, nhân hình thiên kiếp, một tu sĩ Luyện Hư khó lòng vượt qua." Hương Phi cười duyên nói.

Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân âm trầm, Lục Tiên Kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu, tùy thời chuẩn bị ra tay cứng rắn chống lại thiên kiếp.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một người đi con đường tu tiên hoàn mỹ, lão sao có thể trơ mắt nhìn đối phương chết? "Nuốt!" Diệp Bất

Phàm mở bừng hai mắt, sâu thẳm như vực sâu, há miệng hút mạnh một cái, vậy mà lại trực tiếp nuốt chửng nhân hình thiên kiếp vào bụng. "Ầm!" Sấm sét nổ tung trong nguyên thần, cả người Diệp Bất Phàm như bị điện giật, có chút co giật.

Nhưng rất nhanh đã hồi phục như thường, nguyên thần thực thể càng thêm ngưng luyện, lực phòng ngự tăng vọt, ngay cả không gian pháp tắc cũng được gột rửa một phen, càng thêm cường đại. "Lại đến!" Diệp Bất Phàm trở lại dung mạo ban đầu, ánh mắt lạnh lùng. "Ầm ầm!" Mây đen cuồn cuộn, như trời nổi giận, liên tiếp giáng xuống mấy đạo nhân hình thiên kiếp, nhưng rất nhanh đã bị Diệp Bất Phàm nuốt chửng, dùng để tôi luyện nguyên thần và nhục thân.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Dao Tiên Quân, Hương Phi và những người khác trợn mắt há mồm. "Thì ra là Thiên Sát Chân Ma Công, sau vô số lần độ kiếp, nguyên thần đã có sức miễn dịch cực mạnh với thiên kiếp." Đại Vu Nữ chấn động nói, nếu không phải bà là nữ nhân, bà cũng muốn đoạt xá gã này.

Ngay cả nhân hình thiên kiếp cũng không làm gì được.

Vậy thì Chân Tiên kiếp tương lai sẽ không còn là uy hiếp nữa! "Con đường tu tiên hoàn mỹ, thẳng đến Chân Tiên, lại thêm miễn dịch thiên kiếp, đây…" Thủy Trạch Tiên Quân ngây như phỗng gỗ.

Hiện tại, giá trị của Diệp Bất Phàm đã vượt qua tiên khí.

Tất cả Đại Thừa trong toàn Tu Tiên giới đều sẽ vì Diệp Bất Phàm mà điên cuồng, dù cho thế giới có hủy diệt, cũng phải đoạt xá gã này! "Tiểu tử này, ai có thể bảo vệ được ngươi?" Da mặt Long Chủ co giật, lòng nặng trĩu.

Ai bảo vệ hắn.

Kẻ đó sẽ chết.

Hắn cũng không ngoại lệ.

Thiên kiếp không kéo dài bao lâu, nửa canh giờ sau, không cam lòng mà tan đi.

Và đúng lúc này.

Dưới Cổng Tiên Giới lại nổi lên vòng xoáy, lần này phạm vi cực lớn, vượt qua Diệp Bất Phàm mấy trăm lần, lan ra cả Bắc Vực rộng lớn.

Nhưng rất nhanh, vòng xoáy tan biến. "Phụt!" Ngô Đồng Tiên Quân hộc một ngụm máu lớn, căn cơ và bản nguyên tổn hại nặng nề, khí tức suy yếu vô hạn, dường như giây tiếp theo sẽ thân tử đạo tiêu.

Đột phá Chân Tiên, thất bại! "A a a!

Vì sao!" Ngô Đồng Tiên Quân phẫn nộ, không cam lòng, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Một cơn gió thổi qua, nhục thân của lão theo gió tan biến, tuổi thọ vốn đã không còn nhiều, trải qua sự phản phệ sau thất bại, tuổi thọ càng tổn hại nặng, sinh cơ chỉ còn lại một tia. "Vút ——!" Nguyên thần của lão hóa thành một luồng sáng, mạnh mẽ lao về phía Diệp Bất Phàm vừa mới ổn định cảnh giới Luyện Hư. "Ngô Đồng Tiên Quân, đã đến đường cùng, vậy thì bụi về với bụi, đất về với đất!" Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân khẽ biến, không còn do dự, quả quyết ra tay.

Lão có thể đột phá được hay không tạm thời không nói.

Nhưng trước hết phải nắm chặt Diệp Bất Phàm trong tay, để dự phòng. "Ngươi dám!" Ngô Đồng Tiên Quân gào thét, lớn tiếng nói: "Từ sư đệ!

Giúp ta!" "Rắc!" Tinh hoa Mộc chi cuồn cuộn khuấy động càn khôn, hư không sinh hoa, khắp nơi nở sen, một vùng sa mạc vỡ vụn, một trung niên áo xanh nhanh chóng bước ra. "Tiêu Dao đạo hữu,

ngươi còn vạn năm tuổi thọ, dù không đoạt xá người này, cũng có thể đột phá Chân Tiên, hay là nhường cơ hội này cho sư huynh của ta?" Cổ Thanh Tiên Quân bình tĩnh nói, điểm một ngón tay về phía Tiêu Dao Tiên Quân. "Ầm!" Trong sa mạc, một cây thần mộc xanh biếc vượt qua không gian, hung hăng đâm về phía Tiêu Dao Tiên Quân.

Đây là một trong những thần mộc của Tu Tiên giới.

Ngô Đồng Tiên Mộc! "Đùng!" Tiên mộc va chạm với Lục Tiên Kiếm, bầu trời nổ tung, cuộn lên một luồng sức mạnh hủy diệt, quét qua toàn bộ Bắc Vực.

Đúng lúc này, tàn hồn của Ngô Đồng Tiên Quân đã đến gần Diệp Bất Phàm, khoảng cách chỉ còn mười trượng. "Ngô Đồng!" Tiêu Dao Tiên Quân kinh hãi biến sắc, thật sự không ngờ Ngô Đồng Tiên Thổ lại sinh ra thêm một vị Đại Thừa. "Hắn là của ta!

Của ta!" Ánh mắt Ngô Đồng Tiên Quân đỏ ngầu, lao thẳng vào nguyên thần của Diệp Bất Phàm. "Cút!" Một bộ váy dài trắng tinh, tựa như tiên nữ hạ phàm, Thường Nga Tiên khẽ vung tay ngọc, bàn tay vỗ lên nguyên thần của Ngô Đồng Tiên Quân.

Một luồng sức mạnh cường đại bùng nổ, mạnh mẽ chấn vỡ nguyên thần và hồn phách của Ngô Đồng Tiên Quân.

Chết thảm tại chỗ!

Ngô Đồng Tiên Quân đột phá bị phản phệ, vốn đã trọng thương, lại thêm tuổi thọ không còn bao lâu, thực lực được xem là Đại Thừa yếu nhất. "Thường Nga Tiên?!

Ngươi đã khôi phục tu vi Đại Thừa?!" Thanh Tổ kinh hãi biến sắc.

Mới bao nhiêu năm?

Tốc độ khôi phục của Thường Nga Tiên vượt xa tưởng tượng. "Sao?

Rất ngạc nhiên sao?" Thường Nga Tiên lạnh nhạt nói.

Nàng không phải đột phá, mà là khôi phục, hơn nửa tháng nay nàng vẫn luôn hấp thu tiên khí, động tĩnh không lớn lắm. "Liên thủ giết nàng ta!" Thanh Tổ hét lớn, tế ra tiên quan, hung hăng đâm về phía Thường Nga Tiên.

Cùng lúc đó, Chân Ma Tiên Quân của Nam Hồng Vực sải bước tới, bên cạnh là Thần Tàng Tiên Quân của Vô Ưu Tiên Thổ, đều ra tay, đánh về phía Thường Nga Tiên. "Vọng Nguyệt!" Thường Nga Tiên hừ lạnh, khẽ điểm về hướng Nam Hồng Vực. "Ầm!" Mặt trăng sừng sững ở Nam Hồng Vực vô số năm bỗng rung chuyển, lơ lửng trên bầu trời Tiên Đường, chiếu rọi ánh trăng, hủy diệt đạo và pháp, cứng rắn chống lại công thế của ba vị Tiên Quân.

Nhưng bản thân cũng bị thương, khóe miệng rỉ máu.

Dù sao nàng cũng vừa mới khôi phục, rất khó địch lại ba vị Đại Tiên Quân. "Vút ——!" Đúng lúc này, một luồng sáng từ phía đông Bắc Vực bắn tới, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đã đến, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Chính là Đại Thừa Tiên Quân của Âm Dương Tiên Tông!

Không chỉ có một mình lão, Trường Sinh Tiên Cảnh cũng có Đại Thừa đến.

Hướng Trung Vực, Tây Vực cũng có mấy luồng sáng lóe lên rồi lao tới.

Mục tiêu của tất cả mọi người, đều là một mình Diệp Bất Phàm! "Ai dám động đến hắn!" Nhan Như Ngọc lạnh lùng quát, một tay bấm quyết, sau lưng hiện ra một dòng sông thời gian, một nữ tử đẹp đến nghẹt thở bước ra từ dòng sông thời gian.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại, khí thế bao trùm trời xanh, một ngón

tay đâm xuyên lồng ngực Âm Dương Tiên Quân.

Cùng với việc nữ tử ra tay, ba ngàn sợi tóc xanh của Nhan Như Ngọc trong nháy mắt biến thành màu trắng, tuổi thọ bị tổn thương.

Chương 539

Rõ ràng không thể ra tay được mấy lần. "Âm!" Và đúng lúc này, khuôn mặt búp bê của Hắc Quần La Lỵ trở nên âm trầm, quả quyết lấy ra nhục thân tiền thế, hai người hợp nhất, bùng nổ ma quang ngút trời.

Một bộ váy đen bao phủ thân mình, hoàn toàn thoát khỏi hình dạng la lỵ, dáng người uyển chuyển, như một tuyệt thế ma nữ, bá đạo tuyệt luân.

Bàn tay ngọc của nàng đẩy ngang bát hoang, nhục thân của Vĩnh Hằng Tiên Quân của Trường Sinh Tiên Cảnh bị đánh nổ tung, kéo theo cả nhục thân của hai vị Tiên Quân Tây Vực bên cạnh cũng bị nghiền nát. "Tiên Tổ, Ma Tổ đều đã lấy ra lá bài tẩy?!" Âm Dương Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân lùi ra xa mười vạn dặm, tái tạo nhục thân, sắc mặt âm trầm, nhìn hai bóng hình một đen một trắng kia.

Bọn họ biết hai vị này đều có lá bài tẩy, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy. "Lá bài tẩy tuy mạnh, nhưng không phải là không thể địch lại, cũng không phải thật sự là tiền thế tái hiện." Tiên Quân của Tây Vực lạnh lùng nói, cát bụi đầy trời bay lượn, lại lần nữa xông lên.

Âm Dương Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân mấy vị nhìn nhau, cũng đồng loạt ra tay.

Trong nháy mắt, trên cửu trọng thiên, hơn mười vị Đại Thừa giao thủ, tựa như muốn hủy thiên diệt địa, bày ra cảnh tượng tận thế. "Vút ——!" Một luồng sáng từ hướng Nam Hồng Vực bắn tới, nhân lúc các Đại Thừa đang giao thủ, lao về phía Diệp Bất Phàm. "Vốn định nuôi ngươi đến Hợp Thể, bây giờ chỉ có thể bắt ngươi trước." Người

đến, chính là Đại Thừa Tiên Quân của Tuyết Tiên Tông!

Tuyết Nhân Tiên Quân!

Năm xưa sau khi Diệp Bất Phàm tiến vào Tuyết Nhân Cốc ở Nam Hồng Vực, lão đã bắt đầu tính kế, lệnh cho Thiên Cơ Sư khuấy động nhân quả của Tuyết Nữ, để nàng tiếp cận Diệp Bất Phàm, và để Thanh Phong Tiên Tôn, Hà Vận Đạo Quân tặng Chu Tước Tinh Phách.

Tuyết nhân xuất hiện ở Nguyệt Cung cũng là do lão. "Bốp!" Nhưng đúng lúc này, một cái đuôi rồng màu tử kim khổng lồ quất tới, hư không nổ tung, chấn lui Tuyết Nhân Tiên Quân. "Long Chủ!" Tuyết Nhân Tiên Quân tức giận nói: "Ngươi cũng muốn giúp hắn?!" "Dù sao cũng đã cho con trai ta một hồi tạo hóa, không giúp thì không nói nổi." Long Chủ cười ha hả, móng rồng khổng lồ hung hăng vỗ về phía Tuyết Nhân Tiên Quân. "Ngươi!" Tuyết Nhân Tiên Quân nổi giận, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Phía dưới thành Đường Kinh, Hồng Y Thiên Tôn, Thôn Thiên Ma Tôn và những người khác đã sớm ngây người.

Bọn họ nhìn các vị thần tiên trên trời đánh nhau, chỉ cảm thấy tim đập chân run, uy áp vô cùng, đè nén khiến bọn họ hành động khó khăn.

Bọn họ thật sự không ngờ.

Vì một mình Diệp Bất Phàm, lại có thể lôi ra nhiều Đại Thừa Tiên Quân như vậy.

Càng không ngờ bối cảnh của Diệp Bất Phàm lại khoa trương đến thế.

Thường Nga Tiên, Tiên Tổ, Ma Tổ, ai mà không phải là nhân vật vô địch thời thượng cổ?

Bây giờ, ngay cả Long Chủ cũng đã ra tay. "Bốp!" Thủy Trạch

Tiên Quân vốn không có động tĩnh đột nhiên ra tay, một luồng thủy quang mang theo sức mạnh bản nguyên kinh khủng, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Khoảng cách quá gần.

Tốc độ cũng quá nhanh. "Tiên hỏa!" Diệp Bất Phàm gầm lên, trong tay hiện ra một ngọn lửa, muốn ngăn cản luồng thủy quang bản nguyên kia.

Nhưng chênh lệch sức mạnh như trời với vực, Hỗn Độn Tiên Hỏa trong nháy mắt bị nghiền nát, cả người bị thủy quang đánh cho nổ tung.

Hồn bay phách tán! "Thủy Trạch Tiên Quân!!" Cuộc chiến trên cao đột ngột dừng lại, Tuyết Nhân Tiên Quân phẫn nộ gào thét.

Lão thật sự không ngờ Thủy Trạch Tiên Quân lại đột nhiên hạ sát thủ!

Diệp Bất Phàm chết rồi.

Lão còn đoạt xá cái gì?! "Đây là để tránh chiến tranh giữa các Đại Thừa Tiên Quân, hắn chết rồi, sẽ không có chiến tranh nữa." Thủy Trạch Tiên Quân tiện tay nhặt lấy túi càn khôn của Diệp Bất Phàm.

Lão thấy Thanh Tổ và Chân Ma Tiên Quân nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt nói: "Không cần nhìn nữa, hắn không sống lại được đâu." "Hắn quả thực đã chết rồi." Một lão già tóc hoa râm từ trong sa mạc bước ra, chắp tay than với Tiêu Dao Tiên Quân: "Thiên cơ của người này không còn tồn tại, mệnh cách, khí vận không còn sót lại một tia, trên đời không còn dấu vết." Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân tái mét, phẫn nộ vô cùng.

Thiên Cơ Sư bát giai đã đưa ra kết quả, vậy chứng tỏ đây là sự thật.

Nhưng Diệp Bất Phàm đã chết, lão chỉ có thể nhịn.

Chết khô với Thủy Trạch Tiên Quân chẳng có ý nghĩa gì. "Để tỏ thành ý, di sản của Diệp Bất Phàm, chúng ta cùng chia sẻ, bí mật trên người hắn không ít đâu." Thủy Trạch Tiên Quân cười nói. "Sự đã đến nước này, chỉ có thể bỏ qua thôi." Tiêu Dao Tiên Quân trong lòng khẽ động, nhìn về phía túi càn khôn trong tay Thủy Trạch Tiên Quân.

Bọn họ sớm đã tra rõ quá khứ của Diệp Bất Phàm, tiến cảnh thần tốc, khó mà tưởng tượng, bí mật này đối với bất kỳ tu sĩ nào mà nói, đều là sự cám dỗ không thể chống cự.

Đại Thừa viên mãn có lẽ không dùng đến, nhưng có thể lưu lại cho hậu nhân.

Tuyết Nhân Tiên Quân mặt tái mét, tiến lên kiểm tra túi càn khôn.

Trong đó có lượng lớn bảo vật, Hậu Nghệ Cung, pháp khí trận pháp lục giai, Thiên Sát Chân Ma Công, Phạm Thánh Thập Nhị Kinh và các loại công pháp khác.

Tiêu Dao Tiên Quân kiểm tra xong, tia hy vọng cuối cùng trong lòng cũng tan vỡ.

Sự giảo hoạt của Diệp Bất Phàm, ai ai cũng biết.

Nếu hắn còn có thể sống, những thứ quan trọng này tuyệt đối sẽ mang đi, đặc biệt là Hậu Nghệ Cung, thông thiên linh bảo thất giai, đại sát khí mà Diệp Bất Phàm dựa vào để sinh tồn. "Ồ?

Ngụy Tiên Quyết?" Tuyết Nhân Tiên Quân lấy ra một thẻ ngọc, ánh mắt tỏa ra huyết quang.

Lão cẩn thận kiểm tra nội dung bên trong, xác định thật sự có thể thành Ngụy Tiên, không khỏi nội tâm kích động.

Với kinh nghiệm của lão, là thật hay giả, liếc mắt một cái là có thể

phân biệt được. "Ha ha ha, tốt!

Cuối cùng cũng không uổng công!" Tiêu Dao Tiên Quân cũng mừng rỡ như điên.

Nếu đột phá Chân Tiên không thành, đây chính là đường lui duy nhất!

Ngụy Tiên, cũng là tiên.

Trong chốc lát, một đám Đại Thừa Tiên Quân đều vui mừng khôn xiết, mỗi người sao chép một bản, cẩn thận cất kỹ, chuẩn bị tu luyện cho tốt.

Về phần những thứ khác, Thủy Trạch Tiên Quân chỉ lấy Hậu Nghệ Cung, những thứ còn lại đều bị Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác chia nhau, ném cho tiểu bối nhà mình. "Haiz." Long Chủ thấy vậy, thở dài một tiếng, lui khỏi chiến trường, không ra tay nữa. "Mấy vị, chuyện hôm nay, bản tiên ghi nhớ rồi!" Thường Nga Tiên hừ lạnh, nhanh chóng độn đi, trong nháy mắt biến mất ở chân trời.

Chân Ma, Thanh Tổ thấy Thường Nga Tiên độn đi, lộ vẻ không cam tâm, Tiên Tổ của bọn họ năm xưa vì vây giết Thường Nga Tiên mà bỏ ra công sức lớn nhất, lại thêm một chuyến đến Nguyệt Cung, hai bên đã là không chết không thôi.

Muốn truy sát, nhưng độ khó thật sự quá lớn, Thường Nga Tiên sau khi sống lại rõ ràng tập trung vào việc chạy trốn, tốc độ đó thật sự có chút tà môn.

Khuôn mặt búp bê của Hắc Quần La Lỵ đầy sát khí, nhìn chằm chằm Thủy Trạch Tiên Quân: "Giết đồ nhi của ta, ngày sau ta sẽ để Thiên Tinh Tiên Tông của ngươi cả nhà chôn cùng!" Nói xong, phất tay áo rời đi.

Dù sao nàng cũng chỉ nắm giữ nhục thân của tiền thế, bùng nổ

được một phần năm thực lực tiền thế đã là không tệ, căn bản không thể giết được.

Nhan Như Ngọc cũng vậy, triệu hoán ảnh tiền thế cần tuổi thọ làm cái giá, không thể ra tay được mấy lần. "Chết rồi sao?" Nhan Như Ngọc nhìn nơi Diệp Bất Phàm bỏ mình, ngơ ngẩn thất thần.

Cuối cùng, nàng nhìn sâu vào Tiêu Dao Tiên Quân, Thủy Trạch Tiên Quân và những người khác một cái, không uy hiếp, cũng không dọa nạt, lặng lẽ đáp xuống hoàng cung, trở về phủ Trưởng Công Chúa.

Nàng ngơ ngác ngồi trên bồ đoàn, không một chút động đậy.

Rất lâu sau, Nhan Như Ngọc bình tĩnh nói: "Ý thức của ngươi và ta hợp nhất, sớm đột phá Đại Thừa, những Tiên Quân ra tay hôm nay, giết hết đi." "…" Ý thức tiền thế. … "Đây chính là Đại Thừa Tiên Quân, Diệp Bất Phàm vừa đột phá Luyện Hư ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi." Thi Đế của Tiên Hỏa Giáo sững sờ một lúc, có cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Mấy ngày trước Diệp Bất Phàm còn uy áp cái thế, tung hoành Tu Tiên giới vô địch, quay đầu đã bị Đại Thừa Tiên Quân cho một phát chết tươi.

Bên cạnh hắn, Tử Tiêu Thiên Quân, Tán Tu Minh Chủ và những người khác cũng im lặng. "Cái tên quỷ quái này, sao lại chết rồi chứ?" Hồng Y Thiên Tôn lẩm bẩm, tâm trạng phức tạp. "Ngoài dự liệu, nhưng cũng trong tình lý, từ khoảnh khắc hắn bước lên con đường tu tiên hoàn mỹ, đã trở thành con cừu béo của những vị Đại Thừa Tiên Quân này, cái chết của hắn chỉ là chuyện sớm muộn." Trong giọng nói của Thôn Thiên Ma Tôn không có sự khoái trá khi kẻ thù chết, chỉ có cảm giác bất lực.

Hôm nay hắn mới thực sự thấy rõ cái gì là Đại Thừa Tiên Quân,

cái gì là chênh lệch.

Trong mắt Đại Thừa Tiên Quân.

Bất kể là Luyện Hư hay Hợp Thể, chẳng qua cũng chỉ là một đám kiến hôi.

Trong nháy mắt, các Đại Thừa Tiên Quân lần lượt tan đi, chuẩn bị cho việc đột phá Chân Tiên, chỉ còn lại các tu sĩ Tiên Hỏa Giáo ngồi khoanh chân tu luyện.

Chương 540

Có trận pháp bát giai tồn tại, ngăn chặn phần lớn dư ba của trận chiến, nên không ảnh hưởng đến việc tu luyện của bọn họ. "Diệp Bất Phàm này nếu không đi con đường tu tiên hoàn mỹ, có lẽ tương lai hắn sẽ trở thành Đại Thừa vô địch, đáng tiếc…" Giáo chủ Tiên Hỏa Giáo, Huyền Vũ Tuyên Dục, Phượng Hoàng Hoàng Kha và những người khác trong lòng cảm khái, tất cả mọi người đều không ngờ Mai Quốc Sư chính là Diệp Bất Phàm.

Thiên Cơ Sư lục giai!

Chưa đến hai trăm tuổi, đột phá Luyện Hư, thân kiêm Trận Pháp Sư lục giai, Thiên Cơ Sư, Phù Sư ngũ giai, thật sự khó mà tưởng tượng.

Nhưng cảm xúc này cùng với cái chết của Diệp Bất Phàm cũng tan thành mây khói, mỗi người đều dốc hết toàn lực để đột phá cảnh giới.

Nhưng những nơi khác trong thành Đường Kinh thì thảm rồi, thương vong vô số.

Trừ phần chồng lên với sa mạc tiên thổ còn nguyên vẹn, những nơi khác đều bị dư ba trận chiến phá hủy, bụi mù mịt, khắp nơi đều là phế tích hố sâu. … Trong một tòa gác lầu.

Long Chủ chắp tay sau lưng, đứng ở lan can nhìn về phía Cổng Tiên Giới.

Phía sau là rất nhiều Yêu tộc, U Hoàng, Tiểu Hắc Long, Chu Tước Ti Sài Tinh, Huyền Vũ tộc lão và nhiều Yêu tộc khác.

Ti Yêu Yêu thì ngồi bên cạnh Ti Sài Tinh, vành mắt đỏ hoe, khóc nức nở. "Haiz, khóc cũng vô dụng, tiểu tử đó đã chết rồi." Ti Sài Tinh

rất bất lực.

Ti Yêu Yêu mím chặt môi nhỏ, mắt đẫm lệ, nghẹn ngào nói: "Tiểu thúc phụ, có phải là con đã khắc chết hắn không?" Ti Sài Tinh không nói nên lời, thầm nghĩ Diệp Bất Phàm ở cùng con mấy chục năm không bị khắc chết đã là kỳ tích rồi.

Bây giờ mới chết, tương đương với việc kiếm lời mấy chục năm tuổi thọ.

Rất tốt rồi. "Người này giảo hoạt đa đoan, liệu có phải là giả chết không?" Một tộc lão của Thanh Phượng tộc trầm giọng nói.

Bọn họ và Long tộc không hòa thuận, nhưng bây giờ tiên khí hồi phục, Nhân tộc và Yêu tộc tùy thời có thể vì vấn đề tài nguyên mà khai chiến, có oán cũng phải gác lại. "Giả chết?

Bản tiên quân ngược lại hy vọng hắn giả chết, nhưng mệnh cách không còn, lại bị Thủy Trạch Tiên Quân tự tay giết chết, làm sao có khả năng sống lại?" Long Chủ nhàn nhạt nói.

Giữa Long tộc và Diệp Bất Phàm có xung đột, ví dụ như Ma Yêu Đế bị giết, cắt đứt kế hoạch 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》, nhưng so sánh với việc đó, phản tổ quan trọng hơn. "Haiz, thật đáng tiếc, giá trị của người này không thua kém mười món tiên khí!

Bây giờ… lại chết như vậy." Huyền Vũ tộc lão liếc nhìn hậu bối Tuyên Dục của nhà mình.

Tuyên Dục bây giờ huyết mạch tinh thuần, chỉ còn một bước nữa là hoàn toàn phản tổ, Diệp Bất Phàm chết rồi, việc phản tổ trở nên xa vời.

Các Yêu tộc khác cũng tỏ ra tiếc nuối. "Đợi Yêu thổ hoàn toàn dung hợp với Tu Tiên giới, các ngươi hãy trở về đi, chuẩn bị cho việc khai chiến với Nhân tộc." Long Chủ nhàn nhạt nói.

Tiên khí hồi phục, đây là thịnh thế, cũng là loạn thế.

Tiên khoáng, tiên dược, động thiên phúc địa tất sẽ được sinh ra.

Tiên tông và Ma tông, Yêu tộc và Nhân tộc, tranh giành địa bàn là không thể tránh khỏi, chiến tranh chỉ là sớm muộn.

Và loạn thế này, ít nhất sẽ kéo dài mấy ngàn năm!

Phía bên kia, Hắc Quần La Lỵ trở về Thiên Ma Giáo, tách khỏi nhục thân tiền thế, nhìn hồ sen trước mặt mà thất thần.

Nàng nhớ lại cảnh tượng lần đầu thu Diệp Bất Phàm làm đồ đệ.

Năm đó nàng chỉ là nhất thời hứng khởi, đồ đệ tiện nghi bị người ta giết, nàng cũng sẽ không để ý, chẳng qua là chết một cọng cỏ dại, chỉ vậy mà thôi.

Mấy chục năm trôi qua, không biết từ khi nào, đồ đệ tiện nghi đã lặng lẽ đi vào trong lòng nàng, chiếm giữ một vị trí. "Với sự cẩn thận của hắn, sao có thể chết được?" Hắc Quần La Lỵ nhíu mày, theo tiềm thức mà bói toán.

Lúc này nàng đã dung hợp mấy đạo ý niệm, năng lực bói toán đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi. "Mệnh cách đã mất, nhân quả hoàn toàn không còn, không còn dấu vết." Hắc Quần La Lỵ khẽ than.

Bỗng nhiên sắc mặt nàng khẽ biến, cẩn thận suy diễn.

Càng bói, càng khó tin, trên khuôn mặt búp bê hiện lên một tia tái nhợt, "Diệp Bất Phàm!

Ngươi!

Ngươi!" Sắc mặt Hắc Quần La Lỵ lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng hóa thành ngọn lửa giận ngút trời.

Nàng nhanh chóng rời khỏi Thiên Ma Giáo, đến một tòa phủ đệ,

'phanh' một tiếng, xé nát trận pháp trước mặt, đi vào bên trong.

Lúc này, Phấn Quần La Lỵ đang an ủi Tiểu Niếp Niếp trong lòng. "Nương thân, Niếp Niếp khó chịu quá." Tiểu Niếp Niếp ôm nương thân khóc lớn, dường như đã mất đi thứ gì đó: "Con nhớ đa đa." "Đa đa của con đã đến một nơi khác rồi, mấy năm nữa sẽ trở về." Phấn Quần La Lỵ vành mắt hơi đỏ, mím chặt đôi môi anh đào. "Nương thân nói dối!" Tiểu Niếp Niếp khóc càng to hơn.

Đúng lúc này, Hắc Quần La Lỵ đến phủ đệ, nhìn hai mẹ con, như sét đánh ngang tai, đầu óc ong ong. "Tốt tốt tốt!

Phản rồi!

Tất cả đều phản rồi!

Chẳng trách Sát Niệm, Dục Niệm mấy đứa đó không dám trở về!

Hay lắm!" Đôi mắt hoa đào của Hắc Quần La Lỵ gần như muốn phun ra lửa, tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Thật là sinh được một đứa con gái tốt!" "Ngươi muốn làm gì?" Phấn Quần La Lỵ khựng lại, bảo vệ Tiểu Niếp Niếp trong lòng.

Không đợi Hắc Quần La Lỵ ra tay.

Bạch Quần Tử hiện ra bên cạnh Tiểu Niếp Niếp, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lương thiện và ôn hòa: "Hắn đã chết rồi, đến đây là hết." Cơn giận ngút trời của Hắc Quần La Lỵ chững lại, như đánh vào bông gòn, có một sự uất ức không nơi trút giận.

Muốn tìm Diệp Bất Phàm tính sổ, nhưng đối phương đã chết rồi.

Nàng nhìn Tiểu Niếp Niếp, một đôi mắt hoa đào lúc thì lóe lên sát ý, lúc thì lộ vẻ do dự, khuôn mặt nhỏ nhăn lại như cái bánh bao, đau khổ ôm lấy đầu. "Diệp Bất Phàm, ngươi hại đời ta rồi!" Hắc Quần La Lỵ phẫn uất, có ràng buộc, cửa ải Chân Tiên kiếp tương lai nàng sẽ không qua được.

Đến bây giờ nàng vẫn không thể tin, phân niệm của mình lại cùng Diệp Bất Phàm có một đứa con gái.

Nàng quay đầu rời khỏi phủ đệ: "Tình Niệm, giấu con gái của ngươi cho kỹ, đừng để ta nhìn thấy nó, cũng đừng để ta nhìn thấy ngươi!" … Trong một tòa nhà cách Quốc Sư Phủ không xa.

Thủy Trạch Tiên Quân ngồi trong đình tạ, nhìn một tia hồn phách trong tay từ từ tiêu tan, mày nhíu chặt nói: "Tia hồn phách cuối cùng tan đi, đây là ý gì?" "Đã sống lại ở một nơi khác rồi." Tầm Tiên Đạo Nhân cười nhẹ nói. "Trên đời thật sự có loại pháp thuật hồi sinh không giới hạn khoảng cách này sao?" Thủy Trạch Tiên Quân sững sờ, nhướng mày nói.

Bất kể là thế tử khôi lỗi, thế tử phù, thế tử bí bảo, v.v., đều có hạn chế rất lớn, khuyết điểm lớn nhất chính là giới hạn khoảng cách.

Phạm vi ngàn dặm đã là không thể tin nổi rồi.

Diệp Bất Phàm rõ ràng đã vượt xa khoảng cách này, nếu không một khi sống lại, lập tức sẽ bị Đại Thừa Tiên Quân phát hiện.

Mắt của những người đó lại không mù. "Không biết." Tầm Tiên Đạo Nhân ôn hòa cười nói: "Người này vốn dĩ muốn nhân lần tế thiên này, để thân phận 'Diệp Bất Phàm' chết đi vĩnh viễn, chỉ là vẫn còn một chút sơ hở, không có con dao để giết hắn, ngươi ra tay, xem như đã vá lại chút sơ hở này." "Nói thì đơn giản, làm được lại cực kỳ khó, Đại Tiên Sư có biết vì sao mệnh cách của người này lại biến mất không?

Tình huống này, chỉ có người chết mới làm được." Thủy Trạch Tiên Quân bừng tỉnh, chợt lại nhíu mày.

Bất kể là hồi sinh siêu khoảng cách, hay là mệnh cách biến mất, điều nào cũng đầy rẫy sự khó tin. "Không biết, bí mật của thế gian

này quá nhiều, lão phu cũng chỉ nhìn thấu được một hai phần mười mà thôi." Tầm Tiên Đạo Nhân nhìn Cổng Tiên Giới treo trên bầu trời, ánh mắt sâu thẳm.

Thủy Trạch Tiên Quân thấy không có được câu trả lời mong muốn, có chút bất lực, dứt khoát không hỏi nữa, nói: "Đại Tiên Sư lần này hại ta khổ rồi, không chỉ đắc tội với Tiêu Dao Tiên Quân, Âm Dương Tiên Quân những người này, còn đắc tội cả hai nữ nhân tuyệt thế thời thượng cổ kia, bên Yêu tộc e rằng cũng sẽ nảy sinh oán niệm." Bây giờ thực lực của lão đang ở đỉnh phong, mọi chuyện đều dễ nói.

Một khi lộ ra vẻ suy yếu, đám lão bất tử này tuyệt đối sẽ thừa cơ bỏ đá xuống giếng! "Tiên lộ khó đi, muốn an nhiên vượt qua, Diệp Bất Phàm là lựa chọn duy nhất của ngươi, Đại đạo năm mươi, độn đi một, hắn có khả năng lớn chính là cái một đã độn đi đó." "Ý gì?" "Không thể nói." Tầm Tiên Đạo Nhân lắc đầu cười, nói: "Về Đông Hải đi, bây giờ tiên khí hồi phục, tạo hóa trong biển sinh ra, có lẽ ngươi có thể tìm được tạo hóa thích hợp, đột phá thành tiên cũng không chừng." … Biên giới Bắc Vực.

Dãy núi Mang Sơn, một gian nhà tranh nằm ở vị trí sườn núi.

Trong nhà tranh, trên bàn trà lơ lửng một quả cầu máu, tỏa ra ánh sáng thần hồn.

Khi Diệp Bất Phàm đột phá Luyện Hư, khí tức thần hồn trên quả cầu máu cũng đã tăng lên một tầng thứ mới, tỏa ra ba động mãnh liệt.

Ba động lan ra ngoài, bị trận pháp bên ngoài nhà tranh che đậy.

Không bao lâu, ba động thu liễm, trở lại bình tĩnh.

Và vào khoảnh khắc Diệp Bất Phàm chết đi, quả cầu máu rung động dữ dội, 'rắc' một tiếng nứt ra, một thanh niên tóc trắng, thân trần

bước ra.

Hắn nhanh chóng lấy ra một bình ngọc tịnh trong càn khôn trong lòng bàn tay, trong đó kinh ngạc có một con rồng màu vàng sẫm.

Chính là con rồng mà Thiên Tàm Tiên Tôn đã bắt.

Chương 541

Vị tu sĩ thượng cổ đã đoạt xá Đông Hải Long Vương.

Bây giờ tu vi chỉ là Hóa Thần Đại Viên Mãn, đối với Diệp Bất Phàm Luyện Hư mà nói, khống chế vô cùng dễ dàng. "Thâu Thiên Hoán Nhật!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, lợi dụng Thiên Thiên Luân, nhanh chóng trao đổi mệnh cách, khí vận, nhân quả với tu sĩ thượng cổ.

Sau đó tiện tay bóp chết hắn, cùng với mệnh cách ban đầu của hắn đồng thời chết đi, từ từ tiêu tan trong thiên địa.

Giây phút này.

Diệp Bất Phàm ngoại trừ thần hồn, nguyên thần, nhục thân là của chính mình, mệnh cách, khí vận đều đã thay đổi.

Trong bói toán của Thiên Cơ Sư, mệnh cách và thần hồn gắn liền với nhau, mệnh cách biến mất, tương đương với tử vong.

Đương nhiên.

Đây không phải là cái chết theo ý nghĩa thực sự, giống như cởi bỏ quần áo của mình, mặc vào quần áo của người khác.

Thần hồn của hắn vẫn còn, vẫn là Diệp Bất Phàm.

Làm xong tất cả những điều này, hắn lấy ra ba đồng tiền, bắt đầu bói toán.

Xung quanh thân hiện lên sương mù thiên cơ.

Trên màn sương mù, chỉ có một vết lõm rất nông, gần như không thể thấy được. "Có người đang giúp ta." Diệp Bất Phàm híp mắt, như có điều suy nghĩ.

Hắn trước đây vì kế hoạch này, đã chuẩn bị đầy đủ, để không lộ ra sơ hở, thậm chí còn vứt bỏ cả những bảo vật như Hậu Nghệ Cung.

Lúc rời khỏi Tử Vi Tiên Triều, hắn đã để Vân Vân mang đi một đạo thần hồn và pháp khí trận pháp, đến một nơi khác.

Sau đó, hắn trở về tiệm trận pháp, mọi việc ổn thỏa, lại rời đi mấy ngày, mấy ngày đó chính là đến nơi giao giới giữa Tử Vi Tiên Triều và Bắc Vực, xây dựng nhà tranh và đại trận thiên cơ lục giai, an trí bản mệnh hồn huyết của mình.

Bản mệnh hồn huyết khác với phân hồn.

Nó và hắn là một thể, chính là bản thân hắn, tu vi tăng lên Luyện Hư, bản mệnh hồn huyết cũng sẽ tăng lên.

Thứ Vân Vân mang đi, chỉ là bom khói.

Để tranh thủ thời gian cho hắn trao đổi mệnh cách sau khi sống lại.

Chỉ là không ngờ có người giúp một tay, tạm thời xóa đi thiên cơ nhân quả của hắn, tranh thủ được thời gian.

Bom khói bên phía Vân Vân tự nhiên cũng không còn tác dụng. "Hắn là Tầm Tiên Đạo Nhân, người này rõ ràng không phải Thiên Cơ Sư tầm thường, e rằng đã vượt qua bát giai… Về phần con dao Thủy Trạch Tiên Quân, có lẽ cũng là do lão ta sắp đặt." Diệp Bất Phàm vuốt cằm suy ngẫm, không hiểu vì sao Tầm Tiên Đạo Nhân lại giúp hắn.

Nghĩ nửa ngày không ra, dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

Hắn bước ra khỏi nhà tranh, hít thở không khí trong lành, chỉ cảm thấy tương lai tươi sáng.

Không còn thù hận ngày xưa, không còn bị truy sát, con đường tương lai sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. "Đại Thừa Tiên Quân, sớm muộn có một ngày ta sẽ giết hết các ngươi." Diệp Bất Phàm nhìn về

hướng Tiên Đường, lộ ra nụ cười lạnh.

Tuy nói mệnh cách đã thay đổi, nhưng để cẩn thận, Bắc Vực không thể ở lại được.

Hắn vận chuyển 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》, cơ thể biến đổi, trong nháy mắt biến thành một con chân long màu vàng sẫm, áp chế tu vi xuống mức Hóa Thần Đại Viên Mãn. "Đông Hải Long Vương, ngươi bị tu sĩ thượng cổ đoạt xá mà chết, ta đã xử lý tu sĩ thượng cổ đó, cũng coi như báo thù cho ngươi, tiếp theo hãy để ta thay thế thân phận của ngươi, trở về Đông Hải!" Diệp Bất Phàm uốn éo thân rồng, đi về phía xa.

Tiên khí hồi phục, Đông Hải vật sản phong phú, không nghi ngờ gì là nơi tốt nhất.

Hơn nữa có Hải Yêu Tiên Tông làm chỗ dựa lớn, không sợ ai cả.

Chỉ cần cẩn thận một chút, tương lai vô hạn.

Một lát sau.

Hắn đón Vân Vân của Vân gia trở về, sau khi vào Tử Vi Tiên Triều, đợi trên một ngọn núi.

Nửa tháng sau.

Ngao Bệnh nhận được truyền tin mới chậm rãi đến.

Trải qua sự gột rửa của tiên khí ở Tiên Hỏa Giáo, Ngao Bệnh đã thành công tấn thăng Hóa Thần. "Phụ thân." Ngao Bệnh cưỡi Bích Thủy Kỳ Lân tiến lên, có chút buồn bực không vui.

Hắn đã sùng kính Diệp Bất Phàm từ lâu, trước đó vẫn luôn chạy đến tiệm trận pháp, ý đồ bái Diệp Bất Phàm làm sư phụ.

Kết quả là thần tượng này chưa gặp được mấy ngày đã toi mạng.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, cười ha hả, duỗi móng rồng vỗ vỗ vai

Ngao Bệnh. "Ha ha ha!

Tốt!

Hóa Thần Thiên Quân hai trăm tuổi!" "Con trai ta Ngao Bệnh có tư chất Đại Đế!" "Đi thôi!" Diệp Bất Phàm hóa thành hình người của Đông Hải Long Vương, tay áo lớn cuộn mây, cưỡi mây đạp gió, phi nhanh trong lãnh thổ Tử Vi Tiên Triều, bay về phía Nam Hồng Vực.

Hắn đã rời Nam Hồng Vực hơn bảy năm, trước khi đến Đông Hải cần phải đi xem Lục La, Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du mấy người.

Đương nhiên, chỉ là xem các nàng sống có tốt không, sẽ không tiếp xúc.

Về phần Bắc Vực, đại bộ phận sự việc đã được sắp xếp ổn thỏa, Thiên Tàm Tiên Tôn ẩn mình trong bóng tối, bảo vệ Thiên Ma Giáo và Tuyết Linh Tông. "Phụ thân, người sao lại cướp tân nương nhà họ Vân về đây?" Ngao Bệnh thu mây lại.

Hắn từng tham gia hôn lễ của lục hoàng tử Tử Vi Tiên Triều và Vân Vân, sau khi Diệp Bất Phàm rời đi, hắn cũng đi theo, chuyện Vân Vân bỏ trốn hắn hoàn toàn không biết.

Gương mặt xinh đẹp trắng nõn của Vân Vân có chút ngượng ngùng, lén nhìn Diệp Bất Phàm một cái, thi lễ nói: "Ta đã rời khỏi Vân gia, chưa cùng lục hoàng tử thành hôn, vẫn là thân trong trắng." "Trên đường gặp nạn, tình cờ được Ngao tiền bối ra tay cứu giúp, để tỏ lòng biết ơn, ta cam nguyện trở thành nha hoàn hầu hạ." "Ha ha ha!

Sau này nó chính là tiểu nương của ngươi!" Diệp Bất Phàm cười ha hả, vỗ vai Ngao Bệnh. "Cái quái gì vậy?

Chẳng phải người mới thu một Hà nữ sao?

Mê người đến mức không chịu nổi, từ khi nào lại đổi khẩu vị

rồi?" Ngao Bệnh ngây người, vội vàng nói.

Nhiều năm như vậy, phụ thân hắn tìm nữ nhân cũng không nhiều.

Hai năm trước nhìn thấy nữ tử của Thần Hà nhất tộc kinh ngạc như thấy thiên nhân, bèn thu phục nàng.

Ngao Bệnh nhìn nữ nhân kia rất không vừa mắt.

Không hiểu nổi một con tôm thì có gì hay ho. "Con tôm đó vi phụ chơi chán rồi, về lấy chút tiền cho nó đi đi!" Diệp Bất Phàm chẳng hề để tâm.

Đã đến Đông Hải, tự nhiên phải tìm kiếm ký ức của Đông Hải Long Vương.

Thân là thái thượng trưởng lão của Hải Yêu Tông, các sinh vật giống cái của các chủng tộc trong biển tự tìm tới cửa là chuyện rất bình thường, thường có hải tộc tặng gái, hoặc mời hắn đến "câu lạc bộ người mẫu non" trong biển để thưởng thức hải sản.

Cấp thấp thì có nữ bạch tuộc, nữ san hô, nữ lươn điện, tinh hàu sò các loại.

Cao cấp thì có mỹ nhân ngư, giao nữ, cửu đầu điểu vân vân.

Trong đó mỹ nhân ngư độc chiếm một góc, được yêu thích nhất, là đầu bảng trong biển.

Cũng có nhân tộc.

Nhưng rất ít, đại bộ phận đều đến từ các đại lục trong biển, nơi nhân tộc tụ tập — Bồng Lai Tiên Đảo, Hồng Trần Tiên Lục, Phù Tang Tiên Thụ.

Hai nơi trước là địa bàn của nhân tộc, Phù Tang Tiên Thụ là địa bàn của yêu tộc đệ nhất trong biển, Tam Túc Kim Ô, cây của nó lớn đến mức có thể so với đại lục, kéo dài hàng trăm triệu dặm, cũng là

nơi trú ngụ của đại bộ phận phi cầm.

Ngao Bệnh không nói nên lời, chỉ có thể không tình nguyện gọi một tiếng tiểu nương. ...

Diệp Bất Phàm phi nhanh trong Tử Vi Tiên Triều, nơi đã thay đổi rất nhiều, xuất hiện thêm vô số núi cao hùng vĩ, sông lớn, khắp nơi tràn ngập tiên khí.

Dưới sự nuôi dưỡng của tiên khí, một số tiên dược được thai nghén sinh ra, nảy mầm khỏe mạnh.

Diệp Bất Phàm đi qua một ngọn tiên sơn mây mù bao phủ, hái một cây tiên thảo từ vách núi.

Quan sát một lúc lâu, Diệp Bất Phàm thầm cảm khái trong lòng. "Chẳng trách các Đại Thừa Tiên Quân tìm mọi cách để mở cổng Tiên Giới, tiên thảo một tháng này, dược tính có thể so với linh dược trăm năm." Đây chỉ là tiên thảo bình thường.

Nếu là những linh dược kia hấp thu tiên khí rồi chuyển hóa thành tiên dược, dược tính sẽ chỉ càng mạnh hơn. "Tài nguyên Đông Hải phong phú, chuyến đi này chắc chắn có thể đột phá Hợp Thể!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ mong chờ, trên đường đi không ngừng lên kế hoạch cho việc tu hành trong tương lai.

Chương 542

Thứ nhất, hóa thân Long tộc, có thể giao dịch máu yêu với các tộc khác, như Tam Túc Kim Ô, Loan Điểu của Phù Tang Tiên Thụ.

Thứ hai, thu thập tiên dược, cả về phía nhân tộc và yêu tộc.

Thứ ba, thu thập các công pháp thần thông, đan phương có tác dụng phụ của nhân tộc, yêu tộc, để đẩy nhanh tu hành.

Dù không có cũng có thể tự tạo ra. ...

Vài ngày sau, tiến vào địa giới Nam Hồng Vực.

Mặt trăng trên cao đã bị Thường Nga Tiên triệu đi một cái, bây giờ chỉ còn lại một vầng minh nguyệt thật sự.

Diệp Bất Phàm nhìn vùng đất vừa quen thuộc vừa xa lạ, có chút hoảng hốt.

Hắn lúc này đang ở Tội Quốc.

Hoàn toàn khác với sự nghèo nàn trước đây, lãnh thổ Tội Quốc đã tăng lên gấp trăm lần, khắp nơi đều là tu sĩ tiên thổ, từ Trúc Cơ đến Hóa Thần đều có. "Phụ thân, đến Nam Hồng Vực làm gì?" Ngao Bệnh nhìn vào một hồ nước, mấy vị Nguyên Anh đang tranh đoạt một mỏ tiên khoáng nhỏ.

Trong đó có tu sĩ của Chân Ma Tiên Thổ, cũng có tu sĩ của Vô Ưu Tiên Thổ.

Sau khi được tiên khí tưới tắm, rất nhiều mỏ linh khoáng đã nhanh chóng chuyển hóa thành mỏ tiên ngọc, phẩm chất ngày càng tốt hơn. "Quan sát sự biến đổi tài nguyên của Nam Hồng Vực, nếu có tạo hóa lớn nào được thai nghén, tương lai có thể đến đây tranh đoạt một phen." Diệp Bất Phàm cười nói: "Con trai ta, nay tiên khí phục tô, một

số đại tạo hóa sẽ tự thai nghén sinh ra, vi phụ đây là lo trước tính sau." Chuyến đi này của hắn không chỉ vì mấy người Lục La.

Mà còn để thăm dò. 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 chỉ có thiên Luyện Hư, hoàn toàn không có thiên Hợp Thể, thiên Đại Thừa.

Thăm dò trước, sau này bước vào Hợp Thể, có thể quay lại Nam Hồng Vực, mưu đồ hai môn công pháp này của Chân Ma Tiên Thổ. "Chúng ta, ra mắt tiền bối." Vô số tu sĩ trên mỏ tiên khoáng nhỏ nhìn thấy hai người trên cao, đang định quát tháo, nhưng khi thấy con Bích Thủy Kỳ Lân dưới yên của Ngao Bệnh, ai nấy đều biến sắc, vội vàng dừng đấu pháp hành lễ.

Kẻ có thể dùng Bích Thủy Kỳ Lân làm tọa kỵ, chắc chắn là nhân vật lớn ở Đông Hải. "Ừm." Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, không để ý nhiều, cưỡi mây bay đi.

Hắn thong dong dạo bước ở Nam Hồng Vực, đi qua Huyễn Kiếm Quốc, Mộc Thần Quốc, Thiên Liễu Quốc, những nơi năm xưa hắn từng đi qua.

Lại đi qua biên giới Ngọc Quốc, quan sát biển mây cuồn cuộn, rõ ràng cấm khu cũng sắp xuất thế. "Con trai, con đến Thiên Cơ Quốc đợi vi phụ trước đi, vi phụ có chút việc cần làm." Diệp Bất Phàm để Ngao Bệnh đưa Vân Vân đi trước.

Còn mình thì đặt chân lên quốc thổ của Đại Yến.

Năm xưa, không lâu sau khi hắn rời Nam Hồng Vực, Đại Yến bị Chân Võ Tiên Thổ chiếm lĩnh, hoàng thất tử thương thảm trọng.

Sau đó lại bị kẻ thù bỏ đá xuống giếng, hoàng thất suýt bị diệt tộc.

Hiện nay đã luân lạc thành một gia tộc nhỏ ở biên cảnh.

Mấy ngày trước Vạn Cổ Tiên Thổ đã để mắt đến Đại Yến, giao

chiến với Chân Võ Tiên Thổ mấy lần, chiếm cứ nơi này, thành lập Vạn Cổ Tiên Tông.

Tiên tông này, có một vị Vạn Cổ Tiên Quân. "Tông môn này, ta không thích." Diệp Bất Phàm nhìn hoàng cung Đại Yến xưa kia, nay đã bị một ngọn tiên sơn thay thế, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

Hắn quay người rời đi, đến một tòa thành nhỏ.

Hoàng thất Chu gia của Đại Yến bị xua đuổi đến đây, Lão Cảnh Vương năm xưa đã sớm tọa hóa, bây giờ gia chủ Chu gia là Sở Thân Vương, phụ thân của Chu Huyên Nhi.

Trong phủ đệ Chu gia. "Gia chủ, Huyễn Kiếm Quốc có một khối bảo địa, sau khi được tiên khí nuôi dưỡng, có khả năng sinh ra tiên khoáng, chúng ta có nên dời đến đó trước, chiếm lấy bảo địa không?" "Lâu ngày, có lẽ có thể tái lập sự huy hoàng của Đại Yến!" Trong đại sảnh, đông đảo người nhà họ Chu nhìn về phía Sở Thân Vương, hưng phấn bàn bạc. "Đó không phải là thứ chúng ta có thể nhúng tay vào, vẫn là nên đợi đi, đợi những thế lực tiên thổ kia phân chia xong, chúng ta hãy xem có chỗ nào tốt không." Sở Thân Vương năm xưa, nay đã tóc bạc trắng đầu, có chút mệt mỏi nói.

Tiên thổ hạ giới, Hóa Thần đầy trời, cường giả Luyện Hư cũng không ít, đám Nguyên Anh bọn họ chẳng là gì cả, chỉ có thể ăn chút cơm thừa canh cặn.

Người nhà họ Chu trong sảnh lập tức im bặt, cúi đầu ủ rũ.

Đúng lúc này, một bóng đen lặng lẽ đến bên cạnh Chu gia chủ, thấp giọng truyền âm mấy câu.

Bóng đen này, chính là huynh trưởng của Chu Huyên Nhi, Chu Tuyền.

Hiện tại phụ trách tình báo của Chu gia, bây giờ tu tiên giới biến

động dữ dội, tình báo còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì. "Diệp Bất Phàm... chết rồi?" Sở Thân Vương ngẩn ngơ, môi mấp máy mấy lần, rồi ngã phịch xuống ghế.

Nam Hồng Vực cách Bắc Vực rất xa, Chu gia không có bản lĩnh đó để dò la tin tức của Diệp Bất Phàm, tin này được truyền đến từ Chân Ma Tiên Thổ, sau khi hạ giới, tiên thổ đó đã thành lập Chân Ma Tiên Tông.

Lão mất một lúc lâu mới hoàn hồn, không để ý đến tộc nhân, đi đến một ngôi mộ cũ ở hậu sơn.

Trên bia mộ chỉ khắc đơn giản mấy chữ.

Mộ của Yến Vũ Đế.

Cũng chính là Thái Thượng Hoàng năm xưa.

Nhiều năm trước Thái Thượng Hoàng qua đời, sau khi chết được chôn ở hoàng lăng.

Sau khi Đại Yến bị diệt, những kẻ thù kia đã trực tiếp đào hoàng lăng, cướp đi những thiên tài địa bảo được chôn cùng.

Lão bất đắc dĩ, thu gom hài cốt, chôn cất tại nơi này.

Sở Thân Vương ngơ ngác quỳ ngồi trước ngôi mộ cũ, nhìn bia mộ. "Phụ hoàng, nhi thần, không chống đỡ nổi nữa rồi." Lão đột nhiên quỳ xuống trước mộ, nước mắt già tuôn rơi.

Diệp Bất Phàm chết, hy vọng cuối cùng trong lòng, tia hy vọng cuối cùng, đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Hoàng thất Đại Yến, khôi phục vinh quang ngày xưa đã là điều không thể.

Trong thế giới tu tiên ngày càng hỗn loạn này, sống sót đã là muôn vàn khó khăn.

Sở Thân Vương không nhìn thấy, cách đó không xa sau lưng, một bóng người áo trắng đang lặng lẽ nhìn ngôi mộ cũ, nhìn những nét chữ trên bia mộ.

Hắn hổ thẹn với lời phó thác của Thái Thượng Hoàng. "Chân Võ Tiên Thổ..." Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở mắt ra, nhìn Sở Thân Vương lần cuối, rồi quay người rời đi.

Hắn đi qua núi sông Đại Yến, tiến vào lãnh thổ Liêu Quốc.

Liêu Quốc tương đối may mắn, năm xưa sau khi Chân Võ hạ giới, đã ngay lập tức giải tán toàn bộ triều đình, chọn một thành nhỏ ở Liêu Quốc để dừng chân, tránh được sự tàn sát của Chân Võ Tiên Thổ.

Nhưng nay tiên khí phục tô, các đại tiên thổ hạ giới, chiếm lĩnh địa bàn, hoàng thất Liêu Quốc cũng phải vật lộn để tồn tại, không lâu trước đã đầu quân cho một phương tiên thổ chiếm đóng núi sông Liêu Quốc — Xích Viêm Tiên Tông.

Tiên tông này không có Đại Thừa Tiên Quân, nhưng có mười vị Hợp Thể Tiên Quân.

Trong một ngọn núi lớn, bảo quang tỏa ra từ trong lòng núi, một đệ tử chân truyền của Xích Viêm Tiên Tông đang nhìn chằm chằm với ánh mắt nóng rực, đồng thời ra lệnh cho một số tu sĩ đi trước để thử dò nguy hiểm.

Tiên khí phục tô, không phải không có nguy hiểm, một số ngọn núi sinh ra linh trí, từ đó sở hữu sức mạnh cường đại không phải là số ít.

Mà những tu sĩ kia.

Là tộc nhân của hoàng thất Liêu Quốc, Liêu Đế từng một thời oai phong lẫm liệt giờ đây chỉ có thể tươi cười, tuân theo chỉ huy của thượng tông.

Lão biết vị Hóa Thần của Xích Viêm Tiên Tông này đang dùng

những Nguyên Anh bọn họ làm bia đỡ đạn để tìm bảo vật.

Nhưng không còn cách nào khác.

Phản kháng, toàn tộc sẽ bị diệt.

Diệp Bất Phàm đứng trên một cây cổ thụ chọc trời, nhìn cảnh này, một lúc lâu sau, hắn quay người biến mất.

Hắn như một vị khách qua đường.

Đi qua những nơi từng đi, để xem từng người từng người quen thuộc.

Nam Hồng Vực bây giờ, bảo địa xuất thế, linh dược biến dị, khắp nơi tràn ngập tranh đấu, máu và lửa đan xen.

Hắn nhìn thấy Lý Thu Thủy đang ẩn sau lưng các tu sĩ, tọa thu ngư ông.

Nhìn thấy Tiêu Mật Đào vạn dặm tìm chồng.

Nhìn thấy Trương Đạo Tiên của Trương gia đang được lão thái thái ôm trong lòng.

Nhìn thấy trong rừng trúc, thánh nữ Trương gia, Trương Diệu Tiên, đang yên tĩnh đánh đàn, không tranh với đời.

Thái Huyền Thiên Quân, Tử Tiêu Thiên Quân, Thái Tuế Thần, Trần Lão Quái vân vân.

Chương 543

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm tiến vào hoàng thành của Thiên Cơ Quốc.

Thiên Cơ Nữ Đế đã từ nhiệm hoàng đế vị, giao đại quyền cho Thiên Cơ Tiên Thổ hạ giới, còn nàng thì đưa mấy người Lục La đến sống ở Tiên Hồ Thành.

Đây là thành trì mới xuất hiện sau khi Thiên Cơ Tiên Thổ dung hợp với Nam Hồng Vực, lưng tựa vào Tiên Hồ.

Có lẽ là vì Tầm Tiên Đạo Nhân.

Thiên Cơ Nữ Đế, Lục La, Ngu Tuyền Cơ, Chu Huyên Nhi mấy người đều bình an vô sự. "Nữ Đế tỷ tỷ, hắn thật sự chết rồi sao?" Lục La ngồi bên hồ, nhỏ giọng hỏi Thiên Cơ Nữ Đế đang câu cá.

Vạn Thọ Thiên Quân từng nói, câu cá có thể tĩnh tâm, rất có ích cho việc tăng tiến Thiên Cơ Thuật.

Vì thế Thiên Cơ Nữ Đế đã mê mẩn câu cá. "Tiểu Lục La, đây là lần thứ chín mươi tám ngươi hỏi ta rồi." Thiên Cơ Nữ Đế bất đắc dĩ nói, nàng lại nhìn ba người Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du, Chu Huyên Nhi sau lưng, đau đầu nói: "Ta cũng không muốn hắn chết, dù sao bản đế còn chưa ngủ với hắn." "Liệu có khả năng..." Vòng mắt Lục La lập tức đỏ lên. "Không có khả năng, Đại Thừa Tiên Quân tự mình ra tay, hắn làm sao sống được?" Thiên Cơ Nữ Đế xua tay.

Thấy mấy người sắc mặt lộ vẻ do dự, trong lòng hiểu rõ các nàng đang nghĩ gì, nói: "Mấy người các ngươi, đừng nghĩ đến chuyện đi Bắc Vực, ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, phía trên ta có Thiên Vận Lão Tổ che chở, không ai dám động đến các ngươi." "Nhưng một khi rời khỏi nơi này... kẻ thù của Diệp Bất Phàm nhiều như vậy, các ngươi

sống không quá hai ngày." Thiên Vận Lão Tổ là Thiên Cơ Sư bậc bảy, nhưng tu vi lại là Đại Thừa, là người chưởng quản trên danh nghĩa của Thiên Cơ Tiên Thổ.

Mà người đứng trên lão chỉ có một vị, Tầm Tiên Đạo Nhân.

Không chỉ là Đại Thừa Tiên Quân, mà còn là Cửu Giai Đại Tiên Sư duy nhất trong tu tiên giới.

Lục La, Ngu Tuyền Cơ bốn người im lặng.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến giọng nói ôn hòa của một nam tử: "Nữ Đế, người quả nhiên ở đây, tốt quá rồi." "Cút!" Thiên Cơ Nữ Đế đầu cũng không ngoảnh lại.

Người đến khí chất bất phàm, dung mạo anh tuấn, là người của Thiên Cơ Tiên Thổ, con trai của một vị Hợp Thể Tiên Tôn, Quan Hạc.

Tu vi là Hóa Thần, một gã công tử ăn chơi, sau khi hạ giới thấy Nữ Đế dung mạo vô song, khí thế lại mạnh mẽ, quả quyết triển khai theo đuổi, đã theo đuổi được nửa tháng, thế công không giảm mà còn tăng. "Ta đã chuẩn bị một kiện bảo y bậc sáu..." "Cút!

Ta không muốn nói lần thứ ba." "Được rồi." Quan Hạc cũng không tức giận, lộ ra nụ cười của tra nam, quay người rời đi. "Tốt tốt tốt, ta chính là thích người từ chối ta, như vậy mới có tính thử thách!" Dục vọng chinh phục trong mắt Quan Hạc ngày càng mạnh, vừa đi vừa suy nghĩ làm thế nào để công lược Thiên Cơ Nữ Đế.

Theo hắn thấy, một người theo đuổi đủ tư cách, không nên chấp nhất vào kết quả. "Theo đuổi nữ tử, cũng như leo núi cao, núi càng cao, khoảnh khắc leo lên đến đỉnh, cảm giác thành tựu sẽ càng mạnh!" Quan Hạc nhếch miệng cười, không những không nản lòng, ngược lại càng ngày càng hưng phấn.

Hắn đã sống một nghìn tám trăm tuổi, số nữ nhân có được không

phải một vạn thì cũng tám nghìn.

Mỗi lần theo đuổi thành công, sau một đêm xuân phong, ngày thứ hai liền đá những nữ nhân đó đi.

Không vì gì khác.

Thận không tốt.

Một người đàn ông thận không tốt, rất biết yêu quý thân thể của mình.

Đang cúi đầu đi, "bốp" một tiếng đụng phải một lão già. "Lão già chết tiệt ở đâu ra?

Ngươi không có mắt à?!" Quan Hạc nổi giận, vừa quát lên, sắc mặt đã thay đổi. "Ngươi nói bản tổ sư không có mắt?

Tiểu tử nhà họ Quan, cha ngươi dạy dỗ ngươi như vậy sao?" Thiên Vận Lão Tổ lạnh nhạt nhìn hắn. "A... tổ sư thứ tội." Mặt Quan Hạc trắng bệch, vội vàng cúi người.

Cố ý.

Lão già này tuyệt đối là cố ý.

Đến cảnh giới của lão, làm sao có thể không chút cảm giác mà đụng phải người khác? "Tự bẻ một chân của mình đi, rời khỏi Thiên Cơ Quốc, bản tổ sư không muốn nhìn thấy ngươi." Thiên Vận Lão Tổ liếc mắt nói. "Rắc!" Mặt Quan Hạc xanh mét, cắn răng, tại chỗ bẻ gãy chân phải của mình, chỉ còn lại một chân trái, nhảy lò cò chạy ra ngoài Thiên Cơ Quốc. "Đến Đông Hải đi, Tầm Tiên từng nói, mấy chục năm sau Đông Hải sẽ có đại tạo hóa, ở đó tu luyện một phen, sửa cái tật háo sắc của ngươi đi." Thiên Vận Lão Tổ bình tĩnh nói. "Vâng." Quan Hạc khựng lại, chạy càng nhanh hơn.

Thiên Vận Lão Tổ thấy vậy, vô tình liếc mắt về phía hư không xa

xa, rồi quay người biến mất.

Khoảng một nén hương sau.

Bóng dáng Diệp Bất Phàm hiện ra từ hư không đó. "Thiên Vận Lão Tổ đây là đang thể hiện thiện ý sao?" Hắn híp mắt, như có điều suy nghĩ.

Đông Hải.

Đại tạo hóa. "Thứ có thể khiến Tầm Tiên Đạo Nhân gọi là đại tạo hóa, e rằng còn quan trọng hơn cả cổng Tiên Giới, rốt cuộc là cái gì?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Cuối cùng lắc đầu, nghiêng đầu nhìn bóng lưng mấy người Lục La, một lúc lâu sau, lặng lẽ quay người, biến mất trong lãnh thổ Thiên Cơ Quốc.

Lại đi một vòng địa giới Chân Ma Tiên Tông, quan sát nửa ngày, lúc này mới lên đường đi Đông Hải.

Một tháng sau.

Diệp Bất Phàm đứng trên bến tàu, nhìn đại dương không có điểm cuối trước mắt, gió biển thổi qua, mang theo vị mặn của biển.

Xung quanh bến tàu, có không ít thuyền lớn đang neo đậu.

Đại bộ phận đều là thuyền buôn, qua lại giữa Hồng Trần Tiên Lục và Bồng Lai Tiên Đảo. "Ào ào ào!" Một con rùa biển khổng lồ khuấy động sóng nước, lộ ra một cái đầu hung dữ, tỏa ra khí tức của đại yêu Nguyên Anh. "Ra mắt Ngao tiền bối, Long Cung truyền chiếu lệnh, lệnh ngài trở về." Đầu lâu to lớn của rùa biển cúi thấp, cung kính nói.

Sau khi tiên thổ hạ giới đã thành lập Hải Yêu Tiên Tông, tông này có rất nhiều phân nhánh, Tiên Long tộc, Côn Bằng tộc, Tiên Quy tộc, Tất Phương tộc, Lỏa Ngư tộc vân vân, tổng cộng một trăm ba mươi

tám chủng tộc.

Trong đó lấy Tiên Long, Côn Bằng, Toan Nghê làm đầu.

Đông Hải Long Vương có huyết mạch truyền thừa từ Tiên Long tộc, nay tiên khí phục tô, Long Hoàng chấp chưởng Long Cung.

Quyền lực thái thượng trưởng lão của hắn tự nhiên không còn tồn tại, trở về Tiên Cung dựa vào huyết mạch thuần chính, cũng có thể kiếm được một chức vị không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi.

Phía trên còn có tộc lão Hợp Thể, và Yêu Tôn Luyện Hư.

Trước khi đến Đông Hải, Diệp Bất Phàm đã dò la rõ ràng sự phân chia thế lực bên trong. "Cái gì gọi là lệnh?

Cha ta là ai?

Đông Hải Long Vương!

Đã từng nghe lệnh của ai bao giờ!" Ngao Bệnh lập tức nổi giận.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, xua tay nói: "Ai hạ lệnh?" "Long Hoàng đại nhân." "..." Diệp Bất Phàm trong lòng chùng xuống, huyết mạch của Đông Hải Long Vương cực kỳ thuần chính, được tiên thổ coi trọng, nếu không cũng sẽ không cử hắn đến Tiên Đường làm tiền trạm.

Nhưng thực sự không ngờ, mức độ coi trọng vượt quá tưởng tượng, lại có thể thu hút sự chú ý của Long Hoàng Tiên Quân. "Đi thôi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, bước lên lưng rùa biển, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng suy tính đối sách. "Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh theo lý mà nói, có thể biến ta hoàn toàn thành yêu tộc, trong mắt Đại Thừa Tiên Quân, ta chính là yêu, nhưng... không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn a." "Cẩn thận một chút, vá lại lỗ hổng của môn tiên pháp này." Diệp Bất Phàm dặn dò hai câu, chìm vào giấc mộng sâu, cố gắng

hết sức tìm kiếm sơ hở.

Kinh văn này là tiên pháp chân chính, Hợp Thể Tiên Tôn cũng không nhìn ra manh mối.

Nhưng Đại Thừa Tiên Quân dù sao cũng là tồn tại đỉnh cao, phải cẩn thận.

Cuối cùng không phát hiện ra sơ hở nào, Diệp Bất Phàm chuyển sang nâng cao Thiên Cơ Thuật.

Hắn hóa thân Đông Hải Long Vương, dùng là mệnh cách của tu sĩ thượng cổ, 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》 có thể qua mắt được Đại Thừa, nhưng nếu Bát Giai Đại Tế Ti bói toán sâu về mệnh cách của hắn, chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối.

Cho nên.

Trước khi Thiên Cơ Thuật chưa nâng lên bậc tám, tốt nhất là tránh xa mấy vị Đại Tế Ti của Hải Yêu Tiên Tông, hành sự khiêm tốn.

Chương 544

Nửa tháng sau.

Rùa biển chở ba người tiến vào hải vực của tiên yêu, rồi lao đầu xuống biển sâu, trong nháy mắt Diệp Bất Phàm bị nước biển vô tận bao bọc.

Lặn sâu xuống đáy biển mấy chục vạn dặm, trước mắt bỗng xuất hiện một vùng lòng chảo khổng lồ, trong lòng chảo sóng nước dập dờn, tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Diệp Bất Phàm trong mắt lộ vẻ kỳ lạ, búng tay một giọt hồn huyết bay ra, đánh vào một cây san hô, để lại làm thủ đoạn bảo mệnh.

Sau đó xuyên qua ánh sáng bảy màu, trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Giống như tiến vào một thế giới khác, núi non và cây cổ thụ ngút ngàn, quần thể cung điện san sát, kéo dài không biết bao nhiêu dặm, nồng độ tiên khí cũng cao hơn nhiều so với đại dương bên ngoài.

Nơi này, tên là — Quy Khư!

Nơi ở của Hải Yêu Tiên Tông! "Đây chính là Hải Yêu Tiên Tông?" Vân Vân tò mò quan sát.

Diệp Bất Phàm nhìn khắp bốn phương tám hướng, có thể thấy một đám lính tôm tướng cua cầm các loại vũ khí đang tuần tra, lươn điện, mỹ nhân ngư, yêu sò, huyền quy vân vân.

Cũng có yêu tộc đã hóa thành hình người. "Thái thượng trưởng lão." Một nam tử mặc tử bào đi tới, vội vàng tiến lên đón, nói: "Động phủ của ngài đã bị Côn Bằng nhất tộc chiếm lĩnh, e là không lấy lại được nữa." Nam tử này bản thể là lươn điện, tên là Lôi Ảnh, tâm phúc

của Đông Hải Long Vương. "Ừm." Diệp Bất Phàm không ngạc nhiên, Hải Yêu Tiên Tông hiện nay do Tiên Long, Côn Bằng, Toan Nghê cùng chấp chưởng, địa bàn của mỗi bên đã sớm phân chia xong, hắn có kiện cáo lên Long Hoàng cũng vô dụng. "Có chỗ nào đặt chân không?" Diệp Bất Phàm gật đầu, hỏi. "Tất nhiên là có." Lôi Ảnh đưa Diệp Bất Phàm đến một thành trì ở sâu trong Quy Khư, diện tích còn lớn hơn thành Đường Kinh gấp ngàn lần, đây là thành trì được di lại từ tiên thổ, tên là Tiên Hải Thành.

Nơi giao dịch nội bộ của Hải Yêu Tiên Tông.

Đi trên đường lớn, các chủng tộc khác nhau lướt qua, đại bộ phận đều là hải yêu đã khai linh trí, từ Kim Đan đến Hóa Thần không đều, thỉnh thoảng thấy mấy vị Yêu Tôn cấp Luyện Hư.

Hai bên đường phố cũng có các cửa hàng được xây dựng tử tế, tương tự như của nhân tộc.

Chủ cửa hàng và nhân viên có hình thù kỳ quái.

Đại bộ phận bán tiên linh dược, khoáng liệu, yêu trận vân vân, luyện đan rất ít, luyện khí thì một cái cũng không có.

Về phương diện luyện đan, luyện khí, thiên phú của yêu tộc thực sự quá tệ.

Nhưng kỹ nghệ bồi dưỡng linh dược, lại là đỉnh cao của tu tiên giới.

Dù sao, trong mắt nhân tộc, yêu thú chính là quản gia lớn của linh dược.

Hái linh dược, gặp phải yêu thú bảo vệ là chuyện quá bình thường.

Cuối cùng, Lôi Ảnh đưa cha con Diệp Bất Phàm đến một phủ đệ, trên đó khắc chữ yêu tộc — Ngao Phủ. "Lão nô, ra mắt chủ nhân!"

Một con cá nheo bơi tới, đôi mắt nhỏ lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Đây là quản gia của Đông Hải Long Vương, kiêm chức vú nuôi của Ngao Bệnh, là tâm phúc trong tâm phúc. "Chủ nhân, ngài đã về rồi." "Long Vương đại nhân, tiểu Hà nhớ ngài lắm." Một đám oanh oanh yến yến bay tới, tinh xà, tinh hàu các loại, dẫn đầu là một con tôm hồng lớn, rõ ràng là vợ cả, lườm mấy con hồ ly tinh xung quanh một cái, rồi dính dính nhớp nhớp áp sát lên.

Con tôm này, chính là ái phi mà Đông Hải Long Vương thu nhận mấy năm trước, Hà. "Mẹ kiếp, khẩu vị của Đông Hải Long Vương này cũng mặn thật?" Diệp Bất Phàm nhìn vô số đôi chân dài của ái phi, da đầu tê dại, lập tức quát: "Cút!

Bản vương không có tâm trạng!" "Long Vương đại nhân." Con ngươi của tôm hồng lớn lập tức đỏ lên, vẻ mặt tủi thân.

Ngao Bệnh vốn đã không ưa con tôm hồng lớn này từ lâu, lập tức lệnh cho một đám hộ vệ cua lôi con tôm này đi.

Đúng lúc này, con rùa biển đưa hắn đến Quy Khư thu nhỏ thân thể, cung kính nói: "Ngao tiền bối, ngài còn cần phải bái kiến Long Hoàng." Diệp Bất Phàm nghe vậy ánh mắt hơi lóe lên, dặn dò: "Con trai, đưa tiểu nương của con đi dạo, vi phụ đi một chuyến." Vân Vân nhìn những sinh vật kỳ hình quái trạng xung quanh, sợ đến mặt trắng bệch, tay nhỏ níu lấy vạt áo Diệp Bất Phàm, đôi mắt to hiện lên vẻ hoảng sợ.

Nếu Diệp Bất Phàm bị Long Hoàng Tiên Quân nhìn thấu thân phận con người, vậy nàng cũng tiêu đời.

Một con người rơi vào thế giới yêu tộc, chết cũng là một loại xa xỉ.

Diệp Bất Phàm an ủi nàng mấy câu, quay người nói với rùa biển:

"Dẫn đường phía trước." Một lúc sau.

Diệp Bất Phàm theo rùa biển đến một quần thể cung điện, các loại tiên long trú ngụ trong quần thể cung điện, số lượng khí tức lên đến hơn một vạn.

Chủng tộc càng cao quý, con cháu càng hiếm hoi, Tam Túc Kim Ô của Phù Tang Tiên Thụ ngay cả một vạn cũng không có.

Các loại hải yêu bình thường khác số lượng lại cực nhiều.

Ví dụ như rùa biển, toàn bộ Đông Hải không dưới trăm tỷ.

Ngay khoảnh khắc bước vào Tiên Cung, mấy chục đạo thần thức của Hợp Thể Tiên Tôn lướt qua người hắn, sau đó lại thu hồi thần thức. "Huynh trưởng trở về, thật đáng mừng, chỉ là sao không thấy huynh đột phá Luyện Hư?" Một trung niên mặc huyết bào đi tới, mắt nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Người này tên Ngao Thần, em ruột của Ngao Quang, vừa mới tấn thăng Hóa Thần Đại viên mãn không lâu, khi tiên thổ chưa hạ giới, cũng mang chức vị thái thượng trưởng lão Hải Yêu Tông.

Trước đây quan hệ cũng không tệ, nhưng từ khi tiên thổ phái Ngao Quang đến Tiên Hỏa Giáo, hai người đã có rạn nứt, quan hệ xấu đi.

Vì chuyện tế thiên, Ngao Thần đã bỏ lỡ cơ hội đột phá Luyện Hư. "Đột phá hay không, cũng không cần ngươi bận tâm." Diệp Bất Phàm lạnh lùng đáp lại, sải bước tiến vào quần thể cung điện.

Ngao Thần thấy vậy, lộ ra nụ cười lạnh, phất tay áo rời đi.

Diệp Bất Phàm đến trước một tòa bạch cung hùng vĩ, giống như một con rồng thật đang nằm ngủ, cúi người nói: "Hạ giới Tiên Long tộc Ngao Quang, tham kiến Long Hoàng Tiên Quân!" "Vào đi." Rầm một tiếng, cổng cung mở rộng, ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, tiến vào trong.

Trong điện trạm trổ tinh xảo, trần nhà châu quang bảo khí, hai bên cột đèn sáng trưng, nơi sâu nhất là một lão giả uy nghiêm đầu mọc song sừng vàng, mặt vuông chữ điền đang khoanh chân ngồi.

Lão nhìn về phía Diệp Bất Phàm, đôi mắt như có thể nhìn thấu vạn vật, nhiếp hồn đoạt phách. "Lúc tế thiên, vì sao vắng mặt?" Long Hoàng nhìn Diệp Bất Phàm một lúc lâu. "Văn bối bị tu sĩ thượng cổ truy sát, ý đồ lấy long cân luyện bảo, bị trọng thương, chỉ có thể trốn ở trong cương vực Lưu Ly Quốc để điều dưỡng." Diệp Bất Phàm đã sớm có kịch bản, cúi người đáp. "Ồ?" Long Hoàng nhìn chằm chằm hắn, nói: "Thôi bỏ đi, huyết mạch của ngươi thuần chính, vượt qua đại bộ phận long tộc, tiềm lực cực tốt, con trai ngươi tiềm lực cũng không tệ, nay tiên khí phục tô, hãy chăm chỉ tu luyện." "Vâng." "Có từng nghe nói về tên Diệp Bất Phàm đó không?

Ngươi từng tiếp xúc với hắn, hiểu được bao nhiêu?" Long Hoàng đổi chủ đề, hỏi: "Ngươi nghĩ, hắn thật sự chết rồi sao?" Thân là Long Hoàng, nguồn tin tức tự nhiên cực kỳ linh thông.

Nếu có Diệp Bất Phàm giúp lão huyết mạch phản tổ, hy vọng đột phá Chân Tiên sẽ lớn hơn.

Hơn nữa, Tiên Long tộc chỉ có mình lão là Đại Thừa, trước khi đột phá, phải bồi dưỡng ra thế hệ kế tiếp, để phòng vạn nhất.

Huyết mạch càng gần Long Vương tự nhiên càng tốt. "Đích xác đã chết." Diệp Bất Phàm chắp tay nói: "Lúc đó ta tiếp xúc với người này, cũng là muốn nhờ hắn giúp ta huyết mạch phản tổ, nhưng mà..." Nói xong, vẻ mặt đúng lúc lộ ra vẻ bất đắc dĩ. "Thủy Trạch Tiên Quân thật đáng chết." Đôi mắt Long Hoàng lạnh như băng.

Sau khi Thiên Tinh Tiên Tông hạ giới, đã thống hợp các tiên thổ nhỏ xung quanh, chính thức đổi tên thành Bồng Lai Tiên Tông, nghiễm nhiên là thế lực lớn nhất Đông Hải.

Nay lại còn liên thủ với Hồng Trần Tiên Lục, đang phái tu sĩ tông môn, ráo riết tìm kiếm các mỏ tiên khoáng, bảo vật mới sinh ra trong biển, đã xảy ra xung đột với Hải Yêu Tiên Tông và Phù Tang Tiên Thụ. "Đã về rồi, vậy thì đến U Hải trấn thủ tiên khoáng đi, nơi đó tiên khí nồng đậm, thiên tài địa bảo cũng không ít, đủ để ngươi đột phá Luyện Hư." Long Hoàng có chút mất hứng.

Diệp Bất Phàm trong lòng mừng rỡ, hành lễ nói: "Đa tạ Long Hoàng Tiên Quân." Quy Khư có ba vị Đại Thừa Tiên Quân, Côn Bằng Tiên Quân, Toan Nghê Tiên Tổ, Long Hoàng Tiên Quân.

Hắn không muốn cả ngày ở dưới mí mắt của mấy vị Đại Thừa Tiên Quân.

Hơn nữa cũng không tiện cho hắn nhục thân đột phá Luyện Hư.

U Hải cách Quy Khư, Bồng Lai Tiên Đảo không xa, hắn có thể qua lại giữa nhân tộc và hải yêu tộc.

Mấu chốt là ở lại Quy Khư, không có ý nghĩa gì, hắn bây giờ ngoài mấy đồng tiền bói toán và Bắc Huyền Thiên Tôn bị phong ấn, có thể nói là hai bàn tay trắng, lấy cái gì để giao dịch máu yêu và tiên dược?

Để thoát thân mà không có sơ hở, Diệp ác nhân thậm chí còn hủy cả ba mươi sáu thanh Chân Ma Kiếm gắn bó sâu sắc.

Mà cái việc vặt trấn thủ tiên khoáng, toàn là việc béo bở, Long Hoàng rõ ràng muốn cất nhắc hắn một chút.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Long Cung, trở về Ngao Phủ, bắt đầu mưu hoạch.

Thân phận bên hải yêu tộc đã có.

Bên nhân tộc thì không có. "Thiên Cơ Sư, Trận Pháp Sư, Phù Sư, ba loại chức nghiệp này đều biết ta am hiểu, không thể dùng, chức nghiệp Luyện Khí Sư không mấy người biết, vừa hay đang là thời

loạn, ngày nào cũng đánh nhau, pháp bảo tiêu hao quá nhiều, chức nghiệp này còn được ưa chuộng hơn Trận Pháp Sư." Trận Pháp Sư thích hợp cho chiến trận địa.

Bây giờ cả thế giới giết người đoạt bảo, chơi trò đột kích, ai mà chơi chiến trận địa với ngươi?

Bí bảo, pháp bảo uy lực lớn mới là chủ đạo. "Trong thời loạn, lựu đạn, bom hạt nhân không nghi ngờ gì là thích hợp nhất, để sau nghiên cứu mấy loại bí bảo dùng một lần như 'Bạo Lôi Châu', 'Bạo Hỏa Châu'." Diệp mỗ nhân là cường giả.

Mà cường giả chưa bao giờ oán trách hoàn cảnh, đến đâu cũng có thể tỏa sáng.

Tay trái buôn bán quân hỏa, tích lũy vốn liếng, tay phải mua máu yêu và tiên dược, nâng cao tu vi, thỉnh thoảng kiêm thêm vai cướp.

Chương 545

Làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng! "Về phần lai lịch, bịa một cái là được rồi, tu tiên giới có bao nhiêu tiên thổ nhỏ, muốn tra ra gốc gác của một người, khó như lên trời." Diệp Bất Phàm ngồi trong phòng, cảm thấy tiền đồ tươi sáng, lập tức chìm vào giấc mộng sâu, lật ra lượng lớn tài liệu luyện khí trong đầu, bắt đầu làm thí nghiệm khoa học. "Ừm, điều hòa hai loại pháp lực thủy hỏa, dùng bí pháp nén vào bí khí, dùng cấm chế luyện khí phong ấn, cuối cùng dùng pháp lực, yêu khí thúc đẩy, trong nháy mắt thủy hỏa va chạm, tạo thành sát thương bùng nổ." "Nếu thêm vào pháp tắc không gian, có thể làm được việc ném ra, dịch chuyển tức thời đến bên cạnh kẻ địch, phòng không thể phòng." Nửa tháng sau, Diệp Bất Phàm cuối cùng đã nghiên cứu ra bí bảo dùng một lần bậc năm — Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Bậc sáu hắn chưa nghiên cứu ra được, chủ yếu là chưa nắm giữ pháp tắc thủy, hỏa, chỉ sau khi nhục thân Luyện Hư, dựa vào Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, dung nhập ngũ hành pháp tắc vào nhục thân, mới có thể nắm giữ sơ lược.

Sau đó.

Diệp Bất Phàm tuyên bố rời Quy Khư, đi Nga Thành... không, đi U Hải nhậm chức, đảm nhiệm phó khoáng chủ của tiên khoáng.

Mỏ tiên khoáng này vốn là một linh mạch lớn, sau khi tiên khí phục tô, dần dần chuyển hóa thành tiên khoáng, phạm vi không nhỏ, chỗ béo bở càng không ít.

Nhưng mà chức vụ ngon lành nhất đã bị Luyện Hư Thiên Tôn của Côn Bằng nhất tộc cướp mất, hắn chỉ có thể làm số hai.

Nhưng vấn đề không lớn.

Tìm cơ hội xử lý hắn là được. "Con trai, sau khi vi phụ rời đi, con hãy chăm chỉ tu luyện, nay thiên hạ đại biến, vi phụ không bảo vệ được con, hãy tự lo liệu lấy." Diệp Bất Phàm vỗ vai Ngao Bệnh, đưa Vân Vân rời khỏi Ngao Phủ.

Trước khi đi, Diệp Bất Phàm lại dặn dò: "Hành sự đừng quá ngông cuồng, cũng đừng nhắc đến danh húy của vi phụ, thực sự không được thì ngươi nhắc đến Long Hoàng Tiên Quân, ta đã tra lại quá khứ của chi mạch chúng ta, con là cháu đời thứ ba mươi tám xa của lão." Ngao Bệnh và tiểu hắc long là hai thái cực, kẻ sau nhát gan sợ việc, kẻ trước thì gan to bằng trời, thấy ai cũng không phục.

Hắn không muốn tên này ngày nào đó bị truy sát, lại hét lên một câu "Cha ta là Đông Hải Long Vương, ngươi dám giết ta?" "Yên tâm, ta đã bước vào Hóa Thần, nhất định sẽ giống như Diệp Bất Phàm, tung hoành vô địch, ai có thể giết ta?!" "..." Diệp Bất Phàm quay đầu bỏ đi, rời khỏi Quy Khư, tiến vào đại dương mênh mông.

Do là Tiên Long tộc, nên đường đi thông suốt, một số Luyện Hư Yêu Tôn không có bối cảnh gì cũng tươi cười chào đón.

Vài ngày sau.

Diệp Bất Phàm đến một dãy núi dưới biển, bên ngoài có đại trận yêu tộc bậc sáu bảo vệ, không ít đại yêu Nguyên Anh đang tuần tra bên ngoài, hai con tiểu long, còn có một số cá voi, bạch tuộc đen.

Dãy núi này, chính là U Hải sơn mạch, trải dài khắp U Hải, tương đương với nửa diện tích Bắc Vực. "Ra mắt tiền bối." Một con tiểu thanh long vui mừng khôn xiết, lập tức tiến lên nói. "Ra mắt phó khoáng chủ." Cá voi, bạch tuộc cũng tiến lên cung kính nói. "Ừm." Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, dưới sự dẫn dắt của tiểu thanh long tiến vào trong dãy núi.

Giữa những ngọn núi hùng vĩ, đại bộ phận bị rong biển, cỏ biển, rừng cây đỏ bao phủ, còn có một số kỳ trân dị thạch phát sáng, chiếu rọi U Hải vừa tráng lệ vừa thần bí.

Mà ở sâu trong dãy núi, có một tòa khoáng thành, tập trung lượng lớn yêu tộc, phụ trách bảo vệ, khai thác tiên khoáng. "Thái Ly khoáng chủ của Côn Bằng tộc, đang đợi ngài." Tiểu thanh long tên là Ngao Thanh, trên đường đi nhỏ giọng châm dầu vào lửa.

Đại ý là tên khoáng chủ lòng dạ đen tối này đã bóc lột phúc lợi của Long tộc như thế nào, bóc lột công nhân mỏ yêu tộc ra sao, vơ vét tiên ngọc thế nào vân vân.

Hắn đã sớm báo cáo lên trên.

Nhưng mà cao tầng Long tộc căn bản không để ý đến chút lợi ích này, đám người đó đang bận lên kế hoạch tranh đoạt huyền thiết mẫu kim xuất hiện ở một vùng biển khác.

Kim loại này là vật liệu chính để luyện chế Thông Thiên Linh Bảo bậc bảy, cũng có công hiệu giúp thể phách yêu tộc trở nên mạnh mẽ.

Diệp Bất Phàm híp mắt, không nói một lời.

Mãi cho đến khi đi vào một động phủ xa hoa. "Văn bối Ngao Quang, ra mắt tiền bối." Diệp Bất Phàm nhìn trung niên mặc áo lam ngọc, toàn thân vảy cá vàng trước mắt, chắp tay hành lễ.

Vị trước mắt chính là Thái Ly, Luyện Hư sơ kỳ.

Cũng là chú ruột của Cầu Đạt Lạp, Thái Khôn. "Ừm, có hiểu quy củ không?" Thái Ly đánh giá hắn, ánh mắt không nóng không lạnh. "Tự nhiên, mọi thứ ở đây, đều do tiền bối quản lý, văn bối không xen vào." Diệp Bất Phàm cười nói: "Ta chỉ cần lấy phần ta nên lấy." Bất kể là người hay yêu, đều có tư lợi.

Có tư lợi thì không tránh khỏi tình thế nhân tình.

Một Luyện Hư Yêu Tôn nắm giữ ngọn núi vàng lớn như vậy, sao có thể cho phép người khác xen vào?

Để đền đáp cho việc không xen vào, khoáng chủ dù sao cũng phải chia cho vị phó khoáng chủ này một ít tiên ngọc, để bịt miệng hắn. "Phần ngươi nên lấy?" Thái Ly nói không mặn không nhạt, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Số tiên ngọc khai thác ra này, đều phải nộp lên toàn bộ, ngươi nên lấy cái gì?" "Không thích hợp lắm thì phải?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, trong lòng thầm mắng.

Tên Côn Bằng tộc này rõ ràng là muốn một xu cũng không nhả, lợi ích của tiên khoáng một chút cũng không chia cho hắn. "Ồ?

Ngươi vừa nói gì?

Bản thiên tôn không nghe rõ." Ánh mắt Thái Ly lạnh đi, tự nhiên tỏa ra uy áp của cảnh giới Luyện Hư, không gian trong động phủ vặn vẹo, pháp tắc rối loạn.

Diệp Bất Phàm như thể đang gánh một ngọn tiên sơn, ánh mắt lạnh đi, trong lòng trực tiếp đưa tên này vào danh sách đen. "Không nói gì, vãn bối đến đây, chỉ là đi cho có lệ, sẽ chọn một đạo trường ở U Hải sơn mạch, tĩnh tâm tu luyện, mọi việc của tiên khoáng, đều do tiền bối chủ trì." Diệp Bất Phàm chắp tay nói.

Thái Ly thu liễm uy áp, trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười, tán thưởng nói: "Không hổ là tiểu bối của Tiên Long tộc, biết tiến biết lùi, tương lai tất thành đại khí." Lão ném cho Diệp Bất Phàm một túi trữ vật, nói: "Đây là lão phu thưởng cho ngươi." Diệp Bất Phàm thần thức lướt qua, khóe mắt giật giật.

Ba trăm khối tiên ngọc.

Theo như Ngao Thanh nói, sản lượng tiên khoáng mỗi ngày ở đây lên đến một vạn, Thái Ly khấu trừ hai thành, vậy là hai nghìn, một

năm được bảy tám chục vạn tiên ngọc!

Cho hắn ba trăm khối! "Đa tạ tiền bối ban thưởng." Diệp Bất Phàm mi mắt cụp xuống, chắp tay lui ra. "Không tiễn." Thái Ly lạnh nhạt nhìn hắn rời đi.

Lúc này, bên cạnh đi ra một mỹ nhân ngư, nép vào lòng Thái Ly, lo lắng nói: "Con rồng này trước đây là thái thượng trưởng lão của Hải Yêu Tông, nay địa vị tuy không bằng trước, nhưng cũng là một thành viên của Tiên Long tộc, việc này có khi nào..." "Nếu là Luyện Hư của Long tộc, bản thiên tôn chia cho hắn một chén canh thì đã sao?

Chỉ là một tên Hóa Thần, mà cũng muốn cướp đồ ăn từ miệng bản thiên tôn sao?" Khuôn mặt đầy vảy cá của Thái Ly lộ ra nụ cười lạnh, nói: "Hắn có bối cảnh Tiên Long, lão phu thì không có sao?

Côn Bằng nhất tộc có thể yếu hơn hắn bao nhiêu?" "Hắc Doanh, âm thầm theo dõi hắn, để tránh hắn động vào tiên khoáng của ta, nếu ngoan ngoãn ở trong động phủ của mình thì thôi, không ngoan ngoãn... vậy thì tìm cơ hội trọng thương hắn, cảnh cáo một phen." Thái Ly nhìn về phía bóng tối trong động phủ.

Cảnh cáo là giới hạn rồi, giết hắn, Long tộc tuyệt đối sẽ treo lão lên đánh. "Vâng." Một lão giả mặc hắc bào hiện ra, cúi người xưng vâng.

Đây là nhân tộc, nô bộc Hóa Thần mà Thái Ly tìm được ở tiên thổ.

Hắc Doanh trọng thương Ngao Quang, vậy thì không liên quan gì đến lão, ít nhất là trên bề mặt.

Bản thân lão không thích hợp ra tay với Ngao Quang, cũng không có thời gian rảnh rỗi đó. ...

Dưới sự dẫn dắt của Ngao Thanh, Diệp Bất Phàm tiến vào động phủ mới được khai phá.

Do đây là tiên khoáng, nồng độ tiên khí không thấp, đủ cho việc luyện khí, tu luyện.

Sau khi đuổi Ngao Thanh đi, Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà, nghịch chiếc chén trà trong tay, như có điều suy nghĩ.

Sau lưng, Vân Vân đang xoa bóp vai cho hắn. "Ngài... sẽ không định giết vị kia của Côn Bằng tộc chứ?" Vân Vân thấy ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên tia lạnh, lo lắng nói.

Trước khi bước vào Luyện Hư, vị này đã có thể giết thái hoàng thái hậu của Tử Vi Tiên Triều.

Nay đã bước vào Luyện Hư, trời mới biết mạnh đến mức nào? "Giết?

Ngươi nghĩ nhiều rồi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm: "So với tiên ngọc, lão già này càng hấp dẫn ta hơn, một Luyện Hư đã chết, vĩnh viễn không có giá trị bằng một Luyện Hư còn sống." Túi máu Luyện Hư miễn phí.

Vật liệu quý để luyện chế yêu đan.

Giết đi chẳng phải là lãng phí nhân tài... yêu tài sao?

Tuy nhiên, Diệp Bất Phàm không thể nào ra tay trong tiên khoáng được.

Chỉ có thể tìm cơ hội dẫn dụ ra ngoài rồi hạ thủ.

Là một thợ săn đủ tiêu chuẩn, con người họ Diệp này rất kiên nhẫn.

Sau khi lượn lờ trong tiên khoáng mấy ngày, chuẩn bị ổn thỏa xong, hắn dặn dò Ngao Thanh quan sát tạo hóa gần U Hải.

Chương 546

"Tiền bối yên tâm, một khi có bảo vật xuất thế, vãn bối nhất định sẽ truyền tin cho ngài ngay lập tức!" Ngao Thanh vỗ ngực bảo đảm. "Ừm, thằng nhóc này có thể dạy dỗ." Diệp Bất Phàm rất hài lòng, lại dặn dò thêm vài câu rồi rời khỏi tiên khoáng.

Hắn đi nhanh trong U Hải mấy ngày, hải yêu dần thưa thớt, trên mặt biển xuất hiện một vài nhân tộc, trang phục kỳ dị, khác hẳn với Bắc Vực.

Không lâu sau, một hòn đảo hiện ra trước mắt.

Bồng Lai Tiên Đảo!

Nói là đảo nhưng thực chất là một khối đại lục, hoàn toàn không thấy điểm cuối. "Khu vực rộng lớn thế này, nếu không bung thần thức ra thì tìm một tòa thành trì cũng mệt." Diệp Bất Phàm tìm một góc, giải trừ yêu thân của Đông Hải Long Vương, dùng Thai Hóa Dịch Hình, biến thành một thanh niên áo đỏ.

Hắn đặt chân lên Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn quanh bốn phía, thấy một vị Luyện Hư Thiên Tôn, lại còn là một nữ tu xinh đẹp, mắt hắn liền sáng lên.

Nữ tu mặc một bộ váy lụa màu xanh biếc, thân hình thướt tha, mắt hạnh môi anh đào, rất là nổi bật. "Tiên tử xin dừng bước." "À, tại hạ Trịnh Thạch, tu sĩ của Hà Nguyên Tiên Thổ, dám hỏi đạo hữu Bồng Lai Tiên Thành đi lối nào?" "Kỹ năng bắt chuyện quá vụng về." Nữ tu lạnh nhạt nhìn hắn. "Ơ...

Trịnh mỗ, chỉ muốn hỏi đường thôi." "Hừ, loại người bắt chuyện như ngươi, bản tiên tử đã gặp nhiều rồi, ngươi tìm người khác đi!" "..." Diệp Bất Phàm nhìn đối phương rời đi, thầm nghĩ cô nàng tự tin

thái quá này là sao vậy?

Đúng lúc này, một lão giả áo lam đạp bảo phiến bay tới, cười nói: "Đạo hữu, cô gái này là trưởng nữ của tông chủ Bồng Lai Tiên Tông, Bạch Chiêu Tuyết, người theo đuổi không biết bao nhiêu mà kể, đạo hữu muốn theo đuổi thì phải xếp hàng." "Hóa ra là vậy." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh ngộ.

Hèn gì tự tin như vậy, dung mạo xuất chúng, tu vi cao, bối cảnh mạnh, lại thêm nữ tu Luyện Hư Thiên Tôn vốn đã rất được săn đón, ai mà chịu nổi thử thách này chứ? "Tại hạ Trịnh Thạch, dám hỏi danh húy của đạo hữu?" Diệp Bất Phàm chắp tay.

Lúc này tu vi hắn thể hiện ra ngoài là Luyện Hư, muốn tiếp xúc với tài nguyên cấp cao thì tu vi Hóa Thần không đủ dùng. "Lão phu là Phó Sơn Hải, tu sĩ của Linh Hạc Tiên Thổ." Phó Sơn Hải cười đáp lễ. "Thì ra là Linh Hạc Tiên Thổ, hân hạnh." Theo lời Ngao Thanh, tiên thổ này không phải tiên thổ đỉnh cấp, người có tu vi cao nhất là Hợp Thể Tiên Tôn, mấy hôm trước đã bị sáp nhập vào Bồng Lai Tiên Tông. "Dám hỏi Phó đạo hữu, Bồng Lai Tiên Thành đi lối nào?" "Thật sự là đi Bồng Lai Tiên Thành à." Phó Sơn Hải ngạc nhiên, rồi cười nói: "Lão phu cũng đang về Bồng Lai Tiên Thành, đạo hữu đi cùng ta là được." "Đa tạ." Hai người kết bạn đồng hành đi về phía đông của Bồng Lai Tiên Đảo.

Có người dẫn đường, Diệp Bất Phàm đã hiểu đại khái về thế lực và tài nguyên của Bồng Lai Tiên Đảo.

Mà Phó Sơn Hải và Bạch tiên tử sở dĩ từ ngoài đảo trở về là vì tranh đoạt một mỏ Huỳnh Hoặc cỡ nhỏ.

Huỳnh Hoặc Thạch là dược liệu luyện chế pháp bảo đỉnh cấp lục giai, trước đây chưa từng có, là do mấy tháng nay mỏ Huỳnh Thạch bị tiên khí thôi thúc nên mới dị biến mà thành. "Đến Đông Hải lần này

đúng là không uổng công." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

Hai người đi suốt một chặng đường, vượt qua mấy chục thành trì lớn nhỏ, một tòa cự thành hùng vĩ hiện ra trước mắt, núi non trập trùng, nồng độ tiên khí vượt xa những nơi khác.

Nơi sâu nhất của cự thành có một bậc thang thẳng lên tận mây xanh, trên đó sừng sững một tòa tiên cung khổng lồ, ánh sáng trận pháp ẩn hiện, tiên khí lượn lờ, tựa như thiên đình. "Đó chính là Bồng Lai Tiên Tông, thế lực lớn nhất Đông Hải hiện nay." Vẻ mặt Phó Sơn Hải đầy kiêu ngạo: "Thời kỳ tiên thổ đã có hai vị Đại Thừa Tiên Quân là Thủy Trạch và Tinh Vân, sau lại có thêm hai vị cấm khu chi chủ gia nhập, hiện tại là bốn vị Đại Thừa." Linh Hạc Tiên Thổ tuy bị thôn tính, nhưng lão không hề tiếc nuối, điều kiện tu luyện và đãi ngộ ở tiên cung tốt hơn ở Linh Hạc Tiên Thổ nhiều. "Thật đáng ngưỡng mộ." Diệp Bất Phàm tán thưởng. "Không biết Trịnh đạo hữu đến thành này vì việc gì?

Nếu có hứng thú gia nhập Bồng Lai Tiên Đảo, ta có thể giới thiệu cho ngươi, trở thành đệ tử hạch tâm." Phó Sơn Hải ánh mắt lóe lên, chìa ra cành ô liu.

Hiện nay Bồng Lai Tiên Tông đang bành trướng ra ngoài, chiêu mộ cường giả Luyện Hư, Hợp Thể khắp nơi. "Tư chất ta tầm thường, lại chỉ giỏi luyện khí, không giỏi đấu pháp." Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối.

Đây đâu phải là chiêu mộ đệ tử hạch tâm, rõ ràng là chiêu mộ bia đỡ đạn.

Hai thế lực lớn Bồng Lai và Hồng Trần sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến với hải yêu, một khi đã đánh nhau, Luyện Hư Thiên Tôn chỉ có nước đi nộp mạng, chỉ có trụ cột như Hợp Thể Tiên Tôn mới có thể bảo toàn tính mạng. "Đạo hữu lại là luyện khí sư?" "Lục giai, không

đáng nhắc tới." "Lục giai?!" Phó Sơn Hải kinh ngạc, càng thêm nhiệt tình, nói: "Đãi ngộ của luyện khí sư ở Bồng Lai Tiên Tông rất hậu hĩnh, mỗi tháng năm nghìn tiên ngọc, còn có đan dược lục giai cung cấp." Hiện nay bảo vật ở Đông Hải xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đấu pháp không ngừng, pháp bảo, bí bảo các loại đang thiếu hụt trầm trọng, địa vị của luyện khí sư cũng theo đó mà tăng lên, có giá trị hơn nhiều so với Luyện Hư Thiên Tôn chỉ biết đấu pháp.

Lần này đến Linh Hải Vực, pháp bảo bản mệnh của lão đã gần như phế bỏ.

Tìm đám luyện khí sư lục giai của Bồng Lai Tiên Tông sửa chữa, lão sẽ phải xuất huyết nặng. "Ta tạm thời chưa có ý định gia nhập thế lực nào, xin lỗi." Diệp Bất Phàm lắc đầu từ chối.

Một luyện khí sư lục giai ở Bồng Lai Tiên Tông thực sự không đáng giá, ít nhất phải là thất giai, hơn nữa cần phải tạo dựng danh tiếng, đợi Bồng Lai Tiên Tông lại chiêu mộ, hắn có thể ngồi chờ giá cao, tối đa hóa lợi ích.

Trong thời gian này, hắn cũng cần tìm kiếm, hoặc tự tạo ra pháp môn che giấu mệnh cách. "Không biết Trịnh đạo hữu sửa chữa một kiện pháp bảo thì giá bao nhiêu?" Phó Sơn Hải do dự một lúc rồi lựa lời nói. "Một nghìn khối tiên ngọc." Diệp Bất Phàm hét giá trên trời. "Rẻ vậy sao?" "..." Diệp Bất Phàm nhìn vẻ mặt vui mừng của Phó Sơn Hải, lòng thầm chùng xuống.

Mẹ nó, báo giá thấp quá rồi!

Vừa mới đến, không hiểu thị trường luyện khí của Bồng Lai Tiên Thành, quả thật quá thiệt thòi. "Có thể nhờ Trịnh đạo hữu giúp sửa chữa cây quạt Vân Vũ này không?

Lão phu tu luyện là vũ chi pháp tắc." Phó Sơn Hải lập tức nói.

Giá sửa chữa một kiện pháp bảo thông linh lục giai ít nhất phải tám nghìn tiên ngọc, mà còn có xu hướng tăng lên.

Gặp được luyện khí sư rẻ như vậy, bỏ lỡ sẽ không có lần sau. "Ừm, được thôi, nhưng nguyên liệu để sửa chữa thì đạo hữu phải tự cung cấp." Diệp Bất Phàm nhận lấy quạt Vân Vũ, thần thức quét vào bên trong.

Rất nhiều cấm chế, dược liệu vi hình bên trong đều bị phá hủy, chỗ nối có vết nứt rất lớn. "Ha ha ha, tốt!

Vậy thì nhờ đạo hữu rồi." Phó Sơn Hải cười lớn, giọng điệu thân thiết hơn không ít.

Bất kể là luyện đan sư, luyện khí sư, hay trận pháp sư, những nghề nghiệp hot này ai cũng muốn kết giao, cho dù là tà tu tàn nhẫn cũng vậy.

Với những nghề này, sớm muộn gì cũng có lúc ngươi phải cầu cạnh đến họ.

Hai người tiến vào Bồng Lai Tiên Thành phồn hoa, người đông như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt, hai bên đường đều là cửa hàng, đan bảo các, phù lục lâu, trận pháp các, v.v.

Còn có cả thanh lâu.

Tu tiên giới hiện nay, ngành công nghiệp thanh lâu đã bị Âm Dương Tiên Ma lưỡng tông lũng đoạn, lão già Âm Dương Tiên Quân kia đã mở câu lạc bộ người mẫu trẻ ra khắp thế giới.

Nhờ sự giúp đỡ của Phó Sơn Hải, Diệp Bất Phàm đã thuê được một cửa tiệm trên con phố lớn Bồng Lai ở trung tâm thành phố.

Phía trước là mặt tiền, phía sau là sân viện.

Vì là khu đất vàng, tiền thuê rất đắt, mỗi năm phải nộp cho Bồng

Lai Tiên Tông mười vạn tiên ngọc.

Tên quỷ nghèo Diệp Bất Phàm trên người chỉ có ba trăm tiên ngọc, lại còn do Thái Ly đưa, hắn lấy đâu ra tiền thuê nhà?

May mà Phó Sơn Hải có chút quan hệ, chu đáo mời Từ chấp sự của tông môn đến, cung cấp cho Diệp Bất Phàm dịch vụ cho vay.

Lãi suất ba mươi phần trăm.

Thuần túy là cho vay nặng lãi.

Nếu không trả được thì sẽ bị bắt, ném vào chợ đen bán nguyên thần, hoặc làm nô lệ khổ sai.

Còn chạy trốn?

Ông chủ của dịch vụ cho vay nặng lãi này là nhân vật số ba của Bồng Lai Tiên Tông, cấm khu chi chủ, đạo hiệu Vực Sâu.

Vị đó trong số các cấm khu chi chủ, sức chiến đấu có lẽ bình thường.

Nhưng tốc độ truy đuổi người thì không ai sánh bằng. "Quả nhiên là đại tông môn, chuỗi sản nghiệp buôn người này coi như đã rành rọt rồi." Diệp Bất Phàm thầm chửi.

Phó Sơn Hải vì muốn kết giao với Diệp Bất Phàm, đã thuyết phục, hạ lãi suất xuống còn hai mươi lăm phần trăm.

Diệp Bất Phàm tỏ vẻ không quan tâm.

Thân là luyện khí sư, mấy tháng là trả hết.

Cho dù không trả được thì sao?

Khoản vay dựa vào bản lĩnh, không trả thì làm sao? "Đây là nể mặt lão Phó nên mới giảm lãi suất." Từ chấp sự lạnh lùng liếc Diệp Bất Phàm một cái, "Trong vòng nửa năm, trả hết khoản vay." rồi quay

người rời đi. "Tin rằng với tài nghệ luyện khí của đạo hữu, chút tiền vay này sẽ nhanh chóng gom đủ thôi." Phó Sơn Hải chợt thở dài nói: "Lão phu đã cố gắng hết sức, nếu không đạo hữu e là ngay cả một cửa tiệm cũng không thuê được." "Ha ha ha, không sao." Diệp Bất Phàm cười nói. "Vậy bảo phiến của lão phu xin nhờ đạo hữu, nửa tháng sau, ta sẽ đến lấy." Phó Sơn Hải trịnh trọng nói, sau đó cáo từ rời đi.

Chương 547

Diệp Bất Phàm tiễn ông ta đi.

Lát sau, hắn dọn dẹp cửa tiệm một lượt, treo lên một tấm biển hiệu Luyện Khí Bảo Lâu, rồi quay người vào phòng luyện khí, bắt đầu sửa chữa bảo phiến.

Việc cấp bách nhất bây giờ là tạo dựng danh tiếng cho mình.

Có danh tiếng rồi thì việc bán "Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên" sẽ không thành vấn đề, đến lúc đó tiền vào như nước cũng không khó.

Trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Diệp Bất Phàm giao bảo phiến đã sửa xong cho Phó Sơn Hải, người này xem xét kỹ lưỡng, mừng rỡ vô cùng: "Trịnh đạo hữu tạo nghệ tinh xảo, lão phu bội phục." Hoàn thành sửa chữa trong nửa tháng, luyện khí sư lục giai bình thường rất khó làm được.

Bảy ngày đã xong, tài nghệ luyện khí của Trịnh Thạch tuyệt đối cực cao, ít nhất là luyện khí sư tinh phẩm lục giai sơ cấp. "Đây là một nghìn tiên ngọc." Phó Sơn Hải đặt túi trữ vật lên bàn, đẩy về phía Diệp Bất Phàm.

Người sau nhận lấy, kiểm tra xong liền mỉm cười.

Hũ vàng đầu tiên này cũng không là gì.

Chủ yếu là hắn có thể lấy Phó Sơn Hải làm ví dụ, thuê vài diễn viên, lăng xê một phen, danh tiếng sẽ nhanh chóng tăng lên, giá trị bản thân cũng sẽ tăng vọt. "Đạo hữu có biết vật này không?" Diệp Bất Phàm lấy ra một quả cầu ngọc màu xanh băng.

Phó Sơn Hải quan sát, không hiểu gì cả. "Vật này tên là Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên, bí bảo ngũ giai đỉnh cấp, có thể xuyên qua không

gian, xuất hiện bên cạnh kẻ địch rồi nổ tung gây sát thương, là do luyện khí lão tổ của tông tộc ta nghiên cứu vạn năm mới chế tạo ra được." "Hơn nữa, chỉ cần một lượng pháp lực nhỏ, một tu sĩ Nguyên Anh là có thể kích hoạt." "Cái gì?!

Trực tiếp xuyên không gian gây sát thương?

Nguyên Anh có thể kích hoạt?" Phó Sơn Hải kinh ngạc, mắt trợn tròn.

Loại vật này, phù lục không thể đáp ứng được, vì người tu vi thấp cầm phù lục cao cấp giống như trẻ con cầm đao lớn, rất dễ làm mình bị thương.

Nếu thật như lời Trịnh Thạch nói, vậy thì đã không còn nhược điểm này, quả thực là đại sát khí phòng thân cho tu sĩ cảnh giới thấp.

Thân là tu sĩ tiên thổ, lão cũng có tông tộc, có hậu bối Nguyên Anh, rất rõ giá trị chiến lược bên trong.

Diệp Bất Phàm lại lấy ra một quả cầu ngọc, tiện tay ném đi, quả cầu ngọc lập tức độn vào hư không.

Giây tiếp theo.

Sân sau truyền ra một tiếng nổ trầm đục, một luồng sóng xung kích cực mạnh lan ra, nhưng rất nhanh đã bị Diệp Bất Phàm dùng bàn tay vồ lấy, mạnh mẽ áp chế xuống. "Năng lực dịch chuyển không gian này, Hóa Thần đại viên mãn cũng khó mà phòng bị, uy lực cũng không tầm thường." Phó Sơn Hải mắt sáng như tuyết, lòng rung động, nói: "Bao nhiêu tiên ngọc?" "Sáu nghìn một viên." "Cái gì?!" Phó Sơn Hải mặt già co giật, bất mãn nói: "Sáu nghìn tiên ngọc đủ để mua một kiện pháp bảo ngũ giai sơ cấp rồi." "Ha ha, Phó đạo hữu, pháp bảo ngũ giai sơ cấp không thể giết chết một vị Hóa Thần đâu, thậm chí làm bị thương còn khó." "Bất kể là bảo mệnh hay giết địch, vật này đều là

tuyệt phẩm." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, không để ý.

Cuối cùng hai người mặc cả, giao dịch bốn viên với giá năm nghìn, tổng cộng hai vạn.

Lợi nhuận cao ngất trời.

Chủ yếu là không gian pháp tắc ẩn chứa bên trong rất khó sao chép.

Diệp Bất Phàm cười hì hì tiễn Phó Sơn Hải đi, quay người về sân sau, luyện chế ra mười lăm phân thân người giấy, lệnh cho chúng rời khỏi tiệm luyện khí, đi lăng xê cho mình.

Hắn lại chế tạo năm phân thân khôi lỗi, dùng để dò la tin tức, mua sắm nguyên liệu cho Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Bản tôn thì luyện chế Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Mấy ngày sau.

Cùng với việc một tên Hóa Thần cướp tu bên ngoài Bồng Lai Tiên Thành bị Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên nổ cho thần hồn câu diệt, danh tiếng của Trịnh đại luyện khí sư lọt vào tầm mắt của công chúng, cộng thêm các phân thân diễn viên do Diệp Bất Phàm phái ra cố ý đẩy nhanh tốc độ lan truyền.

Chưa đầy hai ngày, Trịnh đại sư đã có chút danh tiếng ở Bồng Lai Tiên Thành, người đến cửa cầu mua "Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên" rất nhiều, tiên ngọc như nước chảy vào túi của Diệp Bất Phàm.

Mỗi ngày thu vào ít nhất hai vạn tiên ngọc, hơn nữa theo danh tiếng lan rộng, con số này vẫn đang tăng lên.

Trong đại sảnh, mấy vị Luyện Hư Thiên Tôn đang ngồi ngay ngắn, trong góc là một vài Hóa Thần Thiên Quân.

Nhóm trước là đến chiêu mộ, nhóm sau thuần túy là đến cầu mua.

"Trịnh đạo hữu, thật sự không gia nhập Hà gia của ta sao?

Trở thành một khách khanh?

Đãi ngộ có thể thương lượng." Một lão giả lông mày dài nói với giọng tha thiết.

Người này đạo hiệu Đông Trần Thiên Tôn, là đệ tử của một trưởng lão Hợp Thể của Bồng Lai Tiên Tông. "Trịnh mỗ tự do quen rồi, e là phải để Đông Trần đạo hữu thất vọng rồi." Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối.

Bên cạnh, một mỹ phụ mặc áo âm dương cười duyên nói: "Đông Trần Thiên Tôn, nói là chiêu mộ, e là nhắm vào phương pháp luyện chế 'Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên' trong tay Trịnh đại sư chứ gì?" Người phụ nữ này là Nhạc chấp sự của Âm Dương Đấu Giá Hội.

Đáng nói là, Âm Dương Tiên Ma nhị tông hiện nay có xu hướng dung hợp làm một, gần đây ở Bắc Vực, Nam Hồng Vực điên cuồng công thành chiếm đất, chiếm đoạt tài nguyên được tiên khí nuôi dưỡng. "Nhạc chấp sự, đừng có châm ngòi ly gián." Đông Trần Thiên Tôn ánh mắt hơi lạnh.

Lão quả thực có suy nghĩ này, nếu lấy được phương pháp luyện chế, để các luyện khí sư ngũ giai sản xuất hàng loạt, lợi ích trong đó là không thể đong đếm. "Bồng Lai Tiên Tông ở hòn đảo này một mình một cõi, Trịnh đạo hữu nếu tùy tiện gia nhập, e là sẽ bị bóc lột không ít giá trị đâu." Một lão giả tóc tím khác cười lạnh nói.

Người này là người của Hồng Trần Tiên Tông, Phệ Hồn Thiên Tôn, hai đại tiên tông liên thủ chiếm đoạt tài nguyên trong biển, có rất nhiều nơi giao thiệp. "Bồng Lai Tiên Tông có một vài sâu mọt, nhưng vẫn có những người lương thiện." "Không sai, Trịnh đạo hữu cứ đi dò hỏi, danh tiếng của Lý gia ta trong tiên tông trước nay luôn rất tốt." Mấy vị Luyện Hư Thiên Tôn lộ ra thiện ý, lần lượt lên tiếng.

Đây là những phái hệ khác trong nội bộ Bồng Lai Tiên Tông, họ thông qua Phó Sơn Hải biết được không ít tin tức về Trịnh đại sư, tài nghệ luyện khí cực cao, lại có xu hướng thăng tiến.

Họ chiêu mộ là vì coi trọng tài nghệ luyện khí của Trịnh đại sư. "Các ngươi!" Sắc mặt Đông Trần Thiên Tôn lập tức đen lại.

Diệp Bất Phàm vội vàng xua tay, cười nói: "Có thể tụ họp ở đây đều là duyên phận, các vị đừng vì một tiểu nhân vật như Trịnh mỗ mà làm mất hòa khí." Nhờ hắn giảng hòa, bầu không khí dịu đi không ít.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Diệp Bất Phàm càng hiểu rõ hơn về cục diện Đông Hải, đồng thời bỏ ra một khoản tiền lớn để mua tiên dược, tinh phách yêu tộc cần thiết, tiện thể cầu mua các công pháp thần thông cấm kỵ giúp tăng tiến tu vi nhanh chóng.

Tiếc là, đám người này giấu tiên dược của mình rất kỹ, Diệp Bất Phàm chỉ lấy được vài gốc.

Tinh phách của Luyện Hư Yêu Tôn thì lấy được một con, Diệp Bất Phàm hoàn toàn có thể dùng 《Bổ Thần Thuật》《Bổ Thân Thuật》 chữa trị cho nó, biến thành túi máu bền vững.

Về mặt công pháp, không có loại nào làm giảm tu vi trên diện rộng.

May mà Diệp Bất Phàm có thể lấy đó làm tham khảo. "Xem ra chỉ có thể tự mình nghiên cứu sáng tạo thôi." Diệp Bất Phàm thầm than, sáng tạo và sửa đổi là hai khái niệm khác nhau, cái trước tốn quá nhiều thời gian, không bằng nhặt đồ có sẵn.

Đúng lúc Diệp Bất Phàm đang thất vọng.

Phệ Hồn Thiên Tôn suy nghĩ một lát, truyền âm nói: "Đạo hữu nếu chịu giúp ta một việc, luyện chế thành một cây Phá Trận Trùy lục giai, nửa tháng sau, ta có thể tặng đạo hữu một bộ cấm kỵ pháp hoàn

chỉnh." Nói rồi, trong ánh mắt ngạc nhiên của Đông Trần Thiên Tôn và Nhạc chấp sự, lão ta búng cho Diệp Bất Phàm một miếng ngọc giản.

Trong ngọc giản sao chép nửa bộ công pháp cấm kỵ. 【Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp: Dành cho Luyện Hư tu luyện, nghịch chuyển ma công, tàn phá nguyên thần, thần hồn, nhục thân, đau đớn không tả xiết, bộc phát ra cường độ pháp tắc gấp mười lần, tác dụng phụ: Sau khi thi triển, pháp tắc khô kiệt, nhẹ thì tu vi giảm xuống, nặng thì nổ tan xác mà chết.】 "???" Mắt Diệp Bất Phàm lập tức trợn tròn.

Tu vi giảm xuống tạm không nói.

Cường độ pháp tắc gấp mười lần này có chút vô lý rồi. 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thi triển, pháp tắc tràn đầy, nhẹ thì tu vi tăng lên, nặng thì sống lại tại chỗ.】 "..." Diệp Bất Phàm.

Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, cộng thêm Pháp Huyết Hợp Nhất, Luyện Hư đại viên mãn gặp hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Về phần có thể đấu với Hợp Thể hay không, e là còn khó.

Nước dù có nhân lên bao nhiêu lần cũng khó mà địch lại băng, trừ khi hắn có thể tu luyện đến trung kỳ, hậu kỳ, dùng số lượng tuyệt đối để chiến thắng. "Loại thần thông này, tuy tác dụng phụ rất lớn, nhưng tuyệt đối là thần thông liều mạng số một." Phệ Hồn Thiên Tôn ánh mắt lóe lên, truyền âm mật.

Công pháp có tác dụng phụ thông thường không có giá trị lớn.

Nhưng công pháp này thì khác.

Nó là lựa chọn số một để liều mạng. "Được, việc này ta nhận." Diệp Bất Phàm đáp ứng.

Đây chỉ là nửa bộ, những phần quan trọng đều đã bị Phệ Hồn Thiên Tôn xóa đi, căn bản không có cách nào tu luyện.

Phệ Hồn Thiên Tôn lập tức lộ ra nụ cười, thương lượng một lát rồi ung dung rời đi.

Đông Trần, Nhạc chấp sự và những người khác đặt đơn hàng "Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên" xong cũng đứng dậy cáo từ.

Diệp Bất Phàm tiễn những người này đi, lại giao dịch một phen với đám Hóa Thần kia, lúc này mới quay về sân sau, lấy ra ba đồng tiền bói toán tương lai của Phệ Hồn Thiên Tôn. "Cần Phá Trận Trùy, hoặc là để công phá một số thế lực, hoặc là công phá một số di tích nào đó." Diệp Bất Phàm nghiêng về khả năng thứ hai, nếu chỉ đơn thuần là công phá thế lực, Phệ Hồn Thiên Tôn không cần phải làm ra vẻ thần bí như vậy.

Với trình độ Thiên Cơ Sư thất giai của hắn, suy diễn Phệ Hồn Thiên Tôn không quá khó, chẳng mấy chốc, sương mù thiên cơ trước mắt bị vén ra, hiện lên từng hình ảnh.

Chương 548

Trong một vùng biển sâu thẳm, Phệ Hồn Thiên Tôn cùng bốn Luyện Hư có dung mạo khác nhau đứng đó, một người trong số họ cầm trận kỳ, rõ ràng là trận pháp sư, đang dốc toàn lực phá trận.

Hình ảnh thứ hai.

Là cảnh mấy người họ nhận được lượng lớn tiên dược, nơi sâu nhất còn có một tòa đại điện hùng vĩ nửa đen nửa trắng.

Phía trên điện vũ, rồng bay phượng múa khắc mấy chữ cổ —— Tiên Ma Điện. "Quả nhiên là di tích, lại còn là nơi tọa hóa của Tiên Ma Tôn." Diệp Bất Phàm vừa mừng vừa sợ.

Ở đây lâu như vậy, hắn đã có chút hiểu biết về tiên thổ.

Tiên Ma Tôn là Hợp Thể đại viên mãn, bốn vạn năm trước từng hoành hành bá đạo ở tiên thổ, cướp đoạt vô số bảo vật, sau bị Thủy Trạch Tiên Quân truy sát.

Người này chính là dựa vào 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 mà thoát chết dưới tay Thủy Trạch Tiên Quân, nhưng cũng vì thế mà trọng thương hấp hối, không lâu sau thì biến mất.

Do ông ta nắm giữ một bộ Thiên Cơ Đại Trận bát giai, không ai có thể tìm được nơi tọa hóa của ông ta. "Phệ Hồn Thiên Tôn này là muốn không công bắt sói, trong tay e là chỉ có nửa bộ 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, bản hoàn chỉnh hẳn là ở trong Tiên Ma Động Phủ." Diệp Bất Phàm cười lạnh, cẩn thận nhìn chằm chằm xung quanh di tích. "Gần U Hải, tốt lắm, lừa Thái Ly qua đó, bắt gã này lại, vừa hay cũng có thể mượn sự che đậy của Thiên Cơ Đại Trận bát giai để đột phá nhục thân lên Luyện Hư." Diệp Bất Phàm mắt sáng như tuyết, càng nghĩ càng thấy động lòng.

Ban đầu hắn không giết Bắc Huyền Thiên Tôn, vẫn giữ lại, chính là để thôn phệ y, làm tư lương đột phá nhục thân.

Hơn nữa, có Thiên Cơ Đại Trận bát giai, sẽ không cần lo lắng bị Thiên Cơ Sư bói toán nữa. ...

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm lặng lẽ rời khỏi U Hải, đánh ngất một con cá voi đang tuần tra ở U Hải, tách ra một luồng thần hồn dung nhập vào nó, điều khiển cá voi tiến về tiên khoáng. "Thật sự có di tích?" Thái Ly đột ngột ngồi dậy khỏi chiếc giường ngọc lam, nhìn chằm chằm thuộc hạ. "Hoàn toàn chính xác ạ đại nhân." Diệp Bất Phàm bẩm báo: "Thuộc hạ rất quen thuộc với từng ngọn cỏ cây ở đó, dao động không gian rất bất thường, lờ mờ còn thấy được một tòa tiên sơn ạ đại nhân." "Vị trí cụ thể ở đâu?" "Ở nơi giao nhau giữa U Hải và Linh Hải, phía đông." "Có ai khác biết không?" Thái Ly ánh mắt lóe lên, trầm giọng hỏi. "Không có, chỉ có một mình thuộc hạ." "Bùm!" Thái Ly một chưởng đánh nát con cá voi thành vũng máu thịt.

Chết không thể chết hơn. "Để tránh tin tức bị lộ, ngươi vẫn nên chết đi." Thái Ly cười lạnh, để ái thiếp xử lý thi thể.

Hắn đi đi lại lại trong động phủ, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi, sau đó lặng lẽ rời khỏi tiên khoáng, đi tới ven biển U Hải.

Rất nhanh.

Hắn liền phát hiện ra vấn đề.

Ở vùng biển đó, có tu sĩ nhân tộc ẩn nấp, nếu không cẩn thận, lúc này hắn đã bị phát hiện. "Nhân tộc?

Xem ra di tích ở đây là thật, hừ, đã dám đến biển cả, vậy thì tất cả ở lại đây đi!" Thái Ly hừ lạnh, lặng lẽ quay về tiên khoáng, truyền tin cho những người bạn thân nhất của mình.

Một mình hắn, không thể nào nuốt trọn đám nhân tộc này. ... "Gã này thật độc ác, thuộc hạ của mình nói giết là giết." Diệp Bất Phàm cảm nhận được phân hồn bị giết, quay người rời đi.

Sau khi chuyện này kết thúc.

Có nguồn yêu huyết vô tận, phối hợp với 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 và tiên dược.

Tu vi chắc chắn sẽ đột phá mạnh mẽ.

Diệp Bất Phàm quay về tiệm luyện khí ở Bồng Lai Tiên Thành, kinh doanh như thường lệ.

Tiền vẫn phải kiếm, đây là nền tảng để hắn mua công pháp điển tịch, tiên dược.

Theo thời gian trôi đi, cục diện ở Đông Hải ngày càng căng thẳng.

Một mỏ tiên khoáng cao phẩm xuất thế.

Bồng Lai Tiên Tông và Hồng Trần Tiên Tông liên thủ khai chiến với hải yêu tiên tông để tranh đoạt, đánh đến đầu rơi máu chảy, không ít Luyện Hư Thiên Tôn vẫn lạc, Hợp Thể cũng chết và bị thương không ít.

Phần lớn tiên khoáng xuất thế hiện nay, nhiều nhất cũng chỉ sản xuất ra tiên ngọc hạ phẩm, loại cao phẩm tuyệt đối là hàng hiếm.

Gần đây, Bồng Lai Tiên Thành liên tục có thi thể, thương binh trở về.

Việc kinh doanh của luyện đan sư bùng nổ.

Việc kinh doanh của Diệp Bất Phàm cũng tăng vọt, số tu sĩ nhờ hắn luyện khí ngày càng nhiều.

Mà việc luyện khí số lượng lớn, phối hợp với tác dụng phụ của Chùy Luyện Pháp, luyện chế pháp bảo lục giai đỉnh cấp rất dễ dàng.

Hôm nay.

Diệp Bất Phàm đưa một thanh Phong Vũ Kiếm lục giai cho Phó Sơn Hải, người sau lấy ra một túi trữ vật.

Trong túi trữ vật, có đến mười gốc tiên dược, hai tấm đan phương lục giai. "Thật đáng ghen tị với Trịnh đạo hữu, không giống chúng ta, chỉ có thể liều mạng ở tiền tuyến." Phó Sơn Hải khí tức uể oải nói.

Trong cuộc chiến tranh đoạt tiên khoáng cao phẩm, lão cũng tham gia, nếu không phản ứng nhanh, bây giờ đã chầu trời rồi. "Nghe nói trong trận chiến tiên khoáng lần này, xuất hiện một vị thiên chi kiêu nữ, hiệu là Tử Quần Tiên Tử?" Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, bình tĩnh hỏi. "Không sai, cô gái này trước đây hình như là tông chủ của Chân Ma Tông, hiện nay đã là niềm kiêu hãnh của Hồng Trần Tiên Tông, Ma Cầm Tiên Quân rất coi trọng cô gái này." "Tử Quần Tiên Tử chiến lực cực mạnh, với tu vi Hóa Thần sơ kỳ, đã chém giết năm mươi tám yêu tộc cùng cấp, thực sự biến thái." Phó Sơn Hải cảm khái nói: "Cứ đà này, một khi cô gái này bước vào Đại Thừa, e rằng lại là một vị Vô Địch Tiên Quân nữa." Rồi lão cười mờ ám: "Chẳng lẽ đạo hữu động lòng rồi?

Thôi bỏ ý định đó đi, đại năng Hợp Thể theo đuổi nàng trước đó đã bị Ma Cầm Tiên Quân giết rồi." Ma Cầm Tiên Quân là nữ tu số một của Hồng Trần Tiên Tông. "Ha ha, ta không có hứng thú đó." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, đang tính toán tìm cơ hội đón vợ mình về.

Âm Dương Tiên Ma Kinh cần nữ tu mạnh mẽ phụ trợ.

Sau khi tiễn Phó Sơn Hải đi, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong phòng bế quan, lấy đan phương ra xem.

Hai tấm đan phương, lần lượt là 《Huyết Thần Đan》《Vô Cực Đan》, tác dụng phụ đều không nhỏ, nhưng tiên dược trong đó quả thực khó gom đủ.

Phải sáng tạo ra một đan phương phù hợp với tất cả tiên dược.

Hắn muốn tăng tốc độ lên Luyện Hư trung kỳ nhanh nhất, đan dược, huyết đan, song tu, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, bốn phương pháp cùng lúc là tốt nhất.

Sau khi quan sát, Diệp Bất Phàm giao 《Phá Trận Trùy》 đã luyện chế xong cho Phệ Hồn Thiên Tôn.

Sau đó hóa thân thành luyện đan sư, đi thu mua đan phương trên thị trường.

Diệp Bất Phàm tiêu sạch số tiên ngọc kiếm được, mua hai mươi môn đan phương.

Hắn vào phòng bế quan, bắt đầu bế quan.

Mấy ngày sau.

Hắn sáng tạo ra một môn đan phương độc đan. 【Hóa Huyết Đan · Lục Giai: Sau khi nuốt vào, tăng tốc độ luyện hóa đan dược, tác dụng phụ, pháp tắc suy yếu, tu vi giảm mạnh, chịu nỗi đau vạn kiến cắn xé máu thịt.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi nuốt vào, pháp tắc tăng cường, tu vi tăng mạnh, hưởng cảm giác khoan khoái như vạn kiến vuốt ve.】 "Cuối cùng cũng thành công!" Diệp Bất Phàm cười lớn, lợi ích lớn nhất của đan dược này là, bất kỳ tiên dược nào cũng có thể luyện chế thành.

Hắn lấy ra bốn mươi gốc tiên dược trong Chưởng Trung Càn Khôn, lại lấy ra lò luyện đan, bắt đầu luyện đan.

Đây là những thứ hắn kiếm được từ việc kinh doanh những ngày qua.

Lát sau. "Bùm!" Lò luyện đan nổ tung, Diệp Bất Phàm nhanh chóng lấy ra một viên đan dược màu tím đen từ trong lò. "Độc tính chín mươi chín phẩy chín phần trăm, cực phẩm trong cực phẩm!"

Diệp Bất Phàm lộ vẻ kích động, lập tức nuốt vào.

Sáng sớm hôm sau.

Tu vi đình trệ đã lâu cuối cùng cũng tăng lên một chút, cường độ pháp tắc tiến thẳng đến tiểu thành. "Không tồi, rất không tồi." Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng, theo tiến độ này, hắn đột phá Luyện Hư trung kỳ chỉ cần mười năm.

Phối hợp với yêu đan, song tu pháp, thời gian sẽ còn rút ngắn.

Trong lòng khẽ động, không gian trước mắt gợn sóng như mặt nước, bàn tay đưa vào trong.

Giây tiếp theo.

Cửa phòng bế quan, một bàn tay quỷ dị thò ra từ hư không. "Không gian pháp tắc đã tăng cường không ít." Chỉ riêng không gian pháp tắc đã rất mạnh, nhưng mục tiêu của Diệp Bất Phàm không chỉ là không gian, mà còn là thời gian, để hợp thành thời không pháp tắc.

Khi đó.

Chương 549

Diệp Bất Phàm triệu hồi chính mình ở mỗi thời điểm, hàng ngàn hàng vạn cái hắn, Đại Thừa thấy cũng chỉ có nước bỏ chạy.

Đúng lúc này, một lá truyền âm phù lượn lờ bên ngoài phòng bế quan.

Diệp Bất Phàm gọi truyền âm phù đến, bóp nát lắng nghe một lát, khóe miệng lộ ra nụ cười. "Cuối cùng cũng sắp hành động rồi." Hắn lập tức rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đứng trên mặt biển, vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》 nhìn về phía cuối đại dương, vài bóng người đang đi về hướng U Hải.

Chính là nhóm người Phệ Hồn Thiên Tôn.

Diệp Bất Phàm cảm ứng tu vi của họ, trong năm người, ba người trung kỳ, hai người sơ kỳ, trong đó dao động tu vi của Phệ Hồn Thiên Tôn là mạnh nhất, đã nửa bước chân vào hậu kỳ. "Trạng thái Pháp Huyết Hợp Nhất, có lẽ có thể giết được năm người này." Thời Hóa Thần, hắn nhiều nhất chỉ có thể đấu tay đôi với Luyện Hư trung kỳ.

Bước vào Luyện Hư, trung kỳ không có đối thủ, hậu kỳ có chút khó khăn.

Dù sao nhục thân chỉ ở cảnh giới Hóa Thần, thực sự quá yếu.

Trừ khi nhục thân cũng là Luyện Hư. ... "Phệ Hồn huynh, lần này có chắc chắn phá được Thiên Cương Trận thất giai đỉnh cấp đó không?" Trên mặt biển, một lão giả áo vàng bên cạnh Phệ Hồn Thiên Tôn trầm giọng hỏi.

Người này đạo hiệu Đa Bảo Thiên Tôn, Luyện Hư sơ kỳ, đệ tử hạch tâm của Bồng Lai Tiên Tông.

Đại trận bên ngoài di tích Tiên Ma, họ đã phá hơn một tháng rồi.

Cứ kéo dài nữa, nếu dẫn tới Hợp Thể Tiên Tôn, họ e là ngay cả một ngụm canh cũng không được uống.

Không đợi Phệ Hồn Thiên Tôn mở miệng, một bà lão áo xám khác để lộ hàm răng vàng khè, tự tin nói: "Yên tâm, lần này chắc chắn có thể phá được, lão thân đã nắm được điểm yếu của Thiên Cương Trận, dùng trận phá trận, tất có thể mở ra một khe hở." Bà lão họ Thẩm, là trận pháp sư lục giai trung phẩm của Bồng Lai Tiên Tông.

Bên cạnh bà ta là hai huynh đệ người lùn sinh đôi, một người mặc áo tím, trông như người chết, da trắng bệch đến rợn người.

Người còn lại thì khắp người là mụn độc, trông như con cóc ghẻ, khiến người ta nhìn thấy là muốn ói.

Hai người đều là Luyện Hư trung kỳ, chỉ thua Phệ Hồn Thiên Tôn. "Lần này có Phá Trận Trùy lục giai sơ cấp, có thể phát huy tác dụng lớn vào thời điểm quan trọng, xé ra một khe nứt hẳn là không vấn đề gì." Phệ Hồn Thiên Tôn trầm ngâm nói. "Phá Trận Trùy?

Nghe nói Phệ Hồn huynh mấy ngày trước đã đi tìm vị Trịnh Thạch đang nổi danh, chẳng lẽ là do người này luyện chế ra?" Đa Bảo Thiên Tôn ngạc nhiên hỏi.

Loại pháp bảo này cực kỳ khó luyện chế, luyện khí sư lục giai đỉnh cấp cũng không có mấy phần chắc chắn. "Chỉ đưa cho gã đó nửa bộ 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 thôi, không ngờ lại thật sự luyện chế ra được." Phệ Hồn Thiên Tôn nghĩ đến đây liền lộ ra ý cười. "Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp?" Sắc mặt người lùn áo tím khẽ biến, lạnh lùng nói: "Tà công này không phải đã nói là giao cho ta sao?" Hắn tu thi đạo, có khả năng miễn dịch nhất định với tác dụng phụ của Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, sớm đã coi công pháp này là vật trong túi của mình. "Yên tâm, chỉ là nửa bộ thôi, sao có thể đưa cho hắn bản hoàn

chỉnh được?" Phệ Hồn Thiên Tôn mỉa mai nói: "Một luyện khí sư không gia nhập bất kỳ thế lực nào, không có chút uy hiếp nào cả." "Ha ha, không sợ người này gia nhập Bồng Lai Tiên Tông, sau này tìm ngươi gây phiền phức sao?" Bà lão họ Thẩm quái lạ nói. "Tìm ta gây phiền phức?" Phệ Hồn Thiên Tôn cười lạnh nói: "Bản tọa vốn dĩ đã định bắt hắn, làm nô lệ luyện khí." Đông Trần Thiên Tôn thèm muốn lợi ích đằng sau 《Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên》, hắn sao lại không thèm muốn?

Bắt hắn về, làm công cụ luyện khí, không chỉ có thể liên tục sản xuất tiên ngọc, còn có thể luyện chế pháp bảo thông linh cho mình.

Đa Bảo, bà lão, và huynh đệ người lùn nghe vậy nhìn nhau, trong lòng đã hiểu.

Lợi ích thông thường, Phệ Hồn Thiên Tôn sẽ không ra tay với một luyện khí sư lục giai có tiềm lực, nhưng nếu có lợi ích lớn, vậy thì lại khác. ...

Không lâu sau.

Năm người đến biên giới giữa U Hải và Linh Hải.

Bà lão họ Thẩm quen đường quen lối bố trí một đại trận ẩn nấp lục giai, che giấu dao động khi phá trận, sau đó lấy ra mấy bộ trận kỳ bố trí xuống. "Vù vù!" Một cơn bão cát hình thành trong trận pháp, đập mạnh vào mặt biển.

Nơi vốn không có gì, hiện ra cảnh tượng núi non mờ ảo, trên đó bao phủ ba mươi sáu tầng cương phong, trong nháy mắt xé nát cơn bão cát.

Cương phong này đủ để trấn sát Luyện Hư Thiên Tôn.

Bà lão xoay la bàn, tìm kiếm nơi yếu nhất, sau đó lại khởi động trận pháp, dùng trận phá trận. "Tấn công góc đông bắc." Huynh đệ

người lùn và Đa Bảo Thiên Tôn lập tức tế ra pháp bảo thông linh, hung hăng đập vào góc đông bắc. "Xoẹt!" Tầng cương phong thứ nhất bị xé nát, mấy người nhanh chóng lách mình vào, tiếp tục phá tầng cương phong thứ hai.

Mà sau khi họ vào không lâu.

Một con bạng khổng lồ trong suốt bao bọc ba yêu tộc lặng lẽ tiến vào trong đó. "Quả nhiên có nhân tộc phát hiện ra nơi này, lần này không chỉ có thể lấy được tài nguyên trong di tích, còn có thể giết người cướp của, một công đôi việc." Trong con bạng, Thái Ly hưng phấn không thôi.

Bên cạnh hắn là một con Toan Nghê, và một con Câu Xà đầy vảy đen kịt.

Hai con yêu tôn dùng khóe mắt liếc nhìn di tích Tiên Ma, lộ vẻ kích động.

Hiện nay Đông Hải tạo hóa liên tục xuất hiện, nhưng phần lớn đều bị các Đại Thừa Tiên Quân chuẩn bị đột phá phân chia hết, vì Chân Tiên, bảo vật gì cũng nhét vào túi.

Hợp Thể có thể húp chút canh.

Bọn Luyện Hư chúng nó chỉ có thể ăn chút bã. "Bạng Ẩn Thần?" Diệp Bất Phàm đứng trong biển, cho dù là Pháp Kiếp Đồng của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ ảo.

Loại hải yêu này cực kỳ hiếm thấy, lực công kích không mạnh, nhưng có thể tránh được đồng thuật, sự dò xét của thần thức, không một tiếng động.

Do thân hình khổng lồ, có thể chứa được rất nhiều yêu tộc, thường bị hải yêu tiên tông dùng làm vũ khí đột kích.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Pháp Kiếp Đồng đến cực hạn, xuyên

qua khe hở của con bạng, nhìn thấy bóng dáng của Thái Ly. "Tốt tốt tốt, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi." Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Nhưng để cẩn thận, hắn vẫn bói một quẻ.

Xác định không có vấn đề gì, hắn thi triển Thai Hóa Dịch Hình, Đại Tiểu Như Ý, biến thành một giọt nước, hòa vào nước biển, đi theo sau Bạng Ẩn Thần.

Sau đó mấy ngày.

Nhóm năm người đi đầu mở đường, nỗ lực xé ra từng khe hở, đi sâu vào di tích Tiên Ma.

Họ đi đi dừng dừng.

Nhóm bốn yêu đi theo sau, cũng đi đi dừng dừng.

Nhóm một người, Diệp mỗ, bám theo cuối cùng.

Cảnh tượng trước mắt ngày càng rõ ràng, toàn bộ di tích Tiên Ma giống như một bong bóng chìm trong nước, bên trong núi non trập trùng như rồng cuộn, vừa hùng vĩ vừa tráng lệ.

Một vài dược viên trên núi, kỳ trân dị bảo tỏa ra ánh sáng xanh, vô cùng hấp dẫn.

Ban đầu, nhờ có sự gia trì của phá trận trùy, lại thêm bà lão là Trận pháp sư Lục giai, liên tiếp xé rách ba mươi đạo cương phong.

Sáu đạo cuối cùng có cường độ rất cao, nhưng sau một thời gian dài bào mòn, cuối cùng cũng phá được năm đạo.

Duy chỉ còn lại đạo cương phong cuối cùng.

Nó được lam quang bao phủ thành mảng, dù hao phí bảy ngày cũng không thể xé rách nổi một khe hở. "Chẳng lẽ phải dừng bước tại đây sao?" Nhóm năm người nhìn tiên thụ, tiên quả, tiên dược phía sau cương phong, gương mặt vặn vẹo, đầy vẻ không cam lòng. "Cho dù

phải hao tổn mười năm ở đây, cũng không thể đi!" Bà lão nghiến răng, lay động trận bàn, không ngừng dùng trận phá trận, thăm dò nơi yếu nhất của cương phong.

Ba người trong con sò khổng lồ thấy vậy đều cạn lời.

Hao tổn mười năm?

Ai có thời gian hao tổn cùng ngươi ở đây chứ?

Diệp Bất Phàm cũng hơi bó tay, thật muốn cho bà lão kia mượn một đôi mắt chó bằng hợp kim titan để nhìn cho kỹ sơ hở của cương phong.

May mắn là không phải đợi quá lâu.

Sau một tiếng động trầm đục, phá trận trùy đâm vào rìa cương phong, ở nơi không bị lam quang bao phủ, rồi nổ tung, xé toạc ra một lỗ hổng. "Mau vào trong!" Phệ Hồn Thiên Tôn và bốn người còn lại mừng như điên, vụt thân đi vào.

Tứ yêu tổ sò khổng lồ theo sát phía sau.

Diệp Bất Phàm cũng không tụt lại. …… "Đây chính là di tích Tiên Ma sao?

Chương 550

Quả nhiên khắp nơi đều là bảo vật." Phệ Hồn Thiên Tôn nhìn dãy núi hùng vĩ trước mắt, vẻ mặt kích động, đâu đâu cũng là bảo quang.

Có ngọn Đại Tuyết Sơn tuyết bay ngập trời, có Lôi Sơn sấm sét vang rền, lại có Huyễn Sơn như ảo ảnh hải thị thận lâu.

Tổng cộng tám ngọn núi lớn, toàn bộ đều do Thông thiên linh bảo hóa thành.

Loại linh bảo Thất giai này ẩn chứa đại đạo pháp tắc, mỗi một món đều ẩn chứa pháp tắc đạo chủng của chủ nhân, thời gian thai nghén càng dài, uy lực càng mạnh.

Người khác dù có được cũng chỉ có thể phát huy bảy tám phần uy lực. "Không uổng công tâm huyết." Đa Bảo Thiên Tôn vẻ mặt kích động.

Bảo vật của hắn rất nhiều, nhưng đều là Lục giai, sao có thể so sánh với linh bảo Thất giai?

Huống chi sâu bên trong còn có đan dược, tiên dược. "Ha ha, pháp bảo trong ngọn Đại Tuyết Sơn này các vị đừng tranh với ta, ta tu luyện là thủy đạo pháp tắc, chỉ có ta mới có thể phát huy ra một ít uy lực." Bà lão cười hắc hắc nói.

Những người khác ánh mắt lóe lên, gật đầu đồng ý.

Bà lão vận chuyển pháp tắc, điểm chỉ vào Đại Tuyết Sơn.

Tuyết sơn lập tức nổ tung, một đạo phi kiếm bắn ra, trốn về phía xa.

Rất rõ ràng, đây là khí linh đang điều khiển phi kiếm. "Trốn được sao?" Bà lão cười lớn, tay áo vung lên, phía trước và sau phi kiếm hiện

ra những mảng nước lớn, hình thành thủy lao phong tỏa phi kiếm, mặc cho nó xông ngang xáo dọc thế nào cũng không thể thoát ra.

Thủy lao thu về, bao bọc phi kiếm rơi vào lòng bàn tay.

Bà lão đánh ra mấy đạo phong ấn, ném nó vào càn khôn đại. "Vậy lôi đạo linh bảo này là của ta." Đa Bảo Thiên Tôn cười nói, đang định lấy thì Phệ Hồn Thiên Tôn nhàn nhạt nói: "Vật này không phải Đa Bảo đạo hữu có thể nắm giữ, vẫn là giao cho bản tọa đi." Y vung tay, ngọn Lôi Sơn kia nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành một cây chùy gỗ sét, rơi vào lòng bàn tay.

Y tu luyện là phong chi pháp tắc, không phải lôi đạo, nhưng uy lực dù yếu hơn cũng mạnh hơn nhiều so với pháp bảo Lục giai thông thường.

Đa Bảo Thiên Tôn trong lòng hơi giận, nhưng lại không dám nói gì, gượng cười nói: "Vậy ta lấy ngọn Huyễn Sơn kia vậy." Huynh đệ Chu Nho cũng không có ý kiến, mỗi người tự lấy Thông thiên linh bảo tương ứng.

Năm người tiếp tục tiến về phía trước.

Bầu không khí không còn hòa thuận, ai nấy đều cảnh giác lẫn nhau.

Rất nhanh, trước mắt hiện ra một tụ linh trận khổng lồ, bên trong tiên khí nồng đậm, các loại tiên dược sinh trưởng, mỗi một gốc đều có tuổi thọ mấy vạn năm, hơn nữa rất nhiều loại ở Tiên Thổ đã tuyệt tích. "Dược viên?

Chẳng lẽ Tiên Ma Tôn trước khi chết còn đang bồi dưỡng những đại dược này sao?" Đa Bảo Thiên Tôn kinh ngạc nói. "Chắc là bồi dưỡng trước khi trọng thương, chưa kịp thu hoạch đã bỏ mình." Phệ Hồn Thiên Tôn nói, sư tôn của y là đại đệ tử của một vị Đại Thừa

khác của Bồng Lai Tiên Tông, Trảm Long Tiên Quân, nên có chút hiểu biết về chuyện năm đó.

Chênh lệch giữa Hợp Thể và Đại Thừa quá lớn.

Tiên Ma Tôn sau khi thi triển «Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp» miễn cưỡng trốn thoát, đã ở trong trạng thái dầu cạn đèn tắt. "Phá trận." Đa Bảo Thiên Tôn thúc giục.

Bà lão họ Thẩm lập tức lấy ra trận bàn, lay động kim chỉ trên đó, tìm kiếm sơ hở của trận pháp.

Cấp bậc của đại trận dược viên không cao, chưa đầy một lát đã xé rách một lỗ hổng.

Năm người ngửi thấy mùi dược hương nồng đậm, không thể chờ đợi được nữa mà lao vào.

Nhưng mà —— "Ầm!" Yêu khí ngút trời đột nhiên bùng nổ từ phía sau, cánh Côn Bằng khổng lồ hung hăng chém về phía Phệ Hồn Thiên Tôn, cuồng phong tứ ngược, nhanh như sấm sét.

Sắc mặt kẻ sau biến đổi, lập tức tế ra một cái bát đen, "keng" một tiếng, đánh lui cánh Côn Bằng. "Sao các ngươi lại..." Phệ Hồn Thiên Tôn vừa kinh vừa giận, lời chưa nói xong, đuôi Côn Bằng như sóng lớn đã đập xuống, ầm ầm, dãy núi nổ tung, trận pháp trên dược viên không ngừng rung chuyển, gần như không chịu nổi.

Phệ Hồn Thiên Tôn trong lòng chấn nộ, sợ dược viên bị hủy, bát đen lơ lửng trên đỉnh đầu, chặn lại cái đuôi, đồng thời miệng phun ra một thanh phi kiếm màu xanh thẳm, phi kiếm lướt qua thân thể Côn Bằng.

Nó không để lại vết thương nào, nhưng Côn Bằng lại đau đớn gầm rống, phẫn nộ nói: "Hồn đạo pháp bảo?!" Phần lớn yêu tộc, nhục thân cực mạnh, pháp bảo khó gây thương tổn, duy chỉ có yêu hồn là

điểm yếu.

Thái Ly vội vàng phun ra một viên châu màu xanh lục, bao bọc lấy mình, vung vẩy thân thể khổng lồ, điên cuồng tấn công Phệ Hồn Thiên Tôn. "Vừa hay, có thêm một con yêu thú Côn Bằng, chắc chắn có thể bán được giá cao!" Kẻ sau hừ lạnh, thi triển thần thông nghênh chiến, trong nháy mắt đã đánh thành một đoàn. "Chết tiệt!

Thái Ly này rốt cuộc vào đây bằng cách nào?!" Đa Bảo, huynh đệ Chu Nho sắc mặt tái mét, lập tức ra tay vây giết Thái Ly.

Mỏ chủ của U Hải Tiên Khoáng, bọn họ đã tìm hiểu qua, tiên khí phục tô không bao lâu Bồng Lai Tiên Tông đã cùng Hải Yêu Tiên Tông tranh đoạt mỏ tiên này, sau đó thất bại, bọn họ không thể không rút lui.

Bọn họ vừa ra tay, phía đông đã có hai bóng người lao tới. "Hắc hắc, đồ ở đây, các ngươi đừng hòng lấy được một món nào." Toan Nghê tựa như sư tử, bộ lông tỏa kim quang, yêu uy kinh thế, miệng phun thần quang đánh về phía Chu Nho áo tím.

Đuôi móc của Câu Xà như kim cong, lấp lóe hàn quang, đâm về phía một Chu Nho khác toàn thân mụn độc. "Đúng là tự tìm cái chết!" Hai huynh đệ Chu Nho lộ vẻ hung tợn, lần lượt tế ra pháp bảo của mình, nghênh chiến Toan Nghê và Câu Xà.

Phía bên kia, Đa Bảo và bà lão vừa tế ra pháp bảo đã bị một con sò khổng lồ nuốt chửng, nhốt lại bên trong.

Ẩn Thần Bạng công kích bình thường, nhưng khả năng vây địch lại cực mạnh, đủ để nhốt Đa Bảo và bà lão một chốc một lát.

Trong nháy mắt, hai bên nổ ra đại hỗn chiến, pháp bảo và yêu thể va chạm, máu tươi văng khắp nơi, pháp tắc đánh nổ tung nửa cái di tích, trận pháp dược viên càng thêm lung lay sắp đổ, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Trên chiến trường, ngoài Phệ Hồn Thiên Tôn dựa vào hồn đạo thần thông chiếm thế thượng phong, huynh đệ Chu Nho lại ở thế hạ phong tuyệt đối.

Chu Nho áo tím tu luyện thi đạo, nhục thân mạnh nhất, nhưng rõ ràng không bằng Toan Nghê, thân thể bị xé nát mấy lần.

Chu Nho mụn độc tu luyện độc đạo, càng bị Câu Xà khắc chế đến chết, kẻ sau trời sinh giỏi dùng độc, sớm đã đạt đến cảnh giới vạn độc bất xâm.

Theo cuộc đấu pháp, nhục thân của huynh đệ Chu Nho bị đánh nổ, nguyên thần tổn thương, chiến huống càng lúc càng thảm liệt. "Phệ Hồn Thiên Tôn, mau cứu ta!" Chu Nho áo tím chống đỡ không nổi trước tiên, lớn tiếng gào thét. "Xoẹt" một tiếng, thi thể bị Toan Nghê xé nát, thi thủy màu đen văng ra, tuy rất nhanh đã tổ hợp lại, nhưng rõ ràng càng ngày càng suy yếu. "Chết tiệt!" Phệ Hồn Thiên Tôn thấy vậy, lòng không ngừng chùng xuống.

Những kẻ đến đều là yêu tộc đỉnh cấp, huyết mạch thuần chính, chiến lực vượt xa yêu tộc bình thường, khả năng hồi phục lại mạnh, rất khó giết chết.

Hơn nữa y cũng không thể hao tổn nổi. "Vụt!" Nghĩ đến đây, Phệ Hồn Thiên Tôn đột nhiên đánh ra một chiêu thần thông, quay người bỏ chạy. "Chạy được sao?" Thái Ly hừ lạnh.

Đang định đuổi theo, bên tai vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Nó đột ngột quay đầu lại, kinh hãi nhìn thấy Câu Xà bị một nắm đấm xuất hiện từ hư không đánh trúng vào thất thốn, trong nháy mắt thân rắn nổ tung, tinh phách bỏ chạy. "Định thần!

Đăng sao!" Một giọng nói nhàn nhạt vang vọng, tinh phách Câu Xà đột nhiên dừng lại, ngay sau đó một bàn tay từ hư không bên cạnh nó

hiện ra, tóm lấy nó rồi biến mất.

Từ đầu đến cuối, chỉ trong một khoảnh khắc.

Câu Xà đã bị bắt. "Là ai?!" Thái Ly, Toan Nghê lông tóc dựng đứng, lập tức rút khỏi chiến trường, cảnh giác nhìn quanh.

Sò khổng lồ cũng ngậm Đa Bảo và bà lão, lùi về sau hai con yêu.

Tuy là đánh lén, nhưng có thể trong nháy mắt bắt đi một vị Luyện Hư trung kỳ, thực lực của kẻ trong tối ít nhất cũng là Luyện Hư hậu kỳ!

Huynh đệ Chu Nho cũng kinh nghi bất định. "Hắc hắc, Nhân tộc ta không dễ bắt nạt như vậy đâu, hai vị đạo huynh, hay là chúng ta liên thủ chém giết hai con yêu vật này?" Một tiếng cười vang lên từ tứ phía, khó mà phán đoán được vị trí cụ thể. "Ra là đạo hữu Nhân tộc, nếu đã như vậy, vậy thì liên thủ!" Chu Nho mụn độc như trút được gánh nặng, nhìn về phía ba yêu Thái Ly với ánh mắt không mấy tốt đẹp. "Ong!" Hắn tế ra một cây độc châm, bắn về phía Thái Ly, còn Chu Nho áo tím thì phun ra một mảng lớn thi thủy, hóa thành khói đen cuồn cuộn về phía Toan Nghê.

Khi bọn họ nhìn thấy một bóng người áo trắng xuất hiện sau lưng ba con yêu, huynh đệ Chu Nho không nói hai lời, nhanh chóng thu lại độc châm và thi thủy, trốn về phía xa, tốc độ nhanh đến không tưởng. "Đạo hữu, hai người chúng ta thân mang trọng thương, không đánh lại ba con yêu tôn này, đi trước một bước!" Chu Nho mụn độc lớn tiếng nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ lạnh lùng.

Bọn họ không ngốc.

Tu sĩ bí ẩn này thực lực quá mạnh, không thể kiềm chế.

Nếu liên thủ giết Thái Ly và Toan Nghê, trong trạng thái suy yếu, tu sĩ bí ẩn đột nhiên hạ sát thủ, độc chiếm bảo vật, bọn họ không có

chút khả năng phản kháng nào.

Thà để tu sĩ bí ẩn và ba con yêu Thái Ly huyết chiến, bọn họ hội hợp với Phệ Hồn Thiên Tôn, đoạt lấy bảo vật trong động phủ Tiên Ma, lúc đó dù không địch lại tu sĩ bí ẩn cũng có thể an toàn thoát thân.

Chương 551

"Nếu đoạt bảo không thành, lập tức báo cáo di tích Tiên Ma cho cao tầng tông môn!" Chu Nho áo tím trầm giọng nói, tăng nhanh tốc độ.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn hơi biến, không kịp tế ra pháp bảo, bàn tay nổ tung, hóa thành thi thủy màu xanh lục, phun về phía trước. "Xoẹt!" Không gian phía trước vặn vẹo, một bóng người áo trắng lóe lên, tay nâng một ngọn lửa, trong nháy mắt thiêu rụi thi thủy màu xanh lục. "Sao có thể?!" Chu Nho áo tím kinh hãi, thần thức quét về phía sau.

Bóng người áo trắng xuất hiện sau lưng ba con yêu Thái Ly lúc trước từ từ tiêu tán, chỉ là một ảo ảnh. "Ngươi!

Ngươi sớm đã chuẩn bị ra tay với chúng ta?!" Sắc mặt Chu Nho áo tím tái mét.

Giờ khắc này, hắn cũng đã nhìn rõ tu vi của đối phương.

Luyện Hư sơ kỳ!

Yếu hơn hắn một bậc. "Một Luyện Hư sơ kỳ, bất kể ngươi bắt Câu Xà đi bằng cách nào, muốn giết ta?

Không thể nào!" Chu Nho áo tím tự tin tăng lên không ít, thi thể đột nhiên phình to, toàn thân bốc lên lượng lớn thi thủy.

Lần này thi thủy có màu đen, hòa trộn pháp tắc huyền âm cực mạnh, hư không xung quanh trong nháy mắt bị đông cứng, xen lẫn âm độc tột độ. "Ngươi nói nhảm nhiều quá rồi." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, thi triển «Đại Chân Võ Tiên Quyền», pháp huyết hợp nhất, cộng thêm Đăng Sao, đẩy thực lực của hắn lên một mức độ

đáng sợ. "Ầm" một tiếng, dương khí và sấm sét ngút trời như chẻ tre, làm bốc hơi sạch sẽ thi thủy, Chu Nho áo tím bên trong giống như tuyết gặp nắng xuân, nguyên thần bốc lên lượng lớn khí trắng, kêu thảm liên tục. "Một Luyện Hư sơ kỳ, pháp tắc sao có thể mạnh đến mức này?!" Chu Nho áo tím khó tin, quả quyết thi triển «Thiên Thi Độn», nguyên thần trốn về phía xa.

Đối phương không chỉ có cường độ pháp tắc sánh ngang đại thành, mà công pháp còn mang theo dương lôi chi đạo, khắc chế quá ác! "Không gian bích lũy!" Diệp Bất Phàm điểm chỉ, nắm giữ thiên địa không gian pháp tắc, Chu Nho áo tím vừa trốn ra ngàn dặm đã như đâm phải một bức tường vô hình, nguyên thần cũng bị đâm đến biến dạng.

Đây chính là điểm mạnh của không gian pháp tắc.

Hắn có thể lợi dụng không gian tám phương để vây địch, cũng có thể lợi dụng không gian để trốn đi trong nháy mắt, tự nhiên đã đứng ở thế bất bại. "Định Thần thuật, Đăng Sao." Không đợi Chu Nho áo tím phản ứng, hắn nhanh chóng định trụ nguyên thần của y, sau đó bàn tay dung nhập vào hư không, vượt qua ngàn dặm, tóm lấy nguyên thần của Chu Nho áo tím.

Phong ấn xong liền ném vào chưởng trung càn khôn, thuận tiện thu luôn càn khôn đại của đối phương.

Từ đầu đến cuối, chỉ mất hai khoảnh khắc.

Diệp Bất Phàm quay người nhìn về phía Chu Nho mụn độc đã trốn đến tận chân trời. "Kinh Hồng Huyết Độn!" Diệp Bất Phàm một tay bấm quyết, thân ảnh biến mất trong nháy mắt, dưới ảnh hưởng của không gian pháp tắc, di tích Tiên Ma như một tấm bản đồ thu nhỏ, mười dặm không gian bị nén lại thành một dặm, tốc độ lại nhanh hơn một bậc. "Không gian pháp tắc!

Bồng Lai Tiên Đảo từ lúc nào lại có một kẻ biến thái như vậy!" Chu Nho mụn độc kinh hãi, phun ra một con rết đen, bao phủ bát hoang, khóa chặt không gian thiên địa.

Nhưng vừa khóa lại đã bị Diệp Bất Phàm phá vỡ, không gian như tấm gương vỡ nát, kéo theo cả con rết đen cùng bị nghiền chết.

Chu Nho mụn độc kinh hãi, vội vàng phun ra độc châm đâm về phía Diệp Bất Phàm.

Đồng thời mụn độc trên người nổ tung, lượng lớn chất dính màu xanh lục hội tụ thành một con cóc, ngửa mặt lên trời gào thét, đâm về phía Diệp Bất Phàm. "Di Hình Hoán Vị." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, một tay bấm quyết, miệng niệm chú.

Khoảnh khắc tiếp theo, vị trí của Chu Nho mụn độc và Diệp Bất Phàm đổi cho nhau. "A a a!!" Chu Nho mụn độc căn bản không kịp phản ứng, mi tâm lập tức bị chính độc châm của mình xuyên thủng, nhục thân nổ tung, kêu thảm liên tục. "Thần thông của Tử Quần tiên tử?!" Nguyên thần của Chu Nho mụn độc trở nên mờ nhạt đi không ít, vội vàng điều khiển con cóc lơ lửng trên đỉnh đầu, vừa kinh vừa giận, trốn về phía xa. "Di Hình Hoán Vị." Diệp Bất Phàm thấy vậy, ánh mắt lóe lên, thân ảnh chồng lên nhau một cái, vị trí hai người lại lần nữa hoán đổi.

Chu Nho mụn độc xuất hiện tại vị trí ban đầu của Diệp Bất Phàm, vẻ mặt không giận mà còn vui mừng, hung tợn nói: "Đồ chó tạp chủng!

Bản thiên tôn sống đến bây giờ, ngươi nghĩ ta dựa vào cái gì?

Sớm đã đợi ngươi thi triển thần thông này rồi!" Nói xong, điểm chỉ vào con cóc trên đỉnh đầu Diệp Bất Phàm ở phía xa, một ngụm nuốt chửng hắn, lượng lớn độc dịch ăn mòn hắn kêu xèo xèo, trong khoảnh khắc ngay cả cặn bã cũng không còn. "Hử?" Chu Nho mụn

độc nhìn Diệp Bất Phàm chết không thể chết hơn, sắc mặt hơi biến, nhận ra có điều không ổn. "Không đúng, người bị Di Hình Hoán Vị là phân thân!

Vậy bản tôn..." Chu Nho mụn độc da đầu tê dại, đột ngột quay đầu.

Vừa quay đầu, hư không trước mắt vặn vẹo, một bàn tay đặt lên đầu hắn.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm hiện ra, thờ ơ nhìn chằm chằm hắn: "Lão gia ta sống đến bây giờ, cũng không phải kẻ không có não." "Ngươi rốt cuộc là ai?!" Chu Nho mụn độc kinh hãi tột độ.

Kinh nghiệm đấu pháp của người trước mắt này vượt xa hắn, hơn nữa thần thông quỷ dị đến cực điểm.

Hắn vận chuyển độc đạo pháp tắc trong cơ thể, trên đầu bốc lên khói đen, ý đồ độc chết đối phương.

Cùng cảnh giới, ở khoảng cách gần như vậy, cho dù là yêu thú cũng có thể độc chết.

Bàn tay của Diệp Bất Phàm bắt đầu đen lại, mục nát, ngay cả nhục thân cũng bắt đầu tím tái, sinh cơ tắt ngấm. "Độc?

Xì." Diệp Bất Phàm xì một tiếng, lười để ý đến độc tố trên người, bàn tay đột nhiên bóp mạnh. "Bụp!" Đầu của Chu Nho mụn độc vỡ nát, nguyên thần cũng theo đó nổ tung, hóa thành những đốm sáng li ti tiêu tán.

Đến chết, cũng không biết kẻ giết mình là ai.

Diệp Bất Phàm thu lại càn khôn đại của hắn, sống lại hai lần, độc tố trên người đã bị loại bỏ sạch sẽ. "Tiếc thật, nếu đợi hai bên đều lưỡng bại câu thương, ta sẽ còn nhẹ nhàng hơn một chút." Diệp Bất Phàm thầm lắc đầu.

Vốn không định ra tay, nhưng thấy dược viên của mình sắp bị dư chấn chiến đấu phá hủy, sao hắn có thể cam lòng?

Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Thái Ly, Toan Nghê, Cự Bạng đã tụ lại một chỗ, cảnh giác nhìn chằm chằm hắn. "Nếu các hạ đã để mắt tới dược viên này, mấy người chúng ta không tranh giành là được." Thái Ly trầm giọng nói, cùng Toan Nghê, Cự Bạng từ từ lui về phía sau.

Người Nhân tộc trước mắt rõ ràng chỉ là Luyện Hư sơ kỳ, nhưng thực lực không thua gì Luyện Hư hậu kỳ.

Bọn họ vất vả đánh nửa ngày cũng không hạ được huynh đệ Chu Nho, gã này ba chân bốn cẳng đã giải quyết xong.

Thêm cả không gian pháp tắc, có ảnh hưởng nhất định đến nội cảnh địa, huynh đệ Chu Nho căn bản không có thời gian trốn vào nội cảnh địa.

Mà Đa Bảo Thiên Tôn và bà lão bị Cự Bạng nhổ ra, phân tán sự chú ý của Diệp Bất Phàm. "Phệ Hồn Thiên Tôn bọn họ đâu?" Đa Bảo Thiên Tôn nhìn quanh bốn phía, nhận ra có điều không ổn. "Phụt phụt!!" Hai tiếng động nhẹ, Diệp Bất Phàm miệng phun ra một thanh phi kiếm Lục giai, chém ra hai đạo kiếm khí tuyệt cường, xuyên thủng về phía hai người.

Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh, Trảm Tam Thi!

Sau khi tiến vào Luyện Hư, môn thần thông này đã đạt đến hóa cảnh, đủ để chém giết Luyện Hư sơ kỳ.

Nếu lĩnh ngộ được kiếm đạo pháp tắc, có thể uy hiếp trung kỳ. "Ngươi là ai?!" Đa Bảo Thiên Tôn sắc mặt kinh biến, vội vàng tế ra hai tấm khiên lớn, trước sau chồng lên nhau.

Nhưng kiếm khí lại dung nhập vào không gian, vòng qua tấm

khiên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đa Bảo Thiên Tôn. "Cái gì?!" Đa Bảo Thiên Tôn kinh hãi, khoảnh khắc tiếp theo, thân thể bị kiếm khí chém nát, máu tươi văng ra, cả nguyên thần cũng bị nghiền nát.

Phía bên kia, bà lão càng thảm hơn, phát ra tiếng hét thảm thiết, nguyên thần bị kiếm khí xuyên thủng, chết không thể chết hơn.

Bà ta tuy là Luyện Hư, nhưng không giỏi chiến đấu, chủ công là trận pháp. "Không gian pháp tắc của gã này quá khủng bố, pháp bảo tầm thường căn bản không đỡ nổi." Râu cá trên mặt Thái Ly run lên, lòng run sợ.

Hai Luyện Hư sơ kỳ cứ thế mà chết, trước mặt tu sĩ bí ẩn như cỏ dại ven đường, không chịu nổi một đòn. "Hắn tu luyện là Tiên Kiếm Tam Thập Tam Kinh, kinh văn đệ nhất kiếm đạo, khả năng phá phòng cực mạnh, không nên đối đầu với hắn, mau chạy!" Toan Nghê đạp mây lành, quả quyết độn tẩu.

Kinh này chính là một trong những công pháp mà yêu tộc kiêng kỵ nhất.

Thái Ly, Cự Bạng không dám chậm trễ, theo sát phía sau. "Đã đến rồi thì không cần phải đi nữa." Diệp Bất Phàm thu lại pháp bảo và càn khôn đại của bà lão và Đa Bảo Thiên Tôn, bước về phía trước, thân ảnh dung nhập vào không gian biến mất. "Các hạ, không cần phải đuổi cùng giết tận chứ?!" Thái Ly vẻ mặt đại biến, miệng gầm lên: "Thôn Thiên!" Miệng Côn Bằng mở ra, như một hố đen, tiên khí thiên địa đảo ngược, kéo theo cả ngọn núi lớn ở xa cũng bị nhổ tận gốc, bị cái miệng lớn nuốt chửng.

Chương 552

Diệp Bất Phàm vừa xuất hiện đã bị nuốt vào, rơi vào bóng tối vô tận.

Đồng thời, toàn thân pháp tắc, khí huyết, sinh cơ bị bóng tối hút đi, thời gian càng dài, càng khó thoát ra. "Thiên phú thần thông của tộc Côn Bằng, quả nhiên mạnh mẽ." Một cảm giác suy yếu ập đến, phảng phất như sắp chết.

Côn Bằng Thôn Thiên, ma diệt vạn vật.

Tộc này còn có một đạo thần thông mạnh nhất, đó chính là phóng trục, nuốt vào rồi trực tiếp phóng trục vào hư vô vô tận, cả đời này đừng hòng trở về tu tiên giới.

Mà Thái Ly sau khi nuốt Diệp Bất Phàm, quả quyết trốn ra ngoài di tích Tiên Ma. "Mau đi!

Người này thực lực quá mạnh, căn bản không giết được, nhưng chỉ cần trở về Quy Khư, tự có Hợp Thể tiên tôn trấn sát hắn!" Thái Ly lộ vẻ hung tợn, cánh Côn Bằng vỗ mạnh, cuồng phong nổi lên, tốc độ tăng vọt mấy lần.

Toan Nghê, Cự Bạng cũng không dám chậm trễ, vừa đi vừa truyền yêu khí vào cơ thể Thái Ly, khiến cho thần thông Thôn Thiên kéo dài hơn.

Nhưng mà —— "Ầm!" Bên trong cơ thể Thái Ly vang lên tiếng nổ, yêu thể khổng lồ như đồ sứ phủ đầy vết nứt, từng tia huyết quang từ trong vết nứt chiếu ra. "Tự bạo?!

Ngươi sao dám tự bạo?!" Thái Ly kinh hãi gầm lớn, khoảnh khắc tiếp theo, yêu thể nổ tung, tinh phách trọng thương, lập tức mất đi sức

chiến đấu. "Người Nhân tộc này không ổn rồi!

Mau đi!" Toan Nghê cũng kinh hãi không nhẹ, lập tức tóm lấy tinh phách của Thái Ly, thi triển đại thần thông bỏ mạng: "Đại Thánh Độn!" Bộ lông của nó phát ra kim quang rực rỡ, thánh uy kinh thiên, trong nháy mắt đã đến rìa di tích Tiên Ma. "Ma Quang Tiên Chỉ!" Năm ngón tay to như cột ngọc từ trên trời giáng xuống, hung hăng trấn áp về phía Toan Nghê.

Toan Nghê liếc mắt nhìn sang, kinh hãi thấy một bóng người áo trắng tóc trắng đứng cách đó ngàn dặm, toàn thân hắn lông tóc dựng đứng, như gặp quỷ nói: "Bị tự bạo mà không trọng thương sao?" "Thiên Thánh Quang!" Toan Nghê không kịp nhìn kỹ, vội vàng phun ra một luồng sáng chói lọi như mặt trời, phá hủy năm ngón tay.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, sinh quang hộ thể, như sao băng xuyên qua thánh quang của Toan Nghê, kéo theo một vệt đuôi dài, một quyền đấm vào đầu lâu Toan Nghê. "Vạn pháp bất xâm?!" Toan Nghê kinh hãi tột độ, như nghĩ đến điều gì đó, chấn động nói: "Ngươi là!

Diệp Bất Phàm!" Vạn pháp bất xâm có thể miễn dịch thần thông, nhưng miễn dịch đến mức này, tu tiên giới chỉ có một người.

Diệp Bất Phàm tam tài Luyện Hư!

Thái Ly đang bị hắn mang theo nghe vậy, tinh phách cũng run lên.

Sự cường đại của Diệp Bất Phàm, xưa nay chưa từng có, cảnh giới Hóa Thần đã có thể nghịch trảm Thái Hoàng Thái hậu của Tử Vi Tiên Triều, nay đã Luyện Hư, quỷ mới biết mạnh đến mức nào? "Gã này là người sao?

Rốt cuộc làm sao mà giấu trời qua biển, trốn thoát khỏi Tiên Hỏa Giáo?!" "Bụp bụp!" Diệp Bất Phàm liên tiếp tung ra mấy quyền, như

cái thế tiên tôn, quyền quang phá hủy hư không, đánh gãy cong vuốt của Toan Nghê, kẻ sau chỉ cảm thấy như bị một ngọn núi đâm vào, vuốt đau nhói, thân thể đâm nát ngọn núi xa xa, lún sâu vào lòng đất. "Vút!" Miệng Cự Bạng đóng mở, bắn ra một viên minh châu màu trắng, nhắm thẳng vào trán Diệp Bất Phàm. "Ầm!" Diệp Bất Phàm gương mặt lạnh lùng, Đại Chân Võ Tiên Quyền diễn hóa đến cực hạn, sau lưng Chân Võ Đại Đế dung thân, khí thế bá đạo tuyệt luân, quyền quang chấn vỡ viên minh châu màu trắng, đánh mạnh vào vỏ sò của Cự Bạng.

Vỏ sò khó mà chịu nổi vạn quân chi lực này, lõm sâu vào trong, phát ra tiếng kêu thảm quái dị. "Diệp Bất Phàm!

Đừng khinh người quá đáng!

Chúng ta chết, Hải Yêu Tiên Tông nhất định sẽ có cảm ứng!" "Thánh quang hợp nhất!" Toan Nghê gầm lớn, từ dưới đất nhảy lên, thân thể kim quang lấp lánh, như mặt trời ngang trời, đâm về phía Diệp Bất Phàm.

Cự Bạng cũng bắt đầu liều mạng, miệng phun ra từng viên châu màu xanh lục như pháp bảo, ngợp trời rợp đất cuộn trào kéo đến. "Đông đông đông!" Diệp Bất Phàm ánh mắt thờ ơ, quyền quang khai thiên, nghiền ép hai đại yêu tôn.

Trạng thái pháp huyết hợp nhất đã nâng thể phách của hắn lên một mức độ đáng sợ, thần thú vốn mạnh về nhục thể cũng khó lòng chống đỡ, "rắc" một tiếng đánh gãy xương chân của Toan Nghê, một cước đá nứt vỏ sò của Cự Bạng.

Không ít sông núi trong di tích Tiên Ma đều bị san thành bình địa, khói bụi cuồn cuộn.

Diệp Bất Phàm ánh mắt như đuốc, bắt đầu thử dung hợp không gian pháp tắc, khả năng ám sát tăng vọt.

Mỗi một quyền quang đều sẽ xuyên qua không gian, trực tiếp đánh vào người hai đại yêu tôn, phòng không thể phòng.

Hai đại yêu tôn vốn đã bị áp đảo, lần này ngay cả cơ hội trả đòn cũng không có, chỉ có thể bị động phòng ngự, lợi dụng yêu thể cường đại để chống đỡ.

May là, đều là yêu tộc cao cấp, khả năng hồi phục cực mạnh. "Thần Tiên Quyết, Đăng Sao." Diệp Bất Phàm đốt cháy tuổi thọ, nhục thân và pháp tắc tăng gấp đôi, khí huyết chi quang nhuộm đỏ nửa cái di tích Tiên Ma. "Ầm!" Vỏ sò của Cự Bạng cuối cùng cũng không chịu nổi, lập tức bị đánh nổ, mảnh vỡ bay tứ tung.

Diệp Bất Phàm bàn tay dung nhập vào không gian, cách trăm dặm tóm lấy tinh phách của nó trong tay, đánh ra phong ấn, ném vào chưởng trung càn khôn. "Mẹ nó đây là người à?!" Toan Nghê toàn thân máu tươi đầm đìa, răng cũng bị đánh bay mấy chiếc, nó nhìn chiến lực của Diệp Bất Phàm không ngừng tăng lên, triệt để ngây người.

Pháp huyết hợp nhất đã sánh ngang Luyện Hư hậu kỳ, lại thêm cấm kỵ pháp, Đăng Sao, thực lực lại tăng gấp đôi, sống mấy nghìn năm cũng chưa từng thấy chuyện vô lý như vậy.

Thế này thì đánh cái quái gì nữa.

Đầu hàng thôi!

Toan Nghê phịch một tiếng quỳ xuống, không còn chút tôn nghiêm nào của thần thú: "Ta đầu hàng!

Đầu hàng thua một nửa, tha cho ta nửa cái mạng được không?" "Đầu hàng cái con khỉ!

Tiếp tục chiến đấu!" Tinh phách của Thái Ly gào thét: "Ngươi muốn trở thành cá trên thớt của người khác sao?!" "Cút mẹ mày đi!" Toan Nghê chửi ầm lên, nói: "Cái đồ chó chết, ngươi mới đánh hai

chiêu đã trọng thương, chẳng phát huy được chút sức chiến đấu nào, còn mặt mũi bắt ta liều mạng à?!" Nếu Thái Ly không thi triển Thôn Thiên, dẫn đến bản thân bị phản phệ trọng thương, nó và Cự Bạng sẽ không thảm như vậy.

Ít nhất cũng có thể giãy giụa vài cái. "Ngươi!" Thái Ly tức đến hỏng người. "Đừng nói nữa!

Đồ ngu!" Toan Nghê quát lớn, trầm giọng nói: "Nếu là người Nhân tộc khác, lão tử sớm đã liều mạng rồi!

Nhưng hắn là Diệp Bất Phàm, bất kể là Câu Xà hay em Bạng đều chỉ bị bắt!

Hắn rõ ràng không muốn giết chúng ta!" Sống đến bây giờ, nó sớm đã thành tinh.

Đầu hàng, còn có một tia hy vọng sống, nhưng phản kháng, chắc chắn phải chết.

Thái Ly sững lại, im lặng một lúc, khàn giọng nói: "Chúng ta đầu hàng." "Đại thiện." Diệp Bất Phàm thu liễm khí tức, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, lấy ra hai tấm chủ sủng quyển trục ném qua.

Hắn vốn không định giết mấy con yêu tôn này.

Giữ lại làm túi máu bền vững, không thơm sao?

Toan Nghê nhận lấy quyển trục, quả quyết nhỏ hồn huyết, hoàn thành nhận chủ. "Ai." Thái Ly do dự một lúc, cho đến khi Diệp Bất Phàm lộ vẻ không kiên nhẫn, nó mới không tình nguyện ký kết khế ước nhận chủ.

Cấp bậc của loại khế ước nhận chủ này cực cao, Đại Thừa tiên quân muốn giải trừ cũng phải tốn không ít công sức.

Mà trong thời gian ngắn như vậy, đủ để Thái Ly và con yêu kia

chết mấy trăm lần.

Sau khi kết thúc, Diệp Bất Phàm rõ ràng cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và hai đại yêu tôn, một ý niệm có thể khống chế sinh tử, thậm chí có thể cảm nhận được một tia dao động cảm xúc của đối phương.

Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng lộ vẻ hài lòng.

Sau đó làm theo cách tương tự, để Câu Xà, Cự Bạng cũng nhận chủ. "Chủ nhân, di tích Tiên Ma này còn có một vị Nhân tộc, Phệ Hồn Thiên Tôn." Toan Nghê giũ giũ bộ lông, bợ đỡ nằm sấp bên cạnh Diệp Bất Phàm, trông như một con chó Golden Retriever lớn. "Ngươi tên gì?" "Kim Hỏa, chủ nhân gọi ta là Kim Tử là được." Toan Nghê nịnh nọt nói. "Ừm." Diệp Bất Phàm tiện tay thi triển thuật «Bổ Thần», «Bổ Thân» lên tứ yêu Toan Nghê, Thái Ly, Câu Xà, Cự Bạng, chưa đầy một lát, thương thế của tứ đại yêu tôn đã lành lại. "Chủ nhân, thần thông này... nghịch thiên quá!" Toan Nghê cảm thấy toàn thân ấm áp, vết thương biến mất hoàn toàn, thậm chí ngay cả sẹo cũng không có, không khỏi kinh ngạc.

Tốc độ trị liệu này còn vô lý hơn cả khả năng tự lành của nó.

Thái Ly, Câu Xà cũng kinh hãi không nhẹ, nhìn Diệp Bất Phàm với ánh mắt lộ ra một tia kính sợ và khủng hoảng.

Có thuật trị liệu này, cùng cảnh giới căn bản không ai giết được hắn. "Kẻ có thể giả chết thoát thân dưới tay Đại Thừa tiên quân, quả nhiên rất tà môn." Thái Ly thầm nghĩ, những suy nghĩ nhỏ nhặt ban đầu đã tan thành mây khói. "Kim Tử, đi." Diệp Bất Phàm cưỡi trên lưng Toan Nghê, kẻ sau vội vàng đằng vân giá vũ, bay về phía dược viên.

Côn Bằng mọc cánh, Câu Xà, Cự Bạng thì đi theo hai bên, uy phong lẫm lẫm.

Ba đại chủng tộc đỉnh cấp của Hải yêu, hai chủng tộc làm tọa kỵ, cả Đông Hải rộng lớn cũng chỉ có một mình Diệp Bất Phàm.

Một lát sau.

Chương 553

Diệp Bất Phàm đến dược viên, lợi dụng «Hư Thần Thuật» xuyên qua trận pháp, tiến vào dược viên. "Khải Linh Quả ba vạn năm tuổi." Diệp Bất Phàm nhìn cây quả màu xanh lục trước mặt, trên cây kết những quả như ngọc bích, óng ánh trong suốt, trực tiếp tiến lên nhổ cả cây lên, nhét vào chưởng trung càn khôn.

Khải Linh Quả có tác dụng khai trí, tăng cường thần thức.

Loại vạn năm tuổi có tác dụng với Hóa Thần đại viên mãn, nay được tiên khí nuôi dưỡng, đã trở thành tiên quả, cũng có tác dụng lớn với Luyện Hư.

Đương nhiên, không phải là tiên dược thuần chủng, chỉ là ngụy tiên dược được nuôi dưỡng.

Tiên dược thực sự là từ khi còn là cây non đã được nuôi dưỡng, trưởng thành trong tiên khí. "Huyễn Tiên Hoa." "Cửu Linh Tiên Chi." "Tam Tiên Liên." Diệp Bất Phàm như châu chấu tràn qua, càn quét sạch sẽ cả dược viên, ngay cả một vài cây non vừa nhú đầu cũng không tha, thu hết vào túi.

Bỗng nhiên, hắn nhìn về phía góc, dưới Pháp Kiếp Đồng, có thể thấy mười mấy cây trúc cắm rễ ở đó. "Có Hư Tĩnh Trúc tiên khí." Diệp Bất Phàm vui mừng, vội vàng chặt chúng, cẩn thận thu vào chưởng trung càn khôn.

Chưa nói đến «Hóa Huyết Đan» của mình có thể dùng bất kỳ loại tiên dược nào, cho dù không dùng, cũng có thể mang đi, cho Lục La, Ngu Tuyền Cơ mấy nàng làm dược liệu đột phá Luyện Hư.

Tìm kiếm nửa ngày, tổng cộng có tám trăm gốc tiên dược.

Nếu không phải một số tiên dược bị hạn chế tuổi thọ, sớm đã khô héo, hẳn có thể thu hoạch nhiều hơn. "Những tiên dược này, kết hợp với yêu huyết, song tu pháp, hẳn là có thể đột phá Luyện Hư trung kỳ." Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng.

Nút thắt của Luyện Hư rất lớn, nhưng không sao, cùng lắm thì tự tạo ra là được.

Mấy vị yêu tôn bên cạnh nhìn tiên dược bị Diệp Bất Phàm thu lại, mắt nóng rực. "Chủ nhân, gốc Chu Quả lúc nãy có tác dụng lớn với ta, có thể ban cho tiểu Kim Tử không?" Toan Nghê bợ đỡ tiến lên, dùng cái đầu lông xù của mình dụi dụi vào đùi Diệp Bất Phàm, đầy vẻ lấy lòng.

Quả Chu đó đối với yêu tộc có ích lợi rất lớn, nuốt vào là bớt được trăm năm tu hành.

Câu Xà, Thái Ly thấy vậy thầm mắng một tiếng nô tài, cảm thấy xấu hổ cho tộc Toan Nghê. "Thưởng!" Diệp Bất Phàm tâm tình vui vẻ, tiện tay ném cho Toan Nghê một quả Chu Quả, kẻ sau lập tức vui mừng khôn xiết, dùng miệng ngậm lấy, nói không rõ lời: "Đa tạ chủ nhân." Nói xong, nuốt Chu Quả vào bụng.

Ba yêu Thái Ly thấy vậy, ghen tị đến đỏ cả mắt.

Câu Xà lập tức vứt bỏ tôn nghiêm, tiến lên nói: "Chủ nhân, quả Xà Linh Quả lúc nãy..." "Cút!" "Vâng, được ạ." Câu Xà tiu nghỉu cụp đầu lùi lại.

Thái Ly liếc xéo nó, mặt đầy vẻ khinh thường.

Trong tứ yêu, nó cho rằng mình là người có cốt khí nhất. "Hử?" Diệp Bất Phàm đang định rời khỏi dược viên, bỗng nhiên nhíu mày, nhìn về phía một cây hòe đen bình thường ở mép rìa.

Trải qua tiên khí quán khái, cây hòe rõ ràng đã xảy ra biến dị, lá

cây xanh um, um tùm đến đáng sợ. "Chỉ là một cái cây thôi, chủ nhân, chúng ta vẫn nên mau chóng đến động phủ Tiên Ma đi?

Nếu chậm thêm một chút, bị tên Luyện Hư của Nhân tộc kia nhanh chân đến trước, vậy thì mất nhiều hơn được." "Hơn nữa, thân phận của chủ nhân không nên bị bại lộ, nếu hắn trốn thoát, khoảnh khắc tiếp theo chủ nhân e là sẽ bị một đám Đại Thừa tiên quân vây đánh." Đại Kim Mao không để ý, lập tức đề nghị.

Tiên Ma Tôn năm đó không chỉ cướp bóc tu sĩ Tiên Thổ, mà còn cả một số Hợp Thể tiên tôn của yêu tộc bọn chúng.

Mà bảo vật của yêu tộc, Nhân tộc lại không dùng được, dỗ cho vị gia này vui vẻ, đồ vật sẽ là của nó! "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía đại điện Tiên Ma ở trung tâm.

Một lát sau.

Hắn đột nhiên quay lại, nhìn cây hòe lớn nửa ngày.

Cuối cùng lắc đầu, biến mất tại chỗ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nơi đây chìm vào yên tĩnh.

Không biết đã qua bao lâu.

Cây hòe lớn run lên bần bật, lá cây xào xạc, từng rễ cây từ từ nhổ lên khỏi mặt đất, không một tiếng động.

Đồng thời, vỏ cây trên thân cây thô tráng vặn vẹo, xoắn lại thành một khuôn mặt lão nhân khô khốc, hai mắt đỏ như máu, nhìn về hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Thiên Sát Chân Ma Công..." Khuôn mặt lão trên cây tự lẩm bẩm, lộ vẻ kích động và hưng phấn.

Toàn bộ thân cây bật khỏi mặt đất, bước đi bằng vô số đôi chân dài, chạy về phía đại điện Tiên Ma.

Bên ngoài Tiên Ma Điện, trận pháp đã sớm bị xé ra một khe hở, Phệ Hồn Thiên Tôn tiến vào trong đó, nhanh chóng vơ vét bảo vật trong các mật thất.

Do được trận pháp bảo vệ, ngăn cách trong ngoài nên nơi đây yên tĩnh đến lạ thường, Phệ Hồn Thiên Tôn không hề nhận ra dao động của trận chiến bên ngoài.

Chỉ là trước khi vào Tiên Ma Điện, lão cảm ứng được có tu sĩ bí ẩn ra tay bắt Câu Xà.

"Cứ đánh đi, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, như vậy ta mới có thể yên ổn thoát thân." Phệ Hồn Thiên Tôn cười lạnh, trong lòng đắc ý.

Lão chẳng buồn quan tâm đến sự sống chết của đám hảo hữu Chu Nho, Đa Bảo, đúng là đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

Tiến vào đan điện trong nội điện.

Lão nhìn những bình đan dược đủ loại trên quầy ngọc cao đài, lộ vẻ kích động, lập tức tiến lên vơ vét.

Phần lớn đan dược do năm tháng ăn mòn, cộng thêm chất lượng bình đan và phong ấn bình thường nên đã sớm hóa thành tro bụi.

Phệ Hồn Thiên Tôn lần lượt mở từng bình đan ra, vô cùng thất vọng, nhưng rất nhanh tinh thần lại phấn chấn trở lại.

"Vẫn còn đan dược tu luyện mà Hợp Thể, Luyện Hư Thiên Tôn cần, tốt tốt tốt!

Sau lần này, ta nhất định có thể đột phá Luyện Hư hậu kỳ!" Phệ Hồn Thiên Tôn mở một bình ngọc màu tím, ngửi dược hương trong đó, mặt mày mừng như điên.

Bình đan và phong ấn của đan dược cao cấp có chất lượng cao

hơn, đủ để bảo đảm dược hiệu vạn năm.

Lão nhanh chóng thu những bình đan dược này lại, cuối cùng ánh mắt dừng trên ba bình báu màu đen, gỡ phong ấn ra, một luồng hương lạ lập tức lan tỏa khắp đan điện.

"Hợp Thể Đan tinh phẩm?" Thân thể Phệ Hồn Thiên Tôn chấn động mạnh, run rẩy không thôi.

Đan dược này có thể tăng tỷ lệ đột phá Hợp Thể, tuy chỉ có hai ba phần, nhưng giá trị đó cũng đủ để vô số Luyện Hư Thiên Tôn điên cuồng.

Nhân thuộc bậc bảy, mà luyện đan sư bậc bảy thực sự hiếm thấy, Bồng Lai Tiên Tông to lớn như vậy cũng chỉ có tám vị mà thôi, cộng thêm dược liệu quý hiếm, trăm năm nhiều nhất cũng chỉ ra được một lò Hợp Thể Đan.

Luyện Hư đại viên mãn có bao nhiêu?

Quá nhiều rồi.

Phệ Hồn Thiên Tôn cẩn thận từng li từng tí thu Hợp Thể Đan lại, mở bình báu thứ hai, bên trong ẩn chứa một viên đá nhỏ cỡ ngón tay cái, nhiệt độ cao ập đến, dù là một Luyện Hư trung kỳ như lão cũng khó lòng chống đỡ.

"Tiên hỏa thạch đỉnh cấp?" Phệ Hồn Thiên Tôn không kìm được mà nước mắt lưng tròng.

Thăng cấp Hợp Thể, không chỉ cần Hợp Thể Đan, mà còn cần kỳ trân ẩn chứa bản nguyên đại đạo để làm đạo cơ, nuôi dưỡng đạo chủng.

Đạo chủng được nuôi dưỡng chính là tồn tại độc lập với tu tiên giới, tự thành một thể, tổng cộng chia làm năm bậc: liệt phẩm, hạ phẩm, đạo chủng loại này cả đời cũng đừng hòng đột phá Hợp Thể

trung kỳ.

Trung phẩm, cao phẩm mới có thể đến Hợp Thể đại viên mãn, còn đạo chủng đỉnh cấp là tiền đề để đột phá Đại Thừa.

Giống như cây con, sức sống của cây con càng mạnh thì tiềm lực càng lớn.

Về phần đạo chủng hoàn mỹ trong truyền thuyết, không chỉ cần những thứ này, mà còn cần chí bảo thuộc hai phương diện thái âm, thái dương phối hợp mới có thể nuôi dưỡng được.

"Có viên đá này, ta có cơ hội nuôi dưỡng ra đạo chủng đỉnh cấp!" Phệ Hồn Thiên Tôn cố nén tâm tình kích động, trân trọng cất tiên hỏa thạch đi.

Bình đen thứ ba ẩn chứa một trái tim màu xanh lục — tim của Bất Tử Tiên Mộc.

Một trong những tiên mộc đỉnh cấp của tu tiên giới.

"Sao đan điện lại có thứ này?" Phệ Hồn Thiên Tôn ngẩn ra, khó mà lý giải.

Theo lão biết, Bất Tử Tiên Mộc là dược liệu để luyện chế Huyền Thiên Linh Bảo bậc tám, đối với Đại Thừa là chí bảo, nhưng đối với lão lại không có tác dụng gì, mang ra ngoài chỉ rước họa vào thân.

Phệ Hồn Thiên Tôn không nghĩ nhiều nữa, thu tất cả vật phẩm vào túi càn khôn, cho đến khi đan điện sạch bong, lão mới lui ra ngoài.

Lão mở trận pháp phòng hộ, tiến vào khí điện.

Trong điện có rất nhiều dược liệu luyện khí, nhưng thành phẩm pháp bảo bậc sáu, bậc bảy thì không có một món nào.

Ánh mắt Phệ Hồn Thiên Tôn lóe lên, vơ vét xong xuôi, liền tiến vào công pháp điện.

Trong điện có vô số công pháp thần thông, nhưng Phệ Hồn Thiên Tôn được đại thế lực truyền thừa, thứ có thể lọt vào mắt lão chỉ có vài môn.

Một là 《Tiên Ma Tạo Hóa Kinh》, hai là Thiên Cương cấm kỵ pháp 《Pháp Tướng Thiên Địa》, ba là bản hoàn chỉnh của 《Tiên Ma Kiếm Trận》 và 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, bốn là 《Di Tinh Hoán Đấu》.

"Toàn là pháp môn đỉnh cấp nhất tu tiên giới." Phệ Hồn Thiên Tôn phấn chấn, thu hết tất cả công pháp thần thông, lại vơ vét một lượt trong điện vũ, cho đến khi không còn gì, lão mới rời khỏi Tiên Ma Điện.

Vừa bước ra.

Trước điện, một bóng người thanh niên áo trắng tóc trắng đang chắp tay sau lưng đứng đó, lặng lẽ nhìn lão.

Chương 554

“Ra rồi à?” Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

“Các hạ là ai?” Ánh mắt Phệ Hồn Thiên Tôn ngưng lại, nhìn quanh tám hướng, lạnh giọng nói: “Đa Bảo Thiên Tôn bọn họ đâu?” “Chết rồi.” Diệp Bất Phàm thản nhiên đáp.

“Tuy thực lực bọn họ tầm thường, nhưng đến tầng thứ Luyện Hư, dù đánh không lại cũng có thể chạy thoát, ngươi một Luyện Hư sơ kỳ mà đòi giết?

Nực cười.” Phệ Hồn Thiên Tôn mặt đầy vẻ không tin.

“Ha ha, ngươi tin hay không ta cũng không hứng thú, cho ngươi hai con đường, một là chết, hai là thành nô bộc, tùy ngươi chọn.” Nụ cười của Diệp Bất Phàm tắt dần.

“Các hạ quá ngông cuồng rồi.” Phệ Hồn Thiên Tôn chế nhạo, bỗng nhiên sắc mặt hơi đổi, nhìn về phía sau Diệp Bất Phàm, vội vàng chắp tay nói: “Vãn bối ra mắt Thủy Trạch Tiên Quân.” Diệp Bất Phàm mí mắt cũng không nhấc, nhàn nhạt nói: “Trò mèo này đừng có mà bày ra trước mặt ta.” Tuy nhiên, tư thế hành lễ của Phệ Hồn Thiên Tôn không đổi, mồ hôi lạnh túa ra.

“Ồ?

Trò mèo gì?” Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên từ phía sau, Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn sang, kinh ngạc thấy một bóng người trung niên đang đứng sừng sững giữa hư không, giống như tiên phật tỏa ra một luồng uy áp kinh khủng đến cực hạn.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, vận chuyển Pháp Kiếp Đồng, cẩn thận nhìn Thủy Trạch Tiên Quân.

Thủy Trạch Tiên Quân vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

"Tiểu bối, người của Bồng Lai Tiên Tông ta mà ngươi cũng dám động?" Ánh mắt Thủy Trạch Tiên Quân băng lãnh, Phệ Hồn Thiên Tôn vội vàng tiến lên nói: "Xin Thủy Trạch Tiên Quân giết kẻ này, ta nguyện dâng lên tất cả bảo vật trong Tiên Ma Điện!" "???" Diệp Bất Phàm nghe vậy, sắc mặt lập tức âm trầm, nhắm mắt lại, dùng giác quan thứ sáu của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 để cảm ứng.

"Vút!" Diệp Bất Phàm đột nhiên mở mắt, hai mắt hàn quang lóe lên, giương cung lắp tên, một mũi tên hư vô hình thành, bắn về phía một ngọn núi lớn màu xanh cách đó mười vạn dặm.

Nơi mũi tên đi qua, vạn vật nhanh chóng suy tàn, đất trời trở nên khô héo.

Quang Âm Tự Tiễn!

Thần thông này chỉ là Địa Sát Pháp, nhưng qua nhiều năm cải tạo của Diệp Bất Phàm, đã sớm trở thành Thiên Cương cấm kỵ pháp.

"Ầm!" Ngọn núi lớn màu xanh bị một mũi tên bắn nổ, hư không vặn vẹo, Phệ Hồn Thiên Tôn bị ép ra ngoài, tóc tai bạc trắng, như thể bị hút đi trăm năm tuổi thọ.

Mà sau mũi tên này, Thủy Trạch Tiên Quân và "Phệ Hồn Thiên Tôn" trước Tiên Ma Điện tan biến như bong bóng.

"Ngươi!

Không thể nào!

Sao ngươi có thể nhìn thấu bí bảo huyễn đạo đỉnh cấp bậc bảy?!" Phệ Hồn Thiên Tôn khóe miệng ho ra máu, vẻ mặt kinh hãi.

Lão dựa vào bí bảo này, không biết đã chết đi sống lại bao nhiêu lần.

Mỗi lần đều có thể uy hiếp được cường địch, bản thân an toàn rút lui.

Nhưng bây giờ...

"Hắc hắc, một nửa Đại Thừa Tiên Quân trong tu tiên giới đều biết chủ nhân nhà ta, Thủy Trạch Tiên Quân thấy chủ nhân, đã sớm động thủ rồi, càng không thể gọi là tiểu bối." Toan Nghê hiện ra từ hư không, cười quái dị, lao thẳng về phía Phệ Hồn Thiên Tôn.

"Cái gì?!" Phệ Hồn Thiên Tôn khó tin.

Đối với lão, Đại Thừa Tiên Quân cao cao tại thượng, lão sống nửa đời người cũng chỉ gặp được hai ba vị, trong đó Thủy Trạch Tiên Quân và sư tôn của sư tôn lão là Trảm Long Tiên Quân là gặp nhiều lần nhất.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Ly, Câu Xà, Cự Bạng từ bốn phương tám hướng vây công tới, toàn lực tấn công Phệ Hồn Thiên Tôn.

"Lũ yêu tộc các ngươi, chẳng lẽ đều nhận kẻ này làm chủ?" Phệ Hồn Thiên Tôn vừa kinh vừa sợ, nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn một quái thai bí ẩn, vội vàng tế ra hai kiện pháp bảo ngọc như ý âm dương để chống cự.

"Rắc!" Bốn người liên thủ, căn bản không phải pháp bảo bậc sáu tầm thường có thể chống đỡ, sau hai tiếng giòn tan, ngọc như ý trực tiếp bị đuôi của Thái Ly đập nát.

Phệ Hồn Thiên Tôn thấy vậy, quả quyết vận chuyển nội cảnh địa, ý đồ trốn vào trong đó.

"Định thần, không gian khóa chặt, sao chép!" Diệp Bất Phàm đã sớm liệu trước, chỉ một ngón tay về phía Phệ Hồn Thiên Tôn.

Nhân lúc Phệ Hồn Thiên Tôn bị định trụ, Toan Nghê một vuốt

đánh nát nhục thân của lão, tiếng hét thảm vang lên.

Mà đúng lúc này, cánh cửa lớn của Tiên Ma Điện sau lưng Diệp Bất Phàm như một cái hố không đáy, tạo ra lực hút còn mạnh hơn cả thần thông nuốt trời của Thái Ly.

Dù là Luyện Hư hậu kỳ cũng khó mà chống cự.

Diệp Bất Phàm không chống cự nổi dù chỉ một giây, trực tiếp bị Tiên Ma Điện nuốt chửng, cánh cửa khổng lồ "ầm" một tiếng đóng lại.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm trong điện bị trận pháp bậc bảy nghiền sát.

"Phân thân Chân Ma của Thiên Sát Chân Ma Công?

Thằng nhãi con, ngươi thật khó đối phó!" Một giọng nói vang lên từ bốn phương tám hướng, như bị trêu đùa, vô cùng phẫn nộ.

Mà bản tôn của Diệp Bất Phàm, chậm rãi hiện ra từ ngoài ngàn dặm, vẻ mặt không cảm xúc nhìn về Tiên Ma Điện.

"Vãn bối từ đầu đến cuối đều chưa từng vào Tiên Ma Điện, tiền bối chẳng lẽ tưởng rằng tôi thực sự chờ Phệ Hồn Thiên Tôn ra ngoài để ngư ông đắc lợi sao?" Bên trong Tiên Ma Điện này ẩn chứa sát trận đỉnh cấp bậc bảy.

Đừng nói là hắn, dù là Hợp Thể Tiên Tôn chui vào cũng là đường chết.

"Ngươi là Thiên Cơ Sư bậc bảy?" Hư không yên tĩnh một lát, truyền ra giọng nói kinh ngạc.

Nó chắc chắn ván cờ này không có sơ hở, nếu không phải là Thiên Cơ Sư bậc bảy, bây giờ đã sớm sa bẫy rồi.

"Tiền bối quả nhiên là người thông minh, vãn bối thích người

thông minh, không thông minh sao có thể tương kế tựu kế, dẫn quân vào tròng?" Diệp Bất Phàm cười lớn, lấy ra một lá cờ trận, nhẹ nhàng ném xuống đất.

"Nếu tiền bối trực tiếp ra tay, vãn bối quay đầu bỏ chạy ngay, nhưng ngươi lại lợi dụng Tiên Ma Điện để giết ta, chỉ có thể chứng minh bản thân ngươi không mạnh!" Diệp Bất Phàm bấm quyết, kích hoạt trận pháp.

"Ầm!" Thiên địa trong phạm vi vạn dặm chấn động, từng đạo ánh sáng trận pháp phóng thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, một đại trận ngũ sắc hình thành, các loại cột sáng bắn loạn xạ khắp nơi.

Diệp Bất Phàm lại ném ra một lá cờ trận, bên ngoài đại trận ngũ sắc lại bao bọc thêm một tầng khốn sát đại trận, chín con huyết long khổng lồ ngự trên trời dưới đất, phong tỏa tất cả lối thoát. 《Ngũ Thải Tiên Quang Trận》 và 《Huyết Long Đại Trận》, hai đạo trận pháp trung phẩm bậc sáu, Luyện Hư hậu kỳ đến đây cũng phải bị nhốt một lúc lâu.

"Xoẹt!" Hư không phía đông, một cây hòe khổng lồ bị vô số cột sáng ép ra ngoài.

Yêu khí ngút trời, vô số cành cây không ngừng đánh nát những cột sáng đó, khuôn mặt lão già trên cây hòe lộ vẻ kinh nộ.

Chính mình đào hố cho Diệp Bất Phàm, vạn lần không ngờ tên này lại âm hiểm đến vậy, trước khi đến Tiên Ma Điện đã âm thầm bố trí hai trọng đại trận, đào cho mình một cái hố khổng lồ.

"Lòng người bây giờ đều đen tối vậy sao?" Lão hòe thụ dùng vô số chân dài của mình xông pha trái phải, nhưng thủy chung không thể thoát ra khỏi đại trận, tức đến giận sôi lên, mắng chửi Diệp Bất Phàm

là tiểu nhân âm hiểm.

Lão hiện tại chỉ là yêu thân Luyện Hư hậu kỳ, chiến lực không quá mạnh.

Nếu là thời kỳ đỉnh phong, lão đâu đến nỗi phải dùng Tiên Ma Điện làm cạm bẫy?

"Ma Quang Tiên Chỉ, sao chép." "Ma Quang Tiên Chỉ…" Diệp Bất Phàm đứng ngoài trận pháp, những ngón tay bay ra như không cần tiền, chuyên công kích vào điểm yếu của lão hòe thụ.

Chẳng mấy chốc, tán cây um tùm của lão hòe thụ đã bị chọc thủng tan nát.

Lão hòe thụ cuối cùng không chịu nổi, khuôn mặt lão già phun ra một thanh phi kiếm, tức thì xé rách trận pháp, lao về phía Diệp Bất Phàm.

"Phi kiếm bậc bảy." Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, tốc độ phi kiếm quá nhanh, trực tiếp xuyên thủng tim hắn, nguyên thần nổ tung.

Mà sau một đòn, phi kiếm nhanh chóng yếu đi, uy lực giảm mạnh.

Đây là pháp bảo bản mệnh của lão hòe thụ, ẩn chứa một đòn đỉnh phong khi còn sống, đủ để miểu sát một Hợp Thể sơ kỳ.

Đây cũng là át chủ bài lớn nhất của lão hiện giờ.

"Thằng nhãi con, bản lĩnh của bản tiên tôn không phải ngươi có thể tưởng tượng được!" Lão hòe thụ hừ lạnh, như thể bị hút cạn toàn bộ sinh cơ, tinh thần uể oải, thu phi kiếm lại.

Đang lúc lão vực dậy tinh thần, quay đầu chuyên tâm đối phó trận pháp, thì mười ngón tay lại bay tới.

"Phanh phanh" mấy tiếng, toàn bộ thân thể lão bị đập xuống đất, ngoài thân thể không hề hấn gì, toàn bộ lá cây trên người đều bị đánh

thành bột vụn, biến thành một cái cây trọc lóc.

"Sao có thể!" Lão hòe thụ lếch thếch bò dậy từ dưới đất, nhìn Diệp Bất Phàm không hề hấn gì bên ngoài trận pháp, khó tin.

Lão có thể chắc chắn, đó không phải là thế thân.

Là phục sinh thật sự!

Thần thông bí bảo này trước nay chưa từng nghe thấy.

"Thân thể của tiền bối quả thật cứng cáp, ta rất tán thưởng." Diệp Bất Phàm mặc lại y phục, lại ném ra mười ngón tay.

Phối hợp với hai đại trận, khí tức của lão hòe thụ rõ ràng ngày càng yếu đi.

Không bao lâu nữa, là có thể tiêu hao chết nó.

Mà theo sự suy yếu của lão hòe thụ, nó dần lộ ra bộ dạng ban đầu.

Tương tự cây hòe, nhưng thân cây lại có màu đen đỏ, mỗi khi ngón tay chọc ra một lỗ máu, nó liền phục hồi trong nháy mắt.

"Đây là… Bất Tử Tiên Thụ thời kỳ ấu niên?!" Diệp Bất Phàm trợn to mắt, có chút không thể tin nổi.

Đặc tính của Bất Tử Tiên Thụ chính là bền bỉ, khả năng hồi phục, tái sinh, dù bị đánh nổ, không còn lại mảnh vụn, cũng có thể tái sinh trong thời gian ngắn.

Giết không chết.

Chương 555

Đại Thừa Tiên Quân đến cũng giết không chết.

Chỉ có tuổi thọ cạn kiệt, tự nhiên tử vong, hoặc là Chân Tiên ra tay.

Mà một khi Bất Tử Tiên Thụ già chết đi, một Bất Tử Tiên Thụ mới sẽ được sinh ra.

Thế gian chỉ có một cây duy nhất, từ xưa đến nay vẫn vậy.

"Tiền bối đúng là cao tay, năm đó ngươi cướp được Tiên Thụ của lão tử, nên mới bị Thủy Trạch Tiên Quân truy sát đúng không?" Diệp Bất Phàm lập tức phán đoán ra tiền nhân hậu quả.

Cây già chết đi, cây non nảy mầm.

Tiên Ma Tôn trước khi chết thần hồn thoát ly, nhân lúc cây non chưa sinh ra linh trí, đã dung hợp với nó, từ đó trở thành Bất Tử Tiên Thụ!

E rằng Thủy Trạch Tiên Quân cũng có ý đồ này, chỉ là không ngờ xảy ra sự cố, kỳ thụ trời đất này lại rơi vào tay Tiên Ma Tôn.

"Tiểu bối, ngươi không giết được ta, hay là cứ dừng tay tại đây, thả bản tiên tôn rời đi?" Bất Tử Tiên Thụ lần lượt hồi phục, thực sự đau đớn không muốn sống.

"Ta rất có hứng thú với thân thể của ngươi, tiền bối e là không đi được đâu." Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực.

Đây chính là dược liệu luyện khí mạnh nhất!

Luyện chế sáu mươi tư… không!

Luyện chế một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm cũng không

thành vấn đề!

Kiếm trận tạo thành từ nhiều Chân Ma Kiếm như vậy sẽ mạnh đến mức nào?

Diệp Bất Phàm không dám tưởng tượng.

"Ngươi có ý gì?" "Tiền bối và vãn bối ký kết khế ước chủ tớ, nếu không ký… vãn bối chưa đến hai trăm tuổi, mà tuổi thọ của cảnh giới Luyện Hư là tám ngàn năm, nuốt thêm một ít quả kéo dài tuổi thọ, miễn cưỡng có thể sống vạn năm." Diệp Bất Phàm mặt mày tươi cười: "Vãn bối định ở đây trồng mấy mẫu ruộng tốt, bắt mấy nữ tu về, ban ngày hành hạ tiền bối, ban đêm song tu với các cô gái, dù sao cũng còn chín ngàn tám trăm năm tuổi thọ." "…" Lớp vỏ cây trên người Bất Tử Tiên Thụ cứng đờ, tại chỗ chửi ầm lên: "Thứ chó má nhà ngươi, có phải người không?

Muốn lấy bản tiên tôn làm dược liệu luyện khí?

Ngươi đừng hòng!" "Tốt, ta thích nhất là kẻ cứng đầu, trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ, hao tổn với tiền bối ngàn năm rồi nói sau." Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ, đáp xuống đất.

Mà bên kia, mấy yêu tôn Toan Nghê đã giải quyết xong Phệ Hồn Thiên Tôn, Toan Nghê như đang kể công, xách theo một tia nguyên thần và túi càn khôn đến trước mặt Diệp Bất Phàm, cung kính nói: "Chủ nhân, vãn bối may mắn không làm nhục mệnh!

Đã chém lão già này dưới ngựa!" "Không tệ." Diệp Bất Phàm gật đầu.

"Đạo hữu, xin hãy tha…" Phệ Hồn Thiên Tôn kinh hãi cầu xin, lời còn chưa nói xong.

"Bốp!" Diệp Bất Phàm tiện tay bóp nát nguyên thần của Phệ Hồn Thiên Tôn, thần thức quét vào túi càn khôn, lộ vẻ hài lòng.

Sau đó, Diệp Bất Phàm tại chỗ dựng một căn nhà phôi đất, để Câu Xà cày hai mẫu đất, gieo hạt giống linh thực vật, sau đó nằm trên ghế mây quan sát 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》.

Bên kia, Bất Tử Tiên Thụ trong trận pháp vẫn đang chịu sự công kích của trận pháp.

Nửa buổi sau.

"Tiên Ma Tôn tiền bối dường như có thể chống đỡ được công kích của trận pháp rồi, đi, giãn gân cốt cho vị tiền bối này." Diệp Bất Phàm thấy Bất Tử Tiên Thụ vẫn còn cố chấp, liền vẫy tay để Toan Nghê, Thái Ly, Cự Bạng xông vào trận pháp đánh Bất Tử Tiên Thụ.

Cứ như vậy.

Diệp Bất Phàm định cư tại di tích Tiên Ma.

Sáng sớm, để mấy yêu tôn Toan Nghê đánh Bất Tử Tiên Thụ một trận.

Trưa nghỉ ngơi.

Chiều lại đánh một trận.

Tối nghỉ ngơi.

Nửa đêm lại đánh một trận.

Bất Tử Tiên Thụ một ngày chịu ba trận đòn, không ngừng chết đi rồi lại tái sinh.

Gã này không hổ là đệ nhất nhân dưới Đại Thừa, ròng rã bảy ngày, vẫn không chịu khuất phục.

Trong thời gian này, Diệp Bất Phàm tu luyện 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, tiến độ nhanh như vũ bão.

"Thằng nhãi con!

Ngươi sẽ không được chết yên lành đâu!" Trong trận pháp, Bất Tử Tiên Thụ không ngừng nguyền rủa, gào thét.

Nó không chết được, nhưng không có nghĩa là không sợ đau.

Mỗi ngày chết ba lần, quả thực là hành hạ cấp địa ngục.

Diệp Bất Phàm như không nghe thấy, chuẩn bị cho việc nhục thân đột phá Luyện Hư.

Muốn hàng phục Bất Tử Tiên Thụ, phải chơi tâm lý chiến.

Một ngày nọ.

"Chủ nhân, gã này thật dai sức, Bất Tử Tiên Thụ, danh bất hư truyền." Toan Nghê nằm dưới chân Diệp Bất Phàm, mệt đến nỗi lè lưỡi.

Một tháng trôi qua, bây giờ nó nhìn thấy Bất Tử Tiên Thụ là thấy buồn nôn.

Đánh đến phát ngán.

Bên kia, yêu tôn Câu Xà đang cày cuốc trong ruộng, làm cho đất tơi xốp, Cự Bạng thì ở bên cạnh tưới nước cho linh thực vật, Thái Ly, vị khoáng chủ tiên khoáng này thì thu nhỏ thân thể, bắt sâu bọ và nhổ cỏ dại cho những cây con vừa mới nhú lên.

"Bốp!" Thái Ly mắt tinh tay nhanh, hai cánh Côn Bằng hợp lại, đập chết một con sâu hại.

Sau đó nhét vào miệng ăn như đồ ăn vặt.

Cũng không biết Diệp Bất Phàm đầu óc có vấn đề hay sao, cứ nhất quyết phải trồng trọt ở đây.

Sau một tháng, dưới sự chăm sóc cẩn thận của mấy vị yêu tôn, linh thực vật sinh trưởng tốt, đã cao bằng bàn tay.

“Nếu mệt rồi, Thái Ly, ngươi lên đi, để Kim Tử bắt sâu.” Trước nhà phôi đất, Diệp Bất Phàm thảnh thơi nằm trên ghế mây, cuốn sách 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 lật mở, che trên mặt.

“Vâng.” Thái Ly không tình nguyện chui vào trận pháp đánh Bất Tử Tiên Thụ.

Toan Nghê thì mặt mày vui vẻ, lon ton chui vào ruộng bắt sâu.

So với đánh nhau, trồng trọt thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Mà Bất Tử Tiên Thụ trong trận pháp thấy cảnh này, triệt để sụp đổ.

“Trồng con mẹ ngươi ấy!” “Bản tiên tôn phục rồi!

Ký khế ước chủ tớ!” “Ha ha ha!

Không hổ là Tiên Ma Tôn, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt!” Diệp Bất Phàm bật người ngồi dậy khỏi ghế mây, cười lớn, ném ra một cuộn giấy da.

Tiên thụ cũng giống yêu tộc, cũng có thể nhận chủ.

Nhưng trong tu tiên giới rộng lớn không ai bắt tiên thụ nhận chủ, một mặt là vì nó mạnh mẽ, mặt khác là bản thân nó quá hiếm thấy và tôn quý, Đại Thừa Tiên Quân cũng phải cung phụng nó.

Bất Tử Tiên Thụ tâm trạng tồi tệ, nhận lấy cuộn giấy, nhỏ ra một giọt hồn huyết.

Đợi đến khi cuộn giấy tự nhiên có hiệu lực, Diệp Bất Phàm mới lôi Bất Tử Tiên Thụ ra khỏi trận pháp, ra lệnh cho đám Toan Nghê, vẫy tay nói: “Đừng quản ruộng đồng nữa.” Bất Tử Tiên Thụ nghe vậy, lập tức hiểu ra, tức đến nỗi toàn thân run rẩy.

Hóa ra tên chó má này vốn không định hao tổn với nó ngàn năm, trồng trọt thuần túy là tạo giả tượng, chơi đòn tâm lý với nó.

“Đem tim của Bất Tử Tiên Thụ thế hệ trước giao cho ta đi.” Bất Tử Tiên Thụ trầm giọng nói: “Ta có thể cho ngươi biết bí mật liên quan đến Thiên Sát Chân Ma Công.” Tim của Bất Tử Tiên Mộc trong đan điện, vốn là nó tự dành cho mình.

“Tim của Tiên Mộc thế hệ trước?” Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, túi càn khôn của Phệ Hồn Thiên Tôn hắn vẫn chưa kiểm tra kỹ, vì luôn tu luyện 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》.

Nghe đến vấn đề công pháp phía sau, ánh mắt hắn ngưng lại nói: “Thiên Sát Chân Ma Công?

Ý gì?” “Đạo hữu… công pháp của chủ nhân e là thiếu mất hai thiên, Hợp Thể thiên và Đại Thừa thiên, nếu không có gì bất ngờ, ngươi e là vĩnh viễn không thể có được, đặc biệt là Đại Thừa thiên, trên đời chỉ có một mình Chân Ma Tiên Quân nắm giữ.” Bất Tử Tiên Thụ liếc nhìn đám Toan Nghê, cẩn thận truyền âm nói.

“Nói tiếp đi.” Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Đây quả thực là vấn đề đau đầu nhất của hắn.

Chân Ma Tiên Quân như một ngọn tiên sơn vĩnh cửu, ai có thể lấy được công pháp từ miệng y?

“Ta biết vị trí cụ thể nội cảnh địa của người sáng tạo ra Thiên Sát Chân Ma Công, Thiên Sát Chân Tiên.

Bất Tử Tiên Thụ chính là có được từ rìa nội cảnh địa, đó cũng là lý do chủ nhân ta bị Thủy Trạch Tiên Quân truy sát.” Giọng điệu Bất Tử Tiên Thụ tràn đầy hận ý.

“Cái gì?!” Diệp Bất Phàm chấn động, da đầu lập tức tê dại, gấp gáp nói: “Vị Chân Tiên đó không phải đã phi thăng tiên giới rồi sao?!

Sao nội cảnh địa vẫn còn ở đây?!” Nội cảnh địa xuất hiện, điều này chỉ có thể chứng minh một việc.

Vị Chân Tiên đó đã chết.

Tin tức này nếu truyền ra ngoài, đủ để gây nên sóng to gió lớn.

Thân cây của Bất Tử Tiên Thụ lắc lư, tỏ vẻ không rõ, nó nói: "Lúc chủ nhân đến, có từng thấy ánh sáng xanh ở tầng cuối cùng của đại trận bên ngoài không?" "Sao vậy?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, chính vì mảnh ánh sáng xanh đó mà lão bà họ Thẩm và Phệ Hồn Thiên Tôn phá trận khó khăn.

Chương 556

"Muốn tiến vào nội cảnh địa của Thiên Sát, hoặc là phải tu luyện Thiên Sát Chân Ma Công, hoặc là phải nắm giữ hai thứ, Tiên Trú Cực Quang và Tiên Dạ Từ Quang, ánh sáng xanh trong trận pháp chính là Tiên Trú Cực Quang." "Về phần Tiên Dạ Từ Quang ở đâu, theo ta biết, hắn là nằm trong tay Thủy Trạch Tiên Quân, hoặc là Trảm Long Tiên Quân." Bất Tử Tiên Thụ tiếp tục nói.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, mày nhíu chặt, hắn đột nhiên nhớ đến Thiên Vận tổ sư mà mình gặp khi đến Thiên Cơ Quốc.

"Đại tạo hóa mấy chục năm sau?

Không có tạo hóa nào lớn hơn nội cảnh địa của Chân Tiên cả." Diệp Bất Phàm trong lòng lạnh toát.

Lúc đó còn tưởng Tầm Tiên Đạo Nhân đang biến tướng thể hiện thiện ý.

Bây giờ xem ra, chính mình rõ ràng đã rơi vào hố rồi.

Tầm Tiên Đạo Nhân lấy hắn làm quân cờ, ý đồ có được thứ gì đó, hoặc là đang đánh cờ với một tồn tại nào đó.

"Vẫn là chưa đủ mạnh!

Nếu ta là Đại Thừa, lật tung cái gọi là ván cờ trời đất này, hắn có thể làm gì ta?!" Diệp Bất Phàm mặt mày âm trầm.

Hắn đã chịu đủ cảm giác bị tính kế, sinh mệnh không thể tự mình nắm giữ này.

"Những chuyện này không phải ngươi và ta có thể tham gia." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi: "Đợi ta đột phá Luyện Hư, mộc tâm tự sẽ đưa cho ngươi." Hắn bảo Toan Nghê thu dọn trận pháp, lại bố trí

thêm một trận pháp phòng ngự bên ngoài căn nhà phôi đất.

"Chủ nhân muốn bế quan sao?

Nhưng Phệ Hồn Thiên Tôn, Đa Bảo đám người này chết đã lâu như vậy, e là không ổn." Toan Nghê kinh ngạc, vội vàng tiến lên: "Sư phụ của Phệ Hồn Thiên Tôn là cảnh giới Hợp Thể, sớm muộn cũng tra ra đến đây." Phệ Hồn còn là đồ tôn của Trảm Long Tiên Quân, nhưng y có nhiều đồ tôn như vậy, chết một hai người căn bản không để ý, nhưng sư tôn của lão là Hoàng Đình Tiên Tôn tuyệt đối sẽ điều tra triệt để.

Bất Tử Tiên Thụ không để ý, nói: "Trong thời gian ngắn không tra ra được đâu, nơi này có đại trận thiên cơ bậc tám, nếu không phải Tiên Thổ dung hợp với tu tiên giới xảy ra sự cố, đám người các ngươi căn bản không mò được đến đây." Diệp Bất Phàm dùng Lục Hào Chiêm Bặc một lượt, không phát hiện vấn đề gì, trực tiếp tiến vào nhà phôi đất, đột phá nhục thân Luyện Hư.

Hắn lấy ra nguyên thần của Bắc Huyền Thiên Tôn, hai tay nâng lên.

"Diệp đạo hữu, tha cho ta một mạng!

Ta không muốn chết, không muốn chết!" Bắc Huyền Thiên Tôn kinh hãi cầu xin.

Diệp Bất Phàm không để ý, dùng tác dụng phụ của 《Niết Bàn Kinh》 bắt đầu luyện hóa.

"Diệp đạo hữu, ngươi…" "Diệp lão ma!

Ngươi sẽ không được chết yên lành!

Ta chờ ngươi ở trong luân hồi!" Bắc Huyền Thiên Tôn từ cầu xin chuyển sang gào thét oán độc.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, trực tiếp luyện hóa y thành một khối năng lượng, dung nhập vào cơ thể.

Đồng thời vận chuyển 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Dưới luồng năng lượng khổng lồ, khí huyết của hắn nhanh chóng tăng vọt, không ngừng công kích vào bức tường vô hình.

Vài ngày sau.

"Rắc!" Một tiếng vỡ vụn vang lên, nhục thân của Diệp Bất Phàm bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, tầng thứ sinh mệnh nhảy vọt, toàn thân lỗ chân lông bài ra máu đen, da, thịt, xương cốt đều đang lột xác.

Tiên khí của toàn bộ di tích Tiên Ma như cái phễu, cuồn cuộn kéo tới, gia tốc quá trình lột xác của nhục thân.

Đồng thời, từng tia pháp tắc lực lượng mắt thường khó thấy dung nhập vào máu và xương của Diệp Bất Phàm.

Luyện thể tu sĩ cũng nắm giữ pháp tắc.

Điều khác biệt là, luyện thể là dung hợp pháp tắc, nội cảnh địa vào từng tấc da, từng giọt máu, từ đó khiến phòng ngự, sức mạnh, tốc độ của nhục thân vượt lên một tầm cao mới.

Một ngón tay thôi, cũng có thể nghiền chết mười Hóa Thần đại viên mãn.

Mà trong quá trình lột xác này, sau lưng Diệp Bất Phàm hiện lên một thế giới hư ảo.

Thế giới này tương đương với một quốc gia nhỏ, không có ánh sáng, không có bóng tối, một tấc cỏ không mọc, một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Nhục thân nội cảnh địa!

“Rắc!” Nhục thân nội cảnh địa vỡ tan như gương, hóa thành vô số mảnh vỡ, dung nhập vào máu thịt của Diệp Bất Phàm, giống như pháp tắc vậy.

Đây chỉ là nội cảnh địa hư ảo, tương truyền thực thể nội cảnh địa của Chân Võ Tiên Quân bị đập nát, tràn ngập mọi ngóc ngách của nhục thân, mỗi quyền mỗi cước đều mang theo uy lực vô thượng của nội cảnh địa.

“Nhục thân Luyện Hư, thành!” Diệp Bất Phàm đợi toàn thân lột xác hoàn tất, lấy ra một kiện pháp bảo đỉnh cấp bậc năm, nhẹ nhàng bóp một cái, hai ngón tay như hai ngọn núi lớn, lập tức bóp nát pháp bảo thành bột mịn.

Dưới sự gia trì của pháp tắc lực lượng, sức mạnh của Diệp Bất Phàm đã đạt đến mức độ kinh khủng.

Không chỉ vậy, giác quan thứ sáu càng thêm mạnh mẽ, đối với nguy hiểm, cảm tri tương lai đã vượt qua cả Thiên Cơ Sư.

Có một số thủ đoạn có thể che mắt Thiên Cơ Sư, nhưng loại cảm tri này vĩnh viễn không thể che đậy.

Địch chưa đến, thân đã biết.

Diệp Bất Phàm bước một bước ra, nhà phôi đất nổ tung, ngay cả trận pháp phòng ngự bên ngoài cũng bị đụng vỡ.

Hắn đi lại trong di tích Tiên Ma, tốc độ nhanh hơn thời Hóa Thần gấp mười mấy lần.

“Ầm ầm ầm!” Diệp Bất Phàm như một chiếc máy ủi, đi đến đâu, phía trước bất kể là cây lớn hay núi non, đều như làm bằng đậu hũ, trực tiếp bị đụng nát bét.

“Đây… nhục thân Luyện Hư của nhân tộc đâu có mạnh như vậy?” Toan Nghê kinh hãi, hỏi Bất Tử Tiên Thụ.

Nó có thể nhìn ra pháp tắc lực lượng của chủ nhân chỉ mới nhập môn, nhưng mức độ mạnh mẽ không hề thua kém Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong, đã vượt qua Toan Nghê nhất tộc cùng cấp bậc.

"Hắn tu luyện là Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, luyện thể pháp đệ nhất tu tiên giới." Bất Tử Tiên Thụ tắc lưỡi nói.

"Bốp" một tiếng, Diệp Bất Phàm một chưởng vỗ vào lưng Thái Ly, tấm lưng cứng như huyền thiết lập tức lõm xuống mấy tấc, hiện ra một dấu tay.

"Tốt tốt tốt!

Không tệ!" Diệp Bất Phàm thử nghiệm một phen, cười lớn.

Nhục thân, pháp tắc song trọng Luyện Hư sơ kỳ, dưới trạng thái pháp huyết hợp nhất, Luyện Hư hậu kỳ pháp tắc đại thành cũng phải chết.

Nếu phối hợp với gia trì gấp mười lần của 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, Hợp Thể đến đây, không nói có thể đối đầu, an toàn rút lui hoàn toàn không thành vấn đề.

Thái Ly ở bên đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng thầm mắng Diệp Bất Phàm đầu óc có bệnh.

"Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời di tích Tiên Ma, sấm sét nổ vang, những đám mây đen lớn tụ lại, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ U Hải và Linh Hải, khiến vô số hải yêu trong biển hoảng loạn chạy trốn, cố gắng né tránh thiên kiếp khủng bố này.

Ở một vùng biển khác, mấy bóng người đang tìm kiếm khắp nơi, đang định bước vào phạm vi U Hải thì thân hình đột nhiên dừng lại.

"Thiên kiếp?" Người dẫn đầu là một lão giả tóc xanh, mặt trắng không râu, tinh thần quắc thước, lão nhìn thiên kiếp vô biên vô tận trên cao, vẻ mặt ngưng trọng.

Người này đạo hiệu Vô Nhai Tiên Tôn, Hợp Thể sơ kỳ, đồng thời cũng là trưởng lão chấp pháp đường của Bồng Lai Tiên Tông.

Sau lưng lão là ba tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, cũng là thành viên cốt cán của chấp pháp đường.

"Phạm vi thiên kiếp này quá lớn, không thua kém gì thiên kiếp Hợp Thể, nhưng uy lực lại không lớn bằng, có chút kỳ quái." Một thanh niên áo đen trong đó kinh ngạc không thôi.

Một văn sĩ áo xanh khác lấy ra một tấm gương đồng, chiếu về phía U Hải một lượt, rồi nhìn lại gương đồng, trên đó một mảng xám xịt, không chiếu ra được hình ảnh nào.

Y thấy vậy, mày nhíu chặt, nói: "Phàm là nơi Chiếu Thần Kính chiếu tới, bất kỳ thần thông ẩn nấp nào cũng vô dụng, tất sẽ chiếu ra được khí tức và dung mạo của tu sĩ độ kiếp, tại sao không có phản ứng?" "Chỉ có thể chứng minh thủ đoạn ẩn nấp của người này đã vượt qua bậc sáu." Vô Nhai Tiên Tôn nhàn nhạt nói, sắc mặt lạnh lùng như sương: "Hơn một tháng trước, năm sư điệt chết không một tiếng động ở khu vực này, chúng ta đã phái mấy tốp người đi tìm mà không có kết quả, bây giờ xem ra, đã có câu trả lời." Nếu chỉ chết một Luyện Hư Thiên Tôn, Bồng Lai Tiên Tông sẽ không huy động lực lượng lớn như vậy.

Nhưng chết đến năm người.

Cộng thêm sư tôn của Phệ Hồn Thiên Tôn là đại trưởng lão Hoàng Đình Tiên Tôn, phương diện chấp pháp đường buộc phải truy tra hung thủ.

"Thiên kiếp có biến hóa rồi!" Thanh niên áo đen thấy mây đen biến thành mây máu, sắc mặt đột biến nói: "Huyết kiếp?" Huyết kiếp là thiên kiếp mạnh nhất, người có thể vượt qua huyết kiếp đều là yêu nghiệt quái thai, mà huyết kiếp có phạm vi lớn như vậy, từ xưa đến

nay chưa từng có.

"Những năm gần đây người dẫn động huyết kiếp chỉ có một, chẳng lẽ là hắn?

Không thể nào, tên đó đã chết từ lâu rồi." Vô Nhai Tiên Tôn mày nhíu chặt, cuối cùng lắc đầu.

Lão từng nghe tin đồn ở Bắc Vực, lúc Diệp Bất Phàm đột phá Luyện Hư, không chỉ dẫn động huyết kiếp, mà còn là loại huyết kiếp hình người biến thái nhất trong đó.

Nhưng đối phương đã chết hẳn rồi, kết quả bói toán của Thiên Cơ Sư bậc tám sẽ không sai.

"Đi, không cần biết hắn là ai, đều phải bắt hắn về Bồng Lai Tiên Tông, giao cho đại trưởng lão xử lý." Vô Nhai Tiên Tôn ẩn nấp khí tức, sải bước tiến vào U Hải.

Thanh niên áo đen, văn sĩ áo xanh ba người vội vàng cung kính theo sau.

Chỉ cần người độ kiếp không phải Hợp Thể, mặc cho y có tung hoành thế nào, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Vô Nhai Tiên Tôn.

Hợp Thể và Luyện Hư, chênh lệch cực lớn.

Nội cảnh địa của người trước đã thực thể hóa, pháp tắc hóa thành đạo chủng, tự thành đại đạo, hoàn toàn không cần dựa vào trời đất này, Luyện Hư có mạnh đến đâu cũng phải dựa vào trời đất mà hành động.

"Ầm ầm ầm!" Thiên kiếp giáng xuống, vùng biển đó lập tức nổ tung, phạm vi mười vạn dặm trong nháy mắt biến thành biển sấm.

Chẳng mấy chốc, trên mặt biển nổi lên từng đàn cá, lật bụng trắng

phếu, lững lờ trôi theo sóng biển.

Toàn bộ bị điện giật chết.

"Ầm ầm!!" Từng đạo sấm sét giáng xuống, như thể tận thế.

Vô Nhai Tiên Tôn mấy người thấy vậy, càng thêm cẩn thận tiếp cận.

Chương 557

Đợi đến khi thiên kiếp đi vào hồi kết, họ tiếp cận vùng biển đó, nhìn thấy quần thể núi non dưới trận pháp.

"Di tích?!

Di tích được bảo vệ bởi trận pháp bậc tám?!" Thanh niên áo đen kích động đến khó kìm nén, tròng mắt đỏ ngầu.

Đây dù không phải là nơi tọa hóa của Đại Thừa Tiên Quân, cũng là cổ động phủ của Hợp Thể đại viên mãn!

Tạo hóa!

Tạo hóa ngút trời!

"Ha ha ha, tốt!

Không ngờ còn có thu hoạch bất ngờ." Vô Nhai Tiên Tôn cũng ngẩn ra, rồi cười lớn.

Lập tức, lão lạnh lùng nhìn ba người thanh niên áo đen.

"Trưởng lão yên tâm, chúng ta nhiều nhất chỉ húp chút canh, tạo hóa trong di tích này toàn là của ngài, hơn nữa sau này sẽ không có ai biết." Văn sĩ áo xanh thấy biểu cảm của Vô Nhai Tiên Tôn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lập tức tỏ thái độ.

Vô Nhai Tiên Tôn đã thành Kim Chi Đại Đạo, có thể phá vạn phòng ngự, ba người họ liên thủ cũng không cản nổi sự tàn sát của vị này.

Thanh niên áo đen và một Luyện Hư hậu kỳ khác cũng tỏ thái độ.

"Ừm." Vô Nhai Tiên Tôn lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó lão nhìn về phía sâu trong di tích Tiên Ma: "Ta lại muốn

xem xem, rốt cuộc là nhân vật nào mà có thể dẫn tới huyết kiếp.” Lão nhìn thấy một bóng áo trắng.

Sau đó nhìn thấy… “Bốp!” Một bàn tay lớn đột nhiên từ phía sau tập kích, đường đường Hợp Thể Tiên Tôn ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, nhục thân và nguyên thần vỡ nát từng tấc, chết thảm tại chỗ.

Cùng với ba Luyện Hư hậu kỳ khác, cũng bị xóa sổ, trên biển không còn lại mảnh vụn hay khí tức nào.

Sau lưng họ, Thủy Trạch Tiên Quân thu tay lại, đứng trên mặt biển, ánh mắt tĩnh lặng như giếng cổ.

“Coi như các ngươi không may, gặp phải bản tiên quân.” Giọng Thủy Trạch Tiên Quân lạnh nhạt, ngẩng đầu nhìn về di tích Tiên Ma, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh: “Hóa ra là tiểu nhi Tiên Ma, quả nhiên chưa chết, xem ra nội cảnh địa của Thiên Sát đã có manh mối rồi.” Sau đó lại nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang độ kiếp, mày nhíu chặt.

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu là trước đây, có lẽ y thật sự động lòng muốn đoạt xá Diệp Bất Phàm.

Nhưng bây giờ, đã lên thuyền giặc của Tầm Tiên Đạo Nhân, muốn xuống thuyền căn bản không thể nào.

“Âm thầm giúp ngươi đã là giới hạn, trên mặt nổi, nhiều nhất là không ra tay với ngươi, tiếp theo có thể sống sót ở Đông Hải hay không, hoàn toàn xem bản lĩnh của ngươi.” Thủy Trạch Tiên Quân nhìn sâu Diệp Bất Phàm một cái, quay người rời đi.

Huyết kiếp xuất hiện, sự thật Diệp Bất Phàm còn sống không giấu được bao lâu.

Y, Thủy Trạch Tiên Quân, trong ván cờ hỗn loạn này có thể tự lo cho mình đã là không tồi.

Bảo vệ Diệp Bất Phàm?

Hai cái y cũng không gánh nổi một đám Đại Thừa vây đánh! … Trong di tích Tiên Ma.

"Xong rồi xong rồi, huyết kiếp!

Tu tiên giới người có thể dẫn ra huyết kiếp đếm trên đầu ngón tay, đám người kia nhất định sẽ nghi ngờ chủ nhân còn chưa chết!" "Huyết kiếp cũng không phải là độc quyền của chủ nhân, trước đây cũng không phải chưa từng xuất hiện huyết kiếp." "Tất cả đều do Đại Thừa Tiên Quân phán đoán, là tin tưởng Thiên Cơ Sư bậc tám, hay là tin tưởng huyết kiếp." Đám yêu tôn Toan Nghê mặt mày lo lắng, Diệp Bất Phàm mà chết, chúng nó cũng phải toi đời.

Bất Tử Tiên Thụ càng hối hận đến xanh ruột.

"Trong Lục Hào Chiêm Bặc không hề xuất hiện tình huống huyết kiếp này." Sắc mặt Diệp Bất Phàm cũng tái mét, tu vi hắn đột phá đã dẫn động huyết kiếp một lần, thực sự không ngờ nhục thân đột phá cũng có thể dẫn ra.

Hắn nghi ngờ mình bị thiên đạo nhắm vào.

"Thu dọn trận pháp thiên cơ bậc tám!

Đi!" Diệp Bất Phàm ra lệnh cho Bất Tử Tiên Thụ, sau vài hơi thở, nhanh chóng rời khỏi di tích Tiên Ma.

Sau đó hắn lượn một vòng ở tiên khoáng, dẫn đầu đám tôm binh cua tướng trong tiên khoáng quay trở lại di tích.

Hắn hóa thân thành Đông Hải Long Vương, yêu sủng Thái Ly thì ở phía trước.

Thái Ly thu nhận phó khoáng chủ đang bị tụt lại phía sau, nghĩ đến mấy ngày trước mình còn hù dọa đối phương, nhất thời mặt mày xanh mét, thầm mắng Diệp Bất Phàm đúng là chó má.

Nó làm sao cũng không ngờ được Đông Hải Long Vương trở về từ Bắc Vực lại chính là Diệp Bất Phàm!

“Đừng nhìn nữa, dám để thân phận này của ta bại lộ, ta hầm ngươi ăn thịt!” Ánh mắt Diệp Bất Phàm lộ vẻ không thiện, truyền âm uy hiếp.

Thái Ly trong lòng chửi như điên, nhưng miệng lại truyền âm: “Vâng vâng.” Đúng lúc này, nhục thân của Diệp Bất Phàm cảm ứng được yêu tộc Tiên Quân đến, trên mặt lập tức bày ra bộ dạng giận không thể át.

“Nhân tộc đáng chết, dám đột phá trên địa bàn của bản vương, thật quá kiêu ngạo!” “Bản vương không cần biết hắn là ai!

Phải chết!” Một lát sau, một bóng người lão giả nhanh chóng độn tới, đứng trên mặt biển, nhìn chằm chằm vào di tích Tiên Ma.

Chính là thủ lĩnh Long tộc, Long Hoàng!

Thái Ly thấy vậy, không nhịn được mà liếc nhìn Diệp Bất Phàm thêm vài lần, trong lòng kinh ngạc.

Tuy nói Long Hoàng không hề che giấu khí tức, nhưng một Luyện Hư có thể nhận ra trước, bản thân chuyện này đã vô cùng phi lý. "Vãn bối Ngao Quang, Thái Ly, tham kiến Long Hoàng Tiên Quân!" Diệp Bất Phàm và Thái Ly vội vàng tiến lên.

Đám cá voi, bạch tuộc phía sau run rẩy tiến lên tham bái. "Có từng cảm ứng được người nào không?" Long Hoàng đi lại trong di tích Tiên Ma, không tìm thấy chút khí tức nào còn sót lại, vẻ mặt khó coi. "Không có." Diệp Bất Phàm trả lời.

Thủ đoạn xóa bỏ dấu vết của hắn có thể qua mắt được Đại Thừa, nhưng Bất Tử Tiên Thụ thì có thể!

Dù sao đây cũng là người đàn ông đầu tiên có thể thoát khỏi tay Đại Thừa Tiên Quân trong mấy vạn năm qua! "Phế vật!

Bảo các ngươi trấn thủ ở đây có tác dụng gì?!" Long Hoàng nổi giận, tát một cái đánh bay Thái Ly. "..." Toàn thân Thái Ly sưng vù, đầu óc choáng váng.

Y uất ức chỉ muốn khóc.

Rõ ràng là Diệp Bất Phàm trả lời, sao ngài lại đánh ta chứ?! "Tính tình của Long Hoàng càng ngày càng nóng nảy rồi." Một trung niên mặc áo bào cổ tròn màu xanh lam thẫm bước tới, hừ lạnh nói.

Thái Ly như tìm được chỗ dựa, lập tức cung kính: "Kính chào Lão tổ tông." Người đến chính là Côn Bằng Tiên Quân. "Cũng không thể trách Long Hoàng huynh, huyết kiếp vốn đã hiếm thấy, không thể không liên tưởng đến tên nhóc Nhân tộc kia, người này đối với Yêu tộc chúng ta vô cùng quan trọng." Toan Nghê Lão Tổ mình mặc giáp vàng, dáng vẻ lão giả, giơ tay nhấc chân phảng phất như bậc đế vương, uy nghiêm bá khí.

Ba vị Tiên Quân của Hải Yêu Tiên Tông mấp máy môi, truyền âm cho nhau, dò xét trong di tích Tiên Ma.

Diệp Bất Phàm, Thái Ly thì ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Một lát sau.

Một nam tử trung niên mặc áo choàng đen, lưng đeo trường kiếm bước tới, phảng phất như một thanh tiên kiếm, tỏa ra khí thế sắc bén xé rách trời xanh.

Diệp Bất Phàm chỉ liếc mắt một cái, hai mắt đã có chút nhói đau.

Phía sau đối phương cũng có hai vị Tiên Quân, khuôn mặt thân hình tương đối mơ hồ.

Chính là Trảm Long Tiên Quân của Bồng Lai Tiên Tông, và hai vị Cấm Khu Chi Chủ.

Ngay sau đó, Thủy Trạch Tiên Quân thong thả bước đến, ánh mắt dò xét, có chút thắc mắc không biết Diệp Bất Phàm đã chạy đi đâu. "Mấy vị Tiên Quân đặt chân đến địa giới Hải Yêu Tiên Tông của ta, là có ý gì?" Long Hoàng quát lạnh, sắc mặt tái mét.

Long tộc dưới biển và Trảm Long Tiên Quân là tử thù, đạo hiệu của người sau chính là được tạo nên bằng cách giẫm lên xương cốt của Long tộc. "Việc gì phải biết rõ còn cố hỏi?" Trảm Long Tiên Quân giọng điệu thản nhiên, bước vào di tích Tiên Ma, tự mình tìm kiếm.

Long Hoàng thấy vậy, nổi giận đùng đùng, Côn Bằng Tiên Quân bên cạnh ngăn lão lại, lắc đầu nói: "Bây giờ không phải lúc tử chiến." "Hừ." Long Hoàng hừ lạnh, quay người đi đến rìa di tích Tiên Ma, lạnh lùng đứng nhìn.

Nửa buổi trôi qua, Trảm Long Tiên Quân chau mày thật chặt, không thu hoạch được gì.

Long Hoàng chế nhạo nói: "Bọn ta tra xét nửa ngày, chẳng tìm được cái gì, ngươi còn có thể tìm ra được thứ gì chắc?" Trảm Long Tiên Quân không nói.

Lúc này một bóng người từ cuối chân trời bay tới, tiến lên cung kính nói: "Sư tôn, trưởng lão Vô Nhai của Chấp Pháp Đường cùng ba đệ tử Luyện Hư đã bị giết ở khu vực này." Người đến chính là sư phụ của Phệ Hồn Thiên Tôn, Đại trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông, Hoàng Đình Tiên Tôn.

Trước là đồ đệ bị giết, sau là bạn tốt bỏ mạng, ông ta đã căm hận hung thủ đến cực điểm. "Hử?" Trảm Long Tiên Quân nhíu mày, suy tư hồi lâu.

Cuối cùng loại bỏ nghi ngờ về người độ kiếp, bất kể người đó có phải Diệp Bất Phàm hay không, đều không có khả năng trong nháy mắt giết chết một vị Hợp Thể sơ kỳ. "Tra cho kỹ!

Chương 558

Bản Tiên Quân lại muốn xem xem, kẻ nào to gan như vậy, dám liên tiếp giết người của Bồng Lai Tiên Tông ta!" Thủy Trạch Tiên Quân nghe vậy, nổi giận nói.

Ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía ba người Long Hoàng.

Trảm Long Tiên Quân cũng nhìn qua, ánh mắt càng thêm băng lãnh.

Vùng biển này là địa bàn của Hải Yêu tộc, Vô Nhai bị giết, Yêu tộc có hiềm nghi lớn nhất. "Thủy Trạch huynh, người độ kiếp biến mất không một tiếng động, liệu có phải là do Hải Yêu tộc che giấu không?" Trảm Long Tiên Quân truyền âm. "Chắc chắn là như vậy!

Ba con yêu quái Long Hoàng tâm tư xảo trá, ra vẻ tìm kiếm, chẳng qua là để đánh lạc hướng mà thôi." Thủy Trạch Tiên Quân vô cùng đồng tình. "Đi, nơi này không nên ở lâu." Trảm Long Tiên Quân trầm giọng nói, cùng Thủy Trạch Tiên Quân, hai vị Cấm Khu Chi Chủ rời đi.

Long Hoàng nhìn bóng lưng của họ, hừ lạnh một tiếng, quay người nói: "Ngao Quang." "Vãn bối có mặt." Diệp Bất Phàm tiến lên cung kính.

Đối mặt với nhiều Đại Thừa như vậy, dù cho tố chất tâm lý của hắn có tốt đến đâu, cũng là thấp thỏm không yên.

Nếu thân phận bị bại lộ, mình có chạy đằng trời. "Ở gần đây tìm kiếm cho kỹ, có bất kỳ điều gì bất thường đều phải báo cáo cho ta." Long Hoàng liếc nhìn Đông Hải Long Vương một cái, phân phó. "Vâng." Diệp Bất Phàm chắp tay trả lời.

Côn Bằng Tiên Quân cũng dặn dò Thái Ly vài câu, rồi cùng Long Hoàng, Toan Nghê Lão Tổ đi về hướng Quy Khư.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm quay về tiên khoáng.

Hắn đứng trong động phủ, nhìn ra đại dương bên ngoài tiên khoáng, lợi dụng giác quan thứ sáu của nhục thân để cảm ứng.

Trong hai ngày, hắn mơ hồ nhận ra có mấy đợt Đại Thừa Tiên Quân đến di tích Tiên Ma. "Sau này phải cẩn thận hơn nữa, bọn họ tuy không thể xác định được ta còn sống hay đã chết, nhưng một khi đã nảy sinh nghi ngờ, chắc chắn sẽ điều tra không ngừng nghỉ." Sắc mặt Diệp Bất Phàm âm trầm.

Tin tức hắn còn sống, không giấu được bao lâu. "Trình độ thiên cơ, tu vi, thần thông phải tăng tốc lên." Diệp Bất Phàm cúi đầu trầm ngâm.

Hiện tại nhục thân đã đột phá Luyện Hư, việc tiếp theo cần làm, chính là tận dụng tốt hai thân phận "Trịnh Thạch" và "Đông Hải Long Vương" để thu thập tài nguyên tu luyện, đẩy nhanh tu hành. "Chủ nhân, đây là của Thái Ly hiếu kính ngài." Vân Vân dáng người uyển chuyển tiến lên, cung kính dâng lên một túi càn khôn.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, thần thức quét vào trong, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiên ngọc bên trong có đủ hai mươi vạn.

Coi như là chín phần tài sản của Thái Ly rồi. "Cũng biết điều đấy." Diệp Bất Phàm nhún nhún, thu vào lòng. "Ngoan ngoãn ở trong động phủ, đừng ra ngoài." Diệp Bất Phàm tiến vào mật thất bế quan, lòng bàn tay lật một cái, xuất hiện thêm mấy cái túi càn khôn.

Hắn dùng thần thức quét vào túi càn khôn của Phệ Hồn Thiên Tôn.

Tiên ngọc năm vạn, tiên dược hơn mười cây, các loại dược liệu luyện khí, ba kiện pháp bảo lục giai, một kiện huyễn đạo bí bảo thất giai.

Trừ món cuối cùng, đây cơ bản là tài sản của một Luyện Hư bình thường.

Phần còn lại, rõ ràng là bảo vật thu được từ trong Tiên Ma Điện. "Thông thiên linh bảo thất giai, Lôi Mộc Thung, không tồi." Diệp Bất Phàm lấy ra cọc gỗ màu tím đen, thu vào chưởng trung càn khôn.

Sau đó lật xem lượng lớn đan dược, trong lòng nóng rực, đây đều là chính phẩm đan dược, nhưng tác dụng dù nhỏ đến đâu, cũng có thể tăng phúc tu vi! "Tinh phẩm Hợp Thể Đan, đáng tiếc là chính phẩm, không phải phế phẩm." Mãi đến khi nhìn thấy Tinh phẩm Hợp Thể Đan, ánh mắt hắn lộ ra vẻ thất vọng.

Vật này nếu lấy ra ngoài đủ để khiến vô số Luyện Hư viên mãn đỏ mắt.

Nhưng đối với hắn chẳng có tác dụng gì.

Ba bốn phần xác suất đột phá, làm tròn lên chính là thất bại!

Ngược lại, đỉnh cấp Tiên Hỏa Thạch, có thể dùng làm vật thay thế để ngưng tụ đạo chủng.

Diệp Bất Phàm cầm một khối mộc tâm của Bất Tử Tiên Thụ đời trước, trầm ngâm một lát rồi cất đi.

Cuối cùng lật ra mấy môn thần thông.

Chủ yếu là 《Di Tinh Hoán Đẩu》. 【Di Tinh Hoán Đẩu · Thiên Cương Tam Thập Lục: Thay đổi tinh tượng, che giấu hoặc xoay chuyển thiên cơ.

Tác dụng phụ, xoay chuyển thiên cơ sẽ bị giảm tuổi thọ, xoay

chuyển càng sâu, tuổi thọ giảm càng nhiều.】【Nghịch chuyển phụ diện, xoay chuyển thiên cơ sẽ được tăng tuổi thọ, xoay chuyển càng sâu, tuổi thọ tăng càng nhiều.】"Cuối cùng, cũng có thiên cơ thuật có thể xoay chuyển thiên cơ!" Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Hắn nhìn sang môn thần thông thứ hai.【Pháp Tướng Thiên Địa · Thiên Cương Tam Thập Lục: Thân thể tăng trưởng vô hạn, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự cũng theo đó tăng phúc.】Môn thần thông này không có tác dụng phụ, được xem là thần thông nhục thân mạnh nhất.【Tiên Ma Kiếm Trận: Kiếm đạo trận pháp Thiên Cương, kiếm như tiên ma, công phạt địch nhân, có thể chém Hợp Thể sơ kỳ.

Tác dụng phụ, sau khi thi triển sẽ phản phệ bản thân, dễ làm tổn thương pháp bảo của chính mình.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển sẽ phản bổ cho bản thân, dễ tăng cường pháp bảo của chính mình.】Diệp Bất Phàm nhìn vào bảng hệ thống, có chút ngẩn người.

Tăng cường pháp bảo.

Điều này có nghĩa là hắn không cần luyện chế thăng cấp, chỉ cần không ngừng thi triển kiếm trận này, cấp bậc pháp bảo sẽ tự động tăng lên."Bá thật, quá bá đạo rồi."Diệp Bất Phàm mừng rỡ.

Muốn luyện chế pháp bảo cấp cao, độ khó cực lớn, hơn nữa còn cần lượng lớn trân tài.

Kiếm trận này trực tiếp tiết kiệm được những thứ đó.

Ngoài những thứ này, các công pháp thần thông khác Diệp Bất Phàm đều không để vào mắt.

Lại lật xem túi càn khôn của bốn người Đa Bảo, huynh đệ người lùn, lão bà.

Tiên dược ba mươi cây, tiên ngọc cộng lại mười lăm vạn, công

pháp thần thông không ít, ngoại trừ độc công do người lùn tự sáng tạo, những thứ khác đều không lọt vào mắt. "Cũng có thể dùng làm tài liệu tham khảo để sáng tạo công pháp thần thông." Diệp Bất Phàm cất những thứ này đi, trước mặt bày ra tám món linh bảo.

Phi kiếm, phi châm, đao, thuẫn các loại, đầy đủ cả.

Toàn bộ đều là thông thiên linh bảo thất giai.

Chỉ có Hợp Thể Tiên Tôn mới có tư cách nắm giữ.

Có những thứ này, điểm yếu về mặt pháp bảo của Diệp Bất Phàm trực tiếp được bù đắp, cho dù không dùng Pháp Huyết Hợp Nhất, hắn cũng có thể dựa vào pháp bảo để oanh sát Luyện Hư hậu kỳ.

Diệp Bất Phàm há miệng, hà quang phun ra, cuốn lấy tất cả linh bảo bao gồm cả Lôi Mộc Thung, nuốt vào trong bụng.

Linh bảo của người khác, người thường rất khó phát huy toàn bộ uy lực, nhưng Diệp Bất Phàm đối với chuyện này không có gì phải kiêng kỵ.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm đã luyện hóa và nắm giữ tất cả pháp bảo.

Sau đó một thời gian.

Diệp Bất Phàm lệnh cho Thái Ly ra ngoài dò la tin tức.

Còn chính mình, ngoài việc tu luyện 《Di Tinh Hoán Đẩu》 và các thần thông khác, thời gian còn lại chính là lợi dụng tiên dược có được từ di tích để nâng cao tu vi. ...

Đêm hôm đó. "Bùm!" Lò đan nổ tung, Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt, vớt Hóa Huyết Đan ra.

Viên đan dược máu me, gần như không thành hình. 【Hóa Huyết Đan: 99,99% tạp chất, không có dược hiệu, sau khi uống nhẹ thì tu vi

giảm mạnh, nặng thì nổ tan xác tại chỗ!】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi uống tu vi tăng mạnh, nặng thì hồi sinh tại chỗ.】 "Tuyệt diệu!" Diệp Bất Phàm lộ vẻ hài lòng, há miệng nuốt viên đan dược.

Dưới tác dụng của nghịch chuyển phụ diện, một luồng dược lực bàng bạc sôi trào trong cơ thể, nguyên thần đã thực chất hóa như một miếng bọt biển, hấp thu dược lực.

Dưới sự nội thị, có thể thấy không gian pháp tắc bên trong nguyên thần như sương mù, nhanh chóng bành trướng, cường độ ngày càng cao.

Nửa buổi sau, luyện hóa hoàn tất.

Diệp Bất Phàm nhìn cường độ pháp tắc, lộ vẻ hài lòng.

Không cần đến năm năm, pháp tắc sẽ tiểu thành, bước vào Luyện Hư trung kỳ.

Đúng lúc này, giọng nói nhỏ nhẹ của Vân Vân từ bên ngoài truyền đến: "Chủ nhân, ba yêu tộc Toan Nghê, Câu Xà, Cự Bạng đã được Hải Yêu Tiên Tông đồng ý, đến tiên khoáng trấn thủ rồi." "Ha ha, tốt!

Chương 559

Không cần đến một năm là có thể đột phá Luyện Hư trung kỳ!" Diệp Bất Phàm cười lớn đứng dậy.

Sau sự kiện di tích Tiên Ma, hắn đã lệnh cho ba yêu tộc thông qua các kênh, xin được đóng quân tại tiên khoáng.

Như vậy, khu mỏ U Hải này đã trở thành đại bản doanh của Diệp Bất Phàm, lại còn tiện lấy máu yêu.

Đợi Diệp Bất Phàm từ mật thất đi ra, Vân Vân tiến lên, dịu dàng cúi người, vòng eo tròn trịa đầy đặn, dáng người quyến rũ, lấy hết can đảm nói: "Chủ nhân, ta... ta muốn nâng cao tu vi." Từ khi được chứng kiến hết cường giả yêu tộc này đến cường giả yêu tộc khác, nàng càng thêm khao khát trở nên mạnh mẽ.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, gần đây đúng là đã lạnh nhạt với vị thị nữ này, trước đó hắn ở Bồng Lai Tiên Thành, sau khi trở về thì luôn bế quan, hoàn toàn không để ý đến Vân Vân. "Ta có thể ban cho ngươi đan dược, nhưng phương pháp này, tốc độ tăng lên rất chậm, muốn tăng nhanh, chỉ có một cách." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát rồi nói. "Cách gì ạ?" Đôi mắt sáng của Vân Vân sáng lên. "Song tu." Diệp Bất Phàm nói với vẻ kỳ quái.

Song tu đối với hắn tác dụng không lớn, tu vi của Vân Vân quá thấp, không chịu nổi hắn cái lô đỉnh này, không thể phát huy tác dụng phụ cường đại của 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》.

Nhưng mà tu luyện, cần phải có sự cân bằng giữa căng và chùng.

Nghe vậy, khuôn mặt trắng như tuyết của Vân Vân đỏ bừng, vặn vẹo vạt áo, không dám trả lời. "Ngươi tự mình suy nghĩ đi." Diệp Bất Phàm phất phất tay, vung tay mở trận pháp, bên ngoài Đại Kim Mao,

Câu Xà, Cự Bạng lần lượt đi vào. "Tham kiến chủ nhân." Đại Kim Mao nịnh nọt nói. "Tình hình bên ngoài thế nào?" Diệp Bất Phàm ngồi ngay ngắn bên bàn trà, hỏi Cự Bạng.

Cách di tích Tiên Ma đã hơn một tháng, Thái Ly thường xuyên ra ngoài dò la tin tức, nhưng thủ đoạn ẩn nấp quá kém, không có cách nào tiếp cận Nhân tộc để lấy tin tức.

Nhưng Cự Bạng có thủ đoạn ẩn nấp cao minh, dù sao cũng là Ẩn Thần Bạng.

Cự Bạng tiến lên, giọng ồm ồm nói: "Chủ nhân, gần đây xung quanh U Hải xuất hiện một số người Nhân tộc, quan sát ở khoảng cách gần, có thể thấy họ không phải là tu sĩ Đông Hải." "Nói tiếp đi." "Thuộc hạ điều tra mấy ngày, những người này đều đến từ Bắc Vực, Trung Vực, Nam Hồng Vực." "Ồ?

Có biết thân phận không?" "Có mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn, ta không dám lại quá gần." Cự Bạng bất đắc dĩ nói. "Đây là thành lập tổ điều tra rồi." Diệp Bất Phàm cười lạnh một tiếng.

Đại Kim Mao vội vàng tiến lên, báo cáo: "Ta từ nội bộ tộc Côn Bằng nhận được tin tức, mấy Hợp Thể này, lần lượt là người do Tiêu Dao Tiên Quân, Trung Vực Tiên Đình chi chủ, Âm Dương Tiên Quân, Thanh Tổ, Chân Ma Tiên Quân phái tới." "Quả nhiên là mấy người bọn họ." "Không chỉ vậy, theo tin tức đáng tin cậy của Xà tộc ta, chuyến này họ thậm chí còn điều động cả hai vị Bát giai Thiên Cơ Sư." Câu Xà lo lắng nói: "Tình cảnh của chủ nhân, e là không ổn." Chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, cũng không thể thoát khỏi con mắt của Bát giai Thiên Cơ Sư. "Bát giai Thiên Cơ Sư, ha, đúng là ra tay hào phóng, nếu đã đến thì đừng hòng quay về." Diệp Bất Phàm mắt lộ sát cơ.

Trước đây, hắn không có cách nào tính kế Thiên Cơ Sư, rất dễ bị phản bói.

Nhưng bây giờ đã khác. 《Di Tinh Hoán Đẩu》 đã bước vào tiểu thành, có thể xoay chuyển thiên cơ, đánh lừa Thiên Cơ Sư.

Cho dù có sơ hở, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Diệp Bất Phàm dự định nâng cấp Vân Không Sa một chút, dùng để đi lại giữa tiên khoáng và Bồng Lai Tiên Thành, còn có thể dùng để bảo mệnh. "Đây là ba mươi vạn tiên ngọc, nghĩ cách mua cho ta một ít máu yêu về đây, đương nhiên, phải là máu của yêu tộc đỉnh cấp." Diệp Bất Phàm lấy ra một túi càn khôn, ném lên bàn trà.

Nhưng máu của mấy con yêu như Câu Xà không đủ cho hắn tu luyện.

Phải cần số lượng lớn. "Cái này... cái này mua thế nào ạ?" Câu Xà ngớ người. "Ngươi ngu à?

Các ngươi lấy danh nghĩa luyện chế yêu đạo chí bảo để đi mua, đông góp một bình, tây góp một chậu, khó lắm sao?

Luôn có Luyện Hư Yêu Tôn thiếu tiền." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Mấy bình máu yêu, đối với Yêu Tôn không có ảnh hưởng gì, cũng gần như là nhặt được tiền. "Vâng." Đại Kim Mao không nói hai lời, lập tức đồng ý. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhìn chằm chằm ba con yêu, nói: "Nếu đã vậy, vậy các ngươi trước tiên hiến ra mấy vại máu yêu đi, ta dùng để tu luyện." "..." Đại Kim Mao.

Nửa buổi sau.

Đại Kim Mao, Câu Xà mấy con yêu nhe răng trợn mắt từ trong mật thất đi ra, cảm giác xương cốt gần như rã rời.

Bị rút mấy vại máu, thật sự quá đau khổ.

Nếu không phải Diệp Bất Phàm có 《Bổ Thân Thuật》, bọn

chúng đã sớm liều mạng với hắn rồi. "Ta cuối cùng cũng biết vì sao hắn không giết chúng ta rồi!" Câu Xà đau khổ nói.

Đại Kim Mao thì nội thị, cẩn thận quan sát huyết dịch, kích động không thôi: "Đây là tạo hóa, ta coi như hiểu được tiểu hắc long ở Bắc Vực làm thế nào phản tổ rồi." Câu Xà, Thái Ly, Cự Bạng cũng nhận ra, trong phút chốc oán khí tan thành mây khói, nhanh chóng rời khỏi tiên khoáng, đi đến Quy Khư, tận tâm tận lực thu thập máu yêu cho chủ nhân.

Sau đó một thời gian.

Diệp Bất Phàm chế tạo mấy thanh phi kiếm, lợi dụng Tiên Ma Kiếm Trận, không ngừng nâng cấp cấp bậc cho "Vân Không Sa".

Từ khi bước vào Luyện Hư, bảo vật này đã bị xếp xó.

Tối đa chỉ truyền tống được mấy chục vạn dặm, đối với hắn tác dụng rất nhỏ.

Trải qua nghịch chuyển phụ diện, Vân Không Sa được nâng lên đến lục giai đỉnh cấp, có thể truyền tống xa ngàn vạn dặm, đủ để qua lại giữa Bồng Lai Tiên Thành và U Hải.

Hôm đó, Diệp Bất Phàm đặt Vân Không Sa ở hai nơi, sau đó thông qua Vân Không Sa đến tiệm luyện khí ở Bồng Lai Tiên Thành.

Hắn đi ra khỏi hậu viện, đứng trước cửa tiệm, nhìn con phố ồn ào náo nhiệt, trong lòng vô cùng khoan khoái.

Lá bài tẩy bảo mệnh, lại thêm một đạo. "Tiên Ma Kiếm Trận này còn có thể sản xuất hàng loạt trận pháp khí cụ, thông linh pháp bảo, tiết kiệm quá nhiều thời gian." Diệp Bất Phàm càng lúc càng phấn khích.

Thông linh pháp bảo lục giai luyện chế rất tốn thời gian và công sức.

Điều này trực tiếp tiết kiệm được lượng lớn thời gian, còn miễn đi phiền não tìm kiếm dược liệu cao cấp.

Hắn quay người trở về hậu viện, lợi dụng Vân Không Sa quay về động phủ tiên khoáng. "Chủ nhân, ta nghĩ kỹ rồi, ta muốn nâng cao tu vi." Vân Vân mặc một bộ váy dài màu trắng tinh, dáng người uyển chuyển, làn da mịn màng như ngọc, khuôn mặt tuyết trắng như thoa son, ửng lên màu hồng đào. "Được, tối đến phòng ta." Diệp Bất Phàm thấy nàng xinh đẹp động lòng người, cảm thấy thèm thuồng.

Buổi tối, khi hắn đang ngồi xếp bằng trên giường tham ngộ diệu pháp, Vân Vân mặc một lớp lụa mỏng trong suốt, khoan thai đi đến trước giường, lộ ra áo yếm và quần lót, đôi chân thon dài đầy đặn, bàn chân ngọc ngà tinh xảo, nhỏ nhắn không đủ một nắm tay.

Mái tóc đen buông xõa trên vai, hơi nước bốc lên, giọt nước trượt dài trên da, phảng phất như đóa phù dung mới nở, e ấp thẹn thùng.

Nàng cẩn thận lên giường, ngồi bên cạnh Diệp Bất Phàm, nghiêng đầu nhìn người đàn ông tuấn mỹ như không phải người phàm này, không nhịn được tim đập nhanh hơn.

Trên suốt chặng đường đi.

Cùng với những lời đồn đại nghe được ngày càng nhiều, nàng cũng càng thêm sùng kính người đàn ông này.

Từ xưa đến nay, có ai vừa mới tấn thăng Luyện Hư, đã có thể an toàn thoát thân dưới mí mắt của Đại Thừa Tiên Quân?

Bất kể ở đâu, cũng đều có thể thuận buồm xuôi gió. "Nhìn ta làm gì?" Diệp Bất Phàm mở mắt, đầu mũi thoang thoảng mùi hương cơ thể. "Không có gì, Vân Vân có thể hầu hạ chủ nhân, là tam sinh hữu hạnh." Vân Vân chợt mỉm cười rạng rỡ, như đóa sen xanh nở rộ, thanh nhã thoát tục.

Lời này là lời tự đáy lòng.

Trong tu tiên giới rộng lớn, người muốn song tu với Diệp Bất Phàm nhiều như sao trên trời.

Thân thể mềm mại ấm áp áp sát lại, tay ngọc của Vân Vân từ từ cởi bỏ y phục của Diệp Bất Phàm, cho đến khi không còn gì che đậy, động tác hơi chậm lại. "Chủ... chủ nhân." Đôi mắt đẹp của Vân Vân trợn lớn, gò má đỏ như rượu hơi tái đi, cuối cùng cắn chặt răng bạc, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài như bàn chải không ngừng run rẩy.

Một lát sau, một tiếng rên đau vang lên.

Ánh sáng yếu ớt của dạ minh châu chiếu rọi hai bóng người quấn quýt trên giường.

Dù sao cũng là lần đầu nếm trái cấm, sáng sớm hôm sau, Vân Vân đã không thể chịu đựng nổi, nhưng kết quả lại khiến nàng vô cùng kinh hỉ.

Tu vi Nguyên Anh sơ kỳ tăng mạnh, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá trung kỳ. "Đây là Thái Dương Chi Thể sao?

Hiệu quả mạnh như vậy à?" Vân Vân nằm trên ngực Diệp Bất Phàm, nghi hoặc khó hiểu.

Chương 560

"Đây là bí mật." Diệp Bất Phàm cười nói.

Hắn nội thị một lượt, không khỏi có chút thất vọng, một đêm mây mưa, tu vi không hề tăng trưởng. "Vẫn phải là nữ tu cảnh giới cao, như vậy hiệu quả của Âm Dương Tiên Ma Kinh mới có thể phát huy tối đa." Diệp Bất Phàm đến mật thất, luyện chế 《Hóa Huyết Đan》 để nâng cao tu vi.

Tiếp theo một thời gian.

Diệp Bất Phàm ban ngày ở tiệm luyện khí, lo việc kinh doanh, buổi tối thì quay về tiên khoáng luyện chế đan dược tu hành.

Lần này hắn không cần tiên ngọc nữa, mà là tiên dược.

Với trình độ luyện khí hiện tại của hắn, cộng thêm việc vơ vét ở tiên khoáng, tiên ngọc không hề thiếu, nhưng thiếu tiên dược.

Tiên dược quý giá, rất ít người muốn lấy ra, vì vậy việc kinh doanh luyện khí sụt giảm đột ngột.

Diệp Bất Phàm do dự nhiều lần, ở Bồng Lai Tiên Thành thể hiện ra trình độ luyện khí lục giai đỉnh cấp, lúc này mới có Luyện Hư Thiên Tôn đến cửa bái phỏng, thỉnh cầu luyện khí.

Có tiên dược trợ giúp, hắn tu hành nhanh hơn nhiều.

Nếu tiên dược hết, còn có yêu đan luyện chế từ máu yêu.

Cứ như vậy thay thế qua lại, tu vi của Diệp Bất Phàm mỗi ngày đều có tiến triển, có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Không bao lâu nữa là có thể đột phá Luyện Hư trung kỳ.

Vấn đề duy nhất là, danh tiếng của hắn ngày càng lớn, đã lọt vào

tầm mắt của Hợp Thể Tiên Tôn.

Đúng lúc ma sát giữa Nhân tộc và Hải Yêu tộc ngày càng gia tăng.

Không lâu trước đó, ở sâu trong Đông Hải xuất hiện một mỏ "Chân Linh Khoáng Sản", sản sinh ra Chân Linh Thạch ẩn chứa thiên địa pháp tắc, hấp thu nó, Yêu tộc có thể tăng cường nhục thân, Nhân tộc có thể tăng cường pháp tắc.

Vì Chân Linh Khoáng Sản, các thế lực bắt đầu hỗn chiến, đánh đến trời đất tối tăm, đôi bên đều có thương vong, nhu cầu đối với pháp bảo càng lớn hơn.

Đại bộ phận luyện khí sư đều có thế lực chống lưng, phục vụ cho họ, bận không ngơi tay, chỉ có Diệp Bất Phàm là một mình một ngựa, lại là luyện khí sư lục giai đỉnh cấp, đã bị các thế lực Nhân tộc để mắt tới.

Âm Dương Tiên Ma Tông, Hồng Trần Tiên Tông, Bồng Lai Tiên Tông lần lượt có mấy vị Hợp Thể đến cửa.

Lời lẽ khách khí, hứa hẹn lợi ích lớn để chiêu mộ.

Diệp Bất Phàm đều lần lượt từ chối.

Mấy tông môn thế lực ban đầu còn ngon ngọt khuyên bảo, nhưng sau nửa năm dây dưa, bọn họ đã mất kiên nhẫn. ...

Hôm đó, một già một trẻ đến bái phỏng.

Lão giả là Nhị trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông, Hợp Thể viên mãn, Bồ Đề Tiên Tôn.

Đứng sau lão là đồ đệ mới thu, Kỳ Sơn Thiên Quân, tướng mạo trẻ trung, ánh mắt âm hiểm. "Trịnh Thạch, đừng có được voi đòi tiên!

Một Luyện Hư Thiên Tôn quèn, sư tôn ta hạ mình chiêu mộ, đã là quá nể mặt ngươi rồi!" Sau khi bị từ chối một lần nữa, Kỳ Sơn Thiên

Quân tức giận quát, ánh mắt không thiện chí.

Trong tình huống bình thường, Hợp Thể đại viên mãn sẽ không đích thân chiêu mộ một luyện khí sư lục giai, khi Đại Thừa không xuất hiện, loại tồn tại này chính là trần nhà của tu tiên giới.

Lý do đích thân đến, là vì Bồ Đề Tiên Tôn con cháu đông đúc, thời gian này đã chết mười mấy người, cần gấp pháp bảo hộ thân.

Lục giai bình thường không lọt mắt, thất giai lại không mời được, Diệp Bất Phàm vị lục giai đỉnh cấp này đã trở thành mục tiêu tốt nhất. "Câm miệng!" Bồ Đề Tiên Tôn trừng mắt nhìn tiểu đồ đệ, quay sang cười với Diệp Bất Phàm: "Trịnh tiểu hữu đừng trách, trẻ con không hiểu chuyện." "Không sao." Diệp Bất Phàm cười lắc đầu, liếc nhìn tên tiểu bối Hóa Thần này.

Một Hóa Thần, không dám gào thét trước mặt hắn, rõ ràng là do Bồ Đề Tiên Tôn ngầm cho phép.

Thân là Hợp Thể Đại Tiên Tôn, không tiện uy hiếp, nên kéo một tên đồ đệ đến đóng vai mặt trắng. "Trịnh tiểu hữu, một luyện khí sư không có bối cảnh, rất dễ bị người ta bắt đi, lão phu chân thành mời, là không muốn thấy một hậu bối có tiềm năng tốt rơi vào miệng cọp, làm một tên nô lệ luyện khí." Bồ Đề Tiên Tôn vuốt râu cười nói: "Ở trên đảo Bồng Lai này, chỉ có gia nhập tông ta, mới có thể để ngươi phát huy sở học, mà không cần lo lắng đến tính mạng." "Ta suy nghĩ một chút." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói.

Vốn định sau khi tấn thăng thất giai mới gia nhập thế lực, sẽ có quyền phát ngôn rất lớn, nhưng bây giờ... phải sớm đưa ra quyết định. "Vậy tiểu hữu hãy nhanh chóng suy nghĩ." Bồ Đề Tiên Tôn như nhớ ra điều gì đó, nói: "Ta nhớ trước khi Phệ Hồn sư diệt đến U Hải, đã nhờ tiểu hữu luyện chế một cái Phá Trận Trùy, sau đó nó đã chết, hành tung của nó rõ ràng đã bị người ta tiết lộ, không biết tiểu hữu có biết

là ai không?" "Tiền bối sẽ không nghi ngờ là ta tiết lộ chứ?

Phệ Hồn Thiên Tôn cũng đâu có nói gì với ta." Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Ha ha, ta tin tiểu hữu, nhưng Hoàng Đình Tiên Tôn có tin hay không thì khó nói." Bồ Đề Tiên Tôn thở dài nói: "Phệ Hồn Thiên Tôn là ái đồ của Hoàng Đình, Hoàng Đình đã truy tìm hung thủ nửa năm rồi, nếu nổi điên lên, ta lo tiểu hữu sẽ bị liên lụy." Diệp Bất Phàm nghe vậy, khóe mắt co giật.

Lão già đúng là lão già.

Lòng dạ thật độc ác.

Nếu hắn gia nhập thế lực khác, hoặc không đồng ý yêu cầu của lão.

Hắn không hề nghi ngờ lão già này sẽ đổ cái nồi đen này lên đầu hắn, dẫn Hoàng Đình Tiên Tôn đến chém chết hắn.

Bồ Đề Tiên Tôn thong thả rời khỏi tiệm luyện khí, Kỳ Sơn Thiên Quân theo sát phía sau. "Sư tôn, làm như vậy, có phải là ép người quá đáng không?

Nếu hắn quay đầu sang Hồng Trần Tiên Tông, Âm Dương Tiên Ma Tông, chúng ta chẳng phải là thiệt lớn sao?" Kỳ Sơn Thiên Quân nói, trên mặt không còn chút kiêu ngạo nào. "Trên địa bàn của Bồng Lai Tiên Tông ta, bất kể hắn là luyện đan sư, hay luyện khí sư, cuối cùng chỉ có thể phục vụ cho tiên tông ta!" Bồ Đề Tiên Tôn thản nhiên nói: "Nếu kiếm đủ tiên ngọc, quay đầu sang tông khác, ngươi nghĩ hắn có thể sống sót rời đi không?" Nếu là trước đây, cho dù chiêu mộ, cũng chỉ dùng lý lẽ và tình cảm.

Nhưng tình hình hiện tại, mười phần thì có đến tám chín phần sẽ huyết chiến với yêu tộc dưới biển, đến lúc đó khó tránh khỏi cần đan dược, pháp bảo, tiên dược, phải sớm nắm giữ tất cả tán tu về luyện

đan, luyện khí trong tay, buộc họ lên chiến thuyền.

Huống hồ con cháu của lão đang cần gấp pháp bảo lục giai đỉnh cấp. "Người này tiềm lực không nhỏ, nếu tấn thăng thất giai luyện khí sư, địa vị e là sẽ một bước lên trời." Kỳ Sơn Thiên Quân cung kính nói.

Thất giai luyện khí sư địa vị tôn sùng, nhân mạch rộng rãi, trong cả tiên tông lớn, cũng chỉ có vài vị. "Thất giai?

Trong thời gian ngắn không thể nào." Bồ Đề Tiên Tôn không để tâm, cưỡi gió bay về phía cung điện trên trời.

Những ngày sau, tiệm luyện khí của Diệp Bất Phàm không ngừng có khách đến thăm, trưởng lão Hợp Thể của Hồng Trần Tiên Tông, tiên tử Hợp Thể của Âm Dương Tiên Ma Tông.

Đối với tình hình Đông Hải, Âm Dương Tiên Ma Tông rõ ràng muốn chen chân vào, thành lập phân tông.

Nhưng thủ đoạn của hai bên này tương đối ôn hòa, dù sao cũng không phải địa bàn của mình, không quá khích như Bồ Đề Tiên Tôn.

Sau khi Diệp Bất Phàm lần lượt từ chối, suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng quyết định tiến vào Luyện Khí Các của Bồng Lai Tiên Tông, làm một khách khanh.

Một là tông môn này là bá chủ của tiên đảo, số người đông nhất, không thiếu việc làm.

Hai là có thân phận khách khanh, có thể tránh được sự truy lùng của Bát giai Thiên Cơ Sư từ Bắc Vực, Nam Hồng Vực.

Sau đó hắn truyền tin cho Phó Sơn Hải.

Đến đảo Bồng Lai gần một năm, quan hệ giữa hắn và người này khá tốt, tiệm luyện khí cũng là do đối phương giới thiệu cho thuê.

"Phó huynh có biết, trưởng lão nào trong quý tông nắm quyền hành, và không hợp với Bồ Đề Đại Tiên Tôn không?" Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm hỏi.

Đối phương khiến hắn không vui, hắn cũng sẽ không để đối phương được yên.

Đại Tiên Tôn, là tôn xưng dành cho Hợp Thể đại viên mãn, loại tồn tại này đã tu luyện các phương diện đến cực hạn. "Trịnh huynh đây là đắc tội với Nhị trưởng lão rồi sao?

Vị này không thể đắc tội được đâu, vị Đại Tiên Tôn này trong số các Hợp Thể cảnh của tông môn, có thể xếp vào top năm, nắm giữ hai đại pháp tắc Mộc, Lôi, đáng sợ nhất là vị này ngộ tính siêu phàm, tinh thông các loại thần thông đạo pháp." Phó Sơn Hải giật nảy mình, vội vàng khuyên nhủ: "Trịnh huynh vẫn nên đến cửa xin lỗi thì hơn." Phó Sơn Hải thấy hắn không hề lay chuyển, nhìn xung quanh, cẩn thận truyền âm nói: "Bát trưởng lão Thanh Liên Tiên Tôn và Bồ Đề Tiên Tôn không hợp nhau." "Vậy phiền Phó huynh dẫn kiến." "Trịnh huynh đề cao ta quá rồi, Hợp Thể Đại Tiên Tôn há là một Luyện Hư như ta nói gặp là gặp được sao?" Phó Sơn Hải lắc đầu từ chối.

Hắn là người gia nhập Bồng Lai Tiên Tông nửa đường, địa vị không cao. "Ta có chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ tấn thăng thất giai luyện khí sư." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà. "Cái gì?!" Phó Sơn Hải nghe vậy, kinh ngạc không thôi, nói: "Trịnh huynh nói thật chứ?" "Tự nhiên." "Được!

Ta sẽ lợi dụng mối quan hệ, giúp Trịnh huynh một tay!" Phó Sơn Hải cắn răng nói.

Thất giai luyện khí sư, cho dù là mới tấn thăng, địa vị cũng không thua kém bất kỳ một Hợp Thể Đại Tiên Tôn nào, nếu kết giao tốt, lợi ích sau này sẽ rất lớn. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm mỉm cười, tiễn Phó

Sơn Hải rời đi.

Đang định quay người, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Trên đường phố, hai bóng người đi trong đám đông.

Dẫn đầu là một lão bà áo xám, chống gậy, mái tóc bạc gần như rụng hết, bộ dạng như sắp bước vào quan tài.

Phía sau bà ta là một nữ tử dáng người uyển chuyển trong bộ váy dài trắng quét đất, ngũ quan tinh xảo như được trời cao điêu khắc, làn da trắng như tuyết, đủ để được gọi là nghiêng nước nghiêng thành.

Nơi nàng đi qua, thu hút không ít ánh mắt.

Chương 561

Nữ tử này, chính là người phụ nữ đã có một đêm xuân với Diệp Bất Phàm ở Nam Hồng Vực.

Tuyết Nữ của Tuyết Nhân Cốc.

Mười mấy năm không gặp, nàng đã là Hóa Thần trung kỳ. "Sao cô ta lại đến đây?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người lão bà áo xám.

Vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》 để nhìn, trên người bà ta phủ một lớp sương mù thiên cơ, khó có thể nhìn thấu tu vi.

Dường như có cảm giác, lão bà quay đầu nhìn lại, đôi mắt già nua đục ngầu phảng phất như vòng xoáy hỗn độn, khiến tầm mắt của Diệp Bất Phàm méo mó, mơ hồ, hai mắt nhói đau, chảy ra lệ máu.

Bát giai Thiên Cơ Sư! "Nhóc con, có những người, không phải ngươi có thể nhìn đâu." Lão bà mỉm cười.

Tuyết Nữ cũng nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh. "Tiền bối thứ tội." Diệp Bất Phàm trong lòng rùng mình, chắp tay xin lỗi. "Ừm." Lão bà gật đầu, dẫn Tuyết Nữ hòa vào đám đông.

Mãi đến khi đối phương hoàn toàn biến mất, biểu cảm của Diệp Bất Phàm thu lại, ánh mắt băng lãnh.

May mà hắn đã tu luyện 《Di Tinh Hoán Đẩu》, trong khoảnh khắc đối phương nhìn lại đã che giấu, xoay chuyển thiên cơ, khiến cho mình trông chỉ như một luyện khí sư bình thường.

Nếu không vừa rồi chỉ một cái nhìn, hắn đã bị bại lộ. "Tuyết Nhân Tiên Quân của Tuyết Tiên Tông, để Bát giai Thiên Cơ Sư đến Đông Hải điều tra, tiện thể còn mang theo Tuyết Nữ, đây là đang thử ta?"

Trong lòng Diệp Bất Phàm phủ một lớp mây đen.

Hậu quả của huyết kiếp lúc này đã lộ rõ.

Tuyết Nữ và hắn có quan hệ vợ chồng, thần hồn đã giao hòa, một khi điều tra ra hắn còn sống, Bát giai Thiên Cơ Sư đó tuyệt đối sẽ hiến tế Tuyết Nữ, dùng hồn phách của nàng để truy lùng hắn. "Phải nhanh chóng gia nhập Bồng Lai Tiên Tông, cho dù có truy lùng thế nào, cũng phải kiêng dè thế lực khổng lồ như Tiên Tông." "Tiện thể, giết chết con mụ già này." Diệp Bất Phàm mắt lộ sát cơ, cuộc giao tranh giữa các Thiên Cơ Sư, trước nay đều là vô hình.

Nghĩ đến đây, hắn quay người tiến vào tiệm luyện khí, đánh ra một lá truyền tấn phù, truyền tin cho hôi y phân thân.

Từ sớm, hắn đã để hôi y phân thân ẩn nấp.

Bây giờ đã đến lúc dùng đến rồi.

Việc xoay chuyển thiên cơ của Di Tinh Hoán Đẩu, cộng thêm sự dẫn dắt của hôi y phân thân, có cơ hội gài bẫy con mụ già này đến chết.

Làm xong những việc này, Diệp Bất Phàm quay về hậu viện, dặn dò: "Hộ pháp cho ta." Cây hòe già trong sân run lên, tỏ ý không vấn đề, từ khi nhận được lão tiên mộc tâm, cảnh giới của nó tăng trưởng nhanh chóng, cũng không còn ghét Diệp Bất Phàm nữa.

Diệp Bất Phàm tiến vào mật thất, khởi động đại trận thiên cơ, lấy ra mười mấy bình đan dược bắt đầu đột phá Luyện Hư trung kỳ.

Cùng với từng viên đan dược nuốt vào bụng, pháp tắc trong nguyên thần ngày càng mạnh.

Nửa tháng sau, tu vi đạt đến Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong. "Ầm!" Diệp Bất Phàm thi triển 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, pháp tắc bạo tăng gấp mười, sau đó nhanh chóng giải trừ thần thông.

Luyện Hư bình thường đột phá, phải nhờ đến phá giai đan, Diệp Bất Phàm không cần.

Có thần thông này là đủ rồi. 【Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, nghịch chuyển phụ diện: Nhẹ thì tu vi tăng lên, nặng thì hồi sinh tại chỗ.】 Dưới tác dụng của nghịch chuyển phụ diện, bức tường trung kỳ bị xé ra một khe hở.

Liên tiếp thi triển mấy lần, "rắc" một tiếng, bức tường bị phá vỡ hoàn toàn.

Nguyên thần như thực chất, càng thêm cứng cỏi, không gian pháp tắc bên trong nồng đậm, khiến cho hư không xung quanh méo mó, vỡ nát.

Nếu nói pháp tắc trước đây là sương mù, thì lúc này đã biến thành giọt nước.

Pháp tắc tiểu thành.

Luyện Hư trung kỳ! "Hù ——!" Diệp Bất Phàm mở mắt, thở ra một hơi thật mạnh.

Sức mạnh pháp tắc bành trướng, khiến hắn có thêm một chút cảm giác an toàn, tự tin tăng lên rất nhiều. "Pháp Huyết Hợp Nhất, phối hợp với Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, không biết có thể đấu với Hợp Thể Tiên Tôn được không." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm.

Dưới sự tăng phúc của nhiều phương diện, cường độ pháp tắc của bản thân đã vượt qua giới hạn của Luyện Hư.

Rốt cuộc chưa từng đánh với Hợp Thể, không biết loại tồn tại này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng có thể khẳng định, hắn của hiện tại hoàn toàn có thể thoát thân dưới tay Hợp Thể sơ kỳ. "Chỉ một không gian pháp tắc, chưa chắc đấu lại, nhưng nếu có thêm mấy loại pháp tắc nữa, tuyệt đối có

thể trấn áp Hợp Thể sơ kỳ!" Diệp Bất Phàm trầm ngâm, dự định ngoài việc thu thập máu yêu, tiên dược tu luyện, thời gian còn lại sẽ dùng để lĩnh ngộ thời gian, kiếm đạo pháp tắc.

Theo lý thường, nắm giữ càng nhiều pháp tắc, thực lực càng mạnh.

Nhưng đại đa số người dùng cả đời, chỉ có thể nắm giữ một hai đạo, hoàn toàn không dám tham lam.

Thời không pháp tắc gia thân, trời sinh đã đứng ở thế bất bại, kiếm đạo pháp tắc công phạt kinh người, một công một thủ. "Thần thức cũng đã mạnh hơn không ít, sánh ngang với Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong." Tầm thường Luyện Hư, thần thức tiến bộ cực khó, Thái Hoàng Thái hậu bị giết năm đó nếu thần thức tiến thêm một bước nữa thì đã là Luyện Hư trung kỳ thật sự.

Thần thức của Diệp Bất Phàm tiến bộ nhanh nhất, sớm đã đến Luyện Hư trung kỳ, nay đã đạt tới hậu kỳ.

Hắn bước ra khỏi thất bế quan, Bất Tử Tiên Thụ hiện ra khuôn mặt lão nhân, nhìn hắn từ trên xuống dưới, than thở: "Ngươi càng mạnh, lòng ta càng hoảng." "Bản tiên tôn nay là thân cây, tiến độ cực chậm, còn ngươi tên nhóc này, tiến cảnh như ăn cơm uống nước, ngày nào đó thân phận bại lộ, không ai cứu nổi ngươi đâu." Thông thường tu sĩ Luyện Hư cần cảm ngộ thiên địa đại đạo, kết hợp với tài nguyên thì tu vi mới có thể tăng lên.

Những kẻ ngộ tính, cơ duyên bình thường, có khi cả ngàn năm cũng chưa chắc đã đột phá được một tiểu cảnh giới.

Diệp Bất Phàm thì chưa đến một năm. "Ngươi chuẩn bị một chút, cắt mấy đoạn thân cây chính, ta muốn luyện chế một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm." Diệp Bất Phàm phân phó, thu lại Thiên Cơ Đại Trận, sử dụng Vân Không Sa rồi biến mất không thấy tăm hơi. "Một

trăm linh tám thanh?

Ngươi định xẻo cả người ta ra à!" Bất Tử Tiên Thụ nghe vậy, mở miệng chửi ầm lên.

Diệp Bất Phàm trở về tiên khoáng, bay ra khỏi U Hải được hai ngày thì bày ra Thiên Cơ Đại Trận bậc tám, lúc này mới giải trừ bí thuật trì hoãn thiên kiếp. "Ầm ầm!" Trên cao mây đen giăng kín, trong nháy mắt bao phủ mấy vạn dặm.

Đây là tiểu thiên kiếp thuộc về 《Thiên Sát Chân Ma Công》, không phải huyết kiếp, Diệp Bất Phàm miễn cưỡng có thể trì hoãn, từng ở Nam Hồng Vực dùng bí thuật trì hoãn mấy lần. "Vù!" Không đợi thiên kiếp kịp ngưng tụ sấm sét, Diệp Bất Phàm trực tiếp há miệng nuốt chửng thiên kiếp vào bụng, trong cơ thể vang lên tiếng nổ một lát rồi khôi phục lại yên tĩnh.

Làm xong, hắn thu lại Thiên Cơ Đại Trận, xóa đi dấu vết khí tức của mình, rồi nhanh chóng bay về phía tiên khoáng.

Một lát sau, mấy tu sĩ Luyện Hư chậm rãi đến nơi, ngơ ngác nhìn quanh bốn phía. "Vừa rồi hình như có thiên kiếp?" "Không biết nữa, trong nháy mắt đã biến mất, ta còn tưởng mình nhìn lầm." Mấy người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc này, một lão già mũi diều hâu, khí chất âm trầm bước tới.

Mấy vị Luyện Hư thấy vậy thì hoảng hốt, cung kính hành lễ: "Xin ra mắt La Sát Tiên Tôn." La Sát Tiên Tôn là Hợp Thể sơ kỳ, là trưởng lão mới của Hồng Trần Tiên Tông, sau lưng có đệ nhất lão tổ, Thái Âm Tiên Quân chống lưng. "Ừm, chắc là có người độ kiếp thất bại, tan biến rồi, không cần quan tâm những chuyện này, việc cấp bách là tìm được Tử Quần tiên tử, đoạt lấy Chân Linh Tiên Thạch." La Sát Tiên Tôn mặt lạnh như băng.

Cuộc tranh đoạt mỏ Chân Linh Tiên Thạch đã gần đến hồi kết, Nhân tộc và Yêu tộc đàm phán, cùng nhau chia chác.

Nhưng khi phát hiện ra vật liệu quý hiếm như Chân Linh Tiên Thạch, cuộc đàm phán lập tức bị hủy bỏ, trận chiến càng thêm thảm khốc, nước biển trong phạm vi trăm vạn dặm ở vùng biển đó đã bốc hơi gần hết.

Loại đá này giống như Chân Linh Thạch, nhưng là loại cực phẩm trong đó, ẩn chứa bản nguyên, có ích rất lớn đối với Đại Thừa Tiên Quân.

Cuối cùng bị Tử Quần tiên tử dùng thủ đoạn quỷ dị, đoạt đi hai thành.

Tử Quần tiên tử có Ma Cầm Tiên Quân chống lưng, và Thái Âm Tiên Quân thuộc hai phe phái khác nhau.

Thái Âm Tiên Quân là Đại Thừa viên mãn, căn bản không quan tâm Tử Quần La Lỵ có quan hệ gì với Ma tổ hay không, trực tiếp phái người đi "mời" nàng ta trở về.

Nói là mời, thực chất là bắt.

Tử Quần đã trốn được mấy ngày, các thế lực đều ngấm ngầm tìm kiếm, nhưng không thu được kết quả gì. "Vâng!" Mấy người cung kính đáp, mỗi người đều lấy ra pháp bảo truy tung.

La Sát Tiên Tôn lật tay lấy ra một sợi tóc, trên mặt lộ ra vẻ âm hiểm và tham lam: "Tử Quần tiên tử, muốn trốn sao?

Ngươi không trốn được đâu!" Trong tay đối phương có mấy chục viên Chân Linh Tiên Thạch, lão ta dù chỉ có được một viên, cũng có thể mượn sức mạnh pháp tắc trong đó để đột phá Hợp Thể trung kỳ.

Nếu có được toàn bộ, còn có thể nhân cơ hội này bái nhập môn hạ của Thái Âm Tiên Quân, một công đôi việc. ...

Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Lúc này hắn đã trở lại tiên khoáng, củng cố tu vi mấy ngày rồi mới tiến vào tiệm luyện khí.

Chương 562

"Đã suy nghĩ kỹ chưa?" Kỳ Sơn Thiên Quân nghênh ngang ngồi trong tiệm, liếc mắt nhìn sang.

Lần chiêu mộ này, Bồ Đề Tiên Tôn cũng không tự mình đến, trực tiếp phái một đệ tử Hóa Thần qua.

Diệp Bất Phàm híp mắt, thản nhiên nói: "Phiền ngài báo cho Bồ Đề Tiên Tôn, việc gia nhập Bồng Lai Tiên Tông rất quan trọng, ta cần suy nghĩ cẩn thận." "Trịnh đại sư, sư tôn của ta không có thời gian dây dưa với ngươi đâu." Kỳ Sơn Thiên Quân hừ lạnh: "Ngươi phải biết rằng, ở Bồng Lai Tiên Đảo, tông ta mới là bá chủ, Trịnh đại sư nếu có suy nghĩ khác, ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ đi!" "Bây giờ chỉ là lời khuyên nhẹ nhàng, nếu làm cho cao tầng không kiên nhẫn, lần sau tới, sẽ không phải là ta nữa đâu!" Trong lời nói mang đầy vẻ uy hiếp. "Tiểu bối, đừng quá kiêu ngạo." Diệp Bất Phàm nhíu mày, bất kể đối phương có giả vờ hay không, hắn đã không vui rồi. "Ha ha, Trịnh đại sư còn dám giết người hay sao?" Kỳ Sơn Thiên Quân cười lạnh nói.

Đúng lúc này, Phó Sơn Hải đã lâu không lộ diện bước vào tiệm luyện khí.

Lão ta mặt mày tươi cười, đang định nói chuyện, bỗng thấy Kỳ Sơn Thiên Quân, sắc mặt cứng đờ, khách khí nói: "Thì ra là Kỳ Sơn tiểu hữu." "Ừm." Kỳ Sơn Thiên Quân rõ ràng nhận ra Phó Sơn Hải, gật đầu một cách hờ hững.

Phó Sơn Hải cũng không tức giận, truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Người này là thiên linh căn, chưa đến hai trăm tuổi đã thành Hóa Thần, là thiên chi kiêu tử trong giới trẻ, thậm chí còn nhận được một câu khen ngợi của Trảm Long Tiên Quân." Những người được Đại

Thừa Tiên Quân khen ngợi trong thế hệ trẻ của Bồng Lai Tiên Tông chỉ đếm trên đầu ngón tay, đủ để khoe khoang ba năm. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, truyền âm: "Chuyện thế nào rồi?" "Ta đã cầu xin các nơi, cuối cùng mới có được cơ hội bái kiến Thanh Liên Tiên Tôn, có lọt vào mắt xanh của ngài ấy hay không, phải xem bản lĩnh của ngươi rồi." Phó Sơn Hải đi tới gần, mặt lộ vẻ hy vọng.

Nếu Trịnh Thạch có thể mưu cầu được vị trí cao trong tông môn, tùy tiện nâng đỡ lão một chút, lão sẽ được một bước lên mây.

Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Không đợi hắn hỏi thêm, Kỳ Sơn Thiên Quân đã mất kiên nhẫn nói: "Trịnh đại sư!

Rốt cuộc có được không, mau cho một câu trả lời dứt khoát đi!" "Bốp!" Diệp Bất Phàm đột ngột đứng dậy, một bạt tai tát thẳng vào mặt Kỳ Sơn Thiên Quân, khiến gò má gã sưng vù ngay lập tức.

Chiếc ghế dưới mông gã cũng vỡ thành bột mịn, ngã chổng vó xuống đất. "Ngươi dám!" Kỳ Sơn Thiên Quân kinh hãi, vừa kinh vừa giận. "Rắc!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, đá gãy hai chân của Kỳ Sơn Thiên Quân, tiếng hét thảm thiết vang xa hai dặm. "Cho ngươi hai hơi thở, cút khỏi tầm mắt ta, nếu không, chết." Diệp Bất Phàm giơ ra hai ngón tay, mặt không biểu cảm.

Kỳ Sơn Thiên Quân nghiến răng, nuốt đau khổ vào trong, không nói một lời bò ra khỏi tiệm luyện khí.

Trước khi ra cửa, gã quay đầu lại nhìn một cách oán độc.

Sự kiêu ngạo của gã là giả vờ.

Nhưng đau thì là thật.

Gã thực sự không ngờ Trịnh đại sư lại đột ngột ra tay. "Tên này tuyệt đối đã tìm được chỗ dựa, nếu không không dám động đến ta.

Lão già Phó Sơn Hải kia đã nói gì với hắn?!" Kỳ Sơn Thiên Quân nghiến răng ken két, trong lòng thầm độc ác, trở về nhất định phải mách sư tôn, giết chết hai tên này. "Bụp!" Một bàn chân lớn từ trên trời giáng xuống, đạp nát đầu của Kỳ Sơn Thiên Quân, máu đỏ óc trắng văng tung tóe khắp nơi, đồng thời dùng pháp tắc nghiền nát thần hồn của gã.

Kỳ Sơn Thiên Quân đến chết cũng không kịp phản ứng. "Ta đột nhiên cảm thấy, vẫn là giết ngươi thì tốt hơn." Diệp Bất Phàm thu chân lại, tiện tay dùng một quả cầu lửa thiêu xác chết thành tro bụi. ... "Ặc, người này dù sao cũng là đệ tử của Bồ Đề Tiên Tôn, ngươi giết hắn, chẳng khác nào vả vào mặt Bồ Đề Tiên Tôn." Sắc mặt Phó Sơn Hải hơi thay đổi, lo lắng nói.

Nếu thành công tiến vào Luyện Khí Các làm khách khanh, tông môn nhiều nhất chỉ khiển trách vài câu, một Hóa Thần dù có giá trị lớn đến đâu cũng không thể so sánh với một Luyện khí sư đỉnh cấp bậc sáu.

Nếu không vào được, Trịnh Thạch e rằng sẽ bị tông môn đưa vào danh sách đen, phải vong mạng nơi chân trời góc bể. "Ta đã muốn thông qua kẻ thù không đội trời chung của Bồ Đề Tiên Tôn là Thanh Liên Tiên Tôn để gia nhập Bồng Lai Tiên Tông, sớm muộn gì cũng đắc tội." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Đi thôi, đưa ta đi gặp Thanh Liên Tiên Tôn." Diệp Bất Phàm theo Phó Sơn Hải đến nơi sâu trong Bồng Lai Tiên Đảo, trong một lòng chảo khổng lồ có hai vị Luyện Hư Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng, một cầu thang rộng lớn lơ lửng bay thẳng lên, thông tới tận trời mây.

Trên mây, những tiên cung san sát, tựa như thiên đình khiến người ta nhìn mà kính sợ.

Từng bóng người đi lên đi xuống trên cầu thang.

Xung quanh là một màn sáng trong suốt, giống như một cái bát úp ngược, bao phủ toàn bộ tiên cung và lòng chảo.

Phó Sơn Hải cầm lệnh bài lắc một cái, tiến vào bên trong màn sáng.

Diệp Bất Phàm theo sau, trong khoảnh khắc đi vào, trên người hắn lóe lên một tia sáng đỏ, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Hai Luyện Hư Thiên Tôn canh gác đồng loạt mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn tới, khi thấy Diệp Bất Phàm thì đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phó Sơn Hải vội vàng tiến lên nói nhỏ vài câu với mấy vị Luyện Hư Thiên Tôn, rồi nhanh chóng dẫn Diệp Bất Phàm bước lên thiên thê.

Đợi hai người đi xa dần, một trong hai người gác cổng, một lão phu nhân tên Hoàng Kỳ Thiên Tôn lộ vẻ kỳ quái, nói: "Vừa giết tên nhóc Kỳ Sơn kia, còn dám đi bái kiến Thanh Liên Tiên Tôn, thật không sợ Bồ Đề Tiên Tôn ghi hận sao?" Phàm là người đã giết người của Bồng Lai Tiên Tông, trên người ắt sẽ dính oán khí, nên khi bước vào màn sáng sẽ phát ra hồng quang.

Tu vi của người bị giết càng cao, hồng quang càng thịnh.

Nhưng loại oán khí này không tồn tại được quá hai ngày sẽ tự động tiêu tan. "Nếu Thanh Liên Tiên Tôn không ra tay che chở, e rằng hắn không ra khỏi tông môn được đâu." Lão già mày trắng bên cạnh lắc đầu.

Họ nhận ra Trịnh luyện khí sư, từng nhờ ông ta luyện chế pháp bảo, cũng biết vị này đến đây làm gì. "Vị này không chừng sẽ trở thành luyện khí sư của tiên tông, dựa vào cây đại thụ Thanh Liên Tiên Tôn, không nên đắc tội, bên Bồ Đề Tiên Tôn lại càng không thể đắc tội." Hoàng Kỳ Thiên Tôn trầm giọng nói.

Lão già mày trắng trầm ngâm nói: "Vậy thì truyền tin này cho Bồ Đề Tiên Tôn đi." Hoàng Kỳ Thiên Tôn nghe vậy, lập tức lấy ra truyền âm phù, nhưng bị lão già mày trắng cản lại.

Người sau đợi một lát, mới buông tay, cười nói: "Bây giờ có thể truyền tin rồi, thông báo quá sớm, đắc tội Trịnh Thạch, thông báo quá muộn, đắc tội Bồ Đề Tiên Tôn, bây giờ là vừa đẹp." Hoàng Kỳ Thiên Tôn bừng tỉnh, gửi truyền âm phù đi, nói: "Ngươi nghĩ Trịnh đạo hữu này có thể sống sót không?" "Vậy phải xem bản lĩnh của Trịnh Thạch này, nếu thành công tìm được sự che chở của Thanh Liên Tiên Tôn, tám phần là sống, nếu không thành công, chắc chắn phải chết." Lão già mày trắng lắc đầu nói.

Có một câu lão không nói.

Đệ tử của Bồ Đề Tiên Tôn không có một trăm cũng có tám mươi, chết một Hóa Thần, nhiều nhất chỉ khiến lão mất mặt, nếu Trịnh Thạch chịu chi đậm, có cơ hội cứu vãn tình hình.

Bồ Đề Tiên Tôn tham tài nổi tiếng, đám đệ tử của lão nói trắng ra là đồng tử đi tìm bảo vật, mỗi năm đều phải hiếu kính.

Nhưng đầu quân cho Thanh Liên Tiên Tôn, Trịnh Thạch có bán mình làm nô lệ luyện khí cũng vô dụng.

Mối thù giữa Bồ Đề và Thanh Liên đã có mấy ngàn năm, hai bên đều có con cháu bị đối phương âm thầm hại chết, đã đến mức không chết không thôi. ...

Trong quần thể cung điện trên mây, tại một đại điện màu vàng ở nơi sâu nhất.

Bồ Đề Tiên Tôn bóp nát truyền âm phù, sắc mặt tái xanh bước ra khỏi điện vũ, lão đột ngột khuếch tán thần thức, bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Tông.

Một lát sau.

Sắc mặt lão càng âm trầm hơn, tức giận đến bật cười: "Tốt, tốt, tốt, vốn không muốn giết ngươi, chỉ định từ từ mưu tính, thu ngươi về môn hạ, dùng làm đồng tử luyện khí, không ngờ ngươi lại dám đầu quân cho Thanh Liên!

Hay lắm!" Lão quát: "Bổ Dương!

Lại đây!" "Sư tôn." Một đại hán trung niên vội vàng tiến lên chắp tay.

Đây là đại đệ tử của Bồ Đề Tiên Tôn, Luyện Hư viên mãn, Bổ Dương Thiên Tôn. "Ngươi tự mình đến chỗ Đại trưởng lão một chuyến, báo cho Hoàng Đình Tiên Tôn, tin tức Phệ Hồn hiền điệt đến Tiên Ma Di Tích, rất có thể là do Trịnh Thạch tiết lộ!" "Sư tôn, nếu để Đại trưởng lão biết ngài lừa ông ấy..." Bổ Dương Thiên Tôn ngập ngừng.

Phệ Hồn là kẻ thế nào, y biết rõ như lòng bàn tay.

Chuyện Tiên Ma Di Tích còn không báo cáo cho Đại trưởng lão, làm sao có thể tiết lộ tin tức cho một luyện khí sư? "Mau đi!" Bồ Đề Tiên Tôn lạnh lùng nhìn lại.

Bổ Dương Thiên Tôn không dám nói thêm, vội vàng rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông.

Nửa năm nay, Đại trưởng lão vẫn luôn tìm kiếm kẻ đã giết Phệ Hồn Thiên Tôn.

Bồ Đề Tiên Tôn thấy vậy, nhanh chóng bay về phía động phủ của Thanh Liên Tiên Tôn. ...

Lúc này, Diệp Bất Phàm đã đến bên ngoài một ngọn cổ sơn.

Trên núi rừng cây rậm rạp, chim hót hoa thơm, còn có trân cầm dị

thú vui đùa trong rừng, khá có cảm giác tiên cảnh nhân gian.

Ngọn núi này, rõ ràng là được dùng đại pháp lực di chuyển tới. "Văn bối Phó Sơn Hải, đặc biệt đến bái kiến Thanh Liên Tiên Tôn!" Phó Sơn Hải cung kính cúi đầu, lớn tiếng nói.

Một luồng thần thức mênh mông quét tới, dừng lại trên người Diệp Bất Phàm một chút, rồi truyền ra giọng nói của một người đàn ông: "Để tiểu tử luyện khí kia lên đi." "Vâng." Phó Sơn Hải ra hiệu cho Diệp Bất Phàm, nói nhỏ: "Bây giờ ngươi và ta đã đặt nửa chân vào Quỷ Môn Quan rồi, nắm chắc cơ hội đi." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ vai Phó Sơn Hải, bước lên cổ sơn.

Men theo con đường núi đi lên, đến một rừng trúc lưng chừng núi, sâu bên trong có một tòa nhà trúc, xa hơn nữa là một hồ nước.

Bên hồ, hai lão già giống hệt nhau, phong thái như đại nho đang ngồi đánh cờ.

Một trong hai người có vẻ mờ ảo, rõ ràng là phân thân. "Văn bối Trịnh Thạch, ra mắt tiền bối." Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc, tiến lên chắp tay.

Chương 563

"Ừm, nghe nói ngươi đắc tội với lão già Bồ Đề kia?" Thanh Liên Tiên Tôn không ngẩng đầu, tiếp tục đánh cờ, thuận miệng hỏi. "Vâng." "Ngươi muốn gia nhập Luyện Khí Các, với trình độ luyện khí bậc sáu của ngươi, dễ như trở bàn tay, cũng không cần lão phu tiến cử." Thanh Liên Tiên Tôn bình tĩnh nói: "Nhưng ngươi muốn mượn mối thù của ta và Bồ Đề để bảo vệ mạng sống, ngươi đúng là đang mơ mộng hão huyền." "Vãn bối tin rằng tiền bối bằng lòng bảo vệ ta." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói.

Thực lực của Thanh Liên Tiên Tôn cực mạnh, có ông ta ở đây, hắn sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Hơn nữa môi trường tu luyện ổn định, tiên dược bên ngoài không mua được, ở đây có rất nhiều. "Ồ?

Dựa vào đâu." Thanh Liên Tiên Tôn nhặt một quân cờ đen đặt xuống, lơ đãng hỏi. "Vãn bối có thể tấn thăng lên Luyện khí sư bậc bảy trong thời gian ngắn, có thể vì tiền bối mà chế tạo riêng một món Thông Thiên Linh Bảo." "Rắc!" Bàn cờ dưới tay Thanh Liên Tiên Tôn vỡ tan ngay lập tức, ngay cả phân thân trước mặt cũng nổ tung, hóa thành mây khói tiêu tan.

Ông ta đột ngột quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm, đánh giá hắn, ánh mắt lộ rõ hàn quang: "Tiểu bối, đừng có nói dối trước mặt lão phu, nếu không..." "Vãn bối chưa bao giờ nói dối." Diệp Bất Phàm đáp.

Thanh Liên Tiên Tôn nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, nhíu mày.

Luyện khí sư bậc bảy có vai trò chiến lược đối với bất kỳ tiên tông nào, ông ta gặp cũng phải khách sáo.

Thông Thiên Linh Bảo ẩn chứa pháp tắc, sẽ nâng cao rất nhiều

chiến lực.

Đương nhiên, phải là loại vô chủ.

Cướp đoạt Thông Thiên Linh Bảo của người khác, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy lực.

Linh bảo sớm đã bị "chơi" thành hình dạng của người khác, làm sao có thể tương thích được.

Luyện khí sư bậc bảy của Bồng Lai Tiên Tông chỉ có bốn vị, thời gian luyện chế một kiện linh bảo đều tính bằng năm, căn bản không đáp ứng được nhu cầu. "Tốt, cái lão già Bồ Đề kia, lão phu đỡ cho ngươi!" Thanh Liên Tiên Tôn đột nhiên nở nụ cười, nói: "Nếu tấn thăng lên bậc bảy, luyện chế cho lão phu một kiện linh bảo, thậm chí ta còn nâng đỡ ngươi thành Phó các chủ Luyện Khí Các, lão già Bồ Đề kia thấy ngươi cũng không dám làm càn!" Bồng Lai Tiên Tông có rất nhiều Luyện khí sư bậc sáu, vơ một nắm là có một đống, địa vị không cao.

Nhưng địa vị của bậc bảy thì cao hơn nhiều.

Còn về Luyện khí sư bậc tám, Đông Hải chỉ có hai vị.

Các chủ Luyện Khí Các của Bồng Lai Tiên Tông là một trong số đó, đã bước vào tuổi già, thọ mệnh không còn nhiều. "Đa tạ Thanh Liên tiền bối." Diệp Bất Phàm chắp tay cảm tạ. "Đôi bên cùng có lợi mà thôi." Lúc này, bên ngoài cổ sơn truyền đến giọng nói của Bồ Đề Tiên Tôn: "Thanh Liên!

Kêu thằng nhóc Trịnh Thạch kia ra đây!" Thanh Liên Tiên Tôn phất tay áo bay lên không, đứng bên ngoài núi, nhìn kẻ thù không đội trời chung trước mặt, thản nhiên nói: "Trịnh tiểu hữu, ta bảo vệ rồi." "Bảo vệ?

Ngươi bảo vệ được chắc?" Bồ Đề Tiên Tôn nhìn Trịnh Thạch

đang đứng bên cạnh Thanh Liên, hừ lạnh.

Giết đệ tử của lão, lại còn bái nhập môn hạ của Thanh Liên, nếu không giải quyết tên luyện khí sư quèn này, thể diện của lão còn đâu?

Sau này còn ai bái sư?

Còn ai hiếu kính? "Có bản lĩnh thì đánh một trận, vừa hay, Thanh Liên Kiếm Quyết của ta đã đại thành." Thanh Liên "keng" một tiếng, từ miệng phun ra một thanh phi kiếm linh bảo, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Bồ Đề Tiên Tôn khinh thường, hai người đã âm thầm giao thủ không biết bao nhiêu lần, ai cũng không làm gì được ai, ra tay hoàn toàn vô nghĩa. "Thanh Liên sư đệ, thánh địa tông môn, trưởng lão động thủ, còn ra thể thống gì nữa?" Một lão già áo bào vàng bay tới, khí thế uy áp bá đạo, nhíu mày quát. "Hoàng Đình sư huynh." Thanh Liên dừng lại, thu hồi phi kiếm chắp tay.

Ở Bồng Lai Tiên Tông này, Hoàng Đình Tiên Tôn là người mạnh nhất dưới Đại Thừa, ông ta cũng không phải đối thủ. "Ngươi chính là Trịnh Thạch?" Hoàng Đình Tiên Tôn gật đầu, nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Ánh mắt lão như thần quang, dường như có thể nhìn thấu thần hồn, khiến Diệp Bất Phàm cảm thấy lạnh sống lưng.

Tên này, tuyệt đối không chỉ nắm giữ hai loại pháp tắc. "Vãn bối Trịnh Thạch, ra mắt Hoàng Đình tiền bối." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Hoàng Đình Tiên Tôn nhìn xuống từ trên cao, một cảm giác áp bức tựa như thiên uy đột ngột dâng lên, đè nặng lên vai Diệp Bất Phàm. "Thông tin về việc đệ tử Phệ Hồn của ta đến Tiên Ma Di Tích là do ngươi tiết lộ ra ngoài?" Hoàng Đình Tiên Tôn nói từng chữ, ánh mắt băng giá: "Nghĩ kỹ rồi hãy nói." "Không phải, vãn bối chỉ luyện chế một kiện pháp bảo cho Phệ Hồn huynh mà thôi, tin tức về cái chết của

huynh ấy vãn bối cũng mới biết gần đây." Diệp Bất Phàm cười khổ nói.

Thanh Liên Tiên Tôn thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, dường như không ngờ Trịnh Thạch này lại còn dính vào rắc rối này.

Bồ Đề Tiên Tôn hờ hững nói: "Hoàng Đình sư huynh sớm đã điều tra rõ ràng, huynh đệ Chu Nho, trận pháp sư của Thẩm gia, tiểu bối Đa Bảo đều không tiết lộ tin tức ra ngoài, những người Phệ Hồn Thiên Tôn tiếp xúc trong những ngày đó, dường như chỉ có Trịnh Thạch." Khí thế của Hoàng Đình Tiên Tôn hung hãn, sau lưng ba đạo pháp tắc màu xanh, vàng, hoàng kim hình thành vầng sáng ba màu bao bọc lấy thân, khí thế càng thêm bức người: "Trịnh Thạch, còn không mau thành thật khai báo!" Áp lực mạnh mẽ khiến sắc mặt Diệp Bất Phàm tái nhợt, hắn trầm giọng nói: "Chỉ cần tiền bối suy nghĩ một chút là có thể hiểu, bí mật như Tiên Ma Di Tích, sao lại có thể tiết lộ cho một luyện khí sư xa lạ như ta?

Ta và Phệ Hồn đạo hữu chỉ gặp nhau hai lần." "Có kẻ tiểu nhân muốn khiêu khích ly gián, mong Hoàng Đình Tiên Tôn minh xét." "Hỗn xược!" Bồ Đề Tiên Tôn nghe thấy hai chữ "tiểu nhân", trong cơn thịnh nộ, đột ngột ra tay, một chưởng tát về phía Diệp Bất Phàm.

Một Luyện Hư, lại dám mắng lão ngay trước mặt? "Keng!" Một đạo kiếm quang thanh liên quét ngang, chém vào lòng bàn tay Bồ Đề Tiên Tôn, tạo ra một vết thương máu me đầm đìa. "Đường đường Hợp Thể đại viên mãn, ra tay với một tiểu bối Luyện Hư không có sức chống cự, không thấy mất mặt sao?" Thanh Liên Tiên Tôn mặt lạnh như sương.

Ông ta không thèm để ý đến đối phương nữa, mà nhìn về phía Hoàng Đình Tiên Tôn, âm thầm truyền âm vài câu.

Hoàng Đình Tiên Tôn nghe vậy thì sững sờ, kinh ngạc nhìn Trịnh

Thạch một cái, lúc này mới thu lại khí tức, khẽ thở dài.

Lão cũng biết chuyện Tiên Ma Di Tích này tám phần không liên quan đến Trịnh Thạch, đã tìm hung thủ thật sự nửa năm, trong lòng đã sinh ra sốt ruột.

Cái chết của Phệ Hồn không đáng nói, nhưng liên quan đến Diệp Bất Phàm, bất kỳ manh mối nào, dù thật hay giả cũng phải nắm lấy!

Vốn định bắt Trịnh Thạch đi nghiêm hình tra hỏi, nhưng nghe Thanh Liên Tiên Tôn nói người này có thể trở thành Luyện khí sư bậc bảy trong thời gian ngắn, vậy thì thủ đoạn không thể quá khích được.

Chỉ có thể thăm dò vòng vo. "Bồ Đề sư đệ, chuyện này ta ghi nhớ!" Hoàng Đình Tiên Tôn lạnh lùng liếc Bồ Đề Tiên Tôn một cái, phất tay áo rời đi.

Sắc mặt Bồ Đề Tiên Tôn hơi đổi, đợi đối phương đi rồi, lão mặt đen như mực nói: "Thanh Liên sư đệ, ngươi đã nói gì với Hoàng Đình?" Chuyện không những không thành, ngược lại còn đắc tội với Hoàng Đình một cách khó hiểu.

Đúng là gậy ông đập lưng ông. "Cút!" Thanh Liên Tiên Tôn hừ lạnh, tay áo lớn cuộn lấy Diệp Bất Phàm, bay về phía Luyện Khí Các.

Bồ Đề Tiên Tôn nhìn bóng lưng hai người, sắc mặt âm trầm như nước.

Lão gọi đại đệ tử đến, phân phó: "Tìm cơ hội, giết tên tiểu bối họ Trịnh kia." "Vâng." Bổ Dương Thiên Tôn cung kính gật đầu.

Ám sát một Luyện Hư, lại còn là luyện khí sư không giỏi chiến đấu, dễ như trở bàn tay.

Y trầm giọng nói: "Vừa rồi Hải Yêu tộc truyền đến mật báo, xung quanh Bồng Lai Tiên Đảo có một lượng lớn Yêu tộc tụ tập, có Luyện Hư Yêu Tôn, Hợp Thể Yêu Tiên Tôn, không rõ nguyên nhân cụ thể."

"Đây là muốn tấn công Bồng Lai Tiên Đảo của ta sao?

Khai chiến rồi?!" Bồ Đề Tiên Tôn sững sờ, kinh ngạc bất định.

Chuyện này quá lớn, một chút sơ sẩy, tiên đảo sẽ bị đánh sập, vô số người chết. "Dù có phải hay không, đều là cơ hội tốt để trừ khử Thanh Liên." Bồ Đề Tiên Tôn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lộ ra một tia hiểm ác, phân phó: "Bảo tai mắt của Yêu tộc tiếp tục thăm dò, Yêu tộc đến xâm phạm, rốt cuộc là khai chiến, hay là có nguyên nhân khác." "Vâng!" Bổ Dương Thiên Tôn cung kính lui xuống. ...

Thanh Liên Tiên Tôn dẫn Diệp Bất Phàm đến Luyện Khí Các đăng ký vào sổ, phát lệnh bài luyện khí sư. "Trịnh sư đệ cứ ở tại Linh Cư Cung đi." Một lão già ngồi xếp bằng sau quầy, mỉm cười đưa cho Diệp Bất Phàm một miếng ngọc bội: "Đây là chìa khóa mở trận pháp." Linh Cư Cung cách cổ sơn của Thanh Liên Tiên Tôn không xa. "Đa tạ đạo hữu." Diệp Bất Phàm cười nói. "Ta họ Hà, Luyện khí sư bậc sáu sơ cấp, cứ gọi ta là Hà sư huynh là được, sau này đạo hữu có gì không hiểu, cứ đến hỏi sư huynh." Hà sư huynh cười nói.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, người này rõ ràng là người của Thanh Liên Tiên Tôn. "Mấy ngày nay đừng ra ngoài, để tránh lão già Bồ Đề kia phái người giết ngươi." Thanh Liên Tiên Tôn dặn dò, sau đó nói: "Lát nữa đến Tông chủ đại điện bái kiến tông chủ, báo cáo một tiếng." Diệp Bất Phàm gật đầu, tiễn Thanh Liên Tiên Tôn rời đi.

Hắn hỏi Hà sư huynh vị trí Linh Cư Cung, một lát sau đã đến một dãy cung điện.

Cung điện có màu ngọc, điêu rồng vẽ phượng, khá là khí phái.

Hắn vào ở, sau hai ngày làm quen thì bố trí trận pháp, thử xem Vân Không Sa có thể xuyên qua đại trận của Bồng Lai Tiên Tông để trở về tiên khoáng hay không. "Cũng được, nhưng dao động không gian hơi lớn." Diệp Bất Phàm cau mày, bố trí Thiên Cơ Trận bậc tám và Già

Yểm Đại Trận trong thất bế quan ở nội điện, lúc này mới yên tâm.

Một thời gian sau, Diệp Bất Phàm hoàn toàn hòa nhập vào Bồng Lai Tiên Tông, trở thành khách khanh luyện khí.

Những người có thể vào Luyện Khí Các đều là Luyện khí sư trên bậc năm.

Số lượng có đến hơn sáu mươi vị.

Luyện khí sư bậc sáu có mười bảy người, trừ những người bế quan, phàm là người đã xuất quan đều đã gặp mặt, làm quen.

Do gia nhập tông môn, hạn chế quá lớn, người nhờ hắn luyện chế pháp bảo ít đi rất nhiều.

Nhiều tán tu nào dám đến Bồng Lai Tiên Tông cầu luyện khí? "Ảnh hưởng đến thu nhập tiên dược, đã đến lúc đột phá Luyện khí sư bậc bảy rồi." Diệp Bất Phàm ngồi trong đại sảnh trầm ngâm.

Chương 564

Chỉ có bậc bảy, địa vị mới tăng vọt.

Đến lúc đó người nhờ hắn luyện khí sẽ có cả Hợp Thể Tiên Tôn, tiên dược trả cũng sẽ nhiều hơn!

Đang suy nghĩ, bên ngoài có tiếng nói vọng vào. "Chúc mừng Trịnh huynh, không, bây giờ phải gọi là Trịnh khách khanh rồi, ha ha ha!" Phó Sơn Hải đến chúc mừng.

Lão không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, "Đều nhờ Phó huynh dẫn dắt." Diệp Bất Phàm cười nói, ra hiệu đối phương ngồi xuống.

Trò chuyện một lát, Phó Sơn Hải nói: "Không biết Trịnh đạo hữu có biết tình hình bên ngoài không?

Vùng ngoại vi của Bồng Lai Tiên Đảo xuất hiện một lượng lớn hải yêu, rất nhiều tu sĩ tông môn đã đến chém giết, thương vong rất nhiều, nhưng cũng có người phát tài lớn." "Cũng có nghe qua, mặt biển ngoài Bồng Lai Tiên Đảo đều đã thành biển máu." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Mấy ngày nay hắn thỉnh thoảng trở về tiên khoáng.

Đại Kim Mao, Thái Ly mấy con yêu nửa năm nay không thiếu lần mang máu yêu về cho hắn, một nửa số tiên ngọc hắn kiếm được từ việc luyện khí đều ném vào đó.

Đồng thời cũng nhận được một số tin tức.

Hợp Thể Tiên Tôn của các hải tộc như Long tộc, Côn Bằng, Hải Xà không biết đang tìm thứ gì, liều mạng phái người tấn công Bồng Lai Tiên Đảo.

Thậm chí, các thế lực như Hồng Trần Tiên Tông, Âm Dương Tiên Ma Tông cũng nhúng tay vào, trà trộn vào Bồng Lai Tiên Đảo. "Ta có một người bạn thân ở Hồng Trần Tiên Tông, cũng bị phái đến đây, hỏi thăm ta một số tin tức, ta nói bóng nói gió, lúc này mới biết, thì ra có người mang theo mấy chục viên Chân Linh Tiên Thạch trốn vào Bồng Lai Tiên Đảo!" Phó Sơn Hải nói nhỏ, ánh mắt nóng rực. "Chân Linh Tiên Thạch?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, tim đập thình thịch.

Hắn vừa mới bước vào trung kỳ không lâu, muốn bước vào hậu kỳ, dù có máu yêu, tiên dược liên tục, cũng phải mất một hai năm.

Nhưng nếu có được Chân Linh Tiên Thạch, trực tiếp nuốt bản nguyên trong đó, tiến độ của hắn sẽ nhanh hơn!

Nửa năm cũng không cần.

Chân Linh Tiên Thạch từ từ hấp thu thì không có tác dụng phụ, nhưng nuốt một hơi thì tác dụng phụ thật sự rất lớn, không gian thao tác kéo căng hết mức.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, cười nói: "Phó huynh không động lòng rồi chứ?

Kỳ vật bực này khiến Hợp Thể đỏ mắt, Đại Thừa động lòng, nhưng nếu rơi vào tay tiểu nhân vật như ngươi và ta, thì chính là bùa đòi mạng." Phó Sơn Hải lúng túng, ho khan hai tiếng, lắc đầu nói: "Ta thì không dám tham gia vào, ở mỏ Chân Linh, thi thể chất thành núi, nay bên ngoài đảo lại là xương trắng chất đống, mấy người bạn tốt trong tông môn của ta đều chết ở trong đó rồi." "Ý của ta là, gần đây có không ít tán tu nhờ ta mời ngươi luyện chế một ít 'Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên'." Bí bảo này sau khi cải tiến, nay đã thăng lên bậc sáu, uy lực tương đương với một đòn toàn lực của Luyện Hư.

Ban đầu định giá rất cao, phản ứng bình thường, nhưng sau khi Bồng Lai Tiên Tông và Hải Yêu tộc giao chiến, uy lực của nó khiến

không ít Luyện Hư cũng phải động lòng.

Không tiêu hao pháp tắc, tiện lợi nhanh chóng, uy lực không tồi, bất ngờ có thể trọng thương, hoặc giết chết những con hải yêu đó.

Diệp Bất Phàm đã hiểu.

Nói trắng ra đối phương đang kéo mối làm ăn, tiện thể kiếm chút phí giới thiệu.

Hắn dĩ nhiên vui vẻ đồng ý, cười nói: "Dễ nói dễ nói, ba vạn tiên ngọc một viên, Phó huynh muốn bao nhiêu?" "Lần này cần nhiều, cho chút ưu đãi được không?

Nước chảy đá mòn mà." "Hai vạn bảy." "Được, lấy năm mươi viên." "May là ta còn hàng tồn." Sau khi hai người giao dịch xong, thần thức Diệp Bất Phàm lướt qua những viên tiên ngọc lấp lánh trong túi trữ vật, trong lòng vô cùng hài lòng.

Một trăm ba mươi vạn tiên ngọc!

Một Luyện Hư bình thường cày cả đời cũng không kiếm được, cho dù các luyện khí sư khác có thể sao chép, cũng không kiếm được bao nhiêu.

Chi phí của hắn chưa đến một vạn.

Dùng dược liệu cấp thấp nhất chế tạo ra thứ phẩm, sau đó dùng tác dụng phụ của 《Tiên Ma Kiếm Trận》 để nâng cấp. "Số tiên ngọc này, đủ để mua lượng lớn máu yêu rồi." Diệp Bất Phàm suy tính, vì hải yêu tiên tông và Bồng Lai Tiên Đảo bên này giao chiến, một số yêu tộc có nhu cầu rất lớn về tiên ngọc.

Tiên ngọc có thể nhanh chóng hấp thu luyện hóa, bổ sung sức mạnh nhục thân.

Phó Sơn Hải hài lòng đứng dậy, nói: "Ta về giao dịch với đám

người kia trước." Diệp Bất Phàm mỉm cười tiễn khách.

Tên này chắc chắn đã ăn hoa hồng, nhưng hắn không quan tâm đến chút lợi nhỏ đó.

Vốn dĩ gia nhập tiên tông đã mất đi rất nhiều mối làm ăn, có đối phương ở bên ngoài nhận "đơn hàng" cho hắn, việc kinh doanh tự nhiên sẽ khởi sắc trở lại. "À đúng rồi, không biết Phó huynh, vị mang theo Chân Linh Tiên Thạch trốn đến Bồng Lai Tiên Đảo kia là người của thế lực nào?" Diệp Bất Phàm ra vẻ tò mò hỏi, trong lòng thì đang suy tính làm sao giết chết tên đó, đoạt lấy Chân Linh Tiên Thạch.

Thiên Cơ Thuật của hắn đã thăng lên bậc bảy trung phẩm.

Cộng thêm hệ thống.

Hắn có thể thi triển Thiên Cơ Thuật mà không cần lo lắng gì, sớm muộn cũng tìm ra manh mối. "Nghe nói là Tử Quần tiên tử." Phó Sơn Hải thuận miệng đáp, rồi rời khỏi Linh Cư Cung. "..." Sắc mặt Diệp Bất Phàm cứng đờ ngay tại chỗ. "Làm cả buổi trời, hóa ra là bà xã của tôi bị truy sát?

Còn bị truy sát hơn nửa tháng rồi?" Hắn thật sự ngây người.

Từ khi biết được vị trí chính xác của đối phương, hắn đã truyền tin qua.

Chỉ là đối phương vẫn chưa trả lời.

Diệp Bất Phàm còn tưởng Tử Quần La Lỵ đã đọc không trả lời, không muốn để ý đến hắn.

Không ngờ.

Là bận chạy trốn, không có thời gian truyền tin. "Không đúng, vị trí mỏ Chân Linh cách Bồng Lai Tiên Đảo cực kỳ xa xôi, tại sao nàng lại đến đây?" Diệp Bất Phàm chỉ truyền tin một lần, không hề cho đối

phương biết vị trí của mình.

Hắn đột nhiên nhớ tới vị Thiên cơ sư bậc tám nhìn thấy trước tiệm luyện khí, sắc mặt âm trầm xuống.

Hắn lấy ra ba đồng tiền, bói toán vị trí của Tử Quần La Lỵ.

Sương mù dày đặc bị vén ra, lộ ra một hang động dưới lòng đất âm u lạnh lẽo, Tử Quần La Lỵ đang ngồi xếp bằng trong đó, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt búp bê tái nhợt, khí tức cực kỳ suy yếu.

Diệp Bất Phàm cắt đứt bói toán, sắc mặt âm u bất định.

Thiên cơ bình thường, mới là điều bất thường nhất. "Mụ già kia đã tác động vào nhân quả của Tử Quần Tử, để nàng đến Bồng Lai Tiên Tông, lại dấy lên cuộc chiến giữa Hải Yêu Tiên Tông và Bồng Lai Tiên Tông, khuếch đại sự việc, truyền đi khắp Bồng Lai Tiên Đảo." "Nếu ta còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ truyền đến tai ta." "Mụ già chết tiệt, đây là muốn dùng tính mạng của Tử Quần Tử để dụ tôi ra mặt sao?!" Tử Quần La Lỵ khác với Hắc Quần La Lỵ, người trước không giỏi bói toán, tâm tư không cong queo như vậy, trong đầu chỉ biết giết người, trở nên mạnh hơn.

Lại thêm thế đơn lực mỏng, rất dễ rơi vào bẫy.

Diệp Bất Phàm mắt lộ sát khí, đi đi lại lại trong đại điện.

Khó nói trong chuyện này có bóng dáng của Chân Ma Tiên Quân, Tiêu Dao Tiên Quân hay không, không chừng bọn họ đang chờ sẵn xung quanh Tử Quần. "Chỉ có nội bộ Bồng Lai Tiên Tông mới có thể bảo vệ nàng ấy." Diệp Bất Phàm lật ba đồng tiền, trước mắt hiện lên từng sợi dây nhân quả, đây là thuộc về Tử Quần La Lỵ.

Hắn khẽ động một sợi dây nhân quả trong đó, cách không cảnh báo Tử Quần La Lỵ, rồi dùng 《Di Tinh Hoán Đẩu》 để thay đổi thiên cơ.

Làm xong những việc này, hắn dùng Vân Không Sa trở về tiên khoáng, đánh ra một đạo truyền âm phù.

Mấy ngày sau.

Một thanh niên áo xám lặng lẽ xuất hiện ở U Hải.

Tu vi Hóa Thần sơ kỳ, nhưng nếu đến gần, dù là Luyện Hư sơ kỳ cũng sẽ cảm thấy tim đập thình thịch một cách khó hiểu.

Hắn đứng giữa biển, nhìn về phía dãy núi lớn dưới đáy biển xa xa, tặc lưỡi: "Hồn Tổ, lại đến thời khắc bán mạng căng thẳng và kích thích rồi, ngươi chuẩn bị xong chưa?" Một bóng dáng lão già từ từ bay ra khỏi cơ thể hắn, tựa như khói thuốc, nhìn về phía tiên khoáng xa xa một lúc, nói: "Bản tổ sư không hiểu, ngươi đã độc lập rồi, hà tất phải nghe lệnh của tên họ Diệp kia?" "Ngươi họ Tôn, Tôn Thất, không gọi là Diệp Bất Phàm." Vạn Cổ Hồn Tổ đã theo phân thân áo xám lăn lộn mấy chục năm, nay Tôn Hồn Phiên cuối cùng cũng có chút thành tựu.

Nếu dính vào ân oán giữa Đại Thừa Tiên Quân và Diệp Bất Phàm, mấy chục năm lăn lộn đều phải mất trắng.

Phân thân áo xám liếc xéo lão, nói: "Lão già, còn lảm nhảm nữa, tin Thất ca ta đây ném ngươi xuống biển cho cá ăn không?" "Tôn Thất, đừng quá đáng." Vạn Cổ Hồn Tổ mặt đen như đít nồi, gã này thật sự càng ngày càng không coi lão ra gì.

Phân thân áo xám trầm giọng nói: "Minh Vương là bạn bè thân thiết, huynh đệ ruột thịt của ta, đã lâu không cùng y uống trà rồi." "Ha ha ha, chỉ nói đùa thôi, ngươi nghiêm túc vậy làm gì?" Vạn Cổ Hồn Tổ sắc mặt hơi đổi, lập tức nở nụ cười.

Phân thân áo xám đáy mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, lười đáp lại lão già này.

Y nắm giữ 《Minh Vương Quyết》, chỉ cần tiết lộ thông tin của Vạn Cổ Hồn Tổ, không tới hai ngày chân thân của vị kia sẽ tìm tới giết.

Một lát sau.

Phân thân áo xám đến bên ngoài tiên khoáng, yêu trận bên ngoài lóe lên hai cái rồi y tiến vào trong. "Hóa Thần sơ kỳ, không tệ." Diệp Bất Phàm nhìn phân thân áo xám ngồi xuống, nở nụ cười.

Tốc độ này trông có vẻ rất chậm, nhưng thực tế đã rất kinh khủng rồi, mấy chục năm tu luyện đến Hóa Thần, cho dù là Hồng Y cũng không thể so sánh.

Phân thân áo xám nhún vai.

Diệp Bất Phàm nhìn vào trong cơ thể đối phương, cười nói: "Cũng nhờ Hồn Tổ những năm qua đã vun trồng cho Tôn Thất." "《Minh Vương Quyết》 là ngươi dạy cho nó đúng không?" Hồn Tổ phiêu nhiên xuất hiện, lần đầu tiên đối mặt với bản tôn của phân thân áo xám. "Phải." Diệp Bất Phàm không phủ nhận, muốn để phân thân áo xám khống chế Hồn Tổ thì công pháp này là không thể thiếu. "Lần này mời Hồn Tổ giúp một việc, dẫn dụ một vị Bát giai Thiên Cơ Sư đi, trong bóng tối có lẽ còn có mấy vị Đại Thừa Tiên Quân." Diệp Bất Phàm không nói nhiều lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề.

Chương 565

"Cái gì?

Bát giai Thiên Cơ Sư, còn thêm cả Đại Thừa Tiên Quân?

Ngươi muốn chúng ta chết à?!" Mí mắt Hồn Tổ giật giật, suýt nữa thì chửi ầm lên. "Hồn Tổ có Tôn Hồn Phiên cấp tám đỉnh phong, vấn đề chắc không lớn, kỳ vật bực này ẩn chứa ức vạn hồn phách, tự nhiên có hiệu quả che đậy thiên cơ." Nếu không phải vật này, phân thân áo xám đã sớm bị Đại Thừa Tiên Quân truy lùng được rồi.

Hồn Tổ im lặng hồi lâu, cuối cùng khó khăn đồng ý.

Lão cũng không thể không đồng ý.

Hiện tại lão đã bị trói chặt với phân thân áo xám, lời của Diệp Bất Phàm nói là "mời", thực chất là mệnh lệnh.

Diệp Bất Phàm lại dặn dò phân thân áo xám vài câu, tự mình thi triển 《Di Tinh Hoán Đấu》, tiễn đối phương rời đi.

Mấy ngày sau.

Tại một viện lạc trong Bồng Lai Tiên Thành.

Một bà lão chống gậy chậm rãi bước ra từ phòng khách, bấm ngón tay tính toán một hồi, lộ vẻ kinh ngạc.

Bà ta chính là Bát giai Thiên Cơ Sư của Tuyết Tiên Tông, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư. "Sao vậy, lẽ nào tiểu tử kia thật sự còn sống." Một người tuyết hiện ra từ hư không, giọng nói có chút kinh nghi.

Lão tổ của Tuyết Tiên Tông, Tuyết Nhân Tiên Quân. "Không rõ, thiên cơ có biến, nơi biển sâu Đông Hải xuất hiện thiên cơ và nhân quả thuộc về Diệp Bất Phàm." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư lắc đầu nói.

"Có chắc chắn xác định được người đó là thật hay giả không?" Tuyết Nhân Tiên Quân trầm ngâm nói: "Sát niệm của Ma Tổ đang ở đây, có khi nào là Diệp Bất Phàm đang điều hổ ly sơn không?" Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư cười nói: "Không thể nào, ta chỉ là lay động một sợi nhân quả của sát niệm, không phải Bát giai Thiên Cơ Sư thì căn bản không nhìn thấu được, cho dù Diệp Bất Phàm còn sống cũng không thể phát giác." "Huống chi còn có Tuyết Nữ, đợi xác định Diệp Bất Phàm sống hay chết, lại dùng mệnh huyết của nàng tế luyện, hai người hồn phách từng giao dung, phối hợp với Chiêm Tinh Thuật của lão thân, có xác suất rất lớn xác định được phương vị." Chỉ dựa vào việc bói toán qua sự quấn quýt mơ hồ của hồn phách, độ khó cực cao, cực kỳ hao tổn thọ mệnh, thi triển một lần bà ta sẽ chết. "Ngươi theo ta đi một chuyến đến biển sâu Đông Hải, chỗ sát niệm của Ma Tổ giao lại cho Thanh Phong đi." Tuyết Nhân Tiên Quân trầm ngâm nói.

Thanh Phong là Hợp Thể viên mãn, nửa bước đã đạp vào phạm trù Thất giai Thiên Cơ Sư, bên phía sát niệm của Ma Tổ chỉ cần có bất kỳ dị động nào cũng đủ để ứng phó.

Hơn nữa với tu vi Đại Thừa của lão, đi đến biển sâu Đông Hải một chuyến qua lại cũng không mất bao lâu. "Đến Bồng Lai Tiên Đảo không chỉ có một mình lão thân là Bát giai Thiên Cơ Sư, còn có Đạo Linh Thiên Cơ Sư của Tiêu Dao Tiên Tông, chắc hẳn Tiêu Dao Tiên Quân cũng ở đây." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư nhắc nhở. "Không sao, nếu Diệp Bất Phàm còn sống, cùng lắm thì đấu pháp với Tiêu Dao Tiên Quân một trận là xong." Tuyết Nhân Tiên Quân hoàn toàn không để tâm.

Lão gọi Thanh Phong Tiên Tôn đến, dặn dò hai câu rồi cùng Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư biến mất.

Một lát sau.

Tuyết Nữ từ trong phòng đi ra, ánh mắt băng lãnh: "Khi nào thì thả ta đi?" Thanh Phong Tiên Tôn một thân áo trắng, dáng vẻ thiếu niên, nghe vậy liền thản nhiên nói: "Đã đoán ra rồi, cần gì phải giả vờ hồ đồ trước mặt ta?" Tuyết Nữ im lặng.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đưa nàng đến đây, nói mỹ miều là giúp nàng đoạt lấy tạo hóa.

Ban đầu nàng nửa tin nửa ngờ, sau khi nghe chuyện về di tích tiên ma, nàng gần như đã đoán chắc, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư muốn dựa vào nàng để thăm dò sự sống chết của Diệp Bất Phàm. "Năm đó Hà Vận Đạo Quân bảo ta và Diệp Bất Phàm song tu, thậm chí còn tặng cả Chu Tước Tinh Phách, kẻ đứng sau giật dây là ngươi đúng không?" Tuyết Nữ lạnh lùng nói.

Thanh Phong Tiên Tôn khẽ cười một tiếng, không phủ nhận.

Ban đầu chỉ là hạ một nước cờ nhàn rỗi, không ngờ thật sự có tác dụng lớn, nếu xác định được Diệp Bất Phàm sống hay chết, đó sẽ là đại công một phen.

Đợi Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư tọa hóa, y sẽ kế thừa y bát. "Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện hắn đã chết, như vậy cũng không cần ngươi phải huyết tế." Thanh Phong Tiên Tôn bình tĩnh nói, khoanh chân ngồi dưới gốc cây, cảm nhận dao động của Tử Quần Tử dưới lòng đất.

Tuyết Nữ nghe vậy, lộ vẻ chán ghét đối với Tuyết Tiên Tông: "Thật không sợ ta tự sát tại chỗ, cắt đứt ý niệm của các ngươi sao?" "Ha ha, tự sát trước mặt ta?

Một Hóa Thần nho nhỏ không làm được đâu." Thanh Phong Tiên Tôn cười nhạt, không cho là đúng.

Đúng lúc này, y nhíu mày, lấy ra la bàn mà Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đưa cho, kim chỉ trên đó hướng về phía Bồng Lai Tiên Tông. "Nữ

nhân này, muốn đến Bồng Lai Tiên Tông?

Muốn mượn sự che chở của tông môn đó sao?" Thanh Phong Tiên Tôn do dự, cuối cùng không ngăn cản.

Trước khi xác định được Diệp Bất Phàm sống hay chết, y không thể can thiệp vào hành động của Tử Quần Tử, một khi dính vào nhân quả, làm loạn bố cục, Tuyết Nhân Tiên Quân sẽ không tha cho y. "Bồng Lai Tiên Tông, tuy có chút phiền phức, nhưng ảnh hưởng không quá lớn." Thanh Phong Tiên Tôn nhìn chằm chằm la bàn.

Kim chỉ của la bàn lắc lư qua lại, nhưng cuối cùng vẫn chỉ về phía Bồng Lai Tiên Tông.

La bàn này là kỳ vật Thiên Cơ cấp tám, bản mệnh Chiêm Tinh Bàn của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư. "Có chút nhiễu loạn, nhưng vẫn trong phạm vi khống chế." Thanh Phong Tiên Tôn lộ ra một tia chế giễu: "Phân niệm của Ma Tổ thì sao chứ?

Bây giờ cũng chỉ là một Hóa Thần nho nhỏ." Không biết qua bao lâu, sắc mặt Thanh Phong Tiên Tôn đột biến, nhìn chằm chằm vào Chiêm Tinh Bàn.

Kim chỉ trên đó đã loạn xạ.

Y nhanh chóng đánh ra mấy đạo pháp quyết thiên cơ, Chiêm Tinh Bàn tỏa sáng rực rỡ, nhưng kim chỉ vẫn loạn xạ, không thể xác định phương vị. "Không thể nào!" Thanh Phong Tiên Tôn thất thanh.

Cùng lúc đó.

Nơi biển sâu Đông Hải, Tuyết Nhân Tiên Quân từ đáy biển vớt lên một cây hồn phiên, sắc mặt tái mét: "Là phân thân của hắn." "Phân thân này đã độc lập, Diệp Bất Phàm sống hay chết cũng không ảnh hưởng đến sự tồn tại của nó, nhưng dù sao cũng từng là một thể, đã làm nhiễu loạn thiên cơ." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư cảm thấy không

ổn, bấm ngón tay bói toán, khuôn mặt già nua cũng trở nên khó coi. "Bên phía phân niệm Ma Tổ cũng xảy ra vấn đề, nàng đã vào Bồng Lai Tiên Tông, thiên cơ liên quan đã bị che đậy, không thể bói toán." "Đến cả ngươi cũng không bói ra được, chắc chắn là có Bát giai Thiên Cơ Sư giúp nàng ta!

Là ai!" Tuyết Nhân Tiên Quân giận dữ hét lên. "Bồng Lai Tiên Tông có một vị Bát giai, Thần Ảnh Thiên Cơ Sư, nhưng người này chỉ còn lại mấy chục năm tuổi thọ, theo lẽ thường, không dám tùy tiện bói toán." Thần Ảnh tuổi tác còn lớn hơn cả bà ta. "Đến Bồng Lai Tiên Tông một chuyến!

Tiện thể phái người truy sát phân thân của Diệp Bất Phàm." Tuyết Nhân Tiên Quân lạnh lùng quát, trong nháy mắt biến mất, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc, Tuyết Nhân Tiên Quân đã đến trên bầu trời Bồng Lai Tiên Tông, cao giọng quát: "Trảm Long, Thủy Trạch đạo hữu, mời ra gặp mặt!" Tiếng hét như sấm, trong nháy mắt kinh động cả tông môn. "Đại Thừa Tiên Quân?!" Từng bóng người từ trong động phủ bay ra, ngẩng đầu nhìn người tuyết trên cao, sắc mặt đại biến. "Không biết Tuyết Nhân tiền bối đến Bồng Lai Tiên Tông của chúng ta có việc gì?" Hoàng Đình Tiên Tôn bay ra, cung kính nói.

Bên cạnh y là Bồ Đề, Thanh Liên và các vị Hợp Thể Tiên Tôn khác, tất cả đều thần sắc ngưng trọng, cung kính cúi đầu.

Đại Thừa và Hợp Thể, chênh lệch một cảnh giới, nhưng lại là một trời một vực.

Tựa như tiên và phàm.

Diệp Bất Phàm phiêu nhiên xuất hiện, đứng giữa một đám tu sĩ Luyện Hư, bên cạnh là Phó Sơn Hải và những tu sĩ Bồng Lai từng có giao dịch làm ăn với hắn. "Đây chính là Đại Thừa Tiên Quân sao." Phó

Sơn Hải ngước nhìn, đầy vẻ sùng kính và khao khát. "Không biết Tuyết Nhân Tiên Quân đến Bồng Lai của chúng ta làm gì?" "Chắc chắn là đại sự kinh thiên động địa." "Chắc là có liên quan đến đám hải yêu bên ngoài." Xung quanh bàn tán xôn xao, Diệp Bất Phàm đứng giữa đám đông, mi mắt cụp xuống, che đi sát ý trong mắt. "Không biết người này có tu luyện 《Ngụy Tiên Quyết》 hay không." Hắn thầm tính toán trong lòng.

Tiên pháp này là chỗ dựa để hắn thôn phệ Đại Thừa Tiên Quân trong tương lai, còn về phương pháp phản thôn phệ, hắn đã có manh mối, tin rằng không mất nhiều năm là có thể sáng tạo ra. …… "Ngươi còn chưa có tư cách hỏi bản Tiên Quân." Tuyết Nhân Tiên Quân tựa như tiên phật nhìn xuống chúng sinh, giọng điệu lạnh lùng.

Hoàng Đình Tiên Tôn khựng lại, không dám hỏi thêm.

Đúng lúc này, Trảm Long Tiên Quân chắp tay sau lưng, hiện ra trên bầu trời Bồng Lai Tiên Tông, nhíu mày nhìn Tuyết Nhân Tiên Quân, nói: "Sao thế?

Đạo hữu đây là đang khiêu khích Bồng Lai của ta sao?" Thủy Trạch Tiên Quân đạp không mà ra, đứng ngang vai với Trảm Long, sắc mặt lạnh nhạt.

Tuyết Nhân Tiên Quân mấp máy môi, truyền âm vài câu, Trảm Long và Thủy Trạch kinh ngạc, nhìn nhau một cái, vẻ mặt đăm chiêu. "Thần Ảnh Thiên Cơ Sư của tông ta không hề ra tay, e rằng là người khác." Trảm Long Tiên Quân trịnh trọng thông báo, ánh mắt dường như vô tình hữu ý, liếc nhìn khoảng không xa xăm.

Về chuyện của Diệp Bất Phàm, có rất nhiều Đại Thừa nhúng tay vào. "Trảm Long đạo hữu có dám phát đạo thệ không?" Tuyết Nhân Tiên Quân nhướng mày, giọng điệu mang theo sự nghi ngờ. "Tuyết Nhân đạo hữu, chúng ta ở đây giải thích với ngươi đã là nể mặt ngươi

lắm rồi, đừng được voi đòi tiên!

Tu tiên giới ngày nay, bất kể Diệp Bất Phàm chết hay không, ai giúp hắn cũng đồng nghĩa với việc là kẻ thù của toàn tu tiên giới." Thủy Trạch Tiên Quân lộ vẻ không vui, nói: "Huống chi, năm đó chính bản Tiên Quân đã ra tay giết tên đó, toàn tông trên dưới ai dám giúp hắn?" Sắc mặt Tuyết Nhân Tiên Quân âm tình bất định, nhìn về phía Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư bên cạnh.

Người sau lắc đầu, tỏ ý không thể bói toán.

Người ra tay bí ẩn khó lường, thủ đoạn cực kỳ cao minh, bản thân hoàn toàn không nhúng tay vào.

Bà ta thần sắc ngưng trọng, suy đoán: "Thiên Cơ Sư bí ẩn âm thầm giúp đỡ Tử Quần và phân thân của Diệp Bất Phàm chắc chắn là Bát giai, nếu không không thể nào không để lại chút nhân quả nào." "Có thể truy ngược nguồn gốc, tìm ra người này không?" "Không tìm được, manh mối quá ít, đại đa số Thiên Cơ Sư rất khó bói toán một người từ hư không." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư lại lắc đầu, lần giao thủ vô hình này, bà ta đã thua.

Gốc gác của tu sĩ bí ẩn không rõ.

Diệp Bất Phàm chết hay chưa cũng không có kết luận.

Chương 566

"Muốn truy ngược nguồn gốc, hoặc là tìm được phân niệm của Ma Tổ, hoặc là bắt được đạo phân thân kia của Diệp Bất Phàm, ta đề nghị ra tay từ người sau." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư do dự nói.

Dù sao người trước cũng liên quan đến Ma Tổ, nếu là Hắc Quần, Bạch Quần ở Bắc Vực dung hợp với nhục thân tiền thế của Ma Tổ, thực lực quá mạnh mẽ, cho dù có thể đối phó cũng là một phiền phức.

Tuyết Nhân Tiên Quân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nghe theo ý kiến của Huyền Ngọc. "Hai vị đạo hữu, nếu có tung tích của phân niệm Ma Tổ, mong hãy báo cho biết." Lão chắp tay với hai người Thủy Trạch, Trảm Long, rồi quay người biến mất.

Dù thế nào đi nữa, Tử Quần cũng biến mất trong Bồng Lai Tiên Tông, lão có ý muốn vào trong tra xét, nhưng một mình đơn thương độc mã xông vào cũng không khác gì khai chiến. "Mấy vị đạo hữu, xem náo nhiệt còn muốn xem đến bao giờ?" Thủy Trạch Tiên Quân quét mắt nhìn hư không xung quanh, giọng điệu chế giễu.

Trong bóng tối có ít nhất hai vị Đại Thừa đang theo dõi.

Hư không xung quanh vặn vẹo, mấy luồng khí tức dần dần đi xa. "Tử Quần Tử kia hiện đang ở trong tông ta, là ngươi đi tìm hay ta đi?" Trảm Long Tiên Quân liếc nhìn đám tu sĩ đông nghịt phía dưới, nhíu mày nói.

Nữ nhân đó dẫn đến một đám hải yêu, làm cho ngoài đảo tanh hôi gió máu, đã khiến y bất mãn.

Nay còn trực tiếp trốn vào, coi đây là nơi tị nạn.

Đúng là không coi bọn họ ra gì. "Ngươi đi tìm đi, ta không có hứng

thú." Thủy Trạch Tiên Quân ánh mắt hơi lóe lên, cười nói: "Sư huynh nếu có được Chân Linh Tiên Thạch, đến lúc đó cho ta mấy viên là được." Cuộc tranh đoạt khoáng sản Chân Linh, bọn họ cũng tham gia, sau khi chia nhau một phần Chân Linh Tiên Thạch thì đã rút lui, chỉ để lại một bộ phận tu sĩ Hợp Thể tiếp tục tranh giành.

Là thế lực bản địa của Đông Hải, không thể nào đặt cược toàn bộ gia sản vào đó. "Được, chuyện khoáng sản Chân Linh lần này đã khiến Hải Yêu Tiên Tông và bên Phù Tang Tiên Thụ liên thủ rồi." "Đại chiến sắp nổ ra, chỉ dựa vào Bồng Lai chúng ta và Hồng Trần Tiên Tông là không đủ, có thể kéo Tiêu Dao Tiên Tông vào, sư đệ thấy sao?" Trảm Long Tiên Quân trầm giọng nói.

Đông Hải có tổng cộng năm thế lực lớn, Bồng Lai, Hồng Trần, Ngũ Tiên Giáo, Hải Yêu, Phù Tang.

Ba thế lực đầu là của nhân tộc.

Trong đó Ngũ Tiên Giáo lai lịch bí ẩn, tổng cộng chỉ có mười mấy người, căn bản không tham gia vào bất kỳ cuộc chiến nào.

Hai thế lực sau một là yêu tộc dưới biển, một là yêu tộc trên không, hải không liên thủ, số lượng thực sự quá đông, nếu đánh nhau, bọn họ cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế. "Tiêu Dao Tiên Tông chưa chắc đã bằng lòng chi viện, đối kháng với yêu tộc Đông Hải." "Hứa hẹn lợi ích đủ lớn, nhất định sẽ vào cuộc, nhượng lại một phần tài nguyên của Đông Hải, cộng thêm liên hôn, chuyện này cơ bản là định rồi, Tiêu Dao Tiên Quân có một người chắt gái không tệ, tìm một tu sĩ trong tông môn xứng đôi, tìm cách cưới nàng ta về." Giữa các thế lực lớn không thể thiếu liên hôn, như vậy có thể ràng buộc chặt chẽ hơn. "Chuyện này giao cho tông chủ đi lo liệu đi." Thủy Trạch Tiên Quân gật đầu.

Tông chủ của Bồng Lai Tiên Tông đã bế quan nhiều năm, bây giờ

cũng sắp đến lúc xuất quan rồi. …… Chẳng mấy chốc, đám đông đã giải tán hết. "Trịnh sư đệ, không biết ngươi có còn 'Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên' không?" Một vị Luyện Hư đại viên mãn tiến lên bắt chuyện với Diệp Bất Phàm.

Ngay sau đó, lại có một số đồng môn thân thiện đi tới.

Mấy ngày nay không ít tán tu đã mua được "Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên" từ tay Phó Sơn Hải, khi giao chiến với hải yêu ngoài đảo đã phát huy tác dụng không nhỏ, danh tiếng hoàn toàn lan xa. "A ha, sư huynh ta cũng có hứng thú với 'Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên' của Trịnh sư đệ, không biết có thể giao dịch một viên không?" Một lão giả áo bào đỏ đi tới, cười nói.

Người này họ Hồng, là Luyện Khí Sư cấp sáu đỉnh cấp của Luyện Khí Các.

Lão rất tò mò về loại bí bảo dùng một lần có uy lực mạnh mẽ này. "Hàng tồn không đủ, nhưng các vị có thể trả tiền đặt cọc, đặt làm một lô." Diệp Bất Phàm mắt sáng lên, ha ha cười nói.

Tuy lần này đã cứu được Tử Quần Tử, nhưng chung quy chỉ là bàng môn tả đạo.

Tu vi, thực lực mới là căn bản của tất cả.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Tuyết Nhân Tiên Quân không coi ai ra gì.

Phải vung tiền mua tiên dược, yêu huyết, nâng cao tu vi!

Diệp Bất Phàm cùng mọi người thương lượng giao dịch, sau khi thu đủ tiền đặt cọc, mới thong thả trở về Linh Cư Cung.

Trước khi vào điện, trong lòng dâng lên điềm báo.

Hắn không quay đầu lại, một bước bước vào trong điện.

Không lâu sau.

Một lão giả gầy gò mặc áo bào lục hiện ra trong hư không, ánh mắt như diều hâu, mơ hồ tỏa ra tu vi Hợp Thể sơ kỳ.

Người này chính là trưởng lão mới nhậm chức của Bồng Lai Tiên Tông, Lục Đạo Tiên Tôn.

Xuất thân là kiếp tu.

Là cường giả được Bổ Dương Thiên Tôn bỏ ra số tiền lớn mời về.

Lục Đạo Tiên Tôn khinh thường một tiểu bối như Bổ Dương, nhưng để bám vào cây đại thụ là Bồ Đề Tiên Tôn, mới nhận lời giết Trịnh Thạch. "Khó khăn lắm mới đợi được gã này ra ngoài, lại gặp phải Tuyết Nhân Tiên Quân đến cửa, không có cơ hội ra tay." Tâm tình Lục Đạo Tiên Tôn tồi tệ, bên ngoài Linh Cư Cung có trận pháp, y không thể im hơi lặng tiếng phá trận vào trong giết người, chỉ có thể đợi.

Suy nghĩ một lúc, Lục Đạo Tiên Tôn dung nhập vào hư không, biến mất.

Mà trong điện vũ.

Diệp Bất Phàm thu lại biểu cảm, ánh mắt lộ ra hàn quang.

Nhục thân của hắn cảm giác nhạy bén, sự tồn tại của Lục Đạo Tiên Tôn không thể qua mắt hắn. "Ta là người của Thanh Liên Tiên Tôn, muốn giết ta, chính là muốn giết Thanh Liên Tiên Tôn, thế này mà được à?

Phải báo cáo." Diệp Bất Phàm quả quyết đánh ra một lá truyền âm phù.

Hắn bây giờ đã khác, là người có chỗ dựa.

Có chỗ dựa mà không dùng, đây không phải là coi thường Thanh Liên Tiên Tôn sao?

Sau đó Diệp Bất Phàm tiến vào tẩm cung, một Tử Quần La Lỵ đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, khí tức hơi yếu ớt, khuôn mặt búp bê tròn trịa đáng yêu, nhưng khí chất lại băng lãnh túc sát, tăng thêm vài phần mị lực khác lạ.

Diệp Bất Phàm tiến lên, lòng bàn tay đặt lên vai thơm của Tử Quần La Lỵ. "Ngươi làm gì?" Tử Quần La Lỵ đôi mắt hoa đào mở ra, đôi mắt đen trắng phân minh tràn ngập sát khí, nhiếp nhân tâm phách. "Nguyên thần và hồn phách của ngươi tổn thương nặng, không có hai năm thời gian, không thể hồi phục được." Diệp Bất Phàm bế ngang nàng vào lòng, cười tủm tỉm nói: "Ta giúp nàng chữa thương." "Sắc lang!

Buông ta ra!" Tử Quần La Lỵ dường như không ngờ Diệp Bất Phàm lại to gan như vậy, đôi mắt hoa đào gần như phun ra lửa.

Nàng muốn phản kháng, nhưng tu vi của đối phương quá mạnh, áp chế pháp lực trong cơ thể nàng đến chết lặng. "Diệp Bất Phàm, ngươi dám động vào ta nữa, ta dù có chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng." Tử Quần La Lỵ nghiến chặt hàm răng bạc, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Cục diện hiện tại ngươi cũng thấy rồi, Bát giai Thiên Cơ Sư đã nhắm vào ngươi, tu vi của ngươi quá yếu, khó mà chống đỡ.

Hơn nữa cho dù có cơ duyên thành tiên đặt trước mặt ngươi, cũng không thể nắm bắt, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi tu vi đại tiến, nắm giữ cơ duyên thành tiên." Động tác phản kháng của Tử Quần La Lỵ chậm lại, im lặng không nói.

Chuyển thế trùng sinh, tương đương với việc làm lại từ đầu, chỉ

dựa vào một mình nàng, tu luyện nhanh đến đâu cũng không thể đuổi kịp những Đại Thừa Tiên Quân kia. "Ta cũng cần ngươi giúp ta tu hành, ta mạnh lên mới có thể bảo vệ tốt hơn cho Tiểu Niếp Niếp." Diệp Bất Phàm tiếp tục nói.

Lời này như một mũi tên sắc bén, xuyên thấu sát tâm của Tử Quần La Lỵ, khiến nàng dao động.

Nàng có thể không quan tâm đến Diệp Bất Phàm, nhưng không thể không quan tâm đến Tiểu Niếp Niếp.

Nàng nhíu mày, không tự nhiên nói: "Hiệu quả của song tu nhanh đến mức nào?" "Gấp mấy lần tốc độ bình thường đi." Diệp Bất Phàm trả lời.

Hắn tuy đã có hoan ái với Tử Quần Tử, nhưng lúc đó chưa vận hành lô đỉnh pháp.

Tử Quần La Lỵ nghi ngờ nói: "Mấy lần?

Ngươi đừng lừa ta." "Lừa ngươi làm gì?" "Thế cũng không được!

Thể chất của ta rất dễ mang thai." "Ta có bí pháp." "..." Diệp Bất Phàm thuyết phục hồi lâu.

Tử Quần La Lỵ như thể đã hạ quyết tâm, cuối cùng không còn phản kháng nữa, nhắm chặt đôi mắt hoa đào, hàng mi dài khẽ run, khuôn mặt búp bê hiện lên sắc hồng đào.

Không đồng ý, cũng không tỏ vẻ không đồng ý.

Diệp Bất Phàm hiểu ý ngay, mỉm cười, dịu dàng đặt nàng lên giường, ngửi hương thơm toát ra từ thân thể non mềm trắng nõn, kéo rèm che đi cảnh xuân sắc.

Nửa buổi sau, chiếc váy màu tím bị ném xuống đất, rèm che khẽ lay động, ánh dạ minh châu yếu ớt chiếu ra hai bóng hình.

Sáng sớm hôm sau.

Tử Quần La Lỵ nhíu chặt đôi mày thanh tú, không tự nhiên khoanh chân ngồi trên giường, cẩn thận quan sát tu vi trong cơ thể. "Thương thế đã lành, gã này rốt cuộc đã tu luyện bí pháp gì, trị thương nhanh như vậy." "Tu vi...

Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, bằng cả mười năm chém giết, mà pháp lực lại vững chắc." Tử Quần La Lỵ ngẩn người, rồi liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, lạnh lùng nói: "Ta coi như đã hiểu tại sao những hồng nhan tri kỷ kia của ngươi lại không rời xa ngươi được rồi." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, ôm lấy eo của Tử Quần La Lỵ, cảm giác mềm mại tinh tế.

Chương 567

Tử Quần La Lỵ hơi không quen, nhưng sự đã đến nước này, cũng mặc kệ hắn. "Vậy thì... tiếp tục tu luyện?" Diệp Bất Phàm hỏi.

Không biết là do thể chất của Tử Quần La Lỵ đặc biệt, hay do tu vi cao, hiệu quả song tu khá tốt.

Nếu phối hợp với 《Hóa Huyết Đan》, 《Yêu Đan》, có chừng có mực, không mất mấy tháng là có thể đột phá Luyện Hư hậu kỳ. "Ta nghỉ một lát." "Chân Linh Tiên Thạch ở trên người ngươi đúng không?" "Sao?

Ngươi cũng động lòng rồi à?" Tử Quần lạnh hừ nói. "Đá này ẩn chứa bản nguyên pháp tắc, ngươi hấp thu quá chậm, không bằng đưa cho ta thôn phệ, tu vi của ta cao rồi, dưới song tu, tiến độ tu vi của ngươi còn nhanh hơn hấp thu Chân Linh Tiên Thạch nhiều." Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói.

Tử Quần La Lỵ suy nghĩ một lúc, lấy ra túi càn khôn, đưa cho Diệp Bất Phàm mấy chục viên ngọc thạch lấp lánh.

Bên trong Chân Linh Tiên Thạch phảng phất như được phủ một lớp sương mù, tỏa ra dao động pháp tắc mãnh liệt.

Bản nguyên thuần túy, không có thuộc tính. "Loại tiên thạch này ẩn chứa một tia bản nguyên hỗn độn yếu ớt, bao hàm ba ngàn đại đạo, đừng có tùy tiện hấp thu, có nguy cơ bạo thể mà chết đấy." Tử Quần La Lỵ nghiêm mặt cảnh cáo. "Ha ha ha, vẫn là tức phụ của ta đối xử tốt với ta nhất." Diệp Bất Phàm cười lớn, hôn lên đôi môi anh đào của Tử Quần một cái.

Tử Quần Tử mặt đỏ như ráng chiều, hung hăng lườm hắn một cái, rồi khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, chỉ thấy Diệp Bất Phàm như

đang nuốt kẹo đậu, trực tiếp ném một viên tiên thạch vào miệng nhai rôm rốp.

Nàng tức giận đấm hắn một cái, "Ngươi muốn chết phải không?" Diệp Bất Phàm hoàn toàn không để ý, tầm mắt rơi vào bảng hệ thống. 【Chân Linh Tiên Thạch: Ẩn chứa một tia bản nguyên hỗn độn, có thể chuyển hóa thành lượng lớn sức mạnh pháp tắc, cần cẩn thận hấp thu, hấp thu càng nhanh càng dễ bị căng nổ, hơn nữa pháp tắc tiêu tán quá nhiều, khó tập trung, hiệu quả giảm sút.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Hấp thu càng nhanh, càng dễ tăng cường nhục thân, pháp tắc tập trung, hiệu quả tăng gấp bội.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, có chút kinh ngạc, không ngờ còn có hiệu quả tăng cường nhục thân, hắn không dám chậm trễ, vội vàng nhắm mắt vận chuyển 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Chân Linh Tiên Thạch hóa thành một tia bản nguyên pháp tắc tiến vào cơ thể, sau đó đột ngột bùng nổ ra lượng pháp tắc khổng lồ, tràn ngập tứ chi bách hài.

Nếu ví pháp tắc như đại dương, bản nguyên chính là cô đặc đại dương đến cực hạn, sinh ra chất biến, hình thành một giọt trọng thủy.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hợp Thể dù có nỗ lực thế nào cũng không thể chống lại Đại Thừa Tiên Quân.

Ban đầu pháp tắc như mãnh thú, hung hãn bạo ngược, cơ thể gần như bị căng nổ, nhưng rất nhanh dưới tác dụng nghịch chuyển, pháp tắc biến thành cừu non, bị Diệp Bất Phàm luyện hóa, dung nhập vào nguyên thần.

Trong đầu Diệp Bất Phàm dâng lên từng trận minh ngộ, cảm ngộ đối với không gian càng thêm sâu sắc, thậm chí đối với thời gian pháp tắc, kiếm đạo pháp tắc cũng có lĩnh ngộ.

Một viên Chân Linh Tiên Thạch vào bụng, tu vi đột phá mạnh mẽ,

tiến tới Luyện Hư hậu kỳ. "Bằng mấy chục viên yêu đan." Nửa ngày sau, Diệp Bất Phàm mở mắt, phấn khích không thôi.

Lần trước tu vi tăng nhanh như vậy là ở Kim Đan kỳ.

Mà Tử Quần La Lỵ bên cạnh đã sớm nhìn đến ngây người, đôi mắt hoa đào tròn xoe.

Nàng nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm một cái, không hỏi đối phương làm thế nào giải quyết vấn đề tác dụng phụ. "Tu hành cần có chừng có mực." Luyện hóa xong, Diệp Bất Phàm mỉm cười, ôm Tử Quần La Lỵ vào lòng. "Ta ở trên." Tử Quần La Lỵ lạnh hừ, là một sát niệm, lòng hiếu thắng rất mạnh.

Diệp Bất Phàm nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Sau đó một thời gian, Diệp Bất Phàm ban ngày hấp thu Chân Linh Tiên Thạch, luyện chế yêu đan, huyết đan, buổi tối thì cùng Tử Quần La Lỵ tu luyện.

Về mặt tu vi, tiến triển một ngày ngàn dặm.

Diệp Bất Phàm mỗi ngày đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân.

Tất nhiên.

Về mặt kinh doanh hắn cũng không quên, tranh thủ luyện chế "Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên", pháp bảo cấp sáu, giao dịch với tu sĩ trong tông môn và cả tán tu.

Danh tiếng của hắn lan truyền khắp Bồng Lai Tiên Đảo, mở rộng được mạng lưới quan hệ, xem như đã đứng vững gót chân.

Ngày tháng trôi qua, rất sung túc.

Trong thời gian này, tu sĩ của Chấp Pháp Đường đến một chuyến, tìm kiếm khí tức của Tử Quần tiên tử, Diệp Bất Phàm đã sớm phòng

bị, lợi dụng Thai Hóa Dịch Hình và Di Tinh Hoán Đấu, che giấu cho Tử Quần Tử, qua mặt được.

Do hắn là người của Thanh Liên Tiên Tôn, tu sĩ Chấp Pháp Đường lời lẽ khách sáo, không quá làm khó.

Mà bên ngoài, theo thời gian trôi đi, bên tiên khoáng Chân Linh đã hạ màn.

Hồng Trần, Bồng Lai, Hải Yêu, Phù Tang chiếm phần lớn, Âm Dương Tiên Ma Tông, Ngũ Tiên Giáo và một số thế lực nhỏ khác chia nhau phần nhỏ, mấy tháng qua đã khai thác xong.

Đông Hải dường như đã khôi phục lại bình tĩnh, cho dù có tạo hóa xuất hiện, nhân tộc và hải yêu tộc không còn chém giết như trước, hải yêu tộc ngoài tiên đảo cũng đã sớm rút lui.

Trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất là sóng ngầm cuồn cuộn.

Chuyện tiên khoáng Chân Linh đã đẩy mâu thuẫn giữa nhân tộc và yêu tộc lên đến đỉnh điểm, nhân tộc muốn thống trị Đông Hải, yêu tộc thì muốn trục xuất nhân tộc ra ngoài, đều đang âm thầm chuẩn bị.

Có thể nói.

Cuộc chiến quy mô lớn giữa hai bên chỉ còn thiếu một mồi lửa. "Đến Đông Hải đã một năm rồi, thật nhanh quá." Diệp Bất Phàm đứng trước cổng lớn của Linh Cư Cung, nhìn mặt trời trên cao, tâm tình vui vẻ.

Tu vi của hắn đã đến ngưỡng của Luyện Hư trung kỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Luyện Hư hậu kỳ.

Đồng thời nhờ Chân Linh Tiên Thạch mà bước đầu nắm giữ được thời gian pháp tắc.

Chỉ đợi đến Luyện Hư hậu kỳ, thời gian và không gian hợp nhất,

hình thành thời không pháp tắc hoàn toàn mới, đến lúc đó, chiến lực của hắn chắc chắn sẽ tăng mạnh!

Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên âm trầm.

Khóe mắt liếc qua hư không phía đông.

Lục Đạo Tiên Tôn.

Gã này đã ở đây rình rập hắn mấy tháng trời.

Diệp Bất Phàm bị theo dõi rất khó chịu, nếu không phải thân phận hiện tại không thích hợp ra tay, hắn đã sớm giết chết đối phương rồi.

Mà lần trước truyền tin cho Thanh Liên Tiên Tôn, đối phương dường như không nhận được tín hiệu cầu cứu, trực tiếp xử lý lạnh nguy cơ bên phía Diệp Bất Phàm.

Rất rõ ràng.

Thanh Liên Tiên Tôn đang đợi chính mình thể hiện ra giá trị tương ứng. "Đã đến lúc đột phá Thất giai Luyện Khí Sư rồi." Mấy tháng nay tuy có chút danh tiếng, Hợp Thể Tiên Tôn cũng mời hắn luyện khí, lời lẽ khách sáo, nhưng đều là giả vờ.

Giống như Bồ Đề Tiên Tôn vậy, có mấy ai coi hắn ra gì?

Nhưng chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ hoàn toàn khác.

Thân phận Thất giai Luyện Khí Sư sẽ mang lại cho hắn mạng lưới quan hệ ở tầng lớp cao hơn, cũng có thể trà trộn vào hàng ngũ cao tầng của Bồng Lai Tiên Tông, giành được địa vị và quyền lực cao hơn.

Bồ Đề Tiên Tôn muốn phái người giết hắn cũng phải cân nhắc kỹ.

Hợp Thể đại viên mãn không ít, nhưng Thất giai chỉ có vỏn vẹn bốn vị.

Dám giết Thất giai, dù mạnh đến đâu, địa vị cao đến đâu, Bồng Lai Tiên Tông cũng không dung thứ.

Hắn đánh ra một đạo truyền âm phù, đợi một lát, Phó Sơn Hải vội vàng chạy tới.

Mấy tháng nay, việc kinh doanh trong Bồng Lai Tiên Tông là do Diệp Bất Phàm đích thân nắm giữ, việc kinh doanh với tán tu bên ngoài tông môn thì do Phó Sơn Hải liên hệ, bao gồm cả sản nghiệp của cửa hàng luyện khí trước đây của Diệp Bất Phàm, dùng để bán pháp bảo. "Trịnh huynh gọi ta, lẽ nào là để thu mua dược liệu quan trọng gì sao?" Phó Sơn Hải cười nói.

Việc thu mua nguyên liệu luyện khí, liên hệ khách hàng đều do y một tay lo liệu, nghiễm nhiên trở thành tiểu đệ của Trịnh đại luyện khí sư, nhưng y lại cam tâm tình nguyện.

Vị trước mắt này cho rất nhiều tiền! "Dược liệu luyện khí cấp bảy." Diệp Bất Phàm dẫn Phó Sơn Hải vào trong điện vũ, ra hiệu ngồi xuống rồi đi thẳng vào vấn đề. "Trịnh huynh lẽ nào sắp đột phá Thất giai rồi?!" Phó Sơn Hải tinh thần đại chấn, lộ vẻ mừng như điên.

Trịnh Thạch trở thành Thất giai, một bước lên hàng ngũ cao tầng, địa vị của y cũng sẽ theo đó mà tăng lên, đám tán tu bên ngoài muốn mời Trịnh Thạch luyện khí, độ khó sẽ tăng gấp bội, phải thông qua kênh của y.

Cho dù không cố ý tỏ vẻ, những người này cũng phải tặng quà!

Thấy hắn gật đầu, Phó Sơn Hải trong lòng càng thêm phấn khích, rồi lại có chút do dự, nói: "Trịnh huynh, hiện nay cục diện giữa nhân tộc và yêu tộc rất kỳ quái, có thể khai chiến bất cứ lúc nào, giá cả dược liệu của Thông Thiên Linh Bảo cấp bảy tăng mạnh, hơn nữa còn rất khó tìm." "Đám tán tu bên ngoài sẽ có hàng tồn dưới đáy hòm, cấp bảy bọn họ không dùng tới, khi bọn họ tìm ta luyện khí, đừng lấy

tiên ngọc nữa, trực tiếp bảo họ lấy dược liệu cấp bảy ra." Diệp Bất Phàm xua tay nói: "Bây giờ dược liệu luyện khí cấp bảy đáng tiền, nhưng sau khi khai chiến thì không còn đáng tiền nữa." Đại chiến bắt đầu, xương yêu thú, da yêu thú nhiều vô số kể.

Thiếu là thành phẩm Thông Thiên Linh Bảo cấp bảy!

Thất giai Luyện Khí Sư chỉ có mấy người. "Việc này, vẫn có độ khó." "Nếu Phó lão đệ không muốn làm, vậy Trịnh mỗ chỉ có thể tìm người khác thôi." "Ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực!" Phó Sơn Hải giật nảy mình, vội vàng cười làm lành.

Y suy nghĩ một lúc, mắt sáng lên, nói: "Nếu Trịnh huynh bằng lòng tiết lộ thông tin sắp đột phá Thất giai ra ngoài, không quá ba ngày, ta có thể thu thập đủ dược liệu cấp bảy mà ngài cần." Chỉ cần đột phá, vậy đây chính là cơ hội kết giao trước với một vị Luyện Khí Sư thất giai, đám tán tu đó tuyệt đối sẽ đổ xô đến, mang ra dược liệu trân quý.

Chương 568

Đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đợi Trịnh luyện khí sư đã tấn thăng, lúc đó mới muốn lấy dược liệu cấp bảy ra kết giao, chẳng qua chỉ là dệt gấm thêu hoa.

Cho dù cuối cùng không đột phá, bọn họ cũng nhờ vào dược liệu hiếm có mà mua được pháp bảo, cũng không có tổn thất gì.

Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý, nhìn đối phương rời đi.

Lúc này, Vân Vân từ sườn điện đi ra, đứng bên cạnh Diệp Bất Phàm rót trà.

Hương thơm cơ thể thoang thoảng, một bộ váy lụa mỏng manh, những chỗ da thịt trắng nõn ẩn hiện, đôi mắt như sóng nước, tỏa ra vẻ quyến rũ. "Đến kho luyện khí chọn dược liệu thuộc tính thủy, kim cấp bảy, ta cần dùng." Diệp Bất Phàm phân phó.

Nửa tháng trước hắn đã đón Vân Vân qua đây, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày, tiện thể phụ giúp hắn luyện khí, sản lượng quá lớn, thêm cả Minh Vương cũng không xuể. "Vâng." Vân Vân cúi người, đôi mắt long lanh hiện lên vẻ thất vọng.

Mấy ngày nay Diệp Bất Phàm rất ít khi đến chỗ nàng qua đêm, tu vi bị kẹt ở Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Đợi nàng rời đi, Tử Quần La Lỵ từ tẩm cung đi ra, liếc Vân Vân một cái, thản nhiên nói: "Cuộc sống của ngươi cũng thật thoải mái." "Ngươi tung tin sắp tấn thăng Thất giai ra ngoài, không sợ kẻ thù của ngươi sốt ruột sao?" "Đều là chuyện nhỏ." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, lơ đãng nói: "Hiện tại ta sắp đột phá Luyện Hư hậu kỳ, không bao lâu nữa sẽ lên Hợp Thể, phải sớm chen chân vào hàng ngũ

cao tầng của Bồng Lai Tiên Tông, thu thập đủ dược liệu luyện chế 《Hợp Thể Đan》." Một khi lên Hợp Thể, dưới Đại Thừa hắn gần như có thể đi ngang.

Bồ Đề Tiên Tôn bọn họ còn sống được bao lâu? "Bên ngươi thế nào rồi?" Thời gian này Tử Quần La Lỵ cũng không hoàn toàn tu luyện, thỉnh thoảng thông qua Vân Không Sa đến tiên khoáng, chuyển hướng điều tra Tuyết Tiên Tông.

Bát giai Thiên Cơ Sư của Tuyết Tiên Tông kia năm lần bảy lượt tính kế Diệp mỗ nhân, phải chết!

Hơn nữa còn có Tuyết Nữ, dù sao cũng là nữ nhân có một chân với hắn. "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư vẫn đang ở Bồng Lai Tiên Thành, ta không thể đến quá gần, nhưng đoán cũng có thể đoán ra là vẫn đang điều tra sự sống chết của ngươi.

Ngoài ra, ở nơi giao nhau giữa Đông Hải và Tây Vực, xuất hiện phân thân áo xám của ngươi, đang bị tu sĩ Hợp Thể của Tuyết Tiên Tông, Tiêu Dao Tiên Tông truy sát." Tử Quần La Lỵ ngồi bên bàn trà, chậm rãi nói.

Bát giai Thiên Cơ Sư khó đối phó, nhưng có 《Di Tinh Hoán Đấu》 thay đổi mệnh cách của Diệp Bất Phàm, chỉ là tra tung tích đối phương, cũng không khó. "Phân thân áo xám bị truy sát, trong dự liệu, những Hợp Thể Tiên Tôn đang mai phục ngươi bên ngoài Bồng Lai Tiên Tông còn ở đó không?" Diệp Bất Phàm như có điều suy nghĩ, hỏi. "Vẫn còn, một bộ phận là dựa vào ta để tìm ngươi, một bộ phận là vì Chân Linh Tiên Thạch." "Tìm ra tu sĩ Hợp Thể của Tuyết Tiên Tông, ta muốn bắt một người, nhân đó giết chết bà lão kia." Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm. "Ngươi?

Bắt Hợp Thể?" Tử Quần La Lỵ sững sờ.

Nàng biết Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng vượt một đại cảnh

giới để bắt Hợp Thể Tiên Tôn thì thật sự hoang đường!

Càng đừng nói đến việc giết Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Đối phương tuy nói là Hợp Thể, nhưng độ khó giết không thua kém bất kỳ một Đại Thừa nào, năng lực bói toán, tự nhiên đã đứng ở thế bất bại. "Đợi ta tấn thăng Luyện Hư hậu kỳ, Hợp Thể sơ kỳ trong tay ta không trụ được bao lâu." Diệp Bất Phàm giọng điệu bình tĩnh: "Còn về Bát giai Thiên Cơ Sư, cũng không phải là không thể khắc chế." 《Di Tinh Hoán Đấu》 của hắn nếu sử dụng đúng cách, có thể né tránh được sự bói toán và cảm tri nguy hiểm của Thiên Cơ Sư. "Được, hy vọng ngươi đừng chơi hỏng, rất dễ mất đầu đấy." Tử Quần La Lỵ nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm một cái, sau đó lợi dụng Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông.

Diệp Bất Phàm ngồi một lúc, quay người chuẩn bị cho việc đột phá Thất giai Luyện Khí Sư.

Hắn ở Linh Cư Cung đợi ba ngày.

Phó Sơn Hải vẫn không lộ diện.

Ngày thứ tư, vẫn không có tin tức gì.

Diệp Bất Phàm mày nhíu chặt, dùng Lục Hào bói một quẻ, sắc mặt lập tức tái mét, mắt lóe lên sát cơ.

Hắn bước ra khỏi Linh Cư Cung, vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》 nhìn về phía hư không xa xăm.

Cộng thêm giác quan thứ sáu của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, hắn có thể cảm nhận rõ ràng bất kỳ sự tồn tại ẩn nấp nào.

Lục Đạo Tiên Tôn đã biến mất. "Thứ tìm chết, dám cản đường ta tấn thăng Thất giai Luyện Khí Sư!" Diệp Bất Phàm ánh mắt băng lãnh. "Vốn định đợi đến Luyện Hư hậu kỳ mới xử lý ngươi, nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì giết ngươi sớm hơn!" Diệp Bất Phàm

không hề vội vã, tiếp tục ở lại Linh Cư Cung.

Cho đến một ngày nọ, một thanh niên mặc áo bào màu cam với vẻ mặt bệnh tật tìm đến cửa mời Diệp Bất Phàm luyện khí.

Người này tên là Lý Chu, trước khi gia nhập Bồng Lai Tiên Tông từng tu ma đạo Hợp Hoan Công, có thuật trú nhan, mày thanh mắt tú như thiếu niên. "Trịnh huynh, tiểu đệ muốn luyện chế một thanh 'Ngũ Ma Ẩn Linh Câu' đỉnh cấp." Lý Chu chắp tay cười nói, giọng điệu có phần âm nhu. "Ha ha ha, hiếm khi Lý huynh đến đây, mời ngồi." Diệp Bất Phàm cười lớn, mời y vào ghế.

Cả hai đều là người gia nhập Bồng Lai Tiên Tông giữa chừng, quen biết nhau mấy tháng trước, vừa gặp đã thân.

Lý Chu là Luyện Hư đại viên mãn, xử sự ôn hòa, ra tay hào phóng, đã liên tiếp đặt hàng ba món pháp bảo lục giai đỉnh cấp chỗ hắn. "À, đây là dược liệu." Lý Chu lấy túi trữ vật ra: "Còn có hai vạn tiên ngọc làm thù lao." "Ừm, vẫn là Lý huynh sảng khoái." Diệp Bất Phàm khen lớn, thu lấy dược liệu. "Không bì được với Trịnh huynh đâu.

Chẳng bao lâu nữa yêu tộc và nhân tộc sẽ đại chiến, ta chưa chắc đã sống sót được qua trận chiến này." Ánh mắt Lý Chu khẽ lóe lên, bất đắc dĩ nói. "Chiến tranh cũng đồng nghĩa với cơ duyên, tin rằng với thiên phú của Lý huynh, nhất định có thể đột phá Hợp Thể Tiên Tôn, đến lúc đó ta phải gọi ngươi một tiếng tiền bối rồi." Diệp Bất Phàm trêu ghẹo, tiện tay rót cho Lý Chu một tách trà.

Có rất nhiều phương pháp để tu vi tiến nhanh, giết chóc chính là một trong số đó.

Nếu kết hợp với tài nguyên thu được trong chiến tranh, tu vi sẽ tăng tiến cực nhanh. "Ha ha, mượn lời tốt của Trịnh huynh." Lý Chu nhấp trà cười nói, tán gẫu một lát, y nói: "Nghe nói bạn thân của Trịnh huynh là Phó Sơn Hải gặp phải cướp tu, tổn thất không ít dược liệu

thất giai, có cần tiểu đệ giúp đỡ không?

Tra một chút thân phận của tên cướp tu đó." "Phó Sơn Hải bị nhắm vào?" "Trịnh huynh không biết sao?" "Phó Sơn Hải bây giờ ở Bồng Lai Tiên Thành cũng coi như có chút gia sản, bị rất nhiều tán tu dòm ngó, hai ngày trước gặp phải một tên cướp tu, sau khi đánh trọng thương hắn thì cướp đi túi Càn Khôn rồi chạy mất." Lý Chu giải thích, dường như đã hiểu ra điều gì, nói: "Tám phần là Phó Sơn Hải muốn tự mình giải quyết vấn đề thiếu hụt dược liệu, nên không báo cho Trịnh huynh biết." "Thằng phế vật này, ta đã dặn đi dặn lại nó không được phô trương, phải hành sự kín đáo, bây giờ túi Càn Khôn bị cướp, biển người mênh mông, biết tìm ở đâu!" Diệp Bất Phàm đập bàn đứng dậy, tức đến mặt đỏ bừng.

Mãi lâu sau mới bình tĩnh lại, hắn nói: "Lý huynh, ta còn có chút việc cần xử lý, 'Ngũ Ma Ẩn Linh Câu' mà ngươi muốn sẽ được đưa đến động phủ của ngươi trong vài ngày tới." Hắn dẫn Lý Chu ra khỏi Linh Cư Cung, nói: "Giúp ta tra lai lịch của tên cướp tu đó." "Chuyện này cứ giao cho ta, Trịnh huynh yên tâm, ta ở tông môn này không có nhiều bạn bè, Trịnh đạo hữu là một trong số đó, sao có thể trơ mắt nhìn ngươi chịu thiệt được?" "Đa tạ." Diệp Bất Phàm lộ vẻ cảm kích trên mặt, rồi vội vã quay người đi ra ngoài Bồng Lai Tiên Tông.

Lý Chu nhìn bóng lưng hắn biến mất, vẻ hòa nhã trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng và chế giễu.

Rất ít người biết, y là đệ tử của Bồ Đề Tiên Tôn, mấy tháng trước kết giao với người này.

Vốn dĩ định kết giao trước rồi lặng lẽ giết đi, không ngờ gã này lại có ý định đột phá thất giai luyện khí sư, khiến người có địa vị cao như sư tôn cũng phải trực tiếp ngồi không yên.

Một khi trở thành thất giai, địa vị sẽ tăng vọt, mở rộng quan hệ, lợi

dụng một đám trưởng lão Hợp Thể để gây khó dễ cho Bồ Đề Tiên Tôn, khi đó lão cũng chẳng làm gì được.

Bây giờ giết đi, cùng lắm chỉ bị tông chủ khiển trách vài câu. "Nếu ngươi cứ giữ ở mức lục giai luyện khí sư thì còn có thể sống thêm vài ngày, tiếc là lại cứ đòi đột phá thất giai." Lý Chu lắc đầu, thản nhiên rời đi.

Y chỉ phụ trách truyền tin, những việc còn lại tự nhiên sẽ có người ra tay. ...

Diệp Bất Phàm rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, rất nhanh đã đến tiệm luyện khí.

Sân sau ngoài một cây hòe già ra thì không một bóng người.

Hắn đợi ở sảnh trước một lúc.

Phó Sơn Hải mặt mày rầu rĩ đi vào, thấy Diệp Bất Phàm thì kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, lộ vẻ xấu hổ nói: "Phụ lòng dặn dò của Trịnh huynh, ta khó khăn lắm mới thu thập đủ dược liệu thất giai, lại bị người ta đâm lén một nhát, cướp đi tất cả." Sau đó hắn kể lại toàn bộ sự việc.

Hóa ra mấy ngày trước biết được Lưu Vân đạo nhân có trong tay "Kỳ Lân Thạch" và các dược liệu thất giai khác, bèn đến giao dịch, kết quả lại là một cái bẫy lớn, đối phương trực tiếp mở trận pháp vây khốn hắn, cướp đi túi Càn Khôn.

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Mà Lưu Vân đạo nhân này, trước đây bọn họ từng làm ăn với nhau, uy tín không tệ, nên hắn mới không đề phòng, mắc bẫy.

Sau đó muốn tra xét thì đối phương đã sớm chạy khỏi đảo Bồng Lai. "Đúng là đồ ngu!" Diệp Bất Phàm giận dữ mắng: "Tổn thất trắng mười mấy món pháp bảo lục giai, ba triệu tiên ngọc!" Số bảo vật này

đối với hắn cũng không phải là nhỏ, nếu để ở bên ngoài, đó chính là toàn bộ gia tài của mười vị Luyện Hư Thiên Tôn. "Trịnh huynh yên tâm, ta sẽ thu thập lại dược liệu, chỉ cần nửa tháng, nhất định có thể gom đủ!" Phó Sơn Hải cúi người nói, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Có lẽ do địa vị, cũng có lẽ do nguyên nhân khác.

Hắn đối mặt với Trịnh Thạch, áp lực ngày càng lớn. "Đúng là quá ngu xuẩn!" Diệp Bất Phàm vẫn chưa nguôi giận, liên tiếp đập vỡ mấy chén trà. "Vút!" Ngay lúc hai người đang nói chuyện, một luồng lục quang như tia chớp từ phía sân sau bắn thẳng vào gáy Diệp Bất Phàm. "Kiệt kiệt kiệt, sớm đã nghe danh Trịnh luyện khí sư giàu nứt đố đổ vách, bản ma cuối cùng cũng có thể cướp một mẻ lớn rồi!" Ngay sau luồng lục quang, một gã đàn ông mặc áo bào đen cười quái dị, đôi mắt đỏ ngầu lộ ra nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, tràn đầy vẻ tham lam.

Luồng lục quang đó quá nhanh, quá gấp.

Phó Sơn Hải thấy sau lưng Diệp Bất Phàm sát khí bùng nổ, sắc mặt đột biến.

Đòn tấn công này, tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới Luyện Hư.

Chương 569

Trịnh Thạch không giỏi chiến đấu không thể nào đỡ được. "Xong rồi!" Lòng Phó Sơn Hải nguội lạnh như tro, muốn ngăn cản cũng đã muộn. "Ầm!" Một đóa hoa sen nổ tung trước luồng lục quang, hóa thành vô số kiếm khí nhấn chìm luồng sáng màu lục đó.

Sóng xung kích mạnh mẽ trực tiếp hất bay nóc nhà, phạm vi mấy chục dặm bị san thành bình địa, tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngớt.

Diệp Bất Phàm là người hứng chịu đầu tiên, máu tươi phun trào, cả người như diều đứt dây bị quét bay ra ngoài.

Cánh hoa sen lóe lên, bảo vệ Diệp Bất Phàm và Phó Sơn Hải, giúp hai người không bị dư chấn quét chết.

Cảnh tượng này đã kinh động không ít người, từ xa từng bóng người lao ra, nhìn về phía này. "Hai vị Hợp Thể Tiên Tôn giao thủ?" Một đám tu sĩ toát mồ hôi lạnh.

Hợp Thể giao thủ, dao động quá lớn.

Nếu không phải bên trong tiên thành có rất nhiều trận pháp ngăn cản bớt, đừng nói là phạm vi vài dặm, ngàn dặm cũng bị san thành bình địa. "Xem ra Trịnh đại sư đã khiến một số kẻ trong tiên thành dòm ngó, có Hợp Thể Tiên Tôn không nhịn được đã ra tay rồi." "Gã này luyện chế pháp bảo lục giai nhanh hơn các luyện khí sư khác mấy lần, quá giàu có, có người không nhịn được cũng là chuyện bình thường." Rất nhiều tu sĩ nhận ra Trịnh Thạch, đều biết hắn sắp tấn thăng thất giai luyện khí sư.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người chợt khựng lại, kinh ngạc nhìn thấy một lão giả nho nhã chân đạp hoa sen hiện ra trước mặt Diệp Bất

Phàm.

Thanh Liên Tiên Tôn! "Thằng họ Trịnh kia, ngươi đúng là cẩu thật mà, tám trăm năm không ra khỏi cửa, vừa ra một lần đã mời Thanh Liên Tiên Tôn âm thầm bảo vệ!

Loại người như ngươi sao mà tu luyện đến Luyện Hư được vậy?!" Gã áo đen sững sờ, buột miệng chửi ầm lên.

Hắn đã rình mò trước cung điện của Diệp Bất Phàm mấy tháng trời, nhưng tên trạch nam chết tiệt này căn bản không ra ngoài, không có cơ hội ám sát nào.

Sau đó nghe tin đối phương sắp tấn thăng thất giai luyện khí sư, mới có kế hoạch dẫn xà xuất động lần này.

Kế hoạch do Bồ Đề Tiên Tôn vạch ra, không thể có sai sót, tu sĩ bình thường không thể nào phát giác được.

Nhưng không ngờ, đối phương lại sợ chết đến mức độ này!

Không kịp chửi thêm, gã áo đen quay người độn tẩu. "Xoẹt!" Một luồng kiếm quang như hoa sen nở rộ, lập tức đuổi kịp gã áo đen, kẻ sau vội vàng tung ra tấm khiên.

Nhưng pháp bảo phòng ngự lục giai đỉnh cấp sao có thể cản được một đòn mạnh mẽ của cường giả kiếm đạo.

Một tiếng "rắc", tấm khiên bị xuyên thủng, đồng thời xé nát thân xác của gã áo đen, để lộ ra một khuôn mặt già nua, toàn thân bốc lên lục khí.

Lục Đạo Tiên Tôn! "Thì ra là Lục Đạo trưởng lão, sao thế?

Đây là muốn tạo phản à, dám ám sát đồng môn sư điệt!" Giọng Thanh Liên Tiên Tôn như sấm, chấn động tám phương.

Đám tu sĩ bốn phía nghe vậy, đều có vẻ mặt kỳ quái. "Ngươi!"

Lục Đạo Tiên Tôn thấy vậy, tâm thần bất ổn, suýt chút nữa bị kiếm quang của Thanh Liên Tiên Tôn chém giết.

Trưởng lão Hợp Thể ám sát một luyện khí sư lục giai, nếu thân phận không bị bại lộ, tầng lớp cao nhất có thể sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao giá trị của một tu sĩ Hợp Thể rất lớn.

Nhưng bây giờ thân phận đã bị bại lộ, vậy là chuyện đã được đưa ra ánh sáng.

Lục Đạo Tiên Tôn không chết cũng phải lột một lớp da.

Chuyện này khác với việc Diệp Bất Phàm giết Hóa Thần, đó chỉ là Hóa Thần, Bồng Lai Tiên Tông có rất nhiều Hóa Thần. "Ngươi dám làm ra chuyện như vậy, hôm nay bản trưởng lão phải thanh lý môn hộ!" Thanh Liên Tiên Tôn lạnh lùng quát, trong mắt lóe lên sát khí, hai ngón tay khẽ điểm, một thanh phi kiếm trong lòng bàn tay như tia chớp bắn ra.

Lục Đạo Tiên Tôn là chó săn dưới trướng Bồ Đề Tiên Tôn, giết được một tên hay một tên.

Kiếm đạo pháp tắc kinh thế, hư không như một tấm vải rách bị xé toạc ra một vết dài. "Cứu ta!" Lục Đạo Tiên Tôn sợ đến nguyên thần gần như tan rã, lập tức hét lớn. "Binh!" Một thanh mộc đao màu xanh bay tới xé nát kiếm quang, sau đó bật ngược trở lại, rơi vào lòng bàn tay của một bóng người cường đại.

Bồ Đề Tiên Tôn cầm đao mà đến, liếc nhìn Lục Đạo Tiên Tôn một cái, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

Đúng là phế vật! "Bồ Đề trưởng lão, ngươi muốn bao che cho lão già này sao?!

Ngươi cũng muốn tạo phản?!" Kẻ thù gặp mặt đỏ cả mắt, Thanh Liên Tiên Tôn lập tức giận dữ quát. "Tự nhiên là không." Bồ Đề Tiên

Tôn liếc nhìn Diệp Bất Phàm sau lưng Thanh Liên Tiên Tôn, ánh mắt sát ý ẩn hiện, nhưng trên mặt lại nở nụ cười nói: "Hắn làm ra chuyện ác như vậy, nhất định phải bắt lại!" "Thế này đi, ta sẽ bắt hắn, theo quy củ, giao cho chấp pháp đường, tin rằng chấp pháp đường sẽ hành hạ lão già này đến chết, để làm gương!" Lão quay đầu quát lớn: "Lục Đạo, còn không mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói!" "Vâng vâng!" Lục Đạo Tiên Tôn trong lòng mừng rỡ, nguyên thần tiến lại gần Bồ Đề Tiên Tôn, kẻ sau vung tay áo lên, ống tay áo nhanh chóng phồng to, thu Lục Đạo Tiên Tôn vào trong.

Tụ Lý Càn Khôn!

Diệp Bất Phàm thấy vậy, mặt mày xanh mét.

Quy củ là chết, nhưng người là sống.

Lục Đạo bị Bồ Đề Tiên Tôn mang đi, vậy thì không thể nào chết được, thậm chí còn không bị trừng phạt!

Kết quả cuối cùng chỉ có thể là Lục Đạo giả chết, chuyển từ sáng thành tối, đổi một thân phận khác tiếp tục làm trâu làm ngựa cho Bồ Đề.

Thanh Liên Tiên Tôn càng tức đến mặt lúc đỏ lúc trắng, không đợi lão nổi giận, từ xa lại có mấy vị trưởng lão cảnh giới Hợp Thể bay tới, xúm lại nói lời hòa giải.

Thanh Liên Tiên Tôn thấy vậy, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Những người này, rõ ràng là do Bồ Đề Tiên Tôn gọi đến để dàn xếp, lão cũng không có cách nào ra tay nữa. "Trả lại số dược liệu thất giai đó cho ta!" Diệp Bất Phàm tiến lên nói.

Đây mới là trọng điểm.

Không có dược liệu, hắn làm sao luyện chế linh bảo, làm sao đột phá thất giai?

Còn về tên cướp tu kia, vốn dĩ là thủ hạ của Lục Đạo, dược liệu thất giai sớm đã rơi vào tay đối phương. "À à, Trịnh Thạch, việc mất dược liệu hình như không liên quan gì đến Lục Đạo cả?" "Ta đưa lão già này về giao cho chấp pháp đường." Bồ Đề Tiên Tôn mí mắt cũng không nhấc lên, trước khi đi còn liếc xéo Diệp Bất Phàm một cái.

Ánh mắt tràn đầy khinh miệt và khinh thường.

Tựa như đang chế giễu sự không biết lượng sức của Diệp Bất Phàm.

Trong nháy mắt, hai người biến mất không còn tăm hơi. "Đi!" Sắc mặt Thanh Liên Tiên Tôn tái mét, vung tay áo cuốn Diệp Bất Phàm và Phó Sơn Hải rời khỏi nơi này.

Một lát sau, trở về Cổ Sơn. "Chuyện này cứ thế cho qua sao?" Phó Sơn Hải cũng đã phản ứng lại, có chút không cam lòng nói.

Hắn bây giờ và Trịnh đại luyện khí sư là châu chấu trên cùng một sợi dây, không phản kháng Bồ Đề Tiên Tôn, sớm muộn gì hắn cũng bị đám đệ tử của đối phương giết chết. "Nếu không thì sao?" Thanh Liên Tiên Tôn lạnh lùng nói: "Tông chủ cùng lắm chỉ khiển trách hắn hai câu, chẳng lẽ lại giết nhị trưởng lão như hắn sao?" Lão lại nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nói: "Ngươi tốt nhất nên nhanh chóng đột phá thất giai luyện khí sư, chỉ là lục giai, địa vị quá thấp, căn bản sẽ không khiến tông chủ và đám trưởng lão kia coi trọng." "Sau khi đột phá sẽ dần dần tích lũy được một số mối quan hệ cấp Hợp Thể, Bồ Đề Tiên Tôn không dám dễ dàng ra tay với ngươi đâu." Thanh Liên Tiên Tôn cũng bất lực, đến cảnh giới của bọn họ, không thể sinh tử tương sát.

Tông môn sẽ ra tay ngăn cản. "Vâng." Diệp Bất Phàm chắp tay. "Lần này đa tạ Thanh Liên Tiên Tôn ra tay, vãn bối sau này nhất định sẽ báo đáp, cáo từ." Diệp Bất Phàm cảm tạ, dẫn Phó Sơn Hải lui xuống.

Sau khi trở về Linh Cư Cung, Diệp Bất Phàm dường như không thể kiềm chế được cảm xúc nữa, nổi trận lôi đình. "Bồ Đề chết tiệt!

Lục Đạo chết tiệt!" Phó Sơn Hải đứng bên cạnh nhìn, không dám nói lời nào, đợi Diệp Bất Phàm nguôi giận, hắn mới tiến lên nói: "Dược liệu thất giai, có cần thu thập nữa không..." "Không thu thập thì ta đột phá thất giai thế nào?!

Mau đi đi!" Diệp Bất Phàm gầm lên, trên mặt chỉ thiếu điều viết bốn chữ "bất tài cuồng nộ". "Ta đi ngay đây." Phó Sơn Hải lau mồ hôi, vội vàng lui ra khỏi Linh Cư Cung.

Đợi đối phương rời đi, vẻ mặt phẫn nộ của Diệp Bất Phàm thu lại, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Hắn lật ra ba đồng tiền, bói một quẻ, trên mặt lộ ra một tia mỉa mai: "Muốn đi?

Đồ của ta, có dễ cướp như vậy sao?" Từ đầu đến cuối, hắn đều không trông mong Thanh Liên Tiên Tôn có thể giết được Lục Đạo.

Bồ Đề Tiên Tôn đâu phải người chết, sẽ không trơ mắt nhìn Lục Đạo bị giết. "Tự mình động thủ, cơm no áo ấm a." Diệp Bất Phàm tự nhủ, quay người tiến vào tẩm cung, thông qua Vân Không Sa rời khỏi Linh Cư Cung. ...

Ở một nơi khác, Bồ Đề Tiên Tôn thong thả đi về phía Bồng Lai Tiên Tông, giữa đường đáp xuống một viện lạc, ống tay áo phun ra hà quang, nguyên thần của Lục Đạo lăn ra ngoài.

Chương 570

Bị Thanh Liên Tiên Tôn chém mấy kiếm, nguyên thần của hắn đã bị trọng thương.

Khoảng cách giữa Hợp Thể sơ kỳ và đại viên mãn quá lớn. "Đa tạ Bồ Đề trưởng lão đã cứu mạng." Lục Đạo Tiên Tôn cảm kích nói. "Đúng là phế vật!

Ngay cả một Trịnh Thạch nhỏ nhoi cũng không thể giết ngay lập tức!" Ánh mắt Bồ Đề Tiên Tôn lạnh như băng.

Luyện Hư bình thường căn bản không thể chịu được một đòn toàn lực của Hợp Thể, huống chi Trịnh Thạch chỉ là luyện khí sư, không giỏi chiến đấu, gần như là kẻ yếu nhất trong số các Luyện Hư. "Thằng nhãi đó thật sự quá cẩu, ta không ngờ nó ra khỏi cửa một lần lại mời cả Thanh Liên Tiên Tôn đi cùng." Sắc mặt Lục Đạo Tiên Tôn đỏ bừng, trong mắt tràn đầy sự căm hận đối với Trịnh Thạch. "Phế vật chính là phế vật!

Nếu để tên này tấn thăng thất giai luyện khí sư, sẽ là một phiền phức lớn." Bồ Đề Tiên Tôn nhíu chặt mày, trong lòng có chút hối hận.

Ban đầu lôi kéo tên này không nên quá vội vàng, nếu không một thất giai luyện khí sư tương lai đã là người của lão! "Thất giai khó khăn đến mức nào, tám chín phần mười hắn sẽ thất bại, đến lúc đó vẫn là cục đất sét trong tay Bồ Đề trưởng lão, mặc cho ngài nhào nặn." Lục Đạo cười hắc hắc nói. "Thất bại?

Tên này chết rồi, ta mới có thể yên tâm." Ánh mắt Bồ Đề Tiên Tôn lạnh lẽo: "Ta chủ tu là Mộc chi pháp tắc, giỏi quan sát sinh cơ, sinh cơ của tên này nội liễm, khá là thịnh vượng, tuổi tác chắc không lớn, nếu sau khi đột phá thất giai được bốn vị Đại Thừa Tiên Quân ở trên coi

trọng, ngày tháng tốt đẹp của ta sẽ chấm dứt!" Đối phương đột phá thất giai, cùng lắm chỉ gây ra một chút phiền phức, không thể uy hiếp tính mạng, nhưng nếu được Đại Thừa Tiên Quân coi trọng, thì chưa chắc. "Vậy..." Mắt Lục Đạo lộ ra hàn quang. "Chuyện này ngươi không cần quản nữa, ta tự sẽ xử trí." Bồ Đề Tiên Tôn không kiên nhẫn xua tay, nói: "Bên tông môn, ta sẽ tuyên bố ngươi đã thoát khỏi sự khống chế của ta và trốn đi, ngươi hãy rời khỏi đảo Bồng Lai lánh nạn một thời gian đi." "Vâng, vậy phương diện tiên ngọc..." Lục Đạo Tiên Tôn cẩn thận nói.

Không có tài nguyên của Bồng Lai Tiên Tông, hắn muốn tu vi tiến nhanh gần như là không thể. "Lấy nhiều dược liệu và tiên ngọc của Trịnh Thạch như vậy, còn không lấp đầy được cái bụng của ngươi à?" Ánh mắt Bồ Đề Tiên Tôn hơi lạnh đi.

Lục Đạo Tiên Tôn không dám nói thêm, cười gượng hai tiếng, ẩn nấp khí tức rời khỏi Bồng Lai Tiên Thành.

Rất nhanh, hắn đã ra khỏi đảo Bồng Lai, đến lúc này hắn mới buột miệng chửi ầm lên: "Đúng là một xu cũng không nhả, bán mạng cho ngươi, suýt chút nữa bị Thanh Liên chém chết, ngay cả một chút bồi thường cũng không cho." Càng nghĩ càng uất ức, cho đến khi sờ vào túi Càn Khôn bên hông, trong lòng mới có vài phần an ủi. "Cũng may, Trịnh Thạch giàu chảy mỡ, đem số dược liệu thất giai này bán đi, chắc cũng đủ cho mấy năm tu hành." Lục Đạo Tiên Tôn tiếc nuối, nếu như giết được Trịnh Thạch, cướp hết gia sản của hắn, đó chắc chắn là một con số trên trời.

Hắn lấy ra thanh lục kiếm, ngồi xếp bằng trên đó, nhắm mắt chữa thương, phi kiếm dưới chân từ từ tiến về phía trước.

Hắn định vượt biển đến Nam Hồng Vực, tiên khí đang phục hồi, nơi đó cũng có không ít tạo hóa.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi đi qua một hòn đảo nhỏ, phi kiếm dưới chân đột nhiên rung lên.

Một màn sáng mờ nhạt từ xung quanh hòn đảo nhỏ hiện lên, bao phủ Lục Đạo Tiên Tôn vào trong. "Trận pháp?

Ai?!" Sắc mặt Lục Đạo Tiên Tôn kịch biến.

Chợt ánh mắt hắn ngưng lại, nhìn thấy một thanh niên đang ngồi xếp bằng trên một khoảng đất trống trên đảo. "Lão già, ta đợi ngươi đã lâu." "Là ngươi?

Trịnh Thạch?" Lục Đạo Tiên Tôn nhíu mày, giơ tay lên, thanh phi kiếm màu lục dưới chân lơ lửng trên lòng bàn tay, cả người dung hòa làm một với trời đất.

Hắn tu luyện là pháp tắc tự nhiên, nắm giữ tự nhiên để sử dụng, trong đó bao gồm cả ngũ hành, thuộc loại pháp tắc đa diện, thần thông nào cũng có thể tu luyện, nhưng mỗi loại đều không thể đi đến cực hạn. "Bảo Thanh Liên Tiên Tôn ra đây đi." Lục Đạo nhìn quanh bốn phía, cảnh giác không thôi.

Hắn không cho rằng một Trịnh Thạch lại dám chặn đường của hắn. "Không cần tìm nữa, ông ấy không ở đây." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói: "Trịnh mỗ thiếu một nô phó cảnh giới Hợp Thể, không biết Lục Đạo tiền bối có bằng lòng làm nô phó của ta không?" "???" Lục Đạo sững sờ, rồi nổi giận đùng đùng: "Một Luyện Hư quèn, dám nói đùa với bản tôn." Diệp Bất Phàm vẻ mặt bình thản, không để ý đến Lục Đạo phía trước.

Hắn quay người lại, trong lúc búng tay, một đầu ngón tay bay ra, nhanh chóng mở rộng như một cột ngọc chống trời, hung hăng điểm vào một nơi không có người ở phía sau.

Khu vực đó nổ tung, hai luồng pháp tắc va chạm, hiện ra một bóng ảnh màu lục.

Pháp tắc trong lòng bàn tay nó tuôn ra, nghiền ép pháp tắc không gian của Diệp Bất Phàm, lao thẳng đến đầu hắn.

Diệp Bất Phàm bùng nổ tu vi Luyện Hư trung kỳ, thân ảnh khẽ động, thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, né được đòn tấn công này. "Không hổ là Lục Đạo Tiên Tôn, đã tu luyện ra được pháp thể." Diệp Bất Phàm đứng giữa hư không, ánh mắt kỳ dị.

Cường độ pháp tắc của Luyện Hư kém xa Hợp Thể.

Pháp tắc của kẻ trước như bình không rễ, quá lỏng lẻo, còn đạo chủng của kẻ sau thì ngưng thực, pháp tắc có thể ngoại hóa, hình thành pháp tắc chi thể, tương tự như phân thân.

Loại pháp thể này hư ảo, thực lực không mạnh. "Không ngờ một luyện khí sư lại còn giỏi chiến đấu." Lục Đạo nhíu mày, không ngờ tới, vốn định để pháp thể lặng lẽ bắt Trịnh Thạch đi làm con tin, ép lui Thanh Liên Tiên Tôn đang ẩn mình.

Không ngờ lại thất bại. "Vút!" Hắn bước một bước, dung nhập vào thiên địa tự nhiên, tốc độ tăng vọt mấy lần, trong nháy mắt đã đến sau lưng Diệp Bất Phàm, vươn tay chộp tới.

Bàn tay đi qua đâu, pháp tắc thiên địa sụp đổ, đủ để nghiền ép bất kỳ Luyện Hư Thiên Tôn nào. "Pháp Huyết hợp nhất." Khí tức của Diệp Bất Phàm tăng vọt, vận chuyển 《Đại Chân Võ Tiên Quyền》, một quyền đánh vào lòng bàn tay đối phương.

Pháp tắc va chạm, Diệp Bất Phàm bị đẩy lùi vạn trượng.

Lục Đạo kinh ngạc, dường như không ngờ đối phương lại có thể đỡ cứng một đòn của mình, rồi lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Có chút bản lĩnh, nhưng vẫn chưa đủ!" "Vèo!" Một thanh phi kiếm màu

lục bắn ra, hấp thụ pháp tắc tự nhiên của trời đất, uy lực ngày càng mạnh, "ầm ầm ầm" như một ngọn núi kiếm chém thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Bất kể là cường độ, hay sự khống chế tinh vi, đều vượt xa Luyện Hư quá nhiều lần. "Trạng thái Pháp Huyết hợp nhất vẫn không địch lại một Hợp Thể, cho dù là Hợp Thể bị thương." Diệp Bất Phàm khẽ than.

Nói cho cùng vẫn là pháp tắc, cường độ nhục thân không đủ.

Nếu cả hai đều bước vào hậu kỳ, tuyệt đối có thể đấu một trận với Hợp Thể sơ kỳ. "Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp." Gấp mười lần cường độ chồng chất, cường độ pháp tắc của Diệp Bất Phàm tăng lên đều đặn, Luyện Hư hậu kỳ, Luyện Hư đại viên mãn, cuối cùng vượt qua khoảng cách khổng lồ giữa Luyện Hư và Hợp Thể, thực sự sánh ngang với Hợp Thể sơ kỳ. "Rắc!" Tóc trắng Diệp Bất Phàm bay phấp phới, pháp tắc như biển, ngón tay ma quang tiên chỉ khổng lồ đánh bay thanh phi kiếm màu lục. "Cái gì?!

Là ngươi?!

Tên đó quả nhiên còn sống!" Lục Đạo Tiên Tôn chấn động, khó tin.

Trước có Pháp Huyết hợp nhất, sau có Tiên Ma Giải Thể, hắn lập tức hiểu ra thân phận của người trước mắt.

Diệp Bất Phàm!

Hắn càng không ngờ, tên này không những không chết, mà còn dám dịch dung, gia nhập Bồng Lai Tiên Tông làm luyện khí sư!

Tin tức này nếu bán ra ngoài, có thể bán được giá trên trời!

Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn lập tức điều khiển phi kiếm bắn đi lần nữa, đồng thời, hai tay kết ấn, chỉ vào hư không: "Tự Nhiên Pháp

Tướng!" Pháp thể từ trong cơ thể hắn bước ra, hội tụ thiên địa tự nhiên, nhanh chóng phồng lên, trong nháy mắt biến thành một người khổng lồ đội trời đạp đất, bàn chân khổng lồ đạp nát hư không, hung hăng dẫm xuống.

Diệp Bất Phàm tiện tay ném ra một cọc lôi mộc, dấy lên biển sấm, trấn áp phi kiếm của đối phương.

Sau đó tung ra phi đao, phi châm.

Hai món linh bảo thất giai này lần lượt ẩn chứa pháp tắc thuộc tính hỏa, quang, uy lực vượt xa lục giai quá nhiều, đánh cho pháp tướng khổng lồ liên tục lùi lại, ảm đạm không còn ánh sáng. "Nhiều linh bảo thất giai như vậy." Lòng Lục Đạo Tiên Tôn dấy lên sự ghen tị.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy có điềm báo, kinh ngạc thấy bóng dáng Diệp Bất Phàm ở xa xa bắt đầu hư hóa, sắc mặt hắn hơi biến, vội vàng thi triển thần thông, đánh ra một đạo tự nhiên quang ấn, ấn về phía hư không sau lưng. "Rắc!" Hư không phía sau nổ tung, Diệp Bất Phàm từ trong đó bước ra, khí huyết ngút trời, quyền quang vô song, đánh nát tự nhiên quang ấn. "Chạy!" Sắc mặt Lục Đạo Tiên Tôn kịch biến, quả quyết thi triển tự nhiên độn thuật, dung nhập vào thiên địa tự nhiên, ý đồ chạy trốn.

Hắn trước đó bị Thanh Liên Tiên Tôn đánh trọng thương, đến nay vẫn chưa hồi phục, chém giết Luyện Hư thì dễ như trở bàn tay, nhưng tên trước mắt này quá biến thái.

Hắn đối mặt với Diệp Bất Phàm có đủ loại tăng phúc, chiến lực sánh ngang Hợp Thể sơ kỳ, không có chút cơ hội thắng nào. "Định Thần!

Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm lạnh lùng quát, sau đó ném ra một thanh phi kiếm màu lam, lao thẳng đến đầu của Lục Đạo Tiên Tôn.

Lục Đạo Tiên Tôn đột ngột khựng lại, ánh mắt hắn kinh hãi, điên cuồng vận chuyển Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp: "Ngũ Hành Đại Độn!" Toàn thân bùng nổ ngũ sắc quang, cứng rắn di chuyển ngang mấy tấc, phi kiếm sượt qua da đầu hắn bay qua, nguyên thần bị một luồng thủy chi pháp tắc mãnh liệt tấn công, lại bị tổn thương lần nữa. "Lại một thanh linh bảo nữa!" Lục Đạo Tiên Tôn ghen tị đến mắt đỏ ngầu.

Hắn cố gắng nhiều năm, chỉ có một thanh phi kiếm màu lục là thất giai thông thiên linh bảo, còn tên trước mắt này đã lấy ra bốn thanh!

Hơn nữa tất cả đều phát huy uy lực một cách hoàn mỹ, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chương 571

May mà, hắn đã thoát khỏi Định Thần thuật.

Loại thần thông này, thời gian định thân không quá dài.

Ngay khoảnh khắc hắn độn tẩu, một giọng nói quen thuộc vang lên. "Hắc hắc hắc, Lục Đạo, đạo lữ tốt của ta, ngươi không ngờ ta vẫn chưa chết phải không?" Một mỹ phụ nhân mặt mũi thối rữa đột nhiên xuất hiện, lao về phía Lục Đạo, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ như lệ quỷ. "Sao có thể!" Lục Đạo Tiên Tôn thấy vậy lòng chấn động mạnh, đầy kinh hãi.

Hắn từng vì bảo vật mà chém giết vô tình người đạo lữ đã chung sống mấy ngàn năm, chuyện này vẫn luôn chôn giấu trong lòng, gần như trở thành tâm ma.

Có áy náy, có căm hận. "Không thể nào!

Ngươi đã chết rồi!" Lục Đạo Tiên Tôn liên tiếp thi triển thần thông đánh về phía mỹ phụ nhân kia, trong lòng như có một giọng nói không ngừng gào thét, bảo hắn mau giết người phụ nữ này. "Không đúng!

Không đúng!" Một miếng ngọc bội màu xanh trong nguyên thần của Lục Đạo Tiên Tôn phát ra khí tức mát lạnh, như một gáo nước lạnh, khiến hắn tỉnh táo lại mấy phần.

Với kinh nghiệm của mình, hắn lập tức phán đoán ra nguyên nhân.

Thất giai huyễn đạo linh bảo! "Phá huyễn!" Hắn nghiến răng nghiến lợi, phun ra máu nguyên thần, hóa thành một đạo huyết phù, ấn lên người, nguyên thần không khỏi tối sầm lại.

Mỹ phụ nhân đang tiến lại gần méo mó biến hình, nhanh chóng tan

biến.

Mà Diệp Bất Phàm lúc trước còn ở xa, không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt, tay nâng một ngọn núi nhỏ huyễn đạo, khoảng cách không quá một trượng.

Giữa trán hắn có một con mắt dọc, tỏa ra kim quang, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn. "Không ổn!" Sắc mặt Lục Đạo Tiên Tôn kịch biến, một cảm giác nguy cơ chưa từng có ập đến.

Hắn muốn chạy trốn, nhưng đã quá muộn. "Xoẹt!" Một luồng kim sắc kiếp quang từ con mắt dọc đó bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng nguyên thần của hắn, cả người bị ánh sáng xé thành năm mảnh, sau đó nổ tung. "Diệp Bất Phàm!

Giết ta rồi, ngươi cũng không sống được bao lâu đâu!" Lục Đạo Tiên Tôn phẫn nộ gào thét, cuối cùng thần hồn bị kiếp quang xóa sổ, biến mất giữa thiên địa.

Một đại Hợp Thể Tiên Tôn.

Chết.

Xưa nay chưa từng có ai có thể vượt cấp lớn như vậy để nghịch phạt một vị Hợp Thể.

Còn khoa trương hơn cả lần nghịch trảm Luyện Hư lúc trước.

Nếu tin này truyền ra ngoài, Diệp mỗ nhân khó tránh khỏi bị một đám Đại Thừa điên cuồng truy bắt, thề phải đoạt xá. "Thật khó giết." Con mắt dọc trên trán Diệp Bất Phàm khép lại, khẽ lắc đầu.

Đến cảnh giới Hợp Thể này, tự thành đại đạo, pháp tắc quá mạnh.

Hắn nhặt lấy túi Càn Khôn của Lục Đạo Tiên Tôn, bên trong có một lượng lớn tiên ngọc và dược liệu thất giai. "Có những thứ này, có thể luyện chế một thanh thất giai thông thiên linh bảo rồi." Diệp Bất

Phàm suy nghĩ, lại nhìn sang các vật phẩm khác.

Công pháp thần thông của Lục Đạo Tiên Tôn.

Tuy là của Hợp Thể, nhưng đối với Diệp Bất Phàm mà nói thì thần thông thực sự quá tầm thường.

Với thực lực của hắn hiện nay, Thiên Cương pháp thông thường không tăng phúc được bao nhiêu, chỉ có bản nguyên thần thông cao hơn nữa mới có tác dụng.

Tuy nhiên môn Tự Nhiên Pháp Tướng kia lại khiến hắn khá hứng thú. 【Tự Nhiên Pháp Tướng · Thiên Cương pháp: Pháp tướng và pháp thể hợp nhất, có toàn bộ thực lực của bản tôn, thời gian duy trì ngắn, cần nắm giữ pháp tắc tự nhiên, đạt đến cảnh giới Hợp Thể, ngưng tụ ra pháp thể.】【Phụ diện nghịch chuyển: Thời gian duy trì dài lâu, không cần nắm giữ pháp tắc tự nhiên, không cần ngưng tụ pháp thể.】 "Không tồi, sao chép thực lực của ta theo tỉ lệ một một." Diệp Bất Phàm mắt sáng lên.

Cái gọi là pháp thể, nói trắng ra chính là sự cụ thể hóa sau khi pháp tắc ngưng thực, pháp thể của tu sĩ bình thường cùng lắm chỉ có ba thành thực lực. "Nếu cải tạo một chút, có lẽ còn có thể mạnh hơn." Trong đầu Diệp Bất Phàm lóe lên một tia sáng.

Thần thông của Thiên Sát Chân Ma Công, có thể phân ra ba đạo phân thân, uy lực thực sự bình thường, bây giờ rất ít dùng.

Nếu dung hợp với thần thông này, phân ra ba phân thân có chiến lực tương đương với hắn.

Cộng thêm bản tôn.

Bốn đánh một.

Hợp Thể sơ kỳ về cơ bản có thể đi ngang.

Cẩn thận cất thần thông đi, Diệp Bất Phàm kiểm kê các vật phẩm khác, hai mươi gốc tiên dược, hơn một trăm bình đan dược linh tinh, mấy món pháp bảo lục giai, một món thất giai thông thiên linh bảo.

Linh bảo đó là thanh lục kiếm.

Còn những thứ khác, tiên ngọc lèo tèo vài viên, dược liệu càng ít đến đáng thương.

Diệp Bất Phàm cũng không ngạc nhiên, gã này khi vừa gia nhập Bồng Lai Tiên Tông đã bán hết tài sản, mời thất giai luyện khí sư của tông môn luyện chế thanh lục kiếm này. "Ồ?

Đây là..." Bỗng nhiên, hắn lấy ra một đoạn thanh mộc, trên đó tỏa ra Mộc chi pháp tắc.

Một đoạn cành của Kiến Mộc.

Đạo chủng thuộc tính Mộc đỉnh cấp! "Dùng làm dự phòng." Diệp Bất Phàm vui mừng, cẩn thận cất đi.

Đột phá Hợp Thể, không thể thiếu đạo chủng, trước đó hắn đã nhận được đạo chủng thuộc tính Hỏa "Tiên Hỏa Thạch" ở Tiên Ma di tích.

Thu dọn xong chiến lợi phẩm, Diệp Bất Phàm đánh chìm cả hòn đảo nhỏ, tẩy sạch mọi khí tức và nhân quả của mình, lại dỡ bỏ trận pháp che giấu và thiên cơ đại trận bên ngoài đảo, lúc này mới thong thả rời đi, hướng về U Hải Tiên Khoáng.

Không lâu sau, hắn quay lại tiên khoáng. "Chủ nhân, đây là máu yêu Kim Ô, máu yêu Thanh Loan." Đại Kim Mao thấy Diệp Bất Phàm trở về, như dâng bảo vật mà đặt mấy cái vại lớn xuống đất, sau đó mong đợi nhìn sang.

Rút máu rất đau khổ, nhưng có thể phản tổ.

Trong bốn người Thái Ly, Cự Bạng, Câu Xà, Đại Kim Mao là kẻ hiến máu nhiều nhất.

Diệp Bất Phàm thu lấy, tinh huyết đỏ thẫm trong vại tỏa ra yêu khí nóng rực, như dung nham. "Không tồi!

Cứ tiếp tục phát huy!" Diệp Bất Phàm khen lớn.

Hắn luyện chế nhiều yêu đan như vậy, trong đó hiệu quả tốt nhất là của Phượng Hoàng tộc, thứ hai là Kim Ô tộc.

Thu mấy vại máu lại, Diệp Bất Phàm thuận tay lại rút máu của Đại Kim Mao, rồi dùng 《Bổ Thân Thuật》 trị liệu. "Xem ra Kim Ô tộc, Thanh Loan những yêu tộc đỉnh cấp của Phù Tang Tiên Thụ đã đạt được hợp tác chặt chẽ với Hải Yêu Tiên Tông các ngươi rồi." Trong quá trình đó, Diệp Bất Phàm thuận miệng nói.

Có thể giao dịch máu yêu, chứng tỏ hai bên qua lại mật thiết. "Không rõ, đây là quyết nghị của tầng lớp cao nhất, ta không có tư cách dò hỏi." Đại Kim Mao bất đắc dĩ nói.

Yêu tộc bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến với nhân tộc, tranh đoạt quyền sở hữu Đông Hải, nhưng kế hoạch tác chiến là do yêu tộc Hợp Thể đại viên mãn, Đại Thừa Tiên Quân thương nghị định ra, thuộc loại tuyệt mật.

Đại Kim Mao trong lòng khẽ động, căng thẳng hỏi: "Chủ nhân giúp bên nào?" "Trung lập, ta chỉ phụ trách tối đa hóa lợi ích trong cuộc chiến này." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói.

Trực tiếp tham gia vào, rủi ro cao, báo đáp ít, cần gì phải làm? "Trung lập là tốt rồi." Đại Kim Mao thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu huynh đệ Toan Nghê của hắn chết trong tay Diệp Bất Phàm, hắn cũng không biết phải đối mặt như thế nào.

Một lúc sau, Diệp Bất Phàm đứng ngoài tiên khoáng, tạo ra một

con rồng giấy, tách một phần thần hồn dung nhập vào đó, rồi ra lệnh cho nó đến Tiên Long tộc ở Quy Khư.

Phân thân này, là dùng để bàn chuyện làm ăn.

Tin tức hắn còn sống không giấu được bao lâu, chi bằng đàm phán trước với Tiên Long tộc, nếu thành công, đây sẽ là đường lui của hắn, cũng là để mưu tính tài nguyên máu yêu cho tương lai.

Còn có thể mượn dao giết người, xử lý lão đàn bà của Tuyết Tiên Tông.

Diệp Bất Phàm lợi dụng Vân Không Sa quay về Linh Cư Cung của Bồng Lai Tiên Tông, cách xa đã cảm nhận được tiếng gầm giận dữ của Bồ Đề trưởng lão.

Rõ ràng đã phát giác được Lục Đạo Tiên Tôn đã thân vong.

Diệp Bất Phàm lười để ý, trực tiếp tiến vào bế quan thất, lấy ra lò luyện khí, chuẩn bị luyện chế thông thiên linh bảo thuộc tính Thủy, Kim. "Lão Vương, giúp ta luyện hóa pháp bảo dược liệu, có thể trở thành thất giai luyện khí sư hay không, đều trông cậy vào lần này." Diệp Bất Phàm triệu hoán Minh Vương, trịnh trọng nói.

Chương 572

"Được được được." Minh Vương vung một trăm lẻ tám cánh tay, tỏ ý không vấn đề.

Lão liếc nhìn Vân Vân đang thu dọn dược liệu bên cạnh, hâm mộ nói: "Vẫn là làm nữ nhân của ngươi tốt thật, chỉ hơn một năm ngắn ngủi, đã từ Nguyên Anh sơ kỳ tu luyện đến trung kỳ đỉnh phong, cách hậu kỳ cũng chỉ còn một bước nữa thôi." "Bản vương nếu là nữ quỷ Đại Thừa đỉnh phong, có lẽ ngươi có thể giúp ta thành tiên." Vân Vân nghe vậy, mặt đỏ bừng, không dám trả lời. "Ta không có hứng thú với mụ già mặt xanh, toàn thân đều là tay." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói, thúc đẩy pháp tắc, tự mình nhóm lửa cho lò. "Ngươi nói chuyện sao mà phiền thế nhỉ?" Mặt Minh Vương đen lại, 'phụt' một tiếng phun ra quỷ hỏa bắt đầu rèn một khối tinh vẫn thạch.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm luyện chế ra phôi khí, đặt lên đe bắt đầu điên cuồng đập, tia lửa bắn ra tứ tung.

Bước khó nhất trong luyện khí chính là rèn đúc.

May mà Diệp mỗ nhân có 《Vạn Luyện Pháp》, qua hàng ngàn vạn lần tôi luyện, lại qua hệ thống nghịch chuyển, tỷ lệ luyện khí thành công cực lớn. "Đợi đại chiến giữa nhân tộc và yêu tộc bắt đầu, giá trị của pháp bảo thất giai sẽ tăng vọt, sản lượng phải theo kịp, bên Bắc Vực nếu đám ma tu triệu hoán ngươi, ngươi cứ gọi Thiên Tàm Tiên Tôn qua đây, phụ ta luyện khí." Diệp Bất Phàm nói.

Minh Vương gật đầu đồng ý. ...

Diệp Bất Phàm đột phá thất giai, thế giới bên ngoài không ai hay biết.

Trong Ngọc Lệnh Cung, Bồ Đề Tiên Tôn nổi trận lôi đình, trong

mắt đầy tơ máu, đám đệ tử trước mặt lão run rẩy, không dám nói lời nào.

Trong đó có đại đệ tử Bổ Dương, và cả Lý Chu đã dẫn Diệp Bất Phàm ra ngoài. "Sư tôn, cái chết của Lục Đạo Tiên Tôn, có lẽ chỉ là một tai nạn, cục diện Đông Hải hiện nay quỷ dị, bị hải yêu tộc săn giết cũng không chừng." Bổ Dương lau mồ hôi nói. "Tai nạn?

Chân trước vừa rời đảo Bồng Lai, chân sau đã bị giết, ngươi nói với bản tiên tôn là tai nạn?!" Bồ Đề Tiên Tôn giận dữ quát.

Lão bình tĩnh lại một lúc lâu, hỏi một đệ tử khác mặt đen tóc đen: "Đã tra ra tung tích của những người theo Thanh Liên Tiên Tôn chưa?" "Mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn có quan hệ tốt với Thanh Liên Tiên Tôn, hành tung đều có thể tra được, vẫn luôn bế quan trong động phủ." "Rốt cuộc là ai?!" Bồ Đề Tiên Tôn đi đi lại lại, tâm trạng tồi tệ đến cực điểm.

Tu sĩ thần bí giết Lục Đạo, rõ ràng là nhắm vào lão, người bị tình nghi duy nhất là Thanh Liên, nhưng đối phương không ra tay, cũng không đáng vì một Hợp Thể sơ kỳ mà đi nhờ người khác động thủ.

Còn về phía Trịnh Thạch, lão chưa từng nghĩ đến.

Có thể giết Lục Đạo, tu vi ít nhất cũng là Hợp Thể, Trịnh Thạch có đức hạnh tài năng gì mà mời được một vị đại phật như vậy bán mạng cho hắn? "Bản tiên tôn không muốn bị một cường giả thần bí nhắm vào!

Tiếp tục tra cho ta!" Vài ngày sau.

Một luồng pháp tắc cường đại từ trong Linh Cư Cung phóng thẳng lên trời, khuấy động phong vân.

Trên bầu trời, thủy quang cuồn cuộn, kim qua cùng vang lên, vang vọng khắp Bồng Lai Tiên Tông. "Thông Thiên Linh Bảo?" "Người này

quả thật là kỳ tài, mới gia nhập tiên tông không bao lâu đã đột phá bậc bảy." Từng bóng người bay ra từ động phủ của mình, nhìn về phía Linh Cư Cung, vẻ mặt chấn động.

Luyện khí sư bậc bảy không ít, nhưng đều là tu vi Hợp Thể.

Từ cổ chí kim, người đạt đến Luyện khí sư bậc bảy ở cảnh giới Luyện Hư là cực kỳ hiếm hoi. "Tiềm lực không nhỏ, đáng để kết giao." Một vài trưởng lão Hợp Thể trước đó không thèm để Trịnh Thạch vào mắt, giờ đây ánh mắt lóe lên, lập tức thay đổi thái độ. "Đúng là một mầm non tốt!" Bồ Đề Tiên Tôn đứng giữa hư không, mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại tràn ngập lửa giận và sát ý.

Gần đây lão cho đệ tử cản trở Phó Sơn Hải thu thập dược liệu, không ngờ bên kia vừa bị ngăn cản, bên này đã đột phá.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên uy nghiêm mặc kim bào bước tới, liếc nhìn Bồ Đề Tiên Tôn. "Kính chào Tông chủ!" "Kính chào Tông chủ!" Nhiều tu sĩ Hợp Thể và Luyện Hư vội vàng hành lễ.

Xét về thực lực, Kim tông chủ là người mạnh nhất dưới Đại Thừa.

Bồ Đề Tiên Tôn cũng không dám chậm trễ, chắp tay chào. "Ừm, từ hôm nay trở đi, Trịnh Thạch chính là trưởng lão của tông ta," Kim tông chủ thản nhiên nói: "Tốt nhất một số người nên vứt bỏ những suy nghĩ không nên có đi." Bồ Đề Tiên Tôn nghe vậy, lòng trĩu nặng.

Đây rõ ràng là lời cảnh cáo lão.

Trước khi tấn thăng bậc bảy, tông chủ hoàn toàn không để ý đến Trịnh Thạch, bây giờ vừa đột phá, lập tức được phá lệ đề bạt làm trưởng lão.

Chức vị trưởng lão, chỉ có người tiến vào Hợp Thể mới có tư cách đảm nhiệm. "Một số kẻ lòng dạ hiểm độc không đổi, đáng lẽ nên

trục xuất thẳng đến Tư Quá Nhai," Thanh Liên Tiên Tôn quét sạch nỗi bực tức trong lòng, sải bước tới, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Mặt Bồ Đề Tiên Tôn đen như đít nồi.

Nhưng có tông chủ ở đây, lão không dám nói nhiều. "Ha ha, Luyện khí sư bậc bảy, tiềm lực không tệ, đạo luyện khí của Bồng Lai Tiên Tông xem như đã có người kế thừa rồi." Một lão giả tóc trắng hiện ra từ hư không, nhìn về phía Linh Cư Cung, cất lời tán thưởng. "Thiết Tông Sư, sao ngài lại xuất quan vậy?" Tông chủ, Hoàng Đình Tiên Tôn và những người khác vội vàng tiến lên hành lễ.

Thiết Tông Sư, Luyện khí sư bậc tám duy nhất của Bồng Lai Tiên Tông, tuy chỉ có tu vi Hợp Thể, nhưng ngay cả Thủy Trạch, Trảm Long Tiên Quân gặp mặt cũng phải nể nang vài phần. "Kim tông chủ, tông môn khó khăn lắm mới xuất hiện một Luyện khí sư bậc bảy trẻ tuổi, tương lai có hy vọng trở thành bậc tám, ngươi phải bảo vệ cho tốt đấy," Thiết Tông Sư vuốt râu cười nói.

Bốn vị Luyện khí sư bậc bảy khác tuổi đã quá lớn, tiềm lực đã cạn kiệt.

Các tu sĩ xung quanh thấy vậy, trong lòng đều chấn động.

Luyện khí sư bậc bảy, lại được Thiết Tông Sư coi trọng, địa vị của hắn ở Bồng Lai Tiên Tông đã không thể lay chuyển, thêm một câu "có hy vọng bậc tám", địa vị ngầm lại càng cao hơn. "Thiết Tông Sư yên tâm." Kim tông chủ chắp tay, có chút đau đầu.

Tuy rằng bây giờ Trịnh Thạch là người của tông môn, nhưng gia nhập giữa chừng, căn bản không có cảm giác gắn bó gì với Bồng Lai Tiên Tông, nếu rời đi, tổn thất sẽ rất lớn.

Lão liếc nhìn Bồ Đề Tiên Tôn, truyền âm nói: "Bất kể hai người các ngươi có ân oán gì, sau này phải tạo dựng quan hệ tốt với người

này!

Nếu hắn vì ngươi mà rời khỏi tông môn, ta không tha cho ngươi đâu!" "Vâng." Tâm trạng của Bồ Đề Tiên Tôn tồi tệ đến cực điểm, nhưng không thể không tuân lệnh. … Trong phòng bế quan, trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm lơ lửng một thanh phi kiếm màu vàng lam, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, trên đó lưu chuyển dao động pháp tắc. "Còn cần một khí linh." Diệp Bất Phàm lấy ra một đạo sơn hồn của Lưu Kim Sơn, hình dạng như một ngọn núi nhỏ trong suốt, nhấp nhô lên xuống như đang hít thở.

Sau khi tiên khí hồi phục, không ít linh sơn phúc địa đã sinh ra linh trí, hình thành hồn phách, loại thiên địa chi bảo này thích hợp nhất để làm khí linh, vừa ôn thuận vừa dễ khống chế.

Thần hồn của người và yêu cũng có thể làm khí linh.

Uy lực mạnh hơn sơn hồn, nhưng oán khí quá nặng, không dễ khống chế.

Diệp Bất Phàm dung nhập sơn hồn vào phi kiếm vàng lam, một lúc sau, ánh sáng vàng lam càng thêm rực rỡ, hai loại pháp tắc thủy và kim mạnh mẽ kinh người.

Nhẹ nhàng vung lên, phi kiếm chém đứt một cánh tay của Minh Vương dễ như cắt đậu hũ. "Này, ngươi có bệnh à?" Minh Vương nhìn cánh tay rơi trên đất, không nhịn được mà chửi bậy. "Uy lực không tệ, phòng ngự của tu sĩ Luyện Hư không đỡ nổi một kiếm." Diệp Bất Phàm hết lời khen ngợi.

Thông Thiên Linh Bảo này vừa có sự sắc bén của pháp tắc kim, lại vừa có sự dẻo dai của pháp tắc thủy, không dễ bị tổn hại. "Bây giờ đã tấn thăng bậc bảy thành công, tiếp theo là đột phá tu vi lên Luyện Hư hậu kỳ, tiện thể nâng trận pháp lên bậc bảy luôn." Diệp Bất Phàm thầm tính toán kế hoạch tương lai.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng cười sang sảng: "Ha ha ha, Trịnh sư đệ, Kim mỗ có thể vào điện một lát được không?" Diệp Bất Phàm nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười.

Linh bảo xuất thế, pháp tắc dị động, nhưng với năng lực của hắn, hoàn toàn có thể che giấu được, hắn cố ý gỡ bỏ đại trận che đậy, chính là để gây sự chú ý của tông môn.

Bây giờ, hiệu quả đã bước đầu hiển hiện. "Không hổ là tông chủ, lật mặt nhanh thật, trước đây gặp ngươi, mở miệng ngậm miệng đều là Trịnh sư điệt." Vân Vân bĩu môi.

Diệp Bất Phàm để công cụ hình người Minh Vương biến mất, rồi bước ra khỏi phòng bế quan, mở trận pháp phòng ngự. "Trịnh Thạch, ra mắt Tông chủ." Hắn ra khỏi điện nghênh đón, chắp tay khách sáo nói, sau đó liền thấy sau lưng Kim tông chủ là một đám Hợp Thể Tiên Tôn, phía sau nữa là các tu sĩ Luyện Hư.

Tất cả đều nở nụ cười hòa nhã với hắn.

Trong đó, người cười rạng rỡ nhất chính là Thanh Liên Tiên Tôn, với tư cách là người dẫn đường cho Trịnh Thạch vào tông, tương lai sẽ có rất nhiều lợi ích.

Bồ Đề Tiên Tôn cũng đang cười, nhưng nụ cười rất gượng gạo. "Ha ha ha, chúc mừng Trịnh sư đệ đột phá Luyện khí sư bậc bảy, tông ta lại có thêm một trợ lực lớn." Kim tông chủ cười lớn, chắp tay chúc mừng.

Bối phận của Luyện khí sư bậc bảy nằm giữa Luyện Hư và Hợp Thể, gọi thế nào cũng được. "Chúc mừng, chúc mừng." Nhiều vị Hợp Thể cũng chúc mừng. "Trịnh mỗ may mắn đột phá mà thôi, chút tài mọn này không đáng nhắc tới, sao có thể so được với tu vi thông thiên của các vị tiền bối, chư vị mới là trụ cột của tiên tông, xin đừng chiết sát vãn bối." Diệp Bất Phàm liên tục xua tay, dẫn mọi người vào điện,

sau đó tự mình pha trà cho các vị trưởng lão Hợp Thể này.

Một đám trưởng lão lộ vẻ kinh ngạc, nụ cười càng thêm hòa nhã.

Địa vị tăng vọt nhưng không kiêu ngạo, nói chuyện như gió xuân ấm áp, ngữ khí khiêm tốn, ai cũng muốn kết giao và trao đổi sâu hơn với người như vậy.

Chương 573

Đương nhiên, tiền đề là giá trị phải đủ lớn.

Không quyền không thế không địa vị, xung quanh toàn là kẻ xấu, giống như Bồ Đề Tiên Tôn vậy; có quyền có thế có địa vị, tám phần xung quanh đều là người tốt.

Nói chuyện một hồi lâu, Kim tông chủ cười nói: "Qua ít hôm nữa, sư huynh sẽ tự mình lo liệu, tổ chức một bữa yến tiệc lớn cho sư đệ, cử hành khánh điển, thế nào?" "Chuyện này... không ổn lắm thì phải?" "Không có gì không ổn cả, Trịnh sư đệ tấn thăng bậc bảy, nên ăn mừng một phen." Một trưởng lão Hợp Thể cười nói.

Ở tu tiên giới, việc tu vi đại tiến, luyện khí đề thăng mà tổ chức yến tiệc ăn mừng là chuyện rất bình thường.

Đây cũng là thể hiện sự coi trọng của tông môn đối với Trịnh Thạch. "Nếu đã vậy, Trịnh mỗ xin cung kính không bằng tuân mệnh." Diệp Bất Phàm chắp tay nói.

Khánh điển ấy à, cũng giống như kết hôn, người đến tham dự tự nhiên phải chuẩn bị quà mừng.

Vừa kiếm được một mớ tiền, lại còn có thể nâng cao danh tiếng, lời to không lỗ. "Không biết sư đệ năm nay bao nhiêu tuổi?" Kim tông chủ ánh mắt hơi lóe lên, hỏi. "Thật xấu hổ, vừa tròn hai nghìn tuổi." "Hai nghìn tuổi?!" Mọi người nhìn nhau, đều kinh ngạc.

Tu sĩ Hợp Thể có tuổi thọ một vạn hai nghìn năm.

Các vị Hợp Thể ở đây đa phần đều từ năm nghìn tuổi trở lên, Bồ Đề Tiên Tôn thậm chí đã gần vạn tuổi.

Mới hai nghìn tuổi đã có tu vi Luyện Hư, lại còn là Luyện khí sư

bậc bảy, thiên phú này không phải mạnh bình thường. "Tốt!

Ha ha ha!" Mắt Kim tông chủ sáng lên.

Lão đang đau đầu không biết làm thế nào để trói chặt vị Luyện khí sư bậc tám tương lai này vào Bồng Lai Tiên Tông, liền nói: "Sư đệ quả là rồng phượng giữa nhân gian, không biết đã kết hôn chưa?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm lão, im lặng một lúc lâu, rồi nói: "Tôi không có hứng thú với đàn ông." "???" Kim tông chủ. "Khụ khụ, bên Tiêu Dao Tiên Tông có một vị thiên chi kiêu nữ, hiệu là Thủy Yên tiên tử, là cháu gái cưng của Tiêu Dao Tiên Quân, mới nghìn tuổi đã đạt đến Luyện Hư." Kim tông chủ bị nghẹn một lúc, ho khan hai tiếng rồi nói: "Nữ tử đó dung mạo vô song, cùng Trịnh sư đệ quả là trời sinh một cặp." Tông môn đó là tiên môn mạnh nhất Bắc Vực.

Sau khi lão xuất quan, Thủy Trạch và Trảm Long Tiên Quân đã giao việc này cho lão, mục đích là để hai tông liên hôn, hỗ trợ Bồng Lai Tiên Tông đối phó với hải yêu tộc.

Ban đầu người được chọn là một hậu bối của Trảm Long Tiên Quân, Nhan Lưu Phong.

Ba nghìn tuổi, Luyện Hư đại viên mãn, tướng mạo anh tuấn phi phàm, nhưng tiếc là danh tiếng không tốt, chỉ riêng thiếp thất đã có hơn một trăm vị, tuy sau này đã giải tán hết, nhưng tin đồn truyền đến tai Tiêu Dao Tiên Tông chung quy không hay.

Cũng có những ứng cử viên khác, nhưng đáng tiếc là hoặc xấu, hoặc phẩm hạnh không tốt, hoặc thiên phú thấp.

Chín mươi chín phần trăm đều không lọt vào mắt xanh của Tiêu Dao Tiên Quân. "Quả thực thích hợp, vừa có thể giữ chân Trịnh Thạch, lại vừa có thể liên hôn với Tiêu Dao Tiên Tông, cộng thêm Trịnh Thạch có hy vọng trở thành Luyện khí sư bậc tám, tin rằng Tiêu Dao Tiên Quân sẽ đồng ý hôn sự này." Thanh Liên Tiên Tôn thầm gật

đầu, nụ cười trên mặt rạng rỡ đến cực điểm. "..." Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật.

Một năm trước lúc tế trời, lão tặc Tiêu Dao còn tìm đủ mọi cách để đoạt xá hắn, quay đầu lại đã muốn ngủ với cháu gái cưng của người ta?

Có ý muốn từ chối, nhưng dưới ánh mắt của bao người mà từ chối mối phú quý ngút trời này, thực sự không hợp lẽ thường.

Bất kỳ chuyện gì không hợp lý, đều sẽ trở thành sơ hở chí mạng của hắn!

Bên ngoài tiên tông còn có vị Thiên cơ sư bậc tám kia đang rình rập.

Đang suy nghĩ đối sách, Bồ Đề Tiên Tôn lại trợ công: "E là không ổn, hậu bối của Trảm Long Tiên Quân đã định sẵn, giờ lại để Trịnh Thạch đi liên hôn, sợ sẽ gây ra sự bất mãn của Trảm Long Tiên Quân, cơn giận của một Đại Thừa Tiên Quân, không phải ngươi và ta có thể chịu nổi đâu." Nếu liên hôn thành công, ngày tốt của lão thật sự sẽ chấm dứt.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Bồ Đề Tiên Tôn, vài vị Hợp Thể Tiên Tôn cũng lên tiếng phụ họa, khuyên can. "Chiến tranh với hải yêu tộc có thể nổ ra bất cứ lúc nào, liên hôn thành công mới là trọng điểm, trong cả Bồng Lai Tiên Tông này, chỉ có Trịnh sư đệ là thích hợp nhất." Thanh Liên Tiên Tôn phản bác, cười lạnh không thôi.

Tiềm lực của Luyện khí sư bậc tám là do chính miệng Thiết Tông Sư nói, giá trị cao hơn xa những thiên kiêu Luyện Hư kia.

Trong điện, không ít Hợp Thể Tiên Tôn cũng đồng tình với lời của Thanh Liên Tiên Tôn.

Trong chốc lát, hai bên cãi nhau không dứt. "Thanh Liên Tiên Tôn

nói không sai, liên hôn thành công mới là trọng điểm, bên Trảm Long Tiên Quân bản tông chủ sẽ đi nói chuyện, ngài ấy sẽ không vì chút chuyện nhỏ của hậu bối mà làm hỏng đại cục." Kim tông chủ dứt khoát quyết định, không đợi Diệp Bất Phàm từ chối, cười nói: "Vừa hay, ba tháng sau là đại thọ mười vạn năm của Tiêu Dao Tiên Quân, đến lúc đó Trịnh sư đệ hãy theo Trảm Long Tiên Quân đến chúc thọ." Bên Bồng Lai Tiên Tông, trước giờ đều là Thủy Trạch Tiên Quân phụ trách ngoại giao, nhưng lần tế trời trước vị này đã "giết" Diệp Bất Phàm, gây ra sự bất mãn của nhiều vị Đại Thừa, nên chỉ có thể để Trảm Long Tiên Quân đi.

Diệp Bất Phàm trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đồng ý. "Thời gian chúc thọ còn sớm, bây giờ vẫn nên tổ chức khánh điển bậc bảy cho Trịnh sư đệ trước đã." Thanh Liên Tiên Tôn đã hoàn toàn đứng về phía Diệp Bất Phàm, tự nhiên phải mưu cầu phúc lợi cho hắn.

Chuyện đã bàn xong, các tu sĩ Hợp Thể cùng Diệp Bất Phàm nói cười vui vẻ, trao đổi tâm đắc tu hành.

Giữa chừng có đề cập đến vấn đề giao dịch linh bảo mà Diệp Bất Phàm vừa luyện chế ra, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Pháp bảo bậc bảy rất hiếm.

Chưa nhận chủ lại càng hiếm hơn.

Nói là vô giá cũng không quá.

Lục Đạo Tiên Tôn tấn thăng Hợp Thể lâu như vậy, cũng chỉ có Lục Kiếm là linh bảo bậc bảy sơ cấp. "Qua một thời gian nữa, trong Bồng Lai Tiên Thành sẽ có một buổi đấu giá lớn, Trịnh sư đệ cứ đem linh bảo ra đấu giá là được." Thanh Liên Tiên Tôn thấy Diệp Bất Phàm khó xử, liền ra mặt giải vây.

Các vị Hợp Thể nghe vậy, chỉ có thể thất vọng ngồi xuống.

Giá đấu giá cao hơn nhiều so với giao dịch tại chỗ.

Đúng lúc mọi người chuẩn bị giải tán, Diệp Bất Phàm đột nhiên nói: "Kim tông chủ, mấy ngày trước ta phái Phó Sơn Hải đi thu thập dược liệu bậc bảy, không ngờ bị kẻ gian cướp mất, ta định ra ngoài một chuyến, truy hồi dược liệu." Mọi người nghe vậy, trong lòng chùng xuống.

Kim tông chủ càng biến sắc.

Trịnh Thạch bây giờ đã tấn thăng bậc bảy, thân giá tăng vọt, ra ngoài một chuyến, quỷ mới biết có quay về không?

Lỡ như bị Hồng Trần, Âm Dương Tiên Ma Tông những thế lực này chiêu mộ đi mất, Bồng Lai Tiên Tông lỗ nặng! "Dược liệu bậc bảy?

Ha ha, sao bản tông chủ lại nhớ là Bồ Đề trưởng lão đã truy hồi được, và giết chết tên trộm đó rồi mà." Kim tông chủ rất nhanh đã hiểu ý của Trịnh Thạch, ánh mắt âm u nhìn về phía Bồ Đề Tiên Tôn. "..." Bồ Đề Tiên Tôn thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của Trịnh Thạch, tức đến muốn nổ phổi, hận không thể một chưởng đập chết cái thứ chó này.

Đây đâu phải là truy hồi dược liệu, rõ ràng là mượn tay tông chủ để chèn ép, tống tiền lão!

Nếu là trước đây, lão đã sớm ra tay bóp chết Trịnh Thạch, nhưng nay đã khác xưa, địa vị của đối phương tăng vọt, được tông chủ coi trọng, dưới ánh mắt của mọi người, lão không làm gì được hắn nửa điểm! "Đây là dược liệu của Trịnh sư đệ." Bồ Đề Tiên Tôn nuốt cơn giận vào bụng, kiểm đếm dược liệu, giao cho Diệp Bất Phàm.

Đây tự nhiên là của chính lão.

Dược liệu của đối phương đều ở trong tay Lục Đạo, lão một cọng lông cũng không thấy.

Nhiều trưởng lão thấy vậy, ánh mắt đều trở nên kỳ quái.

Bồ Đề Tiên Tôn là một kẻ keo kiệt, để lão móc túi còn khó hơn lên trời. "Sao ta lại nhớ là có dược liệu của ba phần pháp bảo bậc bảy?" Diệp Bất Phàm cân nhắc một chút, nhướng mày nói: "Thôi bỏ đi, chắc là tên trộm đã giấu dược liệu đi, qua mặt được sự truy xét của Bồ Đề Tiên Tôn, ta vẫn nên tự mình đi tìm vậy." "???" Mắt của Bồ Đề Tiên Tôn sắp trừng ra máu rồi.

Kim tông chủ liếc mắt nhìn Bồ Đề: "Đúng là ba phần dược liệu, Bồ Đề trưởng lão chẳng lẽ đã bỏ sót?" "Ta làm..." "Làm gì?" "Làm đẹp lắm!" Bồ Đề Tiên Tôn gần như nghiến nát răng hàm, không thể không lấy ra thêm một ít dược liệu, cộng thêm một số tiên dược, lúc này mới gom đủ.

Đây là một phần ba gia sản của lão!

Ném cho Diệp Bất Phàm xong, lão quay người bỏ đi, trong lòng thề phải chỉnh chết thằng họ Trịnh này! "Như vậy, ta không cần phải rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông để truy bắt kẻ trộm nữa." Diệp Bất Phàm hài lòng gật đầu, tiễn Kim tông chủ và những người khác ra khỏi Linh Cư Cung. "Trịnh sư đệ đừng quên ước định lúc đầu nhé, một kiện linh bảo, tốt nhất là loại phòng ngự." Thanh Liên Tiên Tôn trước khi đi đã truyền âm cho Diệp Bất Phàm, đồng thời giao cho hắn một túi trữ vật.

Diệp Bất Phàm gật đầu đáp ứng, quay người trở về đại sảnh.

Sát ý của Bồ Đề Tiên Tôn hắn tự nhiên có thể cảm nhận được, nhưng không sao cả.

Ở Bồng Lai Tiên Tông, đối phương không dám giết hắn. "Chuyện

liên hôn, phiền phức rồi." Diệp Bất Phàm xoa xoa thái dương.

Chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu, vô hình trung sẽ mang lại cho hắn rủi ro cực lớn.

Thủy Yên tiên tử là hậu duệ trực hệ của Tiêu Dao Tiên Quân.

Song tu với nữ nhân này, thân phận của hắn chắc chắn sẽ bại lộ.

Nếu có thể ngủ xong rồi thuyết phục được, lợi ích vô cùng.

Không thuyết phục được, nữ nhân này mặc quần áo vào sẽ đi báo cáo với Tiêu Dao Tiên Quân! "Còn một điểm nữa, nếu không ngoài dự đoán, bây giờ Tiêu Dao Tiên Quân đang ở Bồng Lai Tiên Thành truy tra tung tích sống chết của ta." Lông mày Diệp Bất Phàm càng nhíu chặt.

Điều này có nghĩa là lão già đó có thể đến cửa bất cứ lúc nào, để xem vị cháu rể này của lão.

Chương 574

Tiêu Dao Tiên Quân và các vị Đại Thừa khác ở lại Đông Hải, thực sự khiến Diệp Bất Phàm không yên tâm.

Hơn nữa làm việc gì cũng bị bó tay bó chân. "Bên Tuyết Nhân Tiên Tông truy tra thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm trở về tẩm cung, hỏi Tử Quần La Lỵ: "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư phải chết!

Chỉ cần bà ta chết, các Thiên cơ sư bậc tám khác không dám ở lâu, sẽ tự động rút lui." "Mấy người này là mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn đang mai phục ta bên ngoài Bồng Lai Tiên Tông." Tử Quần La Lỵ lấy ra một ngọc giản, bên trong sao chép lại mấy bức chân dung. "Thiên Hồn Tiên Tôn, Hợp Thể sơ kỳ, chính là lão ta rồi." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Ngươi chắc chắn có thể bắt được người này?" Tử Quần La Lỵ nhíu mày: "Thiên Hồn Tiên Tôn mạnh hơn Lục Đạo Tiên Tôn nhiều đấy, thời Tiên Thổ đã từng chém giết một ma đạo tu sĩ cùng cấp." "Bây giờ muốn bắt trong im lặng thì rất khó, nhưng đột phá Luyện Hư hậu kỳ thì không thành vấn đề." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Bây giờ thực lực của hắn đã gần bằng Hợp Thể trung kỳ, tiến thêm một bước, dù là trung kỳ cũng có thể đấu tay đôi. "Nếu ngươi bị giết, ta không có cách nào nhặt xác cho ngươi đâu." Tử Quần La Lỵ liếc mắt nói. "Không chết được." Diệp Bất Phàm nói: "Tiện thể dò la giúp ta tin tức về Thái Âm Chi Tinh, Âm Dương hợp thể sẽ dùng đến." Hắn thân mang Thái Dương Chi Thể, có thể ngưng tụ ra Thái Dương Chi Tinh, chỉ thiếu Thái Âm Chi Tinh. "Được." Tử Quần La Lỵ thông qua Vân Không Sa rời khỏi Linh Cư Cung.

Diệp Bất Phàm thì tiến vào phòng bế quan, cảm ngộ pháp tắc

không gian và thời gian, đồng thời không ngừng thi triển 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, dựa vào tác dụng phụ để nâng cao tu vi, cưỡng ép phá cảnh.

Người khác muốn phá vỡ bình cảnh, ít nhất cũng phải mất mấy chục năm, thậm chí cả trăm năm để mài mòn, hắn hoàn toàn không cần.

Vài ngày sau. "Rắc" một tiếng, bức tường vô hình bị phá vỡ, nguyên thần của Diệp Bất Phàm bùng nổ ánh sáng rực rỡ, khí tức tăng vọt, một luồng pháp tắc không gian đại thành bao trùm toàn bộ Linh Cư Cung.

Cung điện méo mó, biến dạng, như thể bị pháp tắc không gian vô hình nuốt chửng.

Cuối cùng bị trận pháp ở vòng ngoài cùng che đậy lại. "Luyện Hư hậu kỳ!" Diệp Bất Phàm mắt lóe thần quang, cảm nhận được một luồng sức mạnh căng tràn, sự khống chế đối với pháp tắc không gian càng thêm tinh vi.

Hơn một năm từ Luyện Hư đến Luyện Hư hậu kỳ, tốc độ này đủ để chấn động toàn bộ tu tiên giới, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ tu hành của Diệp Bất Phàm ở kỳ Hóa Thần.

Nguyên nhân là do tiên khí hồi phục, tiên dược chiếm công đầu, hiệu quả mạnh hơn nhiều so với linh dược trước đây.

Diệp Bất Phàm vận chuyển pháp môn trì hoãn thiên kiếp của mình.

Sau đó thúc đẩy hai đoàn pháp tắc sương mù một lớn một nhỏ bên trong nguyên thần.

Lớn tự nhiên là pháp tắc không gian, nhỏ là pháp tắc thời gian. "Dung hợp!" Hai đoàn sương mù từ từ dung hợp, hình thành sức mạnh pháp tắc hoàn toàn mới.

Bảy ngày sau.

Thời gian và không gian triệt để dung hợp, trong cơ thể một đoàn sương trắng bốc hơi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Diệp Bất Phàm lấy ra một cây giống bình thường, ném xuống đất, miệng phun ra ánh sáng pháp tắc, trút xuống.

Không gian đó như thể trải qua mười năm trôi qua, cây non hấp thu tiên khí, nhanh chóng lớn lên, chẳng mấy chốc đã trở thành một cây đại thụ chọc trời.

Tán cây cao lớn, xanh tươi, tỏa ra dao động sinh mệnh mạnh mẽ. "Đây chính là thời không." Diệp Bất Phàm cười lớn, tâm trạng vui sướng.

Thời gian đơn thuần không thể ảnh hưởng đến hiện thực, chỉ có thể gia tốc sự sống của cây non trôi đi, không thể làm nó "lớn lên", giống như sinh mệnh của một đứa trẻ trôi đi, từ đầu đến cuối vẫn là đứa trẻ.

Chỉ khi dung hợp với không gian, mới có thể ảnh hưởng đến hiện thực, khiến cây cối lớn lên, khiến đứa trẻ trưởng thành.

Đương nhiên, hạn chế cũng lớn.

Thời không lưu chuyển, mười năm đã là cực hạn. "Thử xem có thể đảo ngược thời không không." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ động, pháp tắc thời không trong cơ thể sôi trào, điểm chỉ vào cây đại thụ. "Bùm!" Cây đại thụ không thể chịu đựng được sức mạnh của thời không, nổ tung, hóa thành vô số mảnh gỗ vụn.

Diệp Bất Phàm mặt đỏ bừng, phun ra một ngụm máu tươi, tại chỗ bị thời không thiên địa đánh thành trọng thương, cả người như già đi mấy chục tuổi. "Pháp tắc quá yếu, một chút thời không cũng không thể đảo ngược." Diệp Bất Phàm cười khổ.

Thời không của thế giới này giống như một đoàn tàu hỏa, hắn có thể tăng tốc đoàn tàu trong phạm vi nhỏ, nhưng muốn cưỡng ép dừng lại thì độ khó tăng gấp trăm lần, hắn sẽ bị đoàn tàu thời không này đâm chết.

Còn để đoàn tàu đang tiến về phía trước biến thành lùi lại, độ khó lại tăng thêm vạn lần.

Tương đương với việc dùng sức một người để chống lại cả thế giới. "Nếu tấn thăng Hợp Thể, tự thành một hệ thống pháp tắc, có lẽ..." Diệp Bất Phàm suy nghĩ về khả năng, cuối cùng lắc đầu.

Hắn tự thành một thể, đối với tu tiên giới vẫn yếu ớt như đom đóm, miễn cưỡng chống cự đã là cực hạn, kết quả rất có thể là thời không của bản thân va chạm với thời không của trời đất, từ đó gây ra một vụ nổ lớn, hình thành một vùng loạn lưu thời không. "Tu sĩ Đại Thừa, ngưng tụ thành bản nguyên thời không, hoặc là thành tiên mới có thể." Diệp Bất Phàm phán đoán.

Nhưng điều này cũng cho hắn một hướng suy nghĩ.

Có thể sáng tạo ra thần thông tương tự, lợi dụng nghịch chuyển phụ diện để tiến hành đảo ngược thời không.

Hack game là xong. "Nếu có thể sáng tạo ra, đây sẽ là thần thông bảo mệnh mạnh nhất của ta, đánh không lại thì đảo ngược thời không, trực tiếp đưa ta quay trở lại." Đảo ngược thời không, hắn không lay chuyển được ngọn núi Đại Thừa, nhưng bản thân có thể quay về mấy canh giờ trước.

Mấy canh giờ trước mình ở đâu, đảo ngược xong, mình sẽ ở đó!

Cái này còn nhanh hơn cả thuấn di nhiều.

Diệp Bất Phàm trong lòng phấn chấn, càng cảm thấy con đường thời không này mình đã đi đúng!

Hắn đứng dậy dùng Vân Không Sa đi một vòng biển sâu, chọn một nơi độ kiếp xong, lại quay về Linh Cư Cung.

Tấn thăng Luyện Hư hậu kỳ, nắm giữ pháp tắc thời không, tốc độ của hắn tăng vọt, không cần 《Pháp Huyết Hợp Nhất》 gia trì, cũng không yếu hơn Hợp Thể sơ kỳ.

Mà sau khi trải qua thiên kiếp gột rửa, pháp tắc trong cơ thể đã hoàn toàn ổn định, cường độ đã vượt qua Luyện Hư đại viên mãn.

Dưới lôi kiếp, nhục thân cũng đạt đến đỉnh phong Luyện Hư sơ kỳ.

Hắn thỉnh thoảng lại thi triển 《Bổ Thân Thuật》, dùng một đống tiên dược nhục thân, thể phách ngày càng mạnh.

Nhưng muốn đột phá trung kỳ thì rất khó.

Hắn không có thần thông tác dụng phụ tương quan.

Nhưng vấn đề không lớn, công pháp 《Thiên Nhân Đạo Kinh》 có thể nâng cao thể phách, chỉ là cấp bậc không cao, hắn chỉ cần gấp rút cải tạo là được.

Một thời gian sau.

Diệp Bất Phàm ngoài việc luyện chế linh bảo bậc bảy, và làm quen với các trưởng lão Hợp Thể trong tông môn, thời gian còn lại đều nhập mộng thôi diễn công pháp thần thông, đồng thời thu thập tiên dược và yêu huyết.

Cùng với tu vi ngày càng cao, tài nguyên cần thiết cũng ngày càng nhiều.

Hôm nay, Tông chủ tổ chức khánh điển tấn thăng bậc bảy cho Diệp Bất Phàm tại nghênh khách điện của Bồng Lai Tiên Tông, các phương đến chúc mừng. "Trăm nghe không bằng một thấy, Trịnh đạo

hữu thật trẻ tuổi tài cao, tương lai có hy vọng trở thành Luyện khí sư bậc tám." La Sát Tiên Tôn của Hồng Trần Tiên Tông cười lớn nói, liên tục chắp tay, trong tay nâng một loại dược liệu bậc bảy hiếm có, Lưu Quang Mẫu Kim, làm quà mừng dâng lên.

Lúc Diệp Bất Phàm đột phá trung kỳ độ thiên kiếp, người này đã lướt qua hắn, khi đó đang truy sát Tử Quần La Lỵ.

Mấy ngày trước, Diệp Bất Phàm đã xem qua chân dung của lão ta chỗ Tử Quần La Lỵ.

Cũng là một trong những Hợp Thể Tiên Tôn mai phục bên ngoài. "Ha ha ha!

Cảm tạ lời chúc tốt lành của La Sát tiền bối." Diệp Bất Phàm cười lớn, dẫn La Sát Tiên Tôn vào trong.

Không chỉ La Sát, Âm Dương Tiên Tông, Hồng Trần Tiên Tông, Ngũ Tiên Giáo đều phái người đến chúc mừng, tổng cộng có đến hàng nghìn người.

Diệp Bất Phàm nhận quà đến mỏi tay, cười không khép được chân.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn ngưng lại, kinh ngạc thấy trong đám người có một bóng dáng không mấy nổi bật.

Dáng vẻ một lão giả tám mươi tuổi, tướng mạo bình thường, mặc áo xám, cả người toát ra một luồng khí tức âm u. "Ha ha, tại hạ là Thiên Hồn của Tuyết Nhân Tông, đến đây đặc biệt mời Trịnh đạo hữu giúp đỡ, luyện chế một thanh linh bảo bậc bảy." Nụ cười của Thiên Hồn Tiên Tôn rất âm u, như thể cú đêm đi dạo. "Linh bảo bậc bảy?

E là phải để Thiên Hồn tiền bối đợi một thời gian rồi." "Không sao, không biết có thể cho ta ở lại Bồng Lai Tiên Tông một thời gian ngắn không?

Để chờ Trịnh đạo hữu luyện khí?" Thiên Hồn Tiên Tôn nhìn quanh trong ngoài Linh Cư Cung, chắp tay cười nói. "Tiền bối đến đây không chỉ đơn giản là để luyện khí thôi chứ?" Diệp Bất Phàm nheo mắt nói: "Vừa rồi La Sát tiền bối cũng nói như ngài, muốn ở lại tiên tông một thời gian." "La Sát đạo hữu?" "La Sát tiền bối đến để tìm Tử Quần tiên tử, nói rất chắc chắn, là muốn mời Tử Quần tiên tử quay về Hồng Trần Tiên Tông, cũng có thể thông cảm được, tiền bối nếu không nói ra được lý do, Trịnh mỗ chỉ có thể tiễn khách." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói.

Thiên Hồn Tiên Tôn nghe vậy, sắc mặt đột biến, cắn răng vội vàng đưa ra hai kiện Thanh Linh Ngọc, đây là dược liệu để luyện chế linh bảo bậc bảy.

Chương 575

Sau đó do dự một lúc, nói: "Trịnh đạo hữu có từng nghe nói về Diệp Bất Phàm chưa?

Nếu Tử Quần tiên tử đã biến mất ở đây, nếu tên họ Diệp đó chưa chết, rất có khả năng cũng đang ẩn náu ở đây." Bồng Lai Tiên Tông, lão chỉ là một Hợp Thể, căn bản không vào được, tìm kiếm tung tích của Tử Quần tiên tử càng không có manh mối, lần khánh điển này mới thuận thế vào được.

Nếu có thể mượn tay Trịnh Thạch để điều tra, hy vọng sẽ lớn hơn vài phần. "Có nghe qua một chút." Diệp Bất Phàm nhận lấy Thanh Linh Ngọc, giọng điệu hòa hoãn, cười hắc hắc nói: "Ta cũng có hứng thú với tên họ Diệp đó, tiền bối nếu có thể giết được người này, cho vãn bối một chén canh là được." Nói rồi dẫn Thiên Hồn Tiên Tôn vào đại yến trong nghênh khách điện.

Lão ta vừa đi vừa đáp ứng: "Đó là tự nhiên, giết được người này, tất cả dược liệu trên người hắn, cứ để Trịnh đạo hữu tùy ý lấy." Lão ta trên mặt cười, nhưng trong lòng lại khinh thường.

Đồ trên người Diệp Bất Phàm, Đại Thừa Tiên Quân căn bản sẽ không bỏ qua, một tên Luyện Hư như ngươi là cái thá gì, mà dám nhúng chàm? "Vậy thì đa tạ rồi, ha ha ha!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên hàn quang, nhưng trên mặt lại là nụ cười rạng rỡ.

Sau đó lại nghênh đón thêm vài nhóm khách quý, có hậu duệ trực hệ của Tiên Quân, cũng có quý nữ của Âm Dương Tiên Ma Tông.

Đặc biệt là nhóm sau.

Đến đều là những nữ Hợp Thể Tiên Tôn có dung mạo xuất chúng, khí chất bất phàm, trông như thiếu nữ tuổi trăng tròn, làn da non nớt

gần như có thể bóp ra nước.

Âm Dương Tiên Ma Tông về phương diện trú nhan, có thể nói là thiên hạ đệ nhất.

Một phần cũng là vì Tử Quần La Lỵ, một phần khác là để lôi kéo Trịnh Thạch, vị kỳ tài luyện khí này.

Cuối cùng, một lão bà dẫn theo Tuyết Nữ chậm rãi đi tới. "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư?" Trên đại yến, Kim tông chủ vội vàng tiến lên chào hỏi.

Mấy nghìn năm trước lão từng gặp vị này một lần, các Hợp Thể Tiên Tôn của thế lực khác nghe vậy, sắc mặt đột biến, cũng lập tức chào hỏi.

Thiên cơ sư bậc tám, chỉ cần tùy tiện lay động nhân quả, là có thể đẩy bọn họ vào chỗ chết. "Ha ha, lão thân nghe nói Thần Ảnh Thiên Cơ Sư sắp xuất quan, đặc biệt đến bái phỏng, tiện thể xem qua Luyện khí sư bậc bảy mới tấn thăng." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư chống gậy cười nói.

Bà ta liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, có chút ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Hóa ra là tiểu bối ngươi." "Vãn bối Trịnh Thạch, mấy tháng trước ở trước tiệm luyện khí đã mạo phạm tiền bối, mong được thứ tội." Diệp Bất Phàm trong lòng khẽ run, âm thầm vận chuyển Di Tinh Hoán Đẩu và Thai Hóa Dịch Hình, trên mặt không chút biến sắc.

Hắn từng vận chuyển Pháp Kiếp Đồng để dò xét vị này, kết quả là mắt đau nhói gần như bị mù. "Không sao." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư xua tay: "Lão thân ở đây chờ Thần Ảnh Thiên Cơ Sư xuất quan, ngươi cứ đi làm việc của mình đi." Diệp Bất Phàm chắp tay, tự mình đi tiếp đãi khách mới, nhận quà.

Trong lòng lại là một mảnh âm u.

Lão già này đến tìm Thần Ảnh, tuyệt đối là nhắm vào hắn.

Rất rõ ràng, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư cũng nghi ngờ sự biến mất của Tử Quần La Lỵ có liên quan đến hắn, muốn đàm phán với Thần Ảnh, để bói toán tung tích của Tử Quần La Lỵ.

Khánh điển bắt đầu, Kim tông chủ phát biểu, Diệp Bất Phàm lại khách sáo vài câu, trong bữa tiệc cùng các phương nói cười vui vẻ.

Cho đến lúc này, thân phận của Diệp Bất Phàm mới tiến vào giới cao tầng của tu tiên giới, vòng tròn của các Hợp Thể.

Trong lúc nói chuyện, hắn biết được không ít tình báo về Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Trung Vực, Tây Vực.

Ví dụ như chủ nhân của Tử Vi Tiên Đình ở Trung Vực đang khai cương thác thổ, chuẩn bị mượn đại khí vận để đột phá Chân Tiên.

Lại ví dụ như một vị Cấm Kỵ Chi Chủ ở Tây Vực đột phá Chân Tiên không thành, thân tử đạo tiêu.

Về phía Bắc Vực, yêu tộc và Trường Sinh Tiên Cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông vì thiên địa tạo hóa "Cửu Thiên Tiên Trì" mà nảy sinh ma sát, có xu thế đại chiến, vân vân.

Diệp Bất Phàm đã có một phán đoán đại khái về tình hình của toàn bộ tu tiên giới.

Trong bữa tiệc, Thần Ảnh Thiên Cơ Sư xuất quan, nhíu mày giao đàm với Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư. "Lão hủ chỉ còn mấy chục năm tuổi thọ, bất kể là bói toán Diệp Bất Phàm, hay là Ma Tổ, ta đều không có hứng thú." Thần Ảnh Thiên Cơ Sư vẻ mặt lạnh lùng.

Lão lần này xuất quan, là vì cuộc chiến giữa nhân tộc và hải yêu tộc.

Chỉ có thể đặt mạng sống vào việc này, không thể lãng phí tuổi thọ

để đi bói toán những ẩn số như Diệp Bất Phàm, Ma Tổ. "Không bảo đạo hữu đi bói toán người đó, ta chỉ mượn thiên cơ trận của ngươi dùng một chút, ta bây giờ đã đoán định Diệp Bất Phàm còn sống, chỉ cần bói ra được nơi ẩn náu của phân niệm Ma Tổ, là có thể thuận dây mò dưa tìm ra tung tích của tên này." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư trịnh trọng nói.

Sau lần tế trời, liên tiếp có vài vị lão quái vật ẩn giấu đột phá Chân Tiên.

Kết quả toàn bộ thất bại, thân tử đạo tiêu.

Rủi ro đột phá Chân Tiên quá cao, hoặc là thành công, hoặc là thất bại tử vong, rất ít có khả năng thứ ba.

Điều này khiến Tuyết Nhân Tiên Quân bất an, phải bắt được Diệp Bất Phàm làm đường lui. "Ngươi không phải có cô ta sao?

Nữ tử này và Diệp Bất Phàm thần hồn giao dung, ngươi có thể dựa vào thần hồn của cô ta để bói toán Diệp Bất Phàm." Thần Ảnh Thiên Cơ Sư liếc nhìn Tuyết Nữ, cười lạnh nói. "Cái giá quá lớn, mà kết quả không ổn định, lão thân cũng rất dễ bị nổ tung tại chỗ, đây chỉ có thể là lựa chọn cuối cùng bất đắc dĩ." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư trầm giọng nói. "Ta cần phải thương nghị với Thủy Trạch và Trảm Long Tiên Quân." Thần Ảnh Thiên Cơ Sư suy nghĩ rồi nói. "Được." Gương mặt già nua của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư lộ ra nụ cười rạng rỡ, chỉ cần đồng ý, trả một chút bảo vật thì có sao?

Rất nhanh, khánh điển đã đến hồi kết.

Diệp Bất Phàm lần lượt tiễn khách, cuối cùng cầm theo chiếc túi càn khôn nặng trịch đi về phía Linh Cư Cung của mình. "Có những thứ này, cộng thêm việc kinh doanh luyện khí, tài nguyên từ Luyện Hư hậu kỳ tiến vào đại viên mãn không cần phải lo nữa." Diệp Bất Phàm đối với thu hoạch của khánh điển đại thể là hài lòng.

Bên cạnh hắn là Thiên Hồn Tiên Tôn, trong mắt lão ta lóe lên tia sáng âm u, không ngừng đánh giá mỗi nơi đi qua. "Bên tông môn ta đã chào hỏi rồi, ngươi cùng La Sát tiền bối mấy người tạm thời ở lại khách cư điện, có tìm được tung tích của Tử Quần tiên tử hay không, hoàn toàn xem bản lĩnh của các ngươi." Diệp Bất Phàm thuận miệng nói. "Đó là tự nhiên, nhưng ta vẫn muốn luyện chế một thanh linh bảo bậc bảy, không biết Trịnh đạo hữu có nguyện ý giúp đỡ không?" Thiên Hồn Tiên Tôn cười nói. "Đạo hữu trả được giá, tự nhiên có thể." "Ha ha ha!

Vậy thì đa tạ Trịnh đạo hữu rồi, hôm khác ta thu thập đủ dược liệu, sẽ đến Linh Cư Cung của ngươi bái phỏng." Thiên Hồn Tiên Tôn cười lớn.

Diệp Bất Phàm gật đầu, trước khi vào Linh Cư Cung, quay đầu lại nhắc nhở: "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư của quý tông đã đích thân đến, tin tức rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, Tử Quần tiên tử chưa chắc sẽ còn ở lại Bồng Lai Tiên Tông đâu." "Cô ta không thoát được đâu." Thiên Hồn Tiên Tôn tự tin tràn đầy.

Diệp Bất Phàm không nói thêm nữa, đi vào trong tẩm cung.

Vừa vào trong, hắn liền cảm nhận được một luồng dao động thiên cơ cường liệt tiến vào Bồng Lai Tiên Tông, thẳng đến đạo trường của Thần Ảnh Thiên Cơ Sư. "Lại một vị Thiên cơ sư bậc tám!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm tình bất định, thông qua Vân Không Sa biến mất không thấy, không lâu sau quay trở lại.

Đợi một lúc lâu, Tử Quần La Lỵ hiện ra trước mắt, đôi mắt hoa đào liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, đôi mày liễu nhíu chặt: "Nếu Thần Ảnh và các Thiên cơ sư này liên hợp lại, ta sẽ gặp nguy hiểm, thân phận của ngươi e là cũng không giữ được." Một vị Thiên cơ sư bậc tám đã đủ đáng sợ.

Thêm mấy vị nữa, dù là Đại Thừa đến, cũng không thoát khỏi tính toán. "Bọn họ rất có thể đã suy đoán ra ta còn chưa chết." Diệp Bất Phàm sắc mặt lạnh lùng. "Bên Long tộc phân thân của ta đã đàm phán xong, ngươi nghĩ cách dụ Thiên Hồn Tiên Tôn ra ngoài, ta tự mình bắt lão ta!" "Lấy đó làm mồi nhử, giết Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư!" Diệp Bất Phàm trong mắt hàn quang rực sáng, lạnh lùng nói: "Đám Thiên cơ sư này, thật sự cho rằng vận mệnh của mình đều nằm trong lòng bàn tay, không chết được sao?

Ta đây cứ nhất quyết phải giết một người!

Giết gà dọa khỉ!" "Tiên Long tộc?" Tử Quần La Lỵ nhíu mày: "Đừng dính dáng quá sâu với Yêu tộc, nếu ngươi bị bọn chúng bắt được sẽ trở thành nô lệ để phản tổ." "Ha ha ha!

Vẫn là tức phụ nhà ta thương ta nhất." Diệp Bất Phàm vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tử Quần La Lỵ, mềm mại như liễu xuân, tinh tế đáng yêu.

Tử Quần La Lỵ ngẩn ra, sát khí toàn thân tan biến như khói, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô, dường như lúc này mới nhận ra thái độ của mình có vấn đề.

Dục niệm trong cơ thể thêm dầu vào lửa: "Ngươi thảm rồi, ngươi rơi vào lưới tình rồi." Nộ niệm thì lạnh lùng hừ nói: "Vừa mới chém đứt tình niệm, nay tình ý lại nổi lên.

Trong tất cả các ý niệm, chỉ có sát niệm của ngươi là thụt lùi nghiêm trọng nhất, cả đời này ngươi không thể thoát khỏi tiểu tử này đâu." Tử Quần La Lỵ trầm mặc. "Nhưng đây cũng là một cơ duyên, đợi khi ngươi tấn thăng Đại Thừa viên mãn, giết hắn đi, Sát đạo của ngươi tất sẽ đại thành, cho dù không dựa vào hợp niệm cũng có cơ hội tấn thăng Chân Tiên!" Dục niệm từ từ dẫn dắt.

Nó là hóa thân của dục vọng, sát dục, tham dục, đấu tranh dục...

Tử Quần La Lỵ không để ý đến mấy ý niệm khác, nói: "Nếu ngươi đã quyết tâm như vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay." Diệp Bất Phàm nhìn theo bóng nàng rời đi, bói một quẻ, vẻ mặt đăm chiêu.

Hắn lục lọi trong túi Càn Khôn một hồi lâu, tìm ra hai bộ trận pháp thất giai.

Trình độ trận pháp của hắn chỉ mới lục giai đỉnh phong, căn bản không thể chế tạo ra trận pháp thất giai.

Mấy trận pháp này có được từ di tích Tiên Ma.

Tiên Ma Tôn là một Hợp Thể vô địch dưới trướng Đại Thừa Tiên Quân, tự nhiên cũng có vài bộ trận pháp khí cụ thất giai để lại. …… Không lâu sau.

Một con Văn Linh Điểu bay vào Bồng Lai Tiên Tông, đậu trên lan can tầng hai của khách điện.

Loại điểu sủng ngũ giai này tương đối hiếm có, có khả năng che đậy thiên cơ, ẩn giấu hành tung, cực kỳ giỏi truy vết, đã được Thiên Hồn Tiên Tôn nuôi dưỡng hơn ngàn năm.

Nó phun ra một làn sương nước, sương mù hóa thành một nữ tu sĩ có dung mạo bình thường, lặng lẽ rời khỏi tông môn, ngự kiếm bay ra ngoài tiên đảo.

Thiên Hồn Tiên Tôn thấy vậy, mặt lộ vẻ khác thường.

Chương 576

Trong mắt lão, Tử Quần tiên tử có thể ẩn nấp trong Bồng Lai Tiên Tông lâu như vậy mà không bị phát hiện, tất nhiên là đã thay thế thân phận của người khác.

Vì vậy, sau khi vào Bồng Lai Tiên Tông, lão lập tức đến Chấp Pháp Điện, dùng một số tiền lớn mua chuộc tu sĩ chấp pháp để lấy danh sách và họa tượng của tất cả tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư trong Bồng Lai Tiên Tông. "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đến Bồng Lai Tiên Tông, tất sẽ khiến nữ nhân này cảnh giác mà rời đi.

Lúc này ai rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, kẻ đó có hiềm nghi lớn nhất." Thiên Hồn Tiên Tôn đắc ý cười lớn.

Đến cảnh giới của bọn họ, nếu thuật thiên cơ không thể bói ra, thì những phương pháp truy tìm đơn giản hơn thường lại có hiệu quả.

Bồng Lai Tiên Tông sẽ không tự nhiên thiếu một người, cũng không tự nhiên thêm một người, mà quy luật hành tung của mỗi người về cơ bản đều có dấu vết để lần ra.

Hành vi bất thường, hoặc là mang bí mật lớn, hoặc là có vấn đề!

Sau đó lại có mấy con Văn Linh Điểu bay tới, truyền đến hành tung của hơn mười tu sĩ.

Tiếp theo là phân biệt thật giả, nhưng Thiên Hồn Tiên Tôn có trực giác rằng nữ tu bình thường kia chính là Tử Quần tiên tử. "Phải mau chóng đuổi theo nữ nhân này!

Bắt được rồi lập tức ép hỏi tung tích của Diệp Bất Phàm!" Thiên Hồn Tiên Tôn lộ vẻ hung ác, quyết đoán rời khỏi khách điện, độn thổ ra ngoài Bồng Lai Tiên Tông.

Với thực lực Hợp Thể cảnh của lão, một Tử Quần tiên tử chỉ ở Hóa Thần kỳ, cho dù là chuyển thế trùng tu cũng vô dụng, tu vi chênh lệch quá lớn.

Hơn nữa đây chỉ là một phân niệm, không phải mấy phân niệm ở Bắc Vực.

Sau khi lão đi, một bóng người mặc hắc bào cũng từ khách điện bước ra, bám sát theo sau.

Chính là La Sát Tiên Tôn, gã nhìn bóng lưng của Thiên Hồn Tiên Tôn, cười lạnh khà khà: "Thuật truy tung của ta bình thường, nhưng có người giỏi truy tung là được, xem ra lần này sẽ có thu hoạch lớn." Gã là người của Hồng Trần Tiên Quân, truy bắt Tử Quần tiên tử không chỉ vì Chân Linh Tiên Thạch mà còn vì đấu tranh phe phái.

La Sát Tiên Tôn nín thở ngưng thần, lặng lẽ bám theo sau Thiên Hồn Tiên Tôn.

Còn sau La Sát Tiên Tôn, lại một bóng người nữa từ khách điện bước ra, mặc trường bào màu xanh lam, tỏa ra khí tức Hợp Thể trung kỳ.

Người này là người của Tiêu Dao Tiên Quân, Hoàng Thổ Tiên Tôn, không giỏi truy tung, cũng không giỏi bói toán, chỉ giỏi đấu pháp. "La Sát Tiên Tôn người này tinh ranh hơn người, nếu gã đã ra ngoài, tất nhiên đã phát hiện ra manh mối, xem ra có thể ngư ông đắc lợi rồi." Hoàng Thổ Tiên Tôn mặt mày tươi cười, bám theo sau. …… Bên kia, nữ tu sĩ sau khi rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, nhanh chóng thay đổi dung mạo, hóa thành một nữ tử che mạng trắng bay về phía sâu trong đại dương. "Vút!" Một luồng đao quang màu xanh lam tựa như sóng biển, mạnh mẽ chém xuống nữ tử, pháp tắc Đao đạo đáng sợ nghiền nát tất cả, bá đạo vô song. "Kẻ nào?!" Nữ tử che mạng kinh nộ, vội vàng dùng thuật Di hình hoán vị với một con cá mập dưới biển.

"Xoẹt!" Lớp da cứng rắn của con cá mập bị pháp tắc Đao đạo xé nát, hóa thành mưa máu ngập trời, nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng lớn.

Còn vị trí ban đầu của con cá mập, nữ tử che mạng đã biến mất, thay vào đó là thiếu nữ mặc váy tím. "Di hình hoán vị, quả nhiên là ngươi." Thiên Hồn Tiên Tôn lơ lửng một thanh hắc đao trong lòng bàn tay, không kiêng nể gì mà đánh giá thiếu nữ, cười khà khà quái dị.

Lão tu luyện pháp tắc Đao đạo, khác với người thường, pháp tắc của lão hợp nhất với Hồn đạo, có thể chém thần hồn!

Lão truy lùng nữ nhân này, tự nhiên đã điều tra thông tin liên quan, mấy năm trước nàng đã giết không ít hải yêu, một trong những thần thông đó chính là Di hình hoán vị. "Lòng tham đúng là có thể xóa nhòa mọi nỗi sợ hãi, bây giờ một tên Hợp Thể cũng dám ra tay với ta." Tử Quần La Lỵ cười mà mặt đằng đằng sát khí: "Thật không sợ tiền thế chân thân của ta huyết tẩy Tuyết Tiên Tông của các ngươi cả nhà sao?" "Lúc tế thiên, tiền thế chân thân của Ma Tổ đã một mình chiến đấu với mấy vị Đại Thừa, ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng... tiền thế chung quy vẫn là tiền thế, Tuyết Nhân Tiên Quân sớm đã nhìn ra chân thân đó dùng không được mấy lần." Thiên Hồn Tiên Tôn sải bước tiến về phía Tử Quần La Lỵ, khinh thường nói: "Thời thượng cổ ngươi không ai bì nổi, dưới Chân Tiên gần như vô địch, nhưng bây giờ chỉ là một Hóa Thần, một con kiến mà lão phu có thể bóp chết tùy tay!" "Cho ngươi hai lựa chọn, một là nói ra tung tích của Diệp Bất Phàm, hai là ta hành hạ ngươi một trận, rồi ép hỏi ngươi!" Thiên Hồn Tiên Tôn nhìn xuống Tử Quần La Lỵ từ trên cao, cười lạnh nói: "Lão phu xuất thân từ ngục tốt của Tuyết Tiên Tông, có đủ thủ đoạn để ngươi mở miệng, chắc ngươi cũng không muốn chịu nhục đâu nhỉ?" Pháp tắc Đao đạo của lão dung hợp với Hồn đạo, nguồn gốc chính là từ những năm tháng làm ngục tốt, người bị lão hành hạ đến chết không có một vạn cũng có tám ngàn.

Tử Quần La Lỵ mặt búp bê càng thêm lạnh băng, nói: "Ta muốn kẻ này sống không bằng chết!" "Được." Mặt biển sóng dâng, không gian vặn vẹo, một bóng người bạch y bạch phát chậm rãi bước ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Hồn Tiên Tôn. "Diệp Bất Phàm?!" Thiên Hồn Tiên Tôn sững lại, ngây người tại chỗ, dường như không ngờ rằng mình chưa kịp ép hỏi mà đối phương đã tự mình xuất hiện, ngay sau đó hai mắt sáng rực, kích động đến toàn thân run rẩy.

Dung mạo của Diệp Bất Phàm đã được lưu truyền khắp tu tiên giới.

Lão nhìn chằm chằm vào bóng người bạch y bạch phát kia, mắt không dám chớp, sợ rằng chớp mắt một cái là gã này biến mất. "Ngươi quả nhiên vẫn còn sống!" "Cơ duyên!

Cơ duyên trời cho, chỉ cần bắt được ngươi, giao cho Tuyết Nhân... không!

Đại Thừa có thể đoạt xá, tại sao ta không thể đoạt xá?!" Thiên Hồn Tiên Tôn mắt đỏ ngầu, tràn ngập tham lam và khát vọng.

Lão muốn đoạt xá!

Lão muốn thành tiên! "Không uổng công ta mai phục bên ngoài Bồng Lai Tiên Tông lâu như vậy, hôm nay nhất định phải đoạt xá ngươi!" Thiên Hồn Tiên Tôn phấn khích cười lớn, không chút do dự thúc giục linh bảo, chém về phía Diệp Bất Phàm.

Uy thế không mạnh, sợ một đao chém chết đối phương.

Nhưng uy thế dù yếu cũng không phải một Luyện Hư có thể chống đỡ, sóng lớn ngút trời, pháp tắc Đao đạo tràn ngập hư không. "Phụt!" Bóng người của Diệp Bất Phàm bị một đao chém tan, như một cái bóng nước. "Hả?" Thiên Hồn Tiên Tôn ngạc nhiên, rồi sắc mặt hơi đổi, đột ngột vung đao chém về phía hư không bên cạnh.

"Keng!" Diệp Bất Phàm chân thân từ trong hư không bước ra, quyền chưởng ấn lên mũi đao, lực đạo khổng lồ cứng rắn đẩy lùi mũi đao. "Cái gì?!" Thiên Hồn Tiên Tôn chấn kinh, khó có thể tin nổi.

Một đao toàn lực của lão, bất kỳ Luyện Hư nào cũng không thể đỡ được, vậy mà Diệp Bất Phàm không chỉ đỡ được, cường độ pháp tắc thậm chí còn mạnh hơn lão một bậc.

Một Luyện Hư có pháp tắc mạnh hơn Hợp Thể sơ kỳ, nói ra cũng không ai tin. "Đại Thiên Hồn Đao!" Thiên Hồn Tiên Tôn cảm thấy không ổn, lập tức gầm lên, hai tay hợp lại, hình thành một đạo đao mang khổng lồ đen kịt, xuyên thấu trời đất, hung hăng chém về phía Diệp Bất Phàm.

Thần thông này đủ để trọng thương một Hợp Thể sơ kỳ bình thường.

Thế nhưng Diệp Bất Phàm chỉ điểm một ngón tay vào đao mang màu đen, trong khoảnh khắc nó chém xuống, dường như đã trải qua vô tận năm tháng, uy lực ngày càng suy yếu, cuối cùng như dung nham sắp tắt, bị Diệp Bất Phàm nhẹ nhàng bóp một cái liền hoàn toàn tan biến. "Pháp tắc Thời Không?!" Thiên Hồn Tiên Tôn kinh hãi tột độ, liên tiếp thi triển thần thông chống trả, kết quả dưới sự xâm thực của thời không, uy lực đều bị suy giảm vô số lần.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt lạnh lùng, một thanh phi kiếm từ miệng hắn bắn ra, rồi biến mất không thấy. "A a a!!!" Thiên Hồn Tiên Tôn đột nhiên đau đớn kêu thảm, một thanh phi kiếm hiện ra trong cơ thể lão, pháp tắc Thời Không bùng nổ không ngừng nghiền nát nguyên thần và hồn phách của lão, nhục thân thì ngay tại chỗ bị kiếm quang xé nát.

Đây chính là sự đáng sợ của pháp tắc Thời Không, bản thân uy lực không mạnh, nhưng nếu gia trì lên linh bảo, nó có thể xuất hiện ở bất

kỳ nơi nào, bao gồm cả trong nhục thân.

Pháp tắc không gian đơn thuần không làm được, cho dù có thể, cũng không nhanh như vậy, bất kỳ Hợp Thể nào cũng có thời gian để chống cự.

Nhưng khi dung hợp với thời gian, ngươi ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. "Diệp Bất Phàm!

Chết cho ta!" Thiên Hồn Tiên Tôn điên cuồng gào thét, toàn lực thúc giục thanh phi đao linh bảo kia, dấy lên đầy trời đao quang pháp tắc, chém về phía Diệp Bất Phàm.

Liều mạng, phi đao bất kể uy lực hay tốc độ, đều đủ để uy hiếp một vị Hợp Thể sơ kỳ. "Thời Không Chuyển Di." Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh nhạt, vẽ một vòng tròn phía trước, thời không thác loạn, phi đao chìm vào trong đó rồi biến mất. "Ầm" một tiếng, hư không xa xa nổ tung, đao quang dày đặc.

Thiên Hồn Tiên Tôn thấy vậy, vừa kinh vừa sợ.

Đạo Thời Không, từ vạn cổ đến nay chưa có ai lĩnh ngộ và nắm giữ, thần uy của nó quá sức tưởng tượng.

Lão đột nhiên phun ra một mũi tên đen tẩm kịch độc, bắn về phía Diệp Bất Phàm, còn bản thân thì ép phi kiếm ra khỏi cơ thể, thi triển đao đạo độn thuật, điên cuồng bỏ chạy về phía xa. "Chết tiệt!

Phải mau chóng báo cáo cho Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, nếu không trừng trị kẻ này, không cần đến ngàn năm, cả tu tiên giới sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu!" Thiên Hồn Tiên Tôn hồn bay phách lạc, sợ bị đuổi kịp, đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, kích phát tiềm lực bỏ chạy.

Lão vốn tưởng rằng dựa vào tu vi Hợp Thể của mình, cho dù gặp phải Diệp Bất Phàm, cũng có thể dễ dàng bắt được hắn.

Kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Đối phương mạnh đến mức đã đuổi kịp Hợp Thể trung kỳ, nếu để hắn tiến vào Đại Thừa kỳ, e rằng những nhân vật lớn như Tuyết Nhân Tiên Quân, Tiêu Dao Tiên Quân cũng phải bị tàn sát! "Phụt!" Ngay lúc này, đà bỏ chạy của lão đột nhiên khựng lại, cứng ngắc cúi đầu nhìn xuống.

Bên trong nguyên thần của lão, một khe nứt không gian hiện ra, bàn tay trắng như ngọc từ bên trong nắm chặt lấy nguyên thần của lão. "Diệp Bất Phàm!

Ta còn có bảo vật!

Ta còn có rất nhiều bí mật!

Đừng giết..." Thiên Hồn Tiên Tôn kinh hoàng la lớn, rồi đột ngột im bặt, nguyên thần của lão bị kéo vào trong khe nứt không gian, xuất hiện trong lòng bàn tay của Diệp Bất Phàm. "Phong!" Diệp Bất Phàm thuần thục đánh ra pháp quyết phong ấn, phong ấn lão vào một quả cầu bạch ngọc, thuận tay nhặt lấy túi Càn Khôn của đối phương. "Đây chính là Đạo Thời Không sao?" Tử Quần La Lỵ nhìn pháp tắc thần kỳ này, cũng kinh ngạc không thôi, kiếp trước nàng cũng chưa từng thấy nhân vật nào tu luyện loại pháp tắc này.

Chương 577

Tu luyện thời gian, hoặc không gian thì có.

Nhưng giống như Diệp Bất Phàm, pháp bảo thần thông trực tiếp xuất hiện bên trong cơ thể đối phương, thật sự khó mà tưởng tượng nổi. "Ngươi làm sao đột phá được phòng ngự pháp tắc của Thiên Hồn Tiên Tôn?" Tử Quần nén lại sự chấn động, nghi hoặc hỏi. "Không phải đột phá, chỉ là vận dụng pháp tắc Thời Không thôi, chọn một điểm thời gian trên quỹ đạo chạy trốn của lão, bố trí trước một khe nứt không gian.

Có thể nói, tay của ta vốn đã ở đó, là do lão đi qua điểm thời gian này, tự mình đâm đầu vào." Diệp Bất Phàm nhanh chóng thu dọn chiến trường, thi triển pháp tắc Thời Không.

Bất kỳ dấu vết nào cũng không thể chịu được sự trôi chảy của thời không, chỉ cần gia tốc cho khoảng thời không này, dấu vết tự nhiên sẽ biến mất, cho dù dùng thuật hồi quang phản chiếu cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Mà ở đây, hắn sớm đã bố trí thiên cơ, huyễn trận, phòng ngự tam trọng trận pháp, có thể che giấu dao động đấu pháp của hai người. "Gã này quá biến thái, con đường giết chồng chứng đạo ngươi tốt nhất đừng đi nữa." Trong cơ thể Tử Quần La Lỵ, dục niệm nghe đến ngây người, nói thẳng.

Các nàng thỉnh thoảng lại song tu với Diệp Bất Phàm, đối với tiến độ pháp tắc của hắn rõ như lòng bàn tay, pháp tắc Thời Không rõ ràng là vừa mới nắm giữ.

Vừa nắm giữ đã có thể vận dụng đến mức độ này.

Chỉ có thể nói ngộ tính biến thái.

So với ngộ tính nghịch thiên của Nhan Như Ngọc, cũng chỉ kém một chút.

Lại thêm Diệp Bất Phàm tinh thông tính toán, một khi tiến vào Đại Thừa, thế gian này có thể giết hắn không quá một bàn tay. "Ta đi trước, có thể giết được Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào bản lĩnh của ngươi, ta không giúp được ngươi." Tử Quần La Lỵ khẽ nói, lặn xuống đáy biển biến mất.

Diệp Bất Phàm thu lại Vân Không Sa, ngồi xếp bằng trên mặt biển, tham ngộ pháp tắc Thời Không.

Trải qua trận chiến này, hắn lĩnh ngộ về thời không càng thêm sâu sắc, đối với việc sáng tạo thần thông Thời Không Đảo Chuyển càng thêm chắc chắn.

Đợi một lát.

Hai bóng người lao nhanh đến, một người giống hệt Thiên Hồn Tiên Tôn, người còn lại giống hệt nữ tu sĩ mà Tử Quần La Lỵ đã dịch dung trước đó.

Hai người này, tự nhiên là phân thân của hắn.

La Sát Tiên Tôn, Hoàng Thổ Tiên Tôn bám theo sau Thiên Hồn Tiên Tôn không qua mắt được thuật bói thiên cơ của hắn, do đó sau khi Thiên Hồn Tiên Tôn rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, hắn đã để hai phân thân đang ẩn nấp dẫn dụ La Sát và Hoàng Thổ đi.

Thu lại hai phân thân, Diệp Bất Phàm thi triển Thai Hóa Dịch Hình, biến thành bộ dạng của Thiên Hồn Tiên Tôn, thậm chí cả khí tức Hợp Thể cảnh cũng giống hệt.

Vừa lúc đó, La Sát Tiên Tôn vội vã chạy tới.

Gã nhìn chằm chằm Thiên Hồn Tiên Tôn một lúc lâu, cười mà như không cười nói: "Thiên Hồn đạo hữu, thật là trùng hợp a." "La Sát đạo

hữu, muốn diễn trò bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau à, vậy thì phải khiến ngươi thất vọng rồi." Diệp Bất Phàm nói giọng âm dương quái khí.

La Sát Tiên Tôn cũng không giả vờ nữa, nhướng mày nói: "Tử Quần tiên tử đâu rồi?

Đừng nói nàng ta trốn thoát ngay dưới mí mắt ngươi đấy nhé." "Chứ sao nữa?

Nếu lão phu bắt được nữ nhân này, sao lại còn ở đây trì hoãn?" La Sát Tiên Tôn nghe vậy trong lòng trầm xuống, cẩn thận quan sát xung quanh, lúc này mới nhận ra có dấu vết của trận pháp phòng ngự, đi sâu xuống đáy biển, thậm chí còn thấy một đại trận truyền tống còn sót lại.

Gã tìm kiếm trên đó, cuối cùng bắt được một tia khí tức của Tử Quần tiên tử.

Rất rõ ràng.

Tử Quần tiên tử đã có người tiếp ứng bên ngoài Bồng Lai Tiên Tông từ trước, bố trí trận pháp chặn Thiên Hồn Tiên Tôn, sau đó nhân cơ hội kích hoạt trận truyền tống. "Thiên Hồn đạo hữu thật đúng là... vô năng a, một Hóa Thần mà lại có thể truyền tống chạy thoát trong tầm mắt của ngươi?" La Sát Tiên Tôn mặt mày xanh mét, bực bội không thôi.

Sớm biết vậy đã trực tiếp đuổi theo, bắt Tử Quần tiên tử rồi. "Vô năng?

La Sát đạo hữu sao không tự mình đi truy lùng?!" "Thiên Hồn Tiên Tôn" cười lạnh, phất tay áo đạp sóng mà đi.

Khóe mắt lão liếc nhìn một vùng biển khác, trong mắt lóe lên một tia trào phúng.

Hoàng Thổ Tiên Tôn đến giờ vẫn còn ẩn nấp.

Lão lười để ý đến hai lão già này, đi thẳng về phía Bồng Lai tiên đảo. "La Sát đạo hữu thật sự cho rằng Tử Quần tiên tử đã trốn thoát qua trận truyền tống sao?" Hoàng Thổ Tiên Tôn hiện ra trên không, nhìn về hướng "Thiên Hồn Tiên Tôn" rời đi, ánh mắt sâu thẳm.

La Sát Tiên Tôn thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, rồi âm lãnh nói: "Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau, Hoàng Thổ Tiên Tôn mới là hoàng tước thật sự a.

Không biết lời này của ngươi có ý gì?" "Theo ta thấy, không phải là mắt thấy tai nghe thì đều đáng ngờ, nói không chừng là La Sát đạo hữu đã bắt được Tử Quần tiên tử, lợi dụng trận pháp còn sót lại này để che đậy." Hoàng Thổ Tiên Tôn thản nhiên nói. "Ý của ngươi là?" "Ngươi và ta cứ chằm chằm người này là được, cho dù chưa bắt được, với trình độ truy lùng của người này, rất có khả năng sẽ lại truy ra Tử Quần tiên tử." Hoàng Thổ Tiên Tôn cười quái dị hai tiếng, đề nghị.

Hiện tại, La Sát Tiên Tôn cũng không có cách nào khác, đành phải đồng ý.

Thế là, hai người quay trở lại khách điện của Bồng Lai Tiên Tông, bắt đầu theo dõi Thiên Hồn Tiên Tôn, nắm bắt mọi động tĩnh bất thường.

Còn Diệp Bất Phàm, thuận thế vào ở phòng của Thiên Hồn Tiên Tôn.

Bên Linh Cư Cung thì là Tử Quần La Lỵ dịch dung thành bộ dạng của hắn, cùng trưởng lão Bồng Lai Tiên Tông bàn chuyện luyện khí.

Tiểu loli lấy sát phạt làm chủ này, đã trở thành hình dạng của Diệp mỗ nhân.

Trong phòng, Diệp Bất Phàm bố trí trận pháp ẩn nấp, lấy ra quả cầu chứa Thiên Hồn Tiên Tôn. "Diệp Bất Phàm, có gì từ từ nói, ta sống còn có ích hơn là chết!" Thiên Hồn Tiên Tôn trong quả cầu ngọc khổ sở cầu xin.

Khó khăn lắm mới tu luyện đến cảnh giới ngày nay, lão sao cam tâm chết đi? "Đúng vậy, giá trị của ngươi khi còn sống lớn hơn." Diệp Bất Phàm đồng tình, Thiên Hồn Tiên Tôn nghe vậy mừng rỡ, ngay sau đó, một bàn tay nắm chặt quả cầu ngọc, pháp tắc Thời Không đáng sợ điên cuồng ùa vào.

Nguyên thần vốn đã già nua của Thiên Hồn Tiên Tôn phảng phất như trải qua mấy chục năm, càng thêm già cỗi, thọ mệnh đại tổn. "A a a!" Thiên Hồn Tiên Tôn đau đớn kêu thảm, oán độc chửi bới, gào thét.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, một lát sau, thần hồn của Thiên Hồn Tiên Tôn đã suy yếu không chịu nổi, hắn nhân cơ hội thúc giục thần thức, như những cây kim thép hung hăng đâm vào thần hồn của Thiên Hồn Tiên Tôn, từng chút một vây khốn ý thức của lão.

Bản thân thì tách ra một tia hồn phách, chim cưu chiếm tổ thước.

Đây không phải là đoạt xá, mà là cùng tồn tại.

Một khi ý thức của Thiên Hồn Tiên Tôn biến mất, sẽ không qua mắt được thuật bói của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm hoàn toàn nắm giữ nguyên thần của Thiên Hồn Tiên Tôn, giúp tu vi của lão hồi phục, làm xong, hắn lặng lẽ quay về Linh Cư Cung của mình.

Còn Thiên Hồn Tiên Tôn, suy nghĩ hồi lâu, đánh ra truyền âm phù, truyền đạt thông tin Tử Quần La Lỵ đã trốn thoát khỏi Bồng Lai tiên đảo cho Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Đón nhận hắn, tự nhiên là một trận quở trách. "Ai cho ngươi hành

động thiếu suy nghĩ?!

Đúng là thành sự không đủ, bại sự có dư!" Phân thân hư ảnh của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư xuất hiện trong phòng, mặt mày xanh mét quát mắng.

Nếu Tử Quần tiên tử trốn đến bên cạnh Ma Cầm Tiên Quân, thì dù lão có bói ra được vị trí cũng vô dụng. "Xin hãy thứ tội." "Thiên Hồn Tiên Tôn" hoảng hốt, cúi người cam đoan: "Thời gian này có rất nhiều tu sĩ rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, ta cũng không ngờ đó là Tử Quần tiên tử, vốn định điều tra ra thông tin chính xác rồi mới báo cho ngài, không ngờ nàng ta lại trốn mất." "Cút ra ngoài, điều tra cho kỹ tung tích của nàng ta!

Mấy ngày nay phải tìm ra nàng!" Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư cầm cây gậy trong tay gõ mạnh xuống đất, đôi mắt già nua vẩn đục bùng lên hàn quang: "Nếu không tìm được, ngươi chết đi." Với sự thông minh của lão, sao có thể không nhìn ra ý đồ của Thiên Hồn Tiên Tôn.

Dám tranh miếng ăn với Tuyết Nhân Tiên Quân, đúng là tìm chết! "Vâng, vâng." Thiên Hồn Tiên Tôn như được đại xá, cuống cuồng rời khỏi phòng.

Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư nhìn bóng lưng của lão, lòng như lửa đốt: "Phải nhanh chóng lợi dụng thiên cơ đại trận của Thần Ảnh, truy tìm Tử Quần tiên tử." Còn bên phía Thiên Hồn Tiên Tôn, nhanh chóng rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, hướng về phía biển sâu. "Nhanh vậy đã có động tĩnh rồi!

Thuật truy tung của Thiên Hồn Tiên Tôn quả thật kinh người." La Sát Tiên Tôn đứng trước khách điện, vẻ mặt kỳ lạ.

Hoàng Thổ Tiên Tôn nói: "Lần này đừng để tuột mất nữa, thấy Tử Quần tiên tử, trực tiếp động thủ bắt nữ nhân này đi!" "Bắt đi?" "Ta đã suy nghĩ mấy tháng nay, nữ nhân này đa phần có quan hệ mật thiết với

Diệp Bất Phàm, bắt nàng ta, tin rằng Diệp Bất Phàm sẽ cắn câu." Hoàng Thổ Tiên Tôn ánh mắt sâu thẳm, tự tin nắm chắc.

Hai người không dám chậm trễ, nhanh chóng đuổi theo. …… "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư vẫn ở lại Bồng Lai Tiên Tông, xem ra Thần Ảnh Thiên Cơ Sư đã đồng ý với lão, cho mượn thiên cơ đại trận để bói ra tung tích của ngươi và ta." Tử Quần La Lỵ nhíu chặt đôi mày nhỏ, nói: "Ta tuy đã học được thuật Di tinh hoán đẩu, tránh được nhân quả, nhưng ta chung quy vẫn là ta, không lâu nữa sẽ tìm ra được chân thân của ta." Kiếp trước nàng không phải là thiên cơ sư bát giai, chỉ là thất giai đỉnh phong, nhưng nàng hiểu rõ mức độ mạnh mẽ của một thiên cơ sư bát giai. "Đã đào sẵn hố cho lão bà này rồi, cứ để lão bói đi, ngươi đi một chuyến đến Hải Yêu Tiên Tông." Diệp Bất Phàm nói.

Tử Quần La Lỵ đứng trước mặt hắn, giọng nói trong trẻo: "Có thể, nhưng tu vi của ta quá thấp, ngươi cần giúp ta tu hành." Thời gian này tu vi của nàng đã đến Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào trung kỳ, tốc độ nhanh hơn trước không chỉ một lần, gần như đuổi kịp Hắc Quần Tử, Bạch Quần Tử. "..." Diệp Bất Phàm vẻ mặt kỳ quái.

Đây là lần đầu tiên Tử Quần Tử chủ động song tu, điều này cho thấy tình cảm của Tử Quần đối với hắn đã tăng lên. "Nhìn cái gì mà nhìn!" Giọng Tử Quần La Lỵ lạnh đi, nhưng vệt hồng trên mặt lại không sao che giấu được. "Không cho nhìn à?

Chương 578

Vậy thì không song tu nữa." Diệp Bất Phàm đảo mắt. "Ngươi!" Tử Quần La Lỵ ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn Diệp Bất Phàm hồi lâu.

Bỗng nhiên nàng bước lên, đưa tay ngọc ra, một chưởng đánh nát quần áo của Diệp Bất Phàm. "Còn có vương pháp không, còn có pháp luật không?

Giữa thanh thiên bạch nhật dám cường đoạt dân nam!" Diệp Bất Phàm kịch liệt phản kháng, cuối cùng tủi nhục bị ăn sạch.

Đến lúc này, tính cách của Tử Quần La Lỵ đã bộc lộ hoàn toàn.

Khác với Nhan Như Ngọc, nữ nhân đó cho dù chủ động, cũng sẽ là tình chàng ý thiếp, còn Tử Quần Tử thì không quan tâm ngươi có đồng ý hay không, bản chất của nàng và Hắc Quần Tử giống hệt nhau.

Hai ngày sau.

Thanh Liên Tiên Tôn đến thăm: "Pháp bảo thất giai của ngươi đã bắt đầu được đấu giá tại Bồng Lai thương hội, lần đấu giá lớn này có không ít bảo vật, Trịnh đạo hữu có muốn đi xem không?" Bồng Lai tiên đảo trước đây cứ mỗi năm mươi năm sẽ tổ chức một cuộc đấu giá lớn, liên quan đến cấp bậc Luyện Hư, Hợp Thể.

Linh bảo thất giai, trận pháp, công pháp thần thông, đan dược, dược liệu quý hiếm, v.v.

Lần này là Bồng Lai và Hồng Trần Tiên Tông liên hợp tổ chức, quy mô lớn hơn, là để đối phó với cuộc chiến với hải yêu sắp tới. "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

Hắn cần đột phá thất giai trận pháp sư, dược liệu cấp bậc này

càng thêm quý hiếm, hơn nữa Bất Tử Tiên Thụ mấy ngày nay đã cắt xuống một ít thân thể, có thể luyện chế một trăm lẻ tám thanh Chân Ma Kiếm rồi.

Đương nhiên.

Quan trọng nhất là tiên dược cần cho Hợp Thể Đan.

Trên đường, Diệp Bất Phàm lơ đãng nói: "Nghe Phó Sơn Hải nói, lần đấu giá này, xuất hiện một viên Thái Âm Chi Tinh?" "Trịnh sư đệ có hứng thú?" Thanh Liên Tiên Tôn nhướng mày, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Vật này cực kỳ hiếm thấy, cả tu tiên giới tìm không ra ba viên, có ích rất lớn cho việc ngưng tụ Thái Âm Đạo Thể.

Hợp Thể đột phá Đại Thừa, pháp tắc hóa thành bản nguyên, nhục thân sẽ bị loại bỏ, ngưng tụ ra một loại Đại Đạo Chi Thể tương tự nhục thân, để chứa đựng bản nguyên đại đạo.

Tu pháp tắc gì, ngưng tụ đạo thể đó.

Ngoài các tu sĩ tu luyện pháp tắc Thái Âm, một tác dụng khác chính là âm dương hợp thể của con đường tu tiên hoàn mỹ. "Không có hứng thú, nhưng ta có hứng thú với Diệp Bất Phàm, vật này đột nhiên xuất hiện tại buổi đấu giá, là do vị Đại Thừa Tiên Quân nào đó muốn dụ hắn ra đúng không?" Diệp Bất Phàm cười như không cười nói: "Hắn muốn đột phá Hợp Thể, Thái Âm Chi Tinh này không thể thiếu." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư và Tuyết Nhân Tiên Quân ở Đông Hải làm ầm ĩ cả lên, tình hình này không cần bói toán, rất nhiều cao tầng ở Đông Hải đều nghi ngờ hắn chưa chết.

Thanh Liên Tiên Tôn nhíu mày giãn ra, ha ha cười một tiếng nói: "Trịnh sư đệ cũng nhìn ra rồi à?

Ván cờ này không phải do Hồng Trần Tiên Tôn bày ra thì cũng là

Tiêu Dao Tiên Quân bố trí, cuối cùng vật này rơi vào tay ai, kẻ đó có hiềm nghi lớn nhất." Đây là dương mưu.

Hiện tại trên thế giới chỉ có một viên Thái Âm Chi Tinh này xuất hiện.

Chỉ cần Diệp Bất Phàm còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay. "Thật muốn xem vị kỳ nhân này rốt cuộc trông như thế nào." Diệp Bất Phàm cười hai tiếng, trong lòng tính toán khả năng có được Thái Âm Chi Tinh.

Như lời Thanh Liên Tiên Tôn nói, ai có được, kẻ đó có hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng nếu không có được, hắn không thể âm dương hợp thể. "Thử tìm viên thứ hai xem sao, không tìm được thì nhờ người khác ra tay đoạt lấy, nếu đã là mồi câu, trong thời gian ngắn sẽ luôn được bày ra trên bàn." Diệp Bất Phàm nghĩ đến đây, truyền tin cho phân thân của mình.

Thời cơ đã đến, nên tiễn Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư lên đường rồi. …… Hai người rất nhanh rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, đến một phòng đấu giá khổng lồ ở trung tâm tiên thành.

Từng bóng người qua lại bên trong.

Những người có thể tham gia buổi đấu giá lần này, đều là tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể từ các nơi.

Các trưởng lão của Hồng Trần Tiên Tông, Âm Dương Tiên Ma Tông, Bồng Lai Tiên Tông, v.v. "Ha ha ha!

Không ngờ buổi đấu giá lại có thể thu hút được Trịnh đại sư đích thân đến, được gặp Trịnh đại sư, tam sinh hữu hạnh." Một lão giả hồng bào thấy Diệp Bất Phàm, ha ha cười lớn, vội vàng tiến lên ôm quyền.

Người này là trưởng lão Hợp Thể của Hồng Trần Tiên Tông, họ Nghiêm.

Nhiều tu sĩ Hợp Thể thấy vậy, cũng lần lượt chào hỏi, lời lẽ hòa nhã, ý muốn kết giao rất rõ ràng. "À à, chư vị đạo hữu đừng cản đường trước buổi đấu giá, mời vào trong." Thanh Liên Tiên Tôn lộ vẻ cảnh giác, không mặn không nhạt ra mặt ứng phó.

Lão không muốn Trịnh Thạch bị lôi kéo đi. "Đây chính là Trịnh đại sư, thật là trẻ tuổi, tương lai thật có hy vọng tấn thăng bát giai luyện khí sư." Không ít tu sĩ Luyện Hư ngay cả tư cách đến gần cũng không có, chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn Trịnh đại sư được mọi người vây quanh như sao sáng giữa trời, nghênh đón vào phòng đấu giá.

Kể từ khi Trịnh Thạch đột phá thất giai, hắn nghiễm nhiên trở thành miếng bánh thơm của các thế lực lớn, Hồng Trần, Âm Dương Tiên Ma Tông, thậm chí cả một số thế lực ở Trung Vực, Nam Hồng Vực đều chìa cành ô liu.

Có người hứa hẹn mỹ nhân tuyệt thế, có người cung cấp tài nguyên tu luyện, cũng có người tặng những bảo vật quý giá như Hợp Thể Đan.

Điều kiện ngày càng hậu hĩnh.

Ngay cả những Luyện Hư như Phó Sơn Hải cũng được thơm lây, những thế lực này không tìm được đường, phần lớn đều tìm những người này để gửi lời mời cho Trịnh Thạch. "Ta đến đây, chỉ là để mua một ít dược liệu luyện khí." Diệp Bất Phàm được Vương hội trưởng của phòng đấu giá đích thân dẫn vào ghế khách quý ở phía trước nhất, xua tay cười nói.

Vị Vương hội trưởng này, hắn đã từng giao dịch.

Vốn là hội trưởng của Hồng Trần thương hội.

Trước khi gia nhập Bồng Lai Tiên Tông, hắn chỉ là một tán tu phải nhìn sắc mặt người ta để bán pháp bảo, bây giờ đối phương phải nhìn sắc mặt của hắn. "Ha ha ha!

Dễ nói dễ nói, nếu Trịnh đại sư vừa ý bảo vật nào, ta có thể giảm giá cho Trịnh đại sư." Vương hội trưởng ha ha cười một tiếng, chắp tay nói.

Lần đấu giá này là do Hồng Trần Tiên Tông và Bồng Lai Tiên Tông liên hợp tổ chức, lão không có tư cách quyết định quyền sở hữu bảo vật, nhưng có thể ngầm thao tác, tiến hành một số ưu đãi.

Rất nhanh, buổi đấu giá bắt đầu. "Vật này là Phá Giai Đan thất giai trung phẩm, đối với bình cảnh đột phá Hợp Thể trung kỳ, có trợ giúp rất lớn, hiệu quả thì không cần Vương mỗ giới thiệu nhiều nữa đúng không?" Vương hội trưởng ra hiệu cho nữ tu xinh đẹp bên cạnh vén tấm lụa trên khay lên, lộ ra một bình đan dược.

Cả hội trường lập tức xôn xao, từng tu sĩ Hợp Thể đều rung động.

Hợp Thể đột phá cảnh giới quá khó khăn, cho dù loại Phá Giai Đan này chỉ có hai thành cơ hội, cũng đủ để khiến họ đỏ mắt. "Giá khởi điểm, mười vạn tiên ngọc!" "Hai mươi vạn!" "Hai mươi lăm vạn!" Giá cả liên tục được đưa ra, tranh giành quyết liệt.

Diệp Bất Phàm không có hứng thú gì với thứ này, hắn đến đây để tìm tiên dược, công pháp thần thông và dược liệu cho Chân Ma Kiếm. …… Bồng Lai Tiên Tông, trên một tế đàn khổng lồ, thiên cơ huyền quang dày đặc, phảng phất như chứa đựng quá khứ và tương lai, các loại dị tượng bốc lên.

Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư ngồi xếp bằng trên đó, bàn tay cầm bàn chiêm tinh rung động, từng điểm tinh quang hiện lên, hình thành Bắc Đẩu Thất Tinh, vén từng lớp sương mù thiên cơ. "Sắp rồi, sắp rồi." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư toàn lực bói toán, khuôn mặt già nua trắng

bệch, trên người dần dần bốc lên một luồng tử khí.

Cho dù có thiên cơ đại trận triệt tiêu một phần thiên cơ phản phệ, vẫn khiến lão tổn thọ nặng nề.

Sau lần này, lão nhiều nhất chỉ có thể sống thêm năm mươi năm.

Một khoảnh khắc nào đó.

Bắc Đẩu Thất Tinh trên bàn chiêm tinh cuối cùng cũng xé rách một lớp sương mù, hiện ra mệnh cách của Tử Quần La Lỵ, vị trí của nhân quả. "Ầm!" Sau đó dường như bói toán đến một sự tồn tại nào đó, thiên cơ đột ngột phản phệ, máu tươi dâng lên, khiến Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xám xịt, từng sợi tóc trắng rụng xuống, trong nháy mắt đầu đã hói. "Khí tức của Diệp Bất Phàm!

Hắn ở bên cạnh Tử Quần Tử?!" Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư vui mừng khôn xiết, phá lên cười lớn: "Tên này quả nhiên chưa chết!" Lão bói toán Tử Quần Tử chỉ là thủ đoạn vòng vo, mục đích cuối cùng vẫn là Diệp Bất Phàm.

Lão nhìn Tuyết Nữ đang đứng ngoài tế đàn, đôi mắt già nua vẩn đục lóe lên hàn quang.

Chỉ có khí tức của Diệp Bất Phàm vẫn chưa đủ.

Lão phải xác định được chân thân của đối phương, để phòng ngừa việc bị phân thân áo xám của Diệp Bất Phàm mê hoặc như mấy tháng trước.

Mà hiến tế Tuyết Nữ để truy lùng chính là thủ đoạn cuối cùng của lão. "Cuối cùng cũng định ra tay rồi sao?" Tuyết Nữ ánh mắt lạnh lùng, không có sợ hãi cái chết, chỉ có sự trào phúng.

Nàng có thể chết.

Nhưng trong quá trình hiến tế tự bạo, có thể làm tăng cường độ phản phệ của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Chết cũng phải kéo theo đối phương.

Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư lòng dạ biết rõ, ánh mắt hiện lên một tia do dự.

Ngay lúc này, lão đột nhiên có cảm ứng, nhìn về phía biển sâu: "Thiên Hồn Tiên Tôn, chết rồi?!" Lão nhanh chóng mượn thiên cơ đại trận để suy diễn, trước mắt hiện ra từng hình ảnh, đó là hình ảnh Thiên Hồn Tiên Tôn tiến vào biển sâu, sau đó hình ảnh bị gián đoạn, dường như liên quan đến một sự tồn tại ở một nơi nào đó.

Chương 579

Trong hình ảnh còn sót lại cuối cùng.

Lão mơ hồ thấy được bóng dáng của một thanh niên tóc trắng, cùng với một đại trận thất giai mờ ảo. "Tốt tốt tốt!

Hoàn toàn xác định được vị trí của Diệp Bất Phàm!" Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư không kinh ngạc mà còn vui mừng.

Với tu vi Luyện Hư của Diệp Bất Phàm, không thể giết được Thiên Hồn Tiên Tôn, nhưng đối phương đã từng vào di tích Tiên Ma, có được mấy bộ đại trận thất giai, hoàn toàn có thể giết chết lão. "Tạm thời giữ lại mạng nhỏ của ngươi." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đứng dậy chống gậy, lạnh lùng liếc nhìn Tuyết Nữ một cái, biến mất khỏi Bồng Lai Tiên Tông. "Đã xác định được vị trí của Diệp Bất Phàm!

Phải nhanh chóng đến đó!

Chậm trễ sẽ sinh biến!" Lão trầm giọng nói về phía một khoảng không. "Tốt!

Mây tan thấy trăng sáng!

Không uổng công bản tiên quân chờ đợi lâu như vậy!

Đợi ta bắt được Diệp Bất Phàm, bản tiên quân sẽ toàn lực giúp cháu trai ngươi tiến vào Đại Thừa!" Tuyết Nhân Tiên Quân hiện ra, khuôn mặt uy nghiêm lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Lão nhanh chóng tóm lấy Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, một bước rời khỏi Bồng Lai tiên đảo.

Tốc độ nhanh đến mức đáng sợ. "Hửm?" Tuyết Nhân Tiên Quân đột nhiên liếc nhìn về phía sau, cười lạnh một tiếng, lập tức ra lệnh

cho Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư che giấu khí tức và thiên cơ của mình: "Tiêu Dao Tiên Quân?

Muốn theo dõi bản tọa, có thể sao?!" Lão nhanh chóng cắt đuôi Tiêu Dao Tiên Quân, điên cuồng lao về phía biển sâu.

Chỉ trong vài hơi thở, đã vượt qua khoảng cách vô tận, đến thẳng nơi sâu nhất của biển sâu.

Thế nhưng, đón tiếp lão không phải là Diệp Bất Phàm.

Mà là một móng rồng vàng óng ánh, tựa như đám mây che trời, "ầm" một tiếng ấn lên thân thể băng tuyết của Tuyết Nhân Tiên Quân. "Rắc!" Băng tuyết vỡ ra, lộ ra nguyên thần bản nguyên cường đại đến cực điểm, đại dương sóng cả bên dưới càng bị đánh lõm xuống vạn dặm, lộ ra đáy biển sâu thẳm. "Long Hoàng?!" Tuyết Nhân Tiên Quân nhìn về phía đông, sắc mặt đột biến.

Ngay lúc này, một tiếng cá minh vang vọng nửa Đông Hải, bầu trời xa xa lập tức chìm vào bóng tối, lại là một con Côn Bằng khổng lồ đến mức không thể nhìn thấy toàn bộ hình dạng từ phía tây bay tới, đôi mắt như vực sâu, lạnh lùng nhìn lại.

Côn Bằng Tiên Quân! "À à, chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng cắn câu rồi." Một con Toan Nghê toàn thân vàng sẫm từ phía nam cưỡi mây đạp gió mà đến, sức mạnh huyết mạch ngút trời, tỏa ra cảm giác áp bức đến nghẹt thở.

Toan Nghê Tiên Tổ! "Lệ!" Phía bắc một tiếng chim hót cao vút vang lên, ngay sau đó một vầng mặt trời rực rỡ từ trên trời giáng xuống, kim quang vạn trượng, chiếu rọi cả vùng biển sâu lấp lánh như vàng nổi, chấn động lòng người.

Vầng mặt trời vàng óng dừng lại trên cao, lộ ra con Tam Túc Kim Ô thần uy cái thế.

Chúa tể của Phù Tang Tiên Thụ, Kim Ô Tiên Quân! "Vút vút vút!" Tám phương bốn hướng, hàng trăm vạn yêu tộc vây kín vùng biển này, Loan Điểu, Tất Phương, Thần Chuẩn, Tiên Quy, Đằng Xà, v.v., dày đặc, từ Hợp Thể đến Hóa Thần, Nguyên Anh đều có. "Ầm!" Một luồng yêu khí bàng bạc xông thẳng lên trời, gia trì lên thân bốn vị Tiên Quân, khiến khí thế của họ càng thêm mạnh mẽ, không gian và đại dương vì thế mà sụp đổ.

Đồng thời, một con Tiên Quy đầu bạc trắng từ trong Tiên Long tộc bước ra, mai rùa trên lưng bốc lên sương mù thiên cơ, bao trùm biển sâu.

Đại tế ti bát giai của Hải Yêu Tiên Tông, hiệu là Quy Tiên.

Cảnh tượng lớn như vậy, có thể nói là từ trước đến nay chưa từng có.

Tuyết Nhân Tiên Quân run rẩy, bên cạnh Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư càng mặt mày trắng bệch đến cực điểm. "Tiểu hữu, ván cờ này có vừa ý không?" Quy Tiên mỉm cười nói.

Cùng là bát giai, lão không dễ dàng tính kế Đại Thừa và thiên cơ sư bát giai, nhưng nếu phân niệm của Ma Tổ thi triển Di tinh hoán đẩu, phối hợp với lão tạm thời chém đứt nhân quả, thì không thành vấn đề.

Lời vừa dứt, một phân thân người giấy bạch y bạch phát từ trong đại quân Yêu tộc bước ra, chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Tuyết Nhân Tiên Quân và Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư. "Giết hai người này!

Chư vị Tiên Quân đều có thể huyết mạch phản tổ!" Phân thân Diệp Bất Phàm mặt mày lạnh lùng, toát ra sát ý thấu xương, giọng nói như sấm sét, vang vọng khắp biển sâu vô tận. "Hôm nay, công thủ đổi vai!" “Diệp Bất Phàm!

Ngươi dám tính kế bản tiên quân?!" Tuyết Nhân Tiên Quân chấn nộ, ánh mắt hung lệ.

Đường đường là một Đại Thừa mà lại bị một tiểu bối Luyện Hư tính kế.

Sỉ nhục!

Đúng là sỉ nhục!

Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư cũng khó lòng chấp nhận, gương mặt già nua dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Từ trước tới nay luôn là bà ta tính kế kẻ khác, nào đã bao giờ bị kẻ khác tính kế?

"Từ Nam Hồng Vực đã bắt đầu mưu đồ đoạt xá Diệp mỗ, lúc tế thiên lại càng hạ sát thủ với ta, giờ đây công thủ đổi hình, ngươi liền thẹn quá hóa giận sao?" Phân thân của Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lẽo: "Chỉ cho phép ngươi giết ta, không cho phép ta giết ngươi sao?" "Phóng tứ!

Ngươi tính là cái thớ gì!

Khu khu Luyện Hư, bản tiên quân búng tay một cái có thể giết ngươi vạn lần!" Tuyết Nhân Tiên Quân nộ quát, tư thái cuồng ngạo như Chân Tiên tại thế.

Từ cổ chí kim, bất luận là Luyện Hư hay Hợp Thể, chưa từng có tồn tại nào dám khiêu khích Đại Thừa Tiên Quân.

"Chư vị, kẻ nào có thể chém giết con chó già hay cắn càn này, ta sẽ là người đầu tiên trợ giúp kẻ đó phản tổ!" "Đợi ta thành tựu Đại Thừa, có thể trợ giúp các ngươi độ Tiên Kiếp, cho dù thất bại cũng có thể bảo đảm các ngươi không chết!" Phân thân Diệp Bất Phàm ánh mắt càng thêm hàn lãnh, lớn tiếng quát lệ.

Tam Túc Kim Ô, Côn Bằng, Toan Nghê lập tức động tâm.

Tiểu hắc long ở Bắc Vực đã trở thành Long Vương, chuyện phản tổ không cần phải nghi ngờ.

Còn về việc độ Tiên Kiếp, bất luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, tỷ lệ thất bại đều cao tới chín phần mười chín, hoặc là thành tiên, hoặc là chết, rất ít khi có trường hợp thứ ba.

Nhưng Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Hắn tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》, sau khi tiến vào Đại Thừa thật sự có khả năng cứu bọn họ một mạng dưới Tiên Kiếp, trao cho họ cơ hội thứ hai để trùng kích Chân Tiên!

Tuyết Nhân và Tiêu Dao Tiên Quân tìm mọi cách bắt Diệp Bất Phàm là vì cái gì?

Một trong số đó chính là để đoạt xá với tốc độ nhanh nhất trước khi hoàn toàn thất bại, từ đó có hai lần cơ hội trùng kích Chân Tiên.

"Lạc Băng!" Long Hoàng căn bản không nói nhảm, thân thể dài vạn dặm bộc phát ánh sáng ám kim rực rỡ, long trảo bóp nát hư không, trực tiếp đánh thẳng vào Tuyết Nhân Tiên Quân.

Yêu khí vô biên hãi hùng đủ để đè sập thiên sơn vạn hải.

"Long Hoàng!

Ngươi khinh người quá đáng!" Tuyết Nhân Tiên Quân nộ quát, đạo thể phát quang, tuyết bay đầy trời hóa thành trường mâu băng tuyết va chạm với long trảo.

Một tiếng "đùng" vang lên, pháp tắc ở vùng trời đó bị nghiền nát, ngũ hành chi quang, không gian, thời gian, nhân quả... bùng nổ ánh sáng huy hoàng rồi tan biến tại chỗ.

Cái gọi là Đại Thừa, chính là bản nguyên đại thành, mênh mông vô

tận, thân mang Nội Cảnh Địa, giơ tay nhấc chân đều có thể chống lại pháp tắc thiên đạo.

So với nó, pháp tắc của Luyện Hư, Hợp Thể chỉ như đom đóm mà thôi.

"Rắc!" Trường mâu băng tuyết bị long trảo chấn nát, vảy rồng chỉ bị bắn ra vài phiến, hoàn toàn không hề bị thương.

Long trảo với tốc độ ánh sáng xé toạc bản nguyên nguyên thần của Tuyết Nhân Tiên Quân thành hai nửa, máu nhuộm trường không.

Đến cảnh giới này, nguyên thần và nhục thân tương tự nhau, chẳng qua nhục thân là xác thịt phàm thai, còn nguyên thần được tạo nên từ bản nguyên.

"Đại Đạo Tuyết Tượng!" Nguyên thần của Tuyết Nhân Tiên Quân bị thương, lớn tiếng gầm thét.

Phía sau hắn hiện ra một quốc gia tuyết rơi đầy trời, phun trào ra pháp tắc bản nguyên Tuyết Đạo hạo hãn, giúp hắn tái tạo lại một đạo thể tuyết nhân khổng lồ đầu đội trời xanh, chân đạp đại dương.

"Tê!

Đây chính là Nội Cảnh Địa của Đại Thừa sao?" Phân thân Diệp Bất Phàm nhìn thế giới Tuyết Quốc vô biên vô tận sau lưng Tuyết Nhân Tiên Quân mà chấn động không thôi.

Phương thiên địa đó hoàn toàn được thực thể hóa, điểm khác biệt duy nhất với thế giới thực là nó chỉ có pháp tắc băng tuyết vô tận, không có ngũ hành, luân hồi, thời gian, không gian, càng không có sự sống.

"Ầm ầm ầm!" Bầu trời bỗng tối sầm, đôi cánh Côn Bằng như tiên đao trảm lên đầu đạo thể tuyết nhân, khiến cái đầu nứt ra một khe hở khổng lồ, nhưng rất nhanh đã được bản nguyên băng tuyết bổ sung và

tu phục hoàn chỉnh.

“Tiên pháp, Tiên Đồng!” Đạo thể Tuyết Nhân Tiên Quân kết ấn, Tuyết Quốc soi rọi thân hình, đôi mắt bắn ra hồng quang đóng băng cánh Côn Bằng.

Tam Túc Kim Ô phun ra một vầng diệu nhật, dấy lên biển lửa ngập trời thiêu rụi một cánh tay của Tuyết Nhân Tiên Quân, máu xanh lam vương vãi khắp không trung.

Chương 580

"A a a!" Tuyết Nhân Tiên Quân đau đớn kêu thảm, giao chiến với ba vị Tiên Quân Yêu tộc khiến lão liên tục bại lui.

Đại Đạo Tuyết Tượng liên tục bị xé nát, mặc cho lão thi triển bản nguyên pháp và tiên thuật, vẫn không thể đối kháng với ba đại Yêu tộc đỉnh cấp.

Mà vùng biển này, khắp nơi đều là vết nứt không gian, nước biển bốc hơi, ngũ hành và thời không hỗn loạn.

Chân trời một màu huyết hồng như ngày tận thế, cảnh tượng kinh hoàng.

Trong khi đó, Toan Nghê lại hạ sát thủ với Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Bà ta chỉ là cảnh giới Hợp Thể, dù có suy diễn, chiêm bốc giỏi đến đâu cũng không ngăn nổi một vị Đại Thừa Tiên Quân công sát.

Chẳng mấy chốc, bà ta đã sức cùng lực kiệt, cuối cùng bị cái vuốt lông lá của Toan Nghê bóp cổ, bị bắt sống tại chỗ.

"Nội Cảnh Địa..." Phân thân Diệp Bất Phàm không nhìn Toan Nghê mà nhìn về thế giới Tuyết Quốc phía sau Tuyết Nhân Tiên Quân, lờ mờ nắm bắt được bản chất của Chân Tiên.

"Cái gọi là Chân Tiên, chẳng lẽ là thực sự đạt đến cảnh giới một hoa một thế giới?

Nội Cảnh Địa có thể nuôi dưỡng sinh mệnh, mà muốn đạt đến bước này, duy chỉ có nắm giữ âm dương hợp thể, diễn hóa Thái Cực, quy nhất hóa Vô Cực, tự thành Hỗn Độn đại đạo!

Như thế, bản thân mới có thể diễn hóa ra đại thiên thế giới, tạo ra

sinh mệnh, trở thành 'Khởi Nguyên'." "Đây chính là lý do bản chất khiến bọn họ không thể thành tiên!" Đôi mắt phân thân Diệp Bất Phàm sáng rực, tâm đắc sở ngộ.

Việc hắn quan chiến không phải không có ích lợi, nó giúp hắn hiểu rõ hơn về cảnh giới và thủ đoạn của Đại Thừa, con đường thăng tiến tương lai sẽ bớt đi nhiều đường vòng.

Đúng lúc này, Toan Nghê Tiên Quân xách theo Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư như xách một con chó chết đi tới, bộ lông đen nhánh lấp lánh hào quang.

"Tiểu đông tây này cho ngươi, nhất định phải là người đầu tiên giúp ta phản tổ đó." Toan Nghê Tiên Quân thông minh tuyệt đỉnh, đưa kẻ thù cho Diệp Bất Phàm trút giận trước.

Bên phía Tuyết Nhân Tiên Quân tuy bại cục đã định, nhưng muốn giết một Đại Thừa đỉnh cấp, ngay cả khi bọn họ liên thủ cũng rất khó làm được.

Đến tầm thứ này quá khó giết, nếu nhất tâm muốn chạy thì kiểu gì cũng thoát được vòng vây.

"Diệp Bất Phàm, lão thân..." Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư người mềm nhũn nhưng đôi mắt vẫn đầy căm hận.

Tuy nhiên lời còn chưa dứt, một tiếng "chát" vang lên, một bàn tay lớn trực tiếp tát sưng vù khuôn mặt già nua của bà ta.

"Ngươi!" "Chát!" "Nếu bản tôn của ngươi ở đây, lão thân dù không dùng thiên cơ thuật cũng có thể giết ngươi!" Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư bị tát liên tiếp mấy cái, uất ức mà phẫn nộ, mắt muốn rách ra, hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Bất Phàm.

"Ngươi giỏi đánh lắm sao?" Phân thân Diệp Bất Phàm cười lạnh, chỉ chỉ mấy trăm bảo vệ Yêu tộc bên cạnh, nào là Long tộc, Kim Ô

tộc, Tiên Quy tộc... toàn bộ đều là cảnh giới Hợp Thể.

"Ngươi biết đánh thì có ích gì!

Ra ngoài lăn lộn là phải có thế lực, phải có bối cảnh!" "Ngươi tên là gì?" "Lão thân Cố Huyền Ngọc!

Có bản lĩnh thì đấu pháp với lão thân!" Diệp Bất Phàm xách cổ áo Cố Huyền Ngọc, khinh miệt nói: "Hóa ra là một đứa ất ơ." "Mẹ kiếp ngươi..." "Rầm!" Bàn tay lớn của phân thân Diệp Bất Phàm trực tiếp ấn lên đầu Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, thần thức như lợi kiếm đâm mạnh vào thần hồn đối phương.

"A a!!" Gương mặt già nua của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư méo mó vì đau đớn, một tiếng "uỳnh" vang lên, thần hồn nổ tung.

Bà ta vốn đã không còn nhiều thọ mệnh, cộng thêm lúc nãy đấu pháp với Toan Nghê liên tục dự đoán thiên cơ nên thọ mệnh chỉ còn lại vài ngày.

Thần hồn yếu ớt như một tờ giấy, căn bản không chịu nổi cú sốc thần hồn của phân thân Diệp Bất Phàm.

Một vị Thiên Cơ Sư bát giai cứ thế mà chết.

"Đáng tiếc, không sưu hồn thành công." Phân thân Diệp Bất Phàm thầm than.

Bản tôn hiện tại chỉ là Thiên Cơ Sư thất giai trung phẩm, ký ức của một Thiên Cơ Sư bát giai đối với bản tôn là chí bảo, nếu có thể ấn chứng qua lại sẽ giúp trình độ thiên cơ thuật của bản tôn tiến bộ vượt bậc, nếu nắm giữ được hai đạo thiên cơ thần thông thì càng lời to.

Ngại quá, bà lão này chịu không nổi nhiệt.

May là túi càn khôn của bà ta vẫn còn.

Lúc này, Đại tế ty Quy Tiên Nhân bước đôi chân già lụ khụ đi tới.

"Khụ khụ, không biết Diệp tiểu hữu có thể cho lão phu cùng chia sẻ truyền thừa thiên cơ của người này không?" Quy Tiên ho khan hai tiếng, giọng khàn khàn nói.

Cùng là bát giai, lão hiểu rõ truyền thừa của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư quý giá đến nhường nào, hoàn toàn có thể truyền lại cho hậu bối quan ma học tập.

"Tự nhiên là được." Phân thân Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, không còn nhìn cuộc đấu pháp giữa các Đại Thừa Tiên Quân trên cao nữa.

Sau khi Toan Nghê Tiên Quân gia nhập chiến trường, bốn đánh một, Tuyết Nhân Tiên Quân liên tục bại lui, đạo thể bị đánh nổ mười mấy lần.

Trọng tố đạo thể không phải là vô hạn, một khi bản nguyên cạn kiệt, Tuyết Nhân Tiên Quân sẽ có nguy cơ ngã xuống.

Dư chấn từ cuộc đấu pháp đã làm bốc hơi một vùng biển sâu rộng lớn, nham thạch đáy biển phun trào, chỉ một tia dư ba cũng đủ trấn sát một vị Luyện Hư Thiên Tôn.

Tuy nhiên bên phía Diệp Bất Phàm có tầng phòng hộ do đại quân Yêu tộc tạo ra nên không lo bị vạ lây.

"Chiêm tinh, lục hào, phong thủy, kỳ môn... chậc chậc, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đúng là học rộng tài cao." Phân thân Diệp Bất Phàm đổ đồ trong túi càn khôn ra, phần lớn là điển tịch thiên cơ.

Những tài nguyên này quý giá hơn nhiều so với những gì bản tôn hắn thu thập trong mấy chục năm qua.

Quy Tiên bắt đầu phục chế bản sao, mỉm cười ôn hòa: "Các loại thiên cơ thuật khác dùng để tham ngộ, ấn chứng thiên cơ của bản thân

giúp nâng cao tạo nghệ, thu thập nhiều như vậy cũng không lạ.” Diệp Bất Phàm gật đầu, thu lại bản gốc rồi kiểm kê các vật phẩm khác.

Tiên ngọc hạ phẩm sáu triệu, tiên ngọc trung phẩm chỉ có vài trăm viên.

Thời gian tiên khí phục tô quá ngắn, tiên ngọc do linh thạch chuyển hóa có phẩm chất rất thấp, trung phẩm còn hiếm hơn cả tiên dược.

Còn có một số tiên dược, số lượng lên tới hai trăm cây.

Thân gia mạnh hơn tu sĩ Hợp Thể nhiều.

Còn đan dược thì toàn là loại trị liệu phản phệ thiên cơ, linh bảo thất giai chỉ có một món, chính là cây gậy chống tràn đầy sinh cơ kia.

Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư tu luyện Sinh chi pháp tắc, môn này công kích bình thường nhưng trị liệu cho bản thân và người khác thì là đệ nhất tu tiên giới.

“Trách không được chiêm bốc ta nhiều lần như vậy mà vẫn còn sống nhăn răng.” Phân thân Diệp Bất Phàm cười lạnh, thu gậy chống lại, dự định để cho con gái mình dùng, loại linh bảo hiếm có này thu thập mười năm cũng chưa chắc gom đủ dược liệu.

“Bát giai Chiêm Tinh Bàn.” Quy Tiên cầm lên một cái la bàn phủ đầy phù văn thiên cơ, đôi mắt già đục ngầu đầy vẻ thèm muốn.

Tu tiên giới có một số Thiên Cơ Sư bát giai, nhưng kỳ vật thiên cơ bát giai thì rất hiếm, không có mấy luyện khí sư luyện chế nổi.

“Tiền bối sẽ không tranh đồ ăn với một vãn bối trói gà không chặt như ta chứ?” Phân thân Diệp Bất Phàm cười híp mắt nói.

“Chuyện này... dĩ nhiên là không rồi.” Quy Tiên nặn ra một nụ cười khó coi, không nỡ đưa ra.

Nếu bản tôn Diệp Bất Phàm ở đây, bốn vị Tiên Quân Yêu tộc có lẽ sẽ gây khó dễ cho hắn một phen, nhưng trước mắt chỉ là một phân thân, lão dám làm gì thì bản tôn Diệp Bất Phàm ở đầu bên kia dám lật mặt ngay.

"Đa tạ tiền bối." Phân thân Diệp Bất Phàm ha ha cười lớn, trịnh trọng thu Chiêm Tinh Bàn lại.

Vật này có thể tăng cường thiên cơ thuật của bản tôn.

"Ơ?

Đây là..." Diệp Bất Phàm cầm lấy hộp gỗ cuối cùng, bên trong là các cuộn da thú, một trong số đó ghi chép một bộ thần thông.

Ngụy tiên thuật —— Tiểu Nhân Quả Thuật!

Có thể thay đổi nhân quả tuyến của người khác, năng lực này chỉ là tầng thứ nhất, ở tầng thâm ảo nhất, Tiểu Nhân Quả Thuật có thể dùng để giết người.

Sinh là nhân, tử là quả, nếu cứu một người, sau này có thể tùy lúc tác động nhân quả để khiến kẻ đó vào chỗ chết, tập hợp các hiệu quả khốn, sát, áp... vào một thân.

Nếu có tu sĩ nợ tiền Diệp mỗ, đó là nhân, trả tiền là quả.

Nếu không trả tiền, tu sĩ đó đừng hòng phát tài trong đời này.

Tuyệt hơn nữa là có thể lợi dụng nhân quả tuyến hình thành vòng lặp khép kín, áp chế thực lực đối phương, mặc cho hắn xâu xé.

"Có thể cho lão phu phục khắc một bản không?" Ánh mắt Quy Tiên ngưng trệ, lập tức hỏi.

"Có thể." Phân thân Diệp Bất Phàm không hề do dự.

Ngụy tiên thuật này tác dụng phụ lớn, bản tôn tu luyện thì có tác dụng đại hảo, kẻ khác tu luyện cũng không dám tùy tiện thi triển.

Sau khi Quy Tiên phục khắc xong, phân thân Diệp Bất Phàm trân trọng cất kỹ mọi thứ. .....

"Tiên thuật, Tê Thiên!" "Xoẹt!" Bầu trời như một tấm vải rách bị xé ra một vết nứt lớn, ngũ hành, không gian và các loại pháp tắc thiên địa đại băng hội, hình thành một vùng trường hỗn loạn.

Tuyết Nhân Tiên Quân đột vây mười mấy lần, suýt chút nữa bị Long Hoàng, Toan Nghê và hai vị khác cắn chết.

Tuy nhiên cuối cùng lão vẫn thi triển tiên thuật nghịch thiên, cứng rắn xé toạc mọi pháp tắc, xông ra khỏi biển sâu.

"Long Hoàng!

Kim Ô!

Chương 581

Lần này bản tiên quân nhận thua!

Cục diện Đông Hải các ngươi, Tuyết Tiên Tông ta nhất định sẽ nhúng tay vào!" Tuyết Nhân Tiên Quân đôi mắt đỏ ngầu, gào thét điên cuồng.

Tuy chưa chết nhưng cũng đã rơi vào trạng thái hấp hối, bản nguyên tổn thương quá nghiêm trọng, chiến lực càng tụt xuống mức Đại Thừa sơ kỳ.

Trong vòng ngàn năm đừng mong khôi phục trạng thái đỉnh phong, càng khó đột phá Chân Tiên.

Còn về việc dùng tiên khí liều mạng?

Yêu tộc cũng có.

Một khi tiên khí đối oanh, lão chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Long Hoàng, Kim Ô, Toan Nghê, Côn Bằng đứng sát vai nhau, thân hình choán hết bầu trời, nhìn chằm chằm Tuyết Nhân Tiên Quân.

Đại Thừa viên mãn thật quá khó giết, trừ khi đạt đến cấp độ của Tiên Tổ, Ma Tổ, Tổ Long thời kỳ Thượng Cổ.

"Thật là đáng tiếc." Phân thân Diệp Bất Phàm thấy vậy liền tỏ vẻ tiếc nuối.

"Diệp Bất Phàm!

Đừng để bản tiên quân bắt được cơ hội, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Tuyết Nhân Tiên Quân hận ý ngất trời, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư bị giết khiến tổn thất càng lớn hơn, tương lai có rất nhiều cơ duyên lão không thể chiếm được tiên cơ!

Nói xong, lão xoay người bỏ chạy về hướng Nam Hồng Vực, chớp mắt đã biến mất trong biển cả mênh mông.

"Diệp tiểu hữu, vì chuyện của ngươi mà chúng ta phải trả giá rất lớn đó, Tuyết Tiên Tông nhúng tay vào sẽ gây tổn thất cực lớn cho Đông Hải Yêu tộc chúng ta, hơn nữa việc thống trị Đông Hải cũng sẽ gặp trở ngại." Kim Ô Tiên Quân như một vầng mặt trời hạ xuống, con ngươi vàng óng u u chú thị phân thân Diệp Bất Phàm.

"Đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi." Côn Bằng Tiên Quân hóa thành một trung niên uy nghiêm.

"Yên tâm, ta sẽ không thất hứa, Long Hoàng tiền bối có thể đến di tích Tiên Ma ở U Hải chờ đợi." Phân thân Diệp Bất Phàm chắp tay mỉm cười.

Thành thực mà nói, lấy máu của mấy vị này giúp hắn thu được lợi ích cực lớn, đan dược luyện chế từ huyết dịch Yêu tộc Đại Thừa hiệu quả tuyệt đối nghịch thiên.

Nhưng không phải là không có rủi ro.

Bản tôn đơn thương độc mã tiến vào Hải Yêu Tiên Tông thì đúng là kẻ ngốc mới làm, di tích Tiên Ma là hợp lý nhất.

Có thể đào tẩu đến Bồng Lai Tiên Tông trong nháy mắt!

"Cần bao lâu thời gian?" Toan Nghê Tiên Quân nheo mắt lại thành một khe hở, cười như không cười nói: "Bản tiên quân nhớ không lầm thì tiểu hắc long của Long tộc Bắc Vực không mất mấy năm đã phản tổ rồi." "Tu vi của chư vị quá cao, thời gian e rằng sẽ lâu một chút, mong được lượng thứ." Phân thân Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói.

"Bao nhiêu năm?" "Xấp xỉ một ngàn năm đi." Diệp Bất Phàm cẩn thận lựa lời.

"Bao lâu?!" Toan Nghê Tiên Quân trợn trừng đôi mắt như chuông

đồng.

Ngàn năm đối với lão thì không dài, nhưng hiện tại tiên khí phục tô, lão không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Một người là ngàn năm, vậy đến lượt lão ít nhất cũng phải ba ngàn năm sau!

"Trăm năm!

Ta chỉ cho ngươi thời gian trăm năm thôi!" Kim Ô Tiên Quân nheo mắt, giọng điệu bất thiện.

"Được thôi!

Ta sẽ cố gắng hết sức!" Phân thân Diệp Bất Phàm nghiến răng đồng ý.

Thực tế chỉ cần vài năm là xong.

Nhưng hắn muốn "thả mồi dài câu cá lớn", một khi các đại lão này hoàn toàn phản tổ huyết mạch thì tấm bùa hộ mệnh này sẽ mất tác dụng, vả lại sau khi hắn tiến vào Đại Thừa thì biết tìm yêu huyết ở đâu?

Cả tu tiên giới yêu tộc Đại Thừa chỉ có một nhúm như vậy thôi.

Đàm phán xong xuôi, phân thân Diệp Bất Phàm cùng nhóm Long Hoàng trở về Hải Yêu Tiên Tông, đem toàn bộ chiến lợi phẩm giao cho Tử Quần La Lỵ để nàng gửi tới chỗ bản tôn.

Còn đạo phân thân bằng giấy này của hắn thì ở lại Hải Yêu Tiên Tông đóng vai trò là "linh vật".

Bốn vị Tiên Quân Yêu tộc thỉnh thoảng lại sang thăm hỏi, sợ hắn bôi dầu vào chân chạy mất hoặc tự bạo gì đó.

Diệp Bất Phàm mà chạy thì họ đúng là tìm không ra.

Đông Hải.

Trên một hòn đảo, một lão giả mặc bạch bào, tóc bạc trắng chắp tay đứng đó, khí tức vĩ ngạn như thần sơn, nhìn về phía cuộc đại chiến ở biển sâu.

Từ đầu đến cuối, lão đều tận mắt chứng kiến.

"Thằng nhóc này, từ lúc nào mà đã đi lại mật thiết với Đông Hải Yêu tộc như vậy?" Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt âm trầm.

Là Đại Thừa đệ nhất Bắc Vực, lão tự nhiên mạnh hơn Tuyết Nhân Tiên Quân, nhưng mạnh đến đâu cũng không chống lại nổi sự vây sát của bốn vị kia, trừ khi liên thủ với Tuyết Nhân thì mới chống đỡ được.

Tuy nhiên khi thấy đó chỉ là phân thân bằng giấy của Diệp Bất Phàm, lão liền từ bỏ ý định.

Vì một mảnh giấy mà đánh nhau sống chết thì thật không đáng.

"Tuyết Nhân Tiên Quân lần này tàn phế thực sự rồi, địa bàn của lão nên bị cắt nhường một phần, truyền lệnh xuống, phái các trưởng lão của tông môn đi đàm phán với Tuyết Tiên Tông." Tiêu Dao Tiên Quân đạm nhiên nói.

Đứng sau lưng lão là Nhật Luân Tiên Tôn.

Kẻ đầu tiên xuất hiện tại Tiên Đường, thao túng việc tế thiên.

Còn một bên khác là lão giả gầy như thanh sắt, chính là Thiên Cơ Sư bát giai của Tiêu Dao Tiên Tông, Đạo Linh.

"Rõ." Nhật Luân Tiên Tôn cung kính nhận lệnh.

Tiêu Dao Tiên Quân nhìn hai bên rút lui khỏi biển sâu, lão trầm giọng hỏi: "Đạo Linh, xác suất ta đột phá Chân Tiên rốt cuộc là bao nhiêu?" Thiên Cơ Sư Đạo Linh lắc đầu: "Muốn tấn thăng Chân Tiên,

hoặc là đi con đường tu tiên hoàn mỹ, hoặc là ngưng tụ nhiều loại bản nguyên, khi đột phá có một tia khả năng ngưng tụ ra một tia bản nguyên hỗn độn, nhờ đó tấn thăng Chân Tiên.

Đương nhiên, tốt nhất là chín loại pháp tắc bản nguyên, cửu cực vi biến, xác suất sinh ra hỗn độn trong biến số là lớn nhất." "Chín loại?

Khó như lên trời." Tiêu Dao Tiên Quân thở dài.

Pháp tắc lão lĩnh ngộ rất nhiều, ngũ hành, phong, băng... nhưng chỉ có một loại thông qua thủ đoạn đặc thù mới ngưng tụ thành bản nguyên.

Độ khó trong đó quá lớn, còn thấp hơn cả xác suất Hợp Thể tấn thăng Đại Thừa.

"Cho nên bất luận thế nào cũng không thể buông tha Diệp Bất Phàm." Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lại tập trung, giọng nói lạnh lùng: "Đạo Linh có biết làm cách nào để phá giải bí pháp ẩn giấu của hắn, tìm ra nơi bản tôn hắn đang ở không?" "Mệnh cách của người này không đúng lắm, trong truyền thuyết có pháp môn cải đổi mệnh cách, hắn đa phần đã đổi mệnh cách của mình khiến nhân quả tuyến đứt sạch, chiêm bốc không có tác dụng gì mấy." "Hơn nữa người này có thể sửa đổi thiên cơ của chính mình, Tuyết Nhân Tiên Quân và Huyền Ngọc nhập cục chính là do thiên cơ bị sửa đổi, từ đó mới rơi vào kết cục như ngày hôm nay." Thiên Cơ Sư Đạo Linh lắc đầu nói.

Những điều này không phải là chiêm bốc, lão chỉ là suy đoán.

Lão không giống Huyền Ngọc, đi theo Tiêu Dao Tiên Quân đến Đông Hải một chuyến chỉ là để giúp đỡ, căn bản sẽ không liều mạng đi chiêm bốc.

"Hoàn toàn không có cách nào sao?" Tiêu Dao Tiên Quân không

cam lòng.

“Hắn nếu cứ trốn mãi thì đúng là không có cách, nhưng chỉ cần hắn hành động thì kiểu gì cũng lộ ra sơ hở.” Thiên Cơ Sư Đạo Linh suy tư nói.

Giống như cục diện lần này, Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn lộ ra tin tức mình còn sống cũng như tạo nghệ thiên cơ của đối phương.

“Ý của ngươi là?” “Đông Hải Yêu tộc và Diệp Bất Phàm có quan hệ mật thiết, hãy giúp Bồng Lai Tiên Tông tiêu diệt Yêu tộc, cho dù không diệt được thì chiến tranh quét sạch toàn bộ Đông Hải cũng sẽ kéo bất cứ ai vào, hắn không thể trốn tránh mãi được, tự nhiên sẽ lộ ra sơ hở.” Thiên Cơ Sư Đạo Linh cười nói.

“Tốt!” Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu, bước về phía đảo Bồng Lai.

Nguyên bản Tiêu Dao Tiên Tông đã chuẩn bị gia nhập trận doanh của Bồng Lai Tiên Tông, liên hôn với họ để chia chác vùng đất báu Đông Hải này.

“Vừa hay, đi xem mặt đứa cháu rể tương lai, Đạo Linh huynh hãy chiêm bốc cho tiểu tử đó xem tương lai có thể thành tựu luyện khí sư bát giai không.” Trên đường đi, Tiêu Dao Tiên Quân như nhớ ra điều gì đó, cười sảng khoái.

Trong đám con cháu hậu đại, lão coi trọng Thủy Yên nhất, tự nhiên không thể để nàng gả cho một tên phế vật.

“Nghe nói người này mới gia nhập Bồng Lai Tiên Tông không lâu, ngoại trừ việc có chút hiềm khích với Bồ Đề Tiên Tôn, các phương diện khác đều khá ổn, không phải kẻ đại gian đại ác, đối nhân xử thế đều tốt.” Đạo Linh gật đầu đồng ý.

Chỉ là chiêm bốc cho một tiểu gia hỏa, phản phệ thiên cơ không lớn. .....

Bồng Lai Tiên Thành.

Trong buổi đấu giá, Diệp Bất Phàm cầm một đạo truyền âm phù, thần thức thâm nhập vào đó lắng nghe một lúc, lúc này mới mãn nguyện gật đầu.

"Có chuyện vui gì mà khiến Trịnh sư đệ hớn hở như vậy?

Lúc nãy đối mặt với viên Hợp Thể Đan được đấu giá đó, đệ vẫn mặt không biến sắc cơ mà." Thanh Liên Tiên Tôn thấy vậy không nhịn được trêu chọc.

Buổi đấu giá đã diễn ra được hơn nửa, Trịnh Thạch ra tay chỉ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn là mua tiên dược và dược liệu luyện khí.

"Phó Sơn Hải bên kia truyền tin tới, đã có được một số sổ tay luyện khí." Diệp Bất Phàm tùy tiện bịa chuyện.

"Trách không được tạo nghệ luyện khí của Trịnh sư đệ cao thâm như vậy, đối với luyện khí chi đạo đúng là một lòng thành kính." Thanh Liên Tiên Tôn cảm thán vạn phần.

"Thanh Liên tiền bối quá khen." Diệp Bất Phàm ha ha cười lớn.

Huyền Ngọc tử vong, Tuyết Nhân Tiên Quân hấp hối, không có chuyện gì có thể khiến tâm trạng người ta tốt hơn thế này nữa.

Không lâu sau, Vương hội trưởng trên đài đấu giá lấy ra một quả cầu sáng tỏa ra âm khí cực hạn, khiến nhiệt độ toàn bộ buổi đấu giá giảm mạnh.

Chương 582

"Đây chính là Thái Âm Chi Tinh, hiệu quả không cần ta nói nhiều, là lựa chọn hàng đầu cho các đạo hữu tu luyện pháp tắc âm tính, giá khởi điểm là ba mươi vạn!" Vương hội trưởng mỉm cười báo giá.

Dứt lời, không ít tu sĩ Hợp Thể đều có chút động tâm, ánh mắt nóng rực.

"Bốn mươi vạn!" "Năm mươi vạn!" "..." Chẳng mấy chốc, Thái Âm Chi Tinh đã được đẩy lên giá một triệu tiên ngọc.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm đảo qua, không thể phân biệt được trong này có bao nhiêu kẻ là chim mồi, bao nhiêu kẻ muốn lấy cái đầu của hắn để đổi thưởng.

Nếu có Tiên Tôn Hợp Thể cầm Thái Âm Chi Tinh dẫn dụ hắn sập bẫy thành công thì lợi ích từ phía Đại Thừa Tiên Quân là không hề nhỏ.

Thanh Liên Tiên Tôn bên cạnh hạ thấp giọng nói: "Trịnh sư đệ đừng ra giá, thứ này chính là khoai môn nóng bỏng tay, không phải thứ đệ có thể cạnh tranh đâu." "Yên tâm, tôi chỉ là một Luyện Hư, không dám làm mồi cho con cá lớn Diệp Bất Phàm kia đâu." Diệp Bất Phàm xua tay, nhìn Thái Âm Chi Tinh một lúc, cuối cùng nén ý định lại.

Có động tâm đến mấy cũng phải nhịn.

Nếu không hôm nay đấu giá được tay, tối đến chắc chắn sẽ có Đại Thừa Tiên Quân đến gõ cửa hỏi thăm sức khỏe ngay.

Rất nhanh, Thái Âm Chi Tinh được đẩy giá lên ba triệu, ngay khi các vị Tiên Tôn Hợp Thể đang tranh chấp đỏ mặt tía tai thì hàng loạt truyền âm phù liên tiếp bay vào buổi đấu giá.

Sắc mặt các Tiên Tôn Hợp Thể đó lập tức biến đổi.

Tin tức này không phải thứ gì khác, chính là tình hình chiến sự ở biển sâu.

Động tĩnh bên kia quá lớn, tai mắt của các thế lực Đông Hải rải khắp nơi, Yêu tộc và Nhân tộc cài cắm gián điệp lẫn nhau nên tốc độ truyền tin cực nhanh.

"Diệp Bất Phàm vẫn còn sống sao?!" "Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư thảm tử, Tuyết Nhân Tiên Quân hấp hối trốn khỏi Đông Hải?!" "Diệp Bất Phàm đã bày ra cái thiên cục gì vậy?" Hoàng Đình Tiên Tôn ngồi một bên chấn động, da đầu tê dại.

Lão truy tìm Diệp Bất Phàm lâu nhất, tuy nhiên không có sự trợ giúp thực chất nào của Trảm Long và Thủy Trạch Tiên Quân nên luôn không tìm thấy tung tích của đối phương.

Giờ đây, một Thiên Cơ Sư bát giai - tồn tại khó giết nhất - cũng đã chết.

"Suýt chút nữa hại chết cả Đại Thừa sao!

Quá vô lý." Thanh Liên Tiên Tôn cũng nhận được tin, kinh ngạc đến mức mí mắt giật liên hồi.

Nghiêm trưởng lão của Hồng Trần Tiên Tông và cặp nữ trưởng lão song sinh của Âm Dương Tiên Ma Tông cũng trực tiếp dừng việc cạnh giá, nhìn về phía Thái Âm Chi Tinh với ánh mắt đầy vẻ kiêng dè.

Họ không sợ Diệp Bất Phàm.

Dù sao mạnh đến đâu cũng chỉ là Luyện Hư, nhưng họ kiêng dè Đông Hải Yêu tộc.

Giờ đây Diệp Bất Phàm dựa vào cái cây lớn là Yêu tộc, kẻ nào chạm vào Thái Âm Chi Tinh là kẻ đó sẽ bị tên sát thần Diệp Bất Phàm

này nhắm tới.

Nếu hắn hô hào một đám Yêu tộc Hợp Thể vây công thì ai đỡ nổi?

"Đại Thừa, Thiên Cơ Sư bát giai, mỗi người đều là những nhân vật xa tầm với, vậy mà hắn có thể tính kế được cả hai vị này." Một số Luyện Hư Thiên Tôn thần tình cũng trở nên ngơ ngẩn.

Bất luận là Tuyết Nhân Tiên Quân hay Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, trong mắt họ đều như tiên nhân trên trời.

Trong trường đấu giá hoàn toàn yên tĩnh trở lại, số tu sĩ Hợp Thể cạnh tranh Thái Âm Chi Tinh chỉ còn lưa thưa vài người.

Điều này khiến Vương hội trưởng rất lúng túng.

May mà cũng nhanh chóng kết thúc.

Thái Âm Chi Tinh được Vạn Tượng Tiên Tôn của Tiêu Dao Tiên Tông đấu giá được.

Người này thân hình khôi ngô, cơ bắp cuồn cuộn, ngồi oai vệ ở đó, không hề sợ hãi.

"Xem ra Tiêu Dao Tiên Tông vẫn chưa từ bỏ ý định với Diệp Bất Phàm." Diệp Bất Phàm nheo mắt, có nghe qua danh tiếng của Vạn Tượng Tiên Tôn.

Người này từng là trưởng lão của Chân Võ Tiên Tông, để đột phá Đại Thừa đã thừa dịp Chân Võ Đại Đế đi vắng mà lẻn vào kho dược, ý đồ tìm kiếm Hợp Thể Đan để đột phá, kết quả không tìm thấy đan dược nên đành phải bỏ trốn đi nơi khác.

Cuối cùng bái vào môn hạ của Tiêu Dao Tiên Tông, vì vụ này mà Chân Võ Đại Đế suýt chút nữa đã đánh nhau to với Tiêu Dao Tiên Quân.

"Nghe nói rất nhiều cấm khu chi chủ, các Đại Thừa lúc về già

mạo hiểm đột phá Chân Tiên nhưng đều thất bại, đoạt xá Diệp Bất Phàm trở thành đường lùi duy nhất, Tiêu Dao Tiên Quân sao có thể bỏ qua?" Thanh Liên Tiên Tôn nhìn Vạn Tượng Tiên Tôn, cười nhẹ nói: "Diệp Bất Phàm tính kế chết Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, nhưng tu tiên giới luôn có những kẻ không sợ chết, vị này đến Chân Võ Đại Đế còn dám đắc tội, huống chi là Diệp Bất Phàm?" Diệp Bất Phàm ghi nhớ kẻ này, tính toán quay đầu lúc nhờ Long Hoàng lấy máu sẽ thỉnh lão ra tay cướp lại Thái Âm Chi Tinh.

Buổi đấu giá tiếp tục.

Sau đó là một số pháp bảo, đan dược, các loại công pháp dược liệu.

Trong đó có thanh phi kiếm do Diệp Bất Phàm luyện chế.

"Ha ha, đây là linh bảo thất giai sơ cấp do Trịnh trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông luyện chế, hàm chứa hai loại pháp tắc Thủy và Kim, thích hợp với phần lớn tu sĩ Đông Hải." Vương hội trưởng cười nói.

Đa số mọi người tu luyện ngũ hành pháp tắc, độ khó khi tham ngộ nắm bắt thấp hơn nhiều so với các pháp tắc Thời Không, Nhân Quả, Sinh Tử, lại thêm đây là Đông Hải nên người tu luyện pháp tắc thuộc tính Thủy là nhiều nhất.

"Giá khởi điểm tám vạn." "Mười lăm vạn!" "Mười tám vạn!" Rất nhiều tu sĩ Hợp Thể lập tức hô giá.

Linh bảo vô chủ suy cho cùng vẫn là món đồ hiếm, vả lại Trịnh đại sư đang có mặt tại đây, ai chẳng muốn nhân cơ hội này để kết giao?

Cuối cùng, phi kiếm được hai chị em song sinh của Âm Dương Tiên Ma Tông đấu giá được với mức giá cao là bốn mươi sáu vạn.

Hai nàng tướng mạo giống hệt nhau, cùng mặc trường quần màu xanh thanh nhã, mỉm cười duyên dáng với Diệp Bất Phàm, ý tứ mập mờ cực kỳ nồng đậm.

Diệp Bất Phàm tự nhiên đáp lại bằng một nụ cười.

Mức giá bốn mươi sáu vạn có hơi cao quá thực tế, đối phương rõ ràng là cố ý làm vậy để chiêu mời hắn.

Hắn không quan tâm, dù sao tiền cũng đã vào túi.

"Tiếp theo là công pháp tăng xác suất đột phá Hợp Thể, Sát Linh Quyết, hấp thu sát khí thiên địa, dùng hung sát chi khí để trùng kích vách ngăn Hợp Thể, tỷ lệ thành công lên tới bốn phần.

Điểm trừ duy nhất là sau khi đột phá, đời này không còn khả năng tiến thêm bước nào nữa." "Tệ đoan rất lớn, nhưng đối với những Luyện Hư sắp hết thọ nguyên thì lợi nhiều hơn hại." Vương hội trưởng mở khay trên tay thị nữ, lộ ra một miếng ngọc giản cổ lão: "Giá khởi điểm sáu vạn." Trong trường đấu giá có không ít Luyện Hư già yếu vô cùng động tâm.

"Mười sáu vạn!" Diệp Bất Phàm cười hi ha nói: "Ta có một người bạn đang cần gấp bộ công pháp này." Một đám Luyện Hư thấy vậy chỉ đành cười khổ, chắp tay nhường nhịn.

Hiện tại địa vị của Trịnh đại sư vô cùng siêu nhiên, trong đám Luyện Hư không ai dám tranh giành với hắn.

Đây chính là lợi ích của thân phận.

Nếu đổi lại là Diệp Bất Phàm lúc còn là luyện khí sư lục giai, mười sáu vạn căn bản không mua nổi.

Cho dù có vung tiền đấu giá được thì sau đó cũng khó tránh khỏi bị người ta dòm ngó, hạ sát thủ.

“Tỷ lệ bốn phần là không đủ lớn, nhưng có thể cải tạo sâu hơn.” Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười: “Như vậy việc đột phá Hợp Thể coi như đã nắm chắc trong tay.” Tiến vào Đại Mộng, ngộ tính của hắn cực mạnh, nhưng sáng tạo công pháp thần thông thực sự tốn thời gian, không bằng lấy cái có sẵn về cải tạo cho nhanh.

Trong các lần đấu giá sau đó, Diệp Bất Phàm liên tục ra tay.

Một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm tiêu tốn dược liệu thực sự quá khủng khiếp, may mà hắn có 《Tiên Ma Kiếm Trận》 có thể nâng cao phẩm chất pháp bảo, phần lớn dược liệu hắn mua là lục giai, thất giai chỉ có một số ít.

Sau một buổi đấu giá, dược liệu cho Chân Ma Kiếm đã thu thập được bảy tám phần mười.

Về công pháp thần thông, hắn đã đấu giá được mười mấy loại, đều là loại có tác dụng phụ lớn.

Tiên dược cần cho Hợp Thể Đan cũng đã gom được năm phần.

Năm phần còn lại khó gom hơn, đặc biệt là vị chủ dược “Hợp Thần Tiên Chi”, trên thị trường căn bản không có.

Quan trọng nhất là, Diệp Bất Phàm hết tiền rồi.

Gia sản tích góp trong mấy tháng qua, bao gồm cả quà cáp thu được lúc đại lễ, toàn bộ đã đổ vào đây sạch sành sanh.

“Một luyện khí sư thất giai mà lại là kẻ nghèo rớt mồng tơi.” Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm nhất định phải nhận thêm việc luyện chế linh bảo, tài nguyên hắn tiêu tốn ở mọi phương diện là những con số thiên văn.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Vương hội trưởng thừa dịp Thanh Liên Tiên Tôn tạm thời rời đi đã đưa cho Diệp Bất Phàm một túi càn khôn, bên trong là các món đồ đấu giá được.

“Trịnh đại sư, Tông chủ Hồng Trần Tiên Tông chúng tôi đã đích thân lên tiếng, chỉ cần ngài gia nhập Hồng Trần Tiên Tông, đan dược để ngài đột phá Hợp Thể, thậm chí là tài nguyên cần thiết sau khi lên Hợp Thể, tông môn chúng tôi sẽ cung cấp toàn bộ, thậm chí sắp xếp cho ngài một yêu phó Hợp Thể đại viên mãn để ngài sai bảo.” Nghiêm trưởng lão bên cạnh phụ họa thêm: “Còn có cả truyền thừa luyện khí sư bát giai, tiên dược để tấn thăng Đại Thừa sau này cũng sẽ ưu tiên cân nhắc cho Trịnh đại sư.” Đãi ngộ này, đừng nói Luyện Hư, bất cứ Tiên Tôn Hợp Thể nào cũng phải đỏ mắt ghen tị.

Tiên dược để tấn thăng Đại Thừa, cả Hồng Trần Tiên Tông cũng chẳng tìm ra nổi mấy loại.

“Vương hội trưởng, chẳng lẽ ông đã nhận được tin tức gì sao?” Diệp Bất Phàm nhận thấy có gì đó không ổn, đôi mắt hơi nheo lại.

Dù có tiềm năng đến mấy cũng không đến mức lôi kéo như vậy, điều kiện quá đỗi khoa trương.

Trong này chắc chắn có thứ gì đó mà hắn không biết.

“Khụ khụ, không có tin tức gì cả.” Vương hội trưởng và Nghiêm trưởng lão nhìn nhau một cái rồi vội vàng lắc đầu.

“Ta ở Bồng Lai Tiên Tông vẫn thấy khá tốt, thời gian ngắn chưa có ý định đổi chỗ.” Diệp Bất Phàm lộ vẻ hồ nghi, khéo léo từ chối.

Vừa hay lúc đó Thanh Liên Tiên Tôn đã bàn giao xong các vật phẩm đấu giá đi tới, liếc nhìn Vương hội trưởng một cái, chẳng buồn để tâm đến kẻ đào góc tường này.

Lão đưa Diệp Bất Phàm ra khỏi buổi đấu giá, thúc giục phi kiếm bay về hướng Bồng Lai Tiên Tông.

“Thanh Liên tiền bối, không biết có thể giúp ta xin tông môn dược liệu của Hợp Thể Đan không?

Trịnh mỗ quen biết một vị luyện đan sư, định nhờ người đó luyện chế một viên Hợp Thể Đan.” Trên đường đi, Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Hắn không mất bao lâu nữa sẽ đạt đến Luyện Hư đại viên mãn, phải chuẩn bị trước cho việc lên Hợp Thể.

“Có phải hơi sớm quá không?

Đệ mới Luyện Hư sơ kỳ mà.” Thanh Liên Tiên Tôn kinh ngạc, Trịnh Thạch vẫn luôn thể hiện là Luyện Hư sơ kỳ.

“Haiz, vị bằng hữu luyện đan của ta có thể luyện chế ra Hợp Thể Đan cực phẩm, nhưng thọ mệnh không còn nhiều, ta chỉ có thể nhờ lão luyện chế trước một viên để cầu sau này đột phá Hợp Thể thuận lợi.” Diệp Bất Phàm thở dài, nói như thật.

Chương 583

“Vậy được, để ta báo cáo lại với Tông chủ.” Thanh Liên Tiên Tôn hiểu ra, gật đầu đồng ý.

Trong tông môn có ba vị luyện đan sư thất giai, nhưng đều không luyện nổi Hợp Thể Đan cực phẩm, độ khó quá cao, bình thường ra lò nhiều nhất cũng chỉ là tinh phẩm.

“Đa tạ Thanh Liên tiền bối.” Diệp Bất Phàm chắp tay nói, ở ngoài Cổ Sơn cáo biệt Thanh Liên Tiên Tôn, trở về linh cư cung của mình, bắt đầu nhận đơn hàng để kiếm tiền.

Đồng thời lệnh cho Phó Sơn Hải thu thập tình báo liên quan đến dược liệu Hợp Thể Đan.

Chớp mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, có một chuyện đáng nhắc tới.

Hồng Trần Tiên Tông thông qua kênh của Phó Sơn Hải, hoặc lợi dụng một số tu sĩ Luyện Hư của Bồng Lai Tiên Tông để gửi lời mời chiêu mộ tới hắn.

Thế trận chiêu mộ mãnh liệt đến mức Diệp Bất Phàm cũng có chút không đỡ nổi.

“Không đúng!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong cung điện, nghe Phó Sơn Hải lại một lần nữa truyền tới tin tức chiêu mộ, đôi mày nhíu chặt.

Hai ngày trước hắn đã chiêm bốc qua, nhưng thiên cơ mờ mịt, liên lụy quá rộng nên không thể nhìn thấu quá nhiều.

Nhưng rất nhanh, hắn đã có được đáp án từ chỗ Bồng Lai Tông chủ.

"Ha ha ha!

Chúc mừng Trịnh sư đệ, đại hỷ cho Trịnh sư đệ!

Vị tuyệt đại giai nhân của Thủy Trạch, Tiêu Dao Tiên Tông đã đến Bồng Lai, chuẩn bị tiếp xúc với đệ, đệ phải nắm chắc cơ hội lần này đó!" Kim Tông chủ đứng ngoài linh cư cung, cười lớn nói.

Sau khi Trịnh Thạch thăng lên luyện khí sư thất giai, lão đã đề cập với hắn chuyện liên hôn, không lâu trước đó đã ngã ngũ, chỉ cần vượt qua cửa ải Thủy Yên tiên tử này thì chuyện liên hôn coi như chắc chắn.

Diệp Bất Phàm nghe vậy, da mặt cứng đờ.

"Trách không được Hồng Trần Tiên Tông điên cuồng chiêu mộ, hóa ra là muốn đào góc tường, phá hoại việc liên hôn giữa hai tông Bồng Lai và Tiêu Dao?

Mẹ kiếp sao không nói sớm!" Diệp Bất Phàm hối hận xanh cả ruột.

Biết thế đã đồng ý lời mời của Vương hội trưởng để vào Hồng Trần Tiên Tông cho rồi!

Trước đó còn đang sầu não không biết làm sao thoát khỏi vụ liên hôn, giờ thì hay rồi, tuyệt đại giai nhân đã đến Bồng Lai, muốn chạy cũng không kịp nữa!

Còn về lý do phá hoại, quan hệ giữa Bồng Lai và Tiêu Dao quá mức thân thiết sẽ không có lợi cho Hồng Trần Tiên Tông.

Diệp Bất Phàm không hề biết rằng, việc đẩy nhanh liên hôn có liên quan đến vụ hắn tính kế Tuyết Nhân Tiên Quân và Huyền Ngọc Thiên

Cơ Sư, nếu không có chuyện đó thì Tiêu Dao Tiên Quân đã không đến Bồng Lai Tiên Tông nhanh như vậy.

"Trịnh sư đệ, mau đi theo ta, Tiêu Dao Tiên Quân và Thủy Yên tiên tử đang ở đại điện." Kim Tông chủ vừa đi vừa thúc giục.

Diệp Bất Phàm nặn ra một nụ cười, đành phải cứng da đầu đi theo phía sau.

Trong phút chốc, hắn như lạc vào một cảnh phim điện ảnh nào đó, trở thành nam chính.

Gã hàng xóm sát vách chạy sầm sập đến cửa, phấn khích hỏi hắn: "Lão Hứa, anh có muốn vợ không?" "Chỉ cần anh gật đầu một cái, lát nữa tôi mang đến tận nơi cho anh!" "Cứ thế này đi gặp giai nhân thì đúng là đường đột quá, để tôi quay về một chuyến, chỉnh đốn lại trang phục đã." Diệp Bất Phàm như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chắp tay nói.

Kim tông chủ đánh mắt nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới, thấy hắn tướng tá tuấn tú, thân hình cao ráo, nhưng mặc bộ trường bào này có chút cổ hủ, liền gật đầu đồng ý.

Diệp Bất Phàm lập tức trở về Linh Cư cung, vừa vặn gặp lúc Tử Quần La Lỵ trở về, hắn hỏa tốc thi triển 《Thâu Thiên Hoán Nhật》 và 《Di Tinh Hoán Đấu》.

Sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, hắn mới thay một bộ trang phục khác rồi xuất hiện trước mặt Kim tông chủ.

Lúc này, hắn vận một bộ bạch bào, đầu cài trường trâm, hông đeo phượng ngọc, trông khá là phong lưu phóng khoáng.

Kim tông chủ hài lòng gật đầu, dẫn Trịnh Thạch đến động phủ của Thủy Trạch Tiên Quân. …… "Đạo hữu không phải đang nói đùa đấy chứ?

Thiên Sát Chân Tiên đã phi thăng Tiên giới, nội cảnh địa tính mạng tương giao của hắn sao có thể ở Đông Hải được?!" Trong ngôi đình cổ kính, Tiêu Dao Tiên Quân ngồi trên ghế đá, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Bên cạnh lão là một thiếu nữ trẻ tuổi, mặc bộ quần áo xanh lam thanh nhã, tóc búi cao, lông mày thanh tú, đôi mắt sáng như sao, ngũ quan tinh xảo như tiên nữ hạ phàm, không chút phấn son mà khí chất vẫn cực kỳ khả ái.

Trông nàng cứ như một nữ sinh trung học thuần khiết vậy.

"Năm đó ta truy sát Tiên Ma Tôn chính là vì chuyện này." Thủy Trạch Tiên Quân khẽ búng vào chén trà, thần sắc bình thản.

"Đạo hữu tại sao lại báo cho ta biết những chuyện này?" Tiêu Dao Tiên Quân thu lại vẻ mặt, ánh mắt trở nên thâm thúy.

"Chuyện về nội cảnh địa của Thiên Sát đã có một số người biết rồi, ta cần minh hữu.

Đạo hữu là Đại Thừa đệ nhất Bắc Vực, thực lực hiếm có người bì kịp, không nghi ngờ gì chính là ứng cử viên tốt nhất." Thủy Trạch Tiên Quân chân thành nói.

"Được!

Chuyện này ta đồng ý." Tiêu Dao Tiên Quân trầm tư một lát rồi nâng chén trà lên uống cạn.

Có sự việc này, quan hệ giữa hai vị Tiên Quân càng thêm thân cận, họ bắt đầu trao đổi về bí pháp và ý tưởng để đột phá Chân Tiên.

"Thủy Trạch tiền bối cùng tằng tổ phụ liên thủ, nhất định sẽ thu hoạch lớn." Thủy Yên tiên tử ánh mắt lưu chuyển, nụ cười tinh nghịch linh động.

Trong cùng cảnh giới, nàng được tính là nhỏ tuổi, tính cách tương đối hoạt bát.

"Đó là đương nhiên, nhưng trước đó còn cần Đạo Linh huynh trợ giúp, chiêm bặc tương lai." Thủy Trạch Tiên Quân cười nói, nhìn về phía Đạo Linh Thiên Cơ Sư đang ngồi xếp bằng ở góc phòng.

Đạo Linh cau mày suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Lúc này, hai bóng người sau khi vượt qua sự kiểm tra thần thức của thuộc hạ Thủy Trạch Tiên Quân đã tiến vào đạo trường.

Cái gọi là đạo trường, nói trắng ra chính là một hồ linh khí trên sườn núi, trên hồ có đình đài thủy tạ, ngói biếc hiên đỏ, sương mù mờ ảo bao phủ hành lang, khiến nơi này trông như chốn nhân gian tiên cảnh.

Diệp Bất Phàm đứng ở cuối hành lang nhìn ra, trước mắt chỉ có sương mù mịt mùng, không nhìn rõ thủy tạ ở phía xa.

"Trịnh Thạch, bái kiến Thủy Trạch Tiên Quân." Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài hành lang, chắp tay nói.

"Qua đây đi." Sương mù dần tan biến, Kim tông chủ bên cạnh lập tức dẫn Diệp Bất Phàm đi dọc theo hành lang vào trong.

"Ngươi chính là Trịnh Thạch?" Tiêu Dao Tiên Quân đánh giá hắn.

"Chính là vãn bối." Diệp Bất Phàm âm thầm vận chuyển 《Thai Hóa Dịch Hình》 đến cực hạn.

Môn thần thông này từ lâu đã đạt đến hóa cảnh, lại qua hơn một năm hắn cải tạo, nay đã thành bản tăng cường, có thể che mắt cảm giác của Đại Thừa Tiên Quân trong thời gian ngắn.

"Tướng mạo bình thường, nhưng khí chất cũng không tệ." Tiêu Dao Tiên Quân nhận xét, chợt ánh mắt ngưng lại, kinh ngạc nói:

“Ngươi là một luyện khí sư mà lại tu luyện Kiếm Đạo pháp tắc?” “Kiếm Đạo?

Luyện khí sư chẳng phải đều tu Hỏa, Kim đạo pháp tắc sao?” Thủy Yên tiên tử sững sờ, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào người Diệp Bất Phàm.

Phần lớn luyện đan sư tu Hỏa, Mộc đạo, còn luyện khí sư là Kim, Hỏa, vì hai loại này hỗ trợ rất tốt cho nghề nghiệp.

“Vãn bối thấy thiên phú Kiếm Đạo cũng không tệ nên mới dấn thân vào con đường này, đáng tiếc không có thần thông Kiếm Đạo gì nên không giỏi đấu pháp cho lắm.” Diệp Bất Phàm chắp tay giải thích.

Những thứ cần để lộ thì phải lộ ra, Kiếm Đạo pháp tắc hắn đã nắm giữ từ sớm, chỉ là cường độ rất yếu, bây giờ dùng để ngụy trang là vừa đẹp.

“Ừm.” Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu, đôi mắt lóe lên bạch quang, nhìn thấu Trịnh Thạch từ trong ra ngoài.

Luyện Hư sơ kỳ, Kiếm Đạo pháp tắc, trên người không có tà khí.

“Đứa nhỏ này không có gì đáng lo, tu luyện không phải ma công.

Tuy tu vi yếu một chút nhưng đó là do dồn hết tâm trí vào luyện khí, nếu không cũng chẳng kém gì lũ thiên kiêu yêu nghiệt trong tông ta.” “Tiểu bối này đến từ Hà Nguyên tiên thổ, người phương đó coi như chết sạch rồi, khó mà điều tra kỹ.

Nhưng chỉ cần chiêm bặc là tra ra gốc gác ngay thôi.” Thủy Trạch Tiên Quân cười nhìn Tiêu Dao Tiên Quân.

Trịnh Thạch gia nhập Bồng Lai Tiên Tông tất nhiên sẽ bị điều tra nghiêm ngặt, nhưng nhiều tiên thổ nhỏ đã bị xóa sổ trong dòng sông lịch sử, không thể truy tận gốc rễ được.

“Đạo Linh, ngươi thấy sao?” Tiêu Dao Tiên Quân truyền âm.

Đạo Linh Thiên Cơ Sư nhìn về phía Diệp Bất Phàm, trong tay áo hiện ra Thiên Địa Song Bàn, sử dụng Đại Lục Nhâm để chiêm bặc.

Loại pháp môn này bao gồm cả tứ trụ mệnh lý trong ngũ hành, chiêm tinh, dịch quái... bao la vạn tượng, cao thâm hơn nhiều so với chiêm tinh thuật đơn nhất của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, nhưng trong người lại điên cuồng áp chế thiên cơ của bản thân, sợ rằng lỡ tay một cái sẽ khiến lão già này bị phản phệ mà chết.

Đồng thời hắn kích hoạt mệnh cách của Tử Quần La Lỵ.

“Khụ!” Đạo Linh Thiên Cơ Sư ho ra máu, thần thái càng thêm già nua, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm đầy vẻ kinh nghi bất định.

“Hửm?” Tiêu Dao và Thủy Trạch sắc mặt biến đổi.

“Tiểu hữu mệnh cách cực quý, tương lai có hy vọng đạt đến Đại Thừa.” Đạo Linh Thiên Cơ Sư thở dốc kịch liệt, trong lòng hối hận khôn nguôi.

Lão không ngờ tiềm lực của Trịnh Thạch lại lớn đến vậy.

Phen này lão mất đi ít nhất tám mươi năm thọ mệnh.

“Đại Thừa?!” Tiêu Dao Tiên Quân kinh hãi, lập tức hỏi: “Có thật không?

Chương 584

Đạo Linh huynh có nhầm không?

Mau chiêm bặc xác định lại lần nữa xem." Tiềm lực của một luyện khí sư bát giai đã khiến lão hài lòng lắm rồi, nếu có hy vọng đạt tới Đại Thừa thì tuyệt đối có tư cách làm rể tằng tôn nữ của lão.

Trong tu tiên giới rộng lớn, không có mấy người có tiềm lực xung kích Đại Thừa.

Không chỉ cần tư chất, ngộ tính mà còn cần cả phúc duyên và cơ duyên.

Thủy Yên tiên tử và Kim tông chủ cũng chấn kinh khôn cùng, thực sự không ngờ một luyện khí sư lại có tư chất Đại Thừa!

Đạo Linh nghe thấy lại bảo mình chiêm bặc thì mặt già sầm lại ngay lập tức.

Nếu không phải có giao tình mấy ngàn năm với Tiêu Dao Tiên Quân thì lão đã trở mặt rồi.

Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy biết mình lỡ lời, quay sang nhìn đứa cháu rể tương lai, càng nhìn càng thấy hài lòng: "Tốt!

Chuyện hôn sự này cứ quyết định như vậy đi!

Chọn ngày thành hôn!" "Đa tạ Đạo Linh huynh đã chiêm bặc, ha ha ha!" Thủy Trạch Tiên Quân cười lớn, hạ quyết tâm sẽ trọng điểm bồi dưỡng Trịnh Thạch.

Bồng Lai Tiên Tông vậy là đã có người kế vị rồi.

"Tư chất Đại Thừa, vẫn bối thực sự lo sợ, đời này có thể đạt tới Hợp Thể viên mãn đã là mãn nguyện lắm rồi." Diệp Bất Phàm khiêm

tốn nói, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

May mà mình điên cuồng áp chế và đổi mệnh cách từ trước, nếu không lão thiên cơ sư bát giai này đã bị phản phệ chỉ còn nửa cái mạng rồi.

"Không có gì." Đạo Linh Thiên Cơ Sư không kiên nhẫn xua tay, quay lưng đi không thèm để ý bọn họ nữa.

"Thủy Yên, đi dạo với phu quân tương lai của con đi.

Ta còn có việc trọng đại cần bàn với Thủy Trạch Tiên Quân, sẵn tiện định luôn ngày cưới." Tiêu Dao Tiên Quân mỉm cười nói.

Thủy Trạch Tiên Quân cũng ra hiệu bằng mắt với Trịnh Thạch.

"Thủy Yên tiên tử, mời đi lối này." Diệp Bất Phàm nhìn cô nàng xinh xắn như nữ sinh này, ra ý mời.

"Ừm." Thủy Yên tiên tử đỏ mặt, dè dặt gật đầu rồi cùng Diệp Bất Phàm rời khỏi đạo trường.

Nàng cũng âm thầm quan sát vị phu quân tương lai này.

Lần đầu gặp mặt, ngoại trừ tướng mạo bình thường thì các phương diện khác đều khá ổn, chỉ không biết chung sống sẽ ra sao.

Diệp Bất Phàm cũng rất hài lòng với nàng.

Xinh đẹp tuyệt trần, khí chất như nữ sinh bước ra từ truyện tranh.

Điểm trừ duy nhất là... màn hình phẳng.

"Không biết tiên tử đã có người mình thích chưa?

Tôi là người chính trực hiền lành, không bao giờ thích cưỡng ép người khác." Diệp Bất Phàm vừa đi dạo trong tông môn vừa nói chuyện với nàng.

Nếu Thủy Yên tiên tử đã có người trong mộng, hắn có thể lấy cớ

đó để hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

Đừng hỏi tại sao, hỏi thì chính là không chấp nhận ngoại tình tư tưởng.

“Không có.” Thủy Yên tiên tử lắc đầu, đôi mắt trong veo như nước nhưng cũng có chút ngây ngô.

Nàng tu hành từ nhỏ, không phải đang bế quan thì cũng là đang chuẩn bị bế quan, tiếp xúc với thế giới bên ngoài rất ít, tiếp xúc với nam giới lại càng ít hơn.

“Một người cũng không có sao?

Kiểu như cảm giác rung động, tim đập thình thịch ấy.” Diệp Bất Phàm cau mày, có chút không cam lòng.

“Không có.” Thủy Yên tiên tử nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu.

Nàng đối với phương diện này vẫn còn mơ hồ, chần chừ một chút rồi tò mò hỏi: “Huynh đã từng có chưa?” “Có rồi, vào một buổi chiều năm ấy, tôi chạy dưới ánh hoàng hôn, tôi đã nhìn thấy một cô gái, nàng đứng trong khuê các, nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai, đó chính là thanh xuân đã mất của tôi.” Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ hoài niệm.

“Sau đó thì sao?” Thủy Yên tiên tử nhíu mày, cảm thấy có chút khó chịu không rõ lý do.

“Sau đó?

Sau đó nàng chết rồi, tôi đau buồn khôn nguôi, đến nay vẫn không thể quên được.” Diệp Bất Phàm thở dài, rồi như chợt nhận ra điều gì, áy náy nói: “Xin hãy tha lỗi cho sự thẳng thắn và thành thật của tôi.” Không khí trở nên im lặng, Thủy Yên tiên tử không nói gì nữa, lẳng lặng bước đi, cuối cùng cũng lẳng lặng rời đi.

Diệp Bất Phàm nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng khẽ nhếch

lên nụ cười.

Không có mấy người phụ nữ có thể chấp nhận trong lòng đạo lữ tương lai của mình có bóng hình người khác, dù đó là một người đã chết.

Quan trọng nhất là hai người mới gặp lần đầu, vốn dĩ chẳng có tình cảm gì, giờ thì ấn tượng tốt đẹp coi như bay sạch, tụt xuống điểm đóng băng.

"Tốt lắm, tốt nhất là dẫn theo Tiêu Dao Tiên Quân đến từ hôn, rồi ném vào mặt tôi một bình đan dược Đại Thừa." Diệp Bất Phàm thầm mong đợi, thong dong đi về Linh Cư cung của mình.

Hắn vốn không thể hiểu nổi mấy cái truyện trước đây từng đọc, vị hôn thê đến từ hôn rồi ném cho đan dược, sao lại gọi là sỉ nhục được nhỉ?

Chẳng phải là song hỷ lâm môn sao?

Vừa về đến Linh Cư cung, Tử Quần La Lỵ đã ngồi bên bàn trà, đôi mắt đào hoa liếc hắn một cái, nói bâng quơ: "Ngươi đúng là có phúc khí, ngồi không trong nhà mà đạo lữ từ trên trời rơi xuống." "Sao thế, Sát Niệm mà cũng biết ghen à?" Diệp Bất Phàm nhướn mày.

"Ghen?

Tự luyến quá đấy." Tử Quần La Lỵ hừ lạnh, ném cho hắn một cái túi Càn Khôn rồi đi vào tẩm cung tu luyện.

Diệp Bất Phàm cầm túi Càn Khôn lên, bên trong quả nhiên là bảo vật của Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư.

Một cái chiêm tinh bàn bát giai, điển tịch thiên cơ, tiên dược, còn có cả thần thông thiên cơ. 【Chiêm tinh bàn · Bát giai sơ cấp: Hỗ trợ thiên cơ sư chiêm bặc thiên tượng tinh túc, thôi diễn cát hung họa phúc, xu hướng tương lai.

Không phải chiêm tinh sư thì không dùng được, là linh bảo bản mệnh của người khác nên chỉ có thể phát huy uy lực cực thấp.】【Nghịch chuyển phụ diện: Người không phải chiêm tinh sư cũng có thể dùng được, pháp bảo bản mệnh của người khác, phát huy hoàn hảo.】 Diệp Bất Phàm đại hỷ, lập tức luyện hóa thu vào túi.

Hắn hiện tại là thiên cơ sư thất giai trung phẩm, nhưng nhờ vật này có thể đạt tới trình độ thất giai đỉnh tiêm.【Tiểu Nhân Quả Thuật · Ngụy Tiên Thuật: Cần nắm vững Nhân Quả pháp tắc, từ nguyên nhân tìm ra kết quả, dùng sợi dây nhân quả làm dẫn, khống chế từ xa vạn dặm, tập hợp khốn, sát, áp, phược...

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển dễ bị nhân quả phản phệ, giảm khí vận, tăng vận xui, dây nhân quả phản phệ chính mình.】【Nghịch chuyển phụ diện: Không cần nắm vững Nhân Quả pháp tắc, sau khi thi triển được nhân quả bổ trợ, tăng khí vận, tăng vận may, dây nhân quả phản phệ kẻ khác.】 "Có thần thông này, ta có thể thiết lập nhân quả với kẻ thù, mượn dây nhân quả áp chế đối phương, gián tiếp làm suy yếu thực lực đối thủ." Diệp Bất Phàm vô cùng hài lòng.

Không chỉ có thể vây khốn mà còn có thể truy tìm, chỉ cần thiết lập được dây nhân quả, dù đối phương có trốn đến chân trời góc bể hắn cũng có thể lần theo dấu vết tìm được, thiên cơ thuật căn bản không thể che giấu.

Diệp Bất Phàm lại kiểm kê một chút tiên dược, ước chừng tài nguyên để mình đột phá Luyện Hư đại viên mãn không cần lo nữa, hai trăm gốc tiên dược đủ để hắn luyện chế 《Hóa Huyết Đan》 rồi.

Lúc này, một tấm truyền âm phù bay vào Linh Cư cung, Diệp Bất Phàm bóp nát nó, cau mày rồi đón một nhóm trưởng lão Hợp Thể vào điện.

Thanh Liên, Hoàng Đình và những người khác đến để chúc mừng.

Mắt họ không mù, Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử đi dạo trong tông môn họ thấy rõ mồn một, cơ bản đã xác định hôn sự này đã thành.

Một bộ phận khác thì nhờ hắn luyện chế linh bảo.

Với nhóm đầu, Diệp Bất Phàm giả vờ cho qua chuyện, còn nhóm sau thì hắn nhận hết đơn hàng.

Cho đến khi tiễn hết mọi người, Diệp Bất Phàm lập tức vào phòng bế quan bắt đầu luyện đan, luyện khí, tu luyện 《Tiểu Nhân Quả Thuật》.

Đồng thời ra lệnh cho Thái Ly và Đại Kim Mao ở mỏ tiên quặng khẩn cấp thu thập yêu huyết.

Cộng thêm việc song tu với Tử Quần La Lỵ, thực hiện ba phương án cùng lúc, tu vi của hắn tiến triển từng ngày, áp sát Luyện Hư đại viên mãn.

Còn về phía Thủy Yên tiên tử, kể từ khi Diệp Bất Phàm kể về chuyện chạy dưới ánh hoàng hôn và người con gái khó quên kia, suốt nửa tháng trời nàng không tìm đến hắn nữa.

Điều này khiến hắn rất vui mừng, chứng tỏ hôn sự này thực sự hỏng rồi.

Ở thế giới bên ngoài, tin tức Tuyết Nhân Tiên Quân đào tẩu, Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư tử trận đã truyền khắp Đông Hải, lan đến Bắc Vực, Nam Hồng Vực và Trung Vực, khiến cả thế giới chấn kinh.

Diệp Bất Phàm không những không chết mà còn liên minh với yêu tộc trong biển, điều này khiến tất cả các Đại Thừa Tiên Quân cảm thấy bị đe dọa.

Cuộc đại chiến giữa yêu tộc và nhân tộc ở Đông Hải gần như sắp bùng nổ, chỉ thiếu một mồi lửa.

Và mồi lửa đó, Diệp Bất Phàm sẽ tự mình đem tới. …… Ngày hôm đó, tu vi của Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng đạt tới đỉnh phong, hắn lập tức vận chuyển 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》.

Bảy ngày sau, bình chướng bị phá vỡ, một luồng Thời Không pháp tắc mạnh mẽ hoành hành trong phòng bế quan, thời gian trong phòng trôi qua cực nhanh như thể đã qua trăm năm, các trận pháp văn lộ trên tường cũng trở nên mờ nhạt.

Trong cơ thể Diệp Bất Phàm ngập tràn Thời Không pháp tắc cuồn cuộn, cường độ của nó đã không thua kém gì Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong, chiến lực tăng vọt.

"Hợp Thể trung kỳ đã không còn là đối thủ, chỉ không biết có thể đối đầu trực diện với hậu kỳ hay không." So với lúc tế thiên, hắn đã mạnh hơn quá nhiều, chưa đầy hai năm mà tiến bộ thần tốc như vậy.

Sau khi đạt đại viên mãn, hắn cảm nhận rõ ràng bình chướng Hợp Thể ở phía trước.

"Một khi bước vào Hợp Thể, dưới Đại Thừa ta có thể tự do ngang dọc." Diệp Bất Phàm vô cùng khát khao bước vào cảnh giới này.

Nhưng trước đó, phải lấy được Thái Âm Chi Tinh đã.

Chủ dược của Hợp Thể Đan, Thời Không Đạo Chủng, Hợp Thể bí pháp, bốn thứ tụ hội là có thể thành tựu Hợp Thể!

Chương 585

Hắn còn phải báo trước một tiếng với yêu tộc để họ hộ pháp cho mình.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm đứng dậy, dùng Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, tìm một nơi để độ kiếp.

Trải qua sự tẩy lễ của thiên kiếp, nhục thân cũng đã đạt tới Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn thiếu hoàn thiện 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, lợi dụng tác dụng phụ của môn luyện thể này để cưỡng ép phá cảnh.

Sau đó Diệp Bất Phàm truyền tin cho Long Hoàng, rồi kiên nhẫn đợi ở động phủ của nguyên Tiên Ma Tôn tại Tiên Ma di tích.

Chỉ sau nửa ngày, Long Hoàng đã tới nơi.

"Ta là một Đại Thừa Tiên Quân mà muốn gặp bản tôn của ngươi một lần cũng thật không dễ dàng gì." Long Hoàng đôi mắt sâu thẳm nhìn Diệp Bất Phàm một lượt.

"Tôi chỉ là vì muốn sống sót thôi." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói, nhìn Long Hoàng mà cứ như đang nhìn một kho máu khổng lồ.

"Đông Hải Long Vương Ngao Quang là ngươi đúng không?" Long Hoàng phất tay áo, ngồi xuống ghế đá, ánh mắt sâu như biển cả.

Thấy biểu cảm của Diệp Bất Phàm có chút khác lạ, lão cười lạnh: "Ngươi thực sự tưởng bản Tiên Quân là hạng ngu ngốc sao?

Sau khi phân thân của ngươi đến Hải Yêu Tiên Tông đàm phán, Quy Tiên đã lập tức chiêm bặc, mệnh cách của Đông Hải Long Vương hoàn toàn biến mất, hắn đã chết từ lâu rồi.

Diệp Bất Phàm!

Ngươi đúng là vô pháp vô thiên!

Dám giết tộc nhân Tiên Long tộc của ta!

Nếu bây giờ bản Tiên Quân giết ngươi, ngươi chạy không thoát đâu, mà cũng chẳng hồi sinh nổi mấy lần nữa đâu." Long Hoàng đột nhiên vỗ mạnh vào tay vịn, sắc mặt trở nên hung tợn, áp lực cực hạn bao trùm như thể một tiểu thế giới đang đè xuống.

"Vậy thì Diệp mỗ chỉ đành đưa cổ chịu chết thôi." Diệp Bất Phàm cười nhẹ.

"……" Long Hoàng thu lại khí thế, nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm, đây là lần đầu lão không nhìn thấu được một người.

"Ngao Quang là ai giết?" "Một tu sĩ thượng cổ, hắn đã bị tôi giết rồi, coi như báo thù cho Đông Hải Long Vương.

Quy Tiên đại tế ti chắc hẳn đã chiêm bặc ra mệnh cách của hắn biến mất ở Bắc Vực, trước khi tế thiên hắn còn đang bận xử lý Thái hoàng thái hậu của Tử Vi Tiên Triều đấy." Diệp Bất Phàm vén áo bào, ngồi xuống đối diện Long Hoàng, rót cho lão một chén trà thơm.

"Tu sĩ thượng cổ đoạt xá sao?" Long Hoàng uống một ngụm trà, nhả ra vài lá trà.

Trà vừa chát vừa đắng, nhưng Diệp Bất Phàm lại uống rất ngon lành: "Đúng vậy." Long Hoàng thở dài, yêu tộc không giống nhân tộc, nhân tộc rất chuộng các loại thần thông kéo dài tuổi thọ.

Nhưng yêu tộc không giỏi việc đó, yêu tộc tồn tại từ thời thượng cổ đến nay rất ít.

Ma Tổ, Tiên Tổ, Yêu Tổ, chỉ có Yêu Tổ là tọa hóa triệt để nhất.

"Bỏ đi, trước tiên hãy giúp bản Tiên Quân phản tổ huyết mạch đã, làm thế nào?" "Rút cạn tinh huyết trên người, tôi sẽ thi triển 《Bổ

Thân Thuật》 để nhanh chóng trị liệu cho tiền bối, lặp đi lặp lại vô số lần là có thể phản tổ.” Long Hoàng nhướn mày: “Ngươi đừng bảo là con hắc long nhỏ kia cũng phản tổ theo cách này nhé.” “Đúng là như vậy.” Long Hoàng im lặng hồi lâu rồi xua tay: “Thôi được, tới đi.” Diệp Bất Phàm lấy ra một thanh phi kiếm, rạch một đường trên ngực Long Hoàng, tia lửa bắn tung tóe nhưng da lão chẳng hề hấn gì.

Ngược lại thanh phi kiếm bị mẻ một miếng lớn, còn nghe thấy tiếng khí linh bên trong kêu gào thảm thiết.

“Phi kiếm của tôi!” Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ, tim đau như cắt.

Đây là linh bảo thất giai lấy từ Tiên Ma di tích, có thể trảm cả Hợp Thể đấy!

Nhục thân của Đại Thừa Long tộc đúng là quá biến thái.

“Bỏ đi, để bản Tiên Quân tự làm vậy.” Long Hoàng lắc đầu, móng rồng rạch một đường trên ngực, rạch ra một vết thương đẫm máu, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim đang đập mạnh mẽ.

Trong tim, ẩn hiện một con rồng nhỏ màu vàng sẫm.

Đó là tinh phách bản nguyên của Long Hoàng.

Một tiếng “phập” vang lên, trái tim nứt ra, tinh huyết nóng hổi phun trào, một giọt vô tình bắn trúng cánh tay Diệp Bất Phàm, lập tức bốc khói trắng, nhục thân cảnh giới Luyện Hư bị bỏng thành một lỗ máu.

Yêu tộc đi theo con đường yêu đạo, bản thân nó đã mang nhiều đặc tính của pháp tắc.

Như Long Hoàng, lão vừa có sự cương mãnh của Chí Dương pháp tắc, vừa có sự mềm mại của Thủy đạo pháp tắc, lại vừa có sức mạnh Lực chi pháp tắc của luyện thể tu sĩ.

Diệp Bất Phàm giật mình, thầm nghĩ Long Hoàng này quả thực khủng bố, nếu là Luyện Hư bình thường không kịp đề phòng, một giọt tinh huyết này đủ để lấy mạng rồi.

Còn việc luyện chế thành yêu đan?

Dù là Luyện Hư hay Hợp Thể, xác suất lớn là sẽ bị nổ xác mà chết.

Hắn lập tức dựng lớp phòng ngự quanh thân, đồng thời lấy một cái vại nước ra hứng tinh huyết.

Trong chốc lát đã hứng đầy nửa vại.

Tuy trông ít hơn tinh huyết của yêu tộc Luyện Hư nhưng đây toàn là tinh hoa cô đọng đến cực hạn, tinh huyết Luyện Hư có quá nhiều "tạp chất".

Diệp Bất Phàm nhìn mà mắt sáng rỡ, không tài nào nén nổi nụ cười.

Tuy ít nhưng nếu luyện thành 《Yêu Đan》 thì sẽ hỗ trợ cực lớn cho việc hắn thăng cấp Hợp Thể.

Long Hoàng rõ ràng đã suy yếu đi, tinh khí thần có chút uể oải.

Lão khàn giọng nói: "Bắt đầu được chưa?" "Được." Diệp Bất Phàm luyến tiếc rời mắt khỏi số long huyết, thi triển 《Bổ Thân Thuật》 bổ sung tinh huyết cho Long Hoàng.

Long Hoàng nhắm mắt cảm nhận.

Ở cảnh giới của lão, tốc độ phục hồi vết thương rất nhanh, nhưng tinh huyết liên quan mật thiết đến tính mạng và là nguồn gốc sức mạnh, giống như pháp tắc bản nguyên của Đại Thừa nhân tộc, rất khó bổ sung.

Có khi tốn mấy chục năm hay mấy trăm năm cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng thần thông của Diệp Bất Phàm rất đặc biệt, tốc độ bổ sung tinh huyết nhanh hơn nhiều so với việc lão tự phục hồi.

"Với tốc độ này, không tới bảy ngày là bổ sung đủ sao?

Là do con đường hoàn mỹ tu tiên hay là do môn thần thông này?" Long Hoàng kinh hãi, lúc này lão mới thực sự hiểu rõ giá trị của ba chữ "Diệp Bất Phàm".

Tên này mạnh nhất không phải là khả năng đấu pháp vượt cấp mà là khả năng trị liệu và sinh tồn, thử hỏi có ai mà không muốn đoạt xá hắn?

Lão tự nhủ nếu mình là Tuyết Nhân Tiên Quân chắc cũng sẽ điên cuồng hơn cả hắn.

Sau mười ngày, Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng bổ sung đủ tinh huyết cho Long Hoàng. 《Bổ Thân Thuật》 phiên bản tăng cường cực kỳ tiêu tốn sức mạnh pháp tắc, giữa chừng hắn phải dừng lại khôi phục không biết bao nhiêu lần.

Ngay khi Long Hoàng đang kiểm tra kỹ cơ thể mình thì một luồng khí huyết mạnh mẽ bùng phát.

Trải qua vô số lần tác dụng phụ của 《Bổ Thân Thuật》 phản bổ, nhục thân Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng bước vào Luyện Hư trung kỳ!

Toàn thân hắn phát sáng, da dẻ nứt ra như lột xác, lộ ra lớp da trắng trẻo bên trong, khí huyết nóng hổi cuồn cuộn chảy trong huyết quản, phát ra tiếng nước chảy ào ào như sông lớn.

Khí huyết vốn màu đỏ tươi nay như được phủ một lớp ánh sáng, tỏa ra hơi thở pháp tắc của Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Tuy còn yếu nhưng là thật sự tồn tại!

Cộng thêm Kiếm Đạo, Thời Gian, Không Gian, hiện tại trên người Diệp Bất Phàm hội tụ tám loại pháp tắc, cổ kim chưa từng thấy!

"Sự thần dị của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh bắt đầu hiển hiện rồi." Diệp Bất Phàm thầm mừng rỡ.

Từ thời Nguyên Anh hắn đã bắt đầu thu thập dược liệu thuộc tính Ngũ Hành, Phong, Lôi...

để rèn luyện nhục thân.

Trong mười hai loại nhục thân, hắn chỉ còn thiếu Âm, Không Gian và Tuế Nguyệt là chưa luyện thành.

Chủ yếu là do 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 không hoàn chỉnh, phần tu luyện Hợp Thể bị thiếu, còn 《Thiên Sát Chân Ma Công》 thì đến chương Hợp Thể còn chẳng có.

Những loại nhục thân thuộc tính này tiến thêm một bước nữa sẽ thành Pháp Tắc nhục thân, có thể nuốt chửng pháp tắc, hòa vào cơ thể, khi đối địch sẽ mang theo sức mạnh pháp tắc tự nhiên.

"Ngươi...

đột phá rồi sao?" Long Hoàng đứng bên cạnh cũng không kịp trở tay, trợn mắt hốc mồm.

"Ha ha ha, được gặp Long Hoàng tiền bối, phúc chí tâm linh nên nhục thân đột phá trung kỳ thôi." Diệp Bất Phàm cười lớn.

Vốn dĩ hắn định cải tiến 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, trải qua Thiên Nhân Ngũ Suy để đột phá, không ngờ tác dụng phụ của 《Bổ Thân Thuật》 lại giúp phá vỡ bình chướng, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Việc này cũng tăng thêm một chút chiến lực cho hắn.

"……" Long Hoàng lặng thinh, không thể hiểu nổi chuyện Diệp Bất Phàm trị liệu cho lão lẽ ra phải tiêu hao bản thân nhưng kết quả

lại đột phá!

Đúng là chuyện lạ lùng!

Hơn nữa lại là đột phá nhục thân, nhân tộc luyện thể khó hơn tu luyện bình thường rất nhiều.

Khắp tu tiên giới rộng lớn chỉ có Chân Võ Đại Đế là nhục thân Đại Thừa thôi.

Lão không nhìn Diệp Bất Phàm nữa mà tập trung nội thị cơ thể, bỗng nhận ra trong màu vàng sẫm trên tinh phách bản nguyên có thêm một tia vàng ròng thuần khiết.

Dù là người trầm ổn như Long Hoàng lúc này cũng không kìm nổi xúc động.

"Thực sự đã phản tổ được một tia rồi!" Việc phản tổ của yêu tộc giúp tăng cường sức mạnh yêu thể rất lớn.

Thời cổ đại Yêu Tổ chính là Long tộc, tên của ngài chỉ là một danh xưng, huyết mạch cũng chỉ là tiếp cận Long Vương một cách vô hạn, chiến lực chỉ đứng sau Ma Tổ và Tiên Tổ.

Chương 586

Huyết mạch phản tổ sẽ giúp ích rất nhiều cho việc đột phá Chân Tiên cảnh.

Ít nhất là xác suất vượt qua Tiên kiếp sẽ lớn hơn rất nhiều!

"Tuy nói chỉ phản tổ được một tia nhưng ngày tháng còn dài, sớm muộn gì cũng có thể hoàn toàn phản tổ, hy vọng đột phá Chân Tiên cuối cùng cũng thấy rồi." Long Hoàng ngửa mặt lên trời cười lớn, nhìn Diệp Bất Phàm cũng thấy thuận mắt hơn hẳn.

Lão cười nói: "Ngươi muốn số tinh huyết này của ta đúng không?" "Tiền bối tinh mắt." Diệp Bất Phàm thẳng thắn nói.

Đối phương đã tra ra Đông Hải Long Vương chết rồi, đương nhiên cũng tra ra được việc hắn luôn bảo Thái Ly, Đại Kim Mao thu thập yêu huyết.

"Cầm lấy đi." Long Hoàng tâm tình rất tốt, xua tay nói.

Diệp Bất Phàm mừng rỡ, vội vàng cất kỹ nửa vại yêu huyết vào Chưởng Trung Càn Khôn.

"Làm tiếp đi!" "Cái này... sau mấy ngày thi triển thần thông, thần hồn của tôi bị tổn thương nặng nề, trong thời gian ngắn e là không thể giúp tiền bối phản tổ huyết mạch nữa." Diệp Bất Phàm cười khổ, vội vàng chắp tay.

Bổ tinh huyết cho Đại Thừa Tiên Quân quá tốn thời gian và công sức.

Chỉ khi tu vi lên đến Hợp Thể thì tốc độ mới nhanh và lợi ích mới đạt mức tối đa.

Hiện tại mục tiêu hàng đầu phải là đột phá Hợp Thể.

Long Hoàng nghe vậy liền tỏ vẻ không hài lòng nhưng lão cũng chẳng làm gì được hắn, trầm ngâm nói: “Thôi được, mỗi tháng giúp bản Tiên Quân phản tổ một lần, thấy sao?” Mỗi tháng một lần, mỗi lần bảy ngày.

Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

“Không biết tiền bối có thể ra tay một lần không?

Tôi cần Thái Âm Chi Tinh, mà thứ đó đang nằm trong tay một tu sĩ Hợp Thể, người này có Tiêu Dao Tiên Quân chống lưng, bên cạnh lão còn có một vị thiên cơ sư bát giai.” “Thái Âm Chi Tinh?

Ngươi muốn Âm Dương hợp thể sao?” Long Hoàng quan sát Diệp Bất Phàm, cau mày nói: “Ta một mình tới Bồng Lai thì hơi mạo hiểm, ở đó có Tiêu Dao, Trảm Long, Thủy Trạch ba vị Đại Thừa, còn có hai vị Cấm Kỵ Chi Chủ, cộng thêm thiên cơ sư bát giai, ngay cả ta cũng khó mà thoát ra được.” “Vãn bối sẽ tìm cơ hội để đoạt lấy, tiền bối chỉ cần đi theo hỗ trợ, kịp thời ngăn cản Tiêu Dao Tiên Quân vài nhịp thở là được.” Diệp Bất Phàm hiểu ý, đành nói rõ hơn.

Long Hoàng rõ ràng là không muốn mạo hiểm vì chuyện cỏn con này.

Tuy nhiên lão chắc chắn không thể đứng nhìn hắn chết, việc đưa hắn bỏ chạy thì không thành vấn đề.

“Được.” Long Hoàng nghe vậy mới gật đầu đồng ý.

“Còn một việc nữa, vãn bối còn cần 'Hợp Thần Tiên Chi' và 'Thời Không Đạo Chủng'.” “Hợp Thần Tiên Chi thì ta không có, nhưng chắc là trong Bồng Lai Tiên Tông hay Hồng Trần Tiên Tông có lưu giữ đấy.

Có điều muốn có được nó thì phải bán mạng cho hai tông môn đó, lập được công lao.” Long Hoàng gõ nhẹ móng rồng xuống bàn đá, hờ

những nói.

Sau đó lão lại nhíu mày: "Còn về Thời Không Đạo Chủng, loại đạo chủng Thời Gian hoặc Không Gian đơn nhất thì Hải Yêu Tiên Tông có, nhưng loại kết hợp cả hai thì quá hiếm thấy, cả tu tiên giới này cũng chẳng tìm nổi một hạt đâu." Diệp Bất Phàm nghe vậy thì thất vọng hẳn.

Đạo chủng là nền móng của đại đạo, dùng Thời Không làm đạo cơ để đột phá Hợp Thể là tốt nhất.

Đột nhiên Long Hoàng như nhớ ra điều gì, chuyển lời: "Thời Tiên Cổ có một vị Đại Thừa bí ẩn tu luyện Thời Không Pháp, nội cảnh địa của hắn được hình thành từ Thời Không pháp tắc, chứa đựng những bảo vật liên quan đến Thời Không." "Ở đâu ạ?!" Diệp Bất Phàm giật mình, hắn đã tìm hiểu qua đủ loại điển tịch của Bồng Lai Tiên Tông nhưng chưa bao giờ thấy dấu vết liên quan.

"Đạo Hương Sơn, nơi vị Đại Thừa đó tọa hóa.

Thời gian ở ngọn núi đó trôi qua rất nhanh, gấp khoảng ba lần bình thường." "Đó là địa bàn của Ngũ Tiên Giáo, thế lực duy nhất ở Đông Hải không tham gia vào bất kỳ cuộc chiến nào, luôn đứng ngoài mọi sự việc.

Đệ tử của họ không kết thiện duyên cũng không gây oán chuốc thù với ai, cứ thế lấy ngọn núi đó làm nơi tu luyện." Nói đến đây, Long Hoàng lộ ra vẻ kiêng dè.

Từ vạn năm trước, khi những thế lực như Bồng Lai, Hồng Trần Tiên Tông còn chưa tồn tại, Đông Hải chỉ có yêu tộc và Ngũ Tiên Giáo.

Ngũ Tiên Giáo chỉ có mấy chục người nhưng lại là thế lực bí ẩn và cổ xưa nhất tu tiên giới.

Và một thế lực cũng cổ xưa như vậy chỉ có Tiên Đình ở Trung Vực mà thôi.

Không đợi Diệp Bất Phàm hỏi kỹ, Long Hoàng nói thêm: "Truyền văn nơi đó có Thời Không bản nguyên của Đại Thừa, còn có cả pháp bảo để lại nữa, hai thứ đó có thể giúp ngươi thành tựu Cực Phẩm Đạo Chủng." "Đa tạ." Diệp Bất Phàm định sẽ đi thử xem sao, hắn giờ đã có chiêm tinh bàn bát giai, cẩn thận một chút chắc không vấn đề gì.

Trước khi đi, Long Hoàng giao cho hắn một mảnh vảy rồng: "Thứ này có thể dùng để liên lạc với bản Tiên Quân." Diệp Bất Phàm gật đầu, quay người rời khỏi Tiên Ma di tích.

Ngay sau khi hắn đi, ba bóng người giáng lâm xuống trước động phủ.

"Không ngờ hắn thực sự có thể giúp ngươi phản tổ." Một người trung niên anh tuấn tóc vàng mắt vàng lên tiếng, mắt tỏa ánh kim quang quan sát kỹ từng chi tiết trên người Long Hoàng.

Người này chính là Kim Ô Tiên Quân, bên cạnh lão còn có hai người, một người vạm vỡ mặc hắc giáp là Toan Nghê, người kia là gã trung niên có phần mập mạp, bóng bẩy, chính là Côn Bằng Tiên Quân.

"Sao thế, nếu không thành công thì ngươi định giết hắn à?" Long Hoàng nhướn mày.

"Hừ, chúng ta đã giải trừ đại họa cho hắn, nếu hắn dám lừa gạt thì chỉ có nước tiễn hắn đi chết thôi." Kim Ô Tiên Quân thản nhiên nói.

Tuy đã có tấm gương của hắc long nhỏ nhưng họ là Đại Thừa, lý thuyết mà nói thì độ khó để phản tổ sẽ cực lớn.

Toan Nghê và Côn Bằng Tiên Quân cũng có cùng ý nghĩ.

Những kẻ sống được đến giờ này có ai là hạng hiền lành đâu?

Nếu hôm nay Long Hoàng phản tổ thất bại, họ sẽ lập tức hạ sát thủ ngay!

"Chỉ là tốc độ này hơi chậm." Toan Nghê Tiên Quân có thể thấy khí tức tổng thể của Long Hoàng thay đổi không đáng kể.

"Có thể phản tổ thành công là tốt rồi, chúng ta đợi được." Long Hoàng cười lớn, rồi chuyển chủ đề: "Tiểu tử kia nhờ chúng ta giúp một việc, giết một tên tiểu bối, lúc đó bốn người chúng ta cùng đi thế nào?" "Xì!

Hắn nhờ ngươi thì liên quan gì đến ba người chúng ta?" "Trừ khi ngươi để ta chen hàng, cho ta phản tổ trước." "Cút!" …… Ở một diễn biến khác, Diệp Bất Phàm đã trở về Linh Cư cung, bắt đầu tập trung tu luyện nhục thân.

Hắn ước tính khi nhục thân đạt Luyện Hư đại viên mãn, ngay cả Hợp Thể đại viên mãn bình thường cũng không phải đối thủ của mình.

Đồng thời hắn bắt tay vào cải tạo 《Sát Linh Quyết》, đây là pháp môn đột phá Hợp Thể, tỷ lệ thành công 40% là quá thấp, hắn định cải tạo nó thành loại chắc chắn sẽ thất bại.

Hắn cũng không quên chiêm bặc thiên cơ của Vạn Tượng Tiên Tôn để tìm thời cơ đoạt lấy Thái Âm Chi Tinh.

Chuyện ở Đạo Hương Sơn cũng không bị bỏ bê, Diệp Bất Phàm dùng phân thân liên tục tìm kiếm tài liệu liên quan trong Bồng Lai Tiên Thành.

Thực tế trong tông môn cũng có, nhưng Diệp Bất Phàm thực sự không dám tra, dấu vết quá lộ liễu, nếu ngày nào đó bản tôn của hắn bị phát hiện ở Đạo Hương Sơn thì sẽ rất dễ bị nghi ngờ.

Bồ Đề Tiên Tôn vẫn luôn âm thầm theo dõi hắn.

Trước đây hắn chỉ có tiềm lực luyện khí sư bát giai, nay lại bị gán thêm cái mác "tư chất Đại Thừa", địa vị của hắn trong tông môn tăng vọt, chỉ đứng sau mấy lão quái vật đang xung kích cảnh giới Đại Thừa Tiên Quân.

Những trưởng lão trong tông môn muốn kết giao và nhờ hắn luyện khí ngày càng nhiều, những vị Hợp Thể Tiên Tôn trước đây vốn thân thiết với Bồ Đề Tiên Tôn nay cũng âm thầm cô lập lão.

Nếu hắn không chết, Bồ Đề Tiên Tôn khó mà ăn ngon ngủ yên.

Nhưng Diệp Bất Phàm cũng chẳng mấy bận tâm đến lão già này, ở trong tông môn lão không dám làm gì hắn đâu.

Giữa lúc hắn đang ráo riết chuẩn bị để xung kích Hợp Thể thì Tiêu Dao Tiên Quân và Thủy Trạch Tiên Quân đã chọn được ngày lành tháng tốt.

Một năm sau, đại hôn!

"Không phải chứ, mình đã bảo là trong lòng đã có người khác, ngoại tình tư tưởng rồi mà con mụ Thủy Yên này vẫn không chịu từ hôn sao?" Diệp Bất Phàm ngẩn cả người.

Không lâu sau, Thủy Yên tiên tử tới thăm.

Nàng xinh đẹp thuần khiết, quả thực đã trở thành cảnh đẹp nhất của Bồng Lai Tiên Tông.

Nàng đứng trong khách điện, đôi mắt to tròn nhìn Diệp Bất Phàm chớp chớp, nghiêm túc nói: "Tôi thấy tằng tổ phụ nói không sai, huynh tu hành mấy ngàn năm mà trong lòng chỉ có một người phụ nữ, chứng tỏ huynh rất chung tình, không phải hạng lăng nhăng trăng hoa.

Tôi tin rằng tôi sẽ thay thế được vị trí của nàng trong lòng huynh!" Nàng vốn mơ hồ về chuyện tình cảm nên đã đi hỏi Tiêu Dao Tiên Quân.

Tiêu Dao Tiên Quân không những không giận mà còn mừng rỡ, tu sĩ có ba thê bốn thiếp là chuyện quá bình thường, hạng người như Trịnh Thạch cả đời chỉ có một người phụ nữ đúng là hàng hiếm.

Thủy Yên tiên tử thấy có lý nên càng có thiện cảm với Trịnh Thạch hơn.

Diệp Bất Phàm nhìn cô nàng xinh xắn trước mặt mà không khỏi chấn kinh.

Hôn sự này không những không hỏng mà còn tiến triển nhanh hơn!

Hắn chỉ tay vào mũi mình, hỏi lại cho chắc chắn.

“Tôi?

Chung tình sao?” "Ừm." Thủy Yên tiên tử khẽ gật đầu, khuôn mặt trái xoan ửng hồng nói: "Một năm sau chúng ta đại hôn, đoạn thời gian này ta sẽ tạm trú tại Bồng Lai Tiên Tông trước." "....." Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, quả thực có chút khó đỡ.

Cô nàng này rõ ràng muốn bồi đắp tình cảm, đã chủ động đến mức này rồi, tôi còn có thể nói gì đây? "Có thể cùng Thủy Yên tiên tử kết thành đạo lữ, là phúc phận tam sinh của Trịnh mỗ." "Vậy chúng ta đi dạo Bồng Lai Tiên Thành một chút có được không?" Thủy Yên tiên tử tươi cười rạng rỡ, đôi mắt to chớp chớp, linh động đáng yêu. "Được." Diệp Bất Phàm cùng Thủy Yên tiên tử đồng hành rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, nhàn nhã đi dạo trên phố.

Phía sau là Vạn Tượng Tiên Tôn theo sát.

Gã này đóng vai trò vệ sĩ của Thủy Yên tiên tử, ánh mắt sắc như đuốc, nhìn ai cũng không giống người tốt.

Nhờ vẻ ngoài bế nguyệt tu hoa của Thủy Yên tiên tử, suốt dọc đường quả thực thu hút không ít ánh mắt, nhìn về phía Diệp Bất Phàm đều là sự hâm mộ ghen ghét đến tận cùng.

Tại tu tiên giới, tuyệt sắc mỹ nhân rất nhiều, nhưng nữ tu có tu vi cao lại sở hữu dung mạo tuyệt thế thì rất ít, thời gian luôn để lại dấu vết trên gương mặt họ, khiến nhan trị sụt giảm.

Giống như Thủy Yên tiên tử, một nữ tu Luyện Hư thanh thuần tràn đầy sức sống như vậy lại càng hiếm thấy cực kỳ.

Đi trên đại lộ, không tránh khỏi có những nam tu Hợp Thể tâm tư rục rịch tiến đến bắt chuyện, ý đồ muốn đào góc tường, minh họa hoàn mỹ cho câu nói thế nào là hồng nhan họa thủy.

Chương 587

Ban đầu những nam tu Hợp Thể này rất tự tin, nhưng sau khi bị Vạn Tượng Tiên Tôn vung một chưởng tát bay từng tên, đám gia hỏa này liền không dám lại gần nữa. "Ăn kẹo hồ lô không?" Diệp Bất Phàm chỉ vào sạp hàng ven đường, có chút nhớ con gái mình rồi.

Bồng Lai Tiên Thành không phải toàn bộ đều là tu sĩ, cũng có phàm nhân sinh sống. "Ừm." Thủy Yên tiên tử khẽ gật đầu.

Diệp Bất Phàm tùy ý mua hai xâu kẹo hồ lô, đưa cho Thủy Yên tiên tử một xâu, mình một xâu, dường như nhớ ra điều gì đó, cậu nheo mắt nhìn về phía Vạn Tượng Tiên Tôn, cười nói: "Vạn Tượng tiền bối thì sao?

Làm một xâu chứ?" "Không hứng thú." Vạn Tượng Tiên Tôn biểu lộ vẻ ghét bỏ.

Diệp Bất Phàm cười cười, cũng không miễn cưỡng, vừa đi vừa ăn kẹo hồ lô, trong lòng thì đang tính toán làm sao mới có thể cướp được túi càn khôn của Vạn Tượng Tiên Tôn.

Thái Âm Chi Tinh đang nằm trong tay đối phương. "Chỉ có thể dùng bản thân mình làm mồi nhử thôi." Diệp Bất Phàm suy tính, dự định quay về sẽ chế tạo một bộ phân thân.

Thủy Yên tiên tử môi hồng nhuận ướt át, hàm răng trắng cắn một viên, đôi mắt sáng rực.

Dường như đây là lần đầu tiên nàng ăn kẹo hồ lô. "Cái này, tặng cho huynh." Thủy Yên tiên tử tháo một sợi dây đỏ trên cổ tay đưa qua, đôi gò má trắng nõn ửng hồng.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, kinh ngạc phát hiện đây là một linh bảo

phòng ngự bát giai dùng một lần, có thể đỡ được toàn lực một kích của Đại Thừa Tiên Quân.

Vạn Tượng Tiên Tôn thấy vậy, khó giấu nổi vẻ ghen tị.

Bảo vật này rõ ràng tiêu hao cực lớn tâm huyết của Tiêu Dao Tiên Quân, ngay cả đồ đệ của Đại Thừa Tiên Quân cũng không có tư cách sở hữu.

Thủy Yên tiên tử đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết, cười hì hì nói: "Huynh là luyện khí sư, không giỏi đấu pháp, vật này có thể dùng để phòng thân." Diệp Bất Phàm vuốt ve sợi dây đỏ, trên đó còn vương lại hương thơm và hơi ấm từ người Thủy Yên tiên tử, ánh mắt có chút phức tạp.

Đây xác suất cao chính là định tình tín vật trong truyền thuyết.

Cậu đang định thu lại thì Thủy Yên tiên tử nhỏ giọng nói: "Đeo lên tay đi." Diệp Bất Phàm không nói gì, chỉ có thể quấn lên cổ tay.

Hai người đi trên đại lộ, Diệp Bất Phàm tùy miệng hỏi: "Tùy ý tặng trọng bảo như vậy, không sợ ta lừa nàng sao?" "Tằng tổ phụ nói, huynh hành sự tại Bồng Lai Tiên Thành phong thái chính phái, tu cũng là chính đạo công pháp, hiền lành với mọi người, rất ít khi gây thù chuốc oán." Thủy Yên tiên tử nghiêm túc nói: "Ta tin huynh." Vậy là nàng tin lầm người rồi.

Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, không hiểu sao lại muốn rời xa người phụ nữ này.

Cậu không sợ bị tính kế, cũng không sợ người khác ôm ý đồ xấu, chỉ duy nhất sợ loại người chân thành này.

Sau khi dạo phố xong, Diệp Bất Phàm tiễn Thủy Yên tiên tử về Yên Vũ Lâu, tòa lâu này được xây dựng chuyên biệt dành cho nàng.

Lúc về cậu đi đường vòng qua xem Tuyết Nữ.

Không còn Tuyết Nhân Tiên Quân và Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, cô ấy đã an toàn.

Tuy nhiên cô ấy rõ ràng đã nản lòng thoái chí với Tuyết Tiên Tông, dứt khoát lập đạo trường tu hành trên một ngọn núi tuyết của đảo Bồng Lai. .....

Thời gian sau đó.

Dạo phố, câu cá, nuôi hoa, trồng cỏ, tuyển chọn yêu sủng vân vân.

Thủy Yên tiên tử đối đãi với cậu bằng thân phận vị hôn thê, hỏi han ân cần, dù là chuyện thú vị hay lợi ích gì cũng đều muốn chia sẻ.

Diệp Bất Phàm mỗi ngày đều cùng Thủy Yên tiên tử dạo chơi bồi dưỡng cảm tình, sau khi quen thuộc cậu phát hiện người phụ nữ này thực sự lương thiện chân thành.

Không hề có tâm địa gian xảo.

Giống như đóa hoa trong lồng kính, không vương bụi trần.

Điều này cũng dễ hiểu, Thủy Yên tiên tử là đệ nhất nhân Bắc Vực, hậu bối được Tiêu Dao Tiên Quân sủng ái nhất, từ nhỏ tiếp xúc đều là mặt tốt đẹp của tu sĩ tông môn.

Tiếc là..... "Thù oán với tằng tổ phụ của nàng quá lớn, sớm muộn gì cũng binh đao gặp mặt." Diệp Bất Phàm thở dài, lòng có chút áy náy.

Nhưng dù sao cũng là người đã trải qua sóng gió đại nạn, cậu nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái.

Hiện tại quan trọng nhất là đoạt lấy bảo vật để đột phá Hợp Thể cảnh.

Thái Âm Chi Tinh không nghi ngờ gì chính là mục tiêu hàng đầu.

Mỗi lần ra ngoài, bên cạnh hai người đều có Vạn Tượng Tiên Tôn

đi theo làm bảo tiêu, người này là luyện thể tu sĩ, phòng ngự cường đại, ở cự ly gần không có bia đỡ đạn nào phản ứng nhanh hơn gã.

Hơn nữa gã còn có năng lực cảm tri nguy hiểm nhất định.

Đây là đặc tính của luyện thể tu sĩ, chỉ là không biến thái như giác quan thứ sáu của Diệp Bất Phàm. "Cũng hòm hòm rồi." Diệp Bất Phàm khoanh chân ngồi trong phòng bế quan, chiêm bặc một phen rồi thầm gật đầu.

Trước mặt cậu đang đứng một con rối giống hệt mình, tiêu tốn lượng lớn dược liệu quý giá.

Sau đó, trong đầu hiện lên khẩu quyết thi triển một loại pháp môn. 【Tự Nhiên Phân Thân - Thiên Cương Pháp: Phân ra ba đạo phân thân, đều mang toàn bộ thực lực của bản tôn, tồn tại trong thời gian ngắn, lực phòng ngự cực nhỏ.】【Phụ diện nghịch chuyển: Thời gian tồn tại vĩnh cửu, phòng ngự cực mạnh.】 "Tự Nhiên Phân Thân!" Miệng cậu lẩm bẩm, từ trong cơ thể bước ra một đạo phân thân, thực lực nhất trí với bản tôn.

Diệp Bất Phàm năm đó giết Lục Đạo Tiên Tôn đã có được thần thông Tự Nhiên Pháp Tướng, sau đó trong đại mộng đã dung hợp pháp môn này với phân thân đi kèm của Thiên Sát Chân Ma Công, sáng tạo ra Tự Nhiên Phân Thân.

Hình thành ba đạo phân thân hư huyễn không có hồn phách cũng không có thực thể, mạnh hơn Tự Nhiên Pháp Tướng.

Khuyết điểm là không thể sử dụng linh bảo, nhưng có thể thi triển thần thông, đây mới là điểm mạnh nhất, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể phân biệt được phân thân và bản tôn. "Đi!" Diệp Bất Phàm kết ấn chỉ vào phân thân, phân thân nhanh chóng dung nhập vào con rối, triệt để bù đắp vấn đề hư huyễn.

Cậu lại gia trì thêm các thần thông che giấu như Thai Hóa Dịch Hình, Di Tinh Hoán Đấu cho phân thân, bấy giờ mới hài lòng gật đầu.

Đợi một lát.

Một đạo truyền âm phù lơ lửng ngoài phòng bế quan, Diệp Bất Phàm vẫy tay, lắng nghe một lúc rồi ra lệnh cho khôi lỗi phân thân rời khỏi Linh Cư Cung. "Hôm nay chúng ta đi Tuyết Vân Sơn ở đảo Bồng Lai nhé?

Nghe nói trong đó có Tuyết Vân Điêu, bắt một con về nuôi." Ngoài điện, Thủy Yên tiên tử hào hứng nói.

Sau nhiều ngày ở chung, nàng đã hoàn toàn quen thuộc với Trịnh Thạch, đối xử tự nhiên như tình nhân.

Tất nhiên, Thủy Yên tiên tử rất bảo thủ, quan hệ chỉ dừng lại ở lễ nghĩa, Diệp Bất Phàm cũng không có ý định thân mật quá mức, chuyện trên giường thì thân phận này của cậu không giấu nổi. "Ừm." Khôi lỗi phân thân gật đầu, cùng Thủy Yên tiên tử hướng về phía ngọn núi tuyết lớn ở rìa đảo Bồng Lai.

Ngọn núi này sở dĩ có tên Tuyết Vân là vì muôn vàn năm trước có một vị Tuyết Đạo Tiên Quân tọa hóa tại đây, thi cốt táng ở chỗ này làm ảnh hưởng đến thiên địa tự nhiên, khí hậu lạnh lẽo, tuyết bay quanh năm.

Tuyết Điêu trong đó dường như vì vấn đề thi cốt của Tiên Quân mà rất gần gũi với nhân tộc, tính tình cũng ôn hòa, rất được các nữ tu yêu thích.

Sau lưng Thủy Yên tiên tử, Vạn Tượng Tiên Tôn đi theo với vẻ mặt có chút phiền muộn.

Gã chỉ còn cách Đại Thừa Tiên Quân một bước chân, chỉ thiếu một viên bát giai Đại Thừa Đan, thực sự không có hứng thú làm bảo

tiêu cho cặp tình nhân trẻ này mãi.

Tiêu Dao Tiên Quân từng hứa lấy Thái Âm Chi Tinh làm mồi nhử để bắt Diệp Bất Phàm, trong danh ngạch bồi dưỡng Đại Thừa tiếp theo sẽ có một phần của gã.

Nếu đối mặt trực diện với Diệp Bất Phàm, Vạn Tượng Tiên Tôn có hàng nghìn cách để bắt hắn.

Nhưng đối phương căn bản không thể lộ diện. "Diệp Bất Phàm cũng đâu có ngu, sao có thể biết rõ núi có hổ mà vẫn lao vào?" Trong lòng Vạn Tượng Tiên Tôn cười khẩy trước dương mưu này, Thái Âm Chi Tinh dù hiếm thấy nhưng chỉ cần tốn vài trăm năm là có thể tìm được một viên.

Nghĩ đến đây, gã nhìn về phía Thủy Yên tiên tử, ánh mắt lộ ra tia nguy hiểm.

Những người khác gã không rõ, nhưng Thủy Yên tiên tử là chắt gái được Tiêu Dao Tiên Quân sủng ái nhất, tương lai chắc chắn có một viên Đại Thừa Đan, gã hoàn toàn có thể đoạt lấy viên đan dược đó. "Cần phải từ từ mưu tính." .....

Ở một phía khác, bản tôn Diệp Bất Phàm khôi phục diện mạo ban đầu, áo trắng tóc trắng, thần thái lãnh đạm, khí chất như trích tiên hạ phàm.

Cậu đứng dậy thông qua Vân Không Sa trở lại tiên khoáng, lấy Long Lân ra truyền tin tức. "Diệp đạo hữu, hơn một năm không gặp, tốc độ tiến bộ tu vi của ngươi đúng là nhanh đến kinh người, vậy mà đã Luyện Hư viên mãn rồi?" Một nam tử trung niên mặc huyền bào đứng ngoài tiên khoáng, nhìn Diệp Bất Phàm với ánh mắt kinh thán.

Nam tử huyền bào này chính là Thiên Tàm Tiên Tôn. "Đi cùng ta một chuyến." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, sải bước tiến về phía

đảo Bồng Lai. "Giết Hợp Thể đại viên mãn?

Lại còn là luyện thể tu sĩ?" Trên mặt biển, hai người đạp sóng mà đi, Thiên Tàm Tiên Tôn nghe xong lời Diệp Bất Phàm thì nhíu chặt mày: "Ta còn chưa có năng lực giết một luyện thể tu sĩ cùng cấp bậc đâu." Luyện thể đạt tới cảnh giới Hợp Thể, phòng ngự có thể sánh ngang với thất giai đỉnh cấp pháp bảo, cực kỳ khó giết. "Vấn đề không lớn." Diệp Bất Phàm dẫm trên mặt nước, thần sắc bình thản. "Ngươi chắc chứ?" Ánh mắt Thiên Tàm Tiên Tôn hơi ngưng lại, lão không hề biết Diệp Bất Phàm đã từng giết Lục Đạo, hồ nghi nói: "Ngươi dù có thể vượt cấp chiến đấu thì cũng chỉ đấu được với Hợp Thể sơ kỳ thôi, đó và Hợp Thể đại viên mãn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau." Vượt cấp đánh Hợp Thể sơ kỳ đã là đánh giá cực cao rồi, bình thường Luyện Hư đại viên mãn dù mạnh đến đâu cũng không thể vượt qua rào cản khổng lồ đó.

Lão không nhịn được khuyên can: "Nếu ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta cũng phải chôn cùng, chỉ cần chậm trễ một chút sẽ thu hút mấy vị Tiên Quân của Bồng Lai Tiên Tông tới, lúc đó ngươi và ta có chắp cánh cũng khó thoát, chắc chắn phải chết." "Chết không nổi đâu." Ánh mắt Diệp Bất Phàm thâm thúy.

Chương 588

Thiên Tàm Tiên Tôn không nói gì, chỉ có thể bấm bụng đi theo Diệp Bất Phàm, trong lòng không có lấy một tia tự tin.

Một lát sau.

Đảo Bồng Lai đã hiện ra xa xa, Diệp Bất Phàm lần đầu tiên dùng diện mạo bản tôn bước lên mảnh đất này. "Sẽ có một ngày, ta không cần ẩn mình, không cần dịch dung, chân chính dùng diện mạo bản tôn đứng giữa thiên hạ huy hoàng này!" Diệp Bất Phàm nhìn sâu về phía Bồng Lai Tiên Tông, rồi đột ngột xoay người tiến về Tuyết Vân Sơn.

Trong Tuyết Vân Sơn, gió tuyết rít gào, lạnh lẽo thấu xương.

Rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thần ra vào để săn bắt Tuyết Vân Điêu.

Tu sĩ trong Bồng Lai Tiên Thành, nhiều tán tu hoặc tự mình tìm kiếm tài nguyên tạo hóa, hoặc săn yêu thú đổi lấy tài nguyên, nhưng hai loại này rủi ro quá lớn.

Săn bắt Tuyết Vân Điêu không có gì nguy hiểm, thu nhập cũng khá.

Vì Tuyết Vân Điêu ngoại hình đáng yêu, tính tình ôn thuận, lại dễ thuần phục nên nhiều nữ tu dùng làm yêu sủng, tự nhiên hình thành chuỗi sản nghiệp, có thể bán được giá cao. "Mau đi mau đi, vùng sâu Tuyết Vân Sơn đã bị Vạn Tượng Tiên Tôn chiếm cứ rồi, bất kỳ ai cũng không được phép vào săn Tuyết Vân Điêu, vừa rồi có tên nói leo vài câu đã bị đánh nát thây rồi." Không ít tu sĩ Nguyên Anh kinh hoàng chạy ra khỏi Tuyết Vân Sơn, vừa chạy vừa chửi rủa.

Điều này khiến một số tu sĩ mới đến biến sắc mặt.

Ở một bên sườn núi, Tuyết Nữ đứng dưới tán tùng, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng như tuyết không chút tỳ vết, cô ấy nhìn đám tu sĩ Nguyên Anh kia, đôi lông mày nhíu chặt.

Đảo Bồng Lai rộng lớn là thế, chỉ có nơi này thích hợp nhất cho cô ấy tu luyện. "Thật là bá đạo, đại năng luyện thể này sao lại có hứng thú với Tuyết Vân Điêu?

Gã đâu có thiếu chút tiền này?" "Ngươi không biết sao?

Đoạn thời gian này Bồng Lai Tiên Tông muốn liên minh với Tiêu Dao Tiên Tông, Trịnh Thạch trưởng lão và Thủy Yên tiên tử hỉ kết liên lý, cũng không biết ai tiết lộ trong Tuyết Vân Sơn có một con Tuyết Vân Điêu Luyện Hư cảnh, thu hút hai vị đại nhân này tới đây." "Mẹ nó, yêu đương thôi mà làm rùm bén khắp thành." Đám tu sĩ vừa tới thầm mắng, đành phải dừng bước.

Dù là Trịnh Thạch hay Thủy Yên tiên tử của Tiêu Dao Tiên Tông, trong mắt những tu sĩ cấp thấp như họ đều là những đại nhân vật cao không với tới, nghiền chết bọn họ không khác gì nghiền chết con kiến. "Haiz, nhất cử nhất động của đại nhân vật đều ảnh hưởng đến bát cơm của chúng ta." Một lão giả Nguyên Anh tóc trắng thở dài.

Lão từng là tán tu uy trấn một phương ở Đông Hải, đồ tử đồ tôn vô số, sau khi tiên khí phục hồi, lão chẳng là cái tháp gì nữa. "Không cách nào khác, hiện tại yêu tộc dưới biển sắp khai chiến với nhân tộc, Tiêu Dao Tiên Tông cần minh hữu, nên việc liên hôn với Bồng Lai Tiên Tông là đại sự hàng đầu." Một tu sĩ Hóa Thần lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Hắn là tu sĩ của Bồng Lai Tiên Tông, nhưng một Hóa Thần cũng chỉ là nhân vật ngoài lề. "Nghe nói mấy ngày trước có tu sĩ Hợp Thể ám sát Trịnh Thạch, kết quả bị Thanh Liên Tiên Quân đánh chết, xem ra có người không muốn hai tông liên minh." "Chắc là người của

Hồng Trần Tiên Tông, tương lai đánh thắng yêu tộc, tài nguyên Đông Hải phân chia thế nào?

Sớm muộn gì cũng nội chiến, Hồng Trần Tiên Tông không địch lại liên thủ của Bồng Lai và Tiêu Dao đâu." Hiện tại việc liên hôn của hai tông đã ai ai cũng biết, thậm chí yêu tộc còn phái lão yêu tới ám sát.

Nhưng đều bị Bồng Lai Tiên Tông chặn lại hết. "Ơ?

Tiểu bối, đừng trách lão phu không nhắc nhở ngươi, Vạn Tượng Tiên Tôn ở sâu trong Tuyết Vân Sơn đã lên tiếng rồi, hôm nay ai bước vào một bước là chết." Tu sĩ Hóa Thần kia thấy có một thanh niên áo trắng đi về phía sâu trong núi tuyết, tốt bụng nhắc nhở.

Tuy nhiên.

Thanh niên đó dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi tới. "Hắn muốn tìm cái chết thì mặc kệ hắn." Không ít người cũng thấy thanh niên đó, nhưng không quan tâm, chuyện không liên quan tới mình thì treo cao lên.

Duy chỉ có Tuyết Nữ là có chút ngẩn ngơ, nhìn theo bóng lưng thanh niên áo trắng, có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt. "Là người đó sao?" Tuyết Nữ thất thần, một vài ký ức ở Nam Hồng Vực ùa về, ánh mắt phức tạp.

Có mê mang, có thất lạc.

Tâm tính cô ấy như băng, trên đời này người duy nhất có thể lay động cảm xúc của cô ấy chỉ có người đó.

Và việc cô ấy bị Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư đưa tới đây cũng là vì người đó. ..... "Lạo xạo, lạo xạo." Diệp Bất Phàm bước chân lên tuyết, một thân áo trắng hòa làm một với phong tuyết.

Cậu đi qua vài ngọn núi tuyết, tiến vào vùng sâu.

Sau đó, cậu thấy Thủy Yên tiên tử đang truy đuổi một con Tuyết Vân Điêu màu trắng trong thung lũng, tốc độ của nó nhanh như chớp, kinh người vô cùng.

Tuyết Vân Điêu Luyện Hư cảnh giỏi nhất là tốc độ, lại thiên sinh nắm giữ không gian pháp tắc, dù là Luyện Hư đại viên mãn cũng khó mà bắt được.

Còn khôi lỗi phân thân hóa thành Trịnh Thạch cũng đuổi theo phía sau, vừa đuổi vừa trò chuyện.

Vạn Tượng Tiên Tôn khoanh chân ngồi trên một ngọn núi tuyết lớn, biểu tình trên mặt ngày càng mất kiên nhẫn.

Nói là bắt Tuyết Vân Điêu, thực chất là đang đi hưởng tuần trăng mật, bồi đắp tình cảm.

Chợt, ánh mắt gã ngưng lại, đột nhiên nhìn về phía một bóng hình áo trắng ngoài thung lũng.

Vạn Tượng Tiên Tôn sững sờ một chút, sau đó là mừng rỡ, cuối cùng biểu tình trên mặt trở nên tàn nhẫn. "Tiểu tử, biết rõ là bẫy mà ngươi vẫn dám tới?" Vạn Tượng Tiên Tôn cười lạnh: "Sao thế, chê mình sống quá lâu, muốn chủ động tới nộp mạng à?" "Nếu chỉ có ngươi ở đây, ta chưa chắc đã tới, nhưng nếu bắt được người phụ nữ kia, khiến đối phương nơm nớp lo sợ, tin rằng Tiêu Dao Tiên Quân sẽ để ta rời đi an toàn." Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn Thủy Yên tiên tử ở đằng xa, giọng điệu đạm mạc. "Trước mặt ta mà còn muốn bắt người?" Vạn Tượng Tiên Tôn cười lớn đứng dậy, khí huyết hạo hãn xông lên trời, khí thế hãi hùng.

Tiếng cười của gã đột ngột dứt hẳn, sắc mặt càng thêm lãnh khốc. "Vút!" Ngay lúc này, một thanh phi kiếm mãnh liệt từ bên sườn bay tới, đâm thẳng vào thái dương của Vạn Tượng Tiên Tôn, hư thực pháp tắc xé nát ngọn núi tuyết dưới chân gã.

Một kiếm này đủ để trấn sát một vị Hợp Thể Tiên Tôn. "Hừ!

Sớm biết ngươi có chuẩn bị mà tới!" Vạn Tượng Tiên Tôn sắc mặt không đổi, cười lạnh một tiếng, xoay người tung một quyền, ma quang cuồn cuộn trên nắm đấm như được đúc bằng kim cương, cứng rắn chấn lui phi kiếm.

Thân hình vạm vỡ hơi rung lên, trên nắm đấm chỉ để lại vết máu nhạt.

Gã ngước mắt nhìn, một trung niên mặc huyền bào với vẻ mặt bất đắc dĩ đứng trên hư không, người nọ thu hồi phi kiếm nói: "Gia hỏa nhà ngươi, phòng ngự đúng là mạnh thật đấy." "Diệp Bất Phàm, nếu ngươi muốn dựa vào lão để cướp Thái Âm Chi Tinh..... vậy thì ngươi có thể đi chết được rồi." Vạn Tượng Tiên Tôn cơ bắp cuồn cuộn, sức mạnh bùng nổ quét sạch thương khung, ánh mắt càng thêm âm lãnh. "Pháp Huyết Hợp Nhất!" Diệp Bất Phàm đứng ngoài thung lũng, bước một bước vào trong, khí tức mãnh liệt bùng nổ, phong tuyết dưới chân nổ tung, bay múa ngợp trời. "Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp!" "Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm bước bước thứ hai, thiên địa biến sắc, ma khí cuồn cuộn như biển cả mênh mông, những ngọn núi tuyết xung quanh bị nghiền nát thành bột mịn, khí tức leo thang tới mức khủng bố.

Có Đăng Sao gia trì, cường độ pháp tắc đã không dưới Hợp Thể hậu kỳ. "Pháp Tướng Thiên Địa!" Diệp Bất Phàm ánh mắt sắc bén, tóc trắng bay múa, bước ra bước thứ ba.

Thân thể vốn nhỏ bé nhanh chóng phình to, kim quang rực rỡ, trong hơi thở đã vọt lên cao trăm vạn trượng, áp lực kinh thế, nhìn từ xa như một ngọn tiên sơn chống trời.

Những ngọn núi tuyết lớn trước thân thể đồ sộ của cậu trông thật nhỏ bé xinh xắn.

Còn Vạn Tượng Tiên Tôn thì chưa bằng cái móng tay của cậu.

Diệp Bất Phàm đầu đội mây trắng, chân đạp đại địa, đôi mắt khổng lồ lãnh đạm nhìn xuống Vạn Tượng Tiên Tôn. "Bây giờ thì sao?" "Làm sao có thể?!

Thực lực tăng phúc nhiều như vậy?" Vạn Tượng Tiên Tôn ngẩng đầu nhìn lên tôn cự nhân phía trước, chấn động khôn cùng.

Áp lực mãnh liệt đó đủ để đè bẹp bất kỳ tu sĩ Luyện Hư cảnh nào.

Thiên Tàm Tiên Tôn cũng nhìn mà tâm kinh đảm chiến, hiện tại thực lực tăng phúc của Diệp Bất Phàm quá khoa trương, cứng rắn vượt qua một đại cảnh giới kèm theo hai tiểu cảnh giới.

Dù là chuyển thế thân của Tiên Tổ, Ma Tổ cũng không biến thái đến mức này. "Đó là Diệp Bất Phàm sao?" Trên không trung phía xa, Thủy Yên tiên tử vừa bắt được Tuyết Vân Điêu liền vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi.

Nàng đã nghe quá nhiều truyền văn về Diệp Bất Phàm, mục đích lớn nhất của tằng tổ phụ khi tới Đông Hải chính là người này. "Là hắn, không ngờ hắn cư nhiên dám tới Tuyết Vân Sơn này." Khôi lỗi phân thân hóa thành Trịnh Thạch sắc mặt ngưng trọng, ra vẻ hộ vệ trước thân Thủy Yên tiên tử.

Thủy Yên tiên tử thấy vậy, ánh mắt ôn nhu hơn chút ít, khẽ nói: "Yên tâm đi, ta còn có bài tẩy bảo mệnh, ngay cả khi hắn là Đại Thừa Tiên Quân, chúng ta cũng có thể chống đỡ được vài nhịp thời gian cho đến khi tằng tổ phụ tới." "Vẫn nên cẩn thận thì hơn, hắn vừa nói muốn bắt nàng để Tiêu Dao Tiên Quân phải kiêng dè." Trịnh Thạch ánh mắt lóe lên, trịnh trọng nói.

Thủy Yên tiên tử đôi mắt to chớp chớp, thầm nghĩ vị hôn phu của mình quả nhiên nhân phẩm cực tốt.

Thay vì những tu sĩ Luyện Hư khác đối mặt với đại ma đầu Diệp

Bất Phàm hung thần ác sát, không thể nào trấn định được như vậy, e là đã sớm chạy mất dép rồi. "Ừm." Thủy Yên tiên tử khẽ gật đầu, kéo giãn khoảng cách với tôn cự nhân đồ sộ kia: "Đợi tằng tổ phụ tới, Diệp Bất Phàm không thoát được đâu, truyền văn trên người hắn có bí pháp khiến tu vi đột phi mãnh tiến, lúc đó ta sẽ xin tằng tổ phụ mang tặng cho huynh có được không?" "Được." Khôi lỗi phân thân khóe mắt giật giật, nước mắt cảm động suýt chút nữa rơi xuống. ..... "Oanh!" Bản tôn Diệp Bất Phàm ánh mắt như đao, nắm đấm như núi đổ xuống, hư không nổ tung, thiên địa pháp tắc vùng này như một tấm lưới dày đặc bị xé toạc ra, đấm thẳng vào đầu Vạn Tượng Tiên Tôn.

Một quyền trấn bát hoang, đủ để nghiền chết một vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ.

Pháp Tướng Thiên Địa của cậu có thể nâng cao sức mạnh bản thân, cộng thêm các loại công pháp tăng phúc tác dụng phụ, sức mạnh của Diệp Bất Phàm đã đạt tới mức không tưởng.

Chương 589

"Ta phải xem thử Diệp Bất Phàm trong truyền thuyết rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh!" "Đại Chân Võ!" Vạn Tượng Tiên Tôn cười lớn cuồng ngạo, cơ bắp như rồng cuộn, đối mặt với Diệp Bất Phàm to lớn vô biên tuy nhỏ bé vô cùng nhưng khí thế không hề thua kém, ngược lại còn mạnh hơn.

Gã cũng tung ra một quyền, lực chi pháp tắc cực hạn dấy lên cơn lốc, những dải tuyết lớn nứt ra thành những rãnh sâu, "Oanh" một tiếng va chạm với nắm đấm khổng lồ của Diệp Bất Phàm. "Ong!" Hai người dùng nhục thân thuần túy va chạm, thiên địa pháp tắc bị nghiền nát từng tầng, hình thành vùng chân không pháp tắc, một đợt sóng xung kích bùng nổ như sóng biển quét sạch bát hoang, dãy núi tuyết lớn vạn dặm bị san bằng, mặt đất sụp đổ, phun trào lượng lớn nước biển. "Đông!" Thân thể đồ sộ của Diệp Bất Phàm lùi lại vài bước, bàn chân dẫm thành những rãnh sâu.

Vạn Tượng Tiên Tôn chỉ hơi rung mình, sau đó như đóng đinh cắm rễ giữa không trung. "Phải thừa nhận ngươi rất mạnh, Hợp Thể hậu kỳ tầm thường cũng không phải đối thủ của ngươi, đáng tiếc, ta là Hợp Thể đại viên mãn!

Ngay cả khi ngươi có thực lực Đại Tiên Tôn cũng không làm gì được bản tôn!" Vạn Tượng Tiên Tôn cười lạnh lên tiếng, ánh mắt như sói, toàn thân tỏa ra khí chất bưu hãn duy ngã vô địch.

Hợp Thể viên mãn chia làm ba cấp độ.

Loại thứ nhất là mới bước vào Hợp Thể viên mãn.

Loại thứ hai là pháp tắc bản thân đã đi tới cực hạn.

Loại thứ ba là pháp tắc cực hạn, thần thông đạo pháp cực hạn,

linh bảo cũng là đỉnh tiêm.

Loại cuối cùng được tôn xưng là Đại Tiên Tôn.

Mà Vạn Tượng Tiên Tôn và Thiên Tàm Tiên Tôn đều là loại thứ hai, cả hai đều tu luyện pháp tắc của mình tới cực hạn. "Vậy sao?" Diệp Bất Phàm lãnh mạc lên tiếng, một tay kết ấn chỉ vào giữa mày: "Tự Nhiên Phân Thân!" Dứt lời, thân thể đồ sộ hiện ra bóng chồng, từ trên người bước ra hai tôn cự nhân pháp tướng thiên địa tương tự.

Ba Diệp Bất Phàm vây quanh Vạn Tượng Tiên Tôn, khí thế càng thêm cường hãn.

Dưới Đại Viên Mãn, bất kỳ Hợp Thể nào cũng có thể trấn áp!

Đây là cực hạn chiến lực của cậu rồi, các thần thông khác không thể tăng phúc thêm trên nền Pháp Huyết Hợp Nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp nữa. "Ba tên?

Vẫn chưa đủ!" Đồng tử Vạn Tượng Tiên Tôn co rụt lại, ánh mắt băng lãnh, sải bước tiến về phía bản tôn Diệp Bất Phàm, nhục thân kiên cố không ai cản nổi. "Vẫn chưa đủ?

Vậy thêm một đạo thần thông nữa!" Diệp Bất Phàm sắc mặt không đổi, chỉ tay vào Vạn Tượng Tiên Tôn: "Sát Ngã Vi Nhân, Trảm Nhĩ Vi Quả!" Tiểu Nhân Quả Thuật bùng nổ, một sợi dây nhân quả nào đó trên người Vạn Tượng Tiên Tôn kết nối với Diệp Bất Phàm đột nhiên trở nên thô to, hình thành một đạo xiềng xích kim sắc trói buộc toàn bộ gã. "Đây là thần thông gì?!" Vạn Tượng Tiên Tôn sắc mặt biến đổi dữ dội, gã kinh hãi phát hiện tốc độ, sức mạnh, phòng ngự, lực chi pháp tắc của mình dường như bị đè nén bởi một ngọn núi lớn, thực lực cứng rắn bị suy yếu mất ba thành.

Dù gã có vùng vẫy thế nào cũng không thể chém đứt sợi xích vàng kia. "Đủ chưa?" Diệp Bất Phàm tóc trắng dài ra tới trăm trượng, như

thần ma giáng thế, "Bành" một tiếng, bàn tay khổng lồ đẩy ngang về phía Vạn Tượng Tiên Tôn. "Muốn giết ta?!

Ngươi còn chưa đủ trình!

Tiên Võ Thần Ma Quyền!" Vạn Tượng Tiên Tôn sát ý ngút trời, ngửa mặt lên trời gầm thét, diễn luyện thần thông quyền pháp giữa hư không, phía sau hiện ra một đạo hư ảnh tiên ma đội trời đạp đất, cũng vung quyền theo.

Đây là thần thông tiến giai của Đại Chân Võ Quyền, uy lực cực mạnh. "Oanh" một tiếng, song quyền mạnh mẽ đánh ra, thiên địa động đãng, sức mạnh đáng sợ va chạm với Diệp Bất Phàm.

Dưới sự suy yếu của Tiểu Nhân Quả Thuật, thân thể Diệp Bất Phàm chỉ hơi lay động, không hề lùi bước.

Hai phân thân khác lần lượt ra tay, lần lượt đấm vào đầu và ngực Vạn Tượng Tiên Tôn, khiến nơi đó ngay lập tức bị lún sâu xuống một đoạn. "Đại Chân Võ Tiên Quyền!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lãnh mạc, cùng hai đại phân thân đồng thời diễn luyện quyền pháp, vây sát Vạn Tượng Tiên Tôn. "Bành bành bành!!" Bốn bóng người đánh đấm kịch liệt, âm thanh va chạm như sấm nổ, dãy núi đó bị đánh sập thành một bồn địa khổng lồ, nước biển không ngừng đổ ngược vào, sau đó lại bị sóng xung kích từ cuộc giao chiến của bốn người làm bốc hơi.

Lúc này, ưu thế của Vạn Tượng Tiên Tôn hoàn toàn biến mất, gã bị suy yếu ba thành thực lực nên đã rớt khỏi Đại Viên Mãn, tối đa chỉ có thể cầm cự với hai Diệp Bất Phàm, căn bản không chống đỡ nổi sự vây sát của ba Diệp Bất Phàm.

Chẳng mấy chốc, thân hình vạm vỡ bị đánh nứt ra, xương cốt nổ vụn, máu nhuộm đầy trời. "A a a!!" Vạn Tượng Tiên Tôn uất ức gào thét, đôi mắt đỏ ngầu như máu.

Gã trong nháy mắt tung quyền hàng vạn lần, đánh cho không gian nơi đó vặn vẹo, thiên địa pháp tắc không ngừng sụp đổ.

Tốc độ nhục thân của gã đạt tới cực hạn, thần thức của tu sĩ Luyện Hư bình thường khó mà bắt kịp.

Tuy nhiên.

Tốc độ của Diệp Bất Phàm còn nhanh hơn, nhờ thời không pháp tắc gia trì, tốc độ đã sánh ngang với Hợp Thể Đại Tiên Tôn. "Bành!" Diệp Bất Phàm như thần như ma, thừa lúc Vạn Tượng Tiên Tôn chống đỡ đòn tấn công của hai phân thân khác, đôi chưởng đột kích đánh vào lưng Vạn Tượng khiến nó lõm xuống.

Sau đó cậu mạnh mẽ bấu chặt, cứng rắn xé toạc phòng ngự cường đại của Vạn Tượng Tiên Tôn, rút ra một đoạn xương sống thô to.

Tiên huyết phun trào, dính liền với thịt, cơn đau kịch liệt khiến mắt Vạn Tượng Tiên Tôn trừng lên sọc máu, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, hoàn toàn phát điên. "Diệp Bất Phàm!

Hôm nay không phải ngươi chết!

Thì là ta vong!" "Ma Cực!" Vạn Tượng Tiên Tôn hận đến phát cuồng, sử dụng cấm kỵ pháp ép khô tiềm lực bản thân, chiến lực cứng rắn tăng vọt thêm một bậc, khí huyết phủ kín vùng trời này, không ngừng tu phục xương và thịt, thi triển cấm kỵ thần thông tử chiến với Diệp Bất Phàm.

Loại cấm kỵ pháp này có thể tăng phúc thực lực, giống như Thần Tiên Quyết của Diệp Bất Phàm, chỉ có điều biên độ không khoa trương như vậy.

Và tác dụng phụ rất lớn.

Hiển nhiên.

Vạn Tượng Tiên Tôn đã hoàn toàn dốc toàn lực rồi.

Hôm nay nếu bại dưới tay một tu sĩ Luyện Hư, gã sẽ bị đóng đinh lên cột trụ sỉ nhục của lịch sử tu tiên giới! "Xoẹt!" Đôi tay gã như sắt đen, xé toạc một đạo phân thân thành từng mảnh vụn, tan biến ngay tại chỗ. "Bành" một tiếng, Vạn Tượng Tiên Tôn bá khí tuyệt luân, vận dụng "Binh Tiên Quyết", cả người như một thanh tiên binh xuất thế, công phạt chi lực tăng mạnh, một quyền đánh nổ phân thân còn lại. "Không còn phân thân, ngươi còn có thể chiến với ta sao?!

Chết đi cho ta!" Vạn Tượng Tiên Tôn mặt mày hung ác tàn nhẫn, cười điên cuồng, hóa thành một tia huyết quang bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Đôi tay gã tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, như thần binh lợi khí, một trảo hung hãn đủ để bóp nát một kiện thất giai linh bảo.

Gã xuất thân từ đại tông luyện thể đệ nhất, Chân Võ Tiên Tông, nắm giữ đều là những thể thuật thần thông đỉnh tiêm nhất thế gian, ở cự ly gần thì ngay cả Đại Tiên Tôn cũng không dám nghênh phong.

Tiếc thay.

Gã lại đụng phải Diệp Bất Phàm.

Thân thể Diệp Bất Phàm hóa thành lôi quang, thời không chi đạo gia trì, né tránh cú trảo đó với tốc độ vượt cả ánh sáng, không gian nơi cậu vừa đứng như một tấm vải rách bị xé toạc ra một vết nứt lớn. "Tự Nhiên Phân Thân!" Diệp Bất Phàm một tay kết ấn, thân thể hiện lên bóng chồng, một lần nữa bước ra hai tôn cự nhân pháp tướng thiên địa. "Ngươi!

Làm sao có thể!

Loại thần thông nghịch thiên này không cần trả giá chút nào sao?!" Vạn Tượng Tiên Tôn lộ vẻ chấn hãi, hét lớn.

Gã không thể chấp nhận được. "Giết!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm, dùng phân thân làm tiên phong, còn bản tôn thì ẩn phía sau tránh mũi nhọn, đợi vài nhịp thở, khí huyết của Vạn Tượng Tiên Tôn rõ ràng đã suy yếu xuống.

Rất minh hiển.

Thuật tăng phúc Ma Cực của đối phương đã hết thời gian.

Diệp Bất Phàm lúc này mới xông lên cùng hai đại phân thân vây công Vạn Tượng Tiên Tôn, người sau bị tác dụng phụ của thần thông đè nặng, chiến lực giảm mạnh, nhất thời liên tục bại lui, tốc độ trọng tố nhục thân cũng giảm đi đáng kể. "Tại sao!

Tại sao Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp của ngươi lại có thể duy trì lâu như vậy?!" Vạn Tượng Tiên Tôn phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trắng bệch, không ngừng gào thét.

Gã không thể hiểu nổi.

Loại pháp môn tăng phúc nghịch thiên như của Diệp Bất Phàm, tác dụng phụ nhất định phải lớn đến mức hãi hùng, nhưng từ đầu đến giờ, sự tăng phúc của đối phương không hề có dấu hiệu suy yếu.

Điều này không bình thường!

Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, một lần nữa đánh cho Vạn Tượng Tiên Tôn tan xác, người sau khí huyết dũng động, chậm chạp trọng tố thân thể.

Cậu thấy vậy, đôi mày nhíu chặt.

Hồn phách và nhục thân của luyện thể Hợp Thể cảnh không phân biệt lẫn nhau, mức độ khó giết vượt xa tưởng tượng, điểm này rất giống với một số đặc tính trong Phạn Thánh Thập Nhị Kinh của cậu.

Thay vì các Hợp Thể Tiên Tôn khác, sớm đã chết rồi.

Chương 590

Diệp Bất Phàm chỉ có thể mài, mài cho đến khi khí huyết của đối phương không chống đỡ nổi việc trọng tố nhục thân.

Trạng thái của Vạn Tượng Tiên Tôn ngày càng suy sụp, đối mặt với một Diệp Bất Phàm biến thái tột độ liền nảy sinh cảm giác bất lực.

Nhưng gã dù sao cũng đã sống hơn chín nghìn năm, nhanh chóng ổn định lại tâm thái. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi giết không nổi ta đâu!" Vạn Tượng Tiên Tôn toàn thân đẫm máu, nhưng gã lại đang cười lớn, tiếng cười âm hiểm. "Khí huyết của ngươi sắp cạn kiệt rồi, đợi đến lúc nhục thân không thể trọng tố, ngươi phải chết!" Diệp Bất Phàm đứng sừng sững, liên hợp với hai đại phân thân điên cuồng vây công Vạn Tượng Tiên Tôn, đánh tới hiện tại, người sau thậm chí không thể tấn công nữa, chỉ miễn cưỡng phòng ngự thụ động. ..... "Người này rốt cuộc có phải Luyện Hư cảnh không?" Từ tận phía xa, Thủy Yên tiên tử nhìn xa xăm ba tôn cự nhân to lớn kinh hồn đang áp đảo Vạn Tượng Tiên Tôn, trên khuôn mặt hiện lên biểu tình không thể tin nổi.

Nàng có địa vị đặc thù tại Tiêu Dao Tiên Tông, tiếp xúc phần lớn là Hợp Thể Tiên Tôn, cũng đã thấy họ giao thủ nhiều lần.

Hợp Thể không cần dựa vào thiên địa, ngưng tụ đạo chủng, tự thành đại đạo, theo một nghĩa nào đó đã có Đạo Quả, hoàn toàn không phải thứ mà Luyện Hư Thiên Tôn có thể sánh bằng.

Sự mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm này hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường. "Đúng là Luyện Hư, chỉ có điều các thần thông tăng phúc chồng chất trên người hắn có hơi nhiều một chút." Khôi lỗi phân thân

hóa thành Trịnh Thạch bình tĩnh nói.

Còn những tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thần đến săn Tuyết Vân Điêu không phản ứng kịp, trực tiếp bị dư chấn đánh chết mấy người.

Trước đại chiến của Hợp Thể cảnh.

Những người này như cỏ dại, không chịu nổi một kích.

May mà phần lớn vì e sợ dâm uy của Vạn Tượng Tiên Tôn nên đã sớm rút khỏi đây. "Vừa rồi ta nhắc nhở đừng vào, cư nhiên lại chính là Diệp Bất Phàm?" Một trong số những tu sĩ Hóa Thần nhìn ba bóng sáng khổng lồ trong trận chiến, thần tình bàng hoàng.

Những Nguyên Anh bên cạnh càng mặt mày trắng bệch, may mắn vì mình không đắc tội đối phương. "Sau lần tế thiên, đây là lần đầu tiên hắn toàn lực ra tay sao?

Sao lại có thể mạnh như vậy?" Có người đầy mặt kính sợ, tâm hướng tới đó.

Dùng Luyện Hư cảnh vượt cấp đánh Hợp Thể đại viên mãn, trong dòng sông lịch sử cũng không tìm ra được một vị nào.

Ngay cả Tiên Ma Tôn, người nắm giữ Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp năm đó, khi thi triển thần thông này cũng chỉ có thể vượt một cảnh giới đấu pháp, hơn nữa thời gian duy trì quá ngắn ngủi.

Chỉ miễn cưỡng thoát mạng dưới tay Thủy Trạch Tiên Quân.

Cuối cùng vẫn vẫn lạc vì môn thần thông này. "Không biết Lưu tiền bối có nhìn ra manh mối chiến cục không?" Rất nhiều người chỉ miễn cưỡng thấy được ba bóng sáng khổng lồ áp chế tiểu nhân Vạn Tượng Tiên Tôn kia, không nhìn rõ chi tiết, bèn hỏi lão giả Luyện Hư duy nhất trong đám người.

Người nọ lắc đầu, cười khổ nói: "Không nhìn ra, tốc độ của họ đã

vượt quá cực hạn thần thức bắt giữ, ta chỉ mơ hồ cảm ứng được khí huyết của Vạn Tượng Tiên Tôn giảm mạnh, đánh không lại Diệp Bất Phàm, nhưng người sau muốn giết lão cũng là điều không thể." "Giết?

Khó như lên trời, đánh bại và giết chết là hai khái niệm khác nhau, huống chi lại là luyện thể tu sĩ khó giết nhất." Mọi người chợt hiểu, sau đó lắc đầu.

Một luyện thể tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn tử vong, hoặc là Đại Thừa ra tay, hoặc là vài vị Đại Tiên Tôn liên thủ vây khốn mài chết dần dần.

Diệp Bất Phàm rõ ràng thuộc loại sau. "Không biết trạng thái đỉnh phong này của Diệp Bất Phàm có thể duy trì được bao lâu, nhưng chắc chắn không có thời gian để mài chết Vạn Tượng Tiên Tôn, nơi này quá gần Bồng Lai Tiên Tông rồi....." Một lão giả sắc mặt ngưng trọng, tuy nhiên lời chưa nói hết, ánh mắt đã co rụt lại, mơ hồ thấy một luồng sáng đen đỏ lao về phía bản tôn Diệp Bất Phàm với tốc độ cực nhanh như một ngôi sao băng. "Là Tinh trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông?" Lão giả Luyện Hư họ Lưu nghi hoặc, chỉ có Tinh trưởng lão mới có loại độn quang này.

Cũng là một vị Hợp Thể đại viên mãn, Bồng Lai tứ trưởng lão.

Không đợi lão nhìn kỹ, lại có thêm năm đạo quang mang hiện ra từ chiến trường, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Còn có Tề trưởng lão, Thượng Quan trưởng lão, Tây Môn trưởng lão, Thanh Liên trưởng lão....." Lão giả họ Lưu tâm kinh nhục khiêu, nhiều Hợp Thể như vậy, Diệp Bất Phàm chắc chắn chết! "Đám lão già Hợp Thể này đúng là âm hiểm, thấy Diệp Bất Phàm tiêu hao gần hết mới ra tay ám toán, ai mà đỡ nổi sáu người ám sát?" Có tán tu thầm mắng, họ cũng là tán tu như Diệp Bất Phàm, tự nhiên không muốn cậu chết ở đây. "Lần này Diệp Bất Phàm không chạy thoát được rồi, dù có may mắn không

chết, phía sau còn có Tiêu Dao Tiên Quân nữa." Lão giả họ Lưu thở dài.

Mà Tuyết Nữ đứng giữa hư không thấy cảnh này liền nhíu chặt mày.

Từ lúc Diệp Bất Phàm xuất hiện đến giờ, nhìn thì có vẻ lâu nhưng thực chất chỉ mới vài chục nhịp thở.

Mà Tuyết Vân Sơn nằm ở rìa đảo Bồng Lai, Đại Thừa Tiên Quân đuổi tới còn có thể, chứ Hợp Thể không thể nhanh như vậy được. "Đám người này vẫn luôn canh chừng bên cạnh Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử!" Cô ấy đã hiểu ra.

Hồng Trần Tiên Tông, yêu tộc dưới biển đều không muốn hai người liên hôn thành công, mấy ngày trước đã ám sát một lần nhưng thất bại thảm hại.

Bồng Lai Tiên Tông vẫn luôn phái người canh giữ, phòng bị hai thế lực này. "Vút ——!" Trong chiến trường, Thiên Tàm Tiên Tôn sải bước ra, chắn trước mặt sáu người đang lao tới Diệp Bất Phàm: "Ta vẫn luôn không động thủ chính là để phòng bị các ngươi!" Lão đôi tay kết ấn, mạnh mẽ đẩy ra: "Thiên Thực!" Vạn dặm hư không trước mặt đột ngột ngưng tụ, như một bức tường cao kiên cố không thể vượt qua. "Ngươi chỉ có một người, không chặn nổi sáu người chúng ta đâu!

Cút!" Tinh trưởng lão ánh mắt thâm trầm, cùng với các trưởng lão Tề, Thượng Quan, Tây Môn tế xuất linh bảo của mình, pháp tắc động đãng, cứng rắn đánh nát hư không đã thực thể hóa. "Sớm nghe danh Thiên Tàm Tiên Tôn từ thời thượng cổ, hôm nay Thanh Liên xin được lĩnh giáo!" Thanh Liên Tiên Tôn ánh mắt sắc bén, phi kiếm mãnh liệt chém tới.

Thiên Tàm Tiên Tôn mặt mày tái mét, chỉ có thể cắn răng xông lên

ngăn cản.

Một đánh sáu, căn bản không có cơ hội thắng.

Vạn Tượng Tiên Tôn thấy vậy, phun ra một ngụm máu lớn, lão đã tới cực hạn nhưng trên mặt lại nở nụ cười tàn độc: "Ha ha ha!

Diệp Bất Phàm, ngươi không giết nổi ta đâu, hôm nay ngươi phải chết!" Diệp Bất Phàm ánh mắt thâm thúy, hạ lệnh cho hai đại phân thân tiếp tục bào mòn Vạn Tượng Tiên Tôn, bản tôn lùi lại một bước, đứng giữa hư không lấy ra một hạt cát. "Cậy đông hiếp yếu sao?" Diệp Bất Phàm búng tay ném Vân Không Sa về phía sáu vị Tiên Tôn, kết ấn chỉ một cái. "Ong!" Vân Không Sa vặn vẹo không gian, hình thành một vòng xoáy xám xịt, một con Toan Nghê khổng lồ với sừng nhọn hoắt từ bên trong chui ra, tỏa ra yêu khí Hợp Thể đại viên mãn. "Diệp lão đệ, bản tiên tôn tên Kim Hoàng, lần này là ta giúp ngươi, hãy nhớ kỹ tên ta!" Con Toan Nghê khổng lồ cười lớn, lao về phía sáu vị trưởng lão đứng đầu là Tinh trưởng lão. "Diệp đạo hữu, lão phu là tộc Mỹ Nhân Ngư, Hướng Chi Công!" Một lão già nửa thân trên là người, nửa thân dưới là cá lao ra từ vòng xoáy, cười hắc hắc.

Kể từ khi Hải Yêu Tiên Tông truyền tin Diệp Bất Phàm cần nhân thủ, rất nhiều yêu tộc tranh nhau sứt đầu mẻ trán đều muốn tới giúp đỡ.

Ai mà không muốn có cơ hội phản tổ?

Khốn nỗi danh ngạch có hạn.

Một đám yêu tộc vì suất đi giúp đỡ mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán, cạnh tranh quá mức kịch liệt, mấy tên còn bị đánh gãy cả chân. "Vẫn là bảo vật này của ngươi dùng sướng thật, tốc độ vừa nhanh truyền tống lại xa, à đúng rồi, lão nương là tộc Câu Xà, Xà Thiên!" Từng đạo yêu tộc Hợp Thể với hình thù kỳ quái bay ra từ vòng xoáy, ào ào hiện thân hơn sáu mươi vị, vị nào cũng là yêu tộc Hợp Thể.

Hơn nữa đều rất mạnh, hạng người có thể đoạt được danh ngạch từ trong đám đông yêu tộc thì sao có thể là hạng tầm thường?

Trong nháy mắt.

Các lão yêu Hợp Thể đã đứng chật kín trời đất, bốn phương tám hướng, bao vây đoàn đoàn sáu người Tinh trưởng lão, Tề trưởng lão, Thanh Liên Tiên Tôn. "....." Tinh trưởng lão câm nín.

Yêu khí mênh mông tràn ngập khắp bầu trời này, Tinh trưởng lão, Thanh Liên Tiên Tôn và những người khác mặt mày đều xanh mét.

Họ thật sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại có loại kỳ bảo truyền tống này.

Ào một cái xuất hiện nhiều lão yêu như vậy, họ làm sao mà đánh? "Vạn Tượng Tiên Tôn!

Ngươi cái súc sinh này, dám ra tay độc ác với Diệp đạo hữu, thật sự đáng chết!" Tây Môn trưởng lão râu tóc dựng ngược, thông qua khe hở giữa hai con lão yêu, chỉ vào Vạn Tượng Tiên Tôn mà mắng xối xả.

Thấy bất bình một tiếng rống, rống xong lão liền chạy: "Chư vị đạo hữu yêu tộc, ta chỉ là đi ngang qua thôi." Tây Môn trưởng lão thấy bên cạnh Xà Nữ và mỹ nhân lão đầu có một khe hở, định lách qua để chạy trốn, nhưng rất nhanh trước mắt tối sầm lại, khe hở đã bị một con cua lớn màu đỏ như con sư tử chặn đứng. "Muốn chạy?

Đắc tội Diệp lão đệ rồi còn muốn chạy?!" Hà Vương hai con mắt nhỏ trừng trừng, "rắc rắc" hai cái càng lớn kẹp vào không trung, hàn quang lạnh lẽo.

Tây Môn trưởng lão sắc mặt đại biến, mạnh mẽ lùi lại một bước.

Hà Vương này là tồn tại hung hãn nhất trong biển, được mệnh danh là võ sĩ quyền anh của biển cả.

Bản thân phòng ngự và tốc độ di chuyển rất bình thường, nhưng đôi càng có thể bộc phát sức mạnh và tốc độ vượt xa bản thân gấp mấy lần, thậm chí mười mấy lần trong nháy mắt, rất ít linh bảo có thể chống đỡ được. "Đánh chết lão!" "Đánh chết lão đi!" Hơn sáu mươi con lão yêu xung quanh ùa lên, đủ loại móng vuốt, răng già, nọc độc trút xuống sáu người Tinh trưởng lão như mưa.

Tinh trưởng lão tế ra hai đạo khiên phòng ngự, gầm thét thi triển đại thần thông, vô số tinh tú đập xuống, nhưng số lượng đối thủ quá nhiều, tấn công cũng vô dụng. "Bành!" Hà Vương nắm bắt cơ hội, hai cái càng lớn khép lại, mạnh mẽ xuất quyền, quyền xuất ra khiến hư không nổ tung.

Quỹ đạo của nó ngay cả cảnh giới Hợp Thể cũng khó có thể nắm bắt, nhanh đến đáng sợ, "oanh" một tiếng, đập nát một đạo khiên phòng ngự của Tinh trưởng lão.

Chương 591

"Phốc!" Một con lươn điện như Lôi Điện Pháp Vương, cái đuôi liên tục quất ra những đạo lôi đình, mạnh mẽ đánh tan đạo phòng ngự cuối cùng của Tinh trưởng lão, lôi hồ đầy trời đánh lão đến mức ngoài cháy trong mềm. "A a!" Tinh trưởng lão vừa chống đỡ được Lôi Điện Pháp Vương, phía bên kia một con cá voi sát thủ quất đuôi một cái, khiến nhục thân của lão tan xác, nổ tung tại chỗ, ngay cả nguyên thần cũng bị thương theo, lão gào thét đau đớn.

Những người khác kết cục cũng chẳng khá khẩm hơn, bị bầy lão yêu vây đánh, dù thực lực có kinh thế đến đâu cũng vô lực xoay chuyển trời đất. ...

Ở một chiến trường khác, Vạn Tượng Tiên Tôn thấy đám lão yêu vây sát viện binh của mình, lòng nguội lạnh hẳn. "Oanh long!" Diệp Bất Phàm cùng hai đại phân thân tập kích, vây sát Vạn Tượng Tiên Tôn, người sau bị đánh đến mức liên tục hộc máu, hồn và xác đều rạn nứt, thậm chí Nội Cảnh Địa ẩn giấu trong huyết nhục cũng bị đánh sập, đạo cơ bắt đầu hủy diệt.

Luyện thể đến cảnh giới này của lão, thần hồn, đạo chủng, Nội Cảnh Địa dung hợp với nhục thân, đạt đến Đại Thừa, chấp chưởng bản nguyên, bốn thứ hợp nhất, không phân biệt nhau, mỗi cử động đều mang theo vĩ lực của Nội Cảnh Địa.

Khoảng cách giữa Hợp Thể và Đại Thừa không chỉ là pháp tắc bản nguyên, mà còn có sự gia trì vĩ lực của Nội Cảnh Địa, đấu pháp với loại tồn tại này không khác gì đối kháng với một tiểu thế giới.

Mà Nội Cảnh Địa bị đánh sập, nhẹ thì rơi xuống cảnh giới Luyện Hư, nặng thì luân hồi thành phàm nhân. "Ta không cam tâm!

Ta còn tiền đồ rộng mở!

Ta còn phải thăng tiến Đại Thừa, thành tiên làm tổ!

Sao có thể ngã xuống tại đây?!" Vạn Tượng Tiên Tôn đầy rẫy phẫn nộ và không cam lòng, sau khi gắng gượng chịu một đòn của Diệp Bất Phàm, khí huyết không còn cách nào chống đỡ để tái tạo nhục thân, cơ thể tan nát.

Lão thừa cơ thi triển cấm kỵ nhục thân độn pháp chạy trốn về hướng Bồng Lai Tiên Tông: "Tiêu Dao Tiên Quân cứu ta!!" Diệp Bất Phàm thấy vậy, mạnh mẽ nhìn về phía Bồng Lai Tiên Tông, đồng tử co rụt lại. "Ông!" Thiên địa ở không trung xa xăm bắt đầu sụp đổ, vạn pháp tiêu tan, một luồng khí tức khủng bố từ hướng Bồng Lai Tiên Tông quét tới.

Giống như một vầng mặt trời rực rỡ, thân ảnh vĩ đại, không ai bì nổi. "Diệp Bất Phàm!

Cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi, ở Bồng Lai Tiên Đảo này, ngươi không giết được người của ta đâu!" Giọng nói của Tiêu Dao Tiên Quân như tiếng chuông đồng vang dội khắp Bồng Lai Tiên Đảo.

Cảm giác áp bách kinh người khiến sắc mặt hơn sáu mươi vị đại yêu đều biến đổi.

Tinh trưởng lão, Tây Môn, Thanh Liên Tiên Tôn sắp bị đánh chết thì mừng rỡ khôn xiết, như thấy được ngọn đèn minh đăng trong đêm tối.

Vùng địa giới này đã được Diệp Bất Phàm che giấu thiên cơ từ trước, nếu không Tiêu Dao Tiên Quân đã không đến muộn như vậy. "Biết rõ chúng ta ở Bồng Lai Tiên Tông mà còn dám tới, Diệp Bất Phàm, không biết là ngươi vô úy, hay là vô tri?" Người chưa tới, một đạo kiếm quang tuyệt thế đã vạch phá ức vạn dặm trường không, đâm

về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ đó quá nhanh, vượt qua gấp mười lần tốc độ ánh sáng, mạnh như 《 Pháp Kiếp Đồng 》 của Diệp Bất Phàm cũng không thể bắt được quỹ đạo hành động của kiếm quang.

Kiếm này, cậu chắc chắn chết!

Bồng Lai Tiên Đảo chỉ có một người chấp chưởng kiếm đạo bản nguyên, đó chính là Trảm Long Tiên Quân!

Vạn Tượng Tiên Tôn thấy vậy cuống hỉ, lão nhìn Diệp Bất Phàm đầy dữ tợn và oán độc: "Muốn giết ta, cưỡng đoạt Thái Âm Chi Tinh để đột phá Hợp Thể sao?!

Ngươi nằm mơ đi!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Vạn Tượng Tiên Tôn, sức mạnh nhục thân trong cơ thể chuyển hóa thành sức mạnh pháp tắc thuần túy.

Cậu chẳng thèm để ý đến kiếm này của Trảm Long, dưới chân sử dụng 《 Kinh Hồng Huyết Độn Thuật 》, 《 Đăng Sao 》, gia trì thời không chi đạo, tốc độ lại tăng vọt, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Vạn Tượng Tiên Tôn. "Ngươi có nhanh thế nào, có nhanh bằng kiếm quang của Đại Thừa không?" Vạn Tượng Tiên Tôn lộ vẻ châm chọc. "Chân Ma Kiếm Trận!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, vung tay bay ra tám mươi tư đạo phi kiếm, đuổi kịp Vạn Tượng Tiên Tôn, bao vây lão vào giữa, hình thành kiếm đạo sát trận.

Từ khi có được cành cây của Bất Tử Tiên Thụ, cộng thêm lượng lớn dược liệu từ buổi đấu giá, thời gian qua Diệp Bất Phàm luôn luyện chế Chân Ma Kiếm.

Do hạn chế về dược liệu và thời gian, cậu không cách nào luyện chế đủ một trăm linh tám thanh, tám mươi tư thanh đã là giới hạn rồi.

May mắn là tất cả đều được tác dụng phụ của 《 Tiên Ma Kiếm

Trận 》 nâng cấp lên thất giai, độ xa hoa của trang bị bỏ xa đám Hợp Thể đại viên mãn mười con phố. "Thương!" Kiếm trận hình thành, hiện ra một đạo nhân hình kiếm quang, quang ảnh mạnh mẽ, đập thẳng vào Vạn Tượng Tiên Tôn.

Pháp môn đã đồng hành cùng Diệp Bất Phàm từ thời Kim Đan này, dưới số lượng lớn phi kiếm thất giai đã nảy sinh biến dị nào đó, mạnh mẽ hơn kiếm trận trước đây rất nhiều. "Bành!" Vạn Tượng Tiên Tôn sắc mặt biến đổi, lập tức xuất quyền đánh tan nhân hình kiếm quang đang lao tới, hóa thành từng điểm tinh quang tan biến.

Cường độ của nó không cao, điều này khiến lão thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh sắc mặt lão trắng bệch, tám mươi tư thanh phi kiếm xoay quanh lão điên cuồng, sau đó xuất hiện trọng ảnh, biến thành một trăm sáu mươi tám đạo, rồi lại biến, ba trăm ba mươi sáu thanh... trong cháy mắt số lượng đã lên đến hàng vạn.

Từng đạo nhân ảnh kiếm quang hiện ra, loáng một cái đã nhấn chìm Vạn Tượng Tiên Tôn.

Lão vừa kinh hãi vừa sợ hãi, vội vàng kích phát khí huyết cuối cùng để huyết chiến, nhưng số lượng quá nhiều, căn bản không thể ngăn chặn hết. "Phốc" một tiếng, một đạo nhân hình kiếm quang xuyên thấu qua cơ thể lão, mang theo một mảng lớn tiên huyết.

Tiếp theo là đạo thứ hai, thứ ba... "Diệp Bất Phàm!" Vạn Tượng Tiên Tôn thảm thiết gào thét, vạn kiếm tề phát, trong nháy mắt đâm lão thành cái tổ ong, đạo cơ và Nội Cảnh Địa đều bị hủy sạch.

Cuối cùng mài mòn tia khí huyết cuối cùng, nhục thân và thần hồn nổ tung, triệt để tử trận.

Một đại Hợp Thể đại viên mãn.

Chết!

Cẩu kinh vân: Một búng tay là sáu mươi sát na, một sát na là chín trăm sinh diệt.

Từ lúc Vạn Tượng Tiên Tôn chạy trốn cho đến khi lão bị giết, chưa tới một sát na.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng thu lấy túi càn khôn của Vạn Tượng Tiên Tôn, thần thức quét vào trong, quả nhiên thấy được Thái Âm Chi Tinh.

Thứ này.

Cuối cùng cũng vào tay!

Mà tất cả những người quan sát màn này sớm đã chấn động, toàn thân tê dại. "Trời đổi rồi!

Một Luyện Hư, thật sự đã giết chết một vị Hợp Thể đại viên mãn!" "Thật sự nghịch thiên, sau ngày hôm nay, cái tên Diệp Bất Phàm e là sẽ làm chấn kinh thiên hạ, vang dội toàn bộ tu tiên giới!" "Tôi đang chứng kiến kỳ tích gì thế này?" Từ đằng xa, đám Nguyên Anh và Hóa Thần quan sát trận chiến này chấn động đến mức tê dại, có cảm giác run rẩy khi chứng kiến lịch sử.

Đúng như lão giả họ Lưu nói trước đó, đánh bại một Hợp Thể đại viên mãn thì có khả năng, nhưng giết chết thì hoàn toàn không thể.

Nhưng bây giờ.

Diệp Bất Phàm đã làm được!

Tuyết Nữ ngẩn ngơ xuất thần, trong lòng có chút mất mác không tên.

Diệp Bất Phàm thời kỳ Nam Hồng Vực cách cô rất gần, nhưng hiện tại, cô cảm thấy giữa hai người như có một hào sâu không thể

vượt qua, đã trở thành người của hai thế giới khác nhau. "Mạnh mẽ đến mức không thể tin nổi, tương lai mình có thể mạnh mẽ như cậu ấy không?" Thủy Yên Tiên Tử khuôn mặt nhỏ đờ đẫn, thiếu tự tin nhìn sang Trịnh Thạch bên cạnh.

Tuy nói Vạn Tượng Tiên Tôn là vệ sĩ của cô, nhưng đối với người này, cô không hề thích, ánh mắt của đối phương nói cho cô biết, đó không phải người tốt. "Khụ, sự tại nhân vi." Khôi lỗi phân thân ngạc nhiên, đành phải thốt ra một câu như vậy. "Chỉ cần mạnh bằng một nửa cậu ấy là được rồi." Thủy Yên Tiên Tử thè lưỡi, nhận rõ hiện thực. "Oanh long long!" Đúng lúc này, đạo kiếm quang tuyệt thế của Trảm Long Tiên Quân đã giết tới, pháp tắc ở vạn dặm trường không sụp đổ, màn trời bị trảm thành hai đoạn, đâm thẳng vào lồng ngực cậu, rõ ràng muốn một đòn phế bỏ Diệp Bất Phàm.

Cuồng phong thổi tung mái tóc trắng của Diệp Bất Phàm, cậu đứng sừng sững giữa trời đất, xung quanh bao bọc tám mươi tư thanh Chân Ma Kiếm, đôi mắt sâu thẳm như tinh không, không nhìn đạo kiếm quang tuyệt thế kia, mà nhìn về hướng Bồng Lai Tiên Tông.

Tiêu Dao Tiên Quân, Thủy Trạch Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân, còn có hai vị Cấm Kỵ Chi Chủ hiếm khi lộ diện của Bồng Lai Tiên Tông đã tiếp cận. "Hống!" Ngay khoảnh khắc kiếm quang đến gần Diệp Bất Phàm không đầy trăm trượng, một tiếng long ngâm nổ vang, âm ba khủng bố hình thành từ yêu khí thuần túy đã đánh tan kiếm quang tuyệt thế.

Ngay sau đó Long Hoàng hóa thành nhân thân, đứng cạnh Diệp Bất Phàm, đồng tử dựng đứng bắn ra thần quang. "Long Hoàng?!" Mắt Trảm Long Tiên Quân đỏ lên ngay lập tức, vì lão chấp chưởng kiếm đạo bản nguyên, tốc độ nhanh nhất, hai chân bước qua núi sông, thoáng chốc đã đến nơi.

Lão và Long tộc vốn có thâm thù, thời niên thiếu, song thân bị Long tộc sát hại, sau khi quật khởi lão giết không ít con cháu rồng, thậm chí đạo hiệu cũng lấy tên là "Trảm Long". "Không ngờ nha, một Diệp Bất Phàm, giờ cũng dám đến Bồng Lai Tiên Tông, giết người của ta ngay trước mặt bản Tiên Quân!" Tiêu Dao Tiên Quân đứng cạnh Trảm Long Tiên Quân, nộ khí xung thiên, sát ý sôi trào. "Có mạnh đến đâu cũng không thể bước qua hào sâu Đại Thừa này!

Diệp Bất Phàm vẫn chỉ là con kiến hôi thôi." Một trong các Cấm Kỵ Chi Chủ là Vực Sâu Chi Chủ, da dẻ trắng bệch như người chết, bốc mùi hôi thối, ánh mắt phát ra ánh xanh, đầy vẻ bạo ngược và tàn nhẫn.

Vị này chính là ông chủ đứng sau Từ chấp sự, người đã cho Diệp Bất Phàm vay nặng lãi khi cậu mới đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Theo một ý nghĩa nào đó, Đại Thừa bị dị hóa đã chết rồi, thứ còn lại ở nhân gian chỉ là chấp niệm thành tiên, loại tồn tại này cực tà cực ác, không còn nhân tính. "Tôi đúng là kiến hôi thật." Diệp Bất Phàm nghe vậy khẽ cười: "Nhưng sau này thì chưa chắc đâu.

Hôm nay có thể trảm Vạn Tượng, ngày sau có thể trảm Vực Sâu ngươi.

Chương 592

Ngày sau nếu toại chí lăng vân, dám cười Vực Sâu chẳng trượng phu!" "Khá cho câu 'dám cười Vực Sâu chẳng trượng phu'!

Ha ha ha!

Tốt!" Long Hoàng ngửa mặt lên trời cười lớn, lời này rất hợp ý ông. "Tìm chết!" Ánh mắt Vực Sâu Chi Chủ lạnh thấu xương, mạnh mẽ ra tay đánh ra một đạo hôi quang, chứa đựng hắc ám bản nguyên pháp tắc cường đại.

Khác với hắc ám pháp tắc thông thường, hôi quang này cũng bị dị hóa theo lão, mang theo vẻ mục nát và phá bại, tỏa ra mùi hôi thối và điềm xấu. "Bành!" Long Hoàng ra tay, vuốt rồng đánh tan hôi quang. "Muốn vây khốn ta?

Có thể sao?" Ông liếc nhìn Tiêu Dao và Trảm Long Tiên Quân đang âm thầm vận chuyển thần thông, hừ lạnh một tiếng, nắm lấy vai Diệp Bất Phàm, đại tụ thu hơn sáu mươi vị lão yêu lại, hóa thành một đạo kinh hồng bay khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Tốc độ của ông quá nhanh, căn bản không cho Tiêu Dao Tiên Quân cơ hội vây khốn. "Long Hoàng!" Tiêu Dao Tiên Quân tức giận đuổi theo phía sau, thi triển bản nguyên thần thông, ánh mặt trời vô tận chiếu rọi đại địa, ánh sáng đi đến đâu, pháp tắc héo tàn đến đó, vạn vật mục nát.

Da thịt Long Hoàng hơi đau, nhưng ông vẫn gắng gượng chịu đựng thần thông này, tốc độ không giảm mà còn tăng.

Trảm Long, Vực Sâu Chi Chủ, Càn Lâm Chi Chủ cũng ra tay theo, đủ loại đại thần thông ập về phía Long Hoàng. "Giết Diệp Bất Phàm!

Ta muốn Diệp Bất Phàm phải chết!

Chết!

Chết!" Thủy Trạch Tiên Quân mặt mũi dữ tợn, như thể có thù giết cha, hận đoạt vợ với Diệp Bất Phàm, thần thông đánh ra to lớn đến phát sợ.

Lão cảm thấy hơi mệt tim, muốn uy lực lớn nhưng lại không làm tổn thương Diệp Bất Phàm, lại không thể để đám Tiêu Dao nhận ra sơ hở, mức độ chừng mực này rất khó kiểm soát. "Diễn, diễn, diễn, sớm muộn gì cũng không diễn nổi nữa." Thủy Trạch Tiên Quân trong lòng mắng chửi Tầm Tiên đạo nhân.

Lên con thuyền tặc của lão hỏa này rồi thì không xuống được nữa.

Một lần thì còn đỡ, chứ làm thế này nhiều lần, sớm muộn gì lão cũng bị Trảm Long, Tiêu Dao phát hiện ra manh mối. "Bành!" Long Hoàng chịu một nhát kiếm quang, da thịt rạn nứt, tiên huyết nóng hổi nhuộm đỏ cả biển khơi. "Thiên phú thần thông, Long Ảnh!" Long Hoàng lại thi triển độn thuật thần thông, tốc độ tăng vọt.

Ông không thể giao thủ với mấy tên này, một khi giao thủ muốn thoát ra là không thể, cuối cùng chỉ có kết cục bị vây sát.

May mà khoảng cách đến Hải Yêu Tiên Tông không xa, trong nháy mắt đã tiến vào phạm vi hải vực Quy Khư.

Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy, buộc phải dừng bước, bên trong Hải Yêu Tiên Tông có bát giai đại hình yêu trận, hơn nữa còn có mấy vị Tiên Quân, lão ngửa mặt lên trời nộ hống: "Từ hôm nay, phát động chiến tranh!

Khai chiến!" Trảm Long Tiên Quân vẻ mặt âm trầm, lập tức truyền tin cho phía Hồng Trần Tiên Tông.

Giữa họ và yêu tộc trong biển vốn đã có xu hướng khai chiến, chỉ

thiếu một mồi lửa mà thôi.

Bây giờ mồi lửa đã có rồi. "Sớm đã muốn đánh rồi!

Chắc hẳn thời đại Tiên Cổ, tạo hóa nghịch chuyển cấm kỵ chi thân sẽ hiện ra thôi." Càn Lâm Chi Chủ cười dữ tợn, đôi nhãn đồng xanh biếc hiện lên vẻ tàn khốc và điên cuồng.

Trong chiến tranh, tất cả người và yêu đều sẽ đem những bảo vật đáy hòm ra trao đổi hoặc liều mạng.

Trong đó không thiếu những tạo hóa thành tiên ẩn giấu cực sâu!

Mà đằng sau chiến tranh, đại diện càng là sự cướp bóc tài nguyên trắng trợn.

Cũng chỉ có chiến tranh mới có thể nuôi béo một thế lực, mới có thể có được thứ mình muốn! "Về chuẩn bị đi!" Thủy Trạch Tiên Quân xoay người rời đi. ...

Bảy ngày sau, tin tức Diệp Bất Phàm trấn sát Vạn Tượng Tiên Tôn như một cơn bão quét sạch cả Đông Hải, làm chấn động Hồng Trần Tiên Tông và yêu tộc Phù Tang Tiên Thụ.

Sau đó lan rộng ra bốn phương tám hướng, tu sĩ nghe thấy đều sục sôi. "Quá nghịch thiên, một Luyện Hư lại có thể chém chết Hợp Thể đại viên mãn, Vạn Tượng Tiên Tôn vốn là kẻ tàn nhẫn dám đắc tội cả Chân Võ Đại Đế đấy." Trong Chân Võ Tiên Tông, không ít trưởng lão chấn động, Vạn Tượng Tiên Tôn đi ra từ chỗ họ, họ quá rõ người này mạnh thế nào.

Đây là sáng tạo thần thoại, chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách. "Bản tôn của gã này không phải chết rồi sao?

Chỉ có phân thân áo xám của gã đi đào mộ tổ tiên người ta khắp thế giới, nghe nói mới đây đào ra mấy vị Hợp Thể truy đuổi, trốn vào lăng mộ của một Đại Thừa thượng cổ nào đó rồi." "Chết?

Tin vỉa hè thôi, Tiêu Dao Tiên Quân đến Đông Hải là nhắm vào cậu ta đấy, Tuyết Nhân Tiên Quân thua trận trở về cũng là vì người này, nhiều người đang đồn đoán cậu ta thoát ra khỏi lễ tế thiên bằng cách nào." Nam Hồng Vực, Bắc Vực, Trung Vực, Lý Thu Thủy, Tiêu Mật Đào, Hắc Quần La Lỵ, Tiên Đường hoàng đế, Chu Tước, Hồng Y, Tử Vi hoàng đế, những người từng quen biết Diệp Bất Phàm cũng nhận được tin tức.

Khoảnh khắc này.

Diệp Bất Phàm thực sự danh chấn thiên hạ.

Bắc Vực.

Tiên Đường, Thiên Ma Giáo.

Thiên Ma Giáo ngày nay đã khác xưa rất nhiều, vì đứng sau Hắc Quần La Lỵ là chân thân kiếp trước, có thể bộc phát thực lực Đại Thừa đỉnh tiêm trong thời gian ngắn.

Một số tu sĩ Hợp Thể thượng cổ phục tô tình nguyện đầu quân, trở thành trưởng lão.

Nhiều tu sĩ ở tiểu tiên thổ không muốn làm bia đỡ đạn cho các tiên tông đỉnh tiêm cũng gia nhập vào đây.

Thiên Ma Giáo, thế lực thoát thai từ Chân Ma Tông này, nghiễm nhiên trở thành tồn tại mạnh mẽ nhất dưới các tiên tông đỉnh cấp.

Các thế lực như Vạn Thú Cốc, Thượng Thanh Cung, Chân Lan Lâu, Thanh Vân Tông thời Triệu quốc năm xưa, phủ chủ Lưu Vân phủ, Nguyên quốc...

đều sáp nhập vào đó, bao gồm cả Tiểu Kiếm Tiên và những người khác.

Ngày đầu tiên tin tức Đông Hải truyền tới, cả Thiên Ma Giáo sôi

sục. "Tốt tốt tốt!

Tôi đã biết chủ nhân chưa chết mà!" Dư Thành đang giảng pháp cho một số đệ tử Trúc Cơ, nghe tin xong ngửa mặt lên trời cười lớn, nước mắt không ngừng rơi.

Sau lễ tế thiên, yêu thổ hạ giới, tất cả quốc gia xung quanh Triệu quốc đã bị cưỡng chiếm mạnh mẽ, lão đành phải theo đại tiểu thư Chung gia của Nguyên quốc đến Tiên Đường, lão tổ Chung gia Bích Thủy Chân Quân lập tức dùng nhân tình của Diệp Bất Phàm để gia nhập Thiên Ma Giáo.

Thế lực Chung gia họ quá nhỏ, đi theo con đường Tiêu Dao Tiên Tông, Trường Sinh Tiên Tông, dù có may mắn gia nhập cũng chỉ là pháo hôi tầng thấp nhất.

Ban đầu bị Thiên Ma Giáo từ chối, cuối cùng Sở Tử Tuyết ra mặt, họ mới trở thành đệ tử trong giáo.

Diệp Bất Phàm tuy đã chết nhưng nhân tình vẫn còn, Sở Tử Tuyết với tư cách là di sương của cậu, tự nhiên phải trả nợ nhân tình. "Hôm nay không giảng pháp nữa!" Dư Thành nhìn đám đệ tử mới gia nhập đang ngơ ngác, cười lớn nói.

Lão hiện là đệ tử cốt cán của Thiên Ma Giáo, đã là Kim Đan đại viên mãn, phụ trách giảng giải công pháp và pháp thuật cho đệ tử mới.

Dư Thành lập tức truyền tin cho Tiểu Kiếm Tiên và những người khác.

Một lát sau.

Thế hệ trẻ của Triệu quốc năm xưa tụ hội tại tửu lầu trong thành trì nội giáo. "Hôm nay, không say không về!" Tiểu Kiếm Tiên nhờ tiên khí phục tô, cách đây không lâu đã đột phá Nguyên Anh, nâng ly cười nói.

Những ân oán với Diệp Bất Phàm năm xưa sớm đã tan biến theo thời gian.

Khánh Vũ Phiến cũng nâng ly rượu nói: "Cố nhân như lá rụng trong gió, lần lượt héo tàn, may mắn thay, cậu ấy vẫn còn sống." Bên cạnh gã còn có mấy tu sĩ trẻ tuổi, Vương Khinh Vũ, Cổ nữ... cơ bản đều là những người từng tham gia di tích Phong Ma năm đó.

Nói đến đây, mọi người nhìn về phía một nữ tử tuyệt mỹ ngồi ở vị trí chủ tọa, khí chất thêm vài phần ai oán, như thể thường năm thâm cư khuê các.

Chính là Sở Tử Tuyết.

Hơn một năm nay, vị này cơ bản không lộ diện, dốc hết sức tu hành. "May mắn là, anh vẫn còn sống." Sở Tử Tuyết lẩm bẩm, mắt đã nhòa lệ. ... "Cậu ta không phải chết rồi sao?

Sao lại còn sống?" Trong một đại điện, Hắc Quần La Lỵ khoanh chân ngồi, sau nhiều năm tu hành, giờ cô đã bước vào Hóa Thần đại viên mãn, tốc độ tu hành của cô cực nhanh sau khi tiên khí phục tô.

Phía Nhan Như Ngọc lại càng kinh khủng hơn, đã bước vào Luyện Hư rồi. "Còn sống không tốt sao?" Tiên Mộng Thiên Quân khẽ cười, ánh mắt dịu dàng, một bộ váy trắng, như tiên tử thiên giới, không nhiễm bụi trần.

Chương 593

Thực tế họ đã nghe được những lời đồn liên quan từ sớm, nhưng tin tức không xác thực.

Đúng lúc này.

Một cái đầu nhỏ ngoài điện thò vào, khuôn mặt phúng phính, đôi mắt đào hoa láo liên. "Nương thân." Tiểu Niếp Niếp khẽ gọi một tiếng.

Hắc Quần La Lỵ nghe thấy, lông mày dựng đứng lên ngay lập tức, Tiểu Niếp Niếp giật mình, vắt chân lên cổ mà chạy.

Tiên Mộng Thiên Quân không nói nên lời.

Từ hơn nửa năm trước, được sự đồng ý của Bạch Quần tử, Phấn Quần tử đã dẫn Tiểu Niếp Niếp vào ở Thiên Ma Giáo.

Cứ cách dăm ba ngày lại để Tiểu Niếp Niếp qua thỉnh an, khiến Hắc Quần tử tức giận đến nhảy dựng lên, nhưng có Bạch Quần tử bảo vệ, cô cũng chẳng làm gì được. "Còn sống là tốt rồi!

Phái người đến Đông Hải, bảo cậu ta mau đón đứa nhỏ ngốc này đi!

Thật là phiền chết đi được!" Hắc Quần tử tâm trạng tồi tệ. "Tôi đích thân đi một chuyến đi." Tiên Mộng Thiên Quân nảy sinh ý định, đề nghị.

Đôi mắt đào hoa của Hắc Quần tử liếc cô một cái, lạnh lùng cười nói: "Sao?

Đây là cô đơn rồi, muốn tìm cậu ta tâm sự sao?" "Dù sao cũng là người đàn ông của tôi." Tiên Mộng Thiên Quân thản nhiên nói. "Cô muốn cậu ta chết thì cứ đi đi, đám Tiêu Dao Tiên Quân đang rầu rĩ vì

không tìm được điểm yếu của cậu ta đấy, cô mà đi thì đúng là trúng kế rồi." Hắc Quần tử thản nhiên nói: "Đợi hai người chết rồi, tôi sẽ đi nhặt xác, để xem thi thể của cậu ta còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt được nữa không." Nụ cười của Tiên Mộng Thiên Quân hơi héo đi, không nhắc lại nữa. "Cô đi canh chừng phía Tiên Đình Trung Vực đi." Hắc Quần tử xua tay, trịnh trọng dặn dò: "Bên đó động tĩnh bất thường, có xu hướng đánh chiếm Bắc Vực." Hiện nay thế lực lớn nhất tu tiên giới chính là Tiên Đình, độc chiếm khu vực trung tâm nhất.

Quốc vận gia thân, chủ nhân Tiên Đình là Tử Vi Đại Đế được công nhận là tồn tại mạnh mẽ nhất. "Hắn thật sự dám đánh Bắc Vực sao?" Tiên Mộng Thiên Quân giật mình. "Chưa biết chừng, đề phòng trước đi, nếu sự việc không ổn thì lập tức truyền tin cho các thế lực Nam Hồng Vực, Tây Vực, Trường Sinh Tiên Cảnh, liên thủ diệt Tử Vi Tiên Đình." "Nghiêm trọng vậy sao?" Tiên Mộng chấn động nói.

Hiện tại mà nói, Tiên Đình vẫn chưa mạnh đến mức khiến tất cả thế lực phải liên thủ.

Đôi mắt đào hoa của Hắc Quần tử lóe lên u quang, không nói thêm gì. ... "Cậu ta đã mạnh đến mức này rồi sao?" Hoàng cung Tiên Đường, Nhan Như Ngọc nhận được tin tức, ánh mắt phức tạp, có phẫn nộ, cũng có nhu tình.

Một năm trôi qua.

Cô đã hoàn toàn hợp nhất với ý thức kiếp trước, tiến độ tu vi tăng mạnh, cộng thêm thiên đạo phúc trạch, đã bước vào Luyện Hư cảnh. "Có cần tôi phái người đến Đông Hải thăm dò không?" Đường hoàng đế chắp tay nói.

Hiện tại phạm vi thế lực của Tiên Đường cực kỳ thu nhỏ, may mà có Nhan Như Ngọc ở đây mới tránh được kết cục bị các tiên tông đỉnh

tiêm như Tiêu Dao Tiên Tông, Trường Sinh Tiên Cảnh diệt gọn. "Không cần đâu." Nhan Như Ngọc im lặng hồi lâu, lấy lại vẻ bình tĩnh: "Phái người đi một chuyến đến Thu Điền Hà, canh chừng vùng đất tạo hóa ở đó." "Rõ." Đường hoàng đế nghe vậy liền thất vọng.

Tiềm năng trưởng thành của Diệp Bất Phàm quá nhanh, lúc này nếu bám được vào cái đùi lớn này thì ngày sau có khả năng khôi phục vinh quang của Tiên Đường. ...

Tiên Hỏa Giáo, Hồng Y Thiên Tôn đang chơi với con gái, bên cạnh là Hàn Yên Tiên Tử cơ bắp cuồn cuộn. "Cái đồ chó này đúng là sống dai thật." Hồng Y nghe tin xong thì chẳng còn tâm trạng bế con nữa.

Đối phương không chỉ sống tốt mà thực lực còn mạnh đến mức phi lý.

Còn cô, hiện tại mới Luyện Hư sơ kỳ.

Cách trung kỳ còn một đoạn đường dài. "Tôi phải bế quan!" Hồng Y để Hàn Yên Tiên Tử trông con, còn mình thì lao đầu vào phòng bế quan, rõ ràng là bị kích thích rồi.

Còn về phía Nam Hồng Vực, cũng vì sự hiện diện của Diệp Bất Phàm mà nảy sinh một số thay đổi.

Hoàng thất Đại Yến vốn đã bị chèn ép đến mức không còn không gian sinh tồn, kể từ khi tin tức truyền tới, thái độ của một số thế lực thù địch đột nhiên hòa hoãn, không chỉ chủ động nhường lại một số địa bàn và linh khoáng, thậm chí còn bắt đầu thông gia.

Các thế lực này không lớn, chỉ là phụ dung của các thế lực như Chân Ma Tiên Tông, nếu Diệp Bất Phàm đã chết thì mọi chuyện dễ nói.

Nhưng vì cậu còn sống, lúc này mà dồn hoàng thất Đại Yến năm xưa vào đường cùng thì đúng là tự rước họa vào thân.

Còn về phản ứng của các phương, Diệp Bất Phàm đang ở Đông Hải không hề hay biết.

Cậu đang đứng trong đại điện của Bồng Lai Tiên Tông, lắng nghe lời giáo huấn của Tiêu Dao Tiên Quân.

Bản tôn sau khi trở về Quy Khư đã lập tức thông qua Vân Không Sa của tiên khoáng trở về Bồng Lai Tiên Tông.

Tự nhiên phân thân của cậu tuy tồn tại được lâu nhưng không phải vĩnh viễn, để lộ dưới mắt Tiêu Dao Tiên Quân thời gian dài thì không ổn chút nào. "Thời gian tới đừng ra ngoài nữa, cứ ngoan ngoãn ở Bồng Lai Tiên Tông luyện khí, tránh để tiểu tử Diệp Bất Phàm kia ra tay với hai đứa." Tiêu Dao Tiên Quân ngồi ở vị trí chủ tọa, dặn dò "Trịnh Thạch" và Thủy Yên Tiên Tử.

Diệp Bất Phàm trịnh trọng nói: "Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ không ra ngoài!" Cậu khựng lại một chút, liếc nhìn Thủy Yên Tiên Tử bên cạnh, vẻ mặt còn sợ hãi nói: "Hơn nữa, con sẽ bảo vệ tốt cho Thủy Yên, dù có chết cũng không để cô ấy gặp nguy hiểm nữa!" Tiêu Dao Tiên Quân đợi chính là câu nói này, hài lòng gật đầu.

Tuy chưa tìm được Diệp Bất Phàm, nhưng chuyến đi Tuyết Vân Sơn đã cho thấy phẩm hạnh của Trịnh Thạch, gặp nguy nan không bỏ mặc Thủy Yên, là người đáng tin cậy. "Tằng tổ phụ, Diệp Bất Phàm này xảo quyệt đa đoan, con vẫn có chút lo lắng, người có thể cho Trịnh Thạch một số bảo vật phòng ngự không?" Thủy Yên Tiên Tử đôi mắt to chớp chớp, khẽ nói.

Tiêu Dao Tiên Quân trầm ngâm một lát, trong lòng bàn tay hiện ra một vòng xoáy, ẩn hiện một mảnh tiểu thế giới thương mang.

Đến cảnh giới như lão.

Đã không cần dùng túi càn khôn nữa, Nội Cảnh Địa bản thân đã có

thể dung nạp vạn vật. "Đây là Lưu Ly Trản, bên trong có một ngọn hương hỏa, là món đồ nhỏ ta có được từ một bí địa ở Đông Hải, có thể chống đỡ được Hợp Thể đại viên mãn trong một tuần trà." Tiêu Dao Tiên Quân búng tay, Lưu Ly Trản bay về phía Trịnh Thạch, sau đó nhìn Thủy Yên, cười trêu chọc: "Còn chưa gả cho người ta mà đã bắt đầu lo cho người ngoài rồi sao?" Thủy Yên Tiên Tử khuôn mặt nhỏ ửng hồng, lén nhìn Trịnh Thạch một cái.

Người sau nhận lấy Lưu Ly Trản, trong lòng thấy kỳ quái, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ cảm kích: "Đa tạ Tiêu Dao tiền bối." "Ừm, cũng không cần quá lo lắng, bản Tiên Quân đã cho một số tu sĩ của tông môn đến đây, lúc đó sẽ phái vài Hợp Thể đại viên mãn bảo vệ các con.

Chờ ta diệt Hải Yêu Tiên Tông, bắt được Diệp Bất Phàm, đột phá Chân Tiên thì tu tiên giới rộng lớn này không ai có thể uy hiếp đến tính mạng các con nữa." Tiêu Dao Tiên Quân nói đến đây, ánh mắt hiện lên hàn quang.

Trận chiến Đông Hải là điều tất yếu, trong đó không chỉ đại diện cho lợi ích cá nhân mà còn là lợi ích của tông môn. "Tin rằng tiền bối nhất định có thể bắt được Diệp Bất Phàm, tấn thăng Chân Tiên!" Diệp Bất Phàm chắp tay, sau đó cùng Thủy Yên Tiên Tử lui ra khỏi đại điện.

Cậu quay đầu nhìn lại một cái, ánh mắt lấp lánh như đang suy tính điều gì: "Đặc ý gọi tôi đến dặn dò một phen, rõ ràng là muốn dồn toàn bộ tinh lực vào việc đối chiến với Hải Yêu tộc, như vậy trái lại là cơ hội tốt để đến Đạo Hương Sơn tìm thời không đạo chủng." Thời gian cậu đi Đạo Hương Sơn sẽ không ngắn, trong chuyện này bắt buộc phải có Tử Quần La Lỵ và Minh Vương phối hợp.

Người trước phụ trách tiếp xúc với các trưởng lão Hợp Thể của tiên tông, nhận đơn đặt hàng luyện khí.

Người sau vốn là luyện khí sư thất giai, phụ trách luyện khí.

Người không có mặt ở đây.

Nhưng tiền vẫn kiếm như thường!

Một khi bước vào Hợp Thể, tài nguyên tiêu tốn quá lớn, phải lấy yêu huyết của đám người Long Hoàng làm chủ, tiên dược làm phụ, như vậy mới có thể tiến bộ thần tốc.

Chỉ dựa vào rút máu... mỗi lần rút máu mất bảy ngày, chẳng làm được gì, hơn nữa lượng quá ít, dùng hai ba ngày là hết, tính đi tính lại hiệu suất tu luyện không cao lắm.

Đang suy nghĩ thì Thủy Yên Tiên Tử đôi mắt linh động chớp chớp, hai má thẹn thùng nói: "Thiếp dọn đến cung điện cạnh Linh Cư Cung của chàng ở có được không?" "Khụ..." Diệp Bất Phàm nhìn đôi mắt to tràn đầy tình ý của Thủy Yên Tiên Tử, trong lòng lộp bộp một cái.

Cậu cảm thấy mình diễn hơi quá tay rồi.

Sau chuyện ở Tuyết Vân Sơn, cô nàng này đã hoàn toàn nhận định cậu, bước vào giai đoạn mập mờ, có chút bám người.

Nếu cô dọn đến ở sát vách, chẳng phải ngày nào cũng chạy qua chỗ cậu sao?

Vạn nhất lúc cậu đang tu luyện cùng Tử Quần La Lỵ mà cô đột nhiên gõ cửa... cậu sợ có ngày Tử Quần tử không nhịn được mà bạo tẩu giết người mất. "Điều này không hay lắm." Diệp Bất Phàm trực tiếp từ chối. "Tại sao?" Thủy Yên Tiên Tử ngẩn người, khuôn mặt nhỏ hơi trắng bệch, dường như bị đả kích. "Cô quá đẹp, đẹp đến mức không thể tả xiết, tôi sợ mình không nhịn được." Diệp Bất Phàm ho nhẹ hai tiếng, trịnh trọng nói: "Chuyện hôn nhân đại sự không thể đùa giỡn, bắt buộc phải đợi đến lúc đại hôn mới có thể động phòng hoa chúc." "Chàng nghĩ gì thế!" Thủy Yên Tiên Tử nào đã nghe qua những

lời hổ báo như vậy, trái tim đập thình thịch, đôi tai tinh khôi đỏ bừng cả lên, cô dậm chân một cái rồi chạy đi mất.

Diệp Bất Phàm đợi cô đi xa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. "Hazzz, lừa phụ nữ thật tốn sức." Cậu lắc đầu, thong thả trở về Linh Cư Cung.

Ngồi xuống bàn đá trong đại sảnh, lấy túi càn khôn của Vạn Tượng Tiên Tôn ra, bên trong có tới năm mươi vạn tiên ngọc, còn có đủ loại đan dược linh tinh, đều là về phương diện luyện thể. "Không tệ, có số đan dược này, thể phách cũng có thể tinh tiến rồi." Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên.

Đan dược luyện thể hiếm hơn nhiều so với đan dược bình thường, Diệp Bất Phàm tu luyện đến nay chưa từng luyện chế qua.

Chương 594

Toàn bộ cao tầng tu sĩ luyện thể ở Đông Hải thật sự là số ít, phần lớn đều tập trung ở Chân Võ Tiên Tông tại Nam Hồng Vực, dù sao đó cũng là thánh địa thể tu.

Ngoài đan dược.

Còn có công pháp điển tịch.

Đều là thể thuật thần thông.

Phương diện này Diệp Bất Phàm cũng là điểm yếu, hiện tại thần thông thể thuật duy nhất cậu có thể đem ra sử dụng chỉ có một chiêu 《 Đại Chân Võ Tiên Quyền 》, lại còn là phiên bản tự mình cải tạo. 【 Tiên Võ Thần Ma Quyền - Bản nguyên pháp: Chia làm hai quyển thượng hạ, quyển thượng thiên Hợp Thể, dùng nhục thân Hợp Thể thúc động quyền pháp, ngưng tụ tiên ma chi ảnh; quyển hạ cần bản nguyên Đại Thừa, ngộ 'Chiến Chi Pháp Tắc', quyền xuất ra pháp tắc sụp đổ, tiên ma nhập thể, càng đánh càng mạnh, cận chiến vô địch. 】 【 Tác dụng phụ: Cực kỳ tiêu hao khí huyết, càng thi triển khí huyết tiêu hao càng lớn, tu đến cực hạn sẽ vắt kiệt thọ mệnh để duy trì trạng thái càng đánh càng mạnh. 】 【 Nghịch chuyển phụ diện: Không cần bản nguyên Đại Thừa và Chiến Chi Pháp Tắc, có khả năng bổ sung khí huyết, càng thi triển khí huyết bổ sung càng lớn, tu đến cực hạn có thể kéo dài thọ mệnh đáng kể để duy trì trạng thái càng đánh càng mạnh. 】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, mắt sáng rực.

Bản nguyên pháp!

Chỉ có Đại Thừa chấp chưởng tất cả bản nguyên mới có thể nắm giữ thần thông này, phối hợp với pháp tắc bản nguyên, vĩ lực thế giới của Nội Cảnh Địa, uy lực của nó lớn hơn nhiều so với các pháp môn

Địa Sát Thiên Cang. "Khí huyết càng nhiều, nhục thân phục hồi càng nhanh, nếu không thể giết chết tôi ngay lập tức, tôi chỉ cần dựa vào lượng khí huyết cuồn cuộn không dứt này cũng đủ để mài chết đối phương." Thần thông này có thể gọi là máy đóng cọc hình người.

Sự phục sinh của Tiên Hỏa chỉ có thể bị động chịu đòn, hơn nữa thật sự có rủi ro tử vong, bị đánh chết một trăm lần, lỡ có một lần không phục sinh được là coi như xong đời.

Đương nhiên.

Quan trọng nhất là 'Chiến Chi Pháp Tắc', loại pháp tắc này chỉ có một đặc tính, đó là càng đánh càng hung mãnh, luôn giữ vững trạng thái đỉnh phong, sức bền không ai bì kịp.

Chân Võ Đại Đế chính là ví dụ điển hình, dùng Lực chi bản nguyên chứng đạo, sau khi đạt Đại Thừa thì tu thêm 'Chiến Chi Pháp Tắc', sau khi nâng tầm nó lên cực hạn thì mạnh mẽ dung hợp Chiến chi bản nguyên vào bản thân.

Chiến lực mạnh mẽ, sức bền biến thái, dù là Long Hoàng, Toan Nghê mấy vị liên thủ cũng không thể đánh ông ta trọng thương. "Tôi hiện tại đã đến mức này rồi, thực lực không thể tăng thêm được nữa, đấu pháp với những tồn tại khó giết như Hợp Thể đại viên mãn thì sức bền là cực kỳ quan trọng." "Đây chính là pháp môn cận chiến mạnh nhất." Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm, đặt việc tu luyện 《 Tiên Võ Thần Ma Quyền 》 lên hàng đầu.

Sau đó cậu lại nghiên cứu pháp môn tăng phúc nhục thân 《 Ma Cực 》 của Vạn Tượng Tiên Tôn, quan sát hồi lâu cuối cùng đành lắc đầu.

Tác dụng phụ không nhỏ, nhưng tăng phúc cho cậu không lớn lắm. 《 Pháp Huyết Hợp Nhất 》 cộng thêm 《 Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp 》 đã tăng phúc thực lực cậu đến giới hạn rồi, giống như một

quả bóng bay, chỉ có thể thổi to đến mức đó thôi.

Thêm nữa thì nguyên thần và nhục thân của cậu đều không chịu nổi.

Món đồ cuối cùng tự nhiên là Thái Âm Chi Tinh, Diệp Bất Phàm trân trọng cất kỹ.

Sau khi thu hết chiến lợi phẩm, cậu tiến vào tẩm cung bàn bạc với Tử Quần La Lỵ. "Đạo Hương Sơn?

Đại Thừa chấp chưởng thời không bản nguyên sao?" Tử Quần La Lỵ nhíu mày nói: "Người đó chắc có quan hệ với tiểu nữ anh (đứa bé sơ sinh) kia." "Sự tồn tại của vị này đã quá lâu xa, có thể truy ngược về thời kỳ Tiên Cổ, nghi ngờ là tổ sư khai sơn của Ngũ Tiên Giáo, lịch sử cụ thể đã không còn cách nào khảo cứu." Tử Quần loli nghiêng đầu, trầm tư nói.

"Chẳng lẽ là cha của tiểu nữ anh?" Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Thời gian tuyến không khớp, tiểu nữ anh xuất thân từ động phủ của 'Lưu Quang Thiên Quân' trong Bạch Trú bí cảnh, người đó chỉ là một Hóa Thần, thời kỳ Tiên Cổ thì Bạch Trú bí cảnh thậm chí còn chưa tồn tại.

Tiểu nữ anh tỉnh lại liền gọi tôi là sư phụ, tuy chỉ có hai chữ, nhưng bí ẩn đằng sau đó quá nhiều." "Nếu như con bé là do Lưu Quang Thiên Quân đưa ra khỏi Ngũ Tiên Giáo thì sao?

Những thần thông như thời gian ngưng trệ, thời gian lưu động này, chỉ có Thời Không Đại Thừa năm đó mới có thể sáng tạo ra, có lẽ nguồn gốc chính là ở Ngũ Tiên Giáo." Đôi mắt đào hoa của Tử Quần loli u uẩn.

Diệp Bất Phàm cau mày, trầm ngâm: "Vấn đề là, những ngày này tôi tra duyệt rất nhiều văn hiến dã sử, sử thư ghi chép về vị Thời

Không Đại Thừa này, ông ta không phải là Thiên Cơ sư.

Muốn thôi diễn vạn cổ tuế nguyệt để tiểu nữ anh tìm đến tận người tôi, ít nhất phải là Cửu Giai Đại Tiên Sư." Cậu không còn là tu sĩ mù tịt về Thiên Cơ sư như năm đó nữa, Bát Giai Thiên Cơ sư căn bản không thể thôi diễn được tương lai vạn cổ tuế nguyệt.

Hơn nữa cậu còn là kẻ có thiên cơ khó đoán, không phải là thổ dân của tu tiên giới này!

"Có lẽ anh có thể tìm được chút manh mối từ Ngũ Tiên Giáo." Tử Quần loli nói.

"Có lý, cho nên tôi muốn nhờ cô thay thế thân phận của tôi để tiếp nhận việc luyện khí, tôi sẽ đi Đạo Hương Sơn một chuyến.

Chiến tranh Đông Hải bắt đầu, việc luyện khí tăng vọt, tôi tìm lý do bế quan cũng không khả thi, tông môn sẽ không cho phép." Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Tử Quần loli, hôn một cái rõ kêu lên khuôn mặt tròn trịa của nàng, cười nói: "Được không?" "Có cần thay thế thân phận của anh để đi thân cận với Thủy Yên tiên tử không?" Dáng người lung linh của Tử Quần loli hơi cứng đờ, lạnh băng nói.

"Ăn giấm là không tốt đâu." "Ăn giấm?

Hừ, anh là công cụ tu luyện của tôi, tôi sao có thể dung nhẫn kẻ khác nhúng tay vào, chiếm đoạt không gian tu luyện của mình?!" Tử Quần loli hừ lạnh, trong mắt nàng chính là như vậy, Diệp Bất Phàm là lô đỉnh tu luyện của nàng, không liên quan đến tình cảm.

"Song tu, lập tức song tu." Diệp Bất Phàm nghĩa chính ngôn từ, đôi tay thuận theo y phục của loli trượt lên trên, cảm xúc mềm mại mịn màng, đầu mũi thoang thoảng mùi thể hương nhàn nhạt.

"Ân." Tử Quần loli nằm trên giường sập, hàng mi đen nhánh cong

vút khẽ run, hơi thở hơi dồn dập, thổ khí như lan, khuôn mặt oa oa ửng hồng.

Chợt nàng khẽ ngâm một tiếng, cánh tay ngọc ôm chặt lấy lưng Diệp Bất Phàm, cả hai quấn quýt lấy nhau.

Trong tẩm cung, không khí ám muội.

Tử Quần loli lúc thì đôi mày nhíu chặt, lúc thì thư giãn.

Vài ngày sau.

Diệp Bất Phàm thành công thuyết phục nàng, đồng ý thay thế thân phận của cậu để tiếp nhận việc luyện khí.

Sau một thời gian dài song tu, Tử Quần đã đột phá Hóa Thần trung kỳ, tiến quân vào hậu kỳ, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta tặc lưỡi.

Phía Minh Vương cậu cũng đã đánh tiếng trước.

"Bản vương phải luyện khí?

Thật sự coi bản vương là công cụ chạy bằng cơm đấy à?

Còn bắt ta ở lại dương gian lâu như vậy?

Sao ta có thể làm được!" Minh Vương vung vẩy một trăm lẻ tám cánh tay, giận dữ quát.

Giờ đây y được triệu hoán ra, đã có thực lực Hợp Thể sơ kỳ.

Nhưng thực lực dù mạnh đến đâu cũng chỉ là hư huyễn chi thân, rất khó tồn tại lâu dài ở dương gian.

Diệp Bất Phàm thông qua Vân Không Sa gọi Thiên Tàm Tiên Tôn đến, nói: "Có lão phụ tá ngươi, có thể giảm bớt áp lực luyện khí." Tạo nghệ luyện khí của Minh Vương cực cao, nhưng tạo nghệ cao không có nghĩa là tỷ lệ thành phẩm cao, luyện mười món mà ra được

bảy món đã là không tệ rồi.

Thiên Tàm Tiên Tôn nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến.

Chuyến đi Tuyết Vân Sơn đã hành lão đủ khổ, nếu không nhờ đám yêu tộc kia đến kịp thời, lão đã bị sáu gã đó đánh chết rồi.

Làm việc vặt cũng tốt.

Làm việc vặt không có rủi ro.

"Không được!

Bản vương ở lại dương gian lâu như vậy, cái giá phải trả quá lớn!" Minh Vương mặt xanh nanh vàng, dữ tợn nói: "Phải thêm tiền!" "Đây là tiền đặt cọc, sau khi xong việc sẽ cho ngươi thêm ba mươi đạo thần hồn." Diệp Bất Phàm khinh miệt chia ra sáu đạo thần hồn, tùy tiện ném lên bàn.

Minh Vương lật mặt nhanh như lật sách, lập tức cười hớn hở nói: "Được!

Ta sẽ bảo bản tôn cố gắng thêm chút nữa, từ hư không chuyển qua một ít cực âm chi khí để duy trì hư huyễn chi thân này." Sau nhiều năm thôn phệ dương hồn, bản tôn của y đã có dị biến, trình hiện trạng thái âm dương cộng hưởng, chỉ cần đạt đến trạng thái cân bằng là hoàn toàn có cơ hội ngưng tụ ra một tia hỗn độn bản nguyên.

Mà pháp môn này là do y cảm ngộ được từ 《Âm Dương Hợp Thể Pháp》 trong con đường tu tiên hoàn mỹ.

Năm đó Thiên Sát Chân Tiên đã dùng 《Thiên Sát Chân Ma Công》, lấy thân hóa thiên kiếp, mượn thiên đạo nơi này ngưng tụ ra hỗn độn bản nguyên mới thành công đột phá Chân Tiên.

Minh Vương y đột phá Chân Tiên cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

"Tốt." Diệp Bất Phàm thản nhiên gật đầu.

Khoảng thời gian sau đó, công việc luyện khí được giao toàn quyền cho Minh Vương và Thiên Tàm Tiên Tôn, bản thân cậu chỉ việc thu tiền là xong, tiết kiệm được khối thời gian.

Cậu dành thời gian vào việc luyện thể, một đống đan dược luyện thể của Vạn Tượng Tiên Tôn bị cậu nuốt sạch, thể phách chậm rãi tăng trưởng, sau đó tiến vào đại mộng để cải tạo 《Thiên Nhân Đạo Kinh》.

Môn kinh văn này cậu đã nghiên cứu từ sớm, nay cuối cùng đã có thành quả. 【Thiên Nhân Đạo Kinh - Công pháp Luyện Hư: Trải qua nhục thân Ngũ Suy, thể phách không ngừng suy vong rồi phục hồi, mỗi lần trải qua một suy, thể phách sẽ tăng cường vượt bậc.】【Tác dụng phụ: Phải trải qua nỗi đau róc thịt lột xương, tỷ lệ tử vong là chín mươi chín phần trăm.

Bì suy (da suy): Lớp da suy bại, mục nát, vô bì vô tướng, khiến sinh cơ rò rỉ ra ngoài, có nguy cơ đứt đoạn sinh cơ, vượt qua được thì phòng ngự của da sẽ tăng mạnh.】【Huyết suy: Máu trong người sụp đổ, tan biến, vì máu là gốc rễ của nhục thân, máu mất hết thì nhẹ thì đẳng cấp thể phách rơi rụng, nặng thì khiến thần hồn nhiễm phải huyết suy, từ đó thần hồn câu diệt.

Vượt qua được thì khí huyết tăng vọt.】【Cốt suy: Xương cốt từng tấc vỡ thành tro bụi, trải qua nỗi khổ cực lớn...】【Nghịch chuyển phụ diện - Bì suy: Da dẻ hoàn mỹ, khiến sinh cơ nội liễm, có nguy cơ tăng thọ, vượt qua rồi phòng ngự da dẻ tăng mạnh.】【Huyết suy: Máu đặc quánh...】Ánh mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, trong lòng thỏa mãn.

Nội dung công pháp cũng tương tự như thứ cậu có được ở Nam Hồng Vực, nhưng đẳng cấp cao hơn, hoàn toàn có thể đẩy nhục thân của cậu tới cảnh giới viên mãn.

“Chỉ còn thiếu một môn pháp môn nhục thân hợp thể.” Diệp Bất Phàm trầm ngâm, nhục thân hợp thể cũng tương tự như pháp lực hợp thể.

Đều là lấy một loại pháp tắc nào đó ngưng tụ đạo chủng, đúc thành đại đạo chi cơ, đồng thời khiến nội cảnh địa ngưng thành thực thể.

“Nếu như nắm giữ toàn bộ ngũ hành pháp tắc rồi dung nhập vào nhục thân, thì thể phách sẽ mạnh đến mức nào?” Diệp Bất Phàm nảy ra linh quang, tim đập thình thịch.

Luyện thể bình thường đều là dùng một đạo chủng duy nhất dung hợp nhục thân, dù có nắm giữ thêm pháp tắc khác thì cũng là chuyện sau khi đã vào Hợp Thể.

Cùng lúc ngưng tụ năm cái đạo chủng là chuyện không thể.

Nhưng càng không thể thì Diệp Bất Phàm càng muốn thử, nghịch chuyển phụ diện là xong hết.

Chương 595

Vừa hay, cậu lấy được "Tiên Hỏa Thạch" từ di tích tiên ma, lại lấy được "Kiến Mộc Chi Cán" từ Lục Đạo Tiên Tôn, đều là kỳ trân để ngưng tụ đạo chủng đỉnh cấp.

Chỉ cần tìm thêm ba loại kỳ trân hệ Thổ, Thủy, Kim đỉnh cấp nữa là được.

Những ngày sau đó, Diệp Bất Phàm bảo Phó Sơn Hải thu thập các đạo chủng liên quan, bản thân thì đích thân dò la thông tin tư liệu về Đạo Hương Sơn, chỉ chờ đại chiến bắt đầu là có thể lên đường.

Đồng thời cậu cũng tu luyện 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, bắt đầu độ Bì Suy kiếp. 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》 cũng không hề lơ là, chú trọng tu luyện.

Bản nguyên thần thông có đẳng cấp cao hơn Thiên Cương Pháp nhiều.

Đây là thần thông tấn công mạnh nhất của cậu ngoài tiên thuật.

Chớp mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Tu sĩ Hợp Thể của Tiêu Dao Tiên Tông vượt biển mà tới, đột kích vài tòa tiên khoáng của Hải Yêu Tiên Tông.

Chiến tranh Đông Hải chính thức bùng nổ!

Tu sĩ đột kích chia làm năm nhóm, do vài vị Hợp Thể Đại Tiên Tôn dẫn đầu, tổng cộng tám ngàn người cùng lúc tấn công năm đại hải vực gồm U Hải, Linh Hải, Hoàn Hải...

Hải Yêu Tiên Tông đã sớm phòng bị, trong đó hai nhóm đột kích Hoàn Hải, Chân Hải tử thương thảm trọng, thất bại trở về, chỉ có hai nơi tiên khoáng ở U Hải, Linh Hải là phòng bị lỏng lẻo, trực tiếp bị

công phá.

Diệp Bất Phàm sau khi nghe tin từ miệng Thanh Liên Tiên Tôn, tức đến nổ phổi.

U Hải tiên khoáng chính là ổ cũ của cậu.

Trong Linh Cư điện, Diệp Bất Phàm nghe Thanh Liên Tiên Tôn kể về cuộc đột kích này, ngoài mặt thì cười rạng rỡ nhưng trong lòng thì đang rỉ máu.

Không biết Thái Ly, Đại Kim Mao bọn họ thế nào rồi, nếu bị bắt thì tính mạng khó bảo toàn, Vân Không Sa của cậu cũng mất đi một viên.

Theo lời Thanh Liên Tiên Tôn kể, người chủ trì đánh chiếm U Hải là Bồ Đề Tiên Tôn.

"Lão già này thật đáng chết." Diệp Bất Phàm thầm rủa, hết lần này tới lần khác kết oán với lão, nếu không thịt gã này thì thật là trái đạo trời.

"Nghe nói vùng U Hải đó có quý tộc của Hải Yêu Tiên Tông, có tiêu diệt được hết bọn chúng không?" Diệp Bất Phàm đúng lúc lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Không có, U Hải rất gần Bồng Lai tiên đảo, Hải Yêu Tiên Tông đã sớm đào đi phân nửa tiên khoáng, chỉ để lại vài con yêu quái nhỏ trông coi và một tòa yêu trận mà thôi." Thanh Liên Tiên Tôn khẽ thở dài, mặt đầy phẫn hận: "Nếu không phải ở Tuyết Vân Sơn bị đám lão yêu đó vây công làm nguyên thần tổn thương nặng, thì lần này đâu đến lượt lão già Bồ Đề đó đi U Hải?" Tiên khoáng tuy nói là tiên ngọc còn sót lại không nhiều, nhưng cũng đủ để làm no bụng Bồ Đề Tiên Tôn.

Lão cảm thấy mình vừa bỏ lỡ cả một kho báu.

"..." Diệp Bất Phàm nghe vậy thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu và Thanh Liên Tiên Tôn có quan hệ thân thiết, ở Tuyết Vân Sơn để bảo vệ lão mà lão bị đám yêu tộc do chính cậu gọi tới đánh cho trọng thương.

Thực sự là có chút có lỗi.

Cậu cũng không còn cách nào khác.

"Trảm Long, Tiêu Dao Tiên Quân bọn họ bố cục thế nào?" Diệp Bất Phàm hỏi, lần này chỉ là đột kích, không có huyết chiến trực diện.

Vì cậu là cháu rể của Tiêu Dao Tiên Quân nên các chuyện liên quan đến chiến tranh cấp cao không cho cậu tham gia, chỉ phụ trách hậu cần luyện khí.

"Chỉ là thử thăm dò thôi, nếu không lỡ rơi vào bẫy thì tổn thất quá lớn." Thanh Liên Tiên Tôn tuy không ra tiền tuyến nhưng lại thường xuyên đến đại điện tiên tông nghị sự: "Hải Yêu Tiên Tông và phía Phù Tang Tiên Thụ có nội hàm thâm hậu, không dễ đối phó như vậy đâu." "Ân, tôi không giỏi đấu pháp, chỉ có thể ở hậu phương luyện khí thôi." Diệp Bất Phàm gật đầu, không hỏi sâu thêm.

Chiến lược chiến tranh là cơ mật cốt lõi, người tham gia đều đã lập đạo thệ, Thanh Liên Tiên Tôn không thể nói quá chi tiết.

"Trịnh đạo hữu, lão phu tới đây là để nhờ anh luyện chế một thanh thất giai linh bảo." Ngay lúc này, một giọng nói truyền tới, đợi Diệp Bất Phàm lấy lệnh bài mở lối vào Linh Cư điện, Hoàng Đình Tiên Tôn bước vào.

"Ồ?

Tôi chỉ có thể luyện chế linh bảo thất giai đê cấp, đối với Hoàng Đình tiền bối thì không có tác dụng lớn lắm phải không?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc nói.

“Đứa thứ hai nhà ta đã tử trận trong cuộc đột kích này, chỉ còn lại con trưởng là tu sĩ Hợp Thể, ngặt nỗi nó vừa mới tấn thăng, thực lực bình thường, chỉ có thể cầu cho nó một kiện linh bảo chạy trốn.” Trong mắt Hoàng Đình Tiên Tôn xẹt qua một tia bi thống, thở dài một tiếng.

Lão là đại trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông, nhưng một khi chiến tranh bắt đầu, rất nhiều chuyện không phải lão có thể quyết định, người phát hiệu lệnh là ba vị Đại Tiên Tôn: Bồng Lai tông chủ, Tiêu Dao tông chủ, Hồng Trần tông chủ.

Mà thực sự chủ đạo là những Tiên Quân kia.

“Nén bi thương.” Diệp Bất Phàm tỏ vẻ bất lực, trong lòng không hề có chút đồng tình nào.

Cậu và Hoàng Đình Tiên Tôn vốn đã có mâu thuẫn, đồ đệ Phệ Hồn Thiên Tôn của lão chính là bị cậu giết.

Sau đó lão luôn truy tìm hành tung của cậu, khi vào tông môn gã này còn bị Bồ Đề Tiên Tôn thuyết phục, định bắt cậu để sưu hồn.

“Đây là dược liệu luyện chế ‘Phong Vũ Chu’.” “Tôi cũng vừa mới tấn thăng thất giai không lâu, nếu như thất bại... chiếc thuyền này quá khó luyện chế.” Diệp Bất Phàm không nhận, thâm tâm không muốn luyện chế linh bảo gì cho gã này.

Hơn nữa hiện tại việc luyện khí vốn dĩ không phải do cậu tự thân vận động.

Thời gian qua Minh Vương đã luyện hỏng hai ba kiện rồi, làm cho những khổ chủ đó suýt thì sụp đổ.

“Ai, các luyện khí sư khác bận tối tăm mặt mày, tốc độ luyện chế thực sự quá chậm, đợi đến lượt ta chắc phải mấy chục năm sau mất.” Hoàng Đình Tiên Tôn bất đắc dĩ.

Luận về hiệu suất luyện khí, Trịnh Thạch xếp hạng nhất tiên tông.

Trung bình bảy ngày một kiện, các luyện khí sư khác một tháng đỉnh điểm mới luyện được một kiện.

Còn cậy quyền thế để chen ngang?

Làm vậy là ép những trưởng lão Hợp Thể đang xếp hàng phải lật mặt.

Diệp Bất Phàm đang định từ chối, Hoàng Đình Tiên Tôn chắp tay, đưa ra một cái càn khôn đại: "Trịnh sư đệ mới gia nhập tông môn, Hoàng mỗ có nhiều đắc tội, mong hãy lượng thứ, trong này là mười vạn tiên ngọc coi như thù lao." "Sớm nghe nói Trịnh sư đệ tu là kiếm đạo, vừa hay ta có một khối Canh Kim, là loại hi trân đỉnh cấp, có thể giúp anh ngưng tụ Kiếm chi đạo chủng, coi như quà bồi lỗi." Hoàng Đình Tiên Tôn lấy thêm một viên đá màu vàng sẫm, mắt thoáng hiện vẻ đau lòng.

Vật này lão đã trân tàng mấy ngàn năm.

Canh Kim vốn thuộc tính Kim, nhưng nếu dùng kiếm đạo nuôi dưỡng nó quanh năm suốt tháng thì có thể khiến nó dị biến, hình thành kỳ trân mang cả hai thuộc tính Kim và Kiếm, có thể đúc thành Kiếm chi đạo chủng.

"Vật này là bảo vật không dễ gì có được, mau nhận lấy đi." Thanh Liên Tiên Tôn bên cạnh có chút hâm mộ, bí mật truyền âm cho Diệp Bất Phàm.

"Hại, chuyện lúc trước tôi đã sớm quên rồi." Diệp Bất Phàm cười ha hả nói với Hoàng Đình, thuận tay nhận lấy Canh Kim và túi càn khôn, có được Canh Kim này cậu chỉ còn thiếu hi trân thuộc tính Thổ và Thủy nữa thôi.

"Vậy thì trăm sự nhờ Trịnh sư đệ." Hoàng Đình Tiên Tôn thở

phào, chắp tay nói.

Ngay lúc đó, cả Bồng Lai Tiên Tông bỗng rung chuyển mạnh, một luồng sóng chấn động mãnh liệt truyền đến từ phía đông, ngay sau đó một đạo truyền âm phù rơi vào tay Hoàng Đình Tiên Tôn, lão bóp nát nó, sau khi nghe xong sắc mặt đại biến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Bất Phàm nhướng mày.

"Phía Phù Tang Tiên Thụ phái đại lượng phi cầm tấn công Tiên Dược Cốc của Bồng Lai tiên đảo, dẫn đầu là Thanh Loan Tiên Quân!" Hoàng Đình Tiên Tôn vội vàng xoay người bay ra khỏi Linh Cư cung, hướng về phía Tiên Dược Cốc mà đi.

Vùng thung lũng này địa vực đặc thù, có sinh cơ cực mạnh, là nơi tiên tông bồi dục tiên dược, còn có hai tòa tiên khoáng, đối với Bồng Lai Tiên Tông là vô cùng quan trọng.

"Không ngờ yêu tộc phản kích mãnh liệt như vậy, Trịnh sư đệ, tôi cũng phải đi một chuyến xem tình hình thế nào." Sắc mặt Thanh Liên Tiên Tôn cũng rất khó coi, nhanh chóng bám theo.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, đứng im bất động.

"Thanh Loan Tiên Quân..." Diệp Bất Phàm cũng đã nghe nói qua, phía Phù Tang Tiên Thụ cũng có vài vị Đại Thừa Tiên Quân, Thanh Loan là một trong số đó.

"Lần này tầm mắt của bọn Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân đã hoàn toàn bị yêu tộc thu hút, chính là cơ hội để đến Đạo Hương Sơn." Diệp Bất Phàm đứng dậy đi đến phòng luyện khí, Minh Vương đang cùng Thiên Tàm Tiên Tôn luyện khí, nhiệt độ cực cao nung đốt trong phòng như một lò lửa lớn.

"Đây là dược liệu của Phong Vũ Chu, tốt nhất là luyện chế thành công." Diệp Bất Phàm nói.

“Cái việc này còn có lúc nào làm xong không hả?!

Cho nghỉ ngơi tí không được à!” Minh Vương thao túng quỷ hỏa thiêu đốt lò luyện khí, thấy vậy liền nổi trận lôi đình.

Chiến tranh nổ ra, việc kinh doanh của Diệp Bất Phàm hưng thịnh, sản lượng thực sự quá lớn, y đã một tháng không được nghỉ ngơi.

Việc luyện khí máy móc khiến y giờ nhìn thấy dược liệu là hoa mắt, thỉnh thoảng còn thấy hụt hẫng.

Cứ thế này mãi thì sớm muộn cũng bị mất trí nhớ tuổi già thôi.

“Thế này đi, mỗi tháng thêm cho ngươi ba đạo thần hồn, đồng thời cho ngươi hai ngày nghỉ phép.” Diệp Bất Phàm quá hiểu tâm lý của những kẻ làm thuê này.

“Thế còn nghe được.” Minh Vương vui mừng, Thiên Tàm Tiên Tôn cũng thầm tán thưởng.

Có ngày nghỉ là tốt rồi.

Diệp Bất Phàm nhìn hai gã “trâu ngựa” này, lộ ra nụ cười ngụy thiện của kẻ tư bản.

Cậu xoay người vào tẩm cung, dặn dò Tử Quần loli một phen rồi lặng lẽ rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, hướng về Đạo Hương Sơn mà đi.

Lấy được Thời Không đạo chủng, cậu sẽ bắt đầu âm dương hợp thể!

“Động tĩnh khi các tu sĩ Đại Thừa giao thủ đúng là lớn thật.” Diệp Bất Phàm dịch dung thành một thanh niên áo đen bình thường, đứng ở rìa Bồng Lai tiên đảo nhìn về hướng tây bắc.

Vùng không trung đó tiếng hò hét rung trời, khổng tước, kim sí đại bàng, huyền điểu, tất phương cùng đủ loại phi cầm lượn vòng, tập

kích thung lũng phía dưới.

"Oành!" Vòm trời bị xé nát vụn, đại địa sụp đổ, một con thanh loan che lấp cả mặt trời đang giao thủ với hai vị Tiên Quân là Tiêu Dao và Trảm Long, tốc độ nhanh như tia chớp khó lòng bắt kịp.

Do bị đột kích bất ngờ, Bồng Lai Tiên Tông ứng phó không kịp, đã có vài tu sĩ Hợp Thể nhân tộc ngã xuống, máu nhuộm cả trường không.

Nhưng dù sao đây cũng là sân nhà của Bồng Lai Tiên Tông, đại quân viện trợ kéo đến, chỉ trong chốc lát đã xoay chuyển cục diện, áp chế đám phi cầm.

Chương 596

Tuy nhiên tốc độ của những yêu tộc không trung như khổng tước, kim sí đại bàng nhanh hơn nhân tộc nhiều, sau khi phá hủy Tiên Dược Cốc liền lập tức rút lui, phía Bồng Lai Tiên Tông cũng khó lòng giữ lại được.

"Lần này Bồng Lai Tiên Tông chịu thiệt thòi lớn rồi, Tiên Dược Cốc bị hủy, không biết đã chặt đứt con đường tấn thăng của bao nhiêu tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể." Diệp Bất Phàm cau mày.

Tiên Dược Cốc bị hủy cũng ảnh hưởng nhất định đến cậu, trong đó có dược liệu của 《Hợp Thể Đan》.

Nguyên bản định lấy vài vị chủ dược của 《Hợp Thể Đan》 thì chỉ cần luyện khí cho tông môn một hai năm, cộng thêm địa vị cao là hoàn toàn có thể đạt được.

Hiện tại...

độ khó tăng lên rồi.

Chiến tranh bắt đầu, Bồng Lai, Hồng Trần tiên tông sẽ đặt những tài nguyên chiến lược này lên hàng đầu, đã thiết lập Chiến Công Điện, Bảng Chiến Công vân vân.

Chỉ có thể dùng chiến công để đổi, có như vậy mới khiến tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể liều mạng.

"Đi Đạo Hương Sơn trước đã, kiếm cho được hi trân về phương diện thời không pháp tắc rồi tính sau." Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, lập tức độn về hướng biển sâu.

Hải dương hiện tại, trên không thỉnh thoảng có yêu cầm tuần tra giỏi truy tung tìm kiếm, phía dưới thì có yêu tộc biển cả tuần tra.

May mà bản lĩnh ẩn nặc của Diệp mỗ nhân không ai bằng, dọc đường tiến lên mà không hề bị phát giác. .....

Đạo Hương Sơn nằm ở Thủy Tiên đảo cực đông của Đông Hải, trong đảo rừng rậm cổ thụ, độ cao lớn vượt xa những nơi khác ở Đông Hải.

Lớp ngoài cùng có tầng tầng thời không loạn lưu, hình thành bình chướng thiên nhiên, ngay cả Hợp Thể cũng không dám tùy tiện đi vào, có rủi ro cực lớn là bị lạc lối.

Nơi này chính là một trong những đạo trường tu luyện của Ngũ Tiên Giáo, do vài vị Hợp Thể đại viên mãn trấn giữ.

Còn về sơn môn thực sự của Ngũ Tiên Giáo, cả Đông Hải bao la không ai biết rõ, dù là Bát Giai Thiên Cơ sư của nhân tộc hay đại tế ty của yêu tộc cũng không thể chiêm bặc ra vị trí.

"Vút!" Một đạo lưu quang từ hướng Bồng Lai tiên đảo bay đến, dừng lại bên ngoài Thủy Tiên đảo, hiện ra thân ảnh một người trung niên.

Người này mặc nho bào màu xanh, đầu đội khăn luôn, mặt đẹp như ngọc, thân hình cao ráo, tự có một luồng khí chất nho nhã, đồng thời tỏa ra tu vi Hợp Thể hậu kỳ.

Trung niên nho nhã lấy ra lệnh bài, tỏa ra thanh quang, lướt vào Thủy Tiên đảo rồi biến mất.

Một lát sau.

Một thanh niên dáng vẻ tuấn dật, tay cầm Thời Không lệnh, chậm rãi bước ra từ tầng tầng thời không loạn lưu.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra người này.

Trương Đạo Tiên của Trương gia ở Nam Hồng Vực, kẻ được

một lão bà tu vi Luyện Hư ở Tiên Thổ bao dưỡng.

Tu sĩ Ngũ Tiên Giáo không nhiều, tổng cộng chỉ có hai mươi sáu người, trừ giáo chủ ra, hai mươi lăm người còn lại đều là trưởng lão cảnh giới Hợp Thể, thỉnh thoảng thu nạp vài hậu bối thiên phú bất tục làm ngoại vi đệ tử, bản thân không tính là thành viên chính thức của Ngũ Tiên Giáo.

Nói trắng ra là đội dự bị.

Mỗi đệ tử đều được sắp xếp hộ đạo giả và nô bộc, số lượng cực kỳ đông đảo.

Trong đó một số nô bộc được cài cắm khắp nơi trong tu tiên giới.

Vài năm trước Trương Đạo Tiên được một nữ trưởng lão của Ngũ Tiên Giáo nhìn trúng, sau đó đưa về Ngũ Tiên Giáo bao dưỡng, vì thiên phú cực tốt, ngộ tính không tồi nên đã được thu nạp thành thế hệ ngoại vi đệ tử mới.

Hiện giờ đã là Hóa Thần sơ kỳ.

"Trương tiểu hữu." Trung niên nho nhã chắp tay, không dám chậm trễ.

Sư tôn của Trương Đạo Tiên là chủ nhân của lão, lão vạn lần không dám đắc tội tình nhân của chủ nhân.

"Ân, Tiêu tiền bối đã dò hỏi được tin tức gì chưa?" Trương Đạo Tiên với hai quầng thâm mắt, uể oải nói.

Kể từ khi bị lão bà Luyện Hư bóc tem, con đường bao dưỡng này anh ta hoàn toàn không còn đường quay đầu.

Tiêu Tu cười ha hả nói: "Dưới sự thúc đẩy của giáo chủ, chiến tranh Đông Hải đã bắt đầu, phía Trung Vực chẳng bao lâu nữa cũng sẽ xâm chiếm Bắc Vực." Ngũ Tiên Giáo nhìn thì như đứng ngoài cuộc,

thực chất là kẻ thao túng sau màn, chỉ là không lộ diện mà thôi.

"Phía Diệp Bất Phàm thăm dò thế nào rồi?" Trương Đạo Tiên gật đầu, tiện miệng hỏi rồi cùng Tiêu Tu tiến vào thời không loạn lưu.

Một lát sau.

Hai người vào Thủy Tiên đảo, leo lên một ngọn núi cao, lưng chừng núi sừng sững một tòa cung điện.

Ở vị trí chủ tọa trong cung điện là một mỹ phụ trung niên mặc cung trang đang ngồi.

Chính là người bao dưỡng Trương Đạo Tiên, Đồng trưởng lão.

"Sư tôn." Trương Đạo Tiên thấy vậy, vội vàng tiến lên, ngoan ngoãn rúc vào lòng mỹ phụ trung niên như chim nhỏ nép vào người.

Mỹ phụ trung niên gật đầu, những ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của mỹ nam tử trong lòng, hờ hững hỏi: "Thế nào rồi?" "Đây là vong hồn lão nô thu thập được những năm gần đây." Tiêu Tu cung kính tiến lên, đưa ra một cái bát đen, vừa lấy ra đã bộc phát sát khí và oán khí kinh người, số lượng vong hồn trong đó ít nhất phải tới mười vạn.

Đồng trưởng lão tán thưởng, hư không chộp một cái, bát đen rơi vào tay, tùy tay đánh ra mấy đạo bạch quang, sát khí và oán khí của mười vạn vong hồn bị tẩy rửa sạch sẽ, khuôn mặt của tất cả vong hồn đều hiện lên vẻ bình tĩnh và tường hòa kỳ quái.

Đồng trưởng lão mắt lóe lên, miệng phun ra hào quang trắng, bao phủ toàn bộ vong hồn, nuốt chửng hết vào bụng.

Trương Đạo Tiên thấy vậy, mí mắt giật giật.

Luận về sự đáng sợ và quỷ dị, trong lòng anh ta Ngũ Tiên Giáo xếp thứ nhất.

“Phía Diệp Bất Phàm thế nào rồi?

Giáo chủ rất quan tâm đến tin tức của hắn.” Đồng trưởng lão thản nhiên hỏi.

“Người này khá đặc biệt, biến số quá nhiều, nếu không phải Cửu Giai Đại Tiên Sư thì không thể tìm ra hành tung của hắn.” Tiêu Tu trầm ngâm nói: “Nhưng theo tôi được biết, phân thân áo xám của hắn đã một lần nữa quay lại Đông Hải, chuẩn bị thu thập tàn hồn trong chiến tranh, phương diện này có chút xung đột với Đồng trưởng lão.” Phương thức tu hành của Ngũ Tiên Giáo khác hoàn toàn với cả tu tiên giới, bọn Tiên Quân như Tiêu Dao, Trảm Long, Chân Ma đang tìm kiếm tiên lộ vô môn, nhưng con đường tu hành của Ngũ Tiên Giáo lại chỉ thẳng đến Chân Tiên!

Điều này đã được các bậc tiền hiền cổ xưa kiểm chứng.

Tuy nhiên cần phải có vong hồn hỗ trợ.

“Phái người giết phân thân áo xám của hắn đi, vong hồn trong chiến tranh sao hắn có thể nhúng tay vào được.” Ánh mắt Đồng trưởng lão lạnh lùng.

“Vong hồn trong chiến tranh nhiều vô kể, không cần thiết phải xung đột với hắn.” Trương Đạo Tiên do dự một chút, khuyên nhủ: “Diệp Bất Phàm không dễ trêu vào đâu, hơn nữa còn có bản lĩnh giết được Vạn Tượng Tiên Tôn, thực lực quá mạnh.” “Chuyện này liên quan đến việc tôi đột phá Đại Thừa, bất kỳ kẻ nào cũng không được ngăn cản!” “Huống hồ còn cần phải thượng cung cho giáo chủ, định kỳ nộp vong hồn.” Đồng trưởng lão thái độ cường thế, không thèm để ý nói: “Còn về bản tôn của Diệp Bất Phàm, hắn không dám lộ mặt đâu, dù có lộ mặt thì đã sao?

Tôi giết hắn có gì khó?” Hai mươi lăm vị trưởng lão của Ngũ Tiên Giáo, mỗi người đều là vô địch Tiên Tôn.

Khi liều mạng, thậm chí có thể chống đỡ được một nhịp thở trong tay Đại Thừa Tiên Quân.

Trong cả tu tiên giới bao la, sự tu hành của Ngũ Tiên Giáo quá mức đặc thù.

"Điều quan trọng nhất của con lúc này là tu hành, lưu tốc thời gian trên Đạo Hương Sơn khác biệt hoàn toàn với bên ngoài, có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện của con, tránh để đến lúc vào 'Cổ Trường' lại bị những ngoại vi đệ tử khác giết chết." Đồng trưởng lão vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của Trương Đạo Tiên.

Đệ tử thực sự của Ngũ Tiên Giáo đều được chọn ra từ đám ngoại vi đệ tử sau những cuộc chém giết.

Bồi dưỡng đến một mức độ nào đó rồi ném vào Cổ Trường tàn sát lẫn nhau, kẻ duy nhất còn sống mới có tư cách trở thành đệ tử chính thức.

"Vâng ạ." Trương Đạo Tiên lộ ra nụ cười ấm áp.

Đồng trưởng lão sờ sờ một hồi, ngón trỏ đại động, thiếu kiên nhẫn triều Tiêu Tu nói: "Tiếp tục nhìn chằm chằm chiến trường Đông Hải, xem động tĩnh của Diệp Bất Phàm và phân thân áo xám, một khi xuất hiện thì hãy tiết lộ tin tức cho Bồng Lai Tiên Tông trước, nếu họ không giết được thì ngươi mới dẫn người ra tay." "Vâng, chủ nhân." Tiêu Tu không dám làm phiền nhã hứng của Đồng trưởng lão, cung kính lùi ra, rời khỏi Thủy Tiên đảo.

Đợi lão đi rồi, Đồng trưởng lão vỗ vỗ mông Trương Đạo Tiên, cười nói: "Theo tôi vào tẩm cung, tôi bảo hạ nhân chuẩn bị ít tiên dược bổ dương." Nhìn lão bà này như thục phụ mới ba bốn mươi tuổi, thực tế đã tám ngàn sáu trăm tuổi rồi, phụ nữ ở tuổi này nhu cầu luôn có phần lớn hơn một chút.

Trương Đạo Tiên trong lòng run rẩy, nhưng dưới mái hiên phải cúi đầu, chỉ có thể ngoan ngoãn theo Đồng trưởng lão vào tẩm cung.

Thời gian bình thường anh ta đều tu hành trên Đạo Hương Sơn.

Ở đó có rất nhiều ngoại vi đệ tử.

Anh ta thấy tranh đấu giành giật địa bàn tu luyện với đám người đó còn thoải mái hơn là song tu với Đồng trưởng lão, ít nhất là không bị thận yếu như thế này. .....

Cách Thủy Tiên đảo tám trăm dặm trên một hòn đảo nhỏ, Diệp Bất Phàm đứng trên hư không nhìn một trung niên nho nhã từ trong đảo đi ra.

Đối phương như một giọt nước tan vào biển cả, chớp mắt đã biến mất nơi cuối chân trời.

"Gã đó trông hơi quen mắt, thập thất trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông?" Diệp Bất Phàm nhìn bóng lưng trung niên nho nhã, đôi mày khóa chặt.

Người này từng tham gia kế hoạch tập kích tiên khoáng, sau khi bị thương nặng vẫn luôn ở động phủ dưỡng thương.

Cậu chiêm bặc một phen, kinh nghi phát hiện thiên cơ của người này minh bạch, không liên quan gì đến Ngũ Tiên Giáo.

Điều này chỉ có thể chứng minh, thiên cơ của người này đã bị ai đó sửa đổi!

"Thủ đoạn sửa đổi thiên cơ thì cả tu tiên giới này chỉ đếm trên đầu ngón tay, nước của Ngũ Tiên Giáo này không hề nông đâu." "Xem ra Ngũ Tiên Giáo không hề giống như lời đồn là không màng thế sự, cũng đang toan tính điều gì đó." Diệp Bất Phàm cười lạnh, bố trí một tòa Thiên Cơ đại trận trên hòn đảo nhỏ, sẵn tiện đặt cả Vân Không Sa để tiện bề đào tẩu.

Dù cậu đã biết trên đảo này không có tu sĩ Đại Thừa nhưng vẫn phải cẩn thận hết mức để đề phòng vạn nhất.

Sau khi bố trí xong xuôi, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên mỏm đá lấy ra ba đồng tiền và bàn chiêm tinh, bắt đầu chiêm bặc Thủy Tiên đảo.

Càng chiêm bặc, đôi mày càng nhíu chặt.

"Hòn đảo này không đúng, sương mù thiên cơ sâu như vậy sao?

Thậm chí không thể nhìn thấu được." Diệp Bất Phàm nheo mắt, không thể hiểu nổi.

Chương 597

Với Bát Giai chiêm tinh bàn hỗ trợ, dưới Đại Thừa không có bất kỳ tồn tại nào có thể thoát khỏi sự chiêm bặc của cậu.

Sau đó cậu lại chiêm bặc chính mình.

Trong thời gian ngắn không có nguy hiểm gì.

Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cậu quyết định đợi thêm chút nữa, đổi một thân phận khác để trà trộn vào.

Chờ đợi này mất hơn một tháng trời.

Giữa chừng lục tục có không ít người vào đảo rồi lại ra, cũng có một số thanh niên Hóa Thần, Luyện Hư ra ra vào vào.

Diệp Bất Phàm thông qua việc chiêm bặc quỹ đạo vận mệnh của những người này mà nhìn thấu được một số hình ảnh, gián tiếp nắm rõ tình hình đại khái của Thủy Tiên đảo.

Ba vị Hợp Thể đại viên mãn.

Cầm đầu là Đồng trưởng lão, một Đại Tiên Tôn thực sự, hai người còn lại đều là nô bộc của bà ta.

Những ngoại vi đệ tử còn lại không là Hóa Thần thì cũng là Luyện Hư cảnh, tổng cộng bốn mươi tám người, đằng sau họ còn ẩn giấu vài vị Hợp Thể Tiên Tôn đóng vai trò hộ đạo giả, đẳng cấp đều chưa tới cảnh giới viên mãn.

Dĩ nhiên, cậu cũng thấy cả Trương Đạo Tiên.

"Gã này ăn cơm mềm mà đạt đến cảnh giới này, đúng là nhân tài." Diệp Bất Phàm kinh thán, trong lòng dâng lên vài phần ghen tị.

Lúc Nguyên Anh thì ăn cơm mềm của cường giả Luyện Hư, lên

Hóa Thần thì ăn cơm mềm của Hợp Thể Đại Tiên Tôn.

Diệp Bất Phàm còn phát hiện ra điểm bất thường.

Công pháp điển tích của Ngũ Tiên Giáo, dù là của đám nô bộc hay ngoại vi đệ tử tu luyện đều ngũ hoa bát môn, không phải là truyền thừa của Ngũ Tiên Giáo.

Những thông tin liên quan đến truyền thừa đó, ngay cả người của họ cũng không hề biết.

Dường như chỉ khi trở thành đệ tử chính thức của Ngũ Tiên Giáo mới có thể tìm hiểu.

Quan sát thêm nửa tháng, Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng tìm được thời cơ. .....

Phía ngoài Thủy Tiên đảo, hai bóng hình thanh niên bước ra.

"Hạc đạo hữu, lần này cấp trên phái anh đến Hồ Lô đảo săn sát Phong Liệt Yêu lấy yêu đan, lúc về chắc chắn sẽ được ban thưởng đan dược để đột phá Luyện Hư rồi nhỉ?" Một thanh niên áo lam giọng đầy ghen tị.

Những ngoại vi đệ tử như họ thường xuyên được sắp xếp nhiệm vụ đi lịch luyện nơi nào đó.

Nói là lịch luyện, thực chất là khảo hạch định kỳ.

Hoàn thành nhiệm vụ, Đồng trưởng lão sẽ ban thưởng tương ứng.

Mà độ khó của việc săn sát Phong Liệt Yêu không lớn, phần thưởng nhiệm vụ lại cực cao, tất cả đều nhờ vào việc hộ đạo giả của đối phương chính là chú ruột.

"Tôi đột phá Luyện Hư không tốt sao?

Quy định trong giáo là cùng cảnh giới không được cạnh tranh, một năm sau tôi cũng không cần phải sống chết với anh nữa." Hạc An

cười nói: "Ở Hóa Thần, đối thủ duy nhất của anh chỉ còn hai kẻ kia thôi." "Hai kẻ đó không tính là gì." Thanh niên áo lam cười khổ: "Quan trọng là Trương Đạo Tiên, người của Đồng trưởng lão, tôi mà dám giết hắn thì Đồng trưởng lão chắc chắn không tha cho tôi." Quy tắc là chết, người là sống.

Đồng trưởng lão chắc chắn không muốn tiểu tình nhân bị đánh chết, rất nhiều tài nguyên đều nghiêng về phía đối phương.

"Trương Đạo Tiên?" Hạc An hắc hắc cười hai tiếng, ngại vì hộ đạo giả của đối phương đang ở trong tối nên không muốn nói quá nhiều, chắp tay một cái rồi xoay người rời đi.

Đợi khi đã đi xa khỏi Thủy Tiên đảo, Hạc An mới hướng về hư không hỏi: "Thúc phụ, không biết sau khi con vào Luyện Hư, cạnh tranh với những ngoại vi đệ tử cùng cảnh giới thì có mấy phần cơ hội?" "Mọi sự nghe ta, bảy phần cơ hội, còn có thể vào được Hợp Thể, thay thế một vị trưởng lão hay không thì phải xem tạo hóa của con." Hư không vặn vẹo, một lão giả mũi ưng vuốt râu nói.

Người này chính là Hạc Quan Hải, tu vi Hợp Thể trung kỳ, từng là nô bộc của Đồng trưởng lão, sau này thâm niên cao nên chuyển sang làm hộ đạo giả.

"Có thúc phụ ở đây, chắc chắn con sẽ vào được Hợp Thể." Hạc An cảm kích nói: "Những năm qua đa tạ thúc phụ giúp đỡ, mai sau thành trưởng lão của Ngũ Tiên Giáo, nhất định sẽ đem truyền thừa cốt lõi trong giáo truyền thụ hết cho thúc." "Ha ha ha, tốt!" Hạc Quan Hải đại cười, vô cùng thỏa mãn.

Năm đó lão cam nguyện làm nô bộc cho Đồng trưởng lão, chẳng phải cũng vì truyền thừa đó sao?

Bản thân không có được nhưng có thể thông qua đứa cháu này mà gián tiếp lấy được truyền thừa.

“Con Phong Liệt Yêu đó...” “Tự mình đi mà săn, lên Luyện Hư cạnh tranh còn tàn khốc hơn nhiều, không cho phép con lười biếng đâu!” Hạc Quan Hải nghiêm giọng quát, ánh mắt sắc lẹm.

“Đó là đương nhiên rồi ạ.” Hạc An vội vàng đáp lời, hăm hở hướng về phía Hồ Lô đảo mà đi.

Vừa đi được ngàn dặm, bóng dáng bỗng khựng lại, ngưng thần nhìn về phía trước trên mặt biển có một thanh niên áo trắng đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, tĩnh lặng câu cá.

Hạc An hơi nhíu mày, đổi hướng đi vòng qua.

Tuy nhiên thanh niên áo trắng như hình với bóng, bất kể anh ta đi hướng nào thì người đó vẫn luôn ở phía trước câu cá.

“Vị đạo hữu này, ý gì đây?” Ánh mắt Hạc An trở nên sắc lạnh, tu vi Hóa Thần đại viên mãn bộc phát.

“Không biết tiểu hữu có thể qua đây một lát, làm một vụ giao dịch không?” Diệp Bất Phàm cười híp mắt nói: “Tôi là người chính phái, không thích đánh đánh giết giết, chỉ có đam mê với việc làm ăn thôi.” “Anh tính là cái thứ gì mà đòi giao dịch với tôi?” Hạc An khinh miệt nói.

Dứt lời, một đạo kiếm quang từ phía sau Diệp Bất Phàm đột ngột đánh tới, tốc độ nhanh đến mức thần thức khó mà phân định.

Một tiếng “phập” vang lên, thân ảnh Diệp Bất Phàm như bọt nước tan biến.

Mà ở phía sau, Hạc Quan Hải mặt mày âm trầm, trên tay lơ lửng một thanh phi kiếm linh bảo.

“Cái kiểu dùng lời nói để đánh lạc hướng rồi âm thầm tập kích này, Diệp mỗ tôi đã chơi chán rồi.” Diệp Bất Phàm đứng trên cao, nhìn xuống Hạc Quan Hải, thản nhiên nói.

Cậu không hề động thủ, nhưng hư không phía sau Hạc Quan Hải bỗng nhiên nổ tung, ba đạo thân ảnh áo trắng lần lượt thi triển 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》, giáng thẳng vào gáy Hạc Quan Hải.

Sắc mặt Hạc Quan Hải biến đổi dữ dội, vội vàng lấy ra một lá đại kỳ, thủy chi pháp tắc bộc phát, chắn ngang ở phía sau hòng chặn đứng ba người liên thủ. "Oành oành oành!!" Ba luồng cự lực va chạm vào nhau, lá đại kỳ như bị tiên sơn đâm trúng, bị chấn bay đi một cách thô bạo, kéo theo cả Hạc Quan Hải cũng bị đánh văng, nôn ra ngụm máu lớn. "Chỉ là ba cái phân thân, sao lại mạnh mẽ đến thế?!" Hạc Quan Hải kinh hãi, không thể tin được.

Đối phương nhìn thế nào cũng chỉ là tu sĩ Luyện Hư, vậy mà ba cái phân thân lại mạnh hơn cả lão, cả tu tiên giới rộng lớn này có ai làm được điều đó?

Như chợt nhận ra điều gì, sắc mặt lão đại biến, nhìn về phía bản tôn của thanh niên áo trắng: "Diệp Bất Phàm?!" Đầu óc của đứa cháu Hạc An thì ong ong, sợ tới mức mặt trắng bệch, không ngờ nhân vật trong truyền thuyết này lại tìm đến tận cửa. "Xin thúc phụ hãy ngăn cản sát thần này một lát, đại điệt tử xin đi trước một bước, đợi con tấn thăng Chân Tiên nhất định sẽ báo thù tuyết hận cho thúc!" Hạc An không chút do dự, đột nhiên phun ra một ngụm máu, thi triển cấm kỵ độn thuật hóa thành một đạo huyết quang chạy trốn về phía chân trời, trong chớp mắt đã cách xa mấy ngàn dặm.

Kẻ có thể được thu làm đệ tử ngoại vi của Ngũ Tiên Giáo nào phải hạng xoàng, năng lực bảo mệnh vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

Diệp Bất Phàm khẽ thở dài: "Nổi tiếng quá cũng có cái khổ, thủ đoạn gì người ta cũng biết hết, thật hoài niệm những ngày giả heo ăn thịt hổ ở Nam Hồng Vực quá." Nói xong, hắn tùy ý ném ra tám mươi tư thanh Chân Ma Kiếm, chúng lao đi như chớp, nháy mắt đã đuổi kịp

Hạc An và vây khốn gã vào trong. "Diệp đạo hữu, ngài là đến tìm cháu tôi, việc này không liên quan đến tôi, tôi sớm đã nhìn thằng cháu này không thuận mắt rồi, mời ngài cứ tự nhiên giết chóc." Sắc mặt Hạc Quan Hải tái mét, cố nặn ra nụ cười nói.

Sau đó lão thi triển thần thông bảo mệnh, cả người hóa thành bọt nước nổ tung, hòa vào đại dương.

Đến lúc sinh tử, tình chú cháu này lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Nếu là Hợp Thể khác, Hạc Quan Hải còn có thể đấu một trận, nhưng với nhân vật như tiên thần này, lão chẳng thể chống đỡ nổi một chút nào.

Vạn Tượng Tiên Tôn - kẻ khó giết nhất trong hàng ngũ Hợp Thể đại viên mãn còn chết rồi, lão thì chịu được mấy đòn? "Ha ha, tôi thật sự không phải đến tìm cháu lão đâu." Diệp Bất Phàm bản tôn cười nhạt, lấy ra ba đồng tiền cùng tinh bàn, dùng Lục hào chiêm bốc nói: "Đông Nam, ba ngàn năm trăm dặm." "Vút vút vút!" Ba đạo phân thân không nói hai lời, thi triển Kinh Hồng Huyết Độn, nghe một tiếng "Oành", vùng biển xa xôi nổ tung.

Hạc Quan Hải thét thảm một tiếng, bị ép từ trong biển văng ra. "Diệp Bất Phàm!

Ta và ngươi không oán không thù, tại sao phải giết ta?!" Hạc Quan Hải toàn thân đầy máu, oán hận gào thét, đúng là tai bay vạ gió. "Đại Thủy Thiên Huyết Thân!" Lão liều mạng hoàn toàn, hóa thành một huyết sắc pháp thân khổng lồ, khí tức thẳng tiến đến Hợp Thể hậu kỳ, một tiếng "Oanh" vang lên, nhấc bổng vô số thủy long nộ nạt đánh về phía ba đại phân thân. "Pháp thân, dưới sườn tám thốn." Diệp Bất Phàm bản tôn ngồi xếp bằng ở xa, mắt hiện lên quang mang thôi diễn, bình tĩnh mở lời.

Ba đại phân thân nghe vậy, một đạo đi đầu trực diện chống đỡ

thần thông của Hạc Quan Hải, hai tôn còn lại thi triển cực tốc, đấm mạnh vào dưới sườn tám thốn của pháp thân. "Oành!" Như thể đánh trúng nhược điểm, pháp thân sụp đổ, Hạc Quan Hải bị thần thông phản phệ, trọng thương tại chỗ. "Ngươi còn tu luyện Thiên Cơ thuật đến thất giai?!" Hạc Quan Hải kinh hãi tột độ, điên cuồng thi triển thần thông hòng chạy trốn.

Tên này còn biến thái hơn cả lời đồn, bản tôn thôi diễn thiên cơ, bất kỳ sơ hở thần thông hay quỹ đạo hành động nào của lão đều bị bại lộ.

Cộng thêm ba phân thân phối hợp hoàn mỹ, căn bản không có cửa thắng.

Một tiếng "Phanh" vang lên, Định Thần Thuật giáng xuống, thế chạy trốn của Hạc Quan Hải bị ngắt quãng.

Ba đại phân thân ùa tới, kẻ dùng linh bảo trói buộc, kẻ áp chế đạo chủng pháp tắc, kẻ cuối cùng phụ trách canh giữ đề phòng biến cố.

Từ đầu đến cuối chỉ mất vài nhịp thở, Hạc Quan Hải cảnh giới Hợp Thể trung kỳ đã bị bắt sống.

Hạc An đang bị khốn trong kiếm trận ở xa thấy vậy thì da đầu tê dại, tận mắt chứng kiến mới biết kẻ này đáng sợ đến mức nào.

Thúc phụ Hợp Thể trung kỳ mà không chống đỡ nổi mười nhịp thở.

Hạc Quan Hải bị trói gô áp giải đến trước mặt Diệp Bất Phàm, vẻ mặt như đưa đám đầy tuyệt vọng nói: "Trên người ta không có bảo vật gì cả!

Ngươi giết ta có ý nghĩa gì?" "Ha ha, tôi muốn nhờ đạo hữu giúp một việc, tạm thời mượn quyền kiểm soát cơ thể này của ông để lẻn vào đảo Thủy Tiên." Diệp Bất Phàm ôn hòa nói.

Trên đảo Thủy Tiên có đại trận thất giai cực lớn, có thể nhận diện người lạ.

Chương 598

Hắn tuy có thủ đoạn tránh né nhưng chung quy vẫn có rủi ro, mà Diệp Bất Phàm thì nhất định phải lấy được thời không kỳ trân, không cho phép có một chút sơ hở nào. "Diệp đạo hữu muốn cái gì?" Sắc mặt Hạc Quan Hải hơi biến đổi. "Thời Không Vẫn Tinh, món thời không bí bảo do vị Đại Thừa Tiên Quân kia để lại.

Chắc hẳn lưu tốc thời gian ở quý bảo địa nhanh như vậy là do vật này gây ra chứ?" Diệp Bất Phàm nheo mắt nói.

Hắn quanh quẩn ở đây bấy lâu, tình hình bên trong đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Nơi tọa hóa của Đại Thừa Tiên Quân, phần lớn bảo vật đã bị Ngũ Tiên Giáo mang đi, chỉ còn lại Thời Không Vẫn Tinh này.

Vốn là vẫn thạch thiên ngoại tự mang năng lực thời không, sau đó được vị Tiên Quân kia luyện hóa mới hình thành nên trường vực thời không đặc thù này. "Bảo vật này đã tồn tại hàng ngàn vạn năm, Diệp đạo hữu nếu lấy đi, đừng nói là có thoát được sự truy sát của Đồng trưởng lão hay không, chuyện này nếu truyền tới tai Giáo chủ, ngươi khó mà thoát được." Hạc Quan Hải nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn một kẻ điên.

Lão ở đảo Thủy Tiên vạn năm, thừa hiểu sự đáng sợ của các trưởng lão thực thụ trong Ngũ Tiên Giáo, còn Giáo chủ lại là nhân vật vô địch trong hàng ngũ Đại Thừa.

Cả tu tiên giới rộng lớn không có mấy người đủ sức đối đầu với ông ta. "Giáo chủ?

Chẳng phải người này vẫn luôn điều tra tôi sao?

Vốn dĩ đã là kẻ đến không thiện, đắc tội thêm thì có sao?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Làm sao ngươi biết..." Hạc Quan Hải ngẩn người, chợt nhận ra điểm bất thường: "Ngươi lừa ta?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ thấu hiểu, trước đó hắn chỉ cảm giác mình và Ngũ Tiên Giáo có một sợi nhân quả mờ nhạt, nay đã được chứng thực. "Một là chết, hai là ngoan ngoãn mặc tôi bài bố, họ Diệp tôi không phải thiện nam tín nữ gì đâu, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm trở nên lạnh lẽo. "Được!" Hạc Quan Hải đấu tranh một lát rồi cay đắng đồng ý.

Diệp Bất Phàm lúc này mới hài lòng, nhục thân lập tức nổ tung, nguyên thần hóa thành một đạo lưu quang chui vào nhục thân của Hạc Quan Hải.

Hắn mạnh mẽ trấn áp nguyên thần của đối phương, điều khiển cơ thể hoạt động một lát rồi mới hài lòng gật đầu. "Sâu trong nguyên thần quả nhiên có cấm chế chống sưu hồn." Diệp Bất Phàm thu mình trong nhục thân kia, lờ mờ nhận ra nguyên thần của Hạc Quan Hải bị người ta hạ cấm chế.

Một khi bị sưu hồn hoặc nói ra cơ mật nội bộ của Ngũ Tiên Giáo, cấm chế sẽ kích hoạt làm nổ chết nguyên thần ngay lập tức. "Đại điệt tử, đến lúc làm nhiệm vụ trong giáo rồi." Diệp Bất Phàm thu Chân Ma Kiếm lại, vỗ vỗ vai Hạc An, đánh một đạo phân thân vào trong người gã rồi cười híp mắt nói.

Hạc An rùng mình một cái, suýt nữa thì sụp đổ.

Gã thật sự sợ sát thần này rồi. "Yên tâm, thúc thúc đây sẽ không để cháu chết trong miệng Phong Liệt Yêu đâu." Diệp Bất Phàm an ủi: "Nào, gọi một tiếng thúc thúc nghe xem, nếu diễn không tốt, ta chỉ đành để phân thân chiếm cứ nhục thân của cháu mà hành động thôi." Hạc An mếu máo, ai oán gọi: "Thúc!

Ngài là thúc ruột của con!" "Đi!" Diệp Bất Phàm không muốn lãng phí thời gian, phất ống tay áo cuốn theo Hạc An phi lược về phía đảo Hồ Lô.

Hai ngày sau, họ đến một hòn đảo có hình dáng giống quả hồ lô.

Cảnh sắc trên đảo khá đẹp, dưới màn đêm, núi non trùng điệp, rạng đông chiếu rọi, tiên khí dạt dào.

Trên một đỉnh núi cao, một con chim khổng lồ với sải cánh dài vạn trượng đang hướng về phía trăng sáng mà thôn phệ tinh hoa, thân hình như đại điêu, lông vũ đỏ rực như lá phong.

Đó là một Yêu Vương Hóa Thần đại viên mãn, thiên sinh giỏi về phong và hỏa thuộc tính. "Đại yêu này không dễ đối phó, con..." Hạc An vẻ mặt nghiêm trọng, lời còn chưa dứt thì một bàn tay lớn vươn ra che phủ cả đảo Hồ Lô, một tiếng "Phanh", con Phong Liệt Yêu đang hào hứng thổ nạp nguyệt tinh đã bị tát bẹp như hồng phiến.

Diệp Bất Phàm đưa tay chộp lấy, một viên yêu đan tinh phách rơi vào lòng bàn tay, hắn tùy tay ném cho Hạc An.

Gã ngơ ngác đón lấy.

Diệp Bất Phàm phất tay cuốn lấy Hạc An quay về, mãi đến khi tới bên ngoài đảo Thủy Tiên. "Ở đây đợi cho ngoan." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên mặt biển, mặt không cảm xúc.

Hạc An không dám hé răng, trong người gã giấu một đạo hồn phách của đối phương, có thể khiến gã mất mạng bất cứ lúc nào.

Đợi thêm hai ngày.

Diệp Bất Phàm cảm thấy thời gian đã hòm hòm, bèn hít sâu một hơi, đưa Hạc An đến ngoài đảo Thủy Tiên.

Hắn lấy ra một đạo Thời Không Lệnh, sau khi kích hoạt, một màn

sáng bao phủ lên người, rồi hiên ngang bước vào từng tầng thời không loạn lưu.

Nhờ có Thời Không Lệnh, họ thuận lợi tiến vào.

Trước mắt hiện ra một thế giới chim hót hoa nở, trên núi dưới đồi rải rác những đình đài lầu các mang hơi thở cổ xưa.

Sau khi hỏi Hạc An, hắn đi về phía một ngọn núi trong đó.

Nơi này chính là Nhiệm Vụ Điện. "Ơ?

Hạc đạo hữu về nhanh vậy sao?

Tiểu tử này thực lực khá đấy, cả Phong Liệt Yêu cũng giải quyết được." Vừa vặn một lão giả từ Nhiệm Vụ Điện đi ra, hơi kinh ngạc nhìn hai thúc cháu Diệp Bất Phàm.

Lão giả này cũng là một hộ đạo giả, họ Trần. "Ha ha, cháu tôi chiến lực tự nhiên không tệ." Diệp Bất Phàm cười híp mắt đáp lại, liếc nhìn thanh niên phía sau lão.

Người đó chính là kẻ cùng Hạc An rời đảo Thủy Tiên vài ngày trước. "Chúc mừng nhé, lần này Hạc An tiểu bối e là sẽ tấn thăng Luyện Hư rồi." Trần tính lão giả cười mời mọc: "Tối nay uống một ly chứ?

Cả ngày trông chừng đám tiểu bối này thật là vô vị." "Thôi, mấy ngày này lão phu phải hộ pháp cho Hạc An, giúp nó tấn thăng Luyện Hư." Diệp Bất Phàm xua tay, đưa Hạc An vào Nhiệm Vụ Điện báo cáo tình hình.

Nhiệm vụ của Ngũ Tiên Giáo có thể thông qua yêu đan để hồi quang phản tố, xác định kẻ giết thực sự.

Nhưng việc này với Diệp Bất Phàm chỉ là chuyện nhỏ, sửa đổi thiên cơ là xong.

Đợi Hạc An nhận đan dược tấn thăng Luyện Hư, hắn không dừng lại mà đưa gã đến một ngọn núi cao.

Ngọn núi này rõ ràng khác biệt với những nơi khác.

Cây cối rậm rạp cao lớn lạ thường, từ đỉnh xuống chân núi là những ngọc đài, hàng chục bóng dáng trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng thổ nạp tu hành.

Những ngọc đài đó có lưu tốc thời gian cực nhanh, gia tốc quá trình già đi của đệ tử ngoại vi, nhưng đồng thời cũng gia tốc việc tu hành của họ, nhanh gấp bốn năm lần bình thường.

Ở phía trên và dưới Đạo Hương Sơn đều có vài vị hộ đạo giả canh giữ. "Mỗi tháng một lần, các ngọc đài tu luyện sẽ bắt đầu luân phiên, ai thực lực mạnh nhất sẽ được ngồi trên ngọc đài ở đỉnh cao nhất để tu hành, nơi đó hiệu quả tốt nhất." Hạc An nhìn bóng người trẻ tuổi trên đỉnh cao nhất, đầy ngưỡng mộ nói. "Trương Đạo Tiên tu vi cao sao?" Diệp Bất Phàm chỉ tay về phía ngọc đài cao nhất. "Hắn khác, hắn là nhân tình của Đồng trưởng lão, không mấy ai dám hạ thủ với hắn đâu.

Tên này cậy thế chiếm cứ bảo địa đó, ai động vào hắn là hắn liều mạng ngay." Hạc An lắc đầu nói. "Quả nhiên là nhân tài." Diệp Bất Phàm thán phục, nghi ngờ tên này bị Đồng trưởng lão chơi đến mức tâm thần luôn rồi.

Hắn đợi Hạc An lên một ngọc đài tu hành, còn mình thì từng bước đi lên, càng lên cao lưu tốc thời gian càng nhanh.

Hành động này tự nhiên thu hút sự chú ý của các hộ đạo giả, họ khẽ gật đầu chào rồi không nhìn tới nữa.

Diệp Bất Phàm đi đến đỉnh Đạo Hương Sơn, lưu tốc thời gian đột ngột tăng nhanh, nồng độ tiên khí cũng vọt lên một mảng lớn. "Tu

hành ở đây, một ngày bằng mười ngày." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, bí mật vận chuyển thời không pháp tắc.

Tức thì cả Đạo Hương Sơn rung chuyển, dưới chân như có thứ gì đó nhận được cảm triệu, chực chờ phá đá chui ra. "Chuyện gì xảy ra thế?!" "Sao lại thế này?" Tu sĩ trên hàng chục ngọc đài bị đánh thức, cảnh giác nhìn quanh.

Đồng tử Diệp Bất Phàm cũng co rụt lại, không ngờ thời không pháp tắc của mình lại sinh ra cộng minh với Thời Không Vẫn Tinh bên trong núi.

Không đợi các hộ đạo giả tìm ra nguồn gốc, hắn đã kinh nghi thành tiếng: "Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu Đạo Hương Sơn có dị động, chẳng lẽ có ai lĩnh ngộ được thời không pháp tắc?" "Cái gì?!

Thời không pháp tắc?!" Một hộ đạo giả áo đen cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ tinh thần đại chấn, mạnh mẽ khuếch tán thần thức tìm kiếm trong đám đệ tử ngoại vi.

Những hộ đạo giả khác cũng kinh hãi, tỉ mỉ rà soát. "Ngũ Tiên Giáo tìm kiếm người tu luyện thời không vô số năm mà không có kết quả, chẳng lẽ hôm nay lại sinh ra một thiên kiêu tu luyện thời không chi đạo?" Trần tính lão giả mắt sáng rực.

Nếu có người nắm giữ thời không, có thể tiến vào trong giáo tiếp nhận y bát truyền thừa của vị Đại Thừa Tiên Quân thời Tiên Cổ, tương lai có cơ hội thành tiên, kéo theo họ cũng được hưởng lợi.

Tuy nhiên, tìm nửa ngày vẫn không phát hiện được đệ tử ngoại vi nào lĩnh ngộ thời không pháp tắc. "Hạc đạo hữu, vừa rồi ông nhận ra có người lĩnh ngộ thời không pháp tắc sao?" Trần tính lão giả hỏi, những người khác cũng nhìn sang. "Không có, chỉ là suy đoán thôi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, lông mày nhíu chặt: "Chẳng lẽ là thứ khác cộng minh với Đạo Hương Sơn?

Hay là...

Chương 599

Thời Không Vẫn Tinh bên trong có vấn đề?" "Không thể nào, vô số năm qua Thời Không Vẫn Tinh vẫn luôn vẹn nguyên như cũ." "Ai mà nói chắc được?

Người còn có lúc thọ tận, thời không pháp tắc trong vẫn tinh nói không chừng cũng có lúc cạn kiệt." Diệp Bất Phàm vẻ mặt trịnh trọng. "Ông đi báo cáo cho Đồng trưởng lão đi, nếu Thời Không Vẫn Tinh có vấn đề, chúng ta gánh không nổi đâu." Hộ đạo giả áo đen mặt âm trầm nói với Diệp Bất Phàm.

Đạo trường này cực kỳ quan trọng với Ngũ Tiên Giáo, trách nhiệm này họ gánh không nổi. "Lệ đạo hữu, việc báo cáo này cứ giao cho ông đi, ngộ nhỡ Đồng trưởng lão nổi giận, tôi e là một đi không trở lại." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Hộ đạo giả ở đây nói trắng ra là nô bộc của Đồng trưởng lão, sinh tử chỉ trong một ý niệm của đối phương. "Ngươi!" Hộ đạo giả áo đen mặt đen lại, ánh mắt bất thiện.

Lão cũng không muốn đụng vào cái ổ kiến lửa này.

Những hộ đạo giả khác càng là ngẩng đầu nhìn trời, như thể không nghe thấy cuộc đối thoại.

Cuối cùng, họ quyết định để nhân tình của Đồng trưởng lão là Trương Đạo Tiên đi báo cáo.

Anh chàng này cũng câm nín, đối diện với một đám Hợp Thể, anh ta chỉ có thể lủi thủi đi báo.

Một lát sau.

Một mỹ phụ trung niên vội vàng đến, mặt phủ sương lạnh, lãnh

đạm quét mắt nhìn đám hộ đạo giả và đệ tử ngoại vi. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Bà ta trực tiếp hỏi.

Diệp Bất Phàm lúc này mới chắp tay: "Vừa rồi Đạo Hương Sơn xuất hiện dị động, phát ra từ trong lòng núi." Đồng trưởng lão cau mày suy nghĩ.

Bà ta lấy ra một tấm ngọc bài màu đỏ, khẽ thúc động, một luồng hồng quang bộc phát đánh vào ngọc đài mà Trương Đạo Tiên vừa ngồi. "Ầm ầm ầm", ngọc đài tự động dời đi, lộ ra một lối vào. "Các ngươi canh giữ ở ngoài, ai cũng không được phép vào!" Đồng trưởng lão hừ lạnh, bước vào trong rồi biến mất.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, mắt hơi nheo lại, tính toán xem hiện tại có mấy phần nắm chắc cướp được Thời Không Vẫn Tinh.

Nếu là Vạn Tượng Tiên Tôn, Diệp Bất Phàm không nói hai lời sẽ cướp ngay, với tốc độ của mình hắn hoàn toàn có thể đoạt lấy rồi rút lui an toàn.

Nhưng Đồng trưởng lão... cảm giác nguy hiểm bà ta mang lại quá mạnh, như thể đang đối mặt không phải một người, mà là một đám người... "Cướp đoạt là không thể, chỉ có thể đánh vòng thôi." Diệp Bất Phàm nhìn Đồng trưởng lão biến mất, hắn thầm tính toán, cuối cùng đặt mục tiêu lên người đứng gần lối vào nhất.

Trương Đạo Tiên.

Là nhân tình của Đồng trưởng lão, người phụ nữ đó sủng ái hắn hết mực.

Nhưng đàn ông mà, dù được sủng ái đến mấy, bị "vắt" lâu ngày thì chuyện giường chiếu cũng khó lòng như ý.

Vừa khéo, họ Diệp hắn đây là Hoa Đà tái thế, chuyên trị chứng yếu sinh lý.

Một lát sau.

Đồng trưởng lão cau mày bước ra khỏi lối vào, lòng bàn tay lóe lên nam quang, ngọc đài từ từ đóng lại.

Bà ta gặng hỏi đi gặng hỏi lại, kiểm tra một lượt trên người tất cả đệ tử ngoại vi.

Thất vọng nhận ra không có ai lĩnh ngộ thời không pháp tắc, cũng không tìm thấy nguồn gốc gây ra dị động. "Nói không chừng là biến hóa tự nhiên, dù sao Thời Không Vẫn Tinh này đã trải qua vô số năm tháng rồi." Trương Đạo Tiên tiến lên an ủi. "Ừm." Đồng trưởng lão gật đầu, nhìn về phía Diệp Bất Phàm, lão giả họ Trần và vài hộ đạo giả khác, trầm giọng dặn dò: "Cảm ứng bên dưới cho kỹ, hễ có dị động phải báo cáo cho bản trưởng lão ngay lập tức!" "Rõ!" Nhóm Diệp Bất Phàm gật đầu, đám đệ tử ngoại vi cũng cung kính bái biệt: "Cung tiễn Đồng trưởng lão." Đồng trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đạp không rời đi. "Chuyện này do Hạc trưởng lão phát hiện đầu tiên, vậy giao cho ông phụ trách đi." Hộ đạo giả áo đen nói giọng nhạt nhẽo, lúc nãy bảo đi báo cáo thì không chịu, cộng thêm hiềm khích cũ, tự nhiên muốn đẩy việc đen đủi này cho đối phương.

Hầu hết ân oán của hộ đạo giả Ngũ Tiên Giáo đều bắt nguồn từ mâu thuẫn giữa các đệ tử ngoại vi mà họ bảo hộ. "Luân phiên là tốt nhất." Lão giả họ Trần quan hệ khá tốt với Hạc Quan Hải, hơi do dự nói. "Hử?

Trần Tiên Tôn, gần đây ta nghe nói ông tu thành một môn thần thông, không biết có thể chỉ giáo đôi chút không?" Hộ đạo giả áo đen ánh mắt hung quang, cười lạnh.

Lão giả họ Trần mặt cứng đờ, lão nhìn Hạc Quan Hải với vẻ mặt lực bất tòng tâm rồi không nói nữa. "Hắc Đồng, đừng ép người quá đáng." Diệp Bất Phàm mặt xanh mét nói. "Ông làm gì được ta?" Hắc

Đồng thản nhiên đáp, ánh mắt lạnh lùng. "Ông!" Diệp Bất Phàm đang định phát tác thì lão giả họ Trần bên cạnh vội kéo tay áo hắn, thấp giọng truyền âm: "Hắc Đồng sắp tấn thăng Hợp Thể đại viên mãn rồi, không nên kết thêm thù oán." Nghe vậy, Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc, không tình nguyện nói: "Thôi được, tôi phụ trách là được chứ gì!" "Thế mới biết điều, yên tâm đi, nếu có chuyện gì xảy ra mà Đồng trưởng lão muốn hạ sát thủ, chúng tôi sẽ cầu tình cho ông." Hắc Đồng ánh mắt khinh miệt nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Có người chịu trách nhiệm rồi, dù có chuyện gì thì Đồng trưởng lão cũng chỉ xử lý Hạc Quan Hải để hạ hỏa, không tìm đến đầu họ được.

Nói xong, lão không thèm để ý đến đối phương nữa. "Ai, hy vọng thật sự không có gì bất thường xảy ra." Lão giả họ Trần vỗ vai Diệp Bất Phàm, ngồi xếp bằng trên hư không không động đậy nữa.

Diệp Bất Phàm vẻ mặt khó coi, nhưng trong mắt lại xẹt qua ý cười.

Đang rầu không tìm được cơ hội, giờ thì cơ hội đến rồi.

Hắn đường đường chính chính ngồi xuống cạnh Trương Đạo Tiên, chằm chằm nhìn tên này. "Tiền bối nhìn con làm gì?" Trương Đạo Tiên bị nhìn đến mức da gà nổi hết lên. "Nhìn ngươi thì sao?" Diệp Bất Phàm lườm một cái.

Trương Đạo Tiên rụt cổ lại, nhưng nhanh chóng nhớ ra mình có chỗ dựa, bèn bình tĩnh lại: "Tiền bối đừng có dọa con, tinh thần con không tốt đâu, lỡ bị ngài dọa điên thì khó ăn nói với Đồng trưởng lão lắm đấy." Nhờ vào mối quan hệ này mà hắn sống rất thoải mái trên Đạo Hương Sơn.

Hắn tin là có thể dọa được Hạc Quan Hải. "..." Diệp Bất Phàm thần tình hoảng hốt, bao nhiêu năm không gặp mà Trương Đạo Tiên

đã biến thành cái đức hạnh này rồi.

Nhớ năm đó hắn bị mụ già Luyện Hư của Trương Gia Tiên Thổ trói dùng roi da hành hạ, còn khóc lóc kể lể với mình rằng mình không còn sạch sẽ nữa. "Trương huynh, họ Diệp tôi mà giết cậu thì vẫn có thể an nhiên rời khỏi đây, mụ họ Đồng kia đuổi không kịp tôi đâu." Diệp Bất Phàm cười như không cười truyền âm, chiến lực của hắn là Hợp Thể hậu kỳ, nhưng năng lực chạy trốn thì Hợp Thể đại viên mãn cũng không đuổi kịp. "Ngươi!" Trương Đạo Tiên nghe thấy giọng nói quen thuộc này, da đầu lập tức nổ tung, đầu óc ong ong. "Thiên Cơ Chân Quân?!

Là ngài!" Trương Đạo Tiên nội tâm dậy sóng, biểu cảm thay đổi xoành xoạch như lật mặt nạ.

Năm đó Thiên Cơ Chân Quân danh chấn Nam Hồng Vực, thao túng chiến tranh, là khách quý của Thiên Tiên, Trương gia, Vô Ưu Tông.

Sau đó Thiên Cơ Chân Quân đi du ngoạn và không bao giờ xuất hiện nữa.

Tin tức truyền lại sau đó là tám năm sau.

Tại lễ tế thiên, Quốc sư Tiên Đường Quốc là Diệp Bất Phàm bại lộ thân phận, Thái Huyền và Trương Thiên Sư của Nam Hồng Vực mới liên kết hai người lại, xác nhận Diệp Bất Phàm chính là Thiên Cơ Chân Quân.

Việc này cũng gây ra chấn động không nhỏ ở Nam Hồng Vực. "Cái tên nhà ngươi, ở Bạch Trú bí cảnh cướp bảo vật của ta, nếu không phải tại ngươi thì sao ta phải chịu nhục làm thiếp cho mụ già ở Tiên Thổ, chịu đủ khổ sở bao dưỡng, sau đó lại bị Đồng trưởng lão của Ngũ Tiên Giáo cướp về làm nam sủng?" Trương Đạo Tiên tức nổ phổi, hắn quá thân thuộc với thân phận Thiên Cơ Chân Quân của Diệp Bất Phàm nên nói chuyện không chút kiêng dè. "Sao lại gọi là khổ?

Không được bao dưỡng thì sao cậu đột phá từ Nguyên Anh lên Hóa Thần chỉ trong mười năm ngắn ngủi?" Diệp Bất Phàm thắc mắc.

Đây là tạo hóa mà bao nhiêu người mơ ước không được?

Từ khi Diệp Bất Phàm rời Nam Hồng Vực mới có mười năm, thời gian đó với tu sĩ bình thường là rất ngắn. "Diệp đạo hữu!

Đạo lữ của ngài toàn là thiếu nữ trẻ đẹp, còn tôi đây là một mụ già vạn tuổi đấy!

Nhu cầu quá lớn, tu vi tôi tăng nhanh nhưng cơ thể tổn hao nghiêm trọng, đã mất đi ngàn năm thọ mệnh rồi." Trương Đạo Tiên mắt đỏ hoe, như chực khóc.

Cứ thế này hắn sẽ bị vắt kiệt đến chết mất. "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm chấn động, bí mật vận chuyển Pháp Kiếp Đồng, quả nhiên thấy thận của Trương Đạo Tiên sớm đã hỏng bét, kéo theo cả nguyên thần, dẫn đến sinh cơ thiếu hụt, thọ mệnh giảm mạnh.

Thận hư đến tận linh hồn. "Xin lỗi, cảm giác thận hư thì tôi chưa từng trải qua." Diệp Bất Phàm im lặng hồi lâu rồi ái ngại nói.

Trương Đạo Tiên lẳng lặng quay người đi, không thèm tiếp chuyện nữa. "Tôi thấy thận của cậu héo úa, bổ sung nguyên thần suy cho cùng cũng chỉ là uống giải khát, hiện tại đã có triệu chứng xuất tinh sớm rồi đúng không?

Không quá hai năm nữa cậu sẽ liệt dương đấy." Diệp Bất Phàm ánh mắt sắc sảo phán đoán.

Chương 600

Tinh kiệt thì huyết xuất, huyết kiệt thì thương thần, ngày nào đó đạt đến giới hạn thì chuyện phòng sự không thể làm được nữa.

Giống như hoàng đế Đại Yến, đám người đó toàn là thái giám cả. "Ngươi mới liệt dương!

Ngươi mới liệt dương!" Trương Đạo Tiên mắt muốn rớt ra ngoài, truyền âm gào thét: "Còn dám sỉ nhục ta!

Ta sẽ truyền tin cho Đồng trưởng lão!

Đánh chết cái đồ vương bát đán nhà ngươi!" "Giúp tôi một việc, tôi sẽ tu phục cơ thể tổn hao này cho cậu." Diệp Bất Phàm không giận, điềm nhiên vuốt râu: "Bỉ nhân kiêm chức y sư, chuyên trị liệt dương, xuất tinh sớm, thận tinh thiếu hụt." Sắc mặt Trương Đạo Tiên lập tức thay đổi. "Nghĩa phụ!

Cứu con!" Trương Đạo Tiên mặt đầy kích động, tay run lẩy bẩy.

Loại tổn thương này của hắn đã chạm đến căn bản, bất kỳ luyện đan sư hay y sư nào cũng bó tay.

Nhưng Diệp Bất Phàm nói trị được thì chắc chắn trị được! "Tôi cần Thời Không Vẫn Tinh bên trong Đạo Hương Sơn." Diệp Bất Phàm cười như không cười nói.

Trương Đạo Tiên mặt cứng đờ như cà tím bị sương muối, ỉu xìu xuống.

Hắn cười khổ: "Trong Đạo Hương Sơn này ẩn chứa một tòa phòng ngự đại trận thất giai đỉnh cấp, dù là mấy vị Hợp Thể đại tiên tôn đến cũng không phá nổi, huống chi còn có đám hộ đạo giả này." Hắn khựng lại rồi khuyên nhủ: "Tôi khuyên ngài nên dẹp bỏ ý định đó

đi, Đồng trưởng lão mạnh lắm, mấy năm trước có một vị thượng cổ Hợp Thể đại tiên tôn tỉnh lại, bị bà ta đánh chết tươi luôn rồi." "Cậu chỉ cần phụ trách lừa lấy chìa khóa mở lối vào, phần còn lại cứ để tôi lo, đến lúc đó tôi sẽ đưa cậu rời khỏi đây." Diệp Bất Phàm bình tĩnh, ánh mắt không chút gợn sóng: "Cứ ở lại đây, sớm muộn gì cậu cũng bị mụ đàn ông kia vắt thành xác khô thôi, cơm mềm đâu có dễ ăn như thế." Từ việc Trương Đạo Tiên mất đi ngàn năm thọ mệnh là thấy nhu cầu của Đồng trưởng lão lớn đến mức nào. "Rủi ro cao quá." "Rủi ro?

Quen tôi bao nhiêu năm, cậu thấy tôi làm việc gì mà không nắm chắc bao giờ chưa?" Diệp Bất Phàm cười nhạt: "Tình huống xấu nhất thì cùng lắm là không được gì rồi rời khỏi đây thôi." "Ngài nắm chắc bao nhiêu phần?" "Lấy được Thời Không Vẫn Tinh thì bảy phần, còn chạy trốn thì chín phần chín." Diệp Bất Phàm cười đáp. "Được!

Sau khi rời đi, tôi muốn gia nhập Thiên Ma Giáo, ngài phải giới thiệu tôi vào." Trương Đạo Tiên nghiến răng đồng ý.

Nam Hồng Vực Trương gia chắc chắn không về được nữa, hắn không muốn lại bị nữ tu sĩ nào đó nhắm trúng bắt về làm nam sủng.

Giờ đây tu tiên giới chỉ có Thiên Ma Giáo là nơi trú ẩn an toàn, không vướng bận oán thù, Ma Tổ chuyển thế thân cũng chẳng mấy ai dám đụng vào, đại thể vẫn là một đạo trường ổn định. "Không vấn đề." Diệp Bất Phàm gật đầu, nói: "Gần đây cậu tìm cách lấy cho được chìa khóa tiến vào nội bộ Đạo Hương Sơn." "Việc đó không thể nào, mục đích quá rõ ràng." "Cho nên cậu cần cảm ngộ thời không đại đạo, dù chỉ là một chút, lâu dần bà ta tự khắc sẽ để cậu vào nội bộ Đạo Hương Sơn để thâm nhập 'Thời Không Vẫn Tinh' ở khoảng cách gần.

Chỉ có đạt được một cách bị động mới không để lộ sơ hở." Diệp Bất Phàm cười nói.

Con người chỉ tin tưởng chính mình, giống như đưa bản đồ kho báu mỏ vàng cho một phàm nhân, họ sẽ tự mình đi đào. "Thời không đại đạo?

Tôi làm được sao?" Trương Đạo Tiên đầy hoài nghi.

Cả thế gian rộng lớn này có mấy người cảm ngộ được thời không đại đạo? "Có pháp tắc của tôi trong người cậu, có xác suất thành công." Diệp Bất Phàm chậm rãi nói, chỉ là cảm ngộ chứ không phải nắm giữ, độ khó không đến mức quá khoa trương.

Một ngày sau, Trương Đạo Tiên kết thúc tu hành, rời Đạo Hương Sơn đi ngàn dặm, hạ xuống một ngọn núi chim hót hoa nở.

Nơi này chính là động phủ của hắn.

Bình thường hắn sống ở đây, chỉ khi nào Đồng trưởng lão cần mới đến một chuyến.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm từ chối lời mời uống rượu của lão giả họ Trần, lặng lẽ đến phủ của Trương Đạo Tiên, đánh một luồng thời không pháp tắc vào người hắn. "Mỗi ngày cứ đối diện với luồng thời không pháp tắc này mà cảm ngộ, đợi khi nào cậu có thể dẫn động thời không pháp tắc của thiên địa là coi như thành công." Diệp Bất Phàm nói.

Trương Đạo Tiên cảm ứng luồng pháp tắc trong nguyên thần mà thót tim, chỉ sợ pháp tắc nổ tung xé xác mình thành mảnh vụn.

Đến lúc này, hắn mới nhận thức rõ ràng sự mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm.

Cường độ pháp tắc vượt xa cảnh giới Luyện Hư, so với Hợp Thể sơ kỳ chỉ có hơn chứ không kém.

Thời gian sau đó, thi thoảng Diệp Bất Phàm lại trị liệu vấn đề thận hư cho Trương Đạo Tiên. 《Bổ Thân Thuật》 của hắn ngay cả tinh

huyết Long Hoàng còn bổ được, xứng danh thần dược trong giới trị liệu.

Cộng thêm 《Bổ Thần Thuật》 phối hợp, Trương Đạo Tiên hồi phục rất nhanh.

Còn hắn hằng ngày vẫn lên Đạo Hương Sơn cảm ngộ thời không pháp tắc.

Diệp Bất Phàm cũng đã hoàn toàn hòa nhập vào đảo Thủy Tiên, cách dăm ba ngày lại vận chuyển thời không pháp tắc gây ra chấn động ở Đạo Hương Sơn.

Hắn không thể bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Mỗi lần như vậy Đồng trưởng lão đều mặt mày âm trầm đến kiểm tra, chân mày ngày càng lộ vẻ phiền muộn.

Chớp mắt đã một tháng trôi qua. "Đúng là phế vật!

Bảo ngươi quan sát dị động, ngươi quan sát ra cái gì rồi?!" Đồng trưởng lão từ trong lòng núi bước ra, mặt lạnh như tiền, quát tháo Diệp Bất Phàm. "Rất có thể là Thời Không Vẫn Tinh tự thân phát sinh dị động, không liên quan đến bên ngoài, vả lại tần suất chấn động không quy tắc, không có chương pháp nào cả, tôi nghi ngờ bí bảo này dưới sự kích thích của tiên khí đã nảy sinh linh trí rồi." Diệp Bất Phàm vội vàng chắp tay, trán rịn mồ hôi lạnh.

Nhất thảo nhất mộc đều có thể uẩn dưỡng ra sinh mệnh thể, Thời Không Vẫn Tinh cũng có thể lắm chứ. "Cút!" Đồng trưởng lão mất kiên nhẫn quát, lại tiến vào nội bộ Đạo Hương Sơn.

Lần này bà ta vào tận nửa tháng, trong thời gian đó không hề xuất hiện bất thường nào, khiến Đồng trưởng lão càng thêm phiền não, cũng bắt đầu nghi ngờ vật này có linh trí.

Ngặt nỗi Thời Không Vẫn Tinh quá mức thần bí, mọi thần thức

đưa vào đều bị dẫn đến một không gian thời không khác, kỳ quái lạ lùng, căn bản không thể nhìn rõ nội bộ của nó. "Trông chừng cho kỹ." Đồng trưởng lão ra lệnh cho Diệp Bất Phàm, thay thế một hộ đạo giả ở góc Đạo Hương Sơn rồi biến mất tại chỗ.

Diệp Bất Phàm lau mồ hôi, vẻ mặt giãn ra.

Mấy hộ đạo giả bên cạnh đều hả hê trước tai họa của người khác, trong đó gã áo đen Hắc Đồng còn cười lạnh: "Ta thấy Hạc Quan Hải không sống được lâu nữa đâu, đợi khi Đồng trưởng lão không nén nổi cơn giận nữa sẽ lôi lão ta ra trút giận cho xem." Chuyện chủ giết tớ ở Ngũ Tiên Giáo không xảy ra nhiều, nhưng không phải là không có. "Hạc đạo hữu." Lão giả họ Trần vỗ vai hắn an ủi: "Thật sự không được thì ông xin phép Đồng trưởng lão lấy chìa khóa tiến vào bên trong mà canh giữ." "Vạn vạn lần không được, Thời Không Vẫn Tinh hệ trọng như thế, tôi sao dám tùy tiện tiếp cận?" Diệp Bất Phàm sắc mặt kinh biến, vội xua tay. "Thế thì chịu rồi." Lão giả họ Trần nhún vai.

Diệp Bất Phàm mặt đầy khổ sở ngồi xếp bằng trên hư không, nhưng trong lòng lại đầy toan tính. "Đồng trưởng lão này đúng là cẩn thận đến cực điểm, Thời Không Vẫn Tinh dị động, chỉ có vào tận nơi canh giữ mới là thỏa đáng nhất." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ.

Theo lẽ thường tình thì bà ta đã phái người vào rồi. "Trừ phi...

đằng sau Thời Không Vẫn Tinh này còn bí mật khác mà ngay cả Đồng trưởng lão cũng không gánh nổi trách nhiệm." Ánh mắt Diệp Bất Phàm chợt biến đổi, cảm thấy có điềm xấu.

Hình như hắn đã đánh giá thấp tầm quan trọng của vật này. "Lão già bị Đồng trưởng lão thay thế lúc nãy, chẳng lẽ là bị bà ta phái về Ngũ Tiên Giáo báo cáo chuyện này?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm ngày càng trầm xuống.

Hắn không muốn Ngũ Tiên Giáo đột nhiên xộc tới một vị Đại Thừa tu sĩ đâu.

Đến lúc đó đừng nói là lấy vẫn tinh, mạng mình giữ được hay không còn là vấn đề. "Vẫn chưa cảm ngộ thành công sao?" Diệp Bất Phàm nhìn Trương Đạo Tiên trên ngọc đài, truyền âm hỏi.

Trương Đạo Tiên mở mắt, cười khổ khẽ lắc đầu.

Sắc mặt Diệp Bất Phàm càng trầm hơn.

Hắn ánh mắt lóe lên, thay đổi sách lược: "Thời gian qua cơ thể cậu đã hồi phục được một nửa rồi, chuyện giường chiếu tối thiểu cũng trụ được nửa canh giờ, cậu đi hầu hạ Đồng trưởng lão đi, vỗ về tâm trạng nóng nảy của bà ta một chút." "..." Trương Đạo Tiên câm nín.

Nhưng giờ hắn cũng không còn sợ như trước nữa, có Diệp Bất Phàm - một bậc thầy bổ thận làm hậu thuẫn, Trương Đạo Tiên cảm thấy mình có thể "ngủ phục" được Đồng trưởng lão.

Thế là, tẩm cung cao nhất của đảo Thủy Tiên hằng đêm vang tiếng đàn hát, Đồng trưởng lão trút giận lên người Trương Đạo Tiên, tâm trạng khá hơn rất nhiều.

Nhưng tâm trạng tốt chẳng được bao lâu, chấn động của Đạo Hương Sơn ngày càng thường xuyên, Thời Không Vẫn Tinh như muốn phá núi chui ra.

Đồng trưởng lão tâm trạng tồi tệ, đích thân đến canh giữ, kết quả là ngay lập tức không còn động tĩnh gì nữa. "Chẳng lẽ thật sự nảy sinh linh trí, định thoát khỏi Đạo Hương Sơn sao?" Đồng trưởng lão đứng ngoài núi, mặt đầy nghi hoặc.

Nửa ngày sau.

Trương Đạo Tiên được thả ra, khi quay lại trên tay đã có thêm một tấm ngọc bài màu đỏ.

Chính là chìa khóa mở lối vào Đạo Hương Sơn! "Phụng mệnh Đồng trưởng lão, tiến vào bên trong quan sát Thời Không Vẫn Tinh?" Trên núi Đạo Hương, Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Trương Đạo Tiên.

Người sau gật đầu, đang định truyền âm hỏi xem Diệp Bất Phàm có muốn thay thế thân phận của mình để tiến vào hay không. "Ngươi đi đi, lão phu ở bên ngoài trấn thủ." Diệp Bất Phàm nói một cách trịnh trọng, sau đó ngồi xếp bằng giữa hư không.

Chương 601

Trương Đạo Tiên ngẩn ra, cũng không nói gì thêm, mở động khẩu tiến vào bên trong, ngay sau đó ngọc đài từ từ khép lại, triệt để khôi phục lại sự yên tĩnh. "Không ngờ Đồng trưởng lão lại để Trương Đạo Tiên đi quan sát Thời Không Vẫn Tinh." Lão giả họ Trần ở bên cạnh có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không nên để ngươi đi sao?

Tu vi Hợp Thể mới có thể quan sát chuẩn xác hơn chứ." "Đồng trưởng lão tự có tính toán." Diệp Bất Phàm cười ha ha nói. "Cũng đúng." Lão giả họ Trần mỉm cười gật đầu. "Hừ hừ, Đồng trưởng lão là không nỡ động đến tên tình nhân bé nhỏ của bà ta thôi, đến lúc đó vẫn phải trút giận lên đầu ngươi." Hắc Đồng mỉa mai. "Chúng ta là làm việc cho Đồng trưởng lão, sinh hay tử đều do bề trên quyết định." Diệp Bất Phàm lời lẽ kiên định, sau đó nhắm hai mắt lại, không thèm để ý đến Hắc Đồng nữa.

Người sau vẻ mặt mỉa mai càng đậm.

Mấy người đều không chú ý tới, trong hư không bên ngoài núi Đạo Hương, Đồng trưởng lão đang cầm một chiếc thủy kính, bên trong phản chiếu cảnh tượng của núi Đạo Hương.

Cuộc đối thoại vừa rồi của Hạc Quan Hải và Hắc Đồng không sót một chữ nào lọt vào tai bà ta. "Hắc Đồng này tuy là nô bộc của ta, nhưng chẳng có chút lòng trung thành nào, để hắn làm những việc liều mạng thì hợp lý." Đồng trưởng lão lạnh cười.

Bà ta chuyển ánh mắt nhìn sang người khác, không tiếc lời tán thưởng: "Hạc Quan Hải không tệ, lòng trung thành đáng khen, có thể bồi dưỡng làm tâm phúc." "Nếu Trương Đạo Tiên quan sát không có kết quả, thì hãy để hắn tiến vào nội bộ núi Đạo Hương quan sát Thời

Không Vẫn Tinh." Đồng trưởng lão tiếp tục nhìn vào mặt kính, giám sát từng người một.

Ba ngày sau, Trương Đạo Tiên từ trong lòng núi bước ra.

Đồng trưởng lão thấy vậy liền trở về tẩm cung của mình, nghe Trương Đạo Tiên báo cáo chi tiết về những điều bất thường bên trong.

Đợi hắn rời đi, Diệp Bất Phàm mở mắt, liếc nhìn ra ngoài núi Đạo Hương một cái, như đang suy tư điều gì.

Những ngày sau đó, Trương Đạo Tiên ở trong lòng núi, thỉnh thoảng lại ra ngoài báo cáo tình hình cho Đồng trưởng lão. "Thời cơ đã gần đủ rồi." Diệp Bất Phàm cảm thấy đã đến lúc thay thế thân phận Trương Đạo Tiên để tiến vào lòng núi.

Nhưng khi chưa kịp hành động, dị biến đã xảy ra.

Đồng trưởng lão đột nhiên gọi hắn đi, triệu vào tẩm cung.

Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi biến đổi, lấy gương ra nhìn khuôn mặt già nua của "Hạc Quan Hải", thầm nghĩ: "Đồng trưởng lão này không lẽ khẩu vị nặng như vậy sao?

Ngay cả ông già cũng chơi?" Hắn đành cứng da đầu tiến vào tẩm cung, Đồng trưởng lão đang ngồi xếp bằng trên giường tầng, tỏa ra phong tình của một phụ nữ thành thục. "Mấy ngày này ngươi hãy ở trong lòng núi Đạo Hương canh giữ Thời Không Vẫn Tinh, quan sát kỹ từng chi tiết của vật đó, ta nghi ngờ Thời Không Vẫn Tinh này đã sinh ra linh trí, ngươi cần quan sát trong bóng tối." Đồng trưởng lão ném qua một khối ngọc bài màu đỏ, trịnh trọng dặn dò: "Ngươi là tâm phúc mà ta tin cậy nhất, đừng để ta thất vọng!" "Rõ." Diệp Bất Phàm trong lòng đại hỉ, ngoài mặt không chút biểu cảm nhận lấy ngọc bài, cung kính lui xuống.

Rất nhanh, hắn đã đến bên ngoài núi Đạo Hương, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão giả họ Trần, Hắc Đồng và các hộ đạo giả khác, hắn thúc động ngọc bài, ngọc đài từ từ dời đi, lộ ra một cửa động.

Trương Đạo Tiên ngồi xếp bằng trên một ngọc đài khác, ánh mắt đầy quỷ dị.

Diệp Bất Phàm thản nhiên tiến vào, theo đường hầm cuối cùng cũng đến một tòa động phủ cổ xưa.

Trên bàn thờ ở đại sảnh động phủ đặt một chiếc đèn, thân đèn khắc đầy những phù văn dày đặc, phía trên lơ lửng một khối thiên thạch màu đỏ sẫm đầy lỗ hổng, tỏa ra pháp tắc thời không mãnh liệt.

Cảnh vật xung quanh chồng chất, vặn vẹo, giống như các không gian song song đa chiều đan xen vào nhau. "Đây chính là Thời Không Vẫn Tinh sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm kích động, đang định tiến lên thì thấy phía sau bàn thờ treo một bức họa.

Trên bức họa là cảnh núi non xanh biếc, phong cảnh hữu tình, trên một đỉnh núi có một trung niên nho nhã tóc đen áo trắng đang đứng chắp tay sau lưng, nhìn về phương xa.

Cái nhìn đầu tiên mang lại cảm giác người này không thuộc về nhân gian, mà giống như một vị trích tiên thực sự, không dính bụi trần. "Đây chính là vị tiên cổ Đại Thừa tu luyện Thời Không Đại Đạo sao?" Diệp Bất Phàm nhìn bức họa: "Quả nhiên là cha của tiểu Niếp Niếp?" Người trung niên trong tranh không lộ chính diện, chỉ có mặt nghiêng, nhưng một số đặc điểm khá giống với tiểu Niếp Niếp. "Vị này rốt cuộc là tồn tại như thế nào?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Hắn đưa tay chạm về phía Thời Không Vẫn Tinh, vừa mới tiếp cận, lòng bàn tay đã nhanh chóng già đi, giống như chỉ trong một hơi thở đã trôi qua vài năm, lưu tốc thời gian chứa đựng bên trong cực kỳ

kinh người. "Tu sĩ tầm thường dù có được thứ này cũng vô dụng, mang theo bên người thời gian dài chỉ khiến bản thân nhanh chóng tử vong." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, vận chuyển pháp tắc thời không, tốc độ già hóa của bàn tay đột nhiên dừng lại, hắn cầm cả chiếc đèn vào tay. "Ầm ầm ầm!" Vừa lấy đi, cả núi Đạo Hương bắt đầu rung chuyển kịch liệt, pháp tắc thời không nhanh chóng biến mất, kéo theo cả dòng chảy thời không loạn lạc bên ngoài đảo Thủy Tiên cũng đang tan biến.

Diệp Bất Phàm sắc mặt hơi biến, thu Thời Không Vẫn Tinh vào Chưởng Trung Càn Khôn, hỏa tốc rời khỏi động phủ, dọc theo đường hầm chạy ra ngoài.

Sau khi hắn đi, nam tử trong bức họa treo trên tường từ từ quay người lại, ánh mắt dường như có thể xuyên qua trùng trùng ngăn cách, nhìn thấy Diệp Bất Phàm đang đào tẩu. …… "Pháp tắc của núi Đạo Hương đang biến mất?!

Rốt cuộc là có chuyện gì!" "Mau!

Báo cáo Đồng trưởng lão!

Thời Không Vẫn Tinh đã xảy ra vấn đề!" "……" Núi Đạo Hương vốn đang yên tĩnh bỗng chốc bùng nổ, các đệ tử ngoại vi mặt mũi trắng bệch, đám hộ đạo giả cũng kinh hoàng.

Thời Không Vẫn Tinh cực kỳ quan trọng đối với Ngũ Tiên Giáo, xảy ra sai sót lớn như vậy, không biết Giáo chủ sẽ phẫn nộ đến mức nào? "Ầm" một tiếng, cửa động ngọc đài mở ra, một bóng người nhanh chóng bước ra.

Diệp Bất Phàm lấy đồng tiền và bàn chiêm tinh ra, thôi diễn thiên cơ, tìm kiếm con đường đào sinh an toàn nhất. "Hạc đạo hữu, bên trong rốt cuộc là có chuyện gì?" Lão giả họ Trần vội vàng tiến lên hỏi han.

Hắc Đồng Tiên Tôn lập tức quát lớn, sát ý ngút trời: "Còn chuyện gì được nữa!

Pháp tắc thời không của núi Đạo Hương biến mất, chắc chắn có liên quan đến hắn!" Nói xong, lòng trắng mắt hắn nhanh chóng đen kịt, một luồng hắc quang kinh thế từ đồng tử bắn ra, đánh thẳng vào ngực Diệp Bất Phàm. "Đi!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, nhổ ra một khúc Lôi Mộc Thung chắn trước thân, hắc quang đánh vào trên đó, dù là món linh bảo thất giai này của hắn cũng có chút chống đỡ không nổi, bị ăn mòn ra một vết khuyết.

Vừa giao thủ, Hắc Đồng Tiên Tôn lập tức nhận ra thủ đoạn của "Hạc Quan Hải" khác hẳn so với trước kia, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lệ giọng hỏi: "Ngươi không phải Hạc Quan Hải, ngươi là ai?!" "Vèo vèo!!" Các hộ đạo giả khác cũng nhận ra, không nói hai lời, nhao nhao tế xuất phi kiếm, phi đao và các loại linh bảo khác, ùn ùn kéo đến oanh sát Diệp Bất Phàm.

Trong chớp mắt, các loại pháp tắc hội tụ, xuyên thấu trời đất, sức phá hoại dù là Hợp Thể đại viên mãn cũng khó lòng chịu nổi.

Diệp Bất Phàm một tay bắt quyết điểm vào giữa lông mày: "Di Hình Hoán Vị!" "Vút!" Hắn biến mất tại chỗ, thay thế vào đó là Hắc Đồng Tiên Tôn.

Trở tay không kịp, Hắc Đồng Tiên Tôn bị mấy đạo linh bảo đánh trúng chính diện.

May mà hắn là Hợp Thể hậu kỳ, phản ứng cực nhanh, vội vàng tế xuất một tấm thạch bi linh bảo cao lớn chắn trước người.

Bành!

Thạch bi chặn được phần lớn công kích, nhưng hắn dù sao cũng chỉ là Hợp Thể hậu kỳ, không thể kháng cự nổi nhiều người liên thủ

như vậy.

Cơ thể bị sóng xung kích chấn bay, một cánh tay bị phi kiếm chém nát, tiên huyết nở rộ như hoa. "A a a!

Các ngươi mù mắt hết rồi sao?!" Hắc Đồng Tiên Tôn đau đớn gào thét.

Lão giả họ Trần và các hộ đạo giả khác mặt mũi lúc xanh lúc trắng.

Thật sự không ngờ Hạc Quan Hải lại nắm giữ thần thông quỷ dị đến thế, cưỡng ép hoán đổi vị trí với Hắc Đồng Tiên Tôn.

Bọn họ muốn thu tay cũng không kịp. "Ta không cần biết ngươi là ai!

Hôm nay ngươi đều phải chết!" Hắc Đồng Tiên Tôn nộ hống gào thét, từ cổ tay vung ra một chiếc vòng tay màu đen.

Vòng đen nhanh chóng phóng to, dưới sự thúc động của hắn bộc phát ra hắc quang yên diệt tất cả, mãnh liệt đánh về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ đó quá nhanh, thuần túy là quang tốc, rõ ràng là tu luyện Hắc Ám Pháp Tắc. "Đại Nguyệt Đao!" Một vị Hợp Thể hậu kỳ khác cũng ra tay, tế xuất một thanh loan đao như ánh trăng.

Dưới sự gia trì của Kim Chi Pháp Tắc, nó dường như biến thành một vầng trăng vàng, nộ trảm xuống Diệp Bất Phàm. "Bạo!" Diệp Bất Phàm quát lớn, ngay tại chỗ tự bạo, thân thể nổ tung máu thịt văng tung tóe, màn sương máu bao trùm nửa núi Đạo Hương, phủ lấp mọi thứ xung quanh, bao gồm cả Trương Đạo Tiên và đám đệ tử ngoại vi.

Mấy đạo linh bảo công kích vào nơi Diệp Bất Phàm tự bạo, lập tức đập ra một hố sâu khổng lồ, khí huyết, pháp tắc, bụi bặm đan xen, khiến đám người Hắc Đồng Tiên Tôn không thể nhìn rõ cảnh tượng

bên trong.

Mà ngọn núi này cũng không biết được hình thành từ dược liệu gì mà lại không bị vỡ vụn. "Vút ——!" Một bóng người áo trắng lảo đảo chạy ra từ đống đổ nát, trong nháy mắt lướt ra khỏi núi Đạo Hương, phi tốc đào tẩu ra bên ngoài.

Đột nhiên trên đường trốn chạy của hắn, ba luồng khí tức đáng sợ khuấy động càn khôn, dẫn đầu chính là Đồng trưởng lão.

Phía sau bà ta, tự nhiên là hai vị Hợp Thể viên mãn khác của đảo Thủy Tiên.

Một người là lão giả thân hình khôi ngô, ở trần, trên đôi tai khổng lồ treo hai con thanh xà.

Người còn lại là một lão giả gầy gò, đôi mắt đã mù nhưng khắp người tràn ngập Kiếm Đạo Pháp Tắc mạnh mẽ. "Diệp Bất Phàm, ngươi thật sự tưởng rằng ta không biết ngươi đã đến sao?" Ánh mắt Đồng trưởng lão lóe lên vẻ mỉa mai.

Kể từ khi Thời Không Vẫn Tinh có dị động, bà ta không chỉ nghi ngờ thứ đó đã có linh trí, mà còn nghi ngờ Diệp Bất Phàm đã vào đây.

Cả tu tiên giới rộng lớn này chỉ có tên kia nắm giữ Pháp Tắc Thời Không, hơn nữa lại đang rất cần Thời Không Vẫn Tinh để làm đạo chủng.

Tuy nhiên quan sát nhiều ngày, cuối cùng dùng đến cả «Tâm Nhãn Thông» của Kiếm Hạt Tử cũng vô dụng, đối phương không động đậy, không lộ sơ hở, căn bản không tìm thấy chân thân ở đâu.

Chương 602

Bà ta lại không muốn đánh rắn động cỏ, chỉ có thể nhẫn nhịn, vừa thông báo cho bản bộ Ngũ Tiên Giáo, vừa chờ Diệp Bất Phàm tự mình lộ diện.

Không ngờ lại chính là Hạc Quan Hải. "Thủ đoạn ẩn nặc của ngươi lại đạt đến mức độ này, ngay cả Tâm Nhãn Thông cũng không tìm thấy chân thân của ngươi." Ánh mắt Đồng trưởng lão lạnh lẽo, bàn tay trắng trẻo đột nhiên mở rộng, to ngang ngửa núi Đạo Hương, che trời lấp đất, vỗ mạnh xuống bóng người áo trắng, người sau lập tức bị nghiền thành hư vô. "Ơ?

Phân thân?" Đồng trưởng lão nhướng mày, sau đó lạnh cười nói: "Sớm nghe nói phân thân của ngươi rất mạnh, nhưng ngươi không thoát được đâu.

Kiếm Hạt Tử, xem hắn ở đâu!" Lão giả mù, tim đập ra một sức mạnh kỳ lạ, hình thành một con mắt hư vô giữa hư không, không ngừng xoay chuyển, quan sát mọi thứ trên núi Đạo Hương. "Hưu!" Hắn đột nhiên nhả ra phi kiếm, Kiếm Đạo Pháp Tắc quán xuyên thương khung, hung hãn đâm về phía cao không hướng Đông Nam. "Pháp Huyết Hợp Nhất!

Pháp Tượng Thiên Địa!

Đăng sao!" Một bóng người áo trắng nộ hống, trong nháy mắt cao lớn ngất trời, một quyền đấm nạt phi kiếm. "Đang" một tiếng, nắm đấm miễn cưỡng chống đỡ được phi kiếm, nhưng rất nhanh đã không chịu nổi lực xuyên thấu cực mạnh của Kiếm Đạo Pháp Tắc, nắm đấm bị chém đứt lìa.

Không có cảnh máu thịt văng tung tóe, bóng người áo trắng đó vẫn

là một phân thân hư ảo. "Lại là phân thân?" Đồng trưởng lão sắc mặt không đổi, phẩy tay bảo lão giả khôi ngô đối phó đạo phân thân đó, tiếp tục ra lệnh cho Kiếm Hạt Tử tìm kiếm.

Trong tu tiên giới, «Tâm Nhãn Thông» là cảm ứng pháp môn mạnh nhất trong Thiên Cương Pháp, có thể nhìn thấu mọi bản chất và chân tướng, chỉ cần Diệp Bất Phàm thi triển tu vi đào độn thì không thể thoát khỏi cảm ứng của «Tâm Nhãn Thông». "Vút ——!" Tuy nhiên không đợi Kiếm Hạt Tử nhìn kỹ lại, một bóng người áo trắng nữa đột nhiên xông ra từ rừng núi, lao thẳng về phía Trương Đạo Tiên đang đứng giữa đám người.

Trương Đạo Tiên sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, kinh hãi kêu lên: "Đồng trưởng lão!

Tên Diệp Bất Phàm đáng chết này muốn lấy mạng con để uy hiếp người!

Cứu con với!" Các đệ tử ngoại vi khác sợ bị vạ lây, kinh hoàng giải tán khắp nơi.

Đồng trưởng lão thấy vậy, khinh miệt nói: "Chỉ là một tên đàn ông thôi, lấy hắn ra uy hiếp?

Ngươi giết hắn đi, ta tìm người khác là được." Nói xong, bà ta căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Trương Đạo Tiên, hai tay chắp lại, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng thành kính, giống như một tín đồ đang tín ngưỡng một tồn tại nào đó, vái một cái về phía bóng người áo trắng.

Một sức mạnh quỷ dị giáng xuống người bóng áo trắng, giống như Thái Sơn đè đỉnh, cả người rơi từ hư không xuống. "Đây là sức mạnh gì?" Bóng người áo trắng sắc mặt đại biến, dốc toàn lực chống cự nhưng vẫn không lay chuyển được ngọn đại sơn vô hình đang ép xuống. "Bạo!" Hắn nộ hống một tiếng, lại một lần nữa tự bạo, một

luồng sức mạnh bùng nổ miễn cưỡng chống đỡ được đại sơn vô hình, sóng xung kích quét ngang bát hoang.

Trương Đạo Tiên ở cách đó không xa là người chịu trận đầu tiên, thảm thiết gào lên một tiếng, giống như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài núi Đạo Hương.

Đồng trưởng lão không hề để ý đến Trương Đạo Tiên, mà nhìn chằm chằm vào nơi Diệp Bất Phàm tự bạo.

Nơi đó trống rỗng, không còn sót lại thứ gì. "Vẫn là phân thân!

Tên tiểu bối này rốt cuộc có bao nhiêu phân thân?!" Lần này sắc mặt Đồng trưởng lão cuối cùng cũng thay đổi, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác buồn nôn đối với một người, nộ quát: "Kiếm Hạt Tử!

Tiếp tục tìm!" Kiếm Hạt Tử gật đầu, thúc động «Tâm Nhãn Thông» quan sát từng người trên núi Đạo Hương.

Vừa quan sát được một hơi thở. "Không đúng!" Đồng trưởng lão bỗng nhiên cảm thấy không ổn, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía sau.

Trương Đạo Tiên sau khi bị sóng xung kích quét ra khỏi núi Đạo Hương, vẫn đang bay ngược đi, hơn nữa tốc độ ngày càng nhanh, chớp mắt đã bay xa hàng ngàn dặm.

Thấy vậy, Đồng trưởng lão lập tức phản ứng lại, tức đến mức mặt mũi đỏ bừng, một cảm giác bị đùa giỡn, sỉ nhục dâng lên trong lòng.

Rõ ràng, Trương Đạo Tiên kia là giả.

Đó mới là bản tôn của Diệp Bất Phàm!

Ngay từ lần tự bạo đầu tiên, khí huyết khổng lồ đã che khuất cảm ứng thần thức của bọn họ, đối phương nhân cơ hội đó âm thầm biến hóa thành dáng vẻ của Trương Đạo Tiên.

Các phân thân xuất hiện liên tiếp chỉ là để thu hút sự chú ý của bà ta, đạo phân thân cuối cùng ra tay với "Trương Đạo Tiên" cũng chỉ là lợi dụng dư ba của trận đấu để đường hoàng trợ giúp hắn đào tẩu! "Tốt, tốt lắm!

Đúng là tính toán hay!" Đồng trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, thi triển toàn tốc đuổi theo.

Kiếm Hạt Tử, lão giả khôi ngô cũng mặt mũi âm trầm, thi triển độn thuật bám sát phía sau. "Diệp Bất Phàm này không phải hạng dễ đối phó, thế mà có thể rời khỏi núi Đạo Hương ngay dưới mí mắt của Đồng trưởng lão sao?" Lão giả họ Trần trợn mắt há mồm, do dự một lát mới chậm rãi đuổi theo. "Tên này năng lực bảo mạng thực sự quá mạnh." Hắc Đồng Tiên Tôn và mấy hộ đạo giả khác cũng đi theo, nhưng bọn họ đã không còn sát tâm và ý chí chiến đấu như trước.

Từ khi danh tính của Diệp Bất Phàm bị Đồng trưởng lão vạch trần, bọn họ đã không có ý định liều chết với hắn nữa, đối phương ngay cả Vạn Tượng Tiên Tôn cũng có thể giết chết, hạng người mạnh nhất như bọn họ cũng chỉ là Hợp Thể hậu kỳ.

Liều mạng?

Chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Phía bên kia, Diệp Bất Phàm đang trong hình dạng Trương Đạo Tiên thấy vậy liền không che giấu nữa, thân hình biến đổi trở lại diện mạo ban đầu, mái tóc trắng xóa, thần tình lạnh lùng. "Pháp Huyết Hợp Nhất, Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, Đăng sao, Kinh Hồng Huyết Độn, Thời Gian Lưu Động, Đăng……" Diệp Bất Phàm hai tay không ngừng bắt quyết, thi triển thần thông, các loại tác dụng phụ được kéo đầy.

Hắn giống như một vệt lưu quang, kéo ra một vạch trắng dài, với một tốc độ kinh khủng lao thẳng ra phía ngoài đảo Thủy Tiên. "Thời không!" Diệp Bất Phàm cuối cùng vận chuyển Pháp Tắc Thời Không,

gia tăng lưu tốc thời gian và không gian của chính mình.

Tốc độ đào tẩu nhanh đến mức không có đối thủ. "Sao lại nhanh như vậy?!" Đồng trưởng lão không thể tin nổi, tốc độ cực hạn của đối phương đã vượt qua cả một Đại Tiên Tôn như bà ta, Kiếm Hạt Tử giỏi về Kiếm Đạo bên cạnh cũng không đuổi kịp.

Lão giả khôi ngô trầm giọng nói: "Đồng trưởng lão không cần quá lo lắng, đảo Thủy Tiên có trận pháp thủ hộ, hắn dù có lệnh bài ra vào thì cũng cần thời gian hai hơi thở mới mở ra được." "Khoảng thời gian này đủ để chúng ta đuổi kịp hắn rồi." Đồng trưởng lão mặt phủ sương lạnh, hằn học nói: "Phải bắt bằng được tên này!

Nếu không mất Thời Không Vẫn Tinh, trách nhiệm này ta gánh không nổi!" Ngay lúc này, bà ta bỗng thấy Diệp Bất Phàm dừng bước ở rìa đảo Thủy Tiên.

Đồng trưởng lão mặt lộ vẻ hỉ sắc, lão giả khôi ngô thì hắc hắc lạnh cười nói: "Trận pháp đã chặn hắn lại, mau đuổi theo!" Lúc này bọn họ cách Diệp Bất Phàm không tới vạn dặm, đối với những tồn tại như họ, chỉ cần một cái chớp mắt là có thể đuổi kịp.

Tuy nhiên, liền thấy Diệp Bất Phàm chỉ tay vào một cái cây cổ thụ, trên thân cây đột nhiên hiện ra một vòng xoáy, bóng người hắn lóe lên tiến vào bên trong rồi biến mất không thấy đâu.

Tại chỗ chỉ còn lại một hạt cát từ từ rơi xuống từ thân cây. "Truyền tống bí bảo?!" Đồng trưởng lão sắc mặt đại biến, nhanh chóng tiếp cận, chộp lấy hạt cát đó.

Loại bí bảo này chỉ có phối hợp với pháp quyết mới dùng được. "Bí bảo truyền tống cự ly xa, ít nhất là hàng triệu dặm, hơn nữa còn có thể tránh được trận pháp." Kiếm Hạt Tử hơi hiểu về luyện khí, vận dụng «Tâm Nhãn Thông» quan sát kỹ những hoa văn tinh xảo trên hạt cát, trầm giọng nói. "Ta biết rồi!" Đồng trưởng lão đột nhiên ngắt lời,

khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo như lệ quỷ, nhanh chóng lấy lệnh bài mở trận pháp phòng hộ của đảo Thủy Tiên ra.

Hai hơi thở thời gian đối với bà ta lúc này chẳng khác nào sự giày vò, chờ khi trước mắt hiện ra một lối đi, bà ta bước một bước vào trong, xuất hiện bên ngoài đảo Thủy Tiên.

Đại hải xanh biếc, thủy thiên một màu, mùi tanh của biển xộc vào mặt.

Trong tầm mắt làm gì còn bóng dáng nào của Diệp Bất Phàm. "Diệp Bất Phàm đáng chết!" Đồng trưởng lão hét lên một tiếng sắc nhọn, một luồng sóng âm nổ bùng trên mặt biển tạo thành những đợt sóng thần.

Kiếm Hạt Tử và lão giả khôi ngô đứng hai bên, không dám nói lời nào.

Diệp Bất Phàm đã trốn thoát.

Đối phương rõ ràng đã vạch sẵn lộ trình đào tẩu từ sớm, thậm chí từng hành động của bọn họ đều nằm trong tính toán của hắn. "Ta không cần biết hắn trốn đi đâu!

Tìm cho ta!

Bất chấp mọi giá cũng phải đánh chết hắn, đoạt lại Thời Không Vẫn Tinh!" "Rõ!" Kiếm Hạt Tử hai người như được đại xá, phân biệt bay theo hai hướng, tìm kiếm mọi thứ liên quan đến Diệp Bất Phàm trong phạm vi ức vạn dặm.

Bọn họ tìm thấy dấu vết của một Thiên Cơ Đại Trận được bố trí trên một hòn đảo nhỏ.

Cuối cùng phán đoán, Diệp Bất Phàm đã ở đây ít nhất một hai tháng để quan sát từng người ra vào đảo Thủy Tiên. "Tên khốn kiếp này!" Đồng trưởng lão tức đến nổ phổi, trong cơn giận dữ đã giết

chết mấy đệ tử ngoại vi trên đảo Thủy Tiên, thậm chí giết luôn cả Hắc Đồng Tiên Tôn.

Bởi vì kẻ này chẳng có chút lòng trung thành nào.

Kết cục thê thảm khiến những người khác run lẩy bẩy, không dám thở mạnh.

Một ngày sau, một người đàn ông trung niên mặc đồ đen tóc đen, dáng vẻ lãnh khốc giáng xuống đảo Thủy Tiên.

Khắp người tỏa ra bá khí như hổ nuốt vạn dặm, khí tức rò rỉ ra một chút cũng làm sụp đổ hư không, khiến tất cả mọi người trên đảo không dám nhìn thẳng, kính sợ cúi đầu xuống. "Đồng Dao, kiến quá Giáo chủ!" Trong cổ động phủ bên trong núi Đạo Hương, Đồng trưởng lão mồ hôi lạnh đầm đìa, tiến lên bái kiến Ngũ Tiên Giáo Chủ đang quay lưng về phía mình.

Chương 603

Cảnh giới Đại Thừa viên mãn, trong tu tiên giới này ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế thì vị này chính là tồn tại gần với Chân Tiên nhất.

Nếu là thời kỳ thượng cổ, vị này chưa chắc đã thua kém ba vị vô địch Đại Thừa là Ma Tổ, Tiên Tổ và Yêu Tổ. "Thời Không Vẫn Tinh mất rồi?" Ngũ Tiên Giáo Chủ nhìn bàn thờ trống rỗng, mặt không chút gợn sóng, không thấy rõ vui buồn. "Bị Diệp Bất Phàm trộm mất, xin Giáo chủ yên tâm, dù có phải liều mạng này, thuộc hạ cũng sẽ đoạt lại Thời Không Vẫn Tinh!" Đồng trưởng lão mặt trắng bệch, vội vàng nói. "Ừm." Ngũ Tiên Giáo Chủ ánh mắt thâm thúy, nhìn bức họa treo sau bàn thờ, dặn dò: "Để Uông trưởng lão thay thế vị trí của ngươi, trấn giữ núi Đạo Hương, trông coi bức họa này, thứ này quan trọng hơn Thời Không Vẫn Tinh nhiều." "Rõ." Đồng trưởng lão trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cung kính vâng lệnh.

Bà ta tuy là trưởng lão của Ngũ Tiên Giáo nhưng những bí mật cốt lõi chỉ có Giáo chủ, Đại trưởng lão và một vài người khác biết được.

Bà ta thậm chí còn không rõ lai lịch của bức họa này. "Giao vong hồn của ngươi ra đây để trừng phạt." Ngũ Tiên Giáo Chủ bình tĩnh nói.

Đồng trưởng lão khổ cười, vận chuyển tu vi, phía sau hiện ra một vùng Nội Cảnh Địa.

Trong Nội Cảnh Địa tràn ngập ba loại pháp tắc Quang, Kim, Thổ, mà trên mặt đất của Nội Cảnh Địa, hiện lên những bóng người ngồi xếp bằng, số lượng lên tới hàng nghìn vạn.

Bà ta bắt quyết dời năm triệu vong hồn ra ngoài, hóa thành một quả cầu ánh sáng bay về phía Ngũ Tiên Giáo Chủ.

Làm xong những việc này, trạng thái tinh thần của bà ta rõ ràng uể oải đi không ít, thực lực cũng giảm sút một phần. "Ra ngoài đi." Ngũ Tiên Giáo Chủ đưa tay nâng quả cầu ánh sáng, mặt không biểu cảm.

Đồng trưởng lão cung kính lui xuống, trong cổ động phủ chỉ còn lại một mình Ngũ Tiên Giáo Chủ.

Ngũ Tiên Giáo Chủ búng ngón tay giữa, quả cầu ánh sáng bay về phía bức họa, trên bức họa hiện lên một vòng xoáy, từ từ nuốt chửng quả cầu ánh sáng.

Trong mơ hồ lộ ra cảnh tượng trong vòng xoáy.

Vẫn là núi xanh nước biếc, dường như là một thế giới khác.

Khác biệt ở chỗ vị Thời Không Đại Thừa kia đã biến mất, thay vào đó là vô số bóng trắng hư ảo dày đặc.

Bọn họ ngồi xếp bằng ở khắp nơi trong thế giới rộng lớn, im lặng bất động như người chết.

Càng gần vị trí trung tâm, khí tức của bóng hư ảo càng mạnh.

Ở trung tâm nhất có một bóng nữ tử tuyệt mỹ mờ ảo, tướng mạo giống hệt Thường Nga Tiên, dường như đây mới là chân thân của nàng.

Sau khi mọi thứ khôi phục lại bình thường, Ngũ Tiên Giáo Chủ đánh ra một đạo phù văn, phù văn tản ra, hiển lộ một nam tử anh dũng, mình khoác bạch long bào, đầu đội bạch quán, đôi mắt tỏa ra tiên quang.

Người này chính là chủ nhân của Trung Vực Tiên Đình —— Tử Vi Tiên Đế! "Thời Không Vẫn Tinh bị Diệp Bất Phàm lấy đi rồi?" Tử Vi Tiên Đế nhìn qua không gian, nhướng mày hỏi. "Đã lấy đi, dùng làm đạo chủng." Ngũ Tiên Giáo Chủ hồi đáp.

Tử Vi Tiên Đế gật đầu nói: "Tuy nói là cố ý đưa cho hắn, nhưng hắn dù sao cũng là biến số duy nhất của tu tiên giới này, chắc chắn trong chuyện này không có thủ bút của Tầm Tiên Đạo Nhân chứ?" Tầm Tiên Đạo Nhân lai lịch bí ẩn, tu vi không rõ, không thể dùng lẽ thường để suy xét. "Không có, nếu không vị kia sẽ không tọa thị bất lý." Ngũ Tiên Giáo Chủ hơi lắc đầu, nói: "Bên phía ngươi có thể bắt đầu rồi, chỉ có khuếch trương, thống trị Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực, mới có thể dùng quốc vận để chứng đắc Chân Tiên." "Được." Tử Vi Tiên Đế gật đầu. "Bên phía Thường Nga Tiên cũng phải đề phòng, nữ tử này đi khắp nơi ở Bắc Vực, Nam Hồng Vực tìm kiếm tạo hóa địa, đã khôi phục tu vi Đại Thừa hậu kỳ, không bao lâu nữa sẽ bước vào Đại Thừa viên mãn, lúc đó tuy không khôi phục được Chân Tiên, nhưng với sự thông minh của nàng, có thể sẽ phát hiện ra bản thân bị thiếu hụt một phần ký ức." Ngũ Tiên Giáo Chủ bổ sung thêm.

Thiếu hụt một chút ký ức, bản thân sẽ không viên mãn, cũng không thể trở thành Chân Tiên.

Năm đó Thường Nga Tiên bị Ma Tổ, Tiên Tổ và đám Đại Thừa liên thủ giết chết, cũng có liên quan nhất định đến việc này, bản thân không viên mãn, cộng thêm bị quy tắc của thế giới này áp chế, mới bị giết. "Không thành Chân Tiên, dù có phát hiện ra vấn đề cũng chẳng có tác dụng gì, không đáng ngại." Tử Vi Tiên Đế không mấy quan tâm. …… Trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải gần Nam Hồng Vực, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên mỏm đá ngầm, lợi dụng Lục Hào để chiêm bốc tương lai. "Tạm thời an toàn rồi." Diệp Bất Phàm thu hồi đồng tiền và bàn chiêm tinh, trong lòng hơi thả lỏng.

Trương Đạo Tiên ở bên cạnh đang vô cùng căng thẳng nghe vậy cũng thả lỏng theo, ngồi bệt xuống đất: "Cuối cùng cũng thoát chết rồi!

Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ động vào phụ nữ nữa!

Những người phụ nữ này đúng là thuốc độc!" Ở trên đảo Thủy Tiên, hắn đã được Diệp Bất Phàm chữa khỏi bệnh thận hư, nhưng sau khi phục vụ Đồng trưởng lão vài ngày lại bị suy kiệt lần nữa.

Người phụ nữ đó tâm trạng không tốt, một đêm đòi hắn tới mười ba lần.

Liên tục mấy ngày như vậy, ai mà chịu nổi? "Lời hứa của anh có còn thực hiện không?" Trương Đạo Tiên căng thẳng hỏi. "Đã cứu được ngươi ra ngoài, tự nhiên sẽ thực hiện, sẵn tiện nhắn giúp tôi một lời cho sư tôn." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt cười nói.

Lúc tự bạo, hắn đã phong ấn Trương Đạo Tiên rồi ném vào Chưởng Trung Càn Khôn. "Được!" Trương Đạo Tiên lập tức lộ ra nụ cười: "Nhắn lời gì?" "Ván đã đóng thuyền, tương lai ta có thể giúp nàng thành tiên." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Giúp nàng thành tiên?" Trương Đạo Tiên không thể tin nổi nói: "Anh thực sự làm được sao?" "Không làm được." Diệp Bất Phàm lắc đầu, ném cho đối phương một khối lệnh bài nói: "Bên trong này chứa một tia khí tức của tôi, giao thứ này cho Tiên Mộng Thiên Quân, nàng tự nhiên sẽ sắp xếp cho ngươi trở thành đệ tử của Thiên Ma Giáo." "Được thôi." Trương Đạo Tiên thần tình cổ quái.

Vô Ưu Tông ở Nam Hồng Vực và Diệp Bất Phàm có thù oán cực lớn, Thái Huyền Thiên Quân từng truy sát hắn nhiều năm, hiện tại…… ngay cả Tiên Mộng Thiên Quân cũng bị hắn thu phục, thật là vô lý. "Ừm, hiện nay Đông Hải nguy hiểm, tu vi của ngươi quá thấp, cần cẩn thận khi vượt biển." Diệp Bất Phàm dặn dò vài câu rồi đứng dậy đạp sóng mà đi, nháy mắt biến mất ở chân trời đại dương.

Trương Đạo Tiên nhìn theo bóng lưng đối phương, thần tình thẫn thờ. "Đoạt được Thời Không Vẫn Tinh, đây là sắp đột phá Hợp Thể

rồi, không biết tên này đột phá xong sẽ mạnh đến mức nào." Trương Đạo Tiên có chút buồn bã.

Hắn từng có giao tình không nhỏ với Diệp Bất Phàm dưới một thân phận khác là Thiên Cơ Chân Quân, chính hắn là người lôi kéo đối phương vào Trương gia, lúc đó đối phương chỉ mới là Nguyên Anh.

Hiện tại đối phương sắp Hợp Thể, còn hắn chỉ vừa mới Hóa Thần. "Đi thôi!" Trương Đạo Tiên cuối cùng cười sảng khoái một tiếng, hướng về phía Nam Hồng Vực mà đi.

Nam Hồng Vực dù sao cũng là quê hương của hắn, đi qua vùng đất đó tương đối an toàn hơn, vả lại bên đó không có chiến tranh. …… Diệp Bất Phàm hóa thành một con hải âu, lao nhanh trong mây trắng, hướng về phía đảo Bồng Lai. "Hai tháng trôi qua, phạm vi chiến tranh ngày càng lớn rồi." Diệp Bất Phàm ẩn nặc hành tung, từ trên mây trắng nhìn xuống, mặt biển xanh biếc đã nhuốm màu đỏ nhạt, rải rác trôi nổi một số thi thể của nhân tộc và hải yêu tộc.

Thậm chí còn gặp phải những cuộc chiến quy mô nhỏ của đôi bên, tranh giành tiên khoáng, tử tinh khoáng và các tài nguyên khác.

Đến vùng biển U Hải, tiếng hò hét giết chóc càng vang dội.

Đây là nơi giao giới giữa Bồng Lai Tiên Tông và Hải Yêu Tiên Tông, đã trở thành chiến trường tiền tuyến.

Trên tầng không cao nhất, yêu tộc và nhân tộc cấp Hợp Thể đang giao chiến.

Trên mặt biển là sự đối đầu của các cường giả Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, sóng biển cuồn cuộn, sương trắng không ngừng bốc lên bao trùm cả vùng đất đó. "Đại Thừa cũng đang giao thủ sao." Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn lên, trên tầng trời Cửu Cương cực kỳ xa xôi, ánh sáng liên tục lóe lên, tiếng đấu pháp chấn động đến điếc tai,

uy thế vô cùng khủng khiếp.

Hắn vận chuyển «Pháp Kiếp Đồng» để nhìn, cũng chỉ có thể phân biệt được mơ hồ hai bóng người.

Một người là Tam Túc Kim Ô, người còn lại là một Đại Thừa xa lạ, hồng trần cuồn cuộn vắt ngang trường không, hóa thành đại thần thông đấu pháp với Tam Túc Kim Ô. "Hồng Trần Tiên Quân của Hồng Trần Tiên Tông?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Người hạ lệnh truy sát Tử Quần La Lỵ ban đầu chính là kẻ này, tu luyện Hồng Trần Pháp Tắc, loại pháp này chỉ có thể "nhập thế" hóa phàm, trải qua hồng trần cuồn cuộn mới cảm ngộ ra được.

Lực sát thương cực mạnh, hơn nữa còn có thể làm ô uế linh bảo.

Linh bảo dù mạnh đến đâu cũng có thể bị phế bỏ, thậm chí còn có thể làm ô uế nhục thân của yêu tộc, làm suy yếu khả năng phòng ngự của họ.

Diệp Bất Phàm nhìn một hồi, cuối cùng quyết định đi vòng qua.

Đến đầu kia của đảo Bồng Lai, hắn bỗng nhiên dừng bước.

Cảm ứng nhục thân mạnh mẽ khiến hắn nhận ra nguy hiểm.

Sắc mặt hắn hơi biến đổi, nhanh chóng chiêm bốc.

Thiên cơ mờ mịt, dù là hắn lúc này cũng không thể chiêm bốc được gì nhiều. "Có Thiên Cơ Sư bát giai đang thi triển chiêm bốc thuật sao?" Diệp Bất Phàm nhìn xa xăm về phía đảo Bồng Lai, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Lúc này cuộc chiến giữa yêu tộc và đảo Bồng Lai đang diễn ra quyết liệt, Thiên Cơ Sư của đôi bên cũng đang giao phong, lúc này tiến vào đảo Bồng Lai rất dễ bị ảnh hưởng bởi chiêm bốc.

Tuy nói rủi ro đối với hắn không lớn, nhưng dù sao vẫn có rủi ro.

Mà mục đích hắn trở lại đảo Bồng Lai là để lấy dược liệu chính của Hợp Thể Đan.

Nơi đột phá Hợp Thể thì hắn chọn Hải Yêu Tiên Tông.

Yêu tộc không có xung đột lợi ích với hắn, hắn mạnh lên ngược lại có thể đẩy nhanh quá trình phản tổ huyết mạch của Tam Túc Kim Ô, Long Hoàng và mấy vị đó, an toàn hơn nhiều so với những nơi khác. "Dược liệu chính của Hợp Thể Đan chỉ có thể ra tay từ Hải Yêu Tiên Tông thôi." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một lát rồi quay đầu đi luôn.

Không lâu sau, hắn tiến vào vùng biển Quy Khư.

Chương 604

Sự phòng thủ bên phía Hải Yêu Tiên Tông càng thêm nghiêm ngặt, số lượng yêu tộc nhiều hơn nhân tộc rất nhiều, đừng nói là một người, ngay cả một con ruồi bay qua cũng có mấy nghìn ánh mắt chằm chằm nhìn vào. "Nhân tộc?!

Gan lớn lắm!" Diệp Bất Phàm không hề ẩn giấu chân thân, vừa tiến vào vùng biển này, hơn mười lão yêu Hợp Thể đã vây quanh, ánh mắt đằng đằng sát khí. "Nói nhảm với một tên nhân tộc làm gì, chắc chắn là thám tử của Bồng Lai Tiên Tông rồi!

Đánh chết luôn đi!" Một con lươn điện màu xanh thiếu kiên nhẫn lạnh lùng quát, ánh sáng trắng hiện ra trong miệng, tia sét như sắp tuôn ra khỏi miệng.

Hiện tại yêu tộc không chấp nhận nhân tộc, những người bị Hải Yêu Tiên Tông nô dịch đều bị giết sạch sẽ.

Hai bên bây giờ cứ gặp nhau là chém. "Chát!" Con bạch tuộc đen bên cạnh lập tức đưa xúc tu ra bịt miệng con lươn điện xanh lại, tia sét nổ lách tách trong miệng nó, khiến con lươn điện bị phản phệ giật nảy người. "Hắc Sắc, ngươi làm gì vậy?!" Lươn điện xanh đại nộ.

Con bạch tuộc đen không thèm để ý đến nó, mấy chục cái xúc tu khua loạn xạ, nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Bất Phàm, nhìn kỹ một hồi rồi mừng rỡ nói: "Đúng là Diệp đạo hữu!" "Ngươi là?" "Hại, anh quên rồi sao?

Để tôi giới thiệu lại, bản yêu là Hắc Sắc, từng được anh triệu hoán đến Tuyết Vân Sơn một chuyến, còn đánh gãy cái gì nhỉ, à, đánh gãy một chân của Thanh Liên Tiên Tôn đấy." Bạch tuộc đen cười lớn nói, lời lẽ đầy ý khoe khoang công trạng. "Thảo nào thấy đạo hữu

trông quen mắt vậy, hóa ra là Diệp Bất Phàm." "Diệp đạo hữu, trước đây ở biển sâu, tôi từng đứng sau phân thân của anh một trăm mét, tôi là Thanh Giải, đại trưởng lão của Giải tộc." Các hải yêu tộc đằng đằng sát khí khác nghe vậy lập tức nở nụ cười, nhiệt tình vây quanh.

Lươn điện xanh thấy vậy thì trợn tròn mắt, mặc kệ vết thương do phản phệ, vội vàng tiến lên hối lỗi nói: "Diệp đạo hữu, có chỗ đắc tội, mong anh lượng thứ." Cả Đông Hải này, nhân tộc ở chỗ yêu tộc đều chỉ có con đường chết, duy nhất Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Hắn giống như là khách quý của Đông Hải yêu tộc, rất nhiều yêu tộc không dám đắc tội. "Diệp đạo hữu, Long Hoàng đại nhân đã chờ anh hai tháng rồi, nếu anh còn không xuất hiện, lão nhân gia chắc phải phát lệnh truy nã rồi đấy." Một người tộc Tiên Long ở cấp Luyện Hư tiến lên cung kính nói.

Bên trong Hải Yêu Tiên Tông luôn có một đạo phân hồn của Diệp Bất Phàm làm con tin, nhưng cũng chỉ là phân hồn, không có tác dụng gì.

Diệp Bất Phàm ngẩn ra, vỗ trán một cái, lúc này mới nhớ ra mình từng hứa với Long Hoàng là mỗi tháng sẽ cho đối phương rút máu một lần.

Biến mất hai tháng, chắc Long Hoàng tưởng mình đã ôm đồ chạy trốn rồi. "Diệp đạo hữu mau đến Hải Yêu Tiên Tông đi, Long Hoàng gần đây tâm trạng không tốt, đã hạ lệnh dặn dò chúng tôi là nếu thấy anh thì nhất định phải đưa anh về." "Đúng vậy." Hắc Sắc, Thanh Giải và các yêu tộc khác đồng loạt gật đầu.

Lươn điện xanh thì thầm: "Tin vỉa hè đây, phân hồn của anh đã dọn vào cung điện của Long Hoàng rồi, Long Hoàng lúc không có việc gì là cứ chằm chằm nhìn vào hắn, có khi nhìn cả ngày trời đấy."} Diệp Bất Phàm nghe vậy, thần sắc cổ quái. "Tôi biết rồi, dẫn đường

đi." Dưới sự vây quanh của đông đảo yêu tộc, Diệp Bất Phàm chậm rãi chìm xuống đáy biển, tiến vào Quy Khư.

Đến chỗ quần thể tiên cung của Long tộc, đối diện có hai đạo thân ảnh đang đợi sẵn ở đó. "Vãn bối Ngao Thần, bái kiến Diệp tiền bối." Người trung niên mặc huyết bào cầm đầu cúi người nói, người này chính là bào đệ của Đông Hải Long Vương Ngao Quang, đứng cạnh y là Ngao Bệnh. "Ừm." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, khẽ gật đầu. "Dám hỏi tiền bối, huynh trưởng của tôi rốt cuộc là chết như thế nào?" Giọng nói Ngao Thần mang theo vẻ bi thống.

Khi Tiên Thổ chưa hạ giới, Hải Yêu Tiên Tông chính là do y và Ngao Quang nắm giữ đại quyền.

Tuy nói hai người vì chuyện tế thiên mà có chút mâu thuẫn, nhưng chung quy vẫn là anh em ruột.

Lúc đầu Diệp Bất Phàm lợi dụng thân phận huynh trưởng của y để trà trộn vào Hải Yêu Tiên Tông, y không hề phát hiện ra.

Nhưng hai năm trôi qua, cộng thêm sự xác nhận của Long Hoàng đại nhân, đã chắc chắn rằng huynh trưởng đã tử vong.

Ngao Bệnh cũng không còn vẻ ngạo mạn như trước, thần tình phức tạp. "Tu sĩ thượng cổ đoạt xá, đã bị tôi giết rồi." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ vai Ngao Thần, lắc đầu than thở.

Ngao Thần trầm mặc hồi lâu, giọng khàn khàn nói: "Đa tạ." "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, liếc nhìn Ngao Bệnh một cái rồi nói: "Tôi đại khái sẽ ở lại đây khoảng một năm, lúc rảnh rỗi cậu có thể đến tìm tôi, tôi sẽ giúp cậu phản tổ, dù sao thì... tôi cũng đã lợi dụng thân phận phụ thân cậu để hành sự lâu như vậy." Ngao Bệnh nghe vậy thì có chút ngơ ngác, Ngao Thần bên cạnh vội vàng đá thằng cháu một cái, mắng: "Đây là tạo hóa mà biết bao nhiêu yêu tộc cầu còn không được, còn không mau mau tạ ơn?" Đám yêu tộc vây quanh Diệp Bất Phàm

đều lộ vẻ hâm mộ ghen tị.

Diệp Bất Phàm có địa vị tôn quý ở yêu tộc, Đại Thừa Tiên Quân muốn nhờ cậu giúp phản tổ còn phải xếp hàng.

Ngao Bệnh lúc này mới phản ứng lại, tiến lên nói: "Đa tạ phụ thân... không, đa tạ Diệp tiền bối." Diệp Bất Phàm phì cười, vỗ vỗ đầu Ngao Bệnh, thong thả tiến vào sâu trong Long cung. "Vãn bối Diệp Bất Phàm, bái kiến Long Hoàng tiền bối." Diệp Bất Phàm hướng về một tòa đại điện chắp tay. "Oanh long long!" Cửa điện mở ra, Diệp Bất Phàm bước vào trong, thình lình thấy trong điện có hai đạo thân ảnh.

Một là lão giả uy nghiêm trên đầu có sừng vàng, chính là Long Hoàng.

Đối diện lão chính là phân hồn của Diệp Bất Phàm.

Long Hoàng đang chằm chằm nhìn phân hồn ngắm nghía, thấy Diệp Bất Phàm đến mới thu lại ánh mắt, ánh mắt lóe lên vẻ hỷ sắc, sau đó lại có chút bất mãn nói: "Tiểu gia hỏa ngươi thật sự là một chút cũng không giữ chữ tín, để bản hoàng khổ sở chờ đợi suốt hai tháng trời." "Mong Long Hoàng tiền bối thứ lỗi, vãn bối đã đi một chuyến đến Đạo Hương Sơn, trì hoãn mất một thời gian." "Ồ?

Nước ở Đạo Hương Sơn sâu hơn ngươi tưởng nhiều đấy, thế mà vẫn có thể sống sót trở về." Long Hoàng dường như không ngờ Diệp Bất Phàm thật sự đã đi, lão đánh giá cậu từ trên xuống dưới: "Yêu tổ thời thượng cổ cũng chỉ để lại vài câu ngắn ngủi, Đạo Hương Sơn là nơi thần bí nhất tu tiên giới, truyền văn nói rằng, Thiên Sát Nội Cảnh địa sắp xuất hiện cũng có quan hệ nhất định với Đạo Hương Sơn." "Mọi chuyện thuận lợi hơn tôi tưởng." Diệp Bất Phàm nói: "Còn nhiều thứ khác nữa, với tu vi của tôi tạm thời chưa nhìn thấu được." Long Hoàng không hỏi quá kỹ, nói: "Gần đây cũng đừng đi đâu cả,

Ngũ Tiên Giáo tuy chỉ có hai mươi sáu người, nhưng nhãn tuyến rất đông, dừng lại ở bên ngoài quá lâu dễ bị ám sát." Lão dừng một chút, bổ sung: "Nhãn tuyến bị bại lộ của bọn họ trong mấy vạn năm qua cũng chỉ có vài người mà thôi, bản Tiên Quân nghi ngờ bọn họ có thần thông che giấu thiên cơ, rất khó đề phòng." Vô số năm qua, những Hợp Thể đại tiên tôn trêu chọc Ngũ Tiên Giáo, kết quả không ngoại lệ đều mất tích toàn bộ. "Tôi cũng có ý này, tôi chuẩn bị liên tục trong một tháng sẽ giúp tiền bối huyết mạch phản tổ." Diệp Bất Phàm cười nói. "Ha ha ha!

Như vậy thì tốt quá!" Long Hoàng đại hỷ, tán thưởng nói.

Diệp Bất Phàm làm người quả thực không có gì để chê, rất biết cách bù đắp. "Vật phẩm để đột phá Hợp Thể đã thu thập được chín phần, chỉ thiếu một viên Hợp Thể Đan, không biết tiền bối có thể vận dụng quan hệ, thu thập giúp tôi một số chủ dược liên quan không?" Diệp Bất Phàm thử thăm dò.

Khuôn mặt Long Hoàng lập tức xị xuống, trợn mắt nói: "Lại còn muốn thù lao?

Không có!" "Có thể giúp tiền bối phản tổ trong hai tháng, hơn nữa sau khi tôi đột phá Hợp Thể, tốc độ giúp tiền bối phản tổ sẽ nhanh hơn." "Cũng không phải là không thể, thế này đi, đợi đại chiến bên chỗ Kim Ô kết thúc, ta sẽ nhờ lão ấy thu thập dược liệu liên quan ở bên cây Phù Tang Tiên, dược liệu trên đất liền ở bên đó nhiều hơn, có tìm được hay không thì phải xem phúc duyên của ngươi rồi." Mấy vị chủ dược của Hợp Thể Đan như 'Hợp Thần Tiên Chi', 'Đại Đạo Tiên Quả' đều là đặc sản trên đất liền.

Hải Yêu Tiên Tông toàn là hải sản, chẳng liên quan gì cả. "Đa tạ tiền bối." Mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, vội vàng chắp tay.

Luận về phúc duyên, cậu không dám nói là phúc duyên tề thiên,

nhưng cũng không kém bao nhiêu, dù sao tích lũy bao nhiêu năm phó tác dụng như vậy, chẳng qua là không hiển hiện rõ ràng ra ngoài mà thôi. "Phía Kim Ô Tiên Quân chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?" Diệp Bất Phàm cau mày hỏi. "Không đâu, đến cảnh giới như chúng ta, cùng lắm là trọng thương, muốn chết đâu có dễ như vậy, vả lại hiện tại chỉ là thăm dò, không phải là trận chiến khuynh tộc." Long Hoàng không thèm để ý nói.

Kim Ô trước đó đã đấu với Tiêu Dao Tiên Quân một trận, đối phương nắm giữ Quang chi pháp tắc, tốc độ quá nhanh.

Mà lão thì phòng ngự cao, ai cũng không làm gì được ai.

Hiện tại chủ yếu đều là ba cảnh giới Hợp Thể, Luyện Hư, Hóa Thần đang liều mạng.

Long Hoàng gọi một vị Hợp Thể Long tộc đến dặn dò xong xuôi, sau đó nói: "Vậy thì bắt đầu đi." Sau đó Diệp Bất Phàm liên tục rút máu, thi triển 《Bổ Thân Thuật》.

Cứ mỗi bảy ngày lại mất nửa lu máu.

Liên tục hai tháng không nghỉ tay.

Diệp Bất Phàm mệt đến mức thở không ra hơi, cứ tuần hoàn bổ thân như vậy khiến cả người đều tê dại.

Nhưng thu hoạch của cậu cũng không nhỏ.

Không chỉ nhận được bốn năm lu yêu huyết cao cấp, mà nhục thân cũng từng bước tăng tiến, sau hai tháng, nhục thân lại tinh tiến thêm một tiểu cảnh giới.

Trong điện vũ.

Sau khi kết thúc phản tổ, Long Hoàng tỉ mỉ cảm nhận sự thay đổi của bản thân, lần này rõ ràng cảm thấy huyết mạch tinh thuần hơn

nhiều.

Trong máu pha lẫn một chút sắc vàng, sức mạnh, phòng ngự, yêu đạo đều có sự tăng phúc. "Đạt đến Đại Thừa viên mãn, thực lực muốn tăng tiến thêm một tí thôi cũng khó như lên trời, không ngờ hai tháng này lại tăng phúc không ít, nếu phản tổ thành công, thực lực dù không thể tăng gấp đôi thì cũng phải mạnh thêm bảy tám phần." Long Hoàng trong lòng rất mãn nguyện.

Bảy tám phần nhìn có vẻ ít, thực tế lại rất kinh khủng, đủ để vượt xa những người cùng cảnh giới.

Đột nhiên lão mở mắt, kinh nghi nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng trước mặt. "Rắc rắc!

Rắc rắc!" Da thịt, xương cốt của Diệp Bất Phàm nứt ra như thể thoát thai hoán cốt, khi cơ thể được tái cấu trúc, một luồng khí huyết dao động mạnh mẽ quét qua đại điện.

Nhục thân Luyện Hư hậu kỳ!

Tốc độ, phòng ngự, khả năng phản ứng đều được tăng phúc mạnh mẽ.

Đương nhiên, đối với Long Hoàng thì mức này vẫn còn yếu ớt.

Nhưng sao đang yên đang lành lại đột phá thế này? "Tên này đi con đường này có vẻ hơi lạ lùng, sao lại làm được nhỉ?" Long Hoàng có chút không hiểu nổi.

Hai tháng nay Diệp Bất Phàm không hề tu luyện, chỉ lo giúp lão phản tổ.

Không tu luyện mà cũng đột phá cảnh giới, chuyện tà môn đi ngược lại lẽ thường và logic này khiến cho một người có kiến thức rộng như Long Hoàng cũng phải trấn kinh.

Chương 605

Trong lòng lão đã gạch cho nhân loại không bình thường này một dấu hỏi lớn.

Một lát sau.

Nhục thân cảnh giới của Diệp Bất Phàm hoàn toàn ổn định, cậu mở mắt, khí thế toàn thân sừng sững như núi lớn, tràn đầy cảm giác áp bách. "Bành" một tiếng, bàn tay lớn nắm lại, thiên địa pháp tắc trong lòng bàn tay bị bóp nát.

Diệp Bất Phàm thầm tán thưởng: "Không tệ, không lâu nữa là có thể đạt đến nhục thân Luyện Hư đại viên mãn." "Ngươi làm sao mà đột phá được vậy?" Long Hoàng quan sát nửa ngày, không nhịn được tò mò hỏi.

Kiểu đi đường lạ lùng này thực sự cần cho hậu bối Long tộc học tập một chút để tham khảo. "Ha ha, được ở cạnh Long Hoàng lâu ngày, tôi bị sự mạnh mẽ của ngài làm cho chấn động, lại còn bị long uy ảnh hưởng, thế là phúc chí tâm linh, nhục thân may mắn đột phá thôi." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói: "Cũng phải đa tạ Long Hoàng tiền bối." "..." Long Hoàng liếc xéo cậu. "Vãn bối gần đây giúp tiền bối phản tổ tiêu hao tâm thần rất lớn, cần nghỉ ngơi một thời gian." Diệp Bất Phàm thu hồi mấy lu cực phẩm yêu huyết, chắp tay nói. "Ta đã lệnh cho Ngao Bệnh sắp xếp đạo trường cho ngươi rồi." Long Hoàng vẫn còn chưa thỏa mãn nhưng cũng biết dừng đúng lúc, nhỡ đâu vắt kiệt sức làm Diệp Bất Phàm chết ngỏm thì ai giúp lão phản tổ?

Diệp Bất Phàm xoay người rời khỏi Long điện, dưới sự dẫn dắt của Ngao Bệnh đi tới một tòa trúc lâu cổ kính, thanh nhã thanh thoát.

Tiên Long tộc vốn tính thích cung điện tráng lệ huy hoàng, những thứ lấp lánh mới là sở thích của họ, họ vốn không có cảm giác với kiểu lầu gỗ như của nhân loại.

Rõ ràng tòa lầu này được xây mới dành riêng cho cậu. "Diệp tiền bối, bên ngoài Thanh Trúc Lâu này có yêu trận thất giai đỉnh cấp thủ hộ, ngài có thể yên tâm bế quan." Ngao Bệnh lấy ra một đạo lệnh bài khắc long văn, cung kính nói.

Y dừng lại một chút, ánh mắt tràn đầy kính ngưỡng, khẩn thiết nói: "Tiểu long muốn bái tiền bối làm sư phụ, không biết tiền bối có thể cho vãn bối một cơ hội không?" Từ thời ở Bắc Vực, Ngao Bệnh đã xem Diệp Bất Phàm là mục tiêu để hướng tới, dăm lần bảy lượt đến tiệm luyện khí của cậu để bái sư. "Có lẽ khi nào đạt đến Đại Thừa tôi mới có hứng thú thu đồ đệ, hiện tại thì không." Diệp Bất Phàm phẩy tay nói.

Chỉ khi bước vào Đại Thừa, cậu mới thực sự được xem là tồn tại thuộc nhóm đầu của tu tiên giới, không cần phải trốn chui trốn lủi nữa. "Vậy thì đợi đến khi tiền bối tiến vào Đại Thừa." Ngao Bệnh không những không thất vọng mà còn đại hỷ nói. "Ừm, đi đi, thời gian này hãy giúp tôi thăm dò tin tức về Bồng Lai, Hồng Trần, Tiêu Dao Tiên Tông, còn cả Ngũ Tiên Giáo nữa." "Rõ!" Ngao Bệnh cúi người lui xuống.

Diệp Bất Phàm bước vào trong Thanh Trúc Lâu, rất hài lòng với cách bố trí bên trong.

Thế là cậu định cư luôn tại Hải Yêu Tiên Tông, Long Hoàng còn tâm lý sắp xếp cho cậu hai mỹ nhân ngư trẻ trung xinh đẹp làm thị nữ.

Không biết là để đề phòng cậu lẻn đi mất hay là thực sự muốn hầu hạ.

Cậu cũng chẳng quan tâm, vui vẻ nhận lấy.

Mỗi ngày nếu không phải tu luyện 《Thiên Nhân Đạo Kinh》 để tăng cường nhục thân thì là tham ngộ 《Âm Dương Hợp Thể Pháp》.

Pháp môn này là cậu đòi từ chỗ Tử Quần la lỵ. 【Âm Dương Hợp Thể Pháp: Lấy Thái Âm, Thái Dương làm nền tảng, Tam Tài chuyển Âm Dương, đạo hóa Thái Cực, đúc thành Hợp Thể, hoàn mỹ vô khuyết, vạn pháp bất xâm, có thể ngắn ngủi âm dương hợp nhất, hoài thai Hỗn Độn pháp tắc.】【Phó tác dụng: Tam Tài hóa Âm Dương độ khó cực lớn, dễ bị thiên khiển, bị thiên địa bất dung.】"Âm dương hợp nhất, Hỗn Độn pháp tắc?" Diệp Bất Phàm suy nghĩ.

Ba nghìn đại đạo, Hỗn Độn là nguồn gốc, về cơ bản tất cả các pháp tắc đều từ Hỗn Độn diễn hóa mà ra.

Nếu nắm giữ được nó, khi chiến đấu có thể tạo ra tác dụng áp chế đối với pháp tắc của kẻ địch.

Nếu tu thành Hỗn Độn bản nguyên, thậm chí có thể diễn hóa ra các bản nguyên khác như Ngũ Hành, Thời Không, Sinh Tử, Nhân Quả, Luân Hồi, v.v.

Còn chuyện dễ bị thiên khiển, bị thiên địa bất dung.

Loại Hỗn Độn pháp tắc này ở một góc độ nào đó đã siêu thoát khỏi thế giới này, tự nhiên sẽ bị thế giới bài trừ. 【Phụ diện nghịch chuyển: Tam Tài hóa Âm Dương độ khó cực nhỏ, dễ nhận được thiên đạo chúc phúc.】 Diệp Bất Phàm lập tức lộ ra nụ cười.

Cậu không biết mình đã được thiên đạo chúc phúc bao nhiêu lần rồi, thứ này xem ra có vẻ vô dụng, nhưng cậu có trực giác tương lai nó sẽ có tác dụng lớn. "Đáng tiếc, loại pháp môn này không phải là thất bại trăm phần trăm, không có thất bại thì làm sao tôi nghịch chuyển để trực tiếp thành công được?" Diệp Bất Phàm thầm than, chỉ có thể đặt hy vọng vào Hợp Thể Đan.

Đem Hợp Thể Đan luyện chế thành cực phẩm độc đan rồi tiến hành nghịch chuyển phụ diện, vậy thì chuyện âm dương hợp thể của cậu coi như chắc như đinh đóng cột.

Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm tập trung vào 《Thiên Nhân Đạo Kinh》, cường độ nhục thân mỗi ngày đều tăng lên, tiến dần tới đại viên mãn.

Trong lúc tham ngộ 《Âm Dương Hợp Thể Pháp》, cậu cũng không quên luyện tập luyện đan thuật, luyện đan thuật của cậu hiện mới chỉ ở thất giai.

Hợp Thể Đan là bát giai, cậu phải đảm bảo luyện thành cực phẩm độc đan ngay từ lần đầu tiên.

Dược liệu của Hợp Thể Đan thực sự quá khó tìm, nếu thất bại chắc cậu khóc chết mất.

Còn bên ngoài, tại U Hải, hai bên đánh nhau sống chết, ai cũng không thể một lần đánh thủng phòng tuyến của đối phương, cục diện lâm vào giằng co.

Cuối cùng hai bên ăn ý lui quân, tiến vào thời kỳ đình chiến để cùng suy tính đối sách.

Sau khi đại chiến của Kim Ô Tiên Quân kết thúc, nhận được tin tức bên phía Diệp Bất Phàm, lão liền giao những thứ cần tìm cho đám tiên cầm tộc như Thanh Loan, Tất Phương đi thu thập.

Có đại lão lên tiếng đúng là khác hẳn, ngoại trừ vị chủ dược quan trọng nhất là 'Hợp Thần Tiên Chi' ra thì những vị chủ dược khác cơ bản đã thu thập đủ. ... "Những tiên dược này đối với yêu tộc chúng tôi cũng vô cùng quan trọng, đặc biệt là 'Đại Đạo Tiên Quả', phụ thân tôi đã phải động dụng quân cờ ngầm cực kỳ quan trọng ở Hồng Trần Tiên Tông, trả giá không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo mới đổi được

từ nội bộ Tiên Tông ra đấy." Trong tòa Thanh Trúc Lâu yên tĩnh, hai đạo thân ảnh ngồi đối diện nhau.

Một thanh niên tuấn tú có tóc vàng mắt vàng lấy ra túi Càn Khôn, trên mặt viết đầy vẻ không nỡ.

Người này tên là Kim Bất Lương.

Là người nhỏ nhất trong chín người con của Kim Ô Tiên Quân, chưa đầy một nghìn năm trăm tuổi đã tiến vào Hợp Thể, có thể xưng là thiên phú vô song.

Phần lớn các Hợp Thể đều có tuổi thọ từ bốn nghìn đến vạn tuổi. "Diệp huynh, thứ bên trong này không chỉ có Kim Ô tộc chúng tôi góp sức đâu, còn có các chủng tộc như Thanh Loan, Tất Phương, Kim Sí Đại Bàng, Khổng Tước nữa." Kim Bất Lương nhìn Diệp Bất Phàm, tròng mắt đảo liên tục, than ngắn thở dài nói: "Những chủng tộc đó nghe tin Diệp huynh muốn đột phá Hợp Thể, tuy hết lòng ủng hộ nhưng cái giá phải trả thực sự có chút lớn." Diệp Bất Phàm nhìn là hiểu ngay.

Quả nhiên, lợi ích không dễ dàng lấy được như vậy. "Những vị chủ dược này tuy khó thu thập nhưng chỉ cần chịu bỏ thời gian, mười mấy năm tổng cộng cũng có thể thu thập đủ, duy chỉ có 'Hợp Thần Tiên Chi' là thực sự khó tìm." Diệp Bất Phàm không đáp lại thâm ý trong lời nói của đối phương mà ngược lại tỏ vẻ bất lực nói.

Hợp Thần Tiên Chi có tác dụng thúc đẩy nguyên thần tiến hóa, biến Nội Cảnh địa từ hư ảo thành thực thể, là mắt xích quan trọng nhất của Hợp Thể Đan, không có loại tiên dược nào có thể thay thế được. "Phía Đông Hải yêu tộc đang tấn công một nơi của Hồng Trần Tiên Tông, tộc chúng tôi đã nhận được tin tức xác thực, nơi đó là dược điền bồi dục 'Hợp Thần Tiên Chi' của Hồng Trần Tiên Tông, loại chưa chín có một số, còn tiên chi đã chín thì có hai cây." Kim Bất

Lương cười ha hả nói: "Nếu thành công, Hợp Thần Tiên Chi sẽ được gửi tới cho Diệp huynh ngay." Thời gian này tuy tiền tuyến hai bên đình chiến nhưng các thủ đoạn ngầm lại tầng tầng lớp lớp.

Hai bên xâm chiếm, phá hoại các nguồn tài nguyên của nhau, rõ ràng là muốn đánh chiến tranh lâu dài.

Phàm nhân đánh nhau thì lương thảo là quan trọng nhất.

Tu tiên giả đấu pháp thì tự nhiên tài nguyên là quan trọng nhất, không có tài nguyên, tu sĩ dưới trướng muốn đột phá cảnh giới phải chờ đến tết Công-gô, hơn nữa còn liên quan đến các tài nguyên chiến lược như thuốc trị thương, pháp bảo. "Tuy nhiên, việc cướp đoạt 'Hợp Thần Tiên Chi' cần phải trả giá đắt, phía Phù Tang Tiên Thụ chúng tôi e rằng sẽ có không ít yêu tộc thương vong đây." Kim Bất Lương ho khan hai tiếng, xoa xoa ngón tay.

Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt.

Đám gia hỏa này cướp đoạt dược điền tiên dược, Hợp Thần Tiên Chi chỉ là chuyện tiện tay mà thôi, thế mà lại làm như kiểu đặc biệt vì cậu mà đi đánh chiếm vậy.

Họ Kim, tên Bất Lương (không lương thiện), cái tên này đúng là chẳng sai tí nào. "Tôi có thể giúp Kim huynh phản tổ huyết mạch." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Chỉ là các yêu tộc khác, e rằng trong lòng sẽ có oán hận..." "Không có gì đâu, chẳng qua là thêm một suất phản tổ mà thôi." Diệp Bất Phàm chẳng thèm để ý, Kim Bất Lương không phải là Đại Thừa, việc rút máu và phản tổ tốn không bao nhiêu thời gian. "Tốt!

Đợi chính là câu nói này của Diệp huynh!" Kim Bất Lương cười lớn, đôi mắt như hợp kim thái kia sáng rực lên như bóng đèn.

Y lập tức đánh ra một đạo kim quang bắn ra ngoài Thanh Trúc

Lâu.

Một lát sau.

Một đoàn mười mấy hai mươi thiếu nam thiếu nữ ùa vào Thanh Trúc Lâu, trong nháy mắt đã chật ních cả phòng. "Đây là đại diện của các tộc quần Thanh Loan, Huyền Điểu, Kim Sí Đại Bàng cử đến, đều là những thiên kiêu mạnh nhất thế hệ này của Phù Tang Tiên Thụ, xin Diệp huynh hãy giúp chúng tôi phản tổ!" Kim Bất Lương mặt mày hớn hở, lần lượt giới thiệu cho Diệp Bất Phàm.

Y chỉ vào một thiếu nữ mặc vũ y màu xanh thanh khiết, dáng người yểu điệu, khuôn mặt trái xoan với ngũ quan tinh xảo tuyệt trần nói: "Vị này là tiểu công chúa của Thanh Loan tộc, Thanh Hòa Nhi." "Kiến quá Diệp đạo hữu." Thanh Hòa Nhi nhẹ nhàng thi lễ, đôi mắt linh động, mỉm cười một cái khiến cả Thanh Trúc Lâu dường như cũng sáng bừng lên. "..." Diệp Bất Phàm nhìn đám người đông nghịt, mí mắt giật liên hồi.

Cái đám yêu tộc này đúng là một chút cũng không chịu chịu thiệt mà! "Tiểu công chúa của Thanh Loan tộc quả nhiên sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành." Diệp Bất Phàm tán thán: "Diệp mỗ cũng không nhịn được mà thấy rung động." Thanh Hòa Nhi mặt nhỏ, dáng người không cao không thấp, thuộc kiểu tiểu gia bích ngọc cực phẩm. "Đa tạ Diệp đạo hữu khen ngợi." Thanh Hòa Nhi thẹn thùng cúi đầu, đôi mắt lớn lại lén lút liếc nhìn Diệp Bất Phàm.

Luận về tướng mạo, Diệp Bất Phàm là người đẹp trai nhất mà cô từng thấy, khí chất cũng không tầm thường. "Khụ khụ!!" Kim Bất Lương thấy hai người đưa mắt đưa tình thì lập tức cuống lên, vội vàng chắn giữa hai người.

Y theo đuổi Thanh Hòa Nhi nhiều năm, việc giới thiệu hai người làm quen thuần túy là muốn Diệp Bất Phàm ưu tiên giúp người trong

mộng của mình phản tổ trước. "Ha ha." Diệp Bất Phàm cười như không cười, đã đoán được Kim Bất Lương chính là một tên liếm cẩu. "Vị này là thiếu chủ của bộ tộc Kim Sí Đại Bàng, theo tên nhân tộc thì gọi là Lê Tiểu Bằng." Kim Bất Lương ngượng ngùng, vội vàng giới thiệu nam thanh niên cao lớn mặc trường bào màu ám kim đứng cạnh, người này có khí chất khá anh dũng.

Chương 606

"Diệp đạo hữu." Lê Tiểu Bằng tuy có ngạo cốt nhưng lời lẽ khá khách sáo.

Y cũng là Hợp Thể, là đệ nhất thiên tài của tộc Kim Sí Đại Bàng. "Ừm, Lê huynh." Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, sau đó dưới sự giới thiệu của Kim Bất Lương, cậu đã nhận mặt hết tất cả các thiên kiêu trẻ tuổi của Phù Tang Tiên Thụ. "Được rồi, đợi khi dược liệu Hợp Thể Đan đến đủ, tôi sẽ giúp các đạo hữu phản tổ, đương nhiên phải là xen kẽ vào những lúc giúp Long Hoàng phản tổ xong." Diệp Bất Phàm nói. "Chúng tôi tự nhiên không dám xếp trước Đại Thừa Tiên Quân, sau này phải làm phiền đạo hữu rồi, chúng tôi sẽ tạm trú tại Hải Yêu Tiên Tông, nhân tiện ra tiền tuyến chinh phạt để trải qua sự tẩy lễ của chiến tranh." Kim Bất Lương nói, sau khi hàn huyên một hồi với Diệp Bất Phàm thì dẫn người rời khỏi Thanh Trúc Lâu, chọn một nơi trong Hải Yêu Tiên Tông để ở lại.

Quy tắc nội bộ yêu tộc tàn khốc hơn nhân tộc nhiều, thiên phú càng cao thì càng phải trải qua sát phạt, như vậy mới có thể dũng mãnh tinh tiến.

Có thể nói những người mà Diệp Bất Phàm tiếp xúc này đều là những trụ cột tương lai của Phù Tang Tiên Thụ. ...

Lại trôi qua hai tháng, chiến trường chính diện ở Đông Hải vẫn chưa đánh lớn, chỉ là ám sát và tập kích lẫn nhau.

Ngược lại, xung đột giữa hai phe Hồng Trần và Phù Tang Tiên Thụ lại diễn ra khá nhiều.

Phía Tử Quần la lỵ thì nhiều lần truyền tin, muốn cậu quay về tiếp tục làm công cụ luyện khí.

Sản lượng luyện khí ngày càng lớn, đè nén khiến Minh Vương khổ không thèm nói.

Không chỉ vậy, cháu gái của Tiêu Dao Tiên Quân đi lại với cậu ngày càng thường xuyên, cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra điểm bất thường.

Tử Quần la lỵ không phải là Diệp Bất Phàm thật, giả trang dù giống đến mấy thì một số chi tiết vẫn sẽ bại lộ, ví dụ như ngữ điệu, thói quen làm việc, v.v.

Diệp Bất Phàm nói chuyện rất ít khi biểu lộ cảm xúc, hơn nữa cũng không hay nói thẳng thừng.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là hôn lễ giữa Diệp Bất Phàm và Thủy Yên tiên tử chỉ còn vài tháng nữa!

Tử Quần lấy cái gì để động phòng với cô ta đây?

Diệp Bất Phàm cầm lệnh bài truyền âm, có chút đau đầu. "Hiện tại đang là lúc then chốt để đột phá Hợp Thể, lấy đâu ra thời gian mà quay về Bồng Lai Tiên Tông?" Diệp Bất Phàm xoa xoa thái dương.

Phần lớn dược liệu của Hợp Thể Đan đã có trong tay, chỉ thiếu mỗi 'Hợp Thần Tiên Chi', nhưng tin tức từ Phù Tang Tiên Thụ vẫn chưa truyền về.

Lúc này, thị nữ mỹ nhân ngư cung kính nói: "Đại nhân, Ngao Bệnh cầu kiến." "Cho cậu ta vào đi." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Một lát sau, Ngao Bệnh bước vào Thanh Trúc Lâu, cung kính nói: "Sư tôn, Bồng Lai và Hồng Trần Tiên Tông vẫn như trước, nhưng Ngũ Tiên Giáo có chút bất thường, Quy Tiền tiền bối đã sử dụng thiên cơ thôi diễn, phát hiện có hai luồng khí tức lẻn vào Hải Yêu Tiên Tông." "Không thể điều tra cụ thể được, hai người đó e rằng đã bị

hoán đổi thiên cơ, Quy Tiền tiền bối không tìm thấy danh tính và vị trí chính xác." Từ sau khi Diệp Bất Phàm nói rằng sau khi đạt đến Đại Thừa có thể sẽ thu y làm đồ đệ, hiện tại Ngao Bệnh gặp cậu là gọi sư tôn. "Chung quy là cũng đã đến rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu thở dài.

Chuyện cậu thu thập dược liệu Hợp Thể Đan tại Hải Yêu Tiên Tông có rất nhiều yêu tộc biết, rõ ràng là có gián điệp báo cáo cho Đồng trưởng lão.

Bản thân mình đã đoạt mất Thời Không Vẫn Tinh, người đàn bà đó làm sao có thể bỏ qua cho cậu được?

Hai kẻ dám đến kia rõ ràng là tử sĩ. "Hai tên đó không cần quản nữa, cứ tiếp tục điều tra các thế lực như Bồng Lai Tiên Tông, Ngũ Tiên Giáo." Diệp Bất Phàm xua tay nói.

Muốn ám sát cậu tại Hải Yêu Tiên Tông, độ khó không phải dạng vừa đâu. "Rõ." Ngao Bệnh trì nghi nói: "Sư tôn vẫn nên chú ý an toàn, tốt nhất là tạm trú tại Long điện." Ở cạnh Long Hoàng là an toàn nhất. "Không có ý nghĩa gì cả." Diệp Bất Phàm phẩy tay, bí mật trên người cậu quá nhiều, làm sao có thể làm việc ngay dưới mắt Long Hoàng được?

Cậu nói: "Nếu Đồng trưởng lão đã dám phái người đến ám sát, vậy thì giết chết hai tên tử sĩ này là xong, làm gì có đạo lý nào để kẻ trộm rình mò suốt ngày." "Rõ, ngoài ra tôi nhận được tin tức, phía Phù Tang Tiên Thụ đã đánh chiếm được một tòa dược điền của Hồng Trần Tiên Tông." Ngao Bệnh không dám khuyên thêm, chuyển chủ đề: "Hồng Trần Tiên Tông đại nộ, đã lệnh cho tiền tuyến công phạt, chiến tranh có thể tái phát bất cứ lúc nào." "Tốt!" Diệp Bất Phàm cười lớn.

Đợi Ngao Bệnh rời đi, ánh mắt cậu lóe lên, lấy ra ba đồng xu cùng bàn chiêm tinh bắt đầu bói toán.

Tương lai của bản thân không còn rõ ràng nữa mà đã có một chút

mờ mịt, rõ ràng đã có thiên cơ khác can thiệp vào vận mệnh của chính mình. "Bí thuật hoán đổi thiên cơ này thật là phiền phức." Diệp Bất Phàm nheo mắt, không thể bói ra hai tên tử sĩ kia, như thể chúng không hề tồn tại vậy. "Thôi kệ đi, đợi tôi đột phá Hợp Thể, sẽ lấy hai người các ngươi làm tế phẩm!" Diệp Bất Phàm cười lạnh một tiếng, không quan tâm nữa.

Hai ngày sau.

Hợp Thần Tiên Chi cuối cùng cũng được gửi tới! "Diệp đạo hữu, đây là vị chủ dược Hợp Thể Đan cuối cùng mà anh cần." Kim Bất Lương ngồi bên bàn trà, đẩy hộp gỗ ra rồi mở nó.

Bên trong là một cây tiên chi màu trắng lung linh như ảo mộng, tỏa ra dược hương.

Tuy nhiên dược hương có chút bất thường, rất nhạt, không nồng đậm và thuần khiết như trong cổ tịch ghi chép. "Cái thứ này có phải bị phun thuốc trừ sâu không đấy?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm quỷ dị nhìn: "Cậu chắc chắn ăn vào sẽ không bị tiêu chảy chứ?" "Hợp Thần Tiên Chi hoang dã làm gì có nhiều thế?

Phần lớn đều là nhân tạo nuôi trồng, trải qua bí pháp bồi dục và thúc chín của người nuôi dược chuyên nghiệp, cho nên dược hiệu không mạnh bằng loại hoang dã thôi." Kim Bất Lương nói: "Nếu đám người nhân tộc kia không nuôi trồng nhân tạo thì lấy đâu ra nhiều Hợp Thể như thế?" Tiên dược cấp thấp phần lớn là thuần tự nhiên vì không thiếu. "...Tu tiên giới này cũng đầy rẫy công nghệ và tiểu xảo nhỉ." Diệp Bất Phàm không khỏi cảm thán trước trí tuệ của các bậc tiền bối nhân tộc.

Thật khéo, cậu lại thích mấy thứ công nghệ và tiểu xảo này. "Cho nên đạo hữu vẫn nên nhờ một vị luyện đan sư cao tay luyện chế đi, nếu không rất dễ kết đan thất bại, dù có thành công thì hiệu quả cũng

sẽ bị giảm sút." Kim Bất Lương có lòng nhắc nhở. "Ha ha ha, không sao." Diệp Bất Phàm chẳng thèm để ý, tâm trạng vui vẻ nên đã rút cho Kim Bất Lương hai lu máu.

Kim Bất Lương mãn nguyện rời khỏi Thanh Trúc Lâu.

Diệp Bất Phàm cầm Hợp Thần Tiên Chi quay lại phòng bế quan, hít sâu một hơi, lấy ra lò luyện đan, lại bày ra một đống dược liệu phụ trợ.

Cậu luyện chế vài bình đan dược thất giai để thử tay nghề.

Toàn bộ đều là cực phẩm độc đan.

Diệp Bất Phàm rất hài lòng, mấy tháng này cậu đã nghiên cứu sâu về luyện đan thuật, luyện chế độc đan thất giai đã nằm lòng.

Chuẩn bị sẵn sàng xong, cậu lấy ra Đại Đạo Tiên Quả cùng các chủ dược và phụ dược khác, bắt đầu luyện chế Hợp Thể Đan. "Nổi lửa!" Diệp Bất Phàm phun ra một luồng hỏa diễm từ lòng bàn tay, nung nóng đáy lò luyện đan.

Diệp Bất Phàm đợi hỏa diễm bùng lên, lập tức ném mấy cây tiên dược vào lò luyện đan, luyện hóa thành dược dịch tinh khiết rồi cho vào bình ngọc.

Trước sau tổng cộng có mấy trăm cây.

Luyện hóa xong xuôi, cậu lại đổ từng bình dược dịch vào trong lò, đánh ra các loại pháp quyết để chúng dung hợp lại với nhau.

Bảy ngày sau.

Diệp Bất Phàm ném vị chủ dược cuối cùng là 'Hợp Thần Tiên Chi' vào trong đó, thần tình căng thẳng quan sát tình hình dược dịch kết đan bên trong. "Oanh!" Một khoảnh khắc nào đó, lò luyện đan rung chuyển rồi đột nhiên nổ tung, chấn động mạnh mẽ khiến cửa phòng bế quan

có trận pháp bảo vệ cũng nứt ra một khe nhỏ. "Thành công rồi!" Diệp Bất Phàm không những không kinh hãi mà còn vui mừng, vào khoảnh khắc nổ tung, cậu đã trực tiếp thò tay vào trong.

Việc nổ lò đối với luyện đan sư khác thì chắc chắn là thất bại thảm hại, nhưng đối với Diệp Bất Phàm thì đó là chuyện thường ngày ở huyện.

Luyện đan mấy chục năm nay, có lần nào không nổ lò đâu.

May mắn là tốc độ của Diệp Bất Phàm nhanh, nhục thân cũng đủ mạnh.

Khi cậu rút tay lại, trong lòng bàn tay là một viên đan dược đen kịt, trông như một cục đất sét nặn ra, mang theo mùi thối rữa.

Ngửi một hơi là thấy chóng mặt hoa mắt, liếm một cái chắc là mất mạng ngay tại chỗ. 【Hợp Thể Đan - Cực phẩm độc đan: Dược hiệu hoàn toàn không có, hàm lượng độc tố chín mươi chín phẩy chín phần trăm, sau khi uống chắc chắn đột phá Hợp Thể thất bại, hơn nữa đạo cơ tổn thương nặng, không còn khả năng tiến thêm bước nào nữa.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Hàm lượng dược hiệu chín mươi chín phẩy chín phần trăm, sau khi uống chắc chắn đột phá Hợp Thể thành công, hơn nữa đạo cơ kiên cố, có ích lớn cho việc tu hành sau này.】 "Ha ha ha!

Tuyệt diệu, đột phá thế này thì vạn vô nhất thất rồi, có muốn chết cũng vẫn đột phá được!" Diệp Bất Phàm cười lớn, phấn chấn vô cùng.

Không uổng công cậu nỗ lực thu thập dược liệu bấy lâu nay. "Giờ thì Hợp Thể Đan, Thời Không Vẫn Tinh, Âm Dương Hợp Thể Pháp, Thái Âm Chi Tinh đều đã tập hợp đủ, Thái Dương Chi Tinh thì bản thân tôi vốn dĩ đã có rồi." "Chỉ còn chờ chọn một ngày lành tháng tốt nữa thôi." Diệp Bất Phàm bước ra khỏi Thanh Trúc Lâu, rời khỏi Quy

Khư, đứng dưới đáy biển lấy ra bàn chiêm tinh, nhìn lên tinh tượng trên trời.

Cậu chỉ hơi biết một chút về thuật chiêm tinh, nhưng chọn một ngày lành tháng tốt thì không vấn đề gì. "Ừm, nửa tháng sau, mùng bảy tháng bảy, lại thêm thất tinh liên châu, là điềm báo đại cát!

Chính là thời cơ tốt để đột phá Hợp Thể!" Diệp Bất Phàm thầm gật đầu, quay lại Thanh Trúc Lâu báo tin mình sắp đột phá Hợp Thể cho Long Hoàng.

Long Hoàng cho biết có thể hộ pháp cho cậu.

Mấy vị Đại Thừa Tiên Quân khác của Hải Yêu Tiên Tông đều không rảnh, họ đang bận tập kích các nguồn tài nguyên của Bồng Lai Tiên Tông, chỉ có Toan Nghê Tiên Quân lão lông vàng này là rảnh rỗi vô sự. "Hộ pháp?

Được thôi, nhưng ta muốn chen ngang, sau khi ngươi giúp Long Hoàng phản tổ thì người thứ hai phải là giúp bản Tiên Quân phản tổ!" Toan Nghê nói không vấn đề gì nhưng yêu cầu thêm một điều kiện.

Thời gian này không chỉ Long Hoàng đang phản tổ, mà đám hậu bối của Phù Tang Tiên Thụ cũng thỉnh thoảng chạy đến Thanh Trúc Lâu.

Lão giương mắt nhìn đám nhóc đó cả người tỏa sáng, triệu chứng phản tổ còn nghiêm trọng hơn cả Long Hoàng.

Chương 607

Diệp Bất Phàm tự nhiên đồng ý.

Tuy ở Hải Yêu Tiên Tông độ an toàn không có vấn đề gì, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Ai biết được có xảy ra chuyện gì không?

Mà người hộ pháp không chỉ có hai vị Đại Thừa là Long Hoàng và Toan Nghê, mà còn có một đám lão yêu Hợp Thể. "Hộ pháp?

Tôi thạo cái này nhất, mấy trăm năm trước hộ pháp cho một vị lão hữu, giờ vị đó vẫn chưa chết đâu." Đại trưởng lão của Tiên Quy tộc vỗ bộ mai rùa bảo đảm. "Diệp đạo hữu đột phá Hợp Thể, sao có thể thiếu tôi được?

Hộ pháp cho anh là chức trách của Long tộc chúng tôi!" "Không ngờ anh đã chuẩn bị đột phá Hợp Thể rồi sao?

Nếu tôi nhớ không lầm thì Diệp đạo hữu đột phá Luyện Hư mới chỉ được hơn hai năm thôi đúng không?" Trong nội bộ Hải Yêu Tiên Tông, rất nhiều yêu tộc tự nguyện hộ pháp, cũng có yêu tộc nhận ra điều gì đó, thần sắc có chút kinh hãi.

Hai năm từ Luyện Hư sơ kỳ đạt tới đại viên mãn.

Từ thời tiên cổ đến nay chưa có sinh linh nào làm được, trong vòng một nghìn năm mà đột phá được đã được coi là thiên kiêu đỉnh cấp rồi. "Đó không phải trọng điểm, theo tình báo nội bộ của Hải Yêu Tiên Tông, Diệp Bất Phàm tu đạo đến nay hình như mới một trăm sáu mươi tuổi?" "Còn ít hơn ấy chứ?

Tôi quản lý kho tài liệu của Tiên Tông mình, tài liệu bối cảnh của Diệp Bất Phàm tôi thuộc lòng như cháo, chính xác mà nói, cậu ta từ

Trúc Cơ tu luyện đến nay chưa đầy năm mươi năm." Lão giả rùa canh giữ Yêu Kinh Lâu càng nói càng thấy rùng mình.

Năm mươi năm đối với họ chẳng qua chỉ như cái búng tay, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó Diệp Bất Phàm đã trải qua những bước nhảy vọt giai cấp như thế nào? "Nếu cậu ta thăng cấp Hợp Thể, vậy thì sẽ là vị Hợp Thể Tiên Tôn trẻ tuổi nhất trong lịch sử, tiền nhân chưa từng có, hậu nhân cũng chẳng ai theo kịp." Trong Tiên Hải Thành ở Quy Khư, tại một tửu quán, một tên bọ cạp tinh bưng một thùng rượu mạnh nốc một hơi, tắc lưỡi nói: "Rượu Hải Khoa của yêu tộc đúng là mạnh thật." Hải Yêu Tiên Tông cũng có rượu, nhưng so với nhân tộc thì nồng hơn nhiều, tràn ngập mùi tanh.

Đối diện gã là một con hắc xà gầy đét đang cuộn mình trên ghế, cái đầu dẹt cắm vào bát cầu gai húp một ngụm.

Thân rắn đen thui lập tức đỏ ửng lên, ngẩng đầu nói: "Đúng là mạnh thật." "Ha ha ha!

Kiếm Hạt Tử, ngươi đang gội đầu đấy à!" Bọ cạp tinh chỉ vào cái đầu đầy rượu của hắc xà, cười đến chảy cả nước mắt. "Gội đầu cũng tốt, uống rượu cũng xong, sau nhiệm vụ lần này, cả ta và ngươi đều không sống nổi đâu, sau này chỉ có thể nhớ lại trong luân hồi thôi." Giọng hắc xà khàn khàn, mang theo sự luyến tiếc đối với tu tiên giới.

Hai con yêu này chính là lão giả vạm vỡ và Kiếm Hạt Tử ở Đạo Hương Sơn hóa thành.

Tiếng cười của bọ cạp tinh im bặt, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ta chỉ hy vọng sau này Giáo chủ và Đồng trưởng lão có thể đối xử tốt với con cháu hậu bối của ta." Những ai bán mạng cho Ngũ Tiên Giáo, ai mà chẳng có điểm yếu bị nắm thóp?

Hơn nữa sống chết đều nằm trong một ý niệm của Đồng trưởng lão, không có sự lựa chọn nào khác.

Gã nhìn hắc xà nói: "Hạt tử, ngươi nghĩ chúng ta có giết được Diệp Bất Phàm thành công không?" "Hy vọng không lớn." "Nhưng vẫn có một tia hy vọng, lão tổ tông của Đồng trưởng lão là Giáo chủ đời trước nữa, có để lại một chiếc Kinh Long Thứ bát giai, vô thanh vô tức, có thể dùng để tập sát khi Diệp Bất Phàm độ kiếp, mà thứ này cũng có thể ngăn chặn sinh tử, gián tiếp phá vỡ pháp phục sinh của Diệp Bất Phàm, Long Hoàng cũng khó mà cản nổi." "Dù không giết được thì cũng có thể hủy hoại đạo cơ của hắn, đời này không còn hy vọng đạt tới Hợp Thể nữa." Hắc xà thong thả nói. "Không giết được thì hủy hoại đạo cơ cũng đáng!

Cắt đứt con đường trở thành Đại Thừa vô địch trong tương lai của hắn, chúng ta cũng coi như lưu danh vạn cổ rồi!" Bọ cạp tinh nốc một ngụm rượu Hải Khoa lớn, đập mạnh thùng rượu xuống bàn, cười sảng khoái. ...

Mùng bảy tháng bảy, thất tinh liên châu.

Ngày hôm nay, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên ngọn núi có tiên khí nồng đậm nhất Hải Yêu Tiên Tông, chính thức đột phá Hợp Thể.

Nơi này là đạo trường của Côn Bằng Tiên Quân.

Từ lưng chừng núi trở lên, ngoại trừ Diệp Bất Phàm đang ngồi trên đỉnh núi ra thì không có lấy một bóng người.

Từ lưng chừng núi trở xuống là hàng trăm lão yêu Hợp Thể, thấp hơn nữa là các yêu tộc cảnh giới Luyện Hư, Hóa Thần đóng vai trò yêu nhãn, tạo thành một đại trận yêu tộc.

Từ xưa đến nay, người có thể khiến nhiều yêu tộc cam tâm tình nguyện hộ pháp cho mình như vậy, chỉ có một mình Diệp Bất Phàm. "Âm Dương Hợp Thể Pháp, khởi!" Diệp Bất Phàm vẻ mặt ngưng trọng, vận chuyển hợp thể pháp, Thời Không Vẫn Tinh trên đỉnh đầu phát sáng, chậm rãi rơi vào trong nguyên thần của cậu, dừng lại ở vị

trí đan điền.

Thời Không pháp tắc bên trong nguyên thần như bị trấn áp, im hơi lặng tiếng.

Cậu lại lấy bình đan dược ra, nút bình cũng lười mở, trực tiếp nuốt cả bình lẫn thuốc vào bụng. "Oanh!" Độc đan vào cổ họng rồi nổ tung trong cơ thể, mặt Diệp Bất Phàm dần dần chuyển sang màu xanh lét, trông như sắp không xong đến nơi.

Long Hoàng và Toan Nghê Tiên Quân đang ẩn mình trong hư không thấy cảnh này đều đờ người ra. "Thế này là thế nào?

Chưa bắt đầu đã kết thúc rồi à?" Toan Nghê Tiên Quân toàn thân lông vàng, đưa cái vuốt lớn chỉ vào Diệp Bất Phàm, hỏi Long Hoàng bên cạnh: "Vừa nãy nó ăn cái gì thế?" Sắc mặt Long Hoàng âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía một thanh niên tóc vàng mắt vàng ở dưới chân núi.

Kim Bất Lương bị ánh mắt sắc lẹm đó nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Tuy nói Hợp Thần Tiên Chi là nuôi trồng nhân tạo, có phun thuốc, hiệu quả kém một chút, nhưng tôi đảm bảo nó không độc, không ô nhiễm, không phó tác dụng mà!" Y suýt chút nữa thì nói đó là sản phẩm không nhãn mác rồi. "Chẳng lẽ bị Bồng Lai Tiên Tông gài bẫy?

Không thể nào, Diệp Bất Phàm thông minh như quỷ, tôi không nhìn ra chứ cậu ta mà không nhìn ra được sao?" Kim Bất Lương điên cuồng lau mồ hôi lạnh.

Bao nhiêu yêu tộc đến đây là để xem Diệp Bất Phàm thăng cấp thành công, chứ không phải xem cậu ta bị độc chết.

Nếu xảy ra vấn đề, Kim Bất Lương đừng hòng rời khỏi Hải Yêu Tiên Tông mà còn nguyên vẹn.

Thấy Diệp Bất Phàm cả người đều chuyển sang màu xanh, ẩn hiện phát ra lục quang, một bộ dạng sắp đi gặp tổ tiên đến nơi, Kim Bất Lương vội vàng nói: "Tôi thấy Diệp huynh vẫn còn có thể cứu chữa một chút được đấy." Trong nhất thời, không khí trên núi trở nên quỷ dị.

Tuy nhiên sau đó, chúng yêu tộc kinh nghi phát hiện sắc xanh lục trên người Diệp Bất Phàm đã biến mất.

Thay vào đó là những dao động pháp tắc dạt dào, nhanh chóng từ trạng thái rời rạc ngưng tụ thành một luồng, chìm vào trong cơ thể.

Mà khí tức của Diệp Bất Phàm càng ngày càng mạnh. "Không sao rồi?" Kim Bất Lương thở phào nhẹ nhõm, có chút không hiểu được. "Dấu hiệu trúng độc của hắn không phải là ngụy trang, là thật, giờ độc tượng biến mất, lại có điềm báo đột phá, cái này..." Trong đôi mắt to như chuông đồng của Toan Nghê Tiên Quân lóe lên dị sắc.

Dẫu là với kiến thức của lão, cũng không nhìn thấu được trong cơ thể Diệp Bất Phàm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Nhân tộc đột phá Hợp Thể cảnh mất thời gian rất dài, e rằng phải hơn một tháng... hửm?" Long Hoàng gật đầu, chợt ánh mắt ngưng lại.

Chỉ thấy tu vi khí tức của Diệp Bất Phàm bỗng nhiên bùng nổ, bích chướng Hợp Thể cảnh giống như không hề tồn tại, thuận lợi bị phá vỡ.

Toàn bộ Hải Yêu Tiên Tông nảy sinh dị động, tiên khí cuồn cuộn không ngừng ập đến, hình thành hình phễu đổ thẳng vào trong cơ thể Diệp Bất Phàm.

Tại vị trí đan điền nguyên thần của Diệp Bất Phàm, Thời Không Vẫn Tinh tan chảy, hình thành một hạt giống rực rỡ lộng lẫy.

Nó giống như một hạt giống Tiên Thụ do đại đạo hóa thành lúc

hỗn độn mới mở, trên đó phủ đầy các phù văn đại đạo, điên cuồng hấp nạp các pháp tắc thời không rời rạc trong nguyên thần. "Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, vận chuyển 《 Thiên Sát Chân Ma Công 》 đến cực hạn, thôn phệ tiên khí, chuyển hóa thành pháp tắc thời không dốc hết vào trong Đạo Chủng Thời Không.

Hạt giống càng thêm ngưng thực, càng lúc càng lớn.

Tu sĩ bình thường tấn thăng Hợp Thể, Đạo Chủng cùng lắm chỉ to bằng móng tay, nhưng của Diệp Bất Phàm hoàn toàn vượt mức quy định.

Giống như một Đạo Chủng phiên bản khổng lồ, trong nháy mắt đã to bằng nắm tay, hơn nữa còn nảy mầm non.

Lúc này, khí tức của Diệp Bất Phàm cường đại tới cực điểm, cường độ pháp tắc so với Hợp Thể trung kỳ không thua kém chút nào, mà cường độ thần hồn càng là đạt tới tầng thứ Hợp Thể hậu kỳ! "Còn không mau mau Tam Tài chuyển Âm Dương?!" Long Hoàng thấy thế, lập tức quát lớn.

Hiện tại Diệp Bất Phàm chưa phải trạng thái hoàn mỹ, cũng chưa phải Hợp Thể thực sự, đợi đến khi Nội Cảnh Địa thực chất hóa, muốn chuyển Âm Dương là điều không thể.

Diệp Bất Phàm lập tức lấy ra Thái Âm Chi Tinh, hấp nạp vào nguyên thần, vận chuyển 《 Âm Dương Hợp Thể Pháp 》.

Cái lạnh lẽo và âm hàn cực hạn tràn ngập toàn thân, nhưng rất nhanh, đặc tính của Thái Dương Chi Thể bộc phát, một luồng thái dương từ sâu trong nguyên thần tuôn ra, giao hòa cùng Thái Âm Chi Tinh.

Thái Âm và Thái Dương dung hợp vô cùng gian nan, nhưng theo

Tam Tài Thiên, Địa, Nhân tuôn ra từ trong Đạo Chủng, lấy đó làm gốc, lúc này hai bên mới có dấu hiệu giao hòa.

Một đen một trắng xoay tròn, giống như đồ hình Thái Cực Ngư, từ từ chìm vào Đạo Chủng.

Đạo Chủng Thời Không bắt đầu lột xác, nửa đen nửa trắng, đường ranh giới giao nhau giống như hỗn độn, tràn đầy khí tức huyền diệu.

Mà khí tức pháp tắc và cường độ của hắn lại một lần nữa tăng mạnh.

Chỉ tính riêng cường độ và độ hồn hậu, so với Hợp Thể trung kỳ đỉnh phong không kém chút nào, thể hiện rõ nét sự cường đại của Hợp Thể hoàn mỹ.

Phải biết rằng, đây chỉ là trạng thái bình thường, nếu như Pháp Huyết hợp nhất, thi triển Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, cường độ pháp tắc của hắn sẽ mạnh mẽ tới một cực hạn. "Không ngờ Âm Dương hợp thể lại thuận lợi như vậy, không phải nói nhân tộc muốn đạt tới tầng thứ này gian nan vô cùng sao?" Kim Bất Lương kinh thán, có chút nghi hoặc không giải được. "Đây chắc hẳn là bí mật giúp hắn có thể đi trên con đường tu tiên hoàn mỹ, chỉ là vẫn chưa nhìn ra được quá nhiều thứ." Thiếu chủ Kim Sí Đại Bàng tộc cau mày, lộ vẻ kiêng dè.

Lúc ở Thanh Trúc Lâu, Diệp Bất Phàm không mang lại cho gã bao nhiêu cảm giác nguy hiểm.

Nhưng hiện tại sau khi đối phương đột phá Hợp Thể, cảm giác nguy hiểm mang lại cho gã cực mạnh.

Đây là sự nhảy vọt về tầng thứ sinh mệnh, có cảm giác gã là sản phẩm lỗi, còn đối phương mới là hàng thật. "Trừ khi hoàn toàn phản

tổ, nếu không vĩnh viễn không đạt tới hàng thật được." Kim Tiểu Bằng càng thêm khát khao phản tổ, phản tổ tuy không bằng con đường tu tiên hoàn mỹ, nhưng lại là thứ tiếp cận nhất.

Chương 608

Chợt, ánh mắt của đông đảo yêu tộc đông cứng lại, kinh hãi nhìn thấy sau lưng Diệp Bất Phàm hiện lên một mảnh đại thế giới.

Thế giới từ hư ảo tiến tới thực thể, hai luồng khí âm dương đục ở dưới trong ở trên, cỏ cây không mọc, giữa thiên địa mênh mông chỉ có đại đạo thời không lưu chuyển, khiến thiên địa trở nên chồng chất, hỗn loạn.

Nhìn thoáng qua, giống như vô số thời không song song đang đan xen chồng chéo. "Đây chính là Nội Cảnh Địa của hắn sao?!" Long Hoàng kinh ngạc.

Nội Cảnh Địa của nhân tộc tầm thường rất bình thường, rách nát, phạm vi rất nhỏ, tương đương với một quốc gia.

Nhưng của Diệp Bất Phàm rõ ràng lớn hơn nhiều, có thể so với diện tích của Nam Hồng Vực! "Chuyết!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lấp lánh, phân ra một đạo thần hồn tiến vào Nội Cảnh Địa.

Ngay lập tức, dưới sự chồng chất của thời không, thần hồn một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám...

Theo thời gian trôi qua, số lượng thần hồn càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt Nội Cảnh Địa đã tràn ngập vô số Diệp Bất Phàm, chen chúc đầy mảnh thế giới thực chất hóa hoang vu này.

Hơn nữa cường độ của mỗi một đạo thần hồn đều y hệt nhau! "Đây chính là pháp tắc thời không?

Một điểm nút thời không là một Diệp Bất Phàm, cái này không phải quá khủng khiếp sao, nếu kéo người vào Nội Cảnh Địa của hắn, dưới Đại Thừa ai có thể chống đỡ được một hơi thở?

Lập tức bị hội đồng chết tươi!" Kim Bất Lương thấy cảnh này, da đầu cũng muốn nổ tung.

Ở tu tiên giới, Diệp Bất Phàm không thể làm được cảnh này, nhưng Nội Cảnh Địa là thế giới độc lập bên ngoài, hắn hoàn toàn có thể thao túng thời không. "Đáng tiếc, Nội Cảnh Địa chỉ có thể là Nội Cảnh Địa, pháp tắc thời không bên trong dù mạnh đến đâu, từ đầu đến cuối cũng không ảnh hưởng được tới hiện thực." Các yêu tộc chấn động khôn cùng, nhưng rất nhanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ cho phép Diệp Bất Phàm mạnh mẽ, nhưng mạnh đến mức khoa trương như vậy thì tâm lý ai có thể cân bằng được? "Sau này có thể nghiên cứu thêm, biết đâu có thể nhờ vào tác dụng phụ của hệ thống mà gây ảnh hưởng được tới hiện thực." Diệp Bất Phàm nhìn sự thần dị của Nội Cảnh Địa mình, trầm tư suy nghĩ.

Trước đó tôi đã nghiên cứu các thần thông liên quan, hiềm nỗi độ khó quá lớn, với ngộ tính của tôi cũng không có manh mối.

Đương nhiên, chủ yếu là do thần thông thời không tham chiếu quá ít. "Dưới Đại Thừa chắc là không ai có thể uy hiếp được tôi nữa, giết Hợp Thể đại viên mãn không quá khó khăn, nhưng giết Đại Tiên Tôn thuộc thê đội thứ nhất thì vẫn hơi tốn sức." Diệp Bất Phàm nuốt chửng tiên khí thiên địa, củng cố Đạo Chủng trong cơ thể, đồng thời đánh giá thực lực của mình, cảm thấy tương đối hài lòng.

Hiện tại ở Hợp Thể cảnh, thứ duy nhất có thể gây uy hiếp cho hắn chỉ có hội đồng.

Còn việc giao thủ với Đại Thừa Tiên Quân?

Không có khả năng đó.

Hố sâu ngăn cách giữa Hợp Thể và Đại Thừa thực sự quá lớn, trừ khi hắn tiến vào Hợp Thể trung kỳ cả về nhục thân lẫn pháp tắc.

Pháp Huyết hợp nhất, cộng thêm Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, mới có cơ hội xóa nhòa khoảng cách. "Nhưng đánh không lại thì bỏ chạy vẫn có khả năng." Diệp Bất Phàm cực kỳ tự tin về phương diện này.

Tiến vào Hợp Thể, pháp tắc thời không của hắn biến đổi về chất, vượt xa thời kỳ Luyện Hư.

Điểm mạnh của loại pháp tắc này chính là chạy rất nhanh, đã có thể sánh ngang với tốc độ của Đại Thừa sơ kỳ. "Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, cả Quy Khư rung chuyển.

Sắc mặt tất cả yêu tộc Hợp Thể biến đổi, lập tức vận chuyển yêu mục, xuyên qua vòm trời của Quy Khư, kinh hãi thấy trên không trung Đông Hải, mây đen màu máu giống như bức màn che trời, bao phủ một phần ba Đông Hải.

Phạm vi rộng lớn này, so với Đại Thừa kiếp chỉ có hơn chứ không kém.

Thiên uy đáng sợ áp bách khiến nhiều yêu tộc Hợp Thể có mặt đều cảm thấy khó thở.

Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười: "Dịch vụ giao hàng tận nhà mà tôi dự kiến đã đến rồi." Huyết kiếp cuồn cuộn trên tầng không Đông Hải, tiếng sấm nổ vang liên hồi, ngay lập tức làm kinh động các thế lực như Bồng Lai Tiên Tông, Hồng Trần Tiên Tông, Ngũ Tiên Giáo.

Bên trong Bồng Lai Tiên Tông, các vị Tiên Quân đang bàn bạc chế định kế hoạch chiến lược như Tiêu Dao, Thủy Trạch, Trảm Long, Cầm Ma, Thái Âm nhanh chóng bước ra khỏi đại điện, ngẩng đầu nhìn đám mây kiếp màu máu.

Do phạm vi quá lớn, cộng thêm Hải Yêu Tiên Tông cách đó không quá xa, đảo Bồng Lai cũng nằm trong phạm vi bao phủ của huyết kiếp. "Tốc độ đột phá của tên này thật kinh người, chẳng lẽ sắp tiến

vào Hợp Thể rồi sao?!" Thái Âm Tiên Quân nhíu chặt mày, mắt lóe lên dị sắc.

Bà là một trong ba vị Đại Thừa của Hồng Trần Tiên Tông, lúc trước từng cùng Hồng Trần Tiên Quân phái người truy kích Tử Quần, vốn không mấy hòa hợp với Ma Cầm Tiên Quân. "Hợp Thể tầm thường thì thôi đi, người này mà tiến vào Hợp Thể... e là càng khó bắt hơn." Ma Cầm Tiên Quân trong dáng vẻ thiếu nữ, khoác trên mình bộ trường bào màu xanh đen, làm nổi bật thân hình kiêu sa, đồng tử đen kịt như mực, phát tán ma khí cường đại.

Đôi mắt đen thẳm liếc nhìn Tiêu Dao Tiên Quân, khẽ cười nói: "Tiêu Dao đạo hữu, hiện tại đã có nắm chắc tìm được người này chưa?" Tiêu Dao Tiên Quân nghe vậy, biểu hiện âm trầm.

Trước khi tế thiên, lão còn dự định nuôi Diệp Bất Phàm cho béo rồi mới đoạt xá, nhưng càng nuôi, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát. "Nếu không phải dược điền của Hồng Trần Tiên Tông các người bị Phù Tang Tiên Thụ công phá, một lượng lớn dược liệu luyện Hợp Thể Đan bị cướp, Diệp Bất Phàm sao có thể đột phá?" Giọng nói của Tiêu Dao Tiên Quân lạnh thấu xương.

Đều là những lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, lông mi đều rỗng cả rồi, sao có thể không đoán ra nguồn cơn đột phá của Diệp Bất Phàm. "Xùy!

Đừng quên, Thái Âm Chi Tinh là do Tiêu Dao đạo hữu 'tặng' cho Diệp Bất Phàm, như vậy mới thành toàn cho đối phương Âm Dương hợp thể." Ma Cầm Tiên Quân cười khúc khích, nhấn mạnh vào chữ 'tặng'.

Bà là Đại Thừa trung kỳ, thực lực và tu vi không có cách nào so được với Tiêu Dao Tiên Quân, nhưng bà dù sao cũng là Tiên Quân một phương, không hề sợ hãi. "Đủ rồi!

Bây giờ nội chiến thì có ý nghĩa gì sao?" Trảm Long Tiên Quân mất kiên nhẫn nói.

Đây chính là khiếm khuyết của liên minh, cấp cao và trung hạ tầng của ba bên đều có mâu thuẫn ở mức độ khác nhau, nếu không thì đã chẳng mất thời gian dài như vậy mà vẫn không phá nổi phòng tuyến thứ nhất của yêu tộc. "Hiện tại nói những điều này chẳng có ý nghĩa gì, vẫn nên nghĩ cách ngăn cản con đường của Diệp Bất Phàm đi, ta tin rằng chư vị ở đây đều không muốn thấy tên này đột phá Đại Thừa." Thủy Trạch Tiên Quân đứng ra hòa giải.

Nói những lời này lão cũng chẳng đỏ mặt, đúng là một kịch sĩ lão luyện. "Ngăn cản thế nào?

Ngươi sát cánh vào Hải Yêu Tiên Tông để ngăn cản à?" Tiêu Dao Tiên Quân mặt đen lại, tâm trạng tồi tệ đến cực điểm. "Không ngăn cản được đâu." Đạo Linh thiên cơ sư nãy giờ im lặng mới lên tiếng: "Tên tiểu bối đó đã đột phá, chỉ còn chờ độ kiếp, vẫn là hy vọng huyết kiếp này có thể đánh chết hắn đi." Vị thiên cơ sư của Tiêu Dao Tiên Tông này hiện tại thiên về việc mong Diệp Bất Phàm chết hơn.

Đối phương không chết, một khi tấn thăng Đại Thừa, cộng thêm thân phận thiên cơ sư của hắn, ai còn có thể trị được? "Thiên kiếp này, Hợp Thể đại viên mãn cũng chưa chắc đã vượt qua được, hắn có mấy phần hy vọng đây?" Trảm Long Tiên Quân nhíu mày hỏi. "Không rõ, thiên kiếp đang diễn ra, lão phu không thể chiêm bặc." Đạo Linh thiên cơ sư lắc đầu nói: "Nhưng lão phu nhận được một tin tức, Đạo Hương Sơn của Ngũ Tiên Giáo hình như bị mất thứ gì đó, họ cũng có hành động đối với Diệp Bất Phàm." "Tên này tìm chết à, giáo chủ của Ngũ Tiên Giáo thực lực thâm bất khả trắc, hắn dám trộm đồ của Ngũ Tiên Giáo sao?" Thủy Trạch Tiên Quân sững sờ, trong lòng thầm mắng Diệp Bất Phàm cái thằng ranh con này thật không biết yên phận.

Đạo Hương Sơn, trong toàn bộ tu tiên giới, đó là nơi duy nhất mà Tầm Tiên đạo nhân không muốn đặt chân tới. "Tĩnh quan kỳ biến đi, ta phải xem thử tên này có vượt qua được không!" Tiêu Dao Tiên Quân nhìn huyết kiếp càng ngày càng hung mãnh, cười lạnh nói.

Cùng lúc đó, tại Linh Cư Cung của Bồng Lai Tiên Tông.

Tử Quần la lỵ dịch dung thành dáng vẻ của "Trịnh Thạch", nhìn huyết kiếp mây đen đè nặng, thẫn thờ xuất thần: "Không ngờ, hắn đã đi tới cảnh giới này rồi." "Sao hả?

Ghen tị rồi sao?" Dục niệm trong cơ thể lên tiếng.

Tử Quần la lỵ khẽ lắc đầu, khuôn mặt búp bê lộ ra vẻ phức tạp.

Đúng lúc này, bóng dáng một nữ tử quốc sắc thiên hương truyền âm bên ngoài Linh Cư Cung.

Tử Quần la lỵ sau khi nhận được truyền âm, nụ cười trên mặt bỗng trở nên lạnh lẽo: "Tên này sớm muộn gì cũng chết trong tay đám hồng nhan tri kỷ của hắn!" Người truyền âm chính là Thủy Yên Tiên Tử. ...

Hải Yêu Tiên Tông.

Yêu tộc trên các ngọn núi từ sớm đã triệt thoái, giữ khoảng cách xa với Diệp Bất Phàm.

Thiên kiếp uy lực quá lớn, những yêu tộc Hợp Thể như họ rất dễ bị vạ lây, dẫn lửa thiêu thân.

Duy chỉ có Long Hoàng, Toan Nghê Tiên Quân là vẫn bất động, tĩnh lặng nhìn Diệp Bất Phàm độ kiếp.

Đại Thừa Tiên Quân, ngoại trừ tiên kiếp, những kiếp khác đều không đáng ngại. "Ầm đoàng!" Mười mấy đạo kiếp lôi màu máu hóa thành hình người, xuyên qua vòm trời Quy Khư, vây sát về phía Diệp

Bất Phàm.

Mỗi một đạo đều có thực lực Hợp Thể sơ kỳ, giống như lôi đạo hóa thân, tràn ngập lực công phạt mạnh mẽ.

Khi cảnh giới của Diệp Bất Phàm càng cao, huyết kiếp phải độ càng mạnh, hiện tại đã có thể hóa thành hình người, có được ý thức chiến đấu. "Pháp Huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, Đăng Sao." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lấp lánh, thân ảnh chồng chất, sau đó khí huyết xung thiên bộc phát, đánh nát một đạo hình người huyết kiếp.

Sau đó liên tiếp ra tay, mười mấy tiếng nổ vang lên, lần lượt đánh nổ mười mấy đạo huyết kiếp, dư ba chấn nát sơn nhạc dưới chân, bụi bặm cuồn cuộn bốc lên.

Toan Nghê thấy vậy, thầm nghĩ lão già Côn Bằng kia khi quay lại biết ăn nói thế nào đây.

Nhà mất rồi, lại còn bị Diệp Bất Phàm đánh nát.

Chương 609

"Vẫn chưa đủ!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời cười lớn: "Tới nữa đi!" "Ầm ầm ầm!" Huyết kiếp trên không trung Đông Hải cuộn trào càng thêm kịch liệt, giống như thiên nộ, liên tiếp bổ xuống hai mươi đạo hình người huyết kiếp.

Lần này mỗi một đạo đều có thực lực Hợp Thể trung kỳ.

Chứng kiến cảnh này, đông đảo yêu tộc quan sát ở vòng ngoài đều kinh tâm động phách.

Cũng may đó là Diệp Bất Phàm, đổi lại là nhân tộc khác, hiện tại e là đến tro bụi cũng chẳng còn.

Ai vừa mới tấn thăng Hợp Thể mà có thể đối mặt với nhiều hình người huyết kiếp tương đương với Hợp Thể trung kỳ như vậy chứ? "Đây là thiên đạo muốn Diệp Bất Phàm phải chết." Kim Bất Lương đồng tử co rụt lại, nhìn ra manh mối. "Vút ——!" Đúng lúc này, từ một nơi không xa, hai luồng khí tức cường đại với tốc độ sánh ngang với ánh sáng tiếp cận Diệp Bất Phàm.

Tốc độ quá nhanh, quá gấp.

Đông đảo yêu tộc xung quanh đang đắm chìm trong cảnh Diệp Bất Phàm độ kiếp căn bản không kịp phản ứng. "Hai kẻ tiểu nhân, sao dám phóng túng!

Cút đi cho bản hoàng!" Ánh mắt Long Hoàng lạnh lùng, long trảo chấn bạo đạo và pháp của thiên địa, vỗ về phía hai bóng người đó.

Toan Nghê Tiên Quân thấy thế cũng lười nhìn thêm.

Hai tên nhân tộc Hợp Thể, tại Hải Yêu Tiên Tông chẳng thể gây nên sóng gió gì. "Pháp Thiên Kiếm!" Kiếm Hạt Tử quát lớn, mạnh mẽ

trảm ra một đạo kiếm quang rực rỡ.

Lão giả khôi ngô bên cạnh cũng ra tay, thân thể đột ngột cao vạn trượng, khí huyết như nham thạch cuộn trào, gầm thét lao về phía long trảo.

Hai người liên thủ đủ để trọng thương một vị Hợp Thể đại viên mãn trong tích tắc.

Tuy nhiên, long trảo phía trước cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng, kiếm quang ngay cả cản trở một nhịp cũng không làm được, bị nghiền nát như bẻ cành khô. "Ám sát ngay dưới mắt Đại Thừa Tiên Quân, rốt cuộc là họ nghĩ cái gì vậy?" Thiếu chủ Kim Sí Đại Bàng tộc vô ngữ lắc đầu.

Nhưng ngay khắc sau, dị biến nảy sinh.

Kiếm Hạt Tử và lão giả khôi ngô trong khoảnh khắc mọi người nới lỏng cảnh giác, bất chấp sống chết tế ra một thứ hình cái dùi nhọn, mạnh mẽ đánh về phía Diệp Bất Phàm.

Kinh Long Thứ!

Tốc độ quá nhanh, quá gấp, bộc phát bản nguyên hủy diệt khủng bố. "Bản nguyên?!

Đòn đánh của Đại Thừa sơ kỳ sao?" Toan Nghê Tiên Quân lộ vẻ kinh nghi, nhanh chóng há miệng phun ra một luồng khói lửa xanh biếc đánh vào Kinh Long Thứ.

Một tiếng "rắc", Kinh Long Thứ nổ tung, hình thành một đám mây hình nấm. "Cũng chỉ đến thế thôi." Toan Nghê Tiên Quân khinh miệt nói. "Không đúng, bên trong cái trâm nhọn đó còn có thứ khác... một nén hương?!" Sắc mặt Long Hoàng lại biến đổi kinh hoàng, mạnh mẽ thò ra một long trảo khác lao thẳng tới nơi Kinh Long Thứ phát nổ. "Ha ha ha!

Muộn rồi!" Lão giả khôi ngô ngửa mặt lên trời cười lớn, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của bản thân, ngược lại trừng trừng nhìn Diệp Bất Phàm: "Hôm nay ngươi không chết cũng phải phế đi!" Kiếm Hạt Tử cũng không ra tay nữa, lặng lẽ đứng giữa hư không. "Hưu!" Một đạo bạch quang quỷ dị bắn ra từ nơi nổ tung, đó hách nhiên là một nén hương trắng gầy dài.

Nén hương trắng dường như được luyện chế từ hài cốt của vô số người, vô số vong hồn xướng niệm phạn âm, trong nháy mắt xuyên thấu đầu lâu của Diệp Bất Phàm.

Một tiếng "bành", Diệp Bất Phàm nổ tung, hóa thành từng đốm bọt bóng rồi tan biến.

Nụ cười của lão giả khôi ngô đột nhiên im bặt. "Diệp Bất Phàm!

Đang độ kiếp mà ngươi vẫn còn dùng phân thân để tính kế!" Hắn bỗng nhiên tức giận nhìn về phía ngay dưới huyết kiếp, bùn đất của phế tích lật lên, một thanh niên áo trắng từ bên trong bò ra.

Huyết kiếp đánh xuống, chắc chắn phải là bản tôn của Diệp Bất Phàm.

Nhưng lại bị phân thân cản lại, khiến lão lầm tưởng đó là bản tôn!

Diệp Bất Phàm tóc trắng xõa vai, ánh mắt kỳ dị nhìn nén hương trắng đang từ từ tan biến.

Tôi lần đầu tiên thấy loại bí bảo quỷ dị này.

Cái gọi là hương, nói trắng ra chính là loại nhang mà khách hành hương thắp trong miếu.

Loại hương này rõ ràng thuộc về một loại nhang. "Muốn giết ta?

Giết được sao?" Diệp Bất Phàm từng bước đi về phía lão giả khôi ngô và Kiếm Hạt Tử, đôi mắt bình lặng như nước.

Hai người này đã bị ai đó sửa đổi thiên cơ, khó lòng chiêm bặc được.

Nhưng Diệp mỗ đây thân mang đệ lục cảm của 《 Phạn Thánh Thập Nhị Kinh 》, có khả năng dự tri cực mạnh đối với nguy hiểm, dù che đậy thế nào cũng sẽ có một tia cảm ứng yếu ớt. "Diệp Bất Phàm!" Lão giả khôi ngô nghiến răng nghiến lợi, phẫn hận khôn cùng.

Kiếm Hạt Tử cũng thở dài một tiếng, tự biết cuộc ám sát đã thất bại.

Sắc mặt Long Hoàng âm trầm, đang định ra tay thì bị Diệp Bất Phàm cười nhạt ngăn lại: "Hai vị Hợp Thể đại viên mãn, không cần phiền Long Hoàng Tiên Quân đích thân ra tay đâu, Diệp mỗ đây vừa hay muốn thử nghiệm thực lực sau khi tấn thăng Hợp Thể." Long Hoàng cau mày, Toan Nghê Tiên Quân thì nói: "Hiện tại việc ngươi độ kiếp mới là quan trọng, không nên ra tay." "Không sao." Diệp Bất Phàm ha ha cười một tiếng, đối với mười mấy đạo huyết kiếp đang vây sát đến căn bản không quan tâm. "Pháp Tướng Thiên Địa!" Toàn thân nhanh chóng bành trướng to ra, trong nháy mắt thể hình đã cao tới mười vạn trượng, khí huyết cuồn cuộn, một quyền trấn áp về phía lão giả khôi ngô và Kiếm Hạt Tử. "Tốt tốt tốt, trước khi chết đúng lúc lĩnh giáo thực lực của Diệp đạo hữu!" Lão giả khôi ngô giận quá hóa cười, thể hình cũng to ra, da thịt mọc đầy lông trắng, giống như một con vượn khổng lồ vạn trượng, cũng tung quyền đối chọi với nắm đấm của Diệp Bất Phàm.

Đây là trạng thái đỉnh phong của lão, tu luyện Lực chi pháp tắc, đi theo con đường yêu hóa.

Ở một ý nghĩa nào đó, phòng ngự và sức mạnh tương đương với Thần Viên tộc, còn mạnh hơn cả Vạn Tượng Tiên Quân lúc trước.

Một tiếng "bành", nơi hai nắm đấm giao nhau hư không nổ tung,

pháp tắc thiên địa hỗn loạn.

Diệp Bất Phàm không hề lay động, nhưng lão giả khôi ngô lại lùi sau mấy bước. "Sức mạnh mạnh như vậy sao?!" Lão giả khôi ngô kinh ngạc.

Sau khi tấn thăng Hợp Thể, thực lực Diệp Bất Phàm rõ ràng tăng vọt lên một tầm cao chưa từng có, mạnh hơn hẳn Hợp Thể đại viên mãn phổ thông. "Sưu!" Một đạo kiếm quang sắc bén tới cực điểm xuyên thấu hư vô, đâm thẳng vào mi tâm Diệp Bất Phàm, chính là Kiếm Hạt Tử ra tay.

Kiếm đạo pháp tắc cử thế vô song, chuyên khắc chế những tồn tại phòng ngự mạnh mẽ như Diệp Bất Phàm. "Tiên Võ Thần Ma Quyền!" Diệp Bất Phàm cười lớn, diễn dịch quyền pháp chí cao của Chân Võ Tiên Tông, sau lưng hiện lên hình ảnh Tiên Võ Thần Ma to lớn, dung hợp vào nhục thân, quyền quang đối chọi trực diện với kiếm quang. "Rắc rắc", kiếm quang vỡ vụn, nắm đấm tuy cũng bị chém ra vết máu, nhưng vẫn dũng mãnh tiến tới.

Sắc mặt Kiếm Hạt Tử thay đổi, lập tức tế ra một tấm vải liệm xác màu xám chắn trước người.

Một tiếng "bành", tấm vải liệm lõm mạnh vào, sau đó truyền ra lực phản chấn kịch liệt, triệt tiêu sức mạnh khổng lồ của Diệp Bất Phàm.

Loại linh bảo thuộc tính Thủy đặc thù này cực âm cực nhu, có tác dụng khắc chế đối với các thể tu cương mãnh.

Kiếm Hạt Tử tế tấm vải liệm lên đỉnh đầu hình thành phòng hộ, trong miệng đột ngột phun ra một Đạo Chủng, hợp nhất với phi kiếm trong lòng bàn tay, bùng phát kiếm đạo pháp tắc cực hạn, đâm thẳng vào đầu lâu Diệp Bất Phàm. "Diệp Bất Phàm, nếu chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn trốn sau lưng Long Hoàng, Toan

Nghê Tiên Quân đi!" Lão giả khôi ngô cười lạnh, cũng thi triển đại thần thông, yêu khí và Lực chi pháp tắc hình thành một sự dung hợp quỷ dị, khí tức bùng nổ, đại chưởng nộ phách tới. "Vậy sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lãnh đạm, Tiên Võ Thần Ma Quyền thi triển tới cực hạn, quyền quang che trời lấp đất, một quyền chấn khai phi kiếm, nắm đấm lại một lần nữa bị đâm ra một lỗ máu.

Kiếm đạo pháp tắc của Kiếm Hạt Tử đã tu luyện tới cực hạn Hợp Thể, sức xuyên thấu vượt xa các pháp tắc khác.

Diệp Bất Phàm chẳng mảy may để tâm, một nắm đấm khác nghênh chiến lão giả khôi ngô. "Bành bành bành!" Diệp Bất Phàm giao chiến với hai đại Hợp Thể viên mãn, lúc đầu rơi vào thế hạ phong, nhục thân to lớn xuất hiện mảng lớn vết máu, nội tạng và xương cốt đều lộ ra ngoài, nhìn mà phát khiếp.

Nhưng rất nhanh, chiến lực của hắn không giảm mà lại tăng, càng đánh càng hăng, dần dần xoay chuyển cục diện, cuối cùng hình thành thế áp đảo. "Cái này không thể nào!

Sao càng bị thương lại càng mạnh?!" Lão giả khôi ngô bị đánh thủng lồng ngực, máu nhuộm bầu trời, kinh hãi gào thét.

Lão đã điều tra bối cảnh, công pháp, thông tin thần thông của Diệp Bất Phàm, nắm rõ như lòng bàn tay.

Pháp Huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp tăng phúc đã là cực hạn, vậy mà hiện tại khi đấu pháp càng lúc càng kịch liệt, thực lực đối phương vẫn còn đang tăng lên!

Điều này hoàn toàn phá vỡ quy luật thông thường! "Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, hai mươi đạo kiếp lôi hình người sánh ngang với Hợp Thể trung kỳ xuyên qua vòm trời Quy Khư, nhanh chóng vây sát về phía Diệp Bất Phàm. "Rắc!" Tóc trắng của Diệp Bất Phàm như sóng biển nhấp nhô, khí huyết ngập trời, đấm nát một đạo huyết kiếp, vừa

độ kiếp vừa đấu pháp với Kiếm Hạt Tử và lão giả khôi ngô.

Chương 610

Lần này không những không rơi vào thế hạ phong, chiến lực trái lại càng lúc càng khủng khiếp.

Thể tu Hợp Thể cảnh tầm thường chỉ có thể thi triển quyển thượng 'Thiên Cương quyển' của 《 Tiên Võ Thần Ma Quyền 》, vì không có bản nguyên nên không thể vận dụng quyển hạ 'Bản Nguyên pháp'.

Nhưng Diệp Bất Phàm nhờ vào sự nghịch chuyển tác dụng phụ của hệ thống, đã có thể thi triển Bản Nguyên pháp, uy lực thần thông vốn dĩ đã vượt qua Thiên Cương pháp.

Cộng thêm đặc tính càng đánh càng mạnh của bộ quyền này, bất cứ ai đánh với hắn đều càng về sau càng chịu thiệt.

Dao động đấu pháp kinh người quét sạch càn khôn, nếu không phải Long Hoàng, Toan Nghê kịp thời chặn đứng dư ba, hiện tại Quy Khư đã bị dư ba san bằng thành bình địa rồi. "Thực lực này thật sự là khoa trương, dưới Đại Thừa, e rằng hắn không còn đối thủ nữa rồi?" Kim Bất Lương nhìn Diệp Bất Phàm đang bị vây sát giữa không trung, tim đập chân run.

Thiếu chủ Kim Sí Đại Bàng tộc cau mày chặt chẽ, thử đặt mình vào vị trí đó, cuối cùng thở dài một tiếng.

Nếu gã ở vị trí của Diệp Bất Phàm, hiện tại đã sớm bị lão mù và lão già khôi ngô kia đánh thành tro bụi rồi. "Khó nói lắm, thiên kiếp mà người thường không thể vượt qua, ở chỗ hắn lại chẳng gây ra được tổn thương gì, gần như là miễn nhiễm rồi, cho nên cái này không tính là thật sự bị nhiều người vây sát." Có lão yêu Hợp Thể nhãn quang độc đáo, lắc đầu nói. "Dù vậy thì chiến lực này cũng quá

tà môn rồi, trừ phi Đại Tiên Tôn ra tay, nếu không không ai có thể chế tài được hắn." Nữ tử cao ráo tộc Huyền Điểu ngưng trọng nói.

Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng cũng có khiếm khuyết, chỉ cần tìm được cách khắc chế sự càng đánh càng mạnh kia thì thực lực sẽ bị giảm đi một phần nhỏ. "Bành!" Trên cao không, Diệp Bất Phàm tìm được cơ hội, một quyền đấm nát đầu lão giả khôi ngô, nhục thân bị đánh nổ một cách sống sượng, khí huyết ngập trời xóa sạch nguyên thần của lão, tiếng thảm thiết chấn động cả trời xanh.

Cuối cùng bị mài chết ngay tại chỗ.

Một vị Hợp Thể đại viên mãn.

Chết. "Haiz, thôi vậy." Kiếm Hạt Tử cảm ứng được lão hữu đã chết, gương mặt già nua hiện lên vẻ tịch mịch và đắng chát, thu tay nói: "Thụ nhân chi thác, trung nhân chi sự, chúng ta cũng là thân bất do kỷ, mong Diệp đạo hữu cho lão hủ một cách chết thể diện." Lão không giống lão hữu của mình, không có nhiều cảm xúc như vậy, ám sát Diệp Bất Phàm vốn dĩ là do nhiệm vụ, lão đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái chết. "Được." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, nhìn sâu vào Kiếm Hạt Tử một cái. "Đa tạ." Kiếm Hạt Tử chắp tay, khoanh chân mà ngồi, đôi mắt mù không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trong cơn hoảng hốt, lão dường như quay trở lại thời thiếu niên.

Cậu thiếu niên mười mấy tuổi bái nhập tiểu tiên môn, theo sư phụ trong rừng trúc rèn luyện kiếm đạo một cách bài bản.

Sư tôn là một nữ tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, nghiêm túc và cứng nhắc, còn lão khi đó đang tuổi xuân mộng mơ, hoạt bát hiếu động, yêu thích tất cả mỹ nhân và những thứ kỳ quái trong tu tiên giới.

Lão không chịu nổi sự giáo huấn nghiêm khắc của sư tôn, việc tu hành kiếm đạo trước giờ chẳng bao giờ chịu học hành tử tế.

Sau đó, vì tranh chấp tông môn, sư tôn đã chết.

Lão chỉ có thể trốn trong góc tối nhìn một cách kinh hoàng.

Kể từ đó, lão tự đâm mù đôi mắt mình, chỉ để chuyên tâm tu luyện kiếm đạo, báo thù cho sư tôn.

Cuối cùng đại thù đã báo.

Lão chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Bởi vì sư tôn mãi mãi không quay lại nữa rồi.

Lão vuốt ve một thanh trúc kiếm trong tay, đây chỉ là pháp khí sơ cấp nhất, nhưng lão lại coi như trân bảo.

Thân thể già nua còng xuống của Kiếm Hạt Tử hóa đạo, từ từ hóa thành những hạt ánh sáng, tản mác giữa thiên địa, chỉ còn một tiếng thì thầm vang vọng. "Sư tôn, nếu có thể luân hồi, con vẫn nguyện ý làm đồ đệ của người." "Đây chính là thực lực khi Diệp Bất Phàm tiến vào Hợp Thể sao?" Đám đông Hợp Thể đắm chìm trong sự chấn động, không biết từ lúc nào Diệp Bất Phàm đã đi tới tầm cao như vậy.

Những thiên kiêu của Phù Tang Tiên Thụ như Kim Bất Lương, thiếu chủ Kim Sí Đại Bàng tộc đều lộ vẻ kính sợ.

Trước khi Diệp Bất Phàm tấn thăng, họ còn có thể không chút kiêng dè mà trêu đùa, hiện tại thì nửa điểm cũng không dám nữa. "Tiểu tử này vẫn chưa dùng hết toàn lực, nếu không hai tên tiểu bối Hợp Thể kia không chống đỡ nổi mười hơi thở đâu." Toan Nghê Tiên Quân nhãn quang độc đáo, với tư cách là Đại Thừa Tiên Quân lão có thể nhìn ra được rất nhiều manh mối.

Từ đầu chí cuối, Diệp Bất Phàm ngoại trừ tăng phúc bản thân, thần thông chính tông chỉ mới dùng hai loại, ngay cả linh bảo cũng chưa dùng tới. "Diệp Bất Phàm đang giấu nghề." Long Hoàng Tiên Quân cười khổ nói: "Vừa rồi dùng phân thân ngạnh kháng lôi kiếp để

tính kế hai người kia, chứng tỏ từ sâu trong lòng hắn không tin tưởng chúng ta." Toan Nghê Tiên Quân chẳng mảy may để tâm, thản nhiên nói: "Diệp Bất Phàm nếu như nhẹ dạ tin người thì hiện tại xác đã lạnh ngắt rồi." Ở tu tiên giới, bất kể là người hay yêu, rất khó để có sự tin tưởng tuyệt đối lẫn nhau.

Còn Diệp Bất Phàm chứng kiến Kiếm Hạt Tử tan biến, từ từ thu túi càn khôn của hai người vào lòng, thần thức quét qua, không khỏi lắc đầu.

Ngoại trừ các linh bảo tấn công và phòng thủ cần thiết, trong túi càn khôn ngay cả nửa miếng tiên ngọc cũng không có.

Rõ ràng là đã để lại toàn bộ tài sản cho con cháu hậu bối từ trước. "Ầm ầm ầm!" Kiếp lôi màu máu vẫn đang tiếp tục, lần này trực tiếp bổ xuống mười đạo kiếp lôi hình người, mỗi một đạo đều có uy lực Hợp Thể hậu kỳ, to lớn đến phát khiếp.

Diệp Bất Phàm lần này không ngăn cản, mà là đón nhận toàn bộ kiếp lôi hình người, dùng để củng cố cảnh giới của mình, thuận tiện tôi luyện thể phách.

Cái gọi là nguy hiểm lớn đại diện cho tạo hóa lớn.

Thiên kiếp nếu tận dụng tốt, hoàn toàn có thể dùng để tôi luyện nguyên thần, thần hồn và thể phách. "Rắc!" Đạo kiếp lôi cuối cùng sánh ngang với Hợp Thể đại viên mãn giáng xuống, thiên kiếp trên không trung Đông Hải lúc này mới cam tâm tình nguyện tản đi.

Cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ của Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn ổn cố, thể phách lại càng cao thêm một bậc, đã tiếp cận Luyện Hư đại viên mãn. "Hửm?" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên dựng tóc gáy, có cảm giác rùng mình như bị ai đó nhòm ngó.

Hắn đột ngột ngẩng đầu nhìn lên, vận chuyển 《 Pháp Kiếp Đồng

》 tới cực hạn, xuyên qua vòm trời Quy Khư nhìn thấy thiên kiếp đang từ từ tan biến trên bầu trời Đông Hải.

Diệp Bất Phàm kinh hãi thấy một con mắt giống như vực sâu đang lạnh lùng nhìn xuống từ trong đám mây máu.

Chỉ trong thoáng chốc đã biến mất.

Giống như chưa từng xuất hiện.

Một cách khó hiểu, trán Diệp Bất Phàm lấm tấm mồ hôi lạnh, có cảm giác nguy hiểm cực độ như bị một tồn tại không thể diễn tả bằng lời nhắm vào. "Đó là thứ gì vậy?

Thiên đạo?

Hay là nói... thiên kiếp vốn dĩ là do con người thao túng?" Diệp Bất Phàm không rõ, liếc nhìn hệ thống, bên trên có một dòng chữ gợi ý nhỏ.

Đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại, lập tức triển khai Lục Hào chiêm bặc, kết quả là không thu hoạch được gì.

Chuyện liên quan đến thiên kiếp đã vượt xa giới hạn của chiêm bặc.

Diệp Bất Phàm nhìn về phía Long Hoàng và Toan Nghê Tiên Quân, hai vị Đại Thừa đỉnh cấp này.

Cả hai dường như chẳng hề nhận ra điều gì bất thường.

Trên mặt không có bất kỳ vẻ dị thường nào. "Ha ha, chúc mừng Diệp tiểu hữu tấn thăng Hợp Thể, cách đại đạo thành tiên lại tiến thêm một bước nữa." Long Hoàng Tiên Quân vuốt râu rồng cười nói.

Toan Nghê Tiên Quân cũng lộ ra nụ cười, lời lẽ càng thêm phần hòa nhã.

Sau lần độ thiên kiếp này, họ đã hoàn toàn nhìn thấy tiềm lực

khổng lồ của Diệp Bất Phàm, tương lai nếu không chết, việc tấn thăng Chân Tiên thì chưa biết thế nào, nhưng trở thành vị Đại Thừa Tiên Quân đệ nhất từ trước đến nay là chuyện chắc chắn, vượt qua tầm cao của Tiên tổ, Ma tổ, Yêu tổ năm xưa. "Chúc mừng Diệp đạo hữu tiến thêm một bước, ngày sau trở thành Đại Thừa, mong chớ quên những tiểu tu sĩ như chúng ta." Có lão yêu Hợp Thể bước tới trêu đùa, Đại trưởng lão Mỹ Nhân Ngư, Kim Bất Lương, Lê Tiểu Bằng và nhiều yêu tộc khác vây quanh, lần lượt chúc mừng.

Trong lời nói không chỉ là sự khát khao đối với việc "phản tổ", mà còn có sự tôn kính dành cho Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm trước đây dù mạnh đến đâu cũng chỉ là Luyện Hư, trong tu tiên giới với giai cấp nghiêm ngặt, bất kể là người hay yêu, theo bản năng đều cho rằng Diệp Bất Phàm và họ không cùng một đẳng cấp.

Hiện tại thì khác rồi.

Trong số đó có một vị yêu tộc Hợp Thể khá nổi bật, chính là Thái Khôn của tộc Côn Bằng từng tham gia tế thiên. "Chúc mừng Diệp đạo hữu." Thái Khôn ánh mắt phức tạp, nay đã khác xưa, lúc tế thiên Diệp Bất Phàm vừa mới bước vào Luyện Hư, trước mặt lão chẳng là gì cả.

Nhưng thực lực hiện tại đã đủ để trấn áp lão rồi.

Trong đám yêu tộc, Thái Ly, Tiểu Kim Mao, Câu Xà, Cự Bạng là vui mừng nhất, họ là những nô bộc được Diệp Bất Phàm thu phục từ sớm, luôn giúp hắn thu thập yêu huyết.

Họ cũng là những kẻ gần với việc phản tổ nhất trong toàn bộ Hải Yêu Tiên Tông. "Ha ha ha, đa tạ chư vị đã hộ pháp cho ta, ân tình này Diệp mỗ ghi nhớ trong lòng." Diệp Bất Phàm cười nói, trò chuyện vui vẻ với đông đảo yêu tộc.

Việc tu hành Hợp Thể cảnh còn gian nan hơn Luyện Hư, hắn muốn tiến bộ thần tốc thì không thể thiếu yêu huyết Hợp Thể.

Mà những kẻ như Thái Ly, Tiểu Kim Mao cảnh giới không cao, thu thập yêu huyết Luyện Hư thì dư sức, nhưng thu thập yêu huyết Hợp Thể thì không được, chỉ có thể tự mình thương thảo. "Hay là để yêu tộc chúng ta tổ chức đại điển Hợp Thể cho Diệp huynh nhé?" Kim Bất Lương đảo mắt, hắc hắc cười nói.

Các yêu tộc khác cũng thi nhau gật đầu.

Diệp Bất Phàm trở thành Hợp Thể cũng có lợi cho họ, phương diện phản tổ sẽ được đẩy nhanh hơn.

Chương 611

"Cái này thì không cần đâu." Diệp Bất Phàm dứt khoát từ chối, hắn làm gì có thời gian làm mấy thứ này, nếu còn không quay về Bồng Lai Tiên Tông, Tử Quần la lỵ e rằng sẽ thật sự trở mặt với hắn mất.

Tiễn bước đám đông yêu tộc xong, Diệp Bất Phàm theo Long Hoàng tới cung điện bế quan của lão. "Ngươi sắp rời khỏi Hải Yêu Tiên Tông rồi phải không?" Long Hoàng Tiên Quân nhận ra ý định rời đi của Diệp Bất Phàm, nhàn nhạt hỏi. "Phải." Diệp Bất Phàm chắp tay, không hề giấu giếm, nói: "Bất luận là Thiên Sát Chân Ma Công hay Phạn Thánh Thập Nhị Kinh, vãn bối đều không có công pháp hậu tục, bắt buộc phải tìm cách có được.

Thiên Sát Nội Cảnh Địa là một con đường, đáng tiếc vẫn cần mấy chục năm nữa, nhanh nhất cũng phải mười năm." Để mở Thiên Sát Nội Cảnh Địa cần rất nhiều điều kiện, Tiên Trú Cực Quang và Tiên Dạ Từ Quang là quan trọng nhất.

Cái trước có được từ Bất Tử Tiên Thụ, cái sau phỏng đoán nằm trong tay Trảm Long và Thủy Trạch Tiên Quân.

Diệp Bất Phàm dự định đem bán Tiên Trú Cực Quang, để đám Đại Thừa Tiên Quân đó đi nghiên cứu, đẩy nhanh thời gian mở ra Thiên Sát Nội Cảnh Địa. "Thiên Sát Nội Cảnh Địa, trước khi chiến tranh Đông Hải nổ ra đã có những tin đồn liên quan được lan truyền, Đại Tế Ty phỏng đoán đây là có người cố ý tán phát, mục đích chưa rõ." Ánh mắt Long Hoàng Tiên Quân sâu thẳm, chậm rãi nói.

Trước đây, những người biết về Thiên Sát Nội Cảnh Địa chỉ đếm trên đầu ngón tay, không ai muốn đem bí mật lớn như vậy ra chia sẻ cả. "Cho nên trước tiên ngươi định quay về Nam Hồng Vực, tìm cách

ở phía Chân Ma Tiên Tông sao?" Long Hoàng Tiên Quân nghiêm nghị nói: "Đừng trách bản hoàng không cảnh báo ngươi, Chân Ma Tiên Quân chắc chắn sẽ canh phòng nghiêm ngặt đối với 'Phạn Thánh Thập Nhị Kinh' và 'Thiên Sát Chân Ma Công', bất cứ ai dám đụng vào chắc chắn sẽ bị truy lùng ra tận gốc rễ!" Rủi ro trong chuyện này quá lớn, Đại Thừa tới đó cũng chưa chắc đã sống sót quay về được. "Vãn bối chỉ là đi thăm dò thông tin liên quan, nếu sự việc không thể làm được thì vãn bối tuyệt đối không đụng vào." Diệp Bất Phàm lắc đầu nói.

Hai loại công pháp này sau này có thể đoạt lấy, vấn đề là hiện tại tôi hết công pháp rồi!

Trong tu tiên giới rộng lớn, bất kỳ công pháp Hợp Thể đỉnh cấp nào cũng thuộc về cơ mật tuyệt đối, hoàn toàn bị các tiên tông đó lũng đoạn.

Không có công pháp, dù tôi có yêu huyết, tiên dược thì việc nâng cao tu vi cũng sẽ chỉ tốn công vô ích!

Hiện tại tôi sơ bộ chọn ra ba con đường.

Công pháp hậu tục của 《 Âm Dương Tiên Ma Kinh 》 ở Bắc Vực, cùng với 《 Tọa Vong Tiên Kinh 》 của Bồng Lai Tiên Tông, và 《 Thái Hư Tiêu Dao Kinh 》 của Tiêu Dao Tiên Tông.

Cái trước phải quay về Bắc Vực.

Hai cái sau, chỉ có thể thông qua việc đại hôn với Thủy Yên Tiên Tử.

Nàng ta dù sao cũng là nhân vật nòng cốt của Tiêu Dao Tiên Tông, tự nhiên có thể từ chỗ Thủy Yên Tiên Tử lấy được 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》.

Bộ kinh thư này lấy ý tứ từ câu "Thần du Thái Hư, tự tại Tiêu Dao", có thể gia tăng tốc độ tu luyện, khiến cảnh giới cực kỳ củng cố,

hơn nữa còn có thể tăng cường uy lực của thần thông.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tiêu Dao Tiên Quân đứng đầu hàng ngũ Đại Thừa ở Bắc Vực.

Còn về 《Tọa Vong Tiên Kinh》, nó có thể khiến bản thân rơi vào trạng thái vong ngã, chìm đắm trong đốn ngộ ngắn hạn, giúp tham ngộ đại đạo, làm suy giảm bình cảnh cảnh giới. "Bất kể chọn loại nào, đều phải về Bắc Vực một chuyến." Thủy Yên Tiên Tử là chắt gái của Tiêu Dao Tiên Quân, hôn lễ tự nhiên phải tổ chức linh đình, đội ngũ nghênh hôn rình rang sẽ tiến về Tiêu Dao Tiên Tông, sau đó mới đón nàng về Bồng Lai Tiên Tông. "Ngươi có thể rời đi, nhưng chuyện phản tổ không được chậm trễ." Long Hoàng Tiên Quân trầm giọng nói.

Diệp Bất Phàm chắp tay, lấy ra một viên Vân Không Sa, chính là viên năm đó còn sót lại ở tiên khoáng, nói: "Vật này tôi sẽ đặt tại Hải Yêu Tiên Tông, mỗi tháng tôi sẽ đến Long tộc một chuyến để giúp tiền bối phản tổ." Diệp Bất Phàm vốn đã có tính toán cho việc này, vì khoảng cách đến Bồng Lai Tiên Tông khá xa, cậu sẽ đặt thêm hai viên Vân Không Sa ở giữa hai thế lực để làm trạm trung chuyển.

Trong tay cậu cũng chỉ còn lại bấy nhiêu, trước đó đã bỏ lại một viên ở đảo Thủy Tiên. "Xem ra bí mật của ngươi không ít, ở Đông Hải còn có thân phận khác." Long Hoàng Tiên Quân nhìn ra manh mối nhưng không truy hỏi sâu. "Vậy vãn bối xin cáo từ trước." Diệp Bất Phàm chắp tay, quay người trở về Thanh Trúc Lâu, gọi Ngao Bệnh, Thái Ly, Tiểu Kim Mao và những người khác đến dặn dò một phen.

Cậu lại giúp Kim Bất Lương, Thanh Hòa cùng vài thiên kiêu Yêu tộc phản tổ thêm một lần nữa, lúc này mới lặng lẽ rời khỏi Hải Yêu Tiên Tông.

Do vừa trải qua thiên kiếp, phần lớn khu vực Đông Hải đã trở

thành vùng cấm chiêm bặc, trong thời gian ngắn cậu không cần phải e ngại hai vị Thiên Cơ sư bát giai là Thần Ẩn và Đạo Linh.

Diệp Bất Phàm lần lượt đặt hai viên Vân Không Sa trên tuyến đường giữa Bồng Lai Tiên Tông và Hải Yêu Tiên Tông, đồng thời bố trí ẩn nặc trận pháp.

Hiện nay trình độ trận pháp của cậu không thấp, đã có thể bố trí trận pháp đỉnh cấp thất giai trung phẩm.

Thông qua Vân Không Sa, Diệp Bất Phàm an nhiên trở về Linh Cư Cung của Bồng Lai Tiên Tông. "Diệp đạo hữu còn biết đường về sao?" Minh Vương đang luyện khí thấy Diệp Bất Phàm liền lên tiếng mỉa mai, đầy bụng oán khí.

Đạo hư thể này của lão có thể trụ được đến giờ hoàn toàn là nhờ bản tôn không ngừng tiêu hao bản nguyên để chống đỡ.

Thiên Tàm Tiên Tôn thì quầng thâm cả mắt, cuộc sống luyện khí khô khan đã giày vò lão không nhẹ. "Xin lỗi, có quá nhiều việc phải xử lý." Diệp Bất Phàm áy náy nói, không giải thích nhiều mà trực tiếp phân tách liên tục mấy chục đạo thần hồn để "bồi bổ" cho Minh Vương.

Không có gì có thể lay động lòng người hơn là tiền lương hậu hĩnh. "Ngươi đúng là quái thai, thật sự đột phá Hợp Thể rồi sao?" Minh Vương vừa mừng vừa sợ, trong lúc tâm thần bất ổn, động tác luyện khí xuất hiện sơ hở, món linh bảo trong tay lập tức báo phế. "Nghiệp vụ không đạt tiêu chuẩn, khấu trừ ba đạo thần hồn." Diệp Bất Phàm thưởng phạt phân minh, lập tức thu hồi lại ba đạo thần hồn.

Minh Vương đau lòng đến rỉ máu, vội vàng thôn phệ những đạo thần hồn còn lại. "Thần hồn của cảnh giới Hợp Thể quả nhiên khác hẳn Luyện Hư, không biết sau khi Diệp Bất Phàm tiến vào Đại Thừa rồi phân tách thần hồn sẽ có hiệu quả cỡ nào?" Minh Vương tinh thần

chấn hưng.

Thần hồn của tu sĩ bình thường luôn có một tia khiếm khuyết, duy chỉ có Diệp Bất Phàm là ngoại lệ. "Mấy kiện linh bảo này đưa cho ngươi." Diệp Bất Phàm cũng không quên Thiên Tàm Tiên Tôn, đưa phi kiếm linh bảo của Kiếm Hạt Tử và linh bảo của lão giả vạm vỡ cho lão.

Bản thân cậu chỉ giữ lại tấm Khỏa Thi Bố - linh bảo hệ Thủy đỉnh cấp.

Vật này có thể khắc chế những Thể tu cương mãnh bá đạo. "Đa tạ Diệp đạo hữu." Thiên Tàm Tiên Tôn cảm động đến mức nước mắt suýt rơi, lão làm công không công bao nhiêu năm, nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Diệp Bất Phàm gật đầu, phất tay xua tan Minh Vương.

Đạo hư ảnh phân thân này của đối phương đã tới giới hạn, chỉ có thể triệu hồi lại.

Khi hắc động hiện ra, Minh Vương bước ra, khí tức rõ ràng mạnh mẽ hơn trước, đã có tu vi Hợp Thể trung kỳ. "Ha ha ha, Diệp đạo hữu yên tâm, với cảnh giới hiện tại của bản vương, tỷ lệ luyện khí thành công sẽ tăng mạnh." Minh Vương vỗ ngực bảo đảm, đầy tự tin. "Ân." Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, không làm phiền Minh Vương luyện khí nữa, rời khỏi phòng luyện khí đi tới tẩm cung.

Tử Quần La Lỵ không có ở đó, Diệp Bất Phàm dứt khoát ngồi xếp bằng trên giường sập.

Một lát sau, Tử Quần La Lỵ trở về, thấy Diệp Bất Phàm liền ngẩn ra, khuôn mặt bánh bao nhỏ đanh lại, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngươi sao không chết luôn ở bên ngoài đi?" "Tôi mà chết thì cô chẳng phải thành góa phụ sao?" Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt, ống tay áo vung

lên, một luồng Thời Không Pháp Tắc như cuồng phong cuốn lấy thân thể nhỏ nhắn lung linh của Tử Quần La Lỵ rơi vào lòng mình.

Tử Quần chỉ mới là Hóa Thần cảnh nên ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. "Có nhớ tôi không?" Diệp Bất Phàm ngửi mùi hương trên cơ thể nàng, cười như không cười hỏi. "Không có!" Tử Quần La Lỵ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đào hoa băng giá, nhưng rất nhanh thân hình mềm mại khẽ run lên, vẻ lạnh lùng trong mắt như tuyết mùa đông tan chảy, phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Đó là do bàn tay to lớn của Diệp Bất Phàm đã thuận theo gấu váy mà vuốt ve lên trên. "Lại đây!

Để tôi giúp cô tu hành!" Diệp Bất Phàm hôn lên đôi môi anh đào của Tử Quần La Lỵ, cảm giác ngọt ngào như mật. "Ta ở trên!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Quần La Lỵ đỏ bừng, nhưng ngữ khí vẫn rất cường thế.

Không lâu sau, hai bóng hình quấn lấy nhau.

Biệt nhau lâu ngày thắng cả tân hôn, Tử Quần La Lỵ phản ứng rất kịch liệt, rõ ràng đã bị dục niệm chiếm ưu thế. ...

Hai ngày sau.

Một luồng pháp lực mạnh mẽ bộc phát, Tử Quần La Lỵ đột nhiên đột phá lên Hóa Thần đại viên mãn.

Sau khi Diệp Bất Phàm tiến vào Hợp Thể, hiệu quả song tu đối với nàng mạnh mẽ đến cực điểm.

Tử Quần La Lỵ ngồi xếp bằng trên giường sập, nhắm nghiền đôi mắt đẹp để ổn định cảnh giới, Diệp Bất Phàm thì ở bên cạnh ngắm nhìn thân hình trắng ngần lung linh của đối phương.

Bỗng nhiên, mắt Diệp Bất Phàm đảo qua, đột ngột vươn tay nâng đôi chân ngọc thon dài đang xếp bằng của Tử Quần La Lỵ lên, nhấc

bổng cả người nàng đặt lên người mình. "Ngươi!" Tử Quần La Lỵ run rẩy mở mắt, hung dữ lườm Diệp Bất Phàm: "Ta đang ổn định cảnh giới!" Diệp Bất Phàm không nói lời nào.

Tử Quần La Lỵ lập tức thất thủ, tu vi suýt chút nữa không giữ vững được.

Lại thêm vài ngày trôi qua, Diệp Bất Phàm lúc này mới thỏa mãn. "Đợi cô lên đến Luyện Hư cảnh, hiệu quả song tu chắc chắn sẽ rất tốt." Diệp Bất Phàm nằm trên sập, mân mê lọn tóc của Tử Quần La Lỵ.

Tu vi đối phương càng cao, hiệu quả đối với cậu cũng càng tốt. "Đợi ngươi đại hôn với Thủy Yên Tiên Tử, với tu vi của nàng ta, hiệu quả song tu còn tốt hơn." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Quần La Lỵ vẫn còn dư vị chưa tan, bất mãn nói.

Khi Diệp Bất Phàm trở về nàng không có ở Linh Cư Cung chính là vì phải đi đối phó với Thủy Yên Tiên Tử. "Hết cách rồi, ván đã đóng thuyền, tôi không thể bỏ cái thân phận này mà rời đi được.

Thân phận Trịnh luyện khí sư mang lại cho tôi rất nhiều tiện lợi và tài nguyên." Diệp Bất Phàm lật xem túi trữ vật của Tử Quần La Lỵ, số lượng tiên ngọc bên trong lên tới cả ngàn vạn.

Chương 612

Đây đều là thu nhập từ việc luyện khí của Minh Vương trong mấy tháng qua, còn có rất nhiều tiên dược nữa. "Tài nguyên cần thiết cho Hợp Thể cảnh quá lớn, muốn đột phá nhanh chóng chỉ có thể bắt đầu từ nhiều phía.

Bồng Lai Tiên Tông đối với tôi mà nói chính là nơi kiếm tiền, đổi lấy tiên dược." Diệp Bất Phàm thở dài nói: "Hơn nữa tôi cũng cần công pháp, trừ khi cô đưa cho tôi phần tiếp theo của Thiên Sát Chân Ma Công và Phạm Thánh Thập Nhị Kinh." "Không có, hai môn công pháp này ở Chân Ma Tiên Tông chỉ để kê chân bàn, là thứ bám đầy bụi bặm thôi." Tử Quần La Lỵ khẽ lắc đầu.

Tuy là Ma Tổ nhưng nàng không phải toàn tri toàn năng, thời thượng cổ nàng cũng chỉ xem qua loa rồi tùy tay vứt đó.

Tác dụng phụ thực sự quá khoa trương, bất cứ ai có đầu óc bình thường đều sẽ không đi tu luyện.

Tiền thế khi chưa trỗi dậy, quả thực có không ít người tu luyện, nhưng không một ai ngoại lệ, đều đã chết sạch.

Phương diện này có chút tương đồng với thời kỳ đầu sáng lập Thiên Ma Giáo, lúc mới đầu có rất nhiều tu sĩ tu luyện, chín phần mười đều bỏ mạng.

Cuối cùng 《Thiên Sát Chân Ma Công》 trong tàng kinh các không ai thèm ngó ngàng, trực tiếp bám bụi.

Cho đến khi Diệp Bất Phàm xuất thế, môn công pháp này mới quay lại tầm mắt đại chúng. "Ngươi muốn có phần sau của hai môn công pháp này, có lẽ tìm Ác Niệm sẽ có ích, nàng ta còn có quân bài chưa lật để lại ở Chân Ma Tiên Tông mà ta không thể thao túng." Tử

Quần La Lỵ nhìn biểu cảm thất vọng của Diệp Bất Phàm, nói thẳng rằng Ác Niệm đang chiếm giữ nhục thân thực sự của đời này, nhiều quân bài để lại từ tiền thế chỉ có nàng ta mới có thể động dụng.

Cho dù là Thiện Niệm hay Sát Niệm là nàng thì cũng chỉ là tái tạo lại, không phải nhục thân bản tôn. "Tìm nàng ta?

Bây giờ tôi mà về chắc sẽ bị nàng ta ăn tươi nuốt sống mất, con gái và Tình Niệm đều đang ở Thiên Ma Giáo." Diệp Bất Phàm cười khổ, xoa xoa huyệt thái dương. "Con gái và Tình Niệm ở chỗ nàng ta sao?" Đôi lông mày nhỏ của Tử Quần La Lỵ dựng ngược lên, trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm: "Ngươi không sợ con gái bị giết sao?!" Theo nàng thấy, Ác Niệm chính là tồn tại bất ổn định nhất trong số các ý niệm. "Không sao, có Thiện Niệm sư tôn ở đó." Diệp Bất Phàm xua tay, mấy tháng nay cậu đã nhờ Ngao Bệnh nghe ngóng tình hình Bắc Vực.

Cậu chuyển chủ đề hỏi: "Bên Chân Ma Tiên Tông, nàng ta để lại quân bài gì?" "Tà Niệm đang ở Chân Ma Tiên Tông." Tử Quần La Lỵ nói: "Nàng ta đã âm thầm tiếp quản một phần nội hàm của Chân Ma Tiên Tông." "Tà Niệm?" Diệp Bất Phàm như suy tư điều gì. "Bỏ đi, hiện tại quan trọng nhất là công pháp và tiên dược." Trở về Bồng Lai Tiên Tông, Diệp Bất Phàm tiếp tục đóng vai Trịnh luyện khí sư.

Ban ngày nâng cao trình độ trận pháp và thiên cơ thuật, âm thầm thu thập công pháp, đan phương tại các buổi đấu giá và thương hội ở Bồng Lai Tiên Thành.

Ban đêm thì song tu cùng Tử Quần. "Sau khi lên Hợp Thể, tiến độ tu vi này thực sự chậm đến vô lý." Diệp Bất Phàm rất cạn lời với hiệu quả tu luyện, nửa tháng qua đi mà đạo chủng trong cơ thể chỉ lớn thêm một chút xíu.

Theo tốc độ này, ít nhất cậu phải mất ngàn năm mới bước vào

Hợp Thể trung kỳ.

Cuối cùng, cậu lấy yêu huyết của Long Hoàng làm chủ, các loại yêu huyết của Kim Ô, Kim Sí Đại Bàng làm phụ để luyện chế yêu đan.

Sau khi nuốt vào, tu vi mới gia tăng nhanh hơn nhiều.

Yêu huyết của Đại Thừa chắc chắn cực kỳ mạnh, nhưng dù mạnh đến đâu thì yêu huyết cũng chỉ có bấy nhiêu, không đủ để tiêu xài hoang phí.

Diệp Bất Phàm dự đoán phải mất trăm năm mới vào được trung kỳ. "Thứ nhất là không có công pháp Hợp Thể, thứ hai là không có đan phương tiên dược phối hợp." Đan phương cậu dùng trước đây là dành cho Luyện Hư, sau khi lên Hợp Thể đã không còn đủ dùng, cần phải sáng tạo lại, mà sáng tạo thì không thể thiếu các loại đan phương luyện đan để tham khảo.

May mắn thay, vì chiến tranh Đông Hải, đủ loại công pháp điển tịch và đan phương trận đồ bị thất truyền đã lộ diện.

Cậu đã lần lượt thu thập được sáu bảy phương thuốc thất giai, góp phần giúp Diệp Bất Phàm sáng tạo ra những đan phương có tác dụng phụ cực lớn.

Thoắt cái, vài tháng đã trôi qua.

Chiến tranh giữa Nhân tộc và Yêu tộc lại một lần nữa bùng nổ, đánh nhau suốt một tháng, các tu sĩ Hóa Thần, Luyện Hư của đôi bên thương vong thảm trọng, Hợp Thể cảnh cũng ngã xuống không ít.

Nhưng kết quả vẫn là không ai phá vỡ được phòng tuyến của đối phương.

Yêu tộc có thể chất mạnh mẽ, số lượng Hải Yêu quá đông khiến Nhân tộc không thể giết hết.

Phía Nhân tộc lại cực kỳ giỏi hợp kích và trận pháp, nên dù Hải Yêu Tiên Tông và Phù Tang Tiên Thụ bao vây từ trên không và trên biển cũng vô dụng.

Cuối cùng hai bên lại tạm đình chiến, rơi vào giai đoạn tập kích lẫn nhau và cướp bóc các vùng tài nguyên.

Tất nhiên, nguyên nhân chính là vì các vị Đại Thừa Tiên Quân của đôi bên vẫn chưa liều mạng, còn đang trong giai đoạn thăm dò nhau.

Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm đưa Tử Quần La Lỵ thông qua Vân Không Sa tiến vào Hải Yêu Tiên Tông, đích thân hộ pháp cho nàng đột phá Luyện Hư.

Nhân tiện lấy máu Long Hoàng và thực hiện phản tổ.

Sau một thời gian dài, lượng yêu huyết cậu tích trữ đã tiêu hao quá nửa, đạo chủng trong cơ thể trưởng thành thêm một chút, Thời Không Pháp Tắc ngày càng mạnh mẽ.

Đồng thời Kiếm Đạo Pháp Tắc cũng tinh tiến không ít, khoảng cách ngưng tụ Kiếm Đạo đạo chủng không còn xa nữa.

Còn nhục thân của cậu sau khi trải qua 《Thiên Nhân Đạo Kinh》 cũng đã hoàn toàn bước vào Luyện Hư đại viên mãn, chỉ còn cách nhục thân Hợp Thể một bước chân.

Không có phần sau của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, Diệp Bất Phàm chỉ có thể đi khắp nơi thu thập các thần thông có tác dụng phụ tương quan để tìm cách đột phá. "Tiểu tử, ngươi coi Hải Yêu Tiên Tông ta là thánh địa đột phá đấy à?" Long Hoàng Tiên Quân nhìn mây đen đang kéo đến trên bầu trời Đông Hải, sắc mặt tối sầm.

Tử Quần đột phá dẫn động thiên kiếp, động tĩnh lớn hơn nhiều so với Luyện Hư bình thường. "Vị này chính là Ma Tổ, cường giả đệ nhất tu tiên giới trong tương lai, tạo quan hệ tốt sẽ không có hại cho

Yêu tộc các ông đâu." Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài Thanh Trúc Lâu, khẽ cười nói.

Đời trước phân niệm của tiểu La Lỵ lên tới Đại Thừa mới bắt đầu tu luyện, không triệt để như đời này bắt đầu từ Nguyên Anh.

Một khi tất cả phân niệm đều đạt tới Đại Thừa viên mãn, cả tu tiên giới sẽ không có ai địch nổi.

Ai có thể chịu thấu một bầy Đại Thừa viên mãn vây đánh chứ? "Cường giả đệ nhất?

Đó là chuyện của năm nao tháng nào rồi, nói không chừng lúc đó bản hoàng đã thăng tiến lên Chân Tiên rồi!" Trong lòng Long Hoàng trào dâng sự tự tin mạnh mẽ.

Sau thêm một lần phản tổ, lão cảm nhận rõ ràng thể phách của mình đã trở nên cường đại hơn.

Diệp Bất Phàm không nói gì, vận chuyển 《Pháp Kiếp Đồng》 quan sát kiếp vân trên cao.

Lôi kiếp uy lực cực mạnh, nhưng với năng lực của Tử Quần, việc độ kiếp không hề khó.

Một lúc sau, lôi kiếp tan đi, một luồng sát ý kinh người từ trong Thanh Trúc Lâu lan tỏa ra, lạnh thấu linh hồn. "Sát Đạo Pháp Tắc, còn kinh người hơn cả Kiếm Đạo." Long Hoàng kinh nghi, người nắm giữ pháp tắc này rất hiếm, sức mạnh sát phạt cực mạnh, ngay cả phòng ngự của Yêu tộc cũng không chịu nổi, rất giống với một số đặc tính của Kiếm Đạo.

Lão đột nhiên nhìn về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt rực cháy hỏi: "Vị Ma Tổ này, mỗi một ý niệm đều phải đột phá Đại Thừa, nắm giữ một loại pháp tắc bản nguyên sao?" "Hiện tại mà nói thì tám chín phần mười là vậy, còn có thành công hay không thì khó nói." Diệp Bất

Phàm trầm ngâm: "Nếu thành công, nàng ta là người có khả năng nhất đột phá lên Chân Tiên." Một bầy Đại Thừa hợp nhất, dùng sức mạnh phá vỡ rào cản Chân Tiên không phải là không thể, hơn nữa với sức mạnh biến thái như vậy, việc độ kiếp cũng nắm chắc phần thắng. "Đây mới là lý do thực sự khiến nàng ta chuyển thế trọng tu sao?" Long Hoàng kinh hãi: "Tiên tổ vì nguyên nhân gì mà chuyển thế?" Theo cổ tịch ghi chép, thời thượng cổ hai vị này vẫn còn thọ nguyên rất dài, vậy mà trực tiếp từ bỏ thọ nguyên để chuyển thế trọng sinh. "Không biết." Diệp Bất Phàm lắc đầu, Nhan Như Ngọc chưa bao giờ nhắc đến chuyện này.

Cậu ở lại Hải Yêu Tiên Tông một thời gian, đợi Tử Quần La Lỵ ổn định tu vi xuất quan mới đưa nàng trở về Bồng Lai Tiên Tông.

Vừa về tới nơi, Thủy Yên Tiên Tử đã truyền tin cho cậu. "Nàng muốn về Tiêu Dao Tiên Tông?" Diệp Bất Phàm cùng Thủy Yên Tiên Tử tản bộ giữa biển mây, hương thơm thoang thoảng từ người nàng vờn quanh mũi.

Sau một năm gắn bó, quan hệ giữa hai người đã nóng lên đến cực điểm, chỉ còn thiếu động phòng hoa chúc nữa thôi. "Đúng vậy, ngày đại hôn của chúng ta đã đến rồi, chàng không quên đấy chứ?" Thủy Yên Tiên Tử lườm Diệp Bất Phàm một cái, đôi má ửng hồng, khẽ nói: "Ta về Tiêu Dao Tiên Tông chờ chàng đến rước." Diệp Bất Phàm dừng lại giữa biển mây, nhìn xuống Bồng Lai Tiên Thành phồn hoa bên dưới, trêu chọc: "Người ta thường nói vợ chồng như chim cùng rừng, gặp nạn mỗi người một ngả, nàng không sợ tương lai ta phụ lòng nàng sao?" Thủy Yên Tiên Tử ngẩn ngơ, đôi mắt như chứa đựng cả biển sao trời, đẹp tuyệt trần.

Nàng dường như chưa từng nghĩ đến vấn đề này, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy không biết ứng đáp thế nào, cuối cùng quay đầu đi, lí nhí: "Nếu chàng phụ ta, ta... ta sẽ không thèm nhìn mặt chàng nữa."

Diệp Bất Phàm nhìn cô nàng thanh thuần bên cạnh mà không biết nói gì hơn. "Một cô gái đơn thuần thế này, Tiêu Dao Tiên Tông rốt cuộc nuôi dạy kiểu gì vậy?

Chẳng nếm trải chút hiểm ác nào của xã hội cả." Diệp Bất Phàm cảm thấy nếu ngày nào đó thân phận của mình bại lộ, Thủy Yên Tiên Tử hoặc là sẽ đi theo cậu đến cùng, hoặc là sẽ hắc hóa, trở mặt thành thù, tìm mọi cách để giết cậu.

Khả năng sau có vẻ cao hơn. "Không phụ Như Lai không phụ nàng." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ của Thủy Yên Tiên Tử, cảm giác mềm mại mịn màng như ngọc ấm.

Thân hình Thủy Yên Tiên Tử cứng đờ, cảm nhận rõ rệt hơi ấm từ bàn tay đối phương truyền tới, trái tim loạn nhịp, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Nàng không rút tay ra, để mặc người đàn ông này dắt đi.

Hai người nắm tay nhau như đôi tiên đồng ngọc nữ, tản bộ giữa biển mây.

Không ít thanh niên tài tuấn của Bồng Lai Tiên Tông thấy cảnh này đều vô cùng hâm mộ, ước gì có thể thay thế vị trí của "Trịnh Thạch". "Tu tiên giới kết thành đạo lữ không ít, nhưng lưỡng tình tương duyệt thì lại chẳng có mấy đôi." Bên ngoài Bồng Lai đại điện, Trảm Long Tiên Quân vuốt râu tán thưởng. "Thủy Yên ở Tiêu Dao Tiên Tông như sao vây quanh trăng, chưa từng trải qua ác ý của thế gian, tâm tư tương đối đơn thuần, nay có Trịnh Thạch ở bên, lão phu cũng yên tâm rồi." Tiêu Dao Tiên Quân an lòng nói.

Sau một năm khảo sát, lão rất hài lòng với phẩm hạnh của Trịnh Thạch, đa phần sẽ không phụ lòng chắt gái của mình. "Vậy vài ngày nữa ta sẽ phái người theo Trịnh Thạch tới Bắc Vực nghênh hôn." Thủy Trạch Tiên Quân quyết định, nhân lúc đang đình chiến với Yêu

tộc, sớm hoàn tất hôn sự để trói chặt Tiêu Dao Tiên Tông. "Ân." Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu đồng ý, thấy Thủy Yên Tiên Tử cùng Trịnh Thạch chậm rãi đáp xuống trước mặt, lão trêu chọc: "Trịnh Thạch, đã chuẩn bị xong sính lễ chưa?" "Vãn bối khá nghèo túng, nhưng vì Thủy Yên, tôi có thể bỏ ra ngàn vạn tiên ngọc." Diệp Bất Phàm chắp tay nói. "Tấm lòng đến là được rồi." Tiêu Dao Tiên Quân vuốt râu mỉm cười.

Chương 613

Ngàn vạn tiên ngọc trong mắt lão chẳng đáng là bao, nhưng lão biết rõ đó là toàn bộ gia sản của Trịnh Thạch rồi. "Vừa vặn ta về Tiêu Dao Tiên Tông một chuyến để sắp xếp sự vụ tông môn, bảy ngày sau sẽ tới Tiêu Dao Tiên Tông nghênh rước Thủy Yên.

Là chắt rể của Tiêu Dao ta, phô trương tự nhiên phải lớn." Tiêu Dao Tiên Quân nhìn Trảm Long và Thủy Trạch, cười nói: "Hai vị chắc sẽ không làm ta thất vọng chứ?" "Đó là đương nhiên." Thủy Trạch Tiên Quân cười ha hả.

Một lúc sau, Thủy Yên Tiên Tử lưu luyến chia tay Diệp Bất Phàm, theo Tiêu Dao Tiên Quân rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông.

Trong Tiên Tông, dưới sự sắp xếp của Kim tông chủ, nhiều chấp sự bắt đầu khẩn trương chuẩn bị cho hôn lễ.

Khắp Bồng Lai Tiên Tông chăng đèn kết hoa, không khí vui tươi xua tan bóng tối của chiến tranh.

Diệp Bất Phàm là nhân vật chính nhưng trái lại rất nhàn hạ.

Ban ngày nghiên cứu đan phương và công pháp, ban đêm luyện chế yêu đan nâng cao tu vi, thuận tiện cùng Tử Quần La Lỵ hưởng lạc đêm đêm.

Nếu Tiêu Dao Tiên Quân thấy cảnh này, chắc chắn sẽ mắng một câu đồ tra nam.

Đáng tiếc, lão không biết. "Ngươi nếu thực sự kết thành đạo lữ với nữ nhân kia, thân phận này của ngươi không giấu được đâu, đến lúc đó ngươi tính thế nào?" Lúc sáng sớm, Tử Quần La Lỵ mặc nội y và la quần, nhìn qua trận pháp thấy Linh Cư Cung ngập tràn sắc đỏ,

khuôn mặt bánh bao không lộ vẻ hỉ nộ. "Trong thời gian ngắn tôi sẽ không chạm vào nàng ta, tôi chỉ cần 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 trên người nàng thôi." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: "Đêm tân hôn, tôi sẽ khống chế nàng." "Xì!

Lời quỷ này chính ngươi có tin không?" Tử Quần La Lỵ khinh bỉ.

Quen nhau bao nhiêu năm, nàng sớm đã nhìn thấu đức hạnh của Diệp Bất Phàm. "Tôi tin." Diệp Bất Phàm nói rất nghiêm túc: "Lúc tôi về Bắc Vực, cô tạm thời rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông để phòng vạn nhất." Tuy nói Bồng Lai Tiên Tông có Ma Cầm Tiên Quân là chỗ dựa của Tử Quần thời Hồng Trần Tiên Tông, nhưng lòng người khó đoán, Diệp Bất Phàm không yên tâm về lão. "Ta tự có tính toán." "Chú ý an toàn." Diệp Bất Phàm đứng dậy rời Linh Cư Cung, đi tới đạo trường của Trảm Long Tiên Quân.

Cậu không che giấu mà nói thẳng muốn tu luyện kinh văn chí cao 《Tọa Vong Tiên Kinh》 của Bồng Lai Tiên Tông, hiện tại hôn lễ cận kề chính là thời cơ tốt nhất để xin bộ kinh này.

Trảm Long Tiên Quân nhíu mày suy nghĩ hồi lâu.

Bộ tiên kinh này có đầy đủ từ Luyện Khí đến Đại Thừa, trưởng lão môn hạ nếu không có cống hiến lớn và lòng trung thành tuyệt đối thì căn bản không được truyền thụ. "Từ Luyện Khí đến Luyện Hư thiên, ngươi có thể cầm lệnh bài của bản Tiên Quân tới tầng cao nhất của tàng kinh các một chuyến." Trảm Long Tiên Quân lấy lệnh bài ra. "Vãn bối muốn bản toàn phần của tiên kinh." Diệp Bất Phàm chắp tay nói: "Không giấu gì tiền bối, ngộ tính của vãn bối cũng được, tôi định nghiên cứu sâu về Kiếm Đạo, chỉ có bản toàn phần mới có thể giúp ngộ tính của tôi phát huy đến cực hạn." Một năm trước cậu đã tiết lộ mình tu luyện Kiếm Đạo. "Chuyện này... có chút sai quy củ." Lông mày Trảm Long Tiên Quân càng lúc càng nhíu chặt.

Trịnh Thạch có cống hiến cho tông môn nhưng chưa đến mức được nắm giữ toàn bộ tiên kinh.

Nhưng từ chối vào lúc này, nếu đối phương sinh lòng bất mãn khiến đại hôn xảy ra sự cố thì sẽ bất lợi cho Bồng Lai Tiên Tông, đặc biệt là khi chiến tranh Đông Hải đã bắt đầu, họ cần Trịnh Thạch làm cầu nối giữa Bồng Lai và Tiêu Dao. "Lập đại đạo thệ ngôn đi, bản Tiên Quân có thể truyền thụ kinh này cho ngươi." 《Tọa Vong Tiên Kinh》 là nền tảng của Bồng Lai Tiên Tông, không được phép sơ suất.

Trảm Long Tiên Quân nghiêm nghị nói: "Ngay cả đạo lữ Thủy Yên Tiên Tử của ngươi cũng không được truyền thụ!" "Trịnh Thạch tại đây thề rằng, nếu như..." Diệp Bất Phàm làm theo, lập lời thề đại đạo độc địa nhất.

Tu vi càng cao thì lời thề đại đạo càng có sức chế ước lớn, đến kỳ Đại Thừa không chỉ là thiên khiển mà còn là đại đạo phản phệ.

Một khi vi phạm, cả đời đừng hòng tiến thêm bước nào, nếu xui xẻo còn có thể trực tiếp hóa đạo!

Nhưng Diệp mỗ nhân không quan tâm, lời thề với cậu chẳng có chút tác dụng nào. "Ân, bên trong này có chứa thần ý đồ, phương pháp tu luyện, cùng với cảm ngộ và lý giải của bản Tiên Quân về 《Tọa Vong Tiên Kinh》, đừng phụ sự kỳ vọng của ta." Trảm Long Tiên Quân lúc này mới gật đầu, lấy ra một miếng ngọc giản trống áp lên huyệt thái dương rồi ném cho đối phương.

Diệp Bất Phàm nhận lấy, không vội kiểm tra mà ướm hỏi: "Văn bối hiện đã là Luyện Hư trung kỳ, không mấy chục năm nữa sẽ đột phá Hợp Thể, muốn xin tiền bối một món trân bảo Kiếm Đạo để làm đạo chủng tương lai." Trảm Long Tiên Quân nghe vậy liền sững lại, chỉ tay vào Trịnh Thạch cười mắng: "Tiểu bối ngươi, đây mới là mục

đích thực sự của ngươi đúng không?" Lão là vị Đại Thừa Tiên Quân duy nhất nắm giữ Kiếm Đạo bản nguyên ở Đông Hải, thiên tài địa bảo về Kiếm Đạo là thứ lão không thiếu nhất. "Thôi được, hậu bối của ta không ai có thiên phú Kiếm Đạo, Kiếm Tiên Hoa để chỗ ta cũng chẳng ích gì, đưa cho ngươi cũng không sao." Trảm Long Tiên Quân lật tay, một bông hoa màu xanh hình thanh kiếm bay về phía Trịnh Thạch.

Kiếm Tiên Hoa không phải tiên dược, mà là dị bảo sinh trưởng theo phương thức của tiên dược.

Nói trắng ra, đó là thứ tự nhiên hình thành tại nơi các vị Đại Thừa tu luyện Kiếm Đạo tọa hóa, khi bản nguyên Kiếm Đạo tan ra thấm vào vùng đất đó. "Đa tạ tiền bối." Diệp Bất Phàm mừng rỡ, trịnh trọng nhận lấy và chắp tay.

Loại bảo vật này hiếm thấy, cậu lùng sục khắp các thị trường mấy tháng trời không thấy, nên mới đánh chủ ý lên người Trảm Long Tiên Quân, không ngờ lại có thu hoạch thật.

Từ khi thăng lên Hợp Thể, cậu thiếu hụt rất nhiều thứ, khả năng phá phòng chính là một trong số đó.

Lúc đấu pháp với Kiếm Hạt Tử ở Hải Yêu Tiên Tông, cậu hoàn toàn không có cách nào với tấm Khỏa Thi Bố của lão già đó, vì nó kháng thần thông pháp bảo cực mạnh. "Sau khi đại hôn hãy đối xử tốt với Thủy Yên Tiên Tử, đừng có như đám con cháu bất hiếu của ta, suốt ngày hoa thơm cỏ lạ." Trảm Long Tiên Quân nhắc đến con cháu mình thì mặt xanh mét.

Ban đầu lão định chọn hậu bối Nhan Lưu Phong để liên hôn với Thủy Yên, nhưng vì thói trăng hoa nên lão đã bỏ qua và định ra Trịnh Thạch.

Lão trịnh trọng cảnh cáo: "Tiêu Dao Tiên Quân không phải kẻ dễ

trêu vào đâu." Diệp Bất Phàm nghe vậy lập tức nghiêm túc cam đoan: "Tiền bối yên tâm, vãn bối là đệ nhất thâm tình Đông Hải, vô cùng chuyên nhất." "Đi đi." Trảm Long Tiên Quân gật đầu đuổi khách.

Diệp Bất Phàm quay người rời khỏi đạo trường, về tới Linh Cư Cung mới lấy ngọc giản ra, đưa thần thức vào bên trong. 【Tọa Vong Tiên Kinh - Toàn Thiên: Quên đi thất tình lục dục, tạm thời tiến vào trạng thái đốn ngộ, ngộ ra thần thông pháp tắc và thiên địa đại đạo, tốc độ tu hành tăng gấp bội, pháp lực (pháp tắc) có khả năng khiến thần hồn đối phương rơi vào mê loạn, đẩy kẻ địch vào cảnh giới bị quên lãng.】 "Bộ tiên kinh này quả nhiên mạnh mẽ." Mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, nhưng sau đó liền nhíu mày.

Theo mô tả, Bồng Lai Tiên Tông đáng lẽ phải là nơi dễ sinh ra cường giả nhất, số lượng Hợp Thể và Đại Thừa cũng phải nhiều nhất mới đúng.

Rất nhanh cậu đã hiểu ra nguyên nhân. 【Tác dụng phụ: Đốn ngộ quá sâu có nguy cơ hóa đạo, cẩn thận tu luyện.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ trường cửu, ngộ ra thần thông pháp tắc, thiên địa đại đạo, tốc độ tu hành tăng gấp bội...

đốn ngộ quá sâu, không có nguy cơ hóa đạo, cẩn thận tu luyện.】 "Hóa ra là vậy." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh đại ngộ, như vậy mới hợp tình hợp lý.

Các trưởng lão Bồng Lai Tiên Tông căn bản không dám đốn ngộ sâu, chỉ dám thử qua loa rồi thôi.

Thời ở Triệu Quốc cậu từng nghe qua các trường hợp tiên hiền đốn ngộ rồi không thể tự dứt ra, cuối cùng hóa đạo ngay tại chỗ. "Sau khi uống đan dược rồi tiến vào trạng thái đốn ngộ để tu luyện, hiệu quả sẽ được tối đa hóa, tốc độ tiến triển cũng sẽ nhanh hơn." Diệp Bất Phàm rất hài lòng, sau khi nghịch chuyển phụ diện thì "tạm thời"

đã trở thành "trường cửu", dùng nó làm công pháp chủ tu hoàn toàn không vấn đề gì.

Tất nhiên, trường cửu không có nghĩa là vĩnh cửu.

Nhưng Diệp Bất Phàm có phụ tu 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, hoàn toàn có thể tận dụng phép song tu để bù đắp vào khoảng thời gian chờ của trạng thái đốn ngộ.

Khuyết điểm duy nhất là cường độ và độ dày đặc của pháp tắc không thể so bì với 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Đặc tính của 《Thiên Sát Chân Ma Công》 chính là cường độ và độ dày pháp tắc vượt xa cùng cấp, phối hợp với đạo cơ hoàn mỹ, Diệp Bất Phàm mới có được chiến lực như hiện tại. "Đợi tới Bắc Vực, dùng 《Tọa Vong Tiên Kinh》 để đổi lấy 《Thái Thượng Tiêu Dao Kinh》 với Thủy Yên, không biết kinh văn của Tiêu Dao Tiên Tông sẽ có hiệu quả thế nào đây." Diệp Bất Phàm thầm kỳ vọng.

Cho đến tận bây giờ cậu mới hiểu rõ được nền tảng đứng vững của các đại tiên tông.

Những bộ kinh văn này quá quan trọng. ...

Vài ngày sau, một con chiến thuyền khổng lồ đậu trên không trung Bồng Lai Tiên Tông, trên đó treo cờ xí của tông môn, đầu và đuôi thuyền treo những lồng đèn đỏ lớn, trang hoàng lộng lẫy, vô cùng hỉ khánh.

Đây chính là chí bảo của Bồng Lai Tiên Tông - Thính Phong Tiên Thuyền, lưu truyền từ thời thượng cổ.

Chỉ riêng ba mươi sáu đạo trận pháp đỉnh cấp thất giai khắc trên đó đã khiến bất cứ ai dưới Đại Thừa không thể phá vỡ.

Phía sau chiến thuyền chính là hai mươi con chiến thuyền cỡ nhỏ hơn, cũng treo đầy lồng đèn đỏ.

Thanh Liên Tiên Tôn, Kim tông chủ, Hoàng Đình Tiên Tôn cùng nhiều vị Hợp Thể Tiên Tôn đứng trên boong thuyền hộ tống. "Lần liên hôn này tông môn quá coi trọng rồi, ngay cả bảo vật như Thính Phong Tiên Thuyền cũng đem ra làm phương tiện rước dâu." "Thật là vinh dự biết bao, sau đại hôn này địa vị của Trịnh Thạch e rằng thực sự vượt xa tất cả trưởng lão." Trong Bồng Lai Tiên Tông, vô số tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư nhìn Trịnh luyện khí sư trong bộ hỉ phục đỏ rực đứng đầu Thính Phong Tiên Thuyền mà không giấu nổi vẻ hâm mộ ghen tị.

Từ xưa đến nay, cũng chỉ có điển lễ thăng tiến Đại Thừa mới có được thịnh huống như thế này. "Oanh long long!" Thính Phong Tiên Thuyền khởi động, hóa thành một đạo lưu quang xé toạc biển mây, hướng về phía Bắc Vực lao đi.

Chớp mắt đã biến mất không để lại dấu vết. "Sư tôn, chúng ta hay là rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, đi tới Nam Hồng Vực gia nhập Chân Ma Tiên Tông, hoặc là dưới trướng Tiên Đình ở Trung Vực đi." Bên ngoài một tòa cung điện, Bổ Dương Thiên Tôn cẩn trọng chắp tay với Bồ Đề Tiên Tôn.

Kể từ khi Trịnh Thạch trở thành rể của Tiêu Dao Tiên Tông, cuộc sống của họ rất khó khăn.

Sư tôn bị cô lập và chèn ép trong hàng ngũ trưởng lão, tông chủ cắt xén tài nguyên, ngay cả việc làm ăn trong tiên thành cũng xuống dốc không phanh, các thương hội đối tác trực tiếp cắt đứt hợp tác.

Đám đệ tử bọn họ cũng bị vạ lây, những thuộc hạ trước đây gọi dạ bảo vâng nay trực tiếp lật mặt không nhận người, tránh xa bọn họ.

Trái lại, Thanh Liên Tiên Tôn - người giao hảo với Diệp Bất Phàm - địa vị ngày càng cao, tu sĩ đầu quân ngày càng nhiều. "Sư tôn, sau khi Trịnh Thạch đại hôn, chỉ cần một câu nói là có thể tác động đến các

trưởng lão Hợp Thể bên Tiêu Dao Tiên Tông.

Nếu bọn họ đẩy chúng ta ra tiền tuyến chiến tranh Đông Hải, sợ là mười chết không có một sinh." Một đệ tử khác của Bồ Đề Tiên Tôn cũng bước lên lên tiếng.

Nói xong, những đệ tử khác thần tình phức tạp, kẻ do dự, người không đành lòng, cũng có người đồng tình.

Bồ Đề Tiên Tôn thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, trong mắt lóe lên hàn quang âm hiểm, nhưng trên mặt lại ra vẻ trịnh trọng, quát lớn: "Vi sư sống là người của Bồng Lai Tiên Tông, chết là ma của Bồng Lai Tiên Tông, những lời đại nghịch bất đạo như vậy đừng nhắc lại nữa!" "Đại trượng phu co được giãn được, bản trưởng lão chẳng qua là đi nhận lỗi với Trịnh Thạch mà thôi." Bồ Đề Tiên Tôn càng nói càng nghiêm khắc, xua đuổi tất cả đệ tử đi.

Một lát sau, một bóng dáng thiếu niên từ sâu trong cung điện bước ra.

Chương 614

"Sư tôn có gì sai bảo?" Lý Chu khom người nói.

Trong tông môn rất ít người biết hắn là đệ tử của Bồ Đề Tiên Tôn.

Hắn từng tiếp xúc với Trịnh Thạch, năm đó Lục Đạo Tiên Tôn thiết kế giết đối phương chính là do hắn dùng lời lẽ dẫn dụ đối phương ra ngoài.

Sau khi kế hoạch thất bại, hắn ngay cả món "Ngũ Ma Ẩn Linh Câu" nhờ đối phương luyện chế cũng không dám đi lấy. "Ngươi là đệ tử vi sư tin tưởng nhất, hãy thay vi sư đi một chuyến tới Tiên Đình ở Trung Vực, giao toàn bộ tư liệu của Trịnh Thạch, bao gồm cả tư liệu về Thính Phong chiến thuyền cho Tiên Đình." "Sư tôn, người định..." Lòng Lý Chu lạnh lẽo. "Thật sự tưởng rằng nhận lỗi là có thể khiến Trịnh Thạch tha cho vi sư sao?

Ngươi có tha cho kẻ thù từng nhiều lần muốn giết mình không?

Con đường này chỉ có thể đi tới cùng thôi." Ánh mắt Bồ Đề Tiên Tôn trở nên tàn độc, những lời lúc nãy chỉ là nói cho đám đệ tử kia nghe.

Kể từ khi Trịnh Thạch trở thành rể của Tiêu Dao Tiên Tông, lão đã bắt đầu chuẩn bị đường lùi.

Đến nay đã chuẩn bị được một năm rồi! "Ý của sư tôn là Trung Vực Tiên Đình muốn trừ khử Trịnh Thạch?

Không oán không thù, vì lẽ gì chứ?" Lý Chu nhíu mày.

Tiên Đình và Bồng Lai Tiên Tông vốn nước sông không phạm nước giếng. "Ngươi chỉ việc chuyển giao tư liệu, chuyện không nên hỏi đừng hỏi!" Đôi mắt già nua của Bồ Đề Tiên Tôn nheo lại thành

một đường chỉ, u u nhìn chằm chằm Lý Chu.

Sắc mặt Lý Chu căng thẳng, không dám hỏi thêm, nhận lấy túi trữ vật rồi lập tức lặng lẽ rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông. "Đệ tử này của ông có đáng tin không?" Sau khi Lý Chu đi khỏi, một lão giả mặc hoàng bào, mặt chuột tai khỉ bước ra từ bóng tối.

Người này cũng là một tu sĩ Hợp Thể của Bồng Lai Tiên Tông, Hậu trưởng lão, cùng hội cùng thuyền với Bồ Đề Tiên Tôn, đã từng hợp tác làm không ít chuyện bẩn thỉu. "Tính mạng của hắn, thậm chí là cả gia đình hắn đều nằm trong tay lão phu, có gì mà không đáng tin?" Bồ Đề Tiên Tôn thản nhiên nói.

Hậu trưởng lão trầm tư gật đầu, nhưng lông mày vẫn vương nét bất an, nói: "Ta luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, Tiên Đình muốn những tư liệu này rốt cuộc là muốn làm gì?" "Không rõ." Ánh mắt Bồ Đề Tiên Tôn lóe lên, không nói thêm gì.

Nửa năm trước lão từng đi sâu vào Trung Vực, ẩn ẩn cảm thấy thế cục bên đó không ổn lắm.

Giả sử Tiên Đình muốn phát động chiến tranh với Bắc Vực, vậy việc họ muốn có tư liệu bên phía Trịnh Thạch là hợp lý.

Giết Trịnh Thạch và Thủy Yên Tiên Tử rồi đổ lỗi cho Yêu tộc Đông Hải, khiến chiến tranh Đông Hải trở nên cực kỳ gay gắt.

Như vậy, một chân của Tiêu Dao Tiên Tông sẽ bị sa lầy vào chiến trường Đông Hải không thể rút ra, bản doanh ở Bắc Vực chắc chắn sẽ trống rỗng.

Tiên Đình hoàn toàn có thể thừa cơ mà vào. "Dù là vì lý do gì, chỉ cần Trịnh Thạch chết đi thì đối với ta chỉ có trăm lợi mà không một hại." Âm mưu của Bồ Đề Tiên Tôn, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết.

Lúc này cậu đang đứng trên boong thuyền, nhìn mây cuộn mây tan, lòng dạ nhẹ nhõm.

Thính Phong tiên thuyền hiên ngang băng qua Đông Hải, đường đi thuận buồm xuôi gió, trước mắt hiện ra vùng lục địa mênh mông vô tận.

Đó chính là Nam Hồng Vực.

So với trước kia, Nam Hồng Vực sau khi dung hợp vô số tiên thổ lớn nhỏ thì phạm vi đã mở rộng gấp mười lần không chỉ, trên đại địa núi non nhấp nhô, mang theo mùi đất cát lâu ngày không gặp phả vào mặt. "Không biết Ngu Tuyền Cơ, Lục La và những người khác thế nào rồi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm xa xăm.

Lần cuối cậu thấy họ đã là hai năm trước, còn lần trò chuyện tử tế gần nhất cũng đã mười mấy năm rồi. "Đây chính là Nam Hồng Vực, Trịnh lão đệ chắc chưa từng tới nhỉ?

So với Đông Hải, Nam Hồng Vực thích hợp cho nhân tộc tu hành hơn, nhưng tài nguyên ở Đông Hải lại phong phú hơn nhiều." Kim tông chủ mỉm cười nói.

Bồng Lai Tiên Tông cách Nam Hồng Vực rất xa, những kẻ dưới cấp Hóa Thần muốn băng qua phải mất không ít năm tháng.

Nhưng đã đến Hợp Thể cảnh thì đi về tối đa chỉ mất một tháng, Thính Phong tiên thuyền còn nhanh hơn. "Đúng là chưa từng tới, Nam Hồng Vực đất rộng vật dày, quả thực là vùng phong thủy bảo địa." Diệp Bất Phàm bình phẩm.

Đại trưởng lão Hoàng Đình Tiên Tôn xen vào: "Thích hợp tu hành nhất phải là Trung Vực, nơi đó là trung tâm của tu tiên giới, không chỉ tiên khí nồng đậm mà tài nguyên tu luyện cũng cực kỳ nhiều.

Trung Vực Tử Vi Tiên Đình nói trắng ra là một siêu cấp tiên quốc,

có sức thống trị tuyệt đối trong phạm vi quản hạt.

Nếu solo một chọi một, cả tu tiên giới không thế lực nào địch nổi." "Nghe nói Tử Vi Tiên Đế của Trung Vực Tiên Đình đã sống mười vạn năm rồi?" Diệp Bất Phàm tò mò hỏi.

Cậu chưa từng gặp Tử Vi Tiên Đế, nhưng đã gặp phi tử của đối phương.

Lúc trước năm vị Đại Thừa phát động tế thiên, Hương Phi chính là một trong số đó, người mà lúc xuất hiện luôn mang theo mùi hương, có chút tương đồng với đặc tính của Thái Dương chi thể. "Vị đó là kẻ thần bí và mạnh mẽ nhất tu tiên giới, truyền văn ông ta chỉ là thứ tử của Tiên Đình chi chủ đời trước.

Thời niên thiếu không có gì nổi bật, thường xuyên bị bào huynh ức hiếp, vị hôn thê được định sẵn cũng chạy theo anh trai, luôn sống lặng lẽ không ai biết đến.

Sau này không biết gặp được kỳ ngộ gì mà đột ngột trỗi dậy, giết sạch tất cả hoàng tử tranh đoạt đế vị, sau khi đạt tới Đại Thừa viên mãn thì phát động chính biến, giết luôn cả cha mình." "Năm vạn năm trước, ông ta có một người con trai thiên phú kinh người, tám nghìn năm đã thành tựu Đại Thừa.

Hình như lo lắng con trai sẽ bắt chước mình, ông ta bèn chụp cho đứa con thiên tài đó cái mũ mưu phản, rồi tiễn đi gặp ông nội luôn." Kim tông chủ lộ vẻ kính sợ sâu sắc.

Tu tiên giả dù mạnh đến đâu cũng vẫn là người, là người thì có thất tình lục dục, có nhược điểm.

Giống như Tiêu Dao Tiên Quân, vị Đại Thừa này căn bản không quan tâm đến sự sống chết của đệ tử môn hạ hay huyết mạch bàng chi, duy chỉ có huyết mạch đích hệ là sủng ái có thừa.

Trong đích hệ, Thủy Yên Tiên Tử là đứa con độc nhất của thế hệ này.

Nhưng Tử Vi Tiên Đế thì không có nhược điểm, nhiều tu sĩ nghi ngờ ông ta đi theo Vô Tình đạo. "Thứ tử, vị hôn thê bị cướp... cái này... các yếu tố chồng chất thế này, cao thấp gì cũng là một thiên mệnh chi tử." Diệp Bất Phàm thầm nghi ngờ, vị Tử Vi Tiên Đế này có chút hơi hướm của người xuyên không.

Nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm, nếu thực sự là người xuyên không thì một số đặc trưng phải khác biệt hoàn toàn với tiền thân, sớm đã bị cha mình đốt chết từ lâu rồi.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, không ít ánh mắt từ Nam Hồng Vực nhìn về phía này, trong đó có các đại thế lực như Chân Võ Tiên Tông, Thiên Tiên Tông, Chân Ma Tông, Vô Ưu Tiên Tông, Quỷ Quốc, Trương gia...

Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn về phía Chân Ma Tiên Tông.

Trên các dãy núi lớn có rất nhiều tu sĩ lạ mặt, cũng có vài bóng dáng quen thuộc.

Chân Ma Tiên Quân là người quen cũ.

Cô nàng béo Tiêu Mật Đào và gã chồng vô dụng Lý Thu Thủy rõ ràng đã bị bắt về, dáng vẻ gầy sọp đi, trông như cái trứng gà bị ép bẹp.

Tiêu Mật Đào lúc này đang véo tai Lý Thu Thủy quát tháo: "Ngươi nhìn cái gì?

Ngươi hâm mộ hôn sự ở Đông Hải của người ta rồi à?" Lý Thu Thủy mếu máo xin tha.

Diệp Bất Phàm thấy vậy thì trầm tư: "Đây cũng là một con đường, chương Đại Thừa thì khó kiếm, nhưng chương Hợp Thể của Thiên

Sát Chân Ma Công chắc không vấn đề gì." Khi Tiên Thổ chưa hạ giới, vì lý do của cậu, chắc hẳn có rất nhiều cao tầng đã xem qua từ chương Luyện Khí đến Hợp Thể, mà gia tộc của Tiêu Mật Đào lại là một trong những cao tầng của Chân Ma Tiên Tông.

Đang định thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên con ngươi cậu co lại, kinh ngạc thấy bên bờ hồ của Thiên Cơ Quốc, một lão giả mặc áo tơi đang buông cần câu, mỉm cười nhìn về phía cậu.

Tầm Tiên Đạo Nhân, thực thể thần bí nhất tu tiên giới.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, không thèm để ý nữa.

Vài ngày sau, Thính Phong tiên thuyền tiến vào địa giới Trung Vực.

Cách nguyên trụ chỉ của Tử Vi Tiên Triều không xa, từng mảng lớn lầu quỳnh điện ngọc, hạc tiên tường vân bay lượn, hệt như một tiên đình chân chính.

Ở nơi sâu nhất của tiên đình, sừng sững một chiếc đỉnh đồng khổng lồ.

Đó là một món tiên khí thực sự —— Tiên Phương Đỉnh!

Quốc vận ẩn chứa trong đó thịnh vượng đến mức khiến Diệp Bất Phàm kinh hồn bạt vía. "Nếu không có quốc vận, Tử Vi Tiên Đế chưa chắc đã là người đứng đầu tu tiên giới, nhưng có quốc vận gia trì, ai là đối thủ của ông ta đây?" Diệp Bất Phàm nảy sinh ham muốn cướp lấy đế vị của Tử Vi Tiên Đế.

Nếu có thể nắm giữ quốc vận, bây giờ cậu đã có thể đối đầu với Đại Thừa sơ kỳ.

Con đường của Tử Vi Tiên Đế cũng rất rõ ràng, ông ta muốn dùng quốc vận làm chỗ dựa để thăng cấp Chân Tiên!

Thính Phong tiên thuyền bám theo đường biên giới Trung Vực để tiến về Bắc Vực.

Kim tông chủ rõ ràng không muốn đi sâu vào địa giới của họ để tránh phiền phức quấn thân.

Lại vài ngày nữa trôi qua, tiên thuyền cuối cùng cũng vào đến Bắc Vực.

Tiên Đường so với hai năm trước cũng đã đại biến, có thêm nhiều bình nguyên và đồi núi, nồng độ tiên khí rất khá.

Trong những dãy núi cách hoàng thành Tiên Đường không xa, các đình đài lầu các được xây dựng san sát, ở phía ngoài cùng sừng sững một sơn môn khổng lồ —— Tiêu Dao Tiên Tông!

Lúc này Tiên Tông cũng ngập tràn không khí vui tươi, ráng đỏ đầy trời, báo hiệu đại hỷ.

Chương 615

Ngoài sơn môn, vô số đệ tử Tiên Tông nghênh đón, dẫn đầu chính là Tiêu Dao tông chủ và các trưởng lão. "Ha ha ha!

Ngày mong đêm đợi, cuối cùng cũng đợi được Trịnh đạo hữu tới." Khi Thính Phong tiên thuyền hạ xuống sơn môn, Tiêu Dao tông chủ cười lớn, bước lên chắp tay.

Phía sau ông, các trưởng lão Hợp Thể người thì tươi cười rạng rỡ, người thì sắc mặt khó coi.

Còn có cả những người thân thuộc bề trên của Thủy Yên Tiên Tử, họ tò mò nhìn về phía Trịnh Thạch trên thuyền.

Ngoại trừ một bộ phận trưởng lão và đệ tử từng đi chi viện Bồng Lai Tiên Tông, phần lớn người của Tiêu Dao Tiên Tông đều chưa từng gặp Trịnh Thạch. "Văn bối Trịnh Thạch, kiến quá Tiêu Dao tông chủ." Diệp Bất Phàm lập tức xuống thuyền chắp tay, khiêm tốn hữu lễ. "Lão phu họ Lôi, Trịnh đạo hữu cứ gọi ta là Lôi tông chủ được rồi." Lôi tông chủ đánh giá cậu một lượt, mỉm cười nói, sau đó giới thiệu: "Vị này là cha của Thủy Yên Tiên Tử, Sinh Tử Tiên Tôn." Sinh Tử Tiên Tôn là một nam tử trung niên có gương mặt thanh tú, trong mắt có ánh sáng sinh tử lưu chuyển, khí chất cao nhã bình hòa. "Kiến quá nhạc trượng." Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, cung kính lên tiếng.

Mẹ Thủy Yên Tiên Tử mất sớm, cha nàng là Sinh Tử Tiên Tôn chính là ứng cử viên Đại Thừa Tiên Quân thế hệ tiếp theo, nắm giữ pháp tắc Sinh Tử.

Nếu không phải pháp tắc này quá khó ngưng tụ bản nguyên, ông ấy đã sớm tiến vào Đại Thừa rồi! "Ừ, sau này hãy đối xử tốt với con

gái ta, ở Tiêu Dao Tiên Tông này nó chưa từng phải chịu khổ bao giờ." Sinh Tử Tiên Tôn nhìn chằm chằm gương mặt bình thường của Trịnh Thạch, vẻ mặt có chút thất vọng, dường như cảm thấy con gái rượu xinh đẹp của mình đã bị lợn ủi mất rồi.

Đối phương đứng giữa đám người bình thường thì coi là thanh tú, nhưng ở nơi đầy rẫy tuấn nam như Tiêu Dao Tiên Tông thì thực sự là quá mờ nhạt. "Vị này là cô của Thủy Yên, Phiêu Miểu Tiên Tôn..." Lôi tông chủ lần lượt giới thiệu hàng xóm láng giềng, họ hàng hang hốc của Thủy Yên Tiên Tử cho Diệp Bất Phàm.

Cậu luôn giữ nụ cười, hành lễ với từng người, có người mỉm cười đáp lại, có người mặt không cảm xúc, cậu cũng chẳng mấy để tâm.

Nhưng trong đám đông cũng có không ít thiên kiêu, ánh mắt đầy rẫy sự ghen tị và thù hận. "Mẹ nó chứ, trông cũng chẳng ra sao, còn không bằng mình, tu vi cũng không bằng mình, sao Thủy Yên Tiên Tử lại nhìn trúng hắn cơ chứ?" Có kẻ lầm bầm chửi rủa, lại nhìn xuống thân dưới của Trịnh Thạch, mắt đỏ sọc: "Chỗ đó cũng chẳng có gì nổi cộm, chắc chắn 'nhị đệ' cũng không bằng mình!" "Sớm biết thế này đã khuyên Thủy Yên Tiên Tử tu luyện đồng thuật, mắt nhìn kém quá." "Kẻ này nhìn qua đã thấy không phải người tốt, tôi nghi hắn là tên thái hoa tặc đi lang thang khắp nơi, cần thiết phải tố cáo bằng tên thật một phen." "Tôi chịu không nổi rồi, tôi muốn chém chết hắn quá!" Không ít tuấn kiệt không dám lộ ra mặt nhưng trong lòng chửi bới điên cuồng.

Trong mắt họ, nụ cười của Trịnh Thạch rất giả tạo, đầy vẻ đắc ý như đang khoe khoang.

Họ hận không thể phân thây tên chó má này ném xuống hồ cho cá ăn.

Thủy Yên Tiên Tử ở thế hệ này, bất luận là nhan sắc, địa vị hay

bối cảnh đều xứng đáng là đệ nhất Tiêu Dao Tiên Tông, người theo đuổi nhiều như cá diếc qua sông, đếm không xuể.

Trong đó có cả đạo tử Nam Cung Lệnh, Hiên Viên Thác... những thiên kiêu tuyệt thế.

Bây giờ lại bị một kẻ ngoại lai nẫm mất, ai mà cam tâm?

Nếu không phải Tiêu Dao Tiên Quân chỉ hôn, họ đã sớm lén lút ra tay đánh chết Trịnh Thạch, hoặc chí ít cũng đánh gãy cái chân thứ ba của hắn.

Cảm ứng của Diệp mỗ nhân nhạy bén cỡ nào chứ.

Đứng trước sơn môn chưa đầy một giây, cậu đã cảm nhận được ít nhất sáu nghìn đạo sát ý. "Đón dâu mất vài ngày, thời gian này phải cẩn thận hành sự mới được." Diệp Bất Phàm thầm cảnh giác, đám đệ tử Tiêu Dao Tiên Tông đang đỏ mắt kia, trời mới biết họ sẽ làm ra chuyện gì?

Nói không chừng mỗi ngụm không khí cậu hít vào cũng đã bị hạ độc.

Lôi tông chủ dường như không nhận ra sự thù hận của đám đệ tử, cười hì hì nghênh đón Trịnh Thạch, Kim tông chủ và những người khác vào Tiêu Dao Tiên Tông.

Sau khi khách sáo một hồi ở đại điện, các trưởng lão Hợp Thể của hai bên trò chuyện vui vẻ, họ để Trịnh Thạch đến khuê phòng của Thủy Yên Tiên Tử.

Sau đó Diệp Bất Phàm thấy Thủy Yên Tiên Tử trong bộ hồng trang, xung quanh là không ít thiên chi kiêu nữ của Tiêu Dao Tiên Tông.

Đám người này cũng rất xinh đẹp, nhưng so với Thủy Yên Tiên Tử thì lại trở nên ảm đạm không chút ánh sáng.

So với bộ tố y trước kia, Thủy Yên Tiên Tử bớt đi vài phần linh động nhưng lại thêm vài phần minh diễm động lòng người. "Thủy Yên đẹp đến mức làm người ta nín thở." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Thủy Yên Tiên Tử thẹn thùng, đôi mắt linh động ánh lên vẻ rạng rỡ, nói: "Em dẫn Trịnh lang đi dạo quanh Tiêu Dao Tiên Tông nhé?" "Đúng vậy, đúng vậy, Trịnh đạo hữu chắc là lần đầu tới Tiêu Dao Tiên Tông nhỉ?

Đi cho quen thuộc môi trường, sau này còn phải năng qua lại." Một thiếu nữ áo lam nói, lén lút đánh giá phu quân tương lai của Thủy Yên. "Trịnh đạo hữu, Thủy Yên là viên ngọc quý của Tiêu Dao Tiên Tông đó, anh định đi tay không tới à?

Không có quà nhỏ gì sao?" Một nữ tử tinh nghịch khác cười hì hì nói, xòe bàn tay nhỏ ra.

Những cô gái khác cũng nhao nhao đòi quà.

Họ khác hẳn đám nam đệ tử, thấy Trịnh Thạch tướng mạo bình thường thì chẳng nảy sinh lòng đố kỵ, ngược lại còn thấy vui mừng.

Thủy Yên Tiên Tử ở Tiêu Dao Tiên Tông quá nổi bật, nàng gả đi rồi thì đám nam đệ tử thiên tư xuất chúng, diện mạo phi phàm kia sẽ thuộc về họ.

Diệp Bất Phàm cạn lời, đám phụ nữ này tuổi nhỏ nhất cũng phải nghìn tuổi rồi, lớn đầu thế này còn đòi quà cáp gì chứ. "Tặng cho mấy vị tiên tử này." Diệp Bất Phàm không hề keo kiệt, lấy ra mấy món đồ chơi Luyện Khí cho họ.

Đều là ngọc bội, trâm cài do Thiên Tằm Tiên Tôn luyện chế.

Trước kia ông ấy theo Diệp Bất Phàm làm phụ tá luyện khí, sau này lại theo Minh Vương, thỉnh thoảng tự học luyện chế vài món.

Phẩm cấp không cao nhưng khá tinh tế, dùng làm quà gặp mặt là thích hợp nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Thủy Yên Tiên Tử, Diệp Bất Phàm đã hiểu sơ qua về Tiêu Dao Tiên Tông.

Tông môn chia làm mười tám phong, mỗi phong chủ tu công pháp khác nhau, còn có Luyện Đan phong, Luyện Khí phong... giai cấp sâm nghiêm.

Thực lực tổng thể còn nhỉnh hơn Bồng Lai Tiên Tông một bậc, bên kia tuy đông người nhưng lại quá lỏng lẻo. "Tiêu Dao Tiên Tông quả nhiên danh bất hư truyền." Diệp Bất Phàm du lãm sơn hà tươi đẹp của tiên tông, tán thưởng, rồi vô ý hoặc cố ý đi ngang qua những khu cấm địa của tông môn.

Những cấm địa này là nội hàm của Tiêu Dao Tiên Tông, như vong hồn của các bậc tiên hiền thượng cổ, bản nguyên Đại Thừa còn sót lại... bí mật cực nhiều.

Diệp Bất Phàm đặc biệt chú ý để lỡ sau này có trở mặt với Tiêu Dao Tiên Quân thì còn kịp phòng bị. "Tất nhiên rồi, Tiêu Dao Tiên Tông là đại tông đứng đầu Bắc Vực mà." Cô nàng tinh nghịch kia kiêu hãnh nói. "Đừng nghe cô ấy nói bừa, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." Thủy Yên Tiên Tử khoác tay Diệp Bất Phàm, cười duyên dáng, trên má tràn ngập vẻ hạnh phúc. "Ừ." Diệp Bất Phàm mỉm cười gật đầu, thuận miệng hỏi: "Anh chưa từng tới Bắc Vực, Thủy Yên dẫn anh đi chơi một vòng được không?" Nơi này cách Đường Kinh thành không xa.

Việc đoàn đón dâu dừng lại ở Tiêu Dao Tiên Tông vài ngày thuần túy là để nghỉ chân, ngoài ra là để cao tầng hai bên làm quen, bàn bạc chuyện chiến sự Đông Hải.

Đây mới là mục đích chính mà Kim tông chủ đi theo. "Cái này...

em phải báo cáo với cha đã." Thủy Yên Tiên Tử do dự. "Ừ." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Cuối cùng vì sự an toàn của hai người, Sinh Tử Tiên Tôn đích thân đi cùng.

Diệp Bất Phàm nghi ngờ ông nhạc này muốn quan sát phẩm hạnh của mình.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm và Thủy Yên Tiên Tử thay đổi trang phục, lặng lẽ rời khỏi Tiêu Dao Tiên Tông, đi dạo qua các tiên thành lớn trong cảnh nội Tiên Đường. "Đây là cá tinh linh, linh trí rất cao, đẹp không anh?" Thủy Yên Tiên Tử híp mắt cười thành hình trăng khuyết, chỉ vào đám cá trong hồ nhỏ ở một vườn linh thú.

Diệp Bất Phàm tỏ ra kinh ngạc, đúng là mở mang kiến thức.

Nhiều bảo vật đều là đặc sản của Tiên Thổ trước đây, Diệp Bất Phàm cũng mua sắm không ít điển tịch công pháp, đơn thuốc, bản vẽ luyện khí, bản vẽ trận pháp... "Trịnh hiền điệt còn tinh thông luyện đan, trận pháp nữa sao?" Bước ra khỏi Trận Pháp Các, ông nhạc nhướn mày hỏi. "Không tinh thông ạ, nhưng chiến sự Đông Hải xảy ra liên miên, bảo vật lưu thông trên thị trường rất lớn, vãn bối cần hiểu biết về đan dược, trận pháp, lỡ như đào được bảo vật vô danh thì cũng không đến nỗi để nó vụt mất trước mắt." Diệp Bất Phàm cười hì hì giải thích.

Ông nhạc nhíu mày, cũng không bắt bẻ được gì.

Có ai ngờ Diệp Bất Phàm thuần túy là muốn tích lũy kiến thức để thăng cấp trận pháp và luyện đan.

Với sự đốn ngộ từ 《Tọa Vong Tiên Kinh》, chẳng bao lâu nữa cậu có thể đột phá thành bát giai trận pháp sư!

Khi đó dù đối mặt với Đại Thừa cũng sẽ có sức tự vệ.

Thành trì phồn hoa nhất trong phạm vi Tiêu Dao Tiên Tông không nghi ngờ gì chính là Đường Kinh thành.

Vì Nhân Tiên Hỏa Giáo tụ tập tu sĩ từ các đại thế lực tu tiên giới, nơi này hiển nhiên đã trở thành địa điểm giao dịch lớn nhất Bắc Vực.

Bất giác, Diệp Bất Phàm đi ngang qua cửa tiệm trận pháp cũ của mình.

Tiệm trận pháp nay đã được nhà đầu tư thiên thần Bỉ Ngạn Hoa thuê lại, đổi thành cửa hàng hoa.

Chương 616

Chủ tiệm hoa Hồng Mạn Mạn vẫn giống như những năm làm hàng xóm của Diệp Bất Phàm, nằm lười biếng phơi nắng trên ghế mây trước cửa.

Thân hình quyến rũ khiến không ít nam tử đi qua phải khô cổ khát họng.

Ông nhạc thấy Trịnh Thạch đi về phía tiệm hoa, lại nhìn dáng người nóng bỏng của Bỉ Ngạn Hoa, đôi lông mày rậm lập tức dựng đứng lên.

Thế này là ý gì đây? "Cây này bao nhiêu linh thạch?" Diệp Bất Phàm chỉ vào một đóa hoa Mạn Châu Sa, cũng không biết nhà đầu tư thiên thần này lấy hàng ở đâu mà đem cả đồng loại của mình ra bán. "Đồ nhi, ra giới thiệu cho khách đi." Hồng Mạn Mạn lười biếng nói. "Không rảnh!" Một giọng trẻ con lanh lảnh vang lên sau đống hoa cỏ, hóa ra là một bé gái đang ngồi bệt dưới đất chăm chú gấp người giấy. "Vi sư bảo con ở đây học trồng hoa, không phải để gấp mấy thứ dành cho người chết đó, vứt ngay đi cho ta." Hồng Mạn Mạn liếc nhìn, lập tức nổi giận, nhảy dựng lên khỏi ghế mây.

Cô rất hối hận vì đã nhận đứa trẻ xui xẻo này làm đồ đệ.

Bị Hắc Quần hù dọa xong thì trốn đến chỗ cô, trốn xong thì lại đi gọi Hắc Quần là nương thân, rồi lại trốn về đây... không có việc gì là lại gấp người giấy.

Người giấy gấp ngày càng sinh động, y như đúc, giống hệt người chết vừa mới tắt thở.

Theo lời con bé, đây là nghề thủ công truyền lại từ cha nó, nó quyết tâm phát dương quang đại, khiến người giấy có mặt ở khắp

mọi ngóc ngách tu tiên giới. "Không vứt!" Tiểu Niếp Niếp giật mình, vội vàng giấu người giấy ra sau lưng, nhìn sơ qua cứ như đang giấu một xác chết, tiếc là người nhỏ quá giấu không hết.

Không đợi Hồng Mạn Mạn cướp lấy, con bé vội vàng thu người giấy vào túi Càn Khôn, bày ra vẻ mặt tươi cười, hớn hở chạy đến trước mặt Diệp Bất Phàm, tà váy trắng nhỏ lay động theo gió.

Con bé ngước đầu lên, xòe mười ngón tay tròn trịa ra: "Hoa Mạn Châu Sa, còn gọi là hoa Bỉ Ngạn, trăm năm tuổi, mười vạn tiên ngọc, chú có mua không?" Nói xong, nó nhỏ giọng lầm bầm: "Một đóa hoa nát mười vạn tiên ngọc, chỉ có kẻ ngốc mới mua." Diệp Bất Phàm sững lại, ánh mắt dịu dàng, cười nói: "Chú mua." Đôi mắt đào hoa của Tiểu Niếp Niếp trợn tròn. "Hóa ra có kẻ ngốc thật này." "Con nói trước nhé, mua rồi không trả lại đâu." Tiểu Niếp Niếp lập tức chốt đơn, phấn khích xòe bàn tay mũm mĩm ra: "Trả tiền trước đi." "Để em trả cho." Thủy Yên Tiên Tử khẽ nói, lấy túi Càn Khôn ra.

Diệp Bất Phàm xua tay, tùy ý lấy từ trong ngực ra một túi trữ vật đặt vào lòng bàn tay Tiểu Niếp Niếp. "Đây." Tiểu Niếp Niếp ngó vào trong túi trữ vật, đếm số lượng tiên ngọc, lúc này mới hớn hở trao hoa Bỉ Ngạn cho Diệp Bất Phàm: "Đại ca ca thật giàu có, có đồ đệ chưa?

Anh thấy tôi thế nào?" "..." Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật. "Chát!" Hồng Mạn Mạn búng nhẹ vào trán Tiểu Niếp Niếp, làm con bé đau đến nhe răng trợn mắt, hậm hực lườm sư phụ một cái. "Nhóc con này thú vị thật." Diệp Bất Phàm nhìn sâu vào mắt Tiểu Niếp Niếp một cái, rồi quay người rời khỏi tiệm hoa, tiếp tục đi dạo dọc theo phố.

Đợi ba người đi khuất, Hồng Mạn Mạn mới nói: "Đó là người của Tiêu Dao Tiên Tông và Bồng Lai Tiên Tông, là kẻ thù của cha con đó, con muốn nhận giặc làm thầy à?" "Hả?

Kẻ thù của cha con?" Khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Niếp Niếp lập tức nổi giận đùng đùng: "Sao cô không nói sớm!

Cô nói sớm thì con đã chém thêm của hắn mấy chục vạn tiên ngọc nữa rồi!" ...

Diệp Bất Phàm ngắm nhìn đóa hoa Bỉ Ngạn trong tay, trong đó tràn ngập cực âm chi khí rất thuần túy.

Thứ này có không ít diệu dụng đối với tu sĩ tu luyện âm thuộc tính. "Tặng em này." Diệp Bất Phàm đưa đóa hoa cho Thủy Yên Tiên Tử. "Ơ, tặng em sao?" Thủy Yên Tiên Tử ngẩn người, nhận lấy đóa hoa, trong lòng dâng lên chút ngọt ngào, ngay cả đôi mắt đẹp cũng sáng rỡ thêm vài phần.

Sinh Tử Tiên Tôn thấy vậy thì lắc đầu ngán ngẩm.

Ông đã nhìn thấu rồi, con gái mình hoàn toàn đổ gục rồi. "Lấy hai xâu kẹo hồ lô." Diệp Bất Phàm đưa cho người bán hàng rong hai viên linh thạch. "Tạ tiên sư ban thưởng." Người bán hàng đại hỷ, cẩn thận gỡ xuống hai xâu kẹo hồ lô.

Ông ta chỉ bán đồ phàm nhân ăn, một viên linh thạch đã đủ mua sạch cả sạp rồi.

Thủy Yên Tiên Tử nhận lấy một xâu kẹo hồ lô, răng trắng cắn một viên, môi hồng bóng bẩy đầy quyến rũ. "Khí Đỉnh Lầu, cái tên nghe không tệ." Diệp Bất Phàm nắm bàn tay nhỏ của Thủy Yên Tiên Tử, bước vào một tòa lầu trang trí tinh tế.

Khi nhìn thấy chưởng quỹ, Diệp Bất Phàm sững lại.

Đó chính là Trương Đạo Tiên. "Đây là sản nghiệp của Thiên Ma Giáo?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, lập tức hiểu ra.

Chắc chắn là Trương Đạo Tiên đã thuật lại lời dặn của cậu ở Đông Hải cho Hắc Quần loli, kết quả là bị phái tới đây trông coi cửa

tiệm. "Quý khách cần gì?

Cứ tự nhiên xem." Trương Đạo Tiên nằm bò trên quầy, tay chống cằm, thần tình lười nhác. "Tôi muốn vài điển tịch liên quan đến luyện khí." Diệp Bất Phàm mỉm cười. "Mấy thứ đó không rẻ đâu." Trương Đạo Tiên kinh ngạc, cẩn thận quan sát tu vi người trước mặt, phát hiện tu vi đối phương thâm bất khả trắc, vẻ lười biếng lập tức biến mất, vội vàng cười xòa: "Hóa ra là tiền bối, mời đi lối này." Gã mời Diệp Bất Phàm lên tầng hai.

Lần này Sinh Tử Tiên Tôn không đi theo mà đứng đánh giá vài món bảo vật trong quầy, nhiều món là loại pháp bảo đã thất truyền từ thời Cận Cổ. "Thiên Ma Giáo phát triển nhanh thật, thu nạp được không ít tu sĩ phục tô từ thời Thượng Cổ." Sinh Tử Tiên Tôn trầm tư.

Trong đó không thiếu tu sĩ tinh thông luyện khí, trận pháp, đan đạo.

Nếu là trước kia, Tiêu Dao Tiên Tông sẽ không cho phép một thế lực phát triển như thế trong phạm vi quản hạt của mình.

Nhưng họ thực sự không làm gì được Thiên Ma Giáo.

Ma Tổ nắm giữ pháp thể tiền thế, nếu không vây công thì chẳng ai làm gì được nàng.

Diệp Bất Phàm lên tầng hai, thấy Sinh Tử Tiên Tôn không đi theo, tay trong ống tay áo bắt quyết, phân tách ra một đạo thần hồn đặt vào góc tầng hai. "Cuốn 'Vân Long Thủ Trát' này là tâm đắc luyện khí của tu sĩ thời Thượng Cổ, Khí Đỉnh Các chúng tôi phải tốn rất nhiều công sức mới có được..." Trương Đạo Tiên giới thiệu.

Diệp Bất Phàm gật đầu, thu sạch những điển tịch lọt vào mắt vào túi.

Gia tài của cậu bây giờ còn cao hơn nhiều tu sĩ Hợp Thể, mua vài cuốn điển tịch chẳng là vấn đề gì.

Vừa rời khỏi Khí Đỉnh Các, giác quan thứ sáu của Diệp Bất Phàm cảm nhận được một luồng nguy hiểm thoắt ẩn thoắt hiện. "Danh tính này của mình ở Bắc Vực không thù không oán, ai lại muốn giết mình?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, cậu liếc nhìn ông nhạc, đối phương vẫn chưa nhận ra.

Pháp tắc Sinh Tử cực kỳ nhạy bén với nguy hiểm, có thể qua mặt được vị này thì kẻ đến chắc chắn có pháp môn che đậy hoặc thay đổi thiên cơ.

Về phương diện này, theo cậu biết thì chỉ có Ngũ Tiên Giáo.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, bất động thanh sắc tiếp tục đi dạo.

Sau khi cậu đi không lâu, một nam một nữ sóng vai bước đi như một cặp đạo lữ, vừa cười nói vừa đi trên phố. "Tên Trịnh Thạch này, thần thông che đậy khá thật, ngay cả đồng thuật của tôi cũng không nhìn thấu." Người thiếu phụ trong đó ánh mắt lưu chuyển, truyền âm nói. "Không sao, thuật dịch dung của Thủy Yên Tiên Tử không cao minh lắm, truy tung không khó." Trung niên râu trắng bên cạnh thản nhiên đáp.

Hai người này là Tiên Vân Vệ của Trung Vực Tiên Đình, tương tự như Cẩm Y Vệ.

Người trước là Khanh Thượng Vệ, người sau là Lật Thượng Vệ, đều là Hợp Thể hậu kỳ, hợp xưng là Song Tử Tinh.

Thứ họ giỏi nhất không phải giết chóc mà là ẩn nặc và truy tung. "Khi nào ra tay?

Bên cạnh Trịnh Thạch và Thủy Yên Tiên Tử chỉ có Sinh Tử Tiên Tôn, đây là cơ hội nghìn năm có một, nếu để họ quay về Tiêu Dao Tiên Tông, độ khó ám sát sẽ tăng lên gấp mười lần." "Chúng ta chỉ

cần truy tung thôi, ra tay là việc của Sát Bộ Thượng Vệ, cứ báo tin đi, ước chừng không bao lâu nữa họ sẽ ra tay." Lật Thượng Vệ cười nhạt, âm thầm đánh ra truyền âm phù.

Thượng Vệ đại diện cho Hợp Thể cảnh, Sát Bộ là một chi nhánh trong đó chỉ phụ trách giết người.

Còn có Thanh Bộ chuyên phụ trách xóa dấu vết, đổ tội...

Tiên Vân Vệ danh tiếng không vang xa trong tu tiên giới, nguyên nhân chính là vì không thể tra ra tung tích, ngay cả thiên cơ sư cũng khó mà bói toán.

Chẳng bao lâu sau, ba bóng đen từ trong hẻm bước ra, khí tức ẩn nặc đến cực hạn, đồng thuật cũng khó soi thấu.

Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết.

Lúc này phân hồn cậu để lại Khí Đỉnh Các lặng lẽ rời đi, lấy một con rối từ túi trữ vật ra, phân hồn dung nhập vào đó, cử động vài cái rồi hướng về phía Thiên Ma Giáo mà đi. "Thay đổi nhiều thật." Phân thân con rối nhìn sơn môn khổng lồ trước mắt.

Sau sơn môn là núi non, các công trình như lầu gỗ, nhà trúc, điện đá đủ loại kiểu dáng, không ít nơi tràn ngập hơi thở phục cổ.

Cậu đánh ra một đạo truyền âm phù.

Một lát sau, một nữ tử dáng người thướt tha, diện mạo tuyệt trần chậm rãi bước ra khỏi sơn môn. "Kiến quá Tiên Mộng trưởng lão." Đệ tử canh cổng lộ vẻ kinh diễm nhưng không dám nhìn nhiều, vội vàng cúi người hành lễ.

Chương 617

Thiên Ma Giáo ngày nay chỉ có Hợp Thể cảnh mới có tư cách làm trưởng lão.

Duy nhất Tiên Mộng Thiên Quân là ngoại lệ, vì nàng là người phụ nữ của Diệp Bất Phàm, lại là bạn thân của Ma Tổ, đám tu sĩ thượng cổ mới phục sinh cũng không muốn đắc tội. "Ừ." Tiên Mộng Thiên Quân đạm nhiên gật đầu, đôi mắt đẹp nhìn quanh như đang tìm kiếm thứ gì.

Mãi đến khi thấy bóng người trung niên áo đen đứng ở phía xa, lúc đầu nàng vui mừng nhưng nhanh chóng lộ vẻ thất vọng: "Sao lại là phân thân con rối?

Bản tôn của hắn đâu?" Tiên Mộng Thiên Quân tiến đến gần bóng người áo đen, giọng điệu oán trách. "Bản tôn có việc bận quấn thân, không tiện tới đây." Phân thân con rối nói.

Chuyện đại hôn nếu lộ ra, đám hồng nhan tri kỷ của bản tôn chắc sẽ trở mặt mất.

Đến nay Diệp Bất Phàm vẫn chưa cho bất kỳ người phụ nữ nào một danh phận chính thức. "Ngươi tới đây chắc không phải để thay tên kia thăm ta đâu nhỉ?" Tiên Mộng Thiên Quân hứ một tiếng, nói: "Tìm sư tôn ngươi?

Hay tìm con gái ngươi?" "Tôi chỉ là một phân thân con rối thôi." Phân thân con rối đáp, việc của bản tôn chẳng liên quan gì đến nó cả, nó chỉ phụ trách truyền lời, vận khí không tốt thì bị Hắc Quần tát chết cũng nên. "Đi thôi!" Có Tiên Mộng Thiên Quân dẫn đường, Thiên Ma Giáo đi lại không chút trở ngại, nhưng cũng thu hút không ít ánh mắt. "Bản tôn của ngươi có ở Bắc Vực không?" Tiên Mộng Thiên Quân

truyền âm hỏi, mắt đầy mong đợi. "Có, nhưng việc bận quấn thân." Phân thân đáp. "Hừ, bản tôn nhà ngươi chắc là có mới nới cũ rồi?" Tiên Mộng Thiên Quân tức giận, hơn hai năm trời chẳng có nửa tin tức gửi về.

Vất vả lắm mới đợi được tin thì lại nhờ thằng nhóc Trương gia nhắn lời cho Hắc Quần.

Phân thân con rối không nói gì được, lẳng lặng tiến vào đạo trường của Hắc Quần, đợi một lát.

Tiên Mộng Thiên Quân lạnh lùng nói: "Ngươi tự vào đi." Phân thân bước vào cung điện của Hắc Quần, thấy cả Hắc Quần và Bạch Quần đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. "Ta còn tưởng ngươi chết ở Đông Hải rồi chứ." Hắc Quần mỉa mai, đôi mắt đào hoa đầy vẻ bất thiện. "Nhờ phúc của sư tôn, vãn bối vẫn còn sống." Phân thân chắp tay. "Thà chết đi còn hơn." Hắc Quần chằm chằm nhìn phân thân, hỏi: "Nói đi, chuyện của ngươi với Sát Niệm rốt cuộc là thế nào!" "Tôi chỉ là phân thân con rối, ký ức và thần hồn đều tàn khuyết, không rõ lắm." Phân thân lắc đầu ra vẻ không biết. "Ngươi!" Hắc Quần sững sờ, tức đến mức mặt đỏ bừng: "Cút!" "Bản tôn cần Thiên Sát Chân Ma Công, các chương tiếp theo của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, mong sư tôn giúp đỡ, dùng quan hệ lấy từ chỗ Chân Ma Tiên Tông về.

Còn thù lao thì là 《Tọa Vong Tiên Kinh》 của Bồng Lai Tiên Tông, và cả việc hỗ trợ sư tôn thành tiên nữa." "Nói lại lần nữa xem, biến ngay khỏi mắt ta!" Hắc Quần nghiến răng nghiến lợi, sát khí trong mắt đào hoa gần như ngưng tụ thành thực chất.

Nếu đây là bản tôn của Diệp Bất Phàm, nàng đã sớm trấn áp rồi.

Còn muốn nàng giúp đỡ?

Trên đời sao có kẻ mặt dày vô sỉ đến mức này. "Đợi đã." Bạch Quần nhìn phân thân, đột nhiên hỏi: "Sát Niệm ở Đông Hải, bản tôn

ngươi cũng ở Đông Hải, có... sinh thêm đứa nữa không?" "Cái gì?!

Diệp Bất Phàm!

Ngươi còn dám chạm vào cô ta?!" Hắc Quần như bị sét đánh, mắt gần như phun lửa, khí thế mạnh mẽ của kẻ đã nửa chân bước vào Luyện Hư bộc phát. "Không có đứa thứ hai!" Phân thân khẳng định chắc nịch.

Bạch Quần nghe vậy mới thở phào.

Một Tiểu Niếp Niếp đã đủ đau đầu rồi, thêm đứa nữa thì nàng e là không áp chế nổi ác niệm. "Về bảo bản tôn ngươi, bảo Sát Niệm quay về đi." Bạch Quần trầm ngâm, loại nhân tố không ổn định này tốt nhất nên để ở Thiên Ma Giáo trông coi thì hơn.

Tuy nhiên nàng vừa dứt lời, Hắc Quần đột ngột ra tay, một chưởng đánh phân thân con rối nát bấy, báo phế ngay tại chỗ. "Nàng giết một cái phân thân làm gì?" Bạch Quần ngẩn ra, bất lực nói. "Không giết hắn, ta không hả giận!" Hắc Quần hậm hực: "Ta nhận hắn làm đồ đệ, dạy hắn thần thông, kết quả hắn lại làm cho ta sinh ra một đứa con gái?!

Nghiệt đồ!

Đúng là nghiệt đồ!" "Đồ nhi nay đã khác trước rồi, hắn đã vào Hợp Thể, chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào Đại Thừa, lúc đó cả nàng và ta đều gặp nguy hiểm." Bạch Quần u u nói.

Tin tức Diệp Bất Phàm đột phá Hợp Thể ở Hải Yêu Tiên Tông vùng Đông Hải đã truyền về đây rồi.

Hắc Quần giật mình: "Hắn còn dám táng tận lương tâm ra tay với ta sao?" "Khó nói lắm, phải đề phòng thôi." Bạch Quần lắc đầu, cảm thấy cần phải giữ lại một át chủ bài. ... "Chết rồi, xem ra kế hoạch thất bại." Diệp Bất Phàm vừa quay về Tiêu Dao Tiên Tông không lâu

đã lập tức cảm nhận được phân thân đã tử vong.

Muốn thông qua sư tôn để lấy 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 và 《Thiên Sát Chân Ma Công》 là chuyện không thể nào.

Còn việc làm hòa với sư tôn... lại càng khó hơn.

Những ngày sau đó, Diệp Bất Phàm thường xuyên cùng Thủy Yên Tiên Tử dạo phố Đường Kinh, cậu tranh thủ cơ hội đi thăm vài người cũ.

Nhan Như Ngọc đã là lão tổ của Tuyết Linh Tông, tu vi Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong, tốc độ tiến bộ cực kỳ đáng sợ.

Dù không gặp mặt nhưng Diệp Bất Phàm nhận ra đối phương có vấn đề, ý thức tiền thế và kim sinh đã dung hợp, khó mà xác định được thái độ của nàng đối với mình. "Nàng còn là nàng nữa không?" Diệp Bất Phàm có chút mê mang, thần sắc ảm đạm.

Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm ngồi trong lương đình của Tiêu Dao Tiên Tông, giả vờ vô ý hỏi: "Thủy Yên, không biết em có nắm giữ 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 không?" "Trịnh lang muốn học sao?" Thủy Yên Tiên Tử khổ sở nói: "Cụ nội bảo môn kinh văn này không được truyền ra ngoài." "Anh và em sắp kết thành đạo lữ, không phải người ngoài nữa." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của nàng: "Anh có thể đưa 《Tọa Vong Tiên Kinh》 của Bồng Lai Tiên Tông cho em, như vậy em cũng có cái để báo cáo với Tiêu Dao Tiên Quân." Nói đến đây, dù mặt dày như Diệp Bất Phàm cũng thấy có chút không tự nhiên.

Hành động này ít nhiều có chút lừa dối, nhưng vì mạng sống, không thể không làm vậy. 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 liên quan đến nhược điểm của Tiêu Dao Tiên Quân, giúp Diệp Bất Phàm có thể đối phó trong tương lai, vả lại công pháp này có diệu dụng vô cùng, cậu đã tìm hiểu đôi chút trong mấy ngày ở đây. "Thật sao?" Thủy Yên Tiên

Tử ngẩn người, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm càng thêm ôn nhu và ngọt ngào.

Có thể đưa 《Tọa Vong Tiên Kinh》 cho nàng đã chứng minh tình cảm của đối phương dành cho mình sâu đậm nhường nào. "Tất nhiên rồi." "Vậy...

được." Thủy Yên Tiên Tử nghiêm túc gật đầu. "Ừ." Diệp Bất Phàm kéo nàng vào lòng, cơ thể nàng nhẹ bẫng như khói, cảm giác mịn màng mềm mại, hương thơm say lòng người.

Thủy Yên Tiên Tử không kịp đề phòng, tim đập loạn nhịp, khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả vành tai tinh xảo cũng đỏ lựng lên.

Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật như vậy, trước đây cùng lắm chỉ là nắm tay. "Anh ấy... anh ấy định động phòng ngay bây giờ sao?

Mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý mà, không được không được..." Thủy Yên Tiên Tử cảm nhận được hơi thở nam tính mạnh mẽ của Trịnh Thạch, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tâm trí rối bời. "Cái đó... vẫn chưa đến ngày đại hôn mà." Thủy Yên Tiên Tử cúi đầu, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Diệp Bất Phàm không đáp, trán cậu chạm vào trán nàng, một luồng thông tin theo điểm tiếp xúc truyền vào thức hải của Thủy Yên Tiên Tử.

Luồng thông tin đó chính là 《Tọa Vong Tiên Kinh》. "Môn kinh văn này cần cẩn thận tu luyện, rất dễ bị đồng hóa bởi Đạo." Diệp Bất Phàm nhìn người con gái trước mặt, nghiêm túc dặn dò.

Thủy Yên Tiên Tử gật đầu nhẹ, sau đó cũng truyền lại 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 cho cậu.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt cảm nhận sự diệu kỳ của bộ kinh này,

đồng thời quan sát hệ thống. 【Thái Hư Tiêu Dao Kinh: Thần du Thái Hư, tự tại Tiêu Dao, vô trung sinh hữu, duy tâm nhi động.

Trạng thái Tiêu Dao có thể nhanh chóng thăng cấp tu vi, pháp tắc, tăng cường chiến lực...】【Tác dụng phụ: Khi tiêu dao nơi Thái Hư, dễ lún sâu vào cảnh giới hư vô, không thể tự thoát ra.】【Nghịch chuyển tiêu cực: Khi tiêu dao nơi Thái Hư, dễ lún sâu vào cảnh giới hư vô, nhưng có thể thoát ra bất cứ lúc nào.】"Chẳng trách Tiêu Dao Tiên Quân là đệ nhất Đại Thừa Bắc Vực, trạng thái tiêu dao nói trắng ra là trạng thái tự nhiên nhất, khế hợp với đại đạo nhất.

Mỗi cử chỉ hành động, dù là thi triển thần thông hay vận dụng linh bảo đều hồn nhiên thiên thành, uy lực của bất kỳ thần thông nào cũng có thể vượt qua cực hạn." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu uy lực thần thông là mười phần thì ông ta có thể phát huy đến mười hai, thậm chí mười ba phần.

Bao gồm cả linh bảo, huyền bảo và tiên khí!

Còn về tác dụng phụ "lún sâu vào cảnh giới hư vô", nói nôm na là bị thẫn thờ, không thu hồn lại được, dù bị tát cho một cái cũng không tỉnh lại được ấy. "Trịnh lang ~" Thủy Yên Tiên Tử nhìn Diệp Bất Phàm đang nhắm mắt, đôi mắt như nước thu, tình nồng ý mật.

Theo bản năng, nàng hôn lên.

Diệp Bất Phàm cảm thấy một sự ấm áp mềm mại, mang theo chút vị ngọt lịm.

Chương 618

"A a a!!!" Phía xa vang lên tiếng gào thét xé lòng, hóa ra là mấy tên tài tuấn của Tiêu Dao Tiên Tông đen đủi thế nào lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến Thủy Yên tiên tử giật mình tỉnh táo lại.

Trong cơn xấu hổ tột cùng, nàng như con đà điểu vùi đầu vào lồng ngực Diệp Bất Phàm, không dám ngẩng lên. "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, lòng vẫn còn thòm thèm, trừng mắt hung dữ nhìn đám phá đám kia một cái. "Em... em về trước đây." Thủy Yên tiên tử không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Bất Phàm, hoảng hốt bỏ chạy.

Diệp Bất Phàm mỉm cười, cũng chẳng buồn để ý đến đám đệ tử Tiêu Dao Tiên Tông đang muốn phun lửa ra từ mắt kia, thong thả trở về nơi ở của mình.

Tôi nội thị bản thân, kinh ngạc phát hiện trong nội cảnh địa hiện ra từng luồng hỗn độn hà quang.

Tác dụng phụ của việc vi phạm đạo thệ đã đến rồi.

Lần này không phải là thiên đạo chúc phúc, mà là đại đạo chúc phúc.

Hỗn độn hà quang lan tỏa, âm thầm mở rộng phạm vi của nội cảnh địa thêm một chút. "Đại đạo chúc phúc còn có diệu dụng này sao?" Tôi mừng rỡ.

Đến cấp Đại Thừa, nội cảnh địa gắn liền với thực lực, nội cảnh địa càng lớn thì thế giới vĩ lực chứa đựng càng mạnh, giúp tăng phúc đáng kể cho chiến lực bản thân. "Sau này phải phát đại đạo thệ ngôn

thường xuyên hơn mới được." Tôi lẩm bẩm, tùy miệng thề: "Tôi Diệp Bất Phàm phát thề, đời này nhất định độc thân!

Nhất định thủ thân như ngọc..." Đạo thệ đã phát, chỉ chờ tôi vi phạm là xong.

Sau đó, Diệp Bất Phàm xếp bằng ngồi trên giường, nhắm mắt tham ngộ 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》.

Cậu dự định dung hợp hai môn kinh văn là 《Tọa Vong Tiên Kinh》 với nhau, tiến vào trạng thái đốn ngộ trong sự tiêu dao.

Độ khó của việc này không lớn.

Khi bắt đầu tu luyện, cậu tiến vào trạng thái thần du vật ngoại, trước mắt là tinh không vũ trụ, cảm tri và chưởng khống đối với vạn vật trở nên rõ ràng hơn, tiến độ tu vi cũng nhanh hơn trước một chút.

Cậu ngồi xếp bằng giữa tinh không, lại vận chuyển 《Tọa Vong Tiên Kinh》 để bắt đầu đốn ngộ.

Khoảnh khắc này, cậu cùng thiên địa đại đạo hợp làm một thể.

Một ngôi sao băng lướt qua, Diệp Bất Phàm nhìn theo, có thể cảm ứng được khung giá bên trong ngôi sao đó và nguyên lý hình thành của nó.

Đó là tinh thần pháp tắc.

Sau đó, trước mắt hiện ra một đoàn hỏa diễm, hỏa đạo thăng đằng bên trong, đó là hỏa chi pháp tắc.

Cuối cùng là kiếm, sinh tử, luân hồi...

đủ loại pháp tắc lóe lên.

Trong mắt Diệp Bất Phàm hiện lên từng đợt minh ngộ, triệt để chìm vào trạng thái "ngộ đạo".

Khi cậu mở mắt ra lần nữa thì đã là sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm nội thị bản thân, kiếm chi pháp tắc trong nguyên thần đã ngưng luyện hơn trước, đã đạt đến đại thành, chỉ còn cách đại viên mãn một bước nhỏ.

Mà mầm non của thời không đạo chủng cũng đã trưởng thành thêm một chút. "Trước đây nếu không dùng đan dược, hiệu quả của một tháng cũng chưa chắc bằng một ngày hiện tại." Có công pháp chống đỡ, hiệu quả mạnh hơn nhiều so với việc không có công pháp.

Tiếp theo là nâng cao nhục thân lên Hợp Thể, thuận tiện sáng tạo ra đan phương thất giai để đẩy nhanh tốc độ tu hành.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm sáng quắc, trong lòng thầm tán thưởng, quy hoạch tương lai cũng rõ ràng hơn.

Chỉ cần sáng tạo ra đan phương thất giai, lấy tiên dược và yêu huyết làm chủ, phối hợp với 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 và 《Tọa Vong Tiên Kinh》, trong vòng năm năm cậu có thể đột phá Hợp Thể trung kỳ!

Bình thường tu sĩ Hợp Thể cần mấy trăm năm, thậm chí nghìn năm cũng chưa chắc tiến triển được một tiểu cảnh giới, cần đại cơ duyên đại tạo hóa.

Tốc độ của Diệp Bất Phàm có thể gọi là biến thái trong những kẻ biến thái.

Dĩ nhiên, về phương diện thần thông đạo pháp cũng cần cải tạo lại, ví dụ như 《Tế Mệnh Huyết Độn Thuật》, nếu nâng tầm lên mức bản nguyên pháp tắc thì đối diện với Đại Thừa cũng có khả năng chạy thoát.

Diệp Bất Phàm vừa đứng dậy định ra ngoài thì Kim tông chủ đến thăm: "Chuẩn bị cho tốt, hai ngày nữa chúng ta sẽ về Đông Hải."

"Chuyện hợp tác đã bàn bạc xong rồi sao?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc hỏi.

Trước đó Tiêu Dao Tiên Tông viện trợ cho Đông Hải quá ít tu sĩ, lần này nhân dịp đại hôn của cậu, Bồng Lai Tiên Tông mới cử Kim tông chủ cùng các trưởng lão đến thương nghị. "Ừ, lần này về sẽ có tổng cộng năm mươi tám vị Hợp Thể, hơn một ngàn danh tu sĩ Luyện Hư, còn có một số tu sĩ Hóa Thần phụ trách trận pháp, chắc chắn sẽ tăng thêm không ít chiến lực." Kim tông chủ cười nói, tỏ ra khá hài lòng.

Tuy số lượng có vẻ không nhiều, nhưng đây đều là trụ cột của Tiêu Dao Tiên Tông. "Kim tông chủ đi cùng tôi, mục đích chắc không chỉ là bàn chuyện chiến sự Đông Hải với Tiêu Dao Tiên Tông chứ?" Diệp Bất Phàm ẩn ý nói.

Cậu từng thoáng thấy Kim tông chủ cải trang đàm phán với người của Trường Sinh Tiên Cảnh trong một tòa thành của Tiên Đường.

Cậu đại khái có thể đoán được ý đồ của cao tầng Bồng Lai Tiên Tông.

Bắc Vực có bốn đại tiên môn: Tiêu Dao, Trường Sinh, Ngô Đồng, và Âm Dương Tiên Ma Tông.

Âm Dương Tiên Ma Tông khá đặc thù vì là hai tông hợp nhất, ở Nam Hồng Vực cũng có thế lực cực lớn.

Đây là muốn lôi kéo các thế lực này để nhanh chóng bình định Đông Hải. "Những việc này không phiền Trịnh sư đệ nhọc lòng, bây giờ cậu chỉ cần an toàn hoàn tất hôn lễ với Thủy Yên tiên tử, tọa trấn hậu phương là được, chuyện chém giết cứ giao cho chúng ta." Kim tông chủ ngẩn ra, rồi vỗ vai Diệp Bất Phàm cười nói. "Vâng, hai ngày này tôi định ở Đường Kinh Thành thu thập dược liệu luyện khí." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Tiễn Kim tông chủ rời đi, cậu cũng rời khỏi phòng, chuẩn bị tới Đường Kinh Thành một chuyến.

Những ngày qua cậu cơ bản đã gom sạch các điển tịch về công pháp, thần thông, trận pháp, đan dược bán trên thị trường.

Nhưng chúng quá thấp kém, muốn dựa vào đó để sáng tạo ra đan phương thất giai có tác dụng phụ lớn là cực khó.

Vì vậy, cậu định vào hắc thị của Đường Kinh Thành.

Bảo vật ở hắc thị tuy lai lịch bất minh, không thể đưa ra ánh sáng, nhưng đẳng cấp lại cao hơn một chút.

Nghe đồn ông chủ đứng sau hắc thị chính là Cấm Kỵ chi chủ của Bắc Vực.

Vẫn là lão nhạc phụ (cha vợ) làm vệ sĩ.

Sau sự thân mật hôm qua, quan hệ giữa Thủy Yên tiên tử và Diệp Bất Phàm đã tự nhiên hơn nhiều. "Hôm nay là ngày khai mạc đại hội giao dịch trong hắc thị, người có tư cách vào đều là Hợp Thể Tiên Tôn, hai đứa ít nói thôi." Sinh Tử Tiên Tôn trịnh trọng dặn dò.

Đại hội giao dịch của Hợp Thể rất cao cấp, trong đó đủ loại thành phần, không thiếu các Đại Tiên Tôn. "Đó là dĩ nhiên rồi." Diệp Bất Phàm hóa thân thành một công tử ca thanh tú, Thủy Yên tiên tử tựa sát bên cạnh cậu.

Ba người rời khỏi Tiêu Dao Tiên Tông, tiến vào địa giới Đường Kinh Thành, đi tới bên ngoài một trang viên. "Giao dịch lệnh." Bên ngoài trang viên có những gã to lớn như tháp sắt đứng canh, mặt không cảm xúc.

Sinh Tử Tiên Tôn tùy ý ném lệnh bài qua, một gã đón lấy, sau khi xác nhận mới cho ba người vào.

Vừa vào trang viên, một thiếu phụ đi tới đón tiếp.

Những buổi giao dịch cao cấp dĩ nhiên luôn có thị nữ bồi thị. "Mời các vị tiền bối đi theo vãn bối." Thiếu phụ dẫn đường, tà áo xanh bay nhẹ trong gió. "Cô nương không phải tu sĩ Tiên Đường đúng không?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, giả vờ tùy ý hỏi. "Vãn bối nguyên quán ở Triệu Quốc." "Cô cùng quê với cái người tên Diệp Bất Phàm kia sao?" Thủy Yên tiên tử có chút bất ngờ. "Đúng vậy, khi Diệp tiền bối tu hành, vãn bối vẫn còn là một đứa trẻ, không hiểu rõ về ngài ấy lắm." Trong mắt thiếu phụ hiện lên vẻ sùng bái, vị đại nhân vật đó cô chỉ từng thấy từ xa tại cổng thành Lưu Vân.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm hiện lên vẻ hồi ức.

Thiếu phụ này trông rất quen mắt.

Năm đó khi cậu chạy trốn khỏi tay Kiếm Hạc chân nhân, dùng Tạo Súc Thuật hóa thân thành một con cá, chính một cô bé đã vớt cậu từ dưới sông lên, mang về thành Lưu Vân.

Mấy chục năm trôi qua, cô bé năm nào giờ đã thành thiếu phụ. "Đúng là có duyên, có cơ hội thì chiêu mộ vào Thiên Ma Giáo vậy." Tôi thầm nghĩ.

Thiếu phụ trước mắt chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, mang trung phẩm linh căn, nếu không có gì bất ngờ thì cả đời này cũng không thể đột phá Kim Đan.

Dưới sự dẫn dắt của thiếu phụ, Diệp Bất Phàm tiến vào lòng đất.

Trước mắt bỗng chốc rộng mở, giống như một thế giới ngầm, người qua lại đông đúc trên phố, hai bên đường toàn là nhà đá nhà ngói, sâu nhất là cung điện và ngọc lâu xa hoa.

Đi tới một cung điện làm từ hắc diệu thạch, phía trước nhất là cao đài, bên dưới là các bàn đá, lúc này đã ngồi đầy người, đa số đều là

Hợp Thể Tiên Tôn.

Chương 619

"Trước khi buổi giao dịch bắt đầu, người chủ trì sẽ đấu giá bảo vật, nếu thấy món nào vừa ý thì cứ việc đấu giá." Sinh Tử Tiên Tôn ngồi xuống một bàn trống, Diệp Bất Phàm và Thủy Yên tiên tử cũng ngồi theo. "Ơ?

Té ra là Sinh Tử Tiên Tôn của Tiêu Dao Tiên Tông, cơn gió nào thổi ngài đến đây vậy?" Một lão giả áo tím ngạc nhiên hỏi, đầy vẻ hứng thú.

Những người khác nghe vậy cũng vận dụng đồng thuật của mình nhìn sang.

Đến cảnh giới này, cơ bản ai cũng tu luyện đồng thuật lớn nhỏ, có thể nhìn thấu một số sơ hở và chân tướng, rất khó che giấu.

Tất nhiên, có một số ít ngoại lệ, chẳng hạn như Diệp Bất Phàm, người đã nâng tầm thần thông che giấu đến mức khoa trương. "Liễu trưởng lão của Trường Sinh Tiên Cảnh đến được, chẳng lẽ bản tọa không đến được sao?" Sinh Tử Tiên Tôn bị nhìn thấu chân thân, lộ vẻ không vui.

Tiêu Dao Tiên Tông, Trường Sinh Tiên Cảnh và Ngô Đồng Tiên Tông ở quá gần nhau, xích mích đổ máu thường xuyên xảy ra, từ thời Tiên Thổ hai người đã không ưa gì nhau. "Ha ha, vậy hai vị này chắc là Thủy Yên điệt nữ và cháu rể rồi." Liễu trưởng lão liếc nhìn Thủy Yên tiên tử và Diệp Bất Phàm, cười hắc hắc.

Có thể khiến Sinh Tử Tiên Tôn đi theo hộ tống thì ngoài cô con gái cưng và cháu rể ra, không còn ai khác.

Tin tức hai người đại hôn đã sớm truyền khắp tu tiên giới. "Sớm nghe danh Đông Hải Bồng Lai Tiên Tông xuất hiện một vị luyện khí

sư thất giai, cứ ngỡ là một lão già lụ khụ, không ngờ lại trẻ tuổi thế này, đúng là hiếm thấy." Một gã nam tử vạm vỡ như cánh cửa đen đại cười, đôi mắt đầy vẻ dã tính.

Người của Chân Võ Tiên Tông ăn nói thẳng thừng, chẳng kiêng dè gì. "Tiểu tử, đúng là đại tạo hóa, Thủy Yên điệt nữ là đệ nhất mỹ nhân đương đại của Tiêu Dao Tiên Tông, tướng mạo ngươi bình thường thế này, làm sao mà có được nàng vậy?" Một lão giả mũi ưng của Ngô Đồng Tiên Tông kinh ngạc đánh giá Diệp Bất Phàm.

Tiên tông của lão mấy trăm năm trước từng có thiên kiêu cầu hôn Thủy Yên tiên tử nhưng bị từ chối. "Làm sao có được á?

Tám phần là hạ dược rồi." Một trung niên có vảy ở giữa mày lạnh lùng cười, toàn thân tỏa ra yêu khí mạnh mẽ.

Người này thuộc Kỳ Lân tộc của yêu tộc Bắc Vực, từ vạn cổ đã không hòa thuận với bốn đại thế lực Tiêu Dao, Trường Sinh... nay đối phương lại giúp Bồng Lai Tiên Tông đối phó hải yêu, khiến nội bộ yêu tộc Bắc Vực dậy sóng. "Trịnh mỗ chỉ là một luyện khí sư nhỏ bé, lời nhẹ tiếng khẽ, các vị tiền bối nếu có ý kiến, tôi có thể mời Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân, Thủy Trạch Tiên Quân đến tâm sự với các vị." Diệp Bất Phàm ánh mắt hơi lạnh, cười như không cười nói.

Lời vừa dứt, các Tiên Tôn Hợp Thể tại trường đều khựng lại, lập tức im miệng. "Một lũ già không có việc gì làm, sớm muộn cũng bị sét đánh chết." Tôi thầm hừ lạnh, không thèm nhìn đám người đó nữa.

Sau đó liên tục có tu sĩ tiến vào buổi giao dịch.

Không lâu sau, một mỹ phụ mặc váy lụa trắng thướt tha bước lên cao đài, mỉm cười nói: "Chư vị, quy tắc thì thiếp thân không cần nói nhiều nữa." Nàng vỗ tay, phía sau một nữ tử bưng khay ngọc bước ra.

Trên khay đặt một kiện linh bảo có ba mũi nhọn. "Linh bảo thất giai trung phẩm, Dạ Hồng Xoa, thuộc tính âm, thích hợp với đạo hữu tu luyện thủy hoặc âm pháp tắc, giá khởi điểm ba mươi vạn." Giọng mỹ phụ trong trẻo như suối, vang vọng điện thờ. "Sáu mươi vạn." Một thanh niên tóc đen mắt đen mở miệng, giọng khàn khàn khó nghe. "Bảy mươi vạn..." Chẳng mấy chốc, linh bảo đã bị đẩy lên tám mươi vạn, cuối cùng được thanh niên ban đầu mua với giá chín mươi vạn.

Sau đó là món thứ hai, thứ ba... không phải pháp bảo dược liệu quý hiếm thì cũng là bí bảo hiếm gặp.

Những thứ này nhìn qua là biết lai lịch bất chính, máu trên đó còn chưa lau sạch. "Không có điển tịch về luyện khí, luyện đan sao?" Buổi đấu giá càng lúc càng kịch liệt, nhưng vẫn chưa có thứ Diệp Bất Phàm cần. "Điển tịch cấp thấp thì bên tổ chức không thèm mang ra, nếu là thất giai thì quá trân quý, đều được giữ lại làm truyền thừa cho con cháu." Thủy Yên tiên tử đan tay vào bàn tay lớn của Diệp Bất Phàm, ôn nhu giải thích.

Nói đến cuối, nàng ngượng ngùng: "Sau này chúng ta có hậu đại, em cũng sẽ để lại công pháp truyền thừa." "Khụ khụ." Sinh Tử Tiên Tôn bên cạnh ho khan hai tiếng, thở dài thườn thượt.

Con gái lớn gả đi như bát nước đổ đi, câu này đúng là không sai, con gái ông bây giờ cái gì cũng nghĩ cho Trịnh Thạch, chưa về nhà chồng đã lo làm hiền thê lương mẫu rồi, còn ông bố già này thì chẳng ai quan tâm. "Vẫn là vợ mình tốt nhất." Diệp Bất Phàm chẳng thèm để ý đến cha vợ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thủy Yên tiên tử.

Đợi thêm một lát, mỹ phụ mang ra một cuộn trục, cười tươi nói: "Đây là thiên cương đồng thuật, Hồn Sát Đồng, là một loại hồn đạo thần thông, uy lực bộc phát đủ để làm bị thương Đại Tiên Tôn, tuy nhiên tác dụng phụ hơi lớn, cực kỳ tiêu hao thần hồn." "Giá khởi

điểm, mười vạn." Loại thần thông có tác dụng phụ lớn này thường giá khá thấp. "Mười lăm vạn." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, trực tiếp ra giá.

Sau khi thăng lên Hợp Thể cảnh, uy lực của 《Pháp Kiếp Đồng》 đã dần không theo kịp, cậu dự định dung hợp nhiều loại đồng thuật để sáng tạo ra loại đồng thuật có thể đả thương cả Đại Thừa Tiên Quân. "Hai mươi vạn." Liễu trưởng lão thản nhiên ra giá. "Ba mươi vạn." "Bốn mươi vạn." Liễu trưởng lão tiếp tục bám đuổi. "Liễu lão tam, đường đường là một Hợp Thể đại viên mãn, đi ép giá một tiểu bối, có thú vị không?" Sinh Tử Tiên Tôn ánh mắt lãnh liệt: "Muốn làm nhục bản Tiên Tôn thì cứ nói thẳng, bản tọa sẽ tiếp chiêu ngươi!" "Ha ha ha, lão phu chỉ là muốn thử xem gia thế và phẩm hạnh của tiểu bối này thế nào thôi, làm gì mà nóng nảy vậy?" Liễu trưởng lão cười nói, đáy mắt lóe lên vẻ trêu chọc.

Lão không ra giá nữa, cuối cùng 《Hồn Sát Đồng》 được Diệp Bất Phàm mua với giá năm mươi vạn.

Diệp Bất Phàm lấy túi trữ vật, tùy tay ném cho thị nữ bên cạnh, nhận lấy điển tịch với vẻ mặt không cảm xúc. "Đây là Huyết Thần Công, là ma đạo công pháp đã thất truyền từ thượng cổ, có thể tăng mạnh thực lực trong thời gian ngắn, giá khởi điểm mười vạn." Một lát sau, mỹ phụ lại mang ra một miếng ngọc giản đen kịt, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc. "Ba mươi vạn." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói. "Bốn mươi vạn." Liễu trưởng lão mở miệng, không đợi Sinh Tử Tiên Tôn nổi giận liền cười bảo: "Lão phu khá hứng thú với thứ này, định nghiên cứu một chút." "Năm mươi vạn." "Sáu mươi vạn." "Bảy mươi vạn." Cuối cùng ma công cũng bị Diệp Bất Phàm mua được. "Con mua ma công này làm gì?" Sinh Tử Tiên Tôn nhíu mày. "Để làm bài tẩy, Đông Hải bây giờ loạn quá." Diệp Bất Phàm nói như lẽ đương nhiên, Sinh Tử Tiên Tôn nghe vậy thì trầm tư.

Mỹ phu nhân sau đó bán đấu giá một cây tiên dược, cuối cùng bị một nam tử áo đen mua mất. "Đây là luyện khí pháp thất giai, giá khởi điểm năm mươi vạn." "Sáu mươi vạn." Diệp Bất Phàm suy nghĩ rồi ra giá.

Lời vừa dứt, Liễu trưởng lão của Trường Sinh Tiên Cảnh lại bồi thêm: "Bảy mươi vạn." Sắc mặt Sinh Tử Tiên Tôn thay đổi, lạnh lùng nhìn Liễu trưởng lão.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, giọng thản nhiên: "Một trăm vạn." "Một trăm mười vạn." "Một trăm ba mươi vạn." Sát ý trong lòng Diệp Bất Phàm ngày càng đậm.

Đệ lục cảm của cậu cực kỳ nhạy bén, lão già họ Liễu này nhìn bề ngoài có vẻ là muốn chọc tức Sinh Tử Tiên Tôn, thực chất là nhắm vào cậu!

Lão già này muốn giết cậu! "Luôn có kẻ muốn hại trẫm!" Tôi thầm hừ lạnh, suy tính xem 'Liễu trưởng lão' này rốt cuộc là người của ai.

Khi mới vào Đường Kinh Thành, tôi đã nhận ra có người âm thầm theo dõi, bản lĩnh ẩn nấp của đối phương cực mạnh, dưới cấp Đại Thừa rất khó nhìn thấu.

Đệ lục cảm của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 cũng chỉ cảm ứng mờ nhạt. "Liễu trưởng lão và Sinh Tử Tiên Tôn thù oán không nhỏ nhỉ." Gã đàn ông dã tính của Chân Võ Tiên Tông ngạc nhiên.

Theo gã, Liễu lão tam là đang nhắm vào Sinh Tử Tiên Tôn. "Năm đó Liễu trưởng lão cưới một nữ tu sĩ, kết quả người trong mộng của nàng ta lại là Sinh Tử Tiên Tôn, Liễu trưởng lão tuổi trẻ khí thịnh sao nhẫn nhịn được?

Giao thủ với Sinh Tử Tiên Tôn mấy lần, cuối cùng không biết vì

cớ gì mà tự tay giết chết đạo lữ của mình." Lão giả mũi ưng của Ngô Đồng Tiên Tông biết bí mật năm xưa, cười quái dị. "Giết luôn?

Chắc là bị Sinh Tử Tiên Tôn cắm sừng rồi." "Hèn gì Liễu lão tam không nhắm vào Sinh Tử Tiên Tôn thì nhắm vào ai?" Đám Tiên Tôn Hợp Thể trong điện rất hứng thú với đoạn lịch sử này, không ai có thể từ chối hóng hớt chuyện riêng của nhà người khác.

Liễu trưởng lão tức đến đỏ mặt, chuyện này hoàn toàn là nhảm nhí, lão căn bản không bị cắm sừng.

Đang định thanh minh, Sinh Tử Tiên Tôn đã nhanh miệng: "Liễu trưởng lão, ta chẳng qua chỉ cùng đạo lữ ngươi qua đêm vài lần, ngươi lại nhẫn tâm hạ sát thủ, thật uổng công làm người!" Sau khi được chính chủ xác nhận, chiếc sừng trên đầu Liễu trưởng lão coi như đã được đóng dấu thực tế.

Chỉ cần hai ngày nữa là cả Bắc Vực sẽ biết. "Sinh Tử Tiên Tôn!

Hôm nay lão phu quyết tử chiến với ngươi!" Liễu trưởng lão đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng mặt Sinh Tử Tiên Tôn gào thét. "Hai vị đạo hữu, muốn đấu pháp thì ra ngoài hắc thị, ở đây không cho phép đánh nhau." Mỹ phu nhân mặt hơi lạnh, lời nói mang tính cảnh cáo. "Được, buổi giao dịch kết thúc, ta và ngươi sẽ quyết đấu một trận!" Liễu trưởng lão nén giận ngồi xuống.

Trong hắc thị này có Cấm Kỵ chi chủ với chiến lực Đại Thừa sơ kỳ, lão có ngông cuồng đến đâu cũng không dám ra tay ở đây. "Một trăm bốn mươi vạn tiên ngọc." Diệp Bất Phàm thản nhiên mở miệng.

Lần này Liễu trưởng lão không ra giá nữa, dường như trong mắt lão chỉ có Sinh Tử Tiên Tôn, chẳng màng đến kẻ tiểu bối Luyện Hư Cảnh như cậu.

Chỉ mình Diệp Bất Phàm biết rõ, từ đầu đến cuối sát ý của Liễu

trưởng lão đều đặt trên người mình.

Làm ra vẻ thế này hoàn toàn là diễn kịch. "Còn ai ra giá không?" Mỹ phu nhân mỉm cười.

Thấy không ai ra giá, nàng chốt giá, bảo thị nữ giao luyện khí pháp cho Diệp Bất Phàm.

Chương 620

"Tiếp theo là một gốc tiên dược, Thanh Lưu Phong, mọc trong gió, chứa đựng phong chi pháp tắc mạnh mẽ." "Giá khởi điểm mười vạn." "Ba mươi vạn!" Liễu trưởng lão nhìn chằm chằm, trầm giọng nói. "Bốn mươi vạn..." Các Tiên Tôn Hợp Thể lần lượt ra giá, cuối cùng tiên dược được lão yêu Kỳ Lân tộc mua với giá một trăm vạn.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, không ra tay nữa, dùng một trăm vạn tiên ngọc mua một gốc tiên dược thật không đáng, hơn nữa cậu cũng không tu luyện phong chi pháp tắc.

Khi mỹ phu nhân liên tục mang ra đủ loại bảo vật, buổi đấu giá dần tiến vào hồi kết. "Đây là một bộ đan phương thất giai đỉnh cấp, 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》, có tác dụng thúc đẩy tu vi, nhưng có một số tác dụng phụ, gây tổn thương nhục thân, có cơ chế gây nghiện, ảnh hưởng thần trí." "Do thượng cổ tu sĩ 'Liệt Hỏa Tiên Tôn' sáng tạo, danh tiếng vị Tiên Tôn đó chắc thiếp thân không cần nói nhiều nhỉ?" "Giá khởi điểm, tám mươi vạn." Ban đầu mọi người nghe thấy gây nghiện và ảnh hưởng thần trí thì cụt hứng, vì hai điều này sẽ ảnh hưởng đến việc cảm ngộ đại đạo, coi như tuyệt đường thăng lên Đại Thừa.

Nhưng khi nghe thấy là của "Liệt Hỏa Tiên Tôn" thì tinh thần ai nấy đều chấn động. "Liệt Hỏa Tiên Tôn, chẳng lẽ là vị luyện đan sư bát giai đỉnh cấp ở Tây Vực sao?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Đây chính là loại đan phương cậu cần nhất!

Ở đẳng cấp này, ngay cả Tiêu Dao hay Trảm Long Tiên Quân gặp lão cũng phải tôn kính như thượng khách.

Luyện đan sư bát giai vốn cực hiếm, đỉnh cấp chỉ có một hai

người.

Đan phương lão sáng tạo ra chắc chắn không tầm thường, giá trị nghiên cứu của nó không chỉ đơn giản là một đan phương thất giai. "Đúng là của Liệt Hỏa Tiên Tôn, con hứng thú sao?

Tu tiên bách nghệ, chuyên tinh một môn đã là phi thường rồi, tham nhiều thì không nát được đâu." Sinh Tử Tiên Tôn nhìn cháu rể khuyên bảo.

Cái thằng nhóc này cái gì cũng ham, công pháp thần thông, đan phương trận đồ, luyện khí bí pháp, chỉ thiếu mỗi khôi lỗi và thiên cơ thôi. "Hại, nghiên cứu thôi mà." Diệp Bất Phàm nhún vai, lập tức ra giá: "Ba trăm vạn!" Buổi giao dịch đang ồn ào bỗng lặng ngắt, các Tiên Tôn đồng loạt nhìn sang, nhíu mày.

Ba trăm vạn đối với họ cũng là một khoản tiền khổng lồ.

Thằng nhóc này ra giá mà mắt không thèm chớp. "Bốn trăm vạn." Gã trung niên áo đen mắt đen lạnh lùng nói: "Tiểu tử, có những thứ không phải ngươi muốn lấy là lấy được đâu." "Bốn trăm năm mươi vạn." Một lão giả lông mày đỏ cười ha ha nói: "Lão phu là luyện đan sư thất giai, đang cần thứ này, mấy vị đừng tranh với lão phu nữa nhé?" Lão giả này là trưởng lão luyện đan của Trường Sinh Tiên Cảnh. "Hồng Mi, thứ này ta cần để dâng lên luyện đan sư bát giai của tông ta." Một thanh niên mặt sẹo lạnh hừ, mặc hoa phục, hóa ra là trưởng lão của Thiên Tiên Tông ở Nam Hồng Vực. "Người Nam Hồng Vực đến đây, không sợ không ra được sao?" Hồng Mi lão giả lạnh hừ, đang định ra giá thì một giọng nói vang lên: "Tám trăm vạn." Hiện trường lại tĩnh lặng lần nữa, các Tiên Tôn nhìn về phía Trịnh luyện khí sư của Đông Hải. "Thằng ranh này giàu thế sao?" Có tu sĩ Hợp Thể đầy vẻ khó hiểu, dù là luyện khí sư thì tài sản cũng phải có hạn chứ.

Từ đầu đến giờ, đối phương đã lộ ra tài sản mấy triệu, cộng thêm bây giờ là đã hơn mười triệu rồi.

Chỉ có Đại Tiên Tôn mới miễn cưỡng có được tài sản tầm này. "Chư vị tiền bối, Trịnh mỗ tu vi thấp kém, chỉ có tiền là nhiều, không cách nào khác, luyện khí quá xuất sắc, sản lượng lại cao, tương lai hy vọng tấn thăng luyện khí sư bát giai." Diệp Bất Phàm mỉm cười khoe khoang, hòng khiến đám người này ngừng cạnh tranh.

Cậu cũng chỉ có bấy nhiêu tiền mặt, hơn nữa thì phải đem bảo vật khác ra thế chấp, mà nhiều thứ thì không thể lộ sáng.

Nhất thời, hiện trường lạnh ngắt.

Sự nghèo khó khiến các đại lão không dám mở mồm. "Mười triệu." Liễu trưởng lão thình lình đâm một nhát.

Mọi người nghe vậy mắt đều giật giật.

Mười triệu, đúng là giá trên trời. "Liễu lão tam, ngươi thật sự muốn chết." Sinh Tử Tiên Tôn mắt tóe lửa.

Ngay cả người đơn thuần như Thủy Yên tiên tử cũng nhíu mày, sự nhắm vào này quá rõ ràng. "Cạnh tranh bình thường thôi mà." Liễu trưởng lão cười như không cười: "Ta tin là với tài sản của cháu rể ngươi, hoàn toàn có thể áp đảo bản trưởng lão." "Ngươi!" Sinh Tử Tiên Tôn đại nộ, suýt chút nữa không nhịn được mà ra tay.

Lúc này Diệp Bất Phàm xua tay cười nói: "Nếu Liễu tiền bối đã quyết tâm muốn có, Trịnh mỗ cũng không dám đoạt thứ người khác yêu thích." Nói xong, cậu lười biếng nằm dựa vào ghế, không ra giá nữa. "Tiểu tử, ngươi dám chơi xỏ ta?" Nụ cười của Liễu trưởng lão cứng đờ, ánh mắt lạnh lẽo như dao. "Không dám, mười triệu mua một đan phương, thật sự không đáng." Diệp Bất Phàm mỉm cười đáp lại, nhưng sâu trong mắt là hung quang lóe lên.

Lão già này đã chọc giận cậu thật rồi.

Bất kể là người của ai, hôm nay lão phải chết!

Đan phương Tiên Thiên Nhất Khí Đan cuối cùng rơi vào tay Liễu trưởng lão.

Lão lấy túi càn khôn ra giao dịch với thị nữ, thậm chí còn phải bồi thêm không ít tiên dược, lòng đau như cắt.

Hơn hai năm trước tiên khí mới phục tô, tiên ngọc làm gì có nhiều thế, cộng với tài nguyên Bắc Vực không bằng Đông Hải, mười triệu đủ để vét sạch túi lão. "Không ngờ Trịnh luyện khí sư của Đông Hải tâm địa bẩn thỉu thế này, tiểu tử, bản trưởng lão nhớ kỹ ngươi rồi." Sắc mặt Liễu trưởng lão xanh mét.

Diệp Bất Phàm nhướng mày, nghe ra mùi vị bất thường. "Lão chó này nắm rõ thông tin của mình thế sao, rốt cuộc là người của ai?" Tôi thầm tính toán, vẫn không tìm ra nguồn gốc. "Thôi kệ, cứ đánh chết lão rồi tính." Tôi nhắm mắt lại, không thèm nghĩ nữa.

Một lát sau, phần đấu giá kết thúc, chuyển sang phần tự do trao đổi. "Không biết vị đạo hữu nào có Lôi Tinh khoáng không?" "Lôi Tinh khoáng?

Loại đạo chủng lôi thuộc tính quý hiếm này, chẳng lẽ con cháu Hạ đạo hữu sắp đột phá Hợp Thể sao?" "Hạ đạo hữu nếu có Huyền Tiên Thủy thì có thể trao đổi." Không ít Tiên Tôn Hợp Thể mang bảo vật của mình ra nêu yêu cầu.

Cha vợ hiếm khi tới đây nên cũng mang một gốc Cửu Thiên Tiên Liên ra giao dịch.

Đa phần là vật đổi vật.

Những thứ được Hợp Thể trân tàng đều là hàng có giá mà không có chợ, bên ngoài khó thấy. "Các vị tiền bối, ai có đan phương thất

giai, trận đồ, luyện khí pháp, tôi ở đây có vài kiện linh bảo thất giai do đích thân Trịnh mỗ luyện chế, chưa nhận chủ, có thể phát huy 100% uy lực." Diệp Bất Phàm đứng dậy chắp tay cười nói. "Linh bảo vô chủ?" Vài vị Hợp Thể trung kỳ rục rịch tâm động.

Linh bảo đã có chủ thì dù họ lấy được cũng chỉ phát huy được sáu bảy phần uy lực, tối đa tám phần.

Vô chủ chính là hàng hiếm. "Tiểu hữu, lão hủ nắm giữ một loại đan phương có thể tăng xác suất đột phá tiểu cảnh giới." Một lão giả áo xám tiến lên mỉm cười, ném một miếng ngọc giản cho Diệp Bất Phàm.

Cậu đón lấy, thần thức quét qua, trong lòng mừng thầm nhưng mặt lại lộ vẻ khó xử: "Tác dụng phụ hơi lớn nha, tôi chuẩn bị cho tương lai nhưng không muốn bị thứ này làm chậm trễ mấy trăm năm đâu." "Ta cho ngươi ba loại đan phương." Lão giả áo xám cười truyền âm: "Thuận tiện tặng thêm một tin tức liên quan đến sinh tử của ngươi." "Được!" Diệp Bất Phàm ánh mắt co rút, gật đầu đồng ý.

Lão giả áo xám giao ba cuốn cổ tịch cho Diệp Bất Phàm, rồi lấy đi chiếc kéo màu huyết sắc trên bàn đá. "Bên Hải Yêu Tiên Tông đã phái lão yêu đến ám sát ngươi, thời gian này hãy cẩn thận." Lão giả áo xám mấp máy môi truyền âm xong liền thong thả trở về chỗ ngồi. "Lão ta nói gì vậy?" Sinh Tử Tiên Tôn hỏi.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, không giấu giếm. "Ám sát con?

Bất kể thật giả, mau đưa con gái ta về Bồng Lai Tiên Tông ngay, đừng lượn lờ bên ngoài nữa." Sinh Tử Tiên Tôn nhìn con gái mình, trầm giọng nói.

Việc yêu tộc Đông Hải hạ thủ không phải không có khả năng.

Nếu thằng nhóc họ Trịnh này chết, con gái ông sẽ đau lòng đến

mức nào?

Diệp Bất Phàm gật đầu.

Sau đó có thêm vài Tiên Tôn Hợp Thể giao dịch điển tịch với cậu.

Những thứ họ chịu bỏ ra đều rất trân quý nhưng tác dụng phụ lớn, thuộc loại bỏ thì thương vương thì tội.

Diệp Bất Phàm đang cần chúng nên gom sạch vào túi. "Lão thân có một môn luyện đan pháp, là 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》 của thượng cổ tu sĩ, tiêu hao sinh cơ để tăng cường tạo nghệ luyện đan trong thời gian ngắn, tiến vào cảnh giới vong ngã." Một lão bà gầy gò ho khan, nhìn cái bàn đá trống rỗng hỏi: "Đạo hữu còn linh bảo vô chủ không?" "Hết rồi ạ." Diệp Bất Phàm nghe thấy luyện đan pháp thì tim đập thình thịch.

Tuy cậu đã thăng cấp luyện đan sư thất giai nhưng phẩm cấp đan dược luyện ra ngày càng cao, rất khó khống chế hàm lượng độc tố, đặc biệt là đan dược đỉnh cấp. "Không biết có thể dùng vật phẩm khác thay thế không?

Tiên ngọc hay tiên dược đều được." "Ai, thôi vậy, tiên dược đi, hai gốc tiên dược đỉnh cấp." Lão bà trầm ngâm một lát rồi thở dài.

Môn luyện đan pháp này người bình thường sẽ không tu luyện, trừ trường hợp luyện đan sư vì lợi ích khổng lồ mà dùng sinh cơ làm cái giá để luyện đan.

Nhìn chung giá trị khá cao. "Con không phải luyện đan sư, lấy mấy thứ này làm gì?" Lông mày Sinh Tử Tiên Tôn nhíu chặt lại.

Tinh lực bị xé lẻ bởi đủ thứ linh tinh, dù có thiên tư yêu nghiệt thì thành tựu tương lai cũng chẳng cao được. "Nghiên cứu thôi mà." Diệp Bất Phàm giải thích rồi hỏi: "Trên người con hết tiên dược rồi, nhạc phụ đại nhân có không ạ?" "???" Sinh Tử Tiên Tôn ngẩn người, ánh

mắt không thiện cảm nhìn Trịnh Thạch.

Chương 621

Chẳng tốn xu nào đã cuỗm mất con gái ông, sính lễ thì do Bồng Lai Tiên Tông góp, bây giờ còn muốn đào bảo bối từ túi ông.

Đây có phải người tốt không? "Cút!" Sinh Tử Tiên Tôn mắng thẳng thừng.

Thủy Yên tiên tử kéo kéo tay áo cha mình, nhỏ giọng nũng nịu: "Cha, cho Trịnh lang hai gốc tiên dược đi, vài bữa nữa con trả lại cho cha được không?" Sinh Tử Tiên Tôn thấy vậy tức đến nỗi muốn đập chết Trịnh Thạch.

Theo ông, đây là lỗi của Trịnh Thạch.

Nếu không phải do hắn, chiếc áo bông nhỏ ông nuôi nấng bấy lâu sao lại hở gió đến mức này?

Trước ánh mắt tội nghiệp của Thủy Yên tiên tử, Sinh Tử Tiên Tôn đành thỏa hiệp, bực bội ném ra hai gốc tiên dược.

Đây đều là hàng đỉnh cấp.

Trước đây Diệp Bất Phàm toàn nuốt hàng phẩm cấp thấp hoặc trung. "Trịnh Thạch, sau này ngươi dám ăn hiếp con gái ta, hay trêu hoa ghẹo nguyệt gì đó, bản tọa không tiếc giá nào cũng sẽ lăng trì ngươi!" Sinh Tử Tiên Tôn trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm, truyền âm đe dọa. "Dĩ nhiên rồi ạ." Diệp Bất Phàm cười gượng, đưa tiên dược cho lão bà kia.

Lão bà nhận lấy, cười quái dị hai tiếng rồi ném ra 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》, trở về chỗ ngồi.

Diệp Bất Phàm quét thần thức vào trong, chữ trên hệ thống bắt đầu nhảy múa. 【Sinh Sinh Luyện Đan Pháp: Lấy sinh cơ bản thân

làm cái giá, ngắn ngủi tiến vào cảnh giới luyện đan vong ngã, khả năng khống chế luyện hóa tiên dược, dung đan, xuất đan tăng mạnh, từ đó nâng cao tỷ lệ thành đan và phẩm chất đan dược.】【Tác dụng phụ: Cực kỳ tiêu hao sinh cơ bản thân.】【Nghịch chuyển tiêu cực: Có thể duy trì cảnh giới luyện đan vong ngã lâu dài, đồng thời bổ sung sinh cơ bản thân.】 Diệp Bất Phàm trong lòng cực kỳ mãn ý, nói trắng ra đây là loại luyện đan pháp vắt kiệt tiềm lực, khiến cơ thể rơi vào trạng thái siêu tải mà tu vi khó lòng gánh nổi. "Không biết có luyện được loại thần cấp độc đan 10 phần tạp chất trong truyền thuyết không nhỉ?" Tôi thầm nghĩ.

Thời Tiên Cổ, nghe đồn có luyện đan tông sư luyện được đan dược bát giai, dược hiệu 10 phần, chấn động cả tu tiên giới.

Loại đó gọi là thần đan, không có một tí tạp chất nào.

Tôi thì muốn luyện loại có 10 phần tạp chất, không có một tí dược hiệu nào cơ.

Không lâu sau, buổi giao dịch kết thúc, Diệp Bất Phàm thu hoạch đầy rẫy, thong thả rời khỏi hắc thị, bước ra khỏi Đường Kinh Thành. "Oành!" Vừa rời đi, bầu trời như bị xé toạc, cuồng phong gào thét, một luồng phong đao khổng lồ chém thẳng xuống Sinh Tử Tiên Tôn, uy thế kinh người khiến cả Đường Kinh Thành rung chuyển. "Tử vong." Sinh Tử Tiên Tôn sắc mặt âm trầm, nhả ra một thanh phi kiếm đen kịt, dâng lên ngập trời tử khí.

Đi đến đâu vạn vật tàn lụi đến đó, như bị rút sạch sinh cơ. "Keng!" Một tiếng nổ lớn vang lên giữa hai người, bùn đất văng tung tóe nghìn trượng, trận pháp bên ngoài Đường Kinh Thành rung bần bật, lúc sáng lúc tối.

Sinh Tử Tiên Tôn chỉ tay về phía Diệp Bất Phàm và con gái, hình thành hai lớp bảo vệ chặn đứng dư chấn. "Hắc hắc, Sinh Tử Tiên

Tôn, thù của chúng ta hôm nay nên thanh toán rồi!" Liễu trưởng lão tóc xám bay múa, ánh mắt thâm độc nhìn chằm chằm Sinh Tử Tiên Tôn.

Gió lạnh thổi qua, thiên địa bao trùm một bầu không khí tiêu sát.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng. "Được!

Tại đại hội giao dịch ngươi năm lần bảy lượt nhắm vào bản tọa, hôm nay nếu không phế đi đạo cơ của ngươi thì khó mà giải được mối hận trong lòng bản tọa!" Sinh Tử Tiên Tôn gầm dài một tiếng, phía sau hiện ra một vùng đại thế giới, cảnh tượng bên trong có thể coi là kỳ quan.

Nửa xám nửa xanh, khu vực màu xám tử khí mịt mù, tràn ngập sự mục nát và hoang tàn.

Khu vực màu xanh lại tràn đầy sinh cơ, cỏ cây mọc lên tươi tốt thành một vùng thảo nguyên đại ngàn.

Sự tương phản cực hạn này khiến Diệp Bất Phàm không khỏi chấn động. "Nắm giữ Sinh Tử Pháp Tắc, Nội Cảnh Địa quả nhiên tà môn, ngay cả cỏ cây cũng có thể dựng dục ra được?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào vùng thảo nguyên kia, phát hiện ra điều bất thường.

Những cỏ cây đó chỉ đơn thuần mang sinh cơ chứ không phải sinh linh, giống như những con rối mọc lên từ đất vậy. "Sinh Tử Pháp Tắc thì đã sao?" "Đi!" Liễu trưởng lão cười nhạo, lật tay lấy ra một phương Ngọc Đỉnh, huyền phù trên đỉnh đầu.

Hà quang tỏa ra bao phủ thân thể, khiến Sinh Tử Pháp Tắc đang đánh tới bị vặn vẹo, từng chút một bị mài mòn.

Đây thế mà lại là một món linh bảo đỉnh cấp thuộc loại không gian

thời gian.

Sau đó, lão phun ra một mặt cờ nhỏ, cuốn lên mười mấy đạo phong quyển long, gào thét lao về phía Sinh Tử Tiên Tôn.

Mỗi một đạo phong long đều đại diện cho Phong Chi Pháp Tắc cực hạn, tu sĩ Hợp Thể bình thường nhìn thấy chỉ có nước quay đầu bỏ chạy. "Họ Liễu kia, ngươi tưởng có Thời Không Ngọc Đỉnh là có thể địch lại bản tọa sao?" Sinh Tử Tiên Tôn quát lạnh, miệng lẩm bẩm, thần thông gia thân hình thành lớp phòng hộ sinh tử cường đại bên ngoài cơ thể.

Đồng thời, lão phóng ra ba thanh phi kiếm xếp thành hình chữ 'Phẩm', nghiền nát phong long, đâm thẳng vào những điểm yếu hại của Liễu trưởng lão với góc độ cực kỳ hiểm hóc. "Phong Kỳ, nhị biến!" Liễu trưởng lão hừ lạnh, lá cờ nhỏ đột nhiên phình to, hóa thành một con phượng điểu đối chọi gay gắt với ba thanh phi kiếm của Sinh Tử Tiên Tôn.

Pháp tắc Phong và Sinh Tử không ngừng va chạm, sóng xung kích xuyên thấu trời đất.

Luận về sức mạnh pháp tắc, lá cờ của Liễu trưởng lão rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Nhưng tu sĩ Trường Sinh Tiên Cảnh vốn nổi danh pháp lực thâm hậu trường cửu, dù là Sinh Tử Pháp Tắc cũng không thể phá vỡ lớp phòng hộ của lá cờ nhỏ. "Sinh Tử Luân Chuyển!" Sinh Tử Tiên Tôn quát lạnh, đánh ra một đạo xám quang về phía Liễu trưởng lão.

Lão dốc toàn lực thúc động Thời Không Ngọc Đỉnh, một tiếng 'Bành' vang lên, Ngọc Đỉnh ong minh, Thời Không Pháp Tắc tự thân vặn vẹo, làm suy yếu sức mạnh sinh tử.

Nhưng món bảo vật này cuối cùng lão cũng không phải chủ nhân

đời đầu, khó mà phát huy toàn bộ uy lực, dưới lực phản chấn, khóe miệng lão đã rỉ máu. "Ngươi sắp đạt tới Đại Tiên Tôn rồi?" Liễu trưởng lão kinh hãi thất thanh, lập tức bấm quyết: "Hô Phong Hoán Vũ!" Trên trời mây đen dày đặc, cuồng phong gào rú, mưa xối xả trút xuống, mỗi một đạo gió và mưa đều đại diện cho pháp tắc cực hạn.

Sinh Tử Tiên Tôn thấy vậy lập tức thi triển đại thần thông.

Chớp mắt, hai người huyết chiến, trong cơn mưa tầm tã, từng đạo quang mang không ngừng đan xen.

Bên ngoài Đường Kinh Thành bỗng chốc trở thành cấm khu đối với người sống, khắp nơi đều là vết nứt hư không, núi non sông ngòi bị phá hủy sạch sành sanh. "Rắc!" Lớp màn ánh sáng trận pháp bao phủ Đường Kinh Thành cuối cùng không chịu nổi mà vỡ tan.

Ba đạo thân ảnh nhanh chóng lao tới, liên thủ dựng lên tầng phòng hộ bảo vệ Đường Kinh Thành, lúc này vô số tu sĩ trong thành mới thoát được một kiếp.

Ba người này chính là các trưởng lão Hợp Thể đại viên mãn của Thiên Ma Giáo, đều là tu sĩ thượng cổ.

Kinh thành hiện nay chỉ có hai thế lực lớn tồn tại là Tuyết Linh Tông của Nhan Như Ngọc và Thiên Ma Giáo. "Hai tên này sao lại đánh nhau rồi?" Một lão giả mặc bào cam đau đầu nói. "Không cần quản, chỉ cần bọn chúng không tiến vào Đường Kinh Thành là được." Một thanh niên mặc trường sam đỏ nhạt thản nhiên nói.

Ân oán của hai người kia bọn họ chẳng muốn dây dưa vào. "Hợp Thể Tiên Tôn ra tay, động tĩnh thật sự quá lớn." "Không biết vì cớ gì mà giao thủ." "Nghe nói vì vụ Liễu trưởng lão bị cắm sừng năm đó..." Trong Đường Kinh Thành, không ít người nhìn về phía xa xa xem đấu pháp mà tâm kinh nhục khiêu.

Đa số không nhìn rõ chiến huống, nhưng sức phá hoại thì thấy rất rõ ràng, nếu không có ba vị trưởng lão Thiên Ma Giáo thì Đường Kinh Thành đã bị san bằng từ lâu. ... "Phụ thân tôi sẽ không sao chứ?" Thủy Yên tiên tử lo lắng khôn nguôi, nắm tay Diệp Bất Phàm chặt hơn nhiều. "Lão nhạc phụ sẽ không sao đâu." Diệp Bất Phàm dừng lại một chút, liếc mắt nhìn phía sau.

Ngay phía sau là cổng thành Đường Kinh, lúc này đã đứng đầy người. "Nhưng hai chúng ta thì có chuyện đấy." Diệp Bất Phàm thở dài, ngay lập tức phát ra tiếng gào thét thê lương kinh khủng, vang thấu mây xanh: "Có thích khách!

Hộ giá!

Hộ giá!" "Cái gì?" Thủy Yên tiên tử nhìn ý trung nhân, khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ ngẩn ngơ.

Ngay lúc đó, miếng ngọc bội đỏ đeo bên eo thon của nàng đột nhiên bùng phát huyết quang ngập trời, hình thành một tòa huyết tháp nhỏ bao bọc nàng và Diệp Bất Phàm bên trong. "Đang!" Hư không trước mặt vặn vẹo, một vật nhọn hoắt như cây kim lặng lẽ hiện ra, đâm mạnh vào thân tháp, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Mà kẻ ra tay thế mà lại là một con Nhím Biển khổng lồ. "Hải Yêu tộc?!" Thủy Yên tiên tử biến sắc, lập tức chắn trước mặt Diệp Bất Phàm. "Con đàn bà này trên người quả nhiên có bí bảo phòng ngự do Tiêu Dao Tiên Quân ban cho!

Mau ra tay phá vỡ nó!" Con Nhím Biển gào lên.

Dứt lời, từ cổng thành bước ra một nam tử tóc đen mắt đen.

Da dẻ hắn nứt ra như đang lột xác, từ trong lớp da đó chui ra một con Câu Xà đen như mực, bộc phát yêu khí sánh ngang với Đại Tiên Tôn.

Nó há miệng phun ra một chiếc răng già, đâm mạnh vào tòa tháp nhỏ đang bao phủ hai người. "Là ngươi?!" Thủy Yên tiên tử nhận ra, tên thanh niên do Câu Xà hóa thành chính là tu sĩ đã cạnh tranh món 'Dạ Hồng Xoa' tại hội giao dịch.

Chương 622

Nàng vạn lần không ngờ đó lại là Hải Yêu tộc! "Rắc rắc!" Huyết tháp dưới sự xung kích của chiếc răng già dần không trụ được, xuất hiện những vết nứt. "Ra tay hào phóng thật đấy, bí bảo phòng ngự kháng được một kích của Đại Thừa mà cũng không trụ nổi sao?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rụt lại, chiếc răng già kia rõ ràng cũng là dị bảo, chứa đựng một tia sức mạnh bản nguyên. "Vút!" Một con Kỳ Lân khổng lồ với đôi mắt lạnh lùng, miệng phun thủy quang đánh vào thân huyết tháp.

Con Kỳ Lân này cũng chính là vị Yêu tộc ở hội giao dịch!

Vẫn chưa kết thúc, một luồng yêu khí cực kỳ mạnh mẽ quét qua thương khung, là một con Toan Nghê toàn thân vàng óng, móng vuốt như núi nặng, 'Bành' một tiếng đập nát huyết tháp.

Móng vuốt không giảm đà, nộ tạp xuống Diệp Bất Phàm và Thủy Yên tiên tử, hiển nhiên muốn một kích giết chết cả hai. "Ba!" Đúng lúc này, chuỗi hạt trên cổ tay Diệp Bất Phàm phát sáng, hình thành màn sáng rực rỡ chặn đứng các đợt tấn công dồn dập.

Đây chính là bảo vật Thủy Yên tiên tử tặng hắn lúc trước. "Ơ?

Chẳng lẽ còn có bí bảo phòng ngự do Đại Thừa ban cho?" Toan Nghê kinh ngạc, sau đó giễu cợt: "Chỉ là vật dùng một lần, liệu kháng nổi hai hơi thở không?" "Mau giết đôi cẩu nam nữ này, về giao sai với Long Hoàng!" Kỳ Lân quát lạnh, thủy quang quanh thân dạt dào hội tụ vào sừng độc nhất trên đầu, bắn ra một đạo lưu quang sắc lẹm về phía hai người.

Thiên phú thần thông của Thủy Kỳ Lân tộc - Giác Quang Thuật!

Dưới sự tấn công của bốn đại Yêu tộc, màn sáng nhanh chóng

không trụ nổi, dù sao cũng là vật dùng một lần, lực phòng ngự lúc đầu mạnh nhưng bị tấn công liên tục sẽ càng lúc càng yếu. "Thủy Yên!" Phía xa, Sinh Tử Tiên Tôn đang giao chiến với Liễu trưởng lão tức giận đến mức phát điên, gào lên: "Liễu lão tam!

Ngươi dám liên thủ với Hải Yêu tộc!" "Vận mệnh con gái và con rể ngươi như thế, liên quan gì đến ta?" Liễu trưởng lão cười lạnh, đáy mắt lóe lên tia sáng độc ác.

Hai người vốn có thù, cộng thêm việc ở hội giao dịch bị nhắm vào nhiều lần, lúc này ra tay là chuyện đương nhiên, truyền ra ngoài cũng chẳng ai bắt bẻ được gì. "Chiến cục Đông Hải thế mà lan đến tận Bắc Vực, Hải Yêu tộc định giết Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử để trút giận sao?" "Bốn vị Yêu Tiên Tôn ám sát, thần tiên cũng gánh không nổi." "Hai người này xong đời rồi." Trong Đường Kinh Thành, không ít người thấy cảnh này đều thầm lắc đầu.

Đông Hải Yêu tộc và Bồng Lai Tiên Tông, Tiêu Dao Tiên Tông đánh nhau gần một năm nay, ra tay sát hại hậu bối là chuyện quá bình thường.

Chỉ không ngờ thủ đoạn ẩn nặc của đám Hải Yêu này cao minh đến thế, ngay cả Sinh Tử Tiên Tôn cũng bị qua mặt. "Rắc!" Màn sáng phòng hộ quanh người Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng không trụ vững, vỡ tan tành.

Toan Nghê, Kỳ Lân, Câu Xà mừng rỡ.

Nhưng chưa kịp đắc ý, một kiện quy xác linh bảo lao đến như tia chớp, cắm chặt xuống đất trước mặt Diệp Bất Phàm, hình thành lớp phòng hộ cường đại. "Hả?!

Sao viện binh có thể đến nhanh như vậy?!" Câu Xà đột nhiên biến sắc.

Chưa kịp phản ứng, từng đạo khí tức mạnh mẽ đã vây kín thiên địa xung quanh.

Nhìn sơ qua cũng có ít nhất ba mươi vị Hợp Thể Tiên Tôn bao vây bốn bọn chúng.

Dẫn đầu chính là Kim tông chủ của Bồng Lai Tiên Tông và Lôi tông chủ của Tiêu Dao Tiên Tông, phía sau là một đám trưởng lão.

Áp lực như những ngọn đại sơn đè nặng khiến người ta nghẹt thở. "Trời ạ, chẳng lẽ Tiêu Dao Tiên Tông đã sớm biết Hải Yêu tộc sẽ ám sát hai người Trịnh Thạch?" Bên ngoài Đường Kinh Thành, đám tu sĩ chấn động, có cảm giác không thở nổi.

Đội hình này trừ phi Đại Thừa Tiên Quân thân hành, còn không bất kỳ tu sĩ Hợp Thể nào tới cũng chỉ có con đường chết. "Trịnh Thạch bái kiến chư vị tiền bối." Diệp Bất Phàm ôm eo Thủy Yên tiên tử lùi lại, chắp tay với đám người Kim tông chủ. "Tin tức ngươi có được quả nhiên không sai, Hải Yêu Tiên Tông thật sự đến Bắc Vực ám sát hai đứa." Lôi tông chủ nhìn chằm chằm bốn con yêu thú, mặt xanh mét.

May mà tin tức của Trịnh Thạch truyền đến kịp thời, chậm một chút thôi là cả hai đã mất mạng.

Trịnh Thạch thì thôi, nhưng nếu Thủy Yên tiên tử chết thì chức tông chủ của ông cũng đi tong.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, nói: "Là một vị tiền bối ở hội giao dịch đưa tin tức ạ." Thực tế dù có vị tiền bối đó hay không, cậu cũng sẽ truyền tin về Tiêu Dao Tiên Tông, chỉ là làm vậy thì việc cậu phát hiện ra bốn kẻ kia sẽ rất khó giải thích.

Một tên Luyện Khí mà phát hiện ra dị thường trước cả Sinh Tử Tiên Tôn thì quá vô lý.

Lão giả áo xám kia xuất hiện thật đúng lúc. "Tiền bối?

Là ai?!" Toan Nghê gầm gừ, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm.

Hôm nay dù thế nào chúng cũng không thoát khỏi Bắc Vực. "Cái này không cần thiết phải biết." Diệp Bất Phàm xoay người chắp tay với Kim tông chủ: "Tông chủ, thân phận bốn tên yêu tộc này rất khả nghi, Trịnh mỗ cho rằng cần bắt giữ để tra khảo xem Trường Sinh Tiên Cảnh có phải đã phản bội nhân tộc không." Bốn tên này tỏa ra yêu khí thực thụ, mọi đặc điểm đều khớp, bất kỳ ai nhìn vào cũng không nghi ngờ thân phận.

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm cho rằng chúng là giả.

Cậu đã ở Hải Yêu Tiên Tông quá lâu, các vị Hợp Thể đại viên mãn của các tộc Toan Nghê, Câu Xà, Kỳ Lân ở Đông Hải cậu đều đã gặp qua, bốn tên này lạ hoắc. "Ồ?

Được." Kim tông chủ lóe lên hàn quang, lập tức ra tay.

Một đạo kim quang xuyên thấu thương khung đánh thẳng vào đầu Toan Nghê. "Oanh——!!" Câu Xà ánh mắt độc ác, một đạo phù văn lóe lên giữa mày, nổ tung.

Chấn động khủng khiếp tức thì đánh ra một hố sâu không thấy đáy, như thể một quả bom nguyên tử vừa rơi xuống, cảnh tượng hãi hùng.

Kim tông chủ ở gần nhất chỉ kịp lấy ra Thanh Lân Thuẫn, cả người bị đánh bay vạn dặm.

Lôi tông chủ, Thanh Liên Tiên Tôn cùng các vị Hợp Thể khác liên thủ dựng màn phòng hộ mới bình an vô sự. "Hai người các ngươi sống không lâu đâu!" Toan Nghê nhìn Diệp Bất Phàm và Thủy Yên tiên tử đầy ác độc, rồi cũng nổ tung theo Câu Xà.

Cuối cùng là Kỳ Lân và Nhím Biển, quả đoạn tự bạo. "Oanh long long!" Khói bụi mù mịt, sóng xung kích quét sạch bát phương, khiến không ít tu sĩ Đường Kinh Thành mặt cắt không còn giọt máu. "Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ hướng hắc thị, âm thanh như định hải thần châm, trấn áp mạnh mẽ dư chấn tự bạo. "Đa tạ Thương chủ." Ba vị Hợp Thể của Thiên Ma Giáo vội vã chắp tay, rõ ràng đã từng giao thiệp với vị cấm kỵ chi chủ của hắc thị kia.

Đất trời trở lại tĩnh lặng, hướng hắc thị không còn tiếng động nào nữa. "Đám Hải Yêu Tiên Tông từ khi nào lại không sợ chết như vậy?!" Kim tông chủ nhìn vực sâu trước mắt, lau vết máu nơi khóe miệng, có chút không dám tin.

Lôi tông chủ và những người khác cũng kinh ngạc không kém.

Có thể tu luyện tới Hợp Thể đại viên mãn, ai mà không phải là thiên kiêu hội tụ đủ thiên phú, cơ duyên và khí vận?

Bảo tự sát là tự sát, tàn nhẫn quả quyết đến mức bệnh hoạn, chuyện này trong tu tiên giới là cực kỳ hiếm thấy! "Đây chính là Hải Yêu tộc sao?" Thủy Yên tiên tử ôm chặt cánh tay Diệp Bất Phàm, hàng mi dài run rẩy. "Không phải cái tàn nhẫn bình thường đâu." Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, cậu lần đầu thấy những kẻ tàn độc thế này, tự sát ngay tại chỗ, còn quả quyết hơn cả tử sĩ. "Bốn kẻ này không phải yêu tộc, nhưng lại dịch dung hoàn hảo thành yêu tộc, thậm chí cả thiên phú thần thông cũng mô phỏng được, bí thuật này quá hợp với tôi." Diệp Bất Phàm tiếc hùi hụi trong lòng.

Điểm này tương tự như khi cậu nghịch chuyển 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》.

Khác ở chỗ đối phương chỉ là yêu tộc giả, còn cậu có thể biến thành thật.

Quan trọng nhất là đối phương có thêm khả năng mô phỏng thần

thông.

Có chút giống với "Đấu Chiến Thánh Pháp" trong truyền thuyết, có thể mô phỏng mọi thủ đoạn tấn công, biến hóa vô cùng.

Nếu Diệp Bất Phàm nắm giữ được, chiến lực chưa chắc tăng nhưng đi dịch dung thành người khác để giết người đoạt bảo thì cam đoan không để lại dấu vết. "Chư vị tiền bối, lúc ở hội giao dịch, Liễu trưởng lão nhiều lần khiêu khích nhạc phụ đại nhân, tôi nghi ngờ tên này là gián điệp của Hải Yêu tộc, cần phải bắt hắn lại để chất vấn Trường Sinh Tiên Cảnh xem liệu họ có phản bội nhân tộc không." Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nhìn về phía Liễu trưởng lão.

Lúc này đối phương đã dừng tay, đứng cách xa khu vực này.

Vừa dứt lời, mặt Liễu trưởng lão đã xanh mét.

Các trưởng lão của Tiêu Dao Tiên Tông đều nhìn sang với ánh mắt không mấy thiện cảm. "Tiểu tử, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bậy." Liễu trưởng lão âm trầm nói: "Lão phu và nhạc phụ ngươi vốn có thù cũ, tư đấu là chuyện khó tránh, sao có thể đồng lưu hợp ô với Hải Yêu tộc?

Chúng không xứng!" "Liễu trưởng lão, chuyện này ta sẽ phái người báo cáo lên Tiên Quân của Trường Sinh Tiên Cảnh." Lôi tông chủ lạnh lùng nói.

Đối phương dù sao cũng là người của Trường Sinh Tiên Cảnh, bất kể có phải là quân cờ của Hải Yêu tộc hay không, họ cũng không thể tùy tiện ra tay.

Giết thật thì chẳng khác nào tát vào mặt Trường Sinh Tiên Cảnh.

Còn về ân oán giữa Liễu trưởng lão và Sinh Tử Tiên Tôn, dù có chửi bới đánh đập thế nào thì cuối cùng cũng chẳng ai làm gì được ai. "Cứ việc báo cáo." Liễu trưởng lão hừ lạnh, phất tay áo đáp xuống

Đường Kinh Thành, rõ ràng không sợ bị điều tra.

Chương 623

"Đi thôi, mai về Đông Hải, tốt nhất đừng gây hấn với Liễu trưởng lão nữa." Kim tông chủ vỗ vai Diệp Bất Phàm.

Chiến tranh Đông Hải đang kịch liệt, Bồng Lai Tiên Tông lúc này không nên xung đột với Trường Sinh Tiên Cảnh. "Vâng, hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, tôi về nghỉ ngơi một chút." Diệp Bất Phàm đúng lúc lộ ra vẻ mệt mỏi, cùng Thủy Yên tiên tử sóng vai đi về, không lâu sau đã về tới Tiêu Dao Tiên Tông.

Sau khi đưa Thủy Yên tiên tử về phòng, cậu quay về phòng mình. "Thôi bỏ đi, tên Liễu trưởng lão này lai lịch mờ ám, để sau này hãy tìm cách giết hắn." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một hồi rồi thở dài, nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc đã đến đêm khuya.

Trăng lên đầu cành, vạn vật im lìm.

Diệp Bất Phàm đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt lóe lên hung quang.

Cậu tách ra một đạo thần hồn để ngụy trang bản thân, còn bản tôn thì ẩn nặc tung tích, nhanh chóng rời khỏi Tiêu Dao Tiên Tông.

Tiêu Dao Tiên Tông có bát giai hộ sơn đại trận, rất khó xuyên qua.

May mà cậu có lệnh bài ra vào, cộng thêm bản 《Hư Thần Thuật》 cường hóa, không lo không quay lại được.

Một lát sau, trên không trung mịt mù, một bóng ma lặng lẽ tiến về Đường Kinh Thành. "Phải xác định được thân phận thật của lão Liễu kia, rốt cuộc là bên nào muốn giết tôi!" Diệp Bất Phàm hóa thành một con chim nhỏ, vỗ cánh lơ lửng bên ngoài Đường Kinh Thành, ánh mắt u uẩn.

Cậu đã bói toán về lão Liễu nhiều lần, kết quả đều là xuất thân từ Trường Sinh Tiên Cảnh, gốc gác sạch sẽ.

Sạch đến mức giống như một góa phụ trẻ ôm tấm bảng trinh tiết vậy.

Nếu không biết thì thôi, đằng này cậu thấy rõ trên cửa nhà góa phụ này có một dấu chân to tướng, bảo không ngoại tình thì quỷ mới tin.

Cậu muốn làm rõ xem kẻ thông dâm với 'góa phụ' này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thuận tiện cướp lại đan phương 'Tiên Thiên Nhất Khí Đan'.

Đó là mấu chốt để tu vi của cậu thăng tiến vượt bậc. "Nhưng trước đó phải kiếm một cái thân phận đã, thần thông đạo pháp của tôi tu tiên giới đều biết cả, không được để lộ." Diệp Bất Phàm suy tính, nhanh chóng nảy ra kế hoạch, lặng lẽ tiến vào Đường Kinh Thành.

Tuy chiến lực sẽ giảm sút không ít, nhưng còn tốt hơn bị một đám Đại Thừa Tiên Quân truy sát nếu lộ chân thân. ...

Trong một đại viện ở Đường Kinh Thành, ánh nến vàng vọt hắt lên cửa sổ giấy, in bóng ba người. "Rốt cuộc là ai đã tiết lộ tin tức?!" Liễu trưởng lão mặt xanh mét, trừng mắt nhìn nam nữ ngồi đối diện.

Đôi nam nữ này chính là Lật thượng vệ và Khanh thượng vệ, chính là Tiên Đình Song Tử Tinh đã truy theo Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử vài ngày trước. "Tôi vẫn đang tra, chắc là mấy người đã giao dịch với Trịnh Thạch tại hội giao dịch." "Lai lịch sáu người kia đã tra rõ, không vấn đề gì, chỉ riêng tên áo xám đó là bốc hơi khỏi nhân gian sau hội giao dịch." Khanh thượng vệ nhíu mày, thân hình đầy đặn dưới ánh nến trông khá khiêu gợi. "Tôi đã truy lùng lâu nhưng không tìm thấy dấu vết nào, thậm chí lệnh bài hắn dùng để vào hội giao dịch cũng là đồ giả." Lật thượng vệ lộ vẻ kiêng dè: "Kẻ này thần bí khôn lường, như thể đột nhiên xuất hiện ở Đường Kinh Thành rồi lại biến

mất không dấu vết, mục đích chỉ là để đưa tin cho Trịnh Thạch." Hắn dừng một chút rồi bổ sung: "Nhưng có thể khẳng định tên áo xám đó không biết chúng ta đến từ Tiên Đình, chỉ tưởng là Hải Yêu tộc thôi." Nếu đối phương biết, Trịnh Thạch đã hét toáng lên rồi. "Tiếp tục tra, phải làm rõ thân phận tên áo xám đó.

Phía lão phu thời gian tới sẽ không liên lạc với Tiên Đình nữa để tránh bên Trường Sinh Tiên Cảnh phát hiện sơ hở." Liễu trưởng lão chắp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng, mặt mày u ám.

Lão là tu sĩ Trường Sinh Tiên Cảnh gốc, nhưng từ nhỏ không được trọng dụng, sau đó được Tiên Đình ở Trung Vực lôi kéo, âm thầm bồi dưỡng nên tu vi mới tiến triển thần tốc, có được địa vị như ngày nay.

Đạo lữ năm xưa của lão chính vì phát hiện ra chuyện này nên lão đã nhẫn tâm hạ thủ, thêu dệt tin đồn nàng ta ái mộ Sinh Tử Tiên Tôn rồi mượn cớ đó giết chết nàng.

Tất nhiên, với sự cẩn mật của Trường Sinh Tiên Cảnh, cái chết của đạo lữ lão đã bị điều tra nhiều lần.

May mà Tiên Đình có thể giúp lão sửa đổi thiên cơ và ký ức nên mới qua mắt được tất cả.

Có thể nói tu tiên giới hiện nay phần lớn các thế lực đều bị Tiên Đình xâm nhập.

Nếu không bị kích hoạt, gián điệp rất khó bị phát hiện. "Vâng, thưa Nam Lăng đại nhân." Lật thượng vệ chắp tay đáp.

Nam Lăng là chức vị của Liễu trưởng lão trong Tiên Đình, chỉ là hư hàm không có thực quyền.

Lật thượng vệ lại do dự: "Chuyện Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử xử lý thế nào ạ?

Tiếp tục giết hay tạm thời gác lại?" "Tiếp tục giết, chỉ khi hai đứa đó chết dưới tay Hải Yêu tộc thì chiến cục Đông Hải mới thực sự bùng nổ." Trịnh Thạch có tư chất Đại Thừa, rất được Bồng Lai Tiên Tông coi trọng, Thủy Yên tiên tử thì khỏi nói, là hậu duệ độc nhất của Tiêu Dao Tiên Quân.

Hai đứa này chết thì hai thế lực lớn đó mới điên cuồng phản kích Hải Yêu tộc!

Liễu trưởng lão nhìn hai người cười lạnh: "Đừng bảo bản Tiên Tôn rằng Tiên Đình không có phương án thứ hai nhé.

Hơn nữa chuyện Trịnh Thạch liên quan đến thân phận tên áo xám kia, cách giải quyết duy nhất hiện nay là bắt đầu từ Trịnh Thạch, không tra rõ thì Chỉ Huy Sứ của Tiên Đình có yên tâm được không?" "Lần đầu thất bại, lần thứ hai sẽ khó hơn nhiều." Khanh thượng vệ thở dài.

Thính Phong Tiên Thuyền mà Trịnh Thạch đi tuy có bản vẽ chi tiết nhưng số lượng Hợp Thể Tiên Tôn trên đó hơi nhiều. "Sợ cái gì?

Dù sao cũng có thể dịch dung hoàn hảo thành Hải Yêu tộc, kẻ chết cũng là những đứa vốn đã tọa hóa." Liễu trưởng lão chẳng mảy may quan tâm.

Những kẻ Hợp Thể đại viên mãn tự bạo trước đó thực ra đã chết từ lâu, chỉ là sau khi tọa hóa đã được Tiên Đình luyện chế thành xác sống.

Nếu không Tiên Đình sao nỡ tiêu hao như vậy? "Dịch dung thành Hải Yêu tộc..." Lật thượng vệ chưa dứt lời, trận pháp ngoài đình viện đột nhiên chấn động, bị một lực lượng cực lớn xé toạc, một luồng khí thế tuyệt cường áp đảo kéo đến. "Kẻ nào?!" Liễu trưởng lão biến sắc, phi thân ra giữa sân.

Lật và Khanh hai đại thượng vệ lập tức nín thở trong phòng, ẩn mình, đồng thời kinh nghi bất định nhìn qua khe cửa sổ.

Sau đó... bọn họ thấy một con Chân Long màu vàng sẫm, kèm theo mùi biển nồng nặc.

Lật thượng vệ không dám tin nói: "Sao có thể là Tiên Long tộc ở Đông Hải?" Chưa nói đến việc làm sao tìm được tới cửa nhà Liễu trưởng lão, dù có biết Tiên Đình đứng sau giở trò thì thế lực Đông Hải cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới tới được đây. "Tên nhân tộc của bản tọa là Tây Môn Khánh!" Con Chân Long yêu khí ngút trời, mang theo vẻ lưu manh bất cần đời.

Nó liếc mắt nhìn Liễu trưởng lão, đánh giá từ trên xuống dưới: "Lão tẩu tử trông người ngợm ra vẻ đấy, không ngờ tâm địa lại độc ác như vậy, dám vu oan cho Hải Yêu Tiên Tông ta!

Đáng tội chết!" Lão tẩu tử... bà nội nó chứ!

Liễu trưởng lão mặt xanh mét.

Lão nén giận nói: "Bản trưởng lão là người của Trường Sinh Tiên Cảnh, vu oan là vu oan thế nào?

Đạo hữu Tiên Long tộc chắc có hiểu lầm gì rồi?" Con rồng trước mặt này nhìn là biết hàng thật, yêu khí mạnh mẽ gần sát mức Đại Tiên Tôn rồi. "Hiểu lầm?" Diệp Bất Phàm cười nhạo, thân hình khổng lồ cuộn tròn phía trên đình viện, khiến một vùng kiến trúc xung quanh bị sập, một đám tu sĩ nhếch nhác bò ra từ đống đổ nát.

Động tĩnh này cũng thu hút không ít tu sĩ trong thành.

Người đến đầu tiên vẫn là ba vị tu sĩ Hợp Thể thượng cổ của Thiên Ma Giáo. "Đạo hữu, trong Đường Kinh Thành cấm tu sĩ cảnh giới cao đấu pháp." Một người hét lớn.

Theo sau là đám tu sĩ của Tiên Hỏa Giáo.

Tiên Hỏa giáo chủ, Hồng Y Tiên Tôn cũng ở đó, thậm chí còn có thúc phụ của tiểu hắc long là Diệt Thế Hắc Long U Hoàng.

Không biết vì lý do gì mà lão vẫn ở lại Đường Kinh Thành, chưa về Yêu Thổ Bắc Vực. "Đạo hữu Đông Hải, muốn đấu pháp thì nên rời khỏi đây thì tốt hơn, tránh bị tu sĩ Thiên Ma Giáo và Tuyết Linh Tông vây công." U Hoàng thấy là người của Long tộc nên tốt bụng nhắc nhở.

Đường Kinh Thành bây giờ là địa bàn của hai thế lực lớn kia, Tiên Hỏa Giáo chỉ còn là nơi để các bên đàm phán, giao dịch. "Đạo hữu, Trường Sinh Tiên Cảnh ta dường như không đắc tội với Tiên Long tộc?" Một lão giả mặc áo đỏ nhạt của Tiên Hỏa Giáo nhíu mày nói, lão chính là Xích Mi Tiên Tôn, một trong hai mươi tám vị Hợp Thể tế thiên năm xưa, ở lại đây để quan sát Tiên Giới Chi Môn. "Trường Sinh Tiên Cảnh?

Một lũ ngu ngốc không não, gián điệp sờ sờ ra đó mà không thấy?

Mắt mù hay não tàn rồi?" Diệp Bất Phàm lạnh giọng: "Vụ ám sát Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử, Hải Yêu Tiên Tông ta không hề hay biết!" "Hải Yêu Tiên Tông ta tuy không sợ ai nhưng cũng không muốn gánh tội thay, nên hắn phải chết!" Dứt lời, cả trường im lặng.

Lúc này họ không thể phán đoán đâu là sự thật.

Ban ngày vừa có mấy tên Hải Yêu tự bạo, giờ lại bảo không phải?

Diệp Bất Phàm cũng chẳng quan tâm, cậu vốn muốn làm to chuyện này.

Một khi thân phận thật của lão Liễu bị lộ, thế lực đứng sau lão dù là Tiên Đình hay Ngũ Tiên Giáo tự khắc sẽ có các đại lão ra tay đối phó. "Ai biết được có phải Hải Yêu Tiên Tông các ngươi tự biên tự diễn không, bản trưởng lão không liên quan đến chuyện đó!" Đồng tử

Liễu trưởng lão co rụt lại nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

Xích Mi Tiên Tôn thản nhiên nói: "Đạo hữu Tiên Long tộc, phàm sự phải có chứng cứ, tùy tiện ra tay với trưởng lão của Trường Sinh Tiên Cảnh ta thì hôm nay e là ngươi không ra khỏi Bắc Vực được đâu." "Không ra khỏi Bắc Vực?

Chương 624

Ngươi tính là cái thá gì?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, mang theo áp lực bễ nghễ thiên hạ. "Bản tọa hôm nay chỉ giết tên họ Liễu này, không liên quan đến người khác, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha!" Hắn bay thẳng lên cao vạn trượng, long uy hạo đãng. "Lão tẩu tử, mau cút lên đây chịu chết!" Ở Đường Kinh Thành có vị ở hắc thị kia, cậu không muốn vô cớ làm người đó phật ý.

Liễu trưởng lão nghe vậy, mắt lóe sát cơ, bay thẳng lên mây xanh. "Xoẹt!" Vừa vọt lên cao không, Diệp Bất Phàm đã vung long trảo xé rách trường không như tiên đao tuyệt thế, chém thẳng vào mặt Liễu trưởng lão.

Lão hừ lạnh, lập tức dùng Thời Không Ngọc Đỉnh phòng hộ, chặn đứng sức nặng của long trảo.

Thời Không Pháp Tắc trong món linh bảo này có thể phân tán mọi đòn tấn công vào vô số mảnh vỡ thời gian, làm suy yếu sức mạnh, giúp lão nhiều lần thoát hiểm. "Muốn giết ta?

Ngươi chưa đủ tư cách." Liễu trưởng lão quát lớn, phun ra lá cờ nhỏ.

Cờ phình to bao phủ bầu trời, phát ra hàng chục đạo phong đao trảm đoạn thương khung lao về phía Diệp Bất Phàm.

Chưa dừng lại, lão liên tục bấm quyết: "Phong Kỳ, lục biến Cửu Cung Trận!" Tức thì phong đao biến ảo, xếp thành trận hình Cửu Cung bao vây chặt chẽ mọi lối thoát của Diệp Bất Phàm.

Phong Chi Pháp Tắc mạnh mẽ chém hư không xung quanh thành những vết nứt chi chít, uy thế hãi hùng. "Liễu trưởng lão thật sự căm hận Tây Môn Khánh này, lúc đối phó Sinh Tử Tiên Tôn cũng không

bộc phát thần thông mạnh thế này." Vị Tiên Tôn của Thiên Ma Giáo rùng mình.

Bản thân lão Liễu đã là Hợp Thể đại viên mãn, vận dụng Phong Chi Pháp Tắc lại đạt mức đăng phong tạo cực.

Thần thông kết hợp linh bảo khiến uy lực tăng vọt, không phải Hợp Thể đại viên mãn bình thường nào cũng sánh được.

Còn con rồng Đông Hải kia chẳng ai quen biết, không rõ thực lực ra sao. "Đang!" Đối mặt với vòng vây phong đao, Diệp Bất Phàm vô cùng bá đạo, long trảo quét sạch mọi thứ như nghiền nát cành khô gỗ mục, không đạo pháp nào ngăn nổi sức mạnh nhục thân của cậu.

Từng thanh phong đao gãy vụn, nổ tung.

Diệp Bất Phàm lúc này thi triển 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 và 《Hóa Nhân Yêu Tiên Kinh》, yêu thể mạnh mẽ không thua gì Hợp Thể đại viên mãn của Tiên Long tộc, thậm chí còn hơn một bậc.

Huyết mạch của cậu kế thừa từ Long Hoàng, điểm khác biệt duy nhất với Tiên Long tộc chính là thiên phú thần thông.

Long tộc quản lý mảng này cực nghiêm, nếu không bỏ ra cái giá cực lớn thì họ không bao giờ truyền lại.

Hiện tại cậu cũng chỉ biết một môn thiên phú thần thông đỉnh cấp thôi. "Cái gì?!

Sao lại mạnh thế này?!" Liễu trưởng lão run rẩy nhìn long trảo của đối phương, trên đó chỉ để lại những vết trắng mờ.

Lực phòng ngự đó chẳng kém gì linh bảo thất giai đỉnh cấp. "Tiên Phong Độn!" Liễu trưởng lão quyết đoán bấm quyết, dưới chân hiện ra một luồng thanh phong cuốn lấy thân thể lão lùi ra xa vạn dặm.

Đối mặt với yêu thể cường hãn như vậy, lão không dám cận chiến.

Đồng thời lão lấy ra một bát chất lỏng đỏ tươi uống cạn, Phong Chi Pháp Tắc trong cơ thể tức thì mạnh thêm một đoạn. "Để xem Tây Môn Khánh của Tiên Long tộc mạnh đến nhường nào." Liễu trưởng lão mặt mày dữ tợn, linh bảo Phong Kỳ bùng phát hồng quang rực rỡ, hình thành những đám mây máu khổng lồ. "Huyết Tế - Hô Phong Hoán Vũ!" Oanh long!

Một tiếng lôi minh nổ vang, những cơn lốc xoáy màu huyết sắc tàn phá trường không, như vô số lưỡi dao cuốn lấy Diệp Bất Phàm.

Cùng lúc đó mưa máu trút xuống, mỗi giọt mưa nặng ngàn cân như những quả bom nhỏ, khiến pháp tắc thiên địa rung chuyển điên cuồng.

Đòn này mạnh hơn nhiều so với lúc đánh với Sinh Tử Tiên Tôn.

Đám tu sĩ Hợp Thể đang quan sát biến sắc, lập tức quát: "Mau lui lại!" Nói xong họ chẳng thèm quan tâm đến đám Tiên Hỏa Giáo, vội vàng tránh xa chiến trường.

Đại thần thông tầm cỡ này đã có thể sánh ngang với Đại Tiên Tôn. "Hống!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời rồng ngâm, yêu khí dồi dào phun ra đánh tan những giọt mưa máu, đôi sừng trên đầu lóe lên kim quang.

Một đạo Long Vương chi ảnh giáng thế bao phủ thân thể cậu, gánh chịu mọi cuồng phong bão táp, lao nhanh như chớp về phía Liễu trưởng lão. "Long Vương Thuật?" Liễu trưởng lão mặt mày khó coi, lão từng đọc qua trong cổ tịch về đại thần thông này của Tiên Long tộc, nó giúp tăng tốc độ, phòng ngự và sức mạnh lên cực hạn. "Phi Sa Tẩu Thạch!" Lão tiếp tục thi triển một trong Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp, cát bụi tung mù mịt phối hợp với Hô Phong Hoán Vũ khiến

sức gió càng thêm khủng khiếp.

Cơn bão huyết sắc cuồn cuộn đập mạnh vào Diệp Bất Phàm, nghiền nát Long Vương chi ảnh.

Thân rồng của cậu lập tức lộ ra trước cuồng phong, lớp da cứng cáp bị những hạt cát nhỏ xé toạc thành những vết thương sâu tận xương.

Thần thông này rõ ràng có khả năng phá phòng. "Đạo hữu Tiên Long tộc, muốn giết bản trưởng lão thì ngươi còn non lắm, cứ gọi lão tổ tông Long Hoàng của ngươi ra tay đi." Liễu trưởng lão mặt tái nhợt vì tiêu hao nhiều pháp lực nhưng lại cười giễu cợt.

Diệp Bất Phàm không đáp, ánh mắt lạnh lùng, phớt lờ máu thịt đang bị xé rách trên người, ngày càng tiến gần lão Liễu.

Khi chỉ còn cách lão năm mươi dặm, máu thịt trên người cậu đã bị cuồng phong lột sạch, chỉ còn lại một bộ khung xương khổng lồ. "Tên này không muốn sống nữa sao?" "Tuy nhục thân của nó có khả năng phục hồi cực mạnh nhưng cũng không chịu nổi sự giày vò này đâu." Diệt Thế Hắc Long U Hoàng nhíu chặt mày.

Nhục thân Long tộc tuy mạnh nhưng không phải bất tử, một khi tổn thương đến căn cơ huyết mạch thì coi như tàn phế, thậm chí mất mạng.

Tên này mạnh về nhục thân nhưng thần thông lại kém, lão Liễu lại không cho nó tiếp cận, căn bản không có cửa thắng. "Chắc là tới nộp mạng thôi." Xích Mi Tiên Tôn cười lạnh.

Lão vốn đã ngứa mắt với sự kiêu ngạo của đám Đông Hải Long tộc. "Cút." U Hoàng lạnh lùng lườm lão một cái, đang tính xem có nên ra tay cứu giúp hay không.

Đông Hải Tiên Long tộc và Bắc Vực Chân Long tộc vốn cùng gốc

gác thời cổ đại, sau này mới chia thành hai phái.

Bỗng dưng, U Hoàng sững lại. "Hả?" Nụ cười trên mặt Liễu trưởng lão cũng đông cứng, linh tính cảnh báo điềm xấu bùng lên.

Lúc này Tây Môn Khánh đã tàn tạ không ra hình thù, bộ khung xương như sắp rã ra nhưng sát ý tỏa ra lại càng lúc càng kinh người. "Không ổn!" Liễu trưởng lão quyết đoán lấy ra một hình nhân rơm cỡ bàn tay và hai ngọn đèn, một ngọn đặt trên đầu, một ngọn đặt dưới chân.

Lão lấy một tia khí tức của Tây Môn Khánh khắc lên đó cùng với ba chữ 'Tây Môn Khánh'.

Sau đó lão cắn đầu lưỡi, dùng tinh huyết nguyên thần hóa thành huyết tiễn đâm mạnh vào trán hình nhân rơm.

Đinh Đầu Thất Tiễn!

Đây là tiên thuật có thể chú sát cả Chân Tiên!

Tuy không có 《Thất Tiễn Thư》 nên chỉ là bản thiếu, tầm cỡ Thiên Cương Pháp nhưng cũng đủ để giết bất kỳ kẻ nào dưới cấp Đại Thừa. "Ong!" Một mũi tên huyết sắc to bằng cánh tay hiện ra trong hư không, bộ xương của Diệp Bất Phàm như biến thành hình nhân rơm kia. "Vút!" Mũi tên huyết sắc bắn đi, xuyên qua mọi lớp phòng hộ. "Hỏng rồi!" U Hoàng biến sắc, lập tức thuấn di định cứu người.

Nhưng Xích Mi Tiên Tôn đã chặn lại, thản nhiên nói: "U Hoàng đạo hữu, kẻ này dám khiêu khích Trường Sinh Tiên Cảnh ta, chết cũng không oan, ông đừng xen vào." U Hoàng ánh mắt dữ tợn, chưa kịp nổi giận thì bỗng ngẩn người.

Lão thấy mũi tên huyết sắc kia lao về phía đối phương rồi lướt qua thân thể hắn, như thể mất đi mục tiêu.

Liễu trưởng lão thấy cảnh đó thì trợn tròn mắt, tức giận quát:

"Ngươi không phải Tây Môn Khánh!

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Đinh Đầu Thất Tiễn khi thiếu 《Thất Tiễn Thư》 thì cần phải có khí tức huyết mạch, tên họ và yêu khí đồng nhất mới có thể chú sát.

Lão không tin khí tức huyết mạch kia là giả, vậy chỉ có thể là cái tên giả thôi!

Ngay từ đầu đối phương đã lừa lão để tìm sơ hở và tiếp cận kết liễu! "Bản tọa đi không đổi tên ngồi không đổi họ!

Là Vũ Tùng đây!" Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, ngay khi tiếp cận lão Liễu trong khoảng cách mười dặm, máu thịt trên bộ khung xương tái tạo nhanh chóng, khôi phục thân rồng khổng lồ. "Long Vương Thuật!" Hư ảnh Long Vương lại bao phủ, tốc độ, phòng ngự và sức mạnh tăng vọt.

Cậu không cho đối phương cơ hội dùng độn thuật chạy thoát, vượt qua mười dặm cuối cùng, long trảo như cương đao xé xác Liễu trưởng lão thành từng mảnh.

Chiếc Thời Không Ngọc Đỉnh trên đầu lão như bị hỏng, chẳng còn chút tác dụng phòng hộ nào.

Trong nháy mắt, mưa máu rơi xuống nhuộm đỏ cả trời đêm.

Liễu trưởng lão không kịp trở tay, chỉ cảm thấy một luồng cự lực đánh nát nhục thân mình, nguyên thần và đạo chủng đều bị đánh ra từng vết nứt, trọng thương bay ngược ra ngoài.

Ở cự ly gần, nhục thân của Tiên Long tộc là cử thế vô song, sức mạnh có thể phá hủy bất kỳ đạo và pháp nào.

Chương 625

"Sao có thể như vậy!

Thời Không Ngọc Đỉnh sao lại mất linh?!" Liễu trưởng lão nguyên thần đau đớn kịch liệt, quỳ một gối giữa hư không, kinh hãi tột độ.

Thời Không Ngọc Đỉnh này là linh bảo phòng ngự mạnh nhất của lão, vốn luôn bách chiến bách thắng. "Trừ phi... hắn tu luyện là Thời Không Pháp Tắc, đánh loạn thời không của Ngọc Đỉnh, nhưng chuyện này làm sao có thể?

Hắn chỉ là một tên Yêu tộc." Liễu trưởng lão đại não hỗn loạn, không kịp suy nghĩ mấu chốt bên trong, bản năng thi triển 《Tiên Phong Độn》.

Một luồng thanh phong bao bọc lấy lão, thừa cơ đào tẩu khỏi nơi này.

Đến cảnh giới này, một sai lầm chính là chí mạng.

Đã trọng thương mà còn cố đánh thì thuần túy là chê mệnh quá dài. "Bành!" Diệp Bất Phàm dường như đã dự liệu từ trước, thanh phong trên người Liễu trưởng lão vừa nổi lên, một cái đuôi rồng khổng lồ đã đập mạnh xuống, đánh tan thanh phong.

Nguyên thần vốn đã trọng thương của lão như bị sét đánh, lập tức uể oải không chịu nổi.

Liễu trưởng lão mặt mũi tranh nanh, lập tức tế ra sát phạt bí bảo.

Một chiếc đinh dài tỏa ra ánh sáng xanh u tối, như tia chớp đâm vào đuôi rồng.

Trấn Hồn Đinh!

Đây là thủ đoạn dưới đáy hòm của Liễu trưởng lão, có thể đóng đinh thần hồn của vạn vật trên thế gian, từng đóng chết một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ.

Diệp Bất Phàm thần hồn đau đớn kịch liệt, tựa như óc mình đang bị một cái muỗng khuấy đảo điên cuồng, đau đầu muốn nứt ra. "Xoẹt!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm hung lệ, một tiếng xoẹt vang lên, nửa thân rồng phía dưới cùng với hồn phách trực tiếp bị xé rách, nổ tung, tại chỗ vứt bỏ. "Bành!" Long trảo nhanh như chớp, túm lấy nguyên thần của Liễu trưởng lão, nhét vào trong miệng rồng. "Ngươi!" Liễu trưởng lão dường như không ngờ con rồng này lại tàn nhẫn và quả quyết như thế.

Nhục thân có thể khôi phục, nhưng hồn phách vứt bỏ một nửa, mấy trăm năm cũng chẳng nuôi lại được.

Mắt thấy sắp bị miệng rồng nuốt chửng, Liễu trưởng lão liều mạng phản kháng, nhưng nguyên thần đã trọng thương lại bị trói buộc, khó lòng thoát khỏi, không nhịn được sợ hãi gào thét: "Xích Mi!

Mau cứu ta!

Súc sinh này thần hồn trọng thương, không địch lại Huyết Sát Thuật của ngươi đâu!" Xích Mi tiên tôn tu luyện là Huyết đạo công pháp. "Nghiệt súc!

Ngươi dám!" Xích Mi tiên tôn nộ hống, cơ thể hóa thành huyết quang cực tốc lao đến, tuy nhiên lại bị U Hoàng ngăn lại.

Hắn nhàn nhạt nói: "Xích Mi đạo hữu, đây là ân oán của hai người bọn họ, ngươi và ta không cần nhúng tay vào." "Tránh ra!" Xích Mi tiên tôn nghe vậy tức đến nổ phổi, ngữ khí này và lúc lão ngăn cản U Hoàng cứu người giống hệt nhau.

Chỉ trong nháy mắt này, Liễu trưởng lão đã bị Diệp Bất Phàm nuốt

chửng.

Dưới sự che chắn của nhục thân, nguyên thần bên trong cơ thể Diệp Bất Phàm biến hóa thành nhân hình, thi triển 《Định Thần Thuật》, 《Phong Ấn Pháp》 trấn áp Liễu trưởng lão.

Lão ở trong cơ thể đối phương, nhìn thấy hình dáng nguyên thần của hắn, nhất thời kinh nộ hét lớn: "Trách không được Đinh Đầu Thất Tiễn không giết được ngươi!

Diệp Bất Phàm!

Tặc tử nhà ngươi sao có thể hóa thân thành Long tộc!" Chuyện này hoàn toàn phá vỡ thường lý.

Người bình thường không thể nào thực sự biến thành Yêu tộc.

Những kẻ ám sát Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử kia về bản chất là giả, chỉ là thủ đoạn ngụy trang cực kỳ cao minh mà thôi.

Nguyên thần của Diệp Bất Phàm ánh mắt bình thản, không một lời thừa thãi, liên tục kết ấn phong ấn lão. "Đừng phong ấn!

Ta sẽ..." Liễu trưởng lão bỗng nhiên kinh khủng hét lớn.

Lời vừa nói được một nửa, một đạo phù văn trong nguyên thần lão liên tục nhấp nháy, sau đó ầm một tiếng nổ tung, hủy diệt nguyên thần và thần hồn của lão sạch sành sanh.

Nguyên thần của Diệp Bất Phàm không kịp đề phòng, tại chỗ bị luồng sức mạnh hủy diệt kia xé nát thành từng mảnh, mất nửa ngày mới trọng tố lại thành hình. "Chỉ là phong ấn thôi mà đã kích hoạt cấm chế tự bạo, những đỉnh cấp tiên tông như Trường Sinh Tiên Cảnh cũng không có thủ đoạn cỡ này, Ngũ Tiên Giáo ước chừng cũng không có, khả năng duy nhất chính là Trung Vực Tiên Đình thần bí mạnh mẽ kia." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, chậm rãi tu phục nguyên thần tàn phá của mình.

Trong thức hải của Liễu trưởng lão có cực kỳ nhiều bí mật, nếu nắm bắt được sẽ giúp ích cho cậu rất nhiều.

Tôi vốn định từ từ sưu hồn, không ngờ lại có kết quả này.

Điều duy nhất khiến cậu an lòng là túi Càn Khôn của đối phương đã sớm bị cậu thu lại.

Còn bên ngoài.

Vô số ánh mắt ngây dại nhìn nửa thân rồng trên cao không, cảm nhận rõ ràng khí tức mạnh mẽ của Liễu trưởng lão đang biến mất. "Chết rồi, một Hợp Thể đại viên mãn cứ thế mà chết sao?" Hồng Y thiên quân thần tình hốt hoảng.

Từ sau khi tế thiên, gã thường xuyên tiếp xúc với tu sĩ cảnh giới cao, đặc biệt là Diệt Thế Hắc Long U Hoàng, thâm tâm biết rõ loại tồn tại này mạnh đến mức nào.

Giết một kẻ như gã chỉ như lấy đồ trong túi.

Bên cạnh gã, Thôn Thiên ma tôn và Tiên Hỏa giáo chủ cũng chấn động, lộ ra sự kính sợ sâu sắc, không dám nhìn thẳng. "Tiên Long tộc!

Ngươi đây là đang muốn tuyên chiến với Trường Sinh Tiên Cảnh của ta sao?!" Xích Mi tiên tôn đau lòng đến tột cùng, lập tức nộ quát.

Cùng là trưởng lão của Trường Sinh Tiên Cảnh, hai người tự nhiên có giao tình không nông. "Đúng là nói không thông, nếu có oán thì đánh Liễu trưởng lão trọng thương là được, sao phải giết chết lão?" Một tu sĩ Hợp Thể của Ngô Đồng tiên tông cũng nhíu mày. "Bản tọa đã nói rồi, kẻ này là gian tế của Tiên Đình." Diệp Bất Phàm chậm rãi tu phục nửa thân rồng bên dưới của mình, thản nhiên đáp. "Đó là vu khống!" Hồng Mi tiên tôn quát lớn, mắt lộ hung quang: "Hôm nay ngươi đừng hòng bước chân ra khỏi Bắc Vực!" Lão đã thông báo cho phía Trường Sinh Tiên Cảnh, chẳng bao lâu nữa Đại Thừa tiên quân

sẽ chạy tới.

Yêu tộc Đông Hải đến Bắc Vực giết người, chuyện này có khác gì vỗ mặt bọn họ ngay cửa nhà Trường Sinh Tiên Cảnh? "Vu khống?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, lục lọi trong túi Càn Khôn của Liễu trưởng lão một hồi, cư nhiên không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào liên quan đến Tiên Đình. "Tiên Đình làm việc quả nhiên giọt nước không lọt." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ. "Cũng may, mình đã chuẩn bị bằng chứng trước rồi." Trước khi đến đây cậu đã tạo ra hai loại bằng chứng, một cái của Tiên Đình, một cái của Ngũ Tiên Giáo, bất kể là phương thế lực nào muốn giết cậu, Diệp mỗ nhân này đều có thể úp cái nồi này lên đầu bọn họ.

Mà mục đích đối phương muốn xử lý cậu và Thủy Yên tiên tử, cậu nhắm mắt cũng đoán ra được.

Cậu lấy ra một viên đá màu đỏ, trên đó chi chít phù văn, là một loại bí bảo lưu ảnh.

Một luồng sáng chiếu vào, giống như máy chiếu phát ra một khung cảnh trên cao không.

Trong mật thất tối om dưới lòng đất, một người chính là Liễu trưởng lão, hai người còn lại là tráng hán. "Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử phải chết.

Giết hai người bọn họ rồi gạt cho Đông Hải yêu tộc, như thế Tiêu Dao tiên tông và Bồng Lai tiên tông nhất định sẽ liều chết phản kích, đến lúc đó lưỡng bại câu thương, Tiên Đình ta sẽ ngư ông đắc lợi..." Trong ảnh tượng truyền ra tiếng cười quái dị của Liễu trưởng lão.

Thứ trong lưu ảnh thạch tự nhiên là Diệp Bất Phàm dịch dung thành Liễu trưởng lão rồi diễn kịch cùng hai phân thân.

Diễn xuất qua ánh mắt, biểu cảm nhỏ, ngôn ngữ cơ thể có thể coi

là đỉnh cao, đặt ở hiện đại kiểu gì cũng giật giải Kim Kê.

Tùy theo cảnh tượng biến ảo, trong Đường Kinh thành dấy lên một trận xôn xao, từng người trợn tròn mắt suýt rơi ra ngoài. "Kẻ đàm thoại cùng Liễu trưởng lão chính là thám tử của Tiên Đình.

Thật trùng hợp, đó chính là quân cờ mà Long tộc Đông Hải ta cài cắm ở Tiên Đình, vì thế bản tọa mới có thể nhanh chóng chạy đến đây." "Yêu tộc Đông Hải ta dù có muốn giết Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử cũng sẽ giết một cách quang minh chính đại!

Khinh thường làm cái loại trò ám sát hèn hạ này!" Diệp Bất Phàm cuồng ngạo nói. "Giả!

Chuyện này nhất định là giả!" Hồng Mi tiên tôn nộ hống, căn bản không tin.

Diệp Bất Phàm liếc mắt, cậu cũng chẳng buồn quan tâm lão có tin hay không, thu lại lưu ảnh thạch.

Có sơ hở hay không căn bản không quan trọng, một khi nghi ngờ nảy sinh thì tội danh đã thành lập.

Sau ngày hôm nay, những thế lực như Tiêu Dao tiên tông, Trường Sinh Tiên Cảnh chắc chắn sẽ điều tra đến cùng, sớm muộn gì cũng tra ra chân tướng.

Tiên Đình, cái thế lực nhìn có vẻ trung lập này, trực tiếp bị cậu đem lên giàn hỏa thiêu! "Lần này đa tạ U huynh, yêu tộc Bắc Vực cũng nên chuẩn bị sẵn sàng, tránh để Tiên Đình hạ thủ hắc ám." Diệp Bất Phàm cười nói với Diệt Thế Hắc Long, hóa thành một luồng hồng quang bay ra khỏi phạm vi Đường Kinh thành.

Diệt Thế Hắc Long nghe vậy, lộ vẻ suy tư.

Chương 626

"Chuyện này phải lập tức báo cáo cho Ma Tổ." Ba vị Hợp Thể tiên tôn của Thiên Ma Giáo thấy sự việc đã bình định, nhìn nhau một cái, lập tức xoay người rời đi về phía Thiên Ma Giáo. "Nếu lời Tiên Long tộc nói là thật thì sự tình đằng sau chuyện này không hề nhỏ." Hồng Y thiên quân ánh mắt lóe lên, cũng khẩn cấp kích hoạt truyền tấn lệnh bài, báo cho Chân Ma tiên quân.

Sau lễ tế thiên, gã đã tiến hành nghi thức bái sư, giờ đã là đệ tử chính thức của Chân Ma tiên quân.

Thôn Thiên ma tôn cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng thông báo cho phía Chân Võ tiên tông.

Nhất thời, chỉ vì vài câu nói ngắn ngủi của Diệp Bất Phàm, tin tức lan truyền ra khắp tứ phương tám hướng, sóng cuộn gió trào.

Không lâu sau, trong Thiên Ma Giáo.

Hắc quần la lỵ (Ma Tổ) ngồi xếp bằng trên tòa sen giữa hồ, đôi mắt đào hoa xa xăm nhìn con rồng kia rời khỏi Đường Kinh thành, lộ vẻ suy tư.

Thiên Ma Giáo cách khu vực đó không quá xa, cảnh tượng đấu pháp nàng đều nhìn thấy rõ màng màng. "Xem ra phán đoán ban đầu của ngươi đã đúng, Trung Vực Tiên Đình quả thật định công đánh Bắc Vực.

Nếu chiến cục ở Đông Hải hỗn loạn, kéo theo tinh lực của Tiêu Dao tiên tông, sức mạnh phía Bắc Vực này chắc chắn sẽ suy yếu." Tiên Mộng thiên quân mặc một bộ váy lam trắng, như tiên nữ hạ phàm, thân đoạn thướt tha.

Khi xưa Hắc Quần Tử từng phái nàng đến Trung Vực thám thính tình hình Tiên Đình, đáng tiếc không tra được gì, cuối cùng đành phải trở về. "Một phần ký ức của ta bị phong ấn ở nhục thân tiền thế, chỉ là có chút suy đoán về chân tướng mà thôi." Hắc quần la lỵ bình tĩnh nói: "Nhan Như Ngọc đã dung hợp ý thức tiền thế và hiện thế, ký ức ẩn sâu trong thần hồn nàng chắc cũng đã nổi lên, nàng ấy chắc chắn hiểu biết nhiều hơn ta." Nếu không phải những ký ức đó bị phong ấn, ẩn giấu, hai người bọn họ đã không thuận lợi chuyển thế như vậy. "Chân tướng gì?" "Có những chuyện biết quá nhiều chỉ khiến chết nhanh hơn thôi." Hắc Quần Tử liếc nhìn nàng một cái.

Tiên Mộng thiên quân sững sờ, không hỏi thêm nữa.

Chuyện có thể khiến Hắc Quần Tử thận trọng như vậy tuyệt đối là đại sự ảnh hưởng đến tu tiên giới. "Như thế cũng tốt, có chuyện này cũng coi như tìm được cái cớ để công kích Tiên Đình rồi." Gương mặt búp bê của Hắc quần la lỵ nở nụ cười, đôi mắt đào hoa cong cong, khả ái mê người.

Một lát sau, một nam tử trung niên toàn thân thối rữa, mọc đầy lông đỏ hiện ra tại Thiên Ma Giáo.

Người này chính là chủ nhân của Hắc Thị, một trong những cấm kỵ của Bắc Vực, Thanh Nhai Thương, hiệu là Thương Chủ. "Ma Tổ." Thanh Nhai Thương chắp tay, lộ vẻ cung kính.

Cấm kỵ thường đi kèm với điềm gở và thần trí hỗn loạn, lão có thể tỉnh táo được thế này là nhờ thủ đoạn năm đó của Ma Tổ, hơn nữa thời kỳ thượng cổ lão có thể tấn thăng Đại Thừa cũng là do một tay Ma Tổ đề bạt.

Nay tuy không bằng thời kỳ toàn thịnh nhưng cũng có chiến lực Đại Thừa sơ kỳ.

Tương tự, lão cũng là một trong những hậu thủ mà Ma Tổ để lại.

"Nhìn ra được gì không?" Hắc Quần Tử bình tĩnh hỏi. "Người đó đúng là Yêu tộc, yêu khí xác thực không nghi ngờ gì, có điều diện mạo và khí tức không khớp với bất kỳ yêu tộc Hợp Thể viên mãn nào của Đông Hải Long tộc.

Nói cách khác, con yêu này cũng giống như tên mặc hôi bào kia, đều là từ trên trời rơi xuống." Thanh Nhai Thương đáp lại, đôi mắt xanh biếc hiện lên dị sắc. "Tên hôi bào không cần tra nữa, tám phần là Tầm Tiên đạo nhân." "Thiên Cơ Tiên Thổ từ thượng cổ đến nay đã thay đổi bốn mươi tám vị Thiên Cơ sư cửu giai rồi nhỉ?

Tính theo thời gian, vị Tầm Tiên đạo nhân này cũng chẳng sống được bao lâu nữa." Thanh Nhai Thương kinh ngạc nói: "Lão xen vào chiến tranh của tu tiên giới làm gì?" Thiên Cơ Tiên Thổ có truyền thừa độc đáo, mỗi vị Thiên Cơ sư cửu giai trước khi chết đều sẽ dùng phương thức truyền độ, đem toàn bộ sở học truyền cho một vị Thiên Cơ sư bát giai, khiến kẻ đó cưỡng ép thăng lên cửu giai.

Đó mới là gốc rễ khiến bọn họ hưng thịnh không suy. "Sống không được bao lâu?

Xì!" Hắc Quần Tử nghe vậy cười lạnh: "Từ cổ chí kim, Thiên Cơ sư cửu giai chỉ có một người duy nhất.

Cái gọi là mấy chục vị chẳng qua là lão già đó thay đổi thân phận để tiếp tục sống mà thôi." "Cũng cùng một đức tính với Diệp Bất Phàm." "Cái gì?!" Thanh Nhai Thương lần đầu nghe được bí ẩn này, chấn động nói: "Làm sao có thể?

Tuổi thọ Đại Thừa có hạn, lão sao có thể sống lâu như vậy?!" Từ thượng cổ đến nay đâu chỉ có triệu năm.

Hắc Quần Tử không đáp lại, những chuyện nàng biết cũng không nhiều. "Tra xem con rồng đó rốt cuộc là thế lực phương nào." Hắc Quần Tử trầm ngâm nói: "Sẵn tiện tiết lộ chuyện Trung Vực Tiên

Đình định đánh Bắc Vực ra ngoài, để đám người Vĩnh Hằng tiên quân đi thăm dò đáy biển của Tiên Đình.

Gian tế xuất hiện ở Trường Sinh Tiên Cảnh của bọn họ, lý ra nên do bọn họ phụ trách." "Được." Thanh Nhai Thương gật đầu, do dự nói: "Có lẽ ta không tồn tại được bao lâu nữa, từ thượng cổ đến nay, thời gian tỉnh táo ngày càng ngắn lại." Cấm kỵ đều có thể kéo dài tuổi thọ nhưng tác dụng phụ cũng lớn.

Đã coi như là người chết rồi, đợi thần trí hoàn toàn không tỉnh táo nữa thì cũng tương đương với kẻ điên, điên đến cuối cùng sẽ hoàn toàn tiêu vong. "Chuyện này đồ nhi ta có lẽ có biện pháp." Hắc Quần Tử xua tay.

Luận về nghiên cứu tác dụng phụ, nàng chưa thấy ai mạnh hơn đồ đệ của mình.

Đủ loại thần thông cấm kỵ gia thân mà chẳng hề hấn gì. "Thật sao?!" Thanh Nhai Thương tinh thần đại chấn, tái tam xác định, cả người đầy lông đỏ kích động đến run rẩy. "Cái tên khi sư diệt tổ đó ta cũng không tìm được, hành tung quỷ bí, tin đồn bên ngoài nói hắn ở chỗ Đông Hải yêu tộc tám phần cũng là giả.

Ngươi có tìm được hắn hay không phải xem tạo hóa của ngươi rồi." Diệp Bất Phàm trong mắt nàng chính là kẻ thường xuyên mất tích, chỉ có các loại danh tính giả trà trộn bên ngoài.

Nàng khựng lại một chút rồi nói: "Nghe nói phân thân của hắn đang tìm tổ tiên của Chân Võ đại đế, ngươi tìm phân thân của hắn mà hỏi tung tích bản tôn đi." Phân thân của Diệp Bất Phàm giỏi về xem phong thủy, đào mồ cuốc mả, đến nay đã đào được hai tòa mộ của Đại Thừa tiên quân rồi. "Được!

Ta đi ngay!" Thanh Nhai Thương đại hỷ quá vọng, lập tức khởi hành. "Hắt xì!" Tại Nam Hồng Vực, giữa những dãy núi nhấp nhô,

một thanh niên dáng vẻ tiên phong đạo cốt bỗng nhiên hắt hơi một cái thật mạnh.

Người này chính là phân thân của Diệp Bất Phàm —— Tôn Thất.

Hiện nay y đã danh tiếng lẫy lừng trong tu tiên giới, nhờ đào mộ mà đã thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, được tôn xưng là Đạo Mộ Tổ Sư.

Hiện tại đám mộ tặc lớn nhỏ trong giới đào mộ đều thờ bài vị của y trong nhà. "Mình cảm giác có người đang muốn tính kế bản tổ sư." Tôn Thất nhíu mày.

Y cầm la bàn, bước chân đạp theo bộ pháp, đo đạc núi non. "Tầm long định huyệt xem triền sơn, một tầng triền là một tầng quan." "Quan môn nếu có thiên tầng khóa, định có vương hầu cư nơi này." Tôn Thất bước chân khựng lại, lập tức lấy ra xẻng Lạc Dương chọc vào khe đá.

Đây là bí bảo y tốn giá cao nhờ người luyện chế, có thể dính được tử khí.

Một lúc sau, y rút xẻng Lạc Dương ra, vận chuyển linh tỵ ngửi ngửi, hưng phấn nói: "Tốt tốt tốt, tử khí cực phẩm!

Nơi này tuyệt đối có đại mộ từ vạn năm trở lên!" "Mau đào đạo động!" Vạn Cổ Hồn Tổ bay ra, cấp thiết nói.

Tôn Thất không dám chậm trễ, lấy ra xẻng Toàn Phong cẩn thận đào đạo động.

Hễ là đại mộ tất có trận pháp ẩn giấu thủ hộ, còn có các loại dị thú âm hiểm trấn giữ, phòng không xuể.

Có điều Vạn Cổ Hồn Tổ giỏi phá trận, Tôn Thất lại là đại sư đào mộ, chút vấn đề nhỏ này không làm khó được y, vừa đào vừa rắc dược phấn lên người để xua tan hơi thở người sống.

Một lát sau. "Oanh!" Cả dãy núi sụp đổ, Tôn Thất điên cuồng theo đạo động bò ra ngoài: "Đúng là một tên quỷ nghèo!

Chẳng có chút đồ tùy táng nào cả!

Mau chạy thôi!" Vạn Cổ Hồn Tổ không nói hai lời, nhập vào người Tôn Thất, tốc độ chạy trốn nhanh đến cực điểm, chẳng kém gì Hợp Thể tiên tôn.

Sau khi bọn họ bỏ chạy, một đám tu sĩ vội vàng chạy tới đây.

Dẫn đầu chính là Thái Huyền thiên quân của Vô Ưu tông ở Nam Hồng Vực.

Vị này từng phái người truy sát Diệp Bất Phàm, cũng là sư huynh của Tiên Mộng thiên quân. "Tốc độ nhanh như vậy chỉ có phân thân Tôn Thất của Diệp Bất Phàm thôi." "Tôn Thất, ta đờ mờ tổ tông nhà ngươi!" Thái Huyền thiên quân nhìn đỉnh núi sụp đổ, phẫn nộ gào thét.

Đỉnh núi này là nơi chôn cất tiên tổ của lão. "Chao ôi, bao giờ mới kết thúc đây." Những người khác thầm than.

Nay phong trào đào mộ ở Nam Hồng Vực thịnh hành đều là do tên Tôn Thất này mà ra.

Nghe đồn tên này đang chuẩn bị đào tổ mộ của Chân Võ đại đế, bức vị luyện thể đệ nhất tiên quân này không thể không dời nhà, suốt ngày ngồi khô trên đỉnh tổ mộ để đề phòng bị đào. ...

Đối với những việc phân thân làm, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không biết gì.

Cậu lượn lờ ở Bắc Vực mấy vòng, xác định không có Đại Thừa tiên quân truy tung mới lặng lẽ quay về Tiêu Dao tiên tông, kiểm kê chiến lợi phẩm của mình.

Trong phòng.

Diệp Bất Phàm lấy túi Càn Khôn ra, thần thức thâm nhập vào bên trong. "Không hổ là Liễu trưởng lão, tài nguyên tu luyện đúng là không ít." Trong túi Càn Khôn không có lấy một viên tiên ngọc, buổi giao dịch lão gia hỏa này đã bỏ ra một ngàn vạn mua 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》, trực tiếp từ đại gia biến thành kẻ nghèo hèn.

Có giá trị nhất là ba mươi sáu cây tiên dược đỉnh cấp, đều có liên quan đến việc tấn thăng Đại Thừa, rõ ràng là Liễu trưởng lão đã tốn bao tâm tư thu thập được.

Chỉ riêng những tiên dược này thôi, đặt trong tu tiên giới đã là có giá mà không có thị trường.

Chương 627

Ngoài ra còn có thánh đan trị thương, huyết dược các loại, những thứ này đối với Diệp Bất Phàm không có tác dụng gì lớn.

Có điều có thể mang đi đổi lấy thứ mình cần, đặt ở Đông Hải giá trị sẽ cao thêm bốn phần.

Chiến tranh đồng nghĩa với thương vong, đan dược trị liệu nguyên thần và thần hồn là nhu yếu phẩm.

Còn có vài kiện linh bảo, đối với thực lực của Diệp Bất Phàm không tăng phúc bao nhiêu, ở trạng thái thân rồng, phòng ngự của cậu đã sánh ngang với linh bảo đỉnh cấp.

Tuy nhiên "Thời Không Ngọc Đỉnh" lại là bảo vật hiếm có.

Kết hợp với Thời Không Pháp Tắc của cậu, năng lực suy yếu đòn tấn công của kẻ địch mạnh hơn Liễu trưởng lão nhiều. "Phối hợp với phòng ngự bản thân, vạn pháp bất xâm, không biết có đỡ nổi một kích của Đại Thừa sơ kỳ không." Diệp Bất Phàm trực tiếp xóa bỏ lạc ấn của Liễu trưởng lão, há miệng nuốt vào nguyên thần, khoảnh khắc luyện hóa xong.

Sau đó nhìn sang đống công pháp điển tịch.

Lật xem nửa ngày, Diệp Bất Phàm lộ vẻ thất vọng. 《Tiên Phong Độn》, 《Hô Phong Hoán Vũ》, 《Phi Sa Tẩu Thạch》 đều là thần thông Thiên Cang Địa Sát, cùng lắm chỉ bồi đắp thêm chút cho việc cậu sáng tạo thần thông.

Hiện giờ thực lực Diệp Bất Phàm đã tới cực hạn, Thiên Cang Pháp rất khó tăng thêm chiến lực cho cậu, thứ cậu cần là Bản Nguyên Pháp.

Khổ nỗi thần thông tầm cỡ đó đều nằm trong tay đám Đại Thừa tiên quân kia.

Thần thông chỗ Tử Quần Tử thì tác dụng phụ quá nhỏ, không thích hợp.

Cho nên cậu dự định sẽ chi đậm, hướng Long Hoàng, Côn Bằng mấy vị kia cầu mua yêu pháp!

Khi lật đến môn thần thông cuối cùng, mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên.

Hóa ra lại là 《Đinh Đầu Thất Tiễn》.

Một bản tàn khuyết nghiêm trọng của tiên thuật, hơn nữa không có "Thất Tiễn Thư", chỉ có thể dựa vào tên tuổi, khí tức để tỏa định tiến hành chú sát, lỗ hổng thực sự quá nhiều.

Nếu không phải vậy, Diệp Bất Phàm đã lật thuyền, không chết cũng mất lớp da. 【Đinh Đầu Thất Tiễn · Tiên thuật tàn tật: Phối hợp hai ngọn đèn, hình nhân cỏ để chú sát kẻ địch.

Tu luyện cần một ngày ba lạy, mỗi lần bái tế cần hiến tế thần hồn chi lực của bản thân, uốn nắn uy năng vào hình nhân cỏ, bộc phát uy năng tuyệt thế vào một khắc nào đó.】 【Tác dụng phụ: Người tu luyện cần bái tế hình nhân cỏ, tổn thương thần hồn, hồn phách rơi vào thời kỳ suy yếu ngắn hạn, đồng thời do tiên thuật tàn khuyết, tỷ lệ trúng giảm thấp, thận trọng thi triển.】 【Phụ diện nghịch chuyển: Hình nhân cỏ cần bái tế người tu luyện, tăng cường thần hồn, hồn phách rơi vào thời kỳ cường thịnh ngắn hạn, đồng thời do tiên thuật tàn khuyết, tỷ lệ trúng tăng cao, càng tàn khuyết tỷ lệ trúng càng cao, thận trọng thi triển.】 "..." Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ, càng tàn khuyết tỷ lệ trúng càng cao... "Hóa ra, tiên thuật tàn khuyết mới hợp với mình?" Môn thần thông này tu luyện không khó.

Chỉ có điều muốn bộc phát uy lực cường đại thì cần thời gian dài bái tế uốn nắn hình nhân cỏ.

Tùy theo số lần bái tế mà định đoạt.

Về lý thuyết, bái tế mười vạn lần, 《Đinh Đầu Thất Tiễn》 có thể một tiễn trọng thương Đại Thừa tiên quân!

Đặt 《Đinh Đầu Thất Tiễn》 xuống, cậu nhìn sang đống đan phương.

Cuối cùng cũng tìm thấy đan phương hằng mong ước. 【Tiên Thiên Nhất Khí Đan · Thất giai đỉnh cấp: Cần Long Hồn Thảo, Uyên Ương Hoa, Thần Hành Mộc... các loại linh dược vạn năm trở lên luyện chế ra, có hiệu quả tăng tiến tu vi biên độ lớn.】【Tác dụng phụ: Do dược hiệu cương mãnh bá đạo, có tổn thương nhất định đối với nhục thân, đồng thời dễ gây xung kích cho thần hồn, ảnh hưởng thần trí, có tác dụng gây nghiện.】【Phụ diện nghịch chuyển: Do dược hiệu cương mãnh bá đạo, có tác dụng tăng cường nhất định đối với nhục thân, đồng thời gây xung kích cho thần hồn, có thể giúp người uống minh trí khai ngộ.】"Dược hiệu và tác dụng phụ đều không tệ." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu.

Sau khi nghịch chuyển, loại đan này tăng phúc nhục thân không lớn, nhưng có thể lợi dụng chút tăng phúc này để cưỡng ép luyện thể của cậu đột phá Hợp Thể.

Vấn đề duy nhất là dược liệu cần thiết.

Những thứ này không tính là hiếm thấy nhưng cũng không dễ thu thập, muốn luyện chế số lượng lớn căn bản là không thể. "Cũng may mình tu luyện 《Tọa Vong Tiên Kinh》, tiến vào trạng thái đốn ngộ có thể cải tạo đan phương này một chút, thay thế những dược liệu như Long Hồn Thảo đi." "Ừm, ít nhất cũng phải sáng tạo ra mười mấy phương án thay thế dược liệu." Diệp Bất Phàm quyết định

nghiên cứu kỹ lưỡng, thu lại toàn bộ vật phẩm, lại lật ra 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》 bắt đầu tham ngộ.

Đạo pháp môn này có thể tăng tỷ lệ thành đan, nâng cao trình độ luyện đan của cậu.

Đây là cốt lõi để cậu luyện chế 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》 và 《Yêu Đan》, nếu tu tới đỉnh phong, cậu có lẽ có thể luyện chế ra độc đan cấp thần mười phần.

Diệp Bất Phàm ngộ tính siêu phàm, rất nhanh đã thấu hiểu luyện đan pháp. "Đợi quay về Bồng Lai tiên tông phải tranh thủ thu thập tiên dược, nhờ Thủy Yên tiên tử thu thập cũng không tệ.

Chắt nội của Đại Thừa, thu thập thứ gì cũng chẳng ai nghi ngờ." Diệp Bất Phàm thầm tính toán.

Cậu ở Bắc Vực suốt ngày bị đám trưởng lão Tiêu Dao tiên tông giám sát, hạn chế quá lớn, hơn nữa tài nguyên thiếu thốn.

Trong tình huống không đánh nhau, tiên dược đều bị tu sĩ Hợp Thể nắm chặt trong tay, căn bản không nỡ bán đi.

Đông Hải thì khác, hơn nữa Đông Hải còn có nguồn yêu huyết dùng không cạn.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm chuyển sang tu luyện 《Đinh Đầu Thất Tiễn》, đồng thời cải tạo đan phương 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》.

Trong trạng thái đốn ngộ, tiến độ của cả hai đều cực nhanh.

Đan phương sơ bộ được cải tạo, thay thế phân nửa dược liệu thành 'Hải Linh Thảo', 'Tiên Dương Hoa' là những tiên dược thường gặp.

Đinh Đầu Thất Tiễn cũng tu luyện thành công, hình nhân cỏ và cặp

đèn là của Liễu trưởng lão.

Sáng sớm hôm sau.

Chân trời hiện lên một tia sáng trắng.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên giường.

Trên mặt đất, một hình nhân cỏ hai tay chắp lại, quỳ lạy cậu, đầu đập xuống sàn khanh khách.

Liễu trưởng lão nếu còn sống, thấy cảnh này chắc mắt cũng trào máu ra.

Lão đã dập đầu cho hình nhân cỏ suốt trăm năm, mỗi ngày ba lần bái tế không sai một giây mới tu luyện môn thần thông này tới đại thành.

Đến lượt Diệp Bất Phàm, đảo lộn trời đất, hình nhân cỏ dập đầu cho cậu.

Tốc độ dập đầu ngày càng nhanh, huyết quang trên người hình nhân cỏ ngày càng thịnh, uy năng tích tụ ngày càng mạnh.

Đại đạo phù văn chi chít, lực chú sát đã có thể đe dọa Hợp Thể sơ kỳ rồi.

Còn Diệp Bất Phàm như một vị lão Phật gia ung dung ngồi đó, thần hồn ngày càng mạnh thêm. "Vù!" Trong phòng dấy lên cơn gió nhẹ, thần hồn của Diệp Bất Phàm đột phá giới hạn, đạt tới cảnh giới Hợp Thể đại viên mãn.

Khả năng cảm nhận thiên địa càng thêm rõ nét, phòng ngự thần hồn tăng cường.

Tu vi Hợp Thể sơ kỳ, thần hồn Hợp Thể viên mãn, chuyện lạ đời này cũng chỉ mình Diệp Bất Phàm làm được. "Hưởng thụ hình nhân cỏ bái tế mà thần hồn có thể mạnh lên, cái này thoải mái hơn triệu

hoán Minh Vương nhiều." Diệp Bất Phàm cảm thán vạn phần. "Lộc cộc~" Do hình nhân cỏ dập đầu quá hăng, cái đầu rụng luôn ra ngoài, lăn lóc sang một bên.

Mất đầu rồi nhưng hình nhân cỏ hai tay vẫn chắp lại, vẫn tiếp tục lạy, cái cổ bị đứt đập xuống sàn khanh khách.

Thành tâm!

Quá sức thành tâm luôn!

Diệp Bất Phàm xót xa không thôi, vội vàng dừng tu luyện 《Đinh Đầu Thất Tiễn》, khâu cái đầu hình nhân cỏ lại và gia cố thêm.

Thứ này không dễ chế tạo, không thể để hỏng được.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng của Kim tông chủ. "Trịnh sư đệ, đến lúc về Bồng Lai tiên tông rồi." "Đừng lạy nữa." Diệp Bất Phàm chộp lấy hình nhân cỏ thu vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Sau đó chỉnh đốn y phục, mở cửa mời Kim tông chủ vào, kinh ngạc nói: "Chẳng phải nói chiều nay hoặc ngày mai mới đi sao?" "Trịnh sư đệ, không biết là đệ may mắn hay bất hạnh nữa." Kim tông chủ khổ cười nói: "Đêm qua ta mới biết là người của Tiên Đình muốn giết đệ." Lão đem chuyện Tiên Long tộc giết chết Liễu trưởng lão, bộc quang chuyện Tiên Đình kể lại một lượt.

Chuyện này hiện đã nằm trên hệ thống tình báo của tất cả các đại thế lực.

Chỉ có Trịnh Thạch là không màng thế sự nên chẳng biết gì. "Cái gì?!

Liễu trưởng lão bị Long tộc giết?

Tiên Đình muốn giết đệ?!" Diệp Bất Phàm đầy mặt chấn kinh.

"Ừm, chúng ta vẫn nên sớm quay về Bồng Lai tiên tông, nơi đó mới là địa bàn của mình.

Bắc Vực này nhiều thế lực quá, suy cho cùng không phải nơi ở lâu." Kim tông chủ trịnh trọng nói.

Cánh tay của Tiên Đình có dài đến đâu cũng không vươn tới Đông Hải được. "Được, giờ khởi hành luôn." Diệp Bất Phàm trên mặt hiện lên vẻ kinh khủng, lập tức đáp.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Kim tông chủ, Thanh Liên và các trưởng lão khác tập kết bên ngoài Tiêu Dao tiên tông.

Thủy Yên tiên tử trong bộ đồ đỏ rực rỡ như một viên minh châu tỏa sáng, đặc biệt bắt mắt.

Chương 628

Người tiễn biệt chỉ có cô dì chú bác và trưởng lão của Thủy Yên tiên tử, còn đám thanh niên tài tuấn thì chẳng thấy bóng dáng đâu, e là không nhịn được mà muốn cướp dâu. "Thủy Yên, sang bên đó nếu bị bắt nạt thì cứ nói với tổ mẫu.

Tổ mẫu tuy già nhưng đánh gãy hai chân của cảnh giới Luyện Hư thì vẫn không thành vấn đề đâu." Một lão bà vỗ vỗ đôi tay ngọc của Thủy Yên tiên tử, ánh mắt liếc xéo Diệp Bất Phàm.

Ông nội của Thủy Yên tiên tử đã tọa hóa từ lâu, duy chỉ có bà nội tu luyện Trường Sinh Công nên sống thọ hơn nhiều so với tu sĩ Hợp Thể cùng cảnh giới.

Có điều cũng sắp đến lúc rồi. "Thủy Yên, tiểu cô đã sớm coi nhẹ sinh tử, nếu có kẻ bắt nạt con, tiểu cô sẽ vặn đầu hắn xuống làm chén uống rượu." Một vị phu nhân khác dặn dò. "Ta ghét nhất loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ, loại đó đáng bị thiến.

Thủy Yên à, nếu thấy loại người này cứ nói với biểu tẩu, biểu tẩu sẽ thiến hắn." Một đám tiền bối mồm năm miệng mười, ngôn từ vô cùng sắc bén.

Nghe mà Kim tông chủ, Thanh Liên tiên tôn và các trưởng lão khác đều rùng mình.

Bọn họ coi như hiểu vì sao Thủy Yên tiên tử lại đơn thuần như vậy, hóa ra ở Tiêu Dao tiên tông nàng được sủng ái đến thế.

Trịnh Thạch mà phụ nàng thì chẳng khác nào đối địch với cả Tiêu Dao tiên tông.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, coi như không nghe thấy.

"Cháu cũng không còn nhỏ nữa, nên sinh con đi." Lại một bà lão xen vào. "Cháu biết rồi mà." Thủy Yên tiên tử má đỏ bừng, nhỏ giọng đáp. "Trịnh Thạch, về tới Bồng Lai tiên tông thì đừng ra ngoài, cứ thành thật ở trong tông môn tu hành." Tiêu Dao tiên quân đứng trước mặt Diệp Bất Phàm, trịnh trọng dặn dò.

Lão lại bổ sung: "Mấy ngày nữa lão phu sẽ thường trú ở đảo Bồng Lai, tu hành có chỗ nào không hiểu cứ đến tìm ta." Tiêu Dao tiên tông với tư cách là thế lực đệ nhất Bắc Vực, không chỉ có một vị Đại Thừa này.

Mà là có ba vị, chỉ có điều hai vị kia là Đại Thừa sơ kỳ, quyền hạn nắm giữ không lớn lắm. "Rõ." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Sau đó dưới sự chú ý của vô số ánh mắt của Tiêu Dao tiên tông, Diệp Bất Phàm đưa Thủy Yên tiên tử lên chiến thuyền Thính Phong.

Đợi chiến thuyền biến mất nơi chân trời, nhạc phụ tương lai của Diệp Bất Phàm là Sinh Tử tiên tôn nói: "Ta vẫn lo lắng cho an nguy của con gái." Các vụ ám sát phía Tiên Đình thực sự hung hiểm, không thể không đề phòng. "Không sao, lão phu sẽ đích thân âm thầm hộ tống, ta muốn xem kẻ nào dám động vào chúng!" Ánh mắt Tiêu Dao tiên quân lạnh lẽo.

Phía Tiên Đình, lão phải thử thăm dò rõ ràng xem thái độ thế nào.

Chuyện này liên quan đến cục diện Đông Hải và Bắc Vực. "Đa tạ tổ phụ." Sinh Tử tiên tôn trong lòng hơi nhẹ nhõm, cung kính nói.

Còn về hành tung của Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử, các tiên môn đỉnh cấp ở Bắc Vực, Tây Vực, Nam Hồng Vực cũng đang chú ý.

Thế lực của Tiên Đình quá lớn, mỗi cử động đều mang ý nghĩa thâm sâu.

Nếu Tiên Đình vẫn ra tay với hai người này, chuyện này chỉ chứng

minh một điều: Tiên Đình sắp khuếch trương rồi.

Đến lúc đó, các tiên môn đỉnh cấp này chắc chắn sẽ liên thủ, bằng mọi giá phải diệt quốc.

Tử Vi tiên đế với vận nước gia trì, thực lực vô hạn khuếch trương đã phá vỡ giới hạn Đại Thừa, loại người này buộc phải chết. ...

Trung Vực, Tiên Đình.

Trong điện Tiên Loan rộng lớn, một thân ảnh nguy nga ngồi ở vị trí đầu tiên, tự có khí phách nuốt chửng vạn dặm như hổ. "Chuyện này là thuộc hạ thất trách, xin Tiên Đế trách phạt!" Tiên Vân Vệ chỉ huy sứ quỳ một gối xuống đất.

Bất luận là Lật Thượng Vệ, Khanh Thượng Vệ hay Liễu trưởng lão đều do gã thống lĩnh.

Mục đích của Tiên Đình bị bại lộ đã ảnh hưởng cực lớn đến định hướng chiến lược của Tiên Đình.

Muốn đột kích, dùng thế lôi đình hạ gục Bắc Vực giờ là chuyện không thể.

Tử Vi tiên đế ánh mắt rực cháy, lãnh đạm nhìn gã, không nói một lời.

Cả đại điện chìm trong sự im lặng chết chóc.

Trán Tiên Vân Vệ chỉ huy sứ dần lấm tấm mồ hôi lạnh, gã là một Đại tiên tôn nhưng đối mặt với Tiên Đế lại chẳng có lấy nửa phần ý nghĩ phản kháng. "Cách chức, lui xuống nhận phạt đi." Tử Vi tiên đế hờ hững lên tiếng. "Rõ!" Tiên Vân Vệ chỉ huy sứ trong lòng thở phào, vội vàng cúi người lui xuống.

Một lát sau, Tiên Linh Vương chậm rãi bước vào điện, trầm giọng nói: "Đã tra rõ, Tầm Tiên đạo nhân không có ở Thiên Cơ Quốc, Long

tộc ra tay giết Nam Lăng Tương đa phần là người của lão, đây là muốn ngăn cản Tiên Đình xâm lược." "Trịnh Thạch, Thủy Yên bên kia còn có cần động thủ không?" "Không cần nữa, giờ giết hai tên tiểu bối chẳng còn ý nghĩa gì." Tử Vi tiên đế ánh mắt sâu thẳm, thản nhiên nói: "Tiếp tục chuẩn bị, Tiên Đình khuếch trương là chuyện tất yếu, chẳng qua là phải trả giá nhiều hơn một chút mà thôi." "Rõ." Tiên Linh Vương chắp tay lui xuống.

Đợi khi rời khỏi điện Tiên Loan mới thực sự thả lỏng.

Lão là Đại Thừa sơ kỳ, nhưng đối mặt với Tử Vi tiên đế luôn có cảm giác như đối mặt với một nỗi kinh hoàng đại khủng bố. "Đạo lão, phiền ông bói xem con rồng đó là ai." Tử Vi tiên đế trầm giọng nói.

Tầm Tiên đạo nhân không thể nào tự mình ra tay, chỉ có thể tìm đột phá khẩu từ con rồng đó.

Dứt lời, từ điện phụ bước ra một lão giả mặc đạo bào.

Lão giả này chính là bói toán sư bát giai đỉnh cấp của Tiên Đình, Đạo lão, am hiểu bói toán Tam Thức —— Thái Ất Thần Số, Kỳ Môn, Đại Lục Nhâm.

Một điều không ai biết là Đạo lão bói toán căn bản không bị thiên đạo phản phệ, khả năng bói toán chỉ đứng sau Tầm Tiên đạo nhân.

Lão lấy ra một nén nhang và lư hương.

Nếu Diệp Bất Phàm ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ngay, nén nhang này giống hệt loại lợi khí ám sát mà Ngũ Tiên Giáo phái người giết cậu.

Đạo lão lấy nhang châm lửa, cắm vào lư hương.

Khói hương nghi ngút, quán thông thiên địa pháp tắc, bao phủ lão bên trong.

Đây là chìa khóa để ngăn chặn thiên đạo phản phệ. "Chấn tam, Khôn lục, Tốn cửu..." Đạo lão thôi diễn thiên cơ, khựng lại một chút rồi nói: "Diệp Bất Phàm." "Là hắn?

Thằng nhóc này đúng là ở đâu cũng có mặt nhỉ." Tử Vi tiên đế nhíu mày. "Kẻ này dung hợp Thời Không Vẫn Tinh, chưa thể chết được." Đạo lão nhắc nhở: "Nếu gây ra sự phản cảm của vị kia, ngài e là cũng chẳng được yên đâu." "Bản đế biết, không thể giết nhưng có thể bắt.

Bắt lấy rồi giam lỏng đi, đỡ vướng mắt." Tử Vi tiên đế thản nhiên nói. ...

Đúng lúc này.

Chiến thuyền Thính Phong băng qua Bắc Vực, tiến vào phạm vi Trung Vực.

Diệp Bất Phàm ngồi trong thuyền nhìn Thủy Yên tiên tử đang tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút đau đầu.

Đợi về tới Bồng Lai tiên tông là phải đại hôn.

Động phòng hoa chúc là chuyện không tránh khỏi.

Nên ngủ, hay không ngủ đây?

Đó là một vấn đề. "Trịnh lang, chàng nhìn thiếp làm gì?" Thủy Yên tiên tử quay đầu lại. "Không có gì, chỉ là rước được nàng về, tâm trạng quá đỗi kích động thôi." Diệp Bất Phàm cười nói.

Trong lòng tôi lại đang cân nhắc, đến lúc động phòng hoa chúc, có nên thêm chút đồ chơi nhỏ không nhỉ?

Ví dụ như mặt nạ che mặt chẳng hạn?

Nhưng nếu làm vậy, liệu tiểu Thủy Yên có nghĩ mình là một kẻ biến thái không? "Thiếp sẽ cố gắng làm một người vợ hiền." Thủy

Yên tiên tử thẹn thùng đáp, nàng lấy hết dũng khí, gieo mình vào vòng tay của Diệp Bất Phàm.

Một mùi hương thoang thoảng thấm đẫm tâm can khiến tâm trạng cậu dịu đi không ít. "Ừm." "Trưởng bối trong nhà nói, thiếp nên có một đứa con rồi." "Ừm...

Cái gì?!" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên nói: "Liệu có quá sớm không?

Hiện tại tu hành mới là then chốt.

Nàng và ta mới chỉ là tu vi Luyện Hư, trong loạn thế mạng sống như treo đầu sợi tóc này, sao có thể bảo vệ được đứa trẻ?" Đối với chuyện sinh con đẻ cái, cậu thực sự chẳng có hứng thú gì. "Nên thiếp mới hỏi ý kiến của Trịnh lang, thiếp nghe theo chàng." Thủy Yên tiên tử suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý.

Chương 629

Những kẻ muốn hại bọn họ rất nhiều, như Hải Yêu tộc, Tiên Đình, hay Diệp Bất Phàm.

Những thực thể đó, ngay cả tằng tổ phụ của nàng cũng khó lòng phòng bị. "Đợi đại hôn xong rồi tính tiếp đi." "Vâng ạ." Thủy Yên tiên tử cùng cậu nồng nàn một lát rồi mới về phòng bên cạnh, dường như nàng cũng lo sợ Trịnh Thạch sẽ không kìm chế được.

Nàng ở phòng bên đả tọa tu hành, tham ngộ 《Tọa Vong Tiên Kinh》.

Thiên phú của nàng cực kỳ tốt, công pháp này đã nhập môn, nhưng khả năng kiểm soát đốn ngộ rất kém, rất dễ bị hóa đạo.

Diệp Bất Phàm cũng không rảnh rỗi, mỗi ngày đều cải tạo 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》.

Vài ngày sau.

Cậu đã cải tạo được tám phương án thay thế dược liệu.

Tiến độ của 《Đinh Đầu Thất Tiễn》 cũng rất khả quan, uy lực đã đủ sức đe dọa Hợp Thể trung kỳ.

Đạo thảo nhân (người rơm) mỗi ngày ba lần quỳ lạy khấu đầu trước cậu, chuẩn xác vô cùng. "Xem ra chưa đầy hai năm nữa, môn thần thông này sẽ được uẩn dưỡng thành át chủ bài lớn nhất của mình, có thể đe dọa được cả Đại Thừa sơ kỳ." Diệp Bất Phàm thầm kỳ vọng.

Liễu trưởng lão khi tế bái đạo thảo nhân cần phải hiến tế thần hồn chi lực, nên tốc độ uẩn dưỡng cực kỳ chậm.

Nhưng Diệp mỗ nhân thì khác, đạo thảo nhân tế bái cậu, chẳng

tốn chút thần hồn chi lực nào để hiến tế mà tốc độ uẩn dưỡng lại nhanh đến mức kinh người. "Đến Nam Hồng Vực rồi." Trên boong thuyền vang lên tiếng thông báo.

Diệp Bất Phàm rời khỏi khoang thuyền, bước lên boong: "Xem ra Tiên Đình không định ra tay nữa rồi." "Mục đích của Tiên Đình là đẩy chiến tranh Đông Hải vào giai đoạn gay gắt, ý đồ đã lộ rõ, ra tay tiếp cũng chẳng có tác dụng gì." Thanh Liên tiên tôn cười lạnh, khinh thường mưu mô của Tiên Đình.

Diệp Bất Phàm gật đầu, từ trên mây nhìn xuống đại địa Nam Hồng Vực.

Bỗng nhiên, ánh mắt cậu nheo lại.

Giữa rừng núi, một lão giả mặc đạo bào bé xíu như con kiến đang cầm la bàn bước đi, lẩm bẩm: "Phân kim định huyệt khán triền sơn..." Dường như chú ý tới điều gì, lão hơi ngẩng đầu nhìn lên. "Cái phân thân này càng lúc càng thiếu đức rồi, đây là đang nhắm vào mộ tổ của Chân Ma Tiên Tông à?" Diệp Bất Phàm liếc nhìn sơn môn cách đạo bào lão giả không xa, trong lòng cạn lời.

Cậu nghi ngờ tin đồn phân thân đào mộ tổ của Chân Võ Đại Đế chính là tin giả do tên thiếu đức này tung ra để che đậy mục tiêu thực sự.

Suy nghĩ một lát, cậu lợi dụng sợi dây liên kết vô hình giữa hai người để truyền đi một thông điệp.

Vốn dĩ cậu muốn thông qua Tiêu Mật Đào và Lý Thu Thủy để lấy phần sau của 《Thiên Sát Chân Ma Công》 và 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, nhưng giữa đường lại lòi ra gã Tiên Đình.

Cậu đành phải để phân thân đi thực hiện kế hoạch, thành công hay không thì phải xem tạo hóa.

Lão giả mặc đạo bào ánh mắt lóe lên, thản nhiên tiếp tục tìm mộ.

Diệp Bất Phàm đang định quay lại khoang thuyền thì bỗng có cảm giác như đang bị ai đó dõi theo.

Lần theo cảm giác đó, cậu nhìn về phía Băng Nguyên quốc của Nam Hồng Vực cũ, Tầm Tiên đạo nhân đang mỉm cười nhìn cậu, môi khẽ động, không biết đang nói gì.

Trong khi đó, Thanh Liên tiên tôn và Kim tông chủ đứng cạnh cậu lại chẳng hề hay biết. "Lão già này..." Diệp Bất Phàm quay lại khoang thuyền.

Không lâu sau, một hình chiếu hiện ra trước mặt. "Tiểu hữu, nhiều ngày không gặp, phong thái vẫn như xưa." Tầm Tiên đạo nhân cười ha hả, dáng vẻ tiên phong đạo cốt. "Kẻ mặc áo xám tại buổi giao dịch quả nhiên là ông." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói: "Chuyện nhỏ như Tiên Đình mà cũng đáng để Tầm Tiên tiền bối đích thân truyền tin sao?" "Chuyện tuy nhỏ nhưng quan hệ đến cục diện của tu tiên giới." Tầm Tiên đạo nhân mỉm cười. "Dám hỏi tiền bối tu vi gì?

Một hình chiếu hóa thân lại có thể qua mặt được Tiêu Dao tiên quân đang bí mật bảo vệ Thính Phong chiến thuyền để xuất hiện trước mặt tôi." Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Tầm Tiên đạo nhân cười mà không đáp, rõ ràng không muốn trả lời. "Nói đi, có chuyện gì?" Diệp Bất Phàm bình tĩnh hỏi. "Thiên Sát Nội Cảnh Địa sắp mở rồi, chắc hẳn cậu sẽ không bỏ lỡ.

Trong đó có một vật còn quan trọng hơn cả Thiên Sát Chân Ma Công và Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, đó là một chiếc lư hương.

Cả Ngũ Tiên Giáo và Tiên Đình ở Trung Vực đều muốn có nó." "Cậu đoạt được vật này sẽ có lợi ích cực lớn cho sau này." Tầm Tiên đạo nhân vuốt râu nói. "Mục đích của ông là gì?" Diệp Bất Phàm nói

ngắn gọn. "Chỉ là đang đánh cờ với một người mà thôi." "Được, nhưng tôi muốn tiên thuật, tiên kinh, tiên dược đỉnh cấp, tiên khí..." Diệp Bất Phàm gật đầu, sau đó liệt kê ra một tràng dài như đọc thực đơn.

Tầm Tiên đạo nhân cứng mặt, bất lực nói: "Cái lư hương đó đã là lợi ích to lớn rồi, cậu còn muốn đòi thêm đồ?

Lão hủ nghèo rớt mồng tơi, chẳng có gì cả.

Cứ cách một thời gian, trí nhớ của lão hủ lại biến mất, ngoài Thiên Cơ Thuật ra, những thứ khác đều đã quên sạch rồi." Diệp Bất Phàm sửng sốt, thốt ra: "Chẳng phải là não có bệnh sao?" "Bốn vị hồng nhan tri kỷ của cậu, lão hủ thấy cũng đến lúc nên gả đi rồi." Mí mắt Tầm Tiên đạo nhân giật giật, cười một cách đầy thâm hiểm: "Thật trùng hợp, dưới môn hạ của Thiên Vận tổ sư có vài đệ tử tướng mạo và tư chất cũng khá." Lục La, Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ, Chu Huyên Nhi - bốn nàng những năm nay vẫn luôn ở Thiên Cơ quốc, chung đụng với Thiên Cơ nữ đế. "Tiền bối đừng trách, Diệp mỗ tính tình thẳng thắn." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Về điểm này, Thiên Cơ quốc có ơn với cậu.

Nếu không có họ che chở, hiện tại bốn nàng Lục La sớm đã bị đám Đại Thừa tiên quân thèm khát kia bắt đi rồi. "Ừm, vậy chuyện gả người để sau hãy nói." Tầm Tiên đạo nhân cười. "Thời gian mở Thiên Sát Nội Cảnh Địa còn quá lâu, tôi không đợi được, có cách nào mở sớm không?" Diệp Bất Phàm hỏi. "Có thể, trong vòng mười năm, lão hủ sẽ đích thân ra tay mở nó.

Nhưng cậu có chắc mình cạnh tranh lại đám Đại Thừa kia không?" Thiên Sát Nội Cảnh Địa liên quan đến bí mật Chân Tiên, quá nửa số Đại Thừa tiên quân trong tu tiên giới sẽ không bỏ qua.

Một kẻ mới chỉ là Hợp Thể như Diệp Bất Phàm, tỷ lệ tử vong là

rất cao. "Tất nhiên rồi." Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói.

Lư hương gì chứ?

Cậu vốn chẳng định lấy, thứ mà Tầm Tiên đạo nhân phải đích thân đến dặn dò thì quỷ mới biết bên trong có bẫy hay không.

Cậu đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa chỉ để tìm công pháp của mình, lấy cấm kỵ bản nguyên pháp và tiên dược mà thôi.

Mục tiêu của đám Đại Thừa là bí mật Chân Tiên, chẳng liên quan gì đến cậu.

Còn về việc dùng thân phận gì để vào: Cháu rể của Tiêu Dao tiên quân, hay thân phận Yêu tộc của Hải Yêu Tiên Tông.

Dù chọn cách nào thì bên trên cũng có Đại Thừa tiên quân bảo kê, độ an toàn tăng lên đáng kể.

Cuối cùng, hình chiếu của Tầm Tiên đạo nhân biến mất. "Dù có mở sớm hay không, tôi cũng phải chuẩn bị đầy đủ, tạo vài cái danh tính giả để dự phòng, tu vi và nhục thân bắt buộc phải thăng lên Hợp Thể hậu kỳ." Đến được Hợp Thể hậu kỳ, cậu mới thực sự có sức tự vệ trước mặt Đại Thừa.

Thiên Cơ thuật và trận pháp cũng phải nâng cao để đề phòng Tiên Đình.

Thính Phong chiến thuyền đi ngang qua Nam Hồng Vực, cuối cùng tiến vào Đông Hải, dọc đường không gặp trở ngại nào.

Tiên Đình ở Trung Vực rõ ràng đã từ bỏ kế hoạch ám sát.

Nhưng Yêu tộc ở Đông Hải lại phái mười vị Yêu tộc Đại Tiên Tôn như Kim Ô, Kim Sí Đại Bàng, Côn Bằng Thái Khôn, Long tộc Ngao Thanh đột kích.

Cộng thêm Long Hoàng đích thân ra tay, công thế mãnh liệt, suýt

chút nữa đã đánh nổ Thính Phong chiến thuyền.

Mục tiêu không chỉ là Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử, mà còn có cả Kim tông chủ, Thanh Liên tiên tôn – những tinh anh Hợp Thể này.

Hải Yêu tộc chẳng quan tâm đến mưu tính gì cả.

Cuộc chiến giữa họ với Tiêu Dao Tiên Tông và Bồng Lai Tiên Tông đã nổ ra, không ngươi chết thì ta sống, chiến tranh gay gắt là chuyện sớm muộn.

Một khi giết được những người này, chiến lực đỉnh cấp của phe Nhân tộc sẽ giảm mạnh.

May mà có Tiêu Dao tiên quân bí mật thủ hộ mới đẩy lui được đám Yêu tộc này. "Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp." Diệp Bất Phàm đứng trên boong tàu tan hoang, khói bụi mịt mù, khóe miệng rỉ máu, rõ ràng đã bị thương.

Cậu suýt chút nữa bị dư ba yêu khí của Long Hoàng chấn chết.

Thủy Yên tiên tử bên cạnh bị thương nặng hơn vì nàng đã chắn trước mặt Diệp Bất Phàm, khiến dư ba xuyên thấu bụng dưới, bộ giá y đỏ rực bị nhuộm máu đến chói mắt.

Nàng tựa vào người Diệp Bất Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt đẹp hơi đờ đẫn. "Ừm." Tiêu Dao tiên quân gật đầu, búng tay một viên liệu thương thánh đan vào miệng Thủy Yên tiên tử.

Ông sa sầm mặt mày, lạnh lùng nhìn Kim tông chủ: "Tiểu bối, tông môn của ngươi có phản đồ mà ngươi còn không biết?

Về đến Bồng Lai Tiên Tông, hai lão già Trảm Long, Thủy Trạch phải đưa ra một lời giải thích thỏa đáng cho bản tiên quân!" Đòn tấn công của Long Hoàng đã bị ông chặn lại, nhưng dư ba lại đánh chính xác vào điểm yếu của Thính Phong chiến thuyền khiến nó bị hỏng một nửa, tằng tôn nữ và cháu rể cũng suýt chết.

Mười vị Hợp Thể Đại Tiên Tôn kia cũng tấn công vào lỗ hổng trận pháp.

Chương 630

Điều này rõ ràng có vấn đề. "Tiêu Dao tiền bối yên tâm, về đến nơi tôi nhất định sẽ tra xét đến cùng!" Kim tông chủ mồ hôi lạnh đầm đìa, lập tức cam đoan.

Trong lòng ông cũng bốc hỏa, không ngờ tông môn lại có gian tế, mà còn là cấp cao! "Hừ!

Ngươi nên thấy may vì cháu của ta không chết, chỉ bị thương, nếu không tất cả các ngươi đều phải chôn cùng!" Tiêu Dao tiên quân lạnh lùng nói, ánh mắt băng giá.

Ông bảo: "Trịnh Thạch, đưa Thủy Yên về chữa thương." Nói xong, ông ném cho cậu một bình ngọc.

Diệp Bất Phàm chắp tay nhận mệnh, bế Thủy Yên tiên tử trở về khoang thuyền, cho nàng uống đan dược, rót pháp tắc vào hỗ trợ luyện hóa.

Ở cảnh giới này, thương thế nhục thân không đáng là bao, nhưng thương thế nguyên thần rất khó lành, may mắn là đan dược của Tiêu Dao tiên quân đều là liệu thương thánh đan thất giai đỉnh cấp. "Nàng ngốc à?" Diệp Bất Phàm nhìn Thủy Yên tiên tử đã tỉnh lại, sắc mặt âm trầm: "Nàng mới chỉ là Luyện Hư, một chút dư ba của Đại Thừa tiên quân cũng đủ lấy mạng nàng rồi!" "Chàng là phu quân của thiếp mà, hơn nữa chàng là luyện khí sư, không giỏi đấu pháp...

Thiếp... thiếp lợi hại hơn chàng." Thủy Yên tiên tử lý nhí nói, bàn tay nhỏ kéo kéo vạt áo của Diệp Bất Phàm: "Đừng giận nữa có được không?" Nàng đỡ đòn đó hoàn toàn là do bản năng. "Ngốc tử." Diệp Bất Phàm vẫn giận dữ, không biết là mắng chính mình hay mắng nàng.

Thủy Yên tiên tử lần đầu thấy Trịnh Thạch tức giận như vậy, lại kéo kéo vạt áo cậu lần nữa. "Haizz, sau này gặp nguy hiểm thì lo chạy trước đi, đừng có quản ta." Diệp Bất Phàm thở dài, nhắm mắt lại.

Cậu vốn chẳng sợ dư ba của Long Hoàng, dù sao cũng có thể hồi sinh, chết không được.

Nhưng món nợ ân tình với Thủy Yên này ngày càng chồng chất, xem như hoàn toàn không trả nổi rồi. "Vâng vâng." Thủy Yên tiên tử thấy người thương không chấp nhất nữa, lập tức cười tươi rạng rỡ, nụ cười như ánh mặt trời, vô cùng động lòng người. "Đồ ngốc." Diệp Bất Phàm cạn lời: "Người phụ nữ ngốc nghếch này gặp phải mình đúng là xui xẻo." "Lần này về, Long Hoàng nhất định phải trả phí tổn thất cho mình!" Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, ánh mắt lóe lên hung quang: "Tiện thể hỏi luôn tài liệu về Thính Phong chiến thuyền, xem lão lấy được từ đâu!" Hải Yêu Tiên Tông có gián điệp ở Bồng Lai Tiên Tông và Hồng Trần Tiên Tông, nhưng chưa đến mức lấy được tài liệu của Thính Phong chiến thuyền.

Giữa nhân tộc và yêu tộc, việc cài cắm gian tế vốn đã rất khó khăn. ...

Vài ngày sau.

Thính Phong chiến thuyền tàn tạ tiến vào Bồng Lai tiên đảo, neo đậu trước sơn môn. "Đã xảy ra chuyện gì?" Một đám trưởng lão Hợp Thể kinh hãi, khi thấy không ai thiệt mạng mới thở phào nhẹ nhõm.

Duy chỉ có Bồ Đề tiên tôn thấy Trịnh Thạch vẫn bình an vô sự thì ánh mắt hiện lên vẻ âm u, thầm mắng đám Tiên Đình đúng là phế vật, ngay cả một tên Trịnh Thạch cũng không giết nổi. "Gặp chút sự cố, có kinh không có hiểm." Kim tông chủ bước xuống thuyền, qua loa cho xong chuyện, ánh mắt dửng dưng lướt qua từng vị Hợp Thể tiên tôn.

Gian tế nhất định phải lôi ra. "Mau đón Thủy Yên tiên tử nhập

tông." Một lão giả lên tiếng.

Đã trở về an toàn thì tiếp theo sẽ là đại điển hôn lễ để gắn kết hai tông môn.

Thời gian qua, phía Bồng Lai Tiên Tông bị tập kích nhiều lần, thương vong khá lớn. "Ừm." Diệp Bất Phàm không nói gì, lập tức đưa Thủy Yên tiên tử về cung điện bên cạnh Linh Cư cung.

Sau khi họ trở về, Kim tông chủ sắp xếp chấp pháp trưởng lão bí mật điều tra gian tế, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như mặt nước, hỏa tốc phát thiệp mời các thế lực lớn tham dự hôn lễ.

Những ngày sau đó, cả Bồng Lai tiên đảo náo nhiệt phi thường.

Người đến sớm nhất là Đại Thừa đệ nhất của Hồng Trần Tiên Tông – Hồng Trần tiên quân, theo sau là Ma Cầm tiên quân, Thái Âm tiên quân cùng nhiều vị Hợp Thể.

Các thiên tài trên bảng chiến tranh cũng kéo đến.

Kẻ cưỡi linh cầm, người ngồi xa liễn hoặc phi chu cổ xưa.

Sau Hồng Trần Tiên Tông là đám nam thanh nữ tú của Âm Dương Tiên Ma Tông.

Nam tử thì ngọc thụ lâm phong hoặc tà khí lẫm liệt; nữ tử thì như trăm hoa đua nở, đủ mọi phong cách từ ngự tỷ, thanh thuần đến thiếu phụ, lẳng lơ, vạm vỡ hay mảnh mai, kiểu gì cũng có.

Phía Đông Hải, Ngũ Tiên Giáo cũng nhận được lời mời, người đến là Đồng trưởng lão – kẻ bao dưỡng Trương Đạo Tiên.

Ngoài ra còn có Chân Ma Tiên Tông, Thiên Tiên Tông, Vô Ưu Tiên Tông, Chân Võ Tiên Tông, Trương gia, Tuyết Tiên Tông, Thiên Cơ quốc của Nam Hồng Vực.

Tây Vực ba mươi ba thiên, sáu nước hai mươi bảy động.

Phía Bắc Vực có Trường Sinh, Ngô Đồng, Thiên Ma Giáo, Tuyết Linh Tông... phái đại diện mang lễ vật đến chúc mừng.

Quy mô cực cao, cảnh tượng hoành tráng chưa từng có, chấn động cả Bồng Lai tiên đảo.

Một số tán tu chưa từng thấy cảnh này, chỉ cảm thấy từng người đến đều như thần long trên trời, xa tận chân trời. "Đây không chỉ đơn giản là dự đám cưới đâu nhỉ?" Có tu sĩ suy đoán, nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Tiên Đình, mượn đại hôn của hai tông để bàn bạc đối phó Tiên Đình.

Còn nhân vật chính của đám cưới là Thủy Yên tiên tử thì đang dưỡng thương.

Diệp Bất Phàm cũng lấy lý do bị thương để bế quan tại Linh Cư cung.

Một là vì tâm hư, người quen đến quá nhiều, lại còn có cả các hồng nhan tri kỷ của mình.

Hai là để luyện chế 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》, cậu muốn mượn nó để đột phá nhục thân Hợp Thể.

Mọi việc tiếp đãi đều ném cho người bạn Thanh Liên tiên tôn.

Thanh Liên tiên tôn từ sáng đến tối phải tiếp đón người của các thế lực lớn, bận tối mày tối mặt.

Chỉ chờ khi tất cả các thế lực tề tựu đông đủ, hôn lễ mới bắt đầu cử hành. ...

Vài ngày sau.

Đông Hải, Quy Khư.

Hải Yêu Tiên Tông. "Cái gì?!

Lúc đó cậu có mặt trên Thính Phong chiến thuyền sao?

Sao không nói sớm?" Long Hoàng vuốt râu rồng, nhìn Diệp Bất Phàm, há hốc mồm.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa lão đã giết chết kẻ giúp mình phản tổ.

Nếu đối phương thực sự chết, tổn thất của Yêu tộc Đông Hải sẽ là cực kỳ lớn. "Cậu là tên nào trên chiến thuyền đó?" Long Hoàng ngẩn ra hồi lâu rồi khó chịu nói: "Để sau này bản hoàng không giết nhầm cậu như giết một tên tiểu lâu la của Bồng Lai Tiên Tông." Lão hoàn toàn không biết thân phận bên ngoài của Diệp Bất Phàm. "Tôi bị dư ba của ông chấn trọng thương, không dưỡng mấy trăm năm là không khỏi, phải bồi thường tiền, phí tổn thất tinh thần, cộng thêm phí dinh dưỡng và phí chữa thương." Diệp Bất Phàm không trả lời mà sầm mặt đòi nợ. "Cậu giết cặp Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử kia đi thì chuyện bồi thường có thể cân nhắc." Long Hoàng trầm ngâm nói: "Vừa hay bọn họ đại hôn, rất nhiều thế lực đều phái người đến, hai người này mà chết thì mặt mũi đám nhân tộc kia xem như bị giẫm nát dưới đất." Trong mắt lão, Diệp Bất Phàm chắc hẳn là một trong số những trưởng lão Hợp Thể kia, không liên quan gì đến Trịnh Thạch.

Tiêu Dao tiên quân tuy già nhưng mắt không hề quáng gà. "Tôi giết?

Tôi mới là Hợp Thể, đi giết người trước mặt một đám Đại Thừa sao?" Diệp Bất Phàm chột dạ, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ: "Tôi thấy chuyện phản tổ cần phải cân nhắc lại, vạn năm phản tổ một lần thì thế nào?" "Cậu xem bản hoàng có sống được vạn năm nữa không?" Long Hoàng lườm một cái. "Vậy ông giao gian tế của Bồng Lai Tiên Tông ra đây.

Kim tông chủ hiện đang lùng sục gian tế khắp nơi, vì an toàn của mình, phải lôi tên gian tế này ra ném qua đó để dập tắt cơn giận của họ." Diệp Bất Phàm nheo mắt nói: "Tiện thể chuẩn bị cho tôi một đạo

trường, hai ngày này tôi phải đột phá nhục thân Hợp Thể." Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Tông, cậu đã thành công nghiên cứu ra mười loại dược liệu thay thế cho 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》 và luyện chế được chín viên.

Duy nhất có một chút khiếm khuyết là 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》 chưa tu luyện đến nơi đến chốn, hàm lượng dược độc chỉ đạt chín phần chín chứ chưa đến mười phần.

Tuy nhiên, mượn tác dụng phụ của nó để đột phá nhục thân Hợp Thể thì đã quá đủ rồi. "Hả?

Cậu lại sắp đột phá?

Sao cậu không lên trời luôn đi." Long Hoàng sửng sốt, tốc độ đột phá này thực sự quá nhanh.

Thấy Diệp Bất Phàm gật đầu khẳng định, Long Hoàng nhìn chằm chằm cậu, đột nhiên thở dài nói: "Nếu cậu không phải là người thì tốt biết mấy." "..." Diệp Bất Phàm dựng cả lông mày lên, nghi ngờ lão rồng này đang mắng mình. "Thôi được, đạo trường sẽ chuẩn bị cho cậu, còn về gian tế... thông tin là do Tiên Đình truyền tới.

Để tạ lỗi cho việc gán họa cho Hải Yêu tộc ta, họ cũng giao luôn lai lịch của tên gian tế này qua." Long Hoàng nói.

Chương 631

Tiên Đình gán họa, Hải Yêu Tiên Tông cũng không thích, nhưng cũng đành chịu vì khoảng cách quá xa, lại không nên gây thù với kẻ địch mạnh như vậy.

Hơn nữa đối phương lại khá thành ý nên họ đành chấp nhận.

Tất nhiên, mấu chốt là họ đã khai chiến với nhân tộc trên biển, mâu thuẫn có gay gắt thêm cũng chẳng sao. "Ồ?

Vậy là tên gian tế này đã trở thành quân bài bỏ?" Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Tiên Đình không thể ra tay nữa nên quyết định hy sinh một quân cờ, phơi bày nó ra để Hải Yêu tộc tự tử chiến với Bồng Lai, Tiêu Dao, Hồng Trần Tiên Tông, nhằm đẩy nhanh tốc độ chiến tranh. "Đúng là quân bài bỏ, dường như tên là Bồ Đề tiên tôn." Long Hoàng không giấu giếm, vì một quân bài bỏ mà chọc giận Diệp Bất Phàm thì thật không đáng. "Là lão ta?

Ta chưa rảnh để ý tới lão già này mà lão đã chủ động chơi ta?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh thấu xương, lộ rõ sát ý.

Kẻ này, nhất định phải giết! "Văn bối vẫn nên đột phá nhục thân Hợp Thể trước." Diệp Bất Phàm chắp tay, theo ý Long Hoàng bước vào một tòa cung điện.

Nơi đây là đạo trường bế quan của Long Hoàng, có tụ tiên trận pháp yêu đạo cỡ lớn, nồng độ tiên khí cực cao.

Bên ngoài có thị nữ của Thanh Trúc Lâu canh giữ.

Cậu khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, vận chuyển Phạm Thánh Thập Nhị Kinh trong người.

Quanh thân cậu trôi lơ lửng Kiến Mộc chi cán, Tiên Hỏa thạch, Huyền Linh thủy... những kỳ trân ngũ hành có thể dùng làm đạo chủng.

Hai thứ đầu lấy được từ Lục Đạo tiên tôn và di tích tiên ma, còn Thủy, Kim, Thổ là thù lao từ việc Minh Vương luyện khí, đều là hàng đỉnh cấp. "Phù——!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, lấy ra một viên đan dược nuốt vào bụng. 【Tiên Thiên Nhất Khí Đan: Hoàn toàn không có tác dụng tích cực, hàm lượng dược độc chín phần chín.

Sau khi uống, tu vi giảm sút, tổn thương nhục thân, ảnh hưởng thần trí, có nguy cơ đạo chủng không ổn định dẫn đến tiêu tan.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi uống, tu vi tăng tiến, cường hóa nhục thân, minh trí khai ngộ, có tác dụng ổn định đạo chủng.】 Cực phẩm độc đan sau khi nghịch chuyển có hiệu quả rõ ràng mạnh hơn đan dược chính phẩm, lại còn có thêm tác dụng ổn định đạo chủng.

Diệp Bất Phàm luyện hóa dược lực bành trướng trong cơ thể, một lúc sau cảm nhận được tu vi bản thân đã tăng lên không ít.

Tác dụng cốt lõi của đan dược là tăng tu vi, cường hóa nhục thân chỉ là phụ họa. "Nhục thân lại mạnh thêm một chút, đã đến cực hạn của Luyện Hư rồi." Diệp Bất Phàm cảm nhận kỹ lưỡng, thể phách đã mạnh đến mức không thể tiến thêm, giống như phía trước có một bức tường bình cảnh khổng lồ.

Ánh mắt cậu lộ vẻ tàn nhẫn, nuốt chửng toàn bộ tám viên đan dược còn lại. "Oành!" Dược lực trong cơ thể bạo phát cuồng bạo, da dẻ rạn nứt, bắt đầu rỉ máu.

Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, vận chuyển 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 đến cực hạn, liên tục va chạm vào bình cảnh nhục thân.

Hai ngày sau. "Ong!" Nhục thân Diệp Bất Phàm xảy ra sự biến đổi

về chất.

Da thịt, huyết nhục, kinh mạch, xương cốt, nội tạng nhanh chóng thối rữa rồi hóa thành tro bụi tan biến.

Từ trong tro bụi đó, một luồng khí huyết trỗi dậy, nhanh chóng tái tạo nhục thân.

Xương cốt như ngọc, kiên cố hơn xưa, mật độ huyết nhục cao hơn, cả người trang nghiêm, ánh sáng trắng bao phủ, tỏa ra một mùi hương thanh khiết.

Đã đạt đến Hợp Thể.

Vô trần vô cấu, không nhiễm hồng trần, tự mang đạo hương, về một nghĩa nào đó có thể coi là đã bước nửa chân vào cảnh giới "Nhục thân thành thánh".

Như Chân Võ Đại Đế, nhục thân thành thánh thực thụ còn được gọi là nhục thân thành chân.

Thế giới như lồng giam, xiềng xích khóa chặt chân ngã, một khi xiềng xích đứt đoạn mới thấy được chân ngã, "chân ngã" trong đại đạo chính là ý tứ này.

Tất nhiên, Diệp Bất Phàm chưa đạt tới nhục thân Đại Thừa nên chưa thể cảm nhận hết cảnh giới đó. "Ngũ hành hợp nhất." Sắc mặt Diệp Bất Phàm ngưng trọng, kinh văn ngũ hành trong 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 vận chuyển, Kiến Mộc chi cán, Tiên Hỏa thạch cùng các hi trân khác hợp thành ánh sáng ngũ sắc, hòa vào nhục thân.

Tương tự như pháp tắc hợp thể, điểm khác biệt là nhục thân làm gốc, gieo xuống ngũ hành đạo chủng, từ đó nhục thân chính là đạo chủng, đạo chủng chính là nhục thân, nắm giữ ngũ hành pháp.

Đồng thời, trong người Diệp Bất Phàm ánh lên những điểm tinh quang.

Mỗi điểm tinh quang đều chứa đựng một phương tiểu thiên địa, chính là những mảnh vỡ Nội Cảnh Địa đã bị đánh nát.

Các mảnh vỡ Nội Cảnh Địa nhanh chóng chuyển từ hư ảo sang thực chất, cuối cùng hòa làm một với nhục thân, không phân biệt.

Khoảnh khắc này, Diệp Bất Phàm thực sự bước vào cảnh giới nhục thân Hợp Thể.

Một cảm giác sức mạnh dạt dào dâng lên trong lòng, dường như có thể quét ngang vạn pháp thế gian, vô địch nhân gian. "Bùm——!" Diệp Bất Phàm bước ra một bước, trận pháp bị húc nát, cửa cung điện hiện ra một cái lỗ lớn hình người. "Không tệ, thể phách mạnh hơn lúc Luyện Hư gấp mười lần trở lên." Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Trận pháp phòng ngự đạo trường của Long Hoàng tuy không mạnh nhưng cũng chẳng phải là thứ mà Hợp Thể bình thường có thể dễ dàng phá vỡ.

Nếu chỉ xét riêng nhục thân, cậu đã có thể đối đầu với Hợp Thể trung kỳ.

Nếu phối hợp tu vi, Pháp Huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, thì đối mặt với Liễu trưởng lão, chưa đầy ba hơi thở cậu đã có thể giết sạch bọn họ.

Có thể nói, hiện tại ở cảnh giới Hợp Thể, cậu không có đối thủ, ngay cả khi bị một đám Hợp Thể vây công. "Liệu có thể cầm cự được với Đại Thừa sơ kỳ không?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm rồi lắc đầu.

Khoảng cách giữa Đại Thừa và Hợp Thể quá khủng khiếp, khe rãnh này hiện tại cậu mới chỉ san lấp được một nửa.

Muốn đấu pháp với Đại Thừa, cần cả nhục thân và pháp tắc đồng thời đạt đến Hợp Thể trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, đồng thời cần tu luyện nhiều loại bản nguyên pháp, bộc phát một phần uy năng của

《Hỗn Độn Tiên Diễm》. "A a!!" Thị nữ ngoài cửa điện nhìn dấu vết "ba chân" trên cửa cung, lại nhìn Diệp Bất Phàm đang trần truồng, lập tức đỏ bừng mặt, hét lên rồi bịt mắt lại.

Diệp Bất Phàm hắng giọng hai tiếng, mặc quần áo vào.

Ngay lúc đó, một cái vuốt rồng đầy vảy lạnh lẽo chộp tới, thế mạnh lực trầm, hoàn toàn vượt xa phạm trù Hợp Thể.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm nheo lại, nhanh chóng thi triển 《Pháp Huyết hợp nhất》 và 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, khí huyết tăng vọt, quyền quang bùng nổ, một quyền ấn thẳng vào vuốt rồng.

Một luồng cự lực ập tới như bị một hành tinh đâm vào, thân thể Diệp Bất Phàm bay ngược ra sau, đâm gãy long trụ, lún sâu vào lòng đất. "Thật là nghịch thiên, đòn tấn công vừa rồi đủ để tiêu diệt bất kỳ Hợp Thể nào, vậy mà cậu lại bình an vô sự." Long Hoàng chắp tay sau lưng, nhìn Diệp Bất Phàm đang bò ra khỏi đống đổ nát mà chẳng hề hấn gì, ánh mắt quái dị.

Lão đã ép sức mạnh xuống mức giữa Hợp Thể và Đại Thừa để thử sức mạnh sau đột phá của Diệp Bất Phàm, kết quả ngoài dự kiến.

Một tên Hợp Thể sơ kỳ mà thực lực mạnh hơn Đại Tiên Tôn quá nhiều. "Vẫn không bằng một phần vạn của tiền bối." Diệp Bất Phàm phủi bụi trên áo, cạn lời nói. "Một tên Hợp Thể thì đừng so với bản hoàng, cho dù cậu thăng lên Đại Thừa cũng không phải đối thủ của bản hoàng đâu." Long Hoàng xua tay.

Lão là Đại Thừa viên mãn, Diệp Bất Phàm muốn đuổi kịp lão còn lâu lắm. "Thiên kiếp nhục thân Hợp Thể của cậu đến rồi, tuy không bằng cảnh tượng lúc cậu đột phá pháp tắc nhưng cũng vượt qua Hợp Thể tầm thường, thiên kiếp này không ổn lắm, cẩn thận chút." Long Hoàng bỗng ngẩng đầu, lông mày nhíu chặt.

Trên bầu trời Quy Khư mây đen vần vũ, thấp thoáng sắc huyết quang.

Điều này rất bất thường, đột phá nhục thân Hợp Thể thông thường không thể dẫn hạ huyết kiếp.

Diệp Bất Phàm chẳng mấy quan tâm, đợi thiên kiếp hình thành, cậu bay lên không trung, há miệng hút một cái như cá voi nuốt chửng bầu trời, hút sạch huyết kiếp vào bụng.

Một tiếng "uỳnh" nổ vang trong người Diệp Bất Phàm, dường như thiên kiếp đã bị chọc giận. "Ợ." Diệp Bất Phàm nấc một cái, nhả ra một vòng khói, hài lòng nói: "Không tệ, nhục thân đã ổn định rồi." "..." Long Hoàng lặng người. "Khả năng miễn nhiễm thiên kiếp của cậu đã đạt đến mức không thể tin nổi rồi." Long Hoàng như thấy quỷ.

Thiên kiếp mà người thường kinh sợ tránh không kịp, ở chỗ Diệp Bất Phàm lại chẳng khác gì linh thực.

Tương lai có lẽ cậu thực sự có bản lĩnh giúp lão chống đỡ tiên kiếp. "Nay tôi đã là Hợp Thể, cũng đến lúc rời khỏi Hải Yêu Tiên Tông rồi." Diệp Bất Phàm thở hắt ra, cười với Long Hoàng. "Cũng đến lúc giúp bản hoàng phản tổ rồi chứ." Long Hoàng rất không vui, tên này thật sự coi Hải Yêu Tiên Tông như nhà mình, muốn đi là đi. "Gần đây e là không có thời gian, Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử đại hôn, tôi không thể rời Bồng Lai Tiên Tông lâu được, nếu không dễ xảy ra vấn đề." Diệp Bất Phàm liên tục chắp tay nói: "Hôm khác tôi nhất định sẽ dốc toàn lực giúp huyết mạch của Long Hoàng phản tổ, hiện tại tu vi tôi đại tiến, thời gian phản tổ sẽ rút ngắn đi không ít." Theo thời gian tính toán, các thế lực lớn trong tu tiên giới cơ bản đều đã phái đại diện đến.

Đại hôn sắp diễn ra, cậu không muốn lúc này xảy ra chuyện gì. "Thật không?" Long Hoàng lúc đầu không bằng lòng, nhưng nghe thời

gian phản tổ rút ngắn liền hỏi lại ngay.

Huyết mạch phản tổ sẽ khiến chiến lực lão tăng mạnh, cơ hội thắng trong chiến tranh Đông Hải cũng cao thêm mấy phần.

Chương 632

"Chắc chắn." Diệp Bất Phàm cười nói, chắp tay từ biệt rồi quay về Thanh Trúc Lâu. "Sư tôn, đám Kim Bất Lương gần đây cứ đòi gặp ngài." Ngao Bệnh thấy Diệp Bất Phàm liền vội vàng tiến lên nói.

Diệp Bất Phàm không chỉ giúp Long Hoàng phản tổ mà còn có Kim Bất Lương, Thanh Hòa Nhi, thiếu chủ Kim Sí Đại Bàng cùng các thiên tài yêu tộc của Phù Tang Tiên Thụ.

Bọn họ cảm ứng được thiên kiếp liền biết Diệp Bất Phàm đã về. "Bảo bọn họ cứ ngoan ngoãn ở lại Hải Yêu Tiên Tông, nói rằng phản tổ cần tuần tự tiến tới mới có thể thành công, không được nôn nóng." Diệp Bất Phàm dặn dò.

Đây đều là những bao máu di động của cậu.

Tiến cảnh Hợp Thể chậm chạp, chỉ dựa vào 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》 là không đủ, phải phối hợp với đan dược luyện từ yêu huyết mới khiến tu vi cậu thăng tiến vượt bậc. "Mấy vị tổ tông này thực sự khó hầu hạ quá." Ngao Bệnh khổ sở nói.

Đám Kim Bất Lương đối với sư tôn thì khách khí nhưng đối với gã thì chẳng thân thiện gì cho cam. "Ai không muốn phản tổ thì cứ việc rời đi, Diệp mỗ không thiếu một người như thế." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, sau đó nương theo Vân Không Sa chuyển tiếp vài lần, quay trở lại Linh Cư cung của Bồng Lai Tiên Tông.

Tử Quần la lỵ thấy cậu, nghiêng đầu nhỏ hỏi: "Nhục thân Hợp Thể rồi sao?" Hải Yêu Tiên Tông cách Bồng Lai tiên đảo không quá xa, tuy thiên kiếp tồn tại ngắn ngủi nhưng không giấu được các tu sĩ cao cấp trong Bồng Lai Tiên Tông.

Tuy nhiên lần này thì khác, đúng lúc đại hôn liên hôn của hai tông

Tiêu Dao và Bồng Lai, chẳng ai dại gì mà đi bàn tán xôn xao về cái tên "chổi quét nhà" Diệp Bất Phàm kia cả. "Có muốn thử chút không?" Diệp Bất Phàm cười như không cười nói.

Tử Quần la lỵ đã quen với sự không đứng đắn của Diệp Bất Phàm đôi khi, lạnh lùng nói: "Ngươi cứ giữ sức mà dùng trong đêm tân hôn đi." "Cũng là để nâng cao tu vi mà, tôi mạnh lên thì song tu với cô hiệu quả sẽ càng tốt, ngày thành tiên không còn xa." Diệp Bất Phàm nghe ra vị giấm chua, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tử Quần la lỵ. "Ta phải đi một thời gian, đến Tây Vực để lấy lại một số thứ kiếp trước để lại." Tử Quần la lỵ bình tĩnh nói.

Trước khi chuyển thế, nàng để lại rất nhiều quân bài dự phòng, phần lớn đã bị vùi lấp trong dòng chảy lịch sử nhưng vẫn còn một số bí bảo, linh bảo tồn tại, trong đó có một kiện tiên khí.

Giống như thanh kiếm của Tiêu Dao tiên quân hay cái quan tài của Thiên Tiên Tông vậy. "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu, do dự một chút rồi nói: "Liệu có thể đưa bốn nàng Lục La, Hoàng Phủ Tang Du đến Thiên Ma Giáo không?" Bốn nàng ở Thiên Cơ quốc luôn khiến cậu không yên tâm, nhất là thái độ mập mờ của Tầm Tiên đạo nhân, hoàn toàn không nhìn thấu là địch hay bạn. "Mấy vị hồng nhan tri kỷ của ngươi sao?

Không sợ ta giết sạch bọn họ à?" Tử Quần la lỵ cười lạnh, đôi mắt đào hoa hiện lên sát ý.

Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, nhìn nàng rời khỏi Linh Cư cung.

Cậu mới nhớ ra, vị này chính là Sát niệm, nếu tu vi cao thì chắc chắn còn hung dữ hơn Ác niệm nhiều.

Hai ngày sau.

Diệp Bất Phàm đại hôn.

Cả Bồng Lai Tiên Tông mở tiệc linh đình, toàn tông ăn mừng.

Quỳnh lâu ngọc vũ, đèn lồng đỏ treo cao.

Diệp Bất Phàm trong bộ đại hồng bào, cùng Thủy Yên tiên tử đội phượng quan hà bí từng bước lên bậc thang, đi về phía đại điện cao nhất.

Ngôi điện đó là Bồng Lai điện, vốn là nơi nghị sự của các Đại Thừa tiên quân, nay dùng làm nơi tổ chức hôn lễ, đủ thấy tiên tông coi trọng mức nào.

Hai bên là đại diện của các thế lực lớn từ Nam Hồng Vực, Bắc Vực, Đông Hải, Tây Vực đến quan lễ.

Khách khứa đầy nhà, những người ngồi gần Bồng Lai điện nhất đều là các vị Hợp Thể tiên tôn, đại diện của các phương.

Tiếp theo mới là đoàn đại biểu, phần lớn là các thiên tài, và cả những người thuần túy đến ăn tiệc, mở mang kiến thức. "Đó là Trịnh Thạch sao?

Tướng mạo trông cũng thanh tú đấy chứ." Lý Thu Thủy xoa cằm nói.

Hắn nhìn Thủy Yên tiên tử tuyệt mỹ không tì vết bên cạnh Trịnh Thạch, rồi lén liếc nhìn Tiêu Mật Đào tròn trịa đứng cạnh, cảm thấy tương lai mù mịt.

Tiêu Mật Đào ở trạng thái Pháp Huyết hợp nhất cũng rất xinh đẹp, dáng người yểu điệu, nhưng ở trạng thái bình thường thì đúng là hơi mỡ màng.

Hắn còn chẳng biết lúc hành phòng sự có vào được hay không nữa.

Lần này hắn đi theo lão tổ Tiêu Chiến của Tiêu Mật Đào – một vị

Hợp Thể Đại Tiên Tôn có địa vị cực cao trong Chân Ma Tông. "Nghe nói người này có tiềm năng trở thành luyện khí sư bát giai, tương lai cũng có hy vọng thăng lên Đại Thừa tiên quân." Trương thiên sư bên cạnh nói. "Ngươi tin à?" Thái Huyền thiên quân cười nhạo.

Tử Tiêu thiên tôn thản nhiên nói: "Đây là Đông Hải, bớt nói đi cho đỡ bị người ta bắt bẻ." Vị nhân kiệt từng cùng Hồng Y đi Bắc Vực truy lùng Diệp Bất Phàm này, sau Hồng Y cũng đã đột phá lên Luyện Hư cảnh, được Thanh tổ của Thiên Tiên Tông nhận làm thân truyền đệ tử.

Ở Nam Hồng Vực, thiên phú của hắn chỉ đứng sau Hồng Y.

Thái Huyền thiên quân nghe vậy không dám nói nữa.

Tử Tiêu vốn từng xưng hô đạo hữu với hắn giờ đã thành tiền bối, còn hắn vì Diệp Bất Phàm mà nảy sinh tâm ma, Luyện Hư cảnh vẫn còn xa vời vợi.

Phía Bắc Vực, Thiên Ma Giáo, Trường Sinh tiên cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông tụ lại một nhóm, phân chia rạch ròi với các thế lực Nam Hồng Vực.

Duy chỉ có một trường hợp đặc biệt là Thiên Cơ nữ đế.

Với tư cách là đại diện của Thiên Cơ quốc Nam Hồng Vực phái đến nhưng nàng lại ngồi cùng bàn với Thiên Ma Giáo. "Cơ hội nghìn năm có một này, sao cái thằng chó Diệp Bất Phàm kia không đến phá đám nhỉ?" Thiên Cơ nữ đế tuy đã thoái vị nhưng vẫn mang khí chất nữ đế, nhìn đám đông nghịt xung quanh mà ngạc nhiên hỏi.

Diệp Bất Phàm là tử địch của Tiêu Dao tiên quân và Thủy Trạch tiên quân, lúc này mà quậy phá thì chẳng khác nào tát vào mặt bọn họ. "Phá đám?

Tên đó không có lợi là không ra mặt đâu." Tiên Mộng Thiên Quân

hừ hừ nói.

Nàng là đại diện của Thiên Ma Giáo, bên cạnh còn có Bỉ Ngạn Hoa và Tiểu Niếp Niếp.

Thiên Cơ nữ đế nghe vậy rất thất vọng, Diệp Bất Phàm bây giờ ngoài lúc đột phá gây ra chút động tĩnh thì những lúc khác đều biệt tăm biệt tích.

Bây giờ cậu ta giống như con ma trong dân gian vậy, nghe danh thì nhiều chứ thấy mặt chẳng được mấy người. "Răng rắc răng rắc." Tiểu Niếp Niếp chẳng quan tâm nhiều, đang mải mê chén sạch linh quả trên bàn tiệc, đầu để tóc búi, vừa ăn vừa bình phẩm về tân lang tân nương với vẻ mặt cụ non: "Tân nương tử trông đẹp đấy, tân lang quan xấu quá, Đa đa của con đẹp trai hơn nhiều.

Sau này con lớn lên nhất định phải gả cho người giống Đa đa." "Hừ, cha con là một tên tra nam, đừng có gả cho hạng người đó." Thiên Cơ nữ đế châm chọc: "Nhị nương, Tam nương, Tứ nương, Ngũ nương của con đang ở chỗ ta thủ tiết mười mấy năm rồi kìa." Tiểu Niếp Niếp ngẩn ra, miệng nhỏ há hốc, dường như giờ mới biết cha mình ở bên ngoài có nhiều người tình như vậy.

Cô bé bấm ngón tay tính toán hồi lâu. "Rốt cuộc Niếp Niếp có mấy người nương vậy?" "Mẹ ngươi đi đâu rồi?" Thiên Cơ Nữ Đế bế đứa nhỏ trông chừng bảy tám tuổi này lên.

Bà chỉ nghe Thiên Vận tổ sư nói Diệp Bất Phàm có một đứa con, chứ không biết mẹ nó là ai. "Cô là người mẹ nào của tôi vậy?" Tiểu Niếp Niếp cũng không sợ người lạ, tò mò hỏi, tiện tay nhét mấy quả nho xanh vào miệng, ăn đến mức hai má phồng lên. "Ta là tổ mẫu của ngươi." Thiên Cơ Nữ Đế đôi mắt đẹp khẽ đảo, cười tủm tỉm nói. "Cái gì?

Cô là gì của tôi cơ?" "Tổ mẫu." "Ơi." Tiểu Niếp Niếp nghiêm túc

đáp một tiếng. "……" Gương mặt xinh đẹp của Thiên Cơ Nữ Đế lập tức đen lại, chỉ vào Tiểu Niếp Niếp, hỏi Bỉ Ngạn Hoa: "Đây là đồ đệ ngươi dạy đấy à?

Tâm nhãn sao còn nhiều hơn cả cha nó thế?" Qua cuộc trò chuyện hai ngày trước, bà đã biết Tiểu Niếp Niếp là đồ đệ của Bỉ Ngạn Hoa. "Tự chuốc khổ vào thân thôi." Bỉ Ngạn Hoa lắc đầu.

Từ trước đến nay chỉ có Tiểu Niếp Niếp đi lừa người khác, rất hiếm khi bị người ta lừa.

Đúng lúc này, mấy thanh niên vóc dáng cường tráng, mặc dị phục từ phía trận doanh Tây Vực bước ra. "Vị này chính là Thiên Cơ Nữ Đế sao?

Quả nhiên dung mạo và tư chất đều song tuyệt." Thanh niên cầm đầu đặt ngón tay lên giữa mày, hơi khom người, hành lễ quý tộc của Tây Vực. "Có chuyện gì?" Thiên Cơ Nữ Đế nhạt nhẽo hỏi. "Tại hạ là Cửu hoàng tử của Lâu Lan Tiên Quốc, một trong lục quốc Tây Vực, ngưỡng mộ Thiên Cơ Nữ Đế đã lâu, đặc biệt đến để kết giao." Lâu Lan Cửu hoàng tử cười nói, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt quốc sắc thiên hương và khí chất đế vương của Thiên Cơ Nữ Đế, không hề che giấu sự tán thưởng và rung động.

Lâu Lan Tiên Quốc sản sinh nhiều mỹ nhân, nhưng đa phần đều mềm yếu, hắn lại thích kiểu phụ nữ như chim ưng như Thiên Cơ Nữ Đế, điều đó kích thích dục vọng chinh phục của hắn. "Cút." Thiên Cơ Nữ Đế lãnh đạm thốt ra một chữ. "Tại hạ rất chân thành." Lâu Lan Cửu hoàng tử nghiêm túc nói. "Cút, ta không muốn nhắc lại lần thứ ba." Thiên Cơ Nữ Đế lạnh lùng nói. "Đợi đến khi chuyện nơi này kết thúc, ta sẽ đến Thiên Cơ Quốc bái phỏng tận cửa." Lâu Lan Cửu hoàng tử cũng không tức giận, vẫn giữ phong thái lịch thiệp trở về trận doanh Tây Vực. "Chỉ là một Hóa Thần, Cửu hoàng tử hà tất phải

khách khí?

Cứ trực tiếp ra tay cướp về là được." Gã tráng hán cẩm y bên cạnh không phục nói.

Chương 633

Phong khí Tây Vực hung hãn, tư duy hoàn toàn khác biệt với Trung Vực và Nam Hồng Vực.

Phụ nữ mình thích thì phải cướp về. "Thiên Phong thái tử, ngươi thật sự không hiểu phong tình, quá trình theo đuổi một người phụ nữ vĩnh viễn tuyệt vời hơn việc có được nàng ta." Cửu hoàng tử cười nhìn Thiên Cơ Nữ Đế: "Yêu mà không có được, mới là thứ khiến người ta si cuồng nhất." "Đây chẳng phải là kẻ thích ngược đãi bản thân sao?" Một quý tộc tiên quốc khác kinh ngạc hỏi. "…… Ngươi thật vô lễ." Cửu hoàng tử liếc nhìn, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Lúc này, hôn lễ bắt đầu. "Hai bên kết thân, lập ước đế đạo, lương duyên vĩnh kết…" Kim tông chủ đảm nhận vai trò chủ trì, lời lẽ vang dội. "Nhất bái thiên địa……" Diệp Bất Phàm cùng Thủy Yên Tiên Tử khom người.

Cái bái này là bái đại đạo thiên địa, sau đó bái Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân và những người khác.

Sau khi xong các thủ tục, hỷ yến chính thức bắt đầu.

Thủy Yên Tiên Tử thướt tha trở về tân phòng.

Diệp Bất Phàm với tư cách chú rể, đi mời rượu đại diện các thế lực lớn. "Chúc mừng Trịnh trưởng lão rước được đệ nhất mỹ nhân của Tiêu Dao Tiên Tông." Tiêu Chiến của Chân Ma Tiên Tông nâng chén cười nói.

Diệp Bất Phàm mỉm cười trò chuyện, trong lòng thầm tính toán xem tên này có mang theo bản Hợp Thể của Thiên Sát Chân Ma Công hay không.

Đáng tiếc thời điểm không đúng, nếu không thế nào cũng phải cướp một chuyến. "Để cho chắc chắn, vẫn nên để Hôi Y phân thân ra tay." Diệp Bất Phàm liếc nhìn Lý Thu Thủy cách đó không xa.

Sau đó hắn tiếp tục mời rượu Âm Dương Tiên Ma Tông, Thiên Tiên Tông và các quốc gia Tây Vực.

Một lát sau, dù là Diệp Bất Phàm cũng cảm thấy hơi say.

Khi đến chỗ Thiên Ma Giáo, hắn nhìn thấy bé gái bên cạnh Bỉ Ngạn Hoa, mí mắt khẽ giật. "Chúc mừng Trịnh đạo hữu." Thiên Cơ Nữ Đế và Tiên Mộng Thiên Quân lên tiếng chúc phúc. "Thiên Ma Giáo có thể đến, Trịnh mỗ vô cùng vinh hạnh." Diệp Bất Phàm cười nói, sau đó không ngừng nghỉ chạy sang thế lực tiếp theo.

Xong một vòng đã đến chiều tối, Diệp Bất Phàm thực sự có chút say.

Nhưng lòng hắn vẫn rất tỉnh táo, đã có cái nhìn sơ bộ về nhân vật của các thế lực lớn.

Mà những thế lực này cũng khá có thiện cảm với Trịnh Thạch, thấy hắn lời lẽ thỏa đáng, khiêm tốn hữu lễ. "Chư vị đạo hữu, Trịnh mỗ tửu lượng có hạn, xin phép cáo từ trước." Diệp Bất Phàm hướng về các phương tạ lỗi. "Chúng ta sẽ không làm phiền đêm động phòng hoa chúc của Trịnh trưởng lão nữa." Một vị Hợp Thể Tiên Tôn trêu chọc.

Diệp Bất Phàm tỏ vẻ lúng túng đúng lúc, vội vàng rời khỏi hiện trường. "Quả nhiên là một tên lính mới, ha ha ha!!" Một đám tu sĩ cười lớn, không khí vô cùng hòa hợp.

Duy chỉ có một người mặt cười nhưng lòng lại u ám, sát ý khó lòng kìm nén. "Đúng là xuân phong đắc ý." Bồ Đề Tiên Tôn tâm trạng tồi tệ đến cực điểm.

Sau đại hôn, Trịnh Thạch đã hoàn toàn gắn chặt với Tiêu Dao Tiên Quân, địa vị tại Bồng Lai Tiên Tông càng thêm quan trọng, lão muốn lăn lộn ở đây đã không còn khả năng.

Thêm vào đó Kim tông chủ đang điều tra gian tế, sự tồn tại của lão càng thêm gian nan.

Lão định gia nhập Tiên Đình, nhưng phía bên đó đến nay vẫn không có tin tức, tình hình dần trở nên bất ổn. "Nếu không được, lão phu chỉ đành mạo hiểm đào thoát khỏi Bồng Lai Tiên Tông vậy." Bồ Đề Tiên Tôn hạ quyết tâm.

Một khi đào tẩu, thân phận gian tế sẽ bị ngồi lê đôi mách.

Chưa chắc đã thoát khỏi Đông Hải, nhưng lão không còn lựa chọn nào khác.

Một lát sau, các đại diện Hợp Thể của Thiên Tiên Tông, Chân Ma Tiên Tông, Lâu Lan Tiên Quốc, Trường Sinh Tiên Cảnh lần lượt đứng dậy, theo Kim tông chủ đi đến một đại điện nghị sự. …… Linh Cư Cung.

Thủy Yên Tiên Tử trong bộ hồng trang, đầu đội khăn voan đỏ, lo lắng vò góc áo.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, nàng càng thêm căng thẳng.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân dừng lại.

Đợi hồi lâu không thấy Trịnh Thạch vén khăn che đầu, nàng khẽ gọi: "Trịnh lang." "Khăn che đầu nàng tự vén lên đi." Diệp Bất Phàm trên mặt không còn chút hơi men nào, ánh mắt thâm thúy.

Thủy Yên Tiên Tử khẽ gật đầu, từ từ vén khăn voan đỏ lên, nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang ngồi bên bàn rượu.

Dung mạo vẫn như cũ, nhưng khí chất và ánh mắt hoàn toàn khác

biệt, sâu thẳm như đại dương, khiến nàng có cảm giác xa lạ đầy hoảng hốt. "Trịnh lang, chàng…… chàng sao vậy?" Đôi tay nhỏ của Thủy Yên Tiên Tử siết chặt vạt váy. "Nếu một ngày nàng phát hiện, thân phận, dung mạo, tu vi hiện tại của ta đều là giả, nàng sẽ tính sao?" Diệp Bất Phàm tựa người vào bàn rượu, cầm gối lên tay trái, ngón cái tay phải vê ngọn lửa trên cây nến đỏ.

Thủy Yên Tiên Tử ngẩn người, cảm giác hoảng hốt càng mãnh liệt hơn. "Thật ra tôi không muốn lừa người, lừa qua lừa lại chẳng có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn sống tốt, đắc đạo trường sinh thôi." Diệp Bất Phàm đùa nghịch ngọn lửa, đôi mắt đen trắng rõ ràng phản chiếu ánh lửa. "Trịnh lang, chàng đừng dọa thiếp." Gương mặt xinh đẹp của Thủy Yên Tiên Tử hơi trắng bệch, lấy hết can đảm bước tới.

Tuy nhiên mới đi được nửa đường, thân hình kiều diễm của nàng đã khựng lại.

Chỉ thấy Trịnh Thạch vốn vô cùng quen thuộc kia, cơ thể như bong bóng tan vỡ, từng chút một biến mất, để lộ chân dung thực sự.

Khuôn mặt đó không còn bình thường nữa, dưới ánh nến, nó đẹp trai không gì sánh bằng.

Mái tóc trắng xõa vai, khí chất thoát tục như tiên.

Cảnh tượng này nếu để bên ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió động trời.

Ai có thể ngờ được con rể của Tiêu Dao Tiên Quân, luyện khí sư thất giai của Bồng Lai Tiên Tông, lại chính là Diệp Bất Phàm?

Thủy Yên Tiên Tử nhìn Diệp Bất Phàm, hoàn toàn ngây dại.

Một sự tương phản và đứt gãy mạnh mẽ liên tục va đập vào tâm trí nàng.

Dù thế nào đi nữa, nàng cũng không thể dung hợp Trịnh Thạch và

Diệp Bất Phàm – hai người hoàn toàn khác biệt này – lại làm một.

Diệp Bất Phàm trong tâm trí nàng là một đại ma đầu tâm cơ thâm trầm, giết chóc vô số.

Ngược lại, Trịnh Thạch lại hiền lành, tính cách ôn hòa, từ khi quen biết chưa từng gây hấn với ai.

Hoàn toàn là hai thái cực. "Chàng, chàng……" Thủy Yên Tiên Tử run rẩy, nước mắt chực trào, muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn lời.

Giây phút này, hình bóng thanh thuần tuyệt mỹ của nàng gần như vỡ vụn. "Thiếp không tin." Thủy Yên Tiên Tử khóc như hoa lê gặp mưa: "Có phải chàng đã giết Trịnh Thạch rồi không?" Diệp Bất Phàm quay mặt đi không nhìn Thủy Yên Tiên Tử, bưng chén rượu trên bàn uống cạn.

Chén rượu này vốn là rượu giao bôi. "Xin lỗi." Diệp Bất Phàm khẽ nói. "Tại sao phải lộ chân thân?" Thủy Yên Tiên Tử càng khóc càng đau lòng. "Không muốn lừa gạt thêm nữa." Diệp Bất Phàm rũ mắt, thở dài nói.

Đêm tân hôn, chân thân của hắn căn bản không thể giấu nổi, vả lại hắn cũng thật sự không muốn lừa Thủy Yên Tiên Tử nữa.

Hắn nghiêm túc nói: "Ta đối với nàng là chân tâm." "Đồ lừa đảo!" "Được rồi, tôi là đồ lừa đảo." Diệp Bất Phàm cười khổ: "Mấy ngày này nàng cứ ở đây bình tĩnh lại đi, nếu mấy ngày sau vẫn còn hận tôi, tôi sẽ rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, đời này không bao giờ gặp lại nữa." Nói xong, Diệp Bất Phàm lặng lẽ rời khỏi tẩm cung, đi đến luyện khí thất. "Hắc, lật thuyền rồi à?" Minh Vương hôm nay không luyện khí, thấy bộ dạng này của Diệp Bất Phàm là biết kết quả thế nào, không nhịn được mà nhe răng cười khoái chí. "Ừ, lật thuyền rồi." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhạt nhẽo nói: "Tôi đã chọn được một vị luyện khí sư thất giai khác rồi, tôi thấy Minh Vương đại nhân ngày

ngày luyện khí đúng là uổng phí tài năng, cho nên muốn đưa ngài về địa phủ, không triệu hoán nữa." "Tâm nhãn của ngươi thật nhỏ mọn, cười ngươi hai câu là lật mặt ngay." Minh Vương trợn trắng mắt.

Diệp Bất Phàm lười đáp lời lão, đánh ra pháp quyết, gọi Vân Vân tới dặn dò: "Mấy ngày nay cô chăm sóc Thủy Yên, đừng để nàng rời khỏi Linh Cư Cung." Nơi này đã được hắn thiết lập trận pháp, ngoài hắn và Tử Quần ra, không ai có thể truyền tin tức ra ngoài. "Vâng, chủ nhân." Vân Vân lập tức đáp ứng, thướt tha đi về phía tẩm cung. "Tại sao không dứt khoát khống chế nàng ta?

Nàng ta là chắt gái của Tiêu Dao Tiên Quân, nếu nàng ta mang lòng dạ khác, tính kế ngươi, ngươi sẽ phải chết ở Bồng Lai Tiên Tông đấy." Thiên Tằm Tiên Tôn không hiểu nổi.

Theo lão thấy, Diệp Bất Phàm vốn dĩ là lợi dụng Thủy Yên Tiên Tử để thu thập tài nguyên, việc này xử lý không khó.

Nếu khống chế tốt, dù là hành sự ở Bồng Lai Tiên Tông hay thu thập tài nguyên tu luyện đều sẽ thuận tiện hơn nhiều. "Nợ nàng ta hơi nhiều, chưa đến bước cuối cùng, ta sẽ không đi con đường đó." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nói: "Gần đây ông hãy rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông trước, ra ngoài liên lạc với Bất Tử Tiên Thụ, thay ta thu thập tiên dược, cùng với dược liệu trận pháp thất giai đỉnh cấp, và truyền thừa trận pháp bát giai, tiện thể giúp ta làm một việc." Chuyện Thiên Sát Nội Cảnh Địa, hắn phải chuẩn bị trước.

Chương 634

Tu vi trong thời gian ngắn căn bản không thể đạt đến cảnh giới Đại Thừa, cho nên chỉ có thể dồn sức vào phương diện thiên cơ và trận pháp.

Trình độ thiên cơ của hắn đã tiếp cận thất giai đỉnh cấp, đột phá bát giai độ khó quá lớn, trừ khi hắn có thể chiêm bặc cho hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu người.

Đó là dưới tác dụng phụ gia trì.

Một thiên cơ sư thất giai bình thường đời này chưa chắc đã thăng được lên bát giai, hoàn toàn dựa vào cơ duyên.

Về trận pháp, nếu có thể thăng lên bát giai, hoàn toàn có thể dựa vào trận pháp để chống lại sự tấn công của Đại Thừa Tiên Quân. "Tốt tốt tốt!" Thiên Tằm Tiên Tôn vui mừng quá đỗi.

Minh Vương thì mặt đầy vẻ hâm mộ, cái gã bạn tù này đâu phải đi thu thập dược liệu, rõ ràng là được ra tù hóng gió.

Lão luyện khí đến mức sắp nôn ra rồi, ở đây chẳng khác nào ngồi tù. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, đưa Thiên Tằm Tiên Tôn thuận theo Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, xuất hiện tại một hòn đảo nhỏ. "Ông hãy ngụy trang thành người của Tiên Đình, truyền tin cho Bồ Đề Tiên Tôn, dẫn lão ra ngoài." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe sát cơ, dặn dò một hồi, cuối cùng nói: "Hiện tại mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Bồng Lai Tiên Tông, không ai chú ý đến bên ngoài, nhân lúc này giết lão luôn!" Kẻ này năm lần bảy lượt làm phiền tâm thái của hắn, nếu không giết đi thì khó giải hận thù trong lòng Diệp Bất Phàm.

Nói rồi, hắn ném một miếng ngọc phù cho Thiên Tằm Tiên Tôn.

Đây là thứ để Hải Yêu Tiên Tông liên hệ với Bồ Đề Tiên Tôn.

Tiên Đình đã bán đứng Bồ Đề Tiên Tôn sạch sành sanh rồi. "Được, không vấn đề gì." Thiên Tằm Tiên Tôn thản nhiên nói: "Có cần ta ra tay không?" "Không cần, ông ra tay quá lãng phí thời gian." "Ta?

Lãng phí thời gian?" Thiên Tằm Tiên Tôn ngẩn ra, thầm nghĩ cái thằng họ Diệp này đúng là ngày càng cuồng vọng.

Dù bản lĩnh có lớn đến đâu, giết một vị tu sĩ Hợp Thể viên mãn cũng phải mất nửa khắc chứ. "Ta đợi ở đây." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên mặt đất, tiễn Thiên Tằm Tiên Tôn hướng về phía đảo Bồng Lai. "Bồ Đề……" Diệp Bất Phàm nhắm mắt lại.

Một lát sau, một đạo truyền âm ngọc phù rơi vào lòng bàn tay.

Sau khi nghe xong, Diệp Bất Phàm nhướn mày, cười lạnh: "Tiên Đình lâu như vậy không liên lạc, đã khiến lão nảy sinh nghi ngờ." Hắn chiêm bặc một hồi, lập tức độn về phía đảo Bồng Lai. …… "Doãn đạo hữu, không biết vị đạo hữu nào của Tiên Đình đại giá quang lâm?" Bồ Đề Tiên Tôn sau khi rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, đi theo Thiên Tằm Tiên Tôn đến một tửu lâu ở khu náo nhiệt.

Khu vực này phần lớn là nơi ở tạm của các thế lực bên ngoài đến dự đại hôn, tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư đều có đủ.

Bồ Đề Tiên Tôn chọn nơi này, rõ ràng là có tâm phòng bị. "Tất nhiên là Chỉ huy sứ đại nhân, chiến cục Đông Hải không thể trì trệ mãi, phải bước vào giai đoạn quyết liệt!

Tốt nhất là kéo toàn bộ tinh lực của Tiêu Dao Tiên Tông vào cuộc!" Thiên Tằm Tiên Tôn trịnh trọng nói, nhưng trong lòng lại lo lắng: "Cái gã Diệp Bất Phàm này ra tay ở đây, không khéo lại tự nộp mạng mất." Lần ra tay này không hề mời ngoại viện mạnh mẽ như

Long Hoàng.

Hơn nữa hiện tại đảo tiên chỉ có nhân tộc mới vào được, yêu tộc vào chắc chắn sẽ kích hoạt trận pháp kỳ cảnh của Bồng Lai Tiên Tông.

Đại Thừa Tiên Quân đến cũng sẽ bị đẩy lui. "Chỉ huy sứ?

Nói vậy là ta có hy vọng gia nhập Tiên Đình rồi?" Bồ Đề Tiên Tôn lộ vẻ vui mừng. "Cái đó phải xem cống hiến của ngươi thế nào rồi." Thiên Tằm Tiên Tôn cười hì hì nói, bước vào tửu lâu, lên phòng bao tầng hai.

Trong phòng bao, một người đàn ông trung niên đang ngồi uy nghiêm.

Bồ Đề Tiên Tôn không nhìn thấu tu vi của người này, vội vàng bước lên: "Bồ Đề, bái kiến Tiên Vân Vệ Chỉ huy sứ." "Ừm." Người đàn ông trung niên gật đầu, nói: "Bồ Đề đạo hữu đúng là cẩn thận, đây là không tin tưởng Tiên Đình ta sao?" "Không dám." Bồ Đề Tiên Tôn vội nói: "Tính mạng cả gia đình đều phụ thuộc vào tại hạ, không thể không cẩn thận." "Nhưng dù có cẩn thận, cũng không đến mức dùng một phân thân để qua mắt bản tọa chứ?" Ánh mắt người đàn ông trung niên lạnh lùng.

Da mặt Bồ Đề Tiên Tôn lập tức cứng đờ.

Thiên Tằm Tiên Tôn bên cạnh cũng tái mặt, lão không hề nhận ra gã này là phân thân.

Điều này chỉ chứng minh trình độ phân thân của lão đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, lấy giả loạn thật. "Đạo hữu của Tiên Đình quả nhiên tinh tường, xem ra thân phận không còn nghi ngờ gì nữa." Bồ Đề Tiên Tôn liên tục chắp tay: "Đạo hữu đợi chút, bản tôn sẽ đến ngay." "Đến?

Ngươi dùng phân thân này để thu hút sự chú ý của chúng ta, bản tôn e là hiện tại đã đào thoát khỏi đảo Bồng Lai rồi." Người đàn ông trung niên vô cảm nói.

Sắc mặt Bồ Đề Tiên Tôn cuối cùng cũng thay đổi, nhưng rất nhanh đã ổn định lại, ánh mắt oán độc: "Ban đầu hứa với bản Tiên Tôn sẽ mời ta vào Tiên Đình, kết quả mãi không thấy động tĩnh, hiện tại đột nhiên liên hệ, lại còn là đại nhân vật như Chỉ huy sứ đến, vẫn còn muốn bản Tiên Tôn mạo hiểm sao?" Từ lúc Tiên Đình liên hệ báo rằng Chỉ huy sứ đích thân tới, lão đã biết mình không thể gia nhập Tiên Đình rồi.

Rõ ràng là bọn họ vẫn muốn lão ở lại đây bán mạng.

Lão không chạy bây giờ thì đợi đến bao giờ? "Nếu Tiên Đình không giữ chữ tín, vậy bản Tiên Tôn không tiếp nữa!

Thiên hạ rộng lớn, đâu chỉ có mỗi Tiên Đình là thế lực duy nhất có thể gia nhập!" Phân thân của Bồ Đề Tiên Tôn ngồi bên bàn tiệc, ung dung trấn định: "Bản tôn đã rời khỏi đảo Bồng Lai, đạo phân thân này của ta có chết cũng chẳng sao." Đạo phân thân này vốn là để đối phó với người của Tiên Đình, đồng thời thu hút sự chú ý.

Bây giờ dù thân phận gian tế có bị bại lộ, Bồng Lai Tiên Tông muốn truy lùng lão cũng phải tốn không ít công sức.

Người đàn ông trung niên ánh mắt quái dị, cười nhạt nói: "Thật ngại quá, cơ thể này của ta cũng là phân thân, bản tôn đã đợi sẵn ở ngoài đảo Bồng Lai để ôm cây đợi thỏ rồi." "Chỉ huy sứ đại nhân nói đùa, vì một kẻ tiểu tốt như ta mà đáng để tốn công tốn sức đối phó thế sao?" Phân thân của Bồ Đề Tiên Tôn sắc mặt thay đổi đột ngột, tưởng đối phương hăm dọa, cười không nổi nói.

Tiên Vân Vệ Chỉ huy sứ dù có nghịch thiên đến đâu cũng không thể tính kế đến mức này. "Nếu ngươi ngoan ngoãn ở lại Bồng Lai

Tiên Tông, ta chẳng làm gì được ngươi, nhưng một khi đã rời đảo Bồng Lai, giết ngươi rồi thì ai tra được đến đầu ta?" Người đàn ông trung niên nhấp ngụm trà thơm, cười tủm tỉm.

Ngay từ đầu, hắn đã chiêm bặc phương án giết Bồ Đề Tiên Tôn hiệu quả và rủi ro thấp nhất.

Cả Bồng Lai Tiên Tông hay Tiên Thành đều không thích hợp để ra tay.

Dùng thân phận "Chỉ huy sứ" để bứt dây động rừng, sau đó kích động nhân quả, để bản tôn của đối phương đào tẩu khỏi Bồng Lai Tiên Tông là chuyện hợp lý. "Bản Tiên Tôn giúp Tiên Đình thu thập tư liệu về Thính Phong chiến thuyền, giờ các ngươi muốn qua cầu rút ván?

Thật quá đáng!" Phân thân của Bồ Đề Tiên Tôn không còn giữ được bình tĩnh, lập tức truyền tin cho bản tôn, gương mặt vặn vẹo dữ tợn. "Bây giờ mới truyền tin thì muộn rồi." Người đàn ông trung niên nói với Thiên Tằm Tiên Tôn: "Diệt đạo phân thân này đi, rồi đến bờ biển phía Tây đảo Bồng Lai dọn dẹp chiến trường." "Không vấn đề gì." Thiên Tằm Tiên Tôn gật đầu, lòng bàn tay chuyển hóa hư thực, dễ dàng bóp nát phân thân của Bồ Đề Tiên Tôn.

Phân thân này tuy có thể lấy giả loạn thật, khiến đại Tiên Tôn khó lòng phân biệt, nhưng điểm yếu duy nhất là sức chiến đấu cực kém, ngay cả thực lực Hóa Thần cũng không có. …… Bờ biển phía Tây đảo Bồng Lai.

Trong hư không, hai luồng u quang trước sau rời khỏi đảo tiên, tựa như hai bóng ma, không hề gây ra bất kỳ dao động pháp tắc nào, hướng về phía Nam Hồng Vực mà đi.

Đó chính là bản tôn của Bồ Đề Tiên Tôn và Hầu trưởng lão. "Bồ Đề huynh, huynh chắc chắn là không gia nhập được Tiên Đình sao?

Một Chỉ huy sứ đến đây đâu đại diện cho điều gì chứ?" Trên tầng mây, lông mày Hầu trưởng lão nhíu chặt thành hình chữ 'Xuyên'.

Chuyện bán đứng tư liệu Thính Phong chiến thuyền năm đó là do Bồ Đề Tiên Tôn làm, lão chỉ hỗ trợ.

Cách đây không lâu, Bồ Đề Tiên Tôn đột nhiên đề nghị đào tẩu khỏi Bồng Lai Tiên Tông, ngay cả con cháu cũng không cần. "Nếu chỉ đơn giản là tiếp dẫn chúng ta vào Tiên Đình, chỉ cần phái một Hợp Thể sơ kỳ đến là được.

Tiên Vân Vệ Chỉ huy sứ là nhân vật tầm cỡ nào?

Đỉnh cấp đại Tiên Tôn, nắm giữ trọng quyền trong Tiên Đình." Bồ Đề Tiên Tôn mặt lạnh như tiền nói: "Sự hiện diện của hạng người này tuyệt đối không phải chuyện tốt, nếu dùng việc bại lộ thân phận gian tế để uy hiếp, bắt chúng ta mạo hiểm làm việc, ngươi có làm hay không?

Chỉ có thể nhanh chóng thoát khỏi Đông Hải thôi!" "Dù sao cũng chỉ là suy đoán, bây giờ chạy, Kim tông chủ đang tra gian tế chắc chắn sẽ phát hiện, chưa chắc chúng ta đã thoát khỏi Đông Hải thuận lợi được." "Không sao, cũng may là Trịnh Thạch kia đại hôn, Kim tông chủ đang bận bàn bạc chuyện Tiên Đình với đại diện các thế lực, không rảnh để tâm đến chúng ta, đây chính là thời cơ rời đi, vả lại sắp vào địa bàn của Hải Yêu tộc rồi, Kim tông chủ dù có biết cũng không dám phái người truy đuổi." "Haiz." Hầu trưởng lão thở dài, trong lòng hối hận không nên phối hợp với Bồ Đề Tiên Tôn lấy tư liệu Thính Phong chiến thuyền, nếu không lão đã chẳng phải cùng tên này đi vào đường cùng.

Mất đi nguồn tài nguyên cung ứng của Bồng Lai Tiên Tông, đời này lão đừng hòng đột phá Đại Thừa. "Oanh!" Đúng lúc hai người đang di chuyển, một đạo quyền quang vô song vượt qua dòng sông

thời gian đánh tới. "Kẻ nào?!" Bồ Đề Tiên Tôn sắc mặt biến đổi kinh hoàng, tay trái vẽ một vòng tròn, tạo thành một đạo lôi hồ tròn đẩy ra phía trước.

Một tiếng rắc vang lên, lôi hồ như bị một ngôi sao húc phải, vỡ vụn tại chỗ.

Bồ Đề Tiên Tôn kinh hãi, vội vàng lấy ra một linh bảo hình cánh cửa gỗ chắn trước người, mới triệt tiêu được dư chấn của quyền quang.

Lão mặt mày như lệ quỷ, âm lãnh nhìn qua, chỉ thấy cách đó trăm dặm, một bóng người áo trắng tóc trắng đang sải bước đi tới.

Mỗi bước chân bước ra đều như vượt qua thời không, để lại từng đạo tàn ảnh thời không, vô cùng quỷ dị. "Là ngươi?

Diệp Bất Phàm?" Bồ Đề Tiên Tôn biểu cảm ngưng trệ, kiêng dè nói: "Ngăn cản bản Tiên Tôn ở đây là có ý gì?

Ta và ngươi hình như không oán không thù." Hai người nói trắng ra là chưa từng có hiềm khích, thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Nhưng lúc này lão cũng đã hiểu ra, Chỉ huy sứ của Tiên Đình là giả! "Ngươi nói nhảm quá nhiều rồi." Diệp Bất Phàm vô cảm, thi triển 《 Pháp Huyết Hợp Nhất 》 và 《 Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp 》 đến cực hạn, khí huyết ngút trời, đôi quyền như tiên sơn trấn áp xuống Bồ Đề và Hầu trưởng lão. "Nhanh chóng đánh lui hắn, đây là vùng biển thuộc quyền quản lý của Hải Yêu Tiên Tông, không đầy nửa khắc nữa động tĩnh ở đây sẽ thu hút bọn chúng, đến lúc đó muốn đi cũng khó như lên trời!" Hầu trưởng lão không muốn dây dưa, tu vi Hợp Thể hậu kỳ bộc phát, cả thế giới như biến thành một tờ giấy, màu sắc phai nhạt, chỉ còn tông màu trắng đen, nhìn từ trên cao xuống tựa như một bức thủy mặc hải đồ. "Thủy mặc lao lung!" Hầu trưởng lão lấy ra Sơn Hà Bút, vung mực vẽ ra một chiếc lồng giam, nhốt

Diệp Bất Phàm vào trong.

Chương 635

Người này tu luyện Họa đạo. "Mộc lôi tỏa." Bồ Đề Tiên Tôn lấy ra một chiếc khóa lớn màu xanh đen, lơ lửng trên đầu Diệp Bất Phàm, dùng đạo và pháp để khóa chặt.

Đây là linh bảo vây địch mạnh nhất của lão, đủ để nhốt một vị đại Tiên Tôn trong chốc lát, trước đây lão không nỡ mang ra, nhưng giờ để giữ mạng, đành phải dùng để cầm chân Diệp Bất Phàm. "Đi!" Hai người không dám nán lại, triển khai tốc độ tối đa chạy về hướng Nam Hồng Vực. "Bành!" Thân hình Diệp Bất Phàm phình to, trong nháy mắt đã cao ngất trời, lồng giam kêu răng rắc rồi vỡ tung.

Nhưng lúc này, chiếc khóa lớn màu xanh tỏa ra mộc pháp tắc và lôi pháp tắc, điên cuồng áp chế khí huyết và pháp tắc của hắn, khiến hắn có cảm giác bị trói buộc mạnh mẽ, khó lòng thoát ra. "Tật!" Diệp Bất Phàm ném ra một tấm vải liệm, tỏa ra ánh sáng xám xịt, điên cuồng phình to, chống lại sự áp chế của Mộc Lôi Tỏa, toàn thân lập tức nhẹ bẫng. "Tấm vải liệm phòng ngự của Kiếm Hạt Tử quả nhiên không tồi." Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Lúc trước tu vi đột phá Hợp Thể, hắn và Kiếm Hạt Tử đấu pháp hồi lâu mà vẫn không phá được phòng ngự, đúng là linh bảo hàng đầu thất giai. "Vút" một tiếng, dưới chân Diệp Bất Phàm dòng sông thời gian chảy trôi, truy kích Bồ Đề Tiên Tôn và Hầu trưởng lão. "Tế Mệnh Huyết Độn!

Thời Gian Lưu Động!

Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm vượt qua tốc độ ánh sáng, nhanh đến mức thần thức cũng không thể bắt kịp, trong nháy mắt đã đuổi kịp hai người.

Hiện tại nếu chỉ luận về tốc độ, dưới Đại Thừa không có bất kỳ ai có thể địch lại hắn. "Tốc độ của tên này……" Hầu trưởng lão đang chạy trốn bỗng cảm thấy nguy cơ sinh tử, quay đầu nhìn lại mà da đầu tê dại. "Hỏa Phượng đại thuật!" Lão vội vàng múa bút, vẽ ra hàng ngàn con phượng hoàng lửa cháy ngùn ngụt, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Diệp Bất Phàm, ngươi thật đáng chết!" Bồ Đề Tiên Tôn mặt mũi vặn vẹo, sát ý bùng phát, miệng thốt ra lôi âm: "Lôi Tiên!" Lời vừa dứt, một gã khổng lồ bằng sấm sét thành hình, tràn ngập mộc lôi pháp tắc, hung hãn đâm vào Diệp Bất Phàm.

Trong sát na, ba ngàn phượng hoàng và gã khổng lồ lôi tiên nhấn chìm Diệp Bất Phàm, vùng biển đó lập tức bốc hơi, tạo thành một cái hố khổng lồ, sương trắng bốc lên nghi ngút. "Bành" một tiếng, Diệp Bất Phàm không chịu nổi đòn tấn công của phượng hoàng và lôi tiên, nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành những tàn ảnh tan biến. "Phân thân?!

Không ổn!" Bồ Đề Tiên Tôn thấy vậy dựng tóc gáy, gần như theo bản năng thúc động át chủ bài mạnh nhất, miệng phun ra một thanh mộc kiếm loang lổ thô đại, tựa như có thể khiến vạn vật mục nát, trời đất bị phá hủy diện rộng.

Thần thông này lão đã nuôi dưỡng nhiều năm, uy lực đủ để đe dọa cả đại Tiên Tôn. "Phù Tang!" Bồ Đề Tiên Tôn dốc toàn lực quán chú mộc đạo pháp tắc, mộc kiếm điên cuồng phình to như thiên trụ, đâm mạnh vào hư không bên cạnh.

Vùng hư không đó vặn vẹo, chân thân của Diệp Bất Phàm bước ra, tóc trắng bay múa, vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn nâng Thời Không Ngọc Đỉnh, phối hợp với thời không pháp tắc, phát huy linh bảo này một cách hoàn mỹ.

Uy năng mạnh hơn lúc Liễu trưởng lão sử dụng rất nhiều. "Keeng" một tiếng, mộc kiếm đâm lên đỉnh, uy lực bị suy yếu tới bảy

thành, chưa kịp xuyên thấu thì quanh thân Diệp Bất Phàm đã bao phủ huyền quang, Vạn Pháp Bất Xâm gia trì, một lần nữa làm suy yếu uy lực, cuối cùng chút uy năng còn sót lại ngay cả da của Diệp Bất Phàm cũng không đâm thủng được. "Cái này, cái này…… tên này còn mạnh hơn lúc giết Vạn Tượng không chỉ một lần!" Hầu trưởng lão đang định ra tay thấy vậy mặt cắt không còn giọt máu, lập tức chọn cách bỏ chạy.

Sát chiêu của Bồ Đề Tiên Tôn mạnh thế nào lão hiểu rõ hơn ai hết, lấy một đoạn gỗ Phù Tang làm lõi, tế luyện nghìn năm, dưới Đại Thừa không ai dám đón đỡ trực diện.

Vậy mà Diệp Bất Phàm lại bình yên vô sự đỡ lấy. "Tu tiên giới rộng lớn này, trừ Đại Thừa Tiên Quân ra, ai có thể làm gì được hắn?

E là ngay cả làm hắn bị thương cũng không nổi." Hầu trưởng lão phun ra một ngụm tinh huyết nguyên thần, vẽ ra một con Tất Phương thủy mặc, cưỡi nó đạp gió rẽ sóng, điên cuồng bỏ chạy.

Đích thân đối mặt với Diệp Bất Phàm, lão mới biết tên này khủng khiếp đến nhường nào.

Đánh tiếp thì lão và Bồ Đề đều phải chết ở đây! "A a a!!" Một tiếng thảm thiết vang tận mây xanh, Hỗn Độn Tiên Diễm trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm bùng lên, nhanh như chớp ấn vào ngực Bồ Đề Tiên Tôn, khiến cả người lão bốc cháy.

Nhục thân, nguyên thần, thần hồn tựa như trở thành nhiên liệu, ngọn lửa hung hừng bốc cao nhấn chìm Bồ Đề Tiên Tôn trong đau đớn. "Đây là…… tiên thuật?!" "Diệp Bất Phàm!

Ta và ngươi có thù oán gì?!

Sao phải đến mức này!

Sao phải đến mức này!" Bồ Đề Tiên Tôn dùng hết thần thông

phòng ngự, linh bảo phòng ngự cố gắng dập tắt ngọn lửa, nhưng tất cả đều vô ích, ngọn lửa quỷ dị đến cực điểm, càng cháy càng vượng, lão hoàn toàn tuyệt vọng, gào thét oán độc. "Năm lần bảy lượt muốn giết ta, ngươi không chết thì ai chết?" Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Bồ Đề Tiên Tôn bị thiêu rụi.

Việc hắn 'bị ép' gia nhập Bồng Lai Tiên Tông chính là do Bồ Đề Tiên Tôn cưỡng ép chiêu mộ mà ra.

Nếu là chuyện cũ thì thôi, đằng này lão còn tiết lộ tư liệu Thính Phong chiến thuyền, suýt hại chết Thủy Yên, bản thân hắn cũng suýt lộ chân thân.

Lộ diện ngay dưới mắt Tiêu Dao Tiên Quân thì thần tiên cũng không cứu nổi hắn. "Giết ngươi?!

Bản Tiên Tôn muốn giết ngươi lúc nào?!

Diệp Bất Phàm, đồ súc sinh nhà ngươi, nói bừa!" Bồ Đề Tiên Tôn gầm rú đầy uất ức, nhục thân bị thiêu sạch, nguyên thần và thần hồn cũng chỉ còn lại một sợi.

Cuối cùng, một chút tro bụi cũng không còn, bị tiên diễm thiêu thành hư vô.

Đến chết lão cũng không hiểu tại sao Diệp Bất Phàm lại muốn giết mình. "Đến tận bây giờ, môn thần thông này mới coi như phát huy được chút uy lực." Diệp Bất Phàm búng ngón tay, khá hài lòng với uy lực này.

Có điều tiêu hao cũng thật sự khoa trương, để thiêu chết một vị Hợp Thể đại viên mãn, toàn bộ pháp tắc của hắn đã cạn kiệt.

Đây là nhờ có tác dụng phụ nghịch chuyển ảnh hưởng.

Nếu không có hệ thống, hắn giờ đã bị 《 Hỗn Độn Tiên Diễm 》 hút thành xác khô rồi.

Nhặt túi Càn Khôn mà Bồ Đề Tiên Tôn đánh rơi lên, trong khi khôi phục đạo chủng pháp tắc, hắn quay người nhìn về phía Hầu trưởng lão đã chạy xa hàng triệu dặm.

Lúc này Hầu trưởng lão sợ đến mức mật xanh mật vàng, chạy thục mạng, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm cho hai cái chân.

Một Hợp Thể đại viên mãn, nếu ở thời kỳ Tiên Thổ, khi Đại Thừa không ra mặt thì đó chính là chiến lực đỉnh cao nhất.

Vậy mà trong chớp mắt đã bị thiêu chết, ai thấy mà không kinh sợ? "Còn chạy nữa là ngươi chết đấy." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, giọng nói như gió lạnh mùa đông quét qua vùng biển rộng lớn, khiến mặt Hầu trưởng lão trắng bệch.

Lão không dám chạy nữa, dừng bước liên tục chắp tay, cả người run rẩy: "Diệp…… Diệp đạo hữu, ta có chỗ nào đắc tội với ngài chăng?" Nếu Bồ Đề Tiên Tôn có thể cầm cự thêm chút nữa, lão còn có hy vọng thoát thân.

Đằng này mình còn chưa chạy được bao xa, lão bạn già chưa đầy hai nhịp thở đã đi đời nhà ma rồi.

Chạy làm gì nữa?

Khắp tu tiên giới này, ai chạy thoát được khỏi tay Diệp lão ma? "Lại đây." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Hầu trưởng lão lộ vẻ do dự, thấy ánh mắt Diệp Bất Phàm dần lạnh đi, lão sợ đến mức vội vã thi triển toàn tốc đến trước mặt hắn, lưng gập chín mươi độ, cung kính cúi chào, chỉ sợ mình tỏ ra chưa đủ thành kính. "Nếu có chỗ nào đắc tội, mong ngài lượng thứ." Hầu trưởng lão nói. "Cũng không có đắc tội gì mấy." "……" Hầu trưởng lão ngớ người, thầm nghĩ ngươi có bệnh không, không đắc tội mà truy sát bọn ta như chó dại vậy. "Ta ở Bồng Lai Tiên Tông còn cần một

thuộc hạ giúp ta thu thập tiên dược, dược liệu, ngươi có nguyện ý không?" Diệp Bất Phàm nhạt nhẽo hỏi.

Hắn và Hầu trưởng lão không có thù oán gì lớn, giết đi đúng là lãng phí.

Thà để lão làm tay sai bán mạng cho mình, một mình Thiên Tằm Tiên Tôn thì thu thập được bao nhiêu?

Thân phận hiện tại của hắn tuy có thể thu thập lượng lớn, nhưng làm vậy thì chẳng mấy chốc sẽ bị lộ, một Luyện Hư mà cần nhiều tài nguyên của Hợp Thể cảnh như vậy, kẻ ngốc cũng phải nghi ngờ. "Chuyện này……" Hầu trưởng lão do dự. "Không nguyện ý thì thôi vậy, Bồ Đề trưởng lão trên đường xuống hoàng tuyền chắc chắn sẽ cô đơn, ngươi xuống bầu bạn với lão đi, huynh đệ mà, phải đồng sinh cộng tử mới đúng." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, đưa tay định tiễn Hầu trưởng lão đi luôn. "Ta nguyện ý!" "Bồ Đề kẻ này tội ác tày trời, hạng người như lão sao có thể là huynh đệ với ta được?

Ta vốn đã sớm chướng mắt lão rồi, chết rất đáng!

Nay ta có thể bỏ tối theo sáng, thực là đại hạnh!" Hầu trưởng lão quỳ thụp xuống, một chân quỳ đất, hai tay dâng hồn huyết lên: "Lão nô Hầu Chấn, bái kiến chủ nhân!" "Ngươi nói ta là 'sáng' sao?" Diệp Bất Phàm nhận lấy hồn huyết, chỉ vào mũi mình: "Ta không phải người tốt đâu." "Lão nô ghét nhất là người tốt, người tốt thường không sống thọ, được đi theo một ác quỷ trong ma đạo như ngài thực là phúc phận của lão nô!" "Ta tuy không phải người tốt, nhưng ta lại thích người tốt." "……" Hầu trưởng lão chẳng dám nói gì nữa, nén đau lòng dâng túi Càn Khôn của mình lên: "Lão nô là tốt hay xấu, tất cả đều nằm trong cái túi này cả rồi." "Trẻ nhỏ dễ dạy." Diệp Bất Phàm hài lòng gật đầu, thần thức chìm vào túi Càn Khôn vơ vét sạch tiên dược, những thứ khác hắn không thèm để mắt tới, tùy tay ném trả cho Hầu

trưởng lão.

Hầu trưởng lão nhận lại túi Càn Khôn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cái tên Diệp lão ma này đúng là thật khó chiều.

Cướp bóc thì cứ nói là cướp bóc đi, còn bày đặt thái độ làm gì?

Chương 636

Đúng là loại vừa muốn làm kỹ nữ vừa muốn lập bia hiếu tiết.

Đúng lúc này, Thiên Tằm Tiên Tôn như một nhân viên vệ sinh, từ nơi bắt đầu trận chiến đi dọc dọn dẹp tới đây.

Về phương diện xóa sạch dấu vết và dịch dung che giấu khí tức, lão đã học được chân truyền từ Minh Vương và Diệp Bất Phàm. "Ngươi chạy xa thật đấy." Thiên Tằm Tiên Tôn phàn nàn.

Phạm vi đấu pháp quá lớn, dọn dẹp dấu vết thực sự mệt người, lại còn phải đảm bảo không bị phép thuật hồi quang phản chiếu tìm ra. "Đây là đồng nghiệp của ngươi, Thiên Tằm Tiên Tôn, sau này tài nguyên thu thập được cứ giao hết cho ông ấy." Diệp Bất Phàm nhạt nhẽo giới thiệu, không định bại lộ thân phận Trịnh Thạch của mình. "Hóa ra là Thiên Tằm Tiên Tôn, cửu ngưỡng đại danh, sau này mong ngài chỉ giáo thêm." Hầu trưởng lão lập tức tiến lên chào hỏi.

Lão đã nghe danh Thiên Tằm Tiên Tôn, một tu sĩ thượng cổ ở Bắc Vực, hình như từng đoạt xá Diệp Bất Phàm. "Ừm, không tệ, nhìn cốt linh của ngươi mới hơn tám nghìn tuổi, đúng là cái tuổi đẹp để phấn đấu." Thiên Tằm Tiên Tôn gật đầu, cười rạng rỡ, có thêm đồng nghiệp thì công việc của lão sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Không giống Minh Vương, như con lừa già kéo cối xay, một tháng mới được nghỉ có hai ngày.

Lão vỗ vai Hầu trưởng lão: "Tiểu tử, cố gắng làm cho tốt, đợi vài năm nữa chủ nhân sẽ cưới cho ngươi một bà chủ đấy." Hầu trưởng lão nhướn mày, cười gượng hai tiếng, không dám đáp lời.

Diệp Bất Phàm liếc xéo Thiên Tàm Tiên Tôn, nghe ra được ẩn ý của lão thất phu này.

Làm công bao nhiêu năm, một xu cũng không thấy, ít nhiều cũng có chút oán trách. "Trong vòng mười năm, nội cảnh địa Thiên Sát sẽ mở ra, đó chính là cơ hội để ngươi đột phá Đại Thừa." Diệp Bất Phàm chậm rãi nói, thu liễm khí tức, hướng về Bồng Lai tiên đảo mà đi. "Trong mười năm?" Thiên Tàm Tiên Tôn thở gấp: "Chuyện này có thật không?" Nội cảnh địa của Chân Tiên gần như là một phương tiểu thế giới, đã có thể thai nghén ra sinh mệnh.

Chưa nói đến những tạo hóa thiên địa tự nhiên hình thành, chỉ riêng đồ vật của một vị Chân Tiên để lại cũng đủ để chống đỡ cho mười mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn tấn thăng Đại Thừa Tiên Quân. "Tự nhiên là thật, nếu không tôi việc gì phải mạo hiểm thu thập nhiều tài nguyên dược liệu như vậy?" Diệp Bất Phàm đáp lại: "Bên trong rủi ro và ẩn số rất nhiều, trước đó tôi cần phải nâng cao tu vi, thể phách, quy tắc kiếm đạo hết mức có thể, còn phải tìm kiếm truyền thừa trận pháp bát giai, luyện chế ra trận pháp bát giai." Không chỉ có thế, tất cả thần thông trên người Diệp Bất Phàm đều phải nâng cấp lên cấp độ "Bản Nguyên Pháp".

Theo thực lực tăng tiến, thần thông cấp độ Thiên Cương đã không còn giúp ích được nhiều cho cậu nữa. "Ha ha ha, chuyện dược liệu cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ làm tốt!" Thiên Tàm Tiên Tôn cười lớn, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết.

Hầu trưởng lão đứng bên nghe mà tâm thần say đắm, trong lòng càng thêm kiêng dè Diệp lão ma.

Phải biết rằng, ngay cả Đại Thừa Tiên Quân cũng chưa chắc đã nắm rõ thời gian mở cửa của nội cảnh địa Thiên Sát.

Rất nhanh, ba người biến mất khỏi vùng biển này.

Không lâu sau khi họ rời đi, vài đạo thân ảnh từ không trung bay tới. "Kẻ chết là nhân tộc, không để lại bất kỳ dấu vết nào, rõ ràng là

một kẻ tái phạm chuyên nghiệp." Một nữ tử mặc váy đỏ rực lên tiếng, giữa lông mày có một đồ án san hô.

Tộc San Hô trong biển hiếm hoi, thần thông dị biệt, nàng giỏi cảm tri các dao động đặc thù như khí tức sinh mệnh, dao động đấu pháp.

Những yêu tộc khác là Côn Bằng, Kỳ Lân, Huyền Điểu, đều có đạo hạnh Hợp Thể sơ kỳ. "Lúc nãy cảm ứng mơ hồ, dao động đấu pháp cực mạnh, chắc chắn là Hợp Thể đại viên mãn không nghi ngờ gì nữa.

Nếu không phải liên thủ, ai có thể giết một vị Hợp Thể viên mãn?

Xác suất Đại Tiên Tôn ra tay giết chết cũng không cao." Đánh bại và giết chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Những kẻ tu luyện đến nước này, ai mà chẳng có thủ đoạn bảo mạng? "Ở Đông Hải, người làm được điều này chỉ đếm trên đầu ngón tay, chẳng lẽ là...

Diệp đạo hữu?" Trưởng lão tộc Côn Bằng động tâm, kinh nghi nói. "Không khả năng lắm, Diệp Bất Phàm năm đó giết Vạn Tượng Tiên Tôn phải tốn rất nhiều thời gian.

Chiến lực hiện tại của hắn chắc tương đương Đại Tiên Tôn, không thể giết chết một vị đại viên mãn nhanh như vậy được." Nữ tử tộc San Hô lắc đầu.

Đánh giá này đã là rất cao rồi, bình thường Hợp Thể sơ kỳ đối mặt đại viên mãn chỉ có con đường chết. "Nếu không phải Diệp Bất Phàm thì cứ báo cáo lên trên đi, để các tộc khác đề phòng, tránh xảy ra chuyện." Sự tồn tại như vậy là mối đe dọa cực lớn đối với những tu sĩ Hợp Thể như họ, hiện đang lúc chiến tranh, phải đặc biệt chú ý.

Nhóm yêu tộc tiếp tục tuần tra vùng biển.

Sau khi họ rời đi, hư không vặn vẹo, hai đạo thân ảnh hiện ra, một

lão giả mặc bào kim ty, một lão giả mặc hoàng bào.

Chính là Kim tông chủ và Hoàng Đình Tiên Tôn. "Xem ra phán đoán của ông không sai, Bồ Đề Tiên Tôn khả năng cao là gián điệp, nếu không không thể rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông vào lúc này, còn về..." Hoàng Đình trưởng lão do dự hồi lâu, nuốt nửa câu sau vào trong.

Ông và Bồ Đề Tiên Tôn quen biết mấy ngàn năm, khẳng định Bồ Đề Tiên Tôn gần đây mới phản bội.

Còn về nguyên nhân, không thể tách rời quan hệ với việc Trịnh Thạch trở thành tằng tôn nữ tế của Tiêu Dao Tiên Quân.

Hai người có thù, cộng thêm Kim tông chủ cố ý chèn ép, môi trường sinh tồn của Bồ Đề Tiên Tôn trực tiếp rơi vào chế độ địa ngục, có thể nói lão là bị dọa đến mức phải phản bội. "Hoàng Đình trưởng lão nghĩ ai đã giết Bồ Đề?" Kim tông chủ âm trầm hỏi.

Những trưởng lão từng tiếp xúc với tài liệu chiến thuyền Thính Phong đều nằm trong danh sách nghi ngờ của ông, Bồ Đề là một trong số đó. "Không biết, nơi này không còn dấu vết, thuật hồi quang phản tố cũng thất bại, không phân biệt nổi là người hay yêu." Hoàng Đình trưởng lão lắc đầu.

Ông không có khả năng cảm ứng sinh mệnh độc đáo như nữ tử tộc San Hô. "Kẻ giết được Bồ Đề không nhiều đâu." Trong mắt Kim tông chủ hiện lên sự kiêng dè.

Ông tự nhủ, nếu mình đối mặt với vị thần bí kia, thắng toán cũng không lớn. "Còn tra nữa không?

Kẻ thù của Bồ Đề không ít, nhưng kẻ có năng lực giết lão thì lại chẳng thấy ai." "Cứ âm thầm điều tra đi, nhưng gián điệp đã phát hiện rồi, trước tiên hãy báo việc này cho Tiêu Dao Tiên Quân, cũng coi như

là một lời giải thích với vị đại phật đó." Kim tông chủ chắp tay sau lưng đi về phía Bồng Lai tiên đảo. "Hiện tại quan trọng nhất là ứng phó chiến sự Đông Hải, lôi kéo Trường Sinh Tiên Cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông của Bắc Vực, dùng thế lôi đình giải quyết yêu tộc Đông Hải." ...

Diệp Bất Phàm trở lại Bồng Lai tiên đảo, ném cho Thiên Tàm Tiên Tôn mười triệu tiên ngọc để mua dược liệu cần thiết, tiện tay ném luôn Hầu trưởng lão cho lão. "Nghèo quá, vẫn phải kiếm tiền thôi." Diệp Bất Phàm đi qua Vân Không Sa đến Linh Cư cung, lắc đầu thở dài.

Công pháp, thần thông, tiên dược, dược liệu, truyền thừa trận pháp, đồ hình trận pháp... mọi thứ đều cần nâng cấp toàn diện, thứ nào cũng cần tài lực khổng lồ chống đỡ.

Mười triệu tiên ngọc căn bản không bõ bèn gì.

Đại đạo tu tiên: Tài, Lữ, Pháp, Địa.

Chữ "Tài" đứng đầu.

Diệp mỗ nhân có thể thăng tiến thần tốc đến nay, một mặt là nhờ hệ thống, mặt khác quan trọng hơn là dám vung tiền.

Cậu tu luyện đa dạng, chi phí tốn kém hơn tu sĩ cùng giai quá nhiều. "Minh Vương đại nhân, dạo này phải luyện khí nhiều vào, hiệu suất này hơi chậm đấy." Diệp Bất Phàm bước vào phòng luyện khí, nói một cách tâm huyết.

Luyện khí hiệu quả thấp thực sự ảnh hưởng đến tốc độ kiếm tiền của cậu. "Còn chậm?

Trung bình bảy ngày ra lò một kiện linh bảo thất giai, thế này mà còn chậm à?" "Tôi trung bình một ngày hai kiện, thậm chí ba kiện." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói. "Hay là ngươi tự đi mà luyện!

Bản vương không làm nữa!" Minh Vương phẫn nộ, lập tức đình công.

Diệp Bất Phàm không nói gì, suy ngẫm bảo: "Tôi nghĩ linh bảo thất giai nên được luyện chế theo kiểu dây chuyền sản xuất, mỗi bước phải chính xác đến từng li từng tí." Nói xong, Diệp tư bản gia nhanh chóng chế tạo ra mười mấy con rối phân thân, cùng Minh Vương phối hợp, mài giũa, cuối cùng định ra phương án luyện khí.

Hai con rối rèn đúc, hai con phụ trách nung đốt, hai con khắc họa trận văn, hai con thử nghiệm, hai con kiểm soát chất lượng...

Trong đó quan trọng nhất là công đoạn dung luyện phôi khí, kỹ thuật thành phẩm do chính Minh Vương nắm giữ.

Ban đầu tỷ lệ sai sót rất cao, nhưng rất nhanh hiệu suất đã tăng lên.

Liên tục mấy ngày sau, từ bảy ngày ra một kiện đã biến thành ba ngày một kiện.

Vấn đề duy nhất là sản phẩm đều y hệt nhau.

Nhưng dù có giống nhau đến mấy, cậu cũng không lo thiếu người mua. "Tốt, rất tốt!

Như vậy tốc độ kiếm tiền sẽ tăng lên đáng kể!" Diệp Bất Phàm khen ngợi, lập tức truyền tin cho Phó Sơn Hải để triển khai kinh doanh.

Minh Vương thấy vậy mặt xanh mét.

Trước đây thời gian luyện khí ông ta tự do điều phối, giờ thì không được chút nào, cái tên khốn kiếp này tính toán thời gian chuẩn từng giây, sau lưng một đống bán thành phẩm do đám phân thân tạo ra đang chờ ông ta xử lý.

Chương 637

Thậm chí còn có hai con rối giám công không nghỉ ngơi chằm chằm nhìn ông ta, đề phòng ông ta làm việc kiểu cưỡi ngựa xem hoa. "Minh Vương đại nhân, tôi phát tài thì tu vi mới nâng cao được, tu vi cao thì chất lượng thần hồn sẽ tốt hơn, đến lúc đó sẽ giúp ông thành tiên, cưới bạch phú mỹ, bước lên đỉnh cao quỷ sinh." Diệp Bất Phàm lại tung ra truyền âm phù, dặn dò Phó Sơn Hải về việc quảng bá sản phẩm, đặt hàng trước, và tổ chức họp báo ra mắt.

Sau một hồi thao tác, giá linh bảo có thể tăng lên không ít.

Đợi đến khi giá hạ xuống, cậu lại tung ra sản phẩm mới, tiếp tục thu hoạch đám "cừu non".

Sau đó cậu lấy ra một miếng ngọc giản, nghiêm túc nói với Minh Vương: "Đây là tư liệu sản phẩm mới 'Tiên Hỏa Kiếm', ông cần nhanh chóng làm quen." "Ngoài ra, về sản lượng phải cố gắng đẩy nhanh, chú ý kiểm soát chất lượng, không được có hàng lỗi.

Danh tiếng của luyện khí sư trong tu tiên giới là quan trọng nhất, hàng của Diệp mỗ nhân xuất phẩm, tất là tinh phẩm!" Khoảnh khắc này, Minh Vương sống vô số năm mà trước mặt Diệp Bất Phàm cứ như một kẻ khờ. "Làm chết bản vương cho rồi!" Minh Vương nhịn nửa ngày mới gào thét lên: "Ngươi mẹ nó thật sự không phải là người!" "Đợi tôi lên Đại Thừa, nhất định phải tìm mấy lão Đại Thừa sơ kỳ và Cấm Kỵ Chi Chủ về làm công cho mình." Diệp Bất Phàm tràn đầy hy vọng vào tương lai.

Hợp Thể cảnh đã tốn tài nguyên như vậy, đến Đại Thừa thì còn thế nào nữa? "Cứ làm tốt đi, sang năm sẽ tăng lương cho ông." Diệp Bất Phàm lờ đi sự kháng nghị của Minh Vương, sắp xếp ổn thỏa rồi

thong dong bước ra khỏi phòng luyện khí.

Sau đó cậu đến phòng bế quan, lấy túi Càn Khôn của Bồ Đề Tiên Tôn ra.

Tiên ngọc không nhiều, chỉ có hơn hai triệu, nhưng tiên dược thì khá nhiều, có tới một trăm ba mươi gốc, phần lớn đều liên quan đến trị liệu. "Lão gia hỏa này năm đó tập kích U Hải kiếm được bao nhiêu tiên ngọc đều mua tiên dược hết rồi à?

Sợ chết đến mức nào mà chuẩn bị lắm tiên dược chữa thương thế này?" Diệp Bất Phàm cạn lời, vô cùng thất vọng. "Tiên Thiên Nhất Khí Đan" của cậu tuy có mười mấy loại đơn phương, nhưng chẳng liên quan quái gì đến tiên dược chữa thương, công hiệu hoàn toàn khác nhau.

Tiếp đó cậu xem đến các thần thông pháp môn, toàn là Thiên Cương Địa Sát pháp.

Ngoại trừ môn thần thông "Phù Tang Kiếm Mộc", các thần thông khác chỉ có giá trị tham khảo. 【Phù Tang Kiếm Mộc · Thiên Cương Cấm Kỵ Pháp: Lấy Phù Tang Mộc làm cốt lõi, tế luyện trong cơ thể, dùng quy tắc uẩn dưỡng trong thời gian dài, kiếm ra trảm thiên, uy năng cường đại.】【Tác dụng phụ: Cần dùng quy tắc Mộc đạo uẩn dưỡng thời gian dài, một kiếm trảm ra cần phải uẩn dưỡng lại lần nữa mới có thể bộc phát uy lực.】【Nghịch chuyển phụ diện: Không cần quy tắc Mộc đạo, uẩn dưỡng trong thời gian ngắn, một kiếm trảm ra không cần uẩn dưỡng lần hai vẫn có thể bộc phát uy lực.】 "Tốt, cuối cùng cũng có một môn thần thông tấn công cường đại." Diệp Bất Phàm khá hài lòng.

Nếu không phải cậu nắm giữ linh bảo thời không, kiếm cuối cùng của Bồ Đề Tiên Tôn hoàn toàn có thể làm cậu bị thương. "Phù Tang Kiếm Mộc" tương tự như "Đinh Đầu Thất Tiễn", uy lực của cái

trước không bằng cái sau nhưng tính thực dụng cao hơn, cái sau chỉ có thể dùng làm bài tẩy để đối phó Đại Thừa Tiên Quân.

Một khi sử dụng thường xuyên, Đại Thừa Tiên Quân có phòng bị thì hiệu quả sẽ giảm mạnh. "Hử?" Diệp Bất Phàm bỗng cầm lên một cuốn sổ tay, bên trong ghi chép các địa điểm bí mật ở Đông Hải như Tẩy Tủy Tuyền, Huyết Sát Địa...

đều là những nơi tu luyện tuyệt hảo.

Còn có động phủ để lại của một số cường giả Hợp Thể thời kỳ Tiên Thổ.

Tiên Thổ dung hợp với tu tiên giới khiến một số truyền thừa ẩn giấu lộ diện.

Rõ ràng là Bồ Đề Tiên Tôn đã thu thập các loại tin tức vỉa hè, ghi hết vào sổ tay để chuẩn bị tự mình đi khám phá.

Giờ thì hời cho Diệp mỗ nhân rồi. "Có thể để Thiên Tàm Tiên Tôn đi tìm bảo vật." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu, mắt dừng lại ở một trang giấy, tim đập thình thịch: "Động phủ cổ của trận pháp sư bát giai thời Cận Cổ?" Cậu đang cần truyền thừa trận pháp bát giai.

Bồng Lai tiên đảo có một môn truyền thừa bát giai nhưng cậu không dám đụng vào.

Một luyện khí sư mà đi chạm vào cơ mật cốt lõi như vậy chẳng khác nào bảo Trảm Long Tiên Quân rằng mình chính là Diệp Bất Phàm sao? "Chỗ này dường như đã bị người ta khai quật rồi." Diệp Bất Phàm sực nhớ ra trước đại hôn đã có tin tức liên quan, vị trận pháp sư đó hiệu là Linh Uyên, là nhân vật từ mười vạn năm trước, từ một tán tu mà tấn thăng trận pháp sư bát giai.

Từng được Hồng Trần và Bồng Lai hai tông chiêu mộ nhưng vị này đã từ chối.

Cách đây không lâu có tin đồn người ta tìm thấy nơi tọa hóa của trận pháp sư Linh Uyên.

Kết quả người đó đi rồi không thấy trở về, ngay cả thông tin vị trí cũng không tiết lộ.

Không biết Bồ Đề Tiên Tôn làm sao mà có được thông tin vị trí. "Tìm cơ hội đi thám hiểm một chuyến." Diệp Bất Phàm suy tính, cất kỹ cuốn sổ tay.

Cậu lại tham ngộ môn "Phù Tang Kiếm Mộc" một hồi cho đến khi một đạo truyền âm phù bay vào Linh Cư cung, Diệp Bất Phàm mới đứng dậy.

Người đến chính là Thanh Liên Tiên Tôn.

Trong Bồng Lai Tiên Tông, hai người có quan hệ tốt nhất. "Ha ha, Trịnh sư đệ vừa mới tân hôn, nếm mùi trái cấm, nhưng tu sĩ chúng ta nên truy cầu trường sinh đại đạo, không nên đắm chìm trong mỹ sắc." Thanh Liên Tiên Tôn ngồi trong phòng khách Linh Cư cung, ho khẽ hai tiếng khuyên giải: "Song tu tuy tốt nhưng quá mức sẽ có hại cho bản thân." Đã mười ngày kể từ khi đại hôn kết thúc.

Các thế lực từ Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực đều đã lục tục rời đi.

Chiến tranh bắt đầu bùng nổ trở lại.

Kết quả là đôi vợ chồng trẻ này đến giờ vẫn chưa bước ra khỏi phòng tân hôn.

Nếu không phải hồn bài của Trịnh Thạch không vỡ, ông đã nghi ngờ tên này chết bên trong rồi. "Không sao cả." Diệp Bất Phàm cười xòa. "Bên U Hải và Linh Hải đã tiến vào cuộc chiến tiêu hao, ý của Tông chủ là Trịnh sư đệ hãy luyện chế thêm nhiều linh bảo để cung cấp cho nhu cầu chiến tranh." Thanh Liên Tiên Tôn nói rõ mục đích

đến đây.

Toàn bộ Bồng Lai Tiên Tông, Trịnh Thạch luyện chế linh bảo nhanh nhất, mà chất lượng ở mức thất giai sơ cấp cũng rất khá. "Tôi cũng có ý đó, đang chuẩn bị tích góp chút tài nguyên tu luyện cho thế hệ sau." "Cậu... chẳng lẽ Thủy Yên tiên tử có thai rồi sao?" "Chưa có, chuẩn bị trước thôi mà." "Vậy tôi xin chúc Trịnh sư đệ sớm sinh quý tử." Thanh Liên Tiên Tôn cười nói, rồi đổi giọng: "Ngoài ra, tôi còn muốn nhờ sư đệ luyện chế một thanh Thanh Liên Kiếm, gần đây tôi mới có được một miếng kiếm quyết cấp đỉnh phong Thiên Cương, phối hợp với Thanh Liên linh bảo, uy lực đủ sức đe dọa Đại Tiên Tôn." Nói đến đây, mặt Thanh Liên Tiên Tôn hiện rõ vẻ đắc ý.

Để có được kiếm quyết này, ông đã tốn không ít tiên ngọc mới đấu giá được. "Được, không vấn đề gì." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý, nhận lấy túi Càn Khôn từ Thanh Liên Tiên Tôn, trò chuyện một lát rồi đối phương mới cáo từ ra về. "À đúng rồi, báo cho Trịnh sư đệ một tin vui, Bồ Đề Tiên Tôn đã bị giết." Thanh Liên Tiên Tôn như sực nhớ ra điều gì, cười rạng rỡ.

Ông và Bồ Đề Tiên Tôn có thù oán mấy ngàn năm, nay đối phương chết, ông là người hả hê nhất. "Chết rồi?

Chết hay lắm." Diệp Bất Phàm đầu tiên lộ vẻ chấn kinh, sau đó cười lớn như thể tò mò: "Vị tiền bối nào đã giết lão vậy?

Nhất định phải cảm tạ một phen." "Không biết, bên Chấp Pháp đường vẫn đang điều tra." Thanh Liên Tiên Tôn lắc đầu rồi rời khỏi Linh Cư cung. "Vẫn đang tra sao..." Diệp Bất Phàm ngẫm lại quá trình giết Bồ Đề Tiên Tôn, xác định không có sơ hở mới thả lỏng người. "Thanh Liên Tiên Tôn lúc này qua đây e là còn có ý của Tiêu Dao Tiên Quân trong đó, thời gian lâu hơn nữa sẽ không bình thường, phải để Thủy Yên tiên tử lộ diện thôi." Diệp Bất Phàm hơi đau đầu, đứng dậy

đi về phía tẩm cung.

Trong tẩm cung, chỉ thấy Thủy Yên tiên tử đang ngồi bên bàn rượu, tay ngọc chống cằm ngẩn ngơ, như thể mất hồn.

Nàng như vừa trải qua mấy chục năm, dáng vẻ hơi tiều tụy. "Mười ngày qua đi, Thủy Yên tiên tử không nói câu nào." Thị nữ Vân Vân tiến lên khẽ bẩm báo.

Thời gian qua Diệp Bất Phàm không ra khỏi cửa, sau khi giết Bồ Đề Tiên Tôn thì mải mê nghiên cứu dây chuyền luyện khí, cũng không ghé tẩm cung. "Ừ." Diệp Bất Phàm gật đầu, thị nữ biết ý lui ra ngoài. "Uống một ly không?" Diệp Bất Phàm ngồi xuống một bên bàn rượu, lấy từ trong Chưởng Trung Càn Khôn ra một bình Thanh Phong Liệt, loại rượu này lấy từ Hải Yêu Tiên Tông, ngay cả tu sĩ cấp cao cũng có thể uống say.

Thủy Yên tiên tử nhìn Diệp Bất Phàm, thân hình run rẩy, hốc mắt đỏ hoe, răng cắn chặt cánh môi, không nói một lời. "Uống say rồi sẽ không nghĩ ngợi nhiều nữa." Diệp Bất Phàm rót cho nàng một ly.

Thủy Yên tiên tử do dự hồi lâu, cầm lấy ly rượu, dốc sạch vào miệng.

Có lẽ chưa từng uống loại rượu mạnh này, cánh môi hồng nhuận của nàng còn dính chút nước rượu, đôi má trắng nõn ửng hồng.

Diệp Bất Phàm thấy vậy vội rót thêm ly nữa.

Thủy Yên tiên tử không nói chuyện, Diệp Bất Phàm rót bao nhiêu, nàng lẳng lặng uống bấy nhiêu.

Một lát sau, Thủy Yên tiên tử đã ngà ngà say, mặt đỏ lựng, đôi mắt đẹp nhìn Diệp Bất Phàm đến ngẩn ngơ.

Trong cơn mông lung, nàng dường như tìm thấy bóng dáng của Trịnh Thạch trên người Diệp Bất Phàm. "Oa" một tiếng, nàng sụp đổ

khóc lớn, lao vào lồng ngực Diệp Bất Phàm.

Thân hình Thủy Yên tiên tử mềm mại như ngọc ấm, hương cơ thể quyện với mùi rượu khiến người ta rạo rực. "Kẻ lừa đảo, sao anh không lừa tôi cả đời luôn đi." Thủy Yên tiên tử vùi đầu vào ngực Diệp Bất Phàm nức nở. "Vì tôi thích em." "Nhưng anh là kẻ thù của Tiêu Dao Tiên Tông tôi." Thủy Yên tiên tử càng khóc dữ hơn.

Diệp Bất Phàm thấy cần phải lý luận cho rõ ràng, cậu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ của nàng lên nói: "Tôi dường như chưa từng giết người của Tiêu Dao Tiên Tông đúng không?

Từ trước đến nay toàn là Tiêu Dao Tiên Quân truy sát tôi, chỉ cần ông ta không giết tôi, em và tôi sẽ mãi là đạo lữ, không phải kẻ thù." Thủy Yên tiên tử nghe vậy thì ngẩn ra, thút thít, đầu óc chưa kịp phản ứng. "Dù ông ta muốn giết tôi, tôi không dùng diện mạo bản tôn xuất hiện trước mặt ông ta là được, tôi mãi mãi là phu quân của em." "Vì em, thay đổi diện mạo thì có xá gì?" "Đợi tôi bước vào Đại Thừa, ông ta sẽ không làm gì được tôi nữa, lúc đó tôi sẽ đường đường chính chính lộ diện chân thân, báo cho thiên hạ biết em là đạo lữ của tôi." Diệp Bất Phàm thầm thì nhẹ nhàng, cực kỳ ôn nhu.

Chương 638

Thủy Yên tiên tử nghe mà tim đập loạn, cảm động khôn xiết, nàng nói: "Tôi sẽ đi khuyên tằng tổ phụ đừng giết anh nữa." "Thôi đi, đừng nói thì hơn." Diệp Bất Phàm giật mình, thầm nghĩ em mà nói ra, lão bất tử đó chắc chắn xách đao tới đoạt xá tôi ngay.

Trước việc thành tiên, giết một đứa tằng tôn nữ tế là cái giá quá rẻ. "Cô thỏ trắng nhỏ như em còn ít kinh nghiệm, không biết luật rừng của tu tiên giới đâu, chỉ có nắm đấm mới khiến người ta tôn trọng, mới tránh được mọi nguy hiểm." Diệp Bất Phàm thở dài nói.

Thủy Yên tiên tử im lặng, ôm chặt lấy Diệp Bất Phàm. "Em mệt rồi, tôi bế em lên giường nghỉ ngơi nhé." Diệp Bất Phàm lau nước mắt trên mặt nàng. "Không muốn." Thủy Yên tiên tử lắc đầu lia lịa.

Dưới tác động của hơi men, nàng đã chấp nhận sự thật Trịnh Thạch là Diệp Bất Phàm, nhưng dù sao vẫn còn một rào cản. "Em nghĩ gì thế?

Chỉ là bảo em nghỉ ngơi thôi, không làm gì cả." Diệp Bất Phàm đảo mắt nói. "À, vâng." Thủy Yên tiên tử ngượng ngùng đỏ mặt.

Diệp Bất Phàm bế thân thể kiều nộn lên đặt xuống giường, đắp chăn cho nàng, sau đó thuận thế nằm vào bên cạnh. "Chẳng phải nói là không làm gì sao?" Thủy Yên tiên tử ngây người, như con thỏ bị kinh động lùi sâu vào góc giường. "Tôi canh cho em ngủ." Diệp Bất Phàm mỉm cười. "À, ừm." Thủy Yên tiên tử tin lời, có lẽ mười ngày không ngủ đã mệt lử, cộng thêm rượu mạnh, đôi mắt đẹp dần khép lại, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đôi môi nhỏ hé mở, hơi thở đều đặn.

Rất nhanh, hơi thở nàng bắt đầu dồn dập. "Anh lại gạt người."

Thủy Yên tiên tử cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay lớn trên bụng mình, thân hình run rẩy, mở mắt ra, thẹn thùng vung nắm đấm nhỏ đánh vào cánh tay Diệp Bất Phàm. "Thời gian qua luyện khí tôi cũng mệt, phải ôm em mới ngủ được." Da mặt Diệp Bất Phàm dày vô đối, nói một cách lý sở đương nhiên, thuận thế ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng.

Vòng eo nàng đúng như cái tên, mềm mại như nước, cảm giác cực tốt.

Ngoại trừ việc hơi phẳng một chút, các phương diện khác đều hoàn hảo.

Thủy Yên tiên tử nửa tin nửa ngờ, lại né sâu vào trong.

Vừa định ngủ tiếp thì tay Diệp Bất Phàm lại bắt đầu không thành thật, nàng bị trêu chọc đến mức toàn thân mềm nhũn, hơi thở gấp gáp.

Phòng tuyến tâm lý liên tục bị phá vỡ.

Diệp Bất Phàm khẽ cười, không đợi nàng kịp nói gì đã trực tiếp hôn lên.

Cánh môi ngọt ngào, mang theo hương vị rượu Thanh Phong. "Ưm..." Thủy Yên tiên tử nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, trận pháp bên ngoài Linh Cư cung dao động, một đạo truyền âm phù bay vào.

Đó là truyền âm phù của Tiêu Dao Tiên Quân. "Mẹ kiếp!

Đúng là chọn thời điểm thật!" Diệp Bất Phàm thầm rủa, đành phải tách khỏi Thủy Yên tiên tử.

Lúc này nàng cũng tỉnh táo lại vài phần, tim đập loạn nhịp, quấn chặt lấy chăn, rụt đầu vào không dám ló mặt ra. "Tôi đi xử lý chút việc." Diệp Bất Phàm bất lực rời giường, bước ra khỏi tẩm cung.

Khó khăn lắm mới khiến nàng chấp nhận mình, chỉ cần phá vỡ phòng tuyến cuối cùng là cả hai sẽ thực sự trở thành đạo lữ cả về tâm hồn lẫn thể xác.

Có những chuyện cần một chút bốc đồng.

Đợi nàng hoàn toàn bình tĩnh lại, chắc chắn sẽ lại rơi vào do dự. "Thôi bỏ đi, dù sao có chuyện hôm nay, quan hệ cũng đã dịu lại nhiều rồi." Diệp Bất Phàm xoa xoa chân mày, bắt lấy đạo truyền âm phù đang lấp lánh.

Cậu có thể chặn truyền âm phù của các trưởng lão khác, duy chỉ có của Tiêu Dao Tiên Quân là không thể.

Nghe xong một lát, Diệp Bất Phàm nhíu mày rời cung, đến một ngọn núi hiểm trở bao phủ bởi tiên sương.

Đây là đạo trường tạm thời tông môn dựng cho Tiêu Dao Tiên Quân. "Lên đây đi." Giọng của Tiêu Dao Tiên Quân truyền ra từ đỉnh núi.

Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, dưới sự dẫn đường của một tu sĩ Hợp Thể, cậu chậm rãi leo lên núi.

Người này là lục đệ tử của Tiêu Dao Tiên Quân, hiệu là Thái Hạo Tiên Tôn, diện mạo trẻ trung tuấn tú, rõ ràng là có dùng dưỡng nhan đan. "Ha ha, Sư tôn đối với Trịnh sư đệ thật là coi trọng, phải nắm chắc cơ hội này nhé." Thái Hạo Tiên Tôn lộ vẻ thiện chí, xưng hô cũng thay đổi, nhưng trong ánh mắt lại thoáng qua sự đố kỵ.

Hắn giữ gìn nhan sắc như vậy đều là để theo đuổi Thủy Yên tiên tử.

Nếu thành công, với thân phận vừa là đồ đệ vừa là tằng tôn nữ tế, địa vị của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt, thậm chí trở thành người kế thừa tông môn.

Nhưng giờ đây kẻ khác đã nẫng tay trên, mọi nỗ lực đổ sông đổ biển, làm sao hắn không đố kỵ cho được? "Ồ?

Không biết sư huynh nói vậy là có ý gì?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, cậu cảm nhận được địch ý của Thái Hạo nhưng chẳng thèm để ý.

Người theo đuổi Thủy Yên đầy rẫy ra đó, kẻ dám động thủ với cậu thì chẳng có mống nào. "Gặp Sư tôn rồi sư đệ sẽ biết." Thái Hạo Tiên Tôn nói, dẫn cậu lên đỉnh núi.

Đạo trường của Tiêu Dao Tiên Quân rất giản dị, chỉ là một gian nhà tranh, trước nhà có vài mẫu dược điền.

Vị này không hứng thú với sự xa hoa, đạo trường đơn sơ chứng minh tâm hướng đạo của ông ta. "Sư tôn, Trịnh sư đệ đã tới." Thái Hạo Tiên Tôn cung kính nói.

Tiêu Dao Tiên Quân đứng bên vách đá nhìn mây trôi, khẽ gật đầu, quay lại cười bảo: "Trịnh Thạch, hiện tại chiến tranh đã nổ ra, con có dự tính gì không?

Chuyên tâm luyện khí không sai, nhưng không thể vì thế mà bỏ bê tu hành." Nếu Trịnh Thạch không có tiềm lực Đại Thừa thì thôi, đã có thì không thể lãng phí, phải trọng điểm bồi dưỡng.

Đương nhiên, khả năng đấu pháp cũng là trọng điểm.

Đám luyện khí sư đa phần đều là kẻ yếu trong chiến đấu, cần phải nâng cao, nếu không sao bảo vệ được tằng tôn nữ của ông? "Mọi việc xin nghe theo sự sắp xếp của tằng tổ phụ." Diệp Bất Phàm nghe ra ẩn ý, lập tức chắp tay nói.

Rõ ràng vị này đã hoàn toàn coi cậu là "người nhà".

Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu: "Ta thấy tu vi của con đình trệ ở Luyện Hư sơ kỳ đã lâu, chắc là do thiếu tôi luyện trong chiến đấu.

Con hãy đến tiền tuyến đấu với yêu tộc, làm một số nhiệm vụ của liên minh nhân tộc.

Đương nhiên ta sẽ sắp xếp hộ đạo giả cho con, tránh để con bị yêu tộc giết hại." "Đồng thời, ta đã thương lượng với Trảm Long và Thủy Trạch đạo hữu, đưa con vào danh sách hạt giống Đại Thừa để bồi dưỡng, tài nguyên sẽ nghiêng về phía con." "Nhưng con cần phải cạnh tranh với các thiên kiêu khác, không trải qua sóng gió sao có thể đứng trên đỉnh cao Đại Thừa?" Phàm là Đại Thừa, tâm tính, thiên phú, ngộ tính, cơ duyên, tôi luyện, thiếu một thứ cũng không xong.

Kẻ được nuôi trong lồng kính dù có tốn bao nhiêu tài nguyên cũng không thể đột phá Đại Thừa. "Tất cả những thứ này, đáng lẽ phải là của ta mới đúng." Thái Hạo Tiên Tôn càng thêm đố kỵ.

Hạt giống Đại Thừa, suất bồi dưỡng mà bất kỳ trưởng lão hay thiên kiêu nào cũng thèm khát.

Trịnh Thạch lại có được quá dễ dàng, thậm chí còn hưởng tài nguyên của cả hai tông môn! "Việc này... hoàn toàn nghe theo tằng tổ phụ." Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt, trong lòng trăm ngàn lần không muốn nhưng ngoài mặt vẫn phải lộ vẻ cuồng hỉ.

Tài nguyên Luyện Hư đối với cậu chẳng có tác dụng gì, chưa kể còn có thêm hộ đạo giả phiền phức. "Ừ." Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu, phát ra truyền âm phù, lát sau một lão giả mặc vũ y lên núi. "Đây là thập tam trưởng lão của Tiêu Dao Tiên Tông, Vũ Tiên Tôn, tu vi Hợp Thể viên mãn, làm hộ đạo giả cho con là quá đủ rồi." Tiêu Dao Tiên Quân dặn dò: "Trịnh Thạch, chớ làm ta thất vọng." "Đa tạ tằng tổ phụ." Diệp Bất Phàm vội vàng cảm tạ, rồi quay sang Vũ Tiên Tôn: "Bái kiến Vũ tiền bối." "Không cần khách sáo như vậy." Vũ Tiên Tôn mỉm cười nói: "Nếu không có nguy cơ sinh tử, lão phu sẽ không ra tay đâu." Diệp Bất Phàm gật đầu, giả vờ thỉnh giáo Tiêu Dao Tiên Quân

một số vấn đề tu hành rồi mới rời đi. "Thật là phiền phức, sau này hành sự phải cẩn thận hơn nữa mới được." Sau đó Thủy Trạch Tiên Quân cũng truyền tin triệu tập, Diệp Bất Phàm không ngừng nghỉ chạy qua đó, nghe những lời tương tự và nhận một túi Càn Khôn cùng những lời căn dặn kỹ lưỡng.

Trở về Linh Cư cung, Diệp Bất Phàm vốn không kỳ vọng nhiều vào tài nguyên Thủy Trạch Tiên Quân cho, nhưng mở ra thì khá bất ngờ.

Mười gốc tiên dược.

Số lượng không nhiều nhưng đây chỉ là tài nguyên cho hai tháng, trưởng lão Hợp Thể cũng không được đãi ngộ thế này. "Đủ để luyện chế 'Tiên Thiên Nhất Khí Đan'." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu, ngoài ra còn có năm bình 'Hư Linh Đan' giúp tăng tu vi Luyện Hư cảnh, nhưng với cậu thì vô dụng.

Còn có vài quyển kiếm đạo thần thông khá tốt. "Chắc là chê khả năng đánh đấm của mình kém nên mới bồi dưỡng đấu pháp đây mà?" Diệp Bất Phàm cười khổ lắc đầu.

Chương 639

Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm bắt đầu bán linh bảo thất giai.

Do chiến tranh giữa nhân tộc và hải yêu ngày càng kịch liệt, giá linh bảo và đan dược tăng vọt, mỗi ngày cậu thu về hàng triệu tiên ngọc.

Kiếm tiền đầy túi.

Nhưng chi phí cũng cực lớn, chiến tranh khiến giá tiên dược tăng cao.

Thiên Tàm Tiên Tôn dưới danh nghĩa tán tu Bắc Vực đi gom mua tiên dược khắp nơi, chỉ vài ngày là tiêu sạch tiên ngọc.

Việc này thu hút sự chú ý của kẻ gian, không ít kẻ nảy ý định giết người đoạt bảo, nhưng sau khi Thiên Tàm lộ tu vi, đám này liền tắt ngấm ý định.

Còn Hầu trưởng lão thì thu thập tiên dược trong nội bộ Bồng Lai Tiên Tông, với tư cách trưởng lão, tin tức của ông rất linh thông.

Nửa tháng trôi qua đã kiếm được mười mấy gốc tiên dược vạn năm phân.

Bên ngoài sóng gió bão bùng, Diệp mỗ nhân an ổn tu luyện trong phòng bế quan, thỉnh thoảng ghé Hải Yêu Tiên Tông để lấy yêu huyết từ Long Hoàng và các thiên kiêu yêu tộc.

Mỗi lần bị rút máu, đám yêu tộc này đều không vui vẻ gì, vẻ mặt vội vàng.

Hải Yêu Tiên Tông hiện tại không mấy lạc quan.

Sau đại hôn, các thế lực khác cơ bản đã rời Bồng Lai tiên đảo,

nhưng Trường Sinh Tiên Cảnh và Ngô Đồng Tiên Tông nhanh chóng cử nhiều tu sĩ Hợp Thể gia nhập, tập kích Hải Yêu Tiên Tông.

Chiến tranh bùng nổ, Hải Yêu Tiên Tông rơi vào thế hạ phong, thương vong thảm trọng, phòng tuyến đầu tiên không trụ được bao lâu. "Nhân tộc ở Bắc Vực và Đông Hải đã liên minh, đây là muốn nhanh chóng giải quyết yêu tộc để đối phó Tiên Đình sao?" Diệp Bất Phàm trầm tư.

Chiến tranh đến mức này, cậu không thay đổi được gì, bảo toàn được bản thân đã là tốt rồi. "Cảm giác cục diện không đúng lắm, nếu Tiên Đình đánh quốc chiến, mở rộng sang Bắc Vực thì phạm vi ảnh hưởng sẽ cực lớn, cả tu tiên giới sẽ rơi vào loạn lạc." Tiên Đình đi theo con đường quốc vận, Tử Vi Tiên Đế muốn tấn thăng Chân Tiên phải mở rộng lãnh thổ, mượn quốc vận để đột phá.

Thành công hay không chưa biết, nhưng việc mở rộng là sớm muộn.

Nếu chỉ có một mình, Diệp Bất Phàm không ngại chiến tranh, nhưng cả gia đình cậu vẫn đang ở Thiên Ma Giáo.

Đến lúc đó, cậu không muốn ra tay cũng phải ra tay. "Vẫn chưa đủ mạnh, nếu lên được Đại Thừa thì dù đại loạn cũng có thể bảo vệ được tính mạng của đạo lữ và con gái." Cảm giác cấp bách trong lòng dâng cao, cậu càng khao khát tấn thăng Đại Thừa.

Với sự hỗ trợ của tiên dược và yêu huyết, tu vi của cậu tiến triển thần tốc, khoảng cách đến Hợp Thể trung kỳ ngày càng gần.

Thoắt cái, một năm đã trôi qua.

Cục diện Đông Hải ngày càng chấn động, các địa bàn yêu tộc ở U Hải, Linh Hải đã hoàn toàn bị phá vỡ, phòng tuyến thứ nhất sụp đổ hoàn toàn.

Nửa năm trước, khi các Đại Thừa Tiên Quân dẫn quân tấn công Quy Khư thì hậu phương bị đánh lén.

Chân Long tộc ở Bắc Vực đột nhiên tham chiến, phụ thân của tiểu hắc long là Long Chủ dẫn theo nhiều Hợp Thể đỉnh phong tập kích Bồng Lai tiên đảo, một phần mười hòn đảo lớn bị đánh sập, Bồng Lai Tiên Tông tổn thất nặng nề.

Việc này buộc quân tiền tuyến phải ngừng tấn công Quy Khư, lùi về thủ U Hải và cử Đại Thừa Tiên Quân về tiếp ứng.

Long Chủ đánh xong liền rút ngay, không hề luyến chiến.

Lúc này, tám phần thế lực của Bắc Vực đã nhập cuộc khiến cục diện Đông Hải càng thêm khó lường.

Tiên huyết đã nhuộm đỏ cả đại dương.

Chiến tranh đã vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, hai bên đều đã giết đỏ cả mắt, không thể dừng lại được nữa.

Và điều này đúng như mong muốn của Tiên Đình.

Trực giác mách bảo Diệp Bất Phàm rằng Bắc Vực sớm muộn cũng sẽ bị Tiên Đình nhắm tới. ... "Phù...!" Trong phòng bế quan, Diệp Bất Phàm thở hắt ra, quanh thân tỏa ra dao động quy tắc thời không mạnh mẽ, vặn vẹo không gian xung quanh như thể đang ngồi giữa vô số thế giới song song. "Một năm tu hành, Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong." Cảm nhận quy tắc mạnh mẽ của bản thân, Diệp Bất Phàm khá hài lòng.

Tu sĩ bình thường muốn từ sơ kỳ lên đỉnh phong, dù có đủ tài nguyên cũng phải mất ba bốn trăm năm.

Một năm đạt được, tốc độ này xứng đáng gọi là vạn cổ đệ nhất nhân.

Nhưng tiêu hao cũng cực lớn.

Một năm qua cậu không biết đã tốn bao nhiêu tiên dược và yêu huyết để luyện chế đan dược.

Ngoài tu vi, quy tắc kiếm đạo cũng đã ngưng tụ thành đạo chủng, công lực tăng vọt, mấy môn kiếm đạo thần thông của Thủy Trạch Tiên Quân cũng đã nắm vững hết. "Thử đột phá Hợp Thể trung kỳ xem sao." Diệp Bất Phàm mong đợi vận chuyển "Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp", tu vi tăng vọt.

Lát sau, thần thông giải trừ, tác dụng phụ bắt đầu nghịch chuyển, tu vi có xu hướng thăng lên.

Tuy nhiên, đột phá nửa ngày vẫn không thể phá vỡ cửa ải. "Hồi ở Luyện Hư cảnh, pháp môn này có tác dụng phụ làm giảm tu vi, nghịch chuyển lại sẽ phá được bình cảnh tiểu cảnh giới, giờ thì... tác dụng phụ không đủ mạnh rồi." Cậu thử thêm vài lần đều thất bại.

Bình cảnh của Hợp Thể lớn hơn cậu tưởng nhiều.

Cuối cùng cậu thậm chí vào trạng thái đốn ngộ của "Tọa Vong Tiên Kinh" để cải tiến pháp môn, tăng cường tác dụng phụ, nhưng vẫn thất bại. "Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp" quá đặc thù, khác với các thần thông độn thuật, nó liên quan đến toàn bộ cơ thể như một cỗ máy tinh vi, động vào một linh kiện là cả cỗ máy không vận hành nổi. "Thôi vậy, đành phải tính toán trên đan dược và các thần thông khác thôi." Diệp Bất Phàm bất lực, liền truyền tin cho Hầu trưởng lão bảo ông khẩn cấp tìm kiếm các đơn phương và thần thông liên quan.

Một tháng trước Hầu trưởng lão bị trọng thương, hiện đang dưỡng thương nên không phải ra tiền tuyến bán mạng.

Nhưng Thiên Tàm Tiên Tôn thì thảm rồi.

Với thân phận tán tu, lão bị Hồng Trần Tiên Tông bắt đi làm tiên

phong đại tướng, đã mấy lần suýt chết.

Đúng lúc này, một đạo truyền âm phù rơi xuống bên ngoài.

Diệp Bất Phàm giơ tay thu lấy truyền âm phù, bên trong là truyền tin của trưởng lão Nhiệm Vụ Điện.

Không phải Nhiệm Vụ Điện của Bồng Lai Tiên Tông, mà là của Tam Tiên Liên Minh.

Một năm trước liên minh này được thành lập, đồng thời xây dựng một tòa tiên thành trên Bồng Lai Tiên Đảo, đặt tên là Tam Tiên Thành.

Minh chủ là Thủy Trạch Tiên Quân.

Không phải vì vị này mạnh nhất, mà là vì dục vọng quyền lực của ông ta nhỏ nhất, có thể thăng bằng một cách vô tư giữa ba tông phái Tiêu Dao, Bồng Lai và Hồng Trần.

Thậm chí còn thăng bằng được cả các tu sĩ Hợp Thể do Trường Sinh Tiên Cảnh và Ngô Đồng Tiên Tông phái tới. "Lại phải làm nhiệm vụ rồi, vừa hay, đi thư giãn chút." Diệp Bất Phàm suy tính hồi lâu rồi bước ra khỏi phòng bế quan.

Có lẽ là do Tiêu Dao Tiên Quân dặn dò, Nhiệm Vụ Điện của liên minh thỉnh thoảng lại phái cho hắn vài nhiệm vụ.

Nhiệm vụ khó nhất là giết một con yêu thú Luyện Hư trung kỳ đỉnh phong, Diệp Bất Phàm đã phải tốn bao công sức mới giết được nó.

Sau khi trở về, Tiêu Dao Tiên Quân hết lời khen ngợi thiên phú chiến đấu của hắn cực tốt, thế là ban thưởng mười gốc tiên dược để khích lệ.

Diệp Bất Phàm cảm thấy rất đáng.

Ban đầu hắn khá bài trừ, nhưng sau đó thấy có thưởng, bèn dứt

khoát coi nhiệm vụ như đi du lịch thư giãn.

Bước chân hắn khựng lại, nhìn về phía Thủy Yên tiên tử đang ngồi bên bàn trong đại điện, kinh ngạc hỏi: "Nàng xuất quan rồi sao?" Một năm trước quan hệ giữa hai người đã dịu đi, có khả năng tiến thêm bước nữa.

Kết quả Thủy Yên tiên tử biết được Vân Vân - cô thị nữ kia đã là người phụ nữ của Diệp Bất Phàm, quan hệ lại lần nữa đóng băng.

Thủy Yên tiên tử vì muốn tránh mặt Diệp Bất Phàm nên đã chọn bế quan trực tiếp.

Sau khi xuất quan, dường như nàng đã chấp nhận sự tồn tại của Vân Vân.

Nhưng còn chưa đợi Diệp Bất Phàm làm gì, Thủy Yên tiên tử không biết từ đâu nghe được tin hắn có tới bảy tám người phụ nữ.

Lần này nàng thực sự đau lòng, trực tiếp bế quan hơn nửa năm.

Nếu không phải nàng khá đơn thuần, lại lún quá sâu, thì bây giờ đã sớm bỏ nhà đi bụi rồi. "Ừm." Thủy Yên tiên tử khẽ gật đầu, trông nàng như một thiếu nữ khuê các thâm trầm, không còn vui vẻ như xưa, có chút ưu sầu. "Ra ngoài thư giãn chút không?" Diệp Bất Phàm mời mọc.

Thủy Yên tiên tử lắc đầu. "Nếu nàng còn không lộ diện, tẳng tổ phụ của nàng e là sẽ chất vấn tôi chuyện gì đang xảy ra đấy." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại của Thủy Yên tiên tử, nàng rụt lại vài lần nhưng không thoát được, u uất nói: "Anh cứ nói thật là được." "Tôi tuyên bố với bên ngoài là nàng bế quan, tuy thời gian ngắn nhưng rốt cuộc cũng không phải là cách, vẫn nên lộ diện chút đi." Diệp Bất Phàm khuyên nhủ. "Được rồi." Thủy Yên tiên tử do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

Diệp Bất Phàm mừng rỡ, đưa Thủy Yên tiên tử rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông.

Chương 640

Đi thẳng về hướng đông, một lát sau từ xa đã trông thấy một tòa thành trì hùng vĩ, bên trên bao phủ trận pháp bát giai cực kỳ cường hãn.

Cả hai đều có lệnh bài thân phận nên thuận lợi tiến vào. "Tam Tiên Thành lúc nào cũng náo nhiệt thế này sao?" Thủy Yên tiên tử lần đầu tới đây, tạm thời gác lại định kiến với Diệp Bất Phàm, tò mò nhìn ngó xung quanh.

Đường phố trong thành tứ thông bát đạt, người xe tấp nập, đan các, xưởng luyện khí, trận lâu, cửa hàng bùa chú... không thiếu thứ gì.

Thậm chí còn có tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể trực tiếp bày sạp bên lề đường, trên sạp toàn là những bảo vật hiếm thấy trên thị trường. "Do chiến tranh cả thôi, nơi này đã trở thành nơi phồn hoa nhất Đông Hải, thậm chí người ở Nam Hồng Vực, Tây Vực cũng đến đây tìm đồ." Diệp Bất Phàm ôn hòa giải thích, rồi đi vào một tòa thạch điện.

Lúc này, Nhiệm Vụ Điện của liên minh đã đông nghịt người, ồn ào náo nhiệt.

Ngoài chiến tranh tiền tuyến, liên minh còn phái phát một lượng lớn nhiệm vụ, từ phá hủy vườn dược liệu nhỏ của Hải Yêu Tiên Tông, đến thu thập tình báo, hay ám sát con cái của đại tiên tôn yêu tộc, đủ mọi loại hình.

Người tiếp nhiệm vụ đa phần là Luyện Hư, một ít là Hợp Thể sơ kỳ.

Tu sĩ cảnh giới cao rất hiếm, chủ yếu đều đang chinh chiến ngoài tiền tuyến.

Phần thưởng là đan dược, tiên dược, pháp bảo... "Trịnh trưởng lão lần này chọn nhiệm vụ gì?" "Trịnh trưởng lão...

Ơ?

Không ngờ ngay cả Thủy Yên tiên tử cũng xuất quan rồi." Một thanh niên tuấn lãng vừa chọn xong nhiệm vụ, chú ý tới Thủy Yên tiên tử bên cạnh Trịnh Thạch (tên giả của Diệp Bất Phàm), ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh diễm.

Đây là thiên kiêu của Hồng Trần Tiên Tông, Khúc Trường Hà. "Khúc đạo hữu nhận nhiệm vụ thường xuyên như vậy, chẳng lẽ định xung kích Hợp Thể sao?" Diệp Bất Phàm nắm tay nhỏ của Thủy Yên, kinh ngạc hỏi.

Những thiên kiêu trẻ tuổi lăn lộn ở Nhiệm Vụ Điện rất nhiều, không thiếu những kẻ cuồng làm nhiệm vụ, Khúc Trường Hà là một trong số đó. "Ha ha ha, không giấu gì Trịnh đạo hữu, tôi định tích lũy một ít điểm cống hiến và tài nguyên để đổi lấy Hợp Thể Đan." Khúc Trường Hà cười lớn.

Anh ta có tiền, có bối cảnh, nhưng Hợp Thể Đan là tài nguyên chiến lược, không phải cứ có quan hệ là mua được.

Còn phải đóng góp cho chiến tranh, lập công đức mới có được điểm cống hiến lớn.

Ví dụ như nhiệm vụ liên minh, hoặc nhiệm vụ cá nhân của các đại nhân vật.

Thế là đám thiên kiêu Luyện Hư này đều điên cuồng cày nhiệm vụ.

Đây chính là lý do tại sao ban đầu Diệp Bất Phàm từ bỏ việc kiếm đơn thuốc và dược liệu từ Bồng Lai Tiên Tông.

Hắn phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới đổi được đống đó? "Thật

khiến người ta ghen tị, vậy Trịnh mỗ xin chúc mừng trước Khúc đạo hữu thăng tiến Hợp Thể nhé." Diệp Bất Phàm cười nói.

Không ít người trong điện nghe thấy cuộc trò chuyện, đều lộ vẻ hâm mộ, liên tục chúc mừng Khúc Trường Hà. "Trịnh đạo hữu trăm năm sau chắc cũng có thể tiến vào Hợp Thể thôi." Khúc Trường Hà nói vậy nhưng giọng điệu lại khá đắc ý, anh ta thiên phú xuất chúng, ngộ tính siêu quần, đối với việc đột phá Hợp Thể rất có nắm chắc. "Thiên phú của Trịnh đạo hữu cũng rất mạnh, nay đã đến Luyện Hư trung kỳ, đáng tiếc lại dành hết thời gian cho luyện khí, nếu không bây giờ đã chẳng kém Khúc Trường Hà." "Luyện khí rốt cuộc cũng chỉ là một nghề, tu vi mới là gốc rễ." Nhiều tu sĩ không khỏi tiếc rẻ cho Trịnh Thạch. "Hại, tôi say mê luyện khí, không còn cách nào khác." Diệp Bất Phàm xua tay cười nói: "May mà đạo lữ của tôi thiên phú xuất chúng, thực lực mạnh mẽ, tôi cứ ăn cơm mềm là được rồi." "Ha ha ha!" Mọi người nghe vậy cười lớn, trêu chọc vài câu, quan hệ với Trịnh Thạch cũng kéo gần lại không ít.

Thủy Yên tiên tử đứng bên cạnh đờ đẫn nhìn gương mặt Diệp Bất Phàm, có chút thất thần, lần đầu tiên nàng thấy một mặt này của hắn.

Thân thiện, lương thiện, khéo ăn khéo nói.

Hoàn toàn khác với lời đồn về Diệp Lão Ma giết người như ngoé.

Diệp Bất Phàm đi tới trước quầy, trên đó bày một đống ngọc giản nhiệm vụ, mười mấy đệ tử luyện khí đang bận rộn.

Phía sau họ trên vách đá là một quầng sáng do bí bảo chiếu ra, liệt kê danh sách nhiệm vụ. "Bắt giữ cháu trai của Long Hoàng, tám vạn điểm cống hiến, hai triệu tiên ngọc..." "Cướp đoạt con của Thanh Loan Tiên Quân vừa mới sinh, một quả trứng Thanh Loan, thưởng hai mươi gốc tiên dược vạn năm..." "Thu thập thông tin tư liệu về trưởng

tử của Kim Ô Tiên Quân..." Diệp Bất Phàm lẩm bẩm đọc các nhiệm vụ, không khỏi tặc lưỡi. "Trịnh trưởng lão, mấy nhiệm vụ đó đừng xem nữa, bày ở đây nửa năm rồi, Hợp Thể đại tiên tôn đến cũng chưa chắc làm được." "Ý của Tiêu Dao Tiên Quân là muốn cậu chọn mấy nhiệm vụ đơn giản, từ từ nâng cao năng lực đấu pháp." Một trưởng lão Nhiệm Vụ Điện tốt bụng nhắc nhở.

Ông ta là tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ của Tiêu Dao Tiên Tông, đạo hiệu Lan Phong, đảm nhiệm chức trưởng lão nhiệm vụ ở đây.

Trịnh Thạch dám tiếp nhiệm vụ nhưng ông không dám giao bừa, tên nhãi này mà có mệnh hệ gì thì ông không biết ăn nói sao với Tiêu Dao Tiên Quân. "Trịnh trưởng lão, mấy nhiệm vụ đó đừng động vào, ai động vào người đó chết." Một vị khác là trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông, ông ta thở dài: "Đã có mấy vị Hợp Thể đại viên mãn ngã xuống vì nhiệm vụ này rồi, tu sĩ Luyện Hư thì chết mất ba mươi sáu người." "Khó vậy sao?" Diệp Bất Phàm nhìn một đống "người quen cũ" trên danh sách nhiệm vụ, lần đầu tiên thấy nhiệm vụ đơn giản đến thế.

Năm qua hắn thường xuyên về Hải Yêu Tiên Tông, cháu Long Hoàng, con Kim Ô gì đó hắn chẳng lạ lẫm gì.

Chỉ cần hắn muốn, một câu nói là có thể gọi bọn họ đi ngay.

Còn quả trứng mà đạo lữ Thanh Loan Tiên Quân mới sinh kia... giờ đang đặt ở Thanh Trúc Lâu trong Long Cung, do thị nữ của hắn chăm sóc.

Là lão chim Thanh Loan kia ép hắn nhận lấy, còn tặng thêm ba mươi gốc tiên dược.

Một quả trứng thực ra chẳng có tu vi gì, độ khó phản tổ cực nhỏ.

Sau vài lần chiết xuất thứ gì đó như lòng đỏ, quả trứng này đã

phản tổ đầu tiên, trở thành trứng kho nước trà, màu sắc giống hệt lá trà, xanh mướt.

Giờ quả trứng này đã thành bảo bối của tộc Thanh Loan, là Tiên Quân Đại Thừa tương lai.

Bỗng nhiên, đồng tử Diệp Bất Phàm co rụt lại, hắn nhìn thấy một dòng tin tức trên hình chiếu nhiệm vụ. "Đông Hải phía tây bắc, Vân Hải, tìm kiếm nơi tọa hóa của trận pháp sư Linh Uyên, thưởng hai mươi gốc tiên dược, một bộ trận pháp thất giai đỉnh cấp 'Phong Lôi Vân Tiêu Trận', năm triệu tiên ngọc." Hắn có được sổ tay liên quan từ chỗ Bồ Đề Tiên Tôn, năm qua đã đi vài lần, kết quả đều trắng tay trở về.

Bên ngoài có ba tầng trận pháp bát giai quy mô lớn bảo vệ, dù trình độ trận pháp của hắn cao cũng không phá nổi.

Nếu không phải hắn chạy nhanh, lại giỏi Thời Không Chi Đạo, thì đã chết trong trận pháp từ lâu rồi.

Cuối cùng hắn nhận định: Trừ khi trận pháp sư bát giai đích thân ra tay, tiêu tốn lượng lớn tinh lực phá trận, hoặc đại năng Đại Thừa như Thủy Trạch Tiên Quân ra tay, nếu không đừng hòng vào được.

Càng không thể có được truyền thừa trận pháp bát giai. "Xem ra Bồng Lai Tiên Tông đã nắm rõ vị trí khái quát nơi tọa hóa của Linh Uyên, chỉ là khó tìm được tọa độ chính xác thôi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên tia tính toán. "Nhiệm vụ này, ta tiếp." Diệp Bất Phàm truyền âm cho trưởng lão Lan Phong.

Nếu mình không phá nổi, vậy thì mượn sức mạnh của Tam Tiên Liên Minh.

Vừa hay lúc này chiến tranh ngày càng kịch liệt, các Tiên Quân Đại Thừa của nhân tộc không rảnh phân thân, chỉ cần cẩn thận một chút,

hoàn toàn có thể đoạt lấy truyền thừa trận pháp bát giai từ tay Tam Tiên Liên Minh. "Vân Hải nằm giữa Hồng Trần Tiên Tông và Cây Tiên Phù Tang, số lượng yêu tộc e là không ít, có độ nguy hiểm nhất định." Trưởng lão Lan Phong do dự.

Chỉ là tìm nơi tọa hóa thì không nguy hiểm, nhưng vùng đất đó lại tiềm ẩn rủi ro. "Không sao, nếu gặp yêu tộc mạnh, tôi sẽ tùy cơ ứng biến chạy trốn, huống hồ bên cạnh tôi còn có hộ đạo giả." Diệp Bất Phàm không để tâm, ánh mắt ôn nhu liếc qua vòng eo thon của Thủy Yên tiên tử: "Lần này ra ngoài, vốn dĩ là muốn cùng Thủy Yên du ngoạn non sông Đông Hải, nếu có duyên tìm được nơi tọa hóa thì tốt nhất, bằng không cũng chẳng sao." Lan Phong trưởng lão nghe vậy lập tức hiểu ra Trịnh Thạch chỉ đang làm nhiệm vụ định kỳ để đối phó với Tiêu Dao Tiên Quân giao phó.

Chiến sự Đông Hải căng thẳng tột độ, đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, vậy mà hai kẻ này còn đi hưởng tuần trăng mật.

Đúng là người so với người chỉ có nước tức chết. "Được rồi, cậu phải cẩn thận đấy." Lan Phong suy nghĩ hồi lâu rồi giao một miếng ngọc giản cho Diệp Bất Phàm, đồng thời truyền âm: "Nhiệm vụ của liên minh đều thuộc diện cơ mật, đừng truyền ra ngoài, tránh cho hai người bị yêu tộc nhắm đến chặn giết." Nhiệm vụ trên hình chiếu là công khai, nhưng ai tiếp nhiệm vụ thì là tuyệt mật. "Vâng, nhiệm vụ này là do vị nào phát bố vậy?" Diệp Bất Phàm nhận lấy, thần thức quét qua, xem thông tin về trận pháp sư Linh Uyên.

Người này giỏi ba loại trận pháp Tuế Nguyệt, Độc và Sinh Mệnh, khá khớp với thông tin hắn đã biết.

Hơn nữa còn khoanh vùng được phạm vi đại khái trong Vân Hải.

Ngay cả khi Diệp Bất Phàm không để lộ vị trí, nơi tọa hóa của Linh Uyên sớm muộn gì cũng bị tu sĩ nhân tộc tìm thấy. "Là đại tông

sư Vạn Sơ, trận pháp sư bát giai của Hồng Trần Tiên Tông." Lan Phong trưởng lão thấp giọng: "Người này nghiên cứu trận pháp Tuế Nguyệt nhiều năm nhưng vẫn không nắm được yếu lĩnh, nên đối với truyền thừa của Linh Uyên là nhất quyết phải có." Đa số trận pháp theo thời gian sẽ ngày càng yếu đi.

Trận pháp sư cao thâm có bí pháp để ngăn cản sự xâm thực của thời gian một chút, nhưng cũng chỉ đến thế.

Duy chỉ có trận pháp Tuế Nguyệt là ngoại lệ, thời gian càng lâu uy lực càng mạnh, đây cũng là lý do Diệp Bất Phàm mãi không phá nổi trận pháp của chủ nhân nơi đó. "Hóa ra là ông ta, trận pháp sư bát giai duy nhất của Hồng Trần Tiên Tông, tôi có nghe danh." Diệp Bất Phàm gật đầu, sau đó đưa Thủy Yên tiên tử rời khỏi Nhiệm Vụ Điện.

Vừa bước ra khỏi đại điện, đã thấy trên không trung hiện lên sát khí máu và hơi thở tử vong, hơn hai mươi vị Tiên Tôn Hợp Thể đầy mình máu me, khí tức suy sụp từ ngoài thành tiến vào.

Bất cứ nơi nào họ đi qua, tu sĩ đều né tránh, gương mặt lộ vẻ kính sợ. "Kỳ trưởng lão của Hồng Trần Tiên Tông, Lệ trưởng lão của Trường Sinh Tiên Cảnh..." Diệp Bất Phàm nheo mắt, tiễn đưa họ vào một pháo đài khổng lồ.

Nơi đó là nơi trị thương của liên minh, bên ngoài có trận pháp trị thương, bên trong có các Tiên Tôn giỏi về Sinh Mệnh Chi Đạo, Mộc Đạo hỗ trợ, giúp rút ngắn thời gian hồi phục. "Xem ra lần đột kích này lại thất bại rồi, không biết lại có bao nhiêu người hy sinh." Một tu sĩ Luyện Hư thở dài, những vị Hợp Thể này ai nấy trọng thương, nguyên thần tổn hại nặng, rõ ràng là phải rút lui khẩn cấp. "Chân Long Tộc đã vào cuộc, yêu tộc Bắc Vực này thực sự quá mạnh, đặc biệt là Diệt Thế Hắc Long của tộc đó, nắm giữ sức mạnh hủy diệt, bất kỳ phòng ngự nào cũng có thể phá hủy, hơn nữa còn có thể ngăn chặn

quá trình chữa trị vết thương." "Lần này không chỉ có Chân Long Tộc, nghe nói Chu Tước Tộc cũng đã ra tay rồi, cứ đà này, đừng nói là bình định Đông Hải, không bại trận đã là may mắn lắm rồi." Tu sĩ Luyện Hư trên phố bàn tán xôn xao.

Chương 641

Sự tham chiến này không phải là dốc toàn lực hỗ trợ như Tiêu Dao Tiên Tông, mà chỉ là một bộ phận yêu tộc.

Cấp bậc Đại Thừa chỉ có duy nhất Long Chủ ra tay.

Diệp Bất Phàm nghe mà nhíu mày, một năm qua hắn không ngừng luyện đan, tinh tiến tu vi, đối với chiến tranh chỉ hiểu sơ lược, chi tiết cụ thể thì không rõ. "Trận chiến này phải đánh bao lâu nữa?" Thủy Yên tiên tử nhỏ giọng hỏi, nàng không thích chém giết. "Không biết, có lẽ năm mươi năm, có lẽ trăm năm." Diệp Bất Phàm lắc đầu, ánh mắt lóe lên: "Nếu Tiên Đình ra tay với Bắc Vực, ước tính chiến tranh của tu tiên giới phải kéo dài hai trăm năm." Chiến tranh Đông Hải đối với toàn bộ tu tiên giới chỉ là một sự khởi đầu.

Muốn phá vỡ cục diện này, trừ khi có người đột phá Chân Tiên, dùng tu vi cường thế trấn áp toàn thế giới.

Nhưng hy vọng không lớn.

Cách đây không lâu, một vị Đại Thừa lúc tuổi già của Trương gia ở Nam Hồng Vực đột phá Chân Tiên, kết quả thất bại, thân tử đạo tiêu.

Từ khi cổng Tiên Giới mở ra đến nay, tính cả Cấm Kỵ Chi Chủ, đã có mười vị Đại Thừa ngã xuống. "Nếu anh đột phá Đại Thừa, có thể thay đổi cục diện không?" Thủy Yên tiên tử tò mò.

Năng lực đấu pháp của Diệp Lão Ma không ai dám phủ nhận, là tồn tại duy nhất của tu tiên giới có thể vượt cấp chiến đấu một cách nghịch thiên như vậy. "Không thể, ngược lại sẽ khiến cục diện càng loạn hơn." Diệp Bất Phàm câm nín: "Đột phá Chân Tiên càng khó, đám Đại Thừa như tằng tổ phụ của nàng lại càng khao khát cơ thể

này của tôi, lúc đó chẳng phải bọn họ sẽ như lũ chó điên đuổi theo cắn tôi sao?" "Anh mới là chó ấy." Thủy Yên tiên tử nhỏ giọng phản bác. "Phải, tôi là chó, nàng là vợ chó." Diệp Bất Phàm trợn mắt. "Vậy anh không phải là chó." "Tôi chính là chó." "Anh không phải." "..." Diệp Bất Phàm không ngừng đấu khẩu với Thủy Yên tiên tử, quan hệ hai người rõ ràng lại kéo gần thêm, tâm trạng Thủy Yên cũng tốt lên không ít.

Điều này khiến hắn thấy được hy vọng tiến thêm bước nữa.

Vì Tử Quần La Lỵ đã đi Tây Vực, một năm nay hắn luôn giữ thân như ngọc, chưa hề chạm vào phụ nữ.

Bên chỗ Vân Vân hắn cũng không đụng tới.

Hai người thong thả rời khỏi Tam Tiên Thành, trở về Bồng Lai Tiên Tông.

Diệp Bất Phàm sử dụng Vân Không Sa, xuất hiện trong một gian tứ hợp viện ở Bồng Lai Tiên Thành, khôi phục diện mạo ban đầu.

Bất Tử Tiên Thụ đứng ở góc sân, coi như không nhìn thấy hắn.

Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà đợi một lát, Hầu trưởng lão rảo bước vào viện, cung kính nói: "Chủ nhân, những đơn thuốc ngài cần tôi đã thu thập từ trước, giờ đã có kết quả." Sau đó ông ta lấy ra một quyển cổ tịch.

Chính là đơn thuốc liên quan đến việc đột phá cảnh giới Hợp Thể.

Diệp Bất Phàm gật đầu nhận lấy, thần thức quét qua. 【Phá Đạo Đan: Bốn phần cơ hội đột phá bình cảnh tiểu cảnh giới.

Tác dụng phụ: Sau khi đột phá căn cơ không vững, cần mười năm để ổn định.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi đột phá căn cơ vững chắc.】 Diệp Bất Phàm nhìn bảng hệ thống, mày nhíu chặt.

Bốn phần cơ hội đối với người khác là đã rất tốt rồi, đến cảnh giới của họ không có gì là chắc chắn một trăm phần trăm cả.

Nhưng đối với hắn, làm tròn lại thì thành công suất chẳng khác nào bằng không. "Chỉ có thế này thôi sao?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía Hầu trưởng lão. "Bốn phần còn không đủ?" Hầu trưởng lão ngẩn người.

Trong lòng thầm nghĩ cậu cũng quá cẩn thận rồi, đây là thứ ông đã tốn bao công sức chọn ra, có tỉ lệ thành công cao nhất và tác dụng phụ nhỏ nhất đấy. "Đem tất cả đơn thuốc, thần thông liên quan đến cảnh giới mà ông thu thập được ra đây hết đi." Diệp Bất Phàm xoa xoa huy tâm.

Hắn cần loại làm giảm cảnh giới cơ, nhưng không thể nói thẳng, cũng không thể ám chỉ.

Những lời đồn về Diệp mỗ hắn bên ngoài cùng lắm chỉ là có bí pháp miễn dịch một phần tác dụng phụ của thần thông.

Nhưng nếu lộ rõ nhu cầu, thì bí mật lớn nhất về việc hắn có thể nghịch chuyển tác dụng phụ sẽ chẳng mấy chốc mà bại lộ.

Thứ đó còn có sức hấp dẫn đáng sợ hơn cả Con Đường Tu Tiên Hoàn Mỹ. "Vâng." Hầu trưởng lão bất đắc dĩ, túi Càn Khôn phun ra hào quang, một đống cổ tịch, ngọc giản, sách da thú các loại bày đầy trên bàn.

Diệp Bất Phàm cầm lấy từng cái một xem xét. "Hai phần cơ hội đột phá, tác dụng phụ: Sau khi đột phá tinh thần uể oải..." "Ba phần..." Diệp Bất Phàm lông mày sắp dựng ngược lên, rất không hài lòng.

Thực sự không được, hắn chỉ có thể tự sáng tạo thần thông tương tự.

Tuy ngộ tính của hắn siêu phàm, cộng thêm đốn ngộ thì hoàn toàn

có thể tạo ra được, nhưng tốn thời gian tốn sức, chẳng bằng bỏ tiền mua đồ có sẵn cho nhanh.

Mãi cho đến khi lật xem một quyển công pháp.

Công pháp tên là 《Ngũ Sắc Đạo Kinh》, là kinh văn tu tập ngũ hành pháp tắc, bản thân công pháp thì bình thường, nhưng một môn thần thông ghi chép trong đó có tác dụng phụ cực kỳ lớn. 【Ngũ Sắc Luyện Ngục Giới · Thiên Cương Cấm Kỵ Pháp: Phối hợp với Sinh Tử Đan, trong cơ thể luyện ra một lò Ngũ Sắc Luyện Ngục Giới, có thể nhốt địch, gây ảo giác, tra tấn như rơi vào luyện ngục, là một đại thuật sinh sát.

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển, có nguy cơ rớt tiểu cảnh giới, cần hai mươi năm mới có thể khôi phục.】 【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thi triển, có tác dụng đột phá tiểu cảnh giới.】 Hầu trưởng lão thấy vậy chắp tay nói: "Chủ nhân, công pháp này là lão nô mới mua về để tu luyện, nhưng nó chẳng giúp gì cho việc đột phá cả, lại mất vài năm mới luyện thành, ngài tu luyện thực sự không đáng." Ông ta là trưởng lão Bồng Lai Tiên Tông, thường xuyên ra tiền tuyến chiến đấu, công pháp này là át chủ bài giữ mạng của ông, phối hợp với họa đạo có thể đe dọa cả yêu tộc Hợp Thể đại viên mãn. "Ừm." Diệp Bất Phàm vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong lòng lại rất hài lòng.

Trong trạng thái đốn ngộ, luyện thành môn Thiên Cương pháp này chỉ mất hai ngày công phu.

Còn về Sinh Tử Đan, dược liệu cần thiết không hề hiếm, giá lại rẻ, một ngày là thu thập xong.

Thu hết công pháp thần thông và đơn thuốc vào túi Càn Khôn, Diệp Bất Phàm mới dặn: "Tiếp tục thu thập các điển tịch liên quan, phàm là thứ bày bán trên thị trường, dù là bản thiếu hay bản gốc duy nhất, đều quét sạch về đây cho tôi." "Chủ nhân, tiền nong thì..." Hầu

trưởng lão mặt nhăn như khổ qua, tiên ngọc của ông đã tiêu sạch rồi. "Hai mươi triệu mà đã hết rồi sao?" Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật. "Trước chiến tranh muốn mua mấy thứ này có khi năm mươi triệu còn không đủ ấy chứ, giờ đang chiến tranh, ai cũng đem mấy điển tịch công pháp không dùng đến ra đổi tài nguyên nên mới rẻ đi đấy." Hầu trưởng lão thở dài. "Thôi bỏ đi, trong này có ba mươi triệu tiên ngọc, là toàn bộ gia tài của tôi rồi đấy." Diệp Bất Phàm nhịn đau, ném túi Càn Khôn cho Hầu trưởng lão.

Hắn thầm nghĩ: "Kiếm tiền càng nhiều, sao lại càng nghèo thế này?

Chuyến đi tới nơi tọa hóa của Linh Uyên lần này, nhất định phải vơ vét một mẻ lớn!" Bỗng nhiên Diệp Bất Phàm tâm niệm khẽ động, nhìn về phía Bất Tử Tiên Thụ ở góc sân. "Ha ha, Tiên Ma đạo hữu, tôi thấy cành lá của đạo hữu rậm rạp quá, có phải nên cắt tỉa rồi không?" "???" Bất Tử Tiên Thụ ngơ ngác. "Lão Hầu, chặt hết cành nhánh của cái cây này đi, cành của Bất Tử Tiên Thụ tuy không bằng thân chính nhưng cũng đáng bộn tiền đấy, ông tìm cách bí mật bán đi." Trang bị của Diệp mỗ hắn nay đã nâng cấp xong, có một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm đều là thất giai đỉnh cấp, nguyên liệu chính chính là thân của Bất Tử Tiên Thụ. "Họ Diệp kia, làm người chút đi có được không?!" Bất Tử Tiên Thụ lập tức nổi giận đùng đùng. "Dưới trướng Diệp mỗ không nuôi kẻ lười, dù là một cái cây cũng vậy." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, dặn dò xong bèn thong dong rời đi, trở về Linh Cư Cung.

Sau khi về, hắn lập tức phái phân thân khôi lỗi mang theo một số đan dược không dùng tới ra thị trường thu thập dược liệu cho 《Sinh Tử Đan》.

Bản thân thì trở về phòng bế quan, luyện thành 《Ngũ Sắc Luyện Ngục Giới》.

Hai ngày sau, phân thân khôi lỗi thu thập đủ dược liệu.

Diệp Bất Phàm hỏa tốc luyện chế 《Sinh Tử Đan》.

Ngày thứ ba, Diệp Bất Phàm dùng Vân Không Sa đến Hải Yêu Tiên Tông. "Ơ?

Hôm nay đâu phải ngày phản tổ, Diệp đạo hữu sao lại rảnh rỗi đến Long Cung thế này?" Một con Diệt Thế Hắc Long vừa rút khỏi chiến trường, thấy Diệp Bất Phàm thì có chút kinh ngạc.

Con rồng này tên là U Cống, em họ của U Hoàng, chú của Tiểu Hắc Long, một năm trước theo chân Long Chủ đến chi viện. "Có chút thu hoạch, đến để đột phá Hợp Thể trung kỳ." Diệp Bất Phàm cười đáp. "Lại đột phá nữa à." Da mặt U Cống giật giật, đầy vẻ ghen tị.

Lúc trước ông ta từ Hợp Thể sơ kỳ lên trung kỳ mất hơn một nghìn năm, tên này mới hơn một năm đã đột phá? "Đây mới là tu tiên thật sự, còn mình tu tiên giả chắc rồi?" "Xem ra U Cống đạo hữu vừa đại thắng ngoài tiền tuyến rồi." Diệp Bất Phàm chúc mừng vài câu. "Cũng không có gì, tên họ Kỳ kia định từ cánh sườn đột phá phòng tuyến Quy Khư, tôi và Tiên Long Tộc đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp đánh cho bọn họ trọng thương." U Cống thản nhiên nói.

Diệp Bất Phàm sững người, nhớ tới đám thương binh thấy ở Tam Tiên Thành lúc tiếp nhiệm vụ.

Hóa ra là do đám rồng như U Cống ra tay. "Vậy không làm phiền Diệp đạo hữu nữa." U Cống chẳng còn tâm trạng xem Diệp Bất Phàm đột phá, vội vàng đi vào đại điện sâu trong Long Cung.

Diệp Bất Phàm tới Thanh Trúc Lâu, mấy nàng thị nữ tiên cá đang chăm sóc quả trứng Thanh Loan ở góc phòng, cẩn thận lau sạch bụi bẩn vừa bám vào.

Quả trứng này phản tổ thành công, đã là tổ tông nhỏ của tộc Thanh

Loan, họ không dám lơ là. "Kiến qua chủ nhân." Mấy nàng tiên cá vội vàng hành lễ. "Ừm, quả trứng kho nước trà này sắp nở rồi nhỉ?" Diệp Bất Phàm nhìn quả trứng chim xanh lét, đột nhiên thấy hơi đói. "Sắp rồi ạ, chắc chỉ trong vài ngày tới thôi, Thanh Loan Tiên Quân đang trên đường tới đây." "Trông chừng cho kỹ, trừ Thanh Loan Tiên Quân ra, không cho ai vào hết." Diệp Bất Phàm xua tay, đi vào phòng bế quan, ngồi trên bồ đoàn lấy ra một lọ đan dược, lười đến mức không thèm mở nút, tống cả lọ lẫn thuốc vào mồm.

Chương 642

Sinh Tử Đan trong cơ thể hình thành một khối cầu chứa âm khí cực mạnh.

Sau đó hắn thi triển 《Ngũ Sắc Luyện Ngục Giới》.

Khối cầu bay ra, như một tiểu thế giới đang nở lớn, cả phòng bế quan âm khí sầm sập, sương mù dày đặc hình thành một thế giới địa ngục.

Ác quỷ dạ xoa, tu la và các loài quỷ huyễn hoặc đi lại, màu sắc sặc sỡ, đều là quỷ vật mang thuộc tính khác nhau. "Uy lực khá tốt, không biết có nhốt được Tiên Quân Đại Thừa không." Diệp Bất Phàm suy tính, sau đó kết thúc thần thông, ngồi xếp bằng tu luyện 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》, xung kích bình cảnh tiểu cảnh giới.

Khi tác dụng phụ ập đến, bình cảnh lập tức bị phá vỡ.

Hợp Thể trung kỳ!

Hợp Thể bình thường đột phá tiểu cảnh giới ít nhất cũng mất mười ngày nửa tháng, độ khó quá lớn, ai cũng phải cẩn trọng phá quan.

Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Bình cảnh trước tác dụng phụ mạnh mẽ chẳng khác nào tờ giấy mỏng, bị đâm thủng ngay lập tức.

Trong đan điền nguyên thần của Diệp Bất Phàm, một hạt giống đạo chủng nảy mầm lớn nhanh như thổi, chớp mắt đã hóa thành một cây nhỏ đen trắng cao nửa người, bộc phát ra quy luật thời không mạnh mẽ.

Khi cây nhỏ lớn lên, tiên khí toàn bộ Quy Khư dao động, điên

cuồng đổ về phía Thanh Trúc Lâu.

Kéo theo đó, trứng Thanh Loan cũng chịu ảnh hưởng của Diệp Bất Phàm, hấp thụ tiên khí, không ngừng rung động, sẵn sàng vỡ vỏ chui ra.

Tiếp sau đó là đám mây máu khổng lồ ngưng tụ trên bầu trời Quy Khư.

Cảnh tượng này lập tức làm kinh động tất cả yêu tộc trong Hải Yêu Tiên Tông. "Sao lại có huyết kiếp nữa rồi?

Vị đại Phật nào lại đột phá đại cảnh giới thế?" Đám Tiên Long trong Long Cung lần lượt rời nơi bế quan, kinh hãi nhìn qua.

Sau đó họ nhận ra phạm vi huyết kiếp không quá phô trương. "Không phải đột phá đại cảnh giới, là đại kiếp của Thiên Sát Chân Ma Công, Diệp Bất Phàm lại đột phá rồi." Có rồng thở dài, vẻ mặt vô cảm.

Yêu tộc đột phá cũng có thiên kiếp, nhưng uy lực thua xa huyết kiếp. "Ý gì đây?

Tên này lần nào đột phá cũng ở Hải Yêu Tiên Tông sao?" Một vị Tiên Tôn yêu tộc của Chân Long Tộc Bắc Vực thấy biểu hiện của đám yêu tộc ở đây có gì đó không ổn. "Chứ sao nữa?" Đám tiên long đầy vẻ bất lực. "Hải Yêu Tiên Tông đối với Diệp Bất Phàm mà nói chính là nơi đột phá tốt nhất, chỉ là không ngờ tên này lên Hợp Thể trung kỳ nhanh thế, hơn một năm thời gian, rốt cuộc hắn làm thế nào vậy?" Một số yêu tộc kẹt ở Hợp Thể sơ kỳ trong tông phái thần sắc ủ rũ, có vẻ khá suy sụp.

Rõ ràng là bị đả kích nặng nề. "Người này không phải người cũng chẳng phải yêu, cứ coi hắn là dị loại đi, không cần so sánh." Long Chủ đang trấn giữ Long Cung bước ra từ khách điện, thấy đám tiên

long bị loạn đạo tâm, lập tức quát lớn.

Đến cảnh giới này, tâm hướng đạo mới là quan trọng nhất, loạn đạo tâm thì đời này không bao giờ tiến thêm được bước nào nữa.

Đám tiên long nghe vậy như choàng tỉnh, vội vàng cảm kích hành lễ. "Diệp tiểu hữu, sau này tốt nhất cậu nên đổi chỗ đột phá, tránh làm loạn tiến trình tu vi của đám tiểu bối Hợp Thể này." Long Chủ truyền âm vào trong Thanh Trúc Lâu. "Hay là đến Chân Long Tộc Bắc Vực đột phá nhé?" Diệp Bất Phàm cười ha hả đáp. "...

Thế thì thôi đi, cậu cứ đột phá ở đây cũng được." Mí mắt Long Chủ khẽ giật. "Oanh long!" Đúng lúc này, một đạo tia sét hình người màu huyết sắc thô kệch giáng thẳng xuống Thanh Trúc Lâu.

Cảnh tượng này làm tộc Thanh Loan đang canh giữ biến sắc, lập tức hét lớn: "Diệp Bất Phàm!

Cẩn thận con của Thanh Loan Tiên Quân, đừng để nó bị vạ lây!" Dứt lời, từng con thanh loan triển khai tốc độ cực hạn lao về phía Thanh Trúc Lâu.

Quả trứng Thanh Loan kia còn chưa nở hẳn, nếu chết trong trứng, họ không dám tưởng tượng Tiên Quân sẽ giận dữ đến mức nào.

Trong Thanh Trúc Lâu, mấy nàng thị nữ tiên cá mặt mày hoảng sợ, liều chết bảo vệ trứng Thanh Loan. "Suýt chút nữa thì quên." Diệp Bất Phàm lóe lên xuất hiện cạnh trứng Thanh Loan, không đợi tia sét hình người giáng xuống, hắn há miệng hút một cái, nuốt trọn lôi đình vào bụng.

Toàn thân hắn nổ lách tách, lôi đình đan xen dày đặc, có một tia rò rỉ ra rơi trúng trứng Thanh Loan.

Nhưng điều kỳ dị là, trứng Thanh Loan lại hấp thụ tia lôi đình đó vào trong, tiếng "rắc rắc" vang lên, trên vỏ trứng hiện ra những vết

nứt.

Cuối cùng, một con chim thanh loan vỡ vỏ chui ra, lông vũ xanh biếc như ngọc, chỉ to bằng bàn tay, đôi mắt sáng rực rỡ, mang theo vẻ ngây ngô và tò mò. "Thu thu." Chim thanh loan kêu lên hai tiếng, lảo đảo bước đôi chân nhỏ leo lên ủng của Diệp Bất Phàm, thân thiết cọ cọ vào ống quần hắn. "Cái gì đây?

Nó coi tôi là bố nó đấy à?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, ghét bỏ hất chân, hất con thanh loan nhỏ sang một bên.

Sau đó hắn bay vọt lên, há miệng hút mạnh một cái.

Trước ánh mắt sững sờ của đám yêu tộc, hắn nuốt chửng toàn bộ huyết kiếp vào bụng.

Nhờ có lôi kiếp tôi luyện, đạo chủng trong cơ thể càng thêm vững chắc, thậm chí cả thể phách cũng tiến thêm một bước hướng tới Hợp Thể trung kỳ. "Nếu ngày nào cũng có huyết kiếp lớn thế này, không tới hai năm, nhục thân của tôi có thể được tôi luyện đến Hợp Thể đại viên mãn mất." Diệp Bất Phàm vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Năm qua hắn đã tìm kiếm các thần thông có tác dụng phụ liên quan đến nhục thân nhưng không thấy.

Đa số tu sĩ không tu luyện thể phách, nếu có cũng chỉ là kiêm tu, dẫn đến thần thông nhục thân cấp cao hiếm đến đáng thương, chỉ có Chân Võ Tiên Tông ở Nam Hồng Vực mới có. "Chúc mừng Diệp đạo hữu tu vi thăng tiến." "Chúc mừng, chúc mừng." "Mạn phép hỏi Diệp đạo hữu, có thể tiết lộ một chút bí quyết tu luyện không?

Chỉ một chút thôi cũng được." Đám yêu tộc nén lại kinh ngạc, vội vàng tiến lên chúc mừng, lời lẽ càng thêm hòa nhã, thậm chí còn mang vẻ nhiệt tình.

Trước đây họ kết giao với Diệp Bất Phàm vì thân phận sư phụ

phản tổ, giờ thì khác rồi, họ thực sự muốn thỉnh giáo đạo tu luyện, dù không cùng một chủng tộc. "Bí quyết?

Con đường tu tiên như bơi ngược dòng nước." Diệp Bất Phàm mỉm cười nói: "Diệp mỗ có thể đi đến ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực không ngừng và ý chí kiên định, không liên quan đến thứ gì khác." "..." Đám yêu tộc cạn lời, lần lượt cáo từ rời đi.

Đúng lúc này, con thanh loan nhỏ lảo đảo vỗ cánh bay về phía Diệp Bất Phàm.

Hai cái chân chim nhỏ bám lấy quần áo hắn, bò lên vai rồi không ngừng cọ vào cổ. "Cái con nhỏ này nhiễm hơi thở của cậu, lại thêm linh trí chưa mở nên nhận lầm cậu là người thân rồi." Long Chủ lộ vẻ kỳ lạ: "Tương lai của nó không thể hạn lượng được đâu." Con thanh loan nhỏ dường như có chút biến dị, trên cánh có vết lôi văn.

Điều này làm Long Chủ nảy sinh ý định khác, nhất định phải sinh thêm một đứa con nữa, tương lai đưa Chân Long Tộc đi tới huy hoàng.

Còn con Hắc Long nhỏ kia?

Tuy là đứa phản tổ đầu tiên nhưng thực sự là nhát như thỏ đế, suốt ngày trốn ở nhà, chỉ sợ ra cửa là bị người ta hại chết. "Thanh Loan Tiên Quân vẫn chưa tới sao?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, xách con thanh loan nhỏ từ trên vai xuống, tiện tay đưa cho Thanh Hòa Nhi đang vội vàng chạy tới. "Đa tạ Diệp đạo hữu, phụ thân tôi ngày mai sẽ tới nơi." Thanh Hòa Nhi thở phào, ngọt ngào nói, cẩn thận ôm con thanh loan nhỏ vào lòng, ngắm nghía đứa em trai vừa mới chào đời. "Cái thứ nhỏ này ở chỗ tôi dưỡng lâu như vậy, bảo Thanh Loan Tiên Quân trả nốt phí bảo mẫu đi, cứ tiên dược mà trả, càng nhiều càng tốt." Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói.

Khi tu vi ngày càng cao, nhu cầu của hắn về chất lượng và số

lượng tiên dược, máu yêu tộc ngày càng lớn.

Minh Vương làm việc đến kiệt sức cũng không kiếm đủ tiền cho hắn tiêu xài.

Thanh Hòa Nhi nghe vậy vội vàng gật đầu. "Không có việc gì thì tôi đi trước đây." Diệp Bất Phàm nhấc chân định đi, hắn còn đang vội đi hưởng tuần trăng mật với Thủy Yên tiên tử, sẵn tiện công khai nơi tọa hóa của trận pháp sư Linh Uyên để chiếm lấy truyền thừa trận pháp bát giai. "Khoan đã." Long Chủ ho khan hai tiếng, tiến lên nói: "Nghe sư tôn cậu nhắc tới, cậu còn giỏi cả luyện đan nữa?" Sau lần tế thiên, Chân Long Tộc Bắc Vực quan hệ rất gần gũi với Thiên Ma Giáo, biết được không ít tin tức về Diệp Bất Phàm.

Sư tôn hắn đoán hắn giỏi luyện đan vì thường xuyên thu thập dược liệu.

Nghề nghiệp gì Diệp Bất Phàm cũng biết một chút, có thể gọi là đại sư toàn năng. "Biết sơ sơ thôi." Diệp Bất Phàm chợt hỏi: "Long Chủ tiền bối, chẳng lẽ ngài định nhờ tôi luyện đan?

Tôi nhớ yêu tộc Bắc Vực cũng có người giỏi luyện đan mà?" Yêu tộc có bộ tộc giỏi luyện đan rất hiếm, nhưng vẫn có luyện đan sư thất giai. "Đám đó luyện thuốc thì thôi, khó nói lắm." Long Chủ lắc đầu, rồi mở lời: "Tôi còn nghe nói Diệp tiểu hữu tinh thông thuật phòng trung?" "Tiền bối biết cũng nhiều thật đấy." "Chuyện này là do Ti Yêu Yêu của Chu Tước Tộc tiết lộ cho mấy nữ nhân của Long Tộc đấy." "Con chim lông đỏ đó đúng là chuyện gì cũng bô bô ra ngoài được!

Sớm muộn gì cũng phải xử nó!" Diệp Bất Phàm thầm rủa.

Long Chủ nói vòng vo, rồi nhắc tới con gái của Hồng Y Thiên Tôn, cuối cùng cũng chịu lòi cái đuôi ra. "Không biết tiểu hữu có đan dược phòng trung nào giúp tăng tỉ lệ sinh con không?" "Hoặc là đan dược cậu luyện chế cũng được?" Long Chủ than ngắn thở dài: "Cậu

cũng biết thằng con vô dụng của tôi rồi đấy, là một kẻ hèn nhát, chẳng trông mong gì được rồi.

Tôi định sinh đứa thứ hai, nhưng Chân Long Tộc sinh con cực kỳ gian nan, mà tuổi tôi cũng lớn rồi, càng khó có con." Ông ta đã đi khắp nơi tìm mua loại đan dược này nhưng kết quả không như ý.

Chương 643

Chuyện này cũng giống như những ca đi cầu y chữa trị yếu sinh lý vậy.

Diệp Bất Phàm ngẩn người, chỉ tay vào mũi mình. "Ngài muốn ăn đan dược do tôi luyện sao?!" Diệp Bất Phàm từ Bắc Vực lấy được 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》, nay tạo nghệ luyện đan đã đạt tới hóa cảnh.

Tạo nghệ độc đan đỉnh cấp thất giai, dược độc hàm lượng thấp nhất cũng chín mươi chín phẩy chín mươi chín phần trăm, thỉnh thoảng còn xuất hiện thần cấp độc đan với mười phần dược độc.

Có thể gọi là đệ nhất đại sư độc đan từ xưa chí kim. "Vãn bối quả thực có đan phương liên quan, nhưng nếu sơ suất một chút, rất dễ dẫn đến chứng bất lực." Diệp Bất Phàm có ý nhắc nhở.

Hắn có thể luyện chế đan dược chính phẩm, nhưng về phương diện phẩm chất và đẳng cấp thì thực sự không ra sao.

Kinh nghiệm liên quan coi như bằng không. "Bất lực?" Long Chủ trầm mặc một lát, nói: "Không giấu gì tiểu hữu, bấy nhiêu năm qua ta cắn thuốc quá thường xuyên, đã có triệu chứng liên quan rồi, chỉ là không rõ rệt mà thôi." Suốt mấy trăm năm lão thiên thiên hạp thuốc, con cái thì không thấy sinh ra, ngược lại phương diện kia lại xảy ra vấn đề.

Tác dụng phụ tích lũy chồng chất, dù là Đại Thừa Tiên Quân cũng không có cách nào. "À thì...

được rồi, vãn bối sẽ cố gắng hết sức." Diệp Bất Phàm định từ chối, nhưng dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên đổi ý.

Trong tu tiên giới, cái gì kiếm tiền nhất?

Không phải luyện khí, không phải trận pháp, cũng chẳng phải luyện đan thông thường.

Mà chính là tiên y thánh thủ chuyên trị bất dựng bất dục, liệt dương xuất tinh sớm.

Một viên tráng dương trì cửu đan, bán cho ngươi mười cây tiên dược chẳng lẽ là quá đáng sao? "Đây tuyệt đối là một cái tụ bảo bồn vốn ít lời nhiều!" Trong tu tiên giới, tu vi càng cao thì sinh con đẻ cái càng khó, nếu không thì hậu duệ đích hệ của Tiêu Dao Tiên Quân cũng chẳng đến mức chỉ còn mỗi một mình Thủy Yên Tiên Tử.

Đương nhiên, việc này cũng liên quan đến thể chất.

Nhan Như Ngọc thuộc diện khó thụ thai, còn La Lỵ Sư tôn lại là thể chất dễ thụ thai. "Tốt, tiểu hữu nếu giúp ta thành công, ta sẽ tặng ngươi một món đại lễ." Long Chủ đại cười nói.

Diệp Bất Phàm chắp tay, chào hỏi đám yêu tộc một tiếng rồi xoay người qua Vân Không Sa trở về linh cư trong Bồng Lai Tiên Tông, ngồi trong đại điện lật xem đan phương. "Anh đang làm gì vậy?" Thủy Yên Tiên Tử không còn hờn dỗi nữa, khó hiểu nhìn vào quyển cổ tịch trên tay Diệp Bất Phàm.

Sau đó, khuôn mặt trái xoan của nàng đỏ bừng lên.

Nàng nhìn thấy trên cổ tịch rõ ràng là xuân cung đồ với đủ loại tư thế kỳ quái. "Cô hiểu lầm rồi, cái này..." Diệp Bất Phàm định giải thích, nhưng mới nói được một nửa, Thủy Yên Tiên Tử đã đẩy ngã ghế của hắn, tức giận chạy mất.

Diệp Bất Phàm bò dậy, lật ra trang bìa, bên trên rõ ràng là một hàng chữ vàng lớn: ——Luận tư thế nào có thể sinh con. "Cái này thật sự không phải 'sách vàng' mà." Diệp Bất Phàm kêu oan, sau đó dùng

thời gian một ngày để cải tạo đan phương của sư tôn, sáng tạo ra một loại đan phương hoàn toàn mới.

Loại đan này có thể tăng mạnh xác suất sinh con, hắn đặt cho nó cái tên rất kêu là 《Đản Tiên Đan》, ngụ ý có thể sinh ra tiên nhân.

Về phương diện dược liệu, nó cần hơi thở của Thái Dương Chi Thể nên không có phẩm cấp, độ khó luyện chế không cao, tác dụng phụ rất nhỏ, quan trọng nhất là có thể sản xuất hàng loạt.

Sau đó, Diệp Bất Phàm hỏa tốc luyện chế một cụ khôi lỗi phân thân, sắp xếp tại Bồng Lai Tiên Thành, lấy hóa danh là Hoàng dược sư, thuê một cửa hiệu, đặt tên là —— Đản Tiên Lâu.

Chỉ bán duy nhất một sản phẩm: Đản Tiên Đan.

Giá mỗi viên là mười cây tiên dược.

Cái giá này phải nói là đắt đến mức phi lý, sắp ngang ngửa với linh bảo sơ cấp thất giai rồi. "Giá tuy đắt, nhưng tôi tin đám người có tiền đó sẽ cam tâm tình nguyện đi mua, đặc biệt là mấy lão nhà giàu Hợp Thể không có hậu duệ trong chiến tranh, lỡ như có mệnh hệ gì thì vẫn còn con cháu nối dõi tông đường." "Sau này mình sẽ tung ra thêm 《Lục Vị Địa Hoàng Hoàn》, 《Kim Thương Bất Đảo Đan》, hơn nữa cho dù thân phận Trịnh Thạch có bị lộ, mình vẫn còn thân phận Hoàng dược sư này để dùng, thật là vẹn cả đôi đường." Diệp Bất Phàm tự khen ngợi sự cơ trí của mình, giao toàn quyền sự việc cho khôi lỗi Hoàng dược sư.

Còn mình thì dắt Thủy Yên Tiên Tử rời khỏi đảo Bồng Lai, đi tới Vân Hải hưởng tuần trăng mật.

Ba ngày sau khi hắn rời đi, dưới sự tuyên truyền có ý đồ của Hoàng dược sư tại Đản Tiên Lâu, cộng thêm việc thuê vài tên "cò mồi", cửa tiệm đã nổi đình nổi đám chỉ sau vài ngày.

Câu đối treo ở cửa tiệm thực sự quá cuồng vọng và chấn động: Nhất đan Đại Thừa nhập ngã phúc, lưỡng đan Chân Tiên thai trung tọa.

Hoành phi: —— Đa tử đa phúc (Nhiều con nhiều phúc).

Thủy Trạch Tiên Quân vừa từ tiền tuyến trở về, mới đánh nhau một trận với Kim Ô Tiên Quân, bị thương không nhẹ.

Khi đi ngang qua tấm biển vàng này, lão nhìn chằm chằm vào câu "Nhất đan Đại Thừa nhập ngã phúc", cảm thấy bản thân bị xúc phạm sâu sắc.

Không ít tu sĩ Hợp Thể ra vào nườm nượp, việc làm ăn vô cùng phát đạt. "Kẻ hậu bối nào mà lại không hiểu tôn ti trật tự như vậy?" Thủy Trạch Tiên Quân hừ lạnh, sắc mặt âm trầm. "Tiên quân, có cần phá nát cái tiệm này không?" Đồ đệ bên cạnh ánh mắt hung hiểm, lộ rõ sát cơ.

Sư tôn cả đời không con không cái, đây chẳng phải là xát muối vào nỗi đau của lão sao? "Không cần, vào trong mua cho bản tiên quân một viên, ta thử xem hiệu quả thế nào.

Nếu không có hiệu quả, ngươi hãy đánh chết kẻ mở tiệm đi." Đồ đệ: "..." Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết.

Lúc này hắn đã băng qua mấy vùng biển, đi tới Vân Hải. "Anh biết nơi tọa hóa của vị trận pháp sư bát giai Linh Uyên sao?" Thủy Yên Tiên Tử vẫn giữ khoảng cách nhất định với kẻ "thích xem sách vàng" là Diệp Bất Phàm, nhưng lại không nén nổi tò mò. "Tôi không biết, chỉ là chọn đại một nhiệm vụ đơn giản để đi dạo thôi, sẵn tiện bồi đắp tình cảm với cô." Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn vào hư không phía sau, có một bóng người mờ ảo đang đi theo họ.

Đó chính là hộ đạo giả Vũ Tiên Tôn do Tiêu Dao Tiên Quân sắp

xếp. "Ai thèm bồi đắp tình cảm với anh." Thủy Yên Tiên Tử quay mặt đi chỗ khác, lẩm bẩm nhỏ giọng. "Đi, tôi đưa cô đi ngắm hoàng hôn, đẹp lắm đó." Diệp Bất Phàm mang tâm thái đi du lịch, hào hứng nói.

Hắn đưa Thủy Yên Tiên Tử đến một hòn đảo nhỏ giữa Vân Hải, ngồi trên đỉnh núi cao nhất.

Vừa lúc mặt trời lặn về tây.

Mặt trời nơi cuối biển từ từ chìm xuống đáy, cả mặt biển được ánh dư huy nhuộm thành màu vàng hồng, lộng lẫy mà diễm lệ.

Thỉnh thoảng có cá voi nhảy vọt lên, tung bọt sóng, còn có chim chóc bay lượn, phát ra tiếng hót trong trẻo.

Nơi này cách xa khói lửa chiến tranh, một mảnh tường hòa và tĩnh lặng.

Thủy Yên Tiên Tử ngắm nhìn cảnh sắc mỹ lệ, nhất thời có chút ngây ngất.

Ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt trắng nõn và mái tóc đen của nàng, tôn lên vẻ đẹp rạng rỡ, làm say đắm lòng người.

Diệp Bất Phàm nhìn nàng, như thể một ánh mắt kéo dài vạn năm.

Thủy Yên Tiên Tử dường như cảm nhận được, khẽ nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt thâm thúy của Diệp Bất Phàm, tim đập thình thịch, vội vàng cúi đầu.

Cuối cùng, nàng do dự một chút rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn.

Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng, tận hưởng thời gian tốt đẹp. "Anh đối với tôi, là chân tâm sao?" Thủy Yên Tiên Tử khẽ hỏi. "Đến chết không đổi." Thủy Yên Tiên Tử không hỏi thêm nữa.

Trong hư không phía sau họ, Vũ Tiên Tôn lặng lẽ đứng đó, nhìn đôi bích nhân này, lắc đầu thở dài.

Trong thế giới của lão không có lãng mạn, chỉ có khao khát trường sinh. "Suốt ngày chìm đắm trong yêu đương, nói gì đến đại đạo?

Kỳ vọng của Tiêu Dao Tiên Quân đối với hai người này e là đổ sông đổ biển rồi." Theo đà này, Trịnh Thạch đời này khó mà lên được Đại Thừa.

Những ngày tiếp theo, Diệp Bất Phàm đưa Thủy Yên Tiên Tử đi dạo quanh Vân Hải, thưởng ngoạn cảnh đẹp, thỉnh thoảng lại tạo ra bất ngờ cho nàng.

Thủy Yên Tiên Tử khôi phục lại vẻ khai lãng ngày trước, lúc cười lên trông rất đẹp và thuần khiết.

Vũ Tiên Tôn đi theo hai người, càng lúc càng thất vọng.

Trịnh Thạch này rõ ràng đã quên mất nhiệm vụ lần này rồi.

Cho đến một ngày, Diệp Bất Phàm bị đội tuần tra của yêu tộc phát hiện, gồm ba con lươn điện và một con chân long.

Hắn vội vàng đưa Thủy Yên Tiên Tử bỏ chạy.

Chạy ròng rã hai ngày, cho đến khi trốn lên một hòn đảo vô danh, bốn tên yêu tộc kia đột ngột dừng lại, vẻ mặt đầy kiêng dè nhìn hòn đảo.

Cuối cùng chúng không truy kích nữa mà đứng canh giữ bên ngoài đảo. "Xong đời rồi, tận bốn tên Luyện Hư đại viên mãn canh gác bên ngoài, chúng ta e là không thoát ra được." Diệp Bất Phàm mặt mày tái mét nói.

Chương 644

Đúng lúc này, bóng dáng Vũ Tiên Tôn ẩn hiện, cau mày nhìn hòn đảo. "Không đúng, hòn đảo không có gì bất thường, sao mấy tên yêu tộc này lại không dám tiến tới?" Ánh mắt Vũ Tiên Tôn lóe lên, đánh ra pháp quyết ấn vào các nơi trên đảo. "Uỳnh uỳnh!" Cho đến khi đánh vào một góc nào đó, cả hòn đảo đột nhiên rung chuyển, sương mù từ tứ phương bát diện ùa ra, thấp thoáng hiện ra hình chiếu của một tiểu thế giới.

Bốn vị đại yêu Luyện Hư thấy vậy thì run rẩy cả người, hỏa tốc chạy trốn. "Trách không được bốn tên yêu tộc kia không dám đặt chân lên đảo, thằng nhóc này đúng là hồng vận tề thiên, vô tình cắm liễu liễu xanh rờn, mà bản thân còn không biết." Vũ Tiên Tôn liếc nhìn Trịnh Thạch với vẻ kỳ quái.

Lão không giỏi trận pháp, nhưng có thể thấy dị tượng khổng lồ này tuyệt đối là trận pháp bát giai!

Nơi tọa hóa của Linh Uyên, tìm thấy rồi! "Chỗ này không ổn, mau chạy đi!" Diệp Bất Phàm thấy dị tượng này thì mặt cũng trắng bệch, tức khắc dắt Thủy Yên Tiên Tử chạy ra ngoài.

Tuy nhiên sương mù mịt mù, tầm nhìn và thần thức đều bị che khuất. "Đừng chạy loạn!" Vũ Tiên Tôn vung tay áo, cuốn lấy hai người, một bước nhảy ra khỏi phạm vi hòn đảo. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Diệp Bất Phàm kinh hồn chưa định, ôm chặt lấy eo Thủy Yên Tiên Tử thêm vài phần.

Thủy Yên Tiên Tử liếc hắn một cái.

Nàng tuy đơn thuần chứ không có ngốc, đại ma đầu Diệp Bất Phàm này sao có thể kinh hoảng như vậy được?

Chắc chắn là giả vờ rồi. "Vận khí của ngươi không tệ, nơi có trận pháp bát giai thì chỉ có thể là nơi tọa hóa của Linh Uyên." Vũ Tiên Tôn cười nói. "Nói vậy là nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, vừa kinh vừa mừng.

Thấy Vũ Tiên Tôn gật đầu, hắn lập tức hưng phấn rời khỏi Vân Hải, chạy thẳng về đảo Bồng Lai.

Nhưng trong mắt hắn lại là một mảnh bình tĩnh.

Mấy tên yêu tộc kia thuần túy là "cò mồi", mục đích là để Vũ Tiên Tôn phát hiện ra sự bất thường của hòn đảo, tránh việc sau này xảy ra vấn đề rồi lại liên lụy đến thân phận "Trịnh Thạch" của hắn. "Tiếp theo, phải dựa vào các trận pháp sư của liên minh Tam Tiên phá trận rồi, truyền thừa bát giai, nhất định phải đoạt lấy!" Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, tâm tình vui vẻ.

Nếu có thể chế tác trận pháp bát giai, hắn đối mặt với Đại Thừa cũng có sức để chạy trốn.

Trên đường về gặp phải vài toán yêu tộc, may mà có Vũ Tiên Tôn nên suốt chặng đường hữu kinh vô hiểm, bình an trở về đảo Bồng Lai. "Cô về tông môn trước đi." Diệp Bất Phàm vỗ vỗ bàn tay ngọc của Thủy Yên Tiên Tử.

Nàng lắc đầu.

Sau chuyến ra ngoài này, qua lãng mạn và đào vong, quan hệ hai người đã khôi phục lại thời kỳ nồng cháy như trước khi đại hôn.

Đương nhiên, tiền đề là không ai nhắc tới đám hồng nhan tri kỷ của gã họ Diệp kia.

Ban đầu Thủy Yên Tiên Tử nhận định hắn là Trịnh Thạch căn bản là vì hắn chuyên nhất. "Thôi được, đi theo tôi." Một lúc sau, họ đến điện nhiệm vụ của Tam Tiên Thành. "Cái gì?

Ngươi thế mà lại tìm thấy nơi tọa hóa của Linh Uyên?" Lan Phong trưởng lão kinh ngạc, quan sát Trịnh Thạch từ trên xuống dưới.

Người nhận nhiệm vụ này rất nhiều, nhưng không ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại.

Trong đó bao gồm cả mấy vị tiên tôn Hợp Thể có nguyên thần suy bại, đã bước vào tuổi xế chiều. "Khụ khụ, thực tế là Vũ Tiên Tôn phát hiện ra điểm bất thường, cũng coi như tình cờ." Diệp Bất Phàm cảm thán hai tiếng, kể lại vị trí thông tin một lượt. "Hóa ra là lão." Lan Phong trưởng lão bừng tỉnh, cảm thán: "Cũng là tạo hóa của Vạn Sơ đại tông sư, tạo nghệ trận pháp sắp tiến thêm một bước rồi." Vạn Sơ đại tông sư đã kẹt ở bát giai sơ cấp suốt hai ngàn năm qua.

Đến cảnh giới này, muốn tinh tiến thêm một chút ở bất cứ phương diện nào cũng gian nan vô cùng. "Vậy phần thưởng nhiệm vụ..." Diệp Bất Phàm hắng giọng hỏi. "Cứ trực tiếp đến Vạn Sơ Lâu ở Tam Tiên Thành, đó là đạo trường của Vạn Sơ đại tông sư." Lan Phong trưởng lão cười nói.

Việc xây dựng và bố trí trận pháp của thành này đều do tay Vạn Sơ đại tông sư thực hiện.

Còn bên Bồng Lai Tiên Tông chỉ có trận pháp sư thất giai, vị bát giai đã tọa hóa từ mấy ngàn năm trước rồi. "Vậy đa tạ Lan Phong trưởng lão." Diệp Bất Phàm lộ vẻ vui mừng, vội vã rời khỏi điện nhiệm vụ.

Lan Phong trưởng lão nhìn theo bóng lưng hắn, nụ cười dần thu lại, lập tức truyền tin tức này cho Bổ Thiên Tiên Tôn.

Vị đó là tam đệ tử của Tiêu Dao Tiên Quân, thực lực Đại Tiên Tôn, tương lai có hy vọng thăng lên Đại Thừa.

Còn đại đệ tử và nhị đệ tử đã già chết từ vạn năm trước rồi. "Xem

ra Trịnh trưởng lão đã tìm thấy nơi tọa hóa của Linh Uyên." Một vị trưởng lão điện nhiệm vụ khác cười hắc hắc nói. "Tiền đạo hữu có ý gì?

Bồng Lai Tiên Tông cũng muốn nhúng tay sao?" Lan Phong trưởng lão nhướng mày. "Đã hiện tại là đồng minh, thì truyền thừa bát giai sao có thể để Hồng Trần Tiên Tông nuốt trọn?

Bồng Lai Tiên Tông chúng ta tự nhiên cũng muốn chia một chén canh, đúng lúc Lưu trưởng lão đang đột phá trận pháp sư bát giai, nếu có được truyền thừa thì cơ hội sẽ lớn hơn." Lão giả họ Tiền không cho là đúng, sau khi thăm dò được tình báo mình muốn thì lập tức truyền tin cho Kim tông chủ.

Lan Phong trưởng lão cười nhạt hai tiếng, không ngăn cản.

Phàm là trận pháp sư ở Đông Hải, từ Trường Sinh, Ngô Đồng cho đến Âm Dương Tiên Ma Tông, tất cả các thế lực đều đang nhìn chằm chằm vào nơi tọa hóa của Linh Uyên.

Vạn Sơ đại tông sư muốn nuốt riêng e là không làm được. ...

Diệp Bất Phàm cùng Thủy Yên Tiên Tử đến Vạn Sơ Lâu ở Tam Tiên Thành, những người có thể cư ngụ ở khu vực này đều có địa vị ngang hàng với Đại Thừa Tiên Quân.

Trận pháp sư bát giai thì dù là Đại Thừa cũng phải khách khí, không muốn đắc tội.

Đặc biệt là trong thời kỳ chiến tranh này, họ có đủ sức ảnh hưởng đến chiến cục, địa vị còn cao hơn cả luyện khí sư hay luyện đan sư bát giai một bậc. "Chủ nhân nhà ta đang chế tác trận pháp, không rảnh tiếp khách!" Một thanh y đồng tử bước ra khỏi Vạn Sơ Lâu với vẻ thiếu kiên nhẫn, cho đến khi thấy Thủy Yên Tiên Tử mới lộ ra tia kinh diễm.

Đúng là chó cậy gần nhà, nếu không phải địa vị của vợ chồng Trịnh Thạch không tầm thường, thì Hợp Thể bình thường đến cầu kiến chủ nhân, hắn còn chẳng buồn ra tiếp.

Những năm qua người cầu kiến quá nhiều rồi. "Làm phiền thông báo một tiếng, cứ nói đã tìm thấy vị trí nơi tọa hóa của Linh Uyên." Diệp Bất Phàm không giận, chắp tay nói. "Nơi tọa hóa của Linh Uyên?" Thanh y đồng tử lúc này mới thu hồi ánh mắt nhìn Thủy Yên Tiên Tử, nghi hoặc nhìn Trịnh Thạch.

Đột nhiên, một giọng nói già nua từ tầng cao của Vạn Sơ Lâu truyền xuống: "Mau cho hắn vào!" "Rõ!" Thanh y đồng tử vội vàng dẫn hai người Diệp Bất Phàm lên đại sảnh tầng bốn.

Một lão giả tóc xám mặt đầy nếp nhăn, trông như một nông dân đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đôi mắt già nua tinh quang tứ xạ, nhìn chằm chằm Trịnh Thạch: "Đừng có lừa gạt lão phu!

Nếu không cho dù ngươi là tằng tôn nữ tế của Tiêu Dao Tiên Quân, lão phu cũng phải cho ngươi một bài học!" "Đương nhiên là thật." Diệp Bất Phàm không dám chậm trễ, lập tức chắp tay.

Vạn Sơ đại tông sư chỉ có tu vi Hợp Thể hậu kỳ, nhưng lại cho Diệp Bất Phàm một cảm giác nguy hiểm.

Tạo nghệ trận pháp của lão quái vật này tuyệt đối khủng bố đến cực điểm! "Ở đâu!" Vạn Sơ đại tông sư sốt sắng. "Vân Hải, một hòn đảo vô danh." Diệp Bất Phàm nói tọa độ chi tiết, sẵn tiện kể lại dị tượng một lần.

Vạn Sơ đại tông sư nghe xong mắt sáng rực, hưng phấn vỗ đùi bôm bốp, bụi bặm bay ra từ các nếp nhăn trên đôi tay thô ráp khiến khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật.

Vị đại lão trận pháp bát giai này thực sự không giữ vệ sinh chút

nào. "Tốt!

Đây là phần thưởng!" Vạn Sơ đại tông sư tâm tình đại duyệt, lấy ra một cái túi càn khôn.

Hai mươi cây tiên dược, một bộ trận pháp đỉnh cấp thất giai, cùng năm triệu tiên ngọc.

Vừa ném cho Diệp Bất Phàm, lão vừa tùy ý hỏi: "Chuyện này còn ai biết nữa không?" "Lan Phong trưởng lão, dù sao thì tôi cũng nhận nhiệm vụ từ chỗ ông ấy." Diệp Bất Phàm trả lời. "Cái gì?!" Sắc mặt Vạn Sơ đại tông sư lập tức biến đổi, tức khắc thu hồi túi càn khôn, hung tợn nói: "Ngươi tiết lộ vị trí cho họ rồi?!" "Phải." "Ngươi, ngươi, ngươi!

Cái đồ ngu xuẩn này!

Ngu xuẩn!

Nói cái đại khái là được rồi, sao có thể nói ra vị trí cụ thể chứ!" Vạn Sơ đại tông sư tức giận nhảy dựng lên, chỉ tay vào mặt Diệp Bất Phàm mắng xối xả.

Vốn dĩ lão có thể âm thầm phá trận để lấy truyền thừa, nhưng giờ vị trí cụ thể đã bại lộ, lão muốn nuốt riêng là chuyện không tưởng!

Chương 645

Đến lúc đó ít nhất cũng phải có hàng chục, hàng trăm kẻ đến tranh ăn với lão. "Vậy phần thưởng..." Diệp Bất Phàm nhìn cái túi càn khôn của đối phương. "Ngươi làm hỏng đại sự của ta mà còn muốn phần thưởng?

Cút!" Vạn Sơ đại tông sư tức đến mức vẹo cả mũi, nếu không phải hai kẻ này là hậu bối của Tiêu Dao Tiên Quân thì lão đã sớm ra tay dạy dỗ rồi. "Lão nhân này sao chẳng giảng lý lẽ gì cả." Thủy Yên Tiên Tử cau mày, không thích lão quái vật này. "Cút!" "..." Diệp Bất Phàm chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, nhìn phần thưởng của mình lần cuối rồi dắt Thủy Yên Tiên Tử rời khỏi Vạn Sơ Lâu.

Vừa bước ra ngoài, hắn đã thấy Vạn Sơ đại tông sư nhảy ra từ cửa sổ tầng bốn, lao nhanh như chớp về phía nơi tọa hóa của Linh Uyên. "Lão già này thật quá đáng." Dù là tính tình tốt như Thủy Yên Tiên Tử cũng bị chọc giận. "Có thể trở thành trận pháp sư bát giai, tính khí cổ quái là chuyện thường." Diệp Bất Phàm không giận lắm, tu luyện đến bát giai thì dù là trận pháp, luyện đan hay khôi lỗi, đều chẳng có ai bình thường cả.

Hơn nữa trong mắt hắn, lão già này chính là kẻ làm thuê cho mình, chịu trách nhiệm phá trận.

Còn hắn chỉ chịu trách nhiệm cướp bóc. "Ban đầu định ra tay với lão tôi còn hơi ngại, giờ thì không cần nữa rồi." "Nhiều cường giả đến nơi tọa hóa của Linh Uyên như vậy, anh đi sẽ rất nguy hiểm." Thủy Yên Tiên Tử lo lắng nói: "Truyền thừa trận pháp không quan trọng bằng tính mạng." Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng hắn chỉ có một mình, làm sao đấu lại một đám Hợp Thể?

Hơn nữa có Đại Thừa Tiên Quân tham gia hay không vẫn còn là ẩn số. "Đánh cược một ván thế nào?

Cược tôi đoạt được truyền thừa, hào phát vô tổn từ nơi tọa hóa của Linh Uyên đi ra." Diệp Bất Phàm cười nói: "Nếu tôi thắng, tối nay tôi vào phòng cô, nếu thua, cô vào phòng tôi." Thủy Yên Tiên Tử ngẩn người. "Không đùa cô nữa, có thứ này ở đây, nơi tọa hóa của Linh Uyên sẽ không xuất hiện Đại Thừa Tiên Quân đâu." Diệp Bất Phàm híp mắt, xoa nắn một luồng lam quang trong lòng bàn tay. "Đây là cái gì?" "Tiên Trú Cực Quang, một trong hai kỳ vật quan trọng nhất để tiến vào nội cảnh địa của Thiên Sát, lấy được từ chỗ Bất Tử Tiên Thụ, nay cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt cười nói: "Ném thứ này vào buổi đấu giá, Đại Thừa Tiên Quân chắc chắn sẽ điên cuồng tranh đoạt, làm gì còn tâm trí để ý đến nơi tọa hóa của Linh Uyên nữa?" Bất kỳ tạo hóa nào trong tu tiên giới cũng không thể đặt lên bàn cân so sánh với nội cảnh địa của một vị Chân Tiên. "Đi thôi, về Bồng Lai Tiên Tông trước đã." Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thủy Yên Tiên Tử, rời khỏi Tam Tiên Thành trở về Bồng Lai Tiên Tông.

Vừa mới về, Diệp Bất Phàm đã đi méc Kim tông chủ một trận. "Vạn Sơ trận pháp sư kia cậy tài khinh người, hoàn toàn không có uy tín.

Tôi đã cực khổ tìm thấy nơi tọa hóa của Linh Uyên, kết quả lão không thèm đưa phần thưởng, thực sự quá đáng, mong tông chủ chủ trì công đạo cho tôi!" Diệp Bất Phàm ngồi trong động phủ của Kim tông chủ, tỏ vẻ đầy phẫn nộ.

Diễn thì vẫn phải diễn cho trót, giống như bị nợ tiền mà không đòi thì mới là bất hợp lý. "Phẩm chất của người này rất kém, bản tông chủ sẽ đi giao thiệp, nếu đòi không được, ta sẽ bắt Hồng Trần Tiên Tông phải bồi thường." Kim tông chủ nghe vậy sắc mặt cũng không

tốt lắm.

Tính tình thối tha của Vạn Sơ đại tông sư đã nổi danh từ lâu, hơn nữa lão còn là một kẻ keo kiệt.

Nếu không nhờ được Hồng Trần Tiên Quân bảo hộ, thì hồi lão chưa lên bát giai trận pháp sư đã bị người ta chém chết rồi.

Thậm chí ngay cả Thái Âm và Ma Cầm Tiên Quân của Hồng Trần Tiên Tông cũng chẳng ưa gì lão.

Mấy trăm năm trước Thái Âm Tiên Quân tức không chịu nổi, đã bịt mặt che giấu hơi thở tẩn cho Vạn Sơ một trận, lão mới ngoan ngoãn được vài trăm năm.

Nay đúng lúc chiến tranh, trận pháp sư bát giai có tác dụng cực lớn nên cái đuôi của lão lại vểnh lên rồi. "Đó là hai mươi cây tiên dược, năm triệu tiên ngọc đó!" Diệp Bất Phàm hằn học nói: "Tôi vốn định dựa vào số tài nguyên đó để thăng lên Luyện Hư hậu kỳ, giờ thì hết hy vọng rồi." "Luyện Hư hậu kỳ?

Thật sao?" Kim tông chủ giật mình, vội vàng hỏi dồn.

Một năm trước Trịnh Thạch mới Luyện Hư sơ kỳ, đột phá trung kỳ chưa bao lâu, giờ đã sắp lên hậu kỳ rồi?

Tư chất Đại Thừa này không phải yêu nghiệt bình thường đâu. "Giả đấy, ông tin thiệt hả, tôi chỉ muốn nhấn mạnh tầm quan trọng của số tài nguyên đó đối với tôi thôi." Diệp Bất Phàm đảo mắt. "..." Kim tông chủ thực sự không còn tâm trạng nghe Trịnh Thạch xàm ngôn ở đây nữa, lập tức đuổi khách.

Đợi Trịnh Thạch đi rồi, một bóng đen từ trong góc bước ra.

Người này là Hình trưởng lão, trưởng lão Ám Bộ của Bồng Lai Tiên Tông, phụ trách ám sát, thăm dò tình báo và truy tung.

Lão khom người nói: "Tông chủ, phía Hồng Trần Tiên Tông đã có tin tức, Hồng Trần Tiên Quân đã đến Vân Hải." "Xem ra Hồng Trần Tiên Tông quyết tâm có được truyền thừa của Linh Uyên." Kim tông chủ xoa xoa huyệt thái dương.

Trảm Long Tiên Quân đang ở tiền tuyến, Thủy Trạch Tiên Quân thì bị thương trở về nên không rảnh để ý tới truyền thừa Linh Uyên.

Còn về hai vị cấm kỵ là Vực Sâu Chi Chủ, sự tồn tại của họ cực kỳ bất ổn định.

Nếu lỡ giận quá mà giết chết Vạn Sơ đại tông sư thì cái liên minh vốn đã mong manh này sẽ ngay lập tức xuất hiện vết nứt. "Hồng Trần Tiên Quân là muốn nâng cao tạo nghệ trận pháp của Vạn Sơ đại tông sư lên bát giai trung cấp, sau này bất kể là đối phó với liên thủ Bồng Lai - Tiêu Dao chúng ta, hay là đối phó với yêu tộc, xác suất thắng chắc chắn sẽ tăng thêm vài phần." Hình trưởng lão nhíu mày nói.

Trận pháp bát giai sơ cấp không đe dọa được tính mạng của Đại Thừa sơ kỳ, nhưng trận pháp trung cấp thì có thể.

Việc này chắc chắn sẽ khiến thực lực tổng thể của Hồng Trần Tiên Tông tăng lên một bậc. "Hãy tung tin tức này cho Âm Dương Tiên Ma Tông, sẵn tiện thăm dò bên Tiêu Dao Tiên Tông, trong chiến tranh thì truyền thừa bát giai nên được chia sẻ." Kim tông chủ hừ lạnh. ...

Diệp Bất Phàm trở về linh cư, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn để suy diễn thiên cơ tương lai.

Tạo nghệ thiên cơ của hắn hiện tại đã đạt tới đỉnh phong thất giai, phối hợp với Chiêm Tinh Bàn, ngay cả Đại Thừa sơ kỳ hắn cũng có thể suy diễn một hai phần. "Hệ số nguy hiểm có chút lớn, nơi tọa hóa của Linh Uyên có Đại Thừa Tiên Quân, mà còn không chỉ một vị." Diệp Bất Phàm cau mày, hỏa tốc đánh ra truyền âm phù.

Một lát sau, một cây Bất Tử Tiên Thụ với các cành lá bị chặt đến không còn một mống chạy ra từ Vân Không Sa. "Làm gì!" Bất Tử Tiên Thụ hỏa khí rất lớn.

Cách đây không lâu, toàn bộ cành lá của nó bị Hầu trưởng lão chặt sạch mang đi bán lấy tiên ngọc. "Hãy ngụy trang Tiên Trú Cực Quang một chút rồi đưa vào sàn đấu giá của Âm Dương Tiên Ma Tông, sau đó tung tin tức Tiên Trú Cực Quang sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói: "Căn thời gian cho chuẩn, một tháng sau." "Ngươi chặt ta chỉ còn lại cái gốc mà còn bắt ta làm việc hả?" Bất Tử Tiên Thụ tức đến mức lớp vỏ cây cũng vặn vẹo. "Làm đi." Diệp Bất Phàm lười nói nhảm, ném Tiên Trú Cực Quang cho đối phương.

Bất Tử Tiên Thụ tức phát điên, mắng xối xả vào mặt Diệp Bất Phàm nhưng cuối cùng vẫn phải nghe lệnh.

Đợi Bất Tử Tiên Thụ đi khỏi, Diệp Bất Phàm lại chiêm bốc một lần nữa, lần này độ nguy hiểm đã giảm đi một chút.

Hắn híp mắt, không vội đi Vân Hải.

Cho dù Vạn Sơ đại tông sư có ra tay thì trận pháp bên đó cũng không dễ phá, không chỉ có phòng ngự đại trận mà còn có sát phạt đại trận, đủ loại trận pháp đan xen nhau vô cùng phức tạp.

Hơn nữa ở nơi sâu nhất còn có trận pháp tự hủy, nếu Đại Thừa Tiên Quân dùng sức mạnh cưỡng ép phá trận thì đồ vật bên trong sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Kết quả chiêm bốc cho thấy cần khoảng một tháng.

Hắn phải tranh thủ thời gian ngắn ngủi khi sự chú ý của các Đại Thừa Tiên Quân bị Tiên Trú Cực Quang thu hút để đoạt lấy truyền thừa bát giai.

Trong một tháng này Diệp Bất Phàm cũng không rảnh rỗi.

Mỗi ngày hắn đều tham ngộ thần thông pháp môn, dốc hết sức mình để nâng tầm thần thông lên mức bản nguyên pháp.

Thỉnh thoảng hắn lại dắt Thủy Yên Tiên Tử ra phố, xem tướng mạo của người qua đường để nâng cao tạo nghệ thiên cơ.

Vốn dĩ tu vi tới Hợp Thể trung kỳ thì tiến độ sẽ chậm lại.

Nhưng khi việc làm ăn ở hai phía của Diệp Bất Phàm đều phất lên như diều gặp gió, lượng tiên dược thu vào tăng gấp đôi, cộng thêm việc luyện đan số lượng lớn, tiến độ tu vi của hắn so với trước kia còn nhanh hơn.

Mà phần lớn tiên dược thu vào tự nhiên là từ cửa tiệm mới mở "Đản Tiên Lâu" của hắn.

Ban đầu việc buôn bán chỉ ở mức bình thường, đại bộ phận tu sĩ chỉ định mua dùng thử cho biết.

Một tháng trôi qua, việc làm ăn đột nhiên bùng nổ.

Bởi vì trong số những tu sĩ dùng thử ban đầu, có hai mươi sáu người đã mang thai thành công!

Trong đó thậm chí có một lão thái bà Hợp Thể trung kỳ đã chín ngàn tuổi.

Việc này lập tức gây chấn động toàn bộ đảo Bồng Lai, khiến Tiêu Dao Tiên Quân cũng phải chú mục.

Phải biết rằng, cảnh giới càng cao thì sinh con càng khó, đạt tới cảnh giới Hợp Thể thì việc có con hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cơ duyên.

Thêm vào đó tuổi tác đã cao thì độ khó lại càng tăng gấp bội.

Giờ đây chỉ một viên đan dược lại có thể khiến lão thái bà chín

ngàn tuổi mang thai, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Đám tu sĩ đó cảm kích vô cùng, lập tức tặng biển vàng cho Hoàng dược sư, chẳng khác gì tặng cờ thi đua.

Trên đó đề đủ loại chữ, nào là Diệu thủ hồi xuân, nào là Tống tử đạo nhân Hoàng dược sư, nào là Hoàng dược sư tái thế y tiên.

Tuy nhiên vẫn còn rất nhiều tu sĩ nghi ngờ, cho rằng cửa tiệm đã thuê cò mồi.

Nhưng rất nhanh sau đó, một tin tức nổ ra khiến dư luận xôn xao, hoàn toàn khẳng định tính chân thực của 《Đản Tiên Đan》: Đạo lữ của Thủy Trạch Tiên Quân đã mang thai rồi!

Chương 646

Việc buôn bán ngay lập tức bùng nổ khắp tiên đảo, người đến cầu mua đông như trẩy hội, tiên dược nườm nượp chảy vào túi của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm phấn chấn không thôi, cảm thấy mình có thể đạt tới Hợp Thể đại viên mãn trong vòng năm năm.

Hắn lập tức thừa thắng xông lên, hỏa tốc tung ra sản phẩm mới đã nghiên cứu xong từ lâu —— Lục Vị Địa Hoàng Hoàn.

Tư âm dưỡng nhan, tráng dương bổ thận.

Một viên tỉnh táo tinh thần, hai viên vĩnh viễn không mệt mỏi, ba viên trường sinh bất lão.

Minh Vương đang khổ cực luyện khí nghe được tin này thì trợn mắt há mồm. "Tôi là một đại sư luyện khí mà tốc độ kiếm tiền còn không bằng một kẻ bán thuốc tráng dương?

Cái thế đạo gì thế này!" Dây chuyền luyện khí đang phát triển rất tốt.

Hiện tại ở tiền tuyến, rất nhiều tu sĩ Hợp Thể đều dùng phi kiếm giống hệt nhau, thậm chí trên đó còn được Diệp Bất Phàm khắc ký hiệu chống hàng giả là một con cá chép.

Phi kiếm cá chép đã trở thành thương hiệu gắn liền với Trịnh Thạch, là mặt hàng nổi tiếng ở Đông Hải.

Nhưng doanh số thực sự không bằng 《Đản Tiên Đan》. "Dẹp luyện khí đi nhé?

Tôi chuyển sang luyện đan đây." Minh Vương cho rằng luyện đan kiếm tiền nhanh hơn luyện khí, Diệp Bất Phàm đã có tiền thì lão

không cần phải làm cái dây chuyền sản xuất rách nát này nữa. "Không được dừng, cả hai cùng phát triển mới là chân lý." Diệp Bất Phàm dứt khoát từ chối, thưởng cho Minh Vương vài luồng thần hồn, lại dặn dò Thủy Yên Tiên Tử một hồi rồi mới qua Vân Không Sa rời khỏi đảo Bồng Lai.

Trận pháp ở nơi tọa hóa của Linh Uyên sắp bị phá, hắn phải sang đó.

Bất Tử Tiên Thụ bên kia đã hóa thành nhân hình, sắp xếp Tiên Trú Cực Quang vào buổi đấu giá, và thông tin liên quan cũng đã được lan truyền rộng rãi. "Suýt chút nữa thì quên mất việc đã hứa với Long Chủ." Diệp Bất Phàm đạp sóng mà đi, đột nhiên vỗ trán, chuyển hướng đến Long Cung. "Diệp tiểu hữu, nhân tộc đang đồn thổi ầm ĩ về Hoàng dược sư, không phải là cậu chứ?" Long Chủ nhận lấy mười viên Đản Tiên Đan, nghi ngờ hỏi.

Gần đây không chỉ nhân tộc, phía Hải Yêu Tiên Tông cũng đã nghe qua đại danh của 《Đản Tiên Đan》.

Một bộ phận tộc quần yêu tộc sinh con đẻ cái cũng vô cùng gian nan, rất nhiều lão yêu vì muốn cầu được một viên 《Đản Tiên Đan》 mà thấy túi càn khôn của nhân tộc là cướp, hy vọng tìm thấy loại đan dược này bên trong.

Thậm chí chuyện này còn ảnh hưởng đến cả chiến tranh tiền tuyến. "Là tôi, đáng tiếc không có cách nào bán số lượng lớn cho các ông." Diệp Bất Phàm thở dài nói.

Nếu bán đan dược số lượng lớn cho yêu tộc thì việc làm ăn của hắn ở đảo Bồng Lai coi như xong đời.

Thị trường bên yêu tộc không lớn bằng nhân tộc, hắn phải biết lựa chọn. "Cung ứng số lượng ít cũng được." Long Chủ xoa nắn viên 《Đản Tiên Đan》 trong tay, ánh mắt đầy thèm khát.

Nếu yêu tộc dùng được thì vấn đề số lượng Long tộc thưa thớt sẽ được giải quyết. "Số lượng ít thì có thể, không ai tra ra được đâu." "Cậu cần bao nhiêu tiên dược?

Trong kho báu của Long tộc Bắc Vực của ta có không ít." "Tiên dược là thứ yếu, tôi muốn thiên phú thần thông của yêu tộc." Diệp Bất Phàm cười híp mắt nói.

Hắn đã xem qua không ít công pháp yêu tộc, đủ loại kỳ quái nhưng không phù hợp với bản thân.

Tuy nhiên thiên phú thần thông lại có uy lực mạnh mẽ, rất nhiều loại phù hợp cho cận chiến. "Thiên phú thần thông?

Loại thần thông này khắc sâu trong huyết mạch, không chỉ khó truyền thụ mà cho dù có truyền cho cậu thì cậu cũng không tu luyện được." Long Chủ giật mình, trầm giọng nói.

Công pháp truyền thừa và thiên phú thần thông của yêu tộc không giống như ngọc giản hay cổ tịch, phần lớn ẩn giấu trong huyết mạch, đến một tầng thứ nào đó sẽ tự giác tỉnh.

Hơn nữa uy lực thần thông sau khi giác tỉnh có sự khác biệt rất lớn, phần lớn các chủng tộc chỉ có thể giác tỉnh thiên phú thần thông đệ giai. "Việc này thì không phiền Long Chủ lo lắng, tôi có thể lập đạo thệ tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Long Chủ cứ thông báo yêu cầu của tôi cho các vị Tiên Quân của Hải Yêu Tiên Tông và Phù Tang Tiên Thụ là được, có đồng ý hay không thì tùy họ." Diệp Bất Phàm chắp tay cười nói. "Thôi được, chẳng qua là nhắn một lời, đợi họ từ chiến trường trở về ta sẽ đi nói." Long Chủ suy tính rồi gật đầu đồng ý.

Nếu là nhân tộc khác, dù quan hệ thâm giao thì cũng không thể truyền thiên phú thần thông ra ngoài, hậu quả chẳng khác gì phản tộc.

Nhưng Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Một mặt hắn có thể giúp yêu tộc phản tổ, mặt khác hắn không can thiệp vào chiến tranh giữa nhân tộc và yêu tộc.

Nếu nhân tộc có Diệp Bất Phàm gia nhập, năng lực đấu pháp chỉ là thứ yếu, cho dù có nghịch thiên thì cũng chỉ có một mình hắn.

Nhưng khả năng chiêm bốc thiên cơ quá mức nghịch thiên, có thể triển khai vô hạn, việc này còn đe dọa hơn cả một trận pháp sư bát giai, ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cục Đông Hải. "Vậy đa tạ ông." Diệp Bất Phàm chắp tay. "Không có gì, ban đầu đã hứa tặng cậu một món đại lễ, nếu cậu muốn thiên phú thần thông thì ta sẽ truyền cho cậu một môn thiên phú thần thông của Long tộc." Long Chủ suy nghĩ hồi lâu rồi trịnh trọng nói: "Đừng có truyền ra ngoài." "Đó là đương nhiên." Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực lên.

Long Chủ gật đầu, từ giữa lông mày bay ra một giọt máu màu vàng sẫm, bắn về phía Diệp Bất Phàm: "Thiên phú thần thông này là ta giác tỉnh khi mới vào Đại Thừa, không phải giác tỉnh tự nhiên, không sinh linh nào có thể tu hành, kể cả các Long tộc khác." Diệp Bất Phàm nhận lấy, máu tươi hòa vào cơ thể, cả người hắn như bước vào một thế giới khác.

Một con chân long phun ra một luồng sương mù ánh kim mờ ảo, những nơi nó đi qua vạn vật đều mục nát, tàn phá.

Cảm giác như nháy mắt bước vào ngày tận thế, cả thế giới trở nên rách nát hoang tàn. 【Hủy Diệt Long Tức · Bản nguyên pháp đỉnh cấp Long tộc: Thiên phú thần thông giác tỉnh không tự nhiên, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể tu hành, một ngụm long tức, sinh linh đều diệt vong.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Bất kỳ sinh linh nào cũng có thể tu hành.】 Môn thần thông này tác dụng phụ rất nhỏ, thậm chí có thể nói là không có. "Mang theo sức mạnh hủy diệt, uy lực ước tính có

thể đe dọa cả Đại Thừa Tiên Quân." Mắt Diệp Bất Phàm nhìn thẳng.

Hủy diệt chi đạo đứng hàng đầu trong ba ngàn đại đạo, Diệt Thế Hắc Long cũng là một nhánh nổi trội trong Long tộc. "Ha ha ha, tạ ơn đại lễ này của Long Chủ!" Diệp Bất Phàm đại cười, xoay người rời đi.

Dùng mười viên Đản Tiên Đan đổi lấy môn thần thông này thì đúng là lời to. "Thằng nhóc này chẳng lẽ thật sự có thể tu luyện thành công?

Cho dù là các Long tộc khác nắm giữ cũng không cách nào tu luyện được." Long Chủ nhìn theo bóng lưng Diệp Bất Phàm, bật cười rồi lắc đầu.

Thiên phú thần thông chia làm nhiều loại, loại truyền ra ngoài thì bất kỳ Long tộc nào cũng có thể tu tập, giống như tiểu thần thông mà Ti Đồ Yêu truyền cho hắn ở Đại Yến Quốc thuộc Nam Hồng Vực trước kia.

Loại khác giống như của lão, thần thông giác tỉnh theo nghĩa nghiêm ngặt chỉ phù hợp với bản thân, tương hợp với đại đạo của chính mình.

Diệp Bất Phàm rời khỏi Hải Yêu Tiên Tông, đi thẳng về hướng Vân Hải.

Hai ngày sau, hắn thuận lợi đến Vân Hải, đứng giữa tầng mây, lặng lẽ quan sát hòn đảo nhỏ kia từ xa.

So với trước kia, nó đã lớn hơn gấp mười lần, núi non trùng điệp, tiên khí bốc lên nghi ngút. "Uỳnh uỳnh!" Hàng trăm bóng người từ các thế lực khác nhau đang hợp lực phá giải đại trận, phần lớn đều là trận pháp sư, dẫn đầu chính là Vạn Sơ đại tông sư. "Đúng là đông người sức mạnh lớn, chỉ mới một tháng mà ba đạo trận pháp bát giai đã bị

phá giải hoàn toàn, hơn nữa còn không kích hoạt đạo trận pháp tự bạo ở nơi sâu nhất." Diệp Bất Phàm cảm thán vạn phần.

Nếu là chính hắn, muốn hoàn toàn tiến vào bên trong ít nhất cũng phải mất hơn một năm.

Đột nhiên, phía sau đầu hắn cảm thấy đau nhói, một cảm giác nguy cơ chưa từng có ập đến tâm trí.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật nảy, quét mắt nhìn một vòng nhưng không phát hiện ra ai. "Đại Thừa Tiên Quân vẫn chưa đi sao?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rụt lại, càng thêm cẩn thận, vận chuyển 《Thai Hóa Dịch Hình》 và 《Đại Tiểu Như Ý》 đến cực hạn.

Biển mây.

Trên không trung một hòn đảo nhỏ, một nam tử trung niên vóc dáng cao ráo, mày kiếm mắt sáng đang nhìn xuống trận pháp đang bị phá bên dưới. "Hồng Trần Tiên Quân, bên phía Bồng Lai tiên đảo, Tiên Trú Cực Quang đã bắt đầu đấu giá, nếu không kịp quay về, vật này sợ là sẽ rơi vào tay các Tiên Quân khác." Một luồng lưu quang lặng lẽ bay đến, hiện ra một lão giả mặc áo cam, khom người nói.

Tiên Trú Cực Quang không chỉ là một trong những kỳ vật để mở ra nội cảnh địa Thiên Sát, mà quan trọng hơn là bên trong đó còn có rất nhiều diệu dụng khác. "Đã tra ra là ai bán vật này chưa?" Hồng Trần Tiên Quân bình tĩnh hỏi. "Nghi là Bất Tử Tiên Thụ, năm đó Thủy Trạch Tiên Quân từng nghi ngờ Tiên Ma Tôn trước khi chết đã đoạt xá cái cây đó." Lão giả áo cam ngập ngừng đáp.

Tiên Trú Cực Quang vốn là đồ của Tiên Ma Tôn, đem ra bán thì cũng không có vấn đề gì.

Hồng Trần Tiên Quân nghe vậy, nhíu mày không nói.

Tiên Trú Cực Quang không thể để mất, nhất định phải đoạt được.

Nếu lỡ mất cơ duyên thành tiên trong nội cảnh địa Thiên Sát, lúc đó có hối cũng không kịp.

Hắn nhìn trận pháp sắp bị phá khai, trầm giọng nói: "Chờ thêm chút nữa, Tiên Trú Cực Quang sẽ không dễ dàng rơi vào tay vị Đại Thừa kia như vậy, chắc chắn sẽ có người ra tay tranh đoạt, lúc đó quay về cũng không muộn." "Có Vạn Sơ đại tông sư ở đây, truyền thừa Linh Uyên này chạy không thoát, huống hồ còn có thuộc hạ ở đây, chỉ cần tranh thủ thời gian cho ông ta bố trận, dù cho đám Hợp Thể Tiên Tôn kia có vây công cũng không đoạt được truyền thừa." Lão giả áo cam lộ ra sự tự tin mạnh mẽ, lão là tâm phúc của Hồng Trần Tiên Quân, có thực lực Đại Tiên Tôn.

Phối hợp với trận pháp của Vạn Sơ đại tông sư, dù cả trăm vị Hợp Thể liên thủ cũng không làm gì được bọn họ.

Hồng Trần Tiên Quân không nói gì, lặng lẽ quan sát.

Chương 647

Tuy nhiên nửa ngày trôi qua, đạo trận pháp phòng ngự Tuế Nguyệt cuối cùng vẫn khó mà phá khai.

Mấy chục vị trận pháp sư tìm kiếm điểm yếu nhất, Vạn Sơ đại tông sư bố trí trận pháp bát giai, lấy trận giải trận.

Nhưng trận pháp phòng ngự Tuế Nguyệt vẫn nhỉnh hơn một chút, trong thời gian ngắn khó lòng phá vỡ.

Hồng Trần Tiên Quân nhìn mà cau mày, suýt chút nữa không kiềm chế được muốn đích thân ra tay. "Nếu ta ra tay, sẽ lập tức dẫn động trận pháp tự hủy ở sâu nhất, mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ biển." Sắc mặt Hồng Trần Tiên Quân âm trầm bất định, theo tốc độ này, hôm nay không thể phá xong được.

Nơi hóa đạo này trận pháp đan xen, mục đích chính là để đề phòng đám Đại Thừa Tiên Quân như bọn họ. "Đoạt được Tiên Trú Cực Quang rồi quay lại vẫn hoàn toàn kịp." Hồng Trần Tiên Quân không do dự nữa, dặn dò lão giả áo cam vài câu: "Đợi ta quay lại rồi hãy để Vạn Sơ phá trận." Nói xong, thân ảnh hắn mờ đi, lập tức biến mất tại chỗ.

Lão giả áo cam liền đáp xuống đảo, truyền âm cho Vạn Sơ đại tông sư, người nọ nghe xong lập tức giảm tốc độ phá trận.

Việc hiệu suất phá trận giảm xuống khiến mấy chục vị trận pháp sư và Hợp Thể Tiên Tôn xung quanh cảm nhận được ngay.

Tất cả đồng loạt nhìn về phía Vạn Sơ đại tông sư. "Vạn Sơ đạo hữu, ý gì đây?" Lưu trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông trầm giọng quát. "Lão phu phá trận đã lâu, có chút mệt mỏi, các ngươi có ý kiến gì?" Vạn Sơ đại tông sư lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Hay là các

ngươi tự đi mà phá?" "Ngươi!" Một trận pháp sư tóc vàng của Âm Dương Tiên Ma Tông giận không kìm được. "Không có ta ra tay, các ngươi sợ là ngay cả tầng trận pháp thứ nhất cũng không qua nổi, đừng nói tới đạo trận pháp Tuế Nguyệt cuối cùng này." Vạn Sơ đại tông sư khinh miệt nói, cuối cùng dứt khoát thu hồi khí cụ trận pháp của mình, ngồi xuống nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Trước đó có Hồng Trần Tiên Quân ở đây, lão không lo ngại gì, chẳng sợ truyền thừa bị cướp.

Giờ đối phương rời đi, lão phải đợi ở đây.

Tiên Tôn của các phương thế lực ở đây quá nhiều, Vạn Sơ đại tông sư không nắm chắc mười phần sẽ đoạt được truyền thừa. "Vạn Sơ đại tông sư, hợp tác mới có thể cùng thắng!" Một vị trận pháp sư thất giai đỉnh phong trầm giọng nói: "Vùng biển Vân Hải này dù sao cũng là địa bàn của Yêu tộc, trì hoãn quá lâu, bị Yêu tộc phát hiện ra điểm bất thường thì tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Bên ngoài hòn đảo có trận pháp che giấu, nhưng trận pháp có mạnh đến đâu cũng sẽ có sơ hở. "Ngày mai phá trận, hôm nay ta không có tâm trạng." Vạn Sơ đại tông sư cười nhạo một tiếng, lười biếng đáp lại đám người này, tùy ý tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, giả vờ khôi phục thần thức đã tiêu hao. "Cái lão gia hỏa này, thật là ngứa đòn mà." Một vị trận pháp sư của Trường Sinh Tiên Cảnh mắng thầm.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ ngoài đảo bay vào, đáp xuống bên cạnh Lưu trưởng lão của Bồng Lai Tiên Tông, nói nhỏ vài câu.

Người này chính là Hình trưởng lão của Ám bộ. "Hồng Trần Tiên Tông vừa mới rời khỏi đây để đến Tiên đảo sao?" Sắc mặt Lưu trưởng lão biến đổi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đúng vậy, lúc ta tới có nhìn thấy người của Hồng Trần Tiên Tông, chắc là đi vì Tiên Trú Cực Quang rồi." Hiện tại tại buổi đấu giá ở thành Bồng Lai đã tụ tập

Đại Thừa các phương, có thể gọi là cảnh tượng rầm rộ xưa nay chưa từng có.

Một khi thấy Tiên Trú Cực Quang, chắc chắn sẽ tranh giành.

Hình trưởng lão trầm giọng nói: "Cũng may là họ đã đi, hiện tại là thời cơ tốt nhất để phá trận lấy truyền thừa." Lưu trưởng lão lau mồ hôi, hung hăng lườm Vạn Sơ đại tông sư một cái.

Sau đó lão bàn bạc với các trận pháp sư của Trường Sinh Tiên Cảnh, Tiêu Dao Tiên Tông và Âm Dương Tiên Ma Tông.

Đám người này nghe tin Hồng Trần Tiên Quân có mặt ở đây thì sắc mặt cũng đại biến, giờ đâu còn quản nổi Vạn Sơ đại tông sư, lập tức liên thủ phá trận.

Cái gọi là trận Tuế Nguyệt này, màn sáng bao phủ bên ngoài có tới mười vạn tầng, mỗi một tầng đại diện cho một năm thời gian, vừa vặn ứng với thời gian hóa đạo của trận pháp sư Linh Uyên.

Nếu như trăm vạn năm trôi qua, đạt tới mười vạn tầng màn sáng thời gian đáng sợ, thì trận pháp Tuế Nguyệt này dù là Đại Thừa viên mãn cũng đừng hòng phá nổi.

Bọn họ đã phá được chín vạn tầng, còn lại một vạn tầng nồng nặc hơi thở cổ xưa, cũng là phần khó phá nhất. "U Quang Trùy!" Trong lúc đám trận pháp sư liều mạng, không chút bảo lưu mà sử dụng các khí cụ phá trận trấn phái, màn sáng Tuế Nguyệt lại bị phá thêm ngàn tầng nữa.

Tuy nhiên càng vào sâu, độ khó càng cao.

Tốc độ phá trận giảm sút rõ rệt. "Đám gia hỏa này, nếu trước đó liều mạng hết mình như vậy thì tầng trận pháp cuối cùng đã sớm phá xong rồi." Vạn Sơ đại tông sư cười lạnh không thôi. "Bọn họ hiện tại có thể phá được không?" Lão giả áo cam bên cạnh cau mày hỏi. "Vài

ngàn tầng màn sáng Tuế Nguyệt cuối cùng, nếu không có ta ra tay, muốn phá khai ít nhất cũng cần mười ngày." Vạn Sơ đại tông sư không để tâm nói.

Nghe vậy, lão giả áo cam mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, một luồng khí tức khủng bố từ hướng Bồng Lai Tiên Đảo đạp không tới.

Vóc dáng cao ráo, mày kiếm mắt sáng, toàn thân tràn ngập hơi thở bản nguyên, mạnh mẽ đến mức khiến tất cả mọi người nghẹt thở. "Hồng Trần Tiên Quân?!" Tốc độ phá trận của đám trận pháp sư khựng lại. "Tiên Quân đại nhân, Tiên Trú Cực Quang đã đoạt được rồi sao?" Lão giả áo cam không ngờ Hồng Trần Tiên Quân lại quay về nhanh như thế, nhìn kỹ một hồi, sau khi xác định mới tiến lên chắp tay nói. "Tiên Trú Cực Quang đã bị Tiêu Dao Tiên Quân đoạt mất rồi, truyền thừa bát giai bên này không được phép sai sót, thừa lúc đám lão già kia chưa tới, mau chóng phá trận cho ta!" Sắc mặt Hồng Trần Tiên Quân xanh mét, giọng nói lạnh thấu xương.

Lão giả áo cam định hỏi thêm, nhưng thấy ánh mắt Tiên Quân lạnh lẽo như muốn giết người, không dám nói thêm nửa chữ. "Rõ!" Vạn Sơ đại tông sư vui mừng quá đỗi, lập tức chuẩn bị khí cụ trận pháp, gia nhập vào việc phá trận.

Các trận pháp sư của bốn tông Trường Sinh, Bồng Lai, Tiêu Dao, Ngô Đồng thấy vậy, thầm kêu khổ trong lòng.

Lần này ngược lại là bọn họ bắt đầu giảm hiệu suất phá trận, cầu nguyện Đại Thừa Tiên Quân nhà mình mau chóng đến đây.

Nếu không truyền thừa Linh Uyên này thật sự bị Hồng Trần Tiên Tông nuốt trọn mất. "Các ngươi nếu dám lười biếng, làm lỡ việc bản Tiên Quân đoạt lấy truyền thừa, thì các ngươi không cần sống nữa, ta sẽ giết sạch các ngươi rồi đổ tội cho Hải Yêu Tiên Tông, để xem đám

Tiên Quân đứng sau các ngươi làm gì được ta?" Hồng Trần Tiên Quân thấy vậy, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, tỏa ra khí thế bá đạo như hổ nuốt vạn dặm.

Lưu trưởng lão và các trận pháp sư nghe vậy thì sắc mặt rất khó coi.

Nếu là trước kia, bọn họ tuyệt đối không tin Hồng Trần Tiên Quân dám giết tất cả mọi người, vì như vậy chẳng khác nào tuyên chiến với bốn đại tiên môn đỉnh cấp.

Nhưng hiện tại... vị này rõ ràng đang trong cơn thịnh nộ, quỷ mới biết hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Bọn họ không dám đánh cược, nên chỉ có thể cắm đầu phá trận.

Với Vạn Sơ đại tông sư dẫn đầu, cùng sự trợ giúp của đám trận pháp sư, tốc độ phá trận tăng nhanh rõ rệt.

Chẳng mấy chốc đã phá thêm được vài ngàn tầng màn sáng thời gian, chỉ còn lại mười tầng cuối cùng cũng là gian nan nhất.

Diệp Bất Phàm đang ngụy trang thành Hồng Trần Tiên Quân thấy cảnh này, không khỏi cảm thán trong lòng: "Đúng là cái danh phận Đại Thừa Tiên Quân này dễ dùng thật!" "Hồng Trần Tiên Quân, nuốt trọn truyền thừa bát giai như vậy, e là không tốt lắm đâu?" Một thục phụ tầm bốn mươi tuổi tiến lên, cẩn thận dùng từ nói.

Người này chính là Phiếu Miểu Tiên Tôn của Tiêu Dao Tiên Tông, đại cô của Thủy Yên tiên tử, là con gái của Tiêu Dao Tiên Quân nhưng không phải dòng chính.

Một vị Đại Tiên Tôn của Trường Sinh Tiên Cảnh cũng lên tiếng phụ họa, đạo hiệu là Kính Huyền Tử.

Sư phụ của lão chính là Vĩnh Hằng Tiên Quân, người từng ra tay với Diệp Bất Phàm lúc tế thiên. "Truyền thừa bát giai, nếu như cùng

chia sẻ, Ngô Đồng Tiên Tông chúng ta trong phương diện chiến tranh chắc chắn sẽ dốc sức giúp đỡ Hồng Trần Tiên Tông." Người của Ngô Đồng Tiên Tông tới là một vị Hợp Thể viên mãn, đạo hiệu Phù Du Tử.

Tông môn này Diệp Bất Phàm rất ít khi tiếp xúc.

Ngược lại Trường Sinh Tiên Cảnh thì đáng được nhắc tới, năm đó kẻ thích làm màu Bắc Huyền Thiên Tôn bị hắn giết chính là người của Trường Sinh Tiên Cảnh. "Sao đây, các ngươi có ý kiến?" Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên đầy mỉa mai. "Ý kiến thì không dám, chỉ là có chút đề nghị nhỏ." Phù Du Tử liếc mắt nhìn đại cô của Thủy Yên tiên tử, lặng lẽ truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Tiên Quân đại nhân, hai tông Bồng Lai và Tiêu Dao đã liên hôn, sau chiến tranh sẽ phân chia tài nguyên Đông Hải, e là Hồng Trần Tiên Tông của ngài sẽ bị hai tông này gạt ra rìa.

Ngô Đồng Tiên Tông chúng ta có ý muốn hợp tác, thậm chí liên hôn cũng không phải là không thể." "Chuyện này bản Tiên Quân sẽ cân nhắc, còn về truyền thừa, cứ lấy được đã, nếu Ngô Đồng Tiên Tông có đủ thành ý, ta tự nhiên sẽ giao dịch với lão tổ của các ngươi." Diệp Bất Phàm thản nhiên đáp lại, đối với Kính Huyền Tử và Phiếu Miểu Tiên Tôn cũng dùng những lời lẽ tương tự.

Điều này khiến bọn họ thầm thở phào.

Lời này không phải là từ chối thẳng thừng, ít nhất vẫn còn đường để thương lượng. "Vẫn chưa phá xong sao?" Đợi nửa ngày, thần sắc Diệp Bất Phàm có chút thiếu kiên nhẫn. "Mười tầng cuối cùng ẩn chứa sức mạnh thời gian quá mạnh, e là cần nửa ngày nữa." Vạn Sơ đại tông sư tự tin cười nói: "Xin Hồng Trần đạo hữu yên tâm, chút dư uy cuối cùng của trận pháp mà thôi." Lão là trận pháp sư bát giai, gọi Hồng Trần Tiên Quân là đạo hữu cũng không vấn đề gì. "Nửa ngày?

Thời gian quá lâu, đủ để đám lão già Tiêu Dao Tiên Quân đuổi tới đây rồi." Diệp Bất Phàm sải bước đến trước trận pháp, đám trận pháp sư xung quanh cung kính nhường đường. "Ngài ra tay ẩn chứa sức mạnh bản nguyên, sợ là sẽ kích động trận pháp bên trong, dẫn đến tự bạo." Vạn Sơ đại tông sư vội vàng nói. "Không sao, ta không dùng bản nguyên là được, vừa hay cách đây không lâu ta có nắm giữ được Thời Gian Pháp Tắc, có thể hóa giải phần nào uy năng của trận pháp này." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Vạn Sơ đại tông sư ngẩn ra, lão và Hồng Trần Tiên Quân rất thân thiết, nhưng đâu có biết đối phương nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc.

Dù trong lòng nghi ngờ, nhưng đối mặt với Hồng Trần Tiên Quân khí thế như vực sâu, lão cũng không dám hỏi nhiều. "Có Thời Không Pháp Tắc thì việc phá trận cuối cùng sẽ đơn giản hơn, chỉ cần đánh sức mạnh pháp tắc vào mấy cái mắt trận này, ảnh hưởng đến sự vận chuyển của sức mạnh Tuế Nguyệt." Vạn Sơ đại tông sư chỉ vào tất cả các điểm trên bốn phương đông nam tây bắc của màn sáng. "Ừm." Diệp Bất Phàm không nói hai lời, lập tức vận chuyển pháp tắc lên các mắt trận quanh hòn đảo.

Hắn tu luyện chính là Thời Không Pháp Tắc, theo một nghĩa nào đó, hắn mới là người thích hợp nhất với truyền thừa Linh Uyên này.

Chương 648

Ngay lập tức, màn sáng Tuế Nguyệt rung chuyển, bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Vạn Sơ đại tông sư mừng rỡ, vội vàng vung cờ trận, vận dụng trận pháp bát giai của bản thân để phá giải màn sáng Tuế Nguyệt cuối cùng. "Có gì đó không đúng." Lão giả áo cam nhìn thấy sức mạnh pháp tắc của "Hồng Trần Tiên Quân", ngay lập tức nhận ra điều bất thường.

Khí tức thì giống, nhưng lại quá thuần túy.

Phải biết rằng Hồng Trần Tiên Quân kinh qua hồng trần cuồn cuộn, bất cứ pháp tắc hay thần thông nào cũng sẽ bị vướng hơi thở hồng trần, đó cũng là điểm mạnh của hắn.

Nhưng hiện tại, Thời Gian Pháp Tắc này lại quá thuần túy và sạch sẽ. "Hồng Trần Tiên Quân, Luân Chuyển Vương ở Bắc Vực truyền tin tới..." "Hắn?

Hắn truyền tin gì?" "...Diệp Bất Phàm!" Lão giả áo cam đột nhiên quát lớn, ánh mắt chòng chọc nhìn "Hồng Trần Tiên Quân", một luồng pháp tắc Sa Chi mãnh liệt bao phủ bầu trời.

Trong chớp mắt, cả hòn đảo biến thành một bãi sa mạc lớn, vùi lấp mọi cỏ cây. "Ngươi thật đáng chết!

Ngay cả Hồng Trần Tiên Quân mà ngươi cũng dám ngụy trang?!" Lão giả áo cam phẫn nộ gào thét: "Sa Uyên!" Trong sa mạc hiện lên một hắc động khổng lồ, lao về phía Diệp Bất Phàm.

Ngay lúc này, tầng trận pháp Tuế Nguyệt cuối cùng bị phá vỡ, lộ ra dãy núi rừng rậm cỏ cây um tùm bên trong.

Giữa các dãy núi thậm chí còn có đại dược mọc tự nhiên, ít nhất cũng năm vạn năm tuổi, sương tiên bốc lên, hào quang rực rỡ khiến người ta say mê.

Sâu trong dãy núi có một số kiến trúc tọa lạc, giữa các kiến trúc có suối núi chảy qua, xứng đáng là phúc địa tu tiên cực phẩm.

Bất kỳ tu sĩ nào dưới cấp Đại Thừa cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ này.

Nhưng các trận pháp sư và tu sĩ Hợp Thể có mặt ở đó không hề có tâm trạng xem cảnh đẹp này, tất cả đều bàng hoàng nhìn về phía "Hồng Trần Tiên Quân". "Ai?

Diệp Bất Phàm?!" Phiếu Miểu Tiên Tôn trợn tròn mắt, nhìn chòng chọc vào Hồng Trần Tiên Quân.

Thân phận của đối phương khiến bọn họ không dám nghi ngờ.

Trong tu tiên giới có kẻ nào dám mạo danh một vị Đại Tiên Quân? "Nhạc đạo hữu, đừng đùa giỡn nữa, theo ta được biết Diệp Bất Phàm đang ở Hải Yêu Tiên Tông, sao hắn dám xuất hiện ở đây?" Phù Du Tử trầm giọng nói. "Hồng Trần Tiên Quân đuổi tới nhanh như vậy vốn dĩ đã không hợp lý, càng không thể nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc." Lão giả áo cam mặt mũi hung tợn: "Dịch dung thuật trong tu tiên giới mạnh đến mức có thể qua mắt được cảm tri của chúng ta thì chỉ có một mình Diệp Bất Phàm!

Hơn nữa, kẻ này vốn dĩ là trận pháp sư, rõ ràng đã sớm nhòm ngó truyền thừa bát giai này rồi." Không cần bói toán, chỉ cần suy luận là có thể đoán ra thân phận của Hồng Trần Tiên Quân giả.

Mà Hồng Trần Tiên Quân thật trước đó chần chừ không đi Bồng Lai Tiên Đảo cướp Tiên Trú Cực Quang cũng là vì nghi ngờ Diệp Bất Phàm sẽ ra tay với truyền thừa bát giai.

Chỉ có điều Tiên Trú Cực Quang quan trọng hơn, hắn buộc phải đi cướp đoạt.

Diệp Bất Phàm chắp tay đứng đó, nhìn nơi hóa đạo của Linh Uyên đã được phá mở, thần tình bình tĩnh, xung quanh bốc lên hào quang pháp tắc. "Bành!" Hắc động sa mạc ập xuống người hắn, nhanh chóng bị Vạn Pháp Bất Xâm làm suy yếu, hắn giơ tay đấm một quyền, quyền quang đánh chìm hắc động, cuối cùng tan biến vào hư vô.

Cảnh này ngay lập tức khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Thần thông của Đại Tiên Tôn vậy mà lại bị Diệp Bất Phàm tiện tay một đòn hóa giải.

Điều này đại diện cho thực lực sâu không lường được phía sau. "Lúc trước kẻ này giết chết Vạn Tượng Tiên Tôn tuyệt đối không mạnh đến mức này." Ngay lập tức, đám trận pháp sư và tu sĩ Hợp Thể đều lộ ra vẻ kiêng dè. "Truyền thừa Linh Uyên là của lão phu!" Vạn Sơ đại tông sư nộ hát, lập tức thi triển tốc độ cực hạn lao về phía nơi hóa đạo của Linh Uyên.

Lão tốn một tháng trời, phí hết tâm tư mới phá được trận pháp, nhìn thấy truyền thừa Linh Uyên ngay trước mắt, làm sao cam tâm làm bàn đạp cho kẻ khác? "Bành!" Một bàn tay lớn như mây đen che trời đánh xuống, tiếng nổ vang lên khiến Vạn Sơ đại tông sư bị đánh cho tan nát, máu tươi tung tóe, nguyên thần của lão như một quả pháo đạn văng mạnh vào một ngọn núi bên trong.

Diệp Bất Phàm thu tay lại, trên tay không biết từ lúc nào đã có thêm một túi càn khôn, chính là của Vạn Sơ đại tông sư.

Trong tu tiên giới bao la này, kẻ có thể thuận tay dắt bò đến mức điêu luyện thế này chỉ có một mình Diệp Bất Phàm hắn.

Hắn phớt lờ đám Tiên Tôn Hợp Thể, ánh mắt thờ ơ nói: "Ngươi là

cái thớ gì mà dám giành thức ăn trong miệng họ Diệp ta?" "Đây là thực lực gì vậy?" Phù Du Tử, Kính Huyền Tử và các Tiên Tôn Hợp Thể khác thấy Vạn Sơ đại tông sư bị trọng thương chỉ bằng một đòn thì càng thêm kiêng dè.

Giờ đây Diệp Bất Phàm đã trở lại diện mạo ban đầu, tu vi hiển lộ ra cũng chỉ là Hợp Thể trung kỳ.

Ở đây ngoại trừ trận pháp sư, bất kỳ vị Tiên Tôn Hợp Thể nào khác về tu vi cũng có thể nghiền ép hắn.

Nhưng không có kẻ ngu nào lấy cái tiêu chuẩn "Hợp Thể trung kỳ" kia ra để đo lường đối phương.

Đám Tiên Tôn Hợp Thể không nói gì, nhưng rất ăn ý bắt đầu liên kết lại, đồng lòng đối phó kẻ địch. "Diệp lão ma!

Truyền thừa Linh Uyên này là của ta!" Vạn Sơ đại tông sư từ trong dãy núi bò ra, gào thét khản cả giọng.

Nói xong, lão lao về phía mấy tòa kiến trúc giữa dãy núi, trong đó có lầu trúc, cung điện, nhà gỗ, khó mà phân biệt được tòa nào mới là động phủ hóa đạo của Linh Uyên.

Dưới chân Diệp Bất Phàm gợn sóng thời không lan tỏa, thân ảnh lập tức biến mất. "Cẩn thận!" Lão giả áo cam sắc mặt kịch biến, vận chuyển đồng thuật, đôi mắt hiện lên ánh sáng xanh quỷ dị để quan sát vạn vật.

Lão quát lớn một tiếng, đôi tay nhanh chóng kết ấn, chỉ vào vị trí mười trượng sau lưng Vạn Sơ đại tông sư.

Một tiếng "vút" vang lên, từ túi càn khôn bay ra một con chim gỗ, lập tức xuất hiện ở vị trí đó, bộc phát ánh sáng tím đen, làm ô nhiễm cả một vùng hư không, khiến mọi đạo và pháp xung quanh đều bị một loại độc tố pháp tắc xâm thực. "Bành!" Diệp Bất Phàm hiện thân, khí

huyết như rồng, quyền quang đánh nát con chim gỗ, tan biến vào hư không.

Lão giả áo cam thấy vậy sắc mặt ngưng trọng, như gặp đại địch.

Lão tu luyện Độc đạo, pháp tắc đã đạt đến hóa cảnh, phần lớn Hợp Thể viên mãn đều bị áp chế, khó lòng phát huy toàn bộ thực lực, sơ sẩy một chút là sẽ bị độc chết.

Nhưng Diệp Bất Phàm quá đặc biệt, Vạn Pháp Bất Xâm khiến Độc đạo của lão bị giảm tác dụng đáng kể đối với hắn. "Ngăn hắn lại cho ta!

Chỉ cần ta bố trí được trận pháp bát giai thì dù hắn có bản lĩnh lớn đến mấy cũng phải bỏ mạng tại đây!" Vạn Sơ đại tông sư thấy không nguy hiểm đến tính mạng thì đại hỉ, lớn tiếng gào thét.

Nói xong, theo thói quen định thúc động túi càn khôn, nhưng lại vồ hụt.

Sắc mặt lão ngay lập tức cứng đờ, kinh nộ quát: "Diệp lão ma!

Tổ tiên nhà ngươi!

Trả lại túi càn khôn cho ta!" Là trận pháp sư, lão không chỉ có một túi càn khôn, nhưng chuyến này lão chỉ mang theo một cái, bên trong có một bộ khí cụ trận pháp khốn sát bát giai.

Đến cấp bậc này, dược liệu quá mức hiếm hoi, lão cũng chỉ có hai bộ mà thôi. "Bành!" Ngay lúc này, hư không bên cạnh lão vặn xoắn, một thân ảnh tóc trắng hiện ra, một cước đá văng lão xuống đất. "Không có trận pháp, ngươi tính là cái thứ gì?" Người này chính là Tự Nhiên phân thân của Diệp Bất Phàm. "Hai tên Diệp lão ma?" Vạn Sơ đại tông sư kinh hãi, vội vàng lấy ra một tấm ngân phù, ánh phù quang rực rỡ, bộc phát tốc độ không thua kém gì Đại Thừa trung kỳ, lập tức chạy trốn khỏi chỗ đó, xuất hiện giữa đám Tiên Tôn Hợp Thể. "Hồng

Trần Tiên Quân thật đúng là bỏ vốn liếng, lão gia hỏa kia luyện chế loại bí bảo đào tẩu này chắc cũng phải tốn tới ngàn năm thời gian." Tự Nhiên phân thân giết người không thành công, rất lấy làm tiếc.

Ngân phù này tương tự như "Hồng Thằng Xuyến" mà Thủy Yên tiên tử tặng hắn, là bí bảo phòng ngự bát giai dùng một lần, ngay cả Đại Thừa Tiên Quân cũng rất khó chế tác ra được. "Diệp lão ma, dù có một phân thân trợ giúp cũng không ngăn nổi tất cả chúng ta vây sát đâu." Lão giả áo cam nhìn đạo phân thân kia, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bản tôn của Diệp Bất Phàm, lộ ra sát cơ ngút trời.

Ở đây có hơn sáu mươi vị Tiên Tôn Hợp Thể, cộng thêm một đám trận pháp sư bố trí trận pháp, dưới cấp Đại Thừa không ai có thể chống đỡ nổi. "Đúng là không ngăn nổi." Diệp Bất Phàm gật đầu, sau đó thân thể bắt đầu chồng chéo, lại phân ra thêm hai đạo Tự Nhiên phân thân nữa, thản nhiên nói: "Giờ thì sao?" "Phân thân của tên này có chiến lực ngang ngửa bản tôn, chúng ta liên thủ tuy không sợ nhưng hắn tu luyện Thời Không chi đạo, căn bản không sợ bị vây công." Phiếu Miểu Tiên Tôn - đại cô của Thủy Yên tiên tử nhíu mày nhắc nhở đồng đạo.

Hợp Thể tu luyện Thời Không chi đạo là khó nhằn nhất, rất khó bị khốn sát, huống hồ còn tận bốn tên.

Trong số các thế lực ở đây, Tiêu Dao Tiên Tông của họ là hiểu rõ Diệp Bất Phàm nhất. "Ta cho rằng, mọi chuyện đều có thể thương lượng." Lão giả áo cam im lặng một lát, giọng điệu dịu lại. "Phải đó, hiện tại tìm được truyền thừa bát giai mới là quan trọng nhất, sau đó phân phối thế nào thì có thể bàn bạc." Kính Huyền Tử của Trường Sinh Tiên Cảnh cũng gật đầu phụ họa, không có Đại Thừa Tiên Quân thì ai cũng không giết nổi Diệp Bất Phàm.

Đem mạng mình ra để liều mạng với hắn thật sự không cần thiết.

"Đúng đúng đúng, tìm truyền thừa trước đã." Phù Du Tử của Ngô Đồng Tiên Tông lập tức biểu thị thái độ.

Mấy người của Âm Dương Tiên Ma Tông cũng gật đầu. "Họ Diệp ta rất thích hợp tác, thế này đi, truyền thừa bát giai chúng ta cùng chia sẻ, còn các bảo vật khác thì chia theo đầu người, thấy sao?" Diệp Bất Phàm tỏ vẻ tán đồng, hắn cũng không muốn đánh sống đánh chết với đám người này, nếu trì hoãn lâu quá để Hồng Trần Tiên Quân quay lại thì hắn chạy không kịp mất. "Cùng chia sẻ?

Tốt tốt tốt, không hổ là Diệp đạo hữu, đúng là tấm gương sáng của chính đạo." Kính Huyền Tử đại hỉ, trực tiếp xếp Diệp lão ma vào hàng ngũ chính đạo luôn.

Thế này còn tốt hơn nhiều so với việc để Hồng Trần Tiên Tông nuốt trọn.

Chương 649

Còn về việc chia theo đầu người, phe bọn họ có cả trăm người, một mình Diệp Bất Phàm lấy gì mà chia với bọn họ?

Những người khác cũng mừng rỡ, lập tức gật đầu đồng ý.

Hai bên vừa nói đã xong, cùng tiến vào nơi hóa đạo của Linh Uyên, không khí rất hài hòa.

Tuy nhiên chẳng mấy chốc, không khí lại một lần nữa đông cứng. "Ta có kha khá bạn bè, những người bạn này cũng tính theo đầu người để phân chia, rất hợp lý phải không?" Diệp Bất Phàm vung tay lên, hào quang phun trào, mấy trăm phân thân khôi lỗi đông nghịt từ trong Chưởng Trung Càn Khôn tuôn ra.

Đẳng cấp tuy không cao nhưng thắng ở chỗ đa dạng, nam nữ già trẻ đều có, toàn là hàng dự bị từ dây chuyền sản xuất.

Nếu không dùng thần thức để nhìn thì rất khó phân biệt được là khôi lỗi hay người thật.

Là một ông trùm trong giới khôi lỗi, họ Diệp chưa bao giờ thiếu khôi lỗi. "Ngươi định chia theo cái kiểu đầu người này sao?" Gương mặt Kính Huyền Tử cứng đờ, suýt nữa thì chửi thề.

Đống này còn nhiều hơn gấp mấy lần số người của tất cả các thế lực cộng lại. "Đây không phải là phân thân của ngươi sao?

Không hợp lý chút nào." Phù Du Tử chất vấn. "Phân thân?

Không, bọn họ đã cắt đứt liên hệ với ta, chính thức trở thành những cá thể tu hành độc lập trong tu tiên giới rồi, giờ đều là bạn của họ Diệp ta." Diệp Bất Phàm mỉm cười giới thiệu: "Đây là Lý Cường, Hoắc Quang, Kỳ Liên, Vương Cương, Triệu Kiến Quốc, Lý Liên

Hoa..." "Tại hạ Triệu Kiến Quốc, hiện tại cũng tính là một thành viên của tu tiên giới rồi." "Tại hạ Vương Cương." "Tại..." Mấy trăm khôi lỗi phân thân nhao nhao chào hỏi, tiếng vang như sóng triều, biểu cảm mỗi người một vẻ.

Những âm thanh hỗn loạn khiến đầu óc của đám Tiên Tôn Hợp Thể đau nhức. "Ngươi mịa nó..." "Hửm?

Ngươi mịa nó cái gì?" Diệp Bất Phàm nhướn mày nhìn về phía vị Tiên Tôn Hợp Thể vừa lên tiếng. "Ngươi mịa nó... trông đẹp trai thật đấy!" Vị Tiên Tôn kia nghẹn lời, hậm hực nói. "Quá khen." Diệp Bất Phàm cười nhạt bảo: "Các bạn của ta, đi hái lấy tạo hóa của các ngươi đi." "Ha ha ha, sớm đã đợi không kịp rồi, vẫn là Diệp đạo hữu đáng tin cậy." "Nhanh nhanh nhanh!" Triệu Kiến Quốc, Vương Cương và đám phân thân khôi lỗi cười lớn, hành lễ với Diệp Bất Phàm rồi ùa về các hướng trong nơi tạo hóa của Linh Uyên.

Như một bầy châu chấu đi qua, bất kể linh mộc vạn năm, thạch nhũ tiên dịch trong hang núi, hay quặng Tử Kim Thạch dưới lòng đất, tất cả đều bị quét sạch sành sanh.

Đám Tiên Tôn Hợp Thể: "..." "Thật là vô sỉ." Không ít Tiên Tôn Hợp Thể mắng thầm, rồi cũng vội vàng bám theo sau để thu gom đủ loại bảo vật ở nơi hóa đạo của Linh Uyên.

Truyền thừa bát giai không liên quan đến bọn họ, nhưng các thiên tài địa bảo mà trận pháp sư Linh Uyên để lại thật sự có tác dụng lớn.

Đặc biệt là những linh dược được tiên khí nuôi dưỡng đã biến chất kia, rất nhiều loại đã có tuổi thọ vài vạn năm.

Trong nháy mắt, khu vực này chỉ còn lại đại diện của các tiên tông. "Vạn Sơ đại tông sư, trong động phủ của trận pháp sư Linh Uyên chắc hẳn vẫn còn một số trận pháp phòng hộ, làm phiền ông mau chóng phá mở." Diệp Bất Phàm mỉm cười với Vạn Sơ đang trốn

sau lưng lão giả áo cam.

Cứ như thể người vừa khiến lão trọng thương không phải là hắn vậy. "Được." Lần này Vạn Sơ đại tông sư không dám hoạnh họe nữa, sợ lão ma đầu này không vui mà ra tay giết mình. "Mời đi bên này." Diệp Bất Phàm cười nói, dẫn đầu đi trước.

Phía sau, Kính Huyền Tử, Phù Du Tử và mấy người khác liếc nhau, âm thầm truyền âm. "Diệp Bất Phàm kẻ này âm hiểm độc lạt, chưa chắc sẽ chia sẻ truyền thừa bát giai đâu, tới lúc đó..." Lão giả áo cam truyền âm, ánh mắt lộ ra sát ý.

Hồng Trần Tiên Tông bọn họ đối với truyền thừa này là nhất định phải có.

Huống hồ Diệp Bất Phàm là địch chứ không phải bạn. "Chúng ta chiếm ưu thế về số lượng, nhưng Diệp Bất Phàm am hiểu Thời Không đại đạo, nếu hắn nhất quyết rời đi thì ai có thể ngăn được?

Sau này ai có thể chịu nổi sự trả thù của hắn?" Kính Huyền Tử do dự, khéo léo từ chối. "Ngươi tưởng Diệp lão ma sẽ để Kính Huyền Tử ngươi rời đi sao?

Chẳng qua là đang lợi dụng chúng ta để đối phó với rủi ro trong động phủ Linh Uyên mà thôi.

Lão tổ Vĩnh Hằng Tiên Quân của ngươi từng định đoạt xá kẻ này nhưng thất bại, thù oán đã không thể hóa giải rồi." Lão giả áo cam cười lạnh, truyền âm nói: "Đợi mọi chuyện kết thúc, hắn chắc chắn sẽ tìm chúng ta trả thù, kẻ này từng có chiến tích giết chết Hợp Thể đại viên mãn đấy." Kính Huyền Tử im lặng.

Dù Diệp Bất Phàm có nói hươu nói vượn, hứa hẹn sẽ không qua cầu rút ván, nhưng bọn họ có dám tin không?

Đã kết thù và không thể hóa giải, thì dù có thành công hay không

cũng phải ra tay trước để chiếm ưu thế! "Nhạc đạo hữu có cao kiến gì?" Phù Du Tử nhìn về phía lão giả áo cam. "Không cần phải liều chết với hắn, chỉ cần liên thủ giữ chân hắn trong chốc lát, đợi Hồng Trần Tiên Quân tới thì hắn có mọc cánh cũng khó thoát." Lão giả áo cam ánh mắt lóe lên, truyền âm nói: "Mấy vị cũng đã truyền tin cho Tiên Quân của các vị rồi chứ?" Kính Huyền Tử, Phiếu Miểu Tiên Quân và mấy người khác không đáp lại, rõ ràng là đã ngầm thừa nhận. "Cứ xem tình hình đã, nếu hắn giữ lời hứa thì mọi chuyện dễ nói, nếu hắn đổi ý thì sẽ liên thủ nhốt hắn lại!" Kính Huyền Tử do dự hồi lâu rồi mới đưa ra quyết định.

Phiếu Miểu Tiên Quân, Phù Du Tử và đôi vợ chồng trung niên của Âm Dương Tiên Ma Tông cũng đồng tình, bọn họ cũng có ý nghĩ tương tự.

Mục đích chuyến này của bọn họ là truyền thừa bát giai, chứ không phải Diệp lão ma.

Diệp Bất Phàm đi phía trước không hề biết gì về cuộc truyền âm của bọn họ, nhưng dù có đoán cũng đoán ra được đại khái.

Đối với hắn thì cũng chẳng sao.

Cả nhóm vượt qua dãy núi trập trùng, đến trước tòa cung điện trên ngọn núi cao nhất.

Bên ngoài có trận pháp thủ hộ, nhưng cường độ không cao, chỉ ở cấp thất giai, khó nhằn nhất là trận pháp tự bạo ẩn giấu sâu nhất.

Trận pháp đó có liên quan mật thiết với trận pháp Tuế Nguyệt bên ngoài, nếu cưỡng ép phá trận Tuế Nguyệt thì trận pháp tự bạo hạt nhân này sẽ lập tức hủy diệt mọi thứ ở đây. "Cạch cạch cạch!" Đột nhiên vài tiếng máy móc vang lên, năm gã khổng lồ mang phù văn vàng kim khắp người lao tới từ bốn phía cung điện, toàn thân bộc phát sức mạnh pháp tắc mạnh mẽ. "Ngũ Hành khôi lỗi?" Người thục phụ trong

Âm Dương Tiên Ma Tông kinh ngạc.

Bà ta là khôi lỗi sư lục giai, rất am hiểu về lĩnh vực này.

Khôi lỗi sư thất giai, bát giai cơ bản không có, kỹ thuật chế tác đã sớm thất truyền, hơn nữa nguyên liệu cũng đã tuyệt tích.

Loại khôi lỗi này được chế tác theo phương pháp cực kỳ đặc biệt, lấy đạo chủng của Tiên Tôn Hợp Thể làm hạt nhân.

Mỗi một con đều có thực lực Hợp Thể sơ kỳ, Ngũ Hành hợp nhất thì chiến lực không dưới Hợp Thể hậu kỳ, đã được coi là đỉnh cao của khôi lỗi. "Không ngờ loại khôi lỗi thất truyền này lại được trận pháp sư Linh Uyên nắm giữ, đúng là niềm vui bất ngờ." Thục phụ cười nói.

Vợ chồng bà ta không dùng tới loại khôi lỗi này, nhưng có thể để lại cho con cháu hậu bối làm át chủ bài bảo mạng.

Khôi lỗi không giống như trận pháp hay linh bảo, nó hoàn toàn không tiêu tốn sức mạnh của bản thân.

Còn chưa đợi bà ta ra tay. "Bành bành" vài tiếng, năm con khôi lỗi đã bị đánh ngã, ngay cả việc liên kết lại với nhau cũng không kịp, trực tiếp bị Diệp Bất Phàm khống chế và thu vào Chưởng Trung Càn Khôn. "Diệp đạo hữu, không phải đã nói là chia theo đầu người sao?" Sắc mặt người thục phụ đen như nhọ nồi. "Xin lỗi, đạo lữ của họ Diệp ta có hơi nhiều, cần khôi lỗi này để hộ thân.

Thế này đi, đợi đám bạn của ta quay lại, ta sẽ chia một phần bảo vật cho các ngươi." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ áy náy.

Thục phụ trong lòng đại nộ, đạo lữ bên cạnh kéo kéo tay bà ta, lắc đầu ra hiệu.

Hiện tại không phải lúc để lật mặt. "Khôi lỗi canh giữ đã bị họ Diệp ta giải quyết, trận pháp này xin nhờ cậy Vạn Sơ đại tông sư

vậy." Diệp Bất Phàm cười híp mắt nhìn vị "công cụ nhân".

Vạn Sơ không nói một lời, tiến lên bắt đầu phá trận. "Đúng rồi, quên không nói một câu, Diệp mỗ cũng là một trận pháp sư, tuy không bằng Vạn Sơ đạo hữu nhưng cũng có thể nhìn ra độ khó của việc phá trận, tin rằng đạo hữu chỉ cần mười hơi thở là có thể phá được trận pháp này." Diệp Bất Phàm thân thiện nhắc nhở, trực tiếp đập tan ý đồ muốn trì hoãn thời gian của Vạn Sơ đại tông sư. "Mười hơi thở?

Ngươi coi ta là trận pháp sư cửu giai chắc!" Vạn Sơ đại tông sư mặt mày xanh mét. "Ba mươi hơi thở." "Ngươi!

Thôi bỏ đi, ta sẽ dốc toàn lực." Vạn Sơ đại tông sư nổi trận lôi đình, định phát hỏa nhưng khi chạm vào đôi mắt lạnh lẽo của Diệp Bất Phàm, lão nuốt ngược những lời chửi rủa vào trong, ngoan ngoãn tiến lên phá trận.

Bị đánh một trận, ánh mắt của lão cũng trở nên thông suốt hơn nhiều.

Vạn Sơ đại tông sư lấy ra bàn trận, liên tục kết ấn, kim chỉ nam trên bàn trận xoay tròn, chỉ về một hướng ở góc trên bên trái của trận pháp.

Vạn Sơ đại tông sư mắt hiện lên hào quang suy diễn, cuối cùng lắc đầu, tiếp tục kết ấn.

Phá trận giống như việc tìm ra đầu dây trong một mớ bòng bong, tìm ra sinh môn duy nhất, hoặc giống như việc giải một bài toán cần sự tính toán khổng lồ.

Diệp Bất Phàm thấy vậy thì lộ ra vẻ hài lòng.

Chương 650

Dưới sự quan sát của mọi người, hắn cũng không rảnh rỗi, lấy đồng tiền ra liên tục bói toán, sau đó đánh ra từng đạo truyền âm phù bay về bốn phương tám hướng. "Kẻ này đúng là tính toán đến tận xương tủy, một chút thời gian trống cũng tranh thủ để cho đám tiểu hữu của hắn tìm kiếm thiên tài địa bảo tốt nhất." Lão giả áo cam thầm nghĩ.

Trình độ thiên cơ thất giai của Diệp lão ma ai nấy đều biết, năm đó thiên cơ sư bát giai của Tuyết Tiên Tông chính là bị tên này và Quy Tiên của Yêu tộc liên thủ lừa chết.

Loại thiên cơ thuật này mà dùng để tìm thiên tài địa bảo thì hơi khó, nhưng có thể bói toán gián tiếp qua cơ duyên của kẻ khác để hớt tay trên, vô cùng khó chịu.

Ba mươi sáu hơi thở sau.

Hào quang trận pháp bên ngoài cung điện chợt ảm đạm đi, trận pháp như bị phân rã, vỡ vụn từng mảnh.

Phía trên cửa điện có ba chữ vàng lớn khắc theo kiểu chữ triện: Linh Uyên Điện. "Ầm ầm ầm!" Ngay sau đó, cửa điện đã đóng kín bấy lâu rung chuyển, từ từ mở ra. "Mở rồi." Vạn Sơ đại tông sư thu hồi bàn trận, lau mồ hôi trên gương mặt già nua, thở phào nhẹ nhõm nói. "Vẫn là tạo nghệ trận pháp của Vạn Sơ đại tông sư kinh người." Diệp Bất Phàm chân thành tán thưởng, sau đó gạt Vạn Sơ đại tông sư sang một bên, sải bước tiến vào trong điện.

Vạn Sơ đại tông sư cảm thấy mình giống như một kỹ nữ, bị Diệp Bất Phàm lợi dụng xong liền vứt sang một bên. "Nhẫn!

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu!

Đợi Hồng Trần Tiên Quân tới nơi, nhất định phải để kẻ này nếm trải thập bát bàn khốc hình mới chết!" Vạn Sơ đại tông sư thầm hận.

Đợi Diệp Bất Phàm bước vào điện vũ, lão mới vội vàng đi theo.

Bên trong điện vũ hóa ra là một điện điển tịch quy mô lớn, đủ loại giá ngọc kim loại bày biện, bên trên toàn là thư tịch, ngọc giản.

Mỗi cuốn cổ tịch đều có vi hình tuế nguyệt trận pháp, rõ ràng dùng để bảo tồn những điển tịch này không bị mục nát. "Ở đây nhất định có bát giai truyền thừa, mau tìm!" Lão giả áo cam mắt nóng rực, nhanh chóng đi tới một kệ ngọc, cầm lên một cuốn thư quyển cổ sắc cổ hương.

Trên đó khắc sáu chữ —— Lục giai trận pháp sơ giải.

Phù Du Tử, Kính Huyền Tử cùng những người khác cũng vội vàng xông vào biển sách, tìm kiếm bát giai truyền thừa.

Cổ tịch ở đây phần lớn liên quan đến trận pháp, số ít là công pháp thần thông, còn có một số sách liên quan đến luyện khí, luyện đan. "Tại sao không có?" Vạn Sơ đại tông sư không thèm để mắt tới những cổ tịch trận pháp cấp thấp này, lật tìm nửa ngày, chân mày nhíu chặt.

Lão nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Kết quả phát hiện tên kia bất kể là thứ gì cũng đều vứt vào túi Càn Khôn.

Một chút phẩm vị cũng không có.

Vạn Sơ đại tông sư khinh bỉ, tiếp tục lật tìm, cuối cùng chỉ tìm thấy mấy quyển trận đồ bát giai và phương pháp chế tác, lúc này tâm trạng tồi tệ của lão mới khá hơn một chút.

Phía Diệp Bất Phàm thì phấn chấn không thôi.

Những điển tịch trận pháp này cấp thấp, nhưng thắng ở số lượng

lớn, đối với việc nâng cao tạo nghệ trận pháp của hắn có giá trị tham khảo cực lớn.

Rất nhanh, hắn đã tới khu vực công pháp thần thông.

Phần lớn là pháp thuật cấp thấp, thần thông Địa Sát Thiên Cương cũng rất ít, tác dụng lớn nhất cũng chỉ là thêm gạch thêm ngói cho việc hắn sáng tạo thần thông. "Đáng tiếc, nếu đây là nơi tọa hóa của một vị Đại Thừa Tiên Quân, chắc chắn sẽ có Bản Nguyên pháp." Diệp Bất Phàm tiếc nuối.

Chợt trong lòng khẽ động, hắn cầm lấy hai cuốn cổ tịch đặt riêng biệt ở tầng trên cùng.

Rõ ràng rất được Linh Uyên trận pháp sư coi trọng.

Diệp Bất Phàm cầm vào tay, một quyển là đồng thuật 《Đại Huyễn Linh Đồng》, quyển còn lại là một trong lục đại thần thông 《Tha Tâm Thông》.

Cái trước có thể nhìn thấu bản chất vạn vật, truy căn tố nguyên, tương tự như 《Thiên Nhãn Thông》, 《Pháp Nhãn Thông》, nhưng có thêm một loại năng lực. 【Đại Huyễn Linh Đồng · Thiên Cương cấm kỵ đồng thuật: Giác sát bản chất sự vật, nhìn thấu hư vọng, nhất niệm trí huyễn, có thể khiến người khác rơi vào ảo cảnh trong thời gian ngắn, khó lòng tự thoát ra.】【Phó tác dụng: Cực độ tiêu hao thần hồn chi lực, thi triển đối với người có cảnh giới cao hơn mình dễ bị phản phệ.】【Phụ diện nghịch chuyển: Nhất niệm trí huyễn, có thể khiến người khác rơi vào ảo cảnh trường cửu, cực độ bổ sung thần hồn chi lực, thi triển đối với người có cảnh giới cao hơn mình dễ nhận được liệu dũ.】 "Không tệ, ở Đông Hải mấy năm, cuối cùng cũng tìm được một môn đồng thuật phù hợp." Diệp Bất Phàm thầm tán thưởng. 《Pháp Kiếp Đồng》 của hắn uy lực không đủ, hơn nữa khó lòng nhìn xuyên qua sự ẩn nặc của tu sĩ Đại Thừa.

Giống như khi vừa tới khu vực này, nếu không nhờ nhục thân của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 cảnh báo, hắn thậm chí không thể nhận ra sự tồn tại của Hồng Trần Tiên Quân.

Mãi đến khi đối phương rời đi mới nhìn thấy diện mạo cụ thể. 《Đại Huyễn Linh Đồng》 nếu dung hợp với 《Pháp Kiếp Đồng》, có hy vọng cải tạo thành Bản Nguyên pháp.

Đủ để nhìn thấu Đại Thừa.

Ảo cảnh phối hợp với Tâm Ma, có lẽ cũng có thể gây ra ảnh hưởng nhất định đối với Đại Thừa sơ kỳ. 【Tha Tâm Thông · Thiên Cương pháp: Động sát sở tư sở tưởng của lục đạo chúng sinh.】 "Loại thần thông này, từ thời Thái Cổ đã bị liệt vào cấm kỵ, bị hủy diệt sạch sẽ rồi cơ mà?

Linh Uyên trận pháp sư rốt cuộc kiếm từ đâu ra thế này?" Diệp Bất Phàm kinh dị, hắn từng nghe qua truyền văn liên quan.

Loại thần thông này ở cảnh giới thấp rất hữu hiệu, ai cũng không chịu nổi bí mật trong lòng bị người khác nhìn thấu, cho nên thời Thượng Cổ bị cấm tu luyện.

Trên cấp Hợp Thể hiệu quả không lớn, chỉ cần cố thủ tâm thần là có thể ngăn chặn bị nhìn trộm tâm tư.

Tuy nhiên, nếu xuất kỳ bất ý, sẽ có hiệu quả không ngờ tới. "Lại là một loại tiểu thần thông lách qua thần hồn cấm chế, sau này bắt người không cần sưu hồn nữa." Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, vô tình quét mắt nhìn cặp vợ chồng trung niên của Âm Dương Tiên Ma Tông.

Trước đây hắn không có cách nào.

Nhưng bây giờ, hắn rất muốn bắt hai tên này đi, sau đó bức hỏi công pháp hậu tục của 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》.

Chỉ cần đối phương nhớ lại chi tiết kinh văn, hắn liền có thể thông

qua 《Tha Tâm Thông》 biến tướng đạt được công pháp hậu tục! "Ở đây không có bát giai truyền thừa, toàn là điển tịch liên quan, nhưng đã là cộng hưởng thì nên phục khắc vài bản." Lão giả áo cam lục soát xong, nhìn về phía nhóm người Diệp Bất Phàm.

Điển tịch đối với lão không có tác dụng, nhưng với Hồng Trần Tiên Tông thì có tác dụng lớn, chỉ cần mang về, định có thể bồi dưỡng ra những trận pháp sư ưu tú. "Tôi không vấn đề gì, Diệp đạo hữu có ý kiến gì không?" Kính Huyền Tử hỏi Diệp Bất Phàm. "Có thể, nhưng môn thần thông này không thể cho các người phục khắc." Diệp Bất Phàm giơ giơ cuốn 《Tha Tâm Thông》 trong tay. "Chắc chắn không liên quan đến bát giai truyền thừa chứ?" Vạn Sơ đại tông sư nhịn không được nói.

Đối phương ngay cả bìa cổ tịch cũng che đậy. "Bát giai truyền thừa sẽ không để ở khu vực công pháp, thần thông này có tác dụng lớn với tôi, chắc hẳn chư vị sẽ thành toàn cho người khác." Diệp Bất Phàm cười như không cười, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Nhóm lão giả áo cam im lặng giây lát, ngại vì dâm uy của hắn, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Một lát sau, công pháp điển tịch các loại, ngoại trừ 《Tha Tâm Thông》, toàn bộ đều được phục khắc vài bản.

Sau đó bọn họ rời khỏi Linh Uyên điện, đi tới một tòa trúc lâu năm tầng.

Tòa trúc lâu này cất giữ toàn bộ các loại dược liệu luyện khí, trận pháp, thậm chí có ba bộ bát giai trận pháp hoàn chỉnh.

Hai bộ trận pháp phòng ngự, một bộ công kích trận pháp bát giai trung phẩm.

Diệp Bất Phàm cân nhắc lợi hại, cuối cùng trực tiếp lấy đi bộ

công kích trận pháp 《Cửu Tiêu Hóa Kiếp Trận》.

Trận pháp phòng ngự đối với hắn không có tác dụng quá lớn.

Dù có thể tạm thời ngăn được Đại Thừa Tiên Quân trong chốc lát, nhưng không thể chống đỡ được việc phá trận lâu dài, đến lúc đó bị vây như ba ba trong hũ, ngược lại còn làm hụt hẫng đường chạy trốn của hắn.

Còn những dược liệu kia, loại cấp thấp Diệp Bất Phàm không lấy một mảy may, nhưng dược liệu bát giai thì hắn quét sạch sành sanh.

Khiến Vạn Sơ đại tông sư tức tới mức chửi thề: "Diệp lão ma!

Giá trị của dược liệu bát giai vượt xa thất giai quá nhiều, ngươi không thể nuốt hết một mình chứ?" Trong tu tiên giới, dược liệu bát giai hiếm thấy vô cùng, nếu không đường đường là một bát giai trận pháp sư như lão cũng không tới mức phấn đấu nhiều năm mới tích cóp được hai bộ trận pháp bát giai. "Vạn Sơ đạo hữu, những dược liệu này ngươi lấy đi cũng chỉ là tăng tiến tạo nghệ trận pháp, còn ta, là dùng để bảo mạng, ngươi muốn những dược liệu này, chẳng khác nào muốn mạng của ta!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm không thiện chí, nhạt giọng nói: "Đối với những kẻ muốn mạng của ta, tất cả đều phải chết!" "Ngươi đây là trấn lột!

Việc gì phải nói nghe quang minh chính đại như vậy." "Đúng!

Ta chính là trấn lột đấy!

Trên cướp trời, dưới cướp đất, ở giữa cướp không khí, ngươi có ý kiến gì không?" Diệp Bất Phàm liếc xéo, sát cơ lộ rõ. "Ngươi!

Ngươi!" Vạn Sơ đại tông sư bị dọa cho một trận, tức tới mức thở hồng hộc, lồng ngực đau nhói.

Cuối cùng nhỏ giọng nguyền rủa: "Ngươi sớm muộn gì cũng bị báo ứng!" Nhóm lão giả áo cam, Kính Huyền Tử, Phù Du Tử cũng có

sắc mặt xám ngoét.

Thân là Hợp Thể Tiên Tôn của tiên tông hàng đầu, xưa nay chỉ có bọn họ đe dọa người khác, giờ đây lại bị Diệp lão ma liên tục áp chế.

Cuối cùng bọn họ cũng nhẫn nhịn.

Chương 651

Cứ lấy được bát giai truyền thừa rồi nói sau.

Cuối cùng cả nhóm tìm tới tìm lui, bước vào một ngôi nhà gỗ.

Trước nhà là một mảnh ruộng nông, nay đã hoang tàn, bên trong nhà gỗ khá đơn sơ, không có thứ gì đáng giá.

Trên giường tháp có một bộ hài cốt khô ngồi xếp bằng, y phục rách nát, trên hai gối đặt một quyển thủ trát.

Bên cạnh là ngọc giản.

Ngọc giản đó chính là bát giai truyền thừa của Linh Uyên.

Không khí trong nhà gỗ tức thì trở nên túc sát, từng ánh mắt nhìn chằm chằm vào đạo ngọc giản đó, cảnh giác lẫn nhau.

Nhất thời không ai dám tiến lên.

Diệp Bất Phàm cười khẩy một tiếng, đi thẳng tới cầm lấy quyển thủ trát trên đầu gối hài cốt.

Đây là tâm đắc cả đời của Linh Uyên trận pháp sư đối với trận pháp bát giai, chỉ riêng quyển thủ trát nhỏ này, giá trị còn quý hơn tất cả các điển tịch trận pháp cộng lại.

Đối với một thất giai trận pháp sư, nó có thể coi là chí bảo.

Nội dung có tâm đắc, cũng có di ngôn. "Ngô hiệu Linh Uyên, họ Trình tên Uyên, vốn là tu sĩ đại tộc, sau vì say mê trận pháp mà tiêu tán gia sản, bị tộc nhân nhục mạ ruồng bỏ, rời khỏi gia tộc, từ đó dấn thân vào con đường tán tu, hành trình gian nan không đáng nhắc tới, chìm nổi trong tu tiên giới vạn năm, đạt tới bát giai trung phẩm, cuối cùng nhìn thấu được sự cực hạn của trận pháp." "Nhưng thọ số đã

tận, vô duyên dĩ trận thành tiên, thật là một đời nuối tiếc." "Người có duyên thấy được tàn khu của ta, có thể lấy đi truyền thừa, trận đạo thênh thang thăm thẳm, cần phải không ngừng tìm tòi, hãy thay ta nhìn xem cực hạn của trận pháp." "Xin người có duyên hãy táng thân thể ta tại Đào Hoa Ổ của Trình gia, trở về cố hương, nếu Trình gia gặp bất hạnh, xin hãy giúp đỡ đôi phần, Trình Uyên xin bái tạ tại đây." "Đường trường sinh gian nan, xin quân hãy thong thả mà đi." Diệp Bất Phàm nhìn quyển thủ trát, hít sâu một hơi, cung kính hành lễ với hài cốt. "Xin tiền bối yên tâm, Diệp mỗ nhất định không phụ sự ủy thác." Dưới ánh mắt của mọi người, Diệp Bất Phàm thu hồi bộ hài cốt gần như đã hóa thành tro bụi kia. "Không ngờ Diệp lão ma cũng là người trọng tình trọng nghĩa." Kính Huyền Tử cũng nhìn thấy nội dung trên thủ trát, rất ngạc nhiên nói.

Diệp Bất Phàm không để ý tới lão, cầm lấy ngọc giản kia dán lên trán.

Tức thì, một luồng thông tin khổng lồ tràn vào não hải —— Linh Uyên Trận Pháp.

Từ nhất giai tới bát giai trung phẩm, một hệ thống truyền thừa trận pháp hoàn chỉnh, tương đương với một bộ công thức toán học hoàn chỉnh, gần như bao quát tất cả các nan đề phía trước.

Diệp Bất Phàm thăng cấp lên bát giai trận pháp sư đã có hy vọng. "Diệp đạo hữu, đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi chứ?" Phù Du Tử ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Mục đích lớn nhất của chuyến đi này là truyền thừa này, tuyệt đối không cho phép Diệp lão ma nuốt trọn. "Diệp lão ma, truyền thừa trận pháp này liên quan tới chiến tranh Đông Hải, ngươi nói gì thì cũng là một thành viên nhân tộc, dù không ra tay giúp đỡ thì cũng nên cộng hưởng truyền thừa này." Lão giả áo cam lên tiếng, lời lẽ mềm mỏng

nhưng đầy ẩn ý.

Cặp vợ chồng trung niên Âm Dương Tiên Ma Tông, Phiêu Miểu Tiên Tôn, Kính Huyền Tử không nói gì, nhưng lại ăn ý bao vây Diệp Bất Phàm theo hình gọng kìm.

Dưới cấp Đại Thừa, Diệp Bất Phàm đã vô địch.

Đấu đơn, bọn họ tự nhận không phải đối thủ.

Nhưng nếu liên thủ, dù không giết được hắn thì trọng thương hắn vẫn có hy vọng.

Hơn nữa chỉ cần trì hoãn được một lúc, đợi Đại Thừa Tiên Quân tới, Diệp Bất Phàm chỉ có con đường chết. "Lời hứa của ta tự nhiên sẽ thực hiện, rời khỏi đây trước đã." Diệp Bất Phàm nhạt giọng nói, bước ra khỏi nhà gỗ, đi tới không trung phía trên nơi tọa hóa của Linh Uyên.

Nhóm Kính Huyền Tử bám sát theo sau.

Diệp Bất Phàm đứng trên cao, đánh ra pháp quyết, triệu hồi tất cả các phân thân rối. "Xem ra các bạn của ta thu hoạch cũng không tệ." Diệp Bất Phàm nhận được thông tin từ các phân thân rối gửi về, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Tiên dược có tới trăm gốc, dược liệu luyện khí nhiều không đếm xuể, trong đó còn có mấy món dược liệu trận pháp bát giai.

Một khi thăng cấp bát giai, hắn có thể nhanh chóng luyện chế ra những khí cụ trận pháp bát giai phù hợp nhất, tiến vào nội cảnh địa Thiên Sát, tỷ lệ sống sót chắc chắn tăng lên đáng kể. "Vô sỉ!" Vạn Sơ đại tông sư thấy đám "bạn bè" đông nghịt của Diệp Bất Phàm, nhịn không được thầm mắng.

Rõ ràng là những thứ tốt nhất ở nơi tọa hóa của Linh Uyên đã bị đám bạn này quét sạch rồi.

Những dược liệu và tiên dược cấp thấp còn sót lại kia hoàn toàn không thể so bì với thu hoạch của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm thu hết tất cả phân thân rối lại.

Đúng lúc này, các trận pháp sư và Hợp Thể Tiên Tôn phân tán ra từ các thế lực lớn cũng kéo tới, hơn trăm người không hẹn mà cùng chặn đứng mọi lối thoát của Diệp Bất Phàm, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo. "Ha ha, thực sự nghĩ Diệp mỗ là loại tiểu nhân thất hứa sao?" Diệp Bất Phàm bĩu môi, tùy tay ném ngọc giản cho Vạn Sơ đại tông sư, lão vừa kinh vừa hỷ vội vàng đón lấy.

Kính Huyền Tử, Phù Du Tử lập tức phục khắc, cho đến khi xác nhận không có sai sót gì mới thở phào nhẹ nhõm. "Nếu Diệp đạo hữu đã giữ lời hứa, vậy chúng ta sẽ không ngăn cản nữa." Nhóm Kính Huyền Tử do dự một lát, cuối cùng quyết định để Diệp Bất Phàm rời đi. "Núi cao còn có sông dài, cáo từ." Diệp Bất Phàm cười lớn, xoay người sải bước rời đi.

Tuy nhiên ngay lúc này, sắc mặt Kính Huyền Tử và Phiêu Miểu Tiên Tôn đột ngột thay đổi, lần lượt lấy ra truyền âm lệnh của mình.

Bọn họ nhìn nhau một cái, ánh mắt lộ ra vẻ tàn độc và quyết đoán. "Chặn hắn lại!" Lão giả áo cam đột nhiên bộc phát khí tức Hợp Thể đại Tiên Tôn, tiếng nói như sấm rền, vung tay tung ra linh bảo: "Khốn Long Tỏa!" "Oanh!" Một sợi xích đen kịt đầy đạo phù văn điên cuồng bành trướng, trong chớp mắt dài tới vạn dặm, bao la vô tận, vây khốn Diệp Bất Phàm vừa mới bước ra khỏi hòn đảo.

Sợi xích như trường long, mãnh liệt thắt lại, pháp tắc cường đại ép về phía Diệp Bất Phàm, muốn trói chặt hắn. "Khốn Tiên Thằng!" Đại cô của Thủy Yên tiên tử cũng tung ra một sợi dây thừng vàng óng, lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh Diệp Bất Phàm.

Ánh vàng rực rỡ như mặt trời, bộc phát uy lực cường đại.

Đây là linh bảo bát giai sơ cấp, lưu truyền từ thời Thượng Cổ tới nay.

Khi Diệp Bất Phàm mới gia nhập Thiên Ma Giáo, pháp khí mà Hắc Quần La Lỵ tùy tiện đưa cho hắn để trói Nhan Như Ngọc chính là hàng nhái của Khốn Tiên Thằng này. "Đại Lôi Âm!" "Tát Đậu Thành Binh!" "....." Tất cả Hợp Thể Tiên Tôn đồng loạt ra tay, đủ loại linh bảo và thần thông che trời lấp đất, tức thì đánh tan toàn bộ hòn đảo, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Uy lực liên thủ cực kỳ khủng khiếp, đủ để tiêu diệt một vị Hợp Thể đại viên mãn trong nháy mắt.

Nhưng đám Hợp Thể Tiên Tôn vẫn không yên tâm.

Bản lĩnh chạy trốn của Diệp Bất Phàm từ lâu đã in sâu vào lòng người, lúc trước ở Nam Hồng Vực từng chịu đựng nhiều lần tấn công của Chân Ma Tiên Quân và Thanh Tổ, kết quả vẫn sống lại được. "Thế này vẫn chưa đủ!

Có bao nhiêu linh bảo, thần thông trấn áp đáy hòm thì mang ra hết đi!" "Huyền Dương Trọng Thủy!" Kính Huyền Tử hét lớn, dứt khoát phun ra một dải trường hà, như nước sông Trường Giang từ trên trời đổ xuống, dồn dập lao về phía Diệp Bất Phàm.

Mỗi giọt nước đều nặng ngàn cân, trọng lượng của cả dải đại hà đủ để lật trời lệch đất. "Phải cầm chân hắn!

Chỉ cần mười mấy hơi thở nữa thôi, Hồng Trần Tiên Quân sẽ tới đây!" Lão giả áo cam gào lên, sát cơ ngút trời, không ngừng thúc động Khốn Long Tỏa, đồng thời thi triển đại thần thông.

Một con độc long tràn ngập oán khí ngút trời, đầu rồng khổng lồ vô biên, ngoạm về phía Diệp Bất Phàm. "Oanh long long!" Diệp Bất

Phàm bị mấy chục kiện linh bảo và thần thông nhấn chìm, vùng không gian đó tức thì nổ tung, biển cả vạn dặm bốc hơi, pháp tắc thiên địa sụp đổ, khắp nơi đều là khe nứt hư không. "Pháp Đồng!" Lão giả áo cam vận chuyển linh mục, nhìn chằm chằm vào trung tâm vụ nổ.

Tuy nhiên, nơi đó chẳng có gì cả. "Hả?!

Chết chỉ là phân thân rối sao?!" Lão giả áo cam đột nhiên biến sắc, lão dám khẳng định đó không phải là tự nhiên phân thân mạnh nhất của Diệp Bất Phàm, loại phân thân đó thực lực quá cao, thật giả nhìn qua là biết ngay.

Duy chỉ có phân thân rối, thực lực thấp kém nhưng qua thần thông che đậy của Diệp Bất Phàm thì thật giả khó phân. "Lão già, ông quên tôi là thất giai thiên cơ sư rồi sao?" Một giọng nói u u vang lên từ phía sau. "Huyền Thủy Thuẫn!" Da đầu lão giả áo cam tê dại, trong cơn kinh hãi không kịp quay đầu, lập tức tung ra một tấm khiên màu xanh biếc.

Nhưng rõ ràng đã muộn.

Lão vừa lấy khiên ra, một tiếng "phanh", một dải Kiếm Mộc to bằng cánh tay tức thì xuyên thủng đầu lâu lão, óc văng tung tóe, cả người lão bị đóng đinh vào hư không.

Lão giả áo cam bị xuyên thủng trán, gắng gượng chịu đựng đau đớn, cắt bỏ một phần nguyên thần của mình, lúc này mới miễn cưỡng thoát khỏi Kiếm Mộc mà chạy trốn. "Sao lại mạnh thế này?!" Nguyên thần lão giả áo cam kinh hãi tột độ, lập tức thi triển độn thuật chạy trốn.

Rõ ràng trước đó Diệp Bất Phàm vẫn chưa dùng hết toàn lực. "Không hổ là đại Tiên Tôn, bản lĩnh giữ mạng cũng khá đấy." Diệp Bất Phàm ngạc nhiên.

Thần thông này có được từ 《Phù Tang Kiếm Mộc》 của Bồ Đề Tiên Tôn, uy lực cực mạnh.

Đúng lúc này, nhóm Kính Huyền Tử, Phiêu Miểu Tiên Tôn lại lao tới.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, vận chuyển thời không pháp tắc tới cực hạn, hòa vào hư không biến mất không thấy tăm hơi.

Không đợi đám tu sĩ phản ứng, một tiếng thảm thiết vang lên.

Chương 652

Phía trước nguyên thần của lão giả áo cam, một bóng dáng tóc trắng hiện ra, quyền quang vô địch trấn áp thương khung, nguyên thần bị đánh nổ tung.

Chết thảm tại chỗ.

Lần này ngay cả túi Càn Khôn cũng không giữ lại được, tan biến cùng với nguyên thần.

Vạn Sơ đại tông sư thấy vậy thì mắt muốn nứt ra.

Lão vốn có quan hệ khá tốt với lão giả áo cam, tận mắt thấy bạn bị giết ngay trước mặt, sao có thể không phẫn nộ? "Một vị đại Tiên Tôn mà không chịu nổi hai lần công sát của hắn, tên này rốt cuộc mạnh tới mức nào rồi?" Kính Huyền Tử kinh hãi, nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng cuối cùng vẫn phải cắn răng thi triển thần thông linh bảo cùng với đám Hợp Thể Tiên Tôn vây sát Diệp Bất Phàm. "Không cần tử chiến trực diện với hắn, chúng ta hợp lại, chỉ cần cầm chân hắn là được!" "Chỉ cần cho lão phu một chút thời gian bố trí trận pháp, nhất định sẽ nhốt chết hắn ở bên trong!" Vạn Sơ đại tông sư gào thét, nhanh chóng lùi lại lấy ra một đống khí cụ trận pháp, miệng niệm pháp quyết bắt đầu bố trí bát giai trận pháp.

Những khí cụ này chính là lấy được từ nơi tọa hóa của Linh Uyên.

Thuộc loại hình phòng ngự, nhưng trận pháp phòng ngự nếu tận dụng tốt cũng có thể nhốt được địch nhân. "Sát!" Phù Du Tử cùng cặp vợ chồng trung niên Âm Dương Tiên Ma Tông và các Hợp Thể khác nghiến răng nhanh chóng hợp thành nhóm, tung ra đủ loại linh bảo về phía Diệp Bất Phàm. "Oanh oanh!" Mái tóc trắng của Diệp Bất Phàm tung bay, Tiên Võ Thần Ma Quyền được diễn hóa tới cực hạn, liên

tục đánh bật từng đạo linh bảo, vùng hư không đó sụp đổ tạo thành những hắc động khổng lồ. "Rắc!" Hắn vận chuyển thời không chi đạo, né tránh một đạo đại ấn lật trời, quyền quang biến mất trong hư không, khi xuất hiện lại đã ở cạnh Phù Du Tử, nắm đấm khổng lồ nện thẳng vào đầu lâu lão.

Phù Du Tử dựng tóc gáy, muốn phản ứng nhưng đã không kịp.

Tốc độ của Diệp Bất Phàm tu luyện thời không pháp tắc quá nhanh.

May thay, một vị đại Tiên Tôn tóc đen bên cạnh phụ trách phòng ngự, nhận ra không gian dao động bất thường liền lập tức tung ra một chiếc chuông thanh sắc, một tiếng "đang" vang lên, ngăn cản được quyền quang. "Khụ khụ." Chiếc chuông rung lắc không ngừng, sự phản phệ từ chấn động khiến vị đại Tiên Tôn tóc đen khóe miệng rỉ máu, biểu cảm ngưng trọng tới cực điểm.

Diệp Bất Phàm lúc này, mỗi chiêu mỗi thức thần thông đều mang uy lực khủng khiếp, đã vượt ra khỏi phạm vi cấp Hợp Thể. "A a!" Đúng lúc này, một tiếng thảm thiết vang lên.

Vạn Sơ đại tông sư đang bố trí trận pháp không kịp đề phòng, toàn bộ nguyên thần bị đánh nổ.

Từ trong nguyên thần bay ra một hình nhân đồng thanh, tiếng "phanh" vang lên, nhanh chóng tái tạo lại nguyên thần cho lão. "May mà Hồng Trần Tiên Quân đã cho ta bí bảo thế tử." Vạn Sơ đại tông sư mặt cắt không còn giọt máu, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Ở tu sĩ cấp thấp, bí bảo thế tử không tính là hiếm, nhưng bí bảo có thể chết thay cho một vị Hợp Thể Tiên Tôn thì thế gian khó tìm.

Cách luyện chế đã thất truyền từ lâu, số lượng còn tồn tại trên đời dùng một món là mất một món. "Tên này là con ruột của Hồng Trần

à?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, đúng lúc này cảm giác nguy hiểm ập tới, chính là Khốn Tiên Thằng bộc phát kim quang trói lại.

Uy lực của linh bảo bát giai này mạnh nhất trong số những món đang có ở đây, hắn chỉ có thể độn vào thời không để né tránh sự trói buộc.

Trong chớp mắt, hai bên giao đấu hỗn loạn, tiếng nổ vang rền không dứt.

Nếu đổi lại là bất kỳ tu sĩ Hợp Thể nào khác thì đã chết tới mấy chục lần rồi.

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm, liên tục lợi dụng thời không pháp tắc né tránh các đòn tấn công, đồng thời chớp thời cơ trọng thương hết vị Hợp Thể Tiên Tôn này tới vị khác. "Quá xảo quyệt, thần thông linh bảo của chúng ta căn bản không có tác dụng." Kính Huyền Tử trúng một chiêu 《Phù Tang Kiếm Mộc》, nhục thân sụp đổ, nguyên thần suýt chút nữa bị trọng thương, nhịn không được kinh nộ nói. 《Pháp Huyết Hợp Nhất》 cùng 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 đã đẩy cường độ pháp tắc của đối phương lên tới mức biến thái, vượt xa bọn họ, tiếp cận tới Bản Nguyên.

Cộng thêm thời không chi đạo vốn dĩ cực kỳ khó nhằn.

Cứ tiêu hao thế này, sớm muộn gì bọn họ cũng bị Diệp Bất Phàm đánh tan từng người một, giết sạch sành sanh.

Nhưng đúng lúc bọn họ đang gian nan ứng phó với sự đột kích của Diệp Bất Phàm, từ phía xa truyền tới luồng ánh sáng rực rỡ vô cùng, giống như một đám mây đỏ, lộng lẫy chói mắt. "Ha ha ha, cuối cùng cũng trì hoãn được tới lúc Hồng Trần Tiên Quân tới!" Vạn Sơ đại tông sư cuồng hỷ, cười lớn nói: "Diệp lão ma!

Hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!" Không chỉ Hồng

Trần Tiên Quân, từ phía xa còn có một vầng thái dương chói lọi, uy áp chấn thiên nhiếp địa, kinh thế vô cùng. "Phụ thân!" Phiêu Miểu Tiên Tôn cũng đại hỷ.

Người tới chính là Tiêu Dao Tiên Quân.

Không chỉ vậy, ở phía xa còn có hai luồng hồng quang một trắng một xanh, tốc độ vượt xa tu sĩ Hợp Thể không biết bao nhiêu lần.

Người đi trước là Vĩnh Hằng Tiên Quân từng ra tay với Diệp Bất Phàm tại Tế Thiên.

Người đi sau là tân tấn Đại Thừa của Ngô Đồng Tiên Tông, Cổ Thanh Tiên Quân.

Sư huynh của lão là Ngô Đồng Tiên Quân chính là người đầu tiên đột phá Chân Tiên thất bại, cũng là người đầu tiên muốn đoạt xá Diệp Bất Phàm, sau đó thân tử đạo tiêu. "Nếu các lão tổ đã tới rồi, tiếp theo không cần chúng ta ra tay nữa." Phù Du Tử dứt khoát rút khỏi chiến trường.

Nhóm Kính Huyền Tử, Phiêu Miểu Tiên Quân cũng rất dứt khoát, giữ khoảng cách thật xa với Diệp Bất Phàm.

Chuyện ở nơi tọa hóa của Linh Uyên đã kết thúc, lẽ ra bọn họ nên để Diệp Bất Phàm rời đi.

Nhưng sau khi nhận được truyền âm lệnh của lão tổ, bọn họ buộc phải cắn răng chặn hắn lại.

Mục đích chính là để kéo dài thời gian chờ mấy vị Đại Thừa này tới.

Với đẳng cấp Đại Thừa, việc đi từ Bồng Lai Tiên Đảo tới đây chỉ mất mười mấy hơi thở.

Diệp Bất Phàm cũng không ra tay nữa, chắp tay đứng đó, mặt

không cảm xúc nhìn mấy vị Đại Thừa Tiên Quân đang đi tới, không hề có ý định bỏ chạy. "Diệp tiểu bối, giết người của bản Tiên Quân, ngươi có biết tội chăng?!" Hồng Trần Tiên Quân tới đầu tiên, mày kiếm mắt sáng, thân hình thanh mảnh như trích tiên bước ra từ hồng trần, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. "Giết thì đã giết, ông làm gì được tôi?" Diệp Bất Phàm cười nhạt, lời lẽ bình thản, cứ như giết chết không phải là Hợp Thể mà chỉ là một con kiến.

Đám tu sĩ Hợp Thể như Kính Huyền Tử, Phù Du Tử đều run rẩy.

Đây có lẽ là tu sĩ đầu tiên dám nói chuyện với Đại Thừa như vậy.

Hồng Trần Tiên Quân không hề nổi giận, chỉ đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Đây là lần đầu lão gặp Diệp Bất Phàm. "Mấy năm nay ngươi im hơi lặng tiếng không ít, còn tưởng tính tình đã đổi rồi, không ngờ lại càng thêm trương cuồng." Thân ảnh Tiêu Dao Tiên Quân vĩ ngạn như mặt trời, lạnh lùng nhìn tới.

Diệp Bất Phàm ở Đông Hải đúng là không gây náo loạn như trước, ngoại trừ lúc đột phá cảnh giới có nghe thấy tin tức liên quan, những lúc khác hoàn toàn bặt vô âm tín. "Đúng là trương cuồng, nhưng cũng càng biết tính toán hơn." Vĩnh Hằng Tiên Quân lạnh lùng hừ một tiếng, lão và Cổ Thanh Tiên Quân tình cờ gặp nhau, vốn dĩ là vì nhắm tới Tiên Trú Cực Quang nên mới đặc biệt tới Đông Hải.

Sau đó lão quát mắng Kính Huyền Tử: "Đúng là lũ ngu xuẩn, không nhìn ra đây là phân thân của Diệp Bất Phàm sao?

Bản tôn hắn đã chạy từ lâu rồi!" "Phân thân?

Sao có thể như vậy được?!" Sắc mặt Kính Huyền Tử cùng đám Hợp Thể Tiên Tôn đồng loạt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm đầy vẻ không tin nổi. "Phân thân kết hợp với rối, cuối cùng bố

trí một đạo 《Thai Hóa Dịch Hình》, tu sĩ tầm thường khó lòng nhìn thấu." Tiêu Dao Tiên Quân thở dài nói: "Thằng nhãi này giữ mạng dữ lắm, lại là thất giai thiên cơ sư, không phải Đại Thừa Tiên Quân thì những kẻ khác dù có liên thủ cũng khó lòng vây khốn hắn, hắn so với lúc ở Tế Thiên còn khó nhằn hơn vô số lần." Vạn Sơ đại tông sư nghe vậy, sắc mặt vừa kinh vừa nộ.

Kinh là vì phân thân của Diệp Bất Phàm quá mạnh.

Nộ là vì bọn họ đã bị lừa! "Trách không được tên này từ đầu tới cuối đều không dám dùng chiêu cứng đối cứng với công thế của chúng ta, giết Nhạc đạo hữu xong cũng không lấy đi túi Càn Khôn của lão." Các vị Hợp Thể Tiên Tôn ở đây đều không phải kẻ ngốc, sự mạnh mẽ của Diệp Bất Phàm đã khiến bọn họ bỏ qua rất nhiều thứ.

Hồng Trần Tiên Quân phất tay trấn áp tiếng ồn ào giận dữ của mọi người, bình tĩnh nhìn về phía phân thân của Diệp Bất Phàm. "Nói đi, đặc ý để phân thân ở lại đây đợi chúng ta, rốt cuộc là có chuyện gì?" Các vị Đại Thừa Tiên Quân sống quá lâu rồi, cái lông mi cũng rỗng cả, bọn họ nhìn thấu Diệp Bất Phàm. "Ha ha, quả thực có một số chuyện muốn chia sẻ cùng các vị tiền bối." Phân thân Diệp Bất Phàm chắp tay cười nói: "Chư vị có biết Ngũ Tiên Giáo không?" "Nói tiếp đi." Tiêu Dao Tiên Quân nhíu mày. "Tin tức tôi biết được hiện tại chỉ có một điều, Ngũ Tiên Giáo có liên quan tới Chân Tiên, chư vị muốn thăng cấp Chân Tiên, hiện tại ngoại trừ nội cảnh địa Thiên Sát thì chính là Ngũ Tiên Giáo." Phân thân Diệp Bất Phàm không quên cái hố Thời Không Vẫn Tinh kia, thứ đó vốn dĩ là cái bẫy do thế lực đứng sau Ngũ Tiên Giáo đặt ra cho hắn.

Hắn thản nhiên nói: "Tôi có thù với thế lực đó, mà bí mật về Chân Tiên đúng là có thật." Dứt lời, ánh mắt của nhóm Tiêu Dao Tiên Quân đột nhiên ngưng lại, kinh nghi nhìn về phía Diệp Bất Phàm.

Chân Tiên.

Vì mục tiêu này, bọn họ đã trả giá quá nhiều, dù có phải chết cũng muốn nếm thử. "Ngũ Tiên Giáo thần bí, nhưng từ cổ chí kim chưa từng xuất hiện Chân Tiên, lấy gì chứng minh?" Hồng Trần Tiên Quân ánh mắt lóe lên, lệ thanh quát hỏi. "Giáo đó hoàn toàn thoát khỏi thiên cơ, e rằng các bát giai thiên cơ sư dưới trướng các vị cũng không thể chiêm bặc được phải không?" Phân thân Diệp Bất Phàm lạnh lùng cười nói: "Tin hay không tùy các người, vả lại Ngũ Tiên Giáo cũng chỉ có ngần ấy người, hai vị Đại Thừa đánh tới cửa, một ngày là có thể thăm dò ra gốc gác ngay." "Dù có là thật, vị trí sơn môn của Ngũ Tiên Giáo trong tu tiên giới xưa nay vẫn là một ẩn số, bọn họ còn biết ẩn nặc hơn ngươi nhiều." Vĩnh Hằng Tiên Quân lạnh hừ một tiếng, rất không hài lòng.

Muốn dẫn lửa đi nơi khác thì cũng phải đưa ra bằng chứng ra hồn một chút.

Trước đây không phải chưa có ai từng thăm dò Ngũ Tiên Giáo, kết quả là chẳng đi đến đâu cả, căn bản không tìm thấy sơn môn của bọn họ. "Đợi tôi thăng cấp bát giai thiên cơ sư, nếu chư vị sẵn lòng hợp tác, tôi nguyện ý chỉ ra một con đường sáng." Phân thân Diệp Bất Phàm cười nói: "Hoặc là chư vị mời Tầm Tiên đạo nhân của Thiên Cơ Quốc ra tay, lão gia hỏa đó là cửu giai đại tiên sư, tin rằng sẽ cho các người một đáp án hài lòng." "Ngoài ra, có sáu phần xác suất chiến tranh Đông Hải là do Ngũ Tiên Giáo khơi mào, các người tự lo liệu lấy đi." Đã Ngũ Tiên Giáo nhớ nhung tới hắn, vậy thì để đám thế lực này chó cắn chó cho xong.

Đây là dương mưu.

Chương 653

Bất kể thật giả, đám lão gia hỏa Tiêu Dao Tiên Quân này cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi thăm dò.

Nói đoạn, phân thân của Diệp Bất Phàm chẳng buồn đáp lời đám người này nữa, cơ thể từ từ phân rã, tan biến như khói mây.

Mọi người nhìn cảnh này, không ai ngăn cản.

Chỉ là một phân thân thôi, bọn họ ra tay cũng vô nghĩa. "Hồng Trần huynh, lời của Diệp Bất Phàm có mấy phần thật, mấy phần giả?" Tiêu Dao Tiên Quân cau mày nhìn về phía Hồng Trần Tiên Quân.

Lão là Tiên Quân của Bắc Vực, không giao thiệp nhiều với Ngũ Tiên Giáo. "Nửa thật nửa giả, Ngũ Tiên Giáo lai lịch mờ mịt khó lường, trước đó nhãi con họ Diệp này trà trộn vào Thủy Tiên Đảo, trộm đi vật trân quý do Thời Không Tiên Quân để lại, nhờ vậy mới thuận lợi thăng cấp Hợp Thể, đa phần hắn đã biết được một số bí ẩn từ trong đó." Hồng Trần Tiên Quân trầm ngâm nói. "Ý của ông là..." Vĩnh Hằng Tiên Quân nhướng mày. "Sau chuyện nội cảnh địa Thiên Sát, nếu không tìm thấy đường thăng cấp Chân Tiên, vậy thì thăm dò chủ nhân của Ngũ Tiên Giáo vậy." Hồng Trần Tiên Quân nhạt giọng nói.

Chiến tranh Đông Hải đã tới hồi bạch nhiệt hóa, không thể dứt ra được.

Chỉ có đại tạo hóa như nội cảnh địa Thiên Sát mới khiến chiến tranh tạm thời dừng lại.

Dù là nhân tộc hay yêu tộc đều không muốn bỏ lỡ. "Đáng tiếc, lại để thằng nhãi họ Diệp chạy mất rồi." Tiêu Dao Tiên Quân thở dài, nếu đoạt xá được kẻ này, lão đâu tới mức phải đi khắp nơi tìm kiếm cơ

duyên đột phá Chân Tiên?

Ngay cả khi bây giờ đột phá thất bại, cũng có thân thể hoàn mỹ trên con đường tu tiên của Diệp Bất Phàm dự phòng. "Hắn sớm muộn gì cũng lộ ra sơ hở, lúc đó chính là cơ hội đoạt xá." "Cũng chỉ còn cách đó thôi." Tiêu Dao Tiên Quân và Hồng Trần Tiên Quân không nói thêm gì nữa, nhanh chóng dẫn theo người của mình trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Tại chỗ chỉ còn lại Vĩnh Hằng Tiên Quân và Cổ Thanh Tiên Quân.

Trường Sinh Tiên Cảnh và Ngô Đồng Tiên Tông nơi bọn họ trấn giữ chỉ có đệ tử dưới trướng tham gia chiến tranh, cấp bậc Đại Thừa chưa hề nhúng tay vào. "Vĩnh Hằng Tiên Quân muốn thăm dò Ngũ Tiên Giáo sao?" Cổ Thanh Tiên Quân ánh mắt lóe lên. "Ta còn lựa chọn nào khác sao?

Thọ mệnh sắp tới cực hạn rồi.

Mà từ khi cổng Tiên giới mở ra, mấy lão hữu lần lượt đột phá, tất cả đều thất bại và chuốc lấy cái kết thân tử đạo tiêu." Vĩnh Hằng Tiên Quân lộ vẻ bi lương.

Trong đó bao gồm cả sư huynh của Cổ Thanh Tiên Quân là Ngô Đồng Tiên Quân, chết thật thảm khốc.

Thậm chí ngay cả tiên kiếp cũng không dẫn xuống được.

Hiện nay tiên khí đã phục tô, hoàn toàn có thể chống đỡ được việc Đại Thừa đột phá Chân Tiên, lão không hiểu rõ rốt cuộc là sai lầm ở đâu dẫn tới việc không thể đột phá. "Tôi có thể cùng Vĩnh Hằng Tiên Quân đi một chuyến, truyền văn Ngũ Tiên Giáo chủ thực lực cực mạnh, để phòng hờ vạn nhất." Cổ Thanh Tiên Quân trầm ngâm nói.

Lão vừa đột phá Đại Thừa chưa lâu, mới chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, còn cách Đại Thừa viên mãn rất xa.

Nhưng mọi việc vẫn nên chuẩn bị trước. "Được." Hai người bàn bạc xong, chuẩn bị khởi hành bất cứ lúc nào.

Sơn môn Ngũ Tiên Giáo khó tìm, nhưng những địa điểm tạo hóa ngoại vi tương tự như Thủy Tiên Đảo thì Ngũ Tiên Giáo vẫn có không ít, tìm ra không khó. .....

Lúc này, bản tôn của Diệp Bất Phàm hóa thân thành một con cá voi bơi lội dưới biển, cách nơi tọa hóa của Linh Uyên khá xa.

Cho đến khi chiêm bặc thôi diễn, hoàn toàn không còn nguy hiểm, lúc này hắn mới hiện lại thân người. "Phân thân đã tan biến, xem ra tin tức đã được truyền đạt." Trong lòng Diệp Bất Phàm khẽ động, trên mặt hiện lên vẻ giễu cợt: "Chiến tranh Đông Hải ngày càng kịch liệt, Ngũ Tiên Giáo còn muốn đứng ngoài cuộc, tôi xem các người đứng ngoài cuộc thế nào." Các thế lực trong tu tiên giới, hắn nhìn không thấu mỗi Ngũ Tiên Giáo, thực sự quá bí ẩn, việc chiêm bặc và những truyền ngôn liên quan đều ít tới đáng thương.

Không lâu sau, Diệp Bất Phàm trở lại Hải Yêu Tiên Tông, sau đó lại thông qua Vân Không Sa tới Bồng Lai Tiên Tông, triệu hoán Bất Tử Tiên Thụ. "Tiền của tôi đâu?" Diệp Bất Phàm đưa tay ra. "Ông đừng nói là đấu giá Tiên Trú Cực Quang quan trọng như vậy mà một xu cũng không kiếm được nhé." "Kiếm?

Ta suýt chút nữa bị đám Đại Thừa kia phát hiện đấy!

Ta còn dám đòi tiền sao?" Bất Tử Tiên Thụ nổi giận nói. "Hử?" Diệp Bất Phàm nhíu mày: "Cuối cùng vật đó rơi vào tay ai?" "Thủy Trạch Tiên Quân." "Sao lại là lão?" "Ngươi thực sự coi mấy vị Đại Thừa Tiên Quân kia là lũ ngốc à, vì Tiên Trú Cực Quang mà đánh nhau đến chết đi sống lại sao?

Cuối cùng bọn họ hợp tác, giao vật đó cho Thủy Trạch Tiên Quân, đến lúc đó cùng vào nội cảnh địa Thiên Sát." "Lão già đó vừa hay

trong tay có Tiên Dạ Từ Quang, hai thứ phối hợp mới có thể đi lại không bị cản trở trong nội cảnh địa Thiên Sát." Bất Tử Tiên Thụ phẫn nộ nói, giọng điệu vô cùng bất mãn.

Lão và Thủy Trạch Tiên Quân là kẻ thù không đội trời chung.

Năm xưa nếu không phải đối phương truy sát, lão đã không chết, đã sớm vào nội cảnh địa Thiên Sát đoạt lấy tạo hóa rồi.

Thậm chí nói không chừng bây giờ lão đã thành tiên!

Lúc đó Diệp Bất Phàm còn dám lấy lão làm công cụ sao?

Lão Ma Tôn chắc chắn sẽ bắt tên này làm tọa kỵ! "Thủy Trạch Tiên Quân?

Tên này dạo này hỷ sự liên tiếp nhỉ." Diệp Bất Phàm sững lại.

Chân trước đạo lữ đối phương vừa mang thai, chân sau Tiên Trú Cực Quang đã tự tìm đến cửa. "Còn không phải tại ngươi!

Ngươi đây là hành vi tiếp tay cho giặc!

Tính chất vô cùng ác liệt!" Bất Tử Tiên Thụ hậm hực nói: "Viên Đản Tiên Đan chết tiệt kia của ngươi đã giúp lão có hậu đại, lại còn là sinh đôi nữa chứ!" "Sinh đôi?

Đạo lữ của lão bao nhiêu tuổi rồi?" "Tiểu thiếp mới nạp, mười tám tuổi." Diệp Bất Phàm hơi ngẩn ra, im lặng một lát rồi mắng: "Đúng là súc sinh." Diệp Bất Phàm đi tới đại sảnh trong điện rồi ngồi xuống, thuận miệng hỏi: "Tu vi của vị tiểu thiếp kia cao bao nhiêu?" "Kim Đan sơ kỳ." Bất Tử Tiên Thụ và Thủy Trạch Tiên Quân có thù sâu như biển, rảnh rỗi là lại nghe ngóng xem gã này đã chết hay chưa, đối với vị này có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay: "Nữ tử này cũng là thiên kiêu đỉnh tiêm, chẳng qua mười tám tuổi đã Trúc Cơ viên mãn." "Vừa vặn hôm đó Thủy Trạch Tiên Quân mới mua về một viên « Đản Tiên Đan », thỉnh vị Bát giai Thiên Cơ sư kia của Bồng Lai

Tiên Tông bói toán tương lai, nói rằng cô nàng này có thể chất dễ thụ thai." "Cho nên mới điểm vào sổ uyên ương này, Thủy Trạch Tiên Quân vì nàng ta hộ pháp, đập trọng kim để thành tựu Thất chuyển Kim Đan." "Trách không được." Diệp Bất Phàm hốt nhiên đại ngộ.

Tu vi quá cao thì khó lòng mang thai, tu sĩ Kim Đan tu vi thấp, độ khó khi mang thai không lớn đến thế.

Lại phối hợp với việc Thủy Trạch Tiên Quân áp chế tu vi, cùng tác dụng của « Đản Tiên Đan », đúng là có khả năng sinh ra song bào thai. "Khôi lỗi Hoàng dược sư của tôi đâu?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, có một loại dự cảm không lành. "Thủy Trạch Tiên Quân đại hỉ, hài tử còn chưa sinh ra đã bắt đầu tổ chức yến tiệc kỷ niệm mang thai một tháng, hiện giờ đang phát thiệp mời rộng rãi, mời các phương hảo hữu thân bằng đến dự tiệc." "Hoàng dược sư tự nhiên có tên trong danh sách mời." Những vị Hợp Thể Tiên Tôn nuốt vào « Đản Tiên Đan » thành công mang thai kia cũng học theo, bắt đầu tổ chức yến tiệc mang thai một tháng.

Hiện tại đã có ba mươi vị mời Hoàng dược sư rồi. "Ý gì đây?

Phải tùy hỉ sao?" Mí mắt Diệp Bất Phàm khẽ giật. "Chứ sao nữa?" "Mẹ kiếp!

Tôi phải tốn bao nhiêu tiền vào đó đây?!" Diệp Bất Phàm thầm mắng đám người này đúng là tiện nhân, làm ra mấy cái trò này nói trắng ra là để vơ vét tài sản, sớm mưu cầu phúc lợi cho con cháu hậu đại.

Còn về việc không đi?

Hoàng dược sư là một nhân viên 'tam vô': không thân phận, không bối cảnh, không tu vi cao.

Hôm nay không đi, ngày mai đan phương « Đản Tiên Đan » sẽ bị

cướp mất.

Lợi ích bên trong quá lớn, đã khiến người ta đỏ mắt, bắt đầu phải tìm cho thân phận Hoàng dược sư một vị Đại Thừa Tiên Quân làm chỗ dựa thôi.

Hợp Thể đại Tiên Tôn cũng không ngăn nổi những ánh mắt tham lam kia. "Ngươi truyền ra tin tức, nói là Hoàng dược sư chuẩn bị tham gia yến tiệc mang thai một tháng của Thủy Trạch Tiên Quân." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói.

Theo một nghĩa nào đó, Hoàng dược sư có ơn với Thủy Trạch Tiên Quân.

Chỗ dựa này chỉ có thể là gã!

Tuy nhiên muốn duy trì lâu dài, chỉ có thể nhường ra một phần lợi ích. "Được rồi." Bất Tử Tiên Thụ bất lực, lui xuống.

Diệp Bất Phàm lấy ra túi càn khôn của Vạn Sơ đại tông sư, bên trong có chừng ngàn vạn Tiên ngọc, năm mươi gốc Tiên dược, dược liệu luyện chế trận pháp khí cụ lại càng nhiều hơn.

Còn có một bộ trận pháp khí cụ Khốn Sát Bát giai hoàn chỉnh —— Tù Thiên Đại Trận. "Không hổ là Bát giai trận pháp sư, quả thực là giàu có." Diệp Bất Phàm cảm thán, dược liệu trong này đủ để cậu luyện chế mười mấy bộ trận pháp Thất giai đỉnh cấp.

Dược liệu Bát giai tuy hiếm, nhưng phối hợp với những thứ đoạt được từ nơi tọa hóa của Linh Uyên, cũng có thể chế tạo ra hai bộ. "Tấn thăng Bát giai, có bốn bộ trận pháp gia trì, chuyến đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa sẽ an toàn hơn nhiều." Điều đáng tiếc duy nhất là chỉ có thể chế tạo ra Bát giai sơ cấp, cùng lắm là vật lộn được với Đại Thừa sơ kỳ, muốn đe dọa đến tính mạng của họ thì độ khó thực sự quá lớn. "Tu vi cũng không thể bỏ bê, trước khi Thiên Sát Nội Cảnh Địa mở ra,

tu vi phải đột phá Hợp Thể hậu kỳ." Diệp Bất Phàm cân nhắc, khoanh chân tại đại điện nghiên cứu « Linh Uyên Trận Pháp ».

Cậu giống như tìm được thông thiên đại đạo, những ẩn đố trên trận pháp theo đó mà giải khai, tạo nghệ trận pháp thần tốc tiến vào Bát giai.

Chương 654

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm dặn dò Thủy Yên Tiên Tử: "Ta đã tuyên bố bế quan với bên ngoài, đại yến hôm nay của Thủy Trạch Tiên Quân, nàng hãy thay phu quân đi đi." "Anh muốn đi đâu sao?" Trong đôi mắt to của Thủy Yên Tiên Tử đầy vẻ nghi hoặc. "Bên ngoài có chút việc cần xử lý." "Ồ." Thủy Yên Tiên Tử ngoan ngoãn đáp ứng.

Diệp Bất Phàm lập tức thông qua Vân Không Sa đi tới một vùng đại dương, sau đó chuyển đường lần nữa tiến vào Bồng Lai Tiên Đảo, dùng lại thân phận Hoàng dược sư.

Hoàng dược sư mang hình tượng trung niên, mái đầu bạc trắng, cả người toát ra khí chất tiên phong đạo cốt.

Thực tế tu vi biểu lộ ra bên ngoài chỉ là Hóa Thần viên mãn. "Chư vị, hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai khai trương." Diệp Bất Phàm từ trong Đản Tiên Lâu bước ra, khóa cửa lại, treo lên biển tạm dừng kinh doanh, hướng về đám khách nhân bên ngoài chắp tay xin lỗi.

Có vẻ như vì đạo lữ của Thủy Trạch Tiên Quân mang thai song bào thai, nên việc kinh doanh của Đản Tiên Lâu ngày càng hỏa bạo, tu sĩ từ Hóa Thần đến Hợp Thể Tiên Tôn không ít.

Mười gốc Tiên dược tuy đắt, nhưng dồn hết gia sản vẫn có thể mua được.

Hơn nữa khai trương một tháng cũng không tăng giá, có thể nói Hoàng dược sư cậu là một dòng nước trong của giới kinh doanh, vô cùng lương tâm. "Hoàng dược sư, lão phu lặn lội từ Nam Hồng Vực tới đây, bị đối đãi thế này, liệu có hơi không thích hợp không?" Một lão giả cao hai mét, thân hình tráng kiện lập tức bất mãn nói.

Lão khí huyết như rồng, rõ ràng là tu sĩ của Chân Võ Tiên Tông.

Tu sĩ Hợp Thể của Chân Võ Tiên Tông sinh con đẻ cái còn gian nan hơn tu sĩ bình thường.

Họ không tu nội mà tu ngoại, chỉ riêng sức mạnh nhục thân này đã không phải Kim Đan, Nguyên Anh có thể gánh vác được.

Đúng nghĩa là một giọt tinh túy cũng có thể giết người.

Chỉ có thể tìm những tồn tại từ Hóa Thần, Luyện Hư trở lên mới có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Nhưng như vậy, độ khó sinh con lại càng tăng lên. "Sớm nghe danh Hoàng dược sư ở Bắc Vực, lão phu không ngại vạn dặm tới đây vì Đản Tiên Đan, Hoàng tiểu hữu qua loa như vậy, có phải không coi chúng ta ra gì không?" Một lão giả bát tuần ở Bắc Vực ánh mắt bất thiện nói, khu khu một Hóa Thần mà dám lên mặt sao?

Nếu không phải mới đến không tiện gây sự, lão đã sớm âm thầm ra tay cướp đoạt rồi.

Các tu sĩ khác cũng ồn ào, tùy tiện kéo ra một người tu vi cũng cao hơn Hoàng dược sư, hiển nhiên không lấy được « Đản Tiên Đan » là không chịu thôi.

Diệp Bất Phàm cười khổ, vội vàng liên tục chắp tay cầu xin tha thứ: "Thế này đi, ngày mai các vị tới đây, tôi sẽ giảm giá 20% cho chư vị, hơn nữa còn ra mắt sản phẩm mới « Lục Vị Địa Hoàng Hoàn », là phiên bản tăng cường, có hiệu quả kéo dài thời gian." Trước đó cậu từng tung ra « Lục Vị Địa Hoàng Hoàn », phản ứng bình thường, dù sao thuốc tráng dương tư âm thì quá nhiều rồi.

Nhưng phương diện kéo dài thời gian lại là một nan đề cực kỳ khó công phá trong tu tiên giới.

Thân thể cường tráng không có nghĩa không phải là 'nam nhân phút

mốt'.

Giống như Diệp Bất Phàm đây, thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác sẽ nhạy cảm hơn người thường, sự kích thích khi làm chuyện phòng sự cũng sẽ mạnh hơn.

Trường hợp tu sĩ cảnh giới thấp sướng quá mà chết không phải là không có. "..." "Ồn ào cái gì?!" Lão giả tráng kiện của Chân Võ Tiên Tông nghe thấy vậy, lập tức biến sắc, gầm lên với những người khác.

Tiếng như sấm nổ, nháy mắt áp chế toàn trường.

Những người khác thấy thế cũng tắt hỏa.

Nghĩ thầm vừa nãy hình như chính ông là người ồn ào nhất mà.

Vị lão giả này là đồ đệ của Chân Võ Đại Đế, Bá Cổ Tiên Tôn, có thể so với Linh bảo đỉnh cấp di động.

Dưới Đại Thừa không có bất kỳ tồn tại nào có thể đánh phá phòng ngự của lão. "Đám súc sinh các ngươi, lão phu ghét nhất là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu." Bá Cổ Tiên Tôn hừ lạnh, lập tức gấp gáp truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Hoàng tiểu hữu, « Lục Vị Địa Hoàng Hoàn » này thật sự có thể kéo dài sao?

Kéo dài được bao lâu?

Có tác dụng phụ không?" Luyện thể công pháp của lão rất đặc thù, cảm ứng với kẻ địch cực kỳ nhạy bén, uy lực cũng phi thường bất tục.

Duy nhất một điểm yếu là do quá nhạy cảm dẫn đến thời gian ngắn ngủi. "Đan dược này dùng Tiên dược hoàn toàn tự nhiên, không chất phụ gia, không tác dụng phụ." Diệp Bất Phàm ra dáng một vị lão trung y: "Về phần kéo dài bao lâu thì tùy thể chất, mạo muội hỏi Bá Cổ Tiên Tôn mỗi lần được bao lâu?" "Hai phút." "...

Yên tâm, hoàn dược này có thể giúp ông kiên trì nửa canh giờ." "Nửa canh giờ?" Bá Cổ Tiên Tôn mừng rỡ quá mức, lập tức không ngăn cản Hoàng dược sư nữa, cười nói: "Hoàng tiên sư, dạo này nếu có ai dám đụng đến cậu, lão phu nhất định sẽ không tha cho hắn!" Nói xong, lão mang theo ánh mắt đe dọa nhìn về phía mấy nam tử có khí tức âm trầm trong đám đông.

Mục đích của mấy người này không phải là « Đản Tiên Đan », mà là đan phương.

Lợi ích khổng lồ trước mắt, cộng thêm Hoàng dược sư không có bối cảnh, tu vi thấp, đã sớm có người nhắm vào cậu. "Nửa canh giờ không đủ nha, liệu có loại nào duy trì được một ngày không?" Cũng có người không hài lòng với hiệu quả. "...

Đan dược này chủ yếu là tư âm tráng dương, kéo dài chỉ là phụ trợ, tuy nhiên sau này tôi sẽ tung ra « Kim Thương Bất Đảo Đan »." Diệp Bất Phàm mỉm cười giải thích.

Một viên đan dược mà bao trọn mọi công hiệu thì cậu kiếm tiền bằng gì nữa?

Đám tu sĩ lập tức cười rộ lên, lục tục trở về chờ đợi tin tức. "Ai, phải tìm cho thân phận Hoàng dược sư một chỗ dựa thôi, nếu không sớm muộn gì cũng có họa diệt môn." Diệp Bất Phàm thầm than trong lòng.

Không nói đến tu tiên giới, ngay cả người hiện đại xuyên không về triều đại cổ xưa, nếu không có bối cảnh cường đại mà tùy ý khai phát dược phẩm, thuốc súng thì việc đầu tiên không phải là phát tài, mà là chết.

Cho dù có bối cảnh cường đại, chỗ dựa cũng sẽ ăn miếng to nhất, cho anh chút lợi nhuận đã là chỗ dựa nhân từ rồi.

Cậu thong thả đi tới Bồng Lai Tiên Tông, leo lên bậc thang.

Lúc này đạo trường của Thủy Trạch Tiên Quân đã chật kín khách khứa, người có thể tham gia yến tiệc mang thai tối thiểu cũng là Hợp Thể, Hoàng dược sư chỉ là một Hóa Thần đúng là hàng hiếm.

Tuy nhiên những đại lão này không hề khinh miệt, ngược lại còn trò chuyện rất nhiệt tình.

Diệp Bất Phàm đau lòng đưa ra lễ vật, tìm một bàn rượu ngồi xuống.

Khéo làm sao, bên cạnh bàn rượu lại là Vạn Sơ đại tông sư, Kính Huyền Tử và mấy người nữa. "Kiến quá Vạn Sơ tiền bối, Kính Huyền Tử tiền bối..." Diệp Bất Phàm khách khí chắp tay. "Ân, sớm nghe danh Đản Tiên Đan của Hoàng tiểu hữu, tặng lão phu một viên thì sao?" Vạn Sơ đại tông sư hững hờ gật đầu, tùy khẩu nói.

Thấy Hoàng dược sư do dự, lông mày lão dựng ngược lên, ngữ khí lạnh lùng: "Sao?

Không nỡ à?" "Nỡ chứ, Vạn Sơ đại tông sư đã nhìn trúng đồ của vãn bối, đó là vinh hạnh của vãn bối." Mặt Diệp Bất Phàm trắng bệch, vội vàng lấy đan dược dâng lên.

Lão nhận lấy, bấy giờ mới mãn ý gật đầu.

Kính Huyền Tử, Phù Du Tử mấy người nhìn mà động tâm, nhưng không có da mặt dày như Vạn Sơ đại tông sư, trực tiếp đòi hỏi một vãn bối Hóa Thần thì quá mất giá.

Dù sao mười gốc Tiên dược cũng không quá đắt, thế là trực tiếp bỏ tiền mua một viên. "Lão già Vạn Sơ này, ở nơi tọa hóa của Linh Uyên sao không có ai đánh chết lão đi nhỉ?" Diệp Bất Phàm thầm mắng.

Hôm qua lão này ở trước mặt cậu còn không dám thở mạnh, giờ

thì đến lượt cậu không dám thở mạnh trước mặt lão.

Trong yến tiệc, Thủy Yên Tiên Tử ngồi cùng bàn với các nữ tu đang tò mò quan sát Hoàng dược sư, nàng chống cằm, nhớ lại lời đại cô tiểu cô nói trước khi xuất giá.

Nàng nên sinh con rồi.

Không chỉ vậy, mấy ngày trước mấy vị nữ trưởng bối của Tiêu Dao Tiên Tông cũng đến nhà nàng, xúi giục nàng đi mua một viên.

Tân hôn đã mấy tháng, Thủy Trạch Tiên Quân đã có song bào thai rồi mà nàng chẳng có động tĩnh gì.

Thậm chí họ còn hỏi nàng xem Trịnh Thạch phương diện kia có vấn đề gì không, khiến Thủy Yên Tiên Tử xấu hổ không dám trả lời. ... "Ha ha ha!

Hoàng dược sư, đan dược của ngươi rất tốt, bản tiên quân rất hài lòng!" Trong yến tiệc, Thủy Trạch Tiên Quân ôm đạo lữ xuất hiện, gương mặt già nua tràn đầy hớn hở.

Đạo lữ của gã tên Sở Ấu Lăng, vốn là tiểu thiếp, giờ đã thành chính cung.

Nàng trắng trẻo xinh đẹp, khí chất thanh lệ, quan trọng là trên người nàng có một luồng sức sống thanh xuân mà không một nữ tu cảnh giới cao nào có được.

Sau khi trở thành nhân thê, khí tức thanh xuân pha lẫn một chút phong vận thiếu phụ, có một hương vị khác biệt. "Kiến quá tiền bối." Sở Ấu Lăng biểu tình căng thẳng cục túc, khoan thai hành lễ với Diệp Bất Phàm.

Nàng vốn là tu sĩ của tiểu gia tộc, đột ngột trở thành đạo lữ của Thủy Trạch Tiên Quân, có thể nói là cá chép hóa rồng, ý thức về thân phận vẫn chưa kịp chuyển đổi. "Hoàng mỗ sao có tư cách để phu nhân

hành lễ?

Hoàng dược sư kiến quá phu nhân." Diệp Bất Phàm giật mình, vội vàng tiến lên hành lễ.

Cô bé này tuy mới vào Kim Đan nhưng thân là đạo lữ của Thủy Trạch Tiên Quân, địa vị quá cao rồi. "Kiến quá phu nhân." Một đám khách khứa cũng chúc hạ.

Chương 655

Rất nhanh, đại yến bắt đầu, đủ loại ca cơ, vũ nữ múa hát giữa yến tiệc, vô cùng nỗ lực.

Diệp Bất Phàm tươi cười ngồi bên bàn rượu, dùng thân phận Hoàng dược sư chào hỏi các phương.

Yến tiệc kéo dài đến đêm khuya mới tan.

Diệp Bất Phàm là người cuối cùng, không đợi Thủy Trạch Tiên Quân rời đi, cậu vội vàng tiến lên nói: "Tiền bối, vãn bối có một việc muốn cầu xin." "Việc gì?" Thủy Trạch Tiên Quân nhíu mày, lộ ra vẻ không vui: "Bản tiên quân không hứng thú với mấy chuyện vặt vãnh." Tuy nói người này có chút ơn nghĩa với gã, nhưng vẫn chưa đến mức dùng ơn nghĩa đó để khiến một Tiên Quân đường đường như gã phải làm việc.

Sở Ấu Lăng bên cạnh thì đầy vẻ tò mò, nũng nịu nói: "Tiên quân, nghe thử xem mà." Nếu không có « Đản Tiên Đan », nàng sẽ không có địa vị như hiện tại, càng không thể hưởng thụ đãi ngộ này, có thể nói người này đã thay đổi vận mệnh cả đời nàng.

Nàng mới là người cảm kích Hoàng dược sư nhất. "Khụ khụ, hiện tại việc kinh doanh của Đản Tiên Lâu hơi căng thẳng, có quá nhiều kẻ âm thầm dòm ngó, vãn bối muốn đưa sản nghiệp này vào danh nghĩa của Thủy Trạch Tiên Quân để cầu được che chở." "Nếu Thủy Trạch Tiên Quân bằng lòng để mắt đến, vãn bối nguyện giao ra 40% lợi nhuận." Diệp Bất Phàm nghiến răng, trầm giọng nói. "Bốn thành?" Thủy Trạch Tiên Quân đạm đạm nói: "Ngươi nghĩ bản tiên quân coi trọng sao?

Càng không có thời gian rảnh rỗi đi quản lý kinh doanh gì đó."

"Không hứng thú, tiểu bối đi tìm người khác đi." Kinh doanh của Đản Tiên Lâu đối với Hợp Thể mà nói thì rất khả quan, nhưng đối với Đại Thừa Tiên Quân thì không đáng nhắc tới.

Hơn nữa ở tầng thứ này, đại bộ phận Tiên dược, Tiên ngọc đều vô dụng, chỉ có những tuyệt thế hi trân đỉnh cấp mới có ích.

Nói xong, gã xoay người định đi. "Tiền bối." "Hử?!" Thủy Trạch Tiên Quân đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Dường như nếu Hoàng dược sư dám nói thêm một chữ nào nữa, vị này sẽ không ngần ngại mà vỗ chết cậu. "Mẹ nó, đám Đại Thừa này đúng là lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng." Diệp Bất Phàm thầm mắng, đợi mình tấn thăng Đại Thừa, thế nào cũng phải bắt Thủy Trạch Tiên Quân làm công cho mình vài trăm năm. "Phu quân ~" Sở Ấu Lăng ôm lấy cánh tay Thủy Trạch Tiên Quân, kiều thanh nói: "Dù sao cũng chỉ là một việc kinh doanh thôi mà, phu quân không cần quản lý, Lăng nhi ở Bồng Lai Tiên Tông cũng rảnh rỗi, vừa vặn có thể quản lý một chút." Cô bé mười tám tuổi đang tuổi hiếu động, cả ngày nhốt mình trong Bồng Lai Tiên Tông sao mà chịu được, sẵn dịp mượn việc kinh doanh Đản Tiên Lâu để ra ngoài dạo chơi.

Nàng cũng thông minh, đỏ mặt thì thầm: "Có Đản Tiên Đan rồi, sau này mình còn sinh thêm hài tử mà, có việc kinh doanh này thì tài nguyên tu luyện cho hài tử tương lai của chúng ta cũng có chỗ dựa rồi." Thủy Trạch Tiên Quân ngẩn ra, thần tình trở nên ôn nhu, ha ha cười nói: "Được được được, Lăng nhi nói gì là nấy, chiều ý nàng vậy." "Tạ phu quân." Sở Ấu Lăng ngọt ngào nói.

Diệp Bất Phàm thấy thế, hướng Sở Ấu Lăng chắp tay rồi rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông. "Bốn thành lợi nhuận hơi nhiều một chút, nhưng thắng ở chỗ kiếm tiền ổn định, chi phí lại không cao." Diệp Bất Phàm tuy có chút đau lòng nhưng về cơ bản vẫn hài lòng.

Thân phận đặt ở đây, nếu đổi thành Tiên Quân khác, e là sẽ nuốt sạch 99% luôn.

Ngày hôm sau.

Tin tức Đản Tiên Lâu thuộc về Thủy Trạch Tiên Quân truyền ra, một số kẻ đỏ mắt lập tức tắt hỏa, không dám dòm ngó nữa.

Mà Sở Ấu Lăng cũng chạy tới, ra dáng giúp đỡ quản lý.

Nhưng rất nhanh nàng liền không hay tới nữa.

Bởi vì đan dược bán ra toàn là dành cho nam tu dùng, nàng da mặt mỏng sao chịu nổi khi đối mặt với những thứ này mỗi ngày? "Hừ, nhỏ vẫn là nhỏ, nếu tôi mà tung ra sản phẩm 'búp bê bơm hơi' thì cô không sợ chết khiếp mới lạ." Diệp Bất Phàm đầy vẻ khinh thường, lười quản nàng, tự mình trở về Linh Cư Cung chuẩn bị đột phá Bát giai trận pháp sư.

Tất nhiên, họ Diệp cậu không thật sự định làm búp bê gì đó.

Đây là tiệm thuốc, chứ có phải tiệm đồ chơi người lớn đâu!

Linh Cư Cung.

Ban ngày Diệp Bất Phàm tham ngộ thần thông diệu pháp như « Tha Tâm Thông », « Đại Huyễn Linh Đồng », « Linh Uyên Trận Pháp », nâng cao thần thông và tạo nghệ trận pháp.

Thỉnh thoảng cùng Thủy Yên Tiên Tử tới nhiệm vụ điện của Tam Tiên Thành nhận một nhiệm vụ nhỏ, lấy danh nghĩa làm nhiệm vụ để ra ngoài du ngoạn.

Buổi tối thì luyện chế « Tiên Thiên Nhất Khí Đan » và yêu đan để tăng tu vi.

Việc luyện khí của Minh Vương và kinh doanh của Đản Tiên Lâu hưng thịnh, Tiên dược không ngừng, tu vi của Diệp Bất Phàm tiến

triển vượt bậc, ngay cả nhục thân cũng tăng tiến theo.

Một tháng sau.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi phòng bế quan, vận động gân cốt, thể phách đã tiếp cận Hợp Thể trung kỳ, tiến độ thật đáng mừng. "Trong vòng một năm, nhục thân sẽ triệt để đột phá Hợp Thể trung kỳ, thực lực sẽ tăng cường lần nữa, không biết như lời Tầm Tiên Đạo Nhân nói, trong vòng mười năm Thiên Sát Nội Cảnh Địa mở ra, cụ thể là khi nào." Diệp Bất Phàm cân nhắc, cuối cùng lắc đầu, ánh mắt đảo qua, biểu tình hơi khựng lại, cầm lấy một chiếc hộp gỗ đàn hương trên bàn trà đại sảnh.

Đồ của cậu cơ bản đều để trong Chưởng Trung Càn Khôn, cái này chỉ có thể là của tiểu Thủy Yên.

Mở ra xem, bên trong nằm chễm chệ một viên dược hoàn.

Diệp Bất Phàm càng nhìn càng thấy quen mắt. "Đản Tiên Đan?" Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ, lập tức ánh mắt xẹt qua vẻ kinh hỉ.

Rõ ràng là tiểu Thủy Yên nhờ người mua, điều này chứng tỏ nàng đã có ý muốn quan hệ của hai người tiến thêm một bước!

Đêm đó, cậu thắp hương tắm rửa, vô cùng thành tâm bước vào tẩm cung.

Thủy Yên Tiên Tử mặc váy bách điệp, đôi chân ngọc thon dài, lúc này đang khoanh chân trên sập thổ nạp tu luyện.

Diệp Bất Phàm ngồi bên cạnh nàng, mũi thoang thoảng hương thơm dịu nhẹ.

Thủy Yên Tiên Tử đôi má ửng hồng, hàng mi cong vút khẽ run, từ từ mở đôi linh mâu.

Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon gọn, mịn màng của nàng.

"Diệp Bất Phàm, tằng tổ phụ bắt đầu thúc giục chúng ta... chúng ta nên có một đứa con rồi." Thủy Yên Tiên Tử cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Đại hôn đến giờ đã hơn một năm.

Thời gian qua nàng đã chấp nhận Trịnh Thạch chính là Diệp Bất Phàm, trong lòng dần dần chồng lấp hai người làm một.

Tất nhiên, điều này có liên quan đến tính tình đơn thuần thiện lương của nàng.

Đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm vạch trần chân thân của Diệp Bất Phàm rồi. "Ân, thử xem sao." Diệp Bất Phàm thâm tình chú thị, nâng chiếc cằm thon của Thủy Yên Tiên Tử lên, khẽ hôn tới.

Thủy Yên Tiên Tử ban đầu thẹn thùng, nhưng mùi vị trên người Diệp Bất Phàm dần khiến nàng ý loạn tình mê, bắt đầu đáp lại.

Có điều chuyện giường chiếu chung quy vẫn còn xa lạ, tỏ ra khá vụng về.

Diệp Bất Phàm từ từ cởi bỏ y phục trên người nàng, lộ ra cơ thể kiều diễm không tỳ vết như bạch ngọc.

Dung nhan tuyệt mỹ, khí chất thanh thuần, tóc thề xõa trên gối, cánh tay ngọc ôm lấy cổ Diệp Bất Phàm, ánh mắt mơ màng. "Bạch Hổ?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc. "Không cho phép nói chuyện." Thủy Yên Tiên Tử thân thể cứng đờ, thẹn đến không chịu được, rúc vào trong chăn giấu đầu đi. "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm cười khan hai tiếng, quăng quần áo của mình sang một bên, chui vào chăn.

Một hồi lâu sau, ngay khi họ Diệp định đại chiến một trận, Thủy Yên Tiên Tử linh mâu như nước, nhỏ giọng nói: "Sau này, đừng làm kẻ địch với Tiêu Dao Tiên Tông của em được không?" Ở cùng Diệp Bất Phàm quá lâu, nàng đã hiểu tu vi, thần thông của đối phương tiến

triển nhanh như thế nào.

Một khi bước vào Đại Thừa viên mãn, đó chính là tai nạn của Tiêu Dao Tiên Tông. "Ta vốn chưa từng nhắm vào Tiêu Dao Tiên Tông." Diệp Bất Phàm khẳng định, rất là bất lực.

Trừ khi cậu có thể hoàn toàn áp chế Tiêu Dao Tiên Quân, nếu không đối phương không thể nào tha cho cậu, những kẻ tu luyện đến Đại Thừa thì khao khát trường sinh vượt qua tất cả, dù phải trả giá bằng tính mạng cũng muốn thử. "Em không muốn các anh tàn sát lẫn nhau." Đôi mắt đẹp của Thủy Yên Tiên Tử phủ sương mù, giọng nói nghẹn ngào.

Đây mới là điểm đau khổ nhất của nàng. "Ta sẽ dốc hết khả năng để kiềm chế, tránh tình huống xấu nhất xảy ra." Diệp Bất Phàm hôn đi những giọt nước mắt. "Ân." Thủy Yên Tiên Tử khẽ gật đầu.

Bỗng nhiên, nàng rên khẽ một tiếng, răng trắng cắn chặt môi đỏ, cánh tay ngọc ôm chặt cổ Diệp Bất Phàm, đôi mắt hiện lên vẻ ủy khuất.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua thiên song rắc lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vệt lệ của Thủy Yên Tiên Tử.

Đôi mắt nhắm nghiền, đôi mày thanh tú nhíu chặt, dường như đang gặp ác mộng gì đó.

Diệp Bất Phàm đưa ngón tay vuốt phẳng nỗi u sầu giữa lông mày của nàng.

Sau đó đôi mày lại nhíu lại, Diệp Bất Phàm nhướn mày, lại dùng ngón tay vuốt phẳng.

Thủy Yên Tiên Tử lại nhíu mày, rúc sâu vào lòng Diệp Bất Phàm.

Cậu nheo mắt, chui vào trong chăn. "Ân..." Thủy Yên Tiên Tử khẽ rên một tiếng, đột ngột mở mắt, tay nhỏ siết chặt tấm chăn nhung. "Em muốn ngủ." Thủy Yên Tiên Tử u oán nói. "E là nàng không ngủ được rồi." Cái đầu của Diệp Bất Phàm ló ra khỏi chăn.

Chương 656

"..." Đêm khuya, dư vận trên mặt Thủy Yên Tiên Tử vẫn chưa tan, nàng mệt mỏi thiếp đi.

Diệp Bất Phàm cũng không trêu chọc nàng nữa, bước xuống giường trở về phòng bế quan. "Đoạt lấy nguyên âm, tu vi lại tăng trưởng thêm một tia." Diệp Bất Phàm quan sát đạo chủng trong cơ thể.

Tuy nói không có phần sau của « Âm Dương Tiên Ma Kinh », nhưng cậu có phần đầu, vẫn có chút hiệu quả, chỉ là không quá mạnh. "Không bao lâu nữa sẽ tiến vào Hợp Thể hậu kỳ, chuyến đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa nhất định phải tìm được « Thiên Sát Chân Ma Công », để chuẩn bị cho việc đột phá Đại Thừa." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Đột phá Đại Thừa cần rất nhiều thứ: Đại Thừa đan, « Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp », đạo trường thích hợp, vân vân.

Về phương diện đan dược, dù là đan phương hay dược liệu, đặt ở bất kỳ tiên môn nào cũng thuộc về tài nguyên tối cao, cậu muốn thu thập đủ thì độ khó cao đến vô lý.

Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp là pháp môn độc quyền cho con đường tu tiên hoàn mỹ, đã thất truyền từ thời thượng cổ, bên ngoài lưu truyền chỉ là tàn thiên.

So sánh ra thì nhục thân Đại Thừa đơn giản hơn nhiều, chẳng cần nhiều thứ đến thế. "Phương diện đan dược liệu và « Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp » tạm thời giao cho Hôi y phân thân thu thập, đào phần quật mộ, tổng cộng cũng tìm được vài thứ chứ?" Diệp Bất Phàm tâm niệm khẽ động, lập tức bấm quyết truyền tấn cho Hôi y phân thân.

Trước đó cậu để Hôi y phân thân đi theo con đường của Lý Thủy

Thủy, Tiêu Mật Đào để tìm phần Hợp Thể của « Thiên Sát Chân Ma Công », đáng tiếc đối phương vẫn chưa có tin tức truyền về, hiển nhiên không mấy thuận lợi.

Làm xong những việc này, Diệp Bất Phàm tiếp tục tu luyện theo trình tự.

Ban ngày tu luyện, cải tạo thần thông, buổi tối luyện đan tu hành, sẵn tiện giao lưu tốt đẹp với Thủy Yên Tiên Tử.

Có quan hệ xác thịt, tình cảm hai người ngày càng hòa hợp.

Không giống tiểu la lỵ hay Tiên Mộng Thiên Quân, tiểu Thủy Yên đối với cậu một lòng một dạ, cộng thêm thể chất Bạch Hổ, trải nghiệm trên giường thực sự tuyệt vời.

Nhờ có sự giúp đỡ của cậu, tiến độ tu vi của tiểu Thủy Yên cũng tiến triển thần tốc.

Thoắt cái, ba năm rưỡi đã trôi qua.

Ngày hôm đó, trên không trung Hải Yêu Tiên Tông, huyết kiếp từ từ tiêu tán.

Long Hoàng, Long Chủ hai vị Yêu tộc lão tổ nhìn về phía Thanh Trúc Lâu như thể thấy quỷ. "Cái tên này rốt cuộc là thế nào?

Tốc độ tu luyện có phải quá tà môn rồi không?" Long Hoàng nhe răng, ngay cả lão cũng có chút đố kỵ.

Nếu lão có tốc độ tu luyện này, nói không chừng giờ đã đột phá Chân Tiên rồi.

Chưa đầy bốn năm, khoảng thời gian này đối với tầng thứ của họ chỉ như một cái chớp mắt. "Hợp Thể hậu kỳ..." Long Chủ nhíu mày, trầm giọng nói: "Thực lực tiểu tử này vốn dĩ đã biến thái, giờ mạnh đến mức nào rồi?" ... "Dưới Đại Thừa sớm đã không có đối thủ,

nhưng trên Đại Thừa..." Long Chủ kinh ngạc: "Ngươi không nghĩ là hắn có thể địch nổi một vị Đại Thừa chứ?" Khoảng cách giữa Hợp Thể và Đại Thừa giống như trời vực, không thể đo lường theo lẽ thường.

Diệp Bất Phàm có yêu nghiệt như tiên cũng không bước qua được rào cản này. "Bây giờ tự nhiên là chưa, nhưng nếu nhục thân, pháp tắc của hắn toàn bộ tiến vào Hợp Thể đại viên mãn thì sao?

Chưa biết chừng có thể làm được điều chưa từng có từ trước đến nay, Hợp Thể có thể tranh cao thấp với Đại Thừa." Long Hoàng u u nói.

Trong Yêu tộc, lão là người hiểu Diệp Bất Phàm nhất.

Đối phương ba năm rưỡi trước ở cảnh giới Hợp Thể đã cử thế vô địch, theo cảnh giới đề thăng, khoảng cách với Đại Thừa sớm muộn cũng sẽ bị xóa nhòa. "Vậy thì ta rất mong chờ, tiểu tử này có thù oán với rất nhiều Đại Thừa Tiên Quân của nhân tộc, tin rằng đến ngày đó sẽ gây ra không ít phiền phức cho đám người kia." Long Chủ đại cười nói.

Diệp Bất Phàm đối với họ là bạn không phải thù, dù là hiện tại hay tương lai đều không có xung đột lợi ích nào. "Đáng tiếc, hắn không có ý định tham gia chiến tranh, nếu không có thể giúp chúng ta không ít." Long Hoàng bỗng khẽ thở dài, lông mày đầy vẻ mệt mỏi.

Chiến tranh Đông Hải đã đánh nhau nhiều năm, đôi bên tổn thất thảm trọng.

Hôm nay ngươi đánh chiếm một vùng biển của ta, ngày mai ta chiếm một hòn đảo của ngươi, cứ giằng co qua lại khó phân thắng bại.

Nguyên nhân chủ yếu là các Đại Thừa Tiên Quân nhân tộc không

chịu liều mạng, đánh không lại là gọi người, không thì chạy trốn, lợi dụng trận pháp để ngăn cản.

Chủ yếu là chiêu bài 'ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, đừng khinh lão già nghèo'.

Nếu không cuộc chiến toàn diện ba năm trước đã sớm định đoạt thắng thua rồi.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Trong chiến tranh, một số Tiên dược tuyệt chủng và truyền thừa đã xuất hiện, giúp ích rất nhiều cho Đại Thừa của đôi bên.

Một số tân sinh đại thiên kiêu cũng lần lượt trỗi dậy, ẩn ẩn có thế thay thế thế hệ tiền bối.

Diệp Bất Phàm tuổi không lớn, nhưng những năm qua rất ít lộ mặt, trong mắt đám tân sinh đại kia đã là chuyện của quá khứ.

Đề tài thảo luận lúc trà dư tửu hậu không phải là cậu, mà là phân thân của cậu.

Cái gã đào mộ đào đến tận mộ tổ tông của Chân Ma Tiên Quân kia, hiệu là Tôn Khuyết Đức. ... "Phù ——!" Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong Thanh Trúc Lâu, thở hắt ra một hơi, đôi mắt hé mở tỏa ra một luồng uy áp tuyệt thế.

Không gian thời gian xung quanh vặn vẹo, tầng tầng lớp lớp, như thể vô số thời không song song chồng chéo lên nhau. "Hợp Thể hậu kỳ, đạo chủng đại thành." Diệp Bất Phàm nội thị nguyên thần, đạo chủng tại vị trí đan điền đã triệt để trưởng thành, từ kích thước cánh tay lớn lên thành kích thước bắp đùi, cành lá sum suê, ánh sáng đen trắng lấp lánh.

Chỉ riêng cường độ pháp tắc đã không hề kém cạnh so với Hợp Thể đại viên mãn.

Không chỉ vậy, bên cạnh Thời Không Đạo Chủng còn có một cái cây nhỏ hình thanh kiếm, tỏa ra uy áp cường đại.

Kiếm Chi Đạo Chủng.

Ba năm trước Diệp Bất Phàm đã ngưng tụ thành đạo chủng, giờ đây lớn mạnh đáng mừng, coi như bù đắp được khuyết điểm tấn công không đủ của cậu.

Điểm chưa hoàn mỹ là nhục thân của Diệp Bất Phàm vẫn dừng lại ở Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong.

Ba năm qua cậu dồn toàn bộ tâm trí vào tu vi, chưa chuyên tâm vào nhục thân. "Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, vận chuyển hai môn thần thông, khí tức toàn thân bạo tăng, vô hạn tiếp cận Đại Thừa sơ kỳ.

Cậu chụm hai ngón tay thành kiếm chỉ, khẽ gạt về phía trước.

Một luồng kiếm khí mảnh như sợi chỉ đột phá, đột nhiên biến mất trong hư không, sau đó lù lù hiện ra ở cách đó mấy trượng, chém đứt chiếc chuông nhỏ treo trên cửa.

Uy năng không mạnh, nhưng Diệp Bất Phàm lại rất hài lòng. "Sự khống chế đối với pháp tắc thời không đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, một kiếm chém ra không hề gây ra chấn động thời không, Hợp Thể đại viên mãn cũng rất khó phát giác." Thời không chi đạo cộng với kiếm đạo.

Hiện giờ nếu Diệp Bất Phàm đối mặt với đám Hợp Thể Tiên Tôn liên thủ ở nơi tọa hóa của Linh Uyên, chỉ cần dùng thủ đoạn ám sát không tiếng động này, chưa đầy mười nhịp thở đã có thể giết sạch sành sanh tất cả. "Đại Huyễn Kiếp Đồng." Giữa lông mày Diệp Bất Phàm nứt ra một khe hở, nhãn đồng màu vàng u u, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã không thể dứt ra được. 【 Đại Huyễn Kiếp Đồng ·

Pháp bản nguyên sơ giai: Nhận biết bản chất vạn vật, ánh mắt gây ảo giác, tâm ma tự sinh, có thể ảnh hưởng tới Đại Thừa Tiên Quân. 】【 Tác dụng phụ: Cực kỳ tiêu hao thần hồn chi lực, thi triển đối với kẻ có cảnh giới cao hơn bản thân dễ bị phản phệ. 】【 Nghịch chuyển tác dụng phụ: Bổ sung thần hồn chi lực, thi triển đối với kẻ có cảnh giới cao hơn bản thân dễ được chữa lành. 】 Môn đồng thuật này dung hợp « Pháp Kiếp Đồng » và « Đại Huyễn Linh Đồng » ở nơi tọa hóa của Linh Uyên, lực công kích bình thường nhưng năng lực gây ảo giác thì mạnh mẽ vô cùng.

Dưới Đại Thừa, chỉ cần bí bảo phòng ngự thần hồn không quá mạnh, cơ bản bất kỳ tu sĩ nào bị nhìn chằm chằm cũng sẽ thất thần trong một nhịp thở.

Một nhịp thở, Diệp Bất Phàm có thể giết kẻ địch mấy trăm lần.

Không chỉ vậy, trong ba năm rưỡi qua cậu còn hoàn thiện diễn hóa « Định Thân Thuật », « Định Thần Thuật », suy diễn ra pháp bản nguyên « Định Tự Quyết », định thân, định thần, định hồn.

Đại Thừa sơ kỳ cũng phải đình trệ một thoáng chốc.

Đáng nhắc tới nhất là thần thông độn thuật của họ Diệp, Kinh Hồng Huyết Độn và Tế Mệnh Huyết Độn đã dung hợp pháp tắc thời không, cải tạo thành « Thời Không Tế Mệnh Độn ».

Tốc độ vượt xa thiên phú thần thông của đám yêu tộc như Kim Ô, Thanh Loan.

Đối mặt với Đại Thừa, cậu thực sự đã có năng lực chạy thoát.

Phương diện tấn công cũng không bỏ bê, « Chân Ma Kiếm Trận », « Tiên Ma Kiếm Trận » được cải tạo tăng cường, chỉ đợi nhục thân tấn thăng Hợp Thể trung kỳ, lúc đó dựa vào bản mệnh linh bảo, cậu thực sự có thể so găng với Đại Thừa sơ kỳ.

Ba năm rưỡi đối với cậu là một cuộc đại lột xác.

Diệp Bất Phàm ổn định đạo chủng nửa ngày, bước ra khỏi Thanh Trúc Lâu, chắp tay cười nói: "Đa tạ Long Hoàng tiền bối đã cung cấp đạo trường." "Ân, bản hoàng phản tổ còn cần bao lâu nữa?" Long Hoàng gật đầu, chuyển chủ đề, vẻ mặt không mấy vui vẻ hỏi.

Mấy năm nay lão trơ mắt nhìn con trai của Kim Ô Tiên Quân là Kim Bất Lương, tiểu công chúa Thanh Hòa Nhi của tộc Thanh Loan cùng các thiên kiêu khác phản tổ thành công, tỏa sáng rực rỡ trên chiến trường tiền tuyến, thậm chí ngay cả Ngao Bệnh, đệ tử danh nghĩa của Diệp Bất Phàm, cũng phản tổ thành công rồi.

Ngược lại là lão, phản tổ sớm nhất mà đến giờ vẫn chưa xong.

Lão nghi ngờ Diệp Bất Phàm cố tình.

Chương 657

"Sau chuyến đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa, chắc là cũng hòm hòm rồi." Diệp Bất Phàm biết không thể trì hoãn thêm nữa, đành phải nói. "Tốt!" Sắc mặt Long Hoàng bấy giờ mới dịu đi đôi chút, lão nhíu mày: "Sao, ngươi thật sự muốn đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa?

Tuy nói ngươi đã Hợp Thể hậu kỳ, nhưng đối mặt với đám Đại Thừa nhân tộc kia thì vẫn còn quá yếu." Gần đây, Nam Hải ở phía nam Đông Hải phát sinh dị biến, xuất hiện cảnh tượng mờ ảo của một phương thế giới.

Nhân tộc đã xác định nơi đó chính là Thiên Sát Nội Cảnh Địa, theo tính toán thì khoảng một năm nữa sẽ mở ra. "Ha ha, có mấy vị tiền bối ở đây, tin rằng tôi sẽ an toàn vô sự." Diệp Bất Phàm cười nói, đầy vẻ không để tâm.

Cậu đã tấn thăng Bát giai trận pháp sư, trong tay có năm bộ trận pháp, mà bộ trận pháp muốn chế tác nhất là « Đại Na Di Tiên Trận » đã thu thập đủ 80% dược liệu.

Một khi thành công, có thể na di truyền tống khoảng cách cực xa, Đại Thừa viên mãn cũng không đuổi kịp. "An toàn vô sự?

Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện cho đám Tiêu Dao, Hồng Trần tìm được bí mật tấn thăng Chân Tiên ở Thiên Sát đi, nếu không chúng vẫn sẽ nhắm vào ngươi thôi, lúc đó ta cũng khó lòng cứu ngươi từ tay nhiều người như vậy." Long Hoàng phẩy tay nói, có lời đồn rằng Thiên Sát là nhờ « Thiên Sát Chân Ma Công » mà tấn thăng Chân Tiên, nhưng lời đồn này chẳng mấy Đại Thừa Tiên Quân tin tưởng.

Người tu luyện công pháp này thường xuyên bị lôi đánh, tác dụng chủ yếu là để hình thành năng lực miễn dịch với thiên kiếp, từ đó ứng

phó với tiên kiếp.

Trước khi có tiên kiếp thì làm sao thành Chân Tiên được, đó vẫn luôn là một bí ẩn. "Dốc hết sức thôi vậy." Diệp Bất Phàm vừa định thông qua Vân Không Sa trở về Bồng Lai Tiên Tông thì bên tai vang lên tiếng chim hót. "Cha nuôi!" Một con chim xanh đầu to đậu trên vai Diệp Bất Phàm, cọ cọ cái đầu vào cổ anh.

Đây chính là quả trứng luộc trà đã nở ra ở Thanh Trúc Lâu mấy năm trước.

Sau khi khai mở linh trí, nó càng thêm thân cận với Diệp Bất Phàm, trực tiếp nhận anh làm cha nuôi, trái lại đối với cha ruột là Thanh Loan Tiên Quân thì lại ngó lơ. "Ra chỗ khác chơi đi." Diệp Bất Phàm không mấy mặn mà với con chim phá phách này, định mắng vài câu thì một đạo ánh mắt sắc lẹm bắn tới.

Chỉ thấy một con Thanh Loan khổng lồ đậu trên không trung Long Cung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào anh.

Thanh Loan Tiên Quân.

Con trai ruột xa lánh mình, lại đi thân cận với Diệp Bất Phàm, dù có độ lượng đến đâu ông cũng không chịu nổi. "Thanh Loan tiền bối." Diệp Bất Phàm vội vàng chắp tay. "Ừ." Thanh Loan Tiên Quân gật đầu, im lặng hồi lâu mới nói: "Cục diện Đông Hải sắp biến đổi rồi, Long Hoàng huynh nên chuẩn bị sẵn sàng đi." "Ý ngươi là sao?" Long Hoàng nhíu mày. "Vài ngày trước, Vĩnh Hằng Tiên Quân và Cổ Thanh Tiên Quân đã thăm dò Ngũ Tiên Giáo, không biết đã thực hiện giao dịch gì mà Ngũ Tiên Giáo Chủ đã gia nhập Liên Minh Nhân Tộc, cùng nhau đối phó với Yêu tộc chúng ta." "Thêm một Đại Thừa cũng chẳng thay đổi được cục diện." Long Hoàng không quá để tâm. "Hắn ở tiền tuyến đột kích, đã giết chết Câu Xà Tiên Quân của Hải Yêu Tiên Tông." Lời của Thanh Loan khiến ai nấy đều kinh hãi.

Sắc mặt Long Hoàng đột biến: "Làm sao có thể?!" Mấy năm qua, hai bên chưa có vị Đại Thừa nào ngã xuống, một là vì chưa ai liều mạng, hai là Đại Thừa Tiên Quân quá khó giết!

Cho dù vượt hơn một hai cảnh giới nhỏ cũng rất khó thực sự giết chết đối phương.

Giống như Tuyết Nhân Tiên Quân lúc trước, bốn vị Tiên Quân đỉnh cấp của Yêu tộc liên thủ mà cuối cùng cũng chỉ có thể khiến hắn trọng thương. "Thanh Loan tiền bối, cái chết của Câu Xà Tiên Quân liệu có ẩn tình gì không?" Diệp Bất Phàm cũng rất kinh ngạc. "Không có ẩn tình gì cả." Thanh Loan Tiên Quân thở dài, nói: "Ngũ Tiên Giáo Chủ không ra tay thì thôi, hễ ra tay là kinh động thế gian.

Hắn đại khái là vị Đại Thừa mạnh nhất đương thời.

Từ những dấu vết khi hắn ra tay, ta đại khái đã hiểu Ngũ Tiên Giáo do ai sáng lập rồi." "Ai?" "Vị Hương Hỏa Tiên thời Hoang Cổ." Thanh Loan Tiên Quân mặt mày âm trầm: "Chính xác mà nói, tên thật của Ngũ Tiên Giáo là Hương Hỏa Giáo, các hạch tâm trưởng lão đều tu luyện Hương Hỏa Đạo!" Thời đại Hoang Cổ, vị Chân Tiên mạnh nhất chính là Hương Hỏa Tiên, không có ai thứ hai.

Luyện hóa tất cả sinh linh thế gian thành tín đồ của mình, ngưng tụ tại Nội Cảnh Địa, diễn hóa ra lực lượng hương hỏa.

Tín đồ càng nhiều, bản thân càng mạnh.

Với ức vạn hương hỏa gia trì, mức thấp nhất có thể khiến một Đại Thừa Tiên Quân tăng thêm bảy thành chiến lực, truyền thuyết nói Hương Hỏa Tiên thậm chí có thể khiến chiến lực tăng gấp bội.

Trong cùng cảnh giới, hắn thậm chí vượt qua cả Tiên Tổ, Ma Tổ và Yêu Tổ. "Hương Hỏa Đạo?!

Chẳng phải thời Hoang Cổ đã thất truyền rồi sao?!" Sắc mặt Long

Chủ cũng biến đổi, đây là con đường chứng đạo Chân Tiên duy nhất từng được kiểm chứng trên thế gian.

Ngay cả con đường tu tiên hoàn mỹ của Diệp Bất Phàm cũng chưa từng được kiểm chứng qua. "Ngươi còn nhớ lúc Diệp Bất Phàm đột phá Hợp Thể, đám tiểu bối ám sát hắn đã lấy ra thứ gì không?

Một nén nhang, thứ đó giờ nhìn lại, tám phần mười là hương được ngưng tụ từ lực hương hỏa." "Ngũ Tiên Giáo đã truyền thừa lại Hương Hỏa Đạo này.

Trong cuộc chiến những năm qua, một số tàn hồn biến mất trên chiến trường đều bị bọn chúng thu đi, luyện hóa thành tín đồ, đó chính là căn bản khiến Ngũ Tiên Giáo Chủ mạnh đến mức này." Thanh Loan Tiên Quân có chút bất lực, thở dài: "Dừng chiến đi, nhanh chóng đưa tất cả Yêu tộc rút về sâu trong Đông Hải, nơi Quy Khư này... bỏ đi thôi." Cuộc chiến này không thể đánh tiếp được nữa.

Càng nhiều người chết, Ngũ Tiên Giáo Chủ sẽ càng mạnh. "Tu tiên giới này sắp loạn rồi." Diệp Bất Phàm nhìn thấy thứ ẩn sau Hương Hỏa Đạo.

Nếu Ngũ Tiên Giáo Chủ giao truyền thừa này cho đám Đại Thừa như Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân, thì cả tu tiên giới sẽ biến thành một lò sát sinh.

Giết người, đoạt hồn phách, luyện hóa thành tín đồ để thăng cấp Chân Tiên.

Tất cả người thân bạn bè của Diệp Bất Phàm ở Bắc Vực cũng khó thoát khỏi thảm cảnh bị đồ sát. "Diệp Bất Phàm, bất kể ngươi dùng lý do gì để trì hoãn tiến độ phản tổ của ta, nhưng thời gian tới, mong ngươi sớm giúp ta phản tổ!" Long Hoàng im lặng hồi lâu, cuối cùng nhìn về phía Diệp Bất Phàm, biểu tình vô cùng trịnh trọng.

Đối mặt với biến cục của thế giới lần này, Đông Hải Yêu tộc và Bắc Vực Yêu tộc cộng lại cũng không cản nổi, chỉ còn con đường phản tổ mà thôi. "Được." Diệp Bất Phàm xoa xoa gò má, có chút đau đầu nói.

Ngũ Tiên Giáo vốn đã không ưa anh, điều này khiến anh càng thêm khẩn bách, phải nhanh chóng đột phá Đại Thừa.

Sau đó, Long Hoàng và Long Chủ nhanh chóng triệu hồi Yêu tộc ở tiền tuyến, mang theo tất cả những gì có thể, hỏa tốc rút khỏi hải vực Quy Khư.

Còn Diệp Bất Phàm cũng trở về Bồng Lai Tiên Tông.

Vừa về đến nơi, anh liền triệu Thiên Tằm Tiên Tôn đến. "Hiện tại, lập tức, ngay bây giờ!

Mang Tôn Thất từ Nam Hồng Vực về đây cho ta!

Bằng mọi giá phải khiến hắn thu thập tất cả tàn hồn ở Đông Hải này!" "Sẵn tiện, hãy giao phương pháp luyện chế Hồn Phiên cho Hải Yêu Tiên Tông, sản xuất hàng loạt cho ta!" Diệp Bất Phàm mặt mày u ám.

Hiện tại cách duy nhất để chặn đường Ngũ Tiên Giáo Chủ và khiến bản thân mạnh lên chính là Hồn Phiên của phân thân. "Rõ!" Thiên Tằm Tiên Tôn không dám chậm trễ, nhanh chóng rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông.

Diệp Bất Phàm vẫn chưa yên tâm, anh vào mật thất luyện khí, thuật lại chuyện của Ngũ Tiên Giáo một lần. "Hương Hỏa Giáo?

Sao cái truyền thừa rác rưởi đó vẫn còn tồn tại trên đời?" Sắc mặt Minh Vương biến đổi dữ dội.

Một khi tất cả Đại Thừa của tu tiên giới chuyển sang tu luyện Hương Hỏa Đạo, nơi đầu tiên chịu đả kích hủy diệt không phải Yêu

tộc, mà là Địa Phủ của ông.

Nơi nào có nhiều hồn phách nhất?

Ngoài Địa Phủ ra thì còn nơi nào?

Mà hồn phách mạnh nhất không nghi ngờ gì chính là Minh Vương ông, lần này ông trực tiếp trở thành miếng mồi béo bở trong mắt tất cả Tiên Quân nhân tộc. "Mẹ kiếp!

Ngũ Tiên Giáo Chủ phải chết!

Truyền thừa này phải bị xóa sổ!" Minh Vương cuống cuồng. "Hiện tại chưa có thời cơ tốt, nhưng Thiên Sát Nội Cảnh Địa chắc chắn Ngũ Tiên Giáo sẽ tới!

Nơi đó có lư hương mà bọn chúng hằng mơ ước." Diệp Bất Phàm nhớ tới thứ mà Tầm Tiên Đạo Nhân bảo anh vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa để tranh đoạt.

Lư hương.

Giờ nhìn lại, đó e rằng là chí bảo do Hương Hỏa Tiên để lại. "Tên khốn nhà ngươi lại đang tính kế!

Muốn lấy ta làm vệ sĩ sao?

Định quấy đục vũng nước ở Thiên Sát Nội Cảnh Địa chứ gì?" Minh Vương sững lại, chỉ tay vào mũi Diệp Bất Phàm mà mắng xối xả.

Hai người quen biết nhiều năm, quá hiểu tính nhau rồi. "Dược liệu luyện Đại Thừa Đan của tôi vẫn chưa đủ, hơn nữa tôi cũng thiếu Thiên Sát Chân Ma Công hoàn chỉnh, Phạm Thánh Thập Nhị Kinh và Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp, có lẽ bên trong sẽ có." "Thiên Sát Nội Cảnh Địa là chìa khóa để tôi thăng cấp Đại Thừa.

Một khi tôi thăng cấp Đại Thừa, có khả năng sẽ giúp ông nghịch

chuyển càn khôn, chuyển quỷ thành tiên." Diệp Bất Phàm không phản bác, mặt không cảm xúc nói.

Chương 658

"Được!" Sắc mặt Minh Vương thay đổi liên tục, cuối cùng biến mất, trở về Địa Phủ.

Sau khi ông đi, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi Linh Cư Cung, nhận được một đạo truyền tin.

Là do Thanh Liên Tiên Tôn gửi tới.

Tin tức thuật lại cục diện Đông Hải, Câu Xà Tiên Quân bị giết khiến cả tu tiên giới chấn động, sĩ khí phe nhân tộc ở Đông Hải tăng vọt, đại bại Yêu tộc, hiện đang truy sát ráo riết.

Mà Yêu tộc Đông Hải lần này không hề phản kích mà hỏa tốc rút lui, đại quân Yêu tộc che trời lấp đất như những đợt sóng biển không dứt hướng về vùng biển sâu.

Khoảnh khắc này, cục diện Đông Hải đột biến.

Chẳng bao lâu nữa nhân tộc sẽ chiếm giữ chín phần địa bàn Đông Hải.

Chưa kịp để Liên Minh Nhân Tộc tổ chức tiệc ăn mừng, cục diện Bắc Vực lại biến đổi.

Các tông môn Tiêu Dao, Trường Sinh, Ngô Đồng, Âm Dương Tiên Ma Tông ở Bắc Vực bị Tiên Đình Trung Vực đột kích, tổn thất nặng nề. "Cuối cùng cũng bắt đầu bành trướng rồi sao?" Diệp Bất Phàm nhìn truyền tin trong tay, mặt mày âm trầm.

Anh cũng chẳng ưa gì thế lực Tiên Đình, hơn nữa anh cảm thấy hai truyền thừa "Quốc Vận" và "Hương Hỏa" có chút tương đồng.

Cục diện Đông Hải vừa có dấu hiệu kết thúc thì phong vân Bắc Vực lại nổi lên, Tiên Đình Trung Vực khai chiến với Bắc Vực.

Diệp Bất Phàm còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đạo tin tức cuối cùng khiến anh lộ vẻ kinh ngạc.

Biên cảnh Bắc Vực vừa bị Tiên Đình Trung Vực tấn công, thì sào huyệt của Tiên Đình liền ăn hai bạt tai từ các đại thế lực của Tây Vực và Nam Hồng Vực.

Bản mặt của Tử Vi Tiên Đế suýt chút nữa bị đánh cho sưng vù.

Không lâu sau, Tiên Đình Trung Vực bị tất cả các tiên môn đỉnh cấp của ba đại vực Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực hội đồng.

Diệp Bất Phàm cười. "Tin tức tôi tung ra năm đó cuối cùng cũng có thành quả." Năm đó Diệp Bất Phàm hóa thân thành Trịnh Thạch liên hôn với Thủy Yên Tiên Tử, từng bị Tiên Đình ám sát.

Sau đó tại đại hôn, các phương thế lực đều có mặt.

Ngay đêm đó các đại lão đã họp bàn nghị sự, giờ nhìn lại, đó là sự bàn bạc có tính toán, Tiên Đình vừa động đậy là ba đại vực liền xông vào hội đồng. "Hiện tại tu tiên giới coi như loạn triệt để rồi, nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn phải châm thêm mồi lửa." Diệp Bất Phàm cười lạnh, lập tức lấy ra hơn một trăm khôi lỗi phân thân, quẳng đến khắp nơi trên đảo Bồng Lai để tung tin đồn nhảm.

Rằng Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ có gian tình.

Diệp Bất Phàm chẳng cần biết hai người đó có câu kết hay không, anh chỉ biết hễ làm vậy mới có thể ngăn cản Ngũ Tiên Giáo Chủ đến Bắc Vực thu thập tàn hồn để lớn mạnh bản thân.

Chỉ trong hai ngày, Ngũ Tiên Giáo Chủ đang chuẩn bị đi chi viện Bắc Vực đã bị Tiêu Dao Tiên Quân từ chối ngay lập tức.

Bất kể tin tức thật giả ra sao, ông ta cũng không đời nào để Ngũ Tiên Giáo Chủ thu thập thêm tàn hồn trên chiến trường. "Diệp Bất Phàm!

Cái thằng ranh con này!" Trong một đại điện ở Tam Tiên Thành, Ngũ Tiên Giáo Chủ nhảy dựng lên vì giận dữ, phổi như muốn nổ tung.

Ông ta dám chắc đây là tin do Diệp Bất Phàm tán phát.

Ba năm trước đối phương rêu rao Ngũ Tiên Giáo có truyền thừa Chân Tiên, khiến Vĩnh Hằng Tiên Quân và Cổ Thanh Tiên Quân tìm ông ta suốt ba năm ròng ở Đông Hải.

Không biết làm sao mà bọn họ tìm được tổng giáo, liên thủ tới thăm dò.

Kết quả là Hương Hỏa Chi Đạo hoàn toàn bị lộ.

Bất đắc dĩ ông ta mới phải gia nhập Liên Minh Nhân Tộc để đánh Yêu tộc, và tiết lộ bí mật thăng cấp Chân Tiên nằm ở Thiên Sát Nội Cảnh Địa.

Đấu một đối một ở Đông Hải thì chẳng ai là đối thủ của ông ta, cái chết của Câu Xà Tiên Quân là minh chứng.

Nhưng ông ta không thể cản nổi một đám Đại Thừa hội đồng. "Kẻ này, ta không tìm thấy tung tích của hắn, muốn tìm hắn, trừ khi phải thỉnh vị kia của Tiên Đình ra tay." Từ sâu trong điện bước ra một ấu đồng mặc áo xám khoảng bảy tám tuổi, nhưng lại mang gương mặt già nua quái dị vô cùng.

Hoàn toàn khác với gương mặt nhỏ nhắn búng ra sữa của Hồng Y Thiên Tôn. "Vân Đồng sư, tạo nghệ thiên cơ của ngươi tuy không bằng Đạo Lão của Tiên Đình, nhưng bói toán một kẻ tiểu bối chắc không khó chứ?" Ngũ Tiên Giáo Chủ ánh mắt lạnh lẽo, tâm tình cực kỳ tệ hại.

Vân Đồng sư cũng giống như Đạo Lão, không sợ thiên khiển phản phệ, nhưng trình độ bói toán kém hơn một chút, chỉ là Thiên Cơ Sư

bậc tám trung phẩm. "Diệp Bất Phàm đã đặt một chân vào bậc tám rồi, lại còn giỏi việc cải biến mệnh cách, che đậy thiên cơ, trừ mấy vị Thiên Cơ Sư đỉnh cấp bậc tám kia ra, người khác rất khó bói ra tung tích của hắn." Vân Đồng sư thở dài.

Diệp Bất Phàm của hiện tại đã không còn như xưa. "Vậy thì thỉnh phía Tiên Đình ra tay đi!

Cái tên Diệp Bất Phàm này làm ta thấy buồn nôn!

Hết lần này đến lần khác phá hỏng đại sự của ta, cho dù hắn là quân cờ của vị kia, ta cũng phải khiến hắn sống không bằng chết!" Ngũ Tiên Giáo Chủ đập nát bàn trà, răng nghiến chặt.

Trực giác bảo ông ta rằng nếu không sớm xử lý Diệp Bất Phàm, việc thu thập tàn hồn để thăng cấp Chân Tiên sẽ trở nên vô vọng. "Được." Vân Đồng sư gật đầu, do dự: "Vậy còn kế hoạch..." Ngũ Tiên Giáo một khi xuất thế, theo kế hoạch sẽ gia nhập Liên Minh Nhân Tộc trước, một khi Tiên Đình Trung Vực phát động chiến tranh, số lượng tử vong sẽ còn thảm khốc hơn chiến tranh Đông Hải.

Giáo chủ thu thập tàn hồn, luyện hóa tín đồ, khoảng cách tới Chân Tiên sẽ ngày càng gần.

Lúc đó sẽ phản bội, trợ giúp Tiên Đình thống trị ba đại vực kia, thời gian sẽ được rút ngắn đáng kể.

Khi đó Tử Vi Tiên Đế và Giáo chủ sẽ cùng thăng cấp Chân Tiên!

Nhưng kế hoạch đã bị những lời đồn nhảm của Diệp Bất Phàm dập tắt.

Bất kể thật giả, Liên Minh Nhân Tộc chắc chắn sẽ đề phòng Ngũ Tiên Giáo Chủ. "Cứ để Tử Vi Tiên Đế xử lý Diệp Bất Phàm trước đã!

Vạn nhất kế hoạch vừa thay đổi mà Diệp Bất Phàm đã 'tố cáo' ta

bằng tên thật thì kế hoạch còn tác dụng gì?

Hắn không chết, bản giáo chủ ăn không ngon ngủ không yên!" Ngũ Tiên Giáo Chủ lạnh giọng quát, tới giờ ông ta vẫn không hiểu vì sao Diệp Bất Phàm biết mình có liên hệ với Tử Vi Tiên Đế. "Rõ!" Vân Đồng sư lập tức lui xuống.

Ngũ Tiên Giáo Chủ ngồi trong đại điện, mất hai ngày mới bình phục được tâm trạng.

Tâm trạng vừa ổn định thì tin tức bên ngoài lại như mũi tên bắn thẳng vào gối ông ta. "Diệp Bất Phàm!

Ta muốn cả nhà ngươi đều phải chết!

Chết hết!" Ngũ Tiên Giáo Chủ phẫn nộ gào thét.

Lời đồn bên ngoài ngày càng quái đản.

Gần đây Diệp Bất Phàm thậm chí còn đồn ông ta và Tử Vi Tiên Đế có sở thích 'đoạn tụ'!

Thậm chí còn viết cả truyện ký tình cảm của hai người.

Cái này thì ai mà nhịn nổi?

Chẳng bao lâu sau, tại Tiên Đình Trung Vực. "Bệ hạ, Nam Hồng Vực và Tây Vực tấn công rất hung mãnh, dãy núi phía đông Hạc Lĩnh đã bị chiếm đóng, diện tích quốc thổ thu hẹp, quốc vận đã giảm sút một phần." Trong điện Tiên Loan, tân nhiệm Tiên Vân Vệ chỉ huy sứ tiến lên cung kính báo cáo: "Phía Bắc Vực cũng đã bắt đầu phản công." Trung Vực hiện tại có thể nói là bị giặc vây ba mặt, từ chủ động ban đầu đã biến thành bị động phòng ngự. "Bảo Thanh Tiên Vương, người đang nắm giữ Tiên Vận Ấn, đi nghênh chiến sự liên thủ của Nam Hồng Vực và Tây Vực, hắn và tu sĩ Thanh Quân có thể điều khiển một phần quốc vận." Tử Vi Tiên Đế mặt mày lạnh lùng ra lệnh.

Phong hiệu Tiên Vương, tu vi đều là Đại Thừa Tiên Quân, khả năng khống chế quốc vận tuy không bằng Tử Vi Tiên Đế nhưng thực lực cũng không thể xem thường. "Vậy còn phía Bắc Vực..." "Để mấy vị 'Cấm Kỵ' đó ra tay đối phó." "Rõ." Sau khi chỉ huy sứ lui xuống, Tử Vi Tiên Đế liếc mắt nhìn Đạo Lão đang ngồi vững như Thái Sơn, lạnh lùng nói: "Trận chiến này thất bại là do bản Tiên Đế quá tin tưởng ngươi!" Việc ba phương thế lực cùng vây đánh trái ngược hoàn toàn với kết luận bói toán của Đạo Lão.

Chính sự sai sót này đã dẫn đến phán đoán sai lầm, gây ra cục diện hiện tại. "Là Tầm Tiên Đạo Nhân đã sửa đổi thiên cơ, dẫn đến kết quả xảy ra vấn đề." Đạo Lão bất lực nói. "Còn về Diệp Bất Phàm thì sao?

Kẻ này đã ảnh hưởng đến chiến cục rồi." Tử Vi Tiên Đế đã nhận được tin của Ngũ Tiên Giáo Chủ, kế hoạch hai bên bàn bạc đã phá sản, thời gian thống trị các đại vực sẽ bị kéo dài vô tận. "Tôi chỉ có thể bói ra chân thân của hắn đang ở Bồng Lai Tiên Tông, cụ thể là ai thì trên đảo Bồng Lai có vài vị Thiên Cơ Sư bậc tám, cùng nhiều vị Đại Thừa, ảnh hưởng quá lớn, rất khó bói chính xác." Đạo Lão im lặng hồi lâu mới đáp lại.

Lúc trước ông ta chỉ bói ra Long tộc quấy phá ở Bắc Vực là Diệp Bất Phàm, chứ không rõ thân phận Trịnh Thạch khác của đối phương.

Có một điểm ông ta không nói ra, đó là tạo nghệ thiên cơ của Diệp Bất Phàm đã tiếp cận bậc tám, điều này chắc chắn làm tăng độ khó khi bói toán. "Những năm qua hắn vẫn luôn ở Bồng Lai Tiên Tông sao?

Trảm Long, Thủy Trạch đúng là lũ phế vật!

Ngay dưới mí mắt mà cũng không phát hiện ra!" Tử Vi Tiên Đế sững sờ, lộ vẻ giễu cợt.

Chương 659

"Tán phát tin này cho Tiêu Dao, Trảm Long mấy người bọn họ, để bọn họ tự đi mà tìm." Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng lên tiếng.

Diệp Bất Phàm khiến ông ta không thoải mái, ông ta sao có thể để đối phương sống dễ chịu được. "Sẵn tiện, phái một vị 'Cấm Kỵ' đến Đông Hải!

Một khi phát hiện Diệp Bất Phàm, giết không tha!" "Nhưng hắn là quân cờ của vị kia..." "Quân cờ?

Kẻ này đã cản đường bản Tiên Đế thăng cấp Chân Tiên, kẻ nào cản đường ta, kẻ đó phải chết!" Tử Vi Tiên Đế nhìn chằm chằm Đạo Lão, ánh mắt lạnh thấu xương.

Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết. "Không tệ, không hổ là vợ của tôi, em viết hay lắm." Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà trong Linh Cư Cung, say sưa đọc cuốn 《Bá Đạo Tiên Đế Yêu Tôi》.

Cốt truyện đại khái do anh kể lại, dĩ nhiên là một câu chuyện tình yêu nam nữ bình thường.

Trình độ viết lách của anh chẳng ra sao, văn phong càng tệ hại.

Nhưng Tiểu Thủy Yên lại có tố chất của một đại tác gia, văn hay chữ tốt, ngoan ngoãn viết lại câu chuyện anh kể, thêm thắt các chi tiết khiến truyện rất có chiều sâu, cảm động lòng người.

Cộng thêm việc Tiểu Thủy Yên bị tên tra nam Diệp lão ma lừa gạt nhiều lần, nên viết đến đâu cô cũng tự khóc đến đó. "Anh bảo em viết cái này làm gì?" Tiểu Thủy Yên tò mò hỏi, đây đã là câu chuyện tình yêu thứ ba cô viết rồi.

Hai ngày trước là 《Chuyện Tình Đông Hải》 và 《Nếu Yêu Xin Hãy Yêu Sâu Đậm》. "Không có gì, chỉ là muốn làm một số người nghẹn họng chơi thôi." Diệp Bất Phàm mỉm cười, quay đầu lại liền đổi tên nam chính và nữ chính thành Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ.

Một bài văn tình cảm bình thường bỗng chốc biến vị.

Diệp Bất Phàm bảo khôi lỗi phân thân hỏa tốc mang đi xuất bản.

Những bài 'văn mẫu' lần lượt được tung ra, gây nên sóng gió dữ dội tại bốn đại vực Đông Hải, Bắc Vực...

Lượng tiêu thụ tăng vọt, giúp Diệp Bất Phàm kiếm được một khoản tiên ngọc kha khá.

Đối với nhiều tu sĩ, hai vị kia đều là những bậc tiên phật cao cao tại thượng, thần bí, mạnh mẽ, không thể lường tới.

Mấy bài viết này trực tiếp kéo hai pho tượng lớn xuống khỏi đài sen.

Chuyện tình cảm rắc rối của hai người được đồn thổi khắp tu tiên giới, thậm chí có tu sĩ liều mạng còn vẽ cả bản minh họa cho 《Chuyện Tình Đông Hải》. "Tất cả đều là do Diệp Bất Phàm bịa đặt!" Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ bày tỏ sự phẫn nộ, nghiêm khắc khiển trách hành vi vô liêm sỉ này của Diệp Bất Phàm, suýt chút nữa là gửi cả văn bản luật sư.

Ngặt nỗi người ngoài chẳng quan tâm chuyện đó, họ chỉ muốn xem những gì họ thích xem.

Về phương diện chiến tranh thì đang diễn ra hừng hực.

Nhân tộc Đông Hải xua đuổi Yêu tộc ra vùng biển sâu, thống trị các vùng đất tạo hóa, các đại tiên môn bắt đầu chia chác tài nguyên.

Tiên Đình và ba đại vực thì đánh nhau không ngừng nghỉ, cũng giúp vô số tu sĩ thấy được sự lớn mạnh của Tiên Đình Trung Vực, một mình chống lại mười mấy tiên môn đỉnh cấp mà không hề rơi vào thế hạ phong. "Tám vị Đại Thừa Tiên Quân, còn có năm vị Cấm Kỵ Chi Chủ, nội hàm của Tiên Đình này quả thực đáng sợ." Trong Linh Cư Cung, Thanh Liên Tiên Tôn ngồi đối diện Diệp Bất Phàm, cảm thán không thôi. "E rằng không chỉ có thế đâu." Diệp Bất Phàm nheo mắt nói: "Tiên Đình đã dám bành trướng thì chắc chắn có thực lực để quét ngang bát hoang lục hợp." "Trảm Long và Thủy Trạch tiền bối ý thế nào?

Có đi chi viện không?" "Xử lý xong tài nguyên ở Đông Hải sẽ lập tức lên đường chi viện Bắc Vực, dù sao chúng ta cũng đã kết thông gia với Tiêu Dao Tiên Tông.

Hơn nữa thế lực Tiên Đình quá mạnh, nếu không tiêu diệt được bọn họ, Bồng Lai Tiên Tông dù ở tận Đông Hải cũng không được an toàn." Thanh Liên Tiên Tôn thở dài.

Gần đây ông thu hoạch được không ít tài nguyên tu luyện ở Đông Hải, như các vùng tạo hóa giúp củng cố Đạo Chủng, tiên dược để đột phá Đại Thừa.

Đang định tiêu hóa một chút để thử đột phá thì sóng gió lại nổi lên, ông chỉ có thể tuân lệnh đến Bắc Vực. "Vậy chúc Thanh Liên tiền bối lên đường thuận buồm xuôi gió." Diệp Bất Phàm nói, anh hoàn toàn không có ý định đi, lúc này Thiên Sát Nội Cảnh Địa sắp mở, tăng cường thực lực mới là ưu tiên hàng đầu.

Hiện tại Thiên Ma Giáo trong thời gian ngắn sẽ không sụp đổ. "Ta đến đây là muốn nhờ Trịnh sư đệ sửa chữa linh bảo, sẵn tiện đặt làm một món linh bảo phòng ngự bậc bảy trung phẩm." Thanh Liên Tiên Tôn lấy ra một thanh phi kiếm đầy vết nứt.

Khi đại chiến với Hải Yêu tộc, thanh kiếm này đã bị hư hại. "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

Mấy năm qua, trình độ luyện khí của Minh Vương đã đạt đến bậc bảy trung phẩm, còn chính anh thì sớm đã đạt tới bậc bảy đỉnh cấp, chỉ là mãi không đột phá được bậc tám.

Cho dù dùng 《Tiên Ma Kiếm Trận》 để cưỡng ép thăng cấp cũng không thể khiến phẩm cấp linh bảo đạt tới bậc tám. "Ngoài ra, Trịnh sư đệ dạo này đừng đi lại lung tung trong tông môn, có tin đồn bản tôn Diệp Bất Phàm đang trốn ở đây, kẻ đó cùng hung cực ác, đối với sư đệ mà nói quá nguy hiểm." Thanh Liên Tiên Tôn như nhớ ra chuyện gì, trịnh trọng cảnh báo.

Hiện tại trong tông môn ai nấy đều tự nguy, đề phòng lẫn nhau, đều lo lắng bằng hữu thân thiết nhiều năm của mình là do Diệp Bất Phàm giả mạo để đâm sau lưng họ. "Cái gì?

Kẻ đó ở tông ta sao?" Diệp Bất Phàm tỏ vẻ chấn kinh. "Không biết ai tung tin nữa." Thanh Liên Tiên Tôn gật đầu, sau đó cười nói: "Nhưng Trịnh sư đệ không cần lo lắng, Kim tông chủ đã lệnh cho Hoàng Đình Tiên Tôn âm thầm điều tra rồi, tin chắc chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả." "Vậy thì tốt." Diệp Bất Phàm gật đầu, tiễn Thanh Liên Tiên Tôn rời đi, sau đó sắc mặt bỗng nhiên âm trầm. "Không phải Ngũ Tiên Giáo Chủ thì chính là Tiên Đình, xem ra tạo nghệ thiên cơ của mình vẫn chưa đủ cao, chuyện này mà cũng bói ra được sao?" Diệp Bất Phàm đi tới đi lui.

Thời gian sau đó, anh hành sự cực kỳ thấp giọng và thận trọng.

May mà không ai nghi ngờ anh.

Lúc trước khi Diệp Bất Phàm giết Vạn Tượng Tiên Tôn thì Trịnh Thạch cũng có mặt, hơn nữa còn từng bị 'hại', điều này đã làm giảm bớt nghi ngờ.

Cộng thêm thân phận cháu rể của Tiêu Dao Tiên Quân, nghi ngờ anh chẳng khác nào bảo đầu óc Tiêu Dao Tiên Quân có vấn đề. "Nhưng thân phận này e rằng cũng không cầm cự được bao lâu nữa." Diệp Bất Phàm luôn chú ý thế giới bên ngoài, đồng thời từng bước nâng cao tu vi.

Do chiến tranh Đông Hải kết thúc, việc kinh doanh luyện khí sụt giảm nghiêm trọng, lại thêm không còn dây chuyền của Minh Vương, lượng cung ứng tiên dược giảm mạnh.

Nguyên bản 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》 hai ngày một bình, giờ phải sáu ngày mới được một bình.

Phía yêu huyết càng bị đứt nguồn cung.

Đám Long Hoàng, Kim Ô bận rộn chạy trốn, mà còn chạy đi rất xa, anh biết tìm đâu ra yêu huyết để rút?

Điều này dẫn đến tốc độ tu luyện giảm mạnh. "Cứ đà này, đừng nói một năm đột phá Hợp Thể đại viên mãn, mười năm cũng chẳng xong." Diệp Bất Phàm mặt đầy sầu não, hận thầm: "Ngũ Tiên Giáo Chủ, ngươi thật đáng chết!" Nếu không vì lão quỷ này chen ngang, chiến tranh Đông Hải sẽ không kết thúc nhanh như vậy.

Điều an ủi duy nhất là việc kinh doanh phía Hoàng dược sư vẫn rất tốt.

Doanh số 《Đản Tiên Đan》 đã bị 《Kim Thương Bất Đảo Đan》 vượt qua, trở thành sản phẩm đứng đầu bảng xếp hạng của Đản Tiên Lâu.

Tuy tiên dược kiếm được không bằng trước nhưng rốt cuộc vẫn còn chút ít, không đến mức khiến tiến độ tu vi của anh hoàn toàn đình trệ. "Có thể nhanh chóng đạt tới Hợp Thể đại viên mãn hay không, toàn bộ phải dựa vào thiên tài địa bảo mà phân thân áo xám mang về

rồi." Diệp Bất Phàm thở dài, đành phải chuyển trọng tâm sang luyện thể.

Mấy năm trước nhục thân của anh đã đạt tới đỉnh phong Hợp Thể sơ kỳ, chỉ còn cách trung kỳ một bước nhỏ. "Tiểu Thủy Yên, dùng thân phận của em giúp anh thu thập tiên dược, anh phải rời tông môn một chuyến." Diệp Bất Phàm dự định đột phá. "Em đã hẹn với đại cô rồi, mời cô ấy đến nhà chơi." Tiểu Thủy Yên đứng bên cạnh Diệp Bất Phàm, khẽ nói. "Mời bà ta làm gì?" Diệp Bất Phàm sững người, nhớ tới Phiêu Diểu Tiên Tôn, người từng ra tay với anh tại nơi tọa hóa của Linh Uyên. "Cô ấy kiêm tu sinh mệnh pháp tắc, đến để... xem bệnh cho anh." Gương mặt thanh thuần của Tiểu Thủy Yên đỏ ửng, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Hơn ba năm qua, đã dùng 'Đản Tiên Đan' bao nhiêu lần mà vẫn không sinh được mụn con nào, nên... nên..." Càng nói giọng càng nhỏ, cô lén quan sát biểu tình của phu quân.

Cô luôn cảm thấy cơ thể Diệp Bất Phàm có khiếm khuyết, thậm chí còn lén tra cứu tài liệu liên quan, cuối cùng phát hiện các hồng nhan tri kỷ trước đây của anh không một ai mang thai.

Ít nhất là trên bề nổi là như vậy.

Mỗi lần thấy cặp song sinh của Thủy Trạch Tiên Quân là cô lại thèm thuồng. "Tôi không có bệnh." Mặt Diệp Bất Phàm đen lại, hung hăng tét vào cái mông tròn trịa của Tiểu Thủy Yên một cái. "Anh lại bắt nạt em." Tiểu Thủy Yên uất ức che mông, đôi mắt to tròn trong veo.

Ở chỗ Diệp Bất Phàm, cô hoàn toàn là một bao cát trút giận. "Đừng để mụ già đó đến, tôi không rảnh, tôi cũng chẳng có bệnh gì hết." Diệp Bất Phàm nặn nặn gò má trắng nõn của cô, rồi nhanh chóng dùng Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông. "Ờ." Tiểu Thủy Yên lộ vẻ thất vọng.

Diệp Bất Phàm đi dạo quanh Đông Hải vài ngày, cuối cùng tìm thấy một hòn đảo nhỏ có vị trí tốt nhất, nhanh chóng bố trí trận pháp bậc tám để đột phá nhục thân lên Hợp Thể trung kỳ.

Giờ Hải Yêu Tiên Tông đã dọn nhà đi hết, anh đến cả nơi đột phá an toàn cũng chẳng còn. "Sau khi nhục thân đạt Hợp Thể trung kỳ, chắc có thể so tài với Đại Thừa sơ kỳ một chút rồi." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, kiểm tra kỹ lưỡng trận pháp bậc tám mình vừa bố trí.

Chương 660

Không còn sự bảo hộ của Hải Yêu tộc, tính an toàn khi đột phá không được đảm bảo, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tổng cộng có hai tầng trận pháp, một tầng là 《Thiên Cơ Đại Trận》, một tầng là 《Tù Thiên Đại Trận》.

Tù Thiên Đại Trận học được từ Vạn Sơ đại tông sư, có hiệu quả vây giết.

Diệp Bất Phàm cắm những lá cờ trận màu bạc quanh người, khoanh chân ngồi giữa đảo, hít thở điều độ.

Hai ngày sau, anh lấy ra một bình 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》, nuốt vào một viên.

Loại đan dược này tác dụng chính là tăng tu vi, sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ có thể tăng cường một chút thể chất.

Năm xưa nhục thân anh thăng cấp Hợp Thể cũng chính là nhờ loại đan này.

Đan dược vào bụng, dược lực tan ra tràn về tứ chi bách hài, khiến toàn thân Diệp Bất Phàm tỏa ra hơi sương, ngũ sắc quang lưu chuyển.

Đây là dị tượng khi Ngũ Hành Pháp Tắc dung hợp vào thể chất hiển lộ ra ngoài.

Cơ thể Diệp Bất Phàm hơi phồng lên, phập phồng như một trái tim lớn, sau đó thu nhỏ lại, khi khôi phục bình thường thì thể chất đã tăng mạnh thêm một phần. "Ước chừng cần uống hết mười bình mới có thể hoàn toàn phá vỡ cực hạn, tiến vào trung kỳ." Diệp Bất Phàm thở ra một ngụm trọc khí, cảm nhận được cái xiềng xích vô hình đang trói buộc trên người.

Muốn bẻ gãy xiềng xích này chỉ có cách tăng cường thể chất từng chút một, cho đến khi nó không thể trói buộc nổi anh nữa.

Lần đột phá này tốn khá nhiều thời gian.

Chớp mắt đã qua một tháng.

Lúc này, Đông Hải đã hoàn toàn ổn định trở lại.

Phù Tang Tiên Thụ và Hải Yêu Tiên Tông sau khi trả giá thảm khốc đã rút về vùng sâu nhất của Đông Hải.

Qua đàm phán và đấu tranh, đại dương đã bị các tông môn Bồng Lai, Hồng Trần, Tiêu Dao chia chác, một phần nhỏ khu vực được giao cho Trường Sinh Tiên Cảnh và Ngô Đồng Tiên Tông, hai thế lực này cũng đã góp sức trong chiến tranh.

Tuy nhiên sự ổn định chẳng kéo dài bao lâu, Đông Hải một lần nữa nổi sóng lớn, lần này động tĩnh vượt xa cả chiến tranh.

Ở cực nam Đông Hải, một thế giới mờ ảo tại hải vực Nam Hải ngày càng trở nên rõ nét.

Thiên Sát Nội Cảnh Địa sắp giao thoa với tu tiên giới.

Một số Đại Thừa của Bắc Vực, Trung Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực đã tới Đông Hải, ngay cả những lão quái vật ẩn mình cực sâu cũng thức tỉnh.

Cứ cách hai ba ngày, tu sĩ Đông Hải lại thấy những luồng khí tức mạnh mẽ đến mức khiến người ta run rẩy lướt qua trên không trung, băng qua nửa Đông Hải để vào hải vực Nam Hải.

Tại Bồng Lai Tiên Tông, Thủy Trạch Tiên Quân mỗi tay bế một đứa trẻ song sinh ba tuổi, gương mặt già nua đầy vẻ cưng chiều.

Bỗng ông khựng lại, nhìn ra phía ngoài tông môn, nhíu mày: "Tiên Tổ có ý gì đây?

Không đến Nam Hải đợi Nội Cảnh Địa mở cửa, đến Bồng Lai Tiên Tông ta làm gì?" Ngoài sơn môn, một nữ tử mặc trường quần xanh trắng, phong thái tuyệt thế đứng giữa hư không, khí chất thanh lãnh như tiên.

Chính là Nhan Như Ngọc.

Lúc này tu vi của cô là Luyện Hư đại viên mãn, đã đặt một chân vào Hợp Thể, nhưng Thủy Trạch Tiên Quân lại không dám xem thường chút nào.

Người phụ nữ này có thể triệu hoán tiền thế, một khi tiền thế xuất hiện, bất kỳ Tiên Quân nào cũng phải tránh né. "Tiên Tổ, Bồng Lai Tiên Tông ta không có ý giao ác." Trảm Long Tiên Quân hiện thân từ đạo trường, trầm giọng nói. "Diệp Bất Phàm đâu?" Giọng Nhan Như Ngọc thanh lãnh êm tai, đôi mắt bình thản. "Không biết, bản tọa đã cho các trưởng lão đi điều tra, nhưng đến giờ vẫn chưa biết Diệp Bất Phàm dịch dung thành đệ tử nào của Tiên Tông." Trảm Long Tiên Quân nói đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy mệt mỏi. "Các ngươi chắc chắn là không tra ra sao?" Lần này lên tiếng là một giọng loli, một cô bé mặc váy đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía bên kia Tiên Tông, đôi mắt đào hoa lấp lánh.

Tu vi cô chưa bằng Nhan Như Ngọc nhưng cũng đã là Luyện Hư đại viên mãn.

Những năm qua không còn 'thiện niệm' chế ước, tu vi của cô tiến triển không hề chậm. "Cái tên Diệp Bất Phàm đó bản lĩnh giữ mạng là nhất, biết tìm hắn ở đâu?" Thủy Trạch Tiên Quân và Trảm Long Tiên Quân cảm thấy áp lực, bất lực nói.

Hai người này rõ ràng cũng là vì Thiên Sát Nội Cảnh Địa mà tới, việc tìm Diệp Bất Phàm chắc chỉ là tiện đường. "Nếu tra ra được, bảo hắn đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa gặp ta!" Nhan Như Ngọc im lặng

một lát rồi lạnh lùng nói, hình bóng lập tức biến mất. "Cái tên nghịch đồ tội đáng muôn chết đó, tra ra được thì giết ngay tại chỗ đi, để lại toàn thây cho ta là được." Hắc Quần La Lỵ liếc xéo bóng lưng Nhan Như Ngọc, hừ lạnh một tiếng.

Nói xong, cô cũng chẳng buồn để ý tới Trảm Long và Thủy Trạch, cũng hướng về phía Nam Hải mà đi. "Hai người này cách Đại Thừa còn một đoạn xa, bọn họ đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa làm gì?" Thủy Trạch Tiên Quân rất ngạc nhiên. "Không rõ..." Trảm Long Tiên Quân định lên tiếng thì bỗng khựng lại, quay đầu nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy từ hướng Nam Hồng Vực, mây đen che kín trời, ba đạo âm khí cực kỳ âm hàn che trời lấp đất ập tới, nơi đi qua biển cả đều bị đóng băng. "Ba tên trùm của Địa Phủ sao cũng đến đây?" Thủy Trạch Tiên Quân kinh hãi.

Địa Phủ ngoài Minh Vương ra còn có Mạnh Bà và Diêm La Tiên Quân, người trước sống từ thời Thượng Cổ đến nay, hai người sau cũng là những nhân vật lớn từ mấy chục vạn năm trước.

Trong đó Mạnh Bà là thần bí nhất, nắm giữ Luân Hồi Chi Đạo, truyền thuyết nói bà ta là do một đạo Thiên Địa Luân Hồi Khí diễn hóa thành.

Mà thông đạo dẫn đến Địa Phủ chính là Quỷ Quốc ở Nam Hồng Vực. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Nhìn nữa ta đánh chết hai đứa bây giờ!" Minh Vương dẫn đầu, thân hình xanh tím, ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh vàng, tỏa ra khí thế duy ngã độc tôn, hung tợn lườm hai người Trảm Long một cái.

Từ sau khi Ngũ Tiên Giáo Chủ xuất thế, tâm trạng ông ta vẫn luôn không tốt, nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

Nói xong, ông ta cùng với luồng âm khí ngút trời bay qua trên đầu

Thủy Trạch hai người. "Chúng ta đắc tội lão ta sao?" Trảm Long Tiên Quân mặt đen lại. "Lão ta và Diệp Bất Phàm là cùng một giuộc mà." Thủy Trạch Tiên Quân thản nhiên nói, rồi nhíu mày nhìn về phía xa.

Một nữ tử mặc váy trắng mờ ảo đang từ từ biến mất trong hư không. "Thường Nga Tiên cũng tới rồi, nghe đồn cô ta đã khôi phục tu vi Đại Thừa viên mãn ở Tây Vực, xem ra là thật." Trảm Long Tiên Quân thầm cảm thán: "Lần này đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa e là sẽ không mấy thuận lợi đâu." Vì tạo hóa này, chiến tranh Bắc Vực đã bước vào giai đoạn đình chiến.

Trung Vực trừ Tử Vi Tiên Đế không hứng thú với Nội Cảnh Địa ra thì những người khác như Bắc Ông Tiên Vương, Đông Lưu Tiên Vương cũng đã tới Đông Hải.

Yêu tộc Bắc Vực, nhân tộc, nhân tộc Nam Hồng Vực và các Cấm Kỵ Chi Chủ, thậm chí cả Tây Vực nữa.

Tính sơ sơ, cấp bậc Đại Thừa đã tiếp cận bốn mươi vị, gần như hội tụ phân nửa chiến lực đỉnh cấp của tu tiên giới.

Tất cả đều vì bí mật thăng cấp Chân Tiên và nguyên nhân cái chết của Thiên Sát Chân Tiên mà tới.

Thường Nga Tiên năm đó bị một đám Đại Thừa đỉnh cấp như Ma Tổ, Tiên Tổ vây giết mà không chết.

Vậy Thiên Sát Chân Tiên rốt cuộc là chết như thế nào?

Chớp mắt, hai ngày lại trôi qua.

Khi các Đại Thừa Tiên Quân đến ngày càng nhiều, cả Đông Hải như sôi sục. "Trời ạ, một thịnh thế chưa từng có!

Các Đại Thừa Tiên Quân tề tựu, e là sắp có Tiên Quân phải đổ máu rồi." Vô số đệ tử của Hồng Trần Tiên Tông, Bồng Lai Tiên Tông thời gian này luôn phải chịu áp lực kinh khủng.

Mỗi khi một vị Đại Thừa Tiên Quân bay qua đầu, họ cảm giác như có một con hung thú thời hồng hoang đi ngang qua, tỏa ra khí tức khiến người ta run sợ.

Đây là sự áp chế về tầng thứ sinh mệnh, như gặp phải thiên địch vậy. "Còn có Tuyết Nhân Tiên Quân, vị này năm xưa bị Yêu tộc Đông Hải đánh trọng thương suýt chết, sau khi trốn thoát thì bặt vô âm tín, thậm chí không tham gia vào chiến tranh, giờ cũng tới rồi." Có người thấy một con Tuyết Nhân khổng lồ bay tới từ hướng Nam Hồng Vực, đi về phía Nam Hải.

Ở cấp độ Đại Thừa, bị trọng thương suýt chết mà muốn khôi phục toàn thịnh thì mất vài trăm năm là chuyện bình thường.

Hiện tại Tuyết Nhân Tiên Quân vết thương chưa lành, không biết còn giữ được thực lực Đại Thừa trung kỳ hay không. "Chắc là muốn mượn tạo hóa của Thiên Sát Nội Cảnh Địa để khôi phục thương thế." Nhiều người đồn đoán, trong lòng càng thêm hướng về Nội Cảnh Địa, nhưng rồi lại thở dài buồn bã.

Lần này cũng có các Hợp Thể Tiên Tôn đi theo, nhưng đều là con cháu hậu bối của các Đại Thừa, hoặc là những Tiên Tôn tuổi già có quan hệ rộng muốn thử vận may một phen.

Những Hợp Thể Tiên Tôn không có bối cảnh thì ngay cả tư cách tham gia cũng không có.

Ngay khi sự chú ý của mọi người bị Thiên Sát Nội Cảnh Địa thu hút, tại cực bắc Đông Hải, huyết vân bỗng nổi lên, thiên uy mạnh mẽ bao trùm lấy hải vực đó. "Lại là Huyết Kiếp, chắc chắn là Diệp Bất Phàm rồi." Trảm Long Tiên Quân, người đang chuẩn bị lên đường tới Thiên Sát Nội Cảnh Địa, đột nhiên vọt lên từ trong tông môn, đứng trên đỉnh Bồng Lai tiên đảo, ánh mắt lóe lên bất định nhìn về phía xa. "Tên này lại đột phá nữa sao?

Hay đơn giản là đang độ đại kiếp của 'Thiên Sát Chân Ma Công'?

Lần này không có Hải Yêu tộc che chở, e rằng hắn lành ít dữ nhiều." Thủy Trạch Tiên Quân trong lòng trầm xuống, ánh mắt dao động.

Trước kia Diệp Bất Phàm đột phá tại Hải Yêu Tiên Tông, không ai có thể làm gì được hắn.

Chương 661

Nhưng hiện tại đã không còn sự che chở đó nữa.

Lúc này đúng vào dịp Thiên Sát Nội Cảnh Địa mở ra, hàng chục vị Tiên Quân đã hội tụ về Đông Hải.

Trong đó, những kẻ có thù với Diệp Bất Phàm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này?

Và động tĩnh lớn lao này tự nhiên không thể giấu được các vị Tiên Tôn khác trên tiên đảo.

Huyết kiếp gây ra chấn động quá lớn. "Đi!

Bản Tiên Quân muốn xem thử, tên này lấy đâu ra gan hùm mà dám đột phá ở Đông Hải." Trảm Long Tiên Quân hừ lạnh.

Hiện tại, phần lớn Đông Hải đều là địa bàn của nhân tộc.

Thủy Trạch Tiên Quân thầm thở dài, đành phải đi theo.

Tuy nhiên, hai người vừa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, từ phương Bắc cực xa đột nhiên dâng lên những cột sóng cao ngất trời, một luồng khí tức mục nát và bất tường đã bắt đầu ra tay. "Là Sương Hàn, cấm kỵ của Trung Vực." Trảm Long Tiên Quân nói: "Xem ra Tiên Đình còn căm ghét Diệp Bất Phàm hơn cả chúng ta, tiểu tử này lại sắp phải sống kiếp đào vong rồi." Nói đoạn, Trảm Long Tiên Quân cười rộ lên, tiếng cười đầy vẻ giễu cợt.

Thiên tài yêu nghiệt thì đã sao?

Cuối cùng cũng chỉ có thể không ngừng chạy trốn, vĩnh viễn sống trong sợ hãi mà thôi. "Sư huynh không muốn chia một chén canh sao?

Nếu như có thể đoạt xá hắn..." Thủy Trạch Tiên Quân ánh mắt lóe

lên, cười hắc hắc nói: "Nếu đợi Tiêu Dao đạo hữu tới đây, sư huynh e là sẽ bỏ lỡ lương cơ." "Diệp Bất Phàm không dễ đoạt xá như vậy, ta chỉ cần đợi hắn chạy trốn, nửa đường chặn đánh là được." Trảm Long Tiên Quân cười lớn.

Gã hiểu rõ Diệp Bất Phàm khó giết đến mức nào, chặn đứt đường lui của hắn mới là trọng điểm.

Thủy Trạch Tiên Quân không nói gì thêm, trong lòng thầm nghĩ mình cũng chẳng giúp gì được cho Diệp Bất Phàm, chỉ có thể mong hắn tự cầu nhiều phúc.

Trên tiểu đảo.

Diệp Bất Phàm tĩnh lặng ngồi xếp bằng, da dẻ tinh khiết như ngọc, càng thêm kiên cường, phảng phất như được đúc từ Ngũ Hành đại đạo, quanh thân vang vọng tiếng đại đạo phạm âm.

Cậu há miệng hút một cái, hút sạch kiếp vân vào bụng.

Trong cơ thể vang lên những tiếng lách tách liên hồi, ngũ sắc quang lưu chuyển ngày càng rực rỡ.

Cả người cậu như một cây đại thụ ngũ sắc, phù văn đại đạo lưu động, tỏa ra một áp lực kinh người. "Nhục thân Hợp Thể trung kỳ." Diệp Bất Phàm thở ra một ngụm khói trắng, hai tay nắm chặt, pháp tắc thiên địa trong lòng bàn tay lập tức nổ tung.

Cậu đứng dậy, diễn luyện 'Tiên Võ Thần Ma Quyền'.

Môn bản nguyên pháp này đã theo cậu từ lâu, trước đây uy lực phát ra phần lớn nhờ 'Pháp Huyết Hợp Nhất' và 'Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp' gồng gánh, nhưng giờ đây đã có thêm biến hóa, quyền quang lưu chuyển ngũ sắc.

Đây chính là dị tượng ngoại hiển của pháp tắc Ngũ Hành. "Dị tượng Ngũ Hành này hẳn là có thể suy yếu rất nhiều uy lực của các

thần thông hệ Ngũ Hành." Diệp Bất Phàm thầm cảm thấy hài lòng.

Nếu phối hợp với Vạn Pháp Bất Xâm và Thời Không Ngọc Đỉnh, thì ngay cả tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ tu luyện Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ muốn giết cậu cũng khó như lên trời.

Đúng lúc này, một đạo truyền âm phù rơi vào lòng bàn tay.

Cậu lắng nghe một lúc, vẻ mặt lộ ra vẻ kinh hỉ. "Phân thân Tôn Thất cuối cùng cũng tới rồi, đợi lâu quá." Diệp Bất Phàm cười nhẹ, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

Tôn Khuyết Đức những năm qua đã đào không biết bao nhiêu đại mộ, trong đó có ba tòa lăng mộ Đại Thừa, đồ tùy táng dù ít thì cũng phải có không ít đồ tốt.

Điều cậu coi trọng nhất chính là tổ tiên của Chân Ma Tiên Quân.

Năm đó Diệp Bất Phàm bảo hắn thông qua con đường của Tiêu Mật Đào và Lý Thu Thủy để kiếm 'Thiên Sát Chân Ma Công' cho mình.

Tiếc là mãi không có kết quả, cuối cùng tên này lại đi đường tắt, trực tiếp nhắm vào mộ tổ của Chân Ma Tiên Quân. "Trong đó mà có đồ tùy táng kiểu như 'Thiên Sát Chân Ma Công', thực lực của mình lại có thể tăng lên một tầng nữa." Tuy nhiên khả năng này không lớn. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cả tiểu đảo rung chuyển.

Khốn sát trận pháp lớp ngoài cùng bị chấn động, tự động phản kích, hình thành nên những chiếc lồng giam trắng xóa khổng lồ, bủa vây một nam tử khôi ngô trên không trung.

Nam tử này toàn thân như được tạo ra từ băng sương, từ da dẻ đến xương cốt đều trong suốt.

Chỉ có những mạch máu chằng chịt tỏa ra ánh sáng tím đen, mang theo một mùi hủ bại mục nát. "Tiểu bối họ Diệp, trận pháp này của

ngươi không ngăn nổi bản tọa đâu." Sương Hàn Chi Chủ đôi mắt đỏ ngầu như máu, diện mục dữ tợn, cười quái dị.

Gã chẳng thèm liếc nhìn những lồng giam đang ập tới, tùy ý ấn tay một cái, lập tức một luồng băng sương bản nguyên pháp phun trào, đóng băng toàn bộ lồng giam rồi nổ tung thành mảnh vụn.

Diệp Bất Phàm đồng tử co rụt.

Đòn khốn sát tùy ý của trận pháp bát giai, bất kỳ Hợp Thể Tiên Tôn nào tới đây cũng không tránh khỏi số phận bị khóa chặt.

Nhưng đối mặt với vị Cấm Kỵ Chi Chủ này, phảng phất như đang đối diện với đại đạo, lồng giam chỉ như giấy dán mà thôi. "Cho ngươi hai lựa chọn, một là theo ta về Tiên Đình, hai là... bị ta tiêu diệt." Sương Hàn Chi Chủ đứng trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là dẹp bỏ ý định dựa vào phục sinh để trốn chạy đi.

Trước khi hóa thành cấm kỵ, bản tọa tu luyện Băng chi bản nguyên.

Vào khoảnh khắc ngươi phục sinh, ta có thể đóng băng cả vùng không gian này, ngay cả thời không cũng có thể đóng băng trong tích tắc." Băng chi bản nguyên tu luyện đến cực hạn có thể đóng băng vạn vật, cắt đứt mọi pháp thuật, bao gồm cả việc phục sinh. "Theo ngươi về Tiên Đình, tôi còn cơ hội sống sao?

Chẳng phải cũng là đường chết?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, cầm lấy trận kỳ bên cạnh mạnh mẽ rung lên, lá cờ tự bay dù không có gió. "Oanh long long!" Cả Tù Thiên Đại Trận rung chuyển, dưới sự điều khiển của Diệp Bất Phàm, các trận nhãn biến đổi, hình thành một lồng giam khổng lồ nuốt chửng Sương Hàn Chi Chủ. "Tiên Đế có lệnh, tốt nhất là bắt sống ngươi về, nếu thực sự không được thì đành phải giết thôi." Sương Hàn Chi Chủ liếm môi, ánh mắt tràn đầy bạo lệ và âm lãnh. "Bá!" Sương Hàn Chi Chủ ấn một tay xuống, một vùng biển

rộng lớn bị đóng băng, bản nguyên khủng bố tỏa ra vượt xa pháp tắc quá nhiều.

Ngay sau đó, gã biến mất không một tiếng động, như tan vào đại dương băng giá, khi xuất hiện lại đã ở cách đó cả triệu dặm.

Tù Thiên lồng giam hoàn toàn vô hụt.

Tốc độ này không thể dùng từ 'tà môn' để hình dung nữa. "Trận pháp bát giai này tuy khó nhằn, nhưng bản tọa chưa lún sâu vào trong, đối phó từ bên ngoài vẫn khá dễ dàng." Sương Hàn Chi Chủ hòa làm một với biển băng, hai tay múa may, một cây Băng Ngọc đại thương xuyên qua không trung, quấn lấy lồng giam trận pháp.

Mặc cho Diệp Bất Phàm điều khiển thế nào, lồng giam vẫn không thể thoát khỏi sự can nhiễu của cây đại thương kia.

Cuối cùng, thậm chí còn xuất hiện một đạo hư ảnh băng ngọc, cầm đại thương giao đấu với lồng giam. "Bát giai Huyền Thiên linh bảo." Diệp Bất Phàm mí mắt giật giật, trong lòng rộn ràng.

Đến cấp bát giai, linh bảo triệt để thay đổi về chất, khí linh có thể hóa hình, tương đương với một sinh linh độc lập.

Với sự cung cấp bản nguyên của chủ nhân, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Giống như khí linh của Thường Nga Tiên là con Ngọc Thỏ kia.

Chủ nhân mất đi nó vẫn có thể tồn tại trên đời, thậm chí không cần bản nguyên cung cấp cũng có thể hấp thụ linh khí thiên địa để càn quét Nam Hồng Vực.

Chỉ là bản thân Ngọc Thỏ bị tàn khuyết nên thực lực không mạnh. "Ha ha ha!

Tốt!

Bảo vật này của ngươi, ta lấy chắc rồi!" Diệp Bất Phàm cười lớn, thu lại Thiên Cơ đại trận và Tù Thiên đại trận.

Qua một hồi thử thăm dò, cậu đã nhìn thấu thực lực của Sương Hàn Chi Chủ.

Loại tồn tại này là bất tường, là dị loại, chiến lực kém xa lúc còn sống.

Giống như một tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ bị trọng thương sắp chết, cảnh giới là hậu kỳ nhưng thực lực lại tụt dốc thảm hại, giữ được mức Đại Thừa sơ kỳ đã là không tệ rồi. "Chỉ dựa vào ngươi..." Sương Hàn Chi Chủ ánh mắt lạnh lùng, nhưng đột nhiên sắc mặt cứng đờ. "Pháp Huyết Hợp Nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, Pháp Tượng Thiên Địa, Tự Nhiên Phân Thân, Đăng Sao..." Diệp Bất Phàm bước ra một bước, dồn dập thi triển đủ loại thần thông lên người mình.

Khí tức của Diệp Bất Phàm bùng nổ, pháp tắc thời không bàng bạc lấp đầy vùng biển này, mạnh mẽ cắt xẻ và làm tan chảy biển băng của Sương Hàn Chi Chủ.

Đồng thời thân hình Diệp Bất Phàm phóng to, trong chớp mắt hóa thành một cự nhân đội trời đạp đất, một phân làm bốn, mỗi đạo phân thân đều sở hữu thực lực mạnh đến biến thái. "Pháp tắc của ngươi... sao có thể mạnh đến mức này?" Sương Hàn Chi Chủ chấn kinh.

Chương 662

Rõ ràng còn chưa tạo ra bản nguyên, nhưng cường độ pháp tắc lại san bằng khoảng cách giữa Hợp Thể và Đại Thừa, tiếp cận vô hạn với bản nguyên.

Giống như một đứa trẻ ba tuổi có thể một tay nhấc vạc, tay không ném voi, hoàn toàn phá vỡ lẽ thường. "Oanh!" Bốn Diệp Bất Phàm cùng thi triển 'Tiên Võ Thần Ma Quyền', quyền pháp kinh thế, khí huyết bao trùm thương khung, nhuộm đỏ cả đất trời. "Dù mạnh đến đâu thì vẫn không phải là Đại Thừa!" Sương Hàn Chi Chủ hừ lạnh, tế ra Băng Ngọc đại thương lao thẳng về phía bản tôn của Diệp Bất Phàm, uy thế khủng bố, Băng chi bản nguyên nghiền nát cả đạo và pháp.

Đồng thời hai tay chắp lại, phía sau hiện ra một chiếc chuông vàng lớn. "Đang!" Sương Hàn Chi Chủ mạnh mẽ va đập vào đại chung, tiếng chuông vang lên chấn vỡ hư không và pháp tắc, cuốn theo một cơn bão âm thanh quét về phía Diệp Bất Phàm.

Bản tôn của Diệp Bất Phàm quyền pháp đại khai đại hợp, giao chiến với Băng Ngọc đại thương.

Ba đạo phân thân thì nghênh chiến với âm lãng, tiếng 'phốc' vang lên, một đạo phân thân bị âm lãng xuyên thấu, đóng băng rồi tan biến.

Ngay sau đó là hai tiếng nổ nữa, hai đạo phân thân còn lại lần lượt bị sóng âm nhấn chìm và chấn nát. "Thần thông do Đại Thừa thi triển quả nhiên mạnh mẽ." Diệp Bất Phàm kinh hãi, ba đạo phân thân thực lực không kém bản tôn là bao, mỗi một đạo đều có thể nghiền chết mười mấy vị Hợp Thể Đại Tiên Tôn.

Tuy phòng ngự là điểm yếu chí tử của phân thân, nhưng chỉ trong

chớp mắt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, thực lực của vị Cấm Kỵ này thực sự quá mạnh. "Nếu chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, ngươi có thể chết được rồi." Sương Hàn Chi Chủ mỉa mai, lại một lần nữa gõ chuông, tiếng vang như núi hò biển thét lao về phía bản tôn Diệp Bất Phàm.

Công thế hung mãnh này, ngay cả hàng chục vị Hợp Thể liên thủ cũng không đỡ nổi, sẽ bị nghiền nát trong tích tắc.

Tiếng 'phanh' vang lên, nhục thân Diệp Bất Phàm bị sóng âm xé rách, phảng phất như lúc này cậu chỉ là người phàm xác thịt, phòng ngự nhục thân đáng tự hào bỗng mỏng manh như tờ giấy.

Thậm chí cả Nguyên Thần và Thần Hồn lúc này cũng như đang đối mặt với thiên uy, sắp sửa bị hủy diệt hoàn toàn.

Diệp Bất Phàm đồng tử co lại, nguy cơ sinh tử khiến sau gáy cậu đau nhói, lập tức tế ra Thời Không Ngọc Đỉnh.

Vô tận thời không tầng tầng lớp lớp bao phủ, nuốt chửng sóng âm.

Linh bảo này là vật phòng ngự mạnh nhất của cậu, có thể suy yếu uy lực thần thông.

Dù vậy, Nguyên Thần của Diệp Bất Phàm vẫn bị trọng thương bởi sóng âm, một nửa Nguyên Thần bị đóng băng rồi vỡ vụn. "Về phương diện phòng ngự, mình vẫn chưa trụ nổi." Diệp Bất Phàm ho ra máu Nguyên Thần, tinh thần uể oải.

Hiện tại cậu có nhục thân Hợp Thể trung kỳ, pháp tắc Hợp Thể hậu kỳ, dưới trạng thái Pháp Huyết Hợp Nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp đã hoàn toàn vượt qua Hợp Thể, linh hồn pháp tắc không hề kém cạnh bản nguyên Đại Thừa.

Nhưng về mặt 'chất', vẫn còn một khoảng cách nhỏ.

Đúng lúc đó, một tiếng rít chói tai vang lên bên tai Diệp Bất Phàm.

Sương Hàn Chi Chủ đã áp sát từ lúc nào, lòng bàn tay bao phủ Băng chi bản nguyên cực hạn, ấn thẳng vào đầu cậu. "Hỗn Độn Tiên Diễm." Lòng bàn tay Diệp Bất Phàm hiện ra một đốm lửa nhỏ, tiếng 'xuy' vang lên, bàn tay Sương Hàn Chi Chủ bùng cháy dữ dội, lửa lan nhanh ra khắp người gã. "Tiên thuật?" Sương Hàn Chi Chủ biến sắc, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, tự đoạn cánh tay phải rồi tháo lui, đồng thời tay trái bắt quyết, điều khiển Băng Ngọc đại thương đâm thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Những kẻ tu luyện đến mức này đều có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, rất khó tìm ra sơ hở. "Chân Ma Kiếm." Diệp Bất Phàm nhả ra một trăm linh tám đạo Chân Ma Kiếm, hình thành kiếm trận vây khốn Băng Ngọc đại thương bên trong.

Việc liên tiếp thi triển tiên thuật và điều khiển kiếm trận khiến pháp tắc trong người cậu tiêu hao cực nhanh, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. "Thần thông cái sau mạnh hơn cái trước, nếu để ngươi thăng lên Đại Thừa, e rằng ta cũng chỉ còn nước bỏ chạy giữ mạng." Cánh tay phải của Sương Hàn Chi Chủ mọc lại, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo: "Nhưng bây giờ ngươi chỉ là Hợp Thể, ngươi thi triển được mấy lần thần thông uy lực lớn như vậy?" Gã không hiểu làm sao một tu sĩ Hợp Thể như Diệp Bất Phàm có thể thi triển tiên thuật và bản nguyên pháp, nhưng chúng tiêu hao pháp tắc cực lớn, chắc chắn không dùng được nhiều lần.

Nói xong, gã đẩy mạnh hai tay về phía trước. "Băng Viên!" Cả đất trời rung chuyển, mấy con vượn băng khổng lồ lao tới trấn áp Diệp Bất Phàm.

Mỗi con vượn đều mang theo vĩ lực ngập trời. "Lại là bản nguyên pháp." Diệp Bất Phàm cảm thán, mình khổ sở lắm mới sáng tạo được vài môn, so với những lão quái vật Đại Thừa sống vạn năm này thì đúng là không thấm vào đâu.

Bài tẩy của đối phương quá nhiều. "Giết thì chắc là không giết nổi rồi, cướp được gì thì cướp vậy." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Qua những lần thử chiêu, cậu đã đánh giá rõ chiến lực của mình.

Đánh bại thì có cơ hội, nhưng giết thì cực khó.

Một vị Đại Thừa muốn chạy, cậu có đuổi gãy chân cũng không kịp. "Khai!" Diệp Bất Phàm liếc nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo, giữa lông mày đột nhiên nứt ra một khe hở, một con mắt vàng bắn ra một tia sáng nhắm thẳng vào Sương Hàn Chi Chủ.

Sương Hàn Chi Chủ cảm thấy nguy hiểm tột độ, không dám nhìn thẳng vào con mắt đó, gã tế ra một chiếc chuông nhỏ lơ lửng trên đầu, tỏa ra khí tức phòng ngự linh hồn, mạnh mẽ ngăn chặn ảo thuật của 'Huyễn Kiếp Đồng'. "Không ngờ ngươi còn có thần thông này, tiếc là..." Sương Hàn Chi Chủ đang cười lạnh thì sắc mặt bỗng khựng lại.

Gã kinh hoàng thấy Diệp Bất Phàm vốn đang kiệt sức, uể oải, trong chớp mắt vết thương đã hoàn toàn bình phục. "Định Tự Quyết." Diệp Bất Phàm mặt lạnh lùng, tay bắt quyết.

Sương Hàn Chi Chủ lập tức bị định thân trên hư không, từ nhục thân, Nguyên Thần đến Thần Hồn đều không thể động đậy, chỉ còn ý thức tỉnh táo.

Gã kinh hãi định thi triển thần thông để thoát ra, nhưng mọi thứ đều bị đóng băng, gã không thể vận hành linh lực, chỉ có thể dùng ý chí để cưỡng ép phá giải Định Tự Quyết. "Hô!" Diệp Bất Phàm quanh thân yêu khí cuồn cuộn như chân long, cậu thở ra một luồng long tức.

Luồng hơi thở đó như một cơn gió mang theo khí tức hủy diệt, phàm là nơi nó đi qua, vạn vật đều mục nát, pháp tắc tan vỡ, đất trời biến thành một màu xám xịt như ngày tận thế giáng lâm.

Ngay lúc đó, Sương Hàn Chi Chủ rốt cuộc cũng thoát khỏi Định

Tự Quyết.

Trong cơn kinh hãi gã định chạy trốn nhưng đã muộn. "A a a!" Một tiếng thảm thiết vang lên, nhục thân vốn đã hủ bại của Sương Hàn Chi Chủ bị quét sạch không còn dấu vết, cả Nguyên Thần cũng bị sức mạnh hủy diệt bao trùm, bốc hơi tại chỗ.

Chỉ còn một đạo Thần Hồn trọng thương cố gắng thoát ra khỏi luồng long tức. "Không thể nào!

Không thể nào!

Thiên phú thần thông của Long Hoàng, một nhân tộc như ngươi sao có thể biết được!" Thần hồn Sương Hàn Chi Chủ kinh hãi hét lớn.

Là một cấm kỵ của Tiên Đình, gã hiểu rõ mọi thần thông đạo pháp của các Đại Thừa Tiên Quân đương thời.

Hủy Diệt Long Tức của Long Hoàng là bản nguyên pháp đỉnh cấp, uy năng chỉ kém tiên thuật một chút!

Nếu không nhờ phản ứng nhanh, gã đã bị một ngụm long tức đó nghiền nát rồi. "Những gì ta biết còn nhiều hơn ngươi tưởng đấy." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, tay áo phất một cái, cuốn lấy cây Băng Ngọc đại thương cấp bát giai rồi lao vút đi. "Thời Không Tế Mệnh Độn!" Tốc độ của cậu đột nhiên bùng nổ, như thể xuyên qua không gian vô tận, biến mất hút giữa biển khơi mênh mông.

Nói thì dài, nhưng thực tế mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài nhịp thở. "Diệp Bất Phàm!" Sương Hàn Chi Chủ gầm thét trong vô vọng, giọng nói thê lương.

Bị đánh đến mức chỉ còn linh hồn thì thôi đi, ngay cả bản mệnh linh bảo duy nhất cũng bị cướp mất.

Gã hận Diệp Bất Phàm thấu xương.

Đúng lúc đó, hai luồng khí tức nhanh chóng lao tới.

Trảm Long Tiên Quân nhìn Sương Hàn Chi Chủ thê thảm chỉ còn lại linh hồn, khuôn mặt già nua đen sạm lại. "Lũ cấm kỵ này đúng là một lũ phế vật, đừng nói là giết Diệp Bất Phàm, ngay cả ngăn cản năm nhịp thở cũng không xong." Sương Hàn Chi Chủ bị đánh trọng thương, không có trăm năm thời gian thì đừng hòng khôi phục.

Trảm Long vốn định ngư ông đắc lợi, kết quả là cá quá lớn, xé rách cả lưới, gã hoàn toàn không kịp ra tay. "Nhưng dù cấm kỵ có yếu đến đâu thì vẫn có thực lực Đại Thừa, ngươi đã bao giờ thấy một tu sĩ Hợp Thể nào đánh Đại Thừa trọng thương đến thế này chưa?" "Tên Diệp Bất Phàm này tà môn quá mức rồi." Thủy Trạch Tiên Quân mặt vẫn chưa hết bàng hoàng, như đang nằm mơ.

Nếu họ không tới kịp, họ thậm chí còn nghi ngờ Diệp Bất Phàm có thể giết chết luôn vị cấm kỵ này tại chỗ.

Những gì Diệp Bất Phàm thể hiện ra ngoài thường không phải là bài tẩy mạnh nhất, tên đó lúc nào cũng thích giấu nghề. "Diệp Bất Phàm dù sao cũng không phải đối thủ của một Đại Thừa thực thụ.

Một tên cấm kỵ, về mọi mặt đều quá yếu, quá phế vật!" Trảm Long Tiên Quân hừ lạnh: "Nếu là ta ra tay, Diệp Bất Phàm không trụ nổi một nhịp thở đã phải chết." Đây không phải là khoác lác mà là sự thật.

Ngay cả một Đại Thừa sơ kỳ chính tông cũng không trụ được lâu dưới tay gã.

Nói xong, gã liếc nhìn tàn hồn của Sương Hàn Chi Chủ, khinh bỉ: "Ngươi chắc là Đại Thừa đầu tiên trong lịch sử bị một tên Hợp Thể đánh trọng thương, mặt mũi đều bị ngươi làm mất sạch rồi." Chắc chắn chuyện này truyền ra ngoài sẽ gây nên một cơn địa chấn trong giới tu tiên.

Sương Hàn Chi Chủ sẽ bị đóng đinh trên cột trụ nhục nhã của lịch sử, đồng thời cũng làm giảm sút uy nghiêm của các tu sĩ Đại Thừa.

Những lời này như những nhát dao đâm thẳng vào tim Sương Hàn Chi Chủ, tàn hồn gã đỏ rực, đôi mắt tràn đầy bạo lệ và phẫn nộ. "Nói đủ chưa!

Chương 663

Có giỏi thì tự đi mà đuổi theo hắn!" Sương Hàn Chi Chủ gầm lên. "Sao nào?

Một sinh vật không rõ nguồn gốc sắp chết đến nơi mà giờ dám gào thét trước mặt bản Tiên Quân à?" Trảm Long Tiên Quân khinh khỉnh, đe dọa: "Hay là đầu óc ngươi có vấn đề rồi?" Diệp Bất Phàm chạy được triệu dặm là đã biến mất khỏi thần thức của gã, thuật ẩn nặc quá mạnh, gã hoàn toàn không tìm thấy. "Ngươi!" Sương Hàn Chi Chủ nổi trận lôi đình, gào thét: "Trảm Long!" "Phanh!" Trảm Long Tiên Quân tung một cước đá bay sương hàn chi chủ trên hư không.

Bị Diệp Bất Phàm đánh cho chỉ còn tàn hồn, thực lực của gã bây giờ không bằng một phần mười lúc trước. "Còn nói nhảm nữa, tin hay không... hửm?" Trảm Long Tiên Quân đang định mắng mỏ thêm vài câu, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhớ tới Hương Hỏa đạo của Ngũ Tiên giáo chủ.

Ánh mắt nhìn Sương Hàn Chi Chủ lập tức thay đổi. "Sau này có cơ hội tu luyện Hương Hỏa đạo, thần hồn của tên cấm kỵ này đúng là một tín đồ không tệ." Nghĩ tới đây, Trảm Long Tiên Quân nghiền nát mọi sự phản kháng của đối phương, tại chỗ đánh chết Sương Hàn Chi Chủ, phong ấn vong hồn vào một khối huyết cầu.

Tín đồ cấp Đại Thừa không dễ tìm đâu.

Thủy Trạch Tiên Quân thấy vậy ngẩn người, nhíu mày nói: "Dù sao cũng là người của Tiên Đình, Nội Cảnh Địa sắp mở, ngươi không nên giết người của họ." Theo lão biết, Tử Vi Tiên Đế sẽ không vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa.

Một khi họ vào đó, Tiên Đình hoàn toàn có khả năng đột kích.

"Giết?

Ai giết?

Rõ ràng là Diệp Bất Phàm giết!

Liên quan gì đến Trảm Long ta?" Trảm Long Tiên Quân phong ấn khối huyết cầu không để lộ chút khí tức nào, ném vào túi càn khôn, liếc Thủy Trạch Tiên Quân một cái, hờ hững nói.

Từ lúc Diệp Bất Phàm đột phá đến khi đánh trọng thương Sương Hàn Chi Chủ chỉ diễn ra trong mười mấy nhịp thở.

Phần lớn các Tiên Quân đang ở Nam Hải, dù có cảm ứng được cũng không thể tới nhanh như vậy.

Vừa vặn, đổ hết tội lỗi lên đầu Diệp Bất Phàm.

Dù sao tên đó cũng nợ nần chồng chất rồi, thêm một món cũng chẳng sao.

Thủy Trạch Tiên Quân cạn lời, xua tay nói: "Vậy thì mau đi thôi." Hiện tại Tiên Đình đang mở rộng lãnh thổ, khai chiến với Tiêu Dao Tiên Tông, đương nhiên cũng là kẻ thù của Bồng Lai Tiên Tông.

Giết chết một cấm kỵ cũng coi như làm suy yếu Tiên Đình.

Trảm Long Tiên Quân gật đầu, thành thục bắt đầu xóa sạch dấu vết của gã và Thủy Trạch Tiên Quân.

Những kẻ tu luyện đến cảnh giới này, ai chẳng phải hạng lòng dạ đen tối?

Việc xóa dấu vết gã làm còn chuyên nghiệp hơn Diệp Bất Phàm nhiều, chưa đầy hai nhịp thở, vùng biển này chỉ còn lại dấu vết chiến đấu của Diệp Bất Phàm và Sương Hàn Chi Chủ.

Hoàn toàn không có chút gì liên quan đến họ.

Trong nháy mắt, hai người biến mất khỏi vùng biển.

Một lát sau.

Tiêu Dao Tiên Quân và Vĩnh Hằng Tiên Quân tới nơi. "Khí tức của Diệp Bất Phàm và Sương Hàn Chi Chủ." Vĩnh Hằng Tiên Quân trầm giọng nói.

Tiêu Dao Tiên Quân không nói lời nào, trực tiếp dùng 'Hồi Quang Phản Tố', lập tức chiếu ra những hình ảnh đấu pháp.

Lúc đầu còn bình thường, thực lực Diệp Bất Phàm dù tiến bộ vượt bậc, có thể giao tranh với Sương Hàn Chi Chủ, nhưng vẫn nằm trong dự tính của hai người.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt họ thay đổi. "Một đòn đánh tàn Sương Hàn Chi Chủ, thực lực của Diệp Bất Phàm này đã không thua kém Đại Thừa sơ kỳ bình thường rồi." Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt âm trầm, tâm tình cực kỳ tệ hại.

Tốc độ trưởng thành của Diệp Bất Phàm vượt xa tưởng tượng của gã.

Cứ thế này, sớm muộn gì hắn cũng có thể đối đầu trực diện với gã.

Hình ảnh tiếp tục lóe lên, nhưng đến cuối cùng thì bị đứt đoạn, rõ ràng đã bị người khác xóa bỏ. "Sương Hàn Chi Chủ bị Diệp Bất Phàm giết rồi sao?" Vĩnh Hằng Tiên Quân ngạc nhiên, chấn động nói: "Dù có bị dị hóa thì vẫn là Đại Thừa, cứ thế mà bị giết sao?!" Đánh bại và giết chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Đánh bại có lẽ chỉ cần thực lực Đại Thừa sơ kỳ, nhưng giết được thì chắc chắn phải vượt xa Đại Thừa sơ kỳ! "Không rõ, chắc là Diệp Bất Phàm đã dùng bí bảo hoặc thần thông uy lực lớn nào đó để trấn sát, đồng thời can thiệp vào Hồi Quang Phản Tố." Tiêu Dao Tiên Quân

lắc đầu, ánh mắt lãnh liệt: "Dù sao đi nữa, Diệp Bất Phàm đã thực sự trưởng thành rồi, lần Thiên Sát Nội Cảnh Địa này, nhất định phải giải quyết hắn!" Gã và Vĩnh Hằng Tiên Quân đã từng ra tay với Diệp Bất Phàm từ lúc tế thiên, đôi bên đã là quan hệ không chết không thôi. "Còn muốn đoạt xá nữa không?" Vĩnh Hằng Tiên Quân im lặng một lát rồi hỏi. "Nếu được thì tốt nhất, nếu không được... bằng mọi giá cũng phải giết hắn!" Tiêu Dao Tiên Quân lộ vẻ quyết đoán và tàn nhẫn.

Trước đây gã chưa bao giờ đặt Diệp Bất Phàm vào mắt, dù sao cũng chỉ là một tên Hợp Thể, muốn có thực lực Đại Thừa còn không biết đến bao giờ.

Nhưng tốc độ tu luyện của Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức, tạo thành mối đe dọa với gã, buộc gã phải nhìn nhận lại.

Kẻ này không chết, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua họ, lúc đó muốn tự vệ cũng khó. "Đi thôi, tới Thiên Sát Nội Cảnh Địa, tìm ra bí mật thăng cấp Chân Tiên của Thiên Sát, sau đó nắm giữ Hương Hỏa đạo, bản Tiên Quân chắc chắn sẽ thăng lên Chân Tiên!" Tiêu Dao Tiên Quân quay người rời đi.

Sau đó lại có thêm vài bóng người tới rồi vội vã rời đi.

Ngày hôm sau.

Trảm Long Tiên Quân tung tin tức ra ngoài.

Tin tức như một cơn bão, lấy Đông Hải làm trung tâm quét qua Nam Hồng Vực, Bắc Vực và Trung Vực.

Toàn bộ tu tiên giới từ Đại Thừa Tiên Quân đến Nguyên Anh, Hóa Thần đều rúng động.

Một vị Cấm Kỵ Chi Chủ bị Diệp Bất Phàm tiêu diệt! "Giả thôi chứ!" Vô số người chấn động, lập tức nghi ngờ.

Nhưng rất nhanh sau đó, không biết ai đã tung ra hàng loạt Lưu Ảnh Thạch, ghi lại cảnh Diệp Bất Phàm dùng Hủy Diệt Long Tức đánh tàn đối phương, trực tiếp chứng thực chiến lực của Diệp Bất Phàm.

Đã đánh tàn được đối phương thì ai cũng mặc định Sương Hàn Chi Chủ đã bị Diệp Bất Phàm giết.

Nhất thời, tu tiên giới đại địa chấn, thiên hạ xôn xao.

Phía Tiên Đình càng thêm phẫn nộ, ban bố lệnh truy nã cấp cao nhất đối với Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm trở về Bồng Lai Tiên Tông, nghe Thanh Liên Tiên Tôn sùi bọt mép kể về tin tức bên ngoài, cả người ngây ra. "Mẹ kiếp!

Tên khốn nào đã đổ cái vỏ đen này lên đầu tôi thế?!" "Tôi chỉ lấy được một cây linh bảo cấp bát giai, ngay cả túi càn khôn của tên đó còn chưa chạm vào được, dựa vào cái gì mà tôi phải gánh tiếng xấu này?" Diệp Bất Phàm rất phẫn nộ.

Đây là lần đầu tiên bị người ta vu oan giá họa.

Cậu chợt nhớ tới hai người Trảm Long Tiên Quân và Thủy Trạch Tiên Quân.

Nếu không có họ, mình không thể nào lộ tung tích nhanh như vậy được. "Chắc chắn là hai tên này giết chết cấm kỵ rồi gán tội cho mình, đúng là súc sinh!

Mặt mũi của Đại Thừa bị vứt sạch hết rồi!" Diệp Bất Phàm thầm hận trong lòng nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình thản để tránh bị Thanh Liên Tiên Tôn phát hiện sơ hở.

Hiện tại dù cậu có thực lực Đại Thừa sơ kỳ, nhưng mới chỉ coi như đứng dậy được thôi, so với việc có thể ngang ngược lộng hành thì còn kém xa lắm.

Thanh Liên Tiên Tôn tự mình cảm thán: "Giới tu tiên này thực sự đổi thay rồi, một tu sĩ Hợp Thể nghịch trảm Đại Thừa, đúng là thần thoại cổ kim chưa từng có." Đây không phải là tâng bốc mà là sự thật.

Hiện tại Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt của các Đại Thừa Tiên Quân, bị một số kẻ coi là cái gai trong mắt.

Còn trong mắt các tu sĩ tầng dưới, Diệp Bất Phàm đã trở thành một thần thoại, là mục tiêu để vô số người ngưỡng vọng và theo đuổi. "Tiên Đình có phản ứng gì không?" Diệp Bất Phàm giả vờ tò mò hỏi.

Một cấm kỵ tử vong không chỉ là tổn thất lớn mà còn là đòn giáng mạnh vào sĩ khí của Tiên Đình. "Đã ban bố lệnh truy nã, treo giải thưởng là một viên Đại Thừa Đan cho cái đầu của Diệp Bất Phàm." Thanh Liên Tiên Tôn cười trên nỗi đau của người khác: "Tiên Đình cũng cuống rồi, sức phá hoại của Diệp lão ma đã có thể ảnh hưởng đến cục diện xâm lược Bắc Vực của họ." Chuyện này khác hoàn toàn với chiến cuộc ở Đông Hải.

Tiên Đình đang đánh vào quê hương của Diệp Bất Phàm, tên đó sớm muộn gì cũng sẽ đối đầu với họ. "Đại Thừa Đan?

Xem ra Diệp Bất Phàm sắp tới sẽ phải đối mặt với những cuộc truy sát không ngừng nghỉ rồi." Diệp Bất Phàm trong lòng chấn động, Tử Vi Tiên Đế này đúng là chịu chi. "Haiz, khó chịu thật." Nếu Sương Hàn Chi Chủ không chết, cậu cùng lắm chỉ gây chú ý với đám Đại Thừa đó thôi.

Nhưng gã đã chết, nghĩa là cậu sẽ bị các Đại Thừa Tiên Quân hoàn toàn coi trọng.

Chương 664

Lần sau tới giết cậu sẽ không chỉ là Đại Thừa sơ kỳ mà là trung kỳ, thậm chí là vài vị Đại Thừa liên thủ.

Những ngày tháng giả heo ăn thịt hổ coi như đã đi vào dĩ vãng.

Còn về vấn đề mặt mũi khi lấy lớn hiếp nhỏ, thì mấy kẻ tu luyện được đến Đại Thừa có mấy ai còn cần mặt mũi nữa? "Đúng rồi, đây là thứ Thanh Liên huynh cần, phi kiếm của huynh cũng đã sửa xong." Diệp Bất Phàm chuyển chủ đề, lấy từ trong 'Chưởng Trung Càn Khôn' ra một thanh phi kiếm và một linh bảo khiên hình mai rùa. "Ha ha ha, không hổ là Trịnh sư đệ, hiện tại trình độ luyện khí của đệ càng cao rồi." Thanh Liên Tiên Tôn mừng rỡ, đón lấy xem xét kỹ lưỡng, yêu không rời tay.

Sau đó lão đưa thù lao cho Diệp Bất Phàm, dù quan hệ tốt nhưng cũng không thể bắt cậu luyện khí không công.

Diệp Bất Phàm nhận lấy túi trữ vật, bên trong có năm mươi vạn tiên ngọc.

Sau khi tiễn Thanh Liên Tiên Tôn đi, liên tiếp mấy ngày Diệp Bất Phàm luôn theo dõi tin tức bên ngoài. "Phu quân, hay là chúng ta cao chạy xa bay đi?

Tìm nơi nào phong thủy tốt, trốn vài trăm năm rồi hãy ra." Tiểu Thủy Yên rất lo lắng cho hoàn cảnh của Diệp Bất Phàm, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy ngón tay cậu, đôi lông mày thanh tú nhíu lại.

Diệp Bất Phàm trước đây dù nổi tiếng nhưng tương đối ổn định, ít khi xuất thế, sự chú ý của mọi người không dồn vào cậu.

Nhưng bây giờ đã giết chết cấm kỵ, cậu bị đẩy thẳng lên đầu sóng

ngọn gió. "Trốn là không trốn thoát được đâu, ta đã bị tồn tại đứng sau Tiên Hỏa giáo chủ nhắm tới từ lâu rồi." Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon mềm mại của Tiểu Thủy Yên, vỗ nhẹ vào mông nàng, thở dài nói: "Vả lại, dù là Ngũ Tiên giáo chủ hay Tử Vi Tiên Đế thành tiên thì cũng tuyệt đối không buông tha cho ta." Thuật ẩn nặc của cậu cao minh, nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ mình có thể qua mắt được Chân Tiên. "Nàng cứ ngoan ngoãn ở nhà, cố gắng đột phá Hợp Thể." Diệp Bất Phàm cắn nhẹ vào tai Thủy Yên, khiến khuôn mặt tinh xảo của nàng đỏ ửng, nàng nhỏ giọng: "Đừng cắn nữa, ngứa lắm." Thấy vậy, Diệp Bất Phàm ngón trỏ đại động, bàn tay thuận thế trượt xuống dưới.

Vừa vặn Thủy Yên Tiên Tử đang mặc váy. "Vào phòng được không?" Tiểu Thủy Yên ngồi trên đùi Diệp Bất Phàm, răng cắn nhẹ môi, nũng nịu nói.

Nói xong, nàng lén nhìn ra ngoài điện, sợ có ai đột ngột xông vào nhìn thấy cảnh này. "Không được, ở đây rộng rãi, vừa vặn giúp nàng đột phá tới Luyện Hư đỉnh phong." Diệp Bất Phàm hai tay nâng lấy cặp mông kiều diễm của Tiểu Thủy Yên.

Sau nhiều năm được cậu giúp đỡ, Tiểu Thủy Yên đã tiến gần tới Luyện Hư đỉnh phong.

Nếu có công pháp hậu tục của 'Âm Dương Tiên Ma Kinh', có lẽ nàng đã đột phá Hợp Thể cảnh từ lâu rồi.

Ngày hôm sau.

Tiểu Thủy Yên hoàn toàn tiến vào Luyện Hư đại viên mãn, Diệp Bất Phàm chuẩn bị cho nàng Hợp Thể Đan để nàng bế quan.

Xong xuôi, Diệp Bất Phàm lợi dụng Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, xuất hiện tại tiệm luyện khí.

Khi chiến tranh tạm dừng, việc làm ăn của tiệm cũng giảm sút, có phần vắng vẻ. "Vẫn là bản tôn sống sung sướng nhất, không như Tôn mỗ ta đây, suốt ngày làm bạn với người chết, còn bị lão khốn Chân Ma Tiên Quân kia truy sát." Tôn Thất nghênh ngang nằm trên ghế mây ở hậu viện, lười biếng nói.

Khứu giác của hắn nhạy bén hơn người thường, từ xa đã ngửi thấy mùi hương nữ nhân trên người bản tôn. "Tu vi tiến triển khá đấy, đã Luyện Hư trung kỳ rồi." Diệp Bất Phàm tán thưởng.

Tu vi của Tôn Thất tuy thấp nhưng thực lực lại cực mạnh, thậm chí khiến cậu cảm thấy một tia đe dọa.

Vong hồn trong Tôn Hồn Phiên của hắn đã vượt quá ức, trong đó e là có cả tàn hồn của tu sĩ Đại Thừa. "Vị này là..." Diệp Bất Phàm đột nhiên nhìn về phía bên cạnh Tôn Thất, một nam tử trung niên toàn thân hủ lạn, mọc đầy lông đỏ. "Ha ha, tại hạ là chủ nhân hắc thị của Đường Kinh Thành, Thương Nhai Thương, thời thượng cổ từng đi theo Ma Tổ." Tên lông đỏ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, lời lẽ khách sáo: "Không hổ là nhân vật có thể giết Sương Hàn Chi Chủ, quả nhiên khí vũ bất phàm." "Không đi Thiên Sát Nội Cảnh Địa tìm tạo hóa, tìm tôi làm gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Hiện tại bọn Tiêu Dao, Trảm Long cơ bản đều đã hội tụ về Nam Hải. "Tên này tìm cậu bao nhiêu năm rồi, cuối cùng tìm tới chỗ ta, ta thấy hắn là người của phe Hắc Quần nên tiện tay dắt tới luôn." Tôn Thất ngáp một cái, uể oải nói: "Hắn muốn nhờ cậu giải quyết vấn đề cấm kỵ." "Khẩn cầu Diệp đạo hữu giúp đỡ." Nam tử lông đỏ thành khẩn nói.

Để tìm được Diệp Bất Phàm, hắn đã trải qua bao nhiêu gian khổ.

Ở Nam Hồng Vực bị Tôn Thất hố một vố, giúp tên này đào mộ tổ của Chân Ma Tiên Quân, đối phương mới chịu giới thiệu hắn cho bản

tôn của Diệp Bất Phàm.

Hiện tại hắn đã nằm trong danh sách đen của Chân Ma Tiên Tông. "Tại sao tôi phải giúp ông?" Diệp Bất Phàm thản nhiên hỏi. "Cậu và ta đều là người của Ma Tổ, hơn nữa giúp ta một tay, ta có thể đứng ra giải quyết những chuyện mà cậu không tiện ra mặt." Nam tử lông đỏ trịnh trọng nói. "Giúp hắn đi, chuyện đào mộ tổ Chân Ma Tiên Quân hắn có công không nhỏ đâu." Tôn Thất nói: "Ta thấy vị này có tiềm năng đạo mộ, hợp tác với ta đúng là thiên y vô phùng.

Gần đây ta đang nhắm tới mộ tổ của Hồng Trần Tiên Tông, có điều họ an táng ngoài biển, việc tìm long thăm huyệt của ta hơi khó khăn, cần người giúp sức." Diệp Bất Phàm im lặng.

Phân thân này ngày càng hoang dã, chuyện đào mộ quật phần mà hắn nói ra nhẹ nhàng như ăn cơm uống nước vậy.

Diệp Bất Phàm đặt một bàn tay lên bờ vai hủ lạn của Thương Chủ, thi triển 'Bổ Thân Thuật' và 'Bổ Thần Thuật'.

Một lát sau, tình trạng nhục thân hủ lạn của Thương Chủ có chuyển biến tốt, khiến hắn vô cùng kích động, thầm nghĩ Ma Tổ nói không sai chút nào, Diệp Bất Phàm đúng là chuyên gia hàng đầu trong việc nghiên cứu tác dụng phụ.

Tuy nhiên, khi Diệp Bất Phàm thu tay lại, cơ thể Thương Chủ lại một lần nữa thối rữa. "Chỉ dùng Bổ Thân Thuật đơn thuần không có tác dụng, vấn đề nằm ở hồn phách bị cấm kỵ xâm thực.

Hồn phách của ông đã chết, chỉ còn một tia sinh cơ hóa thành chấp niệm để níu kéo mạng sống này." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói: "Muốn giải quyết vấn đề này, cần phải bổ thân, bổ thần, sau đó mới dùng đến thần thông thứ ba: Bổ Hồn Thuật.

Mà đó cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian tử vong triệt để, không thể

giải quyết tận gốc vấn đề.

Đợi tôi nghiên cứu ra thần thông liên quan rồi hãy nói sau." Diệp Bất Phàm thầm tính toán.

Phương diện này quả thực có thể bỏ công sức nghiên cứu.

Mọi cấm kỵ đều gặp phải nan đề tương tự, nếu có thể giải quyết, dưới trướng của hắn hoàn toàn có thể tụ tập tất cả Cấm Kỵ Chi Chủ của toàn bộ tu tiên giới, đến lúc đó ai dám đối đầu với hắn?

Ai dám động vào hắn, đám Cấm Kỵ Chi Chủ này sẽ liều mạng với kẻ đó ngay. "Đa tạ Diệp đạo hữu!" Thương Chủ vui mừng khôn xiết, trịnh trọng hành lễ. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, nhìn về phía phân thân áo xám nói: "Những năm qua thu thập được gì rồi?

Lấy ra đi." Thương Chủ thấy vậy, biết ý lui ra ngoài. "Dược liệu luyện chế Đại Thừa Đan, ta chỉ thu thập được hai loại, còn là đào từ trong mộ ra nữa." Phân thân áo xám lấy ra một cây dược liệu và một viên ngọc thạch màu xanh biếc. "Một cây Thành Đạo Hoa, có thể giúp nguyên thần, thần hồn, nhục thân hợp nhất, thành tựu Đại Đạo Chi Thể.

Viên ngọc thạch kia là Bản Nguyên Tinh Thạch, chứa đựng Mộc chi đại đạo bản nguyên, thích hợp cho người tu luyện Mộc đạo." Phân thân áo xám giải thích.

Thành Đạo Hoa thuộc tính âm, điều kiện sinh trưởng cực kỳ kỳ quái.

Có cái do thiên địa thai nghén mà sinh, có cái lại là sau khi Đại Thừa Tiên Quân chết đi, đại đạo của bản thân kinh cửu không tan, tự nhiên sinh trưởng ra. "Vẫn còn xa mới đủ, dược liệu chính còn thiếu mười mấy loại nữa." Diệp Bất Phàm thu hai vật này lại, lông mày nhíu chặt.

Dược liệu của Đại Thừa Đan quá khó thu thập.

Ngoại trừ cốt lõi của các tiên môn đỉnh cấp có manh mối hoặc dược liệu chính, tán tu muốn thu thập căn bản là không thể nào.

Năm đó Tiên Ma Tôn nghịch thiên đến mức nào?

Có thể thoát thân dưới tay Đại Thừa Tiên Tôn, nhưng cuối cùng cũng không thu thập đủ dược liệu luyện chế Đại Thừa Đan. "Vậy thì chịu thôi, ta đã cố hết sức rồi." Phân thân áo xám nhún vai. "Bỏ đi, còn món đồ nào tốt nữa không?" Diệp Bất Phàm hỏi. "Tiên dược và công pháp điển tịch mà cậu cần đây." Phân thân áo xám dốc túi Càn Khôn, đổ ra một đống lớn đồ đạc.

Trong đó tiên dược chỉ có mười mấy cây, đều là loại có tác dụng phụ khá lớn. "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Diệp Bất Phàm nhặt lên một cây tiên dược. 【Huyền Âm Hoa: Vạn năm tuổi, có tác dụng tăng cường tu vi.

Tác dụng phụ: Trả giá bằng việc tổn thương thần hồn, dễ bị hóa thành quỷ hồn, cẩn thận khi nuốt.】 "Bản tôn à, cậu tưởng trong mộ người ta trồng cả vườn thuốc chắc?

Có mười mấy cây này là tốt lắm rồi." Phân thân áo xám trợn trắng mắt.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, ánh mắt nhìn mười mấy cây tiên dược kia đã khác hẳn.

Hóa ra toàn bộ đều mọc ra từ trong mộ. "Hèn chi tác dụng phụ lớn như vậy." Diệp Bất Phàm thu chỗ tiên dược này lại.

Công pháp điển tịch thì không ít, đại loại như Địa Sát pháp, Thiên Cương pháp. "Tiếc là không có phần sau của Thiên Sát Chân Ma Công." Diệp Bất Phàm thở dài. "Những thứ này đều là đồ tùy táng, vốn là vật phẩm cá nhân của người chết khi còn sống.

Chương 665

Theo ta được biết, Thiên Sát Chân Ma Công luôn để ở Tàng Kinh Lâu của Chân Ma Tiên Tông, sau này vì chuyện của cậu, Chân Ma Tiên Quân đã dời công pháp này về động phủ của lão ta, chờ cậu dẫn xác đến cướp đấy." "...

Lão ta bị thần kinh à?

Tôi mà thèm đến động phủ lão ta cướp chắc?" Diệp Bất Phàm hoàn toàn cạn lời, hèn chi bao nhiêu năm qua phân thân áo xám đều không kiếm được phần sau của Thiên Sát Chân Ma Công. "Ơ?

Vẫn có đồ tốt này." Diệp Bất Phàm cầm lên một miếng ngọc giản, thần thức quét vào, mắt hơi sáng lên. 【Đại Đạo Luân Hồi Kinh · Cao phẩm bản nguyên pháp: Cần nắm giữ Luân Hồi bản nguyên mới có thể thi triển, có thể trục xuất Đại Thừa Tiên Quân vào trong luân hồi, khó lòng thoát ra.

Tác dụng phụ: Thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm, sau khi thi triển ý thức bản thân dễ bị lún sâu vào thiên địa luân hồi, lạc lối trong đó, khó mà tự dứt ra được.

Phụ diện nghịch chuyển: Thương địch một ngàn, tự hồi phục tám trăm, sau khi thi triển ý thức bản thân lún sâu vào thiên địa luân hồi, có thể giúp người thi triển cảm ngộ thiên địa luân hồi đại đạo, nhìn thấu bí ẩn luân hồi.】 "Đỉnh thật sự, đúng là quá đỉnh." Diệp Bất Phàm rạo rực trong lòng, không nhịn được khen ngợi, trịnh trọng thu nó lại, dự định sẽ tu luyện thành công trước khi Thiên Sát Nội Cảnh Địa hoàn toàn mở ra.

Đây tuyệt đối là át chủ bài giết người, nếu đánh không lại, hoàn toàn có thể trực tiếp trục xuất đối phương vào luân hồi, không giết

được cũng có thể nhốt đối phương trong đó một thời gian.

Đánh không lại, chạy không thoát, vậy thì cưỡng ép tống tiễn ngươi đi luôn. "Môn thần thông này tìm thấy từ trong mộ một vị Đại Thừa của Chân Ma Tiên Tông, chính là phụ thân của Chân Ma Tiên Quân - Luân Hồi Tiên Quân, rất hợp với cậu đấy." Phân thân áo xám lên tiếng. "???" Diệp Bất Phàm đầy đầu chấm hỏi, kinh nghi nói: "Ngươi đào mộ cha lão ta luôn rồi à?" Cái này đúng là chọc vào ổ kiến lửa rồi.

Lần này vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa, Chân Ma Tiên Quân mà thấy hắn thì chẳng phải sẽ liều chết hay sao? "Đào rồi, đồ tùy táng của cha lão ta không ít đâu, còn có một số dược liệu có thể luyện chế bát giai trận pháp nữa." Phân thân áo xám chẳng thèm để tâm, lại lấy ra một cái túi Càn Khôn, đổ ra một đống đồ.

Tức thì, cả phòng khách châu quang bảo khí, lấp lánh khiến người ta không mở mắt ra được.

Mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, bao nhiêu dược liệu này tuyệt đối có thể luyện chế ra bát giai trung phẩm trận pháp! "Đây là cái gì?" Đột nhiên, hắn chỉ vào một bộ hài cốt trong đống dược liệu, toàn thân đen kịt, bên trên có hoa văn đại đạo màu vàng kim, nhìn một cái là biết không phải phàm phẩm. "Còn là cái gì nữa, cha của Chân Ma Tiên Quân chứ sao." Phân thân áo xám nhanh chóng thu hài cốt lại, nói: "Cái này cậu không được lấy đâu, hài cốt Đại Thừa còn sót lại bản nguyên, ta muốn luyện chế một bộ Đại Thừa thi khôi." Có Vạn Cổ Hồn Tổ ở trên người thường xuyên chỉ bảo, hắn hiện giờ đối với Thi đạo, Hồn đạo tu luyện đã là cử thế vô song.

Tôn Hồn Phiên tuy mạnh nhưng cũng có điểm yếu, đó là tính phòng ngự hơi kém, bao nhiêu hồn phách cũng không chịu nổi tiêu hao, nhưng nếu kết hợp hồn phách với thi khôi thì đoản bản phòng

ngự kém sẽ được bù đắp. "Ngươi đúng là không sợ tôi bị Chân Ma Tiên Quân đánh chết mà phải không?" Diệp Bất Phàm da đầu tê dại, khóe mắt giật điên cuồng.

Hắn có thể tưởng tượng cảnh lão phụ thân bị phân thân áo xám trộm xác, Chân Ma Tiên Quân sẽ phát điên ngay tại chỗ như thế nào. "Ta tin cậu mà." Phân thân áo xám nghiêm túc nói.

Từ trong đống công pháp điển tịch kia, hắn lại chọn ra hai môn thần thông: "Trong tất cả thần thông, ngoại trừ Luân Hồi Kinh, chỉ có hai môn này là hợp với cậu nhất." Diệp Bất Phàm day day thái dương, quẳng chuyện lão phụ thân của Chân Ma Tiên Quân ra sau đầu, đón lấy hai cuốn cổ tịch.

Một môn thần thông được khắc trên bia đá. 【Sinh Tử Kiếm Đạo · Trung phẩm bản nguyên pháp: Cần phối hợp Sinh Tử bản nguyên và Kiếm đạo pháp tắc, kiếm đạo đại thành có thể tước đoạt sinh cơ, gặm nhấm tuổi thọ, tử khí quấn thân.】 Môn thần thông này hầu như không có tác dụng phụ, nhưng uy lực lại khiến Diệp Bất Phàm rung động.

Loại thần thông phá phòng này là thứ hắn cần nhất.

Hiệu quả của nó tương tự như vết thương bị xé rách, hễ trảm trúng là sinh cơ sẽ trôi đi, càng đánh kẻ địch sẽ càng suy yếu. 【Sát Hồn Kỳ Cục · Trung phẩm bản nguyên pháp: Thần thông Hồn đạo, lấy thiên địa làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ, ngưng tụ hồn cục, trấn sát thần hồn.

Tác dụng phụ: Cấm kỵ Hồn đạo, sau khi thi triển gây tổn thương cực lớn cho thần hồn bản thân, cẩn thận khi dùng.

Phụ diện nghịch chuyển: Sau khi thi triển có tác dụng trị liệu cực lớn cho thần hồn bản thân, cẩn thận khi dùng.】 Thần thông này có nét giống với Thiên Địa Kỳ Cục học được ở Triệu Quốc năm xưa,

nhưng uy lực thì lớn hơn rất nhiều. "Cũng không tệ." Diệp Bất Phàm gật đầu tán thưởng: "Cuối cùng cũng có một số thần thông mạnh mẽ hộ thân." Thần thông của hắn nhiều cái là Thiên Cương pháp, đã không còn theo kịp tu vi nữa rồi. "Có cần ta vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa không?" Phân thân áo xám tùy miệng hỏi. "Không cần, lần này Ngũ Tiên giáo chủ sẽ vào trong đó, ngươi ở bên ngoài thu thập tàn hồn, chặn đường lui của lão ta." Diệp Bất Phàm thu dược liệu và thần thông lại, lời lẽ trịnh trọng. "Được." Phân thân áo xám gật đầu, hướng ra ngoài hét lớn: "Đi thôi lão huynh." "Cái này..." Thương Chủ đi vào trong sân, nhìn bản tôn của Diệp Bất Phàm với vẻ do dự, ông ta thực sự không muốn đi theo tên Tôn khuyết đức này đi đào mộ nữa.

Dù sao lúc còn sống ông ta cũng là Đại Thừa Tiên Quân danh trấn thời thượng cổ. "Đi đi." Diệp Bất Phàm mỉm cười: "Gần đây tôi sẽ nghiên cứu Bổ Hồn Thuật để trì hoãn bệnh tình của ông." Thương Chủ bất đắc dĩ, đành phải theo phân thân áo xám rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Diệp Bất Phàm đứng trong sân tiệm rèn, trầm tư hồi lâu, đột nhiên nhìn về phía Bất Tử Tiên Thụ ở trong góc. "Tiên Ma Tôn, ông chắc chắn Thiên Sát Nội Cảnh Địa có Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp chứ?" "Không chắc chắn, pháp môn của con đường tu tiên hoàn mỹ bị rất nhiều tiên môn đỉnh cấp nghiên cứu, Luyện Hư thiên, Hợp Thể thiên, v.v., họ đều có trân tàng." Trên thân cây Bất Tử Tiên Thụ hiện ra một khuôn mặt già nua, do dự nói: "Sở dĩ tàn khuyết là vì khi Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp vừa xuất hiện đã bị Hương Hỏa Tiên lấy đi, sau đó rơi vào tay Thiên Sát Chân Tiên, rồi sau đó thất truyền.

Truyền thuyết về việc con đường này có thể chứng đắc Chân Tiên chính là truyền ra từ Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp." Diệp Bất Phàm nghe vậy lông mày nhíu chặt, sử dụng Lục Hào chiêm bặc, kết quả lại là một mảnh mơ hồ.

Phàm là những người liên quan đến chuyện này, bất cứ ai hiện tại hắn cũng không thể chiêm bặc được. "Tạo nghệ Thiên Cơ cũng nên đột phá bát giai rồi." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, phỏng đoán chỉ có tiến vào bát giai mới có thể nhìn thấu nông sâu của Thiên Sát Nội Cảnh Địa.

Hắn bị kẹt ở thất giai đã nhiều năm, những năm qua thôi diễn chiêm bặc vô số người, khoảng cách đến bát giai chỉ còn một đường mỏng manh.

Muốn đột phá ranh giới này, hắn phải đến Nam Hải.

Chỉ cần chiêm bặc mấy chục vị Đại Thừa Tiên Quân kia, hắn sẽ có thể thuận lợi vượt qua rào cản này, trở thành Bát giai Thiên Cơ sư.

Diệp Bất Phàm quay người đi ra ngoài cửa.

Một lúc sau trở lại Bồng Lai Tiên Tông, tiến vào trong tẩm cung, khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện tham ngộ Đại Đạo Luân Hồi Kinh, Sinh Tử Kiếm Đạo và Sát Hồn Kỳ Cục.

Sau đó hắn tiến vào trạng thái đốn ngộ của Tọa Vong Tiên Cảnh, tiến độ thần thông tăng lên đáng kinh ngạc.

Đại Thừa Tiên Quân muốn tu luyện một môn bản nguyên pháp đến cảnh giới đại thành, ít nhất cũng cần tới mấy trăm năm.

Thế nhưng, Diệp Bất Phàm chỉ mất nửa ngày để nhập môn, ba ngày tiểu thành, hơn một tháng đã đại thành.

Tốc độ nhanh đến mức không tưởng nổi.

Đồng thời hắn cũng luyện hóa bát giai linh bảo của Sương Hàn Chi Chủ, cây băng ngọc đại thương kia.

Đây là kiện bát giai Huyền Thiên linh bảo thứ hai của hắn ngoài Chiêm Tinh Bàn.

Khí linh ban đầu phản kháng kịch liệt, Diệp Bất Phàm trực tiếp trấn áp, dùng thủ đoạn cứng rắn luyện hóa và khống chế.

Hắn không sợ bị phản phệ.

Bảo vật của chính mình, càng phản phệ thì bản thân hắn càng mạnh.

Hai tháng sau.

Trên bầu trời Linh Cư Cung mây đen dày đặc, xuất hiện một vùng kiếp vân lớn.

Hợp Thể kiếp. "Ầm đoàng!" Một đạo lôi đình đánh nát trận pháp, tiếng nổ vang rền, đánh thẳng vào trong thất bế quan.

Trong phòng bế quan truyền ra một tiếng hừ nhẹ.

Diệp Bất Phàm từ tẩm cung đi ra, đứng bên ngoài Linh Cư Cung, nheo mắt nhìn thiên kiếp.

Hai tháng trước Thủy Yên tiên tử bắt đầu tấn công Hợp Thể cảnh, với thiên phú của nàng, cộng thêm chuẩn bị đầy đủ, đột phá cũng không quá khó khăn.

Duy chỉ có thiên kiếp là hơi có chút độ khó. "Đừng lo lắng, Tiêu Dao Tiên Quân trước khi đến Nam Hải đã sớm đưa cho Thủy Yên tiên tử hai kiện vật phẩm ứng kiếp, một đạo có thể miễn thụ tâm ma xâm nhiễu, một đạo có thể bảo vệ thần hồn không tan." Hộ đạo giả của Diệp Bất Phàm là Vũ Tiên Tôn vuốt râu nói: "Ngay cả khi xảy ra tình huống xấu nhất là độ kiếp thất bại bị tụt cảnh giới, chỉ cần không chết thì vẫn còn cơ hội lần thứ hai tấn công Hợp Thể." "Ta tin cháu gái ta." Phiếu Miểu Tiên Quân đi tới, chính là đại cô của Thủy Yên tiên tử.

Theo sau là Kim tông chủ, Hoàng Đình Tiên Tôn và những người khác.

Nếu Thủy Yên tiên tử độ kiếp thất bại, bọn họ cũng khó lòng ăn nói với Tiêu Dao Tiên Quân. "Thủy Yên tiên tử luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua ma nan gì, cửa ải Tâm Ma kiếp này không dễ qua đâu." Kim tông chủ trầm giọng nói.

Hoàng Đình Tiên Tôn, Thanh Liên Tiên Tôn và những người khác cũng gật đầu.

Tâm Ma kiếp đối với những kẻ lăn lộn đi lên như bọn họ mà nói thì uy hiếp không lớn, nhưng đối với loại tu sĩ được nuôi trong lồng kính thì lại là đòn chí mạng.

May mắn thay, Thủy Yên tiên tử độ kiếp thuận lợi.

Kiếp vân dần dần tản đi.

Diệp Bất Phàm thấy vậy thì như suy tư điều gì, phỏng đoán việc nàng có thể thuận lợi vượt qua Tâm Ma kiếp có lẽ có liên quan đến mình.

Trải qua chuyện tình cảm với mình, ý chí của Thủy Yên tiên tử đã trở nên kiên định hơn nhiều. "Thủy Yên tiên tử đã Hợp Thể rồi, Trịnh trưởng lão chớ có lười biếng, tu vi lạc hậu so với đạo lữ thì thực sự không ổn đâu." Hoàng Đình Tiên Tôn trêu chọc.

Trịnh Thạch hiện giờ mới là Luyện Hư hậu kỳ, cách Hợp Thể vẫn còn một đoạn đường dài. "Khụ khụ, thời gian tới tôi sẽ bế quan." Diệp Bất Phàm cảm thán hai tiếng, thuận nước đẩy thuyền nói.

Sau khi trò chuyện vài câu với mọi người, hắn trở lại tẩm cung trong Linh Cư Cung, bắt đầu chế tác bát giai trung phẩm trận pháp —— Thời Không Tỏa Tiên Trận.

Đây là trận pháp thành danh của Linh Uyên trận pháp sư.

Chương 666

Dùng từng tầng từng tầng thời không để khóa chặt chân tiên.

Đương nhiên, đó chỉ là cách nói ngoa dụ, nhưng khóa chặt một vị Đại Thừa trung kỳ thì không thành vấn đề. "Dược liệu coi như đã cạn sạch rồi." Diệp Bất Phàm chế tạo ra trận kỳ, khắc họa trận văn lên đó, tâm trạng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Có được lượng dược liệu khổng lồ từ phân thân áo xám, cộng thêm việc hắn bảo Thiên Tàm Tiên Tôn không ngừng thu thập dược liệu, lúc này mới miễn cưỡng gom đủ.

Hắn đã bán đi không ít đồ đạc, toàn bộ gia sản đều đổ hết vào đây rồi.

Trận pháp đẳng cấp này quá tốn kém. ...

Lại một tháng nữa trôi qua.

Các dụng cụ của Thời Không Tỏa Tiên Trận cuối cùng cũng đã luyện chế hoàn thành. "Lại có thêm một món đồ bảo mạng rồi." Diệp Bất Phàm chuẩn bị xong xuôi, dự định khởi hành đến Nam Hải.

Gần đây Minh Vương liên tục hối thúc hắn khẩn trương qua đó.

Thiên Sát Nội Cảnh Địa đã hoàn toàn từ hư ảo tiến tới hiện thực, tiếp giáp với Nam Hải, tối đa một hai tháng nữa sẽ hoàn toàn mở ra. "Phu quân." Tiểu Thủy Yên từ trong phòng bế quan đi ra, tu vi đã ổn định.

Nàng qua mấy năm được Diệp Bất Phàm điều giáo đã không còn là sân bay nữa, bắt đầu có quy mô, một bộ trường bào màu xanh thanh nhã, thân hình uyển chuyển quyến rũ, trong sự thanh thuần lại pha lẫn một chút phong vận của thiếu phụ. "Ta phải đi một thời gian." Diệp

Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Tiểu Thủy Yên, khẽ nói bên tai nàng: "Đợi ta về." "Vâng." Tiểu Thủy Yên khẽ gật đầu, đôi môi ấn lên miệng Diệp Bất Phàm, không nói thêm lời nào. "Đi đây, hãy báo cho bên ngoài tin tức ta bế quan." Diệp Bất Phàm thông qua Vân Không Sa biến mất khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đứng trên biển, khôi phục lại diện mạo ban đầu. "Cậu muốn dùng thân phận Diệp Bất Phàm để đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa sao?" Thiên Tàm Tiên Tôn đã đợi sẵn từ lâu, thấy cảnh này thì nhíu mày nói.

Theo ông ta thấy, như vậy chẳng khác nào đi nộp mạng.

Tiêu Dao Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân đám người đó đã nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm quá lâu rồi. "Thân phận Trịnh Thạch không dùng được nữa, hạn chế quá nhiều.

Ngược lại là thân phận bản tôn của tôi, với ba vị của Minh Vương, cộng thêm các Đại Thừa Tiên Quân của Hải Yêu tộc, việc hợp tác sẽ thuận tiện hơn nhiều." "Thân phận này của cậu chắc chắn sẽ bị nhắm vào." Thiên Tàm Tiên Tôn vẫn không yên tâm. "Không sao." Diệp Bất Phàm xua tay, dù là thân phận gì thì sớm muộn cũng phải động thủ, một khi đã động thủ, chỉ cần đám Đại Thừa kia mắt không mù thì đều có thể nhận ra chân thân của hắn. "Ông ở bên ngoài hãy chú ý tin tức phía Bắc vực, nếu Tiên Đình động thủ, lập tức liên hệ với Tiểu Hắc Long, Chu Tước Ti Yêu Yêu, đưa Tiểu Niếp Niếp, Tiên Mộng Thiên Quân mấy người họ đến Bắc vực Yêu tộc." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Hắn hiện giờ có giao tình mật thiết với Bắc vực Long Chủ, Chu Tước tộc cũng có Ti Yêu Yêu, so với nhân tộc thì phía Yêu tộc an toàn hơn.

Sương Hàn Chi Chủ tử vong đã khiến Tử Vi Tiên Đế hận hắn thấu xương, giờ lại đúng lúc Hắc Quần Tử không có mặt, Thiên Ma

Giáo ở Bắc vực đang lúc trống trải.

Họ Diệp hắn không muốn từ Thiên Sát Nội Cảnh Địa trở ra mà cả nhà già trẻ đều bị diệt sạch. "Được." Thiên Tàm Tiên Tôn trịnh trọng gật đầu.

Diệp Bất Phàm không trì hoãn thêm, hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía cực nam Đông Hải mà đi. "Là Diệp lão ma!

Chạy mau!" Một nhóm tu sĩ đang ngự không bay trên Đông Hải nhìn thấy Diệp Bất Phàm thì mặt mày cắt không còn giọt máu, vội vàng "tùm tùm" nhảy xuống biển thoát thân.

Trước khi Sương Hàn Chi Chủ chết, họ còn dám hò hét với Diệp Bất Phàm, dù thế nào cũng coi hắn là tu sĩ cùng lứa.

Nhưng cái chết của Sương Hàn Chi Chủ đã trực tiếp đẩy Diệp Bất Phàm lên đỉnh cao.

Danh vọng đạt tới mức chưa từng có.

Nói là ma uy cái thế cũng không ngoa.

Chờ đến khi Diệp Bất Phàm hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, họ mới dám ngoi lên khỏi mặt nước. "Diệp lão ma đi về hướng Nam Hải vực, chẳng lẽ định tranh đoạt tạo hóa chân tiên với đám Đại Thừa kia sao?" Một nam tử áo xanh trên đầu có con rết kinh nghi nói.

Gã là trưởng lão Hợp Thể của Hồng Trần Tiên Tông.

Vùng biển này từng là địa bàn của Phù Tang Tiên Thụ, nay đã thuộc về họ. "Người này không phải Đại Thừa nhưng còn hơn cả Đại Thừa, Nam Hải e rằng lại sắp dậy sóng lớn rồi." Những người khác cảm thán, lòng đầy hâm mộ.

Tin tức về Thiên Sát Nội Cảnh Địa đã lan truyền khắp tu tiên giới, vô số tu sĩ hướng tới.

Đó là cơ duyên thành tiên thực sự.

Mấy năm sau, có lẽ sẽ có người chứng đạo thành tiên.

Còn việc Thiên Sát Nội Cảnh Địa có xuất hiện máu và lửa hay không, chỉ cần có thể thành tiên, dù là chết cũng sẽ có vô số người nguyện ý thử một lần.

Mà những tu sĩ có mặt ở đây, ngay cả tư cách đi vào cũng không có. ...

Diệp Bất Phàm đi suốt về phía nam, gặp phải vài nhóm tu sĩ, thậm chí còn thấy mấy người quen cũ.

Hắn không để tâm, đạp vân mà đi.

Nửa ngày sau.

Cảnh tượng trên mặt biển phía trước dần thay đổi, như thể tiến vào một thế giới hư ảo khác.

Dãy núi như rồng, cổ thụ chọc trời, thung lũng khe suối, tiên vụ lãng đãng, toàn bộ mặt biển như đang lơ lửng một bức họa sơn hà, khiến người ta lóa mắt thần mê.

Càng bay vào sâu, cảnh tượng càng chân thực. "Đây chính là Thiên Sát Nội Cảnh Địa sao?" Diệp Bất Phàm chấn động, thần tình thảng thốt không thôi.

Trong thế giới kia ngoại trừ sinh linh ra thì cái gì cũng có, giống như một tu tiên giới khác, vô cùng hùng vĩ.

Ở trung tâm phía dưới thế giới là một hòn đảo khổng lồ.

Trên đảo có một số tu sĩ đang khoanh chân ngồi hoặc đứng.

Mỗi một tu sĩ đều tỏa ra khí tức khiến người ta ngạt thở, đại dương cũng không dám dậy nửa điểm sóng gió.

Hòn đảo tĩnh lặng, thế giới không tiếng động.

Tất cả tu sĩ đều im lặng không nói một lời, nhìn chằm chằm vào trung tâm Thiên Sát Nội Cảnh Địa, dường như muốn nhìn ra thứ gì đó.

Sự xuất hiện của Diệp Bất Phàm như một viên đá rơi xuống mặt biển tĩnh lặng, thu hút sự chú ý của mọi người. "Diệp Bất Phàm, ngươi quả nhiên dám xuất hiện trước mặt bản giáo chủ." Ngũ Tiên giáo chủ chắp tay sau lưng, đứng trên một tảng đá lớn, lạnh lùng quan sát thanh niên tóc trắng vừa tới. "Biết đâu lại có bài tẩy gì đó có thể chống lại Đại Thừa viên mãn." Tiêu Dao Tiên Quân ngồi khoanh chân dưới đất, mỉa mai nói.

Vĩnh Hằng Tiên Quân, Thanh Tổ, Âm Dương Tiên Quân và những người khác, kẻ thì ánh mắt lạnh lẽo, kẻ thì mang vẻ dò xét, kẻ lại kinh ngạc, thần thái mỗi người một vẻ.

Trong mắt mọi người, Diệp Bất Phàm chắc chắn sẽ tới Thiên Sát Nội Cảnh Địa.

Đây là kênh duy nhất để đối phương có được Thiên Sát Chân Ma Công.

Nhưng không ngờ Diệp Bất Phàm lại xuất hiện với diện mạo thật, ngay cả che giấu cũng không thèm che giấu nữa. "Thiên địa tạo hóa, người có duyên sẽ có được, họ Diệp tôi đương nhiên không thể bỏ lỡ." Diệp Bất Phàm đạp biển mà đi, nhìn đám kẻ thù đầy trời, nụ cười rạng rỡ và xán lạn. "Còn về việc có dám hay không, Ngũ Tiên giáo chủ và Tử Vi Tiên Đế có tư tình với nhau, chẳng lẽ không phải sự thật sao?

Tôi dám nói, tiền bối có dám nhận không?" Diệp Bất Phàm thong thả đáp xuống đảo lớn, cười nhạt nói. "Cái miệng này của ngươi, bản giáo chủ thực sự muốn xé nát quẳng đi cho chó ăn." Ánh mắt Ngũ Tiên giáo chủ lạnh băng.

Cho đến giờ tu tiên giới vẫn lưu truyền chuyện của bà ta và Tử Vi Tiên Đế, cái đó thì thôi đi, quan trọng là hắn đã phá hỏng kế hoạch của hai người. "Thật khéo, tôi cũng muốn xé nát miệng của Ngũ Tiên giáo chủ, tiếc là thực lực có hạn, e rằng không phải đối thủ của người." Diệp Bất Phàm không hề giận, cười híp mắt nói. "Diệp tặc!

Trả lại hài cốt cha ta đây!" Ngay lúc này, một tiếng gào thét nổ vang, pháp tắc thiên địa loạn lạc, ngay cả Thiên Sát Nội Cảnh Địa cũng có chút không ổn định.

Chỉ thấy Chân Ma Tiên Quân đôi mắt đỏ ngầu, đột nhiên ra tay, ma diễm ngợp trời hóa thành biển lửa rực cháy lao về phía Diệp Bất Phàm.

Tiêu Dao Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân thấy vậy thì ánh mắt lóe lên, rục rịch muốn ra tay.

Họ cũng muốn bắt lấy Diệp Bất Phàm. "Ách..." Diệp Bất Phàm sững người, mí mắt nhảy dựng.

Suýt chút nữa quên mất chuyện phân thân áo xám đã trộm hài cốt cha của Chân Ma Tiên Quân.

Chương 667

"Chân Ma, người của bản vương mà ngươi cũng dám động vào sao?

Tổ tông ngươi ở đây cũng phải hành lễ với bản vương đấy." Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, bóng quỷ cao lớn ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh dài thổi ra u minh hỏa, dập tắt toàn bộ ma diễm.

Chính là Minh Vương. "Minh Vương!

Đừng ép ta khai chiến với ngươi!" Chân Ma Tiên Quân quát lớn, phẫn nộ vô cùng. "Ngươi muốn khai chiến với ai?" Một bà lão mặc thọ y khẽ ho một tiếng, u u đứng bên cạnh Minh Vương, đồng thời một người đàn ông trung niên mặt trắng bệch như quỷ cũng đứng ở phía bên kia.

Chính là Mạnh Bà và Diêm La Tiên Quân của Địa Phủ. "Mạnh Bà, tưởng Nam Hồng Vực chúng ta không có người sao?" Thanh Tổ và Tiên Quân của Thiên Tiên Tông nhàn nhạt lên tiếng, hiện ra sau lưng Chân Ma Tiên Quân.

Đồng thời còn có Tuyết Nhân Tiên Quân và Cấm Kỵ của Ngọc Quốc. "Diệp tiểu hữu là quý khách của Hải Yêu tộc ta, Nam Hồng Vực muốn đánh, Yêu tộc vùng biển chúng ta sẵn sàng tiếp chiêu." Kim Ô Tiên Quân lạnh lùng lên tiếng.

Long Hoàng khoác bộ trường bào đen kim, khí thế bá đạo đứng trước mặt Diệp Bất Phàm. "Ha ha ha!

Long tộc Bắc vực cũng đã lâu không động thủ rồi!" Long Chủ ngửa mặt lên trời gầm lớn, long uy chấn thiên.

Sau lưng ông ta, Chu Tước lão tổ và Bạch Hổ lão tổ nhìn nhau một

cái rồi bước tới.

Đúng lúc này, một nữ tử áo trắng như tuyết dẫm lên một đóa tuyết liên hiện ra giữa hư không, dung mạo khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, khí thế trấn áp toàn trường.

Chính là Thường Nga Tiên. "Mấy vị, Thiên Sát Nội Cảnh Địa sắp mở ra rồi, tốt nhất là đừng động thủ nữa." Nhan Như Ngọc trong bộ váy xanh trắng, tu vi tuy rất yếu nhưng khí thế không hề thua kém, đôi mắt đẹp lạnh nhạt nhìn Chân Ma Tiên Quân.

Lời nói xem chừng là khuyên hòa, nhưng thực chất là hướng về phía Diệp Bất Phàm. "Giết nghịch đồ này của ta thì được, nhưng ai muốn đoạt xá, kẻ đó phải chết." Hắc Quần Tử hừ lạnh.

Chân Ma Tiên Quân thấy vậy mặt mày lúc xanh lúc trắng.

Dường như đến lúc này lão ta mới nhìn rõ phía sau Diệp Bất Phàm có bao nhiêu Đại Thừa Tiên Quân.

Quá nhiều!

Trong chốc lát, hiện trường lặng ngắt như tờ, đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. "Aiz, không ngờ chưa đầy mười năm, ngươi lại có thể đi tới bước đường này." Tiêu Dao Tiên Quân nhìn Diệp Bất Phàm, đột nhiên thở dài một tiếng.

Vĩnh Hằng Tiên Quân, Tuyết Nhân Tiên Quân và các Đại Thừa khác cũng mang vẻ mặt âm trầm.

Lúc Tế Thiên, Diệp Bất Phàm mới vừa đột phá Luyện Hư, dù có bối cảnh thì cũng chỉ có vài vị Đại Thừa Tiên Quân đứng ra ủng hộ.

Nhưng hiện giờ, tu vi đã là Hợp Thể hậu kỳ, thực lực ngang hàng Đại Thừa sơ kỳ, hơn nửa Yêu tộc đều đứng sau lưng hắn. "Sông có khúc người có lúc mà." Diệp Bất Phàm cười nói: "Chư vị tiền bối, chi bằng chúng ta hóa giải hiềm khích tại đây có được không?

Kẻo sau này khi tu vi của ta đại thành lại phải tìm các ngươi tính sổ." Chân Ma, Vĩnh Hằng, Thanh Tổ và những người khác vẻ mặt lạnh nhạt, không chút lay chuyển.

Những người đi đến bước này như họ, có ai không phải là bậc đạo tâm kiên định?

Đâu dễ bị vài câu nói hóa địch thành bạn được? "Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng." Giọng Tiêu Dao Tiên Quân bình thản nhưng mang theo tín niệm mạnh mẽ: "Nếu có thể dùng thân thể ngươi để chứng đạo Chân Tiên, dù giờ có phải chết cũng đáng giá." Vĩnh Hằng Tiên Quân và những người khác không nói lời nào, hiển nhiên cũng có cùng ý nghĩ.

Chân Tiên là thứ họ theo đuổi suốt bao nhiêu năm tháng, cũng đã trả giá quá nhiều.

Đó đã trở thành chấp niệm của họ.

Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng hiểu vì sao "Cấm kỵ" lại tồn tại, chấp niệm sâu sắc như vậy, làm sao không hóa thành cấm kỵ cho được? "Hy vọng trong Thiên Sát Nội Cảnh Địa có cơ duyên thành tiên." Tiêu Dao Tiên Quân lẩm bẩm rồi nhắm mắt lại.

Chân Ma Tiên Quân cũng nén giận ngồi xuống.

Trọng điểm lúc này là Thiên Sát Nội Cảnh Địa chứ không phải Diệp Bất Phàm. "Vào trong rồi thì cẩn thận một chút, kẻo bị người ta đánh lén giết chết đấy." Long Chủ liếc nhìn đám kẻ thù xung quanh, trầm giọng dặn dò Diệp Bất Phàm.

Gần đây tâm trạng ông ta rất tốt.

Nhờ vào Đản Tiên Đan, cô vợ bé thứ tám của ông ta đã mang long chủng. "Tôi sẽ cẩn thận." Diệp Bất Phàm vẻ mặt ngưng trọng.

Trong đám Đại Thừa này, hắn chỉ mạnh hơn mấy vị cấm kỵ kia

một chút, so với đám người hung hãn như Chân Ma Tiên Quân thì vẫn còn kém xa. "Làm phiền chư vị giúp đỡ, nếu gặp dược liệu của Đại Thừa Đan, mong hãy giúp tôi thu thập." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, bắt đầu sao chép danh sách dược liệu, đưa cho Long Hoàng, Kim Ô Tiên Quân và các yêu tộc khác: "Mỗi người một bản nha." "Chúng ta đến đây không phải để làm công cho ngươi đâu." Minh Vương liếc xéo nhìn hắn, giọng điệu không mấy thân thiện.

Ngoài việc tìm kiếm bí mật của Thiên Sát Chân Tiên, mục đích khác của ông ta là liên thủ với Yêu tộc để chèn ép Ngũ Tiên giáo chủ.

Hương Hỏa đạo nguy hại hơn Vạn Hồn Phiên nhiều, ông ta tuyệt đối không cho phép nó lan truyền rộng rãi! "Diệp Bất Phàm, đứng ra ủng hộ ngươi như thế này là tốt lắm rồi, đừng có quá đáng." Lão tổ của Bạch Hổ tộc ở Bắc vực trầm giọng nói, Long Hoàng và Long Chủ không nói gì nhưng chân mày cũng hiện lên vẻ không vui.

Quan hệ là quan hệ, lợi ích là lợi ích. "Sau khi tôi thăng lên Đại Thừa, Minh Vương đại nhân có thể thôn phệ thần hồn của tôi, tin rằng sẽ có thể đột phá Chân Tiên." Diệp Bất Phàm mỉm cười, Minh Vương nghe vậy mới hài lòng gật đầu.

Diệp Bất Phàm lại nhìn về phía Bạch Hổ tộc lão tổ và Kim Ô Tiên Quân, ôn hòa nói: "Chư vị tiền bối, sau khi tôi thăng lên Đại Thừa, tốc độ phản tổ sẽ tăng vọt, chỉ cần ba năm là có thể giúp huyết mạch của một vị Đại Thừa Yêu Tiên Quân vượt qua tiên tổ." "Diệp tiểu hữu là quý khách của Yêu tộc ta, giúp đỡ quý khách là vinh hạnh của Hổ tộc ta." Khuôn mặt của Bạch Hổ lão tổ nở hoa như đóa cúc trắng.

Diệp Bất Phàm dỗ dành xong đám người này thì đi tới bên cạnh Nhan Như Ngọc.

Nàng dung nhan tuyệt thế, thân hình yểu điệu, khí chất so với trước kia càng thêm thanh lãnh. "Ta không phải cô ấy, tránh xa ta ra

một chút." Giọng Nhan Như Ngọc lạnh lùng, xa cách ngàn dặm.

Giọng điệu này giống hệt ý thức tiền kiếp của nàng.

Diệp Bất Phàm bị hố một vố, lộ vẻ lúng túng, Hắc Quần sư tôn bên cạnh chế giễu: "Đã bảo sớm cùng con bé đó tạo ra một đứa nhóc đi, nếu không sao nó lại ngông cuồng như vậy?" "Sư tôn." "Đừng gọi ta là sư tôn, ta không có loại nghịch đồ như ngươi!

Cái thứ khi sư diệt tổ." Hắc Quần sư tôn chê bai. "Thủy Yên tiên tử đã tấn công Hợp Thể, Sát Niệm nếu không rời Đông Hải đến Tây Vực thì giờ chắc cũng đã là Hợp Thể sơ kỳ đỉnh phong rồi." Diệp Bất Phàm khụ hai tiếng nói. "Ý gì đây?

Đang dụ dỗ ta sao?" Hắc Quần sư tôn lườm hắn một cái: "Đừng nằm mơ!" Bà ta khác với Tử Quần Tử, bà ta là sư tôn danh chính ngôn thuận của Diệp Bất Phàm, giữa hai người luôn có một tầng ngăn cách.

Diệp Bất Phàm nghe vậy thì thần tình bất lực. "Sao vậy?

Tình cảm rạn nứt rồi à?" Thường Nga Tiên không vướng bụi trần, nhàn nhạt nói. "Rạn nứt rồi." Diệp Bất Phàm trợn mắt nói: "Hay là tôi giúp Thường Nga tiên tử tu hành?

Làm một trận lộ thủy nhân duyên nhé?" "Có thể." Thường Nga Tiên bình thản đáp.

Diệp Bất Phàm sững sờ, lộ vẻ không thể tin nổi, thầm nghĩ vị này có phải bị điên rồi không. "Ký ức của ta có vấn đề, nếu không thể khôi phục thân xác Chân Tiên, cần ngươi giúp ta phá vỡ ký ức mê chướng." Thường Nga Tiên chậm rãi nói, khí chất phiêu miểu như tiên.

Nàng ném cho Diệp Bất Phàm một cây cung lớn: "Cây Hậu Nghệ Cung này ta đã nhờ người cải tạo, nâng lên bát giai, coi như trả xong nhân tình cũ." Hậu Nghệ Cung quay lại tay, Diệp Bất Phàm có chút

ngẩn ngơ. "Đa tạ." Hắn chắp tay, nhìn Thường Nga Tiên từ trên xuống dưới.

Vừa đồng ý lộ thủy nhân duyên, vừa trả nhân tình, giống như đang dặn dò trước lúc lâm chung vậy. "Cuối cùng khuyên một câu, bé gái ngươi mang từ Nam Hồng Vực về ấy, hãy tránh xa nó ra, nó không phải là thứ ngươi có thể đụng vào đâu.

Còn cả cô vợ nhỏ Nhan Như Ngọc này nữa, cũng hãy tránh xa ra đi, sớm muộn gì cô ta cũng chết, đừng để vạ lây mà mất mạng theo." Thường Nga Tiên nói xong thì khoanh chân ngồi giữa hư không, nhắm hai mắt lại.

Diệp Bất Phàm nghe vậy đồng tử co rụt lại, không hiểu ý của Thường Nga Tiên là gì.

Hắn truyền âm hỏi nhưng Thường Nga Tiên rõ ràng không muốn nói nhiều. "Rốt cuộc là có ý gì?" Diệp Bất Phàm suy nghĩ không ra, đành nén xuống đáy lòng, đồng thời lấy ra ba đồng tiền, trước tiên chiêm bặc Chân Ma Tiên Quân để nâng cao tạo nghệ Thiên Cơ. "Cút!" Chân Ma Tiên Quân có cảm ứng, giận dữ quát mắng. "Tôi thấy Chân Ma tiền bối có điềm đại hung, để tôi chiêm bặc cho một quẻ." Diệp Bất Phàm cũng không giận, cười nói.

Với trình độ hiện giờ, chiêm bặc Đại Thừa viên mãn quả thực có chút độ khó, cộng thêm việc liên quan đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa, hình ảnh chiêm bặc mờ mịt một mảnh, khó mà nhìn rõ.

Chiêm bặc xong, hắn lại bắt đầu chiêm bặc Thanh Tổ, Tuyết Nhân Tiên Quân, Âm Dương Tiên Quân, còn có Lâu Lan Tiên Quốc quốc chủ của Tây Vực - Thiên Phong, và quốc chủ của Bắc Khương Tiên Quốc.

Chương 668

"Ngươi đúng là tìm chết." Lâu Lan quốc chủ ăn mặc sang trọng, trẻ trung và tuấn tú, khí vũ hiên ngang như vị quý công tử thời thượng cổ, thấy vậy thì mặt mày xanh mét, ánh mắt lộ sát cơ.

Diệp Bất Phàm chẳng buồn đáp lời, tự mình thôi diễn thiên cơ.

Một vòng trôi qua, tạo nghệ Thiên Cơ của Diệp Bất Phàm thăng tiến vượt bậc, một chân đã hoàn toàn bước vào bát giai.

Đợi đến khi chiêm bặc Thường Nga Tiên, thiên cơ của nàng còn mờ mịt hơn.

Khác với sương mù trắng xóa của các Đại Thừa Tiên Quân khác, thiên cơ của Thường Nga Tiên hiện lên màu máu, vừa chiêm bặc đã bị phản phệ. 【Phụ diện nghịch chuyển: Phản phệ chiêm bặc, tăng thọ 5000 năm!】 "5000 năm?!" Diệp Bất Phàm thần tình hãi hùng, tuổi thọ của hắn hiện giờ đã vượt xa Đại Thừa thông thường, cao tới mười một vạn năm.

Trước kia nhiều nhất cũng chỉ tăng mấy chục, mấy trăm năm tuổi thọ, vạn vạn không ngờ Thường Nga Tiên lại liên quan lớn đến vậy, trực tiếp tăng thọ 5000 năm.

Tương lai của Thường Nga Tiên, hắn không thể nhìn thấu dù chỉ một chút.

Hắn nheo mắt, chuyển sang chiêm bặc Ngũ Tiên giáo chủ.

Sương mù thiên cơ của người này cũng vượt xa Tiêu Dao và những người khác, cũng là sương mù màu máu nhưng không nặng bằng Thường Nga Tiên. "Rốt cuộc là liên quan đến cái gì vậy?" Lòng Diệp Bất Phàm dậy sóng dữ dội.

Và sau nhiều lần chiêm bặc độ khó cao, tạo nghệ Thiên Cơ của hắn cuối cùng cũng phá vỡ cực hạn, bước vào hàng ngũ Bát giai Thiên Cơ sư!

Giá trị của khoảnh khắc này chính là sự khai thông.

Diệp Bất Phàm cảm thấy như được quán đỉnh, lại như vừa mở ra một tầng xiềng xích, đầu óc tỉnh táo chưa từng có.

Thậm chí khi nhìn cả thế giới, ánh mắt của cậu cũng trở nên khác biệt.

Cảm tri về quá khứ, hiện tại và tương lai ngày càng rõ rệt, thậm chí đối với hết thảy sự vật giữa thiên địa đều có một cảm giác như nắm gọn trong lòng bàn tay.

Phương thiên địa này, đối với cậu mà nói không còn bí mật nào đáng kể.

Đương nhiên, đây chỉ là thác giác.

Nhưng quy luật và mật tân của vạn sự vạn vật, cậu đã có thể chiêm bặc được bảy tám phần. "Đây chính là Thiên cơ sư bát giai sao?" Diệp Bất Phàm cảm thấy rất mới lạ, nhìn về phía Hắc Quần La Lỵ.

Lúc nãy, tương lai của vị sư tôn này còn bị sương mù thiên cơ bao phủ, nhưng hiện tại sương mù đã mỏng đi rất nhiều, hiện lên một số hình ảnh vặn vẹo.

Thiên Sát nội cảnh địa mở ra, Hắc Quần La Lỵ tiến vào bên trong, đại tứ sưu quát thiên tài địa bảo, hình ảnh không còn tĩnh lặng như trước nữa.

Sau khi tấn thăng bát giai, những hình ảnh cậu nhìn thấy đều là động thái.

Tuy nhiên, khi Hắc Quần La Lỵ tiến vào sâu trong nội cảnh địa, hình ảnh càng thêm vặn vẹo, dường như bị thứ gì đó can nhiễu.

Tương lai một lần nữa bị sương mù bao phủ.

Giống như đang xem phim trên một chiếc tivi cũ, đột nhiên tín hiệu không tốt, sản sinh ra một mảng lớn những đốm tuyết hoa.

Trên giao diện hệ thống, những con chữ tăng trưởng thọ mệnh nhảy múa điên cuồng, lấy đơn vị trăm năm mà tăng lên.

Theo đà này, Diệp Bất Phàm chỉ cần ở đây thêm một năm rưỡi nữa, thọ mệnh có thể đột phá đại quan trăm vạn năm. "Trong Thiên Sát nội cảnh địa có cái gì?

Không lẽ có thiết bị phá sóng?" Diệp Bất Phàm cau mày, đối với nội cảnh địa càng thêm kỵ đạn.

Thứ có thể che mắt được Thiên cơ sư bát giai, bên trong e rằng thực sự có bí mật của Chân Tiên.

Cậu suy nghĩ một chút, lại thôi diễn quá khứ của Hắc Quần La Lỵ.

Quá khứ giống như một bộ phim được tua ngược, hiện lên từng chút một trong não hải.

Trong phim hiện lên bóng dáng của Tiểu Niếp Niếp, con bé quỷ quái gọi Hắc Quần La Lỵ là nương thân, khiến cô nàng tức giận phát hỏa.

Tua ngược xa hơn nữa, cậu thấy hình ảnh Hắc Quần La Lỵ cởi bỏ váy áo, chuẩn bị tắm rửa.

Kiều khu linh lung, cánh tay trắng nõn nà, làn da căng mịn có độ bóng.

Không biết là ăn cái gì mà dáng người Hắc Quần La Lỵ tuy kiều

tiểu nhưng lại cực kỳ có 'vốn liếng', phảng phất như từ trong truyện tranh bước ra vậy.

Diệp Bất Phàm vô cùng chấn kinh.

Rõ ràng nhìn giống hệt Tử Quần La Lỵ, nhưng dáng người lại 'khủng' hơn nhiều. "Vô lý, cái này chắc phải cỡ...

F?" Diệp Bất Phàm lập tức toàn lực thúc động Lục Hào chiêm bặc, thôi diễn đến đoạn Hắc Quần tháo bỏ mạt hung.

Cũng chỉ có cậu mới dám làm vậy, vì cậu vô thị thiên cơ phản phệ, chứ đổi lại là người khác thì căn bản không thôi diễn nổi đến bước này.

Tuy nhiên, còn chưa đợi sư tôn cởi mạt hung ra, hình ảnh đã đột ngột dừng lại, giống như bị thứ gì đó ngăn cách.

Diệp Bất Phàm trong lòng thắt lại, thầm nghĩ không ổn.

Suýt chút nữa thì quên mất sư tôn cũng là một Thiên cơ sư, với năng nại tiền thế của đối phương, tất nhiên phải có bản sự ngăn chặn sự thôi diễn của Thiên cơ sư bát giai. "Ngươi đang nhìn cái gì?!" Hắc Quần La Lỵ hung ba ba trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa đáng yêu đầy sát khí.

Diệp Bất Phàm theo bản năng nhìn thoáng qua bộ ngực phập phồng của cô nàng, nghiêm túc nói: "Đồ nhi đang chiêm bặc cát hung cho sư tôn." Hắc Quần La Lỵ tâm cơ đen tối hơn Diệp Bất Phàm nhiều, quá hiểu bản tính của tên đồ đệ này, làm sao có thể tin mấy lời quỷ quái đó. "Ta sớm muộn gì cũng đánh chết ngươi!

Thanh lý môn hộ!" Hắc Quần La Lỵ nghiến răng ken két. "Ồ." Diệp Bất Phàm nhún vai, tỏ vẻ không sao cả. "Nghịch đồ!" Hắc Quần La Lỵ thấy vẻ mặt đáng ăn đòn của Diệp Bất Phàm, tức đến nỗi cái mũi nhỏ cũng vẹo đi, hận không thể cắn chết cái 'cẩu đông tây' này.

Diệp Bất Phàm không thèm để ý đến vị sư tôn đang bốc hỏa, bắt đầu chiêm bặc Minh Vương để tiếp tục thực nghiệm tạo nghệ thiên cơ bát giai.

Quá khứ của lão quỷ này rất đơn giản, cả ngày bận rộn thôn phệ thần hồn, phái khiển phân thân đi 'tiếp khách', cứ như tú bà ở lầu xanh vậy.

Sau đó, cậu lại tự chiêm bặc bản thân, tương lai cũng không mấy rõ ràng, hình ảnh vặn vẹo, không ngừng nhấp nháy.

Thậm chí có rất nhiều tương lai trùng lặp hoặc sai lệch, điều này đại biểu tương lai có những biến số nhất định. "Bát giai cũng không cách nào chiêm bặc được quá nhiều thứ, rốt cuộc trong đó có cái gì?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày.

Nhưng rất nhanh, đôi mày đã giãn ra. "Bát giai Thiên Cơ Thạch tuy không thể chiêm bặc quá sâu, nhưng chiêm bặc vị trí vật phẩm cần thiết thì không vấn đề gì, như vậy có thể tranh thủ tài nguyên trước.

Đột phá Đại Thừa có hy vọng rồi." Diệp Bất Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Sát nội cảnh địa đang dần hiện rõ trên cự đảo, suy đoán còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể thuận lợi tiến vào.

Cậu quyết định tranh thủ làm ăn chút đỉnh.

Theo việc tộc Hải Yêu di cư xuống biển sâu, cậu thực sự không có chỗ nào để rút yêu huyết, dẫn đến tiến độ tu vi bị chậm lại, giờ đang rất cần yêu huyết bổ sung. "Mấy vị, lúc rảnh rỗi thế này, có ai muốn phản tổ không?" Diệp Bất Phàm mỉm cười nói với các vị Đại Thừa Tiên Quân của yêu tộc. "Phản tổ?!

Để ta!" Bạch Hổ Lão Tổ không chút nhường nhịn, bàn tay khổng lồ gạt Kim Ô và Chu Tước Tiên Quân sang một bên. "Tiểu tử Bạch Hổ, cút!

Diệp tiểu hữu là con rể của ta, tự nhiên phải là bản Tiên quân phản tổ trước!" Cái chân chim của Chu Tước Tiên Quân như một ngọn roi quất văng Bạch Hổ Lão Tổ, sau đó đi tới trước mặt Diệp Bất Phàm cười nói: "Ta sớm đã nghe Yêu Yêu nhà ta nhắc về ngươi, khi nào thì định rước Yêu Yêu nhà ta qua cửa đây?" "Hả?" Đầu Diệp Bất Phàm đầy dấu chấm hỏi. "Sao?

Giờ danh tiếng con gái ta đã bị ngươi hủy hoại rồi, ngươi định không nhận trách nhiệm à?" Lão Chu Tước sa sầm nét mặt.

Dù là Nhân tộc hay Yêu tộc, từ lâu đã lưu truyền quan hệ thân mật giữa Diệp Bất Phàm và Ti Yêu Yêu. "Nhận trách nhiệm?

Cái con 'sao chổi' nhà lão, ai ở gần là người đó gặp xui xẻo." Bạch Hổ Lão Tổ châm chọc: "Diệp tiểu hữu có thù oán gì với lão mà lão tâm địa độc ác như vậy, lại muốn hại chết cậu ta?

Loại người như lão sao xứng được phản tổ?" "Ngươi nói lại lần nữa xem!" "Không phải sao?

Một con rồng nhỏ của Long tộc chỉ bị con gái lão ôm một cái, hôm sau đã chết rồi." "Nói bậy bạ!" Hai đại Tiên quân đối đầu, mắt thấy sắp đánh nhau đến nơi. "Muốn phản tổ thì ra phía sau xếp hàng đi." Kim Ô Tiên Quân đạm mạc nói, lão đã xếp hàng bao nhiêu năm nay rồi. "Tránh ra, việc phản tổ của bản hoàng còn chưa hoàn thành đâu." Long Hoàng lười đáp lời đám người này, khoanh chân ngồi xuống trước mặt Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm hướng về phía Bạch Hổ, Chu Tước lộ vẻ xin lỗi, sau đó bố trí trận pháp che chắn tầm mắt bên ngoài rồi mới bắt đầu quá trình phản tổ.

Cậu lúc này đã là Hợp Thể hậu kỳ, tốc độ phản tổ cũng nhanh hơn không ít.

Ba ngày sau, Diệp Bất Phàm lợi dụng « Bổ Thân Thuật », rút đầy một chum yêu huyết, cẩn thận thu vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Chương 669

Long Hoàng thì thần thanh khí sảng, mắt ánh lên kim quang, tiến thêm một bước gần hơn tới việc phản tổ triệt để. "Đợi ta tấn thăng Đại Thừa, không cần đến một năm là có thể trợ giúp Long Hoàng tiền bối phản tổ thành công." Diệp Bất Phàm cười nói. "Ha ha ha, tốt, bản hoàng đợi ngày đó!" Long Hoàng cười lớn.

Nếu Ngũ Tiên giáo chủ không thể giết được, thì phản tổ chính là hy vọng tự vệ của bọn họ.

Hương hỏa đạo thực sự quá mạnh. "Tiếp theo." Diệp Bất Phàm mở trận pháp.

Kim Ô Tiên Quân nhanh chân tiến vào.

Cậu quen tay hay việc rút máu.

Yêu huyết của vị này chí cương chí dương, vô cùng hợp với Thái Dương Chi Thể của cậu.

Đầy một chum máu đỏ rực như nham thạch, tỏa ra khí tức nóng rực. "Yêu thể quả nhiên mạnh lên một chút." Kim Ô Tiên Quân lần đầu phản tổ, không nhịn được khen ngợi.

Năm đó lão giúp Diệp Bất Phàm đánh lui Tuyết Nhân Tiên Quân, giết Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, cuối cùng cũng nhận được hồi báo. "Kế tiếp." Diệp Bất Phàm như một lão trung y, bắt đầu rút máu cho lão Chu Tước.

Lần này Đại Thừa yêu tộc từ Đông Hải đến không nhiều, chỉ có Long Hoàng, Kim Ô và Thanh Loan, còn Côn Bằng, Toan Nghê thì trấn thủ tộc địa. "Tiểu gia hỏa, Ti Yêu Yêu thân mang tiên chú, đời này gả cho người khác là không thể nào rồi, ngươi hãy rước nó về đi." Lão

Chu Tước vừa bị rút máu vừa ngữ trọng tâm trường nói: "Ta nhìn ra được nó thích ngươi.

Bao nhiêu năm qua, chỉ có ngươi không coi nó là sao chổi, luôn ở bên cạnh nó.

Con bé này sau khi về tộc, cái tên nó nhắc đến nhiều nhất chính là ngươi." Nói đến đây, lão Chu Tước thở dài.

Ti Yêu Yêu địa vị tôn quý trong tộc nhưng không được chào đón, ai cũng tránh xa như tránh tà, ngay cả một người bạn cũng không có.

Tính cách hay đi lừa người, vô pháp vô thiên của nó cũng là do vậy mà ra. "Được." Diệp Bất Phàm im lặng một lát rồi gật đầu.

Lão Chu Tước lúc này mới lộ ra nụ cười.

Bên ngoài trận pháp, Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân và những người khác nhìn từng yêu tộc ra vào trận pháp của Diệp Bất Phàm, ai nấy đều lộ vẻ dị thường. "Đây là đang làm gì vậy?" Quốc chủ Lâu Lan Tiên Quốc kinh ngạc hỏi.

Tây Vực cách Đông Hải khá xa, lão có nghe loáng thoáng về việc phản tổ nhưng không hiểu rõ. "Ngươi không thấy mấy vị Đại Thừa yêu tộc đi ra ai nấy đều tinh thần phấn chấn, thần thanh khí sảng sao?" Tiêu Dao Tiên Quân đạm mạc đáp lại.

Âm Dương Tiên Quân lộ vẻ châm biếm, cười lạnh nói: "Chắc là đang tiếp khách thôi, cũng chẳng biết kiêng dè gì cả." "???" Quốc chủ Lâu Lan nhướng mày. "Đúng là người tu luyện « Âm Dương Tiên Ma Kinh », trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện bẩn thỉu." Thủy Trạch Tiên Quân lắc đầu.

Bàn về kinh doanh thanh lâu, Âm Dương Tiên Ma Tông là nhất, sự hiểu biết về song tu đã đạt đến hóa cảnh. "Nghe nói Âm Dương Tiên Quân lúc trẻ là đầu bài trong thanh lâu, các bà lão trong vòng mười

dặm tám dặm đều điểm tên ngươi hầu hạ." Minh Vương cười nhạo, ra dáng vẻ không để người ngoài bôi nhọ ông chủ của mình. "Cũng không bằng Minh Vương, thuở nhỏ chẳng qua chỉ là một tiểu đệ tử hàn môn, suốt ngày bị người ta ức hiếp, một ngày ăn ba trận đòn." Âm Dương Tiên Quân phản pháo. "Mấy vị có thời gian rỗi như vậy, chi bằng quan sát Thiên Sát nội cảnh địa đi, muốn tiến vào không dễ dàng như vậy đâu." Quốc chủ Bắc Khương không muốn nghe đám người này đấu khẩu.

Thiên Sát nội cảnh địa đối với những tồn tại như bọn họ cũng cực kỳ hung hiểm, sảy chân một chút là trọng thương hoặc mất mạng như chơi. "Ta nhớ Quốc chủ Bắc Khương năm đó cũng chỉ là một tên mã nô, nô lệ nuôi ngựa cho quý tộc Bắc Khương thôi mà." Thanh Tổ bình tĩnh nói.

Nam Hồng Vực không ít lần bị Tây Vực xâm nhiễu, hai bên có nhiều ma sát.

Nếu không phải Tiên Đình là mối đe dọa lớn, hai bên sẽ không bao giờ liên thủ. "Có nuôi ngựa thì cũng không bằng Thanh Tổ, đến cả đạo lữ bầu bạn mấy ngàn năm cũng giết." Quốc chủ Bắc Khương sa sầm mặt, bới móc chuyện cũ. "Đúng là một lũ Ngọa Long Phượng Sồ." Diệp Bất Phàm vừa giúp xong một vòng phản tổ, dẹp bỏ trận pháp, nghe các đại thừa đấu khẩu mà cảm khái vạn thiên.

Trong mắt Luyện Hư, Hợp Thể, các Đại Thừa Tiên Quân cao cao tại thượng, uy nghiêm không thể xâm phạm.

Nhưng khi đứng cùng vị thế, chẳng thấy chút uy nghiêm nào. "Nghe nói Diệp tặc năm đó chẳng qua chỉ là một cái lô đỉnh, suýt nữa bị thải bổ đến chết." Chân Ma Tiên Quân chớp thời cơ mỉa mai.

Mọi thông tin về Diệp Bất Phàm cơ bản đều đã bị điều tra tận gốc. "Lô đỉnh thì đã sao?" Diệp Bất Phàm không để ý nói: "Đó không phải

là lịch sử đen tối, mà là con đường ta đã đi qua." Cậu như chợt nhớ ra điều gì, mỉm cười nói: "Chân Ma tiền bối, ta trả lại hài cốt cha ông ngươi cho ngươi, ngươi đưa toàn bộ kinh văn của « Phạm Thánh Thập Nhị Kinh » cho ta thấy thế nào?" « Thiên Sát Chân Ma Công » và « Phạm Thánh Thập Nhị Kinh » lần lượt do hai người sáng tạo ra, cái trước tu nội, cái sau tu ngoại.

Nội cảnh địa này đại khái là không có bộ sau. "Cút!" Chân Ma Tiên Quân nộ quát.

Tu vi dù cao đến đâu cũng có thất tình lục dục, phân thân của Diệp Bất Phàm trộm mất hài cốt của cha lão, tâm cơ thâm hiểm đến đâu lão cũng phải phát điên. "Đáng tiếc thật." Diệp Bất Phàm nheo mắt, trong lòng tính toán làm sao để có được bộ kinh văn đó.

Bộ kinh này cuối cùng có thể đúc thành Tiên thể, dù không phải Chân Tiên cũng thắng cả Chân Tiên. "Thôi bỏ đi, trước tiên cứ nâng tu vi lên Hợp Thể đại viên mãn đã." Diệp Bất Phàm ôm bảy tám chum yêu huyết, tràn đầy mong đợi.

Những yêu huyết này có thể giúp tu vi của cậu tiến thêm một bước, cộng thêm tiên dược trong Thiên Sát nội cảnh địa, Hợp Thể viên mãn đã ở ngay trước mắt. "Ong!" Đúng lúc này, trên bầu trời cự đảo, hư không thiên địa như bị thạch bàn nghiền qua, bắt đầu vỡ vụn, băng diệt, dần dần hình thành một đạo xoáy nước khổng lồ rộng tới vạn trượng.

Cả thiên địa rung chuyển, tỏa ra ý tứ bài xích đối với Thiên Sát nội cảnh địa.

Phảng phất như không cho phép nội cảnh địa này xuất hiện ở thế giới này.

Hai ngày sau, xoáy nước khổng lồ mới dần ổn định. "Thiên Sát nội cảnh địa đã mở, thời gian ngắn thì ba năm, dài thì hai mươi năm sẽ

đóng lại." Thủy Trạch Tiên Quân trầm giọng nói: "Nếu nó đóng lại, mấy vị muốn ra ngoài sẽ khó khăn chồng chất." Giống như hai thế giới độc lập, một khi thông đạo bị đứt đoạn, muốn đi từ thế giới này sang thế giới kia gần như là không thể.

Những điều này dĩ nhiên là do Tầm Tiên đạo nhân tiết lộ.

Thủy Trạch Tiên Quân đổi giọng cười nói: "Chư vị, ai vào trước đây?" Nhiều vị Đại Thừa nhìn vào xoáy nước đó, sắc mặt ngưng trọng, bọn họ cảm nhận rõ rệt sự nguy hiểm.

Pháp tắc bản nguyên của Thiên Sát nội cảnh địa xung đột với thế giới này dẫn đến bản nguyên hỗn loạn, tùy tiện bước vào rất dễ bị thương.

Không chỉ vậy, sâu trong xoáy nước tỏa ra sát khí đậm đặc, những luồng hắc bạch quang tuyến có uy lực hãi hùng, cắt xé ra những vết nứt hư không li ti khó thấy bằng mắt thường.

Đúng lúc này, Ngũ Tiên giáo chủ đưa tay chộp một cái, một con Hắc Giao Long hiện ra trong hư không, sau đó lão ném nó vào đạo xoáy nước kia. "A... a!" Con giao long Hợp Thể trung kỳ thảm thiết gào thét, trong nháy mắt bị xoáy nước thôn phệ, nghiền nát thành sương máu.

Thấy cảnh đó, các Đại Thừa tại trường không ai lộ vẻ ngạc nhiên.

Thiên Sát nội cảnh địa chưa bao giờ dễ vào như vậy. "Một con giao long mất tích năm xưa, hóa ra là bị Ngũ Tiên giáo các ngươi bắt đi." Long Chủ Bắc Vực ánh mắt âm lãnh.

Giao long có huyết mạch Long tộc, có cơ hội hóa rồng.

Ngũ Tiên giáo chủ trước mặt lão dùng giao long để thử nghiệm nội cảnh địa, làm sao lão không giận cho được?

Bạch Hổ Lão Tổ, lão Chu Tước và các yêu tộc khác ánh mắt cũng

đầy vẻ bất thiện. "Chỉ là một con giao long mà thôi." Ngũ Tiên giáo chủ chẳng thảy quan tâm, lại một lần nữa đưa tay vào hư không, lần này là lấy ra từ không gian trữ vật một con Hắc Vĩ Hổ có sừng.

Con yêu này còn mạnh hơn, yêu khí cuồn cuộn như sông dài, đã đạt tới cảnh giới Hợp Thể viên mãn. "Ngũ Tiên giáo chủ!

Ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu!" Hắc Vĩ Hổ oán độc gào thét.

Ngũ Tiên giáo chủ mặc kệ, trực tiếp ném nó vào xoáy nước.

Da thịt Hắc Vĩ Hổ bị rách toạc, máu tươi phun xối xả, nhưng dù sao cũng là Hợp Thể đại viên mãn, yêu thể phòng ngự cực mạnh, nó đã gồng mình chống chọi được áp lực của xoáy nước.

Ngũ Tiên giáo chủ lộ ra nụ cười.

Điều này chứng minh Hợp Thể đại viên mãn trở lên đều có thể an toàn tiến vào.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của lão đông cứng lại.

Chỉ thấy con Hắc Vĩ Hổ chạm vào hắc bạch quang tuyến bắn ra từ nội cảnh địa, chưa tới ba hơi thở đã không trụ nổi, thân hình yêu thú khổng lồ bị cắt thành vô số mảnh.

Ngay cả yêu hồn tinh phách cũng bị quang tuyến nghiền nát.

Chương 670

"Uy lực của xoáy nước này coi như đã thử xong, xoáy nước thì dễ vào, duy chỉ có cực quang và từ quang của Thiên Sát nội cảnh địa là khó đối phó, nếu không trả giá một chút e là không thể tiến vào được." Chân Ma Tiên Quân nhìn về phía đồ đệ đứng sau là Tịch Diệt Tiên Tôn nói: "Ngươi hãy theo sát sau lưng bản tọa." Người này từng tham gia tế thiên, là đệ nhất Hợp Thể dưới trướng lão, nếu có thể tiến vào nội cảnh địa thì có hy vọng đột phá Đại Thừa bên trong đó. "Rõ, sư tôn." Tịch Diệt Tiên Tôn hít sâu một hơi, ánh mắt rực cháy.

Tại trường không chỉ có lão là Hợp Thể Tiên Tôn, các Tiên Tôn tuổi già ở Bắc Vực, Tây Vực, Đông Hải đều muốn vào đó đánh cược một phen. "Đi!" Chân Ma Tiên Quân phất tay áo, cuốn lấy Tịch Diệt Tiên Tôn bước vào xoáy nước.

Xoáy nước đủ để làm trọng thương Hợp Thể đại viên mãn vẫn không phá nổi hộ tráo bản nguyên ngoài thân lão.

Cho đến khi vào sâu trong xoáy nước, từng đạo cực quang bắn tới, hộ tráo mới vỡ tan.

Chân Ma Tiên Quân lập tức tế ra một cái đầu lâu, thôn phệ các đạo quang tuyến, gian nan tiến về phía trước.

Càng vào sâu, số lượng cực quang và từ quang càng nhiều, tuy khó làm bị thương Chân Ma Tiên Quân nhưng Tịch Diệt Tiên Tôn phía sau thì thảm rồi, nhục thân bị dư chấn ảnh hưởng, nổ tung tại chỗ.

Nếu không phải Chân Ma Tiên Quân kịp thời ra tay thì Tịch Diệt Tiên Tôn đã chết rồi.

Nhưng như vậy thì tốc độ tiến lên không nghi ngờ gì sẽ chậm đi rất nhiều. "Đây mới chỉ là một phần thủ đoạn của Thiên Sát Chân

Tiên thôi sao?" Thanh Tổ, Tuyết Nhân, Trảm Long và những người khác đều chấn kinh.

Chân Ma Tiên Quân là tu vi Đại Thừa viên mãn, đệ nhất Ma tu của Nam Hồng Vực.

Lão đối phó với cực quang, từ quang mà còn khó khăn như vậy, bọn họ khó có thể tưởng tượng Thiên Sát Chân Tiên trong truyền thuyết rốt cuộc mạnh đến nhường nào. "Thường Nga Tiên năm đó rốt cuộc đã bị giết như thế nào?" Long Hoàng dường như nhớ ra điều gì, nhìn về phía Thường Nga Tiên.

Những người khác cũng nhìn sang, ánh mắt đầy vẻ kinh dị.

Nhìn một đốm biết cả con báo, theo sự mạnh mẽ của Thiên Sát Chân Tiên, Thường Nga Tiên lúc đầu gần như không thể bị Tiên Tổ, Ma Tổ và các Đại Thừa vây giết mà chết được. "Chân tướng là gì?" Diệp Bất Phàm cau mày nhìn về phía vị sư tôn Hắc Quần.

Cuộc vây giết năm đó nhìn thì có vẻ rõ ràng, nhưng thực tế lại đầy rẫy nghi vấn.

Hắc Quần La Lỵ lộ vẻ suy tư, nói: "Có lẽ liên quan đến sự áp chế của thiên đạo." Chân Tiên ở giới này sẽ bị bài xích và áp chế.

Giống như hiện tại, tu tiên giới không cho phép Thiên Sát nội cảnh địa tồn tại, xuất hiện phản ứng bài dị mãnh liệt. "Vút!" Yêu tộc bên này không cam lòng yếu thế, Long Hoàng dẫn đầu tiến vào xoáy nước, yêu khí toàn thân cuồn cuộn, dựa vào thể phách biến thái mà cưỡng ép chống lại lực cắt của cực quang và từ quang.

Tiếp theo đó, Quốc chủ Lâu Lan, Quốc chủ Thiên Phong, Thanh Tổ và những người khác cũng lần lượt tiến vào.

Dù họ mạnh mẽ nhưng muốn vượt qua hoàn toàn cực quang và từ quang, ít nhất cũng cần một ngày trời. "Hắc hắc, may mà ta nắm giữ

hai món bảo vật này." Thủy Trạch Tiên Quân cười hắc hắc hai tiếng, thương nghị với Tiêu Dao, Trảm Long, Vĩnh Hằng Tiên Quân và Ngũ Tiên giáo chủ một lát rồi cùng tiến vào xoáy nước. "Ong!" Hai tay Thủy Trạch Tiên Quân cầm Tiên Trú Cực Quang và Tiên Dạ Từ Quang, hình thành một bức màn lớn bao phủ mấy người.

Cực quang và từ quang tỏa ra từ nội cảnh địa trực tiếp lách qua người bọn họ, không làm tổn thương mảy may. "Chúng ta vào trước để thám đường cho chư vị nhé, ha ha ha!" Trảm Long Tiên Quân cười nói, trong nháy mắt mấy người đã biến mất trong xoáy nước, tiến vào Thiên Sát nội cảnh địa.

Mà ban đầu trên bầu trời Nam Hải, trong khung cảnh không một bóng người, mấy bóng người lần lượt xuất hiện tại các góc phương vị khác nhau.

Không gian trong nội cảnh địa vặn vẹo, rất khó để một nhóm người cùng xuất hiện tại một địa điểm. "Đáng chết!" Chân Ma Tiên Quân sắc mặt khó coi, không tự chủ được mà gia tăng tốc độ tiến lên.

Thanh Tổ, Tuyết Nhân, Quốc chủ Lâu Lan cũng mặt xanh nanh vàng, toàn lực xung kích để vào bên trong nhanh hơn.

Tạo hóa trong Thiên Sát nội cảnh địa có hạn, nếu bí mật Chân Tiên bị mấy người kia nẫng tay trên thì tổn thất của họ quá lớn.

Thường Nga Tiên, Nhan Như Ngọc, Hắc Quần La Lỵ cũng bắt đầu hành động, xông vào bên trong một cách gian nan.

Phía Minh Vương cũng bị trì hoãn.

Duy chỉ có Diệp Bất Phàm.

Cậu nhìn xoáy nước một lúc lâu rồi thản nhiên bước vào.

Áp lực của xoáy nước cậu chẳng hề để tâm.

Còn những luồng cực quang và từ quang kia, vừa mới đến gần đã như gặp lại người thân lâu ngày không gặp, reo hò nhảy nhót quanh cậu.

Cậu đi vào còn nhẹ nhàng hơn cả nhóm Trảm Long, Thủy Trạch.

Nhìn cảnh này, Chân Ma, Thanh Tổ mặt mày đen kịt.

Cái đãi ngộ này khác biệt quá lớn.

Diệp Bất Phàm tâm niệm khẽ động, chỉ tay về phía ba nàng Thường Nga Tiên, Nhan Như Ngọc.

Những cực quang và từ quang vốn đang tấn công họ lập tức dừng lại, nhường ra một con đường cho các nàng đi qua. "Hử?" Sư tôn Hắc Quần sững sờ. "Ta tu luyện « Thiên Sát Chân Ma Công », những cực quang và từ quang này chắc hẳn đã cảm nhận được khí tức tương tự Thiên Sát Chân Tiên trên người ta, hoặc giả là...

Thiên Sát Chân Tiên cố ý để lại một cái 'cửa sau' cho người tu luyện bộ công pháp này?" Diệp Bất Phàm suy đoán.

Lúc đầu có được tin tức về nội cảnh địa là do Tiên Ma Tôn tiết lộ.

Đối phương từng nói muốn vào đây thì hoặc là thu thập đủ Tiên Trú Cực Quang, Tiên Dạ Từ Quang, hoặc là nắm giữ « Thiên Sát Chân Ma Công ».

Nội cảnh địa sẽ không ra tay với người kế thừa. "Đi!" Diệp Bất Phàm nghĩ đến đây, lại chỉ tay về phía Chân Ma Tiên Quân, Thanh Tổ và các Tiên quân kia.

Vô số cực quang, từ quang như nhận được mệnh lệnh, điên cuồng lao về phía Chân Ma và những người khác, khiến tốc độ tiến lên của họ lại giảm mạnh.

Thế này thì không mất hai ngày họ đừng hòng vào được. "Diệp

Bất Phàm!

Ngươi thực sự đáng chết!" Chân Ma Tiên Quân không ngờ Diệp Bất Phàm có thể chỉ huy những luồng sáng này, tức đến nổ đom đóm mắt, hận không thể vỗ chết cậu ngay tại chỗ. "Diệp tiểu hữu, thế này có hơi quá đáng không?" Âm Dương Tiên Quân cũng nằm trong phạm vi bị tấn công, sắc mặt thay đổi liên tục.

Những luồng sáng này không đe dọa đến tính mạng họ nhưng lại làm lỡ mất cơ hội đoạt tạo hóa!

Nếu để nhóm Tiêu Dao Tiên Quân đột phá Chân Tiên trước, lão có mà hối hận chết mất. "Vừa rồi ai nói ta là kẻ 'tiếp khách' ấy nhỉ?" Diệp Bất Phàm ngoáy lỗ tai. "Thôi được, bản Tiên quân thừa nhận mình là kẻ tiếp khách được chưa?

Diệp tiểu hữu, ngươi và ta không thù không oán sâu nặng, hà tất phải làm khó nhau?" Mí mắt Âm Dương Tiên Quân giật giật, gượng cười nói: "Ta thấy tiểu hữu có phụ tu « Âm Dương Tiên Ma Kinh », hay là gia nhập Âm Dương Tiên Ma Tông của ta, kế thừa y bát của ta thấy sao?

Ta có thể tặng ngươi Đại Thừa Đan giúp ngươi đột phá, thậm chí tặng ngươi mấy vị Thánh nữ nữa." Chỉ cần đoạt được tạo hóa, liêm sỉ là cái gì?

Huống hồ Âm Dương Tiên Ma Tông vốn dĩ làm nghề 'bán phấn buôn hương', là tông môn thiếu tiết tháo nhất tu tiên giới. "Diệp mỗ ta ghét nhất là bọn bán phấn buôn hương!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, lười nghe tên này 'vẽ bánh', trực tiếp ra lệnh cho hàng đàn quang tuyến vây sát Âm Dương Tiên Quân.

Cậu còn điều thêm một phần sang tăng cường độ cho Chân Ma Tiên Quân và Thanh Tổ.

Nhất thời áp lực của các Tiên quân tăng vọt, khiến họ hận không thể đánh chết Diệp Bất Phàm. "Ha ha ha!

Tiểu hữu, mau giải trừ mấy cái cực quang này cho chúng ta đi." Long Hoàng mắt sáng rỡ, lập tức nói.

Bạch Hổ Lão Tổ, Chu Tước, Kim Ô cũng vội vàng phụ họa. "Diệp lão đệ, mau bảo mấy cái cực quang phiền phức này tránh đường đi." Minh Vương hối thúc.

Bọn họ thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm lại có cái tác dụng này.

Diệp Bất Phàm gật đầu, truyền đạt ý niệm, khiến đám quang tuyến đang vây công yêu tộc dạt sang phía Chân Ma Tiên Quân.

Xong việc, Diệp Bất Phàm cùng Minh Vương, yêu tộc và mấy nàng Thường Nga Tiên thuận lợi tiến vào Thiên Sát nội cảnh địa.

Chân Ma Tiên Quân và những người khác chỉ biết trố mắt nhìn, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi. "Nội cảnh địa này có gì đó không ổn." Thanh Tổ bình tĩnh lại, phân tích: "Thông thường mà nói, dù Diệp Bất Phàm có tu luyện « Thiên Sát Chân Ma Công » thì cũng không thể chỉ huy được hai loại quang này, dù sao cậu ta cũng không phải là Thiên Sát Chân Tiên." "Giải thích duy nhất là Thiên Sát Chân Tiên trước khi chết đã để lại cửa sau cho người tu luyện công pháp này, mục đích là để họ tiến vào nội cảnh địa tiếp nhận truyền thừa." Quốc chủ Lâu Lan nghe vậy, sắc mặt trầm xuống nói: "E rằng Thiên Sát Chân Tiên còn để lại những thủ đoạn khác cho người kế thừa." Đây đối với họ không phải là tin tốt lành gì.

Nếu bí mật Chân Tiên rơi vào tay Diệp Bất Phàm, khi cậu ta thoát ra ngoài, tu tiên giới rộng lớn này ai có thể tìm thấy tông tích của cậu? "Cho nên đây là cơ hội duy nhất." Tuyết Nhân Tiên Quân âm hiểm nói: "Chư vị, bí mật trên người Diệp Bất Phàm cũng chẳng nhỏ hơn bí mật Chân Tiên đâu.

Chưa đầy mười năm mà từ Luyện Hư đạt đến Hợp Thể viên mãn, tốc độ này không bình thường.

Thêm vào đó cậu ta đi con đường tu tiên hoàn mỹ, từ đầu đến chân đều là chí bảo." Tuyết Nhân Tiên Quân có thù oán sâu nhất với Diệp Bất Phàm, Huyền Ngọc bị giết, bản thân lão thì bị tính kế suýt chết ở Đông Hải.

Chương 671

Dù không thể đoạt xá, lão cũng muốn cậu phải chết.

Tuyết Nhân Tiên Quân bổ sung: "Chuyến đi nội cảnh địa này là cơ hội tốt nhất của chư vị, lần sau lộ diện, nói không chừng cậu ta đã đột phá Đại Thừa viên mãn, lúc đó tất cả chúng ta đều không có kết cục tốt." Chân Ma Tiên Quân khựng lại.

Hiện tại, ai cũng có thể thấy năng lực chiến đấu đáng sợ của Diệp Bất Phàm, nhìn khắp tu tiên giới, cùng cảnh giới không ai là đối thủ của cậu. "Không ai chịu trố mắt nhìn cậu ta đoạt lấy truyền thừa đâu.

Chúng ta không động thủ thì nhóm Ngũ Tiên giáo chủ và tu sĩ Đông Hải cũng sẽ không buông tha cậu ta." Thanh Tổ bình tĩnh nói, lộ ra sát ý. "Chuyến này, cậu ta không bước ra khỏi Thiên Sát nội cảnh địa nổi đâu!" Dù nhìn thế nào, Diệp Bất Phàm đối mặt với một bầy cường địch, xác suất có thể sống sót rời khỏi đây là không lớn.

Còn Long Hoàng, Minh Vương và những người gọi là đồng minh kia, họ chỉ có thể bảo hộ trong khả năng cho phép, chứ bảo họ vì Diệp Bất Phàm mà liều mạng thì căn bản là không thể nào.

Diệp Bất Phàm cũng hiểu rõ điều này, nhưng cậu không quan tâm.

Việc cấp bách lúc này là tìm kiếm tiên dược, dốc sức nâng cao tu vi và nhục thân lên Hợp Thể đại viên mãn.

Có như thế cậu mới dám tiến vào sâu trong nội cảnh địa. "Vút!" Không gian quanh thân Diệp Bất Phàm vặn vẹo, cậu xuất hiện trên đỉnh một ngọn núi.

Vừa xuất hiện, cậu vội vàng lấy Thời Không Ngọc Đỉnh ra cầm trên tay, cho đến khi xác định an toàn mới thở phào nhẹ nhõm. "Đúng

thật là nhân gian tiên cảnh." Diệp Bất Phàm nhìn quanh, bầu trời ở đây khác với bên ngoài, hiện lên một tia huyết sắc, đó là sát khí ẩn chứa trong « Thiên Sát Chân Ma Công ».

Một vầng mặt trời treo cao, chiếu rọi chín tầng trời.

Khắp nơi cỏ cây tươi tốt, xanh mướt một màu, núi non trùng điệp không dứt.

Lại có thác nước treo thẳng giữa tầng mây, sông dài chảy cuộn trong khe núi, bốc lên hơi sương, khoác lên những ngọn núi một lớp màn bí ẩn.

Cứ như bước vào thời đại man hoang, cả thế giới tràn ngập hơi thở cổ xưa.

Diệp Bất Phàm vận chuyển Thiên Sát Chân Ma Công, một lượng lớn tiên khí được hấp nạp vào cơ thể, thậm chí tu vi cũng nhích lên một chút. "Nơi này tiên khí thật đặc thù, rất phù hợp với Thiên Sát Chân Ma Công, tu hành một ngày bằng bên ngoài ba ngày." Diệp Bất Phàm kinh thán.

Tiên khí ở đây rõ ràng không phải từ Tiên giới môn đổ xuống mà là đã có từ lâu.

Đồng thời, cậu có một cảm giác như đang được hiệu triệu.

Đó là cảm ứng truyền thừa.

Vị trí của nó không phải ở trung tâm nội cảnh địa mà là ở một nơi khác. "Truyền thừa giả để lộ ra bên ngoài, còn truyền thừa thật thì giấu ở nơi khác sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt suy tư.

Trực giác mách bảo cậu chuyến đi này sẽ có những thu hoạch ngoài ý muốn.

Tuy nhiên cậu không vội đi ngay.

Một vị Chân Tiên ngã xuống, ai mà biết được là chết thật hay chết giả. "Cứ lấy tiên hoa tiên dược trước đã." Diệp Bất Phàm thu lại Thời Không Ngọc Đỉnh, tay trái lấy đồng tiền, tay phải cầm chiêm tinh bàn, thôi diễn thiên cơ của chính mình.

Ở trong nội cảnh địa, độ khó thôi diễn thấp hơn bên ngoài một chút. "Phương hướng Đông Nam, quang mang cơ duyên đại thịnh, độ phù hợp với ta đạt tới chín mươi chín phần trăm." Diệp Bất Phàm lập tức ẩn nặc tung tích, bay về phía Đông Nam.

Cậu hòa mình vào thiên địa nơi đây như cá gặp nước, vận chuyển công pháp nhanh gấp đôi bên ngoài, tốc độ, phòng ngự và cảm ứng lực đều được nâng cao.

Cứ như là được về nhà vậy.

Lát sau, Diệp Bất Phàm đứng dưới một đám mây, bên trong đám mây treo một quả tiên quả trong suốt, tỏa ra hương thơm từng đợt. "Vân Tiên Quả, còn là loại mười vạn năm." Diệp Bất Phàm mừng rỡ khôn xiết, vội vàng lấy ngọc hạp ra đón lấy tiên quả, quả kia liền thuận thế rơi vào trong.

Vân Tiên Quả rất đặc thù, gặp ngũ hành là tan biến.

Có nghĩa là nó rơi xuống gặp đất là chui vào, gặp lửa là cháy, gặp gỗ là tan, chỉ có ngọc thạch phi kim phi mộc mới có thể chứa được.

Tiên dược đã vào tay, Diệp Bất Phàm lại lấy đồng tiền và chiêm tinh bàn ra thôi diễn.

Sau đó cậu không ngừng nghỉ chạy đến địa điểm tiên dược tiếp theo.

Thiên Sát nội cảnh địa có nhiều cơ duyên quý giá hơn cả tiên dược, nhưng hiện tại Diệp Bất Phàm thiếu nhất là tiên dược, chỉ có chúng mới giúp tu vi cậu thăng tiến thần tốc, nếu không dù có đến

được những nơi kia cũng không an toàn.

Bên ngoài Chân Ma Tiên Quân có thể vào bất cứ lúc nào, bên trong thì nhóm Ngũ Tiên giáo chủ vẫn đang hổ thị đam đam.

Diệp Bất Phàm không ngừng di chuyển.

Cảnh tượng này cứ như là chiêm bặc được vị trí tiền rơi rồi đi nhặt vậy, lại không có ai tranh giành, sướng không gì bằng.

Thỉnh thoảng bắt gặp nhóm Tiêu Dao Tiên Quân, Diệp Bất Phàm đơn độc một mình biến thành một đám mây, ẩn nặc tung tích đi đường vòng.

Thời gian của cậu có hạn, không rảnh tiếp chuyện đám người đó, vả lại cũng đánh không lại.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Chân Ma Tiên Quân, Thanh Tổ và các Tiên quân khác đã vượt qua được cực quang, từ quang để tiến vào nội cảnh địa.

Diệp Bất Phàm càng thêm cẩn thận, thấy đám người này nhanh chân hơn là cậu bỏ qua ngay, đi tìm tiên dược ở chỗ khác.

Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Diệp Bất Phàm cứ như đi hái nấm, thu thập quá nửa số tiên dược mọc ở khắp nội cảnh địa, chỉ một phần nhỏ bị các Đại Thừa kia lấy đi. "Tên Diệp Bất Phàm này, tạo nghệ thiên cơ tuyệt đối đã đột phá bát giai!" Chân Ma Tiên Quân nhìn một mảnh đất trong hồ Luân Hồi, trên bùn đất chỉ còn lại phần rễ tiên dược bị đứt, lòng đau như cắt.

Hồ này là nơi luân hồi tự nhiên diễn hóa của thiên địa nơi đây, thích hợp nhất cho tu sĩ tu luyện luân hồi chi đạo.

Và nơi như thế này chắc chắn sẽ sinh ra một loại tiên dược: Luân Hồi Thảo.

Triệu năm chưa chắc đã có một cây.

Đối với Đại Thừa mà nói thì đây là chí bảo, một khi xuất hiện sẽ tranh đoạt điên cuồng.

Nếu đột phá Chân Tiên thất bại, hoàn toàn có thể dùng tiên dược này để luân hồi chuyển thế.

Giống như Ma Tổ, Tiên Tổ, sau khi chuyển thế sẽ giác tỉnh ký ức tiền kiếp, tỉ lệ thành công lên tới sáu phần! "Sư tôn, một số dược liệu luyện chế Đại Thừa Đan cũng bị lấy mất, cả những tài nguyên giúp đột phá Đại Thừa cũng chẳng còn mống nào." Tịch Diệt Tiên Tôn cười khổ, trong lòng không cam tâm.

Khó khăn lắm mới vào được, nửa năm qua chỉ hái được có năm cây tiên dược, còn loại liên quan đến Đại Thừa thì chẳng thấy một cây.

Toàn bộ bị Diệp Bất Phàm quét sạch rồi!

Điều này thật không bình thường, người thường không thể nào quét sạch nhanh đến thế. "Tìm tiên dược giúp ngươi đột phá Đại Thừa là không thể rồi." Chân Ma Tiên Quân nén giận, lạnh lùng nói: "Thanh Tổ truyền tin, phương Nam xuất hiện 'Tịnh Tiên Trì', ngươi đến đó đi." Cái gọi là Tịnh Tiên chính là tẩy rửa thần hồn, nguyên thần và nhục thân, loại bỏ tạp chất, củng cố đạo cơ.

Đối với Hợp Thể viên mãn căn cơ nông cạn thì hiệu quả là tốt nhất, giúp ích cho việc đột phá Đại Thừa.

Hơn nữa đối với Cấm Kỵ cũng có trợ giúp lớn, giúp Tịnh Tiên Trì áp chế sự hỗn loạn của thần trí. "Nếu ở đó có Cấm Kỵ tồn tại thì đừng đắc tội, hãy cẩn thận ứng phó." Chân Ma Tiên Quân dặn dò thêm vài câu, thân hình lóe lên lao về phía xa.

Hơn năm tháng trước, Tiêu Dao Tiên Quân đã phát hiện nơi truyền

thừa ở trung tâm nội cảnh địa, hiểm nỗi bị vài đạo thần thông vĩnh hằng ngăn cản không thể phá mở.

Giờ đám người đó đang tỏa ra khắp nơi tìm cách hóa giải, sẵn tiện tìm kiếm tạo hóa và bí mật khác.

Trong đó Ngũ Tiên giáo chủ là tích cực nhất, nhiều Đại Thừa nghi ngờ lão còn có mục tiêu khác trong này nên đều đang dán mắt theo dõi lão.

Còn về Diệp Bất Phàm, tên đó giờ cứ như ma quỷ, chỉ thấy từng mảng lớn tiên dược biến mất chứ chẳng thấy bóng dáng đâu.

Muốn tìm cậu ta cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng điều này cũng gián tiếp xác nhận một tín hiệu: Diệp Bất Phàm đã là Thiên cơ sư bát giai.

Nếu không sao có thể biến mất không dấu vết dưới mí mắt của một bầy Đại Thừa như vậy?

Rõ ràng là cậu đã dự đoán được nguy hiểm và lẩn trốn từ sớm. ... "Hô, số tiên dược này chắc đủ để mình đột phá lên Hợp Thể đại viên mãn rồi nhỉ?" Diệp Bất Phàm ngồi trong một động phủ, dốc ngược túi Càn Khôn, trước mặt hiện ra bốn ngàn tám trăm cây tiên dược, hương dược tỏa ra khiến cậu có cảm giác lâng lâng như sắp thành tiên.

Số lượng này... thật là khoa trương chưa từng có!

Cánh cửa Tiên giới mở rộng, tiên khí phục hồi, Diệp Bất Phàm chưa bao giờ giàu có đến thế.

Hắn rất kích động, thực sự là vì đã nghèo đến sợ rồi.

Chương 672

"Không biết các vị Đại Thừa Tiên Quân có được gia sản thế này không nữa." Diệp Bất Phàm tỉ mỉ chọn lựa một phen, từ bên trong tìm ra mấy chục loại dược liệu của Đại Thừa Đan, lại lật xem một lát, chân mày dần nhíu chặt.

Phụ dược của Đại Thừa Đan cơ bản đã thu thập đủ, nhưng mười mấy vị chủ dược vẫn còn thiếu vài cây.

Điều này có nghĩa là việc hắn muốn đột phá Đại Thừa trong nội cảnh địa Thiên Sát này là khả năng rất thấp. "Thôi bỏ đi, cứ nâng cao tu vi lên đến Đại Viên Mãn rồi tính sau." Diệp Bất Phàm thở dài một hơi, trân trọng cất kỹ một phần dược liệu có ích cho cảnh giới Đại Thừa, ví dụ như Luân Hồi Thảo.

Lúc mới vào đây, Thường Nga Tiên từng nói Nhan Như Ngọc sớm muộn gì cũng sẽ chết, bất kể lời đó là thật hay giả, Diệp Bất Phàm đều để tâm, và Luân Hồi Thảo chính là để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Sau đó, hắn lại lấy ra ba đồng tiền và bàn chiêm tinh để thôi diễn thiên cơ, bói toán tương lai của bản thân.

Thiên cơ xung quanh vặn vẹo, trước mắt dần hiện ra những hình ảnh mờ ảo, giống như một bộ phim bị che mờ, chỉ có thể thấy những bóng người mờ nhạt va chạm qua lại. "Càng nhìn càng thấy giống phim cấp ba che mờ thế này." Diệp Bất Phàm nhướn mày, lật ngược đồng tiền trong lòng bàn tay, tăng cường lực độ thôi diễn.

Ở trong nội cảnh địa Thiên Sát này, yếu tố ảnh hưởng đến chiêm bặc quá nhiều, đặc biệt là khi liên quan đến Chân Tiên, việc xem được hình ảnh mờ ảo đã là vượt quá tải trọng rồi.

Nếu đổi lại là Thiên Cơ sư cấp tám khác thì sớm đã bị phản phệ mà chết.

Thôi diễn dần đi sâu vào, hình ảnh rõ nét hơn một chút nhưng vẫn như bị che mờ, đặc biệt là các nhân vật trong đó, từng gương mặt đều mờ mịt không rõ ràng.

Điều này khiến thần tình Diệp Bất Phàm thẫn thờ một hồi, nghi ngờ không biết có phải mình đang vào nhầm chương trình pháp luật hay không.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm cũng phân biệt được một số tình tiết tương lai.

Chỉ thấy một bóng áo trắng, gương mặt bị che mờ chính là hắn, đang bị một kẻ nghi là Chân Ma Tiên Quân hất bay xương nắp thớt, nguyên thần bị đánh nát, trận vong tại chỗ.

Vừa lợi dụng Hỗn Độn Tiên Diễm để phục sinh, chưa đi được hai bước đã bị một Tiêu Dao Tiên Quân (cũng bị che mờ mặt) dùng một chưởng chém bay đầu.

Ngay cả trận pháp Đại Na Di cấp tám cũng không kịp kích hoạt.

Cũng chẳng biết đã chết bao nhiêu lần.

Đoạn phim ngắn mấy phút kết thúc, cuối cùng còn có một đoạn ngoại truyện.

Diệp Bất Phàm trọng thương sắp chết cuối cùng cũng đạt được Thiên Sát Chân Ma Công, bế quan mười năm tấn thăng Đại Thừa, bước ra khỏi nội cảnh địa Thiên Sát.

Tương lai rạng rỡ, bước lên đỉnh cao tu tiên giới.

Nhưng sắc mặt Diệp Bất Phàm không hề vui mừng mà kinh hãi đến xanh mét: "Cái quái gì thế này?!" Hắn xác định, mình của tương

lai đã bị đoạt xá.

Khí chất tràn đầy tà tính, hoàn toàn khác hẳn với vẻ chính khí lẫm nhiên của hắn. "Nội cảnh địa Thiên Sát sao lại hung hiểm đến mức này?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lập lòe, kinh nghi bất định.

Trước khi vào, hắn đã chiêm bặc nhiều lần, tương lai có rất nhiều biến số, nhưng không ngờ biến số lại lớn đến thế.

Diệp Bất Phàm thu hồi đồng tiền, một lúc lâu sau mới chiêm bặc lại lần nữa để tìm sinh lộ cho mình.

Lần này hình ảnh vẫn mờ ảo, nhưng đã khác trước.

Diệp Bất Phàm vô biểu tình, không thấy bất ngờ.

Thiên cơ thôi diễn, hắn đã biết trước hung hiểm, bản năng sẽ xu cát tị hung (tìm lành tránh dữ), điều này dẫn đến tương lai thay đổi.

Đó chính là biến số.

Giống như hiệu ứng cánh bướm, một cái vỗ cánh vô tình cũng có thể tạo thành bão tố ở tương lai.

Lần này trong đoạn phim, hắn không bị đoạt xá, nhưng kết cục cuối cùng vẫn là cái chết.

Hỗn Độn Tiên Diễm phục sinh tám lần, đến lần thứ chín thì thất bại, bị Trảm Long Tiên Quân chém chết bằng một kiếm.

Đại Thừa viên mãn toàn lực xuất thủ thực sự quá biến thái, nhấc tay nhấc chân đều có thể hủy thiên diệt địa, vượt xa Đại Thừa sơ kỳ một đẳng cấp. "Lần này vận khí không tốt." Diệp Bất Phàm phán đoán, khả năng phục sinh dưới tác dụng nghịch chuyển của Hỗn Độn Tiên Diễm vốn không phải là 100%, có xác suất thất bại.

Mốn nhìn rõ chi tiết hơn nhưng phim quá mờ, hình ảnh lại hỗn loạn, hắn im lặng một lát rồi bắt đầu chiêm bặc lần thứ ba.

Lần này cũng không bị đoạt xá, Hỗn Độn Tiên Diễm cũng thi triển thành công, nhưng cuối cùng lại bị một tồn tại không tên chặn đứng quá trình phục sinh.

Vẫn là một chữ chết.

Diệp Bất Phàm nhìn rõ địa điểm tử vong: Một tòa địa cung sâu thẳm, hoàn toàn chế tác từ thượng cổ kỳ thạch, cực kỳ cổ xưa. "Địa điểm truyền thừa thực sự của nội cảnh địa Thiên Sát." Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Hắn tiếp tục chiêm bặc tìm kiếm một tia sinh cơ.

Hiệp thứ tư, Diệp Bất Phàm vẫn chết, có điều vong hồn còn tồn tại, bị gã "Nhân viên làm thuê số 1" đầy quỷ khí dẫn về địa phủ, chuyển sang tu quỷ đạo.

Hiệp thứ năm, Diệp Bất Phàm bị một đám Đại Thừa vây sát, cuối cùng tàn hồn bị Ngũ Tiên giáo chủ đóng gói mang đi. "Một đám Đại Thừa viên mãn vây sát một tên Hợp Thể như tôi, thật không biết xấu hổ." Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, đám người này để giết hắn đã không từ thủ đoạn, vứt bỏ hết liêm sỉ của kẻ bề trên.

Còn về việc tại sao tất cả đều vây công hắn, hắn suy đoán ngoài nguyên nhân đặc thù của Con đường tu tiên hoàn mỹ, còn có những thứ khác mà hắn chưa biết.

Hiệp thứ sáu... "Biết thế này đã không vào!

Rốt cuộc là sai ở đâu?!" Diệp Bất Phàm đã trải nghiệm đủ mọi cách chết, bị Huyền Thiên Linh Bảo đâm chết, chém chết, thậm chí bị dây thừng treo cổ chết.

Hung hiểm chưa từng có.

Đến hiệp thứ 76, 77, Diệp Bất Phàm lộ vẻ kích động.

Cuối cùng cũng tìm thấy đường sống.

Chỉ một chữ: CẨU.

Hoặc là cẩu đến khi nhục thân và tu vi cùng đạt Hợp Thể Đại Viên Mãn, hoặc là tu vi tấn thăng Đại Thừa, bằng không hắn căn bản không thể sống sót rời khỏi đây.

Diệp Bất Phàm mồ hôi đầy đầu, mệt mỏi thu lại đồng tiền và bàn chiêm tinh.

Dù có thần thông khôi phục tinh khí thần, hắn cũng có chút chịu không nổi.

Nhìn lại giao diện hệ thống, thọ mệnh lại tăng thêm một bậc: Mười ba vạn năm.

Đã vượt qua cả Vĩnh Hằng Tiên Quân vốn giỏi dưỡng sinh nhất.

Tu tiên giới hiện nay không ai sống thọ bằng hắn. "Cẩu, cứ cẩu đến Hợp Thể Đại Viên Mãn rồi tính sau." Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm.

Nghỉ ngơi một lát, hắn lập tức bố trí trận pháp ẩn nặc và thiên cơ cho động phủ này.

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, hắn không định ra ngoài nữa.

Nếu không phải nội cảnh địa Thiên Sát đã mở thì mấy năm nay khó mà ra ngoài được, hắn thậm chí đã muốn thu dọn đồ đạc rời khỏi cái nơi quỷ quái này ngay lập tức để về Bồng Lai Tiên Tông, ôm vợ con nằm giường ấm đệm êm.

Cứ chịu khó chờ đợi, kiểu gì chẳng chờ được đến lúc thành Đại Thừa.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm tắm rửa thắp hương trong động phủ, sau đó bày ra một đống tiên dược bắt đầu luyện chế Tiên

Thiên Nhất Khí Đan.

Thuận tiện gửi truyền âm phù cho đám Long Hoàng, tiếp tục làm ăn phi vụ phản tổ.

Tiên dược đủ rồi, nhưng yêu huyết cũng không được dừng. "Phập!" Diệp Bất Phàm búng ngón tay, ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt dưới đáy lò luyện đan, đợi đến khi đáy lò đỏ rực mới ném vào một cây Thanh Yên Hoa.

Hoa này đã có mười vạn năm tuổi, ở cấp độ này đã có thể tăng tiến tu vi Đại Thừa.

Luyện chế đan dược dùng cho Hợp Thể cảnh thực sự là lãng phí, nhưng Diệp Bất Phàm quản chi những thứ đó.

Hắn không nói một lời, chỉ mải miết ném tiên dược vào, luyện hóa thành chất lỏng, đánh ra pháp quyết.

Một lát sau, một lò thần cấp độc đan ra lò.

Độc tính mười phần.

Luyện chế xong, Diệp Bất Phàm ném viên đan dược đen thui vào miệng nhai ngồm ngoàm, vận chuyển Tọa Vong Tiên Kinh.

Tác dụng phụ nghịch chuyển, tu vi tăng tiến, tiến bước về phía Hợp Thể Đại Viên Mãn.

Đợi dược hiệu kết thúc, hắn lại bắt đầu luyện đan, cứ thế lặp đi lặp lại.

Thời gian trôi qua từng ngày, Diệp Bất Phàm ở trong động phủ ngoan ngoãn luyện đan nâng cao tu vi.

Mà trong nội cảnh địa Thiên Sát thì sóng gió nổi lên không ngừng.

Theo việc khai quật, đủ loại vùng đất tạo hóa xuất hiện.

Trong Tịnh Tiên Trì, Tịch Diệt Tiên Tôn cùng một đám Hợp Thể già nua đánh nhau đến sống dở chết dở.

Chương 673

Tại Tiên Duyên Tuyền, rất nhiều Đại Thừa đánh nhau đến mức sứt đầu mẻ trán.

Tuyền này có thể tăng xác suất đột phá Chân Tiên, truyền văn từ lâu, không ai chịu buông tha tạo hóa to lớn này.

Ngũ Hành Tiên Mộc, Nước Trường Sinh v.v., đủ loại tạo hóa đều có trợ ích không nhỏ cho Đại Thừa.

Có thể nói nội cảnh địa Thiên Sát hiện giờ đã loạn thành một nồi cháo heo.

Chớp mắt, nửa năm nữa lại trôi qua.

Ngày hôm đó, Long Chủ mang theo trọng thương đến động phủ của Diệp Bất Phàm.

Hiện giờ nơi này đã trở thành thánh địa trị thương của các Đại Thừa Yêu tộc.

Long Chủ, Bạch Hổ và những người khác đang liều mạng tranh đoạt cơ duyên với đám người Nam Hồng Vực, Đông Hải, Tây Vực.

Đánh không lại thì cứ đánh tiếp, trọng thương thì chạy đến chỗ Diệp Bất Phàm nhờ trị thương, thuận tiện phản tổ.

Trị thương xong lại xông lên chiến tiếp.

Qua lại vài lần, không ít Đại Thừa Nhân tộc bị dày vò đến mức thống khổ không thôi. "Nhóc con, khi nào ngươi mới ra ngoài?

Có ngươi bên cạnh, bản hoàng sẽ thiên hạ vô địch, đỡ phải chạy đi chạy lại thế này." Long Hoàng túm lấy hắn nói.

Hiệu quả trị liệu của Bổ Thân Thuật và Bổ Thần Thuật của Diệp

Bất Phàm rất biến thái, có thể gọi là y sư mạnh nhất.

Đến lúc này, Long Hoàng mới phát hiện ra cách sử dụng Diệp Bất Phàm đúng đắn nhất.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc nói: "Ta sợ chết, nếu có thể, ta muốn ở yên trong mảnh đất nhỏ này cẩu đến thiên hoang địa lão." "Cái gọi là phú quý cầu trong nguy hiểm, nếu cứ như ngươi thì bao giờ mới tấn thăng Đại Thừa?

Chứ đừng nói đến chứng đạo Chân Tiên." Long Hoàng nghẹn họng hồi lâu, bực bội nói.

Tu tiên vốn là nghịch thiên mà hành, kẻ nào leo lên được Đại Thừa cơ bản đều là giết ra từ trong muôn vàn chúng sinh.

Lão có thể trở thành lãnh tụ Tiên Long tộc cũng là trải qua vô số sinh tử, đoạt lấy vô số cơ duyên.

Nếu như Diệp Bất Phàm, lão đã chẳng ngồi được vào vị trí này.

Long Hoàng lại khuyên giải: "Nội cảnh địa Thiên Sát vạn năm khó gặp, không mạo hiểm sẽ bỏ lỡ rất nhiều cơ duyên, sau này hối hận không kịp đâu." Diệp Bất Phàm nhìn lão hồi lâu: "Long Hoàng đại nhân muốn hại ta sao?" "..." Long Hoàng im lặng.

Đợi trị liệu kết thúc, Long Hoàng tinh thần phấn chấn bước ra khỏi động phủ: "Ngươi muốn làm gì thì làm, đừng trách bản hoàng không nhắc nhở, hiện giờ rất nhiều cơ duyên trong nội cảnh địa đã bị đám Đại Thừa Nam Hồng Vực, Tây Vực, Bắc Vực chiếm đoạt, không bao lâu nữa ngươi sẽ chẳng còn gì để ăn đâu." Nói xong, Long Hoàng biến mất không dấu vết.

Diệp Bất Phàm thu hồi một lu yêu huyết, bắt đầu luyện chế yêu đan nâng cao tu vi.

Hắn hiện giờ đã tiến sát đến Hợp Thể Đại Viên Mãn, không bao

lâu nữa sẽ đột phá. "Vạn sự vạn vật, có được thì có mất, ta chỉ lấy những gì ta cần." Diệp Bất Phàm bình tĩnh và trầm ổn.

Tạo hóa nơi này rất nhiều nhưng nhiều thứ không phải cứ muốn là tranh được.

Một khi bị lòng tham che mắt thì chết lúc nào không hay.

Không quá hai ngày, lão Chu Tước mang theo trọng thương tìm đến, nửa cái cánh bị chém đứt, máu tươi đầm đìa. "Hù hù——!" Lão Chu Tước thở dốc nặng nề, hận thù nói: "Con rể, mau mau trị liệu cho nhạc phụ, tên Vĩnh Hằng Tiên Quân đó phải chết!" Diệp Bất Phàm nhướn mày, lập tức vận chuyển Bổ Thân Thuật và Bổ Thần Thuật.

Sau đó hắn mới biết được ngọn ngành từ miệng lão Chu Tước.

Hóa ra, lão Chu Tước và Kim Ô Tiên Quân phát hiện ra một chỗ có Hoàng Kim Tiên Hỏa, ngọn lửa này uẩn hàm bản nguyên Kim và Hỏa, là chí bảo thiên địa.

Nếu luyện hóa được sẽ khiến uy lực lửa Chu Tước và dương hỏa Kim Ô tăng mạnh, tương lai đối phó tiên kiếp cũng nắm chắc thêm vài phần.

Ngờ đâu giữa đường bị Vĩnh Hằng Tiên Quân và Bắc Ông Tiên Vương của Trung Vực phục kích, bị trọng thương tại chỗ.

Chỉ còn lại Kim Ô Tiên Quân lấy một địch hai, gian nan kéo dài thời gian. "Bắc Vực và Trung Vực sao lại cấu kết với nhau thế này?" Diệp Bất Phàm nhíu mày.

Trung Vực có hai vị Đại Thừa đến là Bắc Ông Tiên Vương và Đông Lưu Tiên Vương, đều là Đại Thừa hậu kỳ, hành sự khá kín tiếng. "Con rể, ngươi đừng nghĩ đám Đại Thừa này tốt đẹp gì, tất cả đều vì lợi ích, vừa rồi còn sinh tử bác sát, lúc sau đã có thể liên thủ đoạt bảo, đó là chuyện cơm bữa thôi." Lão Chu Tước xua tay, nghiêm

túc cảnh cáo: "Bên phía Yêu tộc ngươi cũng phải đề phòng, đừng tưởng Long Hoàng, Long Chủ đám yêu này thực sự thân thiết với ngươi, nếu giết ngươi mà thành tiên được thì chúng sẽ không chút do dự mà ra tay đâu." "Vĩnh viễn đừng dựa dẫm vào kẻ khác, người duy nhất ngươi có thể dựa vào là chính mình!" Đã nhận con rể thì là người nhà, có những chuyện lão phải nhắc nhở để tránh việc Diệp Bất Phàm bị đâm sau lưng mà không biết. "Phụ thân yên tâm." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Vừa lấy máu cho lão Chu Tước, vừa trị khỏi thương thế, đối phương đã vội vàng độn về phía bắc nội cảnh địa Thiên Sát.

Một lát sau, Kim Ô Tiên Quân đứt một chân, lảo đảo ngã vào động phủ.

Diệp Bất Phàm ngồi trên bồ đoàn nhìn Kim Ô thê thảm mà không nói nên lời.

Kim Ô Tiên Quân độc chiến hai vị Đại Thừa Vĩnh Hằng và Bắc Ông nên bị thương không nhẹ, lão Chu Tước vừa mới thay ca thì gã này đã mò đến trị thương. "Diệp tiểu hữu, mau trị liệu cho ta, nhạc phụ của ngươi sắp không chống đỡ nổi rồi." Kim Ô Tiên Quân yếu ớt nói, mỏ chim khạc ra những vũng máu tiên lớn làm mặt đất cháy thành lỗ hổng.

Diệp Bất Phàm chỉ đành thu hồi yêu đan vừa luyện xong, trị liệu và lấy máu Kim Ô Tiên Quân.

Nửa buổi sau. "Tên Bắc Ông chết tiệt, lần này hắn nhất định phải chết!" Kim Ô Tiên Quân khôi phục sinh cơ, rồng lộn hổ lao nhảy ra khỏi động phủ, sát phạt hướng về phía bắc.

Diệp Bất Phàm thu yêu huyết, tiếp tục luyện đan tu luyện.

Nửa tháng sau, một tin tức chấn động nội cảnh địa Thiên Sát.

Kim Ô và lão Chu Tước liều mạng đoạt được Hoàng Kim Tiên Hỏa, đánh trọng thương Vĩnh Hằng Tiên Quân, còn Bắc Ông Tiên Quân thì ngay cả hồn phách cũng không chạy thoát, bị thiêu sống trong đại hỏa sơn.

Chết vô cùng thảm liệt.

Nội cảnh địa Thiên Sát mở cửa một năm, đây là vị Đại Thừa Tiên Quân đầu tiên bị giết!

Mà lúc này, tất cả Nhân tộc đều dồn ánh mắt căm hận thấu xương vào Diệp Bất Phàm.

Đối phương bản thân không có nửa điểm uy hiếp, nhưng khả năng trị liệu lại quá đáng sợ.

Phía Nhân tộc phải trả giá thảm trọng mới đánh cho một vị Đại Thừa Yêu tộc bán sống bán chết, đối phương gắng sức chạy thoát, không quá hai ngày lại nhảy nhót tưng bừng giết trở lại.

Qua lại vài vòng, tâm lý đám Đại Thừa Nhân tộc nổ tung luôn.

Trong trận tranh đoạt Hoàng Kim Tiên Hỏa, lão Chu Tước và Kim Ô Tiên Quân đã đến trị thương tám lần.

Khiến Vĩnh Hằng Tiên Quân tức đến mức hộc máu tại chỗ, thề phải nuốt sống Diệp Bất Phàm. "Cơ duyên Chân Tiên có thể không cần, nhưng Diệp Bất Phàm phải chết!" Một đám Đại Thừa cùng phát biểu tuyên bố. "Hiện giờ Vĩnh Hằng Tiên Quân đang lùng sục khắp nội cảnh địa Thiên Sát tìm ngươi đấy, cẩn thận một chút." Thanh Loan Tiên Quân đến động phủ của Diệp Bất Phàm, trầm giọng thông báo tin này, trên mặt lộ vẻ áy náy. "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm trợn to mắt, không thể tin nổi: "Là Kim Ô và lão Chu Tước đánh lão trọng thương, liên quan quái gì đến tôi?" Hắn ngoan ngoãn cẩu ở đây tu luyện, đến cửa còn chẳng thèm ra, thỉnh thoảng lấy chút máu luyện

yêu đan, cũng chẳng chọc giận ai cả.

Diệp mỗ thấy mình thật oan uổng.

Hắn lập tức lấy đồng tiền ra thôi diễn thiên cơ.

Đột nhiên, sắc mặt hắn biến đổi, cuối cùng sau một năm mở cửa nội cảnh địa, hắn cũng bước ra khỏi động phủ, dỡ bỏ trận pháp, hỏa tốc rời khỏi ngọn núi này.

Sau đó hắn chọn một thác nước sơn thủy hữu tình, khai thác động phủ dưới đáy hồ, chui vào tiếp tục cẩu để tu luyện.

Không lâu sau, Vĩnh Hằng Tiên Quân lần ra động phủ cũ của Diệp Bất Phàm, chẳng thèm nhìn, dùng đại thần thông đánh tan nát hết thảy núi non rừng rậm xung quanh.

Uy thế khủng khiếp như nổ bom nguyên tử hàng ức tấn. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi chạy không thoát đâu!" Vĩnh Hằng Tiên Quân phẫn nộ gào thét.

Trên mặt lão có một vết sẹo dữ tợn, đó là đạo thương không thể xóa nhòa, bị mỏ của lão Chu Tước mổ trúng.

Ngày hôm sau, Diệp Bất Phàm nhận được tin tức mà tim đập chân run. "May mà tôi chạy nhanh đấy." Động phủ của hắn tuy có thiên cơ đại trận nhưng không phải là không có sơ hở, Yêu tộc đến chỗ hắn trị thương nhiều, sớm muộn gì cũng bị Đại Thừa Nhân tộc truy tung mà tìm đến. "Sau này chỉ có thể đánh một phát đổi một nơi thôi." Diệp Bất Phàm càng thêm cẩn thận, hắn cảm giác lần này mình đã vào một phó bản cấp độ địa ngục.

Rõ ràng đã cẩu đến thế rồi, đã làm lệch quỹ đạo tương lai rồi mà vẫn bị cả đám Nhân tộc tập trung hỏa lực một cách khó hiểu.

Tình tiết vẫn như cũ, kết cục vẫn là bị một đám Đại Thừa vây công đến chết!

Chớp mắt, nửa tháng nữa lại trôi qua.

Ngày hôm đó, Long Hoàng, Long Chủ cùng tất cả Yêu tộc đều không đi tranh đoạt cơ duyên mà hội tụ trên không trung đại hồ để hộ pháp cho Diệp Bất Phàm.

Cơ duyên thì sau này thiếu gì cơ hội, nhưng mất đi "vú em" thì tổn thất lớn lắm. "Ong!" Đột nhiên, một luồng dao động pháp tắc cường đại quét sạch thương khung, chấn động càn khôn.

Chương 674

Diệp Bất Phàm, Hợp Thể Đại Viên Mãn!

Lần này không có bất kỳ thiên kiếp nào, nội cảnh địa Thiên Sát độc lập với tu tiên giới, thiên kiếp không vào được, chỉ khi ra ngoài mới giáng xuống.

Chỉ có một vòng xoáy lớn hấp thụ tiên khí thiên địa, đổ ngược vào trung tâm đại hồ. "Nhóc con này tuy không nhận được cơ duyên tạo hóa gì nhưng tiến độ tu luyện lại không chậm chút nào, giờ đã là Hợp Thể Đại Viên Mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể tấn thăng Đại Thừa." Bên thác nước, Long Hoàng tóc bạc trắng ngồi xếp bằng, nhìn về phía tâm hồ, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Trên người Diệp Bất Phàm có bí mật lớn, bằng không tốc độ tu luyện không thể nhanh như vậy.

Nhưng tất cả Đại Thừa Yêu tộc đều không ai thử thăm dò, một khi thăm dò sẽ thành kẻ thù sinh tử, sau này đừng hòng nhận được trợ giúp phản tổ nữa. "Tấn thăng Đại Thừa, bước này đã làm khó quá nhiều tu sĩ." Thanh Loan Tiên Quân nheo mắt: "Trong mười vạn Hợp Thể chưa chắc đã sinh ra được một vị." Tu tiên giới hiện nay Đại Thừa nhìn có vẻ nhiều, thực chất là tích lũy trong mười vạn năm qua, đa số đều chứng đạo từ ba vạn năm trước.

Gần vạn năm nay chỉ có một hai vị là tân tấn Đại Thừa, ví dụ như Cổ Thanh Tiên Quân của Ngô Đồng Tiên Tông. "Việc Diệp Bất Phàm tấn thăng Đại Thừa là chắc như đinh đóng cột, chỉ là vấn đề thời gian, các ngươi đoán xem mất bao lâu?" Lão Chu Tước nhìn đám Long Hoàng cười hỏi. "Trăm năm." Long Chủ trầm ngâm.

Bạch Hổ, Thanh Loan Tiên Quân cũng lần lượt gật đầu đồng ý.

Trăm năm tấn thăng Đại Thừa không phải là đánh giá thấp, dù là Nhân tộc hay Yêu tộc, từ Hợp Thể lên Đại Thừa đều cần năm tháng dài đằng đẵng, vài thiên niên kỷ là chuyện thường.

Đại bộ phận tu sĩ cả đời cũng không bước qua nổi ngưỡng cửa này. "Trăm năm?

Ta e là năm mươi năm cũng không dùng đến, tiền đề là hắn phải có Đại Thừa Đan." Long Hoàng lắc đầu, trong số các Đại Thừa Yêu tộc, lão là người hiểu Diệp Bất Phàm nhất, mỗi lần đối phương đột phá đều diễn ra dưới mắt lão. "Năm mươi năm?

Hắn còn chưa chắc đã gom đủ nguyên liệu Đại Thừa Đan nữa là." Bạch Hổ lão tổ lắc đầu nói. "Dù bao nhiêu năm thì hiện giờ hộ pháp vẫn là quan trọng nhất, chúng đến rồi." Lão Chu Tước lạnh lùng quát, triển khai bản thể, một con Chu Tước đỏ rực che trời lấp đất ngang qua trường không.

Bạch Hổ lão tổ, Thanh Loan cũng phát ra yêu khí ngất trời, lạnh lùng nhìn về phía xa.

Động tĩnh đột phá quá lớn, vòng xoáy lấy thác nước làm trung tâm lan tỏa ra tứ phương, muốn không gây chú ý cũng khó.

Cách thác nước vạn dặm, mấy đạo thân ảnh đứng sững trên hư không, chằm chằm nhìn vào vòng xoáy.

Chính là bốn người Vĩnh Hằng Tiên Quân, Đông Lưu Tiên Vương, Âm Dương Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân.

Đợi đến khi vòng xoáy tan đi, bốn vị Tiên Quân mới chuyển ánh mắt sang đám Đại Thừa Yêu Tiên Quân như lão Chu Tước.

Một lát sau, họ quay người rời đi. "Luôn có cơ hội thôi." Vĩnh Hằng Tiên Quân lẩm bẩm, dần biến mất ở cuối chân trời. "Cũng biết điều đấy." Lão Chu Tước hừ lạnh.

Chỉ có bốn vị Đại Thừa thì căn bản không phá được phòng ngự của họ, thậm chí còn có nguy cơ mất mạng.

Bắc Ông Tiên Quân của Trung Vực chính là tấm gương trước mắt.

Các Đại Thừa Yêu Tiên Quân khác cũng không thấy lạ, tuy Diệp Bất Phàm đáng ghét nhưng chưa đến mức khiến tất cả Đại Thừa phải từ bỏ tạo hóa trong nội cảnh địa để đi tính sổ với hắn.

Đám Yêu tộc này đến đây thuần túy là để trấn áp cục diện. "Tề đạo hữu, nghe nói phía nam xuất hiện một cây 'Hóa Tiên Chi', hay là ngươi và ta liên thủ thám hiểm một chuyến?

Bản hoàng cần một đạo hữu giỏi Hỏa đạo để phá giải thần thông phòng hộ ở đó." Long Hoàng nhìn lão Chu Tước mời gọi. "Hóa Tiên Chi?

Không ngờ Long Hoàng lại tìm được kỳ vật này?" Lão Chu Tước kinh ngạc.

Loại tiên dược này có thể giúp Yêu tộc phá vỡ bình cảnh Chân Tiên, đối với Nhân tộc cũng có hiệu quả tương đương. "Tại sao lại tìm ta?

Kim Ô huynh giỏi Hỏa đạo hơn mà." "Hắn quá khó đối phó, đến lúc đó tranh giành với ta thì ta biết kêu ai?" Long Hoàng thành thật nói, thực lực Kim Ô Tiên Quân trong Yêu tộc cũng cực mạnh, không hề kém lão. "..." Lão Chu Tước cạn lời, cái lão Long Hoàng này còn lo bị đồng bọn nuốt chửng cơ đấy.

Lão suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Ngay lúc đó, vòng xoáy bao phủ trên không đột nhiên dừng lại, vô tận tiên khí bị hút hết vào sâu dưới đáy hồ. "Đa tạ các vị tiền bối hộ pháp, Diệp mỗ vô cùng cảm kích." Diệp Bất Phàm từ đáy hồ bước ra,

khí chất xuất trần như trích tiên hạ phàm, cả người toát ra một vẻ viên mãn.

Bên trong cơ thể hắn, hạt giống Đạo Chủng trắng đen rõ rệt đã hoàn toàn trưởng thành, pháp tắc Thời Không hùng hậu và cường đại đã đạt đến cực hạn.

Không chỉ vậy, pháp tắc Kiếm cũng tiến sát đến viên mãn, khiến năng lực chiến đấu của Diệp Bất Phàm tăng vọt một bậc.

Nếu giờ phải đối mặt với Sương Hàn Chi Chủ, dù Diệp Bất Phàm không dùng đại thần thông, trực diện ngạnh kháng cũng không rơi vào thế hạ phong, cường độ pháp tắc thực sự sánh ngang với Đại Thừa sơ kỳ. "Chúc mừng Diệp tiểu hữu tu vi đại tiến." Long Chủ mỉm cười nói, trong mắt mang theo vẻ tiếc nuối.

Tiếc là không phải con trai mình, bằng không đâu đến mức phải lao tâm khổ tứ đi đẻ đứa thứ hai.

Các Đại Thừa Yêu tộc khác cũng lần lượt chúc mừng.

Long Hoàng thì cười lớn: "Đã là Hợp Thể Đại Viên Mãn thì chính là thời cơ tốt nhất để đột phá Đại Thừa, bản hoàng biết một nơi có chủ dược luyện chế Đại Thừa Đan, Diệp tiểu hữu có muốn đi cùng không?" Hiện giờ tu vi của Diệp Bất Phàm đã hết đường thăng tiến, không có lý do gì để trốn tránh tu luyện nữa. "Chủ dược sao?

Vậy đa tạ Long Hoàng đã giúp ta lấy về, gần đây ta có cảm ngộ, nhục thân có hy vọng đột phá, định bế quan thêm một thời gian nữa." Diệp Bất Phàm từ chối. "...Ngươi có chút hơi bất lịch sự rồi đấy, bản hoàng tìm thấy vị trí chủ dược đã là tốt lắm rồi, còn bắt ta lấy về tận miệng cho ngươi sao?" Long Hoàng tức nghẹn, lườm Diệp Bất Phàm một cái.

Cái gã này cư nhiên còn muốn nâng cấp nhục thân, ước chừng lại

phải cẩu thêm vài năm nữa. "Lần này tu vi ta đại tiến, có thể giúp Long Hoàng hoàn toàn phản tổ thành công." Diệp Bất Phàm mỉm cười đưa ra điều kiện.

Ánh mắt Long Hoàng khẽ động, im lặng một lát rồi nói: "Thôi được, lấy về cho ngươi vậy." Lão phản tổ nhiều lần nhất nhưng cách việc thực sự trở thành Long Vương vẫn còn một bước ngắn. "Ha ha ha." Diệp Bất Phàm cười lớn: "Các vị tiền bối nếu có thể giúp ta tìm được các vị chủ dược khác của Đại Thừa Đan, ta sẽ gia tốc phản tổ cho các vị." "Ta sẽ lưu ý." Lão Chu Tước gật đầu. "Vậy Diệp mỗ xin cáo từ, nơi này không an toàn, ta cần tìm một đạo trường mới." Diệp Bất Phàm chắp tay, ung dung rời đi.

Rất nhiều Đại Thừa Yêu tộc nhìn theo bóng lưng hắn, đều cạn lời.

Hầu hết những kẻ đến nội cảnh địa Thiên Sát, dù là Đại Thừa hay Hợp Thể già nua đều đang liều mạng tìm cơ duyên, duy chỉ có Diệp Bất Phàm dường như đến đây chỉ để tìm chỗ tu luyện. "Có gì đó không đúng, gã này chắc là chiêm bặc được thứ gì đó bất lợi cho mình rồi." Kim Ô Tiên Quân suy nghĩ.

Đám Long Hoàng cũng lộ vẻ trầm tư. ...

Diệp Bất Phàm du hành trong nội cảnh địa Thiên Sát, tìm kiếm đạo trường thích hợp.

Không lâu sau, hắn dừng chân tại một thung lũng, khai thác động phủ, bố trí trận pháp.

Mọi thứ xong xuôi, hắn lại dùng Lục Hào thôi diễn thiên cơ, cho đến khi xác định an toàn mới hài lòng gật đầu, dọn vào ở. "Thực lực tăng cường không ít nhưng vẫn chưa đủ, phải nâng nhục thân lên Hợp Thể viên mãn mới xuất quan." Diệp Bất Phàm nhớ lại kết quả chiêm bặc một năm trước, vẫn không yên tâm.

Từ khi tu tiên đến nay, trải qua nhiều chuyện, hắn chưa bao giờ đặt mình vào cảnh hiểm nghèo.

Hắn ngồi trên bồ đoàn, lấy ra 132 loại tiên dược.

Năm nay, hắn tiêu hao phần lớn là tiên dược về pháp tắc, tổng cộng 900 cây.

Những thứ trong tay lúc này là có ích cho nhục thân.

Lần này hắn không luyện đan, Tiên Thiên Nhất Khí Đan cũng giúp ích cho nhục thân nhưng không lớn, không bằng ăn trực tiếp.

Diệp Bất Phàm vớ lấy một cây "Tiên Tham" nhét vào miệng, nhai vài cái, một vị đắng ngắt kích thích vị giác. 【 Tiên Tham: Luyện chế thành đan có thể tăng cường nhục thân; ăn sống tác dụng phụ cực lớn, khí huyết tạp loạn, khó luyện hóa, dược hiệu giảm thấp. 】【 Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi ăn sống, khí huyết tinh thuần, cực dễ luyện hóa, dược hiệu tăng cao. 】 Trong động phủ, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, tĩnh lặng luyện hóa dược hiệu, khí huyết bành trướng quanh thân chuyển động, nhìn từ xa giống như một trái tim khổng lồ đang đập mạnh mẽ đầy lực lượng.

Mỗi lần đập, hơi thở nhục thân lại mạnh thêm một phần.

Đợi đến khi toàn bộ dược lực được luyện hóa, Diệp Bất Phàm đột ngột mở mắt, như một thần thú man hoang, tràn đầy dã tính và tính xâm lược. "Dược hiệu vẫn chưa đủ mạnh, đáng tiếc thật, không có đan phương nâng cấp nhục thân." Diệp Bất Phàm thần tình bất đắc dĩ.

Hắn có nhiều công pháp thần thông có thể nâng cấp nhục thân như Bổ Thân Thuật, Tiên Thiên Nhất Khí Đan, nhưng khi tu vi càng mạnh, mức độ thăng tiến của những thần thông này càng nhỏ, giờ còn không bằng tiên dược đỉnh cấp.

Chương 675

Muốn sáng tạo hay cải tạo thì phải tốn rất nhiều thời gian. "Vừa dùng tiên dược vừa sáng tạo vậy." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, lập tức truyền tin cho Long Hoàng, Bạch Hổ lão tổ nhờ họ tìm kiếm những thứ liên quan đến việc nâng cấp nhục thân cho mình.

Một mặt là nâng cấp nhục thân, mặt khác là tìm phương pháp để nhục thân đột phá Đại Thừa.

Song Đại Thừa (vừa tu vi vừa nhục thân) mới có khả năng thoát mạng dưới tay đám Đại Thừa đỉnh cấp như Tiêu Dao Tiên Quân, thực sự đứng vững trong tu tiên giới.

Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng tiến vào trạng thái đốn ngộ để sáng tạo, cải tạo thần thông và đan phương nhục thân.

Phần lớn thời gian là nâng cấp nhục thân, dưới tác dụng của tiên dược, thể phách từ từ tiến về Hợp Thể hậu kỳ.

Hắn suy đoán phải mất ba năm rưỡi nhục thân mới đạt đến Hợp Thể viên mãn.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt Diệp Bất Phàm đã vào nội cảnh địa Thiên Sát được ba năm. "Cuối cùng cũng sáng tạo ra rồi, tuy chỉ là bán thành phẩm." Diệp Bất Phàm thoát khỏi đốn ngộ, ánh mắt tập trung một lát, thở phào nhẹ nhõm.

Trải qua một năm, tham ngộ Bổ Thân Thuật, Tiên Thiên Nhất Khí Đan, Thiên Nhân Đạo Kinh, Bất Tử Thiên Công của Yêu tộc v.v., hàng chục loại thần thông có tác dụng phụ về nhục thân, tập hợp ưu điểm của trăm nhà, dung hợp ra một bộ công pháp có tác dụng phụ cực lớn.

Sở dĩ nói là bán bộ vì công pháp chia làm hai thiên: Công Pháp Thiên và Đan Dược Thiên.

Cái trước nghịch chuyển pháp tắc phối hợp với đan dược có 90% cơ hội đột phá Đại Thừa.

Công Pháp Thiên đã xong, Đan Dược Thiên thì chưa.

Cả hai thiên đều có thể nâng cấp nhục thân.

Còn về việc nâng cấp nhục thân Đại Thừa...

Diệp mỗ chưa ăn thịt heo cũng chưa thấy heo chạy, ngộ tính nghịch thiên đến mấy cũng chẳng sáng tạo nổi loại công pháp đó! 【 Tạo Hóa Dung Lộ Kinh (Tàn khuyết): Kinh văn tự sát, dung hợp ngũ hành, phong, lôi, quang... pháp tắc vào thân, nghịch chuyển tu luyện, nhục thân trọng thương, giảm mạnh cường độ thể phách, phối hợp đan dược liên quan khiến nhục thân hủy diệt nhanh hơn, không thể phục sinh. 】 【 Nghịch chuyển tác dụng phụ: Nghịch chuyển tu luyện, nhục thân lành lại, tăng mạnh cường độ thể phách, phối hợp đan dược liên quan khiến nhục thân tăng cường nhanh hơn, sau khi thi triển có thể bỏ qua mọi ngăn trở, dễ dàng phục sinh. 】 "Ha ha ha!

Ta phải xem xem lần này ai giết nổi ta!" Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời cười lớn, thần tình cuồng hỉ.

Cái đoạn phim chết chóc ba năm trước cứ như ma ám lấy hắn, Hỗn Độn Tiên Diễm dễ dàng bị ngăn chặn khiến hắn không thể phục sinh.

Bây giờ thì bất chấp mọi ngăn trở, 100% phục sinh.

Kẻ duy nhất trên đời có thể giết hắn, hoặc là nhốt hắn cho đến chết, tiêu hao hết pháp tắc của hắn khiến hắn không thể thi triển Tạo Hóa Dung Lộ Kinh, hoặc là dùng Định Tự Quyết ngăn cản thi pháp.

Diệp Bất Phàm lập tức thi triển Tạo Hóa Dung Lộ Kinh, các loại

pháp tắc của nội cảnh địa Thiên Sát đổ ngược vào cơ thể, khoảnh khắc này hắn như hóa thân thành một lò luyện thiên địa khổng lồ.

Sau đó nghịch chuyển vận hành pháp tắc.

Toàn thân hắn run rẩy như bị sét đánh, da dẻ, xương cốt, huyết nhục nhanh chóng nứt toác, suy bại như từ thanh niên bước sang tuổi già, sắp xuống lỗ đến nơi.

Nhưng rất nhanh, dưới tác dụng nghịch chuyển, Diệp Bất Phàm lại hồi xuân, thể phách thăng tiến vượt bậc.

Vốn dĩ đang tiếp cận Hợp Thể hậu kỳ, trải qua tác dụng nghịch chuyển của Tạo Hóa Dung Lộ Kinh, thể phách lập tức đột phá quan ải.

Một tiếng "oanh" vang lên, Diệp Bất Phàm nổ tung, sau đó tái tạo.

Diệp Bất Phàm sau khi tái tạo tỏa ra ánh sáng thần thánh, da dẻ như kim loại.

Phòng ngự của xương cốt, huyết nhục, ngũ tạng tăng mạnh, những mảnh vỡ nội cảnh địa nhục thân trôi nổi khắp nơi trong cơ thể, sức mạnh bước vào cảnh giới mới: Nhục thân Hợp Thể hậu kỳ! "Phanh!" Diệp Bất Phàm lấy ra Lôi Mộc Thung, một kiện linh bảo kiên cố không thể phá vỡ mà chỉ bị hắn chọc nhẹ một cái đã thủng một lỗ xuyên thấu từ trước ra sau. "Cường độ nhục thân đã tiếp cận linh bảo đỉnh cấp rồi." Diệp Bất Phàm tán thán, rất hài lòng.

Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh màu vàng lặng lẽ rơi vào phạm vi trận pháp ở bên ngoài.

Thân hình Diệp Bất Phàm khẽ rung, Pháp Huyết Hợp Nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp cùng thi triển, trong nháy mắt đẩy thực lực lên đến mức đáng sợ, đã vượt qua mức cấm kỵ, vượt qua cả Đại Thừa sơ kỳ thông thường.

Hắn diễn dịch Tiên Võ Thần Ma Quyền, đánh ra mãnh liệt, tôn lên vẻ anh dũng như một vị Võ Tiên, quyền quang vô song, đánh thẳng về phía trước. "Phanh!" Diệp Bất Phàm bị một móng vuốt rồng che trời hất văng, tại chỗ chỉ để lại một cái hố sâu hình người không thấy đáy. "Có chút cứng tay đấy, thực lực mạnh hơn nhiều so với lúc giết Sương Hàn Chi Chủ." Long Hoàng mặc một bộ trường bào hoàng kim, dường như đã cải lão hoàn đồng, từ già nua trở lại trung niên.

Toàn thân tràn ngập long uy cực hạn, ngay cả đôi mắt cũng mang sắc vàng như đúc bằng vàng ròng.

Nửa năm trước, Long Hoàng tìm được một vị chủ dược Đại Thừa Đan cho Diệp Bất Phàm và đã hoàn toàn phản tổ.

Không chỉ trẻ lại mà thực lực còn tăng mạnh, nghiễm nhiên trở thành một trong những tồn tại mạnh nhất nội cảnh địa Thiên Sát.

Ngoại trừ Ngũ Tiên giáo chủ, Tử Vi Tiên Đế, trên đời không ai dám chắc sẽ thắng được lão. "Vẫn kém tiền bối quá xa." Diệp Bất Phàm từ dưới hố bò lên, phủi phủi bụi đất trên người, bất đắc dĩ nói. "Ngươi bây giờ đã rất mạnh rồi, Đại Thừa sơ kỳ bình thường mà chịu một kích đó của ta thì sớm đã bị thương." Long Hoàng không hề coi thường, ngược lại còn lộ vẻ kinh thán.

Nói cho cùng Diệp Bất Phàm vẫn chỉ là Hợp Thể.

Nhìn khắp sử sách, có tên Hợp Thể nào chịu nổi một kích của Đại Thừa mà không chết?

Bây giờ chiến lực của Diệp Bất Phàm gần như có thể áp chế Cổ Thanh Tiên Quân, một Đại Thừa sơ kỳ của Ngô Đồng Tiên Tông. "Không biết tiền bối đến đây có chuyện gì?" Diệp Bất Phàm cũng không nản lòng, tùy khẩu hỏi.

Qua việc giao thủ với Long Hoàng, hắn đại khái đã thử ra được

thực lực của mình.

Muốn chống đỡ được vài đòn tấn công của Đại Thừa viên mãn, nhất định tu vi và nhục thân phải cùng đạt Hợp Thể Đại Viên Mãn. "Tên tiểu bối mà Chân Ma Tiên Quân mang đến đã thành công tấn thăng Đại Thừa, do đặc thù của nội cảnh địa Thiên Sát nên không dẫn tới lôi kiếp.

Mà tên đó tu Tịch Diệt Đạo, chuyên khắc chế bản nguyên thuộc tính Mộc, bản nguyên sinh mệnh, còn khắc chế cả phục sinh nữa, ngươi cẩn thận một chút." Long Hoàng trầm giọng dặn dò. "Tấn thăng Đại Thừa rồi sao?" Diệp Bất Phàm im lặng.

Tịch Diệt Tiên Tôn có Chân Ma Tiên Tông chống lưng, tài nguyên cả tông môn đổ vào, lại là đồ đệ của Chân Ma Tiên Quân, có Đại Thừa Đan cũng không lạ.

Diệp Bất Phàm là tán tu, mọi thứ phải tự tranh đoạt, đến giờ ngay cả dược liệu của Đại Thừa Đan cũng chưa gom đủ. "Kẻ tương lai chặn đứng quá trình phục sinh của ta, chẳng lẽ chính là hắn?" Diệp Bất Phàm dường như nhớ ra điều gì, ánh mắt lộ vẻ hung quang.

Long Hoàng cười hỏi: "Muốn giết hắn không?" Lời nói ý tứ rõ ràng: Muốn dụ Diệp Bất Phàm ra núi.

Trải qua hơn ba năm, động phủ Thiên Sát ở vị trí trung tâm nội cảnh địa đã bị khai quật, mấy chục tầng thần thông phòng ngự bị bào mòn chỉ còn lại một tầng cuối cùng.

Không quá vài ngày nữa, động phủ Thiên Sát sẽ hoàn toàn mở ra.

Lúc đó bí mật về Chân Tiên, bí ẩn cái chết của Thiên Sát đều sẽ lộ diện.

Vì vậy, chín phần mười các Đại Thừa Tiên Quân đều đã hội tụ về đó. "Long Hoàng đây là muốn ta đi hỗ trợ lão sao?" Diệp Bất Phàm

dùng Lục Hào chiêm bặc, trong nháy mắt phán đoán được đại cục.

Động phủ giả đã bị mở ra.

Tuy nhiên, bên trong đó quả thực cũng có những công pháp và bảo vật mà ngoại giới khó lòng tìm thấy. "Ta tuy đã phản tổ thành công, nhưng chung quy vẫn không chống lại được sự vây sát liên thủ của đám người Tiêu Dao, Vĩnh Hằng.

Có ngươi ở đây, bản hoàng có thể kê cao gối mà ngủ không lo gì rồi." Long Hoàng khuyên giải, lão rất muốn treo Diệp Bất Phàm bên hông mình để làm một cái túi cứu thương di động. "Không đi." Diệp Bất Phàm không nhắc tới chuyện động phủ giả, trực tiếp từ chối: "Đợi nhục thân của tôi đột phá Hợp Thể đại viên mãn rồi tính sau." Tiếp tục 'cẩu'.

Bao giờ có thể bảo đảm an toàn tính mạng thì mới xuất quan.

Long Hoàng bất lực, dù có 'tam cố thảo lư' cũng không thể mời được Diệp Bất Phàm xuống núi.

Sau khi Long Hoàng rời đi, các đại lão yêu tộc như Bạch Hổ lão tổ, lão Chu Tước của yêu tộc lần lượt tìm đến động phủ của Diệp Bất Phàm để mời mọc. "Sợ chết, không đi." Diệp Bất Phàm nhất nhất từ chối, cuối cùng lại bổ sung một câu: "Nếu chư vị tiền bối có thấy công pháp nhân tộc, làm phiền mang về đây, tại hạ vô cùng cảm kích." Trong động phủ giả tám phần là không có công pháp hậu tục của 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Nhưng 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 thì chưa chắc.

Loại bí pháp này đối với Thiên Sát Chân Tiên trước khi thành đạo cũng chỉ có tác dụng tham khảo nghiên cứu, giá trị không lớn. "Thằng nhóc nhà ngươi đúng là mặt dày thật đấy, hiểm nguy không muốn mạo, mà tốt lành thì cái gì cũng muốn vơ lấy?" Thanh Loan Tiên Quân

mắng nhiếc sự vô sỉ của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm cười mà không nói, anh tin rằng đám tiền bối yêu tộc này sẽ đi tranh đoạt công pháp thần thông.

Long Hoàng phản tổ thành công, chiến lực tăng mạnh, khiến đám đại lão yêu tộc này ghen tị đến đỏ mắt.

Hiện giờ dù là Thanh Loan hay Long Chủ, khát vọng phản tổ của họ đã đạt đến cực hạn.

Chương 676

Diệp Bất Phàm lần lượt dặn dò, tiễn đám yêu tộc Đại Thừa này ra tận cửa, mỉm cười vẫy tay. "Chỗ này không an toàn lắm nữa, phải đổi nơi khác để bế quan thôi." Diệp Bất Phàm vuốt cằm suy tính.

Ba năm nay, anh cơ bản đều là 'đánh một súng đổi một nơi', không bao giờ ở lì một chỗ lâu dài.

Thực tế đã chứng minh quyết sách của anh vô cùng chính xác, đám lão quỷ Vĩnh Hằng Tiên Quân kia không biết đã đánh nát động phủ của anh bao nhiêu lần rồi.

Đúng lúc này, một cao một thấp hai vị mỹ nhân đáp xuống bên ngoài Thiên Cơ đại trận.

Chính là Nhan Như Ngọc và Hắc Quần La Lỵ (sư tôn).

Mỗi lần đổi chỗ, Diệp Bất Phàm đều thông báo vị trí động phủ cho hai người họ, nhưng dù hai vị này có bị trọng thương cũng chưa từng tìm đến anh.

Người trước có lẽ là lo lắng hai người lại 'nối lại tiền duyên'.

Người sau thì tâm tư nhiều hơn, vị sư tôn hắc quần này sợ tên đồ đệ này thừa lúc bà ta trọng thương mà mưu đồ bất chính.

Trải qua ba năm, không biết hai người có cơ duyên gì mà tu vi đã đột phá đến Hợp Thể sơ kỳ. "Hai vị vốn thủy hỏa bất dung, sao giờ lại tụ tập lại một chỗ thế này?" Diệp Bất Phàm mở trận pháp, ánh mắt quái dị mời hai nàng vào động phủ. "Các cô cũng muốn đi góp vui à?" Diệp Bất Phàm nghe ý định của hai người, nhướng mày nói: "Đó chỉ là động phủ giả, không thể có bí mật chân tiên đâu." "Chỉ là muốn điều tra một số việc thôi." Hắc Quần La Lỵ liếc xéo anh: "Đồng thời

tìm manh mối về động phủ thật." Diệp Bất Phàm nghe vậy, đôi mắt khẽ nheo lại: "Xem ra sư tôn hiểu rõ hơn tôi nhiều, các cô lại liên thủ với Thường Nga Tiên rồi sao?" Về những chuyện liên quan đến Thiên Sát Chân Tiên, nếu nói trong tu tiên giới còn ai hiểu rõ nhất thì Thường Nga Tiên chắc chắn là một trong số đó.

Dẫu sao họ đều là Chân Tiên, biết đâu ở Tiên giới còn quen biết nhau.

Chỉ là anh không hiểu nổi, ba kẻ thù này sao lại có thể liên thủ được? "Không nên hỏi thì đừng hỏi." Hắc Quần La Lỵ hung dữ lườm anh một cái. "Được rồi, vị trí động phủ thật nằm ở hướng Đông, tôi chỉ có thể dựa vào cảm ứng của Thiên Sát Chân Ma Công để biết phương vị đại khái thôi." Diệp Bất Phàm khuyên nhủ: "Nước ở Nội Cảnh Địa này sâu lắm, tốt nhất đừng có dính líu quá sâu, đạt được cơ duyên mình muốn là được rồi." "Ngươi suy diễn ra điều gì sao?" Nhan Như Ngọc nhíu mày, nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Bất Phàm. "Tôi không bị người ta đoạt xá thì cũng là tiêu đời, tôi đoán Thiên Sát Chân Tiên vẫn chưa chết hẳn, tình cảnh chắc cũng tương đương với Thường Nga Tiên." Diệp Bất Phàm nằm trên ghế đại, ngáp một cái dài. "Quả nhiên chưa chết." Nhan Như Ngọc và Hắc Quần La Lỵ nhìn nhau, trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng. "Ơ, không phải chứ, biểu cảm của hai vị 'vợ' là có ý gì vậy?" Diệp Bất Phàm nhận thấy biểu cảm của hai người không đúng, chỉ tay vào mũi mình nói: "Các cô muốn tôi bị Thiên Sát Chân Tiên đoạt xá hay sao?" "Nghịch đồ!

Đến sư tôn mà cũng không thèm gọi nữa à!" Hắc Quần La Lỵ đại nộ, bàn chân ngọc đá thẳng vào ngực Diệp Bất Phàm.

Anh nhướng mày, bàn tay lớn gạt bàn chân ngọc ra, thuận tay nắm lấy bắp chân mịn màng của Hắc Quần La Lỵ, kéo nàng vào lòng.

Tức thì, một mùi hương trinh nữ ập vào mũi, vòng ba căng tròn

nện thẳng lên đùi Diệp Bất Phàm.

Cảm giác mềm mại, đàn hồi tựa như thạch.

Mặt của Diệp Bất Phàm và Hắc Quần La Lỵ chỉ cách nhau chưa đầy hai tấc, nhìn dọc theo cổ nàng xuống dưới, thậm chí có thể thấy một rãnh sâu sâu. "Hảo sư tôn, có thể cho biết, các cô tìm Thiên Sát Chân Tiên để làm gì không?" Diệp Bất Phàm cười híp mắt, tay trái như cái kẹp lớn siết chặt eo nhỏ của Hắc Quần La Lỵ, khí huyết bàng bạc áp chế tu vi đối phương. "Nghịch đồ!" Hắc Quần La Lỵ đờ người ra một lát, dường như không ngờ Diệp Bất Phàm lại phóng túng như vậy.

Từ mặt đến cổ nàng đều đỏ bừng lên, vừa xấu hổ vừa giận dữ, toàn thân phát ra sát khí mãnh liệt, đồng tử đen kịt như vực sâu.

Diệp Bất Phàm giật nảy mình, vội vàng buông nàng ra.

Sau khi vào Nội Cảnh Địa, vị sư tôn này có chút phát điên, hở một tí là muốn lôi nhục thân tiền thế ra dọa người. "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn biết các cô tìm Thiên Sát Chân Tiên làm gì thôi." Diệp Bất Phàm giải thích. "Đi!" Khuôn mặt búp bê của Hắc Quần La Lỵ phủ đầy sương lạnh, nhanh chóng rời khỏi động phủ.

Nhan Như Ngọc nhìn sâu Diệp Bất Phàm một cái, đang định rời đi thì anh ném cho nàng một hộp ngọc: "Luân Hồi Thảo." Nhan Như Ngọc đón lấy hộp ngọc, nhìn Luân Hồi Thảo bên trong, ánh mắt trở nên phức tạp. "Thiên Sát Chân Tiên bất luận là sống hay chết, đều là bạn chứ không phải thù." Nhan Như Ngọc khẽ nói, rồi biến mất khỏi động phủ. "Là bạn chứ không phải thù?" Diệp Bất Phàm nhìn bóng lưng hai người, lông mày nhíu chặt, nhanh chóng dùng Lục Hào chiêm bặc tương lai của bản thân.

Kết quả khác với ba năm trước, mấy chục lần chiêm bặc, xác suất sống sót và cái chết là năm mươi - năm mươi.

Còn về dấu vết của Thiên Sát Chân Tiên, anh chẳng chiêm bặc được chút gì.

Đẳng cấp đó, dù có là cái chết thì cũng đã vượt xa phạm vi chiêm bặc của anh. "Bất luận tương lai thế nào, thực lực vẫn là căn bản." Diệp Bất Phàm lắc đầu, không nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng thu hồi trận pháp, xóa sạch dấu vết của mình rồi rời khỏi nơi này.

Một ngày sau, anh quay lại bên cạnh thác nước ban đầu.

Nơi này đã biến thành một đống đổ nát, không biết bị ai oanh tạc cho tan nát, đừng nói là thác nước, ngay cả một giọt nước cũng không còn.

Diệp Bất Phàm cũng chẳng để ý, dứt khoát lập động phủ dưới lòng đất, dọn vào ở.

Anh khoanh chân ngồi trong địa động, bắt đầu tu luyện 《Tạo Hóa Dung Lô Kinh》.

Thời gian từng ngày trôi qua, nhục thân của Diệp Bất Phàm gần như mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng cường, nhanh chóng tiến tới Đại viên mãn, đồng thời anh cũng uống nốt mười sáu cây tiên dược tăng cường thể phách để hỗ trợ. "Theo tốc độ này, không tới nửa năm, nhục thân sẽ đạt tới cảnh giới Hợp Thể đại viên mãn." "Không biết có thể dựa vào 《Tạo Hóa Dung Lô Kinh》 để cưỡng ép phá vỡ bình cảnh nhục thân Đại Thừa hay không." Diệp Bất Phàm thầm kỳ vọng.

Bất luận là nhục thân Đại Thừa hay pháp tắc Đại Thừa, đối với anh đều là một bước nhảy vọt về chất.

Thấm thoắt một tháng trôi qua.

Diệp Bất Phàm bỗng nhiên mở bừng mắt, bóng dáng biến mất khỏi động phủ, xuất hiện trên mặt đất.

Cảnh sắc Nội Cảnh Địa mênh mông đã thay đổi, bầu trời xám xịt,

những bông tuyết lớn như lông ngỗng rơi xuống vai anh.

Đồng thời, một luồng khí lạnh thấu xương ập tới, dù tu vi hiện giờ của Diệp Bất Phàm đã thông thiên nhưng vẫn cảm thấy một trận hàn ý.

Anh nheo mắt, đưa tay hứng một bông tuyết, nhìn kỹ lại.

Ở giữa bông tuyết có kẹp lấy một tia sắc huyết.

Tuyết rơi màu máu. "Đám gia hỏa kia đã phát hiện ra thứ gì ở động phủ giả vậy, đến mức đánh cho Thiên Sát Nội Cảnh Địa văng cả máu ra thế này?" Chỉ trong thoáng chốc, thiên địa đã là một màn trắng xóa.

Diệp Bất Phàm đứng trên phế tích, phóng tầm mắt về hướng trung tâm Nội Cảnh Địa, rồi lại cúi đầu nhìn chằm chằm vào bông tuyết, lông mày khóa chặt.

Anh lấy đồng tiền ra, thôi diễn thiên cơ. 'Đoạn phim nhỏ' trong đầu kêu 'xè xè', hoàn toàn nhìn không rõ, giống như tín hiệu bị nhiễu, thỉnh thoảng mới hiện lên một hai hình ảnh các tiên quân Đại Thừa đang đấu pháp. "Đợt động phủ giả này, ước chừng đã có một hai vị tiên quân Đại Thừa ngã xuống rồi." Diệp Bất Phàm lạnh sống lưng, may mà mình không đi, nếu không kết cục của mình chắc chắn sẽ rất thảm.

Bóng dáng anh biến mất, quay lại động phủ dưới đất tiếp tục bế quan.

Ba ngày sau, một luồng tinh phách của Bạch Hổ lão tổ trốn đến động phủ của Diệp Bất Phàm.

Tinh phách chỉ lớn bằng bàn tay, giống như một con bạch hổ già thu nhỏ, ở trạng thái trong suốt.

Trên ngực con bạch hổ nhỏ có một vết kiếm đâm sâu đến rợn người, suýt chút nữa đã chia cắt tinh phách làm hai. "Tiểu hữu, làm ơn

cứu lão phu một mạng." Bạch Hổ lão tổ suy yếu đến cực điểm, như thể giây tiếp theo sẽ tiêu tán.

Diệp Bất Phàm kinh ngạc, vội vàng thi triển 《Bổ Thân Thuật》, 《Bổ Thần Thuật》 để trị liệu cho lão.

Đợi đến khi tinh phách khôi phục được một chút, Diệp Bất Phàm mới hỏi: "Trong động phủ giả đã phát hiện được thứ gì?" "Một viên tiên đan, tiên đan thực sự!" Bạch Hổ lão tổ thở dốc, tràn đầy sự không cam lòng: "Vì viên tiên đan này, các Đại Thừa đã đại chiến kinh hoàng, phía nhân tộc có Diêm La Tiên Quân, Tây Vực Thiên Phong quốc chủ đã tử trận, nếu không phải thiên phú thần thông của lão phu là thuật bảo mạng, hiện giờ e là cũng đã vẫn lạc rồi." Hiện tại khu vực trung tâm Nội Cảnh Địa đã bị san bằng, vì viên đan dược này, tất cả sinh linh đều đã giết đến đỏ mắt. "Tiên đan?!" Diệp Bất Phàm trợn tròn mắt.

Tiên đan thuộc cửu giai, thế gian không có bất kỳ luyện đan sư nào có thể luyện chế ra được, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Một viên tiên đan có thể trợ giúp sinh linh thành tiên.

Dĩ nhiên, đó chỉ là truyền thuyết, thật giả thế nào chưa rõ. "Trách không được đám Đại Thừa yêu tộc không sang đây trị thương, hóa ra là không nỡ rời đi." Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, có ý định muốn đi tranh đoạt.

Nhưng rất nhanh, anh đã đè nén sự kích động đó xuống.

Đây chính là cái bẫy 'mật ngọt chết ruồi'.

Không đụng vào được.

Ngoài Minh Vương ra, những người khác bao gồm cả đám Đại Thừa yêu tộc, chưa chắc đã cưỡng lại được sự cám dỗ mà ra tay sát hại anh.

Anh không muốn đi vào vết xe đổ của Diêm La Tiên Quân và Thiên Phong quốc chủ, chịu cảnh thân tử đạo tiêu. "Có hệ thống ở đây, tương lai chắc chắn có thể thành tiên, không cần thiết phải mạo hiểm lớn như vậy." Diệp Bất Phàm thầm nhủ, tiếp tục trị liệu cho Bạch Hổ lão tổ: "Cuối cùng viên tiên đan đó rơi vào tay ai?" "Chưa ai lấy được cả, tiên đan đã thành tinh rồi, nó không có năng lực đấu pháp gì nhưng tốc độ chạy trốn thì không hề thua kém Đại Thừa viên mãn." Bạch Hổ lão tổ cười khổ. "..." Diệp Bất Phàm cạn lời, lại hỏi về Nhan Như Ngọc và sư tôn hắc quần, biết được hai người này không tham gia vào, lông mày anh nhíu thành chữ 'Xuyên'.

Hai vị này có chấp niệm thành tiên sâu sắc nhất, họ không ra tay chỉ chứng minh được một điều: viên tiên đan kia có vấn đề.

Diệp Bất Phàm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chẳng thèm nghĩ nữa, anh giờ chỉ muốn nhanh chóng đột phá nhục thân Hợp Thể đại viên mãn, thuận lợi thăng cấp Đại Thừa.

Chương 677

Chuyện thành tiên hiện giờ tính đến vẫn còn quá sớm.

Vài ngày sau, nhục thân của Bạch Hổ lão tổ đã lành lặn, nhưng tinh khí thần vẫn sa sút như cũ. 《Bổ Thân Thuật》 và 《Bổ Thần Thuật》 của Diệp Bất Phàm chỉ có thể trị liệu nhục thân và nguyên thần, đối với hồn phách thì không có tác dụng gì. "Đa tạ Diệp tiểu hữu." Bạch Hổ lão tổ cảm kích nói: "Đây là một số thứ lão phu vơ vét được từ động phủ giả, có cả những điển tịch công pháp mà ngươi cần." Trị liệu cho lão tương đương với ơn cứu mạng, lão đương nhiên không keo kiệt.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm sáng lên, cầm lấy một quyển cổ tịch, bên trên vậy mà lại là công pháp phụ trợ của 《Thiên Sát Chân Ma Công》. 《Hóa Lôi Quyết》.

Hóa Lôi Quyết: Công pháp phụ trợ của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, có thể hóa giải, phân tán một phần uy lực của thiên kiếp, giảm bớt rủi ro tử vong.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm khẽ giật.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao 《Thiên Sát Chân Ma Công》 bao nhiêu năm nay không có ai tu luyện thành công, hóa ra là thiếu mất môn công pháp phụ trợ mấu chốt nhất này.

Có 《Hóa Lôi Quyết》 trợ giúp phân tán uy lực thiên kiếp, nắm chắc độ kiếp sẽ tăng lên, cũng sẽ có hy vọng tu luyện thành công.

Dĩ nhiên, nó cũng không tuyệt đối an toàn, tỷ lệ tử vong vẫn còn khoảng bảy tám phần. "Thứ này đối với tôi chẳng có tác dụng gì." Diệp Bất Phàm tùy tay ném 《Hóa Lôi Quyết》 sang một bên, cầm lấy những điển tịch công pháp khác.

Tổng cộng có chín quyển, bảy quyển chỉ là Thiên Cương Pháp, rõ ràng là Thiên Sát Chân Tiên ném vào động phủ giả để cho đủ số lượng.

Ngoài 《Hóa Lôi Quyết》 ra, chỉ còn một quyển có chút tác dụng với anh. 【Tru Tiên Thập Phương Trận · Bản Nguyên Kiếm Trận: Cần nắm vững Kiếm Đạo Bản Nguyên, dùng bốn thanh tiên kiếm hợp thành kiếm đạo sát trận, có thể trảm Đại Thừa.

Tác dụng phụ: Sát khí nhập hồn, thi triển nhiều lần dễ gây dao động thần trí, sát tâm trỗi dậy mãnh liệt.】 Tác dụng phụ này nói trắng ra là dễ biến thành kẻ biến thái sát nhân.

Diệp Bất Phàm đọc tiếp. 【Nghịch chuyển phụ diện: Sát khí nhập hồn, thi triển nhiều lần sẽ dễ dàng khai ngộ, tăng cường ngộ tính.】 "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng lại tìm thấy một môn thần thông tăng cường ngộ tính nữa!" Diệp Bất Phàm phấn chấn.

Ngộ tính của anh tuy siêu phàm nhưng vẫn chưa đến mức nghịch thiên, không so được với Nhan Như Ngọc.

Sở dĩ có thể sáng tạo thần thông, thời kỳ đầu là dựa vào 《Đại Mộng Tiên Kinh》, ngộ tính trong mộng mạnh hơn thực tế nhiều.

Hiện tại thì dựa vào sự đốn ngộ và thần du của 《Tọa Vong Tiên Kinh》, 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》.

Diệp Bất Phàm thu cất những điển tịch này, sau khi tiễn Bạch Hổ lão tổ đi thì lập tức bắt tay vào tu luyện. 《Tru Tiên Thập Phương Trận》 uy lực đáng kể, kết hợp với kiếm đạo của anh sẽ tạo ra uy hiếp cực lớn đối với Đại Thừa sơ kỳ.

Vài ngày sau, 《Tru Tiên Thập Phương Trận》 tu luyện thành công.

Sau khi thi triển, Diệp Bất Phàm cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn

hẳn, hiểu biết về Đại Thừa cũng sâu sắc hơn.

Ngộ tính trở nên mạnh mẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho việc anh sáng tạo thần thông.

Vào năm thứ tư Diệp Bất Phàm tiến vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa, thể phách cuối cùng cũng có bước tiến lớn, bước vào Hợp Thể đại viên mãn.

Anh khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, cơ bắp hai cánh tay cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Quanh thân luân chuyển ngũ hành chi quang, tôn lên vẻ ngoài như một vị chân tiên.

Mỗi cử chỉ hành động đều có thể hủy diệt pháp tắc thế gian. "Bành!" Diệp Bất Phàm vươn tay, tốc độ nhanh đến mức thần thức khó lòng bắt kịp, pháp tắc phía trước bị đánh tan, hư không bị xé toạc một vệt nứt lớn, những luồng gió hư vô không ngừng thổi ra từ kẽ nứt. "Bốn năm thời gian, cuối cùng cũng đạt tới song trọng Hợp Thể đại viên mãn!" Diệp Bất Phàm cười lớn, tâm tình vô cùng sảng khoái.

Anh bước ra khỏi động phủ, vận chuyển 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》.

Tức thì, một luồng khí thế mạnh mẽ quét qua vòm trời, những bông tuyết rơi vạn dặm bị chấn cho nát vụn.

Rõ ràng chưa bước vào Đại Thừa, pháp tắc vẫn chưa hóa thành bản nguyên, nhưng cường độ pháp tắc còn khủng khiếp hơn cả bản nguyên của Đại Thừa sơ kỳ, sánh ngang với sơ kỳ đỉnh phong. "Chỉ cần có được phần tiếp theo của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, ngay cả đối mặt với Đại Thừa trung kỳ, ta cũng có thể so tài một phen." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ khát khao.

Công pháp này mạnh ở chỗ pháp tắc bàng bạc, thâm hậu hơn hẳn

đồng giai.

Thời kỳ đầu là gấp đôi cường độ, hiện giờ dù không đạt tới gấp đôi, chỉ cần tăng thêm bảy phần thôi cũng đủ để thực lực Diệp Bất Phàm tăng vọt, sánh ngang với Đại Thừa trung kỳ rồi. "Đã đến lúc đi tìm cơ duyên đột phá Đại Thừa rồi!" "Thiên cơ tương lai, tỷ lệ sống sót cao tới chín phần!" Diệp Bất Phàm thu hồi hộ sơn đại trận, sải bước ra khỏi lòng đất, hiện thân trên mặt đất.

Hiện tại, đối mặt với Đại Thừa viên mãn tuy anh vẫn không phải đối thủ, nhưng sẽ không giống như trước đây, đến một hai đòn cũng không đỡ nổi.

Ít nhất cũng chống đỡ được vài chiêu.

Khoảng thời gian đó đủ để anh phục sinh hoặc bố trí 《Đại Na Di Trận》 để đào tẩu.

Lúc này Thiên Sát Nội Cảnh Địa đã hoàn toàn khác so với lúc mới vào, đại địa thối rữa, cỏ cây héo tàn, tuyết trắng đã triệt để biến thành màu máu, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng. "Nội Cảnh Địa này ngày càng không ổn định rồi." Bốn năm qua, đám Đại Thừa như Tiêu Dao Tiên Quân điên cuồng phá hoại khắp nơi, dẫn đến Nội Cảnh Địa đi vào đường cùng, không quá trăm năm nữa, thế giới này sẽ bị hủy diệt sạch sành sanh.

Diệp Bất Phàm phân định hướng đi, bay về phía Đông Nam.

Không lâu sau, trước mắt xuất hiện một hồ tiên.

Tịnh Tiên Trì.

Tịch Diệt Tiên Tôn chính là đột phá Đại Thừa tại nơi này.

Nguyên bản Tịnh Tiên Trì có màu trắng sữa, có tác dụng tẩy rửa

thần hồn, nguyên thần, nhục thân và tăng cơ hội đột phá Đại Thừa.

Giờ đây nó đã trở nên trong suốt, sức mạnh kỳ dị ẩn chứa bên trong đã bị hấp thụ gần hết.

Tuy nhiên, dưới đáy hồ vẫn có mười mấy vị Hợp Thể tuổi xế chiều đang bế quan, mượn chút sức mạnh tàn dư để xung kích Đại Thừa.

Tại vị trí trung tâm nhất là ba hình người toàn thân đầy lông đỏ, lông xanh đang ngồi khoanh chân, cũng đang dùng sức mạnh này để trấn áp thần trí bất ổn của mình.

Dường như cảm nhận được điều gì, một nam tử lông đỏ chợt mở bừng mắt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Diệp Bất Phàm đang đứng trên cao không qua làn nước.

Những Cấm Kỵ Chi Chủ khác không nói lời nào, đôi mắt lạnh lẽo như đang cảnh cáo.

Diệp Bất Phàm vô cảm nhìn xuống, hai tay ấn xuống, vận chuyển《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Tiên trì bỗng nhiên sôi sục, từng tia sức mạnh kỳ dị từ bốn phương tám hướng trong hồ bị hút về phía anh, nạp vào trong cơ thể.

Hiệu quả kém xa so với bốn năm trước, nhưng có còn hơn không.

Chỉ cần là thứ giúp ích cho việc thăng cấp Đại Thừa, Diệp Bất Phàm đều không bỏ qua.

Sức mạnh kỳ dị vào người, đạo cơ vững chắc càng thêm kiên cố, từ trong ra ngoài như được tịnh hóa một lần.

Dưới sự hấp thụ bá đạo của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, sức mạnh kỳ dị vốn chẳng còn bao nhiêu trong Tịnh Tiên Trì nhanh chóng trôi đi, mắt thấy sắp bị hút cạn sạch. "Diệp Bất Phàm, đừng có quá

đáng quá." Nam tử lông đỏ lạnh giọng cảnh cáo. "Diệp đạo hữu, hiệu quả của Tịnh Tiên Trì này ngày càng thấp, ngươi có thôn phệ cũng vô dụng thôi." Một lão giả mặc bạch bào rách rưới trầm giọng nói.

Lão giả này khác với những Cấm Kỵ thông thường, toàn thân đầy những bông tuyết, ngay cả đồng tử cũng biến thành màu trắng.

Những vị Hợp Thể khác không nói gì, nhưng ánh mắt lộ rõ sự bất mãn. "Còn lảm nhảm nữa là ta thịt sạch cả lũ bây giờ." Diệp Bất Phàm mái tóc trắng xõa vai, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Lão giả bạch bào kia là Cấm Kỵ của Tuyết Tiên Tông, đồng liêu của Tuyết Nhân Tiên Quân; gã lông đỏ là Cấm Kỵ của Ngọc Quốc ở Nam Hồng Vực; còn gã lông xanh... cũng thuộc Nam Hồng Vực, hơi thở thần hồn cực mạnh, chắc chắn là Cấm Kỵ của Tiểu Nhân Quốc.

Bối cảnh của họ ít nhiều đều có ân oán với Diệp Bất Phàm. "Xấc xược!" Nam tử lông đỏ giận dữ, đôi mắt huyết hồng lộ rõ vẻ điên cuồng và sát ý.

Khi còn sống vốn là Đại Thừa, làm gì có chuyện bị một kẻ tiểu bối quát tháo như vậy. "Hưu!" Một mũi tên Sơn Hà đột nhiên bộc phát, nuốt chửng pháp tắc thiên địa, bắn thẳng về phía nam tử lông đỏ.

Mũi tên to như cánh tay, uy lực so với thời ở Nam Hồng Vực thì lớn hơn gấp nhiều lần, như muốn xuyên thủng cả vòm trời.

Nam tử lông đỏ biến sắc, lập tức nhả ra một thanh khắc đao màu ngọc, đánh về phía mũi tên.

Một tiếng "oanh" vang lên, ngay khoảnh khắc va chạm với khắc đao, mũi tên trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lại đã ở sát nam tử lông đỏ chưa đầy một trượng. "Bành!" Nam tử lông đỏ bị mũi tên xuyên thủng ngực, máu bắn tung tóe, bị ghim chặt xuống đáy hồ.

Đáy hồ nứt toác trên diện rộng, sụp đổ hoàn toàn. "Diệp lão ma này lại mạnh thêm rồi!" Lão giả bạch bào kinh hãi, nhìn lại Diệp Bất Phàm thì thấy tay phải anh đang cầm Hậu Nghệ Cung, tay trái hóa chưởng thành quyền, phía sau bỗng hiện ra một đạo ma ảnh Tiên Võ khổng lồ, cũng tung ra một quyền đánh bay thanh khắc đao, thân hình anh đến nửa điểm cũng không hề lay động.

Chương 678

Cấm Kỵ lông xanh của Tiểu Nhân Quốc nhanh chóng lùi lại, ánh mắt kinh hãi.

Mười mấy vị Hợp Thể tuổi xế chiều kia thì im phăng phắc, không dám thở mạnh.

Cấm Kỵ Chi Chủ trong mắt họ là tồn tại cao cao tại thượng, giết họ dễ như giết gà, vậy mà giờ đây lại bị Diệp Bất Phàm một tên trọng thương.

Chiến lực khoa trương này hoàn toàn không phải của con người. "Khụ khụ!" Nam tử lông đỏ ho ra một ngụm tinh huyết nguyên thần, thoát khỏi mũi tên, ánh mắt đã trở nên tỉnh táo hơn, không dám nói gì thêm, quay người rời khỏi Tịnh Tiên Trì.

Hiển nhiên lão không muốn đi vào vết xe đổ của Sương Hàn Chi Chủ. "Giao túi càn khôn ra đây rồi hãy đi, coi như bồi thường phí tổn thất tinh thần cho ta." Diệp Bất Phàm nheo mắt, thản nhiên nói.

Bốn năm nay anh đã bỏ lỡ quá nhiều cơ duyên, tự nhiên phải tìm mọi cách bù đắp lại.

Quan trọng là dược liệu của 《Đại Thừa Đan》 đến giờ vẫn chưa gom đủ, còn thiếu mấy vị, 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 cũng chưa thấy tăm hơi. "Ngươi... sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi?!" Nam tử lông đỏ khựng lại, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. "Đúng rồi!

Ta chính là đang cướp đây!" Diệp Bất Phàm lạnh cười, lôi Chân Ma Kiếm ra, ánh mắt hung quang hiển hiện: "Cướp đây!" "Ngươi!" Nam tử lông đỏ suýt chút nữa thì tức đến thổ huyết, sống vô số năm, đây là lần đầu tiên bị một kẻ tiểu bối trấn lột.

Lão hừ lạnh một tiếng, ném ra một cái túi càn khôn rồi không ngoảnh đầu lại mà biến mất dạng.

Diệp Bất Phàm đón lấy túi càn khôn, quét thần thức vào trong.

Tiên ngọc nhiều như nước, có tới ba mươi triệu viên, tiên dược cũng có cả trăm cây, những điển tịch công pháp linh tinh khác cũng không ít.

Điều khiến Diệp Bất Phàm thất vọng là bên trong không có 'Bản Nguyên Hoa' hay 'Đạo Hóa Mộc' - những vị dược chủ chốt của Đại Thừa Đan. "Ngươi nhìn ta làm gì?!

Có phải muốn hại ta không?!

Mau giao túi càn khôn ra đây để an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của ta!" Diệp Bất Phàm đột ngột quay đầu nhìn về phía Cấm Kỵ lông xanh. "..." Cấm Kỵ lông xanh câm nín. "Ngươi sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết!" Lão thầm rủa, rồi vung tay ném cho Diệp Bất Phàm một cái túi càn khôn, hỏa tốc rời khỏi nơi này.

Diệp Bất Phàm quét thần thức vào túi càn khôn, vẻ mặt đầy thất vọng.

Đồ đạc không ít, nhưng vẫn không có dược chủ chốt.

Anh quay đầu nhìn vị Cấm Kỵ cuối cùng, lão giả bạch bào của Tuyết Tiên Tông. "Ta không nhìn ngươi." Lão giả bạch bào mất tự nhiên nói, nhấc chân định đi. "Tại sao ngươi không nhìn ta?

Có phải ngươi coi thường ta không?!

Những kẻ coi thường ta đều phải chết!" Diệp Bất Phàm quát lớn, sắc mặt hung tợn, nắm chặt Hậu Nghệ Cung, mắt thấy sắp giương cung bắn người. "Diệp Bất Phàm, nhân quả tuần hoàn, ngươi kiêu ngạo như vậy, không rời khỏi Nội Cảnh Địa này được đâu!" Lão giả bạch bào uất ức nói, đành phải ném túi càn khôn ra.

Trải qua bốn năm tẩy lễ ở Tịnh Tiên Trì, lão đã khôi phục lại lý trí lúc sinh tiền.

Với nhãn quang độc đáo của mình, lão nhìn ra thực lực của Diệp Bất Phàm giờ đã khác xưa, vượt qua cả Đại Thừa sơ kỳ.

Lại thêm hai kẻ kia đã bỏ chạy, chỉ còn mình lão, độc chiến với Diệp Bất Phàm chỉ có con đường chết.

Lão không hiểu nổi, cái tên Diệp Bất Phàm 'cẩu' suốt mấy năm qua sao tự nhiên giờ lại thò mặt ra.

Lão muốn truyền tin cho Tuyết Nhân Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân, nhưng đám Đại Thừa kia đang mải mê tìm kiếm động phủ Thiên Sát thật sự, khoảng cách vô cùng xa. "Tuyết Nhân Tiên Quân nhiều lần muốn giết ta, ngươi là người của lão, ta không hạ sát thủ mà chỉ trấn lột thôi là đã nhân từ lắm rồi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, đoạt lấy túi càn khôn, thần thức vừa quét qua, khuôn mặt liền lộ vẻ kinh hỉ. "Quả nhiên là có." Anh lấy ra một đoạn gỗ vàng, như thể do đại đạo hóa thành, tràn ngập mộc chi bản nguyên.

Thăng cấp Đại Thừa cần vứt bỏ thân xác phàm thai, lấy bản nguyên làm chủ để hình thành Đại Đạo Chi Thể.

Loại thân thể này không phải phàm thai, dù là thi pháp hay sử dụng linh bảo, uy lực đều sẽ tăng mạnh.

Và 'Đạo Hóa Mộc' này chính là căn bản để hình thành Đại Đạo Chi Thể, một trong những dược liệu quan trọng nhất của Đại Thừa Đan.

Nhanh chóng cất đoạn gỗ vàng đi, Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn đám Hợp Thể tuổi xế chiều kia.

Lần này anh chẳng buồn dọa nạt, thần thức tuôn ra mạnh mẽ, bá đạo lục soát túi càn khôn của tất cả mọi người.

Đám Hợp Thể già nua kia e sợ dâm uy của Diệp lão ma nên không

dám phản kháng, chỉ đành trân trối nhìn từng cây tiên dược bay ra khỏi túi càn khôn của mình.

Tổng cộng có sáu mươi tám cây tiên dược, phần lớn đều có tác dụng cho việc thăng cấp Đại Thừa.

Có cây dùng để độ kiếp, có cây để tăng cơ hội đột phá, có cây lại để giữ cho thần hồn không bị tiêu tán.

Điều khiến Diệp Bất Phàm ngạc nhiên nhất là bên trong lại có một vị dược chủ chốt của 《Đại Thừa Đan》, trong suốt như lưu ly, phát ra hào quang chín màu.

Cửu Thái Kỳ Dược. "Còn thiếu hai vị dược chủ chốt nữa là dược liệu Đại Thừa Đan sẽ gom đủ." Diệp Bất Phàm thu hết dược liệu, lộ vẻ hài lòng, quay người lao về phía Tiên Duyên Tuyền.

Nơi đó mới thực sự là địa điểm có cơ duyên thành tiên.

Sau khi anh đi, đám Hợp Thể già nua lập tức nhốn nháo cả lên, ai nấy đều lộ vẻ phẫn hận, hận không thể đuổi theo chém chết Diệp Bất Phàm.

Để thăng cấp Đại Thừa, họ đã nỗ lực phấn đấu bao nhiêu năm, giờ đây tất cả đều bị Diệp Bất Phàm vơ vét sạch sành sanh. "Báo tin Diệp Bất Phàm xuất thế cho các vị Tiên Quân đại nhân đi, chúng ta đối phó không được hắn, nhưng thiếu gì người muốn đối phó hắn." Một lão giả mặc hôi bào, tử khí trầm trầm, mặt mũi già nua nghiến răng nói.

Lão là Hợp Thể Đại Tiên Tôn của Hồng Trần Tiên Tông.

Vốn dĩ cơ hội thăng cấp Đại Thừa đã nhỏ, khó khăn lắm mới gom được vài vị tiên dược Đại Thừa, kết quả bị Diệp Bất Phàm cướp mất, chẳng khác nào dập tắt tia hy vọng cuối cùng của lão.

Làm sao có thể không hận cho được? "Tuyết Nhân Tiên Quân

muốn giết Diệp Bất Phàm từ lâu rồi, vừa hay đem tin này tiết lộ cho lão." Vị Cấm Kỵ mặc bạch bào rách rưới mặt mũi âm trầm, đánh ra một đạo truyền âm phù.

Nếu nói Tiên Quân nào hận Diệp Bất Phàm nhất thì chắc chắn là Tuyết Nhân Tiên Quân.

Nếu không vì bị Diệp Bất Phàm tính kế, năm đó lão làm sao bị trọng thương đến mức nay vẫn chưa hồi phục.

Tuyết Nhân Tiên Quân đến Thiên Sát Nội Cảnh Địa lần này hoàn toàn không phải để tranh đoạt cơ duyên Chân Tiên, với thân xác trọng thương của lão, có tìm thấy cũng chẳng lấy được.

Chuyến đi này lão chỉ thuần túy tìm kiếm bảo vật và tiên dược để nhanh chóng chữa lành thương thế.

Những vị Hợp Thể già nua khác cũng có cùng ý nghĩ, nhanh chóng lấy lệnh bài truyền tin ra báo cho đám Đại Thừa như Hồng Trần Tiên Quân. ...

Diệp Bất Phàm không hề hay biết chuyện này, mà có biết anh cũng chẳng thèm để tâm.

Dù có giết đám người kia hay không thì đám Hồng Trần Tiên Quân cũng sẽ biết anh đã xuất thế.

Chẳng bao lâu sau, anh đến bên ngoài một ngọn núi gãy, xung quanh đã biến thành phế tích, tuyết đỏ bao phủ mặt đất, tỏa ra mùi máu tanh nhàn nhạt.

Giữa núi gãy, một mắt tuyền từng giọt từng giọt rỉ ra chất lỏng màu trắng sữa, chất lỏng bốc lên hào quang khiến Diệp Bất Phàm vừa nhìn thấy đã thấy tinh thần đại chấn.

Tiên Duyên Tuyền.

Suối này ẩn chứa một tia hỗn độn khí, có thể giúp Đại Thừa viên mãn đột phá Chân Tiên, thực sự là tiên duyên.

Hơn nữa nó còn có công hiệu chữa lành hồn thương, tu phục nguyên thần, diệu dụng vô cùng. "Suối này có năng lực tái sinh, trung bình một tháng mới được một giọt." Bên cạnh mắt tuyền, Bạch Hổ lão tổ liếc anh một cái, bất lực nói.

Nhục thân của lão đã lành nhưng hồn thương khó khỏi, chỉ có thể ở lại đây, dựa vào từng giọt nước suối để trị thương.

Ở phía bên kia mắt tuyền là một lão giả mặc thanh bào đang ngồi khoanh chân.

Chính là Thanh Tổ của Thiên Tiên Tông.

Lúc này lão cũng có khí thế sa sút, lờ mờ có dấu hiệu rớt cảnh giới. "Thanh Tổ tiền bối bị trọng thương sao?

Bị vị nào đánh vậy?" Diệp Bất Phàm cười như không cười nói, ánh mắt ẩn hiện hàn quang.

Ân oán giữa hai người đã có từ lâu.

Thời kỳ Nguyệt Cung ở Nam Hồng Vực, lão gia hỏa này cùng Chân Ma Tiên Quân đã hạ sát thủ với anh, anh phải phục sinh nhiều lần mới thoát được đến Bắc Vực.

Chương 679

Lúc tế thiên, lão lại muốn bắt anh. "Dù có trọng thương thì giết ngươi vẫn còn thừa thãi lắm." Thanh Tổ cười lạnh, liếc nhìn Bạch Hổ lão tổ một cái rồi mới kìm nén ý đồ lại.

Trong cuộc tranh đoạt tiên đan, lão và Bạch Hổ lão tổ bị thương nặng nhất, trước khi vết thương lành hẳn thì không thể toàn lực đấu pháp được nữa.

Thanh Tổ ngừng lại một chút, lạnh lùng nói: "Tiên Duyên Tuyền này không phải là thứ ngươi có thể đụng vào, rời khỏi đây đi." Diệp Bất Phàm nheo mắt, nhìn mắt tuyền mãi không rỉ ra nổi một giọt nước, thở dài: "Bốn năm này quả thực đã bỏ lỡ rất nhiều cơ duyên." Tịnh Tiên Trì còn chút canh thừa cơm cặn, giờ đến cơm cặn cũng chẳng còn.

Nhưng anh không hối hận.

Bốn năm trước nếu cố chấp vơ vét các cơ duyên trong Nội Cảnh Địa, giờ này chắc anh đã chết từ đời nào rồi. "Tiên đan rơi vào tay ai rồi?" Diệp Bất Phàm nhìn Bạch Hổ lão tổ. "Âm Dương Tiên Quân, lão gia hỏa đó đã nuốt tiên đan rồi trốn biệt tăm rồi." Bạch Hổ lão tổ lắc đầu nói: "Long Hoàng, Tiêu Dao Tiên Quân và đám người kia tìm lão mấy tháng trời mà chẳng thấy tung tích đâu." Một vị Đại Thừa viên mãn muốn ẩn nấp thì ngay cả Thiên Cơ sư bát giai cũng khó lòng suy diễn ra vị trí. "Hóa ra là lão." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên tia dị sắc.

Anh lại hỏi về cục diện của Thiên Sát Nội Cảnh Địa.

Bạch Hổ lão tổ không giấu diếm, kể hết mọi chuyện.

Sau bốn năm vơ vét, giờ đây chín phần cơ duyên của Nội Cảnh

Địa đã bị quét sạch, chỉ còn lại động phủ Thiên Sát thật sự là vẫn chưa tìm ra.

Tuy nhiên Bạch Hổ lão tổ tin rằng tìm thấy chỉ là chuyện sớm muộn.

Tiêu Dao Tiên Quân, Vĩnh Hằng, Trảm Long, Thủy Trạch Tiên Quân đang ráo riết tìm kiếm.

Còn ba người Hắc Quần, Thường Nga Tiên, Nhan Như Ngọc nghi ngờ là đã có được một món tiên khí.

Một chiếc lư hương. "Lư hương?" Diệp Bất Phàm nghe đến đây, ánh mắt khẽ ngưng lại.

Tầm Tiên đạo nhân bảo anh đến đây, mục đích lớn nhất chính là chiếc lư hương đó. "Ba người phụ nữ này muốn làm gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, từ khi vào Nội Cảnh Địa, ba nàng ngoài việc tranh đoạt một số tài nguyên cần thiết thì âm thầm làm những chuyện không ai hay biết. "Ngũ Tiên giáo chủ thì sao?" Diệp Bất Phàm hỏi, cái lư hương này cũng là mục tiêu của Ngũ Tiên giáo chủ. "Minh Vương, Mạnh Bà và tất cả yêu tộc đã đạt thành thỏa thuận, hiện giờ đang vây quét Ngũ Tiên giáo chủ, ngươi tốt nhất nên đi một chuyến, có một 'y sư' như ngươi ở đó thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều." Bạch Hổ lão tổ truyền âm mật, nghiêm trọng nói.

Trong tu tiên giới đương thời, Ngũ Tiên giáo chủ là một trong những Đại Thừa mạnh nhất.

Dù có vây quét thì cũng không nắm chắc trăm phần trăm thành công. "Tôi còn thiếu hai vị dược chủ chốt của Đại Thừa Đan là Bản Nguyên Hoa và Hỗn Độn Tinh." Diệp Bất Phàm nheo mắt truyền âm.

Anh tuy có thù với Ngũ Tiên giáo chủ nhưng thực sự không có thời gian để đối phó.

Một khi rời khỏi Thiên Sát Nội Cảnh Địa, muốn có được hai vị dược chủ chốt này thì chẳng biết đến bao giờ, có khi trăm năm cũng chưa chắc thu thập đủ.

Anh bổ sung thêm: "《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 và 《Thiên Sát Chân Ma Công》 tôi cũng chưa có được." "Trong tay Kim Ô có một đóa Bản Nguyên Hoa." Bạch Hổ lão tổ cũng biết tên này không có lợi lộc thì chẳng làm gì cả, liền nói thẳng: "Ngươi giúp họ giết Ngũ Tiên giáo chủ, họ chắc chắn sẽ giúp ngươi lấy được 《Thiên Sát Chân Ma Công》, công pháp đó nằm trong động phủ Thiên Sát." "Còn về 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 thì phải xem tạo hóa của ngươi thôi, lão phu chưa nghe nói ai có thứ đó cả." "Được." Diệp Bất Phàm suy nghĩ một chút, thôi diễn thiên cơ rồi bay về một hướng.

Thanh Tổ thấy vậy, tuy không biết Bạch Hổ lão tổ và Diệp Bất Phàm đang bàn bạc chuyện gì nhưng cũng đoán được đại khái. "Đồ ngu xuẩn, thực sự tưởng rằng Thiên Sát Nội Cảnh Địa không có Thiên Cơ sư bát giai sao?" Ánh mắt Thanh Tổ lóe lên tia mỉa mai.

Minh Vương, Mạnh Bà từ địa phủ bước ra, Ngũ Tiên giáo chủ đã đoán được đây là những kẻ chuyên dùng để đối phó với lão.

Hương hỏa đạo có uy hiếp quá lớn đối với địa phủ.

Việc Minh Vương và yêu tộc liên thủ cũng là chuyện đương nhiên.

Giờ đây cơ duyên trong Nội Cảnh Địa đã bị đoạt gần hết, mọi ân oán cũng đã đến lúc phải giải quyết.

Và vị Thiên Cơ sư bát giai kia chính là một vị Cấm Kỵ của Tây Vực, vì năm tháng quá lâu đời nên sau khi hóa thành Cấm Kỵ, danh tính đã sớm bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử, ít người biết đến.

“Trận này lão phu đảo mắt xem thử, ngươi làm sao có thể đào

thoát sinh thiên.” Thanh Tổ nhìn theo bóng lưng Diệp Bất Phàm rời đi, ánh mắt càng thêm lãnh mạc.

Giữa các Thiên Cơ Sư bát giai rất khó để tính kế lẫn nhau, nhưng việc che đậy thiên cơ của bản thân thì vẫn có thể làm được.

Lão tin chắc Diệp Bất Phàm không thể thôi diễn ra điều gì.

Ngay lúc này, trong Tiên Duyên Tuyền nổi lên một giọt chất lỏng màu trắng sữa, tỏa ra từng trận thanh hương.

“Vẫn là chia đôi mỗi người một nửa.” Bạch Hổ Lão Tổ liếc mắt nói.

“Được.” Thanh Tổ không tình nguyện đáp, cùng Bạch Hổ Lão Tổ chia nhau giọt nước Tiên Duyên Tuyền này.

“Nếu là bốn năm trước, một bình ta cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, không ngờ bây giờ lại luân lạc đến mức phải cùng ngươi chia nhau từng giọt.” Thanh Tổ tự giễu.

Vài tháng trước tranh đoạt tiên đan bị Long Hoàng trọng thương, toàn bộ đan dược trị thương đều đã dùng hết.

Nhưng vết thương đạo căn cần thời gian dài đằng đẵng mới có thể khép lại, chỉ có một số ít bảo vật mới có thể chữa trị nhanh chóng.

“Ngươi có lấy không?

Không lấy thì nửa giọt đó cũng đưa cho ta!” Bạch Hổ Lão Tổ nói xong định cướp lấy.

“Đừng quá đáng.” Thanh Tổ trừng mắt, lập tức nuốt nửa giọt nước Tiên Duyên Tuyền vào miệng, một chút xíu như vậy ngay cả dắt răng cũng thấy phí sức.

Nhưng cũng may, thương thế đã khôi phục được một chút.

“Cần thêm mười giọt nữa mới có thể khỏi hẳn.” Thanh Tổ luyện

hóa xong, thôi toán thời gian cần thiết để hồi phục.

Hiện nay tạo hóa lớn nhất trong nội cảnh địa chính là động phủ Thiên Sát thực sự.

Không chỉ có bí mật tấn thăng Chân Tiên của Thiên Sát, bí mật về cái chết, thậm chí còn liên quan đến Hương Hỏa đạo.

Dù thế nào đi nữa cũng không thể bỏ lỡ.

"Hừ." Bạch Hổ Lão Tổ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, nuốt xuống nửa giọt Tiên Duyên Tuyền còn lại để luyện hóa, khôi phục hồn thương.

Thanh Tổ không muốn bỏ lỡ động phủ Thiên Sát, lão tự nhiên cũng không ngoại lệ. ...

Diệp Bất Phàm một đường đi về phía tây, trên đường không ngừng chiêm bặc tương lai của bản thân.

"Cơ duyên thuộc về mình không nhỏ, lần này chắc là có thể gom đủ Đại Thừa Đan rồi." Diệp Bất Phàm nhận được kết quả chiêm bặc, ánh mắt hơi sáng lên.

Sau đó cậu lại chiêm bặc các cơ duyên khác trong nội cảnh địa, nhưng đáng tiếc là không còn gì nữa.

Đúng lúc này, sau gáy cậu đột nhiên đau nhói, cơ thể không tự chủ được mà khựng lại, nhìn về phương xa.

Phía trước là những dãy núi liên miên bất tuyệt, xa hơn nữa là bình nguyên mênh mông vô tận, lúc này toàn bộ đều bị tuyết màu huyết sắc bao phủ.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, trầm tư.

Cảm tri nhục thân của cậu không tăng cường quá nhiều, chủ yếu là do không có công pháp hậu tục của 《Phạm Thánh Thập Nhị

Kinh》.

Cậu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng lao về phía đại bình nguyên kia.

Nửa ngày sau.

Cảnh tượng trước mắt xuất hiện sự vặn vẹo, đại địa sụp đổ, nước ngầm như suối phun trào ngược lên trên, một góc nhỏ của nội cảnh địa xuất hiện những vết nứt, thương khung biến sắc, phảng phất như tiến vào thời kỳ mạt thế.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, âm, ma...

đủ loại pháp tắc vặn vẹo thời không, liên tục nổ tung trên không trung.

Trên cao, hàng loạt Đại Thừa đang hỗn chiến, kinh thiên động địa.

"Rắc rắc!" Một vị cự nhân đội trời đạp đất, toàn thân tràn ngập tử quang, phảng phất như một vị Lôi Thần.

Tay phải cầm thạch chùy, tay trái cầm đại cổ, thạch chùy nện mạnh lên đại cổ tạo ra tiếng oanh minh chấn thiên, từng đạo lôi đình hợp thành thiên quân vạn mã từ trong trống lao ra, húc bay một con kim sắc cự long.

Kim sắc cự long nhục thân phòng ngự cường đại cũng có chút chống đỡ không nổi, bề mặt cơ thể bị đánh xuyên, long huyết nóng hổi rải rác khắp trường không.

"Long Hoàng, cho dù ngươi có phản tổ cũng không phải đối thủ của ta." Lôi Thần đầu đội thương khung, ánh mắt mạc nhiên tang thương, phủ thị chúng sinh.

"Sất!" Lôi Thần chợt quay đầu quát lạnh, trong miệng hiện ra âm phù chữ "Sất", lôi quang rực rỡ, khổng lồ như núi, trấn áp về phía

Thanh Loan Tiên Quân đang tập kích từ phía sau.

Thanh Loan Tiên Quân vỗ cánh múa may, vô số đạo phong nhận đánh nát âm phù chữ "Sất", nhưng bản thân cũng bị luồng lôi đạo bản nguyên bàng bạc kia chấn lui.

"Hưu được cuồng vọng!" Long Hoàng gào thét, long vĩ khổng lồ đập nát hư không, thương khung băng hội, quất mạnh về phía vị Lôi Thần kia.

"Rắc rắc!" Lôi Thần mặt không cảm xúc, thạch chùy mãnh liệt đánh trống, tiếng trống chấn nát thiên địa, vô số thiên mã do lôi đạo bản nguyên cấu thành từ trong trống lao ra, phát ra tiếng hí vang trời, đạp nát long vĩ, tiên huyết cuồng tiễn.

Lôi Thần lại một lần nữa đánh trống, mấy đạo lôi ảnh hư huyễn bắn ra, đánh trực diện vào Thanh Loan Tiên Quân vừa mới tập kích tới.

Một mình y đối chiến với hai người mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Người này chính là Ngũ Tiên giáo chủ.

Chương 680

Ngay tại thời điểm này, dưới sự gia trì của hương hỏa vô tận, thực lực của y đã vượt qua Đại Thừa viên mãn, có thể coi là vô địch.

Ở một phía khác, các vị nhân tộc như Tiêu Dao, Trảm Long, Thủy Trạch, Hồng Trần Tiên Quân đang hỗn chiến với yêu tộc gồm Minh Vương, Mạnh Bà, Kim Ô.

Phía nhân tộc có tổng cộng chín vị Đại Thừa Tiên Quân.

Phía yêu tộc cộng thêm Minh Vương và Mạnh Bà cũng chỉ có tám vị.

Không biết đã đánh bao lâu, phía yêu tộc đã lộ rõ vẻ suy yếu, Kim Ô, Long Hoàng liên tục bị thương.

"Giết Ngũ Tiên giáo chủ đã là chuyện không thể, tạm thời rút lui thôi!" Thanh Loan Tiên Quân bị tiếng trống lôi đình chấn gãy một bên cánh, vết thương sâu thấy xương, nàng không nhịn được nộ hống.

Ban đầu tám vị yêu tộc bọn họ liên thủ có thể đánh giết được Ngũ Tiên giáo chủ đi lẻ, kết quả ngược lại bị nhân tộc tính kế, rơi vào bẫy, bị chín vị Tiên Quân vây quét.

Càng không ngờ tới Ngũ Tiên giáo chủ lại luyện hóa tàn hồn của Diêm La Tiên Quân thành tín đồ hương hỏa, khiến chiến lực tăng mạnh, ngay cả khi nàng và Long Hoàng liên thủ cũng không làm gì được đối phương.

Quá mạnh, mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù so với Tiên Tổ, Ma Tổ thời thượng cổ cũng không hề thua kém.

"Rút lui?!

Rút thế nào được!

Đám súc sinh này giết Đại Thừa của Địa Phủ ta, còn luyện hóa thành tín đồ!

Hắn không chết, tâm ta không cam!" Minh Vương ngửa mặt lên trời nộ hống, đôi mắt đỏ ngầu, ba đầu sáu tay lần lượt cầm đại kéo, kiếm, đại kích cùng các quỷ bảo khác huyết chiến với bọn người Tiêu Dao Tiên Quân.

"Phải cùng Thường Nga Tiên, Tiên Ma nhị tổ liên thủ mới giết được hắn!" Long Chủ gằn giọng nói, thi triển thiên phú thần thông, một luồng long tức như vòi rồng hủy diệt vạn pháp, đánh lui một linh bảo hình kim châm của Hồng Trần Tiên Quân.

Nhất thời, tất cả yêu tộc đều do dự.

Ngũ Tiên giáo chủ sau khi thu Diêm La Tiên Quân làm tín đồ, thực lực bùng nổ, viễn không phải hai ba vị Đại Thừa viên mãn là có thể đối phó, huống chi Đại Thừa của đối phương nhiều hơn bọn họ, đánh tiếp chỉ có con đường chết.

Đúng lúc này.

"Họ Diệp kia, còn không mau đến giúp ta!" Minh Vương toàn thân âm khí dao động, chấn lui Tiêu Dao Tiên Quân, quay đầu lệ hát: "Ngươi chính là huynh đệ tay chân, người thân yêu nhất của ta cơ mà!" "Giúp cái gì?

Ta chỉ có thể đảm bảo các người rút lui an toàn, chứ không giết được Ngũ Tiên giáo chủ đâu." Một đạo thân ảnh áo trắng từ xa bước tới, nhún vai nói.

Có vẻ như cậu cũng không ngờ ở đây lại có nhiều người đến thế.

Mười bảy vị Đại Thừa hỗn chiến, ngoại trừ lần một đám Đại Thừa thời thượng cổ liên thủ đối phó Thường Nga Tiên, thì tầng thứ

này chưa bao giờ xuất hiện đấu pháp quy mô lớn như vậy.

Chưa đợi Minh Vương kịp lên tiếng, Thanh Loan Tiên Quân đã không trụ nổi trước, lớn tiếng quát: "Diệp tiểu hữu, mau mau trị liệu cho ta." Thực lực nàng không bằng Long Hoàng, bị tiếng trống lôi đình của Ngũ Tiên giáo chủ chấn cho ngũ tạng câu toái, nhục thân đều nứt ra.

Ngũ Tiên giáo chủ chủ tu lôi đạo, phụ tu âm đạo, cái trước phá hoại mạnh, cái sau xuyên thấu cao, hai thứ giao thoa khiến thân thể nàng thực sự không đỡ nổi.

"Cẩn thận!" Đột nhiên, sắc mặt Thanh Loan Tiên Quân đại biến.

Chỉ thấy một linh bảo hình chùy sắc bén âm thầm áp sát Diệp Bất Phàm, không đợi cậu kịp phản ứng, "phập" một tiếng, linh bảo đã đâm xuyên qua cậu, hóa thành từng điểm bọt khí rồi tan biến.

"Hử?

Phân thân?" Một đạo thân ảnh bước ra từ hư không, đầu đội kim quan, thân khoác trường bào, chính là Quốc chủ của Lâu Lan quốc.

Đại Thừa hậu kỳ!

Vị Đại Thừa nhân tộc thứ mười!

Đồng thời, một người tuyết cũng bước ra từ một khoảng không khác.

Vị Đại Thừa nhân tộc thứ mười một, Tuyết Nhân Tiên Quân.

"Trốn trốn tránh tránh bốn năm, hôm nay sao lại nỡ xuất quan rồi?" Tuyết Nhân Tiên Quân giễu cợt, ánh mắt lạnh lẽo.

Cả hai đều ẩn nấp ở đây để ứng phó với tình huống đột xuất, không ngờ lại câu được cá lớn.

Trên lưng Thanh Loan Tiên Quân, bản tôn Diệp Bất Phàm áo trắng

tóc trắng hiện ra, tiện tay thi triển 《Bổ Thân Thuật》 trị liệu cho nàng, đồng thời nhìn về phía Tuyết Nhân Tiên Quân, nhàn nhạt cười nói: "Hết tiền rồi, ra ngoài kiếm chút chác ấy mà." "Hết tiền rồi?" Tuyết Nhân Tiên Quân ngẩn người, cười nhạo: "Đây là muốn từ trong tay chúng ta cướp Đại Thừa Đan sao, tiểu bối, ngươi cũng quá cuồng vọng rồi!" Lời còn chưa dứt, lão sải bước về phía Diệp Bất Phàm, tuyết đạo bản nguyên khuấy động bát hoang, phía sau hiện ra một vương quốc tuyết bàng bạc.

Trong tuyết quốc vô số hoa tuyết hung dũng lao ra, tạo nên một người tuyết khổng lồ đầu đội thương khung, chân đạp đại địa.

"Đại Đạo Tuyết Tướng!" Pháp tướng người tuyết khổng lồ cầm trường mâu màu trắng, "oành" một tiếng đâm nát hư không, nhắm thẳng vào mi tâm Diệp Bất Phàm.

"Thằng nhãi ngươi dám!" Thanh Loan Tiên Quân đại nộ, vừa định ra tay, Diệp Bất Phàm trên lưng nàng đột nhiên nói: "Dưới mũi giáo sáu tấc." Thanh Loan Tiên Quân không một chút do dự, thanh sắc vũ dực tỏa ra lưu quang, như đao phong nặng nề đánh vào vị trí dưới mũi giáo sáu tấc.

Giống như đánh rắn đánh bảy tấc, uy lực của linh bảo đột ngột giảm mạnh.

Thanh Loan Tiên Quân thấy vậy tinh thần đại chấn.

"Mắt trái pháp tướng." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên lưng Thanh Loan, đồng tiền trong tay xoay chuyển, quanh thân tỏa ra thiên cơ kỳ quang.

Thanh Loan Tiên Quân rít lên, miệng nhả ra một đạo thanh sắc cự nhận chém về phía mắt trái của pháp tướng tuyết nhân.

"Thật sự coi ta là tiểu bối Hồng Y kia sao?

Có thể bị ngươi thôi diễn thiên cơ tính kế đến chết?" Tuyết Nhân Tiên Quân cười khẩy, lập tức tế ra một cái bát vu chắn trước pháp tướng khổng lồ.

Mấy chục năm trước, chiến tranh ở Nam Hồng Vực đã khiến Thiên Cơ Chân Quân nổi danh thiên hạ, Thái Huyền, Tử Tiêu Tiên Quân dựa vào Thiên Cơ Chân Quân trọng thương Hồng Y.

Mà thân phận thực sự của Thiên Cơ Chân Quân sớm đã bị tra ra, ai nấy đều biết.

Cộng thêm việc Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư bị tính kế chết, cơ bản tất cả Đại Thừa đều có sự đề phòng đối với năng lực chiêm bặc của Diệp Bất Phàm.

"Thời không!" Ngay khoảnh khắc thanh sắc cự nhận áp sát bát vu, Diệp Bất Phàm mãnh liệt nộ hát, bấm quyết, thời không pháp tắc bao bọc lấy thanh sắc cự nhận, biến mất ngay lập tức.

Khi xuất hiện lại, nó đã xuyên qua bát vu, hiện ra cách đầu Tuyết Nhân Tiên Quân chưa đầy mười trượng.

"Đoàng!" Mắt trái của pháp tướng khổng lồ bị xuyên thủng, phảng phật như bị đánh trúng nhược điểm, pháp tướng đội trời đạp đất oanh nhiên sụp đổ.

"Khụ khụ!" Tuyết Nhân Tiên Quân tại chỗ ho ra máu, khí thế héo rũ hẳn đi.

Lão vốn đã trọng thương chưa khỏi, bị thần thông phản phệ, chiến lực một lần nữa giảm mạnh, miễn cưỡng duy trì được mức Đại Thừa sơ kỳ.

"Thời không pháp tắc còn có thể dùng như vậy sao?!" Tuyết Nhân Tiên Quân kinh hãi, nhìn thấy Thanh Loan khổng lồ giết tới, lão lập tức lớn tiếng nộ hát: "Lâu Lan Quốc chủ!

Hồng Trần Tiên Quân!

Cản nàng lại!" "Hồng Trần Phong!" Hồng Trần Tiên Quân chỉ tay vào mi tâm, trong miệng phun ra luồng khí hồng trần cuồn cuộn, che phủ bầu trời trấn áp về phía Thanh Loan.

"Tế thiên, Chú Sát Chùy!" Lâu Lan Quốc chủ trầm giọng quát, linh bảo hình chùy trong tay ngay lập tức trở nên đỏ ngầu, biến mất không để lại dấu vết.

Những kẻ tu luyện đến mức này đều đã đi ra đại đạo của riêng mình, chú sát thuật kết hợp với linh bảo uy lực vô cùng hãi hùng.

Hơn nữa còn có thể giống như thời không pháp tắc, biến mất trong nháy mắt để đột kích thứ sát.

"Dịch trái tám mươi trượng." Diệp Bất Phàm xoay chuyển đồng tiền, lãnh mạc nói.

Thanh Loan Tiên Quân không dám chậm trễ, nàng tuy là Đại Thừa viên mãn nhưng dù sao cũng là một chọi ba, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

"Vút!" Thanh Loan thi triển cực tốc, dịch sang trái tám mươi trượng, vị trí cũ lóe lên huyết quang, một đạo linh bảo hình chùy sượt qua cánh nàng bay đi.

Thanh Loan thấy vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

May mà né nhanh, nếu không bây giờ một nửa cái cánh đã bị đóng đinh rồi.

"Khí hồng trần phía trái sáu thước." Ánh mắt Diệp Bất Phàm bình tĩnh.

Thanh Loan toàn thân yêu khí ngất trời, xoay tròn như một cơn bão, cưỡng ép xông ra từ phía bên trái khí hồng trần sáu thước.

“Thêm một vị Đại Thừa nữa tới đây!” Hồng Trần Tiên Quân thấy vậy sắc mặt xanh mét, phẫn nộ quát lớn.

Có Diệp Bất Phàm là Thiên Cơ Sư bát giai này, cộng thêm việc không ngừng trị thương cho Thanh Loan, dưới sự hỗ trợ kép, tất cả thần thông của bọn họ căn bản không thể tạo thành thương hại chí mạng.

Cho dù có chút sát thương, chớp mắt một cái đã bị Diệp Bất Phàm trị khỏi.

Ba đánh hai, hoàn toàn không đủ!

“Trường Thanh Vạn Cổ!” Vĩnh Hằng Tiên Quân thoát ly khỏi vòng chiến của bọn người Minh Vương, nhanh chóng đuổi tới, hai tay bấm quyết, mãnh liệt hư ấn về phía Diệp Bất Phàm.

Tức thì, mặt tuyết trong phạm vi mấy chục vạn dặm nổ tung, một đạo hư huyễn vạn cổ trường thanh cự mộc mọc lên từ dưới đất, mộc chi bản nguyên tồi hủy vạn vật, đâm mạnh về phía yêu thể của Thanh Loan Tiên Quân.

“Diệp Bất Phàm!

Bốn vị Đại Thừa liên thủ, ta không tin ngươi có thể giúp nàng né được mọi đạo thần thông!” “Tiên Pháp: Tiên Đồng!” Tuyết Nhân Tiên Quân bấm quyết, phía sau Tuyết Quốc bao phủ thân hình, đôi mắt bắn ra một đạo huyết sắc tiên quang, với tốc độ vượt qua ánh sáng lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm trên lưng Thanh Loan.

“Tiên Pháp: Tiên Quang Ngũ Chỉ!” Hồng Trần Tiên Quân bộc phát bản nguyên, khuấy đảo thiên địa thương khung, mãnh liệt chỉ về phía Diệp Bất Phàm.

Ngay lập tức, thiên mạc vô tận bị xé rách, một đạo tiên quang chói mắt từ giới ngoại bắn tới, hóa thành năm ngón tay khổng lồ, hung

hăng trấn áp xuống Thanh Loan.

Giống như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ, mặc cho hầu tử có đào tẩu thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Cùng là tiên pháp, nhưng Tiên Quang Ngũ Chỉ của Hồng Trần Tiên Quân mạnh hơn Tiên Đồng của Tuyết Nhân Tiên Quân rất nhiều.

Lão là một Đại Thừa viên mãn hàng thật giá thật, đang ở trạng thái toàn thịnh.

Chương 681

"Tiên Chú: Độc Oán!" Lâu Lan Quốc chủ cũng ra tay, hai ngón tay kẹp lấy một tấm ngân phù, phù quang đại thịnh, một tiếng hài nhi khóc thét nổ vang, tiếng khóc đâm vào màng nhĩ đau nhức, thần hồn chấn động.

Loại chú pháp này chuyên môn khắc chế hồn phách yêu tộc, độc oán quấn thân, hồn phách sẽ ngày càng suy yếu.

"Một chọi bốn đánh không lại đâu, mau rút thêm một người ra đây!" Thanh Loan Tiên Quân toàn thân lông vũ dựng đứng như bàn chông, kinh hãi hét lớn về phía vòng chiến của Minh Vương, Long Chủ và Tiêu Dao Tiên Quân.

Thiên cơ thuật của Diệp Bất Phàm rất nghịch thiên, nhưng có nghịch thiên đến đâu cũng không thể giúp nàng né tránh cùng lúc nhiều tiên thuật như vậy được.

"Có thể khống chế lông của ngươi lại chút không, chân ta bị đâm thủng rồi này." Đứng trên lưng Thanh Loan, Diệp Bất Phàm phẩy phật như dẫm phải đinh, lòng bàn chân đau nhói, vội vàng nhấc chân lên, cởi giày ra xem, lòng bàn chân trái bị đâm ra một lỗ máu, máu chảy ròng ròng.

Phòng ngự của cậu rất mạnh, nhưng Thanh Loan Tiên Quân còn mạnh hơn, độ cứng của lông vũ nàng có thể so sánh với Huyền Thiên Linh Bảo đỉnh cấp bát giai.

"Xin lỗi." Thanh Loan Tiên Quân cạn lời, thu mềm lông vũ lại, tránh đâm thủng nốt cái chân kia của Diệp Bất Phàm.

"Không rút ra được." Ở phía bên kia, Long Chủ, Lão Chu Tước, Huyền Vũ Lão Tổ cùng bọn người Tiêu Dao, Trảm Long, Thủy Trạch

đang đánh nhau đến hôn thiên ám địa, sáu đánh bảy, hoàn toàn lâm vào thế giằng co.

Minh Vương muốn rảnh tay nhưng Tiêu Dao và Trảm Long hoàn toàn không cho cơ hội.

Còn về phía Ngũ Tiên giáo chủ, Long Hoàng đang đơn thương độc mã đấu pháp với y, thân rồng khổng lồ bị lôi đình đánh cho máu thịt bê bết, thảm không nỡ nhìn, lấy đâu ra thời gian quan tâm đến bên Thanh Loan.

"Các ngươi muốn ta chết à!" Thanh Loan Tiên Quân nộ hống.

Một chọi bốn, nàng căn bản đánh không lại.

"Chết không nổi đâu." Diệp Bất Phàm không kịp trị liệu lỗ máu trên chân, hai tay bấm quyết, cơ thể xuất hiện sự chồng chéo.

Ba đạo tự nhiên phân thân bước ra từ cơ thể, đồng loạt thi triển Hỗn Độn Tiên Diễm, "uỳnh" một tiếng ngăn chặn huyết quang Tiên Đồng của Tuyết Nhân Tiên Quân.

Trong bốn người, Tuyết Nhân Tiên Quân trọng thương chưa khỏi, thực lực yếu nhất, ba đạo phân thân quần thảo cùng nhau không hề rơi vào thế hạ phong.

"Còn lại ba người." "Tiểu Nhân Quả Thuật: Đăng Sao!" Bản tôn Diệp Bất Phàm sải bước đi ra, chỉ tay vào tấm ngân phù tiên chú của Lâu Lan Quốc chủ.

Sợi dây nhân quả giữa hai người tỏa sáng rực rỡ, sau đó hóa thành những sợi xích vàng trói buộc Lâu Lan Quốc chủ, mười phần thực lực bị chém mất hai phần.

Môn ngụy tiên thuật này học được từ Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư, có hiệu quả làm suy yếu thực lực kẻ địch.

Năm đó đã giúp cậu giết chết Vạn Tượng Tiên Tôn.

Bây giờ thực lực tăng mạnh, uy lực của ngụy tiên thuật tự nhiên cũng theo đó mà tăng lên.

"Đây là..." Lâu Lan Quốc chủ nhíu mày, cảm giác trên người như bị đè nặng bởi một ngọn núi, thực lực bị suy giảm.

"Dù ta có bị áp chế thì vẫn là Đại Thừa hậu kỳ." Lâu Lan Quốc chủ cười lạnh, toàn lực thúc động tiên chú.

"Tru Tiên Thập Phương Trận!" Diệp Bất Phàm nhả ra một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm, cứ bốn thanh Chân Ma Kiếm hợp thành một đạo kiếm trận, tổng cộng hai mươi bảy tầng kiếm trận, miễn cưỡng ngăn cản được ngân phù tiên chú.

"Đinh Đầu Thất Tiễn: Đăng Sao!" Không đợi Lâu Lan Quốc chủ phản ứng, Diệp Bất Phàm nhanh chóng lấy ra một hình nhân thế mạng bằng rơm, đầu đội một ngọn đèn, chân đạp một ngọn đèn.

Cậu đưa tay chộp vào hư không, một tia khí huyết của Lâu Lan Quốc chủ hội tụ trên hình nhân rơm, hình thành bốn chữ "Lâu Lan Quốc Chủ".

Sau đó cậu phun ra một ngụm tinh huyết, hóa thành mũi tên máu đâm mạnh vào mi tâm hình nhân rơm.

Trong nháy mắt, một mũi tên máu to bằng bắp đùi hình thành, dưới sự gia trì của Đăng Sao lại càng mạnh thêm, "vút" một tiếng bắn về phía Lâu Lan Quốc chủ.

Môn thần thông này được Diệp Bất Phàm uẩn dưỡng gần mười năm, uy lực đã có thể đe dọa Đại Thừa trung kỳ, cộng thêm Đăng Sao, ngay cả Lâu Lan Quốc chủ cũng cảm thấy bị đe dọa cực lớn.

Quan trọng là Đinh Đầu Thất Tiễn này phớt lờ mọi phòng ngự.

“Bành!” Lâu Lan Quốc chủ thi triển đại thần thông để chống đỡ, tuy nhiên Đinh Đầu Thất Tiễn trực tiếp xuyên qua thần thông của lão.

Sau một tiếng hừ lạnh, mi tâm bị xuyên thủng, lão bị Đinh Đầu Thất Tiễn đóng đinh vào hư không.

“Tốt, tốt lắm, khu khu Hợp Thể mà lại có thể làm ta bị thương sao?” Lâu Lan Quốc chủ bạo nộ, cưỡng ép nhổ mũi tên ra, bản nguyên phù động chấn nát mũi tên.

Tuy nhiên khí tức rõ ràng đã héo rũ đi không ít.

Đường đường là Đại Thừa hậu kỳ lại bị một tiểu bối làm bị thương, chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo!

“Đây là thủ đoạn mạnh nhất của ngươi rồi chứ gì?!” Lâu Lan Quốc chủ tế khởi Chú Sát Chùy, ánh mắt lộ ra sát ý ngập trời.

“Ngươi đúng là nghịch thiên thật, xem ra nếu không tiến vào Đại Thừa thì Đinh Đầu Thất Tiễn này không giết nổi Đại Thừa hậu kỳ rồi.” Diệp Bất Phàm kinh thán, càng thêm khát vọng đối với cảnh giới Đại Thừa.

“Bỏ đi, vẫn là tiễn ngươi đi vậy.

Đại Đạo Luân Hồi Kinh: Đăng Sao!” Diệp Bất Phàm hai tay bấm quyết, một vòng xoáy màu xám khổng lồ như cái miệng lớn, một hớp nuốt chửng lấy Lâu Lan Quốc chủ.

Lão sắc mặt kinh biến, nhanh chóng muốn thoát ra.

Nhưng “Định Tự Quyết” của Diệp Bất Phàm lại khiến cơ thể lão khựng lại trong thoáng chốc, cơ thể bị vòng xoáy màu xám hoàn toàn nuốt chửng, biến mất không dấu vết, chỉ còn lại tiếng gào thét phẫn nộ của Lâu Lan Quốc chủ vang vọng.

“Đại Đạo Luân Hồi Kinh?

Diệp Bất Phàm, ta đ* m* tổ tông nhà ngươi!” Loại bản nguyên pháp này vốn là thần thông thành danh của phụ thân Chân Ma Tiên Quân, đặc tính lớn nhất chính là phóng trục.

Một khi bị kéo vào trong đó, mười ngày nửa tháng đừng hòng ra được, mà cho dù có ra được thì cũng là xuất hiện ở bất kỳ ngóc ngách nào của tu tiên giới, không thể xuất hiện tại nội cảnh địa Thiên Sát.

Nếu lúc này động phủ Thiên Sát mở ra, lão sẽ chẳng xơ múi được gì!

“Vẫn là bản nguyên pháp mà phân thân áo xám đưa cho dễ dùng.” Diệp Bất Phàm tán thán, nhìn về phía Hồng Trần Tiên Quân và Vĩnh Hằng Tiên Quân.

Không còn Tuyết Nhân và Lâu Lan Quốc chủ, Thanh Loan miễn cưỡng có thể đối phó với sự liên thủ của hai người.

“Chỉ mới vài năm, sao hắn có thể mạnh đến mức này?!” Hồng Trần Tiên Quân nhìn thấy chiến huống phía Diệp Bất Phàm, sắc mặt sậu biến, khó có thể tin nổi.

Tuyết Nhân Tiên Quân dù có trọng thương thì chiến lực cũng không phải Đại Thừa sơ kỳ bình thường có thể so sánh.

Sương Hàn Chi Chủ mà Diệp Bất Phàm giết trước đó càng không thể sánh bằng.

Vậy mà giờ đây lại bị ba đạo phân thân của Diệp Bất Phàm vây sát, áp chế.

Lâu Lan Quốc chủ Đại Thừa hậu kỳ thậm chí còn bị trực tiếp phóng trục đi mất, trời mới biết bị ném đi đâu rồi.

“Hắn hiện tại, bài tẩy tung ra hết, e là có thể vật cổ tay với Đại

Thừa trung kỳ rồi.” Tiêu Dao Tiên Quân đang đấu pháp với Minh Vương, nhìn về phía này cũng kinh ngạc không thôi, cảm giác bị đe dọa trong lòng ngày càng mạnh.

Trong số nhiều Đại Thừa như vậy, lão là người tiếp xúc với Diệp Bất Phàm nhiều nhất, đối với thần thông của cậu cũng hiểu rõ nhất.

Nếu như loại thần thông như “Đinh Đầu Thất Tiễn” có thể thi triển nhiều lần, thậm chí có thể giết chết Đại Thừa trung kỳ.

Từ lúc đột phá Luyện Hư đến giờ mới chỉ ngắn ngủi vài chục năm mà đã trưởng thành đến mức này.

“Tốc độ trưởng thành của hắn quá nhanh!

Tiêu Dao Tiên Quân, mau giết hắn đi!” Ngũ Tiên giáo chủ sắc mặt xanh mét, lần đầu tiên nảy sinh lòng kỵ đạm.

Trước đây y chưa từng đặt Diệp Bất Phàm vào mắt.

Đợi đối phương vào được Đại Thừa thì y sớm đã thành tiên rồi.

Nhưng bây giờ, y lo lắng mình còn chưa thành tiên thì Diệp Bất Phàm đã Đại Thừa viên mãn rồi.

Đến lúc đó, dù y tự nhận vô địch nhưng nắm chắc đánh giết Diệp Bất Phàm cũng không lớn.

“Vút ——!” Tiêu Dao Tiên Quân còn chưa kịp thoát khỏi vòng chiến, Chân Ma Tiên Quân thủy chung không nói lời nào bỗng cưỡng ép đỡ lấy một luồng thái dương chi quang của Kim Ô Tiên Quân, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Ánh mắt lão hung lệ, cưỡng ép đè nén thương thế nhanh chóng thoát ly vòng chiến, lao về phía Diệp Bất Phàm.

“Hôm nay, giết ngươi!” “Chân Ma Tử Diễm.” Chân Ma Tiên Quân nhả ra một đoàn ma hỏa màu tím, không gian xung quanh ngay lập tức

bị thiêu rụi đến sụp đổ, vặn vẹo, ngay cả pháp tắc của nội cảnh địa Thiên Sát cũng theo đó băng hội.

Lòng bàn tay lão mãnh liệt rung lên, một đạo kiếm hoàn bắn ra, cuốn lấy ma hỏa màu tím nhanh như chớp bắn về phía Diệp Bất Phàm.

Tốc độ đó quá gấp, quá nhanh, nhanh đến mức Diệp Bất Phàm ngay cả thi pháp cũng không kịp, "Bành!" nhục thân Diệp Bất Phàm bị một kiếm xuyên thủng, toàn thân ma hỏa màu tím bùng cháy dữ dội.

Ngọn ma hỏa này mang theo nhiệt độ cực hạn, sáu thanh Chân Ma Kiếm hộ thân của Diệp Bất Phàm đều bị thiêu thành hư vô, nhục thân, nguyên thần, thần hồn cũng theo đó mà bị phần hóa.

"Hỗn Độn Tiên Diễm!" Diệp Bất Phàm gào thét, trong lòng bàn tay tàn hồn hiện ra một tia kỳ hỏa.

"Lúc trước ở Nam Hồng Vực để ngươi phục sinh nhiều lần, lần này còn muốn phục sinh?

Có thể sao?!" Chân Ma Tiên Quân cười lạnh, mãnh liệt ném ra một hạt giống màu đen.

Hạt giống như mũi tên nhọn đâm mạnh vào tàn hồn của Diệp Bất Phàm, bộc phát tử vong pháp tắc mãnh liệt, mẫn diệt mọi sinh cơ.

Phàm là phục sinh, đa số đều liên quan mật thiết đến sinh mệnh pháp tắc.

Hoặc là từ cái chết chuyển sinh, hoặc là chết thế.

Mà tịch diệt pháp tắc, tử vong pháp tắc tuy không khắc chế được chết thế, nhưng lại có thể khắc chế từ cái chết chuyển sinh.

Sự phục sinh của Diệp Bất Phàm chính là thuộc về loại từ cái chết chuyển sinh.

Kể từ lần Diệp Bất Phàm liên tục phục sinh đào thoát ở Nam Hồng Vực, lão đã rút kinh nghiệm sâu sắc, luyện chế ra Tử Vong Huyết Chủng.

"Cái này sao có thể?!" Sự phục sinh của Diệp Bất Phàm bị gián đoạn, cậu kinh khủng gào lớn, liều mạng phản kháng sự thiêu đốt của ma hỏa.

Tuy nhiên mọi thứ đều vô dụng.

Chương 682

“Ta không cam tâm!

Ta còn có tương lai xán lạn, sao có thể chết ở đây!” Diệp Bất Phàm phát ra tiếng gào thét không cam lòng, tia hồn phách cuối cùng cũng bị thiêu rụi sạch sành sanh, ngay cả tro bụi cũng chẳng còn lại.

Diệp Bất Phàm, chết.

“Chết... chết rồi?” Toàn bộ chiến trường bỗng nhiên tĩnh lặng, từng ánh mắt trân trân nhìn chằm chằm vào nơi Diệp Bất Phàm bỏ mạng.

Minh Vương run rẩy toàn thân, không muốn tin vào sự thật.

Long Hoàng thẫn thờ, Kim Ô Tiên Quân trợn trừng mắt.

Ngay cả Tiêu Dao Tiên Quân cũng có chút hoảng hốt.

Từ khi cánh cửa tiên giới mở ra, không biết bao nhiêu Đại Thừa muốn đoạt xá, muốn giết chết Diệp Bất Phàm, cuối cùng đều thất bại.

Bây giờ, đã thành công rồi.

Cái chết của Diệp Bất Phàm nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng lại vô cùng hợp tình hợp lý.

Để phóng trục Lâu Lan Quốc chủ, Diệp Bất Phàm đã tung ra hết bài tẩy.

Chưa kể, bản thân thực lực Chân Ma Tiên Quân đã nằm trong nhóm đứng đầu trong các Đại Thừa, Chân Ma Tử Diễm có thể thiêu rụi pháp tắc và thần thông, khiến nhiều Đại Thừa viên mãn đều phải kiêng kị.

Hoàn toàn không phải hạng người như Lâu Lan Quốc chủ có thể

so sánh.

“Thực sự là đã chết rồi.” Trảm Long Tiên Quân ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía chiến trường của Tuyết Nhân Tiên Quân.

Theo cái chết của Diệp Bất Phàm, ba đạo phân thân kia cũng đã dần dần tan biến.

“Tốt, tốt lắm!

Hắn đáng lẽ phải chết từ lâu rồi!” Tuyết Nhân Tiên Quân bị áp chế nửa ngày, uất ức tột cùng, nhìn thấy cảnh này không nhịn được cười lớn, vô cùng sảng khoái.

Ngay khoảnh khắc Tuyết Nhân Tiên Quân nới lỏng cảnh giác, dị biến lại xảy ra.

Hơn một trăm thanh Chân Ma Kiếm vốn rải rác dưới mặt đất đột nhiên bùng nổ kiếm quang ngập trời, hợp thành một thanh hắc sắc cự kiếm vạn trượng, bộc phát kiếm đạo pháp tắc mạnh mẽ đến cực hạn, mãnh liệt chém về phía Tuyết Nhân Tiên Quân.

“Sinh Tử Kiếm Đạo!” Một đạo thân ảnh đĩnh bạt hiện ra từ hư không, mái tóc trắng tung bay, một tay bấm quyết, miệng niệm chú ngữ.

Chú ngữ vừa dứt, hắc sắc cự kiếm vạn trượng hiện ra hai luồng sáng đen trắng, sinh tử pháp tắc khủng bố che kín cả bầu trời.

Không đợi Tuyết Nhân Tiên Quân kịp phản ứng, Diệp Bất Phàm chỉ tay: “Định Tự Quyết!” Cơ thể Tuyết Nhân Tiên Quân đột ngột khựng lại.

“Sát Hồn Kỳ Cục!” Diệp Bất Phàm miệng không ngừng nghỉ, pháp quyết biến hóa, một luồng thần thức vô hạn tiếp cận Đại Thừa như đại dương mênh mông phun trào ra, chia thành hai đạo trái phải, hóa thành hai đạo thân ảnh vĩ ngạn.

Phảng phất như hai vị kỳ thủ, mỗi người cầm một quân cờ đen trắng, quân cờ như tiên sơn, "uỳnh uỳnh" ấn xuống Tuyết Nhân Tiên Quân.

Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm như vực thẳm, phủ thị Tuyết Nhân Tiên Quân, mạc nhiên nói: "Lão già, ta đã muốn giết ngươi từ lâu rồi." Từ đầu đến cuối, mục tiêu của Diệp Bất Phàm luôn là Tuyết Nhân Tiên Quân.

Kết quả chiêm bặc Lục Hào cho thấy, cơ duyên Đại Thừa của cậu ứng nghiệm trên chính người này!

"Chuyện này sao có thể?!

Hắn làm sao mà phục sinh được?!" Chân Ma Tiên Quân kinh hãi, khó có thể tin nổi.

Lão đã tự tay ra chân, đã ngăn chặn sự phục sinh của Diệp Bất Phàm, càng khẳng định người chết vừa rồi chính là bản tôn của đối phương.

Vậy mà bây giờ lại phục sinh một cách quỷ dị!

Cảnh tượng này cũng khiến những người khác trợn tròn mắt, như thể nhìn thấy ma.

Cộng thêm việc Diệp Bất Phàm ra tay quá đột ngột, quá nhanh, bọn người Tiêu Dao Tiên Quân muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

"A!!!" Một tiếng thảm thiết như sét đánh ngang tai vang lên, ngay khoảnh khắc Tuyết Nhân Tiên Quân thoát khỏi 'Định Tự Quyết', cơn đau thấu xương ập đến, hắc kiếm khổng lồ chém lão làm hai nửa, kiếm đạo pháp tắc mạnh mẽ từng tấc từng tấc xé nát nhục thân và nguyên thần của lão.

Sinh tử pháp tắc đáng sợ hoành hành, thọ mệnh vốn chẳng còn bao nhiêu của lão nhanh chóng sụt giảm, lão ngày càng già nua.

Diệp Bất Phàm nhân cơ hội này điều khiển một tia kiếm khí đoạt lấy túi càn khôn của đối phương.

"Diệp Bất Phàm!" Tuyết Nhân Tiên Quân đau đớn gào thét, ngay khoảnh khắc nguyên thần hoàn toàn bị phá diệt, lão dùng hai tay cắm mạnh vào hư không, xé ra một vết nứt lớn.

Xung quanh thời gian, không gian, ngũ hành pháp tắc đại băng hội, trường lực hỗn loạn.

Tiên thuật: Tê Thiên.

Năm đó bị bốn vị Tiên Quân gồm Long Hoàng, Toan Nghê vây sát, lão cũng dựa vào môn thần thông này mà đào tẩu thành công.

"Vút!" Nguyên thần Tuyết Nhân Tiên Quân hoàn toàn phá diệt, hồn phách chui tọt vào vết nứt lớn.

Tuy nhiên, sau một đạo kiếm quang còn có hai quân cờ đen trắng, "uỳnh uỳnh" giống như hai ngọn núi lớn ép cho thần hồn lão nổ tung, tàn hồn tứ tán bị từng cái một ma diệt.

Kéo theo đó là bản nguyên pháp tắc cũng theo đó băng hội.

Bản nguyên là đạo quả của Đại Thừa, một khi mất đi, chắc chắn sẽ rơi lại về Hợp Thể cảnh.

Ngay lúc này, Tuyết Nhân Tiên Quân thực sự sợ hãi.

Ở Đông Hải, lão giao chiến với bốn người Long Hoàng cũng chẳng hề lo lắng về vấn đề an toàn của mình, khi đó lão đang ở thời kỳ đỉnh cao, trên người có tiên khí, liều mạng hoàn toàn có thể dùng tiên khí đào thoát.

Nhưng chuyến đi nội cảnh địa này, tất cả Đại Thừa căn bản không thể mang theo tiên khí, sẽ bị nội cảnh địa bài xích, áp chế.

Giống như vật thể lạ xâm nhập vào cơ thể con người, cơ thể sẽ

sinh ra phản ứng bài trừ.

Nếu không Diêm La Tiên Quân của Địa Phủ đã chẳng đến mức bị giết.

"Diệp đạo hữu, hãy nương tay!" Tuyết Nhân Tiên Quân kinh hãi hét lớn, lần đầu tiên chịu khuất phục, một đạo tàn hồn thoát ra từ dưới quân cờ đen trắng, hoàn toàn chìm vào vết nứt lớn.

"Thời Không Tế Mệnh Độn!" Diệp Bất Phàm sừng sững giữa thiên địa, mái tóc trắng tung bay theo gió, vẻ mặt lãnh tuấn.

Cậu bước xuyên thời không, tay cầm Hậu Nghệ Cung sải bước tiến về phía vết nứt lớn, giống như một vị thần minh, dây cung được kéo căng như trăng rằm, bộc phát ánh sáng rực rỡ.

"Huyễn Kiếp Đồng." "Mở!" Đồng thời, mi tâm cậu xé rách, một đạo thụ nhãn màu vàng mở ra, tầm nhìn được kéo dài vô hạn, ngay lập tức khóa chặt tàn hồn của Tuyết Nhân Tiên Quân đang đào tẩu trong vết nứt hư không.

"Vút!" Một mũi tên Sơn Hà to lớn bộc phát kim mang hãi hùng, với tốc độ vượt qua ánh sáng bắn vào trong vết nứt lớn, "uỳnh" một tiếng xuyên qua trường hà thời không, bắn nổ đạo tàn hồn kia.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, từ đầu đến cuối thời gian chưa tới nửa nhịp thở.

"Tuyết Nhân Tiên Quân chết rồi?!" Khoảnh khắc này, tất cả Đại Thừa Tiên Quân tại đây đều chấn động, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Sương Hàn Chi Chủ bị giết bọn họ không bận tâm, kẻ đó lúc sinh thời là Đại Thừa, sau khi hóa thành cấm kỵ thì có sự khác biệt rất lớn với Đại Thừa còn sống.

Bản nguyên bị ô nhiễm, thần trí không tỉnh táo, năng lực đấu pháp cũng theo đó đi xuống.

Tuyết Nhân Tiên Quân thì khác hẳn với cấm kỵ, dù có trọng thương đến đâu cũng không phải hạng cấm kỵ như Sương Hàn Chi Chủ có thể so bì.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang đột nhiên thoát ra từ hư không, bắn về phía Vĩnh Hằng Tiên Quân.

Lão sắc mặt âm trầm, một tay chộp lấy đạo bạch quang đó.

Bạch quang tan đi, lộ ra tàn hồn suy yếu của Tuyết Nhân Tiên Quân.

Vị trí của Tuyết Tiên Tông vào thời kỳ Tiên Thổ nằm giữa Bắc Vực và Nam Hồng Vực, hai vị Đại Thừa này có qua lại với nhau cũng không có gì lạ.

"Đúng là khó giết thật." Huyễn Kiếp Đồng nơi mi tâm Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào đạo bạch quang, ánh mắt càng thêm băng lạnh.

Tàn hồn vừa rồi bị một mũi tên bắn hạ là thật, mà đạo tàn hồn này cũng là thật.

Ngay từ đầu lão đã chia thành hai đạo tàn hồn.

Những vị Đại Thừa có thể sống đến bây giờ đều đã thành tinh cả rồi, chiêu 'minh tu sạn đạo, ám độ trần thương' này dùng vô cùng thuần thục, thậm chí lừa được cả 《Huyễn Kiếp Đồng》 của cậu.

"Sau này ta sẽ không đối địch với Diệp đạo hữu nữa!" Tàn hồn Tuyết Nhân Tiên Quân vẻ mặt dữ tợn, định thần lại một hồi lâu, trông lão như già thêm mấy ngàn tuổi, giọng khàn đặc nói.

Bản nguyên của lão đã băng hội, rơi xuống Hợp Thể cảnh, đời này không bao giờ có thể khôi phục lại Đại Thừa viên mãn được nữa.

Việc tái tạo nguyên thần, nhục thân, khôi phục tu vi Đại Thừa sơ

kỳ cũng cực kỳ khó khăn.

Quan trọng là thọ mệnh bị cắt giảm, chẳng còn sống được mấy năm nữa!

"Còn muốn có sau này sao?" Khóe miệng Diệp Bất Phàm nhếch lên đầy trào phúng.

"Trước mặt ta, ngươi còn muốn giết lão không thành?

Chiêu phục sinh đó ngươi không dùng được lần thứ hai đâu." Vĩnh Hằng Tiên Quân lãnh mạc nói.

Nếu không phải Diệp Bất Phàm đột nhiên phục sinh khiến Tuyết Nhân Tiên Quân không kịp trở tay, thì lão cũng không đến nỗi rơi vào kết cục như thế này.

"Bỏ đi." Diệp Bất Phàm thu hồi ánh mắt, tung tẩy túi càn khôn trong tay, chẳng buồn nhìn tàn hồn của Tuyết Nhân Tiên Quân thêm nữa.

Trước mắt một đám Đại Thừa viên mãn, đúng là cậu không thể diệt được tàn hồn của Tuyết Nhân Tiên Quân.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất là túi càn khôn của đối phương đã về tay!

Chương 683

Thần thức quét vào bên trong một lượt, vẻ mặt cậu lộ ra sự kinh ngạc.

"Đúng là đại gia nha!" Tiên ngọc trong túi càn khôn nhiều kinh khủng, ít nhất cũng phải một ức, đủ loại công pháp điển tịch chất thành núi nhỏ, còn có ba trăm cây tiên dược, đủ loại nguyên liệu luyện khí, trận pháp, bí bảo...

Đột nhiên, Diệp Bất Phàm lấy ra một cái lọ từ trong đống đan dược, mở ra ngửi ngửi.

Đây hách nhiên là Đại Thừa Đan!

Lại còn là loại tinh phẩm!

Hiển nhiên là chuẩn bị cho hạt giống Đại Thừa thế hệ sau của Tuyết Tiên Tông.

Chỉ riêng viên đan dược này thôi đã đủ đổi được cả một tông môn, giá trị quá cao, ném ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cả tu tiên giới dậy sóng.

Diệp Bất Phàm nhìn giao diện hệ thống nhưng lại rất không hài lòng. 【Đại Thừa Đan - Tinh phẩm: Dược hiệu chín thành, có thể giúp Hợp Thể viên mãn ngưng tụ bản nguyên, đột phá Đại Thừa, xác suất ba thành.】 Đại Thừa rất khó tấn thăng, xác suất ba thành đã được coi là cao rồi, cộng thêm các bảo vật hỗ trợ khác thường có thể đạt tới bốn thành.

Đó là xác suất thành công lý tưởng nhất.

Đại bộ phận tu sĩ cả đời cũng không tìm nổi một loại trong số đó, chứ đừng nói là gom đủ hết.

“Phẩm chất sao lại cao thế này?” Diệp Bất Phàm nhíu mày, không có lấy một chút tác dụng phụ nào, cậu lấy nó làm gì?

Nhưng cũng may, cậu tìm thấy chủ dược quan trọng nhất của 《Đại Thừa Đan》 trong đống tiên dược —— Hỗn Độn Tinh.

Một viên đá xám xịt, bên trong uẩn hàm bản nguyên thuần túy, không lẫn bất kỳ thuộc tính nào.

Cộng thêm “Bản Nguyên Hoa” trong tay Kim Ô Tiên Quân, toàn bộ dược liệu của Đại Thừa Đan đã được gom đủ.

“Vẫn là phải tự mình luyện chế, như vậy mới đủ độc.” Diệp Bất Phàm tương đối hài lòng, không có thời gian kiểm kê chiến lợi phẩm, cậu nhét túi càn khôn vào lòng.

Để tấn thăng Đại Thừa còn thiếu phần hậu tục của 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 và 《Thiên Sát Chân Ma Công》.

Chỉ có cách đi tới động phủ Thiên Sát thôi.

“Vút vút vút!” Lúc này, các Đại Thừa Tiên Quân như Kim Ô, Thanh Loan, Minh Vương rút khỏi chiến trường, Long Hoàng cũng thoát khỏi sự quấn thân của Ngũ Tiên giáo chủ, đi tới bên cạnh Diệp Bất Phàm.

“Diệp tiểu hữu, mau mau trị liệu cho ta.” Long Hoàng thúc giục, một nửa thân rồng của lão đã biến mất, máu chảy như sông, khí tức ngày càng suy sụp.

Sau khi phản tổ, đây là lần đầu tiên lão bị thương nặng đến vậy.

Dưới sự gia trì hương hỏa của vô số tín đồ, chiến đấu lực của Ngũ Tiên giáo chủ thực sự quá nghịch thiên. "Chư vị tiền bối, còn muốn đánh nữa không?" Diệp Bất Phàm thu lại thế đứng trên thân thể Long Hoàng, thi triển hai đại thuật Bổ Thần và Bổ Thân, nhìn về phía Tiêu Dao, Chân Ma Tiên Quân cùng những người khác.

Đánh phế Tuyết Nhân Tiên Quân, đoạt được túi Càn Khôn của đối phương đã là giới hạn rồi.

Đánh tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đám Tiêu Dao này đều là Đại Thừa viên mãn, căn bản không giết nổi, thực lực của họ so với một Tuyết Nhân Tiên Quân đang trọng thương không chỉ chênh lệch một bậc.

Đám người Tiêu Dao Tiên Quân nhất thời trầm mặc.

Họ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, sắc mặt thay đổi thất thường.

Trước đó, tuy sát tâm của họ đối với hắn rất mạnh, nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, họ vẫn coi cơ duyên trong Thiên Sát Nội Cảnh Địa là trọng yếu hơn, dự định giải quyết xong động phủ của Thiên Sát Chân Tiên mới tính sổ với hắn.

Tuy nhiên lần này, chiến lực của Diệp Bất Phàm đã triệt để làm họ kinh hãi, một Hợp Thể viên mãn mà còn mạnh hơn cả Đại Thừa sơ kỳ.

Nếu không phải Vĩnh Hằng Tiên Quân kịp thời ra tay, e rằng Tuyết Nhân Tiên Quân đã bị đánh chết tươi rồi.

Sự uy hiếp của Diệp Bất Phàm ngày càng lớn, sát tâm của họ cũng theo đó mà nặng nề hơn, sức nặng đã vượt qua cả động phủ Thiên Sát Chân Tiên. "Ngươi không chết, ta thật sự không yên lòng chút nào." Ngũ Tiên giáo chủ âm trầm nói.

Vô địch như lão mà cũng cảm nhận được sự đe dọa.

Còn về việc Diệp Bất Phàm có phải là quân cờ của vị đại năng nào đó hay không, lúc này lão đã chẳng còn tâm trí đâu mà quản nữa! "Lão già, ngươi chắc chắn có thể giết được ta sao?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Sự phục sinh của ta, ngươi không ngăn cản được đâu."

Hắn liếc mắt nhìn về phía hư không không một bóng người đằng xa, cười lạnh nói: "Hay là, ngươi muốn dựa dẫm vào vị Bát giai Thiên Cơ sư kia để đấu pháp thiên cơ với ta?" Lời vừa dứt, hiện trường im lặng trong chốc lát, rồi một lão giả mặc hắc bào, toàn thân mọc đầy lông đen, cơ thể thối rữa từ từ hiện thân từ vùng hư không đó.

Đây là vị Đại Thừa thứ mười hai!

Người này chính là điều cấm kỵ của Tây Vực, vị Thiên Cơ sư lừng danh — Hắc Cống.

Cũng chính lão đã giúp Ngũ Tiên giáo chủ bày mưu tính kế Yêu tộc và Minh Vương, tạo ra cục diện trước đó. "Chúng ta đều vì bí mật Chân Tiên mà đến, không cần thiết phải đánh sống đánh chết ở đây.

Diệp tiểu hữu, cũng đừng cùng lão phu so bì thiên cơ thuật nữa." Hắc Cống Thiên Cơ sư cười gượng, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi đối với Diệp Bất Phàm.

Độ khủng bố của Diệp lão ma đã vượt xa tưởng tượng.

Đánh không lại, mà so về tạo nghệ thiên cơ lão cũng thua kém.

Đối phương căn bản chẳng sợ thiên cơ phản phệ.

Nói xong, lão ra hiệu cho bọn người Tiêu Dao Tiên Quân.

Có đám Yêu tộc Long Hoàng hộ vệ, họ căn bản không thể giết được Diệp Bất Phàm. "Hay là chúng ta làm một giao dịch thì thế nào?" Diệp Bất Phàm đổi giọng, cười nói: "Ta dùng một viên Đại Thừa đan để đổi lấy 'Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp', ta tin chắc trong tay chư vị có loại bí thuật đã thất truyền này." Theo kết quả chiêm bặc, cơ duyên đột phá Đại Thừa của hắn nằm ở Thiên Sát Nội Cảnh Địa, Đại Thừa pháp hoặc là ở trong động phủ Thiên Sát Chân Tiên, hoặc là nằm trên người đám người này.

Dùng loại bí thuật gân gà này để đổi lấy Đại Thừa đan, bất kỳ ai

cũng sẽ đồng ý, chỉ có lời chứ không lỗ.

Nghe vậy, tàn hồn của Tuyết Nhân Tiên Quân xanh mặt vì tức giận, ngay trước mặt lão mà lại dùng Đại Thừa đan của lão để giao dịch, đúng là không coi lão ra gì.

Tiêu Dao Tiên Quân cùng những người khác không nói một lời, ánh mắt lạnh nhạt, căn bản không có ý định giao dịch. 'Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp' đưa cho ai cũng được, nhưng duy nhất không thể đưa cho Diệp Bất Phàm!

Lúc này, tu vi của Diệp Bất Phàm vẫn là Hợp Thể, nhưng địa vị đã tăng vọt, đã có tư cách thành lập Tiên môn. "Các ngươi chẳng phải vẫn luôn tìm kiếm động phủ Thiên Sát sao?

Ta có thể tìm thấy." "Đại Thừa đan, cộng thêm điều kiện này, thấy sao?" Diệp Bất Phàm tăng thêm tiền cược.

Hồng Trần Tiên Quân nghe vậy liền lộ vẻ dao động, nhìn sang Vĩnh Hằng Tiên Quân và những người khác, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng. "Đổi điều kiện khác đi, dù có 'Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp' cũng không thể đưa cho ngươi được." Tiêu Dao Tiên Quân bình tĩnh nói. "Tiêu Dao tiền bối, Âm Dương Tiên Quân đã đoạt được Tiên đan, nếu để lão có được bí mật Chân Tiên rồi thăng tiến thành công, ta sẽ chết, và các ngươi cũng sẽ chết theo." Giọng Diệp Bất Phàm trở nên lạnh lẽo, mang theo vẻ châm chọc: "Gã đó chắc chắn sẽ không cho phép Tu Tiên giới xuất hiện vị Chân Tiên thứ hai đâu." Bất luận kẻ nào thăng tiến Chân Tiên, các Tiên môn khác đều sẽ gặp họa.

Tiêu Dao, Hồng Trần và những người khác lại trầm mặc, cuối cùng vẫn từ chối giao dịch.

Họ vẫn còn một con đường cuối cùng: Ngụy Tiên quyết!

Diệp Bất Phàm thấy vậy, nghi ngờ đám lão già này đang giả vờ

giả vịt, căn bản là không có 'Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp'. "Thôi được rồi, chư vị có truyền thừa trận pháp, thiên cơ hay luyện đan bậc Bát giai, Cửu giai không?" Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Đại Thừa đan là đan dược Bát giai, hắn không nắm chắc một trăm phần trăm sẽ luyện thành công.

Hơn nữa, hắn phải chuẩn bị cho quá trình tu hành sau khi thăng cấp Đại Thừa.

Những thứ liên quan hắn chẳng có gì cả, hiệu quả của 'Tiên Thiên Nhất Khí Đan' đã giảm mạnh, đến lúc đó chỉ có thể dùng yêu huyết để tăng tu vi, nhưng tốc độ chắc chắn không nhanh bằng thời kỳ Hợp Thể. "Cửu giai?

Sao ngươi không đi chết đi cho rồi." Trảm Long Tiên Quân đen mặt.

Loại vật phẩm hiếm có đó, dù có lật tung cả Tu Tiên giới lên cũng chẳng tìm thấy được mấy cái. "Không có Cửu giai, nhưng ta có trận đồ Bát giai." Hồng Trần Tiên Quân suy tính một chút rồi lấy ra hai miếng ngọc giản.

Hai loại này là lão đã tuyển chọn kỹ lưỡng, không gây ra chút đe dọa nào cho lão.

So với động phủ Thiên Sát, chúng chẳng đáng nhắc tới.

Động phủ giả đã có Tiên đan, động phủ thật chắc chắn sẽ có chí bảo quan trọng hơn cả Tiên đan! "Bản Tiên Quân ở đây có truyền thừa Bát giai, chỉ có điều là bản thiếu." Vĩnh Hằng Tiên Quân nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm: "Ngươi chắc chắn có thể tìm thấy động phủ Thiên Sát chứ?" "Ta tu luyện là Thiên Sát Chân Ma Công, có thể cảm ứng được nơi tọa hóa của Thiên Sát Chân Tiên." "Ý ngươi là, hắn đã chết ngay trong Nội Cảnh Địa của chính mình?" Tiêu Dao Tiên Quân

nắm bắt được trọng điểm, hơi thở dồn dập.

Đến cấp bậc Đại Thừa đều có thể lưu lại trong Nội Cảnh Địa của mình thời gian dài, chỉ là lão không hiểu tại sao một vị Chân Tiên lại chết trong chính Nội Cảnh Địa của mình. "Đại khái là không sai đâu." "Nói như vậy, trong động phủ thật có lẽ còn lưu lại Tiên thể của Thiên Sát Chân Tiên?" Hơi thở của Chân Ma Tiên Quân cũng trở nên nặng nề, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Chân Tiên, dù chỉ là một cái xác không hồn đối với họ cũng có diệu dụng vô cùng, có thể từ đó tìm ra bí mật Chân Tiên, không thì cũng có thể luyện chế thành Tiên khí!

Từ khi cửa Tiên giới mở rộng, Tu Tiên giới đã hội tụ đủ điều kiện để thăng cấp Chân Tiên.

Họ chỉ thiếu duy nhất một con đường đúng đắn.

Ngô Đồng Tiên Quân, Cấm Kỵ chi chủ, Đại Pháp sư Tây Vực...

Chương 684

nhiều vị Đại Thừa đã thất bại khi thăng cấp Chân Tiên, thực tế máu chảy thành sông đó khiến Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác phải do dự.

Cũng vì thế mà họ khơi mào chiến tranh ở Đông Hải, chỉ để vơ vét tất cả tài nguyên có thể dùng được, nhằm tăng tỷ lệ thăng cấp Chân Tiên thành công. "Ta có truyền thừa luyện đan ở đây, nhưng là bản khuyết." "Lão phu..." Đám Đại Thừa như Trảm Long Tiên Quân không còn do dự nữa, lần lượt lấy ra các điển tịch và dược liệu Bát giai.

Hiện tại không giết được Diệp Bất Phàm, nhưng khi đến động phủ Thiên Sát thì chưa biết chừng.

Hơn nữa, đây đều là những thứ họ đã chọn lọc, cho rằng không có ích lợi gì nhiều cho Diệp Bất Phàm.

Rất nhiều thứ đều là bản khuyết, bản đã bị cắt xén, họ quyết tâm không để thực lực của hắn tăng lên.

Diệp Bất Phàm nhận lấy xong thì mặt cũng đen lại, âm trầm nói: "Ta nói này, tâm tư của các ngươi có cần phải đen tối vậy không?

Dùng mấy cái truyền thừa Bát giai bỏ đi này để đổi lấy vị trí động phủ Thiên Sát, các ngươi lời to rồi còn gì." Những thứ này có ích với hắn, ví dụ như bản khuyết của truyền thừa luyện đan Bát giai, nhưng cần thời gian để tham ngộ và chỉnh lý. "Đồ vật Bát giai vốn đã hiếm thấy trên đời, có thể lấy ra được đã là tốt lắm rồi." Hồng Trần Tiên Quân không hề lay động. "Các ngươi chắc chắn sẽ thăng cấp Chân Tiên thất bại cho xem!" Diệp Bất Phàm thầm mắng, sau khi thu hết đồ đạc mới nói: "Trong vòng một năm, ta sẽ tìm thấy vị trí động phủ."

"Ta sẽ nhìn xem ngươi tìm thế nào." Vĩnh Hằng Tiên Quân không yên tâm về Diệp Bất Phàm.

Đã bốn năm trôi qua, hiện tại đã có thể rời khỏi Thiên Sát Nội Cảnh Địa để trở về Đông Hải.

Vạn nhất gã này bỏ trốn thì họ biết tìm ở đâu? "Được thôi." Diệp Bất Phàm nhún vai, dù sao cũng có Yêu tộc và Địa phủ làm bảo kê.

Sau khi hai bên thỏa thuận xong, Diệp Bất Phàm bắt đầu nhàn rỗi dạo quanh Nội Cảnh Địa, đằng sau là một đám Tiên Quân Đại Thừa đi theo.

Trên đường, Diệp Bất Phàm đòi Kim Ô Tiên Quân một đóa "Bản Nguyên Hoa". "Đã có thể xác định vị trí động phủ Thiên Sát Chân Tiên, tại sao còn nói cho họ biết?" Kim Ô Tiên Quân ném một hộp gỗ cho Diệp Bất Phàm, nhíu mày truyền âm. "Thiên Sát Chân Tiên vẫn chưa chết, để đề phòng vạn nhất, cứ để bọn họ đi dò mìn trước đi." Diệp Bất Phàm nhận lấy Bản Nguyên Hoa, tảng đá lớn cuối cùng trong lòng cũng rơi xuống, tùy miệng đáp lại.

Quẻ chiêm bặc bốn năm trước vẫn còn trước mắt, mình bị giết, và địa điểm chính là tại động phủ của Thiên Sát Chân Tiên. "Vẫn... vẫn chưa chết?" Da mặt Kim Ô Tiên Quân giật giật, suýt chút nữa là quay đầu bỏ chạy. "Dù chưa chết thì chắc cũng chỉ còn thoi thóp thôi, hai mươi vị Đại Thừa Tiên Quân mà không đối phó nổi sao?" Thấm thoát một tháng đã trôi qua.

Diệp Bất Phàm lấy danh nghĩa tìm kiếm động phủ để đi loanh quanh trong Thiên Sát Nội Cảnh Địa, vừa tham ngộ truyền thừa luyện đan Bát giai, vừa tìm kiếm cơ duyên bảo vật có ích cho mình.

Tuy nói đã bị đám Đại Thừa này vơ vét gần hết, nhưng khó tránh khỏi vẫn còn thứ gì đó sót lại.

Quan trọng nhất là né tránh những thủ đoạn ngầm mà Thiên Sát Chân Tiên để lại, sẵn tiện tìm hiểu địa hình, lên kế hoạch trước con đường chạy trốn.

Không gì quan trọng hơn đường lui.

Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân và một đám Đại Thừa bám theo sau, trên mặt dần lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Ngũ Tiên giáo chủ đi cuối cùng, ánh mắt lóe lên, không biết đang tính toán điều gì.

Không biết từ lúc nào, Diệp Bất Phàm lại quay trở lại Tiên Duyên Tuyền.

Hắn nhìn thấy Thanh Tổ và Bạch Hổ lão tổ đang đứng bên cạnh suối.

Một người một yêu vẫn đang canh giữ nước suối Tiên Duyên, phát hiện có người tiếp cận liền quay đầu lại nhìn.

Thấy Diệp Bất Phàm và đám người đông đúc phía sau, sắc mặt cả hai đều cứng đờ.

Ngay lúc đó, một giọt nước Tiên Duyên Tuyền trào ra.

Kỳ hạn một tháng đã tới. "Ta muốn nước suối Tiên Duyên, thứ này sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tìm kiếm động phủ Thiên Sát Chân Tiên." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc nói.

Thanh Tổ, người đã canh giữ một tháng nay nghe vậy thì mặt bắt đầu xanh lè.

Lão nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, não bộ xoay chuyển hồi lâu mà vẫn không hiểu tại sao gã này vẫn còn sống nhăn răng.

Theo kịch bản thông thường, không phải gã nên bị đám người Tiêu Dao, Ngũ Tiên giáo chủ đánh chết tươi rồi sao?

Không chết thì thôi đi, sao đám người này lại tụ tập lại với nhau thế này? "Họ Diệp kia, ngươi có ý gì hả?" Thanh Tổ nhanh tay lẹ mắt chụp lấy giọt nước suối Tiên Duyên, ánh mắt rất không thiện cảm.

Lão đã vất vả canh giữ một tháng mới được một giọt, cực khổ như đi tù vậy, mà Diệp Bất Phàm chỉ khua môi múa mép một cái là muốn đoạt lấy sao? "Không đưa?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, nhìn về phía Tiêu Dao, Chân Ma và những người khác, xòe tay nói: "Thứ này cực kỳ quan trọng để tìm kiếm động phủ Thiên Sát, lão không đưa, e là phải mất hai ba năm nữa mới tìm thấy." Chân Ma Tiên Quân giật giật khóe mắt, căn bản không tin lời quỷ quái này, lão chỉ muốn bóp chết Diệp Bất Phàm ngay lập tức. "Thanh Tổ, chỉ là một giọt nước suối Tiên Duyên thôi, đưa cho hắn đi!" Tiêu Dao Tiên Quân đầy vẻ mất kiên nhẫn. "Mau đưa cho hắn!

Phiền chết đi được!" Trên trán Trảm Long Tiên Quân viết đầy chữ không vui, bị coi là bảo kê mà phải đi ngang ngược thế này, vấn đề là họ biết rõ nhưng cũng chẳng làm gì được Diệp Bất Phàm, còn phải trông chờ gã tìm ra động phủ Thiên Sát. "Các ngươi!" Thanh Tổ tức đến vẹo cả mũi, nhưng ngại uy quyền của hai mươi vị Đại Thừa nên đành phải nén giận. "Có thể dùng thứ khác thay thế không?" Thanh Tổ hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Thương thế của lão vẫn chưa lành, còn phải dựa vào nước Tiên Duyên để điều trị. "Lão có cái gì?" "Chủ dược của Đại Thừa đan." "Rác rưởi, ta không thèm nhìn." "??" Thanh Tổ nhướng mày, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, bỗng nhiên quay sang nhìn mấy người Ngũ Tiên giáo chủ, quát lớn: "Cái thứ chó má này đã có được Đại Thừa đan rồi sao?

Các ngươi điên rồi hay ngu rồi?

Đem thứ đó đưa cho hắn?!" Lão có thể phân tích được rất nhiều điều từ giọng điệu của Diệp Bất Phàm.

Như nhận được truyền âm của Chân Ma Tiên Quân, sắc mặt lão thay đổi, lộ vẻ chấn kinh, nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm: "Thật là bản lĩnh lớn, ngay cả Tuyết Nhân Tiên Quân cũng bị ngươi đánh phế." "Đây là truyền thừa luyện đan Bát giai của Thương Ngô đại đan sư từ sáu vạn năm trước, nhưng chỉ là nửa bộ." Thanh Tổ đen mặt ném một miếng thạch giản qua.

Lão cũng nhìn ra rồi, cái thứ chó má này đâu phải nhắm vào nước Tiên Duyên, rõ ràng là muốn mượn cơ hội này để tống tiền.

Diệp Bất Phàm nhận lấy xem thử, đúng là nửa bộ thật.

Tất cả các chữ đều bị tháo rời, một nhát chém làm đôi.

Một chữ "Tiên" bị chém chỉ còn lại một chữ "Sơn", nhìn tổng thể chẳng khác gì chữ giáp cốt.

Hệ thống có nghịch thiên đến mấy cũng chẳng thể nghịch chuyển nổi cái thứ này. "Lão thật là tuyệt tình mà!

Mau đưa bản hoàn chỉnh cho ta!" Diệp Bất Phàm nghiến răng nghiến lợi.

Thanh Tổ nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tự mình cùng Bạch Hổ lão tổ chia đôi giọt nước Tiên Duyên kia.

Lão chỉ được nửa giọt, nên đưa cho Diệp Bất Phàm nửa bộ cũng là lẽ đương nhiên. "Gần đây ta có chút cảm ngộ, sáng tạo ra 'Bổ Hồn Thuật', tuy đẳng cấp không cao nhưng có ích cho việc khôi phục thần hồn của tu sĩ Đại Thừa." Diệp Bất Phàm đổi giọng, đặt tay lên người Bạch Hổ lão tổ, tinh khí thần vốn đang uể oải của ông ta đã khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Kể từ khi quen biết Thương Chủ, vị cấm kỵ kia, hắn vẫn luôn nghiên cứu vấn đề chữa trị cho cấm kỵ, và 'Bổ Hồn Thuật' chính là hướng nghiên cứu chính, nửa tháng trước đã có thành quả sơ bộ.

"Vẫn cứ phải là ngươi!" Bạch Hổ lão tổ đại hỉ, hiệu quả trị liệu này mạnh hơn nước Tiên Duyên nhiều. "Ha ha ha!

Ta bỗng nhớ ra nửa bộ truyền thừa luyện đan Bát giai còn lại rồi.

Hôm nay gặp gỡ Diệp tiểu hữu, chúng ta thật tình đầu ý hợp, đúng là tri kỷ, nửa bộ này xin tặng cho Diệp tiểu hữu." Thanh Tổ nhìn Bạch Hổ lão tổ khôi phục nhanh chóng thì mắt trợn tròn, gương mặt thay đổi nhanh như lật sách, ha ha cười lớn rồi lấy từ túi Càn Khôn ra một miếng thạch giản.

Vừa rồi còn gọi là thứ chó má, giờ đã gọi là tiểu hữu, cái da mặt này đúng là đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Nếu Diệp Bất Phàm tìm thấy động phủ Thiên Sát Chân Tiên, người nôn nóng nhất chính là lão.

Thương thế chưa lành, nếu gặp cơ duyên Chân Tiên thì lão căn bản không tranh lại được những người khác.

Diệp Bất Phàm mỉm cười nhận lấy truyền thừa, vỗ vai Thanh Tổ, trị liệu thương thế cho lão: "Tiểu tử tốt, có tiền đồ." Da mặt Thanh Tổ giật giật, nén giận.

Đợi đoạt được bí mật Chân Tiên rồi sẽ tính sổ với cái thứ chó má này sau.

Sau khi trị liệu xong cho Thanh Tổ và Bạch Hổ lão tổ, Diệp Bất Phàm lại tiếp tục hành trình tìm kiếm động phủ.

Thế là đằng sau Diệp Bất Phàm lại có thêm hai vị Đại Thừa nữa.

Hắn tiếp tục tung hoành ngang dọc trong Thiên Sát Nội Cảnh Địa, cứ thấy tiên dược hay dược liệu gì là vơ vét hết vào túi mình.

Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác không còn cách nào

khác, đành phải nhẫn nhịn.

Họ đã hạ quyết tâm, sau khi tìm thấy động phủ Thiên Sát Chân Tiên sẽ tìm cơ hội khử sạch Diệp Bất Phàm, tránh để sau này trở thành họa hoạn.

Cứ thế, một năm đã trôi qua.

Chương 685

Mọi ngóc ngách trong Thiên Sát Nội Cảnh Địa cơ bản đã bị Diệp Bất Phàm quét sạch, thu hoạch được sáu mươi cây tiên dược đỉnh cấp được giấu cực sâu.

Đồng thời hắn cũng xác định Thiên Sát Chân Tiên không để lại thủ đoạn ngầm nào.

Hắn phán đoán vị kia chắc hẳn không kịp bố trí.

Nhưng hắn thì phải bố trí.

Trên đường đi, hắn liên tục phân ra các tự nhiên phân thân, tránh khỏi tầm mắt của đám Tiên Quân Đại Thừa này.

Cũng vào đầu năm nay, một vị Đại Thừa nữa đã tiến vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa. "Họ Diệp kia, ngươi thật không phải là người!" Lâu Lan quốc chủ mặt mày lấm lem, hướng về phía Diệp Bất Phàm mà mắng nhiếc.

Lão đã bị nhốt trong không gian luân hồi suốt hơn nửa năm, mãi mới tìm thấy đường về Tu Tiên giới.

Vừa trở về là lão tức tốc chạy ngay đến Đông Hải.

May mắn thay, vẫn còn kịp lúc.

Động phủ Thiên Sát Chân Tiên vẫn chưa được tìm thấy. "Đại Đạo Luân Hồi Kinh, ta vẫn còn có thể thi triển thêm một lần nữa." Diệp Bất Phàm đứng trên một ngọn núi, dưới chân là lớp tuyết máu dày đặc, lạnh thấu xương.

Khả năng trục xuất của kinh văn này quá mạnh.

Luân Hồi Tiên Quân thời đỉnh cao từng có một túc địch bị trục

xuất vào sâu trong luân hồi ròng rã vạn năm, mãi đến khi Luân Hồi Tiên Quân tọa hóa người đó mới bò ra được. "..." Lâu Lan quốc chủ im bặt. "Bảo vật vơ vét cũng gần hết rồi chứ?

Ngươi còn muốn kéo dài bao lâu nữa?!" Hồng Trần Tiên Quân lạnh mặt chất vấn.

Tiến vào Thiên Sát Nội Cảnh Địa đã năm năm, tối đa chỉ còn trụ lại được mười lăm năm nữa là Nội Cảnh Địa này sẽ bị Tu Tiên giới triệt để bài trừ. "Diệp tiểu hữu, chớ có lừa gạt chúng ta, nếu không... dù có phải chịu trọng thương ta cũng sẽ giết ngươi." Ngũ Tiên giáo chủ dáng người khôi ngô, liếc nhìn Long Hoàng, Long Chủ và những người khác, lạnh lùng nói: "Ngươi thật sự nghĩ bọn họ có thể bảo vệ được ngươi sao?" "Vị trí đã xác định." "Ở đâu?" Tiêu Dao Tiên Quân tinh thần đại chấn. "Trước tiên ta phải nhắc nhở chư vị, mục tiêu của Ngũ Tiên giáo chủ chưa chắc đã là bí mật Chân Tiên." Diệp Bất Phàm cười lạnh nói.

Tầm Tiên Đạo Nhân từng nói, mục tiêu của Ngũ Tiên giáo chủ là lư hương.

Điều này chứng tỏ lão không hứng thú với bí mật Chân Tiên.

Mà lư hương đã rơi vào tay Thường Nga Tiên, Hắc Quần Tử và Nhan Như Ngọc.

Ngũ Tiên giáo chủ không đi tìm lư hương mà lại cố chấp với động phủ Thiên Sát, điều này rõ ràng có vấn đề.

Tiêu Dao, Hồng Trần, Chân Ma nhìn nhau nhưng không ai nói gì.

Ngũ Tiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn biện minh, trực tiếp hỏi: "Mau nói vị trí động phủ Thiên Sát Chân Tiên ở đâu." Diệp Bất Phàm cúi đầu nhìn ngọn núi dưới chân.

Ngọn núi này trông bình thường không có gì khác biệt so với

những ngọn núi khác, lúc này đã bị tuyết đỏ bao phủ hoàn toàn, nồng nặc mùi máu tanh. "Ngay dưới chân." "Dưới chân?!" Tiêu Dao Tiên Quân ngẩn ra. "Rắc!" Trảm Long Tiên Quân bộc phát kiếm đạo bản nguyên, biến tay thành kiếm, một luồng kiếm khí hoành quán thiên địa, chém đôi ngọn núi như chém đậu phụ.

Kiếm khí mạnh mẽ không dứt, khiến vạn dặm sơn hà bị chia làm hai, tạo thành một vực sâu khổng lồ, lộ ra một tòa cung điện hùng vĩ sâu dưới lòng đất. "Oong!" Trên cung điện, những làn sóng dập dềnh, một luồng sát khí huyết sắc như cơn gió nhẹ lướt qua, dễ dàng xóa sạch kiếm khí.

Luồng sát khí đó cực kỳ tương đồng với 'Thiên Sát Chân Ma Công'. "Phòng ngự mạnh hơn động phủ giả nhiều vậy sao?" Đồng tử Trảm Long Tiên Quân co rụt lại, một kiếm này của lão ngay cả Đại Thừa hậu kỳ cũng khó lòng chống đỡ, vậy mà lại bị luồng sát khí huyết sắc kia hóa giải nhẹ nhàng.

Mức độ phòng ngự này đã vượt qua giới hạn của Đại Thừa. "Chắc chắn là động phủ thật không sai rồi." Ánh mắt Kim Ô Tiên Quân nóng rực. "Tốt, tốt lắm, ngươi quả nhiên tìm được động phủ của Thiên Sát Chân Tiên!" Tiêu Dao Tiên Quân cười lớn, ra hiệu cho Thủy Trạch Tiên Quân.

Cung điện dưới lòng đất được bao quanh bởi cực quang và từ quang, tạo thành một lớp phòng hộ cực mạnh mà ngay cả Đại Thừa thông thường cũng khó lòng phá vỡ. "Ừm." Thủy Trạch Tiên Quân ánh mắt lóe lên, lấy ra Tiên Trú Cực Quang và Tiên Dạ Từ Quang, ngưng tụ thành hai luồng sáng bắn vào cung điện dưới lòng đất.

So với các Đại Thừa khác, lão hiểu rõ hơn về tư liệu của Thiên Sát Chân Tiên, nên hành động vô cùng cẩn trọng.

Luồng sáng bao quanh cung điện bị xé ra một khe nứt, lộ ra toàn

bộ diện mạo.

Cung điện được chế tác từ Ngũ Thải Kỳ Thạch, tỏa ra khí tức cổ xưa vô cùng. "Cung điện này... cư nhiên toàn bộ đều được chế tác từ Ngũ Sắc Nhân Uân Thạch sao?" Chân Ma Tiên Quân kinh ngạc, ánh mắt càng thêm rực cháy.

Loại dược liệu này chứa đựng ngũ hành bản nguyên, có thể dùng làm nguyên liệu chính để luyện chế Huyền Thiên Linh Bảo Bát giai, thậm chí là Tiên khí.

Chỉ một mẩu nhỏ đã đáng giá liên thành, mà trước mắt Ngũ Sắc Nhân Uân Thạch nhiều thế này, đúng là chưa từng thấy bao giờ.

Diệp Bất Phàm nhìn thấy cũng không khỏi xao động.

Chân Ma Kiếm của hắn chỉ là Thất giai đỉnh cấp, do số lượng quá nhiều nên muốn thăng cấp toàn bộ lên Bát giai là khó như lên trời.

Dược liệu Bát giai thực sự hiếm thấy, huống chi là cùng một loại dược liệu.

Nhưng có được chỗ Ngũ Sắc Nhân Uân Thạch này thì lại khác.

Tuy nhiên cuối cùng lý trí vẫn chiếm ưu thế, hắn cười nhạt nói: "Thực lực của Diệp mỗ thấp kém, chỉ xin đi theo sau húp chút canh là được, trọng bảo không dám tranh giành với chư vị." Nói xong, hắn lùi lại phía sau, để mọi người đứng phía trước. "Cũng biết tự lượng sức mình đấy." Ngũ Tiên giáo chủ thấy vậy thì cười lạnh.

Tiêu Dao, Trảm Long, Chân Ma cũng không cảm thấy lạ.

Trọng bảo trước mắt, Diệp Bất Phàm mà còn dám xông lên thì đúng là tự tìm cái chết, trước sự cám dỗ của lợi ích, đám Yêu tộc bên cạnh chưa chắc đã bảo vệ hắn. "Đi!" Tiêu Dao Tiên Quân không nhường nhịn, dẫn đầu lao xuống lối thông đạo do cực quang và từ quang mở ra.

Ngay khi lão vừa tiếp cận cung điện, một đạo bạch quang như lưỡi đao đột ngột từ đỉnh cung điện chém tới.

Lão hừ lạnh, hai tay bắt quyết, bàn chân kéo dài vô tận, to lớn vô cùng.

Toàn thân lão tràn ngập ý vị tiêu dao tự tại, như một vị Tiên Phật đang dạo chơi chốn nhân gian. "Bành!" Đại cước giẫm nát ma quang, thân thể Tiêu Dao Tiên Quân cũng theo đó lùi lại.

Sau cú va chạm, đôi bên bất phân thắng bại. "Hử?

Khí tức sinh mệnh?" Tiêu Dao Tiên Quân đứng giữa hư không, cúi nhìn đỉnh cung điện, mày nhíu chặt.

Không biết từ lúc nào, trên đỉnh cung điện hiện ra một gác gỗ nhỏ màu đỏ, hai cánh cửa đóng chặt, tỏa ra uy áp khiến người ta ngạt thở.

Đây cư nhiên là một phương thần hạm.

Cánh cửa hạm mở ra "kẽo kẹt", lộ ra một pho tượng thần bằng đất. "Thần tượng này... là ta sao?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc phát hiện gương mặt của thần tượng kia giống hệt mình.

Nhưng rất nhanh hắn nhận ra có điều không ổn.

Vận chuyển Huyễn Kiếp Đồng, hắn mới nhìn rõ gương mặt thật của thần tượng...

đó là một gương mặt không có ngũ quan. "Thứ được tế tự này là cái gì vậy?" Long Hoàng kinh nghi lên tiếng: "Chẳng lẽ nó cùng một thể với cái lư hương mà Thường Nga Tiên tìm được?" Ba nàng Thường Nga Tiên đã đoạt được một kiện Tiên khí là cái lư hương.

Họ từng cố gắng đoạt lấy nhưng thủy chung vẫn không tìm thấy tung tích của ba nàng. "Còn có thể là cái gì nữa." Ánh mắt Ngũ Tiên giáo chủ rực cháy, hận không thể ngay lập tức cướp lấy thần hạm:

"Hương hỏa Tiên khí!" Thần hạm tế tự chính là chúng sinh, chúng sinh vô tướng nên thần tượng vô diện, đây là món Tiên khí được luyện chế từ lực lượng hương hỏa thuần túy! "Vút!" Chân Ma Tiên Quân ra tay trước, nhanh như chớp vượt qua Tiêu Dao Tiên Quân, bản nguyên hóa thành bàn tay ma khổng lồ chộp về phía thần hạm. "Kẻ tiếp cận, chết!" Thần tượng trong hạm rung chuyển, phát ra tiếng quát uy nghiêm, một luồng tiên uy hạo hãn hóa thành cuồng phong, chấn nát bàn tay ma.

Uy lực của Tiên khí vượt xa Huyền Thiên Linh Bảo Bát giai quá nhiều.

Khi xưa lúc tế thiên, Cổ Thanh Tiên Quân dù chỉ ở Đại Thừa sơ kỳ nhưng nhờ có Tiên khí Ngô Đồng Tiên Mộc mà đã nhiều lần đối đầu trực diện với Tiêu Dao Tiên Quân. "Chỉ là một kiện Tiên khí vô chủ mà thôi, chỉ dựa vào một cái khí linh mà muốn ngăn cản đại công kích của bản Tiên Quân sao?" Chân Ma Tiên Quân hừ lạnh, tay bắt quyết, một luồng ma quang ăn mòn vạn vật đánh mạnh vào thần tượng, đánh lui nó.

Chương 686

Ánh sáng trên thần hạm rõ ràng đã mờ đi rất nhiều. "Bành bành bành!!" Trảm Long, Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân ánh mắt lóe lên, lần lượt ra tay tranh đoạt, trong nháy mắt thần hạm đã bị đánh tới mức tiên quang ảm đạm. "Đoạt lấy nó!" Long Hoàng, Kim Ô, Minh Vương cũng đồng loạt ra tay. "Kẻ tiếp cận, chết!" Thần hạm phẫn nộ, lao trái xung phải, liên tục chống trả các loại công kích.

Thấy Ngũ Tiên giáo chủ sắp chộp được thần hạm, Tiêu Dao Tiên Quân ánh mắt hung lệ, không hề khách sáo thi triển bản nguyên pháp, một đạo Đại Tiêu Dao Tự Tại pháp tướng đánh bật lão ra.

Tiêu Dao Tiên Quân nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một sợi trường tiên màu trắng quấn lấy thần hạm. "Bành!" Đôi cánh hỏa diễm của lão Chu Tước bùng cháy, yêu khí phun trào, đánh rơi thần hạm ra khỏi sợi trường tiên. "Ngươi dám!" Tiêu Dao Tiên Quân giận dữ định phản kích, nhưng chưa kịp ra tay thì một đạo thanh quang nhanh như điện đã cuốn phái thần hạm đang rơi.

Chính là Thanh Loan Tiên Quân. "Bỏ xuống!" Vĩnh Hằng Tiên Quân mắt đỏ sọc, từ miệng phun ra một thanh phi kiếm, "phập" một tiếng xuyên thấu cơ thể Thanh Loan Tiên Quân, đóng đinh lão lên tấm biển phía trên cổng cung điện.

Trên tấm biển đó khắc năm chữ rồng bay phượng múa — Thiên Sát Chân Ma Điện.

Thần hạm cũng theo đó rơi xuống. "Tiên khí là của ta!" "Dừng tay!" Trong nháy mắt, đám Đại Thừa vừa rồi còn hòa khí đã trở mặt, điên cuồng lao vào tranh đoạt thần hạm.

Nắm giữ Tiên khí đồng nghĩa với việc sở hữu đạo thống vĩnh

hằng bất diệt.

Một Đại Thừa có Tiên khí và không có Tiên khí là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt về chiến lực. "Tiên khí à, thật đáng tiếc." Diệp Bất Phàm đứng một mình trên cao, nhìn cuộc hỗn chiến bên dưới, khẽ lắc đầu.

Hắn cũng rất thèm muốn thần hạm.

Có Tiên khí, hắn có thể đối đầu với Đại Thừa hậu kỳ, đánh không lại Đại Thừa viên mãn thì cũng có thể rút lui an toàn.

Nhưng thứ đó không phải là thứ hắn có thể chạm vào, chỉ cần nhảy vào tranh đoạt, e là chưa đầy một giây đã bị đánh thành tro bụi. "Hưu!" Đúng lúc này, một đạo lưu quang mang theo uy áp cực kỳ mạnh mẽ lao tới cung điện.

Tốc độ của đạo lưu quang quá nhanh, nó chộp lấy thần hạm, "rắc" một tiếng đánh vỡ cổng cung điện, tiến vào trong Thiên Sát Chân Ma Điện. "Âm Dương Tiên Quân?!" Ngũ Tiên giáo chủ bạo nộ, trực tiếp truy đuổi vào trong. "Lão súc sinh này trốn lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu ló mặt ra rồi sao?!" Trảm Long Tiên Quân cũng nộ hống, sát ý ngập trời, đuổi theo sát nút.

Trong cuộc tranh giành động phủ giả, Tiên đan đã rơi vào tay Âm Dương Tiên Quân khiến họ phải vất vả tìm kiếm bấy lâu nay.

Họ nằm mơ cũng muốn đoạt lại Tiên đan. "Lão già này nuốt Tiên đan xong, thực lực đã tăng cường đến mức nào rồi?" Chân Ma Tiên Quân nhìn ra manh mối, ánh mắt đầy vẻ tham lam.

So với vài năm trước, Âm Dương Tiên Quân rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, dù không phải đối thủ của Ngũ Tiên giáo chủ thì cũng chẳng kém là bao. "Phải ăn lão ta, luyện hóa lão ta!" Chân Ma Tiên Quân quả quyết tiến vào Thiên Sát Chân Ma Điện.

Tiêu Dao Tiên Quân, Thanh Tổ cũng có cùng tâm tư, nếu Tiên đan đã bị nuốt thì cứ luyện hóa luôn Âm Dương Tiên Quân là xong.

Trong nháy mắt, bên ngoài cung điện chỉ còn lại Long Hoàng, Kim Ô Tiên Quân và một đám Yêu tộc. "Có vào không?" Minh Vương trầm giọng hỏi.

Họ đã biết từ Diệp Bất Phàm rằng Thiên Sát Chân Tiên vẫn chưa chết.

Diệp Bất Phàm híp mắt, không nói một lời.

Ngay khoảnh khắc cửa điện mở ra, cơ thể hắn bỗng nhiên rạo rực một cách kỳ lạ, như thể bên trong có thứ gì đó vô cùng quan trọng đang thu hút hắn.

Hắn nheo mắt, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Nhớ lại những hình ảnh mình bị giết trong quẻ chiêm bặc năm năm trước, hắn quả quyết lắc đầu.

Giữ mạng là trên hết.

Hắn dự định sẽ quan sát kỹ xem bên trong có gì, rồi mới tìm cơ hội đoạt lấy phần sau của 'Thiên Sát Chân Ma Công'. "Ta không vào, các ngươi..." Diệp Bất Phàm chưa kịp nói hết câu thì tòa Thiên Sát Chân Ma Điện dưới lòng đất bỗng rung chuyển dữ dội, như thể có thứ gì đó đang thức tỉnh. "Ầm ầm ầm!" Hai cái chân dài khổng lồ mọc ra từ dưới đáy điện, như hai cột trụ chống trời, gánh lấy tòa đại điện, bước những bước cuồng dã lao tới với tốc độ cực nhanh.

Diệp Bất Phàm mắt trợn ngược, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của hắn căn bản không theo kịp hai cái chân khổng lồ kia.

Ngay khoảnh khắc tiếp cận, cửa điện như miệng một con cự thú

thôn thiên, bành trướng khổng lồ bao trùm cả vùng trời đất, nuốt chửng Diệp Bất Phàm vào trong. "Cái quái gì vậy?!" Tòa Thiên Sát Chân Ma Điện làm từ Ngũ Sắc Nhân Uân Thạch nứt ra những vết nứt chi chít.

Lớp vỏ đá bong tróc, lộ ra một lớp chất liệu màu đỏ không phải đá, không phải ngọc cũng không phải gỗ, bên trên điêu long họa phụng, khí tức bốc lên hừng hực, giống như một bức tranh Tiên giới được khắc họa trên đó.

Khoảnh khắc bị nuốt vào, Huyễn Kiếp Đồng của Diệp Bất Phàm đã nhìn thấu diện mạo thật sự của cung điện.

Năm chữ Thiên Sát Chân Ma Điện cũng thay đổi, biến thành Thiên Sát Chân Ma Hạm!

Đây đâu phải là cung điện gì, mà là... một phương thần hạm to lớn vô cùng! "Tiên khí mà Âm Dương Tiên Quân đoạt được là giả, tòa đại điện này mới là Tiên khí thật sự, là thần hạm chân chính!" Diệp Bất Phàm da đầu tê dại, cảm thấy mình như vừa dẫm phải hố sâu.

Nếu Thiên Sát Chân Tiên còn sống, thì đây chính là sân nhà của đối phương, và kết quả đúng như hắn dự liệu.

Vừa bước chân vào trong thần hạm, đôi vai hắn chợt trĩu xuống, không khí bốn phương tám hướng như đông cứng lại, không ngừng ép chặt lấy hắn, tiên uy của thần hạm cuồn cuộn, cưỡng ép áp chế ba thành tu vi và khí huyết của hắn.

Đồng thời, một mùi hương nhang đèn thường thấy trong chùa miếu lan tỏa khắp nơi.

Những người vào trước như Tiêu Dao, Ngũ Tiên giáo chủ cũng đều bị áp chế ba thành tu vi. "Có gì đó không đúng!" Tiêu Dao Tiên Quân kinh hãi, vội vàng dừng bước. "Lực lượng hương hỏa ở đây quá

nồng đậm, chúng ta bị mắc bẫy rồi!" Sắc mặt Vĩnh Hằng Tiên Quân xanh mét, vội vàng cùng Tiêu Dao, Chân Ma, Thanh Tổ tập hợp lại một chỗ.

Sau đó họ quan sát xung quanh.

Bên trong thần hạm giống như một điện thờ Phật, bốn phương đều có những cánh cửa nhỏ, bên trong đặt các loại tượng đất, có nam có nữ, có già có trẻ.

Đếm sơ qua có tổng cộng ba mươi tám vị.

Mỗi một pho tượng đất đều đại diện cho một vị Đại Thừa!

Toàn bộ đều là những tín đồ cấp cao nhất. "Những người này... toàn bộ đều là Đại Thừa thời Hoang Cổ sao?

Kia chẳng phải là...

Đại Thừa đời thứ ba của Hồng Trần Tiên Tông sao?!" Hồng Trần Tiên Quân hãi hùng khi thấy một pho tượng trông rất quen mắt, giống hệt với Bắc Minh Tiên Quân được ghi chép trong sử sách của Tiên tông. "Đại Thừa đời thứ sáu của Chân Ma Tiên Tông, Thượng Di Tiên Quân." "Lão tổ tông Trương gia ở Nam Hồng Vực, Trương Kế Huyền." "Quốc chủ đời thứ tư của Lâu Lan Tây Vực..." Sắc mặt đám người Chân Ma Tiên Quân trắng bệch.

Tung hoành Tu Tiên giới mấy vạn năm, nỗi sợ hãi vốn đã bị lãng quên từ lâu giờ đây lại trỗi dậy.

Ở nơi sâu nhất của thần hạm là một nam tử trung niên vạm vỡ đang tọa trấn.

Người này được nặn từ đất, sống động như thật, mặc hắc bào viền vàng, đôi mắt đỏ rực như máu, giống như vị Tiên Phật cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Dù là các Tiên Quân Đại Thừa đứng trước mặt hắn cũng có sự thôi thúc muốn quỳ xuống bái lạy.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Thiên Sát Chân Tiên!

Tiêu Dao Tiên Quân không hiểu nổi tại sao kiện Tiên khí thần hạm này lại cung phụng Thiên Sát Chân Tiên, thông thường Tiên khí đều lấy khí linh làm chủ. "Chạy!

Lập tức chạy ngay!" Diệp Bất Phàm xanh mặt, quả quyết bố trí Bát giai Đại Na Di Trận.

Loại trận pháp này liên quan đến thời không chi đạo, có thể truyền tống tầm xa bất chấp mọi rào cản. "Không ngờ sau bao nhiêu năm tháng, lại có thể thấy được hai quân cờ của lão bất tử kia." Thiên Sát Chân Tiên bằng đất chuyển động con ngươi, nhìn về phía Diệp Bất Phàm và Ngũ Tiên giáo chủ với vẻ máy móc.

Giọng lão khàn đặc, tang thương, lại mang theo vẻ hư ảo như từ nơi xa xăm truyền đến. "Ngươi!

Chương 687

Ngươi quả nhiên còn sống!" Ánh mắt Ngũ Tiên giáo chủ bùng lên tinh quang, nhìn chằm chằm Thiên Sát Chân Tiên.

Đám người Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy thì mặt mày biến sắc, hận không thể đập chết Ngũ Tiên giáo chủ ngay lập tức.

Lão này rõ ràng biết Thiên Sát Chân Tiên còn sống mà bấy lâu nay vẫn im hơi lặng tiếng. "Chư vị không cần phải kiêng dè, vị Thiên Sát Chân Tiên này chỉ còn lại một tia hồn phách được thần hạm bảo vệ nên mới chưa tiêu tán, so với Thường Nga Tiên lúc trước còn yếu hơn nhiều!

Chỉ cần chúng ta liên thủ, chắc chắn có thể đánh giết, thậm chí là bắt sống lão!" Ngũ Tiên giáo chủ quát lớn, giọng nói mang theo vẻ mê hoặc: "Không có gì giá trị hơn tàn hồn của một vị Chân Tiên đâu!" Lời vừa dứt, bọn người Tiêu Dao Tiên Quân không khỏi xao động.

Họ vốn coi Chân Tiên là vô địch nên trong lòng nảy sinh sự sợ hãi, nhưng sau khi gạt bỏ được nỗi sợ đó thì tâm trí liền trở nên sáng sủa.

Rõ ràng Thiên Sát Chân Tiên đang rất yếu, không còn được như xưa, nếu không thì suốt năm năm qua lão đã ra tay với họ rồi.

Diệp Bất Phàm thì chẳng thèm quan tâm nhiều như vậy, hắn chỉ muốn chuồn lẹ.

Tuy nhiên trận pháp còn chưa kịp bố trí xong, một lá trận kỳ của Đại Na Di Trận đã biến mất không dấu vết, khi xuất hiện lại thì đã nằm trong bàn tay đất của Thiên Sát Chân Tiên. "Ha ha, tiểu gia hỏa, bản tiên ở đây đợi ngươi suốt năm năm, vất vả lắm mới mời được ngươi vào, sao giờ lại muốn đi?" Thiên Sát Chân Tiên cười khàn đặc, ánh mắt thâm thúy như tinh không.

Lão muốn tái hiện lại thế gian, và tiểu bối trước mắt này không nghi ngờ gì chính là vật chứa tốt nhất, bởi vì đối phương tu luyện chính là công pháp của lão — Thiên Sát Chân Ma Công!

Tiêu Dao Tiên Quân trong nháy mắt đã hiểu ra, mục tiêu của tàn hồn Thiên Sát Chân Tiên luôn là Diệp Bất Phàm. "Ra tay!" Ngũ Tiên giáo chủ ánh mắt rực cháy, dẫn đầu lấy ra lôi cổ và thạch chùy.

Một tiếng trống vang dội, bên trong thần hạm lôi đình dày đặc, hóa thành một đạo lôi thần hư ảnh lao thẳng vào Thiên Sát Chân Tiên.

Lư hương gì đó, bí mật Chân Tiên gì đó, đều không bằng việc luyện hóa một vị Chân Tiên làm tín đồ!

Một khi luyện hóa thành công, lão có tới chín phần nắm chắc sẽ chứng đạo Chân Tiên!

Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân cũng lần lượt ra tay, bộc phát tu vi Đại Thừa.

Tàn hồn Chân Tiên đối với họ cũng là một sự cám dỗ cực lớn.

Thiên Sát Chân Tiên chỉ tay về tám hướng, từ ba mươi tám pho tượng trong thần hạm bắn ra những đạo quang ảnh hòa nhập vào cơ thể lão. "Thiên Sát Chân Ma." Khí thế của lão bùng nổ, tay trái ấn xuống hư không chấn nát lôi thần hư ảnh, tay phải chỉ về phía Tiêu Dao Tiên Quân, một luồng ma hỏa huyết sắc như vầng mặt trời đỏ rực đánh lui lão.

Chỉ tay một cái là ra thần thông, hơn nữa còn là tức phát, ngay cả bắt quyết cũng không cần.

Một tiếng "xoẹt", bàn chân của lão hóa thành long trảo, một trảo xé nát nhục thân của Vĩnh Hằng Tiên Quân. "Bành bành!" Trong nháy mắt, Thiên Sát Chân Tiên giao thủ với mười hai vị Đại Thừa Tiên Quân, đánh cho hư không tan nát, hương hỏa băng diệt, cả thần hạm

cũng rung chuyển dữ dội, vậy mà lão vẫn chiếm thế thượng phong. "Chỉ một tia tàn hồn mà đã mạnh thế này?

Chân Tiên thời toàn thịnh rốt cuộc còn bá đạo đến mức nào nữa?!" Diệp Bất Phàm kinh hãi.

Nhiều Đại Thừa liên thủ như vậy, dù bị thần hạm áp chế ba thành tu vi thì cũng đủ để đánh chết một vị Đại Thừa viên mãn, Tử Vi Tiên Đế tới đây cũng không chịu nổi.

Vậy mà giờ đây họ lại bị áp chế bởi một tia tàn hồn của Thiên Sát Chân Tiên đã bị suy yếu không biết bao nhiêu lần.

Chiến lực này quá mức khoa trương.

Nhưng rất nhanh, Thiên Sát Chân Tiên bắt đầu lộ ra vẻ suy yếu. "Lực lượng hương hỏa của lão tiêu hao quá lớn!

Không trụ được bao lâu đâu!" Ngũ Tiên giáo chủ đại hỉ, tiếng trống vang trời dậy đất, liên tục phát ra những đạo lôi ảnh dồn dập tấn công.

Tiêu Dao, Hồng Trần Tiên Quân cũng tinh thần đại chấn, dốc toàn lực trấn sát.

Tiếng nổ vang rền không dứt, chỉ riêng dư chấn cũng đủ nghiền nát bất kỳ vị Hợp Thể nào.

Ngược lại, Diệp Bất Phàm nấp trong góc khuất chẳng ai thèm ngó ngàng tới. "Bây giờ không tìm kiếm Thiên Sát Chân Ma Công thì đợi đến khi nào nữa?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, liên tục bắt quyết chiêm bặc.

Khi ở trong thần hạm, độ khó của việc chiêm bặc không lớn như bên ngoài, rất nhanh hắn đã tìm thấy nơi chứa cơ duyên của mình.

Còn trận kỳ của Đại Na Di Trận, hắn vẫn luôn có bản dự phòng

trong túi, đã bố trí xong, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm cầm Thời Không Ngọc Đỉnh để chống đỡ dư chấn, đồng thời nép sát vách tường mà đi, chui vào một cánh cửa nhỏ đặt pho tượng.

Pho tượng này có hình dáng một lão giả mà Diệp Bất Phàm không quen biết, nhưng hắn lại nhận ra những chữ trên cuốn sách đặt bên cạnh bồ đoàn.

Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp! "Vẫn là nhờ Thiên Cơ Thuật, ba mươi tám bức tượng người, nếu không có Thiên Cơ Thuật để chiêm bặc, tôi phải tìm đến bao giờ?" Diệp Bất Phàm đại hỉ, vơ lấy cổ tịch lướt nhanh qua một lượt, sau khi xác định thật giả liền nhét vào trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Hiện tại vẫn còn thiếu phần sau của 《Thiên Sát Chân Ma Công》, cùng với 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Cậu lại một lần nữa thôi diễn thiên cơ.

Lần này kết quả không lý tưởng lắm.

Cơ duyên chỉ thẳng vào Thiên Sát Nê Thai.

Công pháp nằm trên người đối phương.

Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ thất vọng, dứt khoát rời đi.

Thực sự không được thì triệt để chuyển tu 《Tọa Vong Tiên Kinh》 và 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》, dù sao kiểu gì cũng có thể đột phá Đại Thừa, chẳng qua là thực lực không tăng phúc được bao nhiêu mà thôi.

Lúc này.

Thiên Sát Nê Thai đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Suy cho cùng nó cũng chỉ là một tia tàn hồn, lại trải qua vô số năm

tháng, sớm đã đến mức dầu hết đèn khô. "Thiên Sát Nê Thai không lẽ chỉ có chút át chủ bài này thôi sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, đứng trong đại trận dịch chuyển nắm chặt trận kỳ, định truyền tống rời đi.

Yêu tộc và Minh Vương đều chưa vào được.

Dù ai thắng ai thua, cậu cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Tuy nhiên ngay lúc này, ba bóng người bước vào từ bên ngoài thần khám, dẫn đầu là một nữ tử áo trắng phong hoa tuyệt đại, búng tay ra một lư hương.

Lư hương gặp gió phình to, lơ lửng trên đỉnh đầu Thiên Sát Nê Thai, đổ xuống một thác nước màu trắng, tưới toàn bộ lên thân thể nó. "Không xong rồi!" Ngũ Tiên giáo chủ biến sắc, lập tức nộ hống: "Ba người các ngươi muốn làm cái gì?!" Thác nước màu trắng kia toàn bộ đều là sức mạnh hương hỏa.

Thiên Sát Nê Thai hấp thụ thác nước trắng, trạng thái vốn đang héo úa lại một lần nữa trở về đỉnh phong. "Trợ nó đoạt xá!" Đôi mắt đẹp của Thường Nga Tiên lạnh nhạt, bình tĩnh nói.

Hắc Quần tử nhanh chóng dung nhập vào nhục thân kiếp trước, thực lực tăng vọt, trong chốc lát bộc phát ra dao động bản nguyên mạnh mẽ cực độ, đánh lui Chân Ma Tiên Quân.

Nhan Như Ngọc cũng triệu hoán hình chiếu kiếp trước, huyết chiến cùng Vĩnh Hằng Tiên Quân, Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác.

Vốn dĩ đám người Tiêu Dao Tiên Quân đang áp chế hoàn toàn Thiên Sát Nê Thai, chớp mắt một cái thế cục đã nghịch chuyển.

Thiên Sát Nê Thai, Thường Nga Tiên, cộng thêm Ma Tổ và Tiên Tổ, áp chế toàn bộ bọn họ. "Thay bản tiên ngăn bọn họ lại một lát, ta phải đoạt xá tiểu gia hỏa kia." Thiên Sát Nê Thai nhanh chóng thoát ly

chiến trường, nhìn về phía Diệp Bất Phàm, cười khàn khàn: "Tiểu gia hỏa, ngoan ngoãn qua đây để bản tiên đoạt xá, bản tiên đưa ngươi thành tiên thì sao?" Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật.

Cậu liếc nhìn hai vị nương tử của mình, lại liếc nhìn Thường Nga Tiên. "Oành!" Thiên Sát Nê Thai bỗng nhiên nổ tung, thân bùn bắn tung tóe, một đạo hồn phách huyết sắc từ trong đó bắn ra, bộc phát một luồng uy áp vượt xa Đại Thừa, với tốc độ kinh khủng đến mức không tưởng nổi, chui tọt vào trong cơ thể Âm Dương Tiên Quân giữa chiến trường. "A a a!" Âm Dương Tiên Quân trở tay không kịp, sắc mặt chợt biến, thảm hại gào thét, bộc phát toàn bộ bản nguyên để diệt sát tàn hồn Thiên Sát.

Sau khi lão nuốt tiên đan, đạo thể đã phát sinh chất biến, vô hạn tiếp cận tiên thể, chiến lực dù không bằng Ngũ Tiên giáo chủ thì cũng không kém bao nhiêu.

Nếu không có nê thai bảo hộ, đủ để trọng thương tàn hồn Thiên Sát.

Tuy nhiên.

Tàn hồn vừa nhập thể, lão lập tức mất đi quyền khống chế nguyên thần và bản nguyên, dường như cơ thể này chính là được đoạt thân cho tàn hồn Thiên Sát vậy. "Tiên đan... không thể nào!" Âm Dương Tiên Quân kinh khủng đại hống, trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Tiên đan là chân tiên đan.

Nhưng có vấn đề!

Lão muốn chạy, nhưng đã không kịp nữa, chỉ trong vòng một hơi thở, ý thức của lão đã bị tàn hồn Thiên Sát xóa sạch, triệt để chiếm trọn tổ cò.

Khống chế bản nguyên, nguyên thần, đạo thể của lão, thậm chí

ngay cả thần hồn cũng bị dung hợp một cách cưỡng ép.

Ngũ Tiên giáo chủ thấy vậy sắc mặt chợt biến, muốn ngăn cản nhưng đã bị vầng trăng do Thường Nga Tiên tế ra đánh lui.

Chương 688

"Răng rắc!" Thân thể già nua của "Âm Dương Tiên Quân" phát ra tiếng xương cốt ma sát, tiếng kêu răng rắc không ngừng, lưng thẳng lên, người cao ra, mái tóc trắng biến thành đen, nhanh chóng từ trạng thái lão niên trở về tuổi trẻ.

Trong nháy mắt.

Như thoát thai hoán cốt, biến thành một thiếu niên anh tuấn lông mày lá liễu mắt phượng, răng trắng môi hồng.

Dáng vẻ của y có tám phần tương tự với tượng bùn. "Cái thân thể rách nát này sao lại hơi dương hư thế này?

Đã chơi bao nhiêu nữ nhân rồi vậy?" Thiếu niên cử động một chút, đôi lông mày nhíu lại.

Hiển nhiên y rất không hài lòng với cơ thể của Âm Dương Tiên Quân. "Tiểu gia hỏa, hình mẫu lý tưởng của bản tiên là ngươi, dương khí dồi dào, tràn đầy sức sống, chắc hẳn kinh nghiệm phòng sự rất ít phải không?" Thiếu niên nhe răng cười với Diệp Bất Phàm, ánh mắt rực rỡ như tinh không.

Nói xong, y lấy ra tiểu thần khám bị Âm Dương Tiên Quân đoạt mất, thần khám hóa thành một pho tượng khổng lồ, tọa lạc tại vị trí y vốn đang ngồi.

Mà pho tượng này mới chính là thần tượng thực sự của thần khám, cũng là khí linh của thần khám! "Vù vù!" Thường Nga Tiên thấy vậy, kịp thời thu tay rút khỏi chiến trường, đứng bên cạnh thiếu niên.

Hắc Quần tử và Nhan Như Ngọc cũng nhanh chóng rút khỏi vòng

chiến. "Đoạt xá hắn mới có thể giúp ta một tay." Thiếu niên chỉ chỉ Diệp Bất Phàm, cười nói: "Ba vị giúp thêm một tay nữa nhé?" "Ngươi dám đoạt xá hắn, ta bây giờ sẽ giết ngươi!" Hắc Quần tử lạnh lùng thốt, đôi mắt đào hoa hiện lên sát ý: "Sau khi đoạt xá Âm Dương Tiên Quân, ngươi đã không còn là Tiên nữa rồi!" Loại đoạt xá này và pháp môn đoạt xá Diệp Bất Phàm là nhất trí.

Một khi đoạt xá, cảnh giới của bản thân sẽ tương đồng với người bị đoạt xá.

Điểm yếu là cảnh giới bị rớt xuống, điểm tốt là cả hai hoàn toàn dung hợp, không ảnh hưởng đến việc thăng tiến cảnh giới sau này. "Điều kiện đừng có quên." Nhan Như Ngọc bình tĩnh nói. "Thôi được rồi." Thiếu niên thở dài, tùy tay ném cho Diệp Bất Phàm một tấm thẻ tre: "Đây là công pháp của bản tiên, còn có 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 thực sự, còn về Phạm Thánh Thập Nhị Kinh mà ngươi cần, thứ đó bản tiên chỉ nghe nói qua chứ chưa từng thấy." Hiển nhiên, Thiên Sát Chân Tiên đã sớm thương lượng xong với Thường Nga Tiên, Tiên Tổ và Ma Tổ. "Cái cuốn 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》 lúc nãy tôi lấy được là đồ rởm à?" Mặt Diệp Bất Phàm xanh mét.

Lúc lấy được cậu có liếc nhìn qua, nhưng không phân biệt được. "Là thật, nhưng có vài chỗ đã bị bản tiên sửa đổi để phù hợp với ta hơn." Thiếu niên ánh mắt sâu thẳm, cười như không cười. "Lại thêm một lão ngân tệ nữa." Diệp Bất Phàm thầm mắng, nhận lấy hai bộ kinh văn xác nhận đi xác nhận lại, mãi đến khi giao diện hệ thống hiện ra, cậu mới buông lỏng tâm tình.

Như vậy, tất cả những gì cần thiết để đột phá Đại Thừa đã tập hợp đủ. "Các hạ tuy rằng đoạt xá thành công, nhưng chắc hẳn trong thức hải vẫn còn bí mật thành tiên." Tiêu Dao Tiên Quân mặt trầm như nước, chằm chằm nhìn Thiên Sát Chân Tiên.

Đám người Chân Ma Tiên Quân sắc mặt cũng rất khó coi.

Lần này bọn họ tiến vào chân động phủ, không những không kiếm được chút lợi lộc gì mà còn bị tính kế một vố.

Nếu cứ thế mà lủi thủi rời đi, làm sao bọn họ cam tâm? "Không nhìn ra sao?

Ta thành tiên là nhờ tu Hương Hỏa Đạo." Thiên Sát Chân Tiên đạm mạc nói: "Muốn sao?

Tìm hắn mà hỏi." Y chỉ tay về phía Ngũ Tiên giáo chủ: "Tiểu tử này kế thừa truyền thừa của Hương Hỏa Tiên, còn về phần của ta, con đường ta đi không phải là luyện hóa vong hồn, mà là tín ngưỡng hương hỏa, lập một đống miếu thờ, để phàm nhân và tu sĩ cúng bái hàng ngày, tự nhiên sẽ thành tiên." "Nhưng loại này cần thời gian rất dài, các ngươi bây giờ mới đi lập miếu, e là không sống được đến ngày đó đâu." Thiên Sát Chân Tiên nói xong, phất mạnh ống tay áo, xung quanh đất trời xoay chuyển, khi mọi người phản ứng lại thì đã thấy mình đang ở sâu dưới lòng đất.

Phía xa đứng một đám Yêu tộc.

Mà thần khám khổng lồ kia thì nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào lòng bàn tay Thiên Sát Chân Tiên. "Chư vị, bản tiên đã bị rớt cảnh giới, nội cảnh địa này sắp sụp đổ rồi, bảo trọng cho tốt nhé!" Thiên Sát Chân Tiên thản nhiên nói, liếc nhìn Thường Nga Tiên một cái. "Thường Nga, hãy để tiểu gia hỏa họ Diệp này tiến vào Đại Thừa, chấp chưởng một tia hỗn độn bản nguyên, dùng bản nguyên của hắn giúp nàng phá giải ký ức chi mê, nếu không phá được, nàng chỉ còn một con đường thôi." "Còn ngươi, con đường của ngươi vốn là tử lộ, có thành công được hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi." Thiên Sát Chân Tiên nhìn sâu vào Nhan Như Ngọc một cái, xoay người biến mất khỏi nội cảnh địa này.

Theo y thấy.

Trong số tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Diệp Bất Phàm, chỉ có Ma Tổ là có khả năng thành tiên nhất.

Đại lượng phân niệm hợp nhất, có cơ hội mạnh mẽ phá khai vách ngăn Chân Tiên.

Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác sắc mặt âm trầm, muốn ngăn lại nhưng cũng vô phương.

Thiên Sát Chân Tiên tuy bị rớt cảnh giới, nhưng việc y đoạt xá Âm Dương Tiên Quân là thật, thực lực so với Ngũ Tiên giáo chủ chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Cộng thêm ba nữ nhân Thường Nga Tiên, bọn họ căn bản không làm gì được đối phương. "Ngũ Tiên giáo chủ, truyền thừa Hương Hỏa Đạo còn không mau giao ra?!" Chân Ma Tiên Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngũ Tiên giáo chủ.

Người sau im lặng hồi lâu, khắc ra mười mấy bản ngọc giản giao cho đám người Tiêu Dao Tiên Quân.

Chuyến đi này đối với lão có thể nói là lỗ nặng, không nuốt được Thiên Sát Chân Tiên, lư hương cũng không lấy được, điều duy nhất đáng an ủi là đã luyện hóa được Diêm La Tiên Quân.

Mọi người cẩn thận phân biệt, bấy giờ mới thầm gật đầu.

Chuyến này không đi không công, ít nhất cũng có được một số thiên tài địa bảo giúp bọn họ chứng đạo Chân Tiên. "Đi!" Lâu Lan quốc chủ là người đầu tiên rời khỏi nội cảnh địa Thiên Sát, nôn nóng muốn quay về kiểm chứng. "Tiểu tử, giữa ngươi và ta, vẫn chưa xong đâu." Chân Ma Tiên Quân trước khi đi lạnh lùng liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, không hề che giấu sát ý, xoay người rời đi.

Lão vẫn chưa quên ông già thân sinh của mình đang nằm trong tay

Diệp Bất Phàm.

Có một đám Yêu tộc ở đây, bọn họ cũng không giết được Diệp Bất Phàm.

Tuy nhiên.

Một khi mượn Hương Hỏa Đạo thành tiên, lúc đó dù tên họ Diệp kia có ẩn nấp thế nào thì cũng chỉ có con đường chết.

Tiêu Dao Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân và những người khác cũng nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm một cái rồi rời khỏi nội cảnh địa Thiên Sát.

Chớp mắt.

Tại chỗ chỉ còn lại Yêu tộc, Minh Vương, Thường Nga Tiên và những người khác. "Tu tiên giới lại sắp có biến động lớn rồi." Long Hoàng khẽ thở dài.

Một khi Hương Hỏa Đạo lan truyền ra ngoài, các thế lực Yêu tộc, Nhân tộc, Địa phủ sẽ xâu xé lẫn nhau, cướp đoạt vong hồn để thành tiên!

Không ai có thể ngăn cản.

Tất nhiên.

Bọn họ cũng không phải là không có thu hoạch, Long Hoàng có được vài loại bảo vật thành tiên, cộng thêm việc đã phản tổ, có cơ hội tiến thêm một bước.

Tiếp theo phải xem ai chứng đạo thành tiên trước.

Trong lòng Diệp Bất Phàm cũng dâng lên cảm giác cấp bách, tuy nói bọn người Tiêu Dao Tiên Quân tạm thời dời ánh mắt khỏi người cậu, nhưng điều đó không có nghĩa là đã an toàn.

Ngược lại càng thêm nguy hiểm.

Đám gia hỏa đó mà thành tiên, cậu có chạy cũng chẳng có chỗ mà chạy. "Việc cấp bách hiện nay là đột phá Đại Thừa!" Một khi Diệp Bất Phàm trở thành Đại Thừa, đó mới là lúc thực sự đứng vững trong tu tiên giới, trở thành một nhân vật cấp bậc thủy tổ khai sơn phá thạch. "Rắc rắc!" Bầu trời của nội cảnh địa hiện ra những vết nứt chằng chịt như mạng nhện, như thể tấm kính đang từ từ vỡ ra.

Thiên Sát Chân Tiên đoạt xá Âm Dương Tiên Quân, tự nhiên sẽ kế thừa nội cảnh địa của lão, nội cảnh địa cũ sẽ sụp đổ. "Nội cảnh địa này sắp sụp rồi." Hắc Quần la lỵ thu lại tiên khí lư hương.

Vật này không giao cho Thiên Sát Chân Tiên, giúp đối phương đoạt xá đã là tốt lắm rồi. "Đi thôi, rời khỏi đây." Diệp Bất Phàm tiên phong đi về phía lối vào nội cảnh địa, trên đường đi, cậu hỏi Thường Nga Tiên: "Thiên Sát Chân Tiên làm sao mà bị đánh đến mức chỉ còn lại một tia tàn hồn thế?" Dứt lời, ánh mắt của Long Hoàng, Kim Ô, lão Chu Tước và đám Yêu tộc khẽ động, đồng loạt nhìn sang.

Cho đến bây giờ.

Việc Thiên Sát Chân Tiên chỉ còn lại tàn hồn vẫn luôn là một ẩn số. "Cậu còn nhớ năm năm trước cậu từng tiết lộ vị trí động phủ Thiên Sát Chân Tiên cho hai người bọn họ không?" Thường Nga Tiên vén nhẹ lọn tóc, áo trắng như tuyết, dáng người phong mãn.

Nàng dừng lại một chút rồi nói: "Sau đó, chúng ta đã sớm gặp mặt Thiên Sát Chân Tiên, có được một số tin tức, y tiết lộ không nhiều, chỉ nói mình bị Hương Hỏa Tiên trọng thương, không thể không trốn trong nội cảnh địa của mình để thoi thóp." "Mà việc cậu đến đây, từ vô số năm trước Tầm Tiên đạo nhân đã tiết lộ cho y rồi, hay nói cách khác, cậu chính là cái xác mà Tầm Tiên đạo nhân tặng cho y." "Sư tôn của cậu không muốn cậu bị đoạt xá, cho nên mới cùng ta và Nhan Như Ngọc liên thủ đàm phán với Thiên Sát Chân Tiên; còn về tiên đan

ở giả động phủ cũng là chuẩn bị cho cậu, nếu cậu không trốn đi thì viên tiên đan này sẽ bằng nhiều cách khác nhau rơi vào tay cậu." Thường Nga Tiên nói đến đây, đôi gò má trắng nõn hiện lên vẻ kỳ quái.

Thiên Sát Chân Tiên cùng Tầm Tiên đạo nhân tính kế đủ đường, duy chỉ có không tính đến việc Diệp Bất Phàm lại trở thành Thiên Cơ sư bát giai, trực tiếp trốn biệt tích.

Một lần trốn là bốn năm. "...

Nhân tộc các người tâm cơ thật sự quá nhiều." Long Hoàng nghe mà há hốc mồm.

Bạch Hổ, Chu Tước lão tổ và những người khác cũng tắc lưỡi kinh ngạc.

Trách không được mấy năm trước bọn họ nhiều lần mời Diệp Bất Phàm, thậm chí hứa hẹn trọng lợi mà tên này sống chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Chương 689

"Đúng là ai cũng muốn đoạt xá tôi hết." Diệp Bất Phàm bừng tỉnh, thầm mắng Tầm Tiên đạo nhân không phải là người.

Cậu đã nói cái lão bất tử kia làm sao có thể đơn giản chỉ bảo cậu đi lấy lư hương thôi được. "Tầm Tiên đạo nhân hoàn toàn không biết gì về hệ thống của tôi, tôi mà nuốt tiên đan, tác dụng phụ nghịch chuyển, hoàn toàn có thể nuốt chửng cả Thiên Sát Chân Tiên." Diệp Bất Phàm lắc đầu, trong lòng cũng không thấy tiếc nuối gì.

Cậu có thể nuốt.

Nhưng đám người Tiêu Dao, Ngũ Tiên giáo chủ sẽ không cho cậu thời gian đó.

Hơn nữa đó chỉ là một luồng tàn hồn, ngay cả tu vi cũng không có, nuốt vào cũng chẳng giúp tăng trưởng tu vi bản thân. "Hương Hỏa Tiên thật sự còn sống sao?" Kim Ô Tiên Quân đột nhiên hỏi.

Vị kia ngay cả ở thời thượng cổ cũng là một huyền thoại, dù bọn họ có đuổi theo thế nào cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn bóng lưng. "Còn sống, nhưng không rõ tung tích.

Cụ thể ta cũng không biết nhiều lắm, ký ức trước thời thượng cổ đã bị sửa đổi rồi." Thường Nga Tiên khẽ thở dài.

Kể từ khi nàng tìm đủ mọi cách mà vẫn không thể khôi phục Chân Tiên, nàng đã hiểu bản thân có vấn đề.

Nhiều lần kiểm chứng, nàng thôi đoán vấn đề nằm ở ký ức. "Hương Hỏa Tiên đã ra tay sao?" Long Chủ kinh hãi hỏi dồn.

Trước thời thượng cổ Thường Nga Tiên đã là một Chân Tiên danh chính ngôn thuận, có thể sửa đổi ký ức của nàng, vị tồn tại đó rốt

cuộc mạnh đến mức nào? "Chắc hẳn là y." "Ta và Thiên Sát Chân Tiên vận khí còn coi là tốt, chưa chết; người sáng tạo ra Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, vị tồn tại đạt được tiên thể kia, qua lời kể của Thiên Sát Chân Tiên, tám phần là đã chết rồi." Người sáng tạo ra Phạm Thánh Thập Nhị Kinh là Phạm Thánh Chân Tiên và Thiên Sát Chân Tiên lần lượt chứng đạo phi thăng. "Thời hoang cổ Chân Tiên chỉ có bấy nhiêu vị, Tiên tử đừng nói là chết hết rồi đấy chứ?

Hay là bọn họ đều bị giết ở Tiên giới rồi?

Tiên giới nguy hiểm đến thế sao?" Lão Chu Tước có chút kinh hãi, cảm thấy lạnh cả người. "Không rõ nữa." Đôi mắt đẹp của Thường Nga Tiên lộ ra một tia mờ mịt.

Rất nhiều vấn đề, ngay cả Thiên Sát Chân Tiên sau khi phi thăng cũng không tìm ra chân tướng.

Trong chốc lát, cả nhóm đã rời khỏi nội cảnh địa Thiên Sát.

Gió biển ập vào mặt, mang theo vị mặn chát. "Diệp Bất Phàm, ngươi sớm đã trở thành một trong những mục tiêu của Hương Hỏa Tiên, sau khi tiến vào Đại Thừa phải cẩn thận hơn nữa." Nhan Như Ngọc nhìn sâu vào cậu một cái, trong giọng nói hiếm thấy mang theo một tia dịu dàng. "Chuyện này ta biết, từ lúc luyện hóa Thời Không Vẫn Tinh ta đã hiểu rồi." Diệp Bất Phàm nói, mắt chuyển động, ôm lấy vòng eo mềm mại ôn nhuận của Nhan Như Ngọc: "Những thứ khác ta không rõ, nhưng bà xã là thật." Lần này Nhan Như Ngọc không phản kháng, nhìn Diệp Bất Phàm thật lâu, bờ môi hồng phấn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên miệng cậu.

Có chút ngọt ngào, mang theo hương thơm dịu nhẹ. "Theo ta về sinh con đi." Diệp Bất Phàm áp trán mình vào trán Nhan Như Ngọc, khẽ nói. "Ta còn có một số việc phải làm." "Đi đây." Nhan Như Ngọc lắc đầu, cuối cùng nhìn sâu vào Diệp Bất Phàm một cái với ánh mắt

phức tạp, rồi đạp sóng mà đi.

Gió biển thổi nhẹ, hất tung làn tóc nàng, bóng lưng cô độc kiêu ngạo mà quyết tuyệt, cuối cùng biến mất trong ánh hoàng hôn của buổi tà dương.

Diệp Bất Phàm có một loại ảo giác.

Lần từ biệt này.

Có lẽ là vĩnh viễn. "Không giữ nàng lại sao?" Thường Nga Tiên ngạc nhiên hỏi. "Đánh không lại nàng." Diệp Bất Phàm thẫn thờ nói, càng thêm khát khao cảnh giới Đại Thừa: "Hy vọng nàng vĩnh viễn không cần dùng đến Luân Hồi Thảo." Cậu quay đầu nhìn về phía Hắc Quần la lỵ, nghiêm túc nói: "Sư tôn, để con giúp người tu hành nhé, như vậy tương lai người mới có thể ứng phó với đủ loại cục diện." "Nghịch đồ!" Hắc Quần la lỵ liếc mắt đào hoa, bỗng nhiên lộ ra vẻ quyến rũ, khuôn mặt tròn trịa đáng yêu mê người, nói: "Được thôi." Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật, dứt khoát từ chối.

Vị sư tôn lòng dạ đen tối này mà đồng ý nhanh nhảu như vậy, chắc chắn là đang ôm ý đồ xấu. "Hừ!

Sớm muộn gì ta cũng thiến ngươi!" Hắc Quần la lỵ thấy Diệp Bất Phàm không trúng kế, hừ lạnh một tiếng, tà váy đung đưa, tỏa ra từng trận hương thơm, sải đôi chân ngắn cũn cỡn đi về hướng Bắc Vực. ..... "Ha ha, Diệp tiểu hữu, nếu cậu muốn đột phá Đại Thừa có thể đến Hải Yêu Tiên Tông của ta." Long Hoàng cười nói.

Lão vẫn chưa quên Diệp Bất Phàm từng hứa sẽ giúp bọn họ chống đỡ tiên kiếp. "Không đi, nồng độ tiên khí ở đó kém quá." Diệp Bất Phàm từ chối.

Hiện tại Yêu tộc đều dời xuống biển sâu rồi, cái nơi quỷ quái đó tiên khí nghèo nàn, bảo đảm cho các Yêu tộc Hợp Thể thăng tiến tu vi

đã là tốt lắm rồi, chưa chắc đã đủ để chống đỡ cho cậu đột phá Đại Thừa. "Địa phủ của ta cũng được vậy." Mạnh Bà đưa ra lời mời.

Chuyến đi này Địa phủ tổn thất thảm trọng, cộng thêm việc Hương Hỏa Đạo được lan truyền, vô số quỷ tu của Địa phủ sẽ trở thành miếng mồi ngon trong mắt những vị Đại Thừa kia.

Có Diệp Bất Phàm ở đó.

Không nói đến thực lực thế nào, chỉ riêng tạo nghệ thiên cơ thôi cũng đã có thể dự phòng được rất nhiều nguy cơ. "Âm khí quá nặng, không thích hợp." Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối, cậu phải đảm bảo việc tấn thăng Đại Thừa là vạn vô nhất thất, tiên khí và hộ pháp đều không thể thiếu. "Long Chủ, không biết Yêu tộc Bắc Vực có thể cung cấp đạo trường không?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía bốn vị Long Chủ, lão Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

Yêu tộc Bắc Vực không nghi ngờ gì chính là nơi thích hợp nhất. "Rất hoan nghênh." Mắt Long Chủ sáng lên, lão Chu Tước cũng hết lời khen ngợi, đúng lúc có thể buộc chặt Ti Yêu Yêu vào người Diệp Bất Phàm.

Đợi đến khi Diệp Bất Phàm tiến vào Đại Thừa, địa vị tăng vọt, muốn nữ nhân nào mà chẳng được?

Đến lúc đó chưa chắc đã thèm để mắt tới Ti Yêu Yêu nhà lão.

Minh Vương, Long Hoàng và những người khác thấy vậy thì có chút thất vọng. "Vậy quyết định như thế đi, nửa tháng sau con sẽ đến Yêu tộc Bắc Vực." Diệp Bất Phàm gật đầu, chào tạm biệt mọi người rồi đi về một hướng khác.

Mà bên cạnh cậu chính là Thường Nga Tiên.

Vị này cần cậu giúp nàng phá giải ký ức chi mê.

Không lâu sau khi bọn họ đi khỏi, bốn bóng người từ trong hư

không hiện ra.

Những người này chính là Tiêu Dao, Chân Ma, Ngũ Tiên giáo chủ và vị Thiên Cơ sư Hắc Cống của Tây Vực. "Thường Nga Tiên đi theo bên cạnh hắn, xem ra không có cơ hội rồi." Chân Ma Tiên Quân sắc mặt âm u, sát ý ngập trời: "Đợi hắn đột phá Đại Thừa, độ khó để giết hắn sẽ tăng lên gấp bội!" Bọn họ dự tính sau khi rời khỏi nội cảnh địa Thiên Sát, Diệp Bất Phàm sẽ tách khỏi đám Đại Thừa của Yêu tộc và Minh Vương, lúc đó hành động đơn độc chính là thời cơ tốt nhất.

Vì vậy.

Thậm chí bọn họ còn để Thiên Cơ sư Hắc Cống che giấu thiên cơ, tránh để Diệp Bất Phàm chiêm bặc được. "Người này quá cẩn thận." Ngũ Tiên giáo chủ sắc mặt âm trầm bất định, cuối cùng nói: "Tuy nhiên cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, đợi bản giáo chủ tấn thăng Chân Tiên, dù hắn có tiến vào Đại Thừa thì việc giết hắn cũng dễ như trở bàn tay." Cảnh giới Chân Tiên là hoàn toàn siêu thoát, bất luận là thiên cơ trận pháp hay thần thông ẩn nấp đều có thể dễ dàng nhìn thấu.

Tạo nghệ thiên cơ của Diệp Bất Phàm cũng sẽ trở nên vô dụng.

Bát giai không thể chiêm bặc được Chân Tiên. "Việc cấp bách hiện nay là đột phá Chân Tiên, không biết mấy vị có sẵn lòng liên thủ mở ra cánh cửa Địa phủ không?" Tiêu Dao Tiên Quân chuyển chủ đề nói.

Hiện tại những vị Đại Thừa nắm giữ truyền thừa Hương Hỏa Đạo quá nhiều.

Tài nguyên không đủ phân phối thì sẽ xuất hiện cạnh tranh.

Phải tranh thủ thu gom toàn bộ âm hồn của Địa phủ vào trong túi trước đám người Vĩnh Hằng và Thanh Tổ. "Có thể, nhưng cướp đoạt

được bao nhiêu âm hồn thì phải xem bản sự của mỗi người rồi." Ánh mắt Ngũ Tiên giáo chủ lóe lên, gật đầu đồng ý.

Vốn dĩ mục tiêu của lão là chiến tranh Đông Hải, trong thời gian đó lão luôn để các trưởng lão và nô bộc của Ngũ Tiên giáo thu thập vong hồn của hai tộc Nhân, Yêu.

Nhưng chỉ vì một câu nói của Diệp Bất Phàm mà trực tiếp kéo lão vào chiến trường, dẫn đến việc Yêu tộc rút lui, kế hoạch bị gián đoạn.

Sau đó lão định mượn chiến tranh Bắc Vực và Trung Vực để thu thập.

Kết quả Diệp Bất Phàm cứ như ma ám lấy lão, đi khắp nơi tung tin đồn nhảm, khiến các Tiên Quân Bắc Vực phải cảnh giác.

Hiện tại truyền thừa Hương Hỏa lại bị giao ra ngoài, cạnh tranh tăng lên gấp bội, chỉ có thể đánh chủ ý lên Địa phủ.

Tất nhiên.

Lần này không thể dùng toàn lực của tông môn đi đánh chiếm, chỉ có thể dẫn theo tinh anh Hợp Thể tiến vào.

Đồng thời để đệ tử môn hạ thu thập vong hồn ở khắp nơi trong tu tiên giới. "Chuyện này bản tiên quân tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng cần phải thâm nhập vào truyền thừa Hương Hỏa đã." Chân Ma Tiên Quân gật đầu.

Ba người lại bàn bạc thêm một số chi tiết.

Chương 690

Lúc này, một đạo truyền âm phù rơi vào tay Tiêu Dao Tiên Quân.

Nghe một lát, sắc mặt lão chợt trở nên âm trầm: "Một phần tư cương vực Bắc Vực đã bị Tử Vi Tiên Đình đánh chiếm, hai vị Cấm Kỵ bị giết." "Cái gì?!" Biểu cảm của Chân Ma Tiên Quân thay đổi, nói: "Làm sao có thể?

Đám Đại Thừa của Tây Vực, Nam Hồng Vực và phần còn lại của Bắc Vực không phải đã liên thủ rồi sao?" Trước khi vào nội cảnh địa Thiên Sát, các bên sớm đã có đối sách ứng phó với Tiên Đình.

Âm Dương Tiên Ma Tông có hai đại Tiên Quân đỉnh cấp, một là Âm Dương Tiên Quân; hai là Âm Dương Ma Quân.

Người trước theo bọn họ vào nội cảnh địa; nhưng người sau vẫn còn trấn thủ ở Âm Dương Tiên Ma Tông; cuối cùng tông môn đó còn có hai vị Đại Thừa trung kỳ.

Còn có Trương gia lão tổ của Nam Hồng Vực, Thần Tàng Tiên Quân của Vô Ưu Tiên Tông, mấy vị Đại Thừa quốc chủ của Tây Vực, Ma Cầm Tiên Quân của Đông Hải.

Phía Bắc Vực không chỉ có Cấm Kỵ Chi Chủ.

Các Tiên Tông Tiêu Dao, Trường Sinh, Ngô Đồng cũng có Đại Thừa trấn thủ, liên thủ lại hoàn toàn có thể ứng phó với Tiên Đình Trung Vực. "Tử Vi Tiên Đế quá mạnh, đã không yếu hơn hai người Tiên Tổ và Ma Tổ thời thượng cổ; hai vị Đại Thừa viên mãn và ba vị Cấm Kỵ hợp kích cũng không phải đối thủ, ngược lại còn bị giết mất hai người." Tiêu Dao Tiên Quân mặt sắt lại, tâm trạng tồi tệ đến cực điểm.

Bọn họ cần thời gian thu thập vong hồn, tu luyện Hương Hỏa Đạo.

Tử Vi Tiên Đế thì không cần, cái gã đó chỉ cần không ngừng mở rộng lãnh thổ.

Một khi chiếm lĩnh Bắc Vực, dưới sự gia trì của quốc vận to lớn, y sẽ có tư bản để vấn đỉnh Chân Tiên.

Lão nhìn về phía Ngũ Tiên giáo chủ, âm hiểm nói: "Không biết Ngũ Tiên giáo chủ chọn bên nào?" Giờ đây bọn họ đã trở về từ nội cảnh địa, bấy nhiêu Đại Thừa này đủ để trấn áp Tử Vi Tiên Đình, duy chỉ có Ngũ Tiên giáo chủ là một biến số.

Ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế, đối phương là tồn tại mạnh mẽ nhất trong số các Đại Thừa, đơn đấu cơ bản không có đối thủ.

Lão không quên lời Diệp Bất Phàm từng nói —— Ngũ Tiên giáo chủ và Tử Vi Tiên Đế có tư tình với nhau.

Thậm chí còn có vinh dự được xem qua tập tranh minh họa 《Câu chuyện tình yêu Đông Hải》.

Chuyện đam mỹ thật giả khó phân biệt, nhưng hai người nhất định có mối quan hệ không thể tách rời. "Ta không phải đối thủ của y." Ngũ Tiên giáo chủ bày tỏ thái độ, không muốn nhúng tay vào. "Đạo hữu vẫn là nên theo ta về Bắc Vực đi, bàn bạc xem ứng phó với Tử Vi Tiên Đình thế nào; hơn nữa trận chiến này đối với đạo hữu cũng có lợi ích rất lớn, có thể chia ra một phần vong hồn cho đạo hữu tu Hương Hỏa Đạo." Tiêu Dao Tiên Quân đưa ra điều kiện, ánh mắt chằm chằm nhìn lão, Chân Ma Tiên Quân cũng nhìn qua với vẻ mặt không thiện cảm.

Vốn dĩ ba người còn có ý định hợp tác, chớp mắt quan hệ đã rạn nứt. "Bắc Vực thì ta không đi đâu." Ngũ Tiên giáo chủ trong lòng căng

thẳng, ngoài mặt lại cười giả lả.

Lão mạnh, nhưng chưa mạnh đến mức có thể chống lại một đám Đại Thừa.

Huống hồ đám người Tiêu Dao, Chân Ma trong tay còn có tiên khí, mà lại không chỉ có một món!

Không đợi Tiêu Dao Tiên Quân nói thêm, lão chắp tay nói: "Đợi các người xử lý xong trận chiến này có thể tìm ta bàn bạc việc cướp đoạt âm hồn Địa phủ, cáo từ." Nói xong lão sải bước rời đi, biến mất ở cuối đại dương. "Liên lạc với đám người Trảm Long, canh chừng Ngũ Tiên giáo chủ cho kỹ." Ánh mắt Chân Ma Tiên Quân lóe lên, sắc mặt lạnh lùng nói: "Tiện thể liên lạc với Yêu tộc, bảo Diệp Bất Phàm chiêm bặc vị trí tông môn của Ngũ Tiên giáo; Bắc Vực có Thiên Ma Giáo, nếu hắn không muốn vị sư tôn xinh đẹp và hồng nhan tri kỷ của mình bị Tiên Đình tiêu diệt thì nhất định sẽ giúp một tay thôi." Kẻ thù là kẻ thù, không có nghĩa là không thể hợp tác.

Thế cục hiện tại là tuyệt đối không được để Ngũ Tiên giáo chủ liên thủ với Tử Vi Tiên Đế, nếu không Bắc Vực có thể thất thủ bất cứ lúc nào.

Bắc Vực mất rồi thì tiếp theo sẽ là Nam Hồng Vực.

Lúc đó đừng nói là tấn thăng Chân Tiên, sống sót được hay không còn là một vấn đề. "Ép buộc Ngũ Tiên giáo chủ đứng về phía chúng ta sao?" "Hay là để lão trung lập?" Tiêu Dao Tiên Quân nhướng mày. "Bất luận là cái nào cũng không được phép để lão đứng về phía Tiên Đình Trung Vực, nếu ngoan cố thì chỉ có thể để lão chết đi, đúng lúc thu lấy hương hỏa của lão!" Trên mặt Chân Ma Tiên Quân xẹt qua một vẻ tàn nhẫn.

Chuyện này khác với lúc ở trong nội cảnh địa.

Có tiên khí trong tay, Ngũ Tiên giáo chủ dù mạnh đến đâu cũng chỉ có con đường chết.

Thậm chí.

Nếu hiện tại Diệp Bất Phàm tấn thăng Đại Thừa viên mãn, bọn họ cũng có nắm chắc liên thủ oanh sát hắn.

Có tiên khí và không có tiên khí hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. "Quay về thành lập Liên minh Tiên đạo, bàn bạc chuyện này thôi!" .....

Hai ngày sau.

Trở lại Bồng Lai Tiên Tông, Diệp Bất Phàm đang ôm tiểu Thủy Yên thì nhận được tin tức từ Yêu tộc truyền tới, cậu không hề do dự, dốc toàn lực chiêm bặc.

Chuyện chó cắn chó này cậu rất sẵn lòng thực hiện.

Cậu khác với những Thiên Cơ sư bát giai khác, đám gia hỏa đó sở dĩ không thể thôi diễn được vị trí của Ngũ Tiên giáo là vì mệnh của bọn họ mỏng.

Gặp phải sương mù thiên cơ mà cưỡng ép chiêm bặc vài lần là bị thiên cơ phản phệ mà chết ngay.

Diệp mỗ có hệ thống, căn bản không có kiêng kỵ gì.

Chưa đầy hai ngày, cậu đã tiết lộ vị trí của Ngũ Tiên giáo ra ngoài, truyền bá rộng rãi.

Mức độ chi tiết đến nỗi chỉ thiếu nước báo luôn số nhà của lão thôi.

Cư trú tại hải vực mỗ, vách đá mỗ, số nhà linh kỷ hộ mỗ, Đông Hải. "Tên này rốt cuộc cũng làm được một việc tốt." Tiêu Dao Tiên Quân bày tỏ sự tán thưởng.

Tuy rằng Diệp Bất Phàm là kẻ thù, nhưng tạo nghệ thiên cơ của đối phương thì không phải bàn, lão tin tưởng được. "Đợi ta thành tiên, nhất định sẽ bằm ngươi ra hàng vạn mảnh, cái đồ súc sinh nhà ngươi!" Tại một quần thể cung điện ngầm trên một hòn đảo bình thường ở cực Bắc Đông Hải, Ngũ Tiên giáo chủ đang định ngồi mát ăn bát vàng tức đến nổ phổi.

Hận không thể dùng một mồi lửa thiêu chết Diệp Bất Phàm.

Còn chưa đợi lão chuyển địa điểm.

Mười vị Đại Thừa gồm Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long cầm theo tiên khí tìm đến tận cửa bái phỏng.

Thậm chí để đề phòng lão chạy thoát, bọn họ còn mang theo cả Tiên Toa của Trương gia ở Nam Hồng Vực.

Món Tiên Toa này có uy lực yếu nhất trong số các tiên khí, nhưng lại là món có tốc độ nhanh nhất toàn tu tiên giới!

Một câu thôi.

Hoặc là bị đánh chết, hoặc là giúp đỡ đối kháng Tử Vi Tiên Đình.

Sáng sớm hôm sau.

Hai bên lập đạo thệ và các loại khế ước, đạt thành hợp tác hữu nghị. "Vì hòa bình thế giới, đây là việc bản giáo chủ nên làm." Ngũ Tiên giáo chủ mỉm cười tuyên bố gia nhập trận doanh Bắc Vực.

Đồng thời ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Diệp Bất Phàm.

Vài ngày sau.

Các đại tiên môn của Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải, Tây Vực hợp thành Liên minh Tiên đạo, dẫn dắt số lượng tu sĩ khổng lồ phản công Tiên Đình.

Vốn dĩ Bắc Vực bị xâm chiếm một phần tư lãnh thổ, chưa đầy hai ngày đã bị chiếm lại toàn bộ.

Sĩ khí đại quân liên minh tăng vọt, thế không thể cản.

Tuy nhiên.

Nội hàm của Tiên Đình Trung Vực vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ, có tới tận mười tám vị Đại Thừa Tiên Quân.

Hơn nữa dưới sự gia trì của quốc vận, từ Đại Thừa cho đến Trúc Cơ, Kim Đan, ai nấy đều tăng mạnh thực lực.

Lại còn có hơn hai mươi vị Cấm Kỵ Chi Chủ thức tỉnh, chống đỡ được cuộc phản công của đại quân liên minh một cách ngoan cường.

Cảnh tượng này như một cú đánh mạnh giáng xuống lòng của tất cả các thế lực.

Đại Thừa cộng thêm Cấm Kỵ, tính sơ sơ đã có tới hơn bốn mươi vị!

Phải biết rằng.

Những tiên môn đỉnh cấp truyền thừa vô số năm như Tiêu Dao, Chân Ma Tiên Tông, mỗi bên cũng chỉ có nhiều nhất hai ba vị Đại Thừa.

Thế lực hợp nhất hai tông như Âm Dương Tiên Ma Tông cũng không quá bốn vị.

Tiên Đình có nhiều Đại Thừa như vậy đã phá vỡ trí tưởng tượng của thế gian.

Chỉ riêng về tài nguyên thôi cũng không thể nào nuôi dưỡng ra nhiều người như thế. "Những Đại Thừa này có vấn đề, tu vi là dùng quốc vận và bí pháp cưỡng ép tăng lên, phần lớn đều là Đại Thừa sơ kỳ." Rất nhanh, đám người Tiêu Dao Tiên Quân đã phát hiện ra manh

mối.

Nhưng cũng không làm gì được.

Loại Đại Thừa này không bằng những người tấn thăng chính thống, nhưng dưới sự gia trì của quốc vận thì cũng không yếu hơn Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong là bao.

Tử Vi Tiên Đế lại càng mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, tay cầm Tiên Phương Đỉnh, một mình đấu với sáu vị Đại Thừa viên mãn gồm Tiêu Dao, Trảm Long, Chân Ma, Đại Tư Đồ của Tây Vực mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Chương 691

Thực lực thật sự còn nghịch thiên hơn cả Ngũ Tiên giáo chủ.

Hoàn toàn thể hiện rõ thế nào gọi là vô địch. "Trẫm là Tiên Đế, đương trấn áp mọi kẻ địch thế gian." Tử Vi Tiên Đế khí thế nuốt cả sơn hà, bá khí lộ ra ngoài, phong thái ngút trời.

Diệp Bất Phàm ở Bồng Lai Tiên Tông nghe tin mà không ngớt lời tán thưởng, vạn ngàn từ ngữ cũng không đủ để diễn tả sự chấn động trong lòng, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ: "Đỉnh vãi." "Hiện tại chiến cục thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm ngồi đối diện với Thanh Liên Tiên Tôn.

Đối phương đã tìm cơ hội khiến mình trọng thương để thoát khỏi cỗ máy xay thịt ở chiến trường, vừa từ Bắc Vực trở về. "Tử Vi Tiên Đình dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một thế lực, cũng không chống lại được tất cả các thế lực của tứ đại vực liên thủ, chỉ là đang miễn cưỡng chống đỡ." "Toàn bộ nhờ Tử Vi Tiên Đế gượng ép chống giữ." Thanh Liên Tiên Tôn nhớ lại cảnh tượng Tử Vi Tiên Đế áp đảo hoàn vũ, trong lòng không khỏi run sợ.

Đừng nói là những người Hợp Thể như bọn họ.

Ngay cả một số Cấm Kỵ và Đại Thừa sơ kỳ cũng không dám tiếp cận chiến trường của Tử Vi Tiên Đế, tiên khí bay loạn xạ, tu vi không đủ mà xông lên chỉ có con đường chết. "Ý ông là Tiên Đình không trụ được bao lâu nữa sao?" Diệp Bất Phàm trong lòng nhẹ nhõm.

Cậu không muốn nhìn thấy Bắc Vực bị chiếm lĩnh. "Vốn dĩ là như vậy, nhưng cuối cùng lại có biến hóa, bên phía Tử Vi Tiên Đình xuất hiện một vị Thiên Cơ sư bát giai, hiệu là Đạo Lão, tạo nghệ thiên cơ quá mạnh, hơn nữa dường như còn có pháp môn tránh được thiên cơ

phản phệ." "Có thiên cơ chiêm bặc phò tá Tử Vi Tiên Đế, Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân bị trọng thương tại chỗ, thế cục đã bị xoay chuyển, Liên minh Tiên đạo cảm thấy không ổn, đã khẩn cấp rút lui tiến vào trạng thái phòng thủ." Thanh Liên Tiên Tôn vẫn còn sợ hãi nói.

Thiên Cơ sư bát giai tuy đáng sợ nhưng vẫn chưa thể ảnh hưởng đến chiến cục của Đại Thừa viên mãn.

Nhưng Đạo Lão thì khác.

Chiêm bặc không kiêng kỵ, dự tri trước tương lai, hoàn toàn xoay chuyển thế cục, cứ đà này Liên minh Tiên đạo tất bại!

Ngược lại phía Liên minh Tiên đạo.

Mấy vị Thiên Cơ sư bát giai hoàn toàn không phải đối thủ, đã có một người bị phản phệ mà chết. "Đạo Lão?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, có chút không thể tin nổi, cậu là nhờ có hệ thống mới tránh được thiên cơ phản phệ, vị kia là dựa vào cái gì?

Hoàn toàn đi ngược lại quy luật trời đất. "Có Đạo Lão ở đó, bên phía chúng ta hoàn toàn không có cửa thắng, bất luận là ý đồ chiến lược hay là đột kích, ám sát đều bị Đạo Lão tính kế chuẩn xác." "Hiện tại đám người Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân đang điên cuồng tìm kiếm Diệp Bất Phàm khắp nơi kìa." Thanh Liên Tiên Tôn cảm thán vạn phần, người người đòi đánh đòi giết Diệp Bất Phàm giờ đây lại trở thành chìa khóa phá cục duy nhất.

Chỉ có cậu mới có thể đấu một trận với Đạo Lão.

Còn việc tìm Tầm Tiên đạo nhân của Thiên Cơ Quốc.

Không ai nghĩ tới cả.

Vị kia từ trước đến nay chưa từng can dự vào bất kỳ cuộc chiến tranh nào, từ xưa đến nay đều như vậy. "..." Diệp Bất Phàm mí mắt

giật giật.

Gần đây cậu đang mải mê nghiên cứu truyền thừa luyện đan bát giai, chuẩn bị luyện chế Đại Thừa Đan để chuẩn bị cho việc đột phá Đại Thừa.

Cậu đâu có rảnh rỗi mà đi liều mạng với Đạo Lão. "Những chuyện đó là của các nhân vật lớn cần suy nghĩ." Diệp Bất Phàm không quá quan tâm, hiện tại đột phá Đại Thừa mới là quan trọng nhất.

Hai người bàn luận một lát, Thanh Liên Tiên Tôn ho khan hai tiếng, đề nghị thỉnh Trịnh Thạch tu bổ phi kiếm cho mình.

Tiền tuyến chiến đấu quá khốc liệt, máu chảy thành sông.

Tu sĩ cảnh giới Hợp Thể cũng khó bảo toàn tính mạng, tử thương thảm trọng.

Còn về Luyện Hư, Hóa Thần thì chẳng khác gì cỏ rác, bị gặt hết lớp này đến lớp khác, lão phải đảm bảo thực lực của mình.

Lần này Diệp Bất Phàm khéo léo từ chối.

Cậu nói: "Gần đây tôi có chút cảm ngộ, chuẩn bị đột phá cảnh giới Hợp Thể." Hiện tại thân phận Trịnh Thạch của cậu đang thể hiện tu vi Luyện Hư đại viên mãn.

Dù sao bao nhiêu năm trôi qua, một hạt giống tuyển thủ có tư chất Đại Thừa đạt tới cảnh giới như vậy cũng là hợp tình hợp lý. "Cậu muốn tấn thăng Hợp Thể sao?

Vậy lão ca chúc mừng trước nhé." Thanh Liên Tiên Tôn giật mình, sau đó cười lớn, chân tâm mừng cho Trịnh Thạch.

Hai người đã có giao tình hơn mười năm rồi, sau khi lão bị trọng thương có thể thuận lợi từ tiền tuyến rút lui cũng là nhờ quan hệ của

Trịnh Thạch ở Tiêu Dao Tiên Tông.

Hiện tại tu tiên giới bùng nổ chiến tranh toàn diện, Tiên Tôn Hợp Thể bình thường muốn rút khỏi tiền tuyến là rất khó.

Diệp Bất Phàm gật đầu, sau khi tiễn Thanh Liên Tiên Tôn đi thì quay người trở về tẩm cung.

Năm năm qua.

Thân phận Trịnh Thạch của cậu luôn trong trạng thái bế quan, để tránh bị nghi ngờ, tiểu Thủy Yên thỉnh thoảng lại dịch dung thành dáng vẻ của cậu rồi ra ngoài lượn vài vòng.

Trên giường, tiểu Thủy Yên mặc một bộ quảng tụ lưu tiên váy màu xanh lam, làn da mịn màng trắng nõn, mái tóc đen búi thành hình bánh bao nhỏ, trông thanh thuần khả ái.

Lúc này cô đang ngồi thiền tu hành, đôi lông mày nhỏ thỉnh thoảng lại nhíu lại, cho thấy nội tâm không hề bình tĩnh. "Nếu không tĩnh tâm được thì đừng tu luyện nữa, dễ tẩu hỏa nhập ma lắm." Diệp Bất Phàm xoa xoa huyệt thái dương, tiểu Thủy Yên này chắc chắn là đã nghe lén cuộc trò chuyện giữa cậu và Thanh Liên Tiên Tôn.

Đôi mỹ mâu của tiểu Thủy Yên mở ra, bờ môi nhỏ mím chặt, không nói lời nào. "Anh biết em đang nghĩ gì, lo lắng cho tằng tổ phụ bị giết sao?" Diệp Bất Phàm nắm lấy bàn tay mềm mại của Thủy Yên. "Vâng." Thủy Yên tiên tử khẽ gật đầu, tựa vào lòng Diệp Bất Phàm.

Bao nhiêu ngày trôi qua, những chuyện liên quan đến Diệp Bất Phàm ở nội cảnh địa Thiên Sát đã truyền ra ngoài, thực lực cậu thể hiện ra khiến ngoại giới chấn kinh.

Tuy nhiên chuyện đó lại bị chiến tranh che lấp mất, khiến độ thảo luận không cao.

Có cậu ở đó, về thực lực chưa chắc đã giúp ích được gì, nhưng tạo nghệ thiên cơ nhất định có thể giúp tằng tổ phụ của cô thoát khỏi khốn cảnh.

Thủy Yên tiên tử biết rõ phu quân mình và tằng tổ phụ không hợp nhau, nên cô không đề cập tới. "Hiện tại anh không đi được, không có khả năng tự vệ, chỉ có đột phá Đại Thừa mới xong." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói.

Cậu lòng dạ đen tối lắm, chỉ mong Tiêu Dao Tiên Quân bị tiêu diệt cho rồi.

Nhưng Bắc Vực mà thất thủ thì cũng chẳng có lợi gì cho cậu, hồng nhan và cố nhân đều ở đó.

Đến tầm của cậu rồi, trong mắt không chỉ có thù oán, lúc cần hợp tác cậu sẽ không ngần ngại ra tay.

Giống như việc chiêm bặc vị trí của Ngũ Tiên giáo cho đám người Tiêu Dao Tiên Quân vậy. "Tất cả nghe theo anh." Thủy Yên tiên tử rất hiểu chuyện. "Liên minh Tiên đạo tiêu diệt Tiên Đình, không được; Tiên Đình tiêu diệt Liên minh Tiên đạo cũng không xong; cục diện có lợi nhất cho tôi là cả hai kiềm chế lẫn nhau, hình thành một sự cân bằng mong manh." "Như vậy, bất luận bên nào muốn thành tiên cũng không thể; dù có thể thì thời gian cũng sẽ bị kéo dài rất nhiều, mà thứ tôi cần chính là thời gian!" Diệp Bất Phàm trong lòng cân nhắc lợi hại, cuối cùng quyết định ra tay giúp đỡ Liên minh Tiên đạo.

Tránh để Tiên Đình chiếm lĩnh Bắc Vực.

Loại sách lược cân bằng này, Gia Tĩnh hoàng đế trong lịch sử là người chơi thành thạo nhất.

Dù bên nào thắng, đối với Diệp Bất Phàm tôi cũng chẳng có lợi lộc gì.

Trước khi giúp bọn họ, hiện tại vẫn nên nhanh chóng đột phá Đại Thừa thì hơn.

Diệp Bất Phàm ngỏ lời từ biệt với Thủy Yên Tiên Tử.

Thủy Yên Tiên Tử quyến luyến không rời, cuối cùng liếc nhìn một gian khách phòng trong Linh Cư cung, ai oán nói: "Phu quân, đừng bỏ rơi thiếp có được không?" Khi Diệp Bất Phàm trở về, anh có mang theo một người phụ nữ.

Thường Nga Tiên.

Lông mày lá liễu, mắt phượng, dung nhan tuyệt thế, khí chất càng là vô song, có loại phong thái phiêu miểu như tiên, tùy thời có thể cưỡi gió bay đi.

Khí trường của cô ta vô cùng mạnh mẽ.

Thủy Yên Tiên Tử chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào có khí trường mạnh đến thế.

Cô lo lắng phu quân của mình sẽ có mới nới cũ.

Diệp Bất Phàm "tra" đến mức nào, những năm này cô nghe được không ít. "Tôi không có hứng thú với phu quân của cô." Thường Nga Tiên bước ra khỏi khách phòng, đôi mắt thanh lãnh, đạm mạc nói: "Hắn chỉ là công cụ của ta mà thôi." "Cứ yên tâm đi, phu quân của cô chưa bao giờ bỏ rơi bất kỳ ai." Diệp Bất Phàm an ủi, chỉ tay lên trời thề: "Tôi với người phụ nữ này hoàn toàn thanh bạch, dù cô ta có chạy rông ngoài đường tôi cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái." Thủy Yên Tiên Tử phì cười, đôi mắt to cong lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Thường Nga Tiên thì dùng ánh mắt thanh lãnh nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, ánh mắt ấy như dao nhọn khiến người ta phải khiếp sợ. "Nhìn cái gì mà nhìn!

Chưa thấy tiểu phu thê nhà người ta liếc mắt đưa tình bao giờ à!

Đi thôi!" Diệp Bất Phàm hừ lạnh, thông qua Vân Không Sa rời khỏi Bồng Lai Tiên Tông, lướt qua không trung Bồng Lai Tiên Đảo, hướng về phía Bắc Vực mà đi. ... "Là Diệp Lão Ma!

Nghe nói hắn vừa mới cưỡng sát một nữ tu Hợp Thể của Hồng Trần Tiên Tông!

Chương 692

Chạy mau!" Trên đường, một số tiên tôn Hợp Thể trở về từ chiến trường Bắc Vực thấy vậy thì mặt mũi biến sắc, điên cuồng chạy trốn. "Là hắn?

Tên này sao vẫn còn ở Bồng Lai Tiên Đảo?!" Càn Lâm Chi Chủ sắc mặt sắt lại.

Hai đại cấm kỵ của Bồng Lai Tiên Tông, ngoại trừ Vực Sâu Chi Chủ thì chính là hắn.

Trong trận chiến tiền tuyến, y bị Lục Quan Vương của Tiên Đình trọng thương, cũng theo chiến trường lui xuống, quay về Bồng Lai Tiên Tông liệu thương. "Hửm?" Đúng lúc này, Diệp Bất Phàm liếc mắt nhìn về phía y. "Đúng là đen đủi tám kiếp!" Càn Lâm Chi Chủ bị nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên óc, kinh hãi đến mức lông tơ dựng đứng hết cả lên, thầm mắng một tiếng rồi quả đoạn đi đường vòng, chỉ sợ cản đường đối phương.

Kể từ sau vụ Thiên Sát Nội Cảnh Địa, thực lực của Diệp Bất Phàm bị lộ ra, ma uy lừng lẫy.

Cộng thêm việc Ngũ Tiên giáo chủ cố ý bôi nhọ, ra lệnh cho trưởng lão viết "tiểu tác văn" về Diệp Bất Phàm.

Ví dụ như cưỡng bạo linh vật cái từ mười tám đến mười tám ngàn tuổi, đêm hôm lẻn vào nhà góa phụ, một lời không hợp là đồ sát cả tộc.

Ngũ Tiên giáo chủ thậm chí còn vung tiền làm cả bản tiểu thuyết có minh họa tên là 《Diệp Lão Ma - Thập Tông Tội》.

Điều này dẫn đến ác danh của họ Diệp càng thêm vang dội.

Đừng nói là Cấm Kỵ Chi Chủ, ngay cả chó nhìn thấy Diệp Bất Phàm cũng phải đi đường vòng. "Tôi cưỡng sát nữ tu Hợp Thể hồi nào?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, thời gian qua cậu mải mê nghiên cứu truyền thừa luyện đan, không rõ tin đồn bên ngoài. "Mới mấy ngày trước thôi." Khí linh Mặt Trăng bên trong Thường Nga Tiên nói, nó chính là con thỏ đã dẫn Diệp Bất Phàm vào Quảng Hàn Cung.

Gần đây theo chủ nhân đi dạo bên ngoài, nó nghe được rất nhiều bí văn. "Ngũ Tiên giáo chủ cái tên súc sinh này!

Ở tiền tuyến đánh sống đánh chết cũng không quên viết tiểu tác văn hại tôi!

Đáng chết!" Diệp Bất Phàm nghe tiểu thỏ kể về các chi tiết trong 《Diệp Lão Ma - Thập Tông Tội》 mà tức đến run người. "Chẳng phải đều học từ anh sao." Thường Nga Tiên đạm mạc nói: "Anh đã không cần mặt mũi, còn trông chờ Ngũ Tiên giáo chủ cần mặt mũi à?" Tu sĩ Đại Thừa vốn cao cao tại thượng, bình thường khinh thường làm những việc này.

Nhưng rõ ràng, Ngũ Tiên giáo chủ đã bị những cuốn 《Chuyện tình Đông Hải》, 《Bá đạo Tiên Đế yêu tôi》 mà Diệp Bất Phàm viết làm cho buồn nôn phát điên.

Cho nên mới vội vàng hắt nước bẩn lên người Diệp Bất Phàm.

Những cuộc đấu trí đỉnh cao thường diễn ra thông qua những màn chửi lộn mộc mạc nhất. "Sớm muộn gì cũng làm thịt lão!" Diệp Bất Phàm hằn học nói, dọc đường đi về phía Bắc Vực, gặp phải mấy nhóm tu sĩ, đám người kia nhìn thấy cậu như thấy quỷ, chỉ sợ tránh không kịp.

Trong đó có mấy nữ tu thậm chí sợ hãi đến mức tự hủy dung mạo,

sinh sợ bị tên ác quỷ háo sắc Diệp Bất Phàm nhắm trúng rồi bị "tiên gian hậu sát".

Tâm trạng của Diệp Bất Phàm càng tệ hơn. ...

Vài ngày sau.

Diệp Bất Phàm đi vòng qua chiến trường tiền tuyến Bắc Vực, tiến vào lãnh thổ Triệu Quốc.

Lúc này địa vực Triệu Quốc đã mở rộng vô số lần, khắp nơi đều là núi non và động quật.

Từng con Long tộc, Thanh Giao, Chồn vàng cùng các loại sinh linh hoành hành.

Nơi này đã trở thành địa bàn của Chân Long tộc.

Tại ngọn núi hùng vĩ nhất trung tâm Triệu Quốc, các quần thể cung điện rực rỡ sắc màu tọa lạc, cái nào cũng đồ sộ vô cùng, thực sự hùng vĩ.

Chân Long Thánh Sơn. "Ha ha ha!

Đợi Diệp tiểu hữu hơn nửa tháng, cuối cùng cũng đợi được rồi!" Giọng nói thô mộc hào sảng của Bắc Vực Long Chủ vang lên, sau đó ông ta sải bước từ Chân Long Thánh Sơn bay ra.

Phía sau ông ta là một đám Long tộc, kẻ giữ nguyên thân rồng, người hóa thân người, tất cả đều lộ ra nụ cười hòa ái.

Đứng gần Long Chủ nhất là một thanh niên mặc kim bào, tóc vàng mắt vàng.

Tuy nhiên khí chất hơi kém, cả người toát ra vẻ nhát chết. "Diệp Bất Phàm mạn phép làm phiền các vị rồi." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, chắp tay nói.

Cậu liếc nhìn thanh niên kim bào một cái, tán thưởng: "Tiểu Hắc

Long tiến cảnh nhanh thật, đã là Luyện Hư hậu kỳ rồi sao." Tiểu Hắc Long bị hỏi tới thì mặt mày tái mét, đầy vẻ sợ hãi, kinh hãi đến mức quay đầu chạy thẳng.

Tuy nhiên lại bị Long Chủ túm cổ xách ngược trở lại. "Để Diệp tiểu hữu chê cười rồi." Long Chủ không tự nhiên nói, trừng mắt nhìn đứa con trưởng không ra hồn của mình.

Tiểu Hắc Long tu vi tăng trưởng nhưng lá gan thì càng ngày càng nhỏ. "Phụ thân, hắn muốn hại con mà!" Tiểu Hắc Long sắp khóc đến nơi.

Long Chủ không thèm để ý đến nó, phất tay một cái, một người thiếu phụ đầu mọc sừng rồng, mặc thanh y dắt một con Tiểu Tử Long tiến lên.

Long Chủ từng nói, nhờ có 《Đản Tiên Đan》 của Diệp Bất Phàm mà một nữ nhân Long tộc đã mang thai thành công.

Và thời điểm đó chính là trước khi Thiên Sát Nội Cảnh Địa mở ra, sinh ra vào bốn năm trước. "Đây là khuyển tử, U Bất Phàm, đã hơn bốn tuổi rồi, hy vọng nó có thể giống như Diệp tiểu hữu, tương lai không tầm thường." Long Chủ dắt con Tiểu Tử Long lại gần, cười lớn nói, tỏ ra vô cùng hài lòng với đứa con út này.

Sau khi sinh ra không lâu, Tiểu Tử Long đã đánh bại một con rồng cùng lứa, ba tuổi đã hạ gục tất cả các yêu tộc đồng lứa khác. "U Bất Phàm, kiến quá tiền bối." Tiểu Tử Long tuổi không lớn nhưng giọng nói lại đanh thép có lực, cả người tràn đầy khí chất vô địch của một tiểu bá vương.

Đôi mắt rồng kia không hề có sự sợ hãi, chỉ có coi nhẹ sinh tử, không phục là chiến.

Hoàn toàn trái ngược với anh trai Tiểu Hắc Long của nó. "???" Nụ

cười trên mặt Diệp Bất Phàm biến mất, vẻ mặt không cảm xúc nói: "Cái tên này không hợp, đổi đi." "Ta thấy hợp mà." Long Chủ không để tâm, dắt Diệp Bất Phàm vào Chân Long Thánh Sơn: "Ta đã chuẩn bị sẵn đạo trường cho tiểu hữu, tiên khí sung túc, đủ để cậu xung kích Đại Thừa." Thường Nga Tiên không đi theo cậu vào Yêu tộc mà trực tiếp rời đi, chờ Diệp Bất Phàm đạt tới Đại Thừa rồi quay lại.

Yêu tộc tin tưởng Diệp Bất Phàm, nhưng đối với Thường Nga Tiên thì không hề yên tâm.

Tại sườn núi Thánh Sơn tọa lạc một trúc lâu, tiên khí mờ ảo như sương, nửa che nửa ẩn.

Trúc lâu này phỏng theo nơi ở của Diệp Bất Phàm tại Hải Yêu Tiên Tông.

Có thể thấy Long Chủ đã cực kỳ dụng tâm để lôi kéo cậu.

Diệp Bất Phàm thấy vậy thì tâm trạng mới tốt lên đôi chút. "Bạch Hồ Tiên, kiến quá Long Chủ." Trước trúc lâu, một người phụ nữ mỹ diễm với thân hình đầy đặn, tư thái thướt tha đang nằm trên ghế mây ăn nho xanh, dáng vẻ vô cùng lười biếng.

Thấy Long Chủ tới, cô ta giật mình, vội vàng giấu chùm nho ra sau lưng.

Một bộ trường bào màu phấn đào kéo lê dưới đất, khuôn mặt trái xoan, mắt hồ ly, cả người toả ra sự mê hoặc tự nhiên, cộng thêm giọng nói nũng nịu, quả thực xứng danh thiên sinh vưu vật.

Chính là con tam vĩ yêu hồ từ thời Triệu Quốc năm xưa. "Vốn dĩ định để một nữ tu Long tộc hầu hạ cậu, nhưng Tiên Hồ tộc cứ nhất quyết đưa cô ta tới." Long Chủ cười híp mắt nói, đây rõ ràng là Tiên Hồ tộc muốn thông qua người quen của Diệp Bất Phàm để bắt liên lạc với cậu.

Năm xưa Diệp Bất Phàm có thể thuận lợi giết chết Ma Yêu Đế của Vạn Yêu Quốc, một phần là nhờ yêu hồ giúp đỡ.

Quan hệ của hai người không hề cạn.

Mà Ma Yêu Đế lại là người của Long tộc, nếu không nhờ Tiểu Hắc Long phản tổ thành công, Diệp Bất Phàm và Long tộc có lẽ đã là thù chứ không phải ân. "Tiểu hồ ly, vẫn lười như thế, đến giờ vẫn chưa đột phá Hóa Thần." Diệp Bất Phàm nhìn hồ ly hồi lâu, cạn lời.

Mấy chục năm trước gặp con hồ ly này, đối phương là Nguyên Anh, giờ vẫn là Nguyên Anh. "Nhớ tiểu đệ đệ đến mức trà cơm không màng, làm gì có tâm trí tu luyện." Bạch Hồ Tiên giọng nói khiến người ta mềm nhũn cả xương cốt, vừa như hờn dỗi vừa như oán trách: "Cũng chẳng thấy tới thăm người ta gì cả." "Vậy sau này phải thương yêu tỷ tỷ cho thật tốt rồi." Diệp Bất Phàm ha ha cười cười, sau đó thu lại nụ cười, trịnh trọng chắp tay với Long Chủ: "Làm phiền Long Chủ hộ pháp, thời gian tới tôi sẽ đột phá Đại Thừa, khó tránh khỏi sẽ có chút động tĩnh." "Hiểu, ta hiểu mà." Long Chủ nhìn Diệp Bất Phàm, rồi lại nhìn tiểu hồ ly, tỏ vẻ đại ngộ.

Thầm nghĩ Thập Tông Tội mà Ngũ Tiên giáo chủ viết cũng chẳng phải là vô căn cứ, Diệp Bất Phàm này đúng là háo sắc thật.

Bạch Hồ Tiên nghe vậy thì khuôn mặt trái xoan đỏ bừng lên, thầm mắng một tiếng. "Ơ kìa, ông lại hiểu cái gì thế, tư tưởng các ông bẩn thỉu thật đấy!" Diệp Bất Phàm đảo mắt trắng dã, khách sáo với Long Chủ một hồi rồi mới bước vào trong Thanh Trúc Lâu.

Thanh Trúc Lâu có trận pháp của Yêu tộc, nhưng Diệp Bất Phàm vẫn tự mình bố trí thêm bát giai phòng ngự đại trận, cuối cùng lấy ra bồ đoàn, khoanh chân ngồi xuống.

Bạch Hồ Tiên thì ở bên cạnh hầu hạ cậu.

Có điều người phụ nữ này lười đến cực điểm, nằm trên ghế mây, đôi chân dài trắng nõn gác lên tay vịn, đến động cũng không muốn động. "Luyện chế đan dược trước đã." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, lấy ra lò luyện đan.

Cậu có được một bộ truyền thừa luyện đan bán bát giai tại Nội Cảnh Địa, đã tham ngộ suốt một năm, tạo nghệ luyện đan tăng mạnh.

Chương 693

Hơn nữa cậu còn nhận được một số bát giai đan phương từ tay Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác.

Cậu tìm tòi trong Chưởng Trung Càn Khôn, tiên dược có mấy ngàn gốc, cuối cùng gom đủ dược liệu cho 《Trú Nhan Đan》.

Loại đan dược này là bát giai, nuốt vào có thể giữ cho dung nhan không già, nhục thân không mục nát, dù có chết đi thì thi thể vẫn hồng hào như sống.

Diệp Bất Phàm ôn lại đan phương, nhanh chóng bắt đầu luyện chế.

Việc luyện Đại Thừa Đan vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được sơ suất, phải đảm bảo xuất lò là thần cấp độc đan.

Vì vậy phải lấy 《Trú Nhan Đan》 ra luyện tay trước. "Phù!" Một cụm lửa bùng lên dưới đáy lò luyện đan.

Bạch Hồ Tiên ở bên cạnh thấy Diệp Bất Phàm luyện đan mà không động tay động chân với mình, vừa nhẹ nhõm lại vừa có chút thất vọng. "Sức hấp dẫn của mình còn không bằng cái lò luyện đan kia sao?" Cô ta rơi vào trầm tư. ...

Bên ngoài Thanh Trúc Lâu, Long Chủ nhìn những lớp màn ánh sáng trận pháp trùng điệp, cạn lời lắc đầu: "Cái thằng nhóc này, ở ngay đại bản doanh Long tộc ta mà vẫn không yên tâm, lại còn bố trí sáu đạo bát giai trận pháp." Năm đạo bát giai sơ cấp, một đạo bát giai trung cấp, ngay cả ông ta muốn phá bỏ hết cũng phải mất mười mấy hơi thở.

Lúc này, mấy đạo lưu quang từ bên ngoài bay tới, đáp xuống Chân

Long Thánh Sơn.

Chính là Bạch Hổ lão tổ, lão Chu Tước, cùng với Tiên Quân của Thanh Phượng tộc, nữ Tiên Quân của Tiên Hồ tộc - Bát Vĩ Yêu Hồ. "Mấy vị tin tức cũng nhạy bén thật đấy." Long Chủ hừ lạnh. "Diệp Bất Phàm bế quan rồi sao?" Lão Chu Tước nhướng mày.

Bên cạnh ông ta, Ti Yêu Yêu mặc một bộ la quần đỏ thắm, chớp chớp đôi mắt to nhìn chằm chằm Thanh Trúc Lâu, bĩu môi nói: "Tên Diệp Bất Phàm chết tiệt kia, tới đây rồi cũng không biết đường sang thăm cô nãi nãi này!" Cô cúi đầu nhìn bé gái sơ sinh đang gặm linh bảo, nói: "Sư phụ của ngươi không cần ngươi nữa rồi." Sau khi trở về Chu Tước tộc, thấy buồn chán nên cô đã đón bé gái kia sang.

Nhiều năm trôi qua, bé gái đã lớn hơn, trông chừng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt trái xoan, dáng người nhỏ nhắn, điển hình là một mỹ nhân.

Tuy nhiên tính tình vẫn y như trước, chỉ biết ăn pháp bảo, ngốc không chịu được. "Oa oa..." Bé gái lập tức cảm thấy linh bảo trong miệng không còn ngon nữa, khóc òa lên.

Long Chủ cạn lời, may mà con trai trưởng của mình không liên hôn thành công với cái "sao chổi" này.

Ti Yêu Yêu nhan sắc phi phàm, tiếc là không phải kẻ câm. "Đã nghe danh Diệp Bất Phàm từ lâu, tiếc là tới muộn một bước." Thanh Phượng lão tổ tiếc nuối nói.

Những vị Đại Thừa này kéo tới đây thuần túy là để nhờ Diệp Bất Phàm giúp phản tổ.

Một Tiểu Hắc Long đã khiến thế hệ trẻ đỏ mắt, Đông Hải Long Hoàng lại khiến những vị Đại Thừa như bọn họ phát thèm. "Không biết người này có thể thăng cấp Đại Thừa hay không." Bát Vĩ Yêu Hồ

đứng bên cạnh khẽ cười nói.

Trong số các Tiên Quân có mặt, cô ta là người phụ nữ duy nhất, và trông cũng trẻ nhất.

Chỉ tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khuôn mặt trái xoan, mắt hồ ly, giống như một phiên bản cao cấp của Bạch Hồ Tiên, mỗi cử chỉ nụ cười đều vạn phần phong tình, đảo lộn chúng sinh.

Một bộ cung trang bó sát cơ thể, ngực nở mông cong, khí chất mị hoặc khiến người ta nhìn vào mà khô họng đắng lòng, dục hỏa bốc lên.

Ngay cả những vị Đại Thừa như Long Chủ, Thanh Phượng Tiên Quân cũng phải nhìn thẳng, không dám liếc ngang liếc dọc.

Bát Vĩ Yêu Hồ thiên sinh mị cốt, lại giỏi huyễn thuật, mị thuật, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ lún sâu vào trong, từ đó dẫn phát tâm ma.

Nếu cô ta mọc ra cái đuôi thứ chín, ngay cả Tử Vi Tiên Đế cũng khó mà cưỡng lại được sự dụ hoặc. "Nếu không có gì ngoài ý muốn, việc cậu ta thăng cấp Đại Thừa là chắc chắn như đinh đóng cột, vấn đề duy nhất là cần bao lâu thôi." Lão Chu Tước trầm giọng nói.

Tu tiên giới ngày nay không ai nghi ngờ năng lực của Diệp Bất Phàm. "Đồ đệ của Chân Ma Tiên Quân là Tịch Diệt Tiên Tôn có thể thăng cấp trong vòng vài năm, hoàn toàn là nhờ địa vực đặc thù của Thiên Sát Nội Cảnh Địa, Diệp Bất Phàm có lẽ cũng sẽ mất hai, ba năm." Huyền Vũ lão tổ phụ họa, sắc mặt âm trầm bất định: "Trong thời gian này, ta lo lắng sẽ có người của Nhân tộc thăng cấp Chân Tiên, lúc đó sẽ ra tay ngăn cản con đường thăng cấp của Diệp Bất Phàm." Nếu là trước đây, hai ba năm cục diện thế giới sẽ không có gì thay đổi, chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng giờ thì khác.

Trung Vực Tiên Đình và Tiên Đạo Liên Minh đang đánh nhau kịch liệt, cục diện thay đổi từng ngày. "Nghe nói Long Hoàng bên kia đã đang xung kích Chân Tiên, hy vọng ông ấy có thể thành công, lúc đó mới bảo hộ được Diệp Bất Phàm, nếu không..." Bạch Hổ lão tổ nói đến đây thì hơi lắc đầu.

Bọn họ nhận được nhiều cơ duyên tại Thiên Sát Nội Cảnh Địa nhưng không đủ để giúp bọn họ trở thành Chân Tiên. "Xem tạo hóa của cậu ta vậy." Thanh Phượng lão tổ nói rồi quay người rời khỏi Chân Long Thánh Sơn.

Huyền Vũ, lão Chu Tước cùng những người khác cũng không ở lại lâu, sau khi không gặp được Diệp Bất Phàm liền lần lượt rời đi.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn để Ti Yêu Yêu và bé gái ở lại.

Long Chủ nhìn Ti Yêu Yêu, lập tức ôm chặt lấy con trai út của mình, nghiêm túc cảnh cáo: "Tiểu gia hỏa, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại Thanh Trúc Lâu này đi, những nơi khác của Long tộc không được phép bén mảng tới!" Ông ta lo lắng cái "sao chổi" này sẽ khắc chết đứa con trai bảo bối của mình.

Còn đứa con cả Tiểu Hắc Long thì đã sớm sợ chạy mất dép, ngay cả Chân Long tộc cũng không dám ở, chẳng biết trốn đi đâu rồi.

Nói xong, ông ta dắt U Bất Phàm vội vã rời đi, chỉ sợ chậm một giây con trai mình sẽ gặp bất trắc. "Xì, cô nãi nãi đây thèm vào thèm nhìn con trai út của ông, ánh mắt kiêu căng quá mức." Ti Yêu Yêu khinh thường bĩu môi.

Ngay sau đó cô hướng về Thanh Trúc Lâu hét lớn: "Diệp Bất Phàm chết tiệt, mau mở cửa cho cô nãi nãi!" Cô dừng lại một chút, xốc xốc bé gái: "Đồ đệ của ngươi nhớ ngươi rồi!" Nửa buổi vẫn không ai đáp lại. "Dám giả vờ không nghe thấy?

Ngươi cứ đợi đấy cho cô nãi nãi!" Ti Yêu Yêu nghiến răng nghiến lợi. ...

Chớp mắt một cái, một tháng đã trôi qua.

Diệp Bất Phàm luyện chế được sáu lò 《Trú Nhan Đan》.

Lúc đầu chỉ đạt sáu phần độc hiệu, hai lò cuối cùng đã luyện chế thành công thần cấp độc đan mười phần. "Không tệ, rất không tệ." Diệp Bất Phàm nhìn viên độc đan trong lòng bàn tay, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, cậu đã thành công thăng cấp thành Bát giai Độc đan Đại tông sư.

Chỉ riêng một viên 《Trú Nhan Đan》 này thôi cũng đủ để làm thối rữa da mặt của một tu sĩ Đại Thừa. "Cái thứ này của anh là đan dược à?" Bạch Hồ Tiên nhìn viên đan dược đen kịt, toả ra khí tức bất tường, nhịn không được hít hà cái mũi nhỏ, một mùi hương khó ngửi xộc thẳng lên não khiến cô ta thấy hơi váng đầu hoa mắt. "Anh!

Anh!" Bạch Hồ Tiên chỉ tay vào Diệp Bất Phàm, bàn tay run rẩy. "Bịch!" Bạch Hồ Tiên ngã nhào từ trên ghế mây xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mị hoặc đen lại, mắt thấy không sống nổi nữa.

Diệp Bất Phàm sững sờ, nhìn Bạch Hồ Tiên sắp chết thảm mà không biết nói gì cho phải. "Tu vi của cô kém quá." Diệp Bất Phàm lắc đầu, cất đan dược đi, đặt bàn tay lớn lên thân hình nảy nở của Bạch Hồ Tiên, thi triển 《Bổ Thân Thuật》 để giải độc cho cô ta.

Lát sau, sắc mặt Bạch Hồ Tiên khôi phục lại vẻ trắng nõn bình thường.

Bạch Hồ Tiên từ từ tỉnh lại, cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay trên ngực mình, vừa thẹn vừa giận: "Tôi sắp chết đến nơi rồi mà anh còn tranh thủ chiếm tiện nghi của tỷ tỷ hả?" "Cảm giác không tệ."

Mặt Diệp Bất Phàm chẳng đỏ lấy một chút, trước khi thu tay về còn không quên nắn một cái, tính đàn hồi cực tốt. "Tiểu đệ đệ muốn ngủ với tỷ tỷ thì cứ nói thẳng, không cần phải hạ độc đâu." Bạch Hồ Tiên rên rỉ, lườm cậu một cái: "Tỷ tỷ đâu có phải không cho anh." "Làm gì có thời gian rảnh đó." "Cô tránh xa ra một chút, kẻo lại bị đan dược ảnh hưởng." Diệp Bất Phàm phất tay, lấy Hỗn Độn Tinh cùng các loại tiên dược ra, bắt đầu luyện chế Đại Thừa Đan.

Bạch Hồ Tiên vội vàng chạy ra xa, nghi ngờ nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, đối phương không giống với những luyện đan sư mà cô ta từng nghe kể.

Có nhà luyện đan sư nào mà mức độ nguy hiểm lại lớn thế này không? "Hô ——!" Diệp Bất Phàm thở ra một hơi trọc khí, khai lò bỏ Hỗn Độn Tinh vào, tiên phong tinh luyện nó, sau đó đánh ra pháp quyết.

Tiếp theo lần lượt là Bản Nguyên Hoa cùng các loại tiên dược khác.

Ngày thứ hai, toàn bộ tiên dược đã được luyện hóa hoàn toàn.

Diệp Bất Phàm càng thêm cẩn trọng, sử dụng 《Sinh Sinh Luyện Đan Pháp》 để dung hợp tinh hoa tiên dược.

Cho đến vài ngày sau. "Oanh!" Lò đan nổ tung, một luồng sóng chấn động mạnh mẽ quét sạch cả Thanh Trúc Lâu.

Diệp Bất Phàm tinh thần đại chấn, nhanh tay lẹ mắt móc từ trong lò đan vừa nổ ra một viên đan dược đen thùi lùi như cục bùn.

Đúng lúc này, giao diện hệ thống hiện lên âm thanh thông báo. 【Đại Thừa Đan: Hàm lượng dược độc mười phần, sau khi nuốt vào cả đời không thể ngưng tụ bản nguyên, pháp tắc bị ô nhiễm, đạo cơ vỡ nát, đột phá Đại Thừa chắc chắn thất bại.】 【Nghịch chuyển tác

dụng phụ: Sau khi nuốt vào sẽ ngưng tụ bản nguyên, pháp tắc được tinh lọc, đạo cơ kiên cố, đột phá Đại Thừa chắc chắn thành công!】 "Ha ha ha!

Thành công rồi!" "Không hổ là thần cấp độc đan, quả nhiên là tỉ lệ thành công một trăm phần trăm." Diệp Bất Phàm cuồng hỉ, trân trọng đặt viên độc đan vào trong bình sứ.

Ngay lúc này, bên cạnh vang lên tiếng khóc thét. "Diệp Bất Phàm!

Chương 694

Tỷ tỷ có thù hằn gì với anh à!" Một con hồ ly nhỏ trong suốt uất ức kêu lớn.

Việc nổ lò bát giai đan dược vượt xa sức tưởng tượng, nhục thân của tiểu hồ ly cấp Nguyên Anh bị một tia dư chấn quét trúng đã tan thành mây khói ngay lập tức, chỉ còn lại một luồng tàn hồn thoi thóp.

Diệp Bất Phàm thì vui rồi, còn cô ta thì thực sự gặp họa.

Nếu không nhờ Tiên Hồ lão tổ đưa vật bảo mạng cho thì giờ cô ta đã hồn phi phách tán rồi.

Cô ta không hiểu nổi.

Một luyện đan sư, luyện đan kiểu gì mà lại ra nông nỗi này?

Kỹ thuật luyện đan này ngay cả Yêu tộc cũng chẳng thèm học. "Thôi được rồi, cô rời khỏi Thanh Trúc Lâu đi." Diệp Bất Phàm xoa xoa huyệt thái dương, thi triển thần thông chữa trị hồn thương và tái tạo nhục thân cho Bạch Hồ Tiên. "Tỷ tỷ không hầu hạ nữa, hầu hạ không nổi!" Bạch Hồ Tiên hoàn toàn sợ Diệp Bất Phàm rồi, sau khi khôi phục liền chạy trối chết khỏi Thanh Trúc Lâu. "Vừa rồi bên trong có động tĩnh gì thế?" Ti Yêu Yêu nghi ngờ nhìn Diệp Bất Phàm vừa tiễn Bạch Hồ Tiên ra cửa. "Không có gì, nhiều năm không gặp, sao cô mới là Hóa Thần hậu kỳ thế này?" Diệp Bất Phàm nhìn cô, hơi nhíu mày. "Ngươi tưởng cô nãi nãi đây giống ngươi chắc?" Ti Yêu Yêu lườm cậu một cái.

Tốc độ tiến cảnh của cô mới là bình thường. "Sư phụ." Bé gái thấy Diệp Bất Phàm liền nhảy phắt lên người cậu như con gấu ôm lấy cây đại thụ. "Lớn rồi nha." Diệp Bất Phàm quan sát bé gái, véo nhẹ vào mũi cô bé.

Sau đó sử dụng Lục Hào Chiêm Bặc để thôi diễn quá khứ và tương lai của bé gái.

Một mảnh mờ mịt.

Ngay cả khi cậu đã tiến vào cấp Thiên cơ sư bát giai vẫn không thể nhìn thấu.

Cậu chỉ có thể cảm ứng được Thời Không Bản Nguyên đáng sợ bên trong cơ thể cô bé, loại bản nguyên này không hề yếu hơn Đại Thừa viên mãn, thậm chí còn nhỉnh hơn một bậc.

Về cơ bản có thể xác định, bản nguyên này là do vị Đại Thừa Thời Không kia để lại, thông qua bí pháp nào đó đặt vào trong cơ thể cô bé.

Hiện tại nó đã hoàn toàn dung hợp với bé gái, theo một nghĩa nào đó, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, bé gái này có thể trở thành Đại Thừa viên mãn. "Không đúng, Tiên thai... vị ở Đạo Hương Sơn kia chẳng phải là Đại Thừa sao?

Con gái của ông ta sao lại là Tiên thai được?" Diệp Bất Phàm cau mày chặt chẽ, trong đầu không ngừng suy đoán. "Khả năng duy nhất, vị tu luyện Thời Không chi đạo kia là Chân Tiên, Hương Hỏa Tiên!" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Có một điều nghịch lý ở đây.

Nếu đã để lại bản nguyên cho bé gái, điều đó chứng minh vị kia đã chết.

Nhưng Hương Hỏa Tiên vẫn chưa chết.

Cho đến nay, mọi thứ liên quan đến Hương Hỏa Tiên đều là ẩn số.

Người duy nhất trong tu tiên giới có lẽ hiểu rõ chuyện này chỉ có Tầm Tiên đạo nhân.

Diệp Bất Phàm có thể xác định Tầm Tiên đạo nhân không phải là

Hương Hỏa Tiên, hai người có ân oán, nếu không ông ta đã không giúp đỡ Thiên Sát Chân Tiên. "Hương Hỏa Tiên đến giờ vẫn chưa thấy mặt, người này... chẳng lẽ không thể tiến vào tu tiên giới này?" Ý niệm trong đầu Diệp Bất Phàm xoay chuyển liên tục, thủy chung vẫn không nghĩ thông suốt.

Cuối cùng cậu cũng chẳng buồn nghĩ nữa.

Đột phá trước đã. "Thời gian này, không ai được phép làm phiền tôi." Diệp Bất Phàm giao bé gái cho Ti Yêu Yêu, dặn dò vài câu rồi quay lại Thanh Trúc Lâu.

Cậu khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, không tu luyện 《Thiên Sát Chân Ma Công》 vì nó cần lượng lớn thời gian.

Đã có thể đột phá một trăm phần trăm thì cứ trực tiếp đột phá thôi.

Cậu một hớp nuốt 《Đại Thừa Đan》 vào bụng, trong đầu hiện lên 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》. 【Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp: Đại Thừa hoàn mỹ, lấy Âm Dương nhị khí làm gốc, chuyển hóa thành Hỗn Độn Bản Nguyên, bản nguyên này có thể diễn hóa vạn đạo, là nền tảng của Chân Tiên hoàn mỹ; tu luyện vô vàn khó khăn, rủi ro cực lớn, có nguy cơ đạo cơ sụp đổ.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Tu luyện dễ dàng, hoàn toàn không có rủi ro, có khả năng làm đạo cơ thêm kiên cố.】 Diệp Bất Phàm tức khắc hiểu rõ.

Chân Tiên hoàn mỹ và Chân Tiên phổ thông dường như không giống nhau.

Thiên Sát Nội Cảnh Địa có thể nuôi dưỡng thảo mộc, nhưng duy chỉ không thể nuôi dưỡng ra sinh linh thực thụ. "Thăng thăng Chân Tiên, Nội Cảnh Địa của tôi có thể nuôi dưỡng ra... sinh linh?" Diệp Bất Phàm suy đoán, đồng thời vận chuyển 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》. "Ong!" Dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, dược lực của Đại Thừa Đan bùng nổ trong cơ thể, dữ dội công kích rào cản Đại

Thừa.

Lớp rào cản này không biết đã chặn bước bao nhiêu tu sĩ Hợp Thể, nhưng dưới sự nghịch chuyển tác dụng phụ, rào cản như tờ giấy mỏng, ầm ầm vỡ vụn. "Không hổ là thần cấp độc đan!" Diệp Bất Phàm cảm giác như vừa thoát khỏi một loại trói buộc nào đó, tâm như gương sáng, thân tâm bước vào một cảnh giới mới. "Rắc!" Lớp da nứt ra, huyết nhục, xương cốt như thể mục nát, hóa thành những điểm bụi mờ tan biến, chỉ còn lại một đạo Nguyên Thần.

Nguyên Thần của Diệp Bất Phàm đã vô cùng tiếp cận thực thể, nhưng chung quy vẫn chưa phải sự tồn tại chân thực.

Ngay lúc này, Nguyên Thần dị biến, nhanh chóng mọc ra một trái tim màu vàng.

Trái tim màu vàng đập mạnh mẽ, như thể uẩn hàm đại đạo, vang lên tiếng phạm âm của đại đạo.

Đồng thời, ngũ tạng lục phủ, mạch máu, xương cốt, bì nhục vân vân bắt đầu sinh trưởng.

Đại Thừa chi cảnh.

Nhục thân dựa vào bản nguyên của chính mình, chuyển hóa thành Đại Đạo Chi Thể thực thụ.

Cả người Diệp Bất Phàm tỏa ánh kim quang, như một vầng mặt trời giữa không trung, phát tán hào quang cực hạn, làm vặn vẹo hư không xung quanh.

Khắc này, cậu như chúa tể của thời không, nắm giữ quá khứ, hiện tại và tương lai của thời không.

Thời Không Đạo Thể.

Thành!

Sở dĩ có màu vàng là bởi vì nó có đặc tính của Thái Dương Chi Thể.

Cùng lúc đó, đạo chủng đã trưởng thành như hình dạng đại thụ trong cơ thể cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Đại thụ sụp đổ, hắc bạch nhị khí giao hòa, một vật thể hình tròn như tinh tú dần hình thành, tràn đầy hỗn độn khí.

Đại Thừa Đạo Quả.

Hỗn Độn Bản Nguyên.

Thành!

Xung quanh Diệp Bất Phàm bao phủ bởi một khí tức trong suốt, vô hình vô chất, vô sắc vô tự, khó có thể diễn tả bằng lời.

Nếu không phải đi theo con đường tu tiên hoàn mỹ, khi Diệp Bất Phàm thăng cấp Đại Thừa, thứ cậu đạt được chắc chắn là Thời Không Bản Nguyên Đạo Quả.

Giờ đây nhờ vào 《Hỗn Nguyên Đại Thừa Pháp》, âm dương chuyển hóa thành một, đạt được Hỗn Độn Đạo Quả.

Đạo quả này dung hợp thời gian, không gian, kiếm đạo vân vân, vượt lên trên ngũ hành, thời không, nhân quả, luân hồi, chính là khởi nguồn của vạn sự vạn vật, có thể diễn hóa ra ba ngàn đại đạo pháp tắc. "Bành!" Đại thụ đạo chủng hoàn toàn thu nhỏ lại, tất thảy dung nhập vào đạo quả hình tròn, tiếng đại đạo vang vọng như thuở "nguyên điểm" lúc khai thiên lập địa.

Đồng thời, Thời Không Đạo Thể cũng biến hóa, dần chuyển hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể.

Do đặc tính của Thái Dương Chi Thể, Hỗn Độn Đạo Thể hiện lên màu vàng kim, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong Thanh Trúc Lâu

như một pho tượng Phật vàng trong đền miếu, kim quang rực rỡ, phiêu miểu mà thần thánh.

Phía sau Diệp Bất Phàm, một Nội Cảnh Địa rộng lớn cũng đang biến đổi.

Pháp tắc Thời Không, Kiếm đạo không còn tồn tại, Nội Cảnh Địa co rút lại, cuối cùng hóa thành một vùng hỗn độn mờ mịt. "Ong!" Một đạo chùm sáng phá tan hỗn độn, như Bàn Cổ khai thiên, hỗn độn chia làm hai, thanh khí bốc lên hình thành bầu trời; trọc khí lắng xuống hình thành đại địa.

Hỗn Độn Nội Cảnh Địa.

Thành!

Diệp Bất Phàm mở mắt nhìn.

Hai mắt bắn ra hai đạo quang, luồng sáng bên mắt trái là âm, hình thành trăng sáng; luồng sáng bên mắt phải là dương, hình thành mặt trời, chiếu sáng Nội Cảnh Địa vô tận.

Chương 695

Cùng với sự nuôi dưỡng của hỗn độn khí, núi non, sông ngòi, thảo mộc trong Nội Cảnh Địa dần dần hình thành.

Giống như một thế giới đang thai nghén và trưởng thành.

Đến lúc này, Diệp Bất Phàm đã chính thức tiến vào Đại Thừa hoàn mỹ.

Một luồng khí tức đáng sợ vượt xa Hợp Thể không biết bao nhiêu lần bộc phát, Thanh Trúc Lâu bị chấn nát tan tành, ngay cả trận pháp bên ngoài cũng bị phá hủy.

Khí tức lan tỏa ra bốn phương tám hướng, dần dần bao phủ lấy Triệu Quốc, Nguyên Quốc, Lưu Ly Quốc xưa kia... cho đến khi bao trùm toàn bộ Yêu tộc! "Đại Thừa?!

Sao lại nhanh như vậy?!" Tại cung điện trên đỉnh Chân Long Thánh Sơn, Long Chủ bước ra, đứng giữa tầng không nhìn xuống đạo thân ảnh màu vàng trên phế tích sườn núi, không thể tin nổi.

Bình thường từ Hợp Thể thăng lên Đại Thừa, mất ba bốn năm là chuyện thường, pháp tắc hóa thành bản nguyên, sự lột xác về đẳng cấp sinh mệnh vốn dĩ là một quá trình dài đằng đẵng.

Vậy mà Diệp Bất Phàm chỉ mất có nửa tháng đã thăng cấp Đại Thừa!

Điều khiến Long Chủ kinh ngạc nhất chính là khí tức trên người Diệp Bất Phàm.

Tuy mới là Đại Thừa sơ kỳ nhưng lại toát ra khí tức khiến chính ông ta cũng thấy sợ hãi.

Đó không phải là thực lực của Diệp Bất Phàm mạnh hơn ông, mà

là đẳng cấp sinh mệnh đã vượt xa Đại Thừa bình thường một bậc, giống như giao long gặp chân long vậy, hoàn toàn là sự áp chế về tầng thứ sinh mệnh. "Hỗn Độn Bản Nguyên, con đường tu tiên hoàn mỹ, đúng thực không phải là truyền thuyết!" Tại phương nam Chu Tước tộc, lão Chu Tước sải cánh cao bay, đứng giữa mây trời, từ xa nhìn về phía Diệp Bất Phàm tại Long tộc, kinh động không thôi.

Ngay sau đó lòng ông ta dâng lên sự kích động: "Quả thực là tạo hóa của Chu Tước tộc ta!

Hỗn Độn Đạo Thể nếu kết hợp với Ti Yêu Yêu chắc chắn có thể sinh hạ Hỗn Độn Thai!

Tương lai chắc chắn thành tiên!" Từ xưa đến nay, mười người tu sĩ Nhân tộc bị kẹt ở Đại Thừa thì có đến tám chín người không thể nắm giữ được hỗn độn khí, từ đó không thể mượn hỗn độn khí để thành tiên.

Chỉ có thể cưỡng ép phá quan, giống như hương hỏa đạo của Hương Hỏa Tiên và Thiên Sát Chân Tiên, hay quốc vận chi đạo của Tử Vi Tiên Đế. "Tên này lên Đại Thừa rồi!" "Ha ha ha, chúc mừng Diệp đạo hữu chứng đắc Đại Thừa đạo quả!" Bạch Hổ lão tổ, Huyền Vũ lão tổ, Bát Vĩ Yêu Hồ cùng các vị Đại Thừa của Yêu tộc lần lượt kéo tới, lớn tiếng chúc mừng.

Trước khi vào Đại Thừa, Diệp Bất Phàm chung quy chỉ là một Hợp Thể, gọi là tiểu hữu thì hợp tình hợp lý.

Nhưng nay đã thăng cấp Đại Thừa, đã cùng một đẳng cấp với bọn họ, tự nhiên phải gọi là đạo hữu. "Đại Thừa rồi sao..." Ti Yêu Yêu đứng bên ngoài Thanh Trúc Lâu, ngây người nhìn đạo thân ảnh màu vàng kia.

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp Diệp Bất Phàm.

Lúc đó đối phương chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé, sau khi ra khỏi Phong Ma Di Tích liền bị Kim Đan, Nguyên Anh chân quân truy sát.

Ngay cả khi vào Nam Hồng Vực cũng sống những ngày tháng nay đây mai đó.

Không phải đang chạy trốn thì cũng là đang trên đường chạy trốn. "Chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã một bước trở thành tu sĩ Đại Thừa, đúng là thiên tài túng kiệt." Các tu sĩ rồng cấp Hợp Thể ở gần đó cảm thán muôn vàn, trong lòng đầy sự hâm mộ. "Người bình thường mà trải qua bấy nhiêu chuyện thì đã chết lâu rồi." Ti Yêu Yêu khẽ nói.

Diệp Bất Phàm đi đến ngày hôm nay, hơn nửa chặng đường đều có cô ở bên.

Không ai hiểu rõ hơn cô rằng để đi đến bước này, đối phương đã phải trải qua bao nhiêu gian nan khổ cực.

Chỉ cần một chút sơ suất thôi, nếu cậu không nhờ cô phong ấn Ma Long Ngọc Tỷ thêm nhiều lớp thì ngay khi vừa vào Nam Hồng Vực, Diệp Bất Phàm đã bị Hồng Y Thiên Quân tìm ra và giết chết rồi. "Hỗn Độn Bản Nguyên..." Bên cạnh, sự thuần khiết trong mắt bé gái biến mất, đôi mắt trở nên thâm thúy, thương tang, dường như có thể xuyên qua đạo thể để nhìn thấy Hỗn Độn Bản Nguyên bên trong Diệp Bất Phàm. "Con đường tu tiên hoàn mỹ mới thực sự là con đường thành tiên, những Chân Tiên khác chẳng qua chỉ là những vị tiên khiếm khuyết." Bé gái lẩm bẩm, giọng điệu đầy sự khát khao vô tận.

Năm đó cô cũng vậy.

Sau này Phạm Thánh Chân Tiên, Thiên Sát Chân Tiên, Thường Nga Tiên cũng đều như vậy.

Chợt cô quay đầu nhìn về phía xa.

Một lão giả mặc tố y, tiên phong đạo cốt đứng trên đỉnh một ngọn núi ở Nguyên Quốc, bình thản quan sát cô: "Sao hả?

Nhịn không được rồi à?

Bây giờ là thời cơ tốt nhất để ngươi nuốt chửng hắn đấy." Người này chính là Tầm Tiên đạo nhân. "Thiên đạo, ngươi và ta tranh đấu vô tận tuế nguyệt, hà tất phải nói những lời này?

Nuốt hắn ư, vẫn còn quá sớm." Bé gái cười nhạt, giọng nói càng thêm già dặn.

Cô không thèm để ý đến Tầm Tiên đạo nhân nữa, ánh mắt lại trở nên mê mang, trở lại trạng thái bình thường.

Và cảnh tượng này Ti Yêu Yêu không hề hay biết.

Diệp Bất Phàm cũng chỉ cảm ứng được một chút dị thường, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Tầm Tiên đạo nhân ở đỉnh núi Nguyên Quốc.

Tu vi của cậu hiện tại là Đại Thừa sơ kỳ, nhưng cường độ thần hồn đã nửa chân bước vào Đại Thừa trung kỳ, thần thức cảm ứng vô cùng kinh người. "Tiểu hữu, con đường tương lai của cậu còn dài lắm, nếu có thể hãy giúp lão phu một tay." "Không rảnh!" Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Cậu sẽ làm thôi." Tầm Tiên đạo nhân cười ha hả, quay người biến mất.

Đúng lúc này, một tiếng sấm ầm vang nổ ra, bầu trời xanh vốn không một gợn mây bỗng chốc tối sầm lại, mây đen hội tụ hình thành một đám huyết vân to bằng bàn tay.

Huyết vân nhanh chóng mở rộng.

Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm.

Mười triệu dặm, hàng tỷ dặm...

Trong nháy mắt, toàn bộ địa giới Yêu tộc đã bị huyết vân bao phủ, màu đỏ sẫm như máu khiến cả đại địa cũng nhuốm màu đỏ rực.

Phạm vi huyết vân càng ngày càng rộng, lan ra khắp toàn bộ Bắc Vực với một tốc độ đáng kinh ngạc. "Đây là cái gì?

Đại Thừa kiếp sao?" Lão Chu Tước, Bạch Hổ lão tổ vừa vội vàng chạy tới liền dừng bước, ngẩng đầu nhìn huyết vân mà sững sờ.

Đại Thừa kiếp mười triệu dặm đã là cực hạn rồi.

Chưa bao giờ thấy một cái Đại Thừa kiếp nào khoa trương đến mức này, mà phạm vi vẫn còn đang mở rộng.

Cho đến khi bao phủ toàn bộ Bắc Vực! "Tiên kiếp được ghi chép trong cổ tịch cũng không khoa trương thế này chứ?" Long Chủ đặt câu hỏi: "Thiên kiếp với quy mô thế này thì ai mà độ nổi?" "Thiên kiếp của con đường tu tiên hoàn mỹ mạnh đến thế sao?" Lão Chu Tước cũng kinh hãi trong lòng.

Thanh Phượng lão tổ cau mày nói: "Đây không giống thiên kiếp, giống như là mảnh thiên địa này không cho phép Hỗn Độn Bản Nguyên xuất hiện vậy." Sau khi Diệp Bất Phàm thăng cấp, trên đỉnh đầu không hề xuất hiện vòng xoáy tiên khí.

Điều này chứng minh tiên khí nơi đây từ chối cung cấp dưỡng chất cho cậu, vô cùng bài xích.

Vùng biên giới giữa Bắc Vực và Trung Vực. "Giết!

Giết!" Trên bầu trời, hàng chục vạn tu sĩ đang lao vào chém giết lẫn nhau, các loại pháp bảo bay loạn xạ, máu tươi như mưa, tiếng hét giết chấn động cả bầu trời.

Dưới mặt đất, đây là chiến trường của tu sĩ cấp thấp như Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, các loại trận pháp hiện ra tầng tầng lớp lớp.

Máu tươi thấm đẫm đại địa, không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Đúng lúc này, mây đen của Huyết Kiếp che phủ thương khung, khiến những đại năng Đại Thừa của đôi bên phải khựng lại, buộc phải đình chiến.

Huyết Kiếp này không ổn lắm, các Đại Thừa sơ kỳ của cả hai phe đều cảm thấy kinh tâm động phách, run rẩy trong lòng, có một cảm giác đại họa lâm đầu. "Huyết Kiếp ở đẳng cấp này, sợ rằng ngay cả Đại Thừa sơ kỳ cũng không chống đỡ nổi." Đôi mắt Tử Vi Tiên Đế sáng rực, quát lớn, ra lệnh cho tất cả tu sĩ bên dưới ngừng tấn công, khẩn cấp rút khỏi Bắc Vực, trở về biên giới lãnh thổ Tiên Đình.

Những vị Đại Thừa viên mãn như bọn họ thì không sợ, lại có thủ đoạn tránh né thiên kiếp ảnh hưởng, nhưng đám Luyện Hư, Hóa Thần, Nguyên Anh thì không được.

Một tiếng lệnh ban xuống, tất cả tu sĩ Trung Vực bên dưới rút lui như thủy triều.

Phía Liên Minh Tiên Đạo cũng không dám ngăn cản, sợ bị Huyết Kiếp vạ lây. "Tất cả tu sĩ, thu liễm hơi thở!" Tiêu Dao Tiên Quân chằm chằm nhìn Huyết Kiếp ngay trước mắt, nhận ra điều bất thường, lập tức nộ hắt.

Thiên kiếp này hoàn toàn khác với những gì từng gặp trước đây, dường như nó tràn đầy sự phẫn nộ của thiên đạo. "Ma Tổ, thật sự là nuôi được một tên đồ đệ tốt, lại có thể thăng cấp Đại Thừa nhanh đến vậy." Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng liếc nhìn một vị hắc quần la lỵ ở Bắc Vực, tâm tình tồi tệ đến cực điểm.

Hắc Quần tử với tư cách là tu sĩ Bắc Vực, đương nhiên cũng tham gia vào chiến tranh.

Có điều cô không dung hợp nhục thân tiền thế, mà thuần túy dùng tu vi đời này để chiến đấu, nói trắng ra là đang trà trộn để kiếm chác, đánh nhau thì được, chứ liều mạng thì không đời nào. "Hừ!" Hắc quần la lỵ hừ lạnh, chẳng buồn đáp lời Tử Vi Tiên Đế.

Chương 696

"Diệp Bất Phàm thăng cấp Đại Thừa có ảnh hưởng quá lớn, bá nghiệp của Tử Vi Tiên Đế đại nhân sẽ xuất hiện một vài biến số." Một vị lão giả suy diễn thiên cơ, khẽ thở dài.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm thăng lên Thiên Cơ Sư bát giai, độ khó của việc bói toán tăng vọt, ông ta chỉ có thể bói toán đại khái rằng trong vòng mười năm Diệp Bất Phàm sẽ thăng cấp Đại Thừa.

Chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy, chưa đầy một năm. "Biến số?

Không ai có thể ngăn cản con đường thành tiên của ta!" Gương mặt Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng, lời nói bá đạo quyết đoán. "Vậy sao?" Trảm Long Tiên Quân cười lạnh, gần đây ông cùng Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác đã sơ bộ nắm bắt được « Hương Hỏa Đạo », thông qua vong hồn trong chiến tranh đã đạt được chút thành tựu, chiến lực đang tăng cường.

Tất nhiên, biên độ tăng trưởng rất nhỏ, còn lâu mới so được với Ngũ Tiên giáo chủ đã tích lũy hàng vạn năm. "Kẻ này thăng cấp Đại Thừa không phải chuyện tốt lành gì." Chân Ma Tiên Quân nhìn Huyết Kiếp, chân mày khóa chặt, thở dài: "Sau này muốn giết hắn sẽ khó khăn hơn nhiều." Diệp Bất Phàm thăng cấp Đại Thừa, thoát thai hoán cốt, nhưng hiện tại đối với những đỉnh cấp Đại Thừa như bọn họ vẫn chưa có uy hiếp, vài trăm năm sau thì chưa biết chừng. "Cho nên, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là đánh tan Tiên Đình, lợi dụng tín đồ để đột phá thành tiên." Gương mặt Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lùng.

Một khi thành tiên, mặc cho Diệp Bất Phàm có nghịch thiên thế nào cũng không phải đối thủ của ông. "Ân oán giữa các ngươi và Diệp Bất Phàm để sau này hãy tính toán, bây giờ phải đợi hắn đột phá, rồi

hợp lực đánh bại Tiên Đình, tốt nhất là giết luôn Tử Vi Tiên Đế." Một vị đại pháp sư thân quấn da thú, thân hình hùng tráng đến từ Tây Vực trầm giọng nói.

Ông là Đại Thừa đệ nhất Tây Vực, đạo hiệu Đại Pháp Sư, không thuộc về bất kỳ vương quốc nào.

Sở dĩ có tên gọi như vậy là vì trong toàn bộ tu tiên giới, duy nhất mình ông nắm giữ các loại thuật pháp cổ xưa, tất cả đều đạt đến hóa cảnh.

Cổ thuật, chú sát, chiêu hồn, luyện thi...

Ông từng trấn sát một vị Đại Thừa của Tây Vực, luyện sống ba vị cấm kỵ thành thi cổ.

Bốn chữ "tà môn ngoại đạo" chính là danh từ gắn liền với cả đời ông.

Các vị Đại Thừa Bắc Vực im lặng.

Đúng như Đại Pháp Sư nói, thù oán với Diệp Bất Phàm có sâu đậm đến đâu thì lúc này cũng phải gác lại, sự uy hiếp của Tử Vi Tiên Đế lớn hơn tên họ Diệp kia nhiều. "Tôn Thất!

Ngươi chắc chắn bản tôn của ngươi sẽ đến chứ?" Vĩnh Hằng Tiên Quân trầm giọng hỏi.

Khi hai bên rút lui, vùng biên giới giữa Bắc Vực và Trung Vực hình thành một khoảng không lớn.

Cạnh núi thây biển máu chỉ có duy nhất một người đang phớt lờ Huyết Kiếp trên trời, bận rộn thu nhặt thi thể, thu thập tàn hồn, trông cứ như đang đi nhặt ve chai vậy.

Đó chính là phân thân của Diệp Bất Phàm, Tôn Thất.

Tên này gan lớn hơn bản tôn nhiều, hơn một tháng trước nghe tin

Liên Minh Tiên Đạo mời Diệp Bất Phàm ra tay, hắn liền từ Đông Hải hỏa tốc chạy tới.

Đã mời bản tôn giúp đỡ thì đương nhiên không thể ra tay với phân thân của hắn, thế là hắn ngang nhiên thu thập tàn hồn ngay trước mặt hai phe, trong một tháng qua ít nhất đã thu được sáu mươi vạn tàn hồn.

Đám người Tiêu Dao cũng chẳng làm gì được hắn.

Đánh chết ư?

Chỉ là một phân thân thôi, đánh chết thì có ích gì?

Hơn nữa còn đang cần bản tôn Diệp Bất Phàm giúp đỡ, ngộ nhỡ đánh chết phân thân, đối phương nổi giận gia nhập phe Tiên Đình thì khốn.

Hai vị Thiên Cơ Sư không sợ thiên đạo phản phệ mà hợp sức lại thì không cách nào đánh nổi.

Không đánh chết thì chỉ có thể trơ mắt nhìn tên này cướp đi tín đồ hương hỏa của bọn họ. "Đến!

Chắc chắn đến!" Tôn Thất mất kiên nhẫn đáp, rồi lại cúi đầu hưng phấn thu thập các mảnh thi thể cấp cao, đặc biệt là thi thể cảnh giới Hợp Thể.

Việc này nhanh hơn hắn đi đào mộ quật mả nhiều. "Hắn mà không đến, bản Tiên Quân sẽ băm vằm ngươi!" Mặt Chân Ma Tiên Quân đen như đít nồi, hận không thể giết chết ngay tên phân thân này.

Chính cái thứ chó má này đã đào hài cốt của cha già ông, đến tận bây giờ ông vẫn chưa đòi lại được. "Yên tâm đi, không bao lâu nữa đâu, tôi sẽ cho ông gặp lại cha mình.

Trước khi chết mà được gặp cha một lần, ông nên mời tôi ăn

khuya mới phải." Tôn Thất vỗ ngực bảo đảm, chẳng thấy xấu hổ chút nào.

Hồn Tổ vừa là thầy vừa là bạn của hắn, hắn đã vượt xa thầy mình, lại còn kế thừa truyền thừa của Luân Hồi Tiên Quân – cha của Chân Ma Tiên Quân, sơ bộ lĩnh ngộ được Luân Hồi Chi Đạo.

Hắn đã có phương án luyện cha già của Chân Ma Tiên Quân thành thi khôi, loại có ý thức như lúc còn sống hắn hoi!

Bản tôn có nhiều nghề nghiệp như vậy, phân thân hắn cũng không thể cứ đi nhặt rác mãi được.

Chỉ cần kế hoạch vĩ đại thành công, hắn sẽ tạo ra một nghề nghiệp mới —— Đại Sư Viên Mộng.

Giao thi thể người cha đã khuất cho tôi, tôi sẽ cho ông trò chuyện với cha mình trong ba phút.

Nếu tiền đủ nhiều, thậm chí có thể để thi thể cha ông ở bên cạnh ông suốt đời.

Chân Ma Tiên Quân nghe vậy, mặt xanh lét, răng nghiến lại kêu ken két.

Cách đó không xa, một vị cự nhân cao khoảng hai trượng đứng sừng sững như tháp sắt, mang lại cảm giác áp bách cực hạn, chính là Chân Võ Đại Đế!

Ông thầm cảm thấy may mắn vì mình luôn canh giữ tổ mộ, nếu không lão tổ tông cũng bị đào lên mất. "Có điều tên họ Diệp này đúng là một kẻ kỳ ba." Chân Võ Đại Đế có ánh mắt quái dị, bản tôn thì thích nghiên cứu những thứ của dương gian, còn tên phân thân này thì toàn nghiên cứu những thứ của âm gian. "Huyết Kiếp lớn như thế, không biết tên họ Diệp kia có độ qua nổi không." Thủy Trạch Tiên Quân nhìn mây đen, cau mày nói. "Hy vọng hắn chết dưới thiên kiếp." Tử Vi

Tiên Đế cười lạnh, nếu không phải bị các Đại Thừa Bắc Vực kiềm chế, ông ta đã sớm giết tới Yêu tộc để chặt đứt con đường thăng tiến của Diệp Bất Phàm rồi. ...

Tại Yêu tộc, Chân Long Thánh Sơn. "Con đường tu hành vốn là đi ngược lại ý trời, hắn đúng là nghịch thiên thật sự." Huyền Vũ lão tổ ánh mắt lấp lánh, lắc đầu nói.

Ông không chỉ là Đại Thừa, do đặc tính chủng tộc nên ông còn là một đại tế ty, chỉ là tạo nghệ bói toán không cao bằng Diệp Bất Phàm, chỉ ở mức thất giai, nhưng cũng có thể nhìn ra được chút manh mối. "Có thể độ qua không?" Long Chủ cau mày, lo lắng sốt ruột.

Ông cực kỳ hoài nghi liệu Diệp Bất Phàm có vượt qua nổi thiên kiếp này không, dù có miễn dịch thiên kiếp đi nữa thì cũng phải có giới hạn chứ. "Hù ——!" Diệp Bất Phàm hít sâu hai hơi, không từ bỏ nhục thân mà lựa chọn trọng tố nhục thân, dung hợp với đạo thể.

Sau đó, tôi cưỡng ép hấp thụ tiên khí của thiên địa để rèn luyện bản thân. "Độ kiếp!" Diệp Bất Phàm bất ngờ mở mắt, sải bước đi thẳng lên không trung, hướng về phía mây đỏ.

Đúng lúc này, tiếng sấm nổ vang, mây đen cuồn cuộn, từng đạo lôi kiếp hình người kết thành đội ngũ lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm. "Đây là thiên kiếp của Hoàn Mỹ Đại Thừa sao?" Long Chủ nhìn đám lôi kiếp hình người đông nghịt không dưới một vạn, mí mắt giật giật. "Từ bao giờ thiên kiếp lại biến thành quân đội thế này?" Đùng đoàng!

Mây đen trên cao như sóng thần cuộn trào, lôi đình chằng chịt.

Từng đạo lôi kiếp hình người hiện ra bảy màu, nhanh chóng nhấn chìm bóng người vàng óng kia.

Lôi kiếp mỗi khi thêm một màu thì uy lực lại tăng thêm một phần.

Thất sắc nhân hình lôi kiếp đủ để đe dọa tính mạng của Đại Thừa

sơ kỳ.

Số lượng nhiều như vậy, ngay cả Long Chủ cũng thấy lạnh người, đám yêu tộc Hợp Thể lại càng kinh hãi đến cực điểm. "Quá khủng khiếp, Đại Thừa tầm thường mà đối mặt với lôi kiếp này cũng chỉ có con đường chết." "Thiên kiếp bình thường là cửu tử nhất sinh, chung quy vẫn còn một tia sống, cái này...

đúng là mười phần chết không có phần sống." Vô số yêu tộc cấp thấp đối mặt với thiên kiếp uy nghiêm thậm chí còn có ý định quỳ lạy, như thể đang đối mặt với thiên địch.

Đây hoàn toàn không phải là thứ mà bất kỳ sinh linh nào có thể chống lại được.

Thế nhưng —— "Oành!" Quyền quang của Diệp Bất Phàm vô địch, hình bóng Tiên Võ Đại Đế bao phủ thân hình, hào quang hỗn độn xuyên thấu cửu thiên thập địa, một trọng quyền đánh nát hàng chục đạo lôi kiếp hình người, cứng rắn sát ra từ trong biển lôi đình. "Sướng!" Tóc trắng của Diệp Bất Phàm tung bay, cảm giác thật sảng khoái lâm ly.

Lúc này nhục thân của tôi đã đầy rẫy vết thương, tràn ngập lôi đình.

Nguy hiểm lớn đi kèm với tạo hóa lớn, dưới sự tẩy lễ của thiên kiếp, nhục thân của tôi đang chậm rãi tăng cường, tiến bước về phía Nhục Thân Đại Thừa! "Oong!" Một đạo thất sắc nhân hình lôi kiếp gào thét lao tới, đâm sầm vào người cậu.

Lôi kiếp nổ tung, cơ thể Diệp Bất Phàm chấn động dữ dội, tâm thần hơi thất thủ trong thoáng chốc, trong đầu liên tục hiện ra những bức tranh.

Tâm Ma Kiếp.

Đây là thứ nguy hiểm nhất đối với người độ kiếp, chỉ cần sơ suất một chút để tâm ma xâm nhập, ý thức sẽ bị kéo vào huyễn cảnh tâm ma, đời này không thể tỉnh lại.

Chương 697

"Tâm Ma Kiếp à, đáng tiếc cường độ thần hồn của tôi đã nửa bước đặt vào trung kỳ rồi." Diệp Bất Phàm chẳng mảy may để tâm, để mặc tâm ma lâm thân. "Thôn!" Diệp Bất Phàm há miệng nuốt chửng biển lôi đình, một lượng lớn lôi đình thất thải tràn vào cơ thể, nhục thân liên tục nổ tung rồi lại trọng tố.

Vòng lặp đó diễn ra hàng chục lần, nhưng nhục thân cũng nhờ đó mà càng thêm mạnh mẽ. "Đến nữa đi!" Diệp Bất Phàm giống như một con rắn tham ăn, cuồng nhiệt hấp thụ Huyết Kiếp.

Theo sự thôn phệ của cậu, Huyết Kiếp đang bao phủ toàn bộ Bắc Vực nhanh chóng thu nhỏ lại.

Ức vạn dặm, thiên vạn dặm, bách vạn dặm... "Đây có còn là người không?" Một lão yêu Hợp Thể kinh ngạc đến rớt cả hàm, sống mấy ngàn năm rồi mới thấy kiểu độ kiếp này lần đầu.

Long Chủ, lão Chu Tước và các vị Đại Thừa khác cũng ngớ người ra. "Lúc trước Diệp Bất Phàm từng nói có thể giúp đám người Long Hoàng độ tiên kiếp, lúc đầu ta không tin, giờ thì ta tin rồi." Thanh Phượng lão tổ lộ vẻ hâm mộ.

Sự miễn dịch của Diệp Bất Phàm đối với thiên kiếp đã đạt tới mức khoa trương.

Nếu hắn tiến vào Đại Thừa viên mãn, tuyệt đối có năng lực gánh tiên kiếp thay người khác.

Trong chốc lát, bầu trời khôi phục lại ánh sáng, trời xanh như gột rửa, toàn bộ Huyết Kiếp đã bị Diệp Bất Phàm nuốt sạch vào bụng.

Diệp Bất Phàm ợ một cái, phun ra một đám sương đen lớn. "Nhục

thân chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể bước vào Đại Thừa." Diệp Bất Phàm nội quan nhục thân, nụ cười rạng rỡ.

Sau khi được Huyết Kiếp tẩy lễ, bản nguyên hỗn độn của tôi đã hoàn toàn ổn định, kéo theo nhục thân cũng tăng cường, dù không có công pháp vẫn bị đẩy lên đến cực hạn của Hợp Thể.

Chỉ có một điểm duy nhất, tu tiên giới này bài xích tôi rất mạnh, việc hấp thu tiên khí của thiên địa trở nên rất khó khăn, thậm chí còn có một chút áp chế.

Dường như tôi không được trời đất dung thứ. "Chúc mừng Diệp đạo hữu ngưng tụ Đại Thừa đạo quả." Long Chủ cười lớn, quan sát Diệp Bất Phàm mà thầm kinh ngạc.

Đại đạo bản nguyên của Diệp Bất Phàm cực mạnh, mang theo áp lực nặng nề, khiến ông nhất thời không thể dự đoán được chiến lực của đối phương.

Thời kỳ Hợp Thể đã có thể sánh ngang với Đại Thừa sơ kỳ, giờ chiến lực đạt tới mức nào, nếu không giao thủ thì không ai rõ được. "Chúc mừng Diệp đạo hữu chứng đạo Đại Thừa." "Chúc mừng." Bạch Hổ lão tổ, Thanh Phượng Tiên Quân và các vị Đại Thừa yêu tộc khác lần lượt tiến lên chúc mừng, nụ cười hiền hòa, lời lẽ cũng khách khí hơn nhiều.

Đến lúc này, Diệp Bất Phàm mới thực sự có địa vị ngang hàng với bọn họ, không còn bị gọi là vãn bối nữa. "Diệp tiền bối." Đám yêu tộc cảnh giới Hợp Thể xung quanh đồng loạt cúi người, tiếng vang như sấm truyền khắp tám phương.

Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, sau đó mỉm cười nói với Long Chủ và những người khác: "Đa tạ chư vị đạo hữu đã hộ pháp cho tôi." Sau khi trò chuyện một lát, con đường sau Đại Thừa của Diệp Bất Phàm càng lúc càng rõ ràng, đồng thời cũng thu được một số công pháp thần

thông của nhân tộc.

Hôm nay, trong mắt đám Đại Thừa yêu tộc này, cậu đã hoàn toàn khác biệt, những thứ trước đây họ không nỡ đem ra thì nay đều hào phóng trao tặng. "Thời gian này tôi vẫn cần bế quan một thời gian." Cuối cùng, Diệp Bất Phàm từ chối đề nghị tổ chức đại lễ mừng thăng cấp Đại Thừa của lão Chu Tước.

Lão Chu Tước thoáng chút thất vọng, nói: "Vậy thì không làm phiền Diệp đạo hữu tu hành nữa." Nói xong, ông liếc mắt ra hiệu với Ti Yêu Yêu.

Ý tứ đó là muốn cô nhanh chóng chiếm lấy vị đại phật này.

Thanh Phượng, Long tộc, Bạch Hổ tộc đều đã bắt đầu liên hệ với đám nữ hậu bối trong tộc để đưa lên giường của Diệp Bất Phàm, thậm chí Phượng Hoàng tộc đã phái người tới.

Ti Yêu Yêu trợn trắng mắt, len lén liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái rồi quay mặt đi chỗ khác. "Ha ha, đạo trường mới đã chuẩn bị sẵn cho Diệp đạo hữu rồi." Long Chủ cười nói, đích thân dẫn Diệp Bất Phàm vào một tòa trúc lâu trên Chân Long Thánh Sơn.

Diệp Bất Phàm bày tỏ sự cảm ơn, bước vào trúc lâu, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn rồi lấy cuốn « Thiên Sát Chân Ma Công » ra. 【 Thiên Sát Chân Ma Công · Thiên Đại Thừa: Trải qua chín chín tám mươi mốt đạo tiểu tiên kiếp, dẫn kiếp vào thân, hóa thành Vạn Kiếp Đạo Thể, sức phá hoại tăng mạnh, đồng thời cường độ bản nguyên tăng thêm chín phần. 】 【 Tác dụng phụ: Tiểu tiên kiếp cực kỳ nguy hiểm, đau đớn vô cùng, có xác suất hồn phi phách tán, càng về sau mức độ nguy hiểm càng cao.

Nếu có thể vượt qua tiểu tiên kiếp, chân tiên kiếp tương lai chắc chắn sẽ bình an vượt qua, đồng thời tăng thêm hai phần cơ hội đột phá Chân Tiên. 】 【 Nghịch chuyển phụ diện: Tiểu tiên kiếp an toàn,

thoải mái vô cùng, có khả năng trọng tố thần hồn, càng về sau càng an toàn... 】 "Cường độ bản nguyên chín phần, cũng không tệ." Diệp Bất Phàm thầm gật đầu.

Điều tôi coi trọng chính là điểm này, đặc tính lớn nhất của Thiên Sát Chân Ma Công là tu vi thâm hậu hơn so với cùng cảnh giới, chắc chắn sẽ giúp thực lực của tôi tăng thêm không ít.

Một lúc lâu sau, Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện « Thiên Sát Chân Ma Công ».

Theo quá trình tu luyện, đạo quả trong cơ thể giống như một ngôi sao đang chậm rãi bành trướng, cho đến khi nở rộng ra thêm tám phần mới dừng lại.

Một luồng dao động bản nguyên cuồn cuộn lan tỏa, ép nổ không gian xung quanh.

Khoảnh khắc này, thực lực lại tăng lên.

Không cần dùng đến « Pháp Huyết Hợp Nhất » hay « Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp », Diệp Bất Phàm ở Đại Thừa sơ kỳ cũng có thể coi là vô địch. "Tám phần, không phải chín phần...

đây chắc là giới hạn của Thiên Sát Chân Ma Công rồi." Diệp Bất Phàm hơi bất ngờ.

Không phải do công pháp không tốt, mà là do Bản Nguyên Hỗn Độn quá đặc thù.

Nó là khởi đầu của đại đạo, vượt xa bất kỳ bản nguyên nào, lại có thể chuyển hóa thành mọi bản nguyên khác như thời gian, không gian, luân hồi, nhân quả, kiếm đạo, ngũ hành... giống như một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn đạo.

Nói cách khác, ngay cả khi không có hệ thống, chỉ cần nắm vững, tôi cũng có thể thi triển thần thông của tất cả các Đại Thừa trong tu

tiên giới mà không bị giới hạn thuộc tính.

Đầu ngón tay Diệp Bất Phàm hiện lên luồng khí hỗn độn không màu không hình, chuyển hóa thành kiếm đạo bản nguyên, một tiếng "phụt" vang lên, một món đỉnh cấp linh bảo trong tay đã bị xuyên thủng. "Kiếm đạo bản nguyên sau khi chuyển hóa vượt qua cùng cấp bậc một tầng thứ." Diệp Bất Phàm thầm khen ngợi, tự ước lượng thực lực của mình.

Với nhiều tầng tăng phúc, chắc là tôi có thể đấu một trận với Đại Thừa hậu kỳ.

Khoảng cách giữa các tiểu cảnh giới trong Đại Thừa là cực lớn, muốn đánh với Đại Thừa viên mãn thì vẫn còn thiếu một chút, nhưng bảo mạng thì không thành vấn đề.

Đương nhiên, tiền đề là đám người Tiêu Dao Tiên Quân không cầm tiên khí mà chém tôi.

Chẳng thấy Ngũ Tiên giáo chủ cũng phải rén đó sao? "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, phải nhanh chóng lấy được nó." Diệp Bất Phàm trầm tư suy nghĩ về con đường tiếp theo.

Tiến vào Đại Thừa coi như tôi đã đứng vào hàng ngũ đứng đầu của tu tiên giới, nhưng vẫn chưa đến mức vô địch. « Phạm Thánh Thập Nhị Kinh » là ưu tiên hàng đầu lúc này, nó liên quan đến việc nhục thân thành Đại Thừa.

Ngoài ra, tôi còn cần dược liệu bát giai để nâng cấp Chân Ma Kiếm lên bát giai, cũng cần một lượng lớn đan phương bát giai để tự sáng tạo ra đan phương phù hợp với bản thân.

Sau khi đột phá, Diệp Bất Phàm cưỡng ép nuốt chửng tiên khí thiên địa để tăng tu vi, nhưng cậu nhận ra tiến độ tăng trưởng vô cùng chậm, rùa bò còn nhanh hơn thế này.

Tu luyện bình thường thì ít nhất sáu ngàn năm mới đột phá được Đại Thừa trung kỳ, lên hậu kỳ phải mất hơn vạn năm.

Khi cảnh giới nhảy vọt, yêu đan luyện chế từ máu yêu Đại Thừa sẽ giảm tác dụng, muốn một ngày đi ngàn dặm như trước kia là điều bất khả thi.

Diệp Bất Phàm đã quen với việc thăng cấp thần tốc, sao có thể chịu nổi cảnh này?

Cần phải tìm pháp môn tăng tu vi nhanh hơn.

Diệp Bất Phàm ở trong Thanh Trúc Lâu hai ngày, cuối cùng quyết định rời khỏi Yêu tộc, đi đến tiền tuyến Bắc Vực.

Bây giờ đã là Đại Thừa, khả năng chạy trốn đã có bước nhảy vọt về chất, kết hợp với bói toán bát giai, ai có thể giết được tôi? "Chiến tranh Bắc Vực chính là thời cơ tốt để đục nước béo cò." Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi Chân Long Thánh Sơn, từ biệt Long Chủ. "Đợi xử lý xong chuyện bên tiền tuyến, tôi sẽ lại tới làm phiền đạo hữu." Diệp Bất Phàm chắp tay.

Long Chủ nghe vậy mới cười nói: "Vậy thì cung nghênh Phản Tổ Tiên Quân." "...

Từ bao giờ tôi lại có cái đạo hiệu như vậy thế?" Diệp Bất Phàm cạn lời. "Phản Tổ Tiên Quân, thực chí danh quy!" Long Chủ cười lớn, kéo cậu con trai út tới: "Ở cùng Diệp đạo hữu lâu như vậy, trò chuyện rất hợp ý, ta định để khuyển tử nhận ngươi làm cha nuôi, ngươi thấy sao?" Trước kia Diệp Bất Phàm mới là Hợp Thể nên không nhận được, giờ đã khác rồi.

Hơn nữa mối quan hệ này còn bền chặt hơn cả việc tặng mỹ nữ.

Ông đã điều tra qua, hồng nhan tri kỷ của Diệp Bất Phàm rất nhiều, tặng thêm cũng vô ích. "Cha nuôi." Tiểu tử long cung kính gọi

một tiếng.

Tính cách nó vốn trương dương, tự phụ vô địch, nhưng không có nghĩa là nó ngốc, có một người cha nuôi nghịch thiên thế này mà không nhận thì đợi đến bao giờ?

Diệp Bất Phàm khựng lại một chút rồi bật cười.

Định từ chối, nhưng nghĩ đến việc mình còn có đạo lữ ở Thiên Ma Giáo, nơi đó giờ không còn an toàn nữa.

Yêu tộc Bắc Vực rất thích hợp, thắt chặt quan hệ với Long tộc cũng là chuyện tốt.

Chương 698

"Con trai ngoan." Diệp Bất Phàm cười nói, ném cho tiểu tử long một gốc lôi mộc, món bảo vật này là thứ cậu lấy được từ di tích Tiên Ma lúc mới vào Đông Hải. "Tạ cha nuôi." Tiểu tử long mừng rỡ không thôi. "Đúng lúc tôi cũng có một đứa con gái, hay là để nó bái Long Chủ làm thầy thì sao?" "Cầu còn không được." Long Chủ gật đầu, trong lòng thì ngạc nhiên, nghe nói hồng nhan của Diệp Bất Phàm rất nhiều, nhưng chưa nghe nói tên này đã có con gái.

Ông rất tò mò không biết con gái của Diệp Bất Phàm trông sẽ như thế nào.

Diệp Bất Phàm nghe vậy mới lộ ra nụ cười, có thêm một người thầy là thêm một con đường, ngày nào đó mình không còn ở đây, chỉ cần dựa vào đội ngũ sư phụ hùng hậu kia cũng đủ để Tiểu Niếp Niếp sống yên ổn.

Sau khi dặn dò xong, Diệp Bất Phàm mới bay về phía Tiền Tuyến.

Sau khi thăng cấp Đại Thừa, tốc độ phi hành của tôi nhanh hơn gấp bội, tiêu dao tự tại giữa đất trời, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Hiện giờ, tôi mới thực sự được coi là một phương bá chủ, một nhân vật lớn thực thụ, không cần phải trốn chui trốn lủi, thay hình đổi dạng như trước nữa.

Trong chốc lát, cậu đã băng qua núi sông đại hà, đến trung tâm của Liên Minh Tiên Đạo – một tòa thành trì hùng vĩ mang tên Tiên Đạo Thành.

Có thể coi đây là thành trì lớn nhất của tu tiên giới.

Trong thành có những tu sĩ Đông Hải ăn mặc kỳ lạ, mang theo mùi

biển cả; cũng có những tu sĩ Tây Vực mình đầy hình xăm, đội mũ cao, cưỡi trên những dị thú màu đất.

Tu sĩ của Nam Hồng Vực có phong cách tương tự Bắc Vực, nhưng khí chất hung hãn hơn.

Nơi này gần như tập trung đệ tử và tán tu của tất cả các tiên tông ngoài Trung Vực, dân số tu sĩ trong thành đã vượt quá một ức. "Kẻ nào tới đó?!" Quân canh giữ Tiên Đạo Thành gồm các Hóa Thần, Luyện Hư nhìn thấy bóng người vàng óng rực rỡ trên cao liền quát lớn, đầy vẻ cảnh giác.

Cầm đầu là một lão giả gầy gò mặc hắc bào, khí huyết như đại dương, đầy áp lực. "Tiên thành này nếu không có sự cho phép của Minh Tiên Đạo, người ngoài không được vào!" Lão giả gầy gò cảnh báo. "Hử?" Diệp Bất Phàm chắp tay đứng đó, đôi mắt bắn ra kiếp quang màu đỏ, lạnh lùng liếc nhìn ông ta một cái.

Như thể thiên uy giáng lâm, lão giả gầy gò bị ánh mắt đó đánh trọng thương, thậm chí còn có cảm giác muốn quỳ xuống lạy lục, ông ta kinh hãi vội vận khí huyết áp chế ý niệm đó.

Diệp Bất Phàm không chỉ là Hỗn Độn Đạo Thể, có sự áp chế về tầng thứ sinh mệnh đối với tất cả tu sĩ, mà còn nắm giữ Vạn Kiếp Đạo Thể, chẳng khác nào một cột thiên kiếp máu đang di động.

Tu sĩ Hợp Thể bình thường căn bản không chịu nổi uy áp của cậu. "Vô Cực Tiên Tôn của Chân Võ Tiên Tông, bản Tiên Quân cũng có nghe danh, năm đó kẻ tiêu diệt Đại Yến Quốc ở Nam Hồng Vực chính là ngươi phải không?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lẽo.

Năm đó khi rời khỏi Nguyệt Cung đi ngang qua Đại Yến, cậu đã từng giao thủ với một vị Hóa Thần áo xám của Chân Võ Tiên Tông, người đó chính là thuộc hạ của Vô Cực Tiên Tôn, và việc đánh chiếm Đại Yến cũng là ý của hắn.

Dứt lời, một luồng uy áp Hỗn Độn Đại Thừa xuyên qua trận pháp bên ngoài Tiên Đạo Thành, đè nặng lên vai Vô Cực Tiên Tôn như núi lớn. "Quỳ xuống!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm càng lúc càng lạnh, giọng nói như sấm nổ, xuyên thấu trận pháp khiến màng nhĩ của Vô Cực Tiên Tôn rỉ máu.

Khoảnh khắc này, Diệp mỗ nhân trông chẳng khác nào một tên phản diện. "Ngươi!

Ngươi!" Vô Cực Tiên Tôn kinh hãi tột độ, dưới áp lực nặng nề liền phun ra một ngụm máu lớn, vội vàng lấy trận kỳ ra kích hoạt trận pháp.

Một màn sáng trận pháp bát giai dâng lên, nhưng không hề ngăn cản được luồng uy áp như sơn nhạc kia.

Vạn Kiếp Đạo Thể của Diệp Bất Phàm nói trắng ra là không khác gì thiên kiếp, nếu không phải trận pháp bát giai đỉnh cấp thì căn bản không thể ngăn được. "Bộp!" Nhục thân của Vô Cực Tiên Tôn nứt ra, xương chân bị ép gãy, quỳ rạp xuống ngay tại chỗ. "Đại Đế... cứu mạng!" Vô Cực Tiên Tôn hơi thở thoi thóp, mắt thấy là không sống nổi rồi. "Là...

Diệp Bất Phàm?!" "Sát tinh này quả nhiên đã thăng cấp Đại Thừa rồi." "Xong rồi, trời sập rồi." Trong tiên thành, vô số tu sĩ nhìn bóng người bên ngoài trận pháp mà mặt cắt không còn giọt máu, bóng đen sợ hãi nhanh chóng nhấn chìm bọn họ.

Mấy chục năm qua, tiên tông nào mà không có thù với Diệp Bất Phàm?

Ba đại tiên môn Bắc Vực, Chân Ma, Thiên Tiên, Vô Ưu của Nam Hồng Vực, Bồng Lai, Hồng Trần của Đông Hải, Lâu Lan, Bắc Khương của Tây Vực... cơ bản đều có ân oán lớn nhỏ. "Đủ rồi!" Một luồng khí huyết vàng óng cuồn cuộn từ sâu trong Tiên Đạo Thành như

đại dương hung dũng tràn tới, đánh bật uy áp của Diệp Bất Phàm.

Ngay sau đó, Chân Võ Đại Đế khoác bào vàng, thân hình vạm vỡ uy nghiêm bước ra từ một điện thờ. "Sao vậy?

Chân Võ đạo hữu muốn ngăn cản tôi?" Diệp Bất Phàm phất tay áo, mặt không cảm xúc nói. "Dằn mặt thế là đủ rồi." Chân Võ Đại Đế nhíu mày, trong mắt ông ta, việc Yến Quốc bị diệt chỉ là chuyện nhỏ. "Bản Tiên Quân từng hứa với Thái thượng hoàng Đại Yến sẽ bảo vệ đất nước của họ!" Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay một ngọn lửa Hỗn Độn Tiên Diễm bùng cháy dữ dội, ẩn hiện chín loại màu sắc, chiếu rọi cả bầu trời một màu rực rỡ. "Tên tiểu bối Vô Cực này phải chết." Nói xong, cậu nhìn sâu vào trong Tiên Đạo Thành với ánh mắt thâm thúy.

Chân Võ Tiên Tông chỉ là một phần, sau khi tiên khí phục tô, lãnh thổ ban đầu của Đại Yến đã bị Vạn Cổ Tiên Thổ chiếm lĩnh. "Ngoài ra, Đại Thừa Tiên Quân của Vạn Cổ Tiên Thổ, tôi cho ông hai lựa chọn: một là giao trả lãnh thổ Đại Yến cho tôi, hai là... chết!" Giọng nói của Diệp Bất Phàm như gió lạnh mùa đông, thổi qua khiến tất cả tu sĩ trong thành rùng mình ớn lạnh. "Diệp đạo hữu, địa bàn Đại Yến này là do Vạn Cổ Tiên Thổ chúng ta đàm phán lấy được từ tay Chân Võ Tiên Tông, bảo nhường cho ngươi?

E là quá bá đạo rồi." Một lão giả mặc bào trắng, khí độ thâm sâu từ từ bước ra khỏi điện thờ.

Ông ta như một ngọn tiên sơn bước ra từ dòng sông vạn cổ, tỏa ra hơi thở cổ xưa thương tang khiến không gian tan vỡ, lá xanh héo úa, khí cơ nhiếp nhân.

Vị Tiên Quân này tu luyện Vạn Cổ Bản Nguyên, chứa đựng đạo của thời gian và quá khứ, tuy là Đại Thừa sơ kỳ nhưng ở cảnh giới này hiếm có đối thủ. "Ông muốn tìm phiền phức thì có giỏi đi mà ép

Chân Võ Đại Đế ấy." Vạn Cổ Tiên Quân quát lạnh, không muốn động thủ với vị tân tân Đại Thừa như Diệp Bất Phàm.

Ép Chân Võ Đại Đế?

Nếu đánh thắng được ông ta thì tôi còn tìm ông làm gì?

Diệp Bất Phàm cười lạnh.

Chân Võ Đại Đế nhục thân thành thánh, đã đạt đến cảnh giới "bất tử bất diệt", căn bản không thể giết chết, chưa kể đối phương còn có một món tiên khí —— Tiên Hoàng Phủ. "Bản Tiên Quân không muốn nói nhảm, tôi chỉ muốn đất của Đại Yến!

Trả, hay không trả?!" Diệp Bất Phàm tay nâng Hỗn Độn Tiên Diễm, đứng trên không trung Tiên Đạo Thành như một đại ma thần tái thế.

Ánh mắt Vạn Cổ Tiên Quân càng thêm lạnh lẽo, Vạn Cổ Bản Nguyên quanh thân dao động như ngọn núi lửa sắp phun trào, khí thế ép vạn quân khiến tu sĩ trong thành không thở nổi.

Ông ta nhìn chằm chằm vào ngọn lửa tiên một hồi lâu, cuối cùng nói: "Thôi bỏ đi, lãnh thổ Đại Yến coi như là quà mừng bản tọa tặng Diệp đạo hữu thăng cấp Đại Thừa." Kể từ khi tiên khí phục tô, tài nguyên ở Đại Yến rất màu mỡ, ông ta thực sự không muốn nhường, nhưng tình thế bắt người.

Chưa thăng cấp Đại Thừa mà Diệp Bất Phàm đã có chiến lực Đại Thừa, giờ thăng cấp rồi thực lực mạnh đến mức nào thì không ai đoán được.

Vạn Cổ Tiên Thổ chỉ có mình ông là Đại Thừa sơ kỳ, lại không có tiên khí, nếu đánh tay đôi thì có nguy cơ tử nạn. "Rất tốt." Diệp Bất Phàm thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Chân Võ Đại Đế.

Lần này cậu không dùng tiên diễm mà lấy Chiêm Tinh Bàn ra, bình

tĩnh nói: "Tên tiểu bối Vô Cực không chết, tôi không còn mặt mũi nào đi gặp Thái thượng hoàng đã khuất, ông nếu ngăn cản thì chỉ có nước đi chết đi." Cậu không phải đối thủ của Chân Võ Đại Đế, nhưng cậu có thừa thủ đoạn để dồn đối phương vào chỗ chết. "Vừa thăng cấp Đại Thừa đã dám đe dọa bản đế rồi sao?" Chân Võ Đại Đế mặt phủ đầy sương lạnh, sát ý tràn ngập cả trời đất.

Tính mạng của một trưởng lão môn hạ, ông ta căn bản không để vào mắt, nhưng giết ngay trước mặt ông ta thì chẳng khác nào vỗ vào mặt ông ta. "Tiểu súc sinh này vô pháp vô thiên!

Sau này nếu hắn thăng lên Đại Thừa viên mãn, tu tiên giới làm gì còn chỗ đứng cho Chân Võ Tiên Tông chúng ta nữa?!" Vô Cực Tiên Tôn như vớ được cọc cứu mạng, gào lên giận dữ: "Xin Đại Đế trấn sát lão tặc này!" Không gian rơi vào tĩnh lặng, bầu không khí đông đặc lại.

Tu sĩ trong thành nhìn hai vị đại năng đối trì mà kinh tâm đảm chiến.

Bọn họ không cho rằng Diệp lão ma vừa thăng cấp sẽ là đối thủ của Chân Võ Đại Đế, nhưng lúc này cuộc chiến với Tiên Đình đang cận kề, địa vị và giá trị của Diệp lão ma còn lớn hơn mười vị Đại Thừa cộng lại. "Bành!" Một tia sáng rực rỡ như mặt trời đột ngột xuyên thủng đầu lâu của Vô Cực Tiên Tôn, nguyên thần của hắn nổ tung, thần hồn câu diệt, chết không thể chết thêm.

Người ra tay không phải Diệp Bất Phàm, mà là Tiêu Dao Tiên Quân. "Tiên Quân bất khả nhục, lời lẽ dơ bẩn, bất kính với Đại Thừa, tội đó khó tha.

Bản Tiên Quân thấy kẻ này đã nhập ma đạo, tương lai sẽ là mầm họa, nên đã thay Chân Võ đạo hữu thanh lý môn hộ." Tiêu Dao Tiên Quân mặc đạo bào xanh thẫm, mặt không cảm xúc thu tay lại.

Cách đó không xa, Chân Ma Tiên Quân bước ra khỏi đạo trường, nghe thấy câu này thì mặt đen xì.

Trong tu tiên giới, Chân Ma Tiên Tông chính là đại diện của ma đạo, còn Diệp Bất Phàm ở một khía cạnh nào đó cũng coi như một ma đạo cự đầu mới nổi. "Tiêu Dao!" Chân Võ Đại Đế phẫn nộ, mãi mới nén được cơn giận, lạnh lùng nói: "Sau trận chiến này ông phải cho tôi một lời giải thích!" Tiêu Dao Tiên Quân nghe vậy cũng chẳng buồn nhướng mắt.

Diệp Bất Phàm và Chân Võ Đại Đế, hai kẻ này nãy giờ cứ dây dưa chẳng phải là đang đợi bên thứ ba xen vào để giết Vô Cực Tiên Tôn hay sao?

Chương 699

Người trước cần một lời giải thích cho Đại Yến, nên Vô Cực Tiên Tôn phải chết.

Người sau với tư cách là lão tổ của Chân Võ Tiên Tông, trước mặt đám đệ tử chỉ có thể làm căng với Diệp Bất Phàm, nhưng lại không thể thực sự động thủ.

Chưa nói đến việc có giết nổi đối phương hay không, hễ động thủ là quan hệ đổ vỡ, họ còn làm sao lôi kéo đối phương vào phe Liên Minh Tiên Đạo được nữa?

Cho nên cần có bên thứ ba can thiệp, như vậy thể diện của Chân Võ Đại Đế mới không quá khó coi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang dội phá tan bầu không khí căng thẳng. "Ha ha ha!

Đã nghe danh Diệp đạo hữu từ lâu, mời vào thành trò chuyện!" Một lão giả hùng tráng mặc da thú, tóc đen quấn đầy các loại xương thú và xương người, cười lớn bước ra từ động phủ.

Chính là Đại Pháp Sư Tây Vực.

Trong số bấy nhiêu Tiên Quân ở đây, người không có thù oán lớn với Diệp Bất Phàm chỉ đếm trên đầu ngón tay. "Danh tiếng của Đại Pháp Sư, Diệp mỗ cũng đã nghe từ lâu, hân hạnh." "Khách khí rồi." "Hân hạnh." Trên mặt Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, thu liễm khí tức, sải bước tiến vào Tiên Đạo Thành. "Ha ha, Diệp đạo hữu, trận chiến lần này ngươi thấy thế nào?" Tiên Quân của Trương gia ở Nam Hồng Vực tiên phong đạo cốt, cười hì hì hỏi.

Bên cạnh ông ta có một thiếu nữ mặc đồ giản dị, khí chất thoát tục

như nhành trúc u nhã giữa không trung.

Đó chính là thánh nữ Trương gia thời ở Nam Hồng Vực, Trương Diệu Tiên.

Khi Diệp Bất Phàm dùng hóa danh Thiên Cơ Chân Quân, cậu từng làm thị nữ cho cô một thời gian, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày. "Chiến tranh không liên quan gì đến tôi." Diệp Bất Phàm thản nhiên đáp. "Đừng vội kết luận như vậy." Tiên Quân Trương gia xua tay cười nói: "Nếu Diệp đạo hữu đã tới thì cứ ở lại đây một thời gian.

Trương Diệu Tiên rất được bản Tiên Quân coi trọng, thời gian tới cứ để con bé ở bên cạnh hầu hạ Diệp đạo hữu đi." Rõ ràng đây là ý muốn kết giao.

Trương gia khác với Chân Ma và Tiêu Dao Tiên Tông, hai tông kia chỉ có thể đi một con đường đến cùng, còn Trương gia bọn họ và Diệp Bất Phàm hầu như không có ân oán gì, kết giao chỉ có lợi chứ không có hại. "Như vậy cũng được." Diệp Bất Phàm vui vẻ nhận lời, cười như không cười liếc nhìn Trương Diệu Tiên đang tĩnh lặng như nhành trúc. "Diệu Tiên bái kiến Diệp Tiên Quân." Trương Diệu Tiên thấy cậu nhìn tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo tinh tế vẫn bình tĩnh, nhưng ngón tay lại xoắn vào nhau, lộ rõ vẻ căng thẳng.

Cô thật khó có thể kết nối được thanh niên tuấn tú đến mức không chân thực trước mắt này với một Thiên Cơ Chân Quân già nua lụ khụ, mặt đầy nếp nhăn năm xưa. "Diệp Tiên Quân, mời đi theo Tiên nhi." Trương Diệu Tiên cung kính dẫn đường, cuối cùng đưa Diệp Bất Phàm đến một cung điện nằm sâu nhất trong tiên thành.

Khu vực này toàn là nơi ở của các Đại Thừa Tiên Quân, cung điện bên cạnh một bên là Trương lão tổ, bên kia là Thanh tổ.

Trong tiên thành, vô số ánh mắt nhìn theo Diệp lão ma bước vào cung điện Đại Thừa, thần sắc ai nấy đều thẫn thờ.

Cách đây không lâu họ còn hô hào đòi đánh đòi giết Diệp lão ma, chớp mắt một cái người ta đã thăng cấp Đại Thừa, địa vị nhảy vọt, trở thành khách quý của tất cả các tiên tông. "Tên này làm sao mà lên được Đại Thừa nhanh thế nhỉ?" Hồng Y Thiên Tôn chậc lưỡi. "Mấy chục năm trước kẻ này mới chỉ là Kim Đan, ta đã là Hóa Thần viên mãn từ lâu rồi, giờ đối phương đã thăng cấp Đại Thừa, đứng trên đỉnh cao của tu tiên giới, còn ta vẫn là Hóa Thần." Thái Huyền Thiên Quân đứng bên cạnh thở dài, mặt đầy vẻ cô độc.

Vị Vô Cực Tiên Tôn cao cao tại thượng trong mắt ông ta, vậy mà trong mắt Diệp Bất Phàm chỉ như cỏ dại bên đường.

Bản thân ông cũng từng có xích mích với Diệp Bất Phàm, nhưng từ đầu đến cuối đối phương chẳng thèm nhìn ông lấy một cái.

Điều này chỉ chứng minh rằng trong lòng Diệp Bất Phàm, ông ta ngay cả cỏ dại cũng không bằng. "Có đôi khi khoảng cách giữa người với người còn lớn hơn cả khoảng cách giữa người với chó ấy chứ." Trương thiên sư của Trương gia cảm khái muôn vàn, Diệp Bất Phàm từng được ông chiêu mộ làm khách khanh cho Trương gia, giờ đây Trương thiên sư đã thăng cấp Luyện Hư thành công, chỉ xếp sau Tử Tiêu Thiên Tôn. "Ngươi bảo ai là chó?" Hồng Y Thiên Tôn liếc xéo một cái.

Tử Tiêu Thiên Tôn cũng nhìn sang, ánh mắt không mấy thiện cảm. "Tôi là cẩu mà." Trương Thiên Sư lập tức cười làm lành.

Ông ta có thể sống đến bây giờ không dựa vào cái gì khác, mà chính là nhờ không cần mặt mũi, dám cúi đầu.

Thậm chí việc thăng tiến lên Luyện Hư cũng không dựa vào bản thân, mà hoàn toàn nhờ vào thời kỳ ở Nam Hồng Vực năm xưa, ông ta làm môi giới cho một lão nữ tu sĩ ở Tiên Thổ, đưa hậu bối tử tôn của mình là Trương Đạo Tiên sang làm nam sủng, từ đó đổi lấy một

lượng lớn tài nguyên.

Hồng Y Thiên Quân hiện tại là đồ đệ của Chân Ma Tiên Quân, Tử Tiêu là đồ đệ của Thanh Tổ, địa vị của ông ta ở Trương gia vốn không cao, sao dám đắc tội hai vị này. "Hừ!" Hồng Y Thiên Quân lạnh lùng hừ một tiếng.

Đúng lúc này, một nữ tử mặc áo hồng xinh đẹp như tinh linh, tầm hai mươi tuổi bước tới, nói: "Cha, mẹ bảo cha về nhà." Nữ tử này chính là con gái của Hồng Y Thiên Quân, Hồng Anh.

Cô bé nhỏ hơn Tiểu Niếp Niếp rất nhiều, nhưng đã sớm trở thành đại cô nương, tu vi thậm chí đạt tới Kim Đan.

Còn về chiều cao, cha cô - Hồng Y Thiên Quân - chỉ cao đến vị trí trước ngực cô. "Được được được." Hồng Y Thiên Quân đầy mặt nuông chiều, nói: "Hai ngày nữa phụ thân sẽ đi gặp Diệp thúc thúc của con, cái tên cẩu hỏa này thăng lên Đại Thừa rồi, đồ tốt chắc chắn không thiếu đâu." Thế gian ít người biết, Diệp Bất Phàm có một cô con gái, mà con gái của hắn lại là đồ đệ của hắn.

Theo một nghĩa nào đó, Chân Ma Tiên Quân chính là sư tổ của Tiểu Niếp Niếp. "Vâng vâng." Hồng Anh không ngừng gật đầu, cô đã nhiều năm không gặp Diệp thúc thúc rồi, hồi nhỏ cô thường xuyên chạy đến cửa tiệm trận pháp của Diệp thúc thúc để tìm Tiểu Niếp Niếp chơi. ...

Trong cung điện.

Diệp Bất Phàm nhìn quanh một vòng, đối với đạo trường của mình hết sức hài lòng.

Hắn ngồi bên bàn trà, nhấp ngụm trà thơm mà Trương Diệu Tiên dâng lên, suy tư làm sao để tối đa hóa lợi ích trong cuộc chiến lần này.

Mới đến đã cho tất cả các tiên môn một đòn phủ đầu, chẳng qua

chỉ là sự thử thăm dò của hắn đối với Tiên Đạo Minh.

Rất rõ ràng, Tiên Đạo Minh hiện tại rất cần hắn.

Đương nhiên, có sự uy hiếp này, cũng sẽ mang lại lợi ích nhất định cho những người quen cũ.

Các tiên môn đỉnh tiêm sẽ không kiêng dè, nhưng những tán tu và tiên môn nhỏ sẽ phải nể mặt vị tân tấn Đại Thừa là hắn, từ đó không dám đuổi cùng giết tận những cố nhân của hắn. "Diệp Tiên Quân, huynh trưởng của tôi hiện giờ vẫn ổn chứ?" Trương Diệu Tiên do dự hồi lâu, khẽ hỏi. "Không biết, anh ta đã gia nhập Thiên Ma Giáo, chuyện bên đó tôi không rõ lắm." Chiến tranh Bắc Vực đã cuốn cả Thiên Ma Giáo vào, nhưng điều khiến Diệp Bất Phàm ngạc nhiên là không thấy bóng dáng của Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng và mấy vị hồng nhan khác.

Thậm chí cả những cố nhân như Trương Đạo Tiên cũng không thấy. "Huynh trưởng của tôi hiện tại không ở Thiên Ma Giáo, không biết đã đi đâu." Trương Diệu Tiên u ám kể lại tình hình chiến sự Bắc Vực.

Lúc mới bắt đầu chiến tranh, Thiên Ma Giáo gần như dốc toàn bộ lực lượng, trong đó có nguyên nhân là lệnh cưỡng chế từ phía trên, thương vong không ít.

Cho đến khi Diệp Bất Phàm dẫn phát Đại Thừa Kiếp, cao tầng liên minh mới rút đệ tử Thiên Ma Giáo khỏi tiền tuyến, đặc biệt là những người quen của Diệp Bất Phàm như Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng, Tiểu Kiếm Tiên, tất cả đều được sắp xếp ở hậu phương lớn. "Đám gia hỏa này." Diệp Bất Phàm cười lạnh, trong lòng hiểu rõ mồn một.

Bắc Vực cần hắn, cho nên mới đặc biệt chiếu cố trước, nếu không đã sớm lấy những cố nhân ở Thiên Ma Giáo ra làm bia đỡ đạn rồi. "Hoàng thất Đại Yến bên đó thế nào rồi?

Có từng chú ý không?" Diệp Bất Phàm hỏi.

Mười mấy năm trước, trước khi đi Đông Hải, hắn từng thăm tàn dư hoàng thất Đại Yến. "Trải qua biến động khi tiên khí phục hồi, thương vong quá nửa.

Con trai Sở thân vương là Chu Tuyền, khi tranh đoạt một mỏ tiên khoáng với một gia tộc tu tiên đã bất hạnh tử trận.

Sở thân vương cũng bị trọng thương theo, e rằng... không sống nổi quá hai mươi năm." Trương Diệu Tiên cẩn thận đáp.

Chuyện này cô có nghe qua, không phải vì đặc biệt chú ý đến hoàng thất Đại Yến cũ, mà vì mỏ tiên khoáng đó có cực phẩm Tiên Ngọc.

Sau khi tin tức lộ ra, gia tộc tu tiên chiếm giữ mỏ đó đã bị Chân Ma Tiên Tông thu phục, sau đó chiếm đoạt luôn mỏ khoáng. "Chu Tuyền?" Diệp Bất Phàm thẫn thờ, nhớ lại thanh niên với gương mặt kiên nghị năm nào.

Đó là anh trai của Chu Huyên Nhi, cũng là anh vợ của hắn.

Diệp Bất Phàm im lặng một lát, nói: "Truyền tin cho Trương Thiên Sư, bảo ông ta phái người đi chiếu cố một hai, ta tin là ông ta sẽ tình nguyện làm thôi." Hiện tại, hắn chưa thể vươn tay quá dài.

Tiên Đạo Minh sẽ không cho phép hắn rời khỏi Bắc Vực.

Vạn nhất hắn đang đi Nam Hồng Vực mà quay đầu gia nhập Tiên Đình, thì đó sẽ là ác mộng của Tiên Đạo Minh.

Còn về việc Tử Vi Tiên Đế và Diệp Bất Phàm không ưa nhau?

Trong loạn thế, không có kẻ thù hay bạn bè vĩnh viễn.

Lợi ích đủ lớn thì quỷ mới biết giây sau hai gã đó có bắt tay giảng hòa, xưng huynh gọi đệ hay không. "Rõ." Trương Diệu Tiên cung kính

đáp ứng.

Chương 700

Bây giờ sức ảnh hưởng của Diệp Bất Phàm quá lớn, dù hắn không dặn dò kỹ, tu sĩ phía Nam Hồng Vực cũng sẽ giúp đỡ.

Đặc biệt là nhắm vào những thế lực nhỏ từng đối đầu với hoàng thất Yến quốc.

Những kẻ đó ngay cả Luyện Hư Cảnh cũng không có, căn bản không chịu nổi nộ hỏa của Diệp Tiên Quân. "Hoàng thất Liêu quốc thì sao?" Diệp Bất Phàm lại hỏi, đó là nhà của Hoàng Phủ Tang Du. "Cơ bản là... diệt môn toàn bộ." Trương Diệu Tiên hồi ức hồi lâu mới tìm ra dấu vết. "Ai diệt?" Diệp Bất Phàm vô biểu tình.

Trước khi đi Đông Hải, hắn từng đến Liêu quốc, Xích Viêm Tiên Tông đã chiếm đóng nơi đó và thu hoàng thất làm phụ thuộc. "Xích Viêm Tiên Tông.

Tông môn này cướp đoạt tài nguyên, ban đầu toàn lấy hoàng thất Liêu quốc ra làm bia đỡ đạn.

Liêu Đế bị phái vào nơi hiểm địa rồi chết thảm; Đại Liêu hoàng hậu chỉ đành dẫn theo tàn dư hoàng thất rời khỏi Xích Viêm Tiên Tông.

Sau khi trốn thoát, hoàng hậu u uất mà chết, tộc Hoàng Phủ cũng chỉ còn lại vài người." Trương Diệu Tiên càng lúc càng căng thẳng.

Những bi kịch tương tự ở Nam Hồng Vực nhiều vô số kể.

Sau khi Tiên Thổ hạ giới, thổ dân bản địa hoặc trở thành nô lệ, hoặc trở thành công cụ tìm bảo vật. "Tôi sẽ thỉnh thị lão tổ ngay, xin người phái người diệt Xích Viêm Tiên Tông." Trương Diệu Tiên khẽ nói.

Xích Viêm Tiên Tông không có Đại Thừa Tiên Quân, chỉ dựa vào mười vị Hợp Thể Tiên Tôn chống giữ, đối với những quái vật khổng lồ như Trương gia hay Chân Ma Tiên Tông, đó chỉ là một tiên môn nhỏ.

Có lẽ tổ tiên từng huy hoàng, nhưng giờ không đáng nhắc tới. "Không cần, chờ xong việc ở đây, ta sẽ tự mình ra tay." Diệp Bất Phàm xoay nhẹ vành tách trà, bình thản nói. "Rõ." Trương Diệu Tiên khó khăn lên tiếng.

Trên người Diệp Bất Phàm rõ ràng không có khí thế kinh thiên, nhưng áp lực vô hình khiến cô nghẹt thở.

Ngỡ như trước mặt không phải là người, mà là một vị Tiên Phật.

Áp lực này còn mạnh hơn cả lão tổ Trương gia.

Mà lão tổ của cô là Đại Thừa trung kỳ. "Chẳng lẽ... thực lực của hắn đã có thể sánh ngang Đại Thừa trung kỳ rồi sao?" Trong lòng Trương Diệu Tiên run rẩy, khó mà tin nổi.

Diệp Bất Phàm không biết tâm tư của cô.

Hắn cúi đầu nhìn trà trong tách, khói trà lượn lờ che mất nửa khuôn mặt, không rõ biểu cảm. ...

Sáng sớm hôm sau.

Lão tổ Trương gia và Đại Pháp Sư cùng tới, mời Diệp Bất Phàm tham gia hội nghị chiến tranh của Tiên Đạo Minh.

Lần này Diệp Bất Phàm không từ chối.

Một lát sau.

Diệp Bất Phàm nhìn đại điện hùng vĩ tráng lệ như đúc bằng vàng trước mắt, vẻ mặt lộ ra dị sắc.

Xung quanh đại điện, từng đạo khí tức mạnh mẽ canh giữ.

Mỗi một người đều là cảnh giới Hợp Thể.

Trong đó còn có không ít người quen lúc Diệp Bất Phàm hóa danh "Trịnh Thạch".

Bồng Lai Hoàng Đình Tiên Tôn, những vị Hợp Thể Tây Vực tham dự đại hôn, cô dì chú bác của Thủy Yên Tiên Tử...

Mặt Trời Tiên Tôn của Tiêu Dao Tiên Thổ, Nguyên Long Tiên Tôn của Ngô Đồng Tiên Tông, v.v., đều là những Hợp Thể từng tham gia tế thiên.

Những tồn tại từng khiến Diệp Bất Phàm chỉ có thể ngước nhìn, giờ đây chỉ có thể đứng canh gác tứ phía đại điện. "Bái kiến Diệp Tiên Quân." Hoàng Đình Tiên Tôn lộ vẻ phức tạp, cung kính nói.

Lúc Diệp Bất Phàm mới vào Đông Hải, tại di tích tiên ma đã giết đồ đệ của ông ta là Phệ Hồn Thiên Tôn.

Giờ đây hắn đường hoàng xuất hiện trước mặt, ông ta ngay cả một chút sát tâm cũng không dám khởi. "Bái kiến Diệp Tiên Quân." Mặt Trời Tiên Tôn, Nguyên Long Tiên Tôn và những người khác cũng có ánh mắt phức tạp, cuối cùng cúi người hành lễ tôn kính. "Ừm." Diệp Bất Phàm thản nhiên gật đầu, chắp tay sau lưng, một bước bước vào đại điện.

Bên trong điện vũ rộng lớn, một chiếc bàn hội nghị khổng lồ tọa lạc ở giữa.

Quanh bàn, không ngoại lệ, toàn bộ là những chiến lực đỉnh cấp của tu tiên giới, các Đại Thừa Tiên Quân, tính sơ qua cũng hơn hai mươi vị.

Đây vẫn chưa phải là tất cả.

Ở tiền tuyến xa nhất vẫn còn vài vị Đại Thừa đang canh chừng sự đột kích của Tiên Đình.

Khoảnh khắc hắn bước vào, từng đạo ánh mắt đồng loạt nhìn sang.

Những ánh mắt như vực thẳm biển sâu, tràn ngập áp lực kinh thế.

Những người có thể ngồi ở đây, ai mà không phải kiêu hùng đương thế, lão tổ xưng bá vạn năm?

Đương nhiên, có một gã thanh niên mặc áo xám đang nằm nghiêng trên ghế ngủ gật là ngoại lệ.

Nước miếng của gã sắp chảy xuống ngực Chân Ma Tiên Quân ngồi bên cạnh rồi.

Im lặng một hồi lâu.

Ngũ Tiên giáo chủ cười âm trầm: "Diệp đạo hữu, đơn thương độc mã vào điện, không sợ bản giáo chủ cùng chư vị đồng đạo liên thủ oanh sát ngươi sao?" Trảm Long, Vĩnh Hằng, Cổ Thanh Tiên Quân và những người khác không nói gì, nhưng vẻ lạnh lùng trong ánh mắt đã bán đứng suy nghĩ của họ.

Lúc này đây, không nghi ngờ gì là thời cơ tốt nhất để trừ khử Diệp Bất Phàm.

Một đám Đại Thừa trước mặt, lại có Tiên khí tọa trấn, Diệp Bất Phàm dù có thể phục sinh vô hạn cũng vô dụng. "Các ngươi thật sự chắc chắn, ta là bản tôn sao?" Diệp Bất Phàm áo trắng tóc trắng, thân hình sừng sững như rồng, nhìn quanh tám hướng, bình tĩnh mà lạnh lùng, tự mình kéo ghế đại y tọa hạ.

Ngũ Tiên giáo chủ nghẹn lời, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm hồi lâu.

Ông ta thật sự nhìn không ra cái tên này là phân thân hay bản tôn.

Trảm Long, Vĩnh Hằng Tiên Quân cũng nhìn nửa ngày, thậm chí

vận chuyển đồng thuật và bản nguyên pháp, trừng lòi cả mắt cũng không nhìn ra hư thực.

Phân thân áo xám tỉnh ngủ, quẹt nước miếng, vươn vai một cái, khuỷu tay thúc thẳng vào mặt Chân Ma Tiên Quân.

Chân Ma Tiên Quân mặt xanh mét, thật sự muốn một cước đá chết Tôn Thất.

Tôn Thất chẳng thèm để ý, khinh bỉ nói: "Một lũ ông lão bà lão mà không góp nổi cái thị lực 5.0 nữa." Trong điện im lặng giây lát.

Tiên Quân của Trương gia đóng vai người hòa giải: "Diệp đạo hữu không quản dặm xa xôi tìm đến, thật là phúc phận của Tiên Đạo Minh ta.

Ân oán ngày cũ chẳng qua chỉ là chút mâu thuẫn nhỏ, nên để gió cuốn đi, cùng mưu cầu tiên đạo mới là chính đạo." Nói xong, thần sắc của các Tiên Quân có mặt đều dịu lại.

Ngũ Tiên giáo chủ thấy vậy, biết rõ không ngăn nổi ý định chiêu lãm của đám người này, thầm lắc đầu.

Thời gian này ông ta bị bức bách bởi khế ước Đạo Thệ, chỉ có thể đánh sống chết với Tử Vi Tiên Đế.

Từ tận đáy lòng, ông ta không muốn Diệp Bất Phàm đứng về phe Tiên Đạo Minh. "Diệp đạo hữu, nói đi, điều kiện là gì?" Tiêu Dao Tiên Quân lười nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề. "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh." Diệp Bất Phàm lúc này mới mỉm cười, nhìn về phía Chân Ma Tiên Quân. "Không thể nào!" Chân Ma Tiên Quân dứt khoát từ chối.

Sự hợp tác hiện tại chỉ là tạm thời, ông ta và Diệp Bất Phàm sớm muộn gì cũng có một trận huyết chiến, không thể làm cái việc nuôi ong tay áo này được. "Vậy thì lực bất tòng tâm rồi." Diệp Bất Phàm cười lạnh: "Muốn tôi giúp đối phó Tiên Đình mà lại không muốn trả

chút cái giá nào sao?" Phân thân áo xám phụ họa: "Đúng thế, trên đời không có bữa trưa nào miễn phí.

Chân Ma Tiên Quân, tiểu thư trong thanh lâu còn biết khách đưa tiền thì phải bồi khách lên giường, ông đây lại không muốn bồi người ta lên giường mà lại cứ muốn lấy tiền là sao?" Phân thân áo xám đầy vẻ khinh bỉ phun nước miếng như mưa vào mặt Chân Ma Tiên Quân.

Gân xanh trên trán Chân Ma Tiên Quân giật liên hồi, lão hung hãn lau nước miếng trên mặt.

Cái phân thân này còn đáng ghét hơn cả bản tôn.

Thật sự quá kinh tởm.

Chương 701

"Chiến tranh Bắc Vực cũng có một phần của Diệp Bất Phàm ngươi.

Cả gia đình già trẻ lớn bé của ngươi đều ở Thiên Ma Giáo, Bắc Vực sụp đổ, Thiên Ma Giáo của ngươi chạy thoát được sao?

Ngoài ra, bản tọa nghe nói ngươi và Ma Tổ có một đứa con gái?" Chân Ma Tiên Quân cười lạnh nói. "Một đứa con gái?

Diệp Bất Phàm có con gái sao?" Ngũ Tiên giáo chủ kinh ngạc như phát hiện ra điểm mấu chốt, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm. "Con gái của Ma Tổ?" "Ma Tổ không phải sư tôn của hắn sao?" "Cái này...

đúng là súc sinh mà!" Vĩnh hằng, Trảm Long Tiên Quân kinh ngạc không thôi.

Đây tuyệt đối là tin sốt dẻo.

Họ không làm gì được Diệp Bất Phàm không chỉ vì thủ đoạn ẩn nấp của đối phương quá nghịch thiên, mà quan trọng hơn là hắn không có nhược điểm.

Hồng nhan chỉ là hồng nhan, không uy hiếp nổi Diệp Bất Phàm.

Nhưng con gái thì khác.

Huyết mạch duy nhất của Diệp lão ma, ai bắt được cô bé thì tương đương với việc nắm thóp được hắn. "Ngươi phái người lẻn vào Thiên Ma Giáo?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm bỗng trở nên sắc lẹm, tràn đầy sát ý: "Thật sự tưởng ta không giết nổi Đại Thừa viên mãn sao?" Hắc Quần La Lỵ đang ở Tiên Đạo Thành nhưng không tham gia nghị sự.

Cao tầng Thiên Ma Giáo đang ở tiền tuyến, nội bộ nhất định trống

trải.

Không nghi ngờ gì nữa, đối phương đã phái người lẻn vào Thiên Ma Giáo. "Khụ khụ!

Thù oán quy thù oán, họa không đến người nhà." Đại Pháp Sư thấy cuộc đàm phán lại rơi vào bế tắc, khẽ ho hai tiếng để giảng hòa.

Chân Ma Tiên Quân nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa. "Bắc Vực sụp đổ đối với họ Diệp ta mà nói cũng chẳng quan trọng, cùng lắm là đưa Thiên Ma Giáo rút lui vào Yêu tộc mà thôi." Diệp Bất Phàm lười nói nhảm thêm, đứng dậy phất tay áo bỏ đi: "Khi chưa thấy Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, chư vị đừng mời ta đến nghị sự nữa!" Hắn đã nhìn thấu rồi.

Tiên Đạo Minh bị Tiên Đình Trung Vực đánh vẫn chưa đủ thảm.

Nếu không đã sớm dâng công pháp điển tịch tới tận cửa mời hắn ra tay, chứ không ngồi đây bày đặt giữ giá. "Tiểu Niếp Niếp không còn an toàn nữa, hoặc là chuyển đi, hoặc là... bồi dưỡng thành Cấm Kỵ Chi Chủ." Diệp Bất Phàm cảm thấy cần phải đưa 《Bổ Hồn Thuật》 vào lịch trình sớm hơn, hắn liếc mắt quát lạnh: "Tôn Thất, đi thôi!" "Lão tử khó khăn lắm mới mời được bản tôn tới, cái lũ các người đúng là đáng đời bị Tử Vi Tiên Đế đánh chết." Phân thân áo xám hướng về đám Đại Thừa trong điện mắng một câu, rồi quay đầu đi theo bản tôn. "Tiên Đạo Minh cần chết vài vị Đại Thừa...

Tôn Thất, ngươi truyền tin cho Tiên Đình, báo cho Tử Vi Tiên Đế biết nhược điểm của vị Đại Thừa ở Hạc Long Sơn tiền tuyến, ta tin là lão hóa Tử Vi đó sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu." Diệp Bất Phàm trở về chỗ ở, sau khi thôi diễn thiên cơ liền nói với phân thân áo xám.

Tiên Đạo Minh có Thiên Cơ Sư bát giai phòng ngự, hình thành sương mù thiên cơ, chủ yếu nhắm vào Trung Vực, nhưng phòng ngự nội bộ ngược lại bị suy yếu.

Diệp Bất Phàm thôi diễn trong thành dễ hơn Đạo Lão của Tiên Đình nhiều.

Vừa hay, Hoàng Long Tiên Quân ở Hạc Long Sơn chính là người của Chân Ma Tiên Tông. "Được." Phân thân áo xám gật đầu đồng ý. "Tiện thể bảo Thương Chủ đang đi theo ngươi qua đây, ta sẽ khử trừ tác dụng phụ do kéo dài thọ mệnh cho ông ta." Diệp Bất Phàm dặn dò tiếp. "Không vấn đề." Phân thân áo xám nhanh chóng rời cung điện.

Một lát sau.

Một nam tử mặc áo thâm mới tinh, đầu đầy lông đỏ, tỏa ra khí tức mục nát bước nhanh vào cung điện.

Thanh Nhai Thương, chủ nhân của chợ đen Tiên Đường, từng theo phân thân áo xám đi đào mộ tổ phụ của Chân Ma Tiên Quân. "Thật... thật sự có thể khử trừ cấm kỵ cho tôi sao?" Thương Chủ đỏ lông đầy vẻ kích động, đôi mắt đỏ rực lộ ra sự kỳ vọng.

Mấy năm nay ông ta càng thêm suy yếu, phần lớn thời gian rơi vào trạng thái hỗn loạn, vì thế dẫn đến việc cùng Tôn Thất đi đào mộ tổ tông Hồng Trần Tiên Tông bị thất bại. "Đương nhiên." Diệp Bất Phàm gật đầu, quanh thân hiện lên ánh sáng trắng, đặt tay lên vai Thương Chủ. 《Bổ Hồn Thuật》 đã được hoàn thiện tại Thiên Sát Nội Cảnh Địa, thử nghiệm thành công trên người Bạch Hổ Lão Tổ và Thanh Tổ.

Tác dụng trị liệu hồn phách vô cùng rõ rệt. "Bành!" Nguyên thần và nhục thân của Thương Chủ được trị lành, hồn phách đầy lông đỏ của ông ta thoắt ẩn thoắt hiện.

Những sợi lông đó như ký sinh trùng đâm xuyên qua hồn phách, nhìn mà ghê người, khiến Thương Chủ không ngừng co giật, gào thét đau đớn.

Theo tiến trình trị liệu, những sợi lông đỏ bắt đầu rụng xuống, lộ ra bản thể hồn phách màu nâu đỏ.

Chỉ trong chốc lát, lông đỏ biến mất hoàn toàn, nhưng hồn phách vẫn mang màu nâu đỏ như một dấu ấn không thể xóa nhòa. "Hô!" Cảm giác khó chịu của Thương Chủ biến mất, ngỡ như được hồi xuân, đầu óc tỉnh táo chưa từng có.

Ông ta vui mừng quá đỗi, nói: "Thành công rồi sao?!" Lúc này, bản nguyên của ông ta tỏa ra thánh quang, thực lực dần khôi phục về đỉnh phong khi còn sống, Đại Thừa trung kỳ!

Thậm chí còn có thể hấp thụ tiên khí để tinh tiến tu vi.

Thương Chủ kích động suýt rơi lệ.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Từ thượng cổ đến nay, như bị đeo tầng tầng xiềng xích, thực lực bị suy yếu, tu vi dậm chân tại chỗ. "Chỉ thành công một nửa thôi, ngọn nguồn việc ông biến thành cấm kỵ là do kéo dài thọ mệnh quá mức, chỉ cần thuật pháp không dừng, thọ mệnh tiếp tục kéo dài thì sau này cấm kỵ và bất tường vẫn sẽ mọc ra thôi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nói trắng ra 《Bổ Hồn Thuật》 chỉ trị được ngọn chứ không trị được gốc.

Đại Thừa bình thường thọ mười vạn năm, dùng bí thuật sống gượng mấy triệu năm vốn đã là việc nghịch thiên, không thể nào không trả giá.

Diệp Bất Phàm dừng lại một chút, nói: "Tuy nhiên, chỉ cần định kỳ khử trừ bất tường, trung bình hai năm một lần là được." "Hai năm một lần?

Tốt, tôi đã rất mãn nguyện rồi." Thương Chủ không quá thất vọng, hiện tại đây đã là kết quả tốt nhất.

Ông ta hít sâu một hơi, cung cung kính kính lạy Diệp Bất Phàm: "Đa tạ Diệp đạo hữu!

Ân tình này, Thanh Nhai Thương xin ghi tạc trong lòng!" Ân tình này quá lớn, tương đương với việc giúp tu sĩ Hợp Thể thăng lên Đại Thừa, rất khó báo đáp hết. "Không có gì, dù sao ông cũng giúp phân thân của tôi rất nhiều." Diệp Bất Phàm lộ vẻ hòa ái, phất tay nói: "Chân Ma Tiên Quân bên kia đã tra được sự tồn tại của Tiểu Niếp Niếp, đạo hữu có biết không?" "Cái gì?

Thằng nhóc Chân Ma thật đáng chết!

Mộ của cha nó đã bị đào rồi, có cần đào luôn mộ của ông nội nó không?" Thương Chủ vẻ mặt nghiêm túc, dường như chỉ cần Diệp Bất Phàm gật đầu, ông ta sẽ lập tức cùng phân thân áo xám đi đào mộ tổ phụ Chân Ma Tiên Quân.

Diệp Bất Phàm há hốc mồm, thầm nghĩ thời gian đúng là có thể thay đổi một con người.

Năm sáu năm trước, Thanh Nhai Thương đi theo phân thân áo xàm đào mộ còn giữ kẽ thân phận, rất không cam lòng.

Bây giờ mở miệng ra là đòi đào mộ tổ tông người ta. "Con gái tôi thiếu danh sư chỉ điểm." Diệp Bất Phàm cười nói: "Thanh Nhai đạo hữu có nguyện ý trở thành sư tôn của con gái tôi không?" Nói là danh sư, thực chất là vệ sĩ.

Nhưng có những chuyện không thể nói thẳng, bắt một Đại Thừa Tiên Quân làm vệ sĩ để sai bảo thì dù ân tình lớn đến đâu trong lòng cũng khó tránh khỏi khúc mắc, dù sao ai cũng có lòng tự tôn.

Làm sư phụ thì khác, thân phận cao, nói ra cũng dễ nghe. "Ha ha ha!

Được!" Thanh Nhai Thương ngẩn ra, rồi cười lớn sảng khoái.

Diệp Bất Phàm cũng mỉm cười tiễn Thanh Nhai Thương rời đi, trong lòng hết sức hài lòng.

Giới tu tiên hiện nay, so bối cảnh thì không ai so nổi với con gái hắn đâu.

Minh Vương, Thường Nga Tiên, Long Chủ, Thanh Nhai Thương, đây đã là bốn vị sư tôn Đại Thừa rồi.

Cảnh giới Hợp Thể có Bỉ Ngạn Hoa là cổ phiếu tiềm năng, Luyện Hư Cảnh cũng có Hồng Y. "Sư tôn vẫn còn chưa đủ nhiều, Đông Hải Kim Ô Tiên Quân, Long Hoàng mấy lão đó cũng phải kéo qua đây, rồi chiêu lãm thêm vài vị Cấm Kỵ Chi Chủ nữa...

Trong tình huống này, tương lai ai có thể hại được nó?" Diệp Bất Phàm lăn lộn trong giới tu tiên mấy chục năm, không ai rõ hơn hắn về tầm quan trọng của bối cảnh nhân mạch.

Không chỉ là an toàn, mà còn là tài nguyên.

Tiểu Niếp Niếp nếu cần tu luyện, bên đông lấy một ít, bên tây lấy một ít cũng đủ để đột phá đến Hợp Thể viên mãn.

Đúng lúc này, một đạo truyền âm phù lơ lửng ngoài điện.

Diệp Bất Phàm đưa tay thu lấy, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, rồi giải trừ trận pháp giản dị ngoài cung điện.

Trận pháp của Đại Thừa cung không phải để phòng ngự, chỉ đơn giản là cách tuyệt dao động bản nguyên và cách âm.

Chương 702

"Cái tên này đúng là to gan lớn mật, vừa thăng Đại Thừa đã gây gổ không vui với đám Chân Ma Tiên Quân, không sợ bọn họ cầm Tiên khí đập chết ngươi sao?" Một đồng tử mặc áo đỏ nghênh ngang bước vào cung điện, ngồi phịch xuống bên bàn trà.

Hội nghị ở điện nghị sự đã kết thúc từ lâu.

Chân Ma Tiên Quân sau khi trở về đạo trường đã nổi trận lôi đình, suýt chút nữa đánh chết mấy thị nữ.

Đi bên cạnh đồng tử là một thiếu nữ duyên dáng mặc váy hồng, khẽ liếc nhìn Diệp Bất Phàm một cái, mặt đỏ bừng, lí nhí nói: "Bái kiến Diệp thúc thúc." Hồng Anh không hề nhút nhát, ngược lại rất mạnh mẽ.

Những năm qua tuy không gặp Diệp Bất Phàm, nhưng cơ bản là nghe truyền thuyết về vị này mà lớn lên, có sự sùng bái nên khó tránh khỏi khẩn trương.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là ở cự ly gần, cô phát hiện Diệp thúc thúc thật sự rất tuấn mỹ. "Nữ đại thập bát biến, không tệ, xinh hơn cha con nhiều." Diệp Bất Phàm đánh giá Hồng Anh, khen ngợi.

Tiểu Niếp Niếp lớn hơn Hồng Anh vài tuổi, đã gần ba mươi rồi, nhưng vì lý do thời gian bản nguyên nên đến giờ vẫn chỉ là dáng vẻ mười một mười hai tuổi, tốc độ trưởng thành cực kỳ chậm. "Ngươi có ý gì?" Hồng Y Thiên Quân biến sắc, lập tức kéo con gái ra sau lưng: "Họ Diệp kia, ngươi là trưởng bối của nó!

Ngươi nhớ cho kỹ!" Diệp Bất Phàm cạn lời, phất tay lười đáp lại. "Thân là trưởng bối, bao nhiêu năm qua đi mà cũng không biết tặng

quà gặp mặt." Hồng Y Thiên Quân hừ lạnh: "Tiểu Niếp Niếp mấy năm nay lừa của con gái ta không ít đồ tốt đâu." Nghĩ đến đứa đồ đệ đó, Hồng Y lại nghiến răng nghiến lợi.

Pháp bảo, bí bảo, linh dược, phù lục, hễ cứ đưa cho con gái là y như rằng vài ngày sau sẽ bị Tiểu Niếp Niếp lừa mất.

Cái thói không làm người này đúng là kế thừa y hệt từ Diệp Bất Phàm. "Được rồi." Diệp Bất Phàm không nói gì, lấy ra một ít đan dược pháp bảo tặng cho Hồng Anh. "Cảm ơn Diệp thúc thúc." Đôi mắt sáng của Hồng Anh rực lên, hân hoan nhận lấy.

Cô ngập ngừng một lát, thẹn thùng hỏi: "Cháu... cháu có thể bái Diệp thúc thúc làm sư phụ không?" "Không được!" Không đợi Diệp Bất Phàm đồng ý, Hồng Y Thiên Quân lập tức quát lên.

Ông ta nhìn chằm chằm biểu cảm sùng bái của con gái mình, rồi lại nhìn Diệp Bất Phàm.

Cái này mà bái hắn làm sư phụ thì khác gì một chân bước vào hố lửa. "Theo ta không phải chuyện tốt đâu." Diệp Bất Phàm lắc đầu cười: "Vẫn nên nghe lời cha con đi." Hai người trò chuyện cũ một lát, Hồng Y Thiên Quân dẫn con gái vội vã rời đi, một giây cũng không muốn ở lại thêm.

Ông ta thật sự sợ rồi.

Con gái mình gặp Diệp Bất Phàm xong là mắt cứ dính chặt lấy không rời. "Cái tên cẩu hỏa này không phải thứ tốt lành gì, tránh xa hắn ra." Bước ra khỏi cung điện, Hồng Y Thiên Quân dặn dò con gái, có chút hối hận vì đã dắt cô theo.

Tuổi này đang là lúc tình đầu chớm nở.

Mà cái tên họ Diệp kia lại mang Thái Dương Chi Thể, tướng mạo tuấn mỹ vô song, còn là vị Đại Thừa Tiên Quân trẻ nhất lịch sử, lực

sát thương đối với phụ nữ quá lớn. "Cuốn 《Diệp Lão Ma - Thập Tội Ác》 truyền từ Đông Hải đến con chưa đọc sao?

Cha và lão này giao thiệp nhiều năm, những chuyện đó chắc chắn là thật." "Con không tin." "..." Không quá hai ngày, Hồng Anh tìm đến Tiểu Niếp Niếp.

Vì Diệp Bất Phàm đến Tiên Đạo Thành một cách quang minh chính đại nên tin tức đã truyền đến Thiên Ma Giáo ở Tiên Đường, Tiểu Niếp Niếp vội vã từ bên đó chạy tới. "Cái con nhóc này, cậu đang nói gì thế?

Bái cha tôi làm sư phụ?

Cậu muốn làm mẹ tôi thì có!" Tiểu Niếp Niếp nhỏ nhắn vừa đến Tiên Đạo Thành đã bị Hồng Anh chặn lại, nghe thấy yêu cầu của Hồng Anh, đôi mắt đào hoa lập tức trợn tròn. "Nói bậy!" Hồng Anh đỏ mặt phủ nhận. "Vậy cậu thề đi." "Tôi... tôi..." "Cậu quả nhiên muốn làm mẹ tôi!

Hồng Anh!

Tôi coi cậu là bạn tốt nhất, vậy mà cậu lại muốn làm mẹ tôi?

Tuyệt giao!" Tiểu Niếp Niếp tức điên lên, lập tức truyền tin cho Hồng Y bảo nhốt Hồng Anh lại, còn mình thì không ngừng nghỉ chạy về phía Đại Thừa cung. "Đây là con gái Diệp Bất Phàm sao?

Đường nét lông mày y hệt Ma Tổ." Thanh Tổ vừa từ tiền tuyến trở về thăm dò tình hình, nhìn thấy cô bé hớt hải chạy qua liền nheo mắt nói.

Bất chợt, đồng tử ông ta co rụt lại, kinh hãi phát hiện trong hư không phía sau cô bé có một vị Đại Thừa Tiên Quân đang đi theo. "Thanh Nhai Thương?

Bất tường cấm kỵ quả nhiên đã bị khử trừ sạch bách, phiền phức

lớn rồi đây." Thanh Tổ cau mày chặt chẽ.

Mấy ngày nay Tiên Đạo Thành xôn xao bàn tán.

Diệp Bất Phàm có năng lực này, ông ta thừa biết sức hấp dẫn đối với những Cấm Kỵ Chi Chủ lớn đến nhường nào.

Không lâu nữa, quanh Diệp Bất Phàm sẽ tụ tập một đám Cấm Kỵ Chi Chủ làm việc cho hắn. "Nghe nói các cấm khu như Ngọc quốc, Chỉ Nhân quốc, Tiểu Nhân quốc ở Nam Hồng Vực đã có người mang theo trọng lễ đang trên đường tới bái kiến Diệp lão ma rồi." Bên cạnh, một vị Hợp Thể Tiên Tôn trầm giọng nói. "Haiz." Thanh Tổ nghe vậy thở dài: "Thế quật khởi của Diệp Bất Phàm đã không thể ngăn cản, muốn giải quyết hắn chỉ có nước bước vào Chân Tiên thôi." Đúng lúc này, một đạo truyền âm phù rơi vào tay Thanh Tổ.

Ông ta lắng nghe một lát, sắc mặt đại biến, lập tức quay đầu rời khỏi Tiên Đạo Thành, lao nhanh về phía tiền tuyến.

Cùng lúc đó, từng vị Đại Thừa Tiên Quân từ đạo trường của mình bay ra, bám sát theo sau Thanh Tổ.

Tin tức từ tiền tuyến truyền về: Hoàng Long Tiên Quân đã tử trận! "Cuối cùng... cũng chết một vị Đại Thừa." Diệp Bất Phàm đứng trên đỉnh cung điện, vô biểu tình nhìn về hướng Hạc Long Sơn.

Lúc này, Tiểu Niếp Niếp nhào vào lòng hắn, ngẩng đầu đầy vẻ ủy khuất, nước mắt tích tụ bấy lâu rơi lã chã: "Cha, cha không cần Tiểu Niếp Niếp nữa sao, chẳng thèm đến thăm con gì cả." Nhiều năm trôi qua, con bé đã là Kim Đan đại viên mãn, tiến độ tu vi không chậm cũng chẳng nhanh. "Đúng, chính là không cần con nữa, vì Tiểu Niếp Niếp không nghe lời." Diệp Bất Phàm nghiêm mặt. "Oa...

Niếp Niếp nghe lời mà." Tiểu Niếp Niếp ngẩn ra, rồi khóc to hơn nữa. "Không trêu con nữa." Diệp Bất Phàm cười ha hả, bế Tiểu Niếp

Niếp đi xuống cung điện.

Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà, nhìn Tiểu Niếp Niếp liến thoắng như một tinh linh nhỏ kể về những chuyện thú vị đã xảy ra.

Ví dụ như quen được nhiều người cùng lứa, những người đó đều bị cô đánh cho phục sát đất, gặp mặt là phải gọi một tiếng Niếp tỷ.

Hay như việc tay không trấn áp một con yêu thú Kim Đan đại viên mãn.

Diệp Bất Phàm cười tủm tỉm, nhìn Tiểu Niếp Niếp kể không ngừng, vẻ mặt càng thêm nuông chiều. "Mẹ con đâu?" Diệp Bất Phàm hỏi. "Mẹ nào của con cơ?" "Mẹ mặc váy hồng ấy." "À à, mẹ ấy bế quan lâu lắm rồi, tài nguyên Thiên Ma Giáo đầy đủ nên mẹ cứ bế quan suốt, Niếp Niếp cũng lâu rồi không gặp." Tiểu Niếp Niếp buồn bã nói, rồi bỗng chốc hớn hở, thì thầm: "Mẹ váy tím mấy năm trước có về thăm con đấy, mẹ váy đen không biết đâu." Con bé rất thông minh, sớm đã nhận ra mấy bà mẹ không ưa nhau. "Cô ấy về rồi sao?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên.

Kể từ sau khi cưới Thủy Yên Tiên Tử, Tử Quần La Lỵ đi sang Tây Vực là bặt vô âm tín. "Vâng ạ." Tiểu Niếp Niếp gật đầu lia lịa, tư duy cô bé nhảy số nhanh thoăn thoắt, bỗng hỏi: "Cha cãi nhau với mẹ váy tím của con à?" "Không có, chỉ là tìm thêm cho con một bà mẹ nhỏ thôi." Diệp Bất Phàm cười nhẹ nói. "Cha lại tìm thêm người nữa?

Mẹ của con đủ nhiều rồi đấy." Tiểu Niếp Niếp lườm nguýt, hung dữ nói: "Mấy bà mẹ khác con không quản, nhưng con không cho phép Hồng Anh làm mẹ con đâu." "...

Cái đầu nhỏ của con suốt ngày nghĩ cái gì vậy không biết." Diệp Bất Phàm đưa tay gõ nhẹ vào trán Tiểu Niếp Niếp.

Sau khi trò chuyện với con gái hồi lâu, Diệp Bất Phàm dặn dò: "Về

đi theo mẹ váy đen của con, rút lui về Triệu Quốc." Những người thân như Tiểu Niếp Niếp ở Tiên Đường luôn khiến hắn không thể rảnh tay rảnh chân, luôn có điều cố kỵ. "Cha lại định bỏ rơi con à." Tiểu Niếp Niếp thất vọng. "Hết cách rồi, chờ đến ngày Tiểu Niếp Niếp có thể bảo vệ phụ thân, thì phụ thân sẽ không cần phải bôn ba khắp nơi nữa." Diệp Bất Phàm thở dài.

Kẻ thù của hắn không chỉ là những Đại Thừa như Chân Ma Tiên Quân.

Còn có Tầm Tiên Đạo Nhân thần bí mạnh mẽ không rõ lai lịch, hay Hương Hỏa Tiên ẩn nấp khắp nơi.

Bất kể là ai cũng không phải là người mà Diệp Bất Phàm giai đoạn hiện tại có thể đối phó.

Đặc biệt là Hương Hỏa Tiên.

Thiên Thạch Thời Không chỉ là một mồi dẫn chứ không phải công pháp, rất khó để thông qua chút tác dụng phụ nghịch chuyển này mà phản phệ lại.

Chung quy lại, khoảng cách quá lớn.

Chương 703

Hương Hỏa Tiên là tồn tại có thể trấn sát Chân Tiên, mạnh đến mức khó mà đo lường được.

Sau đó, Diệp Bất Phàm đưa Tiểu Niếp Niếp rời khỏi Đạo Tiên Thành, lặng lẽ trở về Thiên Ma Giáo, giao cô bé cho Bỉ Ngạn Hoa, tiện thể lệnh cho Tiên Mộng và Sở Tử Tuyết trở lại giáo.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Diệp Bất Phàm cùng Tiên Mộng, Sở Tử Tuyết trải qua hai đêm tuyệt diệu.

Đã phải thay ba bộ chăn nệm.

Hết cách rồi, Tiên Mộng Thiên Quân đúng là làm từ nước mà. "Ngươi đúng là khá tự tại đấy." Diệp Bất Phàm mồ hôi đầm đìa bước ra khỏi một tú lâu của Thiên Ma Giáo, đối diện thấy Thường Nga Tiên tuyệt mỹ vô song, đẹp đến mức không chân thực. "Cô không xem suốt hai ngày đấy chứ?" Da mặt Diệp Bất Phàm cứng đờ.

Tú lâu này không cách tuyệt được đồng thuật thần thông của Thường Nga Tiên. "Không xem hai ngày." "Vậy thì tốt." "Tôi chỉ xem một đêm thôi." Đôi mắt Thường Nga Tiên trong vắt như mặt hồ tĩnh lặng.

Ngỡ như thế gian không chuyện gì có thể làm cảm xúc cô dao động. "..." Diệp Bất Phàm cảm thấy cần thiết phải giải thích cho Thường Nga Tiên thế nào gọi là quyền riêng tư. "Làm chuyện đó vui lắm sao?" Thường Nga Tiên nhìn hắn. "Cô thử xem?" Diệp Bất Phàm nghẹn lời, lườm một cái nói.

Thường Nga Tiên khẽ gật đầu: "Tôi cần đi Âm Dương Tiên Ma

Tông một chuyến, lấy được thiên Đại Thừa của 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 để nhanh chóng nắm bắt tia Hỗn Độn bản nguyên có được từ việc song tu." Tu sĩ Đại Thừa song tu, bản nguyên giao hòa, cô sẽ dễ dàng hấp thụ mà không gặp trở ngại gì. "Đợi tôi một thời gian." Dáng người cao ráo của Thường Nga Tiên bắt đầu mờ đi, trong nháy mắt biến mất không tăm hơi. "...

Đây là đi cướp à?" Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ, cảm thán vạn phần.

Hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao Thường Nga Tiên thời thượng cổ lại bị vây sát rồi, đi cướp mà cũng chẳng thèm dịch dung lấy một cái. ...

Diệp Bất Phàm ở lại Thiên Ma Giáo vài ngày.

Cho đến khi một đạo truyền tin từ Tiên Đạo Thành gửi tới. "Cuối cùng cũng có kết quả." Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Tin tức này do Tiên Quân Trương gia gửi đến.

Hoàng Long Tiên Quân tử trận.

Phía liên minh Tiên Đạo vây sát Tử Vi Tiên Đế nhưng lại rơi vào tính toán của Đạo Lão, bị sa lầy trong một tiên trận cửu giai tàn khuyết.

Cuối cùng, nhiều vị Đại Thừa như Cổ Thanh Tiên Quân của Tây Vực, Bắc Vực bị trọng thương, thất bại trở về.

Chỉ cần họ cử động, rời khỏi tiên thành là sẽ bị Đạo Lão bói toán ra tương lai.

Quá bị động. "Cứ để mặc họ một thời gian." Diệp Bất Phàm suy tư lát rồi quyết định chưa đi Tiên Đạo Thành vội. "Bất Phàm, bao giờ mới có thể sinh cho em một đứa con?" Trên giường, Sở Tử Tuyết nép vào lòng hắn, nụ cười đầy vẻ quyến luyến và kỳ vọng.

Phụ nữ của Diệp Bất Phàm rất nhiều, mà cô và hắn lại xa nhau thì nhiều gần nhau thì ít.

Có hậu đại thì sẽ có chỗ dựa tinh thần.

Sau đó cô lấy ra một bình đan dược, len lén liếc nhìn Tiên Mộng Thiên Quân bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Đây là em nhờ người mua từ Đông Hải về, là 《Đãn Tiên Đan》 đấy." "...

Kênh tiêu thụ của cái phân thân đó ngày càng rộng rồi." Diệp Bất Phàm mở bình đan, không biết nói gì hơn.

Sở Tử Tuyết có thể mua được thứ này từ Đông Hải xa xôi, quá trình đó thật khó mà tưởng tượng nổi. "Mới Nguyên Anh thôi, đợi lên Hợp Thể sinh cũng chưa muộn." Bên cạnh, Tiên Mộng Thiên Quân vén lọn tóc nói.

Cô khác với Sở Tử Tuyết, thời gian cô chăm sóc Tiểu Niếp Niếp còn nhiều hơn cả mấy bà mẹ váy hồng, váy tím, thân thiết hơn cả mẹ ruột.

Cái đám trẻ con nghịch ngợm đúng là khó quản mà.

Trong thời gian ngắn cô không hề có ý định sinh nở. "Để sau này đi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, một mình Tiểu Niếp Niếp đã đủ làm hắn đau đầu rồi.

Sở Tử Tuyết lập tức thất vọng, vòng tay ngọc ôm cổ Diệp Bất Phàm càng chặt hơn. "Diệp Bất Phàm, tiếp một trận nữa nào." Tiên Mộng Thiên Quân kéo Diệp Bất Phàm từ dưới thân Sở Tử Tuyết sang phía mình.

Mấy ngày song tu này khiến tu vi của cô thăng tiến vượt bậc, tốc độ nhanh hơn nuốt đan dược gấp nhiều lần, lại không có độc tố, pháp lực vô cùng ổn định.

Quan trọng nhất là Hỗn Độn bản nguyên trong cơ thể đối phương

có thể giúp cô lĩnh ngộ pháp tắc, đột phá Luyện Hư. "Chịu không nổi thì đừng có cố quá." Diệp Bất Phàm bĩu môi.

Tiên Mộng Thiên Quân là thể chất nhạy cảm, một ngày ngất đi ba bốn lần, còn chẳng bằng Sở Tử Tuyết.

Đúng kiểu vừa yếu vừa ham vui. "Tôi có thể kiên trì được!" Quyết tâm hướng đạo của Tiên Mộng Thiên Quân vô cùng kiên định. ...

Chưa đầy hai ngày.

Hắc Quần La Lỵ từ tiền tuyến trở về.

Thấy Diệp Bất Phàm cùng Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng Thiên Quân mặn nồng, cô tức không chịu nổi. "Ngươi sớm muộn gì cũng chết trên giường phụ nữ thôi!" Hắc Quần La Lỵ đầy vẻ hung tợn.

Diệp Bất Phàm nhún vai, lệ mồm đáp: "À đúng đúng đúng, chết trên giường cô." "Ngươi!

Ngươi!" Hắc Quần La Lỵ trợn to đôi mắt đào hoa, tức đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Ngươi cứ đợi đấy, ta nhất định phải đánh chết cái tên đồ đệ khi sư diệt tổ này!" Nói xong, cô sải đôi chân ngắn chạy đi mất hút. "Tôi đã chào hỏi bên phía Yêu tộc rồi, cô dẫn Thiên Ma Giáo rời khỏi Tiên Đường, về Triệu Quốc đi." Diệp Bất Phàm nói với theo bóng lưng cô.

Sau đó, hắn ở lại Thiên Ma Giáo thêm vài ngày.

Trong thời gian đó, truyền tin của Tiên Đạo Minh gửi tới dồn dập, cái sau càng gấp gáp hơn cái trước. "Thời cơ cũng hòm hòm rồi." Diệp Bất Phàm từ biệt Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng Thiên Quân và những người khác, lên đường tới Tiên Đạo Thành.

Lần này, nhất định phải đoạt được Phạm Thánh Thập Nhị Kinh!

Nửa ngày sau, Diệp Bất Phàm trở về Tiên Đạo Minh.

Trương gia Tiên Quân nghe tin lập tức chạy tới, mời hắn vào điện để triển khai cuộc họp chiến tranh.

Lần này hắn không từ chối.

"Nhược điểm của Hoàng Long Tiên Quân vốn rất ít người biết, lần này tử trận, lẽ nào thực sự là do Đạo Lão thôi diễn ra sao?" Chân Ma Tiên Quân ngồi ngay ngắn trong đại điện, nhìn quanh các đồng đạo trong Tiên Đạo Minh, mặt xanh mét, nỗi đau trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời.

Đại Thừa Tiên Quân của Chân Ma Tiên Tông tổng cộng chỉ có ba vị.

Trong đó một vị là đồ đệ của lão, Tịch Diệt Tiên Quân, sau khi rời khỏi nội cảnh địa Thiên Sát đã trải qua Đại Thừa kiếp, hiện đang trọng thương dưỡng bệnh tại Nam Hồng Vực.

Nhìn chung, Chân Ma Tiên Tông xuất hiện tân tấn Đại Thừa là điềm báo tông môn vẫn sẽ là đỉnh cấp tiên môn trong mười vạn năm tới, cả tông ăn mừng, có thể đại hưng.

Nhưng hiện tại, Hoàng Long Tiên Quân vừa chết là tổn thất cực lớn cho Tiên Tông.

Lúc này, chỉ có bản thân Chân Ma Tiên Quân và hai vị cấm kỵ thượng cổ là đang nghênh chiến bên ngoài.

Hai vị cấm kỵ đó là tiên hiền của Ma đạo, trạng thái cũng không ổn định, hơn nữa đã bắt đầu giao hảo với Diệp Bất Phàm, có thể phản bội bất cứ lúc nào!

"Không phải lão thôi diễn thì còn có thể là ai?" Thanh Tổ lạnh lùng nói, ánh mắt có ý đồ liếc nhìn Diệp Bất Phàm đang ngồi ở phía đối diện.

Vĩnh Hằng, Ngũ Tiên giáo chủ và những người khác cũng nhìn

sang với ánh mắt nghi hoặc.

“Chư vị mời tôi đến đây, chẳng lẽ là để hỏi tội?

Hoàng Long Tiên Quân chết hay không liên quan gì đến tôi?

Chính các người làm công tác bảo mật không tốt, lúc lâm trận lại muốn đổ vác cái nồi đen này lên đầu tôi sao?

Nực cười!” Diệp Bất Phàm ngồi hiên ngang trên ghế đại tọa, thần tình đạm mạc: “Tôi mà thực sự muốn tính kế, thì cũng là tính kế Chân Ma Tiên Quân.” Hắn không sợ bị tra.

Chiến tranh không thể thiếu những kẻ môi giới tình báo.

Chương 704

Tôn Thất thu gom ve chai nhiều năm, những chí bảo kỳ lạ che giấu thiên cơ còn nhiều hơn cả bản tôn.

Hóa thân thành một kẻ môi giới, để tình báo xoay vần rồi tự nhiên chảy vào cơ quan Tiên Vân Vệ, Thiên Cơ sư cũng chẳng thể tra ra.

"Ngươi!" Chân Ma Tiên Quân nộ quát: "Họ Diệp kia, ngươi tưởng có thể tính kế chết bản tọa sao?

Thật sự coi ta là hạng phế vật như Tuyết Nhân Tiên Quân chắc?!" "Này này, cãi thì cãi, đừng có công kích cá nhân chứ." Ở một góc điện, một người tuyết nhỏ đập bàn, hoa tuyết bay tứ tung.

Người này chính là Tuyết Nhân Tiên Quân.

Không biết đã đạt thành thỏa thuận gì với Vĩnh Hằng Tiên Quân và cắn trọng bảo gì mà giờ tu vi đã khôi phục lại Đại Thừa.

Tuy nhiên chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, loại yếu nhất.

"Nếu không có việc gì tôi đi đây!" Diệp Bất Phàm mất kiên nhẫn nói.

"Giúp một tay, kiềm chế Đạo Lão." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng.

Lão thực sự phát điên vì vị Thiên Cơ sư có thể phớt lờ phản phệ kia rồi.

Cứ tiếp tục thế này, đừng nói là thu thập hương hỏa thành tiên, giữ được địa bàn Bắc Vực đã là thắp hương bái Phật rồi.

"Phạm Thánh Thập Nhị Kinh." Diệp Bất Phàm bình tĩnh đáp.

"Ngươi nằm mơ đi!" Sắc mặt Chân Ma Tiên Quân âm trầm.

“Đưa cho hắn.” Trảm Long Tiên Quân cau mày, Vĩnh Hằng Tiên Quân suy tư hồi lâu cũng phụ họa theo.

“Phạm Thánh Thập Nhị Kinh không phải là bí điển trấn tông của Chân Ma Tiên Tông, có thể đưa cho hắn.” Tiêu Dao Tiên Quân lên tiếng.

Những Đại Thừa còn lại tuy không nói gì nhưng cũng cùng ý tứ, ánh mắt nhìn về phía Chân Ma Tiên Quân đầy áp lực.

Rất nhiều người ở đây mới ở Đại Thừa sơ kỳ, trung kỳ, không muốn đi vào vết xe đổ của Hoàng Long Tiên Quân, bị đột nhiên tập sát mà không kịp chạy.

Dưới áp lực nặng nề, Chân Ma Tiên Quân im lặng hồi lâu, cuối cùng ném ra một mai thạch giản.

Diệp Bất Phàm mặt không đổi sắc, nhưng lòng thầm thở phào, nhận lấy thạch giản rồi đưa thần thức vào trong. [Phạm Thánh Thập Nhị Kinh - Toàn thiên: Thiêu hủy linh căn, đoạn tuyệt đạo pháp, chỉ tu thể phách, dung hợp mười hai pháp tắc vào thân, đúc thành Hỗn Độn Tiên Thể; tu luyện khó như lên trời, cẩn trọng khi tu tập.] [Kinh thứ nhất: Thôn phệ Kim pháp tắc, chịu đựng nỗi đau sát phạt quát cốt, dung hợp Kim đại đạo, miễn dịch một phần thương hại từ Kim bản nguyên.] [Kinh thứ hai: Thôn phệ Thủy pháp tắc, chịu đựng nỗi đau ngạt thở, dung hợp Thủy đại đạo, miễn dịch...] [Tác dụng phụ nghịch chuyển: Không cần hủy linh căn, có thể tu đạo pháp... tu luyện dễ dàng đơn giản, cẩn trọng khi tu tập.] [Kinh thứ nhất: Thôn phệ Kim pháp tắc, tận hưởng cảm giác xoa bóp nắn xương thư thái, dung hợp Kim đại đạo, miễn dịch một phần thương hại từ Kim bản nguyên.] Diệp Bất Phàm nhìn những dòng chữ dày đặc trên bảng hệ thống, tim đập thình thịch.

Chỉ riêng phần miễn dịch thương hại từ pháp tắc tương ứng đã đủ

bóp chết bất kỳ môn luyện thể nào rồi.

Nếu tu luyện thành công, chắc chắn thực lực của hắn sẽ tăng lên một tầm cao mới.

"Toàn thiên của Phạm Thánh Thập Nhị Kinh trực thông Tiên đạo, chứng đạo theo một cách khác để thành tựu Tiên thể, ngay cả Chân Võ Tiên Tông của ta cũng không bằng." Chân Võ Đại Đế không khỏi hâm mộ.

Ông ta từ sớm đã biết đây là môn luyện thể đệ nhất tu tiên giới, cũng là công pháp duy nhất có thể tu thành Tiên thể, ngặt nỗi độ khó quá lớn.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu tu sĩ Chân Ma Tiên Tông lao đầu vào, kết quả không ngoại lệ đều thất bại, tỉ lệ tử vong lên tới chín phần.

Những kẻ không chết thì cũng mất duyên tu tiên, trở thành phế nhân.

"Thiên Sát Chân Ma Công cộng thêm Phạm Thánh Thập Nhị Kinh, sớm muộn gì cũng sướng chết." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, trịnh trọng khắc ghi nội dung thạch giản vào não bộ.

"Bây giờ đã có thể giúp Tiên Đạo Minh chúng ta chưa?" Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lùng hỏi.

"Chưa đủ, tôi còn cần truyền thừa luyện đan, trận pháp, luyện khí, thiên cơ bát giai đỉnh cấp, cùng với các điển tịch thần thông đạo pháp cổ lão." Diệp Bất Phàm sư tử ngoạm.

Hắn nhe răng cười: "Tử Vi Tiên Đế chính là người thân chí cốt, anh em thủ túc của tôi, muốn tôi giúp các người đối phó ông ta thì một môn công pháp là không đủ." Đại điện lập tức tĩnh lặng như tờ.

Từng ánh mắt chiếu đến đầy vẻ khó tin.

“Ngươi điên rồi sao?” Vĩnh Hằng Tiên Quân nộ trách: “Tham lam vô độ!” Những thứ liên quan đến bát giai, cái nào chẳng là bảo vật trấn tông?

“Điên ư?

Nếu đạo thống của các ngươi bị Tử Vi Tiên Đế tiêu diệt, những thứ này cũng chỉ là mớ giấy lộn không đáng một xu.” Diệp Bất Phàm cười lạnh: “So với việc cứu vãn đạo thống và tính mạng, truyền thừa bát giai tính là gì?” “Ngươi biết luyện khí?” Tiêu Dao Tiên Quân nheo mắt hỏi, cảm giác có gì đó không đúng.

Diệp Bất Phàm biết quá nhiều thứ.

“Biết một chút, bản Tiên Quân đã thăng lên Đại Thừa, bản mệnh pháp bảo đương nhiên phải nâng lên bát giai, cần truyền thừa bát giai có vấn đề gì sao?” Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói.

Tiêu Dao Tiên Quân trầm ngâm, trực giác bảo lão có gì đó sai sai, nhưng lại không nói ra được.

“Ta có tàn thiên truyền thừa luyện đan bát giai.” “Phải là toàn thiên!” Diệp Bất Phàm chém đinh chặt sắt.

Trong nội cảnh địa Thiên Sát, lão già Thanh Tổ kia đã cho hắn một vố đau rồi, bảo là nửa bộ truyền thừa thì đúng là bị chặt làm đôi theo đúng nghĩa đen.

Hai bên mặc cả hồi lâu, Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng đạt được hai đạo truyền thừa trận pháp bát giai, một đạo truyền thừa luyện đan kèm sáu mươi đơn phương, một đạo truyền thừa thiên cơ và một phần truyền thừa luyện khí.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm nhìn về phía Thần Tàng Tiên Quân, vị Đại Thừa của Vô Ưu Tiên Tông.

Suy nghĩ một lát, hắn vẫn không đòi phần sau của «Đại Mộng

Tiên Kinh».

“Ngày tháng còn dài, chiến tranh còn kéo dài, còn nhiều cơ hội để đòi hỏi.” Diệp Bất Phàm dự định sẽ vờn tâm lý Thần Tàng Tiên Quân sau.

Chẳng mấy chốc, cuộc họp kết thúc.

Diệp Bất Phàm chính thức trở thành một thành viên của Tiên Đạo Minh với chức danh Thái thượng trưởng lão.

Thực chất đây chỉ là cái danh hảo, hắn chẳng có thực quyền gì, chỉ đóng vai trò cung cấp tình báo và sách lược chiến tranh.

Chẳng khác nào một tay quân sư quạt mo.

“Ngày mai ta cần một kết quả bói toán.” Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng: “Tiền tuyến đang bị đẩy lùi, sau sự việc của Hoàng Long, Hạc Long Sơn đã bị công phá, phòng tuyến phải dời về sau, nếu cứ rút lui nữa thì sơn môn của Tiêu Dao Tiên Tông sẽ nguy hiểm.” “Được.” Diệp Bất Phàm gật đầu, đứng dậy rời khỏi nghị sự điện.

Không lâu sau khi Diệp Bất Phàm trở về Đại Thừa Cung, tin tức đã lan truyền khắp nơi, cả Tiên Đạo Minh sôi sục.

“Tiên Đạo Minh chúng ta cuối cùng cũng có Thiên Cơ sư đỉnh cấp rồi!

Tốt, tốt lắm!” “Có Diệp lão ma ở đây, trận chiến này định sẵn sẽ đại thắng!” “Chưa chắc đâu, Diệp lão ma mới thăng cấp Thiên Cơ sư bát giai không lâu, liệu có đấu lại Đạo Lão của Tử Vi Tiên Triều không?” Các tu sĩ Tiên Đạo Minh bàn tán xôn xao.

Những kẻ hưng phấn nhất chính là các thế lực từng đối địch với Diệp Bất Phàm như Tuyết Tiên Tông, Chân Ma Tiên Tông, Bồng Lai Tiên Tông...

Với tư cách là kẻ thù, họ rất tin tưởng vào bản lĩnh bói toán của hắn.

Còn những thế lực sĩ khí thấp kém là những bên ít giao thiệp với hắn như Trường Sinh Tiên Cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông.

Dù cũng đối địch nhưng họ toàn bị Đạo Lão của Tiên Đình phủ bóng ma, làm gì cũng bị tiên liệu trước dẫn đến thảm bại, nên họ khó tưởng tượng nổi có ai đấu lại được Đạo Lão về thiên cơ thuật.

Tin tức này dĩ nhiên cũng không qua mắt được Tiên Vân Vệ của Trung Vực Tiên Đình. ...

Tại biên cảnh Tiên Đình, một tòa hành cung lơ lửng trên tầng mây, hùng vĩ tráng lệ như Thiên Đình thực sự.

"Bệ hạ, Diệp Bất Phàm đã gia nhập Tiên Đạo Minh, kẻ này tạo nghệ thiên cơ kinh người, không thể không phòng." Đông Lưu Tiên Vương vội vã vào cung bái yết.

Trong chuyến đi nội cảnh địa Thiên Sát, ông ta đã tận mắt chứng kiến Thanh Loan Tiên Quân nhờ thiên cơ thuật của Diệp Bất Phàm mà độc chiến nhiều vị Đại Thừa.

Đông Lưu Tiên Vương dừng lại một chút, giọng đầy kiêng kỵ: "Hơn nữa, Diệp Bất Phàm đã vào Đại Thừa, thực lực không rõ ràng, e là không dưới Đại Thừa trung kỳ, cũng là một mối đe dọa lớn." Theo ý của ông ta, nên sớm tập kích giết chết Diệp Bất Phàm.

Có Đạo Lão ở đây, đối phương sẽ không bói ra được kế hoạch tập kích.

"Một mình hắn mà muốn lật đổ Tử Vi Tiên Đình của trẫm sao?

Nực cười!" Tử Vi Tiên Đế uy nghiêm, lạnh lùng đáp: "Hạ lệnh cho Hương Phi, tiếp tục tấn công!" Trong quân đội Tiên Đình, Hương Phi là một trong những chủ lực.

Với ông ta, đại thế đã định, Bắc Vực bại vong chỉ là chuyện sớm muộn, Diệp Bất Phàm cũng chẳng thể xoay chuyển được càn khôn.

"Đạo Lão, Diệp Bất Phàm giao cho ông." Tử Vi Tiên Đế bình tĩnh phân phó.

"Rõ, nhưng theo ý tôi, nên cố gắng tạo hiềm khích giữa Diệp Bất Phàm và Tiên Đạo Minh, có thể dùng kế ly gián." Đạo Lão trầm ngâm nói.

"Ồ?" Tử Vi Tiên Đế mặc nhiên: "Bản thân Diệp Bất Phàm và Tiên Đạo Minh vốn đã không ưa nhau, có ly gián thế nào cũng không ngăn được thế liên thủ của họ." "Hiềm khích càng lớn, họ càng không tin tưởng nhau, chiến tranh sẽ dễ nảy sinh vấn đề.

Gần đây tôi thôi diễn quá khứ của Diệp Bất Phàm, tìm hiểu những gì hắn trải qua ở Đông Hải, cuối cùng lần ra được một sự thật." Đạo Lão nói đến đây, thần tình có chút cổ quái.

Nhân tộc ở Đông Hải cực kỳ đông đảo, muốn tìm ra quá khứ của một người không hề dễ.

Khi Diệp Bất Phàm vào nội cảnh địa Thiên Sát, ông ta phát hiện một nhân vật từng bị mình phớt lờ cũng có mệnh cách biến mất theo, cho đến khi Diệp Bất Phàm bước ra thì mệnh cách người đó mới bình thường trở lại.

Người đó chính là hạt giống Đại Thừa của Bồng Lai Tiên Tông, cháu rể của Tiêu Dao Tiên Quân – Trịnh Thạch!

Tử Vi Tiên Đế nghe xong bật cười châm chọc: "Tiêu Dao, Trảm Long, đúng là hai tên ngu ngốc, kẻ thù trà trộn thành người kế thừa của mình mà vẫn không hay biết." "Vì vậy, tôi định sẽ tung tin này ra ngoài." Đạo Lão chắp tay.

"Không cần, đợi đến khi đại chiến, trẫm sẽ đích thân nói cho Tiêu

Dao và Trảm Long biết." Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế thâm trầm, ông ta cười lạnh: "Đại Thừa đấu pháp kỵ nhất là tâm thần thất thủ, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ trí mạng." Đôi khi, một tin tức còn có sức sát thương mạnh hơn cả Tâm Ma Kiếp.

Đạo Lão nghe vậy lộ vẻ thương hại cho Tiêu Dao Tiên Quân, có thể tưởng tượng lão ta sẽ sốc thế nào khi biết tin, và chỉ cần một giây sơ hở, Tử Vi Tiên Đế sẽ khiến lão không chết cũng lột da.

"Phía Tây Vực thế nào rồi?" "Mọi thứ đang diễn ra theo đúng quỹ đạo." "Ừm, tốt lắm." Tử Vi Tiên Đế gật đầu, dặn dò: "Mắt cho kỹ những vị Chủ nhân Cấm kỵ kia, tránh để họ làm loạn." Kể từ khi Diệp Bất Phàm có thể khu trừ bất tường cấm kỵ, không chỉ các Chủ nhân Cấm kỵ ở Tiên Đạo Minh thèm khát mà ngay cả một số kẻ ở phía Tiên Đình cũng bắt đầu rục rịch. ...

Chương 705

Tiên Đạo Minh, Đại Thừa Cung.

"Mấy vị, năm xưa ở Nguyệt Cung truy sát tôi, tôi còn chưa tính sổ, giờ còn muốn nhờ tôi khu trục cấm kỵ sao?" Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà, nhấm nháp trà thơm, nhạt giọng nói.

Ngồi đối diện hắn là một tiểu nhân bằng bàn tay, một hình nhân đồng nam bằng giấy, và Ngọc Thỏ Tiên Tử – kẻ đã phản bội Thường Nga Tiên.

Thời ở Nguyệt Cung tại Nam Hồng Vực, Diệp Bất Phàm đối mặt với ba vị cấm kỵ này như phù du nhìn trời xanh, không thể đo lường sức mạnh của họ.

Nhưng giờ đây, ba kẻ này thân nhiễm bất tường, sức mạnh cũng chỉ tương đương Đại Thừa sơ kỳ.

Dù có liên thủ cũng không phải đối thủ của Diệp Bất Phàm.

"Khi đó chúng ta vây sát là Thường Nga Tiên, vô ý mạo phạm Diệp đạo hữu." Ngọc Thỏ Tiên Tử thành khẩn xin lỗi.

"Diệp đạo hữu muốn gì?" Đồng nam hình nhân trầm giọng, không còn dám khinh thị.

Ở Nguyệt Cung, gã giết Diệp Bất Phàm dễ như lấy đồ trong túi, giờ đối phương đã là Đại Thừa, dù chưa rõ chiến lực ra sao nhưng thừa sức nghiền nát gã.

Tiểu nhân cười hà hà: "Chỉ cần tôi có thể lấy ra được, nhất định sẽ giao cho Diệp đạo hữu." "Tiên thuật, công pháp, bản nguyên pháp." Diệp Bất Phàm ngắn gọn súc tích.

"Được." Ngọc Thỏ Tiên Tử cắn răng đồng ý.

“Ngọc Thỏ Tiên Tử thì thôi đi, năm xưa cô phản bội Thường Nga Tiên, ai biết được cô có đâm sau lưng tôi không?

Cứ để Thường Nga Tiên xử lý cô thì hơn.” Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, lười chẳng buồn ra tay.

“Diệp đạo hữu!” Ngọc Thỏ Tiên Tử nghe đến Thường Nga Tiên thì mặt biến sắc.

“Muốn chết thì cứ nói, tôi có thể tiễn cô một đoạn.” Quanh thân Diệp Bất Phàm hiện lên hào quang hỗn độn, tỏa ra uy áp mạnh mẽ oanh kích vào lồng ngực Ngọc Thỏ Tiên Tử.

Cô ta như bị sét đánh, hộc ra một ngụm máu đen, kinh hãi thối lui rời khỏi cung điện.

Tiểu nhân và đồng nam giấy nhìn nhau, đều thấy lạnh sống lưng.

“Tên này thực lực tuyệt đối không dưới Đại Thừa trung kỳ.” Hai đại cấm kỵ khi đối mặt với Diệp Bất Phàm không tự giác mang theo kính sợ, dâng lên các điển tịch công pháp của mình.

Tiểu nhân tu luyện «Anh Biến Pháp», hóa thành trạng thái hài nhi để giữ một ngụm tiên thiên chi khí không tan, kéo dài thọ mệnh.

Đồng nam giấy tu «Dị Hóa Thuật», duy trì trạng thái nửa sống nửa chết.

Diệp Bất Phàm quan sát hồi lâu, thu hoạch được nhiều gợi mở.

Hai kẻ này trước khi hóa thành cấm kỵ đều là Đại Thừa viên mãn, không phải hạng tầm thường.

Không chỉ vậy, hắn còn có thêm hai môn tiên thuật, mười mấy môn bản nguyên pháp và ba mươi sáu môn thiên cương pháp đỉnh cấp.

“Tham ngộ một chút, cải tạo lại, thủ đoạn tấn công và chạy trốn của mình sẽ tăng vọt.” Diệp Bất Phàm rất hài lòng.

Khi tu vi thăng tiến, các thần thông trước đây dần không theo kịp nữa, hắn cần dung hợp vạn pháp để sáng tạo ra bản nguyên pháp, thậm chí là tiên thuật của riêng mình!

Một lát sau, bất tường và cấm kỵ được khu trừ.

Hai luồng khí tức Đại Thừa viên mãn bùng phát, không hề kém cạnh Vĩnh Hằng Tiên Quân.

Đồng nam giấy và tiểu nhân hưng phấn khôn cùng, nhưng ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm bớt đi phần kính sợ ban nãy.

Khi bị nhiễm bất tường, họ chỉ có thực lực sơ kỳ, nhưng giờ thì khác...

"Tốt nhất là thu lại mấy cái ý đồ xấu đi.

Tôi đã khu trục được bất tường thì cũng có thể khiến các người nhiễm lại, thủ đoạn khắc chế còn nhiều hơn các người tưởng tượng đấy.

Ngoài ra, cứ hai năm phải khu trục một lần, quá hạn mà không có tôi ra tay, các người sẽ chết rất thảm." Diệp Bất Phàm nói bằng giọng thản nhiên. ...

Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế lớn, khí tức sâu như vực thẳm, khiến hai vị cấm kỵ vừa khôi phục đ�ỉnh phong bỗng cảm thấy hắn thật thần bí khó lường.

"Mấy chục năm qua đi, kẻ này rốt cuộc có át chủ bài gì?" Đồng nam giấy nghi hoặc, không tài nào thấu hiểu được vị tu sĩ từng như kiến hôi này.

Suy tính hồi lâu, gã dập tắt những ý niệm trong lòng.

Đã nếm trải nỗi đau bị bất tường hành hạ, gã không muốn lún sâu vào đó nữa, liền chắp tay: "Khu trục cấm kỵ là đại ân, chúng tôi nào

có lòng dạ bất lợi?

Nếu có việc gì, Diệp đạo hữu cứ giao cho chúng tôi." "Bần đạo cũng nghĩ vậy." Tiểu nhân thấy thế cũng thu lại tâm tư.

"Ha ha, Thiên Ma Giáo của tôi đang thiếu tu sĩ cảnh giới cao, bên cạnh tôi cũng cần hai người giúp việc, dù sao tu vi tôi còn yếu, thực lực thấp kém, ở Tiên Đạo Minh này thực sự không an toàn." Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

Dù có thủ đoạn khống chế, hắn cũng không định để hai kẻ này làm hộ đạo giả cho con gái mình, cứ để bên cạnh làm vệ sĩ là tốt nhất, đồng thời uy hiếp đám người Tiêu Dao Tiên Quân.

Còn chuyện phản phệ... hiệu quả khu trục chỉ được hai năm, trừ phi bọn chúng ngu, nếu không sẽ chẳng dám động vào hắn.

"Hai chúng tôi nguyện làm Thái thượng trưởng lão của Thiên Ma Giáo." Đồng nam giấy lập tức gật đầu.

"Tốt." Diệp Bất Phàm gật đầu, sắp xếp chỗ ở cho hai đại cấm kỵ ngay trong đạo trường của mình.

Hai người họ vô ý tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiến Thanh Tổ và Trương gia Tiên Quân ở cung điện bên cạnh phải giật mình.

Tiểu nhân và hình nhân giấy khi trở lại đỉnh phong không hề yếu hơn Thanh Tổ.

Sắp xếp xong, Diệp Bất Phàm bắt đầu tu luyện Hợp Thể thiên của «Phạm Thánh Thập Nhị Kinh».

Môn công pháp này cũng tương tự cách tu luyện cũ, chỉ khác là Hợp Thể thiên cần thôn phệ pháp tắc, còn Đại Thừa thiên cần thôn phệ bản nguyên cấp cao hơn để tạo ra "Hỗn Độn Tiên Thể".

Khác với Hỗn Độn Đạo Thể vốn chỉ là phần mở rộng của Hỗn

Độn bản nguyên, không có tính phòng ngự và tấn công, Tiên Thể này mạnh hơn nhiều.

Chẳng mấy chốc, năm loại thiên địa pháp tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bị cưỡng ép kéo đến, dung nhập vào nhục thân.

Diệp Bất Phàm lấy ra lượng lớn dược liệu ngũ hành, tiên dược, linh bảo, nuốt chửng pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Nếu chỉ thuần túy nuốt chửng thiên địa pháp tắc thì chẳng biết đến bao giờ mới xong, cần phải có thiên tài địa bảo hỗ trợ.

Dần dần, quanh thân hắn tỏa ra ngũ sắc quang mang, trông như một vị ngũ sắc chân tiên.

Sức mạnh, phòng ngự, phản ứng, ngũ quan đều thăng tiến vượt bậc cho đến khi đạt tới một giới hạn cực độ.

Cuối cùng, khả năng dự cảm nguy hiểm của hắn cũng tăng mạnh, có thể phớt lờ cả sương mù thiên cơ.

"Cảnh giới luyện thể chưa thay đổi, nhưng cường độ thể phách đã lên một tầm cao mới." Diệp Bất Phàm mở mắt, ánh mắt rạng rỡ như ánh bình minh.

Bỏ qua Hỗn Độn bản nguyên, chỉ riêng thể phách thôi, hắn dù chưa nói là có thể vật tay với Đại Thừa nhưng ít nhất cũng đứng vào thế bất bại.

Đúng lúc này, bên tai hắn vang lên những giọng nói.

"Nghe đồn Phạm Thánh Thập Nhị Kinh tu luyện gian nan vô cùng, sao tên này lại tu nhanh như vậy?" "Lai lịch của hắn nhìn thì rõ ràng nhưng thực chất đầy rẫy nghi vấn, ví dụ như... hắn rốt cuộc đến từ đâu?

Trước năm hai mươi tuổi hoàn toàn là một khoảng trống, không lẽ

hắn đến từ Tiên giới?

Nếu không sao lại có tốc độ tu luyện thế này?" Hai giọng nói này đều là của tiểu nhân và đồng nam giấy.

Không phải họ truyền âm, mà là tiếng lòng của họ.

Bí mật trên người Diệp Bất Phàm thực sự khiến họ thèm muốn.

"Tha tâm thông?

Không ngờ Phạm Thánh Thập Nhị Kinh còn tăng phúc cho cả Tha tâm thông?" Diệp Bất Phàm hơi bất ngờ.

Thần thông này hắn có được từ trận pháp sư Linh Uyên, vốn chẳng có tác dụng mấy với tu sĩ cao cảnh giới.

Từ khi tu luyện đến nay hắn chưa bao giờ nghe được tiếng lòng của ai khác.

Diệp Bất Phàm đoán có lẽ do thính lực nhục thân được tăng cường, kết hợp lại tạo ra dị biến giúp Tha tâm thông mạnh lên, có thể nghe lõm được tiếng lòng của Đại Thừa.

"Cha của Diệp Bất Phàm này là ai mà sinh ra cái quái thai này nhỉ?" "Họ Diệp kia thực sự là nhân tộc sao?

Càng nhìn càng thấy không giống người, chẳng lẽ là Tiên Viên trong truyền thuyết?

Nghe nói loài vượn đó trông giống hệt con người." Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt, ngắt Tha tâm thông, không muốn nghe nữa.

"Đợi chiến tranh nổ ra sẽ đột phá nhục thân Đại Thừa." Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm.

Hắn đã sáng tạo ra «Tạo Hóa Dung Lô Kinh» tại nội cảnh địa Thiên Sát để tăng cường thể phách, có thể dùng nó cưỡng ép phá quan.

Hiện tại dù có điều kiện hắn cũng không muốn trùng quan ngay, thăng cấp ngay dưới mắt đám kẻ thù như Tiêu Dao thì chẳng khác nào tự tìm ngược.

Sau đó, Diệp Bất Phàm vận chuyển «Tọa Vong Tiên Kinh» và «Thái Hư Tiêu Dao Kinh», rơi vào trạng thái đốn ngộ để tham ngộ truyền thừa luyện đan «Cổ Hoặc Đan Thừa» vừa lấy được, cùng với sáu mươi đơn phương đủ loại từ Hoàn Hồn Đan đến Phản Lão Hoàn Đồng Đan, Phá Cảnh Đan.

Sáng sớm hôm sau, hắn tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, chân mày nhíu chặt.

Một đêm đốn ngộ giúp tạo nghệ luyện đan tăng vọt, nhưng...

Chương 706

"Dù là đan phương nào cũng cần lượng lớn tiên dược đỉnh cấp, số Thượng Thiên Chu lấy từ nội cảnh địa Thiên Sát căn bản không đủ." Hắn thấy đau đầu.

Tiến cảnh Đại Thừa quá khó, như Vạn Sơ Tiên Quân đột phá Đại Thừa đã năm vạn năm mà giờ vẫn chỉ là sơ kỳ.

Chân Ma, Thần Tàng đạt đến viên mãn cũng mất mấy vạn năm, tiêu tốn thiên tài địa bảo không đếm xuể.

"Phải sáng tạo đan phương mới, máu yêu thú cũng không thể bỏ qua, còn phải sáng tạo thêm công pháp thần thông hạ thấp tu vi, ba mũi giáp công mới mong thăng tiến nhanh được." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, muốn lập một siêu cấp truyền tống trận tại Tiên Đạo Thành để tiện về Triệu Quốc lấy máu, nhưng tính khả thi cực thấp.

Động tĩnh truyền tống trận quá lớn, Tiên Đạo Minh sẽ không cho phép hắn làm loạn ở phúc địa này.

Cuối cùng, hắn lấy ra Vân Không Sa đã theo mình nhiều năm.

"Chỉ có thể cải tạo vật này để truyền tống khoảng cách xa, dùng trận pháp che chắn dao động." Đang định tham ngộ luyện khí và trận pháp thì một tấm truyền âm phù rơi bên ngoài cung điện.

Hắn nhận lấy, nghe xong ánh mắt hơi ngưng lại.

Tin nhắn của Tiêu Dao Tiên Quân, vị minh chủ hiện tại của Tiên Đạo Minh.

Thực ra quyền lực minh chủ không lớn, chỉ có tác dụng đưa ra quyết sách, nếu thua trận đại bại là bị thay ngay.

"Hương Phi tập kích biên cảnh Bắc Vực tại Li Giang Lĩnh, Tiên

Đạo Minh phái Đại Thừa vây quét, kết quả đó là kế giương đông kích tây, dãy Đại Lãng đã bị Tiên Linh Vương chiếm đóng; vạn dặm sơn hà đã rơi vào tay Tiên Đình, Tiên Phương Đỉnh của họ đã đánh dấu xong, quốc vận Tiên Đình tăng lên, thực lực Tử Vi Tiên Đế lại được tăng phúc." Tiêu Dao Tiên Quân hối thúc Diệp Bất Phàm mau chóng bói toán.

Mỗi lần Tiên Đạo Minh ra quân đều nhờ các Thiên Cơ sư trong Thiên Cơ Các bói, nhưng luôn bị sương mù của Đạo Lão che mắt, thậm chí còn bị dẫn dụ vào bẫy, nên giờ chỉ còn biết trông cậy vào Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, lấy tinh bàn và đồng tiền ra bói tương lai.

Những hình ảnh tương lai lướt qua não hắn như một bộ phim ngắn, nhưng cảnh tượng trong phim lại hoàn toàn ngược lại với những gì Tiêu Dao Tiên Quân mô tả.

Tiên Linh Vương dẫn chủ lực Tiên Đình đến dãy Đại Lãng, sau đó sẽ giả vờ từ bỏ địa bàn đó, còn Hương Phi thì quay lại chiếm đóng Li Giang Lĩnh, thu nạp hàng triệu dặm giang sơn vào bản đồ Tiên Đình.

Mà Li Giang Lĩnh chính là yếu điểm thông đạo giữa Bắc Vực và Trung Vực, nơi hắn từng cùng Hồng Y Thiên Tôn bắt giữ Bắc Huyền Thiên Tôn.

"Thiên cơ giả, Đạo Lão này rốt cuộc là ai?

Khả năng thay đổi thiên cơ đạt đến mức này sao?" Diệp Bất Phàm nhận ra sơ hở.

Tạo nghệ của Đạo Lão quá khủng khiếp, có thể xoán cải cả thiên cơ của Tiên Đình, Thiên Cơ sư bát giai bình thường dù có chết cũng không làm được.

Tu sĩ Tiên Đạo Minh chỉ cần bói toán là sẽ bị dẫn vào hố.

Diệp Bất Phàm bói lại lần nữa, tương lai bắt đầu biến hóa, kịch bản giả bị xé toạc, lộ ra kịch bản thực.

Sau khoảng ba mươi lần bói, cuối cùng hắn cũng tìm thấy mấu chốt phá cục.

"Tương lai lại đảo ngược một lần nữa, mục tiêu của Tiên Đình vẫn là dãy Đại Lãng để mở toang phòng tuyến Bắc Vực, tiến thẳng vào phúc địa." Diệp Bất Phàm cạn lời, soạn một bản kế hoạch chiến lược rồi truyền tin cho Tiêu Dao Tiên Quân.

Ngay sau đó, Tiên Đạo Minh triệu họp khẩn cấp.

"Dãy Đại Lãng?

Chắc chắn chứ?" Trong nghị sự điện, một Thiên Cơ sư bát giai đặt câu hỏi.

Những người khác cũng nghi ngờ vì kết quả bói của họ hoàn toàn trái ngược.

"Không chắc chắn." "Tôi thấy việc này cần phải cân nhắc kỹ, đi dò thám rõ ràng mới có thể vạn vô nhất thất." "Không còn thời gian nữa, một khi Tiên Phương Đỉnh của Tử Vi Tiên Đế luyện hóa xong khu vực dãy Đại Lãng, quốc vận và thực lực của ông ta sẽ tăng lên một tầm cao mới, càng về sau càng khó đánh." "Đánh cược một phen đi, tạo nghệ thiên cơ của Diệp lão ma không có gì để bàn cãi, hơn nữa hắn cũng rất giữ chữ tín." "Hắn mà giữ chữ tín á?" "Không giữ chữ tín thì lát nữa chúng ta liên thủ chém chết hắn!" Cuộc họp kết thúc, tám vị Đại Thừa gồm Tiêu Dao, Thần Tàng, Cổ Thanh, Thủy Trạch... hỏa tốc dẫn theo bảy vạn tu sĩ tập kích Tiên Linh Vương đang trấn giữ dãy Đại Lãng.

Sau khi họ đi khỏi, Diệp Bất Phàm quát lạnh, truyền tin cho tiểu

nhân và đồng nam giấy: “Hai người hộ pháp cho tôi!” Hắn lập tức triển khai «Tạo Hóa Dung Lô Kinh» để công kích nhục thân Đại Thừa!

Dãy Đại Lãng.

“Người của Tiên Đạo Minh đến rồi.” Tiên Linh Vương mặc mãng bào, nhìn tám vị Đại Thừa đang lao tới từ xa, trên mặt không chút kinh hãi mà ngược lại còn đầy vẻ vui mừng.

Gã lấy truyền âm lệnh ra: “Hương Phi, có thể tấn công Li Giang Lĩnh được rồi!” “Rút!” Gã ra lệnh, dứt khoát bỏ dãy Đại Lãng, dẫn đại quân rút về phía biên giới Trung Vực.

Một dòng thác thép gồm các tu sĩ cầm pháp bảo biến mất nơi chân trời chỉ trong nháy mắt.

“Muốn chạy sao?

Chặn chúng lại!” Tiêu Dao Tiên Quân nộ quát.

Một chiếc quan tài trắng khổng lồ từ trên trời bay tới, phình to vạn dặm che kín bầu trời, áp chế mọi đạo và pháp, truy kích Tiên Linh Vương.

Gã không hề sợ hãi, nhả ra một chiếc đỉnh màu đất, thân đỉnh khắc họa vạn vật, huyền hoàng nhị khí bốc lên như sương mù, “ầm” một tiếng va mạnh vào quan tài đồng.

Mặt đất bị dư chấn đánh sập, Tiên Linh Vương vậy mà lại chặn được đòn này.

Huyền Hoàng Đỉnh trong tay ngươi đúng là lãng phí.” Thanh Tổ cười lạnh, bước tới đứng trên nắp quan tài trắng.

Quan tài phát ra hào quang vạn trượng, đè thốn từng chút một xuống, khiến Huyền Hoàng Đỉnh phát ra tiếng kêu răng rắc không chịu

nổi, Tiên Linh Vương hộc máu, khí tức yếu hẳn đi.

Dù có tiên khí trong tay nhưng tu vi gã kém Thanh Tổ quá xa.

"Huyền Hoàng Quyết, tật!" Tiên Linh Vương quát, điểm chỉ vào đỉnh, khí huyền hoàng phun trào đẩy quan tài lên một thốn, sau đó gã thu đỉnh biến mất rồi xuất hiện giữa đám quân lính.

Thấy đám người Tiêu Dao đuổi tới, gã vỗ mạnh vào đỉnh, khí huyền hoàng hóa thành sương mù bao phủ gã cùng một vạn quân Tiên Đình rút lui vào biên giới Trung Vực.

"Truy sát!

Hôm nay nhất định phải đánh tan Tiên Đình!" Thất vạn tu sĩ Tiên Đạo Minh gào thét vượt qua dãy Đại Lãng truy kích.

Nhưng đúng lúc này, một tin truyền tấn bắn tới tay Thần Tàng Tiên Quân của Vô Ưu Tiên Tông.

"Li Giang Lĩnh bị Hương Phi tập kích, cục thế không ổn." Giọng lão âm trầm.

Trấn giữ Li Giang Lĩnh hiện tại là một Đại Thừa trung kỳ khác của Vô Ưu Tiên Tông, hiệu là Trấn Hồn Tiên Quân, người nắm giữ bản nguyên Quy Khư – sự dung hợp giữa bản nguyên Hư và Hủy Diệt, sát thương cực mạnh.

"Cái gì?!" Tiêu Dao Tiên Quân biến sắc, nhìn về phía Tiên Linh Vương đã lùi về biên giới.

"Ha ha, Tiêu Dao minh chủ, tưởng dãy Đại Lãng thực sự là mục tiêu của Tiên Đình ta sao?" Tiên Linh Vương cười lớn: "Đợi Li Giang Lĩnh bị phá, Tiên Đình ta sẽ đánh thẳng vào sào huyệt Tiên Đạo Thành của các người!" "Bản tọa đích thân đi một chuyến!" Chân Ma Tiên Quân quát, lộ vẻ tham lam: "Hương Phi là lô đỉnh tốt nhất, bắt được cô ta thì cơ hội ta đột phá Chân Tiên sẽ lớn hơn." Tuy không phải Tiên

hậu nhưng Hương Phi là người phụ nữ mạnh nhất của Tử Vi Tiên Đế, sở hữu Linh Lung Đạo Thể giúp ích cho việc thành tiên.

Năm vị Đại Thừa lập tức lao về phía Li Giang Lĩnh, chỉ còn lại Tiêu Dao Tiên Quân, Thanh Tổ và Thủy Trạch.

Nhưng ngay sau khi năm người kia đi khỏi...

"Ầm long!" Mặt đất rung chuyển như địa long trở mình, một bóng người mặc long bào tử kim, uy nghiêm như chúa tể bước ra từ sâu trong dãy Đại Lãng, trên đầu lơ lửng Tiên Phương Đỉnh tỏa ra quốc vận ngút trời.

"Rắc!" Tử Vi Tiên Đế tỏa uy áp bát hoang, ánh mắt bắn ra thần quang, nắm lấy một cây trường mâu đen khổng lồ đâm thẳng về phía Tiêu Dao Tiên Quân.

"Tử Vi Tiên Đế?

Trúng kế rồi!

Mục tiêu của chúng vẫn là dãy Đại Lãng!" Tiêu Dao Tiên Quân biến sắc, nhả ra một chiếc cự phủ đánh vạt trường mâu.

Lão bàng hoàng phát hiện không chỉ có Tử Vi Tiên Đế, mà từ hai bên còn bước ra ba vị Đại Thừa viên mãn khác: một lão bà và hai lão già đầy vết đồi mồi trên mặt – đều là những hóa thạch sống của Tiên Đình.

Mấy vạn năm qua, Tử Vi Tiên Đế độc chiếm tài nguyên, tỉ lệ bồi dưỡng Đại Thừa vượt xa bất kỳ tông môn nào.

Đây chính là ưu thế áp đảo của Tiên Đình.

"Quốc vận, khởi!" Tử Vi Tiên Đế chấn động Tiên Phương Đỉnh, quốc vận gia trì cho ba vị hóa thạch sống khiến khí thế vốn đã mạnh nay còn tăng vọt.

“Tiêu Dao, hôm nay ngươi phải bỏ mạng tại đây.” Giọng Tử Vi Tiên Đế lạnh băng, sát cơ ngập trời.

Ông ta đưa tay ra, bầu trời bỗng tối sầm, vô số tinh tú rơi rụng hội tụ thành một bàn tay tinh tú khổng lồ đè xuống.

Uy thế này đã vượt xa giới hạn của Đại Thừa.

“Hắc hắc, không ngờ tới đúng không Tiêu Dao đạo hữu?” Ba vị hóa thạch sống cười quái dị, tung ra Huyền Thiên Linh Bảo, tạo ra những đạo đao quang kiếm quang xuyên thủng hoàn vũ.

Mục tiêu của họ chính là tiêu diệt các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh.

Việc Hương Phi tập kích Li Giang Lĩnh chỉ là chiêu điều hổ ly sơn để tiêu hao thực lực đối phương.

Một khi chiếm được dãy Đại Lãng, Tiên Đạo Minh sẽ không còn khả năng phản công.

“Lục Tiên Kiếm!” Tiêu Dao Tiên Quân mặt xanh mét, tiên khí bay ra chém về phía Tử Vi Tiên Đế.

Thanh Tổ và Thủy Trạch cũng không khá hơn, người tế ra Táng Tiên Quan, kẻ phất đại kỳ tạo ra sóng lớn vỗ tới.

“Đỉnh lên.” Tử Vi Tiên Đế khẽ đọc, Tiên Phương Đỉnh lóe sáng nhốt chặt cả Lục Tiên Kiếm và Táng Tiên Quan.

Một tiếng “bành” vang lên, bàn tay tinh tú của ông ta đánh trúng khiến Tiêu Dao Tiên Quân dù đã vận bản nguyên pháp vẫn bị đánh bay xa ngàn dặm.

“Vô ích thôi, có quốc vận gia trì, ba người các ngươi cũng không phải đối thủ của trẫm.” Tử Vi Tiên Đế bá đạo vô biên, vốn dĩ ông ta đã có thực lực một chấp ba chấp bốn, giờ thêm ba vị Đại Thừa viên

mãn nữa, đám người Tiêu Dao chỉ có con đường chết.

Nhưng đúng lúc này...

Vút –!

Bầu trời bùng phát thanh quang rực rỡ, một tòa tháp ngọc bích trấn áp xuống, ép lùi Tử Vi Tiên Đế.

Không biết từ lúc nào, Trảm Long Tiên Quân đã xuất hiện, và cả Chân Ma, Vĩnh Hằng, Thần Tàng – những người tưởng đã đi Li Giang Lĩnh – cũng lặng lẽ hiện thân.

Chương 707

“Đã đoán trước mục đích thực sự của các ngươi là ở đây rồi.” Chân Ma Tiên Quân cười lạnh.

Tử Vi Tiên Đế khựng lại, chân mày nhíu chặt.

Ba vị hóa thạch sống cũng dừng bước, sắc mặt biến đổi.

Ưu thế tuyệt đối ban nãy đã tan biến trong chớp mắt.

Đối mặt với tám vị Đại Thừa viên mãn, Tử Vi Tiên Đế khó lòng giết được Tiêu Dao Tiên Quân.

Cùng lúc đó, hư không vặn vẹo, Đạo Lão chậm rãi bước ra, thở dài: “Thiên cơ ta xoán cải đã bị Diệp Bất Phàm phá rồi.” Tử Vi Tiên Đế nghe vậy, ánh mắt lóe lên vẻ âm trầm.

Tạo nghệ của Diệp Bất Phàm còn mạnh hơn ông ta tưởng.

“Nhưng không sao, hôm nay vẫn có cơ hội giết được hai vị Đại Thừa.

Diệp Bất Phàm không có ở đây, hắn không thể điều khiển chiến cục từ xa mãi được.

Ván cờ thiên cơ này hắn vẫn thua.” Đạo Lão tự tin nói.

Nhưng rồi, sắc mặt lão bỗng khựng lại.

Ầm long long!

Bầu trời hiện lên một tia huyết sắc, hóa thành mây máu lan rộng khắp nửa Bắc Vực.

Đám người Tiêu Dao, Chân Ma ngẩn ngơ.

Còn khuôn mặt uy nghiêm của Tử Vi Tiên Đế thì đen kịt lại.

“Đại Thừa Huyết Kiếp!

Diệp Bất Phàm lại đột phá nữa sao?!” Mây máu như một tấm màn che dày đặc, che phủ cả bầu trời, áp lực đè nặng khiến người ta không thở nổi. "Hắn không phải vừa mới đột phá Đại Thừa sao?" Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế đen như nhọ nồi. "Đây là…… Nhục Thân Kiếp." Đạo Lão mí mắt giật giật, khó mà tin nổi: "Trên đời sao lại có hạng người này?

Bản nguyên, nhục thân song trọng Đại Thừa?" Từ thời Hoang Cổ đến nay, chưa từng có sự tồn tại nào đạt được song trọng Đại Thừa.

Hương Hỏa Tiên, Thiên Sát Chân Tiên, Phạm Thánh Chân Tiên thảy đều đã thử qua, kết quả đều lấy thất bại kết thúc.

Thậm chí lão còn tận mắt chứng kiến Tử Vi Tiên Đế mưu đồ ngưng tụ Lực chi bản nguyên, thành tựu Đại Thừa nhục thân, nhưng kết quả vẫn là thất bại!

Độ khó trong đó có thể sánh ngang với việc chứng đạo Chân Tiên. "Nếu như độ qua được Nhục Thân Kiếp, hắn sẽ mạnh đến mức nào?" Một vị "hóa thạch sống" trong Tiên Đình kinh tâm đảm hàn.

Không chỉ Tiên Đình, tám vị Đại Thừa của Tiên Đạo Minh cũng vô pháp suy lường được.

Từ khi Diệp Bất Phàm thăng tiến Đại Thừa, chưa có ai thử qua thực lực của hắn, chỉ có thể suy đoán.

Còn về song trọng Đại Thừa, bọn họ ngay cả suy đoán cũng không thể. "Oanh long!" Từ xa nhìn lại, trên không Tiên Đạo Thành, hàng trăm đạo huyết kiếp hình người đánh xuống, nhắm thẳng vào một tòa trong quần thể cung điện Đại Thừa.

Lần này không phải là Hoàn Mỹ Đại Thừa, uy lực của huyết kiếp kém xa lần trước.

Ánh mắt Đạo Lão thâm thúy, thôi diễn thiên cơ, lấy ra nén hương và lưỡng lự châm lửa, khói xanh vấn vít bốc lên, xuyên qua huyết kiếp đi thẳng lên trên. "Hiện tại, mau chóng giết chết hai vị Đại Thừa của Tiên Đạo Minh, làm suy yếu thực lực của bọn chúng." Đạo Lão truyền âm nói: "Diệp Bất Phàm đang độ kiếp, không rảnh phân thân, chính là thời cơ!" Nếu Diệp Bất Phàm độ kiếp xong chạy tới, biến số sẽ rất lớn. "Sát!" Một vị hóa thạch sống đại thét một tiếng, bộc phát Lôi Đình bản nguyên, phảng phất như một vị Lôi Thần, vạn trượng lôi hải cuồn cuộn, hóa tác một cán trường qua kinh thế nộ trảm Vĩnh Hằng Tiên Quân.

Vị của Tiên Đình này tu luyện là Lôi Đình bản nguyên, sức phá hoại kinh người.

Vĩnh Hằng Tiên Quân hừ lạnh, phẩy tay tế ra một cái khóa lớn, tiên quang bộc phát, nghiền nát trường qua, trấn áp lôi hải.

Đây là Trường Sinh Tỏa, một kiện Tiên khí danh bất hư truyền, cũng chính là nguồn gốc của Trường Sinh Tiên Cảnh, còn lai lịch của cái khóa này thì đã không còn cách nào khảo cứu.

Ngay lúc này, Tiên Phương Đỉnh phun trào kim sắc quốc vận, hóa tác trường long nuốt chửng lấy cái khóa lớn. "Tiên khí, các ngươi không dùng được đâu." Tử Vi Tiên Đế cười lạnh, đại thủ chộp một cái, Huyền Hoàng Đỉnh trong tay Tiên Linh Vương phía sau bắn tới, rơi vào trong lòng bàn tay y. "Phốc!" Y đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, máu mang theo quốc vận dung hòa với Huyền Hoàng Đỉnh, vây khốn lấy Bích Ngọc Tiên Tháp của Bồng Lai Tiên Tông.

Trảm Long Tiên Quân sắc mặt hơi biến, không ngừng thôi động Tiên tháp, nhưng Tiên tháp bị Huyền Hoàng Đỉnh quấn chặt, căn bản không cách nào thoát ra.

Trong chớp mắt, bốn kiện Tiên khí bị khóa chặt.

Chân Ma, Thần Tàng Tiên Quân cũng có Tiên khí, nhưng vẫn luôn trấn thủ tại Nam Hồng Vực để đề phòng Tiên Đình quay đầu tấn công, nên không mang theo bên mình. "Liều mạng một phen!" Chân Ma Tiên Quân nộ hống, ma quang cuồn cuộn xuyên thấu hoàn vũ, hình thành Ma Uyên Pháp Tướng.

Pháp tướng màu tím đen như một cự nhân đội trời đạp đất, tay cầm vạn trượng ma đao nộ phách Tử Vi Tiên Đế.

Y chấp chưởng Ma Đạo bản nguyên thuần túy, bá đạo tuyệt luân. "Đối thủ của ngươi là ta!" Trong Tiên Đình, một lão ẩu toàn thân tràn ngập kim quang, Kim chi bản nguyên từ trong cơ thể ầm vang thức tỉnh, bà ta há miệng phun ra một chuôi phi kiếm, tiếng "đang" vang lên cứng chọi cứng với ma đao kinh thế. "Kim Dục Tiên Quân, ngươi không phải đối thủ của ta, cút ra!" Chân Ma Tiên Quân đứng trong ma tương, vung vẩy ma đao, đao quang xé rách thương khung, chém khai đại địa, đánh cho lão ẩu liên tục bại lui.

Thân là ma tu đệ nhất Nam Hồng Vực, toàn bộ tu tiên giới người có thể địch nổi y chỉ đếm trên đầu ngón tay. "Lão thân cũng không nghĩ tới việc đánh bại Chân Ma đạo hữu, chỉ cần kéo dài thời gian là được." Lão ẩu hai bàn tay khô gầy chắp lại, kim quang đầy trời hội tụ thành một cái kim thuẫn rực rỡ, phòng ngự sự công sát của Chân Ma Tiên Quân.

Còn hai vị hóa thạch sống khác của Tiên Đình phân biệt quấn chặt lấy Vĩnh Hằng Tiên Quân và Thần Tàng Tiên Quân.

Tử Vi Tiên Đế thì một mình giao phong với Tiêu Dao, Trảm Long, Thủy Trạch, Thanh Tổ và một vị Lục Ma Tiên Quân của Tây Vực. "Oanh oanh!!" Y chấp chưởng Tinh Thần bản nguyên, mỗi cử động như thể hằng tinh va đập, bản nguyên pháp tắc đáng sợ nghiền nát vạn pháp, cho dù dĩ nhất địch ngũ cũng không hề rơi xuống hạ phong

chút nào.

Tử Vi Tiên Đế bất luận là chất hay lượng của bản nguyên thảy đều vượt xa đám người Tiêu Dao hơn một lần.

Không chỉ có thế, y còn nắm giữ Sát Lục và Hủy Diệt bản nguyên.

Đại Thừa bình thường chỉ có thể ngưng tụ một đạo bản nguyên, Tử Vi Tiên Đế hoàn toàn phá vỡ quy luật thường thấy. "Quốc vận gia trì, quá cường đại." Lục Ma Tiên Quân bị một đạo tinh thần đao quang chém trúng, đạo thể bị chia làm hai nửa, nguyên thần hộc máu lớn, thần thái uể oải.

Trong năm vị Đại Thừa viên mãn của bọn họ, thực lực Lục Ma là yếu nhất. "Năm người các ngươi, hôm nay phải chết một hai đứa." Mắt Tử Vi Tiên Đế lóe thần quang, ngưng tụ Tinh Thần Pháp Tướng, hóa chưởng thành quyền, quyền quang như sơn hải, mang theo Sát Lục và Hủy Diệt bản nguyên đáng sợ, mạnh mẽ đánh nổ linh bảo phi kiếm của Tiêu Dao Tiên Quân. "Bành!" Y há miệng phun ra tử khí, tử khí như rồng, gào thét tông nát bản nguyên kiếm quang của Trảm Long Tiên Quân.

Đồng thời, y bắt quyết ngưng tụ hai đạo thiên địa hư ảnh, đánh tan bản nguyên pháp của Thanh Tổ và Thủy Trạch Tiên Quân.

Tử Vi Tiên Đế như một vị thần ma, bản nguyên pháp tầng tầng lớp lớp, thong dong ứng đối sát chiêu của ngũ đại Tiên Quân.

Chỉ trong vài nhịp thở, hai bên giao thủ hơn ngàn lần, bầu trời bị xé ra vô số vết nứt hư vô, dãy núi Đại Lãng bên dưới càng bị đánh cho sụp đổ, vạn dặm hà sơn đầy rẫy vết thương. "Lệch trái chín thước, nhược điểm trong bản nguyên pháp của Tiêu Dao Tiên Quân." Đạo Lão châm lư hương, chiêm bặc thiên cơ, trầm giọng quát lớn. "Oanh!" Tiêu Dao Tiên Quân vừa mới thôi động ra một con phong long, trong nháy mắt đã bị Tử Vi Tiên Đế đánh trúng nhược điểm của phong

long, hóa thành hư vô.

Tiêu Dao Tiên Quân bị phản phệ khiến nhục thân nổ tung, Tử Vi Tiên Đế sải bước tới, bàn tay lớn hư không nắm lại, một đạo tinh thần đao quang chém nát nửa phần nguyên thần của Tiêu Dao Tiên Quân. "Lão đạo sĩ!" Tiêu Dao Tiên Quân dữ tợn nhìn về phía Đạo Lão, kinh nộ gào thét. "Tám thước, Lục Ma." Đạo Lão không để ý, tiếp tục chiêm bặc.

Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế hững hờ, tinh thần đao quang không ngừng, đâm thẳng về phía tám thước bên trái.

Một tiếng "bành" vang lên, hư vô vặn vẹo, cái đầu lâu màu xanh lục vừa mới thò ra đã bị đánh nổ, tinh thần đao quang không dừng lại, chém nát nguyên thần của Lục Ma.

Lục Ma đại kinh hãi vội vã lùi sau, há miệng nuốt một viên đan dược, thương thế nguyên thần nhanh chóng khôi phục. "Lên bảy trượng." Tử Vi Tiên Đế tái độ xuất thủ, tay trái một đoàn sát lục chi quang màu tím đen di chuyển ngang, Thanh Tổ đang đột kích từ phía trên bị đánh bay, đạo thể cũng tương tự bị phá diệt. "Trẫm đã nói, các ngươi phải chết một hai đứa!" Khí thế của Tử Vi Tiên Đế cái thế, há miệng phun ra một cán hắc sắc long kỳ, một tiếng "oanh" vang lên, xuyên thấu tuyệt thế kiếm quang của Trảm Long Tiên Quân, đinh chết y trên đại địa.

Trảm Long Tiên Quân đau đớn rên rỉ, Hủy Diệt bản nguyên trên long kỳ không ngừng xâm thực nguyên thần và thần hồn của y, khí tức ngày càng yếu đi.

Nguyên bản Tử Vi Tiên Đế đã cường đại, phối hợp với sự dự đoán không ngừng của Đạo Lão, năm người bọn họ căn bản không có cửa đánh. "Vô Lượng Tiên Đao!" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế băng lãnh, há miệng thốt ra âm tiết tiên thuật, một chuôi tiên đao rực rỡ xé rách

huyết kiếp trên cao, nộ phách Trảm Long Tiên Quân đang bị đinh trụ.

Tiên thuật được quốc vận gia trì quá mạnh, tiên đao chỉ tới đâu, thiên địa pháp tắc băng diệt tới đó, nửa cái Bắc Vực phảng phất như sắp bị chém làm đôi. "Tiên Phong!" Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt kịch biến, lập tức thôi động tiên thuật, một luồng vòi rồng thất thải từ phía trên Trảm Long Tiên Quân trống rỗng sinh ra, chặn đứng Vô Lượng Tiên Đao.

Tuy nhiên tiên đao quá mạnh, vòi rồng bị phá diệt, nguyên thần của Tiêu Dao Tiên Quân ngày càng uể oải. "Tiêu Dao đạo hữu, ngươi có biết Trịnh Thạch là ai không?" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế tinh quang lóe lên, khuôn mặt lãnh tuấn đột nhiên lộ ra vẻ chế giễu.

Chương 708

Tiêu Dao Tiên Quân khựng lại. "Ngươi ở Đông Hải chẳng phải vẫn luôn tìm kiếm nơi ẩn thân của Diệp Bất Phàm sao?

Hắn ở ngay Bồng Lai Tiên Tông, ngay dưới mí mắt của ngươi, thậm chí cuối cùng còn trở thành chắt rể của ngươi." "Ha ha ha!

Ngươi đã thân tay đem chắt gái mình tiễn lên giường của hắn!" Tử Vi Tiên Đế cuồng tiếu.

Tiếng cười tràn ngập sự trào phúng.

Dứt lời, cả thiên địa bỗng nhiên tịch tĩnh.

Chân Ma, Vĩnh Hằng, Thần Tàng Tiên Quân đang đấu pháp với ba vị hóa thạch sống của Tiên Đình mí mắt cũng giật nảy.

Tiêu Dao Tiên Quân như bị sét đánh, thần tình hốt hoảng trong một thoáng chốc đó.

Thân là lão tổ của Tiêu Dao Tiên Tông, cả đời lão coi trọng nhất không phải là đạo thống, mà là huyết mạch đích hệ.

Con trai sinh ra, cháu trai sinh ra, lão đã dốc hết tất cả.

Chắt gái sinh ra lại càng sủng ái có thừa, bởi vì thế hệ đó chỉ có một mình Thủy Yên là tử tự.

Bất luận là ai bất lợi với huyết mạch đích hệ của lão, lão đều sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Lão nhớ lại một màn đàm phán liên hôn với Trảm Long, Thủy Trạch tại Bồng Lai Tiên Tông.

Nhớ lại một màn đại hôn của chắt gái.

Nhớ lại những lời dặn dò của chính mình bảo Thủy Yên phải

cùng Trịnh Thạch sinh dục một đứa trẻ để lưu lại hậu đại.

Khắc này, một đại Đại Thừa Tiên Quân phảng phất như trở thành trò cười. "Tiêu Dao!

Hắn nói giả đó!" Trảm Long Tiên Quân sắc mặt cuồng biến, quát lớn.

Tiếng của y như sấm nổ, nháy mắt làm Tiêu Dao Tiên Quân tỉnh táo lại.

Tuy nhiên đã muộn.

Đấu pháp ở cảnh giới cao, một thoáng tâm thần thất thủ đã đủ trí mạng. "Tiên thuật · Huyễn Thần!" Giọng nói của Tử Vi Tiên Đế như ma âm dưới Cửu U, khi Tiêu Dao Tiên Quân tỉnh táo lại, cảnh vật xung quanh đã biến hóa, phảng phất như quay trở lại Bồng Lai Tiên Tông.

Trong đại sảnh của Linh Cư Cung, chắt gái của mình đang bế một bé trai một tuổi, bên cạnh Diệp Bất Phàm với mái tóc trắng, trông như một gã trai lơ nằm trên ghế thái sư, mắng mỏ Thủy Yên tiên tử. "Làm cái gì mà còn chưa ăn cơm!

Lo mà lau nhà đi!" Diệp Bất Phàm một cái tát vỗ lên mặt Thủy Yên tiên tử, người sau đầy mặt ủy khuất, khúm núm bế con quỳ trên mặt đất lau sàn.

Tiêu Dao Tiên Quân ngây người như phỗng, trong lòng một ngọn lửa vô danh bốc lên ngùn ngụt.

Chắt gái lão ngay cả mắng cũng không nỡ, thế mà lại bị cái thứ súc sinh Diệp Bất Phàm này đánh!

Khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Tiêu Dao Tiên Quân sắt lại, ngón tay run rẩy: "Ta thật hối hận vì đã để huyết mạch đích hệ gả cho cái thứ súc sinh như ngươi!" Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn về phía

Tiêu Dao Tiên Quân, mặt đầy vẻ đùa cợt và trào phúng. "Nhìn cái gì mà nhìn!

Ta đánh vợ ta ngươi có ý kiến gì à?" Diệp Bất Phàm thiếu kiên nhẫn đưa tay ra nói: "Lão già!

Mau đưa tiền đây!

Ta đang vội đi lầu xanh chơi bời, nghe nói lầu xanh mới tới một em thanh quan nhân, mượt lắm~" "Không đưa tiền ta liền bán chắt gái ngươi đi!" Tiêu Dao Tiên Quân nghe vậy, tức tới mức mặt mũi vặn vẹo.

Ngay lúc này, lão đột nhiên cảm thấy cảnh báo, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía hư không xa xăm.

Nơi đó, không một bóng người. "Không ổn!" Tiêu Dao Tiên Quân dù sao cũng từng trải qua vô số gian nan hiểm trở, phản ứng cực nhanh, lập tức phun ra tinh huyết hóa thành một đạo huyết sắc phù văn khổng lồ che chắn trước thân.

Ngay sau đó.

Cảnh tượng xung quanh đột nhiên sụp đổ, chắt gái biến mất, Diệp Bất Phàm biến mất, lão quay trở lại thực tại.

Trong hiện thực.

Chỉ thấy Tử Vi Tiên Đế cách Tiêu Dao Tiên Quân không quá mười trượng, ánh mắt thâm trầm, cầm trong tay một chuôi tiên đao chém thẳng vào nguyên thần của lão.

Nhát đao này quá mạnh!

Khoảng cách quá gần!

Đủ để đánh chết lão! "Răng rắc!" Một chuôi tinh thần tiên đao xuyên thấu hư vô, nháy mắt đánh nát huyết sắc phù văn.

Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân biến hóa, cuối cùng hóa thành nụ cười khổ.

Sắp đi rồi sắp đi rồi, lại trúng đạo của Tử Vi Tiên Đế.

Biết được Trịnh Thạch là Diệp Bất Phàm, trong lòng lão đã sinh ra sơ hở, một chiêu Tiên thuật Huyễn Thần đã khuếch đại sơ hở này của lão lên vô hạn.

Đòn đánh trí mạng cuối cùng này, trong thời gian ngắn như thế lão không thể nào đỡ nổi.

Cục diện tất chết! "Tiên thuật · Di Hình Hoán Vị!" Một tiếng quát lạnh nổ vang, ngay khoảnh khắc tiên đao chém lên thân Tiêu Dao Tiên Quân, một đạo thân ảnh tóc trắng đã hoán đổi vị trí của lão. "Oanh!" Thân ảnh tóc trắng bị một đao chém làm hai nửa, thần hồn, nguyên thần phảng phất như tuyết gặp nắng gắt, tan biến sạch sẽ.

Còn Tiêu Dao Tiên Quân thì xuất hiện trên một tảng đá lớn cách đó vạn dặm. "Diệp Bất Phàm!" Tử Vi Tiên Đế bạo nộ, ánh mắt hung lệ nhìn quanh tứ phía.

Nguyên bản mục tiêu của y chính là Tiêu Dao Tiên Quân, Đại Thừa thê đội thứ nhất của đối phương, lại còn là minh chủ.

Một khi giết chết lão, thực lực của Tiên Đạo Minh sẽ suy yếu, sĩ khí cũng sẽ giảm mạnh.

Nhưng hiện tại, thất bại rồi. "Cút ra đây!

Trẫm biết ngươi chưa chết!" Người khác chịu một kích này của y tất chết không nghi ngờ, duy chỉ có Diệp Bất Phàm là ngoại lệ.

Thằng cha này có thể phục sinh. "Không hổ là đệ nhất nhân tu tiên giới, thực lực mạnh đến mức không tưởng nổi." Phía xa hư không, Diệp Bất Phàm trần truồng phục sinh đi ra, mặc quần áo vào.

Tiêu Dao Tiên Quân có thể chết, nhưng cái chết đó không được có liên quan đến tôi. "Oanh long!" Hàng trăm đạo huyết kiếp hình người từ trên cao rơi xuống, điên cuồng oanh tạc Diệp Bất Phàm, trong nháy mắt dìm hàng hắn. "Suýt chút nữa quên mất, kiếp còn chưa độ xong." Diệp Bất Phàm mặt đầy đen thui, vội vàng nuốt chửng hàng trăm đạo huyết kiếp hình người, thảy đều nuốt sạch vào bụng.

Hắn ợ một cái, lúc này mới quay người ngồi xếp bằng trong hư không, há mồm mạnh mẽ hút một cái, mây máu vô tận trên cao hình thành vòng xoáy, điên cuồng tràn tới, cuối cùng rơi vào trong bụng Diệp Bất Phàm. "Nhục thân Đại Thừa, thành." Diệp Bất Phàm đợi lôi kiếp tôi luyện xong thể phách, cơ thể như ngọc, không chút bụi trần, nội cảnh địa bị đánh vỡ trong cơ thể dung nhập vào máu tươi, vào mỗi một ngõ ngách của xương cốt.

Mỗi cử động đều mang theo thiên địa vĩ lực, cảm giác sức mạnh bùng nổ tràn ngập tâm trí.

Ngũ cảm, khả năng dự tri của nhục thân cũng đạt tới trình độ không tưởng nổi.

Nhục thân Đại Thừa chính là nhục thân thành thánh, thần hồn, nội cảnh địa, nhục thân hợp nhất.

Chỉ cần để lại một tia dấu vết nhục thân là có thể phục sinh.

Có thể gọi là bất tử bất diệt. "Song trọng Đại Thừa mạnh cỡ nào?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm sáng rực, nhìn về phía Tử Vi Tiên Đế, cuối cùng nén xuống ý niệm.

Đối phó với Đại Thừa viên mãn thông thường thì miễn cưỡng được, nhưng đối đầu với hạng người cấp độ hack như Tử Vi Tiên Đế này thì khoảng cách vẫn còn rất lớn. "Ngươi tới muộn rồi!" Trảm Long Tiên Quân rút cán hắc sắc long kỳ trên người ra, trạng thái uể oải, mặt mũi âm trầm nói.

Điểm mấu chốt của trận chiến này chính là ở Diệp Bất Phàm.

Nếu không, cho dù có hiểu rõ thiên cơ đến đâu cũng không có cách nào đối phó với Tử Vi Tiên Đế.

Đối phương có Đạo Lão dự phán, đừng nói là năm vị Đại Thừa, dù có là tám người vây đánh cũng không làm gì được đối phương.

Có Đạo Lão, Tử Vi Tiên Đế tiến có thể công, lui có thể thủ. "Diệp lão ma, ngươi đã sớm tính kế kỹ rồi, bọn ta vừa rời khỏi Tiên Đạo Thành là ngươi lập tức đột phá nhục thân!" Lục Ma Tiên Quân khôi phục đạo thể, đứng bên cạnh Diệp Bất Phàm nộ sức.

Bọn họ mạo hiểm tới đây chính là do sách lược của Diệp Bất Phàm đưa ra.

Chương 709

Nếu tới muộn một chút nữa, Tiêu Dao Tiên Quân tất chết, mà Lục Ma đang bị thương sớm muộn cũng sẽ theo gót.

Thanh Tổ, Thủy Trạch sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp. "Không khéo, tôi vừa cảm ứng được khế cơ đột phá nhục thân." Diệp Bất Phàm đạm nhiên nói, sau khi đột phá hắn liền gấp rút chạy tới đây.

Còn Tây Vực đại pháp sư, Cổ Thanh, Ma Cầm những người kia thì đang trấn thủ tại các phòng tuyến khác của Tây Vực để kiềm chế các Đại Thừa khác của Tiên Đình.

Trảm Long, Lục Ma, Thanh Tổ, Thủy Trạch bốn người khựng lại, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bây giờ không phải là lúc chất vấn Diệp Bất Phàm. "Trịnh Thạch, thật sự là ngươi?" Tiêu Dao Tiên Quân đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt và mái tóc trắng của Diệp Bất Phàm.

Giống hệt như trong ảo cảnh.

Lời nói tuy là nghi vấn, nhưng trong lòng đã xác định Diệp Bất Phàm chính là Trịnh Thạch.

Khi ở nghị sự điện, thằng cha này đòi hỏi truyền thừa luyện khí bát giai lão đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi. "Cái đó không quan trọng, ngươi chỉ cần nhớ là ta đã cứu ngươi một mạng." Diệp Bất Phàm không thèm nhìn Tiêu Dao Tiên Quân, bình tĩnh đáp lại. "Sau ngày hôm nay, hãy ly hôn với chắt gái ta!" Tiêu Dao Tiên Quân phớt lờ câu nói phía sau, mặt mũi xanh mét, giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Nói xong, lão cùng với ba người Trảm Long, Thanh Tổ đứng

trước mặt Diệp Bất Phàm, Phong chi bản nguyên bộc phát, trực diện Tử Vi Tiên Đế. "Lão già, việc này không phải do ngươi quyết định đâu." Diệp Bất Phàm cười nhạo, không đợi Tiêu Dao Tiên Quân nộ phun, lam quang trong lòng bàn tay hắn lóe lên, một chuôi băng ngọc đại thương bát giai nắm chặt trong tay.

Vật này có được từ gã Cấm Kỵ - Sương Hàn Chi Chủ đã bị Trảm Long Tiên Quân xử lý. "Năm vị, các ngươi đối phó với lão già Tử Vi kia đi." Diệp Bất Phàm mái tóc trắng xõa vai, quanh thân bao phủ hỗn độn quang, khí thế như tiên như ma, mũi thương chỉ thẳng vào Đạo Lão, lạnh lùng nói: "Không biết có ta ở đây, ngươi còn có thể chiêm bặc được không?" "Ta rất tò mò, ngươi làm sao thoát khỏi sự phản phệ của thiên cơ?" Diệp Bất Phàm nhìn xuống Đạo Lão, thân hình thẳng tắp như đại thương trong tay.

Hắn bước ra một bước, khí huyết dồi dào như uông dương màu đỏ dung hợp với Hỗn Độn bản nguyên.

Phía sau thiên địa pháp tắc hình thành vòi rồng, lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra bốn phía.

Pháp huyết hợp nhất! "Phanh!" Hắn lại bước tiếp, hư không dưới chân như mặt gương vỡ vụn, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp thi triển ra, khí thế một lần nữa leo thang, dao động bản nguyên đáng sợ quét sạch thương khung.

Diệp Bất Phàm như một ngọn núi lớn đang di chuyển, khí tức đủ để sánh ngang với Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong. "Làm sao có thể tăng phúc tới trình độ này?" Cho dù là Tử Vi Tiên Đế cũng kinh ngạc khôn nguôi, bất luận là 《 Pháp Huyết Hợp Nhất 》 của Tiêu gia Chân Ma Tiên Tông hay 《 Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp 》 của Đông Hải đều không thể có cường độ tăng phúc loại này.

Thậm chí, theo y được biết, hai loại thần thông này có hiệu quả

cực thấp đối với Đại Thừa Tiên Quân.

Y có quốc vận của cả Trung Vực gia thân, lúc này cũng chỉ vừa vặn tăng phúc được chín thành. "Sau này muốn giết hắn, chỉ có một con đường là đột phá Chân Tiên thôi." Chân Ma Tiên Quân đang huyết chiến với lão ẩu của Tiên Đình trong lòng bỗng trầm xuống.

Tiên Đình là kẻ thù, Diệp Bất Phàm cũng thế. "Sưu!" Diệp Bất Phàm cầm băng ngọc đại thương, xông thẳng về phía Đạo Lão, tốc độ nhanh như chớp, cày ra một rãnh dài trên màn đêm của thiên địa.

Đạo Lão bỗng biến sắc, gào thét: "Ngăn hắn lại!" Bất luận là trận pháp sư hay thiên cơ sư đều có một bệnh chung, chín phần mười không giỏi đấu pháp. "Bá!" Tử Vi Tiên Đế tế ra tinh thần tiên đao, một đao trảm tới hòng ngăn cản sự đột kích của Diệp Bất Phàm. "Tiên Phong!" "Tiên thuật · Trảm Long!" "Trọng Thủy!" Năm người Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân, Thanh Tổ quả đoán ra tay, các tiên thuật như phong thanh, kiếm quang liên tiếp oanh kích vào tinh thần tiên đao, cưỡng ép đánh lui nó.

Trong chớp mắt, ngũ đại Tiên Quân đã quấn chặt lấy Tử Vi Tiên Đế, khiến y không thể chi viện.

Mà thiếu đi sự dự đoán của Đạo Lão, Tử Vi Tiên Đế không còn hùng hổ như trước, miễn cưỡng đánh hòa với năm người.

Thấy Đạo Lão bị tấn công, Tử Vi Tiên Đế nộ quát: "Tiên Linh Vương, Đông Lưu Tiên Vương, ngăn hắn lại!" Đạo Lão quan hệ tới hướng đi tương lai của Tử Vi Tiên Đình, nếu ngã xuống tại đây, tổn thất còn nghiêm trọng hơn cả cái chết của mười vị Đại Thừa.

Tuy nhiên cũng may là đã sớm phòng bị.

Bên cạnh Đạo Lão luôn có Đại Thừa bảo hộ, và người đi theo bảo hộ lần này chính là Đông Lưu Tiên Vương.

Cũng là tu sĩ Tiên Đình sống sót đi ra từ nội cảnh địa của Thiên Sát. "Oanh long!" Hư không trước mặt Đạo Lão vặn vẹo, Đông Lưu Tiên Vương với mái tóc đen nhánh hiện ra.

Y bắt quyết bằng hai tay, một cột tiên trụ từ túi càn khôn bay ra xuyên thấu hư không, cuốn lên cương phong đáng sợ, tiếng "đông" vang lên cứng chọi cứng với băng ngọc đại thương của Diệp Bất Phàm.

Băng ngọc đại thương bộc phát hỗn độn quang dày đặc, Đông Lưu Tiên Vương như bị sét đánh, bị đại thương nặng nề chấn cho hộc máu. "Sao lại mạnh như thế?!" Đông Lưu Tiên Vương kinh ngạc.

Y là Đại Thừa hậu kỳ, có thể một kích chấn thối y, chiến lực của Diệp Bất Phàm ít nhất cũng là Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong.

Ngay lúc này, Tiên Linh Vương đã rút lui từ trước sát tới, há mồm phun ra một cái kéo lớn, mạnh mẽ cắt về phía đầu của Diệp Bất Phàm.

Trên đó hàm chứa dao động lời nguyền cường đại.

Kéo này tất thương hồn. "Một cái Đại Thừa sơ kỳ mà thôi, cút!" Diệp Bất Phàm tóc trắng như thác đổ, mắt lóe điện lạnh, băng ngọc đại thương quét ra như một mũi tên khổng lồ chấn bay cái kéo.

Thế đi không dừng lại, một tiếng "phanh" vang lên đinh chết Tiên Linh Vương trên mặt đất, đất đai nứt nẻ, tiên huyết phun trào, đạo thể tại chỗ phá toái.

Nguyên thần của Tiên Linh Vương kinh hãi từ dưới đất vọt ra, ánh mắt nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn thấy quỷ.

Cùng là Đại Thừa sơ kỳ, nhưng khoảng cách chiến lực lại như trời với đất.

Tuy nhiên đòn đánh của y đã ngăn cản Diệp Bất Phàm được một

thoáng, tranh thủ thời gian chạy trốn cho Đạo Lão.

Diệp Bất Phàm thấy vậy, thân ảnh sát na tiêu thất, Đạo Lão sắc mặt xanh mét điên cuồng lùi lại mười vạn dặm ngoài, không ngừng đốt nhang trong lư hương để chiêm bặc thiên cơ: "Đông Lưu Tiên Vương, bên trái ngươi tám thước!" Đông Lưu Tiên Vương nộ hống gào thét, Thủy đạo bản nguyên phun trào ra hóa tác một tôn bản nguyên pháp tướng xanh biếc, vung tiên trụ nện về phía bên trái tám thước của mình. "Phanh!" Khoảng không gian đó nổ tung, một đạo thân ảnh màu trắng bị nện thành hư vô.

Nhưng đó lại là một đạo phân thân.

Từ khi Diệp Bất Phàm tiến vào chiến trường, thiên cơ của chính hắn đã bị che đậy, đã hóa thành biến số, Đạo Lão rất khó thôi diễn tương lai một cách chính xác không sai lệch. "Không ổn!" Sắc mặt Đông Lưu Tiên Vương cuồng biến, bắt quyết thôi động bản nguyên thần thông, chỉ vào Đạo Lão: "Phi Thân Thác Tích!" Thân ảnh Đạo Lão dần dần trong suốt, chớp mắt biến mất không tăm hơi.

Đây là một loại pháp môn ẩn nặc, ẩn tàng giữa thiên địa, ngao du hoàn vũ, mắt thường khó thấy, thần thức khó tra, ngay cả đồng thuật cũng rất khó nhìn thấu. "Ta đảo mắt xem thử, ngươi làm sao giết được Đạo Lão dưới mí mắt ta!" Đông Lưu Tiên Vương sắc mặt xanh mét nhìn quanh bát hoang.

Đúng là Diệp Bất Phàm cực mạnh, chỉ kém hơn Đại Thừa viên mãn một chút, y cũng không phải đối thủ.

Nhưng đối phương muốn giết y cũng là chuyện không thể.

Y chỉ cần kiềm chế đối phương là được, đợi Đạo Lão giúp Tử Vi Tiên Đế đánh bại đám người Tiêu Dao, lúc đó chính là tử kỳ của Diệp Bất Phàm.

Tuy nhiên nhìn quanh một hồi, trừ mấy chiến đoàn Đại Thừa trên cao, và đám hợp thể, luyện hư của hai bên đang giao phong ở đại địa phía xa ra.

Diệp Bất Phàm phảng phất như không trung biến mất, không để lại nửa điểm tung tích.

Sắc mặt Đông Lưu Tiên Vương ngày càng âm trầm, ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không đúng. "A a a!

Cứu ta!" Phía dưới, Tiên Linh Vương đang định rời khỏi chiến trường thì lồng ngực bị một mũi tên sơn hà xuyên thấu, nguyên thần nổ tung, thần hồn trốn ra, kinh hãi đào vong về hướng Trung Vực. "Ngươi trốn được sao?" Diệp Bất Phàm biểu tình lãnh tuấn, tay cầm Hậu Nghệ Cung sải bước truy kích phía sau, mỗi bước đi hỗn độn quang dưới chân đều sẽ chuyển hóa thành Thời Không bản nguyên, khiến tốc độ của hắn tăng vọt. "Ngươi dám!" Đông Lưu Tiên Vương nộ phát xung thiên, bắt quyết chỉ vào tiên trụ, tiên trụ mạnh mẽ xuyên thấu hư không đánh về phía trước mặt Diệp Bất Phàm hòng ngăn cản sự truy kích.

Y thi pháp không ngừng, hai tay hợp thập, miệng lẩm bẩm: "Hoàng Tuyền Tiên Lao!" "Hoa hoa!" Hư không tứ diện bát phương nứt ra, nước Hoàng Tuyền lạnh lẽo, hôi thối như thác đổ dội xuống, nhấn chìm tất thảy pháp tắc và sinh cơ.

Hình thành một cái lồng giam Hoàng Tuyền khổng lồ, khóa chặt vạn dặm xung quanh Diệp Bất Phàm đang truy kích Tiên Linh Vương.

Mỗi một giọt nước Hoàng Tuyền đều mang theo Thủy đạo bản nguyên đáng sợ, phối hợp với đặc tính ăn mòn, đóng băng, cho dù là Đại Thừa viên mãn cũng có thể bị vây khốn trong vài nhịp thở.

Tuy nhiên—— Dưới làn nước Hoàng Tuyền đổ xuống, thân ảnh của Diệp Bất Phàm vỡ tan như bọt nước, tại chỗ chỉ còn lại cây Hậu

Nghệ Cung lấp lánh rạng rỡ.

Đông Lưu Tiên Vương thấy cảnh này, mặt mày xanh lè.

Lại là phân thân!

Y không tài nào ngờ được kẻ cầm Hậu Nghệ Cung bát giai lại là phân thân!

Bất luận là chiến lực, ngoại hình hay dao động bản nguyên, phân thân và bản tôn hầu như không có gì khác biệt, nhược điểm duy nhất chính là phòng ngự không ổn. "Diệp lão cẩu!" Đông Lưu Tiên Vương gào thét.

Không phân biệt được, y thực sự không phân biệt được cái nào là chân thân, cái nào là phân thân. "Ngu xuẩn!

Mục tiêu bản tôn của hắn từ đầu chí cuối vẫn luôn là ta, hắn vẫn luôn đợi thời cơ!" Đạo Lão đang ẩn nặc trong hư không phẫn nộ gào thét, nỗi sợ hãi từ đáy lòng như triều dâng nhấn chìm lão.

Chương 710

Lão nào còn quản được gì khác, điên cuồng thôi động lư hương, chiêm bặc lấy một tia sinh cơ của bản thân.

Hình ảnh hiện lên trong não hải, Đạo Lão thấy hiệu quả ẩn nặc của "Phi Thân Thác Tích" bị Diệp Bất Phàm lần theo sợi dây nhân quả tìm được, sau đó cái đầu của lão bị Diệp Bất Phàm vặn xuống.

Lại thôi diễn lần nữa.

Đầu bị một đao chém đứt.

Tiếp tục thôi diễn.

Vẫn là cái đầu lìa khỏi cổ.

Diệp Bất Phàm phảng phất như có sở thích gì đó, cực kỳ chung tình với cái đầu của lão.

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, gần ngay gang tấc. "Lão đạo, đừng chiêm bặc nữa, bản Tiên Quân chính là có hứng thú với cái đầu của ngươi!" "Ta rất muốn mổ cái đầu ngươi ra để làm rõ một vấn đề, thiên kiếp đang trước mắt, ngươi làm sao có thể phớt lờ thiên kiếp mà thôi diễn thiên cơ được." "Phốc xuy!" Hỗn Độn bản nguyên trong cơ thể Diệp Bất Phàm chuyển hóa thành Kiếm đạo bản nguyên, cả người như kiếm tiên xuất thế, há miệng phun ra Chân Ma Kiếm, một kiếm tước đi đầu lâu của Đạo Lão.

Đạo Lão cũng là tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ, nhưng chiến lực còn không bằng Cấm Kỵ chi chủ, thuộc hạng gà mờ.

Ở tu tiên giới, không ai có thể như Diệp Bất Phàm, vừa tinh thông thiên cơ thuật lại vừa tinh thông đấu pháp, tinh lực của con người suy cho cùng cũng chỉ có hạn. "Oanh!" Nguyên thần Đạo Lão vặn vẹo, từ

đầu lâu truyền ra dao động bản nguyên hỗn loạn.

Lão tu là Nhân Quả bản nguyên.

Loại bản nguyên này cực mạnh, hiếc nỗi nhân quả thần thông lão tu luyện lại rất ít, chuyên công vào thiên cơ thuật. "Muốn tự bạo?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, Hỗn Độn bản nguyên bóp chặt đầu lâu của lão, trong miệng nộ quát: "Hư Thực!" Dứt lời, Hỗn Độn bản nguyên trong cơ thể chuyển hóa thành Hư Thực bản nguyên, thân ảnh hư hóa, phảng phất như không tồn tại ở thế giới này, ngay cả đầu lâu của Đạo Lão cũng trở nên trong suốt. "Oanh!" Nguyên thần dưới đầu lâu nổ tung, hư không xung quanh bị xé rách, phảng phất như hàng tỷ tấn bom hạt nhân nổ tung, hàng vạn tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư của Tiên Đạo Minh và Trung Vực ở xa bị ảnh hưởng, bị trọng thương và tử vong trên diện rộng, tiếng gào thét thảm thiết chấn động cả trời xanh.

Đồng thời, từng sợi dây từ trên người Diệp Bất Phàm xuất hiện, vươn ra bốn phía.

Vô số sợi dây nhân quả bị hư không xé nát, ngay cả những người và việc trong não hải Diệp Bất Phàm cũng theo đó mà biến mất.

Loại bản nguyên tự bạo này gây tổn thương tới nhân quả của Diệp Bất Phàm.

May mà Diệp Bất Phàm đã sớm chuyển hóa Hỗn Độn bản nguyên thành Hư Thực, cơ thể và nguyên thần bị chấn vỡ hai lần, lúc này mới khôi phục lại được.

Đầu lâu của Đạo Lão trong tay cũng bị ảnh hưởng chỉ còn lại một tia nguyên thần. "Bá ——!" Một đạo hồn quang ảm đạm từ điểm nổ bắn ra, nhanh như chớp rơi vào chiến trường của Tử Vi Tiên Đế và đám người Tiêu Dao.

Tử Vi Tiên Đế mặt mày xanh mét, cứng rắn chịu một nhát Kiếm

đạo bản nguyên của Trảm Long Tiên Quân, chộp lấy hồn quang thu vào trong cơ thể. "Còn thực sự để lão tính ra được một tia sinh cơ." Sắc mặt Diệp Bất Phàm xanh mét, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, hắn nhìn chằm chằm vào tia nguyên thần trong tay, nhanh chóng phong ấn nó vào bình ngọc rồi thu vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Trong tất cả các Đại Thừa ở Trung Vực, người hắn có hứng thú nhất chính là Đạo Lão.

Hắn có thể không sợ thiên cơ phản phệ hoàn toàn là nhờ hệ thống, mà Đạo Lão cũng có thể làm được điểm này.

Bí mật trong đó còn lớn hơn cả bí mật của Tử Vi Tiên Đế. "Ngươi thật đáng chết!" Tử Vi Tiên Đế mặt mày dữ tợn, hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Bất Phàm.

Đạo Lão miễn cưỡng thoát chết, nhưng cảnh giới cũng theo đó mà tụt dốc, trong thời gian ngắn không thể thôi diễn thiên cơ được nữa.

Y muốn trấn sát Diệp Bất Phàm, hiềm nỗi bị năm vị Tiên Quân của Tiêu Dao quấn chặt lấy, căn bản không thể thoát thân. "Ta có đáng chết hay không thì không rõ, nhưng một vị Đại Thừa của quý Tiên Đình e là phải chết." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, mỉm cười nói: "Tiên Đế đại nhân cái miệng không sạch sẽ, cho nên phải chết một đứa." Lời còn chưa dứt, một tiếng thảm thiết kinh thiên động địa vang lên.

Phía cuối thiên địa, Tiên Linh Vương vừa đặt nửa chân vào Trung Vực đã bị một nắm đấm khổng lồ trấn áp, sau đó hóa quyền thành chưởng, như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ, Hỗn Độn bản nguyên đáng sợ tàn phá bừa bãi, tiếng "oanh long long" vang lên, đại địa bị ấn ra một dấu ngũ chỉ ấn khổng lồ.

Tiên Linh Vương trước đó đã bị đạo phân thân thứ hai của Diệp Bất Phàm bắn xuyên một mũi tên, vốn đã là thân xác trọng thương,

căn bản không chịu nổi một chưởng này.

Hỗn độn quang như đao, nghiền nát từng tấc thần hồn của y. "Ta sao có thể chết, sao có thể chết được!" Tiên Linh Vương không cam lòng gào thét, cuối cùng âm thanh im bặt.

Một đại Đại Thừa đã tử vong!

Vị Đại Thừa Tiên Quân đầu tiên bị Diệp Bất Phàm trấn sát. "Ngay cả năng lực đánh trả cũng không có, thực lực Diệp Tiên Quân rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào?" Tu sĩ Tiên Đạo Minh đang giao phong phía xa chấn động.

Đại Thừa trong mắt bọn họ phảng phất như tiên phật trên trời, khó mà chạm tới, vậy mà hôm nay trước mặt bọn họ, một vị Đại Thừa Tiên Quân đã bị giết! "Sát!" Sau đó sĩ khí của Tiên Đạo Minh tăng mạnh, bảy vạn tu sĩ ngay lập tức áp chế bộ chúng của Tiên Đình.

Ngược lại, tu sĩ Tiên Đình ai nấy mặt mày trắng bệch, trong mắt chỉ còn sự sợ hãi, nào còn tâm trí tái chiến. "Dưới Đại Thừa viên mãn, hắn đã vô địch rồi." Đông Lưu Tiên Vương cũng bị chấn động không nhẹ, y muốn giết một vị Đại Thừa sơ kỳ cũng phải tốn rất nhiều công sức, khả năng cao là sẽ để đối phương chạy thoát.

Y tu luyện Thủy chi bản nguyên, năng lực truy kích không mạnh.

Diệp Bất Phàm thì khác, Hỗn Độn bản nguyên có thể biến hóa vạn đạo, sau khi chuyển hóa thành Thời Không bản nguyên tốc độ quá nhanh, lại còn có phân thân. …… "Quá yếu." Tại biên cảnh Trung Vực, một thân hình khổng lồ cao tới vạn trượng đứng trên đại địa, tóc trắng xõa vai, mắt như tinh tú, tỏa ra uy áp đáng sợ.

Chính là đạo phân thân thứ ba của Diệp Bất Phàm!

Khi Diệp Bất Phàm đạt song trọng Đại Thừa, uy lực của 《 Tự Nhiên Phân Thân 》 và 《 Pháp Tướng Thiên Địa 》 cũng được nâng

cấp theo, Đại Thừa sơ kỳ hoàn toàn không thể sánh bằng. "Phanh!" Đạo phân thân thứ ba tay cầm túi càn khôn, bàn chân to như ngọn núi sải bước tới, mỗi bước đi mặt đất đều rung chuyển dữ dội.

Giết người mà không làm hỏng túi càn khôn, loại thủ đoạn này đã ngấm vào máu của Diệp Bất Phàm. "Đông Lưu đạo hữu, tới lượt ngươi rồi." Bản tôn Diệp Bất Phàm quay người nhìn về phía Đông Lưu Tiên Vương.

Hắn một tay bắt quyết chỉ vào mi tâm, cơ thể xuất hiện bóng chồng, hai đạo tự nhiên phân thân bước ra, lần lượt thi triển 《 Pháp Tướng Thiên Địa 》.

Thân thể phân thân bắt đầu phình to, trong chớp mắt đã cao bằng đạo phân thân thứ ba, tạo thành thế gọng kìm vây quanh Đông Lưu Tiên Vương.

Mỗi một đạo chiến lực đều tương đương với Đại Thừa hậu kỳ.

Ba đạo, cộng thêm bản tôn Diệp Bất Phàm là bốn đánh một, cho dù là Đại Thừa viên mãn cũng phải đau đầu. "Không biết hiện tại, ngươi có thể cầm cự được mấy nhịp thở dưới tay ta?" Diệp Bất Phàm cười rạng rỡ. "Loại bí thuật này không phải bản nguyên pháp, sao có thể mạnh như vậy?!

Ba cái phân thân cùng lúc xuất hiện?" Sắc mặt Đông Lưu Tiên Vương biến ảo liên tục, da đầu tê dại.

Thuật phân thân bình thường có được ba phần chiến lực của bản tôn đã là kỳ tích rồi.

Toàn bộ chiến lực là chuyện căn bản không thể, huống chi là ba tôn! "A a, tu vi của ta tăng trưởng thì dĩ nhiên phải nâng cấp cường độ cho thần thông của ta rồi, sớm đã nâng cấp lên tới cấp độ bản nguyên pháp rồi." Diệp Bất Phàm cười nhẹ.

Từ khi đột phá Đại Thừa, hắn đã điên cuồng thu thập công pháp, điển tịch thần thông.

Để làm gì?

Chẳng phải là để tăng cường uy lực thần thông của bản thân sao?

Mỗi một loại thần thông, trong khi đảm bảo hiệu quả chính diện, hắn còn không quên tăng cường tác dụng phụ, đó mới là lý do chính khiến hiệu quả tăng phúc không hề giảm sút.

Nếu không, các thần thông như Pháp Huyết Hợp Nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp sẽ không có hiệu quả mạnh tới mức này. "Tiên Đế bệ hạ, trận chiến này đã bại, còn không lui sao?" Trong lòng Đông Lưu Tiên Vương dâng lên cảm giác nguy cơ chưa từng có, trầm giọng quát lớn.

Y tự vấn mình có thể đấu tay đôi với một Diệp Bất Phàm, nhưng bốn cái thì y cơ bản là con đường chết, thời gian càng dài chết càng thảm.

Tử Vi Tiên Đế đang huyết chiến với ngũ đại Tiên Quân cũng đã bị thương, nghe vậy mặt mày dữ tợn, tâm không cam lòng.

Nguyên bản y đã có cơ hội trấn sát một hai vị Đại Thừa đỉnh tiêm của Tiên Đạo Minh, nhưng giờ đây, vì Diệp Bất Phàm mà cơ hội đã mất sạch. "Đừng quên, hắn còn là thiên cơ sư bát giai, là tồn tại giống như Đạo Lão, không sợ thiên cơ phản phệ." Đông Lưu Tiên Vương thấy bốn Diệp Bất Phàm cực tốc tiếp cận, quát lớn. "Hơn nữa thuật trị liệu của hắn cực kỳ kinh người, hắn ở bên cạnh năm người Tiêu Dao, Thủy Trạch, cho dù có trọng thương một hai người thì chớp mắt là hắn có thể chữa khỏi!" Đông Lưu Tiên Vương đã tận mắt chứng kiến thuật trị liệu của Diệp Bất Phàm tại nội cảnh địa Thiên Sát, Thanh Loan Tiên Quân bị trọng thương mà chỉ mười mấy nhịp thở đã khỏi hẳn.

Đó mới là điều trí mạng.

Một khi Diệp Bất Phàm rảnh tay, Tử Vi Tiên Đế dù có quốc vận gia trì cũng phải bỏ lại nửa cái mạng ở đây. "Bệ hạ!

Lui thôi!" Vị hóa thạch sống đang giao thủ với Chân Ma Tiên Quân cũng khuyên nhủ, thiếu đi Đạo Lão, bà ta thực sự sợ Diệp Bất Phàm dự phán thiên cơ làm thịt mình.

Mà Chân Ma Tiên Quân nào dễ dàng bỏ qua cơ hội này, hướng Diệp Bất Phàm quát: "Giữ chân y!" "Hôm nay nhất định phải khiến Tiên Đình trả giá đắt!

Một vị Đại Thừa tử vong vẫn chưa đủ!" Trảm Long Tiên Quân cũng biết cơ hội ngàn năm có một, vừa tử chiến với Tử Vi Tiên Đế vừa trầm giọng thúc giục: "Diệp Bất Phàm!

Bản tọa biết ngươi có năng lực giết Đông Lưu Tiên Vương, mau chóng giết y đi!" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, đạm nhiên nói: "Có thể giết y, nhưng đây là mức giá khác." "Phải thêm tiền!" Giết một Tiên Linh Vương, đánh phế Đạo Lão, đối với Diệp Bất Phàm mà nói đã là cực hạn.

Chương 711

Nếu giết tiếp thì sẽ bị lỗ vốn.

Đại ca giết chóc một trận, chiến tranh có thể đánh được mấy năm?

Diệp lão ma với tư cách là một thương nhân có tiếng trong tu tiên giới, hiểu rất rõ đạo lý nước chảy dài lâu. "Ta đ* mẹ tổ tông nhà ngươi!" Chân Ma Tiên Quân ngẩn ngơ, lập tức văng tục chửi rủa.

Bên này đánh tới mức đầu óc sắp thành đầu chó rồi, ngươi ở đây đòi thêm tiền?

Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long Tiên Quân mấy người càng là tức tới mức nhảy dựng lên, suýt chút nữa lộ ra sơ hở để Tử Vi Tiên Đế dùng một nhát Tinh Thần Tiên Đao trọng thương.

Đây là tống tiền!

Đây là trấn lột! "Đã tấn thăng Đại Thừa kỳ rồi mà không có lấy một chút phong thái cường giả nào!

Không phải là người mà!" Thủy Trạch Tiên Quân, vị lão hảo nhân này cũng không đành lòng nhìn thẳng vào bộ mặt gian thương của Diệp Bất Phàm.

Loại người này có thể sống đến bây giờ, đúng là một kỳ tích. "Không thêm tiền?

Vậy Diệp mỗ cáo từ!" Diệp Bất Phàm áo trắng phất phơ như chân tiên, thu lại Hậu Nghệ Cung và đại thương, quay đầu muốn đi.

Đông Lưu Tiên Vương vốn định liều mạng với hắn cũng ngẩn ra, không ngờ phong hồi lộ chuyển, gã không nhịn được đại tán: "Diệp đạo hữu quả nhiên là nhân kiệt đương thế, đã như vậy bản vương liền không ngăn cản nữa." Diệp lão ma mang song trọng Đại Thừa

thật sự quá mạnh, là tồn tại duy nhất dưới cấp bậc Đại Thừa viên mãn.

Thân là Đại Thừa Tiên Quân, gã vẫn còn hy vọng thành tiên, gã không muốn liều chết với Diệp lão ma.

Hơn nữa đối phương còn nắm giữ bí thuật phục sinh, còn gã thì không.

Tử Vi Tiên Đế thấy vậy, trong lòng cũng không hiểu thấu mà thở phào một hơi.

Thấy Diệp Bất Phàm thật sự muốn đi, rời xa chiến trường, Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân cùng những người khác tức tới mức đôi mắt đỏ ngầu.

Còn những tu sĩ Tiên Đạo Minh đang liều chết với tu sĩ Tiên Đình ở dưới mặt đất cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi. "Lúc nào thêm tiền không được?

Cứ phải bây giờ mới thêm?" "Diệp lão ma vẫn là Diệp lão ma kia, vô sỉ tới cực điểm!" Không ít Hợp Thể Tiên Tôn thầm mắng, ngay cả hai chữ Tiên Quân cũng không thèm gọi nữa.

Điều kiêng kỵ nhất trong chiến tranh là sự thay đổi thất thường, tu sĩ Đại Thừa bình thường dù không cam lòng cũng phải lão lão thực thực nghênh địch, ví dụ như Ngũ Tiên giáo chủ. "Được!

Thêm tiền!

Ba trăm gốc tiên dược, cộng thêm truyền thừa Yêu Huyết Đại Đan!" Tiêu Dao Tiên Quân cưỡng ép nén cơn giận, giọng nói lạnh lùng.

Ở cảnh giới Đại Thừa, muốn tấn thăng nhanh chóng thì không thể thiếu tiên dược.

Còn truyền thừa Yêu Huyết Đại Đan, nói trắng ra là phương pháp luyện chế yêu huyết để sử dụng cho bản thân, một loại pháp môn luyện thể đỉnh cao của Chân Võ Tiên Tông, chính là lợi dụng yêu huyết.

Việc Diệp Bất Phàm rút máu phản tổ không phải bí mật ở Yêu tộc, đám Đại Thừa như Tiêu Dao Tiên Quân tự nhiên cũng biết được, hiểu rõ tên này cần nhất cái gì.

Quả nhiên, lời vừa dứt, bước chân rời đi của Diệp Bất Phàm khựng lại. "Ha ha ha!

Vẫn là Tiêu Dao đạo hữu thông tình đạt lý." Diệp Bất Phàm cười lớn.

Sắc mặt hắn đột nhiên lạnh lẽo, bỗng nhiên xoay người lao về phía Đông Lưu Tiên Vương.

Vẻ mặt người sau đột biến, lớn tiếng quát: "Diệp lão quỷ!

Đừng quá đáng!" "Không cách nào khác, hắn cho quá nhiều." "Ta thêm tiền!" Đông Lưu Tiên Vương tức tới mức hộc máu, lập tức mở miệng. "Giết ngươi rồi, tiền của ngươi cũng là của ta, chỉ trách ngươi đầu thai nhầm chỗ, đi theo Tử Vi Tiên Đế, sớm muộn gì cũng chết thôi." Diệp Bất Phàm cười lạnh, cùng ba đại phân thân diễn hóa Tiên Võ Thần Ma Quyền, giống như bốn vị thần ma, ma khí như khói báo động, trấn áp về phía Đông Lưu Tiên Vương. "Khinh người quá đáng!" "Nếu ngươi đã muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" Đông Lưu Tiên Vương mặt mày dữ tợn, miệng lẩm bẩm, tế ra một lá cờ lớn màu xám, lá cờ rách nát, chỉ có thể mơ hồ thấy trên đó một chữ "Sơn".

Một cỗ khí tức tiên đạo khủng bố bùng phát, trong nháy mắt ép nổ hư không vô tận, đại đạo ai minh, vạn vật run rẩy.

Thân thể Diệp Bất Phàm khựng lại, cảm giác nguy cơ tăng vọt. "Tiên khí?

Không đúng, là mảnh vỡ tiên khí." Đồng tử Diệp Bất Phàm co rụt, cùng ba đại phân thân đồng thời kết ấn chỉ vào: "Định Tự Quyết!" Khoảnh khắc này, thiên địa dường như tĩnh chỉ.

Thần thông đủ để trói buộc Đại Thừa hậu kỳ nhưng lại không có tác dụng với lá cờ xám kia, lá cờ bay phấp phới, tiên đạo mênh mang, như là tồn tại vượt qua bản nguyên.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Diệp Bất Phàm càng ngày càng thịnh. "Cờ này tên 'Thần Châu Kỳ', tương truyền là do tiên sơn chân chính hóa thành, chứa đựng sức mạnh tiên đạo, truyền thừa từ Thần Châu Tiên Thổ, chỉ cần kháng trụ được một kích áp lực tiên đạo, sức mạnh tiên đạo của lá cờ này sẽ rơi vào trạng thái suy yếu." "Nói cách khác, cờ này tối đa chỉ có sức mạnh của một hai kích." Thủy Trạch Tiên Quân quát lớn, miệng nhả ra một giọt nước, nhanh chóng bành trướng, chặn lại một nhát Tinh Thần Tiên Đao của Tử Vi Tiên Đế.

Thần Châu Tiên Thổ đã bị hủy diệt từ thời thượng cổ, mảnh vỡ tiên khí cuối cùng không biết lưu lạc nơi nào.

Các Tiên Quân của Tiên Đạo Minh thực sự không ngờ nó lại nằm trong tay Đông Lưu Tiên Vương.

Tiêu Dao Tiên Quân cũng truyền âm: "Đừng đối đầu trực diện, rời xa Thần Châu Kỳ là được." "Rời xa?

Có thể rời xa được sao?!" Đông Lưu Tiên Vương giận quá hóa cười, miệng phun ra máu thần hồn, máu nhuộm đại kỳ, tiên quang tức thì đại thịnh.

Mà trạng thái tinh thần của chính gã cũng nhanh chóng suy sụp.

Ngoại trừ Đại Thừa viên mãn, rất khó có người có thể thôi động

tiên khí một cách hoàn mỹ, dù chỉ là mảnh vỡ tiên khí thì cuối cùng cũng phải trả giá đắt. "Oanh long!" Lá Thần Châu Kỳ kia mạnh mẽ đập xuống Diệp Bất Phàm, lá cờ như thiên mạc, bao phủ triệu dặm, vô số huyễn ảnh sơn loan hiện lên trên lá cờ, huyễn ảnh sơn nhạc nhiều vô số kể, dày đặc, trong chớp mắt lấp đầy cả bầu trời.

Khoảnh khắc này, giống như có vô số tiên sơn rơi xuống, ép sụp các pháp tắc đại đạo.

Ba đạo phân thân của Diệp Bất Phàm lao thẳng lên, tuy nhiên lại bị Thần Châu Kỳ ép cho nổ tung, dù có thi triển thần thông gì cũng không thể lay chuyển được một mảy may. "Chỉ là mảnh vỡ tiên khí, uy lực của tiên khí thực sự còn lớn đến mức nào?" Diệp Bất Phàm sắc mặt ngưng trọng.

Bản thân Đông Lưu Tiên Vương không mạnh, hắn đủ để trấn sát gã.

Nhưng Đông Lưu Tiên Vương sở hữu mảnh vỡ tiên khí, uy của tiên khí bộc phát đã không thua gì Đại Thừa viên mãn.

Nếu là tiên khí hoàn chỉnh, tên này tuyệt đối có thể so tài cao thấp với những kẻ đứng đầu Đại Thừa như Tiêu Dao, Chân Ma. "Chết!" Thủy đạo bản nguyên trong cơ thể Đông Lưu Tiên Vương cuồn cuộn, toàn bộ rót vào Thần Châu Kỳ, lá cờ trướng vọt, ầm ầm đập thẳng vào mặt Diệp Bất Phàm. "Hủy Diệt Long Tức, Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, sau khi kết ấn, yêu khí quanh thân dao động, mạnh mẽ phun ra.

Một luồng gió thổi lên, thổi tan pháp tắc, mục nát vạn vật, thiên địa như lá rụng úa tàn, trở nên xám xịt.

Thiên phú thần thông của Long Chủ. "Bành!" Trên Thần Châu Kỳ, hàng trăm tòa tiên sơn bị phá diệt, đà ép xuống bị khựng lại.

Cũng chỉ là khựng lại một chút.

Rất nhanh nó lại ép xuống lần nữa, giống như đã khóa chặt Diệp Bất Phàm, dù hắn có di chuyển đi đâu, Thần Châu Kỳ cũng như giòi trong xương, không thể thoát khỏi. "Hôm nay ngươi không chết cũng phải lột một tầng da!" Đông Lưu Tiên Vương cười lạnh, lộ ra vẻ điên cuồng.

Gã bước ra một bước, đứng trên không trung của lá cờ, thôi động bất chấp giá cả. "Tiên khí này cũng quá khủng bố rồi, Diệp lão ma cũng không đỡ nổi sao?" Tu sĩ Tiên Đạo Minh ở phương xa đã đánh lui tu sĩ Tiên Đình tới biên cảnh Trung Vực, thấy cảnh này đều run sợ.

Đông Lưu Tiên Vương nắm giữ mảnh vỡ tiên khí giống như thoát thai hoán cốt, chiến lực tăng phúc quá nhiều. "Phân!" Diệp Bất Phàm chỉ vào giữa lông mày, đạo phân thân thứ nhất bước ra, tay cầm Băng Ngọc đại thương, bùng phát thương quang tuyệt thế, ầm ầm va chạm với đại kỳ.

Một tiếng "rắc" vang lên, Huyền Thiên Linh Bảo bát giai kêu rên, vỡ vụn tại chỗ.

Đạo phân thân thứ hai bước ra, tay cầm Hậu Nghệ Cung, Sơn Hà tiễn xuyên qua cửu thiên, tiếng "bành" vang lên kích vào vị trí cán cờ, sau đó nổ tung, cứng rắn ngăn cản đại kỳ được một hơi thở.

Cũng chỉ là một hơi thở. "Vô dụng thôi." Đông Lưu Tiên Vương cười đắc ý: "Chưa từng nắm giữ tiên khí, sao biết được sự cường đại của tiên khí?!" Lúc này, đạo phân thân thứ ba thôi động thần thông. "Bành!" Thần thông vừa thi triển ra, Diệp Bất Phàm và đạo phân thân thứ ba liền bị đại kỳ và vô số huyễn sơn trên đó nhấn chìm, pháp tắc dao động băng diệt, mặt đất dày nặng bị đập ra một khe rãnh vạn trượng, khói bụi cuồn cuộn bốc lên.

Hàng vạn tu sĩ Tiên Đạo Minh nhìn chằm chằm vào bên này, cố

gắng tìm kiếm tung tích của Diệp Bất Phàm.

Chưa bao giờ họ hy vọng Diệp lão ma có thể sống sót bình an vô sự như lúc này.

Tuy nhiên khi bụi trần tan đi, ngoại trừ Đông Lưu Tiên Vương đứng sừng sững trên lá cờ, xung quanh không có một bóng ma nào. "Chết rồi sao?

Đến xương vụn cũng không còn?" Có Hợp Thể Tiên Tôn không dám tin.

Chương 712

Ngay cả đám Tiên Quân như Tiêu Dao, Chân Ma cũng không khỏi phân tâm, chú ý động tĩnh bên này.

Diệp Bất Phàm có thể phục sinh, nhưng tiên khí rất đặc biệt, chứa đựng sức mạnh tiên đạo, vượt qua pháp tắc bản nguyên, dưới loại sức mạnh này bất kỳ sự phục sinh nào cũng rất khó có tác dụng.

Quan trọng là Diệp Bất Phàm khi phục sinh sẽ có dị động nhỏ, nhưng lúc này chẳng có ý định phục sinh nào cả. "Xoẹt!" Ngay lúc này, một tiếng xé rách chói tai vang lên, thiên mạc bị xé ra, một bóng người tóc trắng không tiếng động đứng sau lưng Đông Lưu Tiên Vương, trong lòng bàn tay có Hỗn Độn Tiên Diễm nhảy múa. "Ngươi!

Sao có thể hào phát vô thương!" Đông Lưu Tiên Vương da đầu tê dại, gần như bản năng thôi động linh bảo, một đạo đao nhận màu mực như tia chớp chém về phía Diệp Bất Phàm.

Đây cũng là linh bảo bát giai.

Thân là Đại Thừa Tiên Quân, gã không chỉ có mỗi mảnh vỡ tiên khí làm át chủ bài.

Tiên diễm trong tay Diệp Bất Phàm như tàn phong quét lá rụng đánh lui đao nhận màu mực, năm ngón tay vượt qua thời không, hung hăng chộp lấy đầu Đông Lưu Tiên Vương. "Phanh!" Đầu của Đông Lưu Tiên Vương bị bóp nát.

Đông Lưu Tiên Vương toàn lực thôi động mảnh vỡ tiên khí, tiêu hao vốn đã rất lớn, căn bản không đỡ nổi đòn công sát của Diệp Bất Phàm.

Theo cái đầu nổ tung, Hỗn Độn Tiên Diễm tưới khắp toàn thân

Đông Lưu Tiên Vương, nỗi đau thiêu đốt thấu tận linh hồn.

Gã cố gắng thôi động Thủy chi bản nguyên để trục xuất ngọn tiên diễm này, kỳ quái là Thủy chi bản nguyên cũng bị thiêu cháy theo.

Ngọn lửa này có thể thiêu cháy cả pháp tắc bản nguyên! "Diệp Bất Phàm!

Ngươi chết không yên đâu!

Ta ở trong luân hồi chờ ngươi!" Đông Lưu Tiên Vương phát ra tiếng gào thét oán độc, đạo thể, nguyên thần, cho đến thần hồn đều bị Hỗn Độn Tiên Diễm thiêu rụi, chỉ còn lại túi càn khôn rơi vào tay Diệp Bất Phàm.

Một vị Đại Thừa hậu kỳ đã chết. "Luân hồi?

Ta vừa từ luân hồi trở về đấy thôi." Diệp Bất Phàm cười nhạo.

Thần thông mà phân thân thứ ba thi triển lúc trước căn bản không phải nhắm vào Đông Lưu Tiên Vương, mà là bản tôn của hắn.

Đại Đạo Luân Hồi Kinh có thể trục xuất Đại Thừa vào luân hồi.

Nơi quỷ quái đó đối với người khác là địa ngục, năm đó Lâu Lan quốc chủ bị Diệp Bất Phàm trục xuất vào trong đó, phải mất rất nhiều ngày mới bò ra được.

Nhưng đối với Diệp Bất Phàm, đó là nơi lánh nạn tự nhiên.

Không đỡ nổi tiên khí thì để phân thân trục xuất chính mình, trốn vào luân hồi một cái thì đừng nói là Đông Lưu Tiên Vương, dù là Tử Vi Tiên Đế đích thân ra tay cũng vô phương.

Chẳng lẽ còn có thể đánh vào trong luân hồi sao?

Hỗn Độn bản nguyên của Diệp Bất Phàm có thể chuyển hóa thành Luân Hồi bản nguyên, đi ra từ bên trong quá đơn giản.

Sau khi giết Đông Lưu Tiên Vương, Diệp Bất Phàm cầm lấy lá Thần Châu Kỳ đang lơ lửng không trung, ảm đạm vô quang, ánh mắt phấn chấn.

Tuy nói chỉ là mảnh vỡ, nhưng dù sao cũng là tiên khí.

Có vật này, hắn có thể tự tin so tài với đám Chân Ma Tiên Quân đang đứng trên đỉnh phong kia.

Tất nhiên là với điều kiện tên đó không dùng tiên khí, nếu không hắn vẫn phải bỏ chạy. [Thần Châu Kỳ · Tiên khí: Vì không hoàn chỉnh, trong thời gian dài chỉ có thể bùng phát uy năng số lần ít ỏi, hơn nữa gây thương hại cực lớn cho thần hồn và bản nguyên của bản thân, khó có thể điều dưỡng, cẩn thận sử dụng.] [Nghịch chuyển phụ diện: Trong thời gian ngắn có thể bùng phát uy năng nhiều lần, hơn nữa đối với thần hồn, bản nguyên của bản thân có hiệu quả chữa lành và tăng cường.] "Ngầu vãi!" Diệp Bất Phàm lập tức nắm bắt được điểm mấu chốt, mắt sáng rực.

Chữa lành đối với hắn không có tác dụng gì lớn, nhưng hiệu quả tăng cường...

điều này có nghĩa là hắn có thể dựa vào Thần Châu Kỳ để tăng cường bản nguyên, nâng cao tu vi. "Tiên khí phối hợp với đan dược, song tu, ta không tin tu vi còn không thể tiến bộ vượt bậc." Trong lòng Diệp Bất Phàm nóng hực, nhanh chóng thu Thần Châu Kỳ vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Thuận tiện cũng nhét túi càn khôn của Đông Lưu Tiên Vương vào ngực. "Chuyến này không đi uổng công, một tia nguyên thần của Đạo Lão, hai túi càn khôn, một món tiên khí." Diệp mỗ nhân đã lâu không đánh trận nào giàu có như vậy.

Hơn nữa, phía Tiên Đạo Minh còn nợ hắn ba trăm gốc tiên dược và một phần truyền thừa Yêu Huyết Đại Đan. "Diệp Bất Phàm, trẫm

thật sự hối hận năm đó không giết ngươi!" Tử Vi Tiên Đế cuồng nộ, đôi mắt đỏ rực như sắp rỉ máu.

Một Tiên Linh Vương tử vong, lão miễn cưỡng có thể chấp nhận, dù sao cũng có pháp môn cưỡng hành nâng Hợp Thể viên mãn lên Đại Thừa.

Nhưng Đông Lưu Tiên Vương là tâm phúc của lão, hơn nữa Đại Thừa hậu kỳ thực sự quá khó bồi dưỡng, tổn thất này không thể chấp nhận được. "Phanh!" Tử Vi Tiên Đế nộ hỏa công tâm, trong lúc sơ ý bị Tiêu Dao Tiên Quân dùng một nhát Tiên Phong chi kiếm xuyên qua cơ thể, máu nhuộm trường không. "Khụ khụ!" Tử Vi Tiên Đế toàn thân đẫm máu, thở dốc.

Cuối cùng nhìn quanh một vòng, không cam lòng tế ra một chuôi linh bảo bát giai: "Bạo!" Linh bảo tự bạo, khí linh rên rỉ, dao động hủy diệt mạnh mẽ xé rách hư không, cứng rắn ngăn cản ngũ đại Tiên Quân của Tiên Đạo Minh trong một khoảnh khắc.

Tử Vi Tiên Đế thừa cơ rời khỏi chiến trường, chạy xa vạn dặm, đồng thời chộp lấy Tiên Phương Đỉnh đầy rẫy quốc vận.

Tiên Phương Đỉnh bị mang đi, Lục Tiên Kiếm, Bạch Tiên Quan, Bích Ngọc Tiên Tháp, Trường Sinh Tỏa thoát khốn, lần lượt truy kích theo nhưng rõ ràng không đuổi kịp.

Tiên Phương Đỉnh tràn ngập quốc vận có tốc độ đã vượt qua tiên khí thông thường. "Diệp Bất Phàm, sau này ngủ tốt nhất nên mở một mắt!" Tử Vi Tiên Đế ánh mắt âm lãnh, phất ống tay áo một cái, bay về hướng Tiên Đình ở Trung Vực, càng lại gần, quốc vận càng mạnh mẽ, nhanh chóng chữa trị thương thế cho lão.

Ba vị hóa thạch sống đang giao chiến với Chân Ma Tiên Quân cũng không dám chậm trễ, lập tức rời khỏi vòng chiến, bám sát sau lưng Tử Vi Tiên Đế. "Trận này, đại thắng!" "Ha ha ha!

Đánh lâu như vậy, cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn!" Hàng vạn tu sĩ Tiên Đạo Minh ở phương xa thấy thế, trong lòng sảng khoái, phấn chấn khôn cùng.

Hai Đại Thừa tử vong, Đạo Lão trọng thương, thoi thóp, đã có thể coi là thắng lợi.

Thực tế, tất cả các thế lực của ba đại vực cộng lại hoàn toàn có thể trấn áp Tiên Đình Trung Vực.

Nhưng vì sự tồn tại của Đạo Lão, họ luôn bị Tiên Đình áp chế. "Truyền lệnh Tiên Đạo Thành, đi xuyên qua Li Giang Lĩnh, công chiếm biên thành Đại Lương Thành của Trung Vực!" Chân Ma Tiên Quân không đi đuổi theo, quay sang nhìn Tiêu Dao Tiên Quân.

Tuy trận này thắng lợi, nhưng muốn một lần tiêu diệt Tử Vi Tiên Đế là chuyện không thực tế.

Nắm giữ quốc vận, càng gần Tiên Đình chiến lực càng mạnh.

Cách giải quyết duy nhất là không ngừng chiếm lĩnh lãnh thổ Tiên Đình, dùng việc đó để suy yếu quốc vận, gián tiếp suy yếu thực lực Tử Vi Tiên Đế.

Lãnh thổ là mấu chốt!

Tiêu Dao Tiên Quân không nói nhảm, lập tức lấy ra truyền âm lệnh.

Một lát sau, nơi cuối đường chân trời, tu sĩ như châu chấu từ các yếu tắc biên cảnh Bắc Vực kéo ra, lao thẳng tới Li Giang Lĩnh, và người dẫn đầu đại quân tu sĩ chính là đại pháp sư Tây Vực.

Trong Tiên Đạo Minh, ngoại trừ Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long, Ngũ Tiên giáo chủ ra, đại pháp sư Tây Vực là mạnh nhất.

Tất nhiên Tây Vực không chỉ có vị đỉnh tiêm Đại Thừa này, còn có

Đại Vu Nữ Tây Vực từng tham gia tế thiên, nữ tu đệ nhất của tu tiên giới hiện nay. "Chuyện công chiếm giao cho những người khác đi, chúng ta về trước trị thương." Vĩnh Hằng Tiên Quân triệu hồi Trường Sinh Tỏa, khí sắc suy sụp.

Vị hóa thạch sống kia của Tiên Đình cũng cực mạnh, kẻ có thể tu luyện đến Đại Thừa viên mãn không ai là hạng tầm thường. "Diệp đạo hữu hiện giờ cũng là Thái thượng trưởng lão của Tiên Đạo Minh, giúp đỡ trị liệu một chút chắc không quá đáng chứ?" Thần Tàng Tiên Quân ướm hỏi, ngữ khí khá khách khí.

Diệp Bất Phàm liên tiếp giết hai vị Đại Thừa, thực lực kinh thế, khiến lão không thể không coi trọng.

Tông môn của lão có hai đại điển tịch tối cao là Đại Mộng Tiên Kinh và Vô Ưu Tiên Kinh, cái trước dễ bị mộng du, cái sau thuần túy là trí nhớ cá vàng.

Mà Thần Tàng Tiên Quân đã tu luyện Vô Ưu Tiên Kinh đến viên mãn, trí nhớ còn khá tốt, duy chỉ có việc không thể chịu vết thương quá nặng, nếu không trí nhớ sẽ dễ xảy ra vấn đề. "Ta trị bệnh cứu người, bắt buộc phải thêm tiền!" Diệp Bất Phàm mở mồm ngậm mồm đều là tiền. "Ngươi sớm muộn gì cũng chết trong hố tiền." Chân Ma Tiên Quân hằn học mắng. "Chân Ma đạo hữu, bản tiên quân lăn lộn trong tu tiên giới nhiều năm, hiểu được một đạo lý, thế giới này chỉ có một loại bệnh, đó là bệnh nghèo." "Tên chết nghèo kia, không có tiền thì trị thương cái gì?

Về nhà chuẩn bị quan tài đi." Diệp Bất Phàm đầy mặt khinh thường, phủi áo bào trắng, phất tay áo rời đi.

Hắn định về nghiên cứu tia nguyên thần của Đạo Lão, thử xem có thể đánh cắp ký ức từ đó không, tìm ra ngọn nguồn việc đối phương không sợ thiên cơ phản phệ. "Đừng quên, về nhớ hòa ly với tằng tôn

nữ của ta!" Tiêu Dao Tiên Quân vô biểu tình.

Lão thực sự không muốn thấy Diệp Bất Phàm ở bên tằng tôn nữ của mình nữa.

Diệp Bất Phàm lười đáp lại lão, đi thẳng về phía Tiên Đạo Thành, mấy cái chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Đạo Lão đã trọng thương, phải nhanh chóng kết thúc chiến tranh." Chân Ma Tiên Quân nhìn về hướng Diệp Bất Phàm biến mất, trầm giọng nói: "Người này càng ngày càng mạnh, đã hoàn toàn mất khống chế rồi." Trận chiến hôm nay đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho tất cả Đại Thừa.

Chương 713

Họ đã thấy rõ thực lực của Diệp Bất Phàm.

Song trọng Đại Thừa cộng thêm các loại thuật tăng phúc, thực lực vô hạn tiếp cận Đại Thừa viên mãn.

Tốc độ tăng trưởng thực lực thực sự khiến người ta chấn kinh. "Ít nhất hiện tại mà nói, trừ phi liên thủ, nếu không không giết được hắn." Diệp Bất Phàm có Đại Đạo Luân Hồi Kinh, đối phương một khi trốn vào luân hồi thì muốn giết hắn khó như lên trời.

Vĩnh Hằng Tiên Quân cười lạnh, thấu hiểu mọi chuyện: "Kết thúc chiến tranh?

Ngươi không thấy tên này đang cố ý để chiến tranh kéo dài sao?

Ta thậm chí nghi ngờ Đạo Lão có thể đào thoát cũng là do hắn cố ý." Chiến tranh kéo dài không có lợi cho họ, nhưng đối với Diệp Bất Phàm lại có lợi, thông qua giao dịch để cướp đoạt tài nguyên, lại có đủ thời gian để lớn mạnh bản thân.

Các Tiên Quân nghe vậy liền im lặng.

Những người ở đây đa phần có thù với Diệp Bất Phàm, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày sinh tử đối đầu.

Bắt tay giảng hòa đã là chuyện không thể nào.

Dù bây giờ Diệp Bất Phàm nói một câu cười bỏ qua ân thù, họ có tin không?

Dám tin không?

Chỉ có thể đi tiếp một con đường này thôi. "Sự đã đến nước này, phương hướng duy nhất của chúng ta là tiêu diệt Trung Vực!" Tiêu

Dao Tiên Quân nhìn xa về hướng Tiên Đình, ánh mắt nhiếp người.

Những người khác tuy không nói gì nhưng đã đồng tình.

Trung Vực muốn chiếm cứ Bắc Vực để ngưng tụ quốc vận, họ chẳng lẽ không muốn huyết tẩy Trung Vực, thu thập tín đồ, chứng đạo Chân Tiên sao?! "Nếu trong thời gian ngắn Đạo Lão không còn năng lực thôi diễn thiên cơ, thì không cần để Diệp Bất Phàm tham gia vào chiến tranh nữa." Thần Tàng Tiên Quân trầm ngâm nói: "Tránh việc tên này thông qua chiến tranh mà ăn đến mức mỡ màng, nảy sinh biến số." Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu đồng ý.

Lão cũng không muốn nghe thấy hai chữ "thêm tiền" nữa. "Ba trăm gốc tiên dược đã hứa với người này, chư vị đạo hữu mỗi người bỏ ra một ít đi." "..." Rất nhanh, cái chết của hai vị Đại Thừa Tiên Quân của Trung Vực như một cơn lốc quét qua Trung Vực, Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải... thiên hạ chấn động.

Tu sĩ của bất kỳ thế lực nào cũng không ngờ tới, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, thực lực của Diệp lão ma lại đạt đến mức độ khủng bố như vậy.

Đông Lưu Tiên Quân nắm giữ mảnh vỡ tiên khí cũng bị đánh chết.

Đến lúc này, Diệp Bất Phàm đã hoàn toàn trở thành bá chủ một phương trong tu tiên giới.

Ngũ Tiên giáo chủ thấy tình hình này, hỏa tốc lệnh cho trưởng lão dưới chướng thêu dệt những việc ác liệt của Diệp lão ma. "Thập Tông Tội" đã không còn thỏa mãn được lão.

Quyển truyện ký cá nhân thứ hai của Diệp Bất Phàm ra đời —— Diệp Lão Ma · Mười Đại Cực Hình.

Theo lão thấy, nếu giết không được thì phải đóng đinh ba chữ Diệp Bất Phàm lên cột trụ sỉ nhục của lịch sử, hằng ngày bị người ta

phỉ nhổ.

Hiệu quả rất rõ rệt.

Diệp Bất Phàm ra ngoài mua một xâu đường hồ lô, lão đầu bán đường hồ lô liền quỳ rạp xuống đất, cầu xin Diệp Tiên Quân đừng giết mình.

Đây cũng là một vị tu sĩ, nhưng chỉ là Trúc Cơ.

Đường hồ lô làm từ tiên quả, hương vị đậm đà.

Diệp Bất Phàm vừa nghiên cứu xong tia nguyên thần của Đạo Lão ra quan, tay trái dắt con gái, tay phải cầm đường hồ lô, lông mày nhíu chặt.

Hắn cầm quyển "Mười Đại Cực Hình" trong ngực lão đầu bán đường hồ lô lên, lật xem vài cái, chỉ vào nội dung trên đó, lớn giọng hỏi: "Cái thứ này mà ngươi cũng tin?" Trong cuốn sách này ghi chép chi tiết việc hắn một ngày nọ mua đường hồ lô ở Tiên Đường không trả tiền, còn giết sạch cả nhà người bán đường hồ lô.

Trên đó còn có hình minh họa, Diệp mỗ nhân mặt đầy nụ cười tà ác giơ đao lên hạ xuống, mỗi đao giết một đứa trẻ, trên trán còn có một dòng chữ: "Kiệt kiệt kiệt..." Làm như truyện tranh vậy. "Ta không tin, ta không tin, cầu Diệp Tiên Quân tha cho tiểu lão nhi một mạng." Lão đầu dập đầu rầm rầm, toàn thân run rẩy, trên mặt viết đầy nỗi sợ hãi.

Thà tin là có còn hơn tin là không, đó chính là đạo sinh tồn của tu sĩ cấp thấp, tìm hiểu thông tin về các nhân vật lớn để tránh đụng chạm phải.

Dù thật hay giả, họ đều không trả nổi cái giá đó, nên trực tiếp cầu xin tha thứ. "Tê!

Ngũ Tiên giáo chủ cái lão già xấu xa này, bôi đen quá mức rồi đó?"

Diệp Bất Phàm đuổi lão đầu đi, nhìn chằm chằm vào cuốn "Mười Đại Cực Hình" dày cộp trong tay, trực tiếp nghiến răng nghiến lợi. "Cha, con cũng muốn viết!" Niếp Niếp phẫn nộ bất bình, không cho phép ai bôi nhọ cha mình. "Được, giao cho con đó." Diệp Bất Phàm xoa xoa đầu Niếp Niếp.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, một chút tin tức có được từ nguyên thần của Đạo Lão khiến hắn càng thêm khao khát tấn thăng Chân Tiên, không rảnh để ý đến trò bôi nhọ vô bổ của Ngũ Tiên giáo chủ. "Mẹ váy hồng của con sắp ra quan rồi nhỉ?" Diệp Bất Phàm tùy khẩu hỏi. "Sắp rồi ạ." "Đợi nàng ra ngoài, bảo nàng truyền tin cho mẹ váy tím của con, bên ngoài không an toàn, về nhà đi." Diệp Bất Phàm dẫm lên ánh hoàng hôn, đi trên đường phố Tiên Đạo Thành.

Mẹ váy tím đến nay vẫn bặt vô âm tín, khó lòng liên lạc, ngay cả thuật chiêm tinh của hắn cũng rất mơ hồ, đầy rẫy sự không chắc chắn.

Diệp Bất Phàm nghi ngờ mẹ váy tím đã đi đến một số bí địa có liên quan đến Chân Tiên. "Vâng ạ." Niếp Niếp má phồng lên, vừa nhai đường hồ lô vừa gật đầu. "Sau này đừng có chạy loạn, biết chưa?" Diệp Bất Phàm lại dặn dò.

Đã bảy ngày trôi qua kể từ trận chiến ở dãy núi Đại Lãng, vì cái chết của hai Đại Thừa mà sĩ khí phía Tiên Đình giảm mạnh.

Tiên Đạo Minh bên này thế như chẻ tre, đã chiếm được biên thành Đại Lương Thành của Tiên Đình.

Quốc thổ bị chiếm lĩnh một phần khiến quốc vận Tiên Đình giảm xuống.

Hiện tại Tử Vi Tiên Đế hận Diệp Bất Phàm thấu xương, cho nên để tránh bị nắm thóp, phải đảm bảo an toàn cho vợ con. ... "Kiến quá Diệp thúc thúc." Bước vào một tiệm tiên dược đi dạo, Hồng Anh mặc

một bộ đồ đỏ bước tới, nhẹ nhàng thi lễ.

Tóc đen xõa vai, lông mày thanh tú môi hồng, vóc dáng thon thả, hoàn toàn trái ngược với người mẹ cơ bắp của nàng.

Phía sau nàng là Hồng Y Thiên Tôn. "Chà, Hồng Y tiểu hữu bây giờ đã thành nô lệ của con gái rồi." Diệp Bất Phàm trêu chọc.

Thấy Hồng Y mặt lạnh tanh, đầy vẻ cảnh giác, hắn khẽ lắc đầu, quay sang hỏi Hồng Anh: "Tiểu nha đầu mua tiên dược gì vậy?" Đã vài chục năm trôi qua kể từ khi Tiên Giới mở ra, tiên khí phục tô.

Đa số linh dược sinh trưởng chưa tới vạn năm nhưng được tiên khí nuôi dưỡng đã chất biến thành tiên dược thông thường.

Không ít luyện đan sư cũng thí nghiệm ra được phương thuốc luyện đan tối ưu.

Tiên dược trăm năm có tác dụng với Trúc Cơ, Kim Đan; ngàn năm có tác dụng với Hóa Thần, một số loại hiếm có tác dụng với Luyện Hư; vạn năm thì thích hợp cho Hợp Thể.

Thứ Đại Thừa cần, vạn năm chỉ miễn cưỡng, phải mười vạn năm mới có giá trị lớn.

Tất nhiên, chân tiên dược hoàn toàn do tiên khí sinh ra chắc chắn có phẩm chất tốt nhất, loại ngàn năm đã có tác dụng lớn với tu sĩ Đại Thừa, nhưng thời gian tiên khí phục tô còn ngắn, vẫn chưa kịp trưởng thành. "Diệp thúc thúc, Hồng Anh muốn mua Phá Cảnh Đan, con bị kẹt ở Kim Đan lâu lắm rồi." Hồng Anh nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Diệp thúc thúc, không kìm được đỏ mặt nói.

Nói đoạn, nàng lấy tiên ngọc trong túi càn khôn ra định mua một gốc "Tuyết Linh Lung" từ chưởng quỹ tiệm thuốc. "Phá Cảnh Đan chỗ Diệp thúc thúc có một ít đây." Diệp Bất Phàm nở nụ cười, tùy tay lấy ra một lọ thuốc. "Thật sao ạ!

Vậy Hồng Anh không cần mua nữa, cảm ơn Diệp thúc thúc!" Đôi mắt to của Hồng Anh sáng lên.

Còn chưa kịp nhận lấy, sắc mặt Hồng Y Thiên Tôn đã thay đổi: "Con gái ngoan, chúng ta không lấy của hắn, Phá Cảnh Đan chúng ta tự luyện chế." Tặng lễ thì phải đáp lễ, qua lại một hồi con gái sẽ thân thiết với Diệp lão ma.

Mà thân thiết rồi...

Hồng Y Thiên Tôn không dám nghĩ tiếp, nhanh chóng mua Tuyết Linh Lung rồi dắt con gái chạy mất.

Diệp lão ma thấy thế, thầm nghĩ Hồng Y Thiên Tôn quả nhiên phế rồi, hoàn toàn không còn cái vẻ bá đạo thời ở Nam Hồng Vực.

Niếp Niếp nghi ngờ nhìn Diệp Bất Phàm, bỗng nhiên trợn to mắt nói: "Cha, cha không phải thật sự nhìn trúng em gái con đấy chứ!" "Tiểu nha đầu, nói bậy bạ gì đó?" Diệp Bất Phàm trợn trắng mắt, búng vào cái trán trắng nõn của Niếp Niếp.

Hắn định đi một chuyến tới Nam Hồng Vực, đón Lục La, Ngư Tuyền Cơ và bốn nữ nhân về để họ dạy dỗ Niếp Niếp.

Con bé này nhất quyết không chịu đi về phía Yêu tộc.

Thuận tiện đàm phán với Tầm Tiên Đạo Nhân, xử lý một số ân oán cũ.

Hiện tại hắn đã nhìn thấu chiến tranh này, nếu không có tình huống đặc biệt, Tiên Đạo Minh sẽ không để hắn tham chiến hòng vơ vét lợi ích đâu.

Niếp Niếp ôm trán, cái miệng nhỏ chu lên, lầm bầm không biết đang kể tội cha mình cái gì.

Chương 714

"Hồi nữa cha đi đón mẹ con về được không?" "Mẹ nào ạ?" "Tính sơ sơ thì con có năm người mẹ." "..." Niếp Niếp trố mắt nhìn, nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không.

Diệp Bất Phàm dắt Niếp Niếp đi dạo hai vòng, mua mấy gốc tiên dược rồi đi về phía cung điện Đại Thừa của mình.

Đột nhiên bước chân Diệp Bất Phàm khựng lại, không tự nhiên nói: "Mẹ ở Đông Hải của con không cần đón nữa rồi." Chỉ thấy trước cung điện có một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng, mặc quần áo xanh lam, lông mày lá liễu, mắt sáng răng đều, vóc dáng đầy đặn, khí chất thanh thuần đáng yêu.

Bên cạnh nàng là Kim tông chủ và Thanh Liên Tiên Tôn của Bồng Lai Tiên Tông, rõ ràng là đóng vai trò hộ tống.

Thấy Diệp Bất Phàm, Thủy Yên tiên tử đầu tiên là vui mừng, sau đó thấy Niếp Niếp, thần sắc liền trở nên ảm đạm, khẽ hỏi: "Đây là con gái của chàng?" Hiển nhiên tin tức về Bắc Vực nàng đã biết. "Chào mẹ ạ." Niếp Niếp ngoan ngoãn tiến lên thi lễ, nghiêng đầu đánh giá người mẹ mới này.

Cũng không hẳn là mới, nó từng tham gia đại hôn của cha và người mẹ trước mắt này rồi. "Ừm." Thủy Yên tiên tử miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "Chào Niếp Niếp." "Kiến quá Diệp Tiên Quân." Kim tông chủ và Thanh Liên Tiên Tôn nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, cung kính nói.

Trước kia họ còn gọi Diệp Bất Phàm là sư đệ sư huynh, hiện tại một chút cũng không dám.

Kể từ khi tin tức Diệp Bất Phàm chính là Trịnh Thạch truyền về

Bồng Lai Tiên Tông, cả tông môn trên dưới xôn xao.

Trịnh Thạch vị luyện khí sư cấp bảy này có nhân mạch quá rộng, tất cả các trưởng lão Hợp Thể, đệ tử Luyện Hư đều từng giao thiệp với gã, thật không thể tin được kẻ bị Trảm Long, Thủy Trạch, Tiêu Dao Tiên Quân truy sát lại chính là Trịnh Thạch!

Đặc biệt là Hoàng Đình Tiên Tôn, đi tiền tuyến công đánh Tiên Đình Trung Vực cũng không dám lượn lờ trước mặt Diệp lão ma. "Tiêu Dao Tiên Quân bảo các ngươi đưa nàng tới à?" Diệp Bất Phàm gật đầu, đi vào trong cung điện. "Phải." Kim tông chủ thái độ cung kính, huých khuỷu tay vào Thanh Liên Tiên Tôn, bảo lão nói chuyện.

Thanh Liên Tiên Tôn lắc đầu như trống bỏi, thầm mắng qua truyền âm: "Kim lão quỷ, năm đó sợi tơ hồng của Trịnh Thạch và Thủy Yên tiên tử là do ngươi dắt, tự mình giải quyết đi!" "Ngươi và Diệp Tiên Quân giao tình không cạn, ngươi làm thuyết khách tỷ lệ thành công rất cao." "Cút đi!

Trước kia hắn là Trịnh Thạch thì ta còn nói được, bây giờ hắn là Diệp lão ma!

Hắn mà đánh chết ta, ngươi có tới khóc tang cho ta không?" Trong lúc hai người truyền âm đùn đẩy nhau, Diệp Bất Phàm bày ra bộ đồ trà, đích thân rót trà, cười nói: "Người nhà cả, không cần khách sáo, ngồi đi." "Không dám không dám." "Ngồi!" "Vâng!" Kim tông chủ và Thanh Liên Tiên Tôn nơm nớp lo sợ, chỉ dám ngồi nửa mông.

Danh tiếng của người này quá lớn, đây là vị vừa mới thịt hai Đại Thừa xong, tu vi của họ trong mắt Diệp Bất Phàm chẳng khác gì cỏ dại ven đường, một bước chân là đạp chết. "Cái đó, phía Tiêu Dao Tiên Quân..." Kim tông chủ kiên trì mở lời, nói được nửa chừng liền đổi giọng, khom người bái xuống: "Nể tình giao tình trước kia, cầu Diệp Tiên Quân cứu vãn bối một mạng!" Hôn sự của Trịnh Thạch và

Thủy Yên tiên tử là do lão một tay thúc thành, hiện giờ thân phận thật của Trịnh Thạch bại lộ, Tiêu Dao Tiên Quân nổi giận có thể lấy mạng lão bất cứ lúc nào.

Trảm Long, Thủy Trạch hai vị lão tổ cũng không cách nào ngăn cản, chuyện này chung quy là vấn đề của Bồng Lai Tiên Tông. "Bắc Vực đang đánh nhau, Tiêu Dao Tiên Quân sẽ không ra tay với ngươi đâu.

Một tông chi chủ đại diện cho thể diện của Bồng Lai Tiên Tông, giết ngươi thì lão và Trảm Long, Thủy Trạch hai người sẽ nảy sinh hiềm khích." Diệp Bất Phàm xua tay.

Nếu đổi lại là trước chiến tranh, Kim tông chủ cái lão "bà mai" này đã bị Tiêu Dao Tiên Quân thanh toán rồi.

Bây giờ đang đánh nhau, tình huống đặc biệt. "Nhưng..." "Cứ lão lão thực thực nâng cao thực lực bản thân đi, sau cuộc chiến Bắc Vực, tu tiên giới sẽ còn loạn hơn.

Vượt qua được loạn thế, ngươi sẽ có hy vọng tiến quân Đại Thừa." Diệp Bất Phàm trịnh trọng dặn dò.

Cuộc chiến giữa Bắc Vực và Tiên Đình, bất kể ai thắng ai thua, đám người Tiêu Dao, Trảm Long này đều sẽ bất chấp giá nào, điên cuồng sát lục để thu thập hương hỏa tín đồ.

Đến lúc đó Tiên Đạo Minh phân liệt, các đại thế lực trở mặt thành thù là chuyện thường tình. "Đa tạ Diệp Tiên Quân nhắc nhở." Kim tông chủ và Thanh Liên Tiên Tôn nhìn nhau, cúi người cảm ơn.

Không khí dịu đi, lại trò chuyện hồi lâu, hai người mới cáo từ rời đi.

Bên kia, Thủy Yên tiên tử và Niếp Niếp nói cười vui vẻ, hoàn toàn không còn sự xa lạ lúc mới gặp.

Nếu Niếp Niếp không giở trò tinh quái thì nó vẫn khá dễ mến, rất giống Diệp Bất Phàm khi hóa thân thành Trịnh Thạch, Thiên Cơ Chân Quân, Lý Tư Phù, biết cách ăn nói và làm việc. "Cha, Niếp Niếp đi tu luyện đây." Niếp Niếp đảo mắt, cười hi hi nói. "Đi đi." Diệp Bất Phàm gật đầu, đợi Niếp Niếp vào phòng nhỏ của mình, Thủy Yên tiên tử liền hờn dỗi nói: "Chàng đã có con gái rồi, tằng tổ phụ bên kia cũng không đồng ý, chúng ta hòa ly đi." "Mạng ta không còn lâu nữa." Diệp Bất Phàm không trả lời, ngược lại thở dài một tiếng: "Hương Hỏa Tiên từ lâu đã nhắm vào ta rồi, trong vòng trăm năm ta sẽ bị thôn phệ." Lời này nửa thật nửa giả, hắn nhận được một số tin tức từ tia nguyên thần của Đạo Lão.

Mức độ đáng sợ của Hương Hỏa Tiên hoàn toàn vượt xa tưởng tượng, hắn dù có tấn thăng Chân Tiên thì tỷ lệ thắng cũng không lớn. "Cái gì?!" Sắc mặt Thủy Yên tiên tử tái nhợt, không dám tin. "Chỉ có cùng ta song tu, trợ ta tu hành mới có được một tia sinh cơ, còn muốn hòa ly không?" "Không, không muốn nữa." Thủy Yên tiên tử ôm chặt lấy cổ Diệp Bất Phàm, gặng hỏi chi tiết, tuy nhiên Diệp Bất Phàm lại lắc đầu không nói thêm, tránh để nàng lo lắng. "Phía Tiêu Dao Tiên Quân ta sẽ lo liệu, nàng cứ lão lão thực thực ở trong tẩm cung, thuận tiện giúp ta chăm sóc Niếp Niếp, đốc thúc nó tu hành, thời gian này đám người Tiêu Dao Tiên Quân không rảnh để ý tới chúng ta đâu." "Vâng vâng." "Ngoan." Diệp Bất Phàm nhéo má Thủy Yên tiên tử, âu yếm một lát rồi để nàng đi nghỉ ngơi. "Phương thuốc nâng cao tu vi cũng nên sáng tạo ra rồi." Diệp Bất Phàm ngồi bên bàn trà trầm ngâm.

Nếu là trước kia, tu vi của hắn đủ để bảo mệnh, có thể chấp nhận từ từ nâng cao.

Nhưng Hương Hỏa Tiên giống như một thanh đao treo trên đầu, bắt buộc phải nâng cao tu vi với tốc độ nhanh nhất.

Chỉ có đột phá Chân Tiên mới có cơ hội thắng.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm đứng dậy đi về phía mật thất bế quan.

Ngay lúc này, bên ngoài cung điện truyền đến dị động, lông mày Diệp Bất Phàm khẽ nhếch, phẩy tay mở trận pháp bên ngoài.

Thường Nga Tiên mặc một bộ đồ trắng, phong thái tuyệt thế, chậm rãi bước vào cung điện.

Đôi mắt nàng lưu chuyển, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Bất Phàm, đi thẳng vào vấn đề: "Âm Dương Tiên Ma Kinh đã lấy được, giúp ta phá khai mê chướng ký ức." "...

Không giao lưu tình cảm chút nào sao?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, kinh ngạc nói.

Thường Nga Tiên môi hồng khẽ mở, bình tĩnh nói: "Ta không có thời gian, đánh nhanh thắng nhanh." "Tiên tử đưa Âm Dương Tiên Ma Kinh cho ta xem chút." Diệp Bất Phàm đưa tay ra, trong lòng thầm nghĩ e là cô muốn tốc chiến tốc thắng cũng không được đâu. "Được thôi, ngươi mau chóng tham ngộ đi." Thường Nga Tiên khẽ gật đầu, đưa cho Diệp Bất Phàm một chiếc thẻ tre, giọng nói trong trẻo như thiên lại: "Phòng nào?

Ta ở trong phòng đợi ngươi." Diệp Bất Phàm nhìn Thường Nga Tiên đi về phía tẩm cung thì giật mình, vội vàng chỉ dẫn nàng đến một căn phòng khác.

Cung điện của Đại Thừa Tiên Quân cư ngụ thì phòng khách vẫn không thiếu.

Đôi mắt Thường Nga Tiên đen trắng rõ ràng, trong vắt như suối, nàng nhìn sâu vào hắn một cái rồi dời gót sen, hương thơm thoang thoảng theo bước chân tiến vào phòng. "Lần đầu thấy có người chủ động như vậy." Diệp Bất Phàm lau mồ hôi.

Cô ta làm tôi đứng hình luôn rồi.

Hắn ngồi xuống bên bàn trà, gác lại ý định sáng tạo đan phương, đem thần thức chìm vào thẻ tre.

Theo kinh nghiệm của hắn, hiệu quả của lô đỉnh còn mạnh hơn đan dược.

Ngặt nỗi Tử Quần tử và Thủy Yên tiên tử tu vi quá thấp, không thể phát huy hoàn toàn hiệu quả lô đỉnh của hắn.

Hắn thật sự muốn thử xem nếu song tu cùng Thường Nga Tiên thì hiệu quả sẽ thế nào. 【Âm Dương Tiên Ma Kinh: Tiên Ma hai thiên hợp nhất, không phân biệt nhau, âm dương giao hòa, đôi bên cùng là lô đỉnh, tiến cảnh phi tốc.】 Trước đây, Diệp Bất Phàm có được hai thiên kinh văn Tiên, Ma từ Hàn Yên tiên tử, hắn tu luyện là "Ma Thiên", thiên về hiệu quả tiêu cực.

Giờ đây hai thiên hợp nhất, hiệu quả tiêu cực không còn rõ rệt như trước.

May mà Diệp Bất Phàm tìm thấy kinh văn tiếp theo của 《Lô Đỉnh Đại Dược Thiên》.

Đây mới là mục tiêu tu luyện trọng điểm của hắn. 【Lô Đỉnh Đại Dược Thiên: Dùng đan dược, song tu để nhanh chóng tăng thọ tu vi, biến bản thân thành lô đỉnh đại dược cho người khác, hiến tế tu vi của chính mình để cung cấp dưỡng phân tu luyện cho người tu luyện 'Âm Dương Tiên Ma Kinh'.

Tác dụng phụ: Sau khi bị thải bổ, tu vi tụt dốc, thọ mệnh giảm thấp, cho đến khi tiêu hao hết mà chết.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Hiến tế tu vi bản thân, cung cấp dưỡng phân cho người tu luyện 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, hiến tế càng nhiều, tu vi phản bổ càng nhiều.

Sau khi bị thải bổ, tu vi tăng lên, thọ mệnh tăng lên.】 "Vẫn là công thức cũ, hương vị cũ." Diệp Bất Phàm tỉ mỉ tham ngộ, trên mặt lộ ra nụ cười.

Quyển 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 mà Thường Nga Tiên mang về là bản toàn tập, từ Luyện Khí, Trúc Cơ đến Đại Thừa đều có đủ, cuối truyện thậm chí còn bao gồm một số tư thế song tu cực giai, chi tiết vô cùng.

Ngoài ra còn có hợp kích thuật và thần thông đạo pháp giữa đạo lữ song tu.

Nửa ngày sau, Diệp Bất Phàm đã nắm vững toàn bộ 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》, không chờ nổi muốn thử nghiệm hiệu quả.

Hắn đi tới bên ngoài phòng của Thường Nga Tiên, bố trí mấy tầng trận pháp rồi mới bước vào trong.

Trong phòng ngoài giường sập, rèm lụa và một số vật trang trí thì phía bên kia có một bức bình phong chắn ngang, trên bình phong vẽ bức tranh sơn thủy cổ xưa.

Hơi nước như khói lượn lờ bay lên từ sau bình phong, đồng thời truyền ra tiếng nước "ào ào".

Ánh nến ấm áp lay động, phản chiếu hình ảnh bồn tắm cùng dáng người tuyệt mỹ bên trong, từng đợt hương hoa bay tới khiến người ta liên tưởng không thôi. "Tính tình cũng không tính là quá lạnh lùng." Diệp Bất Phàm tựa vào bàn trang điểm trong phòng, xuyên qua bình phong ngắm nhìn mỹ nhân tắm gội.

Một lát sau, một bàn chân ngọc còn vương những giọt nước lộ ra sau bình phong, đặt lên sàn gỗ hương đỏ, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn như mỡ dê ngọc ấm.

Theo cổ chân nhìn lên là đôi chân ngọc thẳng tắp thon dài, từng

giọt nước từ đùi trượt xuống.

Một lớp lụa bạc mỏng manh che lấy bờ mông căng tròn, che đi phong quang thần bí.

Phải nói rằng mông của Thường Nga Tiên rất lớn, tựa như bàn thạch lớn, khi đi lại đung đưa sinh tình, lớp lụa bạc bị căng ra thành một đường cong tròn trịa, bó sát rạt, đủ để khiến bất kỳ tu sĩ nào nhìn thấy cũng khô mồm rát họng.

Ngược lại, vòng eo lại thon nhỏ đến mức vừa vặn.

Chương 715

Trước đây Diệp Bất Phàm chỉ dám nhìn từ xa, giờ nhìn gần mới thấy tỷ lệ cơ thể của Thường Nga Tiên đáng kinh ngạc thế nào, giống như những người mẫu đã qua chỉnh sửa ảnh vậy.

Phía trước tuy không khoa trương nhưng cũng rất đầy đặn, chỉ kém mỗi Hắc Quần La Lỵ.

Mái tóc đen búi thành kiểu mây, chỉ còn vài lọn dán vào bên tai tinh khôi, khuôn mặt không trang điểm vì vừa tắm xong nên ửng hồng, điểm thêm vài phần mị hoặc vào khí chất thanh lãnh, hai loại vận vị hoàn toàn khác nhau giao thoa khiến sức hấp dẫn tăng mạnh.

Giây phút này, ngay cả ánh nến cũng trở nên mờ nhạt. "Nhìn đủ chưa?" Thường Nga Tiên có đôi mắt như nước mùa thu, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Diệp Bất Phàm.

Dù là vóc dáng hay tướng mạo, vị này đều đủ sức đứng ở đỉnh cao, khiến vô số nữ nhân phải lu mờ.

Cộng thêm tu vi, người xứng đôi được với nàng từ cổ chí kim chưa từng có. "Vẻ mặt người sống chớ gần này của cô... làm ta mất hứng rồi." Diệp Bất Phàm nhướng mày, lười biếng nói.

Hắn cảm thấy cần phải dạy bảo một chút, dù sao cũng là Thường Nga Tiên cần hắn. "Ân?" Thường Nga Tiên hơi ngẩn ra, dường như không ngờ tên sắc quỷ Diệp Bất Phàm này lại có thái độ này.

Im lặng hồi lâu, nàng tựa sát tới, từng đợt hương hoa tắm gội xông vào mũi Diệp Bất Phàm.

Vì Diệp Bất Phàm đang ngồi tựa vào bàn trang điểm, Thường Nga Tiên đứng trước mặt hắn nên hắn có thể nhìn ngang và thấy rõ vùng

bụng nhỏ được che phủ bởi lớp lụa bạc.

Nước tắm đã làm ướt đẫm lớp lụa, khiến nó dính chặt vào người nàng, tăng thêm vài phần dụ hoặc. "Ngươi muốn thế nào?" Thường Nga Tiên cúi người xuống, nhìn thẳng vào mặt Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm theo độ cong nàng cúi xuống, vừa vặn nhìn thấy một rãnh sâu thẳm. "Chụt." Thường Nga Tiên chần chừ một chút, đôi môi phấn hồng khẽ ấn lên má Diệp Bất Phàm.

Động tác có phần vụng về. "Giờ có hứng thú chưa?" Thường Nga Tiên giọng điệu không vui, nàng cảm thấy Diệp Bất Phàm cố ý, nhưng lời chưa nói xong thì môi hồng đã bị chặn lại.

Khí tức nam tính mãnh liệt tức khắc phá tan mọi phòng ngự của nàng, đôi má trắng nõn đỏ bừng lên một tầng mây hồng, lan tận xuống cổ tuyết trắng mịn màng. "Hừm~" Thường Nga Tiên theo bản năng rên khẽ, chỉ thấy cơ thể tê nhuyễn nóng ran, vô lực ngã vào lòng Diệp Bất Phàm. "Ngươi... mùi hương trên người ngươi." Thường Nga Tiên gần như phản kháng theo bản năng, đôi mắt đẹp mê ly tiêu hồn như say rượu.

Giây phút này, nàng giống như tiên nữ bị kéo từ trên mây xuống phàm trần, khó lòng thoát khỏi vũng bùn hồng trần. "Đừng phản kháng, mùi hương từ thể chất của ta có thể khiến việc song tu thuận lợi hơn.

Còn việc có thể phá giải mê chướng ký ức của ngươi hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi rồi." Diệp Bất Phàm bế ngang Thường Nga Tiên lên giường sập.

Một lát sau... (Lược bỏ hai vạn chữ)...

Một tháng sau, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên giường sập, thu hồi 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》.

Hắn nội thị Nguyên Thần, Hỗn Độn Bản Nguyên tại vị trí đan điền của Nguyên Thần đã lớn mạnh không ít, khi xoay chuyển tựa như hằng tinh trong vũ trụ, thần bí mà tráng lệ. "Mức tăng tu vi này... tương đương với hai ngàn năm khổ tu đấy." Diệp Bất Phàm kinh thán trong lòng.

Đây chỉ mới là song tu đơn giản, hoàn toàn chưa dùng đến đan dược gì cả mà hiệu quả đã kinh người hơn đan dược. "Nếu cứ tiếp tục thế này, kết hợp với đan dược và các pháp môn tu hành có tác dụng phụ, không đầy hai năm ta có thể đột phá Đại Thừa trung kỳ!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm nóng rực.

Đến lúc đó thực lực của hắn sẽ hoàn toàn sánh ngang với Đại Thừa viên mãn.

Lúc này Thường Nga Tiên khoác lên mình bộ bạch y, khuôn mặt tuyệt mỹ không tì vết vẫn còn vương nét xuân tình, nàng nghiến răng nói: "Một tháng rồi, vẫn chưa đủ sao?" Ban đầu, Thường Nga Tiên còn lạ lẫm với đạo song tu, nhưng chưa đầy hai ngày đã nắm được bí quyết và vận dụng Hỗn Độn Bản Nguyên để phá mê chướng ký ức.

Nhưng nàng đã thất bại.

Những ngày tiếp theo song tu không ngừng, Thường Nga Tiên tuyệt vọng nhận ra dù có vận dụng Hỗn Độn Bản Nguyên của Diệp Bất Phàm thế nào cũng không có tác dụng phá giải mê chướng.

Diệp Bất Phàm thì cho rằng cần cù bù thông minh, sớm muộn gì cũng phá được nên kéo nàng trải qua một tháng...

Dù nàng có tu vi Đại Thừa cũng gánh không nổi rồi. "Có lẽ một năm là hòm hòm rồi." Diệp Bất Phàm nghiêm túc nói, vẫn còn thòm thèm, vì tu vi Thường Nga Tiên cao nên tác dụng phụ của Lô Đỉnh Thiên trong 《Âm Dương Tiên Ma Kinh》 có thể phát huy hoàn hảo.

Tốc độ thăng tiến này thực sự khiến người ta mê mẩn. "Một năm?!" Thường Nga Tiên sửng sốt, dù tính tình nàng có thế nào cũng thấy bực mình.

Một năm thì dù không chết cũng bị Diệp Bất Phàm giày vò đến rã rời. "Ngươi còn lựa chọn nào tốt hơn sao?" Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói, hắn không rõ Thường Nga Tiên muốn tìm kiếm điều gì, nhưng đại khái đoán được phần ký ức bị mất có lẽ liên quan đến việc khôi phục Chân Tiên.

Một tháng qua, hắn cảm nhận rõ tu vi đối phương không hề tinh tấn chút nào, luôn kẹt ở Đại Thừa viên mãn. "Không có." Đôi mắt đẹp của Thường Nga Tiên hiện lên một tia mờ mịt, nhưng nhanh chóng bị sự kiên định thay thế.

Giọng nàng thanh lãnh nói: "Song tu thêm một tháng nữa." "Này... tu vi của ngươi gánh không nổi thể phách của ta đâu." Diệp Bất Phàm thần sắc kỳ quái. "Ta tự có cách." Thường Nga Tiên lên tiếng.

Thế là Diệp Bất Phàm và Thường Nga Tiên lại thêm một tháng không bước ra khỏi phòng, nhờ có nhiều lớp trận pháp hộ vệ nên cũng không có động tĩnh gì lọt ra ngoài.

Thủy Yên tiên tử còn tưởng Diệp Bất Phàm đang bế quan, nàng từ đầu đến cuối không hề biết Thường Nga Tiên đã tới đây.

Chỉ có sư tôn của Tiểu Niếp Niếp là Thanh Nhai Thương, Bàn Tiểu Nhân và Đồng Nam Chỉ Nhân là ba vị cấm kỵ này nhận ra được. "Niếp Niếp, đại bộ phận tu sĩ Thiên Ma Giáo đã di dời đến Triệu Quốc của Yêu tộc rồi, con còn không đi sao?" Thủy Yên tiên tử nắm tay Tiểu Niếp Niếp, dịu dàng khuyên nhủ.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm tới đây, rất nhiều đệ tử Thiên Ma Giáo đã rút về Triệu Quốc, trong hơn hai tháng qua đã rút đi gần tám phần.

Hai phần còn lại thì tích cực tham gia vào chiến sự.

Sau khi Đạo Lão trọng thương, không còn thiên cơ thôi diễn giúp đỡ Tiên Đình, hai tháng này phía Tiên Đình bị Tiên Đạo Minh áp chế.

Tiên Đạo Minh tập kết thế lực của Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực và Đông Hải, Trung Vực Tiên Đình dù mạnh nhưng thực lực tổng thể vẫn kém xa.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Tiên Đạo Minh đã chiếm được mười sáu tòa đại thành ở Trung Vực, diện tích lãnh thổ xấp xỉ Tiên Đường.

Lãnh thổ bị chiếm, quốc vận Tiên Đình bắt đầu suy lạc, kéo theo thực lực của Tử Vi Tiên Đế cũng tụt dốc.

Điều này khiến sĩ khí Tiên Đạo Minh tăng mạnh, ai nấy đều hưng phấn, từ sợ hãi ban đầu chuyển sang tham lam, cướp bóc tất cả những gì thấy được.

Tiên Đình bại vong dường như đã trở thành định thế trong tương lai.

Nhưng Thủy Yên tiên tử cảm thấy Diệp Bất Phàm đã bảo Thiên Ma Giáo rút về Triệu Quốc thì hẳn là có lý do. "Đợi cha con xuất quan đã." Tiểu Niếp Niếp bướng bỉnh nói. "Cha con xuất quan?

Hừ!" Lúc này, thiếu nữ loli mặc váy hồng bên cạnh hừ lạnh, nhéo tai Tiểu Niếp Niếp.

Nàng xuất quan một tháng rồi mà không thấy bóng dáng Diệp Bất Phàm đâu, trái lại thấy thêm một tình địch mới, tâm tình sao mà tốt cho được. "Nương, đừng giận mà." Tiểu Niếp Niếp mếu máo, xoa xoa lỗ tai nhỏ. "Đợi xong việc ở đây thì theo ta về Triệu Quốc." Phấn Quần La Lỵ giọng không thể nghi ngờ, sau đó liếc mắt nhìn Thủy Yên tiên tử, cười tủm tỉm nói: "Không ngờ hậu duệ của Tiêu Dao Tiên Quân

cũng bị tên nhóc thối tha kia lừa đi rồi." Giống như một hũ giấm nhỏ bị lật đổ, làm Tiểu Niếp Niếp sợ hãi vội chạy đi.

Trong số các nương thân, con bé sợ nương thân váy hồng nhất, vì bà ấy nói đánh là đánh thật.

Thủy Yên tiên tử đỏ mặt, ú ớ nửa ngày không nói nên lời.

Nàng chưa gặp Phấn Quần bao giờ nên không hiểu rõ lai lịch. "Đợi hắn bế quan ra, ta nhất định phải hỏi cho rõ xem hắn dụ dỗ cô bằng cách nào." Phấn Quần La Lỵ nghiến răng kêu ken két, đôi mắt đào hoa chứa đựng sự phẫn nộ.

Nàng là do tình niệm hóa thành, cảm xúc vô cùng bất ổn.

Đúng lúc này, hào quang trận pháp dập dềnh, cửa phòng mở ra, Thường Nga Tiên thong thả bước ra. "Ân?

Thường Nga Tiên?

Sao ngươi lại ở trong phòng đồ đệ của ta?" Phấn Quần tử sững sờ, lông mày dựng ngược.

Chương 716

Thủy Yên tiên tử cũng ngẩn người tại chỗ.

Thường Nga Tiên không đáp lại, đôi mắt đẹp lưu chuyển, cuối cùng dừng lại trên người Tiểu Niếp Niếp, vẻ thanh lãnh trên mặt tan chảy như tuyết mùa đông, lộ ra nét dịu dàng: "Lớn lên không ít rồi nhỉ." "Sư phụ." Tiểu Niếp Niếp nghiêng đầu, không dám tin chỉ tay vào căn phòng: "Người không lẽ... không lẽ cũng định làm nương của con đấy chứ?" "Ta vẫn luôn là sư phụ của con." Thường Nga Tiên khẽ lắc đầu, lấy ra một hạt châu nhẹ nhàng treo vào cổ Tiểu Niếp Niếp: "Bảo vật này có thể giữ mạng cho con, sau này đừng tháo xuống." Cuối cùng nàng xoa xoa khuôn mặt tròn của Tiểu Niếp Niếp rồi dời gót sen, biến mất trong điện dưới ánh mắt ngây dại của Phấn Quần La Lỵ và Thủy Yên tiên tử. "Những chuyện cần thanh toán trước đây, trước khi đi hãy thanh toán hết đi." Thường Nga Tiên đứng trên không trung xa xăm ngoài Tiên Đạo Thành, nhìn xuống đại địa như lưu luyến, cuối cùng hướng về phía Nam Hồng Vực mà đi.

Những người khác nàng không có thời gian xử lý, nhưng những kẻ phản bội như Thỏ Ngọc Tiên Tử, nàng sẽ không bỏ qua.

Nửa tháng sau, một tin tức chấn động khắp Nam Hồng Vực.

Ngọc Quốc biến mất, bao gồm cả Thỏ Ngọc Tiên Tử cùng sáu vị cấm kỵ khác đều bị sát hại! "Xử lý xong rồi sao?" Nhan Như Ngọc đứng bên bờ Đông Hải, dưới chân ngọc là đại dương bao la bát ngát. "Đi thôi." Hai bóng dáng tuyệt mỹ dần đi xa, biến mất trong lòng Đông Hải.

Kể từ đó không bao giờ xuất hiện nữa. ... "Cạch!" Sau khi Thường Nga Tiên rời đi, trong phòng truyền ra giọng nói khàn khàn của Diệp

Bất Phàm: "Ta còn phải bế quan vài ngày nữa, chớ có làm phiền." Nói xong cửa phòng đóng lại. "Hai người này không ổn chút nào." Phấn Quần La Lỵ đôi mắt đào hoa xoay chuyển, cuối cùng rơi vào hạt châu trên cổ Tiểu Niếp Niếp.

Đó là một vầng trăng nhỏ.

Bản mệnh pháp bảo của Thường Nga Tiên, chính là vầng trăng trên bầu trời Nam Hồng Vực! "Ngay cả bản mệnh pháp bảo cũng đưa ra rồi, Thường Nga Tiên đây là... không định sống mà trở về sao?" Phấn Quần La Lỵ không thể tin nổi.

Nàng bế quan đã lâu, nhiều thứ không hiểu rõ như Hắc Quần tử.

Trong phòng, Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày, lợi dụng Chiêm Tinh Bàn thôi diễn thiên cơ, chiêm bặc tương lai của Thường Nga Tiên.

Nhưng tất cả chỉ là sương mù, dù với thiên cơ thuật của hắn cũng không thể nhìn rõ. "Thường Nga Tiên, rốt cuộc là cô đã phá giải được mê chướng ký ức hay chưa?" Diệp Bất Phàm trầm tư.

Thường Nga Tiên nói song tu một tháng thì đúng là một tháng, không lãng phí dù chỉ một giây. "Thiên cơ khó đoán." Diệp Bất Phàm thở dài, nội thị tu vi, sau hai tháng hắn đã tiến một bước dài tới Đại Thừa trung kỳ, tiến độ vô cùng khả quan.

Giờ không còn đối tượng song tu như Thường Nga Tiên, tốc độ tu luyện giảm hẳn. "Thôi kệ, sáng tạo ra đan phương mới là chính đạo." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, tâm thần tiến vào trạng thái đốn ngộ, bắt đầu tham ngộ, tìm tòi sáng tạo đan phương.

Chớp mắt một tháng trôi qua, Diệp Bất Phàm cuối cùng đã sáng tạo ra hai loại đan phương lớn: Thôn Linh Độc Đan và Đại Huyết Yêu Đan!

Toàn là những đan dược có tác dụng phụ cực lớn.

Đồng thời, Diệp Bất Phàm tiêu sạch vốn liếng tích góp từ Tiên Linh Vương và Đông Lưu Tiên Vương, cải tạo thành công "Vân Không Sa", giúp nó có thể truyền tống tầm xa một cách lặng lẽ.

Ba viên Vân Không Sa đủ để đi từ Triệu Quốc Bắc Vực thẳng tới Trung Vực.

Thực sự là truyền tống xuyên vực! "Cuối cùng cũng thành công, như vậy việc thu thập tiên dược, luyện đan, phản tổ lấy máu đều không bị trì hoãn." Diệp Bất Phàm cầm viên Vân Không Sa vàng óng trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Bỗng nhiên nụ cười của hắn đông cứng lại, trong u minh dường như vừa mất đi thứ gì đó quan trọng.

Hắn chuyển hóa Hỗn Độn Bản Nguyên thành Nhân Quả Bản Nguyên.

Một sợi dây nhân quả vốn thô chắc giờ đây đứt đoạn, từ từ biến mất.

Sợi dây nhân quả đó là của Nhan Như Ngọc.

Diệp Bất Phàm thần sắc ngẩn ngơ, có chút thảng thốt.

Ngay từ khi Thiên Sát Nội Cảnh Địa mở ra, hắn đã dự liệu được, Thường Nga Tiên từng nói lộ trình tu tiên của Nhan Như Ngọc vốn dĩ có vấn đề, sớm muộn gì cũng chết.

Sau khi ra khỏi Nội Cảnh Địa, Nhan Như Ngọc cũng lộ rõ ý chí muốn chết.

Đó là con đường tu tiên của nàng, là lựa chọn của nàng.

Diệp Bất Phàm không có quyền can thiệp, cũng không có năng lực ngăn cản. "Hô!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng lòng vẫn đau nhói.

Đó là người phụ nữ đầu tiên của hắn.

Ngày hôm đó Diệp Bất Phàm không tu hành, lặng lẽ ngồi trong phòng nhìn ánh đèn trên giá nến.

Điều an ủi duy nhất lúc này là hắn đã đưa cho Nhan Như Ngọc cây Luân Hồi Thảo đó.

Có thể chuyển thế trọng sinh, tương lai vẫn còn hy vọng gặp lại. "Hợp đạo với thiên địa, con đường này tại sao lại không thông?

Có lẽ...

ở chỗ Tầm Tiên Đạo Nhân sẽ có câu trả lời." Diệp Bất Phàm lẩm bẩm, trong lòng có phán đoán, cần phải tới Thiên Cơ Quốc ở Nam Hồng Vực để chứng thực.

Đồng thời đón Lục La, Ngu Tuyền Cơ bốn nữ nhân về.

Hắn không muốn thấy người phụ nữ thứ hai phải chết, hơn nữa trên người cũng không còn cây Luân Hồi Thảo thứ hai. "Vẫn là tu vi không đủ, nếu ta là Chân Tiên..." Lúc này Diệp Bất Phàm khát vọng Chân Tiên hơn bao giờ hết, tâm hướng đạo càng thêm kiên định.

Nếu hắn là Chân Tiên, dù con đường của Nhan Như Ngọc là sai thì hắn cũng có thể biến sai thành đúng!

Hắn bước xuống giường, cầm bút soạn thảo đan phương, nét chữ mạnh mẽ sắt nét. 【Thôn Linh Độc Đan: Độc đan bát giai, dung hợp trăm loại đan dược thuộc tính khác nhau vào một lò, tập hợp độc tố của tiên dược vào một thân, đan dược càng phế, độc tố càng tạp, hiệu quả tiêu cực càng mạnh.

Sau khi nuốt, tu vi bạo động, bản nguyên tự hủy, tu vi sụt giảm nghiêm trọng, không có hiệu quả tích cực nào.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi nuốt, bản nguyên ổn định, lớn mạnh, tu vi tăng mạnh.】 Viên đan dược này là kiệt tác do Diệp Bất Phàm tham khảo

hàng trăm loại đan phương như 《Tiên Thiên Nhất Khí Đan》, 《Hóa Huyết Đan》, dựa trên kinh nghiệm luyện độc đan vô số năm mà sáng tạo ra.

Đan dược càng phế, sau khi nghịch chuyển phụ diện, tu vi tăng lên càng nhiều.

Một viên 《Thôn Linh Độc Đan》 bình thường sau khi nghịch chuyển tương đương với trăm năm khổ tu.

Độc đan Thần cấp mười phần thì xấp xỉ năm trăm năm khổ tu. 【Đại Huyết Yêu Đan: Yêu đan bát giai, thu thập máu yêu tộc, chủng loại càng nhiều, hiệu quả thành đan càng mạnh.

Tác dụng phụ: Nuốt càng nhiều yêu đan, bản nguyên càng tạp loạn, dễ nhiễm yêu khí, tu vi rơi rụng.】【Nghịch chuyển phụ diện: Nuốt càng nhiều yêu đan, bản nguyên càng tinh thuần, không dễ yêu hóa, tu vi thăng tiến.】 Tác dụng của đan phương mới tương tự yêu đan trước đây, nhưng yêu cầu về chất lượng không quá cao, dù sao Đại Thừa yêu tộc cũng chỉ bấy nhiêu, ngày nào cũng rút máu thì không đủ dùng.

Loại đan này chỉ cần số lượng máu yêu, máu của yêu tộc Hợp Thể, Luyện Hư đều được, thuộc loại số lượng bù chất lượng.

Ngay cả khi 《Thôn Linh Độc Đan》 không đủ, tốc độ tăng tu vi cũng sẽ không bị chậm lại quá nhiều. "Lần bế quan này nhất định phải đạt tới Đại Thừa trung kỳ!" Diệp Bất Phàm lập tức lấy lò luyện đan ra, bày một đống tiên dược bắt đầu luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》.

Những tháng qua, thời gian rảnh rỗi khi song tu cùng Thường Nga Tiên hắn đều dùng để tham ngộ các truyền thừa, giờ đây tạo nghệ luyện đan đã áp sát cấp bậc đại tông sư độc đan bát giai đỉnh phong.

Còn về tiên dược, Diệp Bất Phàm vơ vét từ Thiên Sát Nội Cảnh Địa, cộng thêm vốn liếng của Tiên Linh Vương, Đông Lưu Tiên Vương và thù lao từ Tiên Đạo Minh, số lượng tiên dược tổng cộng có khoảng bốn ngàn gốc.

Trung bình một trăm gốc một lò, có thể luyện được khoảng bốn mươi lò. "Bành!" Một lát sau lò đan nổ tung, Diệp Bất Phàm nhanh tay lẹ mắt lấy 《Thôn Linh Độc Đan》 ra trước.

Nhìn viên đan dược trong lòng bàn tay đen thui xanh lét, đầy vết rạn, Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu: "Mấy truyền thừa luyện đan đó không uổng công tham ngộ, độc đan thần cấp mười phần, ngay lò đầu tiên đã luyện ra được." Trước đây lần đầu luyện chế cùng lắm chỉ đạt tám chín phần hàm lượng dược độc, giờ tạo nghệ tiến bộ vượt bậc, ra lò đã là mười phần.

Hắn lập tức nuốt vào để thử hiệu quả.

Chưa đầy một giây, họ Diệp nọ thất khiếu chảy máu, toàn thân đen xanh, Hỗn Độn Bản Nguyên cũng gánh không nổi độc tố khổng lồ này, tu vi nhanh chóng trôi mất, mắt thấy sắp nổ tung tại chỗ.

Rất nhanh sau đó, độc tố nghịch chuyển thành dược lực khủng bố, quanh thân tỏa ra hỗn độn quang, tu vi tăng vọt từng tấc một, Hỗn Độn Bản Nguyên trong cơ thể nhanh chóng trưởng thành.

Sau khi tiêu hóa xong, một luồng khí tức mạnh mẽ tán ra, làm vặn vẹo thiên địa pháp tắc xung quanh. "Hiệu quả còn tốt hơn dự kiến, một ngày thời gian tương đương với năm trăm ba mươi năm khổ tu." Diệp Bất Phàm cảm thán, đúng là phải dùng độc đan.

Người bình thường ai có tốc độ tu luyện nhanh thế này.

Khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm tối luyện đan, nuốt đan, tu vi tiến triển thần tốc.

Ban ngày thì nâng cao phẩm chất của Chân Ma Kiếm, một trăm lẻ tám thanh Chân Ma Kiếm trước đó bị tổn thất vài thanh, hắn hỏa tốc truyền tin bảo Bất Tử Tiên Thụ gửi dược liệu tới, chuẩn bị nâng Chân Ma Kiếm lên bát giai đỉnh phong.

Không nghi ngờ gì, tiêu hao về dược liệu là cực lớn.

Nhưng họ Diệp lang thang ở Thiên Sát Nội Cảnh Địa lâu như vậy, cộng thêm cống hiến của Tiên Linh Vương, Đông Lưu Tiên Vương nên dược liệu bát giai không thiếu, luyện chế hai mươi bốn thanh vẫn có thể.

Chương 717

Đồng thời, hắn tu luyện tiên thuật, sáng tạo bản nguyên pháp thần thông đỉnh cấp.

Do nắm giữ tiên thuật quá ít nên tham khảo không đủ, việc sáng tạo tiên thuật gặp muôn vàn khó khăn, hắn đành lùi một bước sáng tạo bản nguyên pháp đỉnh cấp.

Chớp mắt một tháng trôi qua, hai môn tiên thuật có được từ Đồng Nam Chỉ Nhân và Bàn Tiểu Nhân đã tiểu thành.

Một môn là 《Lục Đinh Lục Giáp Tiên Phù》, một môn là 《Phệ Hồn Anh Chú》, không có tác dụng phụ nhưng uy lực phi phàm, có thể dùng làm đòn sát thủ.

Hai môn tiên thuật này cũng chính là nguồn gốc của Chỉ Nhân Quốc và Tiểu Nhân Quốc.

Đồng thời, Diệp Bất Phàm cũng sáng tạo ra môn bản nguyên pháp đỉnh cấp đầu tiên.

Thần thông này tiến hóa từ các thần thông như 《Tế Mệnh Kinh Hồng Độn》, 《Kinh Hồng Nhất Sát》, pha trộn thêm các thần thông tốc độ mà hắn thu thập được. 【Hỗn Độn Tế Mệnh Độn · Bản nguyên pháp đỉnh cấp: Đốt cháy mạnh mẽ Hỗn Độn Bản Nguyên và thọ mệnh để tăng tốc độ độn thuật, đốt càng mạnh tốc độ càng nhanh, chỉ kém Chân Tiên.

Tác dụng phụ: Đốt cháy Hỗn Độn Bản Nguyên và thọ mệnh, sau đó tu vi và thọ mệnh sẽ bị sụt giảm!】【Nghịch chuyển phụ diện: Đốt cháy Hỗn Độn Bản Nguyên và thọ mệnh, sau đó tu vi và thọ mệnh sẽ tăng lên!】"Không tệ, vừa chạy trốn vừa có thể tăng tu vi." Diệp Bất Phàm rất hài lòng với thần thông mình sáng tạo ra, có thần thông

này, trong tu tiên giới rộng lớn người có thể so bì tốc độ với hắn không quá ba người.

Tiêu Dao Tiên Quân dù là Đại Thừa viên mãn cũng chỉ có nước hít khói.

Trước đây thần thông tốc độ của hắn cùng lắm chỉ tăng thọ mệnh, giai đoạn này hắn không thiếu cái đó, nên tốn tâm huyết cải tạo thêm tác dụng phụ giảm tu vi.

Nếu tận dụng tốt thậm chí có thể xung kích bình cảnh tiểu cảnh giới trong khi chạy trốn.

Tháng tiếp theo, Diệp Bất Phàm lần lượt cường hóa các thần thông như 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》, 《Định Tự Quyết》, 《Đinh Đầu Thất Tiễn》, 《Tru Tiên Thập Phương Trận》, nâng cấp tất cả lên mức bản nguyên pháp đỉnh cấp.

Lúc này, ưu thế của việc thu thập lượng lớn công pháp thần thông trước đây đã được thể hiện, việc cường hóa và cải tạo thần thông trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chớp mắt hơn nửa năm trôi qua, đã được một năm kể từ trận chiến Diệp Bất Phàm giết chết Tiên Linh Vương và Đông Lưu Tiên Vương.

Tu vi của Diệp Bất Phàm đã tới Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách Đại Thừa trung kỳ một bước chân.

Tốc độ này nếu truyền ra ngoài đủ để gây nên sóng gió kinh hoàng trong tu tiên giới.

Dưới Đại Thừa, tiến độ phi tốc thì các tiên môn đỉnh cấp còn miễn cưỡng hiểu được, nhưng vào Đại Thừa mà một năm đã muốn đột phá trung kỳ thì họ hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Đương nhiên, tiêu hao của Diệp Bất Phàm là cực lớn.

Tiên dược đã dùng hết, hắn dùng Vân Không Sa đi lại giữa Tiên Đạo Thành và Yêu tộc Bắc Vực hàng chục lần, luyện chế không biết bao nhiêu 《Đại Huyết Yêu Đan》.

Về nhục thân, nhờ có 《Tạo Hóa Dung Lô Kinh》, tác dụng phụ của kinh văn này có thể nâng cao cường độ thể phách, nhục thân cũng đang dần tăng cường.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, thực lực của hắn đã có bước nhảy vọt. "Đến lúc xuất quan rồi, sẵn tiện giải quyết ân oán ở Nam Hồng Vực luôn." Ngày hôm đó, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi phòng.

Tiên dược đã hết, cần phải bổ sung.

Muốn đột phá Đại Thừa trung kỳ, hắn còn phải liên tục thi triển 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, dựa vào tác dụng phụ để cưỡng ép phá quan. "Cuối cùng cũng chịu ra rồi à?" Phấn Quần La Lỵ nhăn mũi, liếc xéo Diệp Bất Phàm một cái, sau đó không kìm được nỗi nhớ nhung mà khoác lấy cánh tay hắn, cảm thấy một sự an tâm và hạnh phúc trào dâng.

Từ khi nàng xuất quan chưa gặp Diệp Bất Phàm được mấy lần, càng chưa từng song tu. "Thủy Yên đâu?" Diệp Bất Phàm nhìn quanh, thần thức không thấy khí tức của Thủy Yên tiên tử. "Hừ, sao hả? Vừa ra đã nhớ tới nữ nhân đó rồi?" Phấn Quần La Lỵ bĩu môi, rất không hài lòng.

Dáng vẻ ghen tuông vẫn đáng yêu mê người như cũ, hơn hẳn Hắc Quần hay Tử Quần La Lỵ quyến rũ đa tình. "Không phải là lo lắng sao." Diệp Bất Phàm ôm lấy vòng eo thon của Phấn Quần La Lỵ, cảm giác mềm mại trơn bóng.

Năm nay hắn thỉnh thoảng quan tâm tới quan hệ giữa Phấn Quần tử và Thủy Yên tiên tử, đều là nữ nhân của mình, ai chịu thiệt thòi

cũng phải dỗ dành.

Phấn Quần tử hơi mạnh mẽ, Thủy Yên tính cách như bao cát chịu đựng, nên không có mâu thuẫn gì lớn.

Có lẽ vì Thủy Yên tiên tử thích Tiểu Niếp Niếp nên Phấn Quần tử cũng dần chấp nhận sự tồn tại của nàng. "Cô ấy bị Tiêu Dao Tiên Quân đón đi rồi, còn bị cấm qua lại với ngươi, dù sao cũng là cố tổ phụ, cô ấy cũng không cách nào trái lời.

Còn việc có lừa được cô ấy về hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi." Phấn Quần tử nói, giọng điệu oán hận. "Sau này sẽ đón cô ấy về." Diệp Bất Phàm nhíu mày suy tính. "Năm qua chiến tranh thế nào rồi?" Diệp Bất Phàm rót chén trà cho Phấn Quần tử, đứng sau lưng bóp vai cho nàng, ôn tồn hỏi.

Hắn thường xuyên dùng Vân Không Sa về Triệu Quốc, Thiên Ma Giáo đã di dời tới đó và lập lại đạo thống, cả Tuyết Linh Tông cũng đã dời về.

Tiểu Niếp Niếp bái sư Long Chủ thành công, rảnh rỗi là lại đánh con trai nhỏ của Long Chủ.

Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng Thiên Quân cũng theo Thiên Ma Giáo về Triệu Quốc.

Tiên Đạo Thành bên này chỉ còn Hắc Quần và Phấn Quần tử. "Hiếm khi thấy ngươi ân cần như vậy." Phấn Quần tử ngạc nhiên, tận hưởng sự chu đáo của Diệp Bất Phàm, lười biếng nói: "Tiên Đạo Minh đã chiếm được một phần ba lãnh thổ Trung Vực, nội nền tảng của Tiên Đình đã lộ ra, các đại trận bát giai đỉnh cấp xuất hiện không ngừng, thậm chí còn có tàn trận cửu giai, miễn cưỡng chống đỡ được sự xâm lược của Tiên Đạo Minh.

Tuy nhiên chống đỡ không được bao lâu nữa đâu, trong vòng mười

năm Tiên Đình sẽ diệt vong." Tiên Đình mạnh là nhờ quốc vận, lãnh thổ bị chiếm thì quốc vận suy yếu, Tử Vi Tiên Đế dựa vào quốc vận nên chiến lực cũng sụt giảm nghiêm trọng.

Hiện giờ chỉ mạnh hơn Ngũ Tiên giáo chủ một chút, không còn uy phong như trận chiến ở dãy núi Đại Lãng.

Ngược lại phía Tiên Đạo Minh, những người như Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long lần lượt tu luyện Hương Hỏa Đạo, thu thập lượng lớn vong hồn chiến tranh nên thực lực tăng lên không ít.

Mọi thứ đều đang diễn biến tốt.

Hiện tại trừ khi Đạo Lão khôi phục đỉnh phong hoặc Diệp Bất Phàm giúp đỡ Tiên Đình thì mới mong xoay chuyển cục diện. "Trận chiến cuối cùng, ta phải ra tiền tuyến kiếm một mớ mới được." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lấp lánh, kho tàng bảo vật của Tiên Đình chắc chắn nhiều hơn Bồng Lai, Tiêu Dao Tiên Tông, số lượng tiên dược tuyệt đối khả quan.

Mà hắn hiện tại lại đang rất thiếu tiên dược. "Kiếm một mớ?

Tiêu Dao Tiên Quân chắc chắn không để ngươi kiếm tiền dễ dàng đâu." Phấn Quần La Lỵ bĩu môi: "Giờ đám người đó tu Hương Hỏa Đạo, thực lực tăng mạnh, tự tin bành trướng, chẳng thèm để ngươi vào mắt đâu, cho ngươi hớp canh đã là may lắm rồi." Một năm Diệp Bất Phàm không ra tay nên bị cao tầng Tiên Đạo Minh gạt ra rìa, uy hiếp không còn như trước.

Dù hắn không bế quan thì cuối cùng cũng phải ngồi ghế lạnh ở Tiên Đạo Minh thôi. "Trước khi Tiên Đình bị diệt bọn họ còn kiêng kỵ ngươi, sợ ngươi quay sang Tiên Đình, nhưng một khi Tiên Đình sụp đổ bọn họ sẽ không cần ngươi nữa, lúc đó ngươi mới thực sự nguy hiểm." Phấn Quần La Lỵ nhắc nhở.

Vài tháng trước, phân thân khôi lỗi của Diệp Bất Phàm là Thiên Tằm Tiên Tôn làm nghề luyện khí ở Triệu Quốc để cung ứng cho chiến tranh.

Ban đầu làm ăn phát đạt nhưng nhanh chóng bị cao tầng Tiên Đạo Minh cảnh cáo các tu sĩ Hợp Thể trong minh không được giao dịch với Diệp Bất Phàm.

Đây là sự kiểm soát tài nguyên nhằm đề phòng tu vi Diệp Bất Phàm thăng tiến quá nhanh.

Một phân thân khác là Tôn Thất tìm cách thông suốt với Tiên Đình để đưa pháp bảo, linh bảo vào những kênh phân phối cũng bị Tiên Đạo Minh cắt đứt.

Mấy tên Tiên Vân Vệ giao dịch với Thiên Tằm Tiên Tôn còn bị Cổ Thanh Tiên Quân của Ngô Đồng Tiên Tông đánh chết. "Sợ ta tiến bộ tu vi đến vậy sao." Sắc mặt Diệp Bất Phàm khó coi.

Hiện tại thân phận hắn đã lộ sáng nên các kênh tài nguyên tiên dược bị các thế lực Tiên Đạo Minh siết chặt.

Còn việc tạo thân phận khác để làm ăn, trước đây thì được chứ giờ thì không.

Tiên Đạo Minh giờ là một khối thống nhất, giám sát gần như toàn bộ tu tiên giới, không còn kẽ hở để lách.

Hễ có tiên dược lưu thông quy mô lớn thì dù là thân phận gì Tiên Đạo Minh cũng sẽ truy lùng tới cùng. "Cục diện hiện tại có gì đó không đúng, Tiên Đình sao có thể chỉ vì một mình Đạo Lão trọng thương mà suy sụp đến vậy?" Diệp Bất Phàm đi đi lại lại trong điện, lông mày càng nhíu chặt.

Điều này sai lệch rất nhiều so với kết quả chiêm bặc một năm trước.

Trong những hình ảnh tương lai mờ ảo, rõ ràng là Tiên Đạo Minh và Tiên Đình thế trận ngang ngửa.

Có cân bằng thì mới dễ làm giàu. "Thiên cơ thuật bát giai cũng chỉ là thiên cơ thuật thôi, biến số trong tu tiên giới nhiều như vậy, sao có thể mọi thứ đều nằm trong tính toán của ngươi được." Phấn Quần La Lỵ an ủi. "Phía Tiên Đình e là còn có thứ ta chưa biết đã ảnh hưởng tới thiên cơ." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nheo mắt nói. "Thôi kệ, trong thời gian ngắn Tiên Đạo Minh chưa có đe dọa gì." Diệp Bất Phàm lắc đầu, việc cấp bách nhất là đột phá Đại Thừa trung kỳ, sẵn tiện đón mấy nữ nhân Lục La về.

Chờ đột phá Đại Thừa trung kỳ, thực lực đủ sánh ngang Đại Thừa viên mãn thì can thiệp vào chiến tranh sẽ tự tin hơn.

Đến lúc đó hắn còn làm ăn gì nữa?

Trực tiếp tống tiền luôn, không đưa tiên dược là đầu hàng địch. "Cô ở nhà đi, ta đi Nam Hồng Vực một chuyến, tìm Tầm Tiên Đạo Nhân hỏi rõ vài chuyện." Diệp Bất Phàm trịnh trọng dặn dò.

Mối đe dọa từ Tiên Đạo Minh và Tiên Đình chỉ là một phần, đe dọa lớn nhất là Hương Hỏa Tiên vẫn chưa xuất hiện.

Hắn nhất định phải chứng thực vài phán đoán.

Chương 718

"Ta đi cùng ngươi." Phấn Quần La Lỵ không cho phép từ chối, nhảy lên lưng Diệp Bất Phàm, hai cánh tay ngọc ôm chặt lấy cổ hắn. "Thật là bám người quá đi." Diệp Bất Phàm cạn lời, Phấn Quần La Lỵ là tình niệm hóa thành nên tình ý nồng nàn như sóng trào khiến người ta nghẹt thở.

Bất đắc dĩ, Diệp Bất Phàm đành mang theo nàng rời khỏi Tiên Đạo Thành. "Hỗn Độn Tế Mệnh Độn!" Diệp Bất Phàm bắt quyết, đốt cháy Hỗn Độn Bản Nguyên và thọ mệnh, tốc độ tăng vọt, chỉ một bước đã băng qua muôn sông nghìn núi, đứng sừng sững tại biên giới Bắc Vực.

Luồng Hỗn Độn Bản Nguyên khủng bố bộc phát uy trấn vạn linh.

Ba tu sĩ Tiên Đạo Minh đang truy sát quan viên Tiên Đình gần đó giật mình dừng lại, run rẩy hành lễ: "Vãn bối bái kiến Diệp Tiên Quân!" "Ân." Diệp Bất Phàm thản nhiên gật đầu, thu hồi 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, tác dụng phụ nghịch chuyển, Hỗn Độn Bản Nguyên trong cơ thể tăng mạnh thêm một chút.

Trong vô hình, xiềng xích đại đạo trói buộc Hỗn Độn Bản Nguyên vang lên tiếng "rắc rắc", có dấu hiệu sắp vỡ ra. "Thi triển thêm mười mấy lần nữa chắc là có thể phá quan, thăng lên Đại Thừa trung kỳ!" Diệp Bất Phàm thầm khen trong lòng.

Môn thần thông này sáng tạo ra thật đáng giá.

Đại Thừa sơ kỳ bình thường muốn đột phá lên trung kỳ thì trải qua chín chín tám mươi mốt nạn cũng là ít, còn hắn chỉ cần thi triển thần thông mười mấy lần là xong. "Hỗn Độn Tế Mệnh Độn!" Quanh thân Diệp Bất Phàm tỏa ra hỗn độn quang pha lẫn huyết sắc trùng trùng,

tựa như biển máu che lấp bầu trời, ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt của mấy tu sĩ Tiên Đạo Minh.

"Không hổ là Diệp lão ma, quả nhiên là một kẻ biến thái, chỉ là đi đường thôi mà cũng trực tiếp dùng tới nghịch thiên thần thông?" Trong cảm ứng thần thức của ba vị tu sĩ Tiên Đạo Minh, khí tức của Diệp lão ma đã biến mất không còn tăm hơi, khiến bọn họ không khỏi da đầu tê dại.

Tốc độ này so với Cổ Thanh Tiên Quân mà bọn họ từng gặp còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trước đây không tin cuốn «Diệp Lão Ma · Thập Tội», giờ thì tin rồi.

Tâm lý không biến thái thì ai lại đi đường như vậy chứ?

"Diệp lão ma bế quan một năm, nay đã xuất quan, mau chóng thông báo cho Tiêu Dao minh chủ!" Một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ trầm giọng ra lệnh cho tên tu sĩ lùn nhất đám.

Đó là người của Tiêu Dao Tiên Tông.

Tên tu sĩ lùn như sực tỉnh cơn mơ, vội vàng lấy ra truyền âm lệnh.

Diệp lão ma bế quan một năm, uy hiếp tuy có giảm xuống, nhưng vẫn nhận được sự quan tâm đặc biệt từ tầng lớp cao nhất, nhất cử nhất động đều phải báo cáo lên trên. ...

Trung Vực, Huyễn Tinh thành.

Lúc này, Huyễn Tinh thành tiếng hò hét rung trời, thần thông, pháp bảo, phù lục bay đầy trời, oanh tạc khiến bát giai trận pháp ngoài thành không ngừng rung chuyển, phát ra những tiếng kêu ai oán.

Trên đầu thành là một nam tử mặc lục bào có hai cái đầu.

Nhìn qua thì có vẻ là tu vi Đại Thừa hậu kỳ, nhưng dao động bản

nguyên lại chẳng hề thua kém Đại Thừa viên mãn.

Người này chính là Song Tử Tiên Vương của Tiên Đình.

Nhất thể song hồn, hai luồng tu vi hợp nhất, thực lực có thể sánh ngang với Đại Thừa viên mãn.

Vạn năm trước từng đấu pháp với Vĩnh Hằng Tiên Quân, cuối cùng không ai làm gì được ai, đủ thấy sự mạnh mẽ của hắn.

Cả hai khuôn mặt của Song Tử Tiên Vương đều khó coi, nhìn chằm chằm vào Tiêu Dao Tiên Quân đang đứng phía sau đại quân Tiên Đạo Minh.

"Đã nghe danh Song Tử Tiên Vương từ lâu, ra đây quyết chiến một trận thì sao?" Tiêu Dao Tiên Quân bình tĩnh lên tiếng, khí tức quét qua bát hoang lục hợp, mạnh mẽ hơn nhiều so với một năm trước.

Kể từ khi bắt đầu phản công Trung Vực, trong một năm này, lão đã thu thập hàng triệu vong hồn, nội cảnh địa đã hoàn toàn biến thành Hương Hỏa Nội Cảnh Địa.

"Tiêu Dao Tiên Quân nói đùa rồi, ta không phải đối thủ của ngươi." Hai cái đầu của Song Tử Tiên Vương đồng thanh đáp, ánh mắt đầy vẻ kiêng dè.

"Đại quân Tiên Đạo Minh của ta đã vây khốn Huyễn Tinh thành, khi trận pháp phá vỡ chính là lúc ngươi phải đền mạng." Tiêu Dao Tiên Quân ánh mắt lạnh lùng, phía sau lão ẩn hiện một nội cảnh địa như một tiểu thế giới, không ngừng hấp thụ những vong hồn trên chiến trường, cảnh tượng quỷ dị mà hãi hùng.

Lão đã nhắm vào hồn phách của Song Tử Tiên Vương, nếu luyện hóa được rồi thu làm tín đồ hương hỏa, thực lực nhất định sẽ tăng mạnh, chỉ đứng sau Ngũ Tiên giáo chủ.

Tiên Đạo Minh hiện nay nhìn bề ngoài thì hòa khí, thực chất đều là

thống lĩnh bộ chúng tông môn riêng, ai đánh phần nấy, điên cuồng sát lục để tranh đoạt hương hỏa.

Một khi Tiên Đình triệt để diệt vong, đó cũng là ngày Tiên Đạo Minh tan rã, tàn sát lẫn nhau!

"Tiêu Dao Tiên Quân, ngươi rất mạnh, nhưng muốn giết ta thì vẫn còn kém một chút." Song Tử Tiên Vương cười lạnh.

"Cứ chờ mà xem, ba đạo bát giai đỉnh cấp trận pháp của Huyễn Tinh thành không trụ được bao lâu đâu." Tiêu Dao Tiên Quân thản nhiên nói.

Đúng lúc này, Thái Dương Tiên Tôn từ phía sau cung kính tiến tới, vô cùng căng thẳng.

Theo việc Tiêu Dao Tiên Quân thu thập hương hỏa và điên cuồng giết chóc, gã càng lúc càng cảm thấy sợ hãi vị lão tổ này, thậm chí thấy xa lạ.

Gã khom lưng kính sợ nói: "Lão tổ, bên Khải Linh truyền tin tới, Diệp lão ma đã xuất quan rồi." "Ồ?" Tiêu Dao Tiên Quân liếc nhìn gã một cái, thản nhiên hỏi: "Có hành tung của hắn không?" "Hắn đã tiến vào Trung Vực, hoặc là muốn chia một chén canh từ cuộc chiến này, hoặc là muốn băng qua Trung Vực để tới Nam Hồng Vực hoặc Tây Vực." "Đây là bị bức đến đường cùng rồi sao?" Tiêu Dao Tiên Quân nghe vậy liền lộ vẻ giễu cợt.

Một năm nay, Tiên Đạo Minh kiểm soát nghiêm ngặt tài nguyên, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội làm ăn hay thu thập tiên dược.

Hiện tại rõ ràng là đã không nhịn nổi nữa rồi.

"Lão tổ, lúc này đang là thời điểm then chốt công đánh Tiên Đình, không nên ép hắn quá mức..." Thái Dương Tiên Tôn ngập ngừng.

“Ngu xuẩn!

Bản tiên quân cùng Chân Ma, Trảm Long đã nhiều lần thôi diễn quá khứ của hắn.

Tốc độ tu vi của Diệp Bất Phàm thăng tiến nhanh như vậy chắc chắn không rời khỏi tài nguyên.

Chỉ cần bóp nghẹt nguồn cung tài nguyên, trong vòng ngàn năm hắn không thể nào đột phá Đại Thừa trung kỳ!” Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân sâu thẳm, liên tục cười lạnh.

Tiên Đạo Minh cắt đứt mọi con đường thu thập tiên dược của Diệp Bất Phàm chính là dựa trên cơ sở này.

Điều tra đối phương bấy lâu nay, tính toán kỹ lại, tài nguyên Diệp Bất Phàm tiêu hao trong mấy chục năm qua đơn giản là một con số thiên văn.

Một trăm tu sĩ dù có cố quá cũng không tiêu hóa nổi chừng đó.

Không có tài nguyên, lão khẳng định tu vi của Diệp Bất Phàm sẽ dậm chân tại chỗ!

“Lão tổ, Diệp Bất Phàm đã trưởng thành rồi, không nên kết địch.

Chúng ta không giống với Chân Ma Tiên Tông hay Trường Sinh Tiên Cảnh, chúng ta có Thủy Yên tiên tử làm cầu nối, quan hệ với Diệp Bất Phàm vẫn có khả năng hòa hoãn.” Thái Dương Tiên Tôn im lặng hồi lâu rồi đánh liều nói.

Lão tổ đã có được bí pháp thành tiên, không cần thiết phải chọn con đường đoạt xá Diệp Bất Phàm nữa.

“Chát!” Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân đột ngột trầm xuống, một cái tát quất bay Thái Dương Tiên Tôn.

Gã lộn mấy vòng trên không mới dừng lại được.

“Khụ khụ...” Thái Dương Tiên Tôn ho ra máu, má trái nát bấy, đau rát thấu xương, nhưng gã không dám dùng pháp tắc để trị thương, vội vàng quỳ một gối xuống đất, sợ hãi nói: “Lão tổ thứ tội!” “Ngươi nói lại lần nữa xem.” Đôi mắt Tiêu Dao Tiên Quân bắn ra thần quang, vẻ mặt lạnh lùng.

“Không... không dám.” Thái Dương Tiên Tôn run giọng.

Gã đã thấy sát ý trong mắt lão tổ.

Lão tổ muốn giết mình!

Trước đây chưa từng như vậy!

“Hương Hỏa Đạo là tà đạo!

Lão tổ đã phát điên rồi!” Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Thái Dương Tiên Tôn, càng nghĩ càng thấy lạnh lẽo.

Nếu có một ngày hương hỏa thu thập được không đủ để lão tổ đột phá, liệu lão có tàn sát cả Tiêu Dao Tiên Tông, dùng đầu lâu của cả tông môn để đúc nên con đường thành tiên của mình không?!

“Hừ!

Chỉ cần bóp nghẹt nguồn tài nguyên của Diệp Bất Phàm, trong thời gian ngắn hắn không thể đột phá Đại Thừa trung kỳ.

Chờ bản tiên quân đánh hạ Tiên Đình sẽ tiện tay lấy mạng hắn, thành tựu Hương Hỏa Đại Đạo của ta!” Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lùng thốt ra, dường như đã nhìn thấy cảnh mình thành tiên, ánh mắt ngày càng điên cuồng.

“Oanh!” Tiêu Dao Tiên Quân nhả ra Lục Tiên Kiếm, sát lục pháp tắc trong nháy mắt xuyên thấu thương khung, xé toạc thiên địa thành một hắc động vạn dặm.

Hắc động nhanh chóng kéo dài xuống dưới, cuối cùng rơi thẳng

vào lớp quang mạc trận pháp cuối cùng của Huyễn Tinh thành.

"Rắc rắc!" Ánh sáng của Lục Tiên Kiếm đỏ như máu, cứng rắn xé nát trận pháp, quang mạc vỡ vụn từng tầng như gương.

"A a a!" "Cứu mạng!

Song Tử Tiên Vương cứu ta!" Mất đi trận pháp bảo hộ, vô số tu sĩ trong Huyễn Tinh thành kinh hoàng bỏ chạy tứ tán, nhưng dù bọn họ chạy thế nào cũng không thể thoát khỏi kiếm quang khủng bố của Lục Tiên Kiếm.

Tiếng thảm thiết, tiếng cầu cứu, tiếng cầu xin tha thứ vang lên không dứt.

Dù là Hợp Thể hay Luyện Hư, trước thanh tiên khí Lục Tiên Kiếm này đều mỏng manh như tờ giấy.

Máu tươi, xác chết, chớp mắt Huyễn Tinh thành đã biến thành địa ngục trần gian.

"Ha ha ha!" Tiêu Dao Tiên Quân ngửa mặt lên trời cười lớn, điên cuồng vận chuyển công pháp, Hương Hỏa Nội Cảnh Địa phía sau nứt ra, hình thành một cái miệng khổng lồ như hình hồ lô, nuốt chửng từng luồng vong hồn trong thành.

"Hương Hỏa Đạo...

Chương 719

Hương Hỏa Đạo!" Song Tử Tiên Vương nhìn chằm chằm vào cái miệng khổng lồ phía sau Tiêu Dao Tiên Quân, dường như phát hiện ra điều gì đó, vừa kinh vừa sợ.

Là một Đại Thừa đỉnh cấp trong Tiên Đình, hắn biết một số bí mật cốt lõi, thậm chí từng tham gia vào đó.

Hắn từng thấy Tử Vi Tiên Đế giết chết chủ nhân trước đó của Tiên Đình.

Cuối cùng, Đạo Lão tự tay đưa thi thể của vị chủ nhân đó vào một cái miệng khổng lồ hình hồ lô.

Giờ nhìn lại, cái miệng đó chính là Hương Hỏa Nội Cảnh Địa đã trưởng thành!

"Tử Vi Tiên Đế năm đó đột nhiên trỗi dậy là có liên quan đến Hương Hỏa Đạo?!" Ý nghĩ này liên tục lóe lên trong đầu Song Tử Tiên Vương, lòng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn dứt khoát thi triển độn thuật chạy trốn khỏi Huyễn Tinh thành.

"Chạy?

Ngươi có thể chạy đi đâu?!" Tiêu Dao Tiên Quân ánh mắt tàn nhẫn, cuồng tiếu.

Chợt, tiếng cười ngưng bặt.

Lão đột ngột nhìn về hướng Nam Hồng Vực.

Nơi cuối chân trời, một dải huyết sắc nhanh chóng lan rộng về phía lão, phạm vi ngày càng lớn, cho đến khi bao phủ nửa cái Trung

Vực.

Thiên kiếp.

Thiên kiếp của Thiên Sát Chân Ma Công.

Tiêu Dao Tiên Quân cảm nhận được dao động bản nguyên của Diệp Bất Phàm từ trong thiên kiếp.

Đại Thừa trung kỳ!

"Không thể nào!

Rõ ràng đã cắt đứt mọi nguồn tài nguyên của hắn!

Sao hắn có thể đột phá được?!" "Diệp lão ma đột phá Đại Thừa dường như còn chưa tới hai năm?" Thái Dương Tiên Tôn ngước nhìn mây kiếp cuồn cuộn, chấn động đến mức không thốt nên lời.

Lịch sử Tiêu Dao Tiên Tông không thiếu Đại Thừa.

Tu sĩ bình thường đột phá tới Đại Thừa phải mất vài năm mới ổn định được cảnh giới.

Còn thăng lên trung kỳ, vị nhị đại lão tổ thiên phú tuyệt luân trong cổ tịch cũng phải mất ròng rã sáu ngàn năm.

Chưa đầy hai năm đã đột phá Đại Thừa trung kỳ, cái này không còn dùng từ yêu nghiệt để hình dung được nữa rồi.

"Phải nhanh chóng kết thúc chiến tranh!" Tiêu Dao Tiên Quân lần đầu cảm thấy kinh hãi, lão phải dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt Tiên Đình, thu thập hương hỏa để đột phá Chân Tiên!

Hiện tại Diệp Bất Phàm dù có đột phá Đại Thừa trung kỳ, nhưng với thực lực của lão hiện giờ, hắn vẫn chưa có sự đe dọa nào.

Nhưng tốc độ đột phá của đối phương thực sự quá khó hiểu.

Cứ đà này, lão chưa kịp đột phá Chân Tiên thì đối phương đã Đại

Thừa viên mãn rồi!

Tu tiên giới hiện nay, ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế thời kỳ đỉnh phong, ai dám đương đầu với một Diệp Bất Phàm ở cảnh giới Đại Thừa viên mãn?

"Vút ——!" Quanh thân lão tỏa ra bạch quang rực rỡ, tôn lên bóng dáng vĩ đại và cường đại, Quang Chi Pháp Tắc dung nhập vào Phong Đạo Bản Nguyên, khiến tốc độ của lão tăng vọt tới mức không tưởng, truy đuổi Song Tử Tiên Vương.

Còn mây kiếp trên cao, các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh đang tấn công các thành trì Tiên Đình cũng đã nhìn thấy.

"Toàn lực công kích Quan Linh thành!

Bất chấp mọi giá!" Chân Ma Tiên Quân dẫn đầu bộ chúng tông môn, ma khí cuồn cuộn như khói lửa, như sương mù dày đặc quét qua toàn bộ chiến trường, dùng ma đạo bí thuật kích phát tiềm năng của các trưởng lão và đệ tử.

"Giết!" "Tốc chiến tốc thắng!" Khoảnh khắc này, các vị Tiên Quân của Tiên Đạo Minh không hẹn mà cùng bắt đầu tấn công mạnh mẽ vào Tiên Đình, công thành chiếm đất, tiếng giết vang trời.

Những nơi họ đi qua đều là xác không toàn thây, máu chảy thành sông.

Mùi máu tanh nồng nặc gần như bao phủ nửa Trung Vực. ...

Cùng lúc đó.

Một số vùng đất cấm kỵ ở Bắc Vực, Tây Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải cũng nhận ra.

"Diệp lão ma cuối cùng cũng xuất quan rồi." Có vị chủ nhân vùng cấm hỉ ra mặt.

Bọn họ không quan tâm Diệp Bất Phàm có đột phá hay không, chỉ quan tâm hắn có xuất quan hay không.

Kể từ khi các vùng cấm ở Nam Hồng Vực như Tiểu Nhân Quốc, Chỉ Nhân Quốc trừ bỏ được bất tường, khôi phục thực lực đỉnh phong, trong giới chủ nhân vùng cấm đã dấy lên sóng gió lớn, không ít người đã âm thầm hoặc công khai bái phỏng, nhờ Diệp Bất Phàm giúp đỡ.

Ngặt nỗi Diệp lão ma bế quan không ra, bọn họ cũng chẳng làm gì được.

Nay hắn đã xuất quan, tự nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

"Mau chóng tới đó!

Nếu Diệp Bất Phàm lại bế quan, ta muốn trừ bỏ bất tường chẳng biết phải đợi đến năm nào tháng nào nữa." ...

Tận sâu trong Trung Vực, lầu quỳnh điện ngọc, đình đài lâu các, tiên khí lượn lờ như sương bao phủ Tiên Đình, tôn lên vẻ đẹp như tiên cảnh nhân gian.

Một tòa Tiên Loan điện hùng vĩ sừng sững, trên đỉnh đại điện lơ lửng một cái đỉnh khổng lồ, không ngừng nuốt nhả quốc vận, tựa như ráng hồng phun trào, rực rỡ lệ mục.

Tử Vi Tiên Đế mặc đế bào tím vàng, đầu đội đế quan, thân hình cao lớn, toát ra khí phách bao trùm sơn hà.

Đôi mắt thâm sâu, bình tĩnh quan sát quốc vận ngày càng yếu đi trong đỉnh trước mặt, không hề có chút nôn nóng nào.

"Bệ hạ, phía Đạo Lão đã chuẩn bị xong." Bốn bóng người mang khí tức cổ xưa từ xa đi tới, mặc bào phục màu kim, xanh, lam, vàng, đại diện cho bốn loại bản nguyên Kim, Mộc, Thủy, Thổ.

Khác với các Đại Thừa Tiên Quân khác, bốn người này khí thế hiên ngang, đối diện với Tử Vi Tiên Đế cũng không có chút tâm kính sợ nào.

Tiên Đình là một trong những thế lực lâu đời nhất tu tiên giới, nội hàm sâu xa hơn bên ngoài tưởng tượng rất nhiều.

Bốn người này đều là Đại Thừa viên mãn, sống còn lâu hơn cả Tử Vi Tiên Đế, tính đến nay đã được hai mươi tám vạn năm.

Khi bọn họ hoành tảo bát hoang lục hợp, uy chấn mười phương tiên thổ thì đám người Tiêu Dao, Chân Ma, Vĩnh Hằng còn chưa ra đời.

Bọn họ không hề bị nhiễm bất tường, không hóa thành cấm kỵ, hoàn toàn phá vỡ lẽ thường.

Theo một nghĩa nào đó, bọn họ và Đạo Lão là cùng một hạng người —— Thiên Quyến tu sĩ (tu sĩ được trời ưu ái).

Nói đơn giản là được thiên đạo che chở.

Thôi diễn thiên cơ không bị phản phệ, cưỡng ép kéo dài tuổi thọ cũng không bị nhiễm bất tường.

"Hắn đã lành vết thương, khôi phục tu vi Đại Thừa rồi chứ?" Tử Vi Tiên Đế vui buồn không lộ ra mặt, bình tĩnh hỏi.

"Đã lành rồi." "Vậy thì để hắn tiến vào Đại Giới, dung hợp nửa bộ tiên thi kia đi." Tử Vi Tiên Đế lạnh nhạt nói: "Trước khi chết hãy giúp trẫm thành tiên." Nội hàm lớn nhất, cũng là sâu nhất của Tử Vi Tiên Đình chính là Tiên Thi.

Người sáng tạo ra «Phạm Thánh Thập Nhị Kinh», dùng nhục thân chứng đạo tiên cảnh —— Phạm Thánh Chân Tiên!

"Đã chuẩn bị dung hợp, có điều hắn có một điều kiện, là giết Diệp

Bất Phàm.” “Được, đợi trẫm thành tiên, giết hắn như giết một con chó thôi.” Tử Vi Tiên Đế lạnh nhạt hỏi: “Phía Hỏa Linh Tiên Vương thế nào rồi?” Lời vừa dứt, một luồng khí tức trấn áp thương khung, mênh mông như ngân hà từ dưới lòng đất Tiên Đình tràn ra.

Chỉ là một sợi khí tức thôi mà pháp tắc trong Tiên Đình đã băng diệt, đại đạo kêu khóc, dường như thiên địa cũng khó lòng chịu đựng nổi luồng khí tức này.

Một lát sau, khí tức thu lại, một nam tử quỷ dị mặc hồng bào bước ra từ dưới đất.

Một nửa khuôn mặt của hắn có lông mày đỏ tóc đỏ, nửa còn lại tỏa ra tiên quang thần thánh, ở giữa là những sợi kim tuyến khâu hai phần cơ thể lại làm một.

Mỗi bước đi, áp lực tỏa ra như vũ trụ bao la khiến đại đạo bản nguyên của bốn vị đại tiên quân phải run rẩy, sợ hãi.

Ngay cả Tử Vi Tiên Đế cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

“Dù có Tiên Đạo Chi Tuyến cưỡng ép khâu lại, ta cũng khó lòng chưởng khống nửa bộ tiên thi này, chỉ có thể ra tay vài lần, sau đó ta sẽ bị sức mạnh của tiên thi bài xích mà chết.” Giọng nói của Hỏa Linh Tiên Vương khàn khàn, quỷ dị ở chỗ chỉ có một nửa bờ môi của hắn cử động.

“Đủ rồi.” Tử Vi Tiên Đế bình tĩnh nói: “Dẫn theo mười vạn tu sĩ tinh nhuệ, đi đi.” Hỏa Linh Tiên Quân gật đầu, tay không nghiền nát pháp tắc, xé ra một vết nứt hư không lớn rồi biến mất không dấu vết.

Đúng lúc này, mây đen như thủy triều từ hướng Nam Hồng Vực quét tới.

“Đại Thừa trung kỳ... tên hỏa này rốt cuộc tu hành kiểu gì vậy?” Sắc mặt bốn vị tiên quân thay đổi liên tục, đều thấy chấn kinh.

Càng sống lâu, họ càng hiểu rõ việc muốn đột phá một tiểu cảnh giới trong vòng hai năm là gian nan đến mức nào.

Tử Vi Tiên Đế thấy vậy, sắc mặt chợt trở nên âm trầm.

Người lão ghét nhất lúc này chỉ có một, đó là Diệp Bất Phàm.

Một kẻ đầy rẫy biến số, không thể chưởng khống hay dự đoán.

"Trong lúc Đạo Lão dung hợp, liệu có khả năng ra tay không?" Tử Vi Tiên Đế bỗng hỏi.

Ban đầu lão định đợi thành tiên rồi mới tính sổ với Diệp Bất Phàm, nhưng tốc độ tu hành của đối phương quá khó tin, đã ảnh hưởng đến kế hoạch thành tiên của lão.

Chương 720

Mà giờ Diệp Bất Phàm lại rời khỏi Bắc Vực, chính là thời cơ giết hắn.

"Có." "Vậy thì để Đạo Lão che đậy thiên cơ, Võ Tiên Vương ra tay giết kẻ này đi!" Tử Vi Tiên Đế hừ lạnh: "Không có đám người Tiêu Dao cản trở, với thực lực của ngươi, việc giết hắn không khó." Võ Tiên Vương tu Thổ Chi Bản Nguyên, tinh thông đủ loại thần thông diệu pháp, không hề kém cạnh đám người Tiêu Dao Tiên Quân.

Diệp Bất Phàm hiện giờ mới thăng cấp, cùng lắm chỉ ngang hàng với các Đại Thừa viên mãn phổ thông, tuyệt đối không phải đối thủ của Võ Tiên Vương.

"Được, ta cũng muốn xem hắn sống lại như thế nào." Võ Tiên Vương cười lớn một tiếng, lộ vẻ tàn nhẫn.

Bóng dáng hắn biến mất, khi xuất hiện trở lại, trong tay đã có thêm một đạo nguyên thần.

Chính là đạo nguyên thần mà Đạo Lão đã tách ra.

Võ Tiên Vương mang theo một sợi nguyên thần của Đạo Lão rời khỏi Tiên Đình, lao về hướng Nam Hồng Vực.

Tốc độ không nhanh, động tĩnh quá lớn thì Đạo Lão cũng khó lòng che đậy.

"Mối thù giết thân ở dãy núi Đại Lãng, ngươi nên đền trả rồi!" Ánh mắt Đạo Lão oán độc, làm rối loạn thiên cơ.

Nếu không phải bị Diệp Bất Phàm đánh trọng thương, hắn đã không đến mức bị người khác khống chế, phải dung hợp với nửa bộ tiên thi.

Chờ sau khi hắn rời đi, Tử Vi Tiên Đế nhìn về hướng Bắc Vực, cười lạnh nói: "Đến lúc phản công rồi, lần này, trẫm sẽ cho bọn chúng chết sạch!" Tu tiên giới rộng lớn là thế, nhưng dù đám tông môn Tiêu Dao Tiên Tông, Chân Ma, Bồng Lai, Trường Sinh, Thiên Tiên có liên thủ cũng không chống lại nổi sự tàn sát của nửa bộ tiên thi kia. ...

Nam Hồng Vực.

Trên một ngọn núi hoang, đỉnh đầu Diệp Bất Phàm hiện lên một vòng xoáy khổng lồ, nuốt chửng thiên kiếp từ bốn phương tám hướng đổ về.

Trong chốc lát, thiên kiếp đã bị nuốt chửng hoàn toàn.

Trong cơ thể Diệp Bất Phàm phát ra tiếng sấm rền, mí mắt không ngừng lật lên, cuối cùng bắt đầu co giật, co quắp, miệng sùi bọt mép.

Lần này không phải thiên kiếp do đột phá dẫn tới, mà thuần túy là do «Thiên Sát Chân Ma Công» rước họa vào thân.

Thế nên...

"Sao lại có biểu cảm này?" Bên cạnh, tiểu loli mặc váy hồng nghiêng đầu, đôi mắt đào hoa mở to đầy kinh ngạc.

Biểu cảm đó không giống như đau đớn, mà ngược lại... giống như biểu cảm lúc làm chuyện phòng thế.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm mới tỉnh lại sau cơn hôn mê.

"Công pháp hậu kỳ của Thiên Sát Chân Ma Công quá nguy hiểm." Diệp Bất Phàm mở mắt, tỉnh táo lại mà lòng vẫn còn sợ hãi.

Lần đầu tiên anh cảm thấy mình ở gần cái chết đến thế.

Suýt chút nữa thì sướng chết.

Cái cảm giác thư sướng đó vượt xa chuyện phòng thế rất nhiều

lần, hoàn toàn không phải thứ mà con người bình thường có thể chịu đựng nổi.

"Sau này đối với thiên kiếp của «Thiên Sát Chân Ma Công», phải cẩn thận hơn nữa mới được." Tôi thấy cần phải tập luyện để bớt nhạy cảm đi.

Tôi kiểm tra lại bản thân.

Trong nguyên thần, một khối cầu như tinh tú, bên trên phủ đầy những đường vân đại đạo, khi xoay chuyển tỏa ra ánh sáng hỗn độn.

Nếu nói trước đây đạo quả bản nguyên chỉ to bằng nắm tay thì giờ đã to bằng cái đầu rồi.

Cả về chất và lượng đều đã lên một tầm cao mới.

"Xuy!" Diệp Bất Phàm nhả ra một luồng kinh lôi, bản nguyên dung hợp với âm thanh tạo thành những âm phù, không gian trước mặt lập tức bị âm phù chấn cho sụp đổ.

Các pháp tắc Ngũ Hành, Thời Không, Nhân Quả... tiềm ẩn giữa thiên địa hiện ra như màng nhện, bị âm phù chấn vỡ, lộ ra khoảng không hư vô mờ mịt.

Đây chính là chân chính ngôn xuất pháp tùy.

Một lời thốt ra đủ để trấn sát vài chục tên Hợp Thể đại viên mãn.

"Đột phá Đại Thừa trung kỳ rồi, anh mạnh đến mức nào?" Một mùi hương thơm ngát ập tới, loli váy hồng từ phía sau vòng tay ôm cổ Diệp Bất Phàm, cằm tựa lên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo áp vào mặt anh, tỏ vẻ tò mò.

"Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, hai đại tăng phúc thuật hộ thân, có thể sánh ngang với Đại Thừa viên mãn thông thường.

Nếu dùng tới thần thông bí pháp...

đại khái có thể đứng ở thê đội thứ hai của Đại Thừa." Diệp Bất Phàm hít hà hương thơm trên người loli váy hồng, khẽ cười nói.

Cùng là Đại Thừa viên mãn nhưng cũng có sự chênh lệch.

Những kẻ vượt qua giới hạn của Đại Thừa thì không tính tới, ví dụ như Tử Vi Tiên Đế hay Ngũ Tiên giáo chủ.

Dù Tử Vi Tiên Đế không có quốc vận hộ thân thì cũng mạnh hơn Chân Ma Tiên Quân, vì lão đã phá vỡ lẽ thường, nắm giữ ba loại bản nguyên.

Chân Võ Đại Đế, Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma, Tây Vực đại pháp sư, Đại Vu Nữ, Trảm Long, Hồng Trần Tiên Quân, những người này thực lực xấp xỉ nhau, tuy luyện các loại pháp tắc tới mức xuất thần nhập hóa, thậm chí đạt tới mức sánh ngang bản nguyên, nhưng chung quy vẫn chưa ngưng tụ được đạo bản nguyên thứ hai.

Đây thuộc về thê đội thứ nhất.

Vĩnh Hằng, Thủy Trạch, Thanh Tổ, Âm Dương Ma Quân, Thần Tàng Tiên Quân của Vô Ưu Tiên Tông, Minh Vương thuộc về thê đội thứ hai.

Minh Vương hơi đặc thù vì là quỷ thân, rất dễ bị các chí bảo thuộc tính Dương hoặc Lôi khắc chế.

Thê đội thứ ba là các Lục Quan Vương của Tiên Đình, Bàn tiểu nhân đã khôi phục thực lực, Đồng Nam chỉ nhân và ba vị hóa thạch sống trong trận chiến ở dãy núi Đại Lãng.

Đương nhiên, tiền đề là không dùng tới tiên khí.

Loại tiên vật này rất dễ dàng xóa nhòa khoảng cách giữa các Đại Thừa viên mãn.

“Đợi khi nhục thân của bản tiên quân cũng đạt tới Đại Thừa trung kỳ thì mới thực sự đứng trên đỉnh cao của tu tiên giới.” Diệp Bất Phàm cười nói, chậm rãi đứng dậy, vỗ nhẹ vào mông nhỏ của loli váy hồng: “Mau xuống đi.” “Em không, trừ phi...” Loli váy hồng bám trên lưng Diệp Bất Phàm, cười khúc khích thì thầm vào tai anh vài câu, đôi mắt đầy vẻ mê hoặc.

“Ách cái này...” Diệp Bất Phàm hít một hơi sâu, lòng rạo rực, lấy ra một pháp bảo phi thuyền.

Sau bao nhiêu năm đi cướp bóc, trong không gian của tôi thứ gì cũng có.

Con thuyền này tên là “Cổ Tiên Thuyền”, là pháp bảo tứ giai đỉnh cấp.

Phi thuyền lơ lửng giữa không trung, loli váy hồng kéo Diệp Bất Phàm lên trên.

Một lát sau, trận pháp che mắt được kích hoạt, phi thuyền lắc lư đi vào vùng đất trung tâm của Nam Hồng Vực, hướng về phía Đại Yến quốc trước kia.

So với sự hỗn loạn ở Bắc Vực thì Nam Hồng Vực tương đối ổn định, chỉ có những ma sát nhỏ ở biên giới với Tiên Đình.

Thế nên, không ít tông tộc và tán tu đều nhìn thấy trên cao có một chiếc phi thuyền đang lắc lư kịch liệt bay ngang qua đầu mình.

Mỗi bước đi thì rung rinh ba lần, nửa canh giờ cũng không lết nổi hai dặm đường.

“Chiếc phi thuyền này... tu sĩ trên đó chắc là mới thăng cấp Kim Đan, điều khiển pháp bảo mà cũng vất vả thế sao?” Trong một thành nhỏ, mấy lão già ngẩng đầu nhìn phi thuyền trên thành trì, ánh mắt đầy vẻ tham lam.

“Bình Dương Hầu.” Một lão già tỏa ra ma khí, ánh mắt lóe lên hàn quang, ra hiệu cho tên tu sĩ béo mập bên cạnh: “Chỉ là một tên tiểu tu sĩ Kim Đan mà cũng có trọng bảo thế này, thật là tạo hóa của chúng ta, cướp nó đi!” Lão có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, kiến thức rộng rãi, lão nhìn một cái là nhận ra đó là pháp bảo tứ giai đỉnh cấp.

Nếu đoạt được thì khả năng chạy trốn chắc chắn sẽ tăng mạnh.

“Trấn Viễn Hầu, người này đã có pháp bảo tứ giai đỉnh cấp thì bối cảnh chắc không nhỏ đâu.” Lão béo được gọi là Bình Dương Hầu có chút ngần ngại: “Nếu cướp đồ của hắn, rắc rối quấn thân thì không hay đâu.” Lão từng lăn lộn ở Đại Yến quốc nhiều năm, khéo léo đưa đẩy nên cuộc sống cũng khá ổn thỏa.

Sau khi đột phá Nguyên Anh, Đại Yến diệt vong, lão đành phải bỏ xứ mà đi.

Sau đó Tiên Thổ hạ giới, không gian sinh tồn càng bị ép tới mức gần như không còn.

Lão chỉ có thể ở lại cái nơi hẻo lánh này làm sơn đại vương cùng với hai người bạn cũ.

Mà thành trì này vốn thuộc về Tội Quốc.

“Hắc hắc, hiện tại các nhân vật lớn ở Nam Hồng Vực đa số đã tới Bắc Vực tham chiến rồi, dù có giết tên Kim Đan nhỏ nhoi này thì bối cảnh của hắn to tát đến đâu cũng làm gì được ta?” Một thanh niên mặc nho bào cười hắc hắc, không mấy để tâm.

“Ba vị thành chủ không cần ra tay, cứ giao cho tiểu đệ là được.” “Đúng đúng đúng, chúng ta ra tay hạ chiếc phi thuyền này!” Phía sau ba vị Nguyên Anh, một đám tu sĩ Kim Đan đang nóng lòng muốn thử sức.

Bọn họ bị các đại tông môn chèn ép đến mức không thở nổi, mấy

chục người cộng lại không nổi một trăm khối tiên ngọc, đã nghẹn khuất quá lâu rồi.

"Ừm, Lý Hổ, ngươi đi thăm dò trước đi." Thanh niên nho bào nhìn về phía một tráng niên lực lưỡng phía sau.

"Rõ!" Lý Hổ tinh thần đại chấn, trước mặt thành chủ tất nhiên phải thể hiện, lập tức phóng ra một thanh phi xoa đánh về phía phi thuyền trên không.

"Bùm!" Trận pháp quang mạc tự động của phi thuyền hiện lên, dễ dàng chặn đứng thanh phi xoa.

"Dễ vậy sao?

Phòng ngự của chiếc phi thuyền này cũng không tồi, các ngươi cùng lên đi." Bình Dương Hầu và Trấn Viễn Hầu nhìn nhau, đều thấy kinh ngạc, sau đó ra lệnh cho mười mấy tu sĩ Kim Đan phía sau, trong đó có cả nam nữ già trẻ.

"Ầm ầm ầm!" Một đám tu sĩ Kim Đan vội vàng dùng pháp bảo của mình oanh kích phi thuyền, hòng đánh rơi nó xuống.

Dưới vô số đòn tấn công, phi thuyền dừng lại, hai nhịp thở sau, một thanh niên tóc trắng như tuyết, tuấn mỹ như trích tiên bước ra.

Chương 721

"Tê!

Sao lại đẹp trai thế này?" Một nữ tu ma đạo mắt sáng rực lên, vội vàng quát lớn: "Để lại mạng cho tiểu tử này!

Bà đây muốn mang về để hạ hỏa!" "Hắc Quả Phụ, mới thế đã không nhịn được rồi à?" Một thanh niên thấy người tình của mình thay lòng đổi dạ thì lập tức ghen tuông lồng lộn.

Hắn dốc toàn lực oanh kích vào phi thuyền, vị trí nhắm tới chính là khuôn mặt của thanh niên kia, rõ ràng là muốn hủy đi khuôn mặt tuấn mỹ đó để Hắc Quả Phụ hết hy vọng.

Đồng thời hắn gào lên: "Toàn lực ra tay!

Đừng để tên tiểu bạch kiểm này sống!" Hắn là con trai của Bình Dương Hầu, địa vị không tầm thường trong đám người này, vừa dứt lời, tất cả tu sĩ Kim Đan đều dốc hết sức bình sinh tấn công phi thuyền.

"..." Diệp Bất Phàm hơi nhíu mày, không thèm để ý tới đám Kim Đan nhỏ bé kia mà nhìn về phía ba vị Nguyên Anh.

Và ba vị Nguyên Anh đó cũng đang nhìn anh.

Biểu cảm trên mặt họ lập tức đông cứng.

"Bốp!" Đầu óc tên thanh niên nho bào nổ tung một tiếng, mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng ra tay tát bay tất cả thuộc hạ.

"Hóa ra là Diệp tiên quân." Bình Dương Hầu, Trấn Viễn Hầu mặt xanh mét, chân bủn rủn, vội vàng tiến lên bái kiến.

Khó khăn lắm mới lấy được dũng khí đi cướp bóc, ai ngờ lại đụng

phải tấm sắt cứng nhất tu tiên giới từ cổ chí kim.

Diệp Bất Phàm mặt không biểu cảm nói: "Mấy chục năm không gặp, ba vị quả nhiên gan dạ hơn xưa rồi." Ba người này chính là những tu sĩ Kim Đan mà Diệp Bất Phàm quen biết khi mới vào Đại Yến quốc chuẩn bị kết anh.

Lúc đó Đại Yến là thánh địa kết anh, quy tụ rất nhiều Kim Đan của Nam Hồng Vực, nhưng đại bộ phận đều thất bại, khiến Bình Dương Hầu và Trấn Viễn Hầu sợ tới mức không dám kết anh.

Diệp Bất Phàm cũng đã học hỏi được không ít kinh nghiệm từ hai người này.

Còn thanh niên nho bào kia chính là Hoài Âm Hầu, là em vợ của Sở Thân Vương.

Hắn đã nhận không ít tiền của Diệp Bất Phàm mới tiến cử anh cho Sở Thân Vương để có được suất kết anh trong hoàng cung.

"Không dám, không dám, đời này còn có thể gặp lại Diệp tiên quân quả thực là phúc đức của vãn bối." Bình Dương Hầu và Trấn Viễn Hầu thấy Diệp Bất Phàm không tức giận thì lòng nhẹ nhõm hẳn.

Đoạn, Bình Dương Hầu cười khổ nói: "Xin Diệp tiên quân thứ tội, vãn bối bị đám thế lực tiên thổ như Chân Ma Tiên Tông, Thiên Tiên Tông ép đến đường cùng rồi.

Tài nguyên bị bọn chúng chia chác sạch sành sanh, chẳng để lại chút gì cho đám thổ trước Nam Hồng Vực chúng ta cả." "Tiên quân?!

Diệp lão ma?!" Đám Kim Đan bị Hoài Âm Hầu tát bay nghe vậy thì mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng phủ phục xuống đất, đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tu tiên giới bây giờ hễ là người thì ai chẳng biết danh tiếng của Diệp lão ma.

Thậm chí trong dân gian còn lưu truyền những cuốn thoại bản như «Diệp Lão Ma · Thập Tội», «Thập Đại Khốc Hình».

Đối với họ, Diệp lão ma như thần phật trên chín tầng trời, xa vời không thể chạm tới.

“Anh đi đâu cũng có người quen nhỉ.” Loli váy hồng quần áo chỉnh tề bước ra khỏi khoang thuyền, đi tới bên cạnh Diệp Bất Phàm rồi lườm anh một cái.

Sau đó, nàng trừng mắt dữ dằn nhìn ba người Bình Dương Hầu.

Làm hỏng nhã hứng của nàng.

Diệp Bất Phàm thu hồi phi thuyền, chậm rãi hạ xuống thành trì.

Bình Dương Hầu vội vàng dẫn anh vào phủ thành chủ, cẩn thận sai hạ nhân hầu hạ.

“Ngươi, qua đây.” Diệp Bất Phàm ngồi trên ghế thái sư, chỉ tay vào Hoài Âm Hầu.

Tên sau vội vàng gật đầu khom lưng, cười nịnh nọt: “Tiên quân có gì sai bảo?” “Hoàng thất Đại Yến thế nào rồi?” Sắc mặt Hoài Âm Hầu hơi cứng lại, cười khổ đáp: “Sau khi Đại Yến diệt vong, ta bị đuổi khỏi Chu gia.

Sở Thân Vương bảo ta dẫn theo vài đứa nhỏ nhà họ Chu đi phát triển gia tộc, nhưng lúc đó loạn lạc, mấy đứa nhỏ đó đều chết yểu cả.” “Còn Chu gia, kinh qua mấy phen sinh tử cũng miễn cưỡng thoi thóp.

Thằng cháu Chu Tuyền của ta cũng chết rồi, chỉ còn lại mười mấy tộc nhân.

Cho tới mấy hôm trước, khi ngài thăng cấp Đại Thừa, uy danh truyền xa thì bọn họ mới dễ thở hơn một chút.

Còn ta... không còn mặt mũi nào quay lại Chu gia nữa.” Nói đoạn, hắn lộ vẻ hổ thẹn.

Thực tế thì hoàng thất Đại Yến đã chia ra làm mấy nhóm mầm mống huyết mạch tỏa đi khắp nơi.

Trong mấy chục năm loạn lạc, họ cứ thế lần lượt qua đời.

Cả một hoàng thất to lớn giờ chỉ còn lại mười mấy người.

“Chao ôi, đám người Tiên Thổ đó thực sự quá đáng vô cùng.” Bình Dương Hầu thở dài, không khỏi bùi ngùi.

Triều đại Đại Yến từng huy hoàng một thời, giờ lại rơi vào cảnh ngộ này.

Diệp Bất Phàm nghe vậy thì im lặng hồi lâu, cũng chẳng còn hứng thú ôn chuyện cũ nữa, tùy tay ném ra một cái túi trữ vật rồi nói: “Tài nguyên trong này đủ cho các ngươi tu hành ở cảnh giới Nguyên Anh rồi, tự lo liệu lấy đi.” Nói xong, anh dẫn theo loli váy hồng rời đi, biến mất không dấu vết.

“Đa tạ.” Bình Dương Hầu dùng thần thức quét qua túi trữ vật, trên mặt hiện rõ vẻ cuồng hỉ, lòng cảm kích thoáng hiện rồi biến mất, cuối cùng cung kính vái dài về hướng Diệp Bất Phàm vừa đi.

Số tài nguyên tu luyện này đối với một vị Đại Thừa Tiên Quân cao cao tại thượng chẳng đáng là bao, nhưng với đám tu sĩ Nguyên Anh như họ thì đó là chí bảo mà dù có kinh qua vạn hiểm cũng không cầu được.

“Từng cùng nhau uống rượu vui vẻ, giờ tiên phàm đã khác biệt, e là chẳng còn cơ hội gặp lại nữa.” Ánh mắt Trấn Viễn Hầu ảm đạm, hồn xiêu phách lạc.

Bao năm qua phiêu bạt khắp nơi, vết thương chồng chất khiến lão chẳng còn hy vọng gì vào việc Hóa Thần nữa.

Với Đại Thừa mà nói, trăm năm, ngàn năm chỉ như cái búng tay, nhưng với họ, đó là cả một đời người.

"Ba vị thành chủ đại nhân vậy mà lại quen biết Diệp tiên quân sao?" Đám tu sĩ Kim Đan từng tấn công phi thuyền lúc trước rụt rè hỏi thăm.

Đến tận bây giờ bọn họ vẫn cứ như đang nằm mơ.

Không chỉ được thấy Diệp lão ma trong truyền thuyết, mà thậm chí còn ra tay với vị đại nhân vật đó, vậy mà vẫn còn sống!

Chuyện này đủ để bọn họ khoe khoang cả mấy trăm năm rồi.

"Đó là đương nhiên.

Năm đó Diệp tiên quân cải trang tới Yến Đô khi chưa kết anh, ta đã kết giao với ngài ấy, còn cùng đàm đạo tiên đạo ở tửu lầu Vũ Hà nữa kìa." "Sau đó ngài ấy nhờ Sở Thân Vương ra tay giúp đỡ để có một suất kết anh, cuối cùng kết được Ngũ Sắc Nguyên Anh danh chấn Nam Hồng Vực.

Ngài ấy còn dưới sự truy sát của một đám Nguyên Anh mà dùng kế kim thiền thoát xác, hóa thân thành hoàng đế Đại Yến, ngay cả con gái Sở Thân Vương là Chu Huyên Nhi cũng thầm thương trộm nhớ..." Bình Dương Hầu nhớ lại chuyện xưa, từng cảnh tượng hiện lên mồn một như mới ngày hôm qua.

Nghĩ tới thành tựu của Diệp Bất Phàm hiện giờ, lão không khỏi cảm khái vạn phần.

"Hả?

Sao em thấy trong sách viết là những năm đó Diệp tiên quân ức hiếp dân lành, cưỡng chiếm động phủ kết anh của Đại Yến, cuối cùng còn cưỡng gian con gái Sở Thân Vương nữa?" Một tu sĩ Kim Đan ngẩn người hỏi.

Bình Dương Hầu khựng lại, mặt đầy vẻ không tin nổi: “Xem ở đâu thế?” “Trong cuốn thoại bản mới ra vài tháng trước, «Những Năm Tháng Ma Đạo Của Diệp Lão Ma».” “Ách, thoại bản mới ra nhanh vậy sao?

Thế cuốn «Diệp Lão Ma · Thập Đại Khốc Hình» phần hai đã cập nhật xong chưa?” Hoài Âm Hầu lấy làm kinh ngạc hỏi.

Cũng chẳng biết vị đại lão nào lại căm ghét Diệp Bất Phàm đến thế, bỏ ra bộn tiền để bôi nhọ, những cuốn dã sử thêu dệt đó đã lan truyền khắp một nửa tu tiên giới rồi.

Nhưng cũng có người tẩy trắng cho anh bằng cách viết cuốn «Cha Tôi Là Tiên Quân», trong đó toàn là những việc tốt Diệp Bất Phàm đã làm, ví dụ như dắt bà cụ qua đường này nọ.

Tiếc là doanh số không tốt lắm, chẳng mấy ai thèm đọc. ...

Diệp Bất Phàm cũng chẳng biết mình có dắt bà cụ qua đường hay không.

Anh rời khỏi thành nhỏ, dẫn theo loli váy hồng đi dạo khắp nơi.

Đi qua núi cao sông dài, ngắm nhìn những nơi mình từng đi qua như Huyễn Kiếm Quốc, Mộc Thần Quốc, Thiên Liễu Quốc, Ngọc Quốc...

“Em mệt rồi, bế em đi.” Loli váy hồng đi mỏi chân, dang rộng đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo, gió thổi nhẹ làm tà váy hoa tung bay, đôi mắt đào hoa cong cong như vầng trăng khuyết đầy vẻ tinh nghịch.

Ánh nắng chiếu rọi lên người nàng, làn da trắng nõn nà càng thêm rạng rỡ.

Diệp Bất Phàm bất lực.

Tính cách của phân thân tình niệm này khác xa với phân thân váy

đen và váy tím.

Hết đòi ngủ lại đòi bế, suýt chút nữa thì biến thành món đồ trang sức treo trên người tôi luôn rồi.

"Để ta cõng em vậy." Diệp Bất Phàm cõng loli váy hồng lên, tiếp tục tiến bước.

Lần trước cõng người đi bộ là ở Tuyết Quốc, cõng Ngu Tuyền Cơ, trên đường đụng phải cái máy phát độc Thần Du Chân Quân kia, cuối cùng mới tới Đại Yến.

Sông núi đã không còn như xưa, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy những cánh rừng già, thành trì đã hoàn toàn đổi mới.

Sau khi Chân Võ Tiên Thổ hạ giới, bọn họ chiếm cứ lãnh thổ Đại Yến, sau đó lại bị Vạn Cổ Tiên Thổ trao đổi đi mất, địa hình và kiến trúc đã thay đổi rất nhiều.

Diệp Bất Phàm đi tìm huyết mạch của hoàng thất Đại Yến, cuối cùng tới một thành nhỏ.

Cửa thành người qua kẻ lại tấp nập, toàn là tu sĩ.

Diệp Bất Phàm đi thẳng vào trong, cuối cùng dừng lại ở hậu sơn của Chu gia phủ đệ.

Chương 722

Trước khi đi Đông Hải, anh từng tới đây.

Giữa sườn núi phía sau có một ngôi mộ cũ sừng sững, trên bia mộ khắc vài chữ đơn giản —— Mộ Yến Võ Đế.

Mộ của Thái Thượng Hoàng Đại Yến.

Bên cạnh mộ còn có một gian nhà tranh, thỉnh thoảng từ bên trong lại phát ra tiếng ho khụ khụ của người già.

“Thái Thượng Hoàng, tôi tới thăm ông đây.” Diệp Bất Phàm đứng lặng hồi lâu, bỗng lắc đầu thở dài, lấy ra một hồ rượu rồi đổ xuống trước mộ.

Đúng lúc này, một tiếng “két” vang lên, cánh cửa gỗ của nhà tranh mở ra, một lão già mặc áo vải gai, lưng còng bước ra.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, mộ của Thái Thượng Hoàng không một người ngoài nào được phép tới gần!” Tóc lão bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn và đồi mồi, đôi mắt đục ngầu, lúc này vì tức giận mà thở hổn hển.

“Khụ!

Khụ!” Đợi khi lão nhìn rõ thanh niên trước ngôi mộ cũ, thần sắc bỗng trở nên ngây dại, không kìm được mà lại ho kịch liệt.

Diệp Bất Phàm nhìn lão già đó, lờ mờ thấy được vài phần dáng vẻ của Sở Thân Vương khí phách năm nào.

“Chỉ mới mấy chục năm thôi mà, sao ông lại già yếu đến mức này?” "Ngày tháng của ta chẳng còn bao nhiêu, Diệp tiên quân phong thái vẫn y như cũ." Đôi mắt già nua đục ngầu của Sở thân vương có chút mơ hồ, như thể bị che phủ bởi một tầng sương mù, ông run rẩy

cúi người hành lễ.

Diệp Bất Phàm nhớ lại lần đầu gặp Sở thân vương, khi ấy ông mới ở tuổi trung niên, mang đầy uy nghiêm của hoàng thất Đại Yến.

Giờ đây, ông giống như bị rút đi xương sống, hèn mọn như hạt bụi. "Lễ tiết tôn ti của tu tiên giới cứ bỏ đi, dù sao ông cũng là nhạc phụ của ta, nếu để Huyên Nhi biết được, e là nàng ấy lại oán trách ta mất thôi." Diệp Bất Phàm đỡ lấy cánh tay Sở thân vương, thần tình thương cảm.

Trong lúc nói chuyện, hắn tranh thủ thăm dò thương thế của ông.

Lần trước nghe Trương Diệu Tiên nói Sở thân vương trọng thương không chữa khỏi, hiện tại tuy đã vượt qua cơn nguy kịch nhưng những ám thương lớn nhỏ trên người quá nhiều. "Huyên Nhi... nó ở Thiên Cơ quốc vẫn coi như an toàn, những năm qua có lén tới thăm ta vài lần, nó bình an là ta yên tâm rồi." Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Sở thân vương lộ ra vẻ phức tạp. "Chân Võ Tiên Tông, Vạn Cổ Tiên Tông không trị thương cho ông sao?" Diệp Bất Phàm cau mày, trên mặt hiện lên sát khí.

Ám thương tổn hại sinh cơ trầm trọng, thọ mệnh của Sở thân vương chưa đầy hai mươi năm nữa. "Không phải, nhờ nể mặt cậu mà các thế lực lớn nhỏ ở Nam Hồng Vực đối với Chu gia ta vẫn tính là khách khí, phía Trương gia và Vạn Cổ Tiên Tông cũng tặng rất nhiều tài nguyên." Sở thân vương ho dữ dội vài tiếng, mời Diệp Bất Phàm vào trong gian nhà tranh, rót hai chén trà: "Chỉ là trà của phàm nhân, Diệp tiên quân chớ chê cười." Ông dừng lại một chút, thở dài cay đắng, tử khí trầm trầm: "Ta mệt rồi, muốn xuống dưới gặp phụ hoàng." Diệp Bất Phàm im lặng, lấy ra đồng tiền, thôi diễn quá khứ của Sở thân vương.

Với tạo nghệ hiện giờ của hắn, việc chiếm bặc quá khứ tương lai

của một tu sĩ Nguyên Anh là điều cực kỳ dễ dàng.

Những hình ảnh trong quá khứ của Sở thân vương hiện ra trước mắt.

Đại Yến bị diệt, lăng mộ Thái thượng hoàng bị đào xới, ông mang theo hài cốt cùng tông thân hoàng thất đi đào vong, nơm nớp lo sợ, phiêu bạt khắp nơi.

Ban đầu Sở thân vương vẫn còn hùng tâm tráng chí, nhưng rồi chứng kiến người thân từng người một chết trận, tâm khí dần bị mài mòn.

Cho đến tận trận chiến tranh đoạt tiên khoáng cuối cùng với một gia tộc tu tiên, ông tận mắt thấy con trai Chu Tuyền bị một tu sĩ Nguyên Anh mạt sát, thấy đứa cháu nội chưa đầy tám tuổi bị giết chết.

Mấy chục người trong thân tộc bị diệt môn, Sở thân vương mang theo thân xác trọng thương, dẫn mấy chục tộc nhân còn sót lại gượng cười chạy trốn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông từ một người trung niên đã bước thẳng vào tuổi già.

Giây phút đó, tâm của Sở thân vương đã chết. "Xin lỗi." Giọng nói của Diệp Bất Phàm khàn đặc.

Tu tiên gần hai trăm năm, điều hắn cảm thấy áy náy nhất chính là Chu gia của Đại Yến, hổ thẹn với lời ủy thác của Thái thượng hoàng. "Đại thế của tu tiên giới là vậy, dù là Chu gia Đại Yến hay các thế lực khác thì cũng như nhau cả thôi." Sở thân vương lắc đầu, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện báo thù.

Ông mệt rồi, ngay cả tâm trí để báo thù cũng không còn nữa. "Ông vẫn còn tương lai, Vạn Cổ Tiên Thổ đã nhượng lại quốc thổ Đại Yến

rồi." "Ta già rồi, không muốn tranh đấu với người khác nữa, còn về quốc thổ Đại Yến... mười mấy tộc nhân Chu gia kia thủ không nổi đâu." Sở thân vương khước từ hảo ý của Diệp Bất Phàm.

Trước kia ông từng có tâm khí khôi phục huy hoàng của Đại Yến, nhưng hiện giờ đã nhìn thấu loạn thế hoàng hoàng này, dù có dựa vào sức mạnh của Diệp Bất Phàm lấy lại được đất nước thì trăm năm, nghìn năm, vạn năm sau thì sao?

Chu gia không thể vĩnh viễn dựa dẫm vào cái cây đại thụ Diệp Bất Phàm này được.

Diệp Bất Phàm nghe vậy càng thêm thương cảm.

Dù hiện tại hắn có thần thông cải tử hoàn sinh, nhục bạch cốt, cũng không cứu nổi một người đã muốn chết.

Hắn cùng Sở thân vương ôn chuyện cũ thật lâu.

Trước khi đi, giọng điệu Sở thân vương mang theo ý cầu khẩn: "Lão phu chỉ cầu Diệp tiên quân một việc, đối với con gái ta... hãy tốt với nó một chút, đừng bỏ rơi nó, dù chỉ để nó làm một thị nữ hầu hạ bên cạnh cũng được." Những kẻ tu luyện tới Đại Thừa có ai không phải kiêu hùng thế gian, đa phần đều tâm cơ sắt đá.

Hơn nữa tu vi của Diệp Bất Phàm quá cao, bên cạnh chắc chắn không thiếu mỹ nhân. "Ta sẽ làm vậy." Diệp Bất Phàm nhìn ngôi mộ cũ của Thái thượng hoàng lần cuối, rồi quay người dẫn theo La lỵ váy hồng rời đi. "Cảm ơn." Sở thân vương khẽ nói, nhìn theo bóng lưng hắn. "Đi đâu thế?" Trên đường đi, La lỵ váy hồng hỏi. "Giết người." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, đến tiểu thành nhìn Chu gia một cái.

Gia chủ hiện tại của Chu gia tên là Chu Linh, là cháu họ của Sở thân vương.

Diệp Bất Phàm lặng lẽ quan sát hồi lâu, điểm vào giữa mày, tách ra ba đạo Tự Nhiên phân thân, độn đi hướng xa xa. ...

Phong quốc, Khánh Hòa thành, Viên phủ.

Theo việc lão tổ Viên gia tấn thăng Hóa Thần, gia tộc này đã đứng vững gót chân tại Khánh Hòa thành, xếp vào hàng ngũ năm đại gia tộc tu tiên lớn nhất, các thế lực nhỏ và tán tu thi nhau quy phụ.

Trong đại sảnh Viên phủ, lão tổ Viên gia đang ngồi đối diện với bốn vị Hóa Thần của các gia tộc khác, thương thảo về việc công phá một tòa cổ động phủ. "Tòa cổ động phủ đó là do bản tọa phát hiện trước, bảo vật bên trong ta phải lấy năm phần." Lão tổ Viên gia tuy mới tấn thăng Hóa Thần không lâu nhưng chiến lực không hề kém cạnh bốn vị Hóa Thần già nua kia, thái độ vô cùng cường thế. "Mỗi nhà hai phần!" "Hai phần là mức đã phân phối từ trước rồi." Bốn vị Hóa Thần còn lại bất mãn. "Cho các vị năm phần đã là giới hạn nhẫn nhịn của bản tọa rồi." Lão tổ Viên gia cười lạnh, nếu không phải trận pháp của tòa động phủ kia khó phá, cần mấy người này giúp sức thì lão đã độc chiếm từ lâu. "Viên Thành Hoàn, theo ta biết, lúc trước ngươi tranh đoạt tiên khoáng với hoàng thất Đại Yến đã giết không ít tộc nhân của họ, ngay cả anh vợ của Diệp lão ma cũng bị ngươi mạt sát." Một người trung niên mắt xanh cười lạnh đe dọa: "Nếu ta đem chuyện này truyền tin cho Diệp lão ma, ngươi nói xem, ngươi có chết không?" "Chết?

Viên gia ta dù gì cũng là thế lực trực thuộc Chân Ma Tiên Tông, Diệp lão ma muốn giết ta thì phải bước qua cửa ải của Chân Ma Tiên Tông đã rồi hãy nói!" Lão tổ Viên gia xì một tiếng khinh miệt.

Năm đó thực lực Viên gia và Sở thân vương ngang nhau, sở dĩ có thể đánh bại đối phương là nhờ vào đồ tôn của một vị trưởng lão Chân Ma Tiên Tông.

Cuối cùng lão dâng tiên khoáng lên, thuận thế bám vào Chân Ma Tiên Tông, đưa thiên kiêu xuất sắc nhất của Viên gia đến làm đệ tử dưới trướng vị đồ tôn kia, lại còn nhận được một viên Nguyên Thần Đan nên mới tấn thăng được Hóa Thần. "Vả lại, Diệp lão ma đang ở Bắc Vực, hơi đâu mà để ý đến loại nhân vật nhỏ bé như ta?" Lão tổ Viên gia không thèm để ý, mất kiên nhẫn nói: "Bất luận trong cổ động phủ có gì, ta phải lấy một nửa!

Còn lại các người tự chia, nếu không đồng ý, bản tọa không ngại thỉnh đại nhân vật của Chân Ma Tiên Tông ra tay đâu." Bốn vị Hóa Thần trong lòng rùng mình, đành phải đáp ứng.

Chân Ma Tiên Tông, bọn họ không gánh nổi hậu quả.

Lão tổ Viên gia thấy bốn người ngoan ngoãn phục tùng thì nở nụ cười.

Lão cũng chỉ là mượn oai hùm thôi, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không thỉnh vị đại nhân vật kia vì kẻ đó quá đỗi tham lam.

Đúng lúc này, cả đại sảnh bắt đầu vặn vẹo, vỡ vụn, lộ ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài.

Lão tổ Viên gia như thể đang đứng ở trung tâm một hố đen, quy tắc xung quanh hình thành một vòng xoáy, điên cuồng co rút vào trong. "Diệp...

Diệp lão ma?!" Lão tổ Viên gia kinh hãi thấy một thân ảnh bước vào Viên phủ, sắc mặt trắng bệch, lộ ra vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Lão không tài nào ngờ được, một nhân vật nhỏ bé như lão lại khiến vị đại phật này đích thân ra tay! "Bành!" Quy tắc xung quanh co rút đến cực hạn, lão tổ Viên gia ngay cả động ngón tay cũng không nổi, nhục thân và nguyên thần bị vòng xoáy quy tắc xé nát, sương máu bắn đầy người bốn vị Hóa Thần còn lại.

Bốn kẻ đó run rẩy bần bật, nhìn lên không trung mà da đầu tê dại.

Một bóng người áo trắng chắp tay sau lưng đi lướt qua trên không Viên gia, mỗi bước đi như thể kéo động thiên địa quy tắc, từng tộc nhân Viên gia lần lượt bị áp lực quy tắc làm cho nổ tung. "A a!!" Tiếng thảm thiết vang lên không ngớt, trong nháy mắt mấy nghìn người của Viên gia đã chết sạch, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Như nhận ra điều gì đó, bóng người áo trắng quay đầu liếc nhìn bốn người kia một cái.

Bốn vị Hóa Thần như đang ngước nhìn vầng mặt trời rực rỡ, cảm thấy hai mắt đau nhói, trên thân như gánh một ngọn tiên sơn, ép đến mức nghẹt thở.

Cho đến khi bóng người áo trắng hoàn toàn biến mất, cảm giác nghẹt thở đó mới tan đi. "Diệp lão ma...

Chương 723

hắn quay lại rồi." Bốn người kinh hoàng, thật lâu không dám ngẩng đầu.

Ngày hôm đó không chỉ có Viên gia.

Hạc gia, Ô gia cùng mười mấy gia tộc tu tiên rải rác khắp Nam Hồng Vực đều bị đồ sát sạch sẽ.

Cùng lúc đó, tại Chân Ma Tiên Tông – tiên môn đứng đầu Nam Hồng Vực tọa lạc trên Thập Vạn Tiên Sơn.

Một thanh niên Luyện Hư đại viên mãn vừa thải bổ xong một nữ tu Hóa Thần, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Kẻ này chính là Không Sát Thiên Tôn. "Vứt xác ra ngoài đi." Không Sát Thiên Tôn nhàn nhạt phân phó. "Vâng." Hai thị nữ run rẩy đi vào, khiêng xác nữ tu bị thải bổ đến chết ra ngoài. "Rắc!" Nhưng ngay lúc này, màng sáng bát giai đỉnh cấp bảo vệ vòng ngoài cùng của Chân Ma Tiên Tông bị một cây đại kỳ màu xám đập ra một lỗ hổng lớn.

Không Sát Thiên Tôn vội vàng bước ra khỏi động phủ, ngẩng đầu nhìn lên, kinh hãi thấy bên ngoài trận pháp có một bóng người áo trắng đứng lặng lẽ với khuôn mặt không cảm xúc.

Lão nổi hết da gà, lập tức nhận ra người tới. "Diệp lão ma?" Thiên kiêu của Viên gia là Viên Thần cũng nhanh chóng đến bên cạnh Không Sát Thiên Tôn, mặt mày tái mét, có dự cảm chẳng lành. ... "Diệp lão ma!

Ngươi muốn làm gì?!" "Ngươi dám!" Cả Chân Ma Tiên Tông sôi sục, từng đạo tu sĩ Luyện Hư, Hợp Thể bay ra, ai nấy đều phẫn nộ.

Đã vô số năm qua, đây là lần đầu tiên Chân Ma Tiên Tông bị người ta tấn công như vậy.

Người cuối cùng lên tiếng là một lão già tóc xám, tu vi Đại Thừa hậu kỳ bộc phát, làm đảo lộn phong vân.

Chân Ma Tiên Tông không chỉ có một vị Đại Thừa, lão già tóc xám này đạo hiệu Vị Ương tiên quân, nắm giữ trấn tông tiên khí của tông môn.

Lão nhìn chằm chằm vào thanh niên áo trắng bên ngoài, gào thét lớn: "Diệp Bất Phàm!

Ngươi muốn khai chiến sao?!" "Xoẹt!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lẽo, chẳng buồn đáp lời, hai tay hóa thành long trảo, theo lỗ hổng do Thần Châu Kỳ đập ra mà cắm vào, mạnh mẽ xé một cái, màng sáng trận pháp bị xé toạc ra một vết nứt lớn. "Bành!" Diệp Bất Phàm sải bước tiến vào nội bộ Chân Ma Tiên Tông, năm ngón tay xòe ra, chộp vào hư không.

Hỗn Độn bản nguyên như khói cuộn, hóa thành bàn tay khổng lồ tóm lấy Không Sát Thiên Tôn cùng tên thiên kiêu Viên gia bên cạnh vào trong tay.

Không Sát Thiên Tôn này chính là chỗ dựa của Viên gia. "Diệp tiền bối..." Không Sát Thiên Tôn kinh hãi muốn phản kháng, nhưng dưới tu vi khủng khiếp của Diệp Bất Phàm, quy tắc đạo chủng trong cơ thể lão run rẩy, ngay cả cử động cũng không làm nổi. "Bùm!" Nhục thân của Không Sát Thiên Tôn và thiên kiêu Viên gia bị bóp nát, ngay cả thần hồn cũng bị nghiền thành hư vô. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi khinh người quá đáng!" Sư tôn và sư tổ của Không Sát Thiên Tôn đều là tu sĩ Hợp Thể, thấy cảnh này mắt đỏ ngầu, gào lên: "Thỉnh Vị Ương lão tổ vận dụng tiên khí trấn áp lão ma này!" "Ồn ào!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm băng lãnh, quát lên một tiếng như sấm rền.

Âm thanh hòa quyện với Hỗn Độn bản nguyên hóa thành hai đạo phù âm vàng kim khổng lồ trấn áp hai tu sĩ Hợp Thể kia, nghiền bọn họ thành tro bụi.

Sau đó hắn nhìn về phía Vị Ương tiên quân đang cầm một thanh ma đao màu đen.

Thanh ma đao đó là tiên khí: Trảm Tiên Ma Đao. "Bản tiên quân giết đều là những kẻ từng nhúng tay vào hậu duệ hoàng thất Đại Yến, không có hứng thú đấu pháp với ngươi." "Nhưng nếu ngươi nhất quyết ra tay, ta cũng không ngại giết luôn ngươi, sẵn tiện diệt sạch môn hạ Chân Ma Tiên Tông." Diệp Bất Phàm thu Thần Châu Kỳ vào tay, toàn thân tỏa ra uy nghiêm vô thượng, nhìn Vị Ương tiên quân một cách lạnh lùng.

Nếu là Chân Ma tiên quân cầm tiên khí thì hắn còn kiêng kỵ ba phần.

Chứ một Đại Thừa hậu kỳ, dù có cầm Trảm Tiên Ma Đao cũng không phải đối thủ của hắn. "Diệp lão ma!

Bất kể ân oán thế nào, ngươi ngang nhiên sát hại trưởng lão và đệ tử ma tông ta, ngươi phải cho ta một lời giải thích!" Vị Ương tiên quân giận dữ hét lớn.

Nói thì nói vậy nhưng lão chẳng hề có ý định ra tay.

Lão có tiên khí, tự tin có thể đối địch với Diệp Bất Phàm, thậm chí là trấn áp, nhưng không giết được đối phương, cũng chẳng ngăn được đối phương đồ sát toàn bộ tu sĩ của Chân Ma Tiên Tông. "Không dám ra tay thì lo mà rúc đầu vào động phủ đi." Diệp Bất Phàm hờ hững, chẳng buồn đáp lời Vị Ương tiên quân, quay người rời khỏi Chân Ma Tiên Tông, đi về phía xa.

Bây giờ chưa phải lúc trở mặt với Chân Ma Tiên Tông, nếu không

Chân Ma tiên quân cầm tiên khí liều mạng với hắn, hắn muốn kiếm lợi từ chiến tranh để ổn định tấn thăng Đại Thừa hậu kỳ là điều không thể.

Trong nháy mắt, hắn biến mất không dấu vết. "Mẹ kiếp, mấy chục năm không gặp, gã này đã mạnh đến mức này rồi sao?

Trận pháp bát giai đỉnh cấp mà nói xé là xé?!" Trên một ngọn núi, Lý Thu Thủy nhìn Diệp Bất Phàm rời đi, nội tâm chấn động.

Phần lớn tu sĩ Chân Ma Tiên Tông đã đến tiền tuyến Bắc Vực, chỉ để lại một bộ phận nhỏ trấn thủ tông môn, nàng là một trong số đó.

Bên cạnh nàng, Tiêu Mật Đào cũng ngẩn ngơ, ánh mắt phức tạp.

Đã từng có lúc Diệp Bất Phàm chỉ miễn cưỡng đấu ngang tay với nàng, vậy mà giờ đây vật đổi sao dời, hắn đã vượt xa nàng quá nhiều, đứng trên đỉnh cao nhất của tu tiên giới. "Giết gà dọa khỉ thôi." Phía sau, lão tổ Tiêu gia thở dài.

Mục đích Diệp Bất Phàm tới đây, giết người là một, thứ hai chính là răn đe.

Sau này ai muốn động thủ với người cũ của hắn thì phải cân nhắc xem có chịu nổi cơn thịnh nộ của vị này không.

Còn Vị Ương tiên quân nhìn theo hướng Diệp Bất Phàm rời đi, mặt mày tái mét, lập tức truyền tin cho Chân Ma tiên quân.

Một lúc sau, cơn giận vẫn không tan, lão không kìm được quay sang lườm lão tổ Tiêu gia một cái. "Nếu không phải Tiêu gia các người truyền cho hắn Pháp Huyết Hợp Nhất, thực lực hắn sao có thể mạnh đến mức này!" Lão tổ Tiêu gia cơ mặt giật giật, quay sang mắng Tiêu Mật Đào: "Tiêu gia ta sao lại sinh ra cái đồ con gái lỗ vốn như ngươi chứ!

Để bí thuật lọt ra ngoài!" Tiêu Mật Đào nghe vậy, mặt đầy ủy

khuất.

Chiêu mà Diệp Bất Phàm thi triển rõ ràng đã cải tạo cường hóa lên gấp bao nhiêu lần rồi, Pháp Huyết Hợp Nhất của nàng làm gì có mức tăng phúc lớn như thế? ...

Ngày hôm sau, tin tức Diệp Bất Phàm đồ sát mười mấy gia tộc tu tiên, mạnh mẽ phá trận Chân Ma Tiên Tông, ngang nhiên lấy đầu trưởng lão Hợp Thể và đệ tử Luyện Hư đã lan truyền khắp nơi.

Cả Nam Hồng Vực chấn động, xôn xao không ngớt.

Ngay sau đó, một tin tức khác lại dấy lên sóng gió.

Xích Viêm Tiên Tông – thế lực chiếm đóng địa bàn Đại Liêu quốc – đã bị đồ sát sạch sẽ từ trên xuống dưới, bốn vạn cái đầu được chất thành gò trước sơn môn Xích Viêm Tiên Tông, nhìn mà ghê rợn.

Lần này, tất cả mọi người đều khiếp vía.

Ở Nam Hồng Vực, người biết Diệp Bất Phàm không nhiều nhưng người biết danh phận khác của hắn là Thiên Cơ chân quân hay Khúc Tư Phù sư thì không ít, cũng hiểu rõ tính khí của hắn.

Ai nấy đều gọi hắn là đại ma đầu, nhưng thực tế Diệp Bất Phàm giết người không nhiều, rất nhiều kẻ thù vẫn sống sờ sờ ra đó.

Ví dụ như Quỷ quốc, Thái Tuế Thần, Thái Huyền thiên quân của Vô Ưu Tông, Hổ tiên tử của Nữ Nhi quốc, Tử Tiêu của Thiên Tiên Tông...

Thậm chí Đại Yến trước kia cũng là kẻ thù của hắn, quan hệ có thể kéo gần đến mức này hoàn toàn là nhờ Thái thượng hoàng hùng tài đại lược đã nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ cần không chạm đến lợi ích của hắn hay giết người cũ của hắn thì Diệp Bất Phàm bình thường vẫn lười chẳng buồn để ý.

Hiện tại, việc hậu duệ hoàng thất Đại Yến và Đại Liêu chết hàng loạt đã triệt để khiến Diệp Bất Phàm phẫn nộ.

Nguyên bản Vạn Cổ Tiên Tông còn lề mề chuyện rút khỏi quốc thổ Đại Yến, nghe tin xong lập tức hỏa tốc triệt thoái, tông chủ Hợp Thể đại viên mãn đích thân mang trọng lễ đến bái phỏng Sở thân vương.

Đồng thời, mấy vị trưởng lão Hợp Thể của Chân Võ Tiên Tông cũng lần lượt tới thăm, tông chủ của họ còn nhận những tộc nhân còn sót lại của Chu gia làm thân truyền đệ tử, mặc dù mấy người đó chỉ mới Kim Đan, lại còn già nua sắp chết chẳng còn sống được mấy năm. ... "Những gì ta có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi." Diệp Bất Phàm đứng trong một ngôi làng nhỏ ở biên cảnh Đại Liêu, nhìn ngôi mộ đất trước mặt, thần tình ảm đạm.

Ngôi mộ này là của hoàng đế và hoàng hậu Đại Liêu.

Đứng phía sau hắn là gia chủ đương đại của Trương gia tiên thổ – Trương Quảng (Hợp Thể đại viên mãn), cùng tộc trưởng Trương gia cũ tại Nam Hồng Vực là Trương Thương Vân (phụ thân của Trương Đạo Tiên và Trương Diệu Tiên).

Ngoài ra còn có mấy hậu duệ còn sót lại của hoàng thất Đại Liêu, ba thiếu niên Luyện Khí tu sĩ lấm lem bẩn thỉu, tầm mười mấy tuổi, gồm hai nam một nữ.

Gọi là hậu duệ hoàng thất nhưng thực ra không có quan hệ ruột thịt gần gũi với hoàng đế Đại Liêu, chỉ là huyết mạch bàng hệ, nhưng dù sao cũng vẫn họ Hoàng Phủ. "Mấy đứa trẻ này xin phó thác cho Trương đạo hữu." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói. "Diệp tiên quân cứ yên tâm, chỉ cần Trương gia còn, không ai động được vào chúng đâu.

Chờ khi Hoàng Phủ nhất tộc phát triển lớn mạnh, Trương gia ta có thể giúp họ tái lập Đại Liêu quốc." Trương Quảng thụ sủng nhược

kinh, vội cúi người đáp.

Giờ đây Trương gia không giống như Chân Ma hay Tiêu Dao, họ khao khát được kéo gần quan hệ với Diệp Bất Phàm. "Ừ." Diệp Bất Phàm nhìn ngôi mộ đất lần cuối, quay người định đi.

Chương 724

Chợt gáy hắn nhói đau, chân mày cau lại, hắn lấy đồng tiền ra chiếm bặc thiên cơ.

Tuy nhiên, trong hình ảnh tương lai không có bất kỳ điều gì bất thường, trái ngược hoàn toàn với cảnh báo nguy hiểm từ Phạm Thánh Thập Nhị Kinh. "Kẻ có thể chặn được thuật chiếm bặc của ta, không để lộ sơ hở nào, tu tiên giới hiện nay chỉ có hai người: Tầm Tiên đạo nhân và Đạo lão." Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Tầm Tiên đạo nhân ra tay khả năng không lớn, đối phương muốn giết hắn thì đã ra tay từ lâu.

Chỉ còn...

Đạo lão. "Xem ra đã lành vết thương rồi nhỉ, nhưng muốn giết ta, liệu có giết nổi không?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, sau đó không thèm quan tâm nữa, thân ảnh biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở biên cảnh Thiên Cơ quốc.

Hắn dừng bước, nhìn về phía một lão giả đang lặng lẽ đứng ngoài rừng tùng. "Ha ha, Diệp đạo hữu, lão hủ chờ ngươi đã lâu." "Tầm Tiên đạo nhân..." Diệp Bất Phàm đứng bên ngoài rừng, giữa mày nứt ra một khe hở, thụ nhãn vàng kim chuyển động quan sát Tầm Tiên đạo nhân.

Dù đã là Đại Thừa trung kỳ nhưng hắn vẫn không nhìn thấu được đối phương.

Sau đó hắn dùng Lục Hào chiếm bặc, nhưng trước mắt sương mù dày đặc. "Tê!

Tăng thọ hai ngàn năm?!" Diệp Bất Phàm chợt thấy dòng chữ

nhảy lên trên giao diện hệ thống, khóe mắt giật giật.

Thiên cơ phản phệ lớn đến mức nào mới có thể nghịch chuyển tăng thọ nhiều như vậy! "Ngươi là Chân Tiên?!" Diệp Bất Phàm hỏi thẳng. "Không phải, chỉ là một linh thể mà thôi, giống như... cái này vậy." Tầm Tiên đạo nhân lắc đầu mỉm cười, lòng bàn tay chộp một cái, cả mặt đất rung chuyển.

Một luồng khí tức nê thổ nồng đậm tràn ngập đất trời, khí tức bàng bạc hội tụ thành một sinh linh dạng sương mù bay lơ lửng trong tay ông: "Đây là Đại Địa chi linh.

Vạn vật trên đời, từ núi, nước, đất đai đến cỏ cây, một khi tồn tại đủ lâu sẽ tự nhiên sinh ra cái gọi là 'Linh'.

Còn lão hủ... là Linh của tu tiên giới này, theo cách gọi của tu sĩ, có thể coi là Thiên Đạo." Tầm Tiên đạo nhân quay người đi về phía sâu trong Thiên Cơ quốc, giọng nói từ từ truyền lại.

Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, nội tâm dâng lên sóng cuộn biển gầm.

Sau đó lại nảy sinh nhiều nghi vấn không khớp với suy đoán của mình, hắn hỏi: "Vậy còn Hương Hỏa Tiên thì sao?" "Hắn à, là nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất mà lão hủ từng gặp, một đường thẳng tiến, dùng hương hỏa chứng đạo Chân Tiên, đáng tiếc chứng được là tiên tàn khuyết, thọ mệnh vẫn có lúc tận, sau này..." Tầm Tiên đạo nhân dừng lại, bất đắc dĩ nói: "Hắn liền đoạt xá lão hủ." ... "Cái gì?!" Diệp Bất Phàm chấn động tâm thần, lộ vẻ không thể tin nổi. "Hồng nhan tri kỷ Nhan Như Ngọc của ngươi tu luyện Vũ Hóa Thiên Tiên Công, cũng tương tự con đường Hương Hỏa Tiên đi năm xưa, hoặc là hợp đạo, hoặc là mượn thiên địa đại đạo thành tiên." "Cái gọi là hợp đạo, nói trắng ra là đoạt xá tu tiên giới này, dùng ý chí của mình thay thế ý chí của lão hủ.

Lão hủ có lẽ có chút vận may, ý thức thể thoát ly ra được, cuối cùng trở thành Tầm Tiên đạo nhân." "Hương Hỏa Tiên đã thành công, thọ cùng trời đất, hắn sẽ không cho phép tu sĩ thứ hai đoạt xá mình, vì vậy kiếp trước Nhan Như Ngọc mượn thiên địa đại đạo thành tiên đã bị hắn giở trò, bị thiên địa đại đạo phản phệ dẫn đến thất bại." Tầm Tiên đạo nhân lắc đầu: "Kiếp này, nàng ấy có lẽ đã nhìn thấu chân tướng, đoán được tương lai mình vẫn sẽ thất bại nên tâm như tro tàn, cuối cùng muốn mượn Thường Nga Tiên để đánh đổi lấy một tia sinh cơ, đáng tiếc, hương tiêu ngọc vẫn." Nhan Như Ngọc là kẻ có ngộ tính mạnh nhất sau Hương Hỏa Tiên mà ông từng gặp.

Nếu không có Hương Hỏa Tiên ảnh hưởng, kiếp trước nàng đã chứng đạo thành tiên rồi.

Dù Diệp Bất Phàm đã đoán được kết cục của Nhan Như Ngọc nhưng vẫn không kìm được cảm thương.

Thực tế Nhan Như Ngọc, La lỵ sư tôn, Tiêu Dao tiên quân... nhóm người Đại Thừa này đều là một loại người, chấp niệm thành tiên thâm căn cố đế.

Thà chết cũng phải truy tìm chân tiên, phi thăng tiên giới.

Diệp mỗ hắn thì khác.

Hắn ưu tiên hàng đầu là sống sót.

Nếu hiện tại tu tiên giới mà Chân Tiên nhiều như chó thì hắn đâu thể đi lại nghênh ngang như bây giờ, chắc chắn đã tìm chỗ nào đó trốn kỹ rồi.

Một lúc sau, hắn thu lại tâm tình, các manh mối trong não xâu chuỗi lại thành một đường, hắn cũng cuối cùng hiểu ra tại sao Hương Hỏa Tiên từ đầu đến cuối không hề xuất hiện.

Không phải không xuất hiện, mà là không ra được, hoặc có lẽ bên

trong còn có sự đánh cược giữa Tầm Tiên đạo nhân và hắn.

Vẻ mặt hắn thay đổi thất thường, nói: "Trở thành Thiên Đạo sẽ bị hạn chế bản thân, không thể thoát ra, nên hắn muốn đoạt xá hoặc thôn phệ ta sao?" "Ngươi, Tử Vi tiên đế, Ngũ Tiên giáo chủ, đều là lựa chọn của hắn.

Quốc vận, hương hỏa, bao gồm cả con đường Hoàn Mỹ Tu Tiên mà ngươi chứng đạo, đều là do hắn cố ý gieo rắc." "Vậy Thường Nga Tiên có lai lịch thế nào?

Nàng ấy thật sự là... từ tiên giới xuống sao?" "Không biết, lão hủ từng nói với ngươi trên thuyền khi ngươi về Bồng Lai Tiên Tông năm đó, cứ cách một khoảng thời gian, ký ức của ta lại biến mất, rất nhiều chuyện đã quên lãng do bị Hương Hỏa Tiên ảnh hưởng." Tầm Tiên đạo nhân bùi ngùi: "Hôm nay có thể nói với ngươi nhiều thế này là vì Thường Nga Tiên và Thiên Sát, hai người này đã ảnh hưởng đến hắn, ký ức lão hủ khôi phục một ít, Hương Hỏa Tiên cũng không còn tâm trí để ý đến lão hủ." "Tu tiên giới coi như là nhục thân của ngươi, vậy mà ngươi lại bị chính sinh linh mình sinh ra đoạt xá, ngươi đúng là cái đồ tài năng thật." Diệp Bất Phàm xua tay, lười chẳng buồn hỏi nữa: "Nói nửa ngày toàn chuyện đâu đâu." Tầm Tiên đạo nhân xị mặt xuống, cảm thấy mình bị mạo phạm. "Vạn vật thế gian đều có hạn chế, Thiên Đạo cũng không ngoại lệ, Hương Hỏa Tiên chỉ có thể ảnh hưởng đại thế trong vòng quy tắc, nên hiện tại kiếp nạn ngươi vượt qua đều là Huyết kiếp mạnh nhất.

Hắn muốn làm ngươi trọng thương, sau đó để Tử Vi tiên đế, Ngũ Tiên giáo chủ bắt giữ ngươi để hắn nghiên cứu." "Nếu không bị hạn chế, ngươi đã bị Hương Hỏa Tiên đánh tàn phế lôi đi từ lâu rồi." Trong lúc trò chuyện, hai người vượt núi băng rừng, đi ngang qua mấy tòa cổ thành, cuối cùng đến một tòa thành ở Thiên Cơ quốc – Tiên Hồ thành.

Phía đông đại thành là mặt hồ rộng mênh mông.

Bên hồ cỏ xanh mơn mởn, rừng cây cổ thụ lá xanh um tùm như biển lục ngàn khơi. "Nghe danh không bằng gặp mặt, Diệp đạo hữu quả thực anh tuấn phi phàm, hèn chi có thể khiến mấy tiểu nha đầu kia nhớ mãi không quên." Một lão già mặc áo vải gai từ trong thành bước ra, trước tiên cung kính chắp tay với Tầm Tiên đạo nhân, sau đó ôn hòa nói với Diệp Bất Phàm.

Người này chính là người chèo lái Thiên Cơ Tiên Thổ – Thiên Vận tổ sư, Đại Thừa sơ kỳ, Thiên Cơ sư thất giai.

Nhờ nhận được truyền thừa Lục Hào hoàn chỉnh từ Diệp Bất Phàm mà hiện giờ lão đã tấn thăng Thiên Cơ sư bát giai. "Thiên Vận đạo hữu." Diệp Bất Phàm gật đầu cười nói: "Đa tạ đạo hữu đã chiếu cố mấy người thê tử của ta." Mấy chục năm qua, nhóm Lục La bốn nàng vẫn còn sống và không bị liên lụy bởi Diệp Bất Phàm, chủ yếu là nhờ Thiên Vận tổ sư đã ngăn cản những ánh mắt bất hảo từ bên ngoài.

Tầm Tiên đạo nhân chỉ đóng vai trò răn đe. "Chuyện nhỏ thôi." "Họ đang ở đâu?" "Bên bờ Tiên Hồ." Diệp Bất Phàm nghe vậy, ngước mắt nhìn quanh Tiên Hồ. "Diệp đạo hữu cứ đi đoàn tụ với thê nữ trước đi, để biểu thị lời xin lỗi về chuyện trong Thiên Sát nội cảnh địa, lão hủ sẽ tặng đạo hữu ba phần đại lễ." Tầm Tiên đạo nhân cười híp mắt nói. "Đại lễ?

Được." ...

Phía tây bờ Tiên Hồ.

Năm nữ tu mặc y phục khác nhau đang ngồi trên những chiếc ghế nhỏ.

Bốn nàng Lục La đang cho mười mấy con cá bên hồ ăn, còn Thiên

Cơ nữ đế thì đang ngồi một mình thả câu vạn cổ.

Bên cạnh cái giỏ cá chẳng có lấy một con nào.

Nàng kéo sợi dây câu không hề có động tĩnh, lại nhìn mười mấy con cá lớn mà nhóm Lục La đang cho ăn, chỉ cảm thấy trong lòng bực bội.

Câu cả buổi trời mà chẳng có con cá nào cắn câu. "Nữ đế tỷ tỷ, chủ nhân sẽ tới đón chúng ta chứ?" Lục La diện một bộ váy dài màu xanh lục, tướng mạo kiều diễm đáng yêu như cô em hàng xóm, tràn đầy hy vọng hỏi.

Bên cạnh, Hoàng Phủ Tang Du mặc đại hồng hà bí, khí chất cao quý ưu nhã.

Ngu Tuyền Cơ diện tố y trắng muốt nhưng khí chất lại vũ mị động nhân.

Chu Huyên Nhi thì mặc váy vàng nhạt, trông rất tinh nghịch.

Khí chất của năm nàng hoàn toàn khác biệt, vây quần lại một chỗ, tạo thành phong cảnh đẹp nhất Tiên Hồ thành.

Mấy chục năm nay, năm người phụ nữ này gần như hình với bóng. "Đây là lần thứ mười chín ngàn tám trăm bốn mươi sáu ngươi hỏi câu này rồi đó." Thiên Cơ nữ đế liếc xéo bốn nàng, hừ lạnh: "Cái tên khốn kiếp đó là một kẻ cặn bã, con cái hắn nuôi bên ngoài chắc lớn tướng rồi, sớm đã quên sạch các ngươi từ lâu, lo mà quên hắn đi cho sớm." "Muội không tin." Chu Huyên Nhi cắn môi, bướng bỉnh nói. "Phu quân sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu." Hoàng Phủ Tang Du khẽ nói, giọng ôn nhu mềm mỏng.

Trong số mấy người, nàng là người giữ cảm xúc ổn định nhất, điển hình của mẫu người hiền thê lương mẫu. "Người đàn ông của ta ta hiểu rõ nhất, không phải kẻ cặn bã, nàng là kiểu ăn không được nho

nên chê nho chua thì có." Ngu Tuyền Cơ khẽ hừ một tiếng.

Đôi mắt mị hoặc của nàng đảo qua, cười vũ mị: "Nữ đế đại nhân dường như vẫn còn là thân xử nữ, có cần muội muội giúp một tay không?" "Ngươi giúp cái gì?" "Dùng tay đó, muội muội vừa đột phá Hóa Thần, lại luyện thành chỉ đạo thần thông, vừa hay giải tỏa cô tịch cho tỷ tỷ, lúc muội với tiểu Lục La ngủ cùng nhau là muội giúp muội ấy như vậy đó." Ngu Tuyền Cơ cười hì hì.

Lục La nghe vậy, mặt vùi sâu vào ngực, chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống. "Ngu Tuyền Cơ!

Tin hay không bản đế xé nát miệng ngươi!" Thiên Cơ nữ đế ngẩn người, khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng chốc đỏ bừng.

Từng là quân vương một nước, cảnh tượng gì nàng chưa thấy qua, thậm chí từng trêu ghẹo Diệp Bất Phàm, nhưng thực sự nàng không đỡ nổi cái miệng hồ ly tinh của Ngu Tuyền Cơ.

Xuất thân Hợp Hoan Tông, cái gì cũng dám nói. "Lêu lêu lêu~" Ngu Tuyền Cơ thè lưỡi làm mặt quỷ. "Ngươi cứ đợi đấy!

Chương 725

Sớm muộn gì bản đế cũng cướp người đàn ông của ngươi, rồi đem bán ngươi vào thanh lâu!" Thiên Cơ nữ đế nghiến răng nói. "Nàng nói xem, định cướp ai cơ?" Một giọng nói không mặn không nhạt truyền đến. "Tên khốn nào nghe lén bản đế nói chuyện!

Có tin..." Thiên Cơ nữ đế đang lúc nóng giận, lập tức quát mắng, nhưng lời nói đến nửa chừng thì khựng lại. "Chủ nhân." Lục La ngẩn ngơ, đôi mắt trong trẻo lập tức đỏ hoe, một làn hương gió thoảng qua, nàng lao thẳng vào lồng ngực Diệp Bất Phàm, khóc nức nở. "Diệp lang." Ngu Tuyền Cơ vừa mừng vừa sợ, cùng với Chu Huyên Nhi cũng đang kích động lao vào vòng tay Diệp Bất Phàm, khóc đến hoa lê đái vũ.

Chỉ có Hoàng Phủ Tang Du là khá dè dặt, đôi mắt phượng dịu dàng nhìn hắn. "Cứ tưởng ngươi chết rồi chứ." Thiên Cơ nữ đế bĩu môi.

Diệp Bất Phàm lắc đầu cười, hít hà những mùi hương khác nhau trên người bốn nàng, dỗ dành một hồi lâu tâm trạng họ mới ổn định lại. "Được rồi, ta tiếp các nàng về Bắc Vực." Diệp Bất Phàm lau nước mắt trên mặt ba nàng, đi cùng họ về nơi ở tại Tiên Hồ thành.

Đó là một tòa tú lâu, bên ngoài có trận pháp kết giới, chia làm năm phòng, chỉ có năm người phụ nữ cư trú. "Diệp lang~" Sau khi vào tú lâu, Ngu Tuyền Cơ ánh mắt như tơ, tiếng thở như tiếng rên rỉ khiến người ta nghe mà tê dại cả người.

Nàng là nữ tử nhân tộc duy nhất mà Diệp Bất Phàm từng gặp có thể so bì độ mị hoặc với Tiên Hồ tộc. "Khụ khụ." Diệp Bất Phàm thấy thế, liếc nhìn Thiên Cơ nữ đế đang đi phía sau, nói: "Ta có chút

chuyện cần thương nghị với họ." Nói xong, hắn chẳng màng đến biểu cảm của Thiên Cơ nữ đế, ôm Ngu Tuyền Cơ, Lục La, Chu Huyên Nhi vào phòng, tiện tay dắt luôn bàn tay nhỏ của Hoàng Phủ Tang Du vào theo.

Một lúc sau.

Thiên Cơ nữ đế nghe thấy những tiếng động trời long đất lở bên trong, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ rực như sắp nhỏ máu, giận dữ quát: "Diệp Bất Phàm!

Cái tên khốn kiếp nhà ngươi không biết đóng cửa lại sao?!" Thiên Cơ Nữ Đế xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ nào chui vào, "bành" một tiếng, nàng phóng ra pháp lực đóng chặt cửa phòng, sau đó vội vàng trở về phòng mình.

Đôi chân dài xếp bằng, nàng vận chuyển "Tĩnh Tâm Quyết".

Tuy nhiên, cảnh tượng vừa rồi cứ lởn vởn trong đầu, xua mãi không tan.

Nàng từng nắm đại quyền Thiên Cơ Quốc nhiều năm, tính cách không giống nữ tử bình thường, là kiểu nữ cường nhân, tâm tính vô cùng kiên định, năm đó đột phá Hóa Thần thì tâm ma cũng chẳng mảy may làm khó được nàng.

Nhưng không hiểu sao, trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt đáng ghét của Diệp Bất Phàm.

Nàng không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi, tức tối: "Diệp Bất Phàm chết tiệt!" ...

Mấy ngày sau.

Diệp Bất Phàm tinh thần sảng khoái bước ra khỏi phòng, đứng ở lan can tầng ba nhìn xuống dòng người tấp nập trong Tiên Hồ Thành.

Thiên Cơ Quốc có thể nói là tịnh thổ duy nhất của tu tiên giới.

Quá khứ không có chiến tranh, tương lai tám phần cũng sẽ không. "Thoải mái rồi chứ?" Thiên Cơ Nữ Đế đi tới bên cạnh, hừ lạnh nói.

Mấy ngày nay, động tĩnh ở phòng đối diện chưa từng dừng lại, khiến nàng bị hành hạ không ít.

Mỗi lần bố trí cách âm trận pháp, nàng lại không nhịn được mà nghe trộm... "Sao thế, ghen rồi à?" Diệp Bất Phàm bật cười, nói: "Hay là trách tôi lúc trước không thực hiện ước định giúp cô đột phá Hóa Thần?" Năm đó trước khi rời khỏi Nam Hồng Vực, anh từng hứa sẽ cùng Thiên Cơ Nữ Đế song tu. "Không có ngươi, bản đế vẫn đột phá Hóa Thần như thường." Tu vi của Thiên Cơ Nữ Đế hiện tại đã tới Hóa Thần hậu kỳ.

Ngu Tuyền Cơ, Chu Huyên Nhi, Hoàng Phủ Tang Du thì ở Hóa Thần sơ và trung kỳ.

Lục La tư chất thấp nhất, miễn cưỡng đột phá Nguyên Anh trung kỳ.

Đây là nhờ linh khí phục hồi và có nhiều tài nguyên, nếu là trước kia, ngoại trừ Thiên Cơ Nữ Đế, những người khác cả đời khó lòng đột phá Hóa Thần.

Diệp Bất Phàm không tiếp lời mà nói: "Tôi phải đưa bọn họ đi, cô có đi không?" "Không đi." Thiên Cơ Nữ Đế lắc đầu, dừng một chút rồi nói: "Đợi khi ta không thể đột phá Luyện Hư sẽ đi tìm ngươi." Tính cách của nàng rất giống Nhan Như Ngọc, độc lập, lòng hướng đạo vô cùng mãnh liệt. "Đi dạo với tôi một lát đi." Diệp Bất Phàm mở lời, đi thẳng xuống tú lâu, dạo bước trong Tiên Hồ Thành.

Vì không muốn gây náo động quá lớn, khuôn mặt của Diệp Bất Phàm trong mắt người ngoài mờ ảo, khó nhìn rõ.

Suốt dọc đường ôn chuyện với Thiên Cơ Nữ Đế, cuối cùng nàng nhắc tới Tuyết Nữ. "Tuyết Nữ đang ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Từ sau khi bị Tuyết Tiên Tông vứt bỏ, đạo tâm của cô ấy có vấn đề, không muốn tiếp xúc với ai, kể cả tôi." Diệp Bất Phàm nói.

Tuyết Nữ bên kia có Bất Tử Tiên Thụ trông nom nên anh cũng không lo lắng về vấn đề an toàn.

Thiên Cơ Nữ Đế gật đầu, không hỏi sâu thêm.

Một lát sau, hai người bước ra khỏi thành, dạo bước bên Tiên Hồ.

Như biết bọn họ sẽ tới, Tầm Tiên Đạo Nhân đang ngồi bên bờ hồ tĩnh lặng buông cần.

Bên cạnh là Thiên Vận Tổ Sư và một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó đầu đội ngân quan, mặt che khăn lụa, vận một bộ váy trắng bạc quét đất đầy đồ trang sức, trông giống như thánh nữ tộc Miêu.

Dù không nhìn rõ diện mạo, nhưng vóc dáng cao ráo, đường cong gợi cảm cũng đủ thấy là một tuyệt sắc nhân gian.

Quan trọng nhất là tu vi: Đại Thừa viên mãn! "Đại Vu Nữ của Tây Vực?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên, hỏi Tầm Tiên Đạo Nhân: "Đây chính là đại lễ mà ông muốn tặng tôi sao?" "Khụ khụ!" Thiên Vận Tổ Sư bên cạnh bị sặc, ho khan kịch liệt.

Luận thực lực, Đại Vu Nữ là nữ tu đệ nhất của tu tiên giới, là hạng người hung hãn cùng cấp bậc với Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân.

Tây Vực môi trường khắc nghiệt, không hề thân thiện với nữ tu, khi còn nhỏ vì dung mạo quá xuất chúng nên bị trưởng bối tông tộc nhắm vào, vừa có dấu hiệu lạ, Đại Vu Nữ chưa đầy mười ba tuổi đã

trốn khỏi bộ lạc.

Mười năm sau quay lại, nàng huyết tẩy tông tộc.

Suốt mấy vạn năm sau đó, hễ ai đắc tội nàng đều bị cho ăn cổ trùng.

Sát tâm nặng nề đến mức cả Đại Pháp Sư cũng không dám đắc tội.

Nàng cũng là người nắm giữ hai loại bản nguyên: Hỏa và Lực, chỉ xếp sau Tử Vi Tiên Đế.

Vóc dáng nhìn có vẻ yểu điệu nhưng một đấm của nàng có thể đánh chết một vị Đại Thừa.

Đẹp thì đẹp thật nhưng Diệp Bất Phàm không hưởng thụ nổi. "Đây là món quà thứ nhất." Tầm Tiên Đạo Nhân lấy ra một bình đá bay lơ lửng về phía Diệp Bất Phàm và nói: "Tâm đầu huyết của Phạm Thánh Chân Tiên.

Năm đó Hương Hỏa Tiên trấn sát hắn, trái tim hắn chạy thoát ra ngoài, ta đã thu thập được chỗ máu này khi hắn lâm chung." Diệp Bất Phàm thấy vậy thì mừng rỡ điên cuồng.

Anh tu luyện "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh", không có gì hợp hơn tâm đầu huyết của Chân Tiên.

Thiên Cơ Nữ Đế bên cạnh trợn tròn đôi mắt phượng. "Đủ để giúp cậu đột phá Đại Thừa trung kỳ.

Còn có thể đối phó với Võ Tiên Vương bên ngoài Thiên Cơ Quốc hay không thì phải xem bản sự của cậu rồi." Tầm Tiên Đạo Nhân cười hì hì: "Gợi ý một chút, Võ Tiên Vương theo một nghĩa nào đó là tín đồ của Hương Hỏa Tiên, Đạo Lão cũng vậy, cho nên hắn mới có thể né tránh được sự phản phệ của thiên cơ." Đạo Lão và Võ Tiên Vương muốn giết Diệp Bất Phàm, không qua nổi mắt lão. "Võ Tiên

Vương?" Đồng tử của Diệp Bất Phàm co rút, nếu anh nhớ không nhầm thì vị kia dường như là một Đại Thừa từ mấy chục vạn năm trước.

Hóa ra lại là tín đồ của Hương Hỏa Tiên! "Món quà thứ hai đâu?" "Thiên Cơ Bàn, kỳ vật thiên cơ cửu giai, lúc mấu chốt có thể ảnh hưởng đến sự thôi diễn và phán đoán của Hương Hỏa Tiên.

Những lúc khác đừng động vào, nếu không để Hương Hỏa Tiên phát giác, cậu sẽ không có lấy nửa phần thắng trong tương lai." Tầm Tiên Đạo Nhân lấy ra một la bàn đồng cổ kính, tối tăm, nghiêm túc dặn dò.

Có những thứ dùng lần đầu hiệu quả lớn nhất, lần thứ hai sẽ giảm đi vô hạn.

Diệp Bất Phàm phấn chấn lập tức đón lấy.

Đây đúng là đại lễ, mỗi thứ lấy ra đều đủ để khiến các Đại Thừa điên cuồng tranh đoạt. "Còn món quà thứ ba..." Tầm Tiên Đạo Nhân cười híp mắt chỉ vào Đại Vu Nữ: "Nàng cần cậu giúp đột phá Chân Tiên, cái lô đỉnh này của cậu dường như có tác dụng rất lớn đối với nữ tu.

Tất nhiên, đối với cậu cũng có ích lợi vô cùng." Tầm Tiên Đạo Nhân quan sát Diệp Bất Phàm nhiều năm, sớm đã nhìn ra điều bất thường trên người anh.

Bất cứ người phụ nữ nào song tu với anh, tốc độ tu hành đều nhanh đến mức khó tin, mà chính bản thân anh tu hành cũng sẽ nhanh hơn.

Quỹ đạo trưởng thành của Hương Hỏa Tiên thì lão còn có thể hiểu, nhưng với Diệp Bất Phàm thì lão hoàn toàn mù tịt. "Tầm Tiên tiền bối, chuyện này..." Thiên Vận Tổ Sư nghe vậy thì há hốc mồm.

Lão nhìn Đại Vu Nữ, thấy nàng không có bất kỳ phản ứng gì, dường như đã mặc định. "Đột phá Chân Tiên?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, song tu với Đại Thừa viên mãn thì tiến độ tu vi của anh chắc chắn sẽ cực nhanh.

Anh lập tức gật đầu đồng ý.

Chương 726

Anh không có lý do gì để từ chối, chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Thiên Vận Tổ Sư do dự muốn báo cho Diệp Bất Phàm biết Đại Vu Nữ thật sự không phải hạng lương thiện, hỉ nộ vô thường, tuyệt đối không phải lương phối.

Thật sự có quan hệ với nàng, lỡ ngày nào đó nàng không vui là có thể giết Diệp Bất Phàm bất cứ lúc nào.

Dù sao đây cũng là kẻ tàn nhẫn đã giết sạch cả thân tộc mình.

Lời chưa kịp ra khỏi miệng, ánh mắt thuần khiết không tì vết của Đại Vu Nữ đã nhìn tới, mí mắt Thiên Vận Tổ Sư giật nảy lên, lập tức ngậm miệng. "Tu vi hiện tại của ngươi quá thấp, khi nào Đại Thừa viên mãn thì song tu với ta." Giọng nói của Đại Vu Nữ trong trẻo như tiếng ngọc rơi vào mâm bạc.

Đôi mắt đen trắng phân minh, thuần khiết như mắt trẻ thơ, không chút tạp chất. "Xem ra Đại Vu Nữ đối với việc song tu không hề có thành ý.

Nếu cô không thể giúp tu vi của tôi tiến bộ vượt bậc thì việc song tu cũng không cần thiết." Diệp Bất Phàm nhướng mày, giọng nói dần trở nên lạnh nhạt.

Đợi anh Đại Thừa viên mãn?

Mẹ kiếp, nếu đã Đại Thừa viên mãn thì tôi luyện thẳng "Đăng Tiên Quyết" để tự đột phá Chân Tiên không sướng hơn sao?

Còn cần đến cô chắc? "Nguyên âm của ta có tác dụng giúp ngươi đột phá Chân Tiên." Ánh mắt Đại Vu Nữ vẫn bình thản.

Theo nàng, chỉ khi cả hai cùng đạt tới Đại Thừa viên mãn thì hiệu quả song tu mới là tốt nhất. "Cô cư nhiên vẫn còn là xử nữ?!" Diệp Bất Phàm kinh ngạc. "Những kẻ thích nàng năm xưa đều bị nàng giết sạch rồi.

Thậm chí lúc nàng còn yếu, có một vị Luyện Hư tu sĩ dùng sức mạnh ép nàng làm thiếp, sau đó...

đêm trước ngày động phòng, vị Luyện Hư đó đã bị cổ độc của nàng đầu độc chết, năm đó nàng mới Hóa Thần sơ kỳ.

Sau này thì không ai dám theo đuổi nữa." Thiên Vận Tổ Sư cảm thấy cần phải cứu vãn Diệp lão ma một chút nên không nhịn được truyền âm nhắc nhở. "..." Da mặt Diệp lão ma giật giật.

Phụ nữ tu luyện tới cảnh giới này đúng là chẳng có ai hiền lành cả. "Xử nữ cũng vô dụng, nếu gần đây không thể giúp tôi tu hành thì việc song tu đừng nhắc lại nữa, nghĩ kỹ rồi hãy tìm tôi." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, rồi chắp tay với Tầm Tiên Đạo Nhân: "Nói đi, đại lễ chắc chắn không phải miễn phí, ông muốn tôi làm gì?" "Diệt trừ Tiên Đình.

Động hướng bên đó dạo này ngay cả lão hủ cũng không thể chiêm bặc được." Tầm Tiên Đạo Nhân suy đoán trong Tiên Đình xác suất cao là có tiên vật tương tự Thiên Cơ Bàn. "Được, đợi tôi đột phá nhục thân Đại Thừa trung kỳ, thời gian này làm phiền Tầm Tiên đạo hữu giúp đỡ che giấu thiên cơ, đề phòng động tĩnh lúc đột phá bị người khác cảm nhận được." Diệp Bất Phàm chắp tay, xoay người dẫn Thiên Cơ Nữ Đế trở về Tiên Hồ Thành.

Song Đại Thừa trung kỳ mới có thể đứng ở tuyến đầu của cấp bậc Đại Thừa, thậm chí vượt qua.

Tất nhiên, quan trọng nhất là đối phó với Võ Tiên Vương đang săn đuổi anh.

Hắn sống vạn năm, dù không bằng Tiêu Dao Tiên Quân thì cũng chẳng kém bao nhiêu, với thực lực hiện tại của anh, muốn giết hắn là cực khó.

Cho nên Diệp Bất Phàm dự định đột phá nhục thân tới Đại Thừa trung kỳ, như vậy mới đảm bảo vạn vô nhất thất khi trấn áp Võ Tiên Vương. "Có chút thú vị." Đại Vu Nữ nhìn theo bóng lưng của Diệp Bất Phàm, khẽ cười một tiếng. "Tốt nhất là bớt dùng thủ đoạn đi, sẽ phản tác dụng đấy." Tầm Tiên Đạo Nhân cau mày nhắc nhở.

Đại Vu Nữ làm việc bất chấp thủ đoạn, đây rõ ràng là muốn khống chế Diệp Bất Phàm. "Yên tâm." Tiếng cười của Đại Vu Nữ như tiếng chuông bạc, vô cùng lọt tai.

Thiên Vận Tổ Sư bên cạnh lại thấy rùng mình.

Đột nhiên, lão thấy trên đầu ngón tay của Đại Vu Nữ có vòng xoáy ngưng tụ, từ trong đó từ từ bò ra một con cổ trùng.

Luận về tạo nghệ cổ đạo, Đại Vu Nữ còn mạnh hơn cả Đại Pháp Sư.

Thiên Vận Tổ Sư chỉ nhìn một cái đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, kinh hãi vội vàng dời mắt đi.

Cổ trùng bát giai, Tình Cổ! ...

Phía bên kia, Diệp Bất Phàm trở lại tú lâu.

Anh vào phòng nhìn một cái, thấy bốn người Lục La vẫn đang hôn mê, không khỏi nhìn về phía Thiên Cơ Nữ Đế nói: "Thời gian tới nhờ cô chăm sóc bốn người bọn họ, tôi cần bế quan." Anh cách nhục thân Đại Thừa trung kỳ vẫn còn một đoạn, dù luyện hóa Phạm Thánh tiên huyết thì đột phá cũng mất rất nhiều thời gian. "Lại bắt bản đế làm bảo mẫu?

Tiền cũng chẳng thèm đưa!" Thiên Cơ Nữ Đế hừ lạnh bất mãn.

"Chỗ tài nguyên này đủ để cô đột phá Luyện Hư." Diệp Bất Phàm tiện tay ném cho nàng một cái túi trữ vật.

Anh hiện tại tài nguyên cấp cao cơ bản đã hết nhưng tài nguyên cấp thấp lại rất nhiều, căn bản không dùng tới.

Thiên Cơ Nữ Đế đón lấy, mừng rỡ ra mặt: "Thế này còn tạm được." Sau đó nàng chu đáo dẫn Diệp Bất Phàm vào phòng bế quan của mình.

Trong phòng ngoại trừ một cái bồ đoàn thì không còn gì khác, vẫn còn vương lại hương thơm thoang thoảng giống hệt mùi hương trên người Thiên Cơ Nữ Đế.

Anh xếp bằng trên bồ đoàn, lấy Phạm Thánh tiên huyết ra, mở niêm phong.

Tức thì, một luồng hơi thở tiên đạo vượt xa Đại Thừa lan tỏa khắp phòng.

Tiên khí thuần túy, nồng đậm, ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp vượt xa pháp tắc.

Giống như đây không phải là một bình máu mà là Phạm Thánh Chân Tiên tại thế, tầng thứ sinh mệnh hoàn toàn cao hơn Đại Thừa một bậc, khiến hỗn độn bản nguyên trong cơ thể Diệp Bất Phàm xao động, khó lòng kiềm chế. "Chỉ là một bình máu mà Phạm Thánh Chân Tiên thực sự rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Diệp Bất Phàm kinh hãi, Tử Vi Tiên Đế thời đỉnh cao cũng xa xa không thể sánh bằng.

Đồng thời, trên giao diện hệ thống hiện ra dòng chữ: 【Tiên huyết: Không nhiễm chút tạp chất, hấp thụ sức mạnh bên trong trong thời gian dài, sau khi luyện hóa có thể nâng cao nhục thân, nhưng sức mạnh quá cường đại, dễ nổ xác mà chết, Chân Tiên luyện hóa là tốt nhất.】【Nghịch chuyển trạng thái tiêu cực: Không cần luyện hóa, có

thể trực tiếp hấp thụ; sức mạnh quá cường đại giúp củng cố nhục thân, không có bất kỳ rủi ro tử vong nào.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, trên mặt mới lộ ra vẻ hài lòng.

Chỉ riêng luyện hóa thôi cũng tốn khối thời gian, may mà tiết kiệm được.

Đổ ra một giọt tiên huyết, Diệp Bất Phàm nhả ra một luồng hỗn độn khí bao bọc lấy nó rồi nuốt vào bụng, vận chuyển "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh".

Giống như nuốt vào một viên thiên địa đại đan, một luồng hơi nóng bùng nổ trong cơ thể, như nham thạch tuôn về phía tứ chi bách hài, cơ thể vốn đang đình trệ như được tẩy lễ, bắt đầu mạnh lên.

Sức mạnh, tốc độ, khả năng phản ứng, ngũ quan, dự đoán... ngày một tăng tiến.

Đây là một sự nâng tầm hoàn mỹ.

Căn bản không cần thôn phệ pháp tắc, trong tiên huyết vốn đã chứa đựng mười hai loại sức mạnh pháp tắc.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm hấp thụ xong giọt tiên huyết đầu tiên, nội thị bản thân thấy cường độ cơ thể tăng vọt, hiệu quả mạnh hơn tiên đan diệu dược gấp nhiều lần. "Vô số năm trôi qua, hiệu quả của tiên huyết đã giảm sút nhiều, nếu lấy trực tiếp từ người Phạm Thánh Chân Tiên thì hiệu quả... e rằng có thể nâng nhục thân của tôi lên Đại Thừa viên mãn.

Nếu trực tiếp luyện hóa toàn bộ tiên thể của Phạm Thánh Chân Tiên, thậm chí có thể đẩy 'Phạm Thánh Thập Nhị Kinh' của tôi tới đại viên mãn, đạt tới bán tiên chi thể." Diệp Bất Phàm vô cùng nuối tiếc.

Bình máu này hiện tại chỉ có thể giúp anh đột phá Đại Thừa trung kỳ mà thôi.

Thời gian quá lâu rồi, mẹ nó sớm đã quá hạn sử dụng.

Diệp Bất Phàm thu lại tâm tình, tiếp tục lấy ra một giọt máu, hấp thụ sức mạnh bên trong.

Theo sự hấp thụ của anh, cơ thể ngày càng mạnh mẽ, nhanh chóng tiến tới Đại Thừa trung kỳ. ...

Thấm thoát một năm trôi qua.

Tại một thành trì của Đại Yến Quốc, bên ngoài hậu sơn nơi an táng Thái thượng hoàng Đại Yến.

Hai bóng người ngồi xếp bằng giữa hư không, một bóng người hư ảo chính là một luồng nguyên thần của Đạo Lão.

Người còn lại vóc dáng cao lớn khôi ngô, tỏa ra áp lực nặng nề, đôi mắt lấp lánh thần quang. "Đó là hậu duệ hoàng thất Đại Yến sao?

Chỉ là Nguyên Anh, lại thọ mệnh chưa đầy hai mươi năm, đích thân ra tay giết hắn thật bẩn tay." Võ Tiên Vương nhìn chằm chằm Sở Thân Vương đang lau mộ bia, ánh mắt khinh miệt.

Hắn tới để giết Diệp Bất Phàm, chứ không phải đồ sát đám kiến hôi vô thưởng vô phạt này. "Đợi đi, Diệp Bất Phàm hiện đang ở Thiên Cơ Quốc, nơi đó có Tầm Tiên Đạo Nhân, chúng ta ra tay không có nửa phần thắng." Đạo Lão mặt mũi âm trầm, lạnh lùng nói: "Diệp Bất Phàm rõ ràng là đi đón mấy hồng nhan tri kỷ đó, trước khi về Bắc Vực chắc chắn sẽ ghé qua đây xem một lần, lúc đó chính là thời cơ để ngươi trấn sát hắn." "Nếu hắn không tới thì sao?" "Thì giết sạch đám hậu duệ hoàng thất Đại Yến này!

Hắn không tới cũng phải tới!" Đạo Lão ánh mắt lộ vẻ độc ác: "Ngươi không thèm ra tay thì để lão phu làm!" Đa số hậu duệ hoàng thất đã được tông chủ Chân Võ Tiên Tông đưa đi nhận làm đệ tử, nhưng vẫn còn sót lại vài người. "Ngươi trực tiếp ra tay giết tiểu

Nguyên Anh này không phải xong rồi sao?" Võ Tiên Vương nhướng mày.

Chương 727

"Sở Thân Vương này là nhạc phụ của Diệp Bất Phàm.

Nếu lúc ngươi đấu pháp với hắn mà lão phu bắt giữ người này... tâm thần Diệp Bất Phàm tất sẽ xuất hiện sơ hở, có thể giúp ngươi một tay." Đạo Lão hắc hắc cười lạnh.

Chiêu bài này tương tự lúc săn giết Tiêu Dao Tiên Quân.

Nếu không nhờ "Di Hình Hoán Vị" của Diệp Bất Phàm, Tiêu Dao Tiên Quân đã sớm chết rồi.

Võ Tiên Vương gật đầu, thầm nghĩ đám thiên cơ sư này đúng là hiểm độc.

Sau đó hắn cau mày nói: "Nếu Tầm Tiên Đạo Nhân can thiệp..." "Can thiệp cũng vô dụng, phần lớn nguyên thần của lão phu đã dung hợp với nửa cụ tiên thi Phạm Thánh kia, bất luận là Tầm Tiên Đạo Nhân hay Diệp Bất Phàm đều khó lòng chiêm bặc được lão phu." Đạo Lão tràn đầy tự tin, bây giờ đã khác xưa, lão dung hợp tiên thi nên ảnh hưởng đến thiên cơ là cực lớn.

Nếu quay lại trận chiến ở dãy núi Đại Lãng, Diệp Bất Phàm căn bản không thể tính kế được lão. "Đợi thêm nửa năm nữa, đã một năm kể từ khi ta rời Tiên Đình, ta không muốn lãng phí thời gian nữa." Võ Tiên Vương trầm giọng nói.

Tình hình bên Tiên Đình không mấy lạc quan, một năm trôi qua, đám người Tiêu Dao, Chân Ma tu luyện hương hỏa đạo ngày càng tinh tiến, thực lực càng lúc càng mạnh.

Tử Vi Tiên Đế miễn cưỡng giữ được hai phần ba lãnh thổ.

Thời gian kéo dài càng lâu, Tiêu Dao, Chân Ma thu thập hương hỏa

càng nhiều, càng bất lợi cho Tiên Đình. "Được." Đạo Lão do dự cuối cùng gật đầu đồng ý.

Phần lớn nguyên thần của lão dung hợp với tiên thi đã vào giai đoạn cuối, một khi hoàn toàn dung hợp sẽ là lúc Tiên Đình và Tiên Đạo Minh đại quyết chiến.

Khi đó có cơ hội lớn để trọng thương Tiên Đạo Minh trong một lần, từ đó nhanh chóng xâm chiếm hơn nửa lãnh thổ Bắc Vực. "Hửm?" Đột nhiên Đạo Lão quay đầu nhìn về hướng Thiên Cơ Quốc, ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. "Sao thế?" "Thiên cơ có chút biến động." "Thiên Cơ Quốc mà không có biến động thiên cơ mới gọi là lạ." Võ Tiên Vương không thèm để tâm.

Đạo Lão trầm ngâm một lát rồi gật đầu, không nghĩ ngợi thêm nữa. ...

Đâu biết rằng, sự biến động của Thiên Cơ Quốc chính là đại thuật che giấu của Tầm Tiên Đạo Nhân để bao che cho sự đột phá của Diệp Bất Phàm. "Lẽ ra cậu ta cần ba năm, thậm chí năm năm mới luyện hóa xong tiên huyết, không ngờ lại nhanh như vậy, một năm đã luyện hóa hoàn tất, nhục thân đột phá Đại Thừa trung kỳ." Tầm Tiên Đạo Nhân đứng trên không trung Tiên Hồ Thành, nhìn xa xăm về phía tú lâu kia, vô cùng kinh ngạc.

Lần này không hề có thiên kiếp, chỉ có khí huyết vô tận xông thẳng lên trời nhuộm đỏ bầu trời, trấn áp thiên địa.

Vô số tu sĩ trong thành run rẩy, đồng loạt cúi đầu.

Luồng khí huyết dạt dào đến mức khủng khiếp kia giống như một tôn chân long thời hoang cổ xuất thế, áp lực cực mạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Người này rốt cuộc là thiên phú hay vì nguyên nhân nào khác?" Thiên Vận Tổ Sư kinh hãi hỏi Tầm Tiên Đạo Nhân.

Tận mắt chứng kiến lão mới hiểu rõ sức nặng của ba chữ "Diệp Bất Phàm".

Đừng nói Tiêu Dao, Chân Ma Tiên Quân, ngay cả lão cũng thèm muốn bí mật trên người Diệp Bất Phàm. "Không rõ, bí mật trên người cậu ta đã vượt thoát khỏi tu tiên giới, đạt tới mức độ không thể biết được." Tầm Tiên Đạo Nhân lắc đầu, lão sớm đã biết Diệp Bất Phàm bất thường, hiềm nỗi dù có quan sát, thôi diễn thế nào cũng không tìm ra sự hiện diện của thứ đó. "Thôi bỏ đi, giúp cậu ta thêm một tay vậy." Tầm Tiên Đạo Nhân trầm ngâm giây lát, phất tay tung ra một đạo hôi quang ẩn hiện rồi biến mất vào hư không. ...

Trong tú lâu, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng, quanh thân bao phủ một lớp huyết sắc quang tráo.

Trên quang tráo phủ đầy đạo văn, phát ra đạo âm giống như có đạo tổ đang tụng kinh, tiếng chuông vang vọng trầm hùng tôn lên vẻ huyền ảo cao diệu của anh.

Nhục thân Đại Thừa, theo một nghĩa nào đó là một loại đạo quả khác, Diệp Bất Phàm chính là đạo quả, đạo quả chính là Diệp Bất Phàm.

Theo sự đột phá, nhục thân Diệp Bất Phàm đột nhiên trương nở sau đó thu nhỏ, hấp nạp tiên khí của trời đất giống như một trái tim khổng lồ đang đập.

Mỗi lần đập, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự đều tăng thêm một phần.

Cho đến khi hoàn toàn ổn định, cơ thể của Diệp Bất Phàm đã mạnh hơn trước gấp nhiều lần.

Máu, thịt, xương gắn kết chặt chẽ đến cực điểm, có thể sánh ngang với Huyền Thiên Linh Bảo bát giai trung phẩm. "Phù!" Diệp

Bất Phàm thở ra một hơi, mở bừng mắt, ánh mắt rực rỡ như hai vầng thái dương, cả người tỏa ra hơi thở nóng rực. "Tiêu tốn tám phần tiên huyết, cuối cùng cũng đột phá Đại Thừa trung kỳ rồi." Diệp Bất Phàm xòe năm ngón tay mạnh mẽ nắm lại, thiên địa pháp tắc trong lòng bàn tay hiện ra bị sức mạnh kinh khủng của anh ép cho nổ tung.

Anh không dừng lại, lập tức hấp thụ nốt chỗ tiên huyết còn lại.

Nửa tháng sau, nhục thân của Diệp Bất Phàm tiến một bước dài tới Đại Thừa hậu kỳ, càng thêm mạnh mẽ.

Nếu vào Tiên Thổ, chỉ riêng sức mạnh nhục thân anh cũng có thể đánh nổ cả thế giới Tiên Thổ. "Nếu có tiên thể của Phạm Thánh Chân Tiên thì tốt quá, thôn phệ hết sức mạnh của hắn thì kiểu gì tôi cũng thăng cấp lên nhục thân Đại Thừa viên mãn." Anh nhìn cái bình đá trống không, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Diệp Bất Phàm đứng dậy, vận động một chút rồi bước ra khỏi phòng bế quan.

Lúc này bốn nữ Lục La đang túc trực bên ngoài, thấy Diệp Bất Phàm đi ra mới thở phào nhẹ nhõm. "Đi thôi, đưa các em về Bắc Vực." Diệp Bất Phàm nựng má Lục La, cười híp mắt nói.

Bế quan một năm, chiến tranh ở Bắc Vực chắc hẳn đã có biến hóa, anh cũng phải tranh thủ kiếm tài nguyên để đột phá Đại Thừa hậu kỳ. "Vâng." Bốn nữ Lục La vội vàng gật đầu.

Hoàng Phủ Tang Du im lặng một hồi, buồn bã nói: "Trước khi đi Bắc Vực, em cần đi bái tế phụ hoàng và mẫu hậu." Chuyện của Đại Liêu nàng đã sớm biết, cả hoàng thất trở thành bia đỡ đạn cho Xích Viêm Tiên Tông.

Với thực lực của nàng thì không có khả năng thay đổi, dù có đi cũng chỉ hiến thêm một cái xác, ngược lại còn kéo theo Diệp Bất

Phàm vào. "Được." Diệp Bất Phàm kéo Hoàng Phủ Tang Du vào lòng. "Cảm ơn anh." Hoàng Phủ Tang Du khẽ nói, đầu tựa vào vai Diệp Bất Phàm.

Nàng đã biết tin Xích Viêm Tiên Tông bị Diệp Bất Phàm diệt môn. "Giữa chúng ta sao phải nói lời cảm ơn." Diệp Bất Phàm lắc đầu, dù không có Hoàng Phủ Tang Du anh cũng sẽ diệt Xích Viêm Tiên Tông.

Năm đó khi hóa thân thành hoàng đế Đại Yến, phụ hoàng của Hoàng Phủ Tang Du đã tặng anh một đống linh dược, nhờ đó tu vi của anh lúc ở Nguyên Anh mới tiến triển thần tốc.

Diệp Bất Phàm chào Thiên Cơ Nữ Đế một tiếng rồi rời khỏi Tiên Hồ Thành, từ biệt Tầm Tiên Đạo Nhân và Thiên Vận Tổ Sư. "Lộ trình hung hiểm, hãy cẩn thận." Tầm Tiên Đạo Nhân dặn dò: "Đừng quên diệt Tiên Đình, tốt nhất là chặt đứt con đường Tử Vi Tiên Đế cho Hương Hỏa Tiên." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Lộ trình hung hiểm mà Tầm Tiên Đạo Nhân nhắc tới chắc chắn là Võ Tiên Vương và Đạo Lão.

Một năm trước Diệp Bất Phàm chưa nắm chắc hạ gục bọn họ, nhưng nay song Đại Thừa đạo quả đều đã thăng lên trung kỳ, thực lực tổng thể đã đứng trên đỉnh cao nhất của tu tiên giới, vượt xa mấy người Tiêu Dao, Chân Ma trước khi tu luyện hương hỏa đạo.

Tầm Tiên Đạo Nhân đột nhiên nói: "Lão hủ trong năm qua có nhớ ra một số việc, tiên khí trong thiên địa này... có vấn đề.

Có lẽ không ảnh hưởng tới cậu nhưng với các tu sĩ Đại Thừa, Hợp Thể khác thì có ảnh hưởng rất lớn, điểm này cậu phải đề phòng." "Ồ?" Diệp Bất Phàm khựng lại, đồng tử co rút.

Anh chưa từng nghĩ tới điều này, nếu đúng như Tầm Tiên Đạo Nhân nói thì ảnh hưởng sẽ đối với cả tu tiên giới. "Về tiên khí cũng

chỉ là phán đoán của lão hủ, Hương Hỏa Tiên thay thế lão hủ, có một số bố cục lão hủ cũng không thể thấu triệt." "Được, tôi hiểu rồi." Diệp Bất Phàm nhìn sâu vào Tầm Tiên Đạo Nhân một cái, phất ống tay áo cuốn lấy bốn nữ Lục La đi ra ngoài Thiên Cơ Quốc.

Chỉ vài bước anh đã bước ra khỏi Thiên Cơ Quốc, đứng bên ngoài ngôi làng nhỏ ở Liêu Quốc năm nào.

Hai ngày sau, đợi Hoàng Phủ Tang Du tế bái xong hoàng đế và hoàng hậu Đại Liêu, Diệp Bất Phàm hướng về hoàng triều Đại Yến ngày xưa.

Vừa tới gần Đại Yến, "Phạm Thánh Thập Nhị Kinh" tự động vận chuyển, trong lòng dâng lên điềm báo.

Diệp Bất Phàm dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt đột ngột trầm xuống, sát cơ lộ rõ. "Võ Tiên Vương...

đồ không biết sống chết!" "Sao vậy anh?" Bên cạnh sắc mặt Chu Huyên Nhi hơi tái nhợt, có cảm giác hoảng sợ mơ hồ: "Có phải cha em..." "Ông ấy sẽ không sao.

Nếu có chuyện gì... anh sẽ luyện hóa Võ Tiên Vương, lấy hồn hắn thắp thiên đăng!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, nén cơn giận ngút trời.

Tu hành bao nhiêu năm, anh luôn cố gắng tránh để người thân bạn cũ bị mình liên lụy.

Anh ghét nhất là kẻ khác lấy tính mạng của người thân ra đe dọa mình. "Các em vào nội cảnh địa của anh trốn một lát." Diệp Bất Phàm phất tay áo, một luồng hỗn độn phong cuốn lấy bốn nữ Lục La và Hoàng Phủ Tang Du đưa vào hỗn độn nội cảnh địa.

Nội cảnh địa của anh không giống người khác, pháp tắc hoàn chỉnh, tiệm cận thế giới thực, cực kỳ ổn định.

Như đám người Tiêu Dao, Chân Ma, pháp tắc trong nội cảnh địa khiếm khuyết quá nhiều, hỗn loạn vô cùng, dù có thể chứa người sống cũng có mức độ nguy hiểm nhất định.

Làm xong những việc này, tu vi Đại Thừa của Diệp Bất Phàm bộc phát, hỗn độn bản nguyên như bão tố nghiền nát thiên địa pháp tắc, sải bước đi tới tòa thành nhỏ nơi hoàng thất Đại Yến sinh sống.

Chương 728

Trên đường đi đôi mắt Diệp Bất Phàm như tinh hải không ngừng thôi diễn vị trí của Sở Thân Vương.

Tuy nhiên tương lai của Sở Thân Vương rất bình thường, chết già.

Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày, sắc mặt càng thêm khó coi.

Anh sải bước như dẫm trên mặt hồ, hư không dưới chân nổ tung hóa thành những gợn sóng lan tỏa, những nơi sóng đi qua thiên địa pháp tắc không còn tồn tại, hình thành vùng chân không pháp tắc. ... "Thằng nhãi ranh này cuối cùng cũng tới rồi." Trên hậu sơn, một luồng nguyên thần trong suốt của Đạo Lão ngồi xếp bằng giữa hư không, đôi mắt đột ngột mở ra ánh lên vẻ kích động và nham hiểm.

Lão đưa bàn tay khô héo chộp vào hư không, nhân quả phía trước sụp đổ hình thành một hố đen nhân quả tỏa ra sức hút mạnh mẽ.

Một tiếng ho kịch liệt vang lên từ trong căn nhà tranh phía dưới, ngay sau đó Sở Thân Vương già nua suy kiệt bị Đạo Lão cách không kéo ra khỏi hố đen.

Hiện tại Đạo Lão chỉ là một luồng nguyên thần không có bao nhiêu thực lực, tuy nhiên muốn bóp chết một Nguyên Anh vẫn là việc dễ như trở bàn tay. "Vị tiền bối này, tôi vốn chẳng còn sống được bao lâu, bắt tôi có ích gì?" Sở Thân Vương chán nản nói.

Đại nhân vật như vậy bắt một quân cờ nhỏ như lão thì chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu, chắc chắn là lấy mạng lão để nhắm vào Diệp Bất Phàm. "Tiểu gia hỏa, trách thì trách ngươi là nhạc phụ của Diệp Bất Phàm." Đạo Lão vẻ mặt lạnh lùng.

Đột nhiên lão sững lại nhìn Nguyên Anh đang hỗn loạn trong cơ thể Sở Thân Vương, ánh mắt hiện lên vẻ giễu cợt: "Lão phu tuy chỉ là một luồng nguyên thần nhưng cũng không phải hạng kiến hôi như ngươi có thể phản kháng.

Muốn tự sát sao?

Có thể không?" Nói đoạn lão búng tay một cái, trên Nguyên Anh của Sở Thân Vương xuất hiện từng sợi dây nhân quả quấn chặt trấn áp.

Sở Thân Vương bị trói giữa hư không chỉ biết thở dài cay đắng.

Ngay lúc đó Võ Tiên Vương đang đứng trên một tảng đá lớn ở hậu sơn quay người lại, ánh mắt rực sáng nhìn về phương Bắc.

Pháp tắc thế giới trên bầu trời phương Bắc không ngừng sụp đổ, những mảng hố đen lớn hiện ra kèm theo những đám mây hình nấm do không khí bị ép nổ, lan rộng về phía này.

Giống như ngày tận thế.

Cho đến khi một bóng người áo trắng tóc trắng dừng lại trên không trung tòa thành nhỏ, phương Bắc mới phát ra tiếng nổ hư không chói tai làm rung chuyển tâm can.

Khoảnh khắc này không chỉ Võ Tiên Vương và Đạo Lão mà tất cả tu sĩ trong thành đều nhìn thấy cảnh tượng diệt thế này. "Đó là...

Diệp lão ma?!" "Câm miệng!

Đó là Diệp Tiên Quân!" "Sao hắn lại tới đây?!

Đây là lại định đồ sát nhà ai nữa?!" Trong thành, các gia tộc tu tiên nhìn lên bóng hình vĩ đại vô song đang bước tới, chỉ cảm thấy như đang ngước nhìn tiên phật, có sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

Đây hoàn toàn là sự áp chế về tầng thứ sinh mệnh.

Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi lan ra khắp thành như dịch bệnh.

Hơn một năm trước Diệp Tiên Quân đồ sát một tông môn, mười mấy gia tộc tu tiên chấn động cả Nam Hồng Vực, không mấy tu sĩ là không sợ hãi. "Ha ha ha!

Diệp Bất Phàm, nghe danh đã lâu, bản tọa...

Võ Tiên Vương của Tiên Đình!" Một giọng nói như sấm rền vang lên từ một ngọn núi trong thành.

Ngay sau đó một người đàn ông trung niên mặc mãng bào đen khí thế uy nghiêm bay lên không trung. "Lại một vị Đại Thừa nữa?!

Đây là sắp nổ ra Đại Thừa chiến sao?!" Hàng chục vạn tu sĩ trong thành hoàn toàn tuyệt vọng.

Đại Thừa chiến có sức ảnh hưởng quá rộng, cả Đại Yến Quốc chưa chắc đã chịu nổi dư chấn đấu pháp, tòa thành nhỏ này sẽ là nơi đầu tiên gặp họa.

Tuy nhiên vẫn có không ít người không cam lòng điên cuồng chạy ra khỏi thành.

Cùng lúc đó từng luồng khí tức bất tường màu lông hồng, xanh, đen tỏa ra từ bốn phương tám hướng, những đôi mắt u tối nhìn chằm chằm vào hai vị Đại Thừa trong thành.

Tổng cộng tám người.

Không chỉ Đạo Lão đoán được Diệp Bất Phàm sẽ tới tìm nhà họ Chu, đám cấm kỵ này cũng không ngoại lệ, đã mai phục ở đây từ một năm trước. "Võ Tiên Vương?

Hắn thế mà vẫn còn sống!

Sao không bị nhiễm bất tường cấm kỵ?" Có kẻ cấm kỵ kinh ngạc nhìn Võ Tiên Vương.

Các Cấm Kỵ Chi Chủ đều có một dấu hiệu rõ ràng là bản nguyên bị ô nhiễm, thực lực sụt giảm nghiêm trọng. "Tiên Đình là một vực sâu giấu quá nhiều bí mật, cứ thành thật nhờ Diệp lão ma ra tay trừ khử bất tường cấm kỵ đi." Một lão già khuôn mặt thối rữa trầm giọng nói. "Diệp Bất Phàm bị Võ Tiên Vương chặn giết ở đây, e là... khó rồi." "Ta và Võ Tiên Vương là người cùng thời, bao nhiêu năm trôi qua thực lực của hắn e rằng đã gần bằng Tiêu Dao Tiên Quân lúc chưa tu luyện hương hỏa đạo.

Lại thêm Đạo Lão thôi diễn thiên cơ hỗ trợ, Diệp Bất Phàm tử chiến với bọn họ thì lành ít dữ nhiều." "Nếu Diệp Bất Phàm muốn chạy thì không ai ngăn được." "Nhạc phụ hắn đang ở trong tay Đạo Lão, hắn sẽ không chạy đâu." Tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ bất đắc dĩ lắc đầu.

Bọn họ vô cùng bất mãn với Võ Tiên Vương.

Lúc nào không chặn giết, cứ phải đợi lúc bọn họ định nhờ Diệp Bất Phàm ra tay?

Còn về chuyện giúp đỡ, bọn họ chưa từng nghĩ tới, nhiễm phải bất tường cấm kỵ thực lực sụt giảm nghiêm trọng, kẻ mạnh nhất ở đây cũng chỉ ngang với Đại Thừa trung kỳ, Võ Tiên Vương tuyệt đối có thể giết sạch cả tám người bọn họ! ... "Hai vị lấy người thân của Diệp mỗ ra đe dọa, e là có chút mất mặt thân phận Đại Thừa Tiên Quân.

Thả ông ấy ra, ta sẽ đánh với các ngươi một trận, nếu bại ta mặc cho các ngươi xử trí; nếu thắng, ta để cho các ngươi một con đường sống." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng nhìn Võ Tiên Vương và Đạo Lão, giọng nói lạnh lùng cứng rắn.

Khi mới đến Đại Yến anh đã thôi diễn tương lai của Sở Thân Vương và không thấy gì bất thường, nói cho cùng là do anh quá tự tin

vào khả năng thiên cơ của mình. "Lừa trẻ con à?" Đạo Lão vẻ mặt hung tợn nói: "Năm đó sao ngươi không tha cho lão phu?!" Nếu không bị đánh cho trọng thương sắp chết sao lão có thể chọn con đường dung hợp tiên thi?!

Sau khi dung hợp lão chưa chắc đã sống nổi quá một năm! "Ta đã tha cho ngươi rồi, nếu không ngươi ngay cả luồng linh hồn kia cũng không thoát ra được đâu." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm lạnh lẽo: "Ngươi thật sự nghĩ trận chiến ở dãy núi Đại Lãng ta không giết được ngươi sao?!" Đạo Lão nghe vậy giống như bị kích động, gào thét điên cuồng như một kẻ tâm thần: "Thả con mẹ ngươi ấy, bớt bốc phét đi!" "Cho ngươi hai sự lựa chọn, muốn cứu hắn?

Vậy thì lấy mạng của ngươi ra mà đền, hoặc là ngươi trơ mắt nhìn hắn chết!" Lão Đạo diện mục dữ tợn tàn nhẫn, đôi mắt đỏ ngầu.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Lão Đạo, sát cơ ngày càng thịnh: "Đã đến cấp độ như ta và ngươi, những lời vô nghĩa này đừng nói nữa thì hơn." Hắn dừng lại một chút, giọng nói lạnh lùng: "Ta sẽ không chết, ngươi cũng có thể giết hắn, nhưng sau đó ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã sinh ra trên đời này!" Diệp Bất Phàm có thể đi đến hiện tại, tuy rất trọng tình nhưng hắn càng lý trí hơn.

Đời người mỗi thời mỗi khắc đều phải làm bài toán lựa chọn.

Giống như chọn sức khỏe nhưng cuộc sống nghèo túng, hay chọn cuộc sống phú hào nhưng bị bệnh tật hành hạ.

Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, kiểu gì cũng phải đưa ra lựa chọn. "Diệp Bất Phàm, phụng mệnh Tử Vi Tiên Đế, hôm nay giết ngươi, dù thế nào ngươi cũng không thoát được!" Võ Tiên Vương ánh mắt lạnh lùng, bước lớn tiến về phía Diệp Bất Phàm.

Mỗi bước đi ra, khí thế lại tăng thêm một phần.

Trong nháy mắt khí thế như núi cao vực sâu, bao trùm thương khung, ép cho tu sĩ trong thành trì phía dưới quỳ rạp xuống đất, hô hấp khó khăn.

Đồng thời, một tầng bản nguyên tráo màu vàng đất bao quanh thân thể, hình thành nên lớp giáp màu đất bao phủ toàn thân, tựa như thổ long uốn lượn, tràn đầy uy thế thần thông cường đại. "Đây là?

Thần thông dung đạo?" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rụt lại.

Đây chính là cảnh giới cao nhất của thần thông.

Đem Địa Sát Thiên Cương pháp hoặc Bản Nguyên pháp dung nhập vào đạo thể, quá trình đau đớn không nói, còn cần tuế nguyệt lâu dài.

Một khi thần thông dung đạo, uy lực sẽ từ mười thành ban đầu đạt tới mười hai thành, hơn nữa không cần bắt quyết, mỗi quyền mỗi chưởng đều là đại thần thông.

Cảnh giới này còn có một đặc tính, đó là không sợ cận chiến đấu pháp.

Đám người Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân không một ai đạt tới cảnh giới này, thời gian thần thông dung đạo quá mức dài đằng đẵng, mấy vạn năm cũng chưa chắc thành công. "Cũng có chút kiến thức." Võ Tiên Vương thân khoác thổ giáp, khí thế cô ngạo như thần ma giáng lâm, một chưởng ấn về phía Diệp Bất Phàm: "Bản Tiên Quân đảo mắt muốn xem thử, Diệp lão ma danh tiếng lẫy lừng như ngươi có thể tiếp được mấy đòn tấn công của ta!" Tức thì, trong lòng bàn tay hiện ra mười vạn tiên sơn, phảng phất như thật sự tồn tại, có thể nhìn rõ từng góc cạnh, cây cối trên mỗi ngọn núi.

Kèm theo mười vạn tiên sơn ép xuống, trọng lực đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi, thiên địa pháp tắc băng hoại, nháy mắt đánh ra một hắc động khổng lồ, uy lực khủng bố vô biên. "Tiên pháp ·

Di Hình Hoán Vị." Diệp Bất Phàm nheo mắt, ngón tay bắt quyết, thân ảnh mờ ảo, nháy mắt hoán đổi vị trí với Võ Tiên Vương.

Tuy nhiên, Võ Tiên Vương dường như đã dự liệu từ trước, tiên chưởng như hình với bóng. "Ngươi trốn được sao?" Võ Tiên Vương ánh mắt giễu cợt.

Chương 729

Tốc độ của lão không nhanh, nhưng mặc cho Diệp Bất Phàm thi triển Di Hình Hoán Vị thế nào cũng thủy chung không thoát được một chưởng này.

Theo mười vạn tiên sơn áp sát, Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy nhục thân đang bị ép chặt, trọng lực mạnh đến mức ngay cả nhục thân của hắn cũng không chống đỡ nổi. "Tạo nghệ Thiên Cơ của ngươi lại mạnh lên rồi, có thứ gì gia trì sao?" Diệp Bất Phàm sắc mặt u ám liếc nhìn Lão Đạo.

Thuật Di Hình Hoán Vị của hắn mất tác dụng, hiển nhiên là do Lão Đạo đã tiên đoán trước.

Trận chiến ở dãy núi Đại Lãng, lão già này làm gì có bản lĩnh này. "Hôm nay ngươi phải chết!" Lão Đạo cười lạnh liên tục, bên trong nguyên thần hiện ra vòng xoáy, kết nối với đại bộ phận nguyên thần tận ở Tiên Đình, mượn nhờ sức mạnh tiên đạo của nửa bộ tiên thi, không ngừng thôi diễn thiên cơ. "Ngươi dù có chí bảo gia trì thì cũng chỉ có thể chiêm tinh mờ mịt thôi phải không?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, đối phương rõ ràng không biết nhục thân hắn đã đạt Đại Thừa trung kỳ. "Thì đã sao?

Không có ta, Võ Tiên Vương cũng đủ trấn áp ngươi, mà có ta, ngươi hôm nay tuyệt đối không có khả năng đào thoát!" Biểu cảm Lão Đạo càng thêm tàn khốc. "Vậy sao?" Diệp Bất Phàm đạm nhiên nói, vận chuyển 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, khí tức Đại Thừa trung kỳ nguyên bản đột nhiên bạo tăng, vượt qua Đại Thừa hậu kỳ, hoàn toàn sánh ngang với Đại Thừa viên mãn. "Tiên Võ Thần Ma." Diệp Bất Phàm diễn luyện quyền pháp, phía

sau một tôn thân ảnh vĩ ngạn sừng sững giữa thiên địa dung nhập vào cơ thể, đối kháng trực diện với Võ Tiên Vương.

Một tiếng "Oanh" vang lên, hư không giữa hai bên vỡ nát, pháp tắc không còn, dư chấn quét sạch vạn dặm. "Lão Đạo!

Nhục thân của hắn thăng lên Đại Thừa trung kỳ từ bao giờ?!" Võ Tiên Vương bị quyền quang chấn lui mấy bước, sắc mặt biến đổi.

Loại sức mạnh này không hề yếu hơn đám người Tiêu Dao.

Lão Đạo cũng biến đổi ánh mắt, khó mà tin nổi.

Tu luyện nhục thân khó hơn tu luyện bản nguyên rất nhiều, tốc độ thăng tiến này quả thực không tưởng. "Đại Thừa trung kỳ, xem ra hôm nay Diệp Bất Phàm không chết được rồi, cứu người trong thành này xuống!" Bên ngoài thành, một lão giả mặc thanh bào ra tay, ống tay áo bành trướng vô hạn, phảng phất như có thể thôn thiên nạp địa, đem mấy chục vạn tu sĩ trong tiểu thành cùng với phần mộ của Thái thượng hoàng Đại Yến thu vào trong tay áo.

Thần thông này chính là Tụ Lý Càn Khôn.

Biết đâu bên trong có cố nhân của Diệp Bất Phàm, nếu có thể cứu được một mạng, sau này bọn hắn – những Cấm Kỵ Chi Chủ này nhờ Diệp Bất Phàm giúp khu trừ bất tường cũng không cần lo lắng nữa.

Vừa thu tu sĩ xong, dư chấn giao chiến của hai vị Đại Thừa quét qua, cả tiểu thành giống như làm bằng giấy, bị chấn thành tro bụi. "Võ Tiên Vương!

Mau giết hắn!

Giết hắn!" Lão Đạo gào thét điên cuồng, đôi mắt đỏ ngầu. "Diệp lão ma, ngươi không chết, trời đất khó dung!" Võ Tiên Vương chằm chằm nhìn Diệp Bất Phàm, thần tình ngưng trọng, miệng phun ra một cái đại ấn màu đất, nhanh chóng bành trướng, chớp mắt che lấp bầu

trời, nặng nề ép về phía Diệp Bất Phàm.

Đây là Huyền Thiên Linh Bảo bát giai đỉnh cấp.

Đồng thời ống tay áo vung lên, một vùng bùn đất bụi mù như uông dương đổ ập xuống cả thương khung, bao phủ nước Đại Yến.

Mỗi một luồng bụi mù đều ẩn chứa một tia thổ đạo pháp tắc.

Dù là thần thức hay đồng thuật đều không thể nhìn thấu màn sương mù dày đặc này.

Đại Thừa sơ kỳ ở đây chẳng khác nào kẻ mù.

Mà màn bụi mù này cũng được coi là một loại Huyền Thiên Linh Bảo dị dạng. "Tiên Lưu Độn Thổ!" Võ Tiên Vương bước ra một bước, trong màn bụi mù tốc độ của lão nhanh đến mức hãi hùng. "Thổ Chú Hồn!" Một đạo phù văn lẫn lộn sắc máu bộc phát khí tức băng lãnh, từ phía sườn tập kích Diệp Bất Phàm.

Hắn dưới chân vận chuyển 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 ý đồ né tránh đòn này, nhưng thân ảnh như trâu bùn xuống biển, tốc độ hành động bị màn bụi mù hạn chế đáng kể. "Sống lâu quả nhiên ưu thế thật lớn, không chỉ thần thông dung đạo, mà ngay cả Huyền Thiên Linh Bảo cũng được tế luyện đến mức đăng phong tạo cực." Diệp Bất Phàm đôi mắt hơi híp lại.

Luận về cường độ bản nguyên và số lượng pháp tắc tham ngộ, có lẽ Võ Tiên Vương không bằng Tiêu Dao hay Chân Ma Tiên Quân.

Nhưng tầng tầng lớp lớp thần thông và linh bảo này lại bù đắp hoàn toàn khoảng cách, thậm chí còn có phần vượt trội. "Di Hình Hoán Vị!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm ngưng lại, gần như ngay khoảnh khắc huyết sắc phù văn ấn lên người, hắn cưỡng ép hoán đổi vị trí với một hạt bụi cách đó trượng rưỡi.

Tuy nhiên —— Thân ảnh vừa xuất hiện, một đạo huyết sắc phù

văn lặng lẽ nổi lên, nháy mắt ấn lên người Diệp Bất Phàm, phảng phất như đã sớm dự liệu hắn sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Còn đạo huyết sắc phù văn ban đầu thì dần dần tiêu tán.

Giả thần thông! "Khụ khụ!" Diệp Bất Phàm mặt lộ vẻ thống khổ, phù văn như dòi trong xương xộc thẳng vào thần hồn, không ngừng thiêu đốt khiến thần hồn ngày càng suy yếu, không kìm được mà ho ra từng mảnh vụn thần hồn.

Đòn này đủ để trọng thương thần hồn của một vị Đại Thừa viên mãn thông thường. "Diệp Bất Phàm, trong màn bụi mù này ngươi không có lấy một nửa phần ưu thế, cộng thêm thuật chiêm tinh của Lão Đạo, dù ngươi có nghịch thiên thì đã sao?

Cũng không thoát ra được đâu." Tiếng cười đắc ý của Võ Tiên Vương vang vọng khắp màn bụi mù, phảng phất đến từ bốn phương tám hướng, không thể xác định vị trí chính xác. "Bành!" Võ Tiên Vương như nắm chắc thắng lợi, liên tục thi triển đại thần thông tấn công, Diệp Bất Phàm trong màn bụi mù khắp nơi bị kiềm chế, mỗi lần di động đều bị Lão Đạo tiên đoán được hướng đi.

Trong thoáng chốc đã rơi vào bị động. "Oanh long!" Đúng lúc này, đại ấn linh bảo rơi xuống, nửa thân người Diệp Bất Phàm bị đập nát bấy, tiên huyết bắn tung tóe.

Mà trong thần hồn của hắn, "Thổ Chú Hồn" không ngừng xâm thực hồn phách, khiến nó suy yếu đến cực điểm. "Tiên Thổ Sa!" Một dòng sông cát đá khủng bố từ sâu trong màn bụi mù tràn tới, nhấn chìm Diệp Bất Phàm.

Đồng tử hắn co rụt lại, miệng nhanh chóng niệm chú.

Chú ngữ vừa dứt, dòng sông cát đá đã phủ kín toàn thân, mỗi một hạt cát như có sự sống, men theo lỗ chân lông chui vào bên trong. "Kết

thúc rồi." Thân ảnh Võ Tiên Vương hiện ra, từ trên cao nhìn xuống Diệp Bất Phàm, không ngừng thúc giục cát đá xâm nhập nhục thân đối phương.

Loại Tiên Thổ Sa này chính là mảnh vỡ tiên khí mà lão đã tế luyện mười vạn năm.

Chờ đến khi cát đá lấp đầy hồn phách, nhục thân và nguyên thần, lúc đó hắn sẽ biến thành tượng cát, đừng nói là thi triển thần thông, ngay cả cử động một chút cũng không thể.

Và điều này tự nhiên cũng ngăn cản Diệp Bất Phàm phục sinh! "Đợi nửa ngày, khí vật tiên đạo rốt cuộc cũng lộ ra rồi." Diệp Bất Phàm phớt lờ cát đá đang xâm nhập, nhìn chằm chằm Võ Tiên Vương với ánh mắt kỳ dị.

Hắn đang đợi.

Hắn vẫn luôn đợi Võ Tiên Vương tế ra tiên khí hoặc mảnh vỡ tiên khí.

Tiên Đình phái người giết hắn, trên người không thể không có loại chí bảo này.

Một khi hắn tung hết bài tẩy mà bất ngờ bị tiên khí ám toán, không chết cũng mất một tầng da!

Giống như trận chiến với Đông Lưu Tiên Vương ở dãy núi Đại Lãng.

Mảnh vỡ tiên khí Thần Châu Kỳ mà Đông Lưu Tiên Vương tế ra quá mạnh, 《Định Tự Quyết》 hoàn toàn vô hiệu, suýt chút nữa khiến hắn lật thuyền trong mương.

Kể từ đó, Diệp Bất Phàm đặc biệt kiêng dè tiên khí, đề phòng nghiêm ngặt. "Ngươi..." Võ Tiên Vương kinh ngạc. "Không ổn!

Mau lui lại!" Tiếng gào thét gấp gáp của Lão Đạo truyền tới. "Ong!" Ngay lúc này, cát đá trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm nhu động, một đạo đại kỳ màu xám bay vút lên trời.

Hách nhiên chính là mảnh vỡ tiên khí Thần Châu Kỳ.

Từ trong cán cờ, một đạo nguyên thần chậm rãi bước ra. "Nguyên thần của ngươi sao lại..." Sắc mặt Võ Tiên Vương kịch biến, mạnh mẽ nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang bị cát đá nhấn chìm.

Đó cũng là Diệp Bất Phàm, nhưng chỉ là nhục thân của hắn. "Mảnh vỡ tiên khí này của ngươi đúng là nghịch thiên, một khi bị bao phủ thì ngay cả thần thông, linh bảo, thậm chí là tiên khí cũng khó lòng điều động." Nguyên thần Diệp Bất Phàm cảm thán.

Phân thân không lừa được tiên khí của Võ Tiên Vương, chỉ có thể lấy nhục thân ra làm bia đỡ đạn.

Song hệ Đại Thừa cho phép hắn lấy nhục thân đánh lạc hướng, còn nguyên thần thì trốn trước vào trong Thần Châu Kỳ, cuối cùng mới thúc động Thần Châu Kỳ trợ giúp nguyên thần thoát ly.

Mà những thứ liên quan đến tiên khí siêu nhiên thế này, Lão Đạo khó lòng chiêm tinh ra kết quả. "Bành!" Nguyên thần Diệp Bất Phàm tay cầm Thần Châu Kỳ, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực nhục thân của chính mình, cùng với cát đá đinh chết tại hư không.

Hai món tiên khí kiềm chế lẫn nhau, cát đá không còn bị thao túng để gây thương hại cho hắn được nữa.

Chương 730

Sau đó, một giọt máu trong nguyên thần Diệp Bất Phàm nhanh chóng khuếch trương, trong nháy mắt trọng tố ra một bộ nhục thân mới. "Hiện tại, ngươi không còn mảnh vỡ tiên khí nữa." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nhìn Võ Tiên Vương, ngón tay điểm vào giữa lông mày, cơ thể bắt đầu chồng chéo, ba đạo Tự Nhiên Phân Thân chậm rãi bước ra.

Một đạo trong đó lao thẳng ra ngoài màn bụi mù.

Diệp mỗ ta tinh thông chiêm tinh, thừa biết Lão Đạo phiền phức thế nào, phải để phân thân đi giải quyết lão, nếu không hắn sẽ mãi lún sâu vào thế bị động. "Ngươi cũng không còn Lão Đạo chiêm tinh giúp nữa rồi." Giọng Diệp Bất Phàm càng lúc càng lạnh, nhìn Võ Tiên Vương dung nhập vào bụi mù biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn thần tình không đổi, bản tôn lấy ra đồng tiền thôi diễn thiên cơ, nhanh chóng tìm ra vị trí của Võ Tiên Vương. "Sát ngã vi nhân, ngã sát nhĩ vi quả, Tiểu Nhân Quả Thuật!" Đạo phân thân thứ hai bắt quyết lạnh lùng quát, chỉ tay về hướng tây bắc.

Trước mắt lập tức xuất hiện vô số sợi dây nhân quả như những sợi thừng đâm thẳng vào màn bụi mù, trói chặt Võ Tiên Vương.

Thuật này có được từ Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư của Tuyết Tiên Tông.

Từ sau khi Diệp Bất Phàm đạt tới Đại Thừa rất ít khi dùng đến, ít đến mức đám người Tiêu Dao Tiên Quân đều quên mất cấp bậc của thần thông này.

Ngụy Tiên thuật! "Lão Đạo!

Cái đồ già chết tiệt!

Trong tư liệu ngươi đưa cho ta không hề có môn Ngụy Tiên thuật này!" Võ Tiên Vương trong màn bụi biến sắc, muốn vùng vẫy nhưng loại dây nhân quả này căn bản không phải thần thông tầm thường có thể thoát khỏi.

Cuối cùng lão kinh hãi nhận ra bản nguyên của mình bị áp chế mất ba thành.

Chiến lực đại giảm! "Sau đó, thực lực của ngươi lại bị suy yếu thêm ba thành." Bản tôn Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, bước lớn về phía Võ Tiên Vương. "Nếu không có tiên khí, Tử Vi Tiên Đế thân tự tới cũng chẳng làm gì được ta.

Cho nên, ngươi tính là cái thứ gì mà đòi giết ta?!" Màn bụi mù mịt như cát bụi cuộn lên bao phủ cả nước Đại Yến, khiến tu sĩ vùng này rơi vào hỗn loạn. "Võ Tiên Vương!

Cản hắn lại!

Cản hắn lại!" Giữa màn sương mù truyền ra tiếng gào thét kinh nộ của Lão Đạo.

Võ Tiên Vương là chủ nhân của màn bụi mù nên nháy mắt nhìn thấu sương mù, sắc mặt không khỏi kịch biến.

Chỉ thấy đạo phân thân thứ nhất của Diệp Bất Phàm đang tiếp cận Lão Đạo với tốc độ kinh người, quanh thân bao phủ nhị quang trắng đen, phảng phất như thần linh nắm giữ sinh tử, khí tức đáng sợ. "Diệp Bất Phàm, ngươi sớm đã có thể phá khai màn bụi này!" Võ Tiên Vương kinh hãi, đến lúc này lão mới nhận ra sự khủng bố của Hỗn Độn bản nguyên, nó hoàn toàn có thể chuyển hóa thành Sinh Tử bản nguyên.

Màn bụi có thể chắn được thần thức, đồng thuật, cảm ứng thần

hồn nhưng không thể chắn được sự cảm ứng và khóa chặt sinh cơ của Sinh Tử bản nguyên. "Sơn Hà Ấn, tật!" Thấy phân thân thứ nhất của Diệp Bất Phàm càng lúc càng gần Lão Đạo, lão thần tình biến ảo, nhanh chóng thúc động một phương Sơn Hà Đại Ấn ầm ầm oanh kích về phía phân thân đó.

Tuy nhiên, Sơn Hà Đại Ấn vừa xé không đi được mười dặm thì đạo phân thân thứ ba của Diệp Bất Phàm hai tay bắt quyết rồi mạnh mẽ xé một cái. 《Đại Đạo Luân Hồi Kinh》 thi triển, trước mắt nháy mắt hiện ra vết nứt luân hồi khổng lồ như cái miệng lớn nuốt chửng đại ấn rồi đóng sầm lại.

Trong hư không truyền ra tiếng nổ vang, phảng phất như có tiên sư va đập dưới tấm màn thiên địa.

Thần thông này dù sao cũng chỉ là Bản Nguyên pháp, rất khó vây khốn được linh bảo bát giai đỉnh cấp và cường giả Đại Thừa viên mãn. "Trấn!" Diệp Bất Phàm thân hình thẳng tắp, chân đạp hư không vận chuyển Luân Hồi đạo, mạnh mẽ trấn áp Sơn Hà Đại Ấn vào sâu trong luân hồi. "Phốc!" Võ Tiên Vương bị đứt đoạn cảm ứng với linh bảo, dưới sự phản phệ liền hộc máu, sắc mặt vừa kinh vừa nộ. "Võ Tiên!" Lão lập tức thi triển tiên thuật mạnh nhất, đạo thể ầm ầm nổ tung, huyết vụ bay tán loạn hình thành nên một tôn huyết ảnh cao lớn, phảng phất như một tồn tại từ thời hoang cổ.

Trong sát na, huyết ảnh tràn ngập khí tức cổ xưa, bá đạo, đôi mắt đỏ ngầu như tiên tựa ma.

Diệp Bất Phàm nhìn thẳng vào đó cũng thấy tâm quý. "Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong, chúng sinh nhập khổ hải, nan đăng bỉ ngạn; xả đạo, tu chân ngã, phụng chí tu chân hành." Huyết ảnh cao lớn tụng đọc kinh văn, giọng nói cổ xưa, thương mang, tung một quyền về phía Diệp Bất Phàm.

Một quyền tung ra, pháp tắc không còn, vạn vật diệt tuyệt, rõ ràng chỉ là một nắm đấm nhỏ bé nhưng lại lay chuyển trời đất.

Cả nước Đại Yến chịu áp lực vô hình, sơn hà hóa thành tro bụi, đại địa lún xuống nghìn trượng.

Nếu có thể xuyên qua màn bụi nhìn từ trên cao, quyền này chưa rơi xuống nhưng địa giới Đại Yến đã bị ép thành một bồn địa khổng lồ, ức vạn sinh linh hóa thành tro bụi, phảng phất như muốn đánh xuyên cả tu tiên giới.

Tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ bên ngoài suýt chút nữa bị ép chết, kinh hãi nhanh chóng tế ra thần thông gian nan chống đỡ.

Uy lực này đã vượt ra ngoài phạm mạo Đại Thừa. "Thứ triệu hồi ra này là cái gì vậy?!" Vai Diệp Bất Phàm chợt nặng trĩu, đồng tử co rút lại, kể từ khi đạt tới Đại Thừa hắn đã không còn cảm giác bản thân nhỏ bé thế này nữa.

Đạo mà huyết ảnh tu hành hoàn toàn khác hiện nay, vừa có sức mạnh cường đại của Thể tu, vừa có sự thần diệu của Bản nguyên, hệ thể tu hành khác hẳn bất kỳ ai trong tu tiên giới. "Diệp Bất Phàm!

Đòn này nếu ngươi còn không chết, bản tọa chặt đầu mình đi!" Võ Tiên Vương cuồng tiếu như điên dại.

Theo cú đấm của huyết ảnh, bản nguyên, đạo thể, thọ mệnh của lão nhanh chóng trôi đi, chỉ trong một hơi thở đã như già thêm vạn tuổi, tràn đầy khí tử héo úa. "Chẳng lẽ là tu sĩ thời hoang cổ?!" Diệp Bất Phàm nheo mắt, một tay bắt quyết, đỉnh lấy áp lực vô tận tiến về phía huyết ảnh khổng lồ. "Cát bụi trở về với cát bụi, dù là tồn tại gì cũng không ngăn được Diệp mỗ giết hắn!" Bản nguyên của Diệp Bất Phàm bùng nổ toàn diện, đôi mắt sáng rực thúc động 《Hỗn Độn Tiên Diễm》, lửa cháy bừng bừng khắp người như một vầng mặt trời chín sắc, đốt cháy cả một vùng bụi mù. "Tiên thuật · Lục Đinh Lục Giáp!"

Đạo phân thân thứ hai bước ra, hai tay bắt quyết, Đinh Mão, Đinh Tỵ, Giáp Tý, Giáp Tuất... mười hai vị thần linh bước ra từ hư không, mỗi vị đều tràn đầy khí tức cường đại đối diện trực tiếp và nghênh chiến với huyết ảnh.

Thần thông này có được từ Đồng Nam Chỉ Nhân. "Tiên thuật · Phệ Hồn Anh Chú!" Đạo phân thân thứ ba khẽ thầm thì, Hỗn Độn bản nguyên chuyển hóa thành Chú Đạo bản nguyên, hư không trước mặt vặn vẹo, một đứa trẻ toàn thân xanh tím, tóc đen chậm rãi bò ra.

Đôi mắt đen ngòm, cái miệng nhỏ đầy răng nanh nhọn hoắc như cá mập, tốc độ nhanh như chớp bò tới cắn một cái vào nắm đấm của huyết ảnh.

Lực lượng nguyền rủa bùng nổ, uy lực nắm đấm huyết ảnh giảm sút trầm trọng.

Lục Đinh Lục Giáp nghênh chiến huyết ảnh, một lần nữa khiến uy lực của nó suy yếu.

Diệp Bất Phàm toàn thân tiên diễm ngập trời, bàn tay như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ mạnh mẽ ấn lên nắm đấm của huyết ảnh.

Tiếng rắc rắc nổ vang, nắm đấm huyết ảnh bị ấn nổ, Hỗn Độn Tiên Diễm bò lên trên, trong chớp mắt phủ kín toàn thân huyết ảnh, thiêu rụi nó thành hư vô.

Huyết ảnh không có biểu cảm, vô hồn tụng đọc kinh văn.

Cho đến khắc cuối cùng trước khi biến mất, đôi mắt đỏ ngầu đó dường như có thần trí, quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm một cái, thẫn thờ thở dài: "Nguyên lai là... tu sĩ giới nội, Tiên giới không tồn tại, phi thăng vô lộ, rốt cuộc cũng chỉ là một nắm hoàng thổ." Nó nhìn vùng đất thương mang của Nam Hồng Vực lần cuối, thì thầm: "Thanh Nguyên Giới..." Dứt lời, hoàn toàn tiêu tán giữa thiên địa.

Diệp Bất Phàm thấy cảnh đó, đồng tử co lại thành hình kim châm, trong lòng dâng lên sóng cuộn biển gầm.

Hắn không ngờ vật hư ảo do Võ Tiên Vương triệu hồi lại có thần trí! "Tiên giới không tồn tại?

Ý gì đây, không có Tiên giới sao?

Vậy Tiên Giới Chi Môn ở Bắc Vực là thứ gì?" Diệp Bất Phàm đứng sừng sững nơi huyết ảnh biến mất, lông mày nhíu chặt.

Còn Võ Tiên Vương trơ mắt nhìn tiên thuật của mình bị đánh nổ thì chấn động tột độ, do tiên thuật bị phá nên lại bị phản phệ, tinh khí thần suy sụp đến cực điểm.

Đạo tiên thuật này của lão có được từ một địa điểm huyền bí, xưa nay chưa từng thất bại, một khi thi triển là bản thân mất đi nửa cái mạng, uy lực vô cùng cường đại.

Ngay cả Tiêu Dao hay Chân Ma nếu không dùng tiên khí cũng khó lòng tiếp được.

Đây cũng là nguồn gốc đạo hiệu của lão.

Giờ đây đã bị Diệp Bất Phàm hủy diệt. "Phân thân của hắn sao có thể thi triển tiên thuật!

Đây mà là phân thân à?!" Võ Tiên Vương gầm thét trong lòng, lão quay lưng lại với Diệp Bất Phàm đang như vầng mặt trời chín sắc kia, bắt đầu cuộc tháo chạy vĩ đại.

Trong màn bụi mù tốc độ của lão nhanh đến khó tin, chỉ một bước đã rời khỏi nước Đại Yến. "Khốn!" Võ Tiên Vương quay đầu lại, hiến tế thọ mệnh, phun ra một ngụm tinh huyết.

Tinh huyết dung nhập vào bụi mù, một luồng sức mạnh phong tỏa cường đại gia cố màn bụi để trì hoãn sự truy kích của Diệp Bất Phàm.

"Diệp Bất Phàm, chuyện này chưa xong đâu, còn có Lão Đạo nữa, ngươi đã đánh giá sai thực lực của hắn rồi!" Võ Tiên Vương ánh mắt oán hận ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó không thèm quay đầu lại mà độn về phía Trung Vực.

Sau trận chiến này, lão tổn hại bản nguyên nặng nề, căn cơ bị hủy sạch, thọ mệnh tổn thất trực tiếp hai vạn năm.

Chương 731

Nếu đổi lại là Cấm Kỵ Chi Chủ khác thì sớm đã bị bất tường giết chết rồi.

Tổn thất lớn như vậy, dù có Hương Hỏa Tiên gia trì lão cũng không sống quá trăm năm.

Bất kỳ ai hay việc gì cũng đều có giới hạn. "Võ Tiên Vương, Lão Đạo, các ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta được đâu." Giọng nói u lãnh vang lên từ trong sương mù. "Xoẹt!" Hai móng rồng mạnh mẽ xé màn bụi ra làm đôi, Diệp Bất Phàm tóc trắng như thác đổ bay theo gió, đôi mắt lạnh lùng như tiên ma bước ra.

Đúng lúc này, mặt trời lặn về tây, ráng chiều như lửa phủ lên người Diệp Bất Phàm một lớp áo đỏ rực như máu, tăng thêm vài phần túc sát và lãnh khốc.

Lúc này, Lão Đạo đang bắt giữ Sở Thân Vương, đã bị đạo phân thân thứ nhất của Diệp Bất Phàm truy kích đến biên cảnh Nam Hồng Vực, gần sát Trung Vực.

Không biết tia nguyên thần này đã uống nhầm thuốc gì mà toàn thân tràn ngập khí tức tiên đạo, tốc độ không hề kém cạnh Võ Tiên Vương, hơn nữa 《Định Tự Quyết》 không thể định trụ được lão. "Hưu!" Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng, hư không chộp lấy Thần Châu Kỳ trong màn bụi, cơ bắp cánh tay cuồn cuộn mạnh mẽ ném nó ra. "Thời Không!" Dưới sự gia trì của Thời Không bản nguyên, tốc độ Thần Châu Kỳ bạo tăng, xuyên vượt thời không nháy mắt vượt qua hai mươi quốc gia. "Đoàng!" Tốc độ Thần Châu Kỳ lại tăng thêm, xé toạc màn trời tạo thành một vệt đen dài vắt ngang nửa cái Nam Hồng Vực, trực chỉ đầu của Lão Đạo.

Nghìn vạn dặm.

Triệu dặm.

Vạn dặm.

Mười dặm! "Diệp Bất Phàm!

Ngươi dám!" Lão Đạo kinh hãi gào thét, mạnh mẽ đem Sở Thân Vương trong tay ra chắn phía trước.

Nhưng lão không ngờ Diệp Bất Phàm còn tàn nhẫn hơn mình nghĩ, tốc độ Thần Châu Kỳ không hề giảm, trong sát na vượt qua thiên sơn vạn thủy xuyên thủng lồng ngực Sở Thân Vương, đinh chết lão cùng với Sở Thân Vương vào hư không. "Ngươi!

Đợi nguyên thần khác của ta ra tới, nhất định sẽ khiến ngươi thịt nát xương tan!" Lão Đạo phẫn nộ gào thét, đạo nguyên thần này dần dần tiêu tán.

Còn Sở Thân Vương, khi cơ thể lão hóa thành tro bụi, một đạo kim sắc phù văn từ trong người bay ra, trọng tân tố lại hình dáng của lão.

Thế Tử Thuật. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Thiên Cơ Quốc, trên Tiên Hồ Thành, Tầm Tiên Đạo Nhân mỉm cười.

Từ trước khi Diệp Bất Phàm về Đại Yến, lão đã ra tay giúp đỡ, từ xa gieo Thế Tử Thuật vào người Sở Thân Vương.

Có thể giao phong với Hương Hỏa Tiên bao nhiêu năm, không thể nào không có chút thủ đoạn nào. "Đưa Sở Thân Vương về Đại Yến." Diệp Bất Phàm phân phó đạo phân thân thứ nhất, rồi quay đầu nhìn về phía Võ Tiên Vương đang trốn chạy về Trung Vực, sát ý nồng nặc.

Hỗn Độn bản nguyên chuyển hóa thành Thời Không bản nguyên, hắn bước lớn truy kích theo.

Tại biên duyên nước Đại Yến, tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ nhìn Diệp Bất Phàm giết chết Lão Đạo từ khoảng cách siêu xa, toàn thân lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nơi này cách biên giới Trung Vực hàng trăm quốc gia, dù Tiêu Dao Tiên Quân tới cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lão Đạo tẩu thoát. "Tên này đúng là nghịch thiên!

Võ Tiên Vương cộng thêm Lão Đạo, lại có mảnh vỡ tiên khí và tiên thuật đỉnh cấp mà vẫn bị đánh trọng thương sao?" Lão giả lông đen tim đập chân run.

Võ Tiên Vương tung ra nhiều thủ đoạn như vậy, thực lực thể hiện ra đã mạnh hơn Tiêu Dao Tiên Quân lúc chưa tu luyện Hương Hỏa đạo.

Cả nước Đại Yến cùng với ức vạn sinh linh đều bị huyết ảnh triệu hồi phá hủy, khiến núi rừng và đồng bằng lập tức biến thành bồn địa khổng lồ.

Giờ đây đã bại rồi.

Nếu là mười năm trước hay trăm năm trước, Diệp Bất Phàm đã đủ sức chen chân vào vị trí thứ ba tu tiên giới, chỉ đứng sau Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ. "Mau!

Mau đi theo!" Thấy Diệp Bất Phàm truy kích Võ Tiên Vương biến mất nơi cuối trời, một thanh bào lão giả cuống quýt, vội vàng hóa thành thanh quang đuổi theo.

Trong ống tay áo lão còn mấy chục vạn tu sĩ tàn dư của Đại Yến, thậm chí có cả phần mộ Thái thượng hoàng, Diệp Bất Phàm mà chạy mất thì lão biết lấy công lao ở đâu?

Những Cấm Kỵ Chi Chủ khác nghe vậy cũng vội vàng bám gót.

Động tĩnh lần này tự nhiên thu hút các phương của Nam Hồng

Vực chú mục.

Gần phía Trung Vực, một kẻ truy một kẻ đuổi, đi đến đâu thiên địa pháp tắc ai minh đến đó, không ngừng sụp đổ.

Đến cảnh giới này, pháp tắc của tu tiên giới đã không thể chịu đựng nổi, nếu không có tiên khí bồi dưỡng thì những hư tổn này vạn năm cũng không thể khôi phục.

Ở Thiên Tiên Tông, có Đại Thừa Tiên Quân bước ra khỏi đạo trường vận chuyển đồng thuật thần thông, ánh mắt như đuốc vượt qua hàng trăm quốc gia nhìn về phía Diệp Bất Phàm đang truy sát Võ Tiên Vương.

Nhìn lại tu sĩ bị truy sát kia, da mặt lão hơi cứng lại.

Thuở nhỏ lão từng thấy Võ Tiên Vương đi du lịch, khi đó đối phương đã là nhân vật trong truyền thuyết, còn lão chỉ là một Kim Đan nhỏ bé.

Hiện tại tuy đã thăng lên Đại Thừa nhưng lão tự nhận cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng đối phương, không thể nào so bì được. "Đây chính là toàn bộ thực lực của Diệp lão ma sao?

Ngay cả Võ Tiên Vương cũng không phải đối thủ?" Hỗn Nguyên Tiên Quân nội tâm chấn động.

Là đồng môn sư đệ của Thanh Tổ, lão hiểu khá nhiều về Diệp Bất Phàm.

Theo lão biết thì chưa đến mức sánh ngang được với Võ Tiên Vương. "Đỉnh tiêm Đại Thừa lại có thêm một vị rồi." Một giọng nói truyền đến, là nữ Đại Thừa của Vô Ưu Tiên Tông, thân hình thướt tha, khí chất phiêu miểu, tương tự như Tiên Mộng Thiên Quân.

Tông môn này có hai vị Đại Thừa, Thần Tàng Tiên Quân tu 《Vô Ưu Tiên Kinh》, còn vị này không có đạo hiệu, chỉ có mỹ danh Khanh

Mỹ Nhân, tu luyện 《Đại Mộng Tiên Kinh》.

Mỗi giấc ngủ kéo dài nghìn năm, ngoại trừ các Đại Thừa khác thì hiếm ai biết đến. "Khanh Mỹ Nhân lo hắn sẽ ra tay với nàng sao?" Hỗn Nguyên Tiên Quân trầm ngâm hỏi.

Nữ tử này có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, khó nói tên sắc quỷ họ Diệp kia có động tâm hay không.

Đệ tử dưới trướng bọn họ đều đã xem qua 《Diệp Lão Ma · Thập Tội Ác》, âm thầm truyền tai nhau danh hiệu mới: Phong Lưu Tiên Quân. "Hắn hiện tại đã đứng trên đỉnh phong tu tiên giới rồi.

Nếu Thanh Tổ của quý tông và Thần Tàng sư huynh của bản tông không đột phá Chân Tiên sớm thì sợ rằng sau này không còn cơ hội nữa." Khanh Mỹ Nhân vuốt lại tóc xanh, ánh mắt lưu chuyển, khẽ lắc đầu.

Đến lúc đó, dù ai đột phá cũng có khả năng bị Diệp Bất Phàm ngăn cản hoặc hạ thủ. "Đó không phải việc chúng ta cần lo lắng.

Ta quan tâm hơn là liệu Diệp Bất Phàm có thể giết được Võ Tiên Vương hay không, nếu thật sự giết được... mối đe dọa từ hắn sẽ càng lớn hơn." Hỗn Nguyên Tiên Quân nhìn về Trung Vực, trầm giọng nói.

Giết và đánh bại là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Các Đại Thừa thuộc thê đội thứ nhất cho đến nay chưa có ai tử vong cả. "Thù hận giữa chúng ta và hắn không lớn, kẻ đáng hốt hoảng nhất chính là Chân Ma Tiên Tông." Khanh Mỹ Nhân cười khẽ, ánh mắt hướng về phía Chân Ma Tiên Tông.

Lúc này, nội bộ Chân Ma Tiên Tông đã chìm vào tử tịch. "Sao có thể mạnh đến mức này!

Sao có thể mạnh đến mức này!!" Giọng Vị Ương Tiên Quân run rẩy, lão đã mấy vạn năm rồi chưa biết cảm giác sợ hãi là gì.

Nếu không phải một năm trước nhẫn nhịn thì giờ đây e rằng cả tông môn đã bị đồ sát sạch sẽ.

Dù lão có tiên khí cũng không tự tin có thể sống sót dưới tay Diệp Bất Phàm.

Mười mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn bên cạnh càng thêm im lặng, không khỏi may mắn vì lão tổ anh minh, một năm trước không liều chết với Diệp lão ma, nếu không giờ xác bọn họ đã lạnh rồi. "Vị Ương lão tổ, hiện tại vẫn nên nhanh chóng truyền tin cho Chân Ma lão tổ đi, đối đãi với Diệp lão ma cần phải cẩn trọng hơn nữa." Lý Thu Thủy tiến lên cung thân nói. "Nói đúng lắm." Vị Ương Tiên Quân hít sâu một hơi, vội vàng truyền tin cho Chân Ma Tiên Quân.

Phía bên kia, Võ Tiên Vương thi triển 《Tiên Lưu Độn Thổ》 chui vào lòng đất, tiến vào địa giới Trung Vực, điên cuồng chạy về phía Tiên Đình.

Lão tu luyện Thổ đạo bản nguyên, ở dưới đất nếu lão tự nhận tốc độ đứng thứ hai tu tiên giới thì không ai dám nhận thứ nhất. "Nhanh!

Chỉ cần đến được chiến trường Tiên Đình, nhờ Tử Vi Tiên Đế cứu mạng là vẫn còn cơ hội sống!" Võ Tiên Vương liều mạng thúc động độn thuật. "Bành!" Một mũi tên Sơn Hà xuyên thủng đại địa như địa long lật mình, mạnh mẽ phá ra một vực sâu.

Chương 732

Võ Tiên Vương bị ảnh hưởng, đạo thể bị thương, hộc máu mồm. "Diệp lão ma!

Bản tọa chỉ phụng lệnh Tử Vi Tiên Đế giết ngươi!

Chỉ là phụng mệnh hành sự thôi!

Ngươi giết ta cũng vô nghĩa!" Võ Tiên Vương rên rỉ một tiếng, hét về phía sau.

Cách đó nghìn vạn dặm, Diệp Bất Phàm xuyên vượt thời không, tốc độ khủng bố đến cực điểm truy kích Võ Tiên Vương.

Tốc độ của 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 còn nhanh hơn đối phương. "Đã muốn giết ta thì phải có giác ngộ cái chết." Diệp Bất Phàm ánh mắt như đuốc, kéo cung Hậu Nghệ thành hình trăng rằm, một mũi tên Sơn Hà lại bắn ra, xuyên qua hư vô vượt nghìn vạn dặm trực chỉ đầu Võ Tiên Vương.

Võ Tiên Vương mạo hiểm né được, nhưng sự đình trệ ngắn ngủi đó khiến khoảng cách hai bên lại thu hẹp.

Triệu dặm.

Mười vạn dặm.

Ngay khi Diệp Bất Phàm thi triển thần thông. "Sắp tới rồi, sắp tới rồi!

Chỉ cần tới chỗ Tử Vi Tiên Đế, ta nhất định có thể sống!" Võ Tiên Vương đôi mắt đỏ ngầu tế ra một cái đỉnh nhỏ màu xám, từ xa hô ứng với Tiên Phương Đỉnh. "Quốc vận!" Tức thì, một luồng quốc vận kim sắc từ trên trời rơi xuống quán nhập vào cơ thể Võ Tiên Vương, khiến tốc độ của lão bạo tăng, mạnh mẽ kéo giãn khoảng cách với

Diệp Bất Phàm.

Trong chớp mắt đã vượt qua nửa cái Trung Vực.

Trước mặt Võ Tiên Vương xuất hiện một chiến trường vô biên vô tận, trên không trung mấy vị Đại Thừa đang giao phong, dưới đất là Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư hỗn chiến.

Quy mô chiến tranh đã vượt quá trăm triệu người, khắp nơi đều là máu và xác chết.

Chính là lúc Tiên Đình và Tiên Đạo Minh đang khai hỏa. "Cuối cùng cũng tới rồi!" Võ Tiên Vương đại hỉ, vận chuyển thần thông âm ba hét lớn: "Tiên Đế!

Cứu mạng!" Trên cao không, bản nguyên pháp và tiên thuật nổ vang, Tử Vi Tiên Đế độc chiến ba đại Tiên Quân Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long, miễn cưỡng chống đỡ.

Do đám người Tiêu Dao tu luyện Hương Hỏa đạo nên chiến lực ngày càng mạnh, trái lại quốc vận của Tử Vi Tiên Đế sụt giảm, hiện tại chỉ có thể lấy một địch ba.

Tuy nhiên, lão dù sao cũng là người đứng đầu tu tiên giới, thời gian qua chém giết với Tiên Đạo Minh lão không tấn công mà chỉ phòng thủ, nhất thời không thể bại ngay được.

Nghe thấy tiếng cầu cứu của Võ Tiên Vương, lão mạnh mẽ tán xuất thần thức quét qua. "Bệ hạ!

Cứu ta với!" Võ Tiên Vương lại gào lên, âm thanh chấn động cả chiến trường. "Đúng là phế vật, ngay cả một tên Diệp Bất Phàm cũng không giết nổi, ngươi..." Tử Vi Tiên Đế sắc mặt trầm xuống đang định mắng to, bỗng nhiên thần thức cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm, lời nói nghẹn lại trong cổ họng. "Song hệ Đại Thừa trung kỳ?" Tử Vi Tiên Đế sắc mặt kịch biến, gồng mình đỡ đòn tấn công

của ba người Tiêu Dao rồi khẩn cấp rút lui khỏi vòng chiến, cao giọng quát: "Triệt quân!" Võ Tiên Vương thấy Tử Vi Tiên Đế không những không cứu mình mà còn hớt hải bỏ chạy thật nhanh để tránh xa mình, lão ngẩn người rồi tức nổ phổi. "Tử Vi Tiên Đế, ngươi dám bán đứng lão tử!" "Cái đệch mợ ngươi!!!" Lời nguyền rủa và tiếng gào thét của Võ Tiên Vương vang vọng khắp chiến trường.

Nhưng Tử Vi Tiên Đế chẳng buồn đoái hoài, nhanh chóng dẫn dắt đại quân rút lui, cho đến khi tiến vào tuyến phòng thủ thứ nhất là Thần Nguyên Thành, rồi tức tốc mở ra cửu giai tàn trận.

Chính nhờ mấy đạo tàn trận này chống đỡ mà Tiên Đình mới trụ được đến nay, nếu không đại quân Tiên Đình bên dưới đã sớm bị đánh cho tan rã. "Đáng chết!" Tiêu Dao Tiên Quân cùng mấy vị Đỉnh tiêm Đại Thừa đuổi theo phía sau, nhưng không cách nào ngăn cản Tử Vi Tiên Đế, chỉ có thể trố mắt nhìn đối phương rút vào trận pháp mà không làm gì được.

Cửu giai tàn trận này vốn là di vật của Chân Tiên thời Hoang Cổ, còn hiếm quý hơn cả Tiên khí.

Mỗi khi đám Đại Thừa bọn họ tấn công trận pháp, Tử Vi Tiên Đế lại đột kích quấy rối hàng chục lần, khiến phòng tuyến kiên cố này cực kỳ khó công phá. "Cũng không hẳn là không có thu hoạch, hồn phách của một vị Đại Thừa viên mãn, tin rằng có thể giúp thực lực của ta thăng tiến không ít." Chân Ma Tiên Quân quay người nhìn về phía Võ Tiên Vương đang chạy trốn, ánh mắt lóe lên tia tham lam.

Tiêu Dao Tiên Quân và Trảm Long Tiên Quân cũng quay người lại, như nhìn thấy một gốc tiên dược cấp cao nhất, ánh mắt thèm thuồng. "Một vị Đỉnh tiêm Đại Thừa đấy, nếu lão tổ luyện hóa hẳn thành tín đồ, hẳn sẽ trở thành đệ nhất nhân của tu tiên giới!" Trong Tiên Đạo Minh, đám tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư của Tiêu Dao, Chân

Ma và Bồng Lai tiên tông đều phấn khích và kích động khôn cùng.

Ngược lại, Võ Tiên Vương nhìn thấy phía trước là đại quân Tiên Đạo Minh dày đặc, trên không trung là mấy vị Đỉnh tiêm Đại Thừa đang sừng sững, lại quay đầu thấy Diệp Bất Phàm đang nhanh chóng tiếp cận, lòng hắn lạnh ngắt. "Tiên thuật · Tham Long!" Đôi mắt Trảm Long Tiên Quân rực cháy hỏa nhiệt, lập tức đánh ra một đạo kiếm quang, kiếm quang hóa thành một bàn tay lớn vàng rực bao phủ thương khung, chộp về phía Võ Tiên Vương. "Võ Tiên Vương này là của ta!" "Gặp giả có phần!" Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân tranh nhau ra tay, tranh đoạt Võ Tiên Vương, khiến hư không thiên địa bị các thần thông đáng sợ đánh nổ tung. "Tử Vi Tiên Đế!

Lão tử với ngươi thề không đội trời chung!" Võ Tiên Vương hoàn toàn tuyệt vọng, hắn gào thét nguyền rủa về phía tòa cự thành nơi Tử Vi Tiên Đế đang tọa trấn, sau đó thúc động 《Tiên Lưu Độn Thổ》, bỏ chạy về hướng Tây Vực.

Tiếc thay, hắn vốn đã trọng thương, chiến lực sụt giảm nghiêm trọng, căn bản không chống đỡ nổi sự vây sát của nhiều Đỉnh tiêm Đại Thừa như vậy.

Đạo thể của hắn nháy mắt bị tiên phong của Tiêu Dao Tiên Quân xé nát. "Trát!" Sắc mặt Trảm Long Tiên Quân trầm xuống, toàn lực thúc động tiên thuật, bàn tay Tham Long như tia chớp chộp lấy nguyên thần của Võ Tiên Vương.

Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy, ánh mắt sắc lẹm, liếc nhìn Chân Ma Tiên Quân một cái rồi định ra tay cướp đoạt.

Đúng lúc đó, một tiếng quát trầm đục như sấm rền vang lên: "Bản tiên quân ghét nhất kẻ cướp mạng người khác!

Tiên thuật · Di Hình Hoán Vị!" "Không ổn!" Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân biến đổi đột ngột, hắn hốt hoảng nhận ra nguyên thần của

Võ Tiên Vương đã biến mất, thay vào đó là một bóng người áo trắng.

Đó chính là phân thân của Diệp Bất Phàm! "Tiên thuật · Hỗn Độn Tiên Diễm!" Trên bầu trời xa xăm, ánh sáng cửu sắc chiếu rọi khắp thương khung, như một vầng mặt trời cửu sắc rơi rụng, thiêu cháy vạn pháp thiên địa, oanh long long nện xuống bàn tay Tham Long của Trảm Long Tiên Quân. "Xèo xèo!" Bàn tay vàng rực nhanh chóng bốc cháy, trong nháy mắt đã bị thiêu thành hư vô.

Tiêu Dao Tiên Quân quay đầu nhìn lại, nơi tận cùng thiên địa, một thanh niên áo trắng tóc trắng bước qua thời không, tay nắm lấy nguyên thần thoi thóp của Võ Tiên Vương, sải bước đi tới.

Cho đến khi hắn giáng lâm chiến trường, uy áp kinh thế tràn ngập khắp nơi. "Diệp lão ma!" "Diệp tiên quân!" Vô số tu sĩ Tiên Đạo Minh cảm thấy áp lực tăng gấp bội, không tự chủ được mà cúi đầu, lòng kinh hãi vô cùng.

Bế quan một năm, mất tích một năm, giờ đây thực lực của hắn đã trưởng thành đến mức khiến người ta phải sợ hãi, danh xứng với thực là một Đỉnh tiêm Đại Thừa! "Ta truy sát lão già này lâu như vậy, mấy vị không chào hỏi tiếng nào đã nhào lên giành giật, có phải là quá coi thường Diệp mỗ rồi không?" Diệp Bất Phàm đảo mắt nhìn qua ba đại tiên quân, giọng điệu đạm mạc.

Chân Ma Tiên Quân như ma thần tại thế, thân thể bộc phát khói đen tím, ánh mắt ép người nhìn Diệp Bất Phàm, lạnh lùng nói: "Ngươi đánh Chân Ma Tiên Tông của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu.

Giao nguyên thần của Võ Tiên Vương cho ta, mọi ân oán trước đây sẽ xóa bỏ hết." "Diệp đạo hữu, ngươi không tu Hương Hỏa Đạo, lấy nguyên thần này cũng vô dụng, đưa đây." Trảm Long Tiên Quân ánh mắt sắc như kiếm đâm xuyên hư không, lòng bàn tay nâng một tòa tiên tháp bích ngọc, tỏa ra uy thế tiên đạo.

Tiêu Dao Tiên Quân phía trên đỉnh đầu huyền phù Lục Tiên Kiếm, giọng nói đầy vẻ dẫn dụ: "Diệp Bất Phàm, thực lực của ngươi đạt đến bước này thật khiến ta bất ngờ; nhưng so với bọn ta, vẫn còn kém một khoảng cách không nhỏ đâu.

Giao nguyên thần ra, ngươi và ta hợp tác công phá Tiên Đình." Ba đại tiên quân hiện giờ tu luyện Hương Hỏa Đạo, thực lực mạnh hơn Diệp Bất Phàm một bậc, lại thêm có Tiên khí trong tay.

Nếu đấu đơn, Diệp Bất Phàm căn bản không phải đối thủ, chứ đừng nói là bọn họ liên thủ. "Uy hiếp ta sao?

Diệp mỗ hiện giờ chẳng sợ bị uy hiếp đâu." Diệp Bất Phàm cười lạnh, tử vong khí tức tràn ngập trong lòng bàn tay.

Trong tiếng gào thét thảm thiết của Võ Tiên Vương, mọi sinh cơ của nguyên thần đều bị mẫn diệt.

Hắn vung tay ném nguyên thần ra, từ xa một bóng người sải bước đi tới, tế ra một cây hồn phiên rách nát, trực tiếp thôn phệ nguyên thần của Võ Tiên Vương.

Hồn phiên như được ăn thuốc đại bổ, đón gió lớn dần, bộc phát tiếng quỷ khóc thần gào đáng sợ.

Trong làn âm khí dao động, một tôn huyết thi cao vạn trượng bước ra từ hồn phiên.

Tôn huyết thi đó có tướng mạo khá giống với Chân Ma Tiên Quân, bên trong ẩn chứa hàng tỷ vong hồn. "Hồn Tổ!

Nhục thân đã sẵn sàng, còn đợi khi nào nữa!" Một tiếng quát lớn vang lên, từ trong hồn phiên lại có một đạo hồn phách lao ra, nhanh chóng dung nhập vào huyết thi, làm chủ đạo cụ huyết thi này.

Huyết thi bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt đỏ như máu, khí thế tăng vọt không ngừng cho đến khi đạt mức không kém gì Đại Thừa viên

mãn mới dừng lại. "Đây là... cái quỷ gì thế này?!" Đám tu sĩ Hợp Thể của Tiên Đạo Minh da đầu tê dại, nhanh chóng lùi lại.

Âm khí quá nặng, quá thịnh, chỉ riêng khí tức thôi cũng đã khiến họ không thể chịu đựng nổi. "Đây là thành quả mà Thất gia đã hao phí mấy chục năm nghiên cứu!

Là tập hợp thể của hàng tỷ hồn phách và xác chết, Huyết Hồn Thi!" Một thanh niên áo xám chắp tay sau lưng, bước đi trên hư không về phía huyết thi.

Tôn Thất giờ đây đã là Luyện Hư, tuy tu vi không cao nhưng Tôn Hồn Phiên hắn cầm trong tay lại vô cùng khủng khiếp.

Tính tăng trưởng của hồn phiên này là đệ nhất tu tiên giới, không linh bảo nào sánh bằng.

Chương 733

Tất nhiên, để đạt được mức độ này, hồn phách của Võ Tiên Vương đóng vai trò then chốt, cộng thêm sự khống chế của Hồn Đạo Tổ Sư nên uy lực mới được phát huy hoàn mỹ.

Hắn đứng trên vai huyết thi, dang rộng hai tay, hít hà làn âm khí ngập trời, ngửa mặt lên trời hét lớn, tiếng vang thấu tận tầng mây: "Tin Thất gia, được vĩnh sinh!" "Kiệt kiệt kiệt!

Mấy chục năm rồi, cuối cùng cũng đến lúc Thất gia đây ra oai!" "Có chút thú vị đấy, nhưng vẫn chưa đủ đâu." Tiêu Dao Tiên Quân ánh mắt lạnh lẽo, cười khẩy một tiếng, Lục Tiên Kiếm bộc phát tiên quang vô lượng.

Huyết Hồn Thi quả thực rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm chí mạng.

Đó là vật phẩm tiêu hao, một khi tổn thất lượng lớn hồn phách và xác chết thì sẽ sụp đổ ngay lập tức. "Thế sao?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, vừa dứt lời, một đạo phân thân phía sau bước tới, tay trái nâng Thần Châu Kỳ, tay phải nâng Tiên Thổ Sa.

Hắn vung tay chộp lấy Thần Châu Kỳ, đồng thời trong miệng phun ra hỗn độn quang, mạnh mẽ thu nạp Tiên Thổ Sa, trong chốc lát đã luyện hóa xong. "Tuy chỉ là mảnh vỡ Tiên khí, nhưng hai mảnh vỡ Tiên khí này cũng đủ để ngăn cản Lục Tiên Kiếm và Tiên Tháp trong một thời gian ngắn." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói.

Sau đó, đạo phân thân thứ hai từ đằng xa bước tới, trong lòng bàn tay có một đoàn sương bụi trôi nổi.

Võ Tiên Vương mạnh mẽ như vậy, ngoài Tiên Thổ Sa ra thì chính là nhờ vào linh bảo sương bụi này.

Trong sương bụi, tốc độ di chuyển, thần thức, đồng thuật...

đều bị hạn chế trên diện rộng.

Diệp Bất Phàm nắm giữ sương bụi, dù là Tiêu Dao hay Chân Ma Tiên Quân đã tu luyện Hương Hỏa Đạo có thành tựu cũng chẳng làm gì được hắn.

Đúng lúc đó, tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ từ hướng Nam Hồng Vực chạy tới, chớp mắt đã đứng cạnh Diệp Bất Phàm. "Mấy vị, giúp ta giết sạch tất cả tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư của Tiêu Dao, Bồng Lai và Chân Ma Tiên Tông, bản tiên quân tự khắc sẽ giúp các ngươi khu trừ bất tường." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, giọng nói lạnh lẽo như gió buốt cấp mười tám thổi qua, khiến hàng vạn tu sĩ Tiên Đạo Minh lạnh toát sống lưng.

Ba đại tiên quân Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long chằm chằm nhìn Diệp Bất Phàm, sắc mặt thay đổi liên tục.

Với thực lực của họ, dù Diệp Bất Phàm đã đạt đến trình độ này, họ vẫn có thể trấn áp được.

Nhưng cũng chỉ là trấn áp mà thôi, không giết nổi.

Có hai kiện mảnh vỡ Tiên khí trong tay, họ không ngăn nổi Diệp Bất Phàm rời đi, trừ phi tất cả Đại Thừa Tiên Quân của Tiên Đạo Minh cùng vây sát.

Không biết từ lúc nào, Diệp Bất Phàm đã trưởng thành đến mức ngang hàng với bọn họ. "Thôi bỏ đi, nếu đã là Diệp đạo hữu trọng thương Võ Tiên Vương, thì vong hồn của hắn lý ra nên do ngươi xử lý." Trảm Long Tiên Quân bình tĩnh lại, thu hồi Bích Ngọc Tiên Tháp, trên mặt lộ ra nụ cười. "Lui quân!" Tiêu Dao Tiên Quân không nói thêm gì nữa, hừ lạnh một tiếng, dẫn theo bộ hạ của Tiêu Dao Tiên Tông rút lui.

Chân Ma Tiên Quân nhìn sâu vào Huyết Hồn Thi một cái, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng, phất tay áo dẫn theo tu sĩ Chân Ma Tiên Tông rời đi.

Hài cốt bên trong Huyết Hồn Thi đó chính là cha của hắn!

Trên đường đi, Chân Ma Tiên Quân truyền âm: "Phải nhanh chóng công phá Tiên Đình, cứ kéo dài thế này thì không ai trong chúng ta mong thăng tiến Chân Tiên nổi đâu." Hắn đã sớm nhận ra Diệp Bất Phàm đã đạt đến Nhục thân Đại Thừa trung kỳ, tốc độ thăng tiến này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

Đợi đối phương đạt đến Song trọng Đại Thừa hậu kỳ, dù họ có Tiên khí cũng chưa chắc nắm phần thắng, nói gì đến chuyện đột phá Chân Tiên ngay dưới mắt đối phương. "Đợi đi, Vĩnh Hằng, Thần Tàng, Đại Pháp Sư bọn họ đang tấn công các yếu tắc khác của Tiên Đình.

Đợi khi những nơi đó bị hạ, quốc vận Tiên Đình suy giảm mạnh, lúc đó có thể trực chỉ hoàng long rồi." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói.

Trong trận chiến này, ba tông môn của họ phụ trách kiềm chế chủ lực của Tiên Đình.

Các tiên cảnh Hồng Trần, Thiên Tiên, Vô Ưu, Tây Vực, Ngô Đồng, Trường Sinh thì tấn công Tiên Đình từ sáu phương vị.

Một năm qua đã thấy rõ hiệu quả, diện tích quốc thổ của Tiên Đình thu nhỏ nhanh chóng.

Một khi Tiên Đình hoàn toàn sụp đổ, dưới sự đồ sát quy mô lớn, họ thu thập đủ hương hỏa thì sẽ có vốn liếng để đột phá Chân Tiên. "Phía Yêu tộc có chút dị động, phải chuẩn bị phòng bị." Trảm Long Tiên Quân lạnh lùng nhắc nhở.

Khi ngọn lửa chiến tranh giữa Tiên Đạo Minh và Tiên Đình ngày càng dữ dội, Yêu tộc Bắc Vực và Đông Hải đang rục rịch, không chừng sẽ đột kích bất ngờ.

Hắn dừng một chút rồi nói: "Nếu thực sự không được, chia cho Diệp Bất Phàm một phần lợi ích, để hắn ra tay tính kế Tiên Đình cho nhanh tiến độ." "Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì đừng để hắn nhúng tay chia chác tài nguyên, hắn tiến triển nhanh quá." Tiêu Dao Tiên Quân lắc đầu.

Vốn dĩ hắn muốn kiềm chế nguồn cung tài nguyên của Diệp Bất Phàm, và đã thành công.

Nhưng Diệp Bất Phàm quá tà môn, hắn không hiểu đối phương lấy đâu ra tài nguyên để thăng tiến Song trọng Đại Thừa trung kỳ.

Trong lúc ba đại tiên quân thảo luận, họ đã dẫn đại quân rút về trú địa ở Trung Vực — thành Bình Nhưỡng. …… "Cái lợi lộc từ Tiên Đình này, e là ngươi chẳng chia chác được phân nửa nào đâu." Tôn Thất thu hồi Tôn Hồn Phiên, nhíu mày nhìn bản tôn.

Bản tôn mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng, nhưng vẫn chưa đến mức có thể một mình đối chọi với tất cả Đại Thừa của Tiên Đạo Minh.

Hôm nay chỉ có ba người Tiêu Dao thôi, chứ đám Vĩnh Hằng, Thanh Tổ còn chưa tới. "Tiên Đình này không dễ diệt như vậy đâu, Tử Vi Tiên Đế vẫn còn thủ đoạn khác." Diệp Bất Phàm nhớ lại tia nguyên thần của Đạo Lão mang khí tức tiên đạo kỳ lạ, cười lạnh nói: "Tiên Đạo Minh sớm muộn gì cũng phải mời ta ra tay, lúc đó sẽ hút cạn máu bọn chúng." Hiện giờ hắn đã đạt đến trình độ Đỉnh tiêm Đại Thừa, lại thu hoạch thêm một mảnh vỡ Tiên khí của Võ Tiên Vương nên chiến lực tăng cường không ít.

Nhưng tối đa cũng chỉ là một đấu một, đám Tiêu Dao Tiên Quân

có Hương Hỏa Đạo gia trì nên thực lực còn trên cả Võ Tiên Vương.

Nếu phải đối phó với hai người thì sẽ bắt đầu thấy lúng túng ngay.

Việc cấp bách lúc này là tìm cách kiếm tài nguyên để nâng cao tu vi. "Chỗ này không nên ở lâu, về Nam Hồng Vực trước đã." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Thần Nguyên Thành xa xăm, thấy Tử Vi Tiên Đế trên thành lâu đang rục rịch, liền dứt khoát quay người bay về hướng Nam Hồng Vực.

Tôn Thất nhanh chóng đuổi theo, phía sau là tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ. "Bệ hạ?

Cứ thế để hắn đi sao?" Trên tường thành, Chỉ huy sứ Tiên Vân Vệ sắc mặt tái mét, không cam tâm nói.

Cái chết của Võ Tiên Vương đòn chí mạng đánh vào sĩ khí Tiên Đình, mà Tử Vi Tiên Đế lại khoanh tay đứng nhìn, điều này càng làm lòng người lạnh lẽo. "Không nên hỏi thì đừng hỏi!" Tử Vi Tiên Đế mặt lộ vẻ âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn Chỉ huy sứ Tiên Vân Vệ.

Hắn rùng mình, lập tức cúi đầu. "Năm đó chỉ là một nhân vật nhỏ có thể tiện tay bóp chết, giờ đây lại trưởng thành đến mức này." Tử Vi Tiên Đế trong lòng có chút hối hận.

Hồi đó khi Diệp Bất Phàm còn ở Đông Hải, lẽ ra phải để Ngũ Tiên giáo chủ trấn sát hắn mới đúng. "Trong thời gian ngắn Tiên Đạo Minh sẽ không tấn công đâu, bảo Mộc Uyên Tiên Vương qua trấn thủ phòng tuyến này." Tử Vi Tiên Đế phân phó, sau đó long bào rung động, bay về hướng đại bản doanh của Tiên Đình.

Chẳng mấy chốc đã về đến Tiên Đô ở sâu trong Trung Vực, đến cung điện nơi Đạo Lão đang ở. "Tham kiến bệ hạ!" Trước cửa cung, hai vệ sĩ Hợp Thể đại viên mãn cúi người bái kiến. "Đạo Lão dung hợp tiên thi thế nào rồi?" "Hồi bệ hạ, nhanh thì nửa tháng, chậm thì

một tháng." "Tốt!" Tử Vi Tiên Đế nghe vậy liền vỗ tay cười lớn, nỗi bực dọc trong lòng quét sạch sành sanh.

So với Phạm Thánh tiên thi, một Võ Tiên Vương nhỏ nhoi thì tính là gì. "Bệ hạ, hôm nay Đạo Lão có chút dị động, tia nguyên thần của ngài ấy bị Diệp Bất Phàm tiêu diệt khiến tâm tự không ổn." Một vệ sĩ ngập ngừng, đánh liều nói. "Bảo hắn nhẫn nại!

Dung hợp tiên thi không được sai sót!" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế lạnh đi, nói: "Đợi bản đế chứng đạo Chân Tiên, sẽ đích thân bắt giết Diệp Bất Phàm!" "Rõ!" …… Nam Hồng Vực, Đại Liêu Quốc.

Diệp Bất Phàm cho mấy chục vạn tu sĩ của Thanh Bào Cấm Kỵ ra ngoài, cuối cùng đích thân chọn một mảnh đất phong thủy bảo địa cho mộ phần của Thái thượng hoàng, đó là núi Tê Phượng.

Dưới chân núi là thành trì tu tiên của Đại Liêu Quốc.

Lần đấu pháp này gây ra dư chấn quá nghiêm trọng, Đại Yến quốc bị hủy diệt, sinh linh lầm than.

Diệp Bất Phàm cũng chẳng còn cách nào, cấp độ giao thủ như bọn họ rất khó để tâm tới đám tu sĩ cấp thấp này. "Ta còn sống cũng chẳng giúp gì được cho ngươi, chỉ tổ làm cái thóp để kẻ khác công kích ngươi thôi." Sở Thân Vương lau chùi bia mộ, thở dài nói.

Diệp Bất Phàm nhìn bia mộ, bình tĩnh đáp: "Ta chỉ cầu hỏi lòng không thẹn, tâm an lý đắc là được.

Sau ngày hôm nay, nhạc phụ hãy rời khỏi Nam Hồng Vực đi, đi du ngoạn khắp nơi trong tu tiên giới xem sao." Trong mắt hắn, Sở Thân Vương tuy còn sống nhưng tâm đã chết, chẳng khác gì xác không hồn. "Được." Sở Thân Vương im lặng hồi lâu rồi gật đầu. "Không biết vị đạo hữu nào có thể giúp ta hộ vệ nhạc phụ một chút?" Diệp Bất Phàm nhìn về phía tám vị cấm kỵ phía sau, hắn không muốn lặp lại vết xe

đổ. "Lão phu Quan Hạc Tiên Quân, nguyện hộ vệ." Một cấm kỵ đầy lông đen lập tức bước lên, vẻ mặt ôn hòa, nhưng khuôn mặt đó khi cười lên trông thật sự đáng sợ.

Diệp Bất Phàm không nói nhảm, lập tức thi triển 《Bổ Thân Thuật》 và 《Bổ Hồn Thuật》 để khu trục bất tường cho lão.

Một lát sau, lớp lông đen biến mất, lộ ra khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, khí thế khôi phục lại mức Đại Thừa hậu kỳ.

Các Cấm Kỵ Chi Chủ khác thấy vậy đều kích động không kìm nén nổi.

Diệp Bất Phàm cũng làm tương tự, khu trừ bất tường cho cả tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ, rồi dặn dò vài câu.

Trong tám người này chỉ có hai vị là Đại Thừa viên mãn, một người là Thanh Bào Cấm Kỵ — kẻ đã cứu mấy chục vạn tu sĩ kia.

Những người khác không là hậu kỳ thì cũng là trung kỳ.

Chương 734

Đối với Diệp Bất Phàm thì họ không giúp ích được gì nhiều về thực lực, nhưng có thể sắp xếp vào Thiên Ma Giáo để bảo vệ người quen của mình.

Xong xuôi, Diệp Bất Phàm vào thành Tê Phượng dưới chân núi, tái lập hoàng thất họ Chu của Đại Yến, sẵn tiện đưa năm nữ nhân gồm Chu Huyên Nhi, Ngu Tuyền Cơ ra khỏi nội cảnh địa, sắp xếp vào một phủ viện tạm trú. "Diệp Bất Phàm!

Tôi vất vả nuôi con cho anh, thế mà anh lại tìm nhiều phụ nữ thế này à!" Phấn Quần La Lỵ vừa ra ngoài đã trừng mắt đào hoa, tức giận vô cùng.

Ở Thiên Cơ Quốc, Diệp Bất Phàm vì tránh việc hậu cung dậy sóng nên đã dứt khoát dỗ dành Phấn Quần vào hỗn độn nội cảnh địa.

Kết quả vẫn không tránh khỏi.

Phấn Quần là do tình niệm hóa thành, tính chiếm hữu thực sự quá mạnh. "Chỉ từng này thôi, sau này không tìm thêm nữa." Diệp Bất Phàm liên tục nhận lỗi, dỗ dành mãi mà chẳng xong.

Bốn nữ nhân gồm Lục La đứng phía sau Diệp Bất Phàm run rẩy, không dám hó hé.

Lục La, Ngu Tuyền Cơ thì khỏi phải nói, từ thời Triệu Quốc, bóng ma Thiên Ma Lão Tổ đã bao trùm lên đầu họ.

Đến Nam Hồng Vực, Hoàng Phủ Tang Du và Chu Huyên Nhi lại sợ hãi Tử Quần La Lỵ.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm dỗ cho Phấn Quần ngủ được, mồ hôi nhễ nhại bước ra khỏi phòng.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, hắn ngồi xuống bàn trà ở đại sảnh, lấy túi càn khôn của Võ Tiên Vương ra với vẻ mong đợi.

Hắn thèm muốn tiên thuật của Võ Tiên Vương lắm rồi.

Huyết ảnh xuất hiện, uy lực quả thực nghịch thiên.

Diệp Bất Phàm đưa thần thức vào trong túi càn khôn.

Tiên ngọc có khoảng năm mươi triệu, tiên dược một trăm gốc, đa phần đều có tác dụng giúp thăng tiến Chân Tiên. "Tên này sao có ít tiên dược thế?" Diệp Bất Phàm thất vọng tràn trề.

Hắn luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》 cực kỳ hao tốn tiên dược, trăm gốc mới luyện được một lò.

Chút tiên dược này còn chẳng bõ dính răng.

Đâu biết rằng, với hạng Đại Thừa viên mãn như Võ Tiên Vương, tiên dược phổ thông chẳng có tác dụng gì, đa số đã đem đi trao đổi các loại dược liệu hữu dụng khác hết rồi.

Xem tiếp các thứ khác, dược liệu bát giai linh tinh thì lại giúp ích cho việc nâng cấp chất lượng Chân Ma Kiếm của Diệp Bất Phàm.

Thứ khiến hắn chú ý nhất chính là điển tịch công pháp.

Tích lũy hơn hai mươi vạn năm, điển tích của Võ Tiên Vương đủ sức sánh ngang với tàng thư của cả một tiên môn.

Địa Sát, Thiên Cương pháp cực nhiều.

Từ thuật truy tung, đồng thuật, chú thuật đến thần thông công kích, phòng ngự, thậm chí còn có một số điển tịch cổ đạo của Tây Vực. "Cuối cùng cũng thấy thứ hữu ích rồi." Diệp Bất Phàm vui mừng quá đỗi, hắn vơ vét điển tịch thuần túy là để tham khảo và sáng tạo thần thông. 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 của hắn đi được đến nay là nhờ đọc lượng lớn điển tịch để hình thành kho kiến thức khổng lồ.

Và mớ điển tịch này của Võ Tiên Vương, kết hợp với các tiên thuật hắn nắm giữ, sẽ có cơ hội nâng cấp Hỗn Độn Tế Mệnh Độn, Định Tự Quyết, Đăng Sao, Pháp Tướng Thiên Địa... lên tầm tiên thuật!

Thần thức của hắn lục lọi bên trong hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy cuốn tiên thuật đó — Võ Tiên. 【Võ Tiên · Tiên thuật: Thuật này do Chân Võ Tiên sáng tạo, có thể triệu hoán ra Võ Tiên chân linh.

Phụ tác dụng: Cần hiến tế tinh huyết, sinh mệnh, bản nguyên, tiềm lực của bản thân để gánh chịu Võ Tiên chân linh.

Sau khi thi triển, tinh huyết, sinh mệnh, bản nguyên, tiềm lực tổn hại nặng nề, trọng thương khó lành. 】 【Phụ diện nghịch chuyển: Cần hiến tế tinh huyết, sinh mệnh, bản nguyên, tiềm lực của bản thân để gánh chịu Võ Tiên chân linh.

Sau khi thi triển, tinh huyết, sinh mệnh, bản nguyên, tiềm lực được đại bổ. 】 "Đúng là phải nhờ có hệ thống thôi." Diệp Bất Phàm nhớ lại bộ dạng thê thảm của Võ Tiên Vương sau khi thi triển thuật này mà cảm thán vạn phần.

Nếu đối phương không bị tiên thuật này làm cho trọng thương thì hắn chưa chắc đã giết nổi.

Một khi về đến địa bàn Tiên Đình, có quốc vận gia trì, chiến lực đối phương còn tăng thêm nữa.

Lúc đó thực lực sẽ vượt qua phạm trù Đại Thừa viên mãn, ngang tầm với Tiêu Dao Tiên Quân đã tu luyện Hương Hỏa Đạo đại thành. "Còn cả phương Sơn Hà Ấn này nữa, cũng được coi là một linh bảo bát giai đỉnh tiêm hiếm có." Diệp Bất Phàm lấy ra một khối đại ấn, há miệng phun ra hỗn độn khí để luyện hóa nó, nạp vào nguyên thần.

Tổng kết lại, thu hoạch lần này khá tốt, đặc biệt là có được một

kiện mảnh vỡ Tiên khí.

Đồng thời, Diệp Bất Phàm cũng nhận ra khiếm khuyết của bản thân như đồng thuật, thần thông tốc độ, linh bảo. 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 chung quy chỉ là bản nguyên pháp, nếu là tiên thuật thì Võ Tiên Vương đã chẳng chạy khỏi Nam Hồng Vực nổi. 《Huyễn Kiếp Đồng》 thì cấp bậc quá thấp, hoàn toàn không theo kịp thực lực hiện tại, tác dụng mờ nhạt.

Chưa kể Chân Ma Kiếm, chỉ có mấy chục cây đạt đến bát giai, mà lại là bát giai sơ cấp.

Một là vì dược liệu cao cấp hiếm có, hai là vì Chân Ma Kiếm của hắn quá nhiều, tận một trăm linh tám cây, có bán hắn đi cũng không gom đủ. "Giờ không có kênh nào để lấy các loại tài nguyên, vẫn phải tính kế lên đầu Tiên Đình thôi." Diệp Bất Phàm suy tính, rồi gọi phân thân áo xám tới. "Thuật ẩn nặc của ngươi giờ đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, hãy tìm cách lẻn vào Tiên Đình, trộm lấy kho báu của chúng; tích lũy vô số năm của bọn chúng không phải một vài cái túi càn khôn có thể chứa hết đâu." "???" Tôn Thất đầy đầu chấm hỏi, chỉ tay vào mũi mình: "Tôi á?" "Tiên Đình giờ đang tứ bề thọ địch, thành Tiên Đô không có vị Đại Thừa nào ra hồn trấn thủ, tương đối lỏng lẻo, có cơ hội lẻn vào; còn Đạo Lão bên kia, khi hắn và Võ Tiên Vương truy sát ta chỉ là một tia nguyên thần, chứng tỏ phần lớn nguyên thần còn lại của hắn đang bận rộn không dứt ra được, không bói toán nổi đâu." Diệp Bất Phàm phân tích.

Bản tôn của hắn không đi được, hắn phải ở Nam Hồng Vực một thời gian rồi về Bắc Vực Yêu tộc để tâm nâng cấp thần thông đạo pháp và tu vi. "Tôi cảm giác cậu muốn bảo tôi đi nộp mạng thì đúng hơn." Tôn Thất gãi đầu, bất lực nói: "Thôi được rồi, liều một phen vậy." Nói xong, hắn bàn bạc với Hồn Tổ một lát rồi lên đường tới Tiên Đình.

Diệp Bất Phàm ngồi trong đại sảnh trầm ngâm một lúc, rồi triệu gọi tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ tới, bắt đầu dùng bài tâm lý tẩy não. "Tu vi của ta có tăng lên thì mới giúp các ngươi khu trừ cấm kỵ tốt hơn được.

Nếu có thể thăng lên Đại Thừa viên mãn, thậm chí ta còn xóa sạch hoàn toàn cấm kỵ, giúp các ngươi không còn bị bất tường quấy nhiễu nữa." "……" "Nói đi, muốn cái gì." Thanh Bào Cấm Kỵ bất lực hỏi. "Tiên dược, lượng lớn tiên dược.

Những năm này các ngươi giúp ta thu thập một chút." "Được." Các Cấm Kỵ Chi Chủ nhìn nhau, lần lượt giao ra một số tiên dược trân tàng cho Diệp Bất Phàm, số lượng khoảng ba ngàn gốc, đủ luyện khoảng ba mươi lò.

Ăn của người thì ngại, lấy của người thì yếu thế, họ chẳng còn cách nào khác.

Diệp Bất Phàm lộ nụ cười, thu hết tiên dược vào túi, nhìn đám Cấm Kỵ Chi Chủ rời đi. "Vẫn chưa đủ." Diệp Bất Phàm đếm số tiên dược trong tay, chỉ có hơn bốn ngàn gốc, muốn dựa vào đó để đột phá Đại Thừa hậu kỳ thì khó lại càng khó.

Còn việc làm ăn luyện khí, trận pháp, thu hoạch ít thì không nói, bên Tiên Đạo Minh còn hạn chế tài nguyên của hắn.

Con đường duy nhất chính là chiến tranh giữa Tiên Đạo Minh và Tiên Đình.

Mà bước ngoặt chiến tranh lại không phải thứ hắn có thể quyết định. "Cần phải về Yêu tộc, phối hợp với yêu huyết, như vậy tiến độ tu vi mới nhanh thêm được." Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm dành phần lớn thời gian để tu luyện tiên thuật 《Võ Tiên》, thời gian còn lại là luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》 để nâng cao tu vi.

Đồng thời, hắn tham ngộ kho điển tịch của Võ Tiên Vương.

Ở Nam Hồng Vực được mấy ngày, đợi Chu Huyên Nhi tiễn biệt Sở Thân Vương xong, Diệp Bất Phàm dẫn theo năm nữ nhân và tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ lên đường về hướng Bắc Vực.

Hai ngày sau, về tới Triệu Quốc của Bắc Vực.

Yêu tộc đã phân cho Thiên Ma Giáo một khu vực, chính là di chỉ cũ của Thiên Ma Giáo.

Với sự gia nhập của Đồng Nam Chỉ Nhân, Bàn Tiểu Nhân và tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ, sức mạnh của Thiên Ma Giáo giờ đây đã vượt qua tất cả các thế lực ở Bắc Vực, Nam Hồng Vực và Đông Hải.

Cộng thêm Thanh Nhai Thương và Diệp Bất Phàm, tổng cộng có mười hai vị Đại Thừa.

Chỉ kém mỗi Tiên Đình ở Trung Vực.

Nhất thời, Thiên Ma Giáo trên dưới sôi sục, reo hò không ngớt.

Vì Hắc Quần La Lỵ không hứng thú quản lý tông môn, nên người nắm quyền hiện giờ, tông chủ của Thiên Ma Giáo không phải Đại Thừa, cũng chẳng phải Hợp Thể, mà là Tiên Mộng Thiên Quân.

Có cái cây đại thụ Diệp lão ma ở đây, chẳng kẻ nào không có mắt mà dám không nghe lệnh Tiên Mộng Thiên Quân.

Diệp Bất Phàm sắp xếp cho năm nữ nhân xong, dự định bế quan tu hành tại Thiên Ma Giáo.

Nhưng ngày hôm sau hắn đã bị lộ.

Phấn Quần Tử, đám Ngu Tuyền Cơ, cộng thêm Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng Thiên Quân, lại có cả đám thị nữ từ Đông Hải chạy tới... phụ nữ quá đông khiến Diệp Bất Phàm nhức cả đầu, phải trốn thẳng lên Chân Long Thánh Sơn của Long tộc. …… "Đến giờ tôi mới phát hiện,

Diệp đạo hữu quả nhiên diễm phúc không nhỏ, hồng nhan tri kỷ ai nấy đều là sắc nước hương trời." Bên bàn đá ngoài Thanh Trúc Lâu, Long Chủ đối diện ngồi với Diệp Bất Phàm, trêu chọc.

Chương 735

Diệp Bất Phàm chẳng hứng thú thảo luận đề tài này, nhíu mày nói: "Tôi quan sát thấy rất nhiều lão yêu Hợp Thể của Long tộc không có ở đây, lẽ nào Yêu tộc định tấn công Tiên Đạo Minh và Tiên Đình?" Diệp Bất Phàm về tới Triệu Quốc, thần thức đã nhận ra bất thường.

Các tộc Chu Tước, Chân Long, Bạch Hổ thiếu đi rất nhiều yêu tộc, đa phần là cấp Hợp Thể, còn có cả một số Đại Thừa. "Ha ha ha, không giấu được Diệp đạo hữu rồi." Long Chủ cười lớn, sau đó nụ cười tắt ngóm, nói: "Tiên Đình và Tiên Đạo Minh đại chiến, dù bên nào thắng hay bại cũng đều bất lợi cho Yêu tộc Bắc Vực ta." Lão lạnh lùng cười nhạt: "Chi bằng nhân lúc họ lưỡng bại câu thương, chúng ta ra tay tiêu diệt gọn một mẻ." Hai năm nay, Yêu tộc Bắc Vực và Yêu tộc Đông Hải âm thầm qua lại, quan sát cục diện chiến tranh, chờ đợi thời cơ tốt nhất. "Tiên Đình và Tiên Đạo Minh không phản ứng gì sao?" "Họ nhận ra mưu đồ của Yêu tộc ta thì đã sao?

Cuộc chiến giữa hai bên đã không thể dừng lại được rồi." Long Chủ chẳng mấy để tâm.

Nghe vậy, Diệp Bất Phàm cau mày chặt.

Đám Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân đâu có ngu, lại thêm nhiều thiên cơ sư như vậy, sao có thể không nhận ra động thái của Yêu tộc. "Không lẽ, họ cố tình làm vậy." Diệp Bất Phàm nheo mắt, nghi ngờ Tiên Đạo Minh muốn kéo Yêu tộc vào để thu hoạch yêu hồn quy mô lớn.

Còn về việc đệ tử môn hạ tử vong, có lẽ họ căn bản chẳng quan tâm. "Phải nhanh chóng đón Thủy Yên về thôi." Diệp Bất Phàm trầm ngâm.

Từ lúc truy kích Võ Tiên Vương tới Trung Vực và xảy ra xung đột với ba người Tiêu Dao, hắn đã thấy có gì đó không ổn.

Sát tâm càng lúc càng nặng, thậm chí còn ẩn ẩn mất đi lý trí.

Hắn không muốn nữ nhân của mình bị vạ lây mà chết. "Hương Hỏa Đạo này quả thực có chút tà môn, phải chiếm cho bằng được." Diệp Bất Phàm nheo mắt, trong lòng đã có quyết định.

Loại truyền thừa này ẩn chứa phụ tác dụng cực lớn, nếu hắn tu luyện, biết đâu đây sẽ là chí bảo giúp hắn phản chế lại Hương Hỏa Tiên.

Hắn trầm giọng: "Gần đây tốt nhất đừng có khinh suất hành động.

Thiên cơ thuật của ta không thể bói ra xu hướng tương lai của Tiên Đình, thế lực này ẩn giấu quá sâu, cẩn thận kẻo rơi vào bẫy." Nếu là mấy chục năm trước, Yêu tộc hoàn toàn có thể can thiệp vào chiến trường mà không chịu tổn thất quá lớn.

Giờ thì khác rồi.

Đám Tiêu Dao Tiên Quân tu luyện Hương Hỏa Đạo, thực lực đã mạnh hơn Long Chủ, lão Chu Tước, qua một thời gian nữa không chừng có thể một chọi hai. "Ồ?" Long Chủ lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Diệp Bất Phàm thấy vẻ mặt hắn nghiêm trọng, lòng không khỏi rùng mình.

Diệp Bất Phàm hiện giờ đã đứng trên đỉnh cao tu tiên giới, thực lực chỉ có hơn chứ không kém lão.

Ngay cả hắn còn phải thận trọng, Long Chủ không dám tưởng tượng át chủ bài của Tiên Đình rốt cuộc mạnh cỡ nào. "Được." Long Chủ trầm ngâm một lát rồi gật đầu: "Tiếp theo cậu có tính toán gì không, phía Tiên Đạo Minh rõ ràng sẽ không để cậu can thiệp vào chiến tranh nữa đâu." "Tiên Đạo Minh sớm muộn gì cũng sẽ mời tôi ra

tay thôi, lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để vơ vét thiên tài địa bảo." "Trong thời gian này, tôi sẽ giúp Yêu tộc Đông Hải và Bắc Vực phản tổ quy mô lớn; tất nhiên tôi có điều kiện, hiện tại tôi đang thiếu tiên dược, cần lượng lớn tiên dược." Diệp Bất Phàm nói thẳng. "Tiên dược?

Diệp đạo hữu, giúp phản tổ lượng lớn yêu huyết mang lại lợi ích vô cùng cho cậu rồi, thế vẫn chưa đủ sao?" Long Chủ cạn lời.

Yêu tộc cũng cần tiên dược để nâng cao tu vi chứ.

Đưa hết cho Diệp Bất Phàm thì đám yêu tộc Hợp Thể, Luyện Hư, Hóa Thần bên dưới chẳng loạn lên sao? "So với tiên dược, việc phản tổ có sức hút lớn hơn với các ông chứ nhỉ?

Làm việc gì cũng phải có sự đánh đổi." Diệp Bất Phàm cười nói: "Tu vi của tôi tiến triển nhanh thì chỉ có lợi cho các ông thôi.

Sau này nếu Tiên Đình hay Tiên Đạo Minh đánh tới Yêu tộc, tôi cũng có thể ra tay ngăn cản đôi chút." "Tôi cần bàn bạc lại với Chu Tước lão tổ và những người khác." Long Chủ thấy bùi tai, thầm tính toán.

Nếu Diệp Bất Phàm chịu giúp đỡ thì tương lai hắn chắc chắn là cột trụ vững chắc cho Yêu tộc.

Hai người trò chuyện một lát, Long Chủ đứng dậy cáo từ, trước khi đi còn bực bội nói: "Đón con gái cậu về đi, ngày nào cũng làm phiền tôi đến phát bực!" Lão rất hối hận vì đã nhận Tiểu Niếp Niếp làm đồ đệ.

Từ khi con bé theo Thiên Ma Giáo tới Triệu Quốc, ngày nào cũng chạy qua Yêu tộc chơi bời, hễ thấy U Bất Phàm là đánh.

Con trai út của lão chưa đầy mười tuổi, hoàn toàn không phải đối thủ.

Thằng bé rồng vốn cao ngạo, tự phụ vô địch giờ đã bị đánh cho ám ảnh tâm lý luôn rồi.

Cứ đà này thì sớm muộn gì cũng đi theo vết xe đổ của rồng đen nhỏ U An, mắc chứng sợ hãi mất thôi. "Tôi bảo ông đổi tên cho nó đi mà ông không đổi." Diệp Bất Phàm nhún vai.

Trùng tên với hắn, Tiểu Niếp Niếp không đánh thằng nhỏ rồng đó thì đánh ai? …… Tiễn Long Chủ xong, Diệp Bất Phàm vào Thanh Trúc Lâu tiếp tục tu luyện tiên thuật 《Võ Tiên》.

Hắn có ngộ tính nghịch thiên, cộng thêm tu vi Đại Thừa trung kỳ nên tiến độ rất nhanh, chỉ vài ngày đã đạt mức tiểu thành.

Chẳng bao lâu nữa tiên thuật này sẽ đại thành.

Vài ngày sau, Long Chủ, lão Chu Tước, Huyền Vũ lão tổ cùng đám Đại Thừa yêu tộc tề tựu, chốt xong việc phản tổ.

Cuối cùng đạt thành thỏa thuận: năm gốc tiên dược đổi một lần phản tổ, chi phí do các yêu tộc bên dưới tự gánh vác, làm vậy để tránh mâu thuẫn.

Tuy số lượng hơi ít, nhưng Diệp Bất Phàm với tâm thế tích tiểu thành đại đã chấp nhận điều kiện, bắt đầu làm nghề phản tổ, chẳng màng đến thân phận Đại Thừa Tiên Quân hiện tại.

Tu vi có cao đến đâu thì cũng phải ăn cơm chứ.

Kiếm tiền mà, chẳng có gì xấu hổ.

Thế là, lượng lớn yêu tộc từ khắp nơi kéo đến, mang theo tiên dược trân tàng tới bái kiến, xếp hàng nhờ Diệp tiên quân giúp phản tổ.

Từ Hóa Thần đến Hợp Thể đều có đủ.

Nhìn từ trên cao, trên núi Chân Long Thánh Sơn, các loài yêu thú như Chu Tước, Huyền Vũ, Tiên Hồ, Thanh Phượng, Thái Cổ Thần

Viên... xếp thành hàng dài từ đỉnh núi xuống tận chân núi.

Cửa tiên giới mở ra bấy nhiêu năm, ngay cả yêu tộc Hóa Thần cũng tích góp được vài gốc tiên dược phòng thân.

Diệp Bất Phàm chẳng khác nào mở một phòng khám thú y, mỗi ngày thu tiên dược rồi lấy máu giúp đủ loại yêu tộc kỳ quái phản tổ.

Ban đêm thì hắn luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》, 《Đại Huyết Yêu Đan》 để tăng tu vi.

Thỉnh thoảng hắn về Thiên Ma Giáo thăm hỏi các bà vợ.

Hôm nay ứng phó bốn người Ngu Tuyền Cơ, mai ứng phó Phấn Quần La Lỵ, mốt thì an ủi Sở Tử Tuyết và Tiên Mộng Thiên Quân, bận rộn đến mức chân không chạm đất.

May mà Diệp lão ma thân thể cường tráng, nếu không đã sớm bị vắt kiệt thành xác khô rồi.

May mắn là mấy nữ nhân này chỉ cãi cọ chứ chưa đánh nhau sống chết.

Ngày tháng dần trôi, Diệp lão ma hiếm hoi có được mấy ngày nhàn hạ.

Chớp mắt, một tháng đã trôi qua.

Lúc đầu, tu vi Diệp Bất Phàm đột phá mãnh liệt vì vơ vét được không ít từ tám vị Cấm Kỵ Chi Chủ, nhưng với cường độ luyện đan tám chín lò mỗi ngày, chưa đầy bảy ngày đã tiêu sạch bách.

Nhờ làm nghề phản tổ, mỗi ngày mười vị, thu được năm mươi gốc.

Trung bình hai ngày được một lò.

Đó là khi mới khai trương còn đông khách, sau này làm ăn sẽ kém đi vì Yêu tộc không có nhiều tiên dược để hắn tiêu xài như vậy.

Theo tốc độ này, ước chừng phải mất năm sáu năm mới đột phá nổi Đại Thừa hậu kỳ.

Tốc độ đó vốn đã cực kỳ nghịch thiên, nhưng Diệp lão ma vẫn chưa thỏa mãn.

Chưa nói tới Hương Hỏa Tiên, đám Tiêu Dao, Chân Ma đang thu thập ngày càng nhiều tín đồ, khó nói trước được liệu họ có đột nhiên thăng tiến Chân Tiên hay không.

Vì vậy hắn luôn mật thiết quan tâm đến chiến sự ở Trung Vực.

Rất nhanh, hai tháng sau khi hắn trở về Triệu Quốc, một tin tức như cơn bão quét qua các đại vực.

Thế giới chấn động! "Tiên Đạo Minh đại bại ở Trung Vực, Tiêu Dao Tiên Quân, Thần Tàng Tiên Quân, Thanh Tổ đều trọng thương sắp chết, địa bàn chiếm được đều bị nôn ra hết, giờ Tiên Đạo Minh đã co cụm về thành Tiên Đạo ở Bắc Vực." Trước Thanh Trúc Lâu, Thanh Phượng Tiên Quân nhờ Diệp Bất Phàm giúp phản tổ, nhân tiện nhắc tới chiến tranh mà cảm thán vạn phần.

Phía Yêu tộc Bắc Vực, tộc của lão phụ trách thám thính tình báo nên đã tận mắt chứng kiến trận chiến kinh thế đó từ xa.

Lão may mà chạy nhanh, không thì cũng bị vạ lây.

Lần này lão thật sự thấm thía thế nào là chiến trường thay đổi trong chớp mắt.

Mấy ngày trước Tiên Đạo Minh còn suýt đánh tới sào huyệt Tiên Đình, chiếm được hơn nửa quốc thổ.

Thế mà loáng một cái Tiên Đình đã lật ngược thế cờ, phản công thần tốc.

Cuối cùng Thanh Phượng Tiên Quân phải hỏa tốc chạy về Yêu

tộc, bàn bạc với Long Chủ, lão Chu Tước xong mới tới đây chen hàng để phản tổ. "Nguyên nhân là gì?" Diệp Bất Phàm nhíu mày, tay trái ấn sau gáy Thanh Phượng, tay phải cầm đao, thuần thục rạch một đường ở cổ đối phương như đang cắt tiết gà để lấy máu.

Máu đỏ tươi như suối chảy ra ào ào, Diệp Bất Phàm lập tức bảo con chim lông đỏ khiêng cái chum lớn qua hứng máu.

Chương 736

"Đạo Lão đã dung hợp được nửa cái xác Phạm Thánh tiên thi, sức mạnh vô song, phòng ngự còn ngang ngửa Tiên khí, căn bản không giết nổi, trực tiếp trấn áp sự liên thủ của hơn mười vị Đại Thừa viên mãn." Thanh Phượng Tiên Quân không tự nhiên vặn vẹo cổ, giọng nói trở nên mập mờ: "Tôi đã bàn với Long Chủ rồi, định rút khỏi Bắc Vực để đi Đông Hải, xác Phạm Thánh tiên thi đó quá khủng khiếp, Yêu tộc ta không đỡ nổi đâu." Nghe vậy, lòng bàn tay Diệp Bất Phàm run lên, suýt chút nữa đã giật phăng đầu Thanh Phượng Tiên Quân ra, máu chim bắn tung tóe khắp nơi. "Này này này, cẩn thận chút chứ!" Thanh Phượng Tiên Quân kinh hãi kêu lên. "Xin lỗi, tin tức này quả thực làm ta... phấn khích quá." Diệp Bất Phàm vội vàng trị thương cho Thanh Phượng, khuôn mặt đỏ bừng lên vì kích động.

Đại tạo hóa!

Quả thực là đại tạo hóa trời ban! "Hưng... hưng phấn?" Thanh Phượng Tiên Quân sửng sốt, không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Bất Phàm, nói: "Ngươi không phải là nhìn trúng Phạm Thánh Tiên Thi đấy chứ?!" Diệp Bất Phàm tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, chuyện này ai cũng biết, Phạm Thánh Tiên Thi đối với hắn có tác dụng lớn nhất là điều không nghi ngờ gì. "Cũng đừng trách bản tọa không nhắc nhở ngươi, Tiên thi không phải thứ ngươi có thể chạm vào đâu, mười mấy vị Đại Thừa viên mãn của Tiên Đạo Minh liên thủ cũng không phải đối thủ, ngươi xông lên cũng chỉ có con đường chết." Thanh Phượng Tiên Quân lộ ra vẻ ngưng trọng, cảnh cáo. "Ta không phải đối thủ, nhưng liên thủ với Tiên Đạo Minh thì chưa biết chừng." Diệp Bất Phàm cười nhạt, không mấy để tâm.

Tiên thi đúng là mạnh, nhưng loại thực thể dung hợp này chắc

chắn có khuyết điểm, tìm được khuyết điểm là có khả năng đánh bại.

Đám người Tiêu Dao Tiên Quân lo lắng bản thân bị trọng thương, còn hắn thì không có nỗi lo đó.

Chỉ cần cẩn thận một chút, rủi ro sẽ rất thấp.

Thanh Phượng Tiên Quân không khuyên ngăn nữa, khuyên cũng không được, chờ Diệp Bất Phàm vấp ngã tự khắc sẽ quay đầu.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng được sự đáng sợ của Phạm Thánh Tiên Thi.

Sau khi giúp Thanh Phượng Tiên Quân phản tổ, Diệp Bất Phàm tiễn nàng rời đi, rồi tiếp tục giúp vị yêu tộc tiếp theo phản tổ, chứ không vội vàng đi đến Tiên Đạo Thành.

Hắn muốn tối đa hóa lợi ích.

Vậy thì phải chờ.

Tiên Đạo Minh muốn chống đỡ sự phản công của Tiên Đình thì không thể thiếu hắn.

Đến lúc đó, đối phương sẽ phải "chảy máu" một vố lớn rồi.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Ban ngày Diệp Bất Phàm giúp yêu tộc phản tổ, ban đêm lợi dụng 《Đại Huyết Yêu Đan》 và 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 để tăng tu vi. ... "Hô——!" Ngày hôm đó, trên Chân Long Thánh Sơn, một luồng uy áp đáng sợ trấn áp bát hoang, một bóng máu cổ xưa toàn thân rực sáng đứng trước mặt Diệp Bất Phàm. "Cái bóng Võ Tiên này, cuối cùng cũng tu luyện môn thần thông này đến mức đăng phong tạo cực rồi." Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ hài lòng, đi quanh bóng máu hai vòng, ánh mắt lóe lên dị sắc.

Lần này bóng máu không có thần trí, biểu cảm rất đờ đẫn. "Xem ra

lần trước Võ Tiên Vương thi triển thuật này, bóng máu đột nhiên có linh trí hoàn toàn là ngoài ý muốn sao?" Diệp Bất Phàm nhíu chặt mày, trăm tư không giải được.

Cuối cùng hắn tán đi Võ Tiên, tác dụng phụ giáng xuống, hắn cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.

Cả người hắn như được tẩy lễ một lần, khí huyết, bản nguyên, thọ mệnh đã tiêu hao hết được bổ sung nhanh chóng, đến cuối cùng thậm chí còn có cảm giác căng chướng.

Hệ thống nghịch chuyển, bổ sung có chút quá tay rồi. "Ơ?

Bản nguyên tăng nhẹ sao?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, chợt phát hiện bản nguyên trong Nguyên Thần có chút tăng trưởng, biên độ không lớn, cũng không bằng 《Thôn Linh Độc Đan》, nhưng hiệu quả tương đương với năm mươi năm khổ tu. "Bản nguyên bổ sung quá đà lại có thể tăng tu vi?

Đúng là niềm vui ngoài ý muốn." Diệp Bất Phàm tán thưởng, vô cùng mãn nguyện.

Đánh với Đại Thừa cùng cấp vài chục năm, dù không nuốt đan dược, cũng có thể nhờ môn thần thông 《Võ Tiên》 này mà đột phá Đại Thừa hậu kỳ.

Giờ đây, hắn đã làm đến mức dù là chạy trốn hay chiến đấu đều có thể tăng tu vi.

Có thể gọi là "lao động tiên tiến" đệ nhất tu tiên giới.

Thời gian tiếp theo, ngoại trừ phản tổ và tu luyện, lúc khác Diệp Bất Phàm liền nghiên cứu các điển tịch thần thông lấy được từ chỗ Võ Tiên Vương, không ngừng lợi dụng trạng thái đốn ngộ dài hạn của 《Tọa Vong Tiên Kinh》 và 《Thái Hư Tiêu Dao Kinh》 để nghiên cứu thần thông mới.

Muốn nâng tầm các thần thông như 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, 《Định Tự Quyết》 lên cấp bậc Tiên thuật, dù ngộ tính có nghịch thiên thì độ khó cũng cực lớn.

Diệp Bất Phàm suy đoán, muốn nâng những thần thông này lên tầng thứ Tiên thuật, ít thì ba năm, nhiều thì mười năm.

Đến lúc đó, chiến lực của Diệp Bất Phàm sẽ kinh khủng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chớp mắt, một tháng đã qua.

Phía Tiên Đạo Minh đang lâm vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, vừa phòng thủ vừa rút lui, địa bàn Bắc Vực đã bị xâm chiếm một phần tư.

Cùng với sự gia trì của quốc vận, Tử Vi Tiên Đế càng lúc càng mạnh mẽ, nếu không phải các Đại Thừa và lực lượng cấm kỵ còn lại từ Nam Hồng Vực, Tây Vực, Đông Hải điều động tới, Tiên Đạo Minh đã sớm sụp đổ.

Trên dưới Tiên Đạo Minh bao trùm một nỗi tuyệt vọng chưa từng có.

Một khi thất thủ hoàn toàn, với sự cường thế của Tử Vi Tiên Đế, trong vòng mười năm hắn có thể chiếm lĩnh toàn bộ Bắc Vực, Tây Vực, Nam Hồng Vực và Đông Hải.

Đến lúc đó, không ai có thể ngăn cản hắn thăng tiến lên Chân Tiên.

Tuy nhiên, vẫn có người ôm hy vọng, hướng tầm mắt về phía Thiên Ma Giáo ở Triệu Quốc, Bắc Vực. "Giờ đây, chỉ có Diệp lão ma mới có thể xoay chuyển tình thế, nếu cao tầng mấy năm trước mời hắn gia nhập chiến trường, cục diện sao có thể tồi tệ đến mức này!" "Cao tầng Tiên Đạo Minh thật u mê!

Quá u mê!" "Hiện tại Diệp tiên quân đã trở thành đỉnh tiêm Đại

Thừa, đám cao tầng Tiêu Dao, Chân Ma Tiên Quân vẫn còn chèn ép, hạn chế tài nguyên, đây là quyết định sai lầm nhất!" Cùng với những thất bại thảm hại, trong Tiên Đạo Minh vang lên vô số tiếng oán than, bất bình và hối hận như mây đen bao phủ lấy các tu sĩ.

Trong thời gian này, cấp cao nhất của Tiên Đạo Minh đã phái các tu sĩ Hợp Thể đến Triệu Quốc cầu kiến Diệp lão ma.

Đáng tiếc, Diệp lão ma căn bản không tiếp kiến.

Sau vài lần liên tiếp, Tiên Đạo Minh triệt để không ngồi yên được nữa.

Trương gia lão tổ và Tây Vực Đại pháp sư đích thân tới thăm, nhưng vẫn va vách, đành ngậm ngùi quay về. ...

Tại Bắc Vực, trong một thạch điện trên một dãy núi.

Nhiều vị Đại Thừa Tiên Quân tụ họp lại một nơi. "Địa giới Tiên Đường đã thất thủ, cứ thế này mãi, chúng ta phải rút về phía yêu tộc thôi." Đại pháp sư trầm giọng nói, ngữ khí đầy vẻ bất mãn.

Giờ đây ba đại vực Tây Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải đã hoàn toàn buộc chung một con thuyền với Bắc Vực.

Rời thuyền chỉ có chết nhanh hơn. "Chúng ta chết, yêu tộc Bắc Vực cũng không thoát khỏi, hãy thương nghị chuyện liên thủ với bọn họ đi, lão phu không tin cả tu tiên giới cộng lại mà không đánh tàn được Tiên Đình!" Thủy Trạch Tiên Quân hằn học nói. "Ngươi đi thuyết phục sao?" Hồng Trần Tiên Quân cười lạnh: "Đừng quên, yêu tộc Đông Hải đã bị chúng ta xua đuổi vào sâu trong Đông Hải, bảo họ hợp tác với chúng ta, có khả năng không?

Họ không đầu hàng Tiên Đình đã là tốt lắm rồi." "Hiện tại mấu chốt nhất là Diệp lão ma, người này không tới, dù yêu tộc có chịu hợp tác, chúng ta cũng không chống đỡ nổi đến lúc đó đâu, Đạo lão dung

hợp Phạm Thánh Tiên Thi, tạo nghệ chiêm bặc càng thêm cường đại." Trương gia lão tổ thở dài. "Bây giờ mới chịu cúi đầu sao?

Lúc trước làm cái gì vậy!" Thủy Trạch Tiên Quân nghe vậy, nhịn không được nộ nạt: "Trương đạo hữu và Đại pháp sư đích thân đi, Diệp Bất Phàm có gặp các ngươi không?!" Khác với Tiêu Dao và Trảm Long, hắn không tu luyện Hương Hỏa Đạo. "Thủy Trạch Tiên Quân, ngươi có ý gì?

Nếu cứ để mặc Diệp Bất Phàm trưởng thành, ngươi có thể chế ngự được hắn không?

Mối đe dọa của kẻ này chỉ có hơn chứ không kém Tử Vi Tiên Đế!" "Đến lúc đó ngươi có thể đảm bảo hắn sẽ không hạ sát thủ với chúng ta không?!" Chân Ma Tiên Quân nổi trận lôi đình, quát lớn, nói đến đoạn kích động, hắn nhịn không được ho khan dữ dội, khóe miệng rỉ máu.

Lần trước hắn cùng Tiêu Dao, Thần Tàng liên thủ, bị Phạm Thánh Tiên Thi đánh trọng thương, đến nay vẫn chưa khôi phục. "Đủ rồi!" Trảm Long Tiên Quân quát lớn, một chưởng vỗ nát bàn đá.

Hắn ánh mắt lạnh lẽo quét qua toàn trường: "Nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì?

Thiên hạ náo nhiệt đều vì lợi mà đến, thiên hạ hỗn loạn đều vì lợi mà đi, chư vị cứ giao ra đủ tài nguyên, Diệp Bất Phàm sẽ xuất thủ thôi, hắn đang chờ được giá mới bán, các ngươi vẫn chưa nhìn ra sao?!" "Cũng chỉ có thể như vậy thôi." Thần Tàng Tiên Quân bất lực.

Đám Tiên Quân tại tràng thương nghị một hồi, đều đành phải gật đầu đồng ý.

Mối đe dọa từ Diệp Bất Phàm tuy lớn, nhưng vẫn tốt hơn là bị Tử Vi Tiên Đế tiêu diệt lúc này.

Còn chuyện đầu hàng, không ai nghĩ tới.

Chờ Tử Vi Tiên Đế thăng lên Chân Tiên, lúc đó thật sự là cá nằm trên thớt, mặc người xâu xé.

Những kẻ tu luyện đến bước đường này, tuyệt đối không thể giao phó tính mạng cho người khác. "Ai sẽ đi Triệu Quốc mời Diệp lão ma?" Cuối cùng, Hồng Trần Tiên Quân trầm giọng hỏi.

Chương 737

Trảm Long, Thanh Tổ, Vĩnh Hằng Tiên Quân đồng loạt nhìn về phía Trương gia lão tổ, Đại pháp sư và Đại Vu Nữ.

Đa số người ở đây đều có thù với Diệp Bất Phàm.

Những người không có thù có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cách đây không lâu, Trương gia thậm chí còn giúp đỡ những người quen cũ của Diệp Bất Phàm ở Nam Hồng Vực. "Cút!

Ta đã đi một lần rồi, không hứng thú đi lần thứ hai!" Đại pháp sư bực bội mắng.

Vác cái mặt dày đến đó bị từ chối thẳng thừng, còn đi nữa?

Đường đường là Đại Thừa viên mãn, cũng phải giữ chút thể diện chứ.

Tiêu Dao Tiên Quân nãy giờ vẫn im lặng nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra, ánh mắt như giếng cạn không chút gợn sóng. "Lão phu đi một chuyến." Sau khi hội nghị kết thúc, Tiêu Dao Tiên Quân cùng Đại Vu Nữ lên đường tới Triệu Quốc.

Sau lưng hai người còn dẫn theo một nữ tử mặc la quần xanh —— Thủy Yên Tiên tử.

Không lâu sau, ba người đến Triệu Quốc, trước tiên ghé qua Thiên Ma Giáo, nhờ Hắc Quần La Lỵ làm thuyết khách.

Hắc Quần La Lỵ lập tức từ chối, nói rằng không muốn nhìn thấy tên đồ đệ khi sư diệt tổ kia.

Cả cái Thiên Ma Giáo sắp thành hậu cung của tên đồ đệ đó rồi, nhìn thấy đám hồng nhan tri kỷ của hắn là nàng lại bực.

Bất đắc dĩ, ba người Tiêu Dao Tiên Quân tiến vào lãnh địa yêu tộc, đến Chân Long Thánh Sơn.

Họ đứng dưới chân núi, nhìn một đoàn yêu thú kéo dài từ chân núi lên đỉnh núi, vẻ mặt ai nấy đều lộ vẻ dị thường.

Đám yêu thú kia tự nhiên cũng nhìn thấy họ, ánh mắt đều lộ vẻ cảnh giác. "Diệp đạo hữu, Tiêu Dao tới thăm, xin hãy ra gặp mặt!" Tiêu Dao Tiên Quân hít sâu một hơi, hướng về đỉnh núi hét lớn.

Âm thanh như sấm rền hồi đãng khắp Long tộc. "Cứ ngoan ngoãn đứng dưới đó chờ đi!" Giọng nói lãnh đạm của Diệp Bất Phàm vang lên.

Tiêu Dao Tiên Quân khựng lại, đành phải đứng chờ ở chân núi.

Nay đã khác xưa, ông ta không còn bất kỳ thủ đoạn nào để kiềm chế Diệp Bất Phàm hiện tại nữa.

Đại Vu Nữ dùng khăn che mặt, đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn đám yêu thú, khẽ cười nói: "Đây có lẽ chính là lý do Tiêu Dao đạo hữu không thể ngăn cản tiến độ tu hành của Diệp Bất Phàm rồi, có vô số yêu huyết như vậy, hắn sớm muộn gì cũng thăng lên Đại Thừa viên mãn." "Chỉ có yêu huyết thôi thì không nhanh đến mức đó đâu." Tiêu Dao Tiên Quân nheo mắt, trầm giọng nói: "Diệp Bất Phàm còn có thủ đoạn khác." "Vậy thì phải hỏi vị tằng tôn nữ này của ông rồi, tiểu nha đầu, ngươi và Diệp Bất Phàm quen biết lâu như vậy, có sẵn lòng nói cho tỷ tỷ biết hắn rốt cuộc có bí mật gì không?" Đôi mắt trong trẻo của Đại Vu Nữ liếc nhìn Thủy Yên Tiên tử. "Không biết." Thủy Yên Tiên tử khẽ mím môi hồng, khẽ lắc đầu. "Tiểu nha đầu, nói dối không phải là thói quen tốt đâu." Đại Vu Nữ chớp mắt, cười nói. "Thu lại cổ trùng của ngươi đi." Tiêu Dao Tiên Quân cau mày, lạnh giọng quát. "Thật mất hứng." Ngón tay thon dài của Đại Vu Nữ khẽ búng, trên vai Thủy Yên Tiên tử hiện ra một con cổ trùng trong suốt, lảo đảo rơi vào

đầu ngón tay rồi biến mất.

Cuối cùng, Đại Vu Nữ nhìn Thủy Yên Tiên tử một cái thật sâu, khóe miệng nở một nụ cười ẩn ý.

Thủy Yên Tiên tử nắm chặt đôi tay nhỏ, không nói một lời.

Chẳng mấy chốc đã đến hoàng hôn.

Đám yêu tộc trên Chân Long Thánh Sơn tiếc nuối rời đi, lúc này ba người Tiêu Dao Tiên Quân mới được phép lên núi.

Một lát sau, họ đến trước lầu Thanh Trúc nơi Diệp Bất Phàm ở.

Thấy Diệp Bất Phàm đang ngồi bên bàn trà, tựa như một ẩn sĩ sơn lâm, thong dong điềm tĩnh đun trà thơm.

Đối diện hắn là Minh Vương, chủ nhân Địa Phủ. "Diệp huynh, trà này là thượng đẳng được ta hái từ cây cổ trà Âm Ti sâu trong Địa Phủ, nhấp một ngụm có thể tăng xác suất quỷ tu Luyện Hư đột phá Hợp Thể đấy." Minh Vương thấy Diệp Bất Phàm chẳng có chút kỹ thuật đun trà nào, lập tức nhíu chặt mày, tự mình tiến tới đun trà.

Diệp Bất Phàm cũng không giận, cười khẽ nói: "Minh Vương huynh trong người có một luồng dương khí, khoảng cách đến việc chuyển âm thành dương, thăng lên Chân Tiên không còn xa nữa nhỉ?" Hắn không hề triệu hoán Minh Vương, là đối phương tự tìm tới. "Bản vương mấy năm trước đã có thể đột kích Chân Tiên rồi, kết quả là cái tên nhà ngươi trì trệ mãi không chịu tìm ta." Minh Vương tức giận nói, ngữ khí cứ như một cô nàng tiếp khách lâu ngày không có khách, đầy oán niệm với vị khách làng chơi này. "Bận quá, không đi được." Diệp Bất Phàm mặt dày nói, rồi nhấp một ngụm trà Minh Vương vừa đun xong.

Rõ ràng là trà nóng, nhưng khi trôi xuống bụng lại hóa thành luồng hàn khí âm lãnh lan tỏa, như thể giữa mùa hè nóng bức được ăn kem,

sảng khoái vô cùng.

Hắn nhìn thấy Tiêu Dao và Đại Vu Nữ nhưng chẳng buồn để tâm, chỉ vẫy tay với Thủy Yên Tiên tử.

Lập tức một luồng Hỗn Độn bản nguyên hóa thành đám mây ôn nhu, quấn lấy eo Thủy Yên Tiên tử đưa lại gần. "Có nhớ anh không?" Diệp Bất Phàm ôm Thủy Yên Tiên tử đặt lên đùi, ngửi mùi hương cơ thể nàng, cười híp mắt hỏi.

Đôi gò má trắng nõn của Thủy Yên Tiên tử ửng hồng, nàng cúi đầu nói nhỏ: "Có người đang ở đây mà." Lời thì nói thế, nhưng đôi cánh tay ngọc lại ôm chặt lấy lưng Diệp Bất Phàm.

Gần hai năm không gặp, rõ ràng là nàng nhớ hắn da diết. "Người?

Người nào cơ?

Nàng là vợ danh chính ngôn thuận của ta, ta nói lời tình tứ với vợ mình cũng không được sao?" Diệp Bất Phàm trợn mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Yên Tiên tử lên, hôn một cái thật kêu lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

Mềm mại thơm mát, cảm giác thật tuyệt.

Thủy Yên Tiên tử lúc này xấu hổ đến đỏ cả tai, như chú đà điểu vùi đầu vào lồng ngực Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm ha ha cười lớn, kề tai nói nhỏ, thì thầm những lời âu yếm với nàng.

Tiêu Dao Tiên Quân đứng bên cạnh nhìn mà khóe mắt giật giật, mặt đen như đít nồi.

Cảm giác như bắp cải trắng nhà mình bị lợn ủi vậy.

Đại Vu Nữ thì nheo đôi mắt đẹp, ánh mắt lóe lên dị sắc, khóe miệng khẽ nhếch. "Diệp đạo hữu, lần này tới là muốn mời ngươi

tương trợ Tiên Đạo Minh." Tiêu Dao Tiên Quân mấp máy môi hồi lâu không nói nên lời, Đại Vu Nữ đứng bên cạnh thấy vậy bèn trịnh trọng lên tiếng. "Không hứng thú." Diệp Bất Phàm ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc. "Nói đi, điều kiện là gì." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói.

Ông ta khựng lại rồi nói tiếp: "Tử Vi Tiên Đế dã tâm bừng bừng, Triệu Quốc thuộc địa giới Bắc Vực, sớm muộn gì cũng đánh tới đây, lúc đó chỉ dựa vào ngươi và yêu tộc, không phải là đối thủ của Tiên Đình đâu." Hai người ra sức thuyết phục bằng cả lý lẽ lẫn tình cảm.

Thế nhưng Diệp Bất Phàm vẫn trơ trơ như đá.

Sau một hồi dây dưa.

Diệp Bất Phàm mới buông Thủy Yên Tiên tử ra, bảo nàng vào trong lầu Thanh Trúc. "Tám phần tiên dược của Tiên Đạo Minh, truyền thừa Hương Hỏa, một nửa công pháp điển tịch." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà, ngữ khí bình tĩnh nói. "Không được!" Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt biến đổi, dứt khoát từ chối.

Đây đâu chỉ là sư tử ngoạm, đây rõ ràng là thừa nước đục thả câu. "Tiêu Dao đạo hữu, so với việc đột phá Chân Tiên và tính mạng bản thân, chút đồ vật này có là gì đâu?

Đều là vật ngoài thân thôi, sống không mang đến, chết không mang theo." Diệp Bất Phàm nhàn nhạt nói. "Dù bản tiên quân có đồng ý, những người khác cũng sẽ không đồng ý đâu." Tiêu Dao Tiên Quân mặt âm trầm nói.

Đại Vu Nữ cũng chau mày: "Tài nguyên quá nhiều rồi, hạ thấp điều kiện xuống đi." "Vậy thì mời cứ tự nhiên, không tiễn." Diệp Bất Phàm cười lạnh: "Các ngươi có chết cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta, cùng lắm Diệp mỗ dẫn theo Thiên Ma Giáo hợp tác với yêu tộc, dù không tiêu diệt được Tiên Đình thì tự vệ vẫn dư sức." "Bốn phần, đây

là giới hạn rồi." Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân âm tình bất định, giọng nói lạnh lùng. "Tề Yêu Yêu, tiễn khách!" Diệp Bất Phàm phất tay áo, trực tiếp gọi Tề Yêu Yêu đang ở trong lầu Thanh Trúc ra. "Năm phần." Tiêu Dao Tiên Quân mặt xanh mét: "Chuyện hôn sự của tằng tôn nữ của ta với ngươi, lão phu sẽ không can thiệp nữa!" "Tám phần." "Năm phần, lão phu tuy là Minh chủ Tiên Đạo Minh, nhưng không phải chuyện gì cũng tự quyết được!

Việc này còn cần thương lượng với Chân Ma, Trảm Long bọn họ nữa." Hai người mặc cả hồi lâu, cuối cùng quyết định mức sáu phần tài nguyên.

Diệp Bất Phàm nhận được điều kiện hài lòng mới đồng ý giúp đỡ Tiên Đạo Minh.

Thực tế hắn cũng biết không thể lấy được tám phần tiên dược.

Vì chiến tranh, bản thân Tiên Đạo Minh đã tiêu tốn tiên dược cực lớn, ngay cả luyện đan sư cũng không biết đã gục ngã bao nhiêu người.

Hơn nữa đánh nhau bao nhiêu năm nay, bên dưới đã sớm oán hận ngút trời.

Nếu không nhờ uy áp của các Đại Thừa Tiên Quân, một số trưởng lão và đệ tử đã sớm bỏ trốn hoặc đầu hàng rồi.

Nếu còn cắt xén tiên dược nữa, các trưởng lão, đệ tử cấp dưới dù có chết cũng không đồng ý.

Việc này giống như đánh trận mà không phát lương bổng, thực phẩm, chẳng bao lâu sẽ xảy ra binh biến. "Nói là sáu phần, nhưng không dễ lấy như vậy đâu, được năm phần đã là tốt lắm rồi." Diệp Bất Phàm thầm tính toán, bấy nhiêu tiên dược đủ để hắn đột phá Đại Thừa hậu kỳ trong thời gian ngắn.

Chương 738

Thậm chí viên mãn cũng không chừng. "Hiện giờ ta đang bị trọng thương, cần thuật trị liệu của ngươi." Sau khi thương lượng xong, Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói. "Được thôi, phải trả thêm tiền." Diệp Bất Phàm khẽ nhướng mi. "Còn phải trả tiền nữa?!" Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Quân âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Cái tên khốn kiếp này đúng là rơi vào hố tiền rồi, ăn tướng thật quá khó coi. "Tiêu Dao đạo hữu, ngươi biết đấy, thi triển bí thuật nghịch thiên cỡ này sẽ gây tổn thương nhất định cho ta; ta lấy tiền chẳng qua là để bù đắp tổn thương của mình mà thôi." Diệp Bất Phàm ngáp một cái, vẻ mặt thong dong nói.

Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân sắc như dao, im lặng hồi lâu, cuối cùng khàn giọng nói: "Mấy cây tiên dược?" "Dù sao ngươi cũng là cụ cố của Tiểu Yên, giá ưu đãi, mười cây là được." Diệp Bất Phàm tỏ vẻ rất công đạo.

Tiêu Dao Tiên Quân không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy ra mười cây tiên dược từ túi Càn Khôn, Diệp lão ma lập tức thu lại, trên mặt tươi cười rạng rỡ, thi triển 《Bổ Thân Thuật》 và 《Bổ Thần Thuật》 để trị liệu cho ông ta.

Tuy tiên dược không nhiều, nhưng đây là món hời không vốn tự có.

Một lát sau.

Khí tức Tiêu Dao Tiên Quân dần cường thịnh, thương thế ở Nguyên Thần, thần hồn và đạo thể đã hoàn toàn lành lặn. "Thuật trị liệu này quả nhiên là nghịch thiên cực điểm." Đại Vu Nữ lên tiếng, kinh ngạc không thôi.

Ở cảnh giới Đại Thừa, trọng thương rất khó lành, Tuyết Nhân Tiên Quân năm xưa trải qua mấy năm mà chiến lực Đại Thừa trung kỳ còn chưa khôi phục, cuối cùng suýt bị Diệp Bất Phàm đánh chết.

Có thuật trị liệu của Diệp Bất Phàm, bất kỳ ai đánh tiêu hao chiến với tu sĩ cùng cấp cũng gần như nắm chắc phần thắng.

Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng nhìn hắn càng thêm vẻ khác lạ. "Khi nào thì về Tiên Đạo Minh?" Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng hỏi. "Ngày mai đi, hôm nay ta phải ôn chuyện cũ với Thủy Yên Tiên tử đã." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Khóe mắt Tiêu Dao Tiên Quân giật giật, trực tiếp đứng dậy phất tay áo bỏ đi: "Lão phu đứng đợi ở ngoài Long tộc!" "Đại Vu Nữ còn việc gì không?" "Không có gì, hy vọng ngươi sớm ngày thăng lên Đại Thừa viên mãn, như vậy mới có thể giúp ta đột phá cảnh giới Chân Tiên." Đôi mắt đen trắng phân minh của Đại Vu Nữ trong trẻo không chút tỳ vết, nhưng lời lẽ lại đầy sự dụ hoặc. "Sao không tu luyện Hương Hỏa Đạo?" Diệp Bất Phàm nhướng mày hỏi. "Con đường đó ẩn chứa những nguy hiểm không ai biết trước được, chưa đến bước đường cùng ta sẽ không tu luyện." Đại Vu Nữ khẽ lắc đầu, mang theo một làn hương thơm rời đi.

Một lát sau, nàng đến một ngọn núi hoang bên ngoài Long tộc, lúc này Tiêu Dao Tiên Quân đang ngồi khoanh chân dưới gốc cây khô, thấy nàng tới gần bèn mở mắt ra nói nhạt: "Ngươi đã hạ cổ trùng lên tằng tôn nữ của ta đúng không?" Loại cổ trùng đó ẩn giấu quá sâu, ngay cả ông ta cũng chỉ cảm giác được một tia dị thường. "Ngươi đã không ngăn cản mà." Đại Vu Nữ khẽ vuốt tóc bên tai, cười nói. "Ngươi muốn thông qua Thủy Yên để đối phó Diệp Bất Phàm?

Hắn tuy không rành cổ trùng, nhưng tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, sự cảm nhận về nguy hiểm của hắn còn vượt xa cả thiên

cơ chiêm bặc, ngươi làm vậy không sợ hắn lật lọng hạ sát thủ với ngươi sao?" Tiêu Dao Tiên Quân nheo mắt lão luyện, giọng nói mang tính cảnh cáo.

Hiện tại Tiên Đạo Minh cần Diệp Bất Phàm, không phải lúc để ra tay với hắn. "Con cổ trùng đó không có lực sát thương gì đâu, là Tình Cổ bậc tám, ta đã nuôi dưỡng nó hàng vạn năm rồi đấy." Giọng Đại Vu Nữ trong trẻo như tiếng chuông bạc, ngữ khí có chút đắc ý.

Tình Cổ bậc tám khác với cổ trùng thông thường, nó ký sinh trong ý thức, hòa làm một với ý thức, phòng không thắng phòng.

Thủ đoạn bình thường căn bản không thể thoát được. "Tình Cổ?" Tiêu Dao Tiên Quân ngẩn ra, nhịn không được lùi ra xa Đại Vu Nữ một chút.

Thủ đoạn của Đại Vu Nữ và Đại pháp sư tương đồng, nhưng nàng tinh thông cổ trùng hơn, nắm giữ di hài của một tiên cổ, ngay cả Thần Du Cổ thời Hoang Cổ cũng phải e sợ nàng.

Hơn nữa tâm tư nàng quỷ quyệt, nhiều thủ đoạn âm thầm, ông ta cũng khó lòng phòng bị. "Hy vọng ngươi thành công, nếu nắm giữ được hắn trong tay, việc đối phó Tiên Đình sẽ chắc chắn hơn." "Chắc chắn thành công." Đại Vu Nữ khẳng định đầy tự tin: "Ngày mai sẽ rõ kết quả." ...

Trăng sáng treo cao, ánh quang huy như ngân thủy đổ xuống mặt đất, chiếu sáng Chân Long Thánh Sơn.

Trong lầu Thanh Trúc, ánh đèn chập chờn, soi bóng hai thân ảnh quấn quýt. "Hửm?" Thân ảnh Diệp Bất Phàm bỗng khựng lại, sắc mặt thay đổi, hắn đột nhiên giơ tay chộp mạnh vào bụng dưới của mình, luồng Hỗn Độn bản nguyên từ trong cơ thể lôi ra một con cổ trùng toàn thân đen kịt.

Trông nó giống như một con bọ cánh cứng nhưng hơi trong suốt. "Đây là..." Thủy Yên Tiên tử mồ hôi đầm đìa, thấy con cổ trùng này, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lộ vẻ kinh hoàng: "Phu quân, thiếp..." "Hừ." Lời chưa nói hết, cơ thể nàng khẽ run lên, khẽ rên một tiếng.

Hóa ra Diệp Bất Phàm lại không thành thật nữa rồi. "Không trách nàng được, cổ trùng đỉnh cấp bậc tám thì ngay cả tu sĩ Đại Thừa cũng khó lòng phòng bị, huống chi là nàng." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, suy tư điều gì đó.

Nếu hắn không tu luyện Hỗn Độn bản nguyên, vốn có tính khắc chế đối với ba ngàn đại đạo thì chưa chắc đã nhận ra con cổ trùng này. "Bút pháp của Đại Vu Nữ, người đàn bà này còn muốn khống chế ta sao?

Đúng là đồ bệnh hoạn, vì muốn tương lai song tu với ta mà ngay cả bảo vật hiếm có này cũng nỡ đem ra dùng." Diệp Bất Phàm cười lạnh, đang định hủy diệt nó thì giao diện hệ thống trước mắt tự động nhảy ra. 【Tình Cổ · Đỉnh cấp bậc tám: Người trúng Tình Cổ sẽ tình sâu nghĩa nặng với người hạ cổ, không thể dứt ra được.】 【Nghịch chuyển phụ diện: Kẻ hạ cổ sẽ tình sâu nghĩa nặng với người trúng Tình Cổ, không thể dứt ra được.】 "???" Đầu Diệp Bất Phàm đầy dấu hỏi chấm: "Thế này cũng được sao?

Những thứ mang tính công kích dường như không thể nghịch chuyển mà nhỉ?" Hệ thống theo hắn nhiều năm, hắn đã nắm rất rõ tác dụng của nó, chỉ có những thứ thuộc về mình mới có thể nghịch chuyển. "Chẳng lẽ sau khi trúng cổ, thứ này sẽ biến thành cổ trùng của mình?

Hay nói cách khác, nó biến thành một phần của mình?" Diệp Bất Phàm thầm suy đoán, ánh mắt quái dị.

Hắn thiên về khả năng sau, biến thành một phần của chính mình

thì mới có thể nghịch chuyển và phát huy hiệu quả tối đa.

Nghiên cứu nửa ngày, hệ thống không gợi ý thêm gì khác.

Cuối cùng hắn thử buông lỏng Tình Cổ, mặc kệ nó chui vào thần hồn trong cơ thể.

Tình Cổ nhập hồn, hóa thành những điểm tinh quang, dung hợp với toàn bộ hồn phách, thậm chí dung nhập vào cả ý thức.

Một sợi nhân quả tuyến từ thần hồn kéo dài ra, xuyên qua cửa sổ, vươn vào bóng đêm vô tận.

Trong u minh, giữa Diệp Bất Phàm và Đại Vu Nữ đã có thêm một sợi ràng buộc không thể chém đứt. "Thứ này có thể khiến người ta tình sâu nghĩa nặng sao?" Diệp Bất Phàm nghi hoặc, tư duy và suy nghĩ của hắn không hề thay đổi, không cảm thấy bất kỳ điều gì bất thường.

Quan sát hồi lâu không thấy gì, Diệp Bất Phàm cũng lười quản, tiếp tục ôn tồn với Thủy Yên Tiên tử.

Sáng sớm hôm sau.

Thủy Yên Tiên tử mệt mỏi chìm vào giấc ngủ sâu, Diệp Bất Phàm thì tinh thần sảng khoái bước ra khỏi phòng, thấy con chim lông đỏ đang vẽ vòng vòng dưới đất, không biết đang nguyền rủa ai. "Ta đi Tiên Đạo Minh một chuyến, thời gian này Thủy Yên sẽ ở lại đây." Diệp Bất Phàm dặn dò. "Cút!" Con chim lông đỏ mắng: "Cả đêm qua bà cô đây không được nghỉ ngơi tí nào!

Ngươi làm cái trận pháp cách âm thì chết à!" Diệp Bất Phàm nhún vai, thong dong rời khỏi lầu Thanh Trúc.

Minh Vương đi tới, Diệp Bất Phàm không nói nhảm, trực tiếp phân tách mấy chục phần thần hồn ném cho đối phương: "Đủ cho ngươi tiêu hóa một thời gian rồi đấy." "Ha ha ha!

Vẫn là ngươi biết ý nhất!" Minh Vương mừng rỡ ra mặt, vội vàng đón lấy thần hồn, quay người trở về khách điện của Long tộc bế quan.

Diệp Bất Phàm lại dặn dò Long chủ vài câu, rồi ghé qua Thiên Ma Giáo, muốn mượn tiên khí "Hương Lô" của Sư tôn La Lỵ.

Có tiên khí, chiến lực của hắn sẽ tăng mạnh.

Đáng tiếc, La Lỵ đóng cửa không tiếp, căn bản không thèm đoái hoài đến hắn.

Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ đành phải rời đi. "Đi thôi, về Tiên Đạo Minh." Diệp Bất Phàm đứng giữa hư không, nhìn xuống Tiêu Dao Tiên Quân ở ngọn núi hoang.

Sau đó hắn nhìn về phía Đại Vu Nữ, biểu cảm bỗng sững lại. ...

Trên ngọn núi hoang, Đại Vu Nữ mặc một bộ liên quần trắng bạc điểm xuyết bảo ngọc, như dải ngân hà giữa trời sao.

Đầu đội ngân quan, tai đeo khuyên bạc, khí chất và phong vận hoàn toàn khác hẳn với đám người Hoàng Phủ Tang Du.

Tuy mặt đeo khăn lụa mỏng nhưng vẻ ửng hồng giữa đôi mày vẫn không tan đi được, cuối cùng nàng quay mặt đi chỗ khác, cắn răng không thèm nhìn Diệp Bất Phàm. "???" Lão mặt của Tiêu Dao Tiên Quân rung rung, có chút ngơ ngác.

Lúc này ông ta không phân biệt nổi ai trong hai người này mới là người trúng Tình Cổ nữa. "Đại Vu Nữ, không phải ngươi bảo có thể khống chế Diệp Bất Phàm sao?" Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng truyền âm, đặt câu hỏi. "Làm sao ta biết được chứ?!" Đại Vu Nữ bực bội nói, từ tối qua nàng đã nhận ra sự bất thường của bản thân.

Cứ như bị phản phệ vậy, trong não thỉnh thoảng lại hiện lên khuôn mặt của Diệp Bất Phàm.

Giờ đây đối diện với hắn, nàng chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, có một khát vọng muốn gần gũi với hắn trỗi dậy, càng lúc càng mãnh liệt. "Đại Vu Nữ không khỏe sao?

Chương 739

Sao mặt lại đỏ thế kia?" Diệp Bất Phàm nhướng mày, giả vờ ngạc nhiên hỏi. "Không... không có gì." Đại Vu Nữ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Diệp Bất Phàm, tim đập như nai con loạn nhịp, vội vàng quay đi, cưỡng ép đè nén những suy nghĩ ám muội, đồng thời lùi ra xa hắn.

Khoảng cách càng xa, cảm giác ám muội đó mới giảm đi đôi chút. "À, vậy thì đi thôi, về Tiên Đạo Minh." Diệp Bất Phàm quan sát nàng một hồi, trong lòng chẳng những không có tâm tư mập mờ nào mà trái lại còn thấy rợn cả tóc gáy.

Những kẻ tu luyện đến Đại Thừa viên mãn đều là những người có ý chí kiên định.

Một con Tình Cổ mà có thể ảnh hưởng đến Đại Vu Nữ tới mức này, quả thực kinh khủng.

Sau đó, ba người bay về hướng Tiên Đạo Minh.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm không ngừng suy nghĩ xem Tình Cổ rốt cuộc ảnh hưởng đến một người như thế nào. "Có lẽ tu sĩ cấp thấp rất khó nhận ra, sự ảnh hưởng này là mưa dầm thấm lâu, gián tiếp tác động đến tư duy chăng?" Ban đầu, Đại Vu Nữ có thể nhận ra bản thân bị ảnh hưởng, nảy sinh phản ứng tâm lý và sinh lý với một ai đó.

Nhưng theo thời gian trôi qua, e rằng chính nàng cũng không phân biệt được là do Tình Cổ tác động nên mới nảy sinh tình cảm, hay vốn dĩ bản thân đã động lòng.

Nửa ngày sau, ba người đến địa giới Thiên Lang Quốc.

Hiện giờ Tiên Đình đã chiếm đóng hàng trăm quốc gia như Tiên Đường, Đế Khâu, Biên Mục, Mục Thần, Mạc Bắc...

Tiên Đạo Minh bất đắc dĩ phải rút về Thiên Lang Quốc để phòng thủ, cách Tiên Đường chỉ có hai con sông, khoảng trăm vạn dặm mà thôi. "Tu sĩ Tiên Đạo Minh thương vong quá nửa rồi sao." Diệp Bất Phàm tiến về phía ngọn núi xanh biếc ở trung tâm Thiên Lang Quốc, trên đường thấy không ít đại quân tu sĩ đóng quân.

Số lượng giảm đi quá nhiều so với mấy năm trước, chỉ còn vỏn vẹn một triệu người.

So với bốn đại vực thì con số này rất ít.

Nhưng phải biết rằng, đây đều là tinh nhuệ của các thế lực như Tiêu Dao, Trường Sinh, Chân Ma, Hồng Trần, đa số đều từ Hóa Thần trở lên. "Đánh nhau với Tiên Đình quá lâu, thương vong là không thể tránh khỏi." Tiêu Dao Tiên Quân thở dài nói.

Diệp Bất Phàm ánh mắt lộ vẻ dị thường, đầy ẩn ý nói: "Không phải các ngươi cố ý làm vậy sao?" "Diệp đạo hữu có ý gì?" Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt u ám. "Hương Hỏa Đạo chứa đầy những rủi ro chưa biết, ta vẫn còn nhớ trong trận chiến ở Đông Hải với yêu tộc, Tiêu Dao đạo hữu còn có chút tình người, chi viện cho Bồng Lai Tiên Tông chống lại yêu tộc, chết vài vị Hợp Thể mà còn đau lòng mấy ngày, còn bây giờ..." "Các tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư, Hóa Thần của Tiêu Dao Tiên Tông thương vong quá nửa, trong lòng đạo hữu e là chẳng có lấy một chút gợn sóng nào." Diệp Bất Phàm cười lạnh, tung đồng tiền ra bói toán: "Hậu duệ của ông cũng đã chết mất mấy người rồi đấy." "Chuyện này không phiền Diệp đạo hữu bận tâm, ngươi chỉ cần giúp Tiên Đạo Minh chúng ta phản bại thành thắng là được." Tiêu Dao Tiên Quân biểu cảm càng thêm lạnh lùng, ánh mắt như vực thẳm. "Tất nhiên." Diệp Bất Phàm không nói thêm gì

nữa, sải bước tiến lên, cuối cùng hạ xuống không trung trên ngọn núi xanh biếc.

Trên núi có mấy tòa thành trì rõ ràng là mới dựng tạm thời, trong đó tòa thành cao nhất và hoành tráng nhất có nhiều lính canh nhất, mấy đạo trận pháp đỉnh cấp bậc tám bao quanh bên ngoài để ngăn chặn xâm nhập.

Một số tu sĩ Hợp Thể trên thành thấy Diệp Bất Phàm quay lại, tinh thần đang uể oải lập tức chấn động, hét lớn: "Chúng ta tham kiến Diệp tiên quân!" "Tham kiến Diệp tiên quân!" "Cung nghênh Diệp tiên quân trở về!" Cùng với sự xuất hiện của Diệp Bất Phàm, cả tòa thành lớn sôi sục, từng hàng thủ vệ đồng thanh bái kiến, tiếng hô như sấm rền vang vọng khắp Thiên Lang Quốc.

Lúc này, danh vọng của Diệp Bất Phàm đạt đến mức chưa từng có, thấp thoáng lấn át cả các lão tổ Đại Thừa của các thế lực lớn.

Giờ đây con thuyền Tiên Đạo Minh sắp lật, chỉ có Diệp Bất Phàm mới có thể xoay chuyển tình thế. "Diệp đạo hữu, mấy năm không gặp, phong thái còn hơn xưa." Trên thành lớn, Đại pháp sư mặc áo da thú, giọng nói thô ráp, cười lớn ôm quyền.

Mấy ngày trước ông ta có đi thăm nhưng bị Diệp Bất Phàm đóng cửa không tiếp. "Diệp đạo hữu cuối cùng cũng tới rồi, ha ha ha, lão hủ đã mong chờ bấy lâu." Trương gia lão tổ cũng bước ra khỏi đạo trường tu luyện, từ xa chắp tay cười nói.

Theo sau đó là các Đại Thừa Tiên Quân như Vĩnh Hằng, Cổ Thanh, Thần Tàng, Ma Cầm... lần lượt xuất hiện, thay nhau thi lễ bày tỏ thiện ý với Diệp Bất Phàm.

Trước đây Diệp Bất Phàm tuy là một thành viên của Tiên Đạo Minh nhưng chẳng có mấy quyền lên tiếng, địa vị so với các đỉnh tiêm Đại Thừa còn kém rất xa.

Nay trở lại, thân phận địa vị của hắn tăng vọt, bước vào tầng lớp cao nhất của Tiên Đạo Minh, thực sự nắm giữ quyền lực nhất định. "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, Tiêu Dao Tiên Quân bên cạnh điểm tay vào trận pháp, trận pháp mở ra một lối đi, ba người trực tiếp tiến vào. "Tất cả các Đại Thừa!

Ngay lập tức đến Tiên Đạo Điện tham gia hội nghị chiến tranh!" Tiêu Dao Tiên Quân đi đầu hướng về Tiên Đạo Điện trên đỉnh núi cao nhất, giọng nói như sấm truyền khắp tám phương.

Vĩnh Hằng, Đại pháp sư và những người khác lập tức gật đầu, lần lượt đi về phía Tiên Đạo Điện.

Tình thế Tiên Đạo Minh hiện nay ngày càng bế tắc, đợt tấn công tiếp theo của Tiên Đình không biết lúc nào sẽ tới, nhất định phải có sách lược chiến tranh rõ ràng. "Tiêu Dao Tiên Quân, thương thế đã lành hẳn rồi sao?" Thần Tàng Tiên Quân vừa đi về phía Tiên Đạo Điện vừa nghi hoặc hỏi, nhịn không được nhìn về phía Chân Ma Tiên Quân bên cạnh. "Đúng là đã lành hẳn rồi, giọng nói vang khỏe, tổn thương ở thần hồn, Nguyên Thần và đạo thể đã hoàn toàn biến mất." Chân Ma Tiên Quân chau mày, nhìn Diệp Bất Phàm bên cạnh Tiêu Dao Tiên Quân, nói: "Là thủ bút của hắn đấy." Thuật trị liệu kiểu này chỉ có thể là của Diệp Bất Phàm thôi. "Đã trở lại rồi thì hãy nhờ hắn trị liệu cho chúng ta đi, nếu không đấu pháp với Tử Vi Tiên Đế một lần nữa e là có nguy cơ ngã xuống mất." Thần Tàng Tiên Quân trầm giọng nói.

Ông ta không muốn bị Tử Vi Tiên Đế đánh chết đâu.

Tên đó từ khi chiếm được một phần tư lãnh thổ Bắc Vực, được quốc vận gia trì thì lại càng mạnh hơn.

Một lát sau, tại Tiên Đạo Điện, các Đại Thừa Tiên Quân của các thế lực lớn ngồi vào vị trí, bầu không khí vô cùng ngưng trọng.

Vị trí của Diệp Bất Phàm đã được nâng lên, chỉ đứng sau Minh chủ Tiêu Dao Tiên Quân, bên cạnh hắn là Đại Vu Nữ, đối diện là Chân Ma Tiên Quân. "Không biết Diệp đạo hữu có nhận định thế nào về cục diện chiến tranh hiện nay?" Vĩnh Hằng Tiên Quân không muốn vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Dứt lời, ánh mắt của mấy chục vị Đại Thừa đồng loạt đổ dồn về phía Diệp Bất Phàm. "Cục diện chiến tranh à, Tiên Đình sở dĩ mạnh mẽ phần lớn là do Tử Vi Tiên Đế và Phạm Thánh Tiên Thi quá mạnh, các Đại Thừa khác thực lực bình thường thôi, cứ nhằm vào hai cái tên đó mà đánh." "Tử Vi Tiên Đế, sáu vị đỉnh cấp Đại Thừa liên thủ cùng với sự chiêm bặc của ta là đủ để đối phó; về phần Phạm Thánh Tiên Thi, loại thực thể này tất có nhược điểm, chỉ có thể đánh tiêu hao chiến với nó để tìm sơ hở, việc này cần những đạo hữu giỏi đánh tiêu hao chiến, ví dụ như Chân Võ Đại Đế, Vĩnh Hằng Tiên Quân, Đại pháp sư, cộng thêm bản tôn của ta đối ứng thì vấn đề không lớn." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát, dưới những ánh mắt đầy kỳ vọng, hắn kéo dài giọng. "Tuy nhiên, tiền đề của tất cả những việc này là..." "Hãy đưa tiên dược cho ta trước!

Cả truyền thừa Hương Hỏa Đạo và các thần thông công pháp về phân thân nữa!" Các vị Đại Thừa nghe những gì Diệp Bất Phàm nói đều gật đầu tán thành.

Họ cũng ôm tâm tư muốn đấu với Tiên Đình, nhưng khổ nỗi không làm được, Tử Vi Tiên Đế cộng thêm Phạm Thánh tiên thi quá mạnh mẽ, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Nhưng khi nghe đến yêu cầu ở vế sau của Diệp Bất Phàm, sắc mặt mọi người đều thay đổi. "Những điều kiện này không thể để sau khi chiến đấu xong mới đề cập sao?" Ngũ Tiên giáo chủ nhíu mày, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Những điều kiện mà Tiêu Dao Tiên Quân nói ngày hôm qua đã sớm được truyền âm đến chỗ họ, bàn bạc cả đêm, họ chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà chấp nhận.

Nhưng khi đã lên thuyền giặc, họ cũng phải bỏ tài nguyên ra, chỉ là không ngờ Diệp Bất Phàm lại cấp bách như vậy. "Đúng thế, vạn nhất ngươi cầm số tài nguyên này rồi quay đầu rời khỏi Tiên Đạo Minh thì tính sao?" Chân Ma Tiên Quân lạnh lùng hừ một tiếng, rõ ràng không hề yên tâm về Diệp Bất Phàm. "Phân thân của ta có năng lực chiêm bặc, nhưng không thể chịu đựng được thiên cơ phản phệ, cho nên cần tiên dược và công pháp thần thông để tăng cường; nếu tăng cường thành công, lợi ích mang lại cho chiến tranh không phải chỉ một hai vị Đại Thừa có thể so bì được." Diệp Bất Phàm đã sớm chuẩn bị bản thảo, ung dung thản nhiên: "Bằng không, ta không cách nào đồng thời đối phó với Tử Vi Tiên Đế và Phạm Thánh tiên thi." Cuốn 《Tự Nhiên Phân Thân》 của hắn tuy có thể thi triển thần thông, nhưng điểm yếu cũng rất rõ ràng, đó là phòng ngự quá yếu, lại thêm phân thân không có hệ thống nên khó lòng chịu nổi thiên cơ phản phệ.

Diệp Bất Phàm buộc phải chế tạo riêng cho phân thân một loại công pháp thần thông có thể chuyển dịch thiên cơ phản phệ. "Còn tăng cường nữa sao?" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi.

Trong mắt họ, phân thân của Diệp Bất Phàm mạnh mẽ xưa nay chưa từng có, sở hữu gần như trăm phần trăm thực lực của bản tôn.

Ngay cả tiên thuật mạnh nhất thế gian cũng xa xa không thể sánh bằng.

Vậy mà hắn còn muốn tăng cường?! "Chúng ta không có thời gian để ngươi tăng cường phân thân đâu, mấy ngày trước Tiên Đình lại công chiếm thêm một quốc gia nữa là Bắc Hải quốc; hiện giờ Tử Vi Tiên Đế đang luyện hóa vùng đất đó, thu phục một lượng lớn tu sĩ và

phàm nhân để tăng cường quốc vận." Trảm Long Tiên Quân nhíu mày thành chữ "Xuyên".

Họ dự đoán Tiên Đình sẽ phát động tấn công một lần nữa trong vòng chưa đầy một tháng, lần này sẽ gặm nhấm một nửa lãnh thổ Bắc Vực.

Đến lúc đó, không gian sinh tồn của họ sẽ càng nhỏ đi, nếu lùi thêm nữa sẽ đụng phải Yêu tộc.

Tuy nói khả năng Yêu tộc ra tay là không lớn, nhưng nếu chúng phát điên tấn công, họ sẽ rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch, muốn chạy cũng không xong.

Tiên khí của Yêu tộc không nhiều, nhưng không phải là không có. "Mười ngày nửa tháng là đủ rồi, kế hoạch tăng cường phân thân ta đã chuẩn bị từ sớm, hiện tại chỉ thiếu dược liệu để luyện chế cho phân thân một cơ thể có thể chống đỡ thiên cơ phản phệ mà thôi." Diệp Bất Phàm thần sắc không đổi, thản nhiên nói.

Tiếng nói vừa dứt, trong Tiên Đạo Điện lâm vào sự im lặng chết chóc trong giây lát.

Từng ánh mắt đổ dồn vào Diệp Bất Phàm, như thể đang nhìn một kẻ quái thai. "Tên này có phải là người không vậy?

Hắn rốt cuộc có phải là người không?" Ngũ Tiên giáo chủ bắt đầu nghi ngờ về chủng tộc của Diệp Bất Phàm.

Những vị Đại Thừa ở đây đều là những lão quái vật đã sống mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm, họ dày công nghiên cứu lắm cũng chỉ sáng tạo ra được một hai môn thần thông.

Nhìn lại Diệp Bất Phàm, toàn thân đầy rẫy đại thần thông, mà tám chín phần mười đều là tự hắn sáng tạo ra.

Giờ đây đến cả cơ thể và thần thông chuyên dụng cho phân thân

cũng làm ra được rồi.

Ngộ tính nghịch thiên cũng không đủ để hình dung về hắn nữa. "Được, vậy chúng ta sẽ dốc sức kéo dài thời gian để tranh thủ cho ngươi." Tiêu Dao Tiên Quân trao đổi ánh mắt với Chân Ma Tiên Quân và những người khác, âm thầm bàn bạc một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định.

Đến nước này, họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chương 740

"Sáu phần tài nguyên." Diệp Bất Phàm vẫn bám sát mục tiêu, nhắc nhở: "Gần đây ta mới nghiên cứu ra một loại tiểu thần thông, có thể thăm dò số lượng tiên dược trong túi Càn Khôn của các vị, chư vị tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi hãy đưa cho ta." "Các ngươi biết đấy, ta vẫn luôn làm ăn kinh doanh phản tổ với Yêu tộc, trùng hợp thay, ở Bắc Vực Yêu tộc có mấy vị Thử Vương đều là Tầm Bảo Thử, cảm ứng cực kỳ nhạy bén đối với tiên dược và thiên địa dị bảo, Diệp mỗ đã thu hoạch được không ít linh cảm từ chúng, từ đó sáng tạo ra 《Tầm Bảo Thuật》." Đây vốn là thiên phú thần thông của Tầm Bảo Thử, được Diệp Bất Phàm cải tạo lại cho phù hợp với chính mình. "Cái gì?" Tiên Đạo Điện lập tức xôn xao, một đám Đại Thừa mặt mày xanh mét, đầy vẻ không dám tin.

Ngũ Tiên giáo chủ, người vốn định lấy ra vài chục cây tiên dược để đối phó cho xong chuyện, trợn trừng mắt, suýt chút nữa không nhịn được mà văng tục. "Ta không tin." Chân Ma Tiên Quân nói, nghi ngờ Diệp Bất Phàm đang dùng tâm cơ lừa bịp.

Người bình thường phải rảnh rỗi đến mức nào mới đi sáng tạo ra một môn thần thông chuyên môn để cảm nhận bảo vật trong túi Càn Khôn của người khác chứ?

Các vị Đại Thừa khác cũng tỏ ý nghi ngờ. "Trong túi Càn Khôn của Chân Ma đạo hữu, số lượng tiên dược ước chừng khoảng một nghìn tám trăm cây, còn có...

Ơ?

Tiên vật?" Thanh quang trong mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, đột nhiên khẽ kêu một tiếng, nhìn chằm chằm vào ngực áo của Chân Ma

Tiên Quân.

Đó không phải là tiên khí Trảm Ma Tiên Đao của Chân Ma Tiên Tông, mà là một loại bí bảo khác có liên quan đến tiên nhân.

Các vị Đại Thừa nghe vậy đều nghi hoặc nhìn về phía Chân Ma Tiên Quân, rõ ràng không biết hắn có quân bài tẩy này.

Thấy sắc mặt hắn hơi biến đổi, họ lập tức hiểu rằng lời Diệp Bất Phàm nói không sai.

Ai nấy đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Diệp lão ma này thực sự đã sáng tạo ra 《Tầm Bảo Thuật》 rồi. "Cái loại người như ngươi thật sự không nên sống trên đời này." Chân Ma Tiên Quân hung tợn mắng một câu, vung tay ném tám trăm cây tiên dược cho Diệp Bất Phàm: "Sáu phần là không thể nào, chỉ có bấy nhiêu thôi!

Những thứ khác ta còn có việc đại dụng!" Một đống tiên dược bày trên bàn, hương dược tỏa ra ngào ngạt, khiến lòng người say đắm, làm đám Đại Thừa có mặt đều đỏ mắt vì thèm muốn.

Tiên dược thông thường căn bản không thể lọt vào túi Càn Khôn của một vị Đại Thừa viên mãn.

Những thứ được Chân Ma Tiên Quân trân tàng đều là những loại tiên dược đỉnh cấp nhất.

Không phải giúp ích cho việc tấn thăng Chân Tiên thì cũng là để luyện chế bí dược tăng tiến thần thông hay bộc phát tu vi. "Thôi bỏ đi, làm ăn mà, phải tính kế lâu dài." Diệp Bất Phàm cũng không giận, cười híp mắt thu hết tiên dược vào trong Chưởng Trung Càn Khôn.

Đợi đến lúc huyết chiến với Tiên Đình, Chân Ma Tiên Quân chắc chắn sẽ bị thương.

Bị thương thì cần đến thuật trị liệu của hắn.

Ngươi muốn trị liệu thì phải nộp tiền.

Không có tiền?

Không có tiền thì chờ chết đi. "Vẫn là những người anh em ở Tiên Đạo Minh hào phóng thật, so với việc ở chỗ Yêu tộc làm phản tổ, mỗi ngày kiếm được vài đồng bạc lẻ thì khá hơn nhiều." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, trong lòng cảm khái vạn phần.

Sau đó, hắn nhìn về phía Vĩnh Hằng Tiên Quân, gõ gõ ngón tay, cười mỉm nói: "Vĩnh Hằng đạo hữu?" "Trận chiến này nếu không thắng, ta sẽ bằng mọi giá đánh chết ngươi." Vĩnh Hằng Tiên Quân hít sâu hai hơi, run rẩy đặt sáu trăm cây tiên dược lên bàn.

Trái tim lão đang rỉ máu.

Nếu không phải Trường Sinh Tiên Cảnh đã đến lúc sinh tử tồn vong, lão tuyệt đối không đời nào tặng dù chỉ một cây tiên dược cho Diệp Bất Phàm. "Đánh chết ta?

Dễ nói, dễ nói thôi." Diệp Bất Phàm cười ha ha một tiếng, phất tay áo thu hết tiên dược vào bao.

Chỉ cần tiên dược vào tay, việc bị mắng vài câu đối với hắn cũng chẳng hề hấn gì. "Ngũ Tiên giáo chủ?

Ngươi cất giữ không ít tiên dược đấy chứ?" "Ta tin rằng Hồng Trần Tiên Quân sẽ không làm Diệp mỗ thất vọng." "Càn Lâm chi chủ, Vực Sâu chi chủ?

Ta từng là luyện khí sư của Bồng Lai Tiên Tông, đối với tài sản của các ngươi ta hiểu rõ lắm.

Hồi đó Diệp mỗ mới vào Bồng Lai tiên đảo thuê phòng, còn vay nặng lãi của Vực Sâu chi chủ nữa đấy." "Vị này là Âm Dương Ma

Quân phải không?

Thanh lâu của Âm Dương Tiên Ma Tông mở khắp thế gian, nghe nói cả nơi khổ hạnh như Tây Vực cũng có nghiệp vụ của quý tông, ái chà, thật là biết kiếm tiền quá đi!" Diệp Bất Phàm giống như một con quỷ hút máu, điểm danh từng người một, bám lấy đám Đại Thừa của Tiên Đạo Minh mà điên cuồng hút máu.

Chỉ trong nháy mắt, bốn mươi sáu vị Tiên Quân Đại Thừa trong Tiên Đạo Điện rộng lớn đều bị hắn trấn lột một lượt.

Trong đó, Đại Vu Nữ là người đưa ra nhiều nhất, tới tận một nghìn ba trăm cây.

Diệp Bất Phàm nhìn nàng.

Đại Vu Nữ dù che mặt bằng khăn lụa mỏng cũng không che giấu được phong tình độc đáo, thấy hắn nhìn sang, chiếc cổ thiên nga ửng hồng, vội vàng ngoảnh mặt đi chỗ khác. "Tình cổ uy lực thật lớn." Diệp Bất Phàm chép miệng, rồi lập tức phấn khích hẳn lên.

Thu hoạch lần này là chưa từng có, tổng cộng ba vạn tám nghìn cây tiên dược, đủ để luyện chế ba trăm tám mươi lò 《Thôn Linh Độc Đan》.

Phối hợp với 《Đại Huyết Yêu Đan》, trong vòng một năm là có thể đột phá đến Đại Thừa hậu kỳ.

Còn về Đại Thừa viên mãn, Diệp Bất Phàm không rõ mức tiêu hao tiên dược từ hậu kỳ đến đại viên mãn là bao nhiêu.

Nhưng với số lượng tiên dược lớn thế này, dù không thể giúp hắn thăng cấp đại viên mãn thì cũng chẳng còn cách bao xa nữa. "Phải chuẩn bị trước các vấn đề về Chân Tiên rồi, 《Đăng Tiên Quyết》 có thể chuyển hóa tiên thể, một bộ phận bản nguyên hóa thành tiên đạo quy tắc, nhưng cùng lắm cũng chỉ hỗ trợ một phần cho việc thành tựu

Chân Tiên, chứ không phải là chắc chắn trăm phần trăm." Diệp Bất Phàm trầm ngâm suy tính, trong chuyện này vẫn có rủi ro thất bại.

Pháp quyết này là một trong những môn pháp mà Thường Nga Tiên Giáo đã đưa cho hắn sau khi hắn tiến vào Nguyệt Cung năm xưa.

Hắn muốn đột phá Chân Tiên chỉ có hai con đường.

Thứ nhất là thôn phệ Ngụy Tiên.

Năm xưa sau khi Tế Thiên Giả chết, 《Ngụy Tiên Quyết》 đã rơi vào tay đám người Tiêu Dao, nếu mượn sức mạnh của vài vị Ngụy Tiên, hắn có cơ hội cưỡng ép đột phá quan ải Chân Tiên.

Nhưng xác suất cũng không phải là tuyệt đối.

Hơn nữa, đám người này cho đến nay vẫn chưa ai tu luyện môn pháp đó, trừ phi lâm vào đường cùng, chẳng hạn như Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực, Đông Hải hoàn toàn sụp đổ.

Thứ hai là giống như Phạm Thánh, Thiên Sát, Hương Hỏa Tiên, đi tìm kiếm tiên thuật, tiên kinh trong thiên hạ, tự mình vạch ra con đường đột phá Chân Tiên, từ đó sáng tạo ra thành tiên pháp.

Hắn có ưu thế hơn bọn người Phạm Thánh ở chỗ đi theo con đường Tu Tiên hoàn mỹ, chứng đạo là Hoàn Mỹ Chân Tiên, lại không sợ bất kỳ tác dụng phụ nào sau khi thành tiên. "Đi cả hai con đường cùng lúc, song quản tề hạ, đợi khi ta đạt tới Đại Thừa viên mãn, dưới áp lực cao, ta không tin đám người này còn ngồi yên được mà không đi chứng đạo Ngụy Tiên?" Diệp Bất Phàm thầm tính toán.

Đúng lúc này, Tiêu Dao Tiên Quân nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, ánh mắt thâm trầm nói: "Truyền thừa Hương Hỏa đạo tạm thời không thể giao cho ngươi, phải đợi sau cuộc chiến." "Sao vậy?

Tiêu Dao đạo hữu sợ ta bỏ chạy sao?" Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Tiêu Dao Tiên Quân không nói gì, coi như mặc nhận.

Diệp Bất Phàm không có hương hỏa, nhưng phân thân Tôn Thất của hắn đang nắm giữ Tôn Hồn Phiên, bên trong có quá nhiều hồn phách, nếu tất cả chuyển hóa thành hương hỏa thì chiến lực e rằng còn mạnh hơn cả Tử Vi Tiên Đế, cộng thêm mối quan hệ với Minh Vương nữa...

Chỉ cần xuống địa phủ một chuyến, Diệp Bất Phàm có thể tùy thời tấn thăng Chân Tiên! "Hương Hỏa đạo có thể đưa sau, nhưng công pháp thần thông về phân thân thì ta cần ngay bây giờ." Diệp Bất Phàm nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói. "Được." Đám Đại Thừa không nói nhảm, lần lượt lấy ra bí thuật phân thân của riêng mình.

Bí pháp về phân thân, phân hồn trong tu tiên giới rất nhiều, chẳng hạn như pháp môn Đệ Nhị Nguyên Anh ở Nguyên Anh kỳ, Đệ Nhất Nguyên Thần ở Hóa Thần kỳ.

Có điều rủi ro cực lớn, trong lịch sử tu tiên không thiếu trường hợp Đệ Nhị Nguyên Thần giết chết chủ nguyên thần để phản khách vi chủ.

Tổng cộng có ba mươi tám môn phân thân thuật.

Diệp Bất Phàm thu hết vào túi Càn Khôn, cười nói: "Có cần phải lập đạo thệ không?" "Không cần đâu, cái gọi là đại đạo thệ ngôn đối với ngươi chẳng có tác dụng gì cả." Chân Ma Tiên Quân lạnh lùng hừ mũi.

Diệp Bất Phàm đã từng vi phạm đạo thệ không ít lần ở Nam Hồng Vực mà kết quả là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vĩnh Hằng Tiên Quân xua tay, thúc giục: "Nếu thỏa thuận miệng đã đạt thành thì bắt đầu chiêm bặc đi, chúng ta cần hiểu rõ động hướng tương lai của Tiên Đình để còn phòng bị." "Được." Diệp Bất

Phàm gật đầu, lấy ra chiêm tinh bàn và ba đồng tiền, xung quanh hắn thiên cơ vặn vẹo, sương mù bốc lên, bắt đầu thôi diễn thiên cơ tương lai.

Trên giao diện hệ thống, tuổi thọ của hắn tăng lên vèo vèo.

Cuộc chiến giữa hai bên có liên can rất lớn, dưới tác động nghịch chuyển của hệ thống, tuổi thọ của Diệp lão ma trung bình mỗi phút tăng thêm một nghìn năm.

Sau nửa canh giờ, tuổi thọ của hắn đã tăng thêm ba vạn năm.

Trước mắt hắn hiện ra từng đoạn hình ảnh, giống như đang lật xem lịch sử tương lai, những thước phim điện ảnh không ngừng diễn ra trong đầu. "Một năm sau?

Đạo Lão lão già này đang can nhiễu ta, hình ảnh tương lai không chính xác." Diệp Bất Phàm nhíu mày, cười lạnh một tiếng, tiếp tục thôi diễn, loại trừ những tương lai sai lệch để tìm kiếm tương lai chính xác nhất. "Một tháng sau, Tử Vi Tiên Đế hoàn tất việc hấp thụ lãnh thổ đã chiếm đóng, sẽ đột kích Hà Lạc quốc, vòng qua biên cảnh Yêu tộc để tấn công quy mô lớn vào hậu phương của Tiên Đạo Minh." "Trong trận chiến này, Chân Ma, Thần Tàng, Vĩnh Hằng Tiên Quân sẽ bị trảm sát, Tiên Đạo Minh đại bại, phải rút về Đông Hải." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói: "Trong khoảng thời gian này, xác suất cao là Yêu tộc sẽ không ra tay." Yêu tộc có tính toán của riêng mình, dù giúp bên nào cũng đều bất lợi cho chúng, Tiên Đình sẽ chiếm địa bàn của chúng, còn Tiên Đạo Minh sẽ gặm nhấm vong hồn Yêu tộc để chứng đạo Chân Tiên bằng hương hỏa.

Con đường sống duy nhất của chúng là phản tổ, chứng đắc Chân Tiên sớm hơn Đại Thừa của nhân tộc.

Mấy năm trước, Long Hoàng và những kẻ khác đã phản tổ ở Đông Hải đã bắt đầu trùng kích tiên cảnh.

Chương 741

"Cái gì?!

Ta bị trảm sát sao?!" Sắc mặt Chân Ma Tiên Quân đột ngột biến đổi.

Sắc mặt Thần Tàng và Vĩnh Hằng Tiên Quân cũng trở nên xanh mét, trừng mắt nhìn Diệp Bất Phàm: "Có chắc chắn không?!" Họ thực sự không tin nổi mình lại có thể tử vong. "Mấy vị trọng thương chưa khỏi, trên chiến trường bị giết chẳng phải là chuyện bình thường sao?" Diệp Bất Phàm liếc mắt nói.

Ba người Chân Ma sững sờ, nghi ngờ Diệp Bất Phàm đang hù dọa họ.

Nhưng có những thứ họ không dám không tin. "Thôi được rồi, vừa nãy ta đã đưa ngươi không ít tiên dược, hãy trị liệu cho ta đi." Chân Ma Tiên Quân thở dài, vẫy vẫy tay nói, lần trước lão suýt bị Phạm Thánh tiên thi đánh chết, đến nay vẫn chưa lành hẳn. "Đó là thù lao ta ra tay đối phó Tiên Đình, còn trị liệu hả?

Đó là một cái giá khác đấy." "Ngươi thật là...

Cái loại người như ngươi rốt cuộc làm sao mà sống được đến tận bây giờ vậy?" Chân Ma Tiên Quân suýt nữa thì chửi thề, cuối cùng không cam lòng lấy ra mười cây tiên dược.

Vĩnh Hằng và Thần Tàng Tiên Quân cũng đen mặt lấy dược ra.

Diệp Bất Phàm thu tiên dược lại, nụ cười trên mặt rạng rỡ, lần lượt thi triển 《Bổ Hồn Thuật》 và 《Bổ Thân Thuật》 cho ba người Chân Ma. "Hiện tại thì nó chính xác đấy, nhưng ngày mai thì chưa chắc, Đạo Lão cảm ứng được cuộc chiêm bặc của ta sẽ điều chỉnh

chiến lược chiến tranh, từ đó làm thay đổi đại thế tương lai." Diệp Bất Phàm u u nói, không đợi ba người Chân Ma phát hỏa, hắn trầm ngâm: "Nhưng dù có điều chỉnh thế nào đi nữa thì chúng cũng vẫn sẽ tấn công, chỉ là thời gian và vị trí đột kích sẽ thay đổi thôi.

Tiếp theo, mỗi ngày ta sẽ chiêm bặc một lần để nắm rõ chiến lược chiến tranh của chúng." "Tốt!" Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu, nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói: "Trong thời gian này, chúng ta thu hẹp phạm vi thế lực, chuyển sang phòng thủ, đợi phân thân của Diệp Bất Phàm tăng cường xong." Sau đó, Tiêu Dao Tiên Quân bắt đầu bàn bạc chiến lược phòng thủ, hạ lệnh cho tu sĩ dưới trướng. "Ta xin cáo từ trước, thời gian tới nếu không có việc gì quan trọng thì đừng làm phiền." Diệp Bất Phàm đứng dậy chắp tay, xoay người rời đi.

Bước ra khỏi Tiên Đạo Điện, hắn suy nghĩ một lát rồi lấy truyền âm lệnh ra hỏi thăm tình hình chiến sự bên phía Tôn Thất.

Thu hoạch hôm nay tuy nhiều, nhưng Diệp Bất Phàm không chắc có đủ để hỗ trợ hắn tiến vào Đại Thừa viên mãn hay không, nên để bảo đảm, hắn vẫn cần phải quét sạch sào huyệt của Tiên Đình. "Nếu thành công, tài nguyên dưới cấp Chân Tiên sẽ không cần phải lo lắng nữa." "Thôn phệ thêm Phạm Thánh tiên thi nữa, nhục thân cũng sẽ tiến vào đại viên mãn." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, tràn đầy hy vọng vào tương lai.

Song trọng Đại Thừa viên mãn sẽ mạnh đến mức nào?

Chính hắn cũng không dám tưởng tượng.

Ngoại trừ Chân Tiên, hắn đủ sức quét ngang toàn bộ tu tiên giới!

Phía ngoài Tiên Đạo Điện, một tu sĩ Hợp Thể mặc pháp bào cung kính tiến lên, lễ phép nói: "Diệp tiền bối, Tiên Đạo Minh đã sắp xếp chỗ ở cho ngài, mời ngài đi theo vãn bối." "Mặt Trời Tiên Tôn?" Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Người này chính là vị Đại Thừa đầu tiên xuất hiện lúc tế thiên, Hợp Thể đại viên mãn của Tiêu Dao Tiên Tông, cũng là người được đích thân Tiêu Dao Tiên Quân đề bạt lên. "Không dám, không dám, vãn bối họ Hướng, Hướng Vân Dương, Diệp tiên quân cứ gọi vãn bối là Vân Dương được rồi." Mặt Trời Tiên Tôn thụ sủng nhược kinh, thắt lưng gần như gập xuống chín mươi độ. "Dẫn đường đi." Diệp Bất Phàm nhìn hắn, ánh mắt hơi lóe lên, thản nhiên nói. "Rõ." Mặt Trời Tiên Tôn dẫn đường phía trước, đi trên đường phố của tòa cự thành nằm giữa các dãy núi. "Bái kiến Diệp tiên quân." "Bái kiến..." Suốt dọc đường, bất kể là tu sĩ Hợp Thể Tiên Tôn hay Hóa Thần Thiên Quân, hễ thấy Diệp Bất Phàm là đều vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Trong lúc đó, Diệp Bất Phàm gặp không ít người quen, đều là những tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư mà hắn từng giao thiệp qua.

Một lát sau, Diệp Bất Phàm đi tới một tòa thạch viện.

So với Tiên Đạo Thành Điện trước kia thì nơi này giản dị hơn nhiều.

Nhưng điều này cũng bình thường.

Đại bản doanh của Tiên Đạo Minh phải rút lui khẩn cấp, lấy đâu ra thời gian mà chăm chút điều kiện cư trú xa hoa.

Vào trong thạch viện, Mặt Trời Tiên Tôn vẫn chưa rời đi, muốn nói lại thôi.

Diệp Bất Phàm thong thả bước vào đại sảnh, quan sát một lượt, tùy tay bố trí trận pháp cách âm, rồi ngồi xuống ghế đá ở vị trí chủ tọa, bình tĩnh nói: "Nói đi, tìm bản tiên quân có việc gì?" "Tiền bối tinh tường quá." Mặt Trời Tiên Tôn liên tục chắp tay, sắc mặt thay đổi liên tục, đột nhiên quỳ sụp hai gối xuống đất, dập đầu nói: "Vãn bối được Tiêu Dao Tiên Tông bồi dưỡng lên, ơn nghĩa mấy nghìn năm, đời này

không cách nào báo đáp hết!

Vì vậy, xin tiền bối nể mặt Thủy Yên tiên tử mà cứu Tiêu Dao Tiên Tông một tay!" Diệp Bất Phàm mân mê tay vịn của ghế đá, vẻ mặt không hề ngạc nhiên, nheo mắt nói: "Tiểu bối, sự sống chết của Tiêu Dao Tiên Tông đều nằm trong một ý niệm của Tiêu Dao Tiên Quân, cầu xin ta thì có ích gì?" "Tiêu Dao lão tổ, Chân Ma Tiên Quân đám người đó đã tẩu hỏa nhập ma rồi!

Tiền bối chẳng lẽ không nhìn ra, tu sĩ Tiên Đạo Minh thương vong thảm trọng, phân nửa là do thủ đoạn của những vị Đại Thừa Tiên Quân này sao?" "Chiến tranh cái gì!

Lo lắng Tử Vi Tiên Đế xâm lược lãnh thổ cái gì!

Tất cả đều là giả dối!" Mặt Trời Tiên Tôn run rẩy nói, đến cuối cùng thì lão lệ tung hoành, cười thảm thiết: "Lão tổ của các đại thế lực bằng mọi giá công kích Tiên Đình, vong hồn của cả hai bên đều bị họ thu lấy, luyện hóa thành tín đồ!

Đây không phải là chiến tranh, đây là thịnh yến Hương Hỏa đạo của họ!" Nếu nói ban đầu thực sự là để phòng thủ, để đạo thống không bị Tiên Đình tiêu diệt, thì sau khi đánh nhau bấy nhiêu năm, chiến tranh đã biến chất.

Không chỉ có lão, mà cả Chân Ma tông chủ, đại trưởng lão của Thiên Tiên Tông, Hoàng Đình của Bồng Lai Tiên Tông v.v., tất cả các tu sĩ Hợp Thể của các đại thế lực đều phát hiện ra sự bất thường.

Bởi lẽ những người có thể tu luyện đến Hợp Thể thì chẳng mấy ai là kẻ ngốc.

Nhưng họ thì có thể làm gì được?

Chỉ đành đi theo lão tổ, không còn lựa chọn nào khác. "Đại thế đã định, từ khi truyền thừa Hương Hỏa đạo lọt ra từ miệng Ngũ Tiên

giáo chủ thì cục diện tương lai đã được định sẵn rồi, ngay cả khi không có Tiên Đình thì giữa họ cũng sẽ xảy ra chiến tranh thôi." Diệp Bất Phàm mặt không chút gợn sóng.

Tiên khí tuy phục hồi, nhưng số lượng tu sĩ cao cảnh giới không tăng mà lại giảm, sớm muộn gì cũng có một ngày các tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư này bị tiêu hao hết sạch.

Nếu con đường chứng tiên bằng Hương Hỏa đạo là con đường chết, thì khi Đại Thừa diệt tuyệt, Hợp Thể không còn, nhân tộc suy vi, mấy năm sau nơi này sẽ là thiên hạ của Yêu tộc. "Vì vậy, xin Diệp tiên quân cứu Tiêu Dao Tiên Tông của chúng ta." Mặt Trời Tiên Tôn lại dập đầu lần nữa, nước mắt tuôn rơi không ngừng. "Cục thế tu tiên giới biến hóa khôn lường, bản tiên quân cũng không rõ tương lai ra sao, nếu có năng lực ta sẽ ra tay." Diệp Bất Phàm im lặng hồi lâu rồi bình tĩnh nói: "Lui xuống đi." Hắn là nể mặt vợ mình, bằng không cũng lười để ý tới Tiêu Dao Tiên Tông. "Đa tạ Diệp tiên quân!" Mặt Trời Tiên Tôn cảm kích rơi lệ, hướng về phía Diệp Bất Phàm lạy thêm vài lạy rồi mới cung kính lui ra.

Nhìn theo đối phương rời đi, Diệp Bất Phàm xoay người tiến vào mật thất bế quan của thạch viện, thi triển 《Tự Nhiên Phân Thân》, lệnh cho ba đạo phân thân đi luyện chế khôi lỗi.

Khôi lỗi thuật của hắn từ lâu đã không còn như trước, đã đạt tới trình độ thất giai.

Còn về khôi lỗi sư bát giai, từ thời thượng cổ đã không còn nữa, tu tiên giới căn bản không có truyền thừa và dược liệu để luyện chế loại khôi lỗi này.

Thậm chí khôi lỗi sư thất giai cũng gần như tuyệt tích.

May mà Diệp Bất Phàm cũng không trông mong vào việc dùng khôi lỗi để chiến đấu, hắn chuyên chú vào phòng ngự, chỉ cần chịu

đựng được thiên cơ phản phệ là được.

Một ngày sau, ba đạo phân thân hợp lực luyện chế ra một con khôi lỗi bằng đồng xanh.

Đến cấp thất giai, khôi lỗi không còn là vật chết mà là vật sống, giống như những người giấy ở Chỉ Nhân quốc, bên trong có hồn phách tồn tại.

Diệp Bất Phàm không có những thứ như yêu hồn, nên quyết định trực tiếp cắt nhỏ hồn phách của chính mình để dung hợp với khôi lỗi.

Ngay lập tức, toàn thân khôi lỗi tỏa ra thanh quang mờ ảo.

Diệp Bất Phàm khẽ vạch một cái, một đạo kiếm quang để lại một vết cắt trên thân khôi lỗi, nhưng cuối cùng bị thanh quang chặn lại.

Đòn tấn công này tương đương với Hợp Thể đại viên mãn.

Mà bên trong khôi lỗi, một vạn khối tiên ngọc vốn là năng lượng dự trữ đang tiêu hao với tốc độ kinh khủng, chớp mắt đã thành một đống tro bụi. "Mẹ kiếp, sao đốt tiền nhanh thế này?!" Diệp Bất Phàm biến sắc.

Chỉ riêng việc khôi lỗi phòng ngự một cái thôi cũng tốn ít nhất một vạn khối tiên ngọc.

Đánh xong một trận chắc phải tốn hàng triệu tiên ngọc là ít, mà đó mới chỉ là mức tối thiểu.

Diệp Bất Phàm đột nhiên nhận ra phân thân Tôn Thất quả là một nhân tài, Tôn Hồn Phiên kết hợp với thi khôi đã giải quyết hoàn hảo vấn đề tiêu hao, hồn phách đủ nhiều lại có thể tự động hấp thụ âm khí để phục hồi.

Nhưng thứ đó không có tác dụng với hắn, hồn phách chưa kịp phục hồi đã bị thiên cơ phản phệ làm cho tan biến rồi. "Tu tiên bách

nghệ, hèn gì khôi lỗi sư thất giai hiếm thấy đến thế, ngay cả một tiên môn đỉnh cấp cũng không gánh nổi mức đốt tiền như vậy!" Diệp Bất Phàm mặt xanh mét, hỏa tốc đánh ra truyền âm phù yêu cầu Tiêu Dao Tiên Quân thanh toán chi phí cho mình.

Trên người hắn có hơn một ức tiên ngọc, nhưng không chịu nổi thiên cơ phản phệ trong thời gian dài, mười ức cũng không đủ đốt.

May thay, Tiêu Dao Tiên Quân không mấy để tâm đến số tiên ngọc này, sau khi bàn bạc với các Đại Thừa như Chân Ma, Vĩnh Hằng, lão trực tiếp sai người mang tới năm ức tiên ngọc.

Tiên ngọc có ích cho Hợp Thể, Luyện Hư, Hóa Thần, chứ với Đại Thừa thì chẳng có tác dụng gì mấy. "Đúng là lũ nhà giàu!" Diệp Bất Phàm chép miệng, hơi hiểu ra tại sao thời thượng cổ đám Đại Thừa lại muốn sáng tạo tông môn.

Tông môn từ trưởng lão đến đệ tử đều là những con trâu con ngựa để Đại Thừa tu sĩ vơ vét tài nguyên trong thiên hạ.

Thời gian sau đó, Diệp Bất Phàm tiêu tốn một lượng lớn dược liệu để phân thân chế tạo khôi lỗi.

Còn bản tôn thì ban ngày luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》 để nâng cao tu vi.

Nhờ có lượng lớn tiên dược hỗ trợ, tu vi của hắn tiến triển vượt bậc, có thể thấy rõ bản nguyên trong nguyên thần đang lớn dần lên.

Ban đêm, hắn tham ngộ ba mươi tám bản bí thuật phân thân mà Tiên Đạo Minh đưa cho, đồng thời nghiên cứu vô số thần thông công pháp và thiên cơ bí thuật trong đầu, cố gắng tìm ra pháp môn chuyển di phản phệ.

Vì là Tự Nhiên Phân Thân sử dụng nên tác dụng phụ không được lớn, điều này vô hình trung làm tăng độ khó cho việc sáng tạo của

Diệp Bất Phàm.

May mà ngộ tính của Diệp lão ma vô cùng nghịch thiên.

Chương 742

Trải qua hai mươi sáu ngày, thiên cơ thần thông dành cho Tự Nhiên Phân Thân rốt cuộc cũng ra đời. 【Thiên cơ phản phệ chuyển di pháp · Bản nguyên pháp: Sau khi dùng thiên cơ thuật chiêm bặc, có thể chuyển phần lớn thiên cơ phản phệ lên lớp vỏ của bản thân, hạn chế khá cao.】【Nghịch chuyển phụ diện: Có thể chuyển phần lớn thiên cơ phản phệ tặng ngược lại cho Thiên đạo.】 Nhìn hệ thống, Diệp Bất Phàm lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn đã sáng tạo môn thần thông này tới mức cực hạn, không thể chuyển dịch thiên cơ phản phệ mà không bị tổn thương, chuyển được hơn phân nửa đã là tốt lắm rồi, phân thân thi triển vài lần cũng không chết được.

Chỉ là không ngờ sau khi hệ thống nghịch chuyển lại có hiệu quả tương tự như phản kích. "Thiên cơ phản phệ tặng ngược lại cho Thiên đạo?

Nói vậy là nếu bản tôn ta thi triển thuật này thì có thể gây ảnh hưởng đến Hương Hỏa Tiên sao?!" Tại lãnh thổ Tiên Đường trước đây, lúc này hoàng triều Tiên Đường đã bị Tử Vi Tiên Đế đánh hạ, đổi tên thành Đường Châu, và biến hoàng cung Tiên Đường cũ thành Đường Châu phủ, hoàn toàn hòa nhập vào Tử Vi Tiên Đình.

Tại Đường Châu phủ, những cung điện vàng son lộng lẫy dưới ánh hoàng hôn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, vừa thần thánh vừa trang nghiêm.

Trong Trường Ninh cung, Tử Vi Tiên Đế chắp tay sau lưng, nhìn bản đồ địa hình tu tiên giới trên bức tường ngọc, ánh mắt không hướng về phía Tiên Đạo Minh mà nhìn chằm chằm vào Tây Vực.

Sau một hồi lâu, tầm mắt lão chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng lại ở một hòn đảo nhỏ sâu trong Đông Hải.

Thủy Tiên đảo.

Năm đó để tấn thăng Hợp Thể, Diệp Bất Phàm đã đến Đạo Hương sơn trên Thủy Tiên đảo để lấy Thời Không Vẫn Tinh.

Tử Vi Tiên Đế lặng lẽ quan sát, ánh mắt lúc hiện lên vẻ sợ hãi, lúc lại không cam lòng.

Lão phất lên nhờ Hương Hỏa Tiên, tương lai cũng sẽ chết vì Hương Hỏa Tiên.

Đây là định mệnh, giống như mấy vị Chân Tiên thời Hoang Cổ vậy.

Lại như Phạm Thánh chân tiên, Thiên Sát chân tiên, Tiên Cổ.

Những vị này hồi trẻ đều từng nhận được sự chỉ điểm của Hương Hỏa Tiên.

Kết cục cuối cùng đều là thân tử đạo tiêu.

Chỉ có Thường Nga tiên tử là đặc biệt, có lẽ nàng thực sự đến từ Tiên giới.

Đó cũng là lý do đối phương có thể sống đến tận bây giờ. "Hương Hỏa Tiên...

Ngươi bày ra cái cục diện này không biết bao nhiêu năm, giết chết bao nhiêu Chân Tiên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Tử Vi Tiên Đế lẩm bẩm.

Cục diện tu tiên giới như hiện nay là do một tay lão tạo ra, nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Lùi một bước là chết, Võ Tiên Vương và những lão già đã sống hơn hai mươi vạn năm kia, bao gồm cả Đạo Lão, chẳng qua cũng chỉ

là những tín đồ cấp cao của Hương Hỏa Tiên dùng để giám sát lão mà thôi.

Thuở nhỏ, vì thân phận con thứ mà lão phải chịu đủ mọi sự ghẻ lạnh và bắt nạt.

Cho đến khi gặp bọn Võ Tiên Vương.

Họ không mưu cầu báo đáp, hết lòng bồi dưỡng lão.

Họ giống như một tia sáng chiếu rọi nửa đầu cuộc đời của Tử Vi Tiên Đế.

Cho đến khi đăng đỉnh Đại Thừa, bước tới gần tia sáng đó, lão mới nhìn rõ hình dáng thật của nó.

Đó là một lưỡi đao lạnh lẽo. "Ta chỉ là một con cá, chỉ muốn thoát khỏi tấm lưới lớn trong tay ngư ông mà thôi." Tử Vi Tiên Đế khẽ tự nhủ.

Lão chỉ có thể tiến về phía trước, dù phía trước là vực thẳm vạn trượng, nhưng dù sao vẫn còn một tia sinh cơ.

Chỉ cần... có kẻ thay thế, ví dụ như Ngũ Tiên giáo chủ, hay như Diệp Bất Phàm.

Đúng lúc này, một mỹ phụ trung niên mặc cung trang thướt tha bước vào, dáng đi uyển chuyển, cung kính hành lễ: "Bái kiến Tử Vi Tiên Đế bệ hạ." Nếu Diệp Bất Phàm ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay đây chính là vị trưởng lão trấn thủ Thủy Tiên đảo năm nào, người đã bao nuôi Trương Đạo Tiên —— Đồng trưởng lão. "Ngũ Tiên giáo chủ còn thiếu bao nhiêu vong hồn nữa mới đủ điều kiện trùng kích Chân Tiên?" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế khôi phục vẻ lạnh lùng và bá đạo, phất mạnh tay áo, quay người chất vấn. "Tiên Đạo Minh luôn đề phòng, những năm qua giáo chủ đại nhân không thu thập được bao nhiêu, chắc là còn thiếu... mười triệu nữa." Đồng trưởng lão

thận trọng đáp.

Ngũ Tiên giáo chủ bị ép buộc gia nhập Tiên Đạo Minh nên không thể đứng về phía Tiên Đình.

Tuy nhiên, điều này không ngăn cản việc hai bên qua lại với nhau. "Nếu Tiên Đạo Minh đã luôn đề phòng lão, vậy thì đừng lãng phí thời gian vào việc đó nữa.

Sau trận chiến này, trẫm sẽ bảo Đạo Lão dùng Thiên Cơ Quái Đồ che đậy thiên cơ cho lão, tránh khỏi sự chiêm bặc của Diệp Bất Phàm, để lão tìm cơ hội đột kích địa phủ, gom đủ vong hồn, nhanh chóng đột phá cảnh giới Chân Tiên!" Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng nói.

Thiên Cơ Quái Đồ là tiên vật cửu giai, ngay cả Tầm Tiên đạo nhân muốn chiêm bặc cũng gặp muôn vàn khó khăn. "Rõ, vãn bối sẽ báo cáo lại với giáo chủ đại nhân." "Cút đi." "Rõ." Sau khi Đồng trưởng lão rời đi, một người diện trang phục lộng lẫy, khí chất cao quý ưu nhã, phong hoa tuyệt đại bước vào.

Mỗi bước đi đều tỏa ra hương thơm say đắm lòng người.

Chính là Hương Phi. "Bệ hạ, vùng lãnh thổ Bắc Vực vừa chiếm đóng đã hoàn toàn được đưa vào bản đồ Tiên Đình, việc chiêm bặc bên phía Đạo Lão cũng đã có kết quả.

Dù tấn công từ bất kỳ đâu cũng sẽ bị Diệp Bất Phàm thôi diễn ra được." Hương Phi khẽ chỉnh lại vạt váy, tiến lên rót rượu cho Tử Vi Tiên Đế, giọng nói mang theo từ tính đặc trưng của nữ giới, tăng thêm vài phần quyến rũ.

Nàng ngập ngừng: "Lúc này có nên dùng Thiên Cơ Quái Đồ không?

Nếu không, Diệp Bất Phàm luôn có thể đoán trước tiên cơ, sẽ bất lợi cho việc tấn công Tiên Đạo Minh..." Tử Vi Tiên Đế xua tay ngắt

lời, uống cạn ly rượu tiên, nói: "Vật đó chưa nên động vào." "Rõ." Hương Phi khẽ khom người. "Biến số trên người kẻ này quá nhiều." Tử Vi Tiên Đế giải thích một câu.

Dù là người cao cao tại thượng như lão, trong ánh mắt cũng không nén nổi một chút dịu dàng.

Kinh nghiệm thời trẻ của Hương Phi rất giống lão, xuất thân từ tu tiên gia tộc, cha là tộc trưởng, mẹ là ca cơ, nàng thừa hưởng dị hương từ mẹ.

Sau khi cha chết, nàng bị đồng tộc bài xích, cũng lâm vào cảnh làm ca cơ trong thanh lâu.

Ca cơ chỉ bán nghệ không bán thân, giữ gìn thân xác trong sạch, thực chất cũng chỉ là để tạo danh tiếng, nâng cao giá trị để sau này bán được giá hời mà thôi.

Lão tình cờ gặp gỡ, động lòng trắc ẩn, thấy thiên phú của nàng không tồi nên đã thu nhận vào Tiên Đình bồi dưỡng.

Vì thế lão đặc biệt quan tâm tới Hương Phi, đích thân bồi dưỡng nàng lên tới Đại Thừa. "Ngoài ra, lão già đó là một con quỷ háo sắc, nàng đừng tiếp xúc với hắn.

Trận chiến sắp tới nàng không cần ở tiền tuyến, hãy quay về Trung Vực đi." Tử Vi Tiên Đế dặn dò. "Bệ hạ nghĩ rằng thiếp sẽ rơi vào tay hắn sao?" Hương Phi ưu nhã vuốt lọn tóc xanh, cười một tiếng làm say đắm lòng người. "Kẻ này rất quỷ quyệt." Tử Vi Tiên Đế lắc đầu, nhìn Hương Phi rời cung điện đi vào ráng chiều.

Lão trầm ngâm hồi lâu, giọng nói trở nên đầy sát khí: "Người đâu!" "Bệ hạ!" Lục Quan Vương, một Đại Thừa của Tiên Đình, cung kính bước vào điện. "Đạo Lão chẳng phải luôn muốn giết Diệp Bất Phàm sao?

Bảy ngày sau, hãy để lão cùng Song Tử Tiên Vương trực tiếp đánh xuyên qua hai nước Hà Lạc và Thiên Thương, tiến vào Triệu quốc, đột kích Thiên Ma Giáo!" Tử Vi Tiên Đế cười lạnh, sát ý ngút trời.

Lục Quan Vương kinh ngạc: "Chỉ mang theo một vị Đại Thừa thôi sao?

Có đủ không ạ?" Tiến thẳng vào hậu phương của Tiên Đạo Minh, lại còn là nơi Yêu tộc trú ngụ ở Triệu quốc, một khi bị lún sâu vào đó, chọc giận Yêu tộc, lại thêm Tiên Đạo Minh kẹp chém, thì dù Phạm Thánh tiên thi có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống chọi với hàng chục vị Đại Thừa vây đánh.

Hơn nữa, Phạm Thánh tiên thi cũng có điểm yếu, nếu bị bao vây tấn công thì điểm yếu rất dễ bị phát hiện. "Chỉ là tập kích Thiên Ma Giáo thôi, Yêu tộc sẽ không tấn công quy mô lớn đâu, mà dù có tấn công thì sao?

Chúng có cản nổi không?" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế lạnh băng: "Phía Tiên Đạo Minh, trẫm sẽ đích thân dẫn đại quân kiềm chế." Thiên Ma Giáo ở đó, Diệp Bất Phàm dù biết là bẫy thì cũng phải nhảy vào thôi! "Trẫm muốn xem xem Diệp Bất Phàm đối phó với Phạm Thánh tiên thi như thế nào!" Khi khoảng cách tới cảnh giới Chân Tiên ngày càng gần, lão càng khát khao bắt được Diệp Bất Phàm.

Nếu thành công, giao hắn cho Hương Hỏa Tiên thì hắn có thể chết thay lão được rồi! "Rõ!" Tại lãnh thổ Tiên Đường, nơi cửa hàng trận pháp mà Diệp Bất Phàm từng ở.

Một nam tử mặc trường bào đen kim cao khoảng hai trượng đang đứng lặng lẽ.

Nơi hắn đứng, các quy tắc trong phạm vi năm trượng bị nghiền nát, hình thành một hố đen khổng lồ, mọi ánh sáng xung quanh đều bị thôn phệ.

Hắn dường như đứng biệt lập với thế giới này, uy áp tỏa ra đủ để tiêu diệt vạn đạo. "Đạo Lão, đây chính là nơi Diệp Bất Phàm từng cư trú." Từ xa, một vị lão giả mặc cẩm y cẩn thận từng li từng tí nói, căn bản không dám tới gần Đạo Lão trong vòng năm trượng.

Lão tuy là Đại Thừa sơ kỳ, nhưng bản nguyên mà lão vốn tự hào, trước mặt Đạo Lão hiện giờ chẳng là cái đinh gì. "Ta đã bắt được khí tức của hắn." Nam tử mặc trường bào đen viền kim cười lạnh hắc hắc, giọng nói tràn đầy hận ý ngập trời, chấn động khiến các hắc động xung quanh không ngừng run rẩy.

Hắn quay người lại, lộ ra một gương mặt quỷ dị.

Chương 743

Nửa mặt bên trái là một nam tử trung niên, tướng mạo thô kệch, ánh mắt đen kịt như mực, giống như một vòng xoáy đen ngòm thôn phệ hết thảy.

Nửa mặt bên phải chính là gương mặt của Đạo Lão, nếp nhăn như khe rãnh, vô cùng già nua.

Ở giữa khuôn mặt, một đường chỉ đỏ thẫm kéo dài từ trán xuống đến cổ, rồi tiếp tục đi xuống dưới, nếu nhìn kỹ, có thể thấy trên đường chỉ đỏ chằng chịt những sợi tơ vàng li ti.

Giống như đem thi thể của hai người ghép lại thành một, vô cùng đáng sợ. "Đi thôi." Ngay khi vừa bước ra, trận pháp phía sau Đạo Lão thốn thốn bị hắc động nuốt chửng.

Đúng lúc này, lão giả mặc cẩm y lấy ra truyền âm lệnh, lắng nghe một lát rồi cung kính nói: "Đạo Lão, bệ hạ truyền tin tới, bảo ngài cùng Song Tử Tiên Vương hai người đi tập kích Thiên Ma Giáo." "Đây là muốn đối phó Diệp Bất Phàm sao?

Tốt tốt tốt, lão phu sớm đã muốn giết chết tên tiểu súc sinh này!" "Thuận tiện sát quang cả Thiên Ma Giáo!

Đồ lục sạch nữ nhân của hắn!" Bước chân Đạo Lão khựng lại, gương mặt quỷ dị hiện lên vẻ cuồng hỉ và bạo ngược.

Hắn không nhịn được mà sờ lên khuôn mặt không cân xứng của mình, biểu cảm càng thêm dữ tợn như lệ quỷ.

Lâm vào bộ dạng như bây giờ, tất cả đều là nhờ Diệp Bất Phàm ban tặng. "Khi nào thì động thủ?" Lão giả mặc cẩm y kinh tâm động phách, cứng đầu hỏi.

Đạo Lão bây giờ giống như một tuyệt thế hung thần bước ra từ thời hoang cổ, tỏa ra cảm giác áp bách cực hạn, khiến lão nảy sinh sợ hãi theo bản năng. "Ngày mai, lão phu cần lợi dụng cơ thể này để nhiễu loạn thiên cơ, tranh thủ thời gian đồ sát Thiên Ma Giáo." Đạo Lão cười tiếng kinh tởm.

Sáng sớm hôm sau.

Đạo Lão và Song Tử Tiên Vương từ Tiên Đường bước ra, hướng về phía Hà Lạc Quốc mà đi.

Do chỉ có hai người, tốc độ nhanh đến kinh người.

Tại Tiên Đạo Minh, trong phòng bế quan.

Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào cuốn 《Thiên Cơ Phản Phệ Đại Pháp》 đã viết xong trong tay, có chút ngẩn người.

Lần hệ thống nghịch chuyển này đã cung cấp cho cậu một tư duy mới, giống như mở ra cánh cổng đến thế giới mới, thấy được cách dùng khác của hệ thống.

Thuật này chỉ có thể coi là kỹ năng chủ động, nếu như tạo ra một cái bị động... "Nếu tôi tạo ra một tiên thuật, kẻ nào chiêm bặc tôi sẽ tự động bị phản phệ, thì cho dù Hương Hỏa Tiên có nghịch thiên đến đâu cũng chẳng dám tùy tiện chiêm bặc tôi chứ?" "Như vậy, nắm chắc phần thắng đánh chết lão ta trong tương lai sẽ lớn hơn nhiều." Diệp Bất Phàm càng nghĩ mắt càng sáng, cảm thấy có thể đưa việc này vào kế hoạch tương lai của mình.

Đồng thời, đây cũng là ý tưởng để đoạt lấy Phạm Thánh Tiên Thi.

Tiên thi tuy mạnh, nhưng hồn phách dung hợp với thi thể lại là Đạo Lão, chỉ là Đại Thừa.

Diệp lão ma không tin Đạo Lão có thể chống đỡ được sự phản phệ cuồng phong bão tố, Hương Hỏa Tiên phỏng chừng cũng vô

phương cứu chữa. "Vẫn nên nghiên cứu kỹ thuật mới." Diệp Bất Phàm cảm khái vạn phần, quay người đi sang phòng bên cạnh, kiểm tra con rối do phân thân luyện chế, lộ ra vẻ hài lòng.

Trong hai mươi sáu ngày, phân thân đã luyện chế ra được hai mươi con rối thất giai.

Có con rối rồi, tự nhiên phân thân có thể thi triển Thiên Cơ Thuật, dùng 《Thiên Cơ Phản Phệ Chuyển Di Đại Pháp》 để chuyển dịch phản phệ lên con rối.

Dược liệu tiêu hao, tiên ngọc tiêu hao, vả lại con rối không phải là vĩnh cửu, không gánh nổi vài lần thiên cơ phản phệ.

Đánh một trận như thế này, ít nhất cũng phải đốt sạch mười tỷ.

Nhưng đều xứng đáng cả.

Nó giúp chiến lực của Diệp Bất Phàm tăng tiến cực lớn.

Nếu ở Nam Hồng Vực mà cậu có bản lĩnh này, bản tôn đấu pháp với Võ Tiên Vương, phân thân đứng bên cạnh chiêm bặc hỗ trợ, đối phương không chịu nổi mười lăm nhịp thở đã phải tèo rồi.

Diệp Bất Phàm quay lại phòng bế quan, hằng ngày luyện chế 《Thôn Linh Độc Đan》, 《Đại Huyết Yêu Đan》 để nâng cao tu vi.

Buổi tối tiếp tục tham ngộ các loại điển tịch, sáng tạo pháp môn nâng cao khả năng phòng ngự cho phân thân.

Con rối phòng ngự cộng thêm phân thân phòng ngự, song quản tề hạ, thời gian thi triển Thiên Cơ Thuật sẽ dài hơn, tổn hao cũng ít hơn.

Khi đấu pháp cũng có thể đánh trận chiến kéo dài rồi.

Sáng sớm hôm sau. "Diệp đạo hữu, có ở trong viện không?" Bên ngoài thạch viện truyền đến một giọng nữ êm tai. "Đại Vu Nữ, nàng không thể dè dặt một chút sao?

Cẩn thận họ Diệp ta kiện nàng quấy rối tình dục đấy." Diệp Bất Phàm có chút đau đầu nói.

Lúc mới về Tiên Đạo Minh, Đại Vu Nữ chủ động tránh xa, không có gì bất thường.

Nhưng không được mấy ngày, nàng ta liền lấy đủ loại lý do để gõ cửa.

Diệp Bất Phàm nghi ngờ là Tình Cổ trong cơ thể mình phát tác, nghịch chuyển tác dụng phụ rồi chuyển sang người Đại Vu Nữ.

Bên ngoài tĩnh lặng một lát, truyền đến giọng nói u oán của Đại Vu Nữ: "Ta muốn giải quyết Tình Cổ trên người ngươi." "Cổ trùng gì chứ?

Trên người ta không có!

Phiền nàng đi xa tôi một chút!" Diệp Bất Phàm chối bay chối biến, cậu đang bận muốn chết, không có thời gian yêu đương với một kẻ lụy tình.

Có lượng lớn tiên dược gia trì, tốc độ tu luyện đã nhanh hơn cả song tu rồi. "Diệp Bất Phàm!" Giọng Đại Vu Nữ mang theo vẻ thẹn quá hóa giận.

Diệp lão ma đảo mắt một cái, đang định lên tiếng thì bỗng nhiên sắc mặt kịch biến, lấy ra đồng tiền cùng tinh bàn, thôi diễn thiên cơ.

Trong não hải xuất hiện những hình ảnh chớp nhoáng.

Một bóng người mờ ảo cùng lượng lớn tu sĩ sát phạt vào Thiên Ma Giáo, Gia Đa Cấm Kỵ Chi Chủ trọng thương, ngay cả Hắc Quần La Lỵ lấy ra nhục thân tiền thế cũng không địch lại.

Những người quen cũ lần lượt ngã xuống.

Lục La, Ngu Tuyền Cơ cùng các hồng nhan tri kỷ hương tiêu ngọc

vẫn.

Máu tươi nhuộm đỏ cả Thiên Ma Giáo, vô cùng nhức mắt.

Nhìn lại bóng người mờ ảo kia, khí tức tỏa ra không ngừng gây nhiễu sự chiêm bặc của cậu, muốn tiếp tục nhìn xuống nhưng hình ảnh đột nhiên bị gián đoạn. "Phạm Thánh Tiên Thi?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm tái mét, nộ phát xung thiên, sát ý tức khắc bùng cháy.

Cậu mạnh mẽ đứng dậy lao ra khỏi phòng bế quan, thân hình lóe lên, đứng trên không trung Tiên Đạo Minh. "Triệu Quốc bị tập kích!

Các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh, nếu không muốn Bắc Vực bị hủy diệt thì đi theo ta!" Giọng nói của Diệp Bất Phàm như tiếng chuông đồng vang dội khắp Tiên Đạo Minh.

Cậu không kịp nói nhiều, thi triển 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, sốt ruột lao về phía Triệu Quốc.

Cậu chiêm bặc được những chuyện sẽ xảy ra trong vòng nửa khắc tới.

Cuộc đột kích của Phạm Thánh Tiên Thi quá nhanh, quá gấp.

Một vị Bắc Vực Cấm Kỵ trấn thủ ở Hà Lạc, Thiên Thương Quốc thậm chí còn không kịp phản ứng đã bị trấn sát tại chỗ.

Từ Tiên Đình bước ra cho đến lúc sát vào Triệu Quốc, không tới hai mươi nhịp thở.

Nếu Diệp Bất Phàm đến muộn một chút, hồng nhan và người quen ở Thiên Ma Giáo ít nhất phải chết một nửa!

Mà thời gian qua cậu vẫn mải mê sáng tạo thần thông, căn bản không kịp đặt Vân Không Sa. "Tử Vi Tiên Đình... thực sự nên bị hủy diệt rồi." Đôi mắt Diệp Bất Phàm dần đỏ ngầu, sát ý cuồn cuộn như đại dương.

Sau khi cậu đi, ba đạo tự nhiên phân thân thu lại hai mươi con rối đồng xanh, đồng thời bước lớn thuấn di về phía Triệu Quốc.

Đại Vu Nữ cau mày nhìn bóng lưng Diệp Bất Phàm rời đi, không chút do dự, nhẹ nhàng dời gót sen nhanh chóng đuổi theo.

Theo sát phía sau.

Cả Tiên Đạo Minh sôi sục, nghe được lời Diệp Bất Phàm, sắc mặt mọi người đều biến đổi. "Phạm Thánh Tiên Thi đến Thiên Ma Giáo rồi sao?" "Nơi đó toàn là thân bằng cố hữu của Diệp Tiên Quân, nếu Tử Vi Tiên Đình giết sạch bọn họ, Diệp Tiên Quân e là sẽ phát điên mất." Từng đạo thân ảnh Đại Thừa nhanh chóng từ đạo trường của mình bước ra, đứng trên không trung Tiên Đạo Minh, sắc mặt ai nấy đều không mấy tốt đẹp. "Diệp Bất Phàm quan hệ đến thắng bại, Tử Vi Tiên Đế đây là muốn khống chế Thiên Ma Giáo, ép Diệp Bất Phàm rút khỏi Tiên Đạo Minh sao?" Trảm Long Tiên Quân cau mày chặt chẽ.

Giết thân bằng cố hữu của Diệp Bất Phàm không có ý nghĩa gì, chỉ khiến gã đó điên cuồng cắn xé Tử Vi Tiên Đình mà thôi. "Khả năng cao là Tử Vi Tiên Đế muốn mượn Thiên Ma Giáo để khiến Diệp Bất Phàm mất đi lý trí, lộ ra sơ hở, từ đó giết chết hắn." Tiêu Dao Tiên Quân nói.

Đến cảnh giới này, một tia sơ hở cũng đủ để mất mạng.

Giống như năm đó ông ta đại chiến với Tử Vi Tiên Đế tại dãy núi Đại Lãng, vì biết tin Trịnh Thạch chính là Diệp Bất Phàm mà khiến tâm thần thất thủ trong một khoảnh khắc.

Chương 744

Nếu không phải Diệp Bất Phàm lợi dụng Di Hình Hoán Vị, ông ta hiện giờ đã vẫn lạc. "Bất luận thế nào, Phạm Thánh Tiên Thi đã động, Tử Vi Tiên Đế e là cũng sẽ động, chủ lực của Minh trung cần phải phòng thủ." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói. "Chân Võ đạo hữu, Thần Tàng đạo hữu, Vĩnh Hằng đạo hữu, Đại Pháp Sư, bốn người các vị đi đi, tuyệt đối không được để Diệp Bất Phàm chết trong tay Phạm Thánh Tiên Thi!" "Được!" Chân Võ Đại Đế, Thần Tàng Tiên Quân cùng những người khác gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lóe lên, nói: "Diệp Bất Phàm từng nói cần một chút thời gian để cường hóa phân thân, hiện tại thời gian cũng hòm hòm rồi, giờ phải xem hắn có gánh nổi Phạm Thánh Tiên Thi hay không thôi." Có thể gánh nổi đã là không tồi, Tiêu Dao Tiên Quân chưa từng nghĩ đến việc Diệp Bất Phàm cùng bọn người Chân Võ Đại Đế liên thủ có thể giết chết đối phương.

Phòng ngự của Phạm Thánh Tiên Thi quá mạnh, trước đó bọn họ từng chiến đấu với nó, dù có dùng tới Tiên khí cũng chỉ có thể xé ra vài vết thương, nháy mắt đã khôi phục như cũ. "Nếu gánh không nổi..." Vĩnh Hằng Tiên Quân ánh mắt chớp động. "Gánh không nổi... thì từ bỏ Bắc Vực, di cư sang Nam Hồng Vực." Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lùng nói: "Yêu tộc Bắc Vực đã muốn tọa sơn quan hổ đấu, vậy thì kéo bọn chúng xuống nước luôn." "Từ bỏ Bắc Vực?

Tử Vi Tiên Đế hoàn toàn chiếm lĩnh Bắc Vực, quốc vận đại thăng, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Chân Tiên." Chân Võ Đại Đế ánh mắt hơi ngưng lại, trầm giọng nói.

Tử Vi Tiên Đế chiếm cứ nửa giang sơn Bắc Vực đã mạnh đến

cực hạn, ông nghi ngờ đối phương căn bản không cần thống trị toàn bộ tu tiên giới.

Chỉ cần chiếm cứ hai đại vực là đã có tư bản để đột phá Chân Tiên. "Chúng ta không còn lựa chọn nào khác." Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lùng nói.

Những người khác không nói thêm gì nữa, Chân Võ, Thần Tàng, Vĩnh Hằng, Đại Pháp Sư thi triển độn thuật hướng về phía Triệu Quốc.

Ngay khi vừa rời đi, một đạo tin tức truyền tới, hóa ra là Tử Vi Tiên Đế dẫn theo hàng chục vạn tu sĩ tập kích Tiên Hạ Quốc ở phương Bắc, với tốc độ cực nhanh vượt qua đại giang mênh mông, mưu đồ dùng tốc độ nhanh nhất đánh xuyên hai nước Tiên Hạ và Lộc Lăng.

Mà vượt qua Lộc Lăng Quốc chính là đại bản doanh hiện tại của bọn họ, Thiên Lang Quốc. "Tử Vi Tiên Đế quả nhiên cũng tới rồi." Phản ứng của Tiêu Dao Tiên Quân cực nhanh, tức tốc vạch ra chiến lược, dẫn theo đại bộ phận Tiên Quân cùng sáu mươi vạn tu sĩ đi tới Tiên Hạ Quốc. ...

Cùng lúc đó.

Hai đạo thân ảnh dấy lên phong ba pháp tắc, giống như hai mũi tên bắn tới từ Tiên giới, nghiền nát hư không, xuyên thấu qua mấy quốc gia.

Thanh Nguyên Tiên Quân đang trú đóng trên một ngọn núi ở Hà Lạc Quốc phát giác ra khí tức, sắc mặt kịch biến, lập tức gào lớn: "Mau chóng mở Cửu Cung Kỳ Môn Trận!" Dứt lời, mười mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn phía sau vội vàng tế ra trận kỳ, chưa tới nửa nhịp thở, một đạo bố cục Cửu Cung màu trắng lạc dưới chân bọn họ, sương mù trắng bốc lên hình thành một lớp phòng hộ khổng lồ.

Thanh Nguyên Tiên Quân thì tế ra một bàn ngọc, nhanh chóng rơi xuống dưới chân, tỏa ra hào quang truyền tống.

Từ thượng cổ đến nay, dược liệu làm truyền tống trận ngày càng khan hiếm, truyền tống trận của Tiên Đạo Minh chỉ gánh nổi sự truyền tống của một hai vị Đại Thừa Tiên Quân, hơn nữa còn cần một khoảng thời gian nhất định. "Chắc không phải nhắm vào ta chứ." Thanh Nguyên Tiên Quân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng lo lắng, không ngừng thúc động truyền tống trận.

Ông ta đến từ Trường Sinh Tiên Cảnh, chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, trú đóng ở đây tác dụng chính là lấy được động hướng của Tiên Đình ngay từ đầu để truyền tin cho Tiên Đạo Minh phòng bị.

Còn về Thiên Cơ Sư bát giai của bọn họ thì chẳng còn tác dụng gì mấy.

Dưới sự can nhiễu của Đạo Lão, rất khó thôi diễn chính xác tương lai. "Oanh!" Hư không phía xa nổ tung hình thành hắc động khổng lồ, Đạo Lão điều khiển tiên thi đâm sầm về phía Thanh Nguyên Tiên Quân. "Đạo Lão!

Lão phu chỉ là một Đại Thừa sơ kỳ, giết ta chẳng có ý nghĩa gì cả!" Thanh Nguyên Tiên Quân sắc mặt thay đổi đột ngột, hét lớn, đồng thời tế ra linh bảo phi kiếm, dùng Kim Đạo bản nguyên thúc động, chặn trước trận pháp.

Cùng lúc đó, hào quang truyền tống dưới chân bùng lên, thân hình bắt đầu vặn vẹo, mờ ảo.

Mười mấy vị Hợp Thể Tiên Tôn khác tự mình cắm trận kỳ vào hư không, nhanh chóng tiến vào truyền tống trận. "Muốn chạy?

Chạy được sao?!" Đạo Lão cuồng tiếu như một tôn ma thần, một chưởng đẩy ra, linh bảo phi kiếm giống như đâm vào tiên sơn, lập tức

bị đánh bay.

Đà tiến của hắn không dừng lại, một quyền đánh nổ 《Cửu Cung Kỳ Môn Trận》.

Trận pháp phòng ngự vốn đủ để chặn Đại Thừa viên mãn trong mười mấy nhịp thở giờ giống như tờ giấy, sương mù tan biến, trận kỳ nổ tung.

Quyền quang khủng bố ép hư không thiên địa lún xuống, hình thành một hình vòng cung khổng lồ.

Ngay khoảnh khắc Thanh Nguyên Tiên Quân sắp sửa được truyền tống đi, dư ba của quyền quang quét qua, truyền tống trận rắc rắc vỡ nát. "Đáng chết!" Cơ thể mờ ảo của Thanh Nguyên Tiên Quân đột nhiên rõ nét trở lại, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Tốc độ và sức mạnh của Đạo Lão đáng sợ hơn tưởng tượng, vượt xa Đại Thừa viên mãn không chỉ một đẳng cấp, ông ta thậm chí còn không có cả thời gian để truyền tống. "Chạy!" Thanh Nguyên Tiên Quân không kịp quản mười mấy tên Hợp Thể kia nữa, trong miệng phun ra Kim sắc bản nguyên, bao bọc lấy bản thân điên cuồng chạy về phía Tiên Đạo Minh. "Phập!" Đột nhiên, ngực Thanh Nguyên Tiên Quân nhói lên một cái đau đớn, sắc mặt đờ đẫn cúi đầu nhìn xuống, lại thấy lồng ngực đã bị đánh xuyên từ phía sau, một bàn tay thô tráng thò ra từ trước ngực.

Giữa các ngón tay máu chảy đầm đìa, nắm chặt lấy Nguyên Thần của ông ta.

Một lúc lâu sau, bên tai mới truyền đến tiếng hư không vỡ vụn do di chuyển tốc độ cao gây ra. "Ta... ta nguyện... hàng..." Thanh Nguyên Tiên Quân mặt cắt không còn giọt máu, cười khổ một tiếng định quy hàng, thì "ầm" một tiếng, Nguyên Thần và hồn phách đã bị bàn tay thô tráng bóp nát.

Một vị Đại Thừa sơ kỳ chết. "Hàng?

Ngươi xứng sao?" Trên mặt Đạo Lão lộ ra nụ cười tàn khốc. "Đây mới chỉ là một nửa tiên thi, tiên lực trong cơ thể chưa tới một phần mười, nếu là Chân Tiên hoàn chỉnh thì còn mạnh đến mức nào?!" Song Tử Tiên Vương vừa chạy tới thấy vậy thì da mặt co rúm, lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn vốn là một thể song hồn, tuy là Đại Thừa hậu kỳ nhưng có chiến lực của Đại Thừa viên mãn, vậy mà muốn giết chết một Đại Thừa sơ kỳ đang liều mạng bỏ chạy cũng phải tốn không ít công sức.

Còn ở chỗ Đạo Lão, giết Đại Thừa sơ kỳ không khác gì giết gà.

Tốc độ, sức mạnh, phòng ngự hoàn toàn vượt qua Tử Vi Tiên Đế, đạt đến trình độ tiền cổ vô nhân.

Đúng lúc này, thi thể Thanh Nguyên Tiên Quân từ trên cao rơi xuống, trên người hơi tỏa ra bạch quang.

Song Tử Tiên Vương ánh mắt ngưng lại, tay vung ra chộp lấy túi càn khôn trên thi thể, rồi từ trong đó lấy ra một đạo truyền âm lệnh bài.

Truyền âm lệnh tỏa ra ánh sáng nhu hòa, bên trong truyền đạt một đạo tin tức. "Không cần xem đâu, là Diệp Bất Phàm chiêm bặc được lão phu tới nên Tiên Đạo Minh mới truyền tin cảnh báo cho Thanh Nguyên Tiên Quân." Đạo Lão giễu cợt nói.

Bây giờ mới chiêm bặc được.

Muộn rồi. "Với tốc độ của Diệp Bất Phàm, rất nhanh sẽ tới được Triệu Quốc, chúng ta muốn đồ sát Thiên Ma Giáo thì phải nhanh lên!" Song Tử Tiên Vương mắt lóe sát cơ, trầm giọng nói. "Lão phu đã tính toán tốc độ của hắn, không kịp cứu Thiên Ma Giáo đâu." Đạo Lão cười lạnh, nhìn về phía Triệu Quốc xa xăm, lộ ra vẻ dữ tợn và tàn

nhẫn: "Đi!" Dứt lời, thân thể cao ba trượng của hắn như một tia chớp, nháy mắt biến mất.

Chỉ trong một nhịp thở đã vượt qua khoảng cách vô tận, tiến vào biên cảnh Triệu Quốc, tiên thể tỏa ra uy áp đáng sợ như một cơn bão quét qua toàn bộ Triệu Quốc. "Khí tức này... vượt qua cả Đại Thừa." "Phạm Thánh Tiên Thi?!

Sao nó lại tới đây!" Trong Thiên Ma Giáo, tất cả Cấm Kỵ Chi Chủ sắc mặt kịch biến, đồng loạt bước ra khỏi đạo trường, đứng lơ lửng trên không Thiên Ma Giáo.

Tổng cộng có mười một vị Cấm Kỵ Chi Chủ.

Cho dù Tiêu Dao Tiên Quân có tới đây thì kết cục cũng là một đi không trở lại.

Nhưng hiện tại, sắc mặt bọn họ ai nấy đều khó coi, chẳng có lấy nửa phần nắm chắc chặn được Phạm Thánh Tiên Thi. "Lần này, chúng ta e là lành ít dữ nhiều rồi." Thanh bào Cấm Kỵ thở dài khổ sở.

Nhóm người Tiêu Dao Tiên Quân tu luyện Hương Hỏa Đạo, chiến lực vượt qua Đại Thừa viên mãn mà còn suýt chút nữa bị Phạm Thánh Tiên Thi đánh chết.

Bọn họ vừa mới trừ bỏ bất tường, lại chỉ có hai người là Đại Thừa viên mãn, những người khác không phải Đại Thừa hậu kỳ thì cũng là trung kỳ, rất khó chống đỡ nổi một đòn của tiên thi.

Trong Thiên Ma Giáo, các tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư vừa phục tô, Tiên Mộng, Hoàng Phủ Tang Du cùng những người khác cũng cảm nhận được áp lực khủng bố đó, cơ thể run rẩy, có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

Đây là sự nghiền ép tuyệt đối về đẳng cấp sinh mệnh. "Các ngươi dẫn tất cả tu sĩ Thiên Ma Giáo rời đi, rút vào Yêu tộc." Một đạo thân

ảnh mặc váy đen, dáng người nhỏ nhắn từ nơi sâu nhất của Thiên Ma Giáo bước ra, đôi mắt đào hoa nhìn về phía Phạm Thánh Tiên Thi đang lao tới như thiên thạch, lời nói bình thản như nước. "Ma Tổ." Thanh Nhai Thương da mặt run lên. "Ta còn thủ đoạn để kích phát toàn bộ thực lực kiếp trước, nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất." Hắc Quần La Lỵ vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn, quay đầu nhìn Phấn Quần La Lỵ một cái, sau đó ánh mắt dừng lại ở Tiểu Niếp Niếp bên cạnh đối phương, cuối cùng nhắm mắt lại. "Ma Tổ, chúng ta còn..." "Dẫn bọn họ đi, cút!" Hắc Quần La Lỵ lạnh lùng nhìn Thanh Nhai Thương. "Rõ!" Thanh Nhai Thương ánh mắt bi thống, nặng nề gật đầu.

Chương 745

"Hôm nay, tất cả người của Thiên Ma Giáo đều phải chết, các ngươi không thoát được đâu!" Đạo Lão ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, oanh một tiếng, trực tiếp dùng tiên thể mạnh nhất đâm thẳng vào hộ sơn đại trận của Thiên Ma Giáo.

Sau khi quay lại Triệu Quốc, Diệp Bất Phàm đã bố trí cho Thiên Ma Giáo bảy đạo đại trận, đều là bát giai.

Dù Tử Vi Tiên Đế có tới cũng có thể chặn được mười mấy nhịp thở.

Tuy nhiên, dưới sự va chạm của tiên thể biến thái của Đạo Lão, đại trận mỏng manh như tờ giấy, liên tục bị đâm nát.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Các Gia Đa Cấm Kỵ Chi Chủ tận mắt chứng kiến mới thực sự thấy rõ sự đáng sợ của Phạm Thánh Tiên Thi, từng người một mặt mày biến sắc.

Tiểu Kiếm Tiên, Sở Tử Tuyết, Tiên Mộng Tiên Quân cùng những người khác toàn thân run rẩy.

Đó là sự sợ hãi đối với "Tiên" xuất phát từ bản năng.

Hắc Quần La Lỵ mắt đào hoa nhìn chằm chằm Đạo Lão, lấy ra nhục thân tiền thế. "Oanh!" Một lá đại kỳ màu xám bắn ra, đại kỳ che kín bầu trời, phấp phới tung bay, cán cờ thô trăm trượng như cột trụ ngọc chống trời đâm xuyên qua cửu trọng thiên, xé toạc pháp tắc thiên địa, hung hăng đâm vào đầu lâu của Đạo Lão. "Phanh" một tiếng, trên bầu trời Thiên Ma Giáo nổ vang, hình thành một hắc động khổng lồ, đà xung kích của Đạo Lão bị ngăn chặn một cách cứng nhắc.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh áo trắng tóc trắng từ phía xa bước tới, ánh mắt lạnh lùng, sát ý ngút trời. "Diệp Bất Phàm?

Sao ngươi có thể tới nhanh như vậy?!" Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt, mắt Đạo Lão đỏ ngầu nhìn chằm chằm cậu.

Hắn đã tính toán thời gian Diệp Bất Phàm quay về, không thể nào nhanh như thế được.

Diệp Bất Phàm bước tới, đứng trên không trung Thiên Ma Giáo, nhìn xuống Phạm Thánh Tiên Thi, trong lòng bàn tay hiện lên Tiên Thổ Sa, mặt không biểu cảm.

Trước đó cậu đã cải tạo ba viên Vân Không Sa ở Tiên Đạo Thành.

Lần lượt đặt ở Tiên Đạo Thành, Việt Quốc và Triệu Quốc.

Viên ở Việt Quốc có tác dụng trung chuyển, nhờ vậy mới có thể truyền tống qua lại giữa Tiên Đạo Minh và Triệu Quốc.

Sau khi từ Nam Hồng Vực trở về, cậu đã thu hồi Vân Không Sa ở Tiên Đạo Thành và Việt Quốc, còn viên ở Triệu Quốc thì không động tới.

Cho đến khi cách Triệu Quốc một khoảng nhất định, cậu mới thúc động Vân Không Sa để có thể truyền tống cự ly xa. "Năm đó trong trận chiến ở dãy núi Đại Lãng, ta thực sự nên thịt ngươi luôn cho rồi." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm Đạo Lão. "Giết hắn rồi vẫn sẽ có người khác dung hợp tiên thi thôi." Song Tử Tiên Vương nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, ánh mắt tham lam, hôm nay nếu Đạo Lão bắt đối phương về, hắn cũng có công lao, lúc đó hắn có thể thăng lên Đại Thừa viên mãn.

Song hồn Đại Thừa, thực lực còn mạnh hơn Tiêu Dao Tiên Quân một bậc. "Giết ta?

Chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi." Đạo Lão cười lạnh, liếm liếm

môi, ánh mắt tàn nhẫn: "Nhưng hôm nay, ngươi phải chết." Bây giờ đã khác xưa, hắn đã dung hợp tiên thi, đủ để nghiền ép bất kỳ Đại Thừa nào, Tử Vi Tiên Đế cũng chẳng là cái thá gì, huống chi là Diệp Bất Phàm.

Người sau mặt không biểu cảm, cúi đầu nhìn về phía các hồng nhan và người quen cũ của Thiên Ma Giáo. "Diệp đạo hữu, ta..." Một vị Cấm Kỵ Chi Chủ ngập ngừng lên tiếng, ông ta không muốn đánh nhau với Đạo Lão cho lắm, trừ bỏ bất tường cũng chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, xông lên chỉ có nước nạp mạng. "Diệp huynh, tiên thi này quá mạnh, đưa Thiên Ma Giáo rút lui là quan trọng nhất." Thanh Nhai Thương trầm giọng nói.

Theo ông thấy, Diệp Bất Phàm tới cũng vô dụng, có thể chống đỡ vài nhịp thở đã là cực hạn rồi.

Thanh bào Cấm Kỵ cũng ngưng trọng nói: "Đúng vậy, rút vào Yêu tộc, liên thủ với Long Chủ và bọn họ, may ra mới có một tia sinh cơ." "Phu quân." Phấn Quần La Lỵ cùng Tiên Mộng Tiên Quân và những người khác cũng có cùng ý kiến.

Diệp Bất Phàm lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên người Hắc Quần La Lỵ, trầm giọng nói: "Sư tôn, người canh giữ Thiên Ma Giáo đi." "Ngươi muốn làm gì?

Thật sự muốn đánh tử chiến với tiên thi này sao?" Hắc Quần La Lỵ nhíu mày, nàng quá hiểu tên nghiệt đồ này, biểu cảm này hoàn toàn không phải là muốn rút lui. "Hôm nay, ta phải mượn của bộ tiên thi này một cái tay và một cái chân." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, quay người nhìn thẳng vào nửa thân bên trái của Đạo Lão.

Cậu có thể phục sinh, có thể trị liệu, bộ tiên thi này dù có nghịch thiên cũng không thể giết được cậu.

Chỉ cần cậu cầm chân được, kéo dài đến khi Long Chủ, lão Chu

Tước cùng các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh tới, cậu có nắm chắc sẽ tiêu hao chết Phạm Thánh Tiên Thi.

Ngay cả khi không tiêu hao chết được, cậu cũng có thể tháo rời một vài linh kiện trên người tiên thi.

Một cánh tay một cái chân, nhục thân của cậu có hy vọng thăng lên Đại Thừa hậu kỳ.

Cộng thêm lượng lớn tiên dược gia trì, tu vi thăng lên Đại Thừa hậu kỳ.

Song trọng hậu kỳ.

Tử Vi Tiên Đế có quốc vận gia trì cũng phải chết.

Cho dù độc chiến Phạm Thánh Tiên Thi, cậu cũng có thể tháo rời lão ta ra. "Cái gì?!" Mười một vị Đại Thừa Cấm Kỵ của Thiên Ma Giáo nghe vậy không khỏi da đầu tê dại, cả lũ như thấy quỷ.

Có thể sống sót dưới tay tiên thi đã là tốt lắm rồi.

Tên này cư nhiên điên cuồng đến mức muốn mượn một cánh tay một cái chân của tiên thi! "Tốt tốt tốt!

Lão phu cũng muốn xem ngươi mượn chân của ta thế nào!" Đạo Lão ngẩn ra, sau đó mặt mày xanh mét, giận quá hóa cười, một luồng khí tức cường tuyệt vặn vẹo thời không, hư không trăm trượng xung quanh nhanh chóng sụp đổ, co rút lại. "Phanh!" Hắn tung ra một quyền, thiên địa phía trước vỡ tan như thủy tinh, vạn vật điêu linh, pháp tắc không tồn tại, đánh thẳng vào đầu lâu của Diệp Bất Phàm.

Khoảnh khắc này, cả vòm trời rung động, như thể đang cực lực trốn tránh Đạo Lão.

Rõ ràng chỉ là một cú đấm giản đơn không chút màu mè, không có bất kỳ thần thông đạo pháp nào gia trì, nhưng lại khiến Diệp Bất

Phàm có ảo giác không thể trốn thoát.

Cú đấm này giống như sự diễn hóa cực hạn của một loại đại đạo nào đó, siêu thoát lên trên, đạt tới cảnh giới phản phác quy chân.

Vạn thiên đạo pháp thần thông cũng không bằng một quyền phản phác quy chân, đơn giản này.

Thanh bào cùng các Cấm Kỵ Chi Chủ khác kinh hãi rụng rời, quả đoạn lùi lại, căn bản không dám tiến lên, để lại một mình Diệp Bất Phàm ở phía trước.

Còn Tiên Mộng, Lục La cùng chúng nữ thì lộ vẻ căng thẳng. "Đây chính là Tiên sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, có chút ngộ ra. "Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, lên đỉnh." Khí thế trên người Diệp Bất Phàm bùng nổ, chộp mạnh vào hư không, Thần Châu Kỳ đã ở trong tay, mạnh mẽ ném ra.

Một kích của tiên khí tàn phiến đủ để đe dọa tính mạng Đại Thừa viên mãn.

Tuy nhiên khó mà chặn nổi một quyền kinh thế của Đạo Lão, quyền quang nghiền nát hết thảy, "keng" một tiếng, Thần Châu Kỳ bị chấn lui.

Uy lực của nắm đấm chỉ suy yếu đi một chút, vẫn dũng mãnh tiến lên, phong tỏa mọi đường lui của Diệp Bất Phàm, nhắm thẳng vào đầu lâu. "Tiên khí hoàn chỉnh cũng vô dụng, huống chi là mảnh vỡ tiên khí khu khu này?" Đạo Lão khống chế tiên thể, sức mạnh thúc động đến cực hạn, cáp cáp cuồng tiếu. "Vậy sao?" Diệp Bất Phàm nheo mắt, một tay bắt quyết, miệng niệm chú. "Võ Tiên." Đột nhiên, nhục thân đạo thể của cậu nổ tung, hóa thành một làn sương máu đặc quánh như khói lang, hình thành một huyết ảnh cao lớn ở phía trước.

Huyết ảnh cao lớn đôi mắt đỏ rực, đứng sững giữa hư không, toàn

thân tràn ngập khí chất bá đạo hoành thôi vô địch, cổ xưa, thương mang.

Khí thế đó còn mạnh hơn cả lúc Võ Tiên Vương thi triển!

Thậm chí đạt đến trình độ mà Võ Tiên Vương nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Cường độ của tiên thuật này hoàn toàn phụ thuộc vào việc tế tự tinh huyết, nguyên thần, bản nguyên của bản thân có đủ nhiều hay không.

Hiển nhiên, Diệp mỗ nhân rất chịu chi.

Cậu đã tế tự tất cả của bản thân, bao gồm cả tính mạng.

Sau đó phục sinh tại chỗ. "Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong, chúng sinh nhập khổ hải, khó lên bờ kia; xá đạo, tu chân ngã, phụng chí tu chân hành." Giọng nói của huyết ảnh cao lớn giống như đến từ thiên ngoại, từ từ giơ tay đấm ra một quyền.

Cũng giống như Đạo Lão, chỉ là một quyền đơn giản, nhưng dường như chứa đựng vạn thiên biến hóa, ép nát vạn đạo, va chạm mạnh mẽ với nắm đấm của Đạo Lão. "Oanh long long!" Hư không giữa hai bên vỡ vụn, pháp tắc thiên địa như mạng nhện bị sóng xung kích đáng sợ xé nát vụn, cả Triệu Quốc ngoại trừ Thiên Ma Giáo, phần lớn yêu thú cấp thấp đều tử vong.

Nhìn từ xa, vùng đất đó đã trở thành vạn đạo cấm khu. "Mau chặn lại!" Thanh bào Cấm Kỵ da đầu tê dại, không kịp xem tình hình chiến trường, vội vàng cùng các Cấm Kỵ Chi Chủ khác tế ra linh bảo, hình thành từng tầng phòng ngự bảo vệ Thiên Ma Giáo.

Tuy nhiên vẫn không thể ngăn cản được luồng dư ba này, vài vị Đại Thừa sơ kỳ bị chấn đến mức hộc máu, nguyên thần uể oải. "Đây thực sự là thực lực mà Đại Thừa có thể bộc phát ra sao?

Đại Thừa sơ kỳ còn không gánh nổi dư ba." Trong Thiên Ma Giáo, đông đảo tu sĩ Hợp Thể chấn động, khó có thể tin được.

Đại Thừa sơ kỳ trong mắt bọn họ đã là tồn tại không thể với tới rồi.

Chương 746

"Diệp lão tổ có thể chặn được không?" Các tu sĩ Hợp Thể không khỏi nhìn lên cao không, huyết ảnh cao lớn đã tiêu tán, trong hắc động khổng lồ đó, thân ảnh Diệp Bất Phàm bị đẩy lui, cuối cùng dựa vào nhục thân cường đại chặn đứng một quyền đáng sợ này.

Còn Đạo Lão giống như một tòa tiên sơn trấn áp hư không, không nhúc nhích chút nào. "Không ngờ tiên thuật của Võ Tiên Vương có thể được ngươi thi triển đến mức độ này." Sắc mặt Đạo Lão xanh mét, nếu không phải đạo thần thông này, Diệp Bất Phàm căn bản không gánh nổi một đòn toàn lực của hắn.

Diệp Bất Phàm phủi phủi tay áo, nén xuống khí huyết đang cuộn trào.

Cậu từ từ ngẩng đầu, nheo mắt nhìn chằm chằm Đạo Lão.

Một lần giao thủ, cậu lập tức phán đoán ra thực lực của Đạo Lão.

Phòng ngự của Phạm Thánh Tiên Thi quá mạnh, có thể so với tiên khí, dù cậu công kích thế nào cũng rất khó phá vỡ phòng ngự.

Sức mạnh cũng biến thái vô cùng, đã vượt qua Đại Thừa, nằm ở khoảng giữa Chân Tiên và Đại Thừa. "Oanh!" Đạo Lão một lần nữa giết tới, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. "Thần thông loại này ngươi có thể thi triển được mấy lần?

Lại có thể chặn được ta mấy lần công kích?" Đạo Lão cười lạnh, liên tiếp tung ra vài quyền.

Mỗi một quyền lại mạnh mẽ hơn quyền trước, giống như muốn đánh xuyên cả tu tiên giới. "Ngại quá, thần thông loại này ta có thể thi triển vô số lần." Diệp Bất Phàm cười nhạt, một tay bắt quyết, hiến tế

tất cả của bản thân, bành một tiếng nổ tung, hóa thành sương máu cuồn cuộn hình thành huyết ảnh cao lớn. "Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong, chúng sinh nhập khổ hải, khó lên bờ kia; xá đạo, tu chân ngã, phụng chí tu chân hành." Huyết ảnh cao lớn vung nắm đấm, nghênh kích Đạo Lão.

Diệp Bất Phàm phục sinh trở lại, không đợi huyết ảnh tiêu tán, một lần nữa bắt quyết. "Bành!" Đạo Lão như chúa tể nhân gian, hoành tảo vô địch, một lần nữa hủy diệt huyết ảnh cao lớn.

Bên này vừa hủy diệt, bên kia Diệp Bất Phàm đã hiến tế tất cả, triệu hoán ra huyết ảnh cao lớn. "Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong, chúng sinh nhập khổ hải..." Huyết ảnh cao lớn nghênh kích đi lên.

Diệp Bất Phàm phục sinh, lùi lại, bắt quyết, miệng lầm bầm lầu bầu. "Bành!" Đạo Lão dung hợp Phạm Thánh Tiên Thi, sức mạnh mỗi cử chỉ đủ để trấn sát Đại Thừa, một lần nữa oanh sát huyết ảnh cao lớn. "Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo..." "Bành!" "Minh chí, độ vô lượng kiếp..." "Bành!" "Minh chí..." "Bành!" "..." Thân thể Diệp Bất Phàm như tia chớp, không ngừng di chuyển trong phạm vi Triệu Quốc, Đạo Lão liều mạng truy kích, mỗi khi sắp đuổi kịp Diệp Bất Phàm, huyết ảnh cao lớn sẽ lầm bầm rồi lao tới. "Diệp đạo hữu quả nhiên là phi thường nhân, thế này cũng được sao?" Thanh Nhai Thương nhìn hai đạo thân ảnh đang di chuyển tốc độ cao ở phía xa, trợn mắt há mồm.

Diệp Bất Phàm vừa đánh vừa lui, huyết ảnh cao lớn dường như trở thành tấm khiên dùng một lần của cậu, không ngừng chống đỡ thế công của Đạo Lão, bản thân cậu căn bản không thèm lên đánh giáp lá cà.

Chỉ trong vòng hai mươi nhịp thở, ít nhất cậu đã thi triển bốn

mươi lần "Võ Tiên".

Bản nguyên, tinh huyết vân vân dường như vô cùng vô tận.

Thanh Nhai Thương sống từ thượng cổ đến nay, chưa từng thấy ai tà môn như vậy.

Đổi lại là Tiêu Dao, Chân Ma những người này, chỉ thi triển vài lần tiên thuật loại này thôi là đã phải trọng thương sắp chết rồi. "Diệp lão ma ở phương diện bảo mạng đã là vô địch rồi, trên thế giới này ngoại trừ Chân Tiên, sợ là không ai có thể giết được hắn." Thanh bào Cấm Kỵ cảm khái vạn phần.

Khả năng tác chiến liên tục của Diệp Bất Phàm đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi. "Minh chí..." "Ta minh tổ tông nhà ngươi!" Đạo Lão nghe thấy cái âm thanh giống như hòa thượng tụng kinh này, tâm thái hoàn toàn nổ tung, phẫn nộ gào thét, hai chưởng hợp lại đánh nát huyết ảnh.

Hắn rất hối hận.

Năm đó lẽ ra không nên để Võ Tiên Vương đi Nam Hồng Vực, nếu không thì thần thông này làm sao rơi vào tay Diệp Bất Phàm được.

Không có thần thông 《Võ Tiên》 này, Diệp Bất Phàm sớm đã bị hắn đánh trọng thương bắt sống rồi.

Hắn mạnh mẽ quay đầu, diện mục dữ tợn gào thét: "Diệp Bất Phàm!

Có giỏi thì đánh trực diện một trận!" "Hả?" "Có giỏi thì đánh trực diện một trận!" "Hả?" "Có giỏi thì..." "Hả?" Diệp Bất Phàm đứng trên không trung phía xa, tay trái bắt quyết triệu hoán huyết ảnh, tay phải ngoáy ngoáy lỗ tai.

Giống như đến bây giờ mới ngoáy sạch lỗ tai để nghe thấy được

cái gì đó, áy náy nói: "Ngại quá, ta già rồi, tai hơi nặng, vừa rồi ngươi nói cái gì?" "Ngươi cái đồ...!" Đạo Lão trừng mắt đỏ ngầu, nộ phát xung thiên, hoàn toàn bị chọc điên rồi.

Hư không dưới chân hắn vỡ vụn, thân hình như một tia sáng, lao thẳng tới Diệp Bất Phàm như chớp giật, đồng thời biến quyền thành trảo, như muốn xé nát cái miệng của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, đầu óc tỉnh táo, thúc động huyết ảnh lao lên.

Sau khi phục sinh, thân thể lùi lại, tránh xa Đạo Lão.

Sức mạnh của đối phương quá mạnh, ngay cả khi có tiên khí cũng không phá được phòng ngự của hắn, xông lên đánh chẳng có ý nghĩa gì.

Đấu pháp cũng giống như đánh trận, cái cần đọ không chỉ là thực lực mà còn là đầu óc, lấy sở đoản của mình chọi với sở trường của địch chính là ngu xuẩn.

Cậu chỉ cần kéo dài thời gian là được. "Lão thất phu này dung hợp với Phạm Thánh Tiên Thi, dường như có ảnh hưởng đến não bộ, dễ giận, bạo táo, tinh thần không ổn định." Diệp Bất Phàm bình tĩnh phân tích, ánh mắt xẹt qua một tia tinh quang.

Bỗng nhiên, sau gáy cậu hơi thắt lại, một cảm giác nguy cơ ập đến. "Phía sau bên trái, bảy trượng." Ba đạo thân ảnh từ xa bước tới, người ở giữa dung nhập vào con rối đồng xanh, tay cầm đồng tiền và tinh bàn, tiếng vang như sấm dậy.

Chính là ba đạo tự nhiên phân thân của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, thấy Song Tử Tiên Vương vốn luôn không động thủ đang lặng lẽ tiếp cận, một đạo kim thân pháp tướng sáu trượng bao phủ quanh thân, trên vai gánh hai cái đầu lâu,

ánh mắt u lạnh độc ác, sát ý vô cùng. "Quái vật hai đầu, thực sự tưởng họ Diệp ta dễ bắt nạt sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, đang định kích tễ Song Tử Tiên Vương. "Phanh" một tiếng, huyết ảnh cao lớn lại một lần nữa bị đánh nổ, Đạo Lão như điện xẹt tập sát tới, quyền quang vô song, trấn áp cửu thiên thập địa, đánh thẳng vào lồng ngực cậu.

Trước có sói, sau có hổ, Diệp Bất Phàm không hề suy nghĩ trực tiếp thúc động thần thông. "Tiên thuật · Di Hình Hoán Vị!" Ngay khoảnh khắc hai đòn công kích đánh lên người Diệp Bất Phàm, thân ảnh cậu biến mất, hoán đổi vị trí với Song Tử Tiên Vương.

Đạo Lão thấy vậy sắc mặt đổi đột ngột, muốn thu tay đã không kịp, "Oanh" một tiếng, quyền quang đánh nổ kim thân pháp tướng sáu trượng của Song Tử Tiên Vương. "A a!" Song Tử Tiên Vương thảm hào đau đớn, đạo thể bị xé nát, nguyên thần thốn thốn mẫn diệt, vào giây phút cuối cùng buộc phải cắt bỏ một đạo hồn phách, đạo hồn phách còn lại khẩn cấp chạy ra.

Tuy nhiên uy lực một quyền của Đạo Lão quá mạnh, đạo hồn phách kia vừa mới đào thoát đã bị quyền quang đáng sợ mẫn diệt.

Song Tử Tiên Vương chết!

Diệp Bất Phàm đau xót nói: "Đạo Lão, ngươi đúng là súc sinh mà, ngay cả người mình cũng giết sao?" Lời lẽ của Diệp Bất Phàm như những lưỡi dao, đâm thẳng vào tim gan Đạo Lão. "Diệp Bất Phàm!" Đạo Lão gầm lên đau đớn, tiếng kêu như lệ quỷ. "Gã này..." Diệp Bất Phàm nhướng mày, ánh mắt thoáng qua một tia hiểu ra.

Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Song Tử Tiên Vương, một Đại Thừa hậu kỳ, lại phải đi theo Đạo Lão tiến sâu vào hậu phương.

Đạo Lão dung hợp tiên thi, tinh thần rất không ổn định, dễ dàng mất đi lý trí, một khi bị Tiên Đạo Minh vây công thì có nguy cơ tử

vong.

Sự hiện diện của Song Tử Tiên Vương, một là để tranh thủ thời gian cho Đạo Lão rời đi tránh bị vây khốn, hai là để bồi đao, thuận tiện làm 'bộ não' nhắc nhở rút lui kịp thời.

Đáng tiếc, Tử Vi Tiên Đế đã đánh giá thấp mức độ biến thái của Diệp Bất Phàm. "Phạm Thánh tiên thi mạnh mẽ như vậy, Tử Vi Tiên Đế vẫn cẩn thận đến thế...

Tiên thi này tuyệt đối có sơ hở lớn!" Đôi mắt Diệp Bất Phàm lóe lên tinh quang, hắn đột ngột bước ra, lớn tiếng quát: "Các đạo hữu Yêu tộc, lúc này còn không ra tay, còn đợi đến khi nào?!" "Vút ——!" Một bóng đen dài che lấp cả bầu trời, từ hư không xa xăm, cái đuôi rồng khổng lồ của Long Chủ như một chiếc roi vàng thô bạo, quất mạnh về phía Đạo Lão.

Xét về mức độ phản tổ, trong số các Đại Thừa ở Bắc Vực, Long Chủ có mức độ phản tổ cao nhất. "Lệ!" Ngay sau đó, chân trời đỏ rực một vùng, Chu Tước lão tổ phun ra ngọn lửa ngút trời, trút xuống như thác đổ. "Ha ha ha!

Diệp đạo hữu, chúng ta cần quan sát thực lực của Phạm Thánh tiên thi này, nếu không mạo hiểm xông lên, e là có nguy cơ mất mạng." Một đạo thanh quang như trường đao khai thiên lập địa trảm tới, Thanh Phượng Tiên Quân tung cánh, mạnh mẽ chém về phía Đạo Lão. "Yêu thuật · Thiên Huyễn!" "Yêu thuật · Huyền Minh!" Cửu Vĩ Yêu Hồ, Huyền Vũ lão tổ, Bạch Hổ lão tổ cùng chín vị Đại Thừa viên mãn lần lượt xuất hiện, đủ loại thiên phú thần thông đánh thẳng vào Đạo Lão. "Đáng chết!

Đáng chết!" Đôi mắt Đạo Lão đỏ rực, quyền quang như cối xay thịt khổng lồ, nghiền nát đuôi của Long Chủ thành một lỗ hổng đẫm máu, đồng thời va chạm mạnh mẽ, khiến chân hỏa của Chu Tước lão

tổ bị sức mạnh tiên đạo đáng sợ nghiền nát.

Một tiếng "keng" vang lên, đại dực của Thanh Phượng Tiên Quân chém lên người Đạo Lão, tóe lên hàng loạt tia lửa, âm thanh kim loại va chạm chói tai gần như làm rách màng nhĩ người nghe.

Hàng loạt thiên phú thần thông oanh tạc lên thân thể Đạo Lão nhưng ngay cả lớp da cũng không rách.

Chứng kiến cảnh này, mười mấy vị Cấm Kỵ chi chủ trên bầu trời Thiên Ma Giáo cảm thấy da đầu tê dại. "Diệp đạo hữu, ta thấy hay là chúng ta rút lui thôi, phòng ngự này đánh kiểu gì?" Thanh Phượng Tiên Quân và các tiên quân Yêu tộc khác trợn mắt há mồm.

Phòng ngự này vượt xa Yêu tộc bọn họ không chỉ một đẳng cấp.

Lúc đầu nhìn Diệp Bất Phàm độc chiến Đạo Lão, thấy hắn nhẹ nhàng thoải mái, giờ tự mình giao thủ mới biết hoàn toàn không phải như vậy, đối phương mạnh hơn nhiều so với lúc bọn họ quan sát trong bóng tối.

Ngay cả phòng ngự cũng không phá nổi, căn bản không có cửa thắng.

Chương 747

"Oanh!" Một chiếc ổ khóa vàng lớn như ngọn núi từ không trung xa xăm bắn tới, đập mạnh lên người Đạo Lão, tiên quang bùng nổ, đánh văng ra một vệt máu. "Vĩnh Hằng Tiên Quân!" Thân hình Đạo Lão khựng lại, đột ngột quay đầu. "Trường Sinh Tỏa, Khốn Tự Quyết!" Vĩnh Hằng Tiên Quân bước đi vạn dặm, chớp mắt đã tới nơi, miệng niệm thần chú, chiếc khóa vàng lập tức tỏa ra tiên quang rực rỡ, vầng hào quang khiến tốc độ của Đạo Lão giảm mạnh.

Ngay sau đó, một tôn cự nhân vạn trượng bước qua núi sông, mỗi bước đi đều khiến đại địa rung chuyển, phảng phất như Bàn Cổ bước ra từ dòng sông thời gian, quyền chưởng ẩn chứa cực hạn của Lực chi bản nguyên, một đấm đánh Đạo Lão lún sâu vào lòng đất. "Thực lực của Diệp đạo hữu còn mạnh hơn tôi tưởng." Chân Võ Đại Đế mắt sáng như mặt trời, liếc nhìn Diệp Bất Phàm.

Ông ta không ngờ một mình Diệp Bất Phàm có thể cầm chân Đạo Lão lâu đến vậy. "Đừng nói nhảm nữa!

Mau chóng khống chế hắn!

Ngay cả khi không giết được cũng phải khiến hắn trọng thương, cơ hội ngàn năm có một!" "Thiên Hóa Tiên Táng!" Thần Tàng Tiên Quân chỉ tay, bụi đất đầy trời cuộn trào thành một ngôi mộ khổng lồ, chôn vùi Đạo Lão vào trong. "Bành!" Đạo Lão hoàn toàn phát cuồng, đôi tay như rồng xé toạc ngôi mộ đất.

Vừa xông ra khỏi vòng vây, một phù văn màu huyết sắc khổng lồ che phủ bầu trời, trấn áp xuống, nhìn từ xa như hình hài của một con cổ trùng khổng lồ. "Tiên thuật · Cổ Sát Chú!" Đại Pháp Sư đứng trên phù văn huyết sắc, bản nguyên bùng phát, huyết quang ngập trời như

mạng nhện in lên người Đạo Lão, điên cuồng khoan vào tiên thể.

Chú này có thể phệ hồn. "A a a!" Đạo Lão gào thét, thể phách bùng phát tiên quang cực hạn, ép phù văn huyết sắc ra khỏi cơ thể, tung một đấm khiến trời đất đảo lộn.

Đại Pháp Sư biến sắc, nhanh chóng ném ra một hình nhân thế mạng bằng rơm.

Hình nhân tỏa ra hắc quang, gánh chịu một kích của Đạo Lão, Đại Pháp Sư nhân cơ hội thi triển Đại Na Di thuật né tránh.

Nhìn lại, hình nhân đã bị đánh thành phấn vụn.

Đại Pháp Sư thấy vậy thì mặt mày tối sầm.

May mà có bí bảo giữ mạng, nếu không trúng một đấm này, lão không chết cũng tàn phế. "Các ngươi!

Đều phải chết!" Đạo Lão gào thét dữ tợn, quanh thân bùng nổ tiên quang, lao vào giữa đám Đại Thừa.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, mười bốn vị Đại Thừa viên mãn cùng Đạo Lão chiến đấu kịch liệt, thần thông đạo pháp, linh bảo bí thuật tầng tầng lớp lớp.

Toàn bộ bầu trời Triệu Quốc pháp tắc không còn tồn tại, hoàn toàn trở thành một vùng hư vô đen ngòm.

Những gợn sóng đấu pháp đáng sợ quét sạch trời đất, ngoại trừ Thiên Ma Giáo miễn cưỡng chống đỡ được, những nơi khác trực tiếp bị đánh sụp thành vực sâu khổng lồ. "Phạm Thánh chân tiên này đã chết vô số năm, tại sao phòng ngự của thi thể vẫn mạnh đến thế?" Cấm kỵ bào xanh cùng các cấm kỵ khác liên thủ chặn lại dư chấn, nhìn trận hỗn chiến trên cao mà kinh hồn bạt vía.

Dù là Long Chủ và đám Yêu tộc, hay là Vĩnh Hằng, Thần Tàng đều mạnh hơn bọn họ.

Một bên là phản tổ hoặc bán phản tổ, một bên là tu luyện Hương Hỏa đạo, mạnh hơn nhiều so với Đại Thừa viên mãn thông thường.

Tuy nhiên thần thông của họ chỉ có thể để lại những vệt máu trên người Đạo Lão.

Trường Sinh Tỏa của Vĩnh Hằng Tiên Quân uy lực lớn nhất nhưng cũng chỉ có thể gây ra vết thương nhẹ, chớp mắt đã hồi phục.

Đạo Lão phảng phất như Chân Tiên hạ phàm, một địch mười bốn, chiếm ưu thế tuyệt đối. "Phòng ngự và sức mạnh vượt xa Chân Võ Đại Đế bọn họ quá nhiều." Thanh Nhai Thương thở dài, thăng tiến cảnh giới này bao nhiêu năm, lần đầu tiên có cảm giác bất lực.

Đạo Lão có thể chịu được đòn tấn công của bọn họ, nhưng bọn họ không chịu nổi một đấm toàn lực của Đạo Lão.

Thần Tàng, Vĩnh Hằng Tiên Quân trúng một đòn là bị thương, hai đòn là trọng thương, đòn thứ ba là mất mạng.

Chỉ có Diệp Bất Phàm, Chân Võ Đại Đế và Long Chủ là có thể chống đỡ được thế tấn công của Đạo Lão. "Năm đó Ma Tổ làm sao giết được Thường Nga Tiên?" Một vị Đại Thừa nhíu mày nhìn về phía Hắc Quần la lỵ.

Hắc Quần la lỵ nhạt giọng nói: "Đừng nói đến việc bản thân Thường Nga Tiên năm đó thực lực đã có vấn đề, Phạm Thánh chân tiên là Thể tu, thân thể như tiên khí, hơn nữa còn có thể tự động sửa chữa, lại được người ta đặc ý luyện chế qua một lần như tiên khí.

Muốn hủy diệt loại tiên khí đỉnh cấp này, có khả năng sao?" Nàng khựng lại, cười nhạo: "Cũng giống như mười một người các ngươi liên thủ, có thể giết được Chân Võ Đại Đế không?" Các đại thừa

nghẹn lời, ngượng ngùng không nói thêm.

Trên không trung, Chân Võ Đại Đế còn biến thái hơn cả Long Chủ, người sau bị Đạo Lão đánh nổ chỉ cần tiêu hao chút khí huyết, chưa đầy một hơi thở nhục thân đã trọng sinh.

Khả năng khủng bố này chỉ đứng sau bí thuật hồi sinh của Diệp Bất Phàm.

Trên cao, trận đấu pháp đã bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa. "Thanh Phượng, bên trái sáu trượng, lui." Một giọng nói truyền tới.

Thanh Phượng Tiên Quân nghe vậy sắc mặt hơi ngưng trọng, quả đoạn né tránh.

Ngay sau đó, khu vực đó bị Đạo Lão với tốc độ phi phàm đấm nát vụn. "Diệp Bất Phàm!

Tại sao ngươi không chết, tại sao không chết đi!!" Đạo Lão hận ý thấu trời, giận dữ nhìn bản tôn Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng phía sau các Đại Thừa, không ngừng hiến tế thi triển 《 Võ Tiên 》.

Bên cạnh bản tôn là thanh đồng khôi lỗi và phân thân đang thôi diễn thiên cơ.

Hai đạo phân thân khác cũng quấy nhiễu từ xa, một kẻ phóng 《 Đinh Đầu Thất Tiễn 》, một kẻ thi triển 《 Định Tự Quyết 》.

Giữa chừng có vị Đại Thừa nào bị thương, lập tức rút lui về bên cạnh bản tôn Diệp Bất Phàm, đợi hắn thi triển bí thuật trị liệu, sau khi lành hẳn lại tiếp tục gia nhập chiến đoàn.

Đạo Lão tuy chiếm ưu thế nhưng mãi vẫn không thể giết được ai, dù là làm trọng thương một người cũng không xong!

Chớp mắt, một khắc đồng hồ trôi qua.

Long Chủ, Chân Võ Đại Đế, Vĩnh Hằng Tiên Quân... dưới sự trị

liệu không biết mệt mỏi của họ Diệp nào đó, vẫn giữ vững trạng thái đỉnh phong.

Ban đầu phân thân của hắn còn bói toán sơ hở của Đạo Lão, về sau thì không bói nữa.

Tiên thể đặc thù có ảnh hưởng nhất định đến thiên cơ, rất khó tìm thấy sơ hở chí mạng, còn sơ hở nhỏ thì lại không phá được phòng ngự.

Thế là hắn chuyển đổi chiến thuật, trực tiếp kéo dài thời gian.

Hai khắc trôi qua, Diệp Bất Phàm lần lượt thi triển 《 Bổ Thân 》, 《 Bổ Hồn 》, phía đại thừa của hắn vẫn tinh khí thần sung mãn.

Hai canh giờ trôi qua, tâm thái Đạo Lão nổ tung, lão vung quyền đến mỏi nhừ mà thanh máu của mười ba vị Đại Thừa như Long Chủ vẫn đầy cây.

Ba canh giờ trôi qua, mặt trời lặn về tây, trời đã tối sầm.

Diệp Bất Phàm buồn ngủ, không nhịn được ngáp một cái.

Hắn ngồi xếp bằng giữa hư không, ngay cả 《 Võ Tiên 》 cũng lười thi triển, tay trái chống cằm, nhìn mười mấy vị Đại Thừa đấu pháp phía trước, thần thông và linh bảo như những chiếc đèn nháy đủ màu sắc.

Diệp Bất Phàm đang đợi.

Tinh thần Đạo Lão có vấn đề, mỗi khi đối phương định rút lui, chỉ cần lời nói của hắn kích động một chút là đối phương lập tức quay đầu liều mạng.

Cái xác tiên dung hợp này chắc chắn cũng có vấn đề, hắn cần tìm ra sơ hở cốt lõi nhất. "Mau trị thương cho ta!" Huyền Vũ lão tổ nhanh chóng rút khỏi chiến đoàn, chạy đến bên cạnh Diệp Bất Phàm.

Hắn quay đầu nhìn lại, thanh máu của Huyền Vũ mới chỉ mất một vạch, cái đuôi máu thịt nát bét, gãy xương vụn. "Đi đi." Diệp Bất Phàm cạn lời, trị liệu xong cho lão, nhìn lão lao vào chiến đoàn, hắn quay sang Đạo Lão uể oải nói: "Đạo Lão, lão thấy tôi dựng cái lều ở đây, rồi kê thêm cái giường thì thế nào?

Bản tiên quân định ở lại đây luôn đấy." Lời này vừa thốt ra, Đạo Lão tức đến hộc máu, điên cuồng lao về phía Diệp Bất Phàm.

Vĩnh Hằng Tiên Quân, Long Chủ và các Đại Thừa nhanh chóng ra tay, thần thông ngợp trời chặn đứng bước tiến của Đạo Lão. "Chết đi cho ta!" Đạo Lão hoàn toàn phát điên, toàn thân tiên quang rực rỡ như một vầng thái dương bốc hơi, đi tới đâu pháp tắc tan biến, thiên địa sụp đổ tới đó.

Quyền quang càng thêm mạnh mẽ, phảng phất như Phạm Thánh chân tiên sống lại.

Phía sau lão đột nhiên bùng phát dị tượng kinh thế, như một bức họa diễm lệ từ từ mở ra.

Đó là một vùng vũ trụ tinh không vô tận.

Ngân hà chảy trôi, tinh hải như cát, sương mù xám xịt bốc lên bao phủ hết hành tinh này đến hành tinh khác. "Oanh!" Hai đạo quang ảnh giao thoa trên một hành tinh, dao động tiên đạo đáng sợ va chạm mạnh mẽ khiến hành tinh xuất hiện những vết nứt, uy lực hủy thiên diệt địa.

Không lâu sau, hành tinh hoàn toàn không chịu nổi sự giao tranh của hai sinh linh mạnh mẽ, nứt ra từ giữa.

Cuối cùng, một đạo quang ảnh ngã xuống, một trái tim khổng lồ như tâm tạng của tiên phật chạy trốn ra ngoài, bị một thân hình khô héo tóc trắng xóa tóm lấy, biến mất không dấu vết. "Vũ trụ tinh không trong dị tượng này rốt cuộc là ở đâu?" "Kẻ bị giết là Phạm Thánh chân

tiên sao?

Chương 748

Kẻ giết hắn lại là ai?" Đây phảng phật là cảnh tượng trước khi chết của Phạm Thánh chân tiên, sức mạnh tiên đạo tác động vào ký ức nhục thân và chiếu rọi ra ngoài.

Cảnh tượng này quá mức chấn động khiến tất cả các Đại Thừa như Vĩnh Hằng, Chân Võ Đại Đế, Long Chủ đều run rẩy.

So với vùng vũ trụ bao la gần như vô tận kia, họ nhỏ bé như hạt cát.

Còn sự mạnh mẽ của hai đạo quang ảnh kia hoàn toàn vượt qua Đại Thừa một cấp bậc, xa vời không thể chạm tới. "Đó...

đó..." Diệp Bất Phàm ngồi trên cao, tâm thần hãi hùng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hành tinh xanh biếc thoáng hiện ở cuối tinh không, đôi môi mấp máy không nói nên lời.

Hành tinh đó rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua, nhưng lại khiến linh hồn hắn run rẩy. "Đó là nhà của tôi..." Diệp Bất Phàm thì thầm, trái tim gần như ngừng đập.

Cảnh tượng tinh không hùng vĩ chỉ thoáng qua rồi biến mất, Đạo Lão như phát điên gầm thét lao tới, quyền quang quét sạch thương thiên, một kích đánh nổ Chân Võ Đại Đế, suýt chút nữa đã xóa sạch hồn phách và ý chí trong nhục thân của đối phương. "Rắc!" Quyền quang của Đạo Lão quá mạnh, lão như một tia chớp vàng, ngay cả khi thanh đồng khôi lỗi bói toán nhắc nhở thì các Đại Thừa phía trước cũng không kịp né tránh.

Một tiếng "oanh" vang lên, Đạo Lão tiến bước, bàn chân đạp nát đạo thể của Đại Pháp Sư, đôi tay như tiên đao cắm vào cơ thể Thanh Phượng Tiên Quân, xé làm đôi.

Một tiếng kêu thảm thiết của Thanh Phượng vang lên, máu phượng nóng hổi vương vãi khắp không trung. "Diệp Bất Phàm!

Hôm nay lão phu muốn ngươi phải chết!" Lúc này Đạo Lão đã điên cuồng đến cực điểm, đáng sợ đến cực điểm, trực tiếp xuyên thủng vòng vây, khoảng cách với Diệp Bất Phàm ngày càng gần. "Diệp Bất Phàm!

Trạng thái của lão không ổn, tiên quang phát ra có thể ngăn cản hồi sinh, ngăn cản vật chất phục sinh!

Mau lui!" Chân Võ Đại Đế kinh hãi hét lớn, giọng nói thê lương.

Một giọt máu của ông ta đang vùng vẫy trên không trung cố gắng tái tạo nhục thân nhưng vô cùng khó khăn, phảng phất có một loại vật chất tiên đạo áp chế sự tái tạo của ông ta. "Diệp lão ma!

Trường Sinh Tỏa của ta có thể tạm thời khốn trụ lão một hơi, mau đi đi!" Vĩnh Hằng Tiên Quân sắc mặt âm trầm, hét lớn một tiếng hóa thành tia chớp lao về phía Đạo Lão.

Đồng thời, Trường Sinh Tỏa trong tay lão bùng phát tiên quang chưa từng có, chói mắt như mặt trời vàng, hình thành một chiếc lồng tiên quang khóa chặt Đạo Lão.

Khoảnh khắc này, tất cả các Đại Thừa đều cảm thấy sợ hãi.

Các cấm kỵ trong Thiên Ma Giáo càng theo bản năng lùi lại. "Cứu hắn!" Phấn Quần la lỵ thất sắc, hóa thành một luồng lưu quang hồng phấn dung nhập vào Hắc Quần la lỵ.

Hắc Quần la lỵ đôi chân trắng ngần bước vào hư không, hợp nhất với nhục thân tiền thế, khí thế tăng vọt, một luồng ma quang màu tím thuần khiết bốc lên như khói lửa.

Khoảnh khắc này, đôi mắt đào hoa của Hắc Quần la lỵ lưu chuyển như chứa đựng cả ngân hà tinh không, đẹp đến ngạt thở. "Tiên thuật ·

Di Hình Hoán Vị!" Hắc Quần la lỵ khẽ mở môi đào, vận chuyển tiên thuật chỉ vào Diệp Bất Phàm.

Tuy nhiên, Diệp Bất Phàm vẫn ngồi bất động. "Ngươi muốn chết sao?" Hắc Quần la lỵ cau mày lãnh đạm nói. "Có thể khiến sư tôn làm đến bước này vì tôi, chết cũng đáng." Diệp Bất Phàm đứng dậy, tóc trắng bay múa, khẽ cười nói.

Nói xong, quanh thân hắn bùng phát Hỗn Độn bản nguyên, hình thành màn sương hỗn độn che kín trời đất. "Võ Tiên!" Thân thể Diệp Bất Phàm nổ tung, sương máu cuồn cuộn hình thành một đạo huyết ảnh cao lớn, tung một đấm trực diện vào Đạo Lão đang ở cách đó chưa đầy ngàn trượng. "Tiểu Nhân Quả Thuật, Đăng Sao!" Diệp Bất Phàm hồi sinh trở lại, chỉ tay về phía Đạo Lão, từng sợi dây nhân quả quấn quanh, cưỡng ép làm suy yếu một phần mười thực lực của đối phương.

Dù sao cũng là Phạm Thánh tiên thi, suy yếu một phần mười đã là cực hạn rồi. "Tiên thuật · Lục Đinh Lục Giáp!" "Tiên thuật · Phệ Hồn Anh Chú!" "Tiên thuật · Hỗn Độn Tiên Diễm!" Ba đạo phân thân tự nhiên cùng lúc bước ra, thi triển tiên thuật bám sát sau huyết ảnh cao lớn. "Cút đi!" Đạo Lão mắt đỏ rực, quyền quang vô địch nghiền nát huyết ảnh cao lớn, đà tiến giảm sút.

Đạo Lão gầm lên, tiên quang rực rỡ nghiền nát vùng hư không lớn, lần lượt đánh nổ mười hai vị thần linh của 《 Lục Đinh Lục Giáp 》, ngay cả đứa bé chú sát cũng bị nghiền nát, hai đạo phân thân tan biến.

Hỗn Độn Tiên Diễm thừa thế xông lên, thiêu cháy toàn thân Đạo Lão, nhưng loại hỏa diễm này rõ ràng chỉ có thể gây ra chút sát thương nhỏ cho Phạm Thánh tiên thi, không thể chí mạng.

Một tiếng "phành", phân thân thứ ba bị Đạo Lão bóp nát, cả người lão rực cháy tiên diễm, dữ tợn lao về phía Diệp Bất Phàm.

Khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại, không quá trăm trượng. "Phành!" Một phương Sơn Hà Đại Ấn đập xuống như ngọn núi.

Món linh bảo này lấy được từ Võ Tiên Vương, uy lực không nhỏ.

Tuy nhiên Đạo Lão quá mạnh, tiên thể vô địch, một đấm xuyên thủng Sơn Hà Đại Ấn.

Cùng với những đợt tấn công liên tiếp tiêu hao, khí tức và tiên thể của Đạo Lão rõ ràng đã mờ nhạt đi không ít. "Cờ tới!" Cuồng phong gào rít, Diệp Bất Phàm tóc trắng như thác, ánh mắt lạnh khốc, tay phải chộp vào hư không tóm lấy Thần Châu Kỳ.

Tay trái nâng Tiên Thổ Sa, sải bước tiến về phía Đạo Lão.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt của Vĩnh Hằng, Long Chủ và những người khác đều biến đổi.

Họ thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm biết rõ lúc này Đạo Lão có thể ngăn cản hồi sinh mà vẫn liều mạng với đối phương. "Chết!" Đạo Lão tung một đấm, vạn đạo phá diệt như mặt trời sụp đổ, một tiếng "keng" vang dội, trọng quyền đập vào mũi Thần Châu Kỳ.

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, mảnh vỡ tiên khí khó lòng hủy diệt như Thần Châu Kỳ lại bị đánh cho rạn nứt.

Vết nứt lan rộng không ngừng, cuối cùng "rắc" một tiếng gãy lìa.

Trọng quyền của Đạo Lão thẳng tiến không lùi, "phành" một tiếng, trong nháy mắt đánh nát nhục thân, nguyên thần và thần hồn của Diệp Bất Phàm.

Nhưng lão cũng bị thương không nhẹ, bộc phát sức mạnh vượt mức bình thường này rõ ràng đã phá vỡ một loại cân bằng nào đó, phòng ngự giảm mạnh, nắm đấm bị Thần Châu Kỳ nổ ra một lỗ máu lớn. "Diệp Bất Phàm xong đời rồi!" Một giọt máu của Chân Võ Đại Đế phát ra âm thanh tuyệt vọng.

Ông ta không phải mục tiêu tấn công chính của Đạo Lão, vậy mà chỉ một kích tùy ý đã khiến ông ta trọng thương khó hồi phục.

Còn Diệp Bất Phàm trực tiếp hứng chịu toàn lực một kích ở trạng thái đỉnh phong của Đạo Lão, thần hồn đều bị đánh tan, lại có loại vật chất tiên đạo bí ẩn kia, một chút hy vọng hồi sinh cũng không có.

Ngay lúc lực cũ của Đạo Lão đã cạn, lực mới chưa sinh. "Phốc!" Tiên Thổ Sa tung bay, nhanh chóng bao bọc toàn thân Đạo Lão, từng hạt cát theo thất khiếu của lão điên cuồng chui vào trong. "Tiên khí tàn phiến của Võ Tiên Vương?!" "Diệp Bất Phàm, ngươi vẫn chưa chết sao?!" Đạo Lão ngửa mặt gầm thét, ra sức vùng vẫy, Tiên Thổ Sa vốn đủ để khốn trụ bất kỳ Đại Thừa nào lại có dấu hiệu bị bong ra. "Tiên Thoát!" Đúng lúc này, một đạo xám quang quái dị tập kích tới, Đại Vu Nữ nãy giờ vẫn chưa ra tay khẽ bước chân sen, tế ra một tấm da cổ trùng màu xám.

Lớp da lột xác của Cổ Tiên!

Tấm da tỏa ra những gợn sóng quái dị, cưỡng ép ép chế tiên thể của Đạo Lão mờ nhạt hẳn đi.

Tiên Thổ Sa vốn sắp bong ra lại một lần nữa bám chặt lấy, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Đạo Lão, hình thành một bức tượng cát cao ba trượng.

Trong một hạt cát lóe lên vi quang, một tia hồn phách của Diệp Bất Phàm bước ra, đôi mắt lạnh lùng, trong tay từ từ bốc lên Hỗn Độn Tiên Diễm.

Hỗn Độn Diễm cửu sắc hóa thành trường đao, đao quang chém xuống, cưỡng ép chặt đứt chân trái của Đạo Lão.

Không có máu chảy ra, vết cắt có màu nâu đen phảng phất như máu đã đông cứng vô số năm. "Quả nhiên, tiên thi này có sơ hở lớn, dù

là phòng ngự hay sức mạnh đều nhờ sức mạnh tiên đạo chống đỡ.

Khoảnh khắc sau khi bộc phát toàn lực, sức mạnh tiên đạo khó lòng kiêm cố phòng ngự, khiến phòng ngự giảm mạnh." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, nhanh chóng vung đao chém về phía đầu của Đạo Lão.

Đột nhiên, bức tượng cát rung chuyển dữ dội, một luồng sức mạnh tiên đạo bàng bạc như ngọn núi lửa bị dồn nén đột ngột bùng phát khiến Tiên Thổ Sa nhanh chóng rơi rụng. "Phành" một tiếng, lớp cát bao phủ đầu Đạo Lão hoàn toàn vỡ nát, lộ ra một vùng kim quang, trường đao do Hỗn Độn Tiên Diễm hóa thành chém trúng cổ đối phương phát ra âm thanh kim loại va chạm. "Diệp Bất Phàm!" Đạo Lão gào thét, lớp cát trên người tiếp tục vỡ vụn.

Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, ngay khoảnh khắc lớp cát vỡ hết, hắn mạnh mẽ chém đao xuống cánh tay trái của Đạo Lão.

Tuy nhiên sức mạnh của Đạo Lão quá cường đại, lão cưỡng ép né đi vài thước, trường đao chỉ chém rụng được nửa cánh tay. "A a a!" Đạo Lão đau đớn kêu gào, hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của cát, không kịp thu lại chân tay bị đứt, bùng phát tiên quang đáng sợ trong nháy mắt độn ra ngoài mười vạn dặm. "Phành!" Đúng lúc đó, hư không vỡ vụn, một nam tử trung niên mặc trường bào xanh biếc bước ra.

Y tóm lấy vai Đạo Lão, phun ra một miếng ngọc bội màu xanh ấn lên trán lão.

Thanh quang rực rỡ, tinh thần cuồng táo của Đạo Lão nhanh chóng bình phục.

Nam tử mặc bào xanh từ từ quay người nhìn về phía Diệp Bất Phàm, thở dài lắc đầu.

Chương 749

Đạo Lão tập kích Thiên Ma Giáo, thời gian đã trôi qua quá lâu.

Tử Vi Tiên Đế đang giao chiến với đại quân Tiên Đạo Minh ở tuyến đầu nhận thấy có điều bất thường mới phái y đến đưa Đạo Lão đi.

Không ngờ vẫn chậm một bước.

Mức độ biến thái của Diệp Bất Phàm này vượt xa dự tính, mạnh như Phạm Thánh tiên thi cũng không giết nổi.

Chiến lược chiến tranh tiếp theo nhất định phải thay đổi xoay quanh Diệp Bất Phàm. "Tại hạ, Thanh Mộc Tiên Vương của Tiên Đình." Thanh Mộc Tiên Vương chắp tay, lời lẽ ôn hòa, đem lại cảm giác như gió mùa xuân.

Người này cùng tên tuổi với Võ Tiên Vương, Hỏa Linh Tiên Vương...

Ngũ Tiên Vương: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, đều là những tín đồ Hương Hỏa Tiên đã sống hàng chục vạn năm. "Đáng tiếc thật." Diệp Bất Phàm thầm than, tự biết hôm nay không thể đoạt được trọn vẹn Phạm Thánh tiên thi.

Nếu Đạo Lão vẫn điên cuồng thì còn hy vọng giữ lão lại, nhưng bị miếng ngọc bội của Thanh Mộc Tiên Vương kích thích, lão đã khôi phục thanh tỉnh và lý trí.

Dù có trọng thương đến đâu, một cái tiên thể muốn chạy thì bọn họ không ngăn nổi, huống chi Đạo Lão vốn là Thiên Cơ sư. "Diệp đạo hữu, sự bại vong của Tiên Đạo Minh đã là định cục, ngươi giúp họ cũng vô dụng thôi." Thanh Mộc Tiên Vương ôn hòa nói: "Tự giải

quyết cho tốt." Nói xong, y bước vào Thiên Thương Quốc.

Ánh mắt Đạo Lão oán độc, quay đầu nhìn một cái chân và nửa cánh tay trong tay Diệp Bất Phàm, không cam lòng rời đi. "Cơ hội ngàn năm có một a." Vĩnh Hằng Tiên Quân thở dài, nếu có thể tiêu diệt Phạm Thánh tiên thi tại đây thì Tiên Đạo Minh đã có cơ hội phản công. "Có thể chém rụng một chân nửa tay của lão đã không tệ rồi; Phạm Thánh tiên thi này tổn thất chiến lực lớn, sau này sẽ không còn là mối đe dọa lớn nữa." Chân Võ Đại Đế miễn cưỡng khôi phục nhục thân, nhìn Diệp Bất Phàm với ánh mắt như thấy quỷ.

Át chủ bài của đối phương nhiều vượt xa tưởng tượng của ông ta, năng lực đấu pháp quá mức bưu hãn.

Thần Tàng, Đại Pháp Sư, Vĩnh Hằng ba người cũng lộ vẻ kiêng dè, lần liên thủ này họ đã hoàn toàn nhìn rõ thực lực của Diệp Bất Phàm.

Một đối một, dù họ có tiên khí cũng chỉ thắng được một bậc, căn bản không giết nổi đối phương.

Nếu đánh tiêu hao chiến, ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế, Ngũ Tiên giáo chủ có thể liều một phen, còn bọn họ có tiên khí cũng không phải đối thủ.

Quan trọng nhất là ý thức đấu pháp của Diệp Bất Phàm cực cao, không có sơ hở, thậm chí còn có thể tạo ra sơ hở để tung đòn chí mạng.

Những Đại Thừa sống vạn năm như họ cũng không chiếm được ưu thế. "Diệp đạo hữu, cái chân và nửa cánh tay này không chỉ là chiến lợi phẩm của riêng ngươi đâu." Vĩnh Hằng Tiên Quân im lặng hồi lâu, nhìn chằm chằm vào hai món đồ trong tay Diệp Bất Phàm, ánh mắt lóe lên tia tham lam.

Thân thể của Phạm Thánh tiên thi có giá trị tiềm tàng quá lớn. "Sao?

Muốn cướp đồ trong miệng họ Diệp tôi à?" "Tôi vừa mất một mảnh vỡ tiên khí Thần Châu Kỳ, và một món linh bảo bát giai đỉnh cấp đấy." Diệp Bất Phàm quay người lại, vô cảm nhìn bốn người Vĩnh Hằng Tiên Quân, Chân Võ Đại Đế, Thần Tàng và Đại Pháp Sư.

Mục đích ban đầu của hắn chính là Phạm Thánh tiên thi, kẻ nào tranh với hắn, hắn sẽ trở mặt với kẻ đó. "Diệp đạo hữu, dù sao thì chúng ta cũng đã giúp ngươi một tay đúng không?

Nếu không có năm người chúng ta và Đại Vu Nữ, Thiên Ma Giáo hôm nay e là đã bị Đạo Lão san bằng rồi." Vĩnh Hằng Tiên Quân liếc nhìn Thiên Ma Giáo.

Đạo Lão cứ nhìn thấy Diệp Bất Phàm là mất trí, nếu không lão đã không đuổi theo hắn mà trực tiếp ra tay với Thiên Ma Giáo.

Thiên Ma Giáo bị tấn công thì Diệp Bất Phàm chỉ có nước liều chết mà đánh. "Giúp tôi?

Họ Diệp này giúp các người còn ít sao?" Diệp Bất Phàm cười nhạo: "Trận chiến Đại Lãng sơn mạch lần trước nếu không phải tôi kịp thời đến cứu thì Tiên Đạo Minh đã tan xác rồi." "Diệp đạo hữu." Thần Tàng Tiên Quân trong lòng thầm nghĩ ít nhất cũng phải để lại một cánh tay cho họ nghiên cứu tiên thi này.

Lời vừa ra khỏi miệng, Long Chủ, Thanh Phượng, Chu Tước và chín vị Đại Thừa Yêu tộc khác im lặng đứng sau lưng Diệp Bất Phàm. "Ách..." Thần Tàng Tiên Quân giật giật khóe mắt, xoa cằm trầm ngâm nói: "Diệp đạo hữu nói không sai, tổn thất Thần Châu Kỳ, chiến lợi phẩm quả thực nên giao cho Diệp đạo hữu xử lý." Lão khựng lại, chắp tay: "Tử Vi Tiên Đế đang dẫn quân tấn công ở tuyến đầu, chúng ta cần phải đi chi viện, cáo từ." Nói xong lão không nhảm nhí nữa,

quay người đi thẳng.

Tranh đồ với Diệp Bất Phàm trên địa bàn Yêu tộc đúng là tìm cái chết. "Thằng cha này có được Phạm Thánh tiên thi, chiến lực lại sắp tăng vọt rồi!" Vĩnh Hằng Tiên Quân thầm mắng xui xẻo.

Hôm nay đúng là đi không công, lão ra hiệu cho Đại Pháp Sư một cái rồi bỏ đi luôn.

Chân Võ Đại Đế thì ngập ngừng chưa đi.

Tuy ông ta không tu luyện 《 Phạm Thánh Thập Nhị Kinh 》 nhưng giống như Phạm Thánh chân tiên, ông ta cũng là Thể tu.

Ông ta nài nỉ Diệp Bất Phàm nửa ngày, cuối cùng nghiến răng lấy ra tám trăm gốc tiên dược để đổi lấy nửa cái ngón tay từ Diệp Bất Phàm.

Mà lại còn là ngón út.

Chân Võ Đại Đế nhìn cái ngón út bé tí như hạt đậu trong tay, rồi lại nhìn cái đùi to tướng của Phạm Thánh tiên thi trong tay Diệp Bất Phàm, cảm thấy tim mình như bị ai đâm một nhát, đau không thở nổi. "Rốt cuộc là ai đã sinh ra cái gã lòng dạ đen tối này vậy?" Diệp Bất Phàm tái tạo nhục thân, thu hết chiến lợi phẩm vào Chưởng Trung Càn Khôn.

Tuy mất một mảnh tiên khí nhưng đổi lại được một cái chân và nửa cánh tay của Phạm Thánh tiên thi, tổng thể vẫn là hời.

Đợi hắn luyện hóa xong, nhục thân có hy vọng thăng tiến lên Đại Thừa hậu kỳ.

Diệp Bất Phàm sải bước vào Thiên Ma Giáo.

Trong giáo hàng vạn giáo chúng xúc động không thôi, ánh mắt cuồng nhiệt, lập tức bái kiến. "Cung nghênh Diệp lão tổ!" "Cung

nghênh Diệp lão tổ!" Tiếng hô như sóng triều quét sạch Thiên Ma Giáo.

Nếu không có Diệp lão tổ ra tay thì giờ họ đã bị đồ sát sạch sẽ, hơn nữa hôm nay họ đã thấy được sự mạnh mẽ của Diệp tiên quân.

Thiên Ma Giáo đã thực sự trở thành tiên môn đỉnh cấp nhất!

Lúc này, tất cả đệ tử đều sùng bái Diệp Bất Phàm đến cực điểm, danh tiếng đạt mức chưa từng có. "Tham kiến Diệp tiên quân!" Mười một vị Cấm Kỵ chi chủ đồng loạt tiến lên, kính sợ chắp tay. "Ừ." Diệp Bất Phàm gật đầu, bước vào chủ điện của Thiên Ma Giáo. "Phu quân." Tiên Mộng Tiên Quân nhìn Chân Võ Đại Đế và đám Đại Thừa Yêu tộc, trong lòng lo lắng, nhường lại vị trí chủ tọa.

Diệp Bất Phàm xua tay, tùy ý ngồi xuống một chỗ. "Diệp đạo hữu, hiện giờ tôi đang bị thương, có thể giúp tôi trị liệu không?" Chân Võ Đại Đế trịnh trọng cất nửa cái ngón út đi, trầm giọng hỏi. "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý, đặt tay lên nhục thân Chân Võ Đại Đế, thi triển pháp môn 《 Bổ Thân 》.

Thể tu đến cảnh giới này có thể coi là bất tử bất diệt, Chân Võ Đại Đế chỉ cần một giọt máu là có thể hồi phục trong nháy mắt, nhưng lần này rõ ràng đã bị một loại vật chất thần bí ngăn cản. "Chân Võ đạo hữu, có thể cho tôi xin một giọt máu để nghiên cứu không?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, ướm hỏi.

Loại vật chất này rất đặc thù, có chức năng tương tự Tiên Thổ Sa.

Lúc trước đấu pháp với Võ Tiên Vương nếu hắn không phản ứng kịp thì giờ đã bị Tiên Thổ Sa ngăn chặn mọi đường hồi sinh và độn thuật, bị nhốt thành tượng cát mang về Tiên Đình rồi.

Chân Võ Đại Đế nhíu mày, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm hồi lâu.

Lời này là đại kỵ trong tu tiên giới, nếu là Vĩnh Hằng Tiên Quân nói ra thì ông ta đã trở mặt từ lâu rồi.

Một khi bị thấu hiểu nhược điểm nhục thân qua một giọt máu thì đó tuyệt đối là chí mạng. "Được, nhưng mong Diệp đạo hữu đừng mang giọt máu này ra ngoài." Chân Võ Đại Đế suy tính hồi lâu cuối cùng cũng đồng ý.

Sớm muộn gì Diệp lão ma cũng thăng lên Đại Thừa viên mãn, lúc đó hắn thực sự muốn giết mình thì có nhược điểm hay không cũng như nhau.

Hiện giờ quan trọng nhất là hòa giải quan hệ, thù oán giữa họ chưa đến mức sinh tử như với Chân Ma hay Vĩnh Hằng. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm không ngừng trị liệu cho Chân Võ Đại Đế, ép loại vật chất đó vào trong một giọt máu của đối phương rồi lấy ra.

Một giọt máu vàng óng, vật chất thần bí ẩn chứa trong đó chỉ là một tia nhưng lại khiến Diệp Bất Phàm cảm thấy rùng mình. "Đây chính là bí mật khiến Chân Tiên vượt xa Đại Thừa sao?" Diệp Bất Phàm quan sát hồi lâu, phát hiện vật chất thần bí ẩn chứa Lực Đạo bản nguyên, chỉ là hình thức bản nguyên này hoàn toàn khác với Đại Thừa, vượt qua một cấp bậc. "Sau này sẽ nghiên cứu kỹ hơn." Diệp Bất Phàm lấy bình ngọc cất giọt máu vàng đi, trò chuyện với Chân Võ Đại Đế một lát rồi tiễn đối phương rời đi.

Tiên Đạo Minh vẫn đang đánh nhau với Tử Vi Tiên Đế ở tuyến đầu, Chân Võ Đại Đế phải quay về gấp.

Sau khi đối phương rời đi.

Hắc Quần la lỵ ánh mắt hờ hững nói: "Ngươi định làm gì?

Định giúp Tiên Đạo Minh diệt Tiên Đình thật sao?" "Ta nhắc nhở ngươi một câu, đám Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân đã đại

thành Hương Hỏa đạo rồi, chỉ cần thu thập thêm một phần vong hồn nữa là có tư cách đột phá Chân Tiên, lúc đó giết ngươi dễ như trở bàn tay." Diệp Bất Phàm nhìn Hắc Quần la lỵ, trong mắt thoáng hiện nụ cười.

Qua trận chiến này, thái độ của sư tôn đối với hắn đã có sự thay đổi tinh tế, không còn gay gắt như trước mà có dấu hiệu dịu lại. "Cho nên thời gian này tôi sẽ dốc sức nâng cao tu vi, chỉ cần tu vi đủ mạnh thì dù tương lai thế nào tôi cũng có đủ sức mạnh để bảo vệ cô." "Ta không cần tên nghiệt đồ nhà ngươi bảo vệ!" Hắc Quần sư tôn mắng mỏ, khuôn mặt nhỏ tròn trịa ửng hồng như ráng chiều, tôn lên vẻ trắng trẻo mịn màng cực kỳ mê người. "Khụ khụ." Chu Tước lão tổ ho hai tiếng, trầm giọng nói: "Yêu tộc chúng ta đã thương nghị định ra quân tiêu diệt Tiên Đình, thuận tiện đánh trọng thương Tiên Đạo Minh, không biết ý của Diệp đạo hữu thế nào?" Đông Hải và Bắc Vực Yêu tộc vốn đã định làm vậy từ lâu.

Chương 750

"Đừng can thiệp vào cuộc chiến nữa, đám Tiêu Dao Tiên Quân chỉ mong các người nhảy vào thôi; như vậy số lượng nhân tộc tử vong sẽ tăng vọt, cộng thêm vong hồn của Yêu tộc là đủ để chúng thăng tiến Chân Tiên rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu, Yêu tộc mà nhảy vào thì Tiêu Dao, Chân Ma có tiên khí trong tay, căn bản không giết nổi.

Bọn chúng thấy tình hình không ổn chắc chắn sẽ nhanh chóng diệt một mẻ Yêu tộc, gom đủ vong hồn rồi chạy mất.

Hắn khựng lại, nheo mắt nói: "Ngoài ra, hiện giờ mới chỉ xuất hiện một nửa Phạm Thánh tiên thi, nửa còn lại ở đâu?

Tiên Đình chắc chắn vẫn còn chiêu sau." "Không phải chỉ có nửa cái này sao?" Long Chủ nhíu mày: "Nếu còn nửa cái nữa thì họ đã có đủ sức quét sạch Tiên Đạo Minh rồi, cần gì phải kéo dài đến giờ?" "Đại xác suất là để đối phó với Tầm Tiên Đạo Nhân.

Cảnh tượng trước khi chết của Phạm Thánh tiên thi tiết lộ một thông tin, Tầm Tiên Đạo Nhân rất mạnh, mạnh đến mức đủ sức đồ sát cả Tử Vi Tiên Đình." Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, lắc đầu nói: "Tầm Tiên Đạo Nhân ẩn nấp quá sâu." Theo hắn thấy, lời của lão hồ ly đó chỉ có thể tin một nửa. "Vì vậy các người hãy chuẩn bị sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào, tiến sâu vào Đông Hải, hội quân với Yêu tộc ở đó." Diệp Bất Phàm dặn dò.

Long Chủ, Chu Tước, Thanh Phượng và chín vị Đại Thừa nhìn nhau, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng quyết định quay về thương nghị. "Thiên Ma Giáo bên này cũng vậy, rút lui theo Yêu tộc." Diệp Bất Phàm lại nhìn Hắc Quần la lỵ và Thanh Nhai Thương cùng các Cấm Kỵ chi chủ. "Được." Thanh Nhai Thương trịnh trọng gật đầu.

Dặn dò xong xuôi, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi đại điện, thấy Đại Vu Nữ đang đứng trên một ngọn núi cao lặng lẽ nhìn mình.

Thấy hắn nhìn lại, nàng lập tức quay mặt đi. "Đa tạ cô nhé." Diệp Bất Phàm mỉm cười chắp tay.

Trong lòng thầm nghĩ may mà có Tình Cổ, nếu không vị này chưa chắc đã chịu ra tay dùng lớp da Cổ Tiên giúp hắn đối phó Đạo Lão.

Cũng chính nhờ Đại Vu Nữ ra tay mới giúp hắn thuận thế chém được một chân và nửa cánh tay của Đạo Lão. "Không có gì, anh không về Tiên Đạo Minh sao?

Bên đó vẫn cần anh đấy." Đôi mắt Đại Vu Nữ đen trắng phân minh, giọng nói trong trẻo. "Đạo Lão trọng thương, Tử Vi Tiên Đế chắc chắn sẽ rút quân, ít nhất cũng phải giải quyết vấn đề vết thương của lão, trong thời gian ngắn sẽ không tấn công Tiên Đạo Minh nữa đâu." Diệp Bất Phàm có thể tưởng tượng ra cảnh Tử Vi Tiên Đế tức đến hộc máu.

Đối phương có thể phản công chiếm được nửa giang sơn Bắc Vực thì công lao của Đạo Lão là lớn nhất, giờ bị trọng thương như vậy tổn thất quá lớn. "Vậy tôi về trước đây." Đại Vu Nữ nói, nhưng thân hình mảnh mai vẫn đứng im không động đậy, dường như đang đợi họ Diệp nào đó giữ lại.

Đáng tiếc Diệp lão ma làm gì có tâm trí mà yêu đương lúc này.

Cuối cùng Đại Vu Nữ đành phải rời đi, trước khi đi ánh mắt oán hận đến cực điểm. "Tình Cổ bát giai đúng là tà môn thật." Diệp Bất Phàm tắc lưỡi, theo thời gian trôi qua, uy lực sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ của Tình Cổ dường như ngày càng mạnh.

Hắn quay lại phòng của Tiên Mộng, Sở Tử Tuyết, Lục La an ủi một lượt, sau đó mới cùng Long Chủ trở về Chân Long thánh sơn bắt

đầu bế quan.

Trong Thanh Trúc lâu.

Diệp Bất Phàm ngồi trên bồ đoàn, trước mặt hiện ra một cái chân và nửa cánh tay, vận chuyển 《 Phạm Thánh Thập Nhị Kinh 》. "Không biết có thể thăng tiến nhục thân lên Đại Thừa hậu kỳ được không đây." Diệp Bất Phàm lộ vẻ mong đợi, tay phải đặt lên trên tiên thể.

Cảm giác lạnh lẽo, tựa như chạm vào một khối ngọc màu đồng cổ, hắn cảm nhận rõ ràng sức mạnh tiên đạo ẩn chứa bên trong, mang theo một cảm giác áp bách khủng khiếp. 【Tiên thi: Được luyện chế qua bí pháp đặc thù, ẩn chứa sức mạnh nhục thân tiên đạo cường đại, cùng tông cùng nguồn với 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Hấp thụ sức mạnh tiên đạo độc hữu bên trong sau khi luyện hóa có thể tăng cường nhục thân, nhưng hấp thụ quá nhiều dễ bị bạo thể mà chết, Chân Tiên luyện hóa là tốt nhất.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Không cần luyện hóa, có thể trực tiếp hấp thụ; sức mạnh quá cường đại giúp củng cố nhục thân, hoàn toàn không có nguy cơ tử vong.】 "Sức mạnh tiên đạo bên trong đang trôi mất sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm hơi sáng lên, chợt nhận ra điều bất thường, lông mày nhíu chặt.

Tôi nheo mắt nhìn chằm chằm vào đôi chân dài trước mặt, theo thời gian trôi qua, màu sắc trên tiên thể ngày càng mờ nhạt.

Đợi đến khi sức mạnh tiên đạo hoàn toàn biến mất, phòng ngự cường đại sẽ không còn tồn tại nữa. "Chẳng trách tiên khí cũng khó lòng phá phòng ngự, hóa ra là như vậy.

Trong tiên thi này ẩn chứa nguồn suối của sức mạnh tiên đạo, nhờ thế mới có thể khiến Đạo Lão mạnh đến mức này.

Mà nguồn gốc tiên đạo đó, nếu không ở trong đầu lâu thì chính là ở trái tim." Diệp Bất Phàm nheo mắt, cuối cùng cũng nhìn ra nhược điểm chí mạng của Phạm Thánh tiên thi.

Hủy diệt nguồn gốc, thi thể này sẽ mất đi sức mạnh tiên đạo chống đỡ, tiên khí hoàn toàn có thể phân thây nó.

Trước đó tôi vẫn luôn thắc mắc, tiên khí cũng là chí bảo tiên đạo, tại sao không thể gây ra sát thương lớn cho tiên thi.

Dù sao Phạm Thánh Chân Tiên đã chết, thi thể chỉ là thi thể mà thôi. "Không ổn, phải nhanh chóng luyện hóa." Sắc mặt Diệp Bất Phàm chợt biến đổi, không dám chậm trễ, dốc toàn lực vận hành《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》.

Tức thì, một luồng sức hút bộc phát.

Tiên thi vốn đang chết lặng bỗng phát ra vi quang, sức mạnh tiên đạo - tinh hoa tiên thể được đúc kết từ《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》men theo cánh tay Diệp Bất Phàm, như dòng nước tuôn vào trong cơ thể hắn, nhanh chóng nuôi dưỡng nhục thân.

Diệp Bất Phàm đưa tay trái ra ấn lên nửa cánh tay kia, sức mạnh tiên đạo tràn vào cơ thể hắn càng thêm nồng đậm.

Cảm giác như vừa nuốt một gốc thiên địa đại dược, liên tục nuôi dưỡng nhục thân, khiến cường độ thể phách của Diệp Bất Phàm thăng tiến nhanh chóng. "Rắc rắc rắc!" Da của hắn như gốm sứ rạn nứt rồi bắt đầu bong tróc, lớp da mới bền bỉ hơn được sinh ra.

Sức mạnh, phòng ngự, tốc độ, khả năng phản ứng và năng lực dự báo nguy hiểm đều đang bùng nổ với tốc độ kinh hồn, tiến thẳng về phía Đại Thừa hậu kỳ.

Sáng sớm hôm sau.

Một luồng áp bách kinh người tỏa ra từ trong thanh trúc lâu.

Một số lão yêu Hợp Thể trên Chân Long Thánh Sơn cũng khó lòng chịu đựng, lần lượt bước ra khởi động phủ sào huyệt, tránh xa tòa thanh trúc lâu của Diệp Bất Phàm. "Tên này rốt cuộc là người hay yêu?" Có lão yêu Hợp Thể đứng từ xa nhìn về phía thanh trúc lâu, cảm giác như bên trong có một con Hoang Cổ Yêu Tiên nào đó, nảy sinh nỗi sợ hãi bản năng. "Ta cảm giác hắn có huyết thống Yêu tộc." Ti Yêu Yêu ngồi trên một tảng đá lớn, đôi chân trắng nõn đung đưa qua lại, nàng quay đầu nhìn tiểu nữ anh đang gặm pháp bảo bên cạnh, dọa dẫm: "Sư phụ em là quái vật đó, em có sợ không?" "Hả?" Tiểu nữ anh ngơ ngác, nhét một cây đinh dài pháp bảo vào miệng nhỏ. "Cha của chị mới là quái vật ấy." Ở phía bên kia, Tiểu Niếp Niếp không vui, xúi giục tiểu nữ anh: "Con Chu Tước này muốn cướp pháp bảo của em ăn kìa." "Ồ." Tiểu nữ anh ồ một tiếng, nhanh chóng nhai nát cây đinh trong miệng, rồi lại nhét thêm một cái vòng tay pháp bảo vào, xòe lòng bàn tay trống rỗng ra ý bảo không còn dư pháp bảo cho Ti Yêu Yêu ăn đâu. "Ngốc quá đi mất!

Sao cha ta lại thu một đứa vừa thèm ăn vừa ngốc thế này làm đồ đệ cơ chứ." Tiểu Niếp Niếp đảo mắt trắng, bỗng nhiên nhìn về phía Tiểu Tử Long ở đằng xa, nghiêm mặt nói: "Ngươi!

Lại đây!" Tiểu Tử Long đang định tránh xa thanh trúc lâu, nghe thấy lời này thì giật nảy mình, khuôn mặt rồng trắng bệch, vội vàng trốn sau lưng Long Chủ, thò đầu ra lén lút nhìn Tiểu Niếp Niếp.

U Bất Phàm lúc này đâu còn cái vẻ cao ngạo và khí chất vô địch lúc ba tuổi, khắp người tỏa ra nỗi sợ hãi đối với Tiểu Niếp Niếp.

Long Chủ liếc xéo Tiểu Niếp Niếp một cái, phiền não nói: "Sao con vẫn còn ở đây?

Mau về Thiên Ma Giáo mà hành hạ đám nhóc con bên đó đi, đừng có bắt nạt nó nữa!" "Sư phụ, sao đây có thể gọi là bắt nạt được?

Con đang dạy Tiểu Tử Long cách sinh tồn trong tu tiên giới, rèn luyện tâm trí cho nó mà.

Con huấn luyện nó tốt rồi thì sau này ra khỏi Chân Long Thánh Sơn sẽ không sợ bị người ta tính kế hay bắt nạt nữa." Tiểu Niếp Niếp nghĩa chính ngôn từ, nghiêm túc nói: "Sư phụ người không hiểu đâu, đây là giáo dục trải nghiệm nghịch cảnh, xin hãy hiểu cho tấm lòng khổ cực của đồ nhi." "..." Long Chủ nghe vậy, mặt xanh mét.

Trong lòng thầm nghĩ con nhóc này còn tà môn hơn cả cha nó.

Cha nó lừa người thì chính là lừa người, còn con nhóc này lừa người mà còn có thể gán cho cái danh nghĩa chính nghĩa. "Phiền chết đi được!" Long Chủ xua tay, ngăn đồ đệ rẻ tiền này tiếp tục nói nhảm.

Sau đó lão nhìn về phía thanh trúc lâu, lông mày nhíu chặt: "Nhục thân của Diệp Bất Phàm này chẳng lẽ sắp đột phá Đại Thừa hậu kỳ sao?" Lão cảm thấy có chút không thể tin nổi, tốc độ tu luyện này ngày càng biến thái rồi. ...

Trong khi nhục thân của Diệp Bất Phàm đang tiến triển vượt bậc.

Bắc Vực Tiên Đường.

Trong địa cung, mười mấy vị Đại Thừa Tiên Quân vẻ mặt ngưng trọng nhìn Đạo Lão đang ngâm mình trong một bể dược liệu màu trắng sữa. "Diệp Bất Phàm mạnh hơn lúc giết Võ Tiên Vương, khi đó chắc hẳn hắn đã che giấu một phần chiến lực." Giọng nói của Lục Quán Vương mang theo sự kiêng dè sâu sắc.

Thanh Mộc Tiên Quân lắc đầu: "Thần thông Võ Tiên đó được Diệp Bất Phàm vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa, mạnh hơn nhiều so với lúc Võ Tiên Vương thi triển, hơn nữa còn có thể thi triển lặp lại." 《Võ Tiên》 và Tiên Thổ Sa, hai thứ này tăng phúc quá lớn cho Diệp Bất Phàm.

Nếu không thì dù Đạo Lão không giết được đối phương cũng có thể rút lui an toàn. "Bệ hạ, cuộc chiến tiếp theo nên tính sao?" Một vị Đại Thừa ngập ngừng hỏi.

Dứt lời, nhiều Đại Thừa của Tiên Đình đồng loạt nhìn về phía Tử Vi Tiên Đế đang đứng ở trung tâm với khuôn mặt âm trầm.

Tử Vi Tiên Đế không đáp lại, ánh mắt rơi vào Thanh Mộc Tiên Quân, hỏi: "Nửa cụ tiên thi đó có thể khôi phục bao nhiêu thực lực?" "Nếu chi thể không thiếu hụt thì có thể khôi phục chín thành như trước, hiện tại... bị Diệp Bất Phàm đoạt mất một chân, nửa cánh tay, e rằng chỉ còn lại năm thành sức mạnh, thực lực tổng hợp tối đa tương đương với một vị Đại Thừa viên mãn phổ thông." Thanh Mộc Tiên Quân suy tính nói.

Lão tu luyện Mộc chi bản nguyên, lại là luyện đan sư bát giai.

Bể tiên dược này là lão tận dụng các loại tiên dược chữa thương thượng hạng chế thành, năm thành sức mạnh đã là cực hạn rồi.

Tất nhiên, sức mạnh là năm thành, nhưng về phương diện phòng ngự thì còn hơn thế nhiều. "Năm thành thì có ích gì?" Thanh Thủy Tiên Quân, một trong ngũ đại Tiên Vương, có chút thất vọng, thở dài: "Đạo Lão không thể tham chiến nữa, nếu không bị Diệp Bất Phàm bắt đi thì chỉ tổ làm chất dinh dưỡng cho hắn thôi." "Phía Hỏa Linh Tiên Vương thế nào rồi?" Tử Vi Tiên Đế đột ngột hỏi.

Hỏa Linh Tiên Vương nắm giữ nửa cụ Phạm Thánh tiên thi còn lại, đã dung hợp sớm hơn Đạo Lão.

Chương 751

Một người đàn ông trung niên mặc kim bào lên tiếng đáp: "Đang né tránh sự bói toán của Tầm Tiên Đạo Nhân, mất khoảng nửa tháng nữa mới hoàn toàn sẵn sàng." Người trung niên kim bào có đạo hiệu Kim Nguyên Tiên Quân, tu Kim chi bản nguyên, là một trong ngũ đại Tiên Vương đỉnh cấp của Tiên Đình.

Võ Tiên Vương đã bị giết, hiện tại chỉ còn lại bốn vị: Thanh Mộc, Kim Nguyên, Thanh Thủy, Hỏa Linh. "Tốt, truyền lệnh xuống, nửa tháng sau quyết chiến một trận sinh tử với Tiên Đạo Minh!" Tử Vi Tiên Đế hạ lệnh.

Lục Quán Vương và những người khác sắc mặt biến đổi, lập tức khuyên can: "Bệ hạ, liệu có quá vội vàng không?" Một khi đại quyết chiến nổ ra, không phải ngươi chết thì là ta sống, rủi ro quá lớn, họ chưa chắc đã sống sót được. "Có quốc vận gia trì, không sao cả." Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng, không chút do dự: "Có Diệp Bất Phàm ở đó, thiên cơ thôi diễn hoàn toàn vô dụng rồi!

Chỉ có thể quyết chiến trực diện, xuống chuẩn bị đi!" "...

Rõ!" Các Đại Thừa trong lòng đắng ngắt, chỉ đành lĩnh mệnh lui xuống.

Tử Vi Tiên Đế nhìn theo bóng lưng của họ, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo.

Nếu không phải để phòng bị Tầm Tiên Đạo Nhân, ngay từ đầu cuộc chiến lão đã san phẳng Bắc Vực chứ không để kéo dài đến tận bây giờ.

Tầm Tiên Đạo Nhân và Hương Hỏa Tiên đánh cờ với nhau, thực lực bị hạn chế gắt gao.

Nhưng khó bảo toàn lão ta còn có hậu chiêu gì để ngăn cản con đường khuếch trương lãnh thổ, tăng cường quốc vận của mình.

Cho nên những năm qua, lão vẫn luôn chuẩn bị vẹn cả đôi đường.

Giờ đây, mọi thứ đã sẵn sàng.

Còn về việc chết bao nhiêu người, lão căn bản không quan tâm. "Lần quyết chiến này, thành công thì tốt, nếu thất bại... bản đế vẫn có thể chứng đạo Chân Tiên như thường!" Theo mệnh lệnh của Tử Vi Tiên Đế, toàn bộ Tiên Đình bắt đầu sôi sục.

Chiến tranh từ xưa đến nay đều là binh mã chưa động, lương thảo đi trước.

Các Đại Thừa Tiên Quân đích thân giám sát luyện đan sư của Tiên Bộ luyện chế đan dược vắt kiệt tiềm năng, tăng cường chiến lực.

Luyện khí sư, trận pháp sư cũng khổ không thấu.

Tiên khố ở tận Trung Vực cũng mở toang, các loại thiên tài địa bảo, tiên dược tuôn về Bắc Vực Tiên Đường như nước chảy.

Phần lớn thiên tài địa bảo trong đó đều là dược liệu tu luyện các loại thần thông cấm kỵ và bí thuật hợp kích.

Lần quyết chiến này khác hẳn trước kia, thực lực tích lũy của Tử Vi Tiên Đình dốc ra hết sạch, vũ trang cho hàng triệu tinh nhuệ đến tận răng.

Động thái lớn như vậy muốn giấu cũng không giấu được. "Mẹ kiếp, tôi vừa mới mò ra vị trí tiên khố Trung Vực, thế mà đã bị dọn sạch rồi sao?!" Tại một hồ nước ở Trung Vực, Tôn Thất đứng dưới đáy hồ, nhìn đám tu sĩ Hợp Thể liên tục bay qua phía trên mà đau lòng đến rỉ máu.

Mỗi tu sĩ Hợp Thể ít nhất cũng mang theo năm mươi cái túi Càn

Khôn, trong đó chứa bao nhiêu thiên tài địa bảo cơ chứ? "Ngay từ đầu hy vọng cướp phá bảo khố Tiên Đình đã không lớn rồi, Tử Vi Tiên Đế sao có thể để lại cho ngươi một lỗ hổng lớn như vậy?" Hồn Tổ u u hiện ra, khinh thường nói.

Bên trong bảo khố chắc chắn có tàn trận của Tiên, không có tiên khí chống đỡ thì ai vào là chết người đó.

Theo lão thấy, não của Diệp lão ma chắc chắn có vấn đề, nếu không sao có thể để Tôn Thất đến đây nộp mạng? "Câm miệng!" Tôn Thất quát mắng. "Hay là rút lui thôi." Hồn Tổ khuyên nhủ: "Đêm qua ta nghe một tiểu Nguyên Anh ở Trung Vực nói, bản tôn của ngươi đã chặt đứt một chân của Phạm Thánh tiên thi, đúng là không phải con người, chúng ta đi đầu quân cho hắn, biết đâu lại kiếm được chút lợi lộc." "Bảo khố Tiên Đình mở ra, không trộm được nữa, nhưng vẫn còn nơi khác có thể đào một mẻ." Tôn Thất không định quay về, đôi mắt đảo liên tục, phát ra tiếng cười quái dị "kiệt kiệt kiệt". "Nơi nào?" "Ngươi ngốc à?

Chắc chắn là tổ tiên của Tiên Đình rồi!

Từ thời Hoang Cổ đến nay, biết bao nhiêu vị Đại Thừa được chôn cất trong Tiên Lăng?" Tôn Thất mắng.

Sau đó dừng lại một chút, nói: "Xem ra Tiên Đình định liều mạng với Tiên Đạo Minh rồi, bảo khố thì canh phòng nghiêm ngặt, Thất gia đây không tin tổ tiên của tụi nó cũng có đại tu sĩ canh giữ." "Ba câu là không rời khỏi nghề cũ của ngươi." Hồn Tổ há hốc mồm, lão đã sống vô số năm, chuyện bẩn thỉu làm không ít, nhưng so với Tôn Thất thì lão đúng là tấm gương đạo đức.

Nói về tâm đen, lão thấy linh hồn của Tôn Thất đen ngòm từ tận bên trong. "Đi." Tôn Thất nói là làm, lập tức quay đầu đi theo một hướng khác.

Không chỉ Tôn Thất phát hiện sự bất thường của Tiên Đình, các mật thám ẩn náu trong Tiên Đình cũng nhận ra có gì đó không ổn. "Đây là định quyết chiến sinh tử với Tiên Đạo Minh rồi!" Có mật thám da đầu tê dại, hỏa tốc truyền tin tức ra ngoài.

Tin tức như một quả bom hạt nhân khổng lồ nổ tung khắp tu tiên giới.

Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực, Đông Hải đều nổi lên sóng gió dữ dội. "Tin này là thật hay giả?" Tiên Đạo Minh càng thêm chấn động, vô số tu sĩ hoang mang lo sợ.

Tầng lớp lãnh đạo cao nhất lập tức phái Trương gia Tiên Quân đến Triệu Quốc bái phỏng Diệp Bất Phàm, nhờ hắn bói toán thiên cơ.

Thế nhưng Diệp Bất Phàm lại đang bế tử quan. "Lúc này mà lại bế tử quan sao?" Trương gia Tiên Quân nghe Long Chủ nói vậy thì tức đến run người, định xông thẳng lên đỉnh Chân Long Thánh Sơn.

Long Chủ nhíu mày ngăn lại, thản nhiên nói: "Trương đạo hữu chắc hẳn biết bế tử quan đại diện cho điều gì chứ?

Cưỡng ép cắt đứt bế quan, nếu xảy ra sơ suất, hậu quả không phải là thứ ngươi có thể gánh vác nổi đâu." Lúc này Diệp Bất Phàm đang trong giai đoạn then chốt rèn luyện nhục thân, lão không muốn thả người lên quấy rầy đối phương. "Tiên Đạo Minh phải làm rõ động thái của Tiên Đình, nếu việc quyết chiến là thật thì cần Diệp Bất Phàm thôi diễn thiên cơ, dự đoán tỉ lệ thắng, điều chỉnh chiến lược chiến tranh." Trương Tiên Quân nôn nóng muốn thổ huyết, hồi lâu mới nén được cơn giận, trầm giọng nói: "Nếu Tiên Đạo Minh thất bại, Tử Vi Tiên Đế nắm giữ Trung Vực và Bắc Vực, dù không đột phá Chân Tiên cũng đủ để quét ngang cả tu tiên giới này rồi.

Long Chủ cũng không muốn đi vào vết xe đổ của chúng ta, bị Tử Vi Tiên Đế giết sạch chứ?" Có thể nói trận chiến này liên quan đến

cục diện của cả tu tiên giới. "Ài, Diệp đạo hữu đúng là đang bế tử quan, lúc này mà làm gián đoạn, nếu thất bại thì trách nhiệm này bản Tiên Quân gánh không nổi." Long Chủ trầm ngâm hồi lâu, vẫn lắc đầu.

Nếu là thời kỳ Hợp Thể, hoặc lúc Diệp Bất Phàm mới vào Đại Thừa, lão không cần phải kiêng dè như vậy.

Nhưng bây giờ thực lực của Diệp Bất Phàm quá mạnh, địa vị tôn sùng, Long Chủ không muốn đắc tội. "Ngươi!" Trương Tiên Quân tức đến lồng ngực phập phồng, không nói nhảm nữa, nhanh chóng lấy lệnh truyền âm ra.

Rất nhanh, tin tức truyền về Tiên Đạo Minh, tầng lớp lãnh đạo phẫn nộ. "Diệp lão quỷ!

Nhận lấy một lượng lớn tiên dược, bây giờ lại muốn giả chết sao?

Hắn muốn làm cái gì?!" Chân Ma Tiên Quân nghiến răng nghiến lợi.

Tiêu Dao, Trảm Long, Đại Pháp Sư và những người khác cũng tức giận không kém. "Việc cấp bách lúc này là để cấp dưới chuẩn bị các sự vụ quyết chiến đi." Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lạnh lẽo, lập tức ban bố mệnh lệnh.

Không lâu sau, các luyện đan sư, trận pháp sư, thiên cơ sư, luyện khí sư của Tiên Đạo Minh bắt đầu hoạt động.

Nhiều tu sĩ Hợp Thể cũng đang chuẩn bị, hỏa tốc thu mua bí bảo bảo mạng, tu luyện bí thuật.

Quyết chiến đã cận kề, họ đâu còn quan tâm đến tác dụng phụ của thần thông bí bảo nữa, sống sót qua cuộc chiến mới là thắng lợi.

Hai ngày sau.

Chân Võ Đại Đế, Đại Pháp Sư Tây Vực đến Chân Long Thánh Sơn, nhíu mày nhìn tòa thanh trúc lâu trên đỉnh núi, cảm nhận rõ ràng một luồng áp bách mạnh mẽ. "Tên này nhục thân ngày càng mạnh, Phạm Thánh tiên thi có tác dụng lớn như vậy sao?" Chân Võ Đại Đế kinh ngạc không thôi, mắt cũng có chút đỏ lên vì ghen tị.

Không nói nên lời vì hâm mộ và đố kỵ.

Lão tu luyện nhục thân vô số năm, hiểu sâu sắc việc nâng cao nhục thân gian nan đến mức nào.

Cả tu tiên giới rộng lớn này có bao nhiêu Đại Thừa Tiên Quân, chỉ có lão là Nhục Thân Đại Thừa. "Nhìn tốc độ này, không quá nửa tháng nhục thân của hắn có thể thăng lên Đại Thừa hậu kỳ, thật sự là... không thể tin nổi." Đại Pháp Sư nhìn mà mí mắt giật liên hồi.

Chân Võ Đại Đế dứt khoát lắc đầu: "Không thể nào, chỉ với hai đoạn chi thể tàn khuyết của Phạm Thánh, không đủ để giúp hắn thăng lên Đại Thừa hậu kỳ đâu." Hai ngày nay lão đã nghiên cứu mẩu ngón tay út đó.

Phạm Thánh Chân Tiên chết đã quá lâu, sức mạnh tiên đạo và tinh hoa tiên thể thất thoát quá nhiều.

Giống như một gốc tiên dược, dù có phong ấn thế nào thì dược hiệu vẫn sẽ trôi mất cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Huống hồ, tinh hoa của thể tu đều nằm ở trái tim, tứ chi ẩn chứa tinh hoa không nhiều.

Trái tim giống như nguyên thần, bản nguyên của pháp tu, là cội nguồn sức mạnh. "Phải tìm cách cắt đứt quá trình bế quan của hắn, động tĩnh bên phía Tiên Đình ngày càng lớn, phải bắt hắn xuất quan thôi diễn thiên cơ." Đại Pháp Sư trầm giọng nói. "Long Chủ đang canh giữ ở trên đó, ông định làm thế nào?

Chẳng lẽ định xông thẳng vào sao?" Chân Võ Đại Đế lạnh lùng nói.

Trong sự bất lực, họ chỉ có thể sốt ruột chờ đợi.

Chương 752

Chớp mắt, lại thêm vài ngày trôi qua.

Diệp Bất Phàm đã bế quan được bảy ngày.

Chân Ma Tiên Quân, Đại Vu Nữ, Trảm Long Tiên Quân lần lượt kéo đến.

Họ đã hoàn toàn xác định, Tử Vi Tiên Đình thực sự sắp tấn công toàn diện, khai triển đại quyết chiến. "Nhận tiên dược rồi thì phải làm việc!" Chân Ma Tiên Quân hừ lạnh, trực tiếp xông thẳng vào Chân Long Thánh Sơn, lão không có thời gian để tiêu tốn ở đây.

Trong thanh trúc lâu.

Diệp Bất Phàm nhìn những mảnh chi thể tiên nhân đã hóa thành tro bụi, lông mày nhíu chặt.

Thôn phệ hết tinh hoa và sức mạnh tiên đạo ẩn chứa trong tiên thi mà vẫn chưa thể đột phá Đại Thừa hậu kỳ, vẫn còn cách một đoạn nữa.

Hiệu quả tổng thể kém hơn nhiều so với giọt máu ở tim mà Tầm Tiên Đạo Nhân đưa cho. "Chẳng lẽ là do Đạo Lão dung hợp tiên thi, qua vài trận đại chiến đã tiêu hao hết sức mạnh bên trong?

Không thể khôi phục và tái sinh." Sắc mặt Diệp Bất Phàm thay đổi bất định.

Điều này khiến tôi nhận ra một sơ hở chí mạng khác của tiên thi.

Nó không phải là thứ có thể dùng lâu dài mà là vật phẩm tiêu hao, khi sức mạnh tiên đạo và tinh hoa tiên thể cạn kiệt, Đạo Lão sẽ phải chết, e rằng ngay cả hy vọng luân hồi cũng không có. "Chẳng trách lão già này lại đi theo Võ Tiên Vương đến Nam Hồng Vực săn đuổi mình,

chắc hẳn biết rõ dung hợp tiên thi không sống được bao lâu nên muốn kéo mình theo chôn cùng trước khi chết." Diệp Bất Phàm hồi tưởng lại dáng vẻ điên cuồng của Đạo Lão, khẽ xoa lông mày.

Hắn hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, nhất định phải cướp được thân thể và bộ não của Đạo Lão, như thế thì việc đột phá Đại Thừa hậu kỳ sẽ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm lấy ra một cái túi Càn Khôn.

Đây là của Song Tử Tiên Vương.

Trong khoảnh khắc thi triển Di Hình Hoán Vị, Diệp Bất Phàm đã lách qua thời không để chộp lấy nó.

Đối với họ Diệp tôi mà nói, túi Càn Khôn còn quan trọng hơn cả tính mạng kẻ thù.

Người thì sau này có thể giết, chứ việc cướp túi Càn Khôn thì không được chậm trễ chút nào.

Hắn phóng thần thức quét vào bên trong.

Về mặt tiên ngọc, so với Võ Tiên Vương thì gã này giàu hơn, có khoảng một ức, phần lớn đều là tiên ngọc thượng đẳng. "Như muối bỏ bể, chỉ đủ để con rối đồng của tôi bói toán thiên cơ trong mười phút." Diệp Bất Phàm có chút thất vọng.

Trận chiến với Đạo Lão, phân thân của hắn dung hợp với con rối đồng đã đốt sạch của hắn ba ức tiên ngọc, đó là còn đang trong tình trạng tiết kiệm.

Xem xét các vật phẩm khác.

Ngoài tiên ngọc, linh bảo, bí bảo, số lượng công pháp điển tịch thì không thể so với Võ Tiên Vương, phần lớn chỉ có giá trị tham khảo.

Tuy nhiên, trong đó có ba môn thần thông khiến Diệp Bất Phàm

cảm thấy hứng thú. 【Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp: Môn pháp cấm kỵ, lợi dụng nguyên thần của người khác, dùng bí thuật đặc thù ngưng luyện thành đệ nhị nguyên thần của bản thân, có tính tăng trưởng nhất định.

Tác dụng phụ: Dễ bị phản phệ, nguyên thần phụ chiếm quyền kiểm soát thay thế bản tôn, cẩn thận khi tu luyện.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Không có phản phệ, không có nguy cơ bị chiếm quyền kiểm soát.】【Nhất Thể Song Hồn Pháp: Dung hợp một đạo nguyên thần, song hồn không phân biệt chính phụ, cùng nhau tu luyện, tiêu hao tài nguyên cực lớn.

Sau khi luyện thành, uy lực của nhất thể song hồn cực kỳ lớn.

Tác dụng phụ: Dễ bị loạn ý thức, song hồn dễ xung đột, nguy cơ tử vong cực cao.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Giúp tinh thần tỉnh táo, song hồn dung hợp hài hòa, hoàn toàn không có nguy cơ tử vong.】"Thế này... hèn gì Song Tử Tiên Vương năm đó có thể thoát khỏi tay Tiêu Dao Tiên Quân." Diệp Bất Phàm há hốc mồm.

Lúc hắn từ Tiên Đạo Minh vào Nam Hồng Vực, Tiêu Dao Tiên Quân đang tấn công Huyễn Tinh Thành ở Trung Vực, người thủ thành chính là Song Tử Tiên Vương.

Rõ ràng là Đại Thừa hậu kỳ, nhưng nhờ có nhất thể song hồn mà gã có chiến lực tương đương với Đại Thừa viên mãn phổ thông.

Về các Đại Thừa của Tiên Đình, Diệp Bất Phàm đã sớm thu thập tài liệu liên quan, nắm giữ được các thần thông, điểm mạnh, điểm yếu, cơ bản đều hiểu rõ.

Trong đó bao gồm cả tư liệu về Song Tử Tiên Vương.

Thuở nhỏ Song Tử Tiên Vương là một cặp song sinh, hai anh em tình cảm sâu đậm, cùng nhau tu hành mấy ngàn năm.

Người anh thiên phú và ngộ tính cực cao, thăng lên Hợp Thể đại viên mãn trước, người em kém hơn một chút, chỉ ở Hợp Thể trung kỳ.

Người anh vì muốn chăm sóc em trai nên tạm thời gác lại việc đột kích Đại Thừa cảnh, giao toàn bộ tài nguyên cho em trai tu luyện.

Người em thăng tiến nhanh chóng, thành công thăng lên Đại Thừa.

Sau đó... người em cảm động đến rơi nước mắt, để biểu đạt tình yêu đối với anh trai, gã đã giết chết người anh đã dốc hết lòng vì mình, xóa bỏ ý thức, luyện thành đệ nhị nguyên thần.

Tử Vi Tiên Đế khá tán thưởng nên đã trọng dụng, ban cho Đại Thừa Đan.

Gã liền đem đan dược đó cho đệ nhị nguyên thần phục dụng để thăng lên Đại Thừa, cuối cùng đệ nhị nguyên thần dung hợp vào bản thân, thành tựu nhất thể song hồn!

Đây cũng là lý do Song Tử Tiên Vương tu luyện đến nay rất ít khi bị loạn tinh thần hay xung đột song hồn, vì đạo nguyên thần đó chính là anh trai của gã! "Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp này có thể tu luyện một chút." Diệp Bất Phàm suy tính, thời ở Nam Hồng Vực hắn từng tu luyện bí thuật tương tự nhưng chỉ là đoạt xá, uy lực kém xa môn công pháp này.

Sau đó hắn lại nhìn sang Nhất Thể Song Hồn Pháp.

Nếu là thời kỳ Nguyên Anh hay Hóa Thần, có lẽ hắn sẽ tu luyện, nhưng bây giờ bảo hắn mọc thêm một cái đầu nữa thì thực sự chẳng có hứng thú gì. "Môn công pháp này có thể giao cho Tôn Thất để hắn nghiên cứu tu luyện." Xét về nghiên cứu hồn phách, Tôn Thất vượt xa bản tôn là hắn.

Diệp Bất Phàm tin rằng môn công pháp này sẽ tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết trên người Tôn Thất.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn môn thần thông cuối cùng. 【Tiểu Thời Không Thuật - Bản nguyên pháp đỉnh cấp: Chỉ có người nắm giữ bản nguyên thời không mới có thể tu luyện, xuyên không gian và thời gian ngắn ngủi về quá khứ để nhìn trộm quá khứ của người khác.

Tác dụng phụ: Dễ bị thời không quá khứ xé nát thần hồn dẫn đến cái chết thảm, bị đại đạo không dung thứ.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Dễ được thời không quá khứ chữa lành thần hồn, từ đó hồi phục hoàn toàn, được đại đạo ưu ái.】 Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào thần thông này, đôi mắt nheo lại.

Loại thần thông này chỉ là pháp môn hỗ trợ, không có uy lực gì lớn nhưng nếu dùng tốt thì hiệu quả sẽ rất bất ngờ.

Việc này khác với bói toán quá khứ vì sức cản quá lớn và không thể nhìn thấu chi tiết của người khác.

Nếu coi một người là một cuốn sử thi, thì bói toán quá khứ phần lớn chỉ nhìn thấy mục lục và tóm tắt.

Xuyên không về quá khứ thì không bị thiên cơ hạn chế, có thể thấy rõ một kẻ phế vật được sinh ra như thế nào, ngay cả phòng đẻ cũng có thể nhìn thấy.

Thuật này có thể vượt qua thời không để soi ra nhược điểm của kẻ khác! "Mấy chục năm rồi, loại thời không đại thuật đó cuối cùng cũng có manh mối." Gương mặt Diệp Bất Phàm lộ ra nụ cười.

Từ thời Hóa Thần hắn đã từng dự tính sẽ sáng tạo ra một môn thần thông vô tiền khoáng hậu!

Tất cả các phiên bản của chính mình ở quá khứ, hiện tại, tương lai đều xuất hiện trong cùng một thời không.

Không cần đến hàng trăm, chỉ cần vài người, mười mấy người

chính mình thôi cũng đủ để giết chết Tử Vi Tiên Đế rồi.

Đáng tiếc pháp môn thời không quá ít, chỉ có 《Quang Âm Tự Tiễn》, 《Thời Gian Tĩnh Chỉ》 và vài môn lẻ tẻ, nay có được 《Tiểu Thời Không Thuật》, việc sáng tạo ra loại thời không đại thuật kia đã có thêm phần chắc chắn.

Diệp Bất Phàm nhanh chóng rơi vào trạng thái đốn ngộ, tham ngộ sâu sắc 《Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp》 và 《Tiểu Thời Không Thuật》.

Một lát sau, 《Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp》 đã nhập môn, 《Tiểu Thời Không Thuật》 cũng có chút lĩnh ngộ. "Muốn dựa vào 《Tiểu Thời Không Thuật》 làm nền móng để sáng tạo đại thần thông thời không vẫn còn thiếu một chút." Diệp Bất Phàm thầm than, giống như một bức tranh ghép hình vẫn còn thiếu vài mảnh quan trọng.

Đột nhiên, hắn nhíu mày, cảm ứng được trận pháp bị người ta tấn công.

Hắn cúi đầu dùng đồng tiền bói toán, lông mày càng nhíu chặt hơn: "Lúc Đạo Lão đang ở thời kỳ toàn thịnh thì không phát động quyết chiến, bây giờ Đạo Lão bị trọng thương lại lập tức liều mạng, Tử Vi Tiên Đế này quả là..." Diệp Bất Phàm đứng dậy, vung ống tay áo giải khai trận pháp bên ngoài rồi thong thả bước ra. "Diệp đạo hữu cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Lão phu còn tưởng ngươi định làm rùa rút đầu chứ." Chân Ma Tiên Quân thu tay, cười khẩy nói.

Đại Pháp Sư, Trảm Long Tiên Quân và Đại Vu Nữ thấy Diệp Bất Phàm xuất quan thì trong lòng nhẹ nhõm hẳn. "Không có ta thì Tiên Đạo Minh của các người không đánh trận được nữa à?" Diệp Bất Phàm nhướng mày nói. "Bản tọa đã bỏ tiền ra rồi!" Chân Ma Tiên Quân sắc mặt trầm như nước.

Để nhờ Diệp Bất Phàm giúp đỡ, tất cả các thế lực trong Tiên Đạo Minh đã gom góp được hơn ba vạn chu tiên dược.

Nhận tiền mà không làm việc thì chẳng có chút đạo đức nghề nghiệp nào cả. "Bỏ tiền?

Tiền gì cơ?" Diệp Bất Phàm đảo mắt. "Diệp lão ma, ngươi..." "Lần này khác với những lần trước, vì thế mới phải làm phiền Diệp đạo hữu xuất quan sớm." Đại Pháp Sư vội vàng ra mặt làm người hòa giải, ông ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Động thái bên phía Tiên Đình quá lớn, nghi là sắp tấn công toàn diện, việc này liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Tiên Đạo Minh, cũng liên quan đến sự sống chết của Thiên Ma Giáo và cả Diệp đạo hữu nữa." Lúc này Tiên Đạo Minh gần như đã dốc hết mọi quân bài có thể tăng tỉ lệ thắng vào trận này.

Chương 753

Diệp Bất Phàm chính là một mắt xích quan trọng nhất, chỉ được thắng, không được bại! "Xem đi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Đạo hữu ở Tây Vực mới đúng là thái độ của người đi nhờ vả." Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Lúc này thôi diễn thiên cơ không còn cần thiết nữa, Tiên Đình sẽ không dùng mưu kế hay đột kích nữa đâu, bọn họ muốn trực tiếp dùng thực lực quét sạch Tiên Đạo Minh." Đại Pháp Sư và Trảm Long Tiên Quân nghe vậy ngược lại lại thở phào.

Khai chiến chính diện thì Tiên Đạo Minh không sợ, chỉ lo Tiên Đình giở âm mưu quỷ kế.

Đạo Lão dung hợp Phạm Thánh tiên thi, trình độ bói toán lại tăng lên, việc tìm ra sơ hở của họ sẽ cực kỳ chính xác. "Nếu Diệp đạo hữu đã xuất quan thì hãy về Tiên Đạo Minh đi, để kiểm soát một số chi tiết và diễn biến của cuộc chiến." Trảm Long Tiên Quân trầm giọng nói.

Diệp Bất Phàm trực tiếp xua tay từ chối. "Cái gì?

Ngươi thực sự định nhận tiền mà không làm việc à?" Ánh mắt Trảm Long Tiên Quân trở nên bất thiện, lão cũng đã bỏ ra không ít tiền. "Trong vòng bảy ngày, tôi cần thăng tu vi lên Đại Thừa hậu kỳ để ứng phó với trận quyết chiến này." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Thực lực của hắn hiện tại chỉ đứng sau Ngũ Tiên Giáo Chủ, đúng là rất mạnh.

Nhưng tính nguy hiểm trong cuộc quyết chiến quá cao, Đại Thừa hỗn chiến, tiên khí bay ngập trời, tỉ lệ sống sót chỉ có chín thành, hơn nữa hắn cũng không đóng vai trò quyết định thắng bại. "Cái gì?

Tu vi đột phá hậu kỳ?!" Mọi người kinh ngạc, khuôn mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Họ biết tốc độ thăng cấp của Diệp Bất Phàm rất nhanh, nhưng làm sao có thể khoa trương đến mức bảy ngày là đột phá được?

Dù là kỳ Trúc Cơ hay Kim Đan thì cũng không thể nhanh như vậy!

Cứ như thể ăn cơm uống nước vậy.

Với nhãn lực của họ, có thể thấy Diệp Bất Phàm vẫn còn cách Đại Thừa hậu kỳ một đoạn rất dài.

Một Đại Thừa bình thường ít nhất cũng cần hàng ngàn năm.

Diệp Bất Phàm có cần cù khổ luyện đến mức nát cả người, nghịch thiên lắm thì cũng phải mất một năm rưỡi. "Tôi cần Đại Vu Nữ trợ giúp." Diệp Bất Phàm nhìn về phía Đại Vu Nữ.

Hắn có lượng lớn tiên dược, Yêu tộc cũng có thể cung cấp yêu huyết, nhưng luyện thành đan để nâng cao tu vi vẫn cần thời gian rất dài, ít nhất cũng phải nửa năm.

Có Đại Vu Nữ thì lại khác.

Song tu với một Đại Thừa viên mãn vốn dĩ có thể tăng tu vi, quan trọng nhất là có thể tăng tốc độ luyện hóa đan dược, rút ngắn đáng kể thời gian đột phá. "Ta?" Đại Vu Nữ ngẩn ra, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, tai hơi đỏ lên, lập tức quay mặt đi.

Đại Pháp Sư nhìn thấy biểu cảm đó của Đại Vu Nữ thì như thấy ma giữa ban ngày.

Cùng là Đại Thừa đỉnh cấp ở Tây Vực, ông ta và Đại Vu Nữ quen biết nhau mấy vạn năm cũng chưa từng thấy người phụ nữ này lộ ra dáng vẻ như vậy.

Đối phương mà cười một cái thì ít nhất cũng phải chết vài trăm người. "Bảy ngày, ngươi không đột phá nổi đâu, đừng lãng phí thời gian nữa." Chân Ma Tiên Quân căn bản không tin, mất kiên nhẫn nói:

"Đợi ngươi bế quan ra thì mọi chuyện đã xong xuôi hết rồi." Trảm Long Tiên Quân cũng trầm giọng phụ họa: "Ngươi mà bế quan lần nữa thì e là không chỉ có bảy ngày đâu." Không ai tin Diệp Bất Phàm có thể đột phá trong vòng bảy ngày. "Nếu tôi có thể đột phá, liệu Trảm Tiên Ma Đao của quý tông có thể cho tôi mượn dùng không?" Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Thứ hắn thiếu nhất là tiên khí, lựa chọn hàng đầu là Lục Tiên Kiếm của Tiêu Dao Tiên Quân, thứ hai chính là Trảm Tiên Ma Đao của Chân Ma Tiên Tông.

Cả hai đều là những tiên binh có tính công kích mạnh nhất! "Nếu ngươi đột phá được thì cho ngươi mượn cũng có sao?" Chân Ma Tiên Quân vẫn không tin, cười lạnh: "Vấn đề là lần bế quan này nếu không phải ta xông vào thì chắc là vài tháng nữa ngươi cũng chưa ra đâu.

Vạn nhất trong lúc quyết chiến cũng xảy ra tình cảnh tương tự thì ta không có thời gian chạy qua đây đâu." Thực lực hiện tại của Diệp Bất Phàm ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến.

Mọi người ở Tiên Đạo Minh đều không muốn Diệp Bất Phàm đi đánh cược vào một kết quả bất khả thi là thăng lên Đại Thừa hậu kỳ, dẫn đến việc không thể tham chiến. "Bảy ngày sau, bất kể thành công hay không, tôi cũng sẽ xuất quan." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Chân Ma Tiên Quân nổi giận định nói gì đó, Trảm Long Tiên Quân bên cạnh khẽ lắc đầu, truyền âm: "Hiện tại không phải lúc gây hấn với người này." "Hừ!" Chân Ma Tiên Quân hừ lạnh, trực tiếp phất tay áo bỏ đi: "Hy vọng Diệp đạo hữu giữ lời hứa!" "Ha ha, vậy chúng ta xin chúc mừng trước thành công của Diệp đạo hữu." Đại Pháp Sư chắp tay cười nói, rồi cùng Trảm Long Tiên Quân và các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh rời đi.

Trên đường về.

Chân Ma Tiên Quân trầm giọng: "Đột phá Đại Thừa hậu kỳ, chính hắn có tin nổi không?

Hành động này rốt cuộc là có ý gì?" "Ài, đại chiến sắp tới, Tiên Đạo Minh ta không nên gây thêm rắc rối." Trảm Long Tiên Quân thở dài nhẹ: "Bất kể thật giả thế nào, chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi thôi." "Lần này về hãy nghĩ cách làm sao để chiến thắng Tiên Đình đi, phía Diệp Bất Phàm không thể ôm hy vọng quá lớn được." Đại Pháp Sư nói.

Trong lúc trò chuyện, nhóm người dần biến mất khỏi lãnh thổ Yêu tộc. ...

Trên Chân Long Thánh Sơn.

Đại Vu Nữ không rời đi, nàng đăm đăm nhìn Diệp Bất Phàm, đôi lông mày thanh tú nhíu lại: "Ta đã nói rồi, đợi ngươi thăng lên Đại viên mãn thì chúng ta mới song tu." "Sao thế?

Giờ không nguyện ý à?" Diệp Bất Phàm nhướng mày.

Đại Vu Nữ nghe vậy, trong đôi mắt phượng hiện lên sự đấu tranh.

Im lặng hồi lâu nàng mới nói: "Được thôi, nhưng sau chuyện này ta cần giải trừ Tình Cổ trên người ngươi." Thời gian qua, sự phản phệ của Tình Cổ ảnh hưởng đến nàng ngày càng lớn.

Thậm chí có đôi khi nàng còn ảo tưởng rằng nếu Diệp Bất Phàm gặp phải cảnh tử vong, liệu nàng có chết thay hắn không.

Câu trả lời đã xuất hiện khi Diệp Bất Phàm chiến đấu với Đạo Lão.

Nàng sẽ làm vậy.

Kết quả này khiến nàng sợ hãi, không muốn tiếp tục bị Tình Cổ ảnh hưởng nữa. "Không vấn đề gì." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

"Đi dạo với ta một chút đi." Đại Vu Nữ vén lọn tóc mây trước trán ra sau tai, dáng vẻ thùy mị nhã nhặn.

Hai người sóng bước bên nhau đi xuống Chân Long Thánh Sơn.

Khi đi ngang qua Triệu Quốc, Diệp Bất Phàm thấy mặt đất vốn bị đánh thành vực sâu nay đã được tu sửa lại, những bình nguyên dày dặn trải dài tít tắp.

Bớt đi vài phần hơi người, thêm vài phần hoang vu. "Tầm Tiên Đạo Nhân từng nói, trận chiến này nếu Tiên Đình thắng, Tử Vi Tiên Đế sẽ thăng lên Chân Tiên; khi đó tứ hải phải phục tùng, những tiên môn đỉnh cấp này sẽ không còn tồn tại nữa." Giọng của Đại Vu Nữ trong trẻo như tiếng châu rơi trên mâm ngọc.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng bạc thướt tha, trên đó lấp lánh đính những viên bảo thạch, mang một vẻ đẹp dị vực đặc trưng. "Cứ thuận theo tự nhiên thôi." Diệp Bất Phàm bình tĩnh nói.

Hắn tuy có thọ mệnh lâu dài nhưng những thứ đó không có tác dụng gì lúc này.

Hiện tại tất cả các Đại Thừa đều đang tranh giành thời gian, kiềm chế và kiêng dè lẫn nhau.

Nếu không thì tất cả hương hỏa tập trung vào một người, Tiên Đạo Minh đã sớm có Chân Tiên rồi.

Dù không sinh ra được Chân Tiên thì 《Ngụy Tiên Quyết》 mà hắn tung ra khi tế thiên năm xưa chắc chắn cũng sẽ có Đại Thừa tu luyện để thăng lên Ngụy Tiên.

Trong lúc nhàn đàm.

Đôi tay ngọc ngà của Đại Vu Nữ khẽ run lên, cảm nhận được một luồng hơi ấm, nàng nghiêng mắt nhìn sang thì thấy bàn tay to lớn của Diệp Bất Phàm đang nắm lấy tay mình.

Một cảm giác lạ lẫm dâng lên trong lòng nàng, nhưng nàng không phản kháng, để mặc Diệp Bất Phàm dắt đi.

Đi thêm một lát, tấm khăn che mặt nhẹ nhàng của nàng bị Diệp Bất Phàm gỡ xuống.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm gặp Đại Vu Nữ ở Thiên Cơ Quốc, nàng luôn đeo khăn che mặt, chưa ai thấy được diện mạo thật sự.

Nay gỡ khăn ra, lộ ra một khuôn mặt đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành.

Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt phượng, đôi môi hồng đào, sống mũi cao thẳng, ngũ quan tinh tế đến cực điểm khiến một người đã quen nhìn mỹ nhân như Diệp Bất Phàm cũng phải thấy kinh diễm.

Diện mạo này tôi chỉ thấy ở trong rừng Goblin thôi, rất giống tộc Elf. "Đẹp không?" Đại Vu Nữ thản nhiên hỏi, khí chất như hoa lan trong thung lũng, thanh khiết tự nhiên. "Thiên hương quốc sắc." Diệp Bất Phàm khẽ cười, nắm lấy bàn tay mềm mại tản bộ trên hoang nguyên, như một đôi thần tiên quyến lữ. "Con lại sắp có thêm một bà mẹ nữa rồi." Ở đằng xa, Ti Yêu Yêu bĩu môi, vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Niếp Niếp một cái. "Cha em nói rồi, thêm mẹ là thêm đường đi mà." Tiểu Niếp Niếp không để tâm, chỉ cần cha không cưới chị em của nàng là được. "Vậy thì con đường này cũng không ít đâu nha." Ti Yêu Yêu tinh quái, ngắt một lọn tóc xanh, sợi tóc hóa thành một chiếc lông vũ màu đỏ, bay về phía Thiên Ma Giáo. "Cô làm cái gì vậy?" Tiểu Niếp Niếp nghiêng đầu hỏi. "Đem chuyện này kể cho mẹ mặc váy hồng của con." "Hả?

Cô bị bệnh à!" Tiểu Niếp Niếp giật mình, vội vàng chuồn lẹ.

Chương 754

Sư tôn váy hồng từ sau khi phân tách với sư tôn váy đen, tính tình có chút thay đổi, nhìn mấy vị mẹ khác đều không thuận mắt.

Tiểu Niếp Niếp đối với bà ấy ngày càng sợ hãi.

Mà về chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết.

Đến buổi tối, hai người trở về Thanh Trúc Lâu.

Đại Vu Nữ sau khi tắm rửa, khoác trên mình bộ sa y màu cam vàng gần như trong suốt, bàn chân ngọc trắng nõn đạp trên sàn gỗ, chậm rãi đi vào phòng của Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm đang ngồi bên bàn, đọc cuốn «Tiểu Thời Không Thuật», nghe thấy động tĩnh liền ngước mắt nhìn lên.

Đại Vu Nữ không cao, chỉ khoảng một mét sáu lăm, nhưng đôi chân thực sự rất dài, tròn trịa thon thả, mỗi bước đi, phong cảnh dưới lớp sa y thoắt ẩn thoắt hiện.

Nàng như đóa phù dung mới nở, đôi má tinh tế oánh nhuận, trắng hồng rạng rỡ, môi đỏ răng trắng, đôi mắt hạnh như nước mùa thu trong vắt, đúng là tuyệt sắc nhân gian.

Vòng eo thon nhỏ, bờ mông căng tròn, lồng ngực không quá hùng vĩ nhưng cũng vô cùng quy mô. "Vừa rồi tôi có ôn tập bí thuật phòng trung." Đại Vu Nữ ban đầu có chút thẹn thùng, nhưng dù sao cũng là đệ nhất nữ Đại Thừa, rất nhanh đã thích nghi, trở nên hào phóng tự nhiên.

Nàng tách đôi chân ngọc, ngồi trên đùi Diệp Bất Phàm, nhìn kỹ gương mặt của hắn.

Một mùi hương thanh khiết độc đáo xộc vào mũi, khiến Diệp Bất

Phàm tâm thần sảng khoái. "Bí thuật phòng trung sao?

Để tôi dạy cô là được." Diệp Bất Phàm không để tâm, tôi đã đọc qua vạn cuốn sách, đạo song tu đã đạt đến hóa cảnh.

Ngay cả Âm Dương Ma Quân trong lĩnh vực này cũng không thể sánh bằng tôi. "Ưm." Đột nhiên, Đại Vu Nữ khẽ thốt lên một tiếng, chính là bị Diệp Bất Phàm ôm ngang eo, đặt lên giường.

Xiêm y trút bỏ, Diệp Bất Phàm thi triển bí thuật.

Cuối cùng, khó khăn chồng chất.

Thể chất của Đại Vu Nữ đặc biệt, nơi đó vô cùng chật hẹp, ngược lại Diệp lão ma lại thiên phú dị bẩm.

Diệp Bất Phàm chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, thật sự là mất mặt quá đi.

Đại Vu Nữ nhíu chặt mày, sống mũi quỳnh không ngừng co lại.

Họ Diệp tôi lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Dẫu có vạn bàn bản lĩnh cũng không cách nào thi triển.

Tôi bất đắc dĩ, không thể không dứt khoát "thương hoa tiếc ngọc".

Một lát sau.

Ngón tay ngọc thon dài của Đại Vu Nữ như kiếm, đâm mạnh vào thắt lưng sau của Diệp Bất Phàm, hàm răng trắng càng là cắn ngập vào vai hắn.

Mạch máu của Diệp Bất Phàm bị cắn đứt, máu tươi không ngừng phun ra. "Cô là đồ con chó à!" Diệp Bất Phàm mặt mũi co giật, cuối cùng đã hiểu tại sao người phụ nữ này ở Tây Vực lại uy danh lẫy lừng, không ai dám mạo phạm.

Khí chất thanh tân khả ái, dáng vẻ kiều nộn như thiếu nữ Vân

Nam mười tám tuổi, nhưng ra tay thì thật sự tàn nhẫn.

Sự tương phản này quá lớn. "Ngươi dám động đậy, ta giết ngươi!" Đại Vu Nữ nước mắt lưng tròng, nghiến răng nói. …… Sáng sớm hôm sau.

Diệp Bất Phàm luyện hóa thêm nhiều đan dược, lấy song tu hỗ trợ, tu vi đột phi mãnh tiến, có thể so với hiệu quả của nửa tháng bình thường.

Tất nhiên, cũng phải trả giá một chút.

Diệp Bất Phàm bước ra khỏi cửa phòng, sau lưng và bả vai toàn là lỗ máu.

Sắp bị ngón tay của Đại Vu Nữ đâm thành tổ ong vò vẽ rồi. "Nữ tu Đại Thừa đều như vậy sao?" Diệp Bất Phàm nhe răng trợn mắt.

Khả năng phục hồi của Đại Vu Nữ quá kinh người, vất vả lắm mới xong việc, trong nháy mắt nàng đã khôi phục như ban đầu.

Trải nghiệm thì cực điểm, nhưng sát thương cũng đầy cây.

Nếu tôi không thi triển bí thuật tăng phúc, tu vi chỉ là Đại Thừa trung kỳ, người phụ nữ này lại là Đại Thừa viên mãn thật sự.

Cũng may thể phách của Diệp lão ma tôi cường hãn, nếu không đã bị xé thành mảnh vụn. "Luyện đan, luyện đan, tất cả đều là vì tu hành!" Diệp Bất Phàm quan sát nguyên âm của Đại Vu Nữ trong cơ thể, hít sâu một hơi, lao đầu vào phòng bế quan, luyện chế «Thôn Linh Độc Đan» và «Đại Huyết Yêu Đan».

Những ngày tiếp theo, Diệp Bất Phàm luôn chìm đắm trong việc luyện đan và song tu.

Trong quá trình đó, tu vi của Diệp Bất Phàm tăng vọt, tiến về phía Đại Thừa hậu kỳ với tốc độ tên lửa.

Nhi giá giá cũng cực kỳ lớn.

Nhục thân của Diệp lão ma bị Đại Vu Nữ đâm vô số lỗ máu.

Cảm giác này không giống song tu, mà giống như đang đấu pháp, làm hại lẫn nhau.

Thấm thoát bảy ngày trôi qua.

Chiến tranh bên phía Tiên Đạo Minh ngày càng rõ rệt, sắp bùng nổ đến nơi.

Diệp Bất Phàm thôi diễn thiên cơ, đành phải kết thúc bế quan. "Xem ra Diệp đạo hữu nói khoác rồi, vẫn chưa đột phá Đại Thừa hậu kỳ nhỉ." Long Chủ nhìn Diệp Bất Phàm bước ra từ Thanh Trúc Lâu, quan sát tu vi đối phương, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi của đối phương vẫn là Đại Thừa trung kỳ.

Lão thật sự sợ Diệp Bất Phàm lại đột phá lần nữa.

Như vậy thì quá đả kích người khác rồi. "Haiz." Diệp Bất Phàm cười khổ, thở dài một tiếng.

Bảy ngày này tôi đã hao phí lượng lớn tiên dược, theo dự tính tuyệt đối có thể đột phá Đại Thừa hậu kỳ.

Nhưng quá trình không như ý nguyện.

Thể chất Đại Vu Nữ đặc thù, cộng thêm thiên phú dị bẩm của tôi, mỗi lần song tu đối phương đều không thể chịu đựng được, dẫn đến hiệu quả cường đại của «Âm Dương Tiên Ma Kinh» căn bản không phát huy được một trăm phần trăm. "Chỉ còn cách Đại Thừa hậu kỳ một tấm màn mỏng thôi." Diệp Bất Phàm sử dụng Lục Hào chiêm bặc, lông mày càng nhíu càng chặt.

Tiên Đình bên kia đã bắt đầu phát động tấn công, tôi căn bản không có thời gian để ổn định đột phá. "Thôi bỏ đi, có tác dụng phụ

của thần thông «Võ Tiên», trong lúc đấu pháp cũng có thể tăng tiến tu vi." "Đột phá trong chiến tranh, biết đâu lại có hiệu quả kỳ diệu." Diệp Bất Phàm tự an ủi mình, cáo từ Long Chủ một tiếng rồi trở về Thiên Ma Giáo. "Ngươi quả nhiên đã đụng vào người phụ nữ đó." Sư tôn váy hồng ngửi ngửi trên người Diệp Bất Phàm, bình giấm lập tức đổ nhào. "Tất cả là vì tu hành, chỉ có nâng cao thực lực mới có thể bảo vệ các nàng." Diệp Bất Phàm nghĩa chính ngôn từ, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, nhỏ nhẹ dỗ dành.

Tôi quả thực là vì tu hành mà.

Không đợi nàng phát hỏa, Diệp Bất Phàm vội vàng nói: "Ngày mai Tiên Đình có xác suất lớn sẽ tấn công toàn diện Tiên Đạo Minh, ta phải nâng cao tu vi mới có thể tối đa hóa lợi ích trong cuộc chiến này." "Quá nguy hiểm, không đi!" Nàng lo lắng cho sự an toàn của Diệp Bất Phàm. "Tu tiên giới hiện nay, kẻ có thể giết được phu quân của nàng, một kẻ cũng không có." Diệp Bất Phàm trấn an, bàn tay lớn không thành thật xoa nắn bờ mông kiều diễm của nàng, khiến mặt nàng đỏ bừng, hơi thở gấp gáp.

Đôi mắt đào hoa đầy xuân ý, câu hồn đoạt phách, nàng khẽ nói: "Chàng phải đảm bảo sẽ trở về an toàn." "Nhất định!" Diệp Bất Phàm cam đoan lần nữa.

Chợt, hắn cảm nhận được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía ngọn núi sâu nhất của Thiên Ma Giáo.

Trên sườn núi, loli váy đen đang nhìn cặp "cẩu nam nữ" này với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Nhìn phân hồn của chính mình và tên nghiệt đồ tình tứ, cảm giác đó vô cùng quái đản, dường như Diệp Bất Phàm không phải đang sờ mông của phân hồn, mà là sờ mông của chính nàng vậy. "Sư tôn." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng, chắp tay chào. "Ngươi chết hay

sống ta không thèm quản, nhưng bên phía Sát Niệm đã xảy ra ngoài ý muốn, cần ngươi giải quyết." Loli váy đen quay mặt đi, không muốn nhìn cái bản mặt đó của Diệp Bất Phàm. "Nàng ấy bị làm sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm ngưng lại.

Kể từ sau đại hôn của hắn và Thủy Yên tiên tử, Tử Quần loli (Sát Niệm) đi về phía Đông Hải tìm kiếm tiên khí của mình, sau đó bặt vô âm tín.

Phép chiêm bặc của hắn cũng không có tác dụng. "Ta bảo nàng đi Đông Hải tìm sơ hở của Hương Hỏa Tiên, từ đó mất liên lạc, điều duy nhất khẳng định là nàng vẫn chưa chết." Vẻ mặt loli váy đen trở nên nghiêm túc. "Đông Hải sao?" "Thời Không Tiên Quân, cha của đồ đệ ngươi, Thường Nga tiên tử từng nói, vô số năm trước Hương Hỏa Tiên đã tách ra một đạo hồn phách tiến vào luân hồi, người này sau khi luân hồi chuyển thế, hồn phách hoàn toàn độc lập, trở thành vị Thời Không Đại Thừa đó, và kết hợp với một nữ tu Đông Hải, sinh ra một người con gái." Loli váy đen suy đoán, Hương Hỏa Tiên muốn thành tựu Song Chân Tiên.

Cuối cùng khi thu hồi phân thân độc lập thì thất bại.

Chương 755

Tình huống này tương tự như tôn thất phân thân của Diệp Bất Phàm, đều là tồn tại độc lập.

Điểm khác biệt là phân thân độc lập của Hương Hỏa Tiên đã xảy ra vấn đề. "Bị nhốt ở đâu rồi?" Diệp Bất Phàm nhíu mày. "Ngươi đã thấy Nội Cảnh Địa của vị Thời Không Đại Thừa đó chưa?

Đa phần là ở trong Nội Cảnh Địa của ông ta, ngươi đến đó, có lẽ sẽ tìm thấy điểm yếu chí mạng của Hương Hỏa Tiên." Loli váy đen dặn dò: "Tốt nhất hãy thăng lên Đại Thừa hậu kỳ rồi mới đi, kẻo lại tự chuốc họa vào thân." "Được." Diệp Bất Phàm trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Hắn ở lại Thiên Ma Giáo cùng các nữ nhân nửa ngày, buổi tối thì cùng Đại Vu Nữ lên đường ra tiền tuyến.

Trên đường đi, hắn giữ lời hứa, giúp Đại Vu Nữ giải trừ Tình Cổ trong cơ thể.

Hai luồng lưu quang xuyên qua tầng mây, bay về hướng Thiên Lang Quốc.

Trên đường, ngón tay ngọc của Đại Vu Nữ khẽ chạm lên người Diệp Bất Phàm, bấm pháp quyết, một đạo phù văn màu xanh lam quỷ dị hình thành, ấn vào vị trí giữa lông mày của hắn.

Nàng xác định Tình Cổ đã giải, trong lòng thầm thở phào.

Suốt vạn năm qua, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy căng thẳng khi giải trừ cổ trùng của chính mình như vậy. "Tuy nói Tình Cổ đã giải, nhưng chúng ta dù sao cũng đã có duyên chung gối, đợi khi ta tấn thăng Đại Thừa hậu kỳ, mong nàng trợ giúp ta tu hành đôi chút." Da

mặt Diệp lão ma tương đương dày.

Song tu với tu sĩ cảnh giới cao, thân hóa lô đỉnh, hiệu quả sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ quá mạnh.

Nếu lúc mới thăng cấp Đại Thừa mà đêm đêm song tu, phối hợp đan dược, thì giờ tôi đã Đại Thừa viên mãn từ lâu rồi. "Ngươi im miệng cho ta!" Gương mặt tinh tế của Đại Vu Nữ đỏ bừng, giận dữ nói: "Ngươi hành hạ ta còn chưa đủ sao?!" Lần nào cũng đau thấu trời xanh, chẳng thấy chút khoái lạc nào như lời đồn cả. "Còn nữa!

Nguyên âm của ta đã mất, tương lai có thể tấn thăng Chân Tiên hay không vẫn còn là vấn đề!" Đại Vu Nữ trợn tròn mắt, hung dữ nói.

Diệp Bất Phàm vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm, chỉ cần trợ giúp ta tu hành, đợi ta Đại Thừa viên mãn, tất có thể giúp nàng đột phá Chân Tiên.

Nàng cứ đi nghe ngóng mà xem, hễ ai song tu với ta mà chẳng tiến bộ thần tốc?" "Họ Diệp tôi trong giới song tu vốn có tiếng thơm truyền xa." "Hừ!" Đại Vu Nữ lạnh lùng hừ một tiếng, tăng tốc bay đi, không thèm để ý đến hắn nữa.

Diệp Bất Phàm cũng không bận tâm, ngày tháng còn dài mà.

Hai người vội vã đến Thiên Lang Quốc, trên đường bắt gặp từng đoàn tu sĩ Nguyên Anh, Kim Đan dắt díu nhau chạy về phía Nam, ai nấy mặt mày ủ rũ. "Bái kiến Diệp lão...

Diệp Tiên Quân." "Tham kiến Diệp Tiên Quân!" Một nhóm Nguyên Anh thấy hai bóng người dừng trước mặt, cảm nhận được uy áp như vực sâu biển lớn, sắc mặt đại biến, vội vàng sụp lạy.

Không nói đến việc Ngũ Tiên Giáo Chủ Xích Trọng Kim bôi nhọ tuyên truyền, chỉ riêng khuôn mặt của Diệp Bất Phàm đã có độ nhận diện cực cao.

Vị Đại Thừa đẹp trai đến mức tuyệt diệt nhân gian này chỉ có một mà thôi. "Các ngươi là người của Tiêu Dao Tiên Tông phải không?" Diệp Bất Phàm nhận ra một phần công pháp họ tu luyện là của Tiêu Dao Tiên Tông, nhíu mày hỏi: "Dắt díu nhau đi thế này, định di cư sao?" "Bẩm Tiên Quân, tiểu nhân là hậu duệ nhánh phụ đời thứ hai mươi tám của Tiêu Dao Tiên Quân, tính theo bối phận, tiểu lão nhi phải gọi ngài một tiếng lão tổ tông." Lão giả áo vải đứng đầu cầm gậy chống, run rẩy nói. "???" Diệp Bất Phàm nhướng mày, thầm nghĩ không hổ danh xuất thân từ đại tông môn, lời lẽ nịnh bợ quả thực trơn tru.

Lão giả áo vải nói: "Trưởng lão tông môn bảo những tiểu tu sĩ như chúng tôi rời khỏi Bắc Vực, đến Đông Hải để bảo tồn huyết mạch." Không chỉ Tiêu Dao Tiên Tông, các tu sĩ cấp thấp của Trường Sinh Tiên Cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông, và một phần Âm Dương Tiên Ma Tông ở Bắc Vực đều đang tìm cách chạy trốn.

Đối với trận quyết chiến này, tu sĩ cấp thấp chẳng có tác dụng gì, chỉ một dư chấn cũng đủ mất mạng.

Mà Đông Hải là nơi tốt nhất để lánh nạn, biển rộng người thưa.

Cho dù Tiên Đình thống trị Bắc Vực, trong thời gian ngắn cũng chỉ ra tay với Nam Hồng Vực trước, sau đó là Tây Vực, cuối cùng mới đến Đông Hải.

Vùng nước Đông Hải sâu hơn Bắc Vực và Nam Hồng Vực nhiều. "Tiêu Dao Tiên Quân cũng còn chút nhân tính, không luyện đám người này thành tín đồ hương hỏa." Diệp Bất Phàm lạnh cười.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ những vị Đại Thừa như Tiêu Dao, Vĩnh Hằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý tử chiến.

Cuộc chiến này không mấy lạc quan. "Thôi được, dù sao cũng đã gọi một tiếng lão tổ tông, pháp bảo này tặng cho các ngươi vậy." Diệp

Bất Phàm phất ống tay áo, một chiếc phi thuyền cấp bốn rơi xuống trước mặt lão giả, sau đó hắn quay người cùng Đại Vu Nữ đạp không rời đi. "Tạ lão tổ tông!" Lão giả mừng rỡ, mấy thiếu niên thiếu nữ phía sau cũng vô cùng kích động.

Họ tuy là huyết mạch của Tiêu Dao Tiên Quân, nhưng đã trải qua hai mươi tám đời, lại là nhánh phụ, địa vị sớm đã sa sút, trên người đến một pháp bảo phi hành ra hồn cũng không có. "Chẳng phải nói vị lão tổ tông này thấy người là giết sao?

Hình tượng này khác hẳn với đại ma đầu trong sách nói." Một thiếu nữ nhìn theo bóng lưng Diệp Bất Phàm, mắt sáng rực, tim đập thình thịch. "Đều là lời đồn, muội cũng tin à?

Diệp Tiên Quân phẩm đức cao thượng, là tấm gương sáng của chính đạo đấy." "Vậy chuyện ngài ấy bắt cóc phụ nữ, như Hoàng Phủ Tang Du ở Nam Hồng Vực cũng là giả sao?" "Chắc chắn là giả!

Lão tổ tông chung tình lắm, chỉ yêu duy nhất Thủy Yên lão tổ của Tiêu Dao Tiên Tông chúng ta thôi!" …… "À, Diệp đạo hữu đúng là chung tình thật nha." Đại Vu Nữ đi xa vẫn nghe thấy, đôi tai tinh tế động đậy, rồi nở nụ cười lạnh lùng.

Diệp Bất Phàm coi như không thấy, mặt không cảm xúc.

Buổi trưa, Diệp Bất Phàm trở lại Thiên Lang Quốc.

Toàn bộ Thiên Lang Quốc được bao phủ bởi đa tầng siêu cấp đại trận, hào quang vạn trượng, thụy khí ngàn điều.

Bên trong phòng thủ nghiêm ngặt, ba bước một trạm, năm bước một chốt, tuần tra đều là Hợp Thể đại viên mãn. "Cung nghênh Diệp Tiên Quân!" Một trưởng lão Hợp Thể của Hồng Trần Tiên Tông thấy hai người, nhận diện xong liền vội vàng mở trận pháp: "Bái kiến Đại Vu tiền bối!" "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, bước vào trận pháp. "Tu

sĩ ở Thiên Lang Quốc lại tăng thêm không ít, một triệu rưỡi sao?" Diệp Bất Phàm ngạc nhiên. "Đông Hải, Nam Hồng Vực, Tây Vực đều có viện trợ tới." Trương Gia Tiên Quân cảm ứng được khí tức của Diệp Bất Phàm, lập tức ra nghênh đón. "Không sợ Tiên Đình giương đông kích tây sao?" Diệp Bất Phàm dừng bước, nheo mắt hỏi.

Đại Pháp Sư đạp không mà tới, mỉm cười nói: "Không sao, Tây Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải đều có Đại Thừa trấn thủ và tiên khí; hơn nữa tôi đã xác định chín mươi chín phần trăm chủ lực của Tiên Đình đều ở Bắc Vực, mọi hành động đều nằm trong tầm giám sát, họ không còn sức để bày trò đó đâu." "Dù có phái một nhóm nhỏ tu sĩ giương đông kích tây, thì các vị Đại Thừa còn lại ở các vực cũng đủ sức chống đỡ trong chốc lát để chờ viện binh của Tiên Đạo Minh." Theo tình huống xấu nhất, nếu muốn đánh hạ một vực, Tiên Đình cũng cần phải luyện hóa nó thành quốc thổ để quốc vận tăng lên.

Trong đó không thể thiếu Tiên Phương Đỉnh.

Mà Tiên Phương Đỉnh luôn nằm trong tay Tử Vi Tiên Đế, không thể giao cho kẻ khác. "Các ông tính toán cũng chu toàn đấy." Diệp Bất Phàm gật đầu, bước vào một tòa thạch thành hùng vĩ trên ngọn núi xanh mướt.

Chớp mắt đã đến đêm khuya.

Đại địa tĩnh lặng, màn đêm không một tiếng động.

Trong đại điện cao nhất của Tiên Đạo Minh, Tiêu Dao Tiên Quân triệu tập tất cả Đại Thừa họp nghị sự.

Các vị Đại Thừa thấy Diệp Bất Phàm ngồi đó, khí tức vẫn là Đại Thừa trung kỳ, không nhịn được mà mỉm cười.

Mấy ngày trước, tin tức Diệp Bất Phàm định đột phá Đại Thừa hậu kỳ trong bảy ngày truyền về, không ít người kinh ngạc, gây ra

sóng gió không nhỏ.

Giờ thấy hắn thất bại, lòng họ cũng cân bằng lại phần nào.

Tốc độ tu luyện của tên này thực sự quá đáng sợ.

Nếu mà thăng cấp trong bảy ngày thật, chẳng phải chứng minh đám Đại Thừa bọn họ toàn là phế vật sao?

Tính sỉ nhục quá cao. "Nếu Diệp đạo hữu đã thất bại, thì thanh Trảm Tiên Ma Đao này của ta, e là ngươi không mượn được rồi." Chân Ma Tiên Quân mặt mày rạng rỡ, tâm trạng vui vẻ chưa từng có.

Lão cười hắc hắc: "Chẳng phải nói ngươi có mười phần nắm chắc đột phá sao?

Hôm nay sao thế, xìu rồi à?" Thanh Tổ bên cạnh huých khuỷu tay Chân Ma Tiên Quân, ra ý bảo đừng có xát muối vào vết thương người khác.

Thủy Trạch Tiên Quân trấn an: "Tiến cảnh Đại Thừa như ngược dòng chèo thuyền, gian nan vô cùng, đừng nói bảy ngày, bảy năm đột phá cũng là xưa nay chưa từng thấy, Diệp đạo hữu không cần nản chí." "Đúng vậy, Diệp đạo hữu có thể xuất quan tới đây đã là sự trợ giúp lớn cho Tiên Đạo Minh rồi." Âm Dương Ma Quân vuốt râu, liếc xéo Chân Ma Tiên Quân một cái.

Tên Chân Ma này đúng là nên luyện bế khẩu thiền.

Đám người họ thực sự sợ Diệp Bất Phàm bế quan mấy tháng liền, mặc kệ trận quyết chiến này. "Haiz, nếu không phải Đại Vu Nữ không mấy phối hợp, Diệp mỗ giờ đã tấn thăng..." "Rầm!" Đại Vu Nữ đập mạnh tay xuống bàn, trợn tròn mắt, hung dữ cảnh cáo hắn ngậm miệng.

Nàng vốn luôn ung dung tự tại, hỉ nộ không lộ ra mặt, nhưng bảy ngày qua thực sự là nỗi đau cả đời, đến nay cơ thể vẫn còn cảm thấy

khó chịu. "Không nói nữa." Diệp Bất Phàm lập tức chuyển chủ đề. "Bàn chuyện chiến sự đi, tôi trở lại Tiên Đạo Minh chiêm bặc nửa ngày, đã xác định ngày mai Tiên Đình sẽ phát động tấn công." "Giờ nào?" Tiêu Dao Tiên Quân ngồi ở vị trí chủ tọa, khí chất uy nghiêm, nhíu mày hỏi.

Các vị Đại Thừa khác, bao gồm cả Chân Ma Tiên Quân cũng không giễu cợt nữa, im lặng lắng nghe. "Không rõ, cuộc chiến này liên lụy quá lớn." Diệp Bất Phàm lắc đầu.

Đứng ngoài cuộc thì không thể thôi diễn quá nhiều, trừ khi tiến vào chiến trường, nằm trong cục diện đó.

Tiêu Dao Tiên Quân gật đầu, trầm ngâm: "Không biết Diệp đạo hữu thấy thế trận này thế nào?" "Nếu Tiêu Dao đạo hữu đã có quyết định, cần gì phải hỏi tôi?" Diệp Bất Phàm gõ ngón tay lên mặt bàn, khẽ cười.

Chương 756

"Đã vậy, lão phu cũng không vòng vo nữa." Tiêu Dao Tiên Quân nói: "Trận này Tử Vi Tiên Đế và mấy vị Đại Tiên Vương là quan trọng nhất, giải quyết được họ, dẫu đám người bên dưới có yếu thế cũng không sao." Kẻ quyết định thắng bại của cuộc chiến chính là các Đại Thừa của hai bên.

Hoặc là giải quyết Tử Vi Tiên Đế, hoặc là giải quyết các Đại Thừa Tiên Quân của Tiên Đình. "Ý của ông là để tôi đối phó với Tử Vi Tiên Đế?" Diệp Bất Phàm nghe ra ẩn ý, nheo mắt nói. "Đúng vậy, vì Đạo Lão không còn là mối đe dọa lớn, chỉ còn Tử Vi Tiên Đế là khó đối phó nhất.

Chân Võ Đại Đế, Đại Pháp Sư, Đại Vu Nữ, Trảm Long, Vĩnh Hằng... mười người chúng ta đối phó hắn.

Còn Hồng Trần, Ngũ Tiên Giáo Chủ, Tây Vực Cổ Thương Quốc Chủ đối phó Thanh Mộc và mấy vị Đại Tiên Vương kia." Tiêu Dao Tiên Quân vạch chiến lược, trầm giọng: "Còn đám Lục Quan Vương thì giao cho Âm Dương Ma Quân bọn họ." "Mười đánh một...

Tử Vi Tiên Đế mạnh đến mức đó sao?" Diệp Bất Phàm kinh ngạc.

Vài năm trước, Tử Vi Tiên Đế cùng lắm chỉ đánh một chọi sáu.

Hơn nữa lúc đó Tiêu Dao, Trảm Long vẫn chưa tu luyện Hương Hỏa đạo.

Tính ra, chiến lực của Tử Vi Tiên Đế giờ đã vọt lên một tầm cao mới. "Chiếm giữ nửa giang sơn Bắc Vực, quốc vận gia trì quá lớn, hơn nữa hắn còn nắm giữ vài món tiên khí, trong đó Tiên Phương Đỉnh là tuyệt thế tiên binh." Trảm Long Tiên Quân thở dài.

Chiến lực mạnh nhất bên Tiên Đạo Minh là Ngũ Tiên Giáo Chủ, Hương Hỏa đạo đã đạt đến đỉnh phong.

Khổ nỗi, kẻ mạnh nhất Tiên Đạo Minh những năm qua chỉ toàn đi thừa nước đục thả câu, thi thoảng mới giết một hai tên Cấm Kỵ Chi Chủ.

Lúc bọn họ liều mạng ngoài tiền tuyến, tên này còn rảnh rỗi viết văn tế bôi nhọ Diệp Bất Phàm.

Hắn có thể ở lại Tiên Đạo Minh hoàn toàn là do khế ước và đạo thệ hạn chế. "Có thể, nhưng tôi có điều kiện." Diệp Bất Phàm ho khan hai tiếng.

Các vị Tiên Quân trong điện nghe vậy, mí mắt đều không nhịn được mà giật giật.

Tên này đúng là tuyệt đỉnh thật, giờ phút này còn muốn kiếm chác. "Nói đi, muốn cái gì?" Tiêu Dao Tiên Quân mất kiên nhẫn. "Một đạo linh hồn Đại Thừa viên mãn." Diệp Bất Phàm cười híp mắt: "Chư vị đều tu luyện Hương Hỏa đạo, tin rằng linh hồn loại này chắc không thiếu." Những năm qua, Tiên Đạo Minh tổn thất nhiều Đại Thừa, Tiên Đình bên kia cũng thiệt hại nặng nề, mấy vị Đại Thừa đã tử nạn.

Hắn cần linh hồn thuần túy là để tu luyện Đệ Nhị Nguyên Thần.

Vừa dứt lời, sắc mặt các Đại Thừa có mặt đều biến đổi.

Tu luyện Hương Hỏa đạo, bọn họ còn chê linh hồn Đại Thừa không đủ dùng, tên này vậy mà dám đòi cướp? "Ngươi cần linh hồn Đại Thừa làm gì?

Chúng ta đâu có truyền thừa Hương Hỏa cho ngươi." Trảm Long Tiên Quân giọng điệu không thiện cảm. "Cái đó không cần hỏi, hoặc là đưa, hoặc là tôi rời khỏi Tiên Đạo Minh, chọn một trong hai." Diệp Bất Phàm ngáp một cái, ngả người ra ghế lớn.

Mọi người nghe vậy mặt đều đen xì, hận không thể đập chết cái tên thừa cơ đục nước thả câu này. "Ta nhớ không lâu trước đây Ngũ Tiên Giáo Chủ tìm được một đạo linh hồn Đại Thừa phải không?

Hình như là một Cấm Kỵ Chi Chủ của Tiên Đình, Tử Quang Tiên Quân?" Tiêu Dao Tiên Quân đột nhiên quay đầu, ánh mắt xẹt qua một tia hàn quang. "Tử Quang Tiên Quân, đúng là không sai, vị này trước khi hóa thành Cấm Kỵ vốn là Đại Thừa viên mãn thứ thiệt." Hồng Trần Tiên Quân phụ họa.

Từng ánh mắt đổ dồn về phía Ngũ Tiên Giáo Chủ, ánh mắt nào cũng lạnh lẽo như băng.

Giống như một bầy sói đói đang nhìn chằm chằm một con sư tử. "Chư vị có ý gì?

Bản giáo chủ giúp các người nhiều như vậy, các người còn muốn ta bỏ linh hồn Đại Thừa ra?!" Ngũ Tiên Giáo Chủ mặt trầm như nước, gằn từng chữ.

Diệp Bất Phàm gác tay lên thành ghế, lười biếng nói: "Một kẻ chuyên đánh loafer trong chiến tranh, trên người lại có vô số tín đồ hương hỏa, nếu tôi là ông, giờ nên dâng những gì có thể ra bằng cả hai tay để bảo toàn cái mạng già của mình." "Tiêu Dao đạo hữu, đạo thệ có tác dụng với tôi, cũng có tác dụng với các người.

Ra tay với tôi, không sợ bị phản phệ sao?

Hay là các người đã từ bỏ ý định đột phá Chân Tiên rồi?!" Ngũ Tiên Giáo Chủ vẫn ngồi vững như núi Thái Sơn, cười lạnh liên tục.

Tiêu Dao Tiên Quân và những người khác không nói một lời, lạnh lùng nhìn lão.

Nếu không vì đạo thệ và khế ước, bọn họ sớm đã liên thủ đánh chết tên "đánh thuê" này để cướp tín đồ hương hỏa trên người lão rồi.

Cuộc chiến giữa Bắc Vực và Trung Vực đánh đến giờ, Ngũ Tiên Giáo Chủ không hề đóng góp tương xứng, trái lại còn nhiều lần tranh giành linh hồn với bọn họ. "Đúng thế, đạo thệ có hạn chế với họ." Diệp Bất Phàm mỉm cười: "Nhưng với tôi thì không.

Những năm qua giáo chủ không ngừng bôi nhọ, viết văn tế về tôi, tôi ghi tạc trong lòng đấy.

Tiện thể cũng muốn đo lường thử thực lực của kẻ mạnh thứ hai tu tiên giới xem sao." Ngũ Tiên Giáo Chủ mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, ánh mắt như hổ đói.

Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng lão tự phụ thực lực của mình đủ sức trấn áp.

Nhưng nếu đối phương mượn thêm hai món tiên khí, cộng thêm đặc tính không ngừng hồi sinh, dẫu là lão cũng không trụ nổi.

Phạm Thánh Tiên Thi còn chẳng đánh chết được tên này, lão có mệt chết cũng vô dụng. "Tuy nhiên, họ Diệp tôi giờ không rảnh tính sổ với giáo chủ đại nhân, tôi chỉ muốn linh hồn Đại Thừa viên mãn thôi." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói.

Ngũ Tiên Giáo Chủ im lặng hồi lâu, cuối cùng lấy ra một đoàn sương mù màu xám ném cho Diệp Bất Phàm.

Hắn đón lấy, thu vào túi, mặt lộ vẻ hài lòng.

Đúng là đồ không công lúc nào cũng tốt nhất. "Không còn điều kiện gì nữa chứ?" Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng hỏi, thấy Diệp Bất Phàm gật đầu, lão bắt đầu bố trí đại chiến ngày mai, đưa ra nhiều chiến lược sách lược.

Đợi cuộc họp kết thúc, Diệp Bất Phàm không dừng lại mà lập tức vào một căn nhà trong thành, bắt đầu tu luyện Đệ Nhị Nguyên Thần.

Chớp mắt, trăng thanh gió mát, đã đến giờ Sửu.

Phía Tiên Đình, triệu tu sĩ dấy lên phong bạo kinh thiên, tiến đánh Tiên Đạo Minh.

Dẫn đầu chính là Tử Vi Tiên Đế với Tiên Phương Đỉnh lơ lửng trên đầu. …… Cùng lúc đó, tại hậu phương lớn của Tử Vi Tiên Đình ở Trung Vực, nơi đặt Tiên Lăng.

Trong hoàng lăng khổng lồ tối đen như mực.

Tôn Thất thắp một nén nến ở góc đông nam, ánh lửa lập lòe soi rọi khuôn mặt thành kính đến cực điểm của gã, như thể đang đi triều thánh vậy. "Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không trộm vàng." "Diệp lão ma phù hộ con phát tài." Tôn Thất lấy bức tượng bản tôn ra, vái ba vái.

Sau đó quay người đi về phía quan tài đồng xanh ở trung tâm mộ thất. "Được rồi đấy, làm màu thế đủ rồi." Hồn Tổ ở bên cạnh sớm đã mất kiên nhẫn, thực sự nhìn chán cái quy trình này của Tôn Thất rồi.

Lão nhả ra một luồng hắc vụ, một sợi dây thừng đen quấn lên quan tài đồng xanh, thành thục phá giải trận pháp trên đó, để lộ ra một chiếc quan tài đen kịt bên trong.

Chiếc quan tài tỏa ra âm khí cực hạn, chính là được làm từ gỗ Ấm Tử cực phẩm. "Tốt, tốt lắm!

Quan tài này có tác dụng bảo vệ linh hồn, gỗ cực phẩm đấy!

Không hổ là lăng mộ của cha Tử Vi Tiên Đế, bên trong chắc chắn có hồn phách lớn!" Tôn Thất mừng rỡ, lập tức lấy xà beng ra, một tiếng "rầm" vang lên, gã nạy tung nắp quan tài rồi đẩy sang một bên.

Gã tiến lên cúi đầu nhìn.

Bên trong trống không.

Đừng nói là linh hồn, ngay cả một sợi lông cũng không có. "Nà

ní?!" "Cha của Tử Vi Tiên Đế đâu rồi?" Tôn Thất nhìn cái quan tài trống trơn, không thể tin nổi.

Đi đào mộ bao nhiêu năm, đây là lần đầu thấy lăng mộ không có thi hài. "Không lẽ Tử Vi Tiên Đế đã tro bụi hóa xương cốt của cha mình rồi?" Hồn Tổ lơ lửng, kinh nghi bất định.

Tôn Thất quan sát quanh mộ thất, ngoại trừ việc không có thi cốt trong quan tài, những thứ khác không có gì bất thường. "Tử Vi Tiên Đế giết cha để lên ngôi, nếu hận thù lớn đến vậy thì không nên xây hoàng lăng cho ông ta; đã xây rồi thì là để cho người khác xem, che mắt thế gian." Tôn Thất cười lạnh: "Bí mật của Tử Vi Tiên Đình này không ít đâu." "Tử Vi Tiên Đế đang giấu giếm điều gì?" Hồn Tổ đen khí bốc lên, ánh mắt loé sáng. "Mặc kệ hắn giấu cái gì, hôm nay không thể tay không trở về." Tôn Thất hừ lạnh, bắt đầu lục tìm đồ bồi táng trong hoàng lăng khổng lồ.

Nhưng chẳng có đồ bồi táng nào cả. "Thất gia chẳng lẽ thật sự đi tay không sao?" Tôn Thất không cam tâm, thi triển «Âm Tiên Đồng» lục lọi trong đại mộ.

Chương 757

Loại đồng thuật này là bản nguyên pháp đỉnh cấp, có thể nhìn thấy những thứ mà thần thức và mắt thường không thấy được.

Cuối cùng, Tôn Thất phát hiện điều bất thường dưới quan tài gỗ Ấm Tử, vất vả lắm mới xê dịch được nó ra, lộ ra một thanh phi kiếm dài ba tấc màu đen vàng khảm trong quan tài đồng xanh. "Bản mệnh linh bảo của chủ nhân Tiên Đình đời trước, Huyền Linh Kiếm?

Đồ tốt đây." Ánh mắt Tôn Thất hừng hực lửa.

Huyết Hồn Thi của gã chỉ còn thiếu một thanh linh bảo đỉnh tiêm phù hợp.

Giờ cuối cùng cũng gom đủ. "Xem ra Tử Vi Tiên Đế đối với cha hắn cũng không phải thâm thù đại hận như lời đồn, bảo vật cỡ này cũng cho vào hoàng lăng bồi táng, lại còn giấu kín như vậy." Tôn Thất luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Tử Vi Tiên Đế và chủ nhân Tiên Đình đời trước không tệ hại như lời đồn.

Gã nhanh chóng rời khỏi hoàng lăng, tiến vào nơi chôn cất của chủ nhân Tiên Đình đời trước nữa.

Lần này là quan tài gỗ hồng. "Rầm!" Tôn Thất nạy nắp quan tài, bên trong vẫn không có thi cốt, nhưng có một bộ long bào màu vàng kim.

Hóa ra là mộ quần áo. "Thế này là có ý gì?" Tôn Thất nhướng mày: "Thi cốt đâu hết rồi?" Gã lục lọi trong mộ thất nửa ngày, lần này không có linh bảo, chỉ có một ít dược liệu. "Tôi không tin!" Tôn Thất nghiến răng, bắt đầu đào bới trong khu Tiên Lăng.

Mộ của mười mấy đời chủ nhân Tiên Đình đều bị đào lên hết,

ngoại trừ lác đác dược liệu, công pháp thần thông thì chẳng còn gì khác.

Đừng nói linh bảo, ngay cả pháp bảo cũng chẳng thấy.

Những chiếc quan tài đó không có thi cốt, toàn bộ đều là... quan tài trống!

Dù là tổ sư gia nghề đào mộ, lúc này lòng gã cũng thấy lạnh lẽo. "Đi thôi, nơi này không nên ở lâu, tà tính quá." Linh hồn của Hồn Tổ cũng thấy phát lạnh, có cảm giác như một chân đã bước vào vực thẳm.

Trong quần thể lăng mộ này có cả mộ của hảo hữu năm xưa của lão.

Một vị chủ nhân Tiên Đình thời thượng cổ, chết sớm hơn lão.

Vị đó hùng tài đại lược, thực lực siêu phàm, chỉ đứng sau Tiên Tổ, Ma Tổ, thậm chí từng tham gia vây sát Thường Nga Tiên.

Mà nguyên nhân cái chết là trọng thương không khỏi, cuối cùng tọa hóa. "Ta đột nhiên nhớ ra, lịch đại Tiên Đế của Tử Vi Tiên Đình hình như chẳng có mấy ai chết già bình thường, đều là gặp sự cố, hoặc là trọng thương bạo tử, hoặc là đột phá Chân Tiên thất bại." Tôn Thất càng nghĩ càng thấy rợn người.

Tất cả các đời chủ nhân Tiên Đình, ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế vượt qua cổ kim, thì kẻ đứng sau hắn chính là phụ thân hắn – chủ nhân Tiên Đình đời trước.

Thiên phú của người đó cũng vô cùng biến thái, không quá năm ngàn năm đã bước vào cảnh giới Đại Thừa, hai vạn tuổi đạt Đại Thừa viên mãn, thiên hạ vô địch.

Thế nhưng không trụ được đến lúc chết già, một đám lão thần đi theo Tử Vi Tiên Đế phát động chính biến, giết cha đoạt ngôi.

Điều khiến người ngoài khó hiểu nhất là tại sao đám thần tử Tiên Đình đó lại đi theo Tử Vi Tiên Đế làm loạn.

Chủ nhân đời trước rõ ràng là một minh chủ, làm phản một minh chủ là điều không hợp logic.

Mà năm đó, ông ta mới có năm vạn tuổi. …… Gã nhanh chóng tiến vào hoàng lăng tiếp theo, kết quả vẫn là quan tài trống. "Đi đi đi." Tôn Thất không muốn ở lại thêm một giây nào nữa, nhanh chóng bước ra khỏi hoàng lăng.

Vừa bước ra, một luồng ngũ sắc tiên quang từ xa bắn tới, nghiền nát pháp tắc thiên địa, nhắm thẳng vào đầu Tôn Thất.

Sắc mặt Tôn Thất biến đổi, vội vàng lấy ra Tôn Hồn Phiên.

Hồn Tổ đi đầu, hai tay kết pháp ấn, tiếng vang như sấm: "Âm Quang Địa Pháp, Chuyết!" Một luồng khí đen như một hòn núi âm u hình thành, "ầm" một tiếng cứng rắn đỡ lấy ngũ sắc tiên quang.

Dư chấn khủng khiếp trực tiếp đánh nát hai ngôi mộ.

Tôn Thất còn chưa nhìn rõ người tới, một mùi hương đặc biệt đã xộc vào mũi.

Gã nheo mắt nhìn qua.

Hóa ra là Hương Phi.

Một bộ váy hồng mây bách thủy, cốt cách tiên tử, dáng người uyển chuyển, khí chất hoa quý ung dung. "Tiểu tặc!

Đem đồ của chủ nhân Tiên Đình đời trước ra đây!" Khuôn mặt tuyệt thế của Hương Phi tái mét, giọng nói lạnh lùng.

Chuyện Tôn Thất đào mộ gã đã nghe danh từ lâu.

Chỉ là không ngờ bí thuật che giấu biến động trận pháp của đối phương lại mạnh đến thế, mãi đến khi gã đào được hai mươi ngôi

mộ, nội bộ Tiên Đình mới phát ra cảnh báo. "Hắc hắc, đồ đã vào miệng Thất gia thì không có lý do trả lại, trừ phi... nàng ngủ với ta một đêm." Tôn Thất mặt đầy dâm tà, cười quái dị, rung lắc Tôn Hồn Phiên, tức thì một luồng âm khí màu huyết sắc dày đặc hiện ra, hóa thành một tôn Huyết Hồn Thi khổng lồ.

Gã không dừng lại, bước ra một bước, đứng trên vai Huyết Hồn Thi, huýt sáo với Hương Phi: "Hẹn hò không, cô em?" Hương Phi chỉ là Đại Thừa viên mãn bình thường, tay cũng không có tiên khí.

Với sức mạnh của Tôn Hồn Phiên, gã đủ sức trấn áp! "Tìm chết!" Hương Phi khựng lại, đôi mắt đẹp chứa đầy sát khí, một tay kết ấn chỉ về phía Tôn Thất. "Đừng có lảm nhảm nữa, trong Tiên Đình còn mấy vị Đại Thừa Tiên Quân lưu thủ, không nên ham chiến, chạy mau là thượng sách." Hồn Tổ nhập vào Huyết Hồn Thi, sải bước chân khổng lồ lao về phía xa.

Tôn Huyết Hồn Thi này sau khi nuốt nguyên thần của Võ Tiên Vương thì càng thêm cường đại, mạnh hơn cả Đại Thừa viên mãn thông thường.

Nhưng nhược điểm cũng rất lớn, các mẩu xác trên người và linh hồn bên trong không chịu nổi tiêu hao, khả năng đấu pháp lâu dài rất kém.

Hương Phi nổi giận đùng đùng, nhanh chóng đuổi theo. …… Trong lúc ở Trung Vực Tiên Đình bị trộm nhà, Bắc Vực Tử Vi Tiên Đế phát động tổng tấn công vào Tiên Đạo Minh, thì tại biên cảnh Nam Hồng Vực.

Một nam tử mặc hồng bào quỷ dị bước lên đỉnh núi, nhìn về phía sơn môn của Chân Ma Tiên Tông ở đằng xa.

Nửa mặt bên này hồng mi hồng phát, nửa mặt bên kia lại tỏa ra tiên quang thần thánh.

Phía sau hắn là hàng vạn tinh nhuệ Tiên Đình. "Giết!" Nam tử hồng bào ánh mắt lạnh lùng, tốc độ nhanh đến cực hạn, "ầm" một tiếng đâm sầm vào trận pháp sơn môn của Chân Ma Tiên Tông. "Phạm Thánh...

Tiên Thi?!" Vị Ương Tiên Quân nhanh chóng bước ra khỏi đạo trường, nhìn quân đoàn tu sĩ dày đặc bên ngoài trận pháp, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người nam tử hồng bào dẫn đầu, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch. "Xoẹt!" Nam tử hồng bào nửa tiên nửa ma, khí thế ép nát vạn dặm hư không, dùng tay không đâm vào màn sáng trận pháp.

Trận pháp cấp tám đỉnh cấp bị xé toạc làm đôi một cách thô bạo. "Chiếm lĩnh Nam Hồng Vực!" Nam tử hồng bào giọng vang như chuông đồng, vạn tu sĩ phía sau lấy ra đủ loại pháp bảo và thần thông, giết vào Chân Ma Tiên Tông.

Trong nháy mắt, thây chất đầy đồng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng không ngớt.

Vị Ương Tiên Quân muốn chặn đứng tôn Phạm Thánh Tiên Thi này, thế nhưng đối mặt với nửa thân Phạm Thánh Tiên Thi, đòn tấn công của lão trở nên vô cùng yếu ớt.

Ngay cả một hơi cũng không trụ nổi, đạo thể bị đánh nổ, trọng thương hấp hối. "Hóa ra vẫn còn nửa bộ tiên thi Phạm Thánh khác sao?!

Mau chặn hắn lại!" Từ xa vọng lại tiếng gầm phẫn nộ, một chiếc quan tài đồng xanh khổng lồ nghiền nát vạn pháp, lao thẳng tới, đứng trên đó chính là Hỗn Nguyên Tiên Quân của Thiên Tiên Tông, cũng là đồng môn sư đệ của Thanh Tổ. "Cứu ta!

Cứu..." "Bành!" Vị Ương Tiên Quân gào lớn, nhưng lời chưa dứt, một nắm đấm khổng lồ đã đập tan hồn phách của y thành hư vô, chết

thảm ngay tại chỗ.

Nam tử hồng bào ánh mắt thâm lãnh, quyền quang vô địch, đánh lui quan tài đồng xanh. "Thanh Tổ để lại tiên khí này ở đây, không sợ bản thân bị Tử Vi Tiên Đế giết sao?" Nam tử hồng bào lạnh lùng lên tiếng, rồi quay đầu nhìn về hướng khác.

Khanh Mỹ Nhân của Vô Ưu Tiên Tông cùng vài vị đại năng Đại Thừa cũng vừa kịp tới.

Nam tử hồng bào cười lạnh, vung nắm đấm giao chiến với số đông Đại Thừa.

Dù có quan tài đồng xanh, Hỗn Nguyên Tiên Quân và những người khác cũng không phải đối thủ, chớp mắt đã bị đánh trọng thương.

Giây phút này, tất cả các Đại Thừa đều tuyệt vọng.

Họ không ngờ Tử Vi Tiên Đình còn giấu nửa bộ tiên thi khác, điều này hoàn toàn không hợp logic.

Nếu có thực thể hoàn chỉnh, Bắc Vực đã sớm luân hãm, Tiên Đình sao có thể trì hoãn đến tận bây giờ?

Chương 758

"Chết." Đúng lúc này, bầu trời bừng sáng, một ngón tay như mặt trời rực rỡ từ hướng Thiên Cơ Quốc ấn xuống.

Thương khung sụp đổ, pháp tắc thiên địa sôi trào như đang hoan hô, bái lạy. "Oanh" một tiếng, nam tử hồng bào không kịp phản ứng, lớp phòng ngự khủng bố như tờ giấy mỏng, bị nghiền nát tại chỗ. "Tầm Tiên Đạo Nhân?!" Nhóm Khanh Mỹ Nhân và các Đại Thừa run rẩy, cảm giác sợ hãi như phàm nhân đối diện với thiên tai.

Sức mạnh trong khoảnh khắc đó mạnh đến nghẹt thở, hoàn toàn vượt qua chiều không gian của cấp độ Đại Thừa. "Ong!" Lúc này, nơi nam tử hồng bào nổ tung, một luồng lam quang cực hạn vọt lên, nương theo quy tắc ra tay của Tầm Tiên Đạo Nhân mà nhanh chóng khóa chặt lấy, cuối cùng hóa thành một vòng tròn khổng lồ, phong tỏa toàn bộ Thiên Cơ Quốc. "Càn Khôn Tiên Quyển của Thiên Khôn Chân Tiên?" Tầm Tiên Đạo Nhân đứng tại Thiên Cơ Quốc, sắc mặt hơi biến đổi, đột ngột nhìn về phía tiên thi Phạm Thánh vừa bị mình tiêu diệt.

Đó đâu phải tiên thi gì, mà là một đống ngọc thạch đỏ như máu. "Huyết Vẫn Tiên Phủ của Phạm Thánh Chân Tiên bị ngươi luyện chế thành khôi lỗi dùng một lần sao?!" Tầm Tiên Đạo Nhân sắc mặt xanh mét, biết mình đã mắc mưu.

Ông và Hương Hỏa Tiên đấu trí vô số năm, rất khó để đích thân ra tay.

Lần này ông chịu ra tay hoàn toàn là do sự can thiệp của Thường Nga Tiên và Thiên Sát, giờ bị Càn Khôn Tiên Quyển vây khốn, cục diện bên ngoài khó lòng xoay chuyển. "Ngươi thua rồi." Từ trong Càn

Khôn Tiên Quyển truyền ra giọng nói nam tử tang thương.

Tầm Tiên Đạo Nhân giọng lạnh như băng: "Dẫn dụ ta ra tay ở Nam Hồng Vực để vây khốn, đồng thời để nửa bộ tiên thi Phạm Thánh khác công đánh Tây Vực?" "Bên trong tiên thi Phạm Thánh ở Tây Vực cũng có tiên khí, ngươi ra tay với bên nào cũng sẽ bị vây khốn thôi.

Cục diện này ngươi đã thua, vị chủ nhân Tiên Đình thế hệ này thăng tiến Chân Tiên đã thành định cục." Trong Tiên Quyển vang lên lời nói bình thản như đạo âm, tràn ngập vận vị huyền diệu.

Tầm Tiên Đạo Nhân nghe vậy im lặng, thở dài một tiếng.

Bao nhiêu năm qua, ông thua nhiều thắng ít. "Vận may không nằm ở ta, không còn gì để nói." Tầm Tiên Đạo Nhân lắc đầu nhìn về phía Bắc Vực.

Giờ đây người duy nhất ông có thể gửi gắm hy vọng chỉ còn Diệp Bất Phàm ở Bắc Vực.

Nếu không giết được Tử Vi Tiên Đế, việc kẻ đó thăng cấp Chân Tiên coi như đã định. "Tử Vi tiểu bối đã dựa theo Tiên Phương Đỉnh để phỏng tạo ra một chiếc đỉnh phụ, Tây Vực sẽ nhanh chóng bị đỉnh phụ luyện hóa, khi đó quốc vận Tiên Đình tăng vọt, đám nhóc bên Tiên Đạo Minh chỉ có con đường chết." Từ Tiên Quyển bước ra một đạo quang ảnh, khuôn mặt mơ hồ, khí chất nho nhã ôn hòa. "Đỉnh phụ..." Tầm Tiên Đạo Nhân sắc mặt lại biến.

Nếu thật sự như vậy, trận quyết chiến này không còn nửa phần thắng toán.

Tử Vi Tiên Đế nắm giữ Trung Vực, Tây Vực, cộng thêm một nửa Bắc Vực, quốc vận đại tăng, thực lực sẽ đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Bất Phàm dù giỏi đánh đến đâu cũng sẽ bị Tử Vi Tiên Đế bắt giữ, đem đến trước mặt Hương Hỏa Tiên!

Tiên Đạo Minh càng không cần phải nói, chỉ có kết cục diệt vong! "Tu tiên giới này giống như một chiếc lồng giam khổng lồ, nhốt ta vô số năm, giờ đã đến lúc kết thúc rồi." Người trung niên nho nhã ngước nhìn thương khung, giọng nói càng thêm tang thương.

Tầm Tiên Đạo Nhân biết mình đã đi sai một nước, vô lực hồi thiên, đành ngồi xếp bằng trước mặt người trung niên, bình tĩnh hỏi: "Đã là Chân Tiên thì đều có thể rời khỏi giới này, sao lại nói là lồng giam?" "Chân Tiên?

Chỉ là tàn tiên mà thôi, bên ngoài tinh không là sương mù xám mênh mông, tàn tiên tiến vào sẽ hóa phàm, năm đó ta suýt chút nữa đã trở thành một phàm nhân." Người trung niên giọng không chút gợn sóng như đang kể chuyện không liên quan đến mình.

Ông cúi xuống nhìn Tầm Tiên Đạo Nhân: "Có lẽ, chỉ có Chân Tiên chân chính mới có thể vượt qua biển sương xám, đến được bỉ ngạn." Tầm Tiên Đạo Nhân nhắm mắt, mặc nhiên không đáp. "Bắc Vực, bắt đầu rồi." Người trung niên nho nhã khẽ cười, ánh mắt như xuyên thấu khoảng cách vô tận để nhìn thấy Bắc Vực. "Đã biết kết quả, hà tất phải hỏi nhiều." Tầm Tiên Đạo Nhân không mở mắt. "Ta chỉ muốn xem tiểu tử kia có thể trụ được bao lâu." Ánh mắt người trung niên sâu thẳm như đêm tối, ôn hòa nói: "Nếu bắt được hắn, ta có thể nhìn thấu bí mật trên người hắn, rốt cuộc là tạo hóa gì có thể khiến một hạ phẩm Dương Linh Căn năm đó đi được đến bước đường ngày hôm nay." Thời gian như dòng sông dài, ông đứng độc lập giữa dòng sông ấy, chứng kiến vô số thiên kiêu từ lúc sinh ra đến khi tàn lụi.

Ngay cả vài vị chứng đạo Chân Tiên cũng khó lòng lọt vào mắt ông, duy chỉ có một người khiến ông phải kinh ngạc, đó là Diệp Bất

Phàm.

Chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, từ một tiểu tu Luyện Khí vô danh đã tiến thẳng lên Đại Thừa trung kỳ.

Tốc độ tu hành này, ngay cả một Hương Hỏa Tiên xuyên suốt cổ sử như ông cũng phải nhìn mà than thở. "Thứ trên người hắn không phải là thứ ngươi có thể dòm ngó đâu." Tầm Tiên Đạo Nhân bình tĩnh đáp lại. "Vậy sao?" Người trung niên cười cười, không phủ định. ...

Bắc Vực.

Tiêu Dao Tiên Quân đứng dưới bầu trời, nhìn đại quân tu sĩ như thủy triều dâng tới từ xa, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Sau đó ông quát lớn: "Liệt trận!" Bên dưới, đại quân tu sĩ dày đặc nhanh chóng bố trí trận pháp, các loại hào quang rực rỡ như những đám lửa bùng lên trên mặt đất.

Trong đó thậm chí có vài loại trận pháp đáng sợ có thể đe dọa đến Đại Thừa Tiên Quân.

Trận quyết chiến này, các thế lực lớn của Tiên Đạo Minh đều đã lấy ra những át chủ bài cuối cùng.

Ngay sau đó, từng luồng uy áp chấn động bát hoang từ trong bóng tối bước ra.

Chân Ma Tiên Quân, Âm Dương Ma Quân, Trảm Long Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân... cộng thêm các chủ nhân cấm kỵ cấp Đại Thừa sơ kỳ, tổng cộng có hơn năm mươi vị.

Trong khi đó, Tiên Đình tấn công lại thua kém về số lượng Đại Thừa.

Sau nhiều năm chiến tranh tiêu hao, họ chỉ còn ba mươi chín vị.

Số lượng đại quân tu sĩ cũng ít hơn, thực lực không bằng Tiên

Đạo Minh.

Tuy nhiên, một mình Tử Vi Tiên Đế đã đủ để xóa nhòa khoảng cách này. "Cuối cùng... cũng tới rồi." Diệp Bất Phàm tóc trắng áo trắng chậm rãi bước ra, đứng giữa các Đại Thừa, nhìn đại quân tu sĩ đang tràn tới như triều dâng.

Anh nhìn thấy Tử Vi Tiên Đế, Thanh Mộc Tiên Vương, Thanh Thủy Tiên Vương, Lục Quán Vương, Kim Nguyên Tiên Vương và các Đại Thừa Tiên Quân khác.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại trên Đạo Lão đứng sau lưng Tử Vi Tiên Đế, đôi mắt chợt sáng lên. "Trận chiến này hẳn là tạo hóa của mình.

Sau khi kết thúc, mình nhất định sẽ bước vào song trọng Đại Thừa hậu kỳ!" Rất nhanh, đại quân Tiên Đình dừng lại cách đó vạn dặm, khoảng cách này đối với các tu sĩ chỉ là trong chớp mắt. "Diệp lão ma, ngươi quả nhiên đã đến." Tử Vi Tiên Đế đứng trên cao, quốc vận hóa thành kim long quấn quanh thân, tôn lên vẻ uy nghiêm như thần tiên hạ phàm, khí thế mạnh đến cực điểm. "Hết cách rồi, tôi đã nhận tiền, hơn nữa tôi rất hứng thú với tiên thi Phạm Thánh của quý Đình.

Nếu Tử Vi Tiên Đế sẵn lòng tặng bộ tiên thi đó cho tôi, tôi có thể cân nhắc việc giả vờ đánh lấy lệ trong trận này." Diệp Bất Phàm chắp tay đứng đó, cười nhạt nói.

Nhóm Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long Tiên Quân đứng quanh đó không khỏi nhìn sang với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Quyết chiến sắp tới nơi, họ không thích Diệp lão ma nói đùa kiểu này. "Tự nhiên đưa tiên thi cho ngươi thì quá trò trẻ con, chi bằng để bản Tiên Đế đấu pháp với ngươi một trận.

Ngươi thắng, bộ tiên thi Phạm Thánh mà Đạo Lão đang dung hợp

sẽ thuộc về ngươi; ngươi thua, hãy ngoan ngoãn rời khỏi trận chiến này!" Tử Vi Tiên Đế bình tĩnh lên tiếng.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của lão, ngoại trừ biến số mang tên Diệp Bất Phàm.

Nếu loại bỏ được biến số này, lão nắm chắc mười phần thắng.

Không chỉ vậy, lão còn đang đợi nửa bộ tiên thi Phạm Thánh kia đánh chiếm Tây Vực, đó mới là mấu chốt.

Vì thế lão đã dùng đến quái đồ cấp chín, một là để bộ tiên thi kia tránh được sự chiêm bặc của Tầm Tiên Đạo Nhân, hai là để tránh Diệp Bất Phàm. "Đấu pháp với ông?

Tôi không đánh đâu, ông là Đại Thừa viên mãn, lại có quốc vận khổng lồ gia trì, tôi chỉ là một Đại Thừa trung kỳ hèn mọn, đánh đấm gì." Diệp Bất Phàm trợn mắt, cảm thấy đầu óc Tử Vi Tiên Đế chắc có vấn đề.

Tử Vi Tiên Đế bình tĩnh nói: "Bản Tiên Đế có thể để Kim Nguyên Tiên Quân thay ta chiến một trận." "Thật chứ?" Diệp Bất Phàm híp mắt, liếc nhìn người trung niên mặc kim bào đứng không xa Tử Vi Tiên Đế.

Anh đã nghe qua lời đồn về Kim Nguyên Tiên Quân, người mạnh nhất trong năm vị Tiên Vương đỉnh cấp, tu luyện Kim chi bản nguyên đến mức đăng phong tạo cực, sức công kích còn đáng sợ hơn cả Kiếm đạo bản nguyên.

Đại Thừa viên mãn thông thường hoàn toàn không chống đỡ nổi Kim đạo bản nguyên của đối phương. "Thật, bản Tiên Đế có thể cùng ngươi lập tiên khế." Tử Vi Tiên Đế mặt không đổi sắc, ánh mắt bình thản: "Ta có thể lập đạo thệ, lời thề này có sức ràng buộc với ta." Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt bất định, truyền âm cho Diệp Bất Phàm: "Dù

có lập đạo thệ cũng không được." "Đúng vậy, Kim Nguyên Tiên Quân tuy mạnh nhưng không giết được cậu, cứ kéo dài thì lão ta chỉ có đường bại vong.

Tử Vi Tiên Đế dám đề ra vụ đánh cược này, chắc chắn có gian trá!" Vĩnh Hằng Tiên Quân và Đại Pháp Sư trầm giọng nhắc nhở.

Họ không muốn trận chiến chưa bắt đầu mà Diệp Bất Phàm đã đi trước một bước xuống hoàng tuyền.

Diệp Bất Phàm không nói gì, híp mắt nhìn Tử Vi Tiên Đế rồi lại nhìn Kim Nguyên Tiên Quân đang đứng uy phong như tiên binh tại thế. "Sao vậy?

Diệp đạo hữu không dám sao?" Kim Nguyên Tiên Quân châm chọc.

Chương 759

"Khích tướng không có tác dụng đâu, hiện tại tôi còn thiếu một món tiên khí, Tiên Đế đại nhân chi bằng lấy thêm một món tiên khí làm vật cược thì sao?" Diệp Bất Phàm ánh mắt lóe lên, cười khẽ.

Anh chẳng buồn quan tâm đối phương đang giở trò gì, anh chỉ muốn tối đa hóa lợi ích.

Gương mặt vốn không cảm xúc của Tử Vi Tiên Đế hơi giật giật, quả thực không ngờ Diệp Bất Phàm lại mặt dày đến mức này.

Vừa muốn tiên thi, vừa muốn tiên khí. "Được, trong tay Kim Nguyên Tiên Quân có một chiếc Kiếp Chú Kính, nếu ngươi có thể đánh chết lão, món tiên kính đó tự nhiên sẽ thuộc về ngươi." Tử Vi Tiên Đế im lặng một lát rồi bình tĩnh đồng ý.

Chiếc Kiếp Chú Kính này có khả năng biến lôi đạo thành kiếp, nguyền rủa sát phạt vô cùng quái dị.

Năm đó tế thiên, năm đại tiên khí đã mở ra tiên giới chi môn gồm: Táng Tiên Quan của Thanh Tổ, Lục Tiên Kiếm của Tiêu Dao, Bích Ngọc Tiên Tháp của Thủy Trạch, Tiên Địch của Đại Vu Nữ và cuối cùng là Tiên Kính của Hương Phi. "Diệp đạo hữu, nếu cậu đồng ý thì trận này lành ít dữ nhiều, Tử Vi Tiên Đế dùng tiên khí và tiên thi làm mồi nhử, chắc chắn có âm mưu!" Các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh đều biến sắc, thi nhau truyền âm muốn Diệp Bất Phàm bình tĩnh lại.

Tử Vi Tiên Đế nếu không nắm chắc mười phần sẽ không đề ra vụ cược này. "Được, tôi nhận." Diệp Bất Phàm híp mắt cười.

Đừng nói là tu vi của anh có thể bước vào Đại Thừa hậu kỳ bất cứ lúc nào, ngay cả khi đánh không lại, anh vẫn có thể rút lui an toàn.

Tử Vi Tiên Đế cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, lập một đạo thệ.

Diệp Bất Phàm cũng định lập đạo thệ nhưng Tử Vi Tiên Đế xua tay, thiếu kiên nhẫn: "Ngươi khỏi cần lập đạo thệ, chẳng có tác dụng gì đâu." Sau đó lão ra hiệu cho Kim Nguyên Tiên Quân tiến lên.

Diệp Bất Phàm quay lại nhìn Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân, truyền âm vài câu.

Hai người liên tục nhíu mày, Tiêu Dao Tiên Quân bất đắc dĩ đành ném cho Diệp Bất Phàm một thanh kiếm.

Lục Tiên Kiếm! "Thứ này ta đã luyện hóa mấy vạn năm, gần như đã hòa làm một với ta, cậu phát huy được bao nhiêu uy lực thì phải xem tạo hóa của cậu rồi." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng. "Đa tạ." Diệp Bất Phàm cầm Lục Tiên Kiếm, không những không cảm thấy bài xích mà còn có cảm giác hòa quyện như nước với sữa, ý thức sát lục ẩn chứa bên trong vô cùng chấn động.

Anh thu liễm tâm thần, tiến vào ranh giới giữa hai bên quân đội.

Trong khi đó, Vĩnh Hằng, Trảm Long Tiên Quân nhìn theo bóng lưng Diệp Bất Phàm mà sắc mặt ai nấy đều khó coi, thầm mắng Diệp Bất Phàm bị mỡ lợn làm mờ mắt, chưa từng thấy vị Đại Thừa nào tham tài háo sắc như hắn.

Đại quân tu sĩ Tiên Đạo Minh cũng bắt đầu căng thẳng. "Sớm đã nói tên này trước sau gì cũng chết vì tham tài háo sắc, giờ thì ứng nghiệm rồi." Ngũ Tiên Giáo Chủ cười trên nỗi đau của người khác.

Diệp Bất Phàm đã cướp mất một đạo hồn phách Đại Thừa viên mãn của lão, lão hận anh thấu xương. "Kim Nguyên Tiên Quân, tôi nghe nói ông còn mạnh hơn Võ Tiên Vương, mà tôi thì luôn tôn trọng kẻ mạnh, xin chỉ giáo." Diệp Bất Phàm cầm Lục Tiên Kiếm, trịnh trọng ôm quyền.

Kim Nguyên Tiên Quân ngẩn người, rồi cũng tỏ vẻ nghiêm túc, ôm quyền cúi người đáp lễ. "Oanh!" Ngay khoảnh khắc lão cúi người đáp lễ, Diệp Bất Phàm vung kiếm ngay lập tức. 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》 gần như thi triển đồng thời, một luồng Hỗn Độn bản nguyên khủng bố ngút trời cuồng cuộn dồn vào Lục Tiên Kiếm.

Kiếm khí sát lục đáng sợ xuyên thấu trời đất, điên cuồng chém về phía Kim Nguyên Tiên Quân. "Mẹ kiếp ngươi!" Kim Nguyên Tiên Quân sắc mặt biến đổi đột ngột, vội vàng xuất Kiếp Chú Kính.

Một chiếc gương màu tím đỏ bay lên, mặt gương như nước gợn sóng huyết sắc, "phốc" một tiếng bắn ra một luồng huyết sắc lôi long, nhe nanh múa vuốt lao vào Lục Tiên Kiếm.

Kiếm quang va chạm với lôi long, sức mạnh tiên đạo đan xen, nháy mắt chấn vỡ vạn dặm hư không, sóng xung kích điên cuồng quét sạch tứ phương.

Tử Vi Tiên Đế và Tiêu Dao Tiên Quân lần lượt thúc động bản nguyên tạo thành lớp phòng hộ để ngăn chặn dư chấn.

Nhìn lại bãi chiến trường, đã chia thành hai vòng chiến.

Kiếp Chú Kính va chạm không ngừng với Lục Tiên Kiếm, trong khi hai bóng người cũng đang huyết chiến trên cao không.

Tựa như những ngôi sao băng màu kim và hỗn độn giao đấu, tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi, chớp mắt đã tấn công nhau hàng ngàn lần.

Điều khiến các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh kinh ngạc nhất là Kim Nguyên Tiên Quân khi cận chiến không hề rơi vào thế hạ phong.

Chân Ma Tiên Quân nhìn chằm chằm Kim Nguyên Tiên Quân, đồng tử co rút mạnh: "Thân thể lão ta hoàn toàn khác với các cuộc

chiến trước đây, đó không phải đạo thể của lão, mà là một lớp vỏ chứa đựng Kim chi bản nguyên Lưu Kim Tiên Thạch, tên này đúc ra lớp vỏ đó từ bao giờ vậy?!" Loại tiên thạch này vốn là nguyên liệu chế tạo tiên khí, lại là vật phẩm cực tốt để độ tiên kiếp, Đại Thừa viên mãn bình thường hoàn toàn không thể phá vỡ phòng ngự. "Hèn gì dám cận chiến với Diệp Bất Phàm, lớp vỏ chế bằng Lưu Kim Tiên Thạch phòng ngự quá cường hãn, lại thêm thần thông dung đạo, mỗi đấm mỗi đá đều mang theo đại thần thông." Chân Võ Đại Đế chấn động. "Đây chắc chắn là con đường Khôi Lỗi Pháp Tu." Một vị chủ nhân cấm kỵ trầm giọng nói.

Con đường Khôi Lỗi Pháp Tu kỳ lạ này ông cũng chỉ mới nghe qua trong truyền thuyết.

Thời cổ đại, pháp tu cận chiến với thể tu chỉ có con đường chết, vì vậy họ đã sáng tạo ra loại vỏ bọc tương tự khôi lỗi này, nếu cộng thêm thần thông dung đạo, ngoại trừ khả năng hồi phục kém, thì các phương diện khác không hề thua kém bất kỳ thể tu nào.

Tuy nhiên con đường Khôi Lỗi Pháp Tu đã thất truyền từ vô số năm trước, rất nhiều khôi lỗi sư đỉnh cấp thậm chí còn chưa từng nghe tới. "Oanh!" Một tiếng, khí huyết Diệp Bất Phàm ngút trời, một đấm đập trúng ngực Kim Nguyên Tiên Quân, nhưng ngực đối phương chỉ hơi lõm vào một chút, rất khó phá vỡ phòng ngự.

Thậm chí nắm đấm của Diệp Bất Phàm còn bị phản chấn đến mức tê rần.

Thân thể khôi lỗi này không chỉ phòng ngự biến thái mà bên trong còn khắc họa trận văn cấm chế kiểu phản chấn, đạt được hiệu quả như mặc "giáp gai".

Anh không khỏi kinh thán.

Diệp mỗ nghiên cứu khôi lỗi mấy chục năm, giờ mới hiểu ra con

đường tu tiên đúng đắn của khôi lỗi sư chính là — cơ giới phi thăng. "Người nghèo dựa vào biến dị, người giàu dựa vào công nghệ." Diệp Bất Phàm khác với những người tu tiên thông thường.

Người khác sẽ không liên tưởng đến bước này, nhưng thế giới cũ của anh toàn là công nghệ, anh hiểu rõ giới hạn của công nghệ kết hợp tu tiên cao đến mức nào.

Khôi lỗi cũng là công nghệ, chẳng qua nguồn năng lượng khác nhau mà thôi. "Đây là bí pháp truyền xuống từ tiên giới, cơ giới tu tiên sao?" Diệp Bất Phàm híp mắt, cảm giác như vừa vén mở một góc nhỏ của thế giới tiên giới bao la.

Anh diễn dịch thể thuật thần thông, đôi đấm đóng mở mạnh mẽ, thi triển 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》 đến cực hạn, dị tượng dâng trào, phía sau hiện lên một bóng hình cao lớn vĩ ngạn, đầu đội trời chân đạp đất.

Hình dáng đó rõ ràng chính là Diệp Bất Phàm. "Thần thông của tông môn ta sao?" Chân Võ Đại Đế lộ vẻ không thể tin nổi.

Môn thần thông này ông đã tu tập từ lúc mới vào Hợp Thể, dù đã đạt mức đăng phong tạo cực nhưng hoàn toàn không thể sánh bằng Diệp Bất Phàm.

Cùng một môn thần thông, Diệp Bất Phàm đã đi ra con đường của riêng mình, nâng tầm nó lên một mức độ khủng bố, vô hạn tiếp cận tiên thuật. "Oanh long long!" Quyền quang quét ngang trường không, trời sụp đất lở, đánh mạnh vào vai Kim Nguyên Tiên Quân, vai lão hơi lõm xuống nhưng một luồng lực phản chấn mãnh liệt truyền tới, làm rách nát nắm đấm của Diệp Bất Phàm, máu tươi bắn tung tóe. "Ngươi không phá nổi phòng ngự của ta đâu.

Ngay cả tiên thi Phạm Thánh ở đây cũng không giết được ta." Kim Nguyên Tiên Quân lạnh lùng nói, song chỉ điểm ra, kim quang chói lọi

mang theo ý chí Kim chi sắc bén cực độ, đâm thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm.

Mỗi cử chỉ của lão đều là đại thần thông.

Thần thông dung đạo, không cần thủ quyết, cũng chẳng cần niệm chú. "Bành bành!!" Diệp Bất Phàm thi triển quyền pháp đến cực hạn, cận chiến với Kim Nguyên Tiên Quân.

Sự va chạm giữa nhục thân và kim loại trầm đục đến cực điểm, khiến tim của các tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư của cả hai bên đều đau nhức.

Đòn tấn công của Kim Nguyên Tiên Quân không quá mạnh, cao lắm chỉ ngang tầm Võ Tiên Vương, nhưng phòng ngự thì quá khoa trương.

Mặc cho Diệp Bất Phàm tấn công thế nào, lớp vỏ Lưu Kim của đối phương vẫn vững như mai rùa, không hề lay chuyển, ngược lại nắm đấm của anh bị phản chấn đến nát bấy. "Tự Nhiên Phân Thân!" Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, một tay bắt quyết điểm vào mi tâm, bóng người chồng lên nhau, tách ra ba đạo Tự Nhiên Phân Thân. "Lục Đinh Lục Giáp!" "Phệ Hồn Anh Chú!" Hai đạo phân thân lần lượt thi triển tiên thuật, mười hai tôn thần linh lao lên, theo sau là một hài nhi với ánh mắt oán độc lập tức bò lên người Kim Nguyên Tiên Quân, há miệng nhỏ điên cuồng cắn xé lớp vỏ Lưu Kim. "Đại Phá Diệt Tiên Quang!" Kim Nguyên Tiên Quân hừ lạnh, miệng phun ra luồng sáng hắc kim, đánh tan sáu tôn thần linh.

Sáu tôn còn lại đâm vào người lão vẫn chỉ để lại những vết lõm, không thể phá phòng, thậm chí còn bị lớp vỏ Lưu Kim mạnh mẽ phản chấn đến tan vỡ.

Hài nhi mang theo sức mạnh nguyền rủa cực mạnh cũng bị phản chấn thành hư vô. "Phốc phốc!" Phòng ngự của hai đạo phân thân vốn

yếu, dưới những đợt phản chấn liên tục lập tức bị chấn chết.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm thi triển 《Võ Tiên》.

Bóng máu bí ẩn cũng chỉ có thể để lại vết lõm trên người Kim Nguyên Tiên Quân, không thể phá vỡ hoàn toàn. "Tên này... thần hồn, nguyên thần, thể phách phòng ngự toàn diện, lại còn có thể phản chấn sao?" Diệp Bất Phàm đồng tử co rút, thi triển Hỗn Độn Tiên Diễm, luồng tiên diễm chín màu cuồn cuộn như sóng triều đập mạnh vào người Kim Nguyên Tiên Quân.

Tuy nhiên, ngay cả tiên thuật đỉnh cấp vô địch này cũng thất bại, bị lớp vỏ bài xích ra ngoài, không thể thiêu rụi. "Nguyên liệu trên người lão không chỉ là Lưu Kim Tiên Thạch, hỏa khắc kim, không lý nào Hỗn Độn Tiên Diễm lại không có tác dụng." Diệp Bất Phàm thi triển 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, di chuyển linh hoạt, vừa đánh vừa lui.

Đấu pháp bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như chó cắn nhím, không biết hạ miệng từ đâu.

Chương 760

Không, không phải không biết hạ miệng, mà là bị khắc chế, chiêu tam đạo phân thân vốn là sở trường của anh giờ hoàn toàn vô dụng.

Phòng ngự của Kim Nguyên Tiên Quân có thể sánh ngang với tiên thi Phạm Thánh, chỉ là sức mạnh và tốc độ không bằng.

Tất nhiên, đó chỉ là so sánh tương đối.

Nếu thay bằng một Đại Thừa viên mãn thông thường thì sớm đã bị thần thông của Kim Nguyên Tiên Quân oanh sát, hoặc bị phản chấn mà chết rồi. "Thế này thì không chỉ là không biết hạ miệng, mà là bị khắc chế hoàn toàn, chiến thuật lấy đông đánh ít của Tự Nhiên Phân Thân chẳng có tác dụng gì." Một tiếng "vút", Diệp Bất Phàm né được Phá Diệt Kim Chỉ của Kim Nguyên Tiên Quân, sắc mặt âm trầm bất định.

Lớp vỏ đáng sợ này tuyệt đối không phải tác phẩm của Tử Vi Tiên Đế hay Kim Nguyên Tiên Quân.

Ngoài một Hương Hỏa Tiên đã sống không biết bao nhiêu năm thì không ai có thể chế tạo ra thứ này. "Đánh vào huyệt Thần Khuyết, chính là rốn của lão!

Đó là nơi phòng ngự yếu nhất của lớp vỏ Lưu Kim này." Đạo phân thân thứ ba vốn nãy giờ không xông lên, sau khi thôi diễn thiên cơ đã hét lớn. "Oanh!" Diệp Bất Phàm gồng mình chịu đựng một đòn sát quang màu vàng của Kim Nguyên Tiên Quân để tạo cơ hội tấn công, sau đó cơ thể nổ tung.

Ngay khoảnh khắc phục sinh, anh lao tới như tia chớp, quyền quang vô địch nhắm thẳng huyệt Thần Khuyết của lão mà đánh. "Ngươi dám!" Kim Nguyên Tiên Quân biểu cảm kịch biến, miệng

phun ra một thanh phi kiếm màu vàng.

Đó rõ ràng là một món linh bảo cấp tám. "Ma Quang Tiên Chỉ!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lóe lên, tốc độ không giảm mà còn tăng thêm, năm ngón tay đột nhiên đứt rời, xuyên thấu hư không, điểm mạnh vào thanh phi kiếm đó.

Môn thần thông này không mạnh nhưng nhờ tu vi cường đại của anh, thanh phi kiếm màu vàng vẫn bị năm ngón tay đánh lệch hướng, bay sượt qua tai Diệp Bất Phàm.

Kim Nguyên Tiên Quân thấy vậy, biểu cảm lại biến hóa, hiện lên một tia hoảng loạn.

Ngay sau đó, khoảng cách hai người thu hẹp lại chưa đầy mười trượng.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm của Diệp Bất Phàm nện vào huyệt Thần Khuyết của Kim Nguyên Tiên Quân, sự hoảng loạn trên mặt lão biến mất, thay vào đó là sự giễu cợt. "Án!" Kim Nguyên Tiên Quân quát lớn một tiếng, huyệt Thần Khuyết bùng nổ kim quang chói mắt, lớp da thịt cứng như tiên thi hiện lên vết nứt, truyền ra tiếng ngọc thạch vỡ vụn "răng rắc".

Một tiếng "bành", bụng của Kim Nguyên Tiên Quân nổ tung, một bàn tay trắng bệch âm sâm đột ngột thò ra từ trong bụng.

Tựa như bàn tay quỷ từ u minh, luồng tử khí âm minh cực hạn đủ để trấn sát Đại Thừa viên mãn bùng nổ, nhanh như chớp chộp lấy Diệp Bất Phàm đang ở ngay sát sườn.

Cuộc đấu pháp của hai người, kẻ dưới cấp Đại Thừa dù dùng đồng thuật cũng không thể bắt kịp quỹ đạo, chỉ có các Đại Thừa Tiên Quân mới nhìn rõ chiến huống.

Các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh đồng loạt biến sắc, thầm hô

không ổn.

Tiêu Dao Tiên Quân, Trảm Long và những người khác sớm biết trận này có gian trá nên đã chuẩn bị cứu viện.

Nhưng bàn tay quỷ đó xuất hiện quá đột ngột lại quá gần Diệp Bất Phàm, dù có ra tay cũng không kịp, chỉ biết trơ mắt nhìn. "Bàn tay quỷ này không ổn..." Tiêu Dao Tiên Quân nhìn chằm chằm vào bàn tay quỷ đang tiến sát Diệp Bất Phàm, cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ. "Đó là một luồng vong hồn của Chân Tiên." Ngũ Tiên Giáo Chủ cười lạnh hắc hắc, như đã thấy trước cảnh Diệp Bất Phàm bị giết thịt.

Trong đại quân tu sĩ Tiên Đình, Đạo Lão chậm rãi thu hồi thuật thiên cơ: "Lần này, hắn chắc chắn phải chết!" Ánh mắt Đạo Lão oán độc.

Ngay lúc phân thân thứ ba của Diệp Bất Phàm thôi diễn, lão đã che giấu sự tồn tại bên trong cơ thể Kim Nguyên Tiên Quân, cộng thêm đạo hồn phách đó vốn là hồn của Chân Tiên, ngay cả Tầm Tiên Đạo Nhân cũng khó lòng chiêm bặc chi tiết.

Tử Vi Tiên Đế đứng lặng giữa hư không, trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, nụ cười của lão đông cứng lại.

Chỉ thấy trong trận chiến, khi Diệp Bất Phàm cách bàn tay quỷ chừng một trượng, bóng dáng anh đột ngột biến mất, thay vào đó là một thanh kiếm sát lục. "Phốc!" Lục Tiên Kiếm bùng nổ sát khí kinh thế, xuyên thấu lòng bàn tay quỷ ngay tức khắc.

Bàn tay quỷ đau đớn, hất lên luồng tiên quang chói mắt, cưỡng ép ngạnh kháng một đòn của Lục Tiên Kiếm rồi rụt mạnh vào bụng Kim Nguyên Tiên Quân.

Lão như bị rút cạn tinh khí thần, già đi mấy vạn tuổi, ngay cả lớp

vỏ Lưu Kim cũng ảm đạm đi nhiều. "Không thể nào!

Tiên thuật này sao ngươi có thể thi triển nhanh như vậy?!" Kim Nguyên Tiên Quân vừa kinh vừa nộ.

Bất kỳ bản nguyên pháp hay tiên thuật nào cũng cần thời gian thi triển.

Ngay cả thần thông dung đạo cũng cần một khoảnh khắc điều động bản nguyên để phác họa ra hình dáng thần thông.

Lão cùng Tử Vi Tiên Đế và Đạo Lão đã thôi diễn xác suất bắt giữ Diệp Bất Phàm, tính toán kỹ từng chi tiết, thậm chí tính cả thời gian thi pháp phút cuối của đối phương.

Tỷ lệ thành công rất lớn, tới bảy phần.

Vậy mà hiện tại...

Di Hình Hoán Vị thi triển quá nhanh, lại còn là hoán vị với tiên khí Lục Tiên Kiếm.

Ở phía bên kia chiến trường, không còn Lục Tiên Kiếm ngăn cản, sát quang của Kiếp Chú Kính nổ vang một tiếng, đánh nát nhục thân của Diệp Bất Phàm.

Trong nháy mắt, Diệp Bất Phàm phục sinh, nhíu mày nhìn chằm chằm vào bụng Kim Nguyên Tiên Quân.

Lúc nãy khi đánh về phía lão, anh chỉ dùng 《Ma Quang Tiên Chỉ》 vì đó là tiểu thần thông, tốc độ thi triển nhanh nhất, giúp anh có thời gian âm thầm vận chuyển 《Di Hình Hoán Vị》.

Chỉ không ngờ đòn lén lút của đối phương lại biến thái đến vậy, Lục Tiên Kiếm cũng không thể giết được nó. "May mà mình có nhiều quân bài dự phòng." Diệp Bất Phàm thầm nghĩ, vô tình hay hữu ý liếc nhìn về phía Tử Vi Tiên Đế. "Hửm?" Đột nhiên, đồng tử Diệp Bất

Phàm co rút, nhanh chóng triệu hồi Lục Tiên Kiếm, lùi nhanh ra sau. "Răng rắc răng rắc!" Lớp vỏ Lưu Kim của Kim Nguyên Tiên Quân từng tấc nứt vỡ như bị quái vật ăn thịt, da bụng hóp lại.

Sau đó là lồng ngực, tứ chi, đầu lâu.

Cuối cùng cả lớp vỏ bị nuốt chửng, lộ ra nguyên thần của Kim Nguyên Tiên Quân.

Tại vị trí đan điền của nguyên thần lão, một bàn tay quỷ đang trôi nổi, lòng bàn tay nứt ra một cái miệng lớn, nhanh chóng nuốt chửng nguyên thần của Kim Nguyên Tiên Quân. "A a a!!" Kim Nguyên Tiên Quân thảm thiết gào thét, cuối cùng bị bàn tay quỷ ăn tươi nuốt sống.

Một luồng khí tức tiên đạo khủng bố cực độ bùng nổ từ bàn tay quỷ, khuấy động thiên địa càn khôn, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm.

Như bàn tay Chân Tiên luyện hóa vũ trụ tinh không, dị tượng vạn thiên.

Đòn này đã vượt xa tiên thi Phạm Thánh. "Đây chẳng lẽ là một đòn của Chân Tiên sao?!" Diệp Bất Phàm nhanh chóng thi triển Di Hình Hoán Vị, nhưng anh như bị trúng định thân thuật, nhục thân bị một luồng sức mạnh tiên đạo khóa chặt, ngay cả nguyên thần cũng khó lòng cử động. "Kiếm đạo bản nguyên, trảm!" Diệp Bất Phàm kinh hãi, miễn cưỡng điều động thần thức, "bành" một tiếng Lục Tiên Kiếm chém mạnh vào bàn tay quỷ khổng lồ.

Như chém vào một ngọn núi lớn, Lục Tiên Kiếm bị chấn bay, bàn tay quỷ chỉ hơi ảm đạm đi một chút, không hề dừng lại, chộp lấy Diệp Bất Phàm. "Thứ gì thế này?!" Các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh kinh hãi tột độ, giờ không còn rảnh để lo cho sự sống chết của Diệp Bất Phàm, họ vội vàng đưa tiên khí ra chắn trước mặt, sợ bị bàn tay quỷ khủng bố kia vạ lây.

Sức mạnh bộc phát sau khi bàn tay quỷ nuốt chửng Kim Nguyên Tiên Quân hoàn toàn vượt qua giới hạn của cấp độ Đại Thừa. "Kết thúc rồi." Tử Vi Tiên Đế khẽ nói.

Chỉ cần không còn Diệp Bất Phàm, trận chiến này không còn biến số. "Bành!" Diệp Bất Phàm bị bàn tay quỷ bóp nát, nguyên thần chưa kịp thoát ra đã bị nghiền thành bụi phấn.

Bàn tay quỷ nhanh chóng mờ đi, ngay khoảnh khắc biến mất, cái miệng lớn trong lòng bàn tay nuốt chửng một tia hồn phách của Diệp Bất Phàm rồi biến mất không dấu vết. "Bàn tay quỷ chỉ là bắt đi, không phải giết, rốt cuộc là kẻ nào muốn bắt hắn?!" Tiêu Dao Tiên Quân sắc mặt xanh mét, tâm trạng nặng nề tột độ.

Trước đây ông đã phát hiện Tiên Đình có nhiều điểm bất thường, giờ tận mắt chứng kiến, càng khẳng định suy đoán trong lòng.

Phía sau Tiên Đình còn một sự tồn tại khác.

Thiên Đạo! "Diệp Bất Phàm bị bắt, tỷ lệ thắng của trận quyết chiến này lại giảm đi ba phần." Đại Pháp Sư trầm giọng nói.

Ngũ Tiên Giáo Chủ thì cười lạnh: "Như vậy chẳng phải tốt sao?

Hắn đã thay các ngươi gánh một đòn của bàn tay Chân Tiên, nếu không đòn đó đánh vào ngươi các ngươi, dù có tiên khí cũng chỉ có đường chết." Bàn tay đó lão đã từng thấy, chính là do một luồng vong hồn của Thiên Khôn Chân Tiên hóa thành.

Thời cổ đại, Hương Hỏa Tiên sau khi giết lão đã luyện hóa lão thành tín đồ, nhưng dù sao cũng là Chân Tiên, dù chết rồi cũng khó lòng bị sai khiến hoàn toàn.

Huống hồ trạng thái hiện tại của Hương Hỏa Tiên rất đặc thù, điều động được một tia vong hồn đã là giới hạn rồi.

Để bắt Diệp Bất Phàm, Hương Hỏa Tiên đã trả giá không ít, từ

tiên thi Phạm Thánh đến lớp vỏ Lưu Kim, rồi cả vong hồn của Thiên Khôn Chân Tiên, có thể nói là đã tung ra mọi thủ đoạn.

Các Đại Thừa Tiên Đạo Minh nghe vậy đều im lặng, chỉ có Chân Ma Tiên Quân chau mày, ánh mắt đảo quanh khắp nơi.

Đúng lúc này, Đạo Lão trong Tiên Đình đang chiêm bặc thôi diễn, sắc mặt biến đổi: "Không đúng." Mọi thứ liên quan đến Diệp Bất Phàm đều bị ngăn trở, màn sương mù trước mắt càng dày đặc hơn.

Chương 761

"Sao thế?" Tử Vi Tiên Đế nhíu mày. "Diệp Bất Phàm có hai mảnh vỡ tiên khí, một là Thần Châu Kỳ, hai là Tiên Thổ Sa.

Cái trước đã bị tôi hủy hoại, nhưng Tiên Thổ Sa từ đầu đến cuối vẫn chưa hề dùng tới." Lòng Đạo Lão càng lúc càng nặng nề, ẩn ẩn một cảm giác bất an.

Tử Vi Tiên Đế nghe vậy, ánh mắt co rút lại.

Ngay lúc đó, cát bụi đầy trời đột ngột phun ra từ dưới lòng đất cách Đạo Lão không xa, bao phủ lấy mọi thứ. "Đúng là trăm chân chi trùng, chết mà không cứng!" Tử Vi Tiên Đế sắc mặt khó coi tột độ, lão dậm chân một cái, quốc vận vô biên gia thân, hư không bị đạp nát, cưỡng ép trấn áp Tiên Thổ Sa. "Tiên Đồng!" Đôi mắt Tử Vi Tiên Đế phát ra tiên quang, quét qua toàn bộ chiến trường, cuối cùng khóa chặt vào khoảng không cách Đạo Lão trăm trượng.

Ở đó đang ẩn nấp một bóng người áo trắng tóc trắng. "Tìm thấy ngươi rồi!" "Tiên pháp - Thiên Huyền Ngũ Thần Quang!" Tử Vi Tiên Đế ánh mắt hung lệ, năm ngón tay xuất hiện năm luồng thần quang Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đánh thẳng về phía bóng người áo trắng. "Hưu!" Bóng người tóc trắng thấy mình bị lộ, sắc mặt lạnh lùng, không thèm nhìn năm luồng thần quang kia, lấy ra Hậu Nghệ Cung giương cung lắp tên, một mũi tên Sơn Hà bắn thẳng về phía Đạo Lão.

Mũi tên vừa bay ra, "bành" một tiếng, năm luồng thần quang vô cùng mạnh mẽ đã lập tức đánh nổ bóng người tóc trắng, nhục thân, nguyên thần, hồn phách lần lượt nổ tung.

Tử Vi Tiên Đế trừng mắt nhìn kỹ.

Với Tiên Đồng của lão, đủ để nhìn thấu thân phận của bóng

người tóc trắng đó.

Chắc chắn không nghi ngờ gì, đó không phải phân thân!

Đó thực sự là nguyên thần, thần hồn của hắn.

Nhưng... "Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp của Song Tử Tiên Vương sao?

Đây là Đệ Nhị Nguyên Thần của Diệp Bất Phàm!" Tử Vi Tiên Đế sắc mặt đại biến, đột ngột quay đầu nhìn về phía mũi tên Sơn Hà đang bay tới Đạo Lão.

"Diệp lão quỷ!" Sắc mặt Đạo lão xanh mét, gã đột nhiên vung cánh tay đã đứt lìa của mình đánh về phía mũi tên kia.

Mũi tên không mạnh, gã dù có suy yếu cũng có thể chống đỡ được.

Ở phía xa, hai đại Tiên quân Thanh Mộc và Thanh Thủy thậm chí còn không thèm ra tay.

"Đừng chạm vào mũi tên đó!" Tử Vi Tiên Đế quát lớn.

Lời vừa dứt, đoạn chi của Đạo lão đã chạm vào mũi tên, mũi tên không chịu nổi một kích, vỡ vụn từng khúc.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc mũi tên bị hủy diệt hoàn toàn, từ đuôi mũi tên, một giọt máu bắn ra như tia chớp, rơi lên vai Đạo lão.

Giọt máu nhanh chóng mở rộng, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thân xác nhục thân.

Chính là bản tôn Diệp Bất Phàm!

"Ngươi!" Đạo lão kinh hãi tột độ, muốn độn thổ chạy trốn.

Nhưng từ khi bị Diệp Bất Phàm trọng thương lần trước, thực lực gã sụt giảm nghiêm trọng, tốc độ hiện tại cùng lắm chỉ ngang ngửa với Đại Thừa viên mãn thông thường, căn bản không kịp phản ứng.

“Lão thất phu, mưu đồ lâu như vậy, cuối cùng cũng để ta đợi được cơ hội này.

Chết đi!” Diệp Bất Phàm tóc trắng như thác, ánh mắt lạnh lùng, gã đột ngột nhả ra một thanh ma đao đen kịt, chém thẳng xuống theo đường kim tuyến nối giữa Đạo lão và xác tiên Phạm Thánh.

Đạo lão của hiện tại, phòng ngự đại hạ, cộng thêm công kích của ma đao vô cùng kinh người, đủ để giết chết gã.

“Bá!” Một tiếng thét thảm vang lên rồi im bặt.

Ma đao chém nát hồn phách Đạo lão, khiến gã chết thảm tại chỗ.

Diệp Bất Phàm không dừng tay, nắm lấy nửa thân xác và thủ cấp của xác tiên Phạm Thánh nhanh chóng rút lui, tránh xa Tiên Đình.

Trước khi đại chiến bắt đầu, Diệp Bất Phàm đã luyện chế đệ nhị nguyên thần, mục đích chính là để thừa cơ đoạt lấy xác tiên Phạm Thánh trong trận quyết chiến.

Cuộc đổ đấu mà Tử Vi Tiên Đế đề xuất là một biến số, nhưng cũng là một cơ hội.

Là một kẻ coi lời thề đại đạo như trò đùa, tôi căn bản không tin tưởng lời thề của Tử Vi Tiên Đế, biết thừa cuộc đấu này là cái bẫy.

Vì vậy trước trận chiến, tôi đã mượn tiên khí từ Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Ma Tiên Quân.

Thứ mượn được không chỉ có Lục Tiên Kiếm, mà còn có Trảm Tiên Ma Đao.

Chỉ là Trảm Tiên Ma Đao được giấu trong một giọt máu, ẩn vào trong cơ thể đệ nhị nguyên thần.

Đây không chỉ là để đoạt xác tiên, mà còn là để bảo mệnh.

Nếu không phải vậy, tôi bây giờ chắc đã bị bàn tay quỷ kia nuốt

chửng, dẫn đi uống trà với Hương Hỏa Tiên rồi.

"Thế này cũng được sao?!" "Tên này đúng là nghịch thiên rồi!

Trước đó đại chiến với Kim Nguyên Tiên Quân, dùng đủ mọi thủ đoạn, hóa ra đều là hư chiêu!" Đám Đại Thừa của Tiên Đạo Minh nhìn mà chấn động, khó lòng tin nổi.

Thật không ngờ Diệp Bất Phàm không những không chết, mà còn có thể tranh thủ lúc hỗn loạn để cướp xác tiên Phạm Thánh!

Chưa bàn đến thực lực, chỉ riêng ý thức chiến đấu này đã vượt xa quá nhiều người.

Hàng triệu tu sĩ quân đội Tiên Đạo Minh càng thêm sôi sục, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt chưa từng có.

Nhìn lại phía Tiên Đình, từ trên xuống dưới, từng gương mặt trông khó coi như vừa ăn phải xác chết.

"Diệp Bất Phàm!

Ngươi thật đáng chết!" Tử Vi Tiên Đế tức giận đến mức tóc dựng ngược, năm ngón tay hóa thành sơn nhạc, giống như Ngũ Chỉ Sơn ép xuống, nhắm thẳng vào Diệp Bất Phàm mà vỗ mạnh.

"Oanh long long!" Dưới sự gia trì của quốc vận, công kích của Tử Vi Tiên Đế mạnh đến cực điểm, đủ để trấn sát một vị Đại Thừa viên mãn.

Đòn tấn công lúc này của lão, dù có không bằng bàn tay quỷ của Chân Tiên thì cũng chẳng kém là bao.

"Tên này sao lại khủng bố như vậy?!" Diệp Bất Phàm kinh hãi, nhanh chóng thu cất xác tiên Phạm Thánh, vận chuyển 《Võ Tiên》.

Một bóng máu hiện ra, vung tay đấm một quyền, nhưng cũng chỉ chống đỡ được Tử Vi Tiên Đế trong thoáng chốc, lập tức bị năm ngón

tay nghiền nát, cùng với Diệp Bất Phàm vừa mới phục sinh đồng loạt nổ tung.

"Phanh!" Mặt đất giữa hai quân đội bị đánh lún xuống, bụi mù cuồn cuộn, hình thành một vực sâu khổng lồ hình năm ngón tay.

Tử Vi Tiên Đế nhìn chằm chằm vào vực sâu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lão vận chuyển tiên đồng, trong nháy mắt khóa chặt Diệp Bất Phàm.

Tên này lại phục sinh rồi.

"Trên đời sao lại có loại bí thuật phục sinh liên tục như thế này!" Tử Vi Tiên Đế sắp cắn nát cả răng.

Trận chiến này không những không giải quyết được Diệp Bất Phàm, phía Tiên Đình ngược lại còn tổn thất Kim Nguyên Tiên Quân và Đạo lão – người có khả năng chiêm bặc thiên cơ.

"Bản đế muốn xem thử, ngươi rốt cuộc có thể phục sinh bao nhiêu lần!" Tử Vi Tiên Đế giận quá hóa cười, một lần nữa lao tới.

"Giết!" Tiêu Dao Tiên Quân hét lớn, đang định dẫn quân Tiên Đạo Minh xông lên thì bỗng khựng lại, sắc mặt cứng đờ.

"Oanh long long!" Màn đêm vô tận bị một đạo tia chớp xé toạc, chiếu sáng cả thương khung.

Không biết từ lúc nào, trên không trung đã hội tụ những đám mây máu vô tận, cuồn cuộn như đại dương, che phủ toàn bộ Bắc Vực.

"Lại là huyết kiếp nữa sao?!" Tử Vi Tiên Đế khựng lại, dù là tâm thái của lão cũng không nhịn được mà phát hỏa.

"Tiên thuật · Diệu Quang!" Lão càng thêm phẫn nộ, thi triển tiên thuật, một vầng mặt trời chiếu rọi hoàn vũ, như thể mặt trời thực sự

mọc lên.

Ánh sáng đi đến đâu, vạn vật bại hoại, hủy diệt đến đó.

Luồng sáng bao phủ về phía vực sâu với tốc độ kinh hoàng.

Đây là tiên thuật của Thiên Khôn Chân Tiên.

Lúc này Tử Vi Tiên Đế không còn giữ sức, thi triển ra tiên thuật át chủ bài của mình.

"Minh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong..." Một bóng máu khổng lồ mọc lên từ mặt đất, đấm ra một quyền, dường như mang theo tất cả đại đạo của vị Chân Tiên từ muôn vàn năm trước, sinh sinh xé ra một con đường u tối giữa ánh sáng vô tận.

Cảnh tượng chấn động này khiến các Đại Thừa của Tiên Đạo Minh trợn tròn mắt.

"Hắn thực sự đã đột phá Đại Thừa hậu kỳ!" Chân Ma Tiên Quân đầy vẻ không tin nổi.

Tại Triệu quốc, Diệp Bất Phàm đã dùng thần thông này cứng rắn chống đỡ công kích của Đạo lão, ký ức vẫn còn tươi mới.

Giờ đây thần thông này lại tăng thêm một bậc cường độ.

"Tại sao hắn lại đột phá được?

Không hợp thường lý." Chân Võ Đại Đế lúc này đã hoàn toàn sụp đổ quan niệm về tu luyện.

Đến cảnh giới này, muốn đột phá trong lúc đấu pháp là chuyện gần như không thể.

Chương 762

Đột phá đại cảnh giới đòi hỏi nhục thân, nguyên thần, thần hồn phải viên mãn, tinh khí thần sung túc mới có khả năng tiến thêm bước nữa.

Trong khi bản nguyên trong cơ thể không ngừng tiêu hao, lấy đâu ra tinh lực mà đột phá?

Chẳng khác nào phàm nhân luyện Kim Cương Bất Hoại Thân mà cơm không ăn no, cứ để bụng đói mà luyện thì chỉ có tự luyện chết mình thôi.

Điều này không hợp lý, thậm chí là phản logic.

"Hiện tại Diệp Bất Phàm mạnh đến mức nào?" Trảm Long Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân và những người khác sắc mặt nghiêm trọng.

Diệp Bất Phàm thời ở Triệu quốc thực lực đã đạt đến cực hạn, đủ để chen chân vào top 5 tu tiên giới.

Nay tu vi tiến thêm một bước, thực lực không thể đo lường.

"Kim Nguyên Tiên Quân và Đạo lão đã chết, mà Diệp Tiên quân bên ta lại đột phá, lúc này chính là cơ hội tấn công Tiên Đình!" Tông chủ Tiêu Dao Tiên Tông trầm giọng nói.

"Nay sĩ khí Tiên Đạo Minh đại chấn, cơ hội nghìn năm có một!" Một nhóm Hợp Thể Tiên Tôn cũng hét lớn, thỉnh cầu Tiêu Dao Tiên Quân hạ lệnh tổng tấn công.

"Câm miệng!

Lui!" Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân lóe lên, âm thanh truyền đi tám vạn dặm, dẫn dắt quân đội tu sĩ Tiên Đạo Minh rút lui chiến lược.

Đến cảnh giới của lão, ngoại trừ tiên kiếp, lão đã không còn e sợ các loại thiên kiếp khác.

Nhưng trực giác bảo lão rằng, nếu bây giờ tấn công Tiên Đình, Tiên Đạo Minh sẽ đại bại.

"Đáng tiếc." Thanh Mộc Tiên Quân phía Tiên Đình thấy vậy, thở dài một tiếng.

Thiên kiếp là một trong số ít những thứ mà Hương Hỏa Tiên có thể gián tiếp tác động đến cục diện tu tiên giới.

Ngay lúc đó, một bóng hình tóc trắng chậm rãi bước ra từ vực sâu, há miệng nuốt chửng, thiên kiếp vô biên vô tận đảo ngược xuống, bị nuốt hết vào bụng.

Thiên kiếp này hoàn toàn do 《Thiên Sát Chân Ma Công》 của gã dẫn tới.

Dưới tác dụng nghịch chuyển của hệ thống, một cảm giác sảng khoái chưa từng có bùng nổ toàn diện.

"A a a!!" Diệp Bất Phàm không ngừng trợn trắng mắt, suýt chút nữa ngất đi vì sướng, gã không nhịn được hét lớn, tung một quyền đánh về phía Tử Vi Tiên Đế.

Vốn dĩ Diệp Bất Phàm chỉ cách Đại Thừa hậu kỳ một lằn ranh mỏng manh.

Sau khi thi triển vài lần 《Võ Tiên》, dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, gã đã mạnh mẽ phá tan rào cản cảnh giới đó.

Chỉ là không ngờ cảm giác sảng khoái quá mức mãnh liệt, khiến Diệp lão ma dù dày dặn kinh nghiệm cũng khó lòng chịu đựng.

"Bản tiên đế muốn xem thử, đột phá Đại Thừa hậu kỳ rồi, ngươi mạnh đến mức nào!" Tử Vi Tiên Đế mặt mày u ám, miệng niệm chú,

sau lưng hiện ra vô số tinh tú, ngưng tụ thành một thanh tiên đao rực rỡ, "phập" một tiếng xuyên thấu lồng ngực Diệp Bất Phàm.

Tiên huyết như mưa, nhuộm đỏ bầu trời.

"Cũng chỉ đến thế thôi." Tử Vi Tiên Đế cười lạnh.

Nhưng ngay sau đó lão không cười nổi nữa.

Lão phát hiện Diệp Bất Phàm không hề bộc phát toàn lực, cả người như được giải thoát, lồng ngực bị đâm một lỗ lớn nhưng biểu hiện trên mặt lại là sự thư thái, dễ chịu tột cùng.

Cảm giác mà Diệp Bất Phàm mang lại cho Tử Vi Tiên Đế giống như một kẻ thích ngược đãi bản thân, bị đâm mà lại thấy sướng.

Nhất thời, Tử Vi Tiên Đế vốn uy chấn vạn năm cũng phải dựng tóc gáy, cảm thấy rợn người không rõ lý do.

Một tiếng phanh vang lên, Tử Vi Tiên Đế triệu hồi Kiếp Chú Kính, tấm gương đột ngột phóng lớn, phun ra luồng lôi điện màu đen cuồn cuộn bao phủ trời đất ập xuống Diệp Bất Phàm.

"Tử Vi đạo hữu, không phải nói tiên khí này dùng làm tiền cược cho ta sao?" Diệp Bất Phàm tế ra Lục Tiên Kiếm, khí linh hiện thân hóa thành thần linh sát lục, chống đỡ toàn bộ kiếp lôi.

Gã đứng dưới Lục Tiên Kiếm, hít sâu vài hơi, bản nguyên trong cơ thể đã hoàn toàn ổn định sau sự tẩy lễ của thiên kiếp, mỗi cử động như thể có thể trấn áp cả thiên địa.

Diệp Bất Phàm hiện tại, thực lực cá nhân đã vượt qua đám Tiêu Dao, Chân Ma – những kẻ tu luyện hương hỏa đạo đỉnh tiêm.

Tất nhiên, so với Tử Vi Tiên Đế thì vẫn còn kém một chút.

Việc chiếm lĩnh một nửa giang sơn Bắc Vực mang lại sự gia trì quốc vận quá lớn.

“Cho ngươi?

Ngươi đang nằm mơ!” Tử Vi Tiên Đế cười nhạo, căn bản không quan tâm đến sự phản phệ của đại đạo.

Mọi thứ đã có Hương Hỏa Tiên gánh chịu.

Quốc vận thân mang, ba loại bản nguyên Sát Lục, Hủy Diệt, Tinh Thần của lão mạnh mẽ chưa từng có, cánh tay như một thanh tiên đao khai thiên, chém ra hai đạo đao quang hủy diệt.

“Rắc!” Một cơn lốc xoáy thất thải từ bên cạnh lao ra, xé nát đao quang từng chút một.

Đó là phong đạo tiên thuật của Tiêu Dao Tiên Quân.

“Liên thủ giết lão!” Tiêu Dao Tiên Quân khí thế như hồng, tiếp quản Lục Tiên Kiếm, đẩy lùi Kiếp Chú Kính, phi kiếm vạch phá thương khung, đâm thẳng vào mi tâm Tử Vi Tiên Đế như tia chớp.

Đồng thời, lão niệm chú, hương hỏa đạo gia trì bản thân, thi triển tiên thuật: “Thần Tượng Thái Hư!” Một tôn thần tượng Thái Hư hiện ra, mình mặc kim giáp, quyền trấn sơn hải, vây sát Tử Vi Tiên Đế.

Với tư cách là tu sĩ số một Bắc Vực, lão có rất nhiều thủ đoạn giấu kín.

Dù các quy tắc Ngũ Hành chưa ngưng tụ thành bản nguyên, nhưng lão tinh thông phần lớn, có một bộ pháp môn riêng để dung hợp các quy tắc này vào bản nguyên Phong đạo, tăng cường thực lực.

Luận về thần thông đạo pháp, công kích, phòng ngự, Tiêu Dao Tiên Quân có thể coi là một chiến binh toàn diện.

“Oanh!” Chân Võ Đại Đế khí huyết ngợp trời, thể tu tiên thuật bùng nổ, tay, chân, khuỷu tay, đầu gối đều hóa thành binh khí cường hãn nhất, áp sát kích vào các yếu huyệt của Tử Vi Tiên Đế.

“Tiên Tỏa · Khốn Tự Quyết!” “Tiên Địch · Thiên Chú Âm!” Vĩnh Hằng Tiên Quân tế ra tiên tỏa, Đại Vu Nữ thổi tiên địch, tiếng địch hóa thành từng đạo chú sát âm phù đỏ rực vây sát tới.

Cùng lúc đó, Thanh Tổ, Đại Pháp Sư, Trảm Long, Thủy Trạch, Thần Tàng lần lượt ra tay.

Hoặc là tiên khí, hoặc là tiên thuật thần thông, hoặc là chú sát thuật.

Cộng thêm Diệp Bất Phàm, tổng cộng mười vị Tiên quân đỉnh cấp tung ra mọi thủ đoạn át chủ bài, dội thẳng vào Tử Vi Tiên Đế.

“Vô Lượng Tiên Đao!” Tử Vi Tiên Đế gầm thét, cũng thi triển tiên thuật, một tiếng phanh chấn lui thần tượng Thái Hư của Tiêu Dao Tiên Quân.

Đồng thời thúc động Tiên Phương Đỉnh, đại đỉnh hóa thành kim long, một ngụm nuốt chửng sáu món tiên khí bao gồm Lục Tiên Kiếm, Tiên Tỏa, Bích Ngọc Tiên Tháp, Trảm Tiên Ma Đao.

Tiên Phương Đỉnh như mặt trời tỏa ra vạn đạo hào quang, nhốt chặt tất cả tiên khí ngoại trừ tiên địch ở bên trong.

Thấy các thần thông khác giáng xuống, Tử Vi Tiên Đế hú dài, một lần nữa tế ra một chiếc đỉnh lớn, cứng rắn chống đỡ tiên thuật của mười đại Tiên quân.

Chiếc đỉnh này chính là tiên khí mà Tiên Linh Vương đã cầm trong trận chiến ở dãy núi Đại Lãng.

“Giết!” Tóc đen của Tử Vi Tiên Đế bay loạn như một vị tiên phật vô địch, Huyền Hoàng Đỉnh nhanh chóng bành trướng, trấn áp về phía Thanh Tổ như một ngọn núi tiên.

Trong mười người, chỉ có Thanh Tổ là dễ giết nhất.

Đại Vu Nữ nắm giữ tiên địch, còn có lớp da của cổ tiên lột ra chưa dùng đến; Đại Pháp Sư thì quá nhiều thủ đoạn; Trảm Long tu luyện Kiếm đạo bản nguyên với tốc độ quá nhanh; Vĩnh Hằng có sinh mệnh lực mạnh nhất; Thần Tàng tu luyện 《Vô Ưu Tiên Kinh》 với thần thông quỷ dị nhất.

Thủy Trạch Tiên Quân tu luyện Thủy đạo bản nguyên, được coi là yếu nhất trong mười người, nhưng Diệp Bất Phàm lại vô tình hay hữu ý bảo vệ lão, căn bản không giết được.

Chỉ có Thanh Tổ, tiên khí Táng Tiên Quan đã để lại Thiên Tiên Tông, bản thân không có điểm gì quá mạnh.

"Pháp Tướng Thiên Địa!" Thân hình Diệp Bất Phàm phóng to, đầu đội trời chân đạp đất, tung một quyền chấn lui Huyền Hoàng Đỉnh.

Ngay sau đó 《Pháp Tướng Thiên Địa》 bị phá vỡ, nắm đấm bị Huyền Hoàng Đỉnh làm nứt toác, nội tạng đảo lộn, khóe miệng rỉ máu.

Dù sao cũng là tiên khí, lại là tiên khí do Tử Vi Tiên Đế thúc động, cho dù gã có đột phá Đại Thừa hậu kỳ cũng không chống đỡ nổi uy lực đáng sợ này.

"Tật!" Diệp Bất Phàm triệu hồi Tiên Thổ Sa bao phủ lên, bọc lấy Huyền Hoàng Đỉnh.

"Đại Đạo Luân Hồi Kinh!" Diệp Bất Phàm dùng tay xé ra một vết nứt lớn, nuốt chửng Huyền Hoàng Đỉnh, ném nó cùng với Tiên Thổ Sa vào sâu trong luân hồi.

"Diệp Bất Phàm!" Mất đi tiên khí, Tử Vi Tiên Đế phẫn nộ, sát ý cuồn cuộn, thốt ra tiên âm: "Tiên pháp · Ba Đầu Sáu Tay!" Trên hai vai lão nhanh chóng mọc thêm hai đầu, phía dưới mọc thêm bốn tay, khí thế như thần như ma, mạnh mẽ vô biên.

Sáu cánh tay hóa thành trường đao, lần lượt chém ra sáu đạo Vô

Lượng Tiên Đao giết về phía Diệp Bất Phàm.

Đồng thời Kiếp Chú Kính hóa thành đại thuẫn chặn đứng công kích của Thanh Tổ, Đại Pháp Sư, Đại Vu Nữ, Thần Tàng, Trảm Long.

Hai cái đầu còn lại phun ra sát lục tiễn và hủy diệt tiên quang, lần lượt bắn về phía Tiêu Dao Tiên Quân và Chân Võ Đại Đế đang lao tới.

"Tự Nhiên Phân Thân!" Bóng hình Diệp Bất Phàm chồng lấp, hai đạo phân thân xông lên phía trước, liên tiếp thi triển 《Lục Đinh Lục Giáp》, 《Phệ Hồn Anh Chú》 để đỡ đòn chí mạng cho bản tôn.

Đạo phân thân thứ ba khoác lên mình khôi lỗi đồng thau, rút lui khỏi chiến trường, lấy ra ba đồng tiền và bàn chiêm tinh để suy diễn thiên cơ.

"Chân Võ, Tiêu Dao Tiên Quân, áp sát bác sát!

Trảm Long, Thần Tàng, Đại Pháp Sư, thi triển tiên thuật tầm xa!" Diệp Bất Phàm thấy thần thông của hai đạo phân thân bị Vô Lượng Tiên Đao xé nát, gã gầm lớn, bóng hình đột nhiên nổ tung, một bóng máu cao lớn tung quyền chặn đứng sát lục tiễn và hủy diệt tiên quang của Tử Vi Tiên Đế, tranh thủ thời gian cho nhóm Trảm Long giãn khoảng cách.

"Lui!" Bảy người bao gồm Trảm Long, Thanh Tổ, Đại Pháp Sư, Thủy Trạch lập tức quyết đoán lùi lại.

Đến tầm vóc của họ, ý thức chiến đấu đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, sự phối hợp giữa họ căn bản không cần bàn bạc.

"Tiên Phong Ngũ Hành Pháp Thân!" Tiêu Dao Tiên Quân thốt ra lôi âm, ngũ thải tiên quang dung nhập vào bản nguyên Gió, ngưng tụ thành một bộ giáp trụ ngũ sắc, tay cầm phi kiếm đâm về phía Tử Vi Tiên Đế.

Tại đây, ngoại trừ Đại Pháp Sư, chỉ có Tiêu Dao Tiên Quân là có

thể lợi dụng các loại thần thông để áp sát bác sát.

Chương 763

Kiếm đạo của Trảm Long mạnh, nhưng phòng ngự thực sự không ra sao.

"Phanh!" Chân Võ Đại Đế giống như một tấm bia thịt, không sợ chết mà tung ra quyền quang.

Diệp Bất Phàm là người hung hãn nhất, hai đạo phân thân phối hợp với đạo phân thân thứ ba đang suy diễn chiêm bặc để giữ chân Kiếp Chú Kính.

Còn bản tôn thì cận chiến nhục bác với Tử Vi Tiên Đế, các loại bản nguyên pháp và tiên thuật đáng sợ tuôn ra không ngừng, cứng rắn chống đỡ thần thông của đối phương.

"Thiên Hóa Tiên Táng!" "Cổ Sát Chú!" "Tiên thuật · Tiên Sát Kiếm!" "..." "Tử Vi Tiên Đế bên trái sáu thước!" "Tiêu Dao Tiên Quân bên phải tám trượng, né đi!" Đạo phân thân kia của Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng giữa hư không, không ngừng chiêm bặc cho cả hai bên chiến đoàn.

Ba người cận chiến với Tử Vi Tiên Đế, bảy người ở vòng ngoài thi triển tiên thuật, các loại ánh sáng lấp lánh cả tinh không, dội bom cuồng loạn vào Tử Vi Tiên Đế.

Việc điều chỉnh chiến thuật giúp Tử Vi Tiên Đế áp lực tăng bội phần.

Mỗi khi lão muốn đột phá để tiêu diệt những kẻ công kích tầm xa như Trảm Long, Thanh Tổ, Thủy Trạch, đều bị "tấm bia thịt" Diệp Bất Phàm chặn lại, cộng thêm sự phối hợp chiêm bặc thiên cơ khiến Chân Võ Đại Đế và Tiêu Dao Tiên Quân du đấu cận thân cực kỳ khó chịu.

Lão không có lấy một cơ hội để phản công.

Chiến đoàn khổng lồ này đánh từ mặt đất lên đến chín tầng trời.

Tử Vi Tiên Đế vốn được coi là vô địch cũng phải liên tục lùi bước, "phập" một tiếng, một cánh tay trong trạng thái Ba Đầu Sáu Tay bị kiếm quang mạnh mẽ của Trảm Long Tiên Quân chém đứt.

Còn ở phía dưới: "Tử chiến!" "Giết sạch chúng!" Quân đội tu sĩ Tiên Đình và Tiên Đạo Minh như hai dòng thác lũ va chạm dữ dội.

"Giết!" Đồng thời ở hư không bên trái, Chân Ma, Hồng Trần, Ngũ Tiên Giáo Chủ đối kháng với sáu vị Đại Thừa viên mãn như Thanh Mộc, Thanh Thủy, Kim Dục lão tẩu, tiếng động kinh thiên động địa.

Bên phải là màn hỗn chiến của hàng chục vị tu sĩ Đại Thừa như Lục Quan Vương.

Dư chấn mạnh mẽ quét qua bát hoang, không trung trong phạm vi hàng chục vạn dặm trực tiếp bị đánh sập, cả thiên địa tan hoang.

Cuộc hỗn chiến quy mô lớn như vậy có thể nói là chưa từng có tiền lệ!

Toàn bộ chiến trường Bắc Vực chia thành sáu chiến đoàn: 1.

Tiên Phương Đỉnh của Tiên Đình đối kháng với nhiều món tiên khí khác. 2.

Hai phân thân của Diệp Bất Phàm đối đầu với Kiếp Chú Kính. 3.

Bản tôn Diệp Bất Phàm cùng chín vị Đại Thừa đỉnh tiêm vây sát Tử Vi Tiên Đế. 4.

Nhóm Thanh Mộc của Tiên Đình chiến đấu với Chân Ma, Hồng Trần của Tiên Đạo Minh. 5.

Hàng chục vị Đại Thừa phổ thông huyết chiến. 6.

Dưới mặt đất, quân đội hai bên tấn công lẫn nhau, pháp bảo, linh bảo, trận pháp, thần thông bí thuật bay loạn xạ.

Trong nháy mắt máu chảy thành sông, xác phơi đầy đồng.

Tiếng gầm thét, tiếng gào rú, tiếng thét thảm, tiếng cười lớn hòa lẫn vào nhau vang dội nửa Bắc Vực.

Ngoại trừ Tử Vi Tiên Đế đang bị áp chế và quân đội Tiên Đạo Minh hơi chiếm ưu thế, các chiến đoàn Đại Thừa khác hai bên đều không có ưu thế rõ rệt.

Cảnh giới này vốn khó giết, muốn phân thắng bại khó như lên trời.

Cứ đánh thế này, trong mười ngày cuộc chiến cũng không thể kết thúc.

"Cổ Thanh đạo hữu của Ngô Đồng Tiên Tông!

Đưa tiên khí đây!" Diệp Bất Phàm dù cùng chín vị Đại Thừa đỉnh tiêm đang chiếm ưu thế, nhưng trong lòng gã luôn cảm thấy có gì đó không ổn, liền hét lớn.

Trong chiến đoàn Đại Thừa phổ thông, Cổ Thanh Tiên Quân của Ngô Đồng Tiên Tông dựa vào tiên khí, một mình đánh ba cũng hoàn toàn không vấn đề gì.

Nghe tiếng hét của Diệp Bất Phàm, vẻ mặt lão có chút do dự.

Lão là vị Đại Thừa trẻ nhất ở đây ngoại trừ Diệp Bất Phàm, tu vi cũng thấp nhất, chỉ mới Đại Thừa sơ kỳ.

Nếu mất đi tiên khí, trận chiến này của lão sẽ rất nguy hiểm.

"Diệp đạo hữu, mười đánh một đã chiếm ưu thế rồi, không cần thiết phải thêm một kiện tiên khí nữa chứ?" Cổ Thanh Tiên Quân vừa chống đỡ một đòn thần thông của một vị Đại Thừa lão niên Tiên

Đình, vừa trả lời với vẻ mặt bất định.

Theo lão thấy, Tử Vi Tiên Đế dù mạnh đến đâu, trong tình cảnh mười đánh một cũng không trụ được bao lâu.

Đặc biệt là Diệp Bất Phàm có thể phục sinh liên tục, cứ tiêu hao lâu dài, Tử Vi Tiên Đế căn bản không có cửa.

"Đưa cho hắn!" Trảm Long Tiên Quân chém một kiếm về phía Tử Vi Tiên Đế, lớn tiếng quát.

"Cổ Thanh, lấy tiên khí ra đây!" Vĩnh Hằng, Đại Pháp Sư và những người khác cũng gào lên.

Họ không biết Diệp Bất Phàm cần tiên khí làm gì, nhưng họ phải chọn tin tưởng gã!

"Cổ Thanh, trận này nếu bại, bản tiên quân chắc chắn sẽ đồ sát cả Ngô Đồng Tiên Tông của ngươi!

Tin ta đi, Ngô Đồng Tiên Mộc trong tay ngươi không ngăn nổi sự tàn sát của ta đâu!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm như đao, lạnh lùng quét qua Cổ Thanh.

Gã tu luyện 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, cảm giác bất an ngày càng mạnh mẽ.

Trực giác bảo gã rằng, hôm nay không giết được Tử Vi Tiên Đế thì sau này bản thân gã e là sẽ gặp nguy hiểm.

"Được!" Cổ Thanh trong lòng lạnh lẽo, đành phải ném tiên mộc trong tay về phía Diệp Bất Phàm.

Trong lúc Diệp Bất Phàm đang huyết chiến với Tử Vi Tiên Đế, một luồng thần thức bàng bạc quét tới, "oanh" một tiếng, gã điều khiển Ngô Đồng Tiên Mộc va mạnh vào Kiếp Chú Kính, hai bên quấn lấy nhau.

“Lui!” Hai đạo phân thân thừa cơ thoát khỏi chiến trường, một trong số đó xông vào chiến đoàn Đại Thừa phổ thông như sói lạc vào bầy cừu, tu vi đáng sợ chấn động trời đất.

“Phanh” một tiếng, phân thân này đánh nổ một vị Đại Thừa sơ kỳ già nua của Tiên Đình, máu nhuộm bầu trời.

Cục diện Đại Thừa phổ thông lập tức đảo chiều, khiến đám Lục Quan Vương bên Tiên Đình biến sắc, kêu khổ thấu trời.

Đến lúc này họ mới thực sự nhận ra mức độ khủng bố của Diệp Bất Phàm.

Chỉ là một phân thân thôi mà đã hoàn toàn vượt xa họ một đẳng cấp, bất kể là sơ kỳ hay hậu kỳ, trong mắt đối phương đều yếu ớt không chịu nổi một kích.

“Thanh Thủy bên phải sáu tấc là nhược điểm chí mạng!” Đạo phân thân thứ hai bước đi hiên ngang, đoạt lấy bàn chiêm tinh từ tay phân thân thứ ba, dung nhập vào khôi lỗi đồng thau để hỗ trợ chiêm bặc cho chiến trường của Chân Ma và Hồng Trần Tiên Quân.

“Mẹ nó chứ!” Sắc mặt Thanh Thủy Tiên Quân cũng biến đổi, nhanh chóng lấy khiên chắn ở vị trí sáu tấc bên phải.

“Phanh” một tiếng, khiên nổ tung, một đạo ma quang của Chân Ma Tiên Quân xuyên thấu khiên, bắn trúng nhược điểm của lão.

“Oanh!” Đạo thể của Thanh Thủy Tiên Quân sụp đổ, sự cân bằng của chiến cục phía này bị phá vỡ.

Còn đạo phân thân thứ ba của Diệp Bất Phàm thì cầm ba đồng tiền, dốc toàn lực chiêm bặc nhược điểm của Tử Vi Tiên Đế.

Vốn dĩ Tử Vi Tiên Đế đã lộ ra bại thế, nay bại thế càng thêm rõ rệt.

Nhìn từ trên không, đại quyết chiến giữa Tiên Đình và Tiên Đạo Minh đã nhanh chóng xoay chuyển nhờ các phân thân của Diệp Bất Phàm, phe Tiên Đình xuất hiện thương vong lớn ở cấp Đại Thừa.

"Diệp Tiên quân vô địch!" "Diệp Tiên quân!" Từ Đại Thừa Tiên quân cho đến Hợp Thể, Luyện Hư của Tiên Đạo Minh đều sôi sục, sĩ khí đại chấn, tấn công càng thêm mãnh liệt.

Khoảnh khắc này, uy vọng của Diệp Bất Phàm trong toàn bộ Tiên Đạo Minh đã hoàn toàn vượt qua những vị Đại Thừa đỉnh tiêm như Tiêu Dao hay Chân Ma.

"Tên Diệp lão ma này khả năng kiểm soát toàn cục thật là khủng bố." "Thống trị chiến tranh tuyệt đối, tên này xứng đáng là vua chiến trường." Những người đang tấn công tầm xa vào Tử Vi Tiên Đế như Vĩnh Hằng, Trảm Long, Đại Pháp Sư đều cảm thấy da đầu tê dại.

Trước đây Diệp Bất Phàm đều độc lai độc vãng, rất ít khi liên thủ với ai, cùng lắm là tự tạo ra ba phân thân để tự liên thủ với chính mình.

Đến lúc này, họ mới thực sự nhìn rõ khả năng thống trị chiến tranh của Diệp Bất Phàm lớn đến mức nào.

Đánh Tử Vi Tiên Đế mà gã cứ như một bậc thầy điều khiển vi mô, phía trước có ba tấm bia thịt là Chân Võ Đại Đế, Tiêu Dao Tiên Quân và chính gã để ngăn cản, quấy rối; ở giữa tạo ra không gian tấn công tuyệt đối cho bảy người họ; phía sau có phân thân thứ ba chiêm bặc hỗ trợ, bố trí chiến thuật đấu pháp hoàn hảo không tì vết.

Đừng nói các Đại Thừa ở đây đều là người thông minh, cho dù là kẻ ngu ngốc thì Tử Vi Tiên Đế cũng không có cửa thắng.

Phân thân thì thọc sâu vào cuộc chiến, điều chỉnh hướng đi của cả cuộc chiến, khả năng bao quát toàn cục đạt mức tối đa.

“Diệp Bất Phàm!

Tại sao ngươi không chết đi!

Tại sao?!” Tử Vi Tiên Đế bị công kích liên tiếp của mười người đánh cho lùi bước, trạng thái Ba Đầu Sáu Tay đã mất đi một đầu và ba tay, lão thổ huyết không ngừng, giận dữ gào thét.

Lão chỉ có thể trố mắt nhìn từng vị Đại Thừa phe mình bị giết, vừa uất ức vừa phẫn nộ mà không có cách nào.

Lão thực sự không ngờ Diệp Bất Phàm sau khi thăng cấp Đại Thừa hậu kỳ lại có ảnh hưởng lớn đến cuộc chiến như vậy.

Thực lực bản tôn của gã đã không còn cách lão bao xa, thực lực phân thân cũng tăng theo, giết Đại Thừa phổ thông dễ như lấy đồ trong túi.

Cho dù có may mắn giết được một phân thân, thì Diệp Bất Phàm lại như thể đang đẻ trứng vậy, lại tiếp tục tạo ra phân thân mới.

Chương 764

"Vậy tại sao ngươi không chết?" "Hay là giao Tiên Đình của ngươi cho ta, đợi Diệp mỗ chứng đạo Chân Tiên, sẽ cho ngươi một cơ hội trung thành với bản Chân Tiên!" "Được làm trâu làm ngựa cho bản Chân Tiên, ngươi nên ăn mừng đi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh, sau khi nhận được kết quả chiêm bặc từ phân thân thứ ba liền dốc toàn lực ra tay.

Đột phá Đại Thừa hậu kỳ, thần thông của gã kinh thế hãi tục, bóng máu tung quyền xuyên thấu lồng ngực Tử Vi Tiên Đế, máu tươi nhuộm đỏ bạch y của Diệp Bất Phàm, sát khí bức người.

Cơ thể Tử Vi Tiên Đế sớm đã bị công kích của mười vị Đại Thừa đánh cho lỗ chỗ, lớp giáp dưới long bào càng nát vụn.

Nay chịu thêm một quyền của Diệp Bất Phàm, cuối cùng lão không chịu nổi nữa, đạo thể nứt toác, tan tác thành nhiều mảnh.

Mười vị Tiên quân thấy vậy tinh thần đại chấn, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng thắng lợi.

"Đạo thể tan vỡ, thực lực giảm mạnh, mau giết lão!" Một khắc sau, nguyên thần Tử Vi Tiên Đế rách nát, những đòn tấn công liên tiếp khiến lão bị trọng thương thực sự.

Các loại huyền thiên linh bảo cấp tám tung ra không ngớt vẫn không ngăn nổi công kích của mười vị Đại Thừa đỉnh tiêm, bị hủy diệt sạch sành sanh.

Hai khắc sau, thần hồn của Tử Vi Tiên Đế cũng bị thương, gương mặt trắng bệch, nguyên thần ảm đạm không còn ánh sáng, đã ở trạng thái dầu hết đèn tắt.

Trong chiến đoàn Đại Thừa phổ thông, phân thân của Diệp Bất Phàm như một cỗ máy giết chóc, tiếng nổ vang rền liên tiếp, 《Lục Đinh Lục Giáp》 xé xác hai vị Đại Thừa, đến tiếng thét thảm cũng không kịp phát ra đã trận vong tại chỗ.

"Oanh long long!" Trên cao mây đen dày đặc, sấm chớp đùng đùng, mưa máu trút xuống như trút nước, tựa như trời xanh đang khóc thương.

Không lâu sau, hơn ba mươi vị Đại Thừa Tiên quân của Tiên Đình đã bị tàn sát sạch sẽ.

Trong số đó, ít nhất một nửa tử trận dưới tay các phân thân của Diệp Bất Phàm.

Nhìn lại phe Tiên Đạo Minh, chỉ có hai ba vị Cấm Kỵ Chi Chủ tử trận.

"Chia ra một nửa, mau chóng quét sạch đám Hợp Thể và Luyện Hư bên dưới!" Phân thân của Diệp Bất Phàm trầm giọng hét lớn, lập tức dẫn đầu mười mấy vị Đại Thừa xông vào chiến đoàn của Chân Ma Tiên Quân.

Họ không tham gia vào việc vây sát Tử Vi Tiên Đế.

Con lạc đà gầy vẫn lớn hơn con ngựa, Tử Vi Tiên Đế tùy ý ra một đòn cũng đủ trấn sát Đại Thừa phổ thông.

Ngay cả phân thân của gã, xen vào đó cũng không chịu nổi một đòn vì phòng ngự quá yếu.

"A a!!" Một tiếng thét thảm vang thấu tầng mây, Thanh Mộc Tiên Quân – một trong ngũ đại Tiên vương đã bị trấn sát, một bàn tay ma đen kịt đầy vảy lạnh lẽo xuyên thấu nguyên thần lão, ma hỏa hừng hực thiêu đốt.

Chân Ma Tiên Quân nhanh tay lẹ mắt, không đợi Diệp Bất Phàm ra

tay đã nhanh chóng nuốt chửng Thanh Mộc Tiên Quân, luyện hóa thành tín đồ hương hỏa.

"Ngươi sợ ta cướp mất đạo hồn phách này của ngươi đến vậy sao?" Phân thân Diệp Bất Phàm ánh mắt lạnh lùng.

"Diệp đạo hữu chắc không thiếu một đạo hồn phách này đâu nhỉ?" Chân Ma Tiên Quân mặt không cảm xúc, nội cảnh địa lại tăng thêm một đạo hương hỏa, khí thế không những không giảm mà còn tăng lên.

Khắp người lão ma diễm ngút trời, hai tay đột ngột chập lại, hai bàn tay ma khổng lồ đập mạnh về phía Thanh Thủy Tiên Quân.

"Tiên Đế bệ hạ!

Mau rút lui thôi!" Thanh Thủy Tiên Quân quanh thân cuộn lên sóng biển mênh mông, gào thét lớn.

Sáu vị Đại Thừa viên mãn của họ, Thanh Mộc đã bị Chân Ma giết, hai người khác chết dưới tay Hồng Trần Tiên Quân, nay chỉ còn lại lão, Kim Dục lão tẩu và lão giả tóc đen.

Cứ tiếp tục thế này, cả ba người họ cũng sẽ phải chết.

Hơn nữa, bại cục đã định.

Khi mười mấy vị Đại Thừa xông xuống chiến trường bên dưới, các tu sĩ Hợp Thể và Luyện Hư của Tiên Đình tử vong hàng loạt.

Trong trận quyết chiến này, lực lượng đỉnh cao và tầm trung của Tiên Đình đã bị tiêu diệt gần sạch, thực sự không còn cách nào xoay chuyển tình thế.

"Phốc!" Tử Vi Tiên Đế bị Tiên Phong của Tiêu Dao Tiên Quân xé rách nguyên thần, càng thêm ảm đạm.

Nhưng biểu cảm của lão lại không hề kinh hoàng, ngược lại còn

cười nanh ác, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm.

"Rút?

Hôm nay trẫm nhất định sẽ tiêu diệt Tiên Đạo Minh!" Tử Vi Tiên Đế hú dài.

"Định Tự Quyết!" Bản tôn Diệp Bất Phàm thốt ra lôi âm, cơ thể Tử Vi Tiên Đế đột ngột khựng lại.

Gã thừa cơ thi triển 《Võ Tiên》, một bóng máu tung ra quyền, nhóm Tiêu Dao, Chân Võ Đại Đế, Đại Pháp Sư, Trảm Long Tiên Quân cũng lần lượt vận chuyển tiên thuật ra tay.

Các thần thông đáng sợ dồn dập xuất hiện, nhanh chóng nhấn chìm Tử Vi Tiên Đế.

Khoảng không gian đó bị thần thông đánh nổ, quy tắc hỗn loạn, thiên địa rung chuyển, khói trắng cuồn cuộn bao phủ cả bầu trời.

"Chết rồi sao?" Thủy Trạch Tiên Quân mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm vào trong sương mù trắng.

Tử Vi Tiên Đế được quốc vận gia trì, bất kể là chiến lực hay khả năng phục hồi đều biến thái đến mức cường điệu, một mình chống mười vẫn đánh đến tận bây giờ.

Trong khi Thủy Trạch Tiên Quân không tu luyện hương hỏa đạo, không có tín đồ bổ sung, bản nguyên tiêu hao quá lớn, đã không còn sức để chiến đấu tiếp.

"Không thể nào!" Tiêu Dao Tiên Quân đột nhiên trợn tròn mắt, nhìn vào sâu trong sương mù trắng với vẻ không thể tin nổi.

Chỉ thấy sương mù sôi sục, một luồng khí tức vượt qua cổ kim như thác lũ vỡ bờ xé toạc không gian, Tử Vi Tiên Đế mình mặc long bào đẫm máu bước ra.

Mỗi bước đi dường như đều dẫm lên trái tim của mọi người, áp lực nặng nề như núi khiến người ta nghẹt thở.

"Tại sao vẫn không chết?!" Chân Võ Đại Đế kinh hãi.

Không những không chết, mà hồn phách, nguyên thần, đạo thể của Tử Vi Tiên Đế đang phục hồi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

"Trẫm đã nói rồi, hôm nay Tiên Đạo Minh tất sẽ diệt vong!" Tử Vi Tiên Đế gương mặt lạnh lùng, bộc phát uy lực trấn áp cả sơn hà.

Sau lưng lão, hư không tan vỡ, một hố đen hiện ra, quốc vận kim sắc cuồn cuộn như sông dài chảy xiết đổ vào cơ thể lão, chữa lành thương thế, dần dần khôi phục về trạng thái đỉnh phong.

"Ở đâu ra quốc vận lớn như thế này?!" Trảm Long Tiên Quân cơ mặt co giật, cảm thấy một nỗi bất lực tràn trề.

Mười đại Tiên quân không nhịn được quay sang nhìn Diệp Bất Phàm, hy vọng gã có thể đưa ra câu trả lời.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, tay lớn chộp lấy ba đồng tiền từ tay phân thân thứ ba, nhanh chóng bắt đầu suy diễn thiên cơ.

Trước đó gã đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng phân thân thứ ba lại không chiêm bặc được gì.

Nay phần ẩn giấu của Tử Vi Tiên Đế đã lộ diện, thuận theo luồng quốc vận khổng lồ kia mà chiêm bặc, gã nhanh chóng phát hiện ra sự thật.

Trong hình ảnh thiên cơ, một bóng hình áo đỏ dẫn đầu hàng vạn tu sĩ tiến vào đại sa mạc, chiếm đóng những vùng đất rộng lớn với tốc độ kinh hoàng.

Trên đầu bóng hình đó là một chiếc đỉnh lớn liên tục luyện hóa

những vùng đất đã chiếm được.

Một vài vị Đại Thừa còn sót lại ở Tây Vực căn bản không có khả năng phản kháng, đều bị bóng hình áo đỏ đó trấn sát.

"Trong này chắc chắn có vật phẩm thiên cơ cấp chín can nhiễu, né tránh được sự chiêm bặc của ta.

Lúc này, nửa xác tiên Phạm Thánh còn lại đã công chiếm được Tây Vực rồi." Trái tim Diệp Bất Phàm không ngừng chìm xuống, gã khẽ thở dài: "Quốc vận từ Tây Vực đã bắt đầu phản hồi cho Tử Vi Tiên Đế.

Thời gian càng kéo dài, lão càng mạnh.

Không lâu nữa, thực lực Tử Vi Tiên Đế sẽ đạt đến đỉnh phong." "Lão chỉ còn cách Chân Tiên nửa bước mà thôi." Tử Vi Tiên Đế xứng đáng là nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất trong hàng chục vạn năm qua, không có ai sánh bằng.

Hèn chi Tầm Tiên Đạo Nhân lại dặn đi dặn lại gã phải giải quyết xong Tiên Đình.

Nếu không giải quyết được, thì đúng là tiêu đời thật.

"Cái gì?!" Tiêu Dao, Vĩnh Hằng Tiên Quân và những người khác mặt biến sắc.

Đại Pháp Sư thậm chí mặt xanh lét, nhìn chằm chằm Tử Vi Tiên Đế.

"Các ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu không có Tầm Tiên Đạo Nhân thì Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực sớm đã bị trẫm san phẳng rồi!" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế nhiếp hồn, quanh thân kim quang rực rỡ như mặt trời mọc ở phương Đông.

"Chư vị, thực lực lão đang tăng vọt, cần có thời gian.

Các ngươi hãy cầm chân lão một lúc, ta cần đột phá nhục thân lên Đại Thừa hậu kỳ." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói, lập tức quyết đoán rút khỏi chiến trường.

"Đột phá nhục thân?

Ngươi chắc chứ?" Thần Tàng Tiên Quân kinh ngạc nói như thể vừa gặp ma.

Lão cảm thấy Diệp lão ma có phải bị điên rồi không, tu vi vừa mới đột phá, bây giờ lại đòi đột phá nhục thân.

"Các ngươi còn lựa chọn nào khác sao?" Diệp Bất Phàm lấy ra nửa đoạn xác tiên Phạm Thánh còn lại, mặt không cảm xúc nói: "Cho dù Tử Vi Tiên Đế không đột phá Chân Tiên, thì đánh đến cuối cùng, với sự gia trì quốc vận của hai đại vực và nửa Bắc Vực, lão cũng sẽ mạnh hơn cả xác tiên Phạm Thánh!" "Hoặc là bây giờ rút về Đông Hải, dâng Bắc Vực cho lão.

Mấy năm sau đợi lão đột phá Chân Tiên rồi tới giết sạch chúng ta?" Chân Tiên Phạm Thánh thì có thể tiêu hao đến chết, nhưng Tử Vi Tiên Đế thì không thể, quốc vận cung dưỡng liên tục, tiêu hao bao nhiêu cũng vô ích.

"Có khả thi không?" Chân Võ Đại Đế tuyệt vọng hỏi.

Lão cảm thấy không khả thi chút nào, cùng là thể tu, lão biết rõ đột phá nhục thân khó khăn đến nhường nào.

Cho dù có may mắn đột phá, thì một Diệp Bất Phàm mang song trọng Đại Thừa hậu kỳ cũng rất khó địch lại một Tử Vi Tiên Đế có quốc vận hai đại vực gia trì.

Diệp Bất Phàm không đáp lại, gã nhắm mắt, bắt đầu nuốt chửng sức mạnh tiên đạo trong xác tiên Phạm Thánh.

Đối phương đã bật hack, Diệp Bất Phàm tôi cũng chỉ còn cách bật

hack theo thôi.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng giữa hư không, thần tốc hấp thụ tiên đạo chi lực trong tiên thi.

Thể phách của hắn tỏa ra vi quang, đứng giữa đại địa như một tôn thần tượng, thần thánh vĩ ngạn, khí huyết nhục thân ngày càng mạnh mẽ.

Chương 765

Diệp Bất Phàm vốn dĩ đã ở rất gần nhục thân Đại Thừa hậu kỳ, theo sự hấp thu của hắn, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự... nhanh chóng tiến về phía điểm giới hạn. "Muốn đột phá ngay dưới mí mắt trẫm sao?" Tử Vi Tiên Đế bạo quát, tiếng vang chấn động vân tiêu.

Hắn thi triển tiên pháp, hóa tác tuyệt thế tiên đao hoành không chém tới. "Keng!" Chân Võ Đại Đế tiến lên thi triển công phạt tiên thuật để chống đỡ, song quyền hóa thành tiên long, chấn thối một đao này.

Bản thân y bị dư uy của tiên đao quét trúng, huyết nhục cùng xương cốt bị chém nổ, trực tiếp trọng thương.

Tuy y vất vả lắm mới trọng tố lại cơ thể, nhưng khí huyết đã suy giảm rõ rệt. "Hắn còn mạnh hơn cả trạng thái đỉnh phong vừa nãy." Chân Võ Đại Đế vừa kinh vừa sợ. "Chân Võ, ngươi có thể đỡ được mấy lần tiên thuật của trẫm?" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế nhiếp nhân, cực kỳ cường thế.

Hắn mạnh mẽ lao xuống phía Diệp Bất Phàm, ý đồ trấn sát đối phương. "Bất kể Diệp Bất Phàm có đột phá được hay không, nhất định phải cản hắn lại!" Tiêu Dao Tiên Quân hai tay chắp lại, một tòa tiên cung hoành tuyên phía trước, "ầm" một tiếng bị Tử Vi Tiên Đế đánh nổ tung.

Chưa kịp tiếp cận Diệp Bất Phàm, đám người Vĩnh Hằng, Đại Pháp Sư đã nhanh chóng vây giết tới.

Trên cao không, tiên thuật chói mắt, cả thiên địa rung chuyển, dường như không thể chịu nổi mức độ đấu pháp này. "Oanh long long!" Cửu đại Tiên Quân vây giết Tử Vi Tiên Đế, ban đầu còn có thể

ứng phó, nhưng theo thời gian trôi qua, thực lực Tử Vi Tiên Đế càng ngày càng mạnh.

Từng cử động của hắn, mỗi một tiên thuật thần thông, uy lực đã vượt qua lúc trước một thành. "Rắc!" Tử Vi Tiên Đế rung động tiên thuật, một tầng kim giáp phủ khắp toàn thân để chống đỡ các đợt công kích.

Hắn tìm thấy cơ hội, hai ngón tay chụm lại như tiên kiếm, xuyên thủng thiên linh cái của Thủy Trạch Tiên Quân.

Thủy Trạch Tiên Quân hừ thảm một tiếng, bản nguyên của y vốn đã tiêu hao gần hết, nhận lấy một kích này liền bị trọng thương tại chỗ, nguyên thần mẫn diệt, chỉ còn một đạo thần hồn kinh hoàng tháo chạy. "Thứ tìm chết!" "Tiên pháp · Sát Lục Chi Đao!" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế sâm lãnh, song chỉ hóa kiếm thành đao, hơi thở sát lục đáng sợ xé nát hết thảy, đuổi sát Thủy Trạch Tiên Quân. "Hô!" Mây mù màu hồng phấn che kín bầu trời hội tụ thành một bàn tay khổng lồ, phẫn nộ đập xuống, sinh sinh ngăn cản Tử Vi Tiên Đế.

Cánh tay khổng lồ đó dường như có tính ăn mòn và ô nhiễm cực mạnh, khiến Sát Lục Chi Đao nhanh chóng ảm đạm đi. "Lùi lại!" Hồng Trần Tiên Quân ánh mắt lạnh lẽo, gia nhập chiến đoàn.

Lúc này, chiến trường của nhóm thứ hai đã kết thúc, Kim Dục lão ẩu và lão giả tóc đen của Tiên Đình đã chiến tử, Thanh Thủy Tiên Quân trọng thương đào vong về hướng Trung Vực.

Cuộc chiến quy mô lớn của các tu sĩ Hợp Thể, Luyện Hư ở phía dưới cũng đã kết thúc, tu sĩ Tiên Đình người chết người chạy.

Cả Bắc Vực rộng lớn, Tiên Đình chỉ còn duy nhất một mình Tử Vi Tiên Đế. "Chân Ma Tử Diễm!" "Đại Âm Dương Ma Kích!" Chân Ma Tiên Quân, Âm Dương Ma Quân không kịp truy kích Thanh Thủy Tiên Quân, lần lượt ra tay.

Cộng thêm Ngũ Tiên giáo chủ, tổng cộng mười hai vị đỉnh tiêm Đại Thừa vây giết Tử Vi Tiên Đế.

Trong nhất thời, dù Tử Vi Tiên Đế cường đại đến mấy cũng bị áp chế xuống. "Tử Vi Tiên Đế này đúng là biến thái, một mình chọi mười hai vị đỉnh tiêm Đại Thừa mà vẫn huyết chiến được, trong thời gian ngắn căn bản không có dấu hiệu bại trận." Trương gia Tiên Quân cùng đám Đại Thừa phổ thông đứng xa xa quan sát, da đầu tê dại, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi to lớn.

Từ thượng cổ đến nay, chưa từng có ai mạnh mẽ đến mức độ này.

Nên biết rằng, đám người Tiêu Dao, Chân Ma phần lớn đều tu luyện Hương Hỏa đạo, bản thân đã mạnh hơn Đại Thừa viên mãn thông thường vài phần.

Sức mạnh của Tử Vi, e là Ma Tổ, Tiên Tổ năm đó cũng xa xa không bằng. "Thực lực này, e là cách Chân Tiên cũng không còn xa nữa chứ?" Một vị Cấm Kỵ chi chủ run sợ nói, căn bản không dám nhúng tay vào tầm mức đấu pháp này.

Tử Vi Tiên Đế có quốc vận cuồn cuộn không dứt làm hậu thuẫn, luôn ở trạng thái đỉnh phong, dưới cấp Đại Thừa viên mãn ai xông lên là chết người đó. "Đúng là không xa nữa, cho dù không bằng Thường Nga Tiên thì cũng không kém bao nhiêu." Cổ Thanh Tiên Quân mặt đầy ngưng trọng, trong lòng dâng lên sự tuyệt vọng.

Mạnh đến mức này, ai có thể giết được hắn?

Nhìn lại Diệp Bất Phàm, gã kia vẫn đang hì hục tu luyện như lừa già kéo cối xay. "Tiên Đạo Minh, trẫm muốn xem các ngươi có thể chống đỡ đến bao giờ!" Toàn thân Tử Vi Tiên Đế cuộn trào quốc vận như kim long, ánh mắt rạng ngời, các loại tiên thuật tầng tầng lớp lớp, huyết chiến với mười hai đại Tiên Quân.

Hắn không những không có thế bại mà ngược lại càng đánh càng mạnh.

Sự gia trì của quốc vận lên người hắn ngày càng lớn, cho đến một khắc nọ, khí tức của hắn bùng nổ, ba đầu sáu tay tái hiện, đồng thời thúc động ba đạo tiên thuật, triệt để xoay chuyển càn khôn. "Bành!" Tinh thần đao quang phá diệt hộ thuẫn thần thông của Thanh Tổ, một đao xé nát đạo thể và nguyên thần của lão. "Không!" Thanh Tổ gào thét, thần hồn tàn dư kinh khủng đào độn.

Tuy nhiên, tốc độ của Tử Vi Tiên Đế quá nhanh, thân ảnh như đại long nhập hải, "ầm" một tiếng, trong miệng phun ra hủy diệt tiên quang đánh nổ thần hồn của lão.

Một vị đỉnh tiêm Đại Thừa, thảm tử ngay tại chỗ!

Cảnh tượng này trực tiếp chấn động gần một triệu tu sĩ còn lại của Tiên Đạo Minh.

Từ Đại Thừa cho tới Hóa Thần, linh hồn đều đang run rẩy. "Bại trận thật rồi, một mình Tử Vi Tiên Đế đã đủ để càn quét thiên hạ." Trương gia Tiên Quân mật lạnh, tâm sinh ý thối lui.

Đến mức độ này, đã không còn ai có thể chế trụ được đối phương.

Theo việc Tây Vực không ngừng bị xâm chiếm, Tử Vi Tiên Đế liên tục mạnh lên, hoàn toàn vượt xa sự liên thủ của mười hai vị đại Tiên Quân, dường như không có cực hạn. "Rắc!" Tử Vi Tiên Đế tung hoành giữa các đỉnh tiêm Đại Thừa, hộ thể tiên quang bao quanh thân, tiên pháp bùng nổ, hai ngón tay đánh gãy xương hầu của Chân Võ Đại Đế, dồn hết bản nguyên hủy diệt lên người đối phương.

Chân Võ Đại Đế chỉ kịp hừ thảm một tiếng, một giọt máu miễn cưỡng đào thoát ra ngoài. "Vô Lượng Tiên Đao!" Tử Vi Tiên Đế cầm

tiên đao do tiên pháp hóa thành, mạnh mẽ xoay người chém ngang. "Tiên Phong Ngũ Hành Pháp" của Tiêu Dao Tiên Quân lập tức bị một đao chém nát, liên đới cả hộ thể thần thông của y cũng bị nghiền vụn, đạo thể nổ tung, nguyên thần tàn phế.

Trong lúc kinh hãi, y nhanh chóng thi triển thuật độn thổ, một tia nguyên thần chạy xa vạn dặm. "Chết!" Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng hừ một tiếng, nghênh kích Chân Ma, Đại Pháp Sư, Đại Vu Nữ... "Bành bành", mấy khối tinh cầu khổng lồ rơi xuống, nguyên thần của Chân Ma Tiên Quân bị diệt sạch, một đạo tiên quang bao bọc thần hồn chạy thoát.

Tử Vi Tiên Đế như Chân Tiên tại thế, sau khi liên tiếp trọng thương nhiều người, hắn chẳng thèm nhìn đám Trảm Long, Vĩnh Hằng Tiên Quân còn lại, bước chân sải rộng, lao về phía Diệp Bất Phàm đang ngồi xếp bằng đằng xa để tập sát.

Những kẻ khác có thể tính sổ sau, nhưng hôm nay Diệp Bất Phàm nhất định phải chết! "Ong!" Đúng lúc này, những huyết sắc âm phù che trời lấp đất phủ xuống Tử Vi Tiên Đế, diệu âm hồi đãng giữa thiên địa, chính là Đại Vu Nữ thổi tiên địch.

Đồng thời nàng tế ra một bộ xác ve tiên cổ, dường như muốn biến nó thành vải liệm bao vây đối phương. "Đại Vu Nữ, hãy ngoan ngoãn cút đi.

Đợi trẫm thành tiên, còn có hứng thú thu nạp ngươi làm phi tử, bằng không... chết!" Hai mắt Tử Vi Tiên Đế như hai vầng thái dương, một tay đẩy ra, hai khối tinh cầu vạn trượng chấn tan xác ve tiên cổ và vô biên âm phù.

Đồng thời, cánh tay phải chém xuống, Sát Lục Tiên Đao quán xuyên ra ngoài.

Sắc mặt Đại Vu Nữ đại biến, nhanh chóng tế ra tiên địch trong tay,

nhưng lại bị tiên đao đánh bay ra ngoài.

Tiếng "phập" vang lên, Sát Lục Tiên Đao đâm xuyên qua bụng nhỏ của Đại Vu Nữ, đóng đinh nàng giữa hư không.

May mắn là có tiên địch triệt tiêu phần lớn uy lực, nguyên thần không bị thương tổn nghiêm trọng.

Nàng nghiến chặt răng bạc, không đợi Tử Vi Tiên Đế lao về phía Diệp Bất Phàm một lần nữa, miệng phun ra nguyên thần chi huyết, toàn bộ tưới lên tiên địch.

Tiên địch phát ra huyết quang rực rỡ, hung hăng đâm thẳng vào mi tâm Tử Vi Tiên Đế. "Thứ tìm chết!" Tử Vi Tiên Đế đại nộ, "ầm" một tiếng, sáu cánh tay đồng thời bộc phát ra vô lượng tiên đao, đánh bay tiên địch.

Sau đó chân hắn đạp nát hư không, ba đạo vô lượng tiên đao như bạch long gào thét lao thẳng về phía Đại Vu Nữ.

Đại Vu Nữ vội vàng tế ra tiên thuật chống đỡ.

Nhưng thực lực hai người chênh lệch như vực thẳm, tiên thuật của nàng không chịu nổi một kích, ba đạo tiên đao trực kích thẳng vào nguyên thần nàng. "Haizz." Đại Vu Nữ tuyệt vọng thở dài, nàng không tu luyện Hương Hỏa đạo, thực lực vốn yếu hơn đám Tiêu Dao, Trảm Long, đánh được tới giờ hoàn toàn là nhờ vào tiên địch và xác ve tiên cổ.

Giờ đây, Tử Vi Tiên Đế dù không dùng linh bảo thì thực lực bản thân cũng đủ để trấn áp tiên khí của nàng. "Xoẹt!" Ngay lúc này, bên cạnh Đại Vu Nữ hiện ra một vết nứt thời gian lớn, ngay sau đó là khí huyết cuồn cuộn như đại dương bao trùm thiên địa.

Hai đạo quyền quang từ vết nứt thò ra, cường thế chấn vỡ ba đạo vô lượng tiên đao.

Diệp Bất Phàm tóc trắng như thác nước, sải bước bước ra từ vết nứt.

Chương 766

Đồng thời, một luồng khí tức cường đại không hề thua kém Tử Vi Tiên Đế bộc phát ra, như Chân Tiên tại thế, áp chế thiên địa pháp tắc, khuấy động càn khôn.

Song trọng Đại Thừa hậu kỳ! "Lão già, ăn mấy món mà say đến mức này?" Diệp Bất Phàm đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng, đưa tay chộp một cái, tiên địch nhanh chóng biến dài ra, hắn cầm chặt trong tay như một cây đại thương. "Người phụ nữ của lão tử mà ngươi cũng dám có ý đồ sao?!" "Hắn thật sự đột phá rồi?" Chân Ma Tiên Quân chấn động, mặt đầy vẻ như thấy quỷ. "Song trọng Đại Thừa hậu kỳ, cho dù không dùng 'Pháp Huyết Hợp Nhất', 'Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp', cũng đã mạnh hơn Đại Thừa viên mãn thông thường một bậc, hiện tại... hắn sẽ mạnh đến mức nào?" Đám người Vĩnh Hằng, Trảm Long thầm suy đoán chiến lực của Diệp Bất Phàm.

Ngay cả Ngũ Tiên giáo chủ cũng đầy vẻ kiêng dè, lần này Diệp Bất Phàm thật sự đã vượt qua lão rồi. "Thứ chó má này, tác dụng của Phạm Thánh Tiên Thi làm sao có thể lớn đến vậy, trực tiếp khiến hắn đột phá?" Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế hơi đờ ra, khó mà tin nổi.

Con đường tu hành, càng về sau càng gian nan, đó là lẽ thường tình.

Nhưng Diệp Bất Phàm hoàn toàn phá vỡ quy luật đó, từ lúc hắn thăng cấp Đại Thừa tới nay mới qua mấy năm?

Trong nhất thời, sát ý của Tử Vi Tiên Đế càng thịnh. "Song trọng Đại Thừa hậu kỳ thì đã sao?" Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng hừ một tiếng, sáu cánh tay mạnh mẽ rung lên, cầm sáu thanh vô lượng tiên đao thô đại trong tay, khí thế ngút trời bao trùm bát hoang.

Hắn bước về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt như đao: "Ngươi tưởng chỉ dựa vào một mình mình là có thể ngăn cản Tiên Đạo Minh bị hủy diệt sao?" Phạm Thánh Tiên Thi ở Tây Vực vẫn đang bành trướng, thực lực của hắn vẫn chưa tới cực hạn. "Không thể." Diệp Bất Phàm nhếch môi cười, quanh thân tỏa ra hào quang trắng xóa, thi triển ba loại thần thông "Bổ Thân Thuật", "Bổ Thần Thuật", "Bổ Hồn Thuật", bao phủ lấy bọn người Tiêu Dao, Chân Ma.

Vốn dĩ những người này đã bị đánh trọng thương, nhưng dưới sự chiếu rọi của hào quang, thương thế đang hồi phục toàn diện. "Hiệu quả trị liệu này..." Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân, Trảm Long... tinh thần đại chấn, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Ánh mắt âm u bao phủ lấy họ nhanh chóng tan biến. "Không giấu gì các ngươi, tu vi của ta đột phá cực hạn, thần thông cũng theo đó mà tăng cường, có thể trị liệu trên diện rộng bất cứ lúc nào." Diệp Bất Phàm thu lại nụ cười, gương mặt không chút gợn sóng.

Dưới sự tăng phúc của Pháp Huyết Hợp Nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, nhục thân điệp gia bản nguyên, bất luận là cường độ hay độ dày tu vi đều hoàn toàn vượt qua cảnh giới Đại Thừa viên mãn.

Tu vi được nâng cao, kéo theo thần thông đạo pháp cũng mạnh lên theo.

Thực lực tổng thể lúc này đã không kém Tử Vi Tiên Đế bao nhiêu. "Ngươi!

Tốt, tốt lắm, trẫm phải xem thử xem, song trọng Đại Thừa hậu kỳ của ngươi rốt cuộc nặng nhẹ bao nhiêu!" Tử Vi Tiên Đế phẫn nộ, quốc vận gia thân, sáu thanh vô lượng tiên đao chém xuống Diệp Bất Phàm.

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như trong chớp mắt đã tới nơi,

sáu thanh tiên đao như muốn xẻ đôi thương khung, uy thế lớn đến đáng sợ.

Diệp Bất Phàm cười lạnh, chắp tay lại, ba đạo phân thân xông ra nghênh chiến với ba thanh tiên đao, đồng thời vung ra quyền pháp "Tiên Võ Thần Ma", quyền quang vô địch liên tiếp va chạm với ba thanh tiên đao còn lại. "Rắc rắc!" Nắm đấm đỡ được ba thanh tiên đao nhưng bị chém ra ba vết máu sâu hoắm, xương cốt kêu răng rắc.

Mà ba đạo phân thân vốn phòng ngự yếu, chỉ miễn cưỡng chống đỡ được một lát đã bị chém nổ.

Sáu thanh tiên đao không hề dừng lại, tiếp tục chém xuống đầu Diệp Bất Phàm. "Võ Tiên!" Đồng tử Diệp Bất Phàm co rút, cơ thể nổ tung tránh khỏi sáu đao, đồng thời một đạo huyết ảnh hiện ra, "bành" một tiếng, nắm đấm của huyết ảnh đánh gãy một cánh tay của Tử Vi Tiên Đế.

Tử Vi Tiên Đế nhìn trừng trừng Diệp Bất Phàm, cơ thể rung lên, dưới sự gia trì của quốc vận, cánh tay bị đánh gãy nhanh chóng hồi phục.

Ở cảnh giới như họ, chỉ cần giao thủ một lần là cơ bản có thể phán đoán được thực lực của đối phương.

Luận tu vi, Tử Vi Tiên Đế nhỉnh hơn một chút, sự gia trì của quốc vận thực sự quá khoa trương, Diệp Bất Phàm không thể chống đỡ trực diện với tiên đao mà chỉ có thể đánh du kích.

Luận thần thông đạo pháp, hai người ngang ngửa nhau.

Ba đầu sáu tay của Tử Vi Tiên Đế rất đặc thù, có thể đồng thời thi triển nhiều loại tiên thuật thần thông, về mặt này Diệp Bất Phàm kém hơn một chút vì không có nhiều tay và đầu như vậy.

Thứ duy nhất có thể đọ lại là thuật tam đạo phân thân và pháp môn

phục sinh. "Đúng là mạnh, nhưng so với trẫm thì vẫn còn kém một chút!" Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng hừ một tiếng, hai bàn tay phía trên kết ấn, hai khối tinh cầu khổng lồ "oanh long long" lao về phía Diệp Bất Phàm.

Hai bàn tay ở giữa tế ra tiên đao, hai bàn tay cuối cùng kết sát pháp ấn.

Ba đạo tiên thuật đồng loạt tung ra, bất kỳ Đại Thừa viên mãn nào đụng phải cũng chỉ có con đường chết. "Nhiều tay đúng là lợi thật nha!" Diệp Bất Phàm giật giật khóe miệng, lập tức kết ấn: "Tiểu Nhân Quả Thuật!

Đăng Sao!" "Ong!" Những sợi xích nhân quả thô lớn trói buộc Tử Vi Tiên Đế, trực tiếp kéo thực lực của hắn xuống một thành, Đăng Sao tăng cường lại kéo thêm nửa thành nữa.

Như vậy, thực lực của hai người đã cân bằng. "Hôm nay thế nào ta cũng phải đánh ngươi tàn phế." Diệp Bất Phàm tách ra hai đạo phân thân không sợ chết xông lên, đạo phân thân cuối cùng ngồi xếp bằng giữa hư không suy diễn thiên cơ. "Lục Đinh Lục Giáp!", "Phệ Hồn Anh Chú!", "Võ Tiên!" "Oanh long long!" Trên cao không vang lên tiếng nổ lớn, sóng xung kích quét qua bát hoang, ba môn tiên thuật của Tử Vi Tiên Đế va chạm với tiên thuật của Diệp Bất Phàm, liên tiếp quấn lấy nhau rồi cùng bị tiêu diệt.

Hai bên dường như ngang tài ngang sức. "Khốn khiếp!" Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế hơi biến đổi, Tiểu Nhân Quả Thuật bao phủ lấy hắn làm tiên thuật bị suy yếu.

Vốn dĩ hắn có thể áp chế Diệp Bất Phàm nhưng giờ đây ưu thế đã biến mất hoàn toàn. "Tiên thuật · Diệu Quang!" Tử Vi Tiên Đế mặt mày dữ tợn, dưới sự kết ấn, màn đêm phương Đông bị xé toạc, hai vầng thái dương khổng lồ mọc lên, hai đạo tiên thuật điệp gia, ánh

sáng chói lọi khiến nhiều Đại Thừa của Tiên Đạo Minh phải rơi huyết lệ.

Uy thế khủng bố đến cực điểm. "Còn có thể chơi như vậy sao?

Ngươi đã không cần mặt mũi thì ta cũng không cần nữa." "Định!" Diệp Bất Phàm thấy hai đạo phân thân đã tan biến, lập tức lạnh giọng quát lên.

Cơ thể Tử Vi Tiên Đế đột ngột khựng lại, kéo theo cả hai vầng thái dương phương Đông cũng bị ngưng trệ.

Cảnh giới thăng cấp cũng đồng thời tăng cường uy lực của "Định Tự Quyết", tốc độ thi pháp nhanh hơn, uy lực lớn hơn, mạnh như Tử Vi Tiên Đế cũng bị định trụ trong một sát na. "Tử Vi Tiên Đế tổng cộng có ba trái tim, hai trái tim bên phải là điểm yếu của ba đầu sáu tay!" Đạo phân thân thứ ba chiêm bặc ra sơ hở, cao giọng hét lớn. "Tự Nhiên Phân Thân!" Diệp Bất Phàm tách ra thêm hai đạo phân thân, sau đó cơ thể nổ tung, một tôn huyết ảnh hiện ra, đấm một quyền vào lồng ngực bên phải của Tử Vi Tiên Đế.

Lúc này, thời gian đứng yên đã qua, Tử Vi Tiên Đế khôi phục tự do, vừa kinh vừa nộ, vội vàng tế ra tiên thuật phòng ngự, đồng thời hai vầng thái dương phương Đông không ngừng nghỉ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ điên cuồng quét tới. "Định!" Ngay lúc này, đạo phân thân thứ nhất mà Diệp Bất Phàm tách ra đã thi pháp xong, một đạo u quang điểm vào người Tử Vi Tiên Đế.

Hắn lại một lần nữa khựng lại.

Diệp Bất Phàm và huyết ảnh lúc này chỉ còn cách Tử Vi Tiên Đế chưa đầy thiên trượng. "A!!!" Tử Vi Tiên Đế đỏ mắt, vừa mới thoát khỏi Định Tự Quyết thì đạo phân thân thứ hai của Diệp Bất Phàm đã thi pháp xong. "Định!" Tử Vi Tiên Đế lại một lần nữa khựng lại. "Oanh!" Diệp Bất Phàm chồng khít với huyết ảnh, quyền quang như

huyết long, trong nháy mắt xuyên thủng lồng ngực bên phải của Tử Vi Tiên Đế.

Hai trái tim bị bóp nổ, thuật ba đầu sáu tay lập tức mất hiệu lực, hắn bị đánh trở về nguyên hình.

Đúng lúc này, thái dương phương Đông hoàn toàn mọc lên, diệu quang vô tận đổ xuống bản tôn và phân thân của Diệp Bất Phàm. "Xèo xèo xèo..." Như mặt trời xuân chiếu rọi tuyết đông, cơ thể, nguyên thần, thần hồn của Diệp Bất Phàm nhanh chóng bị ăn mòn, ba đạo phân thân bị hủy diệt ngay tại chỗ. "Võ Tiên!" Diệp Bất Phàm quát lạnh, cơ thể nổ tung, một đạo huyết ảnh vung quyền, "binh" một tiếng đánh Tử Vi Tiên Đế lún sâu vạn trượng xuống lòng đất.

Hắn không dừng tay, lại tiếp tục tách ra ba đạo phân thân.

Theo tu vi phá hạn, tốc độ thi triển Định Tự Quyết của ba đại phân thân vô cùng kinh người, có thể phối hợp nhịp nhàng với nhau.

Cộng thêm sự suy yếu từ Tiểu Nhân Quả Thuật, hắn có thể áp chế hoàn toàn Tử Vi Tiên Đế. "Diệp Bất Phàm!" Tử Vi Tiên Đế gào thét lao lên từ lòng đất, mất đi ba đầu sáu tay, khả năng thi triển thần thông của hắn bị hạn chế, thực lực giảm sút.

Vừa mới ngoi lên, phân thân thứ nhất của Diệp Bất Phàm đã đưa ngón tay ra điểm một cái: "Định!" "Hỗn Độn Tiên Diễm!" Bản tôn Diệp Bất Phàm lao xuống.

Tử Vi Tiên Đế nhanh chóng thoát khỏi Định Tự Quyết, đang định thi triển thần thông thì phân thân thứ hai của Diệp Bất Phàm điểm chỉ: "Định!" "Ta..." "Định!" "Mẹ..." "Định!" "Tổ tông ngươi!!!" Tử Vi Tiên Đế phẫn nộ gào thét cuồng loạn.

Hắn giống như bị mất tín hiệu, giật lag nghiêm trọng, động tác cứ khựng lại từng chút một. "Bành!" Cửu thái tiên diễm bốc lên giữa

quyền chưởng của Diệp Bất Phàm, đánh thẳng lên người Tử Vi Tiên Đế.

Lúc này, bọn người Tiêu Dao Tiên Quân mười một người đã khỏi hẳn vết thương, thi triển đủ loại thần thông oanh tạc điên cuồng vào Tử Vi Tiên Đế. "A cái này...

Thần thông này quả thực tà môn." "Không phải thần thông tà môn, rõ ràng là nhục thân Diệp Bất Phàm đột phá, thực lực mạnh lên, ba đạo phân thân có thể thi triển thần thông này một cách hoàn mỹ, phối hợp nhịp nhàng để đánh vào khoảng trống thời gian." "Nhưng thế cũng đủ biến thái rồi, có Định Tự Quyết ở đó, hiển nhiên là lập được thế bất bại rồi!" Rất nhiều Đại Thừa của Tiên Đạo Minh chấn động.

Diệp Bất Phàm với song trọng Đại Thừa hậu kỳ đã là sự tồn tại không giống người thường nữa rồi.

Chương 767

Trừ khi Tây Vực bị Tử Vi Tiên Đế thống trị hoàn toàn, quốc vận gia cường thực lực của hắn, bằng không khắp thiên hạ này, Diệp Bất Phàm sẽ không còn đối thủ nào nữa.

Thậm chí hắn chẳng sợ bị vây giết. "Mau ra tay!" Trương gia Tiên Quân là người đầu tiên bừng tỉnh, nhanh chóng thi triển tiên thuật, theo sau đám Tiêu Dao, Chân Ma.

Hiện tại Tử Vi Tiên Đế đang bị định trụ, chính là cơ hội tốt để họ ra tay. "Thiên Lang Đại Ấn!" "Thái Thượng Pháp Tướng!" "Táng..." Trong chớp mắt, thần thông tiên thuật bay loạn xạ.

Cộng thêm bọn Trảm Long, Vĩnh Hằng... hơn bốn mươi vị Tiên Quân Đại Thừa cùng ra tay, bao phủ toàn bộ Tử Vi Tiên Đế một cách toàn diện. "Trận khởi!" Một triệu tu sĩ của Tiên Đạo Minh cũng vô cùng phấn khích, nhanh chóng liệt trận.

Mười tám tòa đại trận cấp tám, gần một trăm tòa đại trận cấp bảy.

Hoặc hóa thành đại kiếm, hoặc thành cự nhân, tinh quang, hay chân long phượng hoàng... tất cả đòn tấn công đều trút xuống không một chút giữ lại. "Oanh long long!" Khoảng không vạn dặm vỡ vụn như gương, đại địa lún xuống, một cơn sóng xung kích khủng bố đến cực điểm xuyên thấu thiên thượng địa hạ, tạo thành cảnh tượng tận thế.

Đợi đến khi khói bụi tan hết, hiện ra một vực sâu đen ngòm không thấy đáy.

Diệp Bất Phàm phục sinh bước ra, đứng trên thương khung nhìn xuống vực sâu, dù là với nhãn lực của hắn cũng khó có thể nhìn thấu đáy.

Đám Tiên Quân Tiêu Dao, Chân Ma nhanh chóng vây lại, cúi đầu cảm ứng nhưng không hề nhận thấy hơi thở sinh mệnh của Tử Vi Tiên Đế. "Chắc là chết rồi." Chân Võ Đại Đế thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Y quay đầu nhìn Diệp Bất Phàm, thấy hắn đang nhíu chặt mày, liền kinh nghi hỏi: "Diệp đạo hữu chẳng lẽ cho rằng hắn chưa chết?" "Đòn hợp kích của mấy chục vị Đại Thừa, cộng thêm nhiều trận pháp như vậy, ngay cả Thường Nga Tiên năm đó e rằng cũng không chịu nổi, huống chi Tử Vi Tiên Đế chưa phải là Chân Tiên thực thụ." Chân Ma Tiên Quân trầm giọng nói.

Các Đại Thừa khác cũng gật đầu đồng ý, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. "Cuối cùng thì..." Vĩnh Hằng Tiên Quân đang định nói chuyện, Diệp Bất Phàm nhìn lên những tiên khí đang rơi lả tả trên cao, lạnh lùng nói: "Tiên Phương Đỉnh đã biến mất rồi, hắn chưa chết, tám phần là đã dùng bí bảo gì đó để chết thay." Người khác không rõ, nhưng hắn hiểu rất rõ bối cảnh của Tử Vi Tiên Đế.

Hương Hỏa Tiên coi trọng tên này như vậy, thậm chí còn chế tạo ra Phạm Thánh Tiên Thi cho hắn, còn có một tia hồn phách của Thiên Khôn Chân Tiên, làm sao có thể để hắn chết dễ dàng như thế?

Luận về tính kế, Hương Hỏa Tiên đứng thứ nhất, Tầm Tiên Đạo Nhân cũng phải đứng sang một bên.

Dứt lời, mi tâm hắn rách ra một đường, thụ đồng chuyển động, nhìn về hướng Trung Vực.

Nơi đó, một đạo sương mù trong suốt đang di chuyển về hướng Trung Vực một cách lặng lẽ, không hề gây ra một chút biến động pháp tắc nào.

Dường như nhận ra cái nhìn của Diệp Bất Phàm, sương mù cuộn trào, nguyên thần tàn tạ của Tử Vi Tiên Đế hiện ra, lạnh lùng đối mắt

với hắn một cái rồi quay đầu bỏ chạy hết tốc lực. "Chết thay sao?!" Chân Võ Đại Đế đờ đẫn, sắc mặt nhanh chóng xám xịt, có chút tuyệt vọng. "Khí tức suy sụp, không còn trạng thái đỉnh phong nữa, mà loại bí bảo chết thay này, trong tay hắn chắc chắn không có cái thứ hai đâu.

Đuổi theo đi, vẫn còn hy vọng trấn sát hắn." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lẽo, thi triển "Hỗn Độn Tế Mệnh Độn", sải bước truy kích.

Tu vi càng cao càng khó dùng thuật chết thay, mà chí bảo có thể chết thay cho cấp Đại Thừa viên mãn thì cả tu tiên giới không quá năm ngón tay.

Nếu bảo vật tầm thường mà dễ dàng chết thay được như vậy thì Thanh Tổ đã không bị giết rồi.

Cho đến tận bây giờ, hắn mới chỉ thấy Đại Pháp Sư ở Tây Vực có món đồ này, và đã dùng từ hồi ở Triệu Quốc đánh nhau với Phạm Thánh Tiên Thi rồi. "Truy!

Hôm nay nhất định phải giết hắn!" Tiêu Dao Tiên Quân nhanh chóng đi theo.

Bọn Chân Ma, Chân Võ, Đại Pháp Sư, Vĩnh Hằng Tiên Quân... cũng lộ vẻ không cam lòng, thi triển độn thuật bám sát phía sau. "Sát qua đó, công chiếm Trung Vực!

Cho dù không giết được Tử Vi Tiên Đế, chiếm lấy địa bàn của hắn, thực lực của hắn giảm mạnh thì sẽ không còn là mối đe dọa nữa!" Trương gia Tiên Quân hét lớn, dẫn đầu một triệu tu sĩ Tiên Đạo Minh, cuốn theo cát bụi mịt mù tiến về phía Trung Vực.

Tốc độ của Tử Vi Tiên Đế cực nhanh, trong nháy mắt đã băng qua nửa Bắc Vực.

Một kẻ mạnh như vậy nếu đã quyết tâm bỏ chạy thì ngay cả Diệp Bất Phàm cũng khó lòng đuổi kịp. "Diệp đạo hữu, ta còn sống thì

ngươi mới có thể sống; ta mà chết, mục tiêu của Hương Hỏa Tiên chỉ còn lại mình ngươi thôi!" Giọng của Tử Vi Tiên Đế từ xa truyền vào tai Diệp Bất Phàm.

Dường như không còn bị thúc ép, hắn nói năng không chút kiêng dè. "Ngươi chết, Hương Hỏa Tiên cũng phải chết!" Diệp Bất Phàm tóc trắng tung bay, ánh mắt lạnh nhạt truy đuổi không buông. "Ngươi không biết Hương Hỏa Tiên mạnh đến mức nào đâu, hắn năm đó sáng tạo ra Hương Hỏa đạo mới chứng đạo thành tiên, Thiên Sát Chân Tiên cũng chỉ cải tạo lại trên con đường Hương Hỏa của hắn để đi con đường riêng của mình thôi." "Quốc vận chi đạo cũng là từ tay Hương Hỏa Tiên mà ra, kẻ có thể sáng tạo ra hai con đường chứng tiên đại đạo khác nhau, sao ngươi có thể là đối thủ của hắn được?!" Tử Vi Tiên Đế cười lạnh: "Ta còn sống sẽ làm tiền phong cho ngươi, tương lai ngươi còn có hy vọng sống sót; ta chết rồi, ngươi chẳng còn chút hy vọng nào đâu!" Vận mệnh của những chủ nhân Tiên Đình tiền nhiệm đều đã được định đoạt.

Không một ai ngoại lệ, tất cả đều trở thành vật báu cho Hương Hỏa Tiên.

Tử Vi Tiên Đế tung hoành thiên hạ, lẽ nào lại ngồi chờ chết sao? "Ngươi nghĩ ta tin à?" Diệp Bất Phàm truy kích, ánh mắt càng thêm băng lãnh. "Tốt, tốt lắm!" Tử Vi Tiên Đế giận quá hóa cười, mặt mày dữ tợn: "Đã vậy, ngươi hãy làm tiền phong cho trẫm đi!" Hắn đã quyết định, sau khi chứng đạo Chân Tiên, người đầu tiên hắn xử lý sẽ là Diệp Bất Phàm, ném gã chó má này cho Hương Hỏa Tiên, nói không chừng còn có thể hợp tác với Tầm Tiên Đạo Nhân để Hương Hỏa Tiên lộ ra sơ hở, hắn sẽ tọa thu ngư ông đắc lợi! "Vút!" Trong lúc nói chuyện, Tử Vi Tiên Đế đã tiếp cận Trung Vực. "Quốc Vận Đại Trận!" Hắn quát lớn, trong miệng phun ra Tiên Phương Đỉnh, đại đỉnh đột nhiên biến lớn, lao thẳng vào Trung Vực. "Gào!" Từ trong đỉnh

phát ra tiếng rồng ngâm, một con kim long quốc vận gào thét rồi nổ tung, hóa thành một cơn mưa ánh sáng vàng óng ánh.

Cuối cùng, ánh sáng hội tụ thành một bức màn vàng, như một chiếc bát úp ngược từ từ rơi xuống, dường như muốn úp trọn cả Trung Vực vào trong. "Vẫn còn hậu chiêu?!" Sắc mặt Diệp Bất Phàm hơi biến đổi, nhận ra ngay đó là một đại trận phòng ngự quốc vận, cấp bậc đã vượt qua cấp tám! "Để tấn thăng Chân Tiên cần phải vạn vô nhất thất, trẫm đã chuẩn bị vô số năm rồi!" Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế lộ rõ dã tâm mãnh liệt.

Ngay khi hắn đang bỏ chạy vào Trung Vực...

Cách đó hàng triệu dặm về phía trước, bên trong Trung Vực cũng có một đạo huyết hồn thi cao ngàn trượng, tàn tạ không chịu nổi đang điên cuồng chạy ra ngoài.

Trên đầu nó là Tôn Thất đang đứng, vai vác một cái túi phá ma.

Đằng sau hắn, mấy vị Tiên Quân Đại Thừa lưu thủ Tiên Đình đang đuổi theo không buông, ai nấy mắt đều đỏ ngầu. "Tôn Khuyết Đức!

Mau thả Hương Phi ra!" "Mau mau thả Hương Phi ra!

Cơn thịnh nộ của Tử Vi Tiên Đế ngươi không gánh nổi đâu!" Trong đó có một lão giả áo xám gào thét, điên cuồng truy đuổi.

Tên Tôn Thất này khốn nạn đến cực điểm, trộm mộ tiên đã đành, ngay cả phi tử được Tử Vi Tiên Đế sủng ái nhất cũng bị hắn đánh ngất xỉu rồi bỏ vào túi xác mang đi. "Thả con mẹ ngươi!

Mụ đàn bà này đã hủy mất tám triệu âm hồn, mười triệu khối thi thể của Thất gia, gia sản Thất gia tích góp mấy chục năm đấy!" Tôn Thất gào thét lớn, đau lòng đến rỉ máu.

Vốn dĩ định trộm xong hoàng lăng là đi ngay, ai ngờ mụ già

Hương Phi này cứ bám theo không buông, làm Tôn Hồn Phiên của hắn tổn thất nặng nề.

Tôn Thất là hạng người gì?

Ra cửa mà không nhặt được tiền đã coi là lỗ vốn, hắn làm sao chịu nổi uất ức lớn như vậy? "Tiên Đình chúng ta có thể bồi thường tổn thất cho ngươi!" Phía sau, một người đàn ông trung niên mặc áo lam đang truy đuổi trầm giọng hét lớn, ánh mắt bình tĩnh.

Hắn là cháu của Tử Vi Tiên Đế, Huyễn Hải Tiên Quân, được để lại canh giữ Tiên Đình để tránh bị tập kích.

Từ nhỏ đã theo Tiên Đế, hắn hiểu rõ vị thế của Hương Phi trong lòng Tử Vi Tiên Đế, hậu quả nếu có chuyện gì xảy ra không phải thứ họ có thể gánh vác nổi. "Bồi thường?

Ngươi bồi thường nổi không hả!

Thất gia đêm nay sẽ mang Hương Phi tặng cho bản tôn, để nàng sinh cho mười mấy đứa nhỏ!" Tôn Thất ác độc mắng.

Hắn không có hứng thú với phụ nữ, nhưng bản tôn thì lại khác. "Cái sừng xanh này, Tử Vi Tiên Đế hắn đội chắc rồi!!!" "Tôn Thất!

Đừng kích động, có gì từ từ nói!" Huyễn Hải Tiên Quân nghe vậy thì da đầu muốn nổ tung, hốt hoảng hét lên.

Diệp Bất Phàm là một tên háo sắc, Hương Phi mà rơi vào tay hắn thì còn ra thể thống gì nữa?

Mười cái đầu của hắn cũng không đủ để Tử Vi Tiên Đế chém!

Trong lúc đang truy đuổi, Tôn Thất đã tới biên cảnh Trung Vực, đúng lúc gặp Tử Vi Tiên Đế đang nhanh chóng bay tới.

Do tốc độ bay quá nhanh, hai người suýt chút nữa đã đâm sầm vào nhau.

Chương 768

"Oạch!

Cái gì thế này?" Tôn Thất kinh hãi, vội vàng điều khiển huyết hồn thi lạng lách, bay vọt qua bên dưới Tử Vi Tiên Đế.

Tử Vi Tiên Đế tất nhiên cũng thấy Tôn Thất, nhưng hắn đang mải chạy trốn nên chẳng rảnh đâu mà đoái hoài tới tên trộm mộ này, hai bên lướt qua nhau rất nhanh.

Đợi sau khi về tới địa bàn Trung Vực, Tử Vi Tiên Đế lập tức kết ấn điểm vào Tiên Phương Đỉnh trên cao.

Thân đỉnh rung chuyển mạnh, kim hà tuôn trào, tạo thành một chiếc bát úp ngược, bao phủ hoàn toàn Trung Vực vào bên trong, hình thành một lớp phòng hộ kiên cố. "Oanh long long!" Diệp Bất Phàm cùng các Tiên Quân Đại Thừa lao tới, vô số tiên thuật trút xuống nhưng quốc vận đại trận chỉ rung rinh một chút rồi nhanh chóng ổn định lại, chống đỡ được tất cả các đòn tấn công. "Diệp Bất Phàm, đừng phí sức nữa, quốc vận đại trận này cho dù ngươi có đột phá tới Đại Thừa viên mãn cũng không phá được đâu." Tử Vi Tiên Đế đứng trong Trung Vực, nhìn những đòn tấn công như mưa bên ngoài trận pháp, cười lạnh liên tục. "Đợi ta thành tựu Chân Tiên sẽ tính sổ với ngươi sau!" Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người đi về phía Tiên Đình ở trung tâm Trung Vực.

Lần đại quyết chiến này Tiên Đình tổn thất nặng nề, ngay cả Huyền Hoàng Đỉnh và Kiếp Chú Kính cũng không kịp thu hồi.

Nhưng mục đích đã đạt được, có hai đại vực Trung và Tây chống đỡ, đủ để hắn tấn thăng cảnh giới Chân Tiên.

Đột nhiên, hắn nhớ tới việc Tôn Thất vừa chạy ra ngoài, trên vai

còn vác một cái bao tải lớn, lông mày hơi nhíu lại.

Vừa lúc bọn Huyễn Hải Tiên Quân đuổi tới, hắn vô cảm hỏi: "Vừa nãy Tôn Thất vác cái gì chạy đi thế?" Huyễn Hải Tiên Quân cùng mấy vị Đại Thừa sợ đến mặt trắng bệch, cúi đầu run rẩy không dám trả lời. "Nói đi, giờ đây đại thế đã thành, không ai có thể ngăn cản ta thành tiên được nữa!

Chút ít tổn thất, trẫm sẽ không trách phạt các ngươi đâu." Tử Vi Tiên Đế phẩy tay.

Đại Thừa ở tiền tuyến đã chết sạch, dưới cấp Hợp Thể thì coi như đã bị diệt vong, không có tổn thất nào mà hắn không thể chấp nhận được. "Là... là Hương Phi." Một lão giả run giọng nói. "???" Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế cứng đờ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua. "Ngươi nói cái gì?" "Tên Tôn Thất đó xảo quyệt đa đoan, cố ý chọc giận Hương Phi, Hương Phi lộ ra sơ hở nên bị hắn bắt giữ." "Trên người kẻ đó có rất nhiều bảo vật, đặc biệt là cái túi xác kia, tuy không phải tiên phẩm nhưng trên đó có hơi thở tiên đạo, rõ ràng là chí bảo dùng để bọc Chân Tiên thời hoang cổ, có thể cách tuyệt bản nguyên và thần thông." Huyễn Hải Tiên Quân thấy mấy người bên cạnh không dám nói gì, đành phải liều mạng tiến lên, quỳ một chân xuống đất, giọng run rẩy.

Hắn không dám kể chuyện Tôn Thất nói sẽ đem Hương Phi tặng cho Diệp Bất Phàm để Tử Vi Tiên Đế đội sừng xanh.

Ai nhắc chuyện đó là chết chắc. "Đúng là lũ phế vật!" Sắc mặt Tử Vi Tiên Đế tái xanh, ánh mắt đáng sợ: "Còn gì nữa không?!" Mấy vị Tiên Quân Đại Thừa ấp úng không dám trả lời. "Chát" một tiếng, Tử Vi Tiên Đế bóp lấy cổ một lão giả, ánh mắt sắc lẹm như kiếm: "Nói!" "Hai mươi tám tòa hoàng lăng đã bị đào trộm, trong đó bao gồm cả lăng mộ của Tiên Đế nữa." Lão giả mặt đỏ bừng, nhưng không dám phản kháng, khó khăn thốt ra một câu.

Tử Vi Tiên Đế nghe xong như bị sét đánh ngang tai, cơ thể lảo đảo suýt đứng không vững.

Môi hắn run rẩy, hai mắt rỉ máu, căm hận đến tột cùng: "Đào mộ tổ tiên ta, đoạt ái phi của ta, lại ngăn cản ta thôn tính Bắc Vực, làm ta trọng thương...

Diệp Bất Phàm...

Diệp lão cẩu!!!" "Trọng... trọng thương sao?" Bọn người Huyễn Hải Tiên Quân bấy giờ mới nhận ra nguyên thần của Tử Vi Tiên Đế đang ảm đạm không chút ánh sáng.

Họ nhìn nhau, trong lòng kinh hãi tột độ.

Diệp Bất Phàm từ khi nào đã mạnh đến mức này, lại có thể làm Tiên Đế bệ hạ trọng thương!

Nói vậy thì... mấy chục vị Đại Thừa ở tiền tuyến e rằng đã bị tàn sát sạch sẽ rồi. "Phù!

Phù!" Lồng ngực Tử Vi Tiên Đế phập phồng dữ dội như bễ lò rèn, hồi lâu sau mới nén được cơn giận, bình tĩnh lại.

Hắn đột ngột quay đầu đi về phía biên cảnh Trung Vực.

Tại biên cảnh, Diệp Bất Phàm nhìn vô số đòn tấn công rơi lên quốc vận đại trận mà không có dấu hiệu bị phá vỡ, sắc mặt đông cứng lại. "Đại trận này e là đã đạt tới cấp bậc Tiên phẩm thực sự rồi." Các Đại Thừa bên cạnh lòng nặng trĩu.

Lần đại quyết chiến này tưởng chừng thắng lớn, nhưng thực tế là đã thua rồi.

Tọa ủng hai đại vực, Tử Vi Tiên Đế có thể bước vào cảnh giới Chân Tiên bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, Tiên Đạo Minh dù có mạnh hơn, Diệp Bất Phàm dù có

nghịch thiên đến đâu cũng không thể chống lại Tử Vi Tiên Đế.

Lúc này, Tôn Thất thu hồi huyết hồn thi, vác cái bao tải lớn chạy tới trước mặt Diệp Bất Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn tùy ý mở bao tải, "phịch" một tiếng đổ thứ bên trong ra.

Diệp Bất Phàm, Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân, Trảm Long... theo bản năng nhìn qua, biểu cảm đều ngẩn ra.

Hiện trường im lặng trong giây lát, từng ánh mắt bắt đầu đổ dồn về phía Diệp Bất Phàm. "Diệp đạo hữu đúng là có nhã hứng, bản tôn ở Bắc Vực đánh tới sống đi chết lại, ngươi vẫn không quên phái phân thân vào Trung Vực để cướp phụ nữ của Tử Vi Tiên Đế." Tiêu Dao Tiên Quân cười lạnh liên tục: "Một ngày không chơi phụ nữ là ngươi thấy khó chịu cả người." Hắn cho rằng nếu có thời gian rảnh đó thì thà sớm dẫn đầu đại quân tu sĩ Tiên Đạo Minh chi viện cho Tây Vực hoặc xâm chiếm Trung Vực, chứ không đến mức để quốc vận của Tử Vi Tiên Đế tăng trưởng đến mức này. "Cũng không hẳn là chuyện xấu, nghe đồn Tử Vi Tiên Đế cực kỳ coi trọng Hương Phi, trận quyết chiến này cũng không cho nàng tham gia, đủ thấy sự yêu chiều của hắn.

Có nàng trong tay cũng tương đương với việc có thêm một quân bài mặc cả." Âm Dương Ma Quân cười hắc hắc, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại trên cơ thể đầy đặn của Hương Phi.

Hương Phi quốc sắc thiên hương, vóc dáng chỗ cần thon thả thì chỉ một vòng ôm, chỗ cần đầy đặn thì hai tay chưa chắc đã nắm hết, khí chất ung dung hoa quý, mang một vẻ quyến rũ đặc biệt của người phụ nữ đã có chồng.

Cực phẩm nhân thê!

Đặc biệt là trong trạng thái hôn mê, càng khiến người ta rạo rực.

Ngay cả một kẻ đã duyệt qua vô số nữ nhân như tông chủ Âm Dương Tiên Ma Tông cũng không nhịn được mà tâm động.

Diệp Bất Phàm nhíu mày nhìn Tôn Thất: "Ngươi bắt nàng ta làm gì?

Chẳng phải ta bảo ngươi đi vét sạch kho báu Tiên Đình sao?" Ngay từ lúc ở Nam Hồng Vực, hắn đã sắp xếp cho Tôn Thất lẻn vào Trung Vực. "Kho báu phòng thủ quá nghiêm ngặt, vả lại trước khi các ngươi khai chiến, tu sĩ ra vào nườm nượp, ta chẳng có cơ hội nào cả, đành phải vào tiên lăng thử vận may.

Ai ngờ đồ tốt chẳng vơ được bao nhiêu mà lại bị mụ đàn bà này đuổi theo điên cuồng.

Bất đắc dĩ ta mới phải bắt nàng ta." Tôn Thất đau lòng vô cùng, mắt hắn đảo một vòng, nhe răng cười: "Vừa hay ngươi đang thiếu đối tượng song tu có tu vi cao, mụ này vào tay ngươi thì đúng là vật tận kỳ dụng." "...

Ngươi đúng là chu đáo thật đấy." Diệp Bất Phàm giật giật khóe mắt.

Đại Vu Nữ đứng không xa thì liếc xéo một cái, không nói lời nào.

Đúng lúc này, Tử Vi Tiên Đế xuất hiện tại biên cảnh Trung Vực, ngăn cách bởi quốc vận đại trận, trầm giọng hét lớn: "Diệp đạo hữu, hãy giao Hương Phi và những thứ trong tiên lăng ra đây, trẫm có thể trả một cái giá tương ứng." "Cái giá?

Cái giá gì?" Diệp Bất Phàm nhướn mày.

Các đại thừa khác nhìn qua, ánh mắt lộ rõ sát ý không hề che giấu. "Ngươi cứ việc ra giá." Tử Vi Tiên Đế nén giận, chẳng thèm nhìn đám Tiêu Dao Tiên Quân. "Giao nửa bộ Phạm Thánh Tiên Thi còn lại cho ta." Diệp Bất Phàm biết rõ không ngăn được Tử Vi Tiên Đế

chứng đạo Chân Tiên, dứt khoát nói luôn.

Có được nửa bộ tiên thi còn lại, nhục thân của hắn có thể bước vào Đại Thừa viên mãn.

Với song trọng Đại Thừa viên mãn, hắn không chắc có thể thắng được Chân Tiên nhưng tự vệ thì chắc chắn không thành vấn đề. "Không thể nào!" Tử Vi Tiên Đế dứt khoát từ chối. "Vậy thì khỏi thương lượng." Diệp Bất Phàm cười lạnh, cúi đầu nhìn Hương Phi dưới đất.

Vừa lúc ánh nắng ban mai ló rạng, vạn đạo hào quang tỏa sáng. "Mùa xuân tới rồi, đúng là mùa của giao phối." Vừa nói, Diệp Bất Phàm vừa ở trước mặt bao người nắm lấy đôi chân dài tròn trịa của Hương Phi. "Ân ~" Hương Phi rên nhẹ một tiếng, từ trong cơn hôn mê kinh tỉnh lại, thấy cảnh này thì khuôn mặt mỹ lệ đốn thời sợ tới trắng bệch.

Còn chưa kịp để nàng phản kháng, Tôn Thất đã hắc hắc quái tiếu, vội vàng dùng túi xác thối phong tỏa tu vi của Hương Phi. "Đây là muốn..." Chu vi hơn bốn mươi vị Đại Thừa chấn động không thôi.

Tuy nói bọn họ và Tử Vi Tiên Đế thế bất lưỡng lập, nhưng đạt đến cảnh giới này, ai cũng có tôn nghiêm, cần thể diện.

Việc cưỡng bức nữ nhân của Tử Vi Tiên Đế ngay trước mặt y, bọn họ không làm ra được.

Huống hồ, phía sau còn có tầng tầng lớp lớp tu sĩ của Chân Ma Tiên Tông, Thiên Tiên Tông, Chân Võ Tiên Tông, Bồng Lai Tiên Tông.

Hàng triệu tu sĩ đang quan chiến.

Diệp lão ma này phảng phất coi bọn họ không tồn tại.

Chương 769

"Bệ hạ!

Cứu thiếp!" Hương Phi không thể trấn định, muốn rút thân ra, nhưng bắp chân lại bị Diệp Bất Phàm nắm chặt, không nhịn được khóc rống lên. "Kêu đi, cứ kêu đi, hôm nay y không đưa Phạm Thánh Tiên Thi ra, bản Tiên Quân sẽ xử đẹp ngươi!" Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Gã chồng vô năng, phần thứ hai bắt đầu rồi!" Tôn Thất phấn khích không thôi, nhanh chóng lấy ra một đống Lưu Ảnh Thạch và khôi lỗi để quay chụp từ nhiều góc độ.

Đám người Chân Ma, Trảm Long đều nhìn đến ngây người.

Tôn Thất này quả thực không phải loại thiếu đức bình thường. "Diệp lão cẩu!" Tử Vi Tiên Đế đôi mắt đỏ rực, gầm lên xé lòng, hận không thể xé xác con súc sinh này thành từng mảnh. "Mẹ kiếp, không hổ là Hương Phi, hương thơm say lòng người." Diệp Bất Phàm không thèm đáp lại tiếng gào thét của Tử Vi Tiên Đế, cách một lớp y phục, bàn tay leo lên đỉnh cao phong của Hương Phi. "Diệp lão cẩu! "Đợi trẫm đăng Tiên, tất sẽ sao tiễn mãn môn ngươi, tỏa cốt dương hôi!" A a a a!!" Tử Vi Tiên Đế tức đến mức phun ra một ngụm máu, gầm thét xoay người lao về phía thâm xứ Trung Vực, chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Đám người Huyễn Hải Tiên Quân sợ đến mức gan mật đều nứt, run rẩy đi theo. "Ngạch... ta còn chưa xé y phục của nàng ta mà, sao đã chạy rồi?" Diệp Bất Phàm ngẩn ra, bỗng cảm thấy mất hứng, vẻ mặt không cảm xúc đứng dậy.

Diệp mỗ nhân tôi từ trước đến nay không bao giờ cưỡng cầu người khác.

Từ đầu đến cuối, tôi áp căn không có ý định thực sự làm gì nữ nhân này, chẳng qua là muốn kích thích Tử Vi Tiên Đế, khiến y rời khỏi Quốc Vận Đại Trận, hoặc là giao ra Phạm Thánh Tiên Thi.

Đáng tiếc, lão gia hỏa này thà rằng rời đi chứ không chịu bước ra khỏi Quốc Vận Đại Trận nửa bước.

Áp căn không trúng kế. "Xem ra, y cũng chẳng quan tâm đến ngươi cho lắm." Diệp Bất Phàm đạm mạc nói.

Hương Phi đứng dậy, cắn chặt môi hồng, đáp: "Cảnh giới của ngươi và ta, đều là vì trường sinh đại đạo, nói gì đến chuyện quan tâm?" "Cũng đúng." "Tôn Thất, trông chừng nàng ta, đừng để nàng ta chết." Diệp Bất Phàm hừ lạnh, hạ lệnh cho Tôn Thất ném Hương Phi vào bao ma.

Nữ nhân này là phi tử được Tử Vi Tiên Đế sủng ái nhất, nói không chừng có thể từ trên người nàng tìm ra nhược điểm của y, tương lai khi đối phương chứng đạo Chân Tiên, tôi còn có cách đối phó.

Đám người Tiêu Dao Tiên Quân thấy vậy, nhìn Hương Phi một cái sâu sắc, sau đó dời tầm mắt sang Diệp Bất Phàm. "Diệp đạo hữu, còn cơ hội nào để giải quyết Tử Vi Tiên Đế không?" Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng hỏi, rất không cam tâm.

Tử Vi Tiên Đế có thể đạp nhập Chân Tiên bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, sẽ là tai nạn cho tất cả Đại Thừa bọn họ. "Không có, đại thù trên đời không gì ngoài thù giết cha và hận cướp vợ, Hương Phi trong tay ta mà cũng không ép được y ra ngoài, sau này càng không thể." Diệp Bất Phàm khẽ thở dài: "Y sẽ luôn rúc trong Tiên Đình cho đến khi chứng đạo Chân Tiên, sau đó ra ngoài làm thịt chúng ta." Dứt lời, sắc mặt của Trảm Long, Vĩnh Hằng và những người khác biến ảo khôn lường. "Phía Tây Vực kia..." Có người trì nghi, nhen nhóm hy

vọng.

Diệp Bất Phàm ngắt lời: "Không cần phái người đi nữa, tôi đã thôi diễn qua rồi, bên đó đã luân hãm gần hết, Quốc Vận Đại Trận không ngừng khuếch trương, không quá nửa canh giờ nữa sẽ bao phủ Tây Vực, không ai vào được đâu." Loại phòng ngự Tiên trận cấp bậc này là đi theo khí vận khuếch trương.

Cảnh giới Đại Thừa dù mạnh đến đâu cũng không thể phá vỡ. "Tiên quay về Tiên Đạo Minh thương nghị đối sách." Tiêu Dao Tiên Quân trầm giọng nói, cùng các vị Đại Thừa dẫn lĩnh bộ chúng hướng về Thiên Lang Quốc.

Trên đường đi, không khí của đại quân trầm muộn, áp lực.

Không có chút niềm vui đại thắng nào.

Một lúc sau, quay về Thiên Lang Quốc.

Lúc này đại bộ phận quốc thổ đã bị đại chiến làm cho sụp đổ, không khí nồng nặc mùi máu tanh không tan.

Diệp Bất Phàm quét mắt nhìn qua, ánh mắt lộ vẻ dị thường.

Chiến trường này không hề có một chút tàn hồn nào, toàn bộ đã bị đám người Tiêu Dao Tiên Quân thu vào Nội Cảnh Địa.

Đương nhiên, còn có hai kiện chí bảo lưu lại, huyền phù trên không trung, không ai dám chạm vào: Kiếp Chú Kính và Huyền Hoàng Đỉnh.

Tử Vi Tiên Đế chạy trốn nên không kịp thu hồi.

Nhiều vị Đại Thừa đỉnh tiêm nhìn vào, ánh mắt đều lộ vẻ tham lam.

Hai đại Tiên khí này đối với bất kỳ Đại Thừa nào cũng là sự tăng phúc cực lớn về thực lực.

Tuy nhiên, khi ánh mắt bọn họ rơi vào người Diệp Bất Phàm, tất cả đều ăn ý thu lại lòng tham.

Tử Vi Tiên Đế đang trùng kích Chân Tiên, Tiên Đạo Minh bỗng chốc mất đi kẻ địch chung.

Không ai dám bảo đảm Diệp Bất Phàm có đột ngột lật lọng, trở thành một Tử Vi Tiên Đế tiếp theo hay không. "Lần quyết chiến này, Diệp đạo hữu công lao lớn nhất, hai kiện Tiên khí này lý ứng thuộc về chiến lợi phẩm của ngài.

Còn những túi Càn Khôn của các tu sĩ cấp thấp khác, cứ để thủ hạ phân chia được không?" Tiêu Dao Tiên Quân gượng cười nói.

Chân Ma Tiên Quân cũng lên tiếng: "Lần đại quyết chiến này, tu sĩ Tiên Đạo Minh tổn thất không nhỏ, nếu không có chút phần thưởng nào, chẳng phải sẽ làm nản lòng thuộc hạ sao?" Hai vị Đại Thừa đỉnh tiêm có thù oán lớn nhất với Diệp Bất Phàm lúc này lại có ngữ khí vô cùng khách khí. "Phải đấy, phải đấy." "Nếu không có Diệp đạo hữu, trận này tất bại, hai kiện Tiên khí giao cho ngài, không ai có ý kiến gì." Các vị Đại Thừa khác cũng nhao nhao phụ họa, trên mặt lộ rõ vẻ thiện ý.

Nếu là vị Đại Thừa đỉnh tiêm khác, bọn họ đã sớm ra tay tranh đoạt.

Nhưng uy hiếp của Diệp Bất Phàm hiện giờ quá cường đại, nghiễm nhiên đã là Đại Thừa đệ nhất nhân!

Tất cả Đại Thừa có mặt ở đây liên thủ cũng chỉ có thể năm ăn năm thua với hắn.

Đó là trong trường hợp bọn họ có nhiều Tiên khí, còn Diệp Bất Phàm không có trọng khí tương tự như Tiên Phương Đỉnh.

Trong trận chiến trước đó, Tiên khí của bọn họ đã bị Tiên Phương

Đỉnh kiềm chế, không phát huy được tác dụng vốn có. "Ha ha, chư vị quả thực rất thông tình đạt lý." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, cười nói.

Tôi đảo mắt qua đám Đại Thừa, ánh mắt dừng lại ở Chân Ma Tiên Quân, Tiêu Dao Tiên Quân, Vĩnh Hằng Tiên Quân một lát, ánh mắt dần trở nên băng lạnh.

Các vị Đại Thừa có mặt tại đó tức khắc cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, phảng phất có một bàn tay lớn bóp chặt lấy trái tim bọn họ, khiến người ta nghẹt thở.

Một cách vô thức, vị trí đứng của bọn họ thay đổi, các vị Đại Thừa xích lại gần nhau, ôm đoàn để đối lập với Diệp Bất Phàm. "Thương!" Tiêu Dao Tiên Quân híp mắt, Lục Tiên Kiếm trong cơ thể phát ra kiếm minh.

Chân Ma Tiên Quân da mặt vẫn giữ nụ cười nhưng tay đã nắm chặt Trảm Tiên Ma Đao, Vĩnh Hằng Tiên Quân thì xoa nắn Trường Sinh Tỏa, Trảm Long Tiên Quân nâng Bích Ngọc Tiên Tháp, Hồng Trần Tiên Quân không nói lời nào, bàn tay đặt lên túi Càn Khôn...

Ngay cả hàng triệu tu sĩ phía sau bọn họ cũng trở nên căng thẳng, không dám thở mạnh.

Rõ ràng đối diện chỉ có Diệp Bất Phàm và phân thân của hắn đang đứng tĩnh lặng, không hề có chút khí thế nào, nhưng tất cả mọi người đều có cảm giác áp bách như đang đối diện với ức vạn tu sĩ đại quân.

Không khí nhất thời đông cứng, tĩnh lặng đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Diệp Bất Phàm tóc trắng xõa vai, bình thản nhìn chằm chằm các vị Đại Thừa của Tiên Đạo Minh.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi từ bỏ ý định tiêu diệt đám người Chân Ma,

Vĩnh Hằng.

Thứ nhất là vì mấy chục vị Đại Thừa liên thủ, lại có Tiên khí, rất khó để giết chết hết bọn họ.

Thứ hai là tôi cần có người tu luyện 《Ngụy Tiên Quyết》, chứng đạo Ngụy Tiên để làm tài nguyên dự trữ cho việc thành tựu Chân Tiên của mình. "Căng thẳng như vậy làm gì?" Diệp Bất Phàm nở nụ cười.

Chưa đợi đám người Chân Ma thở phào, tôi đột nhiên nói: "Diệp mỗ tôi đang thiếu một số Tiên kinh, chư vị đạo hữu có sẵn lòng đưa trấn tông Tiên điển ra cho Diệp mỗ tham khảo một chút không?" Hiện tại tôi không thiếu tài nguyên tu luyện, trước trận chiến đã vơ vét được một mớ từ đám người này, gần như đủ để đột phá Đại Thừa viên mãn.

Quan trọng là đột phá Chân Tiên, điều này không tránh khỏi việc sáng tạo công pháp.

Cho dù là Hương Hỏa Đạo hay Quốc Vận Chi Đạo đều không thể thành công trăm phần trăm, tối đa chỉ bảy tám phần.

Làm tròn lên thì xác suất thành công bằng không.

Mà Tiên kinh của các đại Tiên tông chắc chắn sẽ tăng thêm tích lũy cho tôi, giúp dễ dàng sáng tạo ra pháp môn đột phá Chân Tiên hơn. "Diệp đạo hữu, như vậy có phải hơi quá đáng không?

Trấn tông Tiên kinh của chúng ta sao có thể dễ dàng giao cho người ngoài?" Vĩnh Hằng Tiên Quân sắc mặt hơi biến đổi, cười không nổi nói.

Đây là căn bản để tông môn bọn họ đứng vững trong tu tiên giới.

Sắc mặt của Hồng Trần Tiên Quân, Đại Pháp Sư và những người khác cũng âm tình bất định.

Tiêu Dao và Trảm Long Tiên Quân thì không có gì để nói, bọn họ đã sớm nhận ra Diệp Bất Phàm đã tu luyện công pháp của Tiên tông mình rồi. "Diệp mỗ tôi không bao giờ cưỡng cầu người khác, nếu đã vậy thì thôi bỏ đi." Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời thở dài, vẻ mặt đầy tiếc nuối: "Đáng tiếc cho tiên môn Trường Sinh Tiên Cảnh, ngày đó bị Tử Vi Tiên Đế tập kích, toàn tông bị diệt, sinh linh đồ thán, Diệp mỗ tôi thực lực thấp kém, có tâm mà không có lực, ôi." Vĩnh Hằng Tiên Quân nghe vậy, mặt xanh mét.

Cuối cùng nghiến răng, gượng ra nụ cười: "Ta thấy Diệp đạo hữu đầy lòng thành ý, cho đạo hữu tham khảo 《Trường Sinh Tiên Kinh》 cũng không phải là không thể." "Ông nói vậy... thì ngại quá, đã là trấn tông Tiên kinh, sao có thể dễ dàng giao cho người ngoài?" Diệp Bất Phàm liên tục xua tay.

Chương 770

Giả bộ cái gì chứ.

Vĩnh Hằng Tiên Quân thầm mắng, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ đại nghĩa lẫm liệt: "Diệp đạo hữu là vì đối kháng Tử Vi Tiên Đế, đây là đại sự tạo phúc cho tu tiên giới, tông môn ta đương nhiên phải trợ giúp đạo hữu một tay." Nói xong, lão lấy ra một miếng ngọc giản trống, dán lên trán một lát rồi giao cho Diệp Bất Phàm: "Mong Diệp đạo hữu đừng truyền ra ngoài." "Ha ha ha!

Tất nhiên rồi!" Diệp Bất Phàm cười lớn, vui vẻ nhận lấy, thu vào túi Càn Khôn.

Sau đó tôi quay sang nhìn đám người Hồng Trần Tiên Quân, Thần Tàng Tiên Quân, Đại Pháp Sư, Trương gia Tiên Quân, Cổ Thanh Tiên Quân.

Hồng Trần Tiên Quân da mặt giật giật, không tình nguyện phục khắc một bản 《Hồng Trần Pháp》.

Thần Tàng Tiên Quân là lão tổ của Vô Ưu Tiên Tông, đưa ra 《Đại Mộng Tiên Kinh》 và 《Vô Ưu Tiên Kinh》.

Đại Pháp Sư thì đặc thù hơn, lão xuất thân là nửa tán tu, tu luyện một bộ bí kinh thượng cổ lấy được từ cổ động phủ.

Diệp Bất Phàm lần lượt thu hết, trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Cuối cùng, tôi lại đòi Tiêu Dao Tiên Quân bộ 《Hương Hỏa Truyền Thừa》.

Trước khi đại chiến bắt đầu, Tiên Đạo Minh đã hứa sau khi chiến tranh kết thúc sẽ đưa cho tôi bộ này. "Cuối cùng cũng tới tay, truyền thừa này... không thể tùy tiện tu luyện, cần thời cơ thích đáng; một khi

Hương Hỏa Tiên phát giác, e rằng sẽ có biến cố." Diệp Bất Phàm vô cùng thận trọng, sau khi thu lại truyền thừa, tôi vung tay một cái, nắm Kiếp Chú Kính và Huyền Hoàng Đỉnh vào tay.

Khí linh bên trong phản kháng kịch liệt, nhưng rất nhanh đã bị Diệp Bất Phàm trấn áp xuống. ...

Đại bộ đội quay trở về đại bản doanh trên ngọn núi xanh biếc.

Tiêu Dao Tiên Quân phân phó thuộc hạ tu phục vực sâu bị đánh ra trong địa giới Thiên Lang Quốc, tiện thể thanh lý chiến lợi phẩm trên chiến trường.

Lần quyết chiến này, tổn thất của Tiên Đạo Minh cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, chiến tranh cũng đại biểu cho cơ duyên, túi Càn Khôn của các tu sĩ Tiên Đình để lại nhiều vô kể, đan dược, pháp bảo, linh bảo, dược liệu, tiên dược, thần thông bí thuật...

đủ để nuôi béo tất cả các thế lực.

Nhất thời, toàn bộ tu sĩ Tiên Đạo Minh lao vào phế tích chiến trường, chìm đắm trong cơn cuồng hoan chia chác chiến lợi phẩm.

Tiêu Dao Tiên Quân sau khi sắp xếp xong, liền triệu tập tất cả Đại Thừa tổ chức hội nghị, thương nghị đối sách sau khi Tử Vi Tiên Đế đột phá Chân Tiên.

Nhiên nhi thảo luận suốt hai ngày vẫn không có phương án giải quyết.

Điều duy nhất có thể xác định là Tử Vi Tiên Đế cần thời gian để đột phá, có lẽ một năm, có lẽ mười năm, không ai nói trước được.

Vài ngày sau, khi chiến lợi phẩm trên chiến trường đã bị chia chác sạch sẽ, cả Tiên Đạo Minh dần trở nên trầm tịch.

Quan hệ giữa các thế lực âm thầm thay đổi. ...

Trong một đại viện, Diệp Bất Phàm bỗng hít sâu một hơi, Hỗn Độn Khí bao bọc lấy Kiếp Chú Kính và Huyền Hoàng Đỉnh rồi nuốt vào bụng, triệt để luyện hóa hai kiện chí bảo này.

Đúng lúc này, giao diện hệ thống nhảy lên. [Kiếp Chú Kính - Tiên khí trung phẩm: Chí bảo công phạt, lôi kiếp dung hợp chú pháp, thương thể, thương thần, thương hồn, uy lực vô cùng, Chân Tiên thúc động có thể uy hiếp Chân Tiên cùng cấp; tác dụng phụ: tiêu hao Tiên lực (Bản nguyên) cực lớn.] [Nghịch chuyển phụ diện: Tiêu hao Tiên lực (Bản nguyên) cực nhỏ.] [Huyền Hoàng Đỉnh - Tiên khí hạ phẩm: Tập hợp công, phòng, khốn vào một thể, uy lực cực đại, không có tác dụng phụ.] "Cuối cùng cũng có vũ khí dùng được rồi." Diệp Bất Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Trong đại quyết chiến, khi tôi sử dụng Lục Tiên Kiếm và Trảm Tiên Ma Đao, tôi không phát huy được toàn bộ uy lực, dù sao đó cũng không phải đồ của mình, có tác dụng phụ cũng không có cách nào nghịch chuyển.

Dùng được đã là tốt lắm rồi.

Hiện giờ đã luyện hóa triệt để hai kiện Tiên khí, nếu tái đấu với Tử Vi Tiên Đế, ưu thế của tôi sẽ lớn hơn nhiều.

Làm xong những việc này, Diệp Bất Phàm bắt đầu chỉnh lý trấn tông công pháp của các đại thế lực, cuối cùng lấy ra Hương Hỏa Truyền Thừa.

Tổng cộng có tám miếng ngọc giản.

Trong đó có hai miếng là tâm đắc về Hương Hỏa Đạo của Tiêu Dao Tiên Quân. "Gã này e rằng đã nhận ra Hương Hỏa Đạo có vấn đề." Diệp Bất Phàm híp mắt, sau đó lại lắc đầu.

Ngay cả khi Tiêu Dao Tiên Quân biết rõ đó là cái bẫy, lão cũng sẽ

nghĩa vô phản cố mà nhảy vào.

Sự cám dỗ của việc chứng đạo Chân Tiên thực sự quá lớn.

Sáu miếng ngọc giản còn lại, ba miếng là pháp môn tu luyện Hương Hỏa Đạo, một miếng là pháp môn chuyển hóa vong hồn thành tín đồ, một miếng là pháp môn mượn nhờ hương hỏa tín đồ để chứng đạo Chân Tiên, miếng cuối cùng là 《Tĩnh Tâm Pháp》. [Hương Hỏa Đạo - Chân Tiên Pháp: Chuyển hóa Nội Cảnh Địa thành Hương Hỏa Nội Cảnh Địa, thực lực tăng phúc phụ thuộc vào đẳng cấp và số lượng tín đồ, số lượng càng nhiều, xác suất chứng đạo Chân Tiên càng cao; tác dụng phụ: tín đồ càng nhiều, bản thân càng dễ bị cảm xúc tiêu cực của tín đồ ảnh hưởng, cần tu luyện thêm 《Tĩnh Tâm Pháp》 để giữ vững bản tâm.] [Nghịch chuyển phụ diện: Tín đồ càng nhiều, bản thân càng khó bị cảm xúc tiêu cực của tín đồ ảnh hưởng, tâm thần càng ổn định.] Diệp Bất Phàm thấy vậy, biểu tình kinh ngạc. 《Hương Hỏa Đạo》 rất bình thường, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

Nhưng rất nhanh, dòng chữ trên giao diện hệ thống lại bắt đầu nhảy động. [Tác dụng phụ ẩn tính: Tu luyện Hương Hỏa Đạo, bản thân dễ bị người sáng tạo khống chế.] "Tác dụng phụ ẩn tính?" Diệp Bất Phàm sững sờ, không khỏi thán phục.

Tôi có được hệ thống bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Phải nói Hương Hỏa Tiên đúng là nhân tài, lỗ hổng công pháp được che giấu đến mức cực đoan.

Hệ thống như phần mềm diệt virus này quét nửa ngày trời mới quét ra được tác dụng phụ quan trọng nhất của 《Hương Hỏa Đạo》. "Lỗ hổng ẩn giấu trong truyền thừa này thực sự quá sâu, hèn gì đám người Chân Ma, Trảm Long không phát hiện ra điều gì bất thường."

Diệp Bất Phàm trong lòng lại một lần nữa đánh giá cao Hương Hỏa Tiên, càng thêm kiêng dè.

Bị một kẻ như vậy nhắm vào, Diệp mỗ tôi cảm thấy rất thiếu an toàn.

Giao diện hệ thống lại hiện ra một dòng chữ khác. [Nghịch chuyển phụ diện ẩn hình: Tu luyện Hương Hỏa Đạo, người sáng tạo dễ bị bản thân khống chế.] "Hệ thống đỉnh vãi!" Diệp Bất Phàm đại hỷ, tôi tìm kiếm bấy lâu nay cuối cùng cũng có được thứ mình muốn.

Tuy nhiên tôi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Hương Hỏa Tiên là vạn cổ đệ nhất nhân, năng lực tính kế còn hơn cả Tầm Tiên Đạo Nhân một bậc, lại hiểu rõ tôi như lòng bàn tay, khó bảo đảm lão sẽ không có phòng bị gì.

Hơn nữa, Hương Hỏa Tiên đã đoạt xá Thiên Đạo, hiện tại rốt cuộc lão là tồn tại như thế nào vẫn chưa rõ.

Tôi không vội tu luyện 《Hương Hỏa Đạo》, mà lấy ra một trong những món quà lớn mà Tầm Tiên Đạo Nhân tặng: Thiên Cơ Bàn cửu giai.

Tầm Tiên Đạo Nhân từng nói, vật này có thể ảnh hưởng đến sự thôi diễn và phán đoán của Hương Hỏa Tiên, bảo tôi chọn thời cơ thích hợp để sử dụng.

Hiện tại chính là lúc đó.

Hương Hỏa Đạo dù sao cũng là công pháp của Hương Hỏa Tiên, một khi Diệp Bất Phàm tôi tu luyện, chắc chắn sẽ bị phát giác.

Đối phương nếu cảm thấy không ổn, cẩn thận phòng bị, thì át chủ bài này coi như phế.

Thiên Cơ Bàn có thể che giấu dấu vết tu luyện Hương Hỏa Đạo

của bản thân. "Ong!" Diệp Bất Phàm ném ra ba đồng tiền, thi triển Thiên Cơ Thuật, Thiên Cơ Bàn lập tức phát ra ánh sáng trắng ôn hòa, từ từ dung nhập vào cơ thể tôi rồi biến mất không dấu vết. "Như vậy là vạn vô nhất thất." Diệp Bất Phàm tiến vào mật thất bế quan, bắt đầu tu luyện Hương Hỏa Đạo.

Tôi không chuyển hóa Hỗn Độn Nội Cảnh Địa sang Hương Hỏa Đạo, làm vậy chẳng khác nào tự phế võ công.

Cuối cùng tôi chọn chuyển hóa Nhục Thân Nội Cảnh Địa.

Hai ngày sau, mỗi một giọt máu, mỗi một thớ thịt trong Nhục Thân Nội Cảnh Địa của Diệp Bất Phàm đều chuyển hóa thành Hương Hỏa Nội Cảnh Địa.

Sau đó tôi lấy ra bốn đạo hồn phách.

Bốn đạo này đều là những Đại Thừa phổ thông mà tôi săn giết được trong trận quyết chiến.

Trong lòng bàn tay Diệp Bất Phàm hiện ra một cái miệng lớn, nuốt chửng toàn bộ hồn phách.

Trong thớ thịt của hai chân, trong vô số mảnh vỡ Nhục Thân Nội Cảnh Địa, bốn đạo vong hồn bị nuốt vào bốn mảnh vỡ Nội Cảnh Địa, ánh sáng trắng bàng bạc bao phủ lấy bọn chúng, nhanh chóng chuyển hóa thành tín đồ.

Khi việc chuyển hóa hoàn tất, trên đỉnh đầu bốn hồn phách Đại Thừa bốc lên những cột khói trắng, khí tức hương hỏa nồng đậm phun trào ra ngoài, dung nhập vào nhục thân của tôi.

Thấp thoáng thấy thực lực của Diệp Bất Phàm tăng lên một chút. "Đây chính là bí mật tăng phúc thực lực của Hương Hỏa Đạo?" Diệp Bất Phàm mắt sáng như đuốc, tinh thần đại chấn.

Tăng phúc không tính là nhiều, kém xa các pháp môn tác dụng phụ

của tôi.

Nhưng đây chỉ mới là bốn đạo vong hồn! "Sau khi tấn thăng Đại Thừa viên mãn, nếu nắm giữ ức vạn vong hồn gia trì hương hỏa cho bản thân, lại phối hợp với Pháp Huyết Hợp Nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, cho dù Tử Vi Tiên Đế có tấn thăng Chân Tiên, tôi cũng có thể đánh một trận chứ?" Diệp Bất Phàm thấy tim đập thình thịch.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức ra khỏi mật thất bế quan, gọi Tôn Thất tới, lệnh cho hắn rời khỏi Tiên Đạo Minh để đi thu gom vong hồn trên diện rộng. "Sau khi Tử Vi Tiên Đế tấn thăng Chân Tiên, có đánh chết được lão hay không đều trông cậy vào ngươi, nhiệm vụ gian khổ đấy." Diệp Bất Phàm vỗ vai Tôn Thất. "Được." Tôn Thất gật đầu, âm thầm rời khỏi Tiên Đạo Minh.

Diệp Bất Phàm nhìn theo đối phương rời đi, không khỏi mong đợi.

Chương 771

Đợi Tôn Thất thu hoạch vong hồn trở về, lượng lớn vong hồn chuyển hóa thành tín đồ, thực lực của tôi sẽ tăng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vừa định xoay người đi vào sân viện, Đại Vu Nữ từ xa đi tới, một bộ váy bạc treo đầy các món trang sức bằng bạc, kêu đinh đương. "Ta đến Tây Vực thì đã muộn rồi, bên đó đã hoàn toàn thất thủ, bị Quốc Vận Đại Trận bao phủ, không vào được." Khuôn mặt trắng nõn của Đại Vu Nữ lộ vẻ thất vọng.

Dù nói gì đi nữa nàng cũng là tu sĩ Tây Vực, giờ nhà mất rồi. "Nàng định thế nào?" Diệp Bất Phàm không hề ngạc nhiên, dẫn nàng vào phòng khách, lệnh cho Hương Phi đang nằm lười biếng trên ghế mây pha trà cho nàng.

Toàn bộ tu vi của Hương Phi đã bị tôi phong ấn, dường như biết mình không chạy thoát được nên nàng ta bắt đầu buông xuôi.

Diệp Bất Phàm cũng không quan tâm, cứ coi phi tử của Tử Vi Tiên Đế như nha hoàn mà sai bảo. "Haiz." Hương Phi bĩu môi, chỉ đành ngoan ngoãn pha trà cho hai người Diệp Bất Phàm.

Cảnh tượng bên ngoài Quốc Vận Đại Trận thực sự đã làm nàng sợ khiếp vía. "Thiên Ma Giáo còn chỗ ở không?" Đại Vu Nữ hỏi.

Dường như thấy không thỏa đáng, nàng quay mặt đi chỗ khác nói: "Ta chỉ tạm trú thôi, để tránh loạn thế này." "Được." Diệp Bất Phàm sảng khoái đồng ý, sẵn tiện bồi đắp tình cảm luôn.

Tôi tuy có lượng lớn tài nguyên tiên dược để tấn thăng Đại Thừa hậu kỳ, nhưng Tử Vi Tiên Đế có thể đột phá Chân Tiên bất cứ lúc nào, thời gian cấp bách, có Đại Vu Nữ ở đây sẽ giúp đẩy nhanh tốc độ

đột phá Đại Thừa viên mãn lên rất nhiều.

Còn việc không còn Tình Cổ thì Đại Vu Nữ có nguyện ý hay không... cứ dụ về nhà đã rồi tính sau. "Khoan đã, loạn thế?

Đám thế lực Tiên Đạo Minh kia lật mặt rồi sao?" Diệp Bất Phàm bỗng nhiên nhướng mày.

Trong hội nghị sau đại quyết chiến, không phải là không có phương án giải quyết Tử Vi Tiên Đế, chẳng qua là không ai nhắc tới thôi.

Đó chính là mượn Hương Hỏa Đạo để chứng đạo Chân Tiên.

Vong hồn kẻ địch không đủ thì chỉ có thể lấy đầu đồng đội để lấp vào. "Tạm thời thì chưa, có tôn đại phật như ngươi ở đây, bọn họ vẫn còn đang ôm đoàn.

Nhưng một khi ngươi rời khỏi Tiên Đạo Minh, đám người Tiêu Dao, Chân Ma, Hồng Trần sẽ lật mặt ngay, tranh đoạt hương hỏa tín đồ của nhau cho đến khi có Chân Tiên ra đời." Đại Vu Nữ khẽ mở bờ môi đỏ mọng, thở dài.

Loạn thế chỉ mới bắt đầu thôi.

Đám người Tiêu Dao, Chân Ma mặc dù đã thu thập được lượng lớn vong hồn tín đồ, nhưng muốn giúp bọn họ chứng đạo Chân Tiên thì vẫn còn thiếu không ít.

Mất đi áp lực bên ngoài là Tiên Đình, Tiên Đạo Minh sẽ bắt đầu những cuộc nội đấu tàn khốc hơn.

Đó mới là lý do nàng muốn tạm trú tại Thiên Ma Giáo.

Nàng không tu luyện Hương Hỏa Đạo, lại cô độc một mình, rất dễ bị nhắm vào, bị ép luyện thành hương hỏa tín đồ. "Đã vậy thì tôi đi thôi, để cho đám người kia có không gian nội đấu." Diệp Bất Phàm

híp mắt, tính toán thời gian, cũng gần đến lúc phải về Triệu Quốc rồi.

Ở đó an ổn nâng cao tu vi lên Đại Thừa viên mãn, đồng thời nâng cấp các mặt thần thông.

Trong trận quyết chiến vừa qua đã bộc lộ nhiều khuyết điểm.

Ví dụ như thần thông tốc độ 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 đã không còn theo kịp tu vi của tôi, lúc Tử Vi Tiên Đế bỏ chạy, tôi chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Nghĩ đến đây, Diệp Bất Phàm thu dọn một phen, đưa theo Hương Phi rời khỏi Tiên Đạo Minh, bên cạnh còn có Đại Vu Nữ đi cùng.

Trên đường đi, Diệp Bất Phàm thỉnh thoảng lại thi triển 《Thiên Cơ Phản Phệ Chuyển Di Đại Pháp》 để thử nghiệm hiệu quả.

Thần thông này từ khi sáng tạo ra, bản tôn tôi chưa từng dùng qua.

Bản tôn thi triển, tác dụng phụ nghịch chuyển, thiên cơ phản phệ sau khi chiêm bặc sẽ trực tiếp phản đàn cho Thiên Đạo, cũng chính là Hương Hỏa Tiên.

Tên đó tính kế tôi lâu như vậy, Diệp mỗ tôi cũng không thể để hắn yên ổn được. "Không biết có tác dụng không đây." Diệp Bất Phàm dọc đường suy ngẫm. "Cuối cùng cũng đi rồi." Vô số ánh mắt trong Tiên Đạo Minh nhìn theo bóng lưng Diệp Bất Phàm rời đi, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, Tiên Đạo Minh hoàn toàn tan rã, đám người Tiêu Dao, Chân Ma dẫn theo trưởng lão và đệ tử của mình quay về sơn môn.

Không lâu sau đó, Chân Ma và Hồng Trần Tiên Quân đột kích Thiên Tiên Tông ở Nam Hồng Vực, đoạt lấy Thanh Đồng Tiên Quan.

Không còn Thanh Tổ trấn thủ, chỉ trong nửa ngày, Thiên Tiên

Tông sừng sững bấy lâu nay trong tu tiên giới đã bị diệt môn, Hỗn Nguyên Tiên Quân bị Hồng Trần Tiên Tông đánh chết!

Tin tức truyền ra, thiên hạ chấn động.

Sự việc chưa dừng lại ở đó, một tin tức khác lại dấy lên sóng gió ngàn tầng.

Ngô Đồng Tiên Tông ở Bắc Vực với hàng chục vạn người đã bị Tiêu Dao Tiên Quân tàn sát sạch sẽ, trong đó phần lớn là Nguyên Anh và Kim Đan.

Còn lão tổ tông môn đó là Cổ Thanh Tiên Quân dường như đã dự liệu trước, từ sớm đã để lại một cái xác đạo thể để che mắt thiên hạ, còn nguyên thần thì không rõ tung tích! ...

Nam Hồng Vực, Thiên Cơ Quốc. "Hắn không những không chết mà còn đạt tới song trọng Đại Thừa hậu kỳ." "Ván này ngươi thua rồi." Tầm Tiên Đạo Nhân nhìn trung niên nho nhã trước mặt, vẻ mặt lộ rõ sự giễu cợt.

Mấy ngày trôi qua, chiến tranh đã hoàn toàn hạ màn. "Chưa chắc, ta hiện giờ đối với tiểu tử đó ngày càng thấy hứng thú, hắn đột phá càng nhanh, càng mạnh, càng chứng minh lựa chọn của ta không sai.

Còn Tử Vi tiểu gia hỏa kia, ngược lại phải gác sang một bên rồi." Trung niên nho nhã cười nhạt, năm ngón tay thon dài khẽ vẫy, Càn Khôn Tiên Quyển đang vây nhốt cả Thiên Cơ Quốc nhanh chóng thu nhỏ lại, xoay tròn rồi rơi vào lòng bàn tay lão. "Ngươi cứ lo bắt được hắn trước đi đã." Tầm Tiên Đạo Nhân hừ lạnh.

Phân thân huyễn ảnh trước mắt này chẳng qua chỉ là Hương Hỏa Tiên mượn khí linh trong Càn Khôn Tiên Quyển để hiển hóa ra, không gây được uy hiếp cho Diệp Bất Phàm. "Ha ha, Tử Vi tiểu gia hỏa kia chứng đạo Chân Tiên tự khắc sẽ bắt được hắn, đưa đến trước mặt

ta..." Hương Hỏa Tiên khẽ cười, đang nói chuyện thì thân ảnh đột nhiên khựng lại. "Thiên cơ phản phệ từ đâu tới vậy?" Hương Hỏa Tiên đã đoạt xá Thiên Đạo, tu tiên giới này tương đương với chính lão.

Chiêm bặc vạn vật trong giới này chưa bao giờ bị phản phệ cả.

Loại thiên cơ phản phệ này đối với tầng thứ của lão mà nói thì không mạnh, nhưng nó cứ tới từng đợt từng đợt như kim châm, vô cùng khó chịu. "Nguồn gốc của thiên cơ phản phệ..." Hương Hỏa Tiên cố gắng truy tìm căn nguyên, tuy nhiên nguồn gốc đó sâu như vực thẳm, không thấy đáy, không thể dòm ngó.

Lão không thích cái cảm giác ngoài tầm kiểm soát này. "Chuyện này sao có thể?" Hương Hỏa Tiên kinh nghi, đâu còn tâm trí lo cho Tầm Tiên Đạo Nhân nữa, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Tầm Tiên Đạo Nhân nhìn theo bóng lưng lão, trầm tư suy nghĩ. ...

Trung Vực, Tiên Đình.

Tiên Đình hiện giờ trông vô cùng tiêu điều, nhân yên thưa thớt.

Tám phần tu sĩ cao cảnh giới đã bị diệt, dẫn đến hệ thống đại quốc này rơi vào trạng thái tê liệt một nửa.

Đám người Huyễn Hải Tiên Quân bận rộn túi bụi.

Trong Tiên cung, Tử Vi Tiên Đế ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhìn Ngũ Tiên Giáo Chủ trước mặt, mày nhíu chặt: "Đến giờ này mà ngươi vẫn chưa thể đột phá Chân Tiên sao?" "Lần quyết chiến này ta tuy có thu thập được một số vong hồn, nhưng muốn chống đỡ để ta đột phá Chân Tiên thì vẫn còn thiếu một chút." Ngũ Tiên Giáo Chủ thở dài nói: "Đám người Chân Ma Tiên Quân, Hồng Trần Tiên Quân đó căn bản không cho ta cơ hội." Tử Vi Tiên Đế chằm chằm nhìn lão, đột nhiên cười lạnh: "Ngũ Tiên Giáo Chủ không phải là cố ý trì hoãn đấy chứ?"

"Lời này có ý gì?" "Ý gì ư?

Mấy chục năm trước nếu ngươi tận tâm tận lực thu thập hương hỏa thì đã đột phá Chân Tiên sớm hơn trẫm rồi; mà những năm qua Tiên Đình và Tiên Đạo Minh không ngừng giao tranh, trẫm đưa lượng lớn vong hồn tới tận miệng ngươi, ngươi lại chỉ chịu ăn một hai miếng, không phải cố ý trì hoãn thì là gì?" "Hương Hỏa Tiên đang nhìn chằm chằm bản giáo chủ, ta sao dám trì hoãn?" Ngũ Tiên Giáo Chủ tùy ý cầm lấy chén Ngọc Long trên bàn trà, nhấp nhẹ một ngụm mỹ tửu, ngữ khí thản nhiên. "Xì." Tử Vi Tiên Đế cười nhạo hai tiếng, đối với tâm tư của Ngũ Tiên Giáo Chủ thì lão hiểu rõ như lòng bàn tay.

Lão khác với Ngũ Tiên Giáo Chủ ở chỗ lão vẫn còn cơ hội phản kháng.

Nhưng đối phương thì không, tu luyện Hương Hỏa Đạo, một khi tấn thăng Chân Tiên thì kết cục đều là trở thành quân cờ trong tay Hương Hỏa Tiên.

Nói trắng ra là Ngũ Tiên Giáo Chủ không muốn chết sớm như vậy.

Thậm chí việc truyền bá 《Hương Hỏa Truyền Thừa》 ra ngoài cũng khó nói là có sự tính toán của Ngũ Tiên Giáo Chủ trong đó hay không.

Tử Vi Tiên Đế mỉa mai: "Ngươi không trì hoãn được bao lâu nữa đâu, tu tiên giới hiện nay ngoài trẫm có thể chế hành được Diệp lão ma, ai còn có thể ngăn hắn?

Đến lúc đó hắn tìm ngươi tính sổ, ngươi chắc chắn phải chết." 《Định Tự Quyết》 của Diệp Bất Phàm tuy đáng sợ, nhưng chỉ cần dùng Tiên Phương Đỉnh chế hành thì 《Định Tự Quyết》 căn bản không định trụ được lão, 《Tiểu Nhân Quả Thuật》 của đối phương cũng sẽ mất tác dụng.

Ngũ Tiên Giáo Chủ nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi.

Vẻ mặt âm trầm một hồi lâu, lão tự giễu: "Tiến một bước là chết, lùi một bước cũng là chết." "Hiện giờ trên người trẫm không còn Thế Tử Bí Bảo nữa, thứ đó đã giám thị trẫm vô số năm, cũng không còn đám người Võ Tiên Vương, Thanh Mộc giám thị, nếu ngươi không muốn chết thì hãy tấn thăng Chân Tiên, liên thủ với trẫm." Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế sâu thẳm. "Ngươi liên thủ với Diệp Bất Phàm chẳng phải thắng toán lớn hơn sao?" Ngũ Tiên Giáo Chủ nhíu mày.

Diệp Bất Phàm nếu tấn thăng Chân Tiên, thực lực sẽ cường đại đến mức nào lão không dám tưởng tượng.

Chương 772

"Con chó đó vừa mới cắm sừng trẫm, ngươi bảo trẫm liên thủ với hắn sao?!" Tử Vi Tiên Đế nghiến răng nghiến lợi nói. "..." Ngũ Tiên Giáo Chủ im lặng một lát rồi bảo: "Hắn và Hương Phi cũng chưa có gì đâu." Lão quá hiểu quá khứ của Diệp Bất Phàm rồi, tên đó dường như không thích vợ người khác. "Láo xược!" "Được rồi." "Ta hiện tại vẫn còn thiếu một số hồn phách." Ngũ Tiên Giáo Chủ bất đắc dĩ nói. "Trẫm dùng Thiên Cơ Bí Bảo cửu giai để che giấu hành tung và khí tức của ngươi, nhân lúc này ngươi hãy đi Địa Phủ một chuyến." Tử Vi Tiên Đế trầm giọng. "Địa Phủ và Diệp Bất Phàm có quan hệ không nông cạn..." "Vậy thì để nửa cái xác Phạm Thánh Tiên Thi còn lại đi cùng ngươi một chuyến, hai người liên thủ đủ để đối phó Diệp Bất Phàm rồi." "Vạn nhất đối phó không nổi, cái xác Phạm Thánh Tiên Thi này của ngươi coi như là thịt ném cho chó, đi mà không về đấy." Mí mắt Ngũ Tiên Giáo Chủ giật giật, cảm thấy Tử Vi Tiên Đế đã bị hận thù làm mờ mắt rồi.

Nếu không phải Diệp Bất Phàm lợi dụng Phạm Thánh Tiên Thi của Đạo lão để đột phá Nhục Thân Đại Thừa hậu kỳ thì Tiên Đình đã không thảm bại như vậy trong đại quyết chiến.

Còn muốn tặng bảo vật cho hắn sao? "Vậy thì cứ để cho Diệp Bất Phàm nuốt!" Tử Vi Tiên Đế lộ vẻ âm độc, mỉa mai: "Trẫm nắm giữ một loại Tiên Độc, hắn mà dám hấp thu sức mạnh trong cơ thể Phạm Thánh Tiên Thi thì hắn phải chết!

Ta không tin hắn có thể chống chọi được Tiên Độc!" "Cái gì?!

Tiên Độc?!" Ngũ Tiên Giáo Chủ hãi hùng, thực sự không ngờ Tử Vi Tiên Đế cư nhiên vẫn còn bài tẩy.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lão quái dị hỏi: "Chẳng lẽ là do Tiên Đình Chi Chủ đời thứ bảy chế tạo ra?" Tiên Đình Chi Chủ truyền thừa hàng trăm đời, trong đó có người kiệt thành tựu Đại Thừa viên mãn nhờ Độc đạo, Tiên Đình Chi Chủ đời thứ bảy được xưng là Vạn Độc Tiên Quân. "Coi như là vậy đi." Tử Vi Tiên Đế vẻ mặt thản nhiên.

Loại độc này thực ra không phải xuất phát từ Tiên Đình Chi Chủ đời thứ bảy, Đại Thừa sao có thể chế tạo ra kịch độc phẩm cấp Tiên được.

Mà là Tiên Đình Chi Chủ đời thứ bảy lấy được từ một cổ động phủ do Chân Tiên để lại.

Thời đại của vị Chân Tiên đó còn trước cả Hương Hỏa Tiên.

Chân Tiên mà dính phải thì cho dù không chết cũng bị trọng thương.

Huống chi là Diệp Bất Phàm.

Hắn mà trụ được quá năm hơi thở thì coi như hắn giỏi. "Như vậy thì vạn vô nhất thất rồi, hai ngày sau hãy để Phạm Thánh Tiên Thi cùng ta đi Địa Phủ một chuyến." "Địa Phủ người sống khó vào, hôm nay đi luôn đi, nếu chậm chân để đám người Tiêu Dao Tiên Quân phớt tay trên thì ngươi đến nước canh cũng không có mà húp đâu." ...

Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm hoàn toàn không hay biết.

Trong Thiên Ma Giáo, trên ngọn núi cao nhất tọa lạc một tòa Tiên cung, đây là đạo trường độc quyền của Diệp lão tổ.

Trở về Thiên Ma Giáo được vài ngày, Diệp Bất Phàm mỗi ngày dành mười phút chiêm bặc, lợi dụng 《Thiên Cơ Phản Phệ Chuyển Di Đại Pháp》 để phản đàn thương hại cho Thiên Đạo.

Dành nửa ngày để nghiền ngẫm các loại công pháp thần thông như

《Đại Mộng Tiên Kinh》, 《Vô Ưu Tiên Kinh》 nhằm sáng tạo ra Tiên thuật.

Thời gian còn lại là luyện chế 《Đại Huyết Yêu Đan》, 《Thôn Linh Độc Đan》 để nâng cao tu vi.

Tu vi Đại Thừa hậu kỳ đang tăng trưởng ổn định, theo tốc độ này thì ba năm năm nữa là có thể đột phá cảnh giới Đại Thừa viên mãn.

Tôi muốn song tu với Đại Vu Nữ để đẩy nhanh tiến độ, nhưng khổ nỗi nữ nhân này ở trong khách điếm của Thiên Ma Giáo là không thèm bước chân ra cửa.

Diệp lão ma tôi nhắn tin cho nàng toàn bị xem mà không hồi âm.

Sáng sớm, Diệp Bất Phàm bế Phấn Quần La Lỵ đang bám trên người mình ra. "Ân ~" Phấn Quần La Lỵ đôi mắt đào hoa chớp chớp, nhất quyết không chịu xuống. "Hai ngày rồi, ôi." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói.

Trong tất cả các hồng nhan tri kỷ thì Phấn Quần tử là người bám người nhất.

Một ngày không song tu với nàng là nàng quậy phá tưng bừng. "Ta muốn chàng giúp ta tu hành!" Phấn Quần tử bĩu môi: "Ta sắp đột phá Luyện Hư rồi." Nếu không phải tại Diệp Bất Phàm quá nhiều nữ nhân, quá nhiều việc, mười ngày nửa tháng không song tu được một lần thì nàng đã sớm thăng cấp Hợp Thể nhờ sự trợ giúp của hắn rồi, đến nay vẫn còn đang quanh quẩn ở Hóa Thần đại viên mãn. "Đợi qua một thời gian nữa, Tử Quần tử sinh tử chưa rõ, tôi cần phải đến Đông Hải một chuyến." Diệp Bất Phàm nói, dứt khoát rời đi, vỗ nhẹ vào cặp mông kiều diễm của Phấn Quần tử, mặc quần áo rồi bước ra khỏi khuê các của nàng.

Tôi lần lượt đi thăm hỏi Thủy Yên Tiên Tử, Lục La, Hoàng Phủ

Tang Du, Tiên Mộng, Sở Tử Tuyết.

Lại đi xem Tiểu Niếp Niếp một chút, không biết nàng lại đi đâu quậy phá với con chim lông đỏ rồi, không thấy ở Thiên Ma Giáo.

Diệp Bất Phàm cuối cùng đi tới một tòa đạo cung nằm sâu nhất trong Thiên Ma Giáo. "Bên Hương Phi có thẩm vấn ra được gì không?" Diệp Bất Phàm hỏi Hắc Quần La Lỵ.

Sau khi về Thiên Ma Giáo, tôi đã giao Hương Phi cho Hắc Quần La Lỵ.

Thần hồn của nữ nhân đó có cấm chế cường đại, rõ ràng là Tiên đạo cấm chế do Tử Vi hạ xuống, rất khó để phá giải. "Không có đâu, những gì liên quan đến Tử Vi Tiên Đế, hắn không để lộ một chút nào." Hắc Quần La Lỵ nhẹ lắc đầu, liếc xéo Diệp Bất Phàm một cái rồi nói: "Cậu nhìn ta giống kẻ thích tra tấn lắm sao?

Lại bảo ta đi thẩm vấn hắn?" "Thì ta chẳng phải là tin tưởng thủ đoạn của sư tôn sao." Diệp Bất Phàm vừa nói vừa nắm lấy bàn tay trắng nõn nà của Hắc Quần La Lỵ.

Cô nàng trừng mắt nhìn cậu, lập tức rụt tay lại, hoàn toàn không cho cậu cơ hội chiếm tiện nghi. "Hiện tại bên ngoài ngày càng loạn, Tiêu Dao Tiên Tông và Trường Sinh Tiên Cảnh đã giao hỏa nhiều lần.

Hơn nữa nếu Tử Vi Tiên Đế đột phá Chân Tiên, Bắc Vực sẽ là nơi gánh chịu hậu quả đầu tiên, nên ta định dời Thiên Ma Giáo tới Đông Hải để lánh nạn." Hắc Quần La Lỵ ngồi xếp bằng trên ghế lớn, khuôn mặt búp bê hiện lên vẻ ưu sầu.

Cách đây không lâu, cô đã đột phá Hợp Thể cảnh, tiến độ này coi như là vô cùng thần tốc.

Nhưng cục diện tu tiên giới biến hóa khôn lường, tu vi của cô vẫn chưa theo kịp. "Nếu nàng đồng ý để đồ đệ giúp nàng tu luyện, thì hiện

tại tu vi ít nhất cũng đã là Hợp Thể viên mãn rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu. "Được thôi, cậu giết hết đám nữ nhân của cậu đi, vi sư có thể sẽ cân nhắc đấy." Hắc Quần La Lỵ cười như không cười.

Diệp Bất Phàm không còn lời nào để nói.

Quả nhiên là Hắc Quần sư tôn có tâm địa đen tối. "Chuyện dời giáo phái tới Đông Hải, nàng cứ xem mà làm, sắp tới ta phải đi Đạo Hương Sơn một chuyến." Diệp Bất Phàm trầm ngâm nói. "Ừm, nhớ mang theo bé gái kia, có lẽ sẽ có ích." Hắc Quần gật đầu nhắc nhở. "Bé gái đó sao?" "Có lẽ có ích, cũng có lẽ không, ta chỉ là đoán vậy thôi." Hắc Quần khẽ lắc đầu.

Diệp Bất Phàm trầm ngâm, xoay người rời khỏi đạo cung của Hắc Quần La Lỵ. "Trong số bao nhiêu nữ nhân đó, hắn vẫn quan tâm đến cậu nhất." Bạch Quần chậm rãi bước ra, đôi mắt đào hoa thuần khiết không chút tạp niệm.

Cô là thiện niệm, nên cảm ứng cảm xúc của người khác là nhạy bén nhất.

Thái độ của Diệp Bất Phàm đối với ác niệm có sự khác biệt nhất định so với những hồng nhan tri kỷ khác. "Thì đã sao?" Hắc Quần La Lỵ bình thản đáp. "Cậu cũng quan tâm đến hắn nhất." Bạch Quần liếc cô một cái.

Hắc Quần La Lỵ im lặng. ...

Diệp Bất Phàm rời khỏi Thiên Ma Giáo, đi tới Chân Long Thánh Sơn, cắt ngang quá trình tu luyện của Minh Vương, tiện tay tách ra mấy chục đạo tàn hồn của mình ném cho đối phương. "Ông còn cần bao lâu nữa mới đột phá Chân Tiên?" Diệp Bất Phàm nhíu mày hỏi.

Minh Vương lộ vẻ bất lực: "Cần cậu đột phá Đại Thừa viên mãn.

Cậu tu Hỗn Độn bản nguyên, thần hồn viên mãn, sau khi ta thôn

phệ thì bản thân mới có thể viên mãn.

Cái gọi là âm dương, âm cực sinh dương, dương cực sinh âm, ta thủy chung vẫn thiếu một chút, không đạt tới viên mãn nên không thể sinh dương." Con đường của ông ta khác với người thường, từ Âm Thần chuyển sang Dương Thần, khoảnh khắc âm dương luân chuyển chính là cơ hội để đột phá Chân Tiên. "Vậy thì chờ thêm vậy." Diệp Bất Phàm cũng đành chịu.

Nếu Minh Vương đột phá Chân Tiên, sẽ có thể đối phó với Tử Vi Tiên Đế.

Sau này đối phó với Hương Hỏa Tiên cũng có thêm trợ lực. "Gần đây Địa Phủ hãy cẩn thận một chút, các thế lực lớn trong tu tiên giới đang tàn sát lẫn nhau, đoạt lấy hồn phách, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào Địa Phủ săn lùng đám âm hồn các ông đấy." "Cậu bói ra được gì sao?" "Không có, trong quẻ bói không thấy gì bất thường." "Vậy thì không vấn đề gì, ta tin tưởng tạo nghệ bói toán của cậu." "...

Ông tự mình cẩn thận đi." Diệp Bất Phàm lại ghé qua chỗ Long Chủ.

Ý định của Long Chủ cũng tương tự Hắc Quần, đều là dời tộc tới Đông Hải.

Tử Vi Tiên Đế như một ngọn núi lớn đè nặng phía trước, Yêu tộc Bắc Vực chẳng thấy chút an toàn nào, tâm trí đâu mà đi tìm rắc rối với Tiên Đạo Minh.

Từ sau khi rời khỏi Thiên Sát nội cảnh địa, đám người Long Chủ ở Đông Hải đều đã bắt đầu xung kích Chân Tiên. "Còn có một việc nữa phải nói cho cậu biết, Thanh Loan Tiên Quân của Đông Hải...

đã ngã xuống rồi." Long Chủ thần sắc u ám nói: "Tấn thăng Chân Tiên thất bại, ngay cả tiên kiếp cũng chưa dẫn xuống được, đã tọa hóa

vào giờ Tý ngày hôm qua, hồn phi phách tán." Chiến tranh giữa Tiên Đình và Tiên Đạo Minh nổ ra, Yêu tộc Bắc Vực và Đông Hải qua lại mật thiết, nên ông ta có thể nhận được tin tức nhanh nhất. "Ngã xuống sao..." Diệp Bất Phàm ngẩn ngơ.

Chương 773

Cậu vẫn còn nhớ lúc ở Thiên Sát nội cảnh địa, cậu và Thanh Loan Tiên Quân đã liên thủ đối phó với đám người Ngũ Tiên giáo chủ.

Cậu còn giúp hậu duệ của bà ta phản tổ, tạo ra tiểu Thanh Loan biến dị.

Long Chủ cũng chính vì thấy Thanh Loan biến dị mà mới có ý định sinh đứa con thứ hai.

Một lần từ biệt ở Đông Hải, nay đã âm dương cách biệt. "Long Hoàng, Kim Ô, Côn Bằng bọn họ thì sao?" "Vẫn đang xung kích, kết quả chưa rõ." Long Chủ lắc đầu. "Vài ngày nữa ta sẽ đi tế bái." Diệp Bất Phàm im lặng một lúc, giọng nói đượm vẻ buồn bã. "Tu tiên chính là như vậy." Long Chủ nhìn xa xăm, chậm rãi nói.

Tu hành đến nay, thân bằng cố hữu và hồng nhan tri kỷ cùng thời đại với ông ta gần như đã chết sạch, hoặc là đột phá Đại Thừa thất bại mà ngã xuống, hoặc là thọ nguyên đã tận.

Diệp Bất Phàm dẫn theo bé gái rời khỏi Yêu tộc Bắc Vực, ngồi xếp bằng trên Chân Ma Kiếm bay về phương xa. "Sư phụ, chúng ta đi đâu chơi thế?" Trên phi kiếm, bé gái đứng sau lưng Diệp Bất Phàm, tò mò nhìn xuống non sông hùng vĩ dưới chân. "Đông Hải...

ặc..." Diệp Bất Phàm ánh mắt ôn hòa, định quay đầu nói gì đó thì hốt hoảng thấy cô bé đang bò trên mũi kiếm, vừa nhìn vừa há cái miệng nhỏ ra... "Răng rắc" hai tiếng, mũi Chân Ma Kiếm bị gặm mất một miếng.

Món linh bảo này lập tức bị hỏng mất một nửa. "Linh bảo bậc tám sơ cấp mà cũng gặm được sao?" Diệp Bất Phàm ngây người, lòng đau như cắt.

Đến tận bây giờ, một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm của cậu vẫn chưa luyện chế xong, mới chỉ có tám mươi tư thanh đạt tới bậc tám, còn lại đều là bậc bảy.

Chẳng còn cách nào khác.

Dược liệu bậc tám trong cả tu tiên giới chỉ có bấy nhiêu, sớm đã bị đám người Tiêu Dao vơ vét sạch sẽ, số cậu thu thập được không đủ để luyện hết một trăm linh tám thanh.

Cậu chỉ có thể tìm con đường khác, chẳng hạn như nâng cấp phẩm cấp của "Tiên Ma Kiếm Trận".

Kiếm trận này học từ Tiên Ma Tôn, tác dụng phụ lớn nhất là làm hỏng pháp bảo, nhưng sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, nó lại có thể nâng cao phẩm giai pháp bảo.

Nếu phải đối phó với Hương Hỏa Tiên, cậu định sẽ nâng cấp toàn bộ Chân Ma Kiếm lên Tiên phẩm.

Bé gái thấy Diệp Bất Phàm nhìn mình thì giật mình, vội vàng bịt miệng, ra vẻ chuyện xấu vừa rồi không phải do mình làm. "Không sao, chỉ là linh bảo hèn mọn thôi, đồ đệ ta muốn ăn thì cứ ăn thoải mái." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc ném ra một cái đỉnh nhỏ: "Ăn cái này đi." "Cảm ơn sư phụ!" Cô bé ôm lấy cái đỉnh nhỏ, cười híp mắt, há miệng gặm một cái "Răng rắc".

Một chiếc răng cửa bị mẻ mất. "Oa oa..." Cô bé lập tức khóc rống lên, vứt luôn cái đỉnh đi. "Còn ăn nữa không?" Diệp Bất Phàm thu hồi Huyền Hoàng Đỉnh, kéo cô bé lại gần, thi triển "Bổ Thân Thuật" để mọc lại răng cửa cho cô.

Trong người cô bé có bản nguyên Thời Không Đại Thừa, uy lực cực mạnh, nhưng mạnh đến đâu cũng không gặm nổi Tiên khí. "Không, không ăn nữa đâu." Cô bé dùng mu bàn tay trắng ngần lau

nước mắt, thút thít không ngừng. "Lớn ngần này rồi mà sao vẫn ngốc thế?" Diệp Bất Phàm xoa đầu cô bé.

Chiều cao của cô đã đạt tới một mét sáu mươi tư, trông như thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng trí tuệ chẳng tăng thêm chút nào.

Hương Hỏa Tiên có ngộ tính và tâm cơ thiên hạ đệ nhất, vậy mà sinh ra đứa con gái có trí tuệ thật khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. "Bản nguyên Thời Không trong người đứa nhỏ này thật mạnh mẽ, chỉ thiếu một chút nữa là có thể tấn thăng Chân Tiên." Diệp Bất Phàm đặt tay lên đầu cô bé, cảm nhận rõ ràng bản nguyên trong thần hồn, không khỏi kinh thán liên tục.

Đạo bản nguyên này không biết được dùng tiên pháp gì mà đang dần dung hợp với cô bé, đến ngày dung hợp hoàn toàn, cô sẽ là Đại Thừa viên mãn! "Tại sao Hương Hỏa Tiên lại coi trọng cô bé này như vậy?

Là do huyết mạch, hay là... cô bé này là một trong những đường lui của hắn?" Diệp Bất Phàm híp mắt, nhìn không thấu.

Cậu cũng lười suy nghĩ thêm, đổi một thanh Chân Ma Kiếm khác, tiếp tục đưa cô bé tiến về hướng Đông Hải. ... "Tham kiến Diệp Tiên Quân!" Tình cờ đi ngang qua một chiến trường vạn người, sau khi thấy Diệp Bất Phàm trên không trung, cuộc chiến lập tức dừng lại.

Những tu sĩ Hợp Thể cầm đầu vội vàng tiến lên hành lễ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hai bên quân mã lần lượt là người của Tiêu Dao Tiên Tông và Trường Sinh Tiên Cảnh. "Bản Tiên Quân chỉ đi ngang qua thôi." Diệp Bất Phàm không muốn xen vào cuộc chiến giữa hai đại tiên môn, nhạt giọng nói. "Vâng, vâng." Hai bên đều thở phào nhẹ nhõm, tiễn đưa Diệp Tiên Quân rời đi. "Không biết vị này lại sắp đi gieo rắc tai họa cho ai đây." Một vị trưởng lão vẫn còn sợ hãi nói.

Diệp Tiên Quân đi đến đâu là nơi đó không yên bình. "Mau giải quyết đám người Trường Sinh Tiên Cảnh này đi, đoạt lấy hồn phách về giao lệnh." Vị trưởng lão Hợp Thể cầm đầu trầm giọng nói, xoay người lao vào chém giết.

Đại chiến lại bùng nổ, trong chớp mắt máu chảy thành sông.

Thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm băng qua Bắc Vực, đi vòng qua Nam Hồng Vực, trên đường đi đã chứng kiến thế nào gọi là loạn thế.

Những cuộc đấu pháp lớn nhỏ cậu gặp phải ít nhất cũng hàng nghìn trận.

Từ Đại Thừa đến Trúc Cơ, mục tiêu của mọi người chỉ có một: giết người, đoạt hồn!

Các đại tiên môn đỉnh cấp thậm chí còn ban bố lệnh truy thưởng.

Hồn phách Trúc Cơ một khối tiên ngọc; hồn phách Kim Đan hai mươi khối; Nguyên Anh sáu trăm khối, cứ thế tăng dần lên.

Một hồn phách Hợp Thể giá từ năm triệu đến tám triệu tiên ngọc.

Hồn phách Đại Thừa thì vô giá.

Có người theo lệnh sư môn, có người vì muốn phát tài nhanh chóng.

Những Vạn Hồn Phiên vốn bị cấm chế nay cũng xuất hiện nhan nhản, tiếng quỷ khóc sói gào vang khắp nơi.

Trong loạn thế này, thảm nhất chính là tán tu.

Những tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên ở Bắc Vực gần như bị giết tuyệt, chỉ có một số ít may mắn chạy thoát đến Triệu Quốc mới thoát nạn.

Nơi đó là địa bàn của Đại Thừa đệ nhất nhân - Diệp Lão Ma.

Các thế lực lớn nhỏ không ai dám bén mảng vào, các Đại Thừa Tiên Quân của những thế lực hàng đầu cũng nghiêm cấm thuộc hạ tiến vào Triệu Quốc.

Nhưng Yêu tộc Bắc Vực thì đen đủi hơn, một số tu sĩ bắt đầu săn giết yêu thú cấp thấp để lấy tinh phách.

Cực chẳng đã, Yêu tộc Bắc Vực đã phải giao thủ với nhân tộc nhiều lần.

Còn về phía Nam Hồng Vực, chỉ có hai nơi được coi là khu an toàn: một là Thiên Cơ Quốc, hai là một tòa thành nhỏ biên thùy của Đại Yến - nơi hoàng thất Đại Yến đang cư ngụ.

Nhạc phụ của Diệp Lão Ma ở đây nên chẳng ai dám tới quấy phá.

Thậm chí Tiên tộc Trương gia từ sau đại quyết chiến đã dời tộc nhân vào đó.

Trong các thế lực đỉnh tiêm, Trương gia thuộc hàng yếu thế, họ không muốn đi vào vết xe đổ của Thiên Tiên Tông hay Ngô Đồng Tiên Tông.

Không chỉ Trương gia, nhiều tán tu và tu sĩ bản địa cũng hội tụ về đây, khiến một tòa thành nhỏ phải chứa tới hơn một trăm triệu tu sĩ.

Thành trì chỉ có bấy nhiêu, không còn cách nào khác, Trương gia Tiên Quân bắt đầu xây nhà, mời Sở Thân vương đến giám sát, tuyên bố đây là bất động sản của Sở Thân vương, ai đụng vào nhà là tìm rắc rối với ông ta, cũng chính là tìm rắc rối với Diệp Lão Ma.

Sở Thân vương, người vốn chẳng sống thêm được mấy chục năm, nay khoác lên mình kim bào, được tôn lên làm ông trùm bất động sản.

Dưới sự vận hành của Trương gia, những tòa nhà gỗ kết hợp trận pháp mọc lên như nấm, cao chọc trời, ít nhất cũng năm trăm tầng.

Kéo theo đó là giá phòng tăng vọt, một mét vuông thuê với giá mười khối tiên ngọc.

Tu sĩ Kim Đan làm lụng cả năm chưa chắc đã kiếm nổi mười khối.

Căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách ít nhất cũng năm trăm khối, mà yêu cầu lại rất khắt khe, chỉ tu sĩ Hợp Thể mới có tư cách cư trú.

Khi Diệp Bất Phàm đi ngang qua, vì nhà xây quá cao nên cậu suýt chút nữa đâm sầm vào một hộ gia đình ở tầng ba trăm sáu mươi.

Trương gia Tiên Quân cảm ứng được liền lập tức ra nghênh tiếp, đứng trên đám mây cười khổ: "Diệp đạo hữu, không còn cách nào khác, thế đạo bên ngoài quá loạn, lão phu chỉ có thể dùng hạ sách này, mượn uy danh của ngài một chút.

Hiện nay trong tu tiên giới, dù là Tiêu Dao, Chân Ma, Vĩnh Hằng hay Âm Dương Ma Quân, không ai dám chọc giận ngài cả." "Nhưng ngài yên tâm, toàn bộ tiền thuê, chín phần chín đều sẽ giao cho ngài." Trương gia Tiên Quân cam đoan hết lời, sau đó đưa ra một túi Càn Khôn.

Diệp Bất Phàm quét mắt qua, chà chà, bên trong ít nhất cũng có hai trăm triệu tiên ngọc. "Vừa hay, giải quyết được nhu cầu cấp bách." Diệp Bất Phàm nhướn mày, thu túi Càn Khôn vào lòng.

Chương 774

Trong trận đại quyết chiến, phân thân của cậu dung hợp với đồng nhân xanh, liên tục bói toán khiến tiên ngọc tiêu hao sạch sẽ.

Có hai trăm triệu này, phân thân của cậu có thể bói toán thêm được vài phút.

Diệp Bất Phàm trò chuyện với Trương gia Tiên Quân một lát rồi tiếp tục dẫn theo cô bé lên đường.

Tiện đường, cậu sửa lại thanh Chân Ma Kiếm bị cô bé gặm mất hai miếng.

Chẳng mấy chốc đã tới bờ biển Đông Hải, đứng ở bến cảng, một mùi tanh của biển xộc thẳng vào mũi. "Sư phụ, con đói rồi, có thể ăn hai miếng pháp bảo được không?" Cô bé đáng thương xoa cái bụng nhỏ. "Cho này." Diệp Bất Phàm bất lực ném cho cô hai thanh phi đao pháp bảo.

Cô bé này ăn gì cũng được, miễn là chứa năng lượng cực hạn, nhưng cô thích nhất là pháp bảo, chẳng biết tại sao.

Cô bé nghi hoặc nhìn pháp bảo, thử cắn một cái, lần này răng cửa không bị mẻ, thế là hớn hở nhai rôm rốp.

Diệp Bất Phàm ngự phi kiếm hướng về Đạo Hương Sơn.

Càng vào sâu, màu nước biển càng đậm, thấp thoáng có cả màu máu. "Đông Hải cũng loạn quá." Diệp Bất Phàm lắc đầu khi thấy dưới đáy biển có rất nhiều thi thể, cả của người lẫn yêu thú.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm vượt qua nửa cái đại dương, cuối cùng cũng tới nơi.

Thủy Tiên đảo.

Trước kia có lớp bình chướng ngăn cách, nay đối với cậu nó mỏng như tờ giấy, Diệp Bất Phàm tùy ý giẫm một cái là vỡ vụn, tiếng nổ vang rền không ngớt. "Kẻ nào to gan dám xâm phạm Ngũ Tiên Giáo ta!" Những tiếng quát tháo vang lên, từ sâu trong các lầu quỳnh điện ngọc trên đảo, sáu mươi đạo thân ảnh lao ra, đa phần là Luyện Hư, Hóa Thần cảnh.

Chỉ có một tu sĩ Hợp Thể là Đồng trưởng lão. "Diệp Lão Ma?!" Đồng trưởng lão kinh hãi tột độ, rõ ràng không ngờ Diệp Bất Phàm lại tới đây.

Đám tu sĩ Luyện Hư, Hóa Thần kia cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Đặc biệt là mấy lão già trông như đại nho, mặt mũi tái mét, đôi chân run cầm cập.

Những cuốn truyện như "Diệp Lão Ma - Thập Tội", "Những Năm Tháng Đó Của Diệp Lão Ma" lúc đầu là do Ngũ Tiên giáo chủ cung cấp ý tưởng, còn người viết thực sự chính là bọn họ.

Lúc viết thì sướng tay lắm, giờ thấy chính chủ thì sợ muốn chết.

May thay, Diệp Lão Ma dường như không biết mấy cuốn tự truyện đó là do bọn họ viết, chỉ liếc nhìn một cái rồi thôi.

Ánh mắt cậu dừng lại trên người Đồng trưởng lão, cười như không cười: "Sao thế?

Bạn cũ gặp lại, không mời ta vào phủ ngồi chơi, uống chén trà sao?" "Không dám, không dám, mời Diệp tiền bối vào trong." Đồng trưởng lão mồ hôi lạnh đầm đìa, sợ hãi dẫn Diệp Bất Phàm vào cung điện của mình.

Khi Diệp Bất Phàm chưa đạt Hợp Thể, ông ta muốn giết cậu dễ như trở bàn tay, nay thời thế đổi thay, đối phương đã là Đại Thừa đệ

nhất nhân, bóp chết ông ta cũng chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

Bất chợt, ánh mắt ông ta quét qua người cô bé đi cùng, đồng tử co rụt lại nhưng nhanh chóng che giấu đi. "Không biết Diệp tiền bối giá lâm là có việc gì?" Đồng trưởng lão run rẩy dâng trà, lưng khom xuống gần như chín mươi độ. "Ừm, trà ngon." Diệp Bất Phàm nhấp một ngụm trà thơm, khẽ gật đầu: "Nói đi, bên trong Đạo Hương Sơn rốt cuộc giấu bí mật gì?

Ngoài ra, cho ta biết vị trí nội cảnh địa của vị Thời Không Đại Thừa kia." Đồng trưởng lão biến sắc, lộ vẻ do dự. "Nghĩ kỹ rồi hãy nói." Diệp Bất Phàm híp mắt, thản nhiên nói: "Cho dù Ngũ Tiên giáo chủ có ở đây, kết cục của hắn cũng chỉ có chết." "Tiền bối, không phải vãn bối không muốn nói, mà là ta thực sự không biết Đạo Hương Sơn có bí mật gì, giáo chủ đại nhân chỉ bảo vãn bối trấn thủ nơi này thôi." Đồng trưởng lão cười khổ, thấy ánh mắt Diệp Bất Phàm dần trở nên băng lạnh, ông ta vội nói: "Nhưng vài năm trước, một đệ tử trong môn có thấy hai nữ tử." Nói xong, ông ta lập tức truyền tin.

Một lát sau, một thanh niên áo xám vào điện, quỳ sụp xuống: "Vãn bối Lưu Sâm, kiến quá Diệp Tiên Quân." Đồng trưởng lão bước tới một bước, trực tiếp tiến hành sưu hồn, thanh niên áo xám không dám phản kháng, lộ vẻ đau đớn.

Một lúc sau, Đồng trưởng lão vung tay áo, hiện ra trước mặt Diệp Bất Phàm một bức tranh.

Trong đó, hai bóng nữ tử từ bên ngoài đảo Thủy Tiên đi tới, lướt qua nhanh chóng rồi biến mất vào Đạo Hương Sơn, không gây ra động tĩnh gì. "Thường Nga Tiên, Nhan Như Ngọc?

Cổ động phủ bên trong Đạo Hương Sơn quả nhiên có vấn đề, chắc là bức họa đó rồi." Diệp Bất Phàm cau mày, nhìn chằm chằm vào một trong hai bóng nữ tử, không khỏi thở dài một tiếng.

Bức họa đó tám phần là nơi ở của Hương Hỏa Tiên. "Hiện tại tìm Tử Quần sư tôn mới là quan trọng nhất." Diệp Bất Phàm trầm ngâm, lại hỏi Đồng trưởng lão một lần nữa, lão ta sợ hãi khẳng định là không biết.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, thần thức bàng bạc tuôn ra, quét ngang cả đảo Thủy Tiên.

Từ trên mây xuống đến từng tấc đất đều được lục soát kỹ càng.

Bất chợt, ánh mắt cậu ngưng lại, thân hình lóe lên, dẫn theo cô bé biến mất.

Đồng trưởng lão nhìn họ rời đi, lòng nhẹ nhõm hẳn. "Diện mạo bé gái kia có nét giống với nhân vật trong bức họa ở động phủ Đạo Hương Sơn, lẽ nào là con gái của Thời Không Đại Thừa?" Đồng trưởng lão đi qua đi lại, lòng nghi hoặc.

Ông ta từng đọc cổ sử của Ngũ Tiên Giáo, có một chương chép về Thời Không Đại Thừa, sau khi vị đó thăng lên Đại Thừa viên mãn đã kết hợp với một nữ tu và sinh hạ một đứa con gái.

Không lâu sau, nữ tu đó chết một cách bí ẩn.

Sau đó, vị Thời Không Đại Thừa này đã phong ấn một bé gái vào tiên thạch, vài năm sau thì tọa hóa. "Chuyện này cần báo cáo cho Phó giáo chủ." Ánh mắt Đồng trưởng lão loé sáng, định bóp nát truyền âm phù.

Ngũ Tiên Giáo không chỉ có Giáo chủ mà còn có Phó giáo chủ, chẳng qua vị sau ít người biết đến, ngay cả người trong giáo cũng chẳng mấy ai hay.

Nhưng giây tiếp theo, một bàn tay lạnh lẽo lặng lẽ đặt lên đầu ông ta. "Diệp..." Đồng trưởng lão kinh hãi, chưa kịp nói hết câu thì một luồng thần thức cuồn cuộn như bão tố đâm thẳng vào não bộ. "Sưu

hồn." Diệp Bất Phàm ánh mắt lãnh khốc, cưỡng ép lật xem ký ức của lão ta.

Trong não lão có cấm chế, nhưng không mạnh, với tu vi hiện tại của cậu có thể phá vỡ dễ dàng.

Trước khi cơ chế tự hủy làm nát thần hồn, Diệp Bất Phàm khẽ quát: "Định!" Khoảnh khắc thần hồn bị định trụ là đủ để cậu xem hết ký ức.

Sau đó, thần hồn của Đồng trưởng lão tan biến thành một làn khói xanh. "Hóa ra là... tín đồ." Diệp Bất Phàm híp mắt nhìn làn khói tan biến, lộ vẻ kỳ lạ.

Trong "Hương Hỏa Truyền Thừa" chỉ có tín đồ là vong hồn, biến người sống thành tín đồ là chuyện khó như lên trời.

Cả tu tiên giới cậu mới chỉ thấy vài người: Tiên Đình Đạo Lão, Ngũ Tiên Vương, và Đồng trưởng lão là người thứ bảy.

Mà kẻ có thể tạo ra tín đồ sống chỉ có một, đó là Hương Hỏa Tiên.

Diệp Bất Phàm nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng ký ức vừa xem được.

Ký ức về Phó giáo chủ không nhiều, chỉ biết vị này giỏi bói toán và cấm chế, Phó giáo chủ không phải là một người, mà là... một nén nhang.

Nén nhang đó rõ ràng là hóa thân của Hương Hỏa Tiên, thể hiện dưới dạng Tiên khí chứ không phải phân thân. "Xem ra lời đồn Thời Không Đại Thừa và Hương Hỏa Tiên có xung đột, hoàn toàn độc lập là thật." Diệp Bất Phàm suy luận.

Nói đơn giản, lão già đó thà làm mấy cái hóa thân chứ không dám làm phân thân nữa.

Phân thân một khi độc lập sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của chính mình, giống như phân thân Tôn Thất của Diệp Bất Phàm vậy.

Nếu không nhờ hệ thống đảm bảo lòng trung thành vĩnh viễn, Diệp Bất Phàm cũng khó mà xử lý nổi.

Không có hệ thống, chỉ dựa vào ưu thế của Hồn Tổ, trong mấy chục năm ngắn ngủi hắn đã tạo ra được Huyết Hồn Thi sánh ngang với Đại Thừa viên mãn. "Như vậy, Thời Không nội cảnh địa không phải là một cái bẫy." Diệp Bất Phàm lòng hơi giãn ra, đây chính là lý do cậu quay lại.

Nếu lỗ mãng xông vào, không biết sẽ chết thế nào.

Thân hình cậu lóe lên, xuất hiện trong một hang động dưới lòng đất Đạo Hương Sơn.

Xung quanh trống trải, chỉ có một tế đàn lơ lửng ở giữa, không gian phía trên tế đàn hỗn loạn, hàng vạn vòng xoáy đen ngòm xoay chuyển, dường như mỗi vòng xoáy đều là một lối vào nội cảnh địa. "Vị này đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa về Thời Không đại đạo rồi." Diệp Bất Phàm quan sát kỹ, không khỏi kinh ngạc.

Trong vạn vòng xoáy chỉ có một lối vào đúng.

Đại Thừa Tiên Quân thông thường tới đây, nếu chọn sai sẽ bị nhốt trong dòng thời gian vĩnh viễn không ra được.

May mắn thay, Diệp mỗ cũng tinh thông thời không chi đạo, liên tục đánh ra pháp quyết để xác định lối vào chính xác.

Cậu bước tới, dẫn theo cô bé tiến vào một vòng xoáy. ...

Chương 775

Trong một vùng thiên địa mênh mông, thời không vặn xoẹo, hỗn loạn như vô số thế giới chồng chất lên nhau.

Chỉ có một ngọn núi cao là bình thường.

Cỏ cây xanh tươi, cổ thụ chọc trời.

Một bóng người nhỏ nhắn mặc váy tím ngồi xếp bằng trên một cây cổ thụ, đôi mắt nhắm nghiền, khí tức trầm mặc.

Một lát sau, cô mở mắt, đôi mắt đào hoa sâu thẳm liếc nhìn kiến trúc duy nhất trên núi - một ngôi nhà tranh.

Bên trong nhà bài trí đơn giản, một bàn trà, ba cái ghế.

Phía sau bàn trà là một bài vị không tên, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, theo thời gian ánh sáng ngày càng yếu đi. "Vút!" Tử Quần La Lỵ thấy vậy liền động thân, hóa thành tia sáng bay về phía lối ra.

Nhưng đúng lúc đó, bài vị rung lên, kéo theo cả thiên địa rung chuyển, các tầng thời không chồng chéo che giấu lối ra. "Đạo hữu không cần vội, chờ thêm một thời gian nữa ta sẽ thả đạo hữu đi." Bài vị như sóng nước gợn sóng, một bóng người trung niên nho nhã hiện ra, trên mặt mang nụ cười ôn hòa. "Hình chiếu này của ông ngày càng yếu, còn nhốt được ta bao lâu nữa?" Tử Quần La Lỵ lạnh lùng nói.

Sau khi xông vào đây cô mới biết mình bị lừa, bài vị này không giết cũng không thả cô đi.

Tất nhiên cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Người trung niên này không phải thực thể, mà là một đạo hình chiếu từ muôn vàn kiếp trước dung hợp với khí linh bài vị mới tồn tại được đến nay.

Bài vị đã xuất hiện vết nứt, không trụ được lâu nữa. "Không nhốt được bao lâu nữa đâu." Người trung niên lắc đầu, bất chợt nhìn về phía xa, cười nói: "Người ta chờ đã tới rồi." Tử Quần La Lỵ nghe vậy, nhìn theo hướng mắt ông ta, kinh ngạc thấy một bóng người đạp không mà tới.

Những quy tắc thời không hỗn loạn dưới chân người đó lập tức bị trấn áp bình ổn. "Sao anh lại tới đây?" Tử Quần La Lỵ ngẩn ngơ. "Vợ ta bị người ta nhốt ở đây, không tới sao được?" Diệp Bất Phàm liếc mắt một cái, đáp xuống cạnh Tử Quần La Lỵ, tay lớn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, cười hì hì: "Nhớ ta không?" "Không thèm!" Tử Quần La Lỵ quay mặt đi, định thoát khỏi vòng tay cậu.

Nhưng tay Diệp Bất Phàm như kìm sắt, mặc cô phản kháng thế nào cũng không lay chuyển được. "Anh!

Tu vi của anh từ bao giờ mà mạnh thế này?" Tử Quần La Lỵ lộ vẻ không tin nổi.

Trước khi vào đây, tin tức cuối cùng cô nghe được là Diệp Bất Phàm đột phá Đại Thừa.

Vậy mà chỉ vài năm đã lên tới Đại Thừa hậu kỳ!

Tốc độ này đúng là xưa nay hiếm có.

Còn cô, vất vả lắm mới lên được Hợp Thể, mấy năm nay không tiến triển thêm chút nào. "Lát nữa ta sẽ giúp nàng tu hành." Diệp Bất Phàm cười ha hả, quay đầu nhìn người trung niên.

Người trung niên khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người bé gái. "Cha ơi." Cô bé ngây người nhìn người trung niên, vành mắt đỏ hoe, lao vào lòng ông ta khóc nức nở.

Ông ta ánh mắt dịu dàng, khẽ nói: "Đi theo sư phụ, những năm qua con sống có tốt không?" "Dạ có, sư phụ cho con ăn nhiều linh thực

lắm." Cô bé gật đầu lia lịa, đôi mắt to sáng long lanh. "Đa tạ." Người trung niên nhìn Diệp Bất Phàm đầy cảm kích, rồi dắt tay cô bé vào nhà tranh.

Diệp Bất Phàm theo sau, nhìn ba cái ghế, mắt híp lại: "Tạo nghệ thiên cơ của các hạ e rằng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa." Đây rõ ràng là chuẩn bị sẵn cho cậu và Tử Quần La Lỵ. "Muôn vàn năm trước, ta từng bói ra được sự tồn tại của đạo hữu, nên mới gửi gắm con gái cho ngài, có chỗ nào mạo muội mong đạo hữu lượng thứ." Người trung niên ra hiệu cho Diệp Bất Phàm ngồi xuống, chắp tay tạ lỗi.

Đó là lý do tại sao cô bé vừa ra khỏi tiên thạch đã gọi Diệp Bất Phàm là sư phụ.

Khóe mắt Diệp Bất Phàm giật giật, muôn vàn năm trước cậu còn chưa sinh ra, càng chưa tới tu tiên giới này. "Đạo hữu đã biết sự tồn tại của ta, chắc hẳn bản tôn của ông cũng biết, tại sao..." "Màn sương thiên cơ trên người đạo hữu quá dày, ta cũng chỉ cảm ứng được chút ít thôi.

Ta đã cố ý che giấu thiên cơ cho ngài, qua mặt bản tôn nên hắn không thể phát giác được." Người trung niên mỉm cười nói.

Ông ta thẳng thắn thừa nhận mình từng là phân thân của Hương Hỏa Tiên, sau khi chuyển thế thì không còn quan hệ gì với bản tôn nữa.

Một thần hồn độc lập tự nhiên không cam chịu bị sai khiến, đáng tiếc cuối cùng tranh đấu thất bại, đành phải đưa bản nguyên vào người con gái để tìm cho hậu duệ một tia sinh cơ. "Đời này điều ta không buông bỏ được nhất chính là con gái." Người trung niên im lặng một lát rồi nói: "Vì vậy ta muốn giúp đạo hữu một tay, cũng là để cứu mạng con gái ta." Diệp Bất Phàm không đáp, mắt híp lại, khó lòng

phán đoán lời của người này thật giả bao nhiêu phần.

Người này rốt cuộc đã chết chưa?

Và Thời Không Đại Thừa thực sự chỉ là... phân thân sao?

Cậu tới đây hoàn toàn là vì Tử Quần La Lỵ, mà cục diện này rõ ràng là do vị Thời Không Đại Thừa này bày ra để dẫn cậu tới. "Giúp thế nào?" Diệp Bất Phàm gõ nhẹ ngón tay lên bàn trà, bình thản hỏi.

Người trung niên vươn tay chộp vào hư không phía sau bài vị, một ngọn Trường Minh Đăng từ bên trong bay ra.

Đế đèn bằng đồng xanh, nến màu đen tuyền, bên trên treo một sợi bấc, chế tác cổ xưa.

Ông ta nói: "Đèn này có thể thiêu đốt và trấn áp hương hỏa của bản tôn, làm suy giảm đáng kể thực lực của hắn." "Ồ?" Diệp Bất Phàm nhìn kỹ, với nhãn quang của cậu có thể thấy đây là một món Tiên vật.

Cậu trầm ngâm một lát rồi thu ngọn đèn vào chưởng trung càn khôn. "Răng rắc!" Bài vị nứt vỡ nhiều hơn, bóng người trung niên càng mờ nhạt, rõ ràng không còn tồn tại được bao lâu.

Ánh mắt ông ta cuối cùng đặt lên người bé gái, nhu giọng dặn dò: "Sau này phải ngoan ngoãn đi theo sư phụ, biết chưa?" "Cha ơi..." Cô bé lau nước mắt. "Đi đi." Người trung niên điểm hai ngón tay vào giữa mày cô bé, một luồng thanh khí như làn khói cuộn quanh người cô một vòng, lấy đi một giọt máu. "Đây là hậu chiêu do bản tôn để lại, giờ đã không còn nữa." Ông ta giải thích với Diệp Bất Phàm, bóng hình càng lúc càng mờ ảo: "Con gái ta xin bái thác cho đạo hữu chăm sóc, thu làm đồ đệ cũng được, sau này thu làm thiếp thất cũng xong, chỉ cầu đạo hữu chăm sóc tốt cho nó." "Răng rắc!" Bài vị phía sau vỡ vụn hoàn toàn, người trung niên lưu luyến nhìn con gái rồi hóa thành làn

khói xanh tan biến. "Cha... hu hu..." Cô bé lập tức khóc lớn.

Diệp Bất Phàm kéo cô bé vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô.

Tử Quần La Lỵ nhìn bài vị vỡ vụn, cảm ứng kỹ một lúc rồi truyền âm: "Thực sự đã biến mất rồi." Thời Không Đại Thừa biến mất, kéo theo cả nội cảnh địa rộng lớn cũng bắt đầu sụp đổ.

Diệp Bất Phàm gật đầu, đưa cô bé bay đi, chẳng mấy chốc đã ra tới không trung Đạo Hương Sơn. "Lời ông ta có mấy phần tin được?" Tử Quần La Lỵ cau mày. "Một câu cũng không tin." Diệp Bất Phàm nhìn cô bé trong lòng, mắt loé sáng: "Thời gian qua vị Thời Không Đại Thừa này có gì bất thường không?" "Không có, anh tới thì ông ta mới xuất hiện bất thường." "Vậy chứng minh ông ta thực sự không phải bản tôn Hương Hỏa Tiên." Diệp Bất Phàm lòng thầm nhẹ nhõm.

Nếu là bản tôn Hương Hỏa Tiên thì sớm đã bị chiêu "Thiên Cơ Phản Phệ Chuyển Di Đại Pháp" mỗi ngày của cậu làm cho thần kinh bất ổn rồi, đâu còn tâm hơi mà ngồi tán dóc. "Bất kể ông ta chết hay chưa, không có địch ý là thật.

Có thêm ngọn Trường Minh Đăng, cơ hội giết Hương Hỏa Tiên sẽ lớn hơn một chút." Diệp Bất Phàm nhìn xuống dãy núi bên dưới, sỏi đá cỏ dại mọc đầy, trông bình thường không có gì lạ, nhưng với thần thức của cậu hiện nay vẫn không thể xuyên thấu vào trong để thấy tòa cổ động phủ chôn sâu dưới lòng núi.

Cổ động phủ ở sườn núi, còn Thời Không nội cảnh địa ở dưới lòng đất Đạo Hương Sơn.

Chẳng biết bản tôn Hương Hỏa Tiên và phân thân độc lập đó làm hàng xóm của nhau kiểu gì.

Nhìn Đạo Hương Sơn lần cuối, Diệp Bất Phàm nhả ra Chân Ma Kiếm, kiếm thân biến to như một con thuyền, cậu một tay ôm một

người đáp xuống kiếm, ngự kiếm bay về phía xa.

Trên suốt quãng đường, cô bé không ngừng khóc lóc. "Khó khăn lắm mới gặp được cha, chớp mắt đã vĩnh biệt." Tử Quần La Lỵ nhìn nước mắt làm ướt đẫm áo của Diệp Bất Phàm, khẽ lắc đầu.

Diệp Bất Phàm không nói gì, lấy ra một món pháp bảo bằng ấn thạch.

Cô bé lập tức nín khóc, nhét pháp bảo vào miệng nhai rôm rốp, hệt như một cô con gái ngốc nghếch của nhà địa chủ, chẳng còn chút buồn phiền nào. "..." Tử Quần La Lỵ cạn lời.

Diệp Bất Phàm ngự kiếm bay giữa mây trắng và biển xanh, phía tây là một vầng thái dương đỏ rực, mấy con hải âu bay qua mặt biển dưới ánh hoàng hôn rồi biến mất.

Phi kiếm lướt qua những đám mây, vẽ nên một đường trắng dài.

Trên kiếm, Diệp Bất Phàm và Tử Quần La Lỵ ngồi cạnh nhau, ánh hoàng hôn chiếu lên mặt, làm hiện rõ những sợi lông tơ nhỏ trên gò má. "Con gái thế nào rồi?" Tử Quần La Lỵ nhìn nghiêng khuôn mặt Diệp Bất Phàm, có chút ngẩn ngơ. "Đang đi cùng con chim lông đỏ kia, không biết lại đi trộm đồ nhà ai rồi." Diệp Bất Phàm đáp.

Tử Quần La Lỵ nhướn mày. "Không có gì không tốt, chim lông đỏ có thể dạy nó cách sinh tồn." Diệp Bất Phàm không mấy để tâm.

Chương 776

Luận về khả năng sinh tồn, thật chẳng có mấy ai bằng được chim lông đỏ, gây chuyện thì giỏi nhất nhưng giữ mạng cũng giỏi nhất.

Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Trung Vực đều bị nó quậy phá một lượt mà nó vẫn sống nhăn răng.

Còn về vận đen của chim lông đỏ, trong người Tiểu Niếp Niếp có một đạo bản nguyên Thời Gian, hoàn toàn không sợ bị nó ám quẻ.

Đang lúc Tử Quần định nói gì đó thì một luồng sáng rơi vào tay Diệp Bất Phàm.

Cậu nhận lấy, sau khi xem tin tức thì sắc mặt biến đổi. "Minh Vương truyền tin, Địa Phủ bị Ngũ Tiên giáo chủ đột kích rồi." "Nàng đưa Tiểu Niếp Niếp về Thiên Ma Giáo trước đi, ta phải đi Địa Phủ một chuyến!" Nói xong, Diệp Bất Phàm vung tay áo, thi triển 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》, thân hình trong nháy mắt biến mất.

Tử Quần la lỵ nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, không hỏi thêm gì, nàng đối với cục thế tu tiên giới hiện nay chẳng hiểu chút nào.

Đợi Diệp Bất Phàm rời đi, nàng nhìn về phía tiểu nữ anh có dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi, đột nhiên nhớ tới lời dặn dò của Thời Không Đại Thừa, cân nhắc câu chữ một chút rồi hỏi: "Ngươi có thích sư phó ngươi không?" "Thích chứ, sư phó cho ta đồ ăn mà." Tiểu nữ anh vừa nhai ngấu nghiến pháp bảo trong tay, vừa chớp chớp đôi mắt to tròn thuần khiết.

Tử Quần la lỵ ngẩn ngơ, liếc nhìn đôi mắt trông có vẻ ngốc nghếch của tiểu nữ anh, lại nhìn sang pháp bảo trong tay tiểu gia hỏa, không nhịn được mà đỡ trán.

Nàng đúng là hỏi thừa. ... "Thiên cơ mơ hồ, có thiên cơ kỳ vật cửu giai che đậy." Diệp Bất Phàm đạp sóng mà đi, tốc độ nhanh đến cực hạn, trên đường không ngừng lợi dụng Lục Hào Chiêm Bặc về Địa Phủ, sắc mặt âm trầm bất định.

Thiên cơ kỳ vật cửu giai của tu tiên giới chỉ có hai kiện.

Một kiện là Thiên Cơ Bàn đang ở trong tay hắn.

Kiện còn lại nằm ở Tiên Đình, cũng chính vì thế, đối phương mới có thể qua mặt hắn mà đoạt lấy Tây Vực. "Hai tên này hợp tác với nhau rồi." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lộ ra hàn quang, nửa canh giờ sau đã vượt qua đại nửa Đông Hải, tiến vào địa giới Nam Hồng Vực, hắn phân biệt phương hướng rồi cuối cùng tiến vào Quỷ Quốc.

Nơi này chính là lối vào của Địa Phủ.

Năm đó, Hồng Y Thiên Quân của Nam Hồng Vực thống lĩnh Chân Ma Tông khai chiến với Thiên Tiên Tông, Vô Ưu Tông, Trương gia và Quỷ Điện, trong đó Quỷ Điện chính là xuất thân từ Quỷ Quốc.

Quỷ Quốc đa phần là những người sống tu quỷ đạo, mà đứng sau Quỷ Quốc chính là Địa Phủ.

Bên trong Quỷ Quốc, âm khí che trời, vì quanh năm không thấy ánh mặt trời nên sơn lâm cây cối đều tràn ngập tử khí nồng nặc, đại địa thảo mộc héo úa, đâu đâu cũng là hoang mộ. "Hô ——!" Một luồng sương trắng nồng nặc từ sâu trong Quỷ Quốc bay ra, bao phủ núi non, rừng rậm, dần dần lan tỏa về phía Diệp Bất Phàm.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, bước ra một bước, tu vi áp bách khiến quỷ vụ đứng khựng lại.

Suốt quãng đường đi, đừng nói là người sống, ngay cả một con âm hồn cũng không thấy. "Quỷ Quốc đã bị Chân Ma Tiên Tông và Vô Ưu Tiên Tông tẩy lễ một lượt, âm hồn quỷ tu đều sạch bách." Diệp Bất

Phàm không khỏi lắc đầu, tiếp tục tiến về phía trước.

Dù là âm hồn hay quỷ tu đều lấy cường độ hồn phách làm thế mạnh, giỏi nhất là hồn đạo công kích.

Đối với những kẻ tu Hương Hỏa đạo mà nói, đây chính là những tín đồ tuyệt vời nhất.

Cuối cùng, hắn đến bên một vách đá, vách đá trầm mặc, nửa đá nửa không, lại giống như gỗ âm trầm.

Nhìn xuống dưới vách núi, sương trắng vô tận phun trào, vụ khí lạnh thấu xương, gió âm hô hô thổi ngược lên.

Truyền văn kể rằng, vạn cổ về trước dương gian và Địa Phủ không hề thông nhau, là do một vị Chân Tiên vì tìm kiếm luân hồi đã dùng sức mạnh đánh thông địa giới này.

Nơi đây còn gọi là Quỷ Môn.

Tất nhiên, truyền văn thật giả thế nào không ai rõ.

Năm đó khi Diệp Bất Phàm còn là Nguyên Anh, nơi này đối với hắn vô cùng thần bí và quỷ dị, không dám đặt chân vào.

Nhưng với tu vi hiện nay, nơi này không còn chút bí mật nào với hắn nữa.

Diệp Bất Phàm bước ra một bước, lao thẳng xuống dưới.

Sương trắng càng lúc càng nồng, âm khí càng lúc càng thịnh, dường như có thể đóng băng cả linh hồn. "Phốc!" Cho đến một khắc nào đó, Diệp Bất Phàm như xuyên qua một lớp màng ngăn cách, đến với một thế giới rộng lớn.

Bầu trời âm u, mặt đất màu nâu đen nhìn không thấy điểm dừng, dường như sự xuất hiện của hắn đã kinh động một số tồn tại, mấy con huyền điểu đang bay sợ đến mức vỗ cánh lẩn vào khe đất biến

mất.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, cảm ứng một phen rồi nhanh chóng lao về một hướng. "Minh Vương, ngươi đừng có mà chết đấy." ...

Địa Phủ, U Đô Thành. "A a a!" Tiếng thảm thiết, tiếng gào khóc vang lên liên hồi, trên không trung thành trì có một cái miệng khổng lồ như vết nứt lớn đang điên cuồng nuốt chửng âm hồn vô tận phía dưới.

Ngoại trừ những âm hồn cấp bậc Hợp Thể miễn cưỡng chống đỡ, những tồn tại khác không có nửa điểm phản kháng, thảy đều bị miệng lớn nuốt chửng, luyện hóa thành tín đồ hương hỏa.

Mà trên cao không, Ngũ Tiên Giáo Chủ lấy một địch bốn, không hề rơi vào thế hạ phong. "Minh Vương, ngươi chỉ là một âm hồn, đời này tuyệt đối không có khả năng thành tiên, chi bằng vào Nội Cảnh Địa của ta làm tín đồ, bản giáo chủ sẽ đưa ngươi thành tiên." "Bành" một tiếng, trên đỉnh đầu Ngũ Tiên Giáo Chủ huyền phù Tiên Huyền Giám, tay cầm thạch chùy và đại cổ, như Lôi Tiên hạ phàm.

Mỗi lần gõ trống, đại phiến lôi hồ sẽ lan tỏa thương khung, liên tiếp đánh lui năm vị Đại Thừa liên thủ, hắn ha ha cười lớn.

Âm thọ của âm hồn Địa Phủ rất dài, gấp nhiều lần người sống, nhưng tu luyện cũng gian nan gấp bội, vô số năm qua cũng chỉ có sáu vị Đại Thừa Tiên Quân.

Thiên Sát Nội Cảnh Địa đã chết một vị Diêm La, giờ chỉ còn lại năm vị, lần lượt là: Mạnh Bà, Vong Xuyên, Hoàng Tuyền, Tam Sinh, Minh Vương.

Ngoại trừ Minh Vương và Tam Sinh Tiên Quân thực lực siêu quần, ba người Mạnh Bà, Vong Xuyên, Hoàng Tuyền chỉ là Đại Thừa phổ thông. "Phốc!" Ngũ Tiên Giáo Chủ đột nhiên tập kích, Hoàng

Tuyền Tiên Quân đương trường bị một đạo lôi long nuốt chửng, tiếng thảm thiết vang dội bát phương.

Hoàng Tuyền Tiên Quân chấp chưởng Hoàng Tuyền đạo, tu vi Đại Thừa hậu kỳ, mạnh hơn nhiều so với Đại Thừa hậu kỳ thông thường.

Nhưng Ngũ Tiên Giáo Chủ tu Lôi đạo, lại là Dương lôi, khắc chế cực lớn đối với âm hồn Địa Phủ, âm hồn cùng cấp gặp hắn vốn đã chịu thiệt, huống chi Ngũ Tiên Giáo Chủ còn là đệ nhất nhân tu Hương Hỏa đạo. "Hoàng Tuyền!" Tam Sinh Tiên Quân vừa kinh vừa giận, toàn lực tế khởi Tam Sinh Thạch đánh về phía Ngũ Tiên Giáo Chủ.

Tên sau lộ vẻ kiêng dè, tức khắc bấm quyết, thúc động Tiên Huyền Giám bắn ra âm dương nhị quang, bành một tiếng đánh lui Tam Sinh Thạch.

Tam Sinh Thạch khác với các tiên khí khác, không phải do luyện chế mà là tiên khí nhân quả luân hồi tự nhiên.

Nó có thể chiếu rọi tiền thế, kim sinh, lai thế, lại có hiệu quả phá hồn, là sinh sát đại khí, Ngũ Tiên Giáo Chủ cũng không dám khinh suất chạm vào. "Âm Tiên Trượng - Xuất!" Mạnh Bà tế ra quyền trượng màu đen, dấy lên phong bạo âm khí, mạnh mẽ đâm tới.

Ngay sau đó, Vong Xuyên Tiên Quân thúc động một con sông lớn dài vạn dặm, oanh long long quét về phía Ngũ Tiên Giáo Chủ, từng cánh tay trắng hếu từ trong đại hà vươn ra, định kéo Ngũ Tiên Giáo Chủ vào trong. "Hống!" Minh Vương nộ hống, thể hình đột nhiên trướng lớn một vòng, trong nháy mắt mọc ra bốn mươi tám cánh tay, mỗi bàn tay đều nắm một kiện chí bảo, "phanh phanh" tồi hủy từng đạo lôi long, đánh thẳng vào đầu Ngũ Tiên Giáo Chủ. "Bản giáo chủ khắc chế âm hồn, phản kháng vô dụng thôi." Ánh mắt Ngũ Tiên Giáo Chủ lạnh lùng, sau khi thôn phệ Hoàng Tuyền Tiên Quân hắn lại càng

mạnh hơn.

Tiên Huyền Giám trên đỉnh đầu liên tiếp bộc phát tiên quang, ngăn cản Tam Sinh Thạch và các tiên vật khác. "Tiên Pháp - Tiên Âm Lôi Cổ!" Đồng thời cơ thể hắn bành trướng, đầu đội trời đêm, chân đạp đại địa, tay trái cầm thạch chùy, tay phải cầm đại cổ, chùy và cổ va chạm phát ra lôi âm khủng bố, hình thành sóng âm chấn nát đầu lâu Mạnh Bà.

Ngũ Tiên Giáo Chủ lại gõ trống lần nữa, sáu đạo lôi long gầm thét từ trong trống lao ra, hình thành một đạo bích chướng ngăn chặn con sông Vong Xuyên vô tận.

Đại hà phát ra tiếng xì xì, giống như tuyết gặp mặt trời, không ngừng bốc hơi.

Ngũ Tiên Giáo Chủ từng bước ép sát, thực lực hoàn toàn vượt xa lúc giao chiến với Tiên Đình, khiến tất cả âm hồn trong U Đô Thành tuyệt vọng.

Ngũ Tiên Giáo Chủ khắc chế âm hồn quá tàn bạo.

Cho dù có thêm vài vị Đại Thừa âm hồn nữa cũng không thể là đối thủ. "Thất Sắc Tiên Lôi!" Ngũ Tiên Giáo Chủ nhìn chằm chằm Minh Vương, ánh mắt lộ vẻ tham lam, đột nhiên nhả ra một đạo Thất Sắc Tiên Lôi, oanh long long đập tới.

Hồn phách của Minh Vương mạnh nhất, lại có ý vị viên mãn.

Nếu thu phục được lão, luyện hóa thành tín đồ, thực lực của hắn sẽ càng mạnh hơn! "Thất Sắc Tiên Lôi của tiên kiếp?!

Ngươi!" Minh Vương đại kinh, khó mà tin nổi.

Loại tiên lôi này chỉ có tiên kiếp mới có.

Rõ ràng là Chân Tiên đã luyện hóa nó thành bí bảo.

Đừng nói là đối với lão, ngay cả đối với Tử Vi Tiên Đế cũng có sự uy hiếp nhất định. "Rắc rắc!" Bốn mươi tám cánh tay của Minh Vương đều bị đánh gãy, toàn thân bị Thất Sắc Tiên Lôi bao phủ, bốc lên từng mảng sương đen lớn.

Lão không nén được thảm thiết, âm hồn ngày càng suy yếu. "Thu!" Ngũ Tiên Giáo Chủ cuồng hỉ, nhanh chóng tế ra một sợi xích đồng xanh quấn về phía Minh Vương. "Bắt lấy Minh Vương là chuồn ngay!" Hắn vốn chẳng định thành thật hợp tác với Tử Vi Tiên Đế.

Chương 777

Lão già tâm tư thâm trầm kia bày ra sát cục, lấy hắn làm mồi nhử tên biến thái Diệp Bất Phàm kia.

Đây cũng là ý của Hương Hỏa Tiên.

Ngũ Tiên Giáo Chủ trong lòng hiểu rõ mồn một.

Cho nên giờ hắn chỉ muốn nhân lúc Diệp Bất Phàm chưa đến, nhanh chóng kết thúc chiến đấu, thu gom đủ âm hồn cần thiết để đột phá Chân Tiên.

Tìm một nơi bí mật, lợi dụng bí bảo che giấu thiên cơ mà trốn đi, giả vờ đột phá Chân Tiên.

Đợi Tử Vi Tiên Đế hoặc Diệp Bất Phàm đột phá Chân Tiên quyết đấu thắng bại với Hương Hỏa Tiên rồi tính tiếp.

Còn bảo hắn giúp đỡ?

Xin lỗi nhé, bản giáo chủ chỉ là Đại Thừa viên mãn hèn mọn, không tham gia nổi trận đấu của Chân Tiên.

Lại thêm thiên phú thấp kém, thời gian đột phá Chân Tiên có hơi lâu một chút, tầm hai ngàn năm trở lên, không có giới hạn trên đâu. "Ngũ Tiên Giáo Chủ!

Bản vương là người của Diệp Bất Phàm, ngươi dám!" Minh Vương điên cuồng lùi lại, né tránh sợi xích đồng xanh truy kích, đồng thời lôi pho tượng lớn Diệp Bất Phàm ra dọa.

Trước đây lão là chỗ dựa của Diệp Bất Phàm, giờ đối phương lại là chỗ dựa của lão. "Diệp Bất Phàm?

Ha ha, giờ tên biến thái đó chắc đang bị nhốt trong Thời Không

Nội Cảnh Địa rồi.

Hương Hỏa Tiên nhắm vào nhục thân nguyên thần của hắn, mà vị Thời Không Đại Thừa kia lẽ nào lại không muốn đoạt xá?

Nếu không ngươi nghĩ tại sao bản giáo chủ lại chọn lúc này để giết vào?" Ngũ Tiên Giáo Chủ mặt đầy châm chọc.

Đạo Hương Sơn là địa bàn của hắn, mọi người ra vào hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Thiên Sát Chân Tiên, Thường Nga Tiên, Nhan Như Ngọc lần lượt vào trong họa, vị cuối cùng là Tử Quần thì vào Thời Không Nội Cảnh Địa.

Vị ở trong Nội Cảnh Địa kia không dễ đối phó đâu, tu Thời Không đạo, bản thân lại nắm giữ Thiên Cơ thuật, hai thứ cộng dồn, Tử Vi Tiên Đế vào địa bàn của lão cũng trầy da tróc vẩy mới mong sống sót đi ra.

Diệp Bất Phàm vừa đến Đông Hải, hắn đã phán đoán được mục tiêu của đối phương, thế là nhân cơ hội tập kích Địa Phủ. "Phốc!" Một tiếng động khẽ, xích đồng xanh xuyên thủng lồng ngực âm hồn của Minh Vương, những luồng điện chớp lóe lên khiến âm khí của Minh Vương tán loạn, càng thêm suy yếu. "Đến đây!

Bản giáo chủ đưa ngươi thành tiên!" Ánh mắt Ngũ Tiên Giáo Chủ hừng hực, nắm lấy một đầu xích đồng xanh, như kéo tù binh, quay người kéo Minh Vương hướng về lối thoát Địa Phủ mà đi, không lãng phí một giây nào.

Đang kéo, Ngũ Tiên Giáo Chủ bỗng cảm thấy sợi xích trong tay nặng trĩu, dường như có thứ gì đó đang kéo ngược lại.

Hắn ngẩn người, quay đầu nhìn lại.

Không biết từ lúc nào, sau lưng Minh Vương xuất hiện một vòng

xoáy khổng lồ, nửa thân người của lão đã bị kéo vào trong, khiến sợi xích dài nghìn trượng căng thẳng như dây đàn. "Diệp Bất Phàm?

Thế này cũng được sao?!" Sắc mặt Ngũ Tiên Giáo Chủ kịch biến, nộ hống một tiếng, lôi đình bao phủ toàn thân, hai tay nắm chặt sợi xích, bộc phát toàn bộ sức mạnh hòng kéo Minh Vương ra khỏi vòng xoáy.

Loại vòng xoáy này rõ ràng là pháp môn triệu hoán từ xa —— Minh Vương Quyết.

Hắn từng nghe nói dùng triệu hoán thuật để cứu người, chứ chưa từng nghe nói dùng triệu hoán thuật để cứu kẻ bị triệu hoán bao giờ. "Ngũ Tiên Giáo Chủ!

Ngươi kéo cái con mẹ ngươi ấy!

Lão bản của ta tới rồi, còn không mau cút đi!" Tiếng mắng chửi của Minh Vương truyền ra từ trong vòng xoáy, cả âm hồn bị kéo căng thành một đường thẳng, đau đớn như bị xé rách. "Hừ!

Diệp Bất Phàm còn ở tận Đông Hải, đến được đây không biết là bao giờ!" Ngũ Tiên Giáo Chủ lạnh hừ, không chút dao động, một mặt thúc động Tiên Huyền Giám tấn công bọn người Vong Xuyên, Mạnh Bà, một mặt chết sống không buông sợi xích.

Loại thông đạo do Minh Vương Quyết đánh ra này chỉ cho phép âm hồn đi qua, khe hở chật hẹp không thể chứa nổi một người sống như Diệp Bất Phàm. "Nhanh!

Phải thật nhanh!" Ngũ Tiên Giáo Chủ mặt trầm như nước, dùng hết sức bình sinh để kéo.

Giằng co được một lúc, hắn bỗng ngẩn ra, như thấy quỷ mà nhìn về phía xa.

Phía xa, từng mảng lớn âm khí sương trắng bị trấn áp, khí tức

khủng bố như sơn hô hải khiếu đang nhanh chóng di chuyển về phía này. "Làm sao có thể?!" Ngũ Tiên Giáo Chủ nhìn phía xa, rồi lại quay đầu nhìn vòng xoáy, dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt cuồng biến. "Thằng khốn này để một phân thân ở đầu kia kéo co với ta, còn bản tôn thì trực tiếp giết tới đây?" "Oanh!" Người chưa đến, một mũi tên huyết hồng to lớn như thần trụ đã xé toạc trường không bắn về phía hắn.

Ngũ Tiên Giáo Chủ biến sắc, buộc phải từ bỏ Minh Vương, xích đồng xanh vung lên như một con cự long đồng xanh đánh vào mũi tên.

Tuy nhiên, sợi xích đồng xanh bát giai đỉnh cấp này căn bản không ngăn được, rắc rắc hai tiếng đã bị mũi tên đánh gãy.

Uy lực của Đinh Đầu Thất Tiễn vào lúc này được phát huy đến mức lâm ly tận trí.

Sắc mặt Ngũ Tiên Giáo Chủ khó coi, thực sự đối mặt với Diệp Bất Phàm, hắn mới hiểu rõ tên này mạnh đến mức nào. "Đông!" Thạch chùy và đại cổ va chạm, lôi đạo tiên âm như đại lãng mới đánh nát được mũi tên huyết hồng.

Mà trong một giây trì hoãn này, Diệp Bất Phàm đã tới gần trong vòng mười vạn dặm, mái tóc trắng bay múa, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm Ngũ Tiên Giáo Chủ, dưới chân 《Hỗn Độn Tế Mệnh Độn》 được thi triển đến cực hạn. "Tiên Pháp - Tiên Cổ Lôi Động!" Ngũ Tiên Giáo Chủ nộ hống, thạch chùy liên tiếp nện mạnh vào đại cổ, phát ra những tiếng "đông đông đông" điếc tai nhức óc.

Từng đạo lôi long gào thét lao ra từ trong trống, hàng nghìn hàng vạn đạo thảy đều ùa về phía Diệp Bất Phàm.

Làm xong những việc này, Ngũ Tiên Giáo Chủ nhanh chóng thu lại Tiên Huyền Giám, thi triển lôi đạo đại độn chạy trốn về phía xa. "Xẹt xẹt!" Diệp Bất Phàm quanh thân tỏa ra ánh sáng vạn pháp bất xâm,

bước đi giữa muôn vàn lôi long, mặc cho lôi long đâm sầm vào người, cơ thể chỉ khẽ khựng lại rồi tiếp tục truy kích.

Thần thức của Ngũ Tiên Giáo Chủ thấy cảnh này thì lộ vẻ hãi hùng.

Lôi đạo của hắn khắc chế âm hồn, nhưng Diệp Bất Phàm lại khắc chế Lôi đạo của hắn, hơn nữa mức độ khắc chế còn cao hơn! "Song trọng Đại Thừa hậu kỳ, phòng ngự vốn đã tà môn, cộng thêm 《Thiên Sát Chân Ma Công》 miễn dịch phần lớn thuộc tính lôi, cái này đánh thế nào được?" Ngũ Tiên Giáo Chủ liên tiếp thi triển thần thông, Diệp Bất Phàm chỉ đơn giản vung nắm đấm đã đánh tan thần thông cường đại của hắn. "Lão gia hỏa, ngươi muốn chạy đi đâu?" Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, "bành" một tiếng đánh nổ đại cổ mà Ngũ Tiên Giáo Chủ tế ra, cùng với thạch chùy của đối phương cũng bị chấn nổ tung.

Bộ linh bảo này là linh bảo bát giai đỉnh tiêm, nhưng rõ ràng nhục thân của Diệp Bất Phàm còn mạnh hơn.

Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp gia trì, sức mạnh và phòng ngự đã áp đảo linh bảo đỉnh tiêm, trừ phi như Tử Vi Tiên Đế có thực lực tăng phúc không tưởng nổi, nếu không linh bảo tầm thường căn bản không làm tổn thương nổi hắn. "Chạy?!

Nực cười!

Bản giáo chủ tung hoành tu tiên giới mấy vạn năm, lẽ nào lại có chuyện chạy trốn!" "Hôm nay!

Ngươi phải chết!" Ngũ Tiên Giáo Chủ bỗng nhiên cười gằn, lớn tiếng nộ hống: "Hỏa Linh Tiên Vương!

Còn không mau ra đây liên thủ giết chết lão tặc này!

Cơ hội nghìn năm có một!" "Hắc hắc, sớm đã đợi đến mất kiên

nhẫn rồi!" Một giọng nói âm hiểm vang lên, từ phía dưới U Đô Thành chậm rãi bước ra một nam tử trung niên mặc hồng bào, một nửa khuôn mặt lông mày đỏ tóc đỏ, nửa còn lại là tóc đen mắt đen, tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Mỗi bước đi, hư không sụp đổ, pháp tắc đảo ngược, như thể Chân Tiên tái thế, khiến Mạnh Bà, Vong Xuyên, Tam Sinh Tiên Quân cùng đông đảo âm hồn Địa Phủ sợ hãi theo bản năng. "Nửa bộ Phạm Thánh Tiên Thi còn lại?!" Minh Vương vừa thoát ra khỏi vòng xoáy sắc mặt kịch biến.

Trong nháy mắt hiểu ra đây là sát cục nhắm vào Diệp Bất Phàm. "Diệp đạo hữu, không nên ham chiến." Mạnh Bà cũng kinh biến, vội vàng kêu lớn.

Nàng đã nghe nói về chiến tích của Diệp Bất Phàm, từng đánh lui Tử Vi Tiên Đế.

Nhưng đó là trong tình huống liên thủ với đông đảo Đại Thừa của Tiên Đạo Minh.

Còn Phạm Thánh Tiên Thi ở thời kỳ đỉnh phong, phòng ngự còn khủng bố hơn cả Tử Vi Tiên Đế, công kích lực dù có kém cũng không kém bao nhiêu, đối đầu trực diện, rất khó nói Diệp Bất Phàm có phải đối thủ hay không. "Hắc hắc, chuyện này đâu có để các ngươi chọn lựa." "Ta lại muốn xem xem, ngươi làm thế nào giết chết Võ Tiên Vương!" Hỏa Linh Tiên Vương cười quái dị, ánh mắt thâm lãnh chú thị Diệp Bất Phàm, sát ý sôi trào, đột nhiên tung một quyền.

Thời không vặn vẹo, nổ tung, một quyền này đủ để hủy thiên diệt địa.

Đồng thời lão lạnh lùng phân phó: "Ngũ Tiên Giáo Chủ, nếu Lôi đạo bị khắc chế thì dùng tiên khí trợ ta giết hắn!" "Được!

Hôm nay ngươi và ta liên thủ, nhất định phải lột da trút xương Diệp lão ma, đập xương tan thành tro!" Ngũ Tiên Giáo Chủ hét lớn, sát cơ ngút trời.

Nói xong.

Hắn thi triển độn thuật, quay đầu vắt chân lên cổ mà chạy.

Đánh thì không đánh được một chút nào.

Chương 778

Lúc Tiên Đình và Tiên Đạo Minh đại quyết chiến, Hỏa Linh Tiên Vương đang xâm lược Tây Vực, đám người Minh Vương, Mạnh Bà còn không có mặt.

Chỉ có hắn tham gia đại quyết chiến, tận mắt chứng kiến cái thằng khốn Diệp Bất Phàm này khó giết đến mức nào.

Hoặc là liên thủ với Hỏa Linh Tiên Vương có thể đánh cho Diệp Bất Phàm tàn phế, nhưng rủi ro quá cao.

Chẳng thà để đối phương chống đỡ, mình chuồn trước cho an toàn.

Dù sao âm hồn cũng thu thập được không ít, đủ để chống đỡ cho hắn thành tiên rồi. "Bành!" Diệp Bất Phàm dùng tay không đối kháng với nắm đấm của Hỏa Linh Tiên Vương, sức mạnh to lớn từ cơ thể đối phương tuôn ra thảy đều bị Diệp Bất Phàm ngăn cản, cơ thể chỉ khẽ rung rinh rồi nhanh chóng khôi phục bình thường.

Nay đã khác xưa, với thực lực hiện tại của hắn đủ để chính diện trấn áp Phạm Thánh Tiên Thi. "Ngươi!" Hỏa Linh Tiên Vương cảm nhận được cơn đau nhói trên nắm đấm, sắc mặt thay đổi.

Lão dung hợp Phạm Thánh Tiên Thi bấy lâu nay, lần đầu tiên có người có thể chính diện giao đấu với lão, trong nháy mắt phán đoán ra thực lực của Diệp Bất Phàm, một mình lão tuyệt đối không thể trấn sát đối phương.

Chợt lão nhận ra điều bất thường, nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở phía xa.

Lúc này Ngũ Tiên Giáo Chủ đã chạy xa triệu dặm rồi, tốc độ đúng

là nhanh kinh hoàng.

Từ xa truyền lại tiếng nói: "Hỏa Linh đạo hữu, bản giáo chủ đi tìm cứu binh, đi một chút sẽ quay lại ngay!" "Cái đồ chết tiệt nhà ngươi!" Hỏa Linh Tiên Vương hai mắt đỏ ngầu, phổi sắp nổ tung vì tức, hận không thể đương trường cắn chết Ngũ Tiên Giáo Chủ.

Lão và Ngũ Tiên Giáo Chủ không mấy thân thiết, vạn lần không ngờ tên này lại vô sỉ đến mức này.

Đầu óc của Tử Vi Tiên Đế chắc chắn bị lừa đá rồi mới tìm cho lão một đồng đội lợn như vậy. "Oanh" một tiếng, một đạo quyền quang vô địch oanh sát tới, Hỏa Linh Tiên Vương không kịp tìm Ngũ Tiên Giáo Chủ tính sổ, hai tay giơ lên, cứng rắn chống đỡ một quyền này. "Hắn chạy thì chạy rồi, nhưng ngươi không chạy được đâu." Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm Hỏa Linh Tiên Vương, ánh mắt nóng rực.

Hắn suy đoán Tử Vi Tiên Đế hợp tác với Ngũ Tiên Giáo Chủ sẽ có thủ đoạn nằm ngoài dự liệu để đối phó hắn, nhưng thực sự không ngờ lại là nửa bộ Phạm Thánh Tiên Thi còn lại.

Tạo hóa!

Thiên đại tạo hóa a!

Nếu thu phục được nó, nhục thân của hắn chắc chắn một trăm phần trăm đột phá Đại Thừa viên mãn. "Chỉ cần ta muốn đi, không ai có thể ngăn cản được ta!" Hỏa Linh Tiên Vương lạnh hừ, hóa thành một đạo lưu quang độn tẩu về phía xa.

Lão và Ngũ Tiên Giáo Chủ liên thủ còn có hy vọng trấn sát Diệp Bất Phàm, còn một mình lão thì không thể làm được. "Chuyện tương tự như Tử Vi Tiên Đế chạy thoát sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu." Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, chỉ tay lên thương khung, hư không xé rách ra một vết nứt lớn, Huyền Hoàng Đỉnh phun ra Huyền

Hoàng nhị khí, bàng bạc hậu trọng, chặn đứng đường lui của Hỏa Linh Tiên Vương.

Không đợi đối phương chuyển hướng, miệng hắn nhả ra Kiếp Chú Kính, bộc phát từng đạo chú sát kiếp quang dày đặc, hình thành bích chướng bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm.

Bọn người Mạnh Bà, Tam Sinh Tiên Quân thấy vậy da đầu tê dại, cả chiến trường cũng không dám tiếp cận, nhanh chóng mang theo những âm hồn còn lại của U Đô Thành vội vàng rời khỏi phạm vi bao phủ của chú sát kiếp quang.

Loại kiếp quang này chứa đựng lời nguyền và uy năng lôi kiếp cực hạn, sức sát thương đối với âm hồn là mang tính hủy diệt. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi khinh người quá đáng!" Hỏa Linh Tiên Vương thấy vậy, biết không thể chạy thoát, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm với vẻ dữ tợn. "Sao hả?

Cố ý bày cục giết ta, giờ lại nói ta khinh người quá đáng?" Diệp Bất Phàm đạm mạc nói, sải bước đi về phía Hỏa Linh Tiên Vương.

Hắn không thi triển 《Định Tự Quyết》, thuật này có thể định trụ Tử Vi Tiên Đế, nhưng đối với tiên thi hiệu quả quá yếu, thậm chí có thể nói là không có tác dụng. "Vút ——!" Hỏa Linh Tiên Vương sát ý ngập trời, tốc độ như một tia chớp xé toạc trường không: "Hôm nay lão phu dù có chết cũng phải kéo ngươi theo đệm lưng!" Toàn thân lão tiên quang ngút trời, như vầng trăng sáng giữa không trung, quyền quang tồi hủy đạo và pháp, đánh thẳng vào đầu Diệp Bất Phàm. "Đang đang đang!" Diệp Bất Phàm biểu cảm đờ đẫn, 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》 thi triển đến cực hạn, trực tiếp cận chiến bác sát với Hỏa Linh Tiên Vương, giống như hai pho tượng kim cương bất hoại va chạm, bộc phát hàng loạt tia lửa.

Minh Vương, Mạnh Bà và những người khác đứng ngoài chú sát kiếp quang, nhìn mà kinh tâm động phách. "Phòng ngự, tốc độ, sức mạnh thảy đều đã vượt qua cảnh giới Đại Thừa, nói là bán tiên cũng không ngoa." Tam Sinh Tiên Quân kinh thán nói.

Chỉ dùng âm nhãn thuần túy thì chỉ có thể thấy một trắng một đỏ hai đạo quang ảnh kéo theo vệt đuôi dài, không ngừng va chạm, động tác cụ thể căn bản không nhìn rõ, tốc độ quá nhanh, vượt ra ngoài khả năng bắt bắt của âm nhãn.

Chỉ có thần thức mới quan sát được một số chi tiết giao thủ.

Chỉ trong đoản đoản một giây, hai người đã giao thủ hàng nghìn lần, quyền quyền thấu thịt. "Sức mạnh và tốc độ của hai người tương đương nhau, về mặt phòng ngự, Diệp Bất Phàm không bằng Hỏa Linh Tiên Vương." Vong Xuyên Tiên Quân lắc đầu, nhìn về phía Minh Vương hồ nghi hỏi: "Người này thực sự có thể giết được Hỏa Linh Tiên Vương sao?" Lão lần đầu thấy Diệp Bất Phàm nên không hiểu rõ lắm.

Tuy nhiên từ cục diện hiện tại...

Hỏa Linh Tiên Vương dung hợp tiên thi, phòng ngự thực sự quá mạnh, Diệp Bất Phàm không dễ phá được phòng ngự.

Trái lại là Diệp Bất Phàm, phòng ngự kém hơn không ít, theo đà giao thủ không ngừng, nắm đấm và da thịt đã nứt ra, máu tươi bị chấn ra ngoài.

Mạnh Bà, Tam Sinh Tiên Quân cũng nhìn về phía Minh Vương, lộ vẻ nghi hoặc.

Họ muốn giúp đỡ, nhưng có chú sát kiếp quang ở đó, chỉ cần Diệp Bất Phàm kiểm soát không tới nơi tới chốn là họ sẽ bị kiếp quang làm trọng thương. "Hỏa Linh Tiên Vương kiên trì không quá mười giây là

phải chết." Minh Vương xua xua tay.

Mấy chục năm giao tình, lão quá hiểu Diệp Bất Phàm, luận về ý thức đấu pháp, lão chưa từng thấy ai biến thái hơn tên này. "Mười giây?" Vong Xuyên Tiên Quân, Tam Sinh Tiên Quân lộ vẻ bất khả tư nghị, không nhịn được nhìn về chiến trường hoài nghi: "Ngươi chắc chứ?" Sát một Đại Thừa phổ thông thì họ tin, nhưng mười giây giết chết thực thể Phạm Thánh Tiên Thi... "Giây thứ nhất." Minh Vương nhìn chằm chằm chiến trường.

Trong chiến trường, Diệp Bất Phàm và Hỏa Linh Tiên Vương bác sát càng lúc càng thảm liệt, phạm vi mấy vạn dặm đại địa sụt lún, lộ ra những hài cốt ẩn giấu dưới đáy địa. "Giây thứ hai." "Giây thứ ba." "Giây thứ tư." Đấu pháp càng lúc càng hung mãnh.

Vong Xuyên, Tam Sinh, Mạnh Bà ba người nhìn chằm chằm nhưng không thấy có gì khác biệt.

Cho đến giây thứ năm, đấu pháp đã có sự biến hóa.

Từng đạo nhân quả tuyến hóa thành những sợi xích to lớn, bao vây Hỏa Linh Tiên Vương, thực lực của lão đột nhiên sụt giảm một thành rưỡi.

Ngay sau đó ba đạo phân thân bước ra, mỗi đạo đều bành trướng lớn mạnh như ba tôn cự thần đội trời đạp đất.

Giây thứ sáu.

Hàng loạt tiên thuật được thúc động, bao phủ về phía tứ chi và đầu lâu của Hỏa Linh Tiên Vương. "Oanh long long!" Hỏa Linh Tiên Vương nộ hống gào thét, song quyền sinh sinh xé rách 《Võ Tiên》, 《Hỗn Độn Tiên Diễm》 cùng nhiều loại tiên thuật khác.

Tuy nhiên vừa phá khai tiên thuật, những mảng lớn tiên thổ cát bụi thảy đều bao phủ lấy lão.

Hỏa Linh Tiên Vương đột nhiên khựng lại. "Giây thứ tám." Minh Vương lên tiếng.

Dứt lời, hỗn độn bản nguyên quanh thân Diệp Bất Phàm đột ngột biến đổi, chuyển hóa thành thông thiên kiếm đạo bản nguyên, hai ngón tay chụm lại, một luồng kiếm quang như trường hồng xuyên thấu thương khung, "phốc" một tiếng đâm xuyên qua con mắt dưới hàng lông mày đỏ, ngón tay đâm thẳng vào hốc mắt. "Ông!" Kiếm đạo bản nguyên lại biến đổi, tử vong bản nguyên tàn phá trong đầu lâu của lão. "A a a!" Hỏa Linh Tiên Vương thống khổ gào thét, chỉ sau vài tiếng đã im bặt, sinh cơ bị mẫn diệt, chết thảm ngay tại chỗ. "Chết... chết rồi sao?" Đám người Vong Xuyên Tiên Quân chấn hãi.

Chưa đầy mười giây, Hỏa Linh Tiên Vương đã bị giết.

Minh Vương nhìn Diệp Bất Phàm như thể nhặt được bảo vật mà kiểm tra Phạm Thánh Tiên Thi từ trên xuống dưới một lượt, cẩn thận từng chút một thu vào Chưởng Trung Càn Khôn, không khỏi cạn lời: "Không đến mức đó chứ?

Phạm Thánh Tiên Thi không có yếu ớt vậy đâu." Diệp Bất Phàm thu Kiếp Chú Kính và Huyền Hoàng Đỉnh lại, trên mặt lúc này mới lộ ra nụ cười.

Hắn không dùng tiên khí, càng không dám tung ra lượng lớn thần thông oanh tạc Hỏa Linh Tiên Vương, chỉ có thể tìm kiếm điểm yếu, nghĩ cách hạ gục Hỏa Linh Tiên Vương mà không làm hư hại Phạm Thánh Tiên Thi.

Lần trước làm phẫu thuật cắt bỏ cho Đạo Lão, tiên đạo sức mạnh và tinh hoa Phạm Thánh Tiên Thi bị thất thoát quá nghiêm trọng khiến hắn đau lòng muốn chết.

Diệp Bất Phàm chậm rãi từ trên cao hạ xuống, khinh miệt nói: "Một kẻ làm thuê thô kệch, chẳng biết chút gì về việc bảo vệ cổ vật

cổ đổng cả." "..." Khuôn mặt xanh lè răng nanh của Minh Vương giật giật, suy yếu nói: "Mau chữa trị cho ta một chút đi, chịu đựng đòn tấn công của Thất Sắc Tiên Lôi khiến hồn phách bị thương nặng quá." Diệp Bất Phàm vận chuyển 《Bổ Hồn Thuật》 chữa trị cho lão.

Một lát sau, Minh Vương đã lành hẳn.

Bọn Vong Xuyên, Tam Sinh Tiên Quân đứng bên cạnh nhìn mà tắc lưỡi liên hồi.

Trong tu tiên giới ngày nay, có thể nghi ngờ thực lực của Diệp Bất Phàm, nhưng năng lực chữa trị này không nghi ngờ gì nữa chính là thiên hạ đệ nhất. "Ai, thật đáng tiếc cho Hoàng Tuyền đạo hữu, nếu ngươi đến sớm một chút, lão ấy đã không bị Ngũ Tiên Giáo Chủ đánh chết." Minh Vương thu dọn chiến trường, sau đó dẫn Diệp Bất Phàm vào Minh Phủ bên trong U Đô Thành.

Đấu pháp tuy kịch liệt nhưng U Đô Thành không bị ảnh hưởng, đã được Ngũ Tiên Giáo Chủ cố ý bảo vệ một chút để tránh âm hồn trong thành bị diệt tuyệt, mất đi hương hỏa.

Diệp Bất Phàm nghe vậy cũng lắc đầu.

Hắn có thể cứu được Minh Vương cũng là nhờ có 《Minh Vương Quyết》, nếu không hắn căn bản không kịp.

Chương 779

"À, quên giới thiệu, vị này là Mạnh Bà, Diệp huynh đã thấy qua." Minh Vương quay sang giới thiệu.

Mạnh Bà còng lưng, bày tỏ sự kính trọng. "Vị này là Vong Xuyên Tiên Quân, được hóa ra từ một luồng hồn phách do sông Vong Xuyên thai nghén." Minh Vương chỉ tay về phía Vong Xuyên Tiên Quân.

Diệp Bất Phàm kinh ngạc, đánh giá đối phương một lượt.

Những thứ như sơn thạch, hải hồ sinh ra linh trí cực kỳ hiếm gặp, hắn cũng mới chỉ thấy cây Nguyệt Quế và Bất Tử Tiên Thụ mà thôi. "May mắn thôi." Vong Xuyên Tiên Quân khách khí nói. "Tam Sinh đạo hữu, không lẽ là do Tam Sinh Thạch hóa thành?" Diệp Bất Phàm nhìn về người cuối cùng. "Chút đá thô lậu, không đáng để nhắc tới." Tam Sinh Tiên Quân xua xua tay.

Lão cũng chỉ là một linh hồn sinh ra từ trong Tam Sinh Thạch. "Truyền thuyết nói Tam Sinh Thạch trong Địa Phủ có thể soi rọi ba đời: tiền thế, kim sinh, tương lai, không biết đạo hữu có thể soi rọi cho Diệp mỗ không?" Diệp Bất Phàm hiếu kỳ hỏi.

Địa Phủ cực kỳ thần bí, liên quan đến bản chất của tu tiên giới, không thể lường trước được.

Cầu Nại Hà, đường Hoàng Tuyền, mỗi một nơi đều tràn đầy màu sắc thần bí.

Lại như một trong những sư phó của Tiểu Niếp Niếp, Bỉ Ngạn Hoa, và cả Luân Hồi ở sâu nhất trong Địa Phủ. "Tam Sinh đạo hữu thử xem?" Ánh mắt Minh Vương khẽ lóe lên, xúi giục.

Mạnh Bà và Vong Xuyên Tiên Quân cũng đầy mặt hiếu kỳ.

Tu tiên giới ngày nay, dù là Tầm Tiên Đạo Nhân hay Hương Hỏa Tiên trong truyền thuyết đều có lai lịch để truy tìm, duy chỉ có Diệp Bất Phàm là không ai rõ lai lịch. "Đừng làm khó ta nữa." Sắc mặt Tam Sinh Tiên Quân khẽ biến, trực tiếp từ chối.

Diệp Bất Phàm nheo mắt, nhìn lão sâu sắc rồi mỉm cười nói: "Thôi vậy, trước khi Diệp mỗ về Bắc Vực cần phải đi một chuyến đến Luân Hồi, Minh Vương dẫn ta đi đi." "Được." Minh Vương sảng khoái đồng ý, đưa Diệp Bất Phàm rời đi.

Vong Xuyên Tiên Quân nhìn hai người rời đi, đột nhiên quay đầu hỏi: "Tam Sinh đạo hữu đã soi rọi ra được gì rồi?" "Diệp đạo hữu không có tiền sinh, không có kim sinh, không có lai thế." Tam Sinh Tiên Quân im lặng một lúc rồi nói. "Có ý gì?" Mạnh Bà ngỡ ngàng.

Vong Xuyên Tiên Quân lắc đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Trường hợp này lão chưa từng gặp bao giờ, vạn sự vạn vật trong tu tiên giới thảy đều không thể thoát khỏi luân hồi.

Có dấu vết luân hồi thì sẽ soi rọi được.

Ngay cả Hương Hỏa Tiên năm đó cũng có thể soi rọi ra một số thứ.

Trừ phi...

Diệp Bất Phàm không phải là sinh linh của giới này. ...

Diệp Bất Phàm đi mãi, cuối cùng đến nơi sâu nhất của Địa Phủ.

Trước mắt hiện ra một tòa luân bàn cổ lão, to lớn đến mức khó mà tưởng tượng, căn bản không nhìn thấy điểm dừng, trên đó khắc họa tinh không vũ trụ, tràn ngập phù văn đại đạo, chậm rãi xoay tròn.

Dưới luân bàn sương xám bốc lên, rỉ ra những dòng máu màu đen, không ngừng từ trong đó truyền ra những tiếng gào khóc và thảm thiết

quỷ dị, như thể từng con lệ quỷ đang bị ép chặt, nghiền nát. "Đây chính là nơi Luân Hồi sao?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, không thể tin nổi nói.

Một cách vô thức, tận sâu trong lòng nảy sinh một tia bất an và lạnh lẽo.

Hắn từng nhập vào luân hồi, nhưng bên trong toàn là các loại ánh sáng, khắp nơi tràn ngập luân hồi chi khí, hoàn toàn không giống với tòa luân bàn khổng lồ trước mắt này. "Phải, bước vào trong luân bàn chính là bước vào luân hồi chuyển sinh.

Còn dòng máu đen và tiếng thảm thiết kia... không ai biết đó là gì, từng có một Đại Thừa Địa Phủ may mắn có được một giọt máu đen, chưa đầy hai ngày... lão đã phát điên." "Kết cục cuối cùng... bị một bóng đen từ trong Luân Hồi bước ra mang đi, kết cục thế nào không ai rõ." Minh Vương lắc đầu, lộ vẻ kiêng dè sâu sắc: "Nơi Luân Hồi này, truyền thuyết kể rằng năm đó Hương Hỏa Tiên chứng đạo Chân Tiên từng tiến vào, không biết đã trải qua chuyện gì mà cuối cùng suýt chút nữa chết ở bên trong." "Đi thôi!" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm luân bàn khổng lồ, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, hắn nhanh chóng lùi lại, quay người rời đi.

Mà không lâu sau khi hai người đi khỏi.

Luân hồi bàn khẽ rung lên, một con mắt trắng dã khổng lồ như hành tinh trôi ra, trên đó không ngừng rỉ ra từng giọt máu đen, âm thầm nhìn chằm chằm theo hướng Diệp Bất Phàm rời đi. "Rắc rắc rắc!" Lúc này, một bàn tay trắng bệch từ trong kẽ hở luân bàn thò ra, phát ra âm thanh âm u quỷ dị, đứt quãng: "Hắn... hắn không nhập... luân hồi, giúp ta... giúp ta..." Nếu lắng tai nghe kỹ, giọng nói này giống hệt với huyết ảnh thần thông 《Võ Tiên》 của Diệp Bất Phàm.

Con mắt khổng lồ không có phản hồi.

Bàn tay trắng bệch tiếp tục đứt quãng truyền ra tiếng thảm thiết: "Ngươi thả... thả đi...

Hương Hỏa tiểu bối... ngươi thời gian... không nhiều, giúp... giúp ta, ta... ta cho ngươi phục sinh." "A a!!" Con mắt khổng lồ ẩn vào trong luân hồi bàn, bàn tay trắng bệch kia dường như có một bàn tay khác kéo nó trở lại, phát ra tiếng thảm thiết thê lương. ...

Diệp Bất Phàm ở lại U Đô vài ngày, mượn Tam Sinh Thạch trong tay Tam Sinh Tiên Quân nghiên cứu mấy ngày rồi rời khỏi Địa Phủ, tiến về sâu trong Đông Hải tế bái Thanh Loan Tiên Quân một hồi, cuối cùng trở lại Thiên Ma Giáo ở Triệu Quốc thuộc Bắc Vực.

Mà trận chiến Địa Phủ cũng nhanh chóng truyền đi.

Tu tiên giới chấn động.

Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Đông Hải, các Đại Thừa Tiên Quân lần lượt đổ dồn ánh mắt về phía Triệu Quốc. "Vốn định tập kích Địa Phủ, giờ thì không có cơ hội rồi." Tại Bồng Lai Tiên Đảo, Trảm Long Tiên Quân vẻ mặt âm trầm, buộc phải từ bỏ ý định.

Lúc này nếu tập kích, kết cục tám phần mười cũng giống như Hỏa Linh Tiên Vương, bị Diệp Bất Phàm trấn sát. "Vong hồn không đủ để chống đỡ cho chúng ta thăng cấp Chân Tiên, âm hồn Địa Phủ không thể thu thập, còn có thể đi đâu thu thập nữa đây?" Hồng Trần Tiên Quân trầm giọng đáp lại.

Có tấm gương tày liếp của Hỏa Linh Tiên Vương, lão cũng không dám ra tay với Địa Phủ nữa.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là Địa Phủ đã bị Ngũ Tiên Giáo Chủ vơ vét sạch sẽ một lượt, có đi cũng chẳng để làm gì. "Yêu tộc Đông Hải số lượng đủ nhiều, không kém Địa Phủ bao nhiêu đâu." "Yêu tộc?

Yêu tộc và Diệp Bất Phàm quan hệ cũng không nông cạn." "Hắn không thể không để cho chúng ta một con đường sống chứ?" "Chuyện này..." "Bảo đám Tiêu Dao, Vĩnh Hằng đừng đánh nữa, liên thủ lại có thể khiến Diệp Bất Phàm phải kiêng dè một hai.

Đợi tên kia không có động tĩnh gì nữa thì tấn công yêu tộc Đông Hải." Trảm Long Tiên Quân suy tính.

Hành động này rất mạo hiểm, nhưng để thăng cấp Chân Tiên thì chỉ đành đánh cược một phen.

Thời gian này, các phương công phạt lẫn nhau, đầu rơi máu chảy, bên này hát xong bên kia lên đài, chiến hỏa lan rộng đại nửa tu tiên giới.

Nhưng đám Đại Thừa vẫn còn cách đột phá Chân Tiên một khoảng nhất định. ...

Cùng lúc đó.

Trung Vực Tiên Đình, tu luyện điện.

Tử Vi Tiên Đế chậm rãi thở ra một hơi, chuẩn bị cho việc đột phá Chân Tiên đã thỏa đáng.

Đúng lúc này, Huyễn Hải Tiên Quân tiến vào tu luyện điện, thấp giọng nói: "Thanh Thủy Tiên Quân sau khi từ tiền tuyến trở về đã tiến vào trạng thái bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài." Tiên Đình hiện nay, chiến lực cao đoan và trung đoan đã chết gần hết, chỉ còn lại thưa thớt vài vị Đại Thừa Tiên Quân, mà Huyễn Hải Tiên Quân với tư cách là cháu của Tử Vi Tiên Đế, tự nhiên được hưởng dụng phần lớn tài nguyên và được trọng điểm bồi dưỡng. "Nói tiếp đi." "Địa Phủ truyền tới tin tức." Huyễn Hải Tiên Quân cẩn thận từng li từng tí báo cáo.

Tử Vi Tiên Đế nghe xong, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Lão từng nghĩ qua Ngũ Tiên giáo chủ không đáng tin, nhưng không ngờ lại đến mức độ này. "Trẫm cứ tưởng ngươi có thể đánh đấm cho ra hồn một chút, kết quả một chiêu cũng không đánh đã trực tiếp bỏ chạy!" Tử Vi Tiên Đế thầm mắng.

Tuy nhiên lão cũng không quá tức giận, lão vẫn còn hậu thủ.

Chương 780

Tiên độc trong thi thể của Phạm Thánh Tiên mới là át chủ bài lớn nhất.

Tiên độc thứ này, không phải cứ sống lại là có thể thoát khỏi được.

Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế âm độc, phảng phật đã nhìn thấy cảnh Diệp Bất Phàm bị tiên độc hành hạ đến chết. "Lui xuống đi, thời khắc nhìn chằm chằm tin tức bên phía Thiên Ma Giáo, lúc nào Diệp Bất Phàm bị độc chết thì báo cáo cho trẫm." Tử Vi Tiên Đế dừng lại một chút, lạnh lùng nói: "Thuận tiện chú ý động tĩnh bên phía tông thất, thanh Huyền Linh Kiếm trong phần mộ phụ thân ta, nhất định phải đoạt về!" "Tuân lệnh." ...

Tại Triệu Quốc, Thiên Ma Giáo.

Diệp Bất Phàm chậm rãi ngồi dậy từ trên giường của Tử Quần La Lỵ, tấm chăn xê dịch, thấp thoáng lộ ra những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể trắng nõn của nàng. "Dục niệm, Nộ niệm, Tĩnh niệm tại sao không xuất hiện hóa thân?" Diệp Bất Phàm quấn lấy một lọn tóc xanh của Tử Quần La Lỵ, không nhịn được hỏi.

Trong cơ thể Tử Quần có ba đạo ý niệm, từ sau trận chiến ở Nguyệt Cung và hạ sinh tiểu Niếp Niếp, họ vẫn chưa từng tách ra. "Ngươi còn muốn ngủ chung một giường lớn chắc?" Gương mặt tròn trịa của Tử Quần La Lỵ vẫn còn vương chút dư vận, nàng cười lạnh hai tiếng rồi hung hăng nhéo một cái, khiến mặt Diệp Bất Phàm biến dạng ngay tại chỗ.

Thể phách của cậu tuy mạnh, nhưng có những chỗ vẫn rất mỏng manh. "Nàng!" Diệp Bất Phàm đại nộ, chui vào trong chăn hung hăng

"hành hạ" Tử Quần La Lỵ một trận mới chịu thôi. "Ta không quản những nữ nhân khác của ngươi, nhưng mỗi ngày đều phải đến chỗ ta một chuyến." Tử Quần La Lỵ thở dốc, nhìn Diệp Bất Phàm đang mặc quần áo mà kiều hanh nói.

Theo việc Tử Vi Tiên Đế bắt đầu đột phá Chân Tiên, áp lực của nàng ngày càng lớn, vô cùng cấp thiết muốn tăng cường tu vi.

Thân là một đại Ma Tổ, nàng không có thói quen dựa dẫm vào sự bảo hộ của người khác. "Nhục thân của tôi cần đột phá Đại Thừa viên mãn, cách ba năm bữa đến thì được, chứ không thể ngày nào cũng tới." Diệp Bất Phàm bất đắc dĩ nói.

Sau đó cậu mặc quần áo đi ra ngoài, lại ghé qua phòng của Phấn Quần La Lỵ, Lục La, Chu Huyên Nhi, Thủy Yên Tiên Tử... yêu thương từng người một rồi mới tiến vào đạo trường của lão tổ Thiên Ma Giáo, cũng chính là nơi bế quan của mình.

Lấy ra nửa cụ thi thể Phạm Thánh Tiên, vì đây là vật vô chủ nên trên giao diện hệ thống hiện ra vài dòng chữ: [Phạm Thánh Tiên Thi: Được luyện chế bằng bí pháp đặc biệt, hàm chứa tiên đạo chi lực và tinh túy của 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》, có thể tăng cường mạnh mẽ thể phách nhục thân.

Cần hấp thu chậm rãi với lượng nhỏ, nếu hấp thu quá mạnh quá nhanh, dễ dẫn đến nổ tan xác mà chết]. [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Trực tiếp lấy đi, hấp thu quá mạnh, dễ dàng củng cố cảnh giới nhục thân...].

Hiệu quả tổng thể tương tự với nửa cụ thi thể của Đạo lão, chỉ có điều tinh hoa chứa đựng bên trong nhiều hơn.

Cộng thêm lần này Diệp Bất Phàm giết chết Hỏa Linh Tiên Vương đã đặc biệt bảo vệ tiên thi, nên tiên đạo chi lực và tinh túy bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, đủ để hỗ trợ cậu đột phá nhục thân lên Đại

Thừa viên mãn. "Nhục thân Đại Thừa viên mãn, không biết thực lực sẽ tăng phúc đến mức nào?" Diệp Bất Phàm lộ ra vẻ mong đợi.

Cậu có thể xác định rằng, với nhục thân Đại Thừa viên mãn, khi đối mặt với Tử Vi Tiên Đế một lần nữa, cậu đủ sức trấn sát lão, khiến đối phương có chạy cũng không thoát.

Chưa kịp tu luyện, giao diện hệ thống lại nhảy lên: [Tiên Độc: Một lượng nhỏ, ẩn giấu sâu trong tiên thi, hòa làm một với tinh hoa tiên thi.

Chân Tiên hấp thu sẽ trọng thương, Đại Thừa viên mãn hấp thu nhục thân tiêu vong, hồn phách mẫn diệt, không còn khả năng luân hồi, phục sinh vô hiệu].

Diệp Bất Phàm thấy cảnh này, tròng mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài.

Với thần thức và cảm tri nguy hiểm từ 《Phạm Thánh Thập Nhị Kinh》 của mình, cậu hoàn toàn không nhận ra vấn đề của tiên thi.

Loại độc này rõ ràng có thể né tránh được cảm tri. "Tử Vi Tiên Đế tâm địa đen tối thật đấy!

Thảo nào biết rõ tôi cần Phạm Thánh Tiên Thi mà vẫn để nó rơi vào tay tôi." [Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi Đại Thừa viên mãn hấp thu, nhục thân tăng cường (chưa rõ), hồn phách tăng cường mạnh mẽ...]. "Tú nhi, cái này là sợ nhục thân mình không đột phá nổi Đại Thừa viên mãn đây mà." Diệp Bất Phàm phấn chấn, đôi mắt sáng rực.

Bỗng nhiên cậu cau mày, nhìn chằm chằm vào chữ "chưa rõ" phía sau phần nhục thân tăng cường, không hiểu nó có ý nghĩa gì. "Sau khi hấp thu chắc sẽ biết thôi." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, hai tay đặt lên đầu lâu của tiên thi, bắt đầu rút lấy tiên đạo chi lực và tinh hoa bên

trong.

Tức thì, một luồng sức mạnh hung bạo như sông dài cuồn cuộn đổ vào trong cơ thể cậu.

Khí huyết hỗn loạn, nhục thân bắt đầu rạn nứt.

Nhưng rất nhanh, dưới sự nghịch chuyển của hệ thống, luồng sức mạnh này trở nên ôn hòa, lan tỏa khắp toàn thân Diệp Bất Phàm, tăng cường da thịt, xương cốt, nội tạng...

Ngay cả hồn phách cũng không ngừng trở nên mạnh mẽ và cô đọng hơn.

Ngoại trừ hỗn độn bản nguyên không tăng trưởng, các phương diện khác đều tăng vọt.

Chớp mắt đã hai ngày trôi qua.

Thể phách của Diệp Bất Phàm đã tiến bộ không ít, đồng thời cơ thể xuất hiện một số dị thường.

Ngón tay giữa tỏa ra bạch quang, từng sợi tiên đạo chi lực lưu động, nghiền nát hư không và pháp tắc xung quanh. "Đây chính là điều 'chưa rõ' sao?" Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm vào ngón tay giữa, mày nhíu chặt.

Ngón giữa mạnh mẽ vượt xa bình thường, có chút tương tự với Phạm Thánh Tiên Thi, đang dần chuyển hóa sang Chân Tiên. "Nói cách khác, nhục thân của mình chưa thành tiên, nhưng ngón tay lại thành tiên trước rồi?" Ánh mắt cậu có chút quái dị.

Tác dụng phụ sau khi nghịch chuyển lại ra cái hiệu quả này. "Tiên độc này, hoặc là được luyện chế từ ngón tay của một cường giả độc đạo thành tiên, hoặc là từ ngón tay của một Yêu Tiên bản thân vốn có kịch độc." Diệp Bất Phàm suy đoán, cậu nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn.

Trước thời đại Hương Hỏa Tiên, Yêu tộc cũng có Chân Tiên, chỉ là tài liệu liên quan quá ít, coi như không có.

Khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm liên tục hấp thu sức mạnh của tiên thi.

Ngón tay giữa giống như phàm nhân đang lột xác thành tiên nhân, ngày càng tinh khiết trong suốt như ngọc thạch chế tạo nên Bạch Ngọc Kinh trên trời, mang lại cảm giác hư ảo không thực.

Tiên đạo chi lực chứa đựng bên trong ngày càng nồng đậm, kéo theo nội cảnh địa nhục thân trong ngón tay cũng bắt đầu thay đổi, trở nên rộng lớn và hậu trọng hơn.

Điều này khác hẳn với Đạo lão hay Hỏa Linh Tiên Vương.

Phạm Thánh Tiên Thi là vật chết, vốn không có uy lực thực sự của một Chân Tiên luyện thể.

Nhưng ngón tay của Diệp Bất Phàm là vật sống.

Cậu không dám tưởng tượng khi ngón tay này hoàn toàn chuyển hóa thành Tiên chỉ thì uy lực sẽ lớn đến mức nào.

Trong quá trình chuyển hóa, Diệp Bất Phàm phát hiện ngón giữa bắt đầu xuất hiện thần dị, có thể biến hóa lớn nhỏ vô cùng, thậm chí có thể biến thành một cây mầm.

Đây không phải là thần thông kiểu 《Tạo Súc Thuật》 hay 《Thai Hóa Dịch Hình》 - vốn chỉ là thay đổi lớp vỏ bên ngoài, mà là sự thay đổi bản chất quy tắc vượt trên cả pháp tắc, tạo hóa vô trung sinh hữu. "Thần thông Ma Quang Tiên Chỉ phải tiến hóa thêm rồi, cải tạo thành nhục thân thần thông, phối hợp với ngón tay tiên này, chắc chắn có thể đâm nát tiên khí của đám Tiêu Dao Tiên Quân, Chân Ma Tiên Quân." Khi trận đại quyết chiến kết thúc, một trong những lý do Diệp Bất Phàm không muốn lật mặt với đám người kia chính là vì tiên khí.

Giờ đây, ngón tay tiên này nếu bị gãy rồi lại mọc ra, tuần hoàn không dứt, ai mà chịu nhiệt cho nổi?

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Diệp Bất Phàm tạm thời gác tu vi sang một bên, toàn lực hấp thu tiên đạo chi lực để nâng cao nhục thân.

Tất nhiên, cậu cũng không quên các thê thiếp của mình.

Hoàng Phủ Tang Du, Ngu Tuyền Cơ, Thủy Yên, Tiên Mộng tu vi còn quá yếu, dưới sự "nỗ lực cày cấy" của cậu, tu vi của họ tiến triển thần tốc, một ngày bằng cả nghìn dặm.

Trong thời gian đó, cậu cũng thử nghiệm uy lực của ngón tay tiên.

Uy lực cực kỳ đáng nể, khiến Phấn Quần La Lỵ - vốn là một kẻ dính người - giờ thấy cậu là né đi chỗ khác.

Ngày qua ngày, chớp mắt đã một năm.

Nhờ sự vun vén của Diệp Bất Phàm, tiểu Lục La đã thăng lên Hóa Thần, Sở Tử Tuyết đạt Hóa Thần trung kỳ, Ngu Tuyền Cơ, Hoàng Phủ Tang Du, Chu Huyên Nhi lần lượt đạt đến Hóa Thần hậu kỳ.

Tiên Mộng thăng lên Luyện Hư trung kỳ, Thủy Yên Tiên Tử đã tiến sát Hợp Thể trung kỳ với tốc độ kinh người.

Tử Quần La Lỵ còn nhanh hơn, sớm đã đột phá Hợp Thể trung kỳ và hướng tới Hợp Thể hậu kỳ.

Ngay cả Phấn Quần La Lỵ tu hành muộn nhất cũng sắp sửa đột phá Luyện Hư.

Tốc độ khoa trương này khiến nhiều đại năng Đại Thừa của Thiên Ma Giáo trợn mắt hốc mồm.

Đến hôm nay, họ mới nhìn rõ lợi ích khổng lồ khi song tu với Diệp lão tổ.

Nhất thời, các nữ tu Hợp Thể trong Thiên Ma Giáo cứ rảnh là lại chạy đến chỗ Diệp lão tổ, mong muốn có một chức vụ hầu hạ.

Trong đó có rất nhiều nữ tu thượng cổ, sau khi thức tỉnh tu vi không tiến bộ được bao nhiêu. "Đã vượt qua ta rồi sao?" Sư tôn chính quy của Diệp mỗ - Hắc Quần La Lỵ, trố mắt nhìn Sát niệm hoàn toàn vượt qua mình, trong lòng cảm thấy vị chua chát khó tả.

Nên biết rằng Sát niệm bị kẹt nhiều năm ở Hợp Thể sơ kỳ không hề tiến bộ, vậy mà chỉ trong một năm ngắn ngủi đã vượt qua nàng. "Tâm niệm của ngươi không còn kiên định nữa." Bạch Quần La Lỵ thẳng thừng nói. "Kiên định?

Chương 781

Ai mà kiên định cho nổi?

Một năm từ Hợp Thể sơ kỳ tiến thẳng đến đỉnh phong sắp đột phá Hợp Thể hậu kỳ, ai mà chịu được?" Hắc Quần La Lỵ phẫn nộ nói.

Tốc độ tiến cảnh này còn nhanh hơn cả Diệp Bất Phàm thời kỳ ở Đông Hải. "Diệp Bất Phàm có cách khiến bản thân hóa thành lô đỉnh, phản bổ toàn diện cho Sát niệm, vì vậy tu vi mới tiến triển thần tốc như thế." Bạch Quần La Lỵ phân tích.

Lô đỉnh cấp Đại Thừa hậu kỳ phản bổ cho Hợp Thể là một sự tồn tại cực kỳ khủng khiếp.

Nàng dự đoán trong vòng mười năm, Sát niệm sẽ thăng lên Đại Thừa. "Hừ!" Hắc Quần La Lỵ lạnh lùng hừ một tiếng rồi im lặng.

Nàng vốn đã biết điều này, chỉ là không ngờ hiệu quả lại kinh khủng đến thế. "Hắn đi đâu rồi?" Bạch Quần chuyển chủ đề: "Long tộc Bắc Vực, Thanh Phượng tộc, Chu Tước, Huyền Vũ tộc đã lần lượt bắt đầu di cư về phía Đông Hải, Thiên Ma Giáo chúng ta cũng nên đi thôi." Một năm trước đã định di cư, nhưng vì Diệp Bất Phàm tu hành nên bị trì hoãn.

Hiện giờ, những biến động ở Trung Vực ngày càng bất ổn, giống như một vòng xoáy khổng lồ hút sạch tiên khí của Bắc Vực và Nam Hồng Vực về phía đó.

Không quá vài năm nữa, Tử Vi Tiên Đế sẽ triệt để bước chân vào cảnh giới Chân Tiên.

Với sức mạnh của lão, tiên kiếp chắc chắn không đánh chết lão được. "Ta làm sao mà biết được!" Hắc Quần La Lỵ đảo mắt: "Chắc

lại bị con hồ ly tinh tộc Tiên Hồ kia gọi đi uống trà rồi." Từ khi tin tức tu vi của Tử Quần, Phấn Quần, Thủy Yên tiến triển thần tốc truyền ra, lão tổ tộc Tiên Hồ đi lại rất gần với Diệp Bất Phàm.

Đột nhiên, nàng quay đầu nhìn ra ngoài Thiên Ma Giáo.

Một đạo bạch ảnh chậm rãi tiến vào trong trận pháp, hạ xuống Thiên Ma Giáo, chính là Diệp Bất Phàm.

Lúc này Diệp Bất Phàm tóc trắng xõa vai, mắt như đầm sâu, khí chất ngày càng bình hòa nội liễm.

Nhìn thoáng qua cứ như một phàm nhân giữa thế tục, mang theo một phong thái phản phác quy chân.

Không hiểu sao, trong lòng Hắc Quần La Lỵ dâng lên một cảm giác căng thẳng. "Mới rời đi vài ngày, hắn lại mạnh lên rồi." Thanh Nhai Thương bước ra từ động phủ, sắc mặt ngưng trọng.

Bàn Tiểu Nhân, Đồng Nam Chỉ Nhân và các cấm kỵ chi chủ khác cũng nhận ra.

Ban đầu nhìn xa thấy Diệp Bất Phàm bình thường như người phàm, nhưng càng nhìn càng thấy kinh hãi, có một ảo giác rùng rợn như đang nhìn xuống vực sâu, không thể dò tới đáy. "Chuẩn bị rời khỏi Bắc Vực, đóng quân tại Quy Khư." Ánh mắt Diệp Bất Phàm sâu thẳm, giọng nói bình tĩnh.

Đông Hải Quy Khư vốn là địa bàn của Hải Yêu Tiên Tông, đúng nghĩa là một mảnh động thiên phúc địa.

Sau khi Bồng Lai Tiên Tông, Hồng Trần Tiên Tông, Tiêu Dao Tiên Tông đánh đuổi Yêu tộc, nơi đó cuối cùng trở thành địa bàn của Hồng Trần Tiên Tông.

Hiện tại Bắc Vực không thể ở lại được nữa, Tử Vi Tiên Đế có thể thăng lên Chân Tiên bất cứ lúc nào để độ kiếp.

Nếu lão bất ngờ đột kích, Thiên Ma Giáo ở gần như vậy sẽ không có cơ hội phản ứng, diệt môn trong nháy mắt. "Phía Hồng Trần Tiên Quân..." Một vị cấm kỵ mặc thanh bào có chút do dự.

Năm nay, cục diện tu tiên giới càng trở nên kỳ quái khó lường.

Nửa năm trước, Vô Ưu Tiên Tông bị Chân Ma Tiên Quân tiêu diệt, hàng chục vạn đệ tử chết sạch, Thần Tàng Tiên Quân và Khanh mỹ nhân vất vả lắm mới trốn thoát được, không rõ tung tích.

Chân Võ Tiên Tông thì càng dứt khoát dọn cả tông môn đến vùng biên thùy Đông Hải.

Nam Hồng Vực hiện giờ là thiên hạ của Chân Ma Tiên Tông.

Hai tháng trước, Trường Sinh Tiên Cảnh ở Bắc Vực chỉ trong một đêm, toàn tông bốn mươi vạn đệ tử đột tử, lão tổ Vĩnh Hằng Tiên Quân trọng thương bỏ trốn, hạ lạc bất minh.

Kỳ lạ ở chỗ không ai điều tra ra được Trường Sinh Tiên Cảnh do ai diệt.

Có người nghi ngờ là Tiêu Dao Tiên Quân vì gã đã thôn tính địa bàn và tài nguyên của nơi đó; cũng có người nghi ngờ đại pháp sư Tây Vực đã ra tay độc ác, vì lão có quá nhiều thủ đoạn giết người quỷ dị.

Thậm chí có người suy đoán Vĩnh Hằng Tiên Quân đã tự tay tiêu diệt toàn tông của mình.

Một tháng trước, đệ tử Âm Dương Tiên Ma Tông chết đến chín thành, Âm Dương Ma Quân mất tích.

Ngay sau đó là Tuyết Tiên Tông bị diệt môn, Tuyết Nhân Tiên Quân tử vong.

Những tiên môn sừng sững vô số năm trong tu tiên giới cứ thế biến mất một cách thần bí.

Cục diện quỷ dị đến cực điểm.

Từ Đại Thừa cho đến Trúc Cơ, tu sĩ khắp giới đều hoang mang lo sợ.

Trong bối cảnh đó, Thiên Ma Giáo không nghi ngờ gì đã trở thành khu vực an toàn nhất, khiến vô số tu sĩ tranh nhau sứt đầu mẻ trán để chui vào.

Vài năm trước, đệ tử tạp dịch trong giáo chỉ là Trúc Cơ, Kim Đan, giờ đây phân nửa đệ tử tạp dịch đều là tán tu Luyện Hư... "Những việc khác không cần quản, Hồng Trần đạo hữu sẽ nể mặt tôi mà nhường chỗ đó ra thôi." Diệp Bất Phàm đối với cục diện bên ngoài lười phải để ý, cậu vô cảm nói. "Rõ!" Mười một vị đại năng Đại Thừa không nói nhảm nữa, lập tức đáp ứng.

Diệp Bất Phàm quay lại đạo trường, tiến vào phòng bế quan, khoanh chân ngồi xuống.

Sau một năm tu hành, cuối cùng vài ngày trước cậu đã đột phá nhục thân lên cảnh giới Đại Thừa viên mãn.

Thực tế nếu dồn toàn lực thôn phệ tinh hoa trong Phạm Thánh Tiên Thi thì nửa năm trước đã có thể đột phá.

Ngặt nỗi nữ nhân quá nhiều, phải lần lượt hầu hạ giúp họ tiến cảnh, cộng thêm việc nghiên cứu công pháp thần thông nên đã trì hoãn rất nhiều thời gian. "Chỉ riêng thực lực nhục thân thôi cũng đủ để trấn áp đám Đại Thừa như Vĩnh Hằng, tổng hợp thực lực thì giết Tử Vi Tiên Đế không khó." Diệp Bất Phàm trầm tư, không ngừng đánh giá bản thân.

Hiện tại cậu đã đủ sức quét ngang cả tu tiên giới, cho dù đám Tiêu Dao, Vĩnh Hằng có cầm tiên khí liên thủ cũng vô dụng.

Nhưng... muốn giết một kẻ đã hóa thân thành Thiên Đạo Hương

Hỏa Tiên thì cơ bản là không có khả năng, thậm chí muốn chạy thoát cũng chưa chắc làm được.

Một khi Tử Vi Tiên Đế thăng lên Chân Tiên, cậu cùng lắm chỉ có thể chạy, chứ thắng là chuyện không tưởng. "Trừ phi tu vi cũng thăng lên đại viên mãn, cộng thêm một vài bài tẩy nữa, may ra mới có thể đánh một trận với Tử Vi Tiên Đế?" Diệp Bất Phàm không chắc chắn, cậu chưa thực sự đấu với Chân Tiên bao giờ nên không có vật tham chiếu.

Tuy nhiên, cậu phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, Diệp mỗ chưa bao giờ đánh giá thấp đối thủ của mình.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên ngón tay giữa.

Trắng nõn như ngọc, tỏa ra tiên đạo chi lực mờ ảo.

Ngón giữa đã hoàn toàn chuyển hóa thành ngón tay tiên, sức mạnh đã vượt qua Đại Thừa một cảnh giới, không nghi ngờ gì chính là át chủ bài lớn nhất của cậu hiện nay. "Tiếp theo phải toàn lực nâng cao tu vi.

Không chỉ vậy, Chân Ma Kiếm phải tìm cách nâng lên Tiên phẩm, độn thuật, thần thông tấn công, phòng ngự, Pháp Huyết Hợp Nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, Tự Nhiên Phân Thân... tất cả thần thông đều phải nâng lên tầm Tiên thuật." "Còn cả...

Thời Không Pháp nữa." "Việc sáng tạo pháp môn thăng lên Chân Tiên cũng phải tính toán sớm thôi." Diệp Bất Phàm nghĩ đến đây liền cảm thấy có chút áp lực, không nhịn được mà xoa xoa thái dương.

Những thứ cậu cần nâng cấp có hơi bị nhiều, mà thời gian thì lại không đủ dùng, Tử Vi Tiên Đế có thể giết tới bất cứ lúc nào.

Vài ngày sau, Thiên Ma Giáo từ biệt Yêu tộc, từng chiến hạm cổ lão khổng lồ bay về phía Nam Hồng Vực.

Suốt dọc đường đi bình an vô sự, dù cục diện tu tiên giới có biến hóa thế nào cũng không ai dám đột kích Diệp lão ma.

Họ không bị Diệp lão ma đột kích là đã phải thắp nhang cảm tạ trời đất rồi.

Vài ngày sau, chiến hạm Thiên Ma Giáo tiến vào địa phận Nam Hồng Vực, dừng lại trên không Đại Yến nửa ngày.

Không lâu sau, Diệp Bất Phàm chậm rãi bước ra từ trong thành, trong túi có thêm bốn mươi ức tiên ngọc, toàn bộ là tiền thuê đất mà Trương gia Tiên Quân thu hộ.

Nơi hoàng thất Đại Yến đóng quân, thành trì đã đổi tên thành Yến Đô, dân số mở rộng lên tới năm ức người, là nơi phồn hoa nhất Nam Hồng Vực và cũng là khu vực an toàn nhất.

Trong Yến Đô có rất nhiều tòa nhà cao tầng, đủ tám trăm tầng chọc thẳng lên mây, chạm tới Cửu Cương Thiên.

Chân Ma Tiên Quân tới đây cũng phải đi vòng qua.

Địa bàn của nhạc phụ Diệp lão ma, không có vị Đại Thừa nào không có mắt mà dám xông vào. "Đừng làm hỏng danh tiếng của tôi, chất lượng bất động sản phải để tâm vào, đừng có làm ba cái thứ linh tinh." Trên không trung Yến Đô, Diệp Bất Phàm dặn dò Trương gia Tiên Quân. "Rõ rõ rõ, Diệp Tiên Quân yên tâm, có đệ tử Trương gia ta trực tiếp giám sát công trình, sẽ không có vấn đề gì đâu." Trương gia Tiên Quân liên tục cười bồi, phẩy tay ra lệnh người đi mời Sở thân vương.

Một lát sau, hàng chục tu sĩ Hợp Thể khiêng một cỗ liễn xa cổ lão khổng lồ rầm rộ đi tới, xung quanh có hàng trăm tu sĩ Luyện Hư hộ pháp.

Trong liễn xa, Sở thân vương - vị tu sĩ Nguyên Anh này - đang tựa

vào giường, gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Ông vốn dĩ chỉ còn sống được tối đa hai mươi năm, cũng chẳng muốn khôi phục thương thế, cứ thế bình lặng mà chết đi cũng tốt.

Vậy mà một năm trước bị Trương gia Tiên Quân tốn bao nhiêu tiền của, cưỡng ép kéo dài mạng sống, thương thế lành hẳn, còn có thể sống thêm nghìn năm nữa.

Chương 782

Ngày thường đi ra ngoài, bên cạnh ít nhất có ba mươi tám vị tu sĩ Hợp Thể làm vệ sĩ, hễ ông có đau đầu nhức óc gì là Trương gia Tiên Quân lập tức thiết quân luật toàn thành, ra lệnh cho hơn một trăm dược sư đến khám bệnh cho ông. "Hai vị cứ hàn huyên, Trương mỗ xin phép đứng đợi bên cạnh." Trương gia Tiên Quân nháy mắt, tất cả mọi người lùi lại hết, nhường không gian cho Diệp Tiên Quân và Sở thân vương. "Lão tổ, Thiên Ma Giáo rõ ràng muốn di cư đến Đông Hải, vạn nhất họ đưa Sở thân vương đi luôn thì chúng ta tính sao?" Một vị Hợp Thể nhìn hai người đang trò chuyện, lo lắng hỏi.

Nhạc phụ của Diệp Tiên Quân bây giờ chính là vị thần hộ mệnh của Yến Đô, không chỉ bảo hộ tổ tiên Trương gia mà còn bảo hộ hàng ức tu sĩ trong thành.

Có ông ở đây, bá chủ đệ nhất Nam Hồng Vực là Chân Ma Tiên Quân cũng không dám xâm phạm.

Dám động vào Sở thân vương, Diệp Bất Phàm chắc chắn sẽ đánh chết kẻ đó ngay lập tức.

Trương gia Tiên Quân nghe vậy, mày nhíu lại đầy lo lắng.

Nhưng rất nhanh, mày lão giãn ra khi thấy Sở thân vương quay lại, còn Diệp Bất Phàm thì lên chiến hạm tiếp tục lên đường đến Đông Hải. "Ha ha ha!

Sở huynh, đa tạ đa tạ, ngài không đi Thiên Ma Giáo quả là đại hạnh của Yến Đô chúng tôi!" Trương gia Tiên Quân cười lớn nói. "Chẳng qua là không muốn làm vướng chân tiểu tử đó thôi." Sở thân vương lắc đầu. ...

Vài ngày sau, Thiên Ma Giáo gia nhập Quy Khư Đông Hải, lập lại

tông môn.

Hàng xóm Bồng Lai Tiên Đảo là Trảm Long Tiên Quân vốn chẳng muốn tới, nhưng để tránh việc Diệp Bất Phàm tìm cớ đánh mình, lão đành phải cứng đầu mang đại lễ lên cửa chúc mừng tân gia của Diệp lão ma.

Hồng Trần Tiên Quân, Ma Cầm Tiên Quân cũng bất đắc dĩ phải đến chúc mừng.

Sâu trong Đông Hải, Long Hoàng, Toan Nghê và các Yêu tộc Tiên Quân khác cũng bước ra khỏi bế quan, lên cửa hỏi thăm hàn huyên với Diệp Bất Phàm. "Diệp đạo hữu, hiện giờ tôi đã tiến sát Chân Tiên hơn, có giữ được mạng hay không hoàn toàn phải dựa vào thiên ý rồi.

Có lẽ sẽ thành công, cũng có lẽ sẽ nhận kết cục giống như Thanh Loan Tiên Quân." Tại Quy Khư, Long Hoàng đứng trên đỉnh núi nhìn quanh cung điện rồng nơi mình từng sinh sống, thở dài nói.

Ban đầu lão còn tự tin, nhưng từ khi Thanh Loan Tiên Quân thất bại ngã xuống, sự tự tin của lão đã vơi đi không ít. "Lần từ biệt này, có lẽ là vĩnh viễn." Toan Nghê và Kim Ô Tiên Quân cũng lên tiếng, ánh mắt xa xăm. "Điều duy nhất tôi có thể làm là khi tiên kiếp giáng xuống, tôi có thể thay mọi người gánh đỡ một chút, những việc khác thì không giúp được gì." Diệp Bất Phàm lắc đầu, nhắc đến Thanh Loan Tiên Quân ánh mắt cậu không khỏi buồn rầu.

Sau lần ở địa phủ, cậu đã đi tế bái Thanh Loan, cuối cùng phát hiện gã kia đột phá thất bại, đến cả xương cốt cũng không còn.

Con đường Chân Tiên quá tàn khốc.

Từ khi cánh cổng Tiên Giới mở ra đến nay, trước sau đã có tầm mười vị Đại Thừa đột phá thất bại, thân tử đạo tiêu. "Ha ha ha!

Đợi mãi chính là câu nói này của Diệp đạo hữu!" Long Hoàng

cười lớn, cùng với ba đại Yêu tộc Toan Nghê, Kim Ô, Côn Bằng nhìn nhau, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiên kiếp của Yêu tộc khác với Nhân tộc, hệ số nguy hiểm cao hơn nhiều, nếu không thì sau thời Hoang Cổ, Yêu tộc cũng không đến nỗi không có lấy một Chân Tiên.

Nhân tộc ít ra còn có Thiên Sát, Phạm Thánh.

Diệp Bất Phàm hàn huyên với chúng yêu rồi tiễn họ rời đi.

Vài ngày sau, cậu gửi tin nhắn cho Đại Vu Nữ, cuối cùng trạng thái không còn là "đã xem không hồi đáp" nữa. "Có thể song tu, nhưng anh cần hứa với tôi, sau khi đột phá Đại Thừa viên mãn, anh nhất định phải giúp tôi chứng đắc Chân Tiên." Đại Vu Nữ tiến vào đạo trường bế quan của Diệp Bất Phàm.

Nàng mặc một bộ trường bào màu bạc trăng, đôi mắt hạnh thanh thuần, dáng người lồi lõm quyến rũ.

Ban đầu khi nguyên âm bị Diệp Bất Phàm cướp mất, nàng đã không còn hy vọng thăng lên Chân Tiên, luôn bế quan không ra ngoài.

Nhưng thấy các đạo lữ của Diệp Bất Phàm tu vi tiến triển thần tốc, nàng lại nhen nhóm hy vọng.

Cái tên họ Diệp này dường như rất đặc biệt, hiệu quả song tu mạnh hơn tưởng tượng rất nhiều. "Được." Diệp Bất Phàm cười nói, sảng khoái đáp ứng.

Có Đại Vu Nữ trợ giúp, tốc độ tu vi của cậu chắc chắn sẽ nhanh hơn, giúp cậu có thêm thời gian để nâng cấp thần thông và sáng tạo công pháp. "Cái đó... nhẹ một chút." Đại Vu Nữ không tự nhiên nói, tai nàng hơi đỏ lên.

Trước trận đại quyết chiến, nàng thực sự bị Diệp Bất Phàm làm cho sợ hãi. "Yên tâm, sau một năm, trình độ song tu của tôi đã đại tăng

rồi." Diệp Bất Phàm đầy tự tin.

Đêm đó, hai bóng người quấn quýt trong tẩm cung.

Nửa đêm, Diệp Bất Phàm bị đạp văng ra ngoài. "Thể phách Đại Thừa viên mãn, sao anh không đi chết đi!" Đại Vu Nữ thẹn quá hóa giận, hận đến nghiến răng.

Diệp Bất Phàm nhún vai, cậu bây giờ phòng ngự đại tăng, Đại Vu Nữ đến da của cậu còn không cào rách nổi.

Đợi một hồi lâu, cậu lại lẻn vào tẩm cung. ...

Những năm tháng tiếp theo, Diệp Bất Phàm đắm mình trong bế quan dài hạn, luyện chế 《Đại Huyết Yêu Đan》, 《Thôn Linh Độc Đan》 và song tu cùng Đại Vu Nữ.

Tu vi tiến triển thần tốc, lao nhanh về phía Đại Thừa viên mãn.

Đồng thời, cậu nghiên cứu 《Đại Mộng Tiên Kinh》, 《Vô Ưu Tiên Kinh》 cùng các thần thông công pháp khác, trọng điểm đặt vào Thời Không Đại Đạo.

Ngày qua ngày, cục diện tu tiên giới thay đổi chóng mặt, đầy rẫy nguy hiểm.

Chỗ của Diệp Bất Phàm thì lại sóng yên biển lặng, ngoài tu luyện ra, thỉnh thoảng cậu lại trêu chọc, dọa dẫm Tiểu Hương Phi.

Cuộc sống trôi qua thật nhàn nhã.

Chớp mắt lại một năm nữa trôi qua.

Khí tức thuộc về Tử Vi Tiên Đế tại Tiên Đình Trung Vực ngày càng mạnh, thôn thiên phệ địa, tiên khí không ngừng bị hút đi.

Đợi đến ngày đột phá, chính là lúc lão quân lâm thiên hạ, quét sạch bát hoang.

Tiêu Dao, Chân Ma, Trảm Long, Đại Pháp Sư, Hồng Trần Tiên Quân cuối cùng không ngồi yên được nữa.

Tổng cộng hai mươi vị Đại Thừa sát nhập vào biển sâu, mạo hiểm tấn công Yêu tộc Đông Hải.

Lần này họ không dẫn theo tu sĩ môn hạ.

Ngày hôm đó, sâu trong Đông Hải sôi sục, thần thông tiên thuật và tiên khí va chạm liên tục, tiếng giết chóc rung trời.

Kim Ô, Long Hoàng và các Tiên Quân khác buộc phải ra khỏi bế quan nghênh chiến kẻ thù.

Năm nay vừa vặn Yêu tộc Bắc Vực di cư tới, có sự phối hợp của Long Chủ, Lão Chu Tước, Tiên Hồ nên Yêu tộc không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng rất nhanh, phía Yêu tộc dần dần không chống đỡ nổi.

Sự tích lũy nhiều năm giúp đám người Tiêu Dao, Chân Ma đạt được Hương Hỏa Đạo đại thành, sánh ngang với Ngũ Tiên giáo chủ năm xưa, thực lực quá mạnh.

Cộng thêm việc sở hữu nhiều tiên khí, cho dù Kim Ô, Long Chủ có phản tổ hoàn toàn cũng khó lòng đối phó.

Theo thời gian trôi qua, khắp nơi sâu trong Đông Hải đầy rẫy thi thể Yêu tộc, thương vong dưới cấp Đại Thừa rất nhiều, tiên huyết nhuộm đỏ cả một vùng biển. "Chỉ thiếu hai vị Đại Thừa, một trăm vị Hợp Thể nữa thôi!

Kim Ô Tiên Quân, giúp ta đăng tiên!!" Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Quân đầy tham lam, lão tế ra Lục Tiên Kiếm phá nát hư không, điên cuồng tấn công hai đại Tiên Quân Kim Ô và Lão Chu Tước. "Các đồng đạo Yêu tộc, một khi Tử Vi Tiên Đế thành tiên, chúng ta sẽ chết, các ngươi cũng sẽ chết!

Chi bằng cống hiến yêu hồn tinh phách, làm tín đồ của ta!" Chân Ma Tiên Quân mắt đỏ ngầu, điên cuồng vung vẩy Trảm Tiên Ma Đao. "Hương hỏa?

Không đời nào!" Kim Ô Tiên Quân mồm phun máu tươi, liên tục gầm thét.

Một tiếng "rắc" vang lên, đôi cánh vàng khổng lồ bị Trảm Tiên Ma Đao chém đứt, Kim Ô Tiên Quân trọng thương.

Ngay lúc hai bên đang huyết chiến, một thanh niên tuấn tú cưỡi Bích Thủy Kỳ Lân xông vào chiến trường.

Anh ta đứng sừng sững trên không, tay nâng Kiếp Chú Kính, lạnh lùng nhìn đám Tiêu Dao, Chân Ma mà không hề sợ hãi. "Ta là Tam Thái Tử Đông Hải, Ngao Bệnh!

Đệ tử của Diệp Tiên Quân!" "Truyền pháp chỉ của Phản Tổ Tiên Quân: Đông Hải đình chiến!" Chiến trường bỗng chốc im bặt.

Chân Ma Tiên Quân đột ngột quay đầu nhìn lại, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, giận quá hóa cười: "Cái gì?

Chương 783

Bây giờ Diệp Bất Phàm đã cuồng vọng đến mức này rồi sao?

Ngăn chặn chiến tranh mà chính mình không tới, lại phái một tên đệ tử Luyện Hư tới đây?!" "Cút!" Tiêu Dao Tiên Quân cũng lạnh giọng quát.

Trảm Long, Vĩnh Hằng Tiên Quân ánh mắt thâm trầm.

Nếu Ngao Bệnh không phải là đệ tử của Diệp Bất Phàm, họ đã chẳng buồn nói nhảm mà trực tiếp đánh chết ngay lập tức!

Giết đến bây giờ, họ đã thu thập được rất nhiều vong hồn, khoảng cách đột phá Chân Tiên đã không còn xa, sao có thể cam tâm rút lui lúc này? "Các vị tiền bối có thể không nghe." Ngao Bệnh bình tĩnh nói. "Mau cút đi, kẻo ta lại lỡ tay giết chết cái tên Luyện Hư bé nhỏ như ngươi!" Vĩnh Hằng Tiên Quân hừ lạnh, tế ra Trường Sinh Tỏa, một lần nữa xông vào chiến trường. "Oanh!" Tuy nhiên ngay lúc đó, Ngao Bệnh rung nhẹ Kiếp Chú Kính trong tay, một đoạn ngón tay đứt lìa bay ra, tinh khiết như ngọc.

Nó đột nhiên thổi bùng lên một cơn bão tiên đạo khí tức, quét sạch cả chiến trường.

Sau cơn bão, thiên địa lặng ngắt.

Mặt biển tĩnh lặng, ngay cả không gian, thời gian, nhân quả và luân hồi của trời đất dường như cũng bị đóng băng.

Vạn vật run rẩy.

Vĩnh Hằng Tiên Quân sững lại, đám Chân Ma, Tiêu Dao, Trảm Long Tiên Quân đồng tử co rụt, giống như nhìn thấy nỗi kinh hoàng tột độ, cảm giác nguy cơ tăng vọt, lập tức lùi lại. "Ngón tay của tiên

nhân?!" Long Hoàng kinh hãi.

Chỉ là một đoạn ngón tay đứt lìa nhưng áp lực mang lại đã vượt xa cảnh giới Đại Thừa, khiến lão run sợ theo bản năng. "Làm sao có thể?!

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hắn đã mạnh đến mức này rồi sao?

Ngón tay cũng thành tinh luôn rồi?!" Chân Ma Tiên Quân cảm thấy da đầu tê dại.

Đều là những lão quái vật sống hàng vạn năm, nhãn quang của họ cực kỳ độc đáo, cảm tri về nguy hiểm vô cùng nhạy bén.

Ngón tay đó nếu nhấn xuống, gã không chết cũng mất một lớp da, Trảm Tiên Ma Đao cũng không đỡ nổi. "Hai năm trước còn có thể liên thủ chống đỡ, bây giờ... sợ rằng liên thủ cũng không xong rồi.

Thực lực của Diệp lão ma đã không thể suy lường, mạnh hơn gấp mấy lần Tử Vi Tiên Đế - kẻ thống trị hai vực rưỡi khi xưa." Môi Vĩnh Hằng Tiên Quân khô khốc, trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Người còn chưa tới, chỉ một đoạn ngón tay đến đã như vậy rồi. "Đi!" Trảm Long Tiên Quân lộ vẻ không cam lòng, nhưng cuối cùng đành phải rút lui.

Tiêu Dao, Đại Pháp Sư, Hồng Trần Tiên Quân cũng im lặng hồi lâu rồi hậm hực rời đi.

Một đoạn ngón tay chỉ là để răn đe và cảnh cáo.

Nếu không rút đi, bản tôn Diệp Bất Phàm giết tới thì họ sẽ bị làm thịt sạch sẽ.

Thành tiên?

Cho dù may mắn thu thập đủ tín đồ hương hỏa cũng cần thời gian

để đột phá.

Nếu Diệp lão ma không cho phép thì không ai có thể đột phá nổi, vì họ không có đại trận quốc vận mạnh mẽ như Tử Vi Tiên Đế để phòng hộ, giữa chừng chắc chắn sẽ bị giết.

Trong chốc lát, đám Đại Thừa Nhân tộc đầy sát khí đã hoàn toàn biến mất khỏi sâu trong Đông Hải. "Ha ha ha!

Cái giao tình này, quả nhiên không uổng công kết giao!" Long Hoàng thở phào nhẹ nhõm, vỗ mạnh lên vai Ngao Bệnh hai cái: "Tốt, làm vẻ vang cho Long tộc chúng ta lắm!" Long Chủ, Lão Chu Tước và chúng yêu cũng dần thả lỏng, nhìn về phía ngón tay tiên nhân kia với vẻ cảm kích.

Nếu Diệp Bất Phàm không nhúng tay, tổn thất của Yêu tộc sẽ không thể đo lường được. "Diệp đạo hữu đã đến cảnh giới nào rồi?" Kim Ô Tiên Quân bị thương khá nặng, do dự một chút rồi hỏi Ngao Bệnh.

Toan Nghê, Côn Bằng và các Tiên Quân khác cũng nhìn chằm chằm đầy tò mò.

Sự xuất hiện của ngón tay tiên nhân thực sự khiến người ta kinh ngạc, không thể đoán định được cảnh giới lúc này của Diệp Bất Phàm.

Ngao Bệnh lắc đầu, liên tục chắp tay: "Vãn bối cũng không rõ, nửa ngày trước sư tôn chỉ đưa cho vãn bối một đoạn ngón tay và truyền vài câu nói, ngoài ra không nói gì thêm." "Nửa ngày trước đám Đại Thừa Nhân tộc còn chưa giết tới... quả nhiên vẫn là hắn, khả năng tiên tri thiên cơ ngày càng cường hãn rồi." Quy Tiên cảm khái vạn phần.

Lão là đại tế ty bát giai của Đông Hải, vẫn nhớ rõ khi xưa Diệp

Bất Phàm từng mời Yêu tộc Đông Hải vây sát Tuyết Nhân Tiên Quân, tính kế giết chết Thiên Cơ sư Huyền Ngọc, lúc đó khả năng thiên cơ của đối phương còn rất thấp. "Sư tôn nói, sau hôm nay các vị hãy phòng thủ sâu trong Đông Hải, toàn bộ Yêu tộc đừng ra ngoài." "Những Yêu tộc còn sót lại ở Bắc Vực cũng phải di cư hết vào sâu trong Đông Hải trong vòng một năm." Ngao Bệnh một lần nữa chắp tay.

Hai năm qua, Yêu tộc Bắc Vực vẫn chưa di cư hết, vẫn còn sót lại không ít.

Chủ yếu là do tài nguyên sâu trong Đông Hải vốn nghèo nàn, Yêu tộc Đông Hải còn chia không đủ, Yêu tộc Bắc Vực nếu xen vào thì khó tránh khỏi mâu thuẫn và xung đột.

Các tầng lớp Đại Thừa thì không sao, nhưng dưới cấp Hợp Thể thì thường xuyên xảy ra xô xát đổ máu. "Ý gì đây?" Long Hoàng thu lại nụ cười, nhận ra có điều không ổn. "Tiêu Dao, Chân Ma và đám người kia đã đến bước đường cùng, một là liều mạng đột phá Chân Tiên, hai là... lùi lại một bước, thăng lên Ngụy Tiên." Ngao Bệnh dừng một chút rồi nói tiếp: "Trong vòng một năm, Ngụy Tiên nhất định sẽ xuất hiện, khi đó cục diện tu tiên giới sẽ lại đại biến." "Ngụy Tiên?" Sắc mặt Huyền Vũ lão tổ ở Bắc Vực biến đổi hẳn.

Hễ thứ gì dính đến chữ "Tiên" thì đều không phải là thứ họ có thể đối phó.

Long Chủ nheo mắt nói: "Chẳng lẽ là Ngụy Tiên Quyết?

Chẳng phải trong buổi tế thiên, khi Diệp Bất Phàm giả chết, Tiêu Dao Tiên Quân đã lục soát được từ trên người hắn sao?" Công pháp này các Đại Thừa Nhân tộc đều có, lão từng tham gia tế thiên nên đương nhiên cũng nhận được một bản.

Chỉ là từ khi Diệp Bất Phàm sống lại, đám người Tiêu Dao, Chân

Ma nghi ngờ bên trong có bẫy, cộng thêm việc nhất tâm muốn đột phá Chân Tiên nên họ vẫn chưa tu luyện.

Bây giờ lâm vào đường cùng, không tu luyện không được rồi.

Ngao Bệnh lắc đầu tỏ ý không rõ, chuyện này sư tôn cậu không nói. "Ngụy Tiên Quyết rất khó tu luyện, hơn nữa tỷ lệ thăng cấp thành công không cao lắm." Lão Chu Tước thở dài: "Hy vọng đám người Tiêu Dao thất bại đi.

Thời gian tới chúng ta hãy thành thật ở lại sâu trong Đông Hải, đừng ra ngoài nữa." Các Đại Thừa Yêu tộc nghe vậy, lòng nặng trĩu.

Tử Vi Tiên Đế sắp thăng lên Chân Tiên.

Đám Tiêu Dao Tiên Quân thì không rõ sẽ thăng lên Chân Tiên hay Ngụy Tiên.

Cục diện tu tiên giới ngày càng quỷ dị, mà Diệp Bất Phàm - vị đệ nhất nhân của giới tu tiên này - thái độ cũng thật khó hiểu, cứ siêu nhiên vật ngoại, cơ bản không tự mình can thiệp vào đại cục.

Rất nhanh, đại quân Yêu tộc rút lui vào sâu trong Đông Hải.

Trận chiến ở Đông Hải truyền ra khiến cả tu tiên giới xôn xao.

Một đoạn ngón tay dọa lui hai mươi vị Đại Thừa Nhân tộc, quả thực là chuyện không tưởng.

Địa vị của Diệp Bất Phàm trong lòng vô số người một lần nữa được nâng cao, thực sự đã trở thành một tồn tại siêu nhiên. "Ngón tay tiên nhân, chẳng lẽ chỉ trong hai năm ngắn ngủi hắn đã thành tiên rồi sao?!" "Không thể nào, thành tiên tất có tiên kiếp, hắn vẫn chưa thành tiên." "Theo tôi biết, hiện giờ hắn vẫn chỉ là song trọng Đại Thừa hậu kỳ, cách viên mãn còn một đoạn dài, chưa nói đến Chân Tiên." "Chưa thành tiên mà đã tạo ra được ngón tay tiên nhân?

Đúng là quái thai." Khắp nơi trong giới tu tiên bàn tán xôn xao, không ai rõ cậu mạnh đến mức nào.

Sau khi chiến sự Đông Hải kết thúc, toàn bộ tu tiên giới bỗng chốc đình chiến, không còn những cuộc chiến quy mô lớn nữa, mọi thứ yên tĩnh một cách kỳ lạ. ...

Trung Vực, Tiên Đình.

Trên bầu trời tẩm cung khổng lồ, một vòng xoáy vạn dặm đang xoay tròn, giống như một hố đen không ngừng hút lấy tiên khí trời đất.

Huyễn Hải Tiên Quân đi tới đi lui bên ngoài tẩm cung.

Hai năm trước Tử Vi Tiên Đế bảo lão quan sát Triệu Quốc ở Bắc Vực xem Diệp Bất Phàm có bị độc chết hay không.

Kết quả không những không chết mà còn mạnh hơn.

Lão vẫn chưa báo cáo tin tức này thì Tử Vi Tiên Đế đã vào trạng thái bế quan cho tới tận bây giờ. "Thành thật ngậm miệng lại đi, Bệ hạ lúc này đang ở giai đoạn đột phá then chốt, mọi tin tức bên ngoài đều không được truyền vào!" Thanh Thủy Tiên Quân khoanh chân ngồi trên bậc thềm tẩm cung, giọng nói lạnh lùng.

Sau hai năm điều trị, lúc này thương thế của lão đã lành hẳn.

Ngũ đại Tiên Vương giờ chỉ còn lại một mình lão. "Thanh Thủy đạo hữu, hiện giờ bên ngoài có tin đồn đám Tiêu Dao, Chân Ma đã bắt đầu tấn công lên Chân Tiên, một số người cũng đang tấn công lên Ngụy Tiên.

Dù bên nào thành công cũng sẽ cản trở con đường thành tiên của Bệ hạ." Huyễn Hải Tiên Quân chắp tay cười khổ: "Quốc vận đại trận không ngăn được sự tồn tại trên cấp Ngụy Tiên đâu." Đám người đó cấp thiết đột phá như vậy, nếu thành công, việc đầu tiên họ làm chắc

chắn là giết tới đây để ngăn cản Tử Vi Tiên Đế đột phá.

Chương 784

Tuy nói đám Tiêu Dao vẫn còn thiếu một ít hương hỏa, nhưng không phải là không có hy vọng thăng lên Chân Tiên, chỉ là tỷ lệ thành công không cao bằng mà thôi. "Chuyện bên ngoài cứ để tôi xử lý." Thanh Thủy Tiên Quân trầm mặc một lát, ánh mắt lộ vẻ kiên định rồi đứng dậy. "Ngươi cứ canh giữ tẩm cung cho tốt, bản Tiên Quân nói lại lần nữa, bất kỳ tin tức nào cũng không được lọt vào trong!" Thời gian như cát chảy, lững lờ trôi qua kẽ tay.

Những cuộc chiến trong tu tiên giới ngày càng ít đi, cho đến cuối cùng cơ bản là biến mất hẳn, mọi thế lực đều ẩn mình, thế gian tĩnh lặng trở lại.

Cho đến nửa năm sau.

Trên Đông Hải, mây đen dày đặc, thiên lôi cuồn cuộn.

Thế nhưng tình trạng này chỉ kéo dài trong khoảng hai hơi thở, thiên kiếp đã biến mất không dấu vết.

Ngoại trừ Bồng Lai Tiên Tông, Hồng Trần Tiên Tông và Yêu tộc ở Đông Hải ra, các thế lực khác chỉ cảm nhận được một chút dị thường.

Tại đảo Bồng Lai, sơn môn Tiên tông.

Kim tông chủ bước lên hai tòa thiên cung cao nhất, khom người nói: "Thủy Trạch đại nhân, huyết kiếp bên phía Quy Khư..." "Bản tiên quân thấy rồi." Trên đỉnh thiên cung, Thủy Trạch Tiên Quân đang ngồi xếp bằng trên lớp ngói bạch ngọc, bình tĩnh đáp: "Đó là đại kiếp của «Thiên Sát Chân Ma Công» mà Diệp Bất Phàm tu luyện, hiện tại cậu ta chắc đã đột phá Đại Thừa viên mãn." "Đại Thừa viên mãn..." Mí mắt Kim tông chủ giật giật, hồi tưởng lại lúc Diệp Bất Phàm hóa thân

thành Trịnh Thạch đến tông môn, khi đó mới chỉ là Luyện Hư.

Vậy mà mới qua bao nhiêu năm?

Hắn đã hoàn toàn bước lên đỉnh cao nhất của tu tiên giới. "Trảm Long Tiên Quân đang đột phá cảnh giới Chân Tiên, lúc này nếu Diệp tiên quân đột kích..." Kim tông chủ do dự nhìn về phía đạo trường của Trảm Long Tiên Quân đang im lìm, nơi đó đã được bao phủ bởi nhiều tầng trận pháp.

Mối quan hệ giữa Bồng Lai Tiên Tông và Diệp Bất Phàm rất phức tạp, một là họ quả thực từng dốc lòng bồi dưỡng thân phận khác của hắn là "Trịnh Thạch", hai là Trảm Long và Thủy Trạch Tiên Quân xác thực từng ra tay với Diệp Bất Phàm, ân và oán đều có đủ. "Hắn sẽ không làm vậy đâu, nếu thực sự muốn giết Trảm Long, hắn đã ra tay từ sớm rồi." Thủy Trạch Tiên Quân phất phất tay.

Ông cũng không rõ Diệp Bất Phàm không giết một kẻ thù nào là rốt cuộc muốn làm gì.

Thủy Trạch Tiên Quân suy đoán «Ngụy Tiên Quyết» là một cái hố, nhưng ông cùng Trảm Long, Hồng Trần Tiên Quân nghiên cứu bao nhiêu năm qua vẫn không nhìn ra sơ hở. "Lui xuống đi, những năm qua sức mạnh nòng cốt như Hợp Thể, Luyện Hư tổn thất quá nghiêm trọng, hãy hảo hảo bồi dưỡng người phía dưới." Thủy Trạch Tiên Quân có chút mệt mỏi nói.

Ông không tu Hương Hỏa đạo, vốn có thể đứng ngoài cuộc, không dính líu vào những cuộc chiến kia.

Nhưng đại thế đưa đẩy, ông cũng thân bất do kỷ.

Những năm qua, ông đã sớm mệt mỏi rồi. "Rõ." Kim tông chủ khom người lui xuống.

Không lâu sau, Tầm Tiên Đạo Nhân lặng lẽ đáp xuống thiên cung.

"Nếu các hạ đến để nhờ vả ta chuyện gì thì miễn mở miệng." Thủy Trạch Tiên Quân liếc nhìn lão, thản nhiên nói: "Năm đó hứa với ta rằng ở Đông Hải sẽ có cơ duyên giúp ta tấn thăng Chân Tiên, giờ xem ra... toàn là lừa người." "Sao lại nói lời ấy?" "Kẻ tu luyện được tới Đại Thừa không có ai là kẻ ngu cả, sau lưng tu tiên giới luôn có Hương Hỏa Tiên tồn tại, không có sự cho phép của hắn, muốn thành tiên?

Nực cười." Thủy Trạch Tiên Quân mỉa mai.

Không chỉ ông, mà những người như Tiêu Dao, Chân Ma sớm đã có suy đoán, thậm chí đã đoán ra Hương Hỏa đạo có vấn đề, có lẽ chỉ là làm áo cưới cho Hương Hỏa Tiên.

Thế nhưng, sự đã đành, cho dù phía trước là vực thẳm không đáy, họ cũng phải nhảy vào.

Ban đầu tu tiên là vì trường sinh.

Bây giờ, họ đã không phân biệt được rốt cuộc là vì trường sinh, hay là vì chấp niệm Chân Tiên nữa. "Cho dù là tấn thăng Chân Tiên cũng không đạt được trường sinh, trường sinh là một biển khổ mênh mông, chúng sinh đều đang tranh nhau vượt qua, cho dù là ngươi, Diệp Bất Phàm, hay là Hương Hỏa Tiên cũng vậy." Ánh mắt Tầm Tiên Đạo Nhân xa xăm, bàn tay già nua khô khốc đưa về phía mặt trời treo nơi tận cùng thế giới, như muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng cuối cùng tay vẫn trống rỗng, chẳng nắm giữ được gì. "Ta lại chẳng phải như thế sao?" "Ý ngươi là gì?" Thủy Trạch Tiên Quân cau mày. "Không có gì." Tầm Tiên Đạo Nhân khẽ nói: "Cơ duyên ta nói với ngươi năm đó quả thực không giả, hãy theo sát phía sau Diệp Bất Phàm, hắn nếu không chết, sớm muộn gì cũng giúp ngươi thành tiên." "Đánh một ván cờ thế nào?

Lão hủ đã lâu lắm rồi không đánh cờ với ai." Tầm Tiên Đạo Nhân

nói tiếp, lấy ra bàn cờ.

Thủy Trạch Tiên Quân chằm chằm nhìn lão, cảm thấy Tầm Tiên Đạo Nhân hiện tại có chút khác so với trước kia. "Trả lời câu hỏi của ta trước, sau cánh cửa Tiên giới rốt cuộc là cái gì?

Trên Chân Tiên lại là gì?

Còn nữa, bên ngoài tu tiên giới là gì?" "Đánh cờ thắng ta, ta sẽ nói cho ngươi biết." "Được." Thủy Trạch Tiên Quân lập tức phấn chấn, bách thiết muốn biết đáp án, vẻ mặt nghiêm túc hạ quân cờ.

Sau đó... "Chỗ ta ngồi phong thủy không tốt, đổi vị trí." Thủy Trạch Tiên Quân nói. "Không vấn đề." "Bàn cờ của ngươi có vấn đề, dùng của ta." "Được." Thủy Trạch Tiên Quân đánh ròng rã bảy ngày, hai mươi tám ván, không thắng nổi một ván nào. ...

Quy Khư, Thiên Ma Giáo.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong mật thất bế quan, từ từ thở ra một hơi, mở bừng đôi mắt.

Bên trong cơ thể, Hỗn Độn bản nguyên tràn ngập toàn bộ Nguyên Thần, giống như một ngôi sao khổng lồ trôi nổi giữa tinh không vũ trụ, bàng bạc mà mạnh mẽ. "Tu vi Đại Thừa viên mãn!

Cuối cùng... cũng đi tới cực hạn." Khí tức của hắn thu liễm lại, trông như một người phàm.

Nhưng ẩn dưới cơ thể tưởng như phàm nhân ấy lại là một sức mạnh vô song, hắn so với nửa năm trước còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Song trọng đại viên mãn, cho dù tất cả Đại Thừa của tu tiên giới liên thủ đối phó hắn, hắn cũng có thể giết sạch sành sanh trong vòng mười hơi thở.

Nếu tái đấu với Tử Vi Tiên Đế lúc đại quyết chiến, không cần đến

hai hơi thở. "Tiếp theo là sáng tạo công pháp tiên thuật, tiện thể nâng cấp Chân Ma Kiếm lên Tiên phẩm." Diệp Bất Phàm suy tính, nhưng trước đó hắn còn có việc phải làm.

Bước vào tẩm cung, Đại Vu Nữ vừa lên đã định cởi quần áo, đôi mắt phượng hiện lên khát vọng nồng đậm. "Đừng gấp mà." Diệp Bất Phàm giả vờ dựng lên màn phòng hộ Hỗn Độn.

Đại Vu Nữ cởi nửa ngày không ra, đôi mắt lập tức đỏ bừng. "Diệp Bất Phàm!

Ta vất vả hầu hạ ngươi lâu như vậy, chính là vì lúc này!

Ngươi...

đừng ép ta đồng quy vu tận với ngươi!" Đại Vu Nữ trừng mắt dữ tợn, răng khểnh nghiến lại nghe ken két. "Khụ khụ, không trêu nàng nữa." Diệp Bất Phàm ho nhẹ hai tiếng, bế Đại Vu Nữ lên đặt lên sập.

Lần này Đại Vu Nữ không khách khí chút nào, nghiến răng nghiến lợi, đòi hỏi vô độ.

Hai ngày sau, Diệp Bất Phàm bước ra khỏi tẩm cung. "Có thể đột phá Chân Tiên hay không phải xem tạo hóa của nàng rồi." Diệp Bất Phàm lắc đầu thở dài.

Đột phá Chân Tiên là một quá trình dài đằng đẵng, hắn tối đa chỉ có thể đảm bảo Đại Vu Nữ không chết, giúp nàng chống đỡ một chút tiên kiếp, những thứ khác hắn không can thiệp được.

Rời khỏi tẩm cung, hắn tùy ý dựng một tòa Thanh Trúc Lâu mới trên một ngọn núi của Thiên Ma Giáo làm đạo trường tu luyện.

Sinh hoạt hằng ngày đều do thị nữ Vân Vân chăm sóc.

Khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Bất Phàm dành phần lớn tinh lực vào công pháp thần thông, thời gian còn lại là ở bên những nữ nhân

như Thủy Yên, giúp họ tu luyện.

Nhờ sự hỗ trợ từ tu vi Đại Thừa viên mãn của hắn, tu vi của mấy nữ nhân tiến triển vượt bậc, một ngày đi ngàn dặm, khiến Hắc Quần La Lỵ không khỏi lo lắng và u uất.

Về phương diện công pháp của Diệp Bất Phàm, việc sáng tạo công pháp đột phá Chân Tiên gặp vô vàn khó khăn, từ thượng cổ đến nay chưa từng có một Chân Tiên nào được sinh ra, độ khó thực sự quá lớn.

Tuy nhiên, về phương diện thần thông thì tiến độ lại nhanh chóng vô cùng.

Một tháng sau khi đột phá Đại Thừa viên mãn, Diệp Bất Phàm đã nghiên cứu vô số thần thông.

Một môn kiếm trận đã có tiến triển trọng đại. 【Đại Tiên Ma Kiếm Trận · Tiên phẩm kiếm trận: Kiếm trận hóa Tiên Ma, công phạt vô song, có thể gây thương tích cho Chân Tiên; Tác dụng phụ: Sau khi thi triển sẽ phản phệ bản thân, dễ làm tổn thương pháp bảo.】【Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển, phản bổ bản thân, dễ dàng cường hóa pháp bảo.】 Môn thần thông này trước đây chỉ là Thiên Cương pháp, lấy được từ di tích Tiên Ma, sau khi nghịch chuyển phụ diện có thể nâng cấp phẩm cấp pháp bảo, nhưng vì thần thông có hạn nên không thể nâng pháp bảo lên bát giai.

Diệp Bất Phàm phấn chấn, lập tức lấy ra một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm, không ngừng thi triển «Đại Tiên Ma Kiếm Trận», lợi dụng tác dụng phụ nghịch chuyển để nâng cấp linh bảo.

Vài ngày sau, toàn bộ một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm đều đạt tới bát giai.

Nửa tháng sau, thăng lên bát giai đỉnh cấp.

Lại hai tháng nữa trôi qua, mười đạo kiếm ý khủng khiếp bộc phát, trấn áp thiên địa pháp tắc, vượt lên trên vạn vật.

Thấy sắp hủy diệt cả Thiên Ma Giáo, Diệp Bất Phàm vội vàng áp chế chúng lại.

Chương 785

Mười thanh Chân Ma Kiếm đã trở thành Tiên khí thực sự!

Mỗi một thanh đều có thể sánh ngang với Lục Tiên Kiếm.

Nếu để Tiêu Dao Tiên Quân nhìn thấy cảnh này, chắc lão ta sẽ đố kỵ đến chết mất.

Bất kỳ Tiên khí nào cũng chỉ có Chân Tiên mới luyện chế được, từ thời Hoang Cổ tới nay, tu tiên giới chưa từng xuất hiện thêm Tiên khí mới nào!

Mười thanh Tiên khí, ngay cả Hương Hỏa Tiên tới cũng phải ngây người. "Tốt, tốt lắm, qua vài tháng nữa, một trăm linh tám thanh Tiên khí, Chân Tiên tới cũng phải để lại một cái chân mới đi được." Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời cười lớn, một sự hưng phấn chưa từng có.

Hắn trịnh trọng cất mười thanh Chân Ma Tiên Kiếm đi.

Đang định tiếp tục nâng cấp các thanh Chân Ma Kiếm khác thì bên ngoài truyền đến giọng của Ngao Bệnh.

Trong số các đồ đệ của hắn gồm tiểu nữ anh, tiểu tử long - con thứ của Long chủ, và Ngao Bệnh, thì chỉ có Ngao Bệnh là tinh thần bình thường nhất. "Sư tôn, Bồng Lai Tiên Tông truyền tin tới." "Trảm Long Tiên Quân đột phá Chân Tiên thất bại, đã... vẫn lạc." "Đột phá Chân Tiên thất bại sao?" Diệp Bất Phàm ngẩn người, im lặng một lát, vuốt ve một thanh Chân Ma Kiếm vẫn chưa được nâng cấp lên Tiên phẩm, hắn hỏi: "Còn chuyện gì nữa?" "Còn có vài vị Cấm Kỵ chi chủ định thăng lên Ngụy Tiên cũng thất bại rồi." "Lui xuống đi." "Rõ." Diệp Bất Phàm lau chùi thanh Chân Ma Kiếm, đang định lau thanh tiếp theo thì bỗng nhiên mất hứng, hắn đặt kiếm lên gối, nhắm mắt không

nói lời nào.

Đến tận buổi tối, hắn mới tiếp tục vận chuyển «Đại Tiên Ma Kiếm Trận» để nâng cấp phẩm cấp kiếm.

Chưa đầy hai ngày sau, Thiên Ma Giáo nhận được một phong thư, môn hạ đệ tử hỏa tốc mang thư đến Thanh Trúc Lâu của Diệp Bất Phàm.

Mở ra xem, hóa ra là Thủy Trạch Tiên Quân mời hắn đến Bồng Lai Tiên Tông tham dự tang lễ của Trảm Long Tiên Quân.

Trảm Long khá may mắn, sau khi đột phá thất bại vẫn giữ được toàn thây.

Diệp Bất Phàm đốt bỏ phong thư, bước ra khỏi Thiên Ma Giáo, đạp trên biển xanh đi tới Bồng Lai Tiên Tông.

Từ trưởng lão đến đệ tử Kim Đan của Tiên tông đều vô cùng bi thống, toàn tông môn đều làm đám tang.

Sự xuất hiện của Diệp Bất Phàm tự nhiên gây ra một trận chấn động, dù sao hắn cũng là đệ nhất nhân Đại Thừa hiện nay, phân lượng cực lớn.

Diệp Bất Phàm cùng Thủy Trạch Tiên Quân và Càn Lâm chi chủ đi song hành, tự tay tiễn đưa Trảm Long Tiên Quân.

Đáng nhắc tới là hai đại Cấm Kỵ của Bồng Lai Tiên Tông, một vị là Vực Sâu - người kinh doanh dịch vụ cho vay nặng lãi, và một vị là Càn Lâm.

Vị trước đó đã bỏ mạng trên chiến trường, giờ chỉ còn lại duy nhất vị Cấm Kỵ này.

Mất đi Trảm Long, thực lực Bồng Lai Tiên Tông giảm mạnh, chỉ dựa vào hai người Thủy Trạch thì rất khó giữ vững tông môn to lớn

này.

Diệp Bất Phàm nhìn đám tu sĩ khiêng quan quách bằng ngọc tiến vào lòng núi ở hậu sơn Tiên tông, im lặng không nói. "Chân Tiên khó, khó hơn lên trời." Thủy Trạch Tiên Quân đứng cạnh Diệp Bất Phàm, khẽ thở dài: "Lúc lão ấy đột phá, ta đã có dự cảm rồi." "Quả thực rất khó." Diệp Bất Phàm chắp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm.

Sáng tạo công pháp thành tiên gian nan, thời gian qua hắn luôn cân nhắc xem có nên dùng «Hương Hỏa Đạo» để thành tiên hay không.

Nhưng cái chết của Trảm Long đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh, khiến hắn dập tắt ý định đó.

Hương Hỏa đạo không phải trăm phần trăm thành tiên, hơn nữa còn có tì vết.

Vẫn phải dựa vào bản thân sáng tạo công pháp thôi. "Diệp đạo hữu, phiền anh nói với Tôn Thất một tiếng, tha cho Trảm Long đạo hữu đi, đồ bồi táng không có gì tốt đâu, hồn phách cũng chẳng còn." Càn Lâm chi chủ ngập ngừng một lát rồi ho khan nói. "..." Diệp Bất Phàm liếc lão một cái, vô cảm đáp: "Ngươi nghĩ bản tiên quân đến đây để thám thính địa hình sao?" "Không dám." Càn Lâm chi chủ bị đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liên tục chắp tay tạ lỗi.

Thủy Trạch Tiên Quân phất tay nói: "Chủ yếu là vì phân thân kia của cậu quậy quá, những năm nay khắp nơi đào mộ, thu gom vong hồn, mấy hôm trước lăng mộ của một vị tiền hiền Đại Thừa bên Hồng Trần Tiên Tông bị đào, vị đó còn được hải táng, lăng mộ cực khó tìm, vậy mà cao tầng Hồng Trần Tiên Tông cũng không biết hắn tìm ra bằng cách nào." Diệp Bất Phàm lập tức im lặng.

Sau khi tang lễ kết thúc, con cháu hậu duệ của Trảm Long khóc lóc thảm thiết bước ra từ lòng núi, hoàn toàn đóng cửa trận pháp lăng mộ.

"Diệp tiên quân có thể đến, vãn bối vô cùng cảm kích." Người nói là một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, đạo hiệu Trường Không Tiên Tôn, là cháu đời thứ sáu của Trảm Long.

Đạo lữ, hồng nhan, con trai cháu trai của Trảm Long cơ bản đã chết sạch rồi. "Ừm." Diệp Bất Phàm khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Trường Không Tiên Tôn lau nước mắt, bưng một tòa tháp bích ngọc, cung kính dâng lên: "Diệp tiên quân, lão tổ tông từng dặn, nếu người vẫn lạc, phải giao tòa tiên tháp này cho tiên quân." Diệp Bất Phàm cau mày, liếc nhìn Thủy Trạch Tiên Quân.

Thấy ông không có phản ứng gì, trong lòng hắn đã hiểu rõ.

Trảm Long Tiên Quân không phải lo hắn tính sổ sau này, mà là món đồ này ở trong tay hắn thì những kẻ như Tiêu Dao, Chân Ma, Đại Pháp Sư sẽ phải kiêng dè đôi phần, tránh cho Bồng Lai Tiên Tông bị diệt môn. "Tiên tháp thì không cần đưa ta đâu, Thủy Trạch Tiên Quân là người của ta, đám Chân Ma không dám động thủ đâu." Diệp Bất Phàm xua tay.

Nói xong, hắn cùng Thủy Trạch Tiên Quân hàn huyên tại Bồng Lai Tiên Tông hồi lâu, sau đó mới trở về Thiên Ma Giáo ở Quy Khư.

Vừa về tới nơi, hắn liền triệu hoán Minh Vương, tặng cho trăm đạo thần hồn nguyên thần.

Vị sau nhiều năm đạt được tâm nguyện, trong lúc cuồng hỷ đã nhanh chóng tiến vào địa phủ bế quan.

Thời gian sau đó, liên tiếp có tin xấu truyền về.

Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Hồng Trần Tiên Tông tổng cộng có sáu vị Cấm Kỵ Đại Thừa vẫn lạc.

Không phải vì tấn thăng Chân Tiên, mà là vì tấn thăng Ngụy Tiên thất bại.

Thoắt cái lại vài tháng trôi qua.

Một tin tức truyền ra khiến cả tu tiên giới càng thêm áp lực.

Quốc chủ Cổ Thương Quốc ở Tây Vực đột phá Chân Tiên thất bại, thân tử đạo tiêu.

Vị này là một Đại Thừa viên mãn bình thường, từng tham gia đại quyết chiến, cũng nằm trong số hai mươi vị Đại Thừa tấn công Đông Hải.

Cho đến ngày hôm đó.

Đã ba năm kể từ trận đại quyết chiến.

Từ Chân Ma Tiên Tông truyền ra một luồng dao động vượt xa Đại Thừa một đẳng cấp, hình thành một vòng xoáy khổng lồ thôn thiên phệ địa, thu hút sự chú ý từ Bắc Vực, Nam Hồng Vực và Đông Hải.

Nhưng rất nhanh, luồng dao động này biến mất.

Chân Ma Tiên Quân đã đặt được nửa bước chân vào Chân Tiên, nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc! "Tiếc quá." "Tại sao cuối cùng lại thất bại?" Không ít Đại Thừa tỏ ra nuối tiếc.

Vài ngày sau, có người dò la được tin tức từ Chân Ma Tiên Tông.

Vào giây phút cuối cùng khi Chân Ma Tiên Quân đang đột phá, Thanh Thủy Tiên Quân - một trong năm đại Tiên vương của Tiên đình, không biết đã dùng thủ đoạn gì lẻn vào trận pháp, đột kích Chân Ma Tiên Quân, dẫn đến thất bại!

Còn Thanh Thủy Tiên Quân thì bị Chân Ma Tiên Quân tiêu diệt bằng một đòn chí mạng trước khi chết.

Cả hai cùng bỏ mạng. "Chân Ma... một đời kiêu hùng, vậy mà cứ thế vẫn lạc." Vô số người nghe tin đều chấn kinh không thôi.

Họ thực sự không ngờ Thanh Thủy Tiên Quân chỉ trong hai năm

ngắn ngủi đã hồi phục từ trạng thái trọng thương sắp chết, không tiếc hi sinh tính mạng để ngăn cản người khác tấn thăng Chân Tiên.

Ngoại trừ Diệp lão ma, Chân Ma Tiên Quân không nghi ngờ gì chính là đại bá chủ ma đạo đương đại, kẻ có thể so tay với lão không quá năm đầu ngón tay. "Sao dám phản bội!

Sao dám phản bội!" Ngày hôm đó, từ Đạo Hương Sơn ở Đông Hải truyền ra tiếng gầm thét phẫn nộ bị đè nén đến cực điểm.

Chân Ma Tiên Quân đột phá thất bại, kẻ phẫn nộ nhất không phải tu sĩ bản tông, mà chính là Hương Hỏa Tiên.

Bất kể là ai, chỉ cần lợi dụng Hương Hỏa đạo thành tiên đều sẽ bị Hương Hỏa Tiên khống chế.

Việc ngăn cản Chân Ma thành tiên rõ ràng là trái với ý chí của hắn.

Đây là sự phản bội trắng trợn!

Hắn không thể ngờ được, những tín đồ sống mà hắn dày công bồi dưỡng lại thà chết cũng muốn phản bội mình!

Chuyện này chắc chắn có bàn tay của Tử Vi Tiên Đế! "Hóa ra Võ Tiên Vương, Thanh Mộc đều đã chết sạch, chỉ để lại một mình Thanh Thủy!" "Tốt, tốt lắm, tất cả đều phản rồi!

Phản rồi!

Tử Vi tiểu bối, gan ngươi thực sự quá lớn rồi!" Hương Hỏa Tiên giận dữ tột độ, hắn vốn biết Tử Vi Tiên Đế có dị tâm nhưng vẫn nghĩ mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát nên không để ý.

Nhưng giờ đây, Tử Vi Tiên Đế đã thực sự tát cho hắn một cú trời giáng.

Chỉ vài ngày sau, áp lực đè nặng lên Ngũ Tiên giáo chủ đang ẩn mình.

Lần này lão không đột phá Chân Tiên cũng không được rồi. ...

Chương 786

Tu tiên giới tĩnh lặng được vài ngày rồi lại một lần nữa sôi sục.

Ngay khi mọi người đều nghĩ Chân Ma Tiên Quân đã bỏ mạng, một luồng khí tức vượt trên Đại Thừa lại bùng phát từ Chân Ma Tiên Tông, hình thành một vòng xoáy khổng lồ kinh động nửa cái tu tiên giới.

Chân Ma Tiên Quân nghịch chuyển sinh tử, tấn thăng Ngụy Tiên!

Diệp Bất Phàm ở Thiên Ma Giáo nhận được tin tức đầu tiên, sau khi suy tính hồi lâu liền đại ngộ.

Trước đại quyết chiến, hắn đàm phán với các Tiên quân của Tiên Đạo Minh, vơ vét thiên tài địa bảo trên người họ, từng dùng «Tầm Bảo Thuật» nhận thấy trên người Chân Ma Tiên Quân có một kiện tiên vật.

Chính kiện tiên vật đó đã cứu mạng lão.

Không đợi các Đại Thừa của tu tiên giới kịp phản ứng, lại có một luồng khí tức vượt trên Đại Thừa vút lên từ một hòn đảo ở Đông Hải, khuấy động càn khôn.

Vĩnh Hằng Tiên Quân tấn thăng Ngụy Tiên!

Xưng hiệu —— Vĩnh Hằng Tiên Hoàng!

Ngay sau đó, Hồng Trần Tiên Quân và Đại Pháp Sư cũng lần lượt tấn thăng Ngụy Tiên!

Kể từ ngày hôm nay, sự xuất hiện của bốn đại Ngụy Tiên đã chính thức mở ra thời đại của Tiên nhân! "Bốn vị Ngụy Tiên, ai mà chịu thấu?

Diệp lão ma đối đầu với họ e là cũng chỉ có con đường chết thôi phải không?" Cả tu tiên giới xôn xao.

Sau đó tất cả rơi vào sự im lặng chết chóc, Tiêu Dao Tiên Tông, Trương gia ở Nam Hồng Vực, Bồng Lai Tiên Tông ở Đông Hải, và Yêu tộc đều co cụm trong địa bàn của mình, án binh bất động.

Ngụy Tiên dù thế nào cũng là Tiên.

Chỉ một người xuất hiện cũng đủ quét ngang tu tiên giới, huống chi là bốn người.

Đối với chuyện này, Diệp Bất Phàm lại tỏ ra hài lòng.

Nhiều năm trước hắn đã dựa vào «Ngụy Tiên Quyết» để sáng tạo ra thần thông thôn phệ Ngụy Tiên, bốn vị Ngụy Tiên chỉ là chất dinh dưỡng để hắn thành tiên mà thôi.

Đại cục đã giăng ra mấy chục năm, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch. "Chỉ còn thiếu pháp môn đột phá nữa thôi." Trong Thanh Trúc Lâu của Thiên Ma Giáo ở Quy Khư, Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, phía trước có một lư hương khói tỏa nghi ngút, tỏa ra mùi đàn hương kỳ lạ.

Loại hương này tên là Vân Đàn Hương, một loại kỳ dược mọc trong mây, có tác dụng giúp người ta ngưng thần tĩnh khí, cực kỳ thích hợp cho tu sĩ nghiên cứu công pháp thần thông.

Năm nay, toàn bộ một trăm linh tám thanh Chân Ma Kiếm của Diệp Bất Phàm đều đã thăng lên Tiên phẩm.

Về phương diện thần thông, hắn thường xuyên vận chuyển «Thái Hư Tiêu Dao Kinh» và «Tọa Vong Tiên Kinh», rơi vào trạng thái đốn ngộ sâu để cải tạo công pháp.

Về phương diện tăng phúc, các môn như Pháp Tượng Thiên Địa, Đại Tiểu Như Ý, Đăng Sao, Pháp Huyết Hợp Nhất, Tiên Ma Giải Thể

Đại Pháp, Tiểu Nhân Quả Thuật đều đã được nâng lên cấp độ "Tiên thuật".

Về phương diện tấn công, cận thân thể thuật «Tiên Võ Thần Ma Quyền» đạt tới cấp độ Tiên thuật, uy lực tăng vọt; «Tự Nhiên Phân Thân» được cải tạo thành «Hỗn Độn Phân Thân», ba đại phân thân không chỉ sở hữu chiến lực của bản thân hắn mà còn bù đắp được các khuyết điểm, khả năng phòng ngự tăng mạnh. «Chân Ma Kiếm Trận» nguyên bản được cải tạo thành «Hỗn Độn Kiếm Trận», «Đinh Đầu Thất Tiễn» hoàn thiện trở thành Tiên thuật.

Mạnh nhất phải kể đến «Tiên Ma Nhất Chỉ» được cải tạo từ «Ma Quang Tiên Chỉ», phối hợp với ngón giữa, dưới cấp độ Chân Tiên không ai có thể cản nổi.

Về phương diện tốc độ, «Hỗn Độn Tế Mệnh Độn» nâng cấp thành «Hỗn Độn Tế Mệnh Tiên Độn», đạp một cái là mất hai ngàn năm thọ mệnh, tiêu tốn cực cao.

Thần thông phòng ngự cũng có, hắn sáng tạo ra «Thiên Cương Tiên Thuẫn», tác dụng phụ cực lớn, hễ thi triển là khí huyết cạn kiệt, nhục thân trực tiếp phế bỏ, nhưng sau khi nghịch chuyển tác dụng phụ, khí huyết lại được bổ đầy ngay lập tức.

Tu vi của Diệp Bất Phàm không đổi, nhưng thực lực của hắn so với một năm trước đã mạnh hơn quá nhiều. "Vẫn thấy chưa an tâm lắm." Diệp Bất Phàm suy ngẫm, khẽ thở dài: "Mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ hỏa lực không đủ." Hắn dự định nghiên cứu pháp môn Thời Không Chi Đạo và «Đăng Tiên Quyết» để tiếp tục tăng cường bản thân. «Đăng Tiên Quyết» có thể tinh luyện tiên khí để sử dụng, từng bước bồi bổ bản thân, đúc thành Tiên thể, Tiên hồn, Tiên thần.

Đây là pháp môn mà Diệp Bất Phàm định dùng để nhục thân đột phá Chân Tiên.

Đáng tiếc là công pháp này chẳng có tác dụng phụ gì.

Không có tác dụng phụ, tốc độ đúc Tiên thể, Tiên hồn, Tiên thần của hắn chắc chắn sẽ chậm đi nhiều, ai biết sẽ phải mất bao nhiêu năm? "Phải cải tạo, thêm tác dụng phụ vào để tăng tốc mới được." Diệp Bất Phàm hạ quyết tâm, nhắm mắt bắt đầu nghiên cứu, tiến hành thí nghiệm khoa học trong những giấc mộng lớn. ...

Trong khi Diệp Bất Phàm vẫn đang ẩn mình tu luyện ở Thiên Ma Giáo, theo thời gian trôi qua, sóng gió bên ngoài dần nổi lên.

Một ngày nọ, hai tháng sau.

Trung Vực xảy ra đại địa chấn, một cơn bão Ngụy Tiên đáng sợ quét qua nửa cái tu tiên giới. "Tử Vi Tiên Đế giết tu sĩ Bắc Vực ta, đáng tội chết!" Giọng nói của Vĩnh Hằng Tiên Hoàng như sấm rền, mạnh mẽ phá tan Quốc Vận đại trận, sát nhập vào Tiên đình ở Trung Vực, ý đồ ngăn cản Tử Vi Tiên Đế tấn thăng Chân Tiên.

Ngay lập tức, từ Đại Thừa tới Hợp Thể trong tu tiên giới, mọi ánh mắt đều căng thẳng đổ dồn về phía đó.

Không lâu sau, Trung Vực bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Vùng đất đó trực tiếp biến thành hố đen, dư chấn hãi hùng, tu sĩ Đại Thừa căn bản không dám tới gần, chỉ dám đứng từ xa quan sát.

Ánh sáng từ trận chiến chói lòa khiến người ta không mở mắt ra nổi, không thể thấy rõ chi tiết cuộc đấu pháp.

Trận chiến kéo dài mười lăm phút, Trung Vực dần bình lặng trở lại. "Thành công chưa?" "Tốt nhất là thành công, nếu không một khi Tử Vi Tiên Đế tấn thăng Chân Tiên, tu tiên giới còn ai cản nổi hắn?" Các Đại Thừa hy vọng và không ngừng cầu nguyện.

Tử Vi Tiên Đế giống như một ngọn tiên sơn đè nặng trên đầu mọi

người, khiến họ không thở nổi.

Ngay cả Chân Ma, Hồng Trần Tiên Quân và Đại Pháp Sư cũng dồn sự chú ý vào Trung Vực.

Sáng sớm hôm sau, tin xấu truyền về từ Trung Vực.

Tử Vi Tiên Đế đã đột phá Chân Tiên, mạnh tới mức khiến người ta nghẹt thở, trực tiếp trấn áp Vĩnh Hằng Tiên Hoàng, biến lão thành tiên nô.

Tin tức truyền ra, tu tiên giới hoàn toàn chấn động.

Sau đó rơi vào một sự im lặng quỷ dị. ...

Trên mặt biển Quy Khư ở Đông Hải.

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng giữa hư không, đón gió biển nhìn về phía Trung Vực, không nhịn được cảm thán: "Đúng là đẹp trai chẳng quá ba giây mà." Cạnh hắn là Thủy Trạch Tiên Quân, Hắc Quần La Lỵ, vị Cấm Kỵ áo xanh của Thiên Ma Giáo và lão Chu Tước của Yêu tộc. "Tử Vi Tiên Đế đột phá Chân Tiên từ khi nào?

Những năm qua đâu có xuất hiện tiên kiếp!" Thủy Trạch Tiên Quân lòng nặng trĩu, toàn thân lạnh toát.

Sau khi Vĩnh Hằng Tiên Hoàng đột phá Ngụy Tiên từng giết chết một kẻ thù để khẳng định thực lực, vị Đại Thừa viên mãn kia không trụ nổi một hơi thở đã bị đánh chết.

Điều đó đủ chứng minh sức mạnh của Ngụy Tiên.

Vậy mà giờ đây, Vĩnh Hằng Tiên Hoàng mạnh mẽ như vậy lại trực tiếp bị Tử Vi Tiên Đế trấn áp và nô dịch! "Theo lý mà nói, nếu hắn đột phá Chân Tiên thì tiên kiếp lẽ ra phải xuất hiện từ lâu rồi mới đúng." Lão Chu Tước và Cấm Kỵ áo xanh cũng không hiểu nổi.

Cổ tịch chép rằng thời gian đột phá Chân Tiên của mỗi người là

khác nhau, có dài có ngắn, họ vốn nghĩ là vì Tử Vi Tiên Đế quá mạnh nên thời gian đột phá mới cần lâu như vậy.

Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Một năm trước tôi đã có thể phá tan Quốc Vận đại trận rồi." "Ý cậu là gì?" Lão Chu Tước nghi hoặc. "Còn có thể là ý gì nữa?

Hắn đã nuốt chửng một phần tư tiên khí của tu tiên giới, sớm đã bước chân vào cảnh giới Chân Tiên từ một năm trước rồi.

Lão thất phu này luôn dùng Tiên Phương Đỉnh để phong tỏa khí tức bản thân, trì hoãn tiên kiếp giáng xuống, đồng thời che giấu thiên cơ để ngăn cản thuật chiêm bặc của tôi." "Hắn đang tạo ra giả tượng là chưa đột phá Chân Tiên để đào hố chờ tôi tới giết hắn.

Lúc đó hắn sẽ bộc phát thực lực Chân Tiên, kết hợp với Quốc Vận đại trận như cái lồng chụp xuống, tôi có muốn chạy cũng không có chỗ mà chạy." Diệp Bất Phàm đảo mắt, cười lạnh nói: "Nếu không thì các người nghĩ tại sao tôi lại ngoan ngoãn ở lại Đông Hải, chẳng đi đâu cả?" Thuật chiêm bặc của hắn đã đạt tới bát giai đỉnh cấp, cộng thêm nhục thân Đại Thừa viên mãn và khả năng dự báo nguy hiểm từ «Phạm Thánh Thập Nhị Kinh» tăng cường, từ một năm trước hắn đã nhận thấy sự bất thường ở Trung Vực. "...

Vĩnh Hằng Tiên Hoàng đúng là đã nhảy vào hố thay cậu rồi!" Thủy Trạch Tiên Quân ngạc nhiên, cảm thấy da đầu tê rần.

Nếu Diệp Bất Phàm dẫn đầu tấn công Trung Vực, giờ này chắc xác cũng đã lạnh rồi.

Ông không cho rằng Diệp Bất Phàm là đối thủ của một Chân Tiên như Tử Vi Tiên Đế.

Chân Tiên của thời mạt pháp, ai biết mạnh tới nhường nào?

Hắc Quần La Lỵ nhìn chằm chằm gã đồ đệ rẻ tiền của mình, đôi

lông mày nhỏ nhíu lại: "Ngươi có dự tính gì?" Lão Chu Tước cũng nhìn qua.

Lão tới đây coi như là đúng lúc, thuần túy là vì con gái nhà mình.

Những hồng nhan tri kỷ của Diệp Bất Phàm từng người một tiến bộ vượt bậc, ngay cả Lục La tư chất kém nhất cũng sắp đạt Luyện Hư.

Tử Quần cũng thăng tiến thần tốc, đã áp sát Hợp Thể đại viên mãn.

Nhìn lại con gái Tê Yêu Yêu của lão, tới giờ vẫn chưa đạt Luyện Hư.

Chương 787

Giúp Diệp Bất Phàm chăm sóc tiểu nữ anh mấy năm, giờ lại chăm Tiểu Niếp Niếp, suốt ngày trông trẻ đi chơi khắp nơi, chẳng được hưởng chút lợi lộc gì.

Diệp Bất Phàm thản nhiên nói: "Dự tính gì ư?

Chẳng dự tính gì cả, binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn.

Hắn muốn giết tôi thì trước hết cứ vượt qua tiên kiếp đã." Ầm ầm!

Tiếng lôi đình nổ vang từ phương xa, mây đen dày đặc, lan dần về phía Đông Hải.

Thủy Trạch Tiên Quân nhìn tiên kiếp bao la vô tận, không ngừng lan về Đông Hải, trong lòng nảy sinh một nỗi sợ hãi bản năng.

Tiên kiếp hiện ra chín màu, hào quang vạn trượng, phản chiếu hình ảnh thiên cung tiên điện, chân long, yêu phượng và bóng dáng tiên nhân, hùng vĩ mà tráng lệ, khiến người ta nảy sinh ham muốn quỳ lạy, bái phục.

Đối với một chuyên gia vượt kiếp như Diệp Bất Phàm, tiên kiếp này vượt xa huyết kiếp của hắn quá nhiều lần.

Huyết kiếp là thiên đạo kiếp của thế giới này, còn tiên kiếp hoàn toàn khác, nó là đại đạo kiếp ở một đẳng cấp khác.

Lúc này, đừng nói là Thủy Trạch Tiên Quân, ngay cả kẻ mạnh như Diệp Bất Phàm cũng có cảm giác mình nhỏ bé như kiến hôi. "Đây chính là sự khác biệt giữa Tiên và Phàm." Rắc!

Lôi đình chín màu cuộn trào, mỗi một đạo lôi đình đều đủ sức đánh chết một vị Đại Thừa. "Tiên kiếp trong truyền thuyết khoa

trương vậy sao?

Sao nó vẫn còn đang mở rộng?

Chẳng lẽ định bao phủ cả tu tiên giới?" Hắc Quần La Lỵ kinh ngạc. "...

Không, tiên kiếp tối đa chỉ bao phủ hai đại vực thôi, lão thất phu kia đang di chuyển, đã tiến vào Nam Hồng Vực và đang lao về phía này.

Hắn muốn lợi dụng khả năng gánh kiếp của tôi để phân tán áp lực vượt kiếp." Diệp Bất Phàm sắc mặt biến đổi, lập tức thi triển «Hỗn Độn Tế Mệnh Tiên Độn», xé rách thời không, một bước băng qua nửa cái Đông Hải, biến mất không tì vết.

Từ xa vọng lại giọng nói của hắn: "Tôi đi trước một bước đây, mọi người hãy ẩn nấp dưới đáy biển, có việc thì nhắn cho tôi." "..." Thủy Trạch Tiên Quân phóng thần thức ra, phát hiện Diệp Bất Phàm đã chạy khỏi phạm vi Đông Hải, khóe mắt giật giật.

Tốc độ chạy trốn của Diệp lão ma đã bước sang một đẳng cấp mới, e là không thua kém gì Chân Tiên rồi!

Cùng lúc đó, từng đạo khí tức từ khắp nơi ở Nam Hồng Vực và Đông Hải bay ra, tháo chạy tứ tán.

Thủy Trạch và lão Chu Tước đang định chạy theo thì phát hiện tiên kiếp khựng lại, không mở rộng thêm nữa.

Có vẻ Tử Vi Tiên Đế cũng không ngờ Diệp Bất Phàm lại chạy nhanh đến thế. "Ầm ầm!" Một đạo tia sét chín màu giáng xuống, xé toạc bầu trời, xé toạc hư không, để lộ ra những mảng lớn tinh không vũ trụ.

Uy lực của tiên kiếp đã hoàn toàn phá vỡ xiềng xích của thế giới này.

Hắc Quần La Lỵ đứng trên mặt biển, nhìn xa về hướng Nam Hồng Vực, nơi đó bị hào quang chín màu bao phủ, một bóng hình vĩ ngạn bị đánh lui, rơi mạnh xuống mặt đất.

Tu tiên giới xảy ra đại địa chấn, mặt biển vô tận cuộn trào như sóng dữ đập vào bờ, tràn về phía Nam Hồng Vực. "Động tĩnh này đáng sợ quá." "Uy lực của tiên kiếp quả thực kinh khủng như vậy." Thủy Trạch Tiên Quân đứng từ xa cảm nhận được sức mạnh hủy diệt bùng phát từ Nam Hồng Vực, kinh hãi tột độ, điên cuồng lùi lại vì sợ bị vạ lây.

Đạo tiên kiếp kia đang hủy diệt đạo và pháp, uy lực vượt xa đẳng cấp Đại Thừa. "Ầm ầm!" Lôi quang chín màu lại hiện ra, lần này còn mạnh hơn lần trước, phản chiếu hình ảnh một tòa tiên cung, giống như tòa tiên cung đó rơi xuống vậy, mảng lớn khu vực Nam Hồng Vực bị hủy diệt.

Đáng nói là, nơi Tử Vi Tiên Đế chọn để vượt kiếp chính là Chân Ma Tiên Tông.

Trong nháy mắt, sinh linh thiệt mạng vô số, Chân Ma Tiên Tông lập tức bị hủy diệt một nửa.

Ngay sau đó, uy lực tiên kiếp ngày càng mạnh, đến cuối cùng là tiếng long phượng gầm thét, tiên nhân hát vang, dường như có vô số đạo thần thông tiên đạo hiển hiện.

Tiên kiếp kéo dài suốt một ngày, tổng cộng có tám mươi mốt đạo lôi kiếp chín màu. "Phàm nhân đạt tới con số chín chín có thể xưng là Chân Tiên, chín đạo kiếp đầu tiên là Phàm nhân kiếp, để rũ bỏ thân xác phàm nhân; chín đạo kiếp thứ hai là Luyện khí kiếp, để củng cố nền tảng luyện khí; chín đạo kiếp thứ ba là Trúc cơ kiếp, để củng cố căn bản trúc cơ...

đạo kiếp thứ chín là Đại Thừa, dùng tiên kiếp để tẩy luyện đại

đạo bản nguyên của bản thân, hoàn toàn siêu thoát." Hắc Quần La Lỵ lẩm bẩm, có chút cảm ngộ.

Lúc này đây, nàng cuối cùng cũng hiểu ý của Thường Nga tiên tử về "Tàn Tiên".

Chín chín tám mươi mốt, tức là quy về một, viên mãn.

Mỗi đạo kiếp là sự hủy diệt, cũng là sự lột xác tái sinh.

Tử Vi Tiên Đế thiếu mất một kiếp nên mới chứng đắc Tàn Tiên. "Tiên kiếp kết thúc rồi, hắn đã thành công." Thủy Trạch Tiên Quân nhìn tiên kiếp đang dần tan đi, nói không hết sự ngưỡng mộ và khát khao, mơ hồ cảm nhận được một luồng áp lực mãnh liệt từ hướng Nam Hồng Vực, giống như một tồn tại đứng trên vạn vật chúng sinh.

Khoảnh khắc này, cả tu tiên giới chấn động, tất cả tu sĩ đều cảm nhận được uy thế của Chân Tiên, đôi mắt đào hoa của Hắc Quần La Lỵ lưu chuyển, cười lạnh nói: "Hắn quả thực đã thành công, nhưng bản thân chắc chắn cũng đang bị trọng thương." Sau khi vượt kiếp là lúc yếu ớt nhất.

Từ hướng Nam Hồng Vực, biến cố đột ngột xảy ra. "Oanh!" Một đạo đao quang màu huyết sắc chém đôi triệu dặm thiên địa, tiên khí chấn động, đánh thẳng vào nơi Tử Vi Tiên Đế đang ở.

Chân Ma Tiên Hoàng đã ra tay. "Rắc!" Ngay sau đó, từ hướng Đông Hải một đạo Hồng trần tiên quang lao tới, là Hồng Trần Tiên Hoàng!

Đồng thời từ một hướng khác của Đông Hải, một cây sáo ngọc khổng lồ như cột chống trời đập mạnh xuống vùng đất đó.

Đại Pháp Sư!

Trước khi bế quan, Đại Vu Nữ đã nhờ người giao kiện tiên khí này cho Đại Pháp Sư.

Dù sao họ đều là tu sĩ Tây Vực.

Ba đại Ngụy Tiên trước sau đánh tới, Nam Hồng Vực lập tức bùng nổ trận chiến kinh thế, mắt thường và thần thức khó có thể quan sát được chi tiết bên trong, chỉ thấy vô vàn ánh sáng rực rỡ. "Nhất định phải thành công!" "Chỉ cần giết được Tử Vi Tiên Đế, tu sĩ bốn đại vực mới còn hy vọng!" Bắc Vực, Nam Hồng Vực và Đông Hải đều sôi sục, từ các vị tiên quân Đại Thừa đến tu sĩ Luyện Hư, Hóa Thần, tất cả đều nín thở, căng thẳng đến tột độ. "Giết!" Một đạo kiếm quang xuyên qua vạn dặm sơn hà, xé rách màn trời, trên không hiện ra một vệt đen dài xuyên suốt Nam Hồng Vực, đột kích vào trung tâm chiến trường.

Đó chính là Tiêu Dao Tiên Quân! "Lão ta thăng lên Ngụy Tiên từ lúc nào vậy?" Thủy Trạch Tiên Quân run rẩy.

Theo lý mà nói, xác suất Tiêu Dao Tiên Quân tấn thăng Chân Tiên là lớn nhất, lớn hơn cả Chân Ma Tiên Quân.

Vậy mà giờ đây, lão lại chọn làm Ngụy Tiên, hơn nữa thời gian tấn thăng rõ ràng còn sớm hơn cả Chân Ma Tiên Quân và Vĩnh Hằng Tiên Hoàng!

Bốn đại Ngụy Tiên liên thủ quyết chiến với Tử Vi Tiên Đế, trong một thời gian dài khu vực đó hoàn toàn không thể cảm nhận được tình hình đấu pháp.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, bốn đạo lưu quang trước sau tháo chạy khỏi Nam Hồng Vực, tuyên cáo cuộc ám sát thất bại!

Tử Vi Tiên Đế ngày càng mạnh mẽ, trở về Tiên đình ở Trung Vực.

Sáng sớm hôm sau, một đạo pháp chỉ được truyền ra từ Trung Vực. "Trẫm!

Muốn mở ra thái bình tiên thế!

Nay khởi đầu lịch Tiên Đế, vạn bang tới triều kiến, ai quy thuận Tiên đình thì tội lỗi có thể tha thứ, tông tộc được đại xá, hứa ban cho địa vị cao, thăng tiến vùn vụt!" "Trẫm!

Thống ngự vạn phương, kẻ nào phản nghịch, làm giặc, dù xa cũng sẽ bị tiêu diệt!" Pháp chỉ truyền ra, tu tiên giới chấn động.

Đây là muốn thống nhất toàn bộ tu tiên giới.

Tóm lại một câu, kẻ thuận thì sống, có thể bỏ qua tội lỗi trước đây, không chỉ tha thứ mà còn ban cho địa vị cao quý, hỗ trợ tu vi, bao gồm tất cả các tiên môn đỉnh cấp của bốn đại vực.

Kẻ nào phản kháng sẽ bị coi là phản tặc.

Mà phản tặc thì phải bị đánh chết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Diệp lão ma là tên phản tặc số một, nếu không quy thuận sẽ bị Tử Vi Tiên Đế thanh trừng dưới danh nghĩa bảo vệ hòa bình thế giới.

Sau một thời gian ngắn im lặng, gần chín phần mười tu sĩ trong tu tiên giới đều phấn khích, từng vị tu sĩ mạnh mẽ từ khắp bốn đại vực bước ra, đến triều bái và gia nhập Tiên đình.

Tử Vi Tiên Đế đã chứng đạo Chân Tiên, không có cách nào để kháng cự.

Kháng cự chỉ có chết, chi bằng đánh cược một lần, gia nhập Tiên đình biết đâu lại giành được vị trí cao, thăng quan tiến chức.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, những tu sĩ còn sót lại của Tuyết Tiên Tông, Thiên Tiên Tông, Trường Sinh Tiên Cảnh, Ngô Đồng Tiên Tông và nhiều thế lực khác đã gia nhập Tiên đình, khiến thực lực của Tiên đình vốn đang suy yếu bỗng chốc tăng mạnh.

Và Tử Vi Tiên Đế quả thực đã thực hiện đúng lời hứa của mình.

Không những không truy cứu những cuộc tranh đấu trước đây, mà còn ban thưởng địa vị cho họ.

Một số Cấm Kỵ chi chủ và Đại Thừa bình thường thấy vậy cũng yên tâm quy thuận.

Trong chốc lát, Tiên đình ở Trung Vực mạnh như mặt trời ban trưa, thực lực hùng hậu còn hơn cả lúc trước khi đại chiến với Tiên Đạo Minh!

Chương 788

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Tử Vi Tiên Đế phát binh xuất chinh, hoàn toàn chiếm lĩnh Bắc Vực, Tây Vực và Nam Hồng Vực, bước vào thời kỳ huy hoàng chưa từng có.

Những thế lực không chịu quy thuận như Chân Ma Tiên Tông, Tiêu Dao Tiên Tông và Trương gia ở Nam Hồng Vực bị ép phải dạt về Đông Hải.

Tiên đình không vội tấn công Đông Hải, mà chiêu cáo thiên hạ sẽ tổ chức đại điển Chân Tiên, gác lại thù oán, mời bốn vị Ngụy Tiên là Chân Ma, Tiêu Dao, Đại Pháp Sư và Hồng Trần Tiên Hoàng tới dự lễ.

Không chỉ họ, mà cả các Đại Thừa của Yêu tộc ở Bắc Vực và Đông Hải cũng được mời.

Dường như trong mắt Tử Vi Tiên Đế, chúng sinh đều bình đẳng như nhau.

Tại Thiên Ma Giáo, Diệp Bất Phàm nhìn thiệp mời trong tay mà tặc lưỡi.

Khác với những người khác, thiệp mời của hắn do chính tay Tử Vi Tiên Đế viết, nét chữ rồng bay phượng múa, mang theo một luồng tiên uy mạnh mẽ. 【Diệp tiểu hữu, thấy chữ như thấy mặt...】 【Trẫm cử hành đại điển Chân Tiên, đặc biệt mời Diệp tiểu hữu đến xem lễ. 】 "Trước khi thăng cấp Chân Tiên thì một câu Diệp đạo hữu, hai câu Diệp đạo hữu, giờ thăng rồi thì gọi thành Diệp tiểu hữu.

Nếu tôi không đi, chắc vài ngày nữa lão gọi tôi là Diệp phản tặc luôn quá?" "Lão già Tử Vi này định giở trò gì đây?" Diệp Bất Phàm ngồi trên bậc thềm Thanh Trúc Lâu, cầm tấm thiệp mời trong tay, cảm thấy hơi đau răng.

Trước mặt cậu là một nam tử đứng chờ, chính là đại điểu nhi của Tử Vi Tiên Đế — Huyễn Hải Tiên Quân.

“Huyễn Hải đạo hữu, thúc thúc của ngươi phái ngươi tới đây là để ta giết ngươi sao?” Diệp Bất Phàm cầm thiệp mời, hờ hững vỗ vỗ lên đầu gối, nheo mắt hỏi.

“Diệp đạo hữu, Bệ hạ phái lão thần tới đương nhiên là để thể hiện thành ý.” Huyễn Hải Tiên Quân rất trấn định, không kiêu ngạo không siểm nịnh cười nói: “Hiện tại cục diện tu tiên giới đã khác trước.

Bệ hạ thống nhất thiên hạ đã là định cục, sở dĩ chưa vội đánh chiếm Đông Hải là muốn cho Diệp đạo hữu và đám người Tiêu Dao một cái bậc thang để đi xuống.” “Vậy sao?” Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc.

“Hiện tại kẻ thù của Tiên Đình chỉ có một, chính là Hương Hỏa Tiên.

Sự tồn tại của kẻ đó không còn là bí mật với tầng lớp cao tầng của Tiên Đình nữa, đó cũng là lý do đám Đại Thừa và Cấm Kỵ kia gia nhập.

Chỉ cần Diệp đạo hữu chịu hợp tác, thậm chí Bệ hạ có thể cho đạo hữu quan ma phương pháp tu luyện Quốc Vận Chi Đạo.” Huyễn Hải Tiên Quân trầm giọng nói.

Sự cám dỗ này không ai có thể cưỡng lại được. y khựng lại một chút, nhìn về phía Hương Phi đang đứng cạnh Diệp Bất Phàm trong bộ dạng nha hoàn, khóe mắt giật giật, nói tiếp: “Đương nhiên, Bệ hạ cũng có điều kiện, đó là trả lại Hương Phi.” “Không đời nào.

Tôi đang chơi rất vui, vừa trắng vừa mềm, lại còn tỏa hương tự nhiên, cực phẩm thế này sao tôi có thể trả lại được?

Không biết Diệp mỗ ta là kẻ háo sắc như mạng à?” Diệp Bất

Phàm đoạn tuyệt từ chối.

Hương Phi nghe vậy, khuôn mặt tràn đầy vẻ thục nữ đỏ bừng lên, tức giận dẫm mạnh vào chân Diệp Bất Phàm một cái.

Cho đến nay, hai người họ vẫn chưa có quan hệ thực chất nào.

"Ách..." Huyễn Hải Tiên Quân há hốc mồm, không nói nên lời. y cảm thấy với loại người như Diệp lão ma thì không cách nào giao tiếp nổi.

Huyễn Hải Tiên Quân hít sâu một hơi, trầm giọng: "Diệp đạo hữu, lão phu khuyên ngươi câu cuối, sự nhẫn nại của Bệ hạ là có hạn.

Ngươi dù mạnh thế nào cũng không phải đối thủ của Bệ hạ, sớm từ bỏ chống đối thì may ra còn một tia sinh cơ." "Sự nhẫn nại của ta cũng có hạn, cút!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm trở nên lạnh lẽo.

Huyễn Hải Tiên Quân chắp tay, không phí lời thêm, quay người rời khỏi Quy Khư.

Trong mắt y, hành động của Diệp Bất Phàm là tìm đường chết, có cơ hội mà không nắm lấy, đợi đến khi Bệ hạ đánh tới cửa thì muốn quy thuận cũng muộn rồi. y bay lên không trung Quy Khư, cúi đầu nhìn xuống đại dương xanh biếc, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh: "Vô địch Đại Thừa?

Hừ, không thành Tiên, hết thảy đều là hư không.

Ngươi dù hiện tại muốn thăng cấp thì cũng không còn cơ hội nữa đâu." "Phập!" Đúng lúc này, một luồng đao quang tập sát tới.

Sắc mặt Huyễn Hải Tiên Quân đại biến, muốn phản ứng nhưng đã không kịp.

Đao quang kia quá nhanh, hoàn toàn vượt xa chiều không gian của Đại Thừa.

Một tiếng phập vang lên, đầu của y bị xuyên thủng, nguyên thần câu diệt.

Một bóng dáng trung niên tóc đen chậm rãi hiện ra, thu lại Trảm Tiên Ma Đao. y cúi đầu nhìn xuống vực sâu Quy Khư dưới đáy biển, nhạt giọng nói: "Diệp đạo hữu, ngươi không muốn giết, bản Tiên Hoàng giết hộ ngươi." Nói xong, y tóm lấy hồn phách của Huyễn Hải Tiên Quân, ném xuống Quy Khư: "Tặng ngươi đấy." "Ngươi muốn chết sao?" Giọng nói của Diệp Bất Phàm từ dưới đáy biển truyền lên, lạnh thấu xương.

Cậu không giết Huyễn Hải Tiên Quân là để giữ một khoảng thời gian đệm với Tử Vi Tiên Đế, nhằm tranh thủ thời gian tu luyện thần thông.

Giờ Chân Ma Tiên Hoàng giết chết Huyễn Hải, Tử Vi Tiên Đế có thể đánh tới bất cứ lúc nào.

"Chỉ là để tránh việc ngươi và Tử Vi Tiên Đế hợp tác mà thôi." Ánh mắt Chân Ma Tiên Hoàng đỏ rực, âm trầm nói: "Nếu không phải do tiểu nhi Thanh Thủy dưới trướng Tử Vi Tiên Đế, ta đã sớm đột phá Chân Tiên rồi!

Đâu đến mức phải chuyển tu Ngụy Tiên?!" Mối thù cản trở con đường thành đạo của y đã thấu tận xương tủy. y không đủ sức giết Tử Vi Tiên Đế, nhưng Diệp Bất Phàm có hy vọng.

Nếu tên này thăng cấp Chân Tiên, Tử Vi Tiên Đế không chết cũng phải lột da.

Còn bản thân Chân Ma Tiên Hoàng, tiên lộ đã đứt, y đã sớm điên cuồng, căn bản không màng đến tính mạng nữa.

Diệp Bất Phàm lạnh lùng đáp lại: "Hợp tác?

Lão ta là đang dụ quân vào rọ, bắt tôi ném cho Hương Hỏa Tiên

làm bia đỡ đạn để thăm dò nông sâu mà thôi.

Ngươi lo mà dưỡng thương cho tốt đi!" "Ta đợi xem ngươi và Tử Vi Tiên Đế đấu pháp!" Chân Ma Tiên Hoàng không nói thêm, quay người rời đi. y đến đây là để xác định thái độ của Diệp Bất Phàm, đã quyết tử chiến với Tử Vi Tiên Đế thì y yên tâm rồi.

Bên ngoài Thanh Trúc Lâu, Diệp Bất Phàm nhìn chằm chằm hồn phách trước mặt, thở dài một tiếng, thu nó vào nội cảnh địa của nhục thân, luyện hóa thành tín đồ.

"Sắp rồi, thần thông sắp thành công rồi." Cậu quay lại an ủi các nương tử đang lo lắng của mình, sau đó trở về Thanh Trúc Lâu, tiếp tục bế quan nghiên cứu thần thông công pháp.

Thời gian này, hướng nghiên cứu chính của cậu là thành tiên pháp.

Về Thời Không Chi Đạo thì đã sớm có tiến triển. 【Thời Không Đảo Lưu Thuật - Tiên Thuật: Có thể kiểm soát thời gian quay ngược, cường độ tùy thuộc vào tu vi của đôi bên.

Tác dụng phụ: Dễ bị thời không của Tu Tiên Giới phản phệ, khiến bản thân trọng thương. 】 【Phụ diện nghịch chuyển: Được thời không của Tu Tiên Giới phản bổ, vết thương tự chữa lành. 】 "Chiêu bài này chắc có thể đối phó được Tử Vi Tiên Đế nhỉ?" Diệp Bất Phàm lẩm bẩm.

Có tiên thuật này, cậu coi như đã lập sẵn tại vị trí bất bại.

Tiến có thể công, thoái có thể thủ.

Sau đó, cậu nghiên cứu 《Đăng Tiên Quyết》.

Cậu đã tốn rất nhiều thời gian cho công pháp này và có tiến triển lớn, loại bỏ một số thứ, thêm vào một số thứ khác.

Không bao lâu nữa sẽ thành công triệt để.

Hai ngày sau, môn quyết này cuối cùng cũng có hình hài mới, không còn là thuật tu luyện mà trở thành một loại thuật tăng phúc. 【Tân Đăng Tiên Quyết: Trong cảnh tuyệt vọng, hiến tế hết thảy, tạm thời nâng cấp nhục thân lên đẳng cấp Tiên Thể, Tiên Thần, Tiên Hồn.

Tác dụng phụ: Sau khi thi triển, nhẹ thì cảnh giới nhục thân sụt giảm, nặng thì tử vong. 】 【Phụ diện nghịch chuyển: Sau khi thi triển, nhẹ thì cảnh giới nhục thân tăng vọt, nặng thì lập tức phục sinh. 】 Nhục thân của cậu đã đạt đến Đại Thừa viên mãn, cảnh giới sụt giảm sau khi nghịch chuyển sẽ là thăng cấp, nhục thân thành Tiên.

Đây là giới hạn cải tạo của Diệp Bất Phàm rồi.

Giống như một tòa kiến trúc, cải tạo tùy tiện mà thiếu đi cột chịu lực thì khung tiên thuật sẽ sụp đổ ngay.

Mọi cải tạo của cậu đều phải đảm bảo khung sườn không vỡ, nếu không sẽ công dã tràng.

Hiện tại, 《Tân Đăng Tiên Quyết》 có thể miễn cưỡng vận hành ổn định.

Vấn đề duy nhất là tỷ lệ sụt giảm cảnh giới hay tử vong là năm mươi - năm mươi.

Sau khi nghịch chuyển là thành Tiên hay phục sinh cũng là hên xui, cậu không thể kiểm soát, chỉ có thể thử nghiệm nhiều lần.

"Muốn giết Tử Vi Tiên Đế vẫn chưa bảo hiểm lắm, vẫn phải thăng cấp tu vi thành Tiên mới được." Diệp Bất Phàm thở hắt ra một hơi, tiếp tục chuyển sang mục tiêu nghiên cứu nhất — Tu Vi Thành Tiên Pháp.

Môn này độ khó không phải dạng vừa, nếu không cậu đã đánh tàn Chân Ma Tiên Hoàng nhét vào bao tải để làm tài nguyên dự trữ thăng cấp rồi. ...

“Thứ không biết điều!” Rất nhanh, Tử Vi Tiên Đế đã cảm nhận được cái chết của Huyễn Hải Tiên Quân, đương nhiên là vô cùng giận dữ.

Đồng thời, lão cũng biết được thái độ kiên quyết không hàng của bốn đại Ngụy Tiên là Chân Ma và Tiêu Dao.

Phía Yêu tộc cũng có thái độ tương tự.

Chương 789

Họ thừa hiểu Tử Vi Tiên Đế đi đến bước này đều nhờ vào Quốc Vận.

Nếu lão chiếm lĩnh cả Tu Tiên Giới mà không tốn một giọt máu, lão sẽ càng mạnh hơn!

Khi đó, họ thực sự sẽ trở thành cá nằm trên thớt, sống chết chỉ nằm trong một ý niệm của lão.

Vài ngày sau, đại điển Chân Tiên hoàn tất.

Đại kỳ phất phới, tiên uy của Tử Vi Tiên Đế cuồn cuộn, lão đích thân dẫn quân tiến đánh Đông Hải, thống trị khu vực cuối cùng này. ...

Niên hiệu Tiên Đế năm thứ nhất, mùa thu.

Tử Vi Tiên Đế dẫn quân tiến thẳng vào Đông Hải.

"Ngày này cuối cùng cũng đến, một mình hắn e là không cản nổi." Kim Ô Tiên Quân bước ra khỏi nơi bế quan, nhìn lại Yêu tộc, rồi dứt khoát quay người đi về phía Quy Khư. y đã thử đột phá Chân Tiên nhưng kết quả không lý tưởng, tiếp tục nữa đa phần là thất bại.

"Haizz." Huyền Vũ Tiên Quân, lão Chu Tước cũng thở dài, gấp rút lên đường.

Đông Hải và Bắc Vực Yêu tộc nhìn theo, bầu không khí trầm mặc mà áp lực.

Trận chiến này không chỉ liên quan đến Diệp Bất Phàm mà còn quyết định sự sống còn của họ.

"Diệp lão ma mãi chưa đột phá, lành ít dữ nhiều rồi." Đại pháp sư ngồi xếp bằng giữa rừng núi trên một hòn đảo, nhìn trời xanh mây

trắng mà thẫn thờ.

Trận đầu tiên Tử Vi Tiên Đế đánh chính là Thiên Ma Giáo. y không tin Diệp Bất Phàm có thể sống sót, từng giao thủ với Tử Vi, y biết rõ sự đáng sợ của đối phương.

Đại pháp sư đứng dậy, sải bước tiến tới: "Thôi thì, bỏ cái thân già này để tranh thủ thêm thời gian cho ngươi vậy." "Có thể tái hiện lại cảnh tượng của Thường Nga Tiên năm đó hay không, hoàn toàn tùy vào tạo hóa." Hồng Trần Tiên Hoàng rời khỏi tông môn, hướng về phía hoàng hôn đang dần chìm xuống mặt biển, bóng dáng dần biến mất.

Họ không hẳn là vì Diệp Bất Phàm, nhưng nếu tên đó chết, sớm muộn gì họ cũng bị Tử Vi Tiên Đế giết sạch, tông môn bị diệt.

Chỉ còn cách liên thủ, hoặc tranh thủ thời gian cho cậu đột phá Chân Tiên.

Chân Ma Tiên Hoàng đứng trên không trung một hòn đảo lớn, nhìn xuống Tiêu Dao Tiên Tông bên dưới và mấy ngàn đệ tử Chân Ma Tiên Tông còn sót lại.

Cứ ngỡ tông môn của mình sẽ bị Diệp Bất Phàm diệt sạch, ai ngờ tất cả lại chết dưới dư ba độ kiếp của Tử Vi Tiên Đế.

"Diệp Bất Phàm đáng hận, nhưng Tử Vi Tiên Đế càng đáng chết hơn!" Chân Ma Tiên Hoàng khẽ lẩm bẩm.

Đợi một lát, Tiêu Dao Tiên Hoàng chậm rãi bước ra từ sơn môn, đi thẳng về hướng Quy Khư.

Chân Ma Tiên Hoàng nhìn sâu vào Tiêu Dao Tiên Hoàng, hỏi: "Đến giờ ta vẫn không hiểu tại sao Tiêu Dao đạo hữu không đột phá Chân Tiên mà lại chuyển tu Ngụy Tiên?" "Thất bại rồi." Tiêu Dao Tiên Hoàng bình tĩnh nói: "Kẻ đầu tiên Thanh Thủy Tiên Quân nhắm vào là

ta.

Trong lúc đột phá bị ám sát, đứt mất khế cơ tốt nhất.

Ta tuy kịp thời dừng lại để giảm tổn thất nhưng đã mất đi cơ hội." "Tử Vi Tiên Đế đáng chết!" "Thử giết lão ta xem, dù không thành công thì khiến lão trọng thương cũng đủ tranh thủ thời gian cho Diệp Bất Phàm rồi." Ánh mắt Tiêu Dao Tiên Hoàng thâm thúy.

Họ không còn hy vọng gì cho bản thân nữa, chỉ có thể tranh thủ cơ hội sống sót cho hậu bối.

Trên hòn đảo phía sau, tu sĩ hai tông đều khom người hành lễ, tiễn đưa hai vị lão tổ rời đi.

Chuyến đi này, mười phần chết chín. ...

Quy Khư, Thiên Ma Giáo bao trùm trong không khí áp lực.

Diệp Bất Phàm đứng trên mặt biển, phía sau cậu là Hắc Quần La Lỵ, Tử Quần La Lỵ, Phấn Quần La Lỵ, Thủy Yên, Hoàng Phủ Tang Du cùng các hồng nhan tri kỷ.

Xa hơn nữa là Bàn Tiểu Nhân, Đồng Nam Chỉ Nhân, Thanh Bào Cấm Kỵ, Thanh Nhai Thương...

Tiếp đó là hàng triệu tu sĩ Thiên Ma Giáo, quy mô giáo chúng hiện giờ đã đứng đầu các tiên môn đỉnh cấp.

Diệp Bất Phàm nhìn họ, thấy cả những cố nhân từ thời Triệu Quốc, thần tình có chút hoảng hốt.

"Diệp lang." "Phu quân." "Đa đa." Ngu Tuyền Cơ mắt đỏ hoe, tiểu Lục La níu chặt ống tay áo cậu, Tiểu Niếp Niếp càng lao vào lòng cậu ôm chặt không buông.

"Chuyến đi này lành ít dữ nhiều, mong Sư tôn chăm sóc họ đôi chút, đợi Minh Vương và Đại Vu Nữ đột phá Chân Tiên." Diệp Bất

Phàm lên tiếng, nhìn Hắc Quần La Lỵ với ánh mắt ôn nhu.

Quy Khư không thích hợp làm chiến trường, nếu không khi giao thủ cậu sẽ không thể phân tâm chăm sóc, Thiên Ma Giáo sẽ bị phá hủy bởi dư ba trận chiến.

"Ngươi tự mà chăm sóc lấy!" Hắc Quần La Lỵ lạnh lùng hừ một tiếng.

"E là không chăm sóc nổi nữa rồi.

Tử Vi Tiên Đế đã là Chân Tiên, thương được lão đã là cực hạn, kết cục của tôi đa phần là thân tử đạo tiêu." Diệp Bất Phàm cười sái thoát, chắp tay nói: "Đi suốt quãng đường này, đa tạ Sư tôn đã nâng đỡ.

Nếu có kiếp sau...

Diệp Bất Phàm không muốn làm đồ đệ của Sư tôn nữa, chỉ nguyện cưới Sư tôn làm vợ, cùng nhau đi hết quãng đời còn lại." "Ngươi!" Hắc Quần La Lỵ đại nộ, nhưng khi đối diện với đôi mắt thâm tình kia, tim nàng không khỏi run rẩy, rồi im lặng.

"Sư tôn, kiếp sau gặp lại!" Diệp Bất Phàm vái chào một lần nữa, nhìn lại một cái thật sâu rồi sải bước về phía Nam Hồng Vực.

"Đợi...

đợi đã." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hắc Quần La Lỵ nhăn lại như cái bánh bao.

Diệp Bất Phàm khựng lại.

"Vi sư kiếp này khó lòng đột phá Chân Tiên, hãy sống sót trở về hỗ trợ ta tu hành." Hắc Quần La Lỵ giữ vẻ mặt nghiêm túc, ra lệnh một cách không thể nghi ngờ, nhưng càng nói rặng mây đỏ càng lan trên đôi má nhỏ.

Hai người ở bên nhau quá lâu, nói không có cảm tình là giả, chỉ là không phân rõ được đâu là tình sư đồ, đâu là tình nam nữ.

Giờ đây khi Diệp Bất Phàm đi vào chỗ chết, Hắc Quần La Lỵ mới hoàn toàn đâm thủng lớp giấy dán cửa giữa hai người.

"Được." Diệp Bất Phàm đáp lại bằng giọng khàn đặc, sải bước tiến lên.

Cậu không quay đầu lại vì sợ mình sẽ cười thành tiếng.

"Bầu không khí này đã dàn dựng lâu như vậy, cuối cùng lão tử cũng công đức viên mãn!

Ha ha ha!" Diệp Bất Phàm đi xa tới vạn dặm mới nhịn không được cười lớn, khóe miệng ngoác tận mang tai.

Chết ư?

Nếu không có lòng tin đánh bại Tử Vi Tiên Đế, cậu đã sớm dắt Thiên Ma Giáo đi "cẩu" rồi.

Đánh không lại mà còn xông lên, chẳng phải là chê mạng dài sao?

Đi được tầm thiên vạn dặm, phía trước xuất hiện đại quân tu sĩ đen kịt.

Trong tầm mắt có không ít người quen cũ.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại trên bóng dáng trung niên mặc kim bào đội tử quán ngồi trên long liễn dẫn đầu.

Tiên uy hạo đãng, khí thế nguy nga như đứng trên đỉnh cả Tu Tiên Giới.

"Sao thế?

Vội vã đến nộp mạng vậy à?" Tử Vi Tiên Đế ngồi trong xe liễn, lạnh lùng nhìn Diệp Bất Phàm.

Ánh mắt lão quá rực rỡ, như hai ngọn đèn lồng vàng kim, đi tới đâu pháp tắc sụp đổ tới đó, càn khôn đảo lộn.

Phía sau lão, mấy vị Đại Thừa Tiên Quân cũng nhìn qua, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Phải nói Diệp lão ma lần này thực sự quá dũng cảm khi dám đơn thương độc mã chặn đánh tất cả bọn họ.

"Ai chết còn chưa biết đâu." Diệp Bất Phàm cười nhạt, đối diện với triệu quân một cách thong dong.

Ánh mắt Tử Vi Tiên Đế càng thêm lạnh lẽo, lão không ra tay mà chỉ phất tay ra hiệu.

"Oành!" Mặt biển trước mặt Diệp Bất Phàm nổ tung, sóng cuộn biển gào, một bàn tay lớn che cả bầu trời trấn áp xuống đầu cậu.

"Diệp Bất Phàm, thời đại này không còn là của ngươi nữa, đây là thời đại của Tiên Đế!

Chết đi!" Vĩnh Hằng Tiên Hoàng ra tay.

Lòng bàn tay chưa tới mà mặt biển dưới chân Diệp Bất Phàm đã bị đè xuống tạo thành vực sâu, khí tức mạnh đến cực điểm.

"Thăng cấp Ngụy Tiên mà cam nguyện làm nô cho kẻ khác, thật nực cười!" Một tiếng quát như sấm rền, từ xa một thanh Trảm Tiên Ma Đao bay tới, đao quang chấn vỡ không trung, đánh tan bàn tay khổng lồ.

"Chân Ma, chỉ có thần phục mới có thể nghịch chuyển Ngụy Tiên, thành tựu Tiên thực thụ!" Vĩnh Hằng Tiên Hoàng như bị chạm vào nỗi đau, gầm lên giận dữ.

Trường Sinh Tỏa quét ngang không trung, chặn đứng Trảm Tiên Ma Đao.

Trong nháy mắt, hai người huyết chiến, chấn động tiên đạo đáng sợ đánh thủng Cửu Cương Thiên, lộ ra bầu trời tinh tú rực rỡ bên ngoài giới vực.

"Diệp Bất Phàm, nếu có khả năng đột phá Chân Tiên thì nhanh lên!

Chúng ta không cần nổi Tử Vi Tiên Đế lâu đâu!" Tiêu Dao Tiên Quân đuổi tới, lệ quát một tiếng, Lục Tiên Kiếm đâm xuyên hư không nhắm thẳng vào Tử Vi.

Chương 790

Một vị Đại Thừa viên mãn của Tiên Đình định chặn lại, nhưng vừa chạm vào kiếm quang đã bị xé thành mảnh vụn, máu mưa rơi rụng khiến người ta kinh hãi.

Nhiều tu sĩ tận mắt chứng kiến Đại Thừa viên mãn bị giết mới biết Ngụy Tiên thực sự mạnh đến mức nào.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

"Ta đã muốn giết ngươi từ lâu rồi!" Tử Vi Tiên Đế lạnh lùng, chỉ một ngón tay điểm ra.

Một luồng sức mạnh tiên đạo mạnh gấp mấy lần Tiêu Dao Tiên Quân hóa thành trường hồng, lập tức đánh bật Lục Tiên Kiếm.

Khí linh trong kiếm rên rỉ rồi mờ nhạt đi.

"Oành đoành!" Ngay lúc đó, một cột ngọc chống trời từ trên cao giáng xuống, đập nát pháp tắc thiên địa, đánh thẳng vào đầu Tử Vi.

Đại pháp sư mạnh mẽ ra tay.

Hồng Trần Tiên Quân cũng sát tới, thi triển tiên thuật.

Một con Long Tước màu hồng ngửa mặt hót vang, che lấp bầu trời, lao xuống.

Cả hai đều vô cùng mạnh mẽ, mỗi đòn đánh đủ để trọng thương hoặc giết chết một tu sĩ Đại Thừa.

Theo sát phía sau là mười mấy luồng sáng như sao băng xé toạc bầu trời.

Đó là Âm Dương Ma Quân, Kim Ô, lão Chu Tước, Huyền Vũ, Toan Nghê... những Đại Thừa đỉnh tiêm.

Phía sau nữa là Bàn Tiểu Nhân, Đồng Nam Chỉ Nhân, Thanh Bào Cấm Kỵ...

"Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng tử chiến một trận!" Đồng Nam Chỉ Nhân quát lạnh, thi triển tiên thuật lao đến.

"Không biết tự lượng sức mình!" Đối mặt với đủ loại tiên thuật lâm thân, ánh mắt Tử Vi Tiên Đế đầy tàn nhẫn.

Tiên uy hạo đãng đè sụp thiên địa, chấn nát biển khơi.

Lão vẫy năm ngón tay, như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ cuốn lấy Đại pháp sư, Tiêu Dao Tiên Quân, Hồng Trần Tiên Hoàng và cả mười mấy vị Đại Thừa vào trong lòng bàn tay.

"Chết!" Tử Vi Tiên Đế nắm chặt bàn tay, nghiền nát vô số tiên thuật và tiên khí.

Sức mạnh tiên đạo tràn ngập bầu trời, định nghiền chết tất cả bọn họ.

"Tiên Đế!" Vô số tu sĩ Tiên Đình phấn khích, ánh mắt tràn đầy sự kính sợ.

Tử Vi Tiên Đế thăng cấp Chân Tiên, thực lực mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Tuy nhiên, giây tiếp theo.

"Thời không đảo lưu." Càn khôn đảo lộn, thời gian quay ngược, vạn vật lùi lại nhanh chóng.

Thân hình Tử Vi Tiên Đế khựng lại một nhịp.

Cũng chỉ là một nhịp.

Thời không xung quanh lão không ngừng lùi lại, nhưng lão vẫn sừng sững bất động giữa không trung.

Cảnh giới Chân Tiên quá mạnh, thần thông chồng chất cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến lão.

"Đoạt lấy!" Ngón tay Tử Vi Tiên Đế cuối cùng cũng cử động.

Ngay lúc thời không đảo ngược một chút, Diệp Bất Phàm nhân cơ hội tóm lấy tất cả các tu sĩ bị kẹt, ném sang một bên.

"Diệp đạo hữu..." Kim Ô, Âm Dương Ma Quân và những người khác vẫn còn sợ hãi.

Sự khủng bố của Tử Vi Tiên Đế vượt xa tưởng tượng của họ.

Chỉ một đòn thôi mà họ không thể phản kháng nổi, nếu không nhờ Diệp Bất Phàm, họ đã chết chắc rồi.

"Sang một bên mà đứng đi, ngoan ngoãn làm tổ cổ vũ, vẫy vẫy cái tay, hô tôi 'vãi chưởng' là được rồi, đừng có gây thêm loạn nữa!" Diệp Bất Phàm mất kiên nhẫn.

Lời vừa dứt, hiện trường im bặt trong chốc lát.

Mười mấy vị Đại Thừa như Kim Ô, Âm Dương Ma Quân đỏ bừng mặt, nhiệt huyết quyết tử ban nãy lập tức bị dội một gáo nước lạnh.

"Ngươi lại lĩnh ngộ được tiên thuật mới sao?" Tử Vi Tiên Đế nhíu mày, cảm nhận thần thông đảo lưu thời không vừa rồi.

Trước khi đến đây, lão đã đặc biệt đề phòng 《Định Tự Quyết》, môn đó giờ vô hiệu với lão, nhưng cái 《Thời Không Đảo Lưu》 này có vẻ còn biến thái hơn cả 《Định Tự Quyết》.

"Ngươi nói nhiều quá." Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, bước tới phía Tử Vi Tiên Đế.

"Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, Pháp Tướng Thiên Địa, Thiên Cương Tiên Thuẫn, Hỗn Độn Phân Thân, thăng!"

Một bước bước ra, pháp tắc và khí huyết của Diệp Bất Phàm hòa làm một, khí thế tăng vọt.

Rõ ràng là pháp tắc nhưng độ mạnh không hề kém Ngụy Tiên.

Bước thứ hai, Tiên Ma Giải Thể gia trì, khí tức lại tăng gấp đôi, hoàn toàn vượt qua Ngụy Tiên, uy thế như núi lớn áp đảo, trực bức Chân Tiên.

Bước thứ ba, thân hình cao lớn hẳn lên, toàn thân vàng rực, chân dẫm đáy biển, đầu đội Cửu Cương Thiên, chỉ riêng hai con mắt đã to hơn cả ngọn núi.

Bước thứ tư, quanh người hiện ra một tầng tiên cương đỏ rực, phòng ngự tối đa.

Đồng thời cơ thể khổng lồ xuất hiện sự chồng chéo, ba đạo phân thân khổng lồ tách ra, lấp đầy tầm mắt mọi người.

Tử Vi Tiên Đế ngẩng đầu nhìn, phần cổ trở lên của các Diệp Bất Phàm đã chìm vào mây, không nhìn thấy đỉnh đâu cả.

“Tất cả thần thông được tăng cường thì đã sao?

Cũng vẫn phải chết thôi!” “Vô Lượng Tiên Đao.” Tử Vi Tiên Đế cười lạnh, thậm chí còn chưa dùng tới Tiên Phương Đỉnh.

Lão khẽ giơ tay, mạnh mẽ rút lấy sức mạnh bản nguyên của thiên địa này, ngưng tụ thành một thanh tiên đao hoành quán bầu trời, phẫn nộ chém xuống Diệp Bất Phàm.

Tiên thuật này từng được thi triển nhiều lần trong các trận đại chiến, nhưng lúc này uy lực của nó vượt xa tất cả.

Đao đi đến đâu hư không sụp đổ đến đó, pháp tắc không dám lại gần.

Bốn đại Ngụy Tiên là Tiêu Dao, Hồng Trần, Chân Ma, Đại pháp

sư cùng sử dụng tiên khí liên thủ ngăn cản.

Nhưng tiên khí chỉ trụ được trong chớp mắt.

Ngay sau đó, bốn người lần lượt bị chém bay, hộc máu mồm, rơi thẳng xuống đáy biển sâu.

"Đây chính là...

Chân Tiên, mạnh đến mức không thể tin nổi." Kim Ô Tiên Quân kinh hãi, điên cuồng lùi lại.

Tử Vi Tiên Đế giờ đây đã khác xưa, pháp tắc bản nguyên hóa thành tiên đạo bản nguyên, sức mạnh vượt lên trên tất cả.

Đại Thừa trước mặt lão như kiến hôi, bản nguyên trong cơ thể bị áp chế tự nhiên.

"Oành!" Diệp Bất Phàm cùng ba phân thân diễn luyện 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》.

Quyền quang hóa thành hỗn độn, nghiền ép vạn pháp, lần lượt nện lên Vô Lượng Tiên Đao.

Sau bốn cú đấm liên tiếp, tiên đao không chịu nổi sức phá hoại đáng sợ này mà gãy vụn.

"Lại có thể... cản được sao?" Trong Tiên Đình, có Đại Thừa Tiên Quân ngây người.

Trong mắt họ, Chân Tiên phải là vô địch, nghiền nát tất cả như tiên nhân dẫm chết người phàm.

Nhưng Diệp Bất Phàm mạnh đến mức phi logic, ngạnh sinh vượt qua rãnh sâu ngăn cách giữa phàm và tiên.

"Thực lực của ngươi bây giờ đã vô hạn tiếp cận Chân Tiên." Tử Vi Tiên Đế ánh mắt lạnh lùng như nhìn sâu kiến: "Nhưng cũng chỉ là tiếp cận.

Một chút sai biệt đó không gì có thể bù đắp được, hôm nay ngươi định sẵn phải chết.” Khí tức vốn đã đáng sợ của lão lại tăng vọt lần nữa.

Lão bộc phát toàn lực, lập tức xuất hiện sau lưng một phân thân, hai ngón tay khẽ điểm.

Một tiếng “tách” vang lên, phân thân như bị sét đánh, nổ tung ngay lập tức.

Từ đầu đến cuối, chưa đầy một sát na.

Tốc độ nhanh đến mức không tưởng nổi.

“Cái gọi là Chân Tiên chính là đạo thể, bản nguyên, thần hồn hợp nhất để hóa thành tiên đạo bản nguyên, sinh ra tiên đạo lực lượng, cũng chính là tiên lực.” “Ta chính là tiên lực, tiên lực chính là ta, tiên lực không diệt, ta không chết.” Tử Vi Tiên Đế chắp tay sau lưng.

Thấy bản tôn và hai phân thân còn lại của Diệp Bất Phàm lao tới, ngay khoảnh khắc quyền quang chạm vào người, bóng dáng lão biến mất như xuyên qua thời gian và không gian, không chút trở ngại.

Né được đòn của Diệp Bất Phàm, lão xuất hiện sau lưng phân thân khổng lồ thứ hai.

So với phân thân, Tử Vi nhỏ bé như hạt bụi nhưng lại sở hữu sức mạnh vô song.

Lại một điểm chỉ, phân thân thứ hai nổ tung.

“Rắc!” Cùng lúc đó, bóng dáng lão lóe lên, đạo phân thân cuối cùng sụp đổ, hỗn độn bản nguyên tràn ngập trời đất.

Chương 791

"Tốc độ nhanh đến mức gần như đồng bộ." Đại pháp sư bò lên từ đáy biển sâu, trái tim không ngừng chìm xuống. y nhận ra mình đã đánh giá quá thấp sức mạnh của Chân Tiên. y là Ngụy Tiên, đã đủ mạnh rồi, nhưng cũng chỉ nhìn thấy tàn ảnh của Tử Vi.

Với tốc độ này, chưa đầy hai hơi thở lão đã có thể xuyên suốt từ cực Bắc đến cực Nam của Tu Tiên Giới.

"Hơn nữa thiên đạo không hề áp chế, thậm chí còn ẩn ẩn hòa làm một với cả giới này." Tiêu Dao Tiên Hoàng ho ra máu bước tới, sắc mặt khó coi cực điểm.

Năm đó Thường Nga Tiên bị vây sát chết có một phần nguyên nhân lớn là do thiên đạo áp chế, và bản thân nàng khi đó cũng không mạnh bằng Tử Vi bây giờ.

"Ha ha, Trẫm dùng Quốc Vận chứng đạo, Quốc Vận chính là Tu Tiên Giới, thế giới này chỉ tăng phúc cho Trẫm, lấy gì mà áp chế?

Ai áp chế được Trẫm?" Tử Vi Tiên Đế thản nhiên nói.

Hương Hỏa Tiên năm đó có thể đoạt xá thiên đạo, một phần cũng vì không bị áp chế.

"Vút ——!" Lão lại biến mất.

"Không xong!" Đại pháp sư biến sắc.

Diệp Bất Phàm rất mạnh nhưng tốc độ, sức mạnh, phòng ngự đều không thể so bì với một Chân Tiên đang bộc phát toàn diện.

"Phập!" Bóng dáng khổng lồ của Diệp Bất Phàm nổ tung, nhưng đó chỉ là một tàn ảnh.

Tử Vi Tiên Đế xuất hiện bên cạnh cậu, có chút kinh ngạc.

Đột nhiên linh tính cảnh báo vang lên, sức mạnh tiên đạo phun trào, lão vỗ mạnh ra phía sau.

"Bành!" Một luồng bão tố tiên đạo xuyên suốt trời đất.

Tử Vi Tiên Đế như bị trúng đòn nặng, cơ thể đập mạnh xuống đáy biển.

Một nửa Đông Hải xuất hiện những vết nứt khổng lồ, mỗi vết nứt như một đại hẻm núi, điên cuồng nuốt chửng nước biển tràn vào.

"Ngươi nói ngươi nhanh lắm à?" Thân hình khổng lồ của Diệp Bất Phàm đứng trên mặt biển, mái tóc dài trắng xóa như dòng sông đổ xuống tận thắt lưng.

Cậu mặt không cảm xúc, một tiếng "rắc" vang lên, ngón giữa rụng xuống, như một cột tiên trụ thông thiên đập xuống vực sâu đại dương.

"Keng!" Giây tiếp theo, ngón giữa bị một cái đỉnh lớn chấn gãy.

Tuy nhiên, cái đỉnh đó cũng bị khựng lại, vang lên tiếng ong ong.

"Ngón tay này... là ngón tay tiên nhân?" Giọng nói của Tử Vi Tiên Đế truyền ra đầy kinh ngạc.

Hỗn độn bản nguyên của Diệp Bất Phàm không mạnh bằng tiên lực của lão, nhưng ngón tay này lại mạnh đến quá mức.

"Tiên Ma Nhất Chỉ!" Thấy vậy, Diệp Bất Phàm cũng chẳng thèm chớp mắt.

Ngón giữa mọc lại rồi lại rụng ra, tiếp tục đập xuống.

Thi triển tiên thuật này cần hồi phục lại ngón giữa rồi mới dùng tiếp được, có một khoảng thời gian giãn cách ngắn.

Nhưng đối với Diệp lão ma, đây không phải là vấn đề.

"Thời không đảo lưu." Đà tiến của Tử Vi Tiên Đế khựng lại, thậm chí còn lùi lại một tẹo.

Vừa mới dùng sức thoát ra thì một ngón tay khác đã đập xuống ngay đầu.

Dù có tiên pháp vô địch hay lực lượng Chân Tiên thì dưới cách đánh này cũng không có đất diễn.

"Bành!" "Thời không đảo lưu." "Rắc!" "Bành!" "Thời không đảo lưu." "Rắc..." Diệp Bất Phàm đứng giữa không trung, hai loại tiên thuật trước sau kết hợp hoàn hảo, như thể đang ném bom hạt nhân từ trên cao vậy.

Cậu không ngừng dựng ngón giữa lên, bẻ gãy rồi ném xuống, thực hiện một cuộc oanh tạc tử thần.

Trong nháy mắt, nước biển trong vòng triệu dặm hoàn toàn bốc hơi.

Đáy biển không ngừng sụt xuống, để lộ ra những rãnh sâu chằng chịt giao nhau như mạng nhện.

"Thật là... vãi chưởng." Kim Ô Tiên Quân, lão Chu Tước và những người khác đã chạy xa tới triệu dặm, nhìn thấy Diệp Bất Phàm đè Tử Vi Tiên Đế ra đánh mà không khỏi chấn động.

Cơ thể Tử Vi Tiên Đế bị tiên chỉ chấn nứt, máu tiên tuôn xối xả.

Một tiếng "bành" vang lên, cơ thể lão nổ tung hoàn toàn, để lộ ra Tiên Thần đã được thực chất hóa.

Đạt đến cảnh giới này, nguyên thần đã lột xác thành Tiên Thần.

"Dùng thân Đại Thừa trấn áp Chân Tiên... từ xưa tới nay chưa từng có ai làm được." Bốn đại Ngụy Tiên gồm Tiêu Dao và Chân Ma

cũng kinh ngạc không kém.

Kể từ trận chiến Địa Phủ, họ chưa từng nghe thấy Diệp Bất Phàm đấu pháp với ai.

Lần trước họ đột kích Yêu tộc, Diệp Bất Phàm cũng chỉ sai đệ tử mang một đoạn ngón tay đến để đình chiến.

Họ lờ mờ nhận ra đoạn ngón tay đó rất khủng bố, Diệp Bất Phàm ngày càng mạnh hơn.

Nhưng tuyệt đối không ngờ cậu lại mạnh đến mức này.

Chưa kịp thở phào, biến cố đã xảy ra.

"Tiên Pháp - Tiên Vận Pháp Thân!" Tử Vi Tiên Đế mạnh mẽ rung lắc Tiên Phương Đỉnh, Quốc Vận bốc lên như khói cuộn, đúc thành một đạo pháp thân vạn trượng quanh người lão.

Pháp thân vàng rực như mặt trời, cứng như thực thể, ngăn cản toàn bộ 《Tiên Ma Nhất Chỉ》.

Khí tức của lão lại tăng vọt, tiên uy quét sạch bầu trời.

"Oành" một tiếng, lão như một con tiên ngưu thái cổ húc nát tiên chỉ vừa tập sát tới.

Nắm đấm khổng lồ bao trùm chín tầng trời đánh tan Diệp Bất Phàm, ngay cả Thiên Cương Tiên Thuẫn cũng không thể ngăn cản.

"Quả nhiên là khó giết." Diệp Bất Phàm phục sinh hiện ra, ánh mắt lãnh liệt.

Tử Vi Tiên Đế vừa rồi rõ ràng đã bị 《Tiên Ma Nhất Chỉ》 làm bị thương, nhưng trong nháy mắt đã hồi phục như cũ.

Khả năng hồi phục của cảnh giới Chân Tiên còn khoa trương hơn cả cậu.

Cậu lại thi triển 《Thời Không Đảo Lưu》, nhưng lần này chỉ khiến tốc độ của Tử Vi Tiên Đế giảm đi một chút.

Rõ ràng ở trạng thái này, chiến lực của Tử Vi mới là đỉnh phong nhất.

“Ha ha ha!

Tốt!

Kể từ khi thăng cấp Chân Tiên, ngươi là người đầu tiên khiến Trẫm phải dốc toàn lực, mạnh hơn hẳn bốn tên phế vật Tiêu Dao, Chân Ma kia!

Lúc trước Trẫm độ kiếp trọng thương sắp chết, bọn họ cũng chẳng làm gì được, chỉ biết chạy thục mạng thôi!” “Diệp Bất Phàm, ngươi còn thủ đoạn gì nữa?!

Cứ tung ra hết đi!” Tử Vi Tiên Đế ngửa mặt cười lớn, bá đạo vô song.

“Rắc rắc rắc!” Tiên Thần bên trong Quốc Vận Pháp Thân của lão phát ra những tiếng rắc rắc kịch liệt, chớp mắt biến thành một quái thai ba đầu sáu tay, toàn thân kim quang chói lọi như được đúc bằng vàng ròng.

Chân Tiên thi triển tiên thuật có uy lực vượt xa thời kỳ Đại Thừa.

Khí thế của lão khủng bố đến cực điểm, nghiền nát thiên địa càn khôn, vạn loại pháp tắc không thể đến gần.

Lão di chuyển như sấm chớp, thoáng chốc đã biến mất.

“Tiên Võ Thần Ma!

Hỗn Độn Tế Mệnh Tiên Độn!

Thăng!” Quyền pháp của Diệp Bất Phàm ngút trời, tốc độ nhanh như tiên quang.

Thân hình Pháp Tướng Thiên Địa khổng lồ không ngừng va chạm với Quốc Vận Pháp Thân của Tử Vi.

Trong chớp mắt đã giao thủ hàng vạn lần.

Oành oành oành!

Tốc độ nhanh tới mức Đại Thừa không thể nhìn thấy, Ngụy Tiên cũng khó lòng bắt kịp quỹ đạo.

Hai người đánh từ đáy biển sâu lên tận Cửu Cương Thiên, chấn động đấu pháp vượt tầm Tu Tiên Giới xé toạc màn trời, xé rách hư không, lộ ra vũ trụ tinh không bên ngoài.

Tinh không rực rỡ, ngân hà chảy trôi, mênh mông vô tận.

Cả Tu Tiên Giới trong vũ trụ ấy chỉ nhỏ bé như một hạt bụi.

"Tốc độ của ngươi vẫn chưa đủ nhanh!

Chương 792

Chưa đủ nhanh!" Tử Vi Tiên Đế đối quyền một nhát với Diệp Bất Phàm, lùi lại một bước, rồi lập tức xuất hiện sau lưng cậu, một đấm đánh nát cậu, khiến Pháp Tướng Thiên Địa sụp đổ.

Tiên lực đáng sợ hủy diệt mọi thứ, cơ thể, nguyên thần và thần hồn của Diệp lão ma bị nghiền nát từng tấc một.

Tử Vi Tiên Đế ở trạng thái ba đầu sáu tay biến thái đến cực điểm, tốc độ, sức mạnh, phòng ngự đều đạt tới cảnh giới đáng sợ.

Dù Diệp Bất Phàm biết rõ trái tim lão là điểm yếu nhưng cũng không đủ tốc độ để phá vỡ nó.

Diệp Bất Phàm lại phục sinh.

Nhưng vừa mới phục sinh đã lại bị Tử Vi đánh nát.

Tốc độ quá nhanh.

"Bành!" Diệp Bất Phàm phục sinh, lại tử vong.

"Bành!" Tử Vi Tiên Đế căn bản không cho cậu cơ hội thở dốc, cứ hễ cậu vừa có dấu hiệu phục sinh là lão lập tức bắt được vị trí mà oanh sát.

"Diệp Bất Phàm!

Ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?!" Tử Vi Tiên Đế quát lạnh, vô địch đương thế, không ngừng tiêu diệt cậu.

Nếu là người khác, giờ này đã chết sạch không còn một mảnh rồi.

Nơi xa, Kim Ô, lão Chu Tước, Thanh Bào Cấm Kỵ sốt ruột đến vò đầu bứt tai.

Thần thức của họ căn bản không dám thâm nhập vào chiến

trường, ai thò vào là thần thức bị dư ba hủy diệt ngay lập tức.

Họ chỉ thấy Cửu Cương Thiên liên tục bùng lên tiên quang, ngoài ra không thấy gì khác.

Chỉ có Chân Ma, Tiêu Dao, Đại pháp sư, Hồng Trần Tiên Hoàng là có thể nhìn thấy cảnh đấu pháp.

Bốn người nhìn cảnh tượng này, trong lòng phủ một tầng mây đen, nhìn nhau rồi cùng cười khổ.

Đến giờ họ mới thấy rõ Tử Vi Tiên Đế mạnh đến mức nào.

Hoàn toàn không phải tầm mà họ có thể xen vào.

"Ngụy Tiên... rốt cuộc có phải là Tiên không?" Chân Ma Tiên Hoàng mê mang, bắt đầu hoài nghi.

Khoảng cách giữa Ngụy Tiên và Chân Tiên cũng giống như Hợp Thể và Đại Thừa vậy, lớn đến mức y khó lòng chấp nhận, lớn đến mức tuyệt vọng.

Nghịch thiên như Diệp Bất Phàm mà cũng chỉ có kết cục bại vong.

Tiêu Dao Tiên Hoàng ngồi xếp bằng giữa hư không, im lặng một lát rồi khàn giọng nói: "Không phải chúng ta yếu, mà là lão quá mạnh.

Ngay cả Thiên Sát Chân Tiên, Thường Nga Tiên hay Phạm Thánh Chân Tiên năm đó nếu không bị Tu Tiên Giới áp chế, cũng chưa chắc là đối thủ của Tử Vi Tiên Đế." Chân Tiên thời kỳ mạt pháp và Chân Tiên thời đỉnh phong hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. y thậm chí nghi ngờ dù Thường Nga và Thiên Sát có liên thủ cũng chưa chắc thắng nổi Tử Vi hiện tại.

"Chuẩn bị nộp mạng đi, trận chiến này đã hạ màn rồi, Diệp Bất Phàm không thể cứ phục sinh mãi được." Đại pháp sư bình tĩnh nói, không hề sợ cái chết.

Từ khi không thể thăng cấp Chân Tiên, họ đã không còn màng đến sống chết nữa.

"Ong!" Đột nhiên, mắt họ trợn ngược lên, lộ vẻ không thể tin nổi.

Chỉ thấy trên Cửu Cương Thiên, Tử Vi Tiên Đế vừa đánh nát Diệp Bất Phàm.

Ngay khoảnh khắc lão buông lỏng cảnh giác vì tưởng đã xong chuyện, Diệp Bất Phàm lại phục sinh và bùng phát một khí tức khủng bố vô cùng.

"Đăng Tiên!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lạnh lùng, cơ thể bắt đầu biến đổi.

Da thịt, xương cốt, nội tạng đều trở nên tinh khiết như lưu ly trắng, tỏa ra khí tức tiên đạo trấn áp cả bầu trời.

Tiên Thể, thành!

"Rắc!" Bóng dáng Diệp Bất Phàm mờ đi.

Giây tiếp theo, Tử Vi Tiên Đế trúng một cú đá tiên chân, cơ thể lập tức rạn nứt, máu tiên bắn tung tóe, sau đó nổ tung thành từng mảnh vụn.

Dư chấn sức mạnh không hề giảm, tạo thành một rãnh sâu dài dằng dặc trên khắp Đông Hải, nhìn không thấy điểm dừng.

Đại pháp sư ngẩn người, nhìn sức phá hoại kinh hoàng này mà há hốc mồm, trợn mắt hốc mồm.

"Ngươi!

Ngươi thăng cấp nhục thân thành Tiên rồi sao?!" Nơi xa, Tử Vi Tiên Đế hồi phục lại, không thể tin nổi.

Đạt đến cảnh giới của lão, cơ bản không thể bị giết, tiên lực không diệt thì lão bất tử, ở một mức độ nào đó giống như nhỏ máu

trọng sinh vậy.

“Chưa, chỉ là tạm thời nâng cấp lên Chân Tiên thôi.” Diệp Bất Phàm nhạt giọng: “Đợi mãi, cứ tưởng ông còn chiêu bài gì khác để dồn tôi vào chỗ chết chứ.” “Hử?!” Đồng tử Tử Vi Tiên Đế co rụt lại, cảm thấy có gì đó không ổn.

Lão không chút do dự, quay người bỏ chạy ngay lập tức.

Hiện tại nhục thân của Diệp Bất Phàm tạm thời thăng cấp, ngang hàng với Phạm Thánh Chân Tiên, lão khó lòng giết được cậu, chi bằng tạm lánh, đợi thuật pháp nghịch thiên này kết thúc rồi quay lại giết sau.

Tuy nhiên, lão vừa mới bước đi, một thanh ma đạo tiên kiếm tỏa ra tử khí cuồn cuộn đã chặn đường, phát ra uy áp tiên đạo.

“Chỉ là một món tiên khí thôi, Tiên Phương Đỉnh của Trẫm có thể vây giết cả mười mấy món như vậy!” Tử Vi Tiên Đế khinh thường, định đánh gãy thanh kiếm đó.

Đột nhiên, sắc mặt lão đông cứng lại.

Hư không trong vòng vạn dặm bị phá hủy, pháp tắc thiên địa biến mất.

Thanh tiên kiếm thứ hai xuất hiện.

Tiếp sau đó là thanh thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Trong chớp mắt, xung quanh Tử Vi Tiên Đế đã bị tiên kiếm lấp đầy.

Một trăm linh tám thanh tiên kiếm!

Tử Vi Tiên Đế: “???” "Đây là bao nhiêu tiên khí vậy?" Chân Ma Tiên Hoàng ngây người, đếm hồi lâu, không nhịn được quay đầu hỏi Tiêu Dao.

Lão cảm thấy cần thiết phải mời y sư chẩn đoán lại trạng thái tinh thần của mình, chứ Ngụy Tiên sao có thể bị hoa mắt được?

Mí mắt Tiêu Dao Tiên Hoàng giật giật, nhìn kỹ một trăm linh tám thanh tiên kiếm kia, rồi lại nhìn thanh Lục Tiên Kiếm lẻ loi cô độc nằm trong tay mình.

Đột nhiên lão thấy thứ này chẳng còn gì là quý giá nữa.

Từ thời thượng cổ đến nay, lão dám chắc chắn không có kiện tiên khí thứ hai nào xuất thế. "Cho dù có đóng gói bán sạch cả tu tiên giới, cũng không chế tạo ra được nhiều tiên khí thế này chứ?" Đại Vu Nữ trầm mặc một lát rồi nói.

Tiên khí của bà là mượn từ chỗ Đại Vu Nữ, nghèo đến mức phát điên rồi.

Diệp Bất Phàm thì lại chơi kiểu bán sỉ thế này. "Hỗn Độn Kiếm Trận!" Diệp Bất Phàm miệng thốt lôi âm, lời vừa dứt, một trăm linh tám thanh phi kiếm đã tạo thành một kiếm trận khổng lồ.

Bên trong kiếm trận khí hỗn độn tràn ngập, pháp tắc không tồn tại, hoàn toàn độc lập với tu tiên giới.

Sau khi nhục thân thành tiên ngắn ngủi, pháp huyết hợp nhất, chuyển hóa thành tu vi pháp tắc, hắn có thể phát huy uy lực cực hạn của kiếm trận. "Bá!" Một thanh Chân Ma Kiếm dấy lên kiếm quang khủng khiếp, như muốn chém đôi cả Đông Hải, mạnh mẽ đâm về phía Tử Vi Tiên Đế. "Cái này không thể nào!

Không thể nào!

Giả!

Toàn bộ đều là giả!" Tử Vi Tiên Đế mắt đỏ ngầu, điên cuồng thúc động Tiên Phương Đỉnh, quốc vận như sóng thần, vây khốn mười thanh Chân Ma Kiếm đang chém tới.

Đây đã là cực hạn.

Khắc tiếp theo.

Chín mươi tám thanh phi kiếm còn lại sát tới, trong nháy mắt đâm Tử Vi Tiên Đế thành con nhím.

Mặc cho đối phương thi triển thần thông thế nào cũng không thể ngăn cản.

Kiếm trận nguyên bản đã mạnh hơn tiên thuật một bậc, huống chi là kiếm trận do một trăm linh tám thanh tiên kiếm tạo thành. "Bành!" Thân thể Tử Vi Tiên Đế nổ tung, sau đó tiên lực dao động, một lần nữa phục sinh.

Diệp Bất Phàm tóc trắng xõa vai, bước vào kiếm trận, mặt không cảm xúc nói: "Sự phục sinh của ta không có giới hạn, còn ngươi có thể phục sinh bao nhiêu lần?" "Oanh!" Hắn sát nhập vào trong kiếm trận, quyền quang vô song, xuyên thủng lồng ngực Tử Vi Tiên Đế. "A a a!" Tử Vi Tiên Đế đau đớn gào thét, triệt để phát cuồng, sức mạnh tiên đạo bộc phát đến cực hạn, bác sát cùng Diệp Bất Phàm. "Tốc độ quá chậm!" Diệp Bất Phàm nghiêng thân né tránh Vô Lượng Tiên Đao của Tử Vi Tiên Đế, một cú tiên cước đá bạo nửa thân hình đối phương.

Trong trạng thái tiên thể, cộng thêm pháp huyết hợp nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, hắn hoàn toàn vượt xa Tử Vi Tiên Đế.

Chương 793

Sức mạnh giơ tay nhấc chân đã đủ trấn sát Thiên Sát Chân Tiên, Thường Nga Tiên trong vài hiệp. "Sức mạnh quá yếu!" Diệp Bất Phàm một quyền đánh nổ Sát Lục Chi Nhận của Tử Vi Tiên Đế, quyền quang quét ngang, chấn vỡ đầu lâu đối phương. "Đang!" Trước khi bị hủy diệt, ba cánh tay của Tử Vi Tiên Đế đồng thời thi triển tiên pháp, Vô Lượng Đao Quang, Kình Thiên Đại Ấn, Diệu Quang, tất cả đều oanh kích lên người Diệp Bất Phàm.

Thân thể hắn bị đánh ra những vết nứt, tiên huyết phun trào, nhưng rất nhanh đã khôi phục như cũ. "Phòng ngự ngươi cũng không bằng." Diệp Bất Phàm búng móng tay, thần tình đạm mạc.

Phòng ngự tiên thể của hắn tương đương với Phạm Thánh Chân Tiên, có thể so với tiên khí, nhưng có pháp huyết hợp nhất và Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp gia trì, phương diện phòng ngự đã bỏ xa Phạm Thánh Chân Tiên vài con phố. "Chết!" Tử Vi Tiên Đế một lần nữa phục sinh, triệt để phát điên, điên cuồng ném tiên thuật về phía Diệp Bất Phàm. "Phập phập phập!" Tuy nhiên giây tiếp theo, kiếm trận phát uy, từng đạo Chân Ma Kiếm dấy lên hỗn độn quang, đâm đối phương thành tổ ong vò vẽ, một lần nữa bị hủy diệt. "Bành!" Diệp Bất Phàm đợi đối phương phục sinh, đại thủ bộc phát tiên quang, vặn gãy đầu lâu hắn. "Phập phập!" Tử Vi Tiên Đế lại phục sinh, thanh Chân Ma Kiếm đã chờ sẵn đâm trên người hắn mấy ngàn lỗ hổng. "A a a!!!" Tử Vi Tiên Đế uất ức đến cực điểm, muốn độn tẩu, nhưng bị hỗn độn quang của kiếm trận ngăn cản, tốc độ dù nhanh thế nào cũng không thoát ra được.

Theo sự tử vong không ngừng, sức mạnh tiên đạo của lão ngày càng yếu đi.

Không dùng được bao nhiêu lần nữa, khi tiên lực cạn kiệt chính là lúc lão triệt để tử vong. "...

Thật nghịch thiên." Chân Ma Tiên Hoàng run rẩy, cục diện xoay chuyển quá nhanh.

Vừa rồi Diệp Bất Phàm còn bị áp chế, quay đầu đã nghiền ép Tử Vi Tiên Đế. "Đáng tiếc, sinh ra ở thời đại này.

Nếu sinh vào thời kỳ Hoang Cổ, Hương Hỏa Tiên sớm đã chết rồi." Tiêu Dao Tiên Hoàng thở dài.

Cho đến hôm nay, lão sớm đã thăm dò được sự tồn tại của Hương Hỏa Tiên. "Diệp đạo hữu, mau chóng giết Tử Vi Tiên Đế, nếu không pháp môn cưỡng hành đề thăng tiên thể của ngươi tan biến, muốn giết lão sẽ khó như lên trời." Hồng Trần Tiên Hoàng trầm giọng truyền âm.

Tiên thể không còn, chiến lực Diệp Bất Phàm sẽ sụt giảm nghiêm trọng, kéo theo uy lực kiếm trận cũng đại hạ.

Diệp Bất Phàm không nói gì, chỉ một mực vung quyền đấm cuồng loạn vào đầu Tử Vi Tiên Đế. "Tiên Đế chẳng lẽ... sắp bại rồi sao?!" Vô số tu sĩ Tiên Đình ở phía xa chấn động, toàn thân phát lạnh.

Họ không nhìn rõ chiến huống, nhưng có thể thấy biểu tình của mấy vị Chân Ma Tiên Hoàng, cục diện rõ ràng không ổn.

Nếu Tiên Đế bại trận, họ cũng sẽ gặp họa, bị thanh toán.

Cuối cùng, Tử Vi Tiên Đế phục sinh lần nữa, trực tiếp trốn vào bên trong Tiên Phương Đỉnh, toàn lực thúc động đỉnh thân, kháng hành sự công sát của kiếm trận và Diệp Bất Phàm. "Đang đang đang!" Thân đỉnh rung chuyển, chịu đựng vô số công kích nhưng vẫn không bị phá vỡ. "Diệp Bất Phàm!

Trẫm phải xem thử tiên thể này của ngươi có thể duy trì đến lúc

nào!" Giọng nói suy yếu của Tử Vi Tiên Đế truyền ra, vừa uất ức vừa phẫn nộ.

Đường đường là Chân Tiên mà lại bị ép phải làm rùa rút đầu, thật sự là mất mặt đến cực điểm. "Cái Tiên Phương Đỉnh này..." Diệp Bất Phàm nhíu mày, cái mai rùa này quả thật quá cứng, có thể nói là tiên khí mạnh nhất đương thời.

Ngay cả uy lực kiếm trận cũng không thể đánh vỡ, chỉ có thể mài mòn từ từ.

Không lâu sau.

Đăng Tiên Quyết của Diệp Bất Phàm triệt để kết thúc, tiên thể tan biến, trở lại thành nhục thể phàm thai.

Không còn sức mạnh tiên đạo chuyển hóa từ tiên thể gia trì, uy lực kiếm trận giảm mạnh. "Ha ha ha!

Diệp Bất Phàm, hôm nay ngươi vẫn phải chết!" Tử Vi Tiên Đế đại hỷ, cuồng tiếu thò đầu ra khỏi Tiên Phương Đỉnh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Bất Phàm ngày càng dữ tợn, sát ý đại thịnh.

Thế nhưng giây tiếp theo.

Biểu tình của lão đờ đẫn, ngẩng đầu nhìn lên chín tầng mây.

Không biết từ lúc nào ô vân đã dày đặc, che phủ toàn bộ Đông Hải, sau đó nhanh chóng lan đến Nam Hồng Vực, đen nghịt khiến người ta khó thở.

Nhìn lại Diệp Bất Phàm.

Khí tức nhục thân vốn ở Đại Thừa viên mãn, đột nhiên bước lên một bước.

Nhục thân... thành tiên!

Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng bên ngoài kiếm trận, thân thể bắt

đầu trở nên tinh oaín dịch thấu từ vị trí trái tim, giống như ngọc chất, tán phát ra khí tức tiên đạo thuần túy.

Hắn không nhịn được hít sâu một hơi. [Nghịch chuyển phụ diện: Sau khi thi triển, nhẹ thì cảnh giới nhục thân tăng tiến, nặng thì phục sinh tại chỗ.] Tác dụng phụ của Đăng Tiên Quyết đã đến.

Hắn rất may mắn, không phải là phục sinh mà là tăng lên một cảnh giới! "Họ Diệp ta tu hành hai trăm năm, dựa vào ý chí kiên cường và nỗ lực không ngừng nghỉ, cuối cùng... cũng đắc đạo thành tiên!" Tiêu Dao Tiên Hoàng: "..." Chân Ma Tiên Hoàng: "..." Chỉ trong nháy mắt.

Tiên kiếp bao phủ Đông Hải, Nam Hồng Vực, phạm vi rộng lớn không khác gì Tử Vi Tiên Đế.

Diệp Bất Phàm không phải tu vi tấn thăng, mà là nhục thân thành Chân Tiên, không phải là hoàn mỹ nhất.

Lúc này, toàn bộ tu sĩ tu tiên giới đều cảm nhận được tiên kiếp.

Long Chủ sâu trong Đông Hải, Thanh Phượng, Tiên Hồ, Thủy Trạch, Hắc Quần La Ly...

đều cảm nhận được luồng khí tức thuộc về riêng Diệp Bất Phàm trong tiên kiếp. "Vừa rồi là tiên giả, bây giờ thành Chân Tiên rồi sao?!

Rốt cuộc là thế nào?!" Kim Ô Tiên Quân, Âm Dương Ma Quân cùng vô số tu sĩ Tiên Đình chấn động, khó có thể tin nổi.

Với kiến thức của họ, không thể hiểu được Diệp Bất Phàm đột phá bằng cách nào.

Bốn vị Ngụy Tiên Tiêu Dao, Chân Ma, Hồng Trần, Đại Pháp Sư trầm mặc không nói, nghe Diệp Bất Phàm thốt ra lời nói 'tu hành cực khổ hai trăm năm', trong lòng bỗng cảm thấy đắng ngắt.

Người khó chấp nhận nhất chính là Tử Vi Tiên Đế đang bị khốn

trong Hỗn Độn Kiếm Trận.

Lão đờ đẫn nhìn Diệp Bất Phàm như nhìn thấy quỷ. "Sao có thể nhục thân thành tiên?

Sao có thể chứ!" Tử Vi Tiên Đế hoài nghi nhân sinh.

Đột phá quá nhanh rồi.

Sau đó lão đứng trong đỉnh, điên cuồng thúc động đại đỉnh, "phành phành phành", hỗn độn quang vặn xoắn, lão cố gắng đào ly khỏi cái nơi quỷ quái này.

Một khi Diệp Bất Phàm độ kiếp xong, chiến lực sẽ duy trì như lúc nãy, thậm chí còn mạnh hơn.

Khi đó lão tuyệt đối không phải đối thủ! "Ngươi không đi được đâu." Diệp Bất Phàm ngồi xếp bằng trong hư không, đạm mạc lên tiếng, chỉ tay vào kiếm trận.

Hỗn độn quang càng thêm dày đặc, một trăm linh tám đạo Chân Ma Kiếm vây khốn lão chặt chẽ bên trong.

Đồng thời cơ thể hắn phát quang, ngũ tạng lục phủ triệt để hoàn thành lột xác. "Oanh long long!" Tiên khí của toàn bộ tu tiên giới cuồng cuộn kéo đến, lấy hắn làm trung tâm hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, đổ dồn xuống.

Ngay sau đó xương cốt, huyết nhục, da thịt của hắn nhanh chóng lột xác, ngày càng tinh oánh dịch thấu, giống như một thân lưu ly bảo thể. "Rắc!" Đạo cửu sắc kinh lôi đầu tiên giáng xuống, thô như tiên trụ, tiên uy hãi hùng.

Còn chưa chạm tới người, áp lực tiên đạo đáng sợ đã chấn vỡ đáy biển dưới chân, dường như muốn đánh thủng cả tu tiên giới.

Diệp Bất Phàm há miệng hút một hơi, trực tiếp nuốt đạo lôi kiếp

đầu tiên vào bụng. "Bành bành!" Bên trong cơ thể truyền ra những tiếng trầm đục.

Tâm ma kiếp, nhục thân kiếp, thần hồn kiếp, sinh tử kiếp...

Chương 794

các loại đại kiếp như sóng dữ nhấn chìm Diệp Bất Phàm.

Tiên kiếp cấp độ này vượt xa Đại Thừa kiếp gấp nhiều lần, đủ để khiến Chân Tiên trọng thương.

Tuy nhiên Diệp Bất Phàm dù là thần hồn hay nhục thân đều như chiếc đinh đóng vào hư không, bất động như sơn.

Lúc này mới thể hiện rõ cái hay của Thiên Sát Chân Ma Công.

Độ kiếp quá nhiều lần, mức độ miễn dịch với tiên kiếp của hắn cao đến kinh người, ngay cả việc làm hắn bị thương cũng không thể. "Sướng!" Diệp Bất Phàm đại tiếu.

Tiên kiếp biến thành năng lượng gia tốc lột xác, xương cốt siêu thoát, lực có thể lật trời.

Tiếp theo đó, đạo tiên kiếp thứ hai, thứ ba... thứ mười giáng lâm.

Sức phá hoại ngày càng mạnh.

Diệp Bất Phàm không từ chối, nuốt hết toàn bộ tiên kiếp vào miệng.

Kiếp quang liên tục tẩy lễ, huyết nhục da thịt triệt để hoàn thành lột xác.

Cơ thể hắn sinh quang, quanh thân có mười hai đạo pháp tắc như tinh thần xoay quanh.

Thiên linh cái vọt ra khí huyết đỏ rực như uông dương, tưới đẫm nửa cái Đông Hải.

Đạo thứ mười một, mười hai...

đạo thứ ba mươi sáu tiên kiếp chạm thân, điện hồ 'xẹt xẹt' chạy

loạn.

Nội cảnh địa trong nhục thân của Diệp Bất Phàm hoàn thành lột xác.

Mỗi một mảnh vỡ nội cảnh địa trong giọt máu đột ngột khuếch trương, tràn đầy khí tức tiên đạo bành trướng.

Không đợi đạo tiên kiếp thứ ba mươi bảy giáng lâm.

Diệp Bất Phàm ngửa mặt lên trời hú dài, xông thẳng lên mây xanh.

Trước vô số ánh mắt kinh hãi, hắn há miệng nuốt chửng, kiếp vân vô biên hình thành cơn lốc xoáy khổng lồ, chồng lấp với lốc xoáy tiên khí, toàn bộ chui tọt vào miệng hắn. "Oanh long long!" Trong cơ thể Diệp Bất Phàm truyền ra tiếng nổ vang dội như trống trời, lôi quang tràn ra ngoài hình thành biển sấm sét mênh mông, gột rửa tiên thể của hắn hết lần này đến lần khác.

Tiên thể trải qua tiên kiếp tẩy lễ ngày càng mạnh mẽ.

Cho đến một khắc nào đó.

Thiên địa khôi phục thanh minh, lôi hải tan biến.

Lúc này vóc dáng Diệp Bất Phàm đĩnh đạc, thân hình cân đối mạnh mẽ, cả người như bạch ngọc lưu ly.

Mỗi một giọt máu, mỗi một tấc da đều tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Ánh mắt hắn đen trắng phân minh, mang theo một luồng khí tức thuần khiết không vướng bụi trần, siêu thoát phàm tục. "Tiên kiếp cũng tương đương với Tử Vi Tiên Đế, tám mươi đạo tiên kiếp." Diệp Bất Phàm tự nhủ: "Không biết khi pháp tu tấn thăng Chân Tiên sẽ là cảnh tượng thế nào?" Phương diện pháp tu hắn đi theo hoàn mỹ chi đạo.

Nhưng thể tu thì không, hắn đi theo con đường của Phạm Thánh

Chân Tiên. "Sắp rồi, không bao lâu nữa tiên công để pháp tu thành tiên sẽ được sáng tạo ra.

Khi đó song trọng Chân Tiên, có thể giết Hương Hỏa Tiên!" Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi.

Giữa nhịp thở, sức mạnh tiên đạo hào hùng khiến càn khôn thiên địa vặn vẹo đảo ngược, giống như rồng hút nước.

Hắn buông tay, nhìn xuống vạn phương.

Bốn đại Ngụy Tiên Tiêu Dao, Chân Ma, Đại Pháp Sư nghênh đón ánh mắt hắn, đôi mắt đau nhói, áp lực đột ngột tăng mạnh, kinh hãi cúi đầu.

Mười mấy vị Đại Thừa như Kim Ô Tiên Quân như đối mặt với thiên địch, cúi đầu thật thấp.

Vô số tu sĩ Tiên Đình kinh tâm đảm hàn, ngay cả chạy cũng không dám chạy. "Bành!" Hư không nổ tung, Tử Vi Tiên Đế nhân lúc Diệp Bất Phàm độ kiếp đã liên tục oanh kích Hỗn Độn Kiếm Trận, rốt cuộc cũng phá ra được một khe hở.

Phải nói rằng Tử Vi Tiên Đế rất mạnh, nắm giữ Tiên Phương Đỉnh thì ngay cả một trăm linh tám thanh tiên kiếm cũng khó lòng vây khốn lão. 'Hưu' một tiếng, lão đào tẩu ra khỏi khe hở kiếm trận.

Diệp Bất Phàm mặt không cảm xúc, một bàn tay khuếch trương vô hạn, bạch quang chói lọi che lấp thương khung, trấn áp về phía Tử Vi Tiên Đế.

Một chưởng đơn giản.

Hư không vỡ nát, pháp tắc thiên địa đảo ngược không dám tiếp cận.

Uy lực so với thời kỳ nhục thân đại viên mãn mạnh hơn rất nhiều.

"Tiên đao!" Tử Vi Tiên Đế kinh hãi, thi triển Ba Đầu Sáu Tay, sáu thanh vạn trượng tiên đao nộ phách tới.

Tuy nhiên thần thông đủ để chém giết Ngụy Tiên này dưới một chưởng của Diệp Bất Phàm lại mỏng manh như giấy, từng tấc một bị nghiền nát, tiếp tục quét ngang trấn áp xuống. "Diệp Bất Phàm sau khi tấn thăng Chân Tiên mạnh đến mức... tà môn." Chân Ma Tiên Hoàng nhìn bàn tay trấn áp hết thảy kia mà da đầu tê dại, có một cảm giác áp bách nghẹt thở mãnh liệt. "Nếu đơn thuần là nhục thân thành tiên, Tử Vi Tiên Đế còn có thể đấu một trận, nhưng... hắn còn có tu vi, pháp huyết hợp nhất, cộng thêm Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp, cường độ sức mạnh đã vượt xa Tử Vi Tiên Đế một đẳng cấp." Hồng Trần Tiên Hoàng lắc đầu, đã nhìn thấy kết cục thảm khốc của Tử Vi Tiên Đế.

Tu tiên giới chỉ lớn bấy nhiêu, tu sĩ Đại Thừa vượt vực cần một khoảng thời gian, còn Chân Tiên... hai bước là tới, Tử Vi Tiên Đế có thể chạy đi đâu?

Sớm muộn gì cũng chết. "Diệp Bất Phàm!" Tử Vi Tiên Đế ngửa mặt gào thét, thi triển Diệu Quang, Sát Lục Chi Nhận, Quốc Vận Pháp Thân cùng các đại tiên thuật.

Tuy nhiên dù lão chống đỡ thế nào cũng không thể ngăn cản bàn tay khổng lồ của Diệp Bất Phàm. "Oanh long!" Bàn tay khổng lồ giáng xuống nặng nề, nửa cái Đông Hải bị đánh ra một vực sâu khổng lồ, nước biển bốc hơi.

Tử Vi Tiên Đế bên trong giống như con khỉ bị trấn áp, bị ấn thẳng xuống lòng đất sâu không biết bao nhiêu dặm.

Bắc Vực Tiên Đường.

Mặt đất đột nhiên lồi lên, hình thành một dãy núi Ngũ Chỉ khổng lồ đến cực hạn. "Đánh...

đánh thủng rồi sao?!" Tiêu Dao Tiên Hoàng cảm nhận được gì đó, kinh hãi nhìn về hướng Bắc Vực, mắt trợn tròn.

Cho đến lúc này lão mới nhìn rõ bản chất của tu tiên giới.

Là một ngôi sao khổng lồ! "Đây là... hành tinh, chẳng lẽ là một phần của hệ Mặt Trời sao?!" Diệp Bất Phàm nheo mắt, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng Phạm Thánh Chân Tiên thấy trước khi chết lúc đại chiến với Đạo Lão.

Phạm Thánh Chân Tiên và Hương Hỏa Tiên kịch chiến trên một ngôi sao chết, mờ ảo thấy một ngôi sao màu xanh lam, cùng với màn sương xám vô biên vô tận.

Đột nhiên sắc mặt hắn hơi biến đổi, bàn tay khổng lồ chộp một cái, lôi Tử Vi Tiên Đế từ dưới đất lên.

Tuy nhiên trong tay hắn chỉ là một cái xác rách nát, thần hồn của Tử Vi Tiên Đế sớm đã không thấy tăm hơi.

Bắc Vực.

Trong dãy núi Ngũ Chỉ lồi lên, một luồng lưu quang xuyên qua lớp bùn đất dày đặc, vụt bay về phía Tiên Giới Chi Môn đã sừng sững suốt mấy chục năm qua. "Chân Ma, Tiêu Dao, các ngươi xử lý thuộc hạ Tiên Đình." "Hỗn Độn Tế Mệnh Tiên Độn, Đăng Sao!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm sắc lạnh, thân ảnh nhoáng một cái đã vượt qua khoảng cách vô tận, tức khắc xuất hiện tại ranh giới Bắc Vực và Trung Vực.

Sau khi nhục thân thành Chân Tiên, trong trạng thái pháp huyết hợp nhất mà thi triển loại tiên thuật nghịch thiên này, tốc độ đã vượt qua Tử Vi Tiên Đế gần gấp đôi. "Bành!" Thấy Tử Vi Tiên Đế sắp bước vào Tiên Giới Chi Môn, Diệp Bất Phàm đấm ra một quyền, càn khôn thiên địa băng hoại, quyền quang từ khoảng cách xa đánh nổ thần hồn đối phương.

Trong nháy mắt, Tử Vi Tiên Đế lại phục sinh.

Đến cảnh giới này rất khó bị giết chết. "Ta phải xem ngươi có thể phục sinh bao nhiêu lần!" Diệp Bất Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, lại bước bước tiếp theo, ra quyền. "Ngũ Tiên giáo chủ!

Ngươi còn muốn xem đến bao giờ?

Chương 795

Ngươi tưởng Diệp Bất Phàm giết ta xong sẽ tha cho ngươi sao?!" Tử Vi Tiên Đế kinh sợ ngửa mặt gào thét, sau đó thi triển Ba Đầu Sáu Tay, thúc động tiên thuật, sáu mặt trời mọc lên từ đường chân trời phía đông. "Tiên thuật - Diệu Quang!" Ánh sáng mặt trời chồng lấp từng tầng, ánh sáng đi tới đâu sinh linh diệt tận tới đó, uy năng khủng bố đến cực điểm. "Oanh long long!" Đúng lúc này thiên địa kịch biến, trên chín tầng trời lại một lần nữa xuất hiện tiên kiếp khổng lồ che trời lấp đất, bao phủ Bắc Vực và Trung Vực.

Cùng lúc đó, một gã trung niên khôi ngô bước tới từ cực bắc của Bắc Vực, đôi mắt tỏa ra tiên quang nhiếp người, miệng ngậm Tiên Huyền Giám.

Bên trong giám phản chiếu ra một nhân ảnh khổng lồ, lao thẳng tới.

Người này chính là Ngũ Tiên giáo chủ!

Kể từ khi Thanh Thủy Tiên Quân ra tay khiến Chân Ma Tiên Quân đột phá Chân Tiên thất bại, Hương Hỏa Tiên chấn nộ đã ra lệnh cho lão đột phá Chân Tiên.

Lão không còn cách nào khác, chỉ đành đột phá.

Chỉ là chưa độ kiếp mà thôi.

Tử Vi Tiên Đế lúc trước cũng vậy, sớm đã đột phá nhưng vẫn luôn không độ kiếp, chính là chờ Diệp Bất Phàm tìm tới cửa.

Đáng tiếc không đợi được Diệp Bất Phàm, ngược lại đợi được Ngụy Tiên Vĩnh Hằng, khiến kế hoạch gài bẫy thất bại. "Hương hỏa!" Ngũ Tiên giáo chủ vẫn chưa yên tâm, sau lưng xuất hiện một

phương thế giới rộng lớn.

Trong thế giới đó dày đặc vô số nhân ảnh ngồi xếp bằng, đỉnh đầu bốc lên khói trắng, toàn bộ đổ vào trong cơ thể Ngũ Tiên giáo chủ, sau đó phủ lên nhân ảnh khổng lồ kia.

Nhân ảnh dần dần ngưng thực, giống như chủ nhân đời thứ nhất của Tiên Huyền Giám, dưới sự gia trì của hương hỏa đã mạnh đến cực hạn, thậm chí khiến nắm đấm của Diệp Bất Phàm khựng lại một chút.

Ngay sau đó một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hoàn toàn bị Diệp Bất Phàm đập nát, cùng lúc đó sáu đạo Diệu Quang thần thông của Tử Vi Tiên Đế cũng bị tiêu diệt. "Sao có thể mạnh đến mức này?!" Mí mắt Ngũ Tiên giáo chủ giật điên cuồng.

Trận đấu giữa Diệp Bất Phàm và Tử Vi Tiên Đế ở Đông Hải lão đều nhìn thấu, biết Diệp Bất Phàm mạnh, nhưng khi tự mình giao thủ lão vẫn bị sự khủng bố của đối phương làm cho kinh hãi.

Cùng là tiên, nhưng khoảng cách thực sự quá lớn. "Hai vị, hôm nay đều ở lại cả đi!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm nhiếp người, tóc trắng tung bay, một bước đứng cạnh Tiên Giới Chi Môn, chặn đứng đường lui của hai đại Chân Tiên. "Hai đánh một, Diệp đạo hữu e rằng không giết nổi chúng ta đâu." Ngũ Tiên giáo chủ tay cầm Tiên Huyền Giám, đứng sóng vai cùng Tử Vi Tiên Đế, đồng thời kết ấn chỉ vào tiên kiếp.

Nội cảnh địa rộng lớn sau lưng sôi sục, ngưng tụ hương hỏa đặc quánh như mây trắng, làm loạn sự liên kết giữa tiên kiếp và lão.

Hương hỏa đạo khác với đại đạo thông thường.

Tín đồ quá nhiều, khí tức quá tạp, có thể tạm thời che giấu tiên kiếp, khiến nó trong thời gian ngắn không thể tìm chính xác người độ kiếp. "Hai đánh một sao?" "Ngươi chắc chứ?" Ánh mắt Diệp Bất

Phàm lạnh lùng, một tay chỉ vào mi tâm, thân thể hiện ra trọng ảnh, ba đạo Hỗn Độn phân thân xuất hiện.

Thần thông này tuy đã nâng tầm thành tiên thuật, nhưng cường độ phân thân không cao, không thể phân ra tiên thể.

Tương đương với Diệp Bất Phàm trước khi nhục thân thành Chân Tiên.

Nhưng ba đại Hỗn Độn phân thân liên thủ cũng đủ để đối phó với Ngũ Tiên giáo chủ trong chốc lát, lão không biến thái như Tử Vi Tiên Đế. "Rắc!" Diệp Bất Phàm thi triển Tiên Võ Thần Ma Quyền, quyền quang như thần lôi chín tầng trời nghiền ép hết thảy, trấn áp về phía Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ.

Sắc mặt hai người biến đổi mạnh, lần lượt tế ra Tiên Phương Đỉnh và Tiên Huyền Giám giao phong.

Oanh oanh!

Địa giới Tiên Đường lập tức bị đánh thủng, tan hoang khắp nơi.

Hai bên liên tục va chạm, Diệp Bất Phàm cường thế và khủng bố, quyền quang liên tục đánh bạo Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ.

Cộng thêm sự tập kích và quấy nhiễu của ba đại Hỗn Độn phân thân, hai đại Chân Tiên ngay cả phản kích cũng không làm được, không ngừng phục sinh, không ngừng bị giết.

Hoàn toàn là nghiền ép. "A a a!" Ngũ Tiên giáo chủ gào thét đau đớn, bị giết lần thứ mười tám, sức mạnh tiên đạo ngày càng yếu.

Mà hương hỏa trên không trung cũng không thể che giấu được nữa, "rắc" một tiếng đạo kinh lôi đầu tiên giáng xuống đánh thương lão vừa mới phục sinh.

Tiếp theo sau đó đạo thứ hai, thứ ba... "Tử Vi Tiên Đế!

Ngươi hại ta rồi!" Ngũ Tiên giáo chủ vừa bị tiên kiếp đánh, vừa bị Diệp Bất Phàm đấm bạo, tần suất tử vong ngày càng cao, không khỏi phẫn nộ căm hận.

Nếu không phải lão tu luyện Lôi đạo, có khả năng kháng tiên kiếp nhất định thì đổi lại là người khác, vừa gồng tiên kiếp vừa đánh với Diệp Bất Phàm thì đã chết tám trăm lần rồi. "Diệp đạo hữu, chúng ta còn sống sẽ có tác dụng lớn với ngươi!

Đừng ép người quá đáng!" Đầu của Tử Vi Tiên Đế lại bị đấm nát một lần nữa, sau khi phục sinh lão không nhịn được hét lớn: "Ta đến Đông Hải tìm ngươi cũng không phải để giết ngươi!" "Nhưng ta tìm ngươi là để giết ngươi!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm như điện, chỉ một mực vung quyền.

Theo trận chiến đi vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, sức mạnh tiên đạo của Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ dần cạn kiệt. "Hù ---!" Đúng lúc này nội cảnh địa sau lưng Ngũ Tiên giáo chủ chấn động, từng tín đồ hương hỏa không bị khống chế hội tụ lại, dần ngưng tụ thành một tôn Hương Hỏa Pháp Thân vạn trượng.

Hương Hỏa Pháp Thân ánh mắt thâm thúy, tang thương, dường như đã tồn tại qua muôn vàn năm tháng, bước ra từ nội cảnh địa. 'Bành' một tiếng, hắn vươn một ngón tay khổng lồ, sức mạnh hương hỏa vô tận tập trung đến cực điểm, cư nhiên đánh nát ba đại Hỗn Độn phân thân, đẩy lui nắm đấm của Diệp Bất Phàm. "Đi." Hương Hỏa Pháp Thân bình tĩnh lên tiếng.

Đồng tử Tử Vi Tiên Đế co rút, trầm mặc một lát rồi quả đoạn lao về phía Tiên Giới Chi Môn, Ngũ Tiên giáo chủ cũng bám sát theo sau. "Hương Hỏa Tiên sao?" "Định Tự Quyết!" "Thời Không Đảo Lưu!" Diệp Bất Phàm miệng thốt lôi âm, tiên pháp dao động.

Thân thể Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ có xu thế khựng lại,

lùi về sau.

Nay nhục thân đã thành Chân Tiên, uy lực của hai môn tiên thuật này cũng theo đó mà nước lên thuyền lên. "Phản Tiên!" Hương Hỏa Pháp Thân chỉ tay, trước mặt Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ xuất hiện một đạo quang kính, Định Tự Quyết và Thời Không Đảo Lưu trực tiếp bị phản bật trở lại.

Thân ảnh Diệp Bất Phàm đột nhiên khựng lại.

Đồng tử hắn hơi co rút, nguyên thần chấn động, hóa giải tiên thuật bị phản bật lại.

Và trong khoảnh khắc đó.

Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ đã tiến vào Tiên Giới Chi Môn biến mất không thấy tăm hơi.

Diệp Bất Phàm nhíu mày, ánh mắt ngưng trọng chằm chằm nhìn vào Hương Hỏa Tiên đang mượn Hương Hỏa Pháp Thân tồn tại.

Nhân vật nghịch thiên mạnh nhất lịch sử, kẻ duy nhất tiêu diệt nhiều vị Chân Tiên.

Kể từ khi tấn thăng Chân Tiên, lần đầu tiên hắn cảm thấy áp lực.

Một chiêu thần thông.

Đã đủ thấy sâu cạn.

Hắn đã đọc qua quá nhiều thần thông, có thể thấy nguồn gốc của môn tiên thuật nghịch thiên này rõ ràng thoát thai từ Thiên Cương Tam Thập Lục - Hồi Phong Phản Hỏa.

Hương Hỏa Tiên khủng bố hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Hương Hỏa Pháp Thân khí chất ôn hòa nho nhã, cười khẽ nói: "Diệp đạo hữu, ta bồi dưỡng hai người họ nhiều năm, nếu để ngươi giết mất thì chẳng phải công cốc sao?" Diệp Bất Phàm mặt không

cảm xúc nói: "Hai người này đối với ngươi mà nói chẳng đáng nhắc tới, chết thì cũng chết thôi." Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ dù mạnh đến đâu cũng có khoảng cách không thể vượt qua với Hương Hỏa Tiên.

Luận về cảnh giới thâm hậu và mức độ cường đại, người trước mắt này giống như định hải thần châm trong dòng sông thời gian, tuyên cổ trường tồn, vạn cổ bất hủ. "Vẫn có chút tác dụng.

Ta giết nhiều Chân Tiên như vậy chẳng qua là để lấy tiên đạo bản nguyên của họ.

Chín loại tiên đạo bản nguyên hợp nhất sẽ có hy vọng đạt tới Hỗn Độn Tiên." Hương Hỏa Pháp Thân than vãn: "Tiếc là Thiên Sát, Thiên Khôn, Phạm Thánh bọn họ không chịu hợp tác, ta chỉ đành... giết họ để cưỡng đoạt thôi." "Chín loại... chín vị Chân Tiên sao?" Diệp Bất Phàm nhướn mày.

Dã tâm của Hương Hỏa Tiên này không phải lớn bình thường. "Đúng vậy, cộng thêm tiên đạo bản nguyên lấy được từ thời Hoang Cổ, hiện nay còn thiếu bốn đạo.

Tử Vi Tiên Đế cộng với Ngũ Tiên giáo chủ, thêm cả nhục thân tiên đạo bản nguyên của Diệp đạo hữu và Minh Vương sắp đột phá Chân Tiên, chín đạo bản nguyên hợp nhất không còn xa nữa." Hương Hỏa Pháp Thân cười nói: "Không biết Diệp đạo hữu có sẵn lòng hợp tác với ta không?" "Ngươi nói xem?" "Vậy ta chỉ đành giết Diệp đạo hữu thôi." Hương Hỏa Pháp Thân tiếc nuối: "Vốn tưởng rằng đạo hữu sẽ cùng ta mưu đồ đại đạo, đáng tiếc." Lời lẽ hắn bình tĩnh, dường như việc giết Diệp Bất Phàm dễ như lấy đồ trong túi. "Hươu chết tay ai còn chưa biết được đâu." Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Ha ha, vậy ta sẽ ở sau Tiên Giới Chi Môn đợi Diệp đạo hữu." Hương Hỏa Pháp Thân thong thả bước về phía Tiên Giới Chi Môn, bỗng

nhiên khựng lại, cười nói: "Quên không nói với đạo hữu, bất kỳ ai, bất kỳ sinh linh nào ở tu tiên giới này cũng có thể tùy lúc chuyển hóa thành tín đồ của ta.

Khi đó ta có thể thao túng sinh tử của họ.

Nếu đạo hữu không tới, ta chỉ đành tiễn thân bằng cố hữu của ngươi vào luân hồi thôi, ví dụ như...

Nhan Như Ngọc." Lời vừa dứt thân ảnh hắn biến mất trong Tiên Giới Chi Môn.

Chương 796

"Tín đồ..." Diệp Bất Phàm nheo mắt.

Hắn chợt nhớ lại Tầm Tiên Đạo Nhân từng nói tiên khí trong thiên địa này có vấn đề.

Giờ xem ra trong tiên khí có hương hỏa khí tức của Hương Hỏa Tiên, hấp thụ nhiều có khả năng sẽ bị chuyển hóa thành tín đồ.

Tất nhiên chỉ là có khả năng.

Sức thao túng của Hương Hỏa Tiên đối với chúng sinh rất nhỏ, thậm chí đối với tín đồ là người sống cũng rất yếu, nếu không Thanh Thủy Tiên Quân đã không thể phản bội, tập kích Chân Ma Tiên Quân khiến lão thất bại.

Bản thân Diệp Bất Phàm hấp thụ nhiều như vậy, ngay cả hệ thống cũng chẳng có phản ứng gì... "Việc cấp bách hiện nay là dùng Hỗn Độn bản nguyên chứng đạo thành tiên." Diệp Bất Phàm quyết định, hắn chẳng tin nửa chữ lời quỷ quái của đối phương.

Nhưng thực lực khủng bố là điều không thể nghi ngờ, đơn thuần nhục thân thành tiên thực sự không nắm chắc phần thắng.

Nếu nói Chân Tiên có cấp bậc thì Hương Hỏa Tiên ít nhất cũng là Chân Tiên trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ. "Phía sau Tiên Giới Chi Môn rốt cuộc là cái gì?

Ngũ Tiên giáo chủ rõ ràng đã thoát ly tu tiên giới, ngay cả tiên kiếp cũng không còn nữa." Diệp Bất Phàm ngước nhìn trời cao, lúc này vạn dặm không mây.

Suy tính một lát, hắn quay người đi về phía Đông Hải.

Với sự trở lại Đông Hải của Diệp Bất Phàm, chiến tranh triệt để

kết thúc.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Bắc Vực, Nam Hồng Vực, Tây Vực lại quy về tay Tiêu Dao, Chân Ma, Đại Pháp Sư, còn Trung Vực đương nhiên thuộc về Thiên Ma Giáo.

Tu sĩ nguyên bản của Tiên Đình người bị giết, kẻ bị xua đuổi.

Diệp Bất Phàm bằng sức một mình đánh lui hai đại Chân Tiên, triệt để ngồi vững ngôi vị vô địch Chân Tiên, trở thành mặt trời vĩnh viễn không lặn, hào quang vạn trượng trấn áp đương thế.

Thiên Ma Giáo nhập chủ Trung Vực, danh xứng với thực trở thành đệ nhất tiên giáo.

Tin tức như bão tố chấn động toàn bộ tu tiên giới. ...

Thiên Cơ Quốc.

Thiên Cơ nữ đế đứng trên thuyền trúc giữa hồ, nhìn xa về hướng Trung Vực. "Hắn... cư nhiên đã tấn thăng Chân Tiên rồi." Nàng ngẩn người xuất thần rồi lặng lẽ ngồi xuống, trong lòng có chút hụt hẫng không tên.

Bên hồ, Thiên Vận tổ sư nghe thuộc hạ báo cáo, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc Tử Vi Tiên Đế chưa chết." Giữa hồ một đóa sen trôi nổi, Tầm Tiên Đạo Nhân ngồi xếp bằng trên đó, ánh mắt thâm thúy, trả lời bình thản: "Chân Tiên không dễ giết như vậy đâu." Thiên Vận tổ sư nói: "Vài ngày trước nếu ngài cùng Diệp Bất Phàm liên thủ, Tử Vi Tiên Đế chắc chắn phải chết." "Không có ý nghĩa gì cả, Hương Hỏa Tiên đã để lại hậu thủ trên người Tử Vi Tiên Đế." Tầm Tiên Đạo Nhân lắc đầu. "Vẫn còn hậu thủ sao?" Thiên Vận tổ sư kinh ngạc.

Lão khựng lại một chút rồi hỏi: "Tiếp theo ngài định thế nào?" "Chờ Diệp Bất Phàm và Hương Hỏa Tiên phân thắng bại đi." Ánh mắt Tầm Tiên Đạo Nhân ngày càng thâm thúy, đạm mạc nói: "Hương

Hỏa Tiên sẽ không tha cho Diệp Bất Phàm đâu, thiếu gì thủ đoạn để ép hắn tiến vào Tiên Giới Chi Môn." Cùng lúc đó tại cực nam của Nam Hồng Vực, trong một ngọn núi lớn xanh mướt, một nam tử trẻ tuổi chắp tay sau lưng đứng bên ngoài động phủ nhìn về hướng Trung Vực.

Người này chính là Trương Đạo Tiên đã mất tích suốt mấy năm ròng.

Anh ta nghe một con yêu hầu báo cáo tin tức, biểu tình có chút ngây dại. 'Xoẹt' một tiếng, mi tâm anh ta bị xé ra một vết máu, từ trong thớ thịt ngọ nguậy bò ra một con cổ trùng giống như bọ cánh cứng. "Cái tên kia rốt cuộc là quái thai từ đâu tới, Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ liên thủ mà cũng bị đánh lui?" Con cổ trùng phát ra âm thanh đầy sợ hãi. "Thả ta đi, ta và Diệp Chân Tiên là cố giao, nếu hắn biết ngươi cộng sinh với ta chắc chắn sẽ giết ngươi." Trương Đạo Tiên đen mặt nói, anh ta thực sự thấy buồn nôn với con mẫu cổ Thần Du Cổ này.

Sau lễ hiến tế, Thần Du Cổ vẫn luôn cẩu không chịu ra ngoài để chờ thời cơ.

Việc cộng sinh với anh ta là vì vật ký sinh cũ đã bị giết chết trong chiến loạn. "Nhóc con, đừng có ngu ngốc nữa.

Diệp Bất Phàm sớm muộn gì cũng đối đầu với Hương Hỏa Tiên, có sống sót nổi dưới tay Hương Hỏa Tiên hay không còn là vấn đề." Thần Du Cổ cười lạnh: "Hắn mà chết, ta là kẻ duy nhất có thể cứu ngươi.

Cái tu tiên giới này không tồn tại được bao lâu nữa đâu.

Tu tiên giới hủy diệt thì Hương Hỏa Tiên, Tiêu Dao Tiên Tông, Yêu tộc... toàn bộ đều phải chết.

Chỉ có ta mới có thể giúp ngươi thoát khỏi luân hồi giới này, vượt qua biển sương xám bên ngoài giới." Hương Hỏa Tiên nhờ đoạt xá thiên đạo mới sống được đến nay, con gái hắn là nhờ bị phong ấn.

Chỉ có nó là đường đường chính chính sống từng ngày cho tới giờ.

Cổ là sinh linh đặc thù nhất trong tinh không vũ trụ, tuổi thọ dài khủng khiếp, có thể chống chọi phần nào với biển sương xám.

Đó cũng là lý do Hương Hỏa Tiên giết nhiều Chân Tiên như vậy nhưng duy nhất không giết nó. "Diệp Chân Tiên nay đã chiếm lĩnh Trung Vực, chắc chắn sẽ thanh tẩy càn khôn, loại trừ các mối đe dọa tiềm tàng, bước tiếp theo chính là giết ngươi." Trương Đạo Tiên không tin, lạnh lùng hừ một tiếng. "Giết ta?

Nếu giết được ta thì từ lúc hắn tấn thăng Thiên Cơ Sư bát giai đã phải tìm ta rồi, vấn đề là hắn có tìm thấy không?" Thần Du Cổ giễu cợt: "Có Tầm Tiên Đạo Nhân cố ý che chở, hắn lấy gì mà chiêm bặc?" "Ngươi có ý gì?

Tầm Tiên Đạo Nhân không phải cùng phe với Diệp Bất Phàm sao..." "Không phải cái gì, thật sự tưởng Tầm Tiên Đạo Nhân đang giúp Diệp Bất Phàm sao?

Chúng sinh vạn vật ở tu tiên giới này chẳng qua chỉ là quân cờ trên bàn cờ của lão, bao gồm cả Hương Hỏa Tiên." "Thế gian đều nói lão vì giới này mà bị thiên đạo đồng hóa, bị Hương Hỏa Tiên đoạt xá...

Hắc hắc, lão không phải thiên đạo gì đâu, thiên đạo sớm đã bị lão ăn sạch rồi thay thế luôn rồi.

Lão là một người chết, một người đã chết không biết bao nhiêu lâu rồi!" Trương Đạo Tiên nghe vậy triệt để ngây người, lông tơ dựng đứng cả lên.

Trung Vực, lúc này Tiên Đình đã trở thành địa bàn của Thiên Ma

Giáo.

Tu tiên giới từ Đại Thừa trở xuống đến Nguyên Anh, Kim Đan đều tranh nhau bái nhập giáo, trong đó bao gồm rất nhiều lão quái vật ẩn thế, thực lực tổng thể ngày càng cường thịnh.

Tu sĩ Đại Thừa đã tăng lên tới hai mươi vị, bao gồm cả lão tổ Cổ Thanh của Ngô Đồng Tiên Tông trước kia.

Tu sĩ Hợp Thể càng là không đếm xuể.

Đương nhiên, đại bộ phận tu sĩ gia nhập giữa chừng đều là vì muốn nghe tiên âm của Diệp Chân Tiên, hy vọng vị Chân Tiên này có thể giảng đạo đôi chút.

Chân Tiên chi đạo, con đường của Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ đã hoàn toàn đứt đoạn, có một vị đại phật sử vô tiền khoáng hậu như Diệp Chân Tiên trấn áp, ai dám đi con đường đó nữa?

Họ chỉ có thể tìm cầu đạo thống của Diệp Chân Tiên, mong có được pháp môn Chân Tiên.

Lại vì Diệp Bất Phàm là Nhục Thân Chân Tiên, khiến con đường luyện thể vốn lạnh lẽo nay trở thành trào lưu cực thịnh.

Chân Võ Tiên Tông vốn không tham gia chiến tranh cũng trực tiếp quy thuận Thiên Ma Giáo.

Chân Võ Đại Đế cũng không còn hy vọng gì vào Hương Hỏa đạo, trong lúc đột phá suýt chút nữa mất mạng nên đành đứt đoạn con đường này, chuyển sang không ngừng bái kiến Diệp Chân Tiên để cầu xin pháp môn Nhục Thân Chân Tiên.

Đáng tiếc, Diệp Bất Phàm căn bản không thèm để ý đến lão.

Còn các tiên môn đỉnh cấp như Tiêu Dao, Chân Ma thì ngày ngày nơm nớp lo sợ, sợ Diệp Chân Tiên nhìn họ không thuận mắt mà diệt

đi đạo thống.

Ngày hôm đó, bốn vị Ngụy Tiên cùng tiến vào Trung Vực Thiên Ma Giáo để diện kiến Diệp Chân Tiên.

Một tòa tiên cung lơ lửng trên không trung Thiên Ma Giáo, bạch ngọc rực rỡ, tỏa ra tiên quang.

Cung điện này do Diệp Bất Phàm dùng đại pháp lực cấu tạo nên, tựa như mặt trăng của Thường Nga Tiên, vĩnh viễn không rơi rụng.

Trên quảng trường trong tiên cung, Diệp Bất Phàm đang diễn luyện quyền pháp, mỗi một quyền đánh ra, thời không phía trước đều vặn vẹo, không ngừng tái tạo rồi phá diệt, tựa như sự tân sinh và tử vong của một thế giới mới.

Đây là quyền pháp mới do cậu kết hợp giữa 《Thời Không Đảo Lưu》 và 《Tiên Võ Thần Ma Quyền》 tạo thành —— Thời Không Tiên Quyền.

Tiên thuật 《Phản Tiên》 của Hương Hỏa Tiên thực sự quá nghịch thiên, luận về thần thông, Diệp Bất Phàm chưa chắc đã so bì được, cho nên về phương diện tiên thuật vẫn cần phải nâng cao.

Quyền này vừa có thể giết địch, vừa có thể khiến đòn tấn công của kẻ địch quay ngược trở lại, biến tướng suy yếu uy lực thần thông của đối thủ, thậm chí ngắt quãng thần thông của bọn họ.

Ở ngoài quảng trường, Chân Ma, Tiêu Dao, Đại Pháp Sư và Hồng Trần Tiên Hoàng không nói một lời, nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm diễn luyện quyền pháp, không dám lên tiếng quấy rầy.

Đợi sau khi diễn pháp kết thúc, Diệp Bất Phàm nhẹ thở ra một hơi, tùy ý nói: "Ta còn chưa tìm đến tận cửa, mấy vị tiên đã tự tới rồi, sao thế?

Chê bản thân sống quá lâu rồi à?" "Đến đây là để tặng một món

đồ." Đại Pháp Sư tiến lên, hai tay dâng lên một quả cầu ngọc to bằng cái đầu người.

Bên trong quả cầu quang hoa lưu chuyển, một đạo nguyên thần suy yếu không ngừng giãy dụa, phẫn nộ gào thét.

Nguyên thần này, hách nhiên chính là Vĩnh Hằng Tiên Hoàng.

Vài ngày trước khi Diệp Bất Phàm truy kích Tử Vi Tiên Đế, bọn người Chân Ma, Tiêu Dao đã thừa cơ giải quyết Vĩnh Hằng Tiên Hoàng và phong ấn lại.

Diệp Bất Phàm vừa tiếp lấy quả cầu ngọc, Vĩnh Hằng Tiên Hoàng bên trong liền yên tĩnh lại, rúc vào một góc, sợ hãi nhìn cậu. "Mấy vị muốn dùng thứ này để cứu mạng mình?

E là không thể nào." Diệp Bất Phàm thu hồi Vĩnh Hằng Tiên Hoàng, ánh mắt bình tĩnh nhưng mang theo áp lực nặng nề: "Các ngươi tu Hương Hỏa đạo, vốn dĩ đã là chất dinh dưỡng của Hương Hỏa Tiên, thay vì để lão đoạt lấy tất cả của các ngươi để nuôi dưỡng bản thân, chi bằng để ta tiễn các ngươi một đoạn, trợ giúp ta thành tựu Hỗn Độn Tiên." Đại Pháp Sư khựng lại, im lặng. "Hơ, tu tiên, tu tiên, đến cuối cùng cũng chỉ là một trận hư không.

Chương 797

Tu Hương Hỏa đạo thành tiên thì bị Hương Hỏa Tiên thao túng, tu Ngụy Tiên thì lại trở thành thuốc bổ cho ngươi." Hồng Trần Tiên Hoàng cười khổ, ánh mắt ảm đạm không chút ánh sáng.

Lão đã nghiên cứu 《Ngụy Tiên Quyết》 từ lâu, tuy không nhìn ra sơ hở nhưng có thể đại khái đoán được đây là cái bẫy do Diệp Bất Phàm giăng ra. "Thắng làm vua thua làm giặc, không còn gì để nói." Chân Ma Tiên Hoàng nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm, gương mặt dữ tợn nói: "Ta có thể giúp ngươi thành tựu Hỗn Độn Tiên, nhưng... ta muốn Tử Vi Tiên Đế phải chết!" Trước đây, kẻ lão hận nhất là Diệp Bất Phàm.

Nhưng từ khi bị Thanh Thủy Tiên Quân chặt đứt quá trình đột phá Chân Tiên, kẻ lão hận nhất đã trở thành Tử Vi Tiên Đế.

Mối thù cản đường đạo còn vượt xa cả thù giết cha, hận đoạt vợ. "Được." Diệp Bất Phàm cau mày, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Cậu nhìn sang Hồng Trần và Đại Pháp Sư, nói: "Ta có thể giúp hai vị chuyển thế trọng sinh, giống như Nhan Như Ngọc và sư tôn của ta.

Kiếp này các ngươi đã thất bại, kiếp thứ hai vẫn còn cơ hội thành tiên." Hai người vốn dĩ lòng đã như tro tàn nay lộ ra vẻ xao động.

Luân hồi chuyển sinh quá khó, thành công hay không hoàn toàn dựa vào vận khí.

Nhưng có sự gia trì của Diệp Bất Phàm thì hy vọng sẽ lớn hơn rất nhiều, dù sao đối phương cũng là Chân Tiên.

Đương nhiên, quan trọng là họ không còn lựa chọn nào khác.

"Được." Hồng Trần và Đại Pháp Sư nhìn nhau, cùng thở dài.

Cuối cùng, Diệp Bất Phàm đặt ánh mắt lên người Tiêu Dao Tiên Hoàng, rơi vào im lặng.

Tiêu Dao Tiên Hoàng vẻ mặt bình tĩnh nói: "Không cần cân nhắc nữa, lão phu sống đã quá lâu rồi, để ta vào luân hồi đi." Lão khựng lại, giọng khàn đặc: "Từ ngày hôm nay, Tiêu Dao Tiên Tông sáp nhập vào Thiên Ma Giáo, hãy chăm sóc tốt cho đám hậu bối tử tôn của ta." "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vĩnh Hằng Tiên Hoàng bị đánh chết.

Không lâu sau đó, bốn vị Ngụy Tiên lần lượt tọa hóa.

Toàn bộ tu vi, pháp tắc bản nguyên và thần hồn hóa thành năm đạo sức mạnh tiên đạo bàng bạc, đều bị Diệp Bất Phàm phong ấn vào nội cảnh địa, chỉ chờ sáng tạo ra Chân Tiên Pháp là có thể thăng tiên.

Hồn đăng trong ba đại tiên tông Chân Ma, Tiêu Dao, Hồng Trần vỡ vụn, trên dưới đều bi thống.

Tin tức như một cơn bão quét qua tu tiên giới, cả thế giới chấn kinh.

Ba ngày sau, Tiêu Dao Tiên Tông sáp nhập vào Thiên Ma Giáo.

Bên ngoài càng thêm động đãng, tất cả các thế lực đều hoang mang lo sợ.

Một tháng sau, một vòng xoáy khổng lồ nổi lên ở Quy Khư Đông Hải, sau đó vòng xoáy bị đứt đoạn, Đại Vu Nữ đột phá Chân Tiên thất bại.

May mắn có Diệp Bất Phàm cứu bà một mạng, nếu không đã hương tiêu ngọc vẫn. "Rốt cuộc vẫn thiếu một chút gì đó." Trong tiên cung, Diệp Bất Phàm nhìn Đại Vu Nữ đang nằm trên giường, suy yếu

khôn cùng, khẽ thở dài.

Sau khi thăng cấp Chân Tiên, cậu phát hiện tu tiên giới này có vấn đề.

Tu tiên giới trong thời đại mạt pháp này tựa như một lão già gần đất xa trời, nửa chân đã bước vào quan tài.

Trong tình huống này, bất kỳ sinh linh nào cũng bị tu tiên giới ảnh hưởng, rất khó để nước chảy thành sông mà chứng đạo Chân Tiên.

Như Tử Vi Tiên Đế, Ngũ Tiên Giáo Chủ đều là cưỡng ép tấn thăng, có khuyết điểm tiềm ẩn.

Chỉ có Minh Vương, nhờ Diệp Bất Phàm tu luyện đại đạo hoàn mỹ, gã lại thôn phệ thần hồn của cậu mấy chục năm nên bản thân sớm đã dị biến, tựa như tế bào ung thư trong cơ thể lão già, chỉ cần tu tiên giới chưa diệt thì ảnh hưởng sẽ không quá lớn. "Diệp Bất Phàm, ta còn hy vọng không?" Đôi mắt đẹp của Đại Vu Nữ ảm đạm không chút ánh sáng, khẽ hỏi. "Chờ đi." Diệp Bất Phàm xoa xoa má Đại Vu Nữ: "Đợi tôi giải quyết xong Hương Hỏa Tiên, sẽ giải quyết vấn đề không thể thành tiên cho cô." Chỉ cần cho cậu thời gian, chắc chắn có thể khai phá ra một con đường chứng đạo Chân Tiên bình thường cho tu sĩ. "Ừm." Đôi mắt Đại Vu Nữ sáng lên. "Nghỉ ngơi cho tốt đi." Diệp Bất Phàm an ủi một phen rồi bước ra khỏi tiên cung, đảo mắt nhìn quanh Thiên Ma Giáo, dừng lại một chút ở đạo trường của sư tôn.

Từ khi đại chiến kết thúc, Hắc Quần La Lỵ cứ trốn tránh cậu, đến giờ Diệp lão ma vẫn chưa "ăn" được.

Đáng nhắc tới là Thiên Ma Giáo xuất hiện thêm rất nhiều tiểu la lỵ.

Ví dụ như Tà niệm ẩn giấu ở Chân Ma Tiên Tông, Ai niệm ở Tây Vực, Cụ niệm và Hỷ niệm ở Đông Hải... tính sơ sơ các ý niệm mọc ra

từ mọi ngóc ngách không dưới ba mươi sáu đạo.

Cộng thêm Tử Quần Tử, Dục niệm, Tĩnh niệm, Nộ niệm trong cơ thể, rồi Phấn Quần La Lỵ, Bạch Quần La Lỵ...

Tiểu Niếp Niếp bây giờ cứ mở mắt ra là thấy hơn bốn mươi bà mẹ ruột.

Cả Thiên Ma Giáo đều bị bao trùm dưới bóng ma la lỵ, lúc này chúng giáo đồ mới hiểu vị ma đạo tổ sư từ thời thượng cổ này đáng sợ đến mức nào. "Nhiều ý niệm như vậy, nếu tất cả đều thăng lên Đại Thừa viên mãn... sau khi hợp thể thành tiên sẽ mạnh đến mức nào đây?" Diệp Bất Phàm tắc lưỡi.

Cậu xoay người đi vào phòng bế quan, tiếp tục nghiên cứu Chân Tiên Pháp.

Hai tháng sau, tu tiên giới lại chấn động một lần nữa, toàn bộ tiên khí bị thôn phệ sạch sành sanh.

Minh Vương thoát khỏi thân xác âm thần, tấn thăng Chân Tiên!

Cùng lúc đó, Chân Tiên Pháp của Diệp Bất Phàm cuối cùng cũng có tiến triển. 【Hỗn Độn Chân Tiên Pháp: Thôn phệ Ngụy Tiên, dùng sức mạnh tiên đạo bàng bạc của họ để cưỡng ép tấn thăng, thành tựu Hỗn Độn Chân Tiên.

Tác dụng phụ: Sau khi thăng cấp, cảnh giới không ổn định, căn cơ mỏng manh, đứt đoạn con đường trường sinh.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Sau khi thăng cấp, cảnh giới ổn định, căn cơ kiên cố không thể phá vỡ, trường sinh bất tử.】 "Trường sinh bất tử?!" Trong mật thất tiên cung, Diệp Bất Phàm sững sờ, nhìn chằm chằm vào bốn chữ "trường sinh bất tử" trong phần nghịch chuyển.

Chân Tiên không có nghĩa là trường sinh.

Giới hạn của Chân Tiên là ngàn vạn năm tuổi thọ, năm đó Hương

Hỏa Tiên đoạt xá thiên đạo, phần lớn là vì nguyên nhân tuổi thọ.

Diệp Bất Phàm nhục thân thành tiên, tuổi thọ cũng xấp xỉ mức đó.

Mà nay, nếu Diệp Bất Phàm thành tựu Hỗn Độn Tiên thì có thể đạt được trường sinh!

Quan trọng nhất chính là hai chữ phía sau —— bất tử! "Cho dù sau cánh cửa tiên giới có thứ gì, có đặc tính bất tử này, ta sẽ lập tức ở vào thế bất bại." "Hương Hỏa Tiên... lấy gì giết ta?" Đôi mắt Diệp Bất Phàm rực rỡ, trong lòng trào dâng sự tự tin mạnh mẽ.

Sau bao nhiêu năm ròng rã, cuối cùng cũng chờ được tới lúc trường sinh bất tử.

Suy tính hồi lâu, Diệp Bất Phàm dự định tiến vào Tiên Giới Chi Môn, ngay trước mặt Hương Hỏa Tiên mà đột phá Hỗn Độn Tiên. "Hỗn Độn Tiên Kiếp chắc hẳn có thể mang đến cho Hương Hỏa Tiên một bất ngờ nhỉ?" Diệp Bất Phàm cười lạnh, sau đó bắt đầu tham ngộ thần thông tiên thuật.

Cậu nhận được mười mấy môn tiên thuật và hàng chục bộ công pháp từ tay năm người Vĩnh Hằng, Chân Ma, tuy uy lực không quá kinh người nhưng có thể dùng làm dưỡng phân để cậu cường hóa tiên thuật của bản thân.

Đồng thời, cậu luôn chú ý đến tình hình đột phá của Minh Vương.

Bên ngoài, tiên kiếp rộng lớn như bàn tay đen bao phủ bầu trời, không ngừng đánh xuống những đạo kiếp quang chín màu.

Ngay khi chạm xuống mặt đất, kiếp quang liền biến mất không trung, đi vào địa phủ. "Giết!" Trong địa phủ vang lên những tiếng gầm thét kinh thiên động địa, giao chiến với kiếp quang chín màu.

Khí tức khủng bố xuyên qua địa phủ truyền đến dương gian, khiến vô số người trong tu tiên giới run rẩy. "Thật kinh người, Minh

Vương chứng đạo mà động tĩnh không kém gì Tử Vi Tiên Đế." "Minh Vương có quan hệ mật thiết với Thiên Ma Giáo, gần như là vị Chân Tiên do một tay Diệp Chân Tiên nâng đỡ, tương đương với một môn phái có hai vị tiên.

Thời đại này còn ai có thể theo kịp bước chân của họ để chứng đạo Chân Tiên nữa?" Rất nhiều tu sĩ tuyệt vọng, họ cảm nhận được tiên khí đang trôi mất, biến mất, hoàn toàn trở lại trạng thái linh khí như trước khi tế thiên.

Tiên khí của tu tiên giới đã lần lượt bị Tử Vi Tiên Đế, năm vị Ngụy Tiên, Diệp Bất Phàm, Ngũ Tiên Giáo Chủ hấp thụ, giờ đây chút tiên khí cuối cùng cũng bị Minh Vương thôn phệ.

Về sau, cho dù có nhân vật kinh tài tuyệt diễm như Tử Vi Tiên Đế cũng không thể đột phá được nữa.

Tiên lộ đã hoàn toàn đứt đoạn. "Oanh!" Đạo lôi kiếp thứ tám mươi mốt rơi vào địa phủ, cả thế giới yên tĩnh lại.

Không lâu sau, một luồng khí tức tiên đạo cuồn cuộn bộc phát từ Quỷ Quốc ở Nam Hồng Vực.

Dưới hẻm núi sâu thẳm, một nam tử trung niên có tướng mạo bình thường bước ra, ánh mắt thâm thúy như vực thẳm, mang theo khí phách đại khái nuốt cả vạn dặm như hổ.

Gã khác hẳn với diện mạo mặt xanh nanh vàng trước kia, không còn âm khí quấn thân, toàn thân toát ra vẻ âm dương hòa hợp, siêu thoát thế ngoại.

Gã bước đi thong dong, giáng lâm Trung Vực, nhìn về phía Thiên Ma Giáo. "Chúng ta kiến quá Minh Tiên!" "Kiến quá Minh Tiên!" Chúng giáo đồ Thiên Ma Giáo lần lượt hành lễ, vô cùng cung kính.

Chân Võ Đại Đế, Cổ Thanh Tiên Quân và nhiều Đại Thừa khác

ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ, cuối cùng thở dài một tiếng, khom người hành lễ.

Luận về thực lực, Minh Vương thời kỳ Đại Thừa yếu hơn Tiêu Dao, Chân Ma, ngang hàng với Chân Võ Đại Đế, nhưng luận về khả năng chiến đấu bền bỉ thì Minh Vương cũng không phải đối thủ của Chân Võ Đại Đế.

Chương 798

Ai mà ngờ được Minh Vương lại tiến vào cảnh giới Chân Tiên?

Điều quỷ dị và đáng sợ nhất là sau khi tấn thăng, Minh Vương cực mạnh, áp lực tỏa ra không hề thua kém Tử Vi Tiên Đế, tiếp cận mức Chân Tiên hoàn mỹ. "Sư phụ!" Tiểu Niếp Niếp mừng rỡ chạy lên, nắm lấy cánh tay Minh Tiên lắc qua lắc lại.

Minh Tiên cười ha ha, gõ vào đầu Tiểu Niếp Niếp một cái rồi nói: "Vẫn còn biết gọi sư phụ à, bao nhiêu năm rồi mà không thèm tới địa phủ thăm vi sư." "Địa phủ u ám quá đi." Tiểu Niếp Niếp bĩu môi.

Minh Tiên cười lắc đầu, sau đó trịnh trọng hướng về phía tiên cung khom người vái chào: "Đa tạ Diệp huynh!" "Xuống đây đi." Từ trong tiên cung truyền ra giọng nói ôn hòa.

Minh Tiên dắt Tiểu Niếp Niếp vào tiên cung, đáp xuống quảng trường. "Không tệ, mạnh hơn hai tên Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ nhiều." Diệp Bất Phàm mỉm cười.

Nếu chứng đạo Chân Tiên có phân cao thấp thì hai người Tử Vi là hạng cao cấp, còn Minh Vương chính là đỉnh tiêm, chỉ kém Hỗn Độn Chân Tiên mà thôi. "Ha ha ha, vẫn là nhờ vào thần hồn của Diệp huynh.

Vô số năm qua bản vương thôn phệ quá nhiều thần hồn nhưng vẫn không chạm tới ngưỡng cửa Chân Tiên, chỉ sau khi thôn phệ thần hồn của Diệp huynh mới chạm được tới đó." Minh Tiên cảm thán.

Điểm khởi đầu của gã thấp hơn đám người Tử Vi, Tiêu Dao rất nhiều.

Năm đó gã chỉ là một tạp dịch nghèo hèn, thiên phú và ngộ tính

cũng bình thường, sau khi đấu pháp bị người ta đánh cho thừa sống thiếu chết, buộc phải chuyển sang tu quỷ đạo.

May mắn là thiên phú quỷ đạo cũng khá, trải qua vô số sóng gió mới tiến vào Đại Thừa viên mãn.

Tuy nhiên, mức Đại Thừa viên mãn của gã cũng không phải mạnh nhất, thời thượng cổ còn bị đám Tiên tổ, Ma tổ, Yêu tổ đè đầu cưỡi cổ.

Có được thành tựu như hôm nay, tất cả gói gọn trong một chữ: "Nhẫn". "Ngươi đột phá thế này làm hại yêu tộc thảm rồi, tiên khí đứt đoạn, họ rất khó tấn thăng." Diệp Bất Phàm nhìn về hướng yêu tộc Đông Hải, lắc đầu nói.

Thần thức của cậu cực kỳ kinh người, mọi thứ trong tu tiên giới đều nằm trong tầm kiểm soát.

Bên phía yêu tộc đang loạn cào cào, Toan Nghê, Côn Bằng, Long Chủ đều đã bắt đầu chửi rủa.

Người chịu tổn thương nhất chính là Long Hoàng.

Ông ta phản tổ sớm nhất, cũng chuẩn bị đột phá Chân Tiên sớm nhất, đã hấp thụ rất nhiều tiên khí, sắp đột phá đến nơi thì... tiên khí hết sạch. "Chịu thôi." Minh Tiên cười khổ. "Đây là tinh hoa di lưu của Vĩnh Hằng Tiên Hoàng, chứa đựng lượng lớn sức mạnh tiên đạo, hãy mang tới tặng cho Long Hoàng đi, hy vọng có thể giúp ông ta một tay." Diệp Bất Phàm suy tính một lát rồi ném cho Minh Tiên một quả cầu ngọc.

Ngoài Vĩnh Hằng Tiên Hoàng, cậu còn có sức mạnh tiên đạo của Chân Ma, Tiêu Dao, đủ để cậu đột phá. "Được." Minh Tiên gật đầu. "Nửa năm sau, hãy cùng ta tiến vào Tiên Giới Chi Môn, đã đến lúc kết thúc với Hương Hỏa Tiên rồi." Diệp Bất Phàm trầm giọng nói.

Minh Tiên cau mày hỏi: "Nắm chắc bao nhiêu phần?" "Hiện tại... chỉ có bảy phần, cho nên ta cần nửa năm để nâng cao tiên thuật thần thông, sẵn tiện nâng thiên cơ thuật lên bậc thứ chín." "Để ngươi đi theo, một là để đối phó với Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ, hai là để đề phòng Tầm Tiên Đạo Nhân.

Lão già này thần bí khôn lường, mục đích chưa rõ.

Trước đó nếu lão ra tay thì Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ không thể nào còn sống mà vào được Tiên Giới Chi Môn." Diệp Bất Phàm nheo mắt, sắc mặt âm trầm bất định.

Hương Hỏa Tiên đã lộ diện, cậu không tin Tầm Tiên Đạo Nhân lại không rảnh tay.

Lúc trước, lão tặng cậu đại lễ, nhờ cậu giải quyết Tiên Đình, giờ Tử Vi Tiên Đế thành tiên lão lại khoanh tay đứng nhìn, thái độ mập mờ, thật khó đoán. "Tầm Tiên Đạo Nhân... ta cũng hiểu đôi chút về lão.

Từ thượng cổ đến nay, tu tiên giới chỗ nào lão cũng chạy qua, duy chỉ có địa phủ... lão chỉ tới một lần, mục đích cũng không rõ, ta nghi ngờ lão đã đến luân hồi." "Hương Hỏa Tiên cũng vậy, cũng chỉ tới luân hồi một lần." Minh Tiên nhớ lại. "Nếu lão muốn tọa sơn quan hổ đấu thì cứ để lão xem." Ánh mắt Diệp Bất Phàm dần lạnh lẽo.

Hiện tại không ai có thể làm "ngư ông" ở chỗ cậu cả, dù cậu và Hương Hỏa Tiên đấu đến mức nào, có 《Hỗn Độn Chân Tiên Pháp》, cậu cũng không thể chết. "Được, lúc đó cứ thông báo cho ta là được." Minh Tiên gật đầu, trò chuyện với Diệp Bất Phàm một lúc rồi cáo từ rời đi, tiến về phía thâm hải Đông Hải.

Sau khi gã đi, Diệp Bất Phàm xách cổ Tiểu Niếp Niếp đang lén lút định trốn khỏi tiên cung, thản nhiên nói: "Con định chạy đi đâu?

Thời gian qua lén trộm đan dược, pháp bảo của người ta, lại còn đánh đám nhóc trong giáo, thật sự tưởng ta không thấy sao?" Tiểu Niếp Niếp hoàn toàn học hư theo con chim lông đỏ, có thể coi là đại tai họa số một của Thiên Ma Giáo. "Cha ~" Tiểu Niếp Niếp chu mỏ, lắc cánh tay Diệp Bất Phàm làm nũng: "Ai bảo họ sau lưng bàn tán về mấy cuốn truyện ký của cha chứ." Ngũ Tiên Giáo Chủ tuy biến mất nhưng mấy cuốn 《Diệp Lão Ma · Thập Tội Trạng》 do lão biên soạn thì không, thậm chí vì Diệp Bất Phàm thành Chân Tiên mà những loại độc vật bất lương này càng thêm thịnh hành.

Rất nhiều tu sĩ cho rằng có thể tìm thấy bí mật thành tiên của Diệp Chân Tiên trong đó. "Nhốt một năm phòng tối." Diệp Bất Phàm còn không thèm nhướng mắt. "Cha ~ Niếp Niếp biết lỗi rồi." Tiểu Niếp Niếp sợ tới mức mặt trắng bệch, đáng thương cầu xin.

Con bé đảo mắt một cái, hì hì cười nói: "Con kể cho cha nghe một bí mật, cha đừng nhốt con vào phòng tối nhé?" Tiểu Niếp Niếp sớm đã trưởng thành, mang dáng vẻ mười tám tuổi, di truyền gen của cậu nên dáng người không hề thấp, cao khoảng một mét sáu mươi tám.

Khuôn mặt thì giống mẹ, mắt đào hoa, mặt búp bê. "Xì, phải đẹp trai hơn cha con mới thèm để ý." "Vậy thì con cứ độc thân đi, đừng gả cho ai cả, thiên hạ này về nhan sắc có thể so bì với cha con thì một người cũng không có." Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, lười nghe Tiểu Niếp Niếp nói nhăng nói cuội. "Là cái này, mẹ Thường Nga trước khi đi đã đưa cho con." Tiểu Niếp Niếp như hiến bảo, nhấc một viên châu treo trên cổ lên.

Diệp Bất Phàm liếc mắt một cái rồi không chú ý nữa.

Cậu sớm đã phát hiện bản mệnh tiên khí của Thường Nga Tiên đã đưa cho Tiểu Niếp Niếp làm vật hộ thân, cậu vẫn luôn không chạm vào. "Mẹ Thường Nga trước khi đi có truyền âm cho con, mẹ bảo đợi

khi nào cha thành Chân Tiên thì đưa thứ này cho cha." Tiểu Niếp Niếp thần bí nói.

Diệp Bất Phàm ngẩn người, nhận lấy tiên khí mặt trăng, nheo mắt đưa thần thức vào bên trong.

Đột nhiên, biểu cảm của cậu sững sờ. "Hóa ra... là như vậy." ... "Như vậy, việc đánh giết Hương Hỏa Tiên lại càng thêm chắc chắn." Diệp Bất Phàm vân vê tiên khí mặt trăng, trầm ngâm một lát rồi nhỏ vào đó một giọt máu của mình, sau đó treo lại lên cổ Tiểu Niếp Niếp. "Không nhốt con vào phòng tối nữa." Diệp Bất Phàm xua tay cảnh cáo: "Sau này không được gây họa nữa nghe chưa." "Dạ!" Tiểu Niếp Niếp vui vẻ cười tươi, tung tăng rời khỏi tiên cung.

Diệp Bất Phàm tiếp tục bế quan, tham ngộ pháp môn tiên thuật.

Một tháng sau, các thần thông như 《Pháp Tướng Thiên Địa》, 《Di Hình Hoán Vị》, 《Định Tự Quyết》 của cậu lại được tăng cường, đã có thể gây đe dọa lớn đối với Chân Tiên.

Đồng thời cậu cũng cải tạo các tiên thuật khác như 《Võ Tiên》, 《Hỗn Độn Phân Thân》.

Đặc biệt là 《Hỗn Độn Phân Thân》, trước kia chiến lực rất khó đột phá cấp độ Chân Tiên, nay đã phá bỏ hạn chế, phân thân có thể kế thừa Phạm Thánh Tiên Thể của cậu, ba đại phân thân đều sở hữu chiến lực tương đương với bản thể.

Hai tháng sau, thời không chi đạo lại tiến thêm một bước, có tiến triển lớn. 【Quá Khứ Thân · Tiên thuật: Triệu hồi ba cái tôi trong quá khứ.

Tác dụng phụ: Quá khứ thân dễ bị tiêu diệt mạnh bạo, không thể tái sinh.】【Nghịch chuyển tác dụng phụ: Quá khứ thân không thể bị tiêu diệt, có thể tái sinh.】 Diệp Bất Phàm thấy vậy, trên mặt cuối

cùng cũng lộ ra nụ cười.

Cậu từ khi Hóa Thần đã tu luyện thời không chi đạo, luôn muốn sáng tạo ra thần thông triệu hồi quá khứ, hiện tại, tương lai, đáng tiếc thần thông thời không có thể tham chiếu quá ít.

Cho tới khi nghiên cứu Tam Sinh Thạch của địa phủ, cậu mới hiểu ra, có được linh cảm.

Tam Sinh Thạch và chiêu này có sự tương đồng kỳ diệu, có thể phản chiếu tiền thế, kim sinh và tương lai. "Ba cái quá khứ thân, cộng thêm ba cái hỗn độn phân thân, sáu sự hiện diện có chiến lực ngang ngửa bản thân mình, Hương Hỏa Tiên lấy cái gì để đánh đây?" Trong lòng Diệp Bất Phàm trào dâng sự tự tin.

Trước đó là xác suất bảy phần, hiện tại là chín phần! "Xác suất đánh chết Hương Hỏa Tiên phải là chín phần chín, kẻ này thần thông quỷ dị lại nghịch thiên." Diệp Bất Phàm chợt nhớ tới Tiên Phương Đỉnh của Tử Vi Tiên Đế, thứ đó thực sự khó nhằn, 《Hỗn Độn Kiếm Trận》 nổ nửa ngày cũng không phá được.

Cậu tiếp tục nghiên cứu, nâng cao chiến lực của bản thân.

Chớp mắt, gần nửa năm đã trôi qua.

Một trăm lẻ tám chuôi Chân Ma Kiếm một lần nữa tinh tiến, toàn bộ nâng lên cấp Tiên phẩm đỉnh tiêm, kéo theo 《Hỗn Độn Kiếm Trận》 và 《Đại Tiên Ma Kiếm Trận》 cũng tăng mạnh uy lực, sức tấn công tăng vọt.

Nếu phải đối mặt với cái mai rùa của Tử Vi Tiên Đế một lần nữa, Chân Ma Kiếm của cậu đủ sức phá vỡ phòng ngự.

Về phương diện nhãn thuật cũng có sự nâng cấp vượt bậc. 《Pháp Kiếp Đồng》 được cải tạo thành tiên thuật đỉnh cấp —— Hỗn Độn Đại Kiếp Đồng.

Uy lực còn khoa trương hơn cả tiên kiếp mà Tử Vi Tiên Đế đã trải qua.

Chương 799

Con ngươi dựng đứng mở ra, chính là tiên kiếp di động.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là thiên cơ thuật của Diệp Bất Phàm.

Cuối cùng cậu cũng sáng tạo ra thần thông tác dụng phụ liên quan, nâng nó lên bậc thứ chín, một tầng thứ mới!

Trước mắt Diệp Bất Phàm hiện lên từng thước phim tương lai, tựa như cưỡi ngựa xem hoa, khiến thần tình cậu sững sờ.

Cậu thấy được bầu trời tinh tú ngoài giới vực.

Thấy được tương lai của tu tiên giới, tựa như một lão già lâm chung, pháp tắc biến mất, thiên đạo tử vong, luân hồi không còn, chúng sinh hủy diệt.

Cậu thấy được cái chết của người thân bạn bè.

Cái chết của yêu tộc.

Cái chết của Tầm Tiên Đạo Nhân.

Cái chết của Hương Hỏa Tiên.

Cuối cùng, thế giới lụi tàn, chỉ còn lại một vòng xoay luân hồi cổ xưa khổng lồ lơ lửng giữa tinh không vũ trụ mênh mông.

Cậu một mình ngồi trên bàn luân hồi đó, tựa như một lữ khách giữa tinh không, rời khỏi quán trọ sắp đổ nát, không biết từ đâu đến, cũng chẳng biết đi về đâu. "Vù ——!" Gió thanh thổi qua tinh không mờ mịt, mang đi một hạt bụi, tiến vào màn sương xám vô tận của tinh không. "Ta đơn độc đến thế giới này, khi rời đi vẫn cô tịch một mình sao?" Diệp Bất Phàm ngơ ngác, im lặng.

Cậu muốn tiếp tục suy diễn, nhưng vòng xoay luân hồi khổng lồ kia dường như là sự vật vượt xa Chân Tiên, sừng sững chắn phía trước, không thể suy diễn sâu hơn nữa.

Cậu thẫn thờ ngồi trên bồ đoàn, nhìn bức tường đá bế quan lạnh lẽo, tĩnh lặng không nói nên lời.

Mọi chuyện đã qua như mộng ảo bọt nước, khiến cậu không biết phải làm sao.

Ngày hôm nay, sắp đến thời gian đã hẹn với Minh Tiên, Diệp Bất Phàm thông báo cho cao tầng Thiên Ma Giáo, chuẩn bị tiến vào Tiên Giới Chi Môn.

Lục La, Hoàng Phủ Tang Du, Tiên Mộng, Thủy Yên, Phấn Quần, Tử Quần cùng các hồng nhan tri kỷ lần lượt đến tiên cung. "Sao không chuẩn bị thêm vài năm nữa hãy vào Tiên Giới Chi Môn?

Sau cánh cửa đó, không ai biết có gì, có bao nhiêu nguy hiểm." Phấn Quần La Lỵ vành mắt đỏ hoe, ôm cánh tay Diệp Bất Phàm, không muốn cậu rời đi.

Lục La, Thủy Yên và mấy cô gái cũng lộ vẻ thương cảm, vô cùng luyến tiếc. "Yên tâm đi, tôi sẽ quay lại nhanh thôi." Diệp Bất Phàm dịu dàng nhìn các nàng, ánh mắt cũng đầy vẻ không nỡ, cậu an ủi họ một hồi, tay khẽ phất, tiên vụ tràn ngập.

Các nàng lập tức ngã trái ngã phải, không tự chủ được mà chìm vào giấc ngủ.

Diệp Bất Phàm sắp xếp họ trong tẩm cung, bước ra khỏi tiên cung, thấy một bóng dáng đang lặng lẽ đứng giữa quảng trường.

Hắc Quần Tử. "Sư tôn." Diệp Bất Phàm hít sâu một hơi, chắp tay. "Đi theo ta." Hắc Quần La Lỵ nhìn cậu hồi lâu, thở dài một tiếng.

Diệp Bất Phàm đi theo nàng xuống Thiên Ma Giáo phía dưới, cuối

cùng đến đạo cung bế quan của nàng.

Y phục màu đen từ từ trút bỏ, lộ ra cơ thể ngọc ngà trắng nõn như gốm sứ.

Không hiểu sao, dáng người của Hắc Quần Tử lại đẫy đà hơn Tử Quần Tử và Phấn Quần Tử nhiều. "Người việc gì phải thế này?" Diệp Bất Phàm tim đập thình thịch, tâm trạng phức tạp nói. "Sau ngày hôm nay, ta không còn là sư tôn của ngươi nữa.

Cứ trốn tránh mãi, ta cũng thấy phiền rồi." Tuyết nhan của Hắc Quần La Lỵ ửng hồng như ráng mây, cố gắng trấn tĩnh.

Diệp Bất Phàm không nói nhảm nữa, ôm lấy cơ thể ngọc nhỏ nhắn mềm mại như không xương, tiến vào tẩm cung.

Hắc Quần La Lỵ nhắm nghiền đôi mắt đào hoa, cơ thể nhỏ nhắn căng cứng.

Một lúc lâu sau. "Diệp Bất Phàm!

Đồ khi sư diệt tổ này!

Buông ta ra!" Trong tẩm cung vang lên tiếng kêu đầy kinh hãi và giận dữ của Hắc Quần La Lỵ.

Tựa như thấy được đại khủng bố, lập tức hối hận ngay tại chỗ.

Diệp lão ma tài nào thèm quản nhiều như vậy.

Sau một tiếng rên rỉ, trong đạo cung tỏa ra mùi hương của hai cơ thể hòa quyện vào nhau.

Bạch Quần Tử ngồi ngoài đạo cung, khẽ nhăn mũi nhỏ.

Cho đến sáng sớm hôm sau, Diệp Bất Phàm mới thong thả bước ra khỏi đạo cung, liếc nhìn Bạch Quần Tử một cái, ho khan hai tiếng rồi vội vàng biến mất.

Mãi một lúc sau, Hắc Quần La Lỵ mới đi khập khiễng từ trong đạo cung ra. "Sau ngày hôm nay, ngươi và Sát niệm, Tình niệm sẽ không còn ngăn cách, việc dung hợp thành một thể cũng không còn trở ngại gì nữa." Bạch Quần Tử nói. "Ngươi biết... ngươi biết hắn mạnh... hừ!" Hắc Quần Tử lập tức nổi giận, cuối cùng thẹn quá hóa giận không nói câu nào nữa.

Bắc Vực, Diệp Bất Phàm đứng ngoài Tiên Giới Chi Môn, nhìn chằm chằm vào những lầu quỳnh gác ngọc huyền ảo, tiên nhân nhảy múa bên trong, đôi mắt hơi nheo lại.

Bên cạnh cậu, Minh Tiên vận hành âm dương đồng thuật, cau mày nói: "Tiến vào e là sẽ có bẫy, vào từ Đạo Hương Sơn không tốt hơn sao?" Với tu vi hiện tại, gã đã nhận ra khí tức sau Tiên Giới Chi Môn và Đạo Hương Sơn là giống nhau, đều tràn ngập mùi hương hỏa.

Tiên Giới Chi Môn là cửa chính, Đạo Hương Sơn là cửa phụ. "Đều như nhau cả." Diệp Bất Phàm bình tĩnh lên tiếng, giữa lông mày xé ra một vết nứt, con ngươi dựng đứng màu vàng bắn ra tiên quang, phá tan hư vọng để nhìn thấu chân tướng sau Tiên Giới Chi Môn.

Làm gì có tiên cảnh và tiên nhân nào.

Chỉ có một vùng biển chết chóc, từng linh hồn đang than khóc, đau đớn giãy dụa.

Diệp Bất Phàm mạnh mẽ nắm lấy vết nứt của Tiên Giới Chi Môn, một bước bước vào.

Diệp Bất Phàm đứng ở một thế giới xa lạ, mặt đất mang màu xám trắng, tựa như được phủ đầy bột xương cốt.

Xung quanh dày đặc linh hồn, mặc trang phục cổ xưa, đa phần là thời Hoang Cổ, Thượng Cổ, Cận Cổ, từng người ngồi xếp bằng khắp thế giới, biểu cảm đau đớn đến mức dữ tợn đáng sợ.

Số lượng nhiều vô kể, không dưới vạn ức, khiến lòng người chấn động.

Hương hỏa của Ngũ Tiên Giáo Chủ so với cái này đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Thần thức của cậu từ trên cao nhìn xuống, kinh hãi phát hiện mình đang ở trên một hành tinh rộng lớn vô biên, kích thước tương đương với tu tiên giới, tiên khí mịt mờ, tràn ngập hương hỏa vô tận.

Hành tinh lơ lửng giữa tinh không vũ trụ bao la, như một hạt cát giữa đại dương.

Xa hơn nữa là màn sương xám mênh mông, khói sóng mịt mù, không biết bao nhiêu năm ánh sáng bên ngoài, thấp thoáng có thể thấy mấy hành tinh đang xoay quanh mặt trời khổng lồ ở trung tâm. "Đây chính là tiên giới?" Minh Tiên chấn động, đột ngột đồng tử co rụt lại, sắc mặt thay đổi kịch liệt.

Ở một hướng cực kỳ xa xôi so với hành tinh họ đang đứng, từ trong màn sương xám mịt mù đột nhiên thò ra một móng vuốt khổng lồ đầy vảy đen, kích thước to lớn bao trùm cả vũ trụ hồng hoang, nuốt chửng cả ánh sáng và bóng tối.

Một hành tinh màu xanh lá cây gần đó so với nó chẳng khác nào một quả óc chó.

Cuối cùng, móng vuốt vảy đen bóp nát hành tinh, tham lam kéo nó vào trong màn sương xám vô tận. "Cái... cái đó là gì vậy?!" Minh Tiên lạnh toát cả người.

Cái móng vuốt khổng lồ đó quá đáng sợ, tương đương với một đòn hủy diệt cả một phương tu tiên giới. "Đó là Dị Tiên." Một giọng nói cổ xưa vang lên.

Diệp Bất Phàm quay đầu nhìn lại, ở chính giữa hành tinh xám

trắng, một tòa tế đàn cổ xưa khổng lồ được dựng lên.

Trên đó ngồi xếp bằng một trung niên nho nhã mặc ma y thô sơ, mái tóc xám xịt, ánh mắt tang thương cổ kính.

Bên cạnh lão cũng có mấy người đang ngồi.

Thường Nga Tiên, Thiên Sát Chân Tiên, Phạm Thánh Chân Tiên, Thiên Khôn Chân Tiên, còn có hai vị chân tiên cổ xưa chưa từng thấy qua, tất cả đều nhắm nghiền mắt, tựa như đã tử vong.

Ngoài ra, cách đó không xa, hai bóng người cũng đang ngồi xếp bằng, chính là Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên Giáo Chủ. "Dị Tiên?

Chương 800

Nghĩa là sao?" Ánh mắt Diệp Bất Phàm dừng lại trên người Thường Nga và mấy người kia một chút, rồi nhìn chằm chằm vào vị trung niên mặc ma y. "Nghĩa trên mặt chữ thôi, trên đời này không có trường sinh theo đúng nghĩa chân chính, thọ mệnh có dài đến đâu cuối cùng cũng có lúc tận, ngay cả vũ trụ này cũng có lúc lâm chung." Hương Hỏa Tiên sắc mặt không chút gợn sóng, bình tĩnh nói: "Mệnh chí, độ vô lượng kiếp, đại đạo vong, chúng sinh nhập khổ hải, nan đăng bỉ ngạn; xả đạo, tu chân ngã, phụng chí tu chân hành." "Vô lượng kiếp bắt đầu, đại đạo tiêu vong, tiên giới phá vỡ." "Có lẽ là một vị tồn tại nào đó vượt xa Chân Tiên, vì truy cầu sự vĩnh sinh thực sự mà thất bại, bắt đầu bị dị hóa, sinh ra sương mù xám bất tường." "Có lẽ đại đạo đã chết, tiên giới tan vỡ, từ đó sinh ra sương mù xám bất tường.

Tiên nhân nhiễm phải sương mù xám, hoặc là trở thành phàm phu tục tử, hoặc là bị dị hóa thành Dị Tiên... giống như cái móng vuốt ngươi vừa thấy, vì sương mù xám mà dị hóa, lại nhờ sương mù xám mà tồn tại tiếp." "Trong tinh không vũ trụ rộng lớn này, không biết có bao nhiêu sinh linh như ngươi và ta đang giãy dụa cầu sinh trong bể khổ này." Minh Tiên nghe vậy, hoàn toàn chấn kinh.

Muôn vàn tuế nguyệt, vô số tu sĩ truy cầu đắc đạo phi thăng, tiến vào tiên giới.

Giờ đây... tiên giới không còn nữa.

Gã làm sao có thể chấp nhận nổi? "Công pháp kéo dài tuổi thọ trong tu tiên giới là do ngươi sáng tạo ra đúng không?" Diệp Bất Phàm như nhớ ra điều gì, đồng tử co rụt lại.

Kiểu dị hóa này rất giống với Cấm Kỵ Chi Chủ. "Phải mà cũng không phải, đó là công pháp ta có được từ bàn luân hồi trong địa phủ, lấy đó làm gốc mà tạo ra một số pháp môn kéo dài tuổi thọ rồi truyền lại." "Bản tôn chỉ muốn lấy họ làm thí nghiệm, cái gọi là bất tường và cấm kỵ chỉ tương đương với sương mù xám đã bị suy yếu đi vô số lần.

Đáng tiếc... quan sát vô số năm, vẫn không có thành quả gì, ta vẫn không thể chống lại sương mù xám kia." Hương Hỏa Tiên lộ vẻ tiếc nuối. "Vậy còn Thường Nga Tiên thì sao?" Diệp Bất Phàm cau mày.

Hương Hỏa Tiên đã giết năm vị Chân Tiên, Thiên Sát, Phạm Thánh, Thiên Khôn cùng hai vị Chân Tiên lạ mặt kia đều đã chết, bản nguyên tiên đạo bị tước đoạt sạch sẽ.

Năm người Thiên Sát trước mắt này cũng không phải thân xác Chân Tiên, mà là năm đạo bản nguyên tiên đạo kết hợp với Hương Hỏa đạo hóa thành.

Chỉ có Thường Nga Tiên là chân thân.

Trước đây Hương Hỏa Tiên từng nói thẳng là thiếu bốn đạo bản nguyên tiên đạo: Tử Vi Tiên Đế, Ngũ Tiên Giáo Chủ, Diệp Bất Phàm, Minh Vương.

Thường Nga Tiên không nằm trong số đó. "Nàng ta... cũng giống như ngươi, không biết từ đâu đến, ký ức hỗn loạn và vô tự, ta không thể tìm ra gốc gác." "Bản tôn đoán nàng ta đến từ trong sương mù xám, chỉ là không thể chứng thực, nên đã đánh tàn nàng ta, sửa đổi một số ký ức rồi ném vào tu tiên giới, quan sát vô số năm xem nàng ta rốt cuộc có bí mật gì, đáng tiếc... chẳng thu hoạch được gì." Hương Hỏa Tiên thở dài, sau đó mỉm cười nói: "Nhưng may thay, giờ ngươi đã tới, bản tôn luôn tin rằng Hỗn Độn Tiên không bị sương mù xám ảnh hưởng, có thể xuyên hành an toàn." "Không sợ lật thuyền sao?"

Diệp Bất Phàm cười lạnh. "Hành tinh này đã hoàn toàn bị bản tôn luyện hóa thành Hương Hỏa Giới, là thế giới của ta.

Diệp đạo hữu, ngươi chắc chắn phải chết, không thắng nổi đâu." Ánh mắt Hương Hỏa Tiên thâm thúy, bình tĩnh lên tiếng, tựa như đang kể lại một kết quả đã định sẵn. "Càng huống hồ, ngươi còn chưa tấn thăng Hỗn Độn Tiên, lấy gì tranh đấu với bản tôn?" "Có lý." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý: "Cho nên ta định tấn thăng ngay bây giờ." "???" Hương Hỏa Tiên ngẩn người, đầy bụng nghi hoặc.

Nếu Diệp Bất Phàm tấn thăng Hỗn Độn Tiên thì lão còn hơi e ngại, dù sao đó cũng là vị tiên hoàn mỹ trong truyền thuyết, nhưng hiện tại rõ ràng là chưa tấn thăng.

Lão nhìn chằm chằm Diệp Bất Phàm một lúc lâu rồi phất tay. "Oanh!" Thiên Sát Chân Tiên đột ngột mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo mà tê dại, một tòa thần chùy khổng lồ nện về phía Diệp Bất Phàm, thế đại lực trầm, tiên quang vô lượng.

Bản nguyên tiên đạo đáng sợ đủ để trấn sát hàng chục vị Đại Thừa.

Cùng lúc đó, Phạm Thánh Chân Tiên ra tay, toàn thân như một tôn thần tượng bạch ngọc, quyền quang xé rách không trung, đánh thẳng vào mặt Diệp Bất Phàm.

Theo sát phía sau, Càn Khôn Tiên Khuyên của Thiên Khôn Chân Tiên tế ra, hai vị còn lại một người tóc trắng, một người tóc đen, tiên uy hạo đãng, lần lượt đánh ra đại chung trắng và linh đang đen. "Hai người này... chẳng lẽ là Tiên Thiền và Thi Giải Tiên thời Hoang Cổ sao?!" Minh Tiên nhìn tiên khí của hai lão già cuối cùng kia, chấn kinh không thôi.

Tiên Thiền hay còn gọi là Kim Thiền, vốn là yêu tiên, tộc này từ thời Hoang Cổ đã hiếm thấy, sau đó thì tuyệt diệt.

Cửu Chuyển Kim Thiền, một chuyển là một kiếp, sau chín chuyển, Kim Thiền thoát xác, có xác suất chứng đạo Chân Tiên.

Sự hiện diện của Thi Giải Tiên cũng tương tự như Kim Thiền.

Minh Tiên có thể sáng tạo ra đại đạo nghịch chuyển quỷ thần hóa tiên, những điển tịch cổ pháp do Thi Tiên để lại đóng vai trò rất quan trọng.

Cái gọi là thi giải, nghĩa là người chết đem chôn, hình hài hóa đi, bản chân tôi luyện, thân xác thoát biến.

Chỉ để lại xác thối, nguyên thần thoát xác đăng tiên, lấy ý từ việc Kim Thiền thoát xác, phá kén hóa bướm.

Diệp Bất Phàm đạm mạc, tốc độ như thần quang, khí huyết như đại dương, một tiếng "boong" vang lên, đại thủ tát lật linh đang đen, đánh bay cả Thi Giải Tiên xuống lòng đất sâu thẳm. "Thi Giải Tiên cái gì?

Đúng là rác rưởi!" Diệp Bất Phàm khinh bỉ, vận chuyển 《Pháp Huyết Hợp Nhất》, 《Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp》, trực tiếp lao lên, quyền quang bao phủ cả hành tinh, như một vị chiến thần vô địch đánh lui cả bốn người Thiên Sát, Phạm Thánh, Thiên Khôn, Tiên Thiền. "Ách..." Minh Tiên ngẩn người.

Diệp Bất Phàm dường như còn tà môn hơn gã tưởng, năm đại chân tiên ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi. "Đừng phái đám rác rưởi này tới nữa, tự mình lên đi!" Diệp Bất Phàm phớt lờ năm đại chân tiên đang vây sát lại lần nữa, sải bước tiến về phía Hương Hỏa Tiên.

Hương Hỏa Tiên nhíu mày, lại lần nữa vung tay.

Tử Vi Tiên Đế cùng Ngũ Tiên giáo chủ tế ra Tiên Phương Đỉnh và Tiên Huyền Giám, liên thủ sát tới.

Hai người này càng thêm mạnh mẽ, vượt ra khỏi phạm trù của năm vị Phạn Thánh một cấp bậc. "Diệp Bất Phàm, hôm nay ngươi chạy đằng nào?" Tử Vi Tiên Đế lạnh giọng quát, trong đỉnh phun trào quốc vận gia trì bản thân, ba đầu sáu tay triển khai, khí thế kinh thế. "Ta sẽ cầm chân bọn chúng!" Minh Tiên ra tay, tế ra Tam Sinh Thạch đánh về phía hai người.

Y vốn đã tiếp cận Chân Tiên hoàn mỹ, thực lực không hề yếu hơn Tử Vi Tiên Đế, cũng không còn sợ hãi lôi đạo của Ngũ Tiên giáo chủ, có thể cầm chân hai người trong chốc lát. "Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, ba đại Chân Tiên giao chiến, đủ loại quang hoa bùng nổ. "Ai, thôi vậy." Hương Hỏa Tiên khẽ thở dài, chậm rãi đứng dậy.

Lão phảng phất như một đại vòng xoáy, đem ức vạn tín đồ đều dung nhập vào trong cơ thể, tiên quang rực rỡ như thái dương, khí thế bàng bạc như ngân hà, so với Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ còn mạnh hơn gấp nhiều lần.

Phảng phất như là hai cảnh giới khác biệt.

Cho dù là Diệp Bất Phàm, đầu vai cũng cảm thấy trầm xuống, có một loại cảm giác áp bách không lực phản kháng. "Mạnh!

Quá mạnh mẽ!" Diệp Bất Phàm kinh thán.

Nguyên thần của cậu bước ra khỏi Phạn Thánh Tiên Thể, đồng thời vận chuyển 《Hỗn Độn Chân Tiên Pháp》, sức mạnh tiên đạo của tứ đại Ngụy Tiên ẩn giấu trong Nội Cảnh Địa bị thôn phệ sạch sẽ. "Hệ thống, hãy để tôi xem giới hạn của ngươi ở đâu!" "Oanh long!" Giống như một loại vách ngăn nào đó bị phá vỡ, nguyên thần của Diệp Bất Phàm từng bước đăng tiên.

Bên trong nguyên thần, Hỗn Độn Bản Nguyên rung động như tinh cầu, từ nội ra ngoại nhanh chóng lột xác, mãnh liệt khuếch đại, thôn phệ lấy nguyên thần và thần hồn của Diệp Bất Phàm, hình thành một

cái kén hỗn độn khổng lồ.

Sức mạnh tiên đạo bên trong ngày càng mạnh, khiến cho cả hành tinh đều phải run rẩy. "Làm sao có thể đột phá được?!" Hương Hỏa Tiên ngẩn người, có chút khó hiểu.

Điều này hoàn toàn khác với những gì lão đã chiếm bặc, tương lai dự tính đang dần thoát khỏi tầm kiểm soát.

Lão bấm tay điên cuồng thôi diễn, sắc mặt ngày càng khó coi, cho đến một khắc nào đó, khóe miệng lão tràn máu, trên mặt lộ ra vẻ chấn nộ. "Tầm Tiên!" Lão nộ quát, mái tóc xám tung bay.

Cửu Giai Thiên Cơ Bàn của Tầm Tiên đạo nhân vật này luôn ở trên người Diệp Bất Phàm, đã đánh lừa sự chiếm bặc của lão. "Tầm Tiên, ngươi tưởng ngươi thắng rồi sao?!" Hương Hỏa Tiên hét lớn, miệng phun ra một nén nhang, nén nhang bốc cháy, khói xanh bốc lên.

Lão mãnh liệt đẩy một cái, khói xanh hóa thành đại thủ che kín hành tinh, nộ nộ vỗ xuống đạo kén hỗn độn kia.

Trong đại thủ phảng phất uẩn hàm tiếng gào thét và thống khổ của vô số oan hồn, đầu người, bàn tay, xương cốt...

đủ loại dị tượng chưng đẳng nhi khởi.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khi nó ấn vào kén hỗn độn.

Uy lực ở cấp độ này quá mạnh, vượt xa Tử Vi Tiên Đế và Ngũ Tiên giáo chủ.

Hương Hỏa Tiên giống như đã đi tới cực hạn của Tiên, kén hỗn độn đương trường tan vỡ, nguyên thần của Diệp Bất Phàm bị đánh nát. "Bản tôn để xem ngươi đột phá thế nào!" Hương Hỏa Tiên bắn ra tiên quang từ đôi mắt.

Bất kỳ ai đột phá Chân Tiên đều phải ở trong môi trường ổn định, một khi bị gián đoạn chắc chắn sẽ chết, giống như Chân Ma Tiên Quân năm xưa bị Thanh Thủy Tiên Quân làm gián đoạn vậy.

Tuy nhiên...

Bản nguyên của Diệp Bất Phàm một lần nữa hiện ra, phảng phất như một ngôi sao nằm ngang thương khung, không hề chịu ảnh hưởng, khí tức tiên đạo vẫn đang tăng cường, đã vượt qua Tử Vi Tiên Đế.

Chương 801

"Chuyện này làm sao có thể?!" Dẫu là kiến thức của Hương Hỏa Tiên cũng phải sững sờ.

Càng tu hành, càng hiểu rõ về tu hành, lão càng thấy trạng thái đột phá không thể bị gián đoạn này của Diệp Bất Phàm phi lý đến nhường nào.

Hoàn toàn vượt ra ngoài logic tu tiên thông thường.

Lão đâu biết rằng, 《Hỗn Độn Chân Tiên Pháp》 của Diệp Bất Phàm là 100% thành Chân Tiên, lại có hệ thống gia trì, dù chết trăm lần cũng không ngăn nổi việc đột phá. "Răng rắc!" Bản nguyên hình cầu của Diệp Bất Phàm bắt đầu biến hóa, hóa thành hình người.

Nguyên thần, thần hồn, đạo thể, bản nguyên, ý niệm hợp nhất, triệt để hoàn thành lột xác.

Từng lỗ chân lông trên người Diệp Bất Phàm đều tỏa ra hỗn độn tiên quang, phát tán ra mùi hương kỳ dị.

Đây không phải là dị hương của Thái Dương Chi Thể, mà là đạo hương tự nhiên phát ra khi siêu thoát phàm nhân, đạt tới Chân Tiên hoàn mỹ.

Đồng thời, dưới chân cậu sinh ra tiên liên, trên bề mặt cơ thể lưu động đại đạo phù văn, vang lên tiếng đại đạo thiền âm.

Cả vũ trụ đều sôi trào, từng chút sương mù xám đang xâm thực đều phải lui tản, phảng phất như gặp phải điều gì đó đại khủng bố. "Hỗn Độn...

Tiên..." Sương mù xám vô biên cuồn cuộn, truyền ra tiếng gào thét đầy khát vọng chấn động tinh không. "Ong!" Sau lưng Diệp Bất

Phàm, Nội Cảnh Địa hiện ra.

Nó bắt đầu sụp đổ, co rút, phảng phất như ở vị trí trung tâm có một đạo đại vòng xoáy đang điên cuồng thôn phệ tất cả.

Cuối cùng, Nội Cảnh Địa triệt để biến mất, hình thành một điểm đen.

Oanh long!

Điểm đen co rút đến cực hạn rồi mãnh liệt nổ tung, hỗn độn quang phun trào, hình thành... một phiến vũ trụ!

Phảng phất như hình hài sơ khai của Đại Thiên Vũ Trụ.

Thế giới tĩnh chỉ, chỉ có phiến vũ trụ thu nhỏ kia nằm ngang sau lưng Diệp Bất Phàm, tinh quang xán lạn, hào quang vạn trượng.

Trong đó, một đạo tinh thần bắt đầu biến hóa, thiêu đốt, cuối cùng lột xác thành một vầng mặt trời rực rỡ, chiếu diệu vạn cổ.

Diệp Bất Phàm đứng trên cao không, tỏa ra tiên quang.

Mọi sự vật xung quanh, bao gồm cả Hương Hỏa Tiên, Tử Vi Tiên Đế, Minh Tiên đều trở nên ảm đạm vô quang.

Cậu cảm nhận sức mạnh tiên đạo bành trướng đến cực hạn trong cơ thể, triệt để mê túy. "Đây chính là...

Hỗn Độn Tiên?!" Tử Vi Tiên Đế, Ngũ Tiên giáo chủ, Minh Tiên đờ đẫn.

Khi bọn họ thăng tiến, tối đa cũng chỉ diễn hóa ra một phương thế giới, so với vũ trụ tinh không thì chẳng khác nào một hạt cát giữa biển khơi, không đáng nhắc tới.

Hương Hỏa Tiên triệt để chấn hãm.

Lão chưa từng thấy Hỗn Độn Tiên, chỉ biết đến qua những ghi

chép vụn vặt trong các điển tịch cổ xưa.

Nguyên bản lão chọn hai con đường.

Một là chín đạo bản nguyên hợp nhất, bản thân lột xác thành Hỗn Độn Tiên, nhưng đây chỉ là suy đoán, không cách nào chứng thực.

Con đường còn lại chính là thôn phệ Diệp Bất Phàm để thay thế! "Thôn phệ hắn!

Thôn phệ hắn!" Đôi mắt Hương Hỏa Tiên rực sáng, tham lam đến cực hạn, khát vọng đến cực hạn. "Hương Hỏa Tiên Thân!" Lão ngửa mặt lên trời nộ hống, hương hỏa trong cơ thể sôi trào, hình thành một đạo tiên đạo pháp thân cao trăm trượng.

Sức mạnh, phòng ngự, tốc độ, cảm tri... toàn bộ đều tăng vọt và ngưng luyện đến cực điểm.

Đây là chủ trường của lão, không cần nhờ đến tiên khí, phòng ngự và sức mạnh của Hương Hỏa Tiên Thân cũng không dưới các tiên khí đỉnh cấp nhất! "Răng rắc!" Lão điểm ra một ngón tay như cửu thiên thần lôi đánh xuống, uẩn hàm tiếng thì thầm của vô tận hương hỏa chúng sinh, hung hăng đâm về phía đầu lâu của Diệp Bất Phàm.

Tốc độ nhanh đến cực hạn.

Diệp Bất Phàm mở mắt, ánh mắt bắn ra tiên quang, cùng Phạn Thánh Tiên Thể hợp hai làm một.

Chỉ riêng Hỗn Độn Tiên đã mạnh hơn bản thân lúc trước chiến đấu với Tử Vi Tiên Đế rồi, giờ dung hợp thêm Tiên Thể, thực lực càng thêm bùng nổ. "Pháp huyết hợp nhất, Tiên Ma Giải Thể Đại Pháp!" Diệp Bất Phàm bước ra một bước, hai luồng sức mạnh tiên đạo hợp nhất, thần thông liên tiếp thi triển, thực lực càng lên một tầng cao mới.

Sức mạnh tiên đạo phô thiên cái địa tràn ngập hành tinh này.

Vào lúc này, nếu đối mặt với Tử Vi Tiên Đế, chỉ cần một nhịp thở là có thể đánh giết y một lần. "Đương!" Cậu đấm ra một quyền, ngón tay của Hương Hỏa Tiên Thân bị đánh gãy.

Lão mãnh liệt lùi lại, ánh mắt kinh hãi.

Diệp Bất Phàm trong trạng thái song tiên mạnh hơn lão tưởng tượng quá nhiều. "Hỗn Độn Tiên thì đã sao?

Bản tôn tích lũy nội hàm suốt vô tận tuế nguyệt, há là kẻ như ngươi có thể lay động?!" Sắc mặt Hương Hỏa Tiên trở nên dữ tợn, lão mãnh liệt chộp một cái.

Năm đại Chân Tiên gồm Phạn Thánh, Thiên Khôn, Thiên Sát, Tiên Thiền, Thi Giải Tiên toàn bộ hóa thành tiên đạo bản nguyên dung nhập vào người lão.

Khí tức của lão lại lần nữa bùng nổ.

Một tiếng "Bành", thiên địa vỡ nát, càn khôn đảo lộn, đại thủ của lão đã chống đỡ được quyền quang vô địch của Diệp Bất Phàm.

Thực lực thế mà cứng rắn kéo bằng được với Diệp Bất Phàm!

Diệp lão ma giật giật mí mắt, cuối cùng cũng hiểu được hàm lượng vàng của kẻ được coi là vạn cổ đệ nhất nhân - Hương Hỏa Tiên này cao đến mức nào.

Bản thân lão đã là cường giả đỉnh tiêm trong hàng tiên nhân, lại thêm ức vạn hương hỏa gia trì, năm đạo tiên đạo bản nguyên tăng phúc... "Tên này cũng dùng hack hơi nhiều đấy." Lúc này, những đám mây mười màu che lấp bầu trời, hình thành tiên kiếp.

Trong đó xen lẫn hỗn độn quang bao phủ cả hành tinh, kéo dài tận sâu trong vũ trụ.

Độ rộng lớn của tiên kiếp này so với của Tử Vi hay Minh Tiên thì

mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. "Oanh long!" Một đạo kiếp quang mười màu rơi xuống, tuy chỉ thô bằng cánh tay nhưng uy lực lại khủng bố đến cực điểm, nện thẳng lên người Diệp Bất Phàm, đánh cậu lún sâu vào lòng hành tinh. "Răng rắc!" Hành tinh ai minh, dường như không thể thừa thụ nổi, đương trường bị đánh nứt làm đôi. "Thập Sắc Tiên Kiếp?!" Hương Hỏa Tiên vừa kinh vừa nộ, chỉ có thể trố mắt nhìn Hương Hỏa Giới của mình bị đánh nát, tâm đau như cắt, buộc phải lùi lại.

Hương Hỏa Giới là vật chứa các tín đồ, mất đi nó, Hương Hỏa Đạo của lão coi như đi vào đường cùng.

Lão đang định xông lên nhưng cảm giác nguy cơ từ sâu trong linh hồn khiến lão phải dừng bước.

Nếu là tiên kiếp bình thường thì thôi, căn bản không thương tổn được lão, nhưng loại Hỗn Độn Tiên Kiếp này uy lực quá lớn, nếu bị cuốn vào nhất định sẽ bị trọng thương. "Oanh long long!" Chỉ trong nháy mắt, hành tinh xám trắng khổng lồ đã bị từng đạo kiếp quang mười màu nhấn chìm.

Hai nhịp thở sau, hành tinh xám trắng bị đánh tan tành, hóa thành những mảnh vỡ trôi dạt khắp vũ trụ, trở thành bụi bặm mịt mù trong tinh không.

Hương Hỏa Tiên thấy vậy, sắc mặt xanh mét.

Ngũ Tiên giáo chủ cùng Minh Tiên cũng đại hãi, nhanh chóng rời khỏi vùng tinh không đó.

Tử Vi Tiên Đế cũng di chuyển đi, nhưng đôi mắt y vẫn nhìn chằm chằm vào Hương Hỏa Tiên, đáy mắt hiện lên sát ý ngút trời. "Sát!" Tại nơi hành tinh xám trắng nổ tung, Diệp Bất Phàm bước ra, tốc độ như thần quang sát hướng Hương Hỏa Tiên.

Vạn đạo kiếp lôi mười màu nện lên thân thể cậu phảng phất như gãi ngứa, không hề bị ảnh hưởng chút nào, chứ đừng nói là bị thương. "Ngươi!

Sao ngươi có thể miễn dịch với tiên kiếp đến mức độ này?!" Sắc mặt Hương Hỏa Tiên hơi biến đổi. "Hương Hỏa Tiên Độn!" Lão mãnh liệt vỗ vào bản thân, phun ra lượng lớn tín đồ hương hỏa.

Từng đạo vong hồn gào thét bao bọc lấy lão, độn về phía sâu trong tinh hải.

Tốc độ của lão rõ ràng nhanh hơn, một bước vượt qua cả một vùng tinh hà. "Tăng cường!" Diệp Bất Phàm lạnh lùng quát, khí tức vốn đã mạnh mẽ lại vọt lên một đoạn, cậu càng thêm cường đại, triệt để vượt qua Hương Hỏa Tiên.

Chương 802

"Hỗn Độn Tế Mệnh Tiên Độn, tăng cường!" Quanh thân cậu phun trào lượng lớn hỗn độn khí, trong nháy mắt đã vượt qua ức vạn dặm, tiếp cận Hương Hỏa Tiên.

Quyền quang đánh rơi cả một vùng tinh hải, vẫn thạch nổ tung. "Phản Tiên!" Hương Hỏa Tiên sắc mặt âm trầm, mãnh liệt điểm chỉ về phía trước, một mặt quang kính như sóng nước nằm ngang vũ trụ.

Thần thông này có thể phản lại tiên thuật, là thứ lão đã dày công sáng tạo qua vô số năm.

Thần thông Phản Tiên vừa ra là vô cùng lợi hại, bất luận là Phạn Thánh Chân Tiên trước kia hay Thiên Sát sau này, đừng nói là làm lão bị thương, ngay cả đạo thần thông này cũng không đỡ nổi.

Tuy nhiên, lão phảng phất như đã gặp phải khắc tinh.

Quyền đầu to lớn của Diệp Bất Phàm như mặt trời rơi xuống, nơi nó đi qua thời không đảo ngược, quang kính 《Phản Tiên》 nhanh chóng tháo lui, thu nhỏ rồi biến mất, vô tận tinh không lúc này cũng đang lùi lại. "Oanh!" Một tiếng nổ vang, thân thể Hương Hỏa Tiên bị một quyền đánh nổ, vô tận hương hỏa ai minh gào thét vang vọng cả tinh không. "Chuyện này sao có thể?!" Hương Hỏa Tiên nhanh chóng trọng tố lại cơ thể, không thể tin nổi.

Lão vốn biết Diệp Bất Phàm đã sáng tạo ra môn tiên thuật 《Thời Không Đảo Lưu》 này, nhưng không ngờ chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, thần thông của đối phương lại tiến bộ lần nữa, dung nhập vào quyền pháp, hình thành loại thần thông đáng sợ này.

Ngộ tính của Hương Hỏa Tiên cũng nghịch thiên, có thể sáng tạo thần thông tiên thuật, nhưng đó cũng phải tiêu tốn hàng vạn năm,

thậm chí hàng chục vạn năm quang âm. "Hảo hảo hảo!

Hôm nay bất luận thế nào, tất cả của ngươi đều là của ta!

Thời không chi đạo, bản tôn cũng có!

Thời Không Chung!" Hương Hỏa Tiên đại hống, trong lòng bàn tay thôn thổ ra một tòa đại chung bằng thanh đồng huyền phù trên đỉnh đầu, tỏa ra thanh quang bao phủ toàn thân.

Phân thân của lão là Thời Không Đại Thừa, sau khi thôn phệ nó và tu hành vô số năm, tạo nghệ về Thời Không Đại Đạo cũng đã đạt tới cấp độ Chân Tiên.

Cái chuông này có thể định trụ đại đạo càn khôn, đảm bảo bản thân không bị ảnh hưởng bởi thời không đảo lưu. "Răng rắc!" Một đạo kiếp quang mười màu nện xuống người Hương Hỏa Tiên, thân thể lão lại nổ tung, từng mảng lớn tín đồ hương hỏa bị hủy diệt. "Thôn phệ ta, ngươi làm được sao?!" Đôi mắt Diệp Bất Phàm bắn ra thần quang.

Hương Hỏa Tiên vừa trọng tố ra, chưa kịp thoát khỏi chiến đoàn, cậu đã phun ra một trăm lẻ tám chuôi tiên khí, hình thành Tiên Ma Kiếm Trận vây khốn lão ở trong.

Từng đạo thân ảnh tiên ma từ trong kiếm trận bước ra, hình thành thiên quân vạn mã vây sát Hương Hỏa Tiên.

Đồng thời toàn thân cậu bùng lên hỗn độn tiên diễm như núi lửa phun trào, quyền quang chấn động tinh hải. "Chân Ma Kiếm này chẳng phải là tiên phẩm sơ giai sao?!

Sao toàn bộ thành đỉnh giai rồi?" Đồng tử Hương Hỏa Tiên co rụt, tức đến mức muốn chửi thề.

Lão phấn đấu từ hoang cổ đến nay mới luyện chế ra được một kiện tiên khí đỉnh cấp, phương pháp luyện chế còn là lấy từ di tích tu

tiên giới bị phá diệt, trời mới biết lão đã tốn bao nhiêu năm tìm dược liệu trong tinh không vũ trụ. "Oanh long long!" Trong sát na, Hương Hỏa Tiên bị kiếp quang mười màu, thân ảnh tiên ma và hỗn độn tiên diễm nhấn chìm.

Lão ở bên trong thi triển đủ loại tiên thuật uy lực lớn để chống đỡ, cứng rắn chống lại hết đợt sát chiêu này đến đợt sát chiêu khác.

Phải nói là Hương Hỏa Tiên cực mạnh, đổi lại là Tử Vi Tiên Đế thì không trụ nổi một giây đã phải chết. "Mạnh!

Quá mạnh mẽ!" Diệp Bất Phàm vừa chống đỡ tiên kiếp vừa liên tục kinh thán, lập tức điểm chỉ vào Hương Hỏa Tiên, tăng thêm độ khó cho lão: "Đại Nhân Quả Thuật!" Từng sợi xích thanh đồng to bằng cái cột nhà khóa chặt lão lại, chiến lực của Hương Hỏa Tiên bị chém mất một thành.

Môn ngụy tiên thuật lấy từ Huyền Ngọc Thiên Cơ Sư này, 《Tiểu Nhân Quả Thuật》 có thể suy yếu chiến lực, sau khi được cậu tăng cường đã diễn biến thành tiên thuật thực thụ, 《Đại Nhân Quả Thuật》. "Phập!" Cánh tay trái của Hương Hỏa Tiên bị Chân Ma Kiếm hóa thành tiên ma chém đứt, phun ra lượng lớn tín đồ hương hỏa.

Theo thời gian trôi qua, tín đồ trong cơ thể lão giảm đi nhanh chóng. "A a a!" Hương Hỏa Tiên uất ức lại phẫn nộ, điên cuồng gào thét. "Diệp Bất Phàm, hôm nay ngươi thế nào cũng không thắng được!

Cho bản tôn...

KHAI!" Lão tế ra một phương đại ấn màu trắng, chống đỡ sự công sát của vô số tiên ma xung quanh.

Rõ ràng đây là tiên khí đỉnh cấp nhất, có thể phòng thủ lẫn tấn công.

Đồng thời, Hương Hỏa Tiên lật tay lấy ra một ngọn đèn dầu thanh đồng cổ xưa, gỉ sét loang lổ.

Một cụm lửa bùng cháy, chiếu sáng cả một phương vũ trụ.

Ánh sáng vàng cam chiếu rọi tới đâu, những thân ảnh tiên ma trong kiếm trận đều tan biến tới đó, như tuyết gặp mặt trời buổi sớm, ngay cả hỗn độn tiên diễm cũng bị bức lui. "Đây là... khí vật vượt qua cả tiên khí?!" Diệp Bất Phàm thấy vậy, trong lòng dâng lên một luồng cảm giác nguy cơ, đồng tử co rụt, mãnh liệt lùi lại. "Bản tôn suốt vạn cổ tuế nguyệt rong ruổi tinh không, mới có được ngọn đèn thanh đồng này.

Đăng hỏa chiếu rọi có thể phá vạn pháp, ngươi lấy cái gì đấu với bản tôn?!" Ánh mắt Hương Hỏa Tiên băng lãnh, khuôn miệng nhe ra tận mang tai, nuốt chửng ngọn đèn dầu vào bụng.

Ngọn đèn cháy trong bụng lão, khiến linh hồn, thân thể và sức mạnh tiên đạo như được uống thuốc đại bổ, thực lực vốn đã mạnh nay lại tăng vọt, ẩn ẩn vượt qua Diệp Bất Phàm một tia.

Ngay cả tiên kiếp mười màu cũng không làm gì được lão.

Toàn thân lão rực cháy tiên quang vàng cam, tế khởi đại ấn trắng trấn áp Diệp Bất Phàm.

Đồng thời, lão lại đốt thêm một nén nhang, khói xanh lượn lờ hội tụ thành từng đạo thanh yên pháp tướng khổng lồ lao về phía đối thủ. "Đúng là biến thái thật." Diệp Bất Phàm khẽ thở dài.

Hương Hỏa Tiên đứng đầu thế giới này quá lâu, bài tẩy quá nhiều.

Thiên Sát, Phạn Thánh những Chân Tiên kia thua cũng không oan chút nào.

Nếu không phải Hương Hỏa Tiên cố ý muốn giữ lại tiên đạo bản nguyên của bọn họ, e là mấy vị này chết từ lâu rồi. "Oanh oanh oanh!"

Diệp Bất Phàm liên tục đánh ra mấy quyền, gắng sức hủy diệt thanh yên pháp tướng.

Mấy đạo tiên thuật đánh lên người Hương Hỏa Tiên đều bị ánh sáng vàng cam phá hủy quá bán.

Ngọn đèn kia quá quỷ dị, vượt xa Chân Tiên, còn khủng bố hơn cả Vạn Pháp Bất Xâm của cậu.

Vạn Pháp Bất Xâm chỉ là ngăn chặn, còn ngọn đèn này thực sự là phá diệt vạn pháp. "Diệp Bất Phàm!

Ngoan ngoãn đền tội đi, bản tôn có thể tha cho người thân bằng hữu của ngươi!" Hương Hỏa Tiên sát tới gần, cao giọng quát. "Đấu pháp mới chỉ bắt đầu, gấp cái gì?" Diệp Bất Phàm thản nhiên nói, tiếng vang như sấm: "Hỗn Độn Phân Thân!" Ba đạo phân thân mạnh mẽ bước ra.

Hương Hỏa Tiên thấy vậy lạnh cười một tiếng, không chút sợ hãi.

Lão sớm đã biết ba đại phân thân của Diệp Bất Phàm rất mạnh, nhưng phòng ngự luôn là điểm yếu của phân thân, không đỡ nổi đòn công sát của lão.

Nhưng giây tiếp theo, biểu tình lão ngưng đọng. "Quá Khứ Thân." Thân ảnh Diệp Bất Phàm lại lần nữa chồng chất, ba đạo thân ảnh áo trắng tóc trắng bước ra. "Tăng cường!" Diệp Bất Phàm mặt không biểu tình, thực lực của ba đại Quá Khứ Thân lại tăng lên, thậm chí còn mạnh hơn bản tôn một bậc.

Quá Khứ Thân là thần thông, mà thần thông thì có thể tăng cường.

Lúc này, tiên kiếp mười màu đã đi vào hồi kết, đạo tiên kiếp cuối cùng bị Diệp Bất Phàm thôn phệ.

Cả người cậu như được tẩy lễ một lần, toàn thân bao phủ trong hỗn độn quang rực rỡ, vũ trụ tinh không sau lưng lại mở rộng thêm

một chút.

Thực lực bản tôn của Diệp Bất Phàm lại tăng lên.

Lúc này, cậu mới thực sự là...

Hỗn Độn Tiên! "Định Tự Quyết!" "Định Tự Quyết!" "Định..." Ba đại phân thân thối lui, đồng loạt thi triển tiên thuật.

Hương Hỏa Tiên dù có ngọn đèn thanh đồng thì thân thể cũng bị khựng lại trong sát na. "Oanh long!" Diệp Bất Phàm cùng ba đại Quá Khứ Thân đồng thời bùng nổ, bốn đạo hỗn độn quang rợp trời chiếu sáng tinh không, kế tiếp nhau tung quyền nện lên người Hương Hỏa Tiên.

Ngọn đèn thanh đồng trong người lão tỏa sáng không ngừng phá diệt quyền quang, nhưng chung quy vẫn có cực hạn.

Cuối cùng, Hương Hỏa Tiên bị đánh nổ tại chỗ. "Ngươi!" Hương Hỏa Tiên trọng tố lại cơ thể, sắc mặt kịch biến.

Lời còn chưa dứt, ba đại phân thân lại điểm chỉ.

Chương 803

"Thời Không Đảo Lưu!" "Thời Không Đảo Lưu!" "Thời Không..." Hương Hỏa Tiên lại lần nữa khựng lại. "Bành!" Diệp Bất Phàm cùng ba đại Quá Khứ Thân thi triển đủ loại tiên thuật oanh sát tới.

Thân thể Hương Hỏa Tiên tan xác, hương hỏa phiêu tán. "Định Tự Quyết." "Định..." "Bành!" "Thời Không..." Trong nháy mắt, Hương Hỏa Tiên bị diệt sát hàng trăm lần, ức vạn hương hỏa trong cơ thể gần như tổn thất sạch sẽ.

Tín đồ hương hỏa không ngừng bị mẫn diệt khiến thực lực lão đại hàng, càng lúc càng yếu.

Nhược điểm lớn nhất của Hương Hỏa Đạo chính là quá phụ thuộc vào tín đồ. "Diệp Bất Phàm!

Ngươi không giết được ta đâu, vĩnh viễn không thể giết được ta!" Hương Hỏa Tiên bất cam nộ hống, vận chuyển tiên thuật không ngừng kháng cự.

Diệp Bất Phàm ánh mắt băng lãnh, tóc trắng tung bay như thần tự ma, một chỉ đánh nát thân thể đối thủ.

Lần này, tín đồ của lão chỉ còn lại nghìn vạn đạo. "Bành!" Đệ nhất Quá Khứ Thân tế khởi Hỗn Độn Kiếm Trận, một trăm lẻ tám đạo kiếm quang xuyên thấu Hương Hỏa Tiên, khiến lão lại lần nữa mẫn diệt.

Tín đồ lại giảm, chỉ còn lại trăm vạn đạo.

Ngay khi tín đồ chỉ còn lại vạn đạo, dị biến đột sinh. "Lấy thân ta, hoán hồn tiên hiền!" Tử Vi Tiên Đế cứng rắn chống đỡ một đạo thần thông của Minh Tiên, sải bước đi về phía Diệp Bất Phàm.

Ánh mắt y rực rỡ, tà áo đế bào tung bay phần phật.

Tiên đạo bản nguyên trong người y bắt đầu thiêu đốt, phảng phất như hóa đạo, cả người tỏa ra quang vũ chiếu sáng một vùng tinh không, vãi về phía Hương Hỏa Tiên.

Bên trong cơ thể Hương Hỏa Tiên, trong số vạn đạo tín đồ kia có sáu mươi đạo đồng thời mở mắt.

Ánh mắt bọn họ không còn chết lặng hay thờ ơ nữa, đồng loạt hóa thành lưu quang chui vào trong cơ thể một nam tử tín đồ tóc đen ở vị trí trung tâm. "Lấy thân ta, hoán sinh hồn tiên phụ!" Tử Vi Tiên Đế bùng nổ tiên quang, trên mặt lộ ra vẻ quyết nhiên và tử chí. "Ong!" Từ xa, trong hành tinh nơi Tu Tiên Giới tọa lạc, tại nơi sâu nhất của Đông Hải, Tôn Thất vừa bước ra từ một tòa đại mộ thì càn khôn đại chấn động.

Một đạo kiếm quang không chịu khống chế bay ra, xuyên qua đại giới, xuất hiện trước mặt Hương Hỏa Tiên.

Chuôi kiếm này chính là Huyền Linh Kiếm mà Tôn Thất đào được từ mộ của Tiên Đình chi chủ đời trước!

Một tiếng "Răng rắc", Huyền Linh Kiếm gãy đôi, phảng phất như được giải khai phong ấn.

Một đạo hồn phách như tia chớp chui vào người Hương Hỏa Tiên, hợp hai làm một với nam tử tóc đen kia.

Nam tử tóc đen chậm rãi mở mắt, thông qua cơ thể của Hương Hỏa Tiên mà nhìn về phía Tử Vi Tiên Đế đang bùng cháy dữ dội, giọng nói run rẩy: "Con ta." Người đời đều nói Tử Vi Tiên Đế là thứ tử của Tiên Đình chi chủ đời trước, bị các con trai khác của Tiên Đình bài xích, đánh đập, thậm chí bị phụ thân bỏ rơi.

Y hận phụ thân thấu xương, sau đó giết huynh giết đệ, cuối cùng

thí phụ thành đế.

Tuy nhiên, thế nhân không biết rằng khi Tử Vi Tiên Đế mới sinh ra, phụ thân y đã yêu thương y hết mực.

Lịch đại Tiên Đình chi chủ không cách nào thoát khỏi số mệnh bị Hương Hỏa Tiên thôn phệ, luyện hóa thành tín đồ.

Từ đời thứ nhất, thứ hai đã bắt đầu tìm cách thoát khỏi lão.

Cuối cùng sáng tạo ra pháp môn Huyết Mạch Đăng Tiên, thiết lập một đại cục thông thiên, che giấu thiên cơ, phản tính kế Hương Hỏa Tiên.

Cho đến tận ngày hôm nay, Tử Vi Tiên Đế thành tiên, Hương Hỏa Tiên trọng thương.

Đại cục đã định! "Lấy cái chết của ta, lấy huyết mạch của tộc ta!

Trợ tiên phụ đăng tiên!" Toàn thân Tử Vi Tiên Đế tỏa tiên quang rực rỡ như mặt trời.

Y không nỡ nhìn lại Tu Tiên Giới lần cuối, dứt khoát hóa thành lưu quang tiến vào người Hương Hỏa Tiên, nhập vào cơ thể Tiên Đế bên trong. "Diệp Bất Phàm!

Toàn lực công sát Hương Hỏa Tiên!

Nếu thắng, hãy để lại cho huyết mạch Tiên Đình lưu lạc bên ngoài một con đường sống, để lại cho Hương Phi một con đường sống!" "Trẫm...

đi trước một bước!" "Oanh!" Thần hồn của sáu mươi đời Tiên Đình chi chủ bị tiên quang của Tử Vi Tiên Đế luyện hóa thành sức mạnh huyết mạch, toàn bộ dung nhập vào cơ thể Tiên Đế đời trước.

Tiên Đế đời trước một bước từ Đại Thừa tiến vào cảnh giới Chân Tiên! "Tử Vi tiểu nhi!" Hương Hỏa Tiên vừa kinh vừa nộ, vạn lần

không ngờ tính kế cả đời, cuối cùng lại bị kẻ khác gài một vố.

Lão muốn xử lý đạo tín đồ vừa thành tiên trong cơ thể mình, nhưng bên ngoài có Diệp Bất Phàm không ngừng công sát, lại thêm sức mạnh tiên đạo tiêu hao quá nhiều, quyền kiểm soát tín đồ của lão đã yếu đến cực điểm, không còn cách nào xoay chuyển tình thế.

Giống như Thanh Thủy Tiên Quân năm đó ngăn cản Chân Ma Tiên Quân thành tiên, điều này đã đi ngược lại ý chí của lão.

Tín đồ còn sống khó thao túng hơn tín đồ đã chết rất nhiều.

Đây là tệ đoan của Hương Hỏa Đạo, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. "Đoạt xá!" Ngay khi Tiên Đế đời trước thành tiên, nguyên thần của y lập tức chiếm lấy thân xác, vận chuyển đoạt xá pháp không ngừng thôn phệ thần hồn và ý chí của Hương Hỏa Tiên.

Hương Hỏa Tiên gần như bị Diệp Bất Phàm đánh tàn, bị Tiên Đế đột kích, thần hồn một lần nữa bị trọng thương. "Ngươi!

Đáng chết!" Hương Hỏa Tiên phẫn nộ gào thét, thần hồn va chạm với Tiên Đế, hỗ tương thôn phệ, xâu xé nhau. "Răng rắc!

Răng rắc!" Cả người Hương Hỏa Tiên nứt ra như đồ sứ, nguyên thần, thần hồn, ý chí đều nát bấy.

Lão kéo theo Tiên Đế cùng nhau hủy diệt.

Cuối cùng một tiếng "Bành" nổ ra, cả hai đồng quy vu tận. "Hương Hỏa Tiên... chết rồi sao?!" Phía xa tinh không, Minh Tiên khựng lại, ngẩn người như phỗng.

Cảnh tượng này thực sự vượt ngoài dự liệu.

Ngũ Tiên giáo chủ đang giao thủ với y cũng đờ đẫn, sau đó mặt lộ vẻ cuồng hỉ, ha ha đại tiếu.

Hương Hỏa Tiên chết rồi, lão triệt để tự do rồi!

Diệp Bất Phàm đứng trên tinh hà nhìn về nơi Hương Hỏa Tiên vừa tử vong. "Huyết mạch đăng tiên pháp... anh hùng thiên hạ đúng là nhiều như cá diếc qua sông vậy." Cậu lắc đầu khẽ thở dài: "Chẳng trách sau đại quyết chiến Tử Vi Tiên Đế lại nhất quyết muốn lấy lại Huyền Linh Kiếm từ lăng mộ Tiên Đình chi chủ đời trước và Hương Phi." Tử Vi Tiên Đế tự hiến tế bản thân, cộng thêm vong hồn của năm mươi chín tộc nhân gia trì, tương đương với một loại thành tiên khác, dù sao cũng cùng tộc cùng nguồn, huyết mạch thần hồn có thể hợp nhất.

Đây là một con đường thành tiên.

Tiên Đình chi chủ đời trước là tín đồ, theo một nghĩa nào đó chính là một phần cơ thể của Hương Hỏa Tiên, là đối tượng phù hợp nhất để đoạt xá lão.

Nếu thành công không chỉ thoát khỏi số mệnh tông tộc mà còn đoạt được sức mạnh của lão.

Đáng tiếc, Tiên Đế đời trước vừa mới thăng cấp Chân Tiên, dù Hương Hỏa Tiên có trọng thương thì thần hồn và ý chí của y cũng không thể sánh bằng, cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Ngay khi tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đại tinh thuộc về Tu Tiên Giới ở đằng xa bỗng chấn động, trở nên ảm đạm đi nhiều, từng tảng đất đá rơi xuống.

Phía trên đại tinh, một đạo thân ảnh nam tử trung niên mặc ma y cổ phác chậm rãi hiện ra, ánh mắt thâm thúy, bình lặng như mặt hồ không gợn sóng. "Không ngờ bản tôn suốt ngày đánh nhạn lại có ngày bị nhạn mổ vào mắt." Hương Hỏa Tiên dời mục tiêu sang Diệp Bất Phàm, thản nhiên nói: "Diệp đạo hữu, bản tôn chính là thiên đạo, sớm đã dung hợp làm một với Tu Tiên Giới.

Tu Tiên Giới không diệt, ta không chết.

Ta mà chết, luân hồi sẽ tan biến, vạn vật chúng sinh của Tu Tiên Giới, bao gồm cả người thân bằng hữu, hồng nhan tri kỷ của ngươi, toàn bộ đều phải chôn cùng bản tôn.

Ngươi có dám giết ta không?" Hương Hỏa Tiên lúc này không có khí thế kinh thiên, thực lực tổng thể thậm chí còn kém xa lúc có đầy đủ tín đồ hương hỏa ban nãy.

Nhưng biểu tình của lão lại vô cùng bình tĩnh, như thể mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát. "Chuyện này làm sao có thể?!" Minh Tiên không thể tin nổi, Ngũ Tiên giáo chủ bên cạnh càng thêm tuyệt vọng.

Chợt, Minh Tiên mãnh liệt nhìn về phía hành tinh sinh mệnh dưới chân Hương Hỏa Tiên - Tu Tiên Giới đã nuôi dưỡng y.

Khi từng ngọn núi lớn nổ tung, rơi vào tinh không, để lộ ra diện mạo thực sự của nó.

Đó...

đó đâu phải là hành tinh sinh mệnh gì.

Mà là một...

Chương 804

đầu người khổng lồ!

Giữa tinh không bao la, một đầu người khổng lồ trôi nổi, tồn tại vĩnh cửu. "Rốt cuộc là loại sinh linh nào mới có cái đầu lớn đến mức này?" Diệp Bất Phàm nhìn Tu Tiên Giới, chấn động không thôi.

Cậu không thể tưởng tượng nổi đây mới là diện mạo thực sự của Tu Tiên Giới. "Ngạc nhiên lắm sao?" Hương Hỏa Tiên bình tĩnh lên tiếng: "Vũ trụ bao la có nhân quả luân hồi, chỉ có Nhân Đầu Giới này là vạn đạo nhất thể, tự thành luân hồi, diễn hóa thiên đạo, là một sự tồn tại độc lập.

Ngươi thấy đạo Luân Hồi Bàn ở địa phủ rồi chứ?

Đó chính là khởi nguyên luân hồi, khởi nguyên thiên đạo của Nhân Đầu Giới.

Chúng sinh đều từ Luân Hồi Bàn đó diễn hóa mà ra, bao gồm cả bản tôn và Minh Tiên.

Chỉ có Chân Tiên mới thoát khỏi luân hồi của giới này." Hương Hỏa Tiên kể lại, đôi mắt càng thêm thương tang, tiếc nuối nói: "Bản tôn suy đoán Luân Hồi Bàn có thể trấn áp sương mù xám vô biên trong vũ trụ.

Tại tận cùng của dòng sông thời gian, từng có một tồn tại siêu việt trên cả Chân Tiên bước vào sương mù xám, tiếc rằng cuối cùng bị dị hóa và bị Luân Hồi Bàn trấn áp.

Mà vị đó chính là người sáng tạo ra thần thông 《Võ Tiên》 này." Lão từng vào địa phủ định chiếm quyền kiểm soát Luân Hồi Bàn, suýt chút nữa đã bị sương mù xám trên người Võ Tiên nhiễm phải mà chết

thảm ở trong đó.

Minh Tiên nghe vậy, kinh hãi đến mức không thốt nên lời, run giọng hỏi: "Vậy cái đầu người này... là của ai?" "Chủ nhân của cái đầu bị một tồn tại không xác định chém chết, chạy tới phiến vũ trụ này và nuôi dưỡng ra Nhân Đầu Giới, thân phận của ông ta đã không còn ai biết nữa." Hương Hỏa Tiên thản nhiên nói, bước về phía Diệp Bất Phàm: "Diệp đạo hữu, hãy để bản tôn thôn phệ, ta có thể bảo đảm tính mạng cho người thân bằng hữu và hồng nhan tri kỷ của ngươi, thậm chí trợ giúp bọn họ chứng đạo Chân Tiên, vạn thế vĩnh xương!" "Oanh!" Ánh mắt Diệp Bất Phàm lãnh mạc, cùng ba đại Quá Khứ Thân đồng thời ra tay. 《Thời Không Tiên Quyền》 cùng 《Hỗn Độn Kiếm Trận》 bùng nổ, đánh nổ đầu lâu và cơ thể của Hương Hỏa Tiên.

Không còn hương hỏa trợ giúp, vị tồn tại vạn cổ này không còn ở trạng thái đỉnh phong, chiến lực sụt giảm nghiêm trọng, cùng lắm chỉ mạnh hơn Tử Vi Tiên Đế gấp đôi, kém Diệp Bất Phàm quá xa.

Vào lúc lão tử vong, Nhân Đầu Giới lại chấn động, đất đá rơi rụng, đại dương sôi trào như lột đi một lớp da, để lộ ra khuôn mặt người ngày càng rõ nét.

Đó là một khuôn mặt già nua. "Diệp huynh, Tu Tiên Giới không ổn, linh khí đang biến mất, rất nhiều sinh linh đang chết đi." Minh Tiên mở rộng thần thức ra Nhân Đầu Giới, sắc mặt sầm xuống.

Trong Tu Tiên Giới đó, pháp tắc thiên địa náo loạn, bắt đầu không ổn định, tuổi thọ của tất cả mọi người đang giảm đi, trở nên già nua.

Y thấy một số Cấm Kỵ chi chủ đi đến tận cùng sinh mệnh, kinh hãi tọa hóa.

Y thấy vô số tu sĩ Thiên Ma Giáo, vô số yêu thú của Yêu tộc khí tức uể oải. "Kể từ khi các ngươi mở ra Tiên Giới chi môn để tiên khí

tràn vào, thiên đạo chi thân của bản tôn đã triệt để dung hợp làm một với Tu Tiên Giới này, cùng với vạn vật chúng sinh.

Giết ta tương đương với hủy diệt chúng sinh." Hương Hỏa Tiên lại lần nữa hiện ra, ánh mắt vẫn bình tĩnh như nắm chắc phần thắng.

Lão lại bước về phía Diệp Bất Phàm, tự tin mà điên cuồng: "Diệp đạo hữu, tuy ngươi tu luyện ma đạo nhưng trái tim tiên nhân của ngươi không phải là ma.

Ngươi quan tâm đến người thân, quan tâm đến hồng nhan, đó chính là nhược điểm lớn nhất của ngươi!

Ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị ta thôn phệ, hoặc là hủy diệt Tu Tiên Giới này, giết bản tôn, giết tất cả người thân của ngươi, bao gồm cả con gái ngươi!" "Đúng là kẻ điên!" Minh Tiên nộ quát, Ngũ Tiên giáo chủ càng cảm thấy lạnh toát cả người. "Điên sao?

Ha ha ha!" Hương Hỏa Tiên không còn bình tĩnh nữa, ngửa mặt lên trời cười điên dại: "Bản tôn bị nhốt ở nơi này vô số năm rồi!

Vô số năm đó!

Ai mà không điên cho được!" "Oanh long!" Diệp Bất Phàm im lặng không nói, bước ra một bước, quyền quang vô thất đánh thẳng vào vũ trụ, chiếu sáng tinh không, một lần nữa đánh nát Hương Hỏa Tiên. "Răng rắc!" Nhân Đầu Giới chấn động, xuất hiện vết nứt.

Yêu tộc Bắc Vực, Yêu tộc Đông Hải, Nam Hồng Vực, Trung Vực... tu vi cảnh giới của ức vạn sinh linh bị tụt dốc. "Không thể nào!

Làm sao có chuyện này được!" "Không!

Không!" Vô số người đang kêu gào trong sợ hãi.

Có người từ Đại Thừa rơi xuống Hợp Thể, có người từ Hợp Thể rơi xuống Luyện Hư.

Cảnh giới tụt dốc dẫn đến thọ mệnh giảm mạnh, ức vạn sinh linh lập tức tọa hóa.

Chỉ có một số sinh linh có cảnh giới vững chắc đến cực hạn mới miễn cưỡng chống đỡ được. "Tiếp tục giết đi!

Tới đây!

Ha ha ha!" Hương Hỏa Tiên hiện ra, lao thẳng về phía Diệp Bất Phàm, ánh mắt tham lam lại dữ tợn.

Diệp Bất Phàm sắc mặt âm trầm, không nói một lời, nhanh chóng thối lui.

Cậu không dám giết nữa vì thấy trong Tu Tiên Giới, Đại Vu Nữ đã rơi xuống Đại Thừa sơ kỳ, tóc trắng đã sinh, lộ rõ vẻ già nua.

Cậu thấy Long Hoàng đột phá Chân Tiên thất bại, chết thảm tại chỗ!

Cho đến tận hôm nay, Diệp Bất Phàm mới thực sự thấy được uy lực của tiên khí.

Đây không phải là độc, mà là thiên đạo gia tốc dung hợp với chúng sinh.

Không có hại gì cả, nếu thiên đạo mạnh lên thì thậm chí còn có nhiều lợi ích hơn.

Cho nên hệ thống của cậu từ đầu đến cuối không có thông báo gì.

Cậu cũng đã hiểu tại sao tương lai mình chiếm bặc được lúc đột phá cửu giai lại là một mình độc hành.

Ngũ Tiên giáo chủ và Minh Tiên tuy nói là đã thoát khỏi luân hồi của giới này nhưng chung quy vẫn do giới này nuôi dưỡng, khi Tu Tiên Giới không còn, bọn họ e là cũng sẽ chịu ảnh hưởng nhất định. "Ngoan ngoãn để bản tôn thôn phệ đi, còn có thể giữ lại được Tu Tiên

Giới!" Hương Hỏa Tiên không ngừng tiếp cận, dụ dỗ: "Diệp đạo hữu, ngươi vẫn còn cơ hội, bản tôn đưa ngươi vào luân hồi, ngươi lại tu Hỗn Độn Tiên.

Với bản lĩnh của ngươi, chẳng quá trăm năm là cùng!

Lúc đó ngươi và ta đều là Hỗn Độn Tiên, cùng nhau tham ngộ tiên đạo hoàn mỹ, chẳng phải khoái lạc lắm sao!" "Diệp huynh, huynh không chọn, bản vương chọn thay huynh!" Minh Tiên im lặng hồi lâu rồi lên tiếng, sải bước về phía Nhân Đầu Giới, định đồ sát tất cả sinh linh của Tu Tiên Giới.

Thân ảnh Diệp Bất Phàm biến mất, một tiếng "Bành" vang lên, Minh Tiên bị đánh bay ức vạn dặm, đâm vỡ mấy ngôi sao, hộc ra máu lớn. "Diệp huynh!" "Hương Hỏa Tiên phải chết, người của ta cũng phải giữ." Diệp Bất Phàm lạnh lùng nói, hai tay chắp lại, phía sau hiện lên vũ trụ tinh không thu nhỏ như cái miệng khổng lồ thôn thiên phệ địa, một ngụm nuốt chửng cả Nhân Đầu Giới và Hương Hỏa Tiên.

Sau đó cậu ngồi xếp bằng giữa tinh không, tiên đạo nguyên thần bước ra khỏi cơ thể tiến vào vũ trụ của chính mình, rồi mãnh liệt nổ tung hóa thành quang vũ bao phủ lấy toàn bộ Nhân Đầu Giới. "Vũ Hóa Thiên Tiên Công." Nguyên thần của Diệp Bất Phàm vận chuyển tiên công. 【Vũ Hóa Thiên Tiên Công: Pháp môn hợp nhất với thiên địa, thiên đạo để chứng đạo Chân Tiên; tác dụng phụ: dễ bị thiên đạo đồng hóa và kiểm soát.】【Phụ diện nghịch chuyển: Thiên đạo sẽ bị ngươi đồng hóa thành một phần của mình, dễ dàng kiểm soát thiên đạo.】 "Ong!" Nhân Đầu Giới trong nháy mắt hiện lên hai loại màu sắc trắng đen.

Màu đen chiếm quá nửa, thuộc về Hương Hỏa Tiên, màu trắng chỉ có một phần nhỏ thuộc về Tầm Tiên đạo nhân.

Theo sự dung hợp của Diệp Bất Phàm, một đạo màu hỗn độn hiện

lên, nhanh chóng mở rộng, lấn chiếm không gian của hai màu đen trắng. "Pháp môn của Nhan Như Ngọc?!

Ngươi muốn đi con đường của bản tôn sao?

Năm đó Nhan Như Ngọc đã thất bại, bản tôn sớm đã đề phòng!

Bản tôn là thiên đạo suốt vô số năm, ngươi không đoạt xá nổi đâu!" Hương Hỏa Tiên kinh hãi nộ hống, bùng phát tất cả hồn quang, mạnh mẽ đẩy lùi màu hỗn độn do Diệp Bất Phàm hóa thành. "Thật vậy sao?" Thứ Diệp Bất Phàm nhận được từ tiên khí Mặt Trăng của Thường Nga Tiên chính là môn công pháp này.

Năm đó Nhan Như Ngọc giao pháp môn này cho Thường Nga Tiên, bảo nàng phong ấn trong tiên khí là để nhờ tiên khí che giấu cảm tri của Hương Hỏa Tiên về sự tồn tại của nó. "Hương Hỏa Đạo!" Diệp Bất Phàm lời lẽ lãnh mạc.

Theo công pháp vận chuyển, nghịch chuyển phụ diện bùng nổ, màu hỗn độn của cậu mãnh liệt mở rộng, chiếm cứ một nửa giang sơn của Nhân Đầu Giới. "Ngươi!

Sao ngươi có thể tu luyện Hương Hỏa Đạo đến mức độ này?!" Hương Hỏa Tiên chấn động, lão kinh hãi phát hiện bản thân đang bị áp chế.

Rõ ràng lão mới là người sáng tạo ra Hương Hỏa Đạo nhưng Diệp Bất Phàm lại đang kiểm soát lão.

Tuy nhiên lão chung quy đã hóa thân thiên đạo quá lâu, lại thêm tiên khí dung hợp chúng sinh, dưới sự gia trì từ nhiều phía, lão thế mà cứng rắn ngăn cản được sự đoạt xá của Diệp Bất Phàm. "Tầm Tiên đạo nhân, giúp ta!

Nếu không, dù có phải khiến Tu Tiên Giới hủy diệt, tất cả mọi người phải chết, ta cũng sẽ đánh chết ngươi và Hương Hỏa Tiên!"

Giọng nói của Diệp Bất Phàm lạnh lùng mang đầy áp lực: "Ta đã thăng cấp Cửu Giai Thiên Cơ Sư, ngươi thực sự nghĩ ta không thôi diễn ra được ngươi là ai sao?" Tại Thiên Cơ Quốc, bên hồ Tiên Hồ, Tầm Tiên Đạo Nhân khẽ thở dài một tiếng, cả người hóa thành những đốm sáng vũ trụ.

Nhìn từ tinh không, vùng khu vực màu trắng thuộc về Tầm Tiên Đạo Nhân đang không ngừng mở rộng, cùng Diệp Bất Phàm liên thủ áp chế Hương Hỏa Tiên. "Tầm Tiên!" Hương Hỏa Tiên triệt để kinh hãi, phẫn nộ gào thét, điên cuồng giãy giụa.

Tuy nhiên tất cả đều vô dụng.

Chương 805

Dưới sự liên thủ của Diệp Bất Phàm và Tầm Tiên Đạo Nhân, khu vực mà Hương Hỏa Tiên chiếm giữ bị xâm chiếm đến cực điểm.

Đến cuối cùng, Hương Hỏa Tiên không thể chịu đựng được nữa, một tiếng "oanh" vang lên, hắn bị Diệp Bất Phàm và Tầm Tiên Đạo Nhân đánh nát, triệt để tử vong.

Cùng lúc đó, vùng khu vực màu trắng của Tầm Tiên Đạo Nhân tựa như từ bỏ thiên đạo, rút lui như triều dâng.

Cho đến một khắc nào đó, Diệp Bất Phàm triệt để chiếm cứ tu tiên giới, hóa thân thành thiên đạo. "Ông!" Tiên đạo nguyên thần của Diệp Bất Phàm nhanh chóng rút lui, thoát khỏi thân xác thiên đạo để trở về nhục thân.

Nhục thân của hắn mở bừng mắt, trực tiếp phân tách ra một đạo thần hồn, dung hợp với thiên đạo để khống chế nó.

Diệp Bất Phàm không có hứng thú để bản tôn hóa thành thiên đạo, chỉ cần phân hồn đi khống chế là được. "Phương tu tiên giới này vốn dĩ đã bước vào thời đại mạt pháp, không tồn tại được bao lâu nữa đâu.

Hãy luyện hóa Luân Hồi Bàn, dung hợp nó vào đại thiên vũ trụ của ngươi, biến nó thành một phần của ngươi." Tầm Tiên Đạo Nhân bước ra từ Nhân Đầu giới, nhìn về phía vũ trụ thuộc về Diệp Bất Phàm, thất thần giây lát rồi nói. "Ngài là chủ nhân của cái đầu khổng lồ này sao?

Một tồn tại vượt trên cả Chân Tiên?" Diệp Bất Phàm nheo mắt hỏi. "Phải, mà cũng không phải." Tầm Tiên Đạo Nhân nhìn về phía tinh không bên ngoài thế giới, bình thản đáp: "Hắn bị dị tiên đánh chết

từ lâu rồi, vong hồn chôn vùi trong Luân Hồi Bàn, diễn hóa thành khí linh để trấn áp một số tàn khu của dị tiên, còn lão hủ... chỉ là một đạo chấp niệm của hắn mà thôi." Mí mắt Diệp Bất Phàm giật giật.

Hắn khó có thể tưởng tượng được khi cái đầu này còn sống thì sẽ mạnh đến mức nào.

Chỉ một đạo chấp niệm mà đã có thể phân đình kháng lễ với Hương Hỏa Tiên. "Mục đích diễn hóa của tu tiên giới chính là bồi dưỡng ra một tồn tại có thể bước ra khỏi sương xám." Tầm Tiên Đạo Nhân nhìn về phía màn sương xám vô tận, hồi tưởng lại: "Năm đó việc lão hủ bái thác Diệp đạo hữu có một phần là thật, hãy đưa lão hủ rời đi, trở về... nơi tiên giới vụn vỡ, quê hương của ta." "Được." Diệp Bất Phàm gật đầu đồng ý.

Hắn lấy ra một ngọn Trường Minh Đăng, đôi mắt khẽ nheo lại.

Đây là thứ mà chuyển thế phân thân của Hương Hỏa Tiên đã đưa cho hắn trong thời không nội cảnh địa, dùng để kiềm chế và suy yếu thực lực của Hương Hỏa Tiên.

Nhưng hắn vẫn luôn cố kỵ nên không sử dụng đến. "Rắc!" Diệp Bất Phàm bóp nát nó, một đạo hồn phách ẩn giấu cực sâu bên trong từ từ tiêu tán. "Ngươi trực tiếp giết hắn sao?

Không hỏi xem hắn là phân thân hay là bản tôn của Hương Hỏa Tiên à?" Tầm Tiên Đạo Nhân kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối, Thời Không Đại Thừa vẫn chưa chết, luôn ẩn mình trong Trường Minh Đăng.

Có lẽ gã mưu đồ Diệp Bất Phàm, có lẽ mưu đồ Hương Hỏa Tiên đã bị Diệp Bất Phàm giết chết, hoặc có lẽ bản thân gã chính là quân bài tẩy của Hương Hỏa Tiên. "Bất kể là bản tôn hay phân thân của Hương Hỏa Tiên, ta chỉ muốn hắn biến mất." Diệp Bất Phàm bình

tĩnh nói, rồi quay sang nhìn về phía biển sao xa xăm.

Im lặng một hồi, hắn bảo: "Minh Vương, ta cần luyện hóa Luân Hồi Bàn, ngươi hãy giúp ta đi tìm kiếm những hành tinh sự sống mới." "Được." Minh Tiên nhìn hắn sâu sắc: "Ta về tu tiên giới một chuyến trước đã." "Ừm." Diệp Bất Phàm gật đầu, thu lại thanh đồng du đăng mà Hương Hỏa Tiên để lại.

Phạm Thánh, Thiên Sát cùng ngũ tiên cũng đã tiêu vong bản nguyên theo cái chết của Hương Hỏa Tiên.

Trong vũ trụ chỉ còn Thường Nga Tiên đang ngồi xếp bằng như người chết, đôi mắt nhắm nghiền, lặng lẽ trôi nổi. "Nữ nhân này đến từ trong sương xám, lão hủ cũng không biết thân phận của nàng." Tầm Tiên Đạo Nhân lắc đầu, ngừng lại một chút rồi bổ sung: "Có lẽ đến từ tiên giới đã vỡ nát." Diệp Bất Phàm không nói nhiều, đưa tay ra chộp một cái, kéo Thường Nga Tiên lại gần, thi triển ba đại thần thông Bổ Thân, Bổ Thần, Bổ Hồn để chữa trị cho nàng, khiến nàng tỉnh lại.

Thường Nga Tiên mở đôi mắt đẹp, ngẩn ngơ nhìn thanh niên trước mặt. "Đã tìm thấy ký ức của cô chưa?" Diệp Bất Phàm hỏi. "Đạo hồn quang kia của ta đã trở thành tín đồ của Hương Hỏa Tiên, sinh ra ý thức mới.

Khi ta đi tìm, nó định phản khách vi chủ để chiếm lấy ý thức của ta; bất đắc dĩ, ta và Thiên Sát Chân Tiên phải liên thủ xóa sổ ý thức của nó, khiến một số ký ức triệt để biến mất." Thường Nga Tiên khẽ lắc đầu.

Nàng nhìn Diệp Bất Phàm, khựng lại một chút rồi nói: "Nhan Như Ngọc bị giết rồi, có Luân Hồi Thảo của ngươi, chắc hẳn nàng đã tiến vào luân hồi.

Có tìm được chuyển thế của nàng hay không thì phải xem tạo hóa

của ngươi." Diệp Bất Phàm gật đầu, sau đó hỏi: "Tiếp theo cô có dự định gì?" "Ta cảm ứng được một số thứ." Thường Nga Tiên đứng dậy, dáng người thanh mảnh, tiên tư thướt tha.

Nàng nhìn về phía tận cùng biển sao, nơi có màn sương xám vô tận kia: "Ta cần phải rời đi." Diệp Bất Phàm cau mày không nói gì.

Thường Nga Tiên rất đặc biệt, màn sương xám khiến Hương Hỏa Tiên và Tầm Tiên Đạo Nhân kiêng kỵ dường như không thể làm hại được nàng. "Đi đây." Thường Nga Tiên nhìn Diệp Bất Phàm lần cuối, không nói chuyện cũ, từ từ bước vào biển sao, cuối cùng biến mất trong sương xám.

Diệp Bất Phàm không giữ nàng lại.

Ở một mức độ nào đó, Thường Nga Tiên và Nhan Như Ngọc rất giống nhau, chỉ truy tìm thứ mình muốn, truy tìm đại đạo của chính mình.

Không có bất cứ điều gì có thể ngăn cản.

Diệp Bất Phàm đưa mắt tiễn nàng đi xa, cuối cùng ngồi xếp bằng giữa tinh không, nhìn về phía Nhân Đầu giới trong tiểu vũ trụ của mình.

Khí hỗn độn dao động, ngợp trời che đất bao phủ lấy nó.

Hắn bắt đầu luyện hóa Luân Hồi Bàn ở nơi sâu nhất.

Chỉ có luyện hóa Luân Hồi Bàn, dung hợp nó với luân hồi của vũ trụ bản thân thì mới có thể đảm bảo phương tu tiên giới này không đi đến diệt vong.

Luân Hồi Bàn huyền bí mà cường đại.

Quá trình luyện hóa rất dài đằng đẵng, có lẽ là một năm, mười năm, hoặc là trăm năm.

Tầm Tiên Đạo Nhân đứng cạnh hắn, lặng im không nói.

Ngũ Tiên giáo chủ đứng bên cạnh, ngoan ngoãn thần phục.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Chớp mắt một năm đã trôi qua.

Nhân Đầu giới hoàn toàn khôi phục, cảnh giới của sinh linh trong đó không còn bị rớt xuống nữa.

Năm thứ hai, Nhân Đầu giới bừng phát sức sống mãnh liệt.

Năm thứ ba, linh khí khôi phục, trở lại đỉnh cao.

Năm thứ tư, linh khí diễn hóa đến cực hạn, sinh ra luồng tiên khí đầu tiên.

Năm thứ năm...

Cho đến mười năm sau, toàn bộ tu tiên giới tràn ngập tiên khí, đã đủ để chống đỡ cho tu sĩ chứng đạo Chân Tiên.

Minh Tiên đã rời đi để tìm kiếm hành tinh xanh mang tên Địa Cầu mà Diệp Bất Phàm chỉ điểm.

Đồng thời ông cũng đưa Tôn Thất đi cùng.

Theo lời Tôn Thất nói, mộ lớn ở tu tiên giới ông ta đã đào gần hết rồi, mục tiêu của ông ta là tinh không vũ trụ.

Nhiều năm trôi qua.

Diệp Bất Phàm không còn xuất hiện ở tu tiên giới nữa.

Trong mắt nhiều tiên môn, Diệp lão ma đã bước vào cánh cổng tiên giới, hoặc là đã chết, hoặc là đã triệt để rời khỏi thế giới này.

Vị Chân Tiên vô địch này đã hoàn toàn trở thành lịch sử, lưu danh trong sử sách.

Các đại thế lực khôi phục quỹ đạo, đấu pháp, chiến tranh vẫn diễn

ra như cũ.

Duy chỉ có Thiên Ma Giáo là không ai dám động vào.

Không phải vì dư uy của Diệp Chân Tiên, mà là vì Thiên Ma lão tổ ngày càng khủng bố, mấy chục tiểu la lỵ của bà ấy kẻ thì Luyện Hư, người thì Hợp Thể, mạnh nhất là Tử Quần đã đạt tới Đại Thừa.

Trong khoảng thời gian này, cũng xuất hiện không ít thiên kiêu trỗi dậy mạnh mẽ.

Ví dụ như Trương Đạo Tiên, dưới sự nuôi dưỡng của Thần Du Cổ, tu vi tiến triển vượt bậc, nghiễm nhiên là người đứng đầu dưới cấp Hợp Thể.

Lại ví dụ như một tuyệt thế nữ nhân hiệu là Thiên Tiên Tử, mới hơn hai mươi tuổi đã thăng tiến Hóa Thần, có không ít vị Hợp Thể, Đại Thừa muốn thu nàng vào môn hạ.

Điều ngoài dự tính là Thiên Tiên Tử lại bái vào Tuyết Linh Tông vốn đang ngày càng suy lạc của Triệu Quốc.

Cùng năm đó, vào mùa đông giá rét.

Đông Hải của tu tiên giới bùng nổ tiên quang, một vị thiên kiêu có tư chất Chân Tiên của Hồng Trần Tiên Tông xuất thế, tự hiệu là Trần Quang cư sĩ.

Mười mấy năm sau, Trần Quang cư sĩ trưởng thành, thăng tiến Kim Đan đại viên mãn.

Ngay khi cao tầng Hồng Trần Tiên Tông đang cuồng hỉ, cho rằng tiên môn sẽ đại hưng, thì Trần Quang cư sĩ lại từ biệt sư trưởng, đâm đầu vào thanh lâu.

Trần Quang cư sĩ cho rằng, đạo tu tiên phải trải qua hồng trần cuồn cuộn, mà thanh lâu không nghi ngờ gì chính là nơi có hơi thở

hồng trần nặng nhất.

Lão tổ của Hồng Trần Tiên Tông là Ma Cầm Tiên Quân giận dữ, suýt chút nữa đã đánh chết Trần Quang cư sĩ.

Chương 806

Thời gian trôi mau.

Kể từ khi Diệp Bất Phàm bước vào cổng tiên giới đã được trăm năm.

Năm nay, tân nhậm đại trưởng lão của Chân Ma Tiên Tông tại Nam Hồng Vực là Hồng Y Tiên Tôn sau trăm năm cày cấy, cuối cùng cũng có được quý tử.

Con nối dõi giáng thế, ma quang ngút trời, chấn động toàn bộ Nam Hồng Vực.

Hồng Y Tiên Tôn cuồng hỉ, để chúc mừng đã phát thiếp mời rộng rãi, mở đại tiệc linh đình.

Bắc Vực, Đông Hải, Tây Vực, Trung Vực Thiên Ma Giáo... rất nhiều hảo hữu đã kéo đến chúc mừng. "Đạo Càn Tử và Huyễn Linh Nhi huynh muội của Bồng Lai Tiên Tông ư?!

Nghe đồn họ là con của Thủy Trạch Tiên Quân." Tại Nam Hồng Vực, trên không trung Chân Ma Tiên Tông, xe kéo, phi chu, chiến hạm nối đuôi nhau không dứt, khiến không ít tu sĩ bình thường khi nhìn thấy cảnh này đều chấn kinh và hâm mộ không thôi.

Họ nhìn thấy trên một chiếc chiến hạm, có một đôi trai tài gái sắc, thanh niên nam tử ngọc thụ lâm phong, nữ tử bế nguyệt tu hoa. "Còn có Phó Sơn Hải, hội trưởng hiện đang nắm giữ đại kinh doanh 'Đản Tiên Đan' này nữa.

Nghe đồn ông ta từng đi theo Diệp Chân Tiên, cũng nhờ Đản Tiên Đan này mà chữa khỏi chứng bất lực nhiều năm của Thủy Trạch Tiên Quân, nên mới sinh hạ được cặp song sinh Đạo Càn Tử và Huyễn

Linh Nhi này." "Suỵt!

Thủy Trạch Tiên Quân đích thân đến kìa!" "Đó là...

Trần Quang cư sĩ của Hồng Trần Tiên Tông, vị đại khách làng chơi có tư chất Chân Tiên kia cũng đến rồi sao!" Một lão giả trố mắt nhìn, thấy trên một chiếc phi chu có một thanh niên tóc đen, ánh mắt tỏa ra tiên quang đầy nhiếp người. "Còn có thiếu chủ của Thanh Loan tộc nữa, nghe đồn còn chưa ra đời đã được Diệp Chân Tiên giúp phản tổ." "Hống!" Ngay lúc này, một tiếng rồng ngâm vang dội, theo sau đó là một con chân long màu tím cưỡi mây đạp gió bay đến, khi đến gần Chân Ma Tiên Tông thì hóa hình thành một thanh niên áo tím.

Giữa lông mày có khí phách tự phụ vô địch.

Đi bên cạnh hắn là một thanh niên áo đen, đôi đồng tử vàng không ngừng nhìn quanh quất đầy cảnh giác, bộ dạng như thể ai cũng muốn hại mình. "Tiểu Hắc Long?

Vị trưởng tử của Long tộc mấy chục năm không xuất thế này cũng đến rồi, còn có đệ đệ của hắn... tam đệ tử của Diệp Chân Tiên, Tiểu Tử Long?!" "Nghe đồn phụ thân hắn là Long Chủ cũng nhờ Đản Tiên Đan mới sinh hạ được Tiểu Tử Long." Một số tán tu cảm thán, hiện nay Đản Tiên Đan đã phổ biến khắp tu tiên giới, dù có vạn vàng cũng khó cầu.

Chợt.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Tiểu Tử Long vốn mặt đầy tự phụ bỗng biến sắc kịch liệt.

Từ phương hướng Trung Vực, một chiếc chiến hạm khổng lồ từ từ tiến lại.

Trên đó có một con Chu Tước lông đỏ thò đầu thò cổ, bên cạnh là một bé gái sơ sinh và Tử Quần la lỵ.

Đáng sợ nhất là thiếu nữ diệu linh đứng ở vị trí dẫn đầu trên boong tàu, đôi mắt đào hoa lộ vẻ giảo hoạt, tướng mạo cực kỳ giống với Diệp Bất Phàm. "Chị Niếp Niếp." Vẻ tự phụ trên mặt Tiểu Tử Long biến mất, bóng ma bị bạo hành lúc nhỏ hiện lên trong lòng, hắn lộ vẻ sợ hãi và nịnh nọt, cung kính tiến lên đón. "Nha, hóa ra là U Bất Phàm." Đôi mắt to của Tiểu Niếp Niếp đảo qua đảo lại, nói giọng âm dương quái khí.

Người nàng nhìn không thuận mắt nhất chính là Tiểu Tử Long vì có cái tên giống cha nàng. "Không dám không dám, danh húy của sư tôn tiểu long sao dám mạo phạm, đã đổi tên rồi, tiểu long tên là U Hạo Thiên." "Đổi tên đi, cái tên này ngươi cũng không gánh nổi đâu." Tiểu Niếp Niếp cười hi hi. "...

Ca." Mặt Tiểu Tử Long xanh mét, cầu cứu nhìn về phía Tiểu Hắc Long. "Ngươi muốn hại ta hả?!" Tiểu Hắc Long biến sắc, một cước đá văng đệ đệ sang một bên rồi chạy mất dạng. "Niếp Niếp." Tử Quần la lỵ khẽ cau mày. "Nga." Tiểu Niếp Niếp rùng mình một cái, thè lưỡi không dám nói nữa. "Đa tạ sư nương." Tiểu Tử Long vội vàng bái lạy, mặt đầy cảm kích. "Ừm." Tử Quần la lỵ khẽ gật đầu, nhìn về phía Chân Ma Tiên Tông với ánh mắt truy ức.

Bà từng là tông chủ của Chân Ma Tông.

Sau này...

Nghĩ đến ai đó, Tử Quần la lỵ không khỏi thở dài.

Trăm năm rồi, người ấy vẫn chưa xuất hiện lần nào. "Sư nương, sư tỷ." Ngay lúc này, từ Chân Ma Tiên Tông bước ra một thanh niên, chính là Tam thái tử Đông Hải Long Vương Ngao Bệnh đã đến từ trước.

Hắn tiến lên chắp tay hành lễ với Tử Quần la lỵ và bé gái đang gặm pháp bảo bên cạnh.

Diệp Chân Tiên có ba đại đồ đệ: đại đệ tử là tiểu nữ anh (bé gái), nhị đệ tử Ngao Bệnh, tam đệ tử Tiểu Tử Long.

Ngoại trừ Ngao Bệnh ra, hai người kia đều không phải người bình thường. "Sư đệ, còn không mau dẫn sư nương vào Chân Ma Tiên Tông?" Ngao Bệnh trừng mắt nhìn Tiểu Tử Long, kẻ sau vội vàng gật đầu khom lưng dẫn đường. "Ừm." Tử Quần la lỵ gật đầu, điều khiển chiến hạm tiến vào Chân Ma Tiên Tông.

Lúc này bên trong tiên tông đã đông nghẹt người, náo nhiệt vô cùng, khắp nơi đều là tu sĩ của ngũ đại vực. "Tiểu Niếp Niếp!" Một tiếng gọi kinh hỉ vang lên, từ xa một nữ tử áo đỏ chạy lại, chính là cô bé lớn lên cùng Tiểu Niếp Niếp, trưởng nữ của Hồng Y Tiên Tôn. "Hồng Anh à, mấy năm nay sao không đến tìm ta chơi?" Tiểu Niếp Niếp cũng vui mừng. "Cha ta không cho, ông ấy bảo bạn có đức hạnh y hệt Diệp Chân Tiên, bụng đầy nước xấu, sợ ta học hư theo bạn." Hồng Anh nói nhỏ. "..." Vẻ mặt Tiểu Niếp Niếp đờ đẫn. "Ma Tổ tiền bối, mời đi bên này." Một nhóm trưởng lão Chân Ma Tiên Tông vội vàng nghênh đón, dẫn đầu là Lý Thu Thủy và thê tử Tiêu Mật Đào tròn trịa như núi thịt của hắn.

Lát sau.

Các phương đã đến đông đủ, đại yến bắt đầu.

Một vị đồng tử áo đỏ bước tới, đi bên cạnh là đạo lữ Hàn Yên tiên tử với thân hình vạm vỡ, đầy cơ bắp.

Đi theo sau hai người là một ấu đồng bước đi chập chững.

Ấu đồng khôi ngô tuấn tú, đôi mắt lóe lên ma quang, khí chất bá đạo.

Điều này khiến không ít khách khứa chấn kinh. "Mới sinh ra đã biết đi rồi sao?

Không hổ là con của Hồng Y Tiên Tôn." Một trung niên nam tử kinh thán khen ngợi.

Người này chính là tông chủ Tiêu Dao Tiên Tông trước khi sáp nhập vào Thiên Ma Giáo. "Không chỉ biết đi, khí chất cũng phi phàm." Một lão giả cảm thán, chính là Kim tông chủ của Bồng Lai Tiên Tông. "Chúc mừng Hồng Y Tiên Tôn." "Chúc mừng chúc mừng." Mọi người cũng kinh ngạc, liên tục chúc hạ. "Ha ha ha!

Nhi tử ta là Hồng Vô Đạo, có tư chất Chân Tiên!" Hồng Y đồng tử cười lớn sảng khoái, vỗ vỗ trán con trai mình.

Ấu đồng lộ vẻ không kiên nhẫn, gạt tay Hồng Y đồng tử sang một bên.

Ngặt nỗi tay cha hắn như núi lớn, hắn lúc này còn nhỏ nên không gạt nổi, chỉ có thể đứng đờ ra đó, ôm một bụng bực tức.

Ánh mắt hắn quét qua, dừng lại trên người Trần Quang cư sĩ. "...

Hồng Trần Tiên Hoàng?" Ấu đồng ngẩn ra.

Trần Quang cư sĩ nở nụ cười nhạt, truyền âm: "Chân Ma đạo hữu." "Hừ!" Ấu đồng lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn không thèm đếm xỉa đến gã kia nữa mà quét mắt nhìn toàn trường.

Hắn nhìn thấy những cố nhân và tiểu bối năm xưa như Thủy Trạch Tiên Quân, Tử Quần...

Chợt.

Ánh mắt hắn khựng lại, nhìn chằm chằm vào một thanh niên tóc trắng áo trắng không biết đã xuất hiện ở phía sau đám đông từ lúc nào.

Thanh niên tóc trắng chắp tay sau lưng, khí chất xuất trần, đang mỉm cười nhìn hắn. "Diệp Bất Phàm!" Toàn bộ câu chuyện kết thúc.